

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn Quyển 1

Chương 1: Thiếu Niên

Chương 2: Bì Thương

Chương 3: Tướng Thuật

Chương 4: Cao Nhân

Chương 5: Lạt Mềm Buộc Chặt

Chương 6: Hành Lễ

Chương 7: Thuật Tàng

Chương 8: Keo Đường

Chương 9: Liễu Hao Đức

Chương 10: Cha Mẹ

Chương 11: Y Thuật Không Tư Tri

Chương 12: Nguyên Khí

Chương 13: Khách Tới Nhà

Chương 14: Thịnh Giáo

Chương 15: Tranh Chử

Chương 16: Một Chử Ngàn Vàng

Chương 17: Âm Dương

Chương 18: Phán Mộ Tổ Tiên

Chương 19: Khoản Tiền Lớn

Chương 20: Từ Già

Chương 21: Xuất Ngoại

Chương 22: Thủ Lao

Chương 23: Mớ Cửa Hàng

Chương 24: Ly Biệt! (Thương)

Chương 25: Ly Biệt! (Ha)

Chương 26: Huyền Thành

Chương 27: Món Lãi Kéch Sù! (Thương)

Chương 28: Món Lãi Kéch Sù. (Ha)

Chương 29: Văn Chính Minh

Chương 30: Kiểm Lâu

Chương 31: Phá Sản

Chương 32: Quê

Chương 33: Rap Chiếu Phim! (P1)

Chương 34: Rap Chiếu Phim! (P2)

Chương 35: Cướp Chỗ! (Thương)

Chương 36: Cướp Chỗ! (Ha)

Chương 37: Đau Bụng

Chương 38: Tiền Đồ

Chương 39: Đã Xây Ra Chuyện

[Chương 40: Ân Tình! \(Thương\)](#)
[Chương 41: Ân Tình \(Ha\)](#)
[Chương 42: Tranh Chử Bi Trôm](#)
[Chương 43: Báo Ân](#)
[Chương 44: Anh Hoa](#)
[Chương 45: Gia Thế](#)
[Chương 46: Tiêu Nhân Vật](#)
[Chương 47: Trờ Về Núi](#)
[Chương 48: Trẻ Con Tinh Thâm](#)
[Chương 49: Giết Người Không Đạo?](#)
[Chương 50: Chuyện Xưa](#)
[Chương 51: Tướng Quý Nhân](#)
[Chương 52: Hy Vong](#)
[Chương 53: Sa Ngã \(Phân Đầu\)](#)
[Chương 54: Sa Ngã \(Phân Cuối\)](#)
[Chương 55: Cứu Cung Phi Tinh](#)
[Chương 56: Tự Lực Cánh Sinh](#)
[Chương 57: Gặp Lão Đạo Sĩ](#)
[Chương 58: Phong Thủy Sát Khí](#)
[Chương 59: Hi Tước Báo Tin Vui](#)
[Chương 60: Mơ Hồ](#)
[Chương 61: Giáo Huấn](#)
[Chương 62: Thân Bại Danh Liệt](#)
[Chương 63: Tám Năm](#)
[Chương 64: Thay Đổi](#)
[Chương 65: Nhạc Cụ Của Thây Tu](#)
[Chương 66: Chuyện Cũ \(Thương\)](#)
[Chương 67: Chuyện Cũ \(Ha\)](#)
[Chương 68: Chuyện Tàu](#)
[Chương 69: Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 70: Lưu Manh Liễu Mang](#)
[Chương 71: Súng](#)
[Chương 72: Tội Phạm Truy Nã](#)
[Chương 73: Quan Tâm](#)
[Chương 74: Khiêm Tôn](#)
[Chương 75: Trêu Gheo](#)
[Chương 76: Khoa Báo Chí - Tin Tức](#)
[Chương 77: Mời Cờ](#)
[Chương 78: Khẩu Phần Com](#)
[Chương 79: Xem Chi Tay](#)
[Chương 80: Ban Cùng Lốp](#)
[Chương 81: Sáng Sớm Luyện Công](#)
[Chương 82: Hen Hồ](#)
[Chương 83: Vệ Hồng Quân](#)
[Chương 84: Phong Thủy Ở Cổ Cung](#)

Chương 85: Tứ Hạp Viên

Chương 86: Thất Bại

Chương 87: Không Có Tiền

Chương 88: Thăm Viếng

Chương 89: Xem Ai Bình Tĩnh Hơn

Chương 90: Đại Tề Thông Báo (1)

Chương 91: Đại Tề Thông Báo (2)

Chương 92: Lầu Tiên Đề Giúp Người

Chương 93: Nhà Giàu

Chương 94: Chi Điểm

Chương 95: Kiếp Nạn

Chương 96: Lâm Ban Gái Của Minh Đi

Chương 97: Cha Vợ

Chương 98: Câu Lạc Bộ Anh Lan

Chương 99: Kỳ Công Tử

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Thiếu Niên

Mao Sơn!

Là một ngọn núi nổi tiếng về đạo giáo ở tỉnh Giang Tô, Trung Quốc, là đạo giáo Phái Thượng Thanh khởi nguyên, được Đạo gia gọi là “Thượng Thanh tông đàn”, có vẻ đẹp được ca tụng “Đất lành đẻ nhất” “động thiên thứ tám”!

Bởi vì thế núi quanh co, hình chữ “Dĩ” (giống chữ S), nên cổ còn gọi là Cú Khúc Sơn, Đạo gia có câu là “Cú Khúc chi Kim Lăng, thị dưỡng chân chi phúc cảnh, thành thần chi linh khu”.

Thời nhà Tây Hán có ba anh em nhà Họ Mao ở Hàm Dương, Thiểm Tây là Mao Doanh, Mao Cố, Mao Trung đến Cú Khúc Sơn tu đạo làm việc thiện, lưu truyền thế nhân, để ghi nhớ công đức của anh em nhà họ Mao, người đời sửa Cú Khúc Sơn thành Tam Mao Sơn (núi của ba anh em nhà họ Mao), tên gọi tắt là “Mao Sơn”.

Trong thời Đường, Tống, là thời kì đạo giáo Mao Sơn đạt được cường thịnh, phía trước núi sau núi, đỉnh núi, khe núi, có đến hơn ba trăm tòa kiến trúc đạo giáo, hơn năm ngàn cung, quan, điện, vũ ... lớn nhỏ khác nhau, mấy nghìn người đạo sĩ, có cách nói “Tam cung, ngũ quan, bẩy mươi hai Mao am” là vậy.

Nhưng tiến vào niên đại tám mươi của thế kỷ 20, trải qua mười năm đại nạn, Mao Sơn lại có vẻ có chút suy bại, mặc dù đầu niên đại tám mươi đã trải qua phục hồi, nhưng vẫn khó mà tái hiện thời kì cường thịnh như cũ.

Gần vùng chân núi Kim Đàn, xung quanh có mấy thôn trang nhỏ, lớn thì trên dưới một trăm gia đình, thôn nhỏ một chút, thậm chí chỉ có hơn mười hộ, mỗi lúc sáng sớm hay chạng vạng tối, đều có thể chứng kiến từng dải khói bếp ở khắp chân núi bay lên.

Trẻ con trong thôn đó, tới tuổi đến trường, đều phải đi bộ năm sáu dặm đường lên học tại trường trên thị trấn.

Niên đại này chưa thịnh hành cái gọi là trường nội trú hay ký túc xá, tan học phải tranh thủ chạy về nhà, nhưng cũng may quanh núi Mao Sơn không dã thú lớn, đi quen đường rồi, cũng không thấy cái gì đáng sợ.

- Diệp Tử, ngày mai được nghỉ rồi, tối nay sao chúng ta không chúc mừng nhĩ? Đi đến bãi ngô của Lý Nhị Lăng ăn trộm ngô có được hay không?

Ở một con đường nhỏ trên núi, ba bốn đứa trẻ chừng chín mười tuổi xuất hiện, trên lưng là chiếc cặp sách bị vá chằng chịt màu xanh biếc, đôi mắt nhỏ ngó nghiêng các hướng hai bên đường, đôi giày vải lộ ra đầu ngón chân còn cổ ý đá lên hòn đá nhỏ trên mặt đất.

Nhắc tới ăn, ngoài cậu bé đi chính giữa ra, ánh mắt mấy cậu nhóc kia đều tỏa sáng, không kìm được nuốt nước miếng vào trong bụng.

Tuy rằng lúc này đã có những nhà trí thức muốn hô lên khẩu hiệu cải cách mở cửa, ở các thành thị vùng duyên hải phía nam, cũng đang tiến hành xây dựng kiến trúc hiện đại rất hoành tráng.

Nhưng tại đây, trong thôn nhỏ hẻo lánh này, mấy cậu nhóc đang ở vào cái tuổi ăn tuổi lớn này, thời gian rảnh mỗi ngày, ngoài việc chơi đùa, chuyện trò ra thì chỉ có ăn uống.

Đứa trẻ tên Diệp Thiên, nghe được tiếng lời của đứa mập nhất trong mấy đứa, mở miệng nói:

- Ăn ngô làm gì, buổi tối tới nhà của tớ ăn cá, còn có cua và lươn nữa...

Nói về gia cảnh, nhà Diệp Thiên là hộ mới đến, có thể nói là nhà nghèo nhất trong mấy nhà, nhưng cha của Diệp Thiên luôn tìm cách bổ sung dinh dưỡng cho con cái, không có thịt ăn, thì cũng chưa bao giờ thiếu con cá.

Nghe được có cá ăn, nước miếng của mấy đứa nhỏ kia nhất thời chảy ra, tay nghề nướng cá của nhà họ Diệp đúng là đỉnh cao, ngay cả dùng nước trắng nấu canh cá, cũng có thể làm cho người ta uống rồi mà vẫn thèm mãi.

- Diệp Tử, lươn là bạn câu được đúng không, bạn thật lợi hại, mình câu mãi mà không được.

Một cậu nhóc hâm mộ nhìn Diệp Thiên, có thể lớn lên sẽ giống quả bóng, cậu bé này tuyệt đối là thấy gì đó có thể ăn liền nuốt ngay vào miệng.

Câu lươn chính là công cụ kiểm sống, đồ câu thật ra đơn giản, dùng cái nan hoa xe đạp là được, một đầu mài nhọn, làm thành móc, bên kia uốn thành vòng tròn.

Sau khi tìm được lỗ lươn, là có thể đặt mồi câu vào trong lỗ, nếu như có lươn ăn mồi, kéo mạnh vào trong, khiến cho mồi câu vào sâu trong miệng nó, rồi chuyển một chút góc độ, thuận thế lôi ra ngoài lỗ, đúng lúc dùng tay kia thì cầm cổ lươn lôi ra khỏi lỗ.

Nói nghe có vẻ dễ dàng, nhưng phải có tốc độ nhanh, cũng rất khó, Diệp Thiên có thể trở thành đứa trẻ “ vàng” được trẻ con mấy thôn chung quanh mến, là vì việc đánh thắng các đối thủ cùng tuổi khắp làng, một tay câu lươn có kỹ thuật cao, ngay cả rất nhiều người lớn cũng kém xa.

- Xem cậu kia, tham quá, lươn có cái gì ngon đâu, cua mới ngon chứ, tháng này đúng lúc ăn gạch cua ngon...

Vùng sông nước Giang Nam gần Mao Sơn, dòng suối dưới chân núi trải rộng, nhưng mọi người có vẻ sùng bái con cua, có rất ít người bắt về ăn, nhưng thật ra câu lươn bắt cá người tùy ý có thể thành giới, trong niên đại vật tư thiếu thốn này, mọi người đã tìm cách cải thiện cuộc sống của mình lên.

Diệp Thiên bĩu môi, múa may cánh tay, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn về phía mấy đồng bọn bên cạnh, nói:

- Hôm nay chuyện Thanh Nhã khóc, không ai được nói cho cha ta biết, bằng không...

- Diệp Tử, cậu yên tâm đi, chúng tớ sẽ không nói đâu...

Đứa bé có vẻ mập mang vẻ mặt lầy lòng, tiến đến bên Diệp Thiên, hỏi:

- Diệp Tử, cậu đặt gương ở trên chân, rốt cuộc có thấy rõ bên trong váy của bạn ấy không?

- Đương nhiên thấy rõ ràng, nhưng... Nhìn thoáng qua đã bị cô ấy phát hiện...

Sắc mặt Diệp Thiên phần nộ nói, tiểu nha đầu này thật không biết đùa, khóc lóc chạy tới nói cho thầy cô giáo, làm hại mình năm nay thi được hai điểm 100, cũng không lấy được giấy khen ba tốt...

Nhưng học năm năm bậc tiểu học, Diệp Thiên nhiều lần thi cử đều là điểm tuyệt đối, còn chưa cầm giấy khen về nhà lần nào, không phải buộc tóc của bạn nữ cùng lớp vào ghế, thì chính là ném pháo vào nhà vệ sinh nam, người giám hộ đã kêu không ít.

- Diệp Tử, hay là... Chúng ta ăn xong cơm chiều, đi rình vợ của Nhị Lăng tắm rửa đi? Mình biết hôm nay Lý Nhị Lăng phải đi đánh cá ở khu đập chứa nước...

Mắt đứa trẻ béo khề đão, nói ra chủ ý hư hỏng, cũng không phải nói điều này để trẻ em dậy thì sớm, thật sự là tại sơn thôn hẻo lánh này rất nhàm chán, khiến những đứa trẻ tinh ranh này không chỗ phát huy.

- Được, nhưng mấy người các cậu cẩn thận một chút, bị bắt thì đừng lôi tớ ra đó...

Diệp Thiên gật gật đầu, việc này cũng không phải là lần đầu tiên bọn chúng làm, chuyện kể rằng khi Diệp Thiên năm tuổi, ngày Lý Nhị Lăng kết hôn, hắn liền chui qua gầm giường phòng tân hôn, ngày hôm sau rất vui vẻ đi học và kể cho người trong thôn nghe.

Đương nhiên, bản thân Diệp Thiên cũng không biết tiếng “hừ...hừ... a, aaa...” kia là cái có ý tứ gì, đến bây giờ cũng không sao hiểu được.

Mấy đứa trẻ mãi nói chuyện, đã sắp thấy được thôn cách đó không xa, nhất thời bước nhanh hơn, chạy tới cổng thôn, ngồi xổm ở gốc cây hòe lớn trước cổng thôn, chuẩn bị chào đón một con chó vàng, nhìn thấy mấy đứa trẻ này, nó vội vàng kẹp chặt cái đuôi lại.

Chỗ thôn Diệp Thiên ở, tên là Lý Trang, cái tên nói lên tất cả, cái thôn này ngoài cha của Diệp Thiên, những người còn lại toàn bộ đều họ Lý, nghe nói là từ thời Thái Bình Thiên Quốc, có hai anh em từ Tô Bắc chạy nạn đến, mới có thôn này.

Lý Trang không lớn, tổng cộng chỉ có hai mươi ba gia đình, từ đầu thôn đến cuối thôn, vài phút có thể chạy tới chạy lui được một vòng.

Ở tường đá ngoài thôn, còn lưu lại những dòng chữ: “Cần tự phê bình”, “đấu tranh cho giai cấp cách mạng một cách triệt để!”...

- Đôn Béo, Nhị Đản, mấy người các ngươi về nhà nói một tiếng rồi tới nhé!...

Đi đến đầu thôn, Diệp Thiên liền dừng lại, nhà hắn ngay tại cổng thôn.

Nhà Diệp Thiên vốn là một tòa Từ Đường trong thôn, nhưng trong mười năm đó, bài vị tổ tông đều bị những người cả ngày cuồng nhiệt kêu gào khẩu hiệu “Bài từ phong kiến mê tín” đập nát, Từ Đường cũng trở thành nơi tụ họp của thanh niên trí thức.

Nhưng khi nhóm thanh niên trí thức hồi hương, Từ Đường vốn có hơn mười người, hiện tại chỉ có hai cha con Diệp Thiên, một nơi

lớn như vậy lại hơi có vẻ hoang tàn.

- Cha, con đã về, năm nay con lại thi song được 2 điểm 100...

Diệp Thiên vào đến cửa liền lớn giọng hét lên, không như vừa rồi cùng lũ bạn thân nói thổ ngữ Giang Nam, giờ phút này Diệp Thiên nói tiếng phổ, tựa hồ còn rất hàm súc.

- Tiểu tử, lớn tiếng như vậy để làm gì, có phải đang làm chuyện gì đó xấu hay không?

Tục ngữ nói cha hiểu con nhất quả không sai, nghe thấy tiếng của Diệp Thiên, người trung niên đang đứng trong sân liền đứng thẳng người, cười mắng một câu, năm nào cũng bị thầy cô giáo nhắc nhở nhiều lần, hẳn đương nhiên hiểu rõ bản tính con trai mình.

Tướng mạo Diệp Thiên có sáu phần tương tự cha, nhưng so sánh với vẻ cương nghị của Diệp Đông Bình trước mặt, khuôn mặt Diệp Thiên lại hơi lộ một chút nhu nhược.

Lúc Diệp Thiên còn nhỏ, người bên ngoài thôn đến chơi, nhìn thấy Diệp Thiên luôn ca ngợi: cô bé này thật xinh đẹp, khiến cho Diệp Thiên mới năm tuổi liền một mình bò lên trên Mao Sơn, bảo là muốn đi báii sư học nghệ làm người nam tử Hán.

Nếu không phải Mao Sơn không còn hòa thượng, xem xong phim truyền hình “Thiếu Lâm tự”, có lẽ Diệp Thiên cũng dám cạo trọc đầu đi xuất gia.

- Không đâu ạ, cha, con tới giúp cha giết lợn...

Diệp Thiên ném túi sách qua một bên, cười hì hì cầm tấm ván gỗ cạnh cửa, ở đỉnh tấm ván gỗ, nổi lên một cây đinh.

Đặt tấm ván gỗ trên mặt đất, Diệp Thiên đưa tay vào trong chậu bên cạnh nắm một con lợn, thuận thực đập trên ván gỗ, tay phải không biết từ đâu lần ra một con dao nhỏ, nhẹ nhàng vẽ một đường, mổ phanh cái bụng lợn ra.

Sau một lúc trở tài trong chậu nước, tay phải Diệp Thiên nhanh nhẹn khua trên ván gỗ vài cái, tay vừa động chút, một con lợn đến nửa kg đã được cắt thành từng miếng nhỏ, chuẩn bị xong xuôi để cho vào nồi.

Hai cha con sống dựa vào nhau qua nhiều năm như vậy, hiển nhiên không phải là lần đầu tiên phối hợp làm việc, sau khi Diệp Thiên rửa sạch lợn, Diệp Đông Bình cho mỡ vào trong nồi cũng đã nóng, sau khi để vào một ít hành và ớt, liến cho những khúc lợn vào trong

nổi, nghe tiếng vang “xèo xèo”, một mùi thơm tràn ngập căn nhà.

Không bao lâu, một đĩa lươn rán vàng, một đĩa cá kho tàu và một bát canh đầu cá, liền bày xong xuôi trên bàn, mặt khác còn có cái thìa nhà tự trồng, ở nông thôn mà nói, mấy món ăn thế này coi như là đã rất phong phú.

Tuy rằng chỉ có ba đĩa thức ăn, nhưng số lượng cũng rất nhiều, riêng cá cũng đã nặng ba bốn cân, còn hơn 1kg lươn, cũng đủ năm sáu người ăn rồi.

- Thật thơm, lão Diệp, lúc tôi từ trên trần về đã mua chút rượu vàng, chúng ta cùng nhau uống vài chén...

Cùng một tràng tiếng cười, một người tuổi xấp xỉ Diệp Đông Bình đi đến, phía sau hắn, còn có mấy đứa trẻ bọn Đôn béo, nhưng cả đám cũng co đầu rụt cổ, đánh mắt với Diệp Thiên.

- Thầy Vu...

Sau khi nhìn thấy người này, Diệp Thiên lập tức rất thành khẩn, đứng lên chào thầy, người vừa đến là thầy chủ nhiệm của hắn, lại là bạn của cha, ai biết hôm nay có phải đến mách tội hay không?

Vu Hạo Nhiên nhìn vẻ mặt thành thật của Diệp Thiên, cười mắng:

- Tiểu tử, học thi không tòi, chỉ có điều là rất bướng bỉnh, đức – trí - thể - mỹ cần toàn diện phát triển mới được...

Nhìn người học sinh này, Lý Hạo Nhiên cũng là dở khóc dở cười, thành tích học tập của Diệp Thiên không tòi, đừng nói bậc tiểu học ở trong trấn, ngay cả ở huyện cũng có thể hạng nhất hạng nhì, nhưng lại không hiểu học, cả ngày chỉ để tâm chơi bời.

Nhưng thầy cô giáo luôn yêu những đứa trẻ thành tích học tập tốt, tuy rằng ngoài miệng nghiêm khắc, nhưng trong lòng vẫn là thích, sau vài lần gặp phụ huynh, Vu Hạo Nhiên lại thành bằng hữu của Diệp Đông Bình.

Cũng giống Diệp Đông Bình, Vu Hạo Nhiên cũng là thanh niên trí thức từ bên ngoài đến, nhưng bởi vì ở đó không tìm được việc phù hợp, liền không trở lại Thượng Hải, từ năm 78 đến hiện tại, luôn luôn đảm nhiệm dạy ở bậc tiểu học.

Chứng kiến vẻ mặt Vu Hạo Nhiên, Diệp Đông Bình cười nói:

- Thầy Vu, có phải thằng nhóc này lại gây rắc rối hay không? Suốt ngày gây chuyện, thầy cứ coi như là con của mình, khi giáo huấn

đùng nương tay...

- Đâu có đâu cha, con đói bụng, ăn cơm đi...

Diệp Thiên hơi chột dạ mắt nhìn thầy giáo, nhưng nó cũng biết, từ khi thầy chủ nhiệm thành bạn của cha nó, thật ra không còn báo tội trạng của nó nữa rồi, xem ra hôm nay có thể trốn thoát tội.

- Ăn cơm, ăn cơm, lão Diệp, chúng ta ăn trước đã...

Quả nhiên, Diệp Đông Bình không nói chuyện đã xảy ra ở trường học, đợi mấy tháng nhóc kia ngồi đến mép bàn, liền bung lên chén rượu đầy, cách cùng Diệp Đông Bình một cái.

- Rượu này... Uống không hương vị, chắc là rượu nước hai đây...

Diệp Đông Bình rót chén rượu vào bụng, lắc lắc đầu, tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt có chút âm đạm.

Vu Hạo Nhiên đặt chén rượu xuống, nói:

- Lão Diệp, đúng lúc tôi có chuyện muốn nói với anh đây...

Người lớn uống rượu nói chuyện phiếm, mấy đứa nhỏ kia đang nhàn rỗi, đùa bay múa, trước là gấp miếng cá nhét đầy miệng, sau đó lại gấp vào trong bát một miếng lươn, cuối cùng ánh mắt còn nhìn chằm chằm mục tiêu kế tiếp, cả đám đều như là đám sói con tham lam.

- Cha, thầy giáo, chúng con ăn no rồi...

Ba năm phút sau, đồ ăn trên bàn đã bị khoáng sạch, Diệp Thiên vỗ bụng đứng lên, ánh mắt lại nhìn ra cửa.

- Mấy tháng nhóc này, ăn giỏi thật...

Nhìn đĩa trên bàn sạch trơn, Diệp Đông Bình cười mắng một câu, đứng lên nói:

- Cứ đi chơi đi. Thầy Vu, tôi tiếp tục rang ít lạc vậy, chuyện của anh từ từ nói...

Tuy rằng Lý Trang không phải nhà nào cũng có tí vị, nhưng mùa hè vào ban đêm ở nông thôn, vẫn tương đối náo nhiệt, người đã ăn

com tối xong đi ra hóng mát nói chuyện phiếm, còn có tiếng con ếch và côn trùng kêu vang ngoài đồng, đều khiến cho cái thôn trang nhỏ này thêm sức sống.

- Diệp Từ, cho tớ xem với ...

Ở dưới cửa sổ trong một khu vườn nhỏ nhà người ta, ba cái đầu nhỏ đang nhìn vào trong phòng, nhờ ánh trăng ngoài cửa sổ, lờ mờ có thể nhìn thấy trong phòng tắt đèn kia một thân thể trắng nõn.

Tuy rằng bọn nhóc này tuổi còn chưa đủ để khiến cho các bộ phận trên thân thể biến hóa, nhưng sẵn ở trường cũng đã học được cả những thói xấu, mấy thằng nhóc này chỉ cần bắt được cơ hội Nhị Lăng Từ không có nhà, luôn làm cái trò này không biết mệt.

- Mấy thằng nhóc, chúng bay muốn chết à?

Ngay khi mấy đứa Diệp Thiên nhỏ giọng nghị luận nốt ruồi đen trên cái mông người vợ Nhị Lăng Từ đang khóa thân kia, rốt cuộc là ở bên trái hay là bên phải, ngoài sân đột nhiên truyền đến một tiếng thét vang.

- Ôi trời, Đôn béo, không phải cậu nói Nhị Lăng Từ nửa đêm mới trở về sao? Sớm biết, ta tự bói một quẻ...

Diệp Thiên biết tính tình Nhị Lăng Từ, nếu như bị bắt tại trận, nhất định sẽ gây ồn ào khiến toàn bộ người trong thôn biết, nó cũng không cho rằng mình chứng kiến cảnh đêm hôm Nhị Lăng Từ cưới vợ sẽ được đối đãi khác.

Nhìn thấy Nhị Lăng Từ đứng chặn cửa trước sân, mấy đứa trẻ kia nhất thời tan tác, chạy sang hai bên, tường vây ở nông thôn cũng chỉ cao hơn một mét, ngay cả Đôn béo cũng có thể nhảy qua được.

Ngay khi Diệp Thiên vừa chạy đến bên cạnh tường vây, phía sau liền truyền lại tiếng kêu thảm thiết của Đôn béo, nhìn lại, đúng là bị Nhị Lăng Từ véo tai, đang há miệng kêu gào.

- Tên ngu ngốc này...

Diệp Thiên thảm than thở một câu, nhưng động tác cũng cũng không chậm lại một chút, tay phải đang chống lên tường, sau đó thân hình nhảy lên, linh hoạt nhảy ra ngoài.

- Ôi, hôm nay đành đến chỗ sư phụ vậy...

Ra khỏi sân nhà Nhị Lăng Tử, Diệp Thiên cũng chưa về nhà, liền chạy đến trên núi sau thôn, nó cũng không muốn ngày nghỉ đầu tiên liền bị đánh, lên trên núi trốn vài ngày cha hết giận thì về nhà cũng không muộn.

Tuy rằng Mao Sơn cây cối rậm rạp, Diệp Thiên cũng không sợ, khi nó năm tuổi đã dám chui sâu vào rừng trong núi, có điều trèo lên nhằm đỉnh núi, nhân duyên trùng hợp lại gặp được lão đạo sĩ tự xưng họ Lý đang tu ở đây, nó đã bái sư.

Diệp Thiên cũng không biết Lý đạo sĩ bao nhiêu tuổi, nhưng lão đạo sĩ thường nói năm đó khi Trần Nghị Tư lệnh đánh du kích ở Mao Sơn, liền gọi hắn là đại thúc.

Khi còn nhỏ Diệp Thiên không biết Trần tư lệnh là ai, nhưng khi đến trường học biết được Trần Nghị đã đến đây, liền thường xuyên chuyện trò và chiêm bái lão đạo sĩ, lão đạo sĩ cũng không tức giận, chỉ cười mà không nói.

Lão đạo sĩ này mặc dù có chút khác người, hay cẩn thận, cả ngày đọc bộ sách “Ma y tương pháp” và “Thủy Kính tập”, nhưng thực sự là một người võ công cao, Diệp Thiên chỉ đi theo hắn học một chút, liền đánh thắng tất cả các địch thủ cùng lứa tuổi.

Từ Lý Trang đến điện thờ của đạo sĩ, mất khoảng một giờ đồng hồ, đi đến một nửa đường, bầu trời bỗng nhiên nổi trận mưa to, đến khi Diệp Thiên tới được điện thờ, cả người đã bị ướt sũng.

- Sư phụ, sư phụ, con tới...

Diệp Thiên từ trong màn mưa lao đầu vào điện thờ.

Điện thờ này không lớn, ngoài Chủ Điện nhay cửa ra vào, mặt sau chỉ có hai gian phòng, bởi vì lâu năm không tu sửa, cửa chính đã cũ nát sắp không chịu nổi, năm ngoái bị lão đạo sĩ này bỏ làm củi đốt lửa, làm Diệp Thiên đỡ phải gõ cửa.

- Sư phụ, người đâu rồi?

Diệp Thiên chạy một vòng trước sau điện thờ, cũng phát hiện lão đạo sĩ đi vắng, gãi đầu đi trở về Chủ Điện, nó liền vái một vái trước pho tượng trong điện.

Không giống động Tam Thanh ở đỉnh núi Mao Sơn, pho tượng trong điện thờ này cũng chỉ là một tượng đạo sĩ bình thường.

Đạo sĩ trên bàn thờ mặc một chiếc áo choàng của đạo sĩ, lộ ra đuôi tóc, tay trái đặt trước ngực, tay phải lại giơ lên đỉnh đầu, nâng

một cái la bàn hình con tò te to bằng bàn tay, tạo hình cả bức tượng thật nhìn có chút quái dị.

Theo lời lão đạo sĩ, đây là lão tổ tông phái ma y của bọn họ, tuy rằng không được người đời hương khói, cũng cần thành tâm cúng bái.

- Mưa lớn như thế, lão đạo sĩ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Bỗng nhiên một tiếng tiếng sấm vang lên, cả tòa điện thờ dường như cũng lắc lư, Diệp Thiên quay đầu lại nhìn ra bên ngoài, không kìm được lo lắng cho lão đạo sĩ.

- Ôi? Cái tiếng gì vậy?

Đang lúc Diệp Thiên nhìn ra phía ngoài, chợt nghe phía sau vang lên tiếng “Cạch cạch”, quay đầu lại nhìn, lại phát hiện con tò te kia đã rơi về phía mình.

- Tổ sư gia, con không dám không cung kính người đầu a...

Khi Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn thì bức tượng đạo sĩ ma y đã giống như hòn núi nhỏ đè xuống mình, Diệp Thiên vội vàng lui về sau, bởi vì dáng người thấp bé, khó khăn lắm mới tránh được cái đầu tổ sư gia.

Nhưng Diệp Thiên còn chưa cảm nhận được may mắn tránh kịp, bỗng nhiên từ đỉnh đầu truyền đến một cảm giác đau nhức, thì ra khi bức tượng đổ xuống, tay phải bức tượng lại đập vào cái đầu quả dưa của Diệp Thiên.

Mặc dù là bàn tay chi bằng con tò te, nhưng lực giáng xuống cũng không thể khinh thường, một nhát này đập lên đỉnh đầu Diệp Thiên, máu tươi lập tức róc rách chảy xuống, chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, cả người liền hôn mê bất tỉnh.

Bức tượng cao hơn hai mét, từ bàn thờ rơi xuống, cũng văng đầy mặt đất, không biết ngàn năm trước Lão tổ Ma Y này có tính được kiếp nạn này của mình hay không?

Trên đỉnh đầu là nơi tập trung nhiều mao mạch nhỏ nhất trên người, bình thường chà xước chút da, cũng sẽ chảy máu không dứt, thân thể nhỏ bé của Diệp Thiên ngã trên mặt đất, chỉ chốc lát máu tươi đã nhuộm đỏ mặt đất bên cạnh người nó.

Bên ngoài mưa càng lúc càng xối xả, từng tia chớp ở trên bầu trời không ngừng lóe sáng, điện thờ cũ nát sắp không chịu nổi này

trong báo táp đang lung lay như sắp đổ, dường như có thể sụp đổ xuống bất cứ lúc nào.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align:center">'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Bị Thương

Tiếng sét ngoài điện thờ, chiếu rọi ánh sáng vào bên trong nhưng cũng là lúc sáng lúc tối.

Ở cách đầu Diệp Thiên không xa, một mảnh vỡ của bức tượng nguyên bản đen nhánh to bằng lòng bàn tay, sau khi bị dính máu tươi của Diệp Thiên, bỗng nhiên tỏa ra ánh huỳnh quang.

Nếu lúc này có người trong điện thờ, có thể phát hiện ra vật phát ra ánh huỳnh quang này, thực sự không phải là mảnh tượng, mà là từ mai rùa có ánh sáng màu ngăm đen, mặt trên khắc đầy hoa văn phức tạp, có chút giống la bàn mà thầy phong thủy hay dùng.

Nhưng cũng không giống la bàn thông thường, mai rùa này cũng không có nội bàn, mà là bị một hình vẽ Thái Cực Âm Dương thay thế, bên ngoài đối ứng hình bát quái “Cần Khôn chân cần ly khâm đoái tổn”, có vẻ mang phong cách cổ xưa thần bí dị thường.

Mai rùa nguyên bản là tối vô sắc, thế nhưng khi dính máu tươi của Diệp Thiên, cả mai rùa như là sống lại, máu tươi thẩm thấu đến trên lưng mai rùa, một số hình vẽ thần bí biểu hiện ra.

Đột nhiên, bên ngoài một tiếng sấm vang lên, cả điện thờ sáng lên một chút, ở phía trên mai rùa, mơ hồ xuất hiện một hình vẽ Thái Cực, hóa thành một làn khói nhẹ, chui vào trong chính giữa hai hàng mi của Diệp Thiên, mà mai rùa trên mặt đất, cũng theo tiếng sấm vang mà biến mất không thấy đâu nữa.

Một tia chớp sáng lên, xé toang bầu trời đen như mực, như xà như long uốn lượn xuống, theo ánh sáng tia chớp, có thể chứng kiến thân thể nhỏ bé của Diệp Thiên trên mặt đất đang run lên nhẹ nhẹ.

Mùa hè mưa to gió lớn tới cũng nhanh đi cũng nhanh, khi mưa lớn ngừng, Tự Miếu lại khôi phục vẻ tĩnh mịch như cũ, chỉ có trên mái hiên đang nhỏ từng giọt nước đọng phát ra tiếng vang trong trẻo.

Sáng ngày hôm sau, sau cơn mưa, núi rừng xanh mướt, cỏ cây thơm ngát, sương mù nhẹ giăng, nhưng thấy một đám mây nhỏ lơ lửng ở chốn rừng sâu thâm cốc, lúc này cây cối trên núi vẫn còn đọng những giọt nước như thủy tinh trong suốt đang lóe sáng.

Một thân hình đi giữa núi rừng, tuy rằng đường đầy nước và bùn trơn ướt, nhưng thân hình kia cũng không hề chậm trễ, không bao lâu, đã đi tới trước cửa điện thờ.

Đây là thân hình của một người đạo sĩ, áo khoác trên người giống như đạo giáo của người này, cũng cũ nát không chịu nổi, búi tóc trên đầu vì chạy trên đường nên cũng có chút xơ xác, sắc mặt hơi hơi hồng, nhưng không có một nếp nhăn.

Chỉ đơn thuần nhìn tướng mạo màu da, đạo sĩ kia khoảng chừng bốn mươi năm mươi tuổi, nhưng nhìn trông mắt thông thái như biển cả kia, cũng có thể nhìn ra một quãng đời lẩn lộn, làm cho người ta không dám khinh thường.

- Thiên Tôn vô cùng tận, may mà cơ nghiệp tổ sư gia không bị hủy diệt...

Nhìn thấy điện thờ đổ nát, một tay lão đạo sĩ khép lại đặt ở trước ngực, nhưng khi hắn đi xuyên qua cửa chính đã hở tứ phía và chứng kiến cảnh trong điện qua cửa sổ, không khỏi kêu một tiếng ai oán, bước nhanh vào...

- Tổ sư gia, mấy ngày trước tiểu đệ đã tính được kiếp nạn này của người, mấy ngày nữa nhất định sẽ trùng tu lại thân thể vàng ngọc cho người...

Nhìn thấy bàn thờ trống trơn, lão đạo sĩ lại khép chặt mấy đầu ngón tay bàn tay phải, cũng chưa phát hiện tại trên mặt đất tràn đầy bùn lầy, còn có cái thân thể nho nhỏ.

- Sư phụ, người không tính ra con cũng có một kiếp nạn à?

Diệp Thiên từ trong cơn mê tỉnh lại, nghe được lời của lão đạo sĩ, nhất thời tức giận, lão đạo sĩ này bình thường tự xưng là truyền nhân đời thứ năm mươi của Ma y, nhưng hình như cho tới bây giờ chưa đoán trúng được cái gì.

- Sư... Sư phụ, đâu con đã bị tổ sư gia đánh vỡ...

Diệp Thiên vừa mới tỉnh lại, cảm giác đầu có chút choáng váng, đưa tay sờ soạng ở trên đầu, lại phát hiện máu đầy tay, Diệp Thiên dù thông minh cũng chỉ là thằng bé mười tuổi, lập tức kinh hô lên.

- Ôi, bảo bối của ta, đồ đệ, con... con làm sao?

Chúng kiến trên mặt đất đầy máu tươi của Diệp Thiên, lão đạo sĩ chấn động, liền bế Diệp Thiên lên, kiểm tra người Diệp Thiên từ trên xuống dưới, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào.

Chạy đi ra bên ngoài mức nước giếng, sau khi giúp Diệp Thiên rửa sạch miệng vết thương, lão đạo sĩ lấy từ trong áo khoác đầy dầu mỡ trên người ra một cái hộp nhỏ, dùng ngón út móc từ bên trong ra một chút thuốc mỡ màu đen, bôi ở trên trán Diệp Thiên, nói:

- Không việc gì, chỉ là bị thương ngoài da, mất máu hơi nhiều, nghỉ dưỡng mấy ngày liền khỏi thôi..

Cảm thấy từ trán truyền đến một cảm giác mát lạnh, Diệp Thiên cũng tỉnh thêm vài phần, sắc mặt không tốt nhìn lên lão đạo sĩ, nói:

- Lão đạo sĩ, người bảo con được nghỉ học thì tới tìm người, có phải muốn cho con chịu kiếp nạn thay người hay không vậy?

Trong thuật pháp mặc dù có thể thay đổi vận mệnh, nói đến lấy điềm lành át điềm dữ, nhưng số trời đã định, muốn đổi trắng thay đen, cũng nhất định phải có người ứng kiếp nạn, cũng chính là thường nói đến “kẻ chết thay”.

Diệp Thiên tuổi tuy nhỏ, nhưng thuộc lâu bộ sách “Ma Y tương pháp” và “Thuật Tàng”, vừa gặp phải tai ương khó hiểu, đương nhiên hoài nghi là lão sư phụ không tu này tính kế hại nó.

- Đâu có, con sinh năm rồng ngày hai tháng hai, ta căn bản là suy tính không ra mạng của con...

Nghe được lời của Diệp Thiên, lão đạo sĩ tỏ vẻ oan khuất, hấn sở dĩ thu nạp Diệp Thiên làm đồ đệ, trước nhất là vì thâm sơn trọng vắng muốn tìm người bạn trẻ.

Thứ hai cũng là bởi vì mạng Diệp Thiên kỳ lạ, khiến trong lòng lão đạo sĩ sinh ra tâm lý muốn nghiên cứu, nhưng tiếp xúc với Diệp Thiên năm sáu năm, hấn vẫn không thể đoán ra mạng Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhưng thật ra không để tâm chuyện này, nhưng chuyện ngày hôm qua lão đạo sĩ đi vắng, nó lại có vài phần tò mò, mở miệng hỏi:

- Vậy người xuống núi để làm chi?

- Đồ nhi, con xem, điện thờ này chúng ta lâu năm không tu sửa, không phải ta xuống núi muốn đi tìm duyên, mời người đến sửa một

chút hay sao...

Nói đến chuyện này, về mặt lão đạo sĩ buồn buồn:

- Dựa vào cái gì mà tu sửa đình Mao Sơn liền do quốc gia phụ trách, chúng ta đây thì như là du hồn dã quỷ, không ai hỏi đến chứ?

Ngay năm ngoái, quốc gia chi ba trăm ngàn, tiến hành trùng tu quy mô lớn đình Mao Sơn, cung Cửu Tiêu Vạn Phúc và cung Nguyễn Phú Vạn Ninh.

Lúc ấy lão đạo sĩ muốn đi chạy vạy, bảo đội thi công tiện tay giúp hắn tu sửa điện thờ Ma Y này, không ngờ lại bị đạo sĩ trên đình núi đó đuổi về, trong lòng luôn luôn phải kìm nén bức bối.

Diệp Thiên sờ sờ miệng vết thương trên đầu đã kết thành một khối máu cục, tức giận nói:

- Sư phụ, người ta đó là tôn giáo văn hóa, còn ở đây là phong kiến mê tín, có thể giống nhau sao?

- Phong kiến mê tín cái của nợ, tướng thuật bắt nguồn từ Tam Hoàng Ngũ Đế, còn sinh ra thuật số sau chính là thiên văn, lịch pháp, toán học, số mệnh, phong thủy, phù chú, chọn ngày lành tháng tốt, chiêm tinh, phong thủy phòng ốc..., đây chính là khoa học tự nhiên mà...

Sau khi nghe được lời Diệp Thiên, lão đạo sĩ nháy dặng, đã trải qua mười năm đại nạn, nay vừa mới sống dễ chịu một chút, hắn đang chuẩn bị làm lại khăn áo đàng hoàng, không ngờ bị đồ đệ nói là phong kiến mê tín.

- Được rồi, sư phụ, người không phải phong kiến mê tín, nhưng người có thể giúp con lấy ít nước hay không? Miệng con khát khô rồi...

Diệp Thiên yếu ớt khoát tay áo, hiện tại nó cũng không có tinh thần mà tranh cãi cùng lão đạo sĩ này, thấy vũng máu trên mặt đất, Diệp Thiên còn có chút sợ, nếu cả bức tượng dè trên người, ước chừng bản thân cái mạng nhỏ này đã khó giữ được rồi?

- Cái vết thương xoang, còn tỏ vẻ yếu ớt, nhớ năm đó ta khiến cho hơn trăm thằng nhóc vào trong núi, vết đạn trên người vẫn còn mấy cái...

Lão đạo sĩ có thái độ bất mãn với Diệp Thiên. Từ sau khi thu nạp đồ đệ này, lấy việc giảng dạy võ công làm điều kiện, việc nấu nước

nấu cơm, đều do Diệp Thiên lúc ấy mới mấy tuổi làm.

Nhưng miệng tuy rằng than thở, lão đạo sĩ vẫn múc nước trong giếng, đi đun sôi, trên người Diệp Thiên có thương tích, cũng không uống được nước lạnh.

- Nhoc con, con đi nằm trên giường mà ngủ chết đi, ta đi làm chút gì con thích ăn...

Nhìn thấy bộ dạng Diệp Thiên uể oải không phấn chấn một cách đáng thương, lão đạo sĩ ôm nó vào trên giường bên trong, hôm qua mưa lớn như vậy, chăn gối không còn trông cậy được, ngay cả chiếu trúc trên giường, cũng đầy là nước mưa.

- Ta đã hơn 100 tuổi rồi, còn phải hầu hạ một đứa trẻ con, thu nạp đồ đệ này ta thiệt thòi quá...

Cũng may đang là mùa hè, cũng không lo cảm lạnh, sắp xếp chỗ cho Diệp Thiên xong, lão đạo sĩ quay người lại xuống núi, đương nhiên, miệng không ngừng kêu than.

Hơn một giờ sau, trong tay lão đạo sĩ mang theo con cá và một con gà mái, trở lại điện thờ, nhìn thấy Diệp Thiên đang ngủ say, cũng không muốn đánh thức nó, tự mình giết cá giết gà, làm cơm cho Diệp Thiên.

- Sư phụ, người nấu cái gì thế? Thơm quá vậy?

Diệp Thiên vốn đang ngủ say, bị hương thơm nơi chớp mũi hấp dẫn, đứa trẻ này thật là khỏe, tuy rằng hôm qua mất không ít máu, sau khi ngủ mấy canh giờ, tinh thần đã khôi phục tương đối tốt.

- Oa, gà mái, còn có canh cá, sư phụ, người đối với con thật tốt...

Sau khi mở cung nôi, Diệp Thiên nhất thời kêu lên, quen biết lão đạo sĩ cũng đã năm sáu năm, nhưng Diệp Thiên lần đầu tiên được hưởng thụ đãi ngộ loại này.

- Thấy con bị thương, ta xuống núi mua cho con con cá...

Sau khi nghe thấy lời Diệp Thiên, mặt lão đạo sĩ đỏ lên, cá đúng là mua, nhưng còn gà mái là do khi lên núi thuận tay bắt được.

Thật không phải lão đạo sĩ không dám bỏ tiền mua, chỉ là tình đến tiền trong túi mà ngược ngùng, thứ hai ở nông thôn, cũng không ai nguyện ý bán gà mái đang đẻ trứng.

Tục ngữ nói người lão thành tinh, lão đạo sẽ không chuyện tình thật đúng là không nhiều lắm, tuy rằng khuyết thiếu đồ gia vị, nhưng là phối lên vài vị trong núi thảo dược, này canh gà đốt chính là mùi bốn phía.

Sau khi hét lên có canh gà, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của Diệp Thiên kia, cuối cùng cũng có một tia huyết sắc, ánh mắt quay tròn, nhìn về phía lão đạo sĩ, hỏi:

- Sư phụ, người xuống núi hóa hành thiện duyên được không? Điện thờ này nếu không được tu sửa, con sợ đến lúc đó ngay cả quan tài người cũng không cần dùng đâu...

- Tiểu tử thôi, có biết nói tiếng người hay không vậy?

Lão đạo sĩ bị Diệp Thiên nói, sắc mặt có chút xám ngắt, có ý muốn giáo huấn nó một phen, lại thấy Diệp Thiên bị thương nên dừng tay, mặt lạnh băng nói:

- Đọc nhã tướng Thiên Bối Bối “Ma Y tương pháp” ra đi, ta xem con có lười biếng hay không...

- Ui, nhân như nhật nguyệt yếu phân minh, phượng mục long tinh thiết yếu thanh, tởi phạ hoàng tinh kiêm xích mạch, nhất sinh hung hại hoạt vô thành...

(Mắt như trắng và mặt trời cần nhìn rõ ràng, con người trong sạch, sợ nhất hoàng chuyện kiêm xích mạch, cả đời hung ác sống không nổi...

Diệp Thiên thấy sắc mặt lão đạo sĩ không tốt, lập tức ngoan ngoãn ngậm nga, vừa đọc vừa nhìn về phía lão đạo sĩ ánh mắt, trong đầu lại là nghĩ lão đạo sĩ này sao lại không mọc thêm con mắt vàng nhỉ?

- Ấy? Đây là... Đây là chuyện gì?

Ngay khi Diệp Thiên nhìn về phía lão đạo sĩ, đầu bỗng nhiên cảm giác được một cơn choáng, lúc này chỉ vài giây đồng hồ, nhưng khi hồi phục bình thường, Diệp Thiên lại phát hiện, trong đầu dường như có thêm cái gì.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tướng Thuật

Chuyện gì vậy?

Sau khi trong đầu cảm giác được một cơn choáng, Diệp Thiên phát hiện, trong óc của nó dường như có một cái mai rùa to bằng bàn tay, mặt trên chạm khắc đủ các loại hình vẽ.

Khi Diệp Thiên nhìn kỹ lại, mai rùa lại đột nhiên biến mất không thấy đâu, một hàng chữ triện hiện ra trước mắt, nhưng đây cũng không làm khó được Diệp Thiên, khi nó năm tuổi, đã bắt đầu học các văn tự chữ triện cùng lão Đạo sĩ.

- Lý Thiên Nguyên, người Hoa Âm, Thiểm Tây, năm sinh 1880, ba anh em trai, bốn người chị em gái, giữa năm 1896, theo thầy Ma y tu luyện thành truyên nhân đời thứ 49...

Nhìn thấy những con chữ khó hiểu hiện trong đầu, Diệp Thiên hơi trợn tròn mắt, chỉ nhìn lão đạo sĩ một cái, giống như nó đã biết rất nhiều chuyện?

Cho dù Diệp Thiên ngu dốt hơn nữa, cũng biết mấy dòng tin này nhất định là có quan hệ cùng lão đạo sĩ, nhưng là thật hay là giả, Diệp Thiên liền không thể nào nói rõ được.

- Áo giặc, nhất định là áo giặc, lão đạo sĩ này chẳng giống người hơn 100 tuổi chút nào?

Mặc dù tính cách không mấy tốt đẹp, nhưng thành tích học tập của Diệp Thiên rất tốt, đơn giản sẽ tính ra, năm sinh là 1880, đến hiện tại chẳng phải là 106 tuổi? Đánh chết Diệp Thiên cũng không tin, lão đạo sĩ trước mặt này lại nhiều tuổi như vậy.

- Sao? Như thế nào không đọc nữa?

Đang nhắm mắt lại, rung đùi đắc ý nghe Diệp Thiên ngâm nga kinh thư, lão đạo sĩ nghe thấy tiếng nói ngừng lại, bất mãn mở mắt.

Diệp Thiên nhất thời còn chưa phục hồi tinh thần lại, thuận miệng tìm lý do đùn đẩy nói:

- Khụ, sư phụ, những điều này là khi con năm tuổi liền đọc thuộc, không cần tiếp tục đọc chứ?

- Tuổi của con quá nhỏ, đọc thêm một chút cũng không khác thừa, sợ vi phạm thiên hòa, những điều này là nên tảng, nhất định phải ghi nhớ...

Nghe được lời của Diệp Thiên, lão đạo sĩ quعن tay, định vươn tay phải, đập xuống đầu Diệp Thiên, nhưng sau khi nhìn thấy vết thương của nó, phần nộ lại thu tay trở về.

Diệp Thiên mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng rất thông minh, nó không nói cho lão đạo sĩ biết những điều trong đầu, mà mở miệng hỏi:

- Sư phụ, con đã theo học cùng sư phụ nhiều năm, hay là, hôm nay con giúp sư phụ tính một quẻ?

- Con á?

Lão đạo sĩ nghiêng đầu sang một bên, liếc mắt nhìn nhìn Diệp Thiên một cái, nói:

- Đi còn không vững, đã nghĩ học chạy, con thích xem thế nào? Là xem chỉ tay hay tướng mạo?

Sở dĩ Lão đạo hỏi như vậy, là bởi vì hắn cũng đã dạy Diệp Thiên một ít tri thức sơ đẳng, như khung xương, thần sắc, hình dáng ..., Diệp Thiên tuổi nhỏ nên cũng không thích hợp học thêm.

- Xem tướng mạo đi...

Diệp Thiên ngồi ngay ngắn, nhìn về phía lão đạo sĩ, nói:

- Sư phụ, thượng đình của sư phụ cao và dài (phần trán từ mép tóc mai đến lông mi), vuông mà rộng lớn, khi thiếu niên nhất định rất tài giỏi?

- Ha ha, nhóc con nguoi cũng biết chút ít rồi đấy?

Lão đạo sĩ vừa nghe lời này của Diệp Thiên, nở nụ cười, nói:

- Sư phụ của người 16 tuổi đỗ tú tài, trong mười dặm không người nào không biết, xì, việc này ta không phải đã nói rồi sao? Thật sự là chính mình nhìn ra ư?

Tuy rằng trong lòng Lão đạo sĩ có chút nghi hoặc, nhưng không mấy để tâm, hẳn theo ma y pháp sư học, vốn là tương truyền nhất mạch chính tông, Diệp Thiên có thể nhìn ra được chút ít từ “Thượng đình” của mình, thật không có gì lạ.

- Ôi trời, thật sự vậy ư?

Lão đạo sĩ không để ý, nhưng trong lòng Diệp Thiên có cảm giác khiếp sợ, lại không cách nào nói rõ, biết lão đạo sĩ này thật từng đỗ tú tài, vậy... Trong đầu mình hiện ra mấy tin kia, cũng đều là sự thật?

Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, giả dạng thần bí, nói:

- Đương nhiên là con nhìn ra, sư phụ, lông mi của sư phụ dài nhỏ, nhạt mà không vĩnh, đúng là tướng ba anh em kết nghĩa vườn đào, hẳn là có ba người anh em, cạnh mắt phải có hai nốt ruồi nhỏ, Loan Phượng thành đôi, chắc là có bốn người chị em, cộng lại tổng cộng bảy người?

Phía trước nói so sánh không rõ ràng, Diệp Thiên nói chuẩn xác một chút, muốn xem một chút phản ứng của lão đạo sĩ là gì, nếu lần này nói đúng, vậy có thể chứng minh đầu mình tuyệt đối không phải hiện ra ảo giác.

- Ôi, đúng rồi, sư phụ, con xem ấn đường của sư phụ có hơi tái đi, nói không chừng hôm nay người còn có tai ương đổ máu...

Những lời cuối cùng này cũng không phải Diệp Thiên có được từ trong đầu, mà thật sự nhìn thấy chỗ ấn đường lão đạo sĩ có chút mờ, vì thế mới thuận miệng nói một câu.

Ai ngờ lời Diệp Thiên nói chưa dứt, chỉ nghe đến bên tai “Ầm” một tiếng, lão đạo sĩ vốn đang ngồi trên ghế chỉ có hai chân đang lắc lư, sau khi nghe thấy lời của Diệp Thiên, thân thể bất ngờ ngã ra, cả người và ghế dựa liền đổ sập về sau.

Chỗ hai người đang ngồi, vốn là trước cửa đại điện, thân thể lão đạo sĩ không sao, nhưng cái ót lại đụng phải cánh cửa điện Niên Dạ, đó cũng thực là một khối đá cứng.

Đến khi lão đạo sĩ đứng lên được trên mặt đất, mặc trâm cũng bay mất, tóc cũng rối bù, đầu đầy máu tươi, không tốt hơn so với Diệp Thiên hôm qua là bao, đúng là ứng với câu nói có đổ máu của Diệp Thiên vừa xong.

Nhưng lão đạo sĩ hiển nhiên không để ý chút tổn thương ấy, mà là kéo Diệp Thiên ngòai bên cạnh lại trợn mắt há hốc mồm, nói:

- Tiểu tử thối, con... lời con mới nói, thật sự là chính con tính ra?

Nếu suy tính theo tướng mạo lãnh dữ họa phúc của con người, mệnh thọ phú quý thế nào thì tương đối dễ dàng, nhưng nếu muốn tính chính xác anh chị em của đối phương, ngay cả lão đạo sĩ cũng lực bất tòng tâm.

Phải biết rằng, lão đạo sĩ mặc dù xuất thân từ ma y chính thống, hơn nữa đúng là có vài phần thực học, nhưng bao năm qua họa chiến tranh không ngừng, tướng thuật của tổ sư truyền thừa tới hiện tại, bất quá chỉ còn lại ba bốn phần, cũng chỉ còn thuật dưỡng sinh được bảo tồn hoàn thiện.

Thời gian Lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ, lại càng dùng nhiều thủ pháp giang hồ, thường là dùng bốn chữ chân quyết “Mạc, thính, sáo, hách”.

“Mạc”, chính là trước đó nắm được cơ bản tình hình người muốn xem tướng, tìm hiểu những đặc điểm cơ bản không thuận của người đó, tiếp đó để ý đầu tóc để xem người này là làm quan hay là thường dân, điểm này là rất quan trọng.

Cái gọi là “Thính”, chính là tìm cách để người muốn xem bói mở miệng trước, nói nhiều một chút, biết rõ tâm sự của người đó, lúc sau bản tên sẽ trúng đích. “Sáo” chính là dùng nước đôi trong lời nói, lập lời tình hình thực tế với đối phương, một khi lời của đối phương nghe có vẻ xuôi tai, thì mọi việc ổn thỏa.

Còn về “Hách”, thì phải là tạp một số chuyện mạo phạm thân linh ma quỷ để dọa nạt đối phương, đợi đến khi đối phương hoang mang lo sợ, đương nhiên người đó sẽ muốn biết tình huống.

Bốn chữ này, lại phối hợp vài phần bản lĩnh thực của lão đạo sĩ, khiến cho hắn có được danh hiệu thần tiên sống ở rất nhiều nơi.

Bốn năm mươi năm trước, khi quân Nhật xâm lược Trung Hoa, Lý Thiện Nguyên vì tránh loạn lạc, đi tới Mao Sơn, không ngờ vẫn không tránh thoát được, sau lại về Thiểm Tây ở.

Nếu không phải thời loạn lạc bị khoác lên cái mác ma quỷ lừa gạt, có người muốn bài trừ tận gốc, lão gia này cũng không tiếp tục trốn tới chỗ này, hiện tại còn không biết phiêu dạt đi nơi nào.

Nhưng là truyền nhân chính thống của Ma y, lão đạo sĩ tự tin, lĩnh vực tướng thuật ở trong nước tuyệt đối không người nào có thể

trên tài hần, sống trên một trăm tuổi, hần quả thực cũng chưa gặp phải nhân vật nào lợi hại hơn hần.

Nếu đoán anh em huynh đệ, lão đạo sĩ cũng có thể nhìn được từ tướng mạo tương đối chuẩn, nhưng hần đã sống hơn một trăm tuổi, có kinh nghiệm sống và xem tướng rất phong phú.

Còn như Diệp Thiên tuổi còn rất nhỏ, lão đạo sĩ còn đang rung đùi đắc ý nghe tụng Tam Tự kinh, cho nên nghe thấy mấy lời của Diệp Thiên, lập tức thất kinh biến sắc, chẳng lẽ đứa trẻ này bị tổ sư gia nhập vào người?

- Sư phụ, người có tai ương đồ máu là con nhìn ra, nhưng... còn về anh chị em thì... khụ khụ, là con nghe được khi sư phụ nằm mơ...

Thấy lão đạo sĩ bất thường như thế, Diệp Thiên có chút sợ hãi, mơ hồ cảm thấy được những thông tin xuất hiện trong đầu là thật phi thường, nó cũng không biết là tốt hay xấu, theo bản năng sẽ không nói thật.

- Nói mơ à? Chẳng trách, ta biết mà, tiểu tử ngươi làm sao có thể tính chuẩn như vậy?

Nghe được những lời này của Diệp Thiên, lão đạo sĩ thở phào, nếu thật sự là Diệp Thiên tính ra, đó không phải là thiên tài, mà là yêu nghiệt.

Lão đạo sĩ rửa sạch miệng vết thương trên đầu, nói:

- Tiểu tử ngươi đã muốn hội học thuật nhìn mặt định sắc, xem như nhập môn tại đây, ta nói cho con biết về Ma y chính thống của chúng ta vậy...

Sở dĩ Lão đạo sĩ thu nạp Diệp Thiên làm đồ đệ, chủ yếu cũng là bởi vì ở vùng đất hoang sơ thâm sơn này quá mức nhàm chán, muốn tìm người nói chuyện giải buồn, tuy rằng kiến thức truyền cho Diệp Thiên rất nhiều, cũng mang nó đi khắp Mao Sơn quan sát phong thủy khí hậu ở từng khu vực khác nhau, nhưng lai lịch mình kế thừa, lại chưa nói nhiều với Diệp Thiên.

Thấy Diệp Thiên thông minh như thế, lão đạo sĩ cũng động lòng, hần cũng là người hơn một trăm tuổi, nói không chừng liền nhắm mắt xuôi tay bất cứ lúc nào, những điều tổ sư truyền từ đời này sang đời khác còn muốn truyền lại.

- Tổ sư gia Ma y của chúng ta, chính là Ma y đạo nhân, truyền đến đời ta, đã là đời thứ năm mươi, tuy rằng truyền lại có nhiều mất mát, nhưng lĩnh vực tướng thuật và phong thủy, trong nước không người nào có thể vượt qua...

- Sư phụ, điều này con cũng biết, người hãy nói điều con không biết đi...

Lão đạo sĩ còn chưa nói xong, đã bị Diệp Thiên cắt đứt lời, kiểu mèo khen mèo dài này, nó nghe qua không biết bao nhiêu lần.

- Thằng nhóc này, chúng ta làm cái nghề này, cần quan sát nhiều, không bộp chộp!

Lão đạo sĩ bắt mắt trừng mắt nhìn Diệp Thiên một cái, nói tiếp:

- Không tính con, tổng cộng ta đã thu nạp qua hai môn sinh, người đầu tiên tên là Tuân Tâm Gia, năm 49 đã đi theo người nhà đi Đài Loan, hiện cũng bật vô âm tín.

Nhị sư của con tên là Tà Gia Tuấn, năm nay hẳn là cũng đã năm mươi nhỉ? Thời gian ở cùng ta dài nhất, nhưng thành phần gia đình không tốt, năm 68, đã chạy sang Hồng Kông.

Ngoài con ra, ta cũng chưa từng truyền cho bọn họ võ thuật dưỡng sinh, nhưng hai người đó cũng không phải người thiếu hiểu biết, sau này con có thể gặp...

Nói tới đây, lão đạo sĩ cũng hơi thôn thức, tuy rằng hẳn trải qua trăm năm kiếp sống, quen nhìn nhân gian sinh tử ly hợp, nhưng hai người đồ đệ này cũng là người tâm giao của hắn, nghĩ đến hai người này hẳn vẫn không nén được cảm xúc.

- Sư phụ, người còn có bà con, bạn bè ở nước ngoài ư? Tìm được hai người đó, không phải sư phụ có thể đi ra nước ngoài hưởng phúc sao?

Nghe được lão đạo sĩ nói xong, Diệp Thiên kêu lên, bây giờ so với mười năm trước đã khác, trong nhà có bà con họ hàng, bạn bè ở nước ngoài đều phải trăm phương ngàn kế để giấu diếm, sợ bị gán cái mác gián điệp.

Bây giờ nhà ai nếu có bà con họ hàng, bạn bè ở nước ngoài, đây chính là điều làm cho người ta hâm mộ.

Diệp Thiên có một người bạn học có người thân từ Mỹ trở về thăm, đưa cho hắn một cái đồng hồ điện tử, khiến đứa trẻ đó nổi tiếng một tuần liền, khi đi đường chỉ hận một nỗi không thể buộc cái băng để cho tay trước ngực.

- Tìm được bọn họ? Tìm được rồi ta cũng không đi nước ngoài, nơi này non xanh nước biếc, sau này ta ở đây dưỡng già...

Lão đạo sĩ nghe vậy cười lắc lắc đầu, hẳn cả đời này đã chứng kiến toàn bộ những biến động của Trung Quốc cận đại, sớm đã thấu

hiếu tình đời, vinh hoa Phú Quý đổi một ông lão trăm tuổi mà nói, thật không có chút gì hấp dẫn.

Chợt nhớ tới một sự kiện, lão đạo sĩ đứng lên:

- Thôi, chuyện này sau này hãy nói, cũng nên mang con xuống núi biết thêm một chút, đi, đem áo choàng trong rương lấy ra đây cho ta...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cao Nhân

Trên đường nhỏ trên núi, nhấp nhô hai dáng người, đang đi về hướng chân núi, nhưng làm cho người ta cảm thấy buồn cười chính là, hai người này mặc áo choàng sạch sẽ, lại không đi giày, đi chân trần dẫm dẫm trên đường nhỏ lầy lội.

Trên đầu hai người còn đều mang theo một cái băng, che lại miệng vết thương trên đầu, nếu là không nhìn dưới chân, ông lão tuổi tác có vẻ cao ấy, thật cũng có vài phần phong độ.

- Sư phụ, chúng ta đi đâu đây?

Diệp Thiên cũng biết, ở trong bọc trên lưng lão đạo sĩ, có hai đôi giày vải mới tinh, cũng biết sư phụ không cho đi giày, nhưng nó đang không hiểu được hành vi của lão đạo sĩ, cách ăn mặc gọn gàng như vậy, không phải là xuống núi đi lừa gạt sao?

- Hôm qua xuống núi, nhìn thấy có một gia đình trước cửa treo cờ trắng, nói vậy người trong nhà đã chết, ta mang con đi cúng bái hành lễ...

Lão đạo sĩ ngoài miệng nói chuyện, bước chân lại nhanh hơn vài phần, nơi đó cách đỉnh Mao Sơn không xa, nếu họ đã mời đạo sĩ trên núi, thì chuyện này coi như đi mất công.

-Làm... làm pháp sư?

Diệp Thiên bị lời nói của lão đạo sĩ thức tỉnh, thế này hình như là sống như hòa thượng rồi còn gì? Lão đạo sĩ làm thế này, có phải có chút giống bắt chó đi cày, xen vào việc của người khác hay sao?

Dường như nhìn ra tâm tư Diệp Thiên, lão đạo sĩ hé miệng hừ một tiếng, nói:

-Làm sao vậy? Ta dạy cho con thuộc “Linh bảo vô lượng độ nhân thượng phẩm diệu kinh”, giản lược là “Độ nhân kinh”, có thể

phổ độ nhân sinh, ngũ khổ bát nạn, vượt qua Tam giới...

Lời của lão đạo sĩ nói cũng có lý, hòa thượng và đạo sĩ đều có thể làm pháp thuật, nhất là tại khu vực Mao Sơn này, đạo giáo thịnh hành hơn Phật giáo, trong nhà có việc tang lễ, cũng hay mời đạo sĩ.

Chẳng qua vừa trải qua niên đại mẫn cảm, hơn nữa cái cách mở cửa không lâu, trong nhà người bình thường cũng không du dật tiền của, cho nên sẽ không chú ý nhiều như vậy, Diệp Thiên tuổi nhỏ, đương nhiên không biết chuyện này.

- Sư phụ, nhà đó ở nơi nào vậy?

Diệp Thiên truy hỏi một câu, trẻ con thích sĩ diện, nó cũng không muốn ăn mặc thể này bị các bạn học sinh thấy, còn không bị người ta cười chết sao?

Lão đạo sĩ cũng không biết chút tâm tư này của Diệp Thiên, nói:

- Ở trên trấn Mao Lộc, ngay chân núi Mao Sơn, đi nhanh một chút, bằng không giữa trưa cũng không đến nơi...

- Vâng ...

Sau khi biết nơi sẽ đi, Diệp Thiên cao hứng đáp ứng, bước chân nhanh hơn vài phần, trường học của nó không ở trấn Mao Lộc, cũng không biết người nào, đương nhiên không cần sợ mất mặt.

Sau khi đi đến chân núi, lão đạo sĩ cùng Diệp Thiên tìm chỗ dòng suối nửa chân sạch sẽ, đeo lại giày, đi đến trấn Mao Lộc, tuy rằng không quá 20 dặm đường, nhưng cũng đến trưa hai người mới tới trấn đó.

- Ha ha, hôm nay là ngày chợ...

Sau khi đi vào thị trấn, Diệp Thiên bỗng nhiên hưng phấn kêu lên.

Nơi này, mỗi ngày mùng 1 và ngày 15 hàng tháng, trên trấn đều có họp chợ, trong mười dặm mọi người sẽ đến nơi này bán đồ này nọ, rất náo nhiệt, thị trấn vốn tương đối rộng, bây giờ đã đầy người.

Ở khu vực Mao Sơn, cách ăn mặc của Diệp Thiên và lão đạo sĩ này cũng không lộ vẻ khác người, bởi vì ở trong đám người chung quanh, cũng không ít đáng người đạo sĩ.

- Sư phụ, xem này, còn có diễn khi...

- Ấy, sư phụ, mau nhìn, bông ngô...

Chen chúc trong đám người, Diệp Thiên đã nhìn không hết rồi, vào lúc này trong lòng Diệp Thiên, có lẽ nơi này chính là nơi náo nhiệt nhất trên thế giới.

- Khụ, sư phụ, đó không phải là đồng nghiệp của chúng ta sao? Còn bày sạp kia, sư phụ, người và ông lão kia so tài nhé, xem ai phía hại hơn nha?

Diệp Thiên quắc mắt, nhìn thấy một sạp hàng của thầy tướng số, lập tức lúi lỏm dạo sấp lại.

- Đi thôi, so tài thế này sao? Sư phụ người trước kia ra vào đều là nhà cao cửa rộng, nếu hỗn loạn như vậy, không có lỗi với thể diện tổ sư gia sao?

Lão đạo sĩ bị lời nói của Diệp Thiên làm cho sắc mặt xám ngắt, đường đường là truyền nhân chính thống của Ma y, làm sao có thể bày sạp hàng bên đường, kiểu xem bói hỏi quẻ này mặc dù là trong chốn giang hồ thường thấy nhất, nhưng cũng phân nhiều loại.

Như bày hàng xem tướng đoán chữ ven đường loại này, một quẻ thu 8 hào đến 1 đồng, là hạ đẳng nhất trong nghề, hơn nữa hơn phân nửa cũng không có gì thực học, lão đạo sĩ thấy mà khinh thường.

- Tiểu tử thôi, làm ta mệt chết được...

Mất nhiều công sức, mới lúi được Diệp Thiên từ trong đám người ra ngoài, lão đạo sĩ cũng mệt thở hồng hộc, tức giận chỉ vào phía trước nói:

- Nhanh lên, bằng không cơm trưa cũng không được ăn...

Từ phía đông chợ thị trấn, người đi họp chợ rất nhiều, theo phương hướng ngón tay lão đạo sĩ, Diệp Thiên thấy một căn nhà nhỏ hai tầng.

Khi nền kinh tế thị trường đang đứng ở giai đoạn quá độ, còn sử dụng tem phiếu lương thực, có thể xây được một căn nhà nhỏ như vậy cũng chính là chuyện lớn, ít nhất cũng là hộ khá giả.

Trong hoàn cảnh bình thường, một gia đình như vậy, tuyệt đối là làm cho người ta hâm mộ, nhưng giờ phút này, người đi qua đi lại, nhìn về phía gia đình này trong ánh mắt lại phần lớn là thương hại, có vài người trên mặt còn mang theo chút vui sướng khi người ta gặp họa.

Trong sân căn nhà hai tầng này, có một linh đường, một người đàn bà hơn hai mươi tuổi, ôm đứa con trai chừng hơn tháng tuổi đang ngủ, vẻ mặt vẻ buồn rầu.

- Bác nó à, hay là đưa Tiểu Quân vào bệnh viện huyện đi, cứ tỉnh lại lại khóc, cũng không phải cách hay...

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của đứa bé trong lòng, lòng người nữ đau thắt không thôi, chồng đã mất, nếu con cũng có chuyện không hay, từ nay về sau cô biết sống thế nào?

Hôm nay đã là ngày thứ năm, mấy ngày hôm trước người đến phúng viếng nhiều, nhưng thật ra không có tâm trí mà để ý, bây giờ chồng đã yên nghỉ, chuyện nên tới đều đã tới, trong viện cũng yên tĩnh trở lại, tiếng khóc của đứa trẻ, cũng làm cho người ta đau lòng.

Một người đàn ông chừng hơn ba mươi tuổi đang ngồi buồn bực hút thuốc, nghe thấy lời người phụ nữ kia, vội dập mạnh điều thuốc trên mặt đất, đứng lên nói:

- Đi, qua bên chị dâu cô nói một tiếng, rồi ăn một chút gì, sau đó chúng ta hãy đi bệnh viện huyện...

Miêu lão Đại có chút buồn bực, từ năm kia bắt đầu nghề vận chuyển, từ đó cuộc sống ngày một tốt hơn, không chỉ trở thành hộ giàu có nổi tiếng xa gần, quan trọng hơn là năm trước vợ của người em trai sinh được một cậu con trai béo khỏe.

Đối với Miêu gia mà nói, đây chính là chuyện lớn, phải biết rằng, hai anh em nhà họ Miêu, người anh cả có đến bốn đứa con, đều là con gái, cậu em vừa lấy vợ, đã sinh được bảo bối cho cả nhà.

Nhưng chẳng ai có thể dự đoán được trời có âm dương - tròn khuyết, người có sớm tối - họa phúc, khi cuộc sống gia đình này tạm ổn, một lần cậu em ra xe, chẳng may gặp tai nạn xe cộ, ngay cả một thi thể hoàn chỉnh cũng không có.

Từ khi người em bị tai nạn xe cộ mà chết, cháu nhỏ cũng bắt đầu sinh bệnh, cả ngày khóc không ngừng, cũng không chịu ăn gì, đi bệnh viện trên trấn rồi nhưng cũng không có manh mối.

Trong nhà liên tiếp xảy ra biến cố, khiến mái đầu xanh của người anh họ Miêu này, cũng nhiều lên vài sợi bạc, người hơn ba mươi tuổi, lưng lại có vẻ hơi gù.

- Ôi, Tiểu Quân lại tỉnh rồi, bác nó à, làm sao bây giờ?

Có lẽ là tiếng nói của hai người đã đánh thức đứa bé trong lòng người phụ nữ, đứa bé hé mắt ra, liền nhếch miệng khóc rống lên, người phụ nữ lại đau lòng mà nước mắt không ngừng tuôn.

- Không được, phải đi ngay, đi bệnh viện ngay!

Người anh họ Miêu ném điều thuốc vừa đốt trên mặt đất, vươn tay ôm lấy đứa bé, vừa đi tới cửa, lại phát hiện trước cửa hai người đang đứng.

- Vị chân nhân này, xin hỏi... có chuyện gì không?

Là một người giàu nhanh ngay sau cái cách mở cửa, tuy rằng trong lòng người anh họ Miêu đang sốt ruột, nhưng không thể không giữ lễ nghĩa, lại vừa vỗ về đứa cháu đang khóc oa oa trong lòng, vừa nhìn về phía lão đạo sĩ, còn Diệp Thiên nhỏ bé bên người lão đạo sĩ, lại là bị người anh họ Miêu coi như không thấy.

- Vô lượng quan, vị cư sĩ này thật lễ độ...

Lão đạo sĩ nhìn vào mắt người anh họ Miêu, đưa tay phải ra, cuộn tròn ngón trỏ (hàm ý nhất mạch hóa Tam Thanh), đặt trước ngực, mở miệng nói:

- Tôi và môn hạ đệ tử đi qua nơi này, phát hiện nhà anh âm sát rất nặng, nơi này là nơi Thánh Địa đạo giáo, không biết vị cư sĩ này vì sao không tìm người hóa giải nhỉ?

Lời của lão đạo sĩ, khiến Diệp Thiên trộm liếc mắt.

- Tìm người hóa giải? Vậy sư phụ còn chạy nhanh như con thỏ đến đây để làm chi? Không phải là sợ bị người khác đoạt trước sao?

Nhưng nghe được lão đạo sĩ đề cập đến âm sát, Diệp Thiên có chút tò mò ngẩng đầu, nhìn vào trong sân, nó cũng cùng lão Đạo sĩ học qua tri thức về khí hậu thủy phương ở từng khu vực khác nhau, chỉ có điều chưa từng nhìn thấy cái gì kiểu như là long khí hay âm

sát.

- Vậy? vậy... là có chuyện gì?

Ngay khi Diệp Thiên vận dụng những kiến thức lão đạo sĩ dạy để quan sát khu đất, cái mai rùa xuất hiện trong đầu vào buổi sáng kia, đột nhiên lại xuất hiện, kinh ngạc Diệp Thiên thiếu chút nữa đã hô lên.

Có bất đồng với lúc buổi sáng, mai rùa trong đầu Diệp Thiên quay tròn một vòng, sau đó hào quang hoa văn trên lưng đậm dần, bỗng nhiên hóa thành dòng khí, hướng về phía hai mắt Diệp Thiên.

- Cái này... là âm sát như lời của sư phụ đây sao?

Khi dòng khí lưu tràn ngập ở trong mắt Diệp Thiên, cảnh tượng trước mắt, tựa hồ khác với vừa xảy ra, ở phía bên phải linh đường, có một chút sương mù màu xám nhạt nhạt.

Tuy rằng giờ phút này ánh mặt trời chiếu cao, nhưng vị trí này lại bị vài bạt linh đường che chắn, sương mù nhạt kia vẫn ngưng tụ mà không bay đi, có chút dễ nhận thấy so với những chỗ được chiếu sáng bên cạnh.

- Chẳng lẽ đây là giải thích về âm dương của cổ nhân?

Nhìn cảnh tượng kỳ dị trước mắt, trong lòng Diệp Thiên toát ra ý nghĩ này, là thành phần sinh trưởng trong đội cờ đồ thiếu niên tiên phong, nó quyết định không tin quỷ thần là có thật.

Mà sương mù hơi lộ vẻ âm u, cũng không phải là cái gì gọi là âm hồn quỷ quái như trong Liêu Trai chí dị, nhưng thật ra có điểm giống nhau với giải thích trong cổ tự “Âm”, chính là đang sương mù xoay tròn tụ lại mà thành, làm không khí lạnh lẽo, làm tối tăm, kết tụ.

- Tiểu đệ tử, làm sao vậy?

Đang lúc Diệp Thiên tìm tòi trong đầu mười vạn cái lý do để giải thích cảnh tượng trước mắt, đột nhiên cảm thấy cánh tay bị người ta kéo một chút, sau khi phục hồi tinh thần lại, mới phát hiện mình đã đứng ở trong sân.

- Không có việc gì, sư phụ, con đang quan sát người nói âm sát mà...

Bị lão đạo sĩ khê đánh, cảnh tượng trong mắt Diệp Thiên lại khôi phục thành nguyên dạng, sương mù nhạt kia rất cuộc cũng biến

mất.

- Tiểu Chân Nhân cũng đã nhìn ra? Nhà ta đây thực có vấn đề?

Nghe thấy lời của Diệp Thiên, người anh họ Miêu có chút hoài nghi nhìn về phía tiểu đạo sĩ, muốn nói lão đạo sĩ có vẻ toát ra vẻ cao nhân, nhưng thẳng nhóc này thì biết cái gì?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lạt Mềm Buộc Chặt

Bây giờ đúng Ngọ, mặt trời chói chang lên cao, là thời gian dương khí mạnh nhất trong mỗi ngày, mà nơi này lại âm trầm, chẳng phải là âm sát tác quái?

Thân thể nho nhỏ của Diệp Thiên mang theo cái mũ đạo sĩ, tuy rằng cố gắng làm ra dáng người lớn khi nói chuyện, nhưng luôn làm cho người ta có một cảm giác rất quái dị.

Nhưng những lời của nó cũng nói rõ ràng mạch lạc, bên cạnh lão đạo sĩ nghe được cũng liên tục gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, dường như bản thân chưa từng dạy qua nó điều này thì phải?

Trẻ con đều có chút thích khoe khoang, Diệp Thiên mặc dù thông minh hơn rất nhiều so với bạn cùng lứa tuổi, nhưng lại nhìn thấy thái độ người họ Miêu này có chút khinh thường chính mình, cũng sinh ra vài phần háo thắng.

Sau khi nói xong, Diệp Thiên chỉ vào vị trí mình vừa nhìn thấy đám sương, nói:

- Đây, chính là ở chỗ này...

- Nơi này?

Người họ Miêu nhìn theo ngón tay Diệp Thiên, chính tại nơi chủ nhà cảm tạ người đến phúng viếng, chỗ người phụ nữ mất chồng đã nhiều ngày luôn luôn ôm con ngồi.

Vốn dĩ Diệp Thiên chưa nói, hẳn còn không để ý, bây giờ nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, người anh nhà họ Miêu kia đi vài bước, quả nhiên cảm giác được có chút âm khí dày đặc, nhất thời da đầu có chút tê dại.

- Ôi? Không sai, con cũng đã nhìn ra?

Lão đạo sĩ tán dương gật gật đầu, quay mặt chuyển sang người anh họ Miêu, nói:

- Miêu cư sĩ, từ khi người anh em của anh qua đời, đứa nhỏ này liền luôn luôn khóc gào không dứt đúng không? Hơn nữa buổi tối còn dễ dàng tỉnh giấc...

Lão đạo sĩ nói ba hoa, đã nói trúng chuyện đã xảy ra trong nhà, khiến trên mặt người anh họ Miêu lộ ra vẻ bất ngờ, liền kéo lão đạo sĩ, nói:

- Lý chân nhân, ngài nói không sai, nhà họ Miêu chúng tôi chỉ còn có một người nối dõi này, ngài nhất định phải cứu đứa nhỏ này...

Lão đạo sĩ nghe vậy nở nụ cười, lấy tay khẽ vuốt chòm râu, nói:

- Đứa bé bị làm cho sợ hãi, ba hồn bảy vía bị dọa mất một hồn một phách, hơn nữa nơi này âm sát quá mạnh, lúc này mới như thế, nhưng không có gì đáng ngại...

- Lão thần tiên, van cầu ngài, cứu cháu của tôi đi!

Nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, người phụ nữ đang ôm đứa bé trai không nhịn được, lập tức ôm con quý xuống trên mặt đất, cũng được lão đạo sĩ một tay đỡ dậy.

- Không cần thiết, không cần làm thế, tôi cố hết sức là được...

Nhìn đứa trẻ không ngừng khóc nỉ non một cái, lão đạo sĩ vươn tay ôm nó vào trong lòng, nói với mẹ nó:

- Cô đi một vòng trước sau nhà, kêu tên đứa nhỏ này đi...

- Kêu tên?

Người mẹ kia lặng đi một chút, không biết lão thần tiên có ý gì.

Ở nông thôn vốn là có nghe nói đến gọi hồn như vậy, cũng có nhiều chỗ gọi là “Gọi kinh” hoặc là “Gọi hồn”, người phụ nữ chưa nghe nói qua nhưng người anh họ Miêu cũng từng nghe nói, cho nên rất tin không chút nghi ngờ lời của lão đạo sĩ.

- Bé ngoan, không khóc nữa nhé, hồn trở về này...

Sau khi nghe thấy tiếng người mẹ gọi, tay trái lão đạo sĩ ôm đứa bé, chia tay phải, giả bộ bắt gì đó từ trên không trung, sau đó nhẹ vỗ về ngực lưng của đứa bé.

- Ôi, ngừng khóc rồi, không khóc nữa rồi...

Dường như hồn phách đứa nhỏ này thật sự được lão đạo sĩ đưa trở về, đứa trẻ vốn đang kêu khóc không dứt, bỗng nhiên dừng lại, mở to đôi mắt tràn đầy nước mắt, tò mò nhìn lên lão đạo sĩ.

Thấy hiệu quả, người anh họ Miêu khiếp sợ nhiều, lại mừng như điên, em trai thì đã mất, huyết mạch duy nhất của nhà họ Miêu có thể tiếp tục bình an rồi.

- Chân Nhân, à, không, lão thần tiên, vào bên trong ngồi đi, nào, mời vào bên trong ngồi...

Vừa mới đó trong lòng còn có nghi ngờ đối với hai đạo sĩ một già một trẻ này, hiện tại người anh họ Miêu này đã thực sự coi lão đạo sĩ trở thành thần tiên sống.

- Lão thần tiên gì chứ, lão lừa đảo thì có...

Diệp Thiên đi theo bên lão đạo sĩ nghe được lời của người anh họ Miêu kia, thiếu chút nữa cười không ra tiếng, cái gì mà cứu lại một hồn phách đã bị kinh sợ mất đi chứ? Tất cả đều là vô nghĩa.

Sắc mặt đứa nhỏ này âm đạm, tinh thần uể oải, thân thể mệt mỏi, đây đều là biểu hiện âm khí trong Đông y, nguyên nhân chủ yếu là đứa nhỏ này ở nơi có âm khí quá nặng trong một thời gian dài, âm khí trong cơ thể tích tụ nhiều.

Có câu nói “cô âm bất sinh”, không có dương khí thời gian dài, đừng nói đứa bé, ngay cả người lớn mà thân thể yếu ở nơi âm khí lạnh lẽo lâu, trong cơ thể âm dương mất cân đối, cũng sẽ sinh bệnh, nói đến hồn phách, từ đầu đến cuối không có chút quan hệ.

Còn đứa trẻ này vì cái gì đột nhiên dừng khóc, đó đương nhiên vẫn là công lao của lão đạo sĩ.

Diệp Thiên biết, lão gia này ngoài phong thủy tướng thuật ra, trình độ Đông y cũng rất cao, hơn nữa cả đời tu luyện thuật Ma Y chính thống, chuyên khí chí nhu, khiến một đứa bé bình tâm, chuyện này còn không phải dễ như trở bàn tay sao?

Dù trong mắt Diệp Thiên xem ra không có gì đặc biệt hơn người, nhưng trong mắt người anh họ Miêu kia, đây quả thực chính là

hành vi của thần tiên, để hai người vào gian nhà giữa chính, rồi lập tức vội vàng bung trà rót nước, chỉ sợ dù là cha của hắn lúc này ở đây, cũng không được tiếp đãi ân cần như vậy.

Mời lão đạo sĩ và Diệp Thiên uống nước trà, Miêu lão mở miệng nói:

- Lão thần tiên, từ khi anh em chúng tôi làm nghề vận chuyển, cuộc sống ngày một khá hơn, nhưng cũng không biết sao lại thế này, gần đây tai họa liên tục ập đến, xin ngài hãy vạch cho tôi con đường sáng đi...

Lần này người em bị tai nạn xe cộ, không chỉ có người chết, xe và hàng cũng bị hư hỏng nghiêm trọng, đầu năm nay cũng chưa có bảo hiểm gì, toàn bộ tổn thất đều do nhà họ Miêu chịu.

Tuy rằng hai năm qua buôn bán được lời ít tiền, nhưng chi tính phí tổn sửa xe cùng tiền bồi thường chủ hàng, Miêu lão cũng như trúng chọi đá, cho nên vừa rồi thấy lão đạo sĩ giống như thấy một chiếc đèn sáng, để cho hắn thấy được hi vọng.

- Miêu cư sĩ đừng vội, để tôi xem phong thủy nhà này cho anh...

Lão đạo sĩ nghe được lời của Miêu lão, đưa tay lấy từ trong cánh tay áo choàng rộng ra một đồ vật, hai tay giữ cân bằng, đứng lên đi đi lại lại ở trong phòng.

- La bàn?

Thấy gì đó trong tay lão đạo sĩ, ánh mắt Diệp Thiên sáng ngời, hôm nay liên tiếp hai lần trong đầu xuất hiện mai rùa, có phần tương tự thứ này thì phải?

- Chẳng lẽ... Thứ trong đầu mình kia chính là cái la bàn?

Trong lòng Diệp Thiên có một chút hiểu, nhưng giờ phút này mặc cho nó cố gắng như thế nào để mai rùa kia hiện thân, rồi so sánh cùng la bàn trong tay lão đạo sĩ, thì trong đầu vẫn trống tuếch.

Chúng kiến sư phụ cầm la bàn đi ra khỏi phòng, Diệp Thiên cũng không nghiên cứu thêm, vội vàng đi theo.

Đi đến mặt sau ngôi nhà nhỏ, lão đạo sĩ dừng bước, chỉ vào hai cái ao cách căn nhà 7-8 m, hỏi:

- Miêu cư sĩ, ao nước sau nhà, có phải là mới đào trước đây không lâu?

Tuy rằng đây là một trấn lớn nhất gần Mao Sơn, nhưng vẫn là nông thôn, chung quanh thị trấn cũng đều là ruộng, này hai cái ao này, thật cũng không có gì đặc biệt.

- Đúng, đúng, có lần tôi đi Phương Nam đưa hàng, nơi đó nuôi thủy sản rất phát đạt, cho nên tôi cũng đào hai cái ao này, khoảng một tháng trước...

Miêu lão liên tục gật đầu, sẵn vẽ mặt nghi hoặc nói:

- Lão thần tiên, có phải là... Chính là chỗ hai cái ao này gây ra tai hoạ?

- Đúng, Miêu cư sĩ, bỏ quá cho lão đạo sĩ tôi nói thẳng, nhà này Từ Minh đường rộng rãi, trước có núi non diễm lệ, phong thủy vốn là rất tốt.

Nhưng là do hai cái ao này, khiến Minh Đường có tiếng khóc nỉ non, cô nhi quả mẫu khóc nhiều, không chỉ có người lớn, trẻ nhỏ cũng sẽ bị bệnh nặng, chỉ e sẽ còn gặp phải cái tai hoạ khác...

Lời nói của lão đạo sĩ thực sự không phải là không có ý đe dọa Miêu lão, phong thủy ở từng khu vực khác nhau, vốn là tương quan với âm dương, hai cái ao cá này ở phía sau, liền làm cho âm khí ngưng tụ, dần dà, sẽ khiến thần khí con người mất cân đối.

Người em họ Miêu này bị tai nạn xe cộ có lẽ không có liên quan tới ao cá này nhưng Tương quan phong thủy, không thể nghi ngờ sau này sẽ lại có người trong nhà này gặp nạn.

- Vậy... Vậy có phải chỉ cần lấp ao này là được hay không?

Nghe thấy lời của lão đạo sĩ nói, Miêu lão mới biết được, chuyên không mau khởi nguồn ở tại nơi này, không khởi hồi hận không thôi, ý tưởng nhất thời của mình, thế nhưng lại cướp mất tính mạng của em trai.

- Đúng, Miêu cư sĩ, tìm người hiểu phong thủy đến lấp ao, phong thủy tự nhiên được khôi phục lại...

Lão đạo sĩ gật gù đầu, sau đó nhíu mày, nói:

- Miêu cư sĩ, phong thủy nhà anh tôi đã giải thích, thầy trò chúng tôi còn có việc phải về điện thờ, xin cáo từ trước...

- Sư phụ...

Vừa nghe thấy lời lão đạo sĩ, Diệp Thiên không nhận được lời áo lão đạo sĩ, đi đường xa tới, đừng nói chuyện tu sửa điện thờ, ngay cả cơm trưa còn chưa được ăn đây, làm sao lại đi được? Chẳng lẽ sư phụ định học sĩ điện như Lôi Phong?

Không đợi Diệp Thiên mở miệng, Miêu lão liền tỏ vẻ không đồng ý, liền kéo lão đạo sĩ lại, nói:

- Chân Nhân, như vậy sao được, ngài chính là ân nhân cứu mạng nhà tôi, cứ như vậy để ngài đi rồi, sau này tôi còn không bị người khác coi thường hay sao...

Tuy rằng lão đạo sĩ đã giải thích về phong thủy, nhưng trong lòng Miêu lão không hiểu lắm, hơn nữa, âm sát khí vẫn còn trong nhà, vạn nhất lão đạo đi rồi, đứa nhỏ này lại bệnh trở lại thì biết làm sao bây giờ?

- Giỏi thật, quả nhiên là giỏi...

Diệp Thiên thấy cảnh như vậy, tay đang thâm loa áo lão đạo sĩ liền rút trở về, chẳng trách sư phụ bắt mình học thuộc “binh pháp Tôn Tử và ba mươi sáu kế”, dám tung một chiêu này, lão đạo sĩ cúng đủ lợi hại.

- Thế này, Miêu cư sĩ, thực sự là tôi...

Trên mặt lão đạo sĩ lộ ra vẻ khó xử.

- Chân Nhân, ngài có chuyện gì, dặn dò một tiếng, tôi đi giúp ngài lo liệu không được sao?

Giờ phút này Miêu lão giống như là người rơi xuống nước, bắt được cái cây gỗ cứu mạng, sống chết không chịu buông tay.

- Thế này thì...

Lão đạo sĩ trầm ngâm một chút, nói:

- Không dấu gì Miêu cư sĩ, điện thờ trên núi lâu năm không được tu sửa, đêm qua mưa to khiến bài vị tổ sư bị hư hỏng, tôi muốn đi tìm đội thi công đi tu sửa lại, bằng không thật thẹn với tổ sư...

- Lý Chân Nhân, thì ra là việc này, đội thi công trên trần tôi biết rõ hơn, hay là như vậy, ngài ở đây một ngày, sáng sớm mai tôi mang

theo đội thi công đi giúp ngài tu sửa điện thờ thì thế nào?

Nghe thấy những lời của lão đạo sĩ, Miêu lão nhất thời vỗ ngực, so sánh tính mạng và Phú Quý của bản thân và gia đình, bỏ ra ít tiền cho lão đạo sĩ tu sửa điện thờ, chẳng phải chỉ là chuyện nhỏ?

- Vậy được rồi, để phá đi âm khí nhà anh, lão đạo sĩ tôi liền ở thêm một ngày...

Nhìn thấy Miêu lão có thịnh tình chân thành giữ lại như thế, lão đạo sĩ đương nhiên mềm lòng, dẫn Diệp Thiên vào trong nhà.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hành Lễ

Lý Chân Nhân, ngài và tiểu sư phụ có lẽ còn chưa ăn cơm nhỉ? Các ngài có kiêng kị cái gì không vậy?

Sau khi trở lại trong phòng, ngồi xuống, Miêu lão quay sang hỏi hai người Diệp Thiên, trong khoảng thời gian này trong nhà liên tục xảy ra chuyện, cho nên hẳn cũng không có ăn uống gì, hiện đã tìm được rồi nguyên do rồi, Miêu lão cũng cảm thấy có chút đói bụng.

- Là người của núi rừng, ăn cái gì cũng được...

Lão đạo sĩ bộc lộ hình tượng cao nhân, nhưng ở bên cạnh hẳn Diệp Thiên rõ ràng nghe thấy, từ tụng lão đạo sĩ truyền ra một tràng âm thanh “òng ọc”.

Buổi sáng tuy rằng hai người ăn không ít đồ ngon, nhưng là đi đường liền mấy giờ, giờ cũng đã đói lắm, nếu không phải cần giữ gìn thân phận đệ tử của cao nhân, Diệp Thiên thiếu chút nữa đã chộp ngay cái bánh bánh mỳ trong phòng mà ăn.

Ở nông thôn, việc hiếu hi chủ yếu đều giải quyết ở nhà, ngày hôm qua vừa mới phát tang đưa tang, trong nhà có sẵn đồ ăn, không bao lâu sau, vợ của Miêu lão đã đem cơm lên.

Có lẽ là sợ Lý Chân Nhân không tận tâm giúp hẳn tiêu trừ âm sát trong nhà, Miêu lão vội vàng ăn một chén cơm, rồi đi liên hệ đội thi công luôn.

Nhìn thấy Miêu lão ra khỏi phòng, hai thầy trò vốn ra về ăn uống nho nhã, liền ném hết cả bát đũa, một người chộp cái móng heo mà cắn, giống như gió nổi lên quét sạch một bàn đầy thức ăn ngon, khiến cho vợ Miêu lão đến thu dọn, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên hai người đều có chút là lạ.

- Sư phụ, chẳng trách người chướng mắt cái kiểu bày hàng ven đường, lừa được hết ăn lại uống dễ dàng thật?

Ăn uống no say rồi, Diệp Thiên thích thú vỗ vỗ bụng, tuy rằng cha thường bắt được cá tôm cho nó ăn uống no đủ, nhưng thức ăn giống hôm nay, bình thường cũng không có.

- Nhóc con, không có bản lĩnh, dám lên Lương Sơn sao? Phương diện này phải có học vấn uyên thâm...

Lão đạo sĩ tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thiên một cái, nói tiếp:

- Lát nữa con phải đọc thuộc lòng “ Độ nhân kinh” , tiêu trừ âm sát đi...

- “ Độ nhân kinh” có thể tiêu trừ âm sát khí? Chỗ kia không là bởi vì bị linh đường chắn mà thành sao?

Diệp Thiên nghe được lời sư phụ nói xong, không khỏi lặng đi một chút, chẳng lẽ không phải đó là âm sát khí, thật đúng là âm linh người em của Miêu lão chuyên hóa mà thành?

Lão đạo sĩ lắc lắc đầu, nói:

- Ai nói cho con biết linh đường gây ra? Đây là oán khí con người biến thành, bằng không trong một ngày luôn có ánh mặt trời chiếu tới, thì sớm đã bị mất đi...

- Sư phụ, hay là... Thật sự có ma quỷ?

Diệp Thiên là đứa to gan, khi nó bảy tám tuổi, liền dám một mình đi vào nghĩa trang của người trong thôn bắt dế, nghe nói vậy, cũng chưa cảm giác được sợ hãi, ngược lại hưng phấn lên.

Lão đạo sĩ nghe vậy bĩu môi, vẻ mặt khinh thường nói:

- Ma quỷ cái đầu con, năm đó ta đều đã đi qua theo núi tây biển máu, cũng chưa từng thấy qua một cái bóng dáng của ma quỷ...

Lý Thiện Nguyên sống hơn một trăm tuổi, kiến thức không thể nói là không rộng, từng cố ý đi tìm Thiên Sư Đạo học nghệ, học cách bắt ma quỷ, nhưng luôn luôn không gặp được cơ hội như vậy, hắn còn ước gì ma quỷ hiện ra trước mặt hắn.

- Nếu như không có quỷ, oán khí kia là sinh ra như thế nào ạ?

Diệp Thiên thấy khó hiểu, hỏi. Trước kia nó thật không biết, thầy cô giáo còn là những người rất kiên định thuyết vô thần?

- Nhoc con, may mà con được giáo dục theo phương pháp hiện đại, cho con cơ hội mở mang kiến thức...

Nghe thấy Diệp Thiên hỏi vậy, lão đạo khách sáo nhìn nó một cái, mở miệng nói:

- Giải thích theo ngành nghiên cứu, cũng được gọi là từ trường, đây là nhân tố sinh ra, có quan hệ với sóng điện não người, khi rất nhiều người tập trung tâm tư suy nghĩ về chuyện gì đó, là có thể thay đổi từ trường mạnh yếu.

- Nếu dùng cách trình bày của hai nhà đạo Phật, thì gọi là tín ngưỡng, thông qua tín đồ cầu nguyện, cũng có thể sinh ra từ trường tương tự, đã hiểu ra chưa?

- Hiểu, đã hiểu, nhưng... Thầy à, chắc là trước kia thầy học trường tư thực?

Nói thật lòng, Diệp Thiên thật sự bị những lời này của lão đạo sĩ kinh động, nếu không phải chính tai nghe được, nó căn bản không thể tin được lời này là từ miệng người cả ngày nói nó học văn tự cổ “Chi, hồ, giả, dã” nói ra.

- Thế nào? Khinh thường ta trước đây không giỏi giang sao?

Lão đạo sĩ liếc mắt nhìn Diệp Thiên, nói:

- Thầy của con trước đây từng giảng dạy tại đại học Bắc Kinh đấy, Lương Tư Thành cũng đã từng nghe ta giảng.

Lão đạo sĩ thật đúng là không nói khoác, hần và Cô Hồng Minh xem như anh em kết nghĩa, từng được mời làm giảng viên ở Đại học Bắc Kinh, nói hần học rộng ở Trung Quốc và Phương Tây cũng không sai.

Lúc ấy lão đạo sĩ muốn đi đến thư viện của Đại học Bắc Kinh tìm nguyên tác “Thôi bồi đồ”, khi tìm kiếm không có kết quả, hần liền từ chức ở trường đại học Bắc Kinh, lại nhân nhả hành tẩu giang hồ.

- Kiến trúc học, hần là có liên quan đến phong thủy phải không ạ? Nhưng Lương Tư Thành là ai vậy?

Từ khi Diệp Thiên tin lão đạo sĩ đã hơn một trăm tuổi, cũng tràn ngập tò mò đối với những chuyện phát sinh trong đời lão đạo sĩ xưa kia, nhưng lão đạo sĩ cũng không giống như trước nữa, động một chút lại thôi phồng chuyện của chính mình, chỉ là thỉnh thoảng nói ra vài câu.

- Coi như con không ngu ngốc, bất kể là kiến trúc trong và ngoài nước, đều có liên quan đến phong thủy, đều là không thể tách rời,

còn Lương Tư Thành là ai, ta nói với con cũng có ích gì đâu...

Lão đạo sĩ định giải thích cho Diệp Thiên vài câu liền không kiên nhẫn nữa, nếu hắn nói cho Diệp Thiên biết Lương Tư Thành là Lương Khải Siêu, có lẽ tiểu tử này lập tức lại sẽ truy hỏi Lương Khải Siêu là ai, nói vậy, chỉ e mình lại phải giảng cho nó nghe cả chuyện “Mậu Tuất lục quân tử”.

- Không nói thì thôi, đúng rồi, thầy à, tụng “Độ Nhân Kinh”, thật sự có thể tiêu trừ sát khí sao?

Thấy sư phụ không nói thêm gì nữa, Diệp Thiên cũng không hỏi tới, nhưng cũng ghi tạc cái tên Lương Tư Thành này vào tim.

- Đương nhiên, công hiệu của “Độ Nhân Kinh” không thua gì “Kim Cương Kinh” trong Phật giáo, lát nữa con niệm là được, sư phụ ta nghĩ ngợi chút...

Dường như đang nhớ lại chuyện cũ năm đó, lão đạo sĩ lại dâng tràn cảm xúc, hơn nữa thân thể của hắn dù cho vẫn tốt, thì cũng đã là ông già trăm tuổi, liền phải tựa đầu tựa lưng vào ghế ngồi nghỉ.

Diệp Thiên thấy thế đứng dậy đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, tuy rằng nó có đôi khi không tốt, thường xuyên chặn họng lão đạo sĩ này, nhưng nội tâm Diệp Thiên rất quan tâm và kính trọng ông lão này.

- Ấy, tiểu sư phụ, Lý Chân Nhân đâu? Những người xây dựng đều tìm xong rồi...

Diệp Thiên mới vừa đi ra sân, Miêu lão liền cực kỳ hứng thú đẩy cửa sân.

Nghe thấy Miêu lão lớn giọng, Diệp Thiên liền nhanh tay đặt ngón trỏ lên miệng, suýt một tiếng nói:

- Sư phụ hơi mệt chút, đang nghỉ ngơi, Miêu đại ca, ngài hãy linh đường đi, sau đó tôi ở trong này tụng kinh siêu độ một chút, có thể phá hủy âm sát khí ở đây...

Miêu lão nghe vậy lặng đi một chút, có chút chần chờ hỏi:

- Tiểu sư phụ, cậu... có được không?

Chuyện là từ đầu năm nay, cho dù ở đâu, trong ngành sản xuất cũng vậy, tuổi tác rất quan trọng, ngay như người bệnh xem bệnh đều thích tìm thầy thuốc có tuổi, nhà máy tuyển kỹ thuật viên cũng cần thợ nguội có tay nghề, Diệp Thiên này còn nhỏ tuổi, cũng khó

tránh khỏi khiến cho Miêu lão nghi ngờ trong lòng.

- Miêu đại ca, âm sát khí trong nhà ngài hình thành thời gian không lâu, rất dễ loại trừ, không cần sự phụ tôi ra tay...

Diệp Thiên chợt nhớ tới năm trước ở trên trần có được xem một bộ phim, nhất thời vỗ bộ ngực nhỏ, nói tiếp:

- Ngài chuẩn bị một cái bàn vuông, đồ tế lễ, sau đó lại lấy chín thân gỗ bạch đàn đến...

- Tiểu sư phụ, đồ tế lễ để kiểm, thế còn... cây gỗ bạch đàn là để làm chi?

Tuy rằng Diệp Thiên nói rõ ràng mạch lạc, Miêu lão Đại vẫn không thể nào tin được, ánh mắt luôn luôn liếc về phía cửa phòng đang đóng.

Diệp Thiên tuổi tuy nhỏ, nhưng kiến thức cũng không ít, nó cũng nhìn ra Miêu lão không tin mình, lập tức nói:

- Lấy gỗ bạch đàn giơ lên, dĩ nhiên là có thể thu sát khí lại, loại trừ khí tụ, hay là, đợi sư phụ tôi nghỉ ngơi chút, rồi để cho ông ấy làm?

- Thôi, tiểu sư phụ, tôi nghe theo lời cậu là được, tôi liền đi chuẩn bị đồ...

Miêu lão nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, dậm chân, chẳng phải chính mình đi tìm người giúp họ tu sửa điện thờ hay sao, những người này không thể đi khỏi điện thờ được, cùng lắm thì không được, Lý Chân Nhân kia vẫn phải ra tay, mình không nên đắc tội với tiểu tử thông minh kia.

Đồ tế có sẵn, ở nông thôn tìm cây gỗ bạch đàn cũng không khó, không bao lâu, Miêu lão đã bày đầy đủ những thứ Diệp Thiên cần trên linh đường.

Nhưng cửa chính căn nhà, cũng đã được Miêu lão đóng lại cẩn thận, đầu năm nay, dương cao khẩu hiệu đẩy lùi phong kiến mê tín, không cần thận sẽ bị bắt đền công an.

Hơn nữa sau này, nếu bị người xung quanh biết hẳn mời pháp sư mới chừng mười tuổi đến, truyền đi không phải bị cười chết sao?

Diệp Thiên vốn nhanh nhẹn, giờ phút này tùy ý nó phát huy, chơi thành nghiện, đem chín thân gỗ bạch đàn bày ở nơi âm sát khí nhiều, sau đó ngồi ngay ngắn trước bàn, trong lòng hơi tiếc nuối, nếu còn có một kiếm gỗ đào, vậy thì càng thú vị.

Còn “Độ Nhân Kinh” có hữu hiệu hay không, Diệp Thiên căn bản là không để tâm, dù sao linh đường bị phá hủy, nội trong ba đến năm ngày âm sát khí nơi này dĩ nhiên là sẽ bị đánh tan.

- Chí học chi sĩ, tụng chi thập quá, ma tinh tang nhãn, quý yêu diệt sáng, tề độ thù tử, tuyệt nhi đắc sinh...

Bàn tế lễ đã bày xong, Diệp Thiên bắt chước giống như sư phụ tụng “Độ Nhân Kinh”, dáng vẻ giống như một tiểu cao nhân đắc đạo, thấy vậy Miêu lão cũng có vài phần tin tưởng Diệp Thiên.

- Thế nhân thụ tụng, tác duyên thọ trường niên, hậu giai đắc tác thi giải chi đạo, hồn thần tạm diệt, bất kinh địa ngục, tức đắc phản hình, ân? Hựu xuất lai liễu...

Khi Diệp Thiên ngâm nga được một nửa, đầu óc hơi cảm giác được một cơn choáng, mai rùa bằng bàn tay kia, đột nhiên lại xuất hiện.

Diệp Thiên lại kinh ngạc, tiện đà hít một hơi thật sâu, miệng tụng kinh không ngừng, mà toàn lực chú ý, cũng dồn vào phía trên mai rùa.

- Thật là la bàn, nhưng... không giống với la bàn của sư phụ...

Khi tập trung tư tưởng, lần này Diệp Thiên xem như thấy rõ ràng, những hoa văn thần bí trên mai rùa, kỳ thật là một cái trận, nhưng ở vị trí chính giữa là kim la bàn, lại là một hình Thái Cực Âm Dương.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Thuật Tàng

Đây là thứ này sao có thể vào trong đầu ta?

Nhìn cái mai rùa bằng bàn tay này xoay tròn trong đầu, Diệp Thiên có chút không giải thích được, căn bản nó không cách nào khổng chế cái la bàn này, càng không biết tác dụng của nó.

Còn những mẫu tự khắc trên mai rùa, mặc dù hình giống cái trện, nhưng con chữ thật sự là quá nhỏ, Diệp Thiên trợn tròn hai mắt, cũng không cách nào nhận ra được một chữ nào.

Mặc dù trong lòng kinh ngạc, nhưng trong miệng Diệp Thiên vẫn còn thảm độc “Độ Nhân Kinh”. Nhưng vào lúc này, nó chợt cảm giác được trên người một con ớn lạnh, vội vàng dời sự chú ý khỏi mai rùa.

- Sao tại sao có thể như vậy?

Khi ánh mắt Diệp Thiên chú ý vào nơi có âm sát khí, rõ ràng phát hiện, ở phía trước bàn thờ kia có một dải âm sát khí, còn đang nhẹ nhàng hướng tới đây, giống như sương mù nhẹ chưa chui vào trong cơ thể nó.

- Ôi trời, lão đạo sĩ chết tiệt, ta đây tụng “Độ Nhân Kinh” này, không phải là muốn siêu độ mình chứ?

Diệp Thiên cả kinh không phải chuyện không có nguyên do, nó không thể ngờ được mình tụng đọc “Độ Nhân Kinh”, lại khiến âm sát tới trên người của mình.

Cũng biết, tạo thành âm sát khí là do hoàn cảnh đặc thù tạo thành, nó chẳng qua là một loại từ trường vô thực, bình thường mà nói, chỉ có thể thông qua thay đổi từ trường mạnh yếu mà ảnh hưởng con người, nhưng lại không cách nào vào được trong thân thể của con người.

Nhưng giờ phút này, âm sát khí lại đang chui vào bên trong thân thể Diệp Thiên, sẽ khiến nó rất khủng hoảng, trên đời này tuy không có quỷ thần, nhưng không có nghĩa Thuyết âm dương học nói sai, nhiều âm khí như vậy vào cơ thể, nhất định sẽ làm mất cân bằng âm dương trong cơ thể.

Mặc dù lúc này là thời điểm mặt trời chói chang, nhưng Diệp Thiên cảm giác lại giống như là thân thể trần truồng ở trong tuyết, lại bị gió rét thổi mạnh, cái rét lạnh đó, thấu vào đến trong xương cốt.

- Lão đạo sĩ hại người!

Diệp Thiên khóc không ra nước mắt, lúc này muốn đứng lên chạy trốn cũng không được, bởi vì thân thể nhỏ bé của nó cơ hồ cũng sắp cứng lại, trơ mắt nhìn đồng âm sát khí tràn vào bên trong thân thể mình.

khi Diệp Thiên cho là tự mình khó giữ được cái mạng nhỏ này, trong đầu xuất hiện mai rùa, chọt tiếp tục quay tròn, giống như là cái đồng không đáy, hút toàn bộ âm sát khí mới đi vào trong cơ thể nó.

- Há? Chữ này, hình như rõ ràng hơn một chút rồi?

Trong sự biến đổi của cơ thể, khiến cho Diệp Thiên không thể hiểu được, đó là hết thấy ý niệm đều không lấy đi mạng của nó, và khi âm sát khí biến mất, Diệp Thiên phát hiện, chữ triện trên mai rùa, dường như rõ ràng thêm, dễ thấy được hơn.

- Thuật tàng!

Bây giờ trong đầu Diệp Thiên, mai rùa với la bàn nữa không có chút tương đồng nào, bởi vì ở ngay giữa mai rùa, xuất hiện hai chữ triện “ Thuật tàng ”.

Còn ở chung quanh hai chữ này, thành hình xuất hiện mười hai chữ triện hơi nhỏ một chút, theo thứ tự là “ Xem bói, phong thủy, số mệnh, giải mộng, chọn ngày lành tháng tốt ”.

- Sao thế sao lại xuất hiện những thứ này?

Trong đầu biến hóa khiến Diệp Thiên như trong mộng, đi theo lão đạo sĩ học kiến thức về phương diện văn tự cổ và tướng thuật đã nhiều năm, dĩ nhiên nó cũng biết hàm nghĩa của “ Thuật tàng ”.

Nếu nói “ thuật ”, cũng có thể gọi là thuật số, là một nội dung quan trọng trong năm thuật đạo giáo cổ đại, thuật số lấy lý luận sinh khắc chế hóa của Âm Dương Ngũ Hành, để dự đoán cát hung trong tự nhiên, xã hội, nhân sự, thuộc về phái nghiên cứu “ Chu Dịch”.

Về phần chữ “ Tàng ”, tức kinh điển tổng hội, phật gia có “ Phật tàng”, đạo gia có “ Đạo tàng”, nho gia có “ Nho tàng”, còn bản thân “ Thuật Tàng”, còn hội tụ lý luận dịch học và Âm Dương Ngũ Hành, trong cổ đại chiếm địa vị cực kỳ trọng yếu.

Nhưng sau Dân Quốc, xu hướng tây học, quan niệm khoa học chiếm vị trí chủ lưu, Thuật Học bị gọi là mê tín, rồi bắt đầu bị coi thường, thuật số thịnh hành trong rất nhiều năm đó, mà nay đã không thấy nữa.

Diệp Thiên thường nghe lão đạo sĩ cảm thán, người đời bỏ qua học vấn trăm ngàn năm qua của lão tổ tông, lại sùng bái văn hóa bên ngoài, cố công học tập cái gọi là tiếng Anh gì đó, đây quả thực giống như là trong nhà cất giấu một tòa bảo sơn, lại hết lần này tới lần khác muốn phá nát.

- Chẳng lẽ ta có thể dùng những kiến thức trong mai rùa này?

Nhìn những chữ này trên mai rùa, trong đầu Diệp Thiên toát ra một suy nghĩ.

Bởi vì “ Xem bói, phong thủy, số mệnh, tướng thuật, giải mộng, chọn ngày lành tháng tốt”, cũng là phương thuật dự đoán tốt xấu thường thấy nhất trong Thuật Tàng, những chữ này kết hợp với nhau, chẳng trách làm Diệp Thiên suy tưởng mông lung.

Nhưng trong đầu chỉ có những chữ này xuất hiện, mà không có phương pháp ứng dụng, cái này giống như là chó cắn con nhím lại không thể há miệng, khiến tâm trí Diệp Thiên ngửa ngáy.

- Bên trong có sáu loại phương thuật, ta chỉ xem một chỗ, thử xem có được hay không

Âm sát đã sớm thanh trừ hết, giờ phút này Diệp Thiên cũng không cố tụng thêm “ Độ Nhân Kinh”, lập tức ngưng lại, dồn lực chú ý hướng vào hi chữ “ Xem bói” trên mai rùa.

- Ôi? Không có động tĩnh gì ...

Ngoài hai chữ triện mờ mờ ảo ảo, Diệp Thiên không phát hiện gì khác lạ nữa, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, chẳng lẽ suy đoán của mình sai rồi? Nhưng trước đây trong đầu xuất hiện thân thể lão đạo sĩ, là chuyện gì xảy ra đây.

- Ấy, màu sắc mấy chữ này, không giống những chữ khác ư?

Diệp Thiên nghiên cứu rất lâu hai chữ “ Xem bói” , chợt chú ý thấy, trong mười hai chữ triện, trong sáu chữ, có bốn màu sắc là xám xịt, còn chữ “ Phong Thủy” và “ Tướng thuật”, lại hơi sáng hơn.

- Chẳng lẽ chỉ quan sát được những chữ màu sáng?

Trong lòng Diệp Thiên chợt hiểu ra, đem lực chú ý vào hai chữ “ Phong thủy” , khi nó vừa chú ý đến chữ đó, hai chữ “ Phong Thủy” đột nhiên tan ra, hóa thành linh khí nhẹ nhẹ, dội vào trong mắt Diệp Thiên.

Chỉ cảm thấy trong mắt chợt lạnh, khi Diệp Thiên mở mắt nhìn về phía trước, cảnh tượng trước mắt tựa hồ bất đồng với lúc ban đầu, ở giữa trời đất, dường như có thêm mấy màu sắc.

Giống như là ngôi nhà hai tầng trước mắt này, thu gọn trong mắt Diệp Thiên, dường như tỏa ra một màu vàng kim sáng bóng nhàn nhạt, nhìn lại phía trái phải căn nhà, đều là mơ mơ ảo ảo, không có chút màu sắc nào.

Nhưng phía sau căn nhà, cũng có chút âm sát khí, hơn nữa đã ảnh hưởng đến cả tòa nhà này, nơi hai màu sắc đan vào nhau, có vẻ rất là quái dị.

- Ngôi nhà cửa hướng bắc, nước lửa tương tề, khảm chấn phương rộng rãi, điềm vô cùng giàu sang! Nước sau nhà là hung tinh, phạm sát giảm đỉnh!

Khi Diệp Thiên quan sát chỗ khác lạ trong nhà, trong đầu đột nhiên xuất hiện mấy hàng chữ, tiếp theo cảm giác man mát trong mắt biến mất, cả những chữ kia, cũng từ từ biến mất trong đầu.

- Ha ha, quả nhiên là như vậy, đây chẳng phải là một đôi mắt phong thủy?

Mới phát hiện phương pháp sử dụng mai rùa, Diệp Thiên cao hứng cười thành tiếng.

Những đứa trẻ khác trong cơ thể xuất hiện cảnh này, có lẽ sẽ cảm giác được sợ hãi, nhưng Diệp Thiên từ năm tuổi đã tiếp xúc kiến thức phong thủy tướng thuật, trong lòng lại tràn đầy hưng phấn, giống như là lấy được món đồ chơi mới mình rất thích.

- Ha ha, hai chữ tướng thuật kia cũng sáng, vậy không phải là ta có thể giúp người khác xem tướng rồi?

Diệp Thiên cười một tiếng, mai rùa vừa xuất hiện trong đầu không biết lại đi nơi nào, bây giờ không cách nào nghiệm chứng, nhưng Diệp Thiên tin, chỉ cần mai rùa vẫn còn, mình sớm muộn có thể hiểu được điều bí mật này.

Nói là bí mật, Diệp Thiên không có ý định nói cho người khác biết, tuổi của nó tuy nhỏ, nhưng nó cũng biết, nếu mình đem chuyện trong đầu có “mai rùa” nói ra, sợ rằng không bị người ta nói thành là phong kiến mê tín, cũng sẽ bị cho rằng mình là tiểu yêu tinh.

- Tiểu Chân Nhân, tiểu thần tiên, cậu ... cậu làm sao rồi?

Khi Diệp Thiên còn đắm chìm ở thế giới của mình, đang nhếch miệng cười khúc khích, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng của Miêu lão.

- À, Miêu đại ca, không sao ...

Diệp Thiên quay đầu lại, phát hiện Miêu lão đứng ở phía sau mình cách hơn 1m, vươn tay phải ra, đang vỗ vỗ vào bả vai của mình, không khỏi nở nụ cười.

- Miêu đại ca, âm sát khí đã bị ta tiêu trừ hết rồi, hơn nữa tôi mới xem phong thủy tòa nhà cho anh, phong thủy cũng là cực kỳ tốt, sau này đừng thay đổi nhé.

Đúng rồi, ao cá sau nhà phải nhanh chóng lấp đi, nếu không vẫn sẽ có tai họa phát sinh ...

Theo dự đoán của Diệp Thiên, vừa rồi trên tòa nhà Miêu lão này thấy màu vàng kim sáng bóng, hẳn là đại biểu cho tài vận giàu sang, rồi sau đó bị ao cá chặn, cũng đã phá hư phong thủy cả tòa nhà, gần đây mới có chuyện người em trai Miêu lão bị tai nạn xe cộ.

- Cảm ơn tiểu Chân Nhân, cảm ơn, cảm ơn tiểu thần tiên, để tôi tìm người đi lấp ao ...

Nhìn thấy Diệp Thiên quay đầu lại, Miêu lão thu cánh tay đang muốn vỗ vào bả vai nó, mặt đầy cảm kích, miệng không ngừng cảm tạ, ngược lại khiến cho Diệp Thiên có chút ngượng ngùng:

- Miêu đại ca, tôi tôi nói anh tin chứ?

Miêu lão ra sức gật đầu, nói:

- Tin chứ, sao lại không tin, tiểu Chân Nhân mới vừa rồi vừa làm pháp niệm kinh, cảm giác lạnh lạnh cũng không thấy nữa rồi ...

Miêu lão vốn là không đặt bao nhiêu hy vọng vào Diệp Thiên, nhưng khi Diệp Thiên giả thần giả quỷ, khiến cho hắn cảm thấy hơi thờ ơ lạnh lẽo, rồi đột nhiên biến mất không thấy.

Tục ngữ nói sự thật thắng hùng biện, không chỉ có lão thần tiên có bản lĩnh, ngay cả đứa trẻ này cũng rất bất phàm, giờ phút này thái độ của Miêu lão đối với hai sư đồ Diệp Thiên, đơn giản chính là sùng bái núi cao, khâm phục vô cùng.

- Làm pháp cái đầu người, âm sát cũng chạy trong thân thể ta rồi, dĩ nhiên không còn ...

Nghe thấy Miêu lão nói vậy, trong lòng Diệp Thiên thầm mắng một câu, mặc dù kết quả là tốt, cũng đều là mai rùa trong đầu kia phát huy tác dụng, nhưng dù sao âm sát vào cơ thể vậy, đã khiến Diệp Thiên kinh sợ không ít.

Nghe thấy tai họa của nhà mình được giải trừ, Miêu lão cũng không có ý định tiếp tục ở nơi này nghe tiểu thần tiên dạy bảo, sau khi khen Diệp Thiên mấy câu, mở miệng nói:

- Tiểu Chân Nhân, cậu nghỉ ngơi trước đi, ta đi gọi người lấp ao cá ...

Nhưng Miêu lão là người rất biết điều, khi sắp đi khỏi cửa, còn dặn dò vợ mình đi chợ mua cho Diệp Thiên không ít đồ ăn vặt và đồ chơi mà trẻ con thích, tiểu thần tiên này không phải là còn rất nhỏ sao.

- Sư phụ, người tình rồi ư? Áy, người làm gì mà nhìn con như vậy?

Diệp Thiên vừa trở lại trong nhà, liền phát hiện lão đạo sĩ đang nhìn mình chăm chăm bằng một ánh mắt rất kỳ quái.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 8

Kẹo Đường

Nhóc con, mặc dù “Độ Nhân Kinh” có thể hóa giải sát khí, nhưng cũng không có nhanh như vậy đâu, con làm thế nào làm được?

Lão đạo sĩ vừa chớp mắt, đột nhiên cảm giác được nguyên khí thiên địa dường như có chút biến hóa, mở mắt ra, liền phát hiện sát khí trong nhà đột nhiên biến mất không thấy đâu, thấy rất kinh ngạc không tin được.

Người có hiểu biết, lại trải qua tu hành, từ trường trên người sẽ đặc biệt mãnh liệt, mà người như vậy, cũng sẽ cảm nhận đặc biệt rõ ràng đối với ảnh hưởng từ trường chung quanh, cho nên nếu như lão đạo sĩ tự mình làm chuyện tiêu trừ sát khí, tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều so với một cao tăng đại đức.

Nhưng Diệp Thiên chẳng qua chỉ là đứa trẻ, nó tiếp xúc phương thuật thời gian mới có mấy năm? Cho nên trong thời gian ngắn ngủi có thể đem sát khí tiêu trừ hết sạch sẽ, đây chính là điều ngay cả lão đạo sĩ cũng không cách nào làm được.

Nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, Diệp Thiên cắn một viên đường hồ lô vợ Miêu lão mua cho, trong miệng nhồm nhoàm nói không rõ nói:

- Con nào biết đâu? Sư phụ, “Độ Nhân Kinh” này rất tốt đấy ...

Diệp Thiên đã quyết định, chuyện như vậy không thể nói cho ai, hoặc giả nói cho lão đạo sĩ nghe sẽ tin nó, nhưng là nói cho cha và bạn học nghe, vậy nhất định sẽ bị cho rằng bị bệnh thần kinh.

- Kỳ quái, thật là kỳ quái ...

Nhìn thấy Diệp Thiên cũng nói không ra lời, lão đạo sĩ vuốt nhẹ chòm râu, trên mặt lộ ra vẻ mặt đăm chiêu, nhưng xã hội hiện đại không như trước kia, khoa học kỹ thuật thịnh vượng, rất nhiều chuyện cũng khó có thể suy đoán, lão đạo sĩ cũng không thể làm gì.

Diệp Thiên là đứa trẻ, ở trong phòng ngồi một lúc liền không nhìn được đứng lên, nói:

- Ha ha, sư phụ, con đi lên trần chơi, buổi tối lúc ăn cơm con về nhé ...

Thị trấn Mao Lộc cách chỗ Diệp Thiên ở chừng mười mấy dặm đường, cho dù là tuổi đã lớn một chút, nó cũng khó mà được tới một lần, nếu như không phải là dùng miệng lưỡi ăn uống của người khác, Diệp Thiên đã sớm chạy lên trần chơi.

Lão đạo sĩ khoát tay áo một cái, nói:

- Đi đi, nhớ nhà này đó, cẩn thận lúc trở lại không tìm được đúng nhà ...

Được sư phụ cho phép, Diệp Thiên hoan hỉ chạy ra ngoài, trước khi ra cửa, vợ Miêu lão còn dúi tờ tiền Công Nông Binh vào trong túi nó, thế này cũng làm Diệp Thiên thiếu chút nữa phổng mũi.

Ai chẳng biết, ở thời gian này, cho dù nông thôn đã khá hơn, thì cũng chỉ cho trẻ con đến năm xu, một đồng tiền quà vật. Nhà ai có người kết hôn, sinh trẻ nhỏ thì cũng chỉ mừng một hai tệ là cùng.

Hơn nữa bây giờ cách năm 88 – năm phát hành nhân dân tệ mới có 2 năm, đồng tiền trị giá mười tệ, đã là trị giá lớn nhất trên thị trường.

Cho nên này tờ tiền công nông binh này đối với Diệp Thiên mà nói, đơn giản chính là một gia tài, dù sao đến giờ nó cũng chỉ nhìn thấy tờ tiền như vậy trong tay cha nó, tự mình chưa được sờ vào.

Chợ nông thôn, thường là buổi sáng náo nhiệt nhất, nhưng lúc này vừa giữa trưa, người vẫn không ít, Diệp Thiên cũng không sợ, nghe được phía trước có tiếng chiêng trống, ra sức chen lấn vào.

- Ha ha, diễn khi ...

Ý vào thân thể nhỏ bé linh hoạt, Diệp Thiên chen vào bên trong đám người, nhìn thấy vẫn là ông lão mang theo ba con con khi, đang biểu diễn tiết mục ở giữa đám người.

- Các vị phụ lão xa gần, có tiền xin góp chút tiền, không có tiền thì có người, cảm ơn mọi người đến xem ...

Một trong mấy con khi đó lộn mấy vòng, ông lão chấp tay hướng bốn phía, con khi kia nhất thời dùng hai bàn tay quặp lấy cái chậu

nhỏ, xin tiền đám người chung quanh.

Người có tiền ném một hào, năm hào vào trong chậu, không có tiền thì lại lui về phía sau, Diệp Thiên sờ sờ tờ tiền Công Nông Bình trong túi, suy nghĩ hồi lâu rồi lui ra ngoài.

Lão đạo sĩ đã từng dạy nó, hành tẩu giang hồ đều có chỗ khó riêng của mình, có thể giúp thì giúp, nếu Diệp Thiên không trích ra từ đồng tiền của nó, nó cũng không muốn xem người khác diễn tiết mục.

Cũng may nơi diễn khi này cũng không phải là một nhà diễn kịch, chui ra từ chỗ diễn khi, Diệp Thiên lại chui vào xem một đám người bán thuốc tăng lực Thiếu Lâm bên một tầng đá.

Đi dạo một vòng trong chợ, đã là ba bốn giờ chiều, lúc này Diệp Thiên đứng lại ở một gian hàng thối kệo Đường Nhân.

Gian hàng này thật ra thì chính là một quang gánh, một đầu quang gánh là một cái tủ hình chữ nhật, phía dưới học tủ có một cặp lông hình tròn mở nắp, bên trong có một cái bếp nhỏ, trên bếp có một nồi lớn, trong đó đổ đầy đường.

Giá gỗ chia làm hai tầng, mỗi tầng đều có rất nhiều lỗ nhỏ, phía trên cắm đầy kẹo đường đã thối xong.

Chủ hàng lấy cái muỗng nhỏ múc một chút đường nóng loãng, đặt vào bàn tay đang dính đầy bột xoa nặn, sau đó ngậm trong miệng, đợi nó phồng lên, tan bọt, nhanh chóng đặt ở bên trong khuôn gỗ có chút bột, lại ra sức thổi, liền thổi thành đồ chơi bằng đường như ý mình.

Trẻ con bốn phía đều trơ mắt nhìn, đứa có tiền xòe tay muốn mua, không có tiền cũng nhìn không muốn rời đi.

Thứ này cũng không coi là quá đắt, một xu là có thể làm một chiếc theo yêu cầu của mình, nhưng Diệp Thiên đứng giữa trời, vo đồng tiền trong túi, quyết định xoay người rời đi.

Phải biết rằng, cha Diệp Thiên là thanh niên trí thức không trở về quê hương, cưới được vợ cũng không phải là người bản địa, căn bản cũng không có địa vị gì.

Mặc dù đôi tay Diệp Đông Bình tài giỏi, không chỉ biết làm thợ điện, thợ mộc cũng làm được, thường giúp người đóng chút gia cụ, nhưng một tháng nhiều nhất cũng chỉ kiếm được 10-20 tệ.

Mặc dù Diệp Đông Bình thường đánh chút cá cho con trai ăn, nhưng nói tóm lại, hai cha con sống rất nghèo khó, Diệp Thiên muốn đem tiền về nhà cho cha nó.

Khi Diệp Thiên vừa xoay người, bên tai đột nhiên nghe tiếng hét:

- Diệp Thiên, ha ha, thật sự là cậu à? tại sao cậu lại ở chỗ này?

Diệp Thiên quay đầu về phía tiếng nói, phát hiện ở góc khác gian hàng kẹo đường này, một đứa trẻ mập mạp chừng tuổi của nó đang hưng phấn vỗ tay về phía nó, đồng hồ điện tử trên cổ tay rất là nổi bật.

- Quách Tiểu Long?

Nhìn thấy người này, trên mặt Diệp Thiên không khỏi lộ ra nụ cười khổ, quả là càng tránh cái gì, càng gặp phải cái đó, với tính bướng bỉnh của Quách Tiểu Long, sau này về tụ trường, sẽ đem chuyện mình mặc đồ này đi kể cho tất cả mọi người.

Nhưng tránh cũng tránh không được rồi, Quách Tiểu Long đã đi tới bên cạnh nó, chỉ vào một người lớn tuổi đi bên cạnh nó, nói:

- Diệp Thiên, đó là ông ngoại tớ, ông từ Mỹ về, tớ dẫn ông đi chợ ...

Mặc dù Diệp Thiên ở trường học quan hệ không tệ với Quách Tiểu Long, nhưng cũng không gần gũi lắm, trong lòng biết tiểu tử này muốn tìm mình khoe mẽ, lập tức cười ha ha, nói:

- À, rất tốt, tiểu Long, đồng hồ điện tử của cậu thật đẹp ...

- Đó là đương nhiên, ông tớ mua cho mà, toàn trường chỉ mình tớ có một cái này ...

Quách Tiểu Long nghe thấy lời của Diệp Thiên, lại vỗ vỗ ngực, để đồng hồ trên cổ tay lộ ra trước mắt, vờ nhìn thời gian phía trên.

Ở trong trường học Diệp Thiên vốn là một nhân vật nổi tiếng, mặc dù nghịch ngợm vô cùng tận, nhưng thành tích học tập cho tới bây giờ vẫn là đứng đầu, có thể khoe khoang trước mặt Diệp Thiên, Quách Tiểu Long tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

- Tiểu Long, đây là ai thế?

Người vừa được Quách Tiểu Long chỉ vào, nhìn thấy cháu mình nói chuyện cùng một tiểu đạo sĩ, trong lòng tò mò, cũng chuyển

qua gian hàng bên này.

- Ông à, đây là bạn học của cháu, Diệp Thiên ...

Khi nói chuyện cùng người ông từ Mỹ về, giọng của Quách Tiểu Long không khỏi thấp mấy phần.

- Ô, là bạn học của cháu? Vậy cũng làm đạo sĩ nữa sao?

Người kia có chút ngạc nhiên, khi ông ly hương, mới hơn mười tuổi, so với hai đứa trẻ này cũng không lớn hơn mấy tuổi, ba bốn mươi năm trôi qua, bây giờ trở về, rất nhiều chuyện về quê quán, cũng cảm giác rất thân thiết.

- Cái này ... cháu cũng không biết ...

Quách Tiểu Long gãi gãi đầu, nhìn về phía Diệp Thiên, hỏi:

- Diệp Thiên, sao cậu mặc đồ này? Thật đi lên núi làm đạo sĩ hả?

- Tớ không làm đạo sĩ đâu, sư phụ tớ là người chủ trì điện thờ trên núi, hôm nay cùng sư phụ xuống núi, mặc cái này tiện mà ...

Diệp Thiên lên tiếng giải thích cho Quách Tiểu Long một chút, nó cũng không muốn đến tận trường bị người ta đem chuyện này ra trêu ghẹo, vậy thì thật mất mặt.

- Ô, ngày xưa đạo Mao Sơn bị người Nhật Bản phá hủy, khi ông rời đại lục mới bắt đầu xây dựng lại, có thời gian đi xem một chút mới được ...

Nghe được lời của Diệp Thiên, người đó thở dài, hàng mi mơ hồ có chút buồn, nhưng liền nở nụ cười, mình không nên cảm thán trước mặt đám con nít, lập tức chỉ vào gian hàng kia, nói:

- Tiểu Long, nào, cầm cái kẹo đường cho bạn học của cháu đi ...

- Không, cảm ơn ông, cháu không muốn ...

Mặc dù gia cảnh chưa có gì, nhưng đi theo sư phụ hành tẩu Giang hồ, Diệp Thiên ít nhiều cũng hiểu chuyện tham lam ăn của người khác, không phải là đồ của mình không thể lấy, không bỏ ra lao động không được tùy tiện lấy của người khác, vậy cũng không nên.

- Cầm đi, cháu, cháu gọi ta là ông, cũng không thể gọi không như vậy, ông mua cho cháu mà ...

Ông lão nghe vậy nở nụ cười, cầm một kẹo đường hình Tôn Ngộ Không đưa cho Diệp Thiên.

Kẹo Tôn Ngộ Không này có một bộ, không chỉ có đẹp mắt, còn có một nắm cơm nếp, trong bụng Tôn Ngộ Không có rất nhiều nước đường.

Khi không muốn chơi, có thể cắn ở miệng Tôn Ngộ Không một lỗ nhỏ, để cho đường loãng chảy xuống, sau đó ăn với cơm nếp, ăn hết cả cơm và đường, là điều mà trẻ con thích nhất, nhưng cũng là đắt tiền nhất, một cây kẹo phải tám hào.

Có thể khoa trương ở trước mặt bạn học, Quách Tiểu Long cũng rất đắc ý, nhìn thấy Diệp Thiên không ngừng từ chối, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, ông tớ cho cậu, cậu hãy cầm đi ...

Bây giờ Diệp Thiên cũng rất thích kẹo con khi này, suy nghĩ một chút, nói:

- Được rồi, ý của người lớn, không dám từ, cảm ơn ông!

- Ha ha, tiểu Long, bạn học của cháu rất lễ phép ...

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, ông lão cười cười cũng không để ý, dù sao cũng chỉ có một cây kẹo đường hình con khi, ông ta thanh toán tiền hai cây kẹo đường, sau đó đứng ở bên cạnh nhìn chủ hàng thổi kẹo đường, tay nghề này chỉ ở quốc nội mới thấy được.

- Hay là, ta giúp ông ấy xem tướng đi ...

Diệp Thiên vẫn không có thói quen ăn không đồ của người khác, suy nghĩ một chút, mắt nhìn về phía ông lão, trong miệng mặc niệm: “ Mai rùa, mai rùa, mau ra đây ...”

Không có cách nào, mai rùa trong đầu đó không xuất hiện, Diệp Thiên kêu cả ngày cũng không thể gọi nó hiện ra, gọi “ Mai rùa” rất lâu mà không thấy động tĩnh.

- Thuật Tàng!

Khi không thể làm gì được, Diệp Thiên chợt nhớ tới hai chữ ngay giữa mia rùa, thủ mặc niệm trong lòng một tiếng.

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Liêu Hạo Đức

Ha ha, thật đúng là dễ dàng?

Ngay khi trong lòng Diệp Thiên mặc niệm ra hai chữ “Thuật Tàng”, ánh mắt liền sáng lên, bởi vì mai rùa thần bí kia, lại quay tròn xuất hiện trong đầu nó.

Điều này làm cho Diệp Thiên cảm thấy có chút kích động, bởi vì trước đây, nó vốn không biết nên sử dụng như thế nào, bây giờ có thể dễ dàng gọi ra, tin rằng sau này nhất định có thể bỏ mai rùa này đi.

- A, hai chữ phong thủy sao lại nhạt đi rồi?

Diệp Thiên dè nén hưng phấn trong lòng, dồn lực chú ý vào mai rùa, vừa nhìn, nhất thời phát hiện một chút bất đồng.

Giữa trưa giúp Miêu lão xem phong thủy, Diệp Thiên rõ ràng nhớ rõ, trong mười hai chữ “ Xem bói, phong thủy, số mệnh, giải mộng, chọn ngày lành tháng tốt” có sáu từ, trong đó “Phong thủy” cùng “Tướng thuật”, rõ ràng sáng hơn.

Mà hiện tại “Phong thủy” lại cũng tối màu, chỉ có hai chữ “Tướng thuật” hơi có chút ánh sáng, rõ ràng là không giống chung quanh.

- Diệp Thiên, làm sao vậy? Kẹo đường hình Tôn Ngộ Không ông tớ cho cậu thật đẹp nhé!

Thấy ông đem đồ chơi làm bằng đường hình Tôn Ngộ Không cho Diệp Thiên, Quách Tiểu Long nhìn chằm chằm Diệp Thiên, nó muốn nhìn thấy hưng phấn và kích động từ trên mặt Diệp Thiên, điều này cũng có làm thể thỏa mãn một chút lòng hư vinh của chính mình.

Nhưng Diệp Thiên nhận được cây kẹo đường rồi, cả người lại sừng sờ ra đó, điều này làm cho Quách Tiểu Long có chút không thoải

mái trong lòng, nói không chừng phải nhắc nhở một chút Diệp Thiên đồ chơi làm bằng đường trong tay nó là do đâu mà có.

Tục ngữ nói người nghèo sớm thành đạt, tuy rằng hai người tuổi không chênh lệch lớn, nhưng Diệp Thiên cũng nhanh chóng hiểu ra ý của Quách Tiểu Long, lập tức cười nói:

- Ô, rất đẹp, tiểu Long, hay là... cậu lấy trước đi?

Quách Tiểu Long liên tục xua tay, nhìn trộm ông nó, nhỏ giọng nói:

- Vậy không được, ông đưa cho cậu, cậu cầm đi, bằng không tớ sẽ bị mắng...

- Vậy cũng được, cảm ơn cậu, Tiểu Long, kẹo đường hình Tôn Ngộ Không của cậu cũng sắp làm xong rồi...

Diệp Thiên cũng không còn khách khí, thuận miệng đáp một câu, rồi đưa mắt nhìn về phía ông ngoại của Quách Tiểu Long, trong lòng vẫn đang đốc sức lực chú ý vào hai chữ “Tướng thuật”.

Ngay khi Diệp Thiên nhìn vào mặt ông lão thì hai chữ “Tướng thuật” trên mai rùa đột nhiên phân chia, ngay tiếp theo cả mai rùa đều tách ra, hình thành một đám ký hiệu thần bí, thấy vậy Diệp Thiên hoa cả mắt.

Nhưng lúc trước đã từng coi tướng cho lão đạo sĩ, Diệp Thiên cũng không còn sót ruột, chỉ cảm thấy trong đầu truyền đến một cảm giác hơi hơi mê muội, vài giây đồng hồ ngắn ngủn đi qua, mấy hàng chữ hiện ra trong đầu Diệp Thiên.

- Liễu Hạo Đức, năm sinh 1933, năm 1949 đi Đài Loan, năm 1959 chuyển nhà qua Mĩ..

Lần này hồi hương, là muốn lo mai táng cho cha mẹ, nhưng mộ của mẹ lại không thể tìm thấy, ba ngày sau sẽ được như ý...

- Thật đúng là từ Mĩ về nước à?

Nhìn thấy mấy hàng chữ trong đầu này, Diệp Thiên nở nụ cười, mặc dù nói cũng không tỉ mỉ, nhưng cũng đủ giải thích cho nó cuộc đời của Liễu Hạo Đức.

Trọng yếu hơn cả, chính là lần này mai rùa tính ra chuyện Liễu Hạo Đức hồi hương thăm người thân, nói cách khác, mai rùa này giống chiếc la bàn, không chỉ có thể suy tính người đi lại, đồng thời có thể xem bói ra tương lai người ta.

- Có thể giúp ông ấy một chút hay không? Nhìn xem mộ mẹ ông ấy ở chỗ nào?

Mấy hàng chữ trong đầu lại chậm rãi mờ đi, Diệp Thiên đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, cho dù mình có thể tính ra chuyện Liễu Hạo Đức về nước, nhưng không giúp được ông ấy, vậy chẳng khác gì là lấy không đồ ăn của người ta sao?

- Cách đầu thôn sáu trăm bước, phía dưới 2 m..

Ngay khi Diệp Thiên thăm hỏi mai rùa, mấy hàng chữ kia đã hoàn toàn biến mất hết, khi Diệp Thiên chú ý sang đến vấn đề này, một hàng chữ nhỏ, lại đột nhiên hiện ra trong đầu nó.

- Đây là ý gì nhỉ? Đầu thôn nào? Nói như thế nào mà không đầu không đuôi?

Nhìn thấy này mấy chữ nhanh chóng biến mất, Diệp Thiên nhíu mày.

Theo lý thuyết, chuyện như vậy, là phải có tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của đương sự, mình chỉ nghĩ một chút, mai rùa liền đưa ra cái đáp án như vậy, Diệp Thiên cũng không biết là thật hay giả.

- Thuật Tàng, xuất hiện cho ta...

Diệp Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định, trong lòng lại thầm nói một câu, mai rùa kia đã xuất hiện theo tiếng gọi, nhưng mặt chữ, đã biến thành màu tối cả rồi, tiếp tục cũng không thể xem được, khiến Diệp Thiên cũng đành chịu.

- Mặc kệ ông ấy, dù sao lời nói của trẻ nhỏ vô hại, có tin hay không là tùy ông ấy...

Diệp Thiên than thở một câu, sau khi có chuyện mai rùa trong đầu xuất hiện đáp án thế này, bất kể là xem tướng cho lão đạo sĩ hay là xem phong thủy cho Miêu lão, dường như chưa từng sai.

Nhưng Diệp Thiên không thể trực tiếp nói với ông lão kia, nếu người khác không tin, đây không phải là dọa nạt trước mặt Hoa Kiều ở hải ngoại về sao? Nghĩ một chút, Diệp Thiên nhẹ nhàng kéo áo tên béo.

- Diệp Thiên, làm gì vậy, kẻo đường của tớ sắp làm xong kia...

Quách Tiểu Long cảm thấy hành vi của Diệp Thiên rất là bất thường, mắt đang nhìn thẳng vào đám người, sợ kẻo đường hình Tôn Ngộ Không của mình bị người ta đoạt đi mất.

- Này, đi theo ông của cậu, muốn ăn bao nhiêu kẹo đường mà chẳng được...

Diệp Thiên vờ khen tên béo một câu, nói tiếp:

- Tiểu Long à, lần này ông ngoại của cậu về nước là vì chuyện gì vậy?

- Không có việc gì, chính là quay về thăm chúng tớ, đúng rồi, ông ngoại tớ mua cho nhà tớ rất nhiều đồ, nói cho cậu biết, nhà của tớ có cái TV, là cái duy nhất trong thôn, Diệp Thiên, có rãnh đến nhà của tớ xem TV, Bãi biển Thượng Hải rất hay, Hứa Văn Cường cũng rất đẹp trai...

Quách Tiểu Long không nghe ra lời của Diệp Thiên, nói thao thao bất tuyệt, còn khoa tay múa chân lên ra vẻ Hứa Văn Cường đang nỗ sùng, ngay cả chủ hàng sắp làm xong kẹo đường của nó, nó cũng không thèm quan tâm.

Diệp Thiên nhìn thấy điệu bộ của Quách Tiểu Long, hận không thể đến nhà nó xem TV, vội vàng nói:

- Khụ khụ, Tiểu Long, có thời gian tớ nhất định đi xem, đúng rồi, bây giờ tớ phải đi, giúp tớ gửi lời chào tới ông ngoại của cậu nhé...

- Đi luôn à? Vậy cũng được, tớ còn muốn đi dạo cùng ông ngoại tớ đã, đến tối mới trở về được...

Đã không có đối tượng để khoe khoang, Quách Tiểu Long có chút buồn, nhưng trong lòng nó đã quyết định, đến khi khai giảng nhất định phải rủ bằng được bạn học đến nhà xem TV.

- Ừ, Tiểu Long, tạm biệt...

Diệp Thiên vẫy tay với Quách Tiểu Long, trước khi rời đi bỗng nhiên tiến đến bên tai nó, nhỏ giọng nói:

- Tiểu Long, nếu ông ngoại cậu muốn tìm gì đó, ở cách đầu thôn sáu trăm bước...

Cũng không phải Diệp Thiên không muốn nói rõ ràng, thật sự là nó cũng không biết rốt cục thì mẹ của Liêu Hạo Đức chôn ở nơi nào, dù sao có manh mối như vậy, coi như là mình không lấy không đồ chơi của người khác.

- Ông ngoại tớ cần tìm gì á? Cái gì mà đầu thôn sáu trăm bước?

Quách Tiểu Long nhìn thấy Diệp Thiên len lỏi trong đám người phía xa, khó hiểu lắc đầu, quay mặt đi, lại phát hiện ông ngoại đang cầm kẹo đường đứng ở trước mặt mình.

- Tiểu Long, bạn học của cháu đi rồi?

Chỉ nói riêng việc ôn lại cách thổi đồ chơi làm bằng đường, Liêu Hạo Đức liền cảm giác lần này mình đi chợ không uổng công, phải biết rằng, trước đây, ông cũng không khác gì hai đứa trẻ này, tha thiết mong chờ được mua cho một cây kẹo làm bằng đường.

- Diệp Thiên đi rồi, ông ngoại ơi, bạn ấy bảo cháu nói với ông là tạm biệt...

Quách Tiểu Long nhận lấy cây kẹo làm bằng đường, nhìn về phía ông lão bên cạnh, có chút kỳ quái hỏi:

- Ông ơi, ông về nhà là tìm thứ gì sao?

- Há? Tiểu Long, sao cháu hỏi ông như vậy?

Liêu Hạo Đức nghe vậy lặng đi một chút, ba mẹ tiểu Long thật ra cũng biết chuyện mình trở về, nhưng chẳng lẽ Tiểu Long cũng không biết mà? Chuyện như vậy không cần nói cho trẻ con.

- Bạn cùng lớp cháu nói, ông ngoại muốn tìm gì đó, ở cách đầu thôn sáu trăm bước...

Quách Tiểu Long gãi gãi đầu, cũng nói lại những lời Diệp Thiên nói trước lúc đi.

- Cái gì? Bạn cháu nói cái gì?

Liêu Hạo Đức thuận miệng hỏi lia như vậy, lại không nghĩ rằng nghe được một câu nói như vậy, nhất thời cả người chấn động, tóm chặt tiểu Long.

- Ông ngoại, bạn ấy... bạn ấy nói ông ngoại muốn tìm gì đó ở cách đầu thôn sáu trăm, không nói thêm cái khác...

Nhìn thấy ông ngoại luôn luôn hiền lành đờ bưng mặt, hai mắt trùng trùng, Quách Tiểu Long sợ tới mức cái miệng nhỏ nhắn nghẹn lời, cũng sắp khóc ra thành tiếng.

- Đầu thôn sáu trăm bước, đầu thôn sáu trăm bước!

Liêu Hạo Đức trầm nhắc ở trong lòng tới vài lần, xoay người sang chỗ khác, nói:

- Tiểu Long, đi, về nhà thôi...

Lúc này trong lòng Liêu Hạo Đức, như là nổi lên cơn sóng gió động trời, lúc này, ông cũng không có tâm tư suy nghĩ tại sao Diệp Thiên lại nói ra như vậy, mà toàn bộ tâm thần đã đặt ở mấy chữ “Đầu thôn sáu trăm bước” này.

Cha của Liêu Hạo Đức là một quan chức chính phủ của Bộ giáo dục quốc dân trước giải phóng, quanh năm công tác ở Nam Kinh, còn mẹ của Liêu Hạo Đức lại thường xuyên ở lại nhà, sau khi lên 10 tuổi, Liêu Hạo Đức cùng cha đi Nam Kinh học.

Năm 1949, đảng Quốc Dân đại bại, bởi vì tình thế khẩn cấp, cha của Liêu Hạo Đức không thể về đưa vợ đi, liền mang con trai đi Đài Loan, lần này đi, chính là ngăn sông cách biển, vĩnh viễn không gặp lại.

Sau khi tới Đài Loan, cha của Liêu Hạo Đức mới phát hiện, trên trăm vạn đại quân dũng mãnh như vậy đã tràn vào một nơi chật hẹp nhỏ bé đó, thậm chí rất nhiều tướng quân đã ở lại Quyển Thôn.

Cái gọi là Quyển Thôn, chính là nơi quân thân tín của đảng Quốc Dân vì bị bắt từ các tỉnh trong lãnh thổ Trung Quốc di chuyển tới Đài Loan, dựng lên phòng xá, kiến trúc thấp bé, hoàn cảnh so với đại lục còn thiếu thốn hơn.

Nhưng cha của Liêu Hạo Đức là một nhân tài, tinh thông ngôn ngữ nước ngoài, ở Quyển Thôn được mười năm, ông mang theo con trai đi Mỹ, hơn nữa còn xây dựng công ty của mình và định cư ở đó.

Cũng chính là năm ngoái, cha của Liêu Hạo Đức bị bệnh mà qua đời tại Mỹ, trước khi chết dặn dò con trai, nhất định phải đem tro cốt của ông ta mang về quốc nội, an táng cùng vợ, mới có hành trình về nước của Liêu Hạo Đức.

Ngau khi hồi hương về nước, Liêu Hạo Đức biết được, từ lúc mẹ được năm mươi tuổi đã qua đời.

Những người còn sống sót sau trận tàn quét ở Trung Quốc năm đó, rất nhiều gia đình có quan hệ bà con, bạn bè ở nước ngoài, cũng mong tìm lại phần mộ tổ tiên, cũng về nước, nhưng cho dù là lớp người già, lúc này cũng không nói được cụ thể mẹ của Liêu Hạo Đức được an táng ở đâu.

Kết quả này khiến cho Liêu Hạo Đức có chút nản chí ngã lòng, vốn đã chuẩn bị tâm lý, lại không ngờ rằng đột nhiên có được một cái tin tức như vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Cha Mẹ

Người ta nói cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, vốn đã tuyệt vọng, rồi lại được một câu nói của Diệp Thiên khiến cho gọn sóng, tìm Diệp Thiên một vòng không có kết quả, Liêu Hạo Đức dẫn cháu trai, vợ vàng chạy về thôn đi tìm người thương nghị.

Còn người khởi xướng là Diệp Thiên, cũng thoải mái nhàn nhã ở bên ngoài chơi một hồi, thấy sắc trời dần dần tối, mới chạy về nhà Miêu lão.

Nghe được sau nhà truyền đến tiếng động cơ gầm rú, Diệp Thiên không vào trong sân, mà rẽ vào cái ao sân sau.

Giang Nam nhiều sông, Miêu lão tìm người đào cái mương, dẫn nước tới sông cách đó không xa, chuyện này cũng cần hơn hai mươi chàng trai góp sức, còn có mấy cỗ xe máy kéo phát ra thanh âm “xình xịch”, vận chuyển qua lại.

Nhìn thấy Miêu lão đang luống cuống tay chân chỉ huy, Diệp Thiên cười nói:

- Ha ha, Miêu đại ca, anh rất nhanh đấy?

Hai cái ao chiếm diện tích không nhỏ, một buổi chiều ngắn ngủn, cũng đã bị lấp tương đối, mặc kệ là tình hình thế nào, chỉ cần có tiền, tóm lại là dễ làm.

- Đúng, Tiểu Chân Nhân, cậu xem xem, ao nước này lấp thế này có được hay không?

Nhìn thấy Diệp Thiên đi tới, Miêu lão liền vợ vàng hỏi, là một người lớn, lại quay sang hỏi Diệp Thiên, một đứa trẻ còn đang cảm đồ chơi làm bằng đường, khiến người bên ngoài nhìn vào không khỏi có chút buồn cười.

- Miêu lão, tiểu tử này là ai vậy? Trên núi có đạo sĩ nhỏ như vậy sao?

Bên cạnh một người làm đang uống nước liền hỏi, tuy rằng đều là người nhà quê nhà với nhau, nhưng là từ khi Miêu lão phát tài, mọi người đều cung kính với hắn khi nói chuyện.

- À... Đây là, mà thôi, cậu lo nhiều như vậy để làm chi, nươi buổi tối cậu có rượu uống là được...

Miêu lão cũng không biết nên giải thích như thế nào, nếu ăn ngay nói thật, phòng chừng sáng mai người ở đồn công an sẽ đến tìm mình, đây không phải tuyên truyền phong kiến mê tín sao?

Kẻ có tiền chính là có quyền, người nọ nghe thấy Miêu lão nói vậy, cũng không tức giận, phần nọ cầm xeng đi làm việc, còn Miêu lão lại nhìn về phía Diệp Thiên, chuyện này có thể liên quan đến tánh mạng bản thân và gia đình mà.

- Được chứ, chi cần lấp là được rồi...

Diệp Thiên gật gật đầu, cũng có vài phần miễn cưỡng, không phải nó không muốn giúp Miêu lão xem, mà là mai rùa kia căn bản là không nghe nó chi huy, màu sắc đều trở nên xám xịt.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Miêu lão lớn tiếng hét to lên:

- Mọi người tiếp tục thêm chút nữa, một chút nữa làm xong, đều vào trong nhà ăn cơm nhé...

Ở những năm tám mươi, đừng nói ở nông thôn, chính là trong thành thị cũng không thấy mấy nhà có công ty hay công trình chính quy.

Thông thường có chuyện gì, đều là tìm hàng xóm hoặc bằng hữu thân thích đến giúp đỡ, ngoài việc xây nhà, chuyện lấp ao như vậy, cũng sẽ không nói gì đến tiền công, làm xong có rượu uống là được.

- Hắc, Miêu đại ca, có rượu không vậy?

- Xem cậu nói kia, Miêu lão ta mời cơm khách, có thể không có rượu không có thịt sao?

- Nhị Oa, uống nhiều quá cần thận vợ của cậu không cho nằm trên giường nha, hay là... tối nay mình qua nhà cậu ngủ?

- Cút đi, ta đánh gãy chân đồ chó nhà người...

- Được rồi, mọi người đều nhanh một chút nhé, lấp xong chút này, chúng ta liền đi uống rượu ăn thịt nào...

Tiếng của Miêu lão còn chưa dứt, mọi người liền cười ầm lên, mọi người làm ở đây đều là người quen, nghe thấy Miêu lão nói vậy, đều vui đùa.

Trong sân nhà Miêu lão, đèn điện đã sáng, mấy bàn tròn lớn cũng bày đầy rượu và thức ăn, hơn hai mươi thanh niên cường tráng làm xong việc, la lối om sòm đi uống rượu.

Ngay cả Diệp Thiên cũng bị Miêu lão mời một nửa chén rượu, chỉ có nửa chén nhưng lúc sau, Diệp Thiên liền bay bay không biết vì sao.

Sáng sớm hôm sau, cửa nhà Miêu lão lớn sớm đã tụ họp mấy thợ mộc và thợ xây nhà, chờ Diệp Thiên và lão đạo sĩ rời giường, ngồi lên máy kéo chạy về hướng Mao Sơn.

Trên đường tuy rằng đi qua nhà mình, Diệp Thiên vẫn không về, ai biết cha hết giận hay chưa? Chuyên nhìn lên đàn bà tắm rửa, ở nông thôn chính là đùa giỡn lưu manh, cho dù là trẻ con cũng khó tránh khỏi một trận đòn.

- Lão thần tiên, thân thể ngài thật khỏe...

Hơn 1 giờ sau, đoàn người leo đến điện thờ, Miêu lão và mấy thanh niên trai tráng đều mệt thở hồng hộc, ngược lại Diệp Thiên và lão đạo sĩ này một già một trẻ, nhìn qua ngay cả mồ hôi cũng chưa có toát ra bao nhiêu.

- Ha ha, Miêu cư sĩ nếu có thể bỏ gia sản nhà mình, tới nơi này ở lại một lát, thân thể cũng sẽ tốt thôi!

Lão đạo sĩ nghe vậy nở nụ cười, nhưng cũng không nói nhiều, nếu bị những người này biết mình đã hơn 100 tuổi, không biết họ sẽ bị dọa thành bộ dáng gì nữa đâu.

- Ha ha, số tôi vất vả, không thể so với lão thần tiên được...

Khi Miêu lão nói lời này có vài phần hâm mộ, lão đạo sĩ sống ở ngọn núi này, tuy rằng thanh danh không nổi tiếng lắm, nhưng phong cảnh thật đẹp.

Phía trước điện thờ chính là một khu rừng trúc, phía dưới là một thác nước nhỏ, nhất là ở mùa hạ, thác nước có hơi nước lượn lờ,

giống như tiên cảnh, thấy vậy mọi người đều sáng khoái tinh thần.

Nghĩ ngợi trước điện thờ một chút hạ xuống, nhóm thợ bắt đầu công việc, cẩn thận kiểm tra trước phía sau một lượt.

Qua hơn nửa giờ, một người như là thợ thủ công giỏi nhất đã đi tới, lấy trong túi quần ra một bao thuốc lá nhiều nếp nhăn, cẩn thận rút ra một điếu đưa cho Miêu lão, nói:

- Ông chủ Miêu, điện thờ này tổn hại quá nhiều, Chủ Điện còn bị sấm đánh, trụ chính cũng phải thay, công trình cũng không nhỏ đâu!

Nói như vậy, chỉ có dựng tạm nhà mới đủ thời gian, mới có thể thay trụ chính, nếu điện thờ phải thay đổi trụ chính, chẳng khác nào là phá đi xây lại, tổn kém cũng không ít như việc tu sửa.

- Lão Ngô, ông nói cái giá đi...

Trong lòng Miêu lão, chỉ có cao nhân không màng danh lợi cao mới ở tại nơi này, hơn nữa chuyện hôm qua, hấn sớm đã coi lão đạo sĩ là thần tiên sống, cho dù tổn nhiều tiền hơn nữa cũng cam tâm tình nguyện.

Lão Ngô chìa ba ngón tay, nói:

- Ít nhất cần... Ba nghìn tệ!

Điện thờ này chỉ tính một cái Chủ Điện hai cái phòng nhỏ, diện tích mỗi gian phòng còn đặc biệt lớn, lợp ngói lại khó khăn không thể so với việc lợp ngói như các nhà dưới chân núi, ba nghìn tệ cũng coi như không đắt.

- Được, ba nghìn thì ba nghìn, mọi người vất vả vậy, làm cho nhanh một chút đi...

Những năm tám mươi, ba nghìn tệ, có thể đủ để mua được một ngôi nhà có mảnh vườn rộng chừng 100m vuông ở trong thành phố, cho nên cho dù là Miêu lão khá giả như vậy, cũng phải suy nghĩ trong lòng rất lâu, cuối cùng cắn răng đồng ý.

Xác định giá sau, không cần phải nói, nhóm thợ thủ công đều vội vã, Diệp Thiên lại dẫn theo Miêu lão đi xuống dưới chân núi, hơn mười công nhân này làm việc, cần tìm người nấu cơm nữa? Tục ngữ nói nước phù sa không mất đi đâu, Diệp Thiên cũng chỉ có thể kiên trì xuống núi.

- A, nhóc con, lại đây để ta cho người một trận.

Lý Nhị Lăng vừa đi ra cửa chính, liền đụng phải Diệp Thiên trước mặt, nhất thời tức không chịu được, hấn sớ dĩ bị người ta gọi là Nhị Lăng (kẻ lỗ mãng), cũng không phải chẳng có lý do, chủ yếu là do tính tình, lên con thì bất kể là người lớn hay trẻ nhỏ hấn cũng không nề.

- Chú Nhị, chú đánh cháu thì được cái gì? Sư phụ cháu cần sửa chữa lại điện thờ trên núi, chú để vợ chú đi nấu cơm đi, một ngày có hai tệ đấy, vợ chú không đi thì cháu kiếm người khác vậy...

Trong lòng Diệp Thiên sáng lên, đi vào thôn liền đến thẳng nhà Lý Nhị Lăng, chuyện nó nhìn lên vợ người khác tắm rửa, chỉ cần Nhị Lăng không gây ồn ào, cha mình chưa chắc đã đánh mình.

Lý Nhị Lăng sững sờ, hấn cũng không phải kẻ ngốc, ở nông thôn vợ hấn ở nhà hàng ngày rảnh rỗi cũng không có việc gì, một ngày kiếm hai đồng – chuyện tốt đương nhiên sẽ không bỏ qua, nhìn thấy Diệp Thiên xoay người định đi, vội vàng giữ chặt Diệp Thiên, nói:

- Ấy, đừng đi, Tiểu Diệp Tử, ai nói vợ ta không đi?

- Vậy được, chú hãy bàn bạc với Miêu đại ca nhé, cháu về nhà trước đã...

Diệp Thiên từ lúc xuống núi đã nói với Miêu lão, mình cũng không phải là đạo sĩ thụ giới hay là thụ lục gì, nhà nó cũng ở trong thôn này.

Cho nên Miêu lão cũng không kinh ngạc, tự thương lượng với Lý Nhị Lăng, chỉ có mình vợ hấn thì không được, còn muốn kiếm thanh niên trai tráng vác gạo và đồ ăn lên núi.

- Cha, cha hóng mát à...

Đẩy cửa ra, Diệp Thiên thò cái đầu nhỏ vào bên trong nhìn thoáng qua, không ngờ đúng lúc gây sự chú ý đến cha nó đang ngồi trong sân, chỉ có thể đi vào sân.

- Nhóc con, lại đi tìm sư phụ của con đấy sao?

Thấy Diệp Thiên ăn mặc chẳng ra cái gì cả, Diệp Đông Bình cũng dở khóc dở cười, từ nhỏ cũng đánh con không ít trận, nhưng

không thấy hiệu quả, càng đánh càng là bướng.

- Dạ, con cùng sư phụ xuống núi, tìm người tu sửa điện thờ ý mà...

Nhìn thấy cha không tức giận, Diệp Thiên lập tức mạnh bạo lên, móc từ trong túi quần ra một tờ Công Nông Bình đã sớm bị mồ hôi ngấm ướt, nói:

- Cha, ngày hôm qua sư phụ giúp người ta xem phong thủy, đây là tiền người ta cho con, cha cầm đi...

Diệp Thiên biết cha đồng ý chông mình học cổ văn học võ thuật truyền thống Trung Quốc cùng sư phụ, nhưng không để cho mình đi học thầy này xem tướng số linh tinh gì đó, nên cũng không dám nói tiền này là chính mình kiếm được.

- Con thật là ... người khác đưa cho con, con cứ cầm đi, đừng tiêu linh tinh là được ...

Thấy con còn nhỏ mà đã hiểu được như vậy, mũi Diệp Đông Bình không khỏi thấy cay cay.

So sánh với những đứa trẻ cùng trang lứa nhà khác, Diệp Thiên xem như thua kém về điều kiện hơn, nhưng đứa trẻ này chưa bao giờ đưa tay xin mình một phân tiền, cũng chưa kêu một tiếng khổ, hai cha con cứ như vậy sống dựa vào nhau qua hơn mười năm.

- Chờ Tiểu Thiên học xong tiểu học thì quay về vậy, quay về Bắc Kinh mới có thể giáo dục nó tốt nhất...

Nhìn thấy con trai, Diệp Đông Bình hạ quyết tâm trong lòng, biết đã lỡ một đời người, nhưng cho dù là quay về Bắc Kinh kéo xe đẩy khi tuổi già, cũng không có thể làm lỡ cuộc đời của con trai.

- Cha, cha làm sao vậy?

Nhìn thấy sắc mặt cha không được tốt, Diệp Thiên quan tâm hỏi.

- Không sao đâu...

Nghe được lời của con, Diệp Đông Bình thôi không suy nghĩ.

- Đúng rồi, ta có thể xem cho cha, biết được những chuyện mà cha chưa bao giờ kể cho ta trước kia...

Trong lòng Diệp Thiên đột nhiên toát ra cái ý niệm như vậy trong đầu, hơn nữa ý nghĩ này sau khi xuất hiện, cũng không cách nào ngăn chặn được, bởi vì một bí mật trong lòng Diệp Thiên, hắn chưa từng thấy qua mẹ của mình.

Tuy rằng từ miệng người trong thôn no biết được, mẹ nó rất đẹp, nhưng cho tới bây giờ Diệp Thiên chưa từng nghe cha nó nói về mẹ, tuổi càng lớn, chuyện này cũng thành tâm bệnh của Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 11

YThuật Không Tự Trị

Mặc dù tính cách Diệp Thiên không tốt, nhưng vô cùng hiếu thuận, ngoài một vài lần hỏi cha nó về mẹ nó khi mới sáu bảy tuổi, thấy Diệp Đông Bình rầu rĩ không vui, xuống tinh thần liền mấy ngày, sau này nó cũng không còn nhắc đến chuyện này trước mặt cha nó nữa.

Nhưng hiện giờ có thể dùng “Mai rùa” suy tính ra chuyện cũ của cha, Diệp Thiên không khỏi động lòng, ai cũng không hi vọng hiểu rõ về bản thân chứ?

- Thuật tàng!

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên cũng nhin không được nữa, trong lòng mặc niệm một tiếng “Thuật tàng”, mai rùa nhất thời lại quay tròn hiện ra tại trong đầu.

Buổi sáng lúc thức dậy ở nhà Miêu lão, Diệp Thiên liền phát hiện, mấy chữ hôm qua trở nên tối màu là “Phong thủy” và “Tương Thuật”, một lần nữa toả ra ánh sáng nhàn nhạt.

Diệp Thiên mơ hồ cảm giác được, năng lực vận dụng mỗi ngày tựa hồ cũng có hạn chế, dọc đường đi nó cũng cố nén, cũng không còn dám sử dụng lung tung, để sử dụng khi cần thiết.

- Tương thuật!

Trong lòng Diệp Thiên mặc niệm một tiếng, biến hóa đã quen thuộc lại đang tái hiện trong đầu, mai rùa bằng lòng bài tay đang quay tròn một vòng, sau đó phân chia thành vô số tia sáng, rất nhanh tổng hợp lại.

- Ôi, tướng mạo của cha không tệ mà, không giống người làm nghề nông?

Nói thực lòng, tuy rằng đi theo lão Đạo sĩ học đã nhiều năm về tri thức phong thủy tướng thuật, nhưng trong lòng Diệp Thiên cũng không thể nào tin được, cho nên trước kia thật đúng là chưa từng xem tướng cho cha nó, lần này mới thật sự nhìn một chút, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Tai Diệp Đông Bình cao hơn chân mày, lông mi bóng mượt, đậm và dày, sống mũi thẳng và cứng, ẩn trong ánh mắt, lòng đen và trắng rất rõ ràng, đây đều là biểu hiện tướng mệnh đại cát Phú Quý, không thể hiểu tại sao lại thật nghèo như vậy đây?

Không đợi Diệp Thiên xem thêm, mai rùa trong đầu bỗng nhiên biến hóa, một hàng chữ hiện ra trong đầu Diệp Thiên:

- Diệp Đông Bình, người Bắc Kinh tây thành, xuất thân gia đình công nhân, con trai độc nhất, hai người chị và một người em gái, năm 1972 tốt nghiệp khoa cơ khí Đại Học Thanh Hoa, cũng năm này hưởng ứng lời kêu gọi “ Thiên hạ rộng lớn, đất dụng võ lớn”, trao quyền cho cấp dưới đến khu Kim Đàn, Giang Tô...

- Cha mình thật sự là người gốc Bắc Kinh ư? Thế còn... sao lại... tại sao không có tin tức về mẹ đây?

Những thông tin xuất hiện trong đầu, chỉ có giới thiệu cuộc đời Diệp Đông Bình, lại là không có điều gì về mẹ nó, điều này làm cho Diệp Thiên thất vọng không thôi.

Đến nỗi cái Đại Học Thanh Hoa gì đó, Diệp Thiên cũng hoàn toàn không để ở trong lòng, thời điểm đó danh tiếng trường Đại học Thanh Hoa không được vang dội như đời sau, thứ hai cũng không có thể trông cậy vào một đứa trẻ ở nông thôn, sẽ hiểu biết về ngôi trường bậc nhất đất nước này.

Thấy những dòng chữ trong đầu tự nhiên nhạt đi, lại ngưng kết thành hình mai rùa, Diệp Thiên có chút không cam lòng, lại đem toàn bộ tâm trí đặt vào hai chữ “Tướng thuật”.

- Xem nhân duyên...

Diệp Thiên đồng thời cũng mặc niệm trong lòng, hi vọng “Mai rùa” thần bí này có thể đưa ra thông tin về mẹ nó.

Cùng với những suy nghĩ trong lòng Diệp Thiên, mai rùa trong đầu lại hóa thành một chuỗi ký hiệu thần bí, khi lúc Diệp Thiên tập trung tinh thần và đợi kết quả, nó đột nhiên cảm giác trong đầu “ Ừ ...” một tiếng, tựa như một cái chùy lớn nện ở trên đỉnh đầu.

May mà chỗ Diệp Thiên ngã sấp xuống, đúng là chỗ Diệp Đông Bình đang ngồi, bằng không với sân nhà đầy đá sỏi, chi e khó tránh

khỏi kết quả đầu rơi máu chảy.

- Ôi? Tiểu Thiên, này... con làm sao thế?

Con trai đột nhiên phát bệnh, khiến Diệp Đông Bình rất hoảng sợ, ôm thân thể mềm nhũn của Diệp Thiên đặt trên mặt đất, dù là Diệp Đông Bình đã trải qua không ít sóng gió trong đời, nhất thời cũ ng lúng túng.

- Vết thương này là do đâu? Chuyện gì xảy ra? Đều tại ta...

Sau khi mũ trên đầu Diệp Thiên rơi xuống, lộ ra miệng vết thương trên đầu, càng khiến cho Diệp Đông Bình theo bản năng cho rằng lúc này Diệp Thiên ngất xỉu chính là do vết thương này gây ra, không khỏi hồi hận không ngừng, hồi hận vì bình thường đối xử với Diệp Thiên nghiêm khắc như vậy, khiến nó sợ tới mức chạy lên trên núi và bị thương.

Qua thật lâu sau, Diệp Đông Bình mới hồi phục lại tinh thần, ôm Diệp Thiên vào trong nhà, còn mình vội vàng đi về thôn phía sau núi, so sánh các thầy thuốc trong trấn nhỏ, Diệp Đông Bình vẫn tín nhiệm sự phụ của Diệp Thiên.

Trong hôn mê Diệp Thiên giống như đưa thân vào trong biển rộng, mình tựa như là một con thuyền cô độc, chợt cao chợt thấp, hơn nữa trên đầu mưa như trút nước, tia chớp rền vang, ông trời đang uy hiếp tâm trí con người.

Khi đang ở trong trạng thái này, Diệp Thiên bỗng nhiên cảm giác được nhân trung truyền đến một cơn đau đớn, giống như là một chậu nước lạnh đổ trên người, cả người run rẩy, hình tượng mơ hồ trước mắt biến mất.

- Sư phụ, sao người lại tới đây? Không phải đang lo việc ở trên núi sao?

Diệp Thiên từ từ mở mắt, người đầu tiên nó nhìn thấy lại là lão đạo sĩ, còn tưởng rằng bản thân bị hoa mắt.

- Ôi, sao... sao conko thể nhúc nhích được nhỉ?

Diệp Thiên muốn nhấc tay dụi mắt, lại phát hiện toàn thân đau nhức vô cùng, ngay cả chút sức lực để nhấc cánh tay cũng không có.

- Tiểu tử, chớ lộn xộn...

Lão đạo sĩ đưa tay ngăn động tác của Diệp Thiên, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó hiểu.

- Không đến mức đó chứ, mới tí tuổi, làm sao nguyên khí lại bị tổn thương nhỉ?

Nguyên khí là bản sinh, ẩn trong thận, ngày một lớn dần, cổ nhân viết: “Khí tụ thì sinh, khí tráng thì Khang, khí suy thì yếu, khí tán thì vong”, dùng góc độ Đông y để lý giải những lời này chính là nguyên khí dồi dào thì khỏe mạnh, nguyên khí bị hao tổn thì sinh bệnh, nguyên khí cạn kiệt thì tử vong.

Nhưng Diệp Thiên còn rất nhỏ, hơn nữa lại tu luyện khí thuật chính thống với mình, theo lý thuyết nguyên khí hẳn là dồi dào hơn so với người bình thường, chứ không phải giống như bây giờ, một bộ phận nguyên khí bị hao hụt, lão đạo sĩ không cách nào lý giải được.

- Tiểu Diệp Tử, con về nhà đã làm chuyện gì sao?

Lão đạo sĩ suy nghĩ một lát, lại nhìn về phía Diệp Thiên, đáp án tốt nhất nên tìm ở chính Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe được sư phụ nói vậy, nhỏ giọng nói:

- Con ... con không làm gì, chỉ là... muốn giúp cha con xem tướng...

Đi theo lão đạo sĩ năm sáu năm học đạo và Đông y thuật, Diệp Thiên đương nhiên biết tác dụng của Nguyên khí thân thể con người, lập tức loại bỏ chuyện mai rùa trong đầu, còn lại thì thành thật khai báo.

- Xem tướng, con thấy được cái gì?

Sắc mặt lão đạo sĩ trở nên nghiêm túc.

- Con...

Diệp Thiên nghiêng đầu nhìn thoáng qua cha nó, tiếp tục nói:

- Ba của con là người Bắc Kinh, từng học đại học, hơn nữa là con trai độc nhất, con còn có ba người bà cô...

- Tiểu... Tiểu Thiên, ai... ai nói với con những lời này?

Diệp Thiên chưa nói dứt câu, đã bị vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Đông Bình cắt đứt, ông bị tổn thương vì chuyện tình cảm, trầm nghĩ cả đời sống yên ổn ở trong thôn nhỏ này, những chuyện về cuộc đời mình trước kia chưa từng kể với bất cứ kẻ nào.

Cũng không phải Diệp Đông Bình không muốn nói cho con trai biết, mấy năm trước Diệp Thiên còn nhỏ, ông muốn đợi tới lúc Diệp Thiên có thể tự mình hiểu được cách giải quyết vấn đề, mới tiếp tục nói về chuyện trong nhà mình cho con trai biết.

Nhưng những chuyện vốn giấu ở sâu trong nội tâm, đột nhiên bị con trai nói ra hết, Diệp Đông Bình thấy kinh ngạc cũng có thể coi là bình thường.

- Con cũng không biết xem có đúng hay không...

Nghe cha nói vậy, Diệp Thiên thầm nói một câu.

Lão đạo sĩ sống lâu như vậy, vừa nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Đông Bình liền hiểu được toàn bộ sự việc, lập tức tức giận nói:

- Không đúng? Không đúng mà con thành thế này à?

Nghe được lão đạo sĩ nói vậy, Diệp Đông Bình cũng chẳng quan tâm truy vấn Diệp Thiên làm sao biết được những điều này, mà nhìn về phía lão đạo sĩ với vẻ mặt căng thẳng, mở miệng hỏi:

- Chú Lý, đây... đây rốt cuộc là chuyện gì? Tiểu Thiên nó bị bệnh có nặng lắm không?

Lão đạo sĩ râu tóc bạc trắng, nhìn qua như là người bảy tám chục tuổi, nhưng làn da hồng hào, lại giống người bốn mươi năm mươi tuổi, cho nên Diệp Đông Bình luôn gọi ông ta là chú, đương nhiên, chuyện lão đạo sĩ đã 106 tuổi, từ trước đến nay Diệp Đông Bình vẫn không tin.

- Ôi, con của anh là một thiên tài...

Sau khi nghe thấy những lời này của Diệp Thiên, lão đạo sĩ nhất thời nhớ lại chuyện Diệp Thiên xem tướng cho ông ta, vẻ mặt không dám tin, và còn có một tia đờm buồn.

Phải biết rằng, Lý Thiện Nguyên rất hài lòng, cả đời chuyên nghiên cứu tướng thuật, thuật pháp, từng xem cho vô số người, tự xưng là người lợi hại nhất trong lĩnh vực phong thủy, tướng thuật cả nước.

Nhưng nếu so sánh với Diệp Thiên, nhất thời ông ta cảm nhận được đã sống ngần này tuổi, cái gì gọi là thiên tài thiếu niên? cái gì gọi là tài năng thiên? Chính là ở đứa trẻ trước mắt này.

- Khụ, chú Lý à, cái gì là thiên tài với không thiên tài, con tôi không sao chứ?

Nghe thấy lời mở đầu của lão đạo sĩ thật khó hiểu, Diệp Đông Bình lo lắng đến nỗi đứng không yên.

Thấy Diệp Đông Bình như vậy, lão đạo sĩ cười khoát tay áo, nói:

- Chất của ta, đừng vội lo, Diệp Thiên không có chuyện gì đâu.

- Xung hô kiểu gì lung tung vậy, tuổi của ba con xưng là cháu với sư phụ là có chút khiêm tốn đấy!

Trước kia không biết tuổi của sư phụ thì thôi, hiện tại đã biết, lại nhìn thấy lão đạo sĩ già bộ non tơ, trong lòng Diệp Thiên không khỏi bất bình, nhưng những lời này Diệp Thiên không dám nói ra, nó cũng quan tâm tình hình thân thể của mình, lập tức hỏi:

- Sư phụ, hôm trước con chảy máu chút máu, không đến mức thương tổn đến nguyên khí chứ?

- Con biết cái đéch gì, đạo lý y không tự trị con có hiểu hay không?

Lão đạo sĩ tức giận mắng.

Cái gọi là y không tự trị, đó là một quy luật bất thành văn trong Đông y, bởi vì bệnh phát sinh ở chính mình hoặc ở người nhà mình, trong quá trình chẩn đoán bệnh dễ dàng nhầm lẫn rất nhiều luồng tư tưởng không cần thiết bản khoán và suy nghĩ, như vậy sẽ ảnh hưởng lối suy nghĩ khách quan trong phân tích và chẩn đoán bệnh, do đó dễ dàng dẫn tới chẩn đoán và điều trị sai.

Trong chuyện này còn có một điển cố, danh y Tây Hán là Thuần Vu Ý, cha ông sinh bệnh, ông thăm khám vài lần rồi bốc thuốc đều không thấy khá, có một lần vì phải ra ngoài gấp, để phương thuốc lại cho đệ đệ giúp ông bốc thuốc.

Còn đệ tử của Thuần Vu Ý, sau khi nhìn thấy phương thuốc, cảm giác có một vị thuốc có tính độc hơi nhẹ, tự mình tăng thêm vài phần, không ngờ sau khi cha của Thuần Vu Ý uống thuốc xong thì bệnh tình thuyên giảm, sau này Thuần Vu Ý biết được nguyên do, liền nói rằng “y không tự trị”.

- Con biết, sư phụ đã nói qua...

Không chỉ có Diệp Thiên biết, Diệp Đông Bình cũng hiểu được, nhưng hai người cũng không biết cái đó và bệnh của Diệp Thiên có quan hệ gì?

Nhìn thấy hai cha con Diệp Thiên mang về mặt ngây ngô, lão đạo sĩ thờ dài, nói:

- Xem tướng xem bói cũng là như vậy, từ xưa đến nay, người biết xem bói chỉ dám xem lành dữ cho mình, cũng không dám theo đuổi đến cùng, chính là sợ không tránh được nghịch thiên cái mệnh, gặp báo ứng...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Nguyên Khí

Báo ứng? Sư phụ, con... con không làm chuyện gì nghịch thiên cải mệnh mà...

Nghe thấy lão đạo sĩ nói xong, Diệp Thiên không khỏi thấy lo lắng, mai rùa này xuất hiện trong đầu rất kỳ quặc, bình thường lại xem được phong thủy tướng thuật cực kỳ khó hiểu, sẽ không đưa tới cái tai họa gì chứ?

Diệp Thiên từng nghe sư phụ nói qua, đã biết Ma Y chính thống có thể nghịch thiên cải mệnh, từng có vài vị tổ sư vì vậy mà có thân thể địa vị cao, nhập miếu trong nội đường.

Nhưng không biết là có phải bởi vì nguyên nhân tiết lộ Thiên Cơ hay không, những vị tổ sư này đều chịu tai vạ bất ngờ và chết oan chết uổng, cho nên sau này Ma Y chính thống cũng có quy định, hậu nhân không được làm quan, không được dễ dàng giúp người ta nghịch thiên cải mệnh.

Lúc ấy Diệp Thiên nghe những lời này, cũng không thực để ý, nhưng hiện tại nhớ tới, đã có chút dựng tóc gáy, sắc mặt trắng bệch, nếu tính ra cha mình sẽ có bất trắc, chẳng lẽ mình có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

- Chú Lý thúc, ngài học rộng kiến thức Trung Quốc và Phương Tây, tri thức uyên bác, sao cũng tin những lời này? Ngài làm sư phụ là không nên dọa nạt trẻ con như vậy!

Không giống Diệp Thiên, Diệp Đông Bình lại kohề để tâm những lời nói của lão đạo sĩ, cho tới bây giờ ông vẫn không tin quỷ thần là có thật, lại càng coi thường phong kiến mê tín như chuyện thầy tướng xem tướng số, phong thủy.

Chuyện kể rằng khi lão đạo sĩ ở điện thờ cũ nát, năm đó chính là Diệp Đông Bình dẫn một đoàn thanh niên trí thức lên núi phá, nếu không phải nhìn thấy bản lĩnh quốc văn của lão đạo sĩ thâm hậu, ông nhất định sẽ không để cho Diệp Thiên bá sư.

- Tiểu Diệp Từ, nếu con muốn nghe theo ngành nghiên cứu khoa học, ta sẽ dùng lý luận ngành nghiên cứu khoa học để nói cho con nghe...

Lão đạo sĩ gọi một tiếng Tiểu Diệp Từ, gọi được cả hai cha con Diệp Thiên, khiến sắc mặt hai cha con đồng thời lộ ra nụ cười khổ, lão đạo sĩ gọi thật dễ, bất kể là Diệp Thiên hay là Diệp Đông Bình, với ông ta đều biến thành Tiểu Diệp Từ.

- Tiểu Diệp Từ, dùng cái gọi là ngành nghiên cứu khoa học giảng giải âm dương, tức là sự bài xích lẫn nhau trong âm dương, nhưng lại bổ trợ lẫn nhau, tương đương chúng có khái niệm mặt thiết, vạn vật trên đời đều có thể dùng Âm Dương Ngũ Hành để hình dung, có phải hay không?

Diệp Thiên có chút không hiểu được lời của lão đạo sĩ, nhưng Diệp Đông Bình cũng gật gật đầu, ông tỏ vẻ đồng tình, quan điểm của lão đạo sĩ được triết học và lô gích học trung công nhận.

Thấy Diệp Đông Bình gật đầu, lão đạo sĩ nói tiếp:

- Chúng ta đang tin dùng Đông y, đều là lấy điều hòa âm dương làm cơ sở, mà luôn luôn khinh thường bói toán, phong thủy, số mạng, cũng là tương tự nhưng vì sao anh có thể tiếp nhận Đông y, lại không thể tiếp nhận tướng thuật?

- Không giống nhau, Đông y là thật, tướng số chỉ là mảnh khoé giang hồ bịp người mà thôi, không thể nói giống nhau được!

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, vẫn kiên duy tri ý kiến của mình, muốn thay đổi thế giới quan của một người trưởng thành, cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhất là người được giáo dục cao giống như Diệp Đông Bình.

Lão đạo sĩ nghe vậy nở nụ cười, vẻ mặt lãnh đạm nói:

- Những lời tiểu đồ đệ vừa nói, căn cứ ở đâu?

- Điều này... thì ...

Diệp Đông Bình bị lão đạo sĩ hỏi, trợn mắt há hốc mồm, thật sự ông không thể giải thích được những gì con trai mình vừa nói, trong lòng không khỏi dao động.

- Tiểu Diệp Từ, sự thật luôn tồn tại, thế gian vạn vật đều có quy luật của nó, nắm giữ được quy luật này, là việc có thể khiến người

thường không thể hình dung.

Người cho là những người như Đông Phương Sóc triều nhà Hán, Trần Đoàn triều Tống chỉ là nói nhảm lừa người, có thể được hoàng đế ngưỡng mộ đến vậy? Không phải quá coi thường quân tử của nước ta sao?

- Từ khi có chữ giáp cốt, đến Phục Hi chế Tiên Thiên Bát Quái, Chu Văn Vương căn cứ vào “ Hà Đồ ”, “ Lạc Thu ” tổng kết khái quát thành “ Kinh Dịch ”, xem bói, tướng thuật đã tồn tại rồi, hơn nữa luôn luôn giữ vị trí chủ đạo trong cuộc sống, đã sắp trở thành một nét văn hóa, anh lại nói nó không phải ngành nghiên cứu sao?

Khi lão đạo sĩ mới hai mươi ba mươi tuổi, hay dùng lời nói này phản bác không ít thanh niên lúc ấy được gọi là văn hóa tiến bộ mới, bây giờ nói lại, vẫn khiến Diệp Đông Bình không thể chối cãi.

- Vậy, Tiểu Thiên là có chuyện gì? Chẳng lẽ nó xem bói cho tôi xong, liền bị trời phạt sao? Cái tri thức học này có ích gì?

Diệp Đông Bình nói không lại lão đạo sĩ, đã chuyển đề tài sang Diệp Thiên, mơ hồ đang trách cứ phương pháp lão đạo sĩ dạy tướng thuật cho Diệp Thiên.

- Tiểu Diệp Tử, Âm Dương Ngũ Hành vốn dĩ đều có định số, cái gọi là Báo Ứng, chính là người biết xem bói phá vỡ những quy luật, hơn nữa ngang ngược can dự, khiến mọi việc rối loạn lên, dẫn đến nguy hại!

Lão đạo sĩ nói tới đây, thở dài, ánh mắt có chút phức tạp nhìn sang Diệp Thiên, nói tiếp:

- Đứa nhỏ này có thể xem mặt hiểu rõ tâm, nếu là ở thời cổ đại, thành tựu chắc chắn không kém hai vị tiền bối là Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương, có điều bây giờ Thiên Cơ rối loạn, thiên phú như thế này, cũng không biết là họa hay là phúc ...

- Lý lão ca, vậy... Vậy làm sao bây giờ? Tiểu Thiên sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghe thấy lão đạo sĩ nói những lời này, Diệp Đông Bình cũng chẳng quan tâm lý luận gì đó, khoa học kỹ thuật hay phong kiến mê tín, đều không quan trọng bằng an nguy của con trai!

- Đúng vậy, sự phụ, hiện tại con không thể nhúc nhích được, thật là khó chịu...

Trên giường Diệp Thiên cũng thật đáng thương nhìn lên lão đạo sĩ, nó từ nhỏ ngay cả cảm thông hay sót nhẹ cũng chưa từng bị,

bây giờ lại thành thế này nó thật sự phải nằm ở trên giường, thật là còn khó chịu hơn so với giết nó.

- Nhoc con, biết sợ rồi à?

Lão đạo sĩ tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thiên, quay sang nói với Diệp Đông Bình:

- Nó còn ít tuổi, anh đi giết con gà mái đang đẻ trứng trong sân hầm thành canh cho nó bồi bổ nguyên khí là được!

- Được, vậy tôi đi giết gà ngay đây!

Diệp Đông Bình liên tục gật đầu, quay người đi bắt gà.

Nhìn thấy Diệp Đông Bình rời khỏi, lão đạo hạ thấp giọng xuống tha, nói:

- Tiểu Diệp Tử, có thể cử động, hãy luyện khí thuật mà sư phụ dạy con, nó có công hiệu bổ sung nguyên khí, nếu luyện được, đừng nghĩ chuyện nghịch thiên cải mệnh...

Khí thuật của Ma Y chính thống, vốn là kế thừa và bổ trợ cho phong thủy tướng thuật, tuy rằng lão đạo sĩ luyện được khí thuật, nhưng tướng thuật cũng thất truyền rất nhiều, ông ta cũng không làm gì được.

Từ thời Dân Quốc tới nay, phong thủy tướng thuật đã bị cho là học thuật của chế độ phong kiến cũ. Trên thực tế, nhóm thầy tướng thầy địa lý, mười người thì trong đó ít nhất hơn chín kẻ lừa đảo, còn có nửa thì cũng biến chất như lọ dấm chua để lâu ngày.

Người làm tốt xấu lẫn lộn, khiến cho nghề này lâu nay ngày càng sa sút, lão đạo sĩ nhìn mà đau trong lòng, nhưng ông ta tuổi tác đã cao, cũng đành chịu!

Bây giờ thấy đệ tử vì xem tướng mà dẫn đến Thiên Cơ rối loạn, lão đạo sĩ không khỏi ca ngợi Diệp Thiên, nói không chừng sau này người đệ tử này có thể được thế giới công nhận.

Nghe được lão đạo sĩ nói vậy, Diệp Thiên cau mặt lại, cười khổ nói:

- Sư phụ, người xem con đã thành ra thế này, còn có thể nghịch thiên cải mệnh sao?

Nói thật, Diệp Thiên vừa rồi thật sự có một ý niệm trong đầu, đó là không bao giờ gọi “Mai rùa” xuất hiện nữa, tuy rằng có thể đoán

trước lành dữ cho người khác, nhưng hậu quả thể này không phải quá nghiêm trọng sao?

- Sợ cái gì, lần này con xem tướng cho Tiểu Diệp Tử, là bởi vì quan hệ đến bản thân, mới bị phản lại, sau này khi xem cho mình hoặc là thân nhân, xem qua lành dữ là được, cái khác không cần xem thêm..

Lão đạo sĩ nghĩ một chút, nói tiếp:

- Trước kia không muốn con bước vào nghề này, rất nhiều chuyện cũng chưa nói với con, bây giờ cần dạy con thêm một chút, Tiểu Diệp Tử, con có biết vì sao thầy tướng số, đều phải hỏi ngày sinh tháng đẻ người ta không?

Diệp Thiên gật gật đầu, đáp:

- Biết ạ, có ngày sinh tháng đẻ, mới có thể suy diễn ra mệnh của người đó thiếu điều gì, tính chuyện họa phúc của người đó chuẩn xác hơn!

Diệp Thiên nói, là tri thức cơ bản nhất của tướng thuật, điều này ngay cả người tự xưng “Đại sư” ngồi xôm bên đường cũng biết được chút ít, làm thầy tướng số xem bói cho người ta nếu không hỏi ngày sinh tháng đẻ, người ta cũng không tin mình.

- Tiểu Diệp Tử, con chỉ nói một phần, phương diện này còn có một nguyên nhân khác, đó là giờ sinh “Bát tự toàn âm hoặc là Bát tự toàn dương”, chúng ta bình thường không để ý...

- Sư phụ, tại sao?

Diệp Thiên thật sự không biết cái gì gọi là bát tự toàn âm hoặc là toàn dương, năm-tháng-ngày-giờ được coi là tứ trụ, mỗi một trụ lại phân can chi, hợp lại chính là “Bát tự” .

Nếu tứ “Trụ” đều là do CAN CHI thuần âm tạo thành, gọi là “Bát tự toàn âm”, trái lại được gọi là “Bát tự toàn dương” .

- Người sinh ra giữa hai canh giờ này, mạng cực ngắn, nếu suy tính thời gian, thì có thể khiến cho số mạng thay đổi, vô tình chạm đến việc kiêng kỵ nghịch thiên cải mệnh, cho nên nhớ kỹ, cho dù là người thân cận, cũng không được tùy tiện tính số mạng cho họ!

- Sư phụ, con nhớ kỹ rồi...

Diệp Thiên thấy cho tới bây giờ lão đạo sĩ chưa từng nói nhiều chuyện một cách cẩn thận với nó như thế, lập tức ghi tạc những lời

này trong lòng.

Từ lúc Diệp Thiên tin rằng lão đạo sĩ sống hơn một trăm tuổi, Diệp Thiên cũng nhìn sư phụ nó với con mắt khác, đương nhiên, nó sẽ không thừa nhận trước kia nó luôn coi sư phụ là một lão lừa đảo.

Lão đạo sĩ lại bắt mạch cho Diệp Thiên, sau đó lại nói:

- Được rồi, lát nữa ăn canh gà, sáng mai lại không có chuyện gì thôi, sư phụ còn phải trông nom bọn họ làm việc, phải về núi trước...

Trước khi ra cửa thấy Diệp Đông Bình đang giết gà, lão đạo sĩ không khỏi chép miệng, do dự một hồi đành đi lên trên núi, vạn nhất điện thờ bị bọn họ tu sửa chẳng ra sao, thật không có cách nào chuộc tội với tổ sư gia.

- Tiểu Thiên, con có thể dậy rồi sao?

Sớm hôm sau, Diệp Đông Bình vừa mới rời giường, liền nhìn thấy con trai đứng ở trong sân, sắc mặt đã hồng hào hơn rất nhiều so với hôm qua, không khỏi lộ ra vẻ vui sướng.

- Cha, con không sao, sư phụ nói con nên vận động nhiều!

Diệp Thiên miệng nói chuyện, động tác trên tay cũng không dừng lại, nó đang luyện chính là khí thuật mà lão nói sĩ dạy, đây là do Thái Nhi Lai của Đạo gia luyện thành, có ý nghĩa “Đạo khí lệnh hòa, dẫn thể lệnh nhu”.

- Bệnh tới như núi đổ xuống, bệnh đi như kéo tơ, còn có một chú ý, động tác đừng quá mạnh...

Diệp Đông Bình thương con, xoa xoa đầu, xoay người trở lại trong phòng bếp, đun lại canh gà ngày hôm qua Diệp Thiên uống còn dư, lại cho một ít mì sợi vào bên trong, chính mình thì không dám ăn một chút.

- Sư phụ nói không sai, khí thuật này đúng là có tác dụng bổ sung nguyên khí...

Diệp Thiên không nghe được lời nói của cha nó, bởi vì khi nó luyện xong một bài Khí thuật, toàn thân đều cảm thấy sáng khoái tinh thần minh mẫn.

Nhất là khi Diệp Thiên luyện được thành thạo, có thể cảm giác được dòng khí trên người lưu động một cách rõ ràng, thân thể vốn dĩ mỗi nhũ vô lực, cũng theo dòng chảy của nguyên khí, chậm chậm trở nên mạnh mẽ có lực hơn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 13

Khách Tới Nhà

Luyện xong cả bài Khí Thuật, Diệp Thiên đã cảm thấy toàn thân tinh khí dồi dào, cảm giác thân thể đau nhức vô lực hoàn toàn tiêu biến, trong lòng không khỏi thấy hưng phấn, mai rùa thần bí trong đầu kia chính là xuất thân từ điện thờ của Ma Y, chẳng trách luyện cùng Khí Thuật của Ma Y lại phát huy tác dụng lớn đến vậy!

- Thuật tàng!

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên thật cẩn thận gọi mai rùa một tiếng, khi mai rùa to bằng bàn tay quay tròn hiện ra trong đầu lúc, Diệp Thiên liền phát hiện, mấy chữ “Phong thủy” và “Tướng thuật” dương như sáng hơn ngày hôm qua một chút.

Nhưng Diệp Thiên còn chưa xác định được chuyện xảy ra ngày hôm qua gặp, có phải là do nó xem tướng cho cha nó mà bị phản lại hay không, cho nên lúc này nó nhìn chằm chằm mai rùa hồi lâu, vẫn chưa dám tiếp tục nghiên cứu, chuyện toàn thân tê liệt hôm qua, thật sự quá mức khó chịu.

- Tiểu Thiên, lại đây ăn chút đi con...

Khi trong lòng Diệp Thiên đang suy nghĩ rối rắm, giọng của Diệp Đông Bình truyền đến.

- Vâng, con đến đây...

Nghe thấy cha gọi, Diệp Thiên vội vàng dừng lại, dời sự chú ý đi chỗ khác, còn mai rùa cũng chậm chậm biến mất không thấy đâu.

Nông thôn cũng không quá cầu nệ, trong một buổi sáng ngày hè mát mẻ, Diệp Đông Bình bung com sáng lên hiên nhà, lấy cho con trai một bát canh gà mì sợi trước, phía trên còn đặt một cái gà đùi nấu nhừ.

- Cha, cha cũng ăn canh gà đi...

Diệp Thiên bung bát đang muốn ăn, liếc mắt thoáng nhìn trong bát của cha vẫn là cháo còn thừa từ ngày hôm qua, có vài miếng cái củ khô nhà trồng được, đang xì xụp đưa lên miệng húp.

- Nửa đùi to không phải là bị cha ăn rồi sao, được rồi, cha ăn cái này tốt cho dạ dày, con ăn đi...

Diệp Đông Bình nhìn con, trong lòng âm áp dễ chịu, con trai trưởng thành, biết quan tâm cha, điều này so với ăn sơn hào hải vị còn tuyệt vời hơn.

- Cha, con ăn mì là được rồi, thịt gà ăn nhiều thì chỉ béo, không cần thiết...

Nhìn thấy mái đầu người cha mới hơn ba mươi tuổi, đã thấp thoáng có sợi bạc, đôi mắt Diệp Thiên không khỏi có chút đỏ lên, tuy rằng bình thường cha hay đánh mình, nhưng trong nhà có gì ăn ngon, đều là dành cho mình.

Hơn nữa Diệp Thiên biết, một cái đùi gà khác là cha xé thành sợi, ngày hôm qua đã cho mình ăn hết, cũng không hề dụng dũa ăn một chút, nó liền cầm đùi gà, bỏ vào trong bát của cha.

- Tiểu Thiên, cha thật sự ăn rồi mà!

Diệp Đông Bình vốn muốn gắp đùi gà trở lại, nhưng thấy vẻ kiên định trên mặt Diệp Thiên, vui mừng cười cười, nói:

- Được, con trai biểu, ta phải ăn...

Thấy khi còn nhỏ con trai luôn tỏ ra nghịch ngợm đột nhiên trở nên như vậy, biết hiếu thuận, khiến trong lòng Diệp Đông Bình tràn ngập niềm vui, hơn mười năm cực khổ này, cũng không coi là gì.

- Đúng rồi, Tiểu Thiên, những lời con nói ngày hôm qua, thực sự là chính con nhìn ra sao?

Lúc trước luôn không ngừng lo lắng cho thân thể của Diệp Thiên, bây giờ tâm tình ổn định lại, Diệp Đông Bình chợt nhớ tới chuyện hôm qua, không nhận được đề chén cơm xuống dò hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên biết cha sớm muộn gì cũng sẽ hỏi chuyện này, đã sớm nghĩ sẵn trong đầu, lập tức mở miệng nói:

- Cha, đương nhiên là con nhìn ra, suy nghĩ của cha cũng không nên quá cứng nhắc như vậy, sự phụ của con năm nay thật sự đã hơn 100 tuổi, ông ấy dạy kiến thức về tướng thuật cho con, cũng là có nhiều chỗ rất thâm thúy!

Diệp Đông Bình nghe vậy gật gật đầu, nói:

- Có thể là trước kia cha nhận thức nông cạn, văn hóa bói toán có thể truyền lưu mấy ngàn năm, là có đạo lý của nó, nhưng Tiểu Thiên à, dù sao nó cũng là mê tín dị đoan, con vẫn cần chăm chỉ học tập, không nên chìm quá sâu vào nó...

Diệp Đông Bình xuất thân từ gia đình bình thường, thời điểm đó có thể học tại trường Đại học Thanh Hoa, cũng có thể nói là niềm kiêu hãnh của gia đình, chỉ vì vấp ngã trong tình cảm, Diệp Đông Bình không muốn trở lại Bắc Kinh, cũng chưa từng nói về chuyện cũ của mình trước mặt con, cho nên ông thật sự tin những lời này của Diệp Thiên là thông qua xem tướng mà biết được.

Đối với chuyện coi xem tướng số, phong thủy là phong kiến mê tín, Diệp Đông Bình trước kia cũng là bảo sao hay vậy, bản thân cũng không rõ lắm, nhưng hôm qua con trai nói ra chuyện này, cũng khiến cho cái nhìn của ông có thay đổi rất lớn.

- Vâng, thưa cha, thầy cô giáo ngày nào cũng dạy con cố gắng cống hiến cho sự nghiệp công nghiệp hóa hiện đại hóa, con sẽ chăm chỉ học tập!

Nghe Diệp Đông Bình nói vậy, Diệp Thiên yên lòng, chỉ cần cha tin rằng tướng thuật không phải phong kiến mê tín, sau này có tiếp tục xảy ra chuyện gì, ông cũng không ngạc nhiên.

Bữa cơm này Diệp Đông Bình ăn rất ngon miệng, ông cảm giác con trai mình đã trưởng thành, bây giờ lại có thể trao đổi ngang hàng với mình. Chuyện có rồi nơi đã sống hơn mười năm này đi hay không, Diệp Đông Bình cũng đã có chủ ý ở trong lòng.

- Ở đó là được mà, tìm Diệp Thiên làm gì chứ? Nó cũng không ở nhà...

Khi hai cha con Diệp Thiên nói chuyện, ngoài tường bao truyền đến một tiếng động lớn, theo đó là tiếng đập cửa vang lên.

- Ấy, Diệp Thiên, cậu về nhà rồi à? Tứ nghĩ cậu còn trên núi cơ!

Diệp Thiên mới vừa mở cửa chính, Đôn béo liền chui đi vào, vừa nói chuyện vừa nháy mắt ra hiệu với Diệp Thiên, trên mặt nó là một khối tím ngắt, rất là buồn cười.

Đôn béo đến đây là muốn nói cho Diệp Thiên biết, nó bị bắt, nhưng không khai ra Diệp Thiên, trò như vậy, bọn nó đã bắt đầu chơi từ khi năm sáu tuổi.

- Tớ về ngày hôm qua.

Diệp Thiên biết ý của Đôn béo, vỗ vỗ bờ vai của nó, tiến đến bên tai nó, nhỏ giọng nói:

- Tớ đi đi câu cá, mọi người có đi không?

- Hắc hắc, nghe hay đấy!

Vừa nghe đến có ăn, Đôn béo mừng ra mặt.

- Nhị Hồ, cậu tránh một chút, tớ có việc tìm Diệp Thiên mà!

Bị Đôn béo chặn trước, người ở phía sau có chút không kiên nhẫn được, đẩy Đôn béo vào trong, Quách Tiểu Long liền lộ mặt.

- Tiểu Long, sao cậu tới vậy?

Nhìn thấy Quách Tiểu Long, trên mặt Diệp Thiên lộ ra một tia kinh ngạc, ở trường học nó và Quách Tiểu Long chơi cũng không thân, cũng không hay sang nhà nhau chơi, không biết nó tìm mình để làm chi?

Nhưng thấy người đứng sau Quách Tiểu Long, Diệp Thiên lập tức đoán được vài phần ý đồ mà nó đến, tiến lên rồi đi từng bước, ngoan ngoãn kêu một tiếng:

- Cháu chào ông Liêu, chào thầy Vu, chào các chú, chào cậu, Vu Thanh Nhã!

Người tới đây chính là người Diệp Thiên gặp ở chợ trên thị trấn trên - Liêu Hạo Đức, ở phía sau ông ta, còn có mấy người lớn đi cùng, trong đó đương nhiên còn có thầy chủ nhiệm của Diệp Thiên là Vu Hạo Nhiên và con gái của thầy – Vu Thanh Nhã.

Vu Thanh Nhã sinh sau Diệp Thiên một tháng, lông mi mỏng, có một đôi mắt to, làn da trắng như tuyết, hai bím tóc sau đầu kết thành hai dải thật dài, tuy rằng còn nhỏ tuổi, nhưng có thể coi là mỹ nhân.

- Diệp Thiên, là cha tớ tìm cậu!

Nhìn thấy Diệp Thiên nháy nháy mắt với mình vài cái, Vu Thanh Nhã đành lui về phía sau vài bước, cô bé cũng không biết vì sao cha đến nhà Diệp Thiên, nhưng cũng muốn cùng đến.

Từ năm lớp 1, Vũ Thanh Nhã và Diệp Thiên là người cùng bàn, hai đứa quan hệ khá tốt, nghỉ giữa khóa hoặc là tan học, thường xuyên bám theo chơi cùng đám bạn Diệp Thiên giống như cái đuôi.

Nhưng khi đến năm lớp 3, không biết là bắt đầu từ bao giờ, trên bàn học xuất hiện mấy đường vạch, giống như trong vòng một đêm, bạn nam nữ liền trở nên mới lạ, Diệp Thiên lại cả ngày nghịch ngợm gây chuyện trên đùa bạn nữ cùng lớp, Vũ Thanh Nhã bị nó làm cho khóc không biết bao nhiêu lần.

- Tiểu Thiên, khách đến sao con không mời vào, một chút lễ phép cũng không có...

Vừa rồi khi Diệp Thiên mở cửa, Diệp Đông Bình sẽ nhanh nhẹn thu dọn mâm bát trên bàn vào trong nhà, sau đó nhìn thấy người đi tới còn ở bên ngoài, liền mở miệng răn dạy và quở mắng Diệp Thiên vài câu.

- Cha, là bạn cùng lớp và thầy giáo con đến đây...

Diệp Thiên tránh qua một bên, quay đầu lại kêu một tiếng.

- Lão Vũ, sao vậy, hôm nay lại muốn uống chút sao? Tửu lượng của anh không tệ đâu!

Nghe được lời của con trai, Diệp Đông Bình đón chào, nhưng nhìn thấy ngoài Vũ Hạo Nhiên, còn có mấy người, nhiều người lạ, không khỏi lặng đi một chút, lại mở miệng hỏi:

- Lão Vũ, mấy vị này là?

- Lão Diệp, tôi giới thiệu cho anh, vị này chính là trưởng ban mặt trận thống nhất huyện, họ Vương, mấy vị này đều là các đồng chí trong mặt trận thống nhất, vị này là Liêu tiên sinh, là Hoa Kiều mới về nước.

-

Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Diệp Đông Bình bộ dạng, Vũ Hạo Nhiên nhanh chóng giới thiệu với ông một lượt.

Vũ Hạo Nhiên cũng không biết những người này tìm Diệp Thiên làm gì, là Quách Tiểu Long tìm tới nhà hắn hỏi địa chỉ nhà Diệp Thiên, khiến trong lòng Vũ Hạo Nhiên có chút tò mò, nên mới tự mình dẫn bọn họ tới.

- Mặt trận thống nhất huyện? Hoa Kiều về nước? Tìm tôi làm gì vậy?

Diệp Đông Bình có chút mơ hồ không hiểu ra sao, nhưng vẫn lịch sự, nhường đường để cho họ vào, dọn sạch mấy cái ghế ở ngoài sân, lại nói:

- Thật sự ngại quá, trong nhà có vẻ oi bức, mọi người ngồi nói chuyện trong sân vậy, Diệp Thiên, đi đun nước rồi bê ra đây!

Nghe thấy Diệp Đông Bình bảo Diệp Thiên đi đun nước, Liêu Hạo Đức mới vừa ngồi xuống lại vội vàng đứng lên, nói:

- Ấy, đừng, Diệp tiên sinh, không cần vội, tôi có chút việc muốn tìm Diệp Thiên hỏi một câu, anh cứ tự nhiên đi.

- Há? Diệp Thiên, có phải con lại nghịch ngợm gây chuyện hay không? Cha thấy con ba ngày không ăn đòn là được đà!

Nghe Liêu Hạo Đức nói xong, Diệp Đông Bình nhất thời tức giận, tiểu tử này thật càng ngày càng ngang ngược, thậm chí ngay cả người của mặt trận thống nhất huyện cũng dám trêu chọc.

Phải biết rằng, mười năm trước, người của mặt trận thống nhất đi đến nhà ai, nhất định nhà này có người không may, không phải là bị chụp mũ đặc vụ của địch, thì sẽ bị kéo ra ngoài điều hành.

Tuy rằng cách mạng đã qua mười năm, nhưng là người đích thân chứng kiến, trong lòng Diệp Đông Bình không khỏi thắc mắc, ngoài miệng mắng Diệp Thiên, trong lòng cũng không mong thấy những người này.

Nhìn thấy Diệp Đông Bình răn dạy và quở mắng Diệp Thiên, trên mặt Liêu Hạo Đức lộ ra vẻ khó xử, lấp bắp:

- Diệp... Diệp tiên sinh, thật sự... thực xin lỗi, Diệp Thiên không có nghịch ngợm, nó là một đứa trẻ biết lễ phép, tôi... lần này tôi đến là... Là có chuyện muốn tìm nó nhờ giúp!

Nghe nói như vậy, không chỉ có mình Diệp Đông Bình lộ ra vẻ kinh ngạc trên mặt, ngay cả mấy người của ban mặt trận thống nhất huyện, cũng đều giật mình, Liêu Hạo Đức này đã năm sáu chục tuổi, có chuyện gì... mà cần tìm đứa trẻ ranh giúp đỡ đây?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thỉnh Giáo

Ở khu Giang Nam, khoảng giữa và cuối những năm tám mươi, kinh tế phát triển, chi lạc hậu hơn khu Quảng Đông một chút, cho nên đối với một số Hoa Kiều có ý muốn đầu tư, các ban ngành liên quan rất coi trọng.

Thầy chủ nhiệm của Diệp Thiên - Vu Hạo Nhiên cũng như mấy vị trong mặt trận thống nhất, cũng đều không biết việc Liêu Hạo Đức đến đây là có ý gì, chỉ là bởi vì Liêu Hạo Đức thỉnh cầu bọn họ giúp tìm địa chỉ nhà Diệp Thiên, nên họ mới tìm Vu Hạo Nhiên, rồi tìm đến nhà Diệp Thiên.

Mấy người của mặt trận thống nhất này, vốn còn tưởng rằng Liêu Hạo Đức muốn tìm cha của Diệp Thiên, không ngờ lại là tìm chính đứa trẻ này, trong phút chốc mọi người đều có chút khó hiểu.

Có lẽ trong số những người này chỉ có mình Quách Tiểu Long hiểu được chuyện vì sao ông ngoại nó muốn tìm Diệp Thiên, nhưng trước khi đến, nó đã bị ông ngoại cảnh cáo, tới nói không được hồ đồ nói lung tung.

Trong sân yên lặng một lúc, sau đó Vu Hạo Nhiên hỏi dò:

- Liêu tiên sinh, ngài không làm chứ? Diệp Thiên vẫn còn là con nít, nó có thể giúp ông chuyện gì đây?

- Chuyện này, khụ khụ, có chút việc riêng muốn hỏi cậu bạn nhỏ Diệp Thiên!

Liêu Hạo Đức thấy thầy Vu hỏi vậy, liếc mắt nhìn chung quanh, cũng không nói rõ việc vì sao mình đến, thực hiển nhiên, ông ta không muốn đàm luận chuyện này ở trước mặt mọi người.

Phải biết rằng, mặc dù bây giờ Liêu Hạo Đức là người Mĩ, nhưng trước đó cũng là từ Đài Loan đi Mĩ, trong lòng vẫn có chút băn khoăn đối với các chính sách ở đại lục.

Nhất là về chuyện Liêu Hạo Đức muốn hỏi, lại là chuyện người đại lục căm thù đến tận xương tuỷ - phong kiến mê tín, mình xong việc có thể phải xông xông chạy lấy người, nhưng nếu liên lụy đến đứa nhỏ này, vậy lương tâm ông cũng không thể yên ổn.

Nghe Liêu Hạo Đức nói vậy, mấy người trong mặt trận thống nhất đều lộ ra vẻ mặt khó coi, đây không phải rõ ràng muốn đuổi bọn họ đi sao?

Một chàng trai trẻ tuổi tham gia công tác không bao lâu nghe được lời của Liêu Hạo Đức, không chịu được, liền nói:

- Liêu tiên sinh, chuyện ngài thỉnh cầu chúng ta làm được rồi, nhưng có chuyện gì mà không thể nói được đây?

- Khụ khụ, không phải ... không phải tôi có ý này...

Liêu Hạo Đức nghe vậy có chút xấu hổ, nhưng ông ta ở thương trường chìm nổi mấy chục năm, năng lực ứng biến vẫn rất tốt, trong đầu nghĩ một chút, đã nghĩ ra lý do.

- Các vị, là như vậy, trước khi cha tôi đi Đài Loan, chính là một cư sĩ của Đạo gia, luôn muốn quyên chút tiền cho các điện thờ trên núi Mao Sơn, nhưng thật đáng tiếc ông mất sớm, tôi muốn hoàn thành nguyện vọng này của ông...

- Nhưng mà ... chuyện này thì có liên quan gì tới Tiểu Diệp Thiên?

Người tuổi trẻ kia có chút không phục, không buông tha hỏi dò, những năm này tình hình quốc gia vẫn chưa ổn định, an toàn quốc gia vẫn rất quan trọng, nhất là đối với những việc có liên quan đến Hoa Kiều, không thể buông lỏng cảnh giác.

- Là như thế này, hôm trước, khi tôi thấy cậu bạn nhỏ Diệp Thiên, nó đang mặc một bộ quần áo đạo sĩ, cho nên tôi nghĩ tìm nó để nó dẫn tôi lên núi!

Nói tới đây, trên mặt Liêu Hạo Đức lộ ra nụ cười khổ.

- Con người của ta làm sự tình so sánh còn thật sự, muốn xem trước hoàn cảnh thế nào, rồi mới quyết định tiếp tục quyên tiền hay không, cho nên không muốn phiền tới các ban ngành liên quan, chuyện này... chuyện này lại bị mọi người hỏi đến rồi.

Những lời này của Liêu Hạo Đức vừa nói ra, trên mặt mấy người đi theo kia, nhất thời lộ ra vẻ thoải mái, cảm giác được ông chủ họ Liêu này sợ người của chính phủ dẫn đi, sẽ không trông thấy bộ mặt thật của nơi đó, nên mới nhờ một đứa trẻ con dẫn đường.

Tuy rằng mấy cán bộ của mặt trận thống nhất có chút bất mãn đối với Liêu Hạo Đức, nhưng chuyện này quả thật có thể nói ra, Liêu Hạo Đức lại có vẻ khó xử, cũng không giống người muốn làm cái gì bất lợi cho an ninh của quốc gia.

Nói đi nói lại, coi như Liêu Hạo Đức có ý đồ xấu thì đi tìm đứa trẻ con như Diệp Thiên cũng đâu có ích gì?

Mấy năm nay người của mặt trận thống nhất huyện cũng tiếp xúc không ít người từ hải ngoại trở về thăm người thân, bọn họ biết, bởi vì không biết chính sách của quốc gia, trong lòng những người này cũng rất băn khoăn, thường xuyên đưa ra một số dự đoán, người kỳ quái hơn so với Liêu Hạo Đức, bọn họ cũng đã gặp.

Tự cho là đã đoán đúng tâm tư của Liêu Hạo Đức, chủ tịch Vương nở nụ cười, nói:

- Liêu tiên sinh vẫn chưa hiểu rõ lắm chính sách của đất nước chúng ta rồi, như vậy đi, chúng tôi cáo từ trước, nếu Liêu tiên sinh có cần, có thể liên hệ chúng tôi bất cứ lúc nào.

- Vương chủ tịch, vậy ...

- Tiểu Trương, chúng ta cần hiểu tâm trạng của Liêu tiên sinh, loại trừ những băn khoăn của Liêu tiên sinh, để Liêu tiên sinh tự mình đi xem một chút, không sao cả!

Người trẻ tuổi kia còn muốn nói điều gì, lại bị Vương chủ tịch chặn lại.

Hai năm qua quốc gia cũng khá coi trọng văn hóa đạo giáo ở Mao Sơn, những năm trước, tình hình quốc gia cũng không dư giả, nhưng đã chịu chi ba trăm triệu để thi công tu sửa các điện thờ ở Mao Sơn.

Bây giờ nếu vị người Hoa ở hải ngoại này muốn quyên tiền, đó đương nhiên là chuyện tốt, nếu vì nguyên nhân là bọn họ mà khiến cho Liêu Hạo Đức không đồng ý quyên tiền, e rằng cuối cùng sẽ là bọn họ chịu trận.

- Vương chủ tịch, cảm ơn ngài đã hiểu, kỳ thật việc này tôi bảo người nhà cũng được, nhưng lại sợ bọn họ làm quá lên, nên mới nhớ tới cậu bé Diệp Thiên.

Lời nói của Liêu Hạo Đức đã hoàn toàn loại bỏ những nghi ngờ trong lòng Vương chủ tịch, ông ta đã tiếp không ít người Hoa ở hải ngoại về nước thăm người thân, cũng biết có một số kiểu bào thân thuộc, quả thật có chút kỳ cục, hỏi những Hoa Kiều này muốn gì, lại làm cho rất nhiều người trở về không lâu đã lại đi.

Liêu Hạo Đức có ý nghĩ như vậy, chỉ sợ người thân thích trong nhà ông ta, cũng coi ông là một khối thịt béo, mỗi người đều khao khát được cầm dao găm cắt lấy mấy miếng.

Nghĩ đến đây, Vương chủ tịch nhìn thoáng qua một người tuổi còn trẻ bên cạnh Liêu Hạo Đức.

- Hình tượng quốc gia, đều bị những người tầm nhìn hạn hẹp này làm tổn hại.

Hiểu rõ đầu đuôi sự việc rồi, người của mặt trận thống nhất huyện liền cáo từ rời đi, người ta đã tỏ rõ thái độ không cần mình, tiếp tục lưu lại không phải tự để mất mặt sao?

Nhưng Vũ Hạo Nhiên và con gái vẫn ở lại, hơn nữa, Liêu Hạo Đức cũng không còn lý do đuổi hai người kia đi, bọn họ cũng không phải là quan viên chính phủ, hơn nữa cũng không có quan hệ gì với nhà họ Liêu, nếu tiếp tục đuổi bọn họ đi, thì chắc chắn sẽ bị nghi là trong lòng có ý xấu.

Đợi cho người của mặt trận thống nhất huyện đi rồi, Diệp Đông Bình nhìn sang con trai, nói:

- Diệp Thiên, hãy dẫn Liêu tiên sinh lên núi đi, đúng lúc sư phụ con đang tu sửa điện thờ, Liêu tiên sinh đã có tâm, thì hãy tận lực giúp ông ấy, cha tin Lý chân nhân chắc chắn sẽ không khiến Liêu tiên sinh thất vọng đâu!

Tục ngữ nói không ai hiểu con bằng cha, từ sắc mặt của con trai khi nghe những lời của Liêu Hạo Đức nói chuyện, Diệp Đông Bình liền nhìn ra chút vấn đề, sự tinh chắc chắn không phải đơn giản như lời Liêu Hạo Đức, có lẽ chuyện này có vài phần quan hệ với chuyện biết xem tướng thuật của Diệp Thiên.

Diệp Đông Bình là một người có hiểu biết, ông ta cũng không muốn nói trắng ra ở trước mặt mọi người chuyện này, bằng không sau này con trai mình còn không bị coi là tiểu phù thủy hay sao?

Nhưng những lời này của Diệp Đông Bình còn có một hàm ý, cũng chỉ có Diệp Thiên hiểu được, đó là để Liêu Hạo Đức đi tìm lão đạo sĩ giải quyết chuyện riêng, Diệp Đông Bình vẫn quan tâm nhất đến sức khỏe của Diệp Thiên.

- Cha, con đã hiểu rồi!

Diệp Thiên đồng ý, nháy nháy mắt vài cái với cha, tay phải đặt ở trên đùi, giơ lên ngón tay cái về phía Diệp Đông Bình.

- Được rồi, Liêu tiên sinh, tôi sẽ không giữ ngài, đi sớm về sớm nhé!

Thấy mình thực đã đoán đúng, Diệp Đông Bình cũng đỡ khóc đỡ cười, đứa nhỏ này mới mấy tuổi, dĩ nhiên cũng có tố chất làm thầy tướng, hơn nữa nhìn thái độ của Liêu Hạo Đức với Diệp Thiên, thật đúng là có chút kính cần.

Liêu Hạo Đức cũng là người thông minh, đương nhiên nghe được ý trong lời của Diệp Đông Bình, vội vàng nói:

- Được, tôi nhất định sẽ cố gắng, hết sức, Diệp tiên sinh xin yên tâm!

- Ấy, thầy Vu, thầy cũng đừng đi vội, anh em chúng ta ngồi với nhau một chút đã!

Nhìn thấy Vu Hạo Nhiên cũng muốn đi theo lên núi, Diệp Đông Bình kéo hẳn lại, chuyện có liên quan đến tương lai của con trai, càng ít người biết càng tốt.

Vu Hạo Nhiên nghe Diệp Đông Bình nói vậy, do dự một chút, nói:

- Cũng được, Thanh Nhã à, con không có việc gì thì cùng Diệp Thiên đi chơi đi, trên đường chú ý an toàn một chút!

- Vâng!

Cô bé lớn giọng đáp lại, đi đến bên Diệp Thiên, có cha ở đây rồi, cô cũng không sợ Diệp Thiên bắt nạt.

Người đi theo Liêu Hạo Đức cũng là một người cháu ngoại, hơn hai mươi tuổi, thái độ có vẻ cũng rất thông minh, ra khỏi Lý Trang, liền móc từ trong túi quần ra không ít kẹo đường, đánh lạc hướng mấy đứa Thanh Nhã và Đôn béo, chỉ còn lại Liêu Hạo Đức và Diệp Thiên đi ở phía sau hơn 10m.

- Muốn làm một số chuyện, thật là khó khăn!

Nghĩ lại chính mình vừa rồi tim có ứng phó những người kia, Liêu Hạo Đức không khỏi cảm thán, kỳ thật ông ta cũng biết, những người đó không hoàn toàn tin lời của ông.

- Ông Liêu, ông là người lớn mà làm việc đã khó như vậy, cháu là trẻ con lại càng không làm được!

Diệp Thiên biết vì sao Liêu Hạo Đức tìm nó, nhưng ngày hôm qua vừa mới xảy ra chuyện nguyên khí bị phân lại, trong lòng Diệp

Thiên còn có chút sợ hãi, không muốn lại gọi mai rùa ra dùng nhanh như vậy.

Thấy mấy đứa trẻ phía trước đã cách khá xa, Liêu Hạo Đức cũng không nói vòng vo, nói rất gãy gọn:

- Diệp Thiên à, cháu có thể nói cho ta nghe một chút chuyện ở chợ cháu nói là có ý gì không?

Liêu Hạo Đức biết, đại lục có nhiều nhân tài ẩn mình, cổ nhân đã từng nói, hành tẩu giang hồ, có ba loại người rất nguy hiểm.

Loại người thứ nhất là người xuất gia, nói cách khác chính là hòa thượng đạo sĩ, thứ nhì là đàn bà, thứ ba là trẻ con. Bây giờ, Liêu Hạo Đức không hề có thái độ Diệp Thiên ít tuổi mà có chút khinh thường nó.

- Ông Liêu, cháu nói cái gì sao?

Diệp Thiên cười cười, ánh mắt lộ ra một tia giao hoạt, cũng không thừa nhận ngay, kẻo hình người làm bằng đường đã hỏng từ lâu, mình dựa vào cái gì mà xen vào việc của người khác?

- Cháu à, chuyện này rất quan trọng đối với ông, chỉ cần cháu có thể giúp đỡ ông, cháu có yêu cầu gì cũng có thể nói ra, ông sẽ cố gắng làm bằng được!

Về mặt Diệp Thiên liền biến sắc, cũng không tránh được ánh mắt của Liêu Hạo Đức, kinh nghiệm nói chuyện với trẻ con của ông ấy không nhiều lắm, chỉ có thể nói trắng về cái lợi như vậy.

- Ông à, cháu cũng không biết ông nói về chuyện gì, và cháu giúp ông như thế nào?

Mặc dù Diệp Thiên còn đang có ý thoái thác, nhưng trong lòng cũng nổi lên vài phần tò mò, không phải mình đã nói cho ông ấy biết phần mộ ở cách đầu thôn sáu trăm bước đó sao?

Theo lý thuyết, nếu Liêu Hạo Đức tìm được mộ của mẹ ông ấy rồi, vậy sẽ để cha mẹ hợp táng, như vậy sẽ không mất công thế này để cảm tạ mình chứ!

Trái lại, nếu không tìm được phần mộ, Liêu Hạo Đức sẽ cho là mình là một đứa trẻ nói linh tinh, tại sao còn cố đến tìm mình đây?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 15

Tranh Chử

Nhìn thấy Diệp Thiên không thừa nhận, Liêu Hạo Đức yên lặng, lại đi thêm mấy chục mét, đột nhiên nói:

- Diệp Thiên, chẳng lẽ cháu không muốn biết ở cách đầu thôn sáu trăm mét ta tìm được cái gì sao?

Diệp Thiên vẫn luôn đoán về chuyện này, nghe được lời nói của Liêu Hạo Đức, liền hỏi:

- Tìm được cái gì ạ?

- Ha ha, còn không thừa nhận là cháu nói sao?

Liêu Hạo Đức nghe vậy nở nụ cười lớn, nhưng ngấm lại mình là người năm sáu chục tuổi, lại kích động vì một đứa trẻ, nét mặt già nua của ông cũng ửng đỏ.

- Thì có sao đâu ạ? Trẻ con nói chuyện phiếm, vốn không thể coi là thật mà, phải không ạ?

Diệp Thiên bĩu môi, chơi xấu như vậy là độc quyền của trẻ con.

- Ôi, cháu còn nhỏ mà thua một chút cũng không chịu!

Liêu Hạo Đức bắt đầu đi lác đầu, nói:

- Ông nghe lời của cháu nói với Tiểu Long, về nhà tìm người già hỏi một chút, chỗ cách đầu thôn sáu trăm mét, vốn là phần mộ tổ tiên nhà họ Liêu của ông.

Nhưng khi mẹ của ông mất không có lập bia, nắm mộ cũng sớm bị san bằng phẳng, cho dù biết mẹ ông được táng ở nơi này, ông

cũng không tìm thấy vị trí cụ thể, nếu không đã không phải van xin tiểu thần tiên hỗ trợ giúp đỡ rồi, đúng không?

Từ trên chợ trở về, Liêu Hạo Đức liền mời vài vị trưởng giả trong thôn tới, cùng ông đi ra trước đầu thôn xem xét, một vị cao tuổi liền nhớ ra, chỗ có mọc lên một cây ngô đồng chính là mộ phần tổ tiên nhà họ Liêu năm đó.

Bởi vì dòng dõi nhà họ Liêu cũng đã không còn ở quốc nội, trong những năm đó người thân thích cũng không dám tới nơi này hoá vàng mã, viếng mộ mã, cho nên mấy chục năm qua đi, cũng dần dần bị người ta quên lãng.

Tìm được phần mộ tổ tiên rồi, Liêu Hạo Đức rất kích động, nhưng ngay lập tức lại đau khổ, biết những điều này, vẫn không đủ, phải biết rằng, nơi này mai táng hơn mười đời tổ tiên nhà họ Liêu, thậm chí cả ông nội của Liêu Hạo Đức.

Không xác định được mộ của mẹ, Liêu Hạo Đức không dám tùy tiện đào bới, vì chuyên hợp táng cho cha mẹ, chẳng may đào lên hài cốt tổ tông, vậy ngay cả cha ông đã chết, cũng không cách nào ăn nói với tổ tiên.

Cho nên vây xem xét quanh mảnh đất kia hai ngày, sau đó, Liêu Hạo Đức rốt cục lại nghĩ tới Diệp Thiên, đứa trẻ kia nếu có thể biết được chuyện mình về nước, lại chỉ ra chỗ phần mộ tổ tiên nhà mình, như vậy tìm được quan tài của mẹ mình, hẳn là cũng không phải việc quá khó?

Cần nhắc một hồi, Liêu Hạo Đức gọi Tiểu Long đến hỏi, nhưng chính là Quách Tiểu Long cũng không biết Diệp Thiên đang ở nơi nào, nên mới phải tìm đến mặt trận thống nhất huyện trước, tìm được Vu Hạo Nhiên, rồi đến nhà Diệp Thiên.

Biết rõ đầu đuôi, Diệp Thiên nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ một chút, nói:

- Ông à, cháu nhìn theo tướng mạo của ông, cũng chỉ có thể nhìn ra nhiều như vậy, nếu ông còn tìm không thấy, cháu cũng không có cách nào...

- Vậy... cháu chỉ nhìn tướng mạo của ông cũng có thể nhìn ra ý định của ông khi về nước, ngay cả tên và bài vị của mẹ ông cũng không hỏi, nói tìm không thấy phần mộ mẹ ông, cháu à, cháu lại nói dối...

Liêu Hạo Đức cũng không giỏi vòng vo, cũng không vì Diệp Thiên năm tuổi mà coi thường, trên đời này chuyện “kỳ nhân dị sự” đã chứng kiến nhiều, hơn nữa Diệp Thiên đã thể hiện sự thần kỳ của nó.

- Ông à, ngày hôm qua nguyên khí của cháu bị thương, thật sự không có cách nào giúp ông!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nhìn thấy trên mặt Liêu Hạo Đức lộ ra vẻ thất vọng, thầm nở nụ cười, nói tiếp:

- Cháu không có cách nào khác giúp ông, nhưng sư phụ của cháu có thể, ông ấy là truyền nhân Ma Y chính thống, xem phong thủy, xem bói tướng thuật... ở trong nước không người nào có thể hơn được!

- Thật sao?

Tinh thần của Liêu Hạo Đức vui lên, tiểu đồ đệ đã lợi hại như vậy, lão đạo sĩ còn phải hỏi sao.

- Đó là đương nhiên, sư phụ cháu đã hơn một trăm tuổi...

- Đi, chúng ta đi nhanh lên, để cho ông gặp lão thần tiên...

Mặc dù chuyện Diệp Thiên nói lão đạo sĩ đã hơn một trăm tuổi có chút không tin, nhưng Liêu Hạo Đức vẫn bước nhanh hơn, trong lòng đã tràn ngập kỳ vọng.

Mùa hạ hoa tươi nở khắp nơi trên đất Mao Sơn, cây cối cành lá rậm rạp, cảnh sắc rất là mê người, mấy đứa bé đi một chút lại ngừng, con đường vốn chỉ cần nửa giờ đi đường, mà mãi cho đến giữa trưa, mới tới được điện thờ ở sườn núi.

Người râu tóc bạc trắng, màu da giống như người trẻ tuổi, cũng không để cho Liêu Hạo Đức thất vọng, tuy rằng chưa nói chuyện, nhưng chỉ thấy bề ngoài, tuyệt đối giống một vị cao nhân.

- Đồ đệ, bệnh còn chưa khỏi hẳn, con chạy loạn làm gì? Đưa tay qua đây...

Lão đạo sĩ thấy Diệp Thiên đột nhiên chạy tới, cũng cảm giác có chút không bình thường, tuy rằng thấy thần sắc đồ đệ đã bình thường, nhưng vẫn bắt mạch cho Diệp Thiên, cảm giác mạch nhảy lên nhảy xuống mạnh mẽ, lúc này mới yên lòng.

- Sư phụ, vị này họ Liêu, muốn tìm sư phụ, thật ra ông ấy mới từ Mỹ về, bảo là muốn quyên cho điện thờ của chúng ta một số tiền!

Diệp Thiên nói khiến Liêu Hạo Đức không biết nói sao, nhưng ông ta cũng không phản bác, nếu lão đạo sĩ thực sự có thể trợ giúp mình hoàn thành tâm nguyện của cha, quyên khoảng một vạn, đối với bản thân và gia đình ông ta mà nói, cũng không thấm vào đâu.

- Nghe đại danh lão thần tiên đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt, xin ngài chớ trách tội...

Lời hay Liêu Hạo Đức đương nhiên sẽ nói, nhưng chuyện có quyền tiền hay không, phải xem đối phương có bản lĩnh cầm hay không.

Chào hỏi lão đạo sĩ xong, Liêu Hạo Đức nói với cháu mình:

- Phong Huống à, cháu dẫn bọn trẻ qua bên kia chơi đi, Diệp Thiên ở lại chút đã nhé!

Những đứa trẻ biết nghe lời người lớn, thấy Liêu Hạo Đức nói vậy, đều đi theo cái cậu thanh niên tên Phong Huống kia, đi xem nhóm thợ tu sửa điện thờ.

- Sư phụ, mấy cái rương lớn này đựng cái gì vậy ạ? Trước kia sao con chưa từng thấy?

Diệp Thiên phát hiện bên cạnh lão đạo sĩ có đặt ba rương gỗ lớn được sơn màu đỏ, từng cái đều cao chừng 50cm, màu sắc mặt trên hơi nhạt, rất nhiều chỗ nước sơn đã tróc ra, hẳn là để đã lâu năm.

Nhưng Diệp Thiên tò mò cũng có lý do, điện thờ này xem chừng không lớn, phía trước phía sau sớm bị hấn dòm ngó mấy lần, nhưng lại chưa từng thấy mấy cái rương này.

- Ngày nào con chẳng ngủ ở trên đó, còn nói chưa thấy qua?

Lão đạo sĩ nghe vậy nở nụ cười, ông đặt mấy cái rương này dựa vào tường cùng một chỗ, bên ngoài kê một tầng gạch, lúc này mới đặt các thứ cần giữ vào trong rương, nếu không phải lần này cần tu sửa điện thờ quy mô lớn, ông cũng không lấy ra nữa.

- Đây là cái gì vậy ạ?

Diệp Thiên mở nắp một cái rương lên, thấy thứ bên trong, không khỏi ngậy ra một lúc.

- Sư phụ, người đặt những cuộn tròn tròn ở bên trong để làm gì ạ?

Diệp Thiên mở cái rương này ra, ở bốn góc đều có một cái túi, bên trong có đặt vôi khô, đó là dùng để chống ẩm, ở trong rương, còn lại là những cuộn tròn tròn dài ngắn không đồng nhất.

Cầm lấy một cuộn phía trên nhất mở ra, Diệp Thiên nhất thời kêu lên lớn tiếng:

- Đây ... đây là một bức tranh ạ?

Bức tranh này cũng không lớn, dài khoảng 40cm, rộng khoảng 30cm, trên bức tranh chỉ có một con cua hai con tôm, nhìn rất đơn giản vài nét bút, nhưng con cua và tôm trong bức tranh trông rất sống động, sinh động dị thường.

Góc dưới bên trái bức tranh, còn có một dòng chữ triện, viết nẩy chữ: “Tặng Thiện Nguyên lão đệ”, tuy rằng chỉ có vài nét, nhưng nét bút tung hoành, ngắn gọn và rắn rỏi, nội thực ngoại triển, cấu tạo nét vẽ tự nhiên, hùng tráng mà không mất linh động, chỉ nhìn con cua trong bức tranh cũng lộ ra sức mạnh văn chương.

Phần đề chữ trên bức tranh này viết “Bạch Thạch tác vu dân cứu niên” (Bạch Thạch vẽ năm thứ chín), phía dưới còn có một con dấu đỏ tươi, có khắc 3 chữ Triện: “Bạch Thạch Ông”.

- Sư phụ, Bạch Thạch này là ai vậy ạ? Bức tranh đẹp thật!

Diệp Thiên thấy hơi mê mẩn, nó rất quen thuộc với cá tôm, bức tranh này quả thực giống như là ảnh chụp vậy, làm cho thần thái của con cua và tôm thể hiện ra được, giống như là thấy được tận mắt.

Nghe Diệp Thiên nói xong, lão đạo sĩ ghé đầu nhìn thoáng qua, bĩu môi, nói:

- Tề Bạch Thạch? Một họa sĩ phóng túng, người này không đơn giản, ta xem cho hắn một quẻ, lão tiểu tử đó liền lấy mấy bức tranh này đưa cho ta!

Tuy rằng miệng nói Tề Bạch Thạch nghèo túng, nhưng lão đạo sĩ cũng có vài phần đắc ý, Tề Bạch Thạch lưu lại số tranh quả thật không ít, nhưng đặc cách kí tên mình cho người khác trên tranh, cũng ít thấy được.

Nhưng thực hiển nhiên, lão đạo sĩ tỏ thái độ cũng vô ích, Diệp Thiên hoàn toàn không biết Tề Bạch Thạch là ai, nghe xong lời của ông ta, nó tiện tay cuộn tròn bức tranh lại, đặt lại trong rương, thuận tay lấy ra một mảnh vải xám gấp thành hình vuông phía dưới.

- “Thiết khẩu trực đoạn, nhất quái thiên kim” (Lời như sấm truyền, một quẻ ngàn vàng?) Trương Đại Thiên Thụ? Ha ha, sư phụ, đồ dùng mà năm đó người hành tẩu giang hồ vẫn còn giữ sao?

Diệp Thiên mở mảnh vải ra, thấy một mảnh vải dài chừng 1.2m, bề rộng chừng 60 cm, mặt trên cũng viết vài chữ, nhưng khi Diệp Thiên vừa nhìn thấy những chữ này, liền nhin không được cười ha hả.

Bất kể là người xem tướng số hay là đoán chữ, hành tẩu giang hồ luôn phải có “đồ nghề”, mảnh vải này trong tay kết hợp với cây gậy làm thành “cờ của thầy tướng”, còn được người ta gọi là “Bình Kim” (Thêu hoa văn bằng kim tuyến), là những thứ thiết yếu để thầy bói đi hết nhà này đến nhà khác vào dịp năm mới.

Thầy tướng số mà mấy ngày hôm trước Diệp Thiên thấy đang bày hàng ở trên chợ, cũng có những thứ như vậy ở quầy hàng, mặt trên viết xem bói thần kỳ, cũng có tác dụng như những thứ này, chỉ là chữ mặt trên không được đẹp như thế mà thôi.

- Nhoc con, con thì biết cái gì, những thứ này con lấy ra, lập tức có thể đổi được nhà trong huyện thành, nói làm ta tức chết được!

Nghe được Diệp Thiên nói, lại nhìn thấy dáng vẻ đắc ý của nó, lão đạo sĩ bị chọc tức đến thiếu chút nữa nghẹn họng, chính mình học lòng bảo tồn, trong mắt đồ đệ lại không đáng một đồng sao?

- Xí, sư phụ, người lừa gạt ai chứ, những chữ này con viết còn đẹp hơn ấy chứ!

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, nhà trên thị trấn mất đến ngàn đồng tiền là ít, lấy một mảnh vải như vậy đi đổi? Người ngọc mới làm chuyện thế này.

- Lão... Lão tiên sinh, ngài... những chữ này, có phải.. Là Trương Đại Thiên viết thật sao?

Lời nói của Diệp Thiên chưa dứt, mảnh vải trong tay nó, đã bị Liêu Hạo Đức lấy mất, cầm ở trong tay cẩn thận nhìn.

Cha của Liêu Hạo Đức xuất thân là văn nhân, cũng coi là gia đình có tiếng là học giỏi, bây giờ nghe về danh tiếng hai vị là Tề Bạch Thạch và Trương Đại Thiên, đây chính là như sấm bên tai.

Vừa rồi nhìn thấy bức tranh của Tề Bạch Thạch, Liêu Hạo Đức còn chưa kịp phản ứng, lúc này lại thấy chữ của Trương Đại Thiên, ngay cả chuyện bản thân tìm đến lão đạo sĩ vì cơ gì cũng quên hết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 16

Một Chữ Ngàn Vàng

Cha của Liêu Hạo Đức vốn xuất thân từ Giang Nam, trước giải phóng lại đang đảm nhiệm chức vụ trong Bộ giáo dục ở Nam Kinh, lúc đó giới danh nhân nhà thơ họa sĩ cũng thường lui tới, ngay từ khi Liêu Hạo Đức còn nhỏ đã nghe cha nói rất nhiều về chuyện của những danh nhân.

Đối với Trương Đại Thiên, Liêu Hạo Đức lại càng quen thuộc, những năm bảy mươi, còn từng theo cha đến gặp mặt ông ấy, vị này được người phương Tây gọi là “Picasso của Phương Đông”, cha ông cũng rất kính nể.

Chính là vì Trương Đại Thiên khi đó đã bị hồng mắt, không cách nào tiếp tục vẽ tranh, khi Đại Thiên mất năm 83, Liêu Hạo Đức còn tiếc nuôi không thôi.

Bất kể là ở thời điểm nào, tranh chữ của Tề Bạch Thạch và Trương Đại Thiên, đều là có tiền không mua được, còn tranh chữ lưu lạc trong dân gian, phần lớn cũng được người đời trân trọng sưu tầm, Liêu Hạo Đức tuy rằng gia cảnh giàu có, cũng không thể sưu tầm được tranh của hai người.

Cho nên Liêu Hạo Đức thật không ngờ được, lại có thể tận mắt thấy tranh chữ của hai người ở vùng đất hoang thâm sơn này, hơn nữa còn là người nổi danh đặc biệt lưu bút cho lão đạo sĩ này, Liêu Hạo Đức càng lúc càng kinh ngạc.

Phải biết rằng, xin người khác vẽ tranh chữ cho mình đã là rất khó, hai người Trương Đại Thiên và Tề Bạch Thạch cũng đã từng dựa vào bán tranh duy trì cuộc sống, nhưng người khiến cho hai người viết lên lời khen tặng trên tranh của mình, vậy thật không dễ dàng, trừ phi là bạn chí giao, người bình thường là cầu không được.

Những điều này không nói đâu xa, chỉ dựa vào hai tấm tranh chữ này, Liêu Hạo Đức liền có thể kết luận, lão đạo sĩ trước mặt này tuyệt đối không phải người thường, có thể cùng hai vị kia xưng huynh gọi đệ, chỉ e trên đời này cũng không có mấy người.

Nhìn thấy Liêu Hạo Đức nhận ra, lão đạo sĩ không khỏi phẩn chấn lên, nhìn thoáng qua Diệp Thiên, mở miệng nói:

- Bức tranh này là Trương Đại Thiên đó viết, ta nói không cần mà cứ đưa cho ta, tên văn nhân đó nghèo kiết xác, động một chút lại tặng người ta tranh chữ, năm đó, tranh của hắn còn chẳng đáng chút tiền gì cơ!

Khi lão đạo sĩ nói lời này, hoàn toàn đã quên bản thân cũng là xuất thân tú tài, tục ngữ nói không phải trong nghề thì khó biết đến, nếu không ông ta cũng không thể cùng hai người này trở thành bạn chí giao.

- Tiền? Lão đạo sĩ này thật là không biết quý trọng của trời cho!

Nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, Liêu Hạo Đức đang cầm thư pháp của Đại Thiên trên hai tay, vẫn không ngừng run rẩy, thiếu chút nữa đã đánh rơi trên mặt đất.

Phải biết rằng, Trương Đại Thiên sống ở năm 1925, một bức họa có thể bán được 20 đồng Đại Dương (tiền ngày đó), hiện tại nếu là ở hải ngoại, một bức tranh chữ như vậy, ít nhất có thể đáng giá hơn vạn Đô-la, xưng là “Một chữ nghìn vàng” cũng còn nhẹ.

- Được rồi, Tiểu Diệp Tử, mau cất những thứ đó vào rương lại đi!

Nhìn thấy Diệp Thiên lại muốn lấy ra đồ trong rương, lão đạo sĩ không nhịn được, bèn nói:

- Đến khi ta khuất núi, những đồ này đều là của con, còn lục lợi làm cái gì?

- Hắc hắc, sư phụ, người nói những tranh này có thể đổi được nhà thật sao? Từ sáng mai, con sẽ cùng người học xem tranh chữ!

Diệp Thiên là một người rất thông minh, nhìn thấy thần sắc của Liêu Hạo Đức, làm sao không biết những bức tranh nhìn qua có vẻ cổ này đều là bảo bối, lập tức đòi Liêu Hạo Đức trả lại bức tranh kia, cẩn thận đặt lại rương.

Lão đạo sĩ nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, nhìn về mặt Liêu Hạo Đức một cái, cười mắng:

- Nhóc con, sáng mai con cũng không rảnh đâu, chính mình rước lấy phiền phức, chính mình đi giải quyết đi!

- Ấy, sư phụ, con không có bản lĩnh cao như vậy, việc này phải nhờ sư phụ ra tay!

Cái đầu nhỏ của Diệp Thiên lắc lắc, trước khi làm rõ ràng tác dụng của mai rùa bằng bàn tay trong đầu, Diệp Thiên có ý định không

dùng đến nó để xem tướng hay phong thủy cho người ta nữa.

Nghe được hai thầy trò Diệp Thiên đối thoại, Liêu Hạo Đức vốn còn đang lưu luyến bức tranh của Trương Đại Thiên, rốt cục cũng nghĩ tới chuyện của mình, thấy hai người này thoái thác lẫn nhau, đành phải mở miệng hỏi:

- Đại sư, ngài biết mục đích tôi tới đây ư?

Chuyện lần này Liêu Hạo Đức về nước hợp táng cho cha mẹ, ngoài mấy người thân thích trong nhà biết ra, những người khác bất luận kẻ nào đều không biết rõ, mặc dù biết lão đạo sĩ là sư phụ của Diệp Thiên, thì tài năng tự nhiên cũng cao hơn một ít, nhưng vẫn không nhận được hỏi một câu.

- Ha ha, lão đạo sĩ như ta cũng có thể nhìn ra một phần, cũng không biết nói có đúng không!

Tuy rằng vừa rồi lão đạo sĩ không nói chuyện với Liêu Hạo Đức, nhưng vẫn âm thầm nhìn mặt ông ta, hơn nữa từ trong lời nói của Liêu Hạo Đức, cũng đoán được vài phần, lập tức nói tiếp:

- Liêu cư sĩ, tôi thấy nhật nguyệt nhị giác của anh trũng bất bình thường, chắc là cha mẹ anh duyên phận không được dài lâu, hơn nữa “Mẫu tại phụ thiên vong” (mẹ mất trước cha), lần này hỏi hương, hẳn là muốn cho cha mẹ hợp táng hả?

Nghe thấy lão đạo sĩ nói những điều này, trên mặt Liêu Hạo Đức lộ ra vẻ kích động, liên tục gật đầu nói:

- Đúng, đúng, đại sư, thỉnh cầu ngài ra tay, chỉ cần có thể tìm được quan tài của mẹ tôi, tôi... tôi vô cùng cảm tạ!

Thấy Liêu Hạo Đức gật đầu như gà con mổ thóc, Diệp Thiên không nhận được thăm nói trong lòng:

- Đúng cái đầu ông!

Tục ngữ nói người không chuyên môn thấy kinh ngạc, người trong nghề thấy bình thường, Diệp Thiên đã nhìn ra, khi đối mặt với lão đạo sĩ, Liêu Hạo Đức lộ ra rất nhiều sơ hở và thông tin, nếu lão đạo sĩ tiếp tục nhìn không ra ý đồ ông ta đến, vậy cũng uổng phí sống hơn một trăm tuổi.

Hơn nữa câu nói sơm mắt trước cha của lão đạo sĩ, chính là một câu “chốt”, có thể lý giải thành: Mẹ còn, cha mất trước, cũng có thể lý giải thành: Mẹ mất trước cha, dù sao nói như thế nào cũng sẽ không sai.

- Lão đạo sĩ tôi tuổi tác đã cao, phong thủy đã sớm không xem nữa, Liêu cư sĩ, xin mời trở về đi...

Ngay khi Diệp Thiên và Liêu Hạo Đức đều cho rằng lão đạo sĩ sẽ đồng ý, lại không ngờ ông ta nói cự tuyệt.

- Sư phụ, lại lừa người ta đây!

Nghe thấy sư phụ nói vậy, Diệp Thiên thiếu chút nữa đã cười ra tiếng, mấy ngày hôm trước mới xem qua phong thủy cho Miêu lão, giờ lại có thể nửa tay gác kiếm nhanh thế? Lời của thầy tướng số này, quả nhiên là không thể tin hoàn toàn.

Liêu Hạo Đức cũng không biết tình hình thực tế, thật đúng là đang nghĩ rằng lão đạo sĩ không hề xem phong thủy cho người ta, liền bước lên phía trước mấy bước, sắc mặt sợ hãi cầu xin, nói:

- Đại sư, lão thần tiên, xin hãy niệm tình lòng hiếu nghĩa của tôi, giúp tôi hoàn thành nguyện vọng của cha tôi đi! Bất kể ngài có yêu cầu gì, chỉ cần tôi có thể làm được, nhất định sẽ làm!

Xem bói, phong thủy, số mệnh, giải mộng, chọn ngày lành tháng tốt, ở Đài Loan và Hồng Kông, đã hình thành thị trường lớn, nhỏ là chuyển nhà, kết hôn, sống chết, lớn là chuyện mở công ty, định giá thị trường, đều có quan hệ đến phong thủy.

Bởi vậy ở hai vùng này, địa vị của thầy tướng số vẫn còn rất cao, còn lớn hơn thầy phong thủy, thầy tướng, một lần ra tay giá cả có thể dọa chết người.

Còn vị đạo sĩ đức hạnh mà đang đứng trước mặt Liêu Hạo Đức, tựa hồ vượt xa những đại sư mà ông ta đã thấy, cho nên ông ta mới nói ra điều kiện rất thoải mái cho đối phương.

Đối người làm có văn hoá mà nói, đàm phán tiền bạc có lẽ là xỉ nhục, nhưng Liêu Hạo Đức đã thành thương nhân, trong mắt ông ta, mất nhiều tiền bạc cũng là một loại thành kính đối với lão đạo sĩ.

Kỳ thật Liêu Hạo Đức cũng có thể mời người từ Đài Loan và Hồng Kong sang, nhưng bây giờ ở đại lục vẫn chưa hoàn toàn mở cửa, lo hết chuyện này cũng có thể tiêu phí một năm rưỡi, ông ta cũng không thể đặt tro cốt cha mình ở Linh Đường được.

- Lão đạo sĩ ta lẻ loi một mình, cần tiền làm gì?

Lão đạo sĩ lắc lắc đầu, thấy vẻ mặt thất vọng của Liêu Hạo Đức, không khỏi nở nụ cười, nói:

- Liều cư sĩ, lão đạo sĩ ta tuổi tác đã cao, không muốn tiếp tục giao thiệp với chuyện đời, nếu anh tin vào Ma Y chính thống chúng ta, hãy để cho tiểu đồ đệ của ta xem đi...

- Sư phụ, bệnh của con còn chưa hết đâu, nếu tiếp tục bị tổn thương nguyên khí thì phải làm sao bây giờ?

Lão đạo sĩ nói chưa dứt, Diệp Thiên liền lên tiếng kháng nghị, nó dẫn Liêu Hạo Đức đến, vốn là muốn tai họa dời đi, bây giờ... Tại sao lại quay trở lại bản thân nó rồi đây?

- Đúng vậy, đại sư, Diệp Thiên tuổi còn nhỏ, lại đang có bệnh, làm phiền ngài xem cho tôi một cái đi!

Liêu Hạo Đức cũng khuyên can, tục ngữ nói “chùy thương vô mao bạn sự bất lao” (ngoài miệng không có lông, làm việc chỉ mất công), tựa như người đến bệnh viện khám bệnh, phòng khám bệnh của các bác sĩ lớn tuổi luôn đông như trẩy hội, mà những người bác sĩ ít tuổi thì lạnh tanh.

Thầy tướng số phong thủy cũng là như thế, không tin để cho Diệp Thiên và lão đạo sĩ đi ra đầu đường đứng, nhất định không ai để ý Diệp Thiên.

- Không sao, Tiểu Diệp Tử hôm kia là phạm vào kiêng kị, bây giờ đã không có gì đáng ngại rồi!

Lão đạo sĩ khoát tay áo, xoay mặt cười híp mắt nhìn sang Diệp Thiên, nói:

- Tiểu Diệp Tử, chuyện phong thủy, sư phụ đã dạy cho con cả rồi, nếu thực sự muốn trở thành một thầy phong thủy tướng số, vậy cần thực hành nhiều hơn, hiện tại không phải là một cơ hội tốt sao?

- Con... con chưa nói muốn làm thầy phong thủy, thầy tướng mà!

- Con là đệ tử cung của ta, sau này nhất định phải đi theo con đường này!

Lão đạo sĩ phản đối lời Diệp Thiên, tiểu tử này có tài năng kinh người, coi như không toàn tâm toàn ý, sau này cũng sẽ tỏa sáng trong nghề này.

Nghe được sư phụ nói vậy, Diệp Thiên khóc không ra nước mắt, lúc này, đoán chừng bản thân lão đạo sĩ không nắm chắc sẽ tìm được chỗ mẹ của Liêu Hạo Đức, thế nên mới đổ toàn bộ lên chính mình.

Kỳ thật Diệp Thiên cũng không đoán sai, lão đạo sĩ không muốn xuống núi, trong lòng ông ta không nắm chắc.

Phải biết rằng, cỗ nhân nói ba năm tìm rỗng, mười năm điểm huyết, phong thủy không phải đơn giản như chuyện cầm la bàn lăm lăm vài câu thần chú, càng không dễ dàng giống như giúp Miêu lão xem phong thủy, mà là cần hao phí rất nhiều tâm huyết.

Còn về giúp người ta tìm được mộ phần thân nhân trong vô số mộ, lại càng khó hơn, cần tính ngày sinh tháng đẻ và thời gian tử vong của người đó, do đó rườm rà phức tạp vô cùng, với khả năng của lão đạo sĩ, cũng chỉ nắm chắc ba bốn phần.

Thương thân như vậy, lại là chuyện không chắc chắn, lão đạo sĩ dĩ nhiên là không muốn ra tay.

Còn để Diệp Thiên đi trước, chỉ là một cái lý do của lão đạo sĩ thôi, tuy rằng Diệp Thiên có tố chất cực cao, nhưng lão đạo sĩ phòng chừng nó cũng tính không ra mẹ của Liêu Hạo Đức mai táng chỗ nào, tự nhiên cũng sẽ không ảnh hưởng tới sức khỏe của nó.

Nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, Liêu Hạo Đức cũng không nói thêm, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, vậy cháu hãy giúp ông đi, cháu muốn cái gì, ông đều mua cho cháu!

Thời gian Liêu Hạo Đức ở trong nước theo Visa đã sắp hết, nếu tiếp tục tìm không ra địa điểm an táng mẹ, ông ta cũng chỉ có thể an táng tro cốt một mình người cha, cho dù sau này trở về tìm kiếm, đó cũng là hi vọng xa vời.

- Vậy được rồi, con sẽ thử xem, nhưng ông à, nếu tìm không thấy, ông cũng không nên trách cháu nhé!

Diệp Thiên nghiêng đầu nhỏ nghĩ một chút, cuối cùng bèn đồng ý!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 17

Âm Dương

Sư phụ không đồng ý, Diệp Thiên cũng không có cách nào khác, hơn nữa “Mai rùa” trong đầu cũng không phải dùng thường xuyên, Diệp Thiên đành cắn răng đồng ý, cùng lắm là tiếp tục ở trên giường nằm vài ngày thôi.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Liêu Hạo Đức mừng rỡ, vội vàng nói:

- Được, ông nhất định sẽ không trách cháu, đến lúc ông trở về nước, còn có thể mua cho cháu rất nhiều đồ chơi nước ngoài!

Phải biết rằng, việc này vốn là ông ta đến thỉnh giáo Diệp Thiên, tuy rằng đã xuất hiện một lão đạo sĩ tay nghề rất cao, nhưng người ta không muốn rời núi, có thể để cho Diệp Thiên đi một chuyến, tâm nguyện lần này tới coi như đạt được.

- Quách Tiểu Long, đi, chúng ta phải về thôi!

Tuy rằng phong cảnh Mao Sơn đẹp, nhưng Liêu Hạo Đức cũng không muốn gây người thường thức thêm một giây, sau khi gọi cháu trai đến, nói:

- Tiểu Long, cháu đưa đồng hồ cho Diệp Thiên đi...

Phía trước Liêu Hạo Đức từng chú ý thấy, Diệp Thiên thường thường nhìn vào cái đồng hồ điện tử kia, trước mắt không biết làm thế nào biểu đạt tâm ý của mình, vì thế đã nghĩ đưa cho Diệp Thiên cái đồng hồ trước.

- Vâng, thưa ông!

Tuy rằng lòng Quách Tiểu Long tràn đầy không muốn, nhưng cũng không dám không nghe lời ông ngoại, đành đưa đồng hồ đeo tay cho Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, cho cậu!

- Tớ không cần, ông à, ông làm như vậy cháu không đi đâu!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nó rất thích đồng hồ của Quách Tiểu Long, nhưng trẻ con cũng có tự tôn, đồ chơi của người khác, Diệp Thiên không muốn.

- Được, được lắm! ông sai rồi! Chúng ta đi về trước...

Liêu Hạo Đức thấy mình nịnh trẻ con mà không được, cũng có chút xấu hổ, cười ha ha, nói:

- Phong Huống, Tiểu Long, Diệp Thiên muốn đến nhà chúng ta chơi, các cháu trở về không nên nói lung tung nhé!

- Ông à, ông cứ yên tâm đi...

Cháu ngoại của Liêu Hạo Đức quả thực thông minh, tuy rằng trong lòng không phục chuyện ông ngoại mời đứa trẻ con về để tìm mộ phần bà tổ, nhưng trên mặt cũng không bộc lộ chút gì.

Thôn Phong Gia ở phía tây chân núi Mao Sơn, cả thôn có hơn ba trăm gia đình, cũng coi là thôn khá lớn quanh vùng, từ sau khi cha của Liêu Hạo Đức rời đi, họ Liêu đã không còn mấy người, hiện tại chủ yếu là ba họ Phong, Trương và Quách.

Buổi chiều, hơn hai giờ, Liêu Hạo Đức dẫn Diệp Thiên và Quách Tiểu Long tản bộ lên đầu thôn, dọc đường đi ông lão chào hỏi cùng người trong thôn, nhìn thấy giống như là mang theo văn bối đi du ngoạn vậy.

Nhưng chỉ hơn mười phút sau khi Liêu Hạo Đức đi, Phong Huống và mấy chàng trai cường tráng, vôi vàng lên chiếc xe ngựa đi theo, nếu có người nhìn kỹ, có thể phát hiện trên xe ngựa vải bạt cao cao gồ lên, ở phía dưới chằng những có cái quan tài, mà còn lộ ra ngoài cuốc xeng.

Ở bên cạnh một cây ngô đồng cạnh bờ ruộng, ba cái bóng một lúon hai bé đang đứng ở nơi đó, đúng là đám người Liêu Hạo Đức và Diệp Thiên.

- Diệp Thiên, tính từ cây hòe đầu thôn kia, nơi này vừa vặn sáu trăm bước, nhưng mộ phần của mẹ ông ngay cả cái ký hiệu cũng không có, cũng không thể phân biệt rõ là chỗ nào!

Bởi vì dòng dõi chính của gia đình chủ yếu đều đã đi khỏi đại lục, ngay cả chuyện mẹ qua đời, cũng là ông cậu giúp an táng, đã mấy chục năm qua đi, rất nhiều người già cả đã không còn, hơn nữa hơn mười năm vận động chính trị, cũng không ai dám đi sửa mộ phần, cho nên cũng không ai nói được rõ ràng, căn bản là không thể tra ra.

Diệp Thiên đứng ở bờ ruộng quan sát một lúc, sau đó, lấy từ trong túi xách trên lưng ra một cái la bàn, nói:

- Ông à, con thử tìm nhé!

La bàn trong tay Diệp Thiên nhìn qua có chút mạ vàng, nhưng nếu cẩn thận xem xét, có thể phát hiện, cả la bàn đều là do gỗ Tử Đàn tốt nhất chế thành.

Ở bên cạnh la bàn, có chút ánh sáng, kim cchi hướng ở giữa còn làm thành hình một con cá, sử dụng công nghệ rất tốt cố định ở trên la bàn.

Bởi vì thường xuyên bị người ta sử dụng, trên mặt la bàn lộ ra ngoài vẻ tang thương cổ kính.

- Diệp Thiên, la bàn của cháu chính là bảo bối đấy...

Liêu Hạo Đức là người biết nhìn, trong nhà cũng sưu tầm không ít đồ cổ, nhìn qua cũng đủ biết đây đích thị là món đồ cổ.

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, nói:

- Đó là đương nhiên, sư phụ giữ có phải nhữnh thứ bình thường đâu, nếu không phải lần này để cho cháu xuống núi, không chắc đã lấy ra nữa...

Trước kia Diệp Thiên nhìn thấy thứ này mới mẻ, từng hỏi mượn lão đạo sĩ chơi, nhưng bị lão đạo sĩ lên lớp và quờ mắng một trận, nói là chờ mình chết mới có thể truyền cho nó, sau này Diệp Thiên hỏi, mới từ miệng lão đạo sĩ biết được tầm quan trọng của la bàn đối với một thầy tướng.

La bàn, có thể nói là bát com của thầy tướng, các vị sư phụ cũng chỉ trước khi lâm chung mới có thể đem vật tối quan trọng này và những bí quyết truyền từ đời này sang đời khác, truyền lại cho đệ tử đắc lực nhất.

Đồng thời la bàn cũng là một trong những vật thừa kế, sư phụ truyền pháp và những thứ khác cho đệ tử truyền từ đời này sang đời

khác, liền chứng minh đem tâm huyết cùng kỳ vọng suốt đời giao cho đệ tử, bình thường trong đời sống chính là chuyện đem bát com giao cho đệ tử, hy vọng có thể tiếp tục phát huy.

Người Trung Quốc rất chú ý chuyện thừa kế, ngay cả phong thủy tướng thuật cũng là như thế.

Trước giải phóng, nếu hành tẩu giang hồ, thầy địa lý không được sư phụ truyền nghề lại, thì không có các dụng cụ quan trọng và kỹ xảo bí thuật của thầy mình, bình thường không được công nhận tư cách truyền nhân.

Đương nhiên, hiện đại bộ phận thầy tướng hành nghề, đều không được thừa kế gì, những người này cũng được xưng là “Bầu học”, nhưng cũng chỉ là nửa đường xuất đạo, hoặc là người tự học mà thành.

Thậm chí có một số người ngay cả “Bầu học” cũng không đạt được, chỉ cần tài ăn nói, hiểu được quan sát sắc mặt và ngôn ngữ như thế nào, tự mình mua vài cuốn sách xem xong, liền dám lên phố giúp người ta xem tướng, đây mười phần là bịp bợm.

Người không được sư phụ truyền lại, chỉ đơn giản tìm hiểu một ít về phong thủy, hoặc phong thủy mộ phần là có thể.

Nhưng lại không thể giúp người ta xem phong thủy đến nơi, bởi vì âm trạch phong thủy hại người, gây họa thảm thiết, lớn có thể dẫn tới diệt tộc, nhỏ thì thương vong, bình thường những thầy địa lý gà mờ này không dám coi thường.

Cho nên đừng nhìn Diệp Thiên tuổi còn nhỏ, nếu nó thật sự muốn đến với nghề phong thủy tướng thuật, vai vế truyền thừa cao, chi e là ngoài lão đạo sĩ trên núi và hai người sư huynh ở nước ngoài, không còn người nào hơn được.

La bàn mà Diệp Thiên lấy ra cực kỳ phức tạp, nhiều đến hơn bốn mươi tầng, thiên địa hai tầng được coi là Tiên Thiên Bát Quái và Hậu Thiên Bát Quái, có hai mươi bốn kim chính, bảy mươi hai thuật pháp kinh văn bao bọc, đưa cho người ngoài xem, nhất định là choáng váng đầu óc, hoa mắt.

Nhưng xem âm trạch phong thủy, giúp người tìm kiếm mồ mã, chỉ cần dùng địa bàn là được, Diệp Thiên từ trong túi xách móc ra một tờ giấy, trên đó viết tên, ngày sinh tháng đẻ và ngày mất của mẹ Liễu Hạo Đức.

- Liễu Quách thị, người Cú Dung, Giang Tô, sống ở năm đầu Dân Quốc, mất năm 1952.

Cầm tờ giấy trăm tư một chút, Diệp Thiên lẩm bẩm tính toán trong miệng, hơn nữa cầm la bàn không ngừng đoán định phương vị, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng trong mắt Liễu Hạo Đức, dường như có vài phần giống như phong thái đại sư.

Có điều Liêu Hạo Đức không biết, bản thân Diệp Thiên cũng không biết miệng đang nói đến những cái gì, bởi vì giờ phút này lực chú ý của nó, cũng không ở trên la bàn trong tay, mà toàn bộ đều tập trung ở cái “mai rùa” trong đầu.

Kỳ thật căn cứ những thông tin mà Liêu Hạo Đức cung cấp, Diệp Thiên cũng có thể suy diễn một chút, nhưng trong đầu đã có sẵn đáp án, nó không cố phí công đi làm cái chuyện vô bổ như sự phụ nó.

Khi đọc lên hai chữ “Thuật Tàng”, mai rùa quả nhiên lại xuất hiện.

Nhìn thấy vật vừa quen thuộc vừa xa lạ này, trong lòng Diệp Thiên vẫn có vài phần không yên tâm, dù sao phong thủy tướng thuật là làm chuyện nghịch thiên, hơn nữa Diệp Thiên cũng từng ném hậu quả của việc bị nguyên khí phản lại.

- Liều mạng vậy, cùng lắm tiếp tục trở về nằm thêm hai ngày...

Diệp Thiên cắn chặt răng, hạ quyết tâm, cũng không phải nó muốn giúp Liêu Hạo Đức lắm, đến nỗi dám nghịch thiên cải mệnh, không cần mạng.

Nhưng muốn làm cho nguyên khí của mình không bị thương tổn và có thể vận dụng tự nhiên, thì cần phải tìm được quy luật trong đó, chỉ dựa vào ý thì vô dụng, nhất định phải sử dụng, mới có thể phát hiện ra chỗ ảo diệu.

- Phong thủy...

Diệp Thiên đem lực chú ý đặt vào hai chữ “Phong thủy” trong “Lục Thuật”, lập tức, hai chữ này phát sáng lên, đồng thời, Diệp Thiên đưa ra thông tin của Liêu Quách Thị, cũng thắm đọc một lần.

Hình thần bí mật trên Mai rùa, đang tổng hợp rất nhanh, một đám ký hiệu Diệp Thiên xem mà không hiểu được hiện ra trước mắt, bỗng nhiên, cả mai rùa biến thành một dải sáng, tràn vào trong hai mắt của Diệp Thiên.

- Ôi? Chẳng lẽ lại mở Thiên Nhân sao?

Diệp Thiên chỉ cảm thấy đầu hơi hơi choáng váng một chút, vội vàng nhắm hai mắt lại, qua vài giây sau, mới chậm rãi mở ra.

Nhìn thấy không gian vốn nên có thứ gì đó khác thường không thay đổi, miệng Diệp Thiên thì trào lẩm bẩm:

- Âm dương nhị khí!

Vào thời khắc này, trong mắt Diệp Thiên, đầy đất cũng toàn là thân của cây ngô đồng, tựa hồ cũng tiêu mất hết, mà từng đám sương mù đang xoay tròn tụ họp lại, hiện ra trong mắt của nó.

Diệp Thiên biết, đây là âm khí, cũng được gọi là khí nhưng lại không giống khí bình thường, “ Tầm long điểm huyết”, cần phải tìm kiếm tâm điểm nơi âm khí hội tụ, đó chính là mộ phần.

Dựa theo thuyết pháp cổ nhân, người chết sau khi được hạ huyết, chân khí trên người sẽ cùng âm khí kết hợp hình thành luồng khí, thông qua con đường trao đổi âm dương, ở trong bóng tối ảnh hưởng số mệnh thân nhân trên trần gian, như thế có thể phù hộ người thân được phúc lộc vui vẻ làm ăn, con cái được phúc.

Âm trạch dùng cho an táng tổ tiên, dương trạch dĩ nhiên là nơi ở cho người sống, có thể thấy rằng hai dòng khí âm dương trong phong thủy chiếm cứ địa vị lớn thế nào, cổ nhân gọi thầy địa lý hay còn gọi là thầy âm dương, ý nghĩa cũng là tương tự.

Còn về cách nói phong thủy vùng đất ở tốt có thể tạo phúc cho con cháu là thật là giả, với kiến thức của Diệp Thiên cũng không thể đưa ra quyết định, nhưng giờ phút này, nó lại là tin thuyết pháp hai dòng khí âm dương là có thật.

- Phong thủy tốt, xem ra Liễu Hạo Đức này được hưởng phúc của tổ tông...

Nhìn thấy hai dòng khí âm dương trên mặt đất, Diệp Thiên không nhìn được thán một tiếng, đi theo lão đạo sĩ thời gian dài như vậy, tuy rằng đây là lần đầu tiên đi mà không có sự phụ, nhưng nó cũng biết phong thủy như thế nào mới có thể xưng là vùng đất quý.

Giờ phút này, ở trước mắt Diệp Thiên, không chỉ có âm khí đang tụ lại xoay tròn, đồng thời còn tản ra từng luồng nhiệt lượng dương khí, có nhiều chỗ âm dương lẫn lộn thay đổi, trong âm có dương, dương trong có âm, hòa quện, đã hình thành một vài hình ảnh kỳ diệu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 18

Phần Mộ Tổ Tiên

Hà? Liêu Hiếu Hồng, sinh ở năm mươi năm đời Càn Long, đến năm thứ 6 đời Hàm Phong, chuyện này... là ý gì nhỉ?

Đang lúc Diệp Thiên nhìn thấy kỳ cảnh hai dòng khí âm dương này giao hợp cùng một chỗ thì ánh mắt của nó chợt vô tình lướt qua một mảnh đất, một hàng chữ đột nhiên hiện ra trong đầu của nó.

- Sinh năm 50 đời Càn Long? Đây không phải là năm 1785 sao? Liêu Hiếu Hồng là tổ tiên của Liêu Hạo Đức!

Có một thầy giáo giỏi, Diệp Thiên nhớ rất rõ năm thay đổi đế vương các triều đại và những sự kiện lớn, thậm chí ở trong lòng, liền xác định được niên đại người này sống.

Xác định đây là mộ phần tổ tiên nhà họ Liêu, chuyện còn lại sẽ dễ dàng, bất kỳ một người nào có chút hiểu biết về phong thủy đều hiểu được, trật tự mai táng phần mộ tổ tiên, cũng có quy luật.

Nói chung, mộ của người thuộc hàng tổ tiên xa nhất trong một dòng họ, cần ở chỗ phong thủy tốt nhất, cũng chính là ở giữa và phía trên. Mộ của con cái đặt ở gần sát phần mộ của người đó và lùi xuống một hàng, đời cháu sẽ ở phía sau.

Bởi vì diện tích đất có hạn, thông thường phần mộ tổ tiên cũng chỉ có 5 đời người, đến khi diện tích mộ phần không đủ nữa, có một số chỉ tách ra, tiếp tục lập phần mộ tổ tiên mới.

Giống như nhà họ Liêu này, phần mộ tổ tiên truyền xuống từ đời Càn Long, ít nhất 100 năm là có thể chôn đủ 5 đời người, đến hiện tại đã không chỉ mai táng 5 đời người, mà không phân ra nhánh mới, xem ra là đã được cao nhân chỉ điểm, không muốn rời vùng đất phong thủy tốt.

Nhìn thấy một dãy tên người, đọc từng dòng thông tin, trong lòng Diệp Thiên lúc này, cảm giác rất quái dị, chẳng trách cổ nhân nói

thầy phong thủy có thể khai thông âm dương, nghịch thiên cải mệnh, cũng không phải lời nói vô căn cứ.

Nhưng lúc này để cho Diệp Thiên hưng phấn nhất chính là, thân thể nó cũng không phát sinh ra biến hóa gì, ngoài chút choáng váng lúc đầu, hết thầy đều thực bình thường.

- Liêu Quách Thị! Sinh năm Dân Quốc, mất năm 1952, có con trai là Liêu Hạo Đức!

Tìm kiếm một lát theo phương vị xếp mồ mả truyền thống, ở một góc khu đất, rốt cục Diệp Thiên đã phát hiện ra thông tin của Liêu Quách Thị, vội vàng cầm la bàn đi tới.

- Diệp Thiên, không... Tiểu Chân Nhân, tìm được chỗ đặt quan tài mẹ tôi rồi sao?

Đi theo phía sau Diệp Thiên, Liêu Hạo Đức có chút căng thẳng. Diệp Thiên là hi vọng cuối cùng của ông, nếu còn tìm không được, ông ta chỉ có thể an táng cha ở đây rồi quay về Mỹ.

- Để cháu xem đã!

Diệp Thiên khoát tay áo, ý bảo Liêu Hạo Đức không nói, sau đó đẩy cánh lá ngô đồng sum xuê hai bên ra, hướng đến vị trí kia.

Giã bộ cầm la bàn trong tay so sánh một lúc, Diệp Thiên dừng bước, nói:

- Nếu không sai, hẳn là chính là chỗ này!

- Thật... Thật sao?

Giọng của Liêu Hạo Đức có chút run rẩy, khi ông rời đại lục mới hơn 10 tuổi, nhưng vẫn có ký ức rất sâu về mẹ, trước mắt lập tức đã tìm được chỗ mai táng mẹ, thái độ của người làm con không nén được thấy cảnh động lòng!

- Ha ha, có phải hay không, đào lên sẽ biết...

Diệp Thiên cười cười không nói nhiều lời.

- Đây, mấy người các cậu lại đây!

Diệp Thiên nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh âm ỹ, nhìn lại, thấy Phong Huồng và mấy người thanh niên cầm xẻng tiến lại, nó vẫy vẫy tay về phía Phong Huồng đang đi tuốt ở đằng trước, nói:

- Cầm cái xẻng đến đây!

Phong Huồng cầm xẻng, cũng không đưa cho Diệp Thiên, mà là nhìn về phía Liêu Hạo Đức, nhỏ giọng hỏi:

- Ông à, thế này có ... phạm gia phả hay không ạ?

Diệp Thiên nghe vậy có chút mất hứng, bĩu môi, nói:

- Không tin người ta, thì đừng tìm người ta chứ...

- Diệp Thiên, đừng nghe nó nói bừa...

Mặt Liêu Hạo Đức lạnh băng, đưa tay cầm lấy cái xẻng trong tay cháu ngoại, đưa tới tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhận lấy cái xẻng dài, cao hơn so với đầu nó, hất là ngô chung quanh ra xa ba bốn mét vuông, vẽ một đường trên mặt đất, nói:

- Lát nữa đào từ nơi này, xuống phía dưới bốn thước, ừm, tức là hơn một mét một chút, có thể nhìn thấy quan tài...

- Nếu tìm không thấy, sẽ trừng trị ngươi!

Phong Huồng thoáng nhìn Diệp Thiên, miệng nhỏ giọng than thở một câu, nhỏ ngậm nước miếng vào lòng bàn tay, rồi cuớp lấy xẻng, ấn xuống đất.

- Chậm đã, tôi đã nói bắt đầu đào đâu?

Không đợi xẻng tiếp xúc đến mặt đất, trong miệng Diệp Thiên phát ra một tiếng hô to, giật mình Phong Huồng vội vàng thu tay lại, cũng thiếu chút nữa đập vào chân của mình.

- Mày định làm gì hả nhóc? Tìm được chỗ rồi sao không đào? Đây là đất nhà tao, đào đất đâu cần mày!

Một người anh em đi theo Phong Huống tới nhìn thấy tình huống này thấy khó chịu, ngay tức khắc trừng mắt với Diệp Thiên.

Nhìn thấy người thanh niên kia trừng mắt với mình, Diệp Thiên khoát tay áo, chẳng hề để ý nói:

- Anh có thể đào, nhưng đào bây giờ chính là phơi thây, anh muốn đào thì tôi không ý kiến!

Trong tập tục truyền thống chôn cất của người Trung Quốc, rất nhiều điều cần phải chú ý, nhất là sau khi hạ huyệt, và vì nhiều nguyên nhân, chuyện lấy quan tài lên, càng nhiều chú ý hơn.

Thông thường mà nói, trong tình huống này phải tìm thầy địa lý để chọn cho được một ngày tốt giờ lành, trong thời gian quy định, mới đào quan tài lên.

Nếu như là ban ngày, phía trên phải dựng mái che nắng, bởi vì nếu hải cốt tiếp xúc với ánh mặt trời, vậy sẽ làm cho âm dương mất cân đối, sẽ ảnh hưởng thật lớn đến người trần thế.

Nhìn thấy Diệp Thiên có chút tức giận, Liêu Hạo Đức liền bước lên phía trước, hoà giải nói:

- Diệp Thiên, đừng chấp bọn họ kiến thức nông cạn, còn phải làm cái gì, cháu hãy nhắc nhở đi!

Nghe được Liêu Hạo Đức nói vậy, Diệp Thiên đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhìn về phía mấy người trẻ tuổi kia, nói:

- Mấy người các anh, sau này không được đem chuyện này truyền đi, nếu đồng ý tôi sẽ nói!

Tuy rằng chuyện xem phong thủy cho người ta rất thú vị, nhưng Diệp Thiên cũng không muốn sau này dựa vào nghề này mưu sinh, lại bị người ta chụp cho cái mũ tiểu phù thủy, na quý gì đó. Bạn cùng lớp Diệp Thiên sẽ trừu trọc.

- Diệp Thiên, cháu yên tâm, bọn chúng sẽ không nói...

Sau khi Liêu Hạo Đức vội vội vàng vàng cam đoan với Diệp Thiên, liền nhìn về phía mấy đứachú của mình, nói:

- Sau này nếu có người biết chuyện này, bắt kể là ai nói, mấy người các cháu cũng đừng nhận người ông này!

- Vâng, thưa ông, chúng cháu sẽ không nói ra bên ngoài!

Mấy người và Phong Huống không cho là Diệp Thiên nói đúng, nhưng với ông lão này thì khác, không nghe lời của ông ta, chẳng phải là tự cắt đường tiền tài sao?

Phải biết rằng, lần này Liêu Hạo Đức trở về, mỗi nhà thân thích đều cho một ngàn đồng tiền cùng một chiếc TV Thượng Hải 18 inch, ở nông thôn, những năm này, đã muốn là một số tiền rất lớn.

Hơn nữa sở dĩ Phong Huống đề tam chuyện như vậy, còn có một nguyên nhân khác, sau khi biết được lão đạo sĩ có những bức tranh cổ đó, Liêu Hạo Đức từng nói qua, tranh chữ cổ của Trung Quốc rất đáng tiền ở nước ngoài.

Người nói vô tâm, người nghe lại đề tâm, Phong Huống cũng có suy nghĩ trong lòng, hẳn nghĩ chuyện mở một cửa hàng trong huyện thành, chuyên mua bán đồ cổ. Nhưng hẳn chỉ là một thanh niên 20 tuổi đầu, đâu dễ dàng có tiền vốn, chuyện này phải nhờ đến Liêu Hạo Đức giúp một tay.

- Các anh em nghe đây, ai hồ đồ nói lung tung, tôi là người đầu tiên không bỏ qua!

Dù sao lời nói của Liêu Hạo Đức cũng có sức nặng trong lòng bọn họ, nhất là Phong Huống, lại nói cảnh cáo mấy người vài câu, khiến bọn họ trước mặt Diệp Thiên giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó vậy.

Diệp Thiên cũng không khách khí, cầm cây ngô trên mặt đất chỉ chỉ vài cái, nói:

- Mấy người các anh, đem vài bạt tới đây cho tôi, tại đây, còn phải đóng cọc, dùng vài bạt lợp thành cái lều...

Dụng mái che nắng thế này cũng là có chú ý, nếu không cũng có thể phá hư phong thủy nơi đây, Diệp Thiên vạch chỗ, đều là chỗ mắt không thấy hai dòng khí âm dương.

- Mang cái bạt lớn như vậy để làm chi, thật sự cần dùng sao?

Nghe được Diệp Thiên nói hết, Phong Huống và mấy người trở về lấy vài bạt trên xe ngựa mang tới đây. Đây là bọn họ mượn từ gia đình chuyên lo liệu việc hiếu hỉ trong thôn kia, toàn bộ mở ra, phía dưới có thể đặt bốn năm bàn cỗ, một người cũng không thể làm được.

Việc dựng lều không cần kỹ thuật, đối với mấy chàng trai cường tráng mà nói căn bản không phải là vấn đề gì lớn, nửa giờ sau, lều đã được dựng xong theo sự chỉ đạo của Diệp Thiên, ngoài việc che ánh mặt trời ra, tứ phía đều thông gió.

Dùng xong lều, Diệp Thiên lại bảo mấy người kia đem quan tài trên xe ngựa xuống, quan tài còn nặng hơn đồng vải bạt, mấy người đem đến, rồi cũng mệt đến nỗi thở hồng hộc.

Cái quan tài này được làm từ gỗ sam tốt nhất, cả cái quan tài không có một dấu vết côn trùng đục phá, vốn là một ông lão trong thôn định giữ lại dùng. Liêu Hạo Đức bỏ ra số tiền lớn mua lại, tuy rằng không bằng gỗ cây lim hay gỗ đàn hương, nhưng thuộc loại quan tài hào hạng.

Đem quan tài bỏ vào dưới lều, Diệp Thiên chỉ chỉ vào chỗ mình vừa vạch trên đất, nói:

- Đào đi, đào xuống phía dưới 4 thước, tất nhiên có thể nhìn thấy quan tài...

Bị Diệp Thiên sai nhiều, trong lòng mấy chàng trai cũng đành nín nhịn, lập tức không nói thêm gì, một người mang theo xẻng đào, không bao lâu, một cái hố chừng hai mét liền hiện ra.

Khi mấy người đào đất, Diệp Thiên vẫn đứng ở trên mặt hố đất quan sát màu sắc bùn đất, khi dẫm lên một khối bùn đất, Diệp Thiên thanh âm của vang lên:

- Đợi một chút, không thể đào nữa...

- Làm sao vậy? Diệp Thiên, tìm... tìm được rồi sao?

Liêu Hạo Đức giật mình, ông ta thấy hố đất đã sâu chừng hơn 1m, chẳng lẽ đã đã tìm được quan tài của mẹ rồi sao? Nhưng... sao mình không phát hiện điều gì?

Diệp Thiên gật gật đầu, xoay người nhặt lên một khối bùn đất màu sắc đã hơi biến thành màu đen từ trên mặt đất, đưa cho Liêu Hạo Đức, nói:

- Ông à, ông xem này, đây kỳ thật không phải đất, mà là dấu vết quan tài mục mà thành!

Thời gian Diệp Thiên cùng lão Đạo sĩ học tập phong thủy, không đơn thuần là học thuộc lòng mấy bộ sách phong thủy, nghĩa trang Đông Lộc, ở Mao Sơn nó cũng đi qua nhiều lần, với vụn gỗ mục của quan tài kiểu này, nó cũng không xa lạ gì.

Giải thích vài câu cho Liêu Hạo Đức, Diệp Thiên hướng về phía mấy người dưới hố hô to:

- Này, mấy người các anh, lấy tay và cái xẻng nhỏ hất đất ra hai bên, nhìn xem có một đoạn dây hay không...

Từ quan tài mục nát, Diệp Thiên có thể nhìn ra, quan tài dùng cho mẹ của Liêu Hạo Đức, cũng không phải là loại gỗ tốt, nhiều năm như vậy, đã hoàn toàn trơn lẵn cùng bùn đất rồi.

- Có, hơ..., thật là có đường thẳng, ôi trời, tôi... không phải tôi đang đấm lên người bà ngoại sao?

Vài người nghe thấy lời Diệp Thiên, gậy gậy trên mặt đất, quả nhiên thấy một đoạn dây to, dài chừng 20cm màu đen, người nhát gan, nhát thời cũng cảm giác da đầu run lên, quăng xẻng đi, liền bò lên trên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 19

Khoản Tiền Lớn

Các ... các cháu

thấy biểu hiện của Phong Huống mấy người kia, làm Liêu Hạo Đức tức giận đến thiếu chút nữa không chịu được, lập tức nhìn thấy hài cốt của mẹ rồi, ai ngờ mấy tên tiểu tử này lại bỏ cuộc.

Mấy người không chịu thừa nhận mình nhất gan, cũng tìm lý do, nhất là Phong Huống, mở miệng nói:

- Ông à, nếu... nếu dẫm trên người bà ngoại, cũng không được, đúng không ạ?

Đối với những thứ không biết, mọi người luôn mang tâm lý sợ hãi, giống như là nói đến quỷ thần, tuy rằng ai cũng chưa thấy qua, nhưng từ trong lòng cũng thấy sợ.

Vừa nghĩ tới dưới chân có hài cốt người chết, mấy thanh niên còn đang cơn tức, cũng thấy lạnh người, thoái thác lẫn nhau, cũng không ai dám tiếp tục đi xuống.

- Các cháu làm gì vậy, để ta tự mình làm!

Tục ngữ nói câu không chê nhà nghèo, trẻ không chê mẹ xấu, nhìn thấy mấy người mặt mang vẻ sợ hãi, Liêu Hạo Đức cuộn cuộn tay áo, chậm rãi bò xuống hố, phía dưới chính là nơi chôn mẹ, ông cũng không dám nhảy xuống, quý nhiều giấc ngủ của mẹ.

- Ông à, cháu tới giúp ông!

Diệp Thiên nói, thân thể nhỏ bé từ phía trên nhiên trườn xuống, buổi tối nó đã từng ngủ ở bãi tha ma, hài cốt thấy nhiều rồi, cho dù là nửa đêm canh ba nó cũng không để ý, bây giờ đang là ban ngày, càng không có gì đáng sợ.

Cháu ngoại mình đều không giúp đỡ, Diệp Thiên người ngoài lại xuống giúp, Liêu Hạo Đức không khỏi có chút cảm động, môi rung rung, nói:

- Được, Diệp Thiên, ông nhất định sẽ cảm tạ ơn của cháu...

- Ông à, cháu cũng tới giúp ông một tay nhé!

Nhìn thấy Liêu Hạo Đức và Diệp Thiên một già một trẻ ở dưới hố, trên mặt Phong Huống có chút ngại ngùng, hắn còn trông mong ông ngoại giúp hắn bỏ vốn mở cửa hàng đồ cổ, lúc này nếu không giúp đỡ, vậy cũng không mặt mũi nào nói chuyện này.

- Quan tài đã sắp thấy được rồi, phía dưới chỉ có thể lấy tay bới bùn đất ra hai bên, ôi, những chỗ ngoài sợi màu đen thì không cần quan tâm đâu!

Đợi cho Phong Huống xuống dưới rồi, Diệp Thiên nói về chỗ phải chú ý cho hai người, vừa mới nói một nửa, đôi mắt nhỏ của Diệp Thiên đột nhiên nhìn chằm chằm vào sau lưng Phong Huống, run giọng nói:

- Anh ... sau lưng anh có cái gì!

- Cái gì?

Nghe thấy lời nói của Diệp Thiên, Phong Huống nhất thời cảm thấy da đầu run lên, cả người nổi da gà nhấp nháy mắt rồi mở to, trên cái miệng như là lấp bộ tên lửa đầy mạnh một cái. “Huych” một tiếng liền chui lên mặt trên hố đất.

- Ha ha, ha ha ha...

Trong hố đất, Diệp Thiên nhìn thấy bộ dạng của Phong Huống, ngay lập tức cười ngặt nghẽo.

- Mày Mày đùa với anh hả?

Làm cho Phong Huống hồn bay phách lạc. Phong Huống lại nghe được Diệp Thiên cười to, cũng hiểu được mình bị tiểu tử này đùa giỡn, mắt nhìn ông ngoại, khuôn mặt tức nghẹn đỏ bừng.

- Thôi, Diệp Thiên, trời cũng sắp tối rồi, sớm một chút làm xong chuyện còn về, ông sẽ bảo người nhà giết gà nấu cơm cho cháu ăn!

Liêu Hạo Đức cũng không biết làm sao với hành động của Diệp Thiên, nhưng nó vẫn là một đứa trẻ con, ông ta cũng không thể nói gì, chỉ có thể liên tục lấy lời ngon ngọt dỗ dành nó.

- Vâng ạ, chỗ ông là đầu quan tài, cẩn thận một chút!

Diệp Thiên không quấy rối nữa, sau khi nói vài câu với Liêu Hạo Đức, cầm cái xẻng nhỏ, gầy bùn đất ra bên ngoài, Phong Huống do dự một hồi, cũng phần nộ nhảy xuống hố.

- Ấy, Diệp... Diệp Thiên, cháu... cháu đến xem, này... Đây là?

Việc làm sạch đã xong xuôi, cũng mất mười mấy phút, giọng nói run run của Liêu Hạo Đức vang lên.

Diệp Thiên theo tiếng nói nhìn lại, ở dưới tay của Liêu Hạo Đức xuất hiện một cái hộp sọ đã ngả vàng, vội vàng nói:

- Vâng, là xương sọ, ông nhẹ tay chút...

Giăng Nam nhiều mưa, hơn nữa lúc an táng mẹ Liêu Hạo Đức sử dụng quan tài cũng không tốt, sau khi quan tài mục nát, bùn đất cũng tràn vào, quần áo và da thịt sớm bị ăn mòn hết.

- Mẹ, con trai đến thăm mẹ đây! Con mang cha đến với mẹ!

Nhìn thấy hài cốt của người mẹ, trong lòng Liêu Hạo Đức xúc động vô cùng, “kịch” một tiếng liền quỳ gối trong bùn đất, người năm mươi sáu tuổi, nhưng giống trẻ con khóc rống lên, khuôn mặt đều là bùn đất.

Tuổi nhỏ đã xa mẹ, Liêu Hạo Đức nhiều năm tưởng nhớ mẹ, vào thời khắc này cũng đã hóa thành tiếng khóc cực kỳ bi ai, khiến cho đám người Phong Huống cũng phải lau nước mắt, miệng hô:

- Bà ngoại!...

Chung quanh tiếng khóc vang lên bốn phía.

- Tiểu Diệp Tử, ông để cháu chê cười rồi!

Rất lâu sau, Liêu Hạo Đức mới dừng tiếng khóc.

- Ông à, không sao đâu ạ!

Ánh mắt Diệp Thiên cũng có chút hồng hồng, nghe thấy tiếng khóc, nó cũng đang nhớ đến mẹ của mình, có điều Diệp Thiên không biết, vì có gì mẹ không cần mình và cha mình?

Không biết có phải là bị tiếng khóc khởi dậy chân tình hay không, mấy người cháu của Liêu Hạo Đức đều xuống hố, hỗ trợ thu hài cốt, hơn một giờ sau, cả mộ phần đã được dọn sạch, toàn bộ hài cốt được dời vào trong quan tài bên cạnh.

Còn chuyện chủ nhân ngôi mộ này, có phải là mẹ của Liêu Hạo Đức hay không, sau khi tìm thấy một cây châm có khắc Phụng Hoàng ở trên đầu, cũng không còn nghi ngờ.

Bởi vì lúc ấy Liêu Hạo Đức chỉ nhìn thoáng qua liền nhận ra, đây là đồ trang sức của mẹ trước kia, ngày đó Liêu Hạo Đức còn đã từng giúp mẹ đeo nó, thấy vật nhớ người, ông lại đau lòng một hồi.

Nhìn thấy Liêu hạo đức chậm chạp không chịu rời đi, Phong Huống tiến lên nói:

- Ông ơi, trời tối rồi đường không dễ đi, chúng ta sớm về thôi!

- Ủ, về thôi!

Bởi vì bối cảnh chính trị trong nước, đối với phong kiến mê tín vẫn rất đả kích, sau khi thu thập xong hài cốt, đoàn người một lần nữa đem quan tài mang lên trên xe ngựa, lặng yên không một tiếng động quay trở về thôn.

Tối đó nhà họ Phong làm cơm rất thịnh soạn, cá chép nặng bảy tám cân, gà mái đang ở đẻ trứng, cho dù bình thường ăn tết cũng không dám ăn như vậy, giờ phút này lại bày trên đây một bàn.

- Diệp Thiên, ăn đi, ăn nhiều một chút...

Liêu Hạo Đức không ngừng gấp thức ăn cho Diệp Thiên, dường như chỉ có cách đó, ông ta mới có thể biểu đạt lòng biết ơn trong lòng ra.

Còn đám người Phong Huống, khi nhìn về phía Diệp Thiên, ánh mắt cũng lộ ra sự khó hiểu, chuyện đã xảy ra hôm nay, thật sự vượt ra khỏi phạm vi kiến thức của bọn họ. Khiến bọn họ không thể hiểu được.

Diệp Thiên cũng không khách khí, sau một hồi ăn như hô đói, đưa tay vỗ vỗ bụng, nói:

- Ông à, đủ rồi, cháu ăn no rồi...

- Tiểu Diệp Tử, cháu nói xem... muốn ông báo đáp cháu như thế nào?

Hoàn thành xong nguyện vọng của cha mình, Liêu Hạo Đức cũng như buông xuống được một gánh nặng, thấy thoải mái rất nhiều.

Nhưng đồng thời, Liêu Hạo Đức cũng mang cái nợ nhân tình thật lớn, Diệp Thiên cũng không phải là đạo sĩ hành tẩu giang hồ, nó chỉ là đứa bé, nhưng chính vì như thế, Liêu Hạo Đức mới cảm giác thật khó xử.

Nếu như là hành nghề tướng số, trả thù lao thật là nhiều, trả tiền là được, nhưng Diệp Thiên vẫn là đứa bé, đưa ít tiền, đó là coi thường nó, Liêu Hạo Đức cũng không thấy thoải mái trong lòng.

Nhưng đưa nhiều tiền, Liêu Hạo Đức lại cảm thấy không nên, ông ta cũng hiểu ít nhiều tình huống trong nước hiện tại, công nhân bình thường, một tháng mới kiếm được mấy chục tệ. Nếu Diệp Thiên hoặc là trong nhà Diệp Thiên tự nhiên có một số tiền lớn, đối với bọn họ mà nói, cũng không chắc đã là chuyện tốt.

Diệp Thiên cũng không suy nghĩ nhiều như, nghe thấy Liêu Hạo Đức nói xong, có chút kỳ quái hỏi:

- Ông ơi, không phải ông đồng ý giúp sự phụ cháu tu sửa điện thờ sao?

- À ... đây là hai chuyện khác nhau, Tiểu Diệp Tử, cháu nghĩ muốn cái gì? Là muốn tiền, hay là muốn đồ chơi này nọ?

Liêu Hạo Đức nghe vậy lặng đi một chút, ông ta thật đúng là không coi hai chuyện này là một. Gần đây, điện thờ đã có người đang tu sửa, mình cũng không tốn bao nhiêu tiền, thứ hai trong lòng Liêu Hạo Đức, chuyện này từ đầu đến cuối đều là do Diệp Thiên giúp, cũng không liên quan nhiều đến lão đạo sĩ.

Nhìn thấy thái độ rất thành khẩn của Liêu Hạo Đức, Diệp Thiên nghiêng đầu nhỏ suy nghĩ một hồi, mở miệng nói:

- Vậy thì ... ông ơi, ông cho cháu thêm một trăm tệ đi...

- Bao ... bao nhiêu? ... Một trăm tệ?

Nghe Diệp Thiên nói xong, Liêu Hạo Đức thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống, ông ta không thể nào nghĩ được Diệp Thiên đưa ra một con số “ lớn” đến thế!

Trong lòng Liêu Hạo Đức, chuyện hợp táng cho cha mẹ còn lớn hơn so với chuyện lên trời, Diệp Thiên giúp ông ta hoàn thành xong tâm nguyện, chính là đòi mấy chục triệu ông cũng đồng ý.

Hơn nữa nói trở lại, nếu như là mời thầy phong thủy cao tay ở Hồng Kông hay Đài Loan sang, thì cũng phải mất chừng đó. Diệp Thiên nói ra điều kiện này, khiến ông ta nhất thời cảm thấy được mức chênh lệch thật lớn.

Nhìn thấy vẻ mặt của Liêu Hạo Đức, Diệp Thiên còn tưởng rằng mình “hét quá to”, lập tức yếu ớt nói:

- Một trăm tệ... nhiều ạ? Nếu không thì... Năm mươi tệ cũng được ạ!

Phải biết rằng, ở trong lòng Diệp Thiên, một trăm tệ là một số tiền rất lớn, có thể mua cho mình, cha mình và cả lão đạo sĩ, à, và cả Thanh Nhã, mỗi người một bộ quần áo mới.

- Không... đừng nói nữa, Tiểu Diệp Tử, số tiền này cháu cứ cầm trước đi!

Không đợi Diệp Thiên nói hết lời, Liêu Hạo Đức liền móc ra từ bên trong túi bên người một chồng tiền Công Nông binh, trực tiếp nhét vào trong tay Diệp Thiên.

- Thế này... ông ơi, nhiều quá không ạ?

Diệp Thiên bị Liêu Hạo Đức làm cho phát sợ, một xấp tiền dày thế này, ít nhất cũng phải một hai trăm? Chẳng qua mình chỉ giúp ông ấy tìm ngôi mộ, còn chưa đầy nửa ngày, ăn những đồ ngon, còn được nhiều tiền như vậy!

- Không nhiều đâu, một chút cũng không nhiều mà!

Liêu Hạo Đức khoát tay, nghĩ một chút, sau đó đứng lên nói:

- Tiểu Diệp Tử, đi thôi, ông đưa cháu về nhà, Phong Huống, cháu cũng đi nhé!

Cùng trẻ con như Diệp Thiên nói chuyện không rõ ràng, Liêu Hạo Đức đang muốn tìm cha Diệp Thiên, biểu đạt một chút lòng lòng thành của mình, hơn nữa vừa rồi trong lòng ông ta cũng có một ít ý nghĩ khác, cần nói chuyện với người giám hộ của Diệp Thiên.

- Về nhà? Vâng ạ.

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, lập tức nhét tập tiền mặt vào trong túi xách của mình, đặt cùng la bàn của sư phụ. Nhưng lúc này, trong lòng Diệp Thiên, xấp tiền mặt kia quan trọng hơn cái la bàn nhiều.

Ngồi ở trên xe ngựa của Phong Huống, trong lòng Diệp Thiên cũng hiểu ra nhiều hơn, xem ra xem tướng phong thủy, tướng số cho người ta, cũng là một chuyện rất có “Tiền đồ” nhỉ?

Đương nhiên, ý nghĩ này chỉ là chợt nảy sinh trong lòng Diệp Thiên trong phút chốc.

Là người sinh ra ở thời Trung Quốc đổi mới, sinh trưởng dưới cờ đỏ, hàng ngày học tập tấm gương Lô Phong, lý tưởng của cậu bé Diệp Thiên, vẫn là làm một nhà khoa học, cống hiến cho tổ quốc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 20

Từ Giả

Thôn Phong Gia cách thôn Lý Trang cũng khá xa, tuy rằng Phong Huống nhanh chóng chạy xe đưa Diệp Thiên trở về, nhưng khi về đến Lý Trang, ánh trăng đã lên rất cao!

- Ô? Nhà của mình có khách ...

Vừa mới đi vào cổng thôn, Diệp Thiên liền thấy đèn trong sân sáng rõ, phải biết rằng, mùa hè ở nông thôn nhiều muỗi, ngọn đèn lại đặc biệt hấp dẫn loại côn trùng này, cho nên không phải khách đến, thông thường đến buổi tối không ai thắp đèn.

- Cha, ai tới vậy?

Diệp Thiên từ trên xe ngựa nhảy xuống, đẩy công đi vào, trong tay còn nắm chặt túi xách nhỏ, ở trong đó chính là một khoản tiền cực lớn.

- Ôi, là thầy Vu ạ!

Kỳ thật người khách tới cũng không tính là khách, lão đạo sĩ thường xuyên ra vào thì không cần nhiều lời, hai người Vu Hạo Nhiên và Diệp Đông Bình là bạn đánh cờ, uống rượu hữu, bình thường đều đã quen thân.

Lúc này trên bàn trong sân bày một đĩa lạc rang, còn có một đĩa rau xào tai lợn, Diệp Đông Bình, lão đạo sĩ và Vu Hạo Nhiên ba người, đang uống chút rượu và nói chuyện phiếm.

- Nhóc, sao về muộn như vậy?

Nhìn thấy Diệp Thiên đi vào, Diệp Đông Bình lại dọa nạt và quở mắng con vài câu. Sau khi nhìn thấy mặt Liêu Hạo Đức, vội vàng đứng lên nghênh đón:

- Liều tiên sinh cũng tới, mời ngồi, mau ngồi đi...

- Diệp tiên sinh, không mời mà tự đến, làm phiền rồi...

Thấy trong sân có vài người đang ngồi, Liều Hạo Đức cũng không nói thêm cái gì, nhận cái ghế Diệp Đông Bình đưa tới và ngồi xuống.

- Đã đến rồi, Liều tiên sinh nếu không chê, cũng uống vài chén? Đây là rượu gạo nhà tự cất...

Diệp Đông Bình tuy rằng không biết vì sao Liều Hạo Đức đến, nhưng người tới chính là khách, vẫn nhanh nhẹn đặt chén ở trước trước mặt Liều Hạo Đức.

- Được, rất nhiều năm tôi không được uống rượu gạo quê...

Liều Hạo Đức cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống quay đầu nhìn Phong Huống phía sau, cậu ta cũng là người nhanh trí, người khác chưa nói liền hiểu ý xoay người đi ra.

Người lớn nói chuyện, khiến Diệp Thiên cảm giác không được tự nhiên, nháy nháy mắt vài cái với Vu Thanh Nhã đang đứng sau Vu Hạo Nhiên, mở miệng hỏi:

- Vu Thanh Nhã, lên núi thích không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vu Thanh Nhã đỏ lên, gật gật đầu, nói:

- Thích, nhưng mà, sau này không thể lại đi nữa...

- Sao lại không thể đi nữa, mấy ngày nữa mình dẫn bạn đi, táo dại trên núi ăn ngon lắm!

Nghe được lời nói của Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên cảm giác tiểu nha đầu này có chút kỳ quái, nhưng nó cũng không còn để ý, đưa mắt nhìn về phía lão đạo sĩ đang ngồi ăn lạc uống rượu, hỏi:

- Sư phụ, sao người cũng xuống núi vậy?

Lão đạo sĩ tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thiên một cái, chỉ chỉ mấy cái rương còn chưa kịp để vào phòng đang để trong góc sân, nói:

- Nói thừa, không xuông núi thì sư phụ con đang ở nơi nào? Đúng rồi, những bảo bối kia ta để ở trong nhà con mấy hôm...

Nói chuyện, lão đạo đem ánh mắt nhìn về phía Liêu Hạo Đức, đột nhiên ngưng cả người.

- Tiểu... Tiểu Diệp Tử, con ... con tìm được cho ông ta rồi sao?

Giờ phút này, những đau khổ, sầu não trên mặt Liêu Hạo Đức đã mất hết, ánh đường tỏa sáng, cả người thoát nhìn tinh thần sáng khoái, đúng là mọi việc trước mặt thuận lợi vô cùng, nếu không phải Diệp Thiên giúp ông ta tìm được chỗ chôn mẹ, nhất định không tưởng mạo thể này.

- Hắc hắc, là sư phụ dạy thật là giỏi, con dùng địa bàn suy diễn một hồi, không phí bao nhiêu công sức liền tìm được rồi...

Diệp Thiên không muốn chuyện “Mai rùa” trong đầu bị người ta biết được, nghe vậy cười ha hả, ngay lập tức thổi cho cái mũi lão đạo sĩ phồng thật to.

Không như người bên ngoài, lão đạo sĩ biết rõ có vấn đề trong chuyện này, nghe Diệp Thiên nói xong, mặt lạnh băng, nói:

- Ít tăng bốc ta đi, ta... ta cũng phải phí rất nhiều công sức mới có thể suy diễn ra phong thủy ở đó. Con... rốt cuộc là làm như thế nào mà con làm được?

- Sư phụ, chính là con dựa theo ngày sinh tháng đẻ và ngày tháng mất mà suy đoán thôi. Đây không phải đều là sư phụ dạy hay sao?

Là đệ tử bình thường hay nghịch ngợm gây chuyện, Diệp Thiên biết, nhất định phải bám vào thuyết pháp này, cho dù lão đạo sĩ có hoài nghi, cũng chỉ bẻ tặc.

Quả nhiên, nghe lời nói của Diệp Thiên, lão đạo sĩ không tiếp tục hỏi nữa, miệng mơ hồ thì thào lẩm bẩm không rõ:

- Đây... chẳng lẽ thật sự là tổ sư gia hiển linh sao?

Diệp Thiên nghe được lời của lão đạo sĩ, bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ:

- Nói tổ sư gia hiển linh cũng không sai, một cú đập kia đâu phải nhẹ...

Nghe thấy Diệp Thiên cùng lão đạo sĩ đối thoại, Vu Hạo Nhiên - người vẫn một mực giữ im lặng, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Diệp Thiên, mặc dù nói văn hóa cổ nhân có chỗ tốt, nhưng cũng không thể bỏ gốc lấy ngọn, vẫn cần học giỏi tri thức trong sách vở mới được...

Từ sáng, khi Diệp Thiên dẫn Liêu Hạo Đức lên núi, Vu Hạo Nhiên đã nghe được thông tin từ miệng Diệp Đông Bình, thấy tình hình trước mắt, hẳn cũng đoán ra vài phần, rất có thể Diệp Thiên đã giúp được Liêu Hạo Đức.

Nhưng ở những năm tám mươi lăm hành một câu, đó là “Học giỏi số - lý - hoá, đi khắp thiên hạ cũng không sợ”. Mặc dù Vu Hạo Nhiên cũng nghiên cứu về văn hóa Kinh Dịch, hơn nữa cũng không bài xích loại trí tuệ cổ nhân đúc kết ra, nhưng vẫn không muốn nhìn thấy học trò mê muội nó.

Người dân thường đôi khi cũng cực đoan, từ đầu thế kỷ, sau khi văn hóa Tây Phương du nhập, rất nhiều người đã coi truyền thống văn hóa Trung Quốc hình thành mấy ngàn năm qua không đáng một đồng, dường như chỉ có văn hóa Tây Phương mới là ngành nghiên cứu.

Hơn nữa phong thuỷ tướng thuật kỳ lạ, thần bí, nhiều người vì không biết, tranh luận rất nhiều, luôn luôn coi là truyền thống văn hóa cũ kỹ, và trong mười mấy năm, nó đã bị đá kích đến nổi thương tích đầy mình.

Cho nên Vu Hạo Nhiên có thái độ này, cũng xem như so sánh công bằng, nếu đổi thành thầy của ông ta, nói không chừng lập tức sẽ gán cho Diệp Thiên cái danh tiểu quý, phong kiến mê tín.

- Con biết, thưa thầy, con nhất định học tập tốt, mỗi ngày một tiến bộ...

Lời của bậc thầy, Diệp Thiên luôn nghe theo, nhưng vừa tỏ thái độ xong, bản tính lập tức liền hiển hiện ra.

- Thầy Vu, sang năm hãy cho con danh hiệu ba tốt đi, năm nào con cũng xếp nhất lớp mà!

Diệp Thiên có thông minh hơn nữa, thì cũng chỉ là đứa bé, luôn có tâm lý hiếu thắng, hàng năm nhìn thấy bạn bè thành tích học tập không bằng nó lấy được giấy khen, nói không ghen tỵ, tuyệt đối là giả.

- Nhóc con, có thể một tuần không bị gọi vào văn phòng, giấy khen sẽ sớm thuộc về con...

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Vu Hạo Nhiên cũng dờ khóc dờ cười, tiểu quý này mấy ngày hôm trước còn ăn trộm bao cao su của một cô giáo trong trường, vừa lấy từ ban kế hoạch hoá gia đình về, đi thổi thành bóng chơi, khiến cho cả trường đều biết.

Chuyện này cũng làm cho cô giáo còn chưa có con kia, nghỉ dạy hơn một tuần, học sinh như vậy, cho dù học tập tốt nữa, cũng không lấy được giấy khen ba tốt.

Nghĩ đến những trò nghịch ngợm của Diệp Thiên, Vu Hạo Nhiên cũng nhin không được bật cười lên, tiện đà thở dài một tiếng.

- Ôi, nhưng cho dù học kỳ sau con đổi tính, thầy cũng không thể cho con giấy khen ba tốt được...

- Dạ? Thưa thầy, vì cái gì ạ?

Mặc dù Diệp Thiên không muốn làm học trò tốt theo khuôn phép cũ, nhưng nếu nó cố gắng, à cũng không lấy được giấy khen ba tốt, thì nó không cam lòng.

- Há? Thầy Vu, thầy muốn đi xa? Rời Mao Sơn?

Nhìn chằm khuôn mặt Vu Hạo Nhiên, sắc mặt Diệp Thiên đột nhiên biến đổi.

Vu Hạo Nhiên nhìn Diệp Thiên một cách kỳ quái, nói:

- Làm sao con biết? Thầy mới nói chuyện này với cha con thôi, chuyện này... cũng là con nhìn ra?

Diệp Thiên nghe vậy chỉ chỉ vào vò lạc còn trên miệng Vu Hạo Nhiên, nói:

- Thầy Vu, đường pháp lệnh chỗ này nổi lên, điềm báo gần đây phải đi xa, con nói không sai chứ?

- Thật... thật đúng là thần rồi?

Lời nói của Diệp Thiên làm cho Vu Hạo Nhiên trợn mắt há hốc mồm, vốn là còn muốn tiếp tục khuyên nhủ Diệp Thiên vài câu rằng phải chăm chỉ học tập, thế nhưng lúc này cũng không nói ra được, đứa nhỏ này không khỏi có một chút yêu nghiệt!

Vu Hạo Nhiên đột nhiên đứng dậy, quay sang phía lão đạo sĩ chấp tay, mở miệng nói:

- Lý đạo trưởng, trước kia đắc tội nhiều, mong ngài đừng trách!

Là một giáo viên nhân dân, trước kia Vũ Hạo Nhiên không ít lần cùng lão đạo sĩ tranh luận, trong lời nói cũng không mang cung kính, Nhưng sự thật thẳng hùng biện, biểu hiện của Diệp Thiên, khiến Vũ Hạo Nhiên phải thay đổi cái nhìn về phong thủy tướng thuật.

- Không có gì, người đời có nhiều hiểu lầm đối với chúng tôi, Vũ cư sĩ không cần đa lễ...

Lão đạo sĩ vuốt chòm râu, lộ ra một bộ dạng cao nhân, nhưng kỳ thật trong lòng cũng khiếp sợ không hiểu gì, xem ra... Sau này chính mình thật đúng là không còn cái gì để dạy cho Diệp Thiên rồi.

- Diệp Thiên, vậy... con có thể nhìn ra, thầy Vũ muốn đi đâu sao? Chuẩn bị làm cái gì sao?

Nói thành thật, Vũ Hạo Nhiên cũng đã ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, lần này rời Mao Sơn đi, trở lại nơi đã sống từ nhỏ, trong lòng cũng có vài phần không yên, không nhịn được liền hỏi.

- Thầy ơi, thầy muốn đi Thượng Hải, con thấy cái trán thầy rất đầy, Thiên Thương tron tru, việc này sẽ được phúc, sau này... sau này hẳn là thành “hộ cá thể”?

Diệp Thiên nhìn kỹ mặt Vũ Hạo Nhiên, miệng nói, kỳ thật cũng trong đầu thấy được, nhưng nó không hiểu lắm danh từ từ “thương nhân thành công” này, tự mình chỉ có thể lý giải là “hộ cá thể”.

- Vậy... vậy...

Nghe Diệp Thiên nói xong, ngoài vẻ khiếp sợ, Vũ Hạo Nhiên cũng không nói ra được một câu nào.

Diệp Thiên nói không sai, Vũ Hạo Nhiên vốn là người Thượng Hải, trong nhà ông là cả, trước giải phóng nhà ông có xí nghiệp nổi tiếng ở Thượng Hải, tuy rằng sau thời kiến quốc đã bị sa sút không ít, nhưng vẫn còn giữ được một ít của cải.

Từ khi cải cách mở cửa tới nay, bác của Vũ Hạo Nhiên lại nắm nghiệp cũ, sáng lập một xưởng dệt, hơn nữa có một số bà con trước kia, bạn bè ở nước ngoài, vài năm ngắn ngủn, xưởng dệt đã có quy mô khá lớn.

Ai ngờ ngay khi bác của Vũ Hạo Nhiên đang làm ăn lên, lại lâm bệnh nặng, cấp cứu tuy rằng sinh mệnh không lo, nhưng dù sao tuổi tác đã cao, sai khi hết bệnh thì sức lực cũng không được bằng lúc trước, nghĩ kỹ, liền quyết định đem của cải giao cho con cháu trong

nhà xử lý.

Nhưng người nhà họ Vu còn lại trong nước không nhiều, hơn nữa ngoài Vu Hạo Nhiên là con trai ra, còn lại đều là con gái, cho nên trước đó không lâu, bác của Vu Hạo Nhiên đã đích thân từ Thượng Hải tới đây, nói chuyện với ông ta rất nhiều.

Hôm trước Vu Hạo Nhiên tìm đến nhà Diệp Đông Bình, nói đúng ra là trung cầu ý kiến người bạn, còn hôm nay đến, cũng đã định sẽ từ già Diệp Đông Bình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 21

Xuất Ngoại

Diệp Thiên, vậy con xem cho thầy lần này đi xa, sẽ có nhiều tiền đồ không?

Vu Hạo Nhiên thấy hơi nóng lòng, buột miệng nói ra, nhưng nói xong, nhất thời cảm thấy trên mặt nóng bừng, lúc trước còn không tin những lời của thầy phong thủy, thầy tướng, bây giờ lại yêu cầu giúp!

Huống chi mình lại nhờ chính học sinh của mình, điều này khiến Vu Hạo Nhiên khó mà chịu nổi, khuôn mặt vốn trắng chuyển thành đỏ, hận một nỗi ngay lúc đó không có trận động đất cấp 8, để tìm cái lỗ mà chui vào.

- Ông ơi, cháu về rồi!

Đang lúc Vu Hạo Nhiên thấy mắt tịt nhiên, Phong Huống cầm theo cái túi ni-lon, từ bên ngoài đi vào, đặt thức ăn chín trong tay lên bàn, nói:

- Thưa ông, thưa thầy, con mua chút đồ ăn, mời mọi người nhấm rượu!

1kg đậu phộng, 2kg thịt thủ lợn, tuy rằng đồ ăn không nhiều lắm, nhưng để mua được số thức ăn này, đã là không dễ. Phong Huống đã chạy sang hai thôn, gõ cửa mấy nhà mới mua được.

Diệp Đông Bình nhìn ra người bạn già này có chút ngượng ngùng, đúng lúc thấy Phong Huống đến, vội vàng rót đầy mấy chén rượu trên bàn, nói:

- Lão Vu, uống rượu, uống rượu, Liêu tiên sinh, đến nhà tôi, để ngài phải tốn kém thật là ngại quá!

- Ha ha, không có gì, tôi còn muốn uống rượu gạo của nhà anh mà!

Liêu Hạo Đức cười, phẩy tay, lại nhìn về phía Vũ Hạo Nhiên, sắc mặt trở nên nghiêm túc, nói:

- Thầy Vũ, tôi nói câu này, Diệp Thiên - đứa nhỏ này có tài năng thiên phú, về phong thủy tướng thuật có những chỗ người bình thường không sánh được, thỉnh giáo nó, không là một việc khiến người ta mất mặt đâu!

Mặc dù Liêu Hạo Đức không lớn tuổi được như Lý Thiện Nguyên, nhưng cả đời nhiều khó khăn, bôn ba khắp nơi, kiến thức cũng hơn người bình thường, vừa rồi thấy sắc mặt lão đạo sĩ, ông ta liền nhìn ra, ông ta cũng cảm giác thực khiếp sợ với tài năng của Diệp Thiên.

Bởi vậy trong lòng Liêu Hạo Đức cũng suy đoán, lão đạo sĩ sống hơn một trăm tuổi này, cũng không thể thắng được đồ đệ của mình về phong thủy và tướng thuật, cho nên mới nói ra những lời này.

- Ha ha, nhưng thật ra tôi cũng biết chút ít về tướng số, không nói đâu xa, chữ viết của Diệp Thiên đẹp hơn chữ của tôi!

Nghe thấy Liêu Hạo Đức tỏ vẻ sùng bái Diệp Thiên như vậy, sắc mặt Vũ Hạo Nhiên cũng đã khôi phục bình thường, tự giấu cười, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, có thể giúp thầy xem chút tiền đồ về sau hay không?

- Thầy ơi, vừa rồi con nói bừa, thầy... thầy đừng để ý nha...

Diệp Thiên đang vươn tay ra tóm miếng thịt thú, nghe được lời nói của Vũ Hạo Nhiên, thuận miệng định nói ra quẻ vừa trông thấy trên mặt Vũ Hạo Nhiên, ngẩng đầu nhìn thấy cha đang nhìn mình lờm lờm, đành sửa lại.

Vũ Hạo Nhiên ho nhìn theo ánh mắt Diệp Thiên, không khỏi nở nụ cười.

- Ôi, lão Diệp, anh dọa nạt trẻ con làm gì vậy?

- Lão Vũ, đừng nghe nó giả thần giả quỷ, uống rượu, uống rượu đi...

Diệp Đông Bình cũng sợ Diệp Thiên nói hươu nói vượn, Vũ Hạo Nhiên đi rồi trong lòng lại vương mắc.

- Lão Diệp, đứa nhỏ này nói có lý, nghe một chút cũng không sao...

Vũ Hạo Nhiên ở trong trấn nhỏ làm giáo viên đến gần mười năm, đột nhiên về nhà tiếp quản một cái xí nghiệp, trong lòng thật sự là bất an, thấy Diệp Thiên có tài tướng thuật như thế, tự nhiên muốn nghe xem ý kiến của nó như thế nào.

- Thôi được, vậy con cứ nói đi, nhưng sau này không cho phép con xem tướng cho người ta nữa...

Nghe Vũ Hạo Nhiên nói vậy, Diệp Đông Bình cũng đành bắt đầu dĩ, sao con mình lại thành tiểu thầy bói thế này? Xem tướng số lại chuẩn như vậy.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua mặt cha, trong lòng thầm hệ thống lại từ ngữ, mở miệng nói:

- Thầy Vũ, tục ngữ nói tướng pháp lấy thần xem là chính, mắt thầy sâu mà không lộ, con người đen trắng rõ ràng, chứng minh tâm địa của thầy rất từ thiện, hơn nữa rất biết phán đoán và đưa quyết sách, có thể nắm chắc thời cơ, sau này đại phú đại quý khỏi phải nói...

Diệp Thiên nói điều này, có một nửa là mai rùa trong đầu tính ra, một nửa khác nó căn cứ tướng mạo Vũ Hạo Nhiên rồi thêm vào, xem như nói có đầu có đuôi.

Trải qua khoảng thời gian sử dụng mai rùa, Diệp Thiên càng ngày càng cảm giác được những kiến thức mình học được trước kia về phong thủy tướng thuật, chính là phối hợp cùng mai rùa.

Nếu Diệp Thiên không có kiến thức về xem tướng, trực tiếp nói ra những thông tin này, chỉ sợ vừa nói ra, không đầy vài ngày cũng sẽ bị đưa đến một vài cơ quan để phân tích nghiên cứu!

- Được rồi, lão Vũ, cạn một chén, xem như chúc mừng anh, chúc anh ngày sau phát triển lớn...

Lời của Diệp Thiên vừa dứt, Diệp Đông Bình liền bung chén rượu lên, kính Vũ Hạo Nhiên một ly, buông cái chén xuống, lại nhìn về phía Liêu Hạo Đức, mở miệng hỏi:

- Liêu tiên sinh, không biết hôm nay ngài đến, còn có chuyện gì không?

Nói Liêu Hạo Đức đơn thuần chỉ là vì đưa Diệp Thiên về nhà, Diệp Đông Bình tuyệt đối không tin, ông hỏi Liêu Hạo Đức điều này, thứ nhất là trong lòng tò mò, thứ hai, cũng muốn vẽ ra đề tài mới.

Liêu Hạo Đức có thể nhìn ra, Diệp Đông Bình cũng không muốn đề cập đến chuyện Diệp Thiên xem phong thủy, số mạng, cười cười

nói:

- Là như vậy, tôi thấy Diệp Thiên trời sinh đã thông minh, cho nên muốn thương lượng cùng Diệp tiên sinh một chút!

- Thương lượng? Thương lượng cái gì?

Diệp Đông Bình thấy lạ, hỏi.

Liêu Hạo Đức nhìn thoáng qua Diệp Thiên, cười nói:

- Tôi muốn đưa Diệp Thiên đi Mĩ học, chi phí nó cần để đến trường, đều để tôi chi, không biết Diệp lão đệ có đồng ý hay không đây?

- Cái gì? Đi Mĩ?

Diệp Đông Bình tuy rằng tuổi không lớn, nhưng đời này cũng đã trải qua không ít chuyện. Còn những lời của Liêu Hạo Đức giờ phút này, cũng khiến ông ta cảm thấy khó tin.

- Ông ngoại ơi, sao ... sao cháu chưa nghe ông nói về việc này nhỉ?

- Liêu tiên sinh, ngài... Ngài không phải đang nói đùa chứ?

- Đi Mĩ, nơi đó rất xa, một đứa bé có thể đi được sao?

Không chỉ có một mình Diệp Đông Bình giật mình, vài người còn lại đồng thời hô lên, đều là cảm thấy không thể tưởng tượng nổi đề nghị của Liêu Hạo Đức là thật.

Phải biết rằng, tuy rằng trong nước luôn mồm nói về chủ nghĩa tư bản, quốc gia thế nào, cuộc sống ở Mĩ thế nọ.

Nhưng không mấy người hiểu được, bất kể là từ trình độ giáo dục hay là cuộc sống mà nói, hiện tại Mĩ đã vượt Trung Quốc rất xa, Diệp Thiên nếu có thể sống và học tập ở Mĩ, vậy thì cả cuộc đời của nó cũng sẽ thay đổi.

Nhìn thấy tất cả mọi người đưa ánh mắt nhìn về phía chính mình, mặt Liêu Hạo Đức cũng nghiêm túc, nói:

- Diệp tiên sinh, anh thấy tôi chừng này tuổi, có thể đùa giỡn hay sao? Tôi nói đều là sự thật!

Kỳ thật ý nghĩ này, cũng chỉ xuất hiện khi đưa tiền cho Diệp Thiên, khi nhìn thấy thái độ của đám người Vu Hạo Nhiên đối với phong thủy tướng thuật và văn hóa truyền thống Trung Quốc, Liêu Hạo Đức tin chắc, chỉ có đưa Diệp Thiên ra nước ngoài, mới có thể phát triển hơn nữa.

- Chuyện này... chuyện này quá đột ngột, Liêu tiên sinh, tôi muốn suy nghĩ thêm!

Diệp Đông Bình chưa hề chuẩn bị tâm lý trước đề nghị của Liêu Hạo Đức, ông biết để Diệp Thiên xuất ngoại là thật tốt, nhưng hai cha con sống dựa vào nhau hơn mười năm, khiến ông nhất thời không đành lòng.

- Cha, con không cần xuất ngoại, con không cần đi Mỹ, con ở đây, dù thế nào con cũng không đi!

Không đợi Diệp Đông Bình tĩnh tâm suy nghĩ thêm, Diệp Thiên vốn là không đồng ý. Ở đây, nó có nhiều bạn bè tốt, có sư phụ, có cha, tuy rằng cuộc sống trôi qua nghèo khó một chút, nhưng Diệp Thiên cảm giác mình rất vui vẻ.

- Đúng vậy, xuất ngoại làm gì? Làm công dân cấp II à? Tiểu Diệp Tử, thế nào cũng không nên đi, ở đây cùng sư phụ...

Lời của Diệp Thiên chưa dứt, tiếng của lão đạo sĩ cũng vang lên, hai người đệ tử trước của ông đều đã ra nước ngoài, ông không muốn đệ tử xuất sắc nhất cũng bị đưa ra nước ngoài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 22

Thù Lao

Lão thần tiên, Liêu mỗ tuy rằng bắt tài, nhưng Diệp Thiên muốn đi ra nước ngoài, Liêu mỗ tôi tuyệt đối sẽ không để cho nó chịu thiệt một chút nào!

Nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, Liêu Hạo Đức vội vàng giải thích, bản thân vốn có tâm ý, nếu như bị bọn họ hiểu lầm, thật đúng là không nên.

- Không đi, không đi, thế nào con cũng không đi, ông ơi, ông còn nói nữa, con... con sẽ...

Diệp Thiên lớn giọng hét lên, bản tính nó vốn là không sợ trời không sợ đất, nếu Liêu Hạo Đức còn dám nói chuyện để cho nó xuất ngoại, tiểu tử này cũng dám chạy suốt đêm đến chỗ mộ phần nhà họ Liêu ở thôn Phong Gia bày ra phong thủy tuyệt sát.

- Cháu à, ông cũng chỉ muốn tốt cho cháu!

Liêu Hạo Đức bắt đầu dĩ cười khở, xoay mặt nhìn về phía Diệp Đông Bình, ở trong lòng nuhngx người lớn này, mặc dù Diệp Thiên thông minh, nhưng chuyện như vậy, vẫn nên để người giám hộ quyết định.

Nhưng nếu Liêu Hạo Đức biết ý nghĩ trong lòng Diệp Thiên lúc này, chi sợ ông ta cũng không dám nói tiếp, đắc tội một thầy phong thủy, đây chính là điều tối kỵ, cho dù Diệp Thiên chỉ là đứa bé.

- Liêu tiên sinh, ý tốt của ngài tôi thay mặt con trẻ xin nhận. Nhưng, tuổi của nó còn nhỏ, tôi cũng rất lo lắng nếu để cho nó đi ra nước ngoài. Cứ để nó học ở trong nước cũng được, hơn nữa, tuy rằng hiện nay ở quốc nội giáo dục theo không kịp nước ngoài, nhưng sau này sẽ dần khá lên!

Diệp Đông Bình thật sự rất lo lắng, sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng đưa ra quyết định, nước ngoài đương nhiên là tốt, nhưng dù sao

chỉ có mảnh đất này, mới là nơi cho người Trung Quốc, Diệp Đông Bình cũng không muốn sau này con trai mình biến thành một người nửa Tây nửa ta.

- Diệp tiên sinh, anh không suy nghĩ thêm một chút được sao? Tôi có thể hiểu được suy nghĩ của anh, nhưng Diệp Thiên được giáo dục ở nước ngoài, nhất định sẽ tốt hơn so với ở trong nước!

Đối với những lời nói của Diệp Đông Bình, Liêu Hạo Đức cũng không thể là gì, gần đây đúng là rất nhiều sinh viên quốc nội ra nước ngoài học tập, Diệp Thiên có cơ hội tốt như vậy, Liêu Hạo Đức thật không ngờ Diệp Đông Bình lại cự tuyệt.

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, nói:

- Liêu tiên sinh, không xuất ngoại cũng có thể học được thành tài, hơn nữa Tiểu Thiên cũng không đồng ý, chúng ta cũng cần phải tôn trọng lựa chọn của nó...

- Ô... Vậy được rồi, Diệp tiên sinh, sau này nếu anh thay đổi ý định, có thể liên hệ với tôi bất cứ lúc nào, cho dù khi Diệp Thiên trưởng thành muốn đi du học, lời hứa của tôi vẫn có hiệu lực!

Nghe thấy Diệp Đông Bình nói vậy, Liêu Hạo Đức cũng biết Diệp Thiên nhất định là sẽ không xuất ngoại, lập tức vẫy vẫy tay gọi Phong Huống, lấy từ trong tay Phong Huống một cái túi da màu đen, nói:

- Diệp tiên sinh, đây là chút thù lao tôi muốn gửi cho Diệp Thiên vì đã giúp tôi xme phong, anh phải nhận lấy giúp tôi...

- Ông ơi, ông... không phải ông đã cho cháu tiền rồi sao?

Nhìn thấy Liêu Hạo Đức lại muốn trả thù lao, Diệp Thiên không khỏi thấy kỳ lạ, một chồng tiền lúc trước, đã khiến Diệp Thiên thấy hơi nhiều!

- Diệp Thiên, sao có thể tùy tiện lấy tiền của người khác?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Liêu Hạo Đức còn chưa nói nói, sắc mặt Diệp Đông Bình đã sầm xuống, mắt húng trừng mắt nhìn về phía Diệp Thiên.

- Đó là... Đó là ông nội Tiểu Long ép con cầm!

Diệp Thiên cúi đầu, nhỏ giọng nói, tuy rằng nó nghịch, nhưng bình thường cũng không hay làm cho cha nó tức giận, nhìn thấy Diệp Đông Bình sa sầm nét mặt, trong lòng cũng có chút sợ.

- Diệp tiên sinh, đó chẳng qua là cho Tiểu Diệp Tử một chút tiền tiêu vặt, anh đừng quát nó, số tiền này, anh hãy cất kỹ...

Thấy Diệp Thiên kinh ngạc, Liêu Hạo Đức vội vàng cười ha ha, đưa túi da vào tay Diệp Đông Bình.

Khi Diệp Đông Bình nhận bao da còn không để ý, nhưng khi ông vừa mở khoá kéo ra, vừa nhìn xuống, nhất thời trên mặt biến sắc.

- Thế này... thế này không được, Liêu tiên sinh, tiền này tôi không thể nhận...

Bao da lớn hơn vỏ với túi sách của Diệp Thiên một chút, tất cả đều là từng chồng tiền “Đại Đoàn Kết” mới tinh, mỗi một chồng trị giá 1000 tệ, trong cái túi da này, ít nhất cũng phải một hai vạn.

Diệp Đông Bình tuy rằng đến từ thành phố lớn, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, phải biết rằng, trong niên đại này, nhà có đến vạn tiền đã là rất giàu có, ông cũng không dám lấy số tiền này.

- Diệp tiên sinh, tiền này là trả thù lao cho Diệp Thiên, không nói gạt anh, nếu như tôi mời một vị thầy địa lý ở Hồng Kông hay Đài Loan sang, chỉ sợ chút tiền ấy cũng không đủ, nói đúng ra là tôi vẫn được lời!

Trước khi đến, Liêu Hạo Đức đã chuẩn bị xong hai chuyện, thứ nhất là mang Diệp Thiên xuất ngoại, số tiền này dĩ nhiên là không cần đưa. Thứ hai, chính là tình huống này, nếu Diệp Thiên không chịu đi ra nước ngoài, số tiền này coi như trả thù lao chuyện Diệp Thiên giúp ông tìm mộ phần của mẹ!

Nghe thấy Liêu Hạo Đức nói vậy, Diệp Đông Bình đỏ bừng cả khuôn mặt, liên tục xoa tay nói:

- Nước ngoài là nước ngoài, Liêu tiên sinh, ở đây là quốc nội, nếu tôi lấy tiền của ngài, đây chẳng phải là ủng hộ phong kiến mê tín sao? Nói không chừng ngày mai đồn công an sẽ đem Diệp Thiên đi!

Tuy rằng nơi này thuộc Mao Sơn, đạo giáo thịnh hành, quốc gia cũng rất tôn trọng văn hóa tôn giáo, mấy năm nay đã chi nhiều tiền tu tạo.

Nhưng tu sửa xây lại mỗi cái điện thờ ở Mao Sơn, đều là do quốc gia chi tiền hoặc là tín đồ hiến tặng, còn chưa nghe nói có người

đạo sĩ nào dám xuống núi xem phong thủy lấy tiền.

Trải qua những năm biến động, mọi người thực miễn cảm, những chính sách thay đổi bất thường, vạ nhất những hành vi này xếp vào phong kiến mê tín lý phạm, chẳng phải Diệp Thiên sẽ là con chim đầu đàn sao?

Vừa rồi Liêu Hạo Đức nói cho Diệp Thiên chút tiền tiêu vặt, Diệp Đông Bình còn tưởng rằng chỉ là mười mấy hai mươi đồng thôi, nếu biết trong túi xách của Diệp Thiên có hơn hai trăm đồng, chỉ sợ cũng bắt Diệp Thiên trả lại.

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Liêu Hạo Đức chần chờ một chút, nói:

- Diệp tiên sinh, chúng tôi cũng không nói, thế này... xem như chuyện cá nhân, quốc gia cũng không biết được mà!

- Liêu tiên sinh, ý tốt xin nhận, số tiền này... Thật sự là không thể nhận, không nhận tiền coi như là trẻ con nói hươu nói vượn, nhận tiền của ngài, chuyện sẽ khác!

Diệp Đông Bình lắc đầu liên tục, chết sống không chịu nhận túi da của Liêu Hạo Đức, ở một bên Phong Huống nuốt nước miếng, trong lòng thầm mừng Diệp Đông Bình là con một sách, tiền đưa đến tay mà cũng không muốn?

Khi Diệp Đông Bình và Liêu Hạo Đức một bên kiên quyết muốn đưa, một bên kiên quyết không nhận, lão đạo sĩ mở miệng nói:

- Tiểu Diệp Tử, tiền này... Anh hãy nhận đi, không sao đâu!

- Ông lão à, sao ngài cũng hồ đồ theo vậy, tiền này... Có thể có nhận được không?

Nghe thấy Lý Thiện Nguyên khuyên mình nhận lấy tiền, Diệp Đông Bình có chút tức giận, cảm giác Diệp Thiên không phải con các người nên nói vậy à?

Lão đạo sĩ nghe vậy bĩu môi, chẳng hề để ý, nói:

- Số tiền này đáng là bao? Nhớ năm đó lão đạo sĩ ta xem tướng cho người ta, một quẻ ít nhất cùng thu 1000 đồng Đại Dương, nếu là xem âm dương, không mang hai thỏi vàng đến lão đạo sĩ ta cũng không đi, bây giờ đồ đệ của ta nhận chút tiền ấy có gì mà sợ?

- Ông già này, năm đó là năm nào? Bây giờ... có thể so sánh sao?

Nghe được lão đạo sĩ nói vậy, Diệp Đông Bình dờ khóc dờ cười, bây giờ là lúc nào, vẫn còn nói chuyện đó sao? Nhớ năm ấy người ta ba vợ, bốn nàng hầu còn không phạm pháp ấy chứ.

- Không có việc gì, hiện tại xã hội này, đã cần thay đổi, chuyện trước kia sẽ không xảy ra lần nữa...

Lão đạo sĩ khoát tay, ông đã nghiên cứu rất nhiều, nhỏ là xem phong thủy đoán lành dữ, lớn là tính vận mệnh quốc gia, biết được nhiều cái người bình thường không thể hiểu.

Tuy rằng lão đạo sĩ không thể kế thừa toàn bộ đạo pháp của Ma Y, nhưng cũng có thể nhìn ra một phần, sau mấy chục năm nữa, quốc gia sẽ không xảy ra biến cố lớn lần nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
');
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 23

Mở Cửa Hàng

Không được, dù sao tiền này tôi cũng không thể nhận...

Mặc cho lão đạo sĩ và Liêu Hạo Đức nói như thế nào, Diệp Đông Bình cũng không nhận tiền.

Diệp Đông Bình tuy rằng nghèo, nhưng tuyệt đối sẽ không lấy tiền đồ của con trai ra cá cược. Nếu Diệp Thiên thực bị coi là người truyền bá phong kiến mê tín, đây chính là vết nhơ cả đời không gột được.

- Anh thật đúng là bướng bỉnh...

Lão đạo sĩ thấy mở đến miệng mà Diệp Đông Bình từ chối, nói:

- Như vậy đi, tiểu Liêu à, tiền này quyên tặng cho điện thờ của ta đi, lão đạo sĩ ta lấy, anh không có ý kiến gì chứ?

Dựa theo luật giang hồ, xem phong thủy cho người ta, nhất định phải lấy tiền, hơn nữa căn cứ mức độ khó dễ, giá tiền cũng là nhiều ít khác nhau.

Phải biết rằng, làm nghề này, chính là làm việc thay đổi số trời định, còn có thể gặp chuyện nguyên khí thiên địa phản lại, không có tiền thì sẽ không ai làm nghề này, đương nhiên, không bao gồm chuyện nói hươu nói vượn, bịp bợm.

Khi Lão đạo sĩ bôn ba hành nghề, các vị quan to quyền quý tìm ông ta nhờ xem tướng số, người nào không đem vàng bạc đến? Một chút tiền ông ta căn bản không coi ra gì.

Nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, Liêu Hạo Đức vội vàng nói:

- Lão thần tiên, ngài là sư phụ của Diệp Thiên, đương nhiên là được, như vậy thì không còn gì tốt hơn...

Ai nhận số tiền này Liêu Hạo Đức cũng không quan tâm, chỉ cần là tiền được trả, tấm lòng của ông ta coi như là được ghi nhận, bằng không nợ nhân tình một đứa trẻ, nửa đời sau phòng chừng Liêu Hạo Đức cũng sẽ không sống thoải mái được.

- Lão đạo sĩ, chuyện này...

- Chuyện này làm sao? Nói tất cả là quyền cho điện thờ của ta, không liên quan đến anh!

Diệp Đông Bình còn định ngăn cản, bị lão đạo sĩ chặn lại, nghĩ lại số tiền này lão đạo sĩ cảm, thật đúng là sẽ không liên quan đến Diệp Thiên, hiện tại quốc gia cũng cho phép cá nhân quyên tặng tiền tài cho việc tu tạo điện thờ!

Sự tình giải quyết xong, Liêu Hạo Đức thấy thoải mái, nhìn thoáng qua cháu ngoại bên cạnh, nghĩ một chút, lại nhìn về phía lão đạo sĩ, nói:

- Lão thần tiên, Liêu mỗ còn có chuyện muốn phiền toái ngài giúp cho!

- Nếu là chuyện phiền toái, thì không cần nói...

Lời nói của Liêu Hạo Đức chưa dứt, đã bị lão đạo sĩ chặn ngang, vừa cầm túi tiền của người khác, cũng không nể chút mặt mũi người ta, tính nết lão đạo sĩ này trong mắt người ngoài, cũng thấy thật quá đáng.

- Khụ... Khụ khụ, lão thần tiên, xin ngài nghe tôi nói cho hết lời...

Liêu Hạo Đức bị lão đạo sĩ chặn họng, đơ bưng mặt, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, vẫn phải nói tiếp.

Mắt Lý Thiện Nguyên quan sát Phong Huống phía sau Liêu Hạo Đức một vòng, tức giận nói:

- Lão đạo sĩ ta lớn tuổi, muốn sống cuộc sống an bình, những chuyện linh tinh kiểu đó, tốt nhất đừng tìm ta!

- Lão thần tiên, ngài cũng biết rồi sao?

Liêu Hạo Đức nghe vậy kinh hãi, hấn vốn tưởng rằng lão đạo sĩ này chẳng qua là tuổi cao, còn bản lĩnh thật sự có lẽ còn không được như Diệp Thiên, ai ngờ mình nói chưa hết câu, người khác đã biết dụng ý của mình.

- Có chuyện gì cứ đi tìm nó, lão đạo sĩ ta cũng nên hưởng chút phúc rồi...

Lão đạo sĩ thực vô trách nhiệm, khoát tay áo, đổ trách nhiệm lên trên người Diệp Thiên.

Kỳ thật Lý Thiên Nguyên vẫn chưa nhìn ra Liêu Hạo Đức cầu hắn chuyện gì, nhưng thấy đứa cháu phía sau ông ta có cái mũi có hoàng khí, cho thấy có chút tiền tài, chắc là một số ý đồ kiếm tiền xấu xa, nên lão đạo sĩ không muốn can thiệp.

- Ha ha, tìm Tiểu Diệp Tử cũng được đấy!

Nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, Liêu Hạo Đức cười cười, nói tiếp:

- Cháu ngoại tôi muốn mở một cửa hàng đồ cổ, thu thập một số đồ cổ, nhưng mà nó vốn không hiểu rõ. Lão thần tiên, khi ngài rảnh rỗi, giúp nó có chút kiến thức là được mà!

Liêu Hạo Đức đã thấy cái rương đồ mà lão đạo sĩ sưu tầm, không cái nào không phải là tinh phẩm, nói như vậy bản thân ông ta cũng rất tâm huyết với tranh chữ, đồ cổ. Nên Liêu Hạo Đức mới nhờ cậy lão đạo sĩ giúp việc này.

Mặt khác Liêu Hạo Đức thấy hai thầy trò lão đạo sĩ và Diệp Thiên, có rất nhiều điều kỳ lạ, ông ta muốn thông qua cửa hàng đồ cổ này, có thể chắc chắn bọn họ thường xuyên lui tới, đây cũng là một trong những mục đích của Liêu Hạo Đức.

- Ô, Liêu tiên sinh, Diệp Thiên... Diệp Thiên còn là một học sinh tiểu học mà, không thích hợp đâu...

Diệp Đông Bình vừa nghe xong, những năm gần đây, mở cửa hàng làm thương nhân đa phần là những kẻ chơi bời lêu lổng hoặc tội phạm, đừng nói Diệp Thiên tuổi còn nhỏ, cho dù đã trưởng thành, Diệp Đông Bình cũng sẽ không để cho con trai đi làm chuyện này.

- Ha ha, Diệp tiên sinh, không phải bắt Diệp Thiên làm việc, chỉ là Phong Huống muốn mua đồ gì, sẽ để cho Diệp Thiên và lão đạo sĩ xem qua mà thôi, sẽ không ảnh hưởng chuyện học tập của nó...

Liêu Hạo Đức cười sáng khoái, dù sao ông ta cũng đã hiểu về hai thầy trò này, dù dùng trăm phương ngàn kế cũng phải tạo chút quan hệ với họ.

Nghe thấy nói tới chuyện của mình, dù là tính cách Phong Huống trầm ổn hơn so với người trẻ tuổi khác, nhưng lúc này cũng không nín được, nhỏ giọng hỏi:

- Ông ơi, vậy... cửa hàng cần khoảng bao nhiêu tiền ạ?

Liêu Hạo Đức nghĩ một chút, nói:

- Như vậy đi, ban đầu cho cháu ba vạn đồng trước, sau khi thấy phát triển tiếp tục đầu tư, nhưng cửa hàng này cháu chỉ có ba mươi phần trăm cổ phần, còn ba mươi phần trăm cổ phần là của ta, bốn mươi phần trăm còn lại, đó là của Diệp Thiên và lão thần tiên, sau này khi thu mua đồ, cũng phải cho bọn họ xem trước!

Liêu Hạo Đức quả là thương nhân có tầm mắt rộng, lần này ông ta từ Hồng Kông về đại lục, từ việc kiến thiết ở Thâm Quyển có thể nhìn ra, mười năm trong tương lai, đại lục sẽ phát triển rất nhanh.

Tục ngữ nói thời hưng thịnh thì người ta cổ hủ, thời loạn lại là thời hoàng kim, Liêu Hạo Đức tin tưởng, khi mọi người giải quyết xong vấn đề cơm áo, tầm nhìn và đam mê đều sẽ phát sinh biến hóa, bây giờ làm kinh doanh đồ cổ có lẽ không kiếm ra nhiều tiền, nhưng qua vài năm, tuyệt đối sẽ kiếm được rất nhiều.

- Ôi, thế là thế nào?

Nghe được Liêu Hạo Đức nói vậy, Diệp Đông Bình đã muốn phản bác lại, ông ta đã nhìn ra, người Hoa Kiều Mĩ này sẽ không từ bỏ con trai mình, nếu như mình đồng ý, e rằng ngay lập tức ông ta sẽ nhận Diệp Thiên là cháu nuôi.

- Ô, ông ngoại, ông cứ yên tâm đi, cháu nhất định sẽ quản lý cửa hàng thật tốt!

Ngược lại với vẻ bất lực của Diệp Đông Bình, Phong Huống lòng tràn đầy vui mừng, nó sớm đã tính toán trong lòng, ba mươi phần trăm của ba vạn đồng, vậy cũng chừng chín nghìn đồng, nếu mình có thể tiếp tục kiếm thêm một chút, không phải là người giàu có sao?

Phong Huống mặc dù là lớn lên ở nông thôn, tuổi không lớn, bằng cấp cũng không cao, nhưng tầm nhìn và ý chí tuyệt đối cao hơn so với rất nhiều người thành phố.

Phong Huống hiểu được, mình đốt đặc cán mai về đồ cổ, sau này những chuyện cần dựa vào thầy trò Diệp Thiên sẽ rất nhiều, cũng không chỉ vì bốn mươi phần trăm cổ phần kia, nó cũng có chút ganh tỵ đối với mấy cha con, thầy trò này.

- Tiểu Liêu à, mở cửa hàng đồ cổ thì được, nhưng nếu như ta biết anh đem quốc bảo bán ra nước ngoài, cần thận phần mộ tổ tiên nhà anh đây...

Lão đạo sĩ đang giữ im lặng ngồi uống chút rượu, bỗng nhiên nói một câu.

- Lão thần tiên, sao có thể chứ? Liêu Hạo Đức tôi cũng không phải là cái loại người buôn bán di sản tổ tông đâu!

Nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, Liêu Hạo Đức hoảng sợ, vội vàng vỗ ngực, kỳ thật trong lòng ông ta cũng có ý nghĩ như vậy, nhưng lão đạo sĩ vừa nói như thế, liền dập tắt ngay ý niệm trong đầu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align:center">'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 24

Ly Biệt! (Thượng)

Người lớn đang uống rượu nói chuyện, tâm tư Diệp Thiên đã sớm không ở trong này, thừa dịp bọn họ thảo luận chuyện cổ phần linh tinh, nó lặng lẽ nhảy mất với Vu Thanh Nhã, hai đứa chạy ra khỏi cửa.

- Diệp Thiên, cậu thật sự làm thầy bói à?

Vốn dĩ quan hệ của Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã rất tốt, nhưng lớn lên lại không thân. Ngày mai đã phải rời khỏi nơi này, Vu Thanh Nhã không biết vì cái gì cũng chạy theo Diệp Thiên.

Nghe thấy Vu Thanh Nhã nói vậy, Diệp Thiên bĩu môi, bắt mẫn nói:

- Cái gì tiểu thầy bói chứ? Sư phụ nói, đó là truyền thống văn hóa Trung Quốc, là khoa học tự nhiên...

- Lừa ai vậy?

Vu Thanh Nhã cau cái mũi nhỏ xinh xắn, vẻ mặt bỗng nhiên trùng xuống.

- Diệp Thiên, ngày mai tớ phải đi, cậu sẽ nhớ tớ chứ?

Tâm tư con gái luôn luôn rất tinh tế, Vu Thanh Nhã biết, Diệp Thiên thường xuyên chọc ghẹo mình, kỳ thật cũng là để gây sự chú ý của mình, bây giờ phải rời khỏi Diệp Thiên, trong lòng cô bé có chút luyến tiếc.

- Minh đương nhiên sẽ nhớ cậu, ha ha, Thanh Nhã mình còn biết hôm nay bạn mặc quần nhỏ màu gì!

Diệp Thiên cười ha hả, lời nói còn chưa dứt, đã bị bàn tay nhỏ bé của Vu Thanh Nhã chặn lại, hai đứa trẻ đùa loạn lên ở đầu thôn, giống như thời năm sáu tuổi.

Vui đùa âm ỉ một hồi, hai người ngồi trên bờ ruộng, Diệp Thiên theo trong bao vóc ra ngoài từ 10 tệ, nói:

- Bạn Thanh Nhã, vốn là mình muốn mua cho bạn một bộ quần áo, nhưng ngày mai bạn đã đi, số tiền này bạn hãy cầm đi, rồi tự mình đi mua nhé!

Vu Thanh Nhã lắc lắc đầu, nói:

- Không... Tôi không muốn cầm tiền của cậu!

- Cho bạn thì bạn cầm đi, bằng không sau này mình sẽ không nhớ bạn nữa.

Diệp Thiên cầm tiền nhét vào trong túi áo của Vu Thanh Nhã, đứng lên nói:

- Thanh Nhã à, sau này mình sẽ thi trường Thanh Hoa, nói không chừng chúng ta còn có thể là bạn học đấy...

Tuy rằng Diệp Thiên cũng chưa có ý niệm gì về trường Đại Học Thanh Hoa, nhưng khi biết cha từng ngồi học trường này, trong lòng nó đã có niềm tin, sau này mình cũng muốn học trường đại học này.

- Đại học Thanh Hoa?

Vu Thanh Nhã không nói gì, yên lặng ghi tạc cái tên này vào trong lòng.

- Diệp Thiên, Thanh Nhã, các con ở đâu?

Tiếng của Vu Hạo Nhiên từ xa truyền lại.

- Diệp Thiên, nói phải giữ lời nhé, hẹn gặp cậu ở trường Thanh Hoa!

Vu Thanh Nhã nắm chặt tiền trong túi, cười chạy đi, thân thể nhỏ nhỏ như là một ngôi sao, nhấp nhô trên mặt đất như đom đóm ngoài đồng nhảy múa, nhìn cảnh tượng này, Diệp Thiên khắc sâu trong lòng.

- Tương lai của ta, ở ngọn núi lớn này sao?

Nhìn núi non sừng sững chập chùng phía xa, cậu bé Diệp Thiên mới 10 tuổi, ngồi ở bờ ruộng thật lâu không thay đổi vị trí, lần đầu

tiền tự hỏi chính mình về cuộc sống.

Về đến nhà, cha con Vũ Hạo Nhiên và Liêu Hạo Đức muốn về, trong nhà vang lên tiếng lẩm bẫm của lão đạo sĩ, nhưng đêm nay Diệp Thiên chắc chắn không thể nào ngủ được, trong đầu luôn hiện ra hình ảnh Vũ Thanh Nhã.

Bạn nói khổ sắp đi xa, nhưng cuộc sống... vẫn phải tiếp tục. Trẻ con hay quên, hơn một tháng sau, cả ngày bắt cá tôm, lên núi tìm trứng chim, Diệp Thiên có lẽ đã quên chuyện này.

Điện thờ trên núi bị sấm đánh xiêu vẹo không ra dáng hình gì, lúc này cũng được tu sửa rục rờ hẳn lên.

Có Miêu lão ứng ra hơn bốn nghìn tệ, lại dùng một ít tiền mà Liêu Hạo Đức đưa cho Diệp Thiên, điện thờ vốn chỉ có một gian chính điện, hai phòng nhỏ, được xây dựng thêm thành bốn gian phòng.

Theo như lời Miêu lão, nếu rảnh anh ta muốn đến ở mấy ngày, cho lấy một ít tiên khí trên người lão thần tiên.

Còn từ điện thờ đến chân núi, Miêu lão cũng gọi người làm một con đường lát đá.

Men theo con đường lát đá xanh mà lên núi, khe núi nước chảy xuống nghe róc rách, từng trận gió núi xuyên qua rừng trúc phát ra tiếng vi vu, tiếng gió, tiếng nước chảy hòa hợp lại, phảng phất như vang lên âm thanh của tự nhiên.

Trước khi Liêu Hạo Đức quay về Mĩ, mời Diệp Đông Bình cùng đi lên điện thờ một chuyến, khen không dứt miệng trước cảnh đẹp nơi này, nói thẳng đến khi tuổi cao hơn chút nữa, cũng muốn tới nơi này dưỡng già.

Cũng không biết Liêu Hạo Đức và lão đạo sĩ đã nói những gì, ông ta đi rồi, lão đạo sĩ liền quản Diệp Thiên nghiêm hơn, dạy cho Diệp Thiên rất nhiều kiến thức về giám định và thưởng thức đồ cổ, sắp đến ngày khai giảng, mới buông tha cho nó xuống núi.

Cả người đồ mồ hôi quần áo bản thủ như con khi tắm bùn, Diệp Thiên đẩy cửa, ném một con chim trĩ mà nó bắt được khi xuống núi tới bên giếng nước, lớn tiếng hô:

- Cha, con bắt được chim trĩ, buổi tối cha nấu nhé!

- Cơm đã làm xong, gà núi này con hãy đem cho lão đạo sĩ đi!

Trong nhà truyền ra tiếng của Diệp Đông Bình thanh âm của từ trong nhà truyền ra.

- Sư phụ cũng không ăn mấy thứ này, hắc, giếng này nước mát thật, thoải mái quá!

Diệp Thiên cũng không cởi quần áo, mức nước giếng, trực tiếp dội xuống đầu, miệng kêu lên sảng khoái, cầm khăn mặt vắt bên cạnh giếng lau một hồi, cũng không để ý người vẫn đầy nước, đứng dậy đi vào trong nhà.

- Ái? Cha, cha làm cái gì vậy?

Đẩy cửa gian nhà giữa, Diệp Thiên nhất thời ngây ngẩn cả người, bởi vì bình thường đập vào mắt là những cái bình hay chai lọ, giờ không thấy đâu, mà ở một góc phòng, có thêm hai cái rương.

- Tiểu Thiên, chúng ta cần chuyển nhà...

Diệp Đông Bình nói xong, Diệp Thiên há hốc mồm:

- Chuyển nhà? Dọn đi đâu ạ? Chúng ta không phải chỉ có cái nhà này sao?

- Nơi này, kỳ thật cũng không phải nhà chúng ta...

- Cha, ý cha là nói chúng ta đi Bắc Kinh? Chúng ta sẽ quay về Bắc Kinh?

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Diệp Thiên hưng phấn lên, thật ra từ nhỏ nó thường hát to bài hát “ Tôi yêu Bắc Kinh, nơi mặt trời mọc”, khi nó còn nhỏ, vẫn luôn ao ước được tới Bắc Kinh.

- Bắc Kinh?

Diệp Đông Bình nghe được cái từ này từ miệng con trẻ, ngây ngẩn cả người, hồi lâu mới lên tiếng:

- Chúng ta không quay về Bắc Kinh, có lẽ... sau này con có thể trở về đó...

Nghĩ lại bởi vì hôn nhân của mình, ông cùng hai người em gái còn cãi cộ nhiều lần, ngay cả cha mất cũng chưa trở về nhà chịu tang, Diệp Đông Bình cũng cảm giác đau xót trong lòng, ông còn mặt mũi nào mà trở lại Bắc Kinh đây?

Hưởng hồ, ở Bắc Kinh còn có một người mà ông không muốn đối mặt, tuy rằng trong mơ thường xuyên gặp lại, nhưng Diệp Đông

Bình vĩnh viễn sẽ không quên, bởi vì mẹ của Diệp Thiên, năm đó ông đã phải chịu nhục nhã.

Diệp Thiên nhìn thấy sắc mặt cha lộ ra thần sắc thông khổ, chấp tay đấm nhẹ vào Diệp Đông Bình, nói:

- Cha, cha làm sao vậy? Chúng ta không trở về Bắc Kinh cũng không được sao?

- Cha, không sao đâu, có thể có một số việc, là cha làm sai...

Diệp Đông Bình có chút uể oải lắc lắc đầu, giờ phút này hồi tưởng chuyện cũ, ông cảm giác trước kia mình hành sự quá cảm tính, có lẽ còn rất nhiều hiểu lầm bên trong chưa được cởi bỏ.

- Cha, vậy chúng ta đi đâu?

Diệp Thiên cũng hiểu không nên tiếp tục hỏi chuyện cũ, nhưng nếu không trở lại Bắc Kinh, nó không biết mình còn có một cái nhà ở nơi nào?

Diệp Đông Bình nhìn con một cái, đáp:

- Lên huyện, con không cần học năm cuối cấp 1 nữa, lên cấp 2 được rồi!

- Cha, vậy trên huyện thì cha làm cái gì?

Diệp Thiên bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này, tuy rằng ở trong thôn hai cha con không có đất canh tác, nhưng hàng năm khi ngày mùa giúp việc cho người ta, đổi được lương thực cũng đủ hai người ăn, nhưng... đến huyện, sau này bọn họ ăn cái gì?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Ly Biệt! (Hạ)

Yên tâm đi, không để con đói đâu, cha đến cửa hàng của Phong Huống làm việc!

Khi trả lời con thì sắc mặt Diệp Đông Bình lộ ra một tia khó chịu nhưng khó có thể phát hiện.

Đường đường là sinh viên của trường Đại học Thanh Hoa trong những năm bảy mươi, năm đó Diệp Đông Bình cũng thấy đáng tự hào, bây giờ lại luân lạc tới mức phải đi làm kinh doanh, không biết những người bạn học năm đó mà biết, sẽ tỏ thái độ gì?

Kỳ thật lúc trước Vu Hạo Nhiên muốn mời Diệp Đông Bình mang theo Diệp Thiên cùng đi Thượng Hải, Diệp Đông Bình được học máy móc chuyên nghiệp, có thể dùng được trong công nghiệp dệt.

Nhưng Diệp Đông Bình không muốn mang tiếng ăn nhờ ở đậu, bèn nói chuyện với Liêu Hạo Đức và lão đạo sĩ, sau đành quyết định nhận lấy cổ phần trong cửa hàng đồ cổ của Liêu Hạo Đức, lên huyện hỗ trợ việc làm ăn ở cửa hàng.

Còn chuyên Diệp Thiên trực tiếp nhảy lên trường cấp II, đây là Vu Hạo Nhiên nói ra, hơn nữa quan hệ trong huyện thành, cũng là ông ta đi giúp.

Sở dĩ để Diệp Thiên nhảy lớp, chủ yếu là bởi vì giáo viên bậc tiểu học ở nông thôn, chủ yếu đều là giáo viên không chuyên, bằng cấp rất thấp, có một số người thậm chí chỉ mới tốt nghiệp trung cấp.

Với thành tích học tập và tri thức hiện tại mà Diệp Thiên nắm được, thật sự là không cần phải tiếp tục học tiểu học, nếu không muốn cho Diệp Thiên xuất ngoại, vậy cũng nên cho nó một môi trường học tốt hơn.

Diệp Đông Bình không đồng ý đến Thượng Hải cùng Vu Hạo Nhiên, nhưng với ý tốt này, ông lại không từ chối, dù sao lên trường huyện học tập, cũng tốt hơn cho Diệp Thiên.

- Ôi, chẳng trách mấy ngày nay cha cũng chạy đến chỗ sư phụ học giám định đồ cổ và tranh chữ!

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Diệp Thiên hiểu rõ tất cả, thấy mấy ngày hôm trước cha chịu khó đến chỗ sư phụ, thì ra cũng là có dụng ý.

- Được rồi, nói nhiều như vậy vô nghĩa, con đi lên núi cùng lão gia tử tổ cáo hạ dừng đi, ngày mai... Chúng ta phải đi thị trấn..."

Diệp Đông Bình có chút thương cảm nhìn thoáng qua Từ Đường, nơi này ông đã ở hơn mười năm, trong lòng ông có chút luyến tiếc khi rời mảnh đất nông thôn này, tuy rằng cuộc sống trôi qua nghèo khó một chút, nhưng người dân tốt bụng, cuộc sống tĩnh lặng, ở trong thành thị không thể có được.

- Vâng, con phải đi đây!

Nghe nói sáng mai phải đi, Diệp Thiên sốt ruột, trong mười dặm, tám thôn này, nó được xưng là Nhi Đồng Vương, trước khi đi cần tạm biệt đám tiểu đệ, thời gian cũng gấp, lập tức vội vàng quay ra sân, xách con chim trĩ đi lên trên núi.

- Sư phụ, sư phụ!

Còn chưa vào đến điện thờ, Diệp Thiên liền lớn tiếng kêu lên.

- Nhóc con, biết phải đi rồi à?

Nghe được tiếng của Diệp Thiên, lão đạo sĩ lão đạo đi ra, vẻ mặt cười cười nhìn Diệp Thiên, nói:

- Con còn nói xem được mệnh cho người khác, còn bản thân phải đi cũng không tính ra sao?

- Sư phụ, chắc mọi người đều biết, còn gạt con?

Diệp Thiên bắt mạch hét lên:

- Con chưa xem quẻ nào cho mình, làm sao có thể biết việc này?

Nói tới đây, trong lòng Diệp Thiên bỗng giật mình, hơn một tháng qua, nó đã hiểu về “Mai rùa” trong đầu sâu sắc hơn, như chuyện hai chữ “phong thủy”, một ngày chỉ có thể dùng một lần, dùng xong, mặt chữ liền xám đi, đến ngày hôm sau mới có thể khôi phục màu

sáng.

Còn hai chữ “ Tướng Thuật”, một ngày có thể vận dụng ba lượt, có điều vẫn không thể suy tính lãnh dữ họa phúc cho chính mình, hoặc người có quan hệ với mình.

Diệp Thiên từng thử tính một chút tuổi thọ cho lão đạo sĩ, cũng lại bị nguyên khí phản lại, nằm ở trên giường liền hai ngày.

Hơn nữa, ngoài hai chữ “Phong thủy” và “Tướng thuật” ra, chữ thứ nhất trong Thuật Tàng là “ Xem bói” cũng có sánh lên, tuy nhiên chỉ có thể đơn giản đoán lãnh dữ, nhưng cũng có thể bị nguyên khí phản lại, hơn nữa mỗi ngày chỉ có thể bói ba quẻ.

Còn những chữ khác như là “ Số mạng, giải mộng, chọn ngày lành tháng tốt”, Diệp Thiên cũng chưa có thu hoạch, mấy chữ đó luôn luôn trong trạng thái xám xịt.

Diệp Thiên cũng hỏi bóng gió lão đạo sĩ về tổ sư gia, nhưng năm tháng trôi qua, rất nhiều điển cổ sớm mất đi trong dòng sông lịch sử, lão đạo sĩ cũng nói không rõ, chỉ biết là tổ sư gia thiên phú kỳ tài, sáng chế Ma Y thần chính thống, có thể nói là lão tổ tông của các thầy tướng số khắp thiên hạ.

Nhìn thấy lão đạo sĩ râu tóc bạc trắng, trong lòng Diệp Thiên đột nhiên sinh ra một tia lưu luyến, tiến lên từng bước kéo ống tay áo lão đạo sĩ, nói:

- Sư phụ, cha con bảo ngày mai đã phải đi, người... người theo chúng con lên huyện nhé!

Phải biết rằng, Diệp Thiên lớn như vậy, trước mặt lão đạo sĩ thậm chí còn nịnh nọt hơn so với Diệp Đông Bình, ở trong lòng Diệp Thiên, lão đạo sĩ cũng không có gì khác ông nội nó.

Còn trước tính xem lão đạo sĩ sống bao lâu, mặc dù Diệp Thiên bị phản lại, cũng không phải hoàn toàn không có hiệu quả, nếu quẻ đó không nhầm, đoán chừng lão đạo sĩ chỉ có thể sống nhiều nhất mười năm nữa.

Sắp phải rời khỏi Mao Sơn đi lên huyện, để lão đạo sĩ một mình cô đơn ở nơi này, trong lòng Diệp Thiên có chút đau xót không nên lời, thậm chí muốn bỏ nhào vào trong lòng lão đạo sĩ khóc lớn một hồi.

Nhìn thấy Diệp Thiên ửng đỏ đôi mắt, lão đạo sĩ vui mừng nở nụ cười, ở cổ đại, bất kể là cái gì nghề, thu nạp đồ đệ đều cần coi trọng nhân phẩm, nếu phẩm hạnh không tốt, cho dù thiên phú cao tới đâu, cũng không thể nhập môn.

Còn Diệp Thiên, mặc dù bình thường ham chơi, thường thường làm lão đạo sĩ tức giận đến dựng râu trừng mắt, nhưng lúc này sắp ly biệt, lại hiển lộ ra bộ mặt thành tâm, điều này làm cho nghi ngờ trong lòng Lý Thiện Nguyên tan biến, vuốt ve cái đầu nhỏ của Diệp Thiên, cười nói:

- Đồ ngọc, sư phụ thật vất vả mới thoát ly hồng trần, sao lại tái nhập thế tục được? Hơn nữa, trên núi cũng yên tĩnh, sư phụ lại có thể luyện một chút tài nghệ của tổ sư, xem có thể khôi phục vài phần những bí quyết của Ma Y chúng ta hay không ...

Thời Đường Tống và kể cả thời nhà Minh, các đạo sĩ tương đối được tôn sùng, các loại học thuyết, thuật pháp lên đến giai đoạn cường thịnh. Nhưng đến triều Thanh, Khang Hi, Ung Chính, Càn Long đều là đế vương quyền lực cao, bài trừ những đạo sĩ tương đối mạnh tay, khiến cho những tri thức của Ma Y chính thống, cũng trở nên không trọn vẹn.

Từ nhỏ Lý Thiện Nguyên đã thông minh, khi được kế thừa Ma Y chính thống, từng áp ủ hoài bão lớn, muốn bồi đắp thuật pháp của tổ sư, sau lại đi dạy học, cũng là muốn tìm bộ sách tướng thuật của tiền bối, chỉ vì sau đó thời thế loạn lạc, bắt đắc dĩ lỡ hết chuyện.

Hiện tại Lý Thiện Nguyên đã sống hơn một trăm tuổi, cũng tự biết nạn không còn, nên mới muốn tĩnh tâm nghiên cứu học tập thuật pháp, cố gắng khôi phục thuật pháp của tổ sư một cách đầy đủ.

- Đúng rồi, có chuyện con phải chú ý...

Lão đạo sĩ chợt nhớ tới một chuyện, nghiêm sắc mặt nói:

- Tiểu Diệp Tử, kiến thức của sư phụ tất cả đều dạy cho con rồi, con được thiên phú còn tốt hơn so với sư phụ, hiện tại con thiếu chính là kinh nghiệm hành nghề...

Nhưng con cần nhớ lấy, âm trạch phong thủy giết người vô hình, có chỗ hung hiểm cực kỳ thâm thiết, con còn nhỏ, trước mười tám tuổi, sư phụ không cho phép con làm “tầm long điểm huyệt” (tìm nơi phong thủy tốt) cho người ta, có thể làm được hay không?

Ở trong nghề phong thủy tướng thuật, từ trước đến nay đã có thuyết pháp: phong thủy không kiêng kỵ người lớn trẻ nhỏ, không biết bao nhiêu thầy tướng đã phải chết. Lão đạo sĩ lo Diệp Thiên còn trẻ, sẽ gây ra một số điều kiêng kỵ trong nghề.

- Sư phụ, con biết rồi, người yên tâm đi, không đủ mười tám tuổi, con sẽ không xem phong thủy âm trạch cho người ta!

Diệp Thiên liên tục gật đầu, ghi tạc lời của lão đạo sĩ vào trong lòng.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Thiên mang vẻ nghiêm túc, lão đạo sĩ thấy không quen, chau mày, cười mắ

-Được rồi, nhóc con, mau xuống núi đi, đừng làm như sinh ly tử biệt vậy!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 26

Huyện Thành

Sớm ngày hôm sau, trước cửa Từ Đường phía cổng thôn liền vang lên tiếng máy kéo, Lý Trang vốn chưa có máy kéo, nhất thời khiến cho người dân trong thôn đang ăn điểm tâm chú ý.

Hai cha con Diệp Thiên đang ở trước Từ Đường, bày ra mấy cái rương lớn, hơn nữa hôm qua Diệp Đông Bình đã đi các nhà nói lời từ biệt, lúc này mọi người cũng biết đây là xe tới chuyên nhà.

- Anh Diệp, trên huyện sống không tốt thì trở lại, trong thôn không thiếu cơm cho hai cha con ăn đâu!

Một người phụ nữ hơi mập nhà đầu thôn kéo Diệp Thiên, vẻ mặt luyến tiếc, tuy rằng tiểu tử này rất nghịch, nhưng rất được yêu quý, cái miệng nhỏ nhắn nói như rót mật vào lòng người vậy!

- Ủ, Tiểu Diệp Tử, chuyện trước kia cũng đừng có suy nghĩ nhiều, nghe lời chú, ở đây cưới một người vợ là được mà!

Lão trưởng thôn đức cao vọng trọng cũng nói như thế, có Diệp Đông Bình ở trong thôn, mọi công việc về điện đều là nhờ ông ấy, lần này Diệp Đông Bình đi, nói không chừng còn phải đào tạo một thợ điện mới.

- Chị Bé, chú Lý, cảm ơn, cảm ơn mọi người, mấy năm nay hai cha con chúng tôi gây cho mọi người thêm không ít phiền toái, Lý Trang của chúng ta, vĩnh viễn là nhà của Diệp Đông Bình tôi...

Nghe được các vị hàng xóm nói vậy, mắt Diệp Đông Bình cũng hơi ướt, mười mấy năm sớm chiều chung sống. Giúp đỡ lẫn nhau, bọn họ tuy rằng không phải người thân, nhưng còn hơn cả những người thân.

- Anh Diệp, cũng không còn sớm, giữa trưa máy kéo còn phải trở về làm việc, chúng ta có phải đem đồ xếp lên trước hay không?

Máy kéo là do Phong Huống tìm được, nếu theo như vai vế, hấn và Diệp Đông Bình là ngang hàng, nhưng Liêu Hạo Đức bảo Diệp

Thiên gọi hắn là anh, Phong Huống đành gọi Diệp Đông Bình một tiếng chú.

- Được rồi, Tiểu Thiên, con lên trước, xếp đồ cẩn thận!

Diệp Đông Bình cúi đầu, dùng tay áo lau nước mắt, đẩy Diệp Thiên lên máy kéo.

Nhưng Diệp Đông Bình cũng chưa động tay vào, thì những người trong thôn đã vây quanh, thuận thực xếp đồ lên giúp.

- Diệp Thiên, cậu phải thường xuyên trở về nhé!

Đôn Béo dùng bàn tay mới vừa sờ qua bùn đất lau nước mắt, đứng ở dưới máy kéo ra sức vẫy Diệp Thiên.

Diệp Thiên ở trên máy kéo tìm kiếm một hồi, lấy ra một nắm táo dại hái trên núi từ hôm qua, đưa xuống, nói:

- Đôn Béo, khóc gì chứ, sang năm không phải cậu cũng phải đi lên huyện học sao? Đến lúc đó chúng ta không phải lại cùng ở một chỗ sao...

Diệp Thiên cái mũi cũng có chút cay cay, nhưng nó cố nén, sư phụ từng nói qua: là con trai đổ máu, chảy mồ hôi không đổ lệ. Mình không thể giống như mấy đứa con gái động một chút lại sụt sịt được.

- Diệp Thiên, nhớ giữ lời đó?

Đôn Béo lau nước mắt.

- Nói linh tinh, tớ đã bao giờ nói không giữ lời chưa?

- Được, sang năm tớ nhất định thi lên trường huyện!

Đôn Béo ra sức múa may nắm tay nhỏ, nó cũng không biết, thì ra chính vì quyết định này, nó đã trở thành đứa trẻ duy nhất trong số những đứa trẻ cùng thôn thoát khỏi cuộc sống nông thôn, tiến ra thế giới kiến thức rộng lớn bên ngoài.

- Được rồi, tạm biệt Đôn béo, tạm biệt các co các bác!

Mọi người trong thôn cùng nhìn theo bóng cha con Diệp Thiên, cùng tiếng máy kéo “xình xịch” và làn khói đen chạy về phía huyện.

Máy kéo đi trên đường đất, có thể biết cái loại xe này xóc nảy đến thế nào, dọc theo đường đi cảm xúc của Diệp Thiên đều không cao lắm, con đường xi-măng chạy thẳng, sau khi vào thị trấn, tâm tình Diệp Thiên mới tốt hơn.

- Cha, mau nhìn, đó là rạp chiếu phim, đang chiếu “ Thiếu Lâm Tự” đó!

Nhìn thấy tấm áp phích trước rạp chiếu phim, Diệp Thiên kích động, tuy rằng bộ phim “Thiếu Lâm tự” này nó đã xem nhiều lần, nhưng đối với một đứa trẻ con thì xem mãi không chán.

Máy kéo chạy nhanh qua rạp chiếu phim, sự chú ý của Diệp Thiên lập tức lại bị đổi vị trí, cái ô tô kia tên là gì nhỉ? Hơn nữa, trong huyện thành vì sao không có xiếc khí?

- Cha, chỗ thầy Vu đến có lớn như ở đây không ạ?

Trong lòng Diệp Thiên có suy nghĩ, nếu Vu Thanh Nhã không đi, như vậy hai người bọn họ có thể tiếp tục làm bạn cùng lớp ở đây!

Nhìn thấy phong cảnh ở thị trấn, Diệp Thiên một cục cung không được ra ngoài bao giờ, không ngừng ngạc nhiên đặt câu hỏi, kỳ thật nó cũng không còn chờ cha và Phong Huống trả lời, mà luôn bộc lộ hưng phấn trong lòng.

Tuy rằng nơi này chỉ là thị trấn nhỏ, nhỏ đến mức cả nước có thể có hơn mấy trăm ngàn cái thị trấn lớn hơn nó, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, nơi này cũng là thành thị náo nhiệt nhất, phồn hoa nhất mà nó từng thấy.

- Cha, y phục trên người bọn họ thật đẹp...

So sánh với những bộ quần áo màu bùn đất của những người nông thôn, trang phục của người trong thị trấn đẹp hơn rất nhiều, mấy cô gái mới từ Nam Phương tới váy áo trên người đều là sợi tổng hợp rất bắt mắt, Diệp Thiên nhìn không biết chán.

Thử nghiệm mới lạ khiến Diệp Thiên quên hết nỗi buồn khi chia tay lão đạo sĩ và các bạn cùng lớp, ngay cả tâm trạng Diệp Đông Bình cũng tốt lên, chỉ có những người sinh ra ở thị trấn nhỏ này, thật sự là không thấy gì hay.

- Diệp Thiên, đừng hét nữa, buổi tối anh Phong dẫn đi xem phim...

Diệp Đông Bình không phản đối chuyện con trai hò hét, nhưng Phong Huống lại cảm giác có chút khó chịu, vốn thuê cái máy kéo lên thị trấn đã thu hút chú ý, hơn nữa tiếng Diệp Thiên không hề nhỏ, không phải định nói cho người thị trấn này bọn họ là nhà quê lên

tình hay sao?

Tuy rằng ở trong thị trấn vẫn chưa tới một tháng, nhưng Phong Huống đã hiểu nhịp sống của người thành phố, và áp đặt vào mình.

Thuốc lá mà Phong Huống hút, cũng vì vậy mà đổi thành loại thuốc lá mang đầu lọc, trên đầu lại còn dùng keo xịt tóc bôi cho bóng, bóng loáng ngay cả ruồi bọ đậu vào đều đứng không vững, nhưng đoạn đường này bụi khí mù mịt, trên đầu như là gắn một tầng bụi.

- Được, anh Phong, nói chuyện phải giữ lời nhé!

Nghe được Phong Huống nói vậy, Diệp Thiên yên tĩnh trở lại, điều này cũng làm cho Phong Huống thở phào, tuy rằng Diệp Thiên hò hét hấp dẫn ánh mắt của nhiều cô gái trẻ tuổi, nhưng đây chính là ánh mắt khinh bỉ.

Máy kéo đi xuyên qua cả thị trấn, dừng lại ở một góc phía tây bắc, Phong Huống nhảy xuống, xoa nhẹ hai chân có chút run lên, nói:

- Chú Diệp, tới rồi, đây là công ty của chúng ta!

Nói đúng ra, tuy rằng Liêu Hạo Đức nói với Phong Huống về công ty và cửa hàng rất nhiều, nhưng Phong Huống vẫn không hiểu công ty là gì, nhưng cái này cũng không gây trở ngại hấn nhớ kỹ danh từ này.

- Đây... Đây không phải là nơi thu phế liệu chứ?

Đứng ở trên máy kéo, thấy cảnh tượng trước mặt, Diệp Thiên giật mình há to miệng.

Xuất hiện trước mặt Diệp Thiên, là một căn nhà, bên ngoài nhà là một bức tường vây khá cao, khiến cho bên trong đã hình thành một cái sân khá lớn.

Đứng ở trên máy kéo vừa vặn có thể nhìn rõ, trong sân chất đầy các loại phế phẩm sắt, nhựa ... tất cả đều là đồ bỏ đi.

Hơn nữa, trước cửa nhà chính là đường quốc lộ, phạm vi hai ba trăm thước hai bên, tất cả đều là đất hoang, ngay cả một căn nhà nhỏ cũng không thấy, còn không bằng ở trong Từ Đường ở thôn cũ.

- Đúng vậy, Phong Huống, thế này rốt cuộc là thế nào?

Không riêng gì Diệp Thiên thấy choáng váng, Diệp Đông Bình hiểu nhiều biết rộng cũng trợn mắt há hốc mồm, không phải nói mô

tiệm đồ cổ sao? Sao lại trở thành một trạm thu mua phế liệu thế này?

Phong Huống nghe vậy cười khở một tiếng, nhưng chuyện này cũng không phải một câu hai câu nói là có thể nói rõ ràng, đưa cho người lái máy kéo một điều thuốc, Phong Huống quay đầu lại nói:

- Chú Diệp, xuống xe rồi nói sau, máy kéo còn phải đi về làm việc nữa...

- Ừ, được, xuống xe...

Nếu đến đây, cũng không tiếp tục nói gì thêm, tuy rằng trong lòng còn chênh lệch lớn, Diệp Đông Bình vẫn đi xuống, chuyển hành lý.

Hành lý đem theo có cả hai bức tranh chữ của lão đạo sĩ trong hai cái rương. Sau khi đem vào trong sân, chờ cho máy kéo đi rồi, Diệp Đông Bình nhìn về phía Phong Huống, nói:

- Tiểu Phong, bây giờ có thể nói được chưa? Liêu tiên sinh nói mở cửa hàng đồ cổ, không phải là lập trạm thu mua phế phẩm chứ!

Diệp Đông Bình từ nhỏ đã sống ở kinh thành, tuy rằng xuất thân chi là gia đình công nhân, nhưng không ít lần đi qua tám biển “ Vinh Bảo Trai”, nhưng ông chưa thấy qua một cửa hàng đồ cổ nào, nhìn từ trước sau đều không thấy giống cửa hàng thế này.

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, trên mặt Phong Huống cũng lộ ra vẻ mặt tủi thân, cười khở nói:

- Chú Diệp, chuyện này không thể trách cháu, khi cháu xin giấy phép kinh doanh, những người đó căn bản không biết cái gì gọi là tiệm đồ cổ, ngay cả từ công ty cũng không thành lập được!

Phong Huống giải thích xong, Diệp Đông Bình xem như hiểu rõ, thấy ngành bọn họ muốn kinh doanh, chưa hề có tiền lệ tại thị trấn này, người ta không thể cấp giấy phép kinh doanh được.

Một tháng trước, Phong Huống tới thị trấn, vốn là xin mở cửa hàng đồ cổ, thực đáng tiếc, tính chất của danh từ “ cửa hàng đồ cổ” thật khó định nghĩa, chuyện này không dễ làm.

Phong Huống đành chịu, sau đó lại theo cách của Liêu Hạo Đức, muốn đăng ký công ty, vẫn không được, tư nhân không được cấp phép thành lập công ty, nhất định phải là chế độ sở hữu tập thể mới được.

Những điều này làm Phong Huống khó xử, sau mấy ngày vất vả trong các ban ngành liên quan, phát hiện ra tư nhân muốn buôn bán, căn bản là không được, bởi vì bây giờ còn là thời kỳ bao vây kinh tế, tất cả mọi thứ đều thuộc sở hữu của quốc gia.

Nhưng Phong Huống cũng rất thông minh, cân nhắc vài ngày, thật đúng là hắn tìm ra lỗ hổng, nhận thầu một trạm thu mua phế phẩm ở thị trấn.

Theo suy nghĩ của Phong Huống, nếu không thể mở cửa hàng đồ cổ, vậy cũng cần tìm việc gì mà làm ở thị trấn, nếu không, ba vạn đồng mà ông ngoại đồng ý cho, chẳng phải là sẽ phải trả lại hay sao?

- Cháu... đây không phải là làm liều sao?

Nghe Phong Huống giải thích như vậy, Diệp Đông Bình cũng đỡ khóc đỡ cười, thế này thật không ra sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 27

Món Lãi Kéch Sù! (Thượng)

Nhìn thấy nơi ở rách nát này, trong lòng Diệp Đông Bình có chút hối hận, sớm biết rằng hoàn cảnh trên thị trấn là như vậy, còn không bằng mang Diệp Thiên quay về Bắc Kinh, nói như thế nào, nơi đó cha ông vẫn để cho ông có một căn nhà tử tế!

Hơn nữa, một thời gian trước Diệp Đông Bình cũng đã viết thư cho bạn cũ, các thanh niên trí thức đi công tác và lưu lại các nơi, cũng có thể trở về Bắc Kinh làm hộ khẩu, nhưng quốc gia không thể giúp phân phối công tác.

Về chuyện này Diệp Đông Bình cũng không lo lắng, nói như thế nào thì đã học mấy mớ chuyên nghiệp ở Thanh Hoa đã nhiều năm, cho dù nhiều năm như vậy không sử dụng nghiệp vụ tương quan, nhưng đến xường nhỏ làm kỹ thuật viên chắc chắn không vấn đề.

Hơn nữa, mấy năm nay khổ cũng không phải vô ích, Diệp Đông Bình sớm đã không còn là sinh viên nhu nhược năm đó, dựa vào kinh nghiệm sống, quay về Bắc Kinh làm người đập xích lô, vậy cũng nuôi được Diệp Thiên.

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Đông Bình không được tốt, Phong Huống vội vàng tiến đến, nhìn chung quanh một cái, giảm thấp giọng nói:

- Chú Diệp, chú đừng nhìn đây là trạm thu mua phế phẩm, tiền cũng kiếm được không ít, hơn nữa... cũng có thể buôn bán đồ cổ...
- Tiểu tử ngươi lên lút như vậy để làm chi? Nơi tồi tàn thế này, kêu gào cũng không ai đến...

Diệp Đông Bình chịu không nổi cái kiêu lý nhí của Phong Huống, thoái thác đây hẳn, có chút không tin hỏi:

- Thu phế phẩm cũng có thể kiếm tiền? Còn có thể làm buôn bán đồ cổ. Cháu coi chú là trẻ con à?

Trong ấn tượng của Diệp Đông Bình, mấy cửa hàng đồ cổ ở Bắc Kinh kia, tất cả đều là lát gạch hoa ngói đỏ, kiến trúc có kính, khi vào chỉ thấy êm dịu, môi trường tao nhã, đâu giống nơi tầm thường này?

- Chú Diệp, chú còn không tin, cháu đã làm được nửa tháng, chú biết đã kiếm được bao nhiêu tiền không?

Thấy Diệp Đông Bình không tin, giọng Phong Huống cũng lớn lên, kích động lấy từ bên hông ra cái chìa khóa, mở cửa chính trạm thu mua, đưa hai cha con Diệp Đông Bình vào, lấy ra sổ sách, nói:

- Chú Diệp, chú tự xem đi, Phong Huống cháu cũng không phải là người chỉ nói mạnh miệng!

- Cái này ghi cái gì mà loạn hết vậy?

Diệp Đông Bình mở sổ xem, nhất thời cảm thấy đau đầu.

Trong cuốn vở học sinh được dùng để ghi chép, đầy con số và chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

- Đồng thau: 148kg, giấy vụn 55kg, sắt 342 kg...

Diệp Đông Bình thấy những con số này càng khó hiểu, kéo Phong Huống đến bên người, chỉ vào sổ, hỏi:

- Phong, đây là đồng thau à? Thế cái này là cái quái gì? “Tây” à? Còn có cái này... phế liệu, là nhựa à?

Phong Huống gãi gãi đầu, gật đầu nói:

- Đúng vậy ạ, chính là đồng thau, ồ, cái kia là nhựa, còn cái “tây” kia, chú Diệp, chú không biết?

- Nói nhảm, viết thế này à? Ai mà đọc được?

Diệp Đông Bình quả thực không biết nói gì.

- Trình độ thế này còn muốn kiếm tiền? Ngay cả kiếm được bao nhiêu cũng không biết, không làm mất hết vốn ban đầu đã không tội rồi.

Phong Huống có chút tủi thân lấy ra một cái ấm trong góc phòng, đưa cho Diệp Đông Bình nói:

- Chú Diệp, chính là cái này, bọn họ đều gọi là “Tây” ...

Nhận lấy thứ Phong Huống đưa, Diệp Đông Bình vừa nhìn, thấy là một cái ấm bằng thiếc, không khôì dờ khóc dờ cười, nói:

- Đây... đây là ấm thiếc, chứ không phải đồng tây gì đó.

- Gọi “ tây” không phải cũng được sao, kệ nó, chú Diệp, chú xem xem, trong nửa tháng, buôn bán lời lãi hơn hai trăm tám mươi đồng đấy!

Phong Huống cũng không hứng thú đi tìm hiểu cái “ tây” ấy là gì, sau khi Diệp Đông Bình nói xong, hấn dùng ngón tay chỉ vào con số phía dưới cùng, ý bảo Diệp Đông Bình nhìn.

- Giấy vụn 3 xu 1kg, bán được 4 xu rưỡi, đồng thau giá xxx bán đi xxx tiền, sắt...

Diệp Đông Bình vốn không để ý kỹ, nhưng nhìn thấy những con số nhỏ này, sắc mặt dần dần lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhìn một lát, mới gấp sổ lại, nhìn về phía Phong Huống, hỏi:

- Phong, những giá cả đó, cháu không tính sai chứ? Giá mua vào bán đi chênh nhiều như vậy?

Không thể trách Diệp Đông Bình kinh ngạc, bất kể như thế nào ông cũng không thể tưởng được, nhưng thứ không đáng tiền này, lại có thể có lợi nhuận lớn như vậy?

Những thứ không nói đâu xa, kia 1kg nhựa cũng đã được chút tiền, giá bán qua tay, cao hơn giá thu mua một nửa, như vậy... Đây quả thực chính là món lãi kếch sù.

- Chú Diệp, chú... đây là ý gì?

Phong Huống không hiểu ý của Diệp Đông Bình, hấn còn tưởng rằng Diệp Đông Bình đang không tin lời hấn nói, vội mở miệng nói:

- Cháu dám lừa chú sao, chú chính là cái gì nhi... đại cô đồng mà, nếu cháu dối gạt chú, ông ngoại cháu không đánh chết cháu sao?

Phong Huống là một người có thể chịu được cực khổ, tuy rằng trình độ văn hóa của hấn không cao, nhưng cũng hiểu rõ rằng, người đã quen sống ở nông thôn muốn có chỗ đứng ở trong thành thị, nhất định phải ném những khổ sở mà người thành thị không muốn ném trải.

Cho nên hơn nửa tháng này, Phong Huống phphải kéo cái xe đẩy tay, dậy sớm, đi hết nhà này đến nhà kia, có lẽ đã chạy một vòng

cả thị trấn, hiện tại những thứ còn lại trong sân và trong phòng đó, đều là những thứ còn lại mà hần mua được.

- Đây là thật sao?

Nghe Phong Huống nói vậy, Diệp Đông Bình thoáng trầm tư, sắc mặt mang vẻ kinh ngạc vẫn không thay đổi.

Phải biết rằng, năm trước, thu nhập bình quân của những công nhân kia, mới hơn 900 đồng, nói cách khác, đại đa số người ở đây, một tháng chỉ kiếm được mấy chục đồng tiền lương.

Cho dù là Bắc Kinh, năm trước, bình quân thu nhập cũng chỉ là hơn 2000 đồng, một tháng còn không dám tiêu đến 200 đồng, còn như ở Hà Bắc, Hà Nam, năm ngoái bình quân thu nhập còn không đến 700 đồng, nhiều lắm là 500-600 đồng.

Ngay cả bạn của Diệp Đông Bình dạy ở trường cao đẳng, một tháng tính tất cả, cũng chỉ được khoảng 150-160 đồng tiền lương, mà nghe nói, chủ nhiệm khoa của bọn họ cũng chỉ được khoảng 180 đồng tiền lương.

Diệp Đông Bình không thể tưởng tượng được, việc thu mua phế liệu mà người bình thường khinh thường, nửa tháng cũng kiếm được nhiều hơn lương tháng của người giảng dạy ở trường cao đẳng, đại học, Sự tương phản quá lớn này, khiến Diệp Đông Bình nhất thời chưa thể tiếp nhận.

- Chú Diệp, đây là một ngàn đồng chú đưa cháu khi mới bắt đầu, hơn hai trăm này là chúng ta kiếm được, ông ngoại nói tiền đều cho chú quản, vậy cháu giao cho chú đây...

Thấy Diệp Đông Bình không nói lời nào, Phong Huống lấy ra một túi xách trong góc tường, móc ra một cái túi nhựa, bên trong đặt mấy chồng tiền cặng phồng cả túi, còn có nhiều tiền lẻ: một xu, hai xu và năm xu.

Hai tay cầm vào đồng tiền thật này, Diệp Đông Bình mới có phản ứng lại, lập tức cũng bắt chắp căn phòng đầy tro bụi, đi đến mép bàn mở sổ ra, tính toán lại.

- Đây là cái gì? Máy số này là bao nhiêu?

Vừa hỏi Phong Huống, Diệp Đông Bình vừa cộng lại sổ sách.

Tuy rằng không phải tốt nghiệp ngành tài vụ và kế toán, nhưng tính xuất nhập đơn giản thế này, đối Diệp Đông Bình mà nói không

có gì khó khăn, cuốn sổ bị Phong Huống ghi chẳng chịt khó hiểu, ở trong tay Diệp Đông Bình, rất nhanh liền trở nên rõ ràng.

Kiểm kê tất cả các khoản đầu đầy, Diệp Đông Bình mở miệng hỏi:

- Phong, trạm thu mua này một tháng mất bao nhiêu tiền thuê?

- Mỗi tháng cần giao cho bọn họ sáu mươi đồng...

Dường như sợ Diệp Đông Bình thấy nhiều, Phong Huống nói tiếp:

- Sáu mươi đồng này đã bao gồm chi phí điện nước đấy ạ!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯƠNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 28

Món Lãi Kéch Sù. (Hạ)

Món lãi kéch sù, đây quả thực chính là món lãi kéch sù!

Nghe thấy Phong Huống nói vậy, Diệp Đông Bình hít sâu, ông không nghĩ trạm thu mua phế phẩm mà ban đầu ông không coi ra gì, lại là một cái chậu đầy châu báu.

- Ha ha, chú Diệp, chú đồng ý chúng ta tiếp tục làm chứ!

Khi Diệp Đông Bình không nói gì, trong lòng Phong Huống thấy không yên, hấn sợ Diệp Đông Bình không muốn ở lại, hiện tại thấy vậy coi như yên lòng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

- Thật tốt quá, sau này chú ở nhà coi nhà và tính toán, cháu đi ra ngoài thu mua đồ vật này nọ, các khoản đó quá khó khăn với cháu...

Đối với Phong Huống mà nói, mệt một chút, khổ một chút cũng không lo, nhưng làm sổ sách thế này, khiến hấn đau đầu nhiều, mỗi ngày trở về đều phải tính sổ đến nửa đêm, chữ thì như gà bới, có đôi khi chính hấn xem cũng không hiểu.

- Phong, đừng nhìn việc buôn bán này nhỏ, sau làm lớn, có thể kiếm rất nhiều đấy...

Diệp Đông Bình cảm thán một tiếng, trải qua qua nhiều năm bôn ba như vậy, ông không còn có khí phách thanh niên như ngày xưa, tuy rằng nghề này không được coi trọng, nhưng có thể kiếm được nhiều.

Hơn nữa giờ chỉ có Phong Huống lo mua bán, nếu sau này có thể tuyển nhiều người thu mua đồ cho mình, đem đồ bán cho trạm thu mua, tiền kiếm được sẽ tăng gấp bội.

Nghĩ đến đây, Diệp Đông Bình mở miệng hỏi:

- Phong, trong thị trấn, người thu mua phế liệu nhiều hay không?

- Không nhiều lắm, nhưng cũng không ít, người thị trấn giàu có, những người thu mua đều là người bên ngoài đến, chú Diệp, chú hỏi cái này làm gì chứ?

Phong Huống nhìn Diệp Đông Bình có chút kỳ quái, thật ra hẳn thu mua phế liệu mà không phải người thu mua phế liệu, từ trong lòng mà nói, Phong Huống còn có chút khinh thường những người này.

- Anh Phong, anh thực ngốc, ba của em hỏi anh, là muốn anh bảo những người đó, đem đồ thu mua được đến cho chúng ta, như vậy anh cũng không cần chạy ra ngoài mua hàng ngày...

Diệp Đông Bình còn chưa nói, Diệp Thiên liền nở nụ cười, vừa rồi nhìn sắc mặt cha, Diệp Thiên biết, cha cũng đã thích nơi này.

- Há? Sao anh không nghĩ đến điểm này?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Phong Huống vỗ đùi, kích động đến mức thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Phong Huống làm đã hơn một tháng, sớm đã nắm vững cách thức vận hành trạm thu mua rồi, hẳn biết, những người thu mua cũng bán phế phẩm, nhưng giá cả khác với giá mà hắn đi mua tận nơi.

Nói một cách khác, Phong Huống tự đi mua bán nhựa thì mỗi kg cũng lãi 5 xu, nhưng là thu mua từ những người kia chỉ có thể kiếm được 3-4 xu, đây cũng là có lợi.

Cho nên chỉ cần Phong Huống ra giá thu mua cao hơn một chút, cho dù so với trạm thu mua quốc doanh cao hơn 1 xu, nói vậy những người thu nhặt phế liệu cũng sẽ chạy đến như vịt, mình vừa chuyển tay, là đã được hưởng chênh lệch giá.

- Diệp Thiên nói không sai, tuy rằng thu mua đồ của bọn họ giá cả cao hơn một chút, nhưng bọn họ có nhiều người, nhiều phế phẩm, ha ha, cháu đi tìm bọn họ ngay...

Đối với buôn bán, Phong Huống quả thật rất nhạy cảm, bị Diệp Thiên nói thẳng như vậy, lập tức liền hiểu rõ, cũng không để ý hai cha con Diệp Thiên, cực kỳ hứng thú muốn đi ra ngoài.

- Phong, sao cháu nóng vội thế? Đợi đã, hai chúng ta sẽ ngủ chỗ nào?

Không đợi Phong Huống đi ra khỏi cửa, Diệp Đông Bình nhanh chóng kéo lại:

- Hơn nữa, chuyện Tiểu Thiên đến trường là như thế nào đây? Cũng sắp khai giảng rồi nha...

Trạm thu mua phế phẩm là để kiếm tiền, nhưng mục đích Diệp Đông Bình đến thị trấn, lại là muốn cho con trai được giáo dục tốt hơn, ở trong lòng ông, chuyện Diệp Thiên đến trường luôn xếp hạng nhất.

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Phong Huống ngược ngừng gãi gãi đầu, đưa tay xắn quần lên, nói:

- Chú Diệp, cháu tính thế này, khụ, hai người sẽ ở đằng sau, phía sau gian chính còn có một cái phòng, vốn là cháu ở, sau này cháu sẽ ngủ bên ngoài...

Căn nhà được dùng làm trạm thu mua phế phẩm tuy rằng từ bên ngoài nhìn thấy rất cũ nát, nhưng do trước kia là trạm thu mua quốc doanh, các tiện nghi điện nước bên trong vẫn rất hoàn thiện.

Vào cửa rồi, ngoài gian chính diện tích không nhỏ, còn có một cái phòng hơn hai mươi mét vuông gian trong, bên trong bày hai cái giường và cái bàn vuông, thế nhưng lúc này đang chất đầy đồ đạc.

Phong Huống đem đồ vào phòng, mở miệng nói:

- Chú Diệp, chuyện Diệp Thiên đến trường đều sắp xếp xong xuôi, vẫn còn chừng mười ngày đúng không? Đến tuần sau chúng ta dẫn nó cùng đi, rồi nộp tiền học phí và mua sách vở là được...

Khi Vu Hạo Nhiên giúp Diệp Thiên liên hệ trường học, vừa đúng lúc Phong Huống chạy vạy chuyện cửa hàng, cũng nhân tiện giao mọi việc cho hắn làm.

- Vậy là tốt rồi, chuyện này cũng không thể chậm trễ...

Diệp Đông Bình gật gật đầu, nhìn thấy Phong Huống định giúp mình thu dọn lại phòng, vội vàng nói:

- Được rồi, Phong à, cháu đi làm việc đi, nơi này chú thu dọn được ...

- Vâng, cháu phải đi đây...

Phong Huống đồng ý, chân phải vừa bước ra cửa, bỗng nhiên lại rụt trở về, có chút ngưng ngừng nhìn Diệp Đông Bình, nói:

- Chú Diệp, chú... có thể cho cháu ít tiền không? Cháu muốn mời mấy người thu mua phế liệu uống rượu!

Tụ tập những người thu mua phế liệu lại một lượt, sẽ sinh ra năng lượng thế nào, Phong Huống sớm đã tính toán rõ ràng trong lòng, nếu là có việc cầu người giúp, hẳn lại muốn lo liệu cho chắc chắn, chuyện uống rượu đương nhiên có thể là cách đẩy nhanh tình hình nhất.

- Được, tiền này không thể tiết kiệm, Phong à, cháu mua thêm mấy bình rượu, nói với những người thu mua phế liệu này, đem đồ bán cho chúng ta nơi này, chắc chắn sẽ không bạc đãi bọn họ...

Diệp Đông Bình làm người cũng rất có khí phách, lập tức lấy cái túi đưa cho Phong Huống hơn hai trăm đồng, lại nhắc:

- Cụ thể giá mua phế phẩm thế nào chú chưa biết, Phong này, cháu đừng nói giá thu mua là bao nhiêu vội, trở về chúng ta thương lượng rồi sẽ quyết định...

Diệp Đông Bình còn tính toán hơn so với Phong Huống, trạm thu mua hiện tại quan trọng không phải là kiếm tiền, mà là chiếm thị trường trước, chỉ cần có thể lung lạc những người thu mua phế liệu này, bọn họ hoàn toàn có thể lũng đoạn nghiệp vụ thu mua phế phẩm ở thị trấn này.

Phong Huống nhận tiền, lớn tiếng nói:

- Chú Diệp, chú cứ chờ đây!

- Tiểu tử thối này, tính khí thật đúng là nóng vội...

Nhìn thấy Phong Huống ra đến sân đẩy xe đạp đi, rồi biến mất ở trước mắt, Diệp Đông Bình vui vẻ lên.

Tuy rằng chỗ nào cũng tràn đầy phế phẩm, mùi cũng không phải dễ ngửi, nhưng tâm tình Diệp Đông Bình lại rất khoan khoái, ông có thể cảm giác được, nếu kinh doanh trạm thu mua này tốt, cuộc sống của ông và Diệp Thiên cũng sẽ có biến hóa rất lớn.

Buôn bán thì sao nào? Nghĩ thông rồi, Diệp Đông Bình căn bản là không để ý, dựa theo tình hình xã hội phát triển trước mắt, nói không chừng vài năm nữa, làm giảng dạy còn không bằng bán trứng luộc, nước trà đầu!

Thấy tâm trạng của cha tốt, Diệp Thiên cười nói:

- Cha, mũi anh Phong không quá to, thẳng, loại người này là loại người tinh thông tính toán, giỏi về quản lý tài sản, rất thích hợp làm buôn bán!

Nhưng Diệp Thiên còn có một câu chưa nói, đó là cánh mũi Phong Huống rộng, loại người có tướng mạo này thông thường đều là tính cách bùng nổ, mà quẻ trong đầu Diệp Thiên cũng biểu hiện là như thế.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 29

Văn Chính Minh

Diệp Thiên, không phải cha đã nói với con rồi hay sao? Sau khi xem tướng cho cha thì ít xem cho người ta thôi, thế này... Chung quy lại đều không phải điều tốt...

Nghe thấy lời của con, Diệp Đông Bình thở dài, tiểu tử này gần đây dường như người nghiện, động một chút lại xem tướng mạo cho người ta, gần như người khắp thôn Lý Trang đều bị nó xem qua 1 lần.

Có điều trong thị trấn không như nông thôn, mọi người có trình độ giáo dục cao hơn nếu so với nông thôn, Diệp Thiên còn như vậy, nói không chừng sẽ gặp phiền toái.

Hơn nữa trong xã hội hiện đại, thầy tướng số vẫn không được coi trọng, Diệp Thiên nếu chìm đắm trong nghề này, cũng rất là bất lợi đối với sự phát triển của nó sau này.

Cho nên trước khi lên thị trấn, Diệp Đông Bình đã nhắc con 3 điều, sau này không được lộ ra chuyện nó biết về phong thủy, tướng thuật trước mặt người lạ, cũng không được dùng cái này để kiếm tiền, cho nên vừa nghe thấy Diệp Thiên lại nhìn tướng Phong Huống, trong lòng Diệp Đông Bình tự nhiên mất hứng.

Đối với kiểu giảng giải lí lẽ tôn giáo thế này, từ trước đến nay, Diệp Thiên nghe xong liền quên, lập tức mang bộ mặt rất nặng nề, nói:

- Cha, con hiểu, sau này đến trường, con không bao nói chuyện tướng số nữa.

- Tiểu tử này, đừng coi lời nói của cha như gió thoảng bên tai, tới trường học phải thành thật đó, tiếp tục để thầy cô giáo gọi người giám hộ đến, xem cha xử lý con như thế nào ...

Diệp Đông Bình nói xong cũng nở nụ cười, tính cách con trai mình thế nào, ông hiểu rõ hơn ai hết, dù sao đại họa không đến thì tiểu

họa không ngừng, bản thân Diệp Đông Bình trước đây cũng là đứa trẻ tinh nghịch, nên chuyện này cũng không để ý lắm.

Nhìn thấy con trai vỗ ngực bảo đảm, Diệp Đông Bình khoát tay, nói:

- Được rồi, sau này... nơi này chính là nhà chúng ta, đem đồ đạc vào rồi thu dọn một chút đi. Đúng rồi, vật phẩm kim loại có thể để ngoài sân, nhưng giấy vụn và sách vở đều phải đem vào bên trong nhà, tránh bị mưa ướt...

Diệp Đông Bình cũng không biết Phong Huồng phân loại đồ đạc như thế nào, trong phòng cái gì cũng có, từ cốc tráng men đến chậu nhựa rửa mặt, còn có bình nấu nước, những thứ linh tinh đầy một phòng, ở cửa còn chất đống mấy ồng nhỏ.

Chính mình ra tay thì đâu vào đấy, hai cha con bận rộn một lúc, đồ đạc lộn xộn đã được phân loại, phân biệt bỏ vào trong nhà hay ngoài sân.

Ước chừng bận việc đến 4-5 giờ, mới xem như quét sạch sẽ trong ngoài hai gian phòng, hai cha con lại bắt đầu lau giường trong buồng, đây chính là chỗ mà sau này bọn họ ngủ.

- Ô? Cha, cha đến xem, đây là cái gì ạ?

Khi Diệp Thiên bung bình nước trên giường ra, chợt phát hiện, ở cuối giường rất nhiều sách cũ nát không chịu nổi, bên trong có một cuộn gì đó khiến cho nó chú ý.

Cuộn này là bức tranh dài chừng ở 60 cm, ở giữa có một mảnh gỗ, hai đầu thanh gỗ đã bóng nhẫy, như là thường xuyên bị người ta thưởng thức vuốt ve, thật ra cũng giống giống bức tranh của lão đạo sĩ.

Nghe thấy con kêu la, Diệp Đông Bình đi tới, nhận bức tranh từ trong tay Diệp Thiên, có chút không xác định nói:

- Đây... hẳn là tấm tranh chữ?

Tuy rằng đi theo lão đạo sĩ bỏ tức kiến thức về đồ cổ vài ngày, nhưng thực hiện nhiên, hai cha con còn rất non tay.

Nếu là người trong nghề, liếc mắt một cái có thể nhận ra, đây tuyệt đối là bức họa, chứ không phải tranh chữ, nguyên nhân rất đơn giản, thông thường tranh chữ không nhỏ như vậy.

Diệp Thiên đoạt lấy bức tranh trong tay cha, nói:

- Mở ra nhìn không được sao?

- Ôi, con cẩn thận một chút, nói không chừng là đồ cổ đấy...

Thấy bộ dạng hấp tấp của con trai, Diệp Đông Bình cầm lại bức tranh, nghĩ một lúc, đi sang bên cạnh, đặt bức tranh trên giường.

Không biết có phải nguyên nhân là bảo quản không tốt hay không, ở trực bên cạnh bức tranh, có dấu vết côn trùng đục, Diệp Đông Bình nói đây buộc, cẩn thận bày bức tranh ra trên giường.

Trục cuốn tranh mở ra một nửa, Diệp Đông Bình liền ngây ngẩn cả người, hiển hiện ở trước mặt ông chính là một bức họa, màu vẽ có chút âm đạm, dùng tay sờ lên bức tranh, không phải do giấy chất, mà lại có một cảm giác mềm mại như lụa.

- Đây... là tranh lụa, hẳn là bức tranh cổ...

Diệp Đông Bình dựa vào kiến thức lão đạo sĩ dạy, nói ra, coi như là có chỗ dùng tri thức sách vở, tiếp theo khi ông mở ra phần cuối bức tranh này, động tác lại nhẹ nhàng hơn vài phần.

Lão đạo sĩ từng nói qua, bởi vì chất giấy vẽ tranh chữ khó giữ, cho nên khi các họa sĩ xưa vẽ tranh, thích vẽ tác phẩm trên các chất liệu như lụa, vải ... tác phẩm loại này cũng được gọi là tranh lụa.

Tranh chữ cổ càng khó giữ, cần chống phân huỷ, phòng ngừa côn trùng, lại cả thiên tai, tranh chữ cổ đại lưu truyền tới nay, cơ hồ là không còn đến một phần mười, cho nên chi cần là tranh lụa tranh chữ, đều rất quý.

Sau khi mở toàn bộ bức tranh, hình ảnh hiện rõ trước mắt, đây là một bức tranh núi non, cảnh trong bức tranh là một ngọn núi đá lởm chởm, ở chân núi có một cây Tùng xanh, khe nước chảy bên cây tùng, hai văn nhân lộ cái đầu đội khăn vuông, đang ngồi ngay ngắn dưới tàng cây đánh cờ.

Nét vẽ trong cả bức họa cứng cáp mà uyển chuyển, từ tổng thể thấy được vẻ trùng trùng điệp điệp của núi non, sâu hơn, lại thấy thanh nhã mộc mạc và hiền hòa, dù là Diệp Đông Bình và Diệp Thiên chỉ là hai con gà mờ về giám định tranh, cũng thấy thoải mái tinh thần.

- Đúng là bức tranh đánh cờ, Diệp Thiên, con xem xem mặt trên này viết cái gì?

Ở góc trên bên phải bức tranh, có mấy con dấu và mấy hàng chữ nhỏ, nhưng lại là viết chữ triện, mặc dù Diệp Đông Bình là sinh viên ưu tú năm đó, nhưng đối với chữ triện cũng dốt đặc cán mai, chỉ có thể cầu con trai giúp.

- Cha, chữ này viết chính là: tháng 2, xuân Giáp Dần, Gia Tĩnh, vẽ khi nhìn qua cửa sổ phía tây. Ấn phía trên là Văn Chính Minh, phía dưới này lời bạt viết chính là: Vị chủ nhân họ Vương người đời biết đến, trên con dấu có khắc hai chữ chính là “Nguyễn Mỹ”...

Những chữ triện này đương nhiên không làm khó được Diệp Thiên, sau một lát nhận mặt chữ, nó nhanh chóng viết những chữ này ra vở, đưa cho Diệp Đông Bình.

- Bức tranh này của Văn Chính Minh? Đây chính đồ quý đấy, Phong Huống thật không biết từ đâu mà có, không biết quý trọng gì cả...

Nhìn thoáng qua đồng sách vở, mắt Diệp Đông Bình sáng lên.

Văn Chính Minh học văn của Lý Ứng Trinh, học vẽ của Thẩm Chu, về thi văn, cùng Chúc Duẫn Minh, Đường Dần, Từ Chân Khanh xưng là “Ngô Trung tứ tài tử”, về tranh vẽ, cùng Thẩm Chu, Đường Dần, Cừ Anh hợp xưng “Ngô môn Tứ gia”, về lịch sử văn đàn, cũng là một nhân vật nổi danh.

Trước kia Diệp Đông Bình ở Bắc Kinh, đã từng chính tay đốt một tác phẩm của Văn Chính Minh do một giáo viên của trường Thanh Hoa sưu tầm, ông hoàn toàn hiểu được cảm giác của vị giáo viên già đó khi chứng kiến bức họa kia hóa thành tro, trên mặt thống khổ vô cùng.

Hồi tưởng lại những chuyện nông nổi khi còn trẻ, Diệp Đông Bình cũng rõ ràng hơn, giảng giải về lai lịch của Văn Chính Minh cho Diệp Thiên nghe một lần, cẩn thận cuộn bức tranh lên.

- Ôi, Phong Huống, cháu về thật đúng lúc, bức tranh này sao cháu có được?

Vừa mới cuộn xong bức tranh lại, bên ngoài sân liền vang lên tiếng phanh xe đạp, Diệp Đông Bình vội vàng đi ra ngoài đón, tiểu tử này thật đúng là không nói xuông, trạm thu mua phế phẩm này thật đúng là có thể mua được đồ cô!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Kiểm Lộ

Chú Diệp... chú nói bức tranh nào cơ?

Phong Huống rõ ràng là đã ra ngoài uống rượu, dựa xe đạp vào bên tường viện, từ trong chiếc giỏ sách phía trước lấy ra một cái túi nhựa, lung la lung lay rồi đi đến hướng bên cạnh cửa.

-Tên tiểu tử thối này, làm gì mà uống nhiều thế chứ?

Cách từ xa mà Diệp Đông Bình đã ngửi thấy mùi rượu toát ra từ người Phong Huống rồi, lại nhìn thấy cái mặt hấn đỏ lên trông như mông của con khi đít đỏ nữa, không khỏi lắc đầu, nói với Diệp Thiên:

-Lấy chậu nước cho anh Phong của con rửa mặt đi...

Do trạm thu mua này nằm ở thị trấn, hệ thống cung cấp nước sạch vẫn chưa được kéo về lắp đặt ở đây, nước được sử dụng vẫn lấy từ giếng khoan, nước giếng mát lạnh giữa ngày nắng nóng trong tháng tám, cho cảm giác mát lạnh.

-Ôi, chú Diệp, không uống không được đâu, đúng rồi, chú với Diệp Thiên vẫn chưa ăn cơm à? Cháu có mang về một ít, hai người ăn cơm trước đi, cứ kệ cháu...

Thân hình Phong Huống đứng hơi đung đưa ở đó, sừng sốt cảm hộp thức ăn vẫn còn ẩm đưa về phía mặt Diệp Đông Bình.

-Được rồi, rửa mặt đi, tinh táo chút rồi nói tiếp...

Diệp Đông Bình dờ khóc dờ cười cầm lấy cái túi nhựa mà Phong Huống đưa cho, lôi hấn đến bên chậu nước phía trước mặt.

Vục đầu vào trong chậu nước, nhịn thở một lúc, Phong Huống mới ngẩng đầu lên, tóc trước trán ướt sũng nước, miệng còn nấc lên

mùi rượu:

-A! thoái mái quá, tên Bang Quy Tôn này uống rượu được đấy, lần sau để bọn hắn tự đi uống rượu của mình...

Đầu năm nay, những người thu gom phế liệu từ nơi khác đến cũng đều chuyển nhà, mỗi nhà từ già đến trẻ đều phải ra ngoài thu gom. Phong Huống đến xem chỗ họ ở, có khá nhiều đồ tốt, nhà nào cũng chất đầy phế phẩm, đều tương đương với lần trước hắn bán nhiều như vậy....

Phong Huống tìm được mấy người không ra ngoài, nói chuyện với họ, cái giá mà họ đưa ra cao hơn một chút so với trạm thu mua, uống rượu hết nửa thời gian thì mấy nhà này cũng đồng ý bán đồ cho hắn.

Mặc dù lúc đó uống đã ngà ngà say rồi, nhưng Phong Huống trong lòng vẫn rất tỉnh táo, vẫn suy xét kĩ tình hình, dĩ nhiên chỉ cần thu mua được mấy đồ phế phẩm của mấy nhà này, thì ít nhất cũng kiếm được 500 tệ trở lên. Không để ý đến tử lượng của mình nên đã uống quá vài chén.

Những người thu mua phế liệu này phần lớn đều đến từ Hà Nam và An Huy, tử lượng của họ tốt hơn so với Phong Huống- người sinh ra và lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam này nhiều.

Phong Huống mua tổng cộng bảy chiếc bình rượu trắng cao cấp của nơi này sản xuất, chỉ có năm người uống, hắn mới chỉ uống chưa đến 2/3 chai đã không uống được nữa rồi, số còn lại đều do mấy người kia uống hết, người khác uống rượu xong còn vác trên lưng cái túi to đi thu gom phế liệu.

-Đã không biết uống còn không uống ít thôi, đến đây, lau mặt đi, rồi đi ngủ trước đi đã...

Trong mắt Diệp Đông Bình, Phong Huống thực sự chỉ là một đứa trẻ to xác mà thôi, hai mươi tuổi đầu rồi mà còn không lớn bằng Diệp Thiên mới có mười tuổi.

-Đừng! Chú Diệp, cháu không sao, rửa mặt là tỉnh ngay thôi...

Phong Huống cảm khăn bông lau qua mặt, có chút hưng phấn kéo Diệp Đông Bình lại, nói:

-Chú Diệp, năm nhà thu mua phế liệu ở Thành Tây này cháu đều đàm phán hết cả rồi, ngày mai đi Thành Đông, cũng tranh thủ đàm phán nốt với họ...

Tiền ăn với tiền rượu của bữa trưa, tổng cộng chưa đến hai mươi tệ.

Nhưng chờ đến ngày mai khi họ đưa đồ phế phẩm đến, phải tay cái là đã kiếm được năm trăm. Điều đó khiến cho lòng Phong Huống giống như Miêu Trảo. Nóng lòng muốn hôm nay có thể thu phục được hết tất cả những người thu mua phế liệu trong thị trấn này.

-Được rồi, việc này không cần phải gấp, cháu mà ra ngoài với bộ dạng này chú cũng không yên tâm, đi ngủ trước đi...

Nhìn thấy Phong Huống bước đi l xiêu dắt xe đạp. Diệp Đông Bình kéo hắn lại, mặc dù lượng ô tô trên đường trong đầu năm nay không nhiều, nhưng cũng không ngăn nổi việc đâm đầu về phía trước tìm cái chết.

Người uống nhiều rượu, thường biểu hiện thành hai loại, một là uống nhiều đến mức ngủ bất động, đến động đất cũng không tỉnh, loại thứ hai là nói năng lung tung, không ngớt mồm lúc nào.

Phong Huống chính là thuộc loại thứ hai, theo mệnh lệnh của Diệp Đông Bình, đi vào phòng lên giường nằm được năm phút, không chịu được lại chạy ra ngoài, hét lên:

- Chú Diệp, cháu không ngủ được!

-Tên tiểu tử, lại đây ngồi đi!

Diệp Đông Bình lác lác đầu, đặt đôi đũa vừa cầm lên đang định ăn cơm, cầm lấy bức tranh ở bên cạnh, nói:

-Không ngủ được thì nói xem vật này xuất hiện thế nào?

-Cái này...cái này là cái quái gì thế?

Phong Huống với tay định cầm lấy thì Diệp Đông Bình đã mở ra

-Đồ tự cháu thu về mà còn không biết là đồ gì à, rồi để vào chỗ những quyển sách kia...

Phong Huống sau khi nghĩ một lúc, vỗ đùi nói:

-Cháu nhớ ra rồi, chú Diệp, có phải trên bức tranh có một hòn núi, hai người ở phía dưới bức tranh.

Với lai lịch của bức tranh này, Diệp Thiên cũng rất tò mò, cướp lời nói:

-Đúng, anh trai hâm, chính là bức tranh đó đấy, anh làm thế nào mà có được vậy?

-Thu mua thôi, đúng rồi, chú Diệp, chú xem bức tranh đấy có phải là đồ cổ không?

Nhắc tới bức họa này, Phong Huống tỉnh rượu được mấy phần, vốn dĩ định mở tiệm đồ cổ, mặc dù do số mà biến thành trạm thu mua phế liệu, nhưng Phong Huống luôn chú ý đến những món đồ nhiều năm tuổi.

-Là đồ cổ, hơn nữa còn là triều Minh, cách năm nay bốn năm trăm năm liền, Phong à, cháu làm thế nào mà thu mua được vậy?

Nghe Phong Huống hỏi đi hỏi lại, nhưng không nói nguồn gốc của bức tranh này, Diệp Đông Bình gần mất kiên nhẫn.

-Ôi, thật là khiến cháu mông muội rồi, chốc nữa nhất định phải nói với ông.

Bộ dạng hung phấn của Phong Huống, khiến Diệp Đông Bình không nhìn được nữa liền gõ lên đầu hấn một cái.

-Sao không nói vào vấn đề chính đi chứ.

Giọng Phong Huống nhỏ tiếng xuống, bí mật nói:

-Chú Diệp, chú đoán xem, cháu làm sao có được?

-Tiểu Thiên, đi lấy thêm một chậu nước nữa ra đây, để cho nó tỉnh táo đi...

Diệp Đông Bình cuối cùng cũng tức tối, tên tiểu tử này còn trêu ngươi nữa...

Nhìn thấy Diệp Đông Bình cáu, Phong Huống vội vàng nói:

-Đừng, đừng, chú Diệp, cháu nói là được mà, bức tranh này là do một cụ bà bán cho cháu...

Chuyện này là do hôm kia, hôm đó Phong Huống kéo xe đẩy đi Tây thành thu mua phế phẩm, một đám có mấy bà đang ngồi ở nhà trệt chỗ đóng giày, nghe thấy giọng Phong Huống rao:

-Chai rượu cũ, sách cũ, nhựa ... bán đi.

Tất cả đều đứng dậy đi vào nhà lấy đồ phế phẩm ra.

Truyện kể rằng đầu năm nay người thu mua phế phẩm cũ “ có chấp dao găm mài cây kéo” mỗi ngày giống như là cái sàng, mỗi nhà đều lúi ra sạch gần như nhau, bà lão cầm ra, cũng chính là một số vật như sách cũ và những chậu nhựa rửa mặt cũ.

Phong Huống thanh toán tiền cho mấy món đồ đó, lúc chuẩn bị đi, bỗng nhiên nhìn thấy một bà cụ ngồi bên cạnh chỗ đóng giày, đặt cùng một vật vào sọt.

Lúc đó hắn còn nghĩ rằng đồ vật đó là giấy cơ, liền hỏi bà cụ xem có bán không. Ai biết được bà cụ nói đồ chơi trong đó là dùng để cắt giày.

Nhìn thấy hai đầu gỗ của cuộn tranh đều bị mài đến nhẵn bóng, cùng với khoảng thời gian trong đầu Phong Huống nhắc tới chuyện đồ cổ, lúc đó tiêu một tệ, còn chút đản đo khi mua cuộn tranh đã sòn rách.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Phá Sản

Sau khi trở lại trạm thu mua, Phong Huống cũng giả bộ mở bức tranh ra xem xét một cách cẩn thận.

Có điều ý chính của bức tranh cổ này là quan niệm về nghệ thuật. Sơn trong bức tranh này không giống sơn, thủy không giống thủy, người còn chiếm phần lớn trên bức tranh, không đẹp bằng bức tranh treo trong nhà dịp tết, khiến hẳn lúc đó không có cảm hứng, đem đề cùng với đồng sách cũ.

Đương nhiên, Phong Huống cũng không hoàn toàn mất niềm tin đối với vật đó. Buổi sáng lúc đón hai cha con Diệp Thiên, hẳn nói là đã thu mua được đồ cổ, chính là bức vẽ này.

Nghe Phong Huống nói xong, Diệp Thiên không có chút phản ứng nào, vì nó không có chút hiểu biết gì về đồ cổ cả, nhưng Diệp Đông Bình mắt choáng váng, như không tin vào mắt mình, lẩm bẩm nói:

-Như...như vậy cũng được sao?

Sau khi quyết định làm kinh doanh đồ cổ, Diệp Đông Bình viết thư cho một số bạn học vẫn giữ liên lạc, khảo sát kỹ một lượt thị trường đồ cổ ở từng nơi.

So sánh với thời kì đầu của thập kỉ tám mươi, cũng là bốn năm năm trước, thị trường nghệ thuật trong nước hiện nay, đang dần dần khôi phục, một số người có tầm nhìn, đang nhanh chóng tập trung vào những đồ cổ đã lỗi thời.

Cũng giống như ở Bắc Kinh có một cửa hàng của người họ Mã, trong mấy năm trước đã bắt đầu sưu tầm đồ cổ, lúc đó về căn bản là không có ai còn để ý đến những đồ dầy nữa. Giống như cái bàn gỗ tốt hoa cúc lê hồng, đến những thị trường đồ cũ, tất cả đều nằm tề một món, hơn nữa còn được khuyến mại vận chuyển đến tận nhà.

Vị Mã tiên sinh này tuy không nhiều tiền, nhưng mấy năm gần đây, thực sự là mua được không ít đồ tốt, Diệp Đông Bình sờ đi biết được chuyện này là do một bạn học của ông ở nhà đổi diện với vị Mã tiên sinh này.

Bất kể là hàng hóa gì, chỉ cần là đồ mà thị trường cần, giá cả tự nhiên theo đó mà tăng lên. Đồ cổ cũng như vậy, mấy năm trước chỉ là món đồ không có giá trị, bây giờ giá trị bản thân cũng tăng lên gấp trăm lần.

Hơn nữa cùng với cuộc sống con người ngày càng dần ổn định, thêm vào quy luật “ hưng thịnh đồ cổ, loạn thế vàng”, thị trường đồ cổ vài năm nay đã hưng thịnh trở lại, lại tưởng tượng việc kiểm tra buôn lậu mấy năm trước, cơ hồ là chuyện không thể nào.

- Chú Diệp, vậy chú nói xem giá của món đồ cổ này đáng bao nhiêu tiền?

Nhìn thấy Diệp Đông Bình trầm ngâm không nói gì, Phong Huống chịu không nổi nữa, hấn cũng nghe cậu mình nói đồ cổ rất đáng tiền, nhưng rốt cuộc đáng bao nhiêu tiền thì hấn không hề biết.

-Đáng bao nhiêu tiền ta nói cũng không chính xác được, có điều... ít nhất cũng trong khoảng này.

Sau khi nghe Phong Huống nói, Diệp Đông Bình chìa ba ngón tay ra.

Theo tin tức từ một bạn học ở Bắc Kinh, bây giờ bức tranh cổ từ thời Minh, có bức nổi tiếng, trên thị trường, ít nhất cũng có thể bán đi với giá ba nghìn tệ trở lên. Cũng có thể nói, đồ vật mà Phong Huống mua bằng một tệ này, có thể sẽ bán đi với giá gấp hơn ba nghìn lần.

-Ba mươi? Đây không phải bán lời gấp ba mươi lần sao? Đáng giá...

Nét mặt Phong Huống lộ rõ vẻ vui mừng, kinh doanh đồ cổ quả thật là kiếm được tiền, mua với giá một tệ, nhưng có thể bán đi với ba mươi tệ.

Diệp Đông Bình nghe thấy thế bừ môi nói:

-Tên tiểu tử này cũng có chút tiền đồ đấy, ba mươi tệ? Đến số lẻ cũng không đủ, ta nói với cháu, bức tranh này mang đến Bắc Kinh bán, ba mươi tệ muốn xem cũng không cho xem.

Sau khi Diệp Đông Bình tự mình hiểu rõ việc này, nói cho Phong Huống nghe, tên tiểu tử này đã hoàn toàn tỉnh rượu, không dám tin

nhìn lên cuộn tranh có chút mực nát trước mặt, nói lảm bấp:

- Chú ... chú Diệp, chú nói thật chứ? Chú nói... bức tranh hồng này đáng giá ba nghìn tệ á?

- Có gì lạ sao? Ta nói giỡn cháu à?

Nhìn bộ dạng há hốc mồm, mắt trợn ngược lên của Phong Huống, Diệp Đông Bình cười lên, đứa trẻ này mặc dù không biết nhiều chữ, nhưng vận may thật không tồi, lần này vừa ra tay đã trúng lớn.

Bỗng nhiên, Phong Huống vỗ đầu một cái, kêu một tiếng lạ rồi chạy mất.

-Phong, cháu làm gì thế?

Diệp Đông Bình lòi hấn lại.

-Không được, chú Diệp, mau bỏ tay cháu ra, cháu đi tìm bà cụ đó, nói không chừng trong nhà bà ấy còn có món đồ tốt nào đấy.

-Được rồi, được rồi, lấy đâu ra vẫn còn đồ tốt như vậy chứ, mua được một lần rẻ như vậy cháu vẫn chưa thấy đủ sao?

Diệp Đông Bình cười lòi Phong Huống, nói:

-Ta sẽ kể cho hai đứa nghe một câu chuyện xảy ra ở Bắc Kinh, người này còn xui xẻo hơn cả bà lão kia.

-Vẫn còn có người xui xẻo mất trắng ba nghìn tệ sao?

Nghe Diệp Đông Bình nói, Phong Huống ngay lập tức bị cuốn hút.

-Đương nhiên, người này còn mất trắng mấy trăm vạn cơ...

Việc này Diệp Đông Bình cũng là nghe bạn học nói, ở Bắc Kinh có nhà họ Bạch, tổ tiên là người sưu tầm ở Tứ Cừ thành, chuyên sưu thập gốm sứ, rất có tiếng tăm trong ngành.

Giai đoạn đầu thập niên tám mươi, ở Hồng Kong có một đạo diễn nổi tiếng tên là Lý Hàn Tường, khi quay phim ở Bắc Kinh, tìm được người quen từ trước nên đến thăm nhà họ Bạch, vừa đến đã vào thẳng vấn đề là muốn mua ít đồ gốm sứ.

Lúc đó chủ nhà họ Bạch nói rồi, những món đồ tốt vài năm trước đều bị đập vỡ rồi, bây giờ chỉ còn giữ lại một vài món đồ kém chất lượng, vẫn còn mấy chục chiếc, theo ý của chủ nhà, ông ta chỉ muốn bán một hai cái, còn lại muốn lưu giữ lại như vật kỉ niệm.

Có điều người này có một người con trai, lúc đó rất hâm mộ đạo diễn Lý Hàn Tường, do đó nghĩ trăm phương nghìn kế để xúi giục cha mình bán lại đồ đó cho đạo diễn, chủ họ Bạch lúc đó cuối cùng không cưỡng lại được lời khuyên của con trai mình, đem hơn bốn mươi món đồ gốm sứ cổ bán hết cho Lý Hàn Tường.

Sau khi nhận được tiền, người con trai lại khuyên cha mình đi mua tủ lạnh, TV, máy ghi âm “Tam đại kiện”, khi ấy hẳn nghĩ rất đáng, một vài món đồ gốm sứ sứ mẹ, lại có thể đổi được nhiều đồ tốt đến vậy.

Ai biết được đến năm 1983, Lý Hàn Tường gửi từ Hồng Kong cho con trai Bạch gia một tấm bưu thiếp và một quyển tạp chí, đưa con đó giờ từng trang tạp trí xem, phát hiện trong quyển tạp chí có một trang giới thiệu bộ sưu tập đồ cổ của Lý Hàn Tường, tiêu đề là “tiểu cổ cung” của đạo diễn nổi tiếng Lý Hàn Tường.

Con trai họ Bạch vừa nhìn thấy bức ảnh, có hơn hai mươi món đồ sưu tầm đều là những đồ của nhà mình, hơn nữa giá niêm yết ở phía dưới có niên đại ít là mấy chục vạn, nhiều thì con số lên tới trăm vạn Hồng Kong. Lúc đó hẳn mới vỡ mộng, mới hiểu được cảm giác “phá sản” đạt tới mức độ nào.

Nhưng con trai nhà họ Bạch biết đứng lên sau chuyện đấy, sau đó ra ngoài học kiến thức về gốm sứ. Trong nghề cũng để lại danh không nhỏ, đương nhiên, những thứ đó để sau hẵng nói.

Việc này trong giới đồ cổ Bắc Kinh, về cơ bản là ai cũng biết đến, mà từ sau chuyện đó, mọi người cũng quan tâm nhiều hơn đến thị trường đồ cổ, những sự việc như thế cũng rất ít khi xảy ra.

Tin tức ở thị trấn nhỏ đó cũng bị phong tỏa một chút, bà lão bán bức tranh cổ với giá một tệ, ở thời đại này cũng có khả năng xảy ra, nhưng sự việc như vậy dù sao cũng chỉ là có thể tình cờ gặp mà không thể cầu. Đặc biệt đi tìm, cũng chưa chắc có thể gặp.

- Chú Diệp, vậy ý của chú là, nói không chừng vẫn có thể gặp được chuyện như vậy?

Nghe Diệp Đông Bình nói xong, hai cặp mắt Phong Huống lóe sáng, chỉ hận một nỗi là bây giờ chỉ có thể tiếp tục đẩy xe đi thu mua đồng nát đã.

- Ủ, nhưng mà ... nếu cháu lại gặp chuyện này lần nữa, thì nên đưa cho người ta thêm chút nhá.

Diệp Đông Bình từng học qua cao đẳng, nghĩ đến việc lấy đồ của người khác với giá rẻ, trong lòng cảm thấy có chút cắn rứt, dù sao trong lời nói của thương nhân, ông cũng không chỉ trích Phong Huồng điều gì.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 32

Quê

Trung Quốc từ trước đều sùng bái nho thương, nhưng những trí thức làm kinh doanh mấy năm trước lại chưa kiếm được nhiều tiền. Vì vậy họ đều không thể thoát khỏi tâm lý của người đọc sách. Vừa nhắc đến tiền là mặt họ nóng rần lên, chân tay luống cuống. Diệp Đông Bình hiện tại cũng như thế.

- Chú Diệp, có thể mua được rẻ, làm sao mà chú phải lo nhiều thế?

Phong Huống không hiểu, lần này khổ cực đi khắp hang cùng ngõ hẻm, không phải là vì kiếm đồng tiền khó khăn này sao? Người khác không nhìn được hàng, mình mua được rẻ, đó là chuyện thuận mua vừa bán, không ai có thể nói hai lời được...

Diệp Đông Bình nghe vậy lặng đi một chút, tựa hồ như vừa mới nhớ ra thân phận hiện tại của mình, âm thầm khoát tay áo:

-Cháu, haizz, tùy cháu, nhưng có một điểm, không được phép gian lận lừa đảo đấy, nếu để ta biết được, điểm thu mua này cũng không cần phải mở nữa đâu...

Khi nói đến phần sau, nét mặt Diệp Đông Bình trở nên hết sức nghiêm túc. không có hi vọng quay trở lại bên trong tháp ngà voi nghiên cứu học vấn hoặc là bắt tay vào làm công việc liên quan đến máy móc, đây cũng là điểm mấu chốt để hắn có thể giữ vững lập trường.

- Chú Diệp, chú yên tâm, Phong Huống cháu không phải là kẻ thiếu hiểu biết, rẻ có thể chiếm được nhất thời nhưng không thể chiếm được một đời, đạo lý này cháu hiểu.

Sau khi nghe lời nói của Diệp Đông Bình, Phong Huống thật thà gật đầu. Hắn ta mặc dù có lúc thích khôn vặt, nhưng biết rõ chữ tín là gốc rễ làm người, mất đi chữ tín, bản chất nông thôn của hắn cũng mất đi căn bản.

-Được rồi, Phong à, cháu buổi trưa uống rượu nghe chừng cũng chưa ăn uống gì, cùng ăn đi...

Nói xong việc chính, Diệp Đông Bình kêu Phong Huống ngồi xuống, lúc đó cơm hâm lại cũng đã nóng rồi, một mùi thơm lan tỏa khắp căn phòng.

-Cha, con đi xơi cơm...

Làm cả nửa ngày trời, Diệp Thiên cũng đã đói rồi, hứng thú xơi cho mỗi người một bát cơm.

Phong Huống mang về rất nhiều thịt đầu heo, thơm nức lên bát cơm. Hai cha con Diệp Đông Bình ăn bữa cơm đầu tiên trong căn nhà mới, hương thơm đặc biệt.

Ăn cơm xong, cũng đã là hơn năm giờ chiều. Mặt trời đã lặn ở đằng tây, khiến trạm thu mua ở cánh đồng mênh mông bát ngát này đổ bóng thật dài.

Trong phòng hơi oi bức, cả ba người đều ngồi trong sân. Phong Huống cởi hết quần áo, lấy nước giếng khoan tắm, thay lên người cái khố kẻ ô vuông giống như những thanh niên trong thị trấn này mặc.

Ngoài việc khi đi vào thị trấn này, từ trên chiếc xe kéo nhìn thấy có người mặc như vậy ra, đây là lần đầu tiên Diệp Thiên nhìn thấy loại quần áo kiểu này, không khỏi nói:

-Anh Phong, bộ quần áo này trông thật là đẹp mắt...

Nghe Diệp Thiên nói xong, Phong Huống dương dương tự đắc nói:

-Đương nhiên rồi, cái khố loe này cần những hai mươi tệ mới mua được cơ mà.

Nói tới đó, tựa hồ như sợ Diệp Đông Bình hiểu lầm, Phong Huống nhìn về phía Diệp Thiên Bình, giải thích:

-Chú Diệp, số tiền này không phải cháu dùng tiền của trạm thu mua đâu, đây là tiền mà ông ngoại cho cháu.

-Không cần phải giải thích, chú tin cháu, Phong, sau này muốn tiêu tiền, nói với chú một tiếng xem dùng tiền làm gì là được rồi, cháu cũng là chủ của trạm thu mua này, ra ngoài chơi cũng không thể bần xin quá.

Nhìn thấy bộ dạng khân trương của Phong Huống, Diệp Đông Bình nở nụ cười, ông ta cũng đã trải qua thời mười tuổi hai mươi tuổi, lúc đó còn bảnh chọe hơn cả Phong Huống nữa.

Ở thời của Diệp Đông Bình, quân trang là trang phục thịnh hành nhất, ai mà có một bộ quân trang, thêm một cái mũ đội trên đầu nữa, đi trong sân trường, tuyệt đối sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người.

Có điều khơi mào cho các cuộc ẩu đả liên tiếp xuất hiện. Một vài con em nhà nghèo chuyên môn đi lấy quần áo của đệ tử đại viện, khiến cho các nơi ở Tứ Cửu thành đều ngoan cổ nổi lên tứ phía.

Đương nhiên, lúc đó Diệp Đông Bình là đứa trẻ ngoan, chỉ đứng sau cổ vũ, nhưng nghĩ lại thời điểm tuổi trẻ nông cuồng đó, nét mặt lộ rõ nụ cười đắc ý.

-Hi hi, chú Diệp, cháu sẽ không sai tiền bừa bãi nữa, bộ quần áo này cũng là khi đến thị trấn này sợ bị người khác chê cười nên mới mua, chú yên tâm đi...

Nghe thấy Diệp Thiên Bình nói, Phong Huống cười hi hi, quay mặt nhìn Diệp Thiên, nói:

-Diệp Thiên, lát nữa đưa em đi xem phim, có muốn đi không?

-Tất nhiên là đi rồi, anh Phong, anh đồng ý rồi đấy nhé.

Diệp Thiên đã sớm đã nhớ ra việc này, vừa rồi còn nghĩ xem có nên nói vòng vo nhắc nhở anh mình không, không ngờ chính hắn lại nói ra rồi.

-Không được, mới đến đừng có đi lung tung.

Một lời nói của Diệp Đông Bình khiến cho mặt Diệp Thiên trở nên khổ sở, đưa ánh mắt cầu cứu đáng thương về phía Phong Huống.

-Chú Diệp, cháu đưa Diệp Thiên đi chơi mà, tối nay chiếu bộ phim “siêu nhân” của Mỹ, nghe nói rất hay.

Diệp Thiên không đi, Phong Huống cũng ngại khi ngày đầu tiên đến đây đã đi chơi, nên giúp Diệp Thiên xin phép.

-“Siêu nhân”? không phải là Thiếu Lâm tự sao?

Diệp Thiên nghe vậy có chút thất vọng.

- Xem hay hơn Thiếu Lâm tự, anh nghe nói, người này có thể bay trên trời, còn có thể chạy nhanh như tàu hỏa.

Nhìn thấy bộ dạng thất vọng của Diệp Thiên, Phong Huống phải khoa chân múa tay lên, có điều hẳn cũng chưa xem qua bộ phim này, đều chỉ là nghe người khác nói mà thôi.

- Phong à, chúng ta mới đến thị trấn này, còn chưa quen thuộc bên ngoài, nên ít chạy đến những nơi như thế thôi.

Diệp Đông Bình nghĩ một lúc, vẫn lắc đầu.

- Cha, không sao đâu, con xem tướng mạo của anh Phong rồi, đạo này anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, không phải sao?

Diệp Thiên vừa nói vừa nhìn Phong Huống, nhưng khi nhìn thấy lông mày Phong Huống, trong lòng bỗng nhiên “hồi hộp”.

Lúc sáng xem tướng cho Phong Huống, lông mày hắn vẫn chặt chẽ. Bây giờ có phải do đã tắm qua rồi, nên lông mày bên phải đột nhiên trở nên có chút phân tách. Điều này trong tướng thuật thì thể hiện vì giận mà gây ra va chạm đổ máu.

- Thuật tàng!

Sau khi xem tướng mặt Phong Huống, Diệp Thiên cũng có chút không chính xác, gọi la bàn trong đầu, dựa vào ngày sinh tháng đẻ, bói cho hắn một quẻ.

- Ủ? Vật hủ côn trùng sinh chi voi, Quy muội trung hàm cổ quẻ...

Nhìn thấy trong đầu hiện ra Quẻ này, Diệp Thiên có phần nhiều kết luận được.

Đây là quẻ sáu mươi bốn trong năm mươi bốn và thập bát quái. Người sau là thiếu nam tơ tưởng yêu đương, có tình ý với nữ nhân, có điều cả hai đều ẩn hàm tiểu hung, nói không chừng đúng là gặp phải tai ương đổ máu.

- Anh Phong, hôm nay chúng ta đừng đi nữa, em thấy sắc mặt anh mờ mịt, ra ngoài e rằng gặp chuyện không hay.

Nếu như đây là nông thôn, Diệp Thiên sẽ đi học mà chẳng cần quan tâm, nhưng ngược lại đây là quẻ hung, nhiều nhất là đánh nhau vỡ đầu chảy máu, nhưng là ngày đầu tiên đến thị trấn này, hắn vẫn có chút sợ hãi đối với những người sống ở nơi đây.

Diệp Đông Bình vốn không muốn cho cả hai đứa ra ngoài, sau khi nghe thấy lời Diệp Thiên lập tức nói:

-Phong, nghe lời Diệp Thiên là đúng đấy, cháu cũng biết bổn sự của nó rồi...

Không biết rằng Diệp Thiên Bình chưa dứt lời, Phong Huống liền cướp lời, nói nhanh:

-Chú Diệp, không được, ngay cả không đưa Diệp Thiên đi, một mình cháu cũng phải đi.

-Anh Phong, anh...có phải là còn việc gì khác phải không?

Diệp Thiên hiểu lòng Phong Huống, hẳn đích thị là hẹn con gái xem mặt rồi, bằng không Quẻ sẽ không thể hiện như vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 33

Rạp Chiếu Phim! (P1)

Không...không có việc gì...

Sau khi nghe Diệp Thiên nói xong, nét mặt Phong Huống chợt mất tự nhiên, nhìn thái độ bất thường đấy, đến Diệp Đông Bình cũng thấy không bình thường.

- Phong à, có chuyện gì mà không thể nói cho chú Diệp được thế?

Diệp Đông Bình mở miệng hỏi. Nếu như không hỏi rõ, ông thật không yên tâm chút nào khi để Phong Huống đi ra ngoài. Huống hồ con trai mình khi xem tướng, hầu như không thể có sai lầm được.

-Cái đó...cái đó, chú Diệp, cháu quen một cô gái, đã hẹn với cô ấy tối nay đi xem phim rồi.

Phong Huống cúi đầu, nói lầm bầm như tiếng muỗi vo ve, nếu không chú ý sẽ không thể nghe thấy.

-Haha, Phong có bạn gái rồi à?

Diệp Đông Bình nghe thấy vậy cười lớn, chàng trai hai mươi tuổi đầu, đúng là muốn tìm hiểu người khác phái, có người yêu cũng là chuyện bình thường.

Được lời như cời tấm lòng, Phong Huống cũng ngẩng đầu lên, nói:

- Cũng không phải là người yêu, chỉ là bạn thôi ạ, cứ đi xem mặt trước, sau đó nếu thấy hợp, thì sẽ đặt vấn đề.

Đầu năm nay, bạn bè nam nữ nếu không phải là yêu đương, ở cùng nhau thì gọi là đùa giỡn, lưu manh. Đương nhiên, Phong Huống không phải là không muốn nói chuyện yêu đương, mà là cô gái đó vẫn chưa đồng ý mà thôi.

-Cái đó...

Việc này cũng không thể ngăn cấm được, nên Diệp Đông Bình có chút do dự, quay đầu nhìn về phía Diệp Thiên, hỏi:

-Tiểu Thiên, con không xem nhằm chứ? Anh Phong hôm nay ra ngoài thật sự là có tai ương đổ máu sao?

Nghe Diệp Thiên Bình nói, Phong Huống cũng căng thẳng nhìn về phía Diệp Thiên. Hắn cũng biết xem phong thủy là bản sự của Diệp Thiên, mặc dù chưa tận mắt nhìn thấy cậu ta xem bói, nhưng chỉ cần Diệp Thiên nói, cũng chính xác gần như 100%.

-Diệp Thiên, em nói là tai ương đổ máu, có nguy hiểm không?

Phong Huống thật sự là có tình cảm với cô gái kia rồi, nếu như Diệp Thiên nói không nghiêm trọng, không chừng hắn sẽ vẫn quyết tâm đi bằng được, còn nếu như là quẻ khó giữ được cái mạng nhỏ này, Phong Huống nhất định sẽ giống như con rùa ở lại trạm thu mua này.

- Anh Phong, là tiểu nạn thôi, cũng không phải là quá nghiêm trọng, nhiều nhất cũng chỉ mất ít máu thôi, có điều nếu như có thể biến họa thành phúc...

Diệp Thiên thành thật giải thích quẻ voi.

-Biến họa thành phúc?

Phong Huống hiểu không rõ, quẻ đó nói là nhìn thấy máu mà còn là việc tốt sao?

-Vâng, trong quẻ còn nói, anh và người nữ có thể tăng thêm tình cảm nam nữ...

Diệp Thiên nói một cách máy móc, cậu ta còn ít tuổi, mặc dù còn chơi trò cưới vợ với đám con nít ở nông thôn, nhưng cũng không hiểu biết nhiều đối với chuyện tình cảm của người lớn.

-Thật sao?

Khi nghe thấy Diệp Thiên nói có thể gia tăng tình cảm nam nữ, Phong Huống mắt tròn tròn:

-Không được, chú Diệp, cháu phải đi mới được, cháu làm sao có thể thất hẹn được chứ?

Khi đang nói lời này, Phong Huống trong tư thế giống như đang lên núi đao xuống biển lửa. Dĩ nhiên, đó cũng là do từ “tiêu hung” ở cuối câu của Diệp Thiên nói lúc trước, nếu không Phong Huống tuyệt đối không thể có dũng khí đến như vậy.

-Tiểu Thiên, con có thể đoán lành dữ, vậy có thể tìm cách tránh được không?

Diệp Đông Bình nhìn con trai, mặc dù ông không thích suy xét đó của Diệp Thiên cho lắm, nhưng trong vòng hai tháng nay, ông cũng hiểu rõ, những gì Diệp Thiên học được không phải là phong kiến mê tín dị đoan, mà vẫn thật sự có lý lẽ rất thâm ảo.

-Tốt nhất là vẫn không nên ra khỏi cửa...

Nhìn thấy nét mặt của Diệp Đông Bình và Phong Huống đều lộ rõ vẻ thất vọng, Diệp Thiên nói tiếp:

-Vẫn còn một cách, đó là con đi cùng, xem có thể giúp anh ý hóa giải ách nạn không?

-Không được, đừng khiến cho nguyên khí của con bị đảo lộn...

Diệp Thiên còn chưa nói xong đã bị Diệp Đông Bình ngắt lời, đối với việc con trai mình bị phản lại nguyên khí khi xem tướng lần trước, trong kí ức của Diệp Thiên vẫn còn như mới.

-Cha, không sao đâu, hóa giải loại tiểu tai tiểu họa này, đối với chúng ta mà nói chẳng qua chỉ là việc thuận tay thì xử lí thôi mà, sẽ không làm cho nguyên khí bị rối loạn đâu...

Lời nói lần này của Diệp Thiên nửa thật nửa giả, đối với một số thầy có chân tài thực học mà nói, hóa giải chuyện như vậy không có gì cả, họ có thể căn cứ vào biểu hiện của quỷ voi, có linh cảm trước khi sự việc xảy ra, do đó mà có thể khử trừ tai ương.

Có điều việc này lại rơi vào người Diệp Thiên, có chút không theo khuôn phép, nguyên do rất đơn giản, Diệp Thiên mặc dù hiểu được những đạo lí đó, nhưng cậu ta từ trước tới giờ chưa thực hành qua bao giờ, không thể xác định chuẩn xác được thời cơ.

-Thật ư?

Diệp Đông Bình sa sầm nét mặt. Ông biết, chỉ có như vậy Diệp Thiên mới nói sự thật.

-Cha, đương nhiên là thật rồi, có con đi cùng, Anh Phong nhất định sẽ không có chuyện gì đâu...

Diệp Thiên ưỡn ngực cam đoan, kỳ thực sở dĩ lí do cậu ta muốn đi ra ngoài cùng Phong Huống không hoàn toàn là như vậy.

Đây là lần đầu tiên cậu ta xem bói mà đoán ra người gặp chuyện không may, cậu ta cũng muốn xem xem có chuẩn xác hay không, ngoài ra còn có một việc quan trọng hơn nữa là Diệp Thiên rất có hứng thú đối với bộ phim siêu nhân mà Phong Huống nói với cậu ta.

-Chuyện đó...thôi được, hai đứa cẩn thận một chút, xem xong phim nhớ về ngay, Phong à, tương lai còn dài, đừng có đem chuyện hôn nhân ra nói làm cho cô gái đó sợ nhá...

Sau một hồi suy nghĩ, Diệp Thiên Bình vẫn gật đầu đồng ý.

Diệp Đông Bình vốn định để tự mình đi cùng, nhưng trong trạm thu mua bây giờ ngoài bàn cờ Văn Thu Minh có giá trị lên tới con số nghìn vạn ra còn có hai rương tranh quý của lão đạo sĩ kia nữa, bất luận thế nào cũng cần có một người ở lại để trông coi.

-Cha, cha yên tâm đi...

Nghe Diệp Đông Bình nói, Diệp Thiên cười vui mừng, lập tức chạy vào phòng, lấy ra mặc lên người một bộ quân phục hải quân đáy lam điều trắng mà cậu ta cho rằng khá là thời thượng.

Rạp chiếu phim ở khu Tây của thị trấn, cách trạm thu mua khá xa, sau khi cam đoan với Diệp Đông Bình là sẽ không gây ra chuyện gì, Phong Huống lấy xe đạp ra, chở Diệp Thiên rời khỏi trạm thu mua.

Vừa ra sức đạp xe đạp, Phong Huống vừa quay đầu hỏi Diệp Thiên:

-Diệp Thiên, tối nay anh thực sự là sẽ có tai ương đổ máu ư?

Cái lạnh của gió đêm thổi vào, máu anh hùng của Phong Huống tràn đầy lồng ngực, cũng dần dần tỉnh táo. Mặc dù ở nông thôn cũng thường xuyên xảy ra tranh đấu tàn nhẫn, nhưng trong thị trấn, cũng giảm đi đến ba phần.

Diệp Thiên biết, buổi tối hay xảy ra nhất là những xung đột nhỏ, chỉ cần bản thân linh cảm thấy trước, rồi kéo Phong Huống tránh xa là không sao cả, lập tức học bộ dạng của quan lớn, vờ vờ vai với Phong Huống, nói:

- Anh Phong, có em đi cùng, anh yên tâm đi...

-Được, Diệp Thiên, hôm nay mà không có chuyện gì xảy ra, ngày mai Anh Phong của em sẽ chiều theo ý của em, nghe em sắp xếp,

ăn uống thoải mái.

Nghe Diệp Thiên nói xong, Phong Huống thấy yên tâm hơn nhiều, đi cùng người đến tổ tông được chôn cất mấy chục năm nay còn tìm ra được thì hẳn còn sợ cái gì nữa chứ?

Nghĩ đến thời gian hẹn với người kia, Phong Huống nhìn vào chiếc đồng hồ Thượng Hải đeo trên cổ tay trái. Chân đạp xe nhanh lên vài phần, chiếc xe đạp cũ nát phát ra âm thanh “rắc, rắc”, đi qua tiểu thành Giang Nam.

-Đi, nhanh lên, đi muộn sẽ không mua được vé đâu...

Lúc đi tới rạp chiếu phim ở tây thành, trời đã tối hẳn, gửi xe xong, Phong Huống lôi Diệp Thiên chạy vào cửa bán vé.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 34

Rạp Chiếu Phim! (P2)

Diệp Thiên, chờ sót ruột rồi à?

Xếp hàng dài ở cửa mua vé hơn mười phút, Phong Huống hào hứng cầm trên tay bốn tấm vé chen chúc đi ra, thu hút ánh nhìn ngưỡng mộ của mọi người xung quanh.

-Không anh ạ, rạp chiếu phim có nhiều người quá. Nhiều người xếp hàng mua vé thế cơ à?

Với người từ nhỏ đến lớn đều sống ở dưới chân núi như Diệp Thiên, cảnh tượng trước mặt thực sự là điều mới lạ. Cậu ta chỉ mới xem rạp chiếu phim ngoài trời ở trong thôn thôi, tầm hiểu biết đối với rạp chiếu phim vẫn chỉ dừng lại ở việc ngồi tán gẫu lúc rỗi rãi khi ăn cơm xong mà thôi.

-Bên trong rộng lắm, có thể ngồi được mấy trăm người, đợi tí nữa vào trong là em sẽ thấy thôi...

Phong Huống giơ tấm vé lên, dẫn Diệp Thiên đi về phía cửa rạp chiếu phim.

Rạp chiếu phim ở thập niên tám mươi, thực sự cũng là nơi có nhiều chức năng. Ngoài việc buổi tối thì chiếu phim ra, ban ngày còn có thể làm lễ đường, giống như khi mở cái gì mà đại hội tuyên dương chiến sĩ thi đua hay như đại hội công thắm, nơi này sẽ được lấy để sử dụng.

Rạp chiếu phim ban ngày hầu như không chiếu phim, bởi vì vừa mới tối mà cửa rạp chiếu phim đã đông nghịt người, đa phần là là từng đôi từng cặp hoặc là nhóm thanh niên la lối om sòm. Trên tay cầm vé xem phim, nói chuyện sôi nổi đến lúc bắt đầu chiếu phim.

Mặc dù lúc này giá vé xem phim chỉ có một hào rưỡi một tấm, nhưng ở thời đại này, có thể mua đủ nước tương nửa tháng cho cả nhà bốn miệng ăn rồi, không phải nhà nào cũng nở bỏ ra một khoản tiền như vậy.

Cho nên ở cửa rạp chiếu phim, cũng có những đứa trẻ lớn giống Diệp Thiên, thậm thà thậm thụt đứng ở hai hàng song sắt chỗ người soát vé, thừa dịp người ta không chú ý liền lèn vào.

-Ôi, thật uy phong anh nhỉ, đây chính là siêu nhân mà anh nói à?

Ngẩng đầu nhìn lên tấm áp phích dán trên tường, Diệp Thiên hưng phấn kêu lên.

Lúc đó không có được kĩ thuật phun vẽ như thời sau, bề rộng dài của tấm áp phích đó chừng bảy tám thước, đều do những nghệ nhân trang trí tự tay vẽ trên tấm ván gỗ ở rạp chiếu. Cái người có cơ bắp, quần trong mặc ngược ra ngoài, khoác trên người chiếc áo choàng vẽ trên tấm poster thật có khả năng thu hút ánh nhìn của mọi người.

-Ừ, Diệp Thiên, em đi cùng anh, mình đi mua ít hạt dưa đi.

Phong Huống gật gật đầu, đi cùng Diệp Thiên đến sạp bán hạt dưa.

Nơi có người, tự nhiên có đất buôn bán. Tuy rằng đầu năm nay nhiều người xem thường những hộ cá thể, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc họ lẳng lặng phát tài, cửa rạp chiếu phim không chỉ có sạp bán hạt dưa, mà còn bán cả kem cây cùng dưa hấu, tiếng hét xé gió không dứt bên tai.

Bên cạnh sạp bán hạt dưa, có một người dùng giấy báo quấn chiết thành ống giấy hình nón, có người mua hạt dưa rồi, chủ quầy cầm muôi xúc hạt dưa vào trong cái ống giấy đấy, một ống hai phần tiền, nhưng thật ra cũng không đắt lắm.

Mua xong hạt dưa cho Diệp Thiên, Phong Huống có chút không yên lòng, ánh mắt không ngừng nhìn xung quanh tìm hiểu, còn đặc biệt đưa Diệp Thiên đi lên bậc thang, dường như đang tìm ai đó.

Bộ phim trước cuối cùng cũng được chiếu xong rồi, mọi người từ cổng ùn ùn kéo ra. Mặt người nào người nấy đều tươi cười hưng phấn. Khoa chân múa tay bình luận về bộ phim vừa được xem. Ở thời đại mà TV còn chưa phổ biến, thì phim ảnh là hình thức giải trí chủ yếu trong đời sống của người dân.

Hơn nữa đây là thời kì huy hoàng nhất của điện ảnh Trung Quốc. Giống như bộ phim “Thiếu lâm tự” được chiếu từ mấy năm trước, một tấm vé có giá 1 hào, vậy mà gộp lại ước tính hơn một triệu phòng bán vé, rất nhiều người thậm chí còn xem đi xem lại mấy lần, có thể tưởng tượng được cái mức độ hưng thịnh của điện ảnh lúc bấy giờ, chỉ cần làm ra một bộ phim là sẽ có rất nhiều người đi xem.

Bên trong mọi người đã ra về hết rồi, tâm trí những người đợi ở bên ngoài cũng thấy ngứa ngáy chân tay, òa vào như ong vỡ tổ. Vốn dĩ còn coi như ngoài cửa rất yên lặng, vậy mà lúc đó lập tức vang lên những tiếng thét đuổi đến chói tai.

-Từ từ...từ từ đã, tất cả đều lấy vé ra đi...

-Nói anh đấy, chen gì mà chen chứ, người đằng sau từ từ hẵng đi...

-Thằng nhóc kia, lại muốn trốn vé hả, đi ra kia đi, cẩn thận không tôi đưa cậu đến đồn công an đấy!

Chị béo soát vé kia có giọng thật là kinh khủng, tiếng hét lên có thể so sánh với cái loa có công suất lớn, ngón tay to như củ cà rốt, đuổi những đứa trẻ có ý định trốn vé ra ngoài, hai con mắt như Hỏa Nhân Kim Tinh.

-Anh Phong, chúng ta cũng vào thôi, vào muộn nhờ không còn chỗ ngồi thì sao?

Nhìn thấy mọi người đều chen chúc đi vào trong, Diệp Thiên thấy sốt ruột, đến cả hạt dưa thom phức cũng không ăn nữa, ánh mắt chăm chú nhìn về phía cửa ra vào.

-Gấp gì chứ, trên vé có ghi chỗ ngồi rồi, không sợ đâu...

Không phải lần đầu tiên Phong Huống đi xem phim, nhưng dễ nhận thấy là trong lòng cũng có chút lo lắng, miệng nhắc mãi:

-Sao vẫn chưa đến chứ? Chỉ còn mười phút nữa là chiếu phim rồi...

-Anh Phong, có phải anh đợi bọn họ không?

Mặc dù Diệp Thiên có vóc dáng nhỏ, nhưng mắt lại rất tinh, nhìn thấy cách đây hơn 10m có hai cô gái mặc váy hoa ô vuông đang nhìn thẳng về bên này, vội vàng kéo tay Phong Huống.

-A, đúng, đúng, Diệp Thiên, em đừng chạy lung tung nhá...

Nhìn thấy hai cô gái đó, Phong Huống nét mặt tươi tỉnh, cũng chẳng quan tâm đến Diệp Thiên nữa, một bước đã xuống được bốn năm bậc đi ra đón.

-Diệp Thiên, đây là chị Hồng, kia là chị Doanh Doanh, nhanh, chào chị đi...

Đón hai cô gái, nói vài câu, rồi Phong Huống dẫn đường phía trước. Ba người bước lên bậc thang, chào hỏi Diệp Thiên xong, Phong Huống nhìn cô gái phía bên trái, nói:

- Đây là con giám đốc Diệp của bọn anh.

Chức danh giám đốc này là do Phong Huống nghe được từ chỗ ông ngoại, cảm thấy uy phong hơn cách xưng hô là chủ nhiệm hay quản đốc gì gì đó, không chỉ phong chức danh như vậy cho riêng Diệp Đông Bình, đến bản thân Phong Huống cũng có chức vụ là phó giám đốc.

Diệp Thiên phát hiện ra, anh trai hâm luôn luôn tùy tiện của mình, lúc nói chuyện với cô gái ở bên trái, thậm chí đỏ mặt, thỉnh thoảng còn cười thâm:

-Chị Hồng, chị Doanh Doanh, đây là hạt dưa mà anh Phong mua cho mọi người...

Mặc dù Diệp Thiên còn nhỏ tuổi, nhưng không phải thông minh bình thường, lại thêm bộ dạng mày thanh mắt sáng nữa, chỉ một câu nói đã khiến cho hai cô gái cảm thấy vui mừng, cũng khiến cho Phong Huống nhẹ nhàng giơ ngón tay cái lên, lần này đã khiến cho hắn nở mày nở mặt rồi.

- Phong Huống, cảm ơn anh nhá...

Cô gái có tên Doanh Doanh sau khi cầm túi hạt dưa liền quay đầu cười với Phong Huống, mặc dù cách gọi đồng chí nghe có vẻ hơi cò khoảng cách, cũng rất mất tự nhiên, nhưng vẫn khiến cho nét mặt Phong Huống tươi như hoa.

-Không cần cảm ơn, không cần cảm ơn, Vương Doanh, chị Hồng, hai người chờ một chút, em đi mua ít nước ngọt, ăn hết chỗ hạt dưa này sẽ khát lắm.

Cô gái tên Doanh Doanh kia cũng sắp xỉ tuổi của Phong Huống, còn chị Hồng thì cũng đến hai sáu hai bảy tuổi rồi, Phong Huống cũng mở miệng là gọi chị, chứ không xưng hô như bình thường.

Đi đến cạnh sạp bán nước ngọt, Phong Huống lấy ra bốn hào mua bốn chai nước ngọt, mỗi chai thực ra chỉ mất năm phân tiền, nhưng phải đặt cược năm phân tiền, mới có thể mang chai nước ngọt vào trong rạp chiếu phim, khi xem xong trả chai lại là được.

So với những thanh niên trong thành phố, Phong Huống không nghi ngờ gì về việc xuất sắc hơn họ một chút, ít nhất thì bản sự nói

đến sở thích của con gái, thì những thanh niên vừa rồi không bằng được rồi.

Rất hiển nhiên, mấy chai nước ngọt làm từ nước Sô-đa này, khiến cho hai cô gái có ấn tượng hơn nhiều với Phong Huống, nét mặt cũng tươi cười hơn một chút.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 35

Cướp Chỗ (Thượng)

Khi vào rạp chiếu phim, bên ngoài còn rất nhiều người chưa mua vé hoặc là muốn tìm cơ hội chen vào, trong ánh mắt hâm mộ, đám người Diệp Thiên đi vào rạp chiếu phim.

- Anh Phong ơi, sao tối thế!

Xuyên qua một đoạn đường, Phong Huống đi ở phía trước vén lên một cái rèm vải thật dày, Diệp Thiên nhất thời cảm giác trước mắt đen thui, đưa tay không thấy được năm ngón, và ngay cả người mặt người bên cạnh đều thấy không rõ.

- Không sao, em nhắm mắt lại rồi tiếp tục mở là thấy, không phải màn hình đang lóe lên sao...

Phong không thấy ngạc nhiên vì Diệp Thiên, cũng đã quên lần đầu tiên mình đến rạp chiếu phim, còn lớn giọng hơn so với nó, khiến cho nhân viên công tác bên trong phải soi đèn pin vào hấn.

- Ôi, đúng vậy...

Diệp Thiên nghe theo lời Phong Huống, nhắm hai mắt lại, tiếp tục mở ra, quả nhiên cảm giác được trước mắt không có đen như vậy, hơn nữa đứng nguyên tại chỗ, có thể thấy rõ ràng màn hình lớn phía trước phát ra ánh sáng, thấy từng dãy chỗ ngồi đầy đầu người.

Chỗ ngồi trong rạp chiếu phim xếp thành hình cầu thang, nơi cửa vào cao nhất, sau đó từng tầng thấp xuống dần, ngay cách Diệp Thiên bên 10m, một chùm tia sáng chiếu ra, chiếu lên trên màn hình lớn ở phía trước.

Cái màn ảnh này lớn hơn nhiều so với những cái Diệp Thiên thấy ở nông thôn, dù sao còn cách xa như vậy, nhưng nó cũng có thể nhìn rõ hình ảnh trên màn hình, cái này cũng khác với cảnh tượng mờ nhạt khi xem ở nông thôn.

Hiện tại, trên màn hình lớn đang chiếu phim khoa học giáo dục, thông thường buổi tối, trước khi chính thức chiếu phim, đều chiếu

khoảng 10 phút về phim khoa học giáo dục, cũng là để chờ người xem vào đủ.

- Diệp Thiên, đi thôi, đừng chần ở cửa a...

Cảnh mới lạ này, khiến Diệp Thiên thấy hứng thú, ngay cả khi Phong Hướng nhắc nó đi xuống tìm chỗ, cũng chưa nghe được.

- Diệp Thiên, đưa tay cho chị, chị tìm chỗ cho em...

Diệp Thiên còn chưa định thần lại, bỗng nhiên cảm giác tay phải của mình bị người kéo lại, quay đầu nhìn, thì ra là chị Doanh Doanh.

- Chị Doanh Doanh, em có thể tự đi, đã muốn không tới nữa rồi...

Tuy rằng chỉ là đứa trẻ mười tuổi, nhưng Diệp Thiên đã biết thận trọng, hơn nữa từ nhỏ sống trong hoàn cảnh không có đàn bà con gái, thấy chị Doanh Doanh tỏ ra thân thiết, nó cảm thấy thực không quen.

- Không có việc gì, nơi này em không quen, phía dưới có bậc thang, cẩn thận nhé...

Vương Doanh nhìn không ra sắc mặt Diệp Thiên, còn tưởng rằng nhóc này cậy mạnh, lập tức tay lại dùng thêm chút lực, lôi Diệp Thiên đi xuống.

Không có giầy giũa một chút, Diệp Thiên cũng không rút tay lại, bị bàn tay nhỏ bé mảnh khảnh của chị Doanh Doanh cầm lấy, không biết vì cái gì, trong lòng Diệp Thiên có cảm giác được che chở, đây là thể nghiệm nó chưa từng có.

Từ nhỏ đến lớn, bên cạnh Diệp Thiên không có người con gái nào tuổi lớn hơn nó, nó sống cùng cha, lúc còn rất nhỏ nó đã học phải kiên cường.

Lúc ba tuổi ngã sắp xuống, đều tự đứng lên, bây giờ đột nhiên cảm nhận được người che chở ấm áp, khiến Diệp Thiên gia tăng rất nhiều cảm tình với người này.

Người với người là có duyên phận, có những người cả ngày gặp mặt, nhưng cả đời bên nhau, cũng chỉ là bạn bè bình thường, nhưng có những người ngẫu nhiên quen biết, lại kết tình thâm hậu.

Diệp Thiên cũng không biết vì sao sau này nó vẫn cứ thích người chị này.

- Cảm ơn chị Doanh Doanh!

Bị Vương Doanh nắm tay, đi theo phía sau đám người Phong Huống, khom người đi về phía trước, Diệp Thiên chi cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái, tiếng cảm ơn “chị Doanh Doanh” cũng là được phát ra từ nội tâm.

- Phong Huống, là hàng ghế mười ba sao?

Đi đến trước một hàng ghế ngồi, Vương Doanh ngừng lại.

Nghe được tiếng của Vương Doanh, Phong Huống dựa vào ngọn đèn trên màn hình lớn nhìn lên vé, nói:

- Ủ, chính là hàng mười ba, số mười tám, hai mươi, hai mươi hai và hai mươi bốn là chỗ của chúng ta!

Chỗ ngồi trong rạp chiếu phim, là phân hai số chẵn hay lẻ liền nhau, mấy số này tuy rằng cách nhau, kỳ thật chỗ ngồi là liền cùng một chỗ, hơn nữa Phong Huống cũng rất may mắn, vé của bọn họ là chỗ phía trong.

- Ôi, đây là chỗ ngồi của chúng tôi...

Đi đến mấy chỗ ngồi đó, Phong Huống lặng đi một chút, ở chỗ ngồi của bọn họ, đã có vài người ngồi, đang thì thầm nói chuyện với nhau.

Chỗ ngồi bị người khác chiếm, Phong Huống đương nhiên không bỏ qua, cầm trong tay vé xem phim, vỗ vỗ bả vai người ngồi ở phía ngoài cùng, nói:

- Ô, anh bạn, anh ngồi sai vị trí rồi, đây là chỗ ngồi của chúng tôi...

Nhưng Phong Huống không ngờ, những người chiếm chỗ người khác này còn rất hung hăng, hấn nói chưa dứt, người nọ liền hét vang lên:

- Nhóc con, nói gì đó, cái gì mà chỗ của ngươi? Nhiều chỗ ngồi như vậy, ngươi tự tìm chỗ không xong sao?

Kỳ thật ở trong rạp chiếu phim, chiếm chỗ trước là bình thường, hơn nữa phần lớn đều là người trẻ tuổi, thông thường tình nhân hoặc là người một mình đến xem phim, đều ngậm bồ hòn, đi tìm chỗ ngồi khác.

Nhưng Phong Huống nào biết chuyện này? Hần tổng cộng cũng mới đến rạp chiếu phim hai lần, hơn nữa hai lần trước đều là hẳn tới trước tiên, người khác muốn cướp chỗ cũng không có cơ hội.

Hơn nữa bên cạnh đang có người mình thích, Phong Huống càng không nhường, lập tức lớn tiếng hét lên:

- Tôi có vé, đây là chỗ của tôi, phiền anh nhường một chút!

Giọng của Phong Huống, khiến người chung quanh đều nhìn lại đây, người tuổi trẻ đang ngồi kia, cũng không ngờ Phong Huống lại làm căng đến vậy, lập tức trên mặt cũng tức nghẹn mà đỏ bừng.

- Nhóc con, muốn chết phải không?

Người ngồi ở hàng trên, đột nhiên đứng lên, một người lại đưa tay đẩy Phong Huống, thực hiển nhiên, mấy người này là cùng đi.

- Phong Huống, nhường cho bọn họ đi, chúng ta đi ra sau ngồi vậy...

Chị Hồng đứng bên cạnh Phong Huống kéo hẳn, là người lớn lên trong thị trấn, chị Hồng cũng biết, thanh niên ở rạp chiếu phim và sân trượt băng, tốt nhất là không trêu chọc.

Tuy rằng một đám trẻ ranh, nhưng nhiều năm không có người dạy dỗ, không có cha mẹ bảo ban, cả ngày ở bên ngoài chơi bởi lâu lẳng, kéo bè kéo cánh, người bình thường đều không muốn trêu chọc bọn hắn.

- Chị Hồng, là bọn hắn đang gây sự, vé của chúng ta là chỗ này. Đây, các anh chiếm chỗ ngồi của người ta còn lý sự?

Vốn dĩ Phong Huống là người thông minh, gặp chuyện cũng rất tinh táo, nhưng tục ngữ nói người đang yêu đương, chỉ số thông minh đều giảm xuống n lần, lúc này Phong Huống chính là như thế, trong đầu óc căn bản không có sự sợ hãi.

- Đúng rồi, cậu ấy nói không sai, chiếm chỗ ngồi người khác còn nói à?

- Mấy người này vừa nhìn cũng không phải là người tốt, để tóc dài như vậy, chắc hạng lưu manh?

- Trả chỗ đi chứ, phim sắp chiếu rồi, tiếp tục như thế thì đưa các người đi đồn công an luôn...

Những năm tám mươi, tinh thần trọng nghĩa của mọi người vẫn là rất mạnh, khi Phong Huống đòi co cùng bọn chúng, những người

ngồi ở bên cạnh sôi nổi chỉ trích mấy người trẻ tuổi kia.

- Ai là lưu manh? Chúng tôi vẫn chưa nói không nhường mà...

Trong những năm này, bị người khác nói là lưu manh, vậy là lỗi rất lớn, mọi người chỉ trích, cũng làm cho sắc mặt mấy người kia thay đổi, khẩu khí cũng mềm xuống.

- Mấy người các anh, vé đâu, lấy ra tôi xem xem..

Một nhân viên công tác cầm đèn pin cũng đã đi tới, trong rạp chiếu bóng mỗi ngày đều có nhiều chuyện phát sinh như vậy, kinh nghiệm xử lý vô cùng nhiều.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 36

Cướp Chỗ! (Hạ)

Tuy rằng các bộ phim hành động mạnh của Hồng Kông lúc này đã truyền vào đến nội địa, khiến một đám thanh niên nóng máu, nhưng vì thể chế xã hội lúc ấy, cùng lắm cũng chỉ khiến hormone bên trong cơ thể của bọn họ lên cao, còn không đến mức sinh ra cái gọi là xã hội đen.

Mấy người trẻ tuổi này cũng là như thế, tuy rằng uống rượu kết bè phái, nhưng cũng không dám tranh chấp cùng nhân viên công tác trong rạp chiếu phim, lập tức đưa vé ra.

Nhân viên công tác kiểm vé xong, dùng đèn pin chiếu sang hàng ghế bên cạnh, nói:

- Chỗ ngồi của các anh ở bên kia, nhường lại chỗ cho người ta, phim lập tức bắt đầu rồi, tiếp tục gây chuyện thì đều đi ra ngoài cho tôi...

- Được, được thôi, chúng ta nhường, chúng ta nhường chỗ bên này...

Mấy người kia cũng chỉ tầm hai mươi tuổi, nghe nói không cho xem phim, nhất thời cả đám đều hiền lành, đứng lên về chỗ ngồi của mình.

Nhưng khi mấy người đi qua bên người Phong Huống, trong ánh mắt đều đã tràn ngập oán hận, thanh niên đều thích thể diện, hành động của Phong Huống hôm nay làm cho bọn họ mất hết thể diện, trong lòng không chút thoải mái.

- Người ở đâu ra vậy? Không có chút lễ độ gì!

Phong Huống cũng không chú ý tới ánh mắt mấy người kia, bởi vì sự chú ý của hắn, luôn luôn đặt ở Vương Doanh, nhìn thấy mấy người tránh chỗ, vội vàng đưa Vương Doanh và chị Hồng vào ngồi xuống.

- Chị Hồng, Vương Doanh, uống nước giải khát...

Chờ hai cái cô gái ngồi xuống, Phong Huống ân cần mở nắp bình nước có ga đưa tới, mí mắt hắn còn rất linh hoạt, biết nếu muốn tiếp cận Vương Doanh, đầu tiên phải được chị Hồng cho phép.

Chị Hồng nhận lon nước có ga sau, nhìn thấy mấy người kia rời đi, chần chờ một chút, mới lên tiếng nói:

- Tiểu Phong, một mình em ở thị trấn, đừng đắc tội những người này, không tốt đâu...

Chị Hồng và Vương Doanh là đồng nghiệp, hai cái cô đều là nhân viên của cục công thương huyện, quen Phong Huống là bởi vì tháng trước lo công việc nhận thầu trạm thu mua thú phế phẩm.

Mặc dù Phong Huống lớn lên ở nông thôn, nhưng ánh mắt cũng không tệ, lúc ấy vừa nhìn một cái liền thích người giúp hắn lo thủ tục là Vương Doanh. Sau đó, mỗi khi rảnh rỗi, đều nghĩ cách đến cục công thương, chính là để thấy cô gái này.

Tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, sau 1-2 tuần lễ, cũng đã quen nhau, nhưng con gái trong huyện thành tìm người yêu, đều phải nói môn đăng hộ đối, các cô tìm người yêu ở nông thôn, truyền đi sẽ bị người ta cười chê.

Cho nên mặc dù Vương Doanh cũng rất có cảm tình với người thanh niên thông minh, chăm chỉ này, nhưng cũng không dám mạo muội nói thương yêu hắn, mỗi lần nhận lời mời của Phong Huống, cũng đều gọi chị Hồng, người cùng văn phòng đi cùng.

Là người đã kết hôn, chị Hồng biết nhìn người hơn nếu so với Vương Doanh, cô thầm nghe ngóng, biết được Phong Huống có ông ngoại đang ở Mỹ. Trong những năm này, người có quan hệ bà con, bạn bè ở nước ngoài, nổi tiếng vô cùng, cho nên cô ta cũng không ngăn cản hai người kết giao, thường thường còn có thể giúp bọn họ, tạo ra vài cơ hội.

Phong Huống cũng rất hiểu chuyện, bình thường cũng gọi chị Hồng, đồ lật vạt như kẹp tóc linh tinh, thậm chí cho chị Hồng không ít, cho nên vừa rồi chị Hồng mới nhắc nhở Phong Huống vài câu.

- Chị Hồng, không có chuyện gì, cũng không phải em gây chuyện với bọn hắn, ôi, mọi người ăn hạt dưa đi, khát thì uống nước giải khát, không đủ em lại đi mua...

Nghe được chị Hồng nói vậy, Phong Huống cũng không để tâm, chỉ là đôi co với người ta vài câu, ở đây nhiều người như vậy, bọn hắn có thể dọa mình sao?

Thấy Phong Huống như vậy, chị Hồng lắc lắc đầu cũng không còn nói thêm cái gì, có đôi khi người ta cần bị thiệt, mới có thể hiểu được một vài đạo lý.

Diệp Thiên ngồi ở gần Phong Huống nhất, nghe được hai người đối thoại, há miệng thờ đốc, nghĩ một chút rồi nhắm lại, vừa rồi xảy ra xung đột, Diệp Thiên liền đã nhìn, tai ương đổ máu của Phong Huống, liền ứng ở mấy người này.

Nhưng nếu biết chuyện gì xảy ra, Diệp Thiên đương nhiên có cách hóa giải, biện pháp này kỳ thật cũng đơn giản, ba mươi sáu kế chạy là thượng sách, chỉ cần đến cuối buổi đi trước vài phút, tránh mấy người này sẽ tốt.

Hiện tại phim còn chưa bắt đầu, nói lời này có chút sớm, cho nên Diệp Thiên cũng không nói cho Phong Huống, tránh việc hấn xem phim mà lo lắng, đề phòng.

Vừa rồi xung đột rất nhẹ nhàng, đoạn phim khoa học kết thúc, tất cả bóng đèn trong rạp chiếu bóng, đột nhiên tối xuống, lúc này mới đúng là đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón.

- Ô...

- Nhanh bắt đầu đi chứ!

- Sao tối vậy?

Trong phút chốc, các âm thanh kêu la và tiếng huýt gió, vang lên ở trong rạp chiếu phim, kỳ thật mỗi người cũng biết đây là đang đổi phim, nhưng bóng tối làm bản năng mọi người muốn phản ứng, một số người liền kêu lên.

Còn tiếng huýt gió, huýt sáo, thì phần lớn đều là từ những người thanh niên kia, bọn họ thích nhất thời khắc này, có thể dùng huýt gió, huýt sáo bộc lộ rõ ràng sự hiện hữu của mình. Những tiếng huýt gió hết đợt này đến đợt khác vang lên trong rạp chiếu phim, như là rất náo nhiệt.

Cuối cùng, khi mọi người đang chờ mong, một dải ánh sáng mãnh liệt chiếu rọi, từ sau rạp chiếu phim phát ra, một cảnh tượng xuất hiện trên màn hình lớn, nhất thời, các âm thanh âm ỹ đều ngừng lại.

Chế độ nhập và chiếu phim điện ảnh Trung Quốc lúc này rất chặt chẽ, nhất là các bộ phim từ Mỹ, còn đây là bộ phim khoa học viễn tưởng trong năm 1980, cũng không để cho mọi người thất vọng, gần một cảnh đầu tiên, đã khiến cho tiếng kinh hô trong rạp chiếu bóng

nổi lên bốn phía.

Mà khi siêu nhân chạy đua với tàu hỏa, càng làm cho mọi người kích động, những người nhiều nhất chỉ xem qua một bộ phim đánh nhau âm ỉ của Hồng Kông, lúc này đều bị kiểu lướt gió như thần làm cho say mê.

Tất cả mọi người đắm chìm trong cảnh tượng điện ảnh, Diệp Thiên càng xem, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng, khi siêu nhân bắt được nhân vật phản diện nó trầm trở khen ngợi, nhưng tiếng của nó thật non nớt, cực hạn cũng chỉ có thể nghe bên tai của mình, bởi vì lúc này, trong rạp chiếu phim, nơi nơi đều là tiếng hò hét.

- Ô? Ai đang nhìn ta?

Ngay khi Diệp Thiên đang kích động, đột nhiên cảm giác được một ánh mắt dừng lại ở trên người mình, tu luyện thuật dẫn đường nhiều năm, thân thể Diệp Thiên nhạy bén hơn so với người bình thường, lập tức tỉnh hẳn.

- Là mấy người kia?

Diệp Thiên nhìn lại, tinh cả người, chính là mấy người phải nhường chỗ, bọn họ cũng không phải đang nhìn chăm chú chính mình, mà là nhìn về phía Phong Huống, ánh mắt quét qua Diệp Thiên mà thôi.

- Không được, phải đi...

Trong đầu Diệp Thiên toát ra ý niệm như vậy, vội vàng dùng sức chọc vào người bên cạnh nó là Phong Huống.

- Diệp Thiên, làm chi vậy?

Vì tình tiết bộ phim hấp dẫn như vậy, ngay cả Vương Doanh cũng chẳng quan tâm đến Phong Huống, eo hấn bị Diệp Thiên chọc rất đau.

Diệp Thiên thì thào bên tai Phong Huống, nói:

- Anh Phong, phải đi rồi, nếu anh không đi, sẽ có tai ương châu máu...

- Cái gì?!

Phong Huông vốn đã quên việc này, lúc này nghe Diệp Thiên nói vậy, nhất thời cảm giác như là một chậu nước lạnh đổ xuống từ trên đầu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 37

Đau Bụng

Là mấy người nường chỗ kia sao?

Thái độ của Phong Huống rất nhanh trí, nghe được Diệp Thiên nói vậy, lập tức liền phản ứng lại, đồng thời trộm nhìn nhìn thoáng chỗ mấy người kia ngồi, chần chờ nói:

- Diệp Thiên, không thể nào, không phải là chỉ nói vài câu sao? Chẳng lẽ bọn hấn còn có thể chặn đánh anh?

- Có tin hay không là tùy anh, dù sao nếu anh không đi, hôm nay chuyện chảy máu là không thể tránh...

Diệp Thiên bĩu môi, chuyện đã tới, có đi hay không chính là chuyện của Phong Huống, dù sao mấy người kia là muốn tìm Phong Huống gây chuyện, nó là trẻ con sẽ không vấn đề.

Dù rằng Diệp Thiên còn muốn xem hết phim, ước gì Phong Huống không đi, nhiều nhất chỉ là bị đau thôi, theo quẻ báo nhìn cũng đáng không lo ngại.

Lời của Diệp Thiên khiến Phong Huống rơi vào tình huống khó xử, còn có mười phút là hết phim, đi ngay bây giờ, chẳng phải là không thấy được đoạn kết của phim sao? Hơn nữa hấn cũng không biết nói như thế nào với chị Hồng và Vương Doanh.

- Diệp Thiên, anh nói sao với chị Hồng và Vương Doanh đây?

Lúc này Phong Huống cũng không có người nào mà thương lượng, chỉ có thể hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên không thể hiểu được lối suy nghĩ Logic của Phong Huống, kỳ quái hỏi:

- Có cái gì khó nói? Có người muốn đánh anh, anh còn không chạy sao?

- Đúng... nhưng mà...

Phong Huống không nói ra được hết ý của hấn, hấn cũng không thể nói mình thích Vương Doanh, sợ đối phương khinh thường hấn?

- Diệp Thiên, hay là... em nói giúp anh đi...

Tục ngữ nói hào hấn không chịu lép vế, nhưng nghĩ đối phương có bốn người, mình có một người thật là thua thiệt, cuối cùng Phong Huống quyết định đi trước, nhưng cũng cần Diệp Thiên giúp hấn hoà giải.

- Em giúp anh như thế nào?

Diệp Thiên nhìn về phía Phong Huống, bình thường anh Phong đối với nó không tệ, có thể làm cho hấn không bị đánh, Diệp Thiên sẽ nguyện ý giúp.

- Em... em nói bụng đau dữ dội, cần đi bệnh viện...

Phong Huống quả thật đúng là không phải thông minh ở mức bình thường, lập tức đã nghĩ ra một cách.

- Vâng... Được rồi!

Nhìn thấy vẻ mặt chờ đợi của Phong Huống, Diệp Thiên liền đồng ý.

- Ai u, em đau bụng, đau chết mất, anh Phong, bụng em đau dữ dội...

Nói diễn trò, Diệp Thiên từ nhỏ đã không cần học, mỗi lần nghịch ở bên ngoài về nhà sắp bị đánh, chỉ cần giả bộ khó chịu lăn trên mặt đất, Diệp Đông Bình nhất định không đánh.

Hiện tại cũng là như thế, Diệp Thiên tỏ vẻ đau đơn trên khuôn mặt nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh tú vốn trắng nõn, lúc này sẽ trở nên đỏ bừng, thân thể cuộn tròn ở ghế trên, trong mắt người ngoài, thật đúng là không giống như đang giả vờ.

- Ôi, Diệp Thiên, em làm sao vậy?

Phong Huống diễn còn không thật, mặc dù là đang hỏi Diệp Thiên, nhưng mặt lại nhìn về phía chỗ ngồi bên tay phải hấn là Vương

Doanh.

- Anh Phong, em đau bụng, đau chết...

Như là nhập vai, vậy phải đóng giả đến cùng, Diệp Thiên ôm bụng dưới, chỉ còn nước chưa lặn lộn.

- Có phải tối nay ăn cái gì lạnh hay không?

Vương Doanh thấy Diệp Thiên khó chịu, cũng chẳng quan tâm xem phim, lấy tay sờ trán Diệp Thiên, phát hiện tràn đầy mồ hôi, vội vàng đứng lên, nói:

- Không được, còn giống như phát sốt, đi, nhanh đi bệnh viện...

- Thế này... không được, Vương Doanh, hay là... em và chị Hồng xem hết phim đi, anh mang Diệp Thiên đi bệnh viện sẽ tốt hơn...

Trong lòng Phong Huống thật đúng là nghĩ như vậy, người mà mấy người kia nhằm vào chính là hắn, chắc không làm gì Vương Doanh, hơn nữa lúc ấy Vương Doanh và chị Hồng đứng ở phía sau hắn, cũng không lộ diện, đợi lát nữa ra khỏi rạp, mấy người kia cũng chưa chắc có thể nhận ra được.

- Diệp Thiên đã như vậy, bây giờ còn xem cái gì nữa? Muốn xem anh đi mà xem...

Vương Doanh đẩy Phong Huống ra, muốn ôm Diệp Thiên lên, nhưng mặc dù Diệp Thiên chỉ mới mười tuổi, nhưng cũng đã cao 1.45m, lần này thật đúng là không ôm được.

- Vương Doanh, để anh, để anh...

Nhìn thấy Vương Doanh khăng khăng muốn đưa Diệp Thiên đi bệnh viện, Phong Huống cũng chỉ có thể bế Diệp Thiên lên, lúc này đúng lúc trên màn hình lớn hình ảnh tối sầm, trong rạp chiếu phim tối đen, cũng không còn người nào chú ý chỗ ngồi phía này thiếu vài người.

Ra khỏi rạp chiếu phim, dưới ánh sáng ngọn đèn, sắc mặt đỏ bừng của Diệp Thiên cũng khiến chị Hồng sợ hãi, bảo Phong Huống đẩy xe đạp ra, ôm chắc Diệp Thiên mang đi bệnh viện.

- Được, giả mà diễn như thực...

Bị hai người con gái thúc giục, Phong Huống không thể nề hà, ôm Diệp Thiên đặt lên trên xà ngang xe đạp, để hai người con gái dẫn đường ở phía trước, đạp xe đến bệnh viện.

- Nhóc à, vẫn còn già bộ à?

Vừa đạp xe đạp, Phong Huống vừa ghé tai hỏi Diệp Thiên.

- Em... em chưa thể khỏe trở lại được mà?

Diệp Thiên cũng bực, sau khi đi ra, ha người con gái kia hoàn toàn không cho hấn cơ hội mở miệng nói gì, cứ bắt đến bệnh viện.

- Được rồi, một lát tới bệnh viện, em mau nói hết bệnh rồi nhé...

Phong Huống thì thầm ở bên tai Diệp Thiên.

Thị trấn vốn không lớn, 5-6 phút sau, đã đi tới cửa bệnh viện, khi Diệp Thiên còn chưa kịp nói gì, Vương Doanh liền vội vàng đi vào phòng cấp cứu.

- Khụ khụ, chị Hồng, chị Doanh Doanh, em... Em không đau nhiều nữa rồi! Chúng ta không khám được không?

Trong lòng Diệp Thiên cũng hơi sợ, từ nhỏ đến lớn nó chưa từng bị cảm mạo đến một lần, càng không nói phải vào bệnh viện, hôm nay lại phải đến, có oan uổng hay không chứ?

- Không được, vừa rồi sắc mặt em xấu như vậy, đi, cùng chị Doanh Doanh đi vào phòng khám bệnh...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vương Doanh cũng không đồng ý, có lẽ đang nghĩ đến Diệp Thiên sợ tiêm, cười nói:

- Diệp Thiên, em đã lớn như vậy, còn sợ tiêm sao?

- Em không sợ tiêm, nhưng đừng có tiêm cái gì đấy nha?

Lúc này Diệp Thiên có khổ cũng nói không nên lời, chỉ có thể oán hận, trừng mắt nhìn Phong Huống, người này sao lại nghĩ ra cái trò quái quỷ này? Sớm biết rằng như vậy, còn không bằng để cho hấn bị đánh.

Xem bệnh là một bác sĩ già, nghe Vương Doanh và chị Hồng nói triệu chứng xong, lấy ra nhiệt kế kẹp dưới nách Diệp Thiên thân thể ôn biểu nhường, sau đó bắt mạch cho nó.

- Mạch ổn định, không có gì đáng ngại, có thể là buổi tối ăn gì đó lạnh, nên bị viêm ruột nhẹ?

Bắt mạch và nhìn nhiệt độ cơ thể trên nhiệt kế, bác sĩ kết luận.

- Ông ơi, không cần tiêm chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Thiên nhăn nhó, làm mọi người trong phòng vui vẻ.

Người bác sĩ già cười, sờ sờ đầu Diệp Thiên, nói:

- Không cần, uống vài viên thuốc là được, nhớ kỹ, sau này không được tham ăn lạnh nhé...

- Cảm ơn ông!

Nghe được không cần tiêm, Diệp Thiên nhất thời vui vẻ lên, thấy bên cạnh Vương Doanh và chị Hồng đang trợn mắt há hốc mồm, đưa nhò này và vẻ nửa chết nửa sống lúc trước, tương phản quá lớn!?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 38

Tiền Đồ

Từ bệnh viện đi ra, Vương Doanh và chị Hồng như thế nào cũng không đồng ý đề nghị muốn đưa các cô về nhà của Phong Huống, trị an của thị trấn này rất tốt, hơn nữa trời nóng nực, bên đường, dưới đèn đường có không ít người hóng mát, thật ra không cần lo lắng vấn đề an toàn.

- Chị Doanh Doanh, chị Hồng, sau này đến nhà của chúng em chơi nha...

Sau khi vẫy tay từ biệt mấy người mới quen, Phong Huống đưa Diệp Thiên về trạm thu mua.

- Diệp Thiên, mất 3 tệ về nói như thế nào?

Đạp xe đạp, Phong Huống mang về mặt khổ sở, tuy rằng xem bệnh không đắt, nhưng cũng mất 3 tệ tiền thuốc, khi mà những người làm công tháng lương chỉ ba bốn mươi tệ thì 3 tệ không phải là số tiền nhỏ.

Diệp Thiên nghe được Phong Huống nói vậy, suy nghĩ một hồi mới lên tiếng:

- Anh Phong, trở về thành thật nói cho cha em thì cha sẽ không trách anh...

Diệp Thiên từ nhỏ đều như thế này, chuyện sai lầm dù lớn hay nhỏ, từ trước đến nay đều là chủ động nhận, mà chuyện Diệp Thiên nói ra trước, Diệp Đông Bình cũng chưa từng trừng phạt nó.

Tựa như chuyện năm trước, Diệp Thiên và Đôn béo mấy đứa trộm thuốc nổ dùng để phá đá làm đập chứa nước, không may Đôn béo bị quản lý viên đập chứa nước bắt được, Diệp Thiên biết không tránh thoát, về nhà liền thẳng thắn nhận lỗi.

Sau đó, tuy rằng bị đập chứa nước phạt hai mươi tệ, Diệp Đông Bình cũng không nói gì, chỉ bắt Diệp Thiên viết kiểm điểm thôi, nhưng chính kiểu xử lý có tình này, khiến trong lòng Diệp Thiên càng thêm buồn, sau chuyện đó, cũng thành thật hơn rất nhiều.

- Như vậy... như vậy được không?

Phong Huống chần chờ hỏi, hấn cũng chỉ lớn hơn so với Diệp Thiên vài tuổi, làm sai cũng thấy sợ.

- Không sao, em hiểu cha em, sẽ không nói gì anh đâu ...

Diệp Thiên cam đoan rồi, Phong Huống mới yên lòng, hấn thật ra cũng biết, ông ngoại cho hấn mở cửa hàng này trên danh nghĩa là của hấn, nhưng trên thực tế chủ nhân, kỳ thật vẫn là hai cha con này.

Trở lại trạm thu mua, Phong Huống kể lại chuyện tranh chấp hôm nay ở rạp chiếu phim cho Diệp Đông Bình, quả nhiên như Diệp Thiên đã nói, Diệp Đông Bình cũng không nói thêm gì, tiền khám cho Diệp Thiên, cũng được ghi vào trong sổ.

Sớm hôm sau, Phong Huống liên hệ mấy người thu mua phế liệu kia, họ sôi nổi kéo xe đẩy tới trạm thu mua, 1 ngày ngắn ngủn, các loại phế phẩm liên chất đầy sân trạm thu mua, ước chừng phải chi ra hơn hai nghìn tệ.

Điều này làm cho Diệp Đông Bình và Phong Huống rất kinh ngạc, cũng vui mừng quá đỗi, có chút không tin vào những gì thu hoạch được.

Phải biết rằng, tuy rằng bọn họ chi ra hơn 2000 tệ, nhưng chuyển tay, bán mấy thứ này cho trạm thu mua quốc doanh, ít nhất cũng có thể kiếm được bốn năm trăm tệ.

Hơn nữa, hôm nay, những người thu mua phế liệu tới chỉ là mấy người quanh trạm thu mua, nếu những người thu mua phế liệu cả thị trấn đều đến, cho dù tính toán xông xênh, một năm kia cũng có thể kiếm trên vạn đồng.

Không cần nói Phong Huống sinh ra ở nông thôn, ngay cả người sinh ra ở Bắc Kinh như Diệp Đông Bình, cũng bị mấy con số này làm hoảng sợ.

Trong những năm chuyển đổi cơ cấu thị trường này, Diệp Đông Bình đã ý thức được, trong xã hội này, người bị khinh thường, chính là những doanh nhân keo kiệt, nhưng họ cũng là những người được xã hội quý trọng nhất!

Chính vì quan niệm của mọi người không giống nhau, sau này chỉ cần có tiền, thân phận cùng địa vị đều sẽ vững chắc, đến nỗi anh là một thương nhân keo kiệt đến thế nào, cũng sẽ không ai quan tâm.

Trong sinh hoạt luôn phải có mục tiêu mới có thể sinh ra động lực, khi thấy được tiền đồ sáng sủa, bất kể là Phong Huống hay là Diệp Đông Bình, đều rất đặc ý.

Phong Huống phụ trách đem phế phẩm mang đến trạm thu mua quốc doanh, còn Diệp Đông Bình ở lại trạm thu mua, phân loại phế phẩm mà những người thu mua đem tới.

Nhưng chuyện tốt đẹp này chỉ diễn ra trong hai ngày, phế phẩm những người thu mua đưa tới liền giảm đáng kể, tổng số lượng cũng chỉ ngang với Phong Huống tự mình đi thu mua hoặc hơn một chút, điều này làm cho Phong Huống và Diệp Đông Bình đều có chút bất ngờ.

Một ngày sau, phế phẩm mà những người thu mua đưa tới còn chưa đủ một xe, hôm nay Phong Huống cũng không còn đến trạm thu mua quốc doanh, chút ít như vậy không đáng đi một chuyến.

- Chú Diệp, có chuyện gì nhỉ?

Đến buổi tối, Phong Huống cảm thấy lạ, liền hỏi, có câu nói “ được nhiều không lấy làm lạ, mất nhiều lại khó chịu”, thu hoạch hai ngày trước, khiến Phong Huống đã coi thường chút ít thu nhập như hiện tại.

- Phong à, vài ngày trước chúng ta còn rất lạc quan...

Diệp Đông Bình gạt những buồn phiền trong đầu, nói:

- Cháu nghĩ xem, hiện tại cuộc sống của mọi người cũng không dư dả, đồ vô dụng cũng sẽ không ném đi tùy tiện, mấy ngày hôm trước bọn họ đưa tới nhiều phế phẩm như vậy, chú nghĩ là do trước kia tích góp từng tí một, đã bán hết rồi, dĩ nhiên là không còn...

Lý lẽ kỳ thật rất đơn giản, Diệp Đông Bình cân nhắc cũng không sai, những người thu mua này thông thường không có nhiều tiền thu mua phế phẩm, đa phần đều là nhặt nhạnh được, mà hiện tại mọi người đã quen bán phế phẩm, cho nên bọn họ nhặt nhạnh được càng ngày càng ít.

- Vậy làm sao bây giờ ạ? Chú Diệp, chú là người có học vấn, chú cho ý kiến đi ạ!

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Phong Huống nhất thời nóng nảy, giấc mơ phát tài mới có hai ngày, cũng không thể tan biến nhanh như vậy?

- Phong à, thật cũng không phải không có cách...

Diệp Đông Bình nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Như vậy đi, bây giờ có người đưa phế phẩm tới, chúng ta cũng không bán गया cho bên quốc doanh, cháu cũng không cần đứng ở trạm thu mua, chạy qua bên Đông Thành, xem có thể gọi những người thu mua bên kia sang đây bán cho chúng ta hay không?

Chuyện này vốn là bọn họ đã nói trước đó, chẳng qua mấy ngày hôm trước đưa tới phế phẩm nhiều, không nghĩ đến chuyện này, hiện tại phế phẩm thu mua đã ít đi, vì thế Diệp Đông Bình lại nói ra.

Tuy rằng thị trấn không lớn, nhưng có mấy chục vạn người sống, mỗi ngày các dụng cụ đựng đồ ăn uống bị ném đi tuyệt đối không ít, nếu quả thật có thể tổng hợp lại toàn bộ, tin chắc số lượng còn có thể vượt xa mấy ngày hôm trước.

- Ôi, Đúng vậy, chú Diệp, chú nói không sai, hôm nay cháu sẽ đi tìm những người đó...

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Phong Huống vỗ đùi, lập tức quên cả ăn cơm chiều, đẩy xe đạp chạy sang Đông Thành, buổi tối, phần lớn những người thu mua đều ở nhà, nếu là thành ban ngày, e là cũng không tìm được vài người.

- Cha, anh Phong định làm gì đây?

Diệp Thiên gặp Phong Huống ngay khi hắn đi ra, về mặt nghi hoặc đi vào trạm thu mua, mấy ngày nay không ai quản nó, không đến bữa cơm là chưa về nhà, Diệp Đông Bình cũng không biết cả ngày con trai làm gì.

- Tiểu tử thối này, cả ngày không thấy bóng dáng, rốt cuộc đã đi đâu? Mấy ngày nữa là khai giảng, con cũng phải chú ý đấy...

Mấy ngày nay Diệp Đông Bình thật sự cũng chẳng quan tâm Diệp Thiên, đưa Diệp Thiên đến gặp thầy chủ nhiệm một lần, dù sao ông cũng phải có trách nhiệm.

- Cha, cha yên tâm đi, sách giáo khoa trung học con đều xem hết rồi, không có gì khó...

Diệp Thiên cười hắc hắc, bụng đồ ăn Diệp Đông Bình nấu xong lên.

Mấy ngày nay Diệp Thiên đều ngồi xổm ở một ngã tư đường đông người qua lại bên Đông Thành, nhìn mấy thầy tướng số bày hàng, nó cũng không dám nói cho cha, bằng không không tránh được lại bị một bài giáo huấn.

- Đúng rồi, cha, rốt cuộc anh Phong đi đâu vậy ạ? Con thấy sắc mặt anh ấy không được tốt, đi ra ngoài để có chuyện...

Vừa rồi gặp thoáng qua, Diệp Thiên nhìn thấy trên mặt Phong Huống có gì đó mờ nhạt, không nhận được lại truy hỏi một câu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 39

Đã Xảy Ra Chuyện

Cậu ta đi Đông thành, đứa nhỏ này, có thể chịu được cực khổ, điều này không thể chê, nhưng lại hay kích động...

Diệp Đông Bình bị con đánh lảng, cũng đã quên chuyện truy vấn Diệp Thiên đi đâu, từ trong thùng nhựa lấy ra một lon bia lạnh, mở ra, nghĩ nghĩ rồi rót cho Diệp Thiên non nửa bát.

Thời gian này người bình thường hay uống bia hơi, nhưng hai ngày trước có một xưởng bia muốn làm tiêu thụ ở huyện, một chai bia chỉ cần 1 hào 8 xu, hơn nữa chai bia cũng có thể bán được ít tiền, tính ra cũng tương đương mua bia hơi.

Phong Huống và Diệp Đông Bình cùng thương lượng, trực tiếp kéo một xe đẩy về trạm thu mua, có người đến bán phế phẩm sẽ cho họ một lon.

Người ta cũng biết, những người thu nhặt phế phẩm bị không ít người thành phố xem thường, cho nên một chai bia tuy rằng không đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng vẫn làm cho bọn họ cảm nhận được rằng bản thân được tôn trọng.

Hơn nữa trạm thu mua đưa ra giá cũng rất ưu đãi, cho nên những người thu nhặt này đều vỡ ngực cam đoan, sau này có phế phẩm nhất định đều bán cho trạm thu mua của Phong Huống.

Diệp Thiên vừa mới ở bên ngoài chạy về, còn đang đổ mồ hôi, “ Ừc” một hơi đã uống hết nửa bát bia, lại cầm bát nhìn lên cha, nói:

- Uống ngon thật, cha, cho con thêm một chút đi..

- Hừ, tiểu tử, con mới tí tuổi, đã nghĩ chuyện cùng uống rượu với cha há?

Diệp Đông Bình cười mắng một câu, nhưng vẫn cho Diệp Thiên thêm nửa bát bia.

Diệp Đông Bình tuy rằng được đi học rất nhiều năm, thời xưa được coi như là văn nhân tú tài, Trạng Nguyên, nhưng là người đàn ông lớn lên ở thủ đô, tính tình vẫn rất thoải mái, không như một người phụ huynh cổ hủ.

Lần này Diệp Thiên không dám uống một hơi, ghé miệng vào cạnh bát uống một hớp nhỏ, trên mặt lộ ra vẻ hơi say, nói:

- Cha, bia này là cái gì... Bia này, so với rượu dễ uống hơn nhiều...

- Con biết cái gì, đàn ông con trai, phải uống rượu mạnh, rượu này có cái gì ngon? Uống nhiều quá chi tổ mắc tiểu nhiều...

Diệp Đông Bình nghe vậy bĩu môi, cha ông cả đời mê rượu, ngay khi nó hai tuổi, đã bị cha cầm đũa dính rượu cho ông ta liếm, liền luyện được cái tử lượng này.

Nhưng cũng là bởi vì mê rượu, vẫn chưa tới năm mươi mà đã bị xơ gan, lúc ấy Diệp Đông Bình vì mẹ của Diệp Thiên gây mâu thuẫn cùng người nhà, không nhận thư nhà cũng không gọi điện, không thể biết được tin cha mất đúng lúc, cũng là chuyện khiến ông ăn năn cả đời.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Diệp Đông Bình ảm đạm, bụng bát lên trước mặt, một ngụm uống cạn bia bên trong.

Nhìn thấy cha đột nhiên không nói, Diệp Thiên sợ cha lại buồn, vội vàng nói:

- Cha, vừa rồi con xem sắc mặt anh Phong không được tốt, ấn đường có chút mờ nhạt, có thể xảy ra chuyện gì hay không nhỉ?

- Há? Con xem chuẩn chứ?

Quả nhiên, lời nói của Diệp Thiên khiến Diệp Đông Bình suy nghĩ, nói thành thật, trạm thu mua này có thể không có Diệp Đông Bình, nhưng tuyệt đối không thể không có Phong Huống, an nguy của Phong Huống vẫn là rất quan trọng.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Con không thấy rõ, nhưng cảm giác thật không tốt, cha, nếu biết anh ấy đi đâu, bắt anh ấy về đi...

Diệp Thiên có chút hối hận, hôm nay có thể xem bói vài lần, tất cả đều lãng phí tại những người không thân thích trên đường, giờ lại không cách nào suy tính lành dữ cho Phong Huống.

Hiện tại phải dựa vào tướng mạo, Diệp Thiên cũng không dám chắc chắn Phong Huống có xảy ra sự cố hay không, chính là trong lòng có cảm giác không tốt mà thôi.

- Cha... cha chỉ biết là nó đi Đông thành, cụ thể đi đâu cha cũng không biết...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Diệp Đông Bình có chút sốt ruột, từ khi ông tới thị trấn nhỏ này, còn chưa đi ra khỏi trạm thu mua quá hai cây số, mọi chuyện vẫn là Phong Huống lo liệu, bảo ông biết đi đâu tìm Phong Huống?

Nhìn thấy câu nói của mình làm cha đứng ngồi không yên, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Cha, cha đừng có lo lắng, anh Phong thông minh như vậy, có việc cũng có thể tránh được, cha cứ yên tâm đi...

- Chỉ hy vọng như thế, con à, sớm nhìn ra như thế sao không lôi Phong Huống lại?

Diệp Đông Bình tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thiên, tuy rằng ông phản đối Diệp Thiên xem tướng cho người ta, nhưng chuyện liên quan đến con, trong lòng ông ta rõ hơn ai khác.

- Lúc ấy con lại không chú ý...

Diệp Thiên nhỏ giọng than thở, cũng định nói thêm cái gì, ai bảo nó khi rồi cứ thích ngồi bên đường đi xem tướng cho người ta chứ?

Bị Diệp Thiên quây, hai cha con ăn cơm cũng không ngon, Diệp Đông Bình cầm lên hai chai bia, cũng chưa ăn cơm, liền bê ghế ngồi ra sân chờ.

Nhưng lúc này mới chỉ khoảng 4-5 giờ, chờ mãi đến khi kim đồng hồ chỉ mười một giờ, Diệp Đông Bình rót cuộc cũng ngồi không yên.

- Không được, Tiểu Thiên, đi, cùng cha đi tìm anh Phong của con đi...

Diệp Đông Bình biết khả năng của con chuẩn đến đâu, lúc này liền khóa cửa phía sau lại, định đưa Diệp Thiên đi tìm.

- Cha, có người đến đây, là anh Phong sao?

Mới vừa đi tới sân, Diệp Thiên chợt nghe xa xa truyền đến một tiếng chuông xe đạp, tại nơi xa xa không có nhà dân như ở đây,

phòng chùng cũng chính là đến trạm thu mua.

Bên ngoài trạm thu mua không có đèn đường, Diệp Đông Bình cầm đèn pin đã chuẩn bị sẵn, chiếu đến nơi có tiếng chuông truyền đến, vừa nhìn không khỏi lặng đi một chút.

- Không phải, là một người con gái, nửa đêm tới nơi này để làm chi?

- Chị Doanh Doanh, là chị Doanh Doanh!

Nhờ ánh sáng đèn pin, Diệp Thiên cũng thấy rõ người kia, ngoài miệng kêu một tiếng sau đó liền nghênh đón, thấy vậy Diệp Đông Bình không hiểu ra sao, khi nào con trai mình biết cái cô gái này?

Chạy đến chỗ xe đạp của Vương Doanh, Diệp Thiên cũng chạy lại, đỡ xe đạp cho Vương Doanh, lại hỏi:

- Chị Doanh Doanh, làm sao chị biết chúng em ở đây?

- Diệp Thiên, không nói điều này với, Phong... Phong Huống, anh ấy... anh ấy bị người ta đánh...

Wang Doanh đến trạm thu mua, trên đường đạp rất nhanh, hơn nữa trong lòng kinh sợ, lúc này lời nói cũng không được trôi chảy, một chân chống trên mặt đất, ngay cả Diệp Thiên cũng nghe được tiếng thở dốc.

- Cái gì? Phong Huống bị người đánh? Là... Là ai làm?

Mới đi tới bên cạnh, Diệp Đông Bình nghe thấy, nhất thời lấp bắp kinh hãi, liền vội vàng hỏi:

- Cháu gái, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Phong Huống... Có nặng lắm không?

- Chú là thầy Diệp à?

Trước kia, kết bạn cùng Phong Huống, Vương Doanh luôn nghe Phong Huống thổi phồng Diệp Đông Bình văn hóa cao cỡ nào, đã học bao nhiêu điều ở trường đại học, trong thời gian này, người bình thường đều gọi người có văn hóa là thầy cô giáo, cho nên nhìn thấy Diệp Đông Bình, trong lòng cũng xác định được.

Hít vài hơi thật sâu, Vương Doanh nói:

- Phong Huống bị đánh vỡ đầu, khâu hơn mười mũi, đang ở bệnh viện, là anh ấy báo cháu tới thông báo cho mọi người...

Diệp Đông Bình cũng là người có quyết đoán, nếu sự tình đã xảy ra, vậy phải đối mặt giải quyết, suy nghĩ một chút, nói:

- Cháu, cháu... đợi chú một chút, chú lập tức đi cùng, chúng ta cùng đi bệnh viện...

Diệp Đông Bình quay người mở cửa nhà, từ góc phòng lấy ra một túi tiền to, đây là toàn bộ tiền được lưu giữ trong trạm thu mua, trước mắt còn không biết tình trạng Phong Huống bị thương như thế nào, mang nhiều tiền cũng không thừa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Án Tĩnh! (Thượng)

Này cháu, bệnh viện cách nơi này có xa hay không?

Khóa kỹ cửa phòng rồi đi ra, Diệp Đông Bình mới nhớ ra, trạm thu mua mới chỉ có một cái xe đạp thì Phong Huống đã đi rồi, còn xe mà cô bé này đi là xe Phượng Hoàng, không ghi đồng trước, nói cách khác, chỉ có thể chờ một người đi.

- Bệnh viện cách nơi này khoảng sáu bảy dặm đường, thầy Diệp, hay là thầy chở cháu, Diệp Thiên ở nhà cũng được...

Tuy rằng thời gian này nam nữ có khoảng cách, nhưng bây giờ Phong Huống còn nằm ở bên trong bệnh viện, Vương Doanh cũng đành làm vậy, hơn nữa cô và Phong Huống lại chưa thật sự là người yêu, cũng không thể để một cô gái ở lại bệnh viện chăm sóc hẳn được.

- Cháu đưa Diệp Thiên đi, chú chạy theo ...

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, con trai nhất định phải đi xe, sáu bảy dặm đường đối với người sống ở chân núi hơn mười năm như ông ta mà nói, cũng không coi là cái gì.

Tuy rằng Vương Doanh không biết vì sao thầy Diệp này cứ muốn mang theo con trai, nhưng để Diệp Thiên một mình ở lại nơi trống trải hoang vu này, hiển nhiên cũng không nên, lập tức gật gật đầu, nói:

- Được rồi, Diệp Thiên, em lên đi, chị Doanh Doanh mang em đi!

Diệp Thiên nhảy lên xe đạp, nói:

- Chị Doanh Doanh, đợi em học đi xe đạp xong, sau này em sẽ đèo chị ...

Mấy ngày nay Diệp Thiên thật sự đang học đi xe đạp, nhưng cái xe đạp của trạm thu mua quá lớn, có lẽ cao ngang nó, Diệp Thiên ngồi lên thì không với chân xuống được, hơn nữa cũng không đi được, đã ngã nhiều lần.

Giữa người và người quá là phải có duyên phận, Vương Doanh cũng không biết mình vì sao rất có thiện cảm với cậu nhóc này, lập tức cười nói:

- Được, khi nào chị Doanh Doanh rảnh, sẽ dạy em đi xe đạp...

Được Diệp Thiên nịnh như vậy, sự bối rối của Vương Doanh cũng đã bớt đi vài phần, lập tức chờ Diệp Thiên, dưới ánh đèn của Diệp Đông Bình, đạp xe đến bệnh viện.

Đường không dễ đi lắm, khi mấy người này tới bệnh viện, đã là hơn 12 giờ đêm, do là ca cấp cứu, Phong Huống cũng chưa sang phòng bệnh, lúc này còn đang truyền ở phòng cấp cứu.

- Chú Diệp...

Mới vào phòng bệnh, Diệp Đông Bình chợt nghe thấy tiếng Phong Huống kêu mình.

Tuy rằng ở nông thôn Phong Huống cũng khá là hiếu thắng, nhưng đánh nhau nhiều nhất cũng chỉ bầm dập mặt mũi, chứ chứ từng đánh đến mức sứt đầu mẻ trán như hôm nay.

Hơn nữa tuổi của Phong Huống cũng không lớn, ở thị trấn không có chỗ nương tựa, bây giờ thấy Diệp Đông Bình, như thấy thân nhân, nhất thời sứt sùi nước mắt, liền “Xi xì” mũi.

- Phong à, chuyện này... rốt cuộc là sao? Là ai đánh cháu thành cái dạng này?

Thành thật mà nói, nếu Phong Huống không lên tiếng, Diệp Đông Bình thật đúng là không nhận ra người, bởi vì Phong Huống ngồi ở trên ghế, cả khuôn mặt đều bị băng bó, bộ quần áo trắng kẻ ô vuông, giờ phút này cũng trở thành màu đỏ.

- Đồng chí này, xin hỏi... anh là người nhà của cậu ta sao?

Không đợi Phong Huống đáp lời, một giọng nói vang lên, Diệp Đông Bình quay đầu nhìn, ở trong gian phòng đó còn có hai người mặc áo ngắn tay màu xám, ở ngực áo, còn có hai cái túi đựng tiền.

Hai người kia một già một trẻ, người lớn tuổi, tuổi chừng hơn năm mươi, người tuổi nhỏ hơn một chút khoảng hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, trong tay còn cầm quyển sổ.

- Các đồng chí là công an à? Tôi là chủ của Phong Huống, tôi muốn biết, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Từ tay áo hai người đó còn thấy một cái biểu tượng công an, Diệp Đông Bình nhận ra thân phận của bọn họ.

Hai người công an liếc nhau một cái, người tuổi nhỏ hơn một chút mở miệng nói:

- Chúng tôi là công an Đông Thành, khoảng chín giờ rưỡi nhận được tố giác, có người đánh nhau, đi đến hiện trường thì phát hiện ra câu ta, liền đưa đến bệnh viện, tôi không thể nói với anh tình hình cụ thể...

Sự tình còn cần Phong Huống nói rõ.

Phong Huống đi đến Đông Thành, thấy mấy người thu mua phế liệu, phần lớn ở túp lều, có người còn ngủ dưới gầm cầu, tìm được vài người tán gẫu mới biết được, những người này là từ mấy tỉnh Tây Bắc tới.

Hơn nữa từ miệng bọn họ hẳn biết được, trong số những người thu mua phế liệu người Tây Bắc đó, có một người rất có quyền lực, muốn bọn họ bán phế phẩm cho mình, nhất định phải được người kia đồng ý mới được.

Lập tức Phong Huống liền tìm một người, bảo hắn mang mình đi gặp người kia, nhìn thấy người đó, Phong Huống nói ra ý nghĩ của mình, vừa nói ra trên mặt người nọ lộ ra vẻ khó xử.

Phong Huống nhìn ra chút vấn đề, cẩn thận đi nghe ngóng, thì ra ở Đông Thành này, cũng có trạm thu mua được mấy người trẻ tuổi nhận thầu, nhưng lại quy định những người thu mua phế liệu bọn họ, nhất định phải bán đồ cho bọn họ, hơn nữa giá cả còn thấp hơn so với trạm quốc doanh.

Những người thu mua phế liệu đó đều là người ngoài thị trấn, căn bản là không thể trọc vào mấy thanh niên này, sau vài lần bị cảnh cáo, cũng chỉ có thể nghe theo, hiện tại Phong Huống tìm tới chỗ bọn họ mua phế phẩm, những người này cũng không dám đồng ý.

Phong Huống nghe được sự tình là như vậy, trong lòng cũng chưa nghĩ ra cách nào, những người thu mua phế liệu này không thể trêu vào những người đó, hẳn cũng không thể trọc vào, lập tức nghĩ chuyện về nhà tìm Diệp Đông Bình bàn bạc.

Nhưng ai ngờ Phong Huống vừa ra khỏi cửa nhà này, còn chưa lên xe đạp, trước mặt liền có mấy người trẻ tuổi đi tới.

Lúc ấy Phong Huống cũng không để ý, đẩy xe đi qua mấy người đó, nhưng một người trong số đó nhìn theo hắn chằm chằm, nói vài câu cùng vài người đi cùng, mấy người trẻ tuổi kia bỗng nhiên xông lên đâm đá hắn.

Phong Huống không hề phòng bị, lúc ấy bị đánh úp, cũng không biết là ai dùng cờ lê đập lên đầu của hắn, thấy đổ máu, những người đó liền lập tức giải tán.

Cũng không biết là ai báo án, dù sao sau khi Phong Huống tỉnh lại, người đã ở bệnh viện, lúc ấy công an hỏi hắn ở thị trấn có quen ai không, người đầu tiên hắn nghĩ đến không ngờ là Vương Doanh.

Thật trùng hợp là cao tuổi hơn có quen Vương Doanh, mới gọi Vương Doanh tới bệnh viện, sau đó lại đến trạm thu mua thông báo cho hai cha con Diệp Thiên.

- Chú Diệp, chú Diệp à, cháu thật sự không trêu chọc những người đó, cháu cũng không biết bọn họ vì sao đánh cháu?

Nghe được mấy người công an kể về chuyện đã xảy ra, Phong Huống kêu lên oan uổng, tuy rằng bị đánh vào đầu chảy máu, nhưng chỉ là bị thương ngoài da, sau khi truyền chút nước muối, tinh thần Phong Huống đã khôi phục vài phần.

- Phong Huống, cháu đừng lo, đồng chí công an sẽ điều tra cho chúng ta!

Diệp Đông Bình vỗ nhẹ nhẹ bả vai Phong Huống, hỏi hai người công an:

- Hai đồng chí, không biết đám người lưu manh đó có bắt được không vậy?

- Chưa, chúng tôi nhận được tin tố giác liền đi đến hiện trường, nhưng chỉ còn lại một mình cậu ta, tình hình cụ thể để ngày mai mới có thể điều tra được.

Vị công an già lắc lắc đầu, bọn họ đã đi tìm những người thu mua phế liệu mà Phong Huống nói, nhưng người trong nhà đều chạy đâu hết, đêm hôm khuya khoắt cũng không còn chỗ nào đi tìm, muốn phá án chỉ có đợi trời sáng.

- Thầy Diệp, Phong Huống, nơi này... nơi này không còn chuyện gì nữa, tôi về trước nhé?

Đang lúc Diệp Đông Bình cùng chồng yên tĩnh lúc nói chuyện, tiếng của Vương Doanh bỗng nhiên chen vào.

Nói thành thật, nếu không phải đồng chí công an đích thân tới tìm, cha mẹ Vương Doanh chắc chắn sẽ không để cho cô đi ra ngoài, cho dù có quen người đó, nhưng cũng thấy không quen ở đây, giờ Diệp Đông Bình đến rồi, dĩ nhiên cô muốn về nhà sớm một chút.

- Ôi, cháu xem, chú quên cả cảm ơn cháu, Tiểu Vương, cháu đi về trước đi, hôm nào chú nhất định dẫn Phong Huống đến nhà cảm tạ cháu...

Trên đường tới thượng, Diệp Đông Bình cũng biết quan hệ giữa Vương Doanh và Phong Huống, hai người này ngay cả người yêu cũng chưa phải, nửa đêm Phong Huống làm phiền người ta, ảnh hưởng đối với Vương Doanh cũng không tốt lắm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Án Tình (Hạ)

Thầy Diệp, không cần đâu ạ, cháu và Phong Huống... chỉ là bạn bè thôi...

Vương Doanh nghe Diệp Đông Bình nói vậy, vội xua xua tay.

- Vương Doanh, cảm ơn, cảm ơn em!

Nghe được hai chữ “ bạn bè ”, Phong Huống nằm ở trên giường bệnh mà đau lòng, hận không thể để cho mấy người kia ra tay mạnh hơn, làm cho mình thâm hơn càng tốt.

- Hay là... chú đưa cháu trở về nhé?

Diệp Đông Bình muốn giải thích cho người nhà của Vương Doanh, tránh để cô gái thiện lương này về nhà bị cha mẹ chỉ trích.

- Anh Diệp, anh chưa thể đi, có một số việc còn phải hỏi anh, anh ở lại phối hợp với chúng tôi...

Người công an già thấy Diệp Đông Bình nói vậy, lập tức nói.

- Như vậy đi, Tiểu Triệu, cậu đưa Tiểu Vương về nhà đi, trên đường chú ý một chút...

- Được ạ, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ...

Mấy người trung niên ở đây, đưa một cô gái trẻ về nhà không ổn lắm? Người công an trẻ tuổi đồng ý, liền cùng với Vương Doanh đi ra ngoài.

- Để chú Diệp đưa về thì sao? Thiết là, trai chưa vợ gái chưa chồng đi với nhau sao được chứ!

Nhìn thấy hai người rời đi, Phong Huống trên giường bệnh không khỏi suy nghĩ miên man.

Nhưng Phong Huống còn chưa nghĩ được gì, đã bị tiếng của người công an gây chú ý.

- Anh Diệp, tôi muốn biết, gần đây các anh có đắc tội người nào không?

Về vấn đề này, Diệp Đông Bình không cần suy nghĩ, thực kiên định lắc đầu, nói:

- Không có, đồng chí công an, chúng tôi chỉ nhận thầu một trạm thu mua phế phẩm nhỏ, hơn nữa còn làm chưa được bao lâu, đâu dễ dàng đắc tội người nào...

Người công an xoa tay, nói:

- Đừng khăng định như vậy, anh tiếp tục cẩn thận ngắm lại, trong khi thu phế phẩm, có tranh chấp cùng người khác hay không?

- Không có, tuyệt đối không có. Đúng rồi, Phong, cháu có nhận ra mấy người đánh cháu kia hay không?

Diệp Đông Bình bác bỏ ý kiến của người công an kia, nhìn về phía Phong Huống, chuyện này hỏi mình đâu có ích gì, nên tìm điểm đột phá từ đương sự.

- Chú Diệp, cháu không biết, từ khi đến thị trấn cho tới bây giờ, gặp ai cháu liền kêu đại ca, nói chuyện đều suy nghĩ trước, cháu không trêu chọc ai cả!

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Phong Huống lại tỏ ra oan uổng, hần vốn thông minh, làm việc lại cẩn thận, rất biết cách gây thiện cảm từ người khác.

Bằng không, một thanh niên không có bao nhiêu văn hóa ở nông thôn như hần, cho dù có một ông ngoại ở Mĩ, cũng không thể thể kết bạn được với cô gái có quen biết với công an trong thị trấn.

- Thật kì quái, nghe lời cháu kể, hành vi của những người đó không hề giống mưu đồ đã lâu, nhưng không oán không thù với cháu, tại sao lại đánh cháu đây?

Người công an cũng có chút mơ hồ, ông ta thụ lý nhiều vụ án như vậy, nhưng chuyện không đầu không đuôi như hôm nay, thật đúng là lần đầu tiên. Nếu là đánh nhau, luôn phải có một nguyên nhân.

Từ lúc vào đến phòng bệnh Diệp Thiên vẫn không nói gì, nghe chú công an nói không oán không thù, đột nhiên nói:

- Anh Phong, chúng ta từng làm cho người ta thù ghét mà, anh quên rồi à?

- Gây thù, không có mà? Anh không có gây chuyện mà...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, ánh mắt Phong Huống lộ ra vẻ bối rối, hẳn vốn cho là người đánh mình, là một trong số những người của trạm thu mua phế liệu ở Đông Thành.

Nhưng Phong Huống suy nghĩ thật kỹ, là lần đầu tiên hắn đến Đông Thành, chẳng lẽ người nọ cũng biết xem bói, không lẽ biết mình muốn làm buôn bán giống hắn sao?

Hơn nữa Phong Huống từ nhà người thu mua phế liệu đi ra, người đó cũng không có cơ hội đi mật báo.

Những suy đoán này, vừa rồi Phong Huống cũng đã nói với chú công an, suy nghĩ của chú công an đó cũng giống hắn, nhưng người khác lại không biết hắn đang làm gì, không có lẽ nào vô duyên vô cớ đánh hắn.

- Anh Phong, anh quên à, khi chúng ta ở rạp chiếu phim, không phải có mấy người hô muốn giáo huấn anh sao?

Khi Phong Huống cố vắt óc suy nghĩ, giọng của Diệp Thiên lại vang lên.

- Ở rạp chiếu phim cùng người ta gây xung đột ư? Cháu bé, cháu là ai? Quan hệ như thế nào với Phong Huống?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, ánh mắt người công an sáng lên một chút, ông ta cảm giác được, vụ án đã có chút manh mối, có lẽ ngay trong lời nói của Diệp Thiên.

Diệp Thiên ngẩng đầu, nói:

- Ông công an, cháu tên là Diệp Thiên, ông ấy là ba của cháu, Phong Huống là anh của cháu!

- Ô, Tiểu Diệp thiên, cháu nói lại một chút, ở rạp chiếu phim đã xích mích cùng người nào?

Chú công an cũng chẳng để ý vì sao Phong Huống họ Phong lại là anh của Diệp Thiên, điều ông ta quan tâm là khi ở rạp chiếu phim

Phong Huống đã xung đột với ai.

- Bọn họ cướp chỗ của tụi cháu, anh Phong nói bọn họ vài câu, lúc mấy người kia đi, bảo là muốn cho anh Phong một bài học, nhưng lúc đó cháu đau bụng, đi về trước, không gặp được bọn họ...

Diệp Thiên thành thật kể lại chuyện đã xảy hôm đó một lần, mặc dù có chút lộn xộn, nhưng nét cơ bản đều nói rõ.

Nghe xong lời của Diệp Thiên, chú công an nhú mày, nói:

- Chuyện này... như vậy cũng không có chứng cứ chứng minh chính là bọn họ làm?

Mắt Diệp Thiên đảo một vòng, nhìn về phía Phong Huống, mở trừng hai mắt, nói:

- Anh Phong, khi những người đó đánh anh, họ không nói gì sao?

- Không... Không nói gì, à, hình như có nói, nói là “mày cứng đầu nữa đi” ...

Phong Huống thấy hành động của Diệp Thiên, hơi lặng đi một chút, bỗng nhiên sửa lại lời nói, hẳn biết Diệp Thiên không giống với những đứa trẻ bình thường, nếu nói như vậy, đích thị là có lý của nó.

Lúc ấy những người đó miệng có nói kháy, nhưng Phong Huống bị đánh đột ngột, cái lỗ tai vang lên tiếng “Ong ong”, căn bản không nghe ra đối phương đang nói cái gì, những lời này cũng là hắn biên tạo ra.

- Chàng trai, không nên nói lung tung...

Thấy vẻ mặt Phong Huống, chú công an cười cười, ông ta đã làm công việc này cả đời, đối phương nói thật hay giả, trong lòng ông ta đương nhiên rất rõ ràng.

Nghe thấy chú công an nói vậy, Phong Huống hơi chột dạ, cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Cháu... lúc ấy cháu chỉ nghe được một câu như vậy, cũng không biết có phải là nghe lầm hay không...

Ngay khi Phong Huống định thừa nhận mình nói linh tinh, Diệp Thiên đột nhiên chen vào, nói:

- Anh Phong, em nhớ được trong rạp chiếu phim kia bọn họ có người tên Đới Tiểu Hoa, mặt đầy râu quai nón, lúc ấy, trong số người đánh anh có hắn hay không?

- Đới Tiểu Hoa? Không phải tên con gái sao? Sao có thể có râu quai nón?

Phong hướng không biết Diệp Thiên muốn nói cái gì, nhưng khi nhắc tới râu quai nón, thân thể như bị chấn động mạnh, lớn tiếng nói:

- Cháu nhớ ra rồi, người đi đầu trong những người đánh cháu chính là người râu dài đó, phía dưới mắt phải, còn có một cái sẹo, đúng vậy, chính là người đó...

Nghĩ đến vẻ mặt dữ tợn của người đánh mình, Phong Huống có chút kích động, tình hình lúc đó giống như là ác mộng, dần hiện về trong đầu.

- Chàng trai, cháu bình tĩnh một chút, cứ bình tĩnh đã...

Thấy Phong Huống hơi mất kiểm chế, chú công an vội vàng đề hấn xuống, nói:

- Cháu thật sự thấy rõ ràng trên mặt người nọ có một cái sẹo?

- Đúng vậy, ở góc bên mắt phải người nọ, cháu thấy rất rõ ràng!

Câu trả lời của Phong Huống khiến trên mặt người công an lộ ra vẻ sáng tỏ, ông ta có thể nhìn ra, lần này Phong Huống tuyệt đối không nói dối.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Tranh Chử Bị Trộm

Người bạn nhỏ, vậy làm sao cháu biết, người kia tên là Đới Tiểu Hoa đây?

Mặc dù người công an tin lời của Phong Huống, nhưng lại không chịu bỏ qua cho Diệp Thiên, làm một nghề nghiệp nhạy cảm, khiến ông ta cảm giác được đứa trẻ này có chút kỳ quái.

- Ông công an, lúc ở rạp chiếu phim, cháu nghe người ta gọi cái người rìa rậm rạp đó là Đới Tiểu Hoa, cái tên này thật kỳ quái, cháu liền nhớ được

Diệp Thiên lộ ra một bộ mặt ngây thơ, từ khi lên ba bốn tuổi, nó đã dùng chiêu này lừa cảm tình của người trong thôn, nếu hôm nay nhà ai làm món ăn gì ngon, nói không chừng đều sẽ đem cho Tiểu Diệp Thiên này.

- Thì ra là như vậy, được rồi, Phong Huống, cháu hãy ký vào bản tường thuật này, bảo đảm cháu nói đều là sự thật

Người công an suy nghĩ một lát, cũng không hỏi thêm, nói thế nào, dù sao Diệp Thiên cũng chỉ là đứa trẻ chừng mười tuổi, ông ta tin mình đã nghĩ quá nhiều.

Đợi đến khi Phong Huống ký xong, người công an nói với Diệp Đông Bình:

- Anh Diệp, vụ án này chúng ta đã có manh mối, chậm nhất là sáng ngày kia, sẽ có kết quả, đến lúc đó còn cần tiểu Phong đến đồn công an nhận người

Nghe thấy chú công an nói vụ án có manh mối, Diệp Đông Bình không khỏi có chút giận dữ bất bình, liền hỏi:

- Đồng chí công an, có thể nói cho chúng tôi biết người tên Đới Tiểu Hoa đó là ai chẳng? Chỉ vì mấy câu tranh chấp, mà đánh người ác như vậy sao?

- Cái này bây giờ còn khó mà nói

Người công an chân chờ một chút, nói tiếp:

- Chúng tôi còn cần tìm hiểu thêm một vài chuyện, mọi người cứ chờ tin tức là được

Lời của người công an già khiến Diệp Đông Bình cũng không thể làm gì khác, ở thị trấn nhỏ này ông lại không có người thân thiết, chỉ có thể lộ vẻ tức giận tiến người công an ra khỏi bệnh viện.

Diệp Đông Bình trở lại phòng cấp cứu, y tá trong bệnh viện đã sắp xếp xong xuôi giường bệnh cho Phong Huống, đỡ Phong Huống đi tới phòng bệnh.

- Diệp Thiên, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Đợi đến khi y tá rời khỏi đây, Diệp Đông Bình nhìn chung quanh, đóng cửa phòng bệnh lại, kéo con trai, vừa rồi ông đã nhìn ra đầu mối, chẳng qua là ngại người công an còn ở đây, nên vẫn chưa hỏi mà thôi.

- Cha, con cũng chỉ có thể biết người họ tên là Đới Tiểu Hoa, năm nay hai mươi ba tuổi, cái khác con cũng không biết a

Diệp Thiên nói là thật, vừa rồi qua mười hai giờ, nó đã xem cho Phong Huống một què, lại phát hiện cái què này có liên quan đến què mấy ngày trước, cảm thấy tai ương đồ máu của Phong Huống, ứng ở hôm nay.

Không biết có phải là lần trước vì Diệp Thiên mà kết quả thay đổi hay không, lần này Phong Huống bị thương, nếu so với trước lần nhìn thấy thì nghiêm trọng hơn rất nhiều, què bó tay thay đổi thế này, Diệp Thiên cũng không biết làm sao.

Lúc này Phong Huống cũng bình tâm trở lại, cắn răng nghiêng lợi nói:

- Diệp Thiên, chính là chuyện hôm đó ở rạp chiếu phim, anh không tha cho hắn

Ở thôn Phong gia, họ Phong rất lớn, chỉ tính anh em trong nhà đã có hơn hai mươi người, ở trong thôn căn bản không ai dám trêu chọc vào, ai ngờ mới tới thị trấn này không bao lâu, trên đầu liền bị người ta khâu mấy mũi, Phong Huống không thể nào chịu đựng được.

Theo suy nghĩ của Phong Huống, đến sáng mai liền chuẩn bị về quê, kéo lên mấy người của hắn, hắn không tin, những người da non thịt mềm trong thị trấn này, lại có thể đánh thắng người thôn mình?

Diệp Đông Bình nhìn phong hướng một cái, nói:

- Thôi, Phong à, đừng nghĩ gậy chuyện nữa, nơi này không phải như ở quê, đợi công an cho kết luận thì bàn tiếp!

Có câu nói con rồng mạnh mẽ không thắng được con rắn gần hang ổ, người tha hương đến thị trấn gây chuyện, bất kể kết quả thế nào, tóm lại vẫn sẽ bị thiệt, Diệp Đông Bình không muốn để cho Phong Huống còn nhỏ tuổi đã đi sai đường, đây chính là chuyện phải hối hận cả đời.

- Chú Diệp, chuyện này nếu truyền đi, cháu cũng không mặt mũi nào đi về

Phong Huống ương ngạnh, lần này ngay cả lời của Diệp Đông Bình cũng không nghe, thật ra thì trong lòng oan khuất là một chuyện, quan trọng hơn chính là, hôm nay thật mất mặt trước Vương Doanh, nếu không trả đũa được, Phong Huống sợ bị Vương Doanh chê cười.

Diệp Đông Bình là người từng trải, thấy Phong Huống như vậy, trong lòng cũng đoán được mấy phần, lập tức cười nói:

- Cháu đừng nghĩ nhiều, nếu không cô bé hôm nay tới, chắc chắn sẽ không để ý cháu nữa!

Suy nghĩ của thanh niên, luôn là thích thể hiện trước mặt cô gái mình thích, thật ra thì không phải vậy, đại đa số con gái thích con trai chững chạc, nhưng Phong Huống ở vào cái tuổi này, có thể lĩnh hội được điểm này, cũng là rất khó.

Phong Huống nghe Diệp Đông Bình nói vậy, có chút chân chờ hỏi:

- Chú Diệp, chú nói là thật chứ? kia vậy lần này cháu bị đánh cứ cho qua vậy sao?

- Làm sao có thể cho qua đơn giản chứ? Những người công an đó làm cái gì hả? Thôi, cháu cứ nghi ngại thật tốt đi, hôm nay chú và Diệp Thiên ở đây cùng cháu

Diệp Đông Bình phản đối lời của Phong Huống, ông và Diệp Thiên không có xe đạp, muộn như thế cũng không về được, cộng thêm bộ dáng Phong Huống kia, quả thật cũng cần người chăm sóc, nhất quyết ở lại bên cạnh giường bệnh một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Đông Bình đi ra ngoài mua cho con trai và Phong Huống bánh bao, bánh tiêu, sau đó đi ngay để làm thủ tục xuất viện, đây cũng là yêu cầu của Phong Huống, ở trong bệnh viện toàn mùi thuốc sát trùng, hẳn cũng cảm thấy không thoải

mái.

Ngày hôm qua, xe đạp của Phong Huống cũng không biết khi bị đánh bị ai lấy mất, Diệp Đông Bình đành tiêu 1 tệ, thuê một cái xe kéo, đưa Phong Huống trở lại trạm thu mua.

- Thế này đây là chuyện gì đây?

Còn chưa vào cửa trạm thu mua, Diệp Đông Bình cũng cảm giác là lạ, bởi vì ông nhớ khi hai cha con đi ra ngoài đã khóa cửa sắt từ bên ngoài, lúc này cửa đã được mở ra, còn những phế phẩm trong sân, cũng ngổn ngang trên mặt đất.

Diệp Thiên chạy vào sân nhìn một lát, vội vàng quay đầu lại hô:

- Cha, cửa phòng cũng bị người ta mở ra rồi

- Thế này là trộm ư?

Diệp Đông Bình cũng không để ý đến Phong Huống, chạy vào trong nhà, hôm qua mới dọn dẹp xong căn phòng, bây giờ lại khôi phục nguyên dạng, tất cả mọi thứ đều bị người ta bới lên, ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

- Cũng may, ngày hôm qua đem tiền theo

Diệp Đông Bình làm việc luôn luôn cẩn thận, ngày hôm qua, trước khi đi, đã đem tất cả tiền theo, nếu không, sợ rằng hơn 2000 đồng cũng bị trộm đi.

- Cha, không riêng gì bị trộm, chúng ta là bị người ta đập phá

Lời của Diệp Thiên khiến Phong Huống và Diệp Đông Bình cũng sững sốt một chút, nhìn lại tình hình trong nhà cùng trong sân, nhất thời hiểu ra.

Những bát đĩa, chậu ấm trong sân, trên căn bản đều bị người ta đập nát, còn cái bàn duy nhất trong nhà và hai cái giường, cũng đều có dấu vết bị đập, ăn trộm chắc chắn sẽ không làm những chuyện vô bổ như vậy.

- Thôi rồi, bức tranh của Văn Chính Minh, và cả tranh chữ sư phụ con giao cho chúng ta bảo quản ...

Diệp Đông Bình chợt nhớ tới những bức tranh giá trị không thấp kém, nhất thời biến sắc, lập tức vào trong phòng, nhìn mấy cái rương trống trơn, không khỏi đau lòng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Báo Án

Không riêng gì bức tranh lão đạo sĩ giao cho cha con Diệp Thiên mà cả bức tranh Phong Huống mua được của Văn Chính Minh cũng đều không cánh mà bay, xem ra những người này còn là cố ý cướp.

- Tiểu Thiên, con và Phong ở lại đây, có chuyện gì cũng đừng đi, ta đi báo án

Tình hình như thế, Diệp Đông Bình cũng chỉ có thể mong đợi ở ngành công an, nhắc Diệp Thiên mấy câu, vội vã đi ra cửa.

- Cha, cha, cha chớ đi, con biết là ai

Diệp Thiên gọi khản cổ, mà Diệp Đông Bình lòng như lửa đốt cũng không nghe được, bây giờ ông chỉ muốn như thế nào mau chóng đem những bức tranh đó trở về?

Đồn công an Tây thành cách trạm thu mua cũng không xa, bảy tám phút sau, Diệp Đông Bình liền thở hắt hắt đi vào cửa đồn công an, nhưng bị báo vệ cản lại.

Người bảo vệ này có chút nặng tai, Diệp Đông Bình cùng hắn nói bao nhiêu, vẫn chưa nói rõ, không khỏi lo lắng đứng lên, la lớn:

- Ông ơi, cháu tới báo án, nhà cháu bị trộm, mất đồ giá trị mấy vạn ...

- Mất mấy vạn? Tiểu tử, người đừng khoác lác, ta sống lâu như vậy, còn chưa thấy mấy vạn đâu ...

Ông lão kia bĩu môi, không ngăn Diệp Đông Bình nữa, chỉ cho ông ta phòng làm việc của đồn.

- Vị đồng chí này, anh không có làm chứ, tranh chữ gì có thể trị giá mấy vạn đồng?

Sở trưởng tên là Hứa Phu Kiệt, tuổi hơn bốn mươi, người biết điều nhưng nghe thấy Diệp Đông Bình nói đến giá trị đồ bị mất thì cư xử không khác gì ông lão bảo vệ, quả thực giống nhau.

- Hứa sở trưởng, việc này tôi dám nói lung tung sao? Bức tranh chữ trong cái rương đó, cuối thời Thanh cũng chỉ có hơn hai mươi tấm, còn có một bức tranh là tác phẩm của Văn Chính Minh, triều Minh, nói mấy vạn còn rẻ đấy!

Nhìn thấy Hứa sở trưởng không tin, Diệp Đông Bình không khỏi sốt ruột, tuy rằng lão đạo sĩ là sư phụ Diệp Thiên, nhưng mình làm mất thứ người khác trân quý vài chục năm, vậy cũng không mặt mũi nào gặp lại Lý Thiên Nguyên.

- Anh Diệp, anh đừng có lo, tôi không hiểu lắm về những gì anh nói, nhưng dù là tranh của người vĩ đại lắm thì cũng chỉ mấy tệ thôi, anh nói vài thứ kia, có đáng giá như vậy không?

Hứa Phu Kiệt là người từ bộ đội chuyển nghề trở về, đến nơi này công tác cũng không lâu, người trong bộ đội thời này, phần lớn đều là xuất thân từ nông thôn, chỉ cần tố chất tư tưởng và có tố chất quân sự, dám vượt qua thử thách là được, về văn hóa cũng không có yêu cầu gì.

Mà trước khi Hứa sở trưởng tham gia quân ngũ chỉ là người thất học, tới bộ đội mới được học tập văn hóa, hiện tại tuy rằng miễn cưỡng có thể xem báo chí, nhưng đối với mấy bức tranh mà Diệp Đông Bình nói, chính là mới nghe lần đầu.

Với hấn, thứ mà Diệp Đông Bình gọi là tranh chữ của danh nhân, cùng tính chất với những tờ lịch treo tường hay tranh tết trong những năm gần đây, người này khuếch đại quá, kỳ thật là muốn cho mình coi trọng mà thôi.

Những năm này nhân viên chính phủ, tuy rằng làm việc không mang kiểu cách nhà quan, cũng có chuyện tham ô cực nhỏ, nhưng nói thật, trình độ nghiệp vụ thật đúng là không được, bản thân Hứa sở trưởng này, cũng là đại diện cho đặc thù và là hình ảnh thu nhỏ của thời đại.

Diệp Đông Bình kiên trì quan điểm của mình, mà Hứa sở trưởng cũng không tin, nhất thời, hai người thành đôi co, ai cũng không cách nào thuyết phục người kia.

Hứa sở trưởng vẫn là người làm công an, vẫn là rất có kinh nghiệm đối với việc tìm kiếm, nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Tiểu Diệp, nếu anh nói tranh chữ đó giá trị nhiều tiền như vậy, tôi hỏi anh, mấy thứ này của anh là từ đâu mà có?

- Cái này... chuyện này...

Diệp Đông Bình thật đúng là bị hỏi bất ngờ, chuyện này không dễ giải thích, nếu nói thực, chắc sẽ liên lụy đến lão đạo sĩ trên núi, đến đồn công an tiếp tục chứng thực, thời gian chậm trễ không nói, chỉ sợ sớm không biết mấy bức tranh đi nơi nào.

Thấy Diệp Đông Bình ấp úng, Hứa sở trường đắc ý, mở miệng nói:

- Thấy anh cũng giống như là một người có văn hóa, sao cũng tham lam như vậy? Nói đồ đạc trong nhà quần chúng bị mất, chúng tôi có thể không lo sao? Không nên báo cáo láo giá trị đồ bị mất...

- Ôi, Hứa sở trường, tôi không có báo cáo láo, tôi nói đều là thật...

Nghe mình bị đánh giá như vậy, Diệp Đông Bình dở khóc dở cười, đang chuẩn bị biện giải, trong đầu đột nhiên chợt lóe ra ý nghĩ, vội nói:

- Hứa sở trường, tôi nói thật nhé, tranh chữ văn vật đó, đều là của người đầu tư cho trạm thu mua tên là Liêu Hạo Đức...

- Liêu hạo đức, anh ta là ai? Mất đồ sao không đích thân đến tố giác?

Hứa sở trường thấy kỳ quái, hỏi.

- Liêu tiên sinh là Hoa Kiều, một thời gian trước trở về thăm người thân, hiện tại đã quay về Mỹ...

Diệp Đông Bình cũng là bị bức không có cách nào khác, nếu không mượn tên Liêu Hạo Đức, chỉ sợ vị Hứa sở trường này sẽ không coi trọng chuyện này.

- Hoa Kiều Mỹ? !

Đang bê cốc trà chuẩn bị uống, Hứa Phu Kiệt nghe lời này, nhất thời ngậy ngẩn cả người, buông cốc trà xuống, hỏi:

- Anh nói những tranh chữ đó là của vị người Hoa gốc Mỹ?

- Đúng, đúng vậy, ông ta để ở trạm thu mua để cho tôi bảo quản, hiện tại tôi đã đánh mất...

Nếu bắt đầu, Diệp Đông Bình cũng chỉ có thể tiếp tục, lừa gạt người của chính phủ hậu quả rất nghiêm trọng, cũng may Liêu Hạo Đức đã về Mỹ, cho dù muốn tìm hấn chứng thực, nhìn tình huống trước mắt mà nói cũng là không thể.

- Vậy... anh nói cụ thể một chút, tên của vật phẩm bị mất, ôi, đừng nói nữa, anh viết đi, đều viết ở trong này, được rồi, chính là chỗ này...

Nghe được đồ vật này là của Hoa Kiều Mỹ, thái độ của Hứa Phu Kiệt lập tức chuyển biến, cũng không phải nói hấn sinh ngoại, mà là bởi vì từ cái cách mở cửa tới nay, quốc gia tương đối coi trọng đối với những người nước ngoài bỏ vốn đầu tư.

Bởi vì yếu tố lịch sử của thời kì này, quốc gia cũng đưa ra rất nhiều chính sách với người nước ngoài, chính là muốn hấp dẫn bọn họ về nước gây dựng sự nghiệp, kéo kinh tế quốc nội phát triển.

Trong thời kì này, Thần Châu đại lục rất hấp dẫn Hoa Kiều, không nói đâu xa, trong huyện thành này, nếu có một Hoa Kiều mở cửa hàng, bên trong có đủ các loại hàng hoá nhập khẩu, từ đồ chơi đến đồ điện cái gì cần đều có.

Nhưng nếu bạn cầm tiền đi mua, thực xin lỗi... không bán, phương diện này chỉ có thể quốc gia sử dụng, có thể thấy được lúc ấy quốc gia coi trọng đến mức nào đối với những Hoa Kiều.

Cho nên ở nghe thấy mấy bức tranh chữ này là của Hoa Kiều về nước, thái độ Hứa sở trường thay đổi một trăm tám mươi độ, bởi vì hấn biết, chuyện này xử lý không tốt, nói không chừng sẽ tạo thành ảnh hưởng chính trị.

Thấy Diệp Đông Bình viết vật phẩm bị mất trên giấy, Hứa sở trường đứng dậy, nói:

- Tiểu Diệp, như vậy đi, ghi chép đều đã xong, tôi phái phó sở trưởng Lưu, người có kinh nghiệm nhất trong sở đi điều tra, cũng anh trở về hiện trường, có yêu cầu gì anh nói cùng anh ta!

Không tự mình đi hiện trường, cũng không phải nói Hứa sở trưởng không coi trọng chuyện này, ngược lại, hấn cũng là bởi vì quá mức coi trọng, mà cần đi báo cáo cho lãnh đạo trước tiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Anh Hoa

Chú Diệp, chú đã trở lại, sự tình thế nào ạ?

Diệp Thiên và Phong Huống chờ ở trạm thu mua, trong lòng như lửa đốt, nhìn thấy Diệp Đông Bình cùng một người công an mặc chế phục trở về, vội vàng ra đón.

- Vị này chính là phó sở trưởng Lưu của đồn công an...

Diệp Đông Bình giới thiệu người kia cho Phong Huống, nói tiếp:

- Để chú Lưu xem hiện trường một chút, đúng rồi, hai người không di chuyển gì chứ?

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Phong Huống lặng đi một chút, nói:

- Chú Diệp, sao vậy ạ, vẫn không được di chuyển đồ ạ? Cháu... hai chúng cháu đã quét tước một chút...

Diệp Đông Bình đi rồi, Phong Huống và Diệp Thiên nhìn thấy trong và ngoài sân, ngay cả cái chỗ đặt chân cũng không có, thật sự chướng mắt, liền quét dọn, Diệp Đông Bình trở lại, hai người vừa lúc làm xong.

Phó sở trưởng Lưu thấy tình hình như thế, lắc đầu liên tục, thở dài nói:

- Ôi, chàng trai, đây là phá hỏng hiện trường, biết không?

Hứa sở trưởng không hề nói dối Diệp Đông Bình, vị phó sở trưởng Lưu này chính là người nổi danh khu Giang Nam, trước kia là người hệ thống công an đường sắt, trộm cắp từ nam chí bắc nghe được cái tên người công an họ Lưu, không một người nào không thấy sợ hãi.

Trong những năm tám mươi vây bắt trộm cướp ở Hà Nam, bộ công an hợp chuyên gia trình sát hình sự cả nước, trong đó cũng có vị phó sở trưởng Lưu này, trong hệ thống công an có thể nói là một đại danh.

Dù sao phó sở trưởng Lưu cũng đã hơn năm mươi, tiếp tục với ngành đường sắt cũng có chút lực bất tòng tâm, cuối cùng nhờ quan hệ, xin điều về thị trấn này dưỡng già.

Bắt trộm cả đời, phó sở trưởng Lưu cũng không theo đuổi cái gì lớn, muốn mấy sống an ổn qua ngày.

Thị trấn nhỏ xíu này, bình thường căn bản cũng không có án lớn, tối đa cũng chỉ là điều giải mâu thuẫn, chẳng ai biết vị phó sở trưởng Lưu này là vị chuyên gia hình sự.

Nhưng là người thợ bánh giò cũng không làm gì được nếu không có bột, người đàn bà khéo cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo, mặc cho bản lĩnh của phó sở trưởng Lưu cao tới đâu, hiện trường này đã hoàn toàn bị phá hủy, hơn nữa trạm thu mua bình thường cũng người đến người đi suốt, phó sở trưởng Lưu rốt cuộc nhìn không ra manh mối gì.

Cuối cùng phó sở trưởng Lưu đi lại ở sân một hồi, lấy mấy đầu chân rồi rời đi, để lại bộ mặt ngây ngô của đám người Diệp Đông Bình.

Phó sở trưởng Lưu đi rồi, Phong Huống cúi đầu nói:

- Chú Diệp, cháu... không phải cháu cố ý, cháu cũng không biết còn phải bảo vệ hiện trường...

Phong Huống và Diệp Thiên đều rất thông minh, nhưng hai người cũng chỉ là trẻ lớn lên ở nông thôn mà thôi, đâu dễ dàng hiểu được nhiều như vậy, với hai người, Diệp Đông Bình về nhà nhìn thấy bọn họ quét tước vệ sinh, nói không chừng còn có thể được khen mấy câu.

Hơn nữa, Diệp Thiên đã biết chuyện này là ai làm, cho nên trong đầu hoàn toàn không có suy nghĩ chuyện bảo vệ hiện trường.

Nhìn thấy nhà thu dọn sạch, Diệp Đông Bình vỗ nhẹ nhẹ chụp bả vai Phong Huống, nói:

- Quên đi, việc này không trách các con, lúc đầu chú cũng không hiểu, Phong à, vết thương của cháu còn chưa khỏi, đi vào phòng nằm xuống đi...

Đi lên thị trấn mới vài ngày, thế nhưng liên tiếp xảy ra nhiều chuyện như vậy, Diệp Đông Bình cũng có chút buồn, hay là lần này thật sự con trai đã nhìn sai rồi? Nếu không hẳn nói Phong Huống được quê Phú Quý, cuối cùng sao lại thế này?

Chờ Phong Huống vào nhà rồi, Diệp Thiên kéo cha, nhỏ giọng nói:

- Cha, chuyện này là do bọn Tiểu Hoa làm..

Mặc dù Diệp Thiên mới ít tuổi, cũng đã biết suy nghĩ, nó chưa nói cho Phong Huống, chính là sợ anh Phong của nó nổi điên, kêu người từ nông thôn đến gây sự.

- Thật sao? Làm sao con biết?

Diệp Đông Bình nghe vậy lặng đi một chút, trên mặt nở nụ cười khô, mình còn chưa hỏi, con trai đã tự nhiên tính ra.

- Con chưa nói với Phong Huống chứ?

Nhìn thấy con trai lắc đầu, Diệp Đông Bình nghĩ một chút, nói:

- Chuyện này đừng nói cho Phong Huống, càng không thể nói cho công an, hiện giờ bọn họ đã điều tra tên Tiểu Hoa, nếu như có thể khẳng định chuyện bọn họ ấu đã Phong Huống, nói không chừng có thể lôi cả chuyện này ra...

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Diệp Thiên có chút khó hiểu hỏi,

- Cha, vì sao ạ? Hiện tại nói cho chú công an, rồi đi đến nhà bọn họ điều tra không được sao?

- Con có chứng cứ gì nói bọn họ làm? Chẳng lẽ nói là con xem quê tính ra sao?

Diệp Đông Bình tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thiên, hẳn đơn thuần là vì bảo vệ con mới quyết định như vậy, dù tranh cãi tìm không trở lại được, Diệp Đông Bình cũng không thể để người khác biết Diệp Thiên tinh thông bói toán, phong thủy.

Dưới tình thế cấp bách, trong lòng Diệp Thiên nóng vội, buột miệng nói ra:

- Cha, đây... việc này là sống chết mặc bây sao...

- Sống chết mặc bay? Không có đâu, không phải công an đang điều tra sao?

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, cười nói:

- Con đừng nghĩ nhiều như vậy, chuẩn bị một chút, còn một tuần nữa con sẽ khai giảng, đến lúc đó ở trong trường học không cho phép gây chuyện...

Học trung học trong huyện là có thể ở ký túc, Diệp Đông Bình sợ hoàn cảnh trạm thu mua nơi này ảnh hưởng việc đọc sách của con, cho nó đang ký ở ký túc, mỗi tuần chỉ có cuối tuần mới có thể về nhà.

- Ôi, con biết rồi...

Thấy cha không nghe lời của mình, Diệp Thiên phần nộ đáp ứng, nhưng khi nó quay người lại, trên mặt lại lộ ra một tia kiên định,

- Dám cướp đồ của sư phụ, thực làm ta phải ra tay rồi.

Cách rạp chiếu phim Đông Thành không xa, cũng có một trạm thu mua phé phẩm, nhưng chỗ thu mua này so với chỗ Phong Huống tốt hơn nhiều, không nói bốn phía đều là khu cư dân, cách trạm thu mua quốc doanh cũng gần rất nhiều.

Tại trạm thu mua phé phẩm này, sáng lên một bóng đèn 100 W, bảy tám thanh niên cái cời áo cánh, ngồi vây quanh mép bàn ở dưới đèn, uống bia đã ngà ngà, một đám la lối om sòm sắc đỏ đầy mặt.

Một tên thanh niên trông xấu xí đứng dậy, bung một chén bia kính người râu quai nón ngồi ở bên trong, lớn tiếng nói:

- Anh Hoa, anh cũng thật biết đùa, dám qua mặt công an, sau này chúng ta ở huyện này, ai dám không nghe lời nói của anh?

Nếu Phong Huống ở trong này, nói không chừng có thể nhận ra vết thương trên đầu mình, chính là do người thanh niên người nhỏ gầy này mà ra, còn râu quai nón, là người đầu tiên đánh vào mặt hắn.

Đời Tiểu Hoa kỳ thật cũng không lớn tuổi, cũng chỉ hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, do để một ít râu quai nón, khiến hắn nhìn qua như là người ba bốn mươi tuổi.

Một hơi uống sạch sẽ rượu trong chén, Đời Tiểu Hoa ra vẻ hào phóng cầm chén đồ xuống, mở miệng nói:

- Chuyện nhỏ này tính cái gì? Ngày trước đại ca của ta bị oan, hiện tại lại muốn đến làm khó ta làm sao được?

Cách đó không lâu, công an Đông Thành tìm được trạm thu mua này, vốn muốn đưa Tiểu Hoa về thẩm tra.

Nhưng Đối Tiểu Hoa này cũng có chỗ dựa chắc, liền hỏi người đó trát bắt giam đâu, sau đó liền kêu công an bắt loạn người, hơn nữa gọi anh em đến gây sự, mấy người của đồn công an cũng chỉ có thể phẫn nộ mà đi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 45

Gia Thế

Anh Hoa, đợi lát nữa uống rượu xong, chúng ta đi Thành Tây tiếp tục đập trạm thu mua nhà đó lần nữa, được không?

Lần trước ở trong rạp chiếu phim bị một thanh niên nông thôn qua mặt, khiến mấy thanh niên tự xưng là ăn chơi ở thị trấn này rất là khó chịu, mấy ngày liền đi tìm cậu thanh niên nhà quê kia khắp thị trấn.

Hôm qua lại thấy người cần tìm, liền đánh cho một trận, sau đó lại tới trạm thu mua của hắn đánh đập một hồi, nhưng vừa rồi lại bị công an tìm tới cửa, khiến mấy người này lại bốc hỏa trong lòng.

- Hôm nay không được, đừng đi đâu cả, trong huyện cũng có người không ưa bác ta...

Đới Tiểu Hoa lắc lắc đầu, hắn nhìn bề ngoài thô lỗ, nhưng nội tâm cũng biết suy nghĩ.

Tuy rằng ngày hôm qua bọn họ đánh Phong Huống và đập trạm thu mua, nhưng không có bất kỳ nhân chứng nhìn thấy tận mắt, công an không làm gì được hắn, nhưng nếu hôm nay lại đi gây chuyện, nhất định sẽ bị công an tóm.

- Coi như tên đó may mắn...

Nghe được Đới Tiểu Hoa nói vậy, mấy thanh niên kia ồn ào lên:

- Nghe lời anh Hoa, mấy ngày nữa tiếp tục đi xử lý tiểu tử đó, để cho trạm thu mua của hắn không thể ngóc lên được...

- Được rồi, mấy anh em, xem như ta đã nhìn ra, từ nay về sau muốn cho người khác tôn kính mình, không có tiền thì không được, đừng nhìn chúng ta hiện tại bị người khác xem thường, sau này có tiền, ai cũng phải gọi chúng ta là đại gia...

Đới Tiểu Hoa rót đầy một chén rượu, đứng lên nói:

- Mấy anh em muốn đi theo ta, ta đảm bảo đảm không đầy hai năm, mỗi người đều có xe máy đi, mỗi người đều có gái đẹp...

Không giống những thanh niên không có việc làm bên cạnh, Đới Tiểu Hoa là chủ nhân nhận thầu trạm thu mua phế phẩm này, qua mấy tháng kinh doanh, hẳn cũng nhìn ra lợi nhuận kinh người bên trong.

So sánh với kiểu kinh doanh thành thật như Phong Huống, đầu óc Đới Tiểu Hoa cũng cũng đủ dùng, chỉ là trí thông minh của hẳn không dùng ở chính đạo, mà là tìm đường ngang ngõ tắt.

Khi đập phá trạm thu mua của Phong Huống, trong đầu Đới Tiểu Hoa liền toát ra ý nghĩ này, hẳn cũng muốn đem những người thu nhặt cả thị trấn tập hợp lại, bán phế phẩm cho mình, dù sao chỉ cần làm được vậy, lợi nhuận có thể nhìn thấy.

Chính là Đới Tiểu Hoa cũng không muốn dùng giá cao hơn quốc doanh, để thu mua phế phẩm trong tay mấy người nhặt rác, mà là áp giá thấp hơn, như vậy hẳn có thể kiếm chác lợi nhuận lớn hơn nữa.

Nhưng muốn những người nhặt rác này cam tâm tình nguyện đem đồ bán cho mình, đây tuyệt đối là không thể, cho nên Đới Tiểu Hoa mới dụ dỗ nhiều thanh niên như vậy, chính là muốn nuôi bọn họ thành của tay chân của mình, sau này vì hẳn mà xông pha chiến đấu.

Có thể nói, hành vi của Đới Tiểu Hoa, cũng là đại diện cho hành vi của rất nhiều người thành thị một khi không có nghề nghiệp, chính bọn họ thậm chí chính là cơ quan hành pháp ngay lúc đó, đều không ý thức được, hành vi loại này chính là sơ khai của xã hội đen, vợ vét của cải.

Người may mắn, sẽ tích tụ rất nhiều của cải, sau trở lại đường chính đạo, chuyển sang ngành sản xuất, trở thành nhóm người giàu của thời đại này, mà không may, thì biến mất dưới bánh xe lịch sử.

- Anh Hoa, thật tốt, sau này mạng của anh em liền giao cho anh!

- Đúng vậy, chúng ta đều là những người bà ngoại không thân cậu không thương, sau này đều nghe anh Hoa...

- Anh Hoa, yên tâm đi, chúng em chính là một viên gạch cách mạng, chỗ nào cần bọn em sẽ dọn sạch...

Sau khi Đới Tiểu Hoa phát biểu, bên cạnh bàn, ánh mắt bảy tám người trẻ tuổi đều đỏ lên, hùng hổ uống sạch rượu trong chén, vỗ ngực mà nói.

Phải biết rằng, những thanh niên ở đây phần lớn đều là con thứ hai, con thứ ba ở nhà, không nghe lời cha mẹ, chỉ muốn ở nhà đợi việc, bình thường rất hay nhẩn tui, thiếu nhất đúng là tiền.

Những người tuổi trẻ này kỳ thật cũng không phải người xấu, thậm chí theo ý nào đó mà nói vẫn còn rất chân thành, có chiến tranh bọn họ cũng có thể tham gia, một chút rượu của Đới Tiểu Hoa, cũng có thể làm cho bọn họ mang ơn.

- Chú Diệp, thế nào rồi? Chuyện trạm thu mua của chúng ta bị đập phá có tin tức gì không ạ?

Nghe được tiếng chuông xe đạp, Phong Huống từ trong nhà chạy ra ngoài, không đợi Diệp Đông Bình cất xe, liền sốt ruột hỏi.

Đã 3 ngày kể từ khi Phong Huống bị đánh và trạm thu mua bị đập phá, vị công an lớn tuổi ở Đông thành thật ra đã tới, nhưng tin tức mang đến cũng không tốt.

Căn cứ mạnh mẽ mà Phong Huống và Diệp Thiên cung cấp, ngày hôm sau đồn công an cử người tìm ra Đới Tiểu Hoa, nhưng mấy thanh niên đó thề thốt phủ nhận chuyện đánh người, hơn nữa tìm ra một vị lãnh đạo huyện làm chứng, lúc đó bọn họ đang làm khách tại nhà lãnh đạo huyện.

Lời của Phong Huống và lời của lãnh làm chứng, bên nào nặng hơn, dĩ nhiên là không cần nhiều lời, hơn nữa vị công an kia còn nói bóng gió cho Diệp Đông Bình và Phong Huống vài câu, Đới Tiểu Hoa này, cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ.

Nếu như nói chuẩn xác một chút, bác của Đới Tiểu Hoa trong huyện thành này, có thể cũng coi là nhân vật lớn.

Bác của Đới Tiểu Hoa tên là Đới Vinh Thành, trước kia là công nhân nhà máy dệt trong huyện, bởi vì có cái chứng nhận tổ tiên mấy đời là bần nông, hơn nữa bản thân can đảm can trọng, xuất hiện trong cái niên đại hỗn loạn đó, mới có thể ngồi lên vị trí chủ nhiệm Ủy ban cải cách huyện.

Nhưng ngồi trên vị trí này cũng là có cái giá của nó, em ruột của Đới Vinh Thành, bị chết trong một lần đánh nhau, để lại hai người con trai, chính là anh em Đới Tiểu Hoa.

Nhưng khác với những người cùng thời, tuy rằng Đới Vinh Thành hãm hại một số cán bộ kỳ cựu, nhưng chỉ là tay chân của hắn ra mặt, tội lỗi đều do người khác chịu thay, chính mình thì đóng vai phản diện, khiến cho rất nhiều cán bộ kỳ cựu, còn tưởng rằng hắn đang bảo vệ mình.

Điều này là bình thường trong xã hội, những cán bộ kỳ cựu này được minh oan và quay lại làm việc, Đới Vinh Thành cũng không bị ảnh hưởng, ngược lại thăng cấp nhanh chóng, đã trở thành lãnh đạo quan trọng trong huyện.

Không chỉ có như thế, trong năm 83, tiến hành chính đôn trị an xã hội quy mô lớn, Đới Vinh Thành còn từng vì quân pháp không nề tình thân, đưa cháu ruột của hắn phạm vào cướp bóc tội ra pháp trường.

Rất nhiều người cũng biết, kỳ thật chuyện năm 83, là có chút cứng nhắc, rất nhiều tội nhẹ bị coi nặng, một số tội rất nhẹ thì bị giam, còn lại là bị kết tội chết.

Vốn là Đới Vinh Thành có thể giúp cháu thoát tội, tối thiểu có thể miễn tử tội, nhưng hắn làm trái ngược, bởi vậy có thể thấy hắn độc ác đến mức nào.

Đới Vinh Thành không có con trai, chỉ có 2 con gái, người thời này có cái quan niệm cổ hủ, khi chết cần phải có người chống gậy, cho nên thật ra hắn đối xử với Đới Tiểu Hoa rất tốt,

Mang Tiểu Hoa cũng là cái loại vô tâm, hoàn toàn không để ý cha và anh chết có quan hệ với người bác này, gần gũi Đới Vinh Thành, còn thiếu nước không nhận làm con nuôi thôi.

Đới Vinh Thành rất quan tâm đưa chấy duy nhất này, sợ hắn cả ngày chơi bời lêu lổng gặp phải chuyện gì, liền nghĩ cách giúp hắn nhận thầu một trạm thu mua phế phẩm trong huyện.

Mặc dù thời đại này đặc quyền còn không quá rõ ràng, nhưng loại hình giai cấp này vĩnh viễn đều tồn tại, tựa như chuyện lần này Đới Tiểu Hoa đánh người, được Đới Vinh Thành làm chứng, rốt cuộc không ai dám đi tìm Đới Tiểu Hoa nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 46

Tiểu Nhân Vật

E ngại gia thế của Đới Tiểu Hoa, mặt khác, người duy nhất nhìn thấy tận mắt chuyện đó, cũng chính là người thu nhật bên Đông thành cũng mất tích, cứ như vậy, thật không có kết quả.

- Phong à, chuyện này, chúng ta e là chỉ có thể bỏ qua, ngày mai chú đi hỏi chuyện tranh chữ bị trộm...

Sau khi biết gia thế nhà Đới Tiểu Hoa, Diệp Đông Bình cũng chỉ có thể khuyên Phong Huống tự nhận xui xẻo, tục ngữ nói dân không đấu lại quan, nhà Phong Huống nhiều anh em hơn nữa, cũng không đấu lại được chính phủ.

Nhưng chuyện bị đánh này có thể để sang một bên, còn chuyện tranh chữ bị trộm, Diệp Đông Bình sẽ không chịu bỏ qua, bởi vì tranh chữ này cũng không phải là của bản thân ông.

Ngoài mấy chục bức tranh của lão đạo sĩ, còn có “Sơn Thủy đánh cờ đồ” của Văn Chính Minh cũng là Phong Huống mua được, tuy nói là tài sản của trạm thu mua, nhưng cũng không phải một mình hắn.

Tranh chữ mất rồi, Diệp Đông Bình phải chịu trách nhiệm rất lớn, thật sự nếu không quyết tâm truy xét, sau này Diệp Đông Bình thật không mặt mũi đi gặp lão đạo sĩ.

- Chú Diệp, chuyện cháu bỗng nhiên bị đánh không nói nữa, nhưng những bức tranh bị trộm, công an nói sao ạ?

Nhìn thấy Diệp Đông Bình than thở, Phong Huống có chút sốt ruột, bức tranh “Sơn Thủy đánh cờ đồ” của Văn Chính Minh giá trị không dưới 1000 tệ, thời ấy chính là một khoản lớn.

- Ôi, có thể nói cái gì? Chú nghe nói, lãnh đạo huyện yêu cầu điều tra nghiêm việc này, nhưng hiện trường bị phá hỏng, công an không tìm được chứng cứ gì, chỉ có thể đợi...

Diệp Đông Bình thờ dài, hôm nay ông đi đồn công an lấy được tất cả đều là tin tức xấu, tuy rằng biết rõ chuyện trạm thu mua là do Đới Tiêu Hoa bọn hắn làm, nhưng không có chứng cứ, ông cũng không có biện pháp khác.

Hơn nữa thái độ của Hứa sở trưởng tựa hồ cũng không còn kiên quyết như mấy ngày hôm trước, chỉ nói là có chỉ thị của lãnh đạo, nhất định sẽ phá án và bắt giam vụ này.

Nhưng Diệp Đông Bình biết, thông thường án giống như, đều chuyển giao cấp hình sự phá án và điều tra, bây giờ lại vẫn là tiến hành ở đồn công an, chứng minh lãnh đạo “Coi trọng”, cũng chỉ có hạn.

- Trước mắt cũng không có cách nào, Phong à, đợi vài ngày đi...

Diệp Đông Bình bắt đầu dĩ lắc đầu, vô luận là ở xã hội nào, có quan hệ... thường thường mạnh hơn pháp chế.

Phong Huống còn trẻ, lập tức đứng dậy, tức giận nói:

- Như vậy chẳng phải sống chết mặc bay sao? Không được, cháu muốn đi đồn công an tìm bọn họ...

- Phong, cháu đừng xúc động, ồ, lão Vương, ông đã đến rồi ư...

Diệp Đông Bình không giữ được Phong Huống, đuổi theo ra đến sân, lại thấy có người đang đứng, nhìn kỹ, thì ra là một người nhật rác bên Thành Tây này, vội vàng lên tiếng chào hỏi.

- Lão Vương, đây là...?

Phong Huống nhìn thấy lão Vương đến đây, cũng đứng lại, nhìn thoáng qua phía sau lão Vương, không khỏi có chút nghi hoặc, bình thường lão Vương đến, đều mang theo không ít phế phẩm, hôm nay sao hai tay trống trơn mà tới nhỉ?

- Phong à, đồng chí Diệp, tôi... tôi...

Lão Vương đứng ở cửa, bất an xoa xoa tay, nói đến đây miệng tựa hồ rất khó nói, vẻ mặt khó xử kia ngay cả Diệp Thiên cũng nhìn ra.

- Lão Vương, vào ngồi xuống đã, uống miếng nước, có chuyện gì chúng ta từ từ nói...

Trước kia khi lão Vương đến bán phế phẩm, Diệp Đông Bình tán gẫu cùng hắn vài lần, biết là người phúc hậu, đưa hắn mấy chai bia,

hắn đều cầm chai trở lại, bây giờ thái độ này, nhất định là gặp việc khó nói.

- Ôi, không... không, đồng chí Diệp, tôi... tôi sẽ nói mấy câu, nói xong cũng đi ngay...

Nghe thấy Diệp Đông Bình mới vào ngồi, lão Vương vội khoát khoát tay, thần sắc trên mặt thay đổi, cắn chặt răng, mở miệng nói:

- Anh em Phong, đồng chí Diệp, chí sợ... chí sợ từ nay về sau, tôi... tôi không thể lại bán phế phẩm cho các anh...

- Cái gì? Lão Vương, anh em tôi đối với ông không tệ, ông... làm sao ông có thể làm như vậy?

Phong Huống vừa nghe lão Vương nói vậy, bật người phản bác, lúc trước hắn bỏ ra nhiều tiền như vậy để mời gọi những người thu nhặt rác ở Thành Tây này, hàng ngày xưng huynh gọi đệ, không phải là vì phế phẩm mà bọn hắn thu thập được đó sao?

Hơn nữa lão Vương rất có uy tín trong những người thu nhặt rác ở Thành Tây này, nếu hắn nói không bán cho mình, phỏng chừng những người còn lại cũng sẽ không đến đây, như vậy tổn thất đối với trạm thu mua vừa mới khai trương mà nói, có thể không cách nào tính hết.

- Hai anh em, thật sự... Thật sự là rất xin lỗi...

Nghe thấy Phong Huống nói vậy, trên mặt lão Vương lộ ra vẻ bất đắc dĩ và xấu hổ.

- Ông thật khôn nạn, định hại người phải không?

Phong Huống cũng nổi giận, oan khuất mấy ngày qua vào thời khắc này đều bùng ra, bước vọt tới bên người lão Vương, đưa tay tóm cổ áo hắn.

- Phong, cháu định làm gì? Đi qua một bên...

Diệp Đông Bình ngăn cản cánh tay Phong Huống, nói:

- Lão Vương, nói tiếp đi, có chuyện gì khó xử ông nói cho chúng tôi, mọi người cùng nhau thương lượng giải quyết không phải tốt hơn sao?

- Anh Diệp... đồng chí Diệp, tôi... tôi cũng không có cách nào khác!

Nghe thấy giọng nói âm áp của Diệp Đông Bình, lão Vương nước mắt tràn mi mà nói, ngồi ở trên mặt đất, khóc tu tu.

- Ngày hôm qua có một đám người tới nhà, đánh vợ và con tôi, nói không cho phép đem phế phẩm bán cho các anh, hai anh em, đồng chí Diệp, các anh... các anh nói tôi có thể làm sao?

Lão Vương tuổi cũng ngang Diệp Đông Bình, một người đàn ông rất mạnh khỏe, giờ phút này khóc như đứa bé, thực hiển nhiên, chuyện ngày hôm qua đã xảy ra thật sự khiến hắn sợ hãi.

- Cái gì? Có người uy hiếp ông, không cho phép bán phế phẩm cho chúng tôi?

Nghe thấy lão Vương nói trong tiếng khóc nức nở, Diệp Đông Bình và Phong Huống đều ngây ngẩn cả người, bọn họ thật không nghĩ tới, lại có chuyện như vậy.

Lão Vương lau nước mắt, gật đầu nói:

- Đúng, những người đó nói, nếu còn bán phế phẩm cho các anh, sẽ lấy mạng cả nhà chúng tôi.

Thành thật mà nói, ở niên đại tám mươi, những người thu thập rác rất bị xem thường, ngay cả trẻ con cũng có thể mắng mấy câu, tuy rằng lão Vương bọn họ có nhiều người, nhưng tâm huyết sớm đã không còn, căn bản là không dám đắc tội bọn lưu manh du côn này.

Thấy bộ dạng lão Vương như thế này, Diệp Đông Bình cũng không có cách nào, nghĩ rất lâu, lúc sau mở miệng nói:

- Vậy... Vậy các anh không tổ giác sao?

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, lão Vương chua xót lắc đầu, nói:

- Tổ giác? Chúng tôi ngay cả chút thân phận đều không có, ai tin lời của chúng tôi...

Lão Vương biết, những người nhặt rác như bọn họ này tính lưu động khá lớn, ở mỗi thành thị đều thuộc quản lý của một tiểu nhân vật, nếu quả thật bị người ta giết chết, chỉ cần thi thể không bị phát hiện, mãi mãi cũng sẽ không ai biết và quan tâm, cho nên hắn không bao giờ nghĩ tới việc đi tố giác.

- Hai anh em Phong, đồng chí Diệp, thực... thật là xin lỗi...

Lão Vương đứng lên, khom lưng bái Diệp Đông Bình và Phong Huống thật sâu, cũng không để ý hai người nói gì, lau nước mắt đi khỏi trạm thu mua.

- Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?

Lão Vương đi rồi, Diệp Đông Bình và Phong Huống vẫn choáng váng, không ai tới bán phế phẩm, chuyện kinh doanh này căn bản là không thể làm tiếp.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 47

Trở Về Núi

Thế này... thế này, mẹ nó, là rút củi dưới đáy nồi sao?

Dù là Diệp Đông Bình tính tình điềm tĩnh, giờ phút này cũng không nhịn được nữa, nói tục một câu, ông dù ngu cũng có thể đoán được, chuyện cả nhà lão Vương bị đánh, tuyệt đối có liên quan đến Đới Tiểu Hoa kia.

- Chú Diệp, liều mạng cùng bọn họ đi, đây là không để cho chúng ta đường sống...

Chuyện Diệp Đông Bình có thể nghĩ đến, Phong Huống đương nhiên cũng nghĩ đến, cơn tức vốn đang cố nén xuống, giờ phút này hoàn toàn bộc phát ra.

- Phong à, đầu cháu thế nào? Trước tiên cháu đừng kích động, nào... nào, ngồi xuống trước đã...

Nghe thấy Phong Huống nói vậy, Diệp Đông Bình nhìn lại hắn, lúc này thọt nhìn không khỏi hoảng sợ, đầu Phong Huống còn đầy băng gạc, tất cả đều bị máu nhuộm đỏ.

Trên đầu vốn rất nhiều mạch máu, vừa rồi Phong Huống kích động, làm cho mạch máu trên miệng vết thương vỡ tan, máu từ băng gạc chảy xuống trên mặt, nhìn mà phát sợ.

- Tiểu Thiên, nhanh đi, lấy cho anh Phong của con chậu nước.

Giúp Phong Huống ngồi xuống, Diệp Đông Bình mở miệng nói:

- Phong, cháu cũng đừng lo, ngày mai chú đi tìm người trong mặt trận thống nhất, tiếp tục phản ánh chuyện này, chú không tin, đây là đất của ai đó thống trị?

Trạm thu mua này trên danh nghĩa là Phong Huống nhận thầu, nhưng tài chính đều là Liêu Hạo Đức bỏ ra, Hoa Kiều về nước do mặt trận thống nhất quản lý, Diệp Đông Bình tin tưởng, bọn họ sẽ không thể không để ý.

- Chú Diệp, nghe cháu nói, chúng ta liều mạng cùng bọn họ đi, thế này... thật là khinh người quá đáng...

Nhìn thấy một chậu nước trong biển thành máu loãng, thù hận trong lòng Phong Huống nhất tề nổi lên, vốn nghĩ lui một bước, bỗng nhiên bị đánh coi như bỏ qua, ai ngờ đối phương lại từng bước ép sát, ngay cả đường sống cũng không để lại cho mình.

Người quê hành sự, chắc là sẽ không can tình như vậy, hành vi của Đới Tiểu Hoa cũng khơi dậy dã tính trong lòng Phong Huống, hiện tại hắn chỉ muốn về quê triệu tập người, sau đó lại đến thị trấn báo thù rửa hận.

- Phong, không được nói bậy, liều cái gì mà liều?

Diệp Đông Bình tức giận trách mắng Phong Huống, thấy vẻ mặt hắn vẫn rất khó chịu, ngữ khí dịu xuống, nói:

- Phong, cháu còn trẻ, chẳng lẽ nửa đời sau muốn ngồi trong tù sao? Chú thấy cô bé họ Vương kia không lắm, chẳng lẽ cháu cho là cô bé sẽ thích một người ngồi trong ngục giam?

- Chú Diệp, vậy... Vậy làm sao bây giờ?

Lời nói của Diệp Đông Bình đánh trúng tim Phong Huống, hắn thật rất thích Vương Doanh, vừa nghĩ tình huống xấu nhất mình bị vào ngục giam, Vương Doanh nhìn mình với ánh mắt xem thường, dũng khí của Phong Huống nhất thời biến mất.

- Vẫn nên chờ một chút đi, có lẽ người của mặt trận thống nhất sẽ coi trọng chuyện này...

Lời nói của Diệp Đông Bình cũng không có nhiều sức mạnh, với cuộc sống thành thị, ông cảm giác rất xa lạ, không biết có phải là bởi vì mình sống ở nông thôn quá lâu hay không, nguyên tắc sống trước kia đã hoàn toàn không thích hợp rồi.

Buổi trưa Diệp Đông Bình ăn đại chút gì, rồi đi đến mặt trận thống nhất huyện, nhưng kết quả cũng vẫn làm cho ông có chút thất vọng, người nơi đó tuy rằng khách khí, hơn nữa còn có bản ghi chép, nhưng cũng không cho hắn một câu trả lời thuyết phục, Diệp Đông Bình phán đoán, chuyện này chắc chắn vẫn là sống chết mặc bay.

- Chú Diệp, thế nào rồi ạ?

Mới vừa trở lại trạm thu mua, Diệp Đông Bình liền thấy Phong Huống đang đứng chờ, không khỏi khẽ lắc đầu, nói:

- Phong à, đừng nóng vội, chú vẫn cầm mấy vạn đồng của Liêu tiên sinh, thật sự không được, chúng ta chuyển trạm thu mua đi chỗ khác, đến thị trấn khác tiếp tục làm là được...

Trên đường trở về, Diệp Đông Bình đang tự hỏi chuyện này, nếu quả thật là vào thế đường cùng, ông sẽ chuẩn bị làm như thế, dù sao hiện tại làm kinh doanh thế này, người muốn làm cũng không nhiều, bọn họ vẫn có cơ hội rất lớn.

Hơn nữa, ngay cả chuẩn bị đi đâu Diệp Đông Bình cũng đã nghĩ kỹ, chọn lựa đầu tiên chính là Thượng Hải, ở đó có thể được Vu Hạo Nhiên trợ giúp, tối thiểu có thể giải quyết chuyện học tập của Diệp Thiên.

- Ôi, đều tại cháu, cháu trêu chọc những người đó để làm gì chứ...

Nghe được những lời của Diệp Đông Bình, Phong Huống ôm đầu ngồi xuống nền đất, trạm thu mua này là hấn tự tay lo liệu, hấn rất có cảm tình, bây giờ hấn có chút khó chịu trước đả kích này.

- Phong à, đừng tự trách mình, việc này không trách cháu, những người đó thấy được lợi nhuận từ nhận thầu các trạm thu mua, cho dù không có chuyện đó, bọn hấn cũng sẽ tìm đến chúng ta...

Diệp Đông Bình vỗ vỗ bả vai Phong Huống, nói tiếp:

- Người hành sự, có trời chúng giám, Phong à, những người đó cướp đoạt không phải đạo, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra chuyện, thôi nào, chú vừa mua ít món ăn, tối nay hai người chúng ta uống chút...

- Vâng, chú Diệp, cháu nghe lời chú...

Phong Huống đứng dậy, lau nước mắt, hấn cũng chỉ hai mươi tuổi đầu, vẫn chỉ là đứa trẻ mà thôi, lần này trạm thu mua xảy ra chuyện, thật sự là đả kích rất lớn đối với hấn.

- Phong ơi, Diệp Thiên đâu? Lại chạy ra ngoài chơi sao?

Vào nhà nhìn qua một vòng, không thấy con, trong lòng Diệp Đông Bình có chút căm tức, trạm thu mua ra xảy ra chuyện lớn như vậy, tiểu tử này còn có tâm tư đi ra ngoài chơi? Trở về nhất định phải cho nó một trận.

- Chú Diệp, cháu không chú ý, có thể em ấy đi ra bên ngoài chơi...

Phong Huống lắc lắc đầu, một ngày hôm nay trôi qua hẳn không có tâm trí nào cũng không chú ý Diệp Thiên đi ra ngoài khi nào.

- Thằng nhóc này, sắp khai giảng rồi, không chú ý một chút nào!

Từ khi đến trạm thu mua, Diệp Thiên là cả ngày chạy ra bên ngoài. Sau khi nghe Phong Huống nói vậy, Diệp Đông Bình cũng không còn để ý con trai, lập tức mang cá vừa mua đi nấu ăn.

Nhưng khi đồ ăn làm xong, sắc trời đã dần tối, Diệp Thiên vẫn chưa về, điều này làm cho Diệp Đông Bình có chút bối rối, bình thường giờ ấy, Diệp Thiên sớm đã về nhà.

Đối với đứa con nhớ ăn không nhớ đòn này, Diệp Đông Bình cũng không có cách gì hay, cười khỏ nói:

- Phong à, không đợi nó nữa, thu dọn cái bàn đi, chúng ta ăn trước, hôm nay cho nó đói một chút...

- Chú Diệp, chờ một chút đi, ơ, đây là cái gì?

Khi Phong Huống thu dọn cái bàn, đột nhiên phát hiện trên mặt bàn có tờ giấy, thuận tay cầm lên.

- Cha, anh Phong, con trở về núi tìm sư phụ, ngày mai sẽ trở lại, mọi người đừng có lo lắng...

- Cái gì? Trở về núi sao?

Diệp Đông Bình giật tờ giấy trong tay Phong Huống, nhìn kỹ một lượt, đúng vậy... đúng là bút tích của Diệp Thiên.

- Chú Diệp, có lẽ... lão thần tiên sẽ có cách...

Thấy chữ Diệp Thiên nhấn lại, mắt Phong Huống sáng rực lên, vị lão thần tiên kia có thể là đã sống hơn một trăm tuổi, nói không chừng có thể nghĩ ra cách tốt.

- Ôi, thằng nhóc này thật là phiền, sư phụ nó có thể có cách gì chứ!

Diệp Đông Bình không đồng tình, lắc đầu, Diệp Thiên và sư phụ nó tuy rằng có thể đoán được điềm lành dữ, phong thủy, địa mạch

cho người ta, nhưng một già một trẻ này đều là người không hiểu gì về cuộc sống hiện đại, đối mặt chuyện như vậy chỉ e cũng không thể làm gì.

- Thôi, mặc kệ nó, chúng ta ăn cơm...

Đã biết hướng đi của Diệp Thiên, Diệp Đông Bình đã yên lòng, ông hiểu bản tính con của mình, tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng rất biết suy nghĩ, một mình quay về thôn cũng sẽ không lo bị đói.

Hơn nữa để con trai đi nói chuyện này với lão đạo sĩ, cũng làm cho Diệp Đông Bình nhẹ nhàng trong lòng, nhiều tranh quý như vậy đánh mất trong tay mình, ông cũng không mặt mũi nào đối mặt lão đạo sĩ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 48

Trẻ Con Tinh Thâm

Diệp Thiên đi từ lúc buổi trưa, một mình chạy đến bến xe mua vé về thôn, sau đó lại đi đoạn đường dài mới vào trong thôn, ước chừng mất một buổi chiều.

Đi trên đường đất trong thôn, tâm tình Diệp Thiên thật tốt, tuy rằng đá sỏi dưới chân nhấp nhô, nhưng cảm giác thích thú hơn so với đường nhựa trong thành.

Thôn vẫn yên lặng giống như trước kia, lúc này đúng là bữa cơm chiều, mọi nóc nhà đều tỏa ra khói bếp, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng gà gáy, tiếng chó sủa, Diệp Thiên nghe mà thấy vui tai vô cùng.

- Ôi? Tiểu Thiên, sao cháu trở về vậy?

- Tiểu Thiên, ở trong thành có khỏe không? Cha của cháu đâu?

- Đúng rồi, sao cháu chạy về một mình vậy?

Diệp Thiên vừa lộ diện ở trong thôn, đã bị người trong thôn kéo lại, di béo còn ôm Diệp Thiên vào trong ngực, miệng thảm nói đùa nhỏ này ăn uống không được tốt, so với lúc đi thật gầy quá.

- Các ông, các mẹ, dì Thẩm béo, chào mọi người...

Diệp Thiên ân cần chào hỏi một lượt trưởng bối chung quanh, rồi mới lên tiếng:

- Cháu trở về thăm sư phụ, cha của cháu không về được...

- Đứa nhỏ này, đường xa mà tự mình chạy về ư? Còn chưa ăn cơm hả? Đi, cùng dì béo về nhà ăn cơm...

Vấn đề Diệp Thiên đi nhà ai dùng cơm, những người hàng xóm nhiệt tình lại khắc khẩu một hồi, cuối cùng đi béo đã lười Diệp Thiên đi đến nhà mình.

Tuy rằng đều là đồ ăn bình thường, nhưng Diệp Thiên ăn rất ngon miệng, cơm nước xong, cùng Đôn béo mới nghe tin mà chạy tới chơi đùa một lúc, Diệp Thiên lại một mình đi lên trên núi.

Khi cách điện thờ còn có hai ba mươi mét, Diệp Thiên liền thấy được ánh đèn nhàn nhạt, trong lòng không khỏi có một chút xót xa.

Sư phụ tuổi đã hơn một trăm, nhưng vẫn lẻ loi một mình, bên mình ngay cả một người chăm sóc cũng không có, đáng nhẽ đã có đệ tử hầu hạ, chứ không phải đi học tận thị trấn xa xôi.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên không khỏi có chút giận cha nó.

- Há? Là Tiểu Diệp Tử? !

khi Diệp Thiên đi đến cách điện thờ bảy tám mét, ngọn đèn bên trong bỗng nhiên chợt lóe lên, tiếng của lão đạo sĩ vang lên, tuy rằng Diệp Thiên đi trên đường thanh âm rất nhẹ, lão đạo sĩ vẫn nghe ra.

- Sư phụ, là con đến đây...

Không biết vì cái gì, lúc này Diệp Thiên gọi sư phụ mà khóc nức nở, phải biết rằng, từ lúc còn nhỏ, Diệp Thiên cũng rất ít khi khóc trước mặt người khác, giờ lại có dũng khí muốn bỏ nhào vào lòng sư phụ khóc lớn một hồi.

“ Két ” – tiếng mở cửa vang lên, cửa bên của điện thờ được mở ra, hình dáng lão đạo sĩ đi ra, tuy rằng đưa lưng về phía ngọn đèn nên thấy không rõ mặt sư phụ, nhưng Diệp Thiên biết, lúc này sư phụ nhất định cũng rất vui.

- Tiểu tử, mới đi ra ngoài một tuần, đã nhớ sư phụ vậy? Ta thấy con không có tiền đồ đâu...

Lão đạo sĩ nhìn thấy Diệp Thiên thút thít, cười cười đánh vào đầu nó, nhưng bàn tay mặc dù nâng cao, khi hạ xuống lại không có một chút lực.

- Sư phụ, con nhớ người, sau này con không đi đâu nữa, ở đây cùng người...

Diệp Thiên bất chấp chuyện bị lão đạo sĩ cười, dí đầu vào lòng sư phụ.

Nói thực lòng, trong khoảng thời gian này, Diệp Thiên cảm thấy thực không thoải mái, trời đất rộng mà như nhà giam trói buộc chặt nó, chỉ có đứng bên su phụ, mới có cảm giác như ở trong trời cao biển rộng, chim bay cá nhảy.

- Ngu ngốc, muốn sống thanh tịnh như su phụ, trước tiên con cần phải có kinh nghiệm sống...

Lão đạo sĩ vuốt đầu nhỏ của Diệp Thiên, trong lòng cũng cảm động không thôi, thuật sư phong thủy vốn là nghịch thiên, mặc dù không đến mức phạm Thiên Sát, nhưng là thường xuyên tiết lộ Thiên Cơ, không tránh khỏi cho người nhà, đại đa số đều cô đơn cả đời.

Lão đạo sĩ cũng như thế, tự đến với tướng số, liền rời nhà đi tha hương hành tẩu giang hồ, cả đời chưa lập gia đình, thu nạp hai người đệ tử cũng lưu vong tha hương.

Hiện tại đại nạn đã qua, ông trời cũng cho ông ta một đồ đệ, mà người đệ tử này tuổi tuy nhỏ, cũng hiểu thuận vô cùng, lão đạo sĩ cũng thoải mái.

- Su phụ, sống thnah tịnh trên núi chẳng phải rất tốt sao?

Tức kìa, Diệp Thiên thích nhất náo nhiệt, vui vẻ, nhưng ở thị trấn vài ngày, nó lại luôn cảm giác mình không hợp sự náo nhiệt này, so sánh hai mặt, ở chỗ su phụ này thoải mái hơn.

- Ha ha, con ở đây không đầy một tháng con sẽ chán...

Lão đạo sĩ nghe vậy phá lên cười, lôi tay nhỏ bé của Diệp Thiên đi vào trong nhà.

Cả tòa điện thờ và các phòng nhỏ, đều là gần đây mới làm xong, nhưng ngoài kiến trúc mới mẻ, đồ đạc bên trong, đều là những vật lão đạo sĩ dùng hơn mười năm, làm cho người ta có một cảm giác thực cũ nát.

Ở trên bàn giữa phòng, đặt một chồng giấy tốt, bên cạnh chồng giấy là một nghiên mực tạo hình phong cách cổ xưa, một cây bút lông tựa vào nghiên mực, mùi thơm của nước mực bay khắp trong phòng.

Trong phòng còn tràn ngập mùi dầu hoả, đó là từ cây đèn “ Khí tử phong đăng” trên bàn, trên núi không có điện, mỗi khi đến ban đêm, lão đạo sĩ dựa vào đèn dầu hoả này để xem thư và sáng tác văn thơ.

- Su phụ, con nói thật, hoặc là người hãy cùng con xuống núi, hoặc là con sẽ lưu lại trên này.

Nhìn thấy này mấy đồ dùng đơn giản trong nhà, càng lộ ra sự yên lặng mà vắng vẻ nơi này, cái mũi nhỏ của Diệp Thiên lại nhú lại, trước kia thường xuyên lên núi cũng không cảm thấy được cái gì, nhưng giờ lại khiến Diệp Thiên nhức nhối trong lòng.

- Lại nói lung tung, tiểu tử ngươi không phải còn bận khoản muốn kết hôn cái tiểu nha đầu họ Vu đó sao? Sống ở trên núi thành người rừng, người khác chịu gả con cho ngươi sao?

Lão đạo sĩ nghe vậy nở nụ cười, nhưng khi nói ra lời nói này, trong lòng đột nhiên bỗng giật mình.

Đã biết đồ đệ có tài năng phong thủy tướng thuật trời phú cực cao, nếu đi con đường này rồi, vạn nhất ngày sau giống mình, chẳng phải là cũng sẽ bơ vơ cả đời?

Tục ngữ nói người làm phong thủy xem tướng, phần lớn đều thiếu thốn ít nhất một thứ gì đó, ông ta nhìn không ra mạng Diệp Thiên, cũng coi như không cách nào tính ra Diệp Thiên sau này sẽ như thế nào.

Nghĩ đến đây, lão đạo sĩ thầm đúc kết trong lòng, ông đã nhìn thấy Diệp Thiên từ một đứa trẻ non nớt lớn được như vậy, loại cảm tình này sớm đã vượt qua tình thầy trò, mà thật sự đã coi Diệp Thiên như con cháu ruột thịt.

Phàm là trường bối, không ai không hi vọng vẫn bối có cuộc sống hạnh phúc, con cháu đầy đàn, nếu như Diệp Thiên đi con đường này, chuyện không may ngày sau ông cũng không cách nào biết được.

Thấy lão đạo sĩ bỗng nhiên nhìn mình chằm chằm, Diệp Thiên có chút không hiểu, giờ tay nhỏ bé quơ quơ trước mặt lão đạo sĩ, nói:

- Sư phụ, người làm sao vậy? Con chưa nói muốn kết hôn nha đầu kia mà...

- A, sư phụ không sao, Tiểu Diệp Tử, con có trách sư phụ truyền phong thủy tướng thuật cho con hay không?

Bị Diệp Thiên vừa thức tỉnh, lão đạo sĩ khoát tay áo, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Phải biết rằng, chúng ta làm nghề này, từ trước đến nay thường nói đến “Ngũ tề tam khuyết phạm kỳ nhất”, hơn nữa rất có thể sẽ gặp tai vạ bất ngờ không được chết già...

- Sư phụ, người hỏi cái này ý gì chứ? Con không hỏi hận, trong lịch sử Trần Đoàn và Viên Liễu Trang không phải đều sống đến trăm tuổi có hơn sao? Hơn nữa, sư phụ đã hơn 100 tuổi...

Diệp Thiên ra sức lắc đầu, tuy rằng câu nói sau cùng chưa nói xong, nhưng ý tứ rất rõ ràng, lão đạo sĩ này đã hơn một trăm tuổi, mắt vẫn là không mờ, tai không điếc, coi như lập tức qua đời, đó cũng là được chết già.

- Ha ha, nói rất đúng, nói có lý, không ngờ sư phụ còn không lạc quan bằng con...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, lão đạo sĩ lại phá lên cười, chính mình cả đời tinh thông tính toán, lại đã quên đạo lý “Thiên đạo vô thân, thường dữ thiện nhân”, chỉ cần không phải luôn vì ác, cần gì phải sợ hãi vận rủi vạ thân đây?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 49

Giết Người Không Dao?

Còn về phong thủy tướng thuật không thể cưới vợ sinh con như vừa nói, cũng không phải tuyệt đối, thời nhà Đường từng có Lý Thuần Phong cùng Viên Thiên Cương hợp tác viết “Thôi Bối Đồ”, chính là thế thiếp và con cháu đầy nhà, cũng không thấy hấn bởi vì tiết lộ Thiên Cơ mà gặp Thiên Khiển.

Cổ nhân còn như thế, tới khoa học kỹ thuật hiện đại hưng thịnh, Thiên Cơ bị che đậy, như thế càng không được người ta coi trọng, ít nhất Lý Thiện Nguyên cũng biết, ở thời Dân Quốc ông ta có rất nhiều đồng nghiệp, cũng là có thể có thiếp, sống rất sung túc.

Với thiên phú về phong thủy tướng thuật như Diệp Thiên, chỉ cần tiếp tục luyện khí thuật chính mình dạy bảo, luyện được tai thính mắt tinh, lục cảm gia thân, cho dù ngày sau gặp vấn đề gì, cũng có thể hóa giải.

Nghĩ đến đây, tâm bệnh của lão đạo sĩ biến mất, hứng thú nhìn Diệp Thiên, nói:

- Tiểu Diệp Tử, hôm nay lên núi, cũng không phải là vì sư phụ? Nói đi, có phải cha con xảy ra chuyện hay không?

Lý Thiện Nguyên tuy rằng không được như Diệp Thiên, trình độ ở phong thủy tướng thuật đã không bằng đồ đệ, nhưng ông ta đã co gân trăm năm kinh nghiệm, Diệp Thiên không thể so sánh.

Từ lúc Diệp Đông Bình và Phong Huống đi thị trấn, lão đạo sĩ đã nhìn ra, hai người này tuy rằng vận may phát tài hanh thông, nhưng án đường mờ, sẽ gặp tiểu nhân, nếu không được quý nhân tương trợ, chỉ e sự nghiệp sẽ gợn sóng.

Thấy lão đạo sĩ đoán trúng ý đồ mình đến, Diệp Thiên không khỏi hạ giọng thấp xuống vài phần, mở miệng nói:

- Sư phụ, không chỉ trạm thu mua xảy ra vấn đề, ngay cả... ngay cả tranh chữ của sư phụ cũng đều đã bị mất...

- Cái... Cái gì? Tranh chữ của ta đã bị đánh mất?

Dù là lão đạo sĩ tu luyện trăm năm, có thể mặt không đổi sắc trước mọi tình thế, thế nhưng khi tranh chữ bán thân trên quý hơn nửa thế kỷ bị mất trộm, vẫn lên tiếng kinh hô.

Với tuổi tác của lão đạo sĩ hiện giờ, đối với vinh hoa Phú Quý gì đó sớm đã không cần, nhưng những tranh chữ này mang đầy tình nghĩa, là hoài ức của lão đạo sĩ về những người bạn trong cuộc đời, loại cảm tình này không phải tiền tài có thể đổi được.

Diệp Thiên cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Sư phụ, thực xin lỗi, hôm đó trạm thu mua không có ai, bị người ta vào lấy...

- Đợi một chút, trạm thu mua là cái gì? Cha con các người không phải mở cửa hàng đồ cổ sao?

Vừa rồi lão đạo sĩ đang chú ý chuyện tranh chữ, lại nghe Diệp Thiên lần thứ hai nói đến trạm thu mua, liền cắt đứt lời nói của Diệp Thiên, truy hỏi.

- Sư phụ, hình như là quốc gia không cho phép, anh Phong chỉ có thể mở cái trạm thu mua phé phẩm..

Khi Phong Huống và Diệp Đông Bình thảo luận vấn đề này, Diệp Thiên không để ý, cho nên lúc này chỉ có thể nói đại khái như vậy.

- Linh tinh, hai mươi ba mươi năm trước, khắp Thượng Hải đều là cửa hàng đồ cổ, cũng không nói không thể mở cửa hàng...

Lão đạo sĩ nghe vậy lắc lắc đầu, không cho là đúng,

- Vậy làm sao lại mất đồ? Sao con không tính ra, là bị ai trộm đi?

Lão đạo sĩ biết rõ năng lực đáng sợ của Diệp Thiên, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy thua kém... ông không tin Diệp Thiên tính không ra, ít nhất cũng có thể tính ra vị trí đồ bị mất.

- Sư phụ, đồ là do ai trộm con biết, nhưng người nọ ở trong huyện thành...

Chuyện này nhất định phải nói từ đầu, Diệp Thiên kể hết chuyện Phong Huống cùng Đới Tiểu Hoa kết thù kết oán ở rạp chiếu phim, đến chuyện Phong Huống bị đánh, nó và cha đi bệnh viện thăm hắn, để xảy ra chuyện mất tranh chữ, nói một lượt từ đầu tới đuôi.

- Sư phụ, cha con đi báo án, nhưng con tính một que, nếu như không có ngoại lực can dự, chuyện này căn bản không thể làm được,

có điều là... cha con không nghe...

Diệp Thiên từng cùng cha nói qua lời này, nhưng cũng đã bị Diệp Đông Bình răn dạy và quở mắng, sau đó ông không nhắc đến nữa, bây giờ ở trước mặt lão đạo sĩ, Diệp Thiên lại nói ra lần thứ hai.

Lão đạo sĩ hiểu đạo lý đối nhân xử thế hơn cả Diệp Đông Bình, nghe thấy Diệp Thiên nói đến gia cảnh nhà Đới Tiểu Hoa thì cũng đã đoán ra chuyện đã xảy ra, lập tức lắc đầu nói:

- Con được học hành, năng lực không tồi, nhưng chính là con một sách, tục ngữ nói ác nhân cần có ác nhân trị, muốn thông qua quan gia giải quyết chuyện này, sợ là chuyện không tưởng...

- Sư phụ, vậy chuyện này làm sao bây giờ? Cha con và anh Phong đều không có cách nào...

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn lão đạo sĩ, muốn nói người hấn bội phục nhất cho đến giờ, chính là người trước mắt này, đến nỗi người mà con trai thường sùng bái nhất là cha, cũng xếp sau người này.

- Tiểu tử, Con định làm như thế nào? Tìm sư phụ không phải chỉ để khóc nhè chứ?

Lão đạo sĩ cười nhìn về phía Diệp Thiên, giờ phút này tựa hồ hoàn toàn không chú ý đối với chuyện tranh cãi bị mất.

- Con ... con...

Diệp Thiên nắm bàn tay nhỏ, muốn nói cái gì lại không dám nói.

- Con cái gì mà con? Dũng khí nói tiếp cũng bị mất hả?

Thấy bộ dáng Diệp Thiên, sắc mặt lão đạo sĩ bỗng nhiên lạnh xuống,

- Chúng ta là người tu đạo, cũng là người luyện võ, nam nhi giận dữ giết người, phải có huyết khí của nhà võ!

Diệp Thiên, con phải nhớ kỹ, trừ ác tức là làm việc thiện, hành sự không cần nhìn trước ngó sau, như vậy vĩnh viễn không thể mạnh mẽ...

Nếu Diệp Đông Bình ở đây, nghe được lời nói này của lão đạo sĩ, phỏng chừng sẽ bắt chặp cái gọi là kính già yêu trẻ, trực tiếp có thể

liều mạng cùng lão đạo sĩ, những lời này của lão đạo sĩ, hoàn toàn trái ngược những điều ngày thường Diệp Đông Bình dạy Diệp Thiên giúp mọi người làm điều tốt.

Ngay cả Diệp Thiên, cũng bị lời nói của lão đạo sĩ dọa sợ không ít, nó không biết vì sao sư phụ hoà nhã dễ gần trước kia, đột nhiên hóa thành quan thánh để quân, há mồm là đánh đánh giết giết.

- Có thể... nhưng mà sư phụ, con... con cũng đánh không lại bọn hắn, làm sao có thể thay trời hành đạo?

Diệp Thiên lấp bắp nói, tuy rằng từ nhỏ nó hay nghịch ngợm gây chuyện, thường xuyên trêu ghẹo bạn nữ cùng lớp, nhưng bảo nó đi đánh người lớn, Diệp Thiên cũng tự hiểu sức mình.

Mặc dù trong lòng Diệp Thiên đã sớm quyết định, nhưng trời xanh chứng giám, cho tới bây giờ nó chưa từng có suy nghĩ gây lộn cùng với người khác, tuy rằng luyện công vài năm, nhưng tay chân nó lèo khèo, cũng không đủ cao lớn vạm vỡ như người lớn.

Lão đạo sĩ nghe vậy đứng lên, vén tay áo, nửa cười nửa không nhìn Diệp Thiên,

- Tiểu tử, thực làm lão sư phụ thất vọng vậy? Thầy tướng chúng ta giết người, lại cần dùng đao thương sao?

Lão đạo sĩ vốn không phải là người thiện nam tín nữ, trong chiến tranh kháng Nhật, kẻ thù chết trên tay ông ta không được một trăm thì cũng có tám mươi, những lời này nói ra, cả căn phòng đều mang vài phần sát khí.

Phải biết rằng, lão đạo sĩ tuy rằng mặc trên người trang phục tu hành chính đạo, nhưng cũng được kế thừa Ma y chính thống, hoàn toàn khác tư tưởng “Thanh tĩnh vô vi, hữu dụng nãi đại” của Đạo gia.

- Sư phụ, người nói rất đúng, cần phá hủy khí mạch của hắn, phá hư phong thủy nhà hắn?

Mắt Diệp Thiên sáng lên, phong thủy, không chỉ có phong thủy âm trạch có thể giết người, dương trạch gây họa cũng là rất thâm, tựa như anh em họ Miêu vậy, mới làm cái ao, liền khiến cho người vong tài thất.

var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 50

Chuyện Xưa

Sau khi nghe xong lời của Diệp Thiên, Lão Đạo sĩ không tỏ ý gì mà cười nói rằng:

-Tiểu Diệp Tử, con có biết tại sao từ cổ chí kim, từ triều đình quan lại cho đến thường dân bá tánh lại có ít người dám đắc tội thuật sĩ phong thủy không?

-Biết chứ, tướng thuật phong thủy cao siêu có thể thay đổi cả vận mệnh quốc gia, loại bình bình cũng có thể đoán được may rủi, cho nên người ta không dám đắc tội.

Diệp Thiên trả lời rất dứt khoát, những lời này hẳn nghe sư phụ nói nhiều lần rồi.

Từ đời Đường cho đến tận đời Minh, tướng sĩ phong thủy cùng với phương sĩ giang hồ bất kể là ở triều đình hay là ở dân gian đều được kính trọng muôn phần, từ cổ chí kim, truyền thuyết về bố cục phong thủy giết người nhiều không kể xiết, đây không phải nói suông là có thể làm được.

Lão Đạo sĩ gật đầu, nói:

-Không sai, mặc dù nói rằng nghịch lại ý trời thay đổi số mệnh sẽ gây ảnh hưởng xấu đến người hành pháp, nhưng đó chỉ là những trường hợp thiểu số, thông thường chỉ cần che đậy thiên cơ, khống chế ảnh hưởng trong một phạm vi nhất định, tính kế với vài người chỉ là chuyện nhỏ.

Tục ngữ nói trừ ác tức là hành thiện, ngày trước khi chiến tranh kháng Nhật, Lão Đạo sĩ từng ở Mao Sơn dùng địa khí để bày cục phong thủy, làm cho mấy chục binh lính Nhật vô cơ tử vong, đến bây giờ vẫn còn là ẩn số không có lời giải.

Sau khi nghe qua lời nói của Lão Đạo sĩ, Diệp Thiên tò mò hỏi:

-Su phụ, thầy có từng thấy việc thuật sư thông qua phong thủy để hại người chưa?

-Haha, tướng sĩ phong thủy thì cũng giống với người thường thôi, cũng có thất tình lục dục, có người hành hiệp trượng nghĩa thì cũng có kẻ tội ác đa đoan, su phụ đã sống quá nửa đời người rồi, có chuyện gì mà chưa từng gặp qua?

Lão Đạo sĩ nghe xong, mỉm cười, trong lòng lại nhớ đến một chuyện mà bản thân ông từng trải qua, nói:

-Đó là chuyện của hơn sáu mươi năm trước rồi, lúc đó ở Hà Nam...

Mạch suy nghĩ của Diệp Thiên cũng theo lời kể của su phụ quay trở về thời gian 60 năm trước.

Trung Quốc lúc bấy giờ đang rơi vào tình trạng chiến tranh hỗn loạn, cả ngày chỉ có đánh giết lẫn nhau khiến dân chúng lầm than.

Một lần khi Lý Thiện Nguyên ghé qua Hà Nam, tá túc tại một gia đình phú hộ họ Trần, buổi tối lúc ăn cơm thì phát hiện hai đứa con của chủ nhà có chút kì lạ.

Hai đứa trẻ đều là con trai, hơn kém nhau ba tuổi, nhưng trên đầu của chúng đều mọc một cái bướu, hơn nữa hình dáng rất kì lạ, không giống những cái bướu có hình tròn u lên bình thường, mà là hình dài nhọn, giống như có một cái đinh sắt được bọc trong cái bướu vậy.

Lão đạo sĩ lúc đó vô cùng tò mò, bèn hỏi cha mẹ lũ trẻ, trong nhà họ rất cuộc đã xảy ra chuyện gì, người chủ nhà khi ấy mặt mày rất khó coi, sau đó dưới sự dò hỏi của Lão đạo sĩ, ông ta mới đỏ mặt mà kể lại chuyện đã xảy ra.

Vốn là vào năm năm trước, nhà họ Trần này chỉ là một hộ nhỏ, hơn nữa lúc ấy còn gặp phải điều không may, cha mẹ già trong nhà đều chết trong thảm họa chiến tranh.

Vào lúc hai anh em nhà này đang bàn nhau nên an táng cha mẹ thế nào thì có một người trung niên tự xưng là thầy địa lý phong thủy từ phương Nam tìm đến.

Lúc đó người trung niên này nói thẳng rằng do tránh họa nên mới đến đây, tình cờ phát hiện gần đây có một huyệt tốt, phú quý, chỉ là trong thời đại chiến tranh loạn lạc này, mỗi ngày số người chết đã trên trăm ngàn, đều là tùy ý an táng cho xong chuyện, cái huyệt tốt này lại không ai đoái hoài tới.

Do người trung niên này không có sớ trường gì đặc biệt nên sau khi đến đây thì rất khó tìm kế sinh nhai, vì thế hỏi thăm biết được Trần gia rất giàu có ở vùng này, trong nhà lại có người già vừa mới qua đời, nên ông ta muốn chỉ cho hai anh em Trần gia cái huyết tốt để an táng cha mẹ.

Người trung niên dứt lời, nếu như an táng cha mẹ của họ ở đây, thì nội trong vòng 3 năm, Trần gia nhất định sẽ đại phú đại quý.

Sau khi nghe qua lời của người trung niên, hai anh em nhà họ Trần có chút dao động, nhưng lương thực còn lại trong nhà cũng đủ nuôi quân lính cướp sạch, không còn dư tiền của để trả thù lao cho thầy địa lý.

Sau khi bàn bạc, thương lượng, người trung niên đồng ý tạm thời chỉ thu một số bạc trắng cùng ít gạo và mì làm tiền đi lại, chờ sau khi Trần gia phát đạt, ông ta sẽ lại đến thu hai trăm lượng vàng, hai bên dựa theo điều kiện của nghị định kí tên đóng dấu làm chứng.

Quả nhiên giống với sự suy đoán của người trung niên, chỉ trong thời gian ba năm ngắn ngủi, việc làm ăn của anh em Trần gia càng làm càng lớn, gia vận hanh thông, chỉ là năm này qua năm khác, thầy địa lý phong thủy chỉ điểm bọn họ năm nào lại không thấy xuất hiện.

Mãi cho đến năm thứ tám, có một người trẻ tuổi tìm đến nhà, tự xưng là cháu của vị phong thủy năm nào, hóa ra thầy phong thủy vào một năm trước đã bị bệnh qua đời, trước khi chết căn dặn cháu trai dựa vào đơn từ năm nào đến Trần gia để thu tiền thù lao.

Lẽ ra hai trăm lượng vàng đối với Trần gia lúc này mà nói không đáng là gì, nhưng hai anh em Trần gia chỉ vì suy nghĩ sai lầm trong phút chốc, tham tài phụ nghĩa, lật lọng bội ước, không chịu thừa nhận chuyện năm đó.

Người trẻ tuổi đương nhiên không chấp nhận, do đó mà hai bên nảy sinh xung đột, trong cuộc tranh chấp, anh em Trần gia ý đồ giựt lại chứng từ xé nát, khiến cho chuyện này trở nên không bằng không chúng.

Người trẻ tuổi kia thấy việc đã định, không thể xoay chuyển, liền hậm hực bỏ đi, nhưng trước khi đi có để lại một câu:

-Phong thủy có thể giúp ích, đồng thời cũng có thể mang lại tai hại, nhà các người cẩn thận quả báo!

Việc này qua đi không lâu, việc buôn bán của Trần gia đột nhiên xuống dốc, điều ly kì nhất là trên đầu hai đứa con trai của người em đều có cái bướu quái lạ, khiến cho tướng mạo của chúng rất đáng sợ.

Anh em Trần gia trong lòng biết rõ đã xảy ra chuyện gì, nghi ngờ phần mộ tổ tiên bị người trẻ tuổi kia phá hoại, liền mời không ít

thầy phong thủy và thầy địa lý đến xem, nhưng ai cũng đều không nói được nguyên do là vì đâu.

Điều này khiến cho anh em Trần gia hồi hận vô cùng, muốn tìm lại người trẻ tuổi kia nhưng bất vô âm tích.

Sau khi nghe xong câu chuyện, Lão đạo sĩ gọi hai đứa nhỏ tới, xem kỹ vị trí cái bươu trên đầu của chúng, trong lòng đã rõ sự tình.

Chủ nhân họ Trần này cũng rất có mắt nhìn người, nhìn thấy dáng vẻ đăm chiêu suy nghĩ của lão đạo sĩ, liền quỳ xuống đất, cầu lão đạo sĩ giúp hấn giải trừ vận hạn của lũ trẻ.

Công tâm mà nói, chuyện này là do anh em Trần gia bội ước trước nên cháu trai của người trung niên mới phá hoại phong thủy của bọn họ, lão đạo sĩ vốn dĩ không thích xen vào chuyện người khác, nhưng thấy trẻ nhỏ phải chịu tội, cuối cùng vẫn đồng ý giúp đỡ.

Sáng sớm ngày hôm sau, lão đạo sĩ liền đi xem xét mộ tổ của Trần gia, kết quả là dưới phần đất cách sau mộ 3 mét, đào được một cây kim dài 3 tấc được dùng giấy bùa vàng bao lại, nhìn thấy thứ này, anh em Trần gia xem như đã hiểu thế nào gọi là quả báo rồi.

Lúc ấy sau khi Lão Đạo rút bỏ kim dài, giải trừ vận rủi của hai đứa nhỏ xong thì cáo từ bỏ đi, còn về việc người trẻ tuổi còn giờ vài thủ đoạn khác ở mộ tổ, ông lại không quan tâm, dù gì thì nuốt lời bội ước, Trần gia phải gánh cái nạn này.

-Thật vậy sao sư phụ?

Sau khi nghe xong lời kể của lão đạo sĩ, Diệp Thiên bất giác sờ sờ đầu, sợ trên đầu mình cũng mọc lên cái bươu thịt, hấn thật sự không biết rằng phong thủy có thể ứng dụng đến mức độ đó, tuyệt đường tài vận không nói, lại còn có thể liên lụy cả người nhà.

Nghe xong lời của Diệp Thiên, lão đạo sĩ bật cười:

-Sư phụ lại gât con hay sao? Tiểu Diệp Tử, thầy biết ba con không tin vào những điều này, nhưng mà vận vật trên thế giới đều do âm dương sinh ra, trung y nói âm dương không điều hòa sẽ khiến cho cho người ta mắc bệnh, tương tự như vậy, nếu âm dương xảy ra vấn đề, cũng sẽ làm người ta không được bình an...

-Vâng, dường như rất có lý...

Diệp Thiên không hiểu lắm, gât gât đầu, hấn bỗng nhiên nghĩ đến cảnh tượng kì lạ khi hai luồng khí âm dương giao hòa với nhau, lúc hấn vận dụng phép phong thủy để quan sát địa khí.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 51

Tướng Quý Nhân

Trong học thuyết âm dương, phàm là thứ chuyển động, hướng ngoại, hướng lên trên, ấm nóng, sáng sủa đều thuộc dương, ngược lại những thứ tĩnh lặng, hướng nội, hướng xuống dưới, hàn lạnh, u ám đều thuộc âm.

Nhưng chí dương sẽ khiến người nộ khí xung thiên, chí âm lại khiến người thân thể suy yếu, chí có âm dương điều hòa, cân bằng mới có thể khiến cho người sức khỏe an khang, không tai không bệnh.

Từ đạo lý đó mà nói, hai yếu tố âm dương rất có ảnh hưởng đến cuộc sống của con người.

Ứng dụng sớm nhất của người xưa vào nhà ở cũng hàm chứa đạo âm dương.

Vào mấy ngàn năm trước, người xưa lựa chọn nơi ở, đầu tiên xem yếu tố an toàn là điều kiện thiết yếu nhất, vì thế mà thường lựa chọn những nơi có địa thế cao ráo không dễ bị ngập lụt hoặc bị thú dữ uy hiếp, sau đó do tránh mưa gió mà chọn nơi ngược gió, hướng sáng.

Sự lựa chọn có quan hệ mật thiết với cuộc sống này, sau đó đã dần dần kết hợp với những thuật số như âm dương ngũ hành, bát quái tự hành, trở thành một học thuật tinh thần huyền diệu.

Về việc con người hiện nay một khi nhắc đến phong thủy tướng thuật liền xem nó như một loại hình mê tín phong kiến, không thể không nói là đã bị một thời kì đặc biệt nào đó yêu ma hóa lên.

Sau khi suy xét lời nói của lão đạo sĩ, Diệp Thiên đề cập đến chuyện xảy ra ở huyện thành, tỏ vẻ mơ hồ, nói:

- Sư phụ, câu chuyện thầy nói là về âm trạch, con lại không biết mộ tổ của họ Đới ở đâu, làm sao đi phá hoại được chứ?

- Thằng quỷ nhỏ, lời ban nãy thầy nói, con đều không nghe lọt tai phải không?

Lão đạo sĩ cầm gậy trúc bình thường dùng để gãi ngứa gõ vào đầu của Diệp Thiên một cái.

-Nhất định phải là âm trạch phong thủy mới có thể là họa hay sao? Ngày đó đúng là uổng công đất con đến Miêu gia xem phong thủy rồi...

-Sư phụ, đạo lý đó thì con biết, nhưng trước đây người từng nói đó là đại kị trong giang hồ, con không dám làm đâu, hơn nữa, con lại không có kinh nghiệm gì, lỡ như xảy ra sai sót gì gây họa đến người khác thì sao?

Mãi cho đến lúc này, Diệp Thiên mới nói ra mục đích đến đây lần này, không phải là hấn giờ trò với lão đạo sĩ, chủ yếu là Diệp Thiên chưa từng thay đổi bố cục phong thủy cho người ta, không có lão đạo sĩ trách mắng, trong lòng hẳn không được yên tâm.

-Tên tiểu tử này, muốn mời sư phụ xuống núi mà còn quanh co lòng vòng, đúng là muốn ăn đòn mà...

Lão đạo sĩ đã sống hơn một trăm năm rồi, sao lại không biết Diệp Thiên nghĩ gì, liền đập gậy trúc xuống, Diệp Thiên bị đánh đau, nhếch miệng nói:

-Vậy là thầy đồng ý rồi đúng không sư phụ?

-Ta đồng ý gì cơ?

Lão đạo sĩ lắc đầu nói:

-Diệp Thiên con biết tại sao ta đã sớm nhìn ra ba của con không hợp với nghề này nhưng lại không nói với ông ta không?

-Không biết, sư phụ, thầy thần cơ diệu toán, làm sao mà con đoán ra được?

Diệp Thiên ra sức nịnh hót.

-Dèo mồm dèo miệng...

Lão đạo sĩ không quan tâm Diệp Thiên, cứ thế nói:

-Cha con lần này vào thành, tuy rằng nhiều việc không suôn sẻ, nhưng sắc mặt ông ta có ánh hồng, hiển nhiên là có quý nhân tương trợ, không cần lão đạo bận tâm...

-Quý nhân tương trợ? Sư phụ, chúng con không quen ai trong thành cả, quý nhân ở đâu ra chứ?

Diệp Thiên nghe xong ngạc nhiên há hốc mồm, nghĩ ngợi trong lòng, nhưng nghĩ một hồi lâu, cha hẳn dường như chỉ quen có mấy kẻ nhất mót kia, lẽ nào quý nhân ở trong số bọn họ sao?

-Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt...

Nghe xong câu nói của Diệp Thiên, Lão Đạo sĩ chêm thêm một câu.

Diệp Thiên bị giật mình bởi lời nói của lão đạo sĩ, dùng ngón tay chỉ vào mình, hỏi:

-Sư...sư phụ, thầy...thầy đang nói con sao?

-Đúng vậy...

Lão đạo sĩ gật đầu, nói:

-Mặc dù ta không nhìn ra được tiền đồ của con ra sao, nhưng xem tướng mạo của con, xương gò má rộng mà vừa phải, lông mày ngay ngắn, ánh mắt có thần, chính là tướng quý nhân mà trong sách xem tướng nói đến.

Cái gọi là quý nhân, một lời định đúng sai, một lời phán sinh tử. Ném một cái là cả ngàn vạn lượng vàng, mặc dù bây giờ con còn trẻ, không đạt đến trình độ này, nhưng bảo vệ cho ba con không cần lo âu thì không thành vấn đề...

Ba chữ “một” này của lão đạo sĩ, thật sự đã cô đọng ba loại hình thái nhân sinh, một lời định đúng sai, đó là người đã làm tới cấp bậc chuyên gia trong những lĩnh vực nào đó, trong lĩnh vực này, lời nói của ông ta đại diện cho chân lý.

Còn một lời quyết sinh tử, vậy đương nhiên phải là đạt quan quý nhân nắm quyền lớn trong tay rồi, loại này lúc nào cũng toát lên một uy thế do thân phận địa vị lâu dài, thói quen sinh sống và trạng thái tâm lý tích lũy nên.

Còn về ném một cái là cả ngàn vạn lượng vàng, chính là nói đến người phú quý có tiền có của.

-Sư phụ, quý nhân này cũng ghê gớm quá nhỉ?

Diệp Thiên nghe lão đạo sĩ nói mà hăng hái rạo rức, thì ra sau này mình lại đáng gờm đến thế à? Nhưng Diệp Thiên lập tức xụ mặt

nói:

-Sư phụ, con nói chuyện không ai nghe, bắt con gà rừng còn phải xem nó có nể mặt mình hay không, trong túi chỉ còn lại ba đồng tiền, những điều thầy nói không ăn nhập gì với con cả...

Lão đạo sĩ trừng mắt nhìn Diệp Thiên một cái, nói:

-Tiểu tử thú vị, ta không có nói hiện giờ con có thể trở thành quý nhân liền, có điều con quả thật có tướng quý nhân, hóa giải cái nạn nhỏ nhặt này thì không có vấn đề gì cả...

-Vậy... ý của sư phụ là muốn con đến như thế nào thì về như thế đó sao?

Diệp Thiên nghe ra được, thì ra sư phụ gán cho mình cái tướng quý nhân kì lạ khó hiểu gì đó chính là không muốn ra tay giúp đỡ à?

-Ừm, đúng là dễ dạy dễ bảo, hôm nay muộn rồi, cứ ở tạm đây một đêm, mai xuống núi vậy...

Lão đạo sĩ dùng tay vuốt vuốt râu, ra dáng của một cao nhân, khiến cho Diệp Thiên muốn dùng cái đèn trên bàn đốt cháy bộ râu của ông cho rồi.

Chỉ là không đợi Diệp Thiên ra tay hành động, lão đạo sĩ đã thôi tắt tim đèn, nói:

-Ngủ thôi, hai thầy trò ta ngủ một phòng, ngủ sớm dậy sớm, ngày mai đi sớm chút...

-Sư phụ, thầy thật sự không ra tay sao?

Nằm trên giường trúc, Diệp Thiên mở miệng hỏi.

-Thầy đã già thế này rồi, không chịu nổi vất vả đâu...

Câu trả lời của lão đạo sĩ rất kiên quyết.

-Nếu như con làm ra điều gì khiến trời người phẫn nộ, thầy cũng không quản hay sao?

Diệp Thiên dờ giọng vô lại.

-Con tự gây tai họa cho mình thì có liên quan gì đến sư phụ?

Sự vô lại của Diệp Thiên đều học từ sư phụ, câu trả lời của sư phụ khiến Diệp Thiên phải nghiền răng ken két.

Kể hỏi người đáp, tiếng ngáy của sư phụ đã vang lên, còn lại Diệp Thiên trừng to hai mắt, lẩn qua lẩn lại nhưng không tài nào ngủ được.

Diệp Thiên biết tính khí của sư phụ, nếu thầy đã nói một chữ “không” thì hẳn ta có nói thế nào cũng không thể nào khiến sư phụ thay đổi chủ ý. Chuyển đi lần này của hắn ngoài nghe được một câu chuyện, thu nhặt được hai chữ “quý nhân” ra, thì coi như là đi công toi mất rồi.

-Thầy không đi, tự mình con cũng có thể làm được...

Cuối cùng Diệp Thiên giận dữ nói một câu, hẳn ta có thể nhìn thấy hai khí âm dương, bản thân lại tinh thông các loại hình thái và lý luận của phong thủy dương trạch, Diệp Thiên tin rằng dựa vào bản lãnh của mình cũng có thể khiến cho Đới gia chó gà không yên.

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, Diệp Thiên đã nghĩ thông suốt, cũng không còn lộ ra vẻ mặt ủ ê, ăn xong cháo do sư phụ nấu liền từ biệt Lão Đạo xuống núi, trở về trong thôn ở một lát, rồi theo chiếc xe ngựa vào trấn, trở về thành.

Chỉ là Diệp Thiên không biết rằng, khoảng một tiếng sau khi hắn rời khỏi, lão đạo sĩ đã thay một bộ áo đạo sĩ sạch sẽ, khóa lại cửa đạo quán, rồi cũng xuống núi theo.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 52

Hy Vọng

Ba, con về rồi nè!

Khi trở về trạm thu hồi phế phẩm đã là buổi trưa rồi, Diệp Thiên nghiên đầu xuống, ù rữ bước vào trong phòng, khác hẳn với dáng vẻ hăng hái, hùng dũng khi phách lúc xuống núi buổi sáng.

Diệp Đông Bình cũng không nổi giận, thản nhiên nhìn dáng vẻ ù ê của con trai, nói:

-Ngồi xuống, ăn cơm đi...

Diệp Thiên nhìn trộm ba một lát, cảm thấy không giống như là ba sắp nổi giận, lúc này mới dám yên lòng, cẩn thận bưng bát lên, và từng miếng nhỏ, đến đồ ăn cũng không dám gấp nhiều.

-Nào, Diệp Thiên, ăn đồ ăn đi, sao lại không ăn đồ ăn chứ?

Từ khi Diệp Thiên bước vào phòng thì Phong Huống đã nhìn chăm chăm vào hắn rồi, lúc này càng ân cần gấp thức ăn cho Diệp Thiên, hắn đã sớm không nuôi hy vọng về phía sở cảnh sát rồi, trước mắt chỉ còn chờ Diệp Thiên mang tin tốt lành về.

Nhưng dù có Phong Huống chen vào bên cạnh, bữa cơm này vẫn có không khí vô cùng nặng nề, ăn no xong, Diệp Thiên liền vội thu dọn bát đĩa, khiến cho Phong Huống phải tròn xoe cả mắt, có lúc nào nhìn thấy tên tiểu tử này siêng năng thế chứ?

-Diệp Thiên, vào đây...

Ngay khi Diệp Thiên còn ở trong sân, cầu cửa không muốn vào phòng, một tiếng gọi của Diệp Đông Bình liền khiến hắn ngoan ngoãn vào trong nhà ngồi.

-Nói đi, sự phụ con có ý kiến gì không? Mấy bức tranh chữ đó, Diệp Đông Bình ta còn sống ngày nào, nhất định sẽ tìm lại cho ông ta...

Mặc dù lời nói của Diệp Đông Bình chắc như đinh đóng cột, có điều ông ta cũng biết rằng, lúc ông còn sinh thời, e rằng lão đạo sĩ chưa chắc vẫn còn có thể nhìn thấy được, lão đạo sĩ cũng đã hơn một trăm tuổi còn gì.

-Ba, sự phụ không trách ba đâu, thầy nói rồi, ác giả ác báo, bảo ba đừng bận tâm...

Diệp Thiên không dám nói thật, nếu bị Diệp Đông Bình biết được sự phụ xúi hấn dùng cục phong thủy để giải quyết chuyện này, e rằng ba hẳn có thể tìm liền sợi xích trói hẳn lại.

-Ôi, mặc dù là nói thế nhưng ba cũng có lỗi với ông ấy...

Nghe xong lời của con trai, sắc mặt của Diệp Đông Bình cũng đỡ hơn, liền vội hỏi:

-Sự phụ con...không nói thêm điều gì nữa à?

Giống với Phong Huống, Diệp Đông Bình cũng không ôm hy vọng gì về khả năng phá án của sở cảnh sát, sở dĩ ông ta ngầm đồng ý cho Diệp Thiên đi tìm sự phụ, thật ra trong lòng cũng có một tia hy vọng, nếu như lão đạo sĩ có cách giải quyết việc này thì sao?

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

-Không có, sự phụ chỉ nói nhìn tướng của ba, có thể sẽ có quý nhân tương trợ, chứ không nói gì khác nữa...

-Quý nhân tương trợ? Quý nhân ở đâu ra chứ?

Diệp Đông Bình cười gượng một tiếng, mười mấy năm nay ông ta đều không được suôn sẻ, thuận lợi, hôn nhân thất bại, gia đình bất hòa, ngay cả làm hộ cá thể, cũng bị người ta chèn ép, sắp không làm nổi nữa rồi.

-Được rồi, trở về rồi thì đừng đi lung tung nữa, ba đến bộ mặt trận thống nhất và sở cảnh sát lần nữa hỏi tình hình xem sao...

Lúc này Diệp Đông Bình cũng chẳng giấu diếm gì trước mặt con, nếu việc này không có kết quả nữa, e rằng trạm thu mua sắp phải đóng cửa đại cát rồi.

-Ba...

Diệp Thiên mở miệng, cuối cùng nói:

-Ba cẩn thận chút...

Diệp Đông Bình sờ đầu con trai, chào hỏi một tiếng với Phong Huống rồi bỏ ra ngoài, mặc dù biết đi rồi không nhất định có kết quả, nhưng dù sao cũng có chút ít hy vọng.

Sau khi ba đi khỏi, Diệp Thiên lấy lại tinh thần, kéo Phong Huống nói:

-Anh Phong, tụi mình đi tìm chị Vương Doanh chơi nhé? Chị ấy nói muốn dạy em lái xe...

Nghe xong lời của Diệp Thiên, Phong Huống uể oải lắc tay, nói:

-Đề hôm khác đi, anh đi ngủ cái, thời tiết nóng quá, buổi tối ngủ không ngon giấc...

Không phải là Phong Huống không muốn đi tìm Vương Doanh, chỉ là hắn ta cảm thấy trạm thu mua này sắp không làm được nữa rồi, bản thân hắn là dân quê ngay cả một chỗ dừng chân ở huyện thành cũng không có, còn có mặt mũi nào mà đi đeo đuổi Vương Doanh?

-Anh Phong, có phải anh còn lo lắng chuyện của trạm thu mua không?

Diệp Thiên lên tiếng như giọng điệu của một người lớn.

-Lời của cậu không phải thừa thãi sao, anh mà được như cậu thì việc gì cũng không cần phải lo lắng rồi...

Phong Huống thật sự rất ngưỡng mộ Diệp Thiên, cả ngày chơi đùa vui vẻ, không lo âu, phiền muộn gì.

Diệp Thiên đột nhiên lên tiếng hỏi:

-Anh Phong, cái người tên Đới Tiểu Hoa gì đó sống ở đâu, anh biết không?

-Biết thì thế nào? Ba cậu sợ xảy ra chuyện, lại không cho anh gọi người từ quê lên...

Phong Huống tức giận đáp, hấn thừa lúc trời tối đến trạm thu mua phế phẩm của Đới Tiểu Hoa xem qua mấy lần rồi, có điều ở đó cả ngày đều có người qua lại, đa số đều là dân lưu manh, hấn không dám đến gần.

Diệp Thiên kéo tay áo của Phong Huống, nhỏ tiếng nói:

-Anh Phong, dắt em đi xem thử đi, có lẽ... em có cách thì sao...

-Ba của em còn không có cách, nhóc con như em có thể có cách gì chứ?

Phong Huống thuận miệng nói một câu, nhưng đột nhiên nhớ ra một điều, liền kéo Diệp Thiên lại hỏi:

-Diệp Thiên, có phải lão thần tiên nói gì với em không? Hay... hay là em có cách gì?

Trước khi Liêu Hạo Đức đi Mỹ từng nhiều lần căn dặn Phong Huống, đừng bao giờ xem Diệp Thiên như một thằng nhóc, hơn nữa bất luận Diệp Thiên có nêu yêu cầu gì với hấn, đều phải cố gắng đáp ứng, nếu không thỏa mãn được, có thể gọi điện thoại quốc tế báo cho hấn biết.

Nghĩ đến chuyện này, việc Diệp Thiên tìm mộ phần cho bà ngoại cũng hiện lên trong đầu Phong Huống, lúc này hấn mới ý thức được, tên nhóc trước mặt hấn, chưa chắc không thể giải quyết được chuyện mà những người lớn như bọn hấn không cách nào giải quyết.

-Anh Phong, cứ đi đến đó xem thử trước, đúng rồi, nơi ở của bác Đới Tiểu Hoa, anh cũng biết phải không?

-Diệp...Diệp Thiên, anh không biết chỗ bác của hấn ở, nhưng anh có thể hỏi thăm ra, ngày mai.. không, tối nay là có thể hỏi ra rồi...

Diệp Thiên không đáp lại câu hỏi của Phong Huống, nhưng ý trong lời nói lại khiến cho Phong Huống kích động, ở nông thôn có rất nhiều truyền thuyết về thầy tướng phong thủy, thủ đoạn của những người này thần bí khó lường, có lẽ thật sự có thể giải quyết được vấn đề mà trạm thu mua gặp phải lần này.

-Anh Phong, chính là chỗ đó hả?

Hơn một tiếng sau, Diệp Thiên và Phong Huống đội mũ rơm đã đến bên ngoài trạm thu mua của Đới Tiểu Hoa, nói thật lòng, hoàn cảnh bên đây tốt hơn bên bọn họ rất nhiều, xung quanh đều có hộ gia đình, người qua kẻ lại rất náo nhiệt.

Thông qua cửa lớn đang mở, Phong Huống nhìn thấy Đới Tiểu Hoa đang ngồi trong sân, không tìm được mà nghiêng răng nói:

-Đúng vậy, chính là nơi này, cái người có chòm râu dài kia chính là Đới Tiểu Hoa...

Diệp Thiên không nói gì nữa, mà bảo Phong Huống tránh xa một chút, bản thân hấn qua lại trước và sau trạm thu mua, may là trong thành những đứa trẻ lớn như hắn cũng không ít, nên không làm người khác chú ý...

Sau khi Diệp Thiên dùng phép phong thủy trong đầu cùng thuật dương trạch mà Lão Đạo dạy xem qua một lượt xong, không nhận được mà thậm chí một tiếng:

-Chỗ tốt, phong thủy nơi đây tốt hơn nơi chúng ta rất nhiều...

Cái trạm thu mua này của Đới Tiểu Hoa là một nhà ba gian có cả sân, hướng của cửa phòng và cửa sân rất tốt, hơn nữa hai cánh cửa sổ mở trong phòng có thể nhìn thấy đường phố quanh co xung quanh, là bố cục phong thủy tài vận.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 53

Sa Ngã (Phần Đầu)

Lại dạo một vòng quanh trạm thu mua của Đới Tiểu Hoa xong, Diệp Thiên tìm thấy Phong Huống đang trốn ở sau sạp bán hạt dưa.

-Diệp Thiên, thế nào rồi, có nhìn ra cái gì không?

Mặc dù Diệp Thiên không nói với Phong Huống suy nghĩ của hắn, nhưng Phong Huống cũng đoán ra được đôi chút, e rằng Diệp Thiên muốn phá phong thủy của Đới Tiểu Hoa, từ đó khiến cho hắn gặp phải vận đen.

-Anh Phong, phong thủy ở trạm thu mua của hắn vô cùng tốt, hơn nữa xung quanh cũng không có sát khí, rất khó làm...

Trên mặt Diệp Thiên không nở một nụ cười, cách trạm thu mua này không xa là con đường chính náo nhiệt nhất huyện thành, hơn nữa đường được xây dọc sông, ứng với cục phong thủy “Bối thủy diện nhai”, là một nơi buôn bán thịnh vượng.

Cho dù Diệp Thiên có thể nhìn thấy phân bố của hai khí âm dương nơi đây, dùng một vài thủ đoạn nhỏ khiến cho âm dương của nó mất cân bằng, cũng lắm chi có thể làm cho tài vận gần đây của trạm thu mua này không được tốt, chứ không thể giải quyết vấn đề một cách triệt để.

Còn về việc dùng thủ đoạn mạnh hơn để thay đổi toàn bộ bố cục phong thủy xung quanh, Diệp Thiên hoàn toàn không nghĩ đến, mặc dù hắn biết làm thế nào, nhưng loại bố cục đó phải thay đổi đôi chút cảnh vật xung quanh, thậm chí phải dỡ bỏ một vài phòng ốc kiến trúc, điều này rõ ràng không phải là việc mà Diệp Thiên có thể làm được.

-Diệp Thiên, vậy... vậy thì phải làm thế nào? Lẽ... lẽ nào trạm thu mua của chúng ta phải bị tên khốn kia làm sụp đổ sao?

Nghe xong lời của Diệp Thiên, Phong Huống tức đến nước mắt cũng sắp trào ra.

Mặc dù mấy ngày nay Phong Huống đều ra ngoài thu phế phẩm, nhưng kiếm được ít hơn so với mấy ngày trước không nói, có hai

lần còn gặp phải bọn người của Đới Tiểu Hoa, nếu không phải hấn trốn nhanh, không chừng lại bị cho ăn đập rồi.

Diệp Thiên cũng không nghĩ đến là mình đang nói quá, nhưng gặp phải tình huống thế này, cũng chỉ đành an ủi Phong Huống, nói:

-Anh Phong, đừng vội, nhất định sẽ có cách mà...

Diệp Thiên có trường thành thế nào cũng chỉ là đứa bé, mà thứ hấn dựa vào cũng chỉ là khối kiến thức về phong thủy trong đầu, nếu không tìm được biện pháp gì từ đó, thì hấn cũng không khác gì những đứa trẻ bình thường khác.

-Có thể có cách gì chứ? Hấn là người trong thành, lại có thân thích làm quan lại, chúng ta có thể làm gì được hấn?

Phong Huống căm tức nhìn cửa lớn của trạm phế phẩm, ra sức nhổ nước bọt về hướng đó.

-Đúng rồi, anh nói hấn ta có thể hoành hành bá đạo, nguyên nhân cũng đều là do bác của hấn? Tối nay dò la ra nơi ông ta ở đi...

Diệp Thiên sực nhớ đến một chuyện, Đới Tiểu Hoa ở trong trạm thu mua này, Diệp Thiên không dễ ra tay, nhưng người làm quan kia nhất định không phải ở chỗ này đúng không?

Nghe ý của Phong Huống, người làm quan đó chính là người chống lưng cho kẻ họ Đới kia, nếu ông ta xui xẻo thì Đới Tiểu Hoa nhất định cũng sẽ không được tốt đẹp gì, hơn nữa thay đổi âm trạch phong thủy của nhà ở dễ hơn nhiều so với thay đổi phong thủy của mặt đường, cửa tiệm.

-Có lẽ vậy, nếu không thì tại sao sở cảnh sát không bắt hấn chứ? Diệp Thiên, em yên tâm đi, một lát nữa anh sẽ đi hỏi thăm...

Phong Huống nghe vậy gãi gãi đầu, những điều này đều do Diệp Đông Bình suy đoán ra, hấn cũng không biết bác của Đới Tiểu Hoa rốt cuộc là làm quan gì, đối với một kẻ ở nông thôn mới vào thành không lâu như hấn mà nói, hương trưởng là chức quan lớn nhất, không thể lớn hơn được nữa rồi.

Tiếp tục ở đây cũng không có kết quả gì, Phong Huống đưa Diệp Thiên về trạm thu mua trước, hấn thì đi ra ngoài tìm Vương Doanh, hết cách rồi, muốn dò la nơi ở của Đới Vinh Thành, tìm mấy kẻ nhặt rác kia cũng không có ích gì.

-Ba, ba đã về rồi...

Diệp Thiên còn chưa bước vào sân thì đã thấy cửa sân đang mở, đưa đầu vào trong xem, Diệp Đông Bình đang ngồi bên giếng nước,

chau mày lại, không biết đang nghĩ ngợi gì.

-Lại chạy ra ngoài rồi? Thằng quý nhỏ này không thể ngoan ngoãn mấy ngày à, cho rằng ta không đánh con hay sao?

Thấy con trai bước vào, Diệp Đông Bình càng chau mày lại, nhìn đằng sau Diệp Thiên, hỏi:

-Anh Phong của con đâu? Lại đi thu mua phế phẩm rồi sao? Không phải bảo nó tạm dừng vài ngày sao?

Diệp Đông Bình cũng biết việc Phong Huống ra ngoài đụng phải bọn người của Đới Tiểu Hoa, đám người đó đánh không nương tay, lần này nếu chịu thêm một trận nữa, ông ta thật không có cách nào ăn nói với cha mẹ của Phong Huống.

-Anh Phong đi tìm chị Doanh Doanh rồi, ba cũng đừng quá lo lắng, sự phụ nói rồi, ác nhân ắt có ác báo, đám người đó chắc ý không được bao lâu đâu...

Nhìn thấy sắc mặt của ba tiêu tụy đi rất nhiều, Diệp Thiên cũng hơi đau lòng, hẳn biết ba hẳn cũng vì để hẳn đi học mới đến huyện thành, nếu như vẫn sinh sống ở sơn thôn nhỏ, chắc ba sẽ vui hơn rất nhiều.

-Ôi, ác nhân nếu có ác báo, vậy thì thế gian cũng không có nhiều người dám làm điều ác rồi...

Diệp Đông Bình lắc đầu, có điều nghe xong lời của Diệp Thiên, trong lòng cũng dấy lên một tia hy vọng, có lẽ thật đúng như Lão Đạo nói thì sao?

Hơn một tiếng sau, Phong Huống cũng từ ngoài trở về, đứng quay lưng lại với Diệp Đông Bình, đưa mắt ra hiệu với Diệp Thiên, rất rõ ràng, hỏi dò mấy câu từ người đơn thuần như Vương Doanh, Phong Huống vẫn có thể làm được.

Huyện ủy huyện chính phủ của thành này nằm ở thành Nam, mặc dù chỉ cách thành Đông có một con sông, nhưng lại là nơi mà các loại đơn vị chính phủ tự hộ, nhân khí đương nhiên cũng thịnh vượng nhất trong cả huyện thành rồi.

Đằng sau huyện ủy có một đại viện được tường cao bao bọc, trên tường mọc đầy dây leo màu xanh, trong tiết trời mùa hạ oi ả toát ra một cảm giác thanh mát.

Phòng trong đại viện không nhiều, chỉ có hơn mười nhà, đều là nhà có hai tầng, ở giữa mỗi nhà mọc nhiều cây cối cao lớn, cùng với tường vây ngăn cách tiếng ồn ào, huyền não bên ngoài.

Đới Vinh Thành sống trong đại viện huyện ủy này, không giống với mọi khi, mỗi ngày gần như không đến nửa đêm là không về nhà, mấy ngày nay, Đới Vinh Thành cứ đến giờ tan sở liền trở về nhà sớm.

-Lão Đới, mấy ngày nay ông sao vậy, không có việc gì cứ ở lì trong thư phòng, mấy bức tranh cũ này có gì đáng xem chứ?

Một phụ nữ hơn năm mươi tuổi, bung một ly Mao Sơn Thanh Phong vừa pha, mở cửa phòng sách, sau khi đặt trà lên bàn, cũng bắt đầu xem xét bức tranh đang trải trên bàn sách.

Đới Vinh Thành năm nay năm mươi bảy tuổi, trán rộng, chải kiểu đầu đang thịnh hành thời đó, trừ vài cọng tóc mai hơi bạc ra, tóc tai đen nhánh, trẻ hơn mười tuổi so với tuổi thật, nhìn có vẻ tướng mạo đường đường.

-Đàn bà như bà, tóc dài mà kiến thức nông cạn thì biết cái gì? Đây là tranh của Văn Chính Minh đời Minh, có tiền cũng mua không được...

Nghe xong lời nói của vợ, ánh mắt Đới Vinh Thành lộ ra sự chán ghét, sự khiêm tốn trước mặt lãnh đạo và thuộc hạ mọi ngày không còn nữa, bực mình hất tay nói:

-Ra ngoài, sau này không được phép vào thư phòng của tôi, đúng rồi, chuyện về mấy bức tranh chữ này, cảm không được hớ hênh gì với bên ngoài...

Sau khi nhìn thấy thân hình hơi mập mạp của bà vợ bước khỏi thư phòng, Đới Vinh Thành chau mày lại, trong đầu nghĩ đến cái thân hình thon thả, yểu chuyển trong phòng hồ sơ của huyện ủy kia, không khỏi rạo rục trong lòng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 54

Sa Ngã (Phần Cuối)

Nhìn bức tranh chữ trên bàn và trong ngăn tủ bên cạnh, trên mặt Đới Vinh Thành lộ ra một bộ nụ cười hài lòng, dùng thấy hấn bằng cấp không cao, sau khi học hết trung học, hấn đã theo học đại học ở lớp học ban đêm và trường đảng, nhưng đối với giám định và thường thức tranh chữ cổ, thì cũng có vài thập niên kinh nghiệm.

Trước kia Đới Vinh Thành là công nhân giỏi, học hai năm trung cấp, trong cái niên đại đó cũng coi là người có văn hóa, mà hấn cũng chưa bao giờ thỏa mãn với thân phận công nhân chính mình lúc ấy.

Sau khi được làm người đứng đầu một tờ báo Cách Mạng mới, Đới Vinh Thành dựa vào ưu thế xuất thân bản nông, trong thời gian rất ngắn, liền trở thành một trong những người lãnh đạo cao nhất trong thị trấn này.

Bởi vì Đới Vinh Thành luôn luôn tự xưng là người có văn hóa, vì thế liền lợi dụng chức quyền, đem cướp đi một tranh chữ cổ của vài nhà, dần dà nhãn lực của hấn cũng tốt lên.

Hơn nữa xuất phát từ thiên tính cẩn thận, Đới Vinh Thành đâm sau lưng người khác, nhưng vờ hô hoán bảo vệ người ta, loại giả nhân giả nghĩa này cũng khiến cho con đường làm quan của hấn được trải bằng phẳng.

Nhất là khi cải cách mở cửa, hô to khẩu hiệu thanh niên hóa đội ngũ cán bộ, lúc ấy Đới Vinh Thành mới chưa đến năm mươi tuổi, thuận lý thuận tình trở thành nhân vật thực quyền trong tiểu thị trấn này.

Dương nhiên, Đới Vinh Thành cũng phải trả giá không nhỏ, đó là đưa cháu ruột của mình lên đoạn đầu đài.

Bất cứ chuyện gì luôn có tính hai mặt, được lãnh đạo đồng tình trước hành vi thực hiện quân pháp bắt vị thân của Đới Vinh Thành, cũng có lãnh đạo này sinh hoài nghi đối với hành động của hấn, nghĩ rằng tội của Đới Tiểu Quân còn không đáng chết.

Hơn nữa năm đó phát sinh những chuyện kia, vẫn là khiến cho mặt chính trị của hấn dính một vài vết nhơ, trải qua vài năm cố gắng không có kết quả, Đới Vinh Thành đã nhìn ra, sức mình có hạn liền yên vị ở trên vị trí này.

Đã không có động lực thăng tiến về chính trị, sau lần, Đới Vinh Thành cũng dần dần xé đi bộ mặt giả nhân giả nghĩa.

Ngoài việc trợ giúp Đới Tiểu Hoa nhận thầu trạm thu mua phế phẩm ở Đông Thành, Đới Vinh Thành thậm chí còn làm giả nhân chứng cho hấn, làm loạn chứng cứ của phía bộ công an, dù sao hành động thi hành quân pháp không nề tình thân của hấn năm đó, vẫn qua mắt được rất nhiều người.

Đối với Đới Vinh Thành mà nói, đây cũng đều là chuyện nhỏ, mấy năm gần đây hấn thông qua quyền lợi ban ngành do chính mình chủ quản, âm thầm bày mưu đặt kế để thân tín của mình mở Tiểu Kim khố, ăn chặn ngân sách quốc gia.

Tuy rằng người họ Đới hàng ngày mặc đều thực mộc mạc, ăn cũng rất đơn giản tiết kiệm, nhưng về bản thân và gia đình mà nói, chi số dù xưng là người giàu có nhất thị trấn cũng không phải là quá đáng.

Hơn nữa Đới Vinh Thành còn thông qua “Nhân cách mị lực” (hấn là cho rằng như vậy) của mình, dụ được một người đàn bà nổi danh là đóa hoa của huyện ủy, khiến cho hấn hồi xuân, một lần nữa tìm lại được hạnh phúc của đời người.

Đương nhiên, Đới Vinh Thành cũng không để cho người đàn bà đó thiệt thòi, làm một người cán sự bình thường, trở thành chủ quản phòng hồ sơ và phó chủ nhiệm văn phòng, là một loại trao đổi, chi cần phục vụ lãnh đạo chu đáo, đây là thành tích tốt nhất rồi.

Bất kể là ở triều đại nào, cũng không quản là ai, muốn làm được cả đời trung thành trước sau như một, tuyệt đối là chuyện không dễ dàng, nhưng nếu muốn sa đọa, chỉ cần một lần như vậy là đủ rồi.

Huống chi Đới Vinh Thành lại không lương thiện, đàn bà con gái trẻ trung, bị tiền tài hấp dẫn, khiến cho hấn cảm giác được rất rõ, trước đó hấn cẩn thận chặt chẽ suốt vài thập niên, rốt cục thì có báo đáp.

Ở trung kỳ niên đại tám mươi, TV cũng là thứ rất ít gia đình mới có, hơn nữa lúc này lại không có điều hòa nhiệt độ, buổi tối mùa hè, người thành phố thích nhất hoạt động giải trí, chính là tụ tập ở bên đường cái, dưới đèn đường đánh bài, giảm đi tiền điện không nói, còn có thể hóng mát cho hết thời gian.

Bởi vì gần huyện ủy, đường xá sạch sẽ và cũng rộng lớn hơn, đèn đường đều phải nhiều hơn gấp đôi so với nơi khác, tự nhiên cũng tụ tập không ít người hóng mát buổi tối, tụ tập ba bốn người đánh bài tứ-lơ-khơ.

Những người này phần lớn đều không giàu có, chủ yếu chính là chơi giải trí, người thua dán tiền trên mặt tờ giấy hoặc là đi bê gạch, thua vui vẻ, thắng cũng khoái trá.

Tại chung quanh chỗ có người chơi bài đó, còn có người kéo xe bán dưa hấu, chơi đùa khát nước tốn chút tiền mua quả dưa hấu chia ra, ăn thì thật là còn ứ nước miếng.

Cũng có những người đàn bà, cầm chổi quét hạt dưa hấu lại cùng một chỗ, thu lại, đem đi rửa, phơi khô rồi rang lên, trong nhà có khách đến cũng không cần mất tiền đi mua hạt dưa.

- Diệp Thiên, trước cửa kia có người gác, chúng ta làm sao đi vào được đây?

Ở trên đường cái đối diện đại viện toà nhà huyện ủy, Phong Huống và Diệp Thiên tựa vào một cái cột điện, dùng thổ ngữ nông thôn trao đổi.

Người quen thuộc đất Giang Nam cũng biết, nơi đó Phương Ngôn (tiếng địa phương) nhiều, qua một thôn có thể ngôn ngữ đều đã khác, cho nên hai người cũng không sợ cuộc đối thoại của mình bị người khác nghe được.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua chỗ bảo vệ sát công đại viện, bĩu môi nói:

- Anh Phong, không phải chúng ta đi vào, là mình em đi vào...

- Vậy không được, vạn nhất... Vạn nhất nếu như em bị người ta bắt được thì làm sao bây giờ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, đầu Phong Huống không ngừng lắc, hôm nay hắn dùng danh nghĩa đi gặp mặt Vương Doanh mà đem Diệp Thiên đi, nếu thật sự là xảy ra chuyện gì, cũng không biết ăn nói thế nào với Diệp Đông Bình.

- Anh Phong, anh nghĩ nhiều thế? Em là một đứa bé không ăn trộm không ăn cướp của ai, nhiều nhất chính là đi lạc đường, ai có thể làm gì em?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một bộ dáng ngây thơ, lúc này nếu như có người không biết thấy vậy, nhất định sẽ cho rằng đó là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

- Nói cũng đúng, anh muốn theo vào bị bắt được, thì mới là thật sự nói không rõ.

Phong Huống suy nghĩ lời nói của Diệp Thiên, thật đúng là như vậy, lập tức mở miệng nói:

- Em đi nhanh về nhanh, anh ở đây xem người ta đánh bài chờ em...

- Được, anh Phong, anh cứ yên tâm đi...

Diệp Thiên gật gật đầu, đang chuẩn bị đi sang bên kia đại viện, chợt thấy một ông lão bán dưa hấu từ trong đại viện lập tức đi tới nơi này, mắt nó không khỏi sáng lên.

Ông lão này ước chừng hơn 70 tuổi, trên mặt tràn đầy nếp nhăn, nhưng da mặt căng, chứng tỏ là con cháu đầy nhà, là tướng lúc tuổi già được hưởng phúc.

Quan trọng hơn là, bên miệng ông lão còn lưu dấu vết một tia pháp lệnh, Diệp Thiên liếc mắt một cái có thể nhìn ra, hẳn tới đại viện này, tuyệt đối không quá hai tuần lễ.

Đợi cho ông lão đem hai quả dưa hấu rời khỏi sạp, Diệp Thiên từ phía sau đuổi theo.

- Ông ơi, cháu giúp ông ôm một quả nhé, nhà của cháu cũng ở bên trong, sao chưa thấy ông bao giờ nhỉ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, theo bản năng ông lão liền cho rằng Diệp Thiên là trẻ con trong khu nhà này, cười nói:

- Có bê nổi không, ông vừa tới nơi này, nếu không phải thăm cháu của ông thì ông không đến đâu, ăn dưa hấu cũng phải tiêu tiền mua, ở nông thôn chúng ta thoải mái ra vườn cắt là được...

Hai người nói chuyện liền đi vào khu nhà huyện ủy, ông lão vừa đi ra không lâu, lại cười nói cùng Diệp Thiên, Diệp Thiên lại là đứa bé, hơn nữa bầu trời tối đen thấy không rõ mặt lắm, người bảo vệ cửa liền cho qua.

Tới trước cửa nhà mình, ông lão tiếp đón Diệp Thiên nói:

- Cháu bé, vào nhà ông ăn dưa hấu đi?

- Không ạ, cháu chào ông...

- Thằng bé này thật lễ phép...

Ông lão cười khen Diệp Thiên một câu, xoay người đi vào nhà, hoàn toàn không biết ra đứa bé này đến đây không lâu hơn ông bao nhiêu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 55

Cửu Cung Phi Tinh

Nơi này phong thủy đẹp lắm, người bình thường ở lâu, cũng có thể hưởng quý khí...

Đợi cho ông lão kia ôm dưa hấu đi vào một tòa nhà, Diệp Thiên mới đánh giá khu nhà này, bởi vì bầu trời tối đen khó phân biệt cảnh sắc, nó trực tiếp sử dụng thuật pháp phong thủy, đem nguyên khí ngưng tụ ở trong hai mắt.

- Ở? Nơi này đã bị người ta làm phong thủy rồi à?

Tuy rằng ban đêm âm khí mạnh, nhưng Diệp Thiên vẫn có thể nhìn ra, cái chỗ này, hai dòng khí âm dương phân bố cân xứng, một ít sát khí đều bị áp chế ở góc tường vậy, hơn nữa ở rất nhiều chỗ, tựa hồ có người dấu vết làm pháp thay đổi.

- Cửu Cung Phi Tinh đồ?

Diệp Thiên cẩn thận quan sát một hồi, lúc sau, trên mặt tỏ vẻ hiểu ra, nó không nghĩ một phái mà sư phụ nói gần như thất truyền này, lại có thể thấy được ở trong này.

Cái gọi là Cửu Cung, chính là tâm điểm quay chung quanh một vật thể hoặc là quần thể kiến trúc, tìm ra đông, nam, tây, bắc, cùng với Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc và Tây Bắc thành tám phương vị, hơn nữa hợp cùng Cung trung tâm, hợp xưng Cửu Cung Phi Tinh.

Sau khi bày bố được Cửu Cung phương vị, lại dẫn tinh tú trên bầu trời ẩn vào trong đó, đây là Cửu Cung Phi Tinh trận pháp.

Nhưng Diệp Thiên thấy, cái gọi là tinh tú, kỳ thật chính là ngăn cản hoặc là khơi thông hai dòng khí âm dương, khiến cho trật tự chính tề, có trợ giúp đối với con người và vận trình mà thôi, cũng không phải vô cùng kì diệu giống như trong truyền thuyết.

Trước kia, trên giang hồ có một trường phái phong thủy, đặc biệt lấy Cửu Cung Bát Quái kết hợp Thất Tinh Bắc Đẩu trên bầu trời, tiến hành điều chỉnh phong thủy, nhưng đến trước giải phóng không nghe nói đến nữa, ngay cả lão đạo sĩ cũng không biết phái này có

được truyền thừa xuống hay không.

- Không đúng, Cửu Cung Phi Tinh đồ này là không hoàn chỉnh, phương vị Tây Nam đã bị phá hủy, hẳn là đã lâu lắm rồi...

Diệp Thiên bò tới một gốc cây cổ thụ chừng trăm tuổi, lại đánh giá bốn phía một phen, lúc sau, trong lòng nó đã rõ ràng.

Phải biết rằng, trong phong thủy, từng ngọn cây cọng cỏ cũng có tác dụng, cây to này chỗ Diệp Thiên đang đứng, chính là cung vị Tây Bắc.

Nhưng là đứng trên thân cây mà xem, Diệp Thiên lại phát hiện, phương vị Đông Bắc vì sao mà bị phá hư hết, biến thành một chỗ người hóng mát chơi cờ.

Cho nên Diệp Thiên suy đoán ra, khu nhà này trước kia hẳn là dinh thự của một đại gia đình, đã mời thầy phong thủy cực cao minh bày bố Cửu Cung Phi Tinh đồ, nhưng thời đại thay đổi, chỉ với sự bài trí phong thủy nhỏ nhỏ này, vận mệnh cũng khó thay đổi, gia đình này không phải đã chuyển đi thì cũng đã hết thời.

Mà hiện tại khu nhà mới này, đúng là dựa vào nền tảng phong thủy này để thi công, nhưng bởi vì hậu nhân không hiểu phong thủy, đã thay đổi phong thủy mà vị cao nhân kia bố trí.

Nhưng nơi này vốn là nơi phong thủy thật tốt, tuy rằng Cửu Cung Phi Tinh đồ không hoàn chỉnh, nhưng nơi đây, chính thể vận trình còn rất tốt.

- Thôi nào, không tính nhiều như vậy, nhanh chóng xem hết rồi trở về, bằng không cha lại sốt ruột...

Sau khi Diệp Thiên từ trên cây to tụt xuống dưới, chạy thẳng đến căn nhà thứ tư trong khu nhà, dựa theo tin tức Phong Huống hỏi thăm được, người tên Đới Vĩnh Thành hẳn là đang ở đây.

- Người này thật may mắn...

Đi quanh căn nhà một vòng, trong lòng Diệp Thiên có chút khó chịu.

Trong học thuyết phong thủy, toàn bộ thế giới bốn phương tám hướng “Khí” lưu không ngừng, những thứ khác theo thời đại, hoàn cảnh biến hóa và phân thành “Sinh vượng từ tuyệt”.

Căn nhà của Đới Vinh Thành này thuộc phương vị Đông Nam, cửa chính đối diện phương vị sinh Vương, may mắn, có thể hấp thu may mắn vào nhà, đương nhiên là Cát Tường đây nhà, mọi chuyện như ý.

- Gặp phải ta coi như người không may!

Diệp Thiên cũng không cần lấy la bàn xác định phương vị, trực tiếp dùng một đôi mắt tìm ra mấy vị trí, lại cân nhắc một lúc, thỏa mãn gật gật đầu, quay người đi ra khỏi khu nhà.

Nhân viên bảo vệ cửa tự nhiên sẽ không đi gắng hỏi đứa bé, trở lại dưới đèn đường, tìm được Phong Huống rồi, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, cảm người này dán nhiều tờ giấy, đang đánh bài tú-lơ-khơ cùng người ta.

Ngẩng đầu nhìn thấy Diệp Thiên đã trở lại, Phong Huống liền vứt bỏ bài trong tay, lấy ra bao thuốc của hắn, nói:

- Ôi, mấy anh, muộn rồi, phải về nhà thôi, hôm nào chúng ta chơi lại..

Dưới đèn đường tụ tập đánh bài, có người quen nhau, cũng có người qua đường dừng lại chơi đùa, cho nên Phong Huống đi rồi tự nhiên có người thay chỗ, những người chơi bài hóng mát cũng không để ý, còn bảo chàng trai thường xuyên đến chơi.

Bởi vì khi bị đánh xe đạp của trạm thu mua bị người ta cướp đi rồi, gần đây hai người phải đi bộ, đương nhiên cũng phải đi bộ về nhà, nhưng mới vừa đi được vài bước, Phong Huống liền nhịn không được hỏi:

- Diệp Thiên, thế nào?

- Về nhà đã, anh Phong, sáng mai anh giúp em mua gương soi 8 mặt, ôi, cái loại rất nhỏ ý, em cần dùng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Thiên lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, thấy vẻ mặt không hiểu ra sao của Phong Huống, nói tiếp:

- Chuyện này nhiều nhất mười ngày nữa tháng liền có thể giải quyết, anh đừng lo lắng...

- Thật sao?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trong lòng Phong Huống giống là vừa mới uống hết một chai bia lạnh, cả người khô nóng đều quên hết, cao hứng ôm chầm lấy Diệp Thiên, cho nó lên lưng cũng về nhà.

Còn vì cái gì Diệp Thiên bảo hẳn mưa gương, Phong Huống đủ thông minh không cần hỏi nhiều, hẳn từng chứng kiến qua tay nghề của Diệp Thiên, ngay cả người chết qua vài thập niên đều có thể tìm ra, đôi phó một người sống đương nhiên khỏi phải nói.

- Ba, trời nóng như thế này, sao ba lại uống rượu vậy?

Diệp Thiên cùng Phong Huống trở lại trạm thu mua, đã là hơn 10 giờ đêm, vừa mới vào nhà đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, Diệp Đông Bình đang uống rượu, ngồi ở bên cạnh bàn cùng với một đĩa lạc rang.

- Bia không đủ độ, vẫn là rượu tốt hơn cả, Phong à, muốn uống một ngụm không?

Thấy con trai và Phong Huống trở về, trên mặt Diệp Đông Bình miễn cưỡng nở một nụ cười, hẳn thuận tụy là đang mượn rượu giải sầu, nhưng càng uống càng buồn.

Chuyện trạm thu mua bị trộm còn chưa ra đầu vào đầu, mất đi tranh chữ sau này còn có thể tìm trở về, nhưng người nhặt rác không đến bán phế phẩm, cũng bóp chặt đường sống của trạm thu mua.

Vị trí của trạm thu mua cũng không tốt, chung quanh cũng không có nhà ở, căn bản không thể trồng cây vào tiền lời của những người chủ động tới bán phế phẩm, cho nên chiêu thức của Đới Tiểu Hoa, thật sự là đẩy trạm thu mua này vào đường cùng.

- Chú Diệp, tửu lượng của cháu không được bằng chú, cháu uống chai bia là được!

Nghe nói đến uống rượu, Phong Huống vội vàng lắc đầu, nhưng ngẫm lại hôm nay thật vui, liền quay người đến góc tường cầm chai bia, cũng không cần cái bật nắp, trực tiếp dùng miệng mở.

- Ồ? Phong, sao cháu có vẻ vui thế? Cô nương kia đồng ý làm người yêu của cháu rồi à?

Nét mặt vui mừng của Phong Huống lộ cả ra ngoài, ngay cả Diệp Đông Bình cũng đã nhìn ra, trong lòng không khỏi thấy có chút kỳ quái, tiểu tử này đang có tâm tư nặng nề hơn mình, hôm nay lúc ra cửa còn hiện đầy đau khổ lên cái mặt mà.

Phong Huống không nín được vui mừng trong lòng, nghe được Diệp Đông Bình hỏi, lập tức nói:

- Chú Diệp, không phải đâu ạ, cháu và Vương Doanh vẫn chỉ là bạn bè, ha ha, chú không biết đâu, trạm thu mua của chúng ta có thể

cứu vẫn được, họ Đói kia sẽ không vừng được bao lâu nữa!

- Khụ... Khụ khụ!

Thấy Phong Huống không định giấu giếm gì, Diệp Thiên căng thẳng đến phát sặc, ho khan không ngừng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; font-weight: bold; text-decoration: underline; text-decoration-color: #ccc;">-->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 56

Tự Lực Cánh Sinh

Bộp chop, uống nước cũng không biết đường uống chậm một chút...

Diệp Đông Bình bắt mắt trông mắt nhìn con trai, nhưng lúc này sự chú ý đang đặt cả ở Phong Huống, Phong Huống lại không chú ý ám thị này của Diệp Thiên.

Răn dạy và quở mắng Diệp Thiên vài câu, Diệp Đông Bình đưa ánh mắt chuyển hướng về phía Phong Huống, nói:

- Phong, cháu chuẩn bị làm gì đấy? Chú nói nhé, bất kể như thế nào, không thể dùng bạo lực để giải quyết vấn đề...

Diệp Đông Bình sống ở nông thôn cũng được hơn mười năm, biết nông dân không ưa điều gì là thượng cẳng chân hạ cẳng tay, huống chi nhà họ Phong ở quê cũng là một đại tộc, nói không chừng chính là chịu không nổi oan khuất này, chuẩn bị kêu người đến đánh nhau.

- Chú Diệp, cháu chưa nói đi tìm bọn họ đánh nhau mà...

Phong Huống cũng biết vừa rồi mình quá đắc ý suýt để lộ, trộm nhìn Diệp Thiên một cái, nhìn thấy Diệp Thiên không có biểu hiện khó chịu gì, mới mở miệng nói:

- Chú Diệp, vừa rồi cháu hỏi Diệp Thiên, nó nói trước khi chúng ta đi, lão thần tiên đã tính cho chung nhất ta một quẻ, quẻ nói là có nạn thành hi, đều có quý nhân tương trợ...

Lời này là trên đường trở về hai đứa đã thống nhất với nhau, Diệp Thiên biết, cha nó không muốn cho nó tham dự vào chuyện người lớn, hơn nữa ông cũng khá có thành kiến với phong thủy, tướng thuật, nên nó mới tìm cách nói như vậy.

- Quý nhân tương trợ? Phong à, chúng ta ở thị trấn này có quen ai đâu?

Đã nghe thấy Diệp Thiên nói những lời đó, trên mặt Diệp Đông Bình lộ ra cười khổ, không hứng thú xua tay, nói:

- Không còn sớm, đi ngủ đi, Phong à, ngày mai chú và cháu cùng đi ra ngoài thu mua phế phẩm, chú cũng không tin, chúng ta không thể chống đỡ được?

Hạ quyết tâm như vậy, đối với Diệp Đông Bình mà nói, thật là gian nan, cho tới bây giờ ông cũng chưa từng qua, chính mình sẽ có một ngày lái xe ba gác đi khắp hang cùng ngõ hẻm để thu mua phế phẩm?

Nhưng tình thế đã như vậy, chỉ dựa vào một mình Phong Huống ra ngoài thu mua phế phẩm, nhiều nhất chỉ có thể duy trì chi tiêu cho trạm thu mua, căn bản là không thể phát triển được.

Cho nên Diệp Đông Bình cũng đành chịu, chuẩn bị bước vào cái nghề này, hiện tại thủ tục nhập học cho Diệp Thiên đều xong xuôi, không phải thời khắc quá khó khăn, Diệp Đông Bình cũng không muốn đi Thượng Hải ăn nhờ ở đậu.

- Ba, một mình anh Phong đi là được rồi, ba chưa từng làm việc này, hay là ba đừng đi vội?

Nghe cha muốn đi ra ngoài thu mua phế phẩm, trong lòng Diệp Thiên nhất thời cảm thấy không đành lòng, nó rất khó tưởng tượng nỗi cha mình trong hình dáng phải lái xe đẩy tay thết to thu mua đồ đồng nát.

- Vâng ạ, chú Diệp, chú ở nhà lo việc nhà là được ạ, chuyện này không phải là việc của chú...

Phong Huống cũng khuyên can, hẳn là đứa trẻ lớn lên ở nông thôn, chỉ cần có thể kiếm tiền, không sợ bị người chê cười, nhưng Diệp Đông Bình là người có học vấn, lại có thể diện, vạn nhất bị người châm chọc vài câu, còn không tức chết hay sao?

- Có gì to tát chứ? Phong à, cháu làm được, chú lại không thể làm được sao? Chú lại không làm được bằng cháu à?

Nghe thấy Phong Huống nói vậy, Diệp Đông Bình nói lại, vốn dĩ ông ta đã uống nhiều rượu, lúc này cảm giác rượu đã ngà ngà, lại hơi thất thố.

Thấy Diệp Đông Bình đã uống nhiều quá, Phong Huống bắt đắ dĩ nói:

- Vâng, chú Diệp, sáng mai chúng ta cùng nhau đi, cùng đi là được mà?

- Nói vậy còn nghe được, đi ngủ, sáng sớm ngày mai dậy sớm...

Diệp Đông Bình ngênh ngang trở về phòng đi ngủ, lưu lại Diệp Thiên và Phong Huống ngồi đó đưa mắt nhìn nhau.

Diệp Thiên biết cha từ trước đến nay là nói một là một, mặc dù là rượu nói, nhưng ngày mai nhất định ông sẽ đi thu mua phế phẩm, lập tức nói với Phong Huống:

- Anh Phong, sáng mai anh để ý ba em nhé, đúng rồi, đừng đi Đông Thành, trong khoảng thời gian này cũng không được đi...

- Anh hiểu, ôi chú Diệp ...

Phong Huống lắc lắc đầu thờ dài, hần căn bản là nhìn không vào mắt đáng vẻ thư sinh của Diệp Đông Bình phải đi thu phế phẩm, chỉ sợ bị những người đó hét to vài tiếng “người thu rác, lại đây”, là ông đã chịu không nổi.

Quả nhiên đúng như Diệp Thiên đoán, ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Diệp Đông Bình liền dậy sớm, nấu xong cháo, ăn một chút, rồi cùng Phong Huống lôi một chiếc xe đẩy tay đi ra ngoài.

Diệp Thiên thật ra cũng không lo, ấn đường của cha nó sáng ngời, cũng không phải sợ xảy ra chuyện gì, chỉ là Diệp Đông Bình và Phong Huống đều đi ra ngoài, nó chỉ có một thân một mình ở trạm thu mua.

- Anh Phong, ba của em đâu?

Đến 5-6 giờ tối năm, Diệp Thiên nhìn thấy Phong Huống lôi một xe sách báo cũ vào trong sân, vội vàng ra xem, nhưng nó nhìn thoáng qua phía sau, cũng không thấy bóng dáng cha nó đâu.

- Chúng ta tách ra, chú Diệp còn chưa có trở về sao?

Phong Huống nghe vậy lặng đi một chút, lúc sáng, Diệp Đông Bình khăng khăng nên tách ra đi thu phế phẩm, nói như vậy có thể đi được nhiều chỗ hơn, vì thế Phong Huống để ông lại bên Tây thành, chính mình thì chạy xa một chút, đi Nam thành.

Theo lý thuyết, trạm thu mua ngay tại Tây thành, Diệp Đông Bình sẽ về sớm hơn so với chính mình chứ? Nghĩ đến đây Phong Huống cũng có chút sốt ruột, để xe đẩy trong sân, nói:

- Diệp Thiên, anh đi tìm xem chú Diệp ở đâu...

- Anh Phong, không cần, ba của anh hẳn là không có việc gì...

Diệp Thiên liền kéo Phong Huống lại, hỏi:

- Em bảo anh mua thứ đó, anh mua chưa?

Vốn dĩ Diệp Thiên không hận nhà họ Đới nhiều lắm, nhưng nhìn thấy cha già bị bức phải đi thu mua đồng nát, trong lòng nó cũng có chút nảy sinh thù hận, hận không thể lập tức liền phá hủy phong thủy nhà Đới Vinh Thành, nhanh chóng giải quyết chuyện này.

Diệp Thiên năm nay mới 10 tuổi, thế giới của con nít rất đơn giản, người thân của mình đương nhiên là tốt nhất, sớm một chút bố trí xong phong thủy, người thân cũng có thể nhanh chóng bớt khổ.

- Khụ, em không nói thiếu chút nữa anh đã quên rồi, mua đồ, anh sợ không đủ, còn mua mấy cái!

Nghe được Diệp Thiên hỏi vậy, Phong Huống cũng không muốn đi ra ngoài tìm Diệp Đông Bình, từ đầu xe đẩy tay lấy ra một cái túi nhựa, đưa cho Diệp Thiên.

- Em xem xem, to nhỏ có thích hợp không?

- Được, anh Phong, tối nay anh tìm lý do, chúng ta lại ra ngoài...

Diệp Thiên mở túi nhựa ra, nhìn thoáng qua, bên trong lên hơn mười cái gương nhỏ bằng lòng bài tay, thứ này thông thường vô cùng nhiều, trước kia khi đến trường, Diệp Thiên từng dùng cái gương này, thừa dịp bạn nữ cùng lớp không để ý liền lấy ra chơi đùa.

- Được rồi, ồ, hình như là chú Diệp đã trở về, em cất kỹ đồ đi...

Hai người đang nói chuyện, ngoài cửa lại có tiếng động, Phong Huống vội vàng lấy cái túi trong tay Diệp Thiên, nhét lại trên xe.

- Ba, sao ba trở về trễ như vậy?

- Chú Diệp, thế này... làm sao mà mua được, sao nhiều sách như thế ạ?

Diệp Thiên và Phong Huống đồng thời ra đón, nhưng nội dung câu hỏi của hai người cũng không tương tự, Diệp Thiên quan tâm cha, Phong Huống thì bị chiếc xe tràn đầy sách cũ làm cho kinh ngạc.

- Đùng hỏi điều này vội, Tiểu Thiên, đi rót cho ba chén nước, Phong,... giúp một tay, mệt chết được...

Diệp Đông Bình khoát tay, mồ hôi trên mặt theo hai gò má chảy xuống.

Nói như vậy, nếu trên xe đồ vật này nọ không nhiều lắm, xe đẩy tay đều là đẩy được, nhưng Diệp Đông Bình lại buộc cả hai dây chằng hai bên lên người để mà kéo, như vậy có thể thấy được sức nặng của đồ vật trên xe.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 57

Gặp Lão Đạo Sĩ

Ba, uống miếng nước...

- Chú Diệp, chú buông ra, để cháu, ai ya, xe này nặng đến mấy trăm cân...

Diệp Thiên và Phong Huống luống cuống tay chân giúp Diệp Đông Bình hạ dây lưng xuống, vừa đưa nước cho Diệp Đông Bình, rồi lại cùng đỡ hàng, trạm thu mua lại khôi phục sự náo nhiệt mấy ngày hôm trước.

- Trời cuối thu thật là oi bức, Tiểu Thiên, đi lấy chai bia lại đây...

Một ngụm uống hết cốc nước sôi để nguội Diệp Thiên đem đến, Diệp Đông Bình vẫn thấy nóng không chịu được, liền cởi áo ra, làm thành khăn mặt lau mồ hôi ở trên người.

- Ba, ba... trên người ba...

Cầm chai bia, Diệp Thiên trở lại phía sau người cha nó, nhất thời ngậy ngấn cả người, nhìn thấy từ bả vai đến trước ngực một vết máu tụ lớn, trong lòng Diệp Thiên như là bị cái gì đâm, vô cùng khó chịu.

Diệp Đông Bình cũng không có ý kiến gì đối với chút tổn thương trên người, cười cầm lấy chai bia, vỗ đầu con trai, nói:

- Ngốc, hét cái gì? Nhìn xem ba thu được một xe sách cũ này, Phong, cháu cũng không làm được nhỉ?

- Chú Diệp, một tuần cháu cũng không thu được nhiều như vậy, chú kiếm được từ đâu vậy?

Phong Huống còn có chút bận tâm, lo Diệp Đông Bình chịu không nổi khi bị người khác xem thường, một ngày hôm nay sợ là không thu được gì, giờ phút này nhìn thấy thu hoạch của Diệp Đông Bình, có chút không dám tin, chẳng trách người ta nói người làm công tác

vấn hoá làm gì đều mạnh hơn so với người khác.

- Hắc hắc, thu phé phẩm này, cũng cần động đến đầu óc...

Tâm trạng Diệp Đông Bình rất tốt, lại có thể kiếm chút tiền.

- Ba, để con lau cho ba...

Diệp Thiên cũng mặc kệ sách cũ này là từ chỗ nào mà ra, cầm một cái khăn mặt sạch sẽ, giúp cha lau mồ hôi trên người.

- Ahhh, thật là có chút đau...

Diệp Đông Bình giật cái khăn mặt trong tay Diệp Thiên, nói:

- Ba tự lau, mới hai năm không dùng dùng xe đẩy tay, thực không quen.

Đúng rồi, Tiểu Thiên, những sách này có cả 4 năm trung học của con đấy, còn rất mới nhé, lúc nào ba lấy lịch treo tường giúp con bọc bìa sách, mấy năm nay tới không mất nhiều tiền sách vở cho con rồi.

Những năm tám mươi, đều một bộ tài liệu giảng dạy cho các năm, mà trường học cũng không yêu cầu mỗi một học sinh đều phải mua, trong nhà nhiều anh em hoặc là chị em, thì người lớn nhất dùng xong người thứ hai lại dùng, cơ bản chỉ cần mua sách cho một người.

- Chú Diệp, là chú tới trường học ư?

Khi hai cha con Diệp Đông Bình nói chuyện, Phong Huống lật đống sách trên xe, phát hiện bên trong ngoài một số tài liệu giảng dạy, còn có rất nhiều sách bài tập, tên đề mặt trên cũng không giống nhau, ngoài trường học, không nhà ai có thể có nhiều sách vở như vậy.

Diệp Đông Bình gật gật đầu, nói:

- Ừ, chính là trường trung học của Tiểu Thiên, hôm nay chú chỉ kéo được một phần nhỏ, Phong à, sáng mai hai ta cùng đi, phòng chừng còn có thể kéo bốn năm xe đẩy tay về đấy!

- Chú Diệp, chú giỏi thật, thật lợi hại, cháu đến trường học nhiều lần, bọn họ đều không muốn bán cho cháu, chú vừa ra tay đã mua được, giỏi thật!

Nghe thấy Diệp Đông Bình nói vậy, Phong Huống giơ ngón cái lên, đây không phải hẳn khen ngợi Diệp Đông Bình, mà thật sự chịu phục.

Trường học có nhiều sách cũ, báo hỏng, đây là chuyện người nào cũng biết, Phong Huống đã sớm chú ý đến, hơn nữa lại tìm thầy chủ nhiệm tương lai của Diệp Thiên hỗ trợ.

Phó hiệu trưởng Chủ quản hậu cần là một người lạc hậu, ở trường học thầy giáo kia đã nói đỡ, ông ta đã đồng ý bán cho Phong Huống, ai ngờ tiểu tử này thông minh quá, đút hai bao thuốc vào, ông lão kia vừa lật ra, khoát tay đuổi Phong Huống cút đi.

Sau đó Phong Huống lại đến hai lần, đều bị ông lão đuổi ra ngoài, không ngờ ngày đầu tiên Diệp Đông Bình ra ngoài đi thu mua phế phẩm, cũng đã thu phục được vấn đề khó khăn không nhỏ này, Phong Huống thật sự bội phục.

- Lợi hại? Chú cũng chỉ là may mắn thôi..

Lời của Phong Huống khiến trên mặt Diệp Đông Bình lộ ra nụ cười khổ, thu hoạch trong một ngày hôm nay, khiến hẳn hiểu được rất nhiều đạo lý.

Buổi sáng Diệp Đông Bình mới đi ra ngoài, là chuẩn bị đi hết nhà này đến nhà kia đi thu mua phế phẩm, nhưng suốt hai giờ, đã chán không muốn hô lên khẩu hiệu “ Bán đồng nát” nữa.

Sau đó, Diệp Đông Bình có chút đột phá, nhưng thanh âm cũng giống như là muỗi kêu mà thôi, căn bản là không ai có thể nghe thấy, cho nên cho tới gần trưa, cũng chưa thu được cái gì.

Nhưng nói Diệp Đông Bình may mắn thật không sai, giữa trưa, khi ngồi nghỉ ở một khu nhà gần trường học, cùng mấy ông lão hàn huyên vài câu, hàn huyên rất hợp nhau, ông lão kia trực tiếp để xe đẩy tay của Diệp Đông Bình vào trường học.

Tuy rằng nhận được một xe sách cũ như vậy, Diệp Đông Bình vẫn cảm nhận được cuộc sống không dễ dàng, một ngày gặp bao nhiêu chuyện, khiến tâm tình của ông ta cũng đã có thay đổi mạnh mẽ, có điều ngay bây giờ Diệp Đông Bình còn không cảm giác được mà thôi.

Diệp Thiên đem thức ăn bung lên trên bàn, hô:

- Ba, anh Phong, ăn cơm, hôm nay chính là con làm cơm...

- Con cũng lớn rồi đấy!

Tuy rằng đồ ăn rất đơn giản, chỉ là xào đĩa rau xanh và củ cải khô đem từ quê ra, nhưng Diệp Đông Bình vẫn cảm giác thực vui mừng.

Cuộc sống gặp khó khăn có đôi khi không hẳn đã là một chuyện xấu, Diệp Đông Bình tin, con trai của mình lớn lên, nhất định sẽ thích ứng xã hội tốt hơn những cậu ấm cô chiêu khác.

Diệp Đông Bình đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Đúng rồi, hôm nay lúc ở bên ngoài, ba thấy một người rất giống là sư phụ con? Đến khi ba đuổi theo, người nọ cũng không thấy bóng dáng nữa, cũng không biết có phải là ba hoa mắt hay không...

Tuy rằng chỉ nhìn thấy thoáng qua, nhưng Diệp Đông Bình quen biết lão đạo sĩ đã lâu lắm rồi, cảm giác người nọ chính xác là Lý Thiện Nguyên, có điều ông ta không rõ lão đạo sĩ kia có gì mà xuống núi!

- Sư phụ con?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút.

- Không thể nào? Sư phụ còn ở trên núi, làm sao đến thị trấn được?

- Có thể là ba nhìn lầm rồi chăng? Nhưng đạo sĩ kia thật sự rất giống!

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, chuyện đã xảy ra mấy ngày nay thật sự quá nhiều, chẳng lẽ là mình sinh ra ảo giác ư?

Diệp Đông Bình lại thuận miệng nói tiếp, nhưng Diệp Thiên cũng đã chú ý đến, suy đoán phương vị của một người và một số vận trình đơn giản, cũng sẽ không bị nguyên khí phản lại, Diệp Thiên mặc niệm ở trong lòng một tiếng sư phụ, dùng thuật bói toán suy diễn.

- Thật đúng là sư phụ...

Sau một lát, trong đầu Diệp Thiên liền hiện ra vị trí lão đạo sĩ hiện tại, đúng là ở trong huyện thành, điều này khiến cho trong lòng Diệp Thiên dâng lên một chút lo lắng, xem ra sự phụ vẫn nhớ mình?

Nhưng việc này Diệp Thiên cũng không nói ra, nếu sự phụ không muốn cùng mình xuống núi, đương nhiên có lo nghĩ của ông ấy, Diệp Thiên chỉ cần dựa theo ý nghĩ của mình mà làm là được, dù sao trời sập xuống thì cũng có người gánh vác.

Ăn xong bữa cơm chiều, nhìn thấy Diệp Thiên nháy mắt với mình, Phong Huống đứng lên nói:

- Chú Diệp, người hôm nay cũng mệt rồi, chú đi nghỉ ngơi sớm đi, cháu mang Diệp Thiên đi ra ngoài đi dạo, nó ở nhà buồn chán cả một ngày rồi...

- Đi đi, đừng về quá muộn, trở về sớm một chút nhé...

Diệp Đông Bình gật đầu đồng ý, hôm nay biểu hiện của con trai không tệ, còn đáng ngợi khen.

Sau khi lấy cái gói đựng cái gương từ trên xe trong sân, Phong Huống và Diệp Thiên ra khỏi trạm thu mua, đi thẳng đến Thành Nam.

Tới bên ngoài khu nhà, Phong Huống vẫn chờ ở bên ngoài như cũ, Diệp Thiên một mình đá hòn đá nhỏ chui vào khu nhà, đương nhiên, sau khi vào cửa vẫn thực lễ phép chào người bảo vệ:

- Chào chú!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 58

Phong Thủy Sát Khí

Tại người đánh anh Phong? ! Tại người hại người? ! Tại người trộm đồ? !

Dưới bóng đêm, một thân hình nhỏ nhỏ hi hụi gì đó trước một căn nhà trong khu nhà huyện ủy, sau đó quay trở ra, một lát lại trèo lên cây đại thụ, một lát lại dừng lại ở góc tường, miệng còn không ngừng nói gì đó chỉ có mình mới có thể nghe thấy.

Qua chừng hơn một giờ, thân hình nhỏ bé của Diệp Thiên mới ngừng lại, thấy dương khí trước mặt đều bị ngăn cản, âm khí dần dần chuyển hóa thành sát khí, trên mặt nó lộ ra nụ cười hài lòng.

Hai dòng khí âm dương nguyên bản đều là vô hại, nhưng nếu như có một phương trong hai dòng mất cân bằng, liền tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với con người và hoàn cảnh chung quanh, âm khí mạnh sẽ làm cho thân thể nhiều bệnh, dương khí quá nhiều sẽ làm cho con người nóng nảy dễ giận.

Diệp Thiên làm rất đơn giản, chính là dùng nguyên lý gương khúc xạ, để dòng khí may mắn bị chắn ở ngoài cửa, có thể trong thời gian ngắn nhất, khiến căn nhà này trở thành nơi âm sát tử tuyệt.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao trăm ngàn năm qua, ít có người dám đi đắc tội thầy tướng, thầy phong thủy.

Đừng nghĩ quỷ thần chỉ thịnh hành thời cổ đại, cho dù là hiện đại, một số lớp người am hiểu sâu về phong thủy, đối với cái gọi là đó thầy tướng chỉ có cung kính, không dám đắc tội.

Nhưng bởi vì cận đại văn hóa Tây Phương truyền vào và ngành nghiên cứu kỹ thuật tiến bộ, ở hiện đại, phong thủy tướng thuật đã bị coi là học thuyết phong kiến mê tín ngăn cản tiến trình phát triển xã hội, quét vào trong sông lịch sử.

Hơn nữa thuật pháp từ xưa truyền thừa tới ngày nay, đã sớm không còn được hoàn chỉnh, người có thể dùng mấy cái gương nhỏ

bày ra loại tuyệt sát Cửu Cung Bát Quái phong thủy này giống như Diệp Thiên, chỉ sợ ở trên đời này cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hiện tại, những thầy phong thủy cao minh nhất ẩn mình trong dân gian, nhiều nhất cũng chỉ có thể thay đổi một chút bố cục xung quanh hoặc là may mắn với con người.

Cho dù là lão đạo sĩ, muốn hoàn toàn cách trở dòng khí may mắn của tòa nhà này, sợ rằng cũng phải lấy cái la bàn suy diễn vài ngày, có thể làm được đến trình độ như Diệp Thiên hay không, vẫn không nói chắc được.

- Ha ha, Sát Cục này chông dù là sư phụ chứng kiến, cũng không cách nào hủy đi trọn vẹn?

Nghĩ lão đạo sĩ đang ở thị trấn, Diệp Thiên cười đắc ý, Sát Cục này nó sắp xếp cũng không tuân theo phương pháp Cửu Cung Bát Quái, mà là trực tiếp ngăn cản hai dòng khí âm dương, chặn lại bên ngoài.

Hơn nữa còn có mấy cái gương, đều là giấu ở nhánh cây cổ thụ cao chừng 10m, người bình thường muốn tìm được, tuyệt đối không thể, cho dù bị người ta phát hiện, cũng sẽ không liên tưởng đến lĩnh vực phong thủy.

Nhìn thoáng qua tòa nhà rất nhanh liền chuyển biến thành âm sát, Diệp Thiên thân nhiên bước ra khỏi khu nhà, tìm ra Phong Huống lúc này đang đánh bài ở dưới đèn đường cùng mấy người khác.

- Diệp Thiên, thế nào?

Lôi Diệp Thiên đi đến chỗ vắng người, thanh âm của Phong Huống có chút run rẩy, trong lòng hắn hiểu được, thành bại ngày hôm nay có quan hệ đến tiền đồ của trạm thu mua sau này, hắn thật đã đem toàn bộ hi vọng đặt trên người Diệp Thiên.

- Xong rồi, trong vòng năm ngày, hắn là sẽ có chuyện với hắn đó?

Diệp Thiên không dám nói hết, về chuyên phong thủy dương trạch ảnh hưởng đến sức khỏe con người, phần lớn nó biết được qua lời sư phụ, bản thân cũng chỉ gặp qua một lần khi ở nhà Miêu lão mà thôi.

Coi như Diệp Thiên có thể nắm chắc trong vòng năm ngày, tòa nhà kia sẽ trở thành nơi âm sát, nhưng nó cũng không dám xác định cuối cùng sẽ phát sinh chuyện gì.

- Năm ngày?!

Phong Huống nắm chặt tay đặt cạnh người, nhìn thoáng qua bức tường cao của khu nhà, nói:

- Đi thôi, còn không quay về chú Diệp lại sốt ruột...

- Đúng rồi, anh Phong, sáng mai em viết mấy chữ, anh cho vào trong phong thư đem đến cho một gia đình, cẩn thận một chút, đừng làm cho người khác thấy được...

Trên đường về, Diệp Thiên đang nhớ lại vết thương lưu lại trên thân người cha nó khi kéo xe đẩy tay, trong lòng không khỏi sinh ra một chút oán hận, chuyện này, là phải giải quyết nhanh chóng một chút.

- Diệp Thiên, viết cái gì?

Phong Huống tò mò hỏi.

- Anh Phong, anh đưa đi là được mà, hỏi nhiều như vậy để làm gì?

Diệp Thiên kỳ thật cũng không biết trong đầu xuất hiện cái dòng thông tin kia là có ý gì, chỉ có mấy tên người, thời gian và địa điểm, nhưng theo bản năng, nó cho rằng mấy thứ này có thể giúp được cha của nó.

Khi Diệp Thiên và Phong Huống vừa rời đi, một cao nhân ăn mặc như đạo sĩ, liền xuất hiện tại cổng khu nhà, cũng không biết ông ta làm thế nào lừa được một ông lão trong khu nhà, người nọ kính cẩn mời ông ta đi vào.

Sau khi thoát khỏi chi dẫn của ông lão giúp ông ta vào cửa, lão đạo sĩ tản bộ giống như đi dạo ở trong khu nhà.

- Cửu Cung Phi Tinh đồ?

Vốn là tri thức lão đạo sĩ truyền cho Diệp Thiên, ông ta đương nhiên liếc mắt một cái là có thể nhận ra bố cục phong thủy của khu nhà này, ngay cả mấy cung vị không hoàn chỉnh cũng đều nhìn ra.

- Há? Nhà họ Đới? Tại sao là nơi âm sát nhi?

Khi thấy tòa nhà của Đới Vinh Thành, Lý Thiện Nguyên không khỏi biến sắc, kim đồng hồ của la bàn giấu trong tay áo không ngừng chuyển động, lão đạo sĩ càng nhìn sắc mặt càng nghiêm nghị.

Nơi Hung Sát như vậy, chi e ở thêm không được mấy ngày cũng sẽ có bệnh quán thân, Lý Thiện Nguyên không biết người trong nhà này làm sao còn có thể sống đến hiện tại?

- Đúng là thủ đoạn của Tiểu Diệp Tử, chắc nó vừa mới bày ra phong thủy tuyệt sát này...

Đi một vòng chung quanh tòa nhà và khu biệt thự, lão đạo sĩ cũng nhìn ra vài manh mối, hơn nữa từ một góc sau tường vây ông ta tìm ra một cái gương nhỏ.

Nhìn thấy cái gương này, lão đạo sĩ cũng không khỏi thì thào tự nói:

- Cừ thật, nhóc này... Tiểu tử này muốn giết hết sao?

Thủ đoạn của Diệp Thiên khiến lão đạo sĩ có chút rùng mình.

Sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên ông ta nhìn thấy phong thủy dương trạch hung hiểm như thế, lão đạo sĩ tự vấn lòng mình, cho dù là ông ta muốn tìm ra tất cả các gương nhỏ mà Diệp Thiên đã bố trí, cũng là điều không thể nào.

Phong thủy Sát Khí của Diệp Thiên không có bất kỳ hình thái trợn pháp, mà chỉ là trực tiếp quan sát bằng hai mắt, đem toàn bộ sinh khí của tòa nhà chấn ở ngoài, lão đạo sĩ lại không có cặp mắt có thể hội tụ nguyên khí xem phong thủy như Diệp Thiên, có thể tìm ra bốn năm cái gương trong số tám cái gương đã là không tồi rồi.

Nhìn thấy phong thủy Sát Khí mà ngay cả mình cũng không thể bố trí được hoàn mỹ đến vậy, giờ phút này trong lòng lão đạo sĩ rất hỗn loạn, ông ta không biết mình đem tri thức phong thủy tướng thuật truyền cho Diệp Thiên, rốt cục là phúc hay họa.

Nếu là trước giải phóng hoặc thời cổ đại, thuật pháp hung thịnh năng nhân bố xuất, bố cục phong thủy của Diệp Thiên tuy rằng khéo léo, nhưng cũng không phải là không có người có thể phá giải. Tuy rằng, đời sống giang hồ hung hiểm khác xa hiện tại, nhưng tương sinh tương khắc, vẫn có người có thể chế ngự Diệp Thiên.

Nhưng ở xã hội pháp chế hoàn thiện như hiện nay, thuật pháp phong thủy đã hoàn toàn không được như cũ, lão đạo sĩ dám chắc chắn, nếu không nói không ai có thể nhìn ra phong thủy Sát Khí này, thì cho dù nhìn ra, cũng không thể phá giải.

Mà loại thuật pháp huyền diệu này, lại không được người hiện đại thừa nhận, cho dù anh đi nói với cả thế giới nơi này là nơi âm sát tử tuyệt, chỉ sợ cũng không ai thèm chú ý đến anh, càng không cho là người trong tòa nhà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, là do thầy phong thủy gây nên.

Cho nên từ góc độ này mà nói, trên đời này không một người nào có thể khắc chế được Diệp Thiên, nếu như tâm tính Diệp Thiên không tốt, vậy nguy hại đối với xã hội này thật không cách nào đánh giá.

Cũng không phải nói lão đạo sĩ nhân từ nương tay, chỉ là ông ta không muốn chứng kiến Diệp Thiên thành một người hành sự hoàn toàn theo vui buồn của bản thân, nếu như vậy, Diệp Thiên sớm hay muộn cũng sẽ đùa với lửa, không còn đi theo chính đạo.

- Xem ra ta lại phải mệt nhọc rồi...

Lý Thiện Nguyên lắc lắc đầu, chỉ dạy kiến thức cho đồ đệ là không đủ, còn phải cho nó hiểu được một số quy chuẩn giang hồ và đạo lý làm người. Những điều này chỉ bằng miệng nói nhất định không được, nhất định phải để Diệp Thiên tự mình dung nhập vào trong xã hội.

Nghĩ một chút, lão đạo sĩ lại dùng la bàn xem xét một hồi, cuối cùng nhặt cái gương nhỏ từ góc tường cất bên trong áo khoác, Diệp Thiên bày trận quá mức thâm thiết, sợ là có chút nghịch thiên, nói không chừng lão đạo sĩ phải giúp nó giảm một chút sát khí nơi này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 59

Hỉ Tước Báo Tin Vui

Chuyện trạm thu mua bị trộm đã qua hơn một tuần, thời gian cũng đã sang tới cuối tháng tám, tuy rằng thời tiết nắng nóng cuối thu vẫn gay gắt như cũ, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ mát mẻ, đã có thể cảm nhận được một chút sắc thu.

Sáng hôm sau chính là ngày Diệp Thiên đến trường nhập học, hôm nay Diệp Đông Bình và Phong Huống cũng không đi ra ngoài, chuẩn bị kiểm kê một chút sổ sách cũ mấy ngày nay mua được từ trường học, sau đó cùng đưa đến trạm thu mua quốc doanh.

- Phong à, chúng ta ở Thành Tây này thu phế phẩm, cũng có thể chống đỡ được, nhưng cháu phải cẩn thận một chút, chú ý tên họ Đới kia làm phiền...

Diệp Đông Bình đặt một chồng sách vở bỏ vào xe, quay đầu lại nói chuyện cùng Phong Huống.

Chuyện công an phá án vụ trộm tranh chữ ở trạm thu mua, cũng đã qua hơn một tuần, thành thật mà nói, trong lòng Diệp Đông Bình cũng không còn ôm hi vọng gì nữa, ai chẳng biết là Đới Tiểu Hoa cướp, nhưng không có bằng chứng, ngay cả bên công an cũng không có cách nào bắt được hắn.

Huống chi còn có Đới Vĩnh Thành, tuy rằng không phải trắng trợn bao che, nhưng cứng đồng dạng như vậy, so sánh với nhân vật tai to mặt lớn ở thị trấn này như hắn, bọn họ căn bản không có khả năng khiêu nại và phản kháng.

Tuy rằng Phong Huống có ông ngoại là Hoa Kiều Mĩ, nhưng có tác dụng gì đâu? Hắn chỉ là Hoa Kiều Mĩ chứ không phải Tổng Thống Mĩ, trong xã hội này, cũng không thể phát huy tác dụng gì.

Diệp Đông Bình tuy rằng không biết vì sao mấy ngày nay Đới Tiểu Hoa và những người đó chưa tới làm phiền, nhưng chuyện đã xảy ra mấy ngày trước, luôn khiến ông cảm thấy không an toàn, dường như hàng ngày trước khi ra khỏi cửa đều nhắc Phong Huống phải cẩn thận một chút.

So sánh với bộ dạng ủ dột của Diệp Đông Bình, thật ra Phong Huống rất thoải mái, cười nói:

- Chú Diệp, chú cứ thoải mái đi, thả lỏng tinh thần đi, đám người Đới Tiểu Hoa này chỉ như châu chấu cuối thu, nhay nhót không được bao lâu đâu ạ ...

Tuy rằng mấy ngày này không ra khỏi đất Thành Tây, nhưng Phong Huống vẫn qua lại với lão Vương, người thu nhặt rác Thành Tây.

Theo như lời lão Vương, mấy ngày nay họ Đới kia cũng chưa tìm đến hắn, những người nhặt rác này đang phân vân có nên tiếp tục bán phế phẩm cho trạm thu mua của Phong Huống hay không.

Phong Huống tuổi trẻ, không giấu được gì trong bụng, từng để lộ với Diệp Đông Bình, trong năm ngày này, Đới Vĩnh Thành nhất định sẽ xảy ra sự cố, đương nhiên, chuyện Diệp Thiên trốn vào trong khu nhà huyện ủy, Phong Huống kín như bưng.

- Phong à, không đơn giản như vậy đâu...

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, tuy rằng ông tin con trai có thiên phú trong gieo quẻ, cũng tin năng lực của lão đạo sĩ sống hơn một trăm tuổi kia.

Nhưng dù sao Diệp Đông Bình được giáo dục hiện đại trình độ cao, đối với những chuyện có tính huyền diệu này, vẫn mang thái độ hoài nghi, nếu nói trong vòng vài ngày, có thể khiến cho người quyền cao chức trọng ở thị trấn nhỏ này là Đới Vĩnh Thành có chuyện, Diệp Đông Bình sẽ không thể nào tin tưởng.

Ngược lại là người không trình độ văn hóa cao như Phong Huống, lại tuyệt đối tin tưởng Diệp Thiên, sau khi nhận được tin tức của lão Vương, Phong Huống thậm chí thậm đi mua pháo 500 về, chuẩn bị đợi cho điều không hay đến với chú cháu nhà Đới gia sẽ đem ra chúc mừng.

- Diệp Thiên, hôm nay đừng có chạy lung tung, ba và anh Phong của con sẽ trở lại ngay đây...

Thu dọn xong xe đẩy tay, Diệp Đông Bình gọi con trai đến nhắc nhở một hồi, khi ra đến cổng, lại dừng bước, nói:

- Nếu trong nhà xảy ra chuyện gì, con hãy chạy sang phía trường học bên kia nhà...

Diệp Đông Bình đang lo sợ họ Đới đến làm phiền, ông biết từ nhỏ con trai được luyện võ, không nhất định có thể đánh thắng được người lớn, nhưng là thân thể nhanh nhẹn, nếu chạy thì cho dù người trưởng thành cũng đuổi không kịp.

- Ba, không có chuyện gì đâu, buổi sáng hôm nay, trên cây đại thụ trước cổng có con chim chính là chim Hi Tước đấy ạ...

Diệp Thiên đùa lại, làm cho Diệp Đông Bình phải nghiêm sắc mặt, vẻ mặt cứng rắn, quở trách nói:

- Chim Hi Tước đậu thì sao nào? Nói con sắp khai giảng, tạt cần nhằn này cần bỏ...

- Hi Tước kêu mà, ba, có câu “Hi Tước báo hi, Quạ báo tang”, ba không phải không biết chứ? Con dám cá, trong nhà họ Đới kia chắc chắn có quạ kêu...

Diệp Thiên chẳng hề để ý lời nói của cha, tuy rằng mặc dù nó ra tay, lại không tính được mệnh của Đới Vinh Thành, nhưng Diệp Thiên cũng tính ra một số chuyện, Đới Vinh Thành gặp chuyện không hay nhất định là ở hai ngày này, hơn nữa còn là tai họa dồn dập.

- Được rồi, giữ nhà cho cẩn thận đi, ở nhà nói gì thì mặc kệ con, nếu đi tới trường học còn nói hươu nói vượn, xem ba có đập nát miệng của con hay không...

Diệp Đông Bình tức giận trừng mắt nhìn con một cái, nhận lấy xe đẩy tay mà Phong Huống đã chuẩn bị xong, đi ra khỏi trạm thu mua.

- Phong à, đi thôi, đứng ở đó để làm gì?

Còn chưa ra khỏi cổng, Diệp Đông Bình liền phát hiện xe đẩy tay của Phong Huống đang chắn ở cửa.

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Phong Huống quay đầu, mang trên mặt một tia kích động, hô:

- Chú Diệp... chú Hứa công an đến đây, còn... còn có cả chú Lưu!

- Hứa sở trưởng? Lưu phó sở trưởng?

Diệp Đông Bình nghe vậy lặng đi một chút, hai vị này từ ngày đó có đến đây một chuyến, sau đó không thấy lộ mặt qua, hôm nay tới trạm thu mua là vì chuyện gì?

- Hứa sở trường, Lưu sở trường, hai vị tới có chuyện gì?

Mặc dù có thành kiến với người của đồn công an, Diệp Đông Bình vẫn lui về sau mấy bước, đợi Phong Huống cũng đẩy xe đẩy tay trở lại sân, Diệp Đông Bình nghênh đón, nhưng lúc này, ông còn chưa hiểu tại sao hai người kia đến, là bởi vì vụ án đã có biến chuyển chẳng?

- Khụ khụ, hai vị, đang... muốn đi ra ngoài sao?

Hứa Phu Kiệt mở lời trước, ho khan hai tiếng, mấy ngày hôm trước, khi Diệp Đông Bình đi đến đồn công an tìm hấn, hấn đều mượn cớ né đi ra ngoài, cho nên lúc này có chút ngại ngùng.

- Đúng vậy, trạm thu mua bị người ta trộm, chúng tôi không dám để đồ ở đây lâu, đây là... đưa đến trạm quốc doanh, nơi đó không ai dám cướp...

Diệp Đông Bình thấy tức giận trong lòng, lời này nói cũng là có chút mỉa mai, nghe được những lời đó Hứa sở trường thấy xấu hổ, nhưng hấn không đến cũng không được, vụ án này là thị cục đốc thúc, cần lấy mau chóng lấy hết chứng cứ liên quan.

Phó sở trường Lưu tuổi cũng khá lớn, kinh nghiệm cũng nhiều, giả vờ không nghe thấy lời Diệp Đông Bình, mở miệng nói:

- Anh Diệp Đông Bình, là như vậy, hôm nay chúng tôi đến, có hai chuyện về vụ án cần anh hỗ trợ điều tra...

- Chuyện gì? Chẳng lẽ là phá được án rồi?

Cho dù Diệp Đông Bình phản ứng chậm chạp nữa, lúc này cũng sẽ cảm giác được gì đó, sắc mặt không khỏi lộ ra vẻ kích động.

Hứa Phu Kiệt gật gật đầu, nói:

- Đúng rồi, vụ án cậu Phong Huống bị đánh, và cả vụ án trạm thu mua các anh bị mất trộm đều được phá, lần này tới là muốn cậu Phong Huống đi cùng nhận diện hung thủ, và nhìn xem tranh chữ có phải là của các anh bị mất hay không ...

- Chuyện này... chuyện này, là sự thật?

Tin tức đến bất thành linh, khiến Diệp Đông Bình ngây ngẩn cả người, ánh mắt không khỏi nhìn lại con trai, tiểu tử này vừa nhắc cái gì? Vừa mới nói Hi Tước báo tin vui, tin vui lại đã tới rồi.

- Đúng vậy, đây là sự thật, Phong Hướng, anh Diệp Đông Bình, xin mời cùng chúng ta quay về đồn công an một chuyến...

Thành thật mà nói, trong lòng Hứa sở trưởng cũng rất buồn bực đối với vụ án này, theo lý thuyết, vụ án này hẳn là trong phạm vi khống chế của huyện, không hiểu sao thị cục lại dựng lên tổ chuyên án rồi?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 60

Mơ Hồ

Tiểu Thiên, khóa chặt cửa lại...

Ngoài những thứ bỏ đi, trong trạm thu mua dường như cũng chẳng còn thứ gì đáng tiền. Diệp Đông Bình cũng mang Diệp Thiên đến sở cảnh sát, suy cho cùng thì con của mình so với con người khác luôn có nhiều điểm khác biệt.

Trên đường, Diệp Đông Bình hỏi dò sở trưởng Hứa, nhưng hiển nhiên, vị sở trưởng này biết cũng không nhiều, chỉ nói là thị trường phải người xuống, lệnh cho bọn họ đưa Phong Huống và Diệp Đông Bình đến sở cảnh sát.

Vừa bước vào sở cảnh sát, đã nhìn thấy một tốp người ngồi ở một góc tường trong sân. Tất cả đã bị còng khóa tay, dáng vẻ ủ rũ ngồi sụp trên đất, nghe thấy có người đến, mấy tên không cam chịu ngẩng đầu lên nhìn.

- Để cho tao yên đi...

Hứa sở trưởng chẳng buồn dừng lại trong sân, dắt theo đám người Diệp Đông Bình đi thẳng tới phòng làm việc phía đông sân đồn, gõ cửa vài tiếng rồi đi vào.

- Đội trưởng Vương, hai vị đây chính là Diệp Đông Bình và Phong Huống...

Trong phòng có hai người đang ngồi, Hứa sở trưởng giới thiệu Diệp Đông Bình với một người đàn ông trung niên tuổi hơn 40. Cảnh ông ta, là một ông già vóc dáng nhỏ nhắn tuổi hơn 50. Rất có thần khí, đôi mắt sáng đầy vẻ hiểu biết.

- Làm phiền anh rồi, sở trưởng Hứa, anh đưa anh Phong Huống đi nhận người trước đi, chúng tôi phải nói chuyện với anh Diệp Đông Bình đây đã...

Vị đội trưởng Vương đó tính tình rất hòa nhã, chỉ có điều nhìn thấy Diệp Thiên bên cạnh Diệp Đông Bình, lập tức chau mày nghiêm

khắc:

- Đồng chí Diệp Đông Bình, cậu bé đây là...

- Đội trưởng Vương, đây là con trai tôi, để nó một mình ở nhà tôi không yên tâm, vì vậy mang nó theo...

Diệp Đông Bình chăm chú nhìn hai người trước mặt mình, ông phát hiện, mặc dù ông già đó từ nãy đến giờ chưa hề mở miệng, nhưng lúc đội trưởng Vương nói chuyện, ánh mắt chốc chốc lại hướng về ông ta như để xin chỉ thị, xem ra chức vị của ông già còn cao hơn cả vị đội trưởng này.

Nghe Diệp Đông Bình nói thế, đội trưởng Vương đưa mắt nhìn ông già, thấy ông ta khẽ gật đầu, đội trưởng Vương mới đứng dậy đi đến trước bàn làm việc, chỉ tay vào đồ đạc trên bàn, nói: “Đồng chí Diệp Đông Bình, phiền anh nhận dạng một chút, những bức tranh chữ này, là trạm thu mua các anh bị mất đúng không?”

- Là tranh của Văn Chính Minh? Trương Đại Thiên? Tề Bạch Thạch... Đúng, đúng, đây là tranh mà chúng tôi bị mất, sở cảnh sát có ghi chép lại khi chúng tôi báo án...

Sau khi mở ra hàng loạt mấy bức tranh chữ trên bàn, Diệp Đông Bình vô cùng xúc động, ông không ngờ được rằng những bức tranh chữ quý giá tưởng rằng đã không thể tìm lại, vậy mà lại xuất hiện trước mắt mình một cách nhanh chóng đến thế.

“Nhưng đội trưởng Vương à, những bức tranh chữ này chỉ là một phần nhỏ trong số tranh tôi bị mất?”

Bình tĩnh trở lại, lúc này Diệp Đông Bình mới phát hiện, mấy bức tranh chữ đặt trên bàn, chưa bằng 1/5 số tranh đã bị mất, điều này lại khiến trong lòng ông lo lắng trở lại.

Nghe Diệp Đông Bình nói thế, ông già nãy giờ ngồi im, đột nhiên lên tiếng bảo: “Tiểu Diệp, những bức tranh chữ này là một phần chúng tôi tìm kiếm được, bây giờ anh có thể chứng minh chúng là những bức tranh anh đã bị mất không?”

Diệp Đông Bình gật đầu khẳng định, đáp: “Tôi có thể chứng minh, hiện giờ tôi có mang theo bản kê khai danh sách những bức tranh bị mất, nếu như ông cần, tôi có thể lấy ra đối chiếu, phải rồi, lúc tôi báo án cũng đã ghi kê khai...”

Tuy Lão Đạo Sĩ đã nói, những bức tranh chữ này sau khi ông ta khuất núi tất cả đều truyền lại cho Diệp Thiên, nhưng đây là vấn đề của sau này, còn trước đó thì chúng vẫn thuộc về lão đạo sĩ. Vì vậy trước khi chuyển nhà, Diệp Đông Bình đã từng kiểm kê những bức

tranh chữ này.

Trước lúc đến sở cảnh sát, Diệp Đông Bình nghĩ có thể cần dùng tới bản kê khai danh sách này, thế là liền mang theo.

- Có bản danh sách sao?

Ông già và đội trưởng Vương nhìn nhau, cùng lên tiếng:

- Nhanh đem ra đây!

- Tốt, tốt lắm, đây chính là chứng cứ!

Nhìn thấy bản kê khai tranh chữ ghi trên cuốn vở bài tập của Diệp Thiên, trên khuôn mặt ông già lộ vẻ tươi cười.

- Đội trưởng Vương, vị...vị đồng chí lớn tuổi, xin hỏi, bao giờ có thể đem sổ tranh chữ này trả lại cho chúng tôi?

Nhìn mấy bức tranh chữ đặt trên bàn, Diệp Đông Bình nghĩ thầm, về trạm thu mua phải lắp đặt cửa sắt chống trộm mới được, còn phải mua một cái tủ bảo vệ đặt bên trong, không nhờ những bức tranh chữ này mất đi một lần nữa, thì thật khó có được may mắn như lần này.

- E hèm, Tiểu Diệp à, những bức tranh chữ này là tang chúng, tạm thời vẫn chưa thể hoàn trả lại cho anh, nhưng anh cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ bảo quản cẩn thận, đợi tới khi điều tra kết thúc, sẽ trả lại cho anh...

Đường như đã đạt được mục đích của mình, sau khi giải thích mấy lời cho Diệp Đông Bình hiểu, ông già cầm bản kê khai tranh chữ lên, nói với đội trưởng Vương.

- Tiểu Vương, chỗ này giao cho cậu, đối với những kẻ vi phạm kỷ cương phép nước, nhất định phải nghiêm trị!

Anh chàng đội trưởng Vương trước mặt sở trưởng Hứa uy nghiêm là thế, vậy mà nghe xong lời ông già, lập tức đứng dậy, kính cẩn nhận lệnh:

- Vâng, xin Vương bí thư cứ yên tâm, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ...

- Ấy, sao đã vội đi rồi?

Thấy ông già để lại một câu như thế, quay lưng mở cửa đi luôn, Diệp Đông Bình chẳng hiểu ra làm sao cả.

- Tiểu Diệp, anh cùng con trai cứ về đi, đợi vụ án điều tra rõ rồi, chúng tôi sẽ thông báo lại...

Đội trưởng Vương dường như chẳng còn vấn đề gì cần hỏi Diệp Đông Bình nữa, ông già vừa đi, liền hạ lệnh tiễn khách.

“Đội trưởng Vương, nhưng...tôi chẳng hiểu ra làm sao cả, còn nữa, vị đồng chí lớn tuổi lúc nãy là ai?”

Không phải Diệp Đông Bình tò mò hiếu kỳ, mà chuyện mất tranh này đã khiến ông mất ngủ hai tuần nay, bây giờ cái án rắc rối này phá được rồi, mà bản thân vẫn mù mờ khó hiểu, cảm giác này thật không dễ chịu.

- Bây giờ vẫn chưa tiện trình bày vụ án cho các anh nghe, vẫn là câu nói, khi vụ án kết thúc thì các anh sẽ biết...

Đội trưởng Vương xua tay, thấy hai cha con Diệp Đông Bình vẫn đứng đó, đành nói:

- Vị vừa rồi là Vương Bí thư thuộc Ban Thanh Tra Kỷ Luật cấp Thị, yên tâm đi, tranh chữ của các anh sẽ không thiếu đâu...

- Ban Thanh Tra Kỷ Luật cấp Thị?

Diệp Đông Bình có chút băn khoăn, Phong Huống bị đánh và việc mất tranh chữ, đều là những vụ án rất thông thường, có lí gì lại kinh động đến tận Ban Thanh Tra Kỷ Luật cấp Thị, xem chừng gốc rễ của sự việc, rất có khả năng xuất phát từ tên Đới Vĩnh Thành.

- Chú Diệp, chú Diệp, cháu nhận ra rồi, chính là mấy tên khôn kiếp đó đánh tôi, chú xem này, xe đạp của chúng ta cũng ở đây...

Đang lúc Diệp Đông Bình còn muốn hỏi kỹ càng, cửa phòng làm việc đột nhiên bật mở, Phong Huống mặt đỏ bừng xông vào, vẻ phẫn khích trên mặt khó mà tả nổi.

- Phong à, đừng kích động, chuyện gì vậy, từ từ nói...

Nghe nói đã bắt được hung thủ đánh người, Diệp Đông Bình vội hướng về phía đội trưởng Vương dòm hỏi.

Đứng ở cửa phòng làm việc, có thể nhìn thấy đám người ngồi trong sân. Phong Huống chỉ vào tên ngồi ngay phía đầu, nói:

- Cái tên mặt đầy râu ria, đuôi mắt có sẹo kia chính là Đới Tiểu Hoa, hôm đó hắn đánh tôi đòn thứ nhất...

- Tôi nói anh Tiểu Diệp, các anh cứ nên về trước đi, nhiều nhất là vài ngày nữa, thì có thể kết thúc án rồi...

Nghe thấy Phong Huông lớn giọng ồn ào, đội trưởng Vương cau mày khó chịu, thẳng tay đuổi người.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div data-bbox="40 212 537 241" data-label="Text">

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 61

Giáo Huấn

Mặc dù biết vụ án đã được phá, cũng đã đi đến sở cảnh sát rồi, nhưng Diệp Đông Bình vẫn có chút băn khoăn trong lòng. Trên đường về cùng với Phong Huống suy xét một hồi, cũng chẳng làm rõ được nguyên do của sự việc, nhưng sự sụp đổ của Đới Vinh Thành, thì có thể dự đoán được.

Đang lúc vui mừng, Diệp Đông Bình chi 10 đồng mua mấy cân thịt thủ heo cùng một ít thức ăn, chuẩn bị liên hoan một trận, Phong Huống lại càng hoan hỉ muốn trở về nhà đốt pháo chúc mừng.

Nhưng khi nhìn sang Diệp Thiên, ánh mắt của Phong Huống hoàn toàn thay đổi. Trong sự vui mừng phấn khích ẩn chứa một tia kính sợ. Điều này cũng khó trách Phong Huống, bất kì ai trải qua chuyện không thể lí giải này đều khó lòng tránh khỏi cảm giác kinh hãi.

- Sư phụ?

- Lão thần tiên?

Về đến trước cửa trạm thu mua, mấy người nhìn thấy một người đứng trước cổng lớn.

Lão đạo sĩ đội trên đầu một cái mũ Hồn Nguyên, dùng một cây trâm mộc cài tóc, áo đạo sĩ đã bạc màu, nhưng sạch sẽ thơm mát. Từ xa nhìn lại, cho người ta một cảm giác siêu trần thoát tục, phiêu phiêu như trên chốn bồng lai.

Trông thấy lão đạo sĩ, Diệp Thiên mặt mày hớn hờ chạy lên đón tiếp, một tay nắm lấy cánh tay lão đạo sĩ du mình lên, cười sung sướng nói:

- Sư phụ, con biết là thầy sẽ đến...

- Chú Lý, chú xuống núi sao?

Diệp Thiên có thể đoán ra sự phụ xuống núi, nhưng Diệp Đông Bình thì không biết. Chỉ có điều sau khi nhìn thấy lão đạo sĩ, ông thâm cảm nhận được, dường như chuyện xảy ra hôm nay không hề đơn giản như vậy.

Lão đạo sĩ cười thân nhiên, liếc nhìn tiểu Diệp Thiên hồn nhiên ngây thơ, nói:

- Thầy mà không xuống núi, tên tiểu tử thối nhà ngươi tạo phản rồi...

- Tạo phản?

Diệp Đông Bình sững người, nhìn Diệp Thiên, trừng mắt quát:

- Tiểu tử con lại làm gì hả? Chuyện ở trạm thu mua đã nhiều như vậy rồi, con còn không thể ngừng gây rối sao?

- Con...con có làm gì đâu ạ, dù sao thì chuyện này con nói bố cũng không tin...

Diệp Thiên sợ hãi liếc nhìn Diệp Đông Bình đang tức giận, lí nhí trả lời.

- Tiểu tử thối, con nói gì?

- Được rồi, có uy phong cũng không cần phải dọa con trẻ, tiểu Diệp Tử à, không có Diệp Thiên, anh nghĩ rằng chuyện này có thể giải quyết dễ dàng đến vậy sao?

- Không có Diệp Thiên thì không giải quyết được?

Diệp Đông Bình bị lời của lão đạo sĩ đe nẹt.

Lão Đạo xoa đầu Diệp Thiên, quay sang Diệp Đông Bình đang ngây người ra, bảo:

- Đi thôi, vào trong nói...

- Chú Lý, thế này.... thế này rốt cuộc là thế nào?

Vừa bước vào trong phòng, Diệp Đông Bình không chờ được nữa, vội vàng hỏi. Ông trước giờ chưa từng may mắn nghĩ tới, chuyện này lại có liên quan tới con trai ông.

- Tiểu Diệp Tử, chuyện này anh cũng không cần phải hỏi nhiều, biết rồi cũng chẳng có lợi gì...

Sau khi nghe Diệp Đông Bình hỏi, lão đạo sĩ đứng yên, nhìn Diệp Thiên nói:

- Sau này nghỉ hè hàng năm, ta đều xuống núi đưa Diệp Thiên ra ngoài thăm thú, bồi dưỡng tâm tính cho đứa trẻ này...

- Diệp Thiên làm sao chứ? Con trai tôi tâm tính không tốt?

Bao che cho con là đặc tính của các vị phụ huynh. Nghe thấy lão đạo sĩ nhận xét như thế về tâm tính con mình, Diệp Đông Bình lập tức tỏ thái độ không vừa ý.

- Từ nhỏ tôi đã trông nó lớn, tâm tính thế nào tôi còn không biết?

Lão đạo sĩ giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Đông Bình.

- Diệp Thiên tuổi còn nhỏ, hiểu biết xã hội không nhiều, ta e nó sau này hành sự quá đáng, haiz, nếu không phải vì chuyện lần này, anh cho rằng ta muốn xuống núi?

Lời lão đạo sĩ dù có đôi chút khó hiểu, nhưng liên tục nhắc tới Diệp Thiên và chuyện lần này có liên quan, Diệp Đông Bình có chậm chạp đến đâu cũng hiểu được, liền cẩn thận hỏi:

- Chú Lý, chuyện này, chuyện này thật là Diệp Thiên...

- Anh đừng hỏi, tôi cũng không biết, Diệp Thiên đứa trẻ này tính khí hơn người, sau này nó muốn làm gì thì cứ để cho nó làm, đừng có cấm đoán...

Lý Thiện Nguyên hiển nhiên không muốn đề cập nhiều đến chuyện này, xua tay, bảo:

- Được rồi, đem cái thú lợn trong tay anh thái ra đi, tôi uống mấy chén thì phải về núi rồi...

- Thế này...thế này là thế nào chứ?

Nghe xong lời lão đạo sĩ, Diệp Đông Bình dậm chân ngán ngẫm, quay đi chui vào bếp làm cơm.

Nhưng Diệp Đông Bình vẫn canh cánh trong lòng, chuyện mình mất bao nhiêu ngày lo liệu mà cũng không giải quyết nổi, vậy mà thằng con trai mình không nói không rằng lại ngấm ngấm làm được, nó... nó là mẹ mình hay là con trai mình đây?

Ăn cơm cùng Lão Đạo thật là nặng nề, ông ta là người cổ hủ, nhất nhất nguyên tắc ăn không nói ngu không kêu. Ông ta ăn xong liền đứng dậy đi ngay, cũng chỉ cho Diệp Thiên tiễn, khiến cho Diệp Đông Bình không có cơ hội nào tra hỏi chuyện vừa rồi.

- Sư phụ, thầy đều biết hết rồi chứ?

Trước mặt lão đạo sĩ, ngoài những điều thần bí không có cách nào nói ra, Diệp Thiên không còn bí mật gì chưa nói.

- Phí lời, không biết ta sẽ đến tìm anh? Tiểu Diệp tử, trận đó ngươi làm quá đáng rồi đấy, sợ rằng sẽ ảnh hưởng tới hòa khí...

Nghĩ tới tòa nhà nội trong ba ngày đã biến thành một nơi tuyệt địa, lão đạo sĩ không nén nổi, cho dù là ông có muốn đạt đến trình độ này, e rằng thời gian mười ngày nửa tháng cũng không làm nổi.

- Sư phụ, ác giả ác báo, trừ ác hành thiện, câu này là thầy dạy con, con có làm sai đâu?

Diệp Thiên có chút không hiểu lời lão đạo sĩ, muốn cậu dạy dỗ nhà chú cháu Đới gia là lão đạo sĩ, sao lại quay ra nói cậu hành sự sai. Diệp Thiên dù có thông minh đến đâu cũng chỉ là một đứa trẻ, không thể nào hiểu nổi suy nghĩ của bậc lão nhân.

- Diệp Thiên, con đánh trận đó, đã sát hại mất 10 người nhà họ Đới. Không sai, Đới Vinh Thành hẳn tội ác đầy mình đáng bị trừng trị, nhưng còn người nhà của hắn? Đâu có tội gì?!

Lời lão đạo sĩ làm cho Diệp Thiên như bưng bình. Phải rồi, sức mạnh của cậu đã không phân người tốt kẻ xấu, chú cháu Đới Gia ức hiếp cha già và anh Phong, không đáng sống, nhưng người nhà hắn thì đâu có làm gì sai?

- Sư...sư phụ, con...con không cố ý đâu ạ...

Diệp Thiên bản chất vốn không ác độc, cậu chỉ là đem cái tiêu chuẩn của trẻ con để đánh giá ai tốt ai xấu, nhưng làm liên lụy đến người vô tội, trong lòng Diệp Thiên bất giác không khỏi áy náy.

- Được rồi, con tuổi hãy còn nhỏ, chuyện này không trách con, vợ Đới Vinh Thành mấy hôm trước vừa hay tới nhà con gái ở, nên cũng không sao, con đừng bận tâm vì chuyện này nữa...

Trông thấy vẻ hối lỗi trong mắt Diệp Thiên, trong lòng lão đạo sĩ như trút được gánh nặng. Nếu như nghe những lời lúc này mà Diệp Thiên tỏ ra thân nhiên thờ ơ, lão đạo sĩ lại nhọc công nghĩ cách “thanh lí môn hộ” rồi.

- Về thôi, bao giờ có thời gian lên núi thăm sư phụ. Chờ tới hè năm sau, sư phụ mang con hành tẩu giang hồ, con phải ghi nhớ câu này, bản lĩnh càng cao, trách nhiệm càng lớn...

Xoa xoa đầu Diệp Thiên, Lão Đạo quay lưng rời đi. Ông tin tưởng trải qua sự việc lần này, Diệp Thiên không bao giờ dám dùng phép thuật bừa bãi nữa.

- Bản lĩnh càng cao, trách nhiệm càng lớn?

Trông theo bóng lão đạo sĩ xa dần rồi khuất hẳn chỗ ngã rẽ trên đường quốc lộ, Diệp Thiên lại nhớ lại câu nói vừa rồi. Trong cơn phấn nộ báo thù, Diệp Thiên chỉ muốn thay cha và anh diên hà giận. Nhưng sau khi nghe Lão Đạo giảng giải, trong lòng cậu đã ngộ ra vài phần.

Thế gian vạn vật đều có linh hồn của nó. Minh phá Đới Vinh Thành chính là nhân quả báo ứng, nhưng oan có đầu nợ có chủ, nếu làm liên lụy đến người khác, báo ứng này ngày nào đó sớm muộn cũng sẽ quay lại tìm mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 62

Thân Bại Danh Liệt

Những lời lẽ bất ngờ của lão đạo sĩ, khiến cho Diệp Đông Bình thấy con trai mình có cái gì đấy khó hiểu và khó đoán.

Nhưng từ sau khi lão đạo sĩ rời đi, Diệp Thiên không còn vui vẻ như trước nữa. Hơn nữa trước khi lão đạo sĩ đi đã dặn dò, Diệp Đông Bình đừng có hỏi nhiều.

Dù sao thì, rắc rối lớn ở trạm thu mua cũng đã giải quyết xong, những bức tranh chữ cũng đã nhanh chóng được lấy lại, Diệp Đông Bình trong lòng có chút phấn khởi. Trong căn phòng lại hồ hởi cùng Phong Huống bàn bạc xem bước tiếp theo nên điều khiển trạm thu mua kinh doanh như thế nào.

Diệp Thiên một mình ngồi trước cửa trạm thu mua chơi đá, trong đầu vẫn miên man nghĩ đến những lời sư phụ dạy. Chỉ có điều tuổi cậu vẫn còn nhỏ, đối với những chuyện như thế này vẫn chưa thể có hiểu biết sát thực.

- Ô? Là chị Doanh Doanh!

Đột nhiên bị một hồi chuông làm sự tỉnh, Diệp Thiên ngẩng đầu lên nhìn, một cô bé đang đi xe đạp xuất hiện trước mắt cậu.

- Chị Doanh Doanh, chị đến rồi ạ, anh Phong lúc nào cũng nhớ tới chị...

Nói sức chú ý của trẻ con dễ bị phân tán quả không sai, sự có mặt của Vương Doanh làm cho Diệp Thiên ngay lập tức quên đi sự ra đi của sư phụ, lại vui mừng hơn hờ chạy ra đón.

- Tiểu tử kia, đừng có nói linh tinh, bố em và chú Phong Huống có nhà không? Chị có chuyện muốn nói với họ...

Câu đầu tiên gặp mặt Diệp Thiên đã khiến cho Vương Doanh đỏ mặt ngại ngùng. Tục ngữ nói, “đồng ngôn vô kỵ”, vì thế cô cũng không thể tức giận. Trái lại trong lòng cô lúc này, một cảm giác vui sướng còn đang lan tỏa.

Tuy Phong Huống là hộ làm ăn nhỏ lẻ, mặt hàng buôn bán cũng không có gì to lớn, nhưng một thời gian dài chung sống cùng, Vương Doanh cảm nhận được Phong Huống là người rất cẩn thận, biết quan tâm chăm sóc người khác. Nếu nói một chút tình cảm với anh ấy cũng không có, thì là nói dối.

Nhưng trong thời buổi này, khoảng cách giữa nông thôn và thành thị, độ lớn không hề nhỏ. Vương Doanh không chê cười Phong Huống điều gì, hôm nay đến đây, còn là để khích lệ dũng khí.

- Bố, anh Phong, chị Doanh Doanh đến này...

Dẫn Vương Doanh vào trong trạm thu mua, Diệp Thiên gọi to.

Nghe thấy thế, Diệp Đông Bình và Phong Huống từ trong phòng bước ra nghênh đón.

Nhìn thấy Vương Doanh, Phong Huống hoạt bát lanh lợi là thể đột nhiên tay chân luống cuống, cầm cái mũ che vội lên đầu, tránh không cho Vương Doanh nhìn thấy vết thương còn chưa kịp khỏi hẳn.

- Tiểu Vương, khách quý, khách quý, nhanh, mau vào trong nhà ngồi...

Diệp Đông Bình vừa mời Vương Doanh vào nhà, vừa khách sáo nói:

- Tiểu Vương, cháu xem này, thời gian gần đây vội tới bù đầu rối tóc, chẳng có thời gian đi cảm ơn cháu, thật có lỗi quá...

Mặc dù hôm đó là do thông tin của Vương Doanh trực tiếp gây ra việc mất tranh, nhưng cũng phải nói lại, nếu không có Vương Doanh đưa bọn họ vào bệnh viện, ở lại trạm thu mua nói không chừng còn bị bọn người của Đới Tiểu Hoa cho một trận nhừ tử.

- Thầy Diệp, thầy đừng nói như vậy, cháu là bạn của Phong Huống, còn là chị của tiểu Diệp Thiên...

Wương Doanh là một cô gái tính tình vui vẻ cởi mở, không hề ra vẻ tiểu thư cao quý, lời lẽ đối đáp khiến cho Diệp Đông Bình rất vừa ý, thầm nghĩ “Phong Huống và vị cô nương này nếu thành thân, đối với Phong Huống quả là chuyện tốt trăm năm.”

- Tiểu Thiên, rót cốc trà cho chị Vương Doanh con...

Diệp Đông Bình dặn con một tiếng, cười bảo Vương Doanh:

- Trà ở chỗ chúng tôi là tự tay lên trên núi hái về, lại do chính tay sự phụ của Diệp Thiên sao, người bình thường chắc không uống được...

- Vương Doanh, sao hôm nay cô lại rảnh rỗi đến chơi vậy? Là đến tìm tôi phải không?

Thấy Diệp Đông Bình và cô gái tâm nghi của mình nói chuyện ngồi tán gẫu về trà, Phong Huống trong lòng thấy hơi khó chịu. Nói đến thành phố lâu như vậy, Vương Doanh cũng chỉ đến trạm thu mua có một lần, còn thông báo cho anh đi làm thủ tục liên quan.

- À phải rồi, thầy Diệp, Phong Huống, tôi có một tin tốt muốn báo với mọi người...

Wương Doanh gật đầu, mấy hôm trước Phong Huống còn ôm đầu đi tìm Vương Doanh hỏi thăm tin tức. Bản thân cô cũng biết một số chuyện trạm thu mua gặp phải, nên vừa từ chỗ làm việc trên huyện ủy của cha mình, cô đã vội vàng chạy tới báo tin.

- Tin tốt lành gì vậy?

Diệp Đông Bình và Phong Huống đồng thanh hỏi. Chẳng nhẽ hôm nay toàn là chuyện vui đến nhà sao?

- Trong huyện hai ngày nay xảy ra một số chuyện, tôi cảm thấy có liên quan đến các anh...

- Chuyện gì? Có phải Đới Thành Vinh đã xảy ra chuyện gì?

Mất cả buổi sáng cất công đến sở cảnh sát, đám người Diệp Đông Bình đã đoán ra vài phần manh mối.

- Tiểu Vương, chuyện cụ thể thế nào thì chúng tôi không biết, cô nói đi...

Buổi sáng đám người ở sở cảnh sát không nói rõ, điều này khiến cho Diệp Đông Bình và Phong Huống trong lòng bứt rứt không yên.

- Là thế này, hôm kia, hôm kia xảy ra một số chuyện, cái người.... cái người họ Đới..... có quan hệ nam nữ bất chính, bị người của Ban Thanh Tra Kỷ Luật bắt giữ, cháu của hắn cũng bị bắt lại, cả hai người đều chẳng ra gì...

Wương Doanh lúc kể chuyện mặt hơi ửng đỏ, một cô gái chưa kết hôn nói những chuyện này, thật là không thích hợp.

Hóa ra mấy ngày trước, Đới Thành Vinh không biết sai trái gì, lại trong văn phòng làm việc huyện ủy hoan hi cùng phó chủ nhiệm.

Những chuyện như thế này Đới Vinh Thành làm cũng không phải một lần, từ trước tới giờ đều trót lọt, nhưng ai biết hôm nay đen đui tám đời dồn lại, bị ngay chính chồng của cô phó chủ nhiệm bắt quả tang tại trận.

Người đó cũng sững sờ, liền lôi đôi gian phu dâm phụ trên người không một mảnh vải che thân ra ngoài, khiến cho nhân viên làm việc ở huyện ủy được một phen mãn nhãn.

Kể từ đó, Đới Vinh Thành thân bại thì chưa, nhưng danh liệt thì đã chắc.

Hơn nữa ở thời kỳ đó, nam nữ mây mưa là chuyện cực kì nghiêm trọng, lúc đó huyện ủy liền mở một cuộc hội nghị khẩn cấp, cho Đới Vinh Thành về nhà tự kiểm điểm, đợi tổ chức xử lí.

Nhìn đơn giản chuyện này chỉ là một vụ xì căng đan, nhưng mọi người đều không ngờ tới, bề ngoài là cho Đới Vinh Thành về nhà, còn thực chất bên trong, thành phố đã phái một vị phó bí thư về ngầm điều tra hẳn.

Nguyên nhân cụ thể cũng được người ta làm sáng tỏ. Khởi nguồn từ một bức thư được gửi ra từ trong ngục. Đó là bức thư do một tên cầm đầu tạo phản viết. Trong thư nói rõ, việc vợ của một lãnh đạo chủ chốt bị bức hại cho tới chết, đúng sau chỉ đạo toàn bộ là Đới Vinh Thành.

Bức thư này sẽ gọi lên sóng to gió lớn. Vị lãnh đạo chủ chốt đó trước giờ đều tưởng rằng Đới Vinh Thành năm đó có công bảo vệ mình, đối đãi với hắn ta rất tốt, còn có ý định diu dắt, nâng đỡ. Nếu biết sự thật, máu giận sôi người.

Tuy rằng vị lãnh đạo chủ chốt kia vừa mới từ chức, nhưng quyền uy của ông thì vẫn như trước.

Dưới sự đốc thúc của vị lãnh đạo đó, thành phố lập tức thành lập ban điều tra, nội trong thời gian hai ngày ngắn ngủi, phải lấy được lời khai của nhân viên liên quan tới vụ án năm đó, thu được chứng cứ, có vậy mới xuống huyện ra án xử lí đối với Đới Vinh Thành được.

Tục ngữ nói “họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai”. Đới Vinh Thành vừa mới bị người của Ban Thanh Tra Kỷ Luật bắt đi, bà vợ thật thà chân chất của hắn sau khi biết chuyện Đới Vinh Thành cùng nữ nhi làm chuyện gian dối, tức khí chạy thẳng đến tìm nhân viên công tác ban điều tra, đem toàn bộ những chuyện xấu xa Đới Vinh Thành đã làm kể ra bằng sạch.

Quý đen bất hợp pháp ăn chặn tiền công của nhà nước, thu nhận tranh chử quý giá do thằng cháu cướp được. Mỗi một sự việc được phơi bày ra, tội trạng của hắn càng lớn.

Trước khi nói đến hai tội danh trên, riêng bút tích của mấy chục nhà họa sĩ cận đại nổi tiếng, cũng đủ làm cho mọi người kinh ngạc rồi.

Phải biết, ở thời kì này, án trộm cướp mấy nghìn tệ đã có thể xử tử rồi. Giá trị của những bức tranh này cộng với nỗi sợ hãi gây ra đều không dưới 10 vạn, xứng đáng được liệt vào án hình sự nghiêm trọng, thế là tổ chuyên án ngay lập tức tổ chức truy bắt Đới Tiểu Hoa.

Dưới sự điều tra, sự việc dần dần được làm sáng tỏ. Vụ việc lại phải ra một tội danh nữa của Đới Vĩnh Thành, chứa chấp tang vật và bao che phần tử lưu manh.

Tục ngữ nói “trên đời không có bức tường nào không lọt gió”. Mặc dù vụ án được điều tra bí mật, hơn nửa năm lần bảy lượt được yêu cầu giữ bí mật.

Nhưng nhân viên có liên quan đến vụ án quá nhiều, muốn giữ bí mật cũng không phải là chuyện dễ, người qua kẻ lại công huyện ủy thường xuyên, gần như đều biết cả, Họ Đới mưu mẹo từng một tay che cả bầu trời huyện này, lần này sợ rằng khó mà chuyển vận.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 63

Tám Năm

Nghe chuyện Vương Doanh kể xong, hai lớn một nhỏ ba người trong cái nhà này đều mắt tròn tròn mồm há hốc. bọn họ không ngờ chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, trong huyện thành lại xảy ra nhiều chuyện đến thế...

Diệp Đông Bình trong lòng nghĩ ác giả ác báo, Đới Vinh Thành làm nhiều việc ác, xứng đáng có kết cục này. Đương nhiên, ông cũng thấy thật trùng hợp, tại sao mấy chuyện này lại xảy ra cùng một lúc?

Còn Phong Huống lại nhìn sang Diệp Thiên đầu tiên. Tất cả công lao này đều thuộc về Diệp Thiên. Theo anh thấy, không có Diệp Thiên ra tay, tên Đới Vinh Thành sẽ không đen đủi đến thế.

Hơn nữa, khi những chuyện xấu xa mà Đới Vinh Thành làm bị bày ra trước mắt, người khác chưa hiểu điều gì, trong lòng Phong Huống đã rõ.

Lúc anh ta đi tới nhà phó chủ nhiệm đưa thư, đã xem qua nội dung bên trong. Tuy Phong Huống không biết nhiều chữ, nhưng huyện ủy và thời gian kỳ hạn anh ta vẫn đọc được, vừa hay lại chính là ngày Đới Thành Vinh xảy ra chuyện.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Huống càng thêm kính sợ Diệp Thiên bội phần, muốn khiến ai đen đủi thì người đẩy phải đen đủi, thật đúng là phép thần tiên.

Tạm thời không nói đến phản ứng của Diệp Đông Bình và Phong Huống. Lần này thì đến Diệp Thiên trong lòng có chút mơ hồ khó hiểu. Cậu ta đâu dám đoạ ngôn Đới Thành Vinh bốn chân bè thế, mới chỉ là thay đổi chút phong thủy chỗ ở của hắn thành nơi tuyệt địa âm u thôi mà.

Xét đến cùng thì chuyện Vương Doanh nói hoàn toàn có căn cứ, thực sự không phải là bịa đặt thêm thắt mà ra. Những tội lỗi xấu xa này thu thập lại cùng lúc bày ra. Cuối cùng vẫn là chỗ phong thủy đó phát huy tác dụng, Diệp Thiên trong lòng cũng chẳng có gì.

Mãi cho tới khi Vương Doanh đi rồi, ba người mới xem như trở về trạng thái bình thường, Diệp Đông Bình mặc dù ngoài miệng chẳng nói gì nhiều, nhưng đôi mắt hân hoan của ông đã để lộ ra hết niềm vui sướng trong lòng.

Phong Huống càng vui mừng hơn khi lôi ra năm trăm dây pháo mua từ mấy hôm trước đem treo trước cổng, tiếng pháo nổ vang trời động đất, cũng đủ để xua tan đi những lo lắng không vui trong lòng người trong suốt thời gian dạo đây.

Đến lúc tối, Diệp Thiên nhân cơ hội bỏ mình và Phong Huống lúc tối uống nhiều, lên lên vào trong đại viện phía đông thành, lấy mấy tấm gương mà lúc hành pháp sử dụng đều đem hết về.

Trận pháp đã phá, không đầy ba ngày, cát khí sẽ xua đuổi hung khí ở đây. Ai cũng không thể nhìn ra manh mối gì. Làm xong chuyện này, Diệp Thiên cảm giác như trút được một tảng đá lớn.

Đường như câu nói “quý nhân tương trợ” của lão đạo sĩ đang ứng, từ sau khi đám lưu manh của Đới Tiểu Hoa bị tóm, những ngày tháng tốt đẹp của trạm thu mua lại trở lại.

Với sự nỗ lực cùng những mối quan hệ xã hội tốt đẹp của Phong Huống, trạm thu mua của Đới Tiểu Hoa ngày trước cũng đã được anh ta nhận thầu lại.

Diệp Đông Bình quản lý hai trạm thu mua và phụ trách quan hệ ngoại giao với một số cơ quan chính phủ, Phong Huống từ dưới quê tìm lên mấy anh em nhanh nhẹn đáng tin cậy phụ trách việc thu mua phế phẩm. Bản thân anh thì ngày ngày bên ngoài lo tìm các mối hàng từ những người nhặt rác.

Trong thời gian vên vẹn một tháng, những người nhặt rác trong cái thành huyện bé nhỏ này đều tụ hợp lại với nhau. Một lượng lớn phế phẩm mỗi ngày được chuyển tới đây. Công việc kinh doanh những thứ bỏ đi như thế này, nhưng Diệp Đông Bình và Phong Huống đã lạng lã tích lũy cho mình một thùng vàng không nhỏ.

Còn bọn Đới Tiểu Hoa, tháng thứ ba sau khi bị bắt, tòa án đã ra phán quyết. Đám côn đồ do Đới Tiểu Hoa cầm đầu bị xử phạt nghiêm khắc. Ngoài trừ Đới Tiểu Hoa bị xử tử hình ra, những người khác bị phạt lần lượt từ hai đến ba mươi năm tù. Tuyên án khiến cho Diệp Đông Bình và Phong Huống không khỏi vỗ tay thỏa mãn.

Còn về Đới Vĩnh Thành, thật bất ngờ là hắn lại tránh được sự trừng trị của pháp luật. Nhưng người biết trời biết, nếu để Đới Vĩnh Thành tự bản thân chọn lựa, chắc hẳn tên ham sống sợ chết như hắn sẽ chọn ngồi tù, nhưng ông trời đâu có ưng thuận dễ dàng như vậy.

Vào chính tháng thứ hai sau khi bị bắt, hắn nôn ra máu và được xác nhận là đã mắc ung thư gan giai đoạn cuối. Thậm chí chưa kịp đợi phán quyết xử Đới Tiểu Hoa xong, hắn đã sớm trong bệnh viện già từ dương thế.

Diệp Thiên lúc này, mới thật sự nhận thức được chỗ sát hại ghê gớm của phong thủy. Trong lòng vô cùng vui sướng, nhưng cũng có chút kính sợ, lại càng linh hội ra lời sư phụ dạy.

Sau khi kết thúc án, mấy chục bức tranh chữ đó lại trở về trong tay Diệp Đông Bình. Diệp Đông Bình liền bỏ ngay ra một khoản tiền lớn, mua một cái tủ bảo vệ cho xí nghiệp, đặt ngay trong trạm thu mua.

Thời gian trôi đi, vụ án từng một thời kinh động cả cái huyện thành nhỏ bé này cũng dần dần được lắng xuống.

Nhưng Diệp Thiên từ sau khi trải qua chuyện này, dường như chỉ trong một đêm đã lớn lên rất nhiều. Sau khi khai giảng năm học mới, bỏ được thói xấu thích chọc phá bạn bè cùng học, trở thành một đứa trẻ ngoan biết nghe lời.

Thêm vào đó lúc cha con nói chuyện, Diệp Thiên cũng không đã động tới chuyện phong thủy tướng thuật nữa rồi. Điều này khiến cho Diệp Đông bình vô cùng vui sướng, đem toàn bộ tinh thần sức lực tập trung cho công việc kinh doanh phế phẩm ở trạm thu mua.

Duy chỉ có một điều nhỏ khiến Diệp Đông Bình không vừa ý đó là, mùa hè hàng năm, lão đạo sĩ đều sẽ xuống núi, đưa Diệp Thiên mất tích hai tháng. Hai tháng này rất cuộc trải qua những gì, Diệp Đông Bình ít nhiều cũng có thể đoán ra vài phần.

Một năm trước khi Diệp Thiên tốt nghiệp cấp ba, giữa hai cha con đã xảy ra một cuộc cãi vã. Đó chính là việc Diệp Thiên quyết định từ bỏ một năm thi đại học, để dành thời gian cho một chuyến du lịch.

Mặc dù Diệp Đông Bình ra sức phản đối, nhưng trước sự chững chạc như một người trưởng thành của cậu con trai, cuối cùng ông cũng gật đầu đồng ý.

Diệp Thiên cũng không thất hứa, vào năm thứ hai trước kì thi đại học, cậu đã trở về thị trấn với tờ giấy báo điểm tuyệt đối 30 trong tay, thi đỗ vào trường đại học Thanh Hoa mà bố cậu đã học trước đây.

Trước cánh cổng quen thuộc, hai cái bóng một cao một thấp đang chìm dần dưới ánh mặt trời lặn. Thác nước nhỏ cách đó không xa nước chảy ào ào, làm dịu đi cảnh sắc chói chang của mùa hè nóng nực.

Trong hai cái bóng ấy, dáng vẻ cao cao là của cậu thiếu niên, hai mắt có thần, khuôn mặt thanh tú, thêm vẻ ngây thơ non nớt của

một cậu thiếu niên đang lớn.

Nhưng khi người thiếu niên ấy nhíu mày, con người bỗng trở nên trầm tư hẳn, toát ra một khí chất lạ thường, cho người ta một cảm giác tin cậy sâu sắc.

- Sư phụ, tiểu Thiên lần sau đến thăm người, chắc cũng phải nửa năm nữa, người phải nhớ bảo trọng đấy!

Tám năm như một vòng luân hồi. Thời gian khiến cho người và việc trên thế gian này đổi thay.

Đứa trẻ Diệp Thiên hồi đó, bây giờ đã lớn thật rồi. Chàng thanh niên cao 1.82cm đứng bên ông lão lưng đã còng xuống.

Trông thấy dáng vẻ hiền từ như một tiên ông với bộ râu bạc phơ của sư phụ, Diệp Thiên không khỏi suy tư. Tám năm nay cậu đã quen với thế sự tang thương sinh ly tử biệt. Dường như đang có một bàn tay nào đó bóp nghẹn lấy tim cậu, một cảm giác đau đớn khe len lỏi qua.

Khác với trước đây, lần này là chuyến du lịch dài nhất của Diệp Thiên. Sau khi xa cách một năm trở về trên núi, Diệp Thiên nhận ra sư phụ cũng không thể kháng cự lại được sự bào mòn của thời gian. Những chầm đồi mỗi già nua đã hiện dần khắp trên khuôn mặt thầy.

- Con cóc a, sư phụ sống hơn trăm tuổi rồi, sống đủ vui rồi, chết có làm sao? Theo ta tính toán, ta vẫn còn hai năm hưởng dương nữa, đến lúc đó con kíp đến là được rồi. Tướng thuật của sư phụ, còn cần con tới kế thừa...

Nghe Diệp Thiên giọng run run nói xong, lão đạo sĩ cảm thấy được tình cảm hồn nhiên yêu kính thầy từ đứa trẻ nhỏ. Lập tức ông cười to, nụ cười vẫn như trước đây, đưa tay ra xoa đầu Diệp Thiên, nhưng phát hiện ra rằng đã không dễ dàng như trước nữa rồi.

- Sư phụ!

Diệp Thiên cố nén cảm xúc trong lòng, quỳ xuống trước mặt lão đạo sĩ, gục đầu sà vào lòng thầy.

Ngày xưa sư phụ tay bắt tay dạy cậu khí thuật, không ngớt truyền dạy tướng pháp, một già một trẻ dưới đèn đàm luận.

Ngày xưa đứa trẻ tinh nghịch trêu chọc sư phụ, nhưng rồi tiếng cười sáng khoái khoan dung của sư phụ lại làm cho chính đứa trẻ ấy rơi nước mắt.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 64

Thay Đổi

Giang hồ nhiều sóng gió, đời nhân xử thế cần chừa lại một con đường...

Sớm hôm sau, về đến huyện thành, những lời này của Lý Thiệu Nguyên còn quanh quẩn ở bên tai Diệp Thiên, nghĩ đến dáng người thấp bé của sư phụ, một mình sống trên núi, trên chặng đường về, có vài lần, thiếu chút nữa Diệp Thiên định trở về điện thờ.

Nhưng buổi chiều cần mua vé tàu đi Bắc Kinh, nếu Diệp Thiên không quay về thị trấn cũng không được, có nhiều thứ phải thu dọn.

Ngôi nhà mới Diệp Thiên hiện đang ở, được mua năm năm trước, do Diệp Thiên cố động Diệp Đông Bình mua, ở thành bắc của thị trấn, cũng là nơi xây dựng cơ quan chính phủ của thị trấn sau này.

Lúc ấy nơi này vẫn là ngoại ô thành phố, bất kể là giá nhà hay giá đất đều rất rẻ, chỉ mất hơn hai nghìn đồng, sẽ mua được căn nhà nhỏ ở đây, còn có kèm theo một cái sân rất lớn.

Diệp Thiên làm chủ, làm một hòn Non Bộ trong sân, bên trong nuôi không ít cá, mặt khác lại trồng vài cây nho ngay hành lang, khiến cho Diệp Đông Bình phải nói thẳng con trai thật biết hưởng thụ cuộc sống, hiện tại ngôi nhà này có lấy biệt thự mà đời cũng không đổi.

Những thứ không nói đâu xa, nói riêng chuyện mấy năm nay giá đất tăng mạnh, liền khiến cho căn nhà hai tầng có sân này, giá trị ít nhất cần tăng thêm 2 số 0 ở giá gốc, cái này cũng khiến cho Phong Huống rất giận Diệp Thiên, tại sao lúc ấy không bảo hắn cũng mua một căn nhà ở đây.

- Ba, ba không đi ra ngoài sao?

Xuyên qua hàng nho rậm rạp trong sân, Diệp Thiên kỳ quái phát hiện cha vẫn đang ở nhà?

Phải biết rằng, mấy năm nay Diệp Đông Bình mở mấy cửa hàng đồ cổ ở Nam Kinh, Tô Châu và Thượng Hải to như vậy, kinh doanh lại rất tốt, thông thường rất ít ở nhà.

Thấy vẻ mặt nặng nề của Diệp Thiên, Diệp Đông Bình cũng biết là chuyện gì xảy ra, mở miệng nói:

- Làm sao vậy? Tâm tình không tốt ư? Con yên tâm, sau này ba sẽ thường đi lên núi thăm lão Lý...

Mấy ngày nữa là con trai phải đi Bắc Kinh học, Diệp Đông Bình đặc biệt dành ra chút thời gian cho con, nhưng khiến ông rất buồn bực chính là, cha nghĩ đến con, con lại đi với sư phụ.

Đương nhiên, Diệp Đông Bình cũng biết cảm tình thâm sâu giữa Diệp Thiên và lão đạo sĩ, ngay cả ông làm cha đều không bằng.

Những thứ không nói đâu xa, mấy năm qua này Diệp Thiên nghỉ đông và nghỉ hè cơ hồ đều là đến tìm lão đạo sĩ, ngay cả dịp cuối tuần bình thường cũng dành thời gian chạy lên trên núi, khiến cho Diệp Đông Bình cũng có chút ghen tị.

- Dạ, ba, sư phụ tuổi cao rồi, ba có rảnh thường xuyên đi thăm ông ấy, con xem tướng sư phụ, chắc chỉ còn lại có hai năm, đại nạn liền tới rồi...

Nhắc tới thân thể lão đạo sĩ, vẻ mặt Diệp Thiên không khỏi lại âm đạm hơn, năm đó hắn đã từng suy tính qua mệnh lão đạo sĩ, cho ra kết luận mười năm dương thọ.

Mà lần này nhìn thấy lão đạo sĩ, cảm giác này của Diệp Thiên càng thêm mãnh liệt, hơn nữa lão đạo sĩ dường như cũng có cảm nhận được, nói vậy hai năm sau, cũng chính là lúc lão đạo sĩ qua đời.

- Tiểu tử này, có thể nói với người lớn như vậy sao? Còn nữa... ba nói cho con biết, tới Bắc Kinh cũng không cho phép con nói này nói nọ về phương diện phong thủy tướng thuật gì đó nhé, đừng tưởng rằng mấy năm nay giả vờ thành khẩn, ba biết hết đấy!

Nghe được lời của con, Diệp Đông Bình nhất thời lạnh băng khuôn mặt, tuy rằng mấy năm qua Diệp Thiên ở trong nhà không hề không đề cập tới phong thủy thuật pháp, tựa hồ thoát khỏi quan hệ với nghề này.

Nhưng Diệp Đông Bình biết, hàng năm Diệp Thiên biến mất mấy tháng... đều là theo chân lão đạo sĩ đi giang hồ giới trò pháp thuật, ông ta từng chính mắt thấy Diệp Thiên mặc áo choàng ở một con đường ở Nam Kinh, chẳng qua ngại và tự tôn nên không vạch trần con trai trước mặt lão đạo sĩ mà thôi.

Hơn nữa, mấy năm nay Diệp Đông Bình thật sự là quá bận, đồng thời cũng cảm giác được Diệp Thiên hiểu chuyện hơn so với trước kia lúc còn nhỏ, cho nên cũng nhắm mắt, mở mắt, không hỏi tới.

Nhưng hiện tại Diệp Thiên sắp đi Bắc Kinh nhập học, nơi đó chính là nơi nhân tài ẩn dật, Diệp Đông Bình nói không chừng cần cảnh báo cho con vài câu, tránh để hắn làm chuyện không đúng.

- Ba, con cam đoan sẽ không gây chuyện...

Diệp Thiên cười cười, trong tay tung lên một đồng tiền, cũng đánh trống lảng.

- Sáng mai con phải đi rồi, hay là... con bói cho ba một quẻ?

- Tránh qua một bên, ba con thuận buồm xuôi gió, đừng có lừa ba!

Diệp Đông Bình khinh thường khoát tay, cũng không còn muốn nói nhiều về chuyện này.

- Bảo con học máy tính chuyên nghiệp, con khẳng khái đòi học kiến trúc, cả ngày tiếp xúc cùng với, xi-măng thấy rất vui về sao? Thật sự là không biết con đang suy nghĩ gì?

Mùa xuân năm trước, Liêu Hạo Đức từng trở lại một chuyến, lúc ấy trong khi nói chuyện phiếm có đề cập hiện tại công nghệ thông tin ở Mỹ phát triển rất mạnh, mười năm trong tương lai, máy tính và mạng internet tuyệt đối sẽ trở thành tâm điểm của cuộc sống.

Lúc ấy Diệp Đông Bình đã đem lời này ghi tạc trong lòng, năm đó khi Diệp Thiên ghi danh nguyện vọng ngành thi, ông liền khuyên Diệp Thiên thi khoa công nghệ thông tin đại học Hoa Thanh.

Không ngờ Diệp Thiên hoàn toàn không coi lời cha nói ra gì, ghi danh mấy trường đại học đều là ngành kiến trúc, khiến Diệp Đông Bình tức giận đến nỗi vài ngày không thèm để ý đến con.

- Ba, con thích học chính là thiết kế kiến trúc, ba nói chuyện đi đâu vậy!

Nghe được cha nói vậy, Diệp Thiên chỉ cười, lộ ra một bộ mặt chân thành khiến Diệp Đông Bình cũng nói không được nữa, nếu năm năm trước nói cho Diệp Đông Bình con trai sẽ trở nên chân thành như vậy, đánh chết ông ta cũng không tin.

“Hừ” lạnh một tiếng, Diệp Đông Bình ném cho Diệp Thiên một cái bao da.

- Tiểu tử ngươi bướng bỉnh có thừa, không nghe lời ba nói, nhưng ba nói cho con biết, gần đây ba thu mua nhiều đồ, tiền bạc hơi căng, chỉ có thể cho con một vạn đồng thôi, chỗ này chính là tiền học phí và sinh hoạt phí trong học kỳ một của con, tiết kiệm một chút!

Nhắc lại ba năm trước đây, vì vấn đề quan niệm kinh doanh, Diệp Đông Bình và Phong Huống đã tách cổ phần của trạm thu mua đi, Phong Huống tiếp tục kinh doanh trạm thu mua, hơn nữa công mở một xưởng dệt, kinh doanh càng làm càng lớn, tại huyện này cũng là một xí nghiệp nổi danh.

Diệp Đông Bình cũng coi như không sai, ông cầm tiền đi Nam Kinh, Tô Châu, những nơi lịch sử văn hóa lâu đời, mở cửa hàng đồ cổ, vừa bán vừa sưu tầm, mấy năm nay buôn bán cũng được lời không ít tiền.

Nhưng làm kinh doanh đồ cổ, cứ bán được lại mua thêm, trong ba năm, tài chính đều dòn cả trên các món đồ, gần đây Diệp Đông Bình thường xuyên thiếu tiền, ngay cả lần này con trai đỗ đại học, vẫn phải bán đi mấy món đồ cổ mới gom được chút tiền.

Nhưng một vạn đồng cũng không tính là ít, những năm này, một sinh viên đại học, toàn bộ phí tổn trong kỳ một cộng lại, cũng chỉ là ba bốn ngàn mà thôi, Diệp Đông Bình vẫn lo lắng mấy năm nay con trai đột nhiên trở nên “biết ăn uống”, lúc này mới chuẩn bị nhiều một ít.

- Ba, chuyện kinh doanh của ba lần này, theo con thấy... Không nên làm lắm..

Diệp Thiên liếc mắt nhìn trong bao tiền một cái, không chút để ý nói thêm với Diệp Đông Bình một câu.

Trong tám năm này, rất nhiều người và chuyện xung quanh Diệp Thiên đã thay đổi, nhưng muốn nói thay đổi lớn nhất, vẫn là ở chính Diệp Thiên.

Mai rùa vốn thường xuất hiện ở trong đầu, ba năm trước đột nhiên biến mất không thấy đâu, nhưng thuật pháp thần bí khó lường kia, cũng hoàn toàn được Diệp Thiên kế thừa, hiện tại hẳn xem bói, gieo quẻ, xem tướng, giải mộng, căn bản chỉ là chuyện vặt.

Nhưng trải qua việc đi du lịch mấy năm nay ở các nơi, Diệp Thiên cũng hiểu được một đạo lý, đó là thế sự cũng có quý đạo vận hành, cũng như sinh lão bệnh tử, thường là không thể tránh được.

Cho nên tám năm này Diệp Thiên đã trải qua rất nhiều chuyện, nếu chỉ là ra tay thay đổi một chút kết quả có thể xuất hiện, đương nhiên, như tính chuyện kinh doanh của cha mình và Phong Huống, với Diệp Thiên, chẳng qua chỉ là chuyện vặt.

- Nhóc con, đừng tưởng rằng người đi theo sư phụ lâu ngày, tinh thông tranh chữ hơn so với ba nhé, ba cho con biết, lần này thu mua được chính là đỉnh Chiến quốc, đây chính là bảo vật quốc gia, con không hiểu đâu...

Diệp Đông Bình không phản đối lời của con, từ khi mở trạm thu mua đến hiện tại, ông cũng coi như đã có bảy tám năm trong nghề đồ cổ rồi, cơ hồ cho tới bây giờ chưa từng nhìn lầm, đối với giao dịch này tự nhiên cũng rất tin tưởng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 65

Nhạc Cụ Của Thầy Tu

Được, coi như con chưa nói, có người nhấn chuông cửa, con đi mở cửa...

Bị Diệp Đông Bình chế giễu một chút, Diệp Thiên cười cười không nói nhiều lời, hắn đã sớm nhìn ra cha sắp tới có rui ro, nhưng không đến mức khiến Diệp Đông Bình thương tổn đến gân cốt, cho nên nhìn thấy cha kiên trì như thế, hắn cũng chẳng muốn nói thêm.

- Chị Doanh Doanh, ngày hôm qua lúc điện thoại không phải nói không cho chị tới sao? Trời nóng thế này đừng chạy khắp nơi, anh Phong, anh cũng không khuyên nhủ, làm chông như thế nào hả...

Diệp Thiên mở cửa liền trách cứ, hàng năm cho con họ đều ít ở nhà, lúc này đến gõ cửa, nhất định là hai người Phong Huống bọn họ tới.

- Diệp Thiên, anh có bản lãnh đó sao? Thái Hậu nói muốn tới chỗ em, tiểu Phong không thể không hầu hạ?

Bị Diệp Thiên giáo huấn một câu, Phong Huống khoa trương rụt rụt đầu, vẻ mặt nịnh hót, lấy lòng.

Nếu như có người thấy ông chủ Phong với hình dáng này, chỉ sợ truyền đi ra, thị trấn này không một ai tin, lúc này Phong Huống đâu còn là ông chủ nhỏ nữa? Lại đích thân lái xe đưa vợ đi.

Đương nhiên, đây cũng là Phong Huống cam tâm tình nguyện, vì theo đuổi được Vương Doanh, hắn thật là đã tận mạng, bố mẹ vợ cảm thấy hắn văn hóa thấp, hắn liền tự học trung học sơ cấp, và lại lên lớp học ban đêm, hiện tại cũng đang theo học trình độ Cao đẳng.

Hơn nữa trong ba năm, oh đều lấy thân phận con rể tùy tiện kêu bố kêu mẹ, mặc cho bố mẹ vợ không vừa ý, ngày lễ ngày tết còn tặng xe, cuối cùng cũng làm cha mẹ vợ cảm động, có được nhân duyên này.

Hơn nữa bản tính Phong Huống rất lương thiện, tuy rằng hiện tại giàu có rồi, nhưng không có tâm tư người nhà giàu mới nổi, hàng

ngày đi khách hàng mượn cũng đều phải về nhà, tạo được thiện cảm với Vương Doanh.

- Tiểu Diệp Thiên, em giỏi rồi phải không? Dám nói chuyện với chị Doanh Doanh như vậy?

Ngoài cửa một phụ nữ mang thai đang đứng, không nói hai lời, muốn nhéo cái lỗ tai Diệp Thiên, người mà khi đối thoại cùng cha thật giống như người hơn ba mươi tuổi, này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đưa cái lỗ tai qua.

Những năm gần đây, ngoài lão đạo sĩ ra, Diệp Thiên thân thiết nhất phải tính đến chị Doanh Doanh trước mặt.

Bởi vì Phong Huống và Diệp Đông Bình đều bận việc kinh doanh, chẳng quan tâm chiếu cố Diệp Thiên, cho nên từ khi Vương Doanh kết hôn cùng Phong Huống, Diệp Thiên quả thực coi nhà hắn thành nhà mình, ăn ở đều ở nơi này.

Diệp Thiên cũng không có anh chị em gì, đã sớm coi Vương Doanh trở thành chị ruột, trước mắt Vương Doanh đã có thai, ngoài lão đạo sĩ, Diệp Thiên lo lắng nhất chính là cô.

- Tiểu tử ngươi, vừa đi ra ngoài một năm, trở về lại muốn đi Bắc Kinh học, có phải muốn quên đi bà chị này phải không?

Mang theo cái lỗ tai Diệp Thiên, Vương Doanh liền đi vào trong sân, Phong Huống ở phía sau thẳng lác đầu, cuộc sống này... rành rành đã biến một cô gái yếu điệu dịu dàng thành bộ dáng như hiện tại đây.

- Chị Doanh Doanh, sao có thể chứ? Không phải em nói buổi tối gặp sao, ai u, nhẹ chút, cái lỗ tai rớt ra mất...

Diệp Thiên khoa trương khiến Vương Doanh buông lỏng tay ra, tay nhỏ bé xòe ra trước mặt Diệp Thiên, nói:

- Quà đâu?

Mấy năm nay Diệp Thiên mỗi lần đi ra ngoài du lịch, khi trở lại đều mang cho Vương Doanh chút quà nhỏ, tuy rằng đồ vật đó không đáng giá tiền, nhưng khiến Vương Doanh thật cao hứng, có lẽ đã thành thói quen.

- Ở trong phòng ý, chị Doanh Doanh, bên ngoài nóng lắm, đi vào nhà ngồi xuống rồi nói đi...

Vương Doanh đã mang thai hơn tám tháng, tuy rằng Diệp Thiên có thể nhìn ra sức khỏe của cô cũng khá tốt, nhưng vẫn không dám khinh thường, dù sao trên đời này rất nhiều bi kịch đều là tạo thành ngoài ý muốn,

- Chú Diệp, gần đây kinh doanh thế nào ạ?

Đi vào trong nhà, Phong Huống liền vội hỏi Diệp Đông Bình, đem hai chai rượu Mao Đài trong tay đặt ở trên bàn, hẳn biết Diệp Đông Bình thích nhất thứ này.

Tuy rằng hai người tách ra kinh doanh, nhưng tiền tài rất rõ ràng, quan hệ vẫn tốt như cũ, chỉ cần Diệp Đông Bình ở thị trấn, Phong Huống sẽ luôn luôn tìm đến chú Diệp uống mấy chai.

- Tạm được, gần đây có vài khoản mua bán cần thương lượng, buổi chiều tiểu tử này đi rồi, chú cũng phải đi Nam Kinh...

Người tới không phải người ngoài, Diệp Đông Bình cũng không còn khách khí, sau khi bảo Vương Doanh ngồi xuống, bưng trà rót nước tự nhiên là chuyện con trai phải làm.

- Chị Doanh Doanh, khối ngọc bội này chị nhớ đeo nhé, không có việc gì đừng bỏ xuống...

Diệp Thiên từ trong buồng đi ra, trên tay cầm một món trang sức bằng ngọc, phía trên có một cái dây đỏ.

- Ôi, vẫn là Tiểu Thiên hiểu chị nhất, em xem anh Phong của em, chỉ biết mua dây chuyền vàng, bông tai vàng, những thứ thô bỉ vô tri? Khối ngọc này chị lấy nhé...

Vương Doanh tiếp nhận sợi dây chuyền Diệp Thiên đưa cho, cẩn thận quan sát, phát hiện là một khối Bạch Ngọc tạo hình con cá mà thành, cô không hiểu Ngọc Thạch cũng nhìn không ra giá cả, nhưng chỉ cần là Diệp Thiên tặng, cô đều ưa thích.

Phong Huống đáng thương chỉ có thể ở bên cạnh cười khỏ, cảm thấy chính mình mua trang sức cho vợ, còn bị đánh giá là đồ vật thô bỉ, bản thân có cần ngày nào đó nổi dậy lên một phen hay không? Không thể luôn bị người vợ như vậy khinh rẻ.

Nhưng nhìn thoáng qua Diệp Thiên, Phong Huống liền bỏ qua chủ ý này, nếu vợ mình báo cáo với tiểu tử này, mình nhất định sẽ khỏ.

- Khối ngọc này chất lượng không tồi, ngọc Hòa Điền Tử tốt nhất, Tiểu Thiên thật là biết nhìn, nhưng làm ra nó có vẻ rất bình thường, làm mất khá nhiều ngọc, đúng rồi, không phải là tiểu tử người chính mình khắc chứ?

Diệp Đông Bình nhìn thấy con trai tặng khối ngọc, bệnh nghề nghiệp cho lại nổi lên, thường thức một hồi, lẩn lộn mấy năm nay

trong giới đồ cổ, nhân lực Diệp Đông Bình thật đúng là được rèn luyện, liếc mắt một cái sẽ nhìn ra ưu khuyết điểm của khối ngọc.

- Ôi, là con khất chơi thôi, ngọc có thể dưỡng thể, chị Doanh Doanh chị nhớ mang theo người là được...

Diệp Thiên gật đầu thừa nhận, điều này lại không có gì mất mặt, hẳn cũng không phải thợ thủ công chuyên học điêu khắc Ngọc Thạch, có thể có được tay nghề như thế này đã là không tồi.

Nhưng nói là ngọc không đáng giá tiền, Diệp Đông Bình tuyệt đối nhìn sai rồi.

Phải biết rằng, khối ngọc này tạo hình cá xong, đã được Diệp Thiên đặt ở một nơi tập trung sinh khí trong một tháng, khiến kết cấu trong chiếc vòng đều phát sinh biến hóa.

Thường xuyên đeo bên người, không những điều tiết được từ trường thân thể, còn có thể ngăn cản âm sát khí xâm nhập, nếu dùng cách nói của Phật Đạo mà nói, đã có thể coi là nhạc cụ của thầy tu.

Nếu được tinh tu thêm, đối với người đặc biệt mẫn cảm biến hóa nguyên khí thiên địa, thấy khối ngọc này, chỉ sợ phải bỏ số tiền lớn cũng sẽ cố mua bằng được, bởi vì đồ vật này này có công hiệu hộ thân tiêu trừ tai họa.

Diệp Thiên hiểu, trên thế giới này không có quý thần.

Cái gọi là nhạc cụ của thầy tu, cũng chỉ là vật được chế tạo tốt, do tín ngưỡng hấp thu nguyên khí thiên địa tự nhiên sinh ra may mắn, khiến cho kết cấu bên trong thay đổi, do đó có thể ảnh hưởng đến sức khỏe con người mà thôi.

Nhưng phải là các cao tăng đắc đạo hay là người có công đức lớn, lập nhiều công lao to lớn mới làm được, người bình thường không chế tạo được thứ này, hơn nữa cho dù là cao tăng, làm ra được thứ như vậy cũng hao phí không ít thời gian.

So sánh với phương pháp chế tạo nhạc cụ của thầy tu trong Phật Đạo, phương thức của Diệp Thiên mặc dù có chút khéo léo, nhưng cũng không phải dễ dàng như vậy.

Đầu tiên nhất phải tìm được một chỗ cực âm cực dương giao hợp cùng một chỗ, tâm điểm thiên nhiên phong thủy, sau đó bày trận pháp khiến sinh lực do huyệt âm dương sinh ra thu vào trong ngọc bội.

Trong quá trình này chỉ cần hơi thiếu cẩn thận, liền khiến cho cả khối Ngọc Thạch hư hao, Diệp Thiên cũng là may mắn mới làm ra

mấy món nhỏ này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 66

Chuyện Cũ (Thượng)

Chú Diệp, đây là tâm ý của Tiểu Thiên, nói cái gì đáng tiền hay không làm gì...

Vương Doanh cũng mặc kệ khối ngọc này giá trị bao nhiêu tiền, lập tức tỏ ra phẩn chấn, ngây ngất đeo ngay ngọc bội hình cá lên trên cổ, sau đó dùng chân đá Phong Huống, nói:

- Anh Phong, đem thứ chúng ta chuẩn bị cho Tiểu Thiên ra đi...

- Chú Diệp, Tiểu Thiên thi lên đại học, chúng cháu cũng không biết mua thứ gì cho nó cả, chú xem... Chút tiền ấy cho nó đi dùng bên ngoài vậy...

Sau khi nhận được chi thị của vợ, Phong Huống lấy ra tờ chi phiếu đặt ở trên bàn.

Thấy tờ chi phiếu này, Diệp Đông Bình ngây ra một lúc, khi phản ứng được, vợ vàng nói:

- Cháu... Các cháu làm cái gì vậy? Mau, mau cầm lại, tiền cho Tiểu Thiên đến trường chú đều chuẩn bị xong rồi...

Tục ngữ nói anh em thân tiền bạc cần rõ ràng, Diệp Đông Bình trước đây có quan hệ rất tốt với Phong Huống, tuy rằng tình cảm tốt, nhưng về tài chính ông vẫn là rất rõ ràng, mấy năm nay Phong Huống đến chơi với Diệp Đông Bình cũng tặng nhiều đồ, đưa tiền thế này thật đúng là lần đầu tiên.

- Chú Diệp, chú chuẩn bị cho Tiểu Thiên là chuyện của chú, tiền cháu và Phong Huống cho Tiểu Thiên đó là tâm ý hai vợ chồng chúng cháu, tiền cũng không nhiều, chỉ một vạn đồng mà thôi, con trẻ ra ngoài không thể túng quẫn, đúng rồi, Diệp Thiên, mật mã là sinh nhật của em..

Vương Doanh vừa nói chuyện vừa móc trong bao ra cái hộp giấy, nói:

- Mặt khác, di động này Tiểu Thiên ngại cũng phải cầm, đây là chỗ nhét thẻ Sim, em đến Bắc Kinh lo kiếm thẻ đút vào, sau đó gọi điện thoại trở về, anh Phong của em sẽ nạp tiền điện thoại cho em...

Vương Doanh lấy ra di động này là Motorola đời mới nhất, tuy rằng vẫn có chút lớn, nhưng là so với hai năm điện thoại to bằng cục gạch thì cũng tốt hơn nhiều.

Hơn nữa di động này có thể sử dụng mạng G mới lưu hành trong nước, tín hiệu tốt hơn nhiều nếu so với loại máy 9 số khác, cái loại điện thoại đó tín hiệu cực kém, thường xuyên bị người dùng chê cười là điện thoại di động nhất định phải di động mới dùng được.

Ở năm 1995 này, di động còn là một đồ vật rất ít người sử dụng, Vương Vinh mua món đồ này, ít nhất cần hai ba vạn đồng, so sánh với di động này, một vạn đồng thật không coi vào đâu.

- Diệp Thiên, dài ngoặc với em còn cao hơn so với anh đấy, thấy không, anh Phong của em còn đang sử dụng loại to như cục gạch đây...

Nhìn thấy vợ lấy ra món đồ này, Phong Huống cười, nói đùa cùng Diệp Thiên.

Không chỉ có mình hắn, ngay cả Diệp Đông Bình dùng cũng vẫn là cái loại to bự này, loại mới này đưa ra thị trường không lâu, rất nhiều người cũng cảm giác có chút không quen, nên lúc này vẫn thông dụng lắm.

Nhìn thấy Vương Doanh không riêng gì tặng tiền, cả di động cũng đều lấy ra cho, Diệp Đông Bình lần này là thật sự mất hứng, mặt lạnh băng nói:

- Ôi, để chú nói, vợ chồng các cháu tiêu hoang quá mức, Tiểu Thiên mới là lên đó học, mang điện thoại làm gì? Đây vẫn còn là sinh viên mà?

Kỳ thật ài sản và địa vị của Diệp Đông Bình hiện tại, mặc dù là “Tiền” có tủng, nhưng là muốn trích ra mấy vạn mua đồ, cho Diệp Thiên năm ba vạn đồng vẫn là không vấn đề, chỉ là Diệp Đông Bình không muốn làm cho con trai trở thành kẻ tiêu tiền như nước mà thôi.

- Chú Diệp, có một cái điện thoại liên hệ cũng tiện, cháu muốn là muốn lúc nào cũng có thể tìm được Tiểu Thiên...

Nghe thấy Diệp Đông Bình nói như thế, Phong Huống không dám lên tiếng, nhưng Vương Doanh cũng không nghĩ nhiều như vậy, cô còn chưa sinh đứa con của mình này, mấy năm nay, tình mẹ luôn dồn trên mình Diệp Thiên.

- Không được, ở nhà đều có điện thoại, để cho nó mỗi cuối tuần gọi điện thoại về nhà là được, không thể chiều nó, sẽ thành tật xấu...

Tục ngữ nói dưỡng thói quen tốt thì lâu, dưỡng thói quen xấu thì nhanh, nếu dưỡng thành thói quen xấu tiền hoang phí, muốn thay đổi liền không dễ dàng, cho nên mấy năm nay, tuy rằng buôn bán trong tay có chút của cải, nhưng Diệp Đông Bình cũng rất khi cho con trai tiền dùng.

Như lời Diệp Đông Bình nói, bỏ ra mồ hôi của mình, ăn cơm của mình, tiêu tiền chính mình kiếm được mới thư thái, dựa vào may rủi, dựa vào cha mẹ, cũng không phải thật tốt.

Nhìn thấy cha và chị Doanh Doanh tranh luận, Diệp Thiên nở nụ cười, tiếp nhận di động hỏi:

- Chị Doanh Doanh, di động này tín hiệu thật sự tốt lắm sao? Trên núi cũng có thể dùng à?

- Đương nhiên có thể sử dụng, Diệp Thiên, ngay cả trên núi Mao Sơn gần nhà chúng ta đều đã xây tháp tín hiệu, Bắc Kinh là thủ đô, tín hiệu còn tốt hơn...

Nghe được Diệp Thiên hỏi vậy, Phong Huống cướp lời nói, hấn gần đây cũng muốn đổi một cái dùng mạng G, bởi vì tín hiệu của máy này thật sự quá kém, có đôi khi phải cầm cái điện thoại chạy ra hai dặm mới có sóng.

- Há? Mao Sơn cũng có thể dùng ư?

Diệp Thiên nghe vậy lông mi chột hơi dựng một chút, nói:

- Cái di động này em thích, anh Phong, lúc nào nhờ anh mua cho em cái Sim, rồi đưa điện thoại cho sự phụ của em nhé, mình ông lão trên núi, vạn nhất xảy ra chuyện gì chuyện chúng ta cũng không biết...

Tuy rằng Diệp Thiên đã mất tiền nhờ một vị bác gái trong thôn, cách một ngày lại đi lên núi xem một chút, cũng tiện thể đem muối tương dấm chua linh tinh gì đó cho sự phụ nó, nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, giờ có di động này, coi như mình ở Bắc Kinh, thì liên lạc cùng sự phụ cũng tiện hơn.

- Em không không cần à? Vậy được, ngày mai anh liền trở về một chuyến...

Nghe được là biểu lão thần tiên, Phong Huống cũng không còn nói thêm cái gì, lập tức gật đầu đồng ý.

Phong Huống có thể có được ngày hôm nay, ngoài sự giúp đỡ của ông ngoại hẳn, thầy trò Diệp Thiên cũng giúp không ít, nếu không khi xảy ra chuyện tám năm trước, cũng đủ để cho hẳn phải đau đớn hồi hương, làm việc nhà nông.

Nhìn thấy Diệp Thiên nói không cần di động này, Vương Doanh có chút mất hứng, Diệp Thiên cười nắm bả vai của cô, nói:

- Chị ơi, Bắc Kinh cách nhà không xa, mấy tháng nữa nghỉ đông em có thể trở lại, đến lúc đó, có thể cháu em đã sinh ra rồi...

- Ủ, nếu không đủ tiền tiêu, gọi điện thoại cho chị nhé, ôi, nếu không có đứa nhỏ này, chị sẽ đưa em đi đến trường...

Wương Doanh cũng là cô gái tính tình sáng khoái, nghe Diệp Thiên nói vậy cũng không còn nói thêm gì, cầm lấy tấm chi phiếu kia bỏ vào trong lòng bàn tay Diệp Thiên.

- Nha đầu kia, thật đúng là chiều nó quá...

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, cũng không còn ngăn cản Diệp Thiên lấy tiền này, trong lòng hẳn hiểu được, mình cho Diệp Thiên một vạn đồng, đối với sinh viên bình thường thì không tính thiếu, nhưng với Diệp Thiên, có thể cũng không nhiều lắm.

Buổi trưa, sau khi cùng Phong Huống và Vương Doanh ăn cơm xong, Phong Huống liền lái chiếc xe Santana mới vừa mua rời đi, tàu của Diệp Thiên là chuyến hơn bốn giờ chiều, lúc này cũng phải bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng con, sắc mặt Diệp Đông Bình có chút phức tạp,

- Tiểu Thiên, đi đến Bắc Kinh, nếu là có thời gian rảnh, hãy đi thăm các cô của con, nhiều năm như vậy, cũng không biết các cô còn ở nơi đó không...

- Ba, con biết rồi, ba yên tâm, con nhất định có thể tìm được các cô, đúng rồi, thật là ba không cùng đi với con sao?

Đang nhét quần áo vào trong một cái túi du lịch hiệu Riese, Diệp Thiên nghe được lời cha nói, động tác hơi dừng lại một chút.

- Ba... ba, ôi, ba thực có lỗi với các cô, tốt hơn là không đi...

Tiếng nói của Diệp Đông Bình đã tràn ngập đau khổ, mấy năm nay làm kinh doanh đồ cổ, bước chân ông đã vào Nam ra bắc, nhưng chỉ có thành Bắc Kinh, ông cũng chưa bước trở lại.

- Ba, đều là chuyện thù nào rồi, con tin tưởng các cô sẽ không trách ba...

Diệp Thiên trộm nhìn cha một cái, đột nhiên nhỏ giọng nói:

- Ba, ba... hay là ba nói cho con chuyện về mẹ con đi?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 67

Chuyện Cũ (Hạ)

Mẹ của con ...?

Diệp Đông Bình nghe vậy, thần sắc chợt ngưng lại, ánh mắt có chút hoảng loạn nhìn Diệp Thiên, nhiều năm như vậy, Diệp Thiên vẫn không hỏi qua chuyện về mẹ nó một câu, lúc nào lại không muốn quên chuyện này sao?

Không chỉ là con trai, Diệp Đông Bình tự vấn lòng, chính ông làm sao quên được người đàn bà kia? Bằng không tại sao cho tới hôm nay, Diệp Đông Bình cũng không có một lần nữa đi tìm một nửa khác của mình.

Trầm mặc một hồi lâu, Diệp Đông Bình giương mắt nhìn về phía con trai, nói:

- Diệp Thiên, mẹ con hẳn là không ở trong nước, hiện tại nói cho con biết cũng không có ý nghĩa gì, để sau này tiếp tục nói...

Mười mấy năm qua, Diệp Đông Bình đều không phải là không có nghe tin tức về mẹ của Diệp Thiên, thông qua một vài bạn đồng học biết được mẹ Diệp Thiên đã ra nước ngoài từ những năm tám mươi, mấy năm nay không có tin tức bà trở về.

Hơn nữa, nỗi oán hận đối với gia đình bên mẹ Diệp Thiên, Diệp Đông Bình cũng không muốn cho con trai cùng bọn họ có mối quan hệ gì, có đôi khi trải qua cuộc sống yên bình, chính là một loại hạnh phúc.

Thấy vẻ mặt thống khổ của cha, Diệp Thiên cũng không hỏi tới, buông tay đang gấp quần áo, Diệp Thiên tiến lên ôm vai cha, nói:

- Ba, khi con tìm thấy các cô, đến lúc đó ba cũng đi Bắc Kinh nhé, dù sao đều là người một nhà, cũng không thể cả đời không thấy mặt?

Đối với chuyện cũ của cha, Diệp Thiên thật ra cũng hiểu một ít.

Năm đó khi cha với mẹ kết hôn, dường như hai bên gia đình đều không đồng ý, ông nội Diệp Thiên liền mắng cha nó mấy lần, còn các cô của Diệp Thiên lại điện báo ông lão bệnh tình nguy kịch.

Nhưng khi Diệp Đông Bình mệt mỏi chạy về Bắc Kinh, lại phát hiện ông lão không sao, chỉ là không đồng việc hôn sự này, tức giận đến nỗi Diệp Đông Bình cùng người nhà cãi nhau to, sau đó Diệp Đông Bình lại quay trở về nông thôn.

Năm sau, khi Diệp Đông Bình trở về lần thứ hai, Diệp Thiên được sinh ra, ngay khi Diệp Đông Bình phải làm lụng vất vả kiếm sống, còn phải nuôi nấng mẹ con Diệp Thiên, trong nhà lại đánh tới một bức điện, nội dung cùng một năm trước vừa sờ giống nhau, chỉ có vài chữ: bệnh tình cha nguy kịch, mau trở về!

Trong hơn một năm này, Diệp Đông Bình cùng người trong nhà thư từ qua lại cơ hồ đều là khắc khẩu, lúc ấy thấy bức điện này, còn tưởng rằng lại là giả.

Hơn nữa đội sản xuất lúc này xây dựng thêm đập chứa nước, phải thêm lao động, vì muốn cho mẹ con Diệp Thiên sống tốt một chút, Diệp Đông Bình hơn nửa năm đều làm việc ở đập chứa nước, cũng không còn cơ hội đi xác minh nội dung bức điện này là thực giả.

Nửa năm sau, khi Diệp Đông Bình từ công trường đập chứa nước về đến nhà, lại thấy người chị em mang chữ hiểu trên cánh tay, bị tát cho một cái, Diệp Đông Bình mới biết mình phạm sai lầm lớn cỡ nào.

Diệp Đông Bình cảm thấy hổ thẹn, cũng không có được sự thông cảm là tha thứ của người chị em từ nhỏ rất thương yêu mình, sau này, có gửi thư tín về nhà cũng đều là đá chìm đáy biển, điều này cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến ông chưa có trở về Bắc Kinh.

- Với lại, năm đó là ba không đúng, cũng không oán trách các cô giận ba...

Diệp Đông Bình cười có chút miễn cưỡng, nếu các chị em trong nhà không chịu tha thứ cho mình, cái chết của cha ông chính là vết thương mà cả đời ông đều không thể lành.

- Được rồi, không nói nữa, sau khi con tới Bắc Kinh, chớ có gây chuyện, ba biết con có võ, nhưng không cho phép con ra tay đánh người khác...

Diệp Đông Bình không nhìn được, lại dặn dò con trai, hẳn biết con trai mình thế nào, lại thêm chuyện biết xem tướng, thật sự là có thể gặp rắc rối nhiều hơn so với bất kỳ ai khác.

Hành lý của Diệp Thiên rất đơn giản, chỉ vài bộ quần áo bình thường và đồ lót đựng trong túi du lịch, ăn mặc theo mùa, quần áo và đệm chăn hẳn tính đến Bắc Kinh tiếp tục mua, nhiều năm qua đã thành thói quen khiến hẳn thực không thích bao lớn bao nhỏ ra khỏi nhà.

Nhìn đồng hồ, đã là một giờ rưỡi buổi chiều, thị trấn nhỏ không tiện tàu, tới nhà ga cũng ohải mất hơn một giờ, hai cha con khóa chặt cửa, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

Mang theo túi du lịch của con trai, Diệp Đông Bình liếc mắt một cái thấy Diệp Thiên cất ví ngay túi sau quần bò, bất mãn nói:

- Tiểu tử ngươi không thể cất kỹ tiền một chút sao?

Diệp Thiên lấy một vạn đồng cha cấp cho chia làm hai phần, tám nghìn đồng đặt ở túi du lịch, còn hai ngàn cất vào ví, nhét ở sau hông, căng phồng vô cùng dễ thấy.

Nghe thấy cha nói vậy, Diệp Thiên nở nụ cười, chẳng hề để ý nói:

- Ba, người có thể trộm tiền của con trai ba, còn chưa sinh ra đâu...

Không phải Diệp Thiên khoe khoang, trên tàu từ Giang Nam đến Hà Bắc, thật không có người nào không có mắt dám ra tay đối với hẳn.

Đi theo sư phụ vào Nam ra Bắc, tuy rằng Diệp Thiên rất ít khi ra tay đi quản chuyện người khác, nhưng là bị người ta chủ động trục vào, Diệp Thiên cũng không để yên, liền theo như quy củ giang hồ, mấy năm nay ít nhất đã chặt đứt vài bàn tay.

Tục ngữ nói chuột có đường của chuột, tặc có đường của tặc, Diệp Thiên hàng năm đều đi ra ngoài một vòng như vậy, trên đường đã sớm truyền đi cái tin về người này, ngàn vạn lần không thể trêu chọc người này, mấy năm nay ra ngoài cũng rất ít khi gặp chuyện.

Nghe được lời của con rồi, Diệp Đông Bình gõ một cái thật vang:

- Tiểu tử, mấy năm nay không sợ tặc trộm, không sợ chúng nhớ mặt à, con chỉ là một đứa bé có thể có bản lĩnh gì chứ? Làm người cần khiêm tốn, hiểu hay không hả?

Mặc dù biết con trai không phải người chưa từng ra ngoài, nhưng Diệp Đông Bình bắt Diệp Thiên đặt ví tiền trong túi áo trên, lúc

này mới mở cửa xe, đưa Diệp Thiên chạy tới nhà ga.

Mỗi nhà ga các thành thị, đều là nơi hỗn loạn nhất và hay xảy ra các vụ nhất trong thành phố, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, nơi hỗn tạp này, cũng cho hắn cảm giác vô cùng quen thuộc.

Khi mang theo túi xách đi vào đại sảnh đợi xe ánh mắt thì Diệp Thiên đảo qua, có thể thấy mấy thanh niên lăm la lăm lét chuyên nhìn túi người khác xem xét, những ngày tháng này chính là thời gian sinh viên các trường chuẩn bị khai giảng, tự nhiên cũng là thời kỳ bọn trộm cắp hoạt động sinh động nhất.

Nhưng bọn trộm cắp giống như bọn giết người, hiểu được luật giang hồ Diệp Thiên cũng sẽ không làm loại chuyện nhảm chán này, cảnh sát cũng không quản, hắn dựa vào cái gì đi làm công dân tốt cho thành phố?

- Tàu từ Thượng Hải đi Bắc Kinh chuyến số XXX đã vào ga, mời hành khách kiểm vé chuẩn bị lên xe...

Ở nhà ga đợi hơn một giờ, cuối cùng đài phát thanh nhà cũng vang lên thông báo về chuyến tàu của Diệp Thiên.

- Ô, ba đâu nhỉ?

Diệp Thiên đứng lên xếp hàng, lại phát hiện cha vừa mới ngồi bên người đã không thấy đâu, bởi vì tàu chỉ dừng lại ga này mười phút, Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ, đành mang túi đi qua cửa soát vé.

- Diệp Thiên, Diệp Thiên, mở cửa sổ ra...

Vừa tìm được vị trí ngồi ở trong xe, Diệp Thiên liền nghe thấy tiếng cha gọi, ngó đầu ra ngoài cửa sổ nhìn, tay phải Diệp Đông Bình cầm một tờ giấy, tay trái còn mang theo túi nước quả, trên mặt đầy mồ hôi, đang lo lắng sờ các cửa kính xe.

Hạ kiếng xuống, nhận hoa quả trong tay cha, chuyến tàu cũng chậm rãi khởi động, nhìn thấy khuôn mặt người cha đã không còn trẻ và mái đầu điểm bạc, dần dần khuất đi trong tầm mắt, trong mắt Diệp Thiên không biết từ khi nào thì đã đầy nước mắt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 68

Chuyến Tàu

Đoàn tàu không ngừng tăng tốc lên, tiếng kéo còi hơi thật dài, gào thét, chạy nhanh ra khỏi sân ga.

Tuy rằng hàng năm đều phải rời nhà một thời gian, nhưng không thể nghi ngờ lần này cũng là lần Diệp Thiên cảm xúc sâu nhất, tựa hồ cũng hiểu được đạo lý mà cổ nhân thường nói: “Phụ mẫu tại bất viễn du” (Cha mẹ ở gần không thấy quý).

Đưa tay lau đi nước mắt nơi khóe mắt, Diệp Thiên đóng cửa sổ lại, một lần nữa ngồi trở lại chỗ ngồi của chính mình, Diệp Thiên mới phát hiện hai hàng ghế bên mình đã đầy người.

Năm chín mươi lăm, xe lửa còn không nhiều, xe có điều hòa cực ít, phần lớn đều là xe giống như Diệp Thiên ngồi này, toa hành khách chia làm hai hàng trái phải, một hàng là hai người ngồi, còn loại khác là một hàng ghế ba người ngồi, mặt đối mặt có thể có đến sáu người.

Lúc này ngồi ở bên người Diệp Thiên chính là hai cô gái trẻ tuổi, đối diện thì là một người trung niên chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, còn có một thanh niên tuổi xấp xỉ Diệp Thiên, bên cạnh người thanh niên là một phụ nữ hơn 40 tuổi, khuôn mặt có vài phần tương tự người thanh niên kia.

Vừa mới ngồi cùng một chỗ, tất cả mọi người thực xa lạ, nhất là hai cô gái trẻ bên cạnh Diệp Thiên, lại càng thật cẩn thận đánh giá mấy người chung quanh, giống như khắp thế giới đều là người xấu, muốn nhìn ra bản chất những người này từ bề ngoài của bọn họ vậy.

Mặc dù Diệp Thiên hơi cúi đầu, nhưng sớm đã xem xong tướng mấy người bên cạnh, khiến cho hắn có chút thích thú chính là, hai cô gái bên cạnh lại rất xinh đẹp.

Tuy rằng trên TV, phim ảnh, trên màn ảnh xuất hiện đều là mỹ nữ, nhưng ở trong hiện thực cuộc sống, con gái xinh đẹp thật sự không nhiều, nhiều nhất chỉ có thể được gọi là ưa nhìn.

Trước đây Diệp Thiên nhiều lần đi du lịch như vậy, xe lửa ô tô cũng ngồi không ít, nhưng cho tới bây giờ chưa gặp được người nào xinh đẹp hơn hai cô gái trước mặt hắn, lúc này tâm tình đương nhiên trở nên vui vẻ.

- Làm sao vậy? Chàng trai, nhớ nhà ư? Đây là lần đầu tiên đi xa nhà há?

Người trung niên ngồi ở đối diện Diệp Thiên kia, chủ động bắt chuyện cùng người ngồi ở đối diện Diệp Thiên, từ Giang Nam này đến Bắc Kinh, tổng cộng cần gần 20 mấy giờ ngồi xe, không ai tán gẫu, cứ nhìn trời đất lồi mắt ra, người cũng sẽ chết ngạt.

- Vâng ạ, thưa chú, là lần đầu tiên cháu đi xa nhà, đi Bắc Kinh...

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra chút ngượng ngùng và tươi cười, về chín chắn khi ngồi cùng cha hắn hoàn toàn biến mất không thấy đâu, giờ phút này Diệp Thiên nhìn qua, hoàn toàn tương xứng với tuổi của hắn, là một mười thanh niên mười bảy mười tám tuổi.

- Chàng trai, đi Bắc Kinh làm gì vậy? Thăm người thân hay là đến trường? Thấy cháu đi một mình, hẳn là đi thăm người thân thích?

Người trung niên thực giỏi nói, khi Diệp Thiên trả lời xong, liền thao thao bất tuyệt hỏi tiếp, khiến trong lòng Diệp Thiên cười thầm không ngừng, người này thật ra rất thú vị, đã sống hơn ba mươi tuổi, còn không biết không nên bắt quẹn, thân thiết với người lạ.

- Thưa chú, cháu lên trên đó học...

Diệp Thiên cười, mở ra túi hoa quả cha vừa mua cho, nói:

- Mời mọi người ăn trái cây ạ!

Hành động của Diệp Thiên nhất thời lấy được thiện cảm thật là tốt của trung niên, cười nói:

- Ha ha, chàng trai thật tốt, đừng kêu chú hoài, anh họ Triệu, gọi anh Triệu là được, anh còn chưa già như vậy...

- Chàng trai, em cũng là đi Bắc Kinh học há? sao người lớn trong nhà đều không ai đưa?

Nghe thấy Diệp Thiên và người trung niên kia nói chuyện, người phụ nữ hơn 40 tuổi cũng nói vào.

- Con trai di cũng là đi Bắc Kinh học, đại học Hoa Thanh, đúng rồi, cậu sinh viên, cháu là đến trường đại học nào?

- Ha ha, ba cháu có chút bận, chỉ có thể để cho cháu đi một mình, dì, đại học Hoa Thanh thật là tốt...

Diệp Thiên cười, trả lời câu hỏi thứ nhất của người phụ nữ kia, cũng liền bỏ qua câu hỏi thứ hai, lúc này ra bên ngoài, gặp người lạ chỉ nên nói ba phần là thật.

Nhất là những năm này, di động còn chưa được thông dụng, ở trên xe lửa, thường có một số người không tốt, thu thập tin tức cùng người nói chuyện phiếm, sau đó dùng danh nghĩa này nọ đến nhà người đó lừa tiền.

Nhưng có thể gặp được bạn đồng học tương lai ở trong này, Diệp Thiên cũng cảm thấy có chút trùng hợp, tuy rằng không biết đối phương học là ngành gì, nhưng dù sao cũng là bạn học.

- Đương nhiên, đại học Thanh Hoa mà, dì có nhiều bạn như vậy, nhưng chỉ có con trai dì thi đỗ...

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, trên mặt người phụ nữ trung niên lộ ra vẻ hung phấn, tựa hồ đột nhiên trẻ hơn mười tuổi.

Tuy rằng người Thượng Hải và người Bắc kinh có chút không ưa nhau, nhưng không thể phủ nhận là, trong nhà có người có thể thi vào đại học Thanh Hoa, ngôi trường có tiếng là giáo dục tốt nhất nước này, với người nhà mà nói, thật là một chuyện rất vinh quang.

- Thật lợi hại, cháu nghe nói đại học Thanh Hoa rất là khó thi vào...

Diệp Thiên tức thời xen vào nói một câu, khiến người phụ nữ kia càng thêm vui vẻ, đưa tay vỗ đầu con trai đang ngồi bên cạnh một cái, nói:

- Nói chuyện với mấy anh chị đây đi nào, đừng im lặng như vậy không lịch sự...

- Chào mọi người, em tên là Từ Dương...

Người thanh niên lia có chút bất mãn với mẹ, liếc mắt, không tình nguyện bỏ cái tai nghe điện thoại ra, sau khi nói xong lập tức lại đeo trở lại, nhưng ánh mắt cũng trộm đánh giá hai cô gái ngồi ở bên cạnh Diệp Thiên.

Người phụ nữ trung niên nói với Diệp Thiên và mấy người về xin lỗi, cười cười, nói:

- Đứa nhỏ này, một chút đạo lý đối nhân xử thế đều không hiểu, chỉ biết đọc sách, tôi không đi cùng nó, chỉ sợ ngay cả xe lửa đều không thể đi lên, xe lửa này cũng thật là, ngay cả vé giường nằm cũng không còn...

Tuy rằng nhìn như đang quở trách con trai, nhưng tất cả mọi người cũng nghe được, người mẹ này đang khen con đây, hơn nữa nghe khẩu khí, tựa hồ chỉ có ghế giường nằm mới xứng đáng với thân phận sinh viên đại học Thanh Hoa.

- Giường nằm?

Diệp Thiên không tỏ thái độ gì. Hần và lão đạo sĩ đi ra ngoài chưa bao giờ mua vé giường nằm, bởi vì chỉ có ngồi trong toa xe hỗn tạp loại này, mới có thể chân thật hiểu được cuộc sống nhân sinh muôn màu.

- Di à, thời điểm này vé giường nằm xe lửa thật là ít, chúng cháu cũng đều không mua được ...

Nghe được trong số người ngồi bên cạnh có hai sinh viên, một cô gái ngồi ở bên cạnh Diệp Thiên rất cục cựa cũng mở miệng nói chuyện.

Các hàng ghế khác cũng là như thế, một vài người không quen, thông qua vài câu nói chuyện với nhau, dần dần trở nên thân thiện hơn, tiếng nói tràn ngập cả toa hành khách, thỉnh thoảng ở chỗ ngồi nào đó phát ra một tràng tiếng cười.

Bất kể có thực học hay không, những thầy tướng số quen đi giang hồ xem tướng người, bản lĩnh quan sát và đánh giá nhất định là có, Diệp Thiên càng không cần phải nói, qua mười mấy phút đồng hồ ngắn ngủn, đã rõ ràng thân phận tất cả mấy người bên cạnh.

Người trung niên tự xưng họ Triệu, là giám đốc kinh doanh của một công ty ở Tô Châu, đi Bắc Kinh công tác, đương nhiên, những năm này chạy nghiệp vụ ở bên ngoài, mười người trong đó có chín đều là giám đốc, cũng có số ít là phó giám đốc, nhưng cũng đảm đương không nổi.

Còn hai cô gái kia, tuy rằng nhìn như cẩn thận, phòng bị tâm lý nhất, nhưng bị Diệp Thiên hỏi qua vài câu cũng khai hết nội tình, không ngờ là sinh viên học viện điện ảnh Bắc Kinh, một người tên là Sầm Tĩnh Lan, một người tên là Diêu Thiển Thiển, hai người đều là người Thượng Hải, lần này kết thúc kỳ nghỉ hè kết bạn cùng về trường học.

Điều này làm cho cậu thanh niên đôi diện đang nghe tai phone tên Từ Dương cũng thấy hứng thú, bỏ tai nghe điện thoại cùng cô gái nói chuyện, cũng có người toa trước sau đến hỏi lung tung này nọ, nhất thời chỗ Diệp Thiên trở nên rất náo nhiệt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 69

Ngoài Ý Muốn

Hai cô gái thật là không có vẻ kiêu ngạo như những cô gái xinh đẹp khác, cùng người bên cạnh nói chuyện rất vui vẻ, nói một chút về những người mình tình sắp nổi danh trong học viện điện ảnh, khiến người chung quanh nghe thấy thỉnh thoảng lại truyền ra một tràng tiếng tán phục.

Còn Diệp Thiên, người khơi mào câu chuyện, lại không lên tiếng nữa, nghe hai cô gái líu ríu nói chuyện, thời gian cũng trôi nhanh hơn.

Duy nhất khiến Diệp Thiên có chút đau đầu chính là, cái cô tên Sầm Tĩnh Lan tựa hồ thực cảm thấy hứng thú đối với hắn, thường hay truy vấn vài câu về trường học của Diệp Thiên.

Sầm Tĩnh Lan lớn hơn hai tuổi so với Diệp Thiên, mùi thơm của cơ thể con gái và hơi thở thanh xuân, thiếu chút nữa khiến cho Diệp Thiên không chống đỡ nổi.

Nhưng Diệp Thiên mấy năm nay hành tẩu giang hồ cũng không phải là không có ích, đã làm được “bất động thanh sắc”, làm cho người ta không có cảm giác mình tự kiêu.

Sau khi đoàn tàu chạy qua Nam Kinh, sắc trời liền tối xuống, thỉnh thoảng truyền đến thanh âm người bán đồ ăn uống trên xe, trong xe tràn ngập mùi các loại thực phẩm.

Diệp Thiên cũng lấy túi du lịch của hắn từ trên giá đồ xuống, trong túi, ngoài mấy bộ y phục đơn giản, còn lại tất cả đều là thức ăn, hơn nữa tất cả đều là túi đựng thịt bò chín.

Không giống những người tu đạo bình thường thích đồ chay, Diệp Thiên từ nhỏ đã luyện võ, tuy rằng luyện võ gia quyền, nhưng lượng cơm Diệp Thiên ăn vẫn nhiều hơn so với người bình thường rất nhiều, thân thể yêu cầu tương đối cao đối với khí huyết động thực

vật, cơ hồ mỗi bữa nhất định đều phải có thịt.

Mặc dù không đến nỗi mỗi bữa ăn cơm một đầu lợn như Quyền Sư trong truyền thuyết trước giải phóng, nhưng một bữa cơm ăn mấy cân thịt, đối với Diệp Thiên mà nói đã là thói quen.

Diệp Thiên xé hết bảy tám túi thịt bò chín đặt ở cái bàn nhỏ bên cửa sổ, nhiệt tình hô:

- Anh Triệu, dì Trần, hai chị, mời đúng thử chút?

- Tương thịt bò à, thứ tốt, anh đây vừa mua con vịt muối Nam Kinh, Tiểu Diệp, muốn uống gì hay không?

Nhìn thấy Diệp Thiên đem đồ ăn ra, vài người khác cũng đều đem thực phẩm chính mình mang theo ra, giám đốc Triệu hiển nhiên là người thích uống rượu, trong bao còn có hai bình rượu nhỏ chừng hai lượng.

- Ha ha, anh Triệu, em không uống rượu, anh cứ dùng...

Diệp Thiên cười khoát tay, hẳn không phải không uống rượu, mà là uống rượu cần xem trường hợp, vả lại thân phận hẳn là sinh viên, trước mặt công chúng uống rượu cũng không thích hợp.

- Tiểu Diệp, dì có mua túi gạch cua, cháu ném thử...

Lúc này nhiều người trên xe lấy ra cặp lồng đựng cơm của mình, thông thường ngồi xe lửa, đều tự mình mang chút đồ ăn, mẹ con Vu Tử Dương thậm chí còn mang theo canh cua Miếu Thành Hoàng Thượng Hải, nói rằng đây là món con trai bà thích ăn nhất.

Mặc dù Diệp Thiên không nói nhiều lắm, nhưng làm cho người ta quý, mấy người lấy đồ ăn ra, đều là cho vào bát mới Diệp Thiên đến ăn.

- Tiểu Diệp Tử, làm sao em ăn nhiều thịt vậy? Chị có đậu phụ khô này, em cũng ném thử xem...

Sầm Tĩnh Lan từ trước đến giờ đều để ý Diệp Thiên, thấy Diệp Thiên bày trước mặt toàn thịt bò, liền đưa cho một gói đậu phụ khô Tô Châu.

- Được, em ném chút...

Diệp Thiên cũng không khách khí, xé túi đậu phụ khô, lấy tay thò vào trong gói to, móc ra đút vào miệng, vài miếng đã ăn hết túi đậu phụ khô.

- Em... Làm sao em ăn được như vậy?

Kiểu ăn của Diệp Thiên khiến mấy người bên cạnh đều kinh ngạc nhìn hắn, bọn họ không ngờ một chàng trai nhìn nho nhã như vậy, ăn uống lại nhanh đến như vậy?

- Hắc hắc, chị Tĩnh Lan, đã quen rồi ạ, ngày còn nhỏ nhà nghèo, ăn phải cướp thật nhanh...

Diệp Thiên cười hắc hắc, bắt đầu nói xạo, dù sao cũng chỉ là gặp nhau ở trên xe lửa, xuống xe lửa thì đường ai nấy đi, mặc dù đối phương là mỹ nữ, Diệp Thiên cũng không cần biểu hiện phong độ quân tử làm gì.

Sầm Tĩnh Lan thấy Diệp Thiên nói vậy rất sùng sốt, nhưng lập tức nở nụ cười,

- Nói bậy, nhìn bộ dạng trói gà không chặt của em, cũng không giống là người chịu khổ...

- Chị Tĩnh Lan còn có thể xem tướng ư? Vậy giúp em xem xem sau này có thể phát tài hay không?

Vừa nói chuyện, Diệp Thiên lại vừa cầm túi thịt bò chín lên, túi thịt bò nặng đến ba bốn lượng, bị Diệp Thiên ăn ba miếng đã hết sạch, ngay cả nước đều không cần uống, thuận tay lại cầm lấy túi khác bắt đầu ăn.

Buổi trưa khi chị Doanh Doanh đến, Diệp Thiên ăn không nhiều lắm, lúc này đúng là đói bụng, nói chuyện vài câu, bày tám túi thịt bò bày biện trước mặt trở thành trống rỗng.

Đang đà ăn, Diệp Thiên cũng ăn hết gói canh gạch cua của dì Trần và thịt vịt muối của giám đốc Triệu, đợi đến khi ăn xong, Diệp Thiên mới phát hiện, mấy người ngồi bên cạnh mình, đang lặng ngắt như tờ.

- Thôi chết, sao không chú ý gì hết cả?

Diệp Thiên biết mình phạm sai lầm, vội vàng lộ ra vẻ ngại ngùng, tươi cười, nói:

- Cái đó... Cái đó bình thường không mấy khi được ăn, ăn nhiều chút, dì Trần, anh Triệu, trong túi của tôi còn có chút thịt bò, lấy cho mọi người ăn nhé!

Nhắc tới cũng kỳ quái, không biết có phải là về chân thành tươi cười của Diệp Thiên kia phát huy tác dụng hay không, những người bên cạnh đó lại rất tin lời của hắn, thật ra còn thấy thương hại đứa trẻ này, chắc phụ huynh của hắn rất keo kiệt, mới có thể khiến cho con cái ăn tham như vậy a?

- Tiểu Diệp Tử, bình thường ăn được không cũng không nên ăn như vậy? Bụng cháu không sao chứ? Nếu... Nếu đau bụng thì làm sao bây giờ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, di Trần giật mình nói, ánh mắt không nhìn được liền đánh giá bụng Diệp Thiên, đây là nụng người sao? Một đầu heo chắc cũng ăn hết được như vậy?

- Ấy, không việc gì, cháu ở nông thôn bụng dạ chắc nịch, còn ăn nhiều hơn so với thể này...

Diệp Thiên ngượng ngùng gỡ gỡ đầu, cảm túi của mình phái sau lại, liền chuẩn bị lấy mấy túi đồ ăn ra bên ngoài, nghĩ lại, bản thân nó đã càn quét hết đồ ăn của những người khác rồi.

- Sẽ không phải vẫn là thịt chứ? Chị xem xem, em mang bao nhiêu đồ ăn?

Sầm Tĩnh Lan có chút tò mò, liền đoạt lấy túi xách của Diệp Thiên.

- Ôi, không còn mấy túi đâu a...

Diệp Thiên không nghĩ cô gái nhìn qua điềm đạm nho nhã xinh đẹp này, thế nhưng dám cướp túi của mình, không cần thận thật đúng là bị cô ta lấy được.

Khi Sầm Tĩnh Lan cướp túi chỉ dùng một bàn tay, nhưng thật ra khi đưa tay qua, khóa kéo của cái túi xách đang mở, quần áo Diệp Thiên nhất thời rối tung.

Ngay khi Diệp Thiên muốn cầm lại túi và Sầm Tĩnh Lan cũng luống cuống tay chân nhặt quần áo cho hắn lên thì một chồng nhân dân tệ thật dày rơi xuống, rơi đầy chân mấy người.

- Ai da, như thế nào mà có nhiều tiền như vậy?

Người ngồi ở đối diện Diệp Thiên – di Trần liền nói, nhất thời thu hút ánh mắt tất cả mọi người trên khoang xe lại đây, thậm chí có vài

người, còn muốn rời chỗ ngồi, không biết là muốn tới đây nhất tiên hay là xem cho vui.

Sầm Tĩnh Lan không ngờ sẽ phát sinh chuyện như vậy, nhất thời cũng căng thẳng, vừa giúp Diệp Thiên nhặt tiền trên mặt đất vừa la lớn:

- Tiền này là của Diệp Thiên, nếu ai dám cướp tôi sẽ kêu nhân viên bảo vệ...

- Diệp Thiên, đúng rồi... Thực xin lỗi, là chị quá bất lịch sự, chị không phải cố ý...

Tiền rơi trên mặt đất không thật loạn, mấy người cũng hàng ghế với Diệp Thiên cùng giúp một tay, rất nhanh đưa nhặt hết tiền lên, đem tiền giao cho Diệp Thiên rồi, về mặt vị mình tinh điện ảnh tương lai này có vẻ ngược ngùng.

- Không sao ạ, đây là học phí của em, bằng không cũng sẽ không mang nhiều tiền như vậy ra ngoài...

Diệp Thiên cười đem nhận lại tiền, ánh mắt lướt qua trên mặt mấy người trong xe.

Đem tiền nhét vào ba lô rồi, Diệp Thiên không đặt ở trên giá đỡ nữa, mà đặt bên người, ở gần cửa sổ, trong lòng thầm thở dài một tiếng:

- Ôi, vừa ra cửa quên không bó một quẻ, cũng có thừa đâu?

Người này biết được chuyện của mọi người, không khỏi thấy nhảm chán, sau này hiểu được đạo lý này rồi, mấy năm gần đây Diệp Thiên rất ít khi xem bó gieo quẻ, và hẳn cũng không nghĩ tới vừa lên đường liền gặp chuyện loại này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 70

Lưu Manh Liễu Mạng

Người thanh niên trẻ tuổi kia mang theo người nhiều tiền như vậy mà không thấy sợ sao?

-Đúng vậy đấy, hơn nữa tiền còn để hở cả ra ngoài thế kia, nói không chừng còn gây sự chú ý của kẻ trộm nữa cơ...

-Nếu là mình, bây giờ mình sẽ mang ngay đến cảnh sát, nhờ họ giữ hộ.

Đầu năm nay, bảy tám nghìn tệ mặc dù không phải là số tiền nhiều, nhưng tuyệt nhiên không phải là ít, một người nhìn thấy một cậu học sinh mười bảy mười tám tuổi mang theo một số tiền lớn như vậy, khi ấy sẽ trở thành đề tài bàn tán của mọi người.

-Diệp Thiên, hay là...chúng ta đưa tiền cho cảnh sát ngồi trên xe giữ hộ đi?

Nghe thấy ý kiến bàn luận của những người đó, Sầm Tĩnh Lan có chút áy náy, nếu như không phải cô cướp ba lô của Diệp Thiên, ai mà biết được bên trong cái túi đó lại để nhiều tiền thế cơ chứ?

Sầm Tĩnh Lan chưa dứt lời, vị giám đốc Triệu kia cũng gật đầu phụ họa theo.

-Đúng đấy, Tiểu Diệp, nhất định không thể coi thường, năm ngoái khi tôi đi công tác ở Tây Bắc, bóp da bị rạch một lỗ rất to, nếu không phải có đồng sự đi cùng, thì có mà phải ngủ ngoài lề đường rồi...

-Haha, không sao đâu, tôi để túi ở dưới mông rồi, không ai có thể trộm mất được đâu...

Diệp Thiên nghe vậy cười lớn, hấn vừa bói cho mình một quẻ, có điều giống như trước đây, xem được người mà không xem được cho mình, quẻ rất mơ hồ, nhưng có vẻ như sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Diệp Thiên biết vậy, cứ coi như là đem tiền giao cho cảnh sát giữ hộ thì cũng không tránh được chuyện này, hơn nữa trong lòng cậu

ta cũng có chút buồn bực. Mấy khuôn mặt vừa nhìn thấy đều là những khuôn mặt quen, lẽ nào bọn họ có thể xuống tay với chính mình?

Con đường chạy thoát của tên trộm này, về cơ bản là có lộ trình cố định. Thời gian trước, cũng có tên trộm rạch túi tiền của Diệp Thiên, sau khi bị cậu bắt được đã muốn dùng dao đánh người, liền bị Diệp Thiên cắt một cánh tay.

Vì tránh để hậu họa về sau, Diệp Thiên còn cùng với sư phụ đến Thương Châu, gặp một vị tặc vương chuyên ăn quản lý trộm đường ray xe lửa, theo lí mà nói thì sau sự việc này, những kẻ kiếm ăn ở con đường sắt này, không kẻ nào dám đến gây phiền toái.

Hơn nữa sau khi Diệp Thiên vừa nhìn nhìn thấy mấy người kia xong, vốn dĩ là muốn “kiếm ăn” ở trên xe lửa này đều ồn ào rời đi, bọn họ cũng là muốn tỏ rõ thái độ không nghĩ đến số tiền kia của Diệp Thiên.

Tuy nhiên rất nhiều việc trên đời này đều dẫn đến từ những việc ngoài ý muốn, Diệp Thiên cũng không dám coi thường. Miệng nói với Sầm Tĩnh Lan, mắt lại chú ý đến từng người đi đến từ những chỗ ngòai cạnh.

Thời gian trôi qua, tiếng ồn ào trong xe cũng dần dần lắng xuống. Bởi vì lúc chập tối xảy ra sự việc đó nên hai cô gái đều ít lời hơn, thỉnh thoảng thì thầm với nhau, nhưng cũng không hề làm phiền đến Diệp Thiên.

Mặc dù biết là sẽ xảy ra chút chuyện gì đó, Diệp Thiên cũng không bận tâm. Học theo giám đốc Triệu ngồi ở đối diện, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, lấy lực phát giác ra mọi sự việc xung quanh, cho dù là có chuyện gì thì cũng có thể phản ứng trước tiên.

Khi qua 11 giờ, một số đèn trong xe bị tắt đi, ánh sáng trong cả toa hành khách nhất thời trở nên âm đạm.

Đang lúc Diệp Thiên nửa thức nửa ngủ, thì bỗng nhiên cảm thấy được đoàn tàu lắc lư, đồng thời mở to mắt, cũng nghe thấy tiếng đài phát thanh báo đến ga xe lửa.

-Đến Từ Châu rồi à?

Diệp Thiên nhìn đồng hồ, trời đã hửng sáng, nhưng Từ Châu là một trạm trung chuyển lớn, rất nhiều người xuống xe ở đây, vốn là toa xe đông đúc, cũng trở nên thưa người hơn.

Nhìn sang bên cạnh, hai cô gái đã tựa vào nhau ngủ rồi, giám đốc Triệu ngồi ở đối diện cũng dựa lưng vào ghế, đầu rũ xuống ngủ, Diệp Thiên thực sự sợ ông ta sẽ cắm đầu xuống...

Còn cái người Vu Tử Dương kia thì nằm lên đùi mẹ ngủ ngon lành, dẫy ghế ngồi đầy ngoài Diệp Thiên ra, cũng có cô Trần vẫn đang thức, vì để cho con có giấc ngủ ngon, với tư thế ngồi kia của bà thật khó có thể mà ngủ được.

Nhìn thấy Diệp Thiên tỉnh giấc, cô Trần cười với cậu, nói nhỏ:

-Tiểu Diệp, cháu ngủ đi, để cô trông giúp cháu, có chuyện gì sẽ gọi cháu dậy...

-Cảm ơn cô...

Diệp Thiên lễ phép gật đầu, kéo túi đang bị đè nặng lên một chút, chuẩn bị dựa vào tiếp tục ngủ. Mặc dù không phải cậu mệt quá, nhưng đêm nay nếu đều mở to mắt ra như vậy thì sẽ thấy rất khó chịu.

Đúng lúc Diệp Thiên định nhắm mắt lại, đèn phía trước chợt tối đi, lại có một người con trai đi đến và ngồi xuống ở ghế đối diện của đây đó. Người ngồi ở vị trí đây lúc này đã xuống xe ở trạm Từ Châu rồi.

-Ơ?

Diệp Thiên mượn đèn bên trong xe để liếc mắt nhìn người kia một cái, tức khắc thấy giật mình, toàn thân đều trở nên tinh táo.

Mặc dù trong lòng khiếp sợ, nhưng nét mặt Diệp Thiên không để lộ ra ngoài, ngược lại lim dim mắt, mượn ánh sáng thừa đó chăm chú đánh giá người kia.

Tuổi người con trai ngồi chéch phía đối diện Diệp Thiên khoảng hai bảy hai tám tuổi, cao khoảng 1m75, thân hình cường tráng, những thứ đó không phải là điều quan trọng, quan trọng là khuôn mặt của hắn ta.

Góc độ hai tai và đầu của người này có bộ dạng nghiêng 45 độ, là đôi tai Đâu phong điển hình, trong cách nói của tướng mạo thì hai tai đầu phong, phá sản tổ tông. Hơn nữa tính cách của loại người này rất cố chấp, có quan hệ không tốt trong đời nhân xử thế.

Ngoài tai ra, thiên đình của người con trai này có chỗ lõm vào rõ rệt, hơn nữa môi rất dày, chứng minh dục vọng của hắn rất lớn.

Nếu đơn thuần chỉ có thế, thì cũng chẳng có gì, dù sao người có tướng mạo như vậy cũng không ít, nhưng khi Diệp Thiên nhìn thấy dung mạo của hắn thì tim đập dồn dập.

Người này lông mày cốt phản đao, lông mày loạn như cỏ, hai mắt cũng không không nhìn trực diện người khác, lại mơ hồ lộ ra một

tia hung ác.

Tướng pháp có dạy: lông mày cốt hoành lộ ra tính hung ác của chủ, mắt ác lộ thủ phạm, cho dù không sử dụng tướng thuật trong đầu, Diệp Thiên cũng có thể kết luận, trên người người đối diện nhất định có án mạng, hơn nữa còn không phải là một.

Với lại, người này khiến cho Diệp Thiên có một loại cảm giác nguy hiểm. Trên người nhất định là mang theo hung khí, điều này khiến cho Diệp Thiên trở nên hơi căng thẳng, đối phó với kẻ côn đồ liều mạng này, không cẩn thận sẽ gây tổn thương đến bản thân.

Diệp Thiên không phải loại người ngồi chờ người khác tìm phiền phức, sau khi cân nhắc kỹ, lập tức đưa ra kế sách, đẩy đẩy Sâm Tĩnh Lan bên cạnh, nói:

- Chị Tĩnh Lan, nhờ chút, em muốn đi toilet...

Sau khi bị Diệp Thiên đẩy tỉnh giấc, Sâm Tĩnh Lan mơ màng mở mắt, né người ra phía ngoài, đồng thời đẩy bạn đồng nghiệp:

- Thiển Thiển, tỉnh đi, nhường đường cho Diệp Thiên đi ra nào...

Ngay khi Diệp Thiên mở miệng nói chuyện, nam thanh niên ngồi ở phía đối diện toàn thân đột nhiên cứng đờ.

Có điều nghe thấy Diệp Thiên muốn đi vệ sinh, cơ thể hắn mới thả lỏng hơn. Hai con mắt thì cố tình nhìn chăm chăm vào cái ba lô mà Diệp Thiên cầm trên tay.

Khi ấy đoàn tàu đã rời bến Từ Châu, nhưng tốc độ vẫn còn rất chậm. Hơn nữa còn lắc lư rất mạnh, sau khi đứng dậy, người Diệp Thiên cũng lắc lư theo.

Khi đi qua trước mặt người kia, đoàn tàu lại có chấn động mạnh, chân Diệp Thiên nhất thời loạng choạng, cái ba lô cầm trên tay bay ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỬ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 71

Súng

Lúc Diệp Thiên xách ba lô rời khỏi chỗ ngồi, ánh mắt của tên kia tựa hồ như không lúc nào rời khỏi cái ba lô mà cậu cầm trên tay, nhìn thấy ba lô của Diệp Thiên rơi ra khỏi tay, tên kia không thể không quay đầu lại nhìn, đồng thời toàn thân đổ về phía trước đường như muốn đứng dậy ngay lập tức.

Tuy nhiên lúc đó Diệp Thiên đã bước đến phía trước hắn ta, đúng lúc hắn quay đầu lại, tay phải của Diệp Thiên đưa ra nhanh như chớp, chặn cổ hắn ta lại, ấn cái đầu hung hăng của hắn vào cái bàn nhỏ cạnh cửa kính xe.

- Âm!

Một tiếng vang nặng nề phát ra trên xe, cùng với tiếng “ ầm, ầm” của xe lửa khi vận hành, nên đến người vừa tránh đường cho Diệp Thiên đi là Sầm Tinh Lan cũng không chú ý. Con mắt đang lim dim buồn ngủ của cô chỉ nhìn thấy một bóng người bước qua trước mắt mà thôi.

Thời gian dường như dừng lại ở thời khắc ấy, sau vài giây, một âm thanh như tiếng sói tru vang lên trong toa xe, kẻ nằm dưới tay Diệp Thiên cũng định chống trả mạnh mẽ, trong tình trạng sống mũi đã bị gãy, hai chân đập mạnh xuống đất toan đứng dậy, đồng thời tay phải sờ vào eo.

Diệp Thiên tất nhiên là sẽ không để cho hắn ta có cơ hội rồi, cả hai tay cùng đặt vào vai hắn, lúc ghi chặt, lúc buông lỏng, chỉ nghe thấy tiếng “ răng rắc”, hai cánh tay của hắn liền mềm nhũn buông xuống, cơn đau từ bả vai truyền đến khiến tiếng la hét của hắn càng to hơn, nhưng sau khi tay phải của Diệp Thiên nhẹ nhàng ấn vào huyệt thái dương của hắn, mọi thứ đều trở lại yên tĩnh như bình thường.

Từ lúc Diệp Thiên đứng lên cho đến khi có thể quy phục được tên đó, cả quá trình diễn ra chỉ mất hơn mười giây, đợi đến khi hành khách đứng lên quay người lại khi nghe thấy tiếng kêu đau đớn từ trong mơ tỉnh dậy thì đã phát hiện ra một người một nửa người nằm trên ghế, máu me đầy mặt, đứng bên cạnh còn có một cậu thanh niên với nét mặt vô tội.

- Chuyện...chuyện gì xảy ra thế?

- Giết người rồi à, mau gọi cảnh sát...

- Là cậu thanh niên kia làm sao? Làm gì mà đánh người ta dã man như vậy chứ? Cậu nhìn xem máu chảy kia kìa...

Sự việc bất ngờ xảy ra khiến cho tất cả mọi người trên xe đều tỉnh hết dậy, người to gan thì nhích lại gần bên này, có người thì hét to đi tìm nhân viên trên tàu, có thể nói trên toa tàu đã trở thành một mớ hỗn loạn.

- Diệp Thiên, sao vậy, là...là em đánh hắn ư?

Sầm Tĩnh Lan không dám tin vào cảnh tượng trước mắt mình, mặc dù cô không thấy rõ được quá trình xảy ra sự việc, nhưng vừa rồi dường như chỉ có Diệp Thiên đứng gần người kia như vậy, nếu không phải cậu ta ra tay thì thật khó mà giải thích được.

- Tránh ra, tránh ra, tránh ra mau lên...

Đúng lúc Diệp Thiên đang định đáp lại, thì một nhân viên của toa xe cùng với một cảnh sát đường sắt đẩy mọi người ra hai bên tiến vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, cũng kinh hãi lắp bắp.

- Sao lại thế này, là cậu đánh người?

Nhìn người đứng bên cạnh người nằm vật trên ghế, máu me đầy mặt, chỉ có một mình Diệp Thiên đứng đó, viên cảnh sát phát đoán tình hình một cách chuẩn xác, đồng thời sờ tay vào sau eo, khi bỏ tay ra thì trên tay có thêm một cái còng số tám.

Nghe thấy viên cảnh sát nói, thần sắc Diệp Thiên có chút sợ hãi, không biết là cố tình hay vô tình, đưa tay kéo người kia, nói:

- Hắn cướp túi của cháu, cháu...cháu chỉ đẩy hắn một cái, hắn đã trở nên như vậy rồi...

- Cách!

Một vật màu đen sì từ bên hông người kia rơi xuống, lập tức khiến mọi người chú ý đến.

- Súng?

- Chính là súng!

Vài tiếng hô kinh ngạc vang lên. Mặt viên cảnh sát đứng trước mặt Diệp Thiên cũng biến sắc ghê gớm, vội vàng xông về phía trước, cầm khẩu súng lục kia lên.

- Mẹ kiếp, hử nào mà tim mình đập nhanh như thế, là một kẻ mang súng theo người à?

Nhìn thấy khẩu súng lục rơi trên mặt đất, Diệp Thiên mới hiểu ra tại sao vừa rồi mình mới có cái cảm giác tóc dựng ngược lên như vậy, cảm thấy đây đúng là một kẻ côn đồ liều mạng.

- Lùi lại, tất cả lùi lại, Tiểu Ngô, mau gọi trưởng tàu đến đây.

Khi Diệp Thiên nghĩ lại và cảm thấy sợ, thì viên cảnh sát cướp được khẩu súng kia kéo chốt súng ra, một viên đạn màu vàng lập tức rơi ra.

Sau khi nhìn thấy viên đạn, nét mặt viên cảnh sát trở nên rất khó coi, vì ông ta phát hiện được không chỉ viên đạn này đã được lên nòng mà ngoài ra còn chưa được khóa chốt an toàn, có thể bóp cò bất cứ lúc nào.

Ông ta cũng là một viên cảnh sát thâm niên lâu năm trong nghề, biết rằng công an địa phương mà mang theo súng ống khi đi tàu, cũng không bao giờ mở chốt an toàn ra cả, từ điểm này có thể đoán ra được, người ngã trên ghế ngồi kia nhất định không phải là công an.

- Trọng án!

Trong đầu viên cảnh sát lập tức nghĩ đến hai chữ này, da đầu tê lên một hồi.

Phải hiểu rằng, vụ án liên quan đến súng hầu hết đều liên quan đến mạng người, viên cảnh sát này cũng không dám chậm trễ, hét lên với Diệp Thiên dường như vẫn đang bị dọa cho hoảng loạn:

- Cậu vòng hai tay hử ra sau đi, nhanh lên...

Bất luận nói thế nào, chế ngự kẻ mang theo khẩu súng này mới là việc quan trọng nhất lúc này, đồng thời cũng phải kiểm tra người đứng phía bên kia của kẻ mang theo súng thì mới có thể giải trừ hiểm nghi.

Thực sự thì bản thân Diệp Thiên cũng thấy nghi ngờ, theo lí thuyết thì bất luận thế nào, cũng không nên để Diệp Thiên giúp chế

ngư kê đang ngồi trên ghế kia.

Nhưng ngay từ đầu khi nhìn thấy khuôn mặt trẻ con cùng với bộ dạng rụt rè của cậu ta nên vị cảnh sát này quyết định lựa chọn tin tưởng Diệp Thiên, hơn nữa Diệp Thiên là người đứng gần tên kia nhất, ông ta thuận miệng hô lên.

- Dạ? Cháu...cháu không được đâu...

Tựa hồ như bị tiếng hét của viên cảnh sát làm cho tỉnh lại, bộ dạng thoái thác của Diệp Thiên ai cũng có thể nhận ra được.

- Nhanh lên, lúc đánh người thì cậu làm được cơ mà?

Viên cảnh sát dần mất kiên nhẫn.

- Vâng...cái chú...chú này, chú...chú phải đánh bại hắn ta à...

Diệp Thiên bị viên cảnh sát làm cho giật mình, mặt biến sắc, giọng như sắp khóc, tiến sát vào kẻ mặt mũi đầy máu kia, vụng về lật người hắn lại, vòng hai tay ra sau lưng.

Chi là không một ai phát hiện ra, chính vào lúc Diệp Thiên nắm lấy bả vai hắn, trên tay hơi dùng sức, làm cho các khớp xương của kẻ kia lại một lần nữa nổi lên, nhưng động tác của Diệp Thiên rất nhanh đến viên cảnh sát cũng không nhận ra được.

- Đàng hoàng chút, đừng có nhúc nhích...

Khóa còng tay vào tay kẻ kia, liền nghe thấy “ Á ” một tiếng, hắn bị sự đau đớn từ các khớp xương làm cho tỉnh lại, giãy giụa muốn đứng dậy, nhưng bị viên cảnh sát ấn xuống dưới ghế.

Lúc đó, từ cửa xe truyền đến một tiếng động lớn, ba bốn vị cảnh sát mặc đồng phục cảnh sát ủa vào, nhìn thấy vậy, mọi người trên xe đều thở phào nhẹ nhõm.

- Anh Dương, có chuyện gì thế?

Sau khi mấy viên cảnh sát hợp sức chế ngự được tên kia, một nam trung niên trên tay có ghi chữ trường tàu đi tới.

- Trường tàu, phát hiện ra kẻ mang theo súng lục, đầu súng đã lên nòng rồi, chúng ta quay vào rồi nói tiếp...

Viên cảnh sát tên Dương kia nhìn quanh một lát rồi nói với Diệp Thiên:

- Cậu, cầm đồ đi theo tôi, có ai đi cùng nữa không, cùng đến đây...

- Chỉ có mình cháu thôi...

Diệp Thiên nắm chặt ba lô của mình.

- Cháu và cậu ấy đi cùng nhau, cháu đi cùng chú...

Điều khiến cho Diệp Thiên không thể ngờ tới đó là, cô gái tên Sầm Tĩnh Lan lại có thể đứng lên.

- Hai đứa đi cùng nhau đúng không? Ừ, cháu, cháu, cả mấy đứa nữa, tất cả qua đây...

Lão Dương nhìn Sầm Tĩnh Lan, gọi mấy người ngồi cùng Diệp Thiên dậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div data-bbox="41 544 536 571" data-label="Text">

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 72

Tội Phạm Truy Nã

Xuyên qua bốn năm toa xe, Diệp Thiên cùng với bảo vệ tàu và nhân viên trên tàu đi đến khoang giường nằm.

Trong khi hai viên cảnh sát trông chừng thì nhân viên tàu đi lấy túi cấp cứu để băng bó vết thương lại cho kẻ bị thương, còn Diệp Thiên và Sầm Tĩnh Lan bị tách ra hai toa khác nhau để tra hỏi.

- Đã xảy ra chuyện gì?

Ông Dương cầm quyển sổ tay, bắt đầu hỏi về sự việc vừa xảy ra.

Chú cảnh sát...cháu là sinh viên đại học trúng tuyển năm nay, kê...kê vừa nãy muốn cướp tiền ...

Diệp Thiên vô cùng căng thẳng, đưa ba lô tiền và giấy báo trường đại học Thanh Hoa ra, nghĩ một lúc lại để ba lô tiền trên mặt đất.

- Diệp Thiên ở Giang Tô, ái dà, còn là đại học Thanh Hoa à...

Ông Dương xem giấy báo của Diệp Thiên xong thì tin tưởng Diệp Thiên hơn một chút. Ở thời kì này, trong tiềm thức là có thể thi vào đại học thì đều là những đứa trẻ học giỏi, phẩm chất đạo đức tốt, hướng chí là thi vào được trường đại học Thanh Hoa.

- Vậy đã xảy ra chuyện gì với người bị thương ở mặt kia?

Đặt giấy báo của Diệp Thiên ra sau, lão Dương truy vấn mấu chốt của việc tên kia bị đánh quá bi thảm, ông ta thật khó tin được rằng một sinh viên lại có thể ra tay nặng như vậy.

- Chú cảnh sát, lúc nãy cháu muốn đi vệ sinh, vừa đi đến bên người kia... đột nhiên hắn muốn cướp ba lô tiền học phí bảy tám nghìn tệ của cháu.

Lúc đẩy tình cảnh cấp bách quá nên đẩy vai hẳn đập xuống mặt bàn.

Diệp Thiên vừa nói vừa khoa chân múa tay tái hiện lại cảnh tượng không đẩy không được với bộ mặt hồ hởi.

- Chỉ đẩy thôi mà phải dùng nhiều lực vậy à.

Nghe Diệp Thiên kể lại xong, lão Dương một chút cũng không dám tin, nhìn tay của Diệp Thiên, nhân viên y tế trên tàu vừa nãy nói toàn bộ mũi bị vỡ cho dù sau khi chữa khỏi được thì mặt cũng sẽ bị biến dạng.

- Cũng không chừng lúc đó quá sợ hãi nên đẩy đầu xuống, với lại khi ấy đoàn tàu còn bị lắc lư nữa.

Diệp Thiên kể tình hình trước và sau khi xảy ra sự việc càng chi tiết càng tốt, nhưng không nhất thiết phải nhiều như vậy, trái lại mọi người trên xe lúc đó đều mơ màng ngủ, không ai nhìn thấy hành động của mình.

Nghe Diệp Thiên kể xong, nét mặt lão Dương thoải mái hơn một chút, nếu tàu lúc đó đang giảm tốc độ thì độ lắc sẽ khá mạnh, công thêm việc Diệp Thiên đẩy tên kia, không phải là không thể giải thích được vết thương trên mặt kia tại sao mà có.

- Chú à, cháu không cố ý đâu...cháu còn phải học đại học nữa...

Thái độ lo lắng, sợ sệt lộ trên mặt Diệp Thiên khiến lão Dương cho rằng cứ tiếp tục dọa nạt đứa trẻ này cũng không đúng lắm, cố gắng cười nói:

-Học sinh Diệp Thiên, chỉ cần tất cả chuyện vừa rồi là sự thật thì sẽ không sao cả, ở đây đợi đi, tôi phải ra ngoài trước đã...

Dặn dò Diệp Thiên xong, lão Dương quay người đi ra khỏi khoang giường mềm, với kinh nghiệm của mình có thể nhìn ra Diệp Thiên không hề nói dối, vì vậy, việc quan trọng bây giờ là phải điều tra rõ thân phận của kẻ mang theo súng kia.

- Trong họa có phúc, không phải ngồi băng ghế cứng nữa...

Sau khi lão Dương đi ra ngoài, Diệp Thiên cười hi hi, ném ba lô lên giường bên cạnh, ngủ một mình trong khoang giường mềm, từ trước đến giờ chưa khi nào Diệp Thiên được hưởng cái phúc này cả.

- Bị đánh mà còn bị bắt lại sao, không có lí tí nào hết.

Vào lúc Diệp Thiên đang ngủ say, trong một khoang giường nằm khác lại phát ra tiếng tranh cãi khi bị tra khảo, đứng ở đầu giường, trước mấy viên cảnh sát, tên đó trừng mắt nhìn với bộ mặt dữ tợn.

- Kêu cái gì mà kêu, ăn cướp thì có lí à?

Viên cảnh sát trẻ tuổi giơ tay định đánh, nhưng nhìn bộ mặt còn chưa lau hết máu liền hậm hực hạ tay xuống hỏi:

- Tên tuổi, gia đình, địa chỉ.

- Có cướp hay không hả?

Nghe thấy viên cảnh sát nói vậy rõ ràng là hơi sợ bọn họ.

- Mặc dù là có ý định cướp nhưng...nhưng vẫn chưa kịp hành động... thật oan uổng quá.

Lão Dương đứng lúc đi từ khoang giường mềm của Diệp Thiên sang, từ bên hông lấy ra khẩu súng lục, đứng trước mặt tên kia lắc lắc rồi nói:

- Còn không khai thật, khẩu súng này là như thế nào?

- Súng...

Nhìn thấy khẩu súng trong tay lão Dương, mặt tên kia đột nhiên trắng bệch, vội vàng cúi đầu nhìn vào bên hông mình, vừa rồi bị đánh ngất nên chưa để ý thấy khẩu súng trên hông mình đã không còn nữa.

- Không ngờ khẩu súng không còn nữa hả, không có súng, vậy tiểu tử thói nhà người vô tội à...

Nhận tội thì chết là chắc, không nhận không chừng còn có thể kéo dài thêm chút thời gian, hai mắt nhắm nghiền, không thèm để ý đến câu hỏi của lão Dương.

Trong lòng cảm thấy không cam tâm, vào nam ra bắc bao nhiêu nơi như thế, làm bao nhiêu việc như thế, trốn thoát khỏi tay cảnh sát bao nhiêu lần, ai ngờ được rằng lại bị thua trong tay một đứa trẻ con như vậy cơ chứ.

- Không nhận chứ gì, đến lúc phải hối hận đấy.

Cảnh tượng như vậy mấy viên cảnh sát nhìn thấy nhiều rồi. Hai người lưu lại trong khoang giường mềm nhìn lão Dương, mấy người đi ra ngoài

Hơn nữa cảnh sát trên toàn quốc dùng súng lục đều có số hiệu. Cầm súng lục chỉ cần là không phải trong ngành thì sẽ nhanh chóng có thể nhận được tin tức có liên quan

Cừ Phong, hai tám tuổi, thành phố Tây Bắc, năm 94 phạm tội cướp bóc, giết người, đã sát hại bốn người, mấy người trọng thương, là tội phạm truy nã toàn quốc cấp độ A, sau đó bỏ trốn, đến năm 99 đã giết hại cảnh sát khu vực, đoạt được khẩu súng lục.

Hệ thống cảnh sát đường sắt đợi không đến nửa tiếng thì mạng lưới điều tra phần tử phạm tội đã gửi báo cáo qua còn kèm theo cả một ảnh photo chụp rõ mặt.

- Không sai, chính lão Dương lập công lớn...năm mạng người à...

Nhìn thấy báo cáo phân hiệp điều tra trên tàu vang lên tiếng hoan hô. Mấy viên cảnh sát dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn đồng nghiệp cảnh sát có cái tên Dương Khải Quân, không còn nghi ngờ gì về việc lập công đầu khi bắt được con cá lớn này sẽ rơi vào tay ông ta.

- Đơn thuần là vận may thôi, là vận may, cái gọi là công lao, phải nói đến công lao của cậu học sinh kia mới là lớn nhất...

Lão Dương phúc hậu nghe thấy vậy cười khở, đương nhiên lão Dương cũng biết công lao không thể chạy mất được, mà nhiều nhất thì Diệp Thiên cũng chỉ có thể được cấp cho danh hiệu trợ giúp cảnh sát bắt phần tử phạm tội mà thôi.

Nhưng sự việc không đơn giản như tưởng tượng, án cướp bóc lại dẫn đến tội phạm truy nã toàn quốc cấp độ A, cứ như là bánh từ trên trời rơi xuống đầu vậy.

Đêm thế nào cũng có rất nhiều người không thể quay lại vào trong xe ngủ tiếp được, Sầm Tĩnh Lan với mấy người buồn ngủ cùng ngồi thảo luận về việc vừa xảy ra lúc đêm.

Ngay cả lão Dương mấy lần đến khoang giường mềm chỗ Diệp Thiên muốn vào nói lời cảm ơn nhưng nghe thấy tiếng ngáy ngủ ngon lành của Diệp Thiên cuối cùng còn ra quyết định.

Còn về phần Diệp Thiên thì cậu ta nằm ngủ thoải mái đến tận sáng hôm sau. Vận người một cái, chân toan bước đi.

Trong lòng không có bất kì gánh nặng nào, mặc dù sau hành động ngày hôm qua tên kia đã bị thương nặng nhưng cũng không thể để Diệp Thiên có bất cứ liên lụy nào.

- Chú Dương, không cần đau ạ, cháu ngồi xe của trường để đến trường là được rồi, thật không cần cảm ơn chú...

Hơn 8 giờ sáng ngày thứ hai, khi tàu hỏa đến Bắc Kinh, Diệp Thiên đã chân thành từ chối đề nghị muốn lái xe đưa cậu đến trường của ông Dương.

Nhưng Diệp Thiên còn nhớ số máy của chú cảnh sát, vỗ vỗ ngực, sau này chỉ cần là Diệp Thiên sẽ được ngồi tuyến xe giường mềm miễn phí.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 73

Quan Tâm

Đây chính là Bắc Kinh à?

Từ khu làm việc của nhân viên đi ra, Diệp Thiên quay đầu nhìn ba chữ lớn “Ga Bắc Kinh”, trong lòng không khỏi bùi ngùi, cậu biết cha mình rất muốn quay trở lại mảnh đất này.

Từ nơi này đi bộ ba cây số về phía đông, rẽ rồi đi thêm 200m, là nơi ở Bắc Kinh mà từ nhỏ đến lớn luôn muốn đến, hôm qua trước khi đi đến đây, Diệp Thiên Bình và con trai nói đi nói lại ít phải đến mười lần, Diệp Thiên có thể nhìn ra cha mình đã quuyền luyện sâu sắc thể nào.

- Này, chàng trai, đi đâu vậy? Lên xe đi, mọi người ở bên ngoài còn đang đợi cậu kia...

- Khụ, khụ, chàng trai lên xe của tôi đi, xe mới mua giá rẻ, hơn xe của bọn họ một bậc...

- Nói gì vậy chứ, cháu trai, có bản lĩnh thì mua Santana đi...

Diệp Thiên vừa bước ra, mấy tài xế taxi liền xông tới, nhưng không đợi Diệp Thiên mở miệng, mấy người này đã nói rồi, Diệp Thiên nhìn thấy trọn mắt há mồm, thì ra ở thủ đô cũng lôi kéo mời chào khách như vậy sao?

Cậu không biết, thành Bắc Kinh bây giờ, xe cũ mặc dù đã dần bị hết thời, nhưng được gọi là “Hoàng Trùng”, xe vẫn đứng đầy ở Bắc Kinh. Nếu bạn đứng ở đầu đường vẫy tay, đảm bảo sẽ có bốn năm chiếc sẽ đỗ ngay trước mắt bạn.

Gần đây làm ăn khó khăn, hơn nữa một số người không cam lòng bị mất lợi hoặc bị xe Santana cướp mất làm ăn. Làm tài xế lái mấy loại xe taxi này cần phải làm việc cùng nhau, cũng không thể không mớm mạp một chút.

Nhìn thấy mấy người kia cãi nhau đến đỏ mặt tím tai, Diệp Thiên liền ho khan một tiếng, nói:

- Khụ, khụ, mấy anh à, em là sinh viên, đi du lịch vừa về Bắc Kinh, có xe của trường đón rồi...

Nếu như từ nguồn gốc mà nói thì Diệp Thiên cũng là người Bắc Kinh. Mặc dù chưa từng sống ở Bắc Kinh, nhưng cậu ta nói giọng Bắc Kinh, nhất định có thể làm cho những người già ở Bắc Kinh đều lúng túng, mấy câu Diệp Thiên vừa nói ra, mấy người kia lập tức dùng tranh cãi.

- Haiz, tranh giành cả nửa ngày hóa ra là người Bắc Kinh.

- Được, các anh giải tán đi, người này không được rồi...

- Trường đại học nào? Xe của trường đều đỗ ở bên kia, qua đó là nhìn thấy...

Mấy người kia cười chế giễu, đi cũng nhanh như xuất hiện, trong nháy mắt cũng đã biến mất. Nhưng người cuối cùng đến rất đôn hậu, còn chỉ vị trí hiệu trưởng trường đại học cho Diệp Thiên.

- Đại học Bắc Kinh, học viện điện ảnh Bắc Kinh, học viện Opera Bắc Kinh, đại học Thanh Hoa.

Theo hướng người đó chỉ, Diệp Thiên chỉ đi vài bước là phát hiện ra một loạt xe bus đỗ ở đó, phía trước mỗi cái xe đều đặt một cái bàn, sau bàn có một bức tranh hoặc chữ viết, viết rõ tên từng trường đại học.

Lúc đó trước mỗi cái bàn đứng khá nhiều người, bởi vì mấy hôm nay là thời gian mà tân sinh viên đến đăng kí nhập trường.

Có điều so với túi lớn túi bé, chần mẫn mà bọn họ mang theo thì hành lí của Diệp Thiên hơi đơn giản một chút, nên khi Diệp Thiên đi tới cũng không có ai đến chào hỏi.

Diệp Thiên cũng không vội, lẳng lặng đứng cạnh bàn của đại học Thanh Hoa, hơn mười phút sau, mọi người ở phía trước đều lên xe hết, Diệp Thiên mới lấy giấy báo nhập học ra:

- Em là sinh viên mới của năm nay, có thể lên xe không?

- Diệp Thiên, khoa kiến trúc, có thể, có thể lên xe, hoan nghênh em, tân sinh viên, áy, hành lí của em đâu?

Đứng sau bàn nơi phụ trách đăng kí là nam sinh viên năm ba, đứng bên còn có anh khóa trên đặc biệt giúp học sinh mới cầm hành lí, xem giấy báo nhập học của Diệp Thiên xong, lúc đó mới phát hiện ra rằng Diệp Thiên không mang theo gì cả.

- Đây là hành lí ạ...

Diệp Thiên giờ giờ ba lô trong tay lên.

- Được rồi, lên xe đi, xe sắp chạt rồi...

Tuy rằng cảm thấy Diệp Thiên không giống với những người khác, nhưng không phải không có tân sinh viên nào không mang theo hành lí cả, người kia đưa tay chỉ xe của trường cho Diệp Thiên.

- Diệp Thiên, từ từ...

Đúng lúc Diệp Thiên chuẩn bị lên xe, thì có tiếng từ sau vọng lại.

- Dạ? Chị Tĩnh Lan?

Diệp Thiên quay đầu nhìn, dừng lại vài bước, là người trên tàu, nhưng rất quan tâm đến cậu, lại không thể giả vờ như không quen biết được.

- Diệp Thiên, chúng tôi đứng đợi cậu một lúc ở cửa ra vào, giám đốc Triệu thiếu chút nữa là đi vào trong tìm cậu rồi, trái lại cậu lại rất ổn, không nói tiếng nào đã chạy đến đây rồi..

Không biết là do đang tức giận hay do vừa chạy đi nên mệt, khi Sầm Tĩnh Lan nói, lồng ngực đập mạnh, mặt không trang điểm mà đỏ ửng lên, hơn nữa quần bò buộc vòng quanh chân thon dài, nhất thời khiến cho mấy nam sinh đứng bên cạnh ngáy người nhìn.

- Khụ, khụ, chị Tĩnh Lan, em ở trong còn phải làm một số thủ tục, đi ra muộn quá, còn nghĩ rằng mọi người đều đi hết rồi, thực sự xin lỗi...

So với mấy sinh viên cũ, biểu hiện của Diệp Thiên bình thường hơn nhiều, về mặt lúc xin lỗi rất thành khẩn, khiến cho Sầm Tĩnh Lan nói thêm cũng ngại.

- Bọn họ không làm gì em chứ? Bọn chị hôm qua lo lắng cho em lắm, hỏi đi hỏi lại, thấy em không sao mới xuống tàu...

Nói xong những lời này, mặt Sầm Tĩnh Lan còn đỏ hơn, cô cũng không biết tại sao, khi đối diện với Diệp Thiên, đều để lộ rõ thái độ

quan tâm của mình với cậu ta, đến em trai của mình cũng không quan tâm nhiều đến như vậy.

- Chị Tĩnh Lan, em không sao, cảm ơn chị đã quan tâm...

Diệp Thiên tươi cười, khiến cho ai nhìn cũng đều cảm thấy thoải mái.

- Thanh khiết, đúng vậy, là thanh khiết...

Đường như Sầm Tĩnh Lan ý thức được điều gì đó, trên người nam thanh trước mặt toát ra một luồng khí thanh khiết, giống như một đứa trẻ, không khỏi khiến người khác cảm thấy thân thuộc.

Nếu như Diệp Thiên biết được suy nghĩ của Sầm Tĩnh Lan lúc đó, cũng sẽ khen cô gái thông minh sắc sảo, thanh khiết như băng tuyết.

Sầm Tĩnh Lan đoán không sai, trên người Diệp Thiên sở dĩ có luồng khí đó là do hàng năm đều luyện tập khí thuật đạo, theo đuổi nguyên trạng, chuyên khí dồn nhu, có thể như một đứa trẻ.

Mặc dù trình độ của Diệp Thiên còn kém xa lão đạo, nhưng hơn mười năm nay, khí tức trên thân vô cùng thuần khiết.

Thứ hai là cần phải nói đến thuật pháp truyền thừa của Diệp Thiên, xem tướng số, trước tiên không tính đến là có bản lĩnh hay là tên lừa đảo giang hồ, mà đầu tiên phải lấy được lòng tin của người khác, bằng không sẽ chẳng có ai bỏ một đồng tiền nào cho lời khoác lác cả.

Tám năm du lịch thu hoạch lớn nhất của Diệp Thiên chính là, cho dù miệng cậu toàn nói hươu nói vượn, nhưng biểu hiện trên nét mặt vẫn khiến bạn tin rằng tiểu tử này nói đều là thật.

Cho nên hai người này kết hợp lại, khiến cho đến lão cảnh sát làm việc ở đường sắt hơn mười năm cũng đều không nhìn ra được bất cứ sơ hở nào, càng không phải nói Sầm Tĩnh Lan không lớn hơn Diệp Thiên nhiều.

- Chị Tĩnh Lan, chị xem, xe này sắp chạy rồi, em...

Diệp Thiên nhìn mấy anh khóa trên ở xung quanh, còn nghĩ rằng bọn họ muốn để cậu mau lên xe, chứ không biết mình vừa nói ra mấy lời này, mấy anh khóa trên nóng lòng đi lên che miệng cậu lại.

- Ủ? Em... em đỗ đại học Thanh Hoa à?

Nghe Diệp Thiên nói, Sầm Tĩnh Lan mới chú ý đến, không khỏi kinh ngạc khi thấy Diệp Thiên đứng ở nơi đăng kí nhập học trường đại học Thanh Hoa, dĩ nhiên nam thanh niên này bất hiện sơn bất lộ thủy, thi đỗ cũng là trường danh tiếng nhất trên cả nước này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 74

Khiêm Tốn

Cô gái này là sinh viên của học viện điện ảnh bên kia à?

- Đúng vậy, tôi vừa thấy cô ấy lên xe bên cạnh rồi lại đi xuống...

- Tiểu tử này là ai? Khiến cho cả sinh viên bên trường điện ảnh đuổi theo đến đây cơ à?

- Đúng vậy, đây là có thể là đại minh tinh tương lai đấy nhá, quay về trường nếu quen được tân sinh viên này, nói không chừng có thể kết bạn với minh tinh điện ảnh ấy chứ.

Diệp Thiên đang nói chuyện với Sầm Tĩnh Lan, mấy sinh viên khóa trên cũng tụ tập lại xì xào bàn tán, mặc dù những học sinh trường này đều là sinh viên của một trường danh giá, nhưng cũng có những đam mê của người quân tử, khi vừa mới đón tân sinh viên, ánh mắt vẫn hướng tới học viện điện ảnh xem xét.

Việc này cũng không thể trách bọn họ được. Nếu không phải là những học sinh cũ trường này thì cũng là những người qua đường xung quanh, tất cả đều nhìn chăm chăm vào bên đó, nhưng mỗi người bên đó đều là tuấn nam mỹ nữ, tỉ lệ quay đầu nhìn chắc chắn là trăm phần trăm.

- Chị Tĩnh Lan, em phải lên xe rồi...

- Tiểu Diệp, là cháu thật hả, trời ơi, anh Triệu vừa rồi rất lo lắng, cháu đến tìm bọn dì à?

Diệp Thiên cũng không muốn đứng ở đây và bị mọi người quan sát, khi vừa định chào Sầm Tĩnh Lan, đột nhiên có âm thanh từ trên xe vọng xuống, cắt đứt lời của cậu.

- Là dì Trần ạ?

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn, nở nụ cười, cậu biết là không thể tránh được rồi, lập tức nói:

- Di Trần, cảm ơn mọi người, cháu không sao, đúng rồi, di không phải đưa bạn Tử Dương đến trường sao?

- Đúng vậy, trường Thanh Hoa rất tốt, trong trường còn có phòng tiếp khách, nó đang định mấy hôm nữa lại quay về...

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, di Trần bắt giác lại khoe khoang cảm giác ưu việt của một bà mẹ học sinh trường Thanh Hoa, nhưng cũng không có gì ác ý, chỉ đơn thuần là niềm tự hào của một người mẹ đối với con mình mà thôi.

Chúng kiến qua sự khiêm tốn của Diệp Thiên, lại nhìn về mặt khoe khoang của di Trần, với thân phận một cô gái Thượng Hải, Sầm Tĩnh Lan cảm thấy có chút xấu hổ, vội vàng nói:

- Di Trần, cậu ấy cũng là học sinh trường Thanh Hoa, không chừng là bạn học cùng khoa với con trai cô đấy...

-Tiểu...Tiểu Diệp cũng là học sinh trường Thanh Hoa à?

Nghe Sầm Tĩnh Lan nói, di Trần lập tức há hốc miệng, bộ mặt vốn trắng trẻo bỗng như tôm trong nước sôi, trong nháy mắt đỏ rần lên.

Lúc ở trên tàu, di Trần ca ngợi con trai mình hết mức, dường như những học sinh không thi đỗ trường đại học Thanh Hoa đều không phải là học sinh giỏi như vậy, có điều cô không hề nghĩ rằng, cậu thanh niên ít nói nhưng lại khiến cho người khác quý mến này cũng là học sinh trường Thanh Hoa.

So với đứa con trai hiền lành chưa hiểu sự đời của mình, thì sự chín chắn của Diệp Thiên về căn bản không cần phải nói nhiều.

Hơn nữa quan trọng là, một cậu thanh niên mười bảy mười tám tuổi như Diệp Thiên có thể hiểu được hai chữ “khiêm tốn”, tự mình cảm thấy không khỏi tự hào, di Trần tức thì cảm thấy hơn bốn mươi năm sống trên đời của mình thật là uổng phí rồi.

Nhìn ra di Trần trước mặt mình có chút bối rối, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Di Trần, cháu thi vào khoa kiến trúc, còn bạn Tử Dương thi vào khoa kế toán, khoa của cậu ấy khó thi vào hơn, vì vậy... cháu cảm thấy hơn ngại khi nói...

Đi theo sự phụ phụ bao nhiêu năm nay, Diệp Thiên để ý đến rất nhiều chuyện, giống như chuyện bây giờ, nếu như bản thân không nói

ra những lời vừa rồi, thì người phụ nữ trước mặt không chừng sẽ vị thẹn quá mà sinh ra hận thù trong lòng.

Mặc dù Diệp Thiên không sợ đắc tội người khác, nhưng bất kể là ở trường học, xã hội hay giang hồ, thêm một người bạn như vậy sẽ mạnh hơn thêm một kẻ thù nhiều, bởi vì bạn bè có thể sẽ không giúp bạn nhưng kẻ địch thì nhất định khi có cơ hội sẽ phá bạn.

Cũng giống như Quan Vũ trong Tam Quốc khi thất bại bỏ chạy đến Mạch Thành, nếu như không phải hấn vô tình nói không lập nghĩa tử làm người kế thừa, thì đã không bị Lưu Phong thù hận, không chịu xuất binh cứu viện, trực tiếp dẫn đến cái chết của Quan Vũ.

Sau đó bởi vì không xuất binh cứu Quan Vũ, Lưu Phong cũng bị Lưu Bị ban cho cái chết, vị vậy có một câu “Vô tâm chi ngữ”, gây ra bao nhiêu phong ba, với tâm tính của Diệp Thiên, thì tuyệt đối sẽ không để cho người khác có cơ hội thù hận mình.

- Ôi, cháu thật hiểu chuyện, nào, để dì cầm ba lô giúp cháu, chúng ta lên xe thôi.

Nếu để người khác nói câu đó, sẽ khiến người ta có cảm giác khoe khoang, nhưng từ miệng Diệp Thiên nói ra lại cảm thấy đặc biệt tỏ ra chân thành. Nghe Diệp Thiên nói, nét mặt dì Trần đã trở lại bình thường.

- Cám ơn cô, tự cháu cầm cũng được mà, chị Tĩnh Lan, chúng em đi trước đây, sau này có cơ hội sẽ tìm chị chơi...

Diệp Thiên mỉm cười khoát khoát tay, xoay người lên xe lại không ngờ bị Sầm Tĩnh Lan lôi lại:

- Diệp Thiên, đây là số điện thoại của chị, có thời gian thì gọi cho chị, chị dẫn em đi dạo ở Bắc Kinh...

- Vâng, chào chị Sầm Tĩnh Lan...

Diệp Thiên cầm lấy tờ giấy, ngồi trên xe, cảm thấy rất “ngại ngần”, cười cười với mọi người xung quanh, lại nhắm mắt nuôi dưỡng thần trí.

Không phải là Diệp Thiên không thích con gái, cũng không phải Sầm Tĩnh Lan không xinh đẹp, mà là Diệp Thiên rất ít khi chủ động làm quen người khác, lớn bằng từng này rồi nhưng những người được gọi là bạn bè thì cũng không nhiều hơn một bàn tay.

Thói quen này của Diệp Thiên là bị ảnh hưởng từ sư phụ, thời gian lão đạo sĩ và Diệp Thiên ở cùng nhau thường nhắc đến hành sự ở đời, đầu tiên căn bản đều là “ngũ tặc tam khuyết”.

Cái gọi là ngũ tặc tam khuyết, chẳng qua chỉ là “quan, quả, cô, độc, tàn”, mà tam khuyết lại là “tiền, mệnh, quyền”, lão đạo sĩ không

có con gái chăm sóc, nên điều phạm phải là chữ “độc”

Những năm gần đây Diệp Thiên hầu như đã hiểu thấu được “thuật tàng” rồi, các loại thuật pháp đến tay, dù nhỏ nhất cũng hiểu được tình hình xuất hiện.

Nhưng Diệp Thiên cuối cùng lại không tìm ra được quỹ đạo hình thành của loại thuật pháp đó, đối với những lời tương truyền từ đời này sang đời khác của lão đạo sĩ, cũng không hẳn không tin, kết ít bạn, nói không chừng sau này sẽ ít đi tai họa.

- Chẳng hợp lí gì cả, sao chẳng có ai cho mình số điện thoại chứ?

Đợi đến sau khi xe chạy, âm thanh báo đến đại học Thanh Hoa, mấy sinh viên khóa trên ném vào Diệp Thiên một cái nhìn xem thường, tân sinh viên này có người chủ động đưa số điện thoại á?

- Quả nhiên là đô thị của đất nước, phong thủy địa khí nồng đậm, mỗi khu đều có kiến trúc độc đáo.

Ngồi trên xe, Diệp Thiên đánh giá cảnh sắc ngoài cửa xe, mặc dù không vận dụng phương thuật phong thủy, Diệp Thiên có thể nhìn ra vùng đất không tởi Tứ Cửu thành này, năm đó khi triều Minh Nguyên đến Trung Nguyên cùng Chu Lệ lập đô, nhất định là có cao nhân chỉ bảo.

Khi xe chạy vào hoa viên trường Thanh Hoa, suy nghĩ của Diệp Thiên cũng theo đó nhẹ nhàng quay trở lại. Nhìn thấy lâm viên hoàng gia trước kia, Diệp Thiên biết, cậu sẽ phải ở đây học năm năm rồi.

Bởi vì khu vườn ở Thanh Hoa có diện tích chừng hơn 6000 mẫu, mỗi khu cách khá xa nhau, từng khu đều mở ra một bộ chuyên môn đón tiếp người mới đến, cho nên xe đi quanh trường một vòng, thả tân sinh viên xuống mỗi điểm đón tiếp.

- Cha trước đây có khi cũng từng dừng lại ở đây...

Diệp Thiên im lặng nhắm mắt lại, một lúc mới đi lại nơi đón tiếp tân sinh viên ở sân tập thể dục bên kia

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 75

Trêu Ghẹo

Bạn đồng học mới, xin hỏi bạn học khoa nào?

Diệp Thiên còn chưa đi đến sân thể dục xếp hàng báo điểm danh, đã bị một người sinh viên cũ nhiệt tình ngăn lại, trường Thanh Hoa đã có truyền thống đón người mới đến từ lâu, sinh viên ĐH năm 3 nhất định phải giúp đỡ các sinh viên mới, truyền thống này đã thịnh hành rất nhiều năm.

- Em học ngành kiến trúc...

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn một chút bên kia đang xếp hàng điểm danh, biết được nhiều sinh viên mới đều được nghênh đón thế này, khi sinh viên mới đến nhập học, đều có một cái sinh viên cũ dẫn bọn hắn đi liên hệ làm thủ tục nhập học, nhận phòng ký túc xá ...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, người sinh viên trước mặt quay đầu sang nói với một sinh viên khác:

- Trịnh Thư Lượng, ngành kiến trúc các cậu...

- Ôi, có việc rồi, Vương đại chủ tịch, cảm ơn ngài vậy...

Theo tiếng kêu, một sinh viên chừng hơn hai mươi tuổi xuất hiện, miệng còn nói thảm:

- Tối trưa hôm nay, mới nhận được năm người, khoa kiến trúc công trình cũng có đến bốn năm mươi người, còn khoa báo chí cũng có mười mấy người...

Đôi tai Diệp Thiên, nghe được cái người tên Trịnh Thư Lượng nói vậy, cười cười cũng không nói gì, đi theo hắn tới trước bàn làm một bản đăng ký đơn giản.

Kỳ thật đại học Thanh Hoa vốn là nỗi danh về ngành kỹ thuật, khoa học tự nhiên, những người muốn học môn khoa học xã hội hoặc là kiến trúc, thông thường đều ghi danh đại học Bắc Kinh hoặc là Đồng Tế, bởi vậy cũng có thuyết pháp Phương Bắc có Thanh Hoa, Phương Nam có Đồng Tế.

Năm đó bởi vì nhiều nguyên nhân, Diệp Đông Bình cũng chưa tốt nghiệp đại học Thanh Hoa, Diệp Thiên ghi danh trường Thanh Hoa, cũng là muốn hoàn thành tâm nguyện của cha, muốn vì giấc mơ của cha mà thôi.

Nhưng khi sơ tuyển chọn ngành học, Diệp Thiên cũng vò đầu suy nghĩ rất lâu, thật ra hẳn muốn đi học Chu Dịch, nhưng tìm khắp các trường cả nước cũng không còn lịch dạy học môn này, đại học Thanh Hoa đương nhiên cũng sẽ không có.

Còn về ngành công nghệ thông tin như cha đề nghị, tin tức ... Diệp Thiên hoàn toàn không thích, cũng không muốn sau này mình phải làm công việc mà mình đều không có chút hứng thú.

Cuối cùng suy nghĩ mãi, Diệp Thiên liền lựa chọn ngành thiết kế kiến trúc, bất kể nói như thế nào, kiến trúc Trung Quốc cổ kim, rất nhiều công trình không tách rời nhân tố phong thủy, coi như là có liên quan đến kiến thức Diệp Thiên học hơn mười năm qua.

- Bạn Diệp Thiên phải không, mình tên là Trịnh Thư Lượng, là sinh viên khóa 31 ngành xây dựng, mình dẫn bạn đi làm thủ tục nhập học và xếp chỗ ký túc xá, có vấn đề gì bạn hỏi mình là được...

Người sinh viên mà Vương chủ tịch sắp xếp cho Diệp Thiên rất là vui tính, tuy rằng nghênh đón không phải là mỹ nữ, nhưng biểu hiện cũng cũng rất nhiệt tình, đưa tay đỡ giúp Diệp Thiên chiếc túi trên vai.

- Được, cảm ơn anh Trịnh...

Diệp Thiên nhìn thấy người bên cạnh định giúp mình cầm đồ, lập tức cũng không chối từ, đi theo sau Trịnh Thư Lượng, liền chuẩn bị đi về khoa của mình, nhưng mới vừa đi ra hai bước, Diệp Thiên liền đứng lại.

- Diệp Thiên, làm sao vậy? Chúng ta làm thủ tục xong xuôi thật nhanh, cậu có thể lấy thẻ ăn cơm nữa...

Đã đi ra hơn mười mét, Trịnh Thư Lượng vừa quay đầu lại thấy người đã mất hút, vội vàng chạy lại kéo Diệp Thiên, nhưng vóc dáng hẳn chỉ có 1. 7m, hiển nhiên kéo không nhúc nhích một người 1. 8m như Diệp Thiên.

- Ô, là hoa hậu giảng đường ư?

Theo ánh mắt Diệp Thiên mà nhìn đi, trên mặt Trịnh Thu Lượng không khỏi lộ ra nụ cười xấu xa, dùng cánh tay chọc Diệp Thiên, nói:

- Này cậu đừng hy vọng, cô ấy chính là số ít hoa khôi của trường Thanh Hoa chúng ta, hơn nữa còn là trên cậu một khóa, cậu phải gọi là chị đấy!

- Khoa báo chí?

Diệp Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác hỏi.

- Đúng rồi, khoa báo chí Thanh Hoa chúng ta mỹ nữ nhiều nhất, ôi, cậu không phải là thật muốn đấy chứ?

Trịnh Thu Lượng gật gật đầu, liền phát hiện Diệp Thiên đang muốn đi sang cái bàn chiêu sinh bên khoa báo chí – tin tức, không khỏi giật mình há to miệng, sinh viên thể hệ mới có lòng tự tin mạnh như vậy sao?

Tự vấn lòng, bản thân Trịnh Thu Lượng khi nhập học, nói chuyện cùng các chị khóa trên đều mặt đỏ rất lâu, lại càng không cần nói đi đến làm quen, vậy mà cậu sinh viên mới nhập học kia lại dám làm.

- Dung Dung, chỗ này không phải ghi lầm chứ? Năm nay khoa báo chí sao mà nhiều nam sinh như vậy?

Vừa mới rảnh tay sau một đợt báo danh, Vu Thanh Nhã đang đối chiếu danh sách, vốn đón người mới đến đều là sinh viên ĐH năm 3 làm, nhưng người của khoa báo chí tương đối ít, chỉ có thể đưa cả các nữ sinh này tới.

Đương nhiên, vì chiếu cố mỹ nữ, các cô chỉ cần ngồi ở chỗ này tiếp đãi là được, hỗ trợ chuyển hành và làm thủ tục nhập học, tự nhiên là có các nam sinh hỗ trợ, trường học cũng không có quy định không phải sinh viên trong khoa không thể giúp khoa khác đón tân sinh viên.

Nhưng bất kể sinh viên đến hỗ trợ nhập học nào, cũng đều muốn tìm cơ hội cùng Vu Thanh Nhã nói mấy câu.

Tiếp đãi cho tới trưa, cô cũng cảm giác hơi mệt, cúi đầu thẩm tra đối chiếu danh sách, người hiểu được điều này dĩ nhiên là sẽ không đến quấy rầy cô.

- Chị khóa trên, em có một vấn đề muốn hỏi ý kiến, được không?

Một giọng Hà Nam vang lên bên tai Vu Thanh Nhã.

Vu Thanh Nhã cũng không ngẩng đầu, nói thẳng:

- Vấn đề gì, nói đi...

Cũng không phải Vu Thanh Nhã không muốn nhiệt tình một chút, mấu chốt là vừa rồi thái độ tỏ ra cố gắng nhiệt tình, mấy sinh viên này đặt vấn đề quá nhiều, còn có vài sinh viên cũ cũng ở bên cạnh ngắt lời, cô thật sự nhịn không nổi.

- Chị khóa trên, WC ở đâu chị biết không? Lúc này em sắp buồn chết mất, không đi không được...

Cái giọng Hà Nam nói ra vấn đề, khiến ngòi bút trong tay Vu Thanh Nhã đột nhiên run lên, đây tập giấy phía dưới ra, cô thực chưa thấy qua người nào nhàm chán đến như vậy, trên sân trường đứng đầy nam sinh, người này không nên tìm mình, một người nữ sinh để hỏi thăm toilet ở nơi nào?

- Bên phải năm mươi mét rề...

Cắn chặt răng, tay phải Vu Thanh Nhã chỉ sang hướng bên cạnh.

- Ồ, cảm ơn chị, vậy em đi nhà cầu đã...

Khi Vu Thanh Nhã trả lời xong, thấy người sinh viên ôm bụng chạy đi kia tựa hồ muốn đi ngay, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, làm sao người như vậy cũng có thể thi vào Thanh Hoa chứ?

- Chị khóa trên, tôi... tôi còn có chuyện...

Ai ngờ người nọ hướng sang bên phải đi hai bước rồi, đột nhiên lại vòng trở về.

- Chuyện gì?

Vu Thanh Nhã hung hăng vẽ cái gì đó lên giấy.

- Chị khóa trên, trong nhà tôi không có tiền, hai ngày nay chưa ăn cơm, ba tôi nói, cô gái xinh đẹp thì tâm tính tốt, chị... chị có thể cho tôi mượn 5 đồng mua cái bánh bao ăn được không?

- Cái gì? !!!

Nghe giọng nói quê mừi phần rõ ràng của đối phương, Vũ Thanh Nhã rất cuộc chịu đựng không nổi, kiên quyết từ trên ghế đứng lên, nơi này... Nơi này là đại học Thanh Hoa, không phải là nói cho bọn xin ăn, ăn mày chứ?

Hơn nữa, trường Thanh Hoa có học bổng, không đến mức để cho sinh viên mới tuyển vào trường phải nhịn đói mấy ngày liền chứ? Hơn nữa chung quanh người nhiều như vậy, vì cái gì cố tình hỏi vay tiền mình?

Không riêng gì Vũ Thanh Nhã, chính là những sinh viên chung quanh kia, cũng đều hoa mắt, choáng váng, người sinh viên này mặc trên người tuy rằng không phải nhãn hiệu nổi tiếng, nhưng là sạch sẽ, làm sao có thể giống người vài ngày không có gì để ăn?

“Trêu ghẹo”, trong lòng mọi người đều nghĩ đến hai chữ này, tuyệt đối là trêu ghẹo một cách trắng trợn, hơn nữa còn là sinh viên khóa dưới trêu ghẹo đàn chị khóa trên, chuyện này ở trong lịch sử trường Thanh Hoa có vẻ như là lần đầu tiên?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 76

Khoa Báo Chí - Tin Tức

Đùa hâ!

- Cậu bạn này thực biết đùa, ngày đầu tiên đến trường đã dám trêu chọc hoa hậu giảng đường?

- Người khoa nào vậy? Sau này muốn tìm cậu ta xin chút kinh nghiệm, chỉ nhìn kiểu dám mặt dạn mày dày thế này, cho dù không tán được hoa hậu giảng đường, tuyệt đối cũng có thể cưa được mỹ nữ...

Mấy sinh viên chung quanh thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi kinh ngạc há to miệng, mặc dù có người nói người thực nữ yêu điều khiến quân tử chết mê chết mệt, nhưng sinh viên mới mà có dũng khí như thế, bọn hắn thật đúng là lần đầu tiên thấy.

Đang cùng mọi người kinh ngạc, Trịnh Thư Lượng phản ứng lại trước tiên, giữ chặt Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, cậu... cậu làm gì vậy? Vu Thanh Nhã, cậu ấy... cậu ấy ngồi xe lửa còn chưa tỉnh ngủ, cậu đừng để ý nha...

Ở trong trường đại học, bất kể là hoa hậu giảng đường hay là mỹ nữ, luôn được mọi người che chở, mỹ nữ của đại học Thanh Hoa lại cao ngạo, cũng không biết có bao nhiêu người đã bẽ mặt trước mặt Vu Thanh Nhã, Trịnh Thư Lượng không muốn để Diệp Thiên bị đá kích.

Nhưng điều mà Trịnh Thư Lượng không nghĩ tới chính là, Vu Thanh Nhã căn bản là không nghe thấy lời của hắn, mà là chăm chăm nhìn Diệp Thiên, ánh mắt kia, tựa hồ... trong sự phẫn nộ còn mang theo một tia hoan hi.

- Diệp Thiên! Cậu lại trêu ghẹo mình, mình... mình đánh chết cậu!

Mọi người đang chờ đợi núi lửa bùng nổ không ngờ, người trước mặt tuy rằng được xưng là mỹ nữ núi băng, chẳng bao giờ có thái độ trước mặt nam sinh, sau một hồi ngây người, đột nhiên lách đi qua cái bàn bên cạnh, giương nanh múa vuốt đòi đánh sinh viên mới

kia.

- Hắc hắc, vui thôi mà, vui đùa thôi, Vu Thanh Nhã, cậu càng ngày càng đẹp ra...

Diệp Thiên đứng ở đó, mang nụ cười trên mặt, cũng không tránh né, cho Vu Thanh Nhã thoải mái giơ nắm tay nhỏ đánh vào trên người, ở trong đầu Diệp Thiên, dường như lại đang nhớ tới mười năm trước, một đôi bạn một nam một nữ cãi lộn trong sân trường ở nông thôn.

Tuy rằng thời gian không như trước, hoàn cảnh chung quanh cũng thay đổi, nhưng thiếu nữ trước mắt vẫn như cũ, thậm chí cái thái độ sau khi bị bắt nạt này cũng giống mười năm trước như đúc.

Vu Thanh Nhã dừng tay lại, tức giận nói:

- Diệp Thiên, nói chuyện với cậu mà cậu không giữ lời gì hết...

- Mình không giữ lời bao giờ vậy?

Diệp Thiên cười hỏi, hẳn phát hiện vóc dáng Vu Thanh Nhã cao lớn hơn rất nhiều so với mấy năm trước, đi với đôi dép cao gót, lại có vẻ không thấp hơn so với mình bao nhiêu, nhưng từ ngữ quan, còn có thể thấy được bóng dáng tiểu cô nương năm đó.

- Cậu nói phải thi trường Thanh Hoa, sao mình thi vào được, cậu lại...

Hơn một năm nay, trong lòng Vu Thanh Nhã luôn luôn tràn ngập oán hận, vì hết lòng tuân thủ hứa hẹn lúc nhỏ kia, cô đã thi được vào trường đại học Thanh Hoa, nhưng lật tung cả danh sách sinh viên đỗ năm trước, cô cũng không phát hiện tên Diệp Thiên.

- Không phải mình thi vào được đó thôi...

Diệp Thiên nhìn thấy Vu Thanh Nhã tức giận, nhỏ giọng nói:

- Cậu cũng biết, mình ngu ngốc, học tập lại không tốt, còn lưu lại năm nhất, để cho cậu cơ hội làm chị khóa trên còn không được sao?

Tiếng Diệp Thiên tuy nhỏ, nhưng vẫn có không ít người bên cạnh nghe được, nhất thời mọi người đều tỏ vẻ xem thường, tiểu tử này thật sự là biết lừa đảo.

Đại học Thanh Hoa là chỗ nào? Đó là trường Trạng Nguyên, học sinh ưu tú các tỉnh thị cả nước mới có thể vào, nếu dựa theo lời Diệp Thiên, lưu ban ôn tập một năm có thể thi đỗ, phòng chừng hàng năm sẽ có không ít người không tham gia thi.

- Mồm mép láu lỉnh, thật giống năm đó...

Vu Thanh Nhã nghe Diệp Thiên nói, nở nụ cười, như đóa hoa bách hợp nở ra hương thơm, vẻ tươi cười và sắc hồng trên mặt tỏa ra sức sống thanh xuân, mọi người nhìn thấy đều tỏa sáng hai mắt, cảm giác nếu có mỹ nữ cười với bọn hắn như thế, thì phải chết cũng đáng.

Vu Thanh Nhã cùng Diệp Thiên nói xong vài câu chuyện, bỗng nhiên cảm giác được có chút không đúng, nơi ghi danh vốn âm ỹ, sao đột nhiên tịch yên tĩnh lạ thường?

Nhìn bốn phía, nét tươi cười của Vu Thanh Nhã trở thành đỏ bừng, cảm thấy ánh mắt tất cả mọi người trên sân trường, đều đang tập trung ở trên người mình.

- Nói quá rồi!

Diệp Thiên cũng đã phát hiện thấy điểm này, nhưng nhìn thấy người bạn lúc nhỏ, vừa rồi thật sự là không nhận được muốn trêu chọc cô bạn, nhưng khiến cho mọi người chú ý, lại không phải ý của Diệp Thiên ngay từ đầu.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên vội vàng kéo Trịnh Thu Lượng, còn đang ngẩn người bên cạnh, nói:

- Anh Trịnh, chúng ta đi làm thủ tục đi...

- A, đi... Đi, đi làm thủ tục...

Trịnh Thu Lượng bị Diệp Thiên kéo, hồi phục thần trí.

- Diệp Thiên, cậu đừng nghĩ muốn chạy, mình dẫn cậu đi làm thủ tục!

Vu Thanh Nhã lại kéo Diệp Thiên lại,

- Dung Dung, mình dẫn bạn cũ đi làm thủ tục, cậu giúp mình trông nom chút nha...

Ba, bốn năm trước, Diệp Thiên từng đi qua Thượng Hải một lần, nhưng sau khi đưa cho Vu Thanh Nhã một món đồ, liền lấy cớ đi dạo rồi đi luôn, thậm chí đã vài năm không gặp, Vu Thanh Nhã cũng không muốn để Diệp Thiên chạy nữa.

- Đây là... Đây là mỹ nữ đi cùng ư?

- Đúng vậy, hai người này là quan hệ như thế nào?

- Còn phải hỏi sao? Nhất định là một đôi, hơn nữa ước chừng là một đôi thanh mai trúc mã đấy!

- Mau, đi lên báo trường đăng tin đi, hoa hậu giảng đường cùng sinh viên mới ôn chuyện xưa, tin trang nhất báo Thanh Hoa nha!

Không đợi mấy người Diệp Thiên đi ra khỏi sân thể dục, phía sau giống như là đốt lên thùng thuốc súng, ầm ầm nổ vang, hoa hậu giảng đường theo đuổi sinh viên mới, sinh viên mới lại còn có vẻ không tình nguyện, đây quả thực chính là tin tức tuyệt hảo đây.

Nhóm mật thám Trong trường học lại bàn tán xôn xao xung quanh chuyện vừa rồi, người trong hội học sinh cùng Diệp Thiên nói chuyện lúc trước có vẻ đang buồn bực, chính mình đường đường là một Chủ Hội Tịch Học Sinh cũng chưa từng nói chuyện với hoa hậu giảng đường được mấy câu, lại bị sinh viên mới giành trước.

- Diệp Thiên, làm sao cậu vẫn còn xấu xa như vậy?

Nghe được phía sau truyền đến tiếng nghị luận, với khuôn mặt luôn luôn đờ ờ không ngừng Vu Thanh Nhã lui xuống đi sau.

Kỳ thật vừa rồi khi cô nhìn thấy Diệp Thiên phản ứng như vậy, cũng không có chuyện tình yêu nam nữ, chẳng qua là thấy bạn rất thân từ thuở nhỏ, có cùng một chút kỉ niệm, theo bản năng phản ứng vậy mà thôi.

Nhưng bây giờ nghe thấy tiếng nghị luận, tâm trạng Vu Thanh Nhã cũng không thể bình tĩnh lại ngay, bóng dáng Diệp Thiên trong lòng lúc nhỏ, người thiếu niên tên Diệp Thiên mấy năm trước, và bây giờ là Diệp Thiên bên cạnh, có nhiều thứ không thay đổi.

Vu Thanh Nhã phát hiện, vô luận là người nào, trong thời kì nào, cũng đều để lại ấn tượng rất sâu trong lòng cô, ngay cả người mà cô mới thấy không đến năm phút này.

Diệp Thiên cũng không hiểu tại sao mình vừa thấy Vu Thanh Nhã đã nghĩ cách trêu ghẹo cô, nhưng hẳn cũng biết sự tình không thể quá đáng, lập tức cười nói:

- Chị khóa trên, tôi thật sự đói bụng, đợi lát nữa làm thủ tục xong, chị cần mời tôi ăn cơm nha...

- Được, đàn em Diệp Thiên, lát nữa chị mời em ăn cơm...

Diệp Thiên kêu một tiếng chị khóa trên này khiến cho mặt mày Vu Thanh Nhã hớn hờ, nói sao thì lúc này mình vừa bị Diệp Thiên bắt nạt, hiện tại lại trở thành đàn em của mình, chẳng phải là cho mình cơ hội tốt để bắt nạt lại hần?

- Người này... người này là thế nào? Lại muốn mỹ nữ mời cơm...

Nghe được hai người đối thoại, trong lòng Trịnh Thư Lượng nhất thời dâng lên chút bất bình, chỉ cần Vu Thanh Nhã gật đầu, người nguyện ý mời cô dùng cơm có thể xếp hàng từ trường Thanh Hoa đến trường đại học Bắc Kinh ấy chứ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 77

Mời Cơ

Chỗ này có 4000 tệ, thầy đếm đi ạ...

So sánh với thu nhập những năm này, học phí đại học Thanh Hoa đắt gần gấp đôi các trường khác, học kỳ một, phí ăn cơm, ký túc và học phí, tiết kiệm một chút cũng phải năm sáu ngàn đồng.

- Diệp Thiên, sao cậu mang nhiều tiền trên người như thế?

Nhìn thấy Diệp Thiên lấy trong bao ra một xấp tiền, mấy thầy cô lo liệu thủ tục và Trịnh Thư Lượng giật nảy mình, những năm này phần lớn đều là người nhà cùng tới, để một mình một thanh niên mang nhiều tiền như vậy thật sự rất hiếm thấy.

- Ba của tôi cũng tương đối bận rộn, hơn nữa cũng không có người nào ăn trộm tiền của một học sinh nghèo như tôi...

Diệp Thiên cười cười, đưa tiền tới.

- Giá bộ cái gì...

Vu Thanh Nhã đứng bên cạnh bĩu môi, cô biết Diệp Thiên có tiền hay không có tiền, ba năm trước đây thấy Diệp Thiên, lúc đó Diệp Thiên mới mười bốn mười lăm tuổi, đã dám bên mình hơn ngàn đồng tiền.

Chẳng qua là Vu Thanh Nhã cũng không biết, mỗi lần lão đạo sĩ cùng Diệp Thiên du lịch trở về núi, đều đem tiền kiếm được nhờ xem tướng giúp người qua đường đi làm từ thiện, cho nên mấy năm nay tuy rằng Diệp Thiên kiếm được không ít tiền, nhưng bây giờ thực sự không dư dả.

Nhìn thấy Diệp Thiên mặc dù cầm thẻ cơm về, nhưng lại chi giao tiền lo làm thẻ, lại không bỏ tiền vào thẻ, Vu Thanh Nhã không khỏi thấy kỳ quái, hỏi:

- Diệp Thiên, làm sao cậu không để tiền vào thê ăn com?

- À, vậy bỏ vào hai trăm đi...

Diệp Thiên lại lấy ra hai trăm đồng tiền đưa tới, hai trăm đồng tiền này kỳ thật cũng chỉ là giả bộ, hấn cũng không thể nói lượng com mình ăn quá lớn, sợ ăn ở nhà ăn sẽ làm người khác sợ?

Trải qua chuyện trên xe lửa đó, Diệp Thiên liền quyết định ở tìm quán com nhỏ ngoài trường, cùng bọn họ thương lượng tiền ăn trong một tháng, sau đó nói cho bọn họ lượng com mình cần, cứ như vậy nhu cầu dinh dưỡng thân thể cần đến có thể bảo đảm, thứ hai cũng sẽ không bị người ta vây xem.

Diệp Thiên còn chuẩn bị mua cái bếp điện, có thời gian ở trong túc xá nấu chút thuốc Thiên đề ăn, vốn là lão đạo sĩ cho hấn vài loại thuốc gia truyền, nghe nói ngày trước truyền ra từ trong cung đời nhà Thanh, hương vị tuyệt hảo.

Còn chuyện trường học để cho sử dụng bếp điện hay không, Diệp Thiên thật ra không lo lắng, dù thế nào đi nữa hấn học ba năm trung học đều là như vậy, kinh nghiệm đấu tranh với thầy cô giáo và nhân viên quản lý ký túc xá vô cùng phong phú.

Với sự hỗ trợ của Trịnh Thu Lượng, Diệp Thiên làm thủ tục nhập học vô cùng thuận lợi.

Đương nhiên, mỹ nữ bên cạnh cũng khiến cho việc lo liệu thủ tục dễ nói chuyện, hơn nữa còn phân cho Diệp Thiên một gian ký túc xá bốn người, so sánh với người khác đều là sáu bảy người ở một phòng, Diệp Thiên đang hưởng thụ đãi ngộ cho nghiên cứu sinh.

Thái độ của Trịnh Thu Lượng rất cẩn thận, lấy được chìa khóa ký túc xá rồi, phát hiện Diệp Thiên không mang theo gì ngoài cái ba lô, vì thế nói:

- Diệp Thiên, cậu còn chưa mua đệm chăn ư? Có muốn tôi dẫn cậu đến khu bán hàng của trường hay không?

- Được, vậy làm phiền anh khóa trên...

Diệp Thiên gật gật đầu, nói với Vu Thanh Nhã:

- Thanh Nhã, hay là cậu đi về trước đi, chờ mình thu xếp xong đến trưa cùng nhau ăn com?

Mặc dù nói có mỹ nữ đi theo bên cạnh, cảnh đẹp ý vui, nhưng nhìn ánh mắt người khác khi nhìn mỹ nữ và nhìn mình hoàn toàn bất

đồng, khiến Diệp Thiên cũng không thoải mái, trong ánh mắt kia đều mang theo thù địch.

Vu Thanh Nhã lắc lắc đầu, nói:

- Không cần, lại chưa khai giảng, mình đi cùng cậu...

Nhìn thấy Vu Thanh Nhã muốn đi cùng, người cao hứng nhất chính là Trịnh Thu Lượng, hắn tuy rằng phân đối hoa hậu giảng đường này quá quan tâm sinh viên mới, nhưng mỹ nữ khoa báo chí nhiều, nếu như có thể thông qua quen biết với Vu Thanh Nhã, năm năm đại học này cũng không quá buồn chán.

Trong khu bán hàng đại học Thanh Hoa, cả khu giống như một siêu thị sau này, từ mì ăn liền, băng vệ sinh, chậu nhựa đến chiếu đệm chăn ...cái gì cần có đều có.

- Chị khóa trên, có thể sử dụng là được rồi, còn chọn cái gì cơ chứ?

Diệp Thiên mua đồ từ trước đến nay rất đơn giản, đi qua một lượt, nghĩ muốn cái gì liền mua, còn Vu Thanh Nhã không ngại phiền toái giúp hắn lựa chọn, còn thường xuyên hỏi ý kiến Diệp Thiên.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã bất mãn nói:

- Đàn ông các cậu sao lại sơ ý thế chứ, cái chổi này gãy rồi, lấy về liền dứt đấy?

- Được, được, cậu nói rất đúng, cái này tốt...

Mặc dù Diệp Thiên tuổi còn nhỏ, hơn nữa sư phụ cũng là một lão đạo sĩ, nhưng cũng nghe qua không ít lần chuyện “Tiểu hòa thượng xuống núi gặp lão hồ”, biết rõ đạo lý nam nhi không nên đấu tranh với phụ nữ.

Nhưng thái độ của Diệp Thiên, ngay cả các sinh viên đang mua đồ bên cạnh đều đã nhìn ra, đều liếc mắt nhìn, cậu sinh viên mới này là ai chứ? Bên cạnh có mỹ nữ giúp đỡ chọn đồ vật này nọ không nói, lại còn lạnh lùng.

- Diệp Thiên, trời đã rất lạnh, sao cậu còn mua chiếu há?

Nhìn thấy Diệp Thiên chọn cái chiếu trúc, cũng không mua đệm chăn, Vu Thanh Nhã không khỏi thấy kỳ quái, hỏi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Minh quen ngủ chiếu, trời lạnh chút nữa vẫn dùng được!

Diệp Thiên luyện khí thuật, rất có trợ giúp đối với sự tăng trưởng khí huyết trong cơ thể, hẳn tuy rằng tuổi không lớn, nhưng khí huyết thịnh vượng, ngay cả một số người luyện tập ngoại môn công phu mấy chục năm cũng kém hẳn.

Tuy rằng lúc này còn chưa đạt được trình độ không bị ảnh hưởng bởi nóng lạnh, nhưng qua nhiều năm như vậy, Diệp Thiên bốn mùa đều tắm nước lạnh, cũng không xảy ra chuyện gì, mùa đông cũng chỉ cần một cái vỏ chăn là đủ.

- Chết cóng cũng đáng đời cậu...

Nhìn thấy Diệp Thiên không ghi nhận ý tốt của mình, Vu Thanh Nhã thâm trách một câu.

Mới vừa mua được ít đồ ra khỏi khu chợ, trên người Vu Thanh Nhã đột nhiên truyền ra tiếng chuông điện thoại, nhất thời lại gây ra sự chú ý, trong thời gian này, người dùng di động đều là những người có điều kiện.

Đối với chuyện Vu Thanh Nhã có di động, Diệp Thiên không hề để ý, thầy Vu Hạo Nhiên trước kia, và hiện tại đang ở Thượng Hải đều xem như nhân vật quan trọng, con gái của ông có một cái di động còn không phải chuyện quá bình thường hay sao?

- Ôi, Dung Dung à? Xong ngay đây, chúng mình đi ra ngoài ăn cơm, ừ, mình lập tức đi ra cổng trường học...

Vu Thanh Nhã lấy bên người ra cái bao da khá lớn, cẩn thận lấy di động ra, nói vài câu liền cúp điện thoại, thè lưỡi, nói:

- Chúng ta đem đồ vừa mua đặt vào ký túc xá nhanh lên, đi ăn bữa cơm nào, Trịnh học trưởng, cùng đi nha...

- Diệp... Diệp Thiên, tôi... tôi chắc là không đi được?

Trịnh Thư Lượng nghe được Vu Thanh Nhã nói vậy, có chút chần chờ nói, nếu quả thật đi ăn cơm, cũng không thể để cho bạn nữ bỏ tiền?

Cũng không phải hẳn keo kiệt không chịu mời cơm, mấu chốt là thấy đáng vẻ của Vu Thanh Nhã, vạn nhất bữa tiệc này bằng tiền sinh hoạt phí và tiền ăn học kỳ một, không có thì làm sao bây giờ?

- Đi mà, Trịnh học trường, chị khóa trên vừa gọi điện thoại kêu mỹ nữ đi cùng đây...

Diệp Thiên thật ra rất muốn lôi kéo Trịnh Thu Lượng cùng đi, tuy rằng hắn cũng không phải rất quen thân gì, nhưng cùng ăn cơm với hai cô gái, nếu có hai người khăng định sẽ ăn thoải mái hơn một mình.

- Được, giúp cậu thu xếp xong đồ đạc thì chúng ta đi, tôi biết ngoài trường có một cái quán lẩu khá ngon...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, ánh mắt Trịnh Thu Lượng nhất thời sáng lên.

Cái cô gái tên Dung Dung kia tuy rằng không xinh đẹp bằng Vu Thanh Nhã, nhưng ở trường Thanh Hoa mà nói, tuyệt đối cũng sẽ coi là mỹ nữ, đáng để mình cẩn rắng ăn mì ăn liền học kỳ một.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 78

Khẩu Phần Cơm

Diệp Thiên, lên xe, mình chờ đi...

Diệp Thiên đem đồ vật vào phòng ký túc xá không có một bóng người, không biết từ đâu, Trịnh Thư Lượng đi đến với một chiếc xe đạp, đang bấm còi trước cửa ký túc xá.

- Ô, cảm ơn học trường...

Diệp Thiên cũng không còn khách khí, liền nhảy lên chỗ ngồi phía sau.

- Diệp Thiên, chắc là mình lớn hơn so với cậu vài tuổi, đừng gọi cái gì mà học trường, sau này gọi là anh Trịnh đi, ở trong trường đại học không có xe đạp thật là bất tiện, lúc nào mình dẫn cậu đi mua cái xe cũ...

Vi ở còn học tại trường trong hai năm, Trịnh Thư Lượng cảm giác rất cần giữ quan hệ tốt cùng Diệp Thiên, nếu không quen biết Diệp Thiên, mỹ nữ khoa báo chí có bao giờ thèm để ý mình đâu? Càng không nói chuyện cùng nhau ăn cơm.

- Được, vậy... cảm ơn anh Trịnh, lúc nào em cũng đi mua một chiếc...

Diệp Thiên gật gật đầu, hẳn cũng đã phát hiện, ở trường Thanh Hoa nếu không có cái xe đạp, ngay cả muốn lên giảng đường cũng không được, nói một cách khác, tiết đầu tiên là học ở giảng đường trường Thanh Hoa, tiết thứ hai phải đi tòa nhà chính, nói khoa trương một chút, nếu có chạy, khi tới nơi phòng chùng cũng đã hết tiết.

- Vu Thanh Nhã, để hai người đẹp chúng ta chờ ở chỗ này, bọn họ hơi quá đáng nhỉ?

Ở bên cạnh cổng trường Thanh Hoa, Vu Thanh Nhã và Vệ Dung Dung đều đang dựng xe đạp chờ ở đây, lúc đầu còn được, nhưng bị các nam sinh lui tới dòm ngó nhiều, Vệ Dung Dung cũng có chút mất kiên nhẫn.

- Đúng rồi, Vũ Thanh Nhã, cậu nói chuyện rất vui vẻ, nói xem các cậu tại sao quen biết vậy?

Vệ Dung Dung bỗng nhiên chuyển đề tài, nhắc tới Diệp Thiên, chuyện xảy ra sáng hôm nay, cũng khiến cô cười bẽ cái bụng, cô chưa từng thấy qua nam sinh nào quậy như vậy.

Nghe thấy Vệ Dung Dung nói vậy, Vũ Thanh Nhã hơi căng thẳng, vội vàng nói:

- Chuyện gì đâu, mình và cậu ấy là bạn cùng lớp thuở nhỏ, cậu đừng nói lung tung, Diệp Thiên... Diệp Thiên rất lợi hại...

Nghĩ đến bộ dạng Diệp Thiên mặc áo choàng của đạo sĩ, Vũ Thanh Nhã không nhịn được bật cười lên, cô không biết đã nhiều năm như vậy, Diệp Thiên có còn cái tính động một chút là xem tướng cho mọi người hay không.

- Ai da, Thanh Nhã, sao cười bí ẩn thế kia? Cảm thấy các cậu giống như là thanh mai trúc mã vậy, nói cho mình nghe một chút đi, các cậu đã hôn chưa?

Tính khí có chút hướng nội như Vũ Thanh Nhã có chút bất đồng với tính cách của Vệ Dung Dung, Vệ Dung Dung là người Bắc Kinh gốc, hơn nữa được người trong nhà cưng chiều, tính tình rất bốc đồng, cái gì cũng dám nói.

- Nha đầu chết tiệt kia, nói gì vậy, mình bóp nát cái miệng của cậu...

Vũ Thanh Nhã rất cục chịu không nổi lời nói ác độc của Vệ Dung Dung, hai cô gái đánh nhau náo loạn lên ở cổng trường học, ai ngờ lại làm cho rất nhiều nam sinh đi qua bị hút hồn.

- Diệp Thiên, cậu đã đến rồi à, mình giới thiệu cho cậu, đây là bạn cùng lớp với mình – Vệ Dung Dung, cũng là chị em tốt của mình, Dung Dung, cậu ấy là Diệp Thiên, đây là Trịnh học trưởng...

Khi còn đang đánh nhau, Vũ Thanh Nhã thấy Diệp Thiên đã đứng ở bên cạnh, không khỏi xấu hổ đỏ mặt, kéo Vệ Dung Dung giới thiệu cho Diệp Thiên và Trịnh Thư Lượng.

- À, nhìn cũng rất ưa nhìn!

Vệ Dung Dung đánh giá Diệp Thiên từ trên xuống dưới một hồi, lại đột nhiên nói:

- Diệp Thiên, thành thật khai báo, làm thế nào lừa được Vũ Thanh Nhã của chúng tôi? Mình nói cậu biết, nhiều nam sinh theo đuổi

như vậy mà cậu ấy còn không để ý đâu...

- Chị Vệ, chị nói cái gì vậy? Tôi và Vu Thanh Nhã chỉ là bạn cũ? Cái gì mà lừa chứ?

Về mặt Diệp Thiên tỏ ra khó xử, nhìn vẻ ngoài cũng cảm thấy trong lòng Vệ Dung Dung đều có chút bồn chồn, tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn họ thực sự chỉ là bạn cũ sao?

- Tốt lắm, mình cũng đói bụng rồi, nhanh đi ăn cơm đi...

Ở bên cạnh, Vu Thanh Nhã đứng ra dàn xếp, cô rất hiểu Diệp Thiên, vẫn còn tính quậy phá như tám năm trước, biết được nếu Diệp Thiên muốn trêu ghẹo, mùi Vệ Dung Dung cũng không phải đối thủ.

Trường đại học Thanh Hoa những năm chín mươi lăm, tổng cộng có hơn năm vạn sinh viên, một con số tương đương một doanh nghiệp cỡ lớn, tuy rằng khả năng tiêu sài của sinh viên không cao, nhưng vẫn nuôi sống không ít cơ nghiệp, ở quán cóc khắp chung quanh trường tràn đầy quán ăn lớn nhỏ.

- Chúng ta đi vào phòng riêng ăn đi, mình có quen ông chủ quán cơm này...

Trịnh Thu Lượng dẫn mọi người đến một quán lẩu Tứ Xuyên, bởi vì gần đây mới khai giảng, có không ít phụ huynh đều cùng đi với con, quan ăn làm ăn rất tốt, trong đại sảnh đã ngồi đầy người.

Trịnh Thu Lượng không khoác lác, sau khi tìm được ông chủ, rất nhanh có được một gian phòng nhỏ trên lầu hai, điều này khiến cho Diệp Thiên thấy thoải mái, lúc này hẳn đang cảm giác có chút đói bụng, vạn nhất ở đây ăn quá nhiều, lại sẽ bị người ta vây xem.

- Hai người đẹp, mời gọi món ăn đi...

Trịnh Thu Lượng đưa thực đơn cho Vệ Dung Dung, vừa rồi cùng nhau đi tới, hẳn phát hiện từ sau lúc làm quen, hai cô gái xinh xắn này cũng không phải rất khó gần, chỉ là trước kia không thể tiếp cận mà thôi.

- Hôm nay là bữa cơm tiếp đón bạn Diệp Thiên từ phương xa đến, hãy để cho cậu ấy gọi món đi.

Vệ Dung Dung đem thực đơn đưa cho Diệp Thiên.

- Được!

Diệp Thiên cũng không tỏ ra khách khí, cầm thực đơn gọi món lẩu chim uyên ương, sau đó khép thực đơn lại nói với người phục vụ:

- Thêm 10 đĩa thịt dê và 10 đĩa thịt bò nhé!

- Tròi ạ? Diệp Thiên, cậu... buổi sáng cậu nói đều là sự thật? Thật sự hai ngày nay cậu chưa ăn cơm sao?

Vốn đang xi xào bàn tán cùng Vu Thanh Nhã, Vệ Dung Dung nghe được Diệp Thiên gọi món như vậy, nhảy dựng lên như là dẫm vào đuôi mèo, 10 đĩa thịt dê và 10 đĩa thịt bò, bao nhiêu người mới có thể ăn hết chỗ này?

Phải biết rằng, ở chung quanh trường Thanh Hoa, các quán ăn đều là phục vụ cho sinh viên, lượng đồ ăn vẫn rất đủ, một đĩa thịt dê, đĩa thịt bò chính là 0. 5kg, một mình Diệp Thiên muốn hai mươi đĩa, có thể lên đến 10kg thịt, đừng nói Vệ Dung Dung, chính là Vu Thanh Nhã và cả Trịnh Thu Lượng cũng giật nảy mình.

Đương nhiên, Trịnh Thu Lượng quan tâm hơn cả vẫn là giá cả những món ăn này.

0. 5 kg thịt dê, bò chính là 7 đồng tiền, hai mươi đĩa là 140 đồng tiền, hơn nữa còn có đồ ăn khác, chỉ sợ một bữa cơm hôm nay ít nhất cũng hơn 200 đồng tiền, Trịnh học trưởng đang tính toán tiền trong túi có đủ hay không đây.

- Ngày hôm qua ăn không nhiều lắm, hơn nữa buổi sáng không ăn cái gì, có chút đói bụng, ôi, hôm nay phiền anh Trịnh, bữa cơm này mình mời mọi người!

Diệp Thiên là người nhẫn lực như thế nào? Nhìn đáng vẻ mấy người trên bàn, nhất thời đọc được tâm lý của bọn họ, hẳn có thể nhìn ra được, gia cảnh Trịnh Thu Lượng cũng rất bình thường, để cho người khác mời cơm không khỏi rất khó khăn.

Diệp Thiên cũng không sợ Trịnh Thu Lượng biết hẳn có thể ăn nhiều, còn Vệ Dung Dung, dù sao cô và Vu Thanh Nhã quan hệ tốt, sau này cùng nhau ăn cơm không ít lần, không cần phải giả bộ nhã nhặn ở trước mặt các cô để chính mình đói bụng.

- Sao thế được, Diệp Thiên, hôm nay mình trả tiền, không cần giành...

Có câu nói của đi thay người, hơn nữa lời này của Diệp Thiên lại nghe rất thoải mái, Trịnh học trưởng đương nhiên cần thể hiện một chút.

- Anh Trịnh, cho tiểu đệ một cơ hội thể hiện đi, lần sau, lần sau anh mời nhé...

Lời nói của Diệp Thiên khiến mấy người trên bàn đều nở nụ cười, Trịnh Thư Lượng cũng không còn kiên trì, nhưng trong đầu đang suy nghĩ, kể bên đây còn có quán ăn nào rẻ hơn chút nữa hay không?

So sánh với việc ăn uống ngày hôm qua ở trên xe lửa, hôm nay Diệp Thiên ăn nhả nhận hơn, nhưng cũng chẳng khác bao nhiêu, dù sao hai mươi đĩa thịt dê, thịt bò kia, ít nhất có hơn phân nửa đã vào bụng của hắn.

Tuy rằng thịt dê bò để đông lạnh sẽ thấm nước, nhưng bữa cơm này Diệp Thiên ăn ít nhất cũng phải 4-5 cân thịt, hơn nữa đồ ăn khác và bốn cái bánh mì, cũng làm mấy người khác trợn mắt há hốc mồm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 79

Xem Chỉ Tay

Diệp Thiên, cậu... có phải ngày còn nhỏ cậu không được ăn thịt hay không? Đây... toàn bộ chỗ này đã ăn hết rồi, cậu... cậu không sao chứ?

Vệ Dung Dung nhìn thấy chồng đĩa xếp cao trên bàn bị càn quét không còn chút gì, trên mặt đã không phải là kinh ngạc, mà là kinh sợ, sợ bụng Diệp Thiên có vấn đề.

- Chị khóa trên, trước đây trong nhà khó khăn, ăn không có thịt mà ăn, lớn lên không biết vì sao lại có thể ăn được như vậy, chị đừng chê cười nhé...

Diệp Thiên cười cười ngại ngùng, nhìn cũng giống như chàng thanh niên đang thẹn thùng, nhất thời khiến Vệ Dung Dung mấy người trong lòng dâng lên một cảm giác cổ quái, như là chính mình nghĩ quá nhiều về việc Diệp Thiên ăn khẩu phần quá lớn, là một việc thực không nên.

Vu Thanh Nhã không muốn làm cho người khác khinh thường Diệp Thiên, vội vàng thốt ra:

- Dung Dung, trước đây trong nhà Diệp Thiên không phải thực giàu có, hơn nữa có những người trời sinh đã có khẩu phần ăn lớn, không có gì quá kỳ quái...

- Vậy cũng không thể ăn giống như quý chết đói vậy chứ!

Vệ Dung Dung nhìn thấy trên mặt Vu Thanh Nhã có chút không vui, hì hì cười, sửa lời nói:

- Bạn Diệp Thiên, xin hỏi ngoài ăn uống, bạn còn có thể làm cái gì khác?

Cũng không phải Vệ Dung Dung cố ý nhắm vào Diệp Thiên, nhưng nhìn thấy bạn “Thanh mai trúc mã” của người chị em tốt với

mình, muốn quan tâm chút?

Tuy rằng trước mắt mà coi thì người thanh niên này cũng mặt mày sáng sủa, tính tình không tồi, nhưng nếu cái gì khác lại cũng không biết, chỉ biết ăn, thì thật không xứng với Vu Thanh Nhã.

- Ngoài ăn ra còn biết cái gì? Ô, sinh con mình nhất định là chưa nghĩ...

Diệp Thiên nghe vậy nhú mày, tự hỏi trong lòng, nhưng lời lảm bảm cũng khiến mấy người bên cạnh bàn đồng thời phun hết nước trà trong miệng ra.

Mà làm cho người ta khó xử chính là, lúc Diệp Thiên nói chuyện, tỏ ra không phải là cố tình, mà có vẻ rất chân thành, hoàn toàn không giống như là đang nói đùa, khiến cho Vệ Dung Dung mấy người cũng không biết nên phối hợp thế nào, về mặt đỡ khóc đỡ cười.

Diệp Thiên bỗng nhiên vỗ tay ba cái, nói:

- Đúng rồi, tôi biết xem số mệnh, Vệ Dung Dung, có muốn để cho tôi xem một quẻ cho chị hay không?

- Diệp Thiên, cậu, cậu vẫn ...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã há miệng thờ dài, cũng không nói gì thêm.

Vu Thanh Nhã nhớ lại trước đây Diệp Thiên thường xuyên trộm đồ đạc của cô, sau đó tính toán, nói cho cô biết đồ vật này nọ ở chỗ nào, khiến cho cô sùng bái Diệp Thiên một thời gian thật dài.

Thấy vẻ mặt của Vu Thanh Nhã, Vệ Dung Dung kỳ quái hỏi:

- Thanh Nhã, cậu ấy nói thật chứ? Không phải biết xem tướng đầy chứ?

Vu Thanh Nhã tức giận nói:

- Dung Dung, cậu đừng nghe cậu ta, nhìn vẻ mặt thành thật kia, nhưng trong bụng toàn ý nghĩ xấu...

- Ôi, Vu Thanh Nhã – bạn khóa trên, hai ta hiểu nhau rõ quá rồi, cũng không thể nói oan uổng cho người khác chứ, mình là người theo học truyền nhân đời thứ bốn mươi chín phái Ma Y, chính là truyền nhân chính thống đời thứ 50 đấy, giang hồ được xưng là “Lời nói

ngay thẳng, một què ngàn vàng” ...

Diệp Thiên cười cắt đứt lời nói của Vũ Thanh Nhã, cũng không biết vì cái gì, có lẽ do nguyên nhân là sinh viên đều là người trưởng thành, hẳn cũng rất thoải mái, lúc này cùng bạn cùng trường vui đùa cũng không có nhiều kiêng kị.

Phải biết rằng, Diệp Thiên học ba năm trung học, ngoài Đôn béo học dưới hẳn một lớp ra, không có bất kỳ người nào biết Diệp Thiên tinh thông thuật phong thủy bói toán.

Vệ Dung Dung cũng là người thích vui đùa, nghe được Diệp Thiên nói vậy, đưa một đôi tay nhỏ bé, trắng nõn tới trước mặt Diệp Thiên, nói:

- Nếu không phải cậu nói khoác, cũng không huyênh hoang, vậy thì bản cô nương cho cậu vớ bở, xem tay cho mình đi...

Thấy Vệ Dung Dung tự giác vươn tay phải ra, Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Mình xem tay không phân nam trái nữ phải, xem tay trái đi...

Nam trái nữ phải là một câu cửa miệng của những người hay xem tay, kỳ thật tay trái là đại biểu Tiên Thiên (những gì hiện có), còn tay phải thì đại biểu tương lai, hơn nữa tay trái thao tác ít, không phải chịu ảnh hưởng nhiều bên ngoài, người thực sự hiểu được xem chỉ tay, thông thường đều xem tay trái.

- Dung Dung, sao cậu cứ nghe lời hàm hồ vậy ...

Thấy Diệp Thiên nắm lấy tay người bạn thân mà xem, Vũ Thanh Nhã không khỏi cảm thấy khó chịu.

Vệ Dung Dung cũng không biết Vũ Thanh Nhã đang suy nghĩ gì, chẳng hề để ý nói:

- Không việc gì, để cho cậu ấy xem, nếu nói được đúng, bữa cơm này mình mời...

- Cao minh, thật cao minh, thuật tán gái này tuyệt đối là vô tư mà có lợi? Sau này nhất định phải thỉnh giáo Diệp Thiên...

Ngồi ở một bên, Trịnh Thư Lượng thấy như vậy, ánh mắt cũng sáng lên, hẳn học năm nhất, nói chuyện cùng bạn gái, nửa năm đầu không tìm được cái gì lý do gì để cầm tay đối phương, hành động của Diệp Thiên, lập tức liền khiến người ta tự giác gơ tay ra.

- Ôi, để mình nói nhé, cậu nắm tay của mình và cứ xem các ngón tay để làm chi? Xem chỉ tay không phải xem đường vân sao?

Bị Diệp Thiên nắm lấy ktay một lúc, Vệ Dung Dung liền kêu lên.

- Bàn tay mềm mại, chẳng tỏ cử chỉ cao nhã, khí chất xuất chúng...

Diệp Thiên nhìn mắt Vệ Dung Dung, không đợi cô bé cười ra tiếng, nói tiếp:

- Nhưng đa phần người như vậy tính tình lười biếng, hơn nữa thần kinh có chút mất cảm (dễ kích động) ...

- Cậu... cậu nói cái gì? ! Cậu mới là thần kinh quá nhạy cảm ý! !

Nghe xong Diệp Thiên nói một đoạn, Vệ Dung Dung như là bị dẫm vào đuôi mèo, lập tức rút tay về, giờ trước mặt uy hiếp, cặp mắt to kia đồng thời cũng hung tợn trừng mắt với Diệp Thiên, động tác kia có vài phần kích động.

- Diệp Thiên, không được nói bậy, Dung Dung nào có như vậy chứ...

Vu Thanh Nhã cũng chỉ trích Diệp Thiên, tuy rằng Vệ Dung Dung thường xuyên làm những chuyện theo cảm tính, nhưng nói trước mặt, một cô gái sao có thể chịu được đây?

Diệp Thiên đương nhiên sẽ không tranh luận cùng con gái, nghe thấy Vu Thanh Nhã nói vậy, liền nói tiếp:

- Đúng, đúng, có thể là mình nhìn lầm rồi, Vệ Dung Dung đừng nóng giận nha.

- Nói vậy còn được!

Sắc mặt Vệ Dung Dung dễ nhìn hơn một chút, thu tay trái về, nói:

- Thầy bói khóa dưới, cậu còn nhìn ra cái gì?

Kỳ thật chính mình tính cách thế nào, Vệ Dung Dung hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai khác, Diệp Thiên nói không hề khoa trương, dù sao từ lúc sinh ra đến hiện tại, cô bé chưa từng giặt qua một bộ quần áo nào, không có ngày nào ra khỏi giường thật sớm, tuyệt đối có thể đánh giá được cá tính “Lười biếng” này.

- Chị khóa trên, nói thật ra tôi sẽ không bị mắng chứ?

Diệp Thiên cười có chút ản ý, trong mắt Vu Thanh Nhã, thật giống như cậu bé mười tuổi năm đó.

- Nói láo mới bị mắng...

Vệ Dung Dung lại trường mắt lên.

- Được rồi, bản đạo không sợ gì, hôm nay sẽ tiết lộ Thiên Cơ...

Diệp Thiên tỏ vẻ thấy chết không sòn, nói:

- Tôi thấy tay trái cậu, trên móng tay ngón út có hình bán nguyệt, chỉ sợ gần đây cậu không may mắn, tiền tài không dư dả, ít nhất tháng sau tiền tiêu vật khắng định đã không còn...

- Nói bậy, nào có ai xem chỉ tay lại xem móng tay chứ? Hơn nữa, một tháng tiền tiêu vật của tôi cũng chỉ mấy ngàn đồng mà thôi, căn bản không thể không có, hắc hắc, Diệp Thiên, lần này cậu đã đoán sai.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vệ Dung Dung như là bất được nhược điểm của hắn, nở nụ cười vui vẻ.

Phải biết rằng, Vệ Dung Dung chính là người Bắc Kinh bản địa, mấy năm trước đã xây ngay cạnh nhà mấy phòng nhỏ, cha của Vệ Dung Dung cho thuê và mở quán cơm cũng kiếm được không ít tiền, sau đó, mấy năm trước Soviet giải thể, làm một chút buôn bán đa quốc gia, kinh tế gia đình đi lên nhanh chóng.

Mấy năm nay thị trường chứng khoán thất thường, cha của Vệ Dung Dung ném vào không ít, hiện tại kiếm từ thị trường chứng khoán không ít, mỗi ngày kiếm bao nhiêu bản thân mình cũng không rõ, nhưng mỗi tháng đều có ngót nghét một vạn tiền tiêu vật cho con gái.

Cho nên Diệp Thiên nói tháng sau tiền tiêu vật của cô sẽ không có, Vệ Dung Dung nghe xong, coi như một chuyện cười, cha cô chỉ bỏ ra một chút, cũng đủ tiền tiêu vật mỗi tháng cho cô.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 80

Bạn Cùng Lớp

Diệp Thiên cười cười không tranh cãi, lấy ra 200 đồng trả cho ông chủ. Vệ Dung Dung vẫn còn tức giận, mắt trừng trừng nhìn Diệp Thiên, mặc dù không thừa nhận những lời nói của Diệp Thiên, nhưng cô cũng không tranh trả tiền nữa.

Thanh Nhã thì khá là hiểu Diệp Thiên. Cái anh chàng này mặc dù nhìn có vẻ chẳng lưu tâm điều gì. Hồi chiều còn dùng cái bàn mặt keo kiệt lớn tiếng để mình mời com.

Thế nhưng Thanh Nhã biết, Diệp Thiên thực chất là một chàng trai rất gallant. Kể từ hồi chia tay nhau lúc 10 tuổi, Diệp Thiên lấy 5 tờ 10 đồng cho cô đi mua quần áo đã cho thấy rằng anh chàng này nhất định sẽ không để con gái trả tiền.

Thế nhưng có một điều Thanh Nhã không biết, đó là nếu Vệ Dung Dung vẫn cứ tiếp tục đòi trả tiền thì Diệp Thiên cũng sẽ chẳng từ chối nữa. Cậu chỉ quan tâm đến những người bạn trong lòng mình, mà Vệ Dung Dung lại không phải là một trong những người ấy.

Ra khỏi nhà hàng, Thanh Nhã dắt xe nói với Diệp Thiên:

- Diệp Thiên, bọn mình về đây, số điện thoại mình cậu có rồi, chủ nhật gọi cho mình, mình sẽ đưa cậu đi dạo khắp thành phố Bắc Kinh.

- Ừ, hôm đó mình sẽ gọi.

Diệp Thiên gật gật đầu. Nhìn thấy Vệ Dung Dung ở bên cạnh, thờ dài một cái rồi nói:

- Chị à, đầu tư thì có mạo hiểm, gia nhập thương trường thì phải cẩn thận, nên ngừng thì ngừng, nếu không thì tiền tiêu vật tháng sau của chị cũng chẳng còn xu nào đâu.

- Nói cái gì đó?

Nghe được những lời của Diệp Thiên, Vệ Dung Dung nguýt anh chàng một cái rồi kéo Thanh Nhã ra nói:

- Bạn thanh mai trúc mã của cậu đúng thật là không hiểu nổi. Thôi, về thôi, chủ nhật này, mình nhất định không làm kỳ đà cản mũi hai người nữa.

- Cậu đừng có mà ăn nói lung tung, xem mình có cù cậu chết không này.

Rồi hai cô phóng xe đi trong ồn ào. Tiếng nói êm dịu như chuông ngân tựa như vẫn còn quanh quẩn bên tai của Diệp Thiên và Trịnh Thu Lượng vậy.

- Anh Trịnh này, đi thôi, chúng ta đi mua cái xe đạp. Không phải là anh có chỗ à?

Hồi này, khi Diệp Thiên bước ra khỏi trường thì để ý thấy toàn bộ phương tiện giao thông ở trường Thanh Hoa này đều là xe đạp, tính sơ qua cũng có đến mấy vạn chiếc. Quanh đây không phải cái nào cũng còn mới, nhất định là có nơi bán loại xe đạp second hand.

Nghe Diệp Thiên nói xong, Trịnh Thu Lượng cười đắc chí nói:

- Đúng thế, đi theo anh, 50 đồng 1 chiếc, thích chọn cái nào thì chọn. Nhưng mà khóa thì phải tự đi mua nha.

Vừa được Diệp Thiên đãi một bữa, lại vừa có được số điện thoại của Vệ Dung Dung, Trịnh Thu Lượng cảm thấy việc này cũng đáng.

Trịnh Thu Lượng đưa Diệp Thiên đến một quán sửa xe đạp bên dưới Thiên Kiều, thì thà thì thảm một hồi lâu với ông chủ, cuối cùng cũng mua được một chiếc xe đạp còn y như mới.

- Em Trai, có chuyện gì thì cứ nói tên anh Trịnh ở lớp 31 ra, bình thường người ta thế nào cũng nể mặt vài phần.

Đưa Diệp Thiên đến kí túc xá, Trịnh Thu Lượng cũng vội vàng đạp xe đi luôn.

Trịnh Thu Lượng vội vã để đi tìm bạn bè cùng giúp tìm kiếm, có như vậy mới có thể cùng với Tân Văn Hệ giúp các người đẹp tạo mối quan hệ. Cậu ta có thể không nhận ra bản thân một sinh viên nghèo như mình mà một tháng có thể kiếm được mấy nghìn tiền tiêu vặt của Vệ Dung Dung.

- Ô, Bạn tìm ai?

Diệp Thiên vừa đẩy cửa vào phòng thì thấy bên trong có mấy người cùng nhìn về phía cậu

- Mình ở phòng này, chào mọi người, mình là Diệp Thiên

Thấy quang cảnh trong phòng, Diệp Thiên nhíu mày quan sát

Phòng này ở bốn người tính cả Diệp Thiên. Lúc này trong phòng có sáu người, ba chàng trai đang ngồi trên ghế nói chuyện tuổi cũng sắp xỉ Diệp Thiên, Còn ba người thì rõ ràng là các bậc phụ huynh, đang bận bịu dọn phòng cho ba cậu con trai.

- Đi học còn mang theo cả bảo mẫu.

Diệp Thiên bất chợt nghĩ như vậy. Nhưng đây là chuyện của người khác nên cậu không thể hiện ra ngoài

- Là bạn học à, Diệp Thiên, bác là cha của Từ Chấn Nam, còn đây là con trai bác. Sau này các con cùng là bạn học, nhớ chăm sóc lẫn nhau. Đúng rồi, buổi tối nay chúng ta cùng nhau đi ăn cơm nha. Đây kể cũng coi như là duyên phận.

Diệp Thiên nhận thấy đây là một vị trung niên tuổi ngoài 40 thực sự rất chu đáo. Vị này cũng giống như vị trên, còn chưa nói được mấy câu đã vội nói đến ăn uống, chắc hẳn là người làm kinh doanh.

- Cảm ơn Bác.

Diệp Thiên lễ phép gật đầu rồi vào phòng. Buổi trưa vội đi ăn, mấy cuốn tiểu thuyết rút bừa bộn trên giường còn chưa kịp dọn.

- Diệp Thiên, mình là Trần Hiểu Chung, đến từ Hồ Nam.

- Mình là Ngạo Hải Minh, đến từ Giang Tô, mình đã nghe qua tên của cậu, Trạng Nguyên năm nay, người Giang Tô.

Đủ khả năng để đậu vào đại học Thanh Hoa, có thể kỹ năng sống còn yếu kém đôi chút, nhưng nhất định đều là những người xuất chúng. Chỉ số SQ và chỉ số IQ không phải chỉ ở mức cao bình thường. Diệp Thiên vừa đi vào, mấy cậu bạn đã thay nhau giới thiệu.

- Ha ha, chào mọi người. Sau này chúng ta là chim trong cùng một lồng rồi.

Biểu hiện lúc này của Diệp Thiên khá đúng so với tuổi của mình.

Mấy người này cũng không phải là những con mọt sách không hiểu chuyện, sau này còn chung sống với nhau năm năm nữa, Diệp Thiên không muốn ngày đầu tiên đã xảy ra mâu thuẫn.

Vì cùng tuổi nên có rất nhiều đề tài để nói chuyện, hơn nữa dựa vào hiểu biết của Diệp Thiên nên cùng với mấy cậu con trai càng trở nên thân thiết. Đến mấy vị phụ huynh bên cạnh cũng không nhận ra.

Hơn nửa tiếng trôi qua, Diệp Thiên không những thăm dò được tình hình của mấy cậu bạn mà còn giành được cảm tình của họ. Cảm thấy những người bạn mới này cũng không tệ

Quả đúng như Diệp Thiên đoán, Từ Chấn Sơn là người Sơn Tây, dáng người to lớn, cao hơn Diệp Thiên một chút. Cha cậu mấy năm trước làm cho đoàn xe, tuy rằng năm gần đây, giá than có lúc tăng lúc giảm nhưng việc kinh doanh của đoàn xe vẫn ngày càng phát triển vì thế nên gia đình cậu cũng có của ăn của để

Trần Hiểu Chung là người Trường Sa, Hồ Nam, nói chuyện vẫn còn chút quê mùa, thân hình không cao lắm, cũng không nói nhiều, nhưng khi nghe người khác nói chuyện thì rất chăm chú, khiến người khác rất có cảm tình

Còn Ngao Hải Minh là người Nam Kinh, cũng coi như là đồng hương với Diệp Thiên. Anh chàng có vẻ ngoài rất sáng sủa. Thế nhưng Diệp Thiên thấy, bên trong con người có cái vẻ ngoài bánh trai này, là một chàng trai có rất nhiều tâm sự

Thấy Diệp Thiên chỉ đơn giản trải chiếc chiếu lên giường rồi thu dọn mấy cuốn tiểu thuyết, Từ Chấn Sơn không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Diệp Thiên, sao cậu mua mỗi chiếc chiếu thế? Không lạnh sao? Cha mình có mang theo hai cái nệm, hay là cậu lấy một cái dùng đi.

Bác Từ nghe thấy con trai nói, liền đưa qua một tấm đệm.

- Ủ, đúng đấy, trời bây giờ đã lạnh rồi, ngủ mỗi chiếu thôi là không được, lại đây, con trai, lấy cái nệm này đi.

- Cảm ơn bác Từ, nhưng cháu đến tháng 11 ngủ mới cần nệm, bây giờ mà dùng, cháu chưa quen.

Mặc dù từ chối là có ý tốt nhưng Diệp Thiên cũng không khỏi khiến người khác cảm thấy phản cảm.

Thu dọn đồ đạc trên giường xong, các bậc phụ huynh bắt đầu vào dọn nhà vệ sinh, Diệp Thiên cũng vào hộ, đến lúc này thì ba cậu

con trai to lớn kia cũng không thể khoan tay đứng nhìn. Đến nỗi mà mấy bác cứ không ngớt lời khen ngợi Diệp Thiên hiểu chuyện.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align:center">'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 81

Sáng Sớm Luyện Công

Tháng 9, Bắc Kinh ngập tràn trong sắc vàng của mùa thu, không khí cũng mát mẻ hơn, nhất là vào buổi sáng, nhiệt độ thường thấp hơn ban ngày đến 7, 8 độ. Những đi tập thể dục buổi sáng cũng phải mặc áo tay dài.

5 giờ sáng Diệp Thiên đã dậy, mặc dù động tác rất nhẹ nhưng cũng đủ để làm cho anh chàng ngủ không mấy ngon giấc Ngạo Hải Minh tỉnh.

- Biết rồi, cậu cứ ngủ tiếp đi.

Diệp Thiên cười cười về biết lỗi. Nhẹ tay nhẹ chân xỏ giày, ra khỏi kí túc xá.

Tuần trước, mấy vị phụ huynh luôn phiên nhau mời cơm 1 bữa, Diệp Thiên lần trước cũng mời lại họ 1 bữa lẩu, tốn đến hơn 100 đồng.

Thật đúng là cơm rượu làm cho tình cảm con người ta trở nên sâu đậm hơn, mấy anh em Diệp Thiên mới có uống vài bữa mà tình cảm đã gắn bó thân thiết như bạn bè lâu năm vậy.

Sinh viên mới thì hết năm nhất mới bắt đầu tập quân sự ở khu 2 Đại học Thanh Hoa. Đợi đến khi nào các vị phụ huynh về hết thì cuộc sống sinh viên của họ kể mới coi như là chính thức bắt đầu.

Tuy nhiên đối với Diệp Thiên mà nói, cuộc sống sinh viên này cũng vài điểm bất lợi. Đầu tiên là về vấn đề ăn uống.

Mặc dù Diệp Thiên không yêu cầu mọi bữa ăn phải thật nhiều nhưng mỗi buổi sáng cậu luyện tập thể dục cũng cần một bữa ăn đủ lớn để bổ sung năng lượng đã tiêu hao.

Để không ảnh hưởng đến người khác, mấy ngày này Diệp Thiên không luyện công, mỗi buổi sáng chỉ đi tản bộ, điều này khiến cậu,

một người luyện công suốt hơn mười năm qua cảm thấy không quen.

Một vấn đề nữa là vấn đề thời gian nghỉ ngơi. Thời gian nghỉ ngơi của Diệp Thiên vô cùng nghiêm ngặt, trước 10 giờ tối là cậu lên giường đi ngủ ấy thế mà mấy cậu bạn này, hết buôn chuyện lại chuyển sang đánh bài, khiến cho Diệp Thiên trong phút chốc đã có ý định chuyển ra ngoài.

Diệp Thiên cũng đã nghe ngóng, cửa tây Đại Học Thanh Hoa, khu dân cư đối diện với cửa nam Minh Hoa Viên có rất nhiều phòng trọ cho thuê.

Thế nhưng qua đây xem xét tình hình, thì toàn là những cặp anh chị năm tư năm năm thuê trọ, môi trường cũng không tối, thế là Diệp Thiên đành phải bỏ ý định đó đi.

Đánh răng rửa mặt xong, Diệp Thiên ra khỏi phòng, vừa đi vừa duỗi chân duỗi tay, vận động thân thể.

Khu chung cư Tử Kinh lúc này còn đang tu sửa nên sinh viên phải sống ở khu kí túc xá cũ, khu này cũng không cách xa khu sinh sống của công nhân viên chức, giáo viên nhà trường là mấy. Mặc dù trông hơi cũ một chút nhưng trang thiết bị cũng vẫn còn tốt, có cỏ xanh mơn mớn, cây xanh râm mát, có hồ, có núi bao quanh, cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Lúc Diệp Thiên ra khỏi phòng là khoảng 5 giờ, thế mà trong sân trường đã có khá nhiều người đến sớm tập thể dục.

Có rất nhiều ông bà trong bộ võ phục màu trắng, chắc là tập thái cực quyền, luyện thái cực kiếm. Cũng có 1 vài sinh viên khoa nghệ thuật đang tập thể dục. Bất kể là sinh viên hay là giáo viên, nét mặt họ trông thoải mái vô cùng,

Những người tập thể dục buổi sáng không nhiều, sân trường Thanh Hoa cũng rộng lớn vô cùng thế nhưng muốn tìm một nơi yên tĩnh kín đáo thật cũng chẳng dễ, Diệp Thiên chạy qua chỗ một rừng cây nhỏ, dừng chân bên bờ hồ phía cuối rừng cây đó.

Cậu khám phá ra nơi này mấy ngày trước. Nó không rộng lắm, không đủ để cho mấy người già đánh quyền, luyện kiếm thế nhưng vừa đủ cho mình Diệp Thiên luyện công.

Hơn nữa, không khí ở đây cũng vô cùng trong lành, không bị ô nhiễm môi trường, đối với Diệp Thiên mà nói, nơi này đúng là một báu vật. Lại không bị người khác làm phiền.

Không khí tươi mát ở đây cũng rất có ích giúp tinh thần tỉnh táo, dễ dàng hấp thụ nguyên khí của đất trời.

Sau khi dùng chân bên bờ hồ, Diệp Thiên đem ra một cái cốc, 2 mắt vô định, khẽ nhếch môi, há miệng hít vào một hơi rồi lại thở ra bằng mũi. Sau vài lần như vậy thì toàn thân thả lỏng hoàn toàn.

Sau khoảng 20 phút, mỗi lần Diệp Thiên hít vào thở ra lại càng sâu hơn.

Lúc thở như nuốt chừng cả đại dương, cổ họng nhìn rõ lồi lên một cục. Cứ như vậy kéo dài đến tận bụng.

Mà thở thì như tắm xuân nhả tơ, liên tục, kéo dài không dứt. Từ ngực tỏa ra một dòng khí mờ đục.

Đây là “Thở tức đại pháp” của Đạo gia mà Diệp Thiên đã tu luyện hơn 10 năm qua. Theo như lời Đạo gia, thì đây chính là phương pháp luyện trường sinh bất lão.

Đứng đó được khoảng hơn 1 giờ đồng hồ thì tia nắng đầu tiên đột nhiên hé ra từ phía rừng cây ở cuối hồ.

Lúc này Diệp Thiên đẩy mạnh một hơi ra ngoài, rồi lại hít thật sâu một hơi, phát ra những tiếng “phì phò” như long xà thành tinh trong rừng thở vậy. Lúc này Diệp Thiên cảm nhận được như có một luồng nguyên khí thuần khiết của đất trời đang bao quanh mình vậy.

Lời Phật dạy là tự thân, giác ngộ con người, hoàn thiện bản thân. Trình độ phụ thuộc hoàn toàn vào nỗ lực và tài trí của bản thân, các vị cao tăng đắc đạo từ xưa đến nay cũng đều cần phải có nỗ lực và trí tuệ cùng lớn.

Mà Đạo gia có nhiều người cũng luyện khí thổ mong được thành tiên thành Phật. Xưa nay chẳng phải là đã có biết bao nhiêu phương pháp luyện đan, luyện khí hay sao.

Phương thức khi này Diệp Thiên hấp thụ tia nắng đầu tiên trong ngày theo phương pháp của Đạo Gia là một phương thức rất quan trọng, được gọi là Đông lai khí tử, hay còn gọi là “Nhật tinh”, rất có lợi cho việc tu luyện Đạo gia.

Hít một hơi thật sâu vào trong bụng, Diệp Thiên 2 mắt dần khép lại, 2 hàm răng đập liền 72 lần, khiến cho nước bọt trong miệng phân thành 3 ngụm rồi nuốt xuống. Xong rồi 2 mắt mới mở ra.

Cảm nhận được đang có một dòng nguyên khí hùng hậu chạy khắp thân thể mình, Diệp Thiên chợt nhớ lại lần đầu tiên luyện chiêu hấp thụ “Nhật tinh” 3 năm trước, cũng là lần đầu tiên nguyên khí nhập thể. Cái “mai rùa” trong đầu cậu mới biến mất, những thứ đó đã được bản thân cậu hấp thụ hoàn toàn.

Bây giờ Diệp Thiên xem que giải mộng, căn bản rất ít bị nguyên khí kháng lại, tuy nhiên đối với những người và sự việc có liên quan trực tiếp đến bản thân mình thì xem ra vẫn còn rất mơ hồ.

- Thoải mái quá!

Diệp Thiên đuổi người, toàn thân phát ra tiếng xương kêu răng rắc. Cậu khởi động 2 chân một chút rồi bắt đầu tập quyền. Đường quyền của cậu có lúc nhìn như Ngũ cầm múa, động tác mềm mại uyển chuyển vô cùng thật khác xa so với hồi mới luyện.

Đứng một tiếng luyện khí, một tiếng luyện quyền, cho đến khi Diệp Thiên thu dọn xong cái cốc luyện công thì đã hơn 7 giờ rồi.

- Lại đói bụng.

Nghe thấy tiếng ồng ồng phát ra từ bụng, Diệp Thiên không khỏi cười mếu 1 cái.

Từ năm 15 tuổi lần đầu luyện hấp khí nhập thân, mỗi lần luyện xong thì bụng cậu lại réo ồng ọc. Đây cũng là nguyên nhân vì sao mỗi bữa Diệp Thiên phải ăn thật nhiều. Nếu không phải mấy năm gần đây ông Diệp Đông Bình cũng làm ăn được thì sợ là không nuôi nổi đứa con dạ dày không đáy này mất.

Theo con đường nhỏ đến nhà ăn, Diệp Thiên xuất thẻ cơm, mua liền 1 lúc 60 cái bánh bao nhân thịt. Mặc dù đã giải thích cho bác đầu bếp nghe đây là mua cho cả 3 phòng nhưng cũng không tránh được những ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Diệp Thiên đành vội vàng ra khỏi chỗ này.

Đương nhiên trên đường về, Diệp Thiên đặc ăn hết 50 cái, còn thừa lại 10 cái thì để lại cho 3 caon sâu ngủ kia.

- Diệp Thiên, hôm nay là chủ nhật, lát nữa đi dạo một chút đi, bọn mình đến đây cũng được hơn một tuần rồi mà còn chưa ló mặt ra khỏi cổng trường lần nào.

Bọn Từ Chấn Nam lúc này cũng đã dậy, nói thế nào thì bọn họ cũng chỉ là sinh viên năm nhất, độ ngủ nướng sao có thể so với mấy anh năm 3, năm 4 được chứ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 82

Hẹn Hò

Bất kể là ngoài xã hội hay trong trường học, bởi vì môi trường không giống nhau nên sinh ra đủ các loại đoàn thể.

Cái kí túc xá của Diệp Thiên cũng như vậy. Lớp kiến trúc 51 có 2 ban, cả 4 người trong phòng đều cùng một chuyên ngành, cùng một lớp. Ngoài lúc buổi sáng Diệp Thiên ra ngoài luyện công ra thì hầu hết thời gian cả phòng đều ở cùng nhau.

Lúc này, khi Diệp Thiên ra ngoài luyện công, mấy người còn lại đã cùng bàn bạc, dù sao hôm nay cũng là cuối tuần, nhất định phải đi dạo thành phố Bắc Kinh cho biết, ít nhất là cũng phải chiêm ngưỡng được cái vẻ to lớn hùng vĩ của những tòa nhà chọc trời.

- Hôm nay à?

Diệp Thiên đang cảm chậu, định đi tắm, nghe thấy Từ Chấn Nam nói thế vội đứng lại:

- Hôm nay thì không được, mình có hẹn rồi. 3 người cậu đi trước đi.

Hôm qua Thanh Nhã có nhắn Trịnh Thư Lượng chuyển lời đến Diệp Thiên là hôm nay 8 giờ, cô đợi trước cổng trường Thanh Hoa. Đây thực sự không phải là trọng sắc khinh bạn mà là bởi vì đã hẹn với giai nhân trước.

Từ Chấn Nam nghe thấy vậy, gãi gãi đầu nói:

- Thế thôi vậy. Diệp Thiên cậu cứ đi đi.

- Diệp Thiên, hẹn với bạn trai hay là bạn gái vậy?

Ngạo Hái Minh vẫn không chịu buông tha Diệp Thiên, dù một tuần qua mấy anh em sáng tối bên nhau, nhưng nói không chừng, Diệp Thiên sáng đi tập thể dục đã gặp được mỹ nữ rồi cũng nên.

- Là bạn gái, bạn học trước đây của mình.

Diệp Thiên mỉm cười không giấu diếm, dù sao thì mọi người cũng ở với nhau 5 năm nữa, chuyện này cũng chẳng phải giấu diếm làm gì.

Ngạo Hải Minh nghe xong tin hot vội nói:

- Cậu đúng là trọng sắc khinh bạn, không được, phải để bọn mình đi cùng.

Cuộc sống sinh viên ở đây cũng tạm được, mỗi tội số lượng sinh viên nữ của khoa kiến trúc quá ít, cũng chưa từng xuất hiện người đẹp nào cả. Mới là sinh viên năm nhất, nên bọn họ cũng không có gan lân la sang những khoa khác tán gái.

Bây giờ, nghe thấy bạn học cũ của Diệp Thiên cũng học cùng trường, mấy cậu này mắt đồng loạt sáng lên, thông qua anh em mà quen biết được bạn gái, chẳng phải là tiện nhất sao.

- Đúng đấy. Diệp Thiên. Để anh em đi theo cổ vũ cậu.

Đến cả anh chàng ít nói Trần Hiểu Trung cũng ngẩng đầu lên xen vào, xem ra khó thật rồi đây.

- Hôm nay thì không được.

Diệp Thiên nghĩ một hồi rồi nói:

- Hôm nay bọn mình có một số việc cần bàn, thế này đi, đợi mấy ngày nữa, sau khi tan học bọn mình cùng nhau đi ăn một bữa, đồng ý không?

Diệp Thiên nghĩ mình đến Bắc Kinh cũng được hơn một tuần rồi, mà vẫn chưa đến thăm tòa nhà cũ mà cha nói, cậu định nhân tiện hôm nay thăm dò đường xá luôn, ít nhất cũng biết sơ qua tình hình sinh sống của cô cô, đem theo cả bọn Từ Chấn Nam nữa thì thật là không tiện.

- Ủ, thế này đi, để mấy ngày nữa mình mời cơm. Diệp Thiên, cậu cũng mau đi tắm đi, đừng để người ta đợi lâu.

Cái anh chàng Từ Chấn Nam này, nhìn thân hình thô kệch thế mà bên trong thì thật là tinh tế. Mới đó mà đã định xong việc rồi.

Cha Từ Chấn Nam khi về có để lại 2 vạn tệ cho thằng con để đi giao lưu kết bạn. Những người tốt nghiệp trường Thanh Hoa này, ở bất kể ngành nghề nào thì cũng đều là những nhân tài xuất chúng cả

Tắm rửa xong, Diệp Thiên xỏ quần bò, áo phông, đạp xe ra cổng trường. Quả đúng như lời Từ Chấn Nam nói, đã thấy Thanh Nhã đứng đợi ở đó

Thanh Nhã hôm nay cũng diện quần bò, làm tôn lên dáng vẻ mềm mại, uyển chuyển của nàng, trên thì mặc một chiếc áo phông màu trắng, trông tràn trẻ tuổi thanh xuân và dễ thương vô cùng khiến cho những người ra vào cổng trường đều phải ngoảnh đầu lại nhìn.

- Này, người đẹp. Anh đến đây. Có phải đợi lâu lắm rồi không?

Diệp Thiên đạp xe đến trước mặt Thanh Nhã, cười hì hì, chỉ khi đứng trước mặt cô, Diệp Thiên mới dám bộc lộ cái bộ mặt đều đặn này.

- Ai chờ cậu lâu rồi chứ.

Nhìn thấy quần áo trên người Diệp thiên, Thanh Nhã không khỏi đỏ mặt, đây có phải là “Trang phục tình nhân” trong truyền thuyết hay không? Nhưng hôm nay có được xem như là một cuộc hẹn không nhỉ.

- Diệp Thiên này, bác Diệp không phải là không có tiền, sao cậu không mua một chiếc điện thoại di động dùng đi?

Thanh Nhã bắt đầu chủ đề nói chuyện. Không hiểu vì cái gì mà sao mấy ngày này, cô cứ muốn đến tìm Diệp Thiên, thế nhưng khoa và kí túc xá hai người cách nhau khá xa, với cả thân là con gái đi tìm Diệp Thiên cũng không tiện. Kể từ sau cái ngày gặp Diệp Thiên, tâm trạng cô có chút nhớ nhung.

- Hì hì, Thanh Nhã à, tiền của cha mình là tiền của cha mình, đợi mình kiếm được tiền rồi hẵng nói.

Diệp Thiên cười rồi dừng xe, hôm nay hai người họ sẽ vào trong thành phố. Nhưng mà đi bằng xe buýt hay là tàu điện ngầm thôi chứ không thì lãng phí thời gian lắm.

Sau khi nghe Thanh Nhã nói, Diệp Thiên cũng động lòng một chút. Đợt trước xem quẻ, thời gian này, việc kinh doanh của cha cậu gặp khó khăn, khi về có nên gọi hỏi thăm cha chút không nhỉ?

Không phải nói là Diệp Thiên muốn nhìn thấy cha mình thua lỗ thế nhưng tục ngữ nói “nước đầy thì tràn, trăng tròn lại khuyết” ông Diệp Đông Bình mấy năm gần đây kinh doanh đồ cổ thuận buồm xuôi gió, đây cũng không phải là một chuyện tốt, ném mù thua lỗ cũng sẽ làm cho ông Diệp Đông Bình hiểu thêm sự hiểm ác trên thương trường.

Chuyện này cũng khiến cho kinh tế của Diệp Đông Bình gặp chút khó khăn nhưng cũng không thiệt hại đến mức quá nặng nề. Cho nên Diệp Thiên cứ thuận theo tự nhiên. Tuy nhiên phận làm con cũng nên quan tâm ân cần hỏi thăm cha mình

- Diệp Thiên, chúng ta đi đâu? Cậu muốn đến Di Hòa Viên hay là vào trong nội thành thành phố.

Thanh Nhã biết đây là lần đầu tiên Diệp Thiên đến Bắc Kinh nên cô hỏi thăm ý kiến của cậu.

- Đến Cố Cung đi, sau đó thì đi dạo xung quanh Tứ Hợ Viên.

Diệp Thiên muốn đến thăm Cố Cung trước là bởi thứ nhất đây là biểu tượng của nền kiến trúc cổ đại có trình độ cao nhất nước, thứ hai là tòa nhà cũ mà cha cậu nói, cũng không cách xa Cố Cung là mấy, ước tính cũng chỉ cách khoảng mười mấy phút.

- Ừ. Đi. Bọn mình ngồi xe buýt.

Đối với Thanh Nhã mà nói, đến đâu cũng không thành vấn đề, cô ở Bắc Kinh này dù ngõ cũng được hơn 1 năm rồi. Những địa danh du lịch căn bản cô cũng đi hết rồi, hôm nay toàn toàn là vì Diệp Thiên.

Ở phía bắc Quận Triều Dương, đường Tứ Hoàn phía đông bắc cầu vượt An Tuệ có 1 tiểu khu rộng hơn 30 vạn mét vuông, người Bắc Kinh đều biết nơi đây được xây dựng để tiếp đón thể vận hội Châu Á năm 1990 được gọi là thôn Á Vận.

. Sau khi thể vận hội kết thúc, nơi đây cũng dần dần phát triển thành khu đô thị sa hoa tầm cỡ. Năm 95, những người mua nhà ở đây cũng đều là những người giàu có, ngay cả ngôi sao ca nhạc Lưu Hoan cũng sống ở khu này.

- Cha, hôm nay cha không ra ngoài sao?

Trong 1 tòa nhà ở Thế Vận, Vệ Dung Dung mắt nhắm mắt mờ từ trong phòng bước ra. Cuối tuần nào cô cũng về nhà, thế nhưng những lần gặp được cha chỉ đếm được trên đầu ngón tay

- Con nha đầu này. Hôm nay thị trường chứng khoán đóng cửa, cha không ở nhà thì đi đâu?

Vệ Hồng Quân nhìn nét mặt mơ mơ màng màng của con gái, không nhìn được cười, ông một đời lữ đờ, trình độ văn hóa cũng không cao, thế nhưng đứa con gái này thật khiến ông rất tự hào.

Những người có quyền có tiền ở Bắc Kinh này có thể sánh ngang với Vệ Hồng Quân kể cũng không nhiều. Đời cha đã không hơn người khác, thế nhưng đứa con gái này. Đến đâu ông cũng khoe nó đang học ở Đại học Thanh Hoa là để khiến người khác phải nể trọng.

- Thi trường chúng khoán?

Vệ Dung Dung con đang mơ màng đột nhiên tỉnh hẳn cả người, tựa như vừa nghĩ ra một điều gì đó.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 83

Vệ Hồng Quân

Vệ Hồng Quân yêu thương con gái vô cùng, nhìn thấy Vệ Dung Dung nhíu mày liền hỏi:

- Con gái này, làm sao thế? hết tiền tiêu rồi à? cha để 5 nghìn đồng trong phòng đọc sách đó, hết thì cứ lấy mà tiêu.

Tục ngữ nói “nghèo khó nuôi trai, giàu có nuôi gái”. Những năm gần đây, người có tiền càng ngày càng nhiều, ở cái thành phố Bắc Kinh này, có bao nhiêu chuyện đại gia nuôi bồ nhí.

Vệ Hồng Quân ở vậy nuôi con, luôn giữ mình. Những chuyện đấy ông gặp không ít. Ông cũng luôn nhắc con gái không được vì đồng tiền mà làm những chuyện đáng xấu hổ.

- Tiền tiêu vật.

Vệ Dung Dung cuối cùng cũng nhớ ra chuyện khi nãy chợt nhớ đến là chuyện gì. Vội vàng kêu lên.

- Đúng rồi, chính là tiền tiêu vật. Cái khúc cây thối kia, dám khoe khoang trước mặt bọn cô nương, để xem tuần tới về trường, mình có mảng hấn 1 trận ra trò không?

Từ sau cái ngày ăn cơm cùng với Diệp Thiên Áy, Vệ Dung Dung vẫn cứ tức giận không phục.

- Nói mình không biết suy nghĩ, đã thế còn dám rửa cả người nhà mình nữa, nói bọn cô nương hết tiền tiêu vật, chẳng khác nào nói cha mình làm ăn thua lỗ.

- Tiền tiêu vật gì, khúc cây gì?

Vệ Hồng Quân bị con gái làm cho chẳng hiểu gì cả.

- Cha nói con nghe, đường đường là một tiểu thư, đừng có suốt ngày cằn nhằn như vậy. Rốt cuộc là có chuyện gì? Có phải là yêu đương rồi không? Cha nói con biết, đang còn đi học, tuyệt đối không được yêu đương gì hết. Nếu không, cha sẽ đánh gãy chân cái thằng tiểu tử đó cho mà xem.

Vệ Hồng Quân là người từng trải, ông biết, tình yêu là thứ có thể làm cho con người ta xao động, đặc biệt là mấy cô bé mới lớn, thế nào cũng dính vào chuyện tình cảm, nhưng ông cũng thật không ngờ, đứa con gái của mình, mới có tí tuổi đầu mà đã yêu đương rồi.

- Cha, cha nói ai yêu đương chứ?

Vệ Dung Dung liếc cha 1 cái.

- Nhưng mà đúng là có người đang yêu thật, là Thanh Nhã, bạn học cùng con đấy mà, chẳng phải cha cũng đã gặp qua rồi đó sao?

- A, là con bé người Thượng Hải đó à, gia đình nó làm ăn cũng lớn ra phết, ở Bắc Kinh này cũng có chút tiếng tăm đấy.

Vệ Hồng Quân gật gật đầu, nhưng vẫn còn chưa rõ nên hỏi tiếp:

- Thế thì có liên quan gì đến tiền tiêu vặt với cả khúc cây? Con bé đó thiếu tiền tiêu vặt à?

Vệ Dung Dung liền trách cha:

- Cha, cha đúng thật ngốc, cái khúc cây là bạn trai Thanh Nhã đó, mặc dù Thanh Nhã cứ phủ nhận hẳn là bạn trai nhưng con thấy mấy ngày nay ở trên lớp hồn vía cậu ấy cứ như trên mây. Chẳng biết cái anh chàng mặt trắng kia làm thế nào mà lừa được bạn ấy nữa.

Kỳ thực Diệp Thiên cũng đâu đến nỗi nào, mặt mày sáng sủa, thân hình cũng cao lớn, ngoài chuyện ăn nhiều 1 chút ra, kể ra cũng chẳng có khuyết điểm gì. Nhưng mà đã chót đắc tội với Vệ tiểu thư nên cái mặt ngoài sáng sủa ấy được sửa thành đồ mặt trắng.

- Ấy, Dung Dung, đừng có mà ăn nói lung tung như vậy, có biết chuyện người khác thế nào đâu. Đừng có nói xấu sau lưng người khác như vậy.

- Cha, làm sao mà nói xấu sau lưng chứ?

Bị cha phê bình, Vệ Dung Dung càng kích động.

- Cái tên tiêu tử thời đó nói con tháng sau chẳng còn đồng nào mà tiêu đâu, còn nói... còn nói gia nhập thương trường thì phải cần thận, đầu tư thì có mạo hiểm, nên dừng thì dừng. Cha, cậu ta... cậu ta, đây không phải là ăn nói lung tung sao?

Trí nhớ của Vệ Dung Dung cũng không tồi, đem toàn bộ những lời Diệp Thiên nói hôm trước thuật lại cho cha nghe, trên mặt vẫn còn lộ rõ vẻ tức giận không phục.

Vệ Hồng Quân nghe những lời con nói, mặt lập tức đanh lại.

- Dung Dung, những từ ngữ trên thị trường chứng khoán này, không phải là đang nói chuyện đầu cơ cổ phiếu của cha sao?

Vệ Hồng Quân lo lắng những lời con gái nói, chẳng biết cái anh chàng kia là con cái nhà ai mà lại cố tình đem chuyện giật gân ra nói để gây sự thu hút của Dung Dung, cái thủ thuật này, làm sao qua nổi mắt mình.

- Không phải đâu ạ, là hôm đó sau khi ăn cơm xong, cậu ta có khoe có tài xem tướng, con liền chia tay cho hắn xem, nào ngờ tên tiêu tử đó nói con trời sinh ra đã có tính lười biếng. Cha, cha nói xem, hắn không phải là khúc cây thì là cái gì chứ.

Vệ Dung Dung càng nói càng tức giận, hoàn toàn không biết được bộ dạng mình bây giờ như thế nào, mà theo như Vệ Hồng Quân trông thấy thì y như 1 bệnh nhân tâm thần, tuy nhiên bệnh nhân này dưới con mắt của 1 người cha mà nói lại nhìn ra dễ thương.

- Ủ, thế thì đúng là khúc gãy thật, cậu ta chắc là đã hỏi trước bạn học con cha làm nghề gì rồi. Thanh niên bây giờ cả ngày chỉ thích học cách làm sao để lừa được con gái nhà lành. Con nha đầu này, lần sau gặp phải hạng người này thì phải tránh càng xa càng tốt.

Vệ Hồng Quân nghe con gái kể thì cảm thấy không yên tâm bởi vì trong năm 95, ngoài sự kiện tuần thị trường hàng hóa phát hành “trái phiếu 327” hồi đầu năm ra, thì thị trường chứng khoán ngày càng lên giá. Thậm chí còn vượt qua cả thời kỳ cầm chứng minh thư, vắc bao tải đi mua cổ phiếu thắng lợi ở Thâm Quyển nữa.

Cho dù là ở thị trường Thặng Hải hay là Thâm Quyển, chỉ cần bạn bắt lấy 1 số, mua cổ phiếu nhất định trong thời gian ngắn nó sẽ tăng lên mười mấy lần, kể cả không phải cổ phiếu mới, giá vẫn rất ổn định.

Vốn của Vệ Hồng Quân chia ra làm 2 phần, phần thứ nhất đầu tư vào cổ phiếu ngân hàng, cổ phiếu này hơn 1 năm nay đã thu về cả bạc triệu, phần còn lại ông đầu cơ vào cổ phiếu mới. Kể từ khi gia nhập thị trường chứng khoán, địa vị của ông so với thời buôn bán ở Trung Quốc và Nga đã tăng lên mấy bậc.

Vừa đúng lúc thị trường chứng khoán đang náo nhiệt, Vệ Hồng Quân nghe thấy những lời nói của tên tiểu tử miệng còn hôi sữa như vậy, thì chắc chỉ là thủ thuật dùng chủ đề hot để thu hút con gái ông mà thôi.

- Dung Dung, hôm nào dắt bạn con đến nhà mình ăn cơm, để cha nói chuyện.

Vệ Hồng Quân thấy không hài lòng về cậu con trai kia, cảm thấy nên mời bạn học của con gái 1 bữa, đem mấy chuyện kia hỏi cô bé, để xem cái tên tiểu tử đó là người thế nào.

- Vâng, cha, cha thật tốt, Thanh Nhã không tin lời con nói nhưng nhất định sẽ tin lời của cha.

Nghe thấy cha nói thế, Vệ Dung Dung cao hứng thơm vào má cha 1 cái, sau đó thì chạy luôn về phòng mình.

- Cái con nha đầu này,

Vệ Hồng Quân mỉm cười, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

Bắc kinh tháng 9, trời thu mát mẻ, thật thích hợp cho mọi người đi du lịch. Đặc biệt là ở những khu du lịch nổi tiếng, người đến đây hàng ngày đông như kiến, không ngớt bao giờ.

Trong đoàn người tham quan Cố Cung ấy, có 2 thanh niên đặc biệt nổi trội. Người con trai cao lớn tuấn tú, người con gái thì thon thả xinh đẹp, khiến cho du khách không khỏi nghĩ thắm “đúng là 1 đôi kim đồng ngọc nữ”.

Cố Cung rộng lớn vô cùng, không phải nói quá nhưng nếu cứ đi bộ tham quan từng nơi từng nơi một thì xem chừng là đi cả 1 ngày cũng không đi hết được. Thế nhưng Thanh Nhã chỉ muốn tận hưởng cái cảm giác hẹn hò với Diệp Thiên thôi chứ không quan tâm đến cảnh sắc xung quanh.

Qua khỏi 1 quần thể kiến trúc, Thanh Nhã kéo vạt áo Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, mình mệt rồi, nghỉ chút đi.

Mặc dù đi cùng Diệp Thiên tham quan Cố Cung, tâm trạng Thanh Nhã rất vui nhưng Diệp Thiên đi nhanh quá, hơn nữa lại đã đi được 1 đoạn khá xa, từ lúc vào cửa đến giờ đi một mạch đến điện Giao Thái mà chưa nghỉ phút nào.

Diệp Thiên nghe thấy thế liền dừng chân, nhìn những giọt mồ hôi trên mặt Thanh Nhã vội nói:

- Thế thì để mình đi mua nước, Thanh Nhã, cậu ngồi đây, mình đi mua nước.

- Mình uống nước khoáng là được rồi.

Thanh Nhã nhìn bóng dáng Diệp Thiên đi mua nước mà bao nhiêu mệt mỏi như tan biến hết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  

```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 84

Phong Thủy Ở Cổ Cung

Thanh Nhã, tiểu pháp sư kia không tay trong tay đi với cậu à?

Đang chờ Diệp Thiên mua nước về, Vu Thanh Nhã nhận ra tiếng nói của Vệ Dung Dung, câu nói đầu tiên nghe được đã khiến cô đỏ bừng cả khuôn mặt, cái gì mà tay trong tay chứ.

- Dung Dung, nói những thứ này nữa mình lờ cậu đi đấy, mình đều nói với cậu rồi, chúng mình chỉ là bạn cũ, bạn bậc tiểu học...

- Có quý mới tin cậu!

Trong di động truyền đến chính xác là tiếng cười khinh thường của Vệ Dung Dung, nói:

- Ủ, cậu cẩn thận một chút, đừng làm cho cậu ta coi thường, đúng rồi, ba của mình nói hôm nào mời cậu về nhà dùng cơm...

Vệ Dung Dung chính là cô bé được nuông chiều từ bé, nhưng đầu óc rất lanh lợi, nếu cô nói ra dụng ý cha cô mời ăn cơm, chỉ sợ Vu Thanh Nhã nhất định sẽ không tới.

- Ủ, giúp mình chuyển lời cảm ơn chú Vệ, thôi, không nhiều lời với cậu, mình tắt máy trước nha...

Nhìn thấy Diệp Thiên đã đi tới, Vu Thanh Nhã vội vàng đập máy.

- Thanh Nhã, chém gió với ai vậy? Mệt nhỉ, này, nước khoáng của cậu...

Diệp Thiên đi mua nước về, ngồi bên cạnh Vu Thanh Nhã.

Cùng với chai nước khoáng còn có một khăn tay, tuy rằng Diệp Thiên lớn như vậy, nhưng chưa từng ra ngoài đi chơi cùng cô gái

nào, nhưng kỳ thật không có nghĩa là Diệp Thiên sơ ý.

- Cảm ơn, nói chuyện cùng Dung Dung một chút, chú Vệ bảo mình đến nhà ông ấy ăn cơm...

Vu Thanh Nhã cười cười, nhận chai nước khoáng chuẩn bị mở nắp bình, lại phát hiện đã bị Diệp Thiên mở rồi, trong lòng không khỏi cảm thấy chút dịu ngọt.

- Vệ Dung Dung, ba cô ấy chơi cờ phiêu à?

Diệp Thiên thuận miệng hỏi.

- Ừm, đúng rồi, làm sao cậu biết? Diệp Thiên, hôm đó cậu nói thật không dễ nghe, khó trách Dung Dung tức giận...

Người chị em tốt, Vu Thanh Nhã vẫn rất quan tâm, ở trường Thanh Hoa học một năm, tính tình của Vệ Dung Dung đã giúp cô cần rất nhiều nam sinh gây rối.

- Ôi, lời nói thật thì khó nghe mà, thôi, không nói chuyện này nữa...

Diệp Thiên thở dài, người này phải chịu chút thua thiệt thì sau này mới có thể nhớ kỹ những lời khó nghe này, sớm biết chuyện hôm nay làm gì có tương lai đây?

- Về sau cậu đừng cứ mãi gây chuyện làm Dung Dung tức giận vậy...

Vu Thanh Nhã cũng không muốn lại tiếp tục cái đề tài này, sau khi uống một hớp nước, có chút kỳ quái hỏi Diệp Thiên hỏi:

- Diệp Thiên, làm sao mà cậu đi nhanh như vậy, rất nhiều cảnh đẹp cũng chưa xem mà? Cậu bảo học ngành kiến trúc, sao không nghĩ đến xem kiến trúc Cố Cung nhỉ?

- Ngành kiến trúc?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười khổ, nói:

- Coi như là vậy đi, kiến trúc Cố Cung rất lớn, mặc dù bố cục có chút vấn đề, nhưng cũng coi là kiến trúc cổ cao cấp nhất đất nước...

Chỉ sợ ngoài chính bản thân Diệp Thiên, không ai ngờ hẳn đăng ký học ngành kiến trúc, cũng là bởi vì có liên quan đến kiến trúc phong thủy mà thôi, nếu trường Thanh Hoa mở ngành Kinh Dịch quốc học, hẳn nhất định sẽ đang ký ngành đó.

- Khoác lác, cậu mới học vài ngày, có thể nhìn ra kiến trúc Cố Cung có khuyết điểm sao?

Vu Thanh Nhã là một là cô gái có tư tưởng theo tự nhiên, không bởi vì thân cận Diệp Thiên liền đồng ý thuyết pháp của hắn, nghe vậy liền liếc Diệp Thiên một cái, nói tiếp:

- Cố Cung chính là một trong 5 cung điện đứng hàng đầu thế giới, mình không tin cậu có thể nhìn ra cái gì gọi là khuyết điểm!

Nghe được Vu Thanh Nhã nói vậy, Diệp Thiên sờ sờ cái mũi, nụ cười khổ trên mặt cũng càng thêm rõ ràng.

Diệp Thiên có lý do không muốn giải thích, nhưng bị bạn gái xem thường cũng không mấy dễ chịu, hẳn tuy rằng chín chắn, nhưng cũng chỉ là một thanh niên mười tám tuổi, nghĩ một chút, lại hỏi ngược lại:

- Thanh Nhã, cậu có biết chuyện sau khi Chu Lệ lên ngôi hay không, từ năm thứ mười tám Vĩnh Lạc đến năm thứ hai mươi lăm năm Vạn Lịch, tổng cộng hơn một trăm bảy mươi năm, Tiền Tam Điện của Cố Cung này đã gặp hỏa hoạn không dưới 4 lần, nguyên nhân là gì?

- Cung điện mà chúng ta vừa tới đã từng xảy ra hỏa hoạn sao?

Vu Thanh Nhã học ngành tin tức, đối với những sự việc lịch sử này kỳ thật không biết, nhìn thấy kiến trúc xa hoa này, cô đâu dễ dàng tin được những thứ này là do trùng tu lại.

- Cổ nhiên, điện Thái Hòa, điện Trung Hòa, điện Bảo Hòa, ba tòa điện này, ít nhất bị hỏa hoạn thiêu huỷ xây lại bốn lần...

Diệp Thiên vuốt cằm.

- Người thi công Cố Cung mặc dù là nhân vật rất tài giỏi, thiết kế và kiến trúc của Cố Cung, từ góc độ kiến trúc mà nói, coi như là một kiệt tác không gì sánh kịp, nhưng đối với phong thủy, thì quá mức thô, hoặc là nói nó thái quá theo đuổi vương quyền uy nghiêm, mà xem nhẹ một số việc ...

- Phong thủy? Diệp Thiên, không phải nhiều năm như vậy cậu vẫn còn học cái này chứ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã có chút không tin, cũng khó trách, người sinh ra ở hiện đại, cho dù không có bao

nhiều văn hóa, thái độ đối với phong thủy tướng thuật cũng rất coi thường, càng khỏi cần nói những người được gọi là lá ngọc cành vàng này.

- Thanh Nhã, trong học thuyết phong thủy, tam giác thuộc về hỏa, vị trí Tiền Tam Điện này, đã hình thành phương vị tam sát, hơn nữa cậu nhìn bên cạnh này, cũng là hình tam giác, nếu đứng tới Ngũ Hoàng Niên Phân, nhất định sẽ cháy...

Khi Diệp Thiên mới vào Cổ Cung, thật là bị kiến trúc phong thủy này làm cho ngây ngất.

Nhưng hẳn cần thận quan sát, phong thủy Cổ Cung này về sau đã được cao nhân đổi qua, có lẽ từ sau nhà Thanh, Tiền Tam Điện không còn bị hoả hoạn lớn, nhưng điều này Diệp Thiên sẽ không nói tí mĩ cho Vu Thanh Nhã.

- Hừ, Dung Dung nói không sai, cậu thật đúng là tiểu phù thủy!

Vu Thanh Nhã hoàn toàn không hiểu Diệp Thiên nói những gì, nói móc Diệp Thiên một câu, lại nói:

- Diệp Thiên, cậu còn muốn xem Cổ Cung không? Chúng ta đi dạo ngõ hẻm đi?

Ở trong nội cung lâu, cũng có một cảm giác trang nghiêm, điều này làm cho Vu Thanh Nhã cảm thấy thực không thoải mái, thậm nghĩ:

- Hai người đi ở các ngõ hẻm cổ kính, u tĩnh của Bắc Kinh, có lẽ mới là... mới giống người yêu chăng?

Nghĩ đến cái từ này, trên mặt Vu Thanh Nhã không khỏi đỏ ửng, cũng may ngày nóng lại nhiều người, Diệp Thiên cũng không chú ý, ai ngờ cô gái bên cạnh lại đang suy tư những điều này.

- Được, chúng ta đi vào ngõ nhỏ...

Cổ Cung quả thật cũng không có gì xem nữa, Diệp Thiên đứng dậy, dao động một chút, nói:

- Thanh Nhã, ba của mình là người Bắc kinh, cậu cũng biết chứ?

- Biết, nếu không tiếng Bắc Kinh của cậu sao có thể nói tốt như vậy? Trước đây chúng mình đều thực hâm mộ đấy...

Vu Thanh Nhã cũng là cô gái lanh lợi, nghe vậy không khỏi mở to hai mắt nhìn, nói:

- Diệp Thiên, không phải cậu còn có thân thích ở Bắc Kinh đấy chứ?

- Đúng, là có người thân thích ở Bắc Kinh, nhưng... các cô ấy có nhận ra mình hay không, mình cũng không biết...

Diệp Thiên cũng không muốn gạt Vu Thanh Nhã, nhưng nụ cười cũng thực chua xót, trong niên đại đó, chuyện tình điên cuồng cũng có thể sinh ra, nhưng sinh ra ở nhà bọn họ, cũng đã khiến cha hấn áy náy nhiều năm như vậy.

Thấy Diệp Thiên có chút biến sắc, Vu Thanh Nhã không khỏi chấn động đau lòng, liền nắm bàn tay của Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, chúng ta đi xem trước đã, cậu đừng như vậy được không?

- Cậu không sợ mình đang đối gạt tình cảm của cậu sao?

Diệp Thiên bỗng nhiên nở nụ cười hư hỏng, khiến Vu Thanh Nhã bỗng nhiên gợn chân, cười đuổi theo, tiếng cười thanh thúy của thiếu nam thiếu nữ quanh quẩn vang lên trên không trung giữa Cố Cung.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 85

Tứ Hợp Viện

Tứ Hợp Viện của Bắc Kinh, là một trong những kiến trúc quy tụ, sở dĩ gọi là Tứ Hợp Viện, tức là một cái sân tứ phía đều xây nhà, 4 ngôi nhà hợp thành, trung tâm là sân, đây chính là Hợp Viện.

Có tiền người ta thích khoe của, có thể xây dựng Tam Hợp Viện hoặc Tứ Hợp Viện, cũng vì trước sau tương liên. Ở trong sân Hợp Viện cây ăn quả, chủ yếu để ngắm.

Tứ Hợp Viện lớn từ bên ngoài có thể thấy tường vây quanh, đều là vách tường cao lớn, không cửa sổ, biểu hiện ra tính chất phòng ngự.

Người cả nhà ở trong Hợp Viện, rất yên tĩnh thoải mái, buổi tối đóng cửa chính lại, im lặng phi thường, thích hợp với cuộc sống lấy gia tộc làm trung tâm sum họp.

Còn ban ngày, hoa cỏ cây cối trong viện, đều rất đẹp mắt, ban đêm mùi hương hoa, không khí tươi mát, buổi chiều người nhà ngồi ở trong viện hóng mát, nghỉ ngơi, nói chuyện phiếm, uống trà, cả nhà vui vẻ, người trong nhà ở trong sân, vô luận làm cái gì, người ngoài đều không nhìn thấy, điều này phù hợp với thói quen của người Trung Quốc.

Kiến trúc Đồi Thanh nổi bật nhất là cung thất, lầu đài, đây là sự hình thành Tứ Hợp Viện – nơi ở cho quan lại, địa chủ, các phú thương ở, cũng có thể nói, đồi Thanh là thời kì Tứ Hợp Viện ở Bắc Kinh phát triển đỉnh điểm.

Từ hậu kỳ đồi Thanh, Trung Quốc dần dần đi vào xã hội nửa phong kiến nửa thuộc địa, sự phát triển Tứ Hợp Viện ở Bắc Kinh cũng bắt đầu từng bước đi xuống dốc.

Quân Nhật xâm lược Trung Quốc, khiến xã hội Trung Quốc phát sinh biến hóa thực lớn, tình hình kinh tế dân thành phố ngày càng sa sút, rất nhiều cư dân sống ở Tứ Hợp Viện không có năng lực nuôi gia đình, đành phải đem nhà không dùng đến cho thuê, lấy tiền thuê

để trợ cấp cuộc sống.

Dân bản địa ở Tứ Hợp Viện càng ngày càng ít, trong viện người thuê nhà càng ngày càng nhiều, nhà đơn (chỉ gồm 1 gia đình) Tứ Hợp Viện bắt đầu biến thành nhiều hộ tập cư Đại Tập Viện, tính chất Tứ Hợp Viện lại phát sanh biến hóa.

Sau Kiến Quốc, nhà Tứ Hợp Viện của Bắc Kinh truyền thống, lại xuất hiện biến hóa mang tính căn bản.

Bởi vì chế độ sở hữu thay đổi, rất nhiều vương phủ, nhà cửa còn sót lại đời Thanh, do tài sản riêng biến thành tài sản chung, chúng không còn là tài sản của riêng hộ nào, ngược lại trở thành các công trình công cộng như cơ quan nhà nước, trường học, bệnh viện, nhà xưởng, nhà trẻ, câu lạc bộ

Tính năng sử dụng thay đổi, khiến cho kiến trúc và nhu cầu người sử dụng sinh ra mâu thuẫn khó có thể giải quyết, cuối cùng kết quả, không phải người đi theo kiến trúc, mà là kiến trúc bị con người cải tạo.

Nơi vẫn làm sân, không còn giữ được tính độc nhất vô nhị, biến thành sân tập của nhiều hộ gia đình, những công dụng này bị biến hóa, khiến Tứ Hợp Viện khó mà tiếp tục bảo toàn và duy trì không khí thâm thúy, yên ắng, u nhã và ấm áp như ngày xưa. Tứ Hợp Viện bị phân cách, cải tạo, chia cắt trở thành hiện tượng phổ biến.

Từ Cố Cung đi ra, Diệp Thiên cùng Vu Thanh Nhã đi hướng đông chừng bảy tám phút, liền thấy một khu kiến trúc Tứ Hợp Viện.

Ở triều Thanh, nơi này thuộc về hoàng thành, thông thường đều là quan to quyền quý mới được ở lại, Diệp Thiên thật là có chút kinh ngạc, người ông nội chưa từng gặp mặt, sao lại được ở chỗ này?

Đi ở trong ngõ hẻm bốn phía đều là tường cao đại viện, cảm thụ được phần nào hơi thở sự yên lặng của cuộc sống, Diệp Thiên cảm thấy có ý nghĩa hơn nếu so với ở Cố Cung.

Hơn nữa Diệp Thiên còn phát hiện, xây dựng Tứ Hợp Viện cực kỳ chú ý phong thủy, từ lựa chọn, xác định vị trí đến xác định mỗi một tòa kiến trúc đều như dùng thước đo cụ thể, đều không bàn mà hợp ý nhau tại Bắc Phương Bát Quái trong phong thủy.

Ở ngay cổng Tứ Hợp Viện, còn bắt chợt thấy mấy ông lão ngồi ở dưới cây đại thụ đánh bài chơi cờ, khi láng giềng đi qua, một tiếng ăn cần thăm hỏi “ ông ăn uống gì chưa”, cũng khiến Diệp Thiên nghe được mà cảm giác ấm áp vô cùng.

Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã, một đôi tuấn nam mỹ nữ đi ở trong ngõ hẻm, có vẻ có chút bất mắt, nhưng mấy năm nay ban ngành

tương quan đã bắt đầu quy hoạch văn hóa ngõ hẻm và Tứ Hợp Viện thành địa điểm du lịch, người ở đây thật ra cũng không còn thấy quá lạ lẫm.

- Số XXX khu nhà X Tứ Hợp Viện.

Đi vào trước một cái cổng lớn, Diệp Thiên đứng lại, có chút kinh ngạc nhìn chăm chăm vào tấm biển treo hai bên cổng lớn.

- Khu cơ quan hành chính?

Nhìn thấy chữ màu đen trên tấm biển trắng để cạnh cửa, Diệp Thiên há hốc mồm, tiếp tục ngẩng đầu nhìn số nhà, đúng vậy mà, cha nói chính là chỗ này.

- Diệp Thiên, cậu không làm chứ?

Vu Thanh Nhã cũng hỏi.

Diệp Thiên lại xác nhận một vài biển số nhà, lắc lắc đầu, nói:

- Đúng vậy, chính là chỗ này, nhưng... sao biến thành cơ quan rồi nhỉ?

- Ồ, hai vị đây là có chuyện gì?

Đang lúc Diệp Thiên muốn đi vào hỏi một chút, một người chừng ba mươi tuổi từ trong cửa đi ra.

- Ôi, không có việc gì, chúng em là sinh viên trường Thanh Hoa, cảm thấy hứng thú với Tứ Hợp Viện, tới nơi này xem một chút...

Diệp Thiên biết, Tứ Hợp Viện này hai mươi năm trước vẫn là nơi ông nội ở, hiện tại biến thành văn phòng cơ quan, trong chuyện này khẳng định có lý do.

- Thì ra là sinh viên trường Thanh Hoa, thế nào, muốn vào xem hả?

Nghe được là sinh viên Thanh Hoa, người đàn ông kia nhiệt tình hơn vài phần, đôi chân vốn đã định đi ra cửa cũng thu trở về.

- Ha ha, muốn thì thật rất muốn, cũng không biết có tiện không ạ? Anh ơi, xưng hô với anh như thế nào nhỉ?

Diệp Thiên cười cười, lấy trong túi ra một bao Hồng Tháp Sơn, xé bao bên ngoài, đưa cho người kia một điều.

Diệp Thiên không hút thuốc lá, thuốc này là lúc buổi sáng Từ Chân Nam nhét vào túi hần, theo như lời của Từ Chân Nam, đi ra bên ngoài, nên mời thuốc trước, chuyện gì cũng nhất định sẽ dễ dàng hơn.

- Ha ha, tiểu tử ngươi thật biết nói chuyện, không giống các sinh viên bình thường...

Nhìn thấy hành động này của Diệp Thiên, người nọ nở nụ cười, tiếp nhận thuốc lá nói:

- Anh là chủ nhiệm ở đây, tên Mã Bình, đúng rồi, em là người Bắc kinh à? Sao lại cảm thấy hứng thú với kiểu nhà cũ này?

Là một khu Tứ Hợp Viện được bảo dưỡng tương đối tốt, bình thường không ít người muốn vào xem, nhưng người Bắc Kinh gốc lại cũng không có nhiều hứng thú với nơi này, Mã Bình nghe khẩu âm Diệp Thiên, đoán hẳn là người Bắc kinh, nên cảm thấy có chút kỳ quái.

- Mã chủ nhiệm, bạn gái của em không phải người Bắc Kinh, cô ấy muốn vào xem...

Lời nói của Diệp Thiên khiến sắc mặt Vu Thanh Nhã đỏ lên, giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Thiên một cái, nhưng nhìn thấy vậy, trong mắt Mã chủ nhiệm, cũng giống như hai người tuổi trẻ đang liếc mắt đưa tình.

- Được, hôm nay cuối tuần người không nhiều lắm, anh dẫn hai em đi xem...

Mã Bình gật đầu đồng ý.

- Ai là bạn gái của cậu chứ? Da mặt thực dày...

Đi theo phía sau Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã nhỏ giọng nói.

Diệp Thiên nghiêng đi mình sang bên tai Vu Thanh Nhã, nói:

- Há? Không đúng vậy sao, được thôi, lát nữa mình sẽ giải thích với Mã chủ nhiệm, liền nói cậu không phải bạn gái của mình...

- Cậu dám!

Bị lời nói của Diệp Thiên thôi tới trong lỗ tai, Vu Thanh Nhã chỉ cảm thấy cả người run lên, nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào giống ăn mật.

Đây là một khu Tứ Hợp Viện cỡ trung, gian chính có 2 gian, phía đông, tây có 3 gian nhà, trước nhà có hành lang tránh gió mưa, mặt đất đều là lát gạch, sân trước và sau tường vốn dĩ bị phân cách đã được thông nhau, có vẻ khá rộng rãi.

Nhìn thấy nơi mà cha sống từ nhỏ, trong lòng Diệp Thiên có chút kích động, nhưng trên mặt vẫn không chút cảm xúc.

- Mã chủ nhiệm, tòa nhà này nếu là ngày xưa, nói không chừng chính là chỗ ở của Thượng Thu đại thần, nhưng bây giờ lại là của quốc gia sao?

- Không phải, nhà này quyền tài sản vẫn là tư nhân, bác gái họ Diệp cho cơ quan thuê sử dụng, bà ấy cũng là chủ nhiệm cũ ở nơi này...

Mã chủ nhiệm hiển nhiên không phòng bị đối với Diệp Thiên, nói mấy câu này khiến cho Diệp Thiên biết được tin tức muốn biết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 86

Thất Bại

Bác Diệp?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, hẳn vốn cho là đây cũng là một trong những tòa nhà thuộc tài sản cá nhân bị quốc gia thu làm tài sản chung, không ngờ nhà này vẫn còn về nhà họ Diệp.

So với những Đại Tập Viện có nhiều hộ gia đình sinh sống do đặc thù lịch sử, hiển nhiên nhà này càng dễ dàng thu hồi, người mà Mã chủ nhiệm nói, rất có thể chính là cô của Diệp Thiên, từng là chủ nhiệm tiền nhiệm ở nơi này.

Hơn nữa Diệp Thiên tính ra nếu có thể thu hồi nhà này, cũng không tiện đâu, phải biết rằng, loại Tứ Hợp Viện này hàng năm cũng tốn không ít phí bảo dưỡng, nếu không có người ở trong này làm việc, chi sợ sớm đã hoang tàn không chịu nổi.

- Vị lão chủ nhiệm kia thật đúng là rất đức độ, nhà tốt như vậy không ở, lại cho thuê làm công sở...

Diệp Thiên lơ đãng nói.

- Cũng không phải vậy, ôi, phương diện này cũng có những chuyện khác, quyền tài sản căn nhà cũng không phải của lão chủ nhiệm, nghe nói là năm xưa em trai bà ấy không trở về... Ở? Anh nói với em những chuyện này làm gì nhỉ?

Người Bác Kinh từ trước đến nay đều hay nói chuyện, từ tài xế xe taxi đến người bảo vệ, nói đến chuyện gì tuyệt đối là thao thao bất tuyệt, vị Mã chủ nhiệm này cũng là như thế, đã nói là nói xả xả.

- Ha ha, em là người cũng rất tò mò, Mã chủ nhiệm, không quá rầy anh nữa, chúng em còn phải quay về trường học, liền cáo từ trước...

Diệp Thiên có được tin mình muốn biết, cũng không cần phải ở chỗ này thêm nữa, thành thật mà nói, có muốn lấy lại khu Tứ Hợp

Viện này hay không, bản thân hẳn không vấn đề, lúc này còn phải nghe ý kiến của cha.

- Ôi, chàng trai, còn chưa hỏi cậu tên gì đây...

Mã chủ nhiệm đang tán gẫu rất thoải mái, Diệp Thiên liền đánh trống lui đường, không khỏi chạy theo hỏi một câu.

- Em họ Diệp...

Tiếng của Diệp Thiên vang xa xa trong ngõ hẻm, Mã chủ nhiệm nghe được mà sùng sốt, còn muốn truy vấn thêm, nhưng hình bóng hai người đã biến mất ở trong ngõ hẻm.

- Diệp Thiên, cậu định làm như thế nào?

Từ ngõ hẻm Bắc Kinh đi về trường Thanh Hoa, Diệp Thiên cùng Vu Thanh Nhã tìm được một chỗ rất tình tứ trước một khách sạn ngòi xuông, khách sạn cũng không lớn, nhưng dùng mấy tấm gỗ làm thành vị trí ngồi, thực rất được các đôi tình nhân hoan nghênh.

Diệp Thiên lác lác đầu, nói:

- Không biết, chuyện này ba của mình làm chủ, mình không thể đưa ra chủ ý...

- Vậy cậu gọi điện thoại cho chú Diệp đi?

Vu Thanh Nhã móc ra di động từ trong bao.

- Được rồi...

Diệp Thiên cũng không còn chối từ, tiếp nhận điện thoại, hẳn đang muốn hỏi cha một chút về chuyện làm ăn kia.

- Cha, là con, Tiểu Thiên...

Điện thoại liên lạc được rồi, Diệp Thiên báo cho cha tên mình.

- Tiểu Thiên à, ở trường học có khỏe không? Đúng rồi, đây là dùng di động của ai thế?

Bên đầu dây Diệp Đông Bình tin hiệu không tốt lắm, thanh âm nghe có chút mơ hồ.

- Vâng, là điện thoại của Vu Thanh Nhã...

Diệp Thiên giải thích một câu, nói tiếp:

- Ba, hôm nay con đi về nhà cũ...

- Cái gì? Con đi sao?

Tiếng của Diệp Đông Bình mạnh mẽ lên cao.

- Nơi đó bây giờ là một cơ quan, hình như là bác gái cho người ta thuê, nghe nói... Nghe nói quyền tài sản hình như vẫn thuộc về ba...

Diệp Thiên cũng không dám chắc, nhưng theo lời của Mã chủ nhiệm, có vẻ như ngôi nhà này là thuộc về cha.

- Con ... con có gặp bác không?

Diệp Đông Bình hiển nhiên cũng không quan tâm quyền sở hữu căn nhà.

- Không ạ, hình như bác đã về hưu, hay là... con đi tìm xem?

- Trước mắt đừng đi, con mới đến nhà kia, đừng làm cho người ta hiểu lầm hai cha con mình muốn khu nhà đó...

Kích động đã qua, thanh âm của Diệp Đông Bình có chút mệt mỏi.

- Vậy được ạ, đúng rồi, ba, chuyện cái đình Chiến quốc của ba thế nào? Thất bại à?

Nói chuyện với cha, không cần phải quanh co lòng vòng, Diệp Thiên trực tiếp hỏi chuyện.

- Tiểu tử, con nói đúng rồi...

Giọng tức giận của Diệp Đông Bình truyền tới.

- Ba cũng buồn bực, thứ này vô luận là nhìn tạo hình hay là chất liệu, đều giống như đồ rất cổ, làm sao lại là một món đồ giả được nhỉ?

Làm kinh doanh đồ cổ bảy tám năm, Diệp Đông Bình cũng gặp phải không ít đồ giả bị người khác qua mắt, nhưng ông quá thật cũng có nhãn lực, trên căn bản luôn là xuôi gió xuôi buồm, nhưng lại không nghĩ rằng, thứ mà ông cho là quan trọng nhất này, lại đập vào tay mình.

Mấy ngày hôm trước Diệp Đông Bình cầm đỉnh có ba chân này, đi Nam Kinh tìm một vị chuyên gia giám định rất nổi danh về đồng thau ở quốc nội nhờ xem qua, lúc ấy đã bị nhận định là đồ giả.

Diệp Đông Bình còn chưa từ bỏ ý định, lại cầm đi làm giám định niên đại, kết quả mấy ngày hôm trước mới biết, đồ vật tuyệt đối không lâu hơn ba mươi năm, điều này làm cho Diệp Đông Bình nhất thời chết lặng, mất vài ngày mới lấy lại bình tĩnh.

- Ba, có hại cũng chưa hẳn là họa, dù sao trong nhà cũng không thiếu bảo vật, cần thiết thì bán đi vài món, quay vòng một chút là được!

Diệp Thiên biết, ở quốc nội mà nói, việc kinh doanh đồ cổ của Diệp Đông Bình xem như làm tương đối sớm, trên tay thật đúng là trữ được không ít hàng tốt, những năm qua đồ cổ mua về giá ba trăm, năm trăm đồng, hiện tại bán ba vạn, năm vạn, thậm chí đến mười vạn đều thực bình thường.

- Ôi, tiểu tử ngươi không biết chứ, lần này ba thật sự thua rồi, hai năm kinh doanh cũng không lại!

Diệp Đông Bình thờ dài, nhưng lập tức ý thức được, nói những chuyện này với Diệp Thiên, không phải khiến con trai thêm lo nghĩ hay sao? Lập tức lại nói:

- Tiểu Thiên, con cứ lo việc học của học, đừng động vào việc này, lúc nào ba lại cho con thêm chút tiền nữa...

Diệp Đông Bình tuy rằng ngoài miệng nói không có việc gì, nhưng bản thân rất rõ ràng, lần này việc kinh doanh thật sự bị tổn thất nghiêm trọng.

Làm kinh doanh đồ cổ, có rất nhiều giao dịch đều là lấy vật đổi vật, có chút tài chính cũng đều dùng đi thu mua đồ cổ hết, lúc này

đây trên tay Diệp Đông Bình chữ “Tiền” đang căng thẳng.

Vì mua cái đình có ba chân này, Diệp Đông Bình không chỉ đem toàn bộ vốn lưu động của mình ném vào, còn hỏi mượn Phong Huống hai mươi vạn, có thể nói hiện tại trong túi của ông còn sạch hơn cả mặt.

Bết bát hơn chính là, chuyện Diệp Đông Bình mua đồ giả, không biết là người nào trong giới sưu tầm truyền ra ngoài, tục ngữ nói “họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai”, những người này cũng ăn theo.

Diệp Đông Bình vừa mới gọi mấy cuộc điện thoại, muốn bán vài món trước kia người khác xem trọng, không ngờ mấy người kia mở miệng đều muốn đề giá xuống thật thấp, chính là vì biết Diệp Đông Bình cần gấp tài chính quay vòng.

Như vậy, Diệp Đông Bình cũng rơi vào tình huống khó xử, đem đồ vật bán đi, mình sẽ tổn thất thảm trọng, không bán đi, nói khoa trương chút, ngay cả tiền cơm sáng mai đều không còn, huống chi mỗi tháng mấy cửa hàng đều phải dùng phí tổn không nhỏ.

Diệp Đông Bình cũng là người sĩ diện, không dễ dàng há mồm vay tiền người khác, hơn nữa mới cầm hai mươi vạn từ chỗ Phong Huống, lại càng không mở nổi miệng, cho nên vừa rồi nói với con trai, hoàn toàn là thật lòng... nhưng lại cãi ngang.

- Ba, là có người muốn ép giá cha đúng không? Khôi để ý những người đó, lúc nào con chuyển một vạn lại cho ba nhé, sáng mai hẳn là có thể đến tài khoản, ba chồng đỡ được hai tháng là ổn thôi...

Nghe được lời của cha, Diệp Thiên lập tức phản ứng lại, nhìn thấy cha làm kinh doanh đồ cổ nhiều năm như vậy, Diệp Đông Bình chắc hẳn cũng rất rõ nội tình.

- Haiz, không cần, ba không có việc gì, con lo học tập là được? ... Alo, alo... Mẹ nó, ngay cả bưu chính cũng bắt nạt ta!

Diệp Đông Bình đang nói chuyện, đã thấy trong điện thoại truyền đến tràng “Tút tut”, tiếp tục gọi đi, lại không sao gọi được, cảm giác như điện thoại ngoài vùng phủ sóng, khoảng thời gian này điện thoại vẫn là thu phí hai đầu, nghe điện thoại một chút cũng không thể không chi tiền.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 87

Không Có Tiền

Diệp Thiên, xảy ra chuyện gì?

Nhận lại điện thoại từ Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã mở miệng hỏi.

- Ba của mình làm kinh doanh đồ cổ bị thất bại, mua phải đồ giả, chỉ sợ sắp trắng tay rồi!

Diệp Thiên vừa nói vừa đứng lên,

- Thanh Nhã, đi thôi, đi ngân hàng chuyển ít tiền cho ba mình, chậm thêm chút chi sợ sẽ hết giờ!

- Diệp Thiên, hay là... hay là nói với ba mình, cho chú Diệp vay ít tiền quay vòng?

Vu Thanh Nhã cắn cắn môi, nhìn sắc mặt Diệp Thiên, cẩn thận nói tiếp:

- Diệp Thiên cậu đừng nghĩ nhiều, ba của mình luôn luôn nói cần cảm ơn chú Diệp mà, hơn nữa đây là vay tiền, cũng không phải không cần trả lại...

Hai năm trước, xí nghiệp của Vu Hạo Nhiên nhập về một loạt trang thiết bị dệt tiên tiến nhất nước ngoài, nhưng sau khi nhân viên kỹ thuật xưởng trở về, một lần thao tác sai đã khiến cho máy tính điều khiển trang thiết bị gặp vấn đề, cả dây chuyền sản xuất đều đình trệ.

Vu Hạo Nhiên sở dĩ mua loạt trang thiết bị này, chính là vì một đơn đặt hàng rất lớn của nước ngoài, nếu trang thiết bị không thể sửa trong thời gian ngắn hạn, vậy ông ta tổn thất vô cùng lớn, ở Thượng Hải tìm không ít người cũng chưa làm được gì, lo lắng đến độ Vu Hạo Nhiên quanh vòng vòng.

Nhắc tới cũng trùng hợp, mấy ngày này vừa đúng lúc Diệp Đông Bình đến Thượng Hải, lúc ấy thấy ông bạn cũ tỏ ra lo lắng, liền đi

xuống xuống thờ.

Trải qua một hồi kiểm tra và điện thoại với bên xưởng nước ngoài, Diệp Đông Bình vốn xuất thân nghề máy móc chuyên nghiệp lại đã sửa được trang thiết bị, như vậy Vu Hạo Nhiên thật đúng là thiếu Diệp Đông Bình một cái nợ nhân tình không nhỏ.

Nhìn thấy bộ dạng của Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, nói:

- Sao lại tỏ ra thế này? Vay tiền thì vay tiền thôi, có phải sợ gây tổn thương lòng tự trọng bạn trai của cậu hay không?

- Ai là bạn trai? Sao da mặt cậu càng ngày càng dày vậy?

Vu Thanh Nhã hay xấu hổ, bị Diệp Thiên trêu, mặt lại đỏ bừng, tức giận dậm chân.

Diệp Thiên cười cười cũng không còn tranh luận, nói:

- Thanh Nhã, ba của mình mấy năm nay làm kinh doanh đồ cổ luôn luôn cố gắng, chịu chút thiệt thòi nhỏ không coi vào đâu, chỉ cần qua được thời gian này là được, nếu có cần, ba của mình tự sẽ nhờ cậy thầy Vu...

- Vay được rồi, mình cùng cậu đi gửi tiền...

Vu Thanh Nhã gật gật đầu, cũng không còn nói thêm cái gì, cùng Diệp Thiên đi đến ngân hàng gần cổng trường học.

Gửi tiền xong, Diệp Thiên lại gọi điện thoại cho cha, nhưng không thể nào gọi được, lập tức đành từ bỏ, hẳn biết sáng mai cha nhất định sẽ đi ngân hàng kiểm tra.

Quả nhiên, ngày hôm sau Diệp Đông Bình liền thấy được tiền của con trai gửi.

Tuy rằng trong lòng không dễ chịu lắm, nhưng Diệp Đông Bình cũng biết, con trai nói không sai, chỉ cần qua được hai tháng để cho những người đó biết mình cũng không thiếu tài chính, tự nhiên có người sẽ dùng giá bình thường để mua những đồ mình sưu tầm được.

Giải quyết xong vấn đề cho cha, Diệp Thiên lại khó khăn, tuy rằng vẫn còn có hơn năm nghìn đồng, nhưng hẳn luyện võ nên phí tổn cũng lớn.

Tục ngữ nói nghèo văn phú võ, bất kể là cổ đại hay là hiện đại, người không có chút của cải thật không dám làm như vậy, chỉ có ăn mà làm cho người ta nghèo trông thấy, lúc này mới là trung tuần tháng mười, 5000 đồng đã biến thành 3000 đồng.

Diệp Thiên lúc này cũng đang đối diện với vấn đề, 3000 đồng nhiều nhất chỉ chống đỡ được hai tháng, lúc này, vốn quay vòng của cha vẫn không lối thoát, công luyện võ hơn mười năm qua, đành phải dừng lại.

Nhưng càng nghĩ, Diệp Thiên cũng không có biện pháp gì hay, trong trường học thật ra cũng có việc để làm ngoài giờ, nhưng một tháng một hai trăm đồng, đối với Diệp Thiên mà nói thật là như muối bỏ biển? Còn chưa đủ tiền thối cho hán ăn một bữa.

- Hay là đi Thiên Kiều xem bói nhỉ?

Trong đầu Diệp Thiên đột nhiên toát ra ý nghĩ này, nhưng lập tức liền xóa bỏ.

Cũng không phải Diệp Thiên sợ mất mặt trước mặt các bạn sinh viên, mấu chốt là hán đường đường mang thân phận truyền nhân đời thứ năm mươi của phái Ma Y, nếu thật là đi Thiên Kiều bày hàng, bị sư phụ biết được, chỉ sợ sẽ tức giận ngay cả hai năm dương thọ đều không thể sống nổi.

Coi như muốn đi xem bói cho người ta, vậy cũng cần có tay nghề, tuổi tác mới được, tựa như sư phụ vậy? Nếu không đi Thiên Kiều kiếm 5 đồng một lần gieo quẻ, ngay cả tiền đi xe Diệp Thiên cũng không đủ trả.

- Lão Tam, ngồi ngậy ra đó làm gì? Đi, đi ra sân bóng đánh cầu đi...

Ăn cơm xong trở lại ký túc xá, Diệp Thiên đang vắt óc tìm mưu kế kiếm tiền, Từ Chấn Nam ném cầu tới bên giường hán.

Trải qua hơn một tháng ở chung này, Diệp Thiên mấy người trong phòng này, cũng giống như toàn bộ sinh viên, dựa theo tuổi tác sắp xếp vai vế.

Từ Chấn Nam năm nay hai mươi trở thành lão Đại, Trần Hiểu Trung lớn hơn sáu tháng so với Diệp Thiên, thành lão Nhị, còn Ngại Hải Minh nhỏ hơn Diệp Thiên ba tháng, làm lão Tứ, hàng ngày cũng xưng hô lão Đại, lão Nhị ...

- Lão Đại, em không đi, hôm qua tìm được quyển sách, buổi tối xem, anh kêu lão Nhị và lão Tứ đi đi...

Diệp Thiên ngồi dậy, ném cầu quay lại cho Từ Chấn Nam, hán lúc này nào có tâm tư chơi bóng cơ chứ.

Tuy rằng quan hệ cùng mấy người anh em này rất tốt, nhưng Diệp Thiên giống cha hẳn, đều có tính mọi chuyện của mình không thích cầu cạnh người khác, lúc này Từ Chấn Nam mấy người cũng không biết chuyện đã xảy ra trong nhà Diệp Thiên.

- Hai tiểu tử kia đi đến thư viện rồi, nói nơi đó mỹ nữ nhiều...

Từ Chấn Nam khinh thường bĩu môi,

- Chán thế, đã đi một tuần rồi, cũng không quen được cô nào, được, cậu xem sách đi, buổi tối chúng ta cùng đi ăn khuya, Tây Môn mới mở quán ăn cũng khá ngon!

Từ Chấn Nam là một vận động viên năng động, nhìn thấy Diệp Thiên không đi, tự mình ôm cầu chạy ra khỏi ký túc xá.

Nhưng không đợi Diệp Thiên ngồi được bao lâu, cửa ký túc xá lại vang lên tiếng “ầm”, bật mở tung, Từ Chấn Nam vừa mới chạy ra lại như một trận gió trở vào, một tay kéo Diệp Thiên.

- Ôi, lão Đại, không phải nói không đi rồi sao? Đúng rồi, mắt anh sao lại đỏ như vậy?

Diệp Thiên có chút không hiểu, không phải là chơi cầu sao? Kích động đến thế này? Thấy bộ dạng của Từ Chấn Nam, thật ra không khác con bò đực trong đấu trường lắm.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Từ Chấn Nam liên tục xua tay, chỉ vào phía bên ngoài cửa sổ nói:

- Không... Không phải chơi bóng, Diệp Thiên, hai người đẹp tới tìm cậu, chính là Vệ Dung Dung của khoa báo chí ấy...

Tuần trước, Diệp Thiên đã hẹn Vệ Dung Dung và Vu Thanh Nhã đến ký túc xá của mình, cùng người trong ký túc xá của mình làm quen, nói là quan hệ bạn bè, nhưng chính là lão Đại Từ Chấn Nam mời cơm, còn ra ngoài trường ăn uống một chút.

Ai ngờ sinh viên ĐH năm 3 to lớn như Từ Chấn Nam, vừa thấy Vệ Dung Dung, nhất thời giật nảy mình, hẳn đang rất nhàn rỗi, ngoài đánh cầu, chính là tìm cách tiếp cận Vệ Dung Dung, nhưng hiệu quả hiển nhiên chẳng ra gì.

Lâu lâu Vệ Dung Dung và Vu Thanh Nhã không đến ký túc xá nam, tuy rằng không phải tìm đến bản thân mình, cũng làm cho hormone nam tính của Từ Chấn Nam lên quá cao, chạy về ký túc xá với tốc độ trăm mét, kéo Diệp Thiên lên.

var content = \$('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq

(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 88

Thăm Viếng

Mấy cô ấy tìm em để làm chi?

Diệp Thiên ngó đầu xuống nhìn thoáng qua cửa sổ, quả nhiên là Vu Thanh Nhã và Vệ Dung Dung, đang đứng nói chuyện dưới một thân cây ở cách ký túc xá không xa.

Ngó sang hai bên xem xét, Diệp Thiên rõ ràng phát hiện ra, lúc này một loạt đầu nam sinh đều ngó ra từ các cửa sổ bên cạnh, có thể thấy được lực hấp dẫn của người đẹp lớn cỡ nào.

- Ôi? Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới...

Khi Diệp Thiên nhìn thấy Vệ Dung Dung và Vu Thanh Nhã, khoát lên trên cửa sổ tay trái năm ngón tay khép động, cũng lâm thời nổi lên nhất quỷ, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ tươi cười, cảm giác như người muốn ngủ lại có người tặng gối đầu vậy.

- Diệp Thiên, nhìn cái gì vậy? Nhanh xuống dưới này...

Vệ Dung Dung là một người tính nôn nóng, từ nhỏ cũng được người nhà cưng chiều làm hư, từ trước đến nay chỉ có người khác chờ cô, vừa ngó lên, liếc mắt một cái nhìn thấy Diệp Thiên ngó đầu ra từ cửa sổ tầng 3, lại không nói lời nào, đành kêu lên.

Một tiếng gọi này khiến cho một số cửa sổ còn đang đóng vì không biết có người đẹp xuất hiện ở ký túc xá nam, nhất thời cũng mở tung, hàng loạt ánh mắt tôn sùng mở to, một đám sinh viên cười trần xuất hiện, khiến Vu Thanh Nhã cảm thấy có chút khó chịu.

- Anh đây cũng không phải nợ nần gì cô, xin người khác giúp đỡ còn tỏ thái độ này...

Diệp Thiên bĩu môi rút đầu về, chậm chậm thay quần bò, đổi một bộ đồ thể thao, hành động kia khiến Từ Chấn Nam đứng bên cạnh mà thay hần sốt ruột, hận không thể thân tự động thủ giúp hắn mặc quần áo vào cho nhanh.

- Diệp Thiên, làm chuyện gì xấu bị mỹ nữ tìm tới cửa vậy?

- Diệp Thiên, buổi tối anh mời cơm, hãy giới thiệu nhé...

Khi Diệp Thiên hiện ra ở cửa ký túc xá, nhất thời trăm cái miệng ồn ào lên, còn có người huýt sáo, khiến cho người gác cổng ký túc xá còn tưởng rằng trong sân trường có sói.

- Các chị ở đây, mua xuống đây đi!

Không có vẻ khó chịu như Vu Thanh Nhã, Vệ Dung Dung cũng không quan tâm những thanh niên này ồn ào cái gì, thực nhanh nhẹn hai tay chống nạnh, gọi Diệp Thiên tới.

Cái khác không nói, nhìn thấy bộ dạng của Vệ Dung Dung này, mấy sinh viên kia thật đúng là ngây ngẩn cả người, cho dù người ta là đàn chị học khóa trên, nhưng cũng muốn cân nhắc trong lòng, có thể hạ gục cây ốt này hay không?

- Ha ha, bà chị khoá trên, chúng ta đã quen rồi mà, muốn tiếp tục làm quen nữa sao?

Cũng thực sự không sợ chết, đi theo phía sau Diệp Thiên, Từ Chấn Nam nghe được Vệ Dung Dung nói vậy, nhất thời vênh mặt đối đáp, đừng nhìn cái bộ dạng to con của cậu sinh viên năm này, da mặt hấn cũng dày tương đối.

Vệ Dung Dung liếc mắt Từ Chấn Nam một cái,

- Cậu em khóa dưới, trường Thanh Hoa có quy định thế nào có biết hay không đó? Đi học hay là tới tán gái?

Vệ Dung Dung đấu khẩu với Từ Chấn Nam, Vu Thanh Nhã cảm thấy không được tự nhiên, thấy Từ Chấn Nam còn định nói chuyện, vội vàng chen miệng nói:

- Dung Dung, được rồi, cậu không phải nói có chuyện muốn tìm Diệp Thiên sao, tìm một chỗ nói chuyện đi...

- Được rồi, nể mặt các cậu, tha cho một tên đại ngốc...

Vệ Dung Dung giống như người thắng trận, nói với Diệp Thiên:

- Đi thôi, buổi tối bản cô nương mời cậu ăn cơm...

- Có gì mà có thể làm cho đàn chị mời ăn cơm vậy, nhất định là tôi mời thôi...

Từ Chấn Nam vẫn thực sự có tinh thần, tận dụng mọi thời cơ.

- Từ Chấn Nam, muốn chết phải không? Cậu là ai chứ?

Tiểu cây ót nổi giận lên là không coi người khác ra gì.

Từ Chấn Nam bị nói vậy, sắc mặt phẫn nộ, nhìn Diệp Thiên lắc đầu, nhưng cây cải thảo hay củ cải cũng có điểm đáng yêu, có người muốn đánh thì sẽ có một người nguyện chịu đựng, hẳn cũng không cần nghĩ nhiều như vậy.

- Cậu mời ăn cơm thì tôi phải đi ăn sao? Hơn nữa, bữa cơm tôi đã ăn xong mới mời, không thành ý gì cả...

Diệp Thiên liếc mắt, xem như giúp lão Đại lấy lại chút thể diện.

Hơn một tháng qua, Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã và cô gái này như hình với bóng nên cũng quen, thường thường cũng hay vui đùa mấy câu.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng biết, cô nương này lòng dạ vốn không xấu, đúng như hắn đã nói vậy, thần kinh có chút mắc cảm, thường xuyên có hành vi khó hiểu và không làm chủ được bản thân.

- Cơm nước xong rồi thì ăn khuya không được à? Cơm ở nhà ăn cậu có thể ăn no sao?

Quả nhiên, Diệp Thiên nói chưa dứt, Vệ Dung Dung liền trừng mắt.

- Được rồi, Diệp Thiên, đừng chọc Dung Dung tức giận nữa, đi thôi, đi ra ngoài trước rồi nói chuyện sau, chúng ta không phải đi ăn cơm, là chú Vệ muốn gặp cậu...

Vu Thanh Nhã nhẹ nhàng kéo ống tay áo Diệp Thiên.

- Chú Vệ? Là ba của Dung Dung ư?

Từ Chấn Nam khá thính tai, lập tức nghe được lời nói của Vu Thanh Nhã.

- Dung Dung là tên cho cậu gọi sao? Cần gọi là chị khóa trên!

Vệ Dung Dung bất mãn trừng mắt nhìn Từ Chấn Nam một cái,

- Ủ đây, ba của tôi, thế nào... chẳng lẽ cậu cũng muốn đi sao?

- Dĩ nhiên muốn... Không, không, ta không muốn đi...

Nghe được Vệ Dung Dung nói vậy, Từ Chấn Nam lắc đầu giống như phản xạ có điều kiện.

Trong lòng Từ Chấn Nam đang cân nhắc làm thế nào theo đuổi con gái người ta, đâu dám đi gặp cha của cô gái ngay chứ, đây thuần túy là một biểu hiện có tật giật mình, tuy rằng lúc này còn chưa thể nói được điều gì.

- Ôi, gặp phụ huynh à? Mình đâu đến nỗi ngu ngốc như vậy, không thể nói muốn đi được?

Đợi cho Diệp Thiên mấy người rời khỏi, Từ Chấn Nam đột nhiên nói với theo, đây cũng là cơ hội thật tốt để tiếp cận Vệ Dung Dung.

Trong lòng có chút hối hận, Từ Chấn Nam cũng rất tò mò vì sao cha của Vệ Dung Dung tìm Diệp Thiên, đang cân nhắc buổi tối có cần dùng thập đại khổ hình thời Mãn Thanh để bức cung Diệp Thiên hay không.

Vệ Dung Dung mỗi lần về nhà đều do cha lái xe đưa đón, lần này cũng không ngoại lệ, một chiếc xe Audi nhập khẩu đang chờ ở cổng trường Thanh Hoa.

- Diệp Thiên, cậu cũng không hỏi xem ba của tôi tìm cậu làm gì à?

Thấy Diệp Thiên vừa nhìn ngó khắp nơi vừa đi theo mình ra cổng trường, cho đến lúc lên xe mà cha báo người lại đây đón, đều không nói lời nào, Vệ Dung Dung lại nhin không nổi.

- Thế nào, tiền tiêu vặt không còn hả?

Diệp Thiên cười hỏi.

- Không biết nghe được tin từ đâu mà nhanh thế, mãi nguyên hả?

Con gái Bắc Kinh vốn là người không chịu thua trận, từ trước đến nay ngoài miệng đều là không dễ yên.

Tài xế lái xe nghe được hai người đối thoại, nhin không được ghé mắt nhìn Diệp Thiên, hấn đi theo Vệ Hồng Quân cũng đã lâu lắm rồi, cũng thường xuyên đưa đón vệ Dung Dung, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy cô bé đưa bạn trai về nhà.

- Được rồi, các cậu nói ít đi một chút, Dung Dung, cậu còn như vậy lần sau không gọi Diệp Thiên tới nữa nhé!

Nhìn thấy Vệ Dung Dung và Diệp Thiên bất hòa, không biết vì sao Vu Thanh Nhã luôn cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhất là từ gương trên xe thấy được ánh mắt của lái xe, trong lòng liền thấy không thoải mái.

Vu Thanh Nhã thốt ra lời này, bên trong xe mấy người nhất thời đều không lên tiếng, hơn mười phút sau, xe Audi chạy vào thôn Á Vận.

- Ô Tiểu Vu, đã lâu không tới chơi với chú...

Nghe được tiếng vang ở cửa nhà, Vệ Hồng Quân đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách xem TV liền đứng lên, vẻ mặt tươi cười nghênh đón mọi người, chỉ nhìn vẻ ngoài, ai cũng không nghĩ là mấy ngày nay bản thân ông và gia đình đang khó khăn.

- Chú Vệ, chú không sợ gây thêm phiền toái cho chú sao? Đây là bạn cũ thời tiểu học của cháu, Diệp Thiên...

Vu Thanh Nhã thật biết điều, bắt chuyện với Vệ Hồng Quân, sau đó lôi Diệp Thiên phía sau mình ra giới thiệu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 89

Xem Ai Bình Tĩnh Hơn

Đây chính là Diệp Thiên phải không?

Vệ Hồng Quân cười và đưa tay về phía Diệp Thiên, cùng lúc đó ánh mắt quan sát khuôn mặt Diệp Thiên.

Diện mạo của Diệp Thiên mặc dù không thật khôi ngô, nhưng lại có vài nét thanh tú, đặc biệt là lông mày lưỡi mác cùng với cặp mắt sáng có hồn, những người lần đầu tiên gặp cậu ta đều cảm thấy có chút cảm tình.

Vệ Hồng Quân mặc dù không biết xem tướng, nhưng là người làm ăn buôn bán, khả năng quan sát cũng không kém, bề ngoài của Diệp Thiên khiến anh ta khá xem trọng.

- Tiểu Diệp, vào trong phòng ngồi ...

- Chú Vệ, cháu là Diệp Thiên ...

Diệp Thiên đưa tay ra và bắt tay Vệ Hồng Quân, vừa rồi Vệ Hồng Quân quan sát hắn, tại sao hắn không thể quan sát lại Vệ Hồng Quân? Nhưng Diệp Thiên chỉ nhìn thoáng qua, sau đó không nhìn nữa.

Vệ Hồng Quân khoảng bốn hai bốn ba tuổi, có khuôn mặt chữ “điền” cũng chính là mặt chữ “quốc”, làn da tương đối trắng, xét lạnh dữ thì ngang nhau, nhưng đây là tướng mạo của người sẽ phát tài.

- Chị Lý, giúp khách rót nước, tiểu Diệp, cháu muốn uống gì?

Chào hỏi những người ngồi phía sau, Vệ Hồng Quân nói một tiếng với người phụ nữ trung tuổi đang đứng cạnh ghế sofa. Câu nói cuối cùng lại là hỏi Diệp Thiên.

- Cháu uống chút nước khoáng là được rồi, nước sôi cũng được...

Diệp Thiên tỏ ra rất tự nhiên, như là ở nhà mình vậy, lưng thì hơi dựa vào ghế sofa, quan sát cách bố trí gian phòng này.

Với Vệ Hồng Quân mà nói, đây là căn hộ ở Bắc Kinh, vào thập niên 90 có thể nói là khu nhà cao cấp, phía trước của cửa chính được làm thành hòn non bộ nhỏ. Nước chảy từ trên xuống róc rách, mà chảy một cách tuần hoàn, bên trong có mấy con cá vàng đang tung tăng bơi lội, khiến người ta cảm thấy mới lạ khi bước vào cổng.

Phía bên phải tường, nơi có hòn non bộ, còn được có một dãy giá gỗ cao chừng hai mét, trên giá bày các loại đồ sứ và đồ cổ thủ công mỹ nghệ, lại đề cao nhiều phong cách của chủ nhà.

Từ góc độ phong thủy mà nói, bên trái có dòng nước chảy, gọi là Thanh Long, mặc dù không xếp thành trận pháp Tứ Tượng, nhưng cũng có thể ngăn cản được âm khí bên ngoài cửa, được coi là một chỗ phong thủy tốt.

Bởi vậy Diệp Thiên có thể nhìn ra, khi mà Vệ Hồng Quân chỉnh sửa lại căn nhà này nhất định là có mời thầy phong thủy đến xem.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên không khỏi sinh ra những nghi ngờ, theo tướng mạo nhìn thấy ở Vệ Hồng Quân, thì ông ta không thuộc tướng hao tài, mà phong thủy trong nhà lại rất tốt, theo lý thuyết vận của ông ta hẳn rất may mắn, nhưng tại sao đột nhiên lại không phát tài được?

- Cảm ơn.

Nhận cốc nước từ người giúp việc bung tới, Diệp Thiên nhìn lại, tay phải cầm một đồng tiền đặt trên mu bàn tay chơi, bản thân nhận lời mời của Vệ Hồng Quân đến đây không có lý do, Vệ Hồng Quân không nói một lời nào, hẳn ta cũng không chủ động mở lời.

Sự biểu hiện của Diệp Thiên khiến trên khuôn mặt của Vệ Hồng Quân tỏ ra một chút kinh ngạc, ông ta đã từng nghe con gái nói, hồi nhỏ Diệp Thiên dường như sống trong một gia đình rất nghèo, đứa trẻ như vậy, nhìn thấy căn phòng rất lộng lẫy mà chính mình tu sửa, tại sao lại không biểu hiện ra chút ngạc nhiên hay hâm mộ nào?

Với ánh mắt của Vệ Hồng Quân, tự nhiên có thể nhìn ra Diệp Thiên thực sự không phải là cố gắng giữ bình tĩnh, như vậy, hứng thú của ông với Diệp Thiên càng lớn.

Chuyện buôn bán đàm phán và đánh giặc không khác nhau lắm, có đôi khi phải chú ý cái khí thế, ai mở miệng nói chuyện trước, liền

roi vào thế bất lợi.

Tuy rằng giờ phút này không phải đang nói chuyện làm ăn cùng Diệp Thiên, nhưng Vệ Hồng Quân làm kinh doanh đã lâu, cũng không muốn mất lợi thế trước mặt một người tuổi còn trẻ, lập tức cũng chỉ cười híp mắt nhìn Diệp Thiên, không nói lời nào.

Diệp Thiên dường như không có việc gì ngoài uống nước và xoay xoay đồng tiền, Vệ Hồng Quân thích thú đánh giá hắn, trong phút chốc, trong phòng không có người nào mở miệng, không khí có vẻ có chút mất bình thường.

- Ba, ba gọi Diệp Thiên tới để làm chi ạ? Hai người mắt to mắt nhỏ sao không nói lời nào thế?

Bên cạnh, Vệ Dung Dung cũng cảm giác được bầu không khí trong phòng, liền đánh sự yên tĩnh trong phòng.

Nghe được con gái nói vậy, trong lòng Vệ Hồng Quân nhẹ nhàng thở ra, dù sao mình là chủ nhân, mời người khác về nhà, lại không nói được một lời, không khỏi có chút không lịch sự, con gái đã mở lời rồi, mình không thể cứ yên lặng.

- Ha ha, ba thấy Diệp Thiên chơi đồng tiền rất thú vị...

Vệ Hồng Quân lập tức cười ha ha, nhìn thấy đồng tiền không ngừng nhảy lên ở trên mu bàn tay phải Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, trên tay cháu... cái đồng tiền này cũng tốt đấy, có vẻ sáng bóng, hẳn là đời Minh Thanh?

Ở trong số những người thành Bắc Kinh sớm phát tài nhất, chính là người làm về đồ cổ và bất động sản, người làm về đồ cổ là những người sau cái cách biết nắm bắt thời cơ tích trữ lượng đồ cổ lớn, buôn bán lời lãi rất lớn.

Còn về bất động sản, thì xem như là những người kinh doanh bất động sản sớm nhất nước, nhưng không giống như giới bất động sản sau này, đi mua rẻ bán đắt, người Bắc Kinh sớm đều dựa vào bán nhà, bán đất làm giàu, phát triển đến hiện tại, rất nhiều người đều trở thành những ông chủ sớm nhất trong giới bất động sản, trong tay rất nhiều tư sản.

Hai loại người này không nhất định là có nhiều tiền nhất, nhưng ảnh hưởng đối với xã hội lại vô cùng lớn, thông qua các con đường làm giàu khác nhau, ít nhiều cũng có chút liên quan đến hai cái nghề này.

Ngay như Vệ Hồng Quân, tuy rằng không phải xuất thân từ làm đồ cổ, nhưng sau khi kiếm được tiền, vì muốn có thêm câu chuyện khi bàn bạc, cũng đầu tư không ít tiền vào lĩnh vực này, trên kệ trong phòng tràn đầy đồ cổ vật cũng đã nói rõ điều này.

Vệ Hồng Quân cũng chơi tiền cổ, hơn nữa đều là tiền quý, tuy rằng ông ta hời như vậy, nhưng trong lòng cũng không phải đang quan tâm, ở Lưu Ly Hán tiền cổ nhiều vô kể, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

- Ha ha, trước kia trong nhà cháu thu mua phế phẩm, thứ này là mua được từ trong hầm ngầm của một gia đình, cháu nhìn chất cũng khá cổ, nên giữ ở bên người chơi, chú Vệ có muốn xem không?

Diệp Thiên nghe thấy Vệ Hồng Quân nói vậy, cười cười, dùng ngón cái và ngón trỏ kẹp đồng tiền, đặt trên bàn trà.

- Uh...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, sắc mặt Vệ Hồng Quân thay đổi, chỉ nghe Diệp Thiên không đổi sắc khi nói ra trước kia trong nhà làm thu mua phế phẩm. điểm này đã làm cho Vệ Hồng Quân thay đổi cách nhìn.

Vệ Hồng Quân biết, thời đại này càng ngày càng nhiều người nội tâm yếu đuối, luôn tìm cách đi che dấu quá khứ không tốt của mình, tương phản, có những người có thể thân nhiên đối mặt chuyện cũ, nội tâm sẽ cực kỳ mạnh mẽ.

Vệ Hồng Quân đánh giá, từ sự biến hóa thân phận, hẳn hiện tại liền không nghe thấy người khác nói người ta mở khách sạn đã từng bán trứng luộc và nước trà, còn mình lại càng không muốn nói ra, chỉ điểm này mà nói, ông ta cũng không bằng thiếu niên trước mặt này.

Nhất là Diệp Thiên đang ở trước mặt hai cô gái xinh xắn, thân nhiên nói ra những chuyện trong nhà trước kia, loại tâm tính này, tuyệt đối không phải sinh viên bình thường có thể làm được.

Hơn nữa động tác vừa rồi khi Diệp Thiên buông đồng tiền, cũng rất coi trọng, chỉ có người trong ngành đồ cổ, mới làm được như thế.

Phải biết rằng, những thứ có thể được gọi là đồ cổ, ít nhất cũng phải là Mãn Thanh trở về trước, đồ cổ trên dưới một trăm năm, hay một ngàn năm gì đó, không chịu nổi va chạm, cho dù không phải đồ sứ, rơi rụng chút nước sơn bên ngoài, vậy cũng làm cho giá cả đồ vật phát sinh biến hóa.

Đồng tiền mặc dù là đúc từ kim loại ra, nhưng thời gian lâu dài, rơi trên mặt đất, cũng sẽ bị rạn nứt.

Cho nên trong giới đồ cổ còn có quy định, khi giao dịch đồ cổ, một bên phải đặt món đồ này ở trên bàn, bên kia mới có thể cầm lên thường thức kiểm nghiệm, ai vô tình để xảy ra sai, người đó phải gánh trách nhiệm.

Tuy rằng từ lúc Diệp Thiên vào nhà đến giờ, giữa hai người đối thoại không quá ba câu, nhưng chỉ với một động tác này của hắn, Vệ Hồng Quân đã không dám coi thường Diệp Thiên, cũng coi trọng đồng tiền này.

Trong lòng Vệ Hồng Quân hiểu được, nếu là đồ bình thường, Diệp Thiên cần phải trịnh trọng đặt ở trên bàn trà như vậy sao?

- Đại Tề Thông Báo? !

Sau khi cầm lấy đồng tiền, Vệ Hồng Quân còn chưa kịp quan sát bề mặt đồng tiền gì sết, đã bị bốn chữ trên bề mặt đồng tiền cô làm cho kinh sợ, vốn đang ngồi rất vững vàng đối diện Diệp Thiên, cũng vụt đứng lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 90

Đại Tề Thông Bảo (1)

Trong tay Vệ Hồng Quân cầm đồng tiền chỉ rộng từ 2 đến 3 centimet, độ dày còn chưa được một mili. Một mặt không có gì còn một mặt thì có 4 chữ “Đại Tề Thông Bảo”.

Không biết là có phải vì Diệp Thiên chỉ chơi đùa nó hay không, đồng tiền này được sơn màu đen đã gi khi mài đi lộ ra màu tím sáng bóng làm cho người ta có cảm giác đích thị là đồ cổ,

Hơn nữa đồng tiền có nét chữ rõ rệt, chất tiền trơn và còn tốt. Ở chỗ cửa hàng đồ cổ cũng không thể có những đồng tiền đẹp như thế.

- Diệp Thiên này ... đây chính là Đại Tề Thông Bảo thật.

Vuốt ve đồng tiền, ánh mắt Vệ Hồng Quân đầy sự tin tưởng.

Đề cao sự thưởng thức mùi vị chẳng qua là học đòi làm sang. Mấy năm nay, việc đầu tư ở chỗ chơi đồ cổ phải không dưới trăm vạn nhưng những đồ tốt thu về chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay còn những đồ giả cổ quả thực rất nhiều.

Trải qua vài năm kinh nghiệm, Vệ Hồng Quân đã biết nhìn đồ cổ. Trực giác của anh ta cho biết đồng tiền đang cầm trong tay chắc chắn là thật.

Nghe Vệ Hồng Quân hỏi, Diệp Thiên cười nói:

- Chú Vệ mà nhìn thì đúng là Đại Tề Thông Bảo.

Trên mặt thấy rõ 2 chữ “nhìn nốt”, điều đó ai cũng biết, Vệ Dung Dung bĩu môi, còn Diệp Thiên liếc mắt.

- Con gái thái độ này thật không tốt, không phải là có ý gì với người thanh niên này chứ.

Vệ Hồng Quân thấy điệu bộ con gái liền chau mày. Ông ta mười mấy năm vừa làm cha vừa làm mẹ dạy dỗ con gái, chẳng lạ gì tính cách của Vệ Dung Dung.

- Mọi người đều biết chữ trên đó, nhưng đồng tiền này là thật hay giả thì người biết điều này không nhiều, phải không chú Vệ?

Lời nói của Diệp Thiên làm cho Vệ Hồng Quân phải thay đổi và tự đắc nói:

- Đúng vậy, đồng tiền bất kể chế tạo như thế nào nhưng chỉ cần nhìn 4 chữ “Đại Tề Thông Bảo” thì không còn nghi ngờ gì nữa.

Nói đến đây, trên mặt Vệ Hồng Quân lộ rõ vẻ nghi ngờ, quay về phía Diệp Thiên:

- Nhưng vật này mới chỉ phát hiện được 2 chiếc không toàn vẹn, Diệp Thiên, “Đại Tề Thông Bảo” làm sao vào tay cậu?

- Ha ha, chú Vệ chẳng phải cháu đã nói rồi sao, nhà cháu đã từng mua phế phẩm mà.

Kì thực những gì Diệp Thiên nói về đồng tiền là nguy hiểm. Lão Đạo sĩ cho hẳn vốn có 3 đồng, hồi còn nhỏ Diệp Thiên nghịch ngợm đã vứt đi 2 đồng.

Hai đồng kia tuy không phải là “Đại Tề Thông Bảo” nhưng cũng là tiền cổ hiếm gặp. Vì chuyện này mà lão Đạo sĩ đã giáo huấn Diệp Thiên một trận và đã nói về lai lịch của “Đại Tề Thông Bảo”.

Ngay cả Diệp Đông Bình cũng không biết mà luôn ngắm cái đồng tiền và cho rằng nó là “Đại Tề Thông Bảo” thật. Nếu không nói sớm chắc hẳn đã lấy mạng giấu đi rồi.

Sở dĩ Diệp Thiên dám cầm vật đó nhiều năm như vậy là bởi vì để thương thức, ngắm nghía. Linh tính mạch bảo dù có mất nó anh cũng vẫn tìm thấy.

- Đây ... đây là thật ư?

Vệ Hồng Quân tỏ rõ vẻ nghi ngờ Diệp Thiên. Hẳn tưởng rằng Diệp Thiên nói giỡn nhưng mà vẻ mặt có vẻ hoảng hốt. Khả năng này lớn đây.

Vệ Dung Dung đến bây giờ cũng rất ít khi thấy cha như vậy, liền tò mò hỏi:

- Ba, đồng tiền này không phải bằng đồng sao? Con thấy ba cầm nó như của quý, nhưng nhìn một chút cũng không bằng bạc, làm chi mà ba ngạc nhiên như vậy?

- Khụ khụ, con thì biết cái gì, đồng tiền này là một trong 50 loại quý hiếm đấy, nếu cha con có đồng tiền này thì trong giới sưu tầm ở quốc nội cũng đã là người nổi tiếng rồi.

Vệ Hồng Quân bị những lời nói của con gái làm cho xấu hổ. Tuy hẳn có sưu tầm một ít tiền tệ nhưng nói về giá trị đồng tiền thì so với đồng tiền của Diệp Thiên quả là một trời một vực.

Triều Hạ ở Trung Quốc đã sớm có việc dùng xương thú, mai rùa để trao đổi vật dụng. Còn lại là dùng Bối Xác để trao đổi. Tiền thì đến thời Xuân Thu mới bắt đầu sử dụng.

Sau thời Xuân Thu, các nước đã bắt đầu biết tiền bằng đồng thau để lưu thông, tiền hình tròn có vân, thời Tần Thủy Hoàng đã có tiền hình tròn có lỗ và được tiếp tục sử dụng đến cuối thời nhà Thanh.

Mặc dù trước lúc các hoàng đế lên ngôi đã cho đúc rất nhiều tiền tệ, nhưng trải qua sự thay đổi của nhiều thời đại số tiền bị chôn vùi cũng nhiều vô kể.

Lượng tiền còn lưu truyền cho tới hôm nay còn rất ít. Nói như Vệ Dung Dung thì vào chợ đồ cổ cũng đều có thể nhìn thấy tiền bằng đồng đầy trên mặt đất.

Cho nên sưu tầm đồng tiền cổ chính là vật quý, giống như những vương triều hưng thịnh có thể phát hành một lượng lớn tiền, bây giờ tiền cổ còn lại rất ít, chỉ còn xuất hiện rất ít nên những người sưu tầm mới theo đuổi nhiều như vậy.

Được gọi là 1 trong 50 món quý hiếm, chính là 50 loại tiền Trung Quốc cổ, nó thuộc loại quý và được giới sưu tầm cất giữ, nếu trong tay mà không có mấy đồng tiền cổ thì thật là xấu hổ.

Mà “Đại Tề Thông Bảo” vốn là một trong 50 loại tiền hiếm thấy, cho đến bây giờ cũng mới phát hiện ra 2 loại nhưng đều không được toàn vẹn.

Đại Tề Thông Bảo là tiền do hoàng đế đúc thời dựng nước Nam Đường. Sở dĩ gọi là “Đại Tề Thông Bảo” là vì hoàng đế nước Ngô

trước khi nhường ngôi cho hần đã phong hần làm Tề Vương.

Do triều đại nhà Tề chi tồn tại trong thời gian rất ngắn, lượng tiền đúc được rất ít, số còn lại lưu truyền đến ngày nay chỉ đếm được trên đầu ngón tay và vô cùng quý hiếm.

Đại Tề Thông Bảo hiện chỉ còn 2 loại, góc phía trên bị khuyết gọi là “Thiếu Giác Đại Tề”

Thiếu Giác Đại tề do giáo sĩ triều Thanh tên là Giang Nam cất giữ, lúc ấy có người đòi mua với giá rất cao nhưng ông không đành lòng bán đi vật mình yêu quý. Khi quân Thái Bình tiến vào Hàng Châu ông tự sát trước khi chết đã mang “Đại Tề Thông Bảo” chôn dưới lòng đất.

Người đời sau tranh nhau mua chỗ đất đó để đào bới mà vẫn không tìm ra. “Thiếu Giác Đại tề” này là duy nhất rồi.

Trên miếng “Đại Tề Thông Bảo” khác có 4 lỗ nhỏ gọi là “Bốn Mắt Đại Tề”

Thời Dân Quốc

“Bốn Mắt Đại Tề” cùng với Khắc Tráng đỏ đã được một em bé nông thôn ở Giang Tây tình cờ phát hiện ra khi đang đá cầu, tuy không thiếu góc nhưng đã có 4 lỗ nhỏ.

Về sau, đồng tiền nổi tiếng đó được chú Trương cất giữ trong căn phòng bí mật, không người nào biết. Cho nên từ thười Tề đã không ai được ban bảo vật này.

Nhưng đến thời kì kháng chiến chống Mỹ khi chú Thúc mất, đáng tiếc là bà vợ đã mang hết của cải đi bán lấy tiền mặt. Vì vậy, đồng “Bốn Mắt Đại Tề” kia cũng không biết đang lưu lạc phương ở nào rồi.

Cho nên người ta mới nói, đồng “Đại Tề Thông Bảo” này còn nguyên vẹn đích thực là thật.

Suy đến cùng thì Vệ Hồng Quân là người sinh trước, mặc dù rất xem trọng đồng tiền này nhưng về nhận thức thì còn chưa đủ. Nếu hần mà là người chơi đồ cổ chỉ e rằng sẽ có mưu đồ sát hại người khác.

- Diệp Thiên đồng tiền này người có muốn chuyển nhượng lại không vậy

Hồng Quân yêu thích nó, luyến tiếc vuốt nó không muốn rời tay mà quyên mất cả việc đã mời Diệp Thiên đến nhà.

Biết rằng, vợ của Hồng Quân đã qua đời mấy năm rồi nhưng vì không còn cảm hứng với đàn bà nên ông không đi bước nữa, có chăng cũng chỉ là “trêu hoa gheo nguyệt”. Đó là lý do mà từ trước đến nay ông chỉ quanh quẩn, trông nom cái “Mật” nhỏ hoặc khoe khoang một đồ vật gì đó vừa mới lấy được.

Nhưng mà đồng tiền này đã bị biến dạng rồi, lấy ra từ thời nhà Tề nếu mang lên Kinh thì cũng được nở mày nở mặt, rất thuận lợi cho chuyện tình cảm.

- Hi hi! chú Vệ ơi! Đây là vật mà cháu định tự mình cất giữ.

Diệp Thiên lắc đầu từ chối. Hồng Quân có ý thăm dò lão Đạo Sĩ, hẳn thậm chí còn không mang theo tranh chữ bên người. Sở dĩ Diệp Thiên mang theo đồng tiền này cũng chỉ là để “nhìn vật cho bớt nhớ người”.

- Tiểu Diệp, cậu cũng không hỏi giá ha?

Vệ Hồng Quân vẫn chưa từ bỏ ý định nên cách xưng hô cũng trở nên thân mật hơn.

- Không hỏi, chứ hỏi mà cũng không bán thì trong lòng cảm thấy khó chịu, vậy không hỏi vẫn hơn.

Diệp Thiên nửa đùa, nửa thật.

Vệ Dung Dung nhìn Diệp Thiên có vẻ không thích, chen miệng nói:

- Khoe khoang cái gì, chẳng qua cũng chỉ là một đồng tiền đáng lăm cũng chỉ một nghìn đồng, ta trả 2000 nghìn hãy bán cho ba ta đi.

- 2000??

Diệp Thiên cùng Vệ Hồng Quân cùng “ò” lên với vẻ mặt ngạc nhiên.

- Tiểu Diệp à! Dung Dung thực sự không biết việc này... Tiểu Diệp đừng trách nhé!

Vệ Hồng Quân vừa ho vừa nhìn về phía con gái nói:

- Đùng có nói bừa, nếu Diệp Thiên mà coi trọng thì 2000 đồng của con chỉ nhìn thôi cũng không đủ đâu.

Lời này của Hồng Quân cũng không phải là bắn tên mà không trúng đích. Năm ấy Trương Thúc Tuân sưu tầm “ Bốn mắt đại tề”, đã có rất nhiều người bỏ ra một số tiền lớn mà vẫn chưa mua được, e rằng con số này không chỉ dừng ở 2000 đồng đâu.

- Sao đắt thế? Là thật hay là giả đây?

Vệ Dung Dung và Vu Thanh Nhã, người không nói gì, bị dọa sợ hết hồn, mắt nhìn chăm chú vào hình của Hồng Quân Trung Quốc trên đồng tiền.

Tuy Vệ Dung Dung và Vu Thanh Nhã là con nhà giàu, nhưng thực sự họ cũng không hiểu gì về đồ cổ. Thật không ngờ thứ đồ đó lại tốn ngàn ấy tiền. Đồ cổ ở Cố Cung nhiều như vậy mà vé vào Bảo Tàng cũng chỉ có 50 đồng mà thôi.

- Giá cả cụ thể thì ta không biết. Nhưng cái đồng tiền nhỏ này mà đổi với giá ấy thì như vậy là đúng rồi.

Câu nói tiếp theo của Vệ Hồng Quân khiến Vệ Dung Dung lú lẫm, cô biết cha mình muốn mua căn nhà và sửa sang lại, tổng cộng cũng mất mười vạn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 91

Đại Tề Thông Bảo (2)

Ba à, có thật là đồng tiền này có thể đổi được nhà chúng ta không?

Vệ Dung Dung lấy đồng tiền lăn đi lăn lại trong tay, tục ngữ có câu: “Tinh thông như người trong nghề”. Cho dù Vệ Dung Dung thấy thế nào thì cảm của cô đồng tiền này không khác tiền mà mấy người bán hàng rong ở Lưu Ly Hán bán.

- Dung Dung cẩn thận lời nói một chút, nhà của cha con không còn đấy.

Nhìn thấy bộ dạng bất cần của con gái, tâm trạng Vệ Hồng Quân như đang treo trên mây vậy, cảm giác này đúng là có tiền cũng không mua được.

Vệ Hồng Quân vừa nói ra giá của căn hộ, nhưng *người ta phải chịu bán mới được, giá trị của nó bây giờ là *100 vạn, nói là 1000 vạn thì cũng được, cũng vì không có ai đưa ra giá tham khảo cả.

- Có gì đặc biệt hơn người cơ chứ, không bán sẽ hối hận đấy, ba, đi Lưu Ly Hán, cho ba thoải mái chọn.

Vệ Dung Dung bĩ môi, miếng “Đại Tề Thông Bảo” kia đã ném trả Diệp Thiên. Tâm trạng của Vệ Hồng Quân là tìm như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Đồng tiền này rất giòn rơi xuống mặt đất sẽ rất bị vỡ.

- Con gái thương cha đi, nhưng mà ... nhưng mà không cần đi Lưu Ly Hán nữa đâu.

*Tuy không hài lòng với con gái, nhưng Vệ Hồng Quân biết những thứ ở Lưu Ly Hán. Nếu ông mua được đồng tiền này ở đó không khác gì nhật được vàng ở Quảng trường.

- Haha! Nói không chừng là vạn khí tốt còn có thể đi chơi được nữa.

Diệp Thiên nhận lấy đồng tiền, cười cười cũng là tỏ sự không đồng ý, coi như miếng “Đại Tề Thông Bảo” trong tay hắn là vật thường thấy thời Càn Long, Diệp Thiên cũng nói trên đời này nó là vật có một không hai.

Đồng tiền này so với giá mà Vệ Hồng Quân đưa ra phải cao hơn nhiều, bởi vì nó chẳng những là tiền độc mà cũng coi như là nhạc cụ của đạo sĩ.

Tại mấy người thợ khắc ngọc kia, Diệp Thiên đã mang bỏ đồng tiền vào nơi dưỡng khí, hơn nữa bản *thân đã cất giữ một thời gian dài, anh còn muốn có thêm vài món đồ trạm ngọc nữa.

Hơn nữa trải qua nuôi dưỡng nguyên khí, nội bộ kết cấu đồng tiền này cũng phát sinh biến hóa, cũng sẽ không giống giống như bình thường, dễ dàng vỡ, bằng không Diệp Thiên cũng không dám cầm ở trong tay thường thức cả ngày.

- Ấy, Tiểu Diệp cậu vẫn nên cẩn thận một chút, vật này đúng là đồng thiết thật nhưng cũng không thể chịu được khi cậu quăng như thế đâu.

Tuy đã muốn trả đồng tiền này cho Diệp Thiên, nhưng con mắt của Vệ Hồng Quân vẫn đảo đi đảo lại quanh Diệp Thiên, chi sợ cậu ta không cẩn thận sẽ ngã sấp trên mặt đất.

- Chú Vệ, không có việc gì thì đồng tiền này để chơi, như vậy sẽ không sợ gì nữa.

Diệp Thiên cười cười rồi dứt đồng tiền vào trong túi quần.

Tuy không sợ quăng mất đồ chơi này nhưng Diệp Thiên lại sợ ánh mắt kia của Vệ Hồng Quân và *hiện tại thì đã chứng kiến ánh mắt đó rồi,

- Tiểu Diệp, thực sự không thấy lo lắng sao? Cháu tùy ý ra giá, nếu là chú Vệ thì sẽ tuyệt đối không ra giá đó đâu.

Diệp Thiên mắt mở tròn tròn, đem cất “Đại Tề Thông Bảo” đi, trong lòng Vệ Hồng Quân bối rối, vẫn chưa có ý muốn từ bỏ câu hỏi.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Chú Vệ, vật này không được tốt, nói nó chỉ đáng ba mươi năm vạn cũng đúng, ba ngàn năm mươi vạn cũng được, lần sau cháu tìm

cho chú *một vật tốt hơn nhé.

- Được rồi, thấy cháu thực sự thích vật này, chú Vệ sẽ không lấy mất nó đâu.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói, Vệ Hồng Quân còn tưởng anh ta sẽ tính thêm giá cho đồng tiền nhưng từ góc độ này thì Diệp Thiên nói cũng không sai.

Năm ngoái, đã từng xô xao việc chợ đen ở Bắc Kinh bán đấu giá cổ vật có rất nhiều người tham gia, chỉ bốn mươi vạn là mua được bình sứ Thanh Hoa, là vật có ở thời Càn Long.

Ài mà biết được người bạn kia trả tiền hàng xong, hung hăng cầm lấy cái bình sứ quăng xuống đất làm vỡ thành bảy, tám miếng, ngay cả việc phục hồi cũng không có cách nào.

Lúc đó tất cả mọi người đều tưởng anh bạn này bị điên rồi, hấn mang theo cái rương bên cạnh mình, vừa lấy vật gì đó từ trong đó ra trước mắt mọi người hình như *là đồ gốm sứ.

Nhìn từ góc độ những người sưu tầm, người đó thật thiếu suy nghĩ, không nên làm chuyện này.

Nhưng hiện vật này giá trị khởi đầu rất cao, anh ta nói còn một chiếc bình sứ quả thực là thật, nó đã trở thành cổ vật. Nếu có ý định mang ra bán đấu giá thì giá trị của nó còn có thể cao hơn nữa.

- Ha ha, vậy thì cảm ơn chú Diệp nhé!

Diệp Thiên nghe hiểu ý trong lời nói của Vệ Hồng Quân chỉ cười cười chứ không muốn nói thẳng ra. Những cái này đối với người bình thường thì cũng không cần phải giải thích nó là nhạc cụ quý của đạo sĩ làm gì.

Cần phải biết rằng, vật này phải loại trừ nó là cổ vật văn hóa, theo như lời Diệp Thiên giá trị của nhạc cụ mà thầy tu đang có thật khó có thể cân định được. Căn bản không thể dùng tiền để định giá trị của nó nếu như người ta không hiểu về phong thủy.

Giống như ở Hồng Kông Macao vào thời có nhiều nhà tu, họ theo Đạo Phật. Nơi đó đều có nhạc cụ của các thầy tu, tiền công đức của khách thập phương hằng ngày cũng phải được hàng vạn đồng. Có thể thấy nhạc cụ của các thầy tu bây giờ còn lại rất ít và rất quý.

Ngay cả như vậy thì những nhạc cụ của thầy tu mà Khai Quang sở hữu cũng thua xa giá trị của đồng tiền mà Diệp Thiên đang có

trong tay.

- Cha, hôm nay *tim Diệp Thiên nói về đồ cổ sao?

Nghe cha và Diệp Thiên nói chuyện cả ngày về đồng tiền, Vệ Dung Dung không thể kiên nhẫn thêm được nữa rồi, trước mặt Diệp Thiên đúng là có chút xấu hổ, người khác đều nói không bán còn trơ mặt hỏi đi hỏi lại khiến cô cũng cảm thấy thật mất mặt.

- A đúng rồi, thiếu chút nữa con không nói là ta quên mất.

Như được con gái nhắc nhở, Vệ Hồng Quân vỗ mũi nói tiếp:

- Tiểu Diệp, ta nghe Dung Dung nói, cháu giống như người xem tướng vậy thử nói xem có phải ta sắp phải trải qua chuyện xui xẻo không.

Vừa trải qua chuyện “Đại Tề Thông bảo”, Vệ Hồng Quân đã hiểu Diệp Thiên không giống như những sinh viên bình thường khác mang trên mình bảo vật vô giá, anh ta cũng trở nên chín chắn đến mức đáng sợ, ngay cả Vệ Hồng Quân cũng cảm thấy tự ti.

Cho nên trong cuộc chơi này Vệ Hồng Quân cũng không cảm thấy tức giận nữa rồi mà trực hỏi thẳng vào vấn đề.

- Chú Vệ, chú *mời *người đến xem qua căn nhà này đúng không ạ?

Diệp Thiên không gật đầu thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận mà cười nói:

- Căn nhà này của ngài quay về hướng Đông nơi có sông Giang Hải chảy, phong thủy quả là rất tốt.

- Cháu... cháu còn biết xem phong thủy nữa cơ à?

Diệp Thiên chưa nói hết câu đã bị Hồng Quân ngắt lời, vẻ mặt kinh ngạc vô cùng khác hẳn trước kia khi thấy “Đại Tề Thông Bảo”. Bởi vì, những lời Diệp Thiên nói trước kia ông ta đã từng nghe qua từ thầy phong thủy.

Sau khi nghe Vệ Hồng Quân nói, Diệp Thiên cũng không còn khiêm tốn nữa mà gật đầu nói tiếp: *

- Thuật phong thủy tuy có hai loại nhưng luôn đi cùng chứ không tách rời nhau, khi xem tướng người ít nhiều cũng hiểu được phong thủy.

- Hôm nay, đúng là gặp phải cao nhân rồi..

Lúc này, Vệ Hồng Quân cũng không dám coi Diệp Thiên là đứa trẻ hơn mười hai nữa, liền đứng lên nghiêm túc nói:

- Diệp Thiên, mấy tháng nay ta đều thua lớn ở thị trường chứng khoán, lúc trước cháu và Dung Dung nói quả không sai, cháu có thể phân tích giúp chú *xem rốt cuộc nguyên nhân *là ở chỗ nào không?

- Được, vị này cuối cùng đã nói nói đúng vào vấn đề rồi đây.

Nghe vậy Diệp Thiên liền nở nụ cười, nếu tiếp tục nói những chuyện linh tinh thì hẳn sẽ không còn kiên nhẫn nữa:

- Chú Vệ, chú hãy nói vào tình huống cụ thể đi, vấn đề là ở phong thủy hay là ở chú.

- Diệp Thiên, là như vậy...

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Vệ Hồng Quân cũng không còn nói lan man nữa, mà nói thẳng ra chuyện thời gian này hẳn đang bị quấy rối.

Lúc đầu, theo Vệ Hồng Quân nói thì từ năm 1994 đến nay công việc của hắn trên thị trường chứng khoán đều thuận buồm xuôi gió, bản thân hắn và gia đình ở đây 2 năm cũng chỉ bị làm phiền vài lần, thế nhưng kể từ đầu tháng nay hắn lại đang gặp phải *nguy cơ khủng hoảng.

Ngọn nguồn là ở cái quyết định của nhà nước (Quyết định mở rộng phát triển kinh tế và xã hội, mục tiêu đến năm 2010), trong văn kiện này đã nêu rõ: đối với các ngân hàng và doanh nghiệp chứng khoán sẽ phải mua bảo hiểm an toàn.

Cùng lúc đó *nhân viên ngân hàng ra thông báo khắp nơi, ngân hàng đã hoạt động trái pháp luật khiến việc kinh doanh trở nên hỗn loạn.

Thông báo này của ngân hàng đã trực tiếp làm sứt giá cổ phần của nhiều công ty.

Phải biết rằng, thị trường chứng khoán ở trong nước thời điểm năm 1995 còn không có cái chuyện chưa rút đã trúng, trong vòng mấy ngày trở lại đây cổ phiếu *trực tiếp bị rút lại phân nửa, chắc chắn đã có chuyên xảy ra.

Công ty cổ phần Trung Ngân đã trực tiếp đầu tư vào công ty của Vệ Hồng Quân, mà bản thân Vệ Hồng Quân và gia đình đã rút lại

vốn, nếu không phải không có sự sụt giảm vốn ban đầu không chừng hẳn đã nhảy lầu tự tử rồi.

Đầu tư cổ phiếu cũng như đi buôn vậy có lúc lỗ lúc lãi, Vệ Hồng Quân cũng không thể nào đi đầu tư ở những nơi khác để cho số vốn trở về ban đầu.

Nhưng Vệ Hồng Quân đang cố nhớ lại người con gái tháng trước từng ngắt lời hắn, điều này làm hắn thấy bồn chồn, bản thân cảm thấy sớm đã có cao nhân nhắc nhở, chỉ là không có ý gì thôi.

Vệ Hồng Quân cực kì tin tưởng vào thuyết phong thủy, bằng không đã không dùng nhiều tiền đến vậy để mời thầy phong thủy về bày đặt chỗ ở, gần đây cũng đã mời Diệp Thiên đến để làm việc này.

Lúc Diệp Thiên mới tới, Vệ Hồng Quân còn muốn thử Diệp Thiên, là *Diệp Thiên ứng phó tốt nên hắn không thử được nhưng điều này cũng làm *phản tin tưởng của Vệ Hồng Quân đối với Diệp Thiên tăng thêm mấy phần.

Nghe xong lời nói của Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Chú Vệ, nói thật là thời trung niên chú có tang vợ nhưng là vận may tốt giúp phát tài, theo lý thuyết thì sẽ không có vận hạn này đâu. *

- Diệp Thiên cậu vừa nói gì vậy?

Diệp Thiên vừa mới nói được nửa câu đã bị Vệ Dung Dung tức giận chặn lời, cô ấy thấy Diệp Thiên nói đến Vệ Hồng Quân có tang vợ chính là nói đến việc mẹ cô bị bệnh qua đời mà cha cô là người phải chịu trách nhiệm.

- Dung Dung con hãy cầm miệng lại, sao một chút lễ phép cũng đều không có vậy, hãy để cho Diệp Thiên nói hết.

Lời nói của Dung Dung chính là không nghĩ đến tình yêu thương của cha, cô tự trách chính bản thân mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 92

Lấy Tiền Để Giúp Người

Cha, cha... cha mắng con sao?

Vệ Dung Dung dường như không thể tin vào tai mình nữa, từ nhỏ đến lớn cô mới phản đối, nặng lời với cha một câu mà cha đã mắng mình, điều này làm cho đôi mắt ngắn lệ của cô đỏ cả lên.

- Dung Dung, chú Vệ không muốn mắng cô đâu, nhưng ngắt lời người khác lúc đang nói chuyện đúng là không lễ phép chút nào, cũng là Diệp Thiên có mấy lời không thể nói lung tung thôi.

Thanh Nhã ở bên cạnh thấy thế liền vội vàng ôm Dung Dung và giảng hòa, nếu Diệp Thiên dẫn đến *một cô gái không hợp. Cô gái này dù là bạn tốt cũng sẽ cảm thấy xấu hổ.

- Dung Dung à, là ba không tốt, cho ba giải thích...

Thấy con gái khóc, cả chân tay Vệ Hồng Quân cũng thấy hoảng sợ.

Từ sau khi vợ Vệ *Hồng Quân qua đời, người ông quan tâm nhất chính là cô con gái này. Trừ việc hái mặt trăng trên trời thì việc gì con gái muốn ông cũng đều đáp ứng.

- Gọi chuyện này là gì nhỉ?

Diệp Thiên bĩu môi, chẳng khác nào chuyện trẻ con, hèn chi Vệ Dung Dung kia nói trở mặt là trở mặt liền. Tính khí cấu kình chẳng khác nào con cún con.

Vệ Dung Dung khóc nức nở hỏi Thanh Nhã:

- Có phải cậu đã nói chuyện mẹ mình qua đời cho anh ta biết hay không vậy?

Trong lòng Dung Dung mẹ luôn chiếm vị trí quan trọng nhất, trừ Thanh Nhã là bạn thân ra thì cô nhất định không cho kẻ nào khác nói chuyện mẹ cô đã qua đời.

Xem ra Vệ Dung Dung cho rằng nếu là Thanh Nhã nói cho Diệp Thiên biết thì cô đúng là một người bạn phản bội.

- Mình không nói, mình cam đoan từ trước tới giờ chưa từng nói ra.

Ở sâu thẳm trong tim, Thanh Nhã không thích Diệp Thiên và cô gái khác đến những chỗ mà cô và Diệp Thiên đã từng đến thì đương nhiên cũng không thích chuyện của những cô gái đó, cho dù đó là Dung Dung thì cũng không ngoại lệ.

- Thật không?

Sau khi nghe Thanh Nhã nói Vệ Dung Dung ngồi thẩn thờ, mẹ qua đời phút chốc đã hơn một năm, cô biết Thanh Nhã là người dịu dàng, nét na, chưa bao giờ biết nói dối.

- Diệp Thiên, có phải thật là cậu nhìn tướng mạo mà đoán ra không?

Vệ Dung Dung nhìn Diệp Thiên với vẻ mặt hoài nghi.

- Đúng vậy, bạn không tin mình nói à?

Trong lòng Diệp Thiên có chút bực mình nhưng không để lộ ra ngoài nét mặt.

- Dung Dung, Diệp Thiên đúng là thầy tướng số, từ nhỏ cậu ấy đã học cái này rồi...

Thanh Nhã đứng bên cạnh nói xen vào.

Bị con gái quấy rối, Vệ Hồng Quân cũng cảm thấy nhúc nhích cả đầu, lúc này thấy sắc mặt con gái trở lại bình thường, liền vội vàng nói:

- Được rồi, con cùng nhỏ bạn đi nói chuyện đi. Ta còn có chuyện muốn nói với Diệp Thiên.

- Cái gì mà thầy xem tướng số, ta nghe thấy lạ không phải đang lừa ta đấy chứ.

Nghe cha nói xong, vệ Dung Dung liền kéo Thanh Nhã vào phòng mình nhường phòng khách cho Diệp Thiên và cha, Vệ Hồng Quân thở dài một hơi thấy nhẹ nhõm cả người.

Vệ Hồng Quân tự tay rót trà cho Diệp Thiên về mặt như muốn xin lỗi:

- Con gái ta không có phép tắc cậu đừng để bụng nha.

- Ha ha, chỉ tội cho những bậc làm cha làm mẹ.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Chú vệ đừng khách sáo, thực ra trực giác của cháu đối với chú nhìn cả về tướng mạo và phong thủy đều không có dấu hiệu rủi ro nên ta cảm thấy vấn đề này hơi khó, gần đây chú có gặp phải chuyện gì hay đất tội với ai không?

Từ sau khi được kế thừa phái Ma Y, dường như Diệp Thiên đã gặp phải quẻ bói không lời giải, giống như hôm nay trong đầu không rõ sự tình gì vậy.

- Không có, trừ những lúc đi chứng minh chứng khoán ở phòng giao dịch ra chú đều ở nhà, gần đây việc xã giao của chú rất hạn chế thì có thể đất tội với ai được chứ?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói Vệ Hồng Quân lắc đầu liên tục.

Từ khi hắn mở khách sạn nhỏ này bình thường có chuyện gì cũng rất coi trọng cách đối nhân xử thế, Hồng Quân thà làm khó chính mình chứ cũng không muốn bạn bè phải khó xử vì vậy mà ông được rất nhiều người nể trọng.

- Đi chứng minh chứng khoán ở sàn giao dịch ư?

Nghe thấy vậy, mắt Diệp Thiên sáng bừng lên, liền hỏi:

- Chú Vệ, lúc chú đến sàn giao dịch có thấy ở đó được trang hoàng hay có chuyện gì thay đổi hay không?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Vệ Hồng Quân mở to đôi mắt:

- Tiểu Diệp sao cậu biết? Lúc trước sàn giao dịch có xây thêm mấy phòng, việc trang hoàng đã được hơn một tháng, đến cuối tháng

chín mọi việc đã hoàn thành tốt.

- Chú vệ, chú đã đổi lại mấy phòng ở đó thì thiệt hại lần này là để bù đắp chuyện đó rồi.

Vì Vệ Hồng Quân kiếm tiền ở sàn giao dịch chứng khoán, phong thủy nhà này có tốt cũng không thể tốt đến tận đó được, Diệp Thiên nghe Vệ hồng Quân nói đến đó ngay lập tức đã hiểu ra vấn đề.

Dù *là xem phong thủy, xem tướng thì vẫn là thầy bói, hỏi để thay đổi vận mệnh của người khác phải có một quá trình, không thể nói thay đổi cái này thay đổi cái kia là có hiệu quả ngay được.

Cho dù Diệp Thiên đã tìm ra vấn đề, đã biết sự tình nhưng cũng chưa thể tìm ra cách gì để giải quyết, ở trên công ty chứng khoán Vệ Hồng Quân đã rất mệt nhưng chỉ trong thời gian ngắn nữa thì công việc kinh doanh cũng chưa thể trở lại như trước được.

- Những ngày qua ta là người giàu nhất chả trách ngồi đầu cũng bị người ta thấy không thuận tay, hóa ra phong thủy của ta đã bị người ta đổi lại.

Trên mặt Vệ Hồng Quân lộ rõ vẻ suy tư nghĩ đến việc làm ăn, trong lòng Vệ Hồng Quân đang nghĩ thời gian trước đúng là hẳn là người giàu nhất... liệu có người có ý hay không?

- Chú Vệ, nếu không có chuyện gì nữa chúng cháu xin trở về trường học, nếu muộn hơn ký túc xá sẽ đóng cửa mất.

Tuy rằng đã giúp được Vệ Hồng Quân nhìn ra vấn đề rồi nhưng Diệp Thiên cũng chưa có biện pháp giải quyết nên cũng không muốn nói đến chuyện này nữa.

- Ấy.. đừng vội mà...

Lời nói của Diệp Thiên đã đánh thức vẻ suy tư của Vệ Hồng Quân.

- Tiểu Diệp, chú Vệ còn có chuyện muốn nhờ cháu giúp

- Chuyện gì vậy ạ?

Diệp Thiên nhú lông mày.

- Chuyện là thế này, ngày mai cháu đi cùng để xem giúp ta *xem căn phòng đó có phải là người ta đã cố ý hay vô ý thay đổi* có được không.

Vệ Hồng Quân tuy là võ ngực nói mình không sai nhưng hẳn cũng biết rõ có nhiều kẻ tiểu nhân thấy hẳn kiếm được nhiều tiền cũng đỏ mắt thèm muốn, ai mà biết được bọn nhà giàu có tung ra tin vịt hay không?

- Ý, có tiền rồi đây....

Trong lòng cảm thấy hưng phấn *nhưng Diệp Thiên vẫn tỏ vẻ mặt lưỡng lự.

- Chú Vệ nhưng ngày mai cháu còn phải đi học.

Vệ Hồng Quân đã chỉ ra chỗ rùi ro, Thanh Nhã cũng không còn thể diện, nhưng Diệp Thiên muốn đi xem phong thủy để kiếm tiền, nếu không học Lôi Phong làm thật tốt việc này không chừng sẽ chết đói mất.

- Diệp Thiên nếu việc học ngày mai không quan trọng lắm thì hãy giúp chú.

Người này một khi đã nghi ngờ thì rất khó lấy lại lòng tin, như Vệ Hồng Quân này hẳn luôn có cảm giác có người hại hẳn, nếu không nói rõ ràng chỉ sợ sau này hẳn lại không thể ngon giấc mà ngủ được.

Diệp Thiên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Bài giảng ngày mai thực ra cũng không quan trọng.

Diệp thiên còn chưa nói hết câu, Vệ Hồng Quân đã vui mừng chen lời:

- Vậy là tốt rồi, tốt rồi, Diệp Thiên sáng sớm mai chú sẽ đến đón cháu.

- May mà việc buôn bán của chú còn dựa vào được người này, không phải ta nên nói nhẹ nhàng một chút hay sao?

Nghe Vệ Hồng Quân nói suýt nữa ói ra máu rồi, người này ngay cả việc báo thù cũng không nói thì sao có thể đi xem phong thủy được chứ? *

- Có chuyện cháu cần phải nói rõ, theo nguyên tắc nghề nghiệp... Việc này phải thu phí...

Mấy năm Diệp Thiên đi du lịch cũng không phải vô ích, việc giữ thẻ điện này nhất định cậu có thể làm được. *

Hơn nữa, mời người xem phong thủy thì đương nhiên phải trả tiền, thầy phong thủy cùng với duyên “ngũ thuật” vì đi kiếm cơm nên nhất định phải cầu phúc cho người khác.

Kể từ đầu năm nay người ta đi WC còn phải mất tiền cuống hồ là mời thầy phong thủy xem việc Thiên Cơ, tạo hóa, nếu làm những việc trái với lẽ tự nhiên thì trách nhiệm sẽ không nhỏ, thử hỏi không có tiền thì ai sẽ đi cơ chứ?

Lúc đi du lịch Diệp Thiên đã từng nghe những người đi đường nói qua, ở khu Haiti của thăm Quyển người ta xem phong thủy ít nhất là 30 đồng một m² nếu nhà người này 100 m² thì ít nhất cũng được 3000 đồng.

- Những người làm nghề này đều ngay thẳng, thật thà, luôn cầu phúc cho người khác.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Hồng Quân lặng người đi một lúc mới trở lại, ngập ngừng nói tiếp:

- Tiểu Diệp, ý cháu nói là cháu xem phong thủy phải có tiền phải không?

Diệp thiên ngược ngừng, tươi cười xem lần chút then thùng nói: *

- Chú Diệp, cháu xem phong thủy cũng phải có quy tắc không thể phá vỡ nó được.

Diệp Thiên cũng không cần ý tứ nữa, thực ra nể lão Vệ nên chưa nói chứ lão đúng là kẻ “vắt cổ chà ra nước” chuyện này mà đồn ra ngoài thì thật là sẽ làm tổn hại to lớn đến thanh danh hào hiệp trọng nghĩa khí của ông ta.

Sau khi kinh nghiệm xương máu được rút ra, Vệ Hồng Quân vộ vàng nói:

- Tiểu Diệp, việc này chú Vệ tuyệt đối không bạc đãi cháu đâu.

Thực ra cũng không phải phản ứng của Vệ Hồng Quân chậm chạp mà căn bản là không suy nghĩ sự việc theo hướng này. Diệp Thiên mới vào đại học Vệ Hồng Quân chỉ cho rằng Diệp Thiên là cậu sinh viên chứ không phải là thầy phong thủy.

Thứ hai là Diệp thiên vừa mới lấy ra cái đồng tiền quý giá kia, Vệ Hồng Quân cho rằng trong người Diệp Thiên không thiếu tiền, thử nghĩ xem cậu ta chơi món đồ trị giá năm mươi vạn còn không sợ mất, thì chẳng lẽ lại để ý đến gần một vạn hay sao?

Thấy Vệ Hông Quân hiểu ra vấn đề, Diệp Thiên đứng bật người lên nói:

- Vậy nhé, chú Vệ chúng cháu về trước đây, ngày mai gặp lại nhé.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 93

Nhà Giàu

Diệp Thiên hãy nói thật đi, sao cậu lại lừa ba mình, ngay cả mình mà cậu cũng phớt lờ hay sao hả?

Trên xe trở về trường học, Vệ Dung Dung vẫn có chút bực mình, lớn như vậy rồi mà vẫn bị cha mắng mà kẻ gây nên chuyện này chính là Diệp Thiên.

- Khụ khụ, thế nào là lừa dối? không phải đây là khoa học tự nhiên sao? Vệ Dung Dung tôi hỏi cô Nho gia, Tứ kinh, Ngũ thư là gì?

Sau khi nghe Vệ Dung Dung nói vậy, Diệp Thiên lắc đầu, nếu không thuyết phục được “cây ốt” này không chừng ngày mai cô ta sẽ ngáng chân công việc của mình.

Vệ Dung Dung nhú mày nói:

- Đương nhiên ta biết, tứ thư chính là: Luận ngữ, Mạnh tử, Đại Học, Trung dung. Còn Ngũ kinh chính là: Kinh thư, Kinh thi, Kinh Lễ, Kinh dịch và Kinh xuân thu, thế nào, tôi nói không sai đấy chứ?

Từ thời Nam Tống sau khi Ngũ kinh chính thức được viết sách đưa vào trường học đã vài thế kỉ, cũng giống như đạo Hồi có kinh Coran. Khoa cử thời phong kiến đã dùng nó để tuyển chọn nhân tài.

E rằng, ngày nay 10 học sinh thì đến 9 người không biết đến Tứ thư, Ngũ kinh là gì? Vệ Dung Dung có thể trả lời được quả thực đã khiến Diệp Thiên bất ngờ.

- Giới, cô Vệ nếu cô biết một trong hai Chu Dịch và Ngũ kinh thì cũng nên biết, Kinh Dịch được mệnh danh là “cuốn kinh lớn nhất của con đường đạo lý”, chẳng lẽ cuốn sách nhiều tri thức như vậy không đáng để nghiên cứu hay sao?

Vệ Dung Dung bị Diệp Thiên hỏi không nói lên lời, ấp úng:

- Cái đó không đúng, đó chỉ là thứ bỏ đi của sự mê tín thời phong kiến.

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền thở dài:

- Cô Vệ, dù ngày nay khoa học kĩ thuật phát triển nhưng có nhiều hiện tượng vẫn không thể giải thích được, cô không nên cho rằng tất cả đều là mê tín.

Thuật phong thủy cũng được coi là một ngành khoa học và nó là huyền học coi trọng yếu tố tâm linh mà khoa học chỉ nghiên cứu yếu tố vật chất để chứng minh thực tế còn phong thủy không nghiên cứu chứng minh thực tế mà phủ định nó.

Bởi vì trong cuộc sống vạn vật hữu linh, cần phải bình tĩnh mà suy xét. Nếu khoa học không thể chứng minh được Ngũ Hành, Bát Quái là chưa chính xác thì cần phải nhìn thẳng vào sự tồn tại của nó.

Đương nhiên tin hay không còn tùy thuộc vào mỗi người chứ không thể ép buộc được mọi người đều phải tin theo. Cũng không thể phủ nhận trải qua một quá trình lâu dài nó đã trở thành một nét đẹp trong truyền thống văn hóa.

Về thuật Phong thủy có phải là sự mê tín từ thời phong kiến hay không thì cũng còn đang là vấn đề được tranh luận, Diệp Thiên và cha đã nói nhiều trước mặt Thanh Nhã và Vệ Dung Dung khiến họ phải giương mắt nhìn.

Xe tiến thẳng đến cửa lớn của Thanh Hoa Viên, Vệ Dung Dung còn phải về chỗ cũ, tuy cô vẫn không phục đối với những gì mà Diệp Thiên nói nhưng chưa tìm ra được lý do để phản bác.

Sáng sớm hôm sau, Vệ Hồng Quân tự mình lái xe tới trước cửa trường Hoa Thanh đón Diệp Thiên ra ngoài ăn sáng rồi đến thẳng bãi đỗ xe của sân giao dịch chứng khoán.

- Chú Vệ, đây là sân giao dịch chứng khoán ư?

Đi vào từ cửa sau của sân giao dịch, trong chốc lát Diệp Thiên bị nơi này làm cho kinh ngạc.

Đại sảnh của sân giao dịch rất lớn, lúc này đã đông nghịt người, người đang bình luận rầm rả cũng có mà người mặt mày ủ rũ dán mắt lên màn hình cũng có cả thấy phải có đến hàng trăm chỗ ngồi.

Một lúc lại có bà lão bán hàng rong: bánh mì, quẩy, trứng luộc và nước trà xanh đi rao, còn bọn họ vẫn còn kinh doanh đa nguyên

hóa, chỉ còn một ít cổ phiếu, một vòng báo chí vây quanh đại sảnh toàn bộ đã được bán xong rồi.

- Thế nào, Tiểu Diệp, ở đây náo nhiệt chứ?,

Thấy Diệp Thiên giật mình, vệ Hồng Quân cười đắc ý.

Thị trường chứng khoán ở Trung Quốc mới chỉ đang phát triển, hơn nữa máy tính còn chưa phổ biến, nếu muốn đầu tư cổ phiếu từ xa thì phải nhờ vào các mạng điện thoại, điều này làm cho thị trường chứng khoán ngày càng phát triển.

- Ấy, lão Vệ đã tới đây à? Có bánh bao mới đây ông có muốn ném thử không?

- Hôm nay, có tin tức gì không Vệ Tổng? cấp cho em một chút đi, tháng trước mới mua một cổ tức vậy mà hôm nay ngay cả tiền ăn cơm cũng không còn.

- Lão Vệ...

- Vệ tổng...

Vệ Hồng Quân vừa mới tới đại sảnh đã làm cho không khí náo nhiệt hẳn lên, người quyên đi tới, dường như ông ta rất thân thiết với nơi này.

- Các vị, lúc khác tiếp tục nói chuyện nhé, hôm nay có chút việc, mọi người hãy nhường nhịn một chút.

Nếu là ngày thường, nói không chừng Vệ Hồng Quân và mọi người sẽ khách sáo một phen nhưng hôm nay là dẫn Diệp Thiên đến xem phong thủy, ông thực sự không muốn bắt chuyện với những người này, ngay lập tức kéo Diệp Thiên đi:

- Đi lên trên...

- Kia chính là ông chủ Vệ, nghe nói nhà ông ta giàu vào hạng nhất nhì đấy.

- Cũng không phải người khác mua mấy chục vạn để đầu cơ cổ phiếu.

- Mua cũng nhiều mà phải bồi thường cũng nhiều, mọi người không biết vị kia là ông chủ Vệ đã mang theo túi hình chữ nhật đi vào rồi.

Hai người gác cổng ở trên nhìn thấy Vệ Hồng Quân và Diệp Thiên cũng lập tức giải tán.

- Chú Vệ, tại sao tất cả những người đầu tư cổ phiếu đều muốn nịnh bợ chú?

Với Diệp Thiên việc nhìn ra những người nịnh bợ Vệ Hồng Quân cũng có thể xuất phát từ lòng kính trọng hoặc cũng có thể là đang nịnh bợ hẳn, chẳng lẽ gần nhà giàu sẽ biết thêm nhiều tin tức.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Vệ Hồng Quân cười cười, mắt nhìn khắp đại sảnh:

- Còn không phải bị tiền làm cho ám? Diệp Thiên này trong thị trường cổ phiếu có nhiều con đường.

Những năm gần đây, trong mắt bọn họ những nhà giàu thường là những nhà thần bí, người ta cũng không ngừng bàn về chuyện quanh một người chơi cổ phiếu.

Giống như đã là nhà giàu thì đều có thể hô mưa gọi gió, nhất cử nhất động đều bị giám sát, có thể nói nhà là giàu thịnh suy, quả thực chính là thị trường chứng khoán Trung Quốc chỉ như một bồn cây cảnh nhỏ.

Diệp Thiên không phải là người trong cuộc nên Hồng Quân không ngại nói cho anh ta biết, hiện nay thị trường chứng khoán đang ở giai đoạn đầu, số lượng cổ phiếu rất ít, cho nên cung cầu đang không ổn định.

Đầu năm nay, kể cả những người thuê nhà cũng có khả năng chơi cổ phiếu.

Giống Vệ Hồng Quân hai năm qua ở thị trường chứng khoán, sở dĩ phong thủy có thể khởi sinh do những người giàu liên kết với nhau chiếm đất, xây nhà với những thủ đoạn này họ thăng chức, phát tài và đã có rất nhiều tiền.

Nhờ có nhiều vàng bạc, Vệ Hồng Quân trở thành người giàu có, còn có thể hô mưa gọi gió trên thị trường chứng khoán, vừa rồi chứng kiến nhóm người kia đều muốn gặp gỡ làm thân với Vệ Hồng Quân thực ra cũng chính là muốn có lấy chút tin tức để kiếm thêm ít tiền thôi.

Lần này, Vệ Hồng Quân và mấy người nhà giàu ngồi cùng nhau ở Trung Ngân cổ phiếu là vì dạo này vận số không được tốt, gặp phải hàng loạt những chính sách trên sàn giao dịch, người quản lý đứng đầu sắp bị tiếp quản rồi.

Hèn chi lần này Vệ Hồng Quân không thêm quan tâm đến tồn thất. Sau khi nghe Vệ Hồng Quân giải thích Diệp Thiên đã hiểu rõ,

thực ra việc buôn bán của của Vệ Hồng Quân mấy năm qua cũng đã kiếm đủ rồi.

Công ty cổ phần Trung Ngân làm ăn thua lỗ, tuy hẳn đã một nửa chìm trong nước nhưng việc vùi đầu vào thị trường chứng khoán kiếm tiền so với Vệ Hồng Quân cũng chỉ là kiếm lấy bát nước trong cái chậu đầy.

- Ở đây quả không tệ.

Vừa mới lên đến tầng 2, Diệp Thiên đã cảm thấy một không khí mát lạnh tỏa ra từ máy điều hòa.

Còn ở dưới đại sảnh nhóm người chơi cổ phiếu kia vẫn đang chịu cái nóng oi bức, đầu hướng về những con số trên bảng điện tử, chắc cũng không ngờ trên tầng 2 có không khí tốt hơn thế.

Cho dù là nhà giàu cũng phân ra làm ba bảy loại.

Theo như Vệ Hồng Quân giới thiệu, thông thường có 100 nghìn là có thể lên tầng 2 rồi nhưng những người đó chỉ có thể ngồi trong đại sảnh đương nhiên có thể tin tưởng trao đổi qua máy tính.

Còn vốn thị trường chứng khoán trên người họ có cả hàng trăm vạn, những thông tin mật đều ở trong văn phòng, cũng là để cho những người giàu làm việc thuận tiện hơn trên thị trường chứng khoán.

- Vệ tổng, chào buổi sáng.

- Vệ tổng hôm nay đến muộn nha.

- Vệ tổng, trưa nay có muốn cùng nhau đi uống vài chén không?

Đi ở tầng 2, có không ít người hướng về phía vệ Hồng Quân chào hỏi, đối với giới nhà giàu mà nói vẫn không thể với tới Vệ Hồng Quân.

- Ha ha, có chút việc chậm mất rồi, còn chưa mở bàn ra sao?

- Vương tổng, ngài khách sáo rồi, hôm nay không được ạ, còn chút việc xin ngài để ngày mai...

Vệ Hồng Quân đã thể hiện rõ thái độ với người này, tươi cười dẫn Diệp Thiên quay về nói hẳn ta là người giàu có.

Một cô gái xinh đẹp đi theo sau họ lấy ra chiếc chìa khóa đi lên giúp Vệ Hồng Quân mở cửa phòng.

Căn phòng lớn, giàu có của Vệ Hồng Quân, ở cửa phái đông có khung hình tam giác, toilet ở phía tam giác chỉ đường trực tiếp nối với toilet.

Chờ cô gái kia mở cửa, thấy Diệp Thiên đánh giá chung quanh, Vệ Hồng Quân, vẫy tay nói:

- Tiểu Lệ, pha giúp ta ấm trà dùng loại tốt nhất ấy.

- Diệp Thiên, sao vậy?

Sau khi Tiểu Lệ giữ cửa mở, Vệ Hồng Quân phát hiện thấy ánh mắt của Diệp Thiên cứ nhìn chăm chăm vào cửa phòng đối diện, liền nói:

- Chỗ đó là Toilet, chúng tôi trang hoàng nó đặc biệt, người ta làm rất tốt chưa đầy một tháng đã xong.

Nói đến đây, dường như không thể kìm lòng, nhìn hướng về toilet, giọng nhỏ đi hẳn:

- Diệp Thiên, không phải chỗ đó có vấn đề đấy chứ?

- Để cháu nhìn kĩ rồi nói...

Diệp Thiên gật đầu, đi hướng về phía toilet, nhưng đi được một nửa quay người trở về, nói:

- Chú Vệ, trong kia vốn có cái bồn hoa lớn.

Vệ Hồng Quân nghe thấy vậy lặng người đi một chút rồi đáp:

- Đúng, nhưng cái bình hoa đó có chút phiền phức, có cần lối đi lại nên ta đã cho người của công ty dọn đi rồi.

- Chú Vệ, chuyện này không phải là do ai tính kế mà do bản thân chú gây ra...

Sau khi nghe Vệ Hồng Quân nói, Diệp Thiên cười khỏ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 94

Chỉ Điểm

Cháu ... cháu nói gì vậy? Là do chú gây ra ư?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Vệ Hồng Quân thay đổi sắc mặt, chỉ vào chỗ có bồn hoa nói:

- Diệp Thiên, chẳng lẽ nguyên nhân ở cái bồn hoa kia?

Diệp Thiên gật đầu, khẳng định nói:

- Nếu cháu không nhầm thì chính là như vậy, chú Vệ đừng nhìn nó chỉ là bồn hoa, nó rất đặc biệt dù là dọn sạch hay không dọn sạch thì đều ảnh hưởng đến phong thủy.

Dựa vào thuyết phong thủy siêu hình chỉ cần nó tồn tại trong không gian đều có thể sinh sát khí hoặc may mắn, bất kì là chỗ nào cũng đều không tránh khỏi.

Âm khí ở những chỗ khác nhau cũng không đều, chỗ âm uế nhất đương nhiên phải là WC.

Mà cửa phòng làm việc của Vệ Hồng Quân lại đối diện với WC.

Hơn nữa, văn phòng làm việc lại ở trung tâm của cái tam giác, sau khi âm khí di chuyển thì đều tập trung ở đây, âm khí của tầng 2 đều hướng về văn phòng của Vệ Hồng Quân.

Nếu bồn hoa ở chỗ hai cánh cửa đó thì có thể cản trở được khí âm ngu ở WC, hơn nữa có thể thay đổi hướng của âm khí của tầng 2.

Nhưng Vệ Hồng Quân không biết đã phạm sai lầm, cố tình cho người dọn bồn hoa này đi rồi, từ đó toàn bộ âm khí đều hướng về phía ông ta.

Tuy âm khí ở đây là tự nhiên mà thành, Diệp Thiên tuyên bố nếu tình trạng này còn tiếp tục, đối với Vệ Hồng Quân đừng nói là rủi ro mà còn có thể lâm trọng bệnh.

- Có chuyện như vậy à, Diệp Thiên vào phòng trước tiên hãy ngồi xuống đi, chú sẽ đi tìm người mang bồn hoa kia về.

Nghe Diệp Thiên giải thích, Vệ Hồng Quân vỗ đùi chán nản, cũng chẳng để tâm đến việc tiếp đón Diệp Thiên, vội vàng đi tìm người phụ trách, dù gì ông ta cũng thuộc nhóm nhà giàu thượng Đế, không ngại chuyện gây sức ép công việc đến nhân viên.

Nhìn thấy bộ dạng hung hăng của vệ Hồng Quân, Diệp Thiên lắc đầu cười bọn nhà giàu, nhìn lên rồi nhìn xuống, lại cười khổ một lần nữa.

Căn phòng này của Vệ Hồng Quân ước chừng khoảng 20m2, người đi hai bên trái phải, đối diện cửa phòng bên phải có bộ bàn ghế salon bằng da thật màu đen rất quý và một bàn uống trà.

Trên tường sau bàn của lão Trương có một bức tranh đời Tống của Vương Hy Mạnh “ sông núi nghìn dặm”, phảng phất hơi thở của cuộc sống hiện đại.

Trước mặt Diệp Thiên là tranh Thiên Sơn, bên cạnh là sông Trường Giang và Hoàng Hà đan cài vào nhau, khói sóng mênh mông, hùng vĩ tráng lệ, thực ra căn phòng này hiện ra vẻ gì đó rất âm ỉ.

Chỉ có điều theo phong thủy mà nói, bức tranh này như hé ra tấm bùa đòi mạng, những đường nét trong bức họa tung hoành, quyết liệt. Người mang tặng bức tranh này ám chỉ có ý không tốt, hơn nữa màu sắc của bức tranh Tống này âm u hút tụ âm khí rất tốt.

Theo Diệp Thiên, nếu như không phải Vệ Hồng Quân cao số đã ngồi được dưới bức họa trong một thời gian dài như vậy thì đã lâm trọng bệnh rồi.

- Nhanh lên, để chỗ này, đúng, đúng là chỗ này, cẩn thận một chút.

Lúc Diệp Thiên đang đánh giá cách bài trí của người nhà giàu, thì Vệ Hồng Quân hét lớn mấy người, mang một cái bình hoa cao hơn hai thước để lên phía trên.

- Vệ Tổng à, chẳng phải mấy ngày hôm trước nó cản đường sao? Thế nào mà lại mang về?

Một người quản lý đi giày Tây thấy khó hiểu hướng về phía Vệ Hồng Quân và hỏi.

Vệ Hồng Quân cười ha ha:

- Trong phòng không có hoa cỏ thành thử cũng không tốt. Buổi tối giám đốc Vương và Đoàn Tụ Đức cùng đi ăn chứ?

- Được, Vệ tổng mời người khách kia đi thật đúng là ăn hôi, tối đến lập tức bắt đầu phiên giao dịch.

Vị kia, ở sàn giao dịch chính là giám đốc Vương, đương nhiên nếu không có Vệ Hồng Quân ở đó thì mọi việc đều êm dịu, sau khi nghe Vệ Hồng Quân nói cũng không hỏi nữa.

- Diệp thiên, nhìn gì vậy?

Đem bồn hoa về chỗ cũ, Vệ Hồng Quân mở cửa phòng ra:

- Bồn hoa kia ở đó rồi, sau này sẽ không có chuyện gì nữa phải không?

- Phong thủy bên ngoài khẳng định là không sao rồi, nhưng mà...

Diệp Thiên lắc đầu chỉ vào bức tranh “ngàn dặm sông núi” quay sang hỏi Vệ Hồng Quân:

- Chú Vệ bức tranh này treo bao lâu rồi, ngày trước đã có chưa?

Nghe thấy phong thủy bên ngoài đã bình thường, Vệ Hồng Quân vui mừng, thuận miệng nói:

- Trước kia không có, tháng trước một người bạn mới tặng chú, treo trên đó rất hợp, sao vậy? Bức tranh này cũng có vấn đề ư?

- Bức tranh này không có vấn đề, nhưng treo ở chỗ có vấn đề, chú Vệ, chú lấy xuống đi, treo ở đó không thích hợp.

Diệp Thiên cũng lười không giải thích nguyên do cho hắn, người trong nghề thấy một chút là hiểu sự tình, còn người không trong chuyên môn, giải thích chỉ thêm phí lời.

- Được, được, chú sẽ lấy xuống ngay...

Vệ Hồng Quân vội vàng đi qua cái ghế, lấy bức họa kia xuống, người làm ăn buôn bán với chuyện phong thủy thà tin ít còn hơn là không tin.

- Diệp Thiên cháu xem dỡ xuống chỗ này có đúng không?

Vệ Hồng Quân cẩn thận gỡ bức tranh xuống hỏi Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe thấy vậy, lắc đầu nói:

- Không có vấn đề gì, nhưng chú Vệ, phong thủy này có khả năng to lớn làm thay đổi vận mệnh nếu tốt hay xấu cũng phải tự mình giải quyết.

- Đúng vậy, đúng vậy, điều này ta biết...

Vệ Hồng Quân gật đầu liên tục, ở Trung Ngân, kỳ thực nếu không phải người trong ngành thì rất khó, Vệ Hồng Quân vẫn là người quyết đoán.

- Đúng rồi...

Diệp Thiên đột nhiên nhớ ra một chuyện, nhìn về phía Vệ Hồng Quân hỏi:

- Chú Vệ, chú để ý đến phong thủy ở nhà như vậy, vì sao không nhờ người bố trí lại phong thủy ở đây mà đã vội với tới đây.

Diệp Thiên thấy cách sắp xếp đồ trong nhà Vệ Hồng Quân thì tuyệt đối phải là người am hiểu phong thủy bày trí nếu sớm mời người đó đến đây thì Vệ Hồng Quân đã không bị thất bại như vậy rồi.

- Chú cũng muốn chứ, vị đại sư kia là người Hồng Kông có duyên với chú nên ta đã mời về nhà nhưng người đó đã sớm quay về rồi.

Vệ Hồng Quân nghe vậy cười khổ, năm chín mươi ba ông ta mời vị đại sư kia về nhà xem phong thủy, tìm mất mười vạn gọi là “phí vật vơ”, thời gian ở đây hai ba trăm một tháng xem như là con số thiên văn.

Phải biết rằng, thời gian vị đại sư ấy đến Bắc Kinh đủ để cho Vệ Hồng Quân ngưỡng vọng, nếu không phải vị đại sư kia nói Vệ Hồng Quân có một cái tiểu nhô thì chắc chắn ông ta đã không mời người khác.

Người kia tới văn phòng của Vệ Hồng Quân, cầm cái la bàn xem một vòng tiện tay vạch ra chỗ để đồ cả trước và sau đều không có, Vệ Hồng Quân liền cung kính đưa ra mười vạn coi như là “phí vất vả”.

Vốn là Vệ Hồng Quân vẫn còn có cảm giác không đáng giá nhưng từ hôm qua Diệp Thiên bình luận về giá xem phong thủy, Vệ Hồng Quân mới nhớ ra, thực đúng là tiền nào của nấy, thật tình người kia lấy mười vạn đồng cũng không phải là lấy không.

Kì thực là Vệ Hồng Quân không rõ phong thủy và số mệnh có chút hỗ trợ cho nhau, có thể thông qua phong thủy mà phát triển thịnh vượng.

Mà lần này số mệnh bản thân rất mạnh, bản thân thường xuyên ở nơi phong thủy không tốt, cũng giống như phong thủy ở nhà Vệ Hồng Quân, như vậy phong thủy và số mệnh đều rất mạnh cũng là khó tránh khỏi rủi ro, tai họa.

- Ha ha thầy phong thủy Hồng Kông, thực sự là là hòa thượng niệm kinh đến từ bên ngoài ư?

Nghe Vệ Hồng Quân nói nguyên nhân, Diệp Thiên nở nụ cười, Diệp Thiên đã từng nghiên cứu hiện tượng đó và sự suy thoái của nền quốc học có mối quan hệ lớn với nhau.

Bởi vì sau khi chính phủ được giải phóng chỉ hoạt động được trong một thời gian ngắn, dường như nền văn hóa truyền thống đã bị mọi người quên hết.

Như ở thời cổ xưa trẻ lên ba lên năm cũng có thể thuộc lòng Tam tự kinh, chứ còn thời hiện đại rất ít người biết, có chăng cũng phải lên trung học hoặc đại học mới biết.

Có thể nói nền giáo dục ở Đại Lục đã mất đi sự vinh quang trước kia.

Nhưng tình hình ở các hải cảng cũng khác nhau, vào nửa thế kỉ trước tình hình trong nước chiến tranh hỗn loạn, những năm chiến tranh mọi người đều đi định cư ở nơi khác làm ảnh hưởng lớn đến văn hóa địa phương.

Xã hội hiện đại, ở đâu cũng sử dụng chữ phồn thể, chưa nơi nào sử dụng 2 loại chữ cả, không thể phủ nhận ngay cả ở hải cảng hay thậm chí cả ở nước ngoài văn hóa truyền thống Trung Quốc vẫn được bảo tồn và kế thừa, so với trong nước đã là đầy đủ hơn rất nhiều.

Mà làm văn hóa truyền thống Trung Quốc không thể không quan tâm đến phong thủy, giống như ở Hồng Kông muốn chụp ảnh quay phim đều phải hỏi thầy phong thủy để chọn ngày tốt, đây không phải là mê tín mà là một phong tục truyền thống.

- Chú Vệ, bên này không có việc gì nữa rồi, buổi chiều cháu còn phải đi học, nếu không có gì ... cháu xin về trước.

Diệp Thiên vừa mới chỉ bảo vận mệnh phong thủy cho người nhà giàu, mặc dù đối với Vệ Hồng Quân nó có ý nghĩa vô cùng quan trọng nhưng trong mắt Diệp Thiên nó chỉ là một việc nhỏ.

Diệp Thiên cũng không muốn nói ngoa, còn về Vệ Hồng Quân nguyện chu cấp tiền để xem ý mình thế nào.

- Diệp Thiên hay hôm nay ở đây chơi đi, rồi đến tối cùng đi ăn cơm nhé.

Trong lòng Vệ Hồng Quân còn có chút không rõ lắm, nói thế nào đi nữa vị “Đại sư” còn phải cầm la bàn quan sát hơn nửa tiếng, còn Tiểu Thiên đi hết chỗ này chỉ chưa đầy 20 phút, không phải hơi nhanh hay sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 95

Kiếp Nạn

Nghe được lời của Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên nở nụ cười, nói:

- Chú Vệ, cháu cũng không phải là bọn người giang hồ đi buôn nước bọt, nếu đã xen phong thủy cho chú, sau này có vấn đề gì cũng có thể tìm cháu...

Tùng gặp thầy tướng số cũng biết, những người này thường dùng thủ đoạn đe dọa, dù cũng không có việc gì, trước tiên sẽ dùng lời nói đến tai họa linh tinh, dọa nạt một phen, sau đó thu mức tiền không tưởng, nói là thay người “Tiêu trừ tai họa”.

Nếu Diệp Thiên muốn dùng cách giang hồ như vậy, vừa rồi cũng không nói thẳng ra như thế, chỉ ra hai cái chỗ không ổn, tối thiểu cũng phải nói hai chỗ đó là nơi âm trạch quý ma, trước tiên là dọa cho Vệ Hồng Quân sợ gần chết rồi mới nói.

- Được, chú đưa cháu trở về...

Vệ Hồng Quân ngẫm lại cũng đúng, Diệp Thiên là sinh viên trường Thanh Hoa, lại là bạn học của con gái, vạn nhất xảy ra chuyện gì, hẳn cũng chạy không thoát.

Trong lúc nói chuyện Vệ Hồng Quân lấy từ dưới mặt bàn ra một cái túi màu đen, đưa về phía Diệp Thiên nói:

- Tiểu Diệp, đây là chút tiền gọi là phí vất vả cho cháu, cháu cảm trước đã, chú Vệ không hiểu lắm quy định trong nghề của các cháu, nếu không đủ thì nói một tiếng nhé...

Người giống như Vệ Hồng Quân, bình thường xã giao rất nhiều, trong văn phòng thường xuyên đặt không ít tiền, trong bao kia chính là hai tập tiền mệnh giá 100 nhân dân tệ

- Ha ha, chú Vệ, đủ rồi...

Diệp Thiên cười nhận tui tiền, đây cũng không phải là lúc khách khí, thay người tiêu trừ tai họa phải thu người tiền, là chuyện rất bình thường.

Đến đây, giao dịch của hai người lần này xem như hoàn thành, Vệ Hồng Quân cũng bắt chặp xem thị trường chứng khoán hôm nay, lái xe lại đưa Diệp Thiên về trường Thanh Hoa.

Diệp thiên xuống xe rồi, vẫy tay với Vệ Hồng Quân, đang chuẩn bị rời đi, chân mày bỗng nhiên nhăn một chút.

- Chú Vệ, tối nay chuyện xã giao nếu không quá quan trọng, hôm nay tốt nhất đừng đi ra ngoài...

- Làm sao vậy? Tiểu Diệp, có vấn đề gì sao? Buổi tối chú đã mới giám đốc Vương bọn họ dùng cơm...

Vệ Hồng Quân thấy khó hiểu hỏi lại, hần thật ra đã đồng ý tối nay mời cơm khách, người làm kinh doanh nói chuyện không giữ lời, sẽ bị người khác xem thường.

Diệp Thiên cẩn nhìn một chút khuôn mặt của Vệ Hồng Quân, cười cười nói:

- Không có gì nghiêm trọng, chú Vệ, nếu chu muốn đi, đừng uống rượu là được, hoặc là kêu lái xe lái xe cho chú...

Mệnh người này không phải bất biến, mà là mỗi thời mỗi khắc đều phát sinh biến hóa, Vệ Hồng Quân bị âm sát khí từ WC xâm chiếm hơn tháng, số mệnh đã bắt đầu đi xuống dốc.

Tuy rằng hôm nay Diệp Thiên giúp hần bố trí lại phong thủy vận mệnh văn phòng, nhưng cũng không thể nhanh chóng, vừa rồi Diệp Thiên nhìn mặt Vệ Hồng Quân liền phát hiện, đêm nay hần sẽ có kiếp nạn không tránh thoát.

Nói có sách, mách có chứng, nếu một người mày trái có một đường dựng thẳng, sẽ tai nạn phát sinh, mày phải có một đường dựng thẳng, sẽ có chuyện đâm xe.

Mà Diệp Thiên phát hiện, lúc này dưới hai hàng mày của Vệ Hồng Quân, chẳng biết lúc nào xuất hiện một đường thẳng, người không chú ý căn bản là nhìn không ra.

Thầy tướng xem tướng cho người ta, cũng không thể xem hơi hột mấy biểu tượng.

Tục ngữ nói biết người biết mặt không nhìn được xương cốt, không biết tâm, ví như ẩn đường biến thành màu đen, mắt xanh xao,

nhân trung gồ lên... biểu hiện tướng mạo này, cho dù nói cho người ta nghe, để cho hẳn tự cảm gương đi mà soi, cũng là nhìn không ra.

Nhất là người hiện đại thích hóa trang, phía dưới lông mi đều rất mờ, thậm chí khi trang điểm còn dùng phấn màu da, nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần các biểu tượng, căn bản là không thể phán đoán chuẩn xác số mệnh một người.

Cho nên Diệp Thiên xem tướng, là thông qua nhân diện khớp xương mà đoán số mệnh, đây cũng người bình thường không thể ngụy trang, cho dù không sử dụng bí thuật gia truyền, Diệp Thiên cũng có thể xem chuẩn xác.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vệ Hồng Quân nửa tin nửa ngờ nói:

- Được, Tiểu Diệp, chú biết rồi, tối nay chú sẽ chú ý một chút...

Tuy nói phong thủy tướng thuật xuất thân từ chính thống, mọi chuyện tương thông, nhưng thuật có thể mạnh riêng, có rất ít người có thể giỏi cả hai mặt, giống như là vị đại sư người Hồng Kông mà Vệ Hồng Quân quen trước kia, chỉ hiểu được phong thủy mà không thông thạo tướng thuật.

Còn Diệp Thiên không chỉ có tinh thông phong thủy, còn am hiểu xem tướng, hơn nữa chỉ là cậu sinh viên mười bảy mười tám tuổi, không thể không khiến Vệ Hồng Quân nổi lên nghi ngờ trong lòng, lúc này lòng nghi ngờ nổi lên, tự nhiên cũng không hoàn toàn tin những lời của Diệp Thiên.

- Thôi, xem ra vẫn là tránh không được...

Nhìn thấy Vệ Hồng Quân quay đầu xe rời đi, Diệp Thiên bắt đầu dĩ lắc đầu, người này à, có đôi khi không trải qua biến cố không biết nghe lời.

Nhưng Diệp Thiên cũng không còn nói thêm gì, kiếp nạn này của Vệ Hồng Quân không lớn, thương tổn một chút là cùng, nếu không cho ông ta trải qua một chút chuyện, có lẽ còn cảm giác tiền hôm nay ông ta cho Diệp Thiên là không đáng giá.

- Ha ha, sự phụ nói rất đúng, nếu đi ra đường bày sạp xem tướng số, cần bao lâu mới có thể kiếm nhiều như vậy chứ?

Tiến vào sân trường Thanh Hoa, Diệp Thiên lấy túi ra nhìn thoáng qua, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ tươi cười, hai vạn đồng, cũng đủ cho bản thân chi tiêu một khoảng thời gian.

- Nhưng mà... Hay là cứ cố gắng kiếm thêm chút tiền nhĩ...

Dựa theo lời của lão đạo sĩ, chỉ khi Diệp Thiên luyện công đến trình độ cao nhất, mới có thể ăn uống điều độ, mới có thể thông qua năng lượng bên ngoài bổ sung vấn đề khí huyết, cho nên hai vạn đồng tiền này, chỉ sợ tối đa cũng chỉ đủ cho Diệp Thiên ăn được một học kỳ.

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Thiên luôn luôn đứng ở trong sân trường học, mỗi buổi sáng sớm lại luyện công, đi học, những ngày sau này coi như dư dật, nhất là cả ngày tụ tập cùng bạn bè tuổi xấp xỉ, thật ra khiến Diệp Thiên lại khôi phục vài phần tính khí lúc nhỏ.

Ngay cả vấn đề cơm nước, Diệp Thiên cũng không còn đi ra ngoài trường tìm quán ăn, mà là tự suy nghĩ ra một cách, trường Thanh Hoa tổng cộng có mười tám nhà ăn sinh viên, ở một chỗ ăn sợ làm người ta kinh sợ, ăn ở mấy nhà ăn không được sao.

Cho nên Diệp Thiên lại thêm mấy ngàn vào thẻ cơm của mình, giữa trưa mỗi ngày hấn cuội cỗ xe cũ đi nơi nơi, ăn được bảy tám cái nhà ăn, miễn cưỡng có thể đủ cho nhu cầu tiêu hao vì luyện công của cơ thể.

Vệ Hồng Quân cũng không biết ngày ấy như thế nào, cũng không có tới tìm Diệp Thiên, nhưng từ Vu Thanh Nhã biết được, nhà Vệ Dung Dung này mấy hôm đó xảy ra chút chuyện, nghi học ba ngày, trong lòng Diệp Thiên rõ ràng nhất.

- Diệp Thiên, lại muốn đi ra ngoài ư?

Nhìn thấy Diệp Thiên thay quần áo và giày chuẩn bị ra ngoài, vẻ mặt Từ Chân Vâm hàm mộ hỏi.

Dù sao trong mắt những người ở ký túc xá này, mình đang có quan hệ yêu đương với Vu Thanh Nhã, cho nên Diệp Thiên cũng không cần để ý, mỗi đêm đều đi tản bộ cùng Vu Thanh Nhã ở chỗ hẻo lánh trong sân trường.

Tuy nói đại học là nơi không cho phép các sinh viên tán tỉnh, hẹn hò, nhưng mấy vạn người trường Thanh Hoa, sân trường lại rộng như vậy, căn bản khó lòng phòng bị, trường học cũng đành nhắm mắt mở một mắt không hỏi tới.

Đương nhiên, những đôi nam nữ này cũng không dám mạo hiểm xảy ra sơ suất, làm những hoạt động gì đó ở trong trường học, phần lớn chỉ là sau bữa cơm chiều tìm một chỗ không người tâm tình chút mà thôi.

Thấy Từ Chân Nam có vẻ muốn nói lại thôi, Diệp Thiên nở nụ cười,

- Lão Đại, anh cũng đừng lo, hình như ngày hôm qua Vệ Dung Dung cũng đã quay về trường rồi, buổi tối em gọi hỏi Vu Thanh Nhã một chút, giúp anh hẹn cô ấy

Quan hệ của Diệp Thiên với mấy người anh em trong ký túc xá này, cũng không phải không tốt.

Sau khi Ngạo Hải Minh và Trần Hiểu Trung ôm cây đợi thỏ trong thư viện, đợi hơn một tuần lễ, cũng có thể kết bạn với hai cô gái, tuy rằng còn chưa phát triển đến quan hệ người yêu, nhưng cuối cùng đã có mục tiêu, lúc này phỏng chừng lại đang đi xem xe.

Cho nên hiện tại chỉ có một mình Từ Chấn Nam cuồng si Vệ Dung Dung, cả ngày không phải đánh cầu thì cũng cô độc trong ký túc xá, ngay cả Diệp Thiên đều có chút thương hại, nghĩ có thể làm mối hai người này hay không?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Từ Chấn Nam cười sung sướng:

- Người anh em, anh chỉ trông cậy vào em thôi đó, em yên tâm, nếu anh đây có thể tán được Dung Dung, sau này sinh con khẳng định cho cậu làm cha nuôi...

- Đi chết đi, lão Đại, không phải anh em đã kích nhau, đời này anh cũng chỉ có con gái thôi...

- Không thể nào, nhà họ Từ chúng ta trước giờ đều là sinh con trai, đến anh lại không được sao?

Diệp Thiên nghe vậy liếc mắt, người này bị làm sao vậy? Còn chưa học hành ra đâu, đã nghĩ đến chuyện sinh con sao? Thừa dịp Từ Chấn Nam suy nghĩ vẩn đần sinh con, Diệp Thiên chuồn ra khỏi ký túc xá.

- Chị khóa trên, cô đã trở lại à, trong nhà không có chuyện gì chứ?

Đi đến chỗ bình thường hay hẹn hò cùng Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên mới phát hiện, nữ quái kia lại cùng đến đây.

- Không sao, ba của tôi bị tai nạn xe cộ, đã bị chút hoảng loạn, tổn thương cũng không phải nặng, đúng rồi, Diệp Thiên, ba của tôi nói nếu không có việc gì, bảo cậu sáng mai đến chơi!

Nhìn thấy Diệp Thiên, thần sắc Vệ Dung Dung có chút phức tạp, đang nhìn về Diệp Thiên, trong ánh mắt tựa hồ còn có chút sợ hãi, nói chuyện ngoan đạo không ngừng.

Điều này cũng khó trách, Diệp Thiên lúc trước đã nói cha cô qua không nên đi ra ngoài, lúc ấy Vệ Hồng Quân không có nghe, ai ngờ

buổi tối liền gặp chuyện như vậy, đôi lại là ai khác trong lòng cũng sẽ thâm nghĩ, càng không nói cô bé tính khí như trẻ mười tuổi Vệ Dung Dung này.

- Được, vậy ngày mai tôi sẽ đi xem sao...

Diệp Thiên gật gù đầu, có những người chính là nhớ ăn không nhớ đánh, không nếm mùi đau khổ thì không biết điều.

- Vậy hai người nói chuyện đi, tôi về trước...

Nhìn thoáng qua Diệp Thiên, Vệ Dung Dung như chim nhỏ hoảng sợ chạy ra, thấy vậy Diệp Thiên cười khổ không thôi, bộ dạng cô bạn thân không bình thường chút nào?

- Diệp Thiên, đừng trách Dung Dung, cô ấy cũng sợ hãi, cậu biết không? Chú Vệ thiếu chút nữa là mất mạng

Thấy thần sắc Diệp Thiên có chút quái dị, Vu Thanh Nhã còn tưởng rằng Diệp Thiên đang trách cứ Vệ Dung Dung, vội vàng nói giải thích cho hắn một đôi câu, đây cũng là tin tức cô biết được.

Mặc dù không phải thực tin tưởng đối với lời nói của Diệp Thiên ngày hôm đó, nhưng là người buôn bán, từ trước đến nay đều thà tin rằng là có còn hơn là không, buổi tối hôm đó, khi mời cơm khách, Vệ Hồng Quân cũng gọi lái xe đến lái cho mình.

Nếu đã dẫn theo lái xe, trong trường hợp xã giao, tự nhiên là phải uống rượu, Vệ Hồng Quân cũng là người mê rượu, tiệc rượu tiến hành đến một nửa, liền uống say khướt.

Ai ngờ đúng lúc này, người nhà người lái xe gọi điện thoại tới, nói là con trai đột nhiên sốt cao, muốn đưa đi bệnh viện.

Lái xe không có cách nào khác, lập tức xin phép Vệ Hồng Quân, lúc này Vệ Hồng Quân đã cảm giác say ngà ngà, sớm quên hết những lời Diệp Thiên dặn, cho lái xe về, để cái chìa khóa lại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 96

Làm Bạn Gái Của Mình Đi

Những năm chín mươi lăm này, còn chưa có cái gọi là tạm giữ xe khi lái xe uống rượu, thậm chí cả chế độ phân tích lượng cồn trong máu cũng chưa bắt đầu thực hiện, chỉ cần không gây ra sự cố giao thông, bị cảnh sát giao thông tóm, nhiều nhất là quở mắng một trận, phạt ít tiền mà thôi, cho nên cũng không ai để ý, thành Bắc Kinh rất nhiều lái xe uống rượu say.

Sau khi uống rượu xong, Vệ Hồng Quân say khướt, lái xe về nhà, ai ngờ khi đi qua một cái ngã tư đường, ông ta coi đèn đỏ thành đèn vàng, trực tiếp đâm thẳng vào chiếc xe buýt.

Cũng phải nói ông chủ Vệ mạng lớn, khi qua đèn đỏ còn đang chạy đến tốc độ tám mươi km, nếu không phải lúc đó ông ta đánh hướng xe đi, chỉ sợ cả xe Audi đã tông vào gầm xe tải.

Nhưng ngay cả như vậy, bên ghế lái phụ, toàn bộ bị chèn ép thành một khối đồng nát, cả xe tựa hồ phân thành hai.

Xảy ra tai nạn xe cộ, Vệ Hồng Quân tỉnh hẳn, nhưng cũng sợ choáng váng, hơn nữa xe đã biến dạng, cửa xe lại không thể mở ra, cảnh sát giao thông đến đây cũng không mở được, cuối cùng vẫn phải đợi người của đội phòng cháy chữa cháy cầm cửa điện đến, cắt cửa xe ra.

Nhưng khiến tất cả mọi người cảm thấy ngạc nhiên chính là, với những tai nạn thế này, trong tình huống bình thường đều là xe hỏng người vong, ông chủ Vệ lại chỉ là đầu đụng phải kiếng chiếu hậu chày xước chút da, ngoài ra, toàn thân ngay cả lông tơ cũng chưa rụng một cái.

Vệ Hồng Quân được phen kinh hồn, khi tỉnh táo lại, lập tức nhớ lại lời cảnh cáo của Diệp Thiên.

Nhưng lúc trước quả thực, ông ta hiển nhiên không để trong lòng lời nói của Diệp Thiên, cho nên Vệ Hồng Quân cũng biết xấu hổ, trước tiên sẽ không tìm Diệp Thiên, ước chừng ở nhà nghỉ ngơi ba ngày, lúc này mới báo con gái đi gọi Diệp Thiên tới nói chuyện.

- Diệp Thiên, cậu thật có thể nhìn ra chú Vệ sẽ xảy ra tai nạn xe cộ?

Không sợ hãi như Vệ Dung Dung, Vũ Thanh Nhã tròn mắt, từ nhỏ cô đã biết Diệp Thiên đi theo lão đạo sĩ trên núi học tập phong thủy - tướng thuật, hơn nữa cha cô tựa hồ cũng rất tin tưởng, nên bây giờ Vũ Thanh Nhã cũng không bài xích.

- Đó là đương nhiên, mình biết nhiều mà, Thanh Nhã, cậu có tin mình có thể tính ra hôm nay cậu mặc quần chip là màu gì không...

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, ánh mắt xấu xa lại nhìn vào chiếc quần bò co dãn bó sát người Vũ Thanh Nhã, hẳn trước đây cũng thường xuyên làm chuyện như vậy, cũng không biết đã trêu chọc cho cô gái trước mặt khóc bao nhiêu lần.

Diệp Thiên cũng không biết, vì sao mình thích trêu chọc Vũ Thanh Nhã như vậy, nhất là thích nhìn bộ dáng khi cô tức giận, có lẽ chỉ có lúc này, Diệp Thiên mới có thể cảm nhận được sự vui vẻ bên người bạn cùng lứa tuổi này?

- Diệp Thiên, cậu muốn chết phải không hả? Lại trêu chọc mình...

Vũ Thanh Nhã cũng không còn là tiểu nha đầu như năm đó chỉ biết khóc lóc, giận dữ, đôi tay nhỏ bé đưa tới dưới nách Diệp Thiên, khễ cù, cô cũng biết nhược điểm của Diệp Thiên.

- Đùng... Đùng, tiếp tục nữa mình sẽ ... phản công...

Diệp Thiên thật đúng là sợ cái này, hai tay không của mình đẩy tay của Vũ Thanh Nhã ra, ai ngờ lại đặt vào một nơi mềm mềm, nhất thời thần sắc ngưng lại.

- Trời ơi, đồ xấu xa, cậu coi thường người ta...

Vũ Thanh Nhã cũng không ngờ tay của Diệp Thiên lại đặt trúng nơi nhạy cảm của cô, trong phút chốc cả người đều ngậy ngấn, mắt to ngậy ngậy nhìn lên Diệp Thiên.

- O... Này, Thanh Nhã, mình... mình không phải cố ý, thật không phải là...

Mặc dù tâm tính Diệp Thiên chín chắn hơn so với bạn cùng lứa tuổi, nhưng ở vấn đề nam nữ, hẳn là một người không biết tí gì, thậm chí còn không bằng một vài học sinh ở trung học ăn vụng trái cấm, đụng tới chỗ không nên động vào, hẳn cũng không biết như thế nào cho phải.

- Khụ khụ!

Nhìn thấy sắc mặt Vu Thanh Nhã tựa hồ không có gì dị thường, Diệp Thiên ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm chỉnh nói:

- Hôm nay trăng sáng, mình mang cậu đi xem một chỗ bên hồ...

- Cậu... mình liệu mạng với cậu...

Không phải Vu Thanh Nhã không phản ứng, mà là vừa rồi cả người đều choáng váng, phản ứng chậm một chút mà thôi, lúc này nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, tức giận đánh mồm sau gáy Diệp Thiên, nắm tay gỡ lên đầu Diệp Thiên.

Đối với Diệp Thiên mà nói, đánh vào người thế này không khác gì mát xa, một lúc lâu sau, Diệp Thiên không hề hấn gì, ngược lại là Vu Thanh Nhã mệt thở hồng hộc.

Một tay bắt được tay nhỏ bé của Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên hỏi:

- Thanh Nhã, trút giận hết chưa?

- Chưa, cậu... cậu bắt nạt mình...

Trong ánh mắt trong veo của Vu Thanh Nhã tựa hồ mang theo chút sương mù.

- Vậy... vậy để mình đi bắt nạt cô gái khác nhé!

Mặc dù Diệp Thiên không có kinh nghiệm kết giao cùng con gái, nhưng hẳn rất hiểu lòng người, hơn xa người bình thường.

- Cậu dám!

Quả nhiên, Diệp Thiên nói chưa dứt, bản mặt ủy khuất của Vu Thanh Nhã liền trùng lên đôi mắt.

- Mình đương nhiên không dám..

Diệp Thiên bỗng nhiên vươn tay ra, nắm lấy vai Vu Thanh Nhã, ôm vào trong lòng, nhẹ nói:

- Thanh Nhã, làm bạn gái của mình nhé?

Có những người, từ khi sinh ra duyên phận đã là trời định rồi, mặc dù Diệp Thiên không thể suy tính nhân duyên và tiền đồ của mình, nhưng hẳn tin, cô bé trước mặt này, nhất định sẽ trở thành một người quan trọng nhất trong vận mệnh của mình.

- Cái... Cái gì? Bạn... Bạn gái?

Cảm nhận được hơi thở nam tính của Diệp Thiên trên người, cái đầu nhỏ của Vu Thanh Nhã nhất thời trống rỗng, cô vốn có chỉ số thông minh vượt qua 120, lúc này tựa hồ cũng trở thành 0.

Tuy rằng Vu Thanh Nhã biết, mình thích Diệp Thiên, cũng có thể mơ hồ cảm giác được, Diệp Thiên cũng thích mình, nhưng cô thật không thể ngờ, Diệp Thiên lại thổ lộ với mình vào lúc này?

- Sao vậy? Không muốn?

Thấy người trong lòng mình thật lâu không nói gì, Diệp Thiên có chút sốt ruột, hẳn chín chắn hơn cũng chỉ là thanh niên mười tám tuổi, mình thổ lộ rồi không có được câu trả lời thuyết phục, có thể hiểu là sẽ có tâm trạng gì.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã tựa hồ mới tỉnh lại, ý thức được mình còn đang trong lòng Diệp Thiên, nhịn không được đẩy người Diệp Thiên một cái, nhưng cũng không thể giãy khỏi vòng tay mạnh mẽ của Diệp Thiên.

- Thanh Nhã, có đồng ý hay không em nói đi...

Giọng điệu Diệp Thiên lúc này giống như là một chàng trai đang rất xúc động, biểu lộ hoàn toàn tâm tình của mình.

- Em... em đồng ý ...

Vu Thanh Nhã nhẹ nhàng gật gật đầu, cô đột nhiên nhớ tới khi còn bé Diệp Thiên cũng từng hỏi cô như vậy: Vu Thanh Nhã, bạn có đồng ý làm tân nương của ta hay không? !

Tuy rằng lúc nhỏ rất nhiều chuyện, trong trí nhớ đã có chút mơ hồ, nhưng Vu Thanh Nhã luôn luôn nhớ kỹ những lời này, cũng nhớ rõ câu trả lời của mình: mình đồng ý!

- Ha ha, Thanh Nhã, em đồng ý rồi?

Cho dù Vu Thanh Nhã trả lời nhẹ nhàng như là muối kêu, vẫn không thể nào tránh được lỗi tai của Diệp Thiên, mừng rỡ, Diệp Thiên một tay bế Vu Thanh Nhã lên, tiếng cười sáng khoái truyền rất xa.

- Ai da, nhẹ một chút, nhỏ giọng một chút, nơi này chính là trường học nha...

Vu Thanh Nhã bung kín miệng Diệp Thiên.

Năm chín mười lăm, chuyện yêu đương ở đại học, tuy rằng tuyệt đối không thể ít hơn so với đời sau, nhưng thông thường đều là lên lút, lúc này điều lệ sinh viên còn chưa cho phép có thể kết hôn, hơn nữa Vu Thanh Nhã là con gái, da mặt đương nhiên mỏng hơn nếu so với Diệp Thiên.

- Sinh viên thời nay, thực... thực là thời thế đổi thay...

- Ông xã, năm đó, không phải ông cũng theo đuổi tôi ở trường học à? Ông như vậy không gọi là thiếu đạo đức sao?

Cách đó không xa một đôi bạn già mới ăn xong cơm chiều đi tản bộ, nghe được phía trước truyền đến tiếng cười, không khỏi lắc đầu, chưa nói dứt câu, bên hông đã bị người cầu, véo một cái.

- Đúng, đúng, phu nhân nói đúng, đây không phải thời thế đổi thay, mà là thanh xuân tràn trề...

Nhìn thấy người yêu năm đó đầu đầy tóc đen, hiện tại đã trắng xoá, trong lòng bà lão giáo viên dâng lên một cảm giác dịu ngọt, nghe bên tiếng cười tai thiếu nam thiếu nữ, bọn họ giống như cũng trở về thời còn trẻ.

Vui đùa ầm ĩ một lúc, Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã ngồi ở ghế đá bên cạnh đường mòn, đối với hai người đều không có kinh nghiệm yêu đương mà nói, kích động qua rồi ngược lại lại không có gì để nói.

- Đúng rồi, Diệp Thiên, có chuyện em muốn hỏi anh...

Vu Thanh Nhã chợt nhớ tới một chuyện,

- Ba em tuần sau đến Bắc Kinh, muốn em đi cùng ông tham gia dạ hội gì đó, đến lúc đó anh đi cùng em chứ!?

Là công chúa trong nhà họ Vu, lại là thanh thuần xinh đẹp như vậy, Vu Hạo Nhiên không ít lần đem theo con gái đi chơi, chẳng qua

Vu Thanh Nhã không mấy ưa thích những nơi như vậy, nhất là sau này đã lớn, ở những nơi này cô hay gặp những người đáng ghét.

Trước mắt đã có bạn trai, Vu Thanh Nhã dĩ nhiên là muốn cho Diệp Thiên cùng đi với cô, hơn nữa Vu Thanh Nhã tin tưởng, ba cô nhất định sẽ thừa nhận Diệp Thiên, dù sao giao tình hai nhà cũng không đơn giản.

- Tuần sau? Thầy Vu sẽ tới à?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, mới vừa lừa được con gái người khác, lại phải gặp phụ huynh, là một điều khó xử với cánh đàn ông.

Nghe thấy Diệp Thiên vẫn xưng hô với cha như hơn mười năm trước, Vu Thanh Nhã không khỏi giận dữ nói:

- Còn gọi Thầy Vu sao? Anh không thể gọi tiếng CHÚ à?

“Thầy” tuy rằng cũng rất thân thiết, nhưng đã xác định quan hệ yêu đương với Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã rất muốn nghe Diệp Thiên gọi “Chú”.

- Ủ, được, chú Vu, gọi là chú Vu...

Diệp Thiên trước đây gọi thầy năm sáu năm, nhất thời sửa lại thật là có chút không quen.

- Thanh Nhã, lần này ba em tới Bắc Kinh làm cái gì?

Diệp Thiên hỏi lời này là có tật gậy mình, tuy rằng biết rõ Vu Hạo Nhiên không phải vì hắn theo đuổi con gái ông mà tới Bắc Kinh, nhưng vẫn không nhịn được hỏi một câu, dù là truyền nhân hay phong thủy đại sư, vào thời khắc này tất cả đều vô dụng.

- Còn có thể tới làm gì chứ, chính là nói chuyện làm ăn thôi, chúng ta mang theo miệng đến ăn uống là được, ăn xong là về!

Trước kia Vu Thanh Nhã không thích tham gia loại yến tiệc này, nhưng có thể cùng đi với Diệp Thiên lại không giống với lúc trước, tối thiểu những kẻ chán ghét ruồi bọ sẽ không tới quấy rầy mình.

Nghe được Vu Thanh Nhã nói vậy, Diệp Thiên cuối cùng gật gật đầu, nói:

- Đi, anh đi với em, cũng nhiều năm không gặp chú Vu...

Diệp Thiên không phải loại người hay nhăn nhó nhỏ, vừa rồi lo lắng trong lòng nhưng phản ứng rất bình thường, trước kia khi Vũ Hạo Nhiên làm thầy chủ nhiệm của mình, mình cũng dám trêu ghẹo con gái ông, hiện tại thì sợ gì chứ?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 97

Cha Vợ

Vào tháng 10, gió cuối thu ở Bắc Kinh làm con người cảm thấy se lạnh.

Những sinh viên ra ra vào vào viện Hoa Thanh, cũng đã mặc thêm chiếc áo khoác khá dày bên ngoài. Nhưng những sinh viên hay giáo viên ra vào đều nhìn về phía cô gái đang đứng ở cổng trường.

Chiếc áo khoác gió màu đen mặc dù dài đến chân nhưng cũng không làm mất đi vẻ đẹp thanh nhã, hoàn mỹ.

- Diệp Thiên, sao anh lại ăn mặc đơn giản như vậy?

Nhìn thấy Diệp Thiên mặc chiếc quần bò trắng bệch, áo sơ mi màu xám thì đã nhạt màu lão đảo đi tới, Vu Thanh Thanh mở to hai mắt nhìn.

- Sao vậy? Không phải là ăn một bữa cơm sao?

Diệp thiên sùng sốt! Hắn chẳng qua chỉ là kẻ ăn theo, rảnh thì đi tụ tập. Cái gì mà hện với chả hò, hắn đâu có để ý cơ chứ.

- Đúng rồi. Thanh Nhã, hôm nay em thay đổi kiểu tóc à? Kiểu tóc này nhìn chừng chặc hơn đấy.

Nhìn thấy cách ăn mặc của Vu Thanh Nhã. Hắn thấy có chút kì quái. Từ chỗ cổ áo lộ ra, có thể nhìn thấy trang phục bên trong, dường như là trang phục dạ hội.

- Đúng vậy. Cuộc gặp gỡ hôm nay không phải chỉ ăm cơm. Nên ba em mới có ý bảo em ăn mặc như vậy.

Nghe thấy lời nói của Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã thấy có chút dở khóc dở cười. Cô liền vội vàng giải thích.

Cuộc cải cách được được 10 năm rồi. Nền kinh tế trong nước đã phát triển, đời sống nhân dân giàu có hơn. Vì thế cách sống của người ngoại quốc cũng được du nhập. Nam thì đi giày tây, nữ mặc váy áo hoa.

Thực ra Vũ Thanh Nhã cũng không phải là để ý xem Diệp Thiên mặc cái gì, mà tại cách ăn mặc kì quái của hắn sẽ làm mọi người chú ý và nhạo báng.

Những năm này, không phải người ta có nhiều tiền là học vấn cao. Cũng có những người càng nhiều tiền thì càng tiêu nhiều và dễ sa đọa.

Nếu là người có tiền ăn mặc như Diệp Thiên thì sẽ là khiêm tốn, nhưng vì là Diệp Thiên nên sẽ không như vậy.

- Thanh Nhã, có đi được hay không vậy?

Nghe thấy những lời của Vũ Thanh Nhã, Diệp Thiên giận dữ cả sắc mặt. Hắn ta đã nghe từ cha những việc này.

Diệp Đông Bình hồi còn ở Giang Nam rất hay tham gia những buổi tụ tập. Còn Diệp Thiên thấy chẳng có gì là hứng thú cả nên hắn thường không tham gia.

Hơn nữa, nhiệm vụ bây giờ của Diệp Thiên là đến Bắc Kinh để học tập, vốn không chuẩn bị tây phục. Bộ quần áo luyện công bằng tơ lụa mà mặc đi dự tiệc thì đúng là không thích hợp.

- Em hứa với cha rồi. Còn nói anh cũng sẽ đi, ba em rất vui, sao lại không đi cơ chứ.

Thanh Nhã từ nhỏ rất ngoan, biết nghe lời. Có những việc không thích nhưng cũng không làm trái ý cha. Hơn nữa lần này đi gặp cha lại mang cả Diệp Thiên đi nên mới ăn mặc đặc biệt như vậy.

- Được, đi thôi chúng ta cùng đi mua quần áo.

Nhìn thấy Thanh Nhã khó xử, Diệp Thiên không đành lòng. Hơn nữa cậu ta cũng không yên tâm để người yêu xinh đẹp của mình tham gia buổi tiệc không rõ nó thế nào.

- Diệp Thiên, anh thật là tốt.

Vẻ mặt tươi cười vui mừng lộ rõ trên gương mặt của Thanh Nhã. Cô định vươn cánh tay ôm lấy Diệp Thiên nhưng nhìn thấy hình

như có vật quái dị gì đó ở phía sau liền sợ hãi thu tay về, nơi này vẫn là cửa lớn của trường Hoa Thanh.

Lúc nước đến chân mới nhảy, không có sự chuẩn bị gì cả. Đúng là “ngày thườn thì không chịu thấp hương, lúc gặp nạn mới cuống lên đi ôm chân phật”, làm sao mà mua được trang phục đẹp đây. Diệp Thiên tìm mãi, cuối cùng tiêu 300 tệ mua một bộ Âu phục, mặc vào cảm giác thật không quen.

Vốn là Diệp Thiên muốn đi cùng Vu Thanh Nhã đến chỗ Vu Hạo Nhiên rồi cùng đi dự tiệc, nhưng sắp muộn mất rồi, 2 người bọn họ đành phải thuê taxi đi cho kịp.

- Đây là nơi nào vậy? Sao chẳng khác gì trường Thanh Hoa?

Nhìn thấy xe taxi tiến về ngoại ô, Diệp Thiên không nhịn được lớn tiếng hỏi.

- Các bạn, đến chỗ nào mà còn không biết hả? Câu lạc bộ Anh Lan là câu lạc bộ lớn nhất trong 4 thành phố. Sân Golf, Bowling cái gì cũng có, nghe nói không có đến 50 vạn, thì không thể là hội viên.

Muốn hiểu thành Bắc Kinh hãy hỏi lái xe, lời này không sai, Diệp Thiên chỉ nghe nói, anh lái xe đã nói rõ về nơi mà Diệp Thiên cần đến lần này, trên mặt mang theo vẻ hâm mộ.

- Năm mươi vạn? Đắt quá.

Nghe anh nói, Diệp Thiên tặc lưỡi. Cha hắn vất vả nhiều năm như vậy, e là cũng không có đủ 50 vạn.

- Ha ha, cậu còn chê đắt, 50 vạn là mua thẻ hội viên, muốn chơi ở đó, còn đắt hơn nhiều.

Tài xế xe Taxi nói rất nhiều, đột nhiên nhìn qua gương chiếu hậu hỏi Diệp Thiên và Thanh Nhã:

- Sao hai người vào được chỗ đó, nếu không phải hội viên, cũng khó mà vào được cửa.

- Ha ha chúng tôi đều là sinh viên, được người mời đến mà lại.

- Anh bạn, đưa bạn gái đến đây à?

Nghe Diệp Thiên nói vậy, tài xế tỏ vẻ đã hiểu.

- Đúng vậy, anh làm sao mà biết được?

Diệp Thiên thực sự kinh ngạc. Lái xe taxi cũng biết xem tướng hành khách hay sao?

- Khả khả, trông chừng cho kỹ nhé!

Tài xế vừa lái xe cười, suy nghĩ trong đầu nhưng đang lái xe nên không nói nhiều.

Xe chạy được 20 phút thì dừng lại, ở phía trước xa xa chính là bức tường bao. Diệp Thiên trả tiền cho tài xế và cùng Thanh Nhã xuống xe.

Bằng con mắt nghề nghiệp nhạy bén, Diệp Thiên thấy nơi này quả là nơi đắc địa:

- Ở đây rất tốt, nếu xây dựng câu lạc bộ ở đây sẽ rất nhiều cơ hội phát triển.

Tục ngữ có câu:

Tục ngữ có câu: “ Thế đất trong ngàn thước, hình trong trăm thước”. Thế là cảnh bao quát, hình là ngay trước mắt. Kiến trúc này có cả hình và thế, có âm có dương, nhờ âm trạch mà con cháu được hưởng phúc, nhờ dương trạch mà trở thành vùng đất trù phú.

- Diệp Thiên đừng có thần ra như thế. Ba em đang đợi ở kia, đi, chúng ta đi thôi.

Nghe thấy những lời từ chính miệng Diệp Thiên, nhưng nghe mà không hiểu, Thanh Nhã tức giận nhìn trừng trừng vào mắt hắn, kéo tay Diệp Thiên đi tới cửa.

- Chào chú Vũ ạ.

Đi tới ngay trước mặt, Diệp Thiên lễ phép như hồi còn học sinh. Bố Thanh Nhã đáng để Diệp Thiên tôn trọng.

- Diệp Thiên, cao như vậy! Nếu không đến cùng Thanh Nhã thì quả thực chú không thể nhận ra. Đúng rồi, Đông Bình có khỏe không?

Nhìn thấy quần áo Tây mà Diệp Thiên đang mặc, ông Vũ mừng rỡ biểu lộ rõ trên sắc mặt. Cha Diệp Thiên cũng là chỗ bạn bè, trong lòng ông đã sớm coi Diệp Thiên như con cháu.

Diệp Thiên cười nói:

- Chú Diệp, ba con vẫn luôn nhớ thầy, ông thường nói sẽ đi Thượng Hải tìm chú uống rượu.

- Ai da! Chú không uống lại ba của con. Tiểu Thiên, con... con và Tiểu Nhã?

Đang chăm chú nói chuyện, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ lạ, chính là nhìn thấy con gái mình và Diệp Thiên vẫn đang tay trong tay.

Ngày còn mười tuổi nhỏ này và những đứa cùng trang lứa nắm tay nhau, Vu Hạo Nhiên thấy bình thường. Ngày trước, Thanh Nhã và Diệp thiên vẫn thường nắm tay nhau đi chơi.

Nhưng điều quan trọng là cả 2 người đều đã trưởng thành rồi. Ở thời xưa thì là bố mẹ của trẻ con rồi, vậy thì nắm tay nhau là có vấn đề lớn đây.

- Chú Vu, con... con và Thanh Nhã là người yêu.

Tuy Diệp Thiên da mặt dày nhưng lúc nói chuyện cũng bối rối không yên. Lấy hết dũng khí để kéo tay Thanh Nhã, giống như Mèo con sợ hãi lại rút tay về.

- Các con...

Tuy trong lòng đoán được vài phần. Nhưng nghe Diệp Thiên nói vậy, vẫn khó mà có thể chấp nhận. Mặc dù việc này là vì tương lai của chính mình. Con dâu là con của bạn thân. Trong lòng anh ta chắc cũng cảm thấy có chút trống vắng, hiu quạnh.

- Tiểu Thiên nhìn cháu khôn lớn, trưởng thành chú rất vui mừng. Nhưng các con đều vẫn còn trẻ, nên coi trọng việc học.

Hơn nữa, bây giờ các cháu đều chưa có kinh tế. Ta thấy những vấn đề này các con hãy cứ để sau khi tốt nghiệp rồi hãy tính.

Tục ngữ có câu: con gái là chiếc áo bông bên người cha. Nhìn con khôn lớn mười tám năm, giờ nó lại đi theo người trước mặt, trong lòng làm sao vui được.

Điều quan trọng là, tuy cha con Diệp Thiên cũng khá, gần gũi, thân mật là thế nhưng trong lòng ông vẫn cảm thấy có chút không vui. Ông biết một ít về gia thế nhà hắn. So với Diệp Thiên, Thanh Nhã xuất sắc hơn nhiều.

- Haha, chú Vu, chú nghĩ nhiều quá rồi.

Diệp Thiên có thông minh cỡ nào cũng lập tức cười nói:

- Con và Thanh Nhã chỉ là bạn tốt mà thôi. Chẳng qua lúc chú và ba con nói chuyện thì đã nhận con là con rể. Bây giờ, gọi tiếng cha rể e hơi sớm?

Lúc nói chuyện Diệp Thiên ngại ngùng khó xử. Thanh Nhã thì xấu hổ, ngượng ngùng.

- Diệp Thiên anh nói những gì vậy? Ba em đồng ý việc này khi nào chứ?

Nghe Thanh Nhã nói, Diệp Thiên xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

- Thanh Nhã, anh không nói bừa đâu, chính ba em đã đồng ý với ba anh, không tin em hãy hỏi đi.

Diệp Thiên từ nhỏ đã là người vô cùng nghịch ngợm, ngang bướng hay phá phách, ý lại. Chẳng qua mới trưởng thành, những tính cách đó chỉ tạm thời ẩn khuất đi thôi. Lúc nói chuyện nó đã lộ hết ra rồi.

- Ba điều này là thật sao?

Thanh Nhã nhìn cha.

- Cái này... cái này, không phải thế, là lần đó uống nhiều quá thôi.

Nhìn thấy ánh mắt con gái hỏi cha mà như muốn đánh vào thân mình, chỉ trách rằng ngày xưa uống rượu cùng Diệp Đông Bình làm chi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 98

Câu Lạc Bộ Anh Lan

Nhắc tới chuyện nhận con rể này, Vu Hạo Nhiên nhớ ra thật sự là có, mấy năm trước Diệp Đông Bình trợ giúp Vu Hạo Nhiên sửa chữa được những trang thiết bị nhập khẩu, Vu Hạo Nhiên liền chuẩn bị tiệc rượu cảm tạ Diệp Đông Bình.

Từ lượng của Vu Hạo Nhiên rất tẻ, mấy chén đã bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, vừa lúc Diệp Đông Bình đang thổi phồng chuyện lúc nhỏ của con trai, Vu Hạo Nhiên, đã có chút rượu liền vội vàng khóc lên, nói cần thu nạp Diệp Thiên làm con rể.

Chuyện những người thân thiết như Vu Hạo Nhiên và Diệp Đông Bình, chuyện kết thân gia vẫn thường có, Diệp Đông Bình cũng rất thích cô bé Vu Thanh Nhã, lúc ấy liền đồng ý ngay.

Sau khi về nhà, Diệp Đông Bình còn đặc biệt tìm con trai hỏi một chút, nói cho hắn biết không được phép yêu sớm, cha sớm đã tìm được người vợ tốt cho con.

Chuyện này khiến cho lúc ấy Diệp Thiên buồn bực một khoảng thời gian rất dài, sau lại trộm chạy tới Thượng Hải gặp Vu Thanh Nhã, cũng là bởi vì nguyên nhân này, nhưng thấy trước vợ tương lai xinh đẹp hơn cả so với trước đây, trong lòng Diệp Thiên vẫn rất hài lòng.

Cho nên vừa rồi Diệp Thiên nhắc đến chuyện này trước mặt Vu Hạo Nhiên, thầy Vu khổ sở nói không nên lời, nét mặt già nua thoạt đỏ thoạt trắng.

Nếu không thừa nhận, mối giao tình của ông và Diệp Đông Bình vài thập niên sẽ không còn, nhưng nếu chịu thua trước cậu thanh niên này, Vu Hạo Nhiên có chút không cam tâm, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

- Chú Vu, cháu và Thanh Nhã là bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ, hơn nữa cháu đã tính qua mệnh của Thanh Nhã, nhất định là ứng nghiệm ở trên người cháu, hắc hắc, chú cũng đừng lo lắng nhiều...

Ngay cả lão đạo sĩ trên núi cũng có thể xem ra duyên phận của Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên làm sao có thể không biết? Chính là hắn không dám suy tính sâu mà thôi, nhưng lúc này cũng không ngại lấy ra trêu ghẹo cha vợ tương lai.

- Cháu... tiểu tử thôi, lại có kiêu đó hả?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, lòng mày Vu Hạo Nhiên nhú lại, vốn là muốn trách mắng Diệp Thiên, nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện mấy năm trước, lại thu lại lời nói.

Ba bốn năm trước Diệp Thiên đi Thượng Hải, từng giúp Vu Hạo Nhiên gieo một quẻ, nói cho hắn một số chuyện những năm sau cần tránh.

Xí nghiệp Vu Thị là xí nghiệp gia tộc, ngoài Vu Hạo Nhiên là con trai duy nhất, ở nước ngoài cũng có sản nghiệp rất lớn, nhưng mấy năm trước, Vu Hạo Nhiên và bác trai cùng cố gắng, đã thành công trong việc hợp số tài sản này lại với nhau, hợp thành tập đoàn tài chính xuyên quốc gia.

Năm 1992, Vu Hạo Nhiên thuyết phục thành viên trong gia tộc ở Anh quốc, đem điểm đầu tư chuyển vào nội địa, thành công lần đó đã tránh được nguy cơ khủng hoảng đồng bảng Anh năm đó, giảm bớt thất lớn cực kỳ nặng nề.

Tuy rằng tất cả chuyện này không hẳn là Diệp Thiên mang đến, nhưng Vu Hạo Nhiên cũng biết, nếu không phải Diệp Thiên nhắc nhở hắn về điều kiện đầu tư nước ngoài không tốt, năm 1992, gia tộc Vu Thị đã gặp phải nguy cơ phá sản, căn bản là không thể phát triển xí nghiệp đến quy mô như hiện tại.

Mấy năm nay Vu Hạo Nhiên luôn dựa theo lời Diệp Thiên để làm, hơn nữa cơ nghiệp phát triển càng lúc càng lớn, ở quốc nội, trong ngành sản xuất tương quan, ông đã là nhân vật đứng đầu.

Nhớ tới chuyện cũ này và những điều thần bí về Diệp Thiên, Vu Hạo Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Được, ta không quản nổi chuyện của người trẻ tuổi các con, nhưng Diệp Thiên, tiểu Nhã, ta cảnh cáo các con, hai người các con hiện tại đang là sinh viên, không được làm chuyện gì khác đâu đấy...

Mấy năm nay Vu Hạo Nhiên thường xuyên sang các nước Đông Nam Á, biết rõ những người làm phong thủy thuật sĩ cũng không tầm thường, có con rể như vậy, đối với gia tộc mà nói, cũng không phải chuyện xấu?

- Ba, vậy là ba đồng ý à?

Nghe thấy cha nói vậy, Vu Thanh Nhã sung sướng kêu lên.

- Nha đầu kia, có biết thẹn thùng hay không? Kêu lớn tiếng như vậy để làm chi?

Vu Hạo Nhiên tức giận trừng mắt nhìn con gái một cái,

- Ta vừa nói xong, hai người các con đều nghe rõ hay không?

- Chú Vu, chú cứ yên tâm đi...

Diệp Thiên nở nụ cười, hẩn tu luyện võ công này, lúc trước ở đại thành, lão đạo sĩ cũng đã nói, trong ba đến năm năm, Diệp Thiên vẫn phải luyện, cho nên cho dù Vu Hạo Nhiên không nói, hẩn cũng sẽ không vụng trộm ăn trái cấm.

- Ta không hiểu con quá hay sao, có thể yên tâm vì cháu sao? Nhưng nếu cháu dám làm chuyện xấu, cẩn thận ta cắt đứt chân của cháu...

Vu Hạo Nhiên hung tợn cảnh cáo Diệp Thiên, khoát tay áo nói:

- Lên xe của ta đi, khuya hôm nay có một người chủ nhân câu lạc bộ này sẽ đến, các con đừng làm ồn ào quá...

Vu Hạo Nhiên nói lời này là nói với Diệp Thiên, hẩn biết Diệp Thiên từ nhỏ sinh trưởng trong hoàn cảnh nào, khẳng định chưa tham gia loại tiệc tính chất thế này, nếu đến lúc đó xảy ra điều gì gây cười, người mất mặt chỉ có thể là bản thân mình.

Ô tô đi qua cửa chính, Diệp Thiên biết vì sao tài xế xe taxi kia nghe thấy mình tới nơi này lại lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Câu lạc bộ Anh Lan này, sau khi vào cửa, liền thấy một sân Golf có địa hình đồi núi, cho dù là buổi chiều, nơi này cũng đèn đuốc sáng trưng, cách lưới sắt còn nhìn thấy, mấy cỗ xe cầu xe đang đứng ở trên bãi cỏ, bên cạnh có mấy người mặc quần áo thể thao đứng cầm gậy golf.

Mà muốn đi vào câu lạc bộ, muốn xuyên qua cả sân Golf, nếu không phải Vu Hạo Nhiên lái xe ở cửa chờ bọn họ, chỉ sợ chỉ một đoạn đường này, Diệp Thiên hai người cũng phải đi mất mười phút.

Xe vòng qua sân bóng, đứng lại trước một tòa kiến trúc mang phong cách châu Âu, kiến trúc không lớn, nhưng đẹp và mang phong cách nước ngoài, hẳn là xuất xứ từ tay nhà thiết kế nước ngoài.

Phía trước kiến trúc này, là một hoa viên chiếm diện tích rất lớn, chỉ nhìn qua hàng lan can gỗ cao chừng 1m, ở trong hoa viên đã có không ít người đứng ở nơi đó, đang tụ tập năm ba người cùng trò chuyện.

Khi Vu Hạo Nhiên mang theo con gái và Diệp Thiên xuất hiện ở trong sân, lập tức đã trở thành tiêu điểm của mọi người.

Không nói đến Vu Hạo Nhiên lần này tụ họp là một trong những nhân vật chính, chính là Vu Thanh Nhã đã cởi bỏ áo gió, mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, lộ ra dáng người tao nhã, cũng đủ để hấp dẫn ánh mắt tinh anh của các nhân vật chốn thương trường.

Đương nhiên, đứng bên cạnh Vu Hạo Nhiên, Diệp Thiên cũng không kém, dáng người 1.8m, khuôn mặt thanh tú hơi lộ chút ngượng ngùng, cũng làm cho các cô gái còn độc thân, đều lộ ra ánh sáng trong mắt.

Theo lời Diệp Đông Bình nói, dáng hình Diệp Thiên không hề giống ông, càng không giống người mẹ chưa từng gặp mặt kia, hơn nữa mặc dù Diệp Thiên từ nhỏ không cùng sống với phụ nữ, nhưng con gái theo rất nhiều, từ trung học cơ sở đến trung học phổ thông, không ít bạn nữ đồng học đưa thư tình cho hắn.

- Chủ tịch Vu, đang chờ ngài đây, hai vị này là?

Khi đám người Vu Hạo Nhiên tiến vào đến sân, một ông lão hơn năm mươi tuổi, dáng gầy gò ra đón chào, trong thương trường phải chú ý kính lão yêu trẻ, tuy rằng ông lão trước mắt này lớn tuổi hơn so với Vu Hạo Nhiên khá nhiều, nhưng thái độ cũng rất cung kính.

- Đây là con gái tôi, tiểu Nhã, tiểu Nhã, đây là Cao bá bá...

Vu Hạo Nhiên giới thiệu cho Vu Thanh Nhã một chút, sau đó nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Đây là cháu họ của tôi, Diệp Thiên, dẫn bọn hắn tới cho biết, tránh chuyện “Ếch ngồi đáy giếng”, không biết một chút đạo lý đối nhân xử thế, Cao tổng, sau này xin hãy chiếu cố nhiều hơn...

Ông lão họ Cao nghe thấy Vu Hạo Nhiên nói vậy, liền tục xoa tay nói:

- Không dám, chủ tịch Vu nói lời này tôi thật không dám, tôi nghe nói con gái anh học trường Thanh Hoa, chắc là học giỏi lắm...

Mặc dù trong số bọn họ, con cái học ở các trường đại học danh giá nước ngoài đều có nhiều, rất nhiều, nhưng Cao tổng biết Vũ Hạo Nhiên rất đặc ý chuyện con gái thi đỗ trường Thanh Hoa, cũng không ngại tăng bốc ông ta trước mặt người khác.

- Cao Tổng nói không sai, con gái tôi từ nhỏ đã biết học biết chơi, cũng rất hiểu chuyện...

- Đúng vậy, chủ tịch Vũ không chỉ kinh doanh giỏi, giáo dục trong nhà cũng khiến tôi không theo kịp...

- Máu chót là Vũ tiểu thư cũng rất xinh đẹp, cách ăn mặc thể này giống như đóa hoa Phù Dung vậy, thanh thuần đáng yêu...

Tiếng của Cao Tổng chưa dứt, mấy tiếng phụ họa liền vang lên, thối phồng Vũ Thanh Nhã giống như đóa hoa, nghe được Diệp Thiên rất xấu hổ, cảm thấy trước kia mình khen Vũ Thanh Nhã xinh đẹp, ngôn ngữ thật là cần cỗi.

Kỳ thật bữa tiệc ngày hôm nay, là để ăn mừng quy chế mới trong công nghiệp dệt quốc nội, là nhân vật hết sức quan trọng ở cái nghề này, Vũ Hạo Nhiên cũng không thể không tham gia khuấy động.

Theo ý nào đó mà nói, ở trong ngành dệt quốc nội, xí nghiệp Vũ Thị đã được xem như một bộ phận cực nhỏ, có thể sửa đổi các điều lệ, cho nên Vũ Hạo Nhiên vừa đến đây, bên cạnh đã vây đầy người.

Vừa cùng mấy ông chủ bên cạnh đó chào hỏi, Vũ Hạo Nhiên vừa liếc mắt nhìn qua, nói với con gái và Diệp Thiên:

- Bên kia đều là người trẻ tuổi, các con qua đó chơi đi, ta và Cao bá bá trò chuyện...

Tiệc giống như vậy, thông thường những có chút thân phận, đều sẽ đem con của mình đến, đối với những người sau này sẽ kế thừa sự nghiệp kinh doanh của bọn họ mà nói, nơi này cũng là nơi kết giao bạn bè cùng tuổi tốt nhất.

- Ô, Thanh Nhã, qua bên kia...

Đợi cho Vũ Hạo Nhiên và Cao tổng chào hỏi và rời đi, Diệp Thiên cũng không có đi sang chỗ những người trẻ tuổi đang đứng ở góc trái hoa viên, mà là đi sang phía bên phải kia, nơi bày đầy đồ ăn phong phú.

- Diệp Thiên, anh... anh có thể đừng ăn ở chỗ này nhiều quá không?

Vũ Thanh Nhã bị hành động của Diệp Thiên làm cho hoảng sợ, tuy rằng thức ăn trên bàn rất phong phú, thậm chí cả tôm hùm lớn và trứng cá muối nước Pháp đều có, nhưng những đồ ăn này, tác dụng lớn nhất chính là bài trí cho đẹp mắt.

Vu Thanh Nhã biết lượng cơm Diệp Thiên ăn, nếu hấn ăn đến no bụng, chỉ sợ hôm nay diễn viên chính lại là hấn, mình cũng không phải sợ ai, Vu Thanh Nhã chỉ sợ cha cảm thấy bất mãn với Diệp Thiên.

- Lãng phí, ôi, thật sự là lãng phí...

Diệp Thiên cũng hiểu ý của Vu Thanh Nhã, nhưng nhìn thấy cả một bàn dinh dưỡng cực kỳ phong phú mà không thể ăn, khiến trong lòng Diệp Thiên rất khó chịu.

Thấy Diệp Thiên tỏ vẻ khó chịu, Vu Thanh Nhã nở nụ cười, nhỏ giọng nói ở bên tai Diệp Thiên:

- lát nữa chúng ta trở về, em và anh cùng đi ăn khuya...

- Nghe hay đấy, chúng ta sẽ đến Vương Phủ Tinh ăn thịt dê nhé!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, liền đứng nguyên tại chỗ cùng Vu Thanh Nhã tán gẫu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 99

Kỷ Công Tử

Diệp Thiên, chúng ta qua bên kia đi?

Ghé sát bên người Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã cũng không cảm thấy yếm tiệc đáng ghét như trước, nếu là trước kia, lúc này cô đã như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Diệp Thiên nghe vậy nhìn sang chỗ mấy người trẻ tuổi tụ tập bên kia, bĩu môi, nói:

- Qua đó để làm chi? Không thấy ánh mắt những người đó cũng giống như lang sói nhìn chằm chằm em đó sao? Em là bạn gái của anh đấy...

Hôm nay dáng vẻ của Vu Thanh Nhã thật sự là rất gây chú ý, trang điểm nhẹ cùng lễ phục dạ hội màu đen, quả là phụ trợ vô cùng cao quý của cha cô, cách ăn mặc chín chắn và khuôn mặt thanh thuần đan vào nhau, tỏa ra loại lực hấp dẫn không thể nói hết.

Đừng nói là những người thanh niên hai mươi, ngay cả người trung niên bốn mươi năm mươi tuổi, ánh mắt cũng thường xuyên cố ý hay vô tình đảo qua trên người Vu Thanh Nhã, nếu ánh mắt có thể mang theo chất hóa học, ước chừng lúc này y phục trên người Vu Thanh Nhã sớm đã bị rơi rớt.

Diệp Thiên cũng không phải không nhận ra ý đồ xấu xa của những kẻ đó, đó không phải là ánh mắt thương thức, hẳn tự nhiên không chịu đưa dê vào miệng cạp, đưa Thanh Nhã đến trước mặt những người đó.

- Anh nói không đi thì không đi, chúng ta đến bên kia hoa viên ngồi đi...

Nhìn thấy Diệp Thiên vẫn quyến luyến nhìn phía bàn ăn phong phú kia, Vu Thanh Nhã dờ khóc dờ cười kéo hấn lại, đã biết bạn trai mình cái gì cũng tốt, có điều... ăn lại quá tốt!

Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã ngồi tán gẫu, hai người bọn họ cũng trở thành chủ đề nghị luận của những người tuổi trẻ trong hoa viên này.

Chàng thanh niên chải mái tóc dựng bầy tám phân, trên đầu còn xịt keo sáng loáng, hất đầu về phía cách đó không xa, nơi Diệp Thiên đang ngồi, nổi giận, nói với đồng bạn bên cạnh:

- Kỹ Nhiên, tiểu tử đó là ai nhỉ? Thật vui vẻ, ngay cả mấy đàn anh đều không để ý?

- Đúng vậy a, tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, qua nói chuyện một chút thì sao nào? Cô bé kia thật xinh đẹp!

Người tên Kỹ Nhiên bị hỏi còn chưa nói chuyện, bên cạnh đã có người phụ họa, tuy rằng tiệc như vậy không thể thiếu cô gái xinh đẹp, nhưng thanh thuần xinh đẹp và giàu có như Vu Thanh Nhã, cũng không thấy nhiều.

- Này, nói không chừng là thái tử nhà ai đấy, tôi nói mấy anh, đừng gây chuyện nha, Anh Lan này cũng không phải là nơi giống như bình thường...

Người họ Kỹ kia, đại khái hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, hấn ở Bắc Kinh đã lâu, biết có những người, căn bản là họ không nên đắc tội.

Những thứ không nói đâu xa, chỉ ở câu lạc bộ Anh Lan này, ở đây mỗi người bọn họ đều đã ngưỡng mộ đã lâu, nhưng nếu không phải các trường bồi mang theo, bọn họ căn bản là không vào được, cũng không dám khoe khoang ở chỗ này.

Nhưng cho dù là con cháu thương nhân, cũng là có đều luật riêng, tựa như vài người lấy Kỹ Nhiên làm trung tâm, gia thế đều không thua ai, nhưng đứng ở chỗ khác, thì hấn lại là người rất bình thường.

Sau khi Kỹ Nhiên cảnh cáo mấy người đồng bạn, bất mãn nhìn sang tên béo, nói:

- Ôi, Thương Bất Khải à, tôi nói rồi mà, cậu mời những người thật không biết dựa vào khuôn phép gì cả? Đừng làm những chuyện để tôi bị mất mặt chứ?

- Làm sao có thể? Lão Kỹ, hôm nay tôi mời được cả sinh viên học viện điện ảnh Bắc Kinh đến đây, luận tướng mạo không chừng còn hơn cả cô bé kia, tôi gọi điện thoại xem thế nào...

Nghe được Kỳ Nhiên nói vậy, cái người tên Thương liền kêu oan, đang muốn tiếp tục giải thích vài câu, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên.

Ở trung kỳ thập niên 90, chuyện nhóm người giàu có ở Bắc Kinh có bồ, quả thực đã trở thành hot, nếu tụ họp mà không có cô gái xinh xắn hay nữ thư ký bên cạnh, đều ngưng ngưng khi đi ra gặp người.

Nhưng những cô gái xinh đẹp cũng không phải đầy đường, vì thế nhưng ông chủ tài lực hùng hậu liền dòm ngó tiếp cận trường đại học, mà loại học viện nghệ thuật, đương nhiên liền trở thành tâm điểm chú ý của bọn họ.

Tục ngữ nói trên không nghiêm, dưới chắc chắn sẽ loạn, hành vi của bậc cha chú, trực tiếp ảnh hưởng đến thế hệ sau.

So sánh với các trường bồi, ưu thế của bọn họ càng thêm rõ ràng, tối thiểu là tuổi trẻ, tiền tài thì không ít. Những nữ sinh viên ý chí không kiên định, đương nhiên sẽ không buông tha bọn họ, thậm chí còn tuyển chọn những người có tiền.

- Hắc hắc, lão Kỳ, Nhân Kiệt tới, tôi đi đón, mấy anh chờ là được rồi...

Sau khi nhận điện thoại, trên mặt tên béo lộ ra vẻ hưng phấn, bắt chuyện cùng vài người rồi xoay người đi ra hoa viên.

Bảy tám phút sau, Thương Bất Khải mang theo bốn năm cô gái ăn mặc rất thời trang về tới hoa viên, mấy cô nương này tuổi trẻ, nhất thời thu hút được ánh mắt của mọi người.

Điều này làm cho đám người Kỳ Nhiên cảm thấy có vẻ rất tự hào ra mặt, mỗi người lộ ra bộ mặt như chó con vây lấy mấy cô gái.

Bọn hắn biết, các cô gái lần này tới cũng không phải như trước kia, cho ít tiền có thể lên giường, mà là sinh viên điện ảnh và truyền hình chân chính, tầm mắt cũng không phải tầm thường.

- Diệp Thiên, anh nhìn cái gì? Có phải mấy người... kia xinh đẹp hơn em hay không?

Ngồi ở góc hoa viên, Diệp Thiên nói chuyện cùng Vu Thanh Nhã nhưng đương nhiên cũng bị mấy cô gái vừa hấp dẫn, nhưng khiến Vu Thanh Nhã bất mãn chính là, Diệp Thiên cứ nhìn chăm chăm một cô gái trong đó.

Cái cô bé kia vóc dáng không cao lắm, nhưng rất đầy đặn, dáng người phi thường ưa nhìn, mặc cả bộ áo da quần da màu đen, hiển lộ rõ ràng ra sự gợi cảm và thành thực, cho dù Vu Thanh Nhã là con gái, nhìn cũng nhìn không được tim có chút đập rộn lên.

- Không phải xinh đẹp hơn em, mà là anh nhận ra cô gái kia...

Nghe thấy Vu Thanh Nhã nói vậy, Diệp Thiên nhìn không được nở nụ cười khổ, không nghĩ tới cô gái ăn mặc diêm lệ như thế kia, lại chính là Sầm Tĩnh Lan mà hắn quen trên xe lửa, xem ra thể giới này thật là rất nhỏ.

Nhưng nhìn thấy Sầm Tĩnh Lan ở đây, Diệp Thiên cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao mỗi người đều có lựa chọn quyền lợi cho cuộc sống của mình, nữ minh tinh và phú hào, không phải là tài sắc vẹn toàn sao.

- Anh quen cô ấy? Làm sao anh quen cô ấy? Nhìn ăn mặc, nhất định không phải người tốt...

Con gái hay ghen đều là trời sinh đã có, thấy ánh mắt Diệp Thiên vẫn thường liếc về phía bên kia, Vu Thanh Nhã hận không thể dùng tay nhỏ bé che mắt hắn lại.

- Thanh Nhã, sao anh có cảm giác trong hoa viên này tràn ngập sự ghen tuông nhỉ?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười.

- Anh cùng cô gái kia quen nhau ở trên xe lửa, cô ấy học điện ảnh và truyền hình, bọn anh rất trong sáng...

- Ai thêm đề ý!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã lườm hắn, nhưng bạn trai đã giải thích cho mình, trong lòng cũng thấy dịu ngọt.

- Ôi, bọn họ tới...

Vu Thanh Nhã bỗng nhiên nhẹ nhàng kéo Diệp Thiên bởi vì cô phát hiện, cco gái xinh đẹp nhất, đang cùng một người trẻ tuổi đi tới bên mình.

- Đến đã đến thôi...

Diệp Thiên vỗ nhẹ nhẹ bàn tay nhỏ bé của Vu Thanh Nhã, từ trên ghế đứng dậy.

- Chị Tĩnh Lan, chị khỏe chứ, không ngờ gặp được chị ở đây...

Nhìn thấy Sầm Tĩnh Lan và người thanh niên kia chạy tới trước mặt, Diệp Thiên cười tiến lên, lên tiếng chào hỏi.

- Diệp... Diệp Thiên?

Thấy thân hình cao lớn, nhưng khuôn mặt lại hiển lộ ra vẻ non nớt của Diệp Thiên, Sầm Tĩnh Lan kinh ngạc, bất kể như thế nào cô cũng chưa từng nghĩ, ở chỗ này lại gặp được Diệp Thiên?

Phải biết rằng, câu lạc bộ Anh Lan chính là nơi tụ họp các nhân vật nổi tiếng ở kinh thành, rất nhiều người nhà giàu có tiền, nhưng không có thân phận mới nổi muốn đến đều không đi vào được, tuy rằng Sầm Tĩnh Lan đã sớm biết nơi này, nhưng mới vào lần thứ 2.

- Sầm tiểu thư, mọi người quen nhau sao?

Kỳ Nhiên đứng bên Sầm Tĩnh Lan, giật mình nhìn về phía Diệp Thiên, nhận định chuyện mình tới gặp người trẻ tuổi này là làm đúng rồi, đối phương nhất định là người vai vế cao hơn so với hắn.

Đây là lần thứ 2 Kỳ Nhiên mời sinh viên điện ảnh và truyền hình đến cổ động, nhưng Kỳ công tử biết một vài người trong hội, dùng nói là mới là sinh viên, bản thân đã nổi danh rồi, đối với những người đó mà nói, chuyện để lộ chi tiết nhiều người biết đến không có gì lạ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Kỳ công tử không khỏi đắc chí, có thể kết bạn ở đây, trường bối nhà hắn cũng sẽ kích lệ hắn.

- Chúng tôi quen nhau ở trên xe lửa, Diệp Thiên, tại sao cậu lại ở chỗ này vậy?

Nói thật, tuy rằng Diệp Thiên nhìn qua vô cùng đơn giản nhưng khiến Sầm Tĩnh Lan cảm giác kính cẩn, giống như cả người hắn đều bị sương mù bao phủ, thấy không rõ lắm.

Có thể thi đỗ trường Thanh Hoa, nhưng lại khiêm tốn dị thường, nhìn như non nớt khuyết thiếu kinh nghiệm xã hội, nhưng cách đối nhân xử thế lại thành thục lão luyện, cẩn thận, nhất là ở trên xe lửa lại bắt được tên tội phạm bị truy nã, cũng làm cho Sầm Tĩnh Lan cảm thấy tò mò.

Cho nên mặc dù chuyện ở trên xe lửa đã qua gần hai tháng, nhưng Sầm Tĩnh Lan vẫn có đôi khi nghĩ lại mà thầm cười “Ngượng ngùng”, nghĩ đến trên người Diệp Thiên ẩn chứa nhiều điều làm cho người ta khó hiểu.

- Trên xe lửa? Hai người quen ở trên xe lửa sao?

Lời nói của Sầm Tĩnh Lan khiến Kỳ Nhiên có chút không hiểu, người trong giới, có chuyện gì đều là bay tới bay lui, ai còn ngồi xe lửa? Đây không phải là chuyện mất mặt sao?

Diệp Thiên cười vươn tay ra, nói:

- Đúng, tôi và Tĩnh Lan quen ở trên xe lửa, đúng rồi, tôi tên là Diệp Thiên...

- Ô, tôi là Kỳ Nhiên, cha tôi ...

Nhìn thấy Diệp Thiên tươi cười không màng danh lợi, Kỳ Nhiên vội vàng vươn hai tay, theo bản năng liền nói xuất thân, gia thế đầu tiên, tuy rằng hắn còn chưa suy nghĩ được vì sao Diệp Thiên quen Sầm Tĩnh Lan ở trên xe lửa, nhưng vẻ tươi cười lại trở thành khiếm tốn nhã nhặn.

Kỳ công tử cảm giác, chỉ có người có gì đó bí ẩn, mới có thể giới thiệu giống như Diệp Thiên - chỉ nói ra cái tên, bởi vì loại người này căn bản là không cần dùng danh hiệu của người khác để khoe khoang chính mình.

- Há?

Ngay khi Kỳ công tử cầm tay Diệp Thiên, ánh mắt bỗng nhiên ngưng lại, bởi vì hắn phát hiện, nhãn hiệu trên cổ tay áo bộ Âu phục cũng chưa giặt đi, hơn nữa quan trọng hơn là, đó là một nhãn hiệu Trung Quốc, hắn hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Lúc này đầu óc Kỳ công tử còn chưa thể hiểu được, mới vừa rồi còn cho rằng đối phương là con cái nhà giàu có bậc nhất, bây giờ liền phát hiện tình huống này, hay là lúc này người trong giới lưu hành kiểu ăn mặc quần áo như vậy?

Nhưng cũng không đúng, theo lý thuyết bất kể là người trong giới, mà Âu phục không giặt mác, đều không giống tiêu chuẩn, đại nã Kỳ công tử nhất thời có chút hỗn loạn cả lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhãn Quyển 2

Chương 100: Tổng Gia

Chương 101: Trúng Tà (Thượng)

Chương 102: Trúng Tà (Hạ)

Chương 103: Tụ Sát

Chương 104: Thân Thể

Chương 105: Chuyên Phiền Toái

Chương 106: Mã Lão Tam

Chương 107: Ngôn Ngữ Giang Hồ

Chương 108: Không Đánh Không Thành Bằng Hữu

Chương 109: Tổng Vĩ Lan

Chương 110: Thi Trường Đồ Cổ

Chương 111: Mua Ngọc

Chương 112: Lưu Gia

Chương 113: Trùng Hợp Bất Ngờ

Chương 114: Người Mua Kỳ La

Chương 115: Vay Tiền

Chương 116: Quà Ra Mắt Quý Giá

Chương 117: Diệp Đông Lan

Chương 118: Nhân Ra

Chương 119: Ân Oán Đòi Trước

Chương 120: Triền Lâm Đồ Cổ

Chương 121: Sánh Triền Lâm

Chương 122: Rèn Luyện

Chương 123: Chi Bày Không Bán

Chương 124: Đường Văn Viễn

Chương 125: Nhạc Cụ Quý Giá Của Thầy Tu

Chương 126: Khoản Tiền Trăm Vạn

Chương 127: Nhân Hòa Và Danh Tiếng

Chương 128: Sát Khí Nhập Vào Cơ Thể

Chương 129: Tim Căn Nguyên

Chương 130: Ngũ Quý Xuyên Cung

Chương 131: Nghịch Thiên Cải Mệnh (Thượng)

Chương 132: Nghịch Thiên Cải Mệnh (Trung)

Chương 133: Nghịch Thiên Cải Mệnh (Hạ)

Chương 134: Một Đêm Đầu Bạc

Chương 135: Thôi Học

Chương 136: Lễ Mừng Năm Mới

Chương 137: Mọc Cánh Thành Tiên

Chương 138: Trở Lại Bắc Kinh

[Chương 139: Người Quen](#)
[Chương 140: Nghiên Mục Cổ](#)
[Chương 141: Giúp Nước](#)
[Chương 142: Mênh Đào Hoa](#)
[Chương 143: Cảm Ơn](#)
[Chương 144: Công Ty Tư Vấn](#)
[Chương 145: Quyền Thê](#)
[Chương 146: Khai Trương \(Thương\)](#)
[Chương 147: Khai Trương \(Hạ\)](#)
[Chương 148: Nghi Ngờ](#)
[Chương 149: Giải Thích Khó Hiểu](#)
[Chương 150: Công Khai Ghi Giá](#)
[Chương 151: Khai Trương Đại Cát](#)
[Chương 152: Phá Sát \(Thương\)](#)
[Chương 153: Phá Sát \(Trung\)](#)
[Chương 154: Phá Sát \(Hạ\)](#)
[Chương 155: Thu Nhập Ngay Đầu Tiên](#)
[Chương 156: Tiền Đưa Tới Cửa](#)
[Chương 157: Không Phò Trương](#)
[Chương 158: Phù Dung Sớm Nở Tới Tàn](#)
[Chương 159: Tiệc Hữu Nghi](#)
[Chương 160: Khoa Trương](#)
[Chương 161: Lừa Dối](#)
[Chương 162: Đấu Giá Từ Thiện \(Thương\)](#)
[Chương 163: Đấu Giá Từ Thiện \(Trung\)](#)
[Chương 164: Đấu Giá Từ Thiện \(Hạ\)](#)
[Chương 165: Bùa Ngủ Quý Tuyết Mênh](#)
[Chương 166: Vỡ Kịch Náo Nhiệt](#)
[Chương 167: Thịt Nướng](#)
[Chương 168: Trùng Hợp](#)
[Chương 169: Kính Nể](#)
[Chương 170: Điện Thoại Di Động Và Nhà](#)
[Chương 171: Âm Dương Bảo Địa](#)
[Chương 172: Thiên Ác Có Báo](#)
[Chương 173: Chuyển Nhà](#)
[Chương 174: Ma Quỷ Lòng Hành \(Thương\)](#)
[Chương 175: Ma Quỷ Lòng Hành \(Trung\)](#)
[Chương 176: Ma Quỷ Lòng Hành \(Hạ\)](#)
[Chương 177: Ngày Càng Nghiêm Trọng](#)
[Chương 178: Đẹp Loạn](#)
[Chương 179: Làm Phép Giải Trừ](#)
[Chương 180: Hồ Quân](#)
[Chương 181: La Đại Sư](#)
[Chương 182: Giảng Trương Phái](#)
[Chương 183: Thân Phận Tiên Bối](#)

Chương 184: Tô Gia

Chương 185: Hồng Môn Đại Hội

Chương 186: Cư Tuyết

Chương 187: Đường Tuyết Tuyết

Chương 188: Cửu Âm Tuyết Mạch

Chương 189: Công Hiêu Bùa Tu Dương

Chương 190: Đê Nghị

Chương 191: Hán Bạch Ngọc

Chương 192: Ân Pháp

Chương 193: Nguyên Khí Bi Tồn Thương

Chương 194: Mộ Chôn Chung

Chương 195: Người Quen

Chương 196: Giao Dịch Đồ Cổ

Chương 197: Thông Linh

Chương 198: Chuyện Kỳ Quái

Chương 199: Truy Tìm Tung Tích

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 100

Tổng Gia

Khi Kỹ công tử còn đang quán quýt với Diệp Thiên, một người đàn ông tuổi ngoài 40 bước vào giữa vườn hoa, trong tay cầm một cái microphone. Ông ta ho nhẹ hai tiếng, kéo sự chú ý của những người đang dạo chơi trong vườn hoa trở lại.

- Thưa các quý vị, hoan nghênh mọi người đến tham dự buổi dạ tiệc do thương hội XXX tổ chức. Dạ tiệc lần này rất may mắn mới được “Anh Lan nữ sĩ vô cùng bận rộn cùng tới tham dự, xin mọi người một tràng vỗ tay chào đón...

Người đàn ông vừa dứt lời, trong vườn hoa vang lên một tràng pháo tay như sấm dậy. Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh nhìn về phía trung tâm vườn hoa, tìm kiếm vị Anh Lan nữ sĩ mà người đàn ông vừa nhắc tới.

Ngay đến Kỹ công tử lúc này cũng chẳng buồn quan tâm hỏi chuyện Diệp Thiên nữa, kiễng cao chân cố nhìn vào. Về người sáng lập ra câu lạc bộ này, bọn họ đều chỉ nghe tên mà chưa thấy mặt.

Trong ánh mắt chờ đợi của mọi người, một người phụ nữ trung niên phong thái quý xuất hiện, bước vào giữa sân khấu trước sự dõi theo của đám người ồn ào đông đúc.

- Cảm ơn các vị đã hạ cố đến với câu lạc bộ Anh Lan, hy vọng mọi người sẽ trải qua một đêm thú vị ở đây.

Nói xong, người đàn bà liền trả lại microphone, bước qua đám người đi vào trong căn phòng trước vườn hoa, trước sự ngưỡng mộ của những người trẻ tuổi.

- Thanh Nhã, người đàn bà này là ai?

Diệp Thiên hôm nay đến đây mục đích là để lấy ăn uống free, Anh Lan nữ sĩ hay câu lạc bộ Anh Lan gì gì đó, cậu ta trước giờ chưa từng nghe qua, này giờ đều ngồi im quan sát, mãi đến khi đoàn người giãn ra, mới quay sang hỏi Thanh Nhã.

- Bạn ... bạn không biết Anh Lan nữ sĩ là ai?

Vu Thanh Nhã còn chưa kịp nói gì, Ký công tử bên cạnh đã trợn tròn hai mắt, lộ đầy vẻ kinh ngạc khó tin, như thể việc Diệp Thiên chưa từng nghe qua cái tên Anh Lan nữ sĩ là một tội lỗi ghê gớm.

- Ủ, tôi đến Bắc Kinh chưa lâu, lại còn đang đi học, thật không biết Anh Lan nữ sĩ là ai...

Diệp Thiên thành thực gật đầu khẳng định. Người xưa nói, biết thì là biết, không biết thì là không biết, chính là đây. Cậu ta không hề có thói quen thối phồng.

Nghe Diệp Thiên nói, Ký công tử giờ mới biết, hóa ra bản thân lúc này đã đánh giá sai rồi. Tuy nhiên, hắn ta vẫn còn một vài điều muốn hỏi:

- Anh đến Bắc Kinh không lâu? Vậy tại sao anh lại nói tiếng Bắc Kinh tốt như vậy?

Diệp Thiên trên mặt thoáng chút bẽn lèn:

- Khả năng học ngôn ngữ của tôi rất tốt?

Điều này khiến cho Ký Nhiên ngậy người dờ dẫm, cảm thấy người thanh niên bị mọi người cho là con cháu của một thế gia nào đó, lại là một tên nhãi ranh miệng còn hơi sữa, vừa mới chân ướt chân ráo tới Bắc Kinh, ấy vậy mà mình lại vội vàng bợ đỡ, không khéo trở về hội bạn sẽ chê cười chết mất.

- Tiểu Diệp à, bên kia tôi vẫn còn chút việc, các anh cứ tiếp tục trò chuyện, Sầm tiểu thư, chúng ta đi thôi.

Mấy năm nay Bắc Kinh cũng không phức tạp gì, Ký công tử mặc dù trong lòng đối với Diệp Thiên giữ thái độ coi thường, nhưng thừa hiểu một đạo lí xưa nay ở đời, thêm một người bạn vẫn tốt hơn thêm một kẻ thù. Điều này không chỉ riêng mình Diệp Thiên hiểu.

Nghe Ký Nhiên nói, Sầm Tĩnh Lan ngần ngừ một lúc, đáp:

- Ký tiên sinh, tôi vẫn còn mấy lời muốn nói với Diệp Thiên, hay là anh qua trước đi.

- Được, tôi ở bên kia chờ Sầm tiểu thư đại giá.

Điều khiến Kỳ công tử không ngờ tới là, cô gái mà hắn ta mang theo lại không đi cùng. Khuôn mặt hắn đột nhiên sầm lại, nhưng cũng nhanh chóng giấu nhẹm đi.

Chỉ là sau khi quay mặt đi, các cơ trên mặt hắn trở nên nhúm nhó, bực mình vì mất hết thể diện.

- Lão Kỳ, cái tên tiểu tử kia rốt cuộc làm gì?

Kỳ Nhiên vừa quay về, tên béo liền hỏi:

- Sầm Tĩnh Lan sao chưa quay về? Cô ấy quen biết tên tiểu tử kia à?

Ông của Thương Bất Khải vốn là quan chức đầu ngành trong sở điện, chỉ tiếc là ông đi quá sớm, đến đời bố cậu ta cũng chưa kịp hưởng chút hào quang gì.

Nhưng may thay ông cụ lại để lại một dây anh em, sau thời kì cải cách cũng phát huy tác dụng.

Bây giờ nhà Thương Bất Khải mở một công ty chiếu phim. Bộ phim “Ngoại Lai Công” nổi tiếng khắp vùng Bắc Giang Nam mấy năm về trước chính là do công ty nhà bọn họ tổ chức công chiếu.

Có được vai vế này, mặc dù Thương Bất Khải không mời được đại minh tinh, nhưng dựa vào thanh thế gia đình, mời những bạn học trong trường điện ảnh tham gia diễn xuất không phải là khó. Tên béo ở thành đô vẫn áo gấm nhung lụa, ăn uống no say.

Kỳ công tử đương nhiên không muốn nhắc tới chuyện bản thân bị mất mặt, nếu để hội bạn biết được hắn đi tìm một đám nhãi ranh làm quen, ngày mai không biết còn dám vác mặt ra khỏi nhà không, bèn chuyển hướng đề tài:

- Ai biết là làm gì, chờ lát anh đi mà hỏi Sầm tiểu thư, các anh em, nâng cốc nào...

Sau khi Kỳ Nhiên rời đi, Diệp Thiên nhìn Sầm Tĩnh Lan hỏi:

- Cô Tĩnh Lan, cô không đi cùng bạn sao? Tôi cùng Thanh Nhã lát nữa cũng đi...

Không hẳn là Diệp Thiên muốn đuổi cô bé này đi, vấn đề là ở chỗ bàn tay bé nhỏ của cô nàng này giờ đều đặt ở hai bên hông cậu ta, chốc chốc lại nắn nhẹ xuống. Diệp Thiên quả thực chịu không nổi.

Nghe Diệp Thiên nói thế, Sầm Tĩnh Lan bậm môi, nói lại:

- Không sao, anh ta không phải bạn của tôi, chỉ là một người bạn trong giới điện ảnh giới thiệu thôi, Diệp Thiên à, anh không định lấy ghế cho tôi ngồi à? Tôi đến đây là để làm gì thế này?

Sầm Tĩnh Lan nói xong, ngay chính bản thân cô cũng không hiểu. Cô cũng không biết tại sao cô lại sợ người con trai đứng trước mặt mình hiểu lầm mình đến vậy, đã vội vàng nói rõ sự việc.

Phải biết, trong giới điện ảnh, cực kì chú trọng các mối quan hệ, không có quan hệ thì không có vai diễn; hơn nữa trong giới điện ảnh, thiếu nhất là tuần nam kiêu nữ, những bậc đàn anh đàn chị tốt nghiệp cả chục năm như Sầm Tĩnh Lan này đây, hiện còn cả đám người vẫn đang phải đóng vai phụ.

Thông thường mà nói, trước khi tốt nghiệp nếu không thể ở trước mặt mọi người ghi lại ấn tượng, thì sau khi ra trường càng khó khăn hơn, vì thế rất nhiều học viên của trường điện ảnh ngay từ năm hai năm ba, đã bắt đầu tiếp xúc xã hội, xây dựng mạng lưới quan hệ cho bản thân.

Sầm Tĩnh Lan cũng biết một số bạn học vì vai diễn, đã mất đi rất nhiều thứ, nhưng đối với cá nhân cô, quyết không vì nổi danh mà bán thân mình. Nếu như hôm nay không là cuộc gặp mặt chính thức, Sầm Tĩnh Lan cũng sẽ không tham dự.

- Chị Tĩnh Lan, chị nghĩ nhiều rồi. Tôi và Thanh nhã thực chất là bị ép kéo tới đây, lát nữa còn phải quay về trường học.

Nghe Sầm Tĩnh Lan nói thế, Diệp Thiên biết cô ấy hiểu lầm rồi, vội vàng lên tiếng giải thích.

Mặc dù không chú tâm quan sát, Diệp Thiên cũng có thể nhìn ra, Sầm Tĩnh Lan thân hình mảnh khảnh, thướt tha như liễu đưa trong gió.

Mà lông mày của Sầm Tĩnh Lan lại giao nhau, nhất là chỗ ấn đường, phân tán sang hai bên mắt lên ... Còn về cô gái tên Diêu Sánh Sánh ngày trước, ấn đường dẫn ra và dựng đứng, e rằng sớm đã sinh chuyện chần gối.

Hai đặc điểm trên nói rõ, Sầm Tĩnh Lan giờ vẫn là gái trinh, mặc dù Diệp Thiên đến giờ vẫn không hiểu thế nào là trinh nữ ái tình, nhưng đối với một cô gái vẫn giữ được mình trong làng giải trí hỗn loạn này, hẳn rất có thiện cảm.

Nghe Diệp Thiên nói thế, Sầm Tĩnh Lan trong lòng hơi chút buồn bã, cố làm ra bộ vui vẻ, nói:

- Được, vậy tôi về trước đây, mọi người chơi vui về...

- Sầm Tĩnh Lan, cố lên, cô nhất định sẽ trở thành đại minh tinh...

- Diệp Thiên, cảm ơn anh...

Diệp Thiên vẫy tay chào Sầm Tĩnh Lan, nét mặt tươi cười chân thật, xem ra tâm trạng của Sầm Tĩnh Lan chuyển biến một cách khó hiểu.

Chỉ là Sầm Tĩnh Lan không hề biết, Diệp Thiên rất ít khi dùng ngữ khí khẳng định để nói chuyện, nói cô có thể trở thành đại minh tinh, chẳng qua cũng chỉ như việc bắn tên không đích.

Sầm Tĩnh Lan thần khí sáng, tai vượt mặt, là tướng mạo dễ dàng thành danh, thêm vào đó lại biết cách đối nhân xử thế, vượng bèn khó suy, Diệp Thiên tin rằng, sẽ không lâu nữa có thể thấy tên cô ấy trên các phương tiện truyền thông.

- Chị Tĩnh Lan, gọi thân mật quá nhỉ.

Sầm Tĩnh Lan vừa rời đi, Vu Thanh Nhã đã cong môi lên nói.

Mặc dù cô không nghe thấy Sầm Tĩnh Lan và Diệp Thiên nói gì, nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Diệp Thiên bắt nạt Vu Thanh Nhã là chuyện bình thường, liền cười hì hì nói rằng:

- Gọi chị bạn có chút căng thẳng à, nếu như gọi em gái thì mới dễ xảy ra chuyện chứ...

- Từ té đi...

Vu Thanh Nhã liếc nhìn Diệp Thiên một cái

- Phải rồi, Thanh Nhã, em vẫn chưa nói Anh Lan nữ sĩ là người thế nào?

Diệp Thiên không muốn tiếp tục kéo dài vấn đề Sầm Tĩnh Lan, gơ hai tay lên cam đoan:

- À, em yên tâm, cô ấy khoảng chừng bốn năm mươi tuổi rồi, mình tuyệt đối không chút hứng thú với cô ấy.

- Diệp Thiên, anh tới Bắc Kinh chưa được vài ngày, sao lại miệng lưỡi như vậy?

Lời của Vu Thanh Nhã thật làm Diệp Thiên khóc cười không nổi, nói đi nói lại thành ra nói mình thành bình dấm chua. Cũng may biết được tính cách ấy của Diệp Thiên, nếu là người khác, không khéo đã bị chọc tức tới bỏ đi rồi.

Nhưng lời của Diệp Thiên vẫn phải đáp trả, Vu Thanh Nhã nghĩ một lát, nói:

- Mình không biết nhiều về bà Anh Lan nữ sĩ, hình như bà ấy họ Tống, nghe nói là con gái nhà Tống gia ở Bắc Kinh...

- Tống gia ở Bắc Kinh? Cái nhà chạy sang Đài Loan?

Nghe Vu Thanh Nhã nói, Diệp Thiên hoảng sợ.

Vu Thanh Nhã lắc đầu nói:

- Dĩ nhiên không phải rồi, chỉ là họ Tống mà thôi, với bên Đài Loan không có quan hệ gì cả, anh chưa từng nghe qua cái tên Tống Hạo Thiên à?

- Là con gái của ông ấy? Chẳng trách lại tài giỏi đến vậy.

Nghe thấy cái tên Tống Hạo Thiên, Diệp Thiên chùng như đã hiểu ra, hóa ra nguồn gốc là như vậy, người bình thường thật không thể tưởng tượng nổi.

Có câu nói gia tộc ba đời sẽ xuất hiện một đời làm quý tộc. Câu nói này có vẻ như không căn cứ, chỉ có ba đời liên tiếp cực kì giàu có, mới có thể rửa sạch được bần hàn và nghèo hèn trong suy nghĩ của người đời, mới có khả năng nuôi dưỡng khí chất quý tộc.

Mà Tống gia, bắt đầu từ cuối thời Thanh, trước giờ đều là gia tộc lớn phải kể đến trong nước, bất luận là trong lĩnh vực thương mại hay trên diễn đàn chính trị, đều là năng nhân bối xuất, thế lực vững vàng.

Đặc biệt là sau thời kì cải cách, các mối quan hệ lớn mạnh của nhà họ Tống phát huy tác dụng cực lớn cả trong cũng như ngoài nước, chỉ trong thời gian ngắn ngủi hơn 10 năm, đã xây nên một cơ đồ thương nghiệp khiến người đời sững sờ kinh hãi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 101

Trúng Tà (Thượng)

Người cầm lái nhà họ Tống là Tống Hạo Thiên, là một người rất quyết đoán, ngay khi xí nghiệp Tống Thị phát triển không ngừng, hẳn lại có thể đưa ra một cái quyết đoán, đem toàn bộ gia sản của hắn, hiến cho quốc gia.

Phải biết rằng, ở cuối niên đại tám mươi, đầu thập niên 90, sản nghiệp và của cải của nhà họ Tống đã đến từng khu vực, tuyệt đối có thể được xưng là vô địch trong nước, lúc ấy Tống Hạo Thiên ra quyết định này, khiến trong ngoài nước rất nhiều thế lực đều kinh ngạc.

Mà hành vi của Tống Hạo Thiên, cũng trực tiếp đưa hắn từ một người thương nhân như vậy, đẩy lên sàn chính trị.

Ở đầu thập niên 90, Tống Hạo Thiên, một vị tiền bối trải qua chiến tranh, từng bước gia nhập tầng lớp lãnh đạo của quốc gia.

Cứ như vậy, địa vị Tống gia ở quốc nội, liền trở nên siêu việt, trước kia đứng đầu thương giới, trong thương giới lực ảnh hưởng tự nhiên là không cần nói cũng biết, mà Tống Hạo Thiên lại không có kết phe phái, lại càng được khắp nơi tôn trọng.

Là con gái của Tống Hạo Thiên, Tống Anh Lan mặc dù không có đảm nhiệm chức vụ gì, nhưng vẫn quản được rất nhiều việc kinh doanh của Tống Thị gia tộc trước kia, hơn nữa với bạn bè của cha, ảnh hưởng siêu nhiên về địa vị ở quốc nội, đừng nói trong số các thương nhân, chính là đại nhân vật của cả Bắc Kinh này, thấy bà ấy cũng phải cười híp mắt kêu cháu gái.

Hiện tại Diệp Thiên xem như hiểu được vì sao vừa rồi vị Kỳ công tử kia nghe thấy mình nói không biết Anh Lan là ai, lại biểu cảm như vậy. Bởi vì trong mắt các con em thương nhân, Tống Anh Lan quả thực chính là tấm gương cho bọn họ nhìn lên mà tồn tại.

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, hắn và Tống Anh Lan thậm chí cả những người này, đều giống như tồn tại trong hai thế giới, nên trong lòng cũng không có để ý, người khác nhiều tiền hơn nữa, địa vị cao tới đâu, cũng không có chút quan hệ cùng hắn.

Lúc này yến hội trong hoa viên cũng tiến hành, dàn nhạc được mời đến đang diễn tấu âm nhạc, rất nhiều người trẻ tuổi đều vào sàn

nhảy được dựng trong hoa viên khiêu vũ.

Ngoài ra còn có một vài người khá lớn tuổi nhưng không đủ tư cách vào nói chuyện với Tống Anh Lan, thì vẫn là tụ ở trong hoa viên tán chuyện phiếm.

- Diệp Thiên, chúng ta cũng đi khiêu vũ đi?

Vu Thanh Nhã nhẹ nhàng kéo Diệp Thiên.

- Không được, Thanh Nhã, em không phát hiện sao, trời ơi, những người khiêu vũ này đều giống như khi vậy?

Diệp Thiên lắc đầu, hẳn không là không biết khiêu vũ, mà là không muốn khiêu vũ trong trường hợp này, cảm giác rất không ổn.

- Diệp Thiên, miệng lưỡi của anh thật là xấu!

Vu Thanh Nhã nghe vậy mím chặt môi nở nụ cười, trước mắt Diệp Thiên cô cảm giác được thực chân thật.

- Thôi, nơi này thật chán...

Cùng với việc ở trong này nhìn chằm chằm cơm tôm hùm trên bàn mà thấy khó chịu, còn không bằng tìm hàng vỉa hè ăn thịt dê hay tôm đầu, Diệp Thiên lập tức đứng lên, nói với Vu Thanh Nhã:

- Thanh Nhã, sau này tìm chỗ tốt một chút, chỉ hai người chúng ta khiêu vũ nhé, bây giờ đi chào hỏi chú Vu đã, rồi đi trước đi...

- Ừm, em bảo chú Lý đưa chúng ta về trước, lát nữa quay đầu lại đón ba em...

Vu Thanh Nhã gật gật đầu, cũng liền đứng lên, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Vu Hạo Nhiên.

- Diệp Thiên, ba đồng ý, chú Lý đang ở bên ngoài, chúng ta đi đi!

Cúp điện thoại xong, Vu Thanh cầm lấy áo gió mặc vào người, cùng Diệp Thiên đi ra bên ngoài hoa viên, nhưng vừa mới đứng dậy, trước mặt bỗng xuất hiện một người.

- Vu tiểu thư, có thể xin cô nể mặt tôi, cùng tôi khiêu vũ một chút hay không?

Một người thanh niên chải tóc dựng 3 phân, mặt bóng loáng thật giống như thoa một tầng sáp, đứng ở trước mặt Diệp Thiên và Vũ Thanh Nhã, hơi hơi khom người, chìa tay phải về phía Vũ Thanh Nhã, bày ra cái mũ lễ.

Thấy như vậy, Diệp Thiên cũng không nói lời nào, mà nhìn bốn phía, phát hiện một đám người trẻ tuổi cách đó không xa, chỉ trở sang bên này, trong lòng nhất thời hiểu được, cảm thấy đây cũng là một số người nhàm chán, đang làm những trò nhàm chán đây.

Diệp Thiên đoán không lầm, người này tên Nhâm Kiện, đúng là một người trong hội với Kỷ công tử kia, vừa rồi, sau khi Sầm Tĩnh Lan trở về nói Diệp Thiên chỉ là sinh viên, lập tức đã chế giễu Kỷ công tử.

Kỷ Nhiên lớn tuổi nhất ở trong đám người kia, bình thường đều là lấy đó mà tự cho mình là lão đại ca, bị Nhâm Kiện chế giễu không thể cam lòng, lập tức nói, nếu Nhâm Kiện có thể mời được Vũ Thanh Nhã khiêu vũ một bản, vậy xe thể thao hần vừa mua được ở nước ngoài, liền nhường cho Nhâm Kiện lái một tháng.

Đám thanh niên này cả ngày không có việc gì làm, đều là lo sợ cho thiên hạ không có trò vui, đang nghe Kỷ Nhiên nói vậy, cả một đám liền cá cược, nên mới phát sinh chuyện này.

- Thực xin lỗi, tôi phải đi . .

Vũ Thanh Nhã lắc lắc đầu, cho dù Diệp Thiên không đi, bình thường khi cô tham gia yến hội như vậy, cũng chưa bao giờ khiêu vũ cùng người lạ.

- Vũ tiểu thư, nê mặt tôi một chút thôi, khiêu vũ một đoạn thôi, được không?

Bị Vũ Thanh Nhã cự tuyệt, Nhâm Kiện đương nhiên sẽ không từ bỏ ngay, đánh cuộc thua là chuyện nhỏ, nhưng cũng không thể mất mặt.

- Thực xin lỗi, xin nhường cho...

Vũ Thanh Nhã tính tình thật tốt, không chi với Diệp Thiên, đối với người bên ngoài đều rất thực nữ, lập tức chuẩn bị lách mình qua Nhâm Kiện.

- Khụ, Vũ tiểu thư, không phải chỉ là khiêu vũ thôi sao, chút mặt mũi của tôi cũng không coi ra gì sao?

Không giống những thanh niên khác, Nhâm Kiện là út trong nhà, bình thường được trường bồi dưỡng chiều, tính khí vừa bốc lên là không nghĩ ngợi nơi này là nơi nào, liền chụp lấy cổ tay Vu Thanh Nhã.

- Này anh, sao lại cầm lấy tay của tôi như vậy?

Tay thì nắm được, nhưng thật ra tay đó lại không phải tay của Vu Thanh Nhã, Nhâm Kiện phát hiện, Diệp Thiên đang nhìn mình về mặt u oán.

- Không phải chuyện của cậu, tôi đang nói chuyện với Vu tiểu thư.

Nhâm Kiện mất kiên nhẫn muốn bỏ tay Diệp Thiên ra, nhưng cũng bị Diệp Thiên khẽ bóp chặt lại, gắt gao tóm lấy cổ tay của hắn.

- Tiểu tử, đừng làm chuyện ngu ngốc...

Nhâm Kiện giật hai cái không ra, trên mặt nhất thời sầm xuống, giảm thấp giọng nói:

- Quay về trường học của mày đi, nơi này không phải chỗ những người như mày có thể tới!

- Vì cái gì tôi không thể tới đây? Tôi không phải đang ở nơi này sao?

Diệp Thiên lộ ra một bộ mặt cảm thấy ngây ngô, nhìn Nhâm Kiện trong lòng cũng có chút mơ hồ, hay là người thanh niên trước mặt này là một con mọt sách?

- Tiểu tử, tao không nói chuyện với mày, mày mau buông tay, bằng không tao không khách khí ...

Nhìn thấy Vu Thanh Nhã chạy tới cửa hoa viên, Nhâm Kiện có chút tức giận.

- Sao phải khách khí với tôi?

Trên mặt Diệp Thiên tuy rằng còn mang theo nét tươi cười, nhưng có thể nhìn ra trong mắt của hắn một tia lạnh, trên đời này có một số người như vậy, đó là không thể uy hiếp, nếu không hậu quả thực nghiêm trọng.

- Ha ha, tiểu tử, mày là gỗ à? Có tin tao dám đánh chết mẹ mày không?

Nhâm Kiện vốn tính khí lỗ mãng, nghĩ đến Kỳ Nhiên và mọi người đang nhìn mình cười, lập tức cũng chẳng quan tâm giả bộ nhã nhặn, vung quyền tay trái liền đánh tới trên mặt Diệp Thiên.

- Động thủ?

Trong mắt Diệp Thiên bắn ra một tia sáng, nhìn thấy nắm tay trước mắt, Diệp Thiên cũng không tránh, lập tức dùng thêm lực nắm cổ tay phải đối phương.

- Ai u, đau, đau chết tao rồi, mẹ mày, mau buông tay!

Một tiếng giống như sói tru thổng thiết, vang lên ở trong hoa viên, nhất thời mọi ánh mắt nhìn sang hướng hai người.

- Sao nào, còn muốn đánh người không?

Diệp Thiên nhú mày, hẳn không nghĩ tiểu tử này yếu như thế, mình cũng chưa dùng bao nhiêu lực liền kêu ầm lên, nhưng tiếng kêu như vậy, lại vẫn mang giọng Bắc Kinh.

Diệp Thiên cũng không muốn bị nhiều người chú ý như vậy, vội vàng dùng tay trái nắm ở đầu vai Nhâm Kiện, trượt đến một chỗ nằm ở dưới nách hẳn nhẹ nhàng ấn xuống một cái, Nhâm Kiện nhất thời giống như là gà trống đang gáy lại bị mắc kẹt yết hầu, không phát ra một tiếng nào.

Cứ như vậy, hai người kề vai sát cánh đứng ở nơi đó, người ngoài rút cuộc nhìn không có vấn đề, còn tưởng rằng là người trẻ tuổi đang đánh đùa giỡn, lại thu hồi ánh mắt.

Nhưng đám người Kỳ Nhiên cũng nhìn ra không đúng, một người trong hội trường mắt nhỏ, n ói:

- Kỳ ca, hình như không ổn, chúng ta cần đi hỗ trợ hay không?

Bọn hắn quan hệ cũng không mấy tốt đẹp, nhưng bình thường không ít lần cùng ngồi một chỗ uống cái, trước mắt chứng kiến Nhâm công tử giống như bị bắt lợi, cả một đám xoa tay chuẩn bị đi hỗ trợ.

- Như thế nào là hỗ trợ? Đánh tiểu tử đó một trận à?

Kỳ Nhiên lắc lắc đầu:

- Nhâm Kiện là thằng óc heo, gây chuyện ở trong này, về nhà không ăn mắng mới lạ, các cậu đứng ở đó, đừng nhúc nhích, tôi đi xử lý!

Đều là người trong một hội, bị Nhâm Kiện bêu xấu trước mọi người, Kỳ công tử cũng sẽ thấy nhục nhã, lập tức đi sang bên Diệp Thiên, muốn làm gì đó.

Ngay khi Kỳ Nhiên đi đến một nửa liền đứng sững, bởi vì hắn chứng kiến Diệp Thiên đã buông lỏng Nhâm Kiện ra, đi đến bên ngoài hoa viên, còn Nhâm Kiện lại ngơ ngác đứng đó, cả người tựa hồ đang choáng váng.

Thấy cũng không có xảy ra xung đột, Kỳ công tử cũng nhẹ nhàng thở phào, nhưng đợi một lúc sau, phát hiện Nhâm Kiện vẫn còn ngây ngốc đứng ở nơi đó, không khỏi bước tới, lấy cánh tay đung đung hắn, nói:

- Nhâm Kiện, làm sao vậy? Tiểu tử đó không phải cái đèn dầu như cậu nói à?

- Quý, quý!

Nhâm Kiện vốn đứng ngây ra đó, bị Kỳ Nhiên khế đụng vào, đột nhiên hô lớn một tiếng, trên mặt sợ hãi cực độ, miệng trở nên méo mó, tựa hồ đứng trước mặt không phải là Kỳ Nhiên, mà là một con quỷ trong Địa ngục.

- Ngươi mới là quỷ, phát điên rồi à?

Trước mặt mọi người bị Nhâm Kiện quát lên là quỷ, Kỳ công tử cũng không thích thú, giảm thấp giọng xuống mắng một câu, đưa tay kéo Nhâm Kiện, nhưng một tiếng hét vừa rồi cũng kinh động không ít người.

- Biến, cắt ngay, quý, đừng... Đừng cản ta...

Ngay khi Kỳ Nhiên vừa mới kéo đến ống tay áo Nhâm Kiện, Nhâm Kiện đang đứng ngây ngơ, đột nhiên hai tay ra sức đẩy ngực Kỳ Nhiên, sau đó liền chạy trốn.

Kỳ công tử không có bất kỳ đề phòng, chỉ cảm thấy một lực đẩy mạnh từ ngực truyền đến, liền tiếp lui lại mấy bước, ngồi phịch xuống trên bãi cỏ trong hoa viên.

Thình lình xảy ra biến cố, làm cho mọi người trong hoa viên sợ ngây người, cả một đám đều là trọn mắt há hốc mồm nhìn Nhâm Kiện

như quý nhập vào người, đang chạy tí đàng xa.

Ngồi dưới đất Kỳ Nhiên mới phản ứng được, nhìn thấy Nhâm Kiện đang chạy về khu nhà kiến trúc trong hoa viên, không khỏi la lớn:

- Thương Bất Khải, giữ chặt cậu ta, mau bắt lấy cậu ta!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 102

Trúng Tà (Hạ)

Lần này tham gia yến hội, các nhân vật trọng yếu, đều vào trong tòa nhà kiến trúc châu Âu kia, Nhâm công tử ở trong hoa viên dù làm chuyện gì, thì bất quá cũng chỉ mắt mặt trước đám bạn cùng lứa tuổi thôi, nhưng nếu quấy nhiễu người ở bên trong, chuyện này có thể to lắm rồi.

Cho nên ở nhìn thấy Nhâm Kiện như quý nhập vào người chạy vào bên trong, ngồi dưới đất nhưng sắc mặt Kỳ Nhiên nhất thời sợ tới mức trắng bệch, người có quyền lực trong nhà bọn hắn đều ở đây tìm cách lấy lòng Anh Lan nữ sĩ, Nhâm Kiện như vậy, phụ huynh đều thấy mất thể diện.

Kỷ công tử nói lời này thật đúng lúc, nhưng hắn cũng kêu sai người.

Thương Bất Khải kia tuy rằng nghe được Kỳ Nhiên nói đi kéo Nhâm công tử, nhưng bắt đắ dĩ bản thân hắn chân ngấn lại to béo, hoàn toàn không đuổi kịp Nhâm Kiện như đang phát điên, chỉ có thể trơ mắt nhìn lên, miệng hắn hô chút lên những âm tiết vô nghĩa, cảm đầu nhằm về phía tòa nhà phía trước hoa viên cái kia đồng nhà.

Nhưng vẫn còn may, Thương Bất Khải không ngăn được Nhâm Kiện, nhưng hai người vạm vỡ đứng ở cửa lại đã ngăn được hắn lại, nói chuẩn xác, là dùng cánh tay ản cổ xuống, khiến Nhâm công tử ngã trên mặt đất.

- Nhâm Kiện, mày điên rồi à?

Nhìn thấy Nhâm Kiện bị ngăn cản, trong lòng Kỳ Nhiên nhẹ nhàng thở ra, bò dậy vội vàng chạy tới, nói với hai người bảo kê:

- Hai vị đại ca, đây là người anh em của tôi, uống nhiều quá, thật sự là xin lỗi, để hắn đi nhé!

Một người đứng dậy, lắc lắc đầu, chỉ vào một cái cửa sổ sát đất, nói:

- Thả hay không, không đến lượt cậu nói...

Theo ánh mắt của người kia nhìn lại, Kỳ Nhiên nhất thời nhói trong lòng, bởi vì từ góc độ này, rất dễ dàng chứng kiến tình hình bên trong, tương tự, ánh mắt của người bên trong này, lúc này lại cũng đang nhằm vào hắn và Nhâm Kiện.

- Vậy thôi, không phải chuyện của tôi, tôi... tôi đi trước...

Nhìn thấy ánh mắt phần nộ của cha, càng làm cho Kỳ công tử sợ, nếu mình nói không rõ, chỉ sợ hắn không sống nổi ở thành Bắc Kinh này nữa.

Lúc này cũng không phải là lúc nói nghĩa khí, hơn nữa, Kỳ công tử và Nhâm Kiện cũng không phải giao tình tốt đến vậy, hắn đột nhiên phát điên, không cần phải lôi bản thân mình vào, Kỳ Nhiên xoay người định đi về trong hoa viên.

- Không, người đứng lại, người kia là ai còn chưa nói rõ ràng mà...

Kỳ công tử chưa đi được hai bước, đã bị người đứng phía sau gọi lại.

Cùng lúc đó, cửa tòa nhà phong cách Châu Âu cũng được mở ra, một ông lão hơn sáu mươi tuổi gầy gò đi ra, nhíu mày, hỏi:

- Hồ Dương, chuyện gì xảy ra? Đây chính là ở câu lạc bộ chúng ta, buông người ra trước rồi nói sau...

- Chú Tứ, cháu cũng đang hỏi mà, tiểu tử này giống như muốn vào trong, sợ kinh động tiểu thư, cháu mới ngăn lại...

Hồ Dương vỗ vỗ vai người còn đang dè Nhâm Kiện, nói:

- Hồ Tử, buông ra đi, chú Tứ đã tới rồi...

Lúc này Nhâm Kiện cũng không còn tinh lực tiếp tục mê man, Hồ Tử buông tay ra, nhất thời nằm yên trên mặt đất, tiếp tục mất đại ra vô thần, khóe miệng chảy ra phía ngoài một ít bọt màu trắng, thật là giống trẻ bị trúng gió.

- Nhóc con, lại xông vào xem? Xem lão tử đánh chết người không...

Khi chú Tứ kia chuẩn bị ngồi xổm xuống xem kỹ mặt Nhâm Kiện thì từ trong nhà đột nhiên có một người chạy ra, một phát tùm áo Nhâm Kiện, “Bốp” hai cái tát tai.

- Ôi, Nhâm tiên sinh, không nên ra tay với con trẻ, có thể là sinh bệnh...

Chú Tứ bắt được cổ tay người này, đừng nhìn hấn dáng người gầy yếu, nhưng người nọ bị hấn chụp lấy tay, vốn chuẩn bị xuống tay tát mấy cái nữa, cũng không nhúc nhích được.

- Khụ khụ, Tứ gia, nhà tôi bất hạnh, tiểu tử này hỗn, đánh chết cũng không thấm tháp...

Tuy rằng người nọ không ít hơn so với chú Tứ kia mấy tuổi, nhưng xưng hô cũng tôn kính dị thường, có vẻ như thật sự coi đôi phương trở thành tiên bối trong nhà.

- Được rồi, người đi vào trước đi, không có chuyện gì...

Chú Tứ khoát tay, sau đó ngồi xồm xuống, lật mí mắt Nhâm Kiện nhìn lại, người nọ tựa hồ cũng nhẹ nhàng thờ ra, ngay cả chuyện sống chết của con trai đều không dám hỏi, xoay mặt liền quay về trong phòng.

- Không giống như là bị trúng gió, sao có chút kỳ quái.

Chú Tứ nói chuyện, lấy tay ấn huyết nhân trung dưới mũi hấn.

- Ai u...

Cùng với một tiếng hô thống thiết, ánh mắt vốn ngây dại của Nhâm Kiện, trong phút chốc dần dần có chút thần sắc.

- Hồ Tử, diu hấn ngồi vào bên kia đi, Hồ Dương, lấy bình nước khoáng, tìm chai tinh dầu...

Chú Tứ liền nhắc mấy người, bản thân mình cũng vội vàng đi theo, chờ cho Nhâm Kiện ngồi xuống, mở miệng hỏi:

- Chàng trai, chuyện gì xảy ra?

- Quý, có quý, cháu... vừa rồi cháu gặp quý...

Chú Tứ chưa hỏi xong, thần trí Nhâm Kiện tựa hồ lại không thanh tỉnh, miệng lẩm bẩm nhắc tới quý, mấy người bên cạnh nghe được đều không hiểu ra sao cả.

- Đây... Chẳng lẽ là trùng tà sao?

Chú Tứ lắc lắc đầu, nhìn về phía Kỳ công tử, hỏi:

- Cháu là bạn cậu ta hả? Rốt cuộc là tại sao lại thế này?

- Tứ gia...

- Đừng nói linh tinh, kêu chú Tứ là được ...

Kỳ Nhiên vừa rồi chính tai nghe được cha của Nhâm Kiện gọi Tứ Gia, mình cũng định gọi theo, đã bị chú Tứ cắt đứt lời.

- Vâng ạ, chú Tứ, vừa rồi Nhâm Kiện đang nói chuyện cùng người ta, đột nhiên liền trở nên điên điên khùng khùng, cháu... cháu cũng không biết là sao lại thế này!

Kỳ công tử nói cơ bản là thật, còn nguyên nhân Nhâm công tử vì sao phải đi tìm Diệp Thiên, liền tự động cắt bớt.

Lông mày chú Tứ nhíu lại, hỏi:

- Nói chuyện cùng người nào vậy?

Kỳ Nhiên buột miệng nói ra:

- Cậu ta ... cậu ta đi rồi, chính là người vừa đi, Nhâm Kiện bắt đầu nổi điên...

- Ô, người nọ bao nhiêu tuổi?

Chú Tứ truy vấn, lông mày không biết khi nào đã nhăn thành một hàng thẳng.

- Mười tám mười chín tuổi ạ, nghe nói còn là một sinh viên...

Kỳ công tử cũng nghe được chút ít, lập tức trong lòng tự vấn, chẳng lẽ đây là do tiểu tử đó làm?

- Cho hắn uống miếng nước, sau đó đem tinh dầu bôi ở huyệt Thái Dương và Nhân trung...!

Hồ Dương làm việc hiệu suất rất cao, vài giây ngăn ngừa liền lấy nước và tinh dầu trở về, nghe thấy chú Tứ nói vậy, mở nắp bình liền dốc vào trong miệng Nhâm Kiện mấy ngụm nước.

- Lão Kỳ, mẹ nó, ... tiểu tử đó có võ thuật, tôi ... vừa rồi tôi thật sự gặp quý...

Tinh dầu hiệu quả thật là không tồi, bồi lên không đầy hai phút, Nhâm Kiện ngồi ở trên ghế đã hoàn toàn tỉnh táo lại, nhưng trong ánh mắt, còn lưu một tia sợ hãi.

Nhìn thấy Nhâm Kiện lúc này còn kích động, Kỳ Nhiên vội vàng nháy mắt, nói:

- Nhâm Kiện, chớ nói nhảm, chú Tứ hỏi cậu đây, đáp lời đi ...!

Ngẩng đầu nhìn thấy bên người có hai người vạm vỡ đang đứng và một ông lão gầy gò, Nhâm Kiện cũng cảm giác có chút không ổn, nhìn về phía Kỳ Nhiên hỏi:

- Tôi ... tôi vừa rồi làm sao vậy? Lão Kỳ, đây... đây là có chuyện gì?

- Không có việc gì, cậu nói một chút làm sao mà gặp quý?

Chú Tứ cất lời Nhâm Kiện.

- Cháu cũng không biết, vừa rồi cháu nghĩ muốn giáo huấn tên tiểu tử kia một bài, ai ngờ bị hấn bắt được cổ tay, tiểu tử đó khỏe thật, tay cháu suýt bị đứt. . .

Khi Nhâm Kiện nói chuyện vầy vầy cổ tay phải, vài người bên người đều có thể thấy, ở cổ tay hấn, có vài vết ngón tay màu đỏ.

- Sau đó thì lại làm sao vậy?

Chú Tứ lại hỏi.

- Sau đó... Sau đó cháu đánh hấn, à, không, cháu chỉ dọa hấn, hấn liền buông tay cháu, nhưng tay trái hấn giống như đung đưa ở trước mắt cháu, sau đó... sau đó...

Nói tới đây, trong mắt Nhâm Kiện lại lộ ra thần sắc sợ hãi, sau đó còn sợ hơn nữa, cũng chưa tiếp tục nói tiếp.

- Sau đó liền gặp quý?

Chú Tứ hỏi tiếp một câu.

- Đúng, đúng, thật đáng sợ, rất nhiều xương cốt đuôi theo bắt cháu ...

Theo miêu tả của Nhâm Kiện, mấy người có thể cũng cảm nhận được một cảm giác âm u.

Lúc Nhâm Kiện nói chuyện gắt gao nắm lấy tay phải Kỳ Nhiên, khiến Kỳ công tử đành nhe răng nhếch miệng, cũng không dám kêu đau, lúc này hẳn cũng bị cảnh tượng mà Nhâm Kiện miêu tả hù sợ.

- Này, tỉnh đi, không có chuyện gì, ở đâu có quý...

Thấy thần trí Nhâm Kiện tựa hồ lại có chút không thanh tỉnh, Hồ Dương vội vàng lại bôi chút tinh dầu lên huyệt nhân trung của hắn.

- Được rồi, không có chuyện gì, chỉ là ảo giác, về nhà ngủ một giấc thì tốt rồi...

Sau khi nghe xong chú Tứ khoát tay, cho Kỳ Nhiên giúp đỡ Nhâm Kiện đi ra vài bước, còn nói thêm:

- Buổi tối ngủ không cần tắt đèn. . .

Những lời này khiến Kỳ công tử và Nhâm công tử đồng thời rùng mình một cái, cũng không quay đầu lại chỗ đồng bọn của chúng, cũng bất chấp không chào hỏi trưởng bối của mình, liền lái xe rời đi.

Đợi cho hai người Kỳ Nhiên rời đi rồi, Hồ Tứ đĩnh đạc hỏi:

- Chú Tứ, sao lại thế ạ? Trên đời này nào có quý chứ, tiểu tử đó có phải là trúng gió nên ảo giác hay không?

- Quý khẳng định là không có...

Chú Tứ lắc lắc đầu, nói:

- Nhưng trước kia, trên giang hồ có những thuật sư, có thể bày trận pháp khiến cho âm sát nhập vào cơ thể, tình cảnh đó, không

khác gì gặp quý đầu...

- Chú Tứ, chú nói mơ hồ quá? Cháu chưa thấy ai như thế cả?

Mặc dù rất tôn trọng đối với chú Tứ, nhưng Hồ Dương và Hồ Tử đều đồng thời lắc đầu, rất không tin lời của chú Tứ này.

- Các cháu thì gặp được những chuyện gì nào?

Chú Tứ tức giận trừng mắt nhìn hai người, nói tiếp:

- Cái gọi là dẫn sát khí nhập vào cơ thể, chính là có thể thay đổi hoạt động não bộ người nào đó, khiến ý thức của hắn sinh ra hỗn loạn, nhẹ thì có thể khiến người ta hôn mê kinh hải, nặng thì thậm chí có thể mất mạng!

Chú Tứ là người sống trong những năm hai mươi ở Thượng Hải, sau đó năm 1949 đã di Mi, mãi cho đến những năm 1980 mới từ Mi trở về, những chuyện hắn trải qua, hơn xa Hồ Dương và Hồ Tử có thể tưởng tượng được.

- Nhưng vừa rồi hai người kia đều nói đối phương là một sinh viên, điều này... điều này không đúng ...

Nghĩ đến đây, chú Tứ cũng có chút bó tay, người có thể làm được như vậy, nếu là trước giải phóng cũng là cao nhân khó gặp.

Mà ở sau giải phóng, những người đó đã sớm mai danh ẩn tích, cho dù có mấy người, dù còn sống, chỉ sợ cũng bảy tám mươi tuổi, bất kể như thế nào cũng không thể liên quan đến một sinh viên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 103

Tụ Sát

Ở Trung Quốc, thường có nói đến trúng tà, nhất là ở nông thôn, thường xuyên xảy ra chuyện như vậy, bệnh trạng thông thường như phát sốt nói mê sảng, dân quê mê tín, coi chuyện này là quỷ nhập vào người.

Nhưng chú Tứ biết, đây chính là bởi vì nguyên nhân tà khí âm sát nhập vào cơ thể mà thôi, ở nơi có chút âm khí ngưng tụ lâu, sẽ xuất hiện bệnh trạng như vậy.

Nhưng còn có một loại khác là do con người gây ra, chính là loại thuật pháp có thể tay không bày trận dẫn âm sát nhập vào cơ thể, loại thủ đoạn này chú Tứ cũng chỉ là nghe nói qua, cho tới bây giờ chưa thấy tận mắt người nào thi triển nó, hẳn thậm chí cũng không biết ở trên đời này có cao nhân như thế hay không.

Hơn nữa do đặc thù xã hội trong nh năm đó, những người này chủ yếu đều bị coi là làm phong kiến mê tín mà bị trấn áp, cho dù có một người không sa lưới, sống đến hiện tại ít nhất cũng phải bày tám chục tuổi, vậy thì... cùng người thanh niên mà Kỷ Nhiên hai người miêu tả cực kỳ không tương xứng.

Nghĩ rất lâu sau, chú Tứ lắc lắc đầu, dặn dò, nói:

- Hồ Dương, điều tra thêm cái cậu Diệp Thiên là cùng ai tới, Hồ Tử, đi, đưa ta đi nhìn lại camera theo dõi...

Cái cậu tên là Nhâm Kiện trúng tà việc nhỏ, nhưng cao nhân thuật pháp như vậy, đây chính là một chuyện nguy hiểm.

Chú Tứ biết rõ chỗ đáng sợ của người tinh thông thuật pháp, tuy rằng những người đó cũng là có da thịt bình thường, thân thể ngăn không được pháo súng, nhưng có thể âm thầm giết người từ vô hình, cũng khó lòng phòng bị, nếu không làm rõ ràng, chú Tứ chắc chắn không an tâm.

- Chú Tứ, nghiêm trọng như vậy sao? Không phải là tên tiểu tử đó chỉ phát bệnh thôi sao?

Hồ Dương thấy lời chú Tứ có chút không ổn, chức trách của bọn hắn chỉ phải bảo vệ cho tốt Tổng tiểu thư là được, chuyện khác bọn họ không quan tâm.

- Người biết cái đích gì, nhanh lên đi, Hồ Tứ, đi, đi đến phòng theo dõi...

Chú Tứ nghe vậy tròng mắt, Hồ Dương sợ tới mức không dám nói tiếp nữa, hắn biết ông lão này đã cáu, nói thêm thì sẽ không thiếu được bị một bài giảng.

Tuy rằng tục ngữ nói sức trẻ đáng sợ, nhưng lời hoàn toàn không thích hợp với chú Tứ, cũng không biết trong thân thể gầy gò của chú Tứ kia ẩn chứa bao nhiêu sức mạnh, dù sao muốn thu phục hai người trước kia, một bàn tay là đủ rồi.

Vì đảm bảo tuyệt đối an toàn cho khách, trong câu lạc bộ Anh Lan, ngoài một số chỗ cực kỳ riêng tư không có cameras, còn lại những nơi công cộng, từ mỗi góc độ đều trang bị cameras, hơn nữa có chuyên gia phụ trách theo dõi hai mươi bốn giờ.

Đi vào phòng theo dõi rồi, chuyện trong hoa viên rất nhanh được hiện ra, cả chuyện Diệp Thiên cùng Nhâm Kiện phát sinh chút xung đột, cũng hiển hiện trước mặt chú Tứ.

- Chú Tứ, tiểu tử này hình như là người luyện công, động tác bẻ cổ tay vừa rồi, người bình thường làm không được...

Khi nhìn cả quá trình rồi, Hồ Tứ cũng nhìn ra một chút gì đó, hơn nữa khi Nhâm Kiện ra tay, nắm tay trái của hắn đã đến trước mặt Diệp Thiên rồi, lại tự thu hồi ôm lấy tay phải, thực hiển nhiên là Diệp Thiên đã dồn thêm lực vào tay phải của Nhâm Kiện.

- Đúng vậy, là một người luyện công, hơn nữa võ công không thấp...

Chú Tứ nghe vậy gật gật đầu, nói với nhân viên bảo vệ đang trực trong phòng theo dõi:

- Còn có cameras góc độ khác hay không? Có thể thấy mặt hai người này không?

Bởi vì sau khi Diệp Thiên nắm ở bả vai Nhâm Kiện, hai người liền đưa lưng về cameras, cho nên đối với việc Diệp Thiên thật sự sử dụng thuật pháp hay không, chú Tứ cũng không dám xác định.

Nghe được chú Tứ nói vậy, nhân viên bảo vệ lắc lắc đầu, nói:

- Chú Tứ, không có, bọn họ đứng tuy rằng không phải góc chết, nhưng vị trí này chỉ có một cái cameras...

- Thôi được, tìm ở hình ảnh khác mặt người này, phóng đại ta xem xem...

Bởi vì chỗ Diệp Thiên và Nhâm Kiện đứng, cách cameras khá xa, hai người đều không rõ mặt, cho nên chú Tứ nói bảo vệ lấy hình ảnh camera khác xem tướng mạo Diệp Thiên.

- Ha ha, cậu thanh niên này rất trẻ tuổi, bộ dạng còn thư sinh, nếu không phải vừa rồi xem hình, còn thật không biết hắn có võ công...

Thấy rõ mặt Diệp Thiên, Hồ Tử không khỏi kinh ngạc kêu lên, bởi vì Diệp Thiên trên tấm hình, thật sự là rất trẻ, ngay cả nụ cười khoe miệng, đều mang theo một tia ngượng ngùng.

- Ấy? Chú Tứ, chú làm sao vậy? Chú quen cậu ta?

Hồ Tử bình luận vài câu, cũng không nghe thấy tiếng của chú Tứ, quay đầu lại nhìn, không khỏi hoảng sợ, chú Tứ luôn luôn bình tĩnh trước mặt người khác, lúc này khi nhìn thấy tướng mạo kia, lại có thể trờng mắt rất to.

- Há? Không biết, ta làm sao quen cậu ta chứ?

Nghe được Hồ Tử nói vậy, chú Tứ như người ở trong mộng mới tỉnh lại, thu hồi ánh mắt, nhưng cho dù Hồ Tử là người thật thà chất phác cũng đã nhìn ra, chú Tứ rõ ràng là đang nghĩ một đằng nói một nẻo.

- Lấy cái đĩa này cho ta!

Chú Tứ yêu cầu nhân viên an ninh kia đưa cho băng ghi hình, sau đó ánh mắt chuyển hướng về phía Hồ Tử, nói:

- Hồ Tử, chuyện hôm nay không nên nói lung tung, đi, quay về...

Thấy sắc mặt nghiêm túc của chú Tứ, Hồ Tử vội vàng nghiêm nghị, nói:

- Chú Tứ, chú yên tâm đi, chúng cháu có kỷ luật, tuyệt đối sẽ không nói lung tung một chữ...

Tuy rằng Tổng Anh Lan không có đảm nhiệm nhiệm vụ gì trong chính phủ, nhưng những chuyện cơ mật về sản nghiệp của gia tộc Tổng Thị vô cùng nhiều, vẫn là do bà nắm trong tay, tầm quan trọng không thua gì một vị quan chức lớn trong chính phủ, cho nên Hồ Tử và Hồ Dương, chính là người mà ngành tương quan quốc gia yêu cầu ở bên bảo vệ Tổng Anh Lan.

Còn về chú Tứ, sau khi từ nước ngoài trở về, luôn luôn ở bên Tổng Anh Lan, ngay cả hai người đã nhiều năm luôn ở bên bảo vệ Tổng Anh Lan này - Hồ Tử cùng Hồ Dương, cũng không biết hẳn rốt cuộc quan hệ như thế nào với Tổng Anh Lan, chỉ biết là người cầm lái nhà họ Tổng - Tổng Hạo Thiên, cũng rất tôn trọng chú Tứ này.

Cho nên nhìn thấy Hồ Tử bình thường hi hi ha ha dám vui đùa cùng chú Tứ, thế nhưng khi chú Tứ nghiêm túc, bọn họ cũng chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh phân phó.

- Sao cậu thanh niên kia có một chút giống Tổng tiểu thư nhỉ?

Rời khỏi phòng theo dõi, trong đầu Hồ Tử toát ra một cái ý niệm như vậy, nhưng hắn đã bị chắn áp, giữa hai người này căn bản không thể có liên hệ gì được.

- Diệp Thiên, vừa rồi anh cùng người kia có xảy ra chuyện gì không? Động thủ cũng không hay đâu...

Xe đã sắp chạy ra khỏi câu lạc bộ Anh Lan, nhưng chuyện vừa xảy ra, luôn quanh quẩn trong đầu Vu Thanh Nhã, rõ ràng cô thấy cái tên Nhâm Kiện kia, múa may nắm tay với Diệp Thiên, cũng nhìn thấy Diệp Thiên bắt được cổ tay người nọ.

Hơn nữa bởi vì quan tâm, Vu Thanh Nhã còn thấy tay trái Diệp Thiên lúc ấy vẽ ở trước ngực hắn một vòng luẩn quẩn rất kỳ quái, sau đó dùng ngón tay chỉ vào ấn đường của Nhâm Kiện, khiến Vu Thanh Nhã cảm giác rất là quái dị.

Càng làm cho cô không hiểu đó là, mình và Diệp Thiên mới vừa đi ra khỏi hoa viên, bên trong liền truyền lại tiếng động lớn, qua hàng lan can gỗ khá cao, Vu Thanh Nhã cũng mơ hồ nhìn thấy bên trong phát sinh chuyện gì, dường như người nọ đã gây ra hỗn loạn.

- Anh không đánh nhau, Thanh Nhã, em cũng thấy đấy, là người ấy đánh anh...

Nghe thấy Vu Thanh Nhã nói vậy, Diệp Thiên kêu oan, nhưng nét cười giữa lông mày, cũng thuyết minh lúc này tâm tình Diệp Thiên không tồi, bởi vì hắn tưởng tượng ra, cái tên không hay ho kia sẽ làm những chuyện gì.

Vốn dĩ Diệp Thiên không muốn chấp nhận Nhâm Kiện, chỉ có thể trách chính Nhâm Kiện thối miêng, dám mắng mẹ Diệp Thiên.

Tuy rằng từ nhỏ chưa thấy mẹ, thậm chí trong lòng còn có một chút oán hận, nhưng cũng không xóa được địa vị của mẹ trong lòng Diệp Thiên, hẳn không chấp nhận được người khác khinh thường mẹ.

Cho nên Diệp Thiên dùng Tứ Tượng Tự Linh Trận thay đổi Tứ Tượng tụ sát trận pháp, vận dụng nguyên khí bản thân tụ hợp âm sát khí trong một góc hoa viên lại với nhau, sau đó đẩy vào ấn đường Nhâm Kiện, khiến ý thức của hắn hỗn loạn trong khoảng thời gian ngắn.

Âm sát khí vốn là khí âm, dùng nói vào đến trong cơ thể, chỉ dạo chơi một thời gian lâu ở nơi như vậy, đều cũng có một loại cảm giác rợn tóc gáy.

Còn Nhâm công tử bị một dòng âm sát khí xâm nhập vào trong cơ thể, nhìn thấy những núi xương người trên đất, cũng chẳng có gì lạ.

Tuy vậy, Diệp Thiên vẫn tương đối phúc hậu, chỉ là tùy tay thu một ít âm sát khí mà thôi, Nếu không, Nhâm Kiện đều có thể bị ảo giác trong đầu làm sợ đến chết, cho dù không chết chỉ sợ cũng rối loạn tinh thần.

Giết người vô hình, đây cũng chính là chỗ đáng sợ nhất của thầy phong thủy, thử nghĩ nếu vừa rồi Nhâm Kiện tinh thần rối loạn hoặc là chết, cho dù có người hoài nghi Diệp Thiên, thì ucngx kothê giải thích?

Bệnh trạng lo sợ đến chết, đều là do tim đập quá nhanh khiến cho bệnh tim đột phát, thực sự không phải là do ngoại lực đá kích đến chết, cái đó và Diệp Thiên không quan hệ, người khác hoàn toàn không tìm thấy lý do gì để kiện hắn.

Nhưng thuật pháp này, không phải người nào cũng có thể thi triển được, muốn bày ra âm sát trận pháp, trước hết phải dựa theo phương vị Bát Quái sắp hàng mà tính, hơn nữa còn cần phối hợp nhiều thứ, rườm rà đủ chỗ, khiến ngay cả người hiểu biết phong cũng thấy hoa cả mắt.

Dựa theo lời lão đạo sĩ, trên đời này, có được bản lĩnh này tuyệt đối không quá 3 người, lão đạo sĩ là 1.

Nhưng Diệp Thiên vừa bày bố loại Tứ Tượng tụ sát trận pháp này, không như tụ sát trận pháp bình thường, nó vượt ra ngoài Tứ Tượng Tự Linh Trận, vốn là Đạo gia tu luyện hội tụ nguyên khí dùng tắm bổ thân thể, chính là bị Diệp Thiên thay đổi dòng khí phong thủy.

Loại Tứ Tượng tụ sát trận pháp này, yêu cầu người thi pháp có thể hoàn toàn nắm trong tay thiên địa sinh khí quanh người, nhưng

cái đó và người đó chỉ hưng thịnh cổ đại, cũng là nhân vật chỉ có trong truyền thuyết.

Cho nên nếu như nói còn có người có thể bày ra tụ sát trận, mà lại là trận pháp Diệp Thiên tự nghĩ ra, chỉ sợ ở trên đời này, không còn người thứ hai có thể làm được.

Hơn nữa vừa rồi Diệp Thiên rất cẩn thận, khi bày trận pháp còn phải ôm Nhâm Kiến, dùng bản thân mình và thân thể hấn che lại, tay trái vẽ tụ sát trận pháp, coi như lúc đó còn có cao thủ thuật pháp, cũng là nhìn không ra thủ đoạn của Diệp Thiên.

Nhưng mặc dù Diệp Thiên đã rất cẩn thận, nhưng rốt cuộc hấn cũng chưa có làm qua trường hợp này, cũng không biết hoa viên này có cameras, mà bởi kinh nghiệm giang hồ phong phú, chú Tứ đã nhìn ra một tia manh mối.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 104

Thân Thế

Những sóng gió trong tiệc tối này chỉ là nhạc đệm rất nhỏ, sau khi đám người Kỳ Nhiên rời đi liền tiếp tục, ngoài đương sự và đám bạn của chúng trong lòng có chút sợ hãi, rất nhiều người đều cho rằng đây chẳng qua là người trẻ tuổi làm loạn thôi.

Ngay cả Vu Hạo Nhiên cũng không biết, Diệp Thiên lại có thể tham dự đến chuyện này, càng không biết còn có người ngầm đi điều tra chuyện ông mang Diệp Thiên vào câu lạc bộ.

Nhưng sau khi tiệc tối ở hoa viên này kết thúc, câu lạc bộ này lại thật yên tĩnh, nhưng cảm giác được một chút bất đồng, bởi vì thông thường sân Golf với mấy hoạt động giải trí khác của câu lạc bộ cũng đều ngừng kinh doanh.

Trong một căn phòng ở sâu tòa nhà mang phong cách Châu Âu này, ngọn đèn vẫn sáng.

Giờ phút này, Tống Anh Lan đã thay trang phục và đồ trang sức mặc trong buổi tiệc tối, vừa mới tắm rửa xong, còn chưa thổi khô tóc để xoa trên bả vai, hiển lộ ra nét đẹp hút hồn.

Tống Anh Lan không phải quá xinh đẹp, nhưng trên khuôn mặt không có bất kỳ phần trang điểm nào, là làn da mềm mại, người hơn bốn mươi tuổi, nhìn qua giống như cô gái hai mươi hai, hai mươi ba tuổi.

- Chú Tứ, chú lo lắng điều gì vậy? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Từ trên lầu đi xuống, thấy chú Tứ cung kính đứng ở phòng khách, Tống Anh Lan không khỏi nhíu mày, nói:

- Chú Tứ, đã nói với chú bao nhiêu lần, chú là trưởng bối, ở nhà thoải mái một chút, bằng không cháu cũng thấy ngượng ngùng...

Nhìn thấy Tống Anh Lan mặc một bộ áo ngủ, trên mặt chú Tứ lộ ra vẻ trưởng bối, sùng nịch, cười nói:

- Nhị tiểu thư, cô là người tôi trông nom đến lúc khôn lớn, tính tôi chẳng lẽ cô không biết, lẽ không thể bỏ...

- Cháu xuống rồi, chú Tứ có thể ngồi xuống được không...

Tổng Anh Lan bắt đắc dĩ lắc đầu, hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Đến nỗi muốn tắt đi cả đèn trong sân bóng nữa? Vừa rồi tắm rửa một cái đã thấy mấy cuộc điện thoại...

- Nhị tiểu thư, cô xem xem cậu thanh niên này...

Chú Tứ mở đầu đĩa trong phòng khách, thả chiếc CD vào, hần cũng không còn nói thêm cái gì, trực tiếp tua nhanh để hình ảnh khuôn mặt Diệp Thiên hiện ra, mạnh mẽ ấn xuống nút tạm dừng.

- Đây là... cậu ta, cậu ta... là ai vậy? !

Tổng Anh Lan vốn đang ngồi dựa vài ghế sofa, vừa nhìn thấy khuôn mặt Diệp Thiên thì cả người bỗng nhiên đều cứng đờ, trên mặt lộ ra vẻ không tin.

- Nó... sao nó lại giống chị như vậy nhỉ?

Tổng Anh Lan thì thào lẩm bẩm.

Chú Tứ gật gật đầu, nói:

- Vâng, lúc ấy tôi chứng kiến lại càng hoảng sợ, khuôn mặt đứa nhỏ này, chính là lông mi, ánh mắt cùng cái mũi, quả thực chính là giống Đại tiểu thư như đúc, Nhị tiểu thư, cô nói... Có thể đúng vậy hay không?

- Nó tên là gì?

Dù sao cũng là người nắm trong Đại Thương nghiệp, Tổng Anh Lan rất nhanh đã khôi phục trấn định, chuyện còn chưa hiểu phía trước, kích động sẽ không thể đưa ra phán đoán chính xác.

- Họ Diệp, tên Diệp Thiên, Nhị tiểu thư, năm đó Đại tiểu thư xuất ngoại, không phải là cùng một người họ Diệp...

Sau khi chú Tứ biết được tính danh Diệp Thiên, cơ hồ liền khẳng định thân phận của hắn, ở trên đời này, người biết chuyện này cũng không nhiều, mà hắn chính là một người trong đó.

Người ngoài đều nghĩ Tổng Hạo Thiên chỉ có một trai một gái, hơn nữa những năm 1950-1960 đều đã đi khỏi đại lục, nhưng cực ít người biết, Tổng Hạo Thiên là có hai con gái, hơn nữa con gái cả mãi cho đến những năm bảy mươi, mới đi Mỹ.

- Đây là... thật tốt quá, cháu lập tức gọi điện thoại cho chị biết, chị ấy... chị ấy nhất định sẽ thật vui mừng...

Nghe được chú Tứ nói vậy, Tổng Anh Lan – người luôn luôn ăn nói có ý tứ trước mặt người khác, cũng nhin không được nữa, từ trên ghế salon nhảy dựng lên, vội vàng chạy lên trên lầu.

- Nhị tiểu thư, việc này không thể vội, lão gia... lão gia bên đó...

Chú Tứ vội vàng ngăn Tổng Anh Lan lại, với quyền thế của Tổng gia ở quốc nội, nếu biết sự tồn tại của Diệp Thiên, sao phải chờ tới hôm nay? Còn không phải trong nhà có người đã ra nghiêm lệnh, không cho phép bọn họ đi tìm cha con Diệp Thiên sao.

- Chú Tứ, đây cũng không phải là chúng ta đi tìm nó, chính nó đều đã tìm tới cửa, chẳng lẽ không để cho cháu làm dì sao?

Tổng Anh Lan và người chị cả quan hệ rất thân, cũng biết mấy năm nay chị gái ở nước ngoài không có lúc nào là không nhớ đến con của mình, bây giờ Diệp Thiên đến trước mặt, cô chỉ muốn đem chuyện này nói cho chị gái biết.

- Nhị tiểu thư, chuyện này không thể nóng vội, hình như đứa nhỏ này chưa biết thân phận của mình, thứ hai Đại tiểu thư nếu biết chuyện này, nhất định sẽ liễu lĩnh về nước, với tính tình lão gia, không biết lại gây ra bao nhiêu chuyện...

Thấy Tổng Anh Lan gật đầu đồng ý cách nói của mình, chú Tứ nói tiếp:

- Hơn nữa đứa nhỏ này có chút không tầm thường, tôi nghĩ cứ thăm dò rõ ràng xem mấy năm nay nó sống thế nào, chúng ta tiếp tục nghĩ biện pháp...

- Không tầm thường? Sao lại thế?

Tổng Anh Lan nhìn về phía chú Tứ, cô biết chú Tứ là người chính trực, xưa được xưng là Hồng Môn, cả đời kiến thức rộng rãi, ngoài Đỗ tiên sinh rất được tôn sùng ở Thượng Hải, còn rất ít người sánh được.

- Buổi tối có cậu thanh niên xảy ra chút việc, hình như là trúng tà...

Chú Tứ kể lại chuyện đã xảy ra lúc tối cùng với suy đoán của mình, từ đầu chí cuối nói một lần cho Tống Anh Lan nghe, rồi nói:

- Trước đó, chỉ có Diệp Thiên tiếp xúc với người nọ, tôi hoài nghi đứa nhỏ này hiểu được thuật pháp...

Hồng Môn hỗn tạp, tam giáo cửu lưu các sắc nhân ... cái gì cũng đều có, chú Tứ từng tiếp xúc qua không thuật sĩ, từ bệnh trạng của cậu thanh niên kia, khả năng trúng thuật pháp là rất cao.

- Chú Tứ, chú nói qua đi?

Nghe được chú Tứ nói vậy, Tống Anh Lan xem mặt Diệp Thiên được phóng đại, lắc đầu nói:

- Chú Tứ, chú nhìn kỹ xem, đây là chàng thanh niên, đầu dễ dàng biết cái gì gọi là thuật pháp chứ?

Lúc còn rất nhỏ, Tống Anh Lan đã bị Tống Hạo Thiên đưa sang Mĩ, tuy rằng còn nhỏ đã tiếp xúc người trong Hồng Môn, nhưng được Giáo dục theo tây phương, nói đến thuật pháp quốc nội, chẳng thà giảng Thánh cô còn có thể tin tưởng.

Hơn nữa tướng mạo Diệp Thiên, thật sự là quá mức non nớt, tuy rằng thân hình cao lớn, nhưng tính trẻ con trên khuôn mặt chưa hết, nói là học sinh trung học thật cũng có người tin, nếu nói người thanh niên này là một người trong giang hồ, Tống nhị tiểu thư bất kể như thế nào đều không chịu tin.

- Nhị tiểu thư cô nói cũng đúng, nhưng chuyện này lão gia còn chưa biết, cũng không biết đứa nhỏ này nghĩ như thế nào, tôi thấy chúng ta không nên quá vội vàng, chờ làm rõ tình hình về nó những năm gần đây rồi nói sau vậy...

Nghe được Tống Anh Lan nói vậy, chú Tứ cũng cảm giác có thể là mình đa nghi, có thể tay không bày trận dẫn sát khí nhập vào cơ thể người, theo ông ta biết, trên đời này dường như không ai còn có thể làm được, hình như chỉ có nhân vật trong truyền thuyết mà thôi.

- Như vậy đi, chú Tứ, chú bảo Hồ Dương đi thăm dò chút, tốt nhất có thể tiếp xúc được Diệp Thiên, xem đứa nhỏ này tính cách thế nào, nếu tâm tính không tốt, cũng không cần nhận, hơn nữa để nó vào Tống gia, đối với nó cũng chưa hẳn là chuyện tốt...

Sau kích động lúc ban đầu, Tống Anh Lan bình tĩnh trở lại, người trong gia tộc như cô, lý tính thường lớn hơn thân tình, ở nước ngoài sống những năm đó, Tống Anh Lan cũng thấy không ít chuyện huynh đệ tương tàn.

Hơn nữa Tổng Anh Lan cũng chưa từng gặp Diệp Thiên, đối với người cháu này thật là không có cảm giác gì, hơn nữa cô biết tình khí chị gái mình, nếu Diệp Thiên là một người tâm tính không tốt, sau này chỉ gây cho chị gái càng thêm thương tâm.

- Vâng, Nhị tiểu thư, ngày mai tôi sẽ sắp xếp...

Chú Tứ gật gật đầu đáp ứng, Tổng Anh Lan hiện tại, mới chính là Nhị tiểu thư hần quen thuộc.

Ở cổng phía Tây trường Thanh Hoa, đối diện ngã tư đường, dưới cây đại thụ, một chiếc Mercedes-Benz và một chiếc BMW đang đậu, tuy rằng Bắc Kinh phồn hoa, nhưng những năm chín mươi lăm, hai chiếc xe này coi như là xe xịn, hấp dẫn không ít ánh mắt sinh viên trường Thanh Hoa ra vào.

Ở bên hai chiếc xe bảy tám thước này, còn có mấy cậu thanh niên đang đứng, vừa nhìn là biết là người giai cấp nào trong xã hội, trong đó có hai người đeo cái kính râm, thường xuyên huýt sáo ngó nghiêng các nữ sinh.

Nếu Diệp Thiên ở đây, khẳng định nhận ra, mấy người này đều là người hần đã gặp, ngoài Kỳ Nhiên và Thương Bất Khải, chính là người trong bữa tiệc một tuần trước, gây hỗn loạn - Nhâm công tử.

Ngoài ra còn có mấy người, không giống như cùng một giuộc với mấy người này, một đám người dừng mãi, trong ánh mắt lộ ra nét hung dữ, bộ mặt ai nhìn cũng không vừa mắt.

- Nhâm Nhị, tiểu tử ngươi không thể để yên vài ngày sao? Tiếp tục xảy ra chuyện gì, phỏng chừng mấy anh đây không lo nổi thân cậu đâu...

Kỳ Nhiên đang tận tình khuyên bảo Nhâm công tử, người này về vài ngày vẫn gặp ác mộng, vừa mới bình thường không lâu, không biết thế nào, lại khẳng khái đòi tìm đến Diệp Thiên gây chuyện.

- Lão Kỳ, ông đây chưa bao giờ mất mặt đến như vậy, nhất định là tiểu tử đó gây chuyện, hôm nay không cho hần biết tay, ông đây thật không chịu nổi!

Nhâm Kiện trải qua một tuần này đã đủ biệt khuất, ở nhà liên tiếp gặp ác mộng không nói, khi đi tìm bạn thân chơi, lại bị bọn họ dùng chuyện ở tiệc tối đó chế giễu đến nỗi thương tích đầy mình.

Điều này làm cho Nhâm công tử - người luôn luôn nghĩ sĩ diện to nhất, lựa chọn quên hết ác mộng mấy ngày trước, thông qua một

vài mối quan hệ, tìm mấy người xã hội đen, muốn tới tìm đánh Diệp Thiên.

- Nhâm Kiện, đầu óc cậu còn chưa khỏi phải không? Đang nói với ai đấy?

Nghe thấy Nhâm Kiện nói vậy, Kỳ Nhiên cũng thay đổi sắc mặt, bạn thân mà mở miệng một tiếng “ông đây”, đây tuyệt đối là mắng chửi người ta mà.

- Lão tử còn chưa kêu tên cậu, cậu nóng cái gì?

Nhâm Kiện là một kẻ tính “chó”, tính tình hần, ngoài cha hần ra, không coi ai ra gì, lập tức muốn trở mặt với Kỳ Nhiên.

- Ha ha, lão Kỳ, cậu cũng đừng nóng giận, Nhâm Kiện không phải tính khí hồ đồ sao, chúng ta là bạn thân, là muốn giúp hần xả giận...

Thấy hai người kia sắp xảy ra chuyện, tên béo vội vàng chạy ra dàn xếp, nhưng nhớ lại chuyện ngày đó, Thương Bất Khải giảm thấp thanh âm xuống, nhìn thoáng qua mấy người đứng ở cách đó không xa, hỏi Nhâm Kiện:

- Nhâm Kiện, cậu tìm mấy người này liệu có được không?

- Nói nhảm, người dưới trưởng Khâu Bát ở Tây thành, nghe nói đều từng đổ máu, có thể không được sao?

Nhâm Kiện cũng nhỏ giọng một chút, hần có thể mời được những người này, không có nghĩa là mình có thể đắc tội với bọn họ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 105

Chuyện Phiền Toái

Người của Khâu Bát? Vậy không cần phải sợ...

Nghe được là người của Khâu Bát Tây thành, trên mặt cậu thanh niên béo nhất nhất thời mắt đi về sợ hãi, liếc một cái thấy người kia, nhỏ giọng nói:

- Nhâm Kiện, tiểu tử ngươi lần này mất bao nhiêu?

Phải biết rằng, không giống như những tên lưu manh lẻ đường, người của Khâu Bát rất nổi tiếng ở Cửu Thành này, nói ra thì đúng là nổi danh hơn so với đám người Thương Bát Khải nhiều, hơn nữa người ta còn có nhiều chuyện kín.

Khâu Bát tên đầy đủ là Khâu Văn Đông, tổ tiên là ông chủ nổi tiếng ở Kinh Thành, cũng là Quyền Sư nổi tiếng, những năm đó kết giao tình cùng nam bắc đại hiệp Đỗ Tâm Vũ và Đại Dao Vương Ngũ rất thâm hậu, cũng coi là nhân vật danh giá.

Nhưng tới thời dân quốc, không thể tiếp tục kinh doanh tốt, lại thêm một trận hoả hoạn, cũng làm cho Khâu gia bại xuống, sau khi lão gia đã chết, cha của Khâu Văn Đông là Khâu An Đức kiên quyết tham gia quân ngũ.

Nhắc tới Khâu An Đức thật sự là không tầm thường, hai đảng nội chiến và tám năm kháng chiến hần đều vượt qua, chiến hữu bên người hết người này đến người khác đã chết, hần lại không hề hần.

Sau khi người Nhật Bản đầu hàng, Khâu An Đức lại về thành Bắc Kinh, dựa vào nghề ngũ tích góp từng tí một trong hơn hai mươi năm, cưới được người vợ, cuộc sống gia đình tạm ổn.

Lúc này Khâu An Đức đã là người hơn 40 tuổi, không ngờ sau khi Tân Trung Quốc thành lập, Khâu An Đức đã hơn năm mươi tuổi, lại có thể sinh được Khâu Văn Đông.

Điều này làm cho Khâu An Đức quá đỗi vui mừng, truyền hết mọi bản lĩnh cho Khâu Văn Đông.

Nhưng những ngày yên ổn không được bao nhiêu năm, trong niên đại hỗn loạn đó, chuyện Khâu An Đức tham gia đội ngũ quân phiệt bị người ta khai ra, liền bị ném vào ngục giam Tần thành, phán quyết tù chung thân, năm năm sau buồn bực mà chết.

Ngay lúc đó Khâu Văn Đông mới chỉ là đứa trẻ chừng mười tuổi, không có cha bảo ban, đã nổi dậy, bởi vì có võ công, đánh giỏi, rất nhanh liền trở thành người nổi danh ở kinh thành.

Nhưng súng bắn chim đầu đàn, kết thúc cái niên đại điên cuồng đó, Khâu Văn Đông cũng bị bắt đi, phán quyết tám năm tù, đến những năm tám mươi mới được thả ra.

Ngục giam những năm bảy tám mươi, tuyệt đối là nơi nhân tài hội tụ, người vốn tứ chi phát triển, ý nghĩ đơn giản như Khâu Văn Đông, ở bên trong này học tập tám năm, cái đầu quả dưa cũng thông suốt.

Không có tiền, không có bằng cấp, không có việc làm chính thức, hai bàn tay trắng, sau khi Khâu Văn Đông ra tù, tìm láng giềng mượn ít tiền, kéo xe đẩy tay ở nhà ga.

Ngay lúc đó Khâu Văn Đông mới ba mươi tuổi, thân thể tráng kiện còn giống con trâu, hơn nữa uy danh trước kia, rất nhanh nổi danh tại nhà ga.

Bởi vì Khâu Văn Đông thường thổi phồng lão gia đã chết trong binh nghiệp, đánh giết rất nhiều tên Nhật, thời gian dài, người ta liền gọi hần với biệt hiệu Khâu Bát.

Ném qua nhiều thiệt thòi, lúc này Khâu Văn Đông liền trở nên khiêm tốn, vô thanh vô thức mở một nhà vận chuyển hàng hóa, cũng kiếm được không ít tiền.

Bởi vì đã được cha hun đúc, Khâu Văn Đông cũng là người tính khí phóng khoáng, thích kết giao bằng hữu, có tiền rồi lại càng thu nạp không ít hảo hán giang hồ mắc nạn.

Nhưng những “Giang hồ hảo hán” này, thật sự là không làm cho Khâu Văn Đông được mở mắt, thường xuyên bị bắt vì trộm cắp, cuối cùng trực tiếp liên lụy tới Khâu Văn Đông, bởi vì tội bao che, hần lại bị giam nửa năm.

Lần thứ hai ra tù, rất cục thì Khâu Văn Đông đã có kinh nghiệm, vừa vận mấy năm này, hệ thống bảo an phát triển, một số công ty

Bảo An cho phép nhận thầu, Khâu Văn Đông dùng danh nghĩa người khác, nhận thầu một công ty Bảo vệ ở Tây Thành bên này.

Nói là công ty bảo vệ trị an, kỳ thật giống võ quán hơn, Khâu Văn Đông tuyển người, mấy năm trôi qua đã khiến công ty này nổi danh, không chỉ có cấp nhân viên bảo vệ cho một vài công ty chuyên vận, còn đảm nhiệm nghiệp vụ bảo tiêu cá nhân.

Nhưng làm nghề này, luôn gặp những chuyện chém giết, cho nên trong số thuộc hạ của Khâu Văn Đông, cũng có một số người có võ công cao, giúp hắn xử lý mấy vấn đề này, nói ra cũng là ngẫu nhiên.

Theo lý thuyết, đi giáo huấn một người sinh viên, Nhâm Kiện không đáng phải đi tìm những tay đấm chuyên nghiệp.

Nhưng hôm đó đúng là Nhâm công tử bị Diệp Thiên làm cho sợ hãi, trong lòng thâm hiểu võ công của Diệp Thiên, cho nên không tiếc bỏ ra năm vạn đồng, thuê 3 người từ công ty Bảo vệ của Khâu Bát đến giúp.

Đương nhiên, Nhâm công tử hắn cũng không dám giết người, chỉ là để cho Diệp Thiên ăn đòn như tử mà thôi, coi như là lấy lại chút thể diện mấy ngày hôm trước.

- Nhâm Kiện, sao lại thế này? Cũng chờ hơn hai giờ, người đó nếu còn không ra, chúng ta tiếp tục chờ nữa à?

Nhìn thấy sắc trời dần dần đen lại, cậu béo có chút mất kiên nhẫn, hắn vốn nghĩ đến xem cho vui, không ngờ đã chờ một buổi chiều, người thanh niên kia căn bản là không xuất hiện.

- Gấp cái gì a? Cậu nghĩ trường Thanh Hoa là công ty điện ảnh và truyền hình nhà cậu à, tùy tiện có thể vào à? Tôi bảo người đi gọi rồi, có thể tiểu tử đó còn chưa rảnh?!

Nhâm công tử tuy rằng ý vào trong nhà có ít tiền, bình thường ngang ngược, nhưng hắn cũng biết, trường đại học Thanh Hoa cũng không phải là nơi hắn có thể giương oai, hắn thậm chí cũng chưa dám đứng chặn ở cổng trường học, đành chạy đến con phố này.

Tiệt tối đó, đã qua một tuần, Vu Hạo Nhiên đã quay trở về Thượng Hải từ lâu, Diệp Thiên lại sống như bình thường.

Còn về chuyện đã dạy cho Nhâm Kiện một bài học hôm đó, Diệp Thiên cũng quên từ lâu, theo suy nghĩ của hắn, chỉ cần tên kia đầu óc còn được bình thường, hắn là không dám lại đến tìm hắn.

- Ô, lão Đại, hôm nay sao không đi đánh cầu nhi?

Trở lại ký túc xá, Diệp Thiên thấy lão Đại lại có thể mặc quần áo với tốc độ chóng mặt, sau khi thay một bộ quần áo thể thao, lại chải vuốt tóc trước gương.

Nghe Diệp Thiên hỏi vậy, Ngao Hải Minh cũng đang soi gương bĩu môi, nói:

- Còn cần hỏi sao? Nhất định là đi ra ngoài gặp con gái, lão Đại, anh lừa được cô nào vậy?

Trong ký túc xá của Diệp Thiên có vài người, thực là không có một người nào chi biết tiết kiệm và chuyên tâm học hành, nhập học không được vài ngày, chủ yếu đều tập trung tìm mục tiêu, nhưng ngoài Diệp Thiên có thanh mai trúc mã, còn lại ba người còn đang nỗ lực xác định quan hệ.

- Đi đi, đi chỗ khác chơi, hai người các người thật lảm đần!

Từ Chấn Nam tức giận trừng mắt nhìn Ngao Hải Minh một cái, đẩy Diệp Thiên bên giường, nhỏ giọng nói:

- Diệp Thiên, tối nay anh hẹn Vệ Dung Dung đi xem phim, “A Q chính truyện”, cậu và Vu Thanh Nhã có đi hay không? Anh đã cố ý mua thêm hai vé...

- Ha ha, lão Đại? Anh thật tốt nhỉ?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười,

- Không sợ em cùng Thanh Nhã đi làm kỳ đà cản mũi sao?

- Không thể nào? Chúng ta là bạn thân, có chuyện tốt anh đương nhiên muốn cậu theo cùng...

Từ Chấn Nam ra sức vỗ vỗ bộ ngực, làm ra vẻ một người trượng phu đại nghĩa.

- Thật sự?

Diệp Thiên nửa cười nửa đùa nhìn lên Từ Chấn Nam, nói:

- Tối nay, em ... hình như em còn có chuyện khác rồi...

- Đùng mà, huynh đệ của ta, chuyện gì cũng không thể quan trọng hơn so với xem phim chứ!

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Từ Chấn Nam cũng không còn giả bộ, thanh âm lại giảm thấp xuống vài phần,

- Anh nói mời cậu và Thanh Nhã cùng đi, Dung Dung mới đồng ý, mọi người không đi, đây không phải là phá bạn thân sao?

- Được, nói sớm có phải xong rồi không, nhưng mà lão Đại, xem hết phim đi ăn khuya là anh mời nha...

Diệp Thiên cười ha ha, thuận tiện lại dí thêm nhát dao găm, cũng biết rằng ở ký túc xá này, nhà Từ Chấn Nam là giàu có nhất!

Nghe thấy Diệp Thiên đồng ý, Từ Chấn Nam lập tức nở nụ cười, đẩy Diệp Thiên một cái nói:

- Không thành vấn đề, ăn khuya thì có gì mà khó khăn, lão Tam, cậu nhanh đi chuẩn bị đi, bây giờ rưỡi chúng ta phải lên đường...

- Mọi người bây giờ rưỡi mới đi à, chúng ta đi ra ngoài trước, lão Đại, buổi tối chúng ta đợi anh ở chỗ cũ cùng ăn khuya nha...

Nghe được có ăn khuya, chạy tới cửa rồi Ngạo Hải Minh và Trần Hiểu Trung cũng quay đầu lại.

- Được rồi, cút đi đi, gặp ở chỗ cũ...

Từ Chấn Nam tức giận phát phát tay, nhắc tới ăn đều như vậy đấy.

- Ồ, lão Đại, anh không làm chứ!?

Diệp Thiên nhìn đồng hồ trên cổ tay, không khỏi kêu lên,

- Bây giờ mới sáu giờ, anh vội cái gì, cũng không phải đợi cô nương còn phải trang điểm mất một giờ hay sao?

- Anh đây phải thay mặt cho cả khoa kiến trúc – xây dựng khóa 51 của chúng ta hay sao, nhanh lên, cậu cũng thay quần áo đi...

Đi theo cánh Ngạo Hải Minh lâu, Từ Chấn Nam cũng có vẻ hơi mồm mép.

- Diệp Thiên có ở đây không? Vị nào là Diệp Thiên?

Khi Từ Chấn N và Diệp Thiên còn đang tranh luận, ngoài cửa ký túc xá đột nhiên có tiếng nói.

- Tôi là Diệp Thiên, người anh em có chuyện gì?

Diệp Thiên mở cửa, đi ra bên ngoài, thấy một thanh niên hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi đang đứng.

- A, cậu... cậu chính là Diệp Thiên à?

Cậu sinh viên kia nhìn Diệp Thiên một cái, ánh mắt liền ngó đi chỗ khác, cũng không dám đối diện với Diệp Thiên, bởi vì chuyện này, hẳn làm có chút bị ép, đây chính là giúp đỡ người xã hội đen đối phó sinh viên đàn em của mình.

Nhưng nếu muốn ở thành Bắc Kinh sống và làm việc, hẳn phải nói:

- Là như vậy, Diệp Thiên, cửa Tây bên ngoài trường có mấy người tìm cậu, bảo tôi đi nói với cậu...

- Há? Có người tìm tôi?

Diệp Thiên nhìn nhìn thần sắc đàn anh trước mặt này, trong lòng cũng hiểu được vài phần, tay phải lại tung lên, kẹp đồng Đại Tề Thông Bảo trên ngón giữa, liền thử một que.

- Ha ha, thật cảm tạ sư huynh, em phải đi đây...

Diệp Thiên cười lạnh,

- Gần đây người không sợ chết thật đúng là không ít, tự mình chuốc vạ... có nên làm hẳn rồi loạn tinh thần thật hay không nhỉ?

Nghe thấy Diệp Thiên trả lời sáng khoái như vậy, cậu thanh niên kia lặng đi một chút, đúng là vẫn còn chút lương tâm, cắn chặt răng nói:

- Diệp Thiên, mấy người kia... nhìn có vẻ không giống như là người tốt, cậu... tốt nhất cậu đừng đi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 106

Mã Lão Tam

Diệp Thiên, sao lại thế? Bên ngoài gây chuyện với người ta à?

Nhìn thấy ngoài cửa, người thanh niên kia đã rời đi, Từ Chấn Nam bước tới sau Diệp Thiên, nói:

- Dù sao cũng cần đi ra đằng cửa Tây, anh đi cùng cậu, mẹ nó, nghĩ người thi đỗ trường Thanh Hoa đều là trẻ con hay sao?

Từ Chấn Nam xuất thân vốn là vùng có tiếng đầu gấu, tính tình cũng không thể khác, tròng mắt là có thể gây chuyện, chuyện ầu đã ở trường học lại càng như cơm bữa.

Từ nhỏ Từ Chấn Nam đã có vóc người cao lớn, đương nhiên cũng không ít lần đánh đấm, nhưng đều là xung phong lên tuyến đầu chiến đấu, chỉ có điều lên đại học rồi, rốt cuộc không có cơ hội như thế mà thôi.

Nhìn thấy Từ Chấn Nam có vẻ hung phấn, Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Lão Đại, lát nữa anh cứ đưa Thanh Nhã và Vệ Dung Dung đi đến phía ngoài rạp chiếu phim chờ em là được...

Bất kể là võ công hay là thuật pháp trên người, Diệp Thiên đều không muốn để cho người trong ký túc xá biết, dù sao bọn họ cùng nhau sống cũng chưa có bất kỳ chuyện gì lớn, biết được chưa chắc là chuyện tốt.

- Như vậy sao được, vừa rồi người nọ không phải đã nói rồi sao, đều là người giang hồ, một mình cậu đi nhất định sẽ bị hại, đi, cậu cứ yên tâm, có anh đây, năm ba người khỏi phải lo...

Bởi vì Vệ Dung Dung, Từ Chấn Nam và Diệp Thiên quan hệ rất tốt, đương nhiên không chịu nhìn thấy hấn bị hại, nếu không khi Vệ Dung Dung biết được, nhất định sẽ nói hấn không nghĩa khí.

Hơn nữa Từ Chấn Nam cũng đã ngứa ngáy tay chân, đánh cầu nào có đã nghiền như đánh nhau, cảm giác từng quyền đánh trúng da thịt sau đó nghe được đối phương gào khóc thảm thiết, không phải thích bình thường.

- Ôi, em nói nhé, không nhất định phải đi đánh nhau, được, đừng lôi kéo em, em đi thay quần áo...

Nhìn thấy Từ Chấn Nam sốt ruột hơn cả chính mình, Diệp Thiên dờ khóc dờ cười, anh bạn thân này có phải ở trường Thanh Hoa bị học nhiều quá nên có vấn đề hay không đây? Nghe được có người chần chừ trường lại hưng phấn như vậy?

Nhìn đồng hồ, thời gian hẹn cùng Vệ Dung Dung các nàng còn hơn một giờ, Diệp Thiên thay quần áo cùng Từ Chấn Nam đi xe đạp ra cửa Tây, sớm một chút giải quyết vấn đề, cũng tránh cho Vu Thanh Nhã lo lắng.

Sau khi cất kỹ xe, Diệp Thiên cùng Từ Chấn Nam đi ra cổng trường, căn bản là không cần phải tìm, liếc mắt một cái liền thấy được vài người đứng ở đối diện trường học cùng hai chiếc xe xịn.

- Tròi, lão Tam, cậu... cậu gây ra chuyện gì với đám người này vậy?

Vừa ra khỏi cổng, Từ Chấn Nam đã bị ba tay đấm chuyên nghiệp kia hấp dẫn, ba người này tuy rằng dáng người không cao, nhưng rất khỏe mạnh, cổ và vai cũng hiện rõ cơ bắp, nhìn qua không khác gì những tảng đá.

Từ Chấn Nam cũng từng luyện võ, liếc mắt một cái đã nhìn ra, mấy người này tuyệt đối là luyện võ, đừng nói võ công cao thấp làm gì, đây không phải những người mình và Diệp Thiên có thể đối phó được.

- Anh nói này... Diệp Thiên, hay là chúng ta đừng đi ra ngoài, bọn họ không dám vào trường đánh người...

Tuy rằng Từ Chấn Nam nói nghĩa khí, nhưng bản thân lại không ngốc, nếu không cũng không thi đấu trường nào, chứ đừng nói trường Thanh Hoa. Tục ngữ nói hảo hán phải biết thời thế, chỉ cần bọn hắn không ra đi, tin rằng những người đó cũng không dám chạy tới trường học để đánh người.

- Tên đó, chính là cái thằng mặt trắng, hẳn muốn mời Thanh Nhã khiêu vũ, bị em cự tuyệt, chắc là đến làm phiền thôi...

Diệp Thiên hất mặt sang hướng đối diện bĩu môi, cười nói:

- Lão Đại, không có chuyện gì, hay là anh ở đây đợi em nhé, em qua nói chuyện cùng bọn họ...

- Diệp Thiên cũng thấy mấy người bên cạnh kia, chính hắn còn hiểu rõ hơn Từ Chấn Nam, hình thể đối phương, một trăm phần trăm là luyện võ quyền lâu năm, nhưng ở trong mắt Diệp Thiên, chỉ là cây mạnh thôi.

- Ôi trời, cậu coi anh là cái gì? Đi, ở cổng trường học bọn hắn cũng không dám động thủ...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Từ Chấn Nam cắn chặt răng, sinh viên ấu đả bên đường ảnh hưởng rất xấu, hắn cũng không tin những người đó dám động thủ.

Hơn nữa, chuyện này có thể liên quan đến chuyện hạnh phúc tương lai của Diệp Thiên, về chuyện của con gái tuyệt đối không thể sợ.

- Đi thật á?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Từ Chấn Nam.

- Nói nhảm, nếu bọn họ ra tay thật, cậu chạy nhanh vào trong trường nhé, hai chúng ta tách ra chạy...

Nói về kinh nghiệm đánh nhau của Từ Chấn Nam, thật sự là thực phong phú, ngay cả đường rút quân cũng rất xem trọng.

- Là tên tiểu tử kia, đã ra rồi, đã ra rồi...

Diệp Thiên nhìn thấy đám người Nhâm Kiện, Nhâm Kiện đứng ở đối diện cũng đã thấy được Diệp Thiên, cũng không biết anh bạn này là sợ hãi hay là kích động, lúc nói chuyện cả người đều đang run lên.

Nghe thấy Nhâm công tử nói vậy, Kỷ Nhiên đang đem một cái di động đời mới nhất ra chơi, ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên, không khỏi ngây ra một lúc,

- Tiểu tử này, thật đúng là gan lớn, biết rõ có người chắn ở cổng trường còn dám ra đây...

- Nhâm công tử, nơi này không tiện ra tay, lát nữa có thể dụ hắn qua bên ngõ nhỏ kia không?

Mấy tay đám kia nhìn thấy nhân vật chính đến đây, cũng sôi nổi vây lại đây, người đầu trọc lóc và thấp kia cẩn thận đánh giá Từ Chấn Nam một phen, nói:

- Tiểu tử đó thân thể cũng mạnh, đánh đấm ba cái không được, nếu như hấn chạy về trường học, chúng ta cũng không có cách nào...

Người này tên Mã Quân, ba mươi lăm, ba mươi sáu tuổi, cùng tuổi Khâu Bát, đi ra tù, không có gì công việc đứng đắn, cùng Khâu Bát đi kiếm cơm ăn, bởi vì ở công ty đứng thứ ba về tuổi tác nên được gọi Lão tam, người bình thường đều gọi là Mã lão tam hoặc là Tam ca.

Mã lão tam từng vào tù, thông thường công việc như bảo kê sẽ không để cho hấn phụ trách, cho nên thường xuyên đành thuê kiếm sống, Khâu Bát cũng biết chuyện này, nhưng nể mặt người ta, cũng nhắm một mắt mờ một mắt.

Mặc dù nói lấy tiền của người ra rồi giúp người ta tiêu trừ tai họa, nhưng trong lòng Mã lão tam vẫn biết chùng mực, hấn cũng không dám làm lớn chuyện ở cổng trường học, cho nên cũng không kêu thêm đồng bọn, nghĩ ngay sẽ đánh cho người nọ sung mặt một chút, khiến cho mấy công tử nhà giàu này được xả giận liền thôi.

Nghe được Mã lão tam nói vậy, Nhâm Kiện vội vàng nói:

- Tam ca, không phải người mà anh nói, là một người khác, chính là cái người hơi gây một chút...

- Cái gì? Người bên cạnh kia?

Mã lão tam lúc này mới chuyển sự chú ý về phía Diệp Thiên, vừa nhìn thấy hấn không khỏi bĩu môi.

- Những con cái nhà giàu này thật sự là nhiều tiền, chỉ một người như thế, lại có thể chịu chi năm vạn đồng mời mình, nếu thật sự là ba người cùng tiến lên, không đánh chết đứa trẻ đó hay sao?

Nghĩ đến đây, Mã lão tam nghiêng đầu, nói với hai người bên cạnh:

- Đợi lát nữa ta kéo hấn vào chỗ ngõ nhỏ đó, hai người các cậu đừng động thủ...

- Tam ca, chuyện này không cần anh ra tay, em đi là được, ba phút là xong, cam đoan khiến cho Nhâm công tử vừa lòng...

Đứng ở bên Mã lão tam, một người cũng nở nụ cười, nhìn bề ngoài, Diệp Thiên chỉ là cậu sinh viên mười tám mười chín tuổi, một cái tát cũng khiến hấn hoa mắt chóng mặt, xong chuyện.

- Kỹ đại ca, anh tìm tôi có việc gì?

Mấy người đang nói chuyện, Diệp Thiên và Từ Chấn Nam đã tới trước mặt, nhưng một tiếng xung hô của Diệp Thiên, làm cho bọn họ và ngay cả là Kỹ Nhiên đều lặng đi một chút.

- Diệp... Diệp Thiên, thế này... sao lại...

Được Diệp Thiên kêu một tiếng đại ca, nhìn lại Diệp Thiên với khuôn mặt non nớt, trong lòng Kỹ Nhiên không hiểu cái gì, nghĩ một chút, quay mặt về phía Nhâm Kiện, nói:

- Nhâm Kiện, cậu nói gây chuyện gì với cậu ta hả? Không biết hôm đó có phải chính bản thân cậu phát bệnh điên hay không, lại đến tìm cậu ta làm gì?

- Không phải cậu ta thì là ai vậy? Họ Kỹ kia, ở đây không có chuyện của anh, tránh ra đi!

Sau khi nhìn thấy Diệp Thiên, ác mộng mấy ngày qua của Nhâm Kiện tựa hồ lại quanh quẩn ở trong đầu hắn, còn muốn gây sự với Kỹ Nhiên, nhất thời ánh mắt đều đỏ lên, ồn ào với Kỹ Nhiên.

Nhâm Kiện vừa nói xong, Mã lão tam mấy người đều trợn tròn mắt, không hiểu kêu bọn họ chạy tới đánh người, chuyện này còn chưa lo liệu xong, lại nội chiến phe mình trước.

Lời đã nói ra khỏi miệng, Kỹ công tử cũng không còn nể mặt Nhâm Kiện nữa, quay mặt nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, cậu trở về đi, không có việc gì, đừng để ý đến tên chó tính này...

- Ha ha, Nhâm đại ca phải không?

Nghe được Kỹ Nhiên nói vậy, Diệp Thiên cười cười, nhìn Nhâm Kiện nói:

- Chúng ta có thể là có chút hiểu lầm? Hay là, qua bên kia nói chuyện nhỉ?

- Tiểu tử này có phải sợ quá mà bị choáng hay không?

Diệp Thiên vừa nói ra lời này, mấy người ở đây nhất thời đều nghi hoặc, rõ ràng người ta tới tìm hắn gây chuyện, hắn lại còn hù

theo, còn muốn tìm nơi hẻo lánh nói chuyện?

- Ta... Ta, ta và người không hiểu lắm!

Khiến mọi người càng cảm thấy kinh ngạc chính là, Nhâm công tử tránh không dám nhìn vào mắt Diệp Thiên, đợi nửa ngày lại chỉ nghe một câu như vậy. Không có việc gì sao người ta lại đến tìm người?

- Hay là chúng ta đi chỗ khác nói chuyện đi, Nhâm đại ca khẳng định có hiểu lắm gì tôi..

Diệp Thiên cười tiến lên từng bước, đưa tay kéo ống tay áo Nhâm Kiện.

- Người đừng kéo ta, Tam ca, đừng cho hắn kéo ta!!

Sau khi bị Diệp Thiên giữ chặt ống tay áo, Nhâm Kiện không kìm lòng được, nhớ tới những hình ảnh quý ma ở trong hoa viên đêm đó, người như nhũn ra, một tay giữ chặt tay người bên cạnh, trong miệng lại như sắp khóc nức nở.

- Thật là đồ vô dụng...

Tuy rằng trong lòng rất là khinh thường Nhâm Kiện, Mã lão tam vẫn tiến lên vài bước, đứng ở giữa Diệp Thiên và Nhâm Kiện, nói:

- Tiểu huynh đệ, hay là... chúng ta từ từ nói chuyện?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Mã lão tam, trên mặt lại lộ ra vẻ tươi cười, nói:

- Được rồi, nhưng... Nhâm đại ca cũng lại đây đi, không phải anh muốn tìm tôi sao?

Từ Chấn Nam nóng nảy, liền kéo Diệp Thiên lại,

- Diệp Thiên, không thể đi, có chuyện gì thì nói ở đây đi!

- Lão Đại, không có chuyện gì, Nhâm đại ca là người hiểu đạo lý, nơi này không nói rõ được, qua bên đó để nói hơn...

Diệp Thiên cười vỗ vỗ bả vai Từ Chấn Nam, lại quay đầu đi đến con hẻm bên cạnh.

- Ôi, không được, Diệp Thiên...

Từ Chấn Nam đang muốn đi theo sau, hai người bên cạnh Mã lão tam đột nhiên lại đi lên, một trái một phải kẹp lấy hai cánh tay của hắn, Từ Chấn Nam tuy rằng không yếu, nhưng cũng gãy dựa không thoát ra được.

- Mẹ nó, lão tử liều mạng cùng chúng mày...

Trong tình thế cấp bách, Từ Chấn Nam ra hai chưởng mạnh mẽ, đẩy hai người sang hai bên, nhưng nhìn lại vẫn thấy hai người đang đứng chặn ở trước mặt, Từ Chấn Nam biết mình không qua được, quay đầu liền chạy về trường học.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

```
}; } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 107

Ngôn Ngữ Giang Hồ

Cách chỗ Diệp Thiên chừng 10m, một chiếc xe mang biển hiệu Bắc Kinh đang đỗ ở đó, nó đã đỗ tại nơi này cả một buổi chiều, không ai chú ý hai người ngồi trên xe cũng đang theo dõi toàn bộ diễn biến chuyện vừa rồi.

Nếu bị Kỳ Nhiên nhìn thấy hai người này, nhất định sẽ giật mình, bởi vì hai người này không phải người xa lạ, chính là hai người bảo vệ ở trong hoa viên Anh Lan mà hắn thấy tối hôm đó.

Theo lời dặn dò của chú Tứ, bọn họ đến điều tra Diệp Thiên, hai người đã sớm điều tra ra Diệp Thiên học ở trong trường đại học này, không có gì khác các sinh viên bình thường.

Nhưng chú Tứ không hài lòng với kết quả bọn họ điều tra, hai người họ cũng đành ở đây coi chừng, xem xem khi Diệp Thiên ra ngoài có gì khác với những sinh viên bình thường hay không.

- Lão Hồ, xuống xe đi, đừng làm cho đứa bé kia bị hại...

Nhìn thấy Diệp Thiên cùng hai người kia đi vào ngõ nhỏ, Hồ Tứ nhịn không được, tháo kính râm ra, định mở cửa xe.

- Hồ Tứ, đừng nóng vội, cậu không phát hiện thấy cái cậu Diệp Thiên kia rất bình tĩnh sao?

Hồ Dương kéo Hồ Tứ lại, nói tiếp:

- Lúc này đổi thành cậu, cậu sẽ như thế nào?

Nghe thấy Hồ Dương nói vậy, Hồ Tứ trừng mắt, tức giận nói:

- Ôi trời ạ, đổi thành tôi thì còn thế nào nữa, trực tiếp một quyền đánh ngã hắn là xong chuyện...

- Nếu đánh với người to lớn hơn cậu, cậu dùng đầu óc ngẫm lại xem, nếu cậu là Diệp Thiên, một sinh viên như vậy, nhìn thấy những người này cậu sẽ có phản ứng gì?

Hồ Dương quả thực không biết nói sao, cùng Hồ Tử hợp tác nhiều năm như vậy, chưa từng thấy hắn dùng đầu óc giải quyết vấn đề, bình thường đều là dùng sức để nói chuyện.

- Nếu tôi có thể thi đỗ đại học, sẽ không làm cái nghề này rồi...

Hồ Tử than thở một câu, nói tiếp:

- Tôi muốn nói là thân thể giống thế kia, gặp tình huống này cam đoan quay đầu bỏ chạy, ôi, tôi nói cậu, Hồ Dương, cậu... cậu thấy phản ứng của Diệp Thiên có bình thường không?

Hồ Tử nói tới đây, cuối cùng đã nói trắng ra, ngay cả hắn, người đầu óc toàn nghĩ chuyện cơ bắp cũng hiểu được đạo lý người quân tử phải biết thời thế, Diệp Thiên một người sinh viên như vậy, chẳng lẽ còn không thông minh bằng mình?

- Đúng vậy!

Hồ Dương vỗ tay phát ra tiếng nói:

- Cậu đừng quên, động tác của Diệp Thiên khi chụp tay Nhâm Kiện trong video cũng không phải là một người yếu đuối người có thể làm được, theo tôi thấy... tiểu tử này tuyệt đối là giả nai...

- Ủ, đúng, vậy chúng ta đợi chút đi, nếu tiểu tử đó thật sự là giấu nghề, tôi sẽ ra dò thám...

Nghe được Hồ Dương nói vậy, Hồ Tử gật gật đầu, đôi mắt gắt gao nhìn theo Diệp Thiên bọn hắn đi vào ngõ.

Vào đến ngõ nhỏ chừng 10m, Diệp Thiên đứng lại, nơi này vừa vặn có một cái góc chết, từ bên ngoài hoàn toàn nhìn không thấy chuyện bên trong.

Mã lão tam sợ chuyện đánh sinh viên bị phát hiện, Diệp Thiên cũng sợ, nếu như bị trường học biết hắn đánh nhau ngoài trường, một án phạt tuyệt đối là không chạy thoát được.

- Nhâm đại ca, tôi chỉ là không chịu để bạn gái khiêu vũ cùng cậu mà thôi, không cần làm lớn như vậy chứ?

Những kẻ con cái nhà giàu này tuy rằng quần áo lụa là nhưng nếu giáo huấn, lại giống như lấy thuốc cao đất tiền bôi trên da chó vậy. Dù sao Diệp Thiên vẫn quyết định lấy đức thu phục người này, muốn nói lý lẽ.

- Tiểu tử thôi, nói nhảm làm gì, chuyện ngày đó tao gặp quý, là mày làm đúng không?

Nhìn thấy Diệp Thiên bình tĩnh trước mặt, Nhâm Kiện không biết vì cái gì trong lòng đã sôi lên tức giận, nhưng lúc nói chuyện thân thể hắn còn đi lui về sau mấy bước, hắn cũng không muốn ôn lại cảnh tượng hãi hùng hôm trước.

- Nhâm đại ca, anh nói cái gì cơ? Tôi không nghe rõ...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, bàn tay lật lên, cảm một đồng tiền xu đặt trên mu bàn tay, dường như không có chuyện gì lại lấy chơi!

- Mày hiểu ngay đây!

Nhâm Kiện nghe răng cười một tiếng, nhìn về phía người kia nói:

- Tam ca, giáo huấn tiểu tử này đi, anh cứ đánh, xảy ra chuyện gì em lo ...

Nhâm Kiện cũng không phải là một tên vô dụng, hắn đã hỏi thăm qua về gia cảnh Diệp Thiên, biết Diệp Thiên chỉ là cháu không thân thích với Vu Hạo Nhiên, ở kinh thành cũng không có quan hệ gì, cho dù là cắt đứt một chân hắn, tốn chút tiền là giải quyết được.

- Chuyện này xong...

Mã lão tam lắc lắc đầu, ánh mắt chuyển hướng Diệp Thiên, nói:

- Tiểu huynh đệ, có những người không thể trêu chọc, được, xem như Tam ca cho cậu một bài học đi...

Khi vào ngõ nhỏ, Diệp Thiên đi ở phía trước, cách Mã lão tam và Nhâm Kiện bảy tám thước, lúc này lời nói của Mã lão tam vừa dứt, hắn liền tiến đến bên Diệp Thiên, cách Diệp Thiên còn có ba bốn thước, tay phải hắn liền vung lên.

- Bụp ...

Ngay khi Mã lão tam vừa giơ tay lên, một tiếng vang giòn đột nhiên vang lên bên tai hắn. Ngay sau đó hắn cũng cảm giác được

cánh tay vừa giờ ra ngoài truyền đến một trận đau nhức, cả người lúi lại sau.

“ Phịch” một tiếng, lưng Mã lão tam đập vào bức tường của ngõ hẻm, cả cánh tay phải đều không ngừng run run, ngay cả Nhâm Kiện đứng ngay cạnh, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

- Chuyện này... chuyện này...

Cổ nén đau đớn kịch liệt, Mã lão tam giờ tay phải lên, vừa nhìn cả người đều ngậy ngấn, cảm nhận ở trên mu bàn tay phải của hắn, một đồng tiền xu, một phần ba đều cắm vào trong da thịt hắn.

Diệp Thiên ra tay cũng lưu tình, khi bắn ra đồng tiền xu cũng không dồn nhiều nguyên khí vào bên trong, nếu không cũng không phải là chỉ cắm vào một phần ba, mà trực tiếp có thể phế bỏ bàn tay của Mã lão tam.

- Tiểu huynh đệ, thì ra là một cao thủ? Mã mỗ xin lĩnh giáo mấy chiêu...

Sau vài giây kinh ngạc, Mã lão tam phục hồi tinh thần, hắn cũng là người mạnh khỏe, lập tức dùng ngón cái và ngón trỏ tay trái nắm đồng tiền xu, cùng với một tiếng kêu đau đớn trong miệng, liền rút đồng tiền xu ra.

Nhưng khi Mã lão tam đang chuẩn bị tiếp tục xuất chiêu, từ vai trái truyền đến một lực thật lớn, khiến hắn dính người trên tường, tro mắt nhìn, thì ra không biết khi nào thì Diệp Thiên đã đến bên người, một bàn tay đang đặt trên người của hắn.

Mã lão tam tuy rằng thấp hơn so với Diệp Thiên ước chừng một cái đầu, nhưng thân thể lại thập phần tráng kiện, rắn chắc, cổ bả vai nổi cuộn cuộn, từ nhỏ cũng đã quen lăn lộn, trên người thực sự có công.

Nếu như bình thường, Mã lão tam ra tay, bảy tám người cũng không là gì, nhưng giờ phút này Diệp Thiên chỉ dùng một bàn tay phải, liền khiến cả người Mã lão tam run lên, trong lòng nhất thời hoảng hốt.

- Lão Hải, tôi biết anh bị lôi kéo, tất cả mọi người là bằng hữu, huynh đệ Khai Sơn là có lý do, nhưng cũng không thể để người khinh mạn, hôm nay anh ra tay trước, cũng đổ máu rồi, chúng ta coi như vậy bỏ qua được không?

Khi Mã lão tam còn đang giãy dụa, bên tai đột nhiên truyền đến những lời của Diệp Thiên, cả người nhất thời ngậy đại, thân thể cứng đờ, không tự chủ được rơi bịch xuống.

Diệp Thiên nói lời này chính là dùng tiếng lóng giang hồ, “Lão Hải” là xưng hô theo người giang hồ, Diệp Thiên cũng đã chỉ ra thân phận của mình, cũng chính là một người trên giang hồ.

Còn Khai Sơn là Diệp Thiên biểu lộ thái độ, tôi không phải đến địa bàn của anh tranh giành cái gì, nhưng cũng không thể để bị “khinh mạn”, đó là chỉ không thể bị người coi thường.

Cuối cùng mấy câu kia nói ý là lão huynh ngài ra tay, cũng bị thương, có thể tìm khách hàng đòi tiền, chuyện giữa chúng ta coi như xong, sau này không ai tìm ai gây phiền phức.

- Tiểu... Tiểu huynh đệ, là... cậu là ... đều là bằng hữu giang hồ? Là Mã lão không có mắt, cậu bỏ qua thì tốt, chuyện này cho qua, lúc nào huynh đệ ta cùng uống rượu cho ta chuộc lỗi!

Nghe được Diệp Thiên nói tiếng lóng giang hồ, da đầu Mã lão tam run lên, thời gian này, người có thể nói ra lời này, tuyệt đối không phải người bình thường, ngay cả hắn cũng chỉ nghe hiểu bảy tám phần.

Cuối thời nhà Thanh tới trước giải phóng, không chỉ có người giang hồ, ngay cả người làm ăn trong lúc đó, đều lưu hành tiếng lóng.

Phải biết rằng, này bất kể là kẻ hành tẩu giang hồ hay là buôn bán, đều có quy củ của mình, trước tiên cần tìm người bá sự, sự phụ dạy người tiếng lóng, người mới có thể chân chính gia nhập vào những người này.

Sau giải phóng, người đi giang hồ thật ra rất ít, nhưng tiếng lóng vẫn được truyền lưu xuống, hơn nữa ở một vài trường hợp vẫn thường có thể dùng.

Hơn nữa Mã lão tam cũng biết, cho dù là hiện đại, giang hồ vẫn tồn tại, chẳng qua các môn phái trước kia hiện tại cũng biến thành các công ty, ngay cả Công ty Bảo an của Khâu Bát này, cũng đều có thể thấy bóng dáng giang hồ.

Quy củ trên giang hồ Mã lão tam cũng biết, đối phương nếu không có ý đến địa bàn của người, đến nơi đây chính mình nên có rượu ngon chiêu đãi, phải chuẩn bị trước.

Tuy rằng chuyện hôm nay là bọn hắn không biết nên mới làm vậy, nhưng không hỏi rõ ràng lai lịch đối phương liền tùy tiện ra tay, bản thân mình đã vi phạm quy củ, cho nên Mã lão tam thực sự không dám nói nhiều.

Nghe được Mã lão tam nói vậy, Diệp Thiên biết chuyện này giải quyết xong, cười cười nói:

- Uống rượu coi như xong, vừa rồi huynh đệ không xưng danh trước, cũng là huynh đệ là không đúng, hơn nữa, hiện tại huynh đệ chỉ là sinh viên, cũng không muốn có chuyện như vậy...

- Sinh viên?!

Nhìn vẻ mặt tươi cười của Diệp Thiên, Mã lão tam mới nhớ ra, người đứng ở trước mặt mình cười sáng khoái này, lại chỉ là một sinh viên?

Nếu không phải vừa rồi Diệp Thiên nói tiếng lóng còn quanh quẩn ở bên tai, Mã lão tam thật sự sẽ cho là mình sinh ra ảo giác, trước mắt người này chính là một sinh viên, đồng thời cũng là người trong giang hồ.

Nghĩ tới những thứ này, những đau đớn trên tay phải Mã lão tam, lập tức đều bị một sự sợ hãi thay thế.

- Gia tộc như thế nào mới có thể dạy dỗ được một nhân vật như vậy chứ?

Mã lão tam thậm chí không dám suy nghĩ sâu hơn, dù thế nào đi nữa hẳn biết trong tay đối phương mình chẳng là cái thá gì.

- Tam... Tam ca, chuyện này... chuyện gì xảy ra vậy?

Đứng ở một bên, cuối cùng Nhâm Kiện cũng phục hồi tinh thần lại, sao cảnh tượng Diệp Thiên bị đánh tan tác như trong tưởng tượng của mình không xuất hiện, hai người này lại đang tán gẫu?

- Tam ca, không thể tha thứ tiểu tử này, một chút rượu đã nghĩ không có việc gì, nằm mơ à...

Bởi vì sắc trời đã tối, trong ngõ hẻm cũng không có đèn, lúc này đây Nhâm Kiện cũng chưa thấy Mã lão tam bị thương, hơn nữa vừa rồi nói tiếng lóng hẳn cũng nghe không hiểu, u mê còn tưởng rằng Diệp Thiên muốn mời bọn hắn uống rượu đền tội.

- Ai đang nằm mơ đây? Muốn hại chết Tam ca ta phải không?

Đang căm giận không chỗ trút, Mã lão tam nghe thấy Nhâm Kiện nói vậy, giơ ra một bàn tay:

- Trở về chuẩn bị mười vạn đồng, thiếu một xu ta lấy mạng ngươi!

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq

(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 108

Không Đánh Không Thành Bằng Hữu

Mã lão tam tuy rằng dùng tay trái, nhưng một cái tát, vẫn khiến miệng mũi Nhâm công tử chảy máu, lão đảo ngã trên mặt đất, đầu “Ong ong” chấn động, cả người bị một tát này làm cho choáng váng, thậm chí ngay cả kêu đau cũng đều quên.

Không để ý Nhâm công tử té ngã trên đất, Mã lão tam quay đầu, cười nói với Diệp Thiên:

- Diệp Thiên huynh đệ, lúc nào nhận được mười vạn đồng tiền này, coi như là cho huynh đệ bồi tội...

Tuy rằng Diệp Thiên nói không cần mùi rượu, nhưng Mã lão tam không thể làm vậy, dù sao mười vạn đồng tiền này không phải hấn muốn “đào mỏ”, mà chính là hấn không thể không lấy.

- Thôi, tiền là của Tam ca anh chứ, chúng ta đánh nhau xong mới thành bằng hữu...

Diệp Thiên nghe vậy lắc lắc đầu, hấn biết người trên giang hồ, đều là đánh rấn chọn gây, hôm nay nếu đồng ý nhận tiền này, không chừng sẽ có phiền toái.

Mã lão tam chỉ sợ Diệp Thiên nói khách khí, vội vàng nói:

- Không được, chuyện này truyền đi ra, người khác còn không chia vào mặt Tam ca ta mà mắng sao?

- Tam... Tam ca, anh... tại sao anh đánh tôi? Rốt cuộc là anh giúp ai?

Nghe hai người đối thoại, lại ăn một cái tát, Nhâm công tử rốt cục phục hồi tinh thần lại, ôm cái mũi còn đang chảy máu, tức giận nhìn Mã lão tam, từ đầu đến cuối, hấn cũng chưa hiểu được rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Nghe thấy Nhâm Kiện nói vậy, Mã lão tam cười lạnh một tiếng, âm trầm nói:

- Nhâm công tử, tốt nhất cậu hãy ngậm miệng lại đi, trên đời này có một số người là không thể động vào, không muốn trong nhà có tai họa, mau chuẩn bị tiền...

Theo suy nghĩ của Mã lão tam, gia thế Diệp Thiên nhất định là thuộc loại phi thường, còn Nhâm Kiện chẳng qua là con cháu thương nhân, người khác muốn hấn chết rất dễ dàng.

- Người... người không thể trêu vào?

Nhâm Kiện chính là bị người nhà làm hư, tính tình có chút nóng nảy, nhưng hấn cũng không ngốc, nghe được Mã lão tam nói vậy, che miệng giật mình nhìn về phía Diệp Thiên.

Nhìn thấy Diệp Thiên thân nhiên tươi cười, Nhâm Kiện nhất thời hiểu cả, cảm thấy mình nghĩ quá nông cạn, không nghĩ kỹ thủ đoạn của Diệp Thiên, lúc này trong lòng hấn nhất thời ớn lạnh.

Nhưng Nhâm công tử luôn luôn ngang ngược đã quen rồi, muốn cho hấn chịu thua một sinh viên như Diệp Thiên, trong lòng cũng thấy không tin được, đứng ở đó nhất thời không suy nghĩ được gì.

- Diệp Thiên, Diệp Thiên, cậu ở đâu?

Ngay khi Nhâm công tử còn đang vô cùng rối rắm, trong lối vào ngõ nhỏ truyền đến nhiều tiếng động lớn, đặc biệt là tiếng Từ Chấn Nam vang dội nhất, đồng thời một bó đuốc soi vào trong ngõ hẻm.

- Tam ca, chuyện này cứ làm như thế đi, vết thương thế kia cũng không sao đâu, nghỉ ngơi vài ngày là được...

Thấy Từ Chấn Nam dẫn người lại đây tìm, Diệp Thiên hạ giọng cùng Mã lão tam nói một câu, lại la lớn:

- Lão Đại, em không sao, em ra ngay...

Lấy tay che ánh sáng chói mắt từ ngọn đèn bên ngoài chiếu tới, Diệp Thiên đi ra khỏi ngõ nhỏ, vừa ra cửa ngõ chính hấn cũng giật mình, thấy bên ngoài ngoài Từ Chấn Nam, ngay cả Vu Thanh Nhã và Vệ Dung Dung đều đến đây, ngoài ra còn có mười mấy bảo vệ mặc đồng phục bảo vệ của trường học.

Còn Kỳ công tử cùng tên Thương Bất Khải ục ịch, và hai tay đấm đứng ở một bên, ánh mắt nhìn Diệp Thiên đi ra khỏi ngõ hẻm, ánh

mắt không ngừng dò xét trên người Diệp Thiên.

Nhìn thấy Diệp Thiên đi ra, ánh mắt Từ Chấn Nam đỏ lên, nhào lên sờ loạn khắp người Diệp Thiên, miệng còn ồn ào:

- Diệp Thiên, cậu... cậu không sao chứ?

Theo suy nghĩ của Từ Chấn Nam, Diệp Thiên cùng người luyện công kia đi vào, cho dù không thiếu cánh tay thiếu cái chân, khẳng định cũng không có cơ thể hoàn chỉnh mà đi ra, hẳn nghĩ, Diệp Thiên hiện tại nhất định là vì nhìn thấy Vu Thanh Nhã nên gương chống đỡ mà thôi.

- Ôi, ai, lão Đại, nơi đó không được sờ...

Ngay từ đầu Diệp Thiên còn gương ngừng đẩy nhẹ Từ Chấn Nam, ai ngờ anh bạn thân này sờ trên người xong, lại có thể sờ xuống cả bên dưới ... vội vàng đẩy tay hắn ra, tức giận nói:

- Nói không có việc gì mà, anh làm sao thế nhỉ?

- Thật sự không sao?

Từ Chấn Nam nhìn thấy Diệp Thiên chỉnh tề quần áo, trong lòng đã tin vài phần, nhẹ nhàng thở ra nói:

- May mắn anh tới sớm, Diệp Thiên, chúng ta và bọn họ còn chưa xong...

Trong suy nghĩ của Từ Chấn Nam, nhất định là hắn gọi cứu binh tới kịp nên Diệp Thiên chưa bị sao, trước mắt phe mình nhiều người, cũng phải cho mấy người kia một bài học.

Khi Từ Chấn Nam đang xoa tay, phía sau hắn có một người mặc âu phục nhìn giống như là thầy giáo của trường Thanh Hoa đi đến, hỏi Diệp Thiên:

- Em là Diệp Thiên phải không? Mới vừa nãy có bạn đến tố giác với bảo vệ, nói em bị người ngoài trường bắt cóc, xin hỏi... có chuyện này hay không?

Đối với trường Thanh Hoa mà nói, nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy, tuyệt đối sẽ chấn động cả trường, chỉ cần Diệp Thiên gật đầu, bọn hắn liền xông vào con hẻm kia, lôi người ra.

- Bất cóc? Không đâu ạ, chắc là Từ Chấn Nam hiểu lầm, thưa thầy, thật không có việc đó...

Nghe được người nọ nói vậy, Diệp Thiên vội vàng lắc đầu phủ nhận, nói đùa gì vậy, mình với Mã lão tam đã nói ra quy củ giang hồ, nếu tiếp tục nói ra, có lý cũng sẽ biến thành đuoái lý.

- Vậy... hai người bọn họ đã có chuyện gì?

Khi vị thầy giáo kia còn đang muốn truy vấn tiếp thì chợt thấy phía sau Diệp Thiên lại hiện ra hai bóng người.

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn thoáng qua hai người kia, mở miệng nói:

- Thầy à, bọn họ cũng không phải sinh viên trường chúng ta, vừa rồi cãi nhau một hồi liền đánh nhau, nhưng chuyện này... chuyện này không liên quan đến chúng ta đâu ạ!

Vốn là hai người kia đã bị Diệp Thiên che khuất, nhưng nghe được Diệp Thiên nói vậy, mấy đèn pin đồng thời chiếu tới, vừa nhìn ra, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Nhâm Kiện thì không cần nói, khoe miệng sung húp giống như lạp xường, khoe mắt cũng sắp lòi ra rồi, từ trong lỗ mũi vẫn đang chảy máu, khiến sơ mi trắng trên người biến sắc, ngay cả tóc được xịt keo xịt tóc cũng loạn như ổ gà, hình dáng quả thực là vô cùng thê thảm.

Còn Mã lão tam, tuy rằng trên mặt không có việc gì, trên người cũng nhìn không thương tổn nào, nhưng tay phải cũng đang bị một mảnh khăn bao lại, hơn nữa quần áo nhiều nếp nhăn và dính đầy tro bụi, đứng ở nơi đó, vẻ mặt thật khó hiểu.

Thấy Diệp Thiên nhẹ nhàng khoan khoái, và so sánh với bộ dáng hai người kia, người trong cuộc thật sẽ tin tưởng lời nói của Diệp Thiên, có lẽ thật sự là mấy người bọn họ đánh nhau mà thôi.

Ở gần phía ngoài đám người, Vệ Dung Dung chợt phát hiện khoe miệng Vu Thanh Nhã nhếch lên một chút, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Thanh Nhã, cậu cười cái gì hả? Diệp Thiên bị người ta chấn ở cổng trường, cậu cũng không lo lắng một chút nào sao?

Theo lý thuyết, nếu đổi thành bạn trai của mình, Vệ Dung Dung sớm sẽ tiến lên an ủi, đâu dễ dàng như Vu Thanh Nhã này, thật không có tim không có phổi, còn đứng đó cười trộm nữa!

Vu Thanh Nhã hé miệng cười, nói:

- Diệp Thiên từ nhỏ đã hiền lành, người bình thường sẽ không bắt nạt anh ấy...

- Cậu ta hiền lành?? Là một tiểu phù thủy thì có, nói không chừng hai người kia chính là bị cậu ta làm cho thành ra như vậy!!

Vệ Dung Dung không thể tin được lời của Vu Thanh Nhã.

Cha cô không biết bị Diệp Thiên chuốc cho cái thuốc gì, lần trước mời Diệp Thiên đến nhà mình, lại đem ngay cả bình rượu Quang Tự trân quý ra uống hết, điều này làm cho người rất thích uống rượu nhưng vẫn không thật thoải mái là Vệ đại tiểu thư, cảm giác rất khó chịu.

- Dung Dung, đừng nói lung tung...

Nhìn thấy Vệ Dung Dung định nói lớn, khiến người chung quanh đều nhìn mình, Vu Thanh Nhã vội vàng kéo vệ Dung Dung, lui ra khỏi đám người.

Trong tràng những người này, ngoài mấy đương sự ra, cũng chỉ có Vu Thanh Nhã là hiểu được chuyện gì xảy ra, từ khi học tiểu học năm nhất, Diệp Thiên đã dám đánh với đàn anh lớp 5, cao hơn hẳn cả một cái đầu, Vu Thanh Nhã cũng chưa từng thấy hắn đánh nhau mà bị một.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng không biết đã dùng biện pháp gì, những người bị hắn đánh mặt mũi bầm dập này, không khỏi là một mực chắc chắn là bản thân không cẩn thận. Cũng tương tự như chuyện trước mắt, cho nên mới vừa rồi, Vu Thanh Nhã không kim lòng được, lại nở nụ cười.

- Diệp huynh đệ, lão ca đi trước, hôm nào sẽ mời cậu uống rượu đền tội!

Bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, Mã lão tam cũng không quen, tiến lên nói bên tai Diệp Thiên một câu, vẫy tay với hai người đồng bọn. Cũng không còn tiếp tục để ý đến Nhâm Kiện còn đứng ngốc nơi đó, lập tức đẩy hai người đồng bọn của hắn, vẫy xe taxi bỏ đi.

- Khốn nạn! Đùa kiểu gì vậy? Ai u...

Thấy Mã lão tam và đám người đi rồi, Nhâm Kiện hung tợn chửi cái xe taxi đã đi xa, không nhớ ra miệng cũng bị tổn thương, nhất thời nhe răng nhếch miệng lấy tay bịt lại.

Kỷ công tử ý vào mới nói giúp Diệp Thiên vài câu, nghĩ Diệp Thiên sẽ không gây khó khăn cho mình, tiến lên giữ chặt Nhâm Kiện, hỏi:

- Nhâm Kiện, các cậu rốt cuộc là làm chuyện vậy?

- Đi thôi, trở về rồi hãy nói...

Nhâm công tử lần này không làm mình làm mẩy, có chút sợ hãi nhìn thoáng qua Diệp Thiên, thấy hắn đang nói chuyện cùng người trong trường học, vội vàng lên hai chiếc xe, nhanh như chớp cùng tên béo chạy mất.

- Rốt cuộc là chuyện gì?

Vài giây ngắn ngủn, ngoài Diệp Thiên là đương sự, đã chạy không còn một mống, người thầy giáo kia cũng có chút lúng túng, tức giận nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nói:

- Được rồi, tất cả giải tán đi, Diệp Thiên, em là một sinh viên, sau này không nên qua lại với những người này ở ngoài trường, hiểu không?

- Em hiểu, cảm ơn thầy quan tâm...

Diệp Thiên về mặt chân thành nói với vị thầy giáo kia, khiến cho người thầy giáo vốn muốn cho Diệp Thiên viết kiểm điểm, cũng không còn muốn nhắc lại việc này, dẫn theo hơn mười bảo vệ quay trở về trường Thanh Hoa ...

- Đây, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra hả?

Cũng những người quanh đó cùng nhau giải tán, về tới trong xe Hồ Tử và Hồ Dương liếc nhau một cái, trong đầu đồng thời có nghi vấn như vị thầy giáo kia.

Hai người bọn họ đã nghĩ đến kết quả sẽ thế nào, nhưng không ngờ Diệp Thiên không chỉ có bình yên không tổn hao sức lực mà đi ra, còn có thể khiến cho mấy người kia đứng về phe mình.

Trầm mặc một lúc sau, Hồ Tử chân chờ nói:

- Tôi nói này, lão Hồ, chẳng lẽ... chẳng lẽ Diệp Thiên thật sự là pháp sư gì đó trên giang hồ như chú Tứ nói?

- Pháp sư giang hồ cũng không làm được vậy? Đây quả thực chính là tà pháp...

Hồ Dương cũng không hiểu ra sao, nghĩ một chút, đưa tay nổ máy xe, nói:

- Đi, tìm cái cậu tên Nhâm Kiện hỏi cho rõ...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 109

Tống Vi Lan

Chuyện dần xếp xong xuôi, ngồi ở rạp chiếu phim rồi, Vu Thanh Nhã và Diệp Thiên xì xào chuyện trò, phim sắp chiếu xong, còn không biết vì sao cái cậu A Q kia có thể có được nhiều vinh dự như vậy.

- Diệp Thiên, sau này không được đi đánh nhau nhé, bằng không em cũng không để ý tới anh nữa...

Vu Thanh Nhã đang hưởng thụ cảm giác ngồi ở bên cạnh Diệp Thiên, bắt nhưng đôi tay bé nhỏ cạnh sườn Diệp Thiên, cũng cảnh cáo đối phương lần sau không được tiếp tục đánh nhau, con gái luôn không thích chuyện đấm đá.

- Là hai người bọn họ đánh nhau, đâu có liên quan tới anh chứ!...

Cảm giác hơi đau ở mạn sườn, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Ai u, anh cam đoan, lần sau có người làm phiền, tuyệt đối không đánh trả một đòn, không mắng trả một câu...

- Đạo đức tốt quá nhỉ, ôi, Diệp Thiên, anh nói Dung Dung và lão Đại của ký túc xá bên anh có thể thành không? Dung Dung học khóa trên đấy!

Con gái luôn thích so sánh, nhìn thấy Vệ Dung Dung và Từ Chấn Nam ngồi ở phía trước bọn họ, Vu Thanh Nhã rất nhanh liền chuyển sự chú ý của mình.

- Học khá trên thì sao, lão Đại vẫn còn hơn cô ấy hai tuổi đấy...

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, nói tiếp:

- Anh cho em biết, lão Đại sinh năm Ất Mão thuộc mệnh thủy, Vệ Dung Dung là Canh Dần mệnh mộc, tục ngữ nói nam Thủy nữ

Mộc, vợ chồng nên duyên, tiền bạc quý phú thịnh vượng, nói không chừng bọn họ so còn kết hôn sớm hơn chúng ta ấy...

- Sao da mặt anh càng ngày càng dày thế nhỉ, ai muốn kết hôn với anh?

Vu Thanh Nhã nghe vậy, trong lòng lại xấu hổ, nhịn không được lại lấy tay néo hông Diệp Thiên, rạp chiếu phim ở gần trường học, người xem phần lớn đều là sinh viên, cơ hồ mọi chỗ ngồi đều có cảnh này.

Ngay khi Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã còn đang tâm tình, Hồ Dương và Hồ Tử cũng tìm được Mã lão tam và Nhâm Kiện, làm rõ ràng chuyện đã xảy ra.

- Diệp Thiên, sinh ra và lớn lên ở chân núi Mao Sơn, Giang Nam, cha là Diệp Đông Bình, thuở nhỏ bái một vị đạo sĩ họ Lý, học gì không rõ, thiếu thời rất nghịch ngợm, 10 tuổi dọn tới ở huyện thành, biểu hiện cùng các đứa trẻ bình thường không có gì khác, mười tám tuổi thi đậu đại học Thanh Hoa.

Biết luật Giang hồ, biết sử dụng các loại tiếng lóng, biết võ công, có khả năng dùng tiền xu đã thương người, tính cách trầm ổn, xử sự có đạo lý, tâm tính chưa có đánh giá!

Nhìn thấy tờ giấy trên tay này, trên mặt Tống Anh Lan lộ ra một tia kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía chú Tứ hỏi:

- Chú Tứ, năm nó mười tuổi, sao không thấy nói rõ ràng nhỉ?

- Nhị tiểu thư, đây vẫn chỉ là những thông tin cơ bản về Diệp Thiên, ai biết nó còn tiềm ẩn năng lực gì?

Chú Tứ nghe vậy cười khổ một tiếng, ngày hôm qua nhận được báo cáo của Hồ Dương xong, ngay cả hắn cũng giật nảy mình, còn thiếu nước không đích thân chạy tới trường Thanh Hoa chứng thực.

Chú Tứ luyện võ công từ nhỏ, tới tuổi trung niên mới luyện võ gia quyền, nhưng bởi vì thân thể nội thương nhiều, cũng khó có thể luyện được đến tận cùng, nhưng hắn biết rõ võ công gia truyền lợi hại nhường nào.

Phải biết rằng, xã hội hiện đại cũng có không ít người tinh thông võ gia truyền, am hiểu dùng ám khí cũng không phải là không có, nhưng có thể sử dụng tiền xu đã thương người, chú Tứ thúc chưa từng thấy qua, người như vậy cho dù trước giải phóng, cũng tuyệt đối là cao thủ.

Tra được càng nhiều chuyện, sương mù bao phủ trên người Diệp Thiên lại càng dày. Một người bằng xương bằng thịt, sao lại nhìn không thấy rõ, ngay cả người từng trải như chú Tứ cũng không biết Diệp Thiên rốt cục là người như thế nào.

- Nhị tiểu thư, đứa nhỏ này ánh mắt sáng ngời, không giống như là gian tà, hay là... tôi lại đi tìm nó nói chuyện?

Tuy rằng từ các nguồn tin thu thập được không ít thông tin về Diệp Thiên, nhưng những điều này là trên văn bản, chú Tứ vẫn muốn chính mình tiếp xúc với Diệp Thiên, hiểu biết về nó sâu sắc hơn.

Hơn nữa cả đời chú Tứ lăn lộn nhiều, trải qua rất nhiều chuyện mà những người bình thường đều không trải, tuy rằng không biết xem tướng, nhưng xem người cực chuẩn, hần tin tướng tâm tính Diệp Thiên không xấu.

- Chú Tứ, trước mắt đừng tìm nó...

Nghe được lời của chú Tứ, Tống Anh Lan cúi đầu tự vấn một hồi, nói:

- Bất kể nói thế nào, nó cũng là con trai của chị gái cháu, cháu cảm thấy chuyện này nhất định phải cho chị biết, cũng chỉ có chị ấy mới có quyền quyết định tiếp theo phải làm như thế nào...

- Nhưng mà ... lão gia ...

- Không có gì lớn cả, tình huống năm đó phức tạp hơn bây giờ nhiều, hiện tại cũng không nói được là ba cháu làm đúng hay sai, nhưng dù sao Diệp Thiên cũng là cháu ngoại, hơn nữa đứa nhỏ này không phạm sai lầm gì, cháu nghĩ... ba cháu hẳn là sẽ nhận...

Thấy chú Tứ còn muốn nói chuyện, Tống Anh Lan khoát tay áo, nói:

- Chú Tứ, chú biết tính tình chị cháu đấy! Là ngoài mềm trong cứng. Năm đó nếu không phải gia tộc tạo áp lực, ép đi Mĩ, chị ấy sẽ không đi. Bây giờ nếu bị chị ấy biết được chúng ta rõ ràng đã tìm được con của chị rồi, lại không nói cho chị ấy, cháu sợ khi chị biết sẽ có hành động quá khích...

Tống Anh Lan cũng không phải là loại người không quả quyết, nếu không cũng không thể đủ bản lĩnh để điều hành một số sản nghiệp trung tâm trong số tài sản khổng lồ đã giao cho quốc gia. Sau khi hạ quyết tâm, Tống Anh Lan cầm tờ giấy kia chạy lên lầu.

- Nhị tiểu thư... Ôi, chỉ mong quan hệ cha con họ không chuyển biến xấu đi...

Chú Tư há miệng thờ dài, cuối cùng không nói gì thêm, hẳn cũng biết tính tình hai tiểu thư nhà Tổng gia, một khi quyết định chuyện gì, cho dù có lực cản lớn nữa, cũng sẽ cố hoàn thành.

- Chị, em là Anh Lan ...

Nổi được điện thoại đường dài, Tổng Anh Lan chặn lại cảm xúc, nhắc tới cũng kỳ quái, trong cái gia đình này, Tổng Anh Lan tôn trọng nhất đúng là chị gái, nhưng đồng dạng người sợ hãi nhất, cũng là chị gái.

- Anh lan, em ở bên đó hẳn đã rất muộn chứ? Muộn như vậy gọi điện thoại cho chị có chuyện gì sao?

Điện thoại bên kia truyền ra tiếng người phụ nữ rất dễ nghe, nhưng Tổng Anh Lan có thể nghe được, trong thanh âm này lộ ra sự mỏi mệt thật sâu.

Rất nhiều người cũng biết, ở thập niên 90, Tổng gia đem cái đầu hiến cho quốc gia, nhưng chỉ có những người trải sự hưng suy hàng trăm năm của đại gia tộc, hiểu được nội tình Tổng gia, mới có thể hiểu hết.

Đầu những năm tám mươi, khi Tổng Hạo Thiên ở quốc nội gây dựng lên việc kinh doanh khổng lồ thì hai người con gái của ông ta, một người ở Hồng Kông, một người ở Âu Mỹ, lợi dụng tiềm lực tổ tông đã tích lũy, đã sáng lập lên một thân thoại về kinh doanh.

Nhưng hơn mười năm, anh trai của Tổng Anh Lan đã thành công đưa tập đoàn lên hàng ngũ siêu cấp, tài sản của họ so với hơn mười năm trước, đã hơn rất xa.

Là thành viên quan trọng ở Tổng gia, Tổng Anh Lan biết rõ, tài sản mà chị gái nắm trong tay, còn lớn hơn so với tài sản của người anh, ẩn sau những quyết định của chị gái, thậm chí còn khiến cho thị trường chứng khoán Wall Street rung chuyển.

Mà một điều làm cho người ta khó mà tin được là, trong số tài sản thật lớn này, ngoài những khoản đầu cơ tài chính được gia tộc gửi ở ngân hàng Thụy Sĩ, còn lại đều là một tay người chị Tổng Vĩ Lan tạo ra.

Theo quyết sách của Tổng Hạo Thiên năm đó, ngoài tài sản gia tộc làm ra, những tài sản do cá nhân tạo ra, ngoài những thứ thuộc cổ phần công ty gia tộc, còn lại đại bộ phận đều thuộc về cá nhân bọn họ.

Đây cũng là vì nguyên nhân là một thời gian trước Tổng Anh Lan không báo cho người chị gái biết tin tức về Diệp Thiên, bởi vì với những hiểu biết của cô về chị gái, nếu Tổng Vĩ Lan biết được tin tức về con trai, tuyệt đối sẽ đem tài sản khổng lồ thuộc sở hữu của bà,

giao do Diệp Thiên kể thừa.

Nghe được trong điện thoại thật lâu không có tiếng nói truyền đến, Tống Vi Lan cảm giác có chút kỳ quái, liền hỏi:

- Anh Lan, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Lát nữa chị còn có chuyện phải đi ra ngoài đây...

Cũng như Tống Anh Lan hiểu rõ về bà, Tống Vi Lan cũng rất hiểu tính cách em gái, bình thường gọi điện thoại tới đều lú lú nói chuyện không ngừng, sao hôm nay lại khác thường nhỉ?

- Chị ơi, em... em tìm được Diệp Thiên rồi, alo? Alo, chị, chị đừng kích động...

Tống Anh Lan chần chờ một chút, cuối cùng nói ra, nói vừa dứt, chợt nghe điện thoại phát ra một tiếng “cạch”, giống như là vật gì rơi trên mặt đất.

- Nó... Bọn họ đều khỏe chứ?

Qua thật lâu sau, trong điện thoại mới truyền lại tiếng của Tống Vi Lan, trong câu hỏi này có cả khát vọng, chờ đợi và sự sợ hãi.

- Chị, cha con họ đều tốt cả...

Tống Anh Lan biết chị không chỉ hỏi một người, cũng biết bà có tình cảm sâu nặng đối với người đàn ông dùng, gần 20 năm xa cách, chị cô vẫn cô độc, chính là chứng minh tốt nhất.

- Anh Lan, chị biết rồi, chị cảm ơn em...

Trong điện thoại truyền ra tiếng nói đã khôi phục bình thường, điều này làm cho người vốn nghĩ là rất hiểu chị gái là Tống Anh Lan cảm giác có chút kinh ngạc, vội vàng hét lên trong microphone:

- Chị, chị không có sao chứ? Chị đừng xúc động nha...

- Không có việc gì, Anh Lan, không nên đi quấy rầy cha con họ, cũng đừng nói cha hay bắt luận kẻ nào, chuyện này chị sẽ xử lý...

- Chị, chị định xử lý như thế nào? Alo? Alo...

Nghe được chị gái nói vậy, Tổng Anh Lan đang muốn truy vấn tiếp, lại phát hiện đối phương đã cúp điện thoại.

Trong biệt thự ở bãi biển Hawaii, một người phụ nữ thoạt nhìn chừng ba mươi tuổi, đang ngơ ngác nhìn biển xanh trời cao ngoài cửa sổ.

Nếu như nhìn kỹ từ bên cạnh, có thể phát hiện nếp nhăn nơi khóe mắt người này, cũng nói rằng bà đã không còn thanh xuân.

Ở trên bàn bên cạnh, bày hơn mai mười khung ảnh to nhỏ khác nhau.

Nếu Tổng Anh Lan lúc này ở đây, nhất định sẽ chấn động, bởi vì người trong những khung ảnh này, dĩ nhiên cũng là Diệp Thiên mà cô vừa nhắc tới, mà người đứng ở phía trước cửa sổ, không ai khác chính là mẹ của Diệp Thiên – Tổng Vĩ Lan.

- Thật sự cho rằng ta không biết cái gì sao?

Tổng Vĩ Lan cười cười lạnh lùng, đưa mắt nhìn sang khung ảnh trên bàn, ánh mắt trở nên ôn hòa, bà biết rõ mọi chuyện, nhiều hơn rất nhiều những gì người em gái cho bà biết.

Với tài sản và thế lực mà bà đang nắm giữ, trong tay có thể huy động thế lực như thế nào, người bình thường không thể tưởng tượng, năm năm trước, bà cũng đã biết hoàn cảnh hai cha con Diệp Thiên.

Chi là Tổng Vĩ Lan cũng không muốn để cho con trai đưa thân vào nơi thương trường thâm tình lãnh đạm, chuyên lừa gạt. Đối với một người mẹ mà nói, không có gì quan trọng hơn sự khỏe mạnh và vui vẻ của con trai.

- Lena, tới đây chút!

Tổng Vĩ Lan đứng trước cửa sổ một lúc, ấn một số điện thoại trên bàn, vài giây đồng hồ sau, cửa phòng đã bị đẩy ra, một người con gái hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, người da trắng đi đến.

- Phu nhân, chuyện gì ạ?

Khi đứng ở trước mặt Tổng Vĩ Lan, thái độ Lena vô cùng kính cẩn.

- Sau khi kế hoạch hoàn thành, rút người trong nước về đây, không được để lộ ra bất cứ tin tức gì, nhớ kỹ, đặc biệt là không để bị nhà họ Diệp phát hiện...

Tống Vĩ Lan có chút mệt mỏi xoa nhẹ ấn đường, chuyện của con bị em gái biết, chuyện này cũng không trong kế hoạch của bà, có một số việc cần có điều chỉnh nhất định.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div data-bbox="44 214 534 238" data-label="Code-Block">

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 110

Thị Trường Đồ Cổ

Sau khi thời tiết vào tháng 12, Bắc Kinh cuối cùng cũng đã đón trận tuyết rơi đầu tiên của năm 1995, năm nay thật lạnh. Sau khi tuyết đua nhau rơi liền 3 ngày, tích thành lớp thật dày, lại trở thành một trò vui cho rất nhiều người.

Trẻ con vui vẻ chạy tung tăng khắp phố nện người tuyết, lúc nào cũng có thể thấy những người đi xe đạp bị ngã do tuyết trơn, gây ra những tràng cười vô định, cả thành Bắc Kinh xuất hiện cảnh tượng thú vị.

Trên một con phố không rộng lắm, lớp tuyết phủ dày trên mặt đất đã được dọn hết, ngay cả những bông tuyết ít ỏi bám trên cửa kính những cửa hàng hai bên phố, cũng đã được làm sạch sẽ.

Những cửa hàng hai bên phố bày la liệt đồ cũ, từng người chủ quán khuôn mặt vui mừng, đôi chiếc mũ len che tai, không ngừng đưa tay đón chào khách.

Trong những năm 90, thị trường đồ cổ toàn quốc vẫn được gọi là thị trường đồ cũ, cơ bản vẫn thường nghe là chợ đồ cũ, chợ hàng đã qua sử dụng... chỉ có người sở hữu đồ lâu năm mới được gọi là người chơi đồ cổ, cho nên rất nhiều người khi nói đến đồ thật giả, đều thích nói đến đồ cổ.

Ở đây cũng như vậy, bất kể là những sạp hàng bày dưới đất hay là những quầy hàng trong các cửa hàng, đều dễ dàng nhìn thấy những món tiền xu, bình gốm sứ... và cả những dụng cụ thanh đồng được chế tạo theo phong cách xưa. Dù sao, thật nhìn tất cả đều giống đồ cũ.

Còn những sạp hàng bày tranh ảnh, lại rất ít, cũng vì thời tiết này không thích hợp để bày ra, không cần biết là tranh thật hay giả, nhưng nếu bị ẩm mốc thì đều không đáng giá nữa.

Nhưng, không biết có phải vì ba ngày tuyết rơi bị nhốt trong nhà đã quá nhàm chán hay không, con phố này hôm nay có không ít

người. Từ các ông bà già đến các cô cậu thanh niên, đều thấy xuất hiện ở nơi này.

Hôm nay là thứ bảy, sinh viên các trường học được nghỉ, vốn dĩ Vu Thanh Nhã hẹn Diệp Thiên đi dạo trong trường, nhưng bị Vệ Dung Dung biết được, khăng khăng đòi đi theo. Diệp Thiên suy nghĩ một chút, liền kéo bọn họ tới Phan Gia Viên này.

Từ năm ngoái, Diệp Thiên thường nghe cha nói, hai năm trở lại đây Phan Gia Viên ở Bắc Kinh phát triển rất nhanh, cơ hồ đã trở thành khu buôn bán đồ cũ lớn nhất nước, mà lúc nào ở đây cũng có người mua bán.

Vì tâm bệnh, cha không muốn đến Bắc Kinh, còn Diệp Thiên thì chẳng sao, dù sao hắn cũng theo lão đạo sĩ học được không ít kiến thức về đồ cổ, nói không chừng tới đây còn có thể mua hời được vài món đồ.

Vệ Dung Dung hưng phấn len lỏi trong đám người xem xét các quây hàng, Từ Chấn Nam chạy theo vẻ mặt mệt mỏi, nhưng chỉ cần Vệ Dung Dung quay đầu, sẽ thấy khuôn mặt sáng ngời.

- Dung Dung, cậu chạy từ từ thôi, ôi, chỗ đó bán mấy cái lọ nhìn không tồi, chúng ta qua đó xem đi...

Đi được chừng một tiếng, Từ Chấn Nam gần như đã không muốn đi tiếp, hắn thật không ngờ đi cùng con gái lại mệt đến vậy!

Nhưng sự nỗ lực của Từ Chấn Nam trong mấy tháng này quả không uổng, tuy rằng hai người chưa xác định quan hệ yêu đương nhưng có lúc cũng được trộm nắm tay Vệ Dung Dung.

- Diệp Thiên, làm sao cậu biết chỗ này? Đồ tốt cũng thật không ít...

Vệ Dung Dung vừa bỏ ra 80 đồng mua một bức tranh liên hoàn của Bát Thành Tân, cầm trong tay như cầm món bảo bối.

Vệ Dung Dung không hẳn thích sưu tầm tranh liên hoàn, nhưng thấy bức tranh nhắc đến ký ức thuở nhỏ, không kìm được liền mua.

Nghe Vệ Dung Dung nói vậy, Diệp Thiên đặt lại cái lọ thuốc hít đang cầm trong tay. Cười nói:

- Ba tôi kinh doanh đồ cổ, mặc dù chưa đến nơi này, nhưng đã nghe nói nhiều rồi...

- Tiểu huyng đệ, thấy kiến thức của cậu có vẻ uyên bác...

Mấy vị chủ quán tai thật là thính, cũng rất biết gợi chuyện, rất tự nhiên giới thiệu cho mấy người:

- Không giấu gì mấy người, đến đây mua đồ cô là tới đúng chỗ đấy, đừng nghĩ Phan Gia Viên này mới được hình thành năm 92, đến bây giờ, đi cả thành Bắc Kinh này dò hỏi, thử xem có nơi nào lớn hơn Phan Gia Viên này không?

- Năm 92 mới đi vào hoạt động sao? Chẳng trách mình không biết...

Vệ Dung Dung cũng là người Bắc Kinh gốc, nhưng chỉ hay nghe ngóng về những nơi vui chơi giải trí, còn Phan Gia Viên này, nếu không phải Diệp Thiên dẫn đi, có lẽ cô cũng không biết.

- Ô, vị cô nương, chắc cô không biết rồi. Có nhìn thấy các cầu đó không? Đó là cầu Phan Gia Viên. Trước đây, nơi này là chợ đen, dần dần phát triển thành chợ đồ cũ như bây giờ. Mấy vị... có muốn mua cái lọ thuốc hít này về chơi không?

Sau khi giới thiệu cho mấy người Diệp Thiên về Phan Gia Viên, người chủ quán cầm cái lọ thuốc hít rất đẹp giơ lên.

- Thấy không? Đời Càn Long đấy! Nếu mua về, mấy năm nữa giá cả sẽ tăng gấp bội...

- Thật không? Cái lọ thuốc hít này thật là đẹp...

Vệ Dung Dung vừa nói vừa giơ tay ra định cầm, bị Diệp Thiên ngăn lại.

- Ông anh, anh đặt xuống là được rồi, bọn em tự cầm xem...

- Ha ha... Tiểu huynh đệ quả là người trong nghề, sợ anh làm vỡ à? Tốt, anh đặt xuống đất, cậu xem đi...

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, người thanh niên chủ quầy hàng đặt cái lọ xuống, cười ngại ngần, mặc dù hẳn không có ý định làm vỡ, nhưng bị khách hàng chỉ ra chỗ không nên, cũng có chút mất mặt.

- Món này nhìn đẹp quá! Ông chủ, cái này bao nhiêu tiền?

Con gái thường thích những thứ bình bình lọ lọ, hơn nữa cái bình này rất đẹp mắt, từ hình vẽ, chế tác... đều toát lên vẻ nghệ thuật, Vệ Dung Dung cầm vào, không lẽ buông tay.

- 2000 đồng, đây là món vua Càn Long đã từng dùng đấy, cô nương đem về bày trên bàn ở nhà là rất phù hợp!

Nghe thấy Vệ Dung Dung nói vậy, mắt người chủ quầy híp lại, há miệng cười, thuận tay còn lấy ra giấy chứng nhận bút tích đời Càn

Long của một vị chuyên gia.

- 2000 đồng?

Vệ Dung Dung hơi lặng đi.

- Là đồ thời Càn Long thật không?

Vệ Dung Dung không thấy 2000 đồng là quá đắt, nhưng lời của ông chủ quán không thể tin hoàn toàn. Cô biết đồ cổ mà cha cô về nhà, có đến 90 phần trăm là đồ giả.

- Ô, đương nhiên là đời Càn Long thật mà, cô xem các hoa văn tinh xảo này, chỉ có những người tay nghề rất cao trong cung mới làm được, khi trời không được tốt lắm, hôm nay cũng chưa mở hàng, nói lấy cô 2000 đồng là giá gốc đấy!

Thấy Vệ Dung Dung thật sự muốn mua, người hủ hàng bắt đầu tăng bốc món hàng, nói là Càn Long đã từng dùng qua, thậm chí còn dùng đến năm ngoài 80 tuổi.

Vệ Dung Dung không biết thật giả thế nào, nói:

- Vậy ... vậy nếu tôi mua về phát hiện là giả, anh có cho đổi lại không?

- Cái này... cái này...

Người chủ quầy không ngờ Vệ Dung Dung lại hỏi một câu như vậy, lúc này cũng không biết nên trả lời thế nào cho phải.

- Thôi nào, Vệ sư tỉ, chị uống hùm nước đã nào!

Diệp Thiên nghe cũng không vào tai, rõ ràng là một câu hỏi ngốc nghếch, mua đồ ở chợ cũ, lại muốn đổi trả sao?

Cho dù đem về tìm người giám định, cũng phải tự mình chi tiền, quay lại nói mình đã mua hàng ở đây, cho dù là ai cũng sẽ không thừa nhận.

- Tiểu huynh đệ, cậu cũng hiểu đấy! Trong ngành chúng ta không có quy định này.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, chủ quán cười, người ngoài thì dễ bị lừa nhưng nếu quay lại gây chuyện thì đôi khi cũng rất phiền phức.

Cho nên, làm kinh doanh đồ cổ, khách hàng yêu thích nhất chính là những người hiểu chút ít về nghề này. Trong mắt ông chủ này, Diệp Thiên chính là người như vậy.

- Đúng, mua đồ ở đây cần có nhãn lực, đương nhiên không nghe nói chuyện đổi trả hàng bao giờ...

Diệp Thiên gật đầu, đồng ý lời ông chủ.

Lời của Diệp Thiên khiến ông chủ mừng ra mặt, dậm chân, nói:

- Biết mà, tôi biết cậu là người hiểu biết! Thôi, không cần 2000 đồng, hôm nay coi như gặp bạn bè, 1800 đồng cậu có thể lấy đi, tôi cho cậu cái hộp, cậu nhìn cái hộp này, ít nhất cũng phải 20 đồng đấy!

Ông chủ quỳ vừa nói vừa lấy từ trong quỳ ra một cái hộp gỗ khá tốt màu đỏ, định nhét cái lọ vào trong hộp gỗ, nhìn thấy vậy Diệp Thiên chỉ muốn khóc.

- Ấy, đừng... ông anh, nếu cái lọ này đúng là Càn Long đã dùng thì tôi sẽ mua, nhưng ...

Diệp Thiên nhìn hai bên, cuối cùng nhẹ giọng nói:

- Nhưng ... từ lúc nào đồ sứ từ lò nung nhà họ Ngô, Đường Sơn, Hà Bắc, trở thành đồ dùng trong cung nhà Thanh vậy?

Diệp Đông Bình làm nghề này, Diệp Thiên không mấy để ý, nhưng những kiến thức đã vào đầu, đặc biệt là những đặc điểm của đồ cổ, hẳn đều nhớ rõ. Vừa nhìn thấy cái lọ này, Diệp Thiên đã biết xuất xứ của nó.

- Điều này... thôi, gặp phải người am hiểu, mấy vị cứ đi cho!

Nghe Diệp Thiên nói vậy, người kia cũng hiểu, thấy vừa rồi nói đùa là thừa, người ta đã nói rõ lai lịch món đồ, làm kinh doanh phải biết dừng đúng lúc!

- Haizz..., anh này, thật là lừa đảo.

Vệ Dung Dung không đồng tình, nếu Diệp Thiên không nói, cô mua món này về nhất định bị cha lên lớp.

- Cô không được nói vậy, thứ nhất cô không mua, thứ hai là thuận mua vừa bán, sao gọi là lừa đảo?

Nghe Vệ Dung Dung nói vậy, ông chú quày vốn nhả nhận lúc trước đột nhiên trở nên hung dữ, có cảm giác nếu Vệ Dung Dung không nói rõ, sẽ không cho cô đi.

Giới kinh doanh đồ cổ kỳ nhất là nghe thấy chữ “lừa đảo”, đồ có thể nói là thật hay giả, nhưng không thể nói chủ quán lừa người, lời này người làm kinh doanh nghe được không vào tai.

- Sao lại nghĩ chuyện đưa cô ấy tới đây nhỉ?!

Thấy cảnh này, Diệp Thiên không ngừng cười khỏ, vợ nháy mắt với Vu Thanh Nhã và Từ Chấn Nam, định lôi Vệ Dung Dung đi. Người không hiểu không thể giải thích rõ được, nhiều lời chỉ thêm mất mặt.

Khi Diệp Thiên đang tính đường lùi, bỗng nghe tiếng người trung niên từ bên cạnh truyền tới:

- Bểng Từ, thôi nào, cô bé này không hiểu, cậu chấp làm gì, mấy vị, mọi người đi cho

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 111

Mua Ngọc

Diệp Thiên gật gật đầu với người trung niên kia, từ trong túi quần móc ra năm mươi đồng, nói:

- Cảm ơn chú, nhưng cháu chỉ muốn mua món này với năm mươi đồng, không biết vị đại ca kia bán hay không?

Tục ngữ nói làm gì cũng có luật lệ, bất kể là nghề nào, luôn cần tuân thủ quy củ nghề đó.

Cảm giác đồ không thật, bạn có thể không mua, cũng có thể cò kè mặc cả, nhưng tuyệt đối không thể nói ra là “Lừa”, nếu có nhãn lực, há mồm liền nói đến đi lừa gạt người, thì không tránh ăn đòn.

Diệp Thiên sờ dĩ muốn mua cái lọ thuốc hít kia, cũng chính là muốn sử lý cho êm, người ta chịu gió lạnh thấu xương làm mua bán nhỏ ở đây quả không dễ dàng, xem hàng đã lâu như vậy, lại không mua gì quả là không hay.

- Tiểu huynh đệ, cậu là người trong nghề, anh cảm ơn cậu, năm mươi đồng tiền, lọ thuốc hít này cậu lấy được...

Tức giận là có tức giận, mua bán vẫn phải làm, người chủ quầy kia nhận tiền, bỏ lọ thuốc hít vào trong hộp.

Cái gọi là kinh doanh đồ cũ, kỳ thật giống như làm hàng mỹ nghệ hiện đại, cửa hàng đồ cổ như cửa Diệp Đông Bình, mỗi tháng chủ yếu đều là bán đồ thế này, còn đồ cổ thực sự, giao dịch rất ít.

Lọ thuốc hít này giá nhập không quá 8 đồng một cái, như vậy còn có thể kiếm ba bốn mươi đồng, ông chủ đã vô cùng thỏa mãn, dù sao không phải ngày nào cũng có người ngu ngơ như Vệ Dung Dung, năm ba tháng là có một người là không tồi rồi.

Những năm nay, tiền lương công nhân cũng chỉ xấp xỉ một nghìn, mở quán ở đây mỗi ngày có thể kiếm được bảy tám chục đồng, cũng đủ cả nhà già trẻ ăn uống, may mắn thì còn có thể bắt được người coi tiền như rác, bán một món có thể kiếm mấy tháng tiền.

Cho nên người bày hàng ở đây, chưa chắc đều là chơi đồ cổ, cũng có một số công nhân viên chức, việc làm đồ cổ không nói đi sâu, tìm hiểu đồ trong mấy tháng là có thể nhập môn.

- Diệp Thiên, cũng biết là giá, cậu còn bỏ ra năm mươi đồng mua à?

Nhìn thấy Diệp Thiên mua lọ thuốc hít, vẻ mặt Vệ Dung Dung khó giải thích, cô cũng không ngạc, thứ này nếu như là dây chuyền sản xuất hiện đại chế tạo ra, nhiều lắm thì giá trị một cái là hai chục đồng.

Diệp Thiên cũng lười giải thích cùng Vệ Dung Dung, đem cái bọc có lọ thuốc hít nhét vào trong tay cô, nói:

- Được, tôi tặng cô, đúng rồi, vừa rồi thấy bên kia có bán mút quả, cô mua mấy xiên đi!

- Mút quả, chỗ nào? Tiểu Từ, anh thấy không?

Quả nhiên, nghe thấy tiếng rao mua mút quả, Vệ Dung Dung liền lôi Từ Chấn Nam vào đám người, điều này cũng làm cho Diệp Thiên nhẹ nhàng thở phào, hẳn thật không biết Từ lão đại làm sao lại để ý một cây ốt như vậy.

Đợi cho Vệ Dung Dung rời đi, Diệp Thiên đang muốn mang Vu Thanh Nhã tiếp tục đi dạo, Vu Thanh Nhã kéo cánh tay hắn, nhỏ giọng nói:

- Diệp Thiên, anh... anh còn chưa tặng cho em thứ gì đâu!

Thấy Diệp Thiên đem lọ thuốc hít kia tặng cho người chị em của mình, Vu Thanh Nhã cũng không thể nói rõ là ghen, nhưng trong lòng có chút mất mát, dù sao ngoài năm tờ mười tệ mà năm đó Diệp Thiên đưa cho, Diệp Thiên còn chưa tặng cho mình món quà nào.

Quay đầu nhìn Vu Thanh Nhã một cái, Diệp Thiên nở nụ cười, nói:

- Thanh Nhã, vật đó không đáng giá tiền, lúc nào anh mua được thứ tốt sẽ cho em!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã vui mừng, ngoài miệng cũng nói:

- Em không cần đáng giá, chỉ cần là anh tặng là được ...

Diệp Thiên xoa nhẹ cái mũi Vu Thanh Nhã đã bị đỏ lên vì gió lạnh, tiến đến bên tai cô, nhỏ giọng nói:

- Như vậy không được, thứ chỉ đáng năm mươi đồng, anh sao có thể tặng cho em được!

Diệp Thiên không có đang nói khoác, hẳn đã sớm nhớ nghĩ sẽ tặng cho Vu Thanh Nhã một món đồ, nhưng vẫn chưa có món nào vào mắt, còn mấy miếng ngọc mà chính hẳn tạo hình lại không thích hợp cho con gái đeo.

Hôm nay đến Phan Gia Viên, Diệp Thiên cũng là mang tâm trạng này, nếu quả thật tìm không được, hẳn nghĩ chuẩn bị đến cửa hàng ngọc khí mua khối ngọc thật tốt, chính tay mình một lần nữa điêu khắc thành đồ trang sức cho Thanh Nhã.

Phan Gia Viên này nhiều quầy hàng, Diệp Thiên sợ Vu Thanh Nhã đứng ở một chỗ sẽ bị lạnh, lập tức nói:

- Đi, chúng ta đi chỗ khác nhìn xem...

- Cậu em, đến quầy của anh đây nhìn xem đi, nhìn xem có thứ cậu muốn không?

Khi Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã muốn rời đi, người vừa rời nói đỡ, giải vây cho Vệ Dung Dung, đột nhiên kêu hai người.

- Ô, chú ạ, đây là sạp hàng của chú?

Nghe được người nọ gọi, Diệp Thiên đi lên phía trước hai bước, đứng ở trước quầy hàng người nọ.

Diệp Thiên vẫn là rất có thiện cảm đối với người trung niên hơn 40 tuổi này, vừa rời hẳn nói xem như giúp mình, thứ hai là Diệp Thiên đánh giá trên mặt hẳn, thấy người này khuôn mặt đôn hậu, là một người thành thực.

- Chú ơi, chú bán mấy thứ này vụn vặt quá nhỉ? Nhưng có vài món tốt đấy!

Trên sạp có chút hỗn độn, ở một góc sạp chất đầy các loại tiền xu, ở giữa lại là một vài món đồng thau, bốn phía còn bày không ít thứ lặt vặt.

Diệp Thiên có thể nhìn ra, mấy thứ này hẳn là đều là mua từ nhà nào đó, chứ không giống sạp bên, trực tiếp nhập vào hàng phẩm chất kém, so sánh mà nói, nghĩ muốn mua được đồ tốt ở Phan Gia Viên, chỉ có thể mua được từ những sạp hàng như thế này.

Buôn bán luôn cần giúp đỡ nhau, chàng trai vừa rời bán cho Diệp Thiên lọ thuốc hít nghe được Diệp Thiên nói vậy, châu đầu lại đây nói:

- Tiểu huynh đệ, cậu là người trong nghề, chú Lưu đây bán gì đó, đều là hàng thật giá thật, tháng trước có một người Đông Thành, mua món đồ Thanh Đồng sáu trăm đồng ở chỗ chú Lưu này, vừa chuyển tay liền bán hơn tám nghìn đấy!

- Ô, vậy chú Lưu bị lỗ rồi, hai năm nay đồ đồng thau tăng giá rất mạnh!

- Chú tên là Lưu Duy An, cậu gọi là Lão Lưu là được rồi, tôi mới bán được hai năm, đối mấy thứ này không tinh như người trẻ tuổi các cậu, chỉ cần bán được hàng là được!

Còn cái món đồ đồng thau đó, cũng là mấy năm trước đi Tây Sơn giúp người ta tu sửa Tự Miếu nên được tặng, lại không mất tiền..

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Lưu Duy An nở nụ cười, chỉ vào sạp nói:

- Chút đồ của chú đa phần đều là đồ gia truyền, có rất nhiều là mua từ bên ngoài, tiểu huynh đệ, mấy món đồng thau kia đều là trong miếu tặng chú, cháu cảm thấy hứng thú thì có thể nhìn xem..

Diệp Thiên cẩn thận cầm lấy một món đồ đồng thau nhìn nhìn, cầm ở trong tay thường thức một hồi, có chút tiếc nuối nói:

- Chú Lưu, đồ này cũng không tồi, mấy món đồng thau này đều là trung kỳ nhà Thanh, nhưng hôm nay cháu đi không phải là mua bán, hay là thôi vậy!

Nếu như là Diệp Đông Bình thấy những đồ này, nhất định sẽ mua, nhưng Diệp Thiên chỉ là sinh viên, hán cũng không thích mua bán, mua cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa mấy thứ này chính là hàng nhái thời nhà Thanh, qua tay bán đi tối đa cũng chỉ kiếm một hai ngàn đồng, không tính là kiếm lặt, quan trọng hơn là... Diệp Thiên cũng không tiện mang theo thứ này.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Lưu Duy An cũng không còn miễn cưỡng, chỉ vào phía trước nói:

- Vậy thôi, cậu đi phía trước kia nhìn xem, bên kia bán ngọc, phỏng chừng có thể tìm được đồ vật tặng cô nương này...

- Vâng ...

Diệp Thiên đặt món đồ đồng đang cầm trong tay trở về, nhưng khi hán đang muốn đứng lên, ánh mắt đột nhiên đảo qua một đồng vật lật vật kia, không khỏi ngồi lại.

Diệp Thiên từ đồng đồ lật vật chọn lựa một hồi, nhặt ra ba món ngọc chỉ to bằng ngón tay cái, mở miệng hỏi:

- Chú Lưu, mấy thứ này chú mua từ đâu ạ?

Ba khối ngọc này đều rất nhỏ, theo thứ tự trong mười hai con giáp là Hợi, Mùi, Tuất, mặt trên dính đầy bùn đất, vừa rồi khi Diệp Thiên lấy món đồ đồng thau ra xem, nếu không chú ý, căn bản là nhìn không ra mấy cái đồ vật này.

Tuy rằng mấy khối ngọc này không lớn, còn dính đầy bùn đất.

Nhưng Diệp Thiên lấy tay dùng sức xoa ở trước mặt về một, phát hiện mấy vật này đều là dùng Dương Chi Bạch Ngọc loại tốt mà điêu khắc ra, chạm trổ cực kỳ tỉ mỉ, mặt trên còn có một ít đất sét đỏ.

- Mấy cái đồ vật này...

Lưu Duy An đón lấy 3 khối ngọc từ tay Diệp Thiên, nhìn chung quanh một cái, giảm thấp giọng nói:

- Mấy thứ này là một người bán cho chú năm ngoái, bán cũng không còn mấy miếng, tiểu huynh đệ nếu thích, cứ lấy đi ...

Nghe Lưu Duy An nói như thế, trong lòng Diệp Thiên cũng hiểu ra, hẳn đoán không sai, mấy món này quả nhiên là khai quật được, hơn nữa còn là ba trong một bộ mười hai con giáp.

Nếu không có gì sai, chỉ sợ người bán ngọc cho Lưu Duy An, chính là kẻ chuyên đào trộm mộ người chết.

- Chú Lưu, mấy món này bao nhiêu tiền?

Diệp Thiên không kiêng kị gì mấy thứ này, hơn nữa mấy khối ngọc này rất tốt, nếu người này bán không quá đắt, Diệp Thiên lấy về xử lý một chút, về nhà ăn tết lấy tặng cho cha hẳn cũng được.

- 100 đồng một cái...

Lưu Duy An giơ ra một đầu ngón tay.

Thấy Diệp Thiên trầm ngâm không nói, người bán lọ thuốc hít mở miệng nói:

- Tiểu huynh đệ, chú Lưu ra giá thực phải chăng, nếu không phải di Lưu sinh bệnh ở nhà, mấy thứ này giữ ở trong tay nhất định sẽ tăng giá ...

- Bã Tử, nói điều này để làm gì, chúng ta là buôn bán, cũng không phải ăn xin...

Lưu Duy An trách mắng người tuổi trẻ kia một câu, nhìn về phía Diệp Thiên nói tiếp:

- Tiểu huynh đệ, không được thì tám mươi đồng một cái, những thứ này khi chú mua cũng không đắt lắm!

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Chú Lưu, được mà, một trăm đồng một cái đi, cháu muốn...

Diệp Thiên biết, Lưu Duy An ra giá đã là rất thành thật, thứ này xử lý một chút, bày ở trong cửa hàng của cha hắn, không có một hai ngàn đồng đừng nghĩ mua được.

Hơn nữa hắn cũng có thể nhìn ra được, chủ sạp bán chai lọ kia cũng không nói xạo, Lưu Duy An này mi nhỏ mà ngấn, trên vàng trán hẳn mang sấu khô, nói vậy là trong nhà có người nằm trên giường đã lâu.

- Vậy cảm ơn tiểu huynh đệ...

Lưu Duy An quả thật cần tiền, cũng không còn nói nhiều, nhận ba trăm đồng Diệp Thiên đưa, đem đồ vật đặt vào một cái túi nhỏ, giao cho Diệp Thiên.

- Đúng rồi, chú Lưu, trong tay chú còn có ngọc cổ không ạ?

Tiền hàng thanh toán xong, Diệp Thiên thuận miệng hỏi, mục đích hắn đến Phan Gia Viên chính là muốn tìm ngọc cổ đẹp, trước mắt tuy rằng mua được mấy miếng ngọc này tuy nhiên cũng không hợp tâm ý của hắn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 112

Lưu Gia

Ngọc cổ thông thường, ngoài những món truyền lại đời sau, phần lớn đều là khai quật được từ mồ mã.

Mà mồ mã người xưa, rất chú ý phong thủy, người có thể chôn cùng Ngọc Thạch, địa vị thường thường cũng sẽ không quá thấp, phong thủy vùng đất chôn cất tự nhiên đều là rất tốt, cổ ngọc được nuôi dưỡng khí ngàn năm ở những nơi này, kết cấu bên trong sẽ phát sinh biến hóa rất lớn.

Nếu có người dựa theo vị trí Cửu Cung Bát Quái, táng Ngọc Thạch để sinh khí may mắn lưu thông, có chút cổ ngọc thậm chí sau này khai quật, có thể đạt được là “nhạc cụ của thầy tu”, có thể đeo ở trên người mang đến điều lành, xua đuổi điều dữ.

Chính là vì vậy những thứ này cực kỳ hiếm thấy, nhưng cho dù khi khai quật Ngọc không đạt được trình độ đó, Diệp Thiên lấy ra biến nó trở thành nhạc cụ của thầy tu, cũng rất dễ dàng.

Cho nên Diệp Thiên lần này tới Phan Gia Viên, chính là muốn mua một miếng ngọc thích hợp cho con gái đeo cổ, sử dụng trận pháp hoặc là tìm kiếm nơi sinh khí giao nhau cho nó hấp thu tinh khí, rồi đưa cho Vu Thanh Nhã dùng.

Đương nhiên, nếu như cổ ngọc được khai quật ở nơi phong thủy tuyệt sát thì không cần nói, khối ngọc sẽ mang theo âm sát khí, đeo ở trên người chỉ tiêu phúc giảm thọ, hoàn toàn ngược lại.

Nhưng bất kể ngọc cổ loại nào, cũng tương đối ít thấy, tối thiểu Diệp Thiên ở Phan Gia Viên lòng vòng cả buổi, cũng chỉ thấy mấy miếng ngọc này có phẩm chất đó.

- Anh bạn nhỏ, cháu còn muốn mua ngọc cổ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Lưu Duy An không vội trả lời, mà là nghĩ một lát, lại nói:

- Thật ra còn có một miếng, nhưng... Không dối gì cháu, đó là một cái vòng, vợ chú rất thích thích, liền đem theo suốt...

Nghe được là vật người khác yêu thích, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Thôi ạ, nếu là vợ chú Lưu thích, chúng cháu không thể lấy được, cháu là Diệp Thiên, sau này cứ tiếp tục có được cái gì hay, giữ cho cháu nhé! Khi nào rảnh cháu sẽ tới đây đi dạo...

- Ôi, nghe chú nói đã...

Thấy Diệp Thiên định đi, Lưu Duy An kéo Diệp Thiên lại, nói:

- Người bạn nhỏ, vật kia cũng không phải không thể bán, nhưng giá cả đắt một chút, trước kia có mấy người đều thích, cũng là bởi vì ra giá thấp nên chú không bán...

Nghe thấy Lưu Duy An nói vậy, Diệp Thiên hứng thú mở miệng hỏi:

- Chú Lưu, chú muốn bao nhiêu tiền?

Lưu Duy An cắn chặt răng, nói:

- Ít nhất... Ít nhất hai vạn...

- Hai vạn?

Diệp Thiên bị lời của hắn làm cho bất ngờ, phải biết rằng, những năm nay chính là tranh của Tề Bạch Thạch, Trương Đại Thiên, cũng chỉ bán mấy ngàn đồng một bức 1m, cả một bức tranh lớn thì mấy vạn đồng nhưng lại có thể được gọi là tinh phẩm.

- Đúng hai vạn, thiếu một xu cũng không bán...

Nói thành thật, Lưu Duy An cũng không nuôi hy vọng Diệp Thiên có thể mua được cái vòng đó, dù sao Diệp Thiên nhìn qua cũng chỉ là một học sinh, cho dù gia cảnh dư giả, muốn bỏ ra hai ba vạn đồng chỉ sợ cũng không dễ dàng.

- Hai vạn... chú Lưu, cháu có thể xem trước một chút món đồ đó không?

Nghe được giá cả cát cổ của Lưu Duy An, Diệp Thiên thật sự tò mò, từ cái giá mà Lưu Duy An vừa rồi chủ động bán mấy miếng ngọc cổ nhỏ kia có thể nhìn ra, Lưu Duy An không phải loại người rao giá trên trời, cũng có thể vòng ngọc này thật sự đáng giá như vậy.

Lưu Duy An không ngờ Diệp Thiên đưa ra yêu cầu như vậy, nghĩ một chút, nói:

- Tiểu huynh đệ, xem đồ cũng được... nhưng ... cậu có nhiều tiền như vậy sao?

Tuy nói hôm nay đã có doanh thu ba trăm đồng, nhưng còn chưa đủ để người vợ đang sinh bệnh lọc máu một lần, nếu Diệp Thiên thuần túy là tò mò muốn nhìn một chút, thì Lưu Duy An muốn ở đây bày hàng để kiếm tiền hơn.

- Chú Lưu, chú yên tâm đi, cháu không có tiền nhưng ba của cháu có tiền, ông ấy làm được, mấy vạn đồng tiền vẫn có thể quay vòng được...

Diệp Thiên trên tay còn không đủ hai vạn đồng, từ khi giúp Vệ Hồng Quân xem phong thủy đến nay đã qua ba tháng, tính cả năm sáu ngàn đồng của mình kia, Diệp Thiên còn có bảy tám ngàn, còn lại đều bị hấp ăn vào bụng rồi!

Nhưng qua mấy tháng quay vòng này, Diệp Đông Bình đã bán được mấy món, cũng đã khôi phục lại việc kinh doanh, Diệp Thiên nếu mở miệng thì hai vạn đồng tiền không phải vấn đề lớn.

- Vậy thì... Được rồi, chú thu dọn một chút rồi đưa các cháu về nhà nhìn ...

Mặc dù không mấy tin tưởng lời Diệp Thiên, Lưu Duy An vẫn quyết định dẫn bọn họ quay về xem, nếu đứa nhỏ này nói thật, hai vạn đồng kia sẽ đủ cho vợ duy trì hơn nửa năm.

Đồ cũng không có nhiều, thu dọn xong cũng chỉ là một cái rương, sau khi Lưu Duy An vác cái rương lên lưng, nói với Diệp Thiên:

- Đi thôi, xe ba bánh của chú ở bên ngoài...

- Chú Lưu, đợi chút, cháu bảo với mấy người bạn!

Diệp Thiên chợt nhớ tới Vệ Dung Dung bọn họ còn đi lang thang ở bên trong, vội vàng nói với Vu Thanh Nhã:

- Em gọi điện thoại cho Vệ Dung Dung, nói chúng ta có việc, lúc nào xem xong cô ấy và lão Đại tự quay về trường học...

Sở dĩ không cho Vệ Dung Dung đi theo, thật sự là Diệp Thiên sợ tính tình của cô, đã không hiểu cái gì còn ưa nói lung tung, người nào cũng có thể bị cô làm cho mất lòng.

Thấy Diệp Thiên và cô gái đi cùng lại móc di động ra, ánh mắt Lưu Duy An nhất thời sáng lên, có vài phần tin tưởng lời của Diệp Thiên.

Phải biết rằng, những năm nay ngoài những ông chủ buôn bán lớn, không mấy ai dùng nổi di động, một cái đồ chơi như vậy cũng trên vạn đồng, người thường không ăn không uống cũng phải tích góp nhiều năm.

- Chú Lưu, nhà chú ở chỗ nào ạ?

Đi theo Lưu Duy An ra khỏi Phan Gia Viên, Diệp Thiên nhìn thấy hấn đẩy ra cỗ xe ba bánh từ nhà gửi xe, không khỏi há hốc mồm, trời lạnh như thế này, không phải hấn định để Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã lên xe ba bánh này chứ?

- Ôi chào, cháu xem đầu óc chú đấy, quên mất chuyện này...

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Lưu Duy An vỗ đầu một cái, nói:

- Được, chú lại gửi xe vào, chúng ta ngồi xe hơi đi vậy, nhà của chú ở Cảnh Sơn bên kia...

- Chú Lưu, chúng ta ăn trước một chút gì đi, đã giữa trưa rồi, bên kia có tiệm mì sợi, ăn chút mì sợi được không ạ?

Đợi cho Lưu Duy An quay trở ra, Diệp Thiên nhìn nhìn đồng hồ, đã sắp một giờ chiều, nếu ngồi xe cũng phải mất một giờ, chỉ sợ đến lúc đó sớm đã bị đói không chịu nổi.

- À, chú có mang theo đồ ăn đây...

Lưu Duy An nhấc túi đồ ăn ra.

Tựa hồ sợ Diệp Thiên không tin, Lưu Duy An liền mở nắp bình cho Diệp Thiên nhìn một chút, phía trên là khoai tây chiên, phía dưới là mấy mẫu bánh mì, nhưng khí trời thế này, bình giữ nhiệt cũng không tác dụng, sớm đã bị đông lạnh thành cứng đơ.

- Chú Lưu, trời lạnh thế này đừng ăn cái này, hôm nay cháu mời chú, chúng ta ăn miếng cơm nóng đi..

Thấy người này có vẻ quá thật thà, trong lòng Diệp Thiên có chút không đành lòng, cũng không biết vì cái gì, hần đang nhìn người trung niên kia, lại như là chứng kiến các bác nông dân trong thôn từ nhỏ hần đã sống, lộ ra cảm giác thân cận.

Nài ép, lời kéo Lưu Duy An đến tiệm mì sợi Lan Châu cách đó không xa, Diệp Thiên đưa cho Vũ Thanh Nhã một bát hai lượng mì sợi, mình và Lưu Duy An mỗi người một bát nửa cân, lại bảo ông chủ cắt một đĩa thịt bò, vì đây là quán ăn nhỏ, nên rượu thì thôi vậy.

- Ông chủ, thêm 1 cân bánh sủi cào nữa nhé...

Một hơi ăn hết bát mì sợi nóng hằm hập, thời tiết tựa hồ cũng không còn lạnh lắm, Diệp Thiên hô ông chủ, lấy cho hần thêm một cân bánh sủi cào thịt dê.

Lưu Duy An còn tưởng rằng Diệp Thiên là gọi cho bọn họ, vội vàng nói:

- Ôi, Tiểu Diệp, ăn no rồi, thật sự ăn no rồi mà...

Một bữa cơm, Lưu Duy An cũng biết thân phận Diệp Thiên và Vũ Thanh Nhã, vốn gọi Diệp Thiên là “ người anh em”, “ tiểu huynh đệ”, đã đổi thành Tiểu Diệp.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Chú Lưu, bánh sủi cào này là gọi cho di Lưu ở nhà, về nhà còn nóng là có thể ăn, trời lạnh chúng ta cũng không mua những thứ khác...

Diệp Thiên đi theo lão đạo sĩ vào Nam ra Bắc, đi qua không ít nơi, hần biết người với người ở chung, cần chú ý tôn trọng người khác, đến nhà người khác như vậy, mua chút quà tặng chẳng hạn, ngược lại không bằng mang chút bánh sủi cào tới.

- Tiểu Diệp, vậy... chú Lưu cảm ơn cháu!

Nhìn thấy Diệp Thiên bỏ tiền mà không suy nghĩ, Lưu Duy An liên tục gật gật đầu, khi xoay qua mặt đi, trong ánh mắt đã tràn đầy nước mắt, người đàn ông hơn 40 tuổi này, từ mấy năm trước về hưu, đây là lần đầu tiên được người khác tôn trọng như thế.

Tục ngữ nói người trọng nghĩa đôi khi cần lạnh lùng, đối với người như Lưu Duy An mà nói, cảm kích đều để ở trong lòng, lập tức cũng không còn nói thêm gì, thu dọn xong đồ đạc liền dẫn Diệp Thiên ra khỏi quán.

Ra khỏi quán, Lưu Duy An cũng hào phóng một lần, không để Diệp Thiên hai người đi chen chúc xe công vụ, mà gọi taxi, nhưng lúc xuống xe, vẫn là Diệp Thiên tranh giá tiền.

- Chú Lưu, chú ở đây là Tứ Hợp Viện à?

Xuống xe gần Cảnh Sơn, Diệp Thiên phát hiện trước mắt là một khu Tứ Hợp Viện, một đám nhi đồng đang chạy ở trong ngõ hẻm, thỉnh thoảng còn có cả đồng tuyết bay tới.

Nhưng khu Tứ Hợp Viện này không giống khu mà mấy ngày hôm trước Diệp Thiên đi, nơi có nhà cũ của hắn, ở triều Thanh, nơi này thuộc ngoại thành, đều là chỗ ở của một vài hộ nghèo trong thời gian đó.

Cho nên tuy rằng cùng là Tứ Hợp Viện, nhưng khu vực này phần lớn đều là Tứ Hợp Viện nhỏ, hơn nữa từ quy hoạch kiến trúc mà nói, cũng là hơi lộn xộn, có những chỗ mặt đất thậm chí đều không được lát đá, nếu không phải thời tiết đông lạnh, giảm lên còn có thể là một bãi nước úng.

- Tiểu Diệp, tiểu Vu, đường trơn, mọi người cẩn thận một chút...

Lưu Duy An nhắc hai người một tiếng, đi vào một cái ngõ hẻm, gặp một số người thì không ngừng chào hỏi, nơi này đều là những người đã ở vài thập niên, người người đều rất quen thuộc.

- Đến rồi, vào đi, nhà hơi nhỏ, hơi chật chội chút...

Mang theo Diệp Thiên hai người vào một căn phòng nhỏ, Lưu Duy An đem cái rương của hắn bỏ vào bên cạnh cửa, dùng sức đập đập tuyết đọng trên mặt đất dính vào trên đường đi.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua xung quanh, nhà này thật đúng là không lớn, tính cả khu cung cấp nước uống, cũng chỉ là một hai chục mét vuông.

Hôm nay là ngày đầu tiên sau trận tuyết rơi, quần áo trong sân treo như là những lá cờ, các góc nhà còn chất đầy tạp vật, hơn nữa ba mặt chung quanh phòng cũng kín, Tứ Hợp Viện tựa như cái chuồng bồ câu nhỏ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 113

Trùng Hợp Bất Ngờ

Anh Lưu, sao hôm nay trở về sớm như vậy? Ồ, có khách tới à? Tôi nghe được chị dâu vừa rồi lại ho khan, anh vào xem đi...

Nghe được động tĩnh trong sân, một nhà đối diện mở cửa, một người hơn ba mươi tuổi vén lên cái rèm thật dày, chào hỏi Lưu Duy An một tiếng.

- Nhị Tử, cảm ơn cậu...

Lưu Duy An về mặt cảm kích nói với người nọ một tiếng, tục ngữ nói bà con xa không bằng láng giềng gần, đây đều là người ở với nhau vài thập niên, bình thường không ít lần nhờ bọn họ giúp đỡ chăm sóc.

- Ba, ba đã trở về...

Cùng lúc đó, cửa phòng Lưu Duy An đang đứng cũng được mở ra, một Tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi lộ đầu ra.

Tiểu cô nương dáng người không cao, chải tóc sang một bên, dáng vẻ cũng thực xinh xắn, nhất là đôi mắt vô cùng linh động, thấy Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã, nhút nhát lại rụt đầu trở về.

- Đây là con gái chú!

Nhìn thấy con gái, trên mặt Lưu Duy An tràn đầy vẻ tươi cười, giới thiệu cho hai người, nói:

- Tiểu Diệp, tiểu Vu, nhanh vào đi, bên ngoài lạnh quá...

Cùng với cái rèm thật dày mở ra, nhất thời một dòng nhiệt ào đến, tứ hợp viện này tuy rằng không có hệ thống sưởi hơi, nhưng mọi nhà đều đốt bếp lò, hơn nữa thông khói thật là tốt, trong phòng thật ra ấm áp vô cùng.

Vào cửa chính là gian nhà giữa chính, nhưng tứ hợp viên nhỏ loại này thì gian nhà giữa cũng rất nhỏ, tổng cộng cũng chỉ mười mấy mét vuông, ngoài cái bàn ăn bày ở giữa nhà, một chỗ rửa mặt và bếp lò ra, cũng không còn lại bao nhiêu diện tích.

Ở hai bên gian nhà giữa còn có hai gian phòng, đều là dùng rèm vải ngăn ra, chính là phòng ngủ của hai vợ chồng Lưu Duy An và con gái.

Nhưng trong căn phòng không lớn này, tràn ngập vị thuốc đông y, trên bếp cạnh cửa, bày đặt một cái bình, bên trong đang sắc thuốc Đông y, tiểu cô nương kia ngồi cạnh trông.

- Lam Lam, lại đây, đây là anh Diệp, đây là chị Vu, bọn họ đều là sinh viên giỏi của trường Thanh Hoa, con cần học tập anh chị ấy, sau này cũng thi vào trường Thanh Hoa, biết không?

Vào nhà rồi, Lưu Duy An gọi con gái lại, đứng trước hai sinh viên, dạy con học theo tấm gương này là cơ hội tốt, đây cũng là bệnh chung của các bậc phụ huynh, nhìn thấy người tài giỏi sẽ bảo con cái học tập.

- Chào anh Diệp, chào chị Vu...

Lưu Lam Lam chào hỏi hai người, sau đó nói với Lưu Duy An:

- Ba, ba yên tâm đi, con nhất định học tập tốt, sau này cũng thi đại học Thanh Hoa!

- Ha ha, Tiểu Diệp, tiểu Vu, hai người ngồi đi, ngồi xuống rồi nói chuyện...

Nghe thấy con gái nói vậy, trên mặt Lưu Duy An lộ ra vui mừng, tươi cười, đem bình giữ nhiệt có bánh sủi cảo trong tay đưa cho con, nói:

- Sủi cảo nhân thịt dê, đi hâm nóng lại, hai mẹ con con ăn đi!

- Lão Lưu, là ai đến đây vậy? Lam Lam, lấy trà cho khách...

Thanh âm người vợ của Lưu Duy An từ buồng trong vọng ra, Diệp Thiên có thể nghe ra, khi người này nói chuyện giọng rất yếu, nói mấy câu như vậy, đã có chút thở hổn hển.

- Đông Mai, là khách của tôi, muốn... Muốn nhìn một chút cái vòng kia...

Lúc nói chuyện Lưu Duy An có chút ngập ngừng ấp úng, dù sao vợ hẳn thật sự thích cái vòng tay kia.

Nghe thấy chồng nói vậy, giọng nữ trong phòng nói:

- Ô, vậy ông lấy đi, tôi nói ông này, Lão Lưu, cũng đừng bán đắt như vậy, đưa ít tiền coi như xong, tôi cũng không đeo thứ này...

- Không được, cái vòng này không phải vật bình thường, hai vạn đồng thiếu một xu tôi cũng không bán...

Mặc dù Lưu Duy An là người thực thà, nhưng đã nói giá cả cũng rất cố chấp, sợ Diệp Thiên nghe lời nói của vợ lại ép giá, câu nói vừa rồi kia cố ý nói rất lớn.

- Nay ông, vào cầm đi.

Giọng của vợ Lưu Duy An lộ ra sự suy yếu.

- Tiểu Diệp, hai người đợi chút, trong phòng đó mùi thuốc đông y càng nặng, để chú vào lấy ra...

Lưu Duy An đi vào buồng trong, cười cười nói với vợ:

- Đông Mai, hôm nay có ba miếng ngọc cũng là Tiểu Diệp mua, ôi, hai người cùng họ đấy!

- Đông Mai? Họ... Họ Diệp! ! !

Tuy rằng còn cách tấm rèm vải, nhưng thanh âm của Lưu Duy An, lại thật sự rõ ràng rơi vào trong lỗ tai Diệp Thiên, nhất thời Diệp Thiên ngây ngẩn cả người.

- Được rồi, nhanh lên, đưa cho khách xem đi...

Cái giọng suy yếu lại vang lên, nhưng lần này Diệp Thiên nghe thấy, cũng giống như sấm sét giữa trời quang.

- Sao... Làm sao có thể, không có chuyện trùng hợp như thế chứ!

Bề ngoài nhìn như không khác bình thường, nội tâm Diệp Thiên đã trôi tận nơi nào, nguyên nhân bởi vì Diệp Thiên có một người cô,

tên là Diệp Đông Mai.

Diệp Thiên thường xuyên nghe từ miệng cha tên của cô, cô nhỏ hơn Diệp Đông Bình ba tuổi, từ nhỏ rất thân với Diệp Đông Bình.

Cho dù là sau này người chị của Diệp Đông Bình không chịu nhận người em này, Diệp Đông Mai vẫn lặng lẽ viết thư tín cho Diệp Đông Bình, lúc ấy Diệp Đông Bình cực kỳ tự trách, không hồi âm cho em gái, thư tín qua lại cũng mất.

Ngẩng đầu nhìn lên vách tường trước mặt bàn, treo khung ảnh, Diệp Thiên cũng bất chấp lễ phép không lễ phép, vội vàng đứng dậy, đi đến nhìn cái khung ảnh.

- Lam Lam, đây là em sao?

Diệp Thiên chỉ một tấm ảnh chụp đen trắng, quay sang hỏi Lam Lam.

- Không phải, đó là mẹ em, ảnh chụp mẹ lúc còn trẻ...

Lam Lam lắc lắc đầu, rót trà vào mấy cái cốc trà đặt ở trên bàn, nói:

- Anh, chị, mời uống trà!

- Là cô, thật là cô rồi!

Câu nói sau của Lam Lam, hoàn toàn bị Diệp Thiên bỏ ngoài tai.

Nhìn thấy người phụ nữ trẻ trong hình, trong lòng Diệp Thiên đã có thể nhận định trăm phần trăm, không thể nghi ngờ đây chính là cô, với nhãn lực của Diệp Thiên, liếc mắt một cái là có thể nhận ra...

Xa hơn phía bên cạnh, còn có một bức ảnh bằng lòng bài tay, bốn phía còn có hình răng cưa, là một tấm ảnh đen trắng.

Ở giữa tấm hình, là hai người nam nữ trung niên bốn mươi năm mươi tuổi ngồi ở ghế trên, còn ở hai bên và mặt sau bọn họ, đứng từ cao tới thấp là ba người con gái và một người con trai, Diệp Thiên liếc mắt một cái liền nhận ra, cậu bé tám chín tuổi kia, chính là cha của hắn.

- Thật đúng trùng hợp bất ngờ, không ngờ cô lại khổ như vậy?

Nhìn lại ngôi nhà này cơ hồ không có vật gì đáng giá, Diệp Thiên không khỏi đau xót trong lòng, hấn và cha đều không ngờ rằng, thân nhân của mình lại sống khó khăn như thế.

Đang định giới thiệu ảnh chụp cho Diệp Thiên, Lam Lam đột nhiên thấy ánh mắt Diệp Thiên đỏ lên, liền vội vàng hỏi:

- Anh Diệp, anh làm sao vậy? Là bụi vào mắt sao? Hai hôm nay gió lớn, ngày hôm qua em đến trường cũng bụi vào mắt...

- À, là bụi vào mắt, không có việc gì một lát sẽ ổn thôi!

Thấy cô em gái trước mặt này thông minh và có hiểu biết, trong lòng Diệp Thiên có một loại cảm giác không nói ra lời. Từ nhỏ hấn không có anh chị em gì, nhìn thấy rất nhiều bạn đồng học đi giúp em đánh nhau, Diệp Thiên đều rất hâm mộ.

- Tiểu Diệp, làm sao vậy? Là bị mùi thuốc đông y làm cho khó chịu à? Lam Lam, thuốc sắc xong rồi, lấy vào cho mẹ đi...

Lưu Duy An từ trong nhà đi ra, cũng nhìn thấy Diệp Thiên ửng đỏ hai mắt, nhưng cũng không có để ý, vốn dĩ trong nhà có mùi không dễ chịu, rất nhiều người vào nhà đều không quen.

Chỉ có Vu Thanh Nhã kỳ quái nhìn thoáng qua Diệp Thiên, trong lúc này mùi thuốc đông y tuy rằng khó ngửi, nhưng ngay cả cô còn có thể chịu được, sao Diệp Thiên lại thấy khó chịu? Cô nương thông minh này đã muốn nhận ra khác thường ở Diệp Thiên.

- Tiểu Diệp, cháu xem chính là cái vòng này...

Đợi cho Lam Lam vào phòng rồi, Lưu Duy An bày lên bàn một tấm vải nhung, bên trong là cái vòng tay màu đỏ.

- Vòng Huyết ngọc? !!

Đánh mắt nhìn lại, Diệp Thiên không khỏi lấp bắp kinh hãi, lúc này kinh ngạc không thua gì khi nãy hấn mới biết được cô mình ở nhà này, hấn không nghĩ lại có thể nhìn thấy loại ngọc trong truyền thuyết này ở đây.

Huyết ngọc ra đời ở cao nguyên Tây Tạng, một loại Ngọc Thạch màu đỏ, người suu tầm gọi là Côn Giác Mã, thường gọi Huyết Ngọc cao nguyên, bởi vì sắc thái đỏ thẫm mà đặt tên.

Loại Ngọc Thạch này cực kỳ hiếm, truyền lại đời sau cũng ít, nghe nói ở triều Đường, Tùng Tán Kiên Bố cưới Văn Thành công chúa từng đưa ra một khối Huyết Ngọc.

Hiện tại Huyết Ngọc phần lớn là nhân tạo, có rất nhiều đem ngọc nhét vào mồm chó, cho nó nghẹn chết, tiếp tục chôn xuống đất, vài thập niên sau đào ra, có thể đạt được như Huyết Ngọc.

Còn có một loại khác là nhét ngọc xuống dưới da dê, bao nhiêu năm sau để máu nó chậm chậm thấm thấu vào ngọc, cũng có thể đạt được như huyết ngọc, hay là đem vút xuống mồ mã, chờ khoáng vật chất ăn mòn thấm sắc, khiến kết cấu bên trong phát sinh biến hóa mà sinh ra huyết ngọc.

Nhưng những loại ngọc này không thể giống như miếng ngọc thiên nhiên trước mặt, chúng kém hơn rất nhiều, trong tay Diệp Đông Bình còn có một miếng huyết ngọc được khai quật, ngọc bội hình rồng, nên Diệp Thiên rất rõ lai lịch khối ngọc này.

Mà Diệp Thiên sở dĩ nhận định vòng tay kia là vòng tay huyết ngọc thiên nhiên mài mà thành, đó cũng là có nguyên nhân, bởi vì từ cái vòng này, hẳn cảm nhận được nguyên khí dao động cực kỳ mạnh.

Trong cái vòng không chỉ có âm sát khí, cũng có sinh khí, hai dòng khí phân biệt rõ ràng, vẫn chưa dung hợp cùng một chỗ, như thế này tuyệt đối không phải vật nhân tạo có khả năng có được.

- Tiểu Diệp, không ngờ cháu cũng biết cái vòng này...

Nhìn thấy Diệp Thiên nói ra cái tên, trên mặt Lưu Duy An vốn là lộ ra vui mừng, nhưng chân chờ một chút, vẫn nói:

- Chú mời người xem qua, bọn hắn nói cái vòng này có thể là bị huyết khí thấm sắc, là người chết từng đeo, điềm xấu, cho nên... cho nên giá cả vô cùng thấp, chú không đồng ý bán...

- Ai nói người chết mang theo là điềm xấu?

Diệp Thiên buột miệng nói ra,

- Bọn họ biết cái gì chứ, đây là vòng tay bằng huyết ngọc hình thành trong thiên nhiên, ở thời Dân Quốc từng xuất hiện qua một lần, bị người ta tranh giành mua đi rồi, cô... chú Lưu, thứ này ít nhất giá trị mười lăm vạn!

- Mười... Mười lăm vạn? !

Thanh âm của Lưu Duy An có chút run rẩy,

- Tiểu Diệp, cháu... không phải nói đùa chứ?

Phải biết rằng, ở những năm chín mươi lăm này, giá trị ngọc cũng không cao lắm, một khối điêu khắc từ Dương Chi ngọc thượng hạng, cũng chỉ là mấy vạn đồng tiền mà thôi, mười lăm vạn đồng một cái vòng, Lưu Duy An căn bản chưa nghe nói qua.

Thập niên 90, Ngọc Thạch không đáng giá, từng có người bỏ ra mấy trăm đồng mua một túi ngọc vụn để bày trong bể cá trong nhà, mười năm sau giá trị lên đến trăm vạn!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 114

Người Mua Kỳ Lạ

Chú... chú Lư, cháu không lừa chú, cái vòng này thật là một bảo bối...

Biểu hiện trên mặt Diệp Thiên lúc này, là một lần chân thành tha thiết nhất từ khi hấn lọt lòng tới nay, hoàn toàn không cần giả tạo, với hiểu biết của Diệp Thiên đối với thị trường đồ cổ, đầu tư vào các tác phẩm nghệ thuật từ từ nóng lên như hiện nay, giá trị cái vòng tay đó sẽ tăng lên rất nhanh.

- Có thể... nhưng mà, Tiểu Diệp, cháu... không phải cháu muốn mua cái vòng này sao?

Thấy biểu hiện trên mặt Diệp Thiên, Lư Duy An cũng tin bảy tám phần, nhưng đồng thời cũng mơ hồ.

Những người buôn bán đàm phán chuyên mua bán, nhất là mua bán đồ cổ, bên mua đều dùng hết sức hạ thấp giá đồ vật, soi mói mọi góc để hạ chút giá cả.

Lư Duy An làm kinh doanh đồ cổ đã hai năm, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy người như Diệp Thiên, ra sức thổi phồng giá trị đồ vật đó, trong lòng không khỏi cảm giác vài phần kỳ lạ.

- Bản thân cháu cũng là muốn hạ thấp giá cả, nhưng cha cháu mà biết sẽ cắt đứt chân của cháu...

Nghe được Lư Duy An nói vậy, Diệp Thiên cười khở trong lòng, cũng không tiện giải thích, nếu đổi thành những nhà bình thường, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ dấu diếm mà mua với giá hai vạn đồng.

Mua bán đồ cổ vốn là khảo nghiệm nhãn lực, nếu không thì cũng không có cách nói “Kiểm Lậu”, đổi thành một người bình thường thì Diệp Thiên thoải mái mua, nhưng trước khi đến Diệp Thiên cũng không nghĩ tới, gia đình này lại có thể quan hệ với hấn sâu xa đến thế.

- Chú Lưu, thứ này cháu là muốn, nhưng... Chỉ là một người sinh viên, cháu cũng không thể làm chuyện trái lương tâm, cho nên chuyện cái vòng nhất định phải nói rõ ràng với chú...

- Tiểu Diệp, cảm ơn, cảm ơn cháu nói cho chú biết điều này, cháu... cháu thật là một người tốt...

Diệp Thiên nói rất nghiêm túc, nghe vậy Lưu Duy An thiếu chút nữa lại nước mắt lưng tròng.

- Làm kinh doanh đồ cổ hai năm, nhìn thấy không ít chuyện hãm hại lừa gạt, không ngờ mình gặp được một người thiện tâm.

Lưu Duy An không chú ý tới, ngay khi Diệp Thiên nói những lời đó, Vũ Thanh Nhã đang ngồi đó, khóe miệng hơi giật giật, cố gắng không để cho trên mặt mình lộ ra vẻ tươi cười.

Nếu nói Diệp Thiên tâm địa thiện lương, không phải hạng người gian trá, Vũ Thanh Nhã cũng thừa nhận, nhưng khẳng định không phải người quá tốt đến như vậy.

Tuy rằng Diệp Thiên không đến mức đi ra ngoài hãm hại, lừa gạt, trộm cắp, nhưng mấy tháng trước nói bóng gió mấy câu, liền lừa được Vệ Hồng Quân hai vạn đồng, chuyện này người tốt tuyệt đối không làm được.

- Chú Lưu, cháu cũng không phải con buôn đồ cổ, lừa chú lương tâm sẽ bất an...

Lời tiếp theo của Diệp Thiên khiến Vũ Thanh Nhã thật sự là nhịn không được, gục đầu xuống không cho người bên ngoài thấy cảm xúc trên mặt cô, tuy rằng không biết Diệp Thiên có dụng ý gì, nhưng với hiểu biết của cô về Diệp Thiên, người có thể làm cho lương tâm hấn bất an sự, thật sự không nhiều lắm.

- Tiểu Diệp, cháu thật là một người tốt...

Lưu Duy An nhịn không được lại khen ngợi Diệp Thiên một câu, mới quen Diệp Thiên còn chưa đầy 3h, hấn đương nhiên không biết câu thanh niên về mặt chân thành trước mặt này, là người nổi danh lừa đảo.

Nhưng cho dù đã biết, chỉ cần Diệp Thiên đồng ý bỏ ra mười lăm vạn mua cái vòng này, Lưu Duy An cũng sẽ không để ý.

Phải biết rằng, bệnh của vợ chính là nhiễm trùng đường tiểu, mỗi tuần cũng phải đi trị liệu hai lần, một lần mất năm sáu trăm đồng, hơn nữa bình thường thuốc Đông y và phí dinh dưỡng, mỗi tháng ít nhất đều phải tiêu khoảng bốn nghìn đồng.

Đối với một công nhân như Lưu Duy An mà nói, khoản này thật sự không nhỏ, nếu không phải mình dậy sớm sờ soạn chuyên đồ cổ đi bán, hơn nữa mấy chị em trong nhà vợ giúp đỡ, chỉ sợ sớm đã không chống đỡ nổi.

Còn cách trị liệu nhiễm trùng đường tiểu hữu hiệu nhất: thay thận, Lưu Duy An và vợ cũng đã nghĩ đến, hơn nữa đã đi bệnh viện làm đăng ký, nhưng gần hai mươi vạn đồng tiền phẫu thuật, gia đình này thật không đủ sức.

Năm trước từng gặp được một người hợp thận với Diệp Đông Mai, cũng đồng ý hiến cho, nhưng Lưu Duy An cũng không lấy làm vui, vì tiền phẫu thuật và phí tổn tương quan, chỉ có thể bỏ cuộc.

Trước mắt Diệp Thiên nói vòng tay này có thể đáng mười lăm vạn, nhất thời khiến Lưu Duy An thấy được hi vọng, có mười lăm vạn đồng này, mình lại đi tìm bằng hữu thân thích mượn một ít, không phải có thể thay thận cho vợ được hay sao?

- Tiểu... Tiểu Diệp, vậy... cái vòng, cháu... cháu còn muốn không?

Không cần có nghĩa là chấp nhận để vợ nằm đó.

Chuyện liên quan đến bệnh tình của vợ, Lưu Duy An nói chuyện cũng có chút run rẩy, Diệp Thiên là người duy nhất nhận định đây là huyết ngọc thiên nhiên, nếu hấn nói không muốn, chính mình chỉ sợ lại là cao hứng hụt nhất thời, bởi vì đồ này dù cho đáng giá, bán không được cũng toi công.

Lúc Lưu Duy An nói chuyện, ngón tay Diệp Thiên đang nhẹ nhàng vuốt ve vòng tay huyết ngọc, ánh mắt đột nhiên sáng một chút, hỏi một đặng, trả lời một nẻo, nói:

- Chú Lưu, cái vòng này cháu có muốn hay không, chú cũng không thể giữ trong nhà, không tốt đối với bệnh của cô Diệp...

- Là... Vì cái gì?

Lưu Duy An lặng đi một chút, cái vòng này có quan hệ gì với bệnh của vợ mình chứ?

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Chú Lưu, cái vòng này là vật được khai quật, bởi vì vị trí đặt trong mồ mà không đúng, có một chút âm sát khí, đối với người thường mà nói vấn đề không lớn, nhưng đối với người bệnh mà nói, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe của người đó.

Chiếc vòng ngọc này nội âm sát khí và sinh khí may mắn cùng tồn tại, chứng minh mồ mã khai quật được nó, là một chỗ phong thủy tốt, nhưng vòng tay đặt ở phương vị không đúng, vừa thu dưỡng khí, lại cũng lây dính một ít âm sát khí.

Kỳ thật muốn hóa giải nội âm sát khí của vòng tay cũng rất dễ dàng, cũng rất nhiều cách, ngoài cách Diệp Thiên dùng trận pháp đây âm sát ra ngoài, còn có một biện pháp đơn giản.

Đó là tìm một cô gái trinh, cho đeo năm ba tháng, có thể hấp thu hết âm sát khí, hơn nữa còn không ảnh hưởng sức khỏe của người đeo nó, nhưng đối với người phụ nữ đã kết hôn mà nói, cái vòng này sẽ mang đến tai họa.

- Tiểu Diệp, cháu... cháu nói chú không hiểu, ý của cháu là nói, cô Diệp mang thứ này, sẽ không tốt đối với thân thể sao?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Lưu Duy An tỏ ra không hiểu, nhưng trong lòng cũng có một tia cảnh giác, Diệp Thiên vừa rồi còn thổi phồng cái vòng này là tốt, hiện tại lại nói nó không tốt đối với người bệnh, chẳng lẽ là muốn tăng bốc trước rồi ép giá sau sao?

Nghĩ đến đây, Lưu Duy An cũng đã quyết định, nếu Diệp Thiên thực dùng nguyên nhân này để thấp giá, mình không thể nhường bước, bởi vì hi vọng chữa chạy cho vợ, tất cả đang trông vào cái vòng tay này.

Diệp Thiên không lưu ý sắc mặt trên mặt Lưu Duy An đã biến hóa, gật gật đầu nói:

- Cái vòng này cho Lam Lam đeo cũng không sao, nhưng cô Diệp không thể đeo thứ này...

Diệp Thiên cũng là nghĩ xa, hẳn cảm thấy được đồ vật này nếu là cô mình thích, mình mua đi cũng không thích hợp, cho nên đã nói ra chỗ hại của vòng tay.

Nhưng hẳn lại thật không ngờ, cái vòng tay này sau này thuộc về ai, Lưu Duy An cũng không quan tâm, hẳn chỉ quan tâm cái vòng này có thể đổi bao nhiêu tiền cho vợ chữa bệnh.

Cho nên nghe thấy Diệp Thiên nói cho Lam Lam đeo cái vòng, Lưu Duy An nhất thời ngây ngẩn cả người, đây cũng chính là vì bình thường vợ nằm trên giường sẽ không va chạm nên mới đeo, nếu để con gái đeo, vạn nhất bể vỡ, chẳng phải là lấy tiền đem đốt sao?

Lưu Duy An không hiểu tâm tư Diệp Thiên, nói rõ ràng:

- Tiểu Diệp, chú Lưu nói thật với cháu, bệnh của cô Diệp thực nghiêm trọng, trong nhà thật sự là sắp không đủ sức, chú đã nghĩ bán

cái vòng này lấy ít tiền xem bệnh cho cô Diệp, cháu nói có mua hay không đi?

- Chú Lưu, bệnh của cô Diệp cần bao nhiêu tiền?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, trong lòng sực tỉnh, mình tại sao chỉ lo lắng vấn đề cái vòng, cũng không nghĩ tới chuyện tiền mới là thứ tối quan trọng đối với cái gia đình này?

- Chú muốn thay thận cho cô, tiền phẫu thuật thì bảy tám vạn, tổng cộng cần khoảng hai mươi vạn...

Lưu Duy An đáp.

- Lão Lưu, bọn họ chỉ là sinh viên, nói điều này làm chi...

Đột nhiên, mảnh buồng trong bị nhấc lên, một phụ nữ trung niên sắc mặt tái nhợt đi ra, nhìn về phía Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã, cười nói:

- Đừng nghe Lão Lưu, cái vòng này giá trị không đáng nhiều tiền như vậy...

- Đông Mai, sao bà đi ra đây? Mau, nằm đi, nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai còn phải đi trị liệu!

Thấy vợ đi ra. Lưu Duy An cũng không nghĩ chuyện thương lượng với Diệp Thiên cái vòng tay nữa, vội vàng dọn sạch cái ghế, còn đặt cái đệm lên mặt trên, đỡ vợ cẩn thận ngồi xuống.

- Dượng thật là người tốt...

Thấy cảnh đó, trong lòng Diệp Thiên âm thầm gật gật đầu, tục ngữ nói bệnh lâu vô hiệu tử, giữa vợ chồng có thể làm được như vậy, thật sự là làm cho người ta cảm động.

Nhìn thấy dáng người gầy yếu của cô mình, trong lòng Diệp Thiên có chút chua xót, lập tức đứng lên nói:

- Chú Lưu, chuyện này cháu muốn thương lượng với người trong nhà, đợi lát nữa trả lời chú được không?

Hiện tại trong túi quần Diệp Thiên tổng cộng cũng chỉ còn mấy trăm đồng, cho dù cả tiền gửi ngân hàng nữa, cũng không đủ cái số lẻ của mười lăm vạn, chuyện tiền nong quả thật làm cho hấn đau đầu.

- Được, được, Tiểu Diệp, không vội, một ngày hai ngày này, hay là... gọi người nhà cháu tới xem đồ này rồi nói chuyện!

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Lưu Duy An liên tục gật đầu, vốn hắn đã cảm thấy Diệp Thiên dù cố gắng bình tĩnh, nhưng tóm lại vẫn là một sinh viên, đừng nói mười lăm vạn, ngay cả nói mua bán hai vạn đồng, cũng hơi khó khăn.

Biết cô mình không có tiền thay thận, Diệp Thiên còn sót ruột hơn Lưu Duy An, nháy mắt với Vu Thanh Nhã, nói:

- Chú Lưu, không cần lâu như vậy, chúng cháu đi ra ngoài gọi điện thoại đã...

- Hay là gọi ở đây đi, bên ngoài lạnh lắm...

Vu Thanh Nhã cũng thấy tâm trạng Diệp Thiên rất kỳ quái, lập tức cười nói:

- Không sao, chú Lưu, trong phòng tín hiệu không tốt... ...

- Vậy được rồi, chú đưa hai cháu ra ngoài...

Lưu Duy An cũng biết đây là chuyện người khác, không tiện để cho hắn nghe được, lập tức đưa Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã ra cửa.

- Diệp Thiên, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Anh có biết bọn họ hay không?

Đi đến cửa sau tứ hợp viện viện, Vu Thanh Nhã rốt cục nhìn không được, với sự nhạy bén của cô, và biểu hiện vừa rồi của Diệp Thiên, nhiều ít cũng nhìn ra chút vấn đề.

Nghe thấy Vu Thanh Nhã hỏi vậy, Diệp Thiên nhìn thật sâu vào cửa nhà cô mình, nhỏ giọng nói:

- Thanh Nhã, em nói không sai, nữ chủ nhân nhà này là Diệp Đông Mai, là cô ruột của anh...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 115

Vay Tiền

Là cô của anh á? !

Tiếng nói của Vu Thanh Nhã có chút lớn, nói mới ra miệng, bản thân cũng ý thức được, vội vàng dùng tay nhỏ bé bịt lại, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, nhìn lên Diệp Thiên, nhỏ giọng hỏi:

- Thật sự trùng hợp như thế sao? Anh không nhận lầm chứ?

Phải biết rằng, cho dù ở những năm chín mươi lăm này, thành phố Bắc Kinh cũng có hơn một ngàn vạn dân cư, nếu không biết tính danh địa chỉ người muốn tìm, không khác tìm kim đáy biển.

Mà Diệp Thiên chỉ là dạo một vòng Phan Gia Viên, đã tìm ra cô ruột, xác suất phát sinh trùng hợp thế này, thật là quá thấp.

- Đúng vậy, vừa rồi anh nhìn ảnh chụp, trên đó có ba anh, chắc chắn sẽ không sai...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, lúc hần khi nghe thấy tên của cô, phản ứng cũng không khác Vu Thanh Nhã, nhưng nhìn thấy ảnh chụp có cha, tất cả nghi vấn đều không còn tồn tại.

- Diệp Thiên, vậy... vậy anh dự định làm gì bây giờ? Gọi điện thoại cho chú Diệp sao?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã đã hiểu nguyên do hành động kỳ quái vừa rồi của Diệp Thiên, lập tức lấy điện thoại ra.

Tuy rằng bọn họ đã là sinh viên đại học, nhưng sâu trong nội tâm, Vu Thanh Nhã vẫn nghĩ mình là một đứa trẻ, chuyện như vậy vẫn muốn tìm người lớn quyết định.

- Không được, chuyện này tạm thời không thể đề cho ba anh biết...

Đối với đề nghị của Vũ Thanh Nhã, Diệp Thiên liền bác bỏ, từng ấy năm tới nay, Diệp Đồng Bình luôn luôn sống trong áy náy, nếu tiếp tục biết em gái bệnh nặng, Diệp Thiên có thể tưởng tượng sẽ là đả kích lớn thế nào với cha.

Dựa theo suy nghĩ của Diệp Thiên, tốt nhất chữa khỏi bệnh cho cô, sau đó từ từ nói cho cha biết thân phận của cô, có thể đẩy đi cái dư âm buồn kia.

- Diệp Thiên, không nói cho chú Diệp sao, vậy thì... vậy thì tiền chữa bệnh, làm sao bây giờ?

Nghe vừa rồi nói chuyện với Lưu Duy An, Vũ Thanh Nhã cũng đã hiểu, Diệp Thiên muốn dùng tiền mua vòng ngọc này để trợ giúp cô chữa bệnh.

Nhưng nếu không nói với người lớn trong nhà, Vũ Thanh Nhã cũng không kiếm đâu ra hơn mười vạn, Vũ Hạo Nhiên không giống Vệ Hồng Quân, cách bảo ban con cái cũng khác nhau, mỗi tháng tiền tiêu vặt của Vũ Thanh Nhã cũng không có bao nhiêu.

- Điều này, luôn có cách...

Diệp Thiên cũng có chút phiền não, chuyện học hành còn không làm khó được mình, chẳng lẽ bị tiền làm khó, chẳng thể trách người xưa có câu một đồng tiền làm khó người anh hùng.

Trầm ngâm một lúc sau, Diệp Thiên nói:

- Như vậy đi, hay là đi tìm cha của Vệ Dung Dung, hơn mười vạn đối với ông ấy mà nói không phải là cái gì to tát!

Trải qua chuyện tai nạn xe cộ, hiện tại Vệ Hồng Quân tuyệt đối tin Diệp Thiên.

Sau khi Diệp Thiên bày bố lại phong thủy căn phòng, mặc dù có một phần tài chính vẫn bị mất, nhưng vận may của Vệ Hồng Quân cũng tốt lên, liên tục mua mấy cổ phiếu mới, lại kiếm được không ít.

Người Bắc Kinh thích nhất là nói chuyện phiếm, nhất là người làm ăn, thích tâng bốc chuyện mình đặc ý, hơn nữa Vệ Hồng Quân xuất thân thành phố, lòng dạ cũng không thâm sâu, mấy tháng sau, bằng hữu trong giới cũng biết có vị cao nhân xem qua phong thủy cho hắn.

Những kẻ có tiền này, càng tin tưởng phong thủy, không ít bằng hữu của Vệ Hồng Quân đều nhờ hấn tìm vị cao nhân kia để xem phong thủy, nhưng đều bị Diệp Thiên cự tuyệt.

Gần đây Diệp Thiên không phải thiếu tiền, thứ hai hấn cũng chưa nghĩ sau này mình có nên dựa vào nghề này kiếm cơm hay không, trải qua mấy năm đi du lịch giang hồ, Diệp Thiên biết rõ giang hồ hiểm ác, chỉ cần dính vào, nhiều khi không thể thoát thân.

Nhưng lúc này Diệp Thiên cũng bất chấp nhiều như vậy, chỉ cần có người có thể bỏ tiền, cho dù là bày trận pháp cho người ta, Diệp Thiên cũng sẽ làm, dù sao bệnh của cô ngày một thêm nặng.

- Diệp Thiên, anh... Vì sao tìm chú Vệ vay tiền hả?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trên mặt Vũ Thanh Nhã lộ ra vẻ thất vọng, gục đầu xuống thấp giọng nói:

- Ba của em cũng có tiền, em có thể hỏi ông mà ...

Trong lòng Vũ Thanh Nhã, Diệp Thiên là bạn trai của cô, có chuyện gì hấn là trước hết sẽ nghĩ đến mình, nhưng phản ứng đầu tiên vừa rồi của Diệp Thiên chính là tìm cha của Vệ Dung Dung, không khỏi khiến tâm lý Vũ Thanh Nhã rối rắm.

- Đồ ngốc, em nghĩ gì thế?

Thấy vẻ mặt của Vũ Thanh Nhã, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, lấy tay ôm lấy Vũ Thanh Nhã, nói:

- Thanh Nhã, anh biết chú Vũ có tiền, nhưng hơn mười vạn dù sao không phải con số nhỏ, nếu em nói thật, chú Vũ nhất định sẽ nói cho ba anh biết, như vậy khác gì chính mình nói với cha anh chứ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vũ Thanh Nhã nghiêng cái đầu suy nghĩ, nói:

- Vậy... Vậy không nói thật cho ba em là được, em... em sẽ nói mình muốn mua cái vòng...

- Ha ha, nói dối mũi sẽ to lên đấy...

Diệp Thiên cười vuốt cái mũi Vũ Thanh Nhã, mở miệng nói:

- Anh cũng không muốn bạn gái của mình biến thành người nói dối, được rồi, Thanh Nhã, chuyện này anh đã quyết định, lấy điện

thoại cho anh đi...

- Anh mới là mũi to ấy...

Vu Thanh Nhã biết Diệp Thiên từ nhỏ cũng rất chín chắn, đã ra quyết định chuyện gì, bất kỳ ai cũng rất khó thay đổi, lập tức chỉ có thể ngoan ngoãn lấy điện thoại ra.

- Tiểu Vu, không phải cháu cùng Dung Dung đi Phan Gia Viên sao? Gọi điện thoại cho chú Vệ có chuyện gì?

Điện thoại vang lên hai tiếng chuông, lúc sau liền kết nối được, giọng Vệ Hồng Quân từ trong điện thoại truyền ra.

- Khụ khụ, chú Vệ, cháu là Diệp Thiên...

Diệp Thiên ho khan hai tiếng, không đợi Vệ Hồng Quân nói thêm, hành văn gãy gọn nói:

- Chú Vệ, cháu gặp được chút chuyện gấp, cần ít tiền quay vòng, chú xem có tiện không ạ?

- Muốn bao nhiêu tiền?

Vệ Hồng Quân cũng rất rõ ràng, trực tiếp hỏi số tiền, thậm chí cả mục đích Diệp Thiên vay tiền sử dụng cũng chưa hỏi đến.

- Khoảng hai mươi vạn ạ, chú Vệ, có được hay không?

Dù sao nếu mở miệng, coi như đã mang nợ, mượn mười lăm vạn và hai mươi vạn không có gì khác nhau, vạn nhất nhà cô bên không đủ tiền, cũng không thể tiếp tục mở miệng lần thứ hai được!

- Hai mươi vạn? Ha ha, Diệp Thiên, trong tay chú thật đúng là có, hơn nữa còn là tiền mặt, đúng rồi, hai mươi vạn có đủ hay không hả?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, điện thoại vang lên tiếng cười lớn của Vệ Hồng Quân, lúc trước xe Audi của hắn bị đụng, ngay cả cơ hội sửa chữa lại cũng không còn, hơn nữa di chứng tai nạn xe cộ, mấy tháng này hắn cũng chưa thể lái xe.

Nhưng không có xe quả thật cũng không tiện, mấy ngày nay Vệ Hồng Quân đang cân nhắc nên tiếp tục mua chiếc xe hay không, thế hệ hắn không mấy tin tưởng ngân hàng, còn ưa thích tiền mặt, vì thế hôm qua mới từ trong ngân hàng rút ra năm mươi vạn.

- Chú Vệ, đủ rồi, đủ rồi...

Nghe được Vệ Hồng Quân nói vậy, Diệp Thiên không khỏi vui sướng ngây ngất, vội vàng nói:

- Chú Vệ, cháu không đi được, chú giúp người thì giúp cho chót, có thể đem tiền đến đây giúp cháu không ạ?

Ngoài miệng nói vậy, trên mặt Diệp Thiên cũng cảm giác có chút phát nóng, mình vừa há mồm vay tiền trường bồi, còn muốn người ta đưa tới ngay, theo người Bắc Kinh mà nói chính là, chuyện này làm quá đáng!

- Được, hôm nay thị trường chứng khoán không mở cửa, chú đang rối mà, cháu nói địa chỉ đi, chú liền qua đó...

Vệ Hồng Quân lập tức đồng ý, trải qua chuyện phong thủy mà Diệp Thiên chi điểm cho hắn, mấy tháng này ít nhất cũng lời lãi bảy tám trăm vạn, Diệp Thiên đừng nói là mượn, chính là há mồm nói xin, Vệ Hồng Quân cũng sẽ không nói hai lời.

- Chú Vệ, cháu đang ở công viên Cảnh Sơn...

Nói cho Vệ Hồng Quân biết địa chỉ rồi, Diệp Thiên cúp điện thoại, nói:

- Thanh Nhã, đi thôi, chúng ta đi ra bên ngoài để chờ chú Vệ, ngõ nhỏ này không dễ tìm...

- Ba, mẹ, anh chị kia đi rồi...

Diệp Thiên ở sân gọi điện thoại, Lưu Lam Lam lao thẳng đến rèm cửa xốc lên nhìn trộm, tuổi của cô cũng không coi là nhỏ, biết vừa rồi hai người kia nếu có ý định mua vòng tay, bệnh của mẹ liền được cứu.

- Được rồi, đi thì đi đi...

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của người bạn già, Diệp Đông Mai thở dài, nói:

- Tôi nói với ông, Lão Lưu, vừa rồi hai người kia đều là trẻ con, sao có thể có hơn mười vạn đồng được, ông cũng đừng quá lo, chỗ chị cả và chị hai đang nghĩ biện pháp...

- Haiz, Đông Mai, đều là do anh vô dụng!

Lưu Duy An thở dài một tiếng, bụm mặt ngồi ở đó, nước mắt kề tay người đàn ông từ từ chảy ra.

- Là em làm liên lụy mọi người, Lão Lưu, tôi đói bụng rồi, ông đi hâm nóng bánh sủi cảo lại đi!

Nhìn thấy bộ dạng chồng như vậy, Diệp Đông Mai không khỏi nhớ tới người anh trai đã hơn hai mươi năm không gặp, nếu người anh thương yêu mình nhất ở đây, khẳng định cũng sẽ giống như chồng cô, không ngại cực khổ đi giúp mình xoay tiền?

-Ừ, được, vừa rồi đang nóng bà không ăn, tôi lại đi hâm nóng lại vậy...

Nghe thấy vợ nói vậy, Lưu Duy An vội vàng lau nước mắt, bung bánh sủi cảo, vén rèm cửa đi sang khu bếp tứ hợp viện.

- Chú Vệ, ở đây, đường trơn, chú đi chậm một chút...

Khi cả nhà Diệp Đông Mai ở trong nhà ăn bánh sủi cảo, trong viện đột nhiên lại truyền đến tiếng nói của Diệp Thiên.

- Chú Lưu, cô Diệp, cháu đã quay lại!

- Đúng... đúng là Tiểu Diệp, là Tiểu Diệp, khụ khụ, khụ khụ khụ...

Đang ăn cái bánh chèo, Lưu Duy An nghe thấy tiếng Diệp Thiên, đứng phắt dậy, cũng không để ý bánh sủi cảo mắc kẹt yết hầu, không ngừng ho khan.

- Chú Lưu, chú làm sao vậy?

Diệp Thiên mới vừa vén rèm cửa lên, liền thấy Lưu Duy An mặt đỏ bừng, không ngừng ho khan, nhìn thoáng qua bánh sủi cảo trên bàn, liền bước lên phía trước vỗ vỗ lưng của hắn, cười nói:

- Ăn bánh sủi cảo cũng có thể bị nghẹn sao?

- Tiểu Diệp, không sao, không sao đâu!

Uống một hợp nước, Lưu Duy An nhìn về phía Vệ Hồng Quân - đi theo phía sau Diệp Thiên, hỏi:

- Tiểu Diệp, người này... Đây là người nhà cháu hả?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Chú Lưu, đây là chú Vệ của cháu, là trưởng bối của cháu, nhưng đồ này là bản thân cháu mua, không liên quan đến chú Vệ!

- Lam Lam, nhanh lên, mau dọn sạch cái ghế cho chú Vệ...

Lưu Duy An nhất thời còn chưa hiểu lời của Diệp Thiên, nhưng thấy Vệ Hồng Quân tai to bụng lớn, rất giống ông chủ, vội vàng hô:

- Anh Vệ, nơi này có chút chật chội, anh ngồi đi, tôi đi rót nước cho anh...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 116

Quà Ra Mất Quý Giá

Thấy Lưu Duy An nhiệt tình, Vệ Hồng Quân biết hẳn hiểu lầm, cười nói:

- Cậu họ Lưu phải không, cậu cũng đừng khách khí, hôm nay tôi chỉ mang tiền tới cho Diệp Thiên mà thôi, hơn nữa, tôi cũng là người lớn lên ở Tứ Hợp Viên...

Tuy rằng ông chủ Vệ hiện tại đã rất giàu, có đại tài, cũng không thích người khác nhắc tới chuyện hắn đã từng mở quán ăn ở tứ hợp viên, nhưng đến nơi tình người như vậy, không nhịn được liền nhớ lại thời thanh niên của mình.

- Đưa tiền... đưa tiền cho Tiểu Diệp sao?

Lưu Duy An nghe vậy lặng đi một chút,

- Anh Vệ, vậy... không phải anh muốn mua món đồ kia sao?

- Tôi cũng không biết Diệp Thiên cần tiền là để làm gì, sao vậy, cậu có đồ cổ để bán?

Nghe được Lưu Duy An nói vậy, Vệ Hồng Quân cười khổ, nhưng nhìn thấy góc phòng bày một ít hàng mỹ nghệ nhìn cũng khá cũ, hẳn cũng hiểu vài phần.

- Không hẳn là buôn bán, chỉ là bán chút đồ lặt vặt ở Phan Gia Viên mà thôi!

Lưu Duy An lúc này rất mơ hồ, nhìn về phía Diệp Thiên, ánh mắt cũng trở nên là lạ.

- Cậu sinh viên này rốt cục là ai nhỉ? Một cú điện thoại lại có thể làm cho người ta mang tiền tới, hơn nữa ngay cả nguyên nhân cần tiền cũng không hỏi?

Phải biết rằng, ở những năm chín mươi lăm này, người Bắc Kinh và người làm công lương tháng vẫn chưa tới một ngàn đồng, hai mươi vạn chính là một khoản tiền rất lớn, và ngay cả những ông chủ có tiền, cũng sẽ không tùy tiện lấy tiền ra như vậy.

- Cậu Lưu này, Tiểu Diệp rất cuộc muốn mua cái gì vậy? Lấy cho tôi xem đi...

Nghe được Lưu Duy An có gì đó trong tay, Vệ Hồng Quân cũng thấy hứng thú, kiểm tiền chơi đồ cổ, đây bệnh chung của người có tiền đất kinh thành, nếu ai có đồ vật tốt, nhất định sẽ đem đến chỗ đồng nghiệp hay tụ hội mà khoe khoang.

Nhìn thấy Lưu Duy An lấy ra cái vòng trong tấm vải nhung, Diệp Thiên chen lời nói:

- Chú Vệ, đồ này chú có thể xem, nhưng quy củ chú cũng không thể phá hủy nhé...

Vệ Hồng Quân dờ khóc dờ cười chỉ vào Diệp Thiên nói:

- Cháu... Tiểu tử, chú Vệ còn có thể tranh giành đồ của cháu hay sao? Chú chỉ muốn nhìn một chút xem rốt cuộc là vật gì mà có thể đáng giá tiền như vậy?

Hai người nói chuyện, Lưu Duy An đã lấy cái vòng ra, lực chú ý của Vệ Hồng Quân nhất thời bị hấp dẫn.

Đợi cho Lưu Duy An đặt cái vòng lên trên bàn, Vệ Hồng Quân liền cầm lên, dùng ánh sáng ngọn đèn trong phòng đánh giá rất lâu, lưu luyến đặt trở về, nói:

- Thứ tốt, màu sắc nhìn qua tựa như ngọc thiên nhiên, không biết là máu thấm vào hay là khoáng vật thấm vào?

Với nhãn lực của ông chủ Vệ, có thể nhận ra thấm sắc hay tự nhiên cũng không dễ dàng, sau khi nói xong còn bặc lộ dáng vẻ của người trong nghề, muốn đợi Diệp Thiên khen hấn vài câu.

- Ha ha, chú Vệ, cái vòng như vậy thông thường có thể bán bao nhiêu tiền ạ?

Diệp Thiên lại cầm lên cái vòng tay mà Vệ Hồng Quân vừa thả ra.

- Món này... hình như không quý lắm?

Vệ Hồng Quân nghe vậy nhú mày, nghĩ một chút rồi nói:

- Năm ngoái Hạ Lão Tử cầm cái vòng tay không khác cái này lắm đi khoe khoang, chú nhớ được hình như là mua giá hơn ba vạn đồng?

Nói tới đây, Vệ Hồng Quân phục hồi tinh thần lại, sắc mặt cổ quái chỉ vào cái vòng trên tay Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, không phải cháu lấy 20 vạn, chính là vì mua cái vòng này chứ?

Tuy rằng Vệ Hồng Quân không phải người kinh doanh đồ cổ, nhưng hai năm qua các hội đấu giá đồ cổ cũng tham gia không ít.

Ở những nơi này, có không ít ngọc cổ, nhưng quý nhất cũng không quá hai ba vạn đồng, vượt qua năm vạn đều rất hiếm, miếng ngọc giống như miếng trong tay Diệp Thiên này, tuy nói không tầm thường, nhưng giá trị cũng không đến hai mươi vạn chứ?

- Cậu Lưu, buôn bán muốn kiếm tiền là đúng, nhưng Diệp Thiên còn là một sinh viên, chúng ta không thể lừa gạt nó?

Nghĩ đến đây, Vệ Hồng Quân nhìn về phía Lưu Duy An, ánh mắt cũng có chút không thiện cảm, vốn thấy tướng mạo Lưu Duy An thật thà phúc hậu, nhưng trong mắt hắn cũng trở thành cáo già.

- Điều này... tôi... không phải tôi ra giá, mà là... Hơn nữa Tiểu Diệp nói cũng chỉ mười lăm vạn, không phải hai mươi vạn chứ...

Bị Vệ Hồng Quân trách như vậy, Lưu Duy An nhe răng đỏ bưng cả khuôn mặt, lúc ban đầu hắn đưa ra một cái giá hai vạn đồng, sau đó chính là Diệp Thiên tự quyết định.

- Diệp Thiên? Sao lại vậy?

Vệ Hồng Quân kinh ngạc nhìn về phía Diệp Thiên.

- Chú Vệ, là chú nhìn nhầm rồi...

Diệp Thiên cười đưa vòng tay đến dưới ánh đèn, chỉ vào các tia sáng tràn ngập các màu sắc hồng mê người, nói:

- Chú Vệ, chú xem màu ánh lửa này, không có một dấu vết thắm sắc, đây là vòng tay huyết ngọc thiên nhiên!

- Trong lịch sử có ghi chép tương quan, chính là Văn Thành công chúa từng có được một cái, về sau thời Dân Quốc từng xuất hiện qua một lần, bị người ta tranh giành mua đi với giá mười thỏi vàng hình cá, chú nói vật như vậy, có đáng giá hai mươi vạn hay không đây?

- Vòng tay huyết ngọc thiên nhiên?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vệ Hồng Quân hoảng sợ, hẳn thật đúng là chưa nghe nói qua điển cố này, cũng không biết giá cả cái vòng, nhưng Diệp Thiên đã nói vậy, hẳn nghe cũng hiểu.

Trong những người bạn của Vệ Hồng Quân, cũng có người sưu tầm thời vàng hình cá vàng thời Dân Quốc, hẳn từng nhìn thấy qua, mỗi một thời là 300 g, ở thời Dân Quốc, hai thời vàng thế này có thể mua được một Tứ Hợp Viện ở Bắc Kinh này.

Cho dù đến hôm nay, 1g vàng giá khảng sáu bảy mươi đồng, một thời vàng như vậy cũng có thể giá trị hai vạn nhân dân tệ, mười thời chính là hơn hai mươi vạn nhân dân tệ, nếu suy luận như vậy, Diệp Thiên đưa ra cái giá hai mươi vạn, thật đúng là không đắt.

- Diệp Thiên, thứ này nhường cho chú Vệ được không?

Đối với nhân lực của Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân rất tin tưởng, không hề nghi ngờ, nghĩ đến năm trước Hạ Lão Tứ cảm khoe khoang cái vòng Huyết Ngọc, không khỏi nghĩ đến chuyện có được cái vòng đó.

- Không được, chú Vệ!

Không đợi Vệ Hồng Quân nói hết lời, Diệp Thiên liền cắt đứt,

- Chú Vệ, chúng ta đã nói trước rồi mà, tiền này xem như cháu mượn, trong vòng một năm cháu sẽ mang trả hết tiền vốn lẫn lãi, còn món đồ này, chú cũng đừng mong, cháu muốn tặng cho Thanh Nhã...

- Tặng cho em?

Ở bên cạnh, Vu Thanh Nhã vẫn giữ im lặng, nghe Diệp Thiên nói vậy, không khỏi giật mình.

- Đương nhiên, không để cho em thì cho ai há? Anh và ba anh đeo sao?

Diệp Thiên cười lấy tay vuốt tóc Thanh Nhã, hẳn trước đây thích nhất là xù tóc Thanh Nhã khiến cho nó lộn xộn, sau đó kêu cô là Mai Siêu Phong trong phim “Anh Hùng Xạ Điêu” trên ti vi.

- Diệp Thiên, thứ này... thứ này rất đắt tiền, em không thể nhận được...

Thanh Nhã nhẹ nhàng nói.

Không phải Vu Thanh Nhã chưa từng thấy qua những thứ đắt tiền, từ nhỏ cô cũng thấy qua rất nhiều thứ đắt hơn so với thứ này, chính là từ nhỏ cô đã được Vu Hạo Nhiên giáo dục, không nên tham của đắt tiền của người khác, không nhận quà đắt tiền, cho dù là Diệp Thiên tặng.

- Ha ha, anh đeo cho em, coi như là quà ra mắt đi?

Diệp Thiên cười cười, không phân trần thêm, kéo bàn tay nhỏ bé của Vu Thanh Nhã, cầm chiếc vòng tay đeo lên cổ tay trắng như tuyết của cô, quan sát một lát, nói:

- Tay trắng ngọc ngà, màu đỏ như lửa, cân xứng, thật sự là rất xứng...

Vu Thanh Nhã còn muốn cự tuyệt, nghe thấy từ “Quà ra mắt”, nghĩ tới trước mặt là Lưu Duy An và Diệp Đông Mai đúng là cô và dưỡng của Diệp Thiên, trên mặt đột nhiên hơi đỏ lên, cũng không tiếp tục kháng cự, tùy ý cho Diệp Thiên đeo cho cô.

- Tiểu tử này tán gái thật đúng là có kinh nghiệm?

Hành động của Diệp Thiên khiến Vệ Hồng Quân nhìn mà hoa mắt choáng váng, đồ vật có giá trị hơn hai mươi vạn, không chớp mắt liền đem tặng.

So sánh với Diệp Thiên, mấy người bạn giàu có của Vệ Hồng Quân, mỗi tháng bỏ ra mấy ngàn đồng bao gái, quả thực không khác gì đám đê nhũ.

- Mẹ nó, nếu con gái mình có thể gặp được người con trai như vậy, đang học đại học yêu sớm ta cũng chấp nhận!

Thấy đôi uyên ương trước mặt, suy nghĩ của Vệ Hồng Quân bất chợt nghĩ tới con gái, mặc dù nói tình nghĩa vô giá, nhưng đôi khi tiền tài vẫn có thể cân nhắc địa vị một người con trai trong lòng người con gái.

Còn nếu Vệ Hồng Quân biết cái cậu tên Từ Chấn Nam kia cũng sẵn sàng bỏ ra hai mươi vạn cho con gái hắn, không biết còn tiếp tục nghĩ thế này hay không?

Cái vòng đeo lên cổ tay Vu Thanh Nhã rồi, Diệp Thiên không định tiếp tục tháo ra, trước mắt phải làm đương nhiên chính là trả tiền,

đặt cái hai túi da mà Vệ Hồng Quân mang tới lên trên bàn, sau khi mở ra, Diệp Thiên nói:

- Chú Lưu, bên trong túi là hai mươi vạn, chú đếm một chút đi...

- Tiểu... Tiểu Diệp, ta... Chúng ta không phải nói là mười lăm vạn sao?

Thấy cái túi tiền trước mặt, cổ họng Lưu Duy An có chút khô.

Hắn cũng không biết vì sao mà xui quý khiến mình lại hỏi câu hỏi kia? Nếu như bị các đồng nghiệp ở Phan Gia Viên biết, nhất định sẽ mắng, mười lăm vạn và hai mươi vạn chính là chênh lệch năm vạn đồng.

- Chú Lưu, cháu gọi điện thoại về hỏi ba cháu, ông nói miếng ngọc này hiện tăng giá rất nhanh, nói không chừng sang năm có thể bán bốn mươi vạn đấy, để chú không bị thiệt, cháu đưa thêm năm vạn thôi...

Diệp Thiên thuận miệng tìm được lý do, vào lúc này, tâm trí Lưu Duy An đều đặt ở trong cái túi đựng tiền mặt, đối với lời nói của Diệp Thiên có lẽ cũng không vào tai.

Nhưng Vệ Hồng Quân kỳ quái nhìn vào mắt Diệp Thiên, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói không muốn mua đồ lại để người bán thua thiệt? Nhưng đây là việc riêng của Diệp Thiên, hắn cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ có thể dấu nghi vấn ở trong bụng.

- Tiểu Diệp, đúng vậy, đúng là... Là hai mươi vạn!

Lưu Duy An tuy rằng là người rất thật thà, nhưng là ở Phan Gia Viên làm kinh doanh đã hai năm, vẫn hiểu được không ít trò lừa gạt, bất kể nói thế nào, tiền nhất định phải đếm trước mặt, chuyện này cũng không thể ngại phiền toái, đếm từng tờ một.

Ước chừng đếm hơn một giờ, Lưu Duy An mới đếm xong tiền trong túi, sau đó buộc túi tiền lại, một bàn tay còn nắm thật chặt cái túi.

- Chú Lưu, vậy là chúng ta thanh toán xong...

Diệp Thiên vỗ vỗ tay, nói:

- Chú lấy hai tờ giấy và bút, chúng ta viết chứng từ mua bán, cháu cũng muốn viết giấy vay nợ cho chú Vệ, việc hôm nay coi như xong rồi...

- Tiểu tử này, sau này bất kể làm nghề gì, thành tựu thật sự là không thể tưởng tượng!

Thấy Diệp Thiên cẩn thận như vậy, Vệ Hồng Quân cũng thầm khen trong lòng, đổi là hẳn khi tầm tuổi của Diệp Thiên, cả ngày chỉ biết trượt băng và đánh nhau mà thôi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
 (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 117

Diệp Đông Lan

Chú Lư, giao dịch của chúng ta đã xong...

Cầm chứng từ đã viết xong, Diệp Thiên và Lư Duy An cùng ký tên mình phía dưới.

Tuy rằng món đồ này không được công chúng, cũng không được pháp luật công nhận, nhưng buôn bán như vậy mà nói, cũng đã đầy đủ, hơn nữa sau này có tranh cãi gì, cũng có thể cho là chúng có để sử dụng.

- Được, rất rõ ràng...

Nghĩ bệnh của vợ rốt cục có thể được cứu chữa, tâm trạng Lư Duy An rất kích động, khi ký tên mình cũng viết xiêu xiêu vẹo vẹo, ánh mắt chăm chú nhìn vào cái bục kia, không hề rời tầm mắt một khắc nào.

- Đúng vậy, chú Lư thúc, cô Diệp, cũng không sớm, chúng cháu phải cáo từ...

Diệp Thiên đứng dậy, nghĩ một chút nói:

- Chú Lư, nhiều tiền như vậy để trong nhà không thích hợp, cháu cảm thấy chú nên cùng chúng cháu đi ngân hàng một chuyến đi...

Tuy rằng Tứ Hợp Viện ở đây đều là lán giềng đã hiểu rõ nhau, nhưng tiền có thể kích động nhân tâm, túng quá hoá liều, vạn nhất bị người ta đánh cắp, Diệp Thiên cũng không còn cách nào lách họ hai mươi vạn.

- Đúng, đúng, nên đi ngân hàng...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Lư Duy An liên tục gật đầu, liền xách túi tiền trên bàn, nói với vợ:

- Đông Mai, tôi đi ngân hàng gửi tiền đã, bà bảo Lam Lam đi lên đầu phố mua chút thức ăn chín, tối nay tôi muốn cùng Tiểu Diệp và anh Vệ đây uống một chén...

Từ khi mình và vợ cùng về hưu, rồi đến lúc vợ bệnh, Lư Duy An đã thật lâu không vui vẻ như hôm nay, vốn là bị sương mù bao phủ cuộc sống, hiện tại rốt cục đã lộ ra một luồng sáng rực rỡ.

- Cậu Lư, hôm nay chắc không được...

Vệ Hồng Quân nhìn Diệp Thiên một cái, phát hiện hắn đang lắc đầu ra hiệu, nói tiếp:

- Bệnh của cô ấy quan trọng hơn, tối nay anh hãy thương lượng một chút, sáng mai để cô ấy đi nằm viện, chờ hết bệnh rồi chúng ta tiếp tục uống cũng không muộn mà...

- Vậy... vậy cũng được, hôm nào nhất định phải mời anh Vệ uống một chút...

Vệ Hồng Quân cũng là người biết cư xử, những lời này nói ra làm cho người ta nghe mà trong lòng thấy ấm áp, Lư Duy An cũng nói không nên lời, chỉ có thể cảm động, liên tục gật đầu.

Trước khi ra cửa, Diệp Thiên nhìn thoáng qua người cô ruột ốm yếu, mở miệng nói:

- Cô Diệp, trong tay có tiền, đừng sợ tiêu tiền, trị hết bệnh quan trọng hơn cả!

- Tiểu Diệp, cô biết, chờ cô hết bệnh rồi, tự mình nấu ăn cho mọi người, nhất định đều phải đến nhé...

Diệp Đông Mai gật gật đầu, cô nằm trên giường bệnh đã hai năm, cũng đang nuôi hy vọng có thể khôi phục cuộc sống trước kia, lập tức cố gắng chống chọi, muốn đưa Diệp Thiên mấy người ra sân.

- Cô Diệp, khoác thêm áo khoác ngoài rồi hãy ra ngoài!

Diệp Thiên cũng không còn chối từ, hắn biết đây là cô mình muốn biểu đạt lòng biết ơn.

- Chị, sao chị lại tới đây?

Mới vừa đưa Diệp Thiên mấy người đến góc sân, một người phụ nữ hơn sáu mươi tuổi bước đến, trong tay mang theo hai con cá để

trong túi ni lông đi vào sân, Diệp Đông Mai vừa nhìn thấy, vội vàng nghênh đón.

- Đông Mai, trời rất lạnh, em đi ra ngoài để làm gì?

Người đó nhìn thấy Diệp Đông Mai đứng ở trong sân, liền nắm cánh tay Diệp Đông Mai, giận dữ nói:

- Xem tay em này, lạnh quá mất, nhanh đi vào nhà!

Người nọ tên Diệp Đông Lan, là chị cả nhà họ Diệp, lớn hơn năm tuổi so với em thứ hai, so với Diệp Đông Bình và Diệp Đông Mai cũng phải lớn hơn đến hơn mười tuổi, có thể nói người em nhỏ nhất này, đều là một tay bà ấy nuôi lớn, trước mắt thấy em gái bệnh tình như vậy, đương nhiên là đau lòng vô cùng.

- Chị à, không có việc gì, hôm nay rất vui, Đông Mai mới ra ngoài!

Lưu Duy An cũng tiến lên bắt chuyện, nghĩ không lâu sau là vợ có thể tiến hành phẫu thuật thay thận, trên mặt Lưu Duy An lộ ra nụ cười.

Người đàn bà kia có chút nghi hoặc nhìn hai vợ chồng này, ánh mắt lại nhìn sang Diệp Thiên bọn họ, kỳ quái hỏi:

- Duy An, hôm nay là làm sao vậy? Đều vui vẻ như thế?

Lưu Duy An không muốn làm cho Diệp Thiên phải chờ lâu, lập tức nói:

- Chị à, là gặp được việc vui mà, Đông Mai, mình đưa chị vào trong phòng đi, tôi đi gửi tiền rồi sẽ trở lại...

- Hay thật, chẳng hiểu ra sao? Đông Mai, vào nhà rồi em nói với chị!

Người đàn bà lắc lắc đầu, hồ nghi nhìn Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã và Vệ Hồng Quân, sau đó cùng em gái đi vào phòng.

- Chú Lưu, đi thôi...

Nhìn thấy bác gái mặt mũi hiền lành, trong lòng Diệp Thiên lại ngổn ngang, nếu không phải năm đó cha gây nên tội quá lớn, chắc chắn bác gái cũng không đành lòng từ mặt ông?

- Lam Lam, đem cá vào bếp, để ra chậu đi, tối nay bác nấu canh cá cho cả nhà ăn...

Sau khi vào nhà, Diệp Đông Lan liền đưa cá cho Lam Lam, sau đó đỡ em gái ngồi xuống, oán giận nói:

- Đông Mai, hôm nay lạnh thế này em cũng không chú ý chút, người thế nào mà đáng để em phải ra bên ngoài tiễn...

Diệp Đông Lan làm chủ nhiệm văn phòng đã hai mươi, ba mươi năm, cả ngày xử lý đó những việc to nhỏ, đã quen nói giọng lớn, thẳng tính, tuy rằng đã sáu mươi, nhưng đi đứng nhanh nhẹn, thân thể khỏe mạnh, còn là một tính nóng.

- Chị à...

Diệp Đông Mai há miệng thở dốc, còn đang muốn giải thích, lại nghe Diệp Đông Lan nhắc:

- Chị nói cho em biết, Đông Mai, bệnh của em này không thể kéo dài được nữa, cần lập tức thay thận, hôm qua chị đi nhà chị hai em, hai người chúng ta thương lượng, chuẩn bị bán nhà cũ của ba, tiền bán nhà sẽ cho em dùng thay thận...

- Nhà cũ?

Diệp Đông Mai nghe vậy sững sốt, lắc đầu, nói như đinh đóng cột:

- Không được, đó là nhà ba để cho anh, mặc dù anh làm không đúng, nhưng nhà vẫn là của anh, chúng ta ai cũng không thể động vào!

- Không cần nói tới nó, chị không còn người em đó, em cũng không còn anh trai...

Nghe thấy em gái nhắc tới Diệp Đông Bình, Diệp Đông Lan nhất thời tức giận.

Bà vốn nóng tính, lúc ấy bởi vì tức giận đã cho em trai mấy cái bạt tai, sau đó lại nổi nóng vì Diệp Đông Bình không hỏi âm, muốn giáo huấn người em không nghe lời này.

Nhưng sự tình đã qua rất lâu, chỉ cần Diệp Đông Bình nhận sai, là chị chắc chắn cũng tha thứ.

Nhưng ai biết, về sau Diệp Đông Bình mất liên hệ, khiến Diệp Đông Lan thất vọng cực kỳ, bình thường ghét nhất là người khác nhắc tới Diệp Đông Bình, vậy cũng là “yêu càng thâm, hận càng sâu”.

Nhưng Diệp Đông Lan cũng không biết, khi bà bỏ đi không đến một năm, hôn nhân của Diệp Đông Bình cũng xảy ra vấn đề rất lớn, mẹ của Diệp Thiên cũng bỏ ông ta, điều này làm cho Diệp Đông Bình nhận đả kích còn lớn hơn.

Ngay lúc đó Diệp Đông Bình bị chúng bạn xa lánh, đã chui vào ngõ cụt, cho rằng người nhà không bao giờ tha thứ cho ông, đã nghĩ mình nên mang theo con trai về cùng sơn thôn sống quãng đời còn lại, cả đời quên hết, cho nên cũng không đi khẩn cầu chị em hiểu và bỏ qua, hơn mười năm sau, hiểu lầm cũng càng ngày càng sâu.

- Không được, dù sao nhà cũng không thể động vào, đó cũng là kỷ niệm duy nhất mà ba để lại, ai cũng không thể bán...

Đùng nhìn Diệp Đông Mai ốm yếu, có vẻ rất là nhu nhược, nhưng tính khí ngoài mềm trong cứng, cho dù đối mặt là chị gái cũng không nhường bước, trong tình thế cấp bách nhưng cũng không để ý chuyện bệnh tình của mình.

- Mẹ, sao mọi người lại cãi nhau?

Từ phòng bếp trở lại Lam Lam nghe thấy nguyên nhân hai người cãi nhau, yếu ớt nói:

- Bác cả, mẹ, chúng ta... chúng ta không phải đã có tiền sao?

- Có tiền? Sao lại thế?

- Ôi, sao em lại quên mất việc này nhi?

Tiếng của hai chị em đồng thời vang lên, một người là vẻ mặt không hiểu gì, một người là dờ khóc dờ cười, sớm nói ra chuyện này, còn cần nhắc đến người anh em kia sao?

- Đông Mai, là sao?

Diệp Đông Lan nhìn về phía em gái.

- Chị à, Duy An kinh doanh đồ cổ, chuyện này chị biết chưa?

Thấy chị gật đầu, Diệp Đông Mai nói tiếp:

- Mấy người chị nhìn thấy lúc vào sân kia, chính là đến mua cái vòng tay của em, tổng cộng bán hai mươi vạn đấy, vừa rồi Duy An

đi ngân hàng gửi tiền...

- Em... em bán cái vòng, bán... bán hai... Hai mươi vạn?

Diệp Đông Lan không phải không gặp qua người có tiền, nhưng nghe thấy số tiền lớn như vậy, vẫn là giật mình há to miệng, hiện tại một tháng tiền lương hưu của cô cũng chỉ bảy tám trăm đồng, bao nhiêu năm mới có thể tích góp đủ 20 vạn đây?

- Đông Mai, chị nói... không phải là em gặp phải kẻ lừa đảo chứ? Trên đời này nào có chuyện tốt như vậy? Cái vòng đó chị cũng đã thấy, làm sao đáng giá 20 vạn được?

Khi Diệp Đông Lan làm chủ nhiệm, không ít lần thấy chuyện người ta bị lừa, tính cảnh giác rất cao, lúc này, bà nghe xong lời em gái, phản ứng đầu tiên chính là nghĩ bọn họ bị gạt.

- Chị, chị xem, đây là chứng từ chàng trai đó viết, chứng từ mua bán...

Diệp Đông Mai đem mẫu giấy Diệp Thiên vừa viết lấy ra, giao cho chị gái, nói tiếp:

- Hơn nữa, số tiền kia là Duy An đếm từng tờ một, cũng không phải tiền giả, bọn họ có thể gạt chúng ta sao?

- Bọn em biết cái gì, bây giờ kẻ lừa đảo luôn rất thông minh...

Diệp Đông Lan nói xong, đột nhiên vỗ đùi:

- Thôi xong, Duy An theo chân bọn họ đi ra ngoài, sẽ không bị cướp chứ? Không được, chị phải đi ra ngoài xem sao...

- Chị, chị làm sao vậy? Vội vàng muốn đi đâu?

Đang lúc Diệp Đông Lan mới vừa nhắc rèm cửa lên định ra bên ngoài, Lưu Duy An đi vào sân, ngay cửa khu tư hợp viện có một ngân hàng công thương, nếu không phải tiện đường lại ghé mua chút thức ăn chín, hẳn đã trở về nhanh hơn.

- Duy An, cậu không sao chứ? Tiền đâu? Tiền bị bọn hắn cướp đoạt đi rồi?

Diệp Đông Lan còn mê muội mình ảo tưởng, liền hỏi Lưu Duy An số tiền kia.

- Chị tìm gì vậy? Chị à, em đem tiền đi gửi rồi, chị xem, đây là sổ tiết kiệm...

Lưu Duy An lặng đi một chút, lập tức phản ứng lại đây, cái túi kia là túi Vệ Hồng Quân mang đến, lúc ấy cùng đi gửi tiền, gửi xong lại không lấy cái túi.

- Thật... Thật đúng là gửi rồi à...

Trở lại trong phòng, Diệp Đông Lan nhìn thấy con số liên tiếp trên đó, thần sắc trên mặt hoài nghi cũng dần dần mất đi.

- Không ngờ, Diệp Thiên này, tuổi còn nhỏ, nhưng lại có thể làm chủ chuyện lớn trong nhà?

Lưu Duy An lúc này cũng hư hư thực thực, như đang ở trong mộng, hôm nay xảy ra chuyện này có chút ly kỳ.

- Tên gì?

Diệp Đông Lan đang cúi đầu nhìn sổ tiết kiệm, nghe thấy Lưu Duy An nói vậy liền ngẩng đầu lên:

- Đợi một chút, Duy An, cậu lặp lại lần nữa, vừa rồi đứa bé kia tên là gì? ?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 118

Nhận Ra

Tên là... Tên là Diệp Thiên, chị à, có chuyện gì sao?

Lưu Duy An còn đắm chìm trong vui sướng có tiền cứu vợ, cũng không để ý lắm sắc mặt Diệp Đông Lan.

Nhưng Diệp Đông Mai lại phát hiện biểu hiện của chị có điểm khác thường, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Chị ơi, chị... chị quen đứa nhỏ kia sao?

- Diệp Thiên? !

Diệp Đông Lan cười khỏ một tiếng, nói:

- Đông Mai, con... con trai của anh trai em, cũng tên là Diệp Thiên!

Vừa rồi nhìn chúng từ, Diệp Đông Lan còn không chú ý, nhưng nghe từ miệng Lưu Duy An tên Diệp Thiên, bà nhất thời nhớ lại chuyện hơn mười năm trước.

Vì rất phẫn nộ đối với hành vi của em trai, năm đó Diệp Đông Lan tìm được em rồi, giờ trò trước mặt mẹ của Diệp Thiên, không lưu tình chút nào đánh hẳn mấy cái bạt tai, nhưng là nhìn thấy đứa trẻ mà cha nó bị đánh lại cười rất vui vẻ, Diệp Đông Lan cũng thấy đáng yêu, bởi vậy bà cũng nhớ kỹ cái tên đứa trẻ còn trong tã lót, Diệp Thiên!

Chính là chuyện đã qua gần hai mươi năm, nếu em gái vừa rồi không nói đến Diệp Đông Bình, chỉ sợ Diệp Đông Lan cũng quên ra.

Kỳ thật năm đó Diệp Đông Mai cũng nghe chị gái nhắc tới tên Diệp Thiên, nhưng đã nhiều năm như vậy, đã sớm quên băng đi.

- Chị ... chuyên này... sao có thể?

Trên khuôn mặt bệnh tật của Diệp Đông Mai, hiện ra một tia đỏ ửng, hiển nhiên tâm tình có chút khuấy động.

- Đúng thế, chị à, tuy rằng em chưa thấy chưa thấy qua anh rể, nhưng đã từng thấy hình của ông, vừa rồi cái cậu kêu Diệp Thiên đó, không giống anh chút nào...

Nghe được vợ nói vậy, Lưu Duy An cũng gật gật đầu, còn đặc biệt chạy đến xem ảnh chụp có Diệp Đông Bình hồi lâu.

Nghĩ đến khuôn mặt thanh tú và hơi có vẻ quật cường của mẹ Diệp Thiên, Diệp Đông Lan cười khở lắc lắc đầu, nói:

- Đúng vậy, không giống đồ hỗn trướng kia, nhưng, cũng rất giống mẹ nó...

- Vậy... Vậy nó thật sự là con của anh ấy?

Liên tưởng đến hành động kỳ quái của Diệp Thiên khi đến nhà, Diệp Đông Mai cũng không nhin được nữa, đứng lên định đi ra ngoài.

- Đông Mai, em định làm cái gì hả?

Lưu Duy An kéo vợ lại.

- Em... em muốn đi tìm đứa bé kia, nó là con trai của anh ấy, là cháu của chúng ta!

Biểu hiện hoàn toàn không giống Tống Anh Lan sau khi biết thân phận Diệp Thiên, đối với Diệp Đông Mai mà nói, trong lòng của cô chỉ có thân tình, những cái khác đều không quan trọng.

- Đông Mai, em đừng kích động, ngồi xuống trước đã, nghe chị...

Nhìn thấy em gái đang thờ có chút dồn dập, Diệp Đông Lan liền tranh thủ kéo em vào buồng trong, nói:

- Đông Mai, chị gặp đứa bé kia và mẹ nó cũng đã 20 năm, ấn tượng cũng có chút mơ hồ, không nhất định có thể nhận ra được, em cũng đừng vội, lo dưỡng bệnh đã, sáng mai chị sẽ đi hỏi thăm, được không?

- Nhất định là con trai của anh ấy, nhất định là cháu của chúng ta, chị ơi, nếu không phải, nó sẽ không bỏ ra nhiều tiền như vậy mua cái vòng ngọc kia đúng không?

Diệp Đông Mai cũng không ngờ, trên đời này sẽ không ai muốn đốt tiền, rõ ràng có thể dùng 2 vạn đồng mua được thứ đó, Diệp Thiên lại tìm mọi cách nâng giá, nhưng đúng lúc cô đang bệnh cần tiền.

Trong suy nghĩ của Diệp Đông Mai, cái người tên là Vệ Hồng Quân nhất định là bạn bè của anh trai, mà số tiền kia cũng nhất định là anh trai gián tiếp đưa cho cô chữa bệnh, nhưng Diệp Đông Bình vì sao lại có nhiều tiền như vậy, Diệp Đông Mai lại không biết.

- Chị à, tuy rằng anh làm không đúng, nhưng đứa nhỏ này không có làm gì sai, nó là người của Diệp gia chúng ta, chị... chị không thể không nhận!

Diệp Đông Mai nói xong, nước mắt nhịn không được từ gương mặt chảy xuống, cô thực sợ hãi chị gái mình vì giận anh trai, ngay cả đứa cháu cũng không nhận.

- Ôi, chị biết, Đông Mai, em... em thân thể không tốt, đừng khóc chứ...

Thấy em gái xúc động như vậy, Diệp Đông Lan cũng sốt ruột, ôm em gái, nói:

- Chị cũng chưa nói không nhận đứa nhỏ này mà, anh trai của em là cái loại cứng đầu, nó chịu trở về thấp cho cha nén hương, nhận sai, chị cũng sẽ không từ người em này!

Diệp Đông Lan cũng xúc động theo em, ôm em gái mà khóc lên, nghe thấy vậy, Lưu Duy An ở gian ngoài cũng không nói ra lời, cảm thấy mọi chuyện xảy ra hôm nay, còn rất nhiều uẩn khúc.

Ngồi ở gian ngoài, buồn bực rút một điếu thuốc ra hút, Lưu Duy An đứng lên, đi vào phòng trong nói:

- Chị à, chị trông chừng Đông Mai một chút, em đi tìm Diệp Thiên...

Lưu Duy An là người rất đôn hậu, trong mắt hắn, cháu của vợ, vậy cũng là cháu của mình, huống chi Diệp Thiên lại thông minh lanh lợi như vậy, nếu hôm nay không tìm được Diệp Thiên, hỏi cho rõ ngọn ngành, chỉ sợ người thành thật này cũng ngủ không yên.

Thấy hai vợ chồng Diệp Đông Mai thế này, Diệp Đông Lan cũng biết nếu tìm không ra Diệp Thiên, chuyện sáng mai đi viện cũng

khỏi phải nghĩ đến, lập tức nói:

- Được rồi, Duy An, năm đó chị cũng hơi nóng tính, em đi nói với đứa bé kia, bảo nó đừng nghĩ nhiều như vậy...

Nếu Diệp Thiên thật là con trai của Diệp Đông Bình, vậy nguyên nhân hẳn không nhận cô rất rõ ràng, nhất định là sợ bọn họ không nhận cháu, cho nên Diệp Đông Lan mới đặc biệt nhắc nhở Lưu Duy An một câu.

- Chị à, em biết, tôi nay chị ở nhà chăm Đông Mai nhé, em phải đi đây...

Lưu Duy An gật đầu, cầm lấy tờ giấy, khoác áo, vội vàng ra khỏi Tứ Hợp Viện, bước chân dẫm trên mặt đất đầy tuyết đọng ——

- Ôi, lão Tam, anh làm gì thế? Lạnh thế này, cô nương xinh đẹp đâu...

Lão Tứ - Ngạo Hải Minh cầm hai bình nước sôi mới mua từ quầy bán quà vặt của ký túc xá đi về, phát hiện Diệp Thiên đang đứng ở nơi này, lại quay trở ra, chính mình đi đến trước mắt cũng không phát hiện, đành dùng chân nhẹ nhàng đá hẳn.

- A, là lão Tứ à, mua nước hả?

Bị Ngạo Hải Minh đá một cước, Diệp Thiên mới tỉnh.

Sau khi về trường, chia tay Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên luôn đau đầu suy nghĩ có nên nói chuyện này với cha hay không, mặc dù hẳn là người rất có chủ kiến, nhưng chuyện này liên quan đến thân tình thế hệ cha, Diệp Thiên cũng không thể nào giúp cha làm chủ.

Nhưng thái độ là người con, Diệp Thiên lại không muốn làm cho cha quá mức lo lắng và tự trách, cho nên ở quầy điện thoại đi đi lại lại, chưa quyết định.

- Thôi vậy, đợi cô làm phẫu thuật hoặc là bệnh tình ổn định lại rồi tiếp tục nói cho cha vậy...

Nghĩ một lúc sau, Diệp Thiên hạ quyết định, thuận tay cầm một pitcher nước sôi trong tay Ngạo Hải Minh, nói:

- Không sao, đi, quay về ký túc xá...

- Như mắt hôn vậy, có phải bị Vu Thanh Nhã đá hay không?

Ngạo Hải Minh nghiêng người qua hỏi.

- Tránh qua một bên, cậu còn chưa thu phục được bạn gái hả?

Diệp Thiên đánh trống lảng, hỏi lại Ngạo Hải Minh.

Kỳ thật cô bé mà Ngạo Hải Minh theo đuổi, nhiều lắm cũng chỉ là đầy đặn, nhưng tới miệng Diệp Thiên mấy người đó, liền biến thành mập, mấy lần kháng nghị không có kết quả, Ngạo Hải Minh cũng chẳng thêm đề ý vấn đề này.

Cãi nhau ầm ĩ với Ngạo Hải Minh một hồi, tâm tình Diệp Thiên cũng đã khá nhiều, nhưng xảy ra chuyện này cũng để cho hắn ưu sầu, bởi vì không nói cho cha chuyện này, hắn không có tiền trả lại cho Vệ Hồng Quân.

Tuy rằng Diệp Thiên biết mình có thể giúp người ta gặp điều lành, tránh điều dữ, nhưng cái này cũng cần có người tin mới được, chẳng lẽ bản thân mình phải chạy đến trước mặt người khác nói loạn lên: gần đây anh sẽ gặp đại nạn, hoặc là vợ anh có bồ ... hay sao, còn không bị người ta đuổi đánh sao?

Cho đến khi về tới trong ký túc xá, Diệp Thiên cũng không nghĩ được biện pháp gì, nhưng cũng may mượn tiền kỳ hạn là một năm, đến lúc đó nếu bệnh tình của cô có thể chuyển biến tốt đẹp, tiếp tục nói cho cha lấy tiền cũng không muộn.

- Mấy anh em, ăn uống gì chưa? Hôm nay lão Đại đang có chuyện vui, đi, đi ra ngoài ăn lẩu...

Mùa đông, ban ngày tương đối ngắn, mới hơn sáu giờ, sắc trời đã tối đen, Từ Chấn Nam cũng đã trở lại, về mặt hưng phấn kéo Diệp Thiên mấy người ra ngoài ăn cơm.

- Lão Đại, em ăn rồi, không đi đâu...

Diệp Thiên đang một bụng tâm tư, làm sao có tâm trạng mà đi ăn được.

- Không được...

Từ Chấn Nam giữ chặt Diệp Thiên, nhỏ giọng nói:

- Hôm nay anh cầm tay Dung Dung, cô ấy... cô ấy không tức giận!

Có người nói tình yêu chính là một quá trình tiến triển từ cảm tay, hôn môi, Từ Chấn Nam đã làm được bước đầu tiên, tràn ngập tin tưởng vào tương lai tốt đẹp.

- Vậy cũng không liên quan tới em, lão Đại, mấy anh em đi ăn đi, em phải suy nghĩ một vài chuyện...

Diệp Thiên không kiên nhẫn xua tay, xoay người nằm vật xuống giường.

- O, tiểu tử này làm sao vậy?

Từ Chấn Nam đung đung Ngạo Hải Minh.

Ngạo Hải Minh lắc lắc đầu, nói:

- Ai biết được, trở về liền như vậy, anh ấy không đi chúng ta đi, nhị ca, đừng xem sách nữa, ăn hôi đi...

- Diệp Thiên, thật không đi sao?

Lúc ra cửa Từ Chấn Nam lại hỏi một câu, nhưng thấy Diệp Thiên thò tay từ trong chăn ra, chỉ có thể bắt đắc dĩ rời đi.

- Diệp Thiên khoá 51 ngành Kiến trúc, có người tìm!

Từ Chấn Nam rời đi còn chưa đầy mười phút, giọng nhân viên quản lý ký túc xá dưới lầu liền vang lên.

- Chú Lưu? !

Diệp Thiên từ trên giường đứng lên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhờ ánh sáng tuyết động phản quang trên mặt đất, thấy rõ ràng tướng mạo người kia.

- Chú Lưu, chú làm sao tìm được đến nơi này vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

Diệp Thiên vội vàng đeo giày, nhanh như chớp chạy xuống dưới lầu.

Lưu Lưu Duy An lấy tay chà xát khuôn mặt đỏ bừng vì lạnh, nói rõ ràng:

- Tiểu Diệp, cháu... cháu nói cho chú Lưu biết, ba của cháu, có phải tên là Diệp Đông Bình hay không?

- Chú Lưu... chú Lưu, chuyện này... chuyện này...

Diệp Thiên không nghĩ tới “dượng” lại biết việc này nhanh vậy, nhất thời không biết trả lời như thế nào cho phải.

- Còn gọi chú Lưu à? !

Thấy thái độ của Diệp Thiên, Lưu Duy An dù là người thành thật, không cần hỏi cũng hiểu rồi, trên khuôn mặt phúc hậu nhất thời lộ ra nét cười,

- Diệp Thiên, cháu là đứa cháu ngoan, chuyện của người lớn cháu không phải nghĩ, đi, về nhà, bác gái cũng ở đó, bác nói, đã không còn trách cha cháu rồi...

- Cô... Dượng...

Diệp Thiên thực khó nhọc gọi mấy tiếng này, cảm giác được thân nhân che chở, đã khiến cho cái mũi Diệp Thiên có chút cay cay.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 119

Ân Oán Đời Trước

Tết Nguyên Đán năm 1996, tuyết vừa ngừng rơi không được mấy ngày, lại rơi thật nhiều, làm tiền thành Bắc Kinh phủ thêm một tầng màu trắng.

Nhưng dù thời tiết tiếp tục cực lạnh cũng không ngăn được mọi người đi du lịch, nghênh đón Nguyên Đán, các khu chợ hoặc là công viên, nơi nơi đều đã tràn ngập biểu ngữ chúc mừng, tràn đầy không khí ngày hội.

- Anh ơi, anh ... em không móc lên được, anh tới hỗ trợ chút...

Trong một tứ hợp viện ở công viên Cảnh Sơn, cũng đã tràn ngập không khí đón tết, Lưu Lam Lam cảm thấy đèn lồng màu đỏ, chuẩn bị treo trước cửa, chỉ là quá thấp, không thể treo được.

Đến thế hệ Lưu Lam Lam này phần lớn đều là sinh một, con của bác gái và bác hai lớn hơn cô bé hơn mười tuổi, bình thường cũng không thích chơi đùa cùng, từ khi Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã đi vào, tiểu nha đầu này luôn cùng đi theo hai người.

- Lam Lam, anh tới đây, cẩn thận ngã...

Diệp Thiên nghe thấy Lam Lam gọi, vén rèm vải từ trong nhà đi ra ngoài, thấy Lưu Lam Lam đang dọn sạch cái băng ghế chuẩn bị giẫm lên, vội vàng ôm lấy mấy cái đèn lồng, chính mình tự đi treo.

Từ lần trước cùng Lưu Duy An trở lại tứ hợp viện này, thân phận Diệp Thiên cũng được làm rõ, không giống như trong tưởng tượng của hắn, sẽ gặp trở ngại, ngay cả bác hai của hắn, nghe được tin tức, lập tức từ Đông Thành, chạy suốt đêm tới nhà Diệp Đông Mai, cũng rất thương hắn.

Phải biết rằng, nhà họ Diệp cũng không nhiều con trai, tới thế hệ Diệp Đông Bình cũng chỉ có một độc đinh, nếu không phải người

chị cả Diệp Đông Lan quá giận, hai người còn lại đã sớm tìm người anh em đó trở về.

Bất ngờ có thêm một người cháu ruột, trong lòng mấy người đều rất vui mừng, ngay cả Diệp Đông Lan còn có chút giận đối với cha của Diệp Thiên, cũng rất yêu người cháu này.

Còn về số tiền, Diệp Thiên lại đổ lên đầu Vu Thanh Nhã, nói là bạn của cha Vu Thanh Nhã cho hấn mượn, Diệp Đông Bình còn chưa biết chuyện cô cô sinh bệnh, Diệp Thiên muốn đợi nghỉ đông về nhà, sẽ cùng cha nói chuyện này, hơn nữa gọi ông quay về kinh thành giải thích cho bác cả.

Điều này rất hợp lý, nhất là Diệp Đông Lan, bà cũng rất hài lòng, hơn nữa mấy trường bồi đều rất yêu quý Vu Thanh Nhã.

Bác cả Diệp Đông Lan của Diệp Thiên lại cảm bông tai, nói là đồ gia truyền nhà họ Diệp, muốn tặng cho Vu Thanh Nhã, khiến cho hôm nay cô bé kia mặt luôn đỏ hồng.

- Lam Lam, để anh nghỉ chút, đừng quần quít anh ấy mãi thế...

Trong phòng truyền ra tiếng của Diệp Đông Mai, nhưng mặc dù là đang răn dạy và quở mắng con gái, trong tiếng nói lại tràn ngập vui sướng, nhà bọn họ... đã thật lâu không có náo nhiệt và vui vẻ như thế.

Sáng sớm hôm nay, người nhà chị cả và chị hai đều đi tới nhà Diệp Đông Mai, hơn nữa còn có Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã, trong phòng ngoài phòng đều đầy người, ngoài Diệp Đông Bình ra, người của Diệp gia coi như đông đủ.

Chồng của Diệp Đông Lan mất năm năm trước, con gái bà đến Tế Nam, cũng là một người ở Bắc Kinh, nhưng thường xuyên lo chuyện công sở, cho nên thường xuyên đi công tác.

Bác Hai của Diệp Thiên tên là Diệp Đông Trúc, hai vợ chồng đều là giáo viên trường Tây Thành, bây giờ còn chưa về hưu, có một con trai đã kết hôn, sinh được đứa con trai mới biết đi, cả nhà cũng đều đến đây.

Nói thành thật, trường hợp này tuy rằng khiến Diệp Thiên cảm thấy thực ám áp, nhưng cũng có chút không quen, hấn từ nhỏ một mình quen rồi, bây giờ cả nhà đầy người, vây quanh hấn hỏi lung tung này nọ, đã có tâm tư muốn chạy trốn rồi.

- Diệp Thiên, không vội, vào dùng cơm đi...

Rèm cửa nhấc lên, một thanh niên chừng ba mươi ló đầu ra, lên tiếng gọi Diệp Thiên, hần tên Lục Sâm, là anh họ của Diệp Thiên, tốt nghiệp chuyên khoa pháp, hiện tại đang làm ở trong cơ quan Thị cục, cũng coi là công việc rất lý tưởng.

- Anh họ, em đến đây, Lam Lam, đi ăn...

Diệp Thiên gật gật đầu, dẫn Lam Lam đi vào trong nhà, trên bàn bên trong nhà đã dọn đầy đồ ăn, bốn đĩa rau trộn hai đĩa thức ăn lớn, mặt khác còn có tám đĩa đồ ăn nóng, một bàn tràn đầy hương thơm.

Lục Sâm cầm bình rượu trắng, lần lượt cho cha mình và Lưu Duy An, sau đó nhìn về phía Diệp Thiên hỏi:

- Tiểu Thiên, có uống chút rượu không?

- Uống chút đi...

Diệp Thiên gật gật đầu, hần từ nhỏ không ít lần cùng cha uống rượu, hương vị rượu đã sớm ngấm tận xương tủy, một hai cân rượu căn bản không thành vấn đề.

Uống rượu không khí trên bàn dĩ nhiên là nóng lên, đừng nhìn Lưu Duy An có vẻ thật thà, tửu lượng cũng rất tốt, cuối cùng Lục Sâm hai người đều gánh không nổi, chỉ có Diệp Thiên uống.

Sau khi ăn cơm xong, khiến Diệp Thiên cảm thấy kinh ngạc chính là, Lục Sâm và Lưu Duy An lại đứng lên thu dọn cái bàn, điều này ở các gia đình bình thường ở Bắc Kinh không phù hợp, để người già cả thu dọn nhà, nói ra thật mất mặt người trẻ.

Quay đầu lại nhìn ba người phụ nữ lớn tuổi, nhưng đều là một bộ mặt thân nhiên, Diệp Thiên không khỏi cười khổ không ngừng, chẳng thể trách cha làm chuyên bếp núc khéo như vậy? Cảm thấy nếu có mấy người chị em như vậy, muốn lười cũng không được.

- Diệp Thiên, lại đây, bác nói chuyện với cháu một chút...

Đàn ông đi thu dọn việc nhà, Bác hai của Diệp Thiên bảo vợ của Lục Sâm dẫn con và Lam Lam đi ra bên ngoài chơi, Vũ Thanh Nhã nhìn thấy vậy, cũng đi theo ra.

- Thưa bác, chuyện gì ạ?

Diệp Thiên vào phòng trong, lại thấy cả bác cả và cô út đều ngồi ở trên giường, vội vàng dọn sạch cái ghế dựa ở bên giường ngồi

xuống, mở miệng nói:

- Thưa cô, cô đừng nói chuyện tiền nong nhé, cháu nói lại, chuyện tiền nong không cần mọi người lo!

Khi biết được Diệp Thiên mượn tiền từ chỗ Vu Thanh Nhã, các cô bác của hắn liền suy nghĩ, ngoài Diệp Đông Mai là thật sự không có cách nào, trong khoảng thời gian này hai người bác đều đang nghĩ cách thu xếp tiền.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Diệp Đông Lan lắc lắc đầu, nói:

- Tiểu Thiên, cái này không thể được, đến qua Tết có thể gom đủ 20 vạn, đến lúc đó cháu trả lại cho người ta, Diệp gia chúng ta không thể nợ nần người ta được!

- Cái gì mà nợ nần ạ? Bác, cái vòng còn ở tay cô ấy mà, hơn nữa, là cháu tặng, các bác cũng đừng bận tâm, hãy nghĩ chuyện phẫu thuật cho co út sau Tết đi...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói hai câu liền chuyển đề tài.

Khi có được hai mươi vạn đó, ngày hôm sau Lưu Duy An liền liên hệ bệnh viện, sau một hồi thương lượng và bàn bạc cùng người có thân phù hợp với Diệp Đông Mai, đã thống nhất sau tết âm lịch sẽ phẫu thuật ghép thận.

Mà trong thời gian này, Diệp Đông Mai cần phải làm là khôi phục thân thể đến trạng thái tốt nhất, giảm thiểu phản ứng bài xích của cơ thể sau phẫu thuật, cho thận dung hợp thuận lợi.

Thấy Diệp Thiên dứt khoát như người lớn, Diệp Đông Mai mấy người đều nở nụ cười, Diệp Đông Lan mở miệng nói:

- Tiểu Thiên, việc này không phải việc cháu cần quan tâm, vấn đề tiền cũng không cần nói, hôm nay bác muốn nói với cháu chuyện khác ...

- Chuyện khác? Thưa bác, bác nói đi ạ!

Diệp Thiên ngồi thẳng người.

- Tiểu Thiên, bác không biết Đông Bình có nói với cháu về chuyện mẹ của cháu hay không?

Lần này nhắc tới em trai, Diệp Đông Lan không hề giận, từ khi bà nghe từ miệng Diệp Thiên, biết những năm gần đây Diệp Đông Bình đều sống một mình, oán hận với em trai cũng biến mất không còn.

- Chuyện về mẹ của cháu? Ba cháu chưa từng nói qua, bác cả, bác biết gì sao?

Tuy rằng khẩu khí của Diệp Thiên thực vững vàng, nhưng trong mắt cũng lộ ra một tia khát vọng.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, ba chọ em nhìn nhau, bác cả của Diệp Thiên mở miệng nói:

- Tiểu Thiên, cháu cũng không còn nhỏ, việc này không nên gạt cháu, Đông Bình không nói, bác sẽ nói cho cháu biết...

Ông nội của cháu, từng là một vị quan lớn chính phủ Bắc Dương, sau khi Dân Quốc thành lập, cũng đảm nhiệm công tác ở Bắc Kinh, lúc ấy có thể nói là thời kỳ huy hoàng nhất của Diệp gia ...

Diệp Đông Lan kể những chuyện này ước chừng hơn nửa giờ, mà những chuyện đã nói đến, cũng có chút khúc chiết ly kỳ, khi Diệp Đông Lan nói xong, Diệp Thiên còn chưa định thần lại.

Theo lời của ba người, Diệp gia cũng thực sự không phải là vô danh, trong lịch sử cũng từng để lại dấu ấn không nhỏ, nhất là cụ của Diệp Thiên, năm đó dưới tay Viên đại Tổng Thống cũng là nhân vật quyền uy.

Còn mẹ của Diệp Thiên có một người ông, cũng chính là chú ruột của Tổng Hạo Thiên, trước Dân Quốc còn đi theo Tôn tiên sinh (Tôn Trung Sơn), khi Viên đại Tổng Thống xưng vương, bị Bắc Dương bắt hết.

Lúc ấy, ở kinh thành, Tổng gia cũng là đại gia tộc thâm căn cố đế, con cháu bị bắt đi, liền sai người bỏ tiền mua chuộc, lúc này, liền tìm đến cụ của Diệp Thiên, đưa đến rất nhiều lễ vật.

Lúc ấy cụ của Diệp Thiên đã đồng ý, chuẩn bị hoà giải chuyện này, ai ngờ lúc ấy vị đại Tổng Thống kia ra lệnh, bắt ông đi Hà Nam, đến khi trở lại kinh thành, chú của Tổng Hạo Thiên cũng đã rơi đầu.

Lấy tiền không làm được việc, trong niên đại hỗn loạn đó là chuyện thường xảy ra, lúc ấy ông cụ nhà Diệp gia cũng không để ý, mà Tổng gia cũng không phải nhà nghèo, mặc dù không lập tức đi tìm Diệp gia nói lí lẽ, nhưng thù này... lại xem như đã ghi.

Tục ngữ nói phong thủy luân chuyển, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đến sau giải phóng, Tổng gia lại nhờ vào cái có

từng giúp chính đảng trong thời kỳ chiến tranh, tránh được những biến động trong những năm năm mươi.

Nhưng Diệp gia, không may mắn như vậy, Diệp gia có người từng đảm nhiệm trọng trách trong chính phủ Bắc Dương và chính phủ Dân Quốc, thành vết nhơ của Diệp gia, hơn nữa thêm áp lực từ Tổng gia, ông lão bảy tám chục tuổi, lại bị nhốt vào ngục giam, không đợi ra kết quả cuối cùng, mấy tháng sau liền buồn bực mà chết.

Kể từ đó, hai họ Tống Diệp xem như kết oán kết thù. Tống gia năm đó làm hàng công nghiệp, cho dù ở thời kì khó khăn, vẫn có thể phát triển lớn mạnh.

Còn Diệp gia thì ngược lại, vài thập niên đều dựa vào lão gia tử chèo chống, lão gia tử vừa đi, toàn bộ gia tộc liền sụp đổ, ông nội Diệp Thiên cuối cùng cũng chỉ có thể vào nhà xưởng làm công nhân, gia tộc hiển hách một thời, xem như hoàn toàn suy tàn.

Nhưng Diệp gia tuy rằng say tàn, nhưng ân oán hai nhà, không ai quên, đây cũng là nguyên nhân vì sao năm đó Diệp Đông Bình và mẹ Diệp Thiên kết hôn, đồng thời bị hai nhà chỉ trích.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 120

Triển Lãm Đồ Cổ

Diệp Đông Bình sinh ra sau giải phóng, không có sự hiểu biết trực quan về những gì đã xảy ra, luôn cho rằng đây là ân oán của đời trước, không liên quan gì đến thế hệ mình.

Nhưng cha và các chị của Diệp Đông Bình không nghĩ vậy, họ đều là những người của thời đại trước, ân oán với Tổng gia đã ăn sâu trong suy nghĩ, cho nên, luôn cố gắng ngăn cản cuộc hôn nhân của họ.

Không giống cách làm của nhà họ Diệp, nhà họ Tổng cũng không muốn gả con gái cho Diệp Đông Bình, ép mẹ Diệp Thiên kết hôn với một người đàn ông khác, ân oán thế hệ trước, khó có thể hóa giải bằng cuộc hôn nhân này.

- Bác cả, cô... những điều này, ... đâu có liên quan đến quyết định của ba và mẹ cháu đâu!

Diệp Thiên nghe xong lời các bác, các cô không khỏi lặng đi một chút, hẳn không ngờ chuyện của cha và mẹ lại như vậy, lại chịu sự phân đối của hai gia đình vì thù hận của thế hệ trước.

Nhưng quan điểm của Diệp Thiên và cha hẳn giống nhau, oan oan tương oán thì sao chứ? Những ân oán của tổ tiên không liên quan đến thế hệ trẻ bọn họ, họ đâu có làm điều gì sai trái.

- Diệp Thiên, lúc đó mọi người đều là nhất thời tức giận, đã lâu như vậy, bác cũng đã nghĩ thông suốt rồi. Lúc đó, có lẽ các bác và ông đã sai, khiến cho cháu từ nhỏ đã không có mẹ bên cạnh ...

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Diệp Đông Lan nghĩ đến cảnh hai cha con Diệp Thiên nương tựa vào nhau sống hơn mười năm, không tìm được nước mắt.

Thấy bác buồn, Diệp Thiên vội lấy khăn giấy đưa cho bác, nói:

- Bác cả, cháu đâu có trách bác, chuyện này không thể nói ai đúng ai sai, đã qua rồi thì cho nó qua đi, khi cháu về quê, cháu sẽ báo ba đến Bắc Kinh...

- Cháu à, sao cứ muốn về quê thế? Gọi cho ba cháu một cuộc điện thoại không phải là xong sao?

Về chuyện Diệp Thiên khăng khăng về Giang Nămn Tết, ba chị em Diệp Đông Lan đều không hiểu được, trong lòng họ, nơi này mới là nhà của cha con Diệp Thiên.

Nghe bác nói vậy, Diệp Thiên thấy hơi đau lòng, nghĩ một chút rồi nói:

- Bác à, chuyện này... là như vậy, gần đây ba cháu kinh doanh không được tốt, thua lỗ khá nhiều. Nếu ba biết bệnh tình của cô, chắc chắn sẽ bỏ mặc mà đi đến đây! Cho nên cháu mới hỏi vay Vu Thanh Nhã trước, khi nào cha cháu xoay vòng vốn được tốt, cháu sẽ nói với ba để lấy tiền trả cho Thanh Nhã. Các bác, các cô, mọi người đừng để lộ chuyện này, nếu không cháu sẽ bị mắng...

Lời nói của Diệp Thiên nửa thật nửa giả. Chuyện vốn quay vòng của Diệp Đông Bình khó khăn là thật, nhưng chuyện đó đã cách đây mấy tháng rồi, bỏ ra mấy chục vạn đã không còn là vấn đề lớn với Diệp Đông Bình.

Nhưng nếu Diệp Đông Bình biết chuyện Diệp Thiên vay được hai mươi vạn, còn đổ lên đầu Vu Thanh Nhã, chắc chắn sẽ đi hỏi Vu Hạo Nhiên, như vậy, chuyện Diệp Thiên nói dối nhất định sẽ bị phát hiện.

Diệp Thiên cũng có chút hối hận, lời nói dối đã nói rồi, thì sẽ phải nói dối đến cùng, bản thân tự nhiên bị cuốn vào.

Nguyên nhân chủ yếu khiến Diệp Thiên đòi về Giang Nam cũng là vì muốn cùng sư phụ ăn Tết, có câu một ngày làm thầy, cả đời làm cha, tình cảm của hắn với lão đạo sĩ không khác gì cha con.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Diệp Đông Lan cười, gật đầu, nói:

- Cháu ý, tuổi còn nhỏ mà đã biết nghĩ cho người lớn, tốt, bác sẽ không nói với cha cháu, nhưng còn tiền, qua Tết bác sẽ lo cho cháu trả cho tiểu Vu...

Theo lời Diệp Thiên, việc kinh doanh của Diệp Đông Bình cũng không thuận lợi, mấy chị em đành theo lời Diệp Thiên, họ cũng không muốn Diệp Đông Bình phải suy nghĩ nhiều về bệnh tình của em gái.

- Bác à, chuyện này không lo, cái vòng đó thật sự đáng giá hai mươi vạn, mọi người cứ nghĩ Vu Thanh Nhã đã mua nó không phải là được sao?

Diệp Thiên lắc đầu, hấn giấu cha làm chuyện này, cũng là vì muốn giảm gánh nặng cho cô, mấy người đàn bà này cứ một mực đòi trả tiền, hấn nói dối thật chẳng có ý nghĩ gì.

- Không giống nhau, tiểu Nhã sau này sẽ trở thành vợ cháu, cái vòng đó là cô tặng, sao có thể để nó trsr tiền đây?

Diệp Đông Lan không đồng ý lời của cháu, từ nhỏ bà đã mang thân phận là Đại tiểu thư nhà họ Diệp, chuyện này bà rất xem trọng.

- Chuyện này để nói sau, cô biết tâm ý của cháu mà...

Diệp Đông Mai đột nhiên nghĩ đến một chuyện, quay sang hỏi chị cả:

- Đúng rồi, chị à, anh sẽ trở lại, vậy nhà cũ của chúng ta, có nên ...

Năm đó khi người em út nhà họ Diệp xuất giá, nhà cũ của Diệp gia không ai ở, Diệp Đông Lan sợ nhà cũ bị bỏ hoang, hư hỏng, hai là sợ bị ban ngành liên quan thu làm tài sản quốc gia, liền nghĩ cách cho thuê, thẩm thoát cũng đã mười năm.

Tiền cho thuê Tứ Hợp Viện cũng có tác dụng không nhỏ, nếu không, chỉ dựa vào chút tiền ít ỏi mà Lưu Duy An bán đồ cổ hàng tháng, thực sự không đủ cho Diệp Đông Mai chữa bệnh.

Nhưng muốn cha con Diệp Thiên được sống yên ổn tại Bắc Kinh, Tứ Hợp Viện nhất định phải lấy lại, không thể để cha con Diệp Thiên có nhà không ở, lại ra ngoài thuê nhà.

Nghe em gái nhắc đến huyện nàydur, Diệp Đông Lan nói:

- Chuyện nhà cũ thì dễ thôi, mấy ngày nữa chị bảo Tiểu Mã, đúng lúc văn phòng sở mới được xây dựng xong, cũng không mất bao lâu đâu, đến lúc đó chuyển về là được ...

Mặc dù chức vụ không lớn, chủ là chủ nhiệm một phòng hành chính nhỏ, nhưng Diệp Đông Lan cũng có chút quan hệ ở đó, nếu chỉ dựa vào tư cách cá nhân, muốn lấy lại nhà e cũng không dễ.

Sau khi bàn bạc xong chuyện gia đình, Diệp Đông Lan lại quay sang nói với Diệp Thiên:

- Vé xe lửa về nhà có dễ mua không? Bác báo người ta mua cho cháu và tiểu Vu hai vé nhé!?

Trường của Diệp Thiên được nghỉ từ mùng 8, lại đúng vào dịp thể vận hội mùa xuân, mặc dù sinh viên các trường có ưu đãi nhất định khi mua vé tàu nhưng muốn mua được vé nằm e là không dễ.

- Bác à, không cần ạ, chuyện mua vé cháu đã lo rồi...

Diệp Thiên lắc đầu, hôm qua hẳn đã gọi điện thoại cho Dương cảnh trường, người kia vừa nghe nói tên Diệp Thiên, liền lớn tiếng vỗ ngực cam đoan sẽ để lại một vé nằm.

- Anh ơi, anh, ra đây nặn người tuyết đi...

Người trong phòng đang nói chuyện, Lưu Lam Lam chạy vào với khuôn mặt hưng phấn, từ sau khi mẹ bị bệnh nặng, không khí trong nhà luôn u ám, hôm nay cô bé rất vui.

- Được, các bác, các cô, cháu đưa Lam Lam đi chơi...

Thấy trên người Lam Lam đầy hoa tuyết, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, ở Giang Nam rất ít khi thấy tuyết rơi dày thế này, nhất thời ham vui, cũng chạy ra theo.

Tuyết rất dày, Diệp Thiên dùng xẻng gom tuyết lại thành đống, cùng mấy đứa trẻ, rất nhanh hình thành một người tuyết cao cao.

Có người chạy về nhà lấy viên than vụn và củi củi làm mắt và mũi cho người tuyết, thấy Lam Lam và Vu Thanh Nhã người đầy tuyết nhưng khuôn mặt vui thích vô cùng, Diệp Thiên nhất thời quên hết những chuyện đau lòng trong gia đình vừa nghe được.

- Tiểu Nhã, điện thoại của cháu reo này ...

Khi đang đùa vui về, bác hai của Diệp Thiên cầm điện thoại đi ra cửa gọi Vu Thanh Nhã.

- Cảm ơn bác...

Vu Thanh Nhã lễ phép chạy lại, nhận điện thoại cầm đi. Đang đùa chơi rất vui về nhưng ánh mắt mọi người cũng đổ dồn về phía Vu Thanh Nhã.

- Diệp Thiên, tìm anh đó... Là chú Vệ tìm anh...

Vu Thanh Nhã nghe điện thoại, nói vài câu rồi đưa cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhận điện thoại, cười ha hả:

- Chú Vệ, chúc mừng năm mới!

- Ha ha, tiểu Diệp, chú biết cháu ở cùng Thanh Nhã mà, sao, có làm phiền hai đứa không đó?

Mặc dù không đồng ý cho con gái yêu đương sớm nhưng Vệ Hồng Quân rất ủng hộ cặp Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã này, thường hay đùa với Diệp Thiên, cũng ngầm lôi quan hệ hai người vào câu chuyện.

- Không đâu ạ, chú Vệ, cháu đang ở nhà cô của cháu, à, là nhà lần trước chú đến ấy...

Diệp Thiên biết Vệ Hồng Quân là người hào phóng, cũng không giấu hấn chuyện này, giải thích một hồi.

- Chú biết mà, tiểu Diệp nhất định là người Bắc Kinh, vậy là tốt rồi, mua món đồ không ngờ lại mua từ chính người nhà!

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Vệ Hồng Quân cũng cười, chuyện này truyền đi thật là một câu chuyện hay.

- Chú Vệ, chú tìm cháu có việc gì ạ?

Khách sáo vài câu, Diệp Thiên liền vào đề, hấn thật không tin Vệ Hồng Quân gọi điện cho hấn chỉ là để tán chuyện gẫu.

Chuyện vay tiền mấy hôm trước, Diệp Thiên coi như mắc nợ Vệ Hồng Quân, nếu Vệ Hồng Quân có nói yêu cầu khó khăn, Diệp Thiên cũng sẽ đồng ý.

- Tiểu Diệp, thực là có chút chuyện...

Giọng của Vệ Hồng Quân hơi ngập ngừng, lại nói tiếp:

- Là như vậy, ngày kia có hội giao lưu đồ cổ, chú muốn rủ cháu cùng đi...

Diệp Thiên nghe xong hơi lặng đi, liền nói:

- Chú Vệ, ngoài một số tranh chữ của các danh họa cận đại, cháu có thể nhận được một số, còn lại thì cháu cũng chỉ là người gà mờ thôi ạ...

- Ha ha, tiểu Diệp, cháu không hiểu nhưng cũng hơn chú nhiều, mấy năm nay chu bị người ta lừa không ít, cháu đi cùng cho chú mở rộng tầm mắt nhé!

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Vệ Hồng Quân lại cười lớn, sau khi thấy Diệp Thiên có đồng Đại Tề Thông Bảo, Vệ Hồng Quân đã tìm người giám định lại toàn bộ số đồ cổ mà hắn mua được trong nhà.

Kết quả giám định lần này thiếu chút nữa làm hắn lên cơn đau tim, hai năm gần đây, hắn bỏ ra hàng trăm vạn mua đồ cổ, kết quả đồ thật chỉ đáng giá 30 vạn, chuyện này truyền đi, quả là chuyện cười đối với giới sưu tầm ở kinh thành.

Còn buổi giao lưu đồ cổ ở Bắc Kinh lần này, là do một đơn vị nước ngoài tổ chức, người được mời đều là người trong giới đồ cổ, và có liên quan đến nhiều ngành khác, cơ hồ đều là những người có tiếng ở Bắc Kinh.

Vệ Hồng Quân biết trình độ không đủ, sợ lại bị người ta cười, vốn là muốn mời một vị chuyên gia ở viện bảo tàng Cố Cung đi cùng, ai ngờ đã bị người ta mời mất rồi, chẳng còn cách nào, mới nghĩ tới Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 121

Sảnh Triển Lâm

Trong suy nghĩ của Vệ Hồng Quân, người có thể mang bên mình đồng “Đại Tề thông bảo” - Diệp Thiên, tuyệt đối là người gia đình có tiếng là học giỏi, mời được hẳn cùng mình đi, nhất định có thể tránh được chuyện mình mua phải đồ giả.

- Chú Vệ, cháu thật không hiểu lắm về đồ cổ đâu, chuyện này chú tìm cháu, không đúng người rồi!

Diệp Thiên cũng không phải là khiêm tốn, ngoài tranh chữ của các họa sĩ Cận Đại nổi tiếng, đồ sứ hay đồ đồng thau, hẳn không phải đốt đặc cán mai, nhưng cũng biết không nhiều lắm.

Vệ Hồng Quân tìm hẳn xem phong thủy cho người ta, Diệp Thiên còn có thể giúp đỡ, nhưng tìm hẳn xem xét đồ cổ, không khác hỏi người mù.

Diệp Thiên nói chối từ chưa nói xong, đã bị Vệ Hồng Quân cắt đứt,

- Diệp Thiên, cháu đừng khiêm nhường, chú Vệ lại tìm không đúng người sao, chuyện này cứ như vậy đã, ngày kia chú đón cháu, ôi, cháu cũng nên có cái di động nhĩ ...

Vệ Hồng Quân cũng thật sự là không cách nào, trải qua một thời gian trong giới sưu tầm, hẳn càng ngày càng mất tự tin vào nhãn lực của mình, mà chuyên gia quen biết bị người khác mời đi rồi, tìm được Diệp Thiên coi như là chết đuối vớ được cọc.

- Cháu chỉ là sinh viên, dùng điện thoại làm gì?

Nghe thấy Vệ Hồng Quân nói vậy, Diệp Thiên còn muốn tiếp tục chối từ, lại nghe thấy điện thoại truyền đến thanh âm “tút tut”, điện thoại cũng bị cắt đứt.

- Tiểu Thiên, làm sao vậy, ai gọi điện thoại tới thế?

Từ phòng bếp làm việc vừa xong, ra tới nơi Lưu Duy An nhìn thấy Diệp Thiên về mặt đau khổ đứng ở đó, gọi lại hỏi một câu.

- À, vâng, là ông chủ Vệ gọi ạ...

Diệp Thiên thuận miệng đáp, nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy dương, ánh mắt không khỏi lảng đi một chút, lấy điện thoại trả lại cho Vu Thanh Nhã, kéo Lưu Duy An hỏi:

- Dương, dương có biết nhiều về đồ cổ hay không? Những đồ giả thông thường có thể nhìn ra không?

Lưu Duy An còn chưa đáp lời, hai người đi cùng hắn liền cướp lời nói:

- Diệp Thiên, em xem như hỏi đúng người rồi, đừng thấy dương em chơi đồ cổ thời gian không lâu, trình độ có thể so với người chơi hơn mười năm còn cao hơn...

- Ờ? Dương, vậy dương phải giúp cháu một chuyện!

Diệp Thiên biết, Lục Sâm sanh ra trong một gia đình khá giả, từ nhỏ tai mắt thấy nhiều, hơn nữa lại làm giáo sư, cũng rất si mê sưu tầm, có thể để cho hắn nói ra lời nói này, có thể thấy được Lưu Duy An có thực lực thế nào.

Lưu Duy An biết người anh rể mình chưa gặp mặt kia mở cửa hàng đồ cổ, lập tức nói:

- Tiểu Thiên, chuyện gì cháu nói đi, là muốn mua vài món đồ cổ mang về cho cha sao? Sáng mai dương mang cháu đi Phan Gia Viên xem, chú biết mấy người trên tay có đồ tốt...

Mua đồ cổ, cũng không nhất định cần dùng nhiều tiền mới có thể mua được thứ tốt, chỉ cần có phương pháp, cũng là có thể mua được một ít bảo bối, giống như một số người Lưu Duy An biết, có đồ vàng mã chỉ cần dùng giá cả cực thấp là có thể mua được.

Cái gọi là đồ vàng mã, chính là chỉ những đồ mà người cô đại được hạ huyết chôn theo, cũng có thể gọi là đồ của người chết, mấy thứ này phần lớn lai lịch cũng không rõ ràng, nhưng không ai truy xét, những năm nay, lượng mua bán đồ vàng mã cũng không phải rất lớn.

- Dương, không phải việc này, là chú Vệ muốn tham gia cái giao dịch gì về đồ cổ, cháu nghĩ mời chú đi xem giúp...

Diệp Thiên cười khổ, đem nguyên do sự tình nói ra.

- Được, dưỡng đi cùng cháu...

Vừa nghe là có chuyện như vậy, mắt Lưu Duy An nhất thời phát sáng lên.

Lưu Duy An tuy rằng bằng cấp không cao, nhưng làm về nghiên cứu, trước kia ở nhà xưởng chính là nhân viên kỹ thuật, sau khi về hưu đầu cơ vào đồ cổ, đối với những việc này cũng rất thích thú, không dám nói có hiểu biết sâu, nhưng đồ giả thông thường vẫn có thể nhìn ra được.

Chẳng qua Lưu Duy An làm người quá mức phúc hậu, không học được kiểu “làm thịt người”, giống như là Diệp Thiên mua mấy miếng ngọc hình con giáp kia, người khác ít nhất sẽ đòi tám trăm đồng một cái, mà hắn chỉ bán một trăm, có thể thấy được thái độ làm người rất tốt.

Phàm là người chơi đồ cổ, đều muốn thấy nhiều bảo bối, do Lưu Duy An thân phận quá thấp, tiếp xúc không được những kiểu giao dịch này, bây giờ nghe thấy Diệp Thiên nói có một cơ hội như vậy, dĩ nhiên muốn tới xem một phen.

Hai hôm sau, Vệ Hồng Quân đến đón được Diệp Thiên, liền quay xe chạy đến chỗ tư hợp viện đón Lưu Duy An, sau đó mới đến nơi giao dịch.

- Lưu lão đệ, hôm nay toàn bộ trông cậy vào cậu vậy...

Vừa lái xe, Vệ Hồng Quân vừa nói chuyện với Lưu Duy An, xe này là hắn mới mua, vừa lái không đến một tháng.

Lưu Duy An là người thành thật, nghe thấy Vệ Hồng Quân nói vậy liên tục xua tay,

- Vệ đại ca, anh ngàn vạn lần đừng nói như vậy, tôi hiểu cũng không nhiều, nếu nhìn nhầm, anh cũng đừng trách tôi nhé...

- Ha ha, hiểu hơn tôi là được...

Vệ Hồng Quân phá lên cười, trong hội, chi cần không phải người chơi đồ cổ mà làm giàu, chủ yếu trình độ đều như nhau, thuộc loại người thấy cái gì cũng giống thật, nói mấy câu liền bỏ tiền mua.

Vệ Hồng Quân lái xe chạy đến bãi đỗ xe của một khách sạn năm sao, mang theo Diệp Thiên hai người vào khách sạn, có thể nhìn ra, nhà tổ chức hoạt động lần này cũng rất dụng tâm, ở khách sạn các góc đều có thể thấy quảng cáo cho hoạt động lần này.

Lên tới phòng triển lãm lâu ba, Vệ Hồng Quân lấy ra thiệp mời, hoạt động như vậy cũng không phải ai cũng tham gia được, người có thể nhận được thiệp mời, đều có thân phận nhất định kinh thành, người giống như Lưu Duy An cũng được coi là người trong giới sưu tầm, nhưng không thể được mời.

- Vệ đại ca, cái này... những thứ này đều là để bán sao?

Mới vừa vào vào đến sảnh triển lãm, Lưu Duy An lập tức giật mình chấn kinh, bởi vì ở sảnh triển lãm có rất nhiều chỗ đều có tủ kính, bên trong không phải tác phẩm nghệ thuật cổ, thì là tranh chữ, ngọc khí, đồng thau, đồ sứ, không thiếu gì.

- Đúng, khi hoạt động sắp kết thúc, những thứ này sẽ được đấu giá, lão đệ, đến lúc đó phải dựa vào cậu giúp đỡ, tôi không tin những người nước ngoài này, nói không chừng chính là lấy đồ giả lừa người đó...

Vệ Hồng Quân có chút giống người từng bị cản trở, không còn như trước kia, trước kia nhìn cái gì cũng giống như thật, giờ thì hoàn toàn tương phản, hiện tại nhìn thấy cái gì cũng đều cảm giác là giả.

Kỳ thật Vệ Hồng Quân nghĩ quá nhiều, từ khi Trung Quốc tiến vào thị trường kinh tế tới nay, chi phí quốc dân tăng vọt, mà thị trường sưu tầm các tác phẩm nghệ thuật, cũng dần dần nóng lên, giao dịch hàng năm đều tăng lên.

Bởi vậy, một số công ty đấu giá nước ngoài, cũng dôi theo thị trường Trung Quốc khổng lồ này, lần này chính là một nhà đấu giá nổi tiếng của Mỹ tiến vào thị trường tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc, mới đặc biệt tổ chức một lần hoạt động thể này.

Tuy rằng lần này họ lấy ra, không nhất định đều là tinh phẩm, nhưng không thể nghi ngờ tuyệt đối là chính phẩm, bọn hắn cũng không dám vừa mở rộng thị trường sang Trung Quốc, liền gây ra xì căng đan.

Hơn nữa không giống đấu giá chính quy khác, ngoài mấy đồ đấu giá này, người tới tham gia hoạt động lần này, cũng có thể đem bảo bối chính mình mang đến đưa cho ban tổ chức, ban tổ chức sẽ có chuyên gia tiến hành giám định miễn phí.

Giám định xong, người chủ nhân của đồ cổ có thể quyết định để ban tổ chức tiến hành đấu giá miễn phí, giao dịch cùng với những đồ cổ của họ, toàn bộ đều là không thu tiền.

Trong phòng triển lãm này, còn đặc biệt có một loạt quầy trống, nếu người mang bảo bối đến không muốn ban tổ chức tiến hành đấu giá, có thể xin một quầy triển lãm, đặt đồ của mình vào bên trong và triển lãm.

Nói trắng ra là, hoạt động này không giống bày hàng vỉa hè như pử Phan Gia Viên, đồ cổ ở Phan Gia Viên bày trên mặt đất bán, nơi này được bày trong tủ kính, hơn nữa đồ vật có xác suất là thật cũng cao hơn không ít.

Trong hội trường có không ít người có suy nghĩ như Vệ Hồng Quân, nhiều người đều mang theo một chuyên gia đi cùng, đang tiến hành đánh giá các đồ vật trong tủ kính.

Ở bên phải sảnh triển lãm, có một chỗ rất náo nhiệt, nơi đó là nơi miễn phí giám định đồ cổ, rất nhiều khách quý mang theo đồ cổ đến đang vây ở nơi này.

- Vệ lão bản, ông tới chậm thế, hôm nay không mang vật gì tới đây?

- Lão Vệ, hôm nay không phải chỉ mua không bán chứ? Có phải trong nhà của ông toàn là đồ giả hay không?

Vệ Hồng Quân dẫn Diệp Thiên cùng Lưu Duy An vào, mới đi tới góc kia, mấy người quen biết cùng gọi hấn.

Mấy chiều này có vẻ khiến Vệ lão bản có chút uất ức, mặc dù mình mua đồ phần lớn đều là giả, nhưng đồ trong nhà những người này sưu tầm được, chắc gì đã là đồ thật?

- Lão Triệu, ông cũng đừng chê cười tôi, hôm nay mang cái gì tốt đến đây?

Người khác dùng giọng điệu đùa vui nói chuyện, Vệ Hồng Quân cũng không để ý, cười ha ha chuyển đề tài.

- Hắc hắc, bình Thanh Hoa thời Ung Chính, lão Vệ, lập tức liền đến phiên tôi rồi, lúc nào rảnh lại cho ông mở mang mắt...

Người được Vệ Hồng Quân nhắc tới cười cười, nhắc tay giơ lên một hộp gỗ được bọc rất kỹ.

Vệ Hồng Quân cười cười nói:

- Được, tôi chờ được mở mắt...

Vệ Hồng Quân biết, ở trong trường hợp này, người mang đồ vật tới không chắc đã muốn bán, đại đa số người này thật ra vẫn là muốn lấy ra thứ mà bản thân tâm đắc để khoe khoang, muốn lên mặt với giới sưu tầm Bắc Kinh, đó là chuyện rất mát mặt?

- Người số mười bốn, mời lấy đồ đến giám định...

Bởi vì khách mang đồ đến rất nhiều, ban tổ chức thực hiện sắp xếp theo số, số được gọi vào sẽ tới trước mặt chuyên gia để xem xét, vừa đúng lúc tới lượt ông chủ Triệu mà Vệ Hồng Quân vừa chào hỏi.

- Cái bình Thanh Hoa này của ngài là men màu xanh, kiểu dáng là thời Ung Chính, nhưng thời Khang Hy, Ung Chính và Càn Long vẫn dùng men như Minh triều cũ, màu men này, cùng hoa văn trên cái bình có chút không tương xứng...

Ngồi ở bên trong, giọng của chuyên gia đánh giá đồ sứ truyền ra, nhất thời khiến người chung quanh cười to, tuy rằng những người này phần lớn đều là người ngoài ngành, nhưng đối với lời nói của chuyên gia, cũng đều hiểu được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 122

Rèn Luyện

Thông thường người giúp người khác giám định đồ cổ, nói cũng sẽ không nói quá, coi như đồ đó là giả, cũng chỉ nói không tốt hoặc là niên đại có chút không phù hợp.

Nói như vậy người ngoài nghề nghe vào tai có thể cảm thấy được còn có hy vọng, nhưng là chi cần là người hơi hiểu về đồ cổ, nhất định sẽ biết, thứ này nhất định là giả không thể nghi ngờ, người khác chưa nói toạc ra, đó là để cho ngài chút mặt mũi.

- Ngô lão, ngài... Ngài không nhìn lầm chứ?

Tiếng của Triệu tổng vang lên, bình Thanh Hoa này là hấn mua được với giá mười hai vạn, tìm vài người xem đều nói là thật, thậm chí còn có vị chuyên gia ở Thiên Tân, cho hấn ra đủ cái giấy chứng nhận.

Nếu không phải tìm người xem qua, Triệu tổng cũng sẽ không lầy đến nơi này, đây chính là làm trò cười cho toàn bộ giới kinh doanh thành Bắc Kinh, nhưng hấn cũng không dám đầu khẩu với Ngô lão, đây chính là chuyên gia hàng đầu giới giám định đồ sứ quốc nội.

- Thế nào? Không tin tôi sao?

Ngồi ở sau cái bàn, Ngô lão vốn đã nể mặt Triệu tổng, không nghĩ tới người này lại không biết điều, lập tức nói:

- Thứ này là đốt ở Hà Nam, Phan Gia Viên còn đầy ra, ba mươi đến năm mươi đồng thôi mái mua, cần một xe cũng có thể có...

Lời của Ngô lão khiến tiếng cười của người vây xem vang dội, Triệu tổng mặt đỏ như ớt khi, vội vàng cầm đồ sứ của mình từ trên bàn, trực tiếp đi ra bên ngoài, cũng không còn muốn tham gia hoạt động.

- Lão Triệu này, trình độ cũng không hơn so với tôi chút nào, bây giờ không phải thú vị sao?

Thấy người vừa rồi còn nói đùa mình - lão Triệu sắc mặt xanh mét mà rời đi, Vệ Hồng Quân thấy vui sướng khi người ta gặp họa, nở nụ cười, cảm giác hôm nay đến không uổng công, cho dù không kiếm được cái gì thứ tốt, cũng coi như dễ chịu trong lồng ngực.

- Bức tranh của Trương Đại Thiên này là thật, hơn nữa là bức tranh ông ấy vẽ lúc tuổi già, không tồi...

- Chính phẩm lò Tuyên Đức đó, bình sứ này rất tốt!

- Thứ này không tồi, chất men thời Khang Hi, phẩm chất cũng tốt, đáng giá để sưu tầm...

Triệu tổng đi rồi, hoạt động giám định vẫn còn tiếp tục, nhưng đồ cổ người ta mang đến xem xét cũng có thực có giả, thỉnh thoảng khiến cho đám người vây xem cười vang hoặc là than thở.

Nói về người sưu tầm thành Bắc Kinh, vô cùng phong phú, trong mười món đồ đem tới có thể có sáu bảy món đều là thật, hơn nữa có cả tinh phẩm xuất hiện, có một bức tranh cổ của danh họa nhà Tống, thậm chí cả vị chuyên gia nghiên cứu ở viện bảo tàng Cố Cung đều tán thưởng không thôi.

Nhưng tuy rằng giám định được nhiều thứ tốt, nhưng giao cho ban tổ chức đấu giá, lại không có cái nào, khiến cho mấy vị mặc trang phục thu nhặt đồ đấu giá cầm cây bút, rất nhàm chán ngồi ở cạnh bàn đấu giá.

Phải biết rằng, ở trung kỳ thập niên 90, phương thức đấu giá đồ cổ này, chưa thịnh hành ở quốc nội.

Còn về những người sưu tầm hoặc các ông chủ kinh doanh ở kinh thành này, vẫn có khuynh hướng trao đổi ở trong hội nhiều hơn, được giám định là đồ cổ, phần lớn đều đặt vào tủ kính bày ra triển lãm.

Mà ở quanh mỗi tủ kính, cũng vây lại không ít người, có người thuần túy là thái độ thưởng thức, còn có một số người có ý mua, tranh luận giá cả cùng người chủ nhân của đồ cổ đó.

Diệp Thiên đi quanh mấy khi triển lãm một vòng, hỏi Vệ Hồng Quân:

- Chú Vệ, những tủ kính này ai muốn có cũng được sao?

Vệ Hồng Quân nghe vậy gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, chỉ cần là người được mời, đều có thể đi nhận một cái chìa khóa tủ kính...

- Chú Vệ, hôm nay chú không mang vật nào đến đây sao?

Diệp Thiên mắt sáng rực lên.

- Không? Làm sao vậy?

Vệ Hồng Quân thấy khó hiểu được lời của Diệp Thiên, trong nhà hắn sưu tầm được những đồ cổ kia, vốn hắn cho rằng có giá trị đều là giả, còn lại thì không đáng lấy ra.

- Khụ khụ...

Diệp Thiên ho khan một tiếng, nói:

- Chú Vệ, nếu chú không mang đồ vật đến, liền giúp cháu xin một chìa khóa tủ đi...

- Cháu cần bán cái gì? Đồng Đại Tề Thông Bảo?

Vệ Hồng Quân lặng đi một chút, hơi mừng rỡ, nếu hôm nay Diệp Thiên có thể lấy ra “Đại Tề thông bảo” nữa, tuyệt đối sẽ tạo thành náo động cả hội trường, tuy rằng không phải bản thân hắn, nhưng có thể được thơm lây.

- Đừng nói to vậy, chú Vệ, chú nhỏ giọng một chút...

Diệp Thiên phát hiện sau khi Vệ Hồng Quân hô lên “Đại Tề thông bảo”, khiến ánh mắt mấy người nhìn lại đây, vội vàng làm động tác tay, nói tiếp:

- Chú Vệ, không phải Đại Tề thông bảo, là một khối Ngọc trường bối trong nhà cho cháu...

“Đại Tề Thông Bảo” là lão đạo sĩ đã cho Diệp Thiên, theo Diệp Thiên cũng không kém mười năm, ý nghĩa không giống những thứ bình thường, vô luận trong tình huống nào, Diệp Thiên cũng sẽ không vì tiền mà bán đi.

- Ngọc à, thứ này không đáng giá tiền...

Nghe thấy Diệp Thiên không phải muốn lấy ra “Đại Tề Thông Bảo”, Vệ Hồng Quân có chút thất vọng, nhưng vẫn nói:

- Châu chờ một chút, chú đi lấy cho cháu chìa khóa tủ cá nhân...

Hoạt động hôm nay, chính là do doanh nghiệp đầu giá nước ngoài tổ chức, mục đích muốn giao hảo với người giàu có, người suu tầm ở Bắc Kinh, Vệ Hồng Quân đi không lâu, cảm trở về cái chìa khóa.

- Diệp Thiên, chính là cái này, đúng rồi, vậy cháu đem triển lãm ngọc thế nào?

Vệ Hồng Quân không phải thực cảm thấy hứng thú với Ngọc, giúp Diệp Thiên mở tủ kính rồi chọt nhớ ra và hỏi.

Diệp Thiên cười ha ha, từ trong túi lấy ra một khối ngọc, đưa cho Vệ Hồng Quân, nói:

- Chú Vệ, đó là một ngọc hồ lô, nguyên liệu cũng không tệ, hôm nay cháu học người ở Phan Gia Viên bày hàng, không cầu kiếm tiền, chỉ vui thôi...

Diệp Thiên lấy ra ngọc hồ lô này chỉ lớn hơn so với ngón một chút, cả vật thể thấm màu vàng, là ngọc kết hợp giữa ngọc chính tông và ngọc Điền mà thành, cái khác không nói, chỉ chất ngọc này đã thuộc loại ngọc thượng hạng.

- Ôi, Tiểu Thiên, khối ngọc này không tồi đâu, ngọc thuần và Điền tử ngọc đó...

Thấy khối ngọc trong tay Vệ Hồng Quân, Lưu Duy An ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên.

Nghe thấy Lưu Duy An nói vậy, Vệ Hồng Quân có chút khó hiểu hỏi:

- Lưu lão đệ, đây là Điền tử ngọc không phải Dương Chi Bạch Ngọc sao?

- Ha ha, Vệ đại ca, Dương Chi Bạch Ngọc chính là một loại bên trong Điền tử ngọc, mà Điền tử ngọc còn có màu hồng và trắng nữa, cũng không nhất định phải là màu trắng...

Lưu Duy An tiếp nhận ngọc hồ lô trong tay Vệ Hồng Quân, nói tiếp:

- Người Trung Quốc ở cổ đại, lấy màu vàng là thứ tôn quý, cho nên Điền Hoàng ngọc cũng là rất trân quý, khối ngọc của Tiểu Thiên không tệ, nhưng mà...

Cẩn thận thương thức một hồi khối hoàng ngọc hồ lô này, trên mặt Lưu Duy An lộ ra một tia chần chừ, không tiếp tục nói nữa.

Nghe được Lưu Duy An nói mà chỉ nói một nửa, Vệ Hồng Quân không khỏi sốt ruột nói:

- Nhưng cái gì? Lão đệ, cậu hãy nói xong đi...

- Khụ khụ...

Lưu Duy An ho khan một tiếng, xoay mặt nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Tiểu Thiên, không biết ngọc này là từ đâu tới, nếu dưỡng nói sai, cháu cũng đừng để trong lòng nhé...

- Dưỡng, chú nói đi, cháu biết, ha ha...

Diệp Thiên nghe vậy không khỏi nở nụ cười.

- Cháu biết dưỡng đang nói đến việc chạm trở chứ?

Lưu Duy An cũng nở nụ cười, giải thích với Vệ Hồng Quân, nói:

- Vệ đại ca, ngọc này là ngọc tốt, nếu như nguyên liệu Đồng Tử ngọc, có thể bán hai ba ngàn đồng, nhưng chạm trở hơi kém một chút, xem như làm mất giá trị khối ngọc...

Lưu Duy An là một người nhân hậu, nhìn thấy ngọc tốt như thế, chạm trở lại kém, trên mặt cũng lộ ra vẻ tiếc hận.

- Giá trị hai ba ngàn đồng à? Được rồi, Diệp Thiên, cháu đặt vào bên trong đi, coi như là tiền tiêu vật, chắc không ai mua...

Nghe được Lưu Duy An báo giá vậy, Vệ Hồng Quân nhất thời mất hứng, với thân thể của hắn, nói đi mua thứ chỉ mấy ngàn đồng tiền gì đó, cũng khá là mất mặt.

Nhưng ai cũng không ngờ, chỉ mười năm sau, giá cả khối Điền tử ngọc điên cuồng tăng lên, hoàng ngọc thượng hạng giống như của Diệp Thiên này, giá cả thậm chí lòn đắt hơn vàng mấy lần.

Đương nhiên, vào lúc này Ngọc và ngay cả Phi Thúy, giá cả đều không cao lắm, một khối Điền ngọc hoặc là cái vòng Phi Thúy cao cấp, cũng chính xấp xỉ một nghìn đồng, ngoài những cổ ngọc đáng giá ra, những ngọc mới ra đời này cũng không được coi trọng lắm.

Thấy Lư Duy An bình luận về ngọc hồ lô mà Diệp Thiên lấy ra rất rõ ràng mạch lạc, Vệ Hồng Quân cũng thêm vài phần tin tưởng, chỉ vào một chỗ triển lãm cách đó 10m, nói:

- Lư lão đệ, cậu có hiểu về đồ sứ không? Chúng ta qua bên kia nhìn đi...

- Diệp Thiên, vậy cháu?

Lư Duy An nhìn Diệp Thiên một cái, hấn sợ Diệp Thiên tuổi nhỏ, sẽ bị người ngoài gạt.

Diệp Thiên cười hắc hắc, chẳng hề để ý nói:

- Dượng, chú và chú Vệ thúc đi đi, cháu sẽ học chú bán hàng như ở Phan Gia Viên ...

- Được, đừng đi nhé, chú nói với cháu, hồ lô này tuy rằng chạm trổ kém một chút, nhưng không được một ngàn đồng cháu cũng đừng bán, đừng ở Phan Gia Viên có thể bán được giá này...

Lư Duy An vừa đi, vừa quay đầu lại, không quên nhắc nhở Diệp Thiên một câu.

- Một ngàn đồng tiền? Mặt sau thêm 1 số 0 ta cũng không bán...

Diệp Thiên cười cười không nói gì, dùng cái chìa khóa đem theo bên người mở từ kính ra, đem ngọc hồ lô bỏ vào chính giữa, phát hiện trong tủ kính còn có lấp đèn, thuận tay bật lên.

Ánh sáng trắng tinh của đèn chiếu vào khối ngọc hồ lô vàng, khúc xạ ra một tia sáng bóng, mang tính chất của vật chất có chứa dầu thiên nhiên, nhìn qua rất tinh mỹ, thật ra cũng che lấp được trạm trổ vụng về của Diệp Thiên.

Hôm nay người tới đây quả thật không ít, không chỉ là người làm đồ, nhiều hơn cả lại là người giống như Vệ Hồng Quân, các ông chủ thích học đòi văn vẻ, Diệp Thiên ngọc hồ lô bày không lâu, cũng hấp dẫn không ít người.

Một người trung niên hơn 40 tuổi bảo Diệp Thiên lấy ra thương thức một hồi, hỏi Diệp Thiên:

- Tiểu huynh đệ, ngọc hồ lô này cậu bán bao nhiêu tiền đây?

- Ha ha, cái này... cháu cũng khó nói, chú xem đáng giá bao nhiêu tiền?

Khuôn mặt thanh tú của Diệp Thiên vào thời khắc này có vẻ non nớt hơn nữa, ra vẻ ngại ngùng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align:center">'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 123

Chỉ Bày Không Bán

Ngọc hồ lô này là chạm từ Hòa Điền Hoàng ngọc, chất ngọc không tồi, nhưng chạm trổ không tốt, hình như là xuất thân từ người mới vào nghề...

Người trung niên kia cũng là người trong nghề, thường thức một hồi, đã nói ra ưu khuyết điểm của ngọc.

- Như vậy đi, chú cũng không muốn giá quá rẻ, khối ngọc này 2000 đồng thì bán cho chú!

Kỳ thật những năm này, người bình thường chỉ cần tốn chút tiền, có thể mua được một khối ngọc phẩm chất không khác khối này, tiếp tục nhờ người tay nghề cao siêu mài ngọc, một ngàn đồng tổn cũng đủ rồi.

Cũng bởi người này nhìn thấy Diệp Thiên mặt non, sợ mua giá cả thấp bị người ta nói hấn bắt nạt trẻ con, lúc này mới ra giá hai ngàn đồng, coi như là người phúc hậu.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, cảm lại ngọc hồ lô từ tay người trung niên kia, mở miệng nói:

- Chú à, ngọc này là của người trong nhà, khi đến đã nhắc cái giá, 2000 đồng thì... cháu không thể bán được...

-Ồ? Vậy cháu cần bán bao nhiêu tiền?

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, người trung niên lại thấy hứng thú, hấn chính là người chơi Ngọc Thạch, tự nghĩ người ở đây, tuyệt đối sẽ không có người ra giá cao hơn so với chính mình.

Diệp Thiên chần chờ một chút, lắc đầu nói:

- Điều này... thôi... chú, ngọc này cháu không bán...

Không phải Diệp Thiên không muốn nói, mà là hẳn thật sự nói không nên lời, theo giá cả thị trường Ngọc Thạch mà nói, giá mà người trước mặt này nói quả thật không thấp, cũng có thể nhìn ra hẳn là thành tâm muốn mua.

Nhưng từ một góc độ khác mà nói, 2000 đồng tiền chỉ đủ nhìn lên một cái, có thể để cho hẳn thưởng thức một hồi, cũng là Diệp Thiên nể mặt mũi hẳn.

Khối Hòa Điền ngọc hồ lô này, chính là một trong mấy khối Ngọc mà Diệp Thiên mang đi dưỡng khí, trong đó ẩn chứa lượng sinh khí may mắn lớn.

Hơn nữa hồ lô đọc nghe như là “Phúc lộc”, mà ngoại hình của nó tròn mép có đường cong, xem ra có phúc khí, hơn nữa cửa vào nhỏ, lượng chứa lớn, giống như có thể hút được nhiều vàng bạc châu báu.

Đặt ở nhà hoặc là đeo ở trên người, chẳng khác nào đem cửa cái vào, sẽ không dễ dàng mất đi nơi khác, có thể tụ tài phú.

Ngoài ra, phong thủy nhà có uế sát khí, hoặc khí bất lợi, làm cho thân thể không khỏe mạnh, cũng có thể dùng hồ lô này hóa giải, mà hồ lô bao gồm nhiều loại ngọc, cũng giống như nhiều con nhiều cháu, con cái thịnh vượng.

Phong thủy kinh điển “Tuyệt tâm phú” có viết: “Núi Hồ Lô hiện, thuật số y lưu”. Từ xưa đến nay, người làm nghề y, xem bói, phong thủy, thầy tướng số hoặc xem tướng, đều thích đặt cái hồ lô ở trong nhà hoặc trong phòng làm việc, để mang đến sự thịnh vượng cho nghề nghiệp của mình.

Dân gian cũng có “Thổ nội nhất lập hồ, gia nội tài hội phú” (trong nhà có bình hồ lô thì mới có phúc), ý tứ chính là mỗi nhà ít nhất phải có cái bình hồ lô, mới có thể làm giàu, có thể thấy được hồ lô là biểu tượng cát tường trong nhà.

Cho nên theo ý nào đó mà nói, hồ lô gần như được coi là nhạc cụ của thầy tu trong thiên nhiên. Trong truyền thuyết Đạo gia, các bậc tiên hiền thích cầm bình hồ lô, đây cũng là có lý do.

Còn khối Ngọc hồ lô này đã được Diệp Thiên đặt ở nơi phong thủy trù phú, hiệu quả “xu cát tị hung” lại càng tuyệt hảo, căn bản là không thể luận giá trị theo chất liệu thông thường.

Nhưng việc này cũng chỉ có người trong nghề với Diệp Thiên mới có thể biết được, người trước mặt này lại không hiểu, cũng không có cách nào giải thích, nói ra người khác cũng không tin, trái lại lại khiến người ta cười nhạo, cho nên Diệp Thiên cũng không nói nhiều lời, chỉ là nói không bán.

- Chàng trai, thứ này cậu bày ra lại không bán, vậy thì cũng không được...

Người trung niên kia nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, dờ khóc dờ cười nói:

- Có phải cháu chê chú ra giá thấp hay không? Vậy thì, chú đưa cháu 3000 đồng tiền thì thế nào?

Người trung niên này họ Long tên Phi, trong giới đồ cổ ở kinh thành cũng là người có chút danh tiếng, hấn ngừng lại chỗ Diệp Thiên, cũng gay chú ý không ít người.

- Ông chủ Long, sao vậy, trúng ý khối ngọc này sao?

- Chàng trai, ông chủ Long chính là người trong nghề chơi ngọc, giá đó cũng phải đạo, chú thấy cháu nên bán đi...

- Đúng vậy, 3000 đồng tiền là giá không thấp, cũng chỉ có ông chủ Long mới ra giá đó thôi!

Trong số người vây xem, có không ít người đều quen biết Long Phi, cũng sôi nổi nói giúp, cả đám đều xui Diệp Thiên nên bán ngọc hồ lô này đi.

- Không bán...

Diệp Thiên cũng không nhiều lời, trực tiếp đem ngọc hồ lô cất vào tủ kính khóa lại, hấn hôm nay mang ra món đồ này, vốn là muốn thử thời vận.

Có thể bán được thì tốt, nói không chừng có thể trả được số tiền mượn Vệ Hồng Quân, nếu bán không được, Diệp Thiên cũng không có bất kỳ tổn thất nào, lại rút trong túi quần tiếp tục mang về thôi.

- Ôi, ôi, tôi xem nào, đều chen chúc vào đây để làm gì vậy?

Ngay khi một đám người đang vây quanh tủ kính của Diệp Thiên, thanh âm của Vệ Hồng Quân vang lên.

- Ô, ông chủ Long, thế nào, trúng ý khối ngọc kia sao?

- Là Vệ tổng, ha ha, tôi chỉ xem thôi, còn chưa xác định đâu!

Giới đồ cổ Tứ Cửu Thành lớn như vậy, Long Phi và Vệ Hồng Quân cũng là chỗ quen biết, nhưng lại đã làm đối tác kinh doanh, mấy khối cổ ngọc trong nhà Vệ Hồng Quân, chính là mua từ tay Long Phi.

- Tiểu Diệp là văn bối của tôi, ông chủ Long, nếu ông muốn mua, giá nhất định phải hợp lý!

Nghe thấy Long Phi nói vậy, Vệ Hồng Quân nửa đùa nửa thật nói.

Long Phi cười khỏ chỉ chỉ Diệp Thiên, nói:

- Là chính tôi ra giá, nhưng ... cậu ta lại không bán...

- Ông ra giá thấp há, ông chủ Long, khối ngọc này không có 2000 đồng tiền thì đừng nghĩ lấy đi...

Vệ Hồng Quân cũng không biết Long Phi ra giá bao nhiêu, còn muốn nâng giá lên giúp Diệp Thiên.

- 2000? Ông chủ Long đã sớm ra đến 3000...

- Đúng vậy, Vệ tổng, ngọc này không phải của ngài sao? Ngọc này giá đó đã không thấp rồi...

Long Phi chưa trả lời, người xem bên cạnh đã xôn xao muốn nói giúp hắn, nghe vậy Vệ Hồng Quân nhất thời trợn mắt há hốc mồm, thấy mình không phải là giúp Diệp Thiên nâng giá, mà là giúp Long Phi ép giá!

- 3000?

Nghe thấy giá này, Lưu Duy An cũng sùng sờ, kéo Diệp Thiên, nhỏ giọng nói:

- Tiểu Thiên, giá này không thấp, muốn bán thì có thể bán được đấy, lúc nào dựng giúp cháu tìm mấy khối như vậy

Dựa theo hiểu biết của Lưu Duy An về thị trường Ngọc Thạch, mua hai khối hoàng ngọc như vậy, phí tổn tuyệt đối không cao hơn 800 đồng tiền, cho dù mời người trạm khắc, nhiều lắm cũng là mấy trăm đồng tiền chạm trổ, tính tổng thì cũng kiếm 2000 đồng.

- Dựng, cháu không muốn bán, chính là bày cho vui thôi...

Lúc trước Diệp Thiên cũng nói qua mục đích mình bày ngọc hồ lô ra, hiện tại chỉ là lại lặp lại một lần, cũng không lộ vẻ cao ngạo.

Nhưng Lưu Duy An vẫn cảm thấy có chút đáng tiếc, nếu đổi lại bây giờ ở Phan Gia Viên, tuyệt đối không bán được giá này,

- Tiểu Thiên, người khác e là sẽ không ra giá cao như vậy, cháu thật sự không bán?

- Không bán!

Diệp Thiên kiên định lắc đầu.

- Được rồi, ông chủ Long, nó không bán thì thôi, lại không phải là cổ ngọc, đúng rồi, tôi mới thấy một khối ngọc bội, người nọ nói là thời Chiến quốc, Lão Long, ông giúp tôi nhìn xem...

Vệ Hồng Quân là người tinh nhanh, thấy Diệp Thiên khẳng khái không bán, lập tức cười ha ha, chuyển đề tài, kéo Long Phi đi, đến chỗ tủ kính phía trước.

- Tiểu Thiên, cháu ở đây chơi đi, chú cùng chú Vệ đi xem...

Tuy rằng cảm giác có chút đáng tiếc, nhưng Lưu Duy An cũng không nói gì, dù sao ngọc là của Diệp Thiên, quyền bán hay không là ở hắn.

- Dượng, dượng đi đi...

Diệp Thiên cười cười, cũng không còn để ý.

Biết người chơi đồ cổ không chắc đã hiểu được phong thủy, Diệp Thiên biết lựa chọn của mình trận này không đúng, nếu đem vật này bày ở các công ty tư vấn phong thủy ở Quảng Đông, chỉ sợ ngay lập tức sẽ có người cần.

Nhìn thấy không còn gì đáng nhìn, những người vây quanh Diệp Thiên lập tức giải tán.

Cho dù lại có người cảm thấy hứng thú đối với ngọc hồ lô này, nghe thấy chuyện vừa rồi, cũng xoay người bỏ đi, lúc sau rõ ràng không có người nào muốn xem, liền chỉ còn Diệp Thiên đứng cô đơn ở nơi đó.

Nhưng cho tới trưa Vệ Hồng Quân thu hoạch khá xa xỉ, không chỉ có mua được hai khối cổ ngọc, còn bỏ hơn hai vạn đồng tiền mua đồ sứ Gia Khánh.

Món đồ sứ là này Lưu Duy An chỉ cho hắn, mua rồi, Vệ Hồng Quân tìm Ngô lão giám định, xác định là đồ thật không thể nghi ngờ, hơn nữa đồ sứ năm Gia Khánh truyền lại đời sau rất ít, sau này tăng giá sẽ rất lớn.

Đem đồ sứ xuống cất vào xe, Vệ Hồng Quân trở lại sảnh triển lãm, lại nói với Diệp Thiên:

- Diệp Thiên, cất cái chìa khóa đi, chúng ta đi ăn cơm trước đã...

Cơm trưa là do bán tổ chức lo liệu, tiệc đứng ở ngay tại đại sảnh khách sạn 5 sao này, đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc cũng tham gia giao dịch lần này.

Còn về những đồ mọi người sưu tầm, thứ quý giá sẽ mang theo bên mình, cảm giác không đáng giá lắm, sẽ để lại ở trong tủ kính triển lãm, dù sao người vào triển lãm cần có thứ mời, và lại có bảo vệ trông coi, bình thường chắc chắn là sẽ không xảy ra vấn đề gì.

- Được, ăn cơm trước...

Diệp Thiên gật gật đầu, cũng không thu lại ngọc hồ lô, ngọc này đã được thẩm phong thủy, cho dù đánh mất cũng có thể suy diễn ra phương vị.

- Chú Vệ, tiệc đứng thật hay, ăn nhiều ăn ít đều là một giá, sau này chú mời cơm, nhớ mời cháu đi ăn tiệc đứng nhé...

Bữa cơm này ăn trong hơn một giờ, Diệp Thiên mới ợ một cái, cùng Vệ Hồng Quân và Lưu Duy An – đã đợi hắn rất lâu, về khu triển lãm, đến Bắc Kinh bốn năm tháng, bữa cơm này hắn ăn thoải mái nhất!

- Nếu mọi người đều ăn như cháu, chỉ sợ khách sạn cấp năm sao này cũng sứtom đóng cửa...

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Vệ Hồng Quân nở nụ cười khô, tuy rằng sớm biết Diệp Thiên ăn tốt, nhưng vừa rồi thấy Diệp Thiên ăn như vậy, vẫn khiến hắn sợ hãi, chông đĩa trên bàn, đều có thể xấp thành một ngọn núi nhỏ.

Hơn nữa Diệp Thiên ăn cũng thực xảo quyết, cơm gì đó hắn cũng không thích, chuyên lấy thịt bò hải sản và trứng ... những thứ đắt tiền, Vệ Hồng Quân tính trong lòng, coi như bữa tiệc này cần có bảy tám trăm, mà Diệp Thiên cũng còn ăn được.

- Ô, Tiểu Thiên, mấy người kia đang vây quanh, hình như là tủ hàng của cháu đấy?

Tiến vào đến phòng triển lãm, Lưu Duy An thấy bên tủ kính của Diệp Thiên, có ba người tuổi tác không giống nhau, đang chỉ vào

ngọc hồ lô trong tủ kính và nói gì đó.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center; width: fit-content; margin: 10px auto; font-size: 0.8em; color: #ccc; background-color: #eee; border-radius: 5px; box-shadow: 2px 2px 0px #ccc;">  
<span style="font-size: 0.7em; color: #ccc; font-weight: bold; display: inline-block; width: 100%; text-align: center;">[ ... ]</span>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write ("<div style=">
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 124

Đường Văn Viễn

Đứng ở bên cạnh tủ kính của Diệp Thiên là một ông lão ăn mặc theo kiểu nhà Đường, đầu đầy tóc bạc, khá nhanh nhẹn.

Tuy rằng dáng người ông lão không tính cao, chỉ một mét bảy, nhưng đứng đó, trên người lại mang khí thế cao sang.

Còn cách thật xa, Diệp Thiên đã đánh giá ông lão kia, ánh mắt Diệp Thiên hơi hơi híp một chút, đây là tướng mạo Phú Quý, xem ra người này giàu có và khác mọi người ở đây, không ai trong hội trường này có thể so sánh.

Hai người đi theo ông lão nhân bên cạnh, một người tuổi hơn bốn mươi, tướng mạo nho nhã, mặc một áo khoác dài kiểu cũ, cách ăn mặc rất có chút lập dị, đứng ở bên cạnh ông lão, cũng rất hấp dẫn sự chú ý.

Còn một người khác, là một người khô ngô, hần có vẻ không hứng thú với vật trong tủ kính, liếc mắt có thể nhận ra, thân phận người này hẳn là bảo tiêu.

Trải qua sự việc buổi sáng, các ông chủ và người sưu tầm trong hội trường này, cũng biết Diệp Thiên triển lãm ngọc hồ lô chi bày ra chứ không bán, hơn nữa chạm trở vụng về, nên cũng không còn người nào dừng chân ở đây, ba người đứng ở đó rất dễ thấy được.

Thấy Diệp Thiên mấy người đi đến bên bàn triển lãm, ông lão kia vốn đang nói chuyện đã ngừng lại, đưa ánh mắt nhìn về phía Vệ Hồng Quân, trong mắt bọn họ, Vệ Hồng Quân hẳn là chủ nhân ngọc hồ lô này.

- Mấy vị, thứ này... là của các anh?

Tiếng của ông lão kia rất vang dội, nhưng lại mang theo khẩu âm Quảng Đông.

Khả năng đánh giá người của Vệ Hồng Quân cũng không kém, liếc mắt một cái liền nhận ra, trong mấy người này, vị lão nhân kia là trung tâm, lập tức mở miệng nói:

- Lão tiên sinh, ngài cảm thấy hứng thú đối với thứ này?

- Có chút hứng thú. . . .

Ông lão gật gật đầu, chỉ vào Ngọc hồ lô nói:

- Không biết có thể lấy ra cho tôi xem trước một chút hay không?

- Chuyện này...

Vệ Hồng Quân nghe vậy nhìn về phía Diệp Thiên, đồ vật này không phải của hắn, hắn cũng không có quyền làm chủ.

- Đương nhiên có thể, lão nhân gia mời ngài xem..

Diệp Thiên cười cười, lấy ra cái chìa khóa, mở tủ kính ra, nhưng khi hắn lấy ngọc hồ lô ra, lại không giao cho ông lão, mà trực tiếp đưa cho người trung niên bên cạnh ông lão.

- Ấy?

Hành động của Diệp Thiên khiến ông lão kia và người trung niên đồng thời lộ ra vẻ kinh ngạc, ông lão nhẹ gật đầu, người trung niên kia đưa tay đón lấy Ngọc hồ lô.

- Đường tiên sinh? Sao ngài lại ở chỗ này? Để cho tôi tìm mãi...

Ngay khi người trung niên kia chuẩn bị đánh giá vật trong tay thì bỗng nhiên có người đi tới chỗ bọn họ, đi đầu là người nước ngoài tóc trắng, nhưng miệng cũng nói Hán ngữ rất lưu loát.

- George, cảm ơn thư mời của anh, tôi đã tới muộn, muốn tự đi dạo một vòng trước đã...

Nhìn thấy người nước ngoài hơn năm mươi tuổi kia, trên mặt ông lão cũng lộ ra vẻ tươi cười, nhưng thân thể lại vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, chìa một bàn tay ra định bắt tay đối phương.

George thấy thái độ của ông lão, lại cũng cảm giác như đương nhiên, hơn nữa cảm giác được sùng ái và lo sợ đối với hành động vươn tay ra trước của ông lão, vội vàng giơ hai tay nắm tay phải ông lão, nói:

- Đường tiên sinh, ngài có thể tới, thật sự vinh hạnh cho chúng tôi!

Trong lòng George rất rõ ràng, bản thân mình chẳng qua là người phụ trách công việc ở buổi đấu giá này, còn vị lão nhân này lại trực tiếp có thể đối thoại siêu hạn ngạch với ông chủ mình, thân phận hai người căn bản là không thể so sánh.

George tuy rằng sớm đã biết ông lão này mấy ngày nay đều ở Bắc Kinh, hơn nữa thiệp mời cũng cho người đưa sang, nhưng cũng không trông mong đối phương có thể tới, nên đặc cách dặn dò người bảo vệ cửa nếu nhìn thấy người có tấm thiệp như vậy, cần lập tức thông báo cho hắn.

Vừa rồi George cùng một số công việc nhân viên cũng đi ăn cơm, đến khi nhận được tin tức thì ông lão đã vào hội trường, lúc này mới dẫn theo mấy nhân viên đi tìm kiếm trong đám người.

- Ông lão kia là ai nhi? Sao người nước ngoài này phải kính cẩn thế?

- Đúng vậy, người nước ngoài kia chính là tổng giám đốc công ty đấu giá AX chi nhánh Á Châu đấy, sao lại nịnh bợ ông lão kia?

- Chưa thấy ông lão kia bao giờ, hẳn không phải là người Bắc Kinh chúng ta, chắc là người có tiếng...

Bởi vì ông lão và người trung niên bên cạnh đều mặc quần áo kiểu cũ của Trung Quốc, vốn là hơi bất mắt, George và đám người của hắn vừa đi qua liền nhận ra, hướng chỉ trong phòng triển lãm rất nhiều người đang chú ý lại đây, có những người thích náo nhiệt, đều đã vây quanh đây.

- Chàng trai, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện nhé!

Nhìn thấy mọi người đi tới, ông lão được gọi là Đường tiên sinh hơi hơi nhú mày, nhìn về phía Diệp Thiên nói, từ hành động vừa rồi của Vệ Hồng Quân, ông lão đương nhiên có thể nhìn ra chủ nhân khối ngọc này rốt cục là ai.

- Được ạ...

Diệp Thiên gật gật đầu, khối ngọc này của hắn, chưa tính là đồ cổ, nên mọi người ở đây cũng không chú ý, bằng không cũng sẽ không có chuyện cho tới trưa cũng không có người hỏi thăm.

Nghe thấy Diệp Thiên đồng ý, ông lão quay mặt về phía George, nói:

- George, giúp tôi tìm một gian phòng đi, cần yên lặng một chút...

- Được, tôi sẽ thỏa mãn hết thầy nhu cầu của ngài...

Nghe thấy ông lão nói vậy, George vội vàng đáp ứng xuống, hơn nữa quay người đi nhanh, biến mất ở đám đông phía trước.

- Đường tiên sinh? Đây là ai nhi??

- Chuyên gia sưu tầm họ Đường ở quốc nội tôi đều biết, không có ai giống như vị này thì phải?

Diệp Thiên mấy người vừa rời đi, những người vây xem liền xôn xao, phán đoán thân phận ông lão kia.

Phải biết rằng, là tổng giám đốc công ty đầu giá nổi tiếng ở Châu Á, khi hoạt động mới bắt đầu George cũng chỉ nói hai câu nói, còn không thấy hấn tự mình tiếp qua người nào đâu, người có thể làm cho hấn cung kính như thế, lai lịch tuyệt đối tầm thường.

- Không phải là quốc nội sao? Tôi nghe người nọ nói chuyện mang chút khẩu âm Quảng Đông, nói không chừng chính là Hồng Kông đấy.

Một tiếng nói lại vang lên, rồi đột nhiên khiến tranh cãi ầm ĩ hết cả sảnh triển lãm vốn yên tĩnh.

- Hồng Kông, họ Đường? Không lẽ... chẳng lẽ là Đường Văn Viễn?

- Đúng ông ta, nhất định là ông ấy, tôi đã thấy ảnh chụp của ông ấy trên tạp chí...

- Ai ya, thì ra là ông ta? Chẳng thể trách George lại nịnh bợ như vậy, được, hôm nay xem như không mất công đến...

Cái tên Đường Văn Viễn này tựa hồ mang theo ma lực, khiến người trong hội trường lại mặt đỏ tía tai nghị luận.

- Đường Văn Viễn rốt cục là ai? Sao tôi chưa từng nghe qua tên này?

Hôm nay người đến đây không đơn thuần là người làm ăn, phần nhiều là người kinh doanh đồ cổ và nhà sưu tầm, chưa từng nghe qua tên Đường Văn Viễn cũng có không ít người.

- Lão đệ, tên Đường Văn Viễn mà chưa từng nghe sao, tôi nói với cậu, thật ra ông ta là một truyền kỳ...

Trong hội trường không ít người thích lên mặt dạy đời, lập tức khua môi giảng giải, tựa hồ chuyện bọn hần biết Đường Văn Viễn, đều là một việc thực đáng tự hào.

Đường Văn Viễn sinh ra ở Quảng Đông những năm 1920, gia cảnh vô cùng bần hàn, những năm bốn mươi, ở tuổi đang sung sức, cùng vợ mới cưới đi Hồng Kông.

Ngay lúc đó Hồng Kông chưa được phồn hoa như hiện tại, vừa mới trải qua thời kỳ kháng chiến, có vẻ có chút tiêu điều, người thất nghiệp cũng rất nhiều, chỉ là một người tuổi còn trẻ muốn dốc sức làm ăn ở nơi này, khó khăn gặp phải thật không cần kể.

Nhưng Đường Văn Viễn là người đặc biệt có thể chịu được cực khổ, từ việc làm nhân viên đẩy mạnh tiêu thụ hàng gia dụng, chạy ngoài đi hết nhà này đến nhà kia, âm thầm học tập kinh nghiệm đẩy mạnh tiêu thụ.

Hai năm sau khi đến Hồng Kông hai năm, Đường Văn Viễn đã tích góp từng tí một được mấy vạn đồng, muốn mở cái xưởng nhỏ, chuyên sản xuất một số nhựa plastic loại thường được bán ở bách hóa.

Bởi vì giá cả rẻ, chất lượng không tồi, hơn nữa mấy năm trước Đường Văn Viễn làm đẩy mạnh tiêu thụ cũng tích lũy không ít kinh nghiệm, cái xưởng quy mô nhỏ kia, cũng từng bước được mở rộng.

Tới những năm sáu bảy mươi, bắt động sản Hồng Kông còn sơ khai, hần đã trở thành bách hóa Đại vương Đường Văn Viễn, vừa mới tiến quân vào giới bất động sản, liền được đưa vào hàng ngũ siêu cấp phú hào.

Tới nay, tài sản của tập đoàn Đường thị đã không chỉ nằm trong ngành sản xuất giới bất động sản, thời trang, vận chuyển đường biển, bách hóa ... Đường Văn Viễn cũng được nữ hoàng Anh phong làm Tước sĩ và Thái Bình thân sĩ ở Hồng Kông, rất có vai vế trong giới người Hoa.

Không chỉ có như thế, Đường Văn Viễn còn cực kỳ yêu nước, là một thành viên từ Hồng Kông trở về, mấy năm nay hần dần dần đem việc kinh doanh về phát triển ở nội địa, ở quốc nội cũng rất có sức ảnh hưởng.

Có thể nói với địa vị của Đường Văn Viễn hiện tại, tuyệt đối có thể trực tiếp đối thoại cùng người lãnh đạo một quốc gia, lần này hần xuất hiện ở trong này gây lên náo động, cũng là hợp tình hợp lý.

- Kỳ quái, chẳng lẽ ngọc hồ lô kia thực sự có cái gì ảo diệu à? Không phải chứ, chất ngọc mặc dù không tồi, nhưng là thứ mới được chế tác, hơn nữa tay nghề vẫn còn rất vụng về...

Vừa nghe thấy thân phận Đường lão gia kia, Long Phi nhủ mà, hẳn có thể nhìn ra được, Đường lão gia tựa hồ rất quan tâm đối với ngọc hồ lô đó.

Long Phi là người trong nghề ngọc thạch, mới nhìn thấy ngọc hồ lô kia cũng có một cảm giác khó nói ra lời, nếu không phải Diệp Thiên không chịu bán, hẳn bỏ ra năm sáu ngàn, cũng sẽ mua về tay.

- Thôi vậy, lúc nào lại hỏi hỏi lão Vệ, xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...

Người cũng đã đi rồi, ở chỗ này mà hỏi hận cũng là đã muộn, Long Phi lắc lắc đầu tiếp tục đi dạo tại đại sảnh triển lãm.

Dưới sự dẫn dắt của George, Diệp Thiên mấy người tiến vào tới một phòng nghitrong khu triển lãm, trong quá trình này, George luôn luôn biểu hiện vô cùng kính cẩn, ngay cả khi tiếp Diệp Thiên mấy người cũng luôn mang khuôn mặt tươi cười.

Phải biết rằng, Đường Văn Viễn không chỉ là vị thương nhân, đồng thời cũng là một vị người sưu tầm, rất quan tâm đối với các đồ cổ và tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc bị lưu lạc ở nước ngoài, mấy năm nay đã bỏ ra mấy triệu cho các buổi đấu giá của bọn hắn.

Cho nên sau khi gọi người mang nước trà đến, George cũng chưa rời đi, với khách nhân như Đường Văn Viễn, hẳn nhất định phải cùng đi.

Đường Văn Viễn cũng không có ý kiến gì chuyện George lưu lại, đợi cho người phục vụ bưng trà rót nước rồi khỏi đây, quay sang người trung niên đang cầm Ngọc hồ lô trong lòng bàn tay nói:

- Tân Minh, không có người ngoài, con xem đi. . .

```
var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 125

Nhạc Cụ Quý Giá Của Thầy Tu

Đường tiên sinh, thứ này hơi cổ quái...

Trương Tân Minh cau mày, đặt ngọc hồ lô ở dưới ánh đèn cẩn thận xem kỹ càng.

- Tân Minh, làm sao vậy? Có cái gì không đúng?

Tuy rằng tuổi tác in hằn trên mặt, ông lão cao hơn rất nhiều so với người trung niên kia, nhưng mọi người có thể nhìn ra, trước mặt người này, Đường Văn Viễn lại là không tỏ ra kiêu ngạo như đối mặt George.

- Đồ vật này không tồi, nhưng vật này được điêu khắc ra cũng chưa quá hai ba năm, theo lý thuyết... Không thể đạt được như thế này...

Kỳ thật chưa vào phòng nghỉ, dọc theo đường đi, Trương Tân Minh đều vuốt vuốt ngọc hồ lô trong tay này, hẳn tuy rằng không phải người trong giới đồ cổ, nhưng bình thường thường xuyên tiếp xúc ngọc khí, cũng có thể nhìn ra được đó là một ngọc mới ra đời.

- Kỳ quái, thật sự là kỳ quái, sinh khí làm thế nào ngưng tụ được?

Trên mặt Trương Tân Minh lộ ra vẻ nghi hoặc khó hiểu, miệng nói vài câu, ngẩng đầu nhìn thoáng qua mọi người bên trong gian phòng, đột nhiên từ trong tay áo rộng thùng thình, lấy ra một thứ hình tròn bằng bàn tay.

- Hắc Hắc, quả nhiên là đồng nghiệp...

Nhìn thấy người nọ lấy ra thứ đó, trên mặt Diệp Thiên lộ ra một tia không tia tươi cười không đến thấy, cũng chỉ có người trong nghề bọn hắn này, mới có thể nhìn ra được chỗ trân quý của khối ngọc, không thể so sánh với đồ cổ thông thường.

Nhưng ngoài Diệp Thiên ra, những người còn lại đều há hốc mồm, bởi vì bọn họ đều thấy rõ ràng, thứ người nọ mang ra là một la bàn.

Những người vào đến phòng nghị, cũng coi là người kiến thức rộng rãi, ngay cả Lưu Duy An cũng biết tác dụng của la bàn, bởi vậy, mọi người nhìn thấy hành động này của Trương Tâm Minh, không khỏi thấy quái dị.

Phải biết rằng, ở thời Kiến Quốc, quốc nội liền đề xướng việc hoả táng, quyết định này, trực tiếp làm cho nghề phong thủy thịnh hành mấy ngàn năm trở nên suy thoái.

Mặc dù ở nông thôn hoặc là một vài địa phương, vẫn có người mời thầy địa lý giúp xem xét phong thủy mồ mả, nhưng phần lớn là âm thầm, cho dù là dương sự cũng cực ít khi công khai.

Cho nên chuyện Đường Văn Viễn mang bên mình một thầy địa lý như vậy, ở quốc nội là cực kỳ hiếm thấy, bởi vì thời gian này, thầy phong thủy, tướng số vẫn bị quy thành phạm trù phong kiến mê tín, không người nào dám công khai như thế cái gọi là phong kiến mê tín như vậy.

Đương nhiên, mọi người cũng biết người Hongkong rất tin theo phong thủy, nhưng nghe nói là một chuyện, tận mắt nhìn thấy, trong lòng luôn cảm giác kỳ lạ.

- Diệp Thiên, ngọc hồ lô đó có cái gì cổ quái à?

Người trong gian phòng đó, chỉ có Vệ Hồng Quân biết một chút về khả năng của Diệp Thiên, trước mắt nhìn thấy vị lão tiên sinh lai lịch không đơn giản này coi trọng như thế, trong lòng không thể hiểu?

- Ha ha, chỉ là một khối ngọc bình thường mà thôi, sự phụ cho cháu ...

Diệp Thiên nghe vậy cười cười, nhỏ giọng nói:

- Chú Vệ, không phải cháu đang nợ tiền chú sao? Nói không chừng bán khối ngọc này có thể còn thừa ấy ...

- Đây... món đồ này đáng giá vậy sao?

Diệp Thiên nói rất nhẹ nhàng, Vệ Hồng Quân nghe được lại trợn mắt há hốc mồm, một khối ngọc hồ lô chạm trở vụng về như vậy, lại

Có thể bán được hàng vạn?

- Chú Vệ, hiện tại còn chưa biết mà, xem người ta ra giá bao nhiêu đã?

Diệp Thiên lắc lắc đầu cũng không nhiều lời, kỳ thật trong lòng hắn cũng không biết rõ.

Trước kia chỉ nghe sư phụ nói về nhạc cụ của thầy tu rất quý giá, nhưng Diệp Thiên cũng không thấy người ta mua bán qua, nếu như thấp hơn giá trong lòng hắn nghĩ, Diệp Thiên khẳng định sẽ không bán.

Diệp Thiên và Vệ Hồng Quân thì thậm chí cũng không gây chú ý của người khác, bởi vì lúc này ánh mắt của mọi người, đều tập trung ở vị đại sư ăn mặc và cử chỉ dị thường cổ quái này.

Hành động kế tiếp của Trương đại sư, càng làm cho người ta không hiểu được ý nghĩ của hắn, đem ngọc hồ lô đặt ở trên mặt bàn, cầm la bàn đi khắp các góc phòng, đầu đầu cũng dừng lại một hồi.

- O?

Khi người nọ đi qua người Diệp Thiên thì kim la bàn bỗng nhiên quay tròn, kim la bàn chỉ hướng khối ngọc trên bàn, chuyển động một lúc sau nhắm ngay vào Diệp Thiên, mắt Trương Tâm Minh sáng lên, gắt gao nhìn Diệp Thiên.

- Người trẻ tuổi, cậu.. trên người cậu còn Ngọc Thạch hoặc là bùa hộ mệnh gì nữa sao?

Tiếng phở thông của Trương Tâm Minh nói không thật tốt, nhưng cũng biểu đạt được ý của mình ra, như vậy, ánh mắt mọi người trong gian phòng cũng dồn lại trên người Diệp Thiên.

- Ôi trời, quên mất ...

Nghe thấy Trương Tâm Minh nói vậy, Diệp Thiên cười khò một tiếng, biết rõ trước mặt là thầy phong thủy, ngay cả la bàn cũng đem ra, mình lại quá sơ suất.

- Đã không còn rồi, chỉ có một đồng tiền thôi, là người nhà cho cháu ...

Trong lòng Diệp Thiên trách chính mình, trên mặt không có gì dị thường, vốn dứt tay ở trong túi, lại lòi đồng tiền mang bên mình ra lòng bàn tay, một nguyên khí nhìn mắt thường không thấy, từ trong túi quần Diệp Thiên tràn ra, lặng yên không một tiếng động

bao trùm đồng tiền.

Đồng thời, kim la bàn vốn đang chỉ hướng Diệp Thiên trên tay Trương Tâm Minh, bỗng nhiên lại chuyển động, ước chừng năm sáu giây sau, kim la bàn một lần nữa chỉ hướng trên bàn.

- Ô? Sao lại thế này nhỉ?

Nhìn thấy la bàn đã khôi phục bình thường, Trương Tâm Minh có chút buồn bực nhìn Diệp Thiên một cái, lắc lắc đầu đi xa Diệp Thiên.

Nhìn thấy người nọ cầm la bàn trong tay hướng đến chỗ cái bàn, Diệp Thiên cũng nhẹ nhàng thờ ra, nhưng tay phải đang cầm lấy đồng tiền, cũng luôn luôn không buông lỏng ra.

Căn cứ một vài điển tịch ghi lại, danh sư phong thủy ở cổ đại, có thể tay không bày trận, điều chỉnh khai thông âm dương nhị khí, cứu mạng người, điểm huyết ... đều là tay không, căn bản là không cần sử dụng la bàn.

Nhưng tới hiện đại, người như vậy sớm không tồn tại nữa, hành nghề phong thủy, chủ yếu đều phải dùng la bàn xác định phương vị từ trường, nhận định huyết phong thủy tốt.

Vị Trương đại sư này, sử dụng la bàn để cảm ứng sinh khí khối ngọc hồ lô kia, chỉ là vừa rồi Diệp Thiên vô ý, không lưu ý mình còn mang bên mình một món đồ phong thủy được gọi là nhạc cụ của thầy tu khác, cũng thiếu chút nữa bị người ta nhìn ra.

Nếu kim la bàn đổi thành chỉ vào Vệ Hồng Quân, có lẽ Trương Tâm Minh còn tiếp tục truy vấn thêm, nhưng Diệp Thiên thật sự là quá trẻ tuổi, bất kể như thế nào Trương Tâm Minh đều không tin hẳn có thể thay đổi âm dương khí, mà lúc này đã bị Diệp Thiên ẩn đi.

Nhìn thấy hướng kim la bàn trong tay chỉ, trên mặt Trương Tâm Minh lộ ra vẻ tươi cười, đem la bàn đưa đến trước mặt Đường Văn Viễn nói:

- Đường tiên sinh, thứ này không tôi, có thể mua được...

- Chi không tôi sao?

Nghe được Trương Tâm Minh nói vậy, Diệp Thiên hơi hơi trẻ miệng, trong lòng rất không thỏa mãn, ngọc hồ lô này ở trên tay Diệp

Thiên tuy rằng không có gì lạ, nhưng đặt ở trong mắt người thành thạo, tuyệt đối là món bảo bối.

Đừng thấy trên người ông lão trước mặt và Trương Tân Minh đều mang có không ít trang sức gõ đeo, nhưng những thứ này đều là bình thường, bên trong không có ẩn chứa sinh khí gì, ngay cả năng lực thay đổi khí của la bàn khí cũng không có, căn bản không thể so sánh với ngọc hồ lô của hắn.

- Chàng trai, cái đồ vật này, là lấy ra bán sao?

Đường Văn Viễn nghe được Trương Tân Minh nói, nhìn về phía Diệp Thiên, nói tiếp:

- Nếu như là bán, cháu hãy nói cái giá đi?

Mặc dù là mua đồ của người khác, nhưng khí thế trên người Đường Văn Viễn không thể giảm, cũng không phải hắn cố ý làm bộ, thật sự là hắn làm kinh doanh nhiều năm như vậy đã quen ra lệnh, nhất thời rất khó mà thay đổi.

- Đúng rồi, ta có thể hỏi trước một câu không?

Diệp Thiên chưa đáp lời, Trương Tân Minh đột nhiên hỏi một câu,

- Người trẻ tuổi, có thể nói lai lịch thứ này không? Trong nhà còn có thứ như vậy hay không?

Người làm nghề phong thủy, Trương Tân Minh biết, rất nhiều người đến miếu xin bùa hộ mệnh gì đó, kỳ thật căn bản không có tác dụng nhiều lắm, luận công hiệu xu cát tị hung này, còn lâu mới bằng khối ngọc này.

Nhưng lần này Trương Tân Minh là cùng Đường Văn Viễn tới Bắc Kinh, mặc dù mình cũng coi trọng thứ mang phong thủy, nhưng cũng không tiện tranh chấp cùng Đường Văn Viễn.

Trong lòng Trương Tân Minh hiểu, mặc dù hắn ở Hong Kong và Đông Nam Á đều có danh tiếng, nhưng đi với Đường Văn Viễn, thật sự chẳng là cái gì, cho nên tuy rằng mê tín mê mắt, cũng chỉ dám hỏi Diệp Thiên.

- Không có, vật này là trường bối cho cháu, gần đây... Gần đây không có tiền tiêu, cháu mới nghĩ bán ...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, lúc nói chuyện có chút tiếc nuối nhìn ngọc hồ lô trên bàn.

- Trường bồi cho à?

Trên mặt Trương Tân Minh lộ ra một tia sáng, nhưng không tiếp tục hỏi tới, mà tiến đến bên tai Đường Văn Viễn, thấp giọng nói:

- Đường tiên sinh, muốn mua cần mua nhanh, nếu không để dành này sinh chuyện ngoài ý muốn...

Trương Tân Minh đang nghĩ người nhà Diệp Thiên, khẳng định kiếp trước có quan hệ với nghề của mình, nói không chừng chính là truyền nhân trường phái phong thủy nào đó trong nước.

Phải biết rằng người có thể lấy ra một bảo bối phong thủy như vậy cho vãn bối của mình, cho dù là Đường Văn Viễn, cũng làm không được, đây cũng không phải là thứ có thể dùng của cái để cân nhắc.

Cho nên nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Trương Tân Minh không hề có ý định lại đi hỏi Diệp Thiên lai lịch của ngọc, bởi vì nếu hắn biết Diệp Thiên xuất thân từ trường phái phong thủy, lại đi mua đồ của Diệp Thiên nói là “Cần tiền bán”, thì đã phá hủy quy củ giang hồ.

Đường Văn Viễn cũng là người lão luyện, làm sao lại không nghe ra ý tứ của Trương Tân Minh, lập tức mở miệng hỏi:

- Chàng trai, cháu định bán đồ vật này thì hãy ra giá!

- Cháu cũng không biết cần bán bao nhiêu, trước kia cháu không bán qua đồ như thế này.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, định cầm trở về.

Đường Văn Viễn nghĩ một chút, chia ra ngón tay, nói:

- Thứ này ta muốn mua cho một vãn bối, hay là, như vậy đi ta đưa cho cháu 1 vạn, cháu để nó cho ta được không?

- Một vạn? Tiểu Thiên, bán đi.

Lưu Duy An thấy tay của ông lão ra dấu, vội vàng huých nhẹ Diệp Thiên.

- Không bán!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, hắn tuy rằng chưa từng mua bán nhạc cụ của thầy tu thế này, nhưng cũng biết cái giá một vạn đồng tiền

tuyệt đối không phải giá có thể mua được.

Nhìn thoáng qua ấn ý giữa Diệp Thiên và Lưu Duy An, ông lão chưa thu ngón tay lại, mở miệng nói:

- Không phải một vạn, là một trăm vạn!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 126

Khoản Tiền Trăm Vạn

100 vạn? !

- Ngài... ngài... Không lắm chứ?

Đường Văn Viễn vừa dứt lời, Lưu Duy An và Vệ Hồng Quân đồng thời kinh hô lên, hai người bọn họ đều chưa thấy qua nhiều tiền như vậy, mỗi người đều cảm giác có chút khó tin, rõ ràng là đồ giá trị mấy ngàn đồng, làm sao lại lên đến 100 vạn đây?

Lúc trước Lưu Duy An nhìn khối ngọc của Diệp Thiên, nói là nhiều nhất chỉ đến một ngàn, coi như Lưu Duy An nhìn sai, người chơi ngọc nổi tiếng Bắc Kinh là Long Phi cũng đã nhìn, ra giá cũng chỉ tới ba nghìn mà thôi, nhưng ông lão kia mới mở miệng đã nói 100 vạn, lúc này, mọi người không khỏi thấy giá quá cao?

Nhưng nếu nói ông lão khí thế bất phàm này vờ ngớ ngẩn, hai người bất kể như thế nào đều không tin, như vậy, cũng chỉ có một lời giải thích, ngọc hồ lô của Diệp Thiên, đáng giá nhiều tiền như vậy!

Nghĩ đến đây, Vệ Hồng Quân và Lưu Duy An lại nhìn vào khối ngọc hồ lô màu vàng trên bàn, nhưng ánh mắt đã hoàn toàn không giống với lúc trước, lúc này bọn họ biết, vì cái gì Diệp Thiên không muốn bán giá mấy ngàn đồng, cảm thấy trong lòng tiểu tử này sớm đã có chủ ý.

- Chàng trai, thế nào? 100 vạn, giá này, cháu có thể nhận không?

Với địa vị của Đường Văn Viễn, đã rất ít khi chính mình tự mua đồ, nghĩ muốn cái gì thì bảo một tiếng, tự nhiên có người giúp hắn lo liệu thỏa đáng, nhưng nhạc cụ của thầy tu hiếm thấy như hôm nay, vẫn khơi gợi hứng thú của hắn.

- 100 vạn?

Nghe được Đường Văn Viễn báo giá xong, sắc mặt chưa biến đổi, nhưng trong lòng lại đang cuộn sóng, từ trước đến nay Diệp Thiên vốn không mấy để ý tiền bạc, lúc này cũng lấp bắp kinh hãi.

- Sư phụ nói đáng giá, cũng không đáng nhiều tiền như vậy chứ?

Phải biết rằng, tuy rằng từ khi Diệp Đông Bình đến thị trấn bắt đầu buôn bán, Diệp Thiên không thiếu tiền tiêu vặt, nhưng tối đa cũng chính là mấy chục một trăm mà thôi.

Cho dù sau này cùng lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ, lừa được không ít tiền từ những kẻ giàu có, nhưng đều hiến vào từ thiện, Diệp Thiên lớn như vậy, nhưng lần thấy nhiều tiền nhất, chính là khoản tiền mượn Vệ Hồng Quân mấy hôm trước - hai mươi vạn.

Nhưng hai mươi vạn này là tiền cứu mạng cô út, ở trong tay Diệp Thiên cũng chưa nóng, nên đối với số tiền kia cũng không có ấn tượng gì, trong lòng cũng không để ý.

Nhưng trước mắt lại nghe thấy có người muốn dùng 100 vạn mua ngọc của hắn, trong lòng Diệp Thiên cũng không thể trấn định, bởi vì khối ngọc kia hắn chỉ mất hơn hai trăm đồng tiền, mà giá trong lòng Diệp Thiên lúc trước, cũng chỉ là mười vạn đồng mà thôi.

- Sao?

Nhìn thấy Diệp Thiên không trả lời mình, trên mặt ông lão ngẩn ra một chút, nói tiếp:

- Chàng trai, khối ngọc này ta mua cho cháu gái, chỉ cần cháu chịu bán, xem như ông nợ cháu chút nhân tình, thế nào?

Đường Văn Viễn mặc dù có tiền, nhưng sẽ không dùng tiền đi dọa người, nhất là một đứa trẻ như vậy, nhưng nhân tình trong lời hắn, còn quan trọng hơn so với tiền rất nhiều, đương nhiên, hiện tại những người này lại không cách nào lĩnh hội được ý tứ trong những lời này.

- Dạ?

Nghe thấy ông lão nói vậy, Diệp Thiên phục hồi tinh thần lại, lập tức liên tục gật đầu nói:

- Bán ạ, 100 vạn, bán xong!

Ai cũng không biết, Diệp Thiên vừa rồi thuận túy là bị con số này làm cho khiếp sợ, cho dù tâm trí hắn chín chắn hơn, kiến thức

uyên bác hơn, nhưng vẫn còn như một đứa trẻ hơn mười tuổi, khi đôi mắt một khoản tiền như vậy, cũng không thể lãnh đạm.

- Được, ta ghi chi phiếu cho cháu...

Nghe được lời Diệp Thiên, trên mặt ông lão rớt cục lệ ra nét tươi cười.

Từ khi sinh ra, thân thể cháu gái Đường Văn Viễn luôn luôn rất suy yếu, dễ dàng bị âm sát xâm hại, tuy rằng mấy năm nay hần phí không ít tiền đi các miếu thờ xin bùa hộ mệnh, nhạc cụ của thầy tu ... nhưng hiệu quả lại không được tốt.

Mới vừa rồi, lúc ở bên ngoài, Đường Văn Viễn nghe Trương Tân Minh nói đây là nhạc cụ của thầy tu, có thể xu cát tị hung, ngăn cản sát khí xâm lấn, lúc ấy liền mang tâm tư muốn mua bằng được, hiện tại vật tới tay, không khỏi cao hứng mà nở nụ cười.

Cầm tờ giấy rất nhẹ nhàng, Diệp Thiên đếm một vài số 0 mặt sau, có chút không dám tin tưởng hỏi:

- Đây... đây chính là 100 vạn?

Đừng nói Diệp Thiên chưa thấy qua chi phiếu, ngay cả Lưu Duy An cũng rất xa lạ đối với thứ này, lập tức chụm lại đây nhìn qua, nói:

- Có thể trực tiếp đi ngân hàng chuyển khoản hay không?

May mà Lưu Duy An vừa nói chuyển khoản, nếu hần nói cần tiền mặt, chỉ sợ người trong phòng sẽ học máu, ở vào thân phận bọn hần, ai lại mang nhiều tiền mặt như vậy ra ngoài chứ?

- Tôi nói hai người, sao lại kém hiểu biết thế?

Vệ Hồng Quân lại không xa lạ gì đối với thứ này, nghe được hai người nói vậy, dờ khóc dờ cười kéo Lưu Duy An, nói:

- Đây là chi phiếu tiền mặt, cầm đến ngân hàng là có thể chuyển tiền về tài khoản của mình, không cần lo lắng...

Tiếp theo lời của Vệ Hồng Quân, George cũng mở miệng nói:

- Đúng vậy, công ty đầu giá của chúng tôi có thể đảm bảo, chi phiếu này của Đường tiên sinh có vấn đề gì, mọi người cũng có thể tới tìm chúng tôi...

Diệp Thiên gật gù đầu, lấy tay đẩy ngọc hồ lô trên bàn, nói:

- Được, vậy thật cảm tạ ông, tiền hàng của chúng ta xem như thanh toán xong, đồ vật này ông hãy cất kỹ...

Khi Đường Văn Viễn đem ngọc hồ lô kia thu hồi lại rồi, George rút cuộc không nén nổi tò mò trong lòng, mở miệng hỏi:

- Đường tiên sinh, thứ cho tôi mạo muội, có thể hỏi một chút ngọc hồ lô này rốt cục có cái gì đặc biệt, có thể đáng 100 vạn nhân dân tệ?

Nghi vấn này không chỉ có George có, ở đây ngoài ba người hiểu phong thủy, Vệ Hồng Quân và Lưu Duy An cũng đã sớm ngứa trong lòng từ lâu, chỉ là xấu hổ không biết nên hỏi như thế nào thôi.

Trước mắt nghe được George hỏi, mấy ánh mắt của họ đồng thời nhìn về phía Đường Văn Viễn, muốn nghe đáp án từ chính miệng hắn.

- Ngọc hồ lô này không phải đồ cổ, mà là một đồ vật phong thủy, có chút tương đồng với các bùa hộ mệnh mà mọi người biết, ta nghĩ, người trẻ tuổi này hẳn là biết?

Mua được Ngọc hồ lô, tâm tình Đường Văn Viễn rất tốt, vừa giải thích vừa cười nhìn nhìn Diệp Thiên, với biểu hiện của Diệp Thiên khi nghe có được trăm vạn mà mặt không đổi sắc, đủ để cho hắn coi trọng.

- Dạ, người nhà có nói qua, thứ này bình thường đeo ở trên người, có thể xu cát tị hung, nếu không phải gần đây thiếu tiền dùng, cháu cũng sẽ không bán...

Diệp Thiên cũng không che dấu, thoải mái nói, cuối cùng vẫn không quên khẳng định cho Đường lão gia về vật này.

Phải biết rằng, hai người mặc dù là thuận mua vừa bán, nhưng là thứ chỉ tình cờ mà có được chứ không thể cầu được, Diệp Thiên nguyện ý bán ra, Đường Văn Viễn đã rất thích thú.

- Thôi, thưa ông, chúng cháu xin cáo từ trước...

Tục ngữ nói: nói nhiều tất nói hớ, nhất là ở trước mặt những người tinh tường này, nói vài câu, Diệp Thiên liền nháy mắt với Vệ Hồng Quân và Lưu Duy An, chuẩn bị rời khỏi phòng nghỉ.

- Chàng trai, đừng nóng vội, Trương Tân Minh, anh cho họ một cái danh thiếp của ta!

Khi Diệp Thiên đang muốn đi, ông lão liền nhắc Trương Tân Minh cho hắn cái danh thiếp, nói tiếp:

- Người trẻ tuổi, ta họ Đường, tên là Đường Văn Viễn, sau này nếu ở Hồng Kông, Macao ... có chuyện phiền toái gì, bảo Tân Minh tới tìm ta, ta có thể giúp được hút ít...

- Vâng, có việc nhất định sẽ nhờ ông ...

Nghe được ông lão nói vậy, Diệp Thiên nhận lấy danh thiếp, nhìn lại, không khỏi nở nụ cười.

- Trương đại sư - Công ty TNHH tư vấn phong thủy Hồng Kông ...

Ở quốc nội mọi người gọi phong thủy là hành vi phong kiến mê tín, ở Hồng Kông lại có cả một con đường riêng cho đại sư, Trương Tân Minh này xem ra cũng chỉ là người trình độ bình thường, lại cũng có thể xưng danh đại sư ——

Ra khỏi phòng nghị, Diệp Thiên nói:

- Chú Vệ, chúng ta đi ngân hàng đi, cháu trả tiền lại cho chú...

- Ủ, được? Nhưng không vội, chú Vệ của cháu không thiếu tiền dùng mà...

Vệ Hồng Quân tựa hồ còn chưa lấy lại tinh thần sau giao dịch kia, có chút ngây ngẩn.

- Haiz, chú Vệ, không có tiền tự nhiên phải đi vay, có tiền không trả, lần sau cháu còn dám há mồm không biết xấu hổ hỏi vay chú không...

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, lôi Vệ Hồng Quân đi xuống thang máy.

- Đường Văn Viễn? Đường Văn Viễn? Tên này sao chú thấy quen thuộc thế nhỉ?

Cả chặng đường đi đến bãi đỗ xe, về mặt Vệ Hồng Quân còn có chút hốt hoảng, miệng vẫn nhắc tới tên Đường Văn Viễn, nhưng nhớ không nổi đã nhìn thấy qua ở chỗ nào.

Mãi đến khi đi đến trước xe của mình, rốt cục Vệ Hồng Quân đã nghĩ ra, ra sức vỗ mạnh vào trần xe, lớn tiếng nói:

- Chú nhớ rồi, người này... ông lão này là ti phú Hồng Kông đấy, ai ya, thật không ngờ là ông ta? !

Lưu Duy An cũng chưa từng nghe qua tên này, thấy vẻ mặt kích động của Vệ Hồng Quân, kỳ quái hỏi:

- Vệ đại ca, Đường Văn Viễn này là ai? Rất có tiền sao?

- Xem câu hỏi của cậu kia, là như vậy, cái lông tơ trên người vị Đường lão gia kia còn lớn hơn cái bụng tôi, cậu nói có tiền hay không có tiền? Ôi, sao tôi lại quên không chụp tấm hình với ông lão kia nhỉ?

Phàm là người buôn bán, kẻ có tiền, người sùng bái nhất định là người thành công và có tiền hơn so với hắn, Vệ Hồng Quân đương nhiên cũng không ngoại lệ, lập tức được kêu than hỏi hận, nếu như có thể chụp ảnh cùng Đường lão gia, tuyệt đối là một chuyện đáng kiêu hãnh.

- Tiểu Thiên, đồ kia là của ba cháu cho hả? Bán đi rồi có tiếc hay không?

Lưu Duy An cũng không biết Vệ lão bán thất lung to cỡ nào, nghe được lời của hắn cũng không có thêm chút nhận thức trực quan nào về Đường Văn Viễn, hắn lo lắng nhất chính là, Diệp Thiên bán đi vật trân quý như thế, khi trở về liệu có bị Diệp Đông Bình quở trách hay không.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Lưu Duy An, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười,

- Dượng, chuyện này chú cứ yên tâm đi, đồ vật này là của cháu, không liên quan đến ba cháu...

Lúc này trong lòng Diệp Thiên đang cảm thán, lão đạo sĩ nói quả nhiên đúng, thuật sư phong thủy muốn kiếm tiền, thật đúng là sẽ kiếm lớn, tiền kia không phải tự tìm đến mình hay sao.

Cái đó và làm kinh doanh đồ cổ cũng có hiệu quả như nhau, đều là đợi thời, làm một ngày bằng ba năm, nhưng có khi làm ba năm lại không được gì, chỉ một tờ chi phiếu một trăm vạn trong túi quần Diệp Thiên, cũng bằng mấy cửa hàng của cha hắn kinh doanh trong nhiều năm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

(midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 127

Nhân Hòa Và Danh Tiếng

Lão Vệ, thế nào, lại phát tài rồi à?

Vị phó giám đốc ngân hàng hiển nhiên rất quen Vệ Hồng Quân, gặp mặt liền vui đùa, cũng bảo người ta rót nước cho Diệp Thiên mấy người.

- Ha ha, cũng không phải là tôi phát tài, Tiểu Diệp, đây là chú Cát, sau này có nghiệp vụ gì trong ngân hàng, cũng có thể tìm đến chú ấy...

Vệ Hồng Quân cũng không khách khí với vị phó giám đốc ngân hàng này, liền lấy danh thiếp của hắn trên mặt bàn, đưa cho Diệp Thiên, nói:

- Lão Cát, đây là một văn bối của tôi, hôm nay đến chỗ anh gửi ít tiền, sau này có chuyện nó cần đến anh, anh phải chiếu cố nhiều nhé...

Vệ Hồng Quân lớn lên cùng vị phó giám đốc Cát này, tề nhỏ đã thân thiết, bình thường quan hệ vô cùng tốt, bằng không cũng sẽ không dẫn Diệp Thiên tới nơi này cho hắn có thêm người gửi tiền.

- Cát Lăng Tiêu...

Diệp Thiên nhìn thoáng qua tên trên danh thiếp, từ trên ghế salon đứng lên nói:

- Phiên chú Cát vậy...

Diệp Thiên hiểu được, đây là bằng hữu thân cận của Vệ Hồng Quân, cho nên cũng không từ chối, người sống trên đời, nhất định phải học được thuật đối nhân xử thế, không ai trợ giúp thì không được.

Hơn nữa nhìn cái trán đầy đặn sáng bóng của vị phó giám đốc ngân hàng, cái lỗ tai rũ xuống, lông mi đến chóp mũi, bóng loáng, vận thể trung niên rất mạnh, quan hệ tốt cùng người như vậy chẳng có gì không tốt.

- 100 vạn?

Thấy Diệp Thiên đưa tờ chi phiếu, phó giám đốc ngân hàng cũng lặng đi một chút, tiện đà nhìn xuống chỗ người ký tên trên chi phiếu, cả người đều kinh ngạc đứng lên.

- Lão Vệ, đây... đây không phải là người Hồng Kông đó chứ?

Chi phiếu và tài khoản của Đường Văn Viễn ở quốc nội, chính là ở nhà ngân hàng này, tuy rằng nơi này chỉ là ngân hàng chi nhánh, nhưng là phó chủ tịch ngân hàng này cũng không xa lạ gì đối với cái chữ ký kia.

Và cả việc Đường Văn Viễn ký tên lên chi phiếu tiền mặt ở trong tay người mới mười tám mười chín tuổi như Diệp Thiên, cũng khiến phó chủ tịch ngân hàng có chút khó hiểu, không khỏi phải hỏi đưa ánh mắt nhìn về phía Vệ Hồng Quân.

- Lão Cát, chính là vị đó, lúc trước tôi cũng không biết đâu...

Vệ Hồng Quân cười khỏ một tiếng, chỉ vào Diệp Thiên nói:

- Nó và vị đó có giao dịch mua bán, còn nói nợ một cái nhân tình, cậu đừng thấy Diệp Thiên tuổi nhỏ mà khinh thường đấy!

- Đâu có, lão Vệ, tôi là cái loại người đó sao? Tiểu Diệp, chú sẽ đặc biệt chú ý chuyển khoản cho cháu...

Nghe được lời của Vệ Hồng Quân, phó chủ tịch ngân hàng lập tức kêu nhân viên đến, để cho hắn mang Diệp Thiên đi làm các thủ tục.

Theo đề nghị của Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên nên mở một tài khoản tiết kiệm, làm cái thẻ vàng Mẫu Đơn, trừ hai mươi vạn trả lại cho Vệ Hồng Quân, còn lại tám mươi vạn đều gửi vào đó.

Lấy được thẻ rồi, Diệp Thiên nghĩ một chút, nói với Cát Lăng Tiêu:

- Chú Cát, cháu nghĩ cần rút 10 vạn đồng...

- Tiểu Thiên, cháu lấy nhiều tiền như vậy để làm gì? Cầm ở trong tay có thể không an toàn mà...

Lưu Duy An cũng có chút khó hiểu, những năm này trộm cắp cũng không ít, hần bình thường để trong túi quần mấy trăm đồng đều cảm giác hốt hoảng trong lòng, Diệp Thiên muốn rút 10 vạn, trộm cắp đây Bắc Kinh còn không theo dõi hần sao?

Diệp Thiên nghe vậy cười cười, nói:

- Không phải rút, cháu nói sai rồi, là chuyển khoản, dựng, đưa tài khoản ngân hàng của dựng cho cháu, cháu chuyển thêm 10 vạn nữa vào ...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Lưu Duy An hoảng sợ, vội vàng đứng bật dậy từ ghế sa lon bằng da thật, xoa tay nói:

- Không... Không, đủ rồi, Tiểu Thiên, chỗ đó... hai mươi vạn cũng còn không dùng hết, sao... sao lại chuyển thêm mười vạn làm gì?

Đối với người cháu đưa tới cửa này, Lưu Duy An đúng là rất tâm đắc, nhìn bề ngoài, Diệp Thiên chỉ là thanh niên mười tám mười chín tuổi, nhưng hành sự, thật khiến cho người hơn 40 tuổi như hần cảm giác thật xấu hổ.

Dùng hai mươi vạn mua cái vòng tay huyết ngọc không biết thật giả, sau đó không lâu, lại đi bán ngọc, mà lại buôn bán lời lãi cả trăm vạn, nói ra, nếu ở Phan Gia Viên thì cũng tuyệt đối trở thành một giai thoại truyền kỳ.

Điều này làm cho Lưu Duy An càng thêm tò mò về người anh rể chưa gặp mặt, hần không biết người như thế nào, có thể dạy dỗ được một người con như Diệp Thiên, nếu không phải không thể xa được người vợ đang bệnh, Lưu Duy An rất muốn cùng Diệp Thiên đi Giang Nam một chuyến.

Nhưng thân thích cũng không thể hơn, không giống là cha mẹ huynh đệ ruột thịt, hơn nữa Diệp Thiên lại là đứa bé, cho nên Lưu Duy An cũng không muốn nhận tiền của Diệp Thiên, hai mươi vạn kia còn có cái cơ là cái vòng, mười vạn này thì không thể nói lý được.

Thấy sắc mặt Lưu Duy An, Diệp Thiên nhất thời đoán được ý nghĩ của hần, cười nói:

- Dựng, tiền này để ở tài khoản của chú trước, vạn nhất muốn dùng lại không có tiền. Nếu không cần, đến lúc đó trả lại cho cháu, bây giờ cháu còn là sinh viên, lấy nhiều tiền như vậy cũng vô dụng mà...

- Được, vậy... vậy cho dựng và cô mượn...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Lưu Duy An cũng không còn chối từ, đúng như Diệp Thiên nói, nếu đến lúc đó thật sự cần tiền, hẳn không phải lại phải nghĩ cách sao?

- Ha ha, nếu cho ba của cháu biết cháu vay tiền cho cô, nhất định cháu lại bị đánh...

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, cũng làm cho khúc mắc trong lòng Lưu Duy An hoàn toàn tiêu mất hết.

Đợi cho tiền chuyển xong, Lưu Duy An đứng dậy, nói:

- Tiểu Thiên, đi, về nhà đi, ngày kia cháu phải đi, hôm nay bác cả và bác hai đều đến, mọi người cùng nhau ăn bữa cơm cho vui...

- Diệp Thiên, chú đưa mọi người về?

Nhìn thấy Diệp Thiên và Lưu Duy An sắp đi, Vệ Hồng Quân cũng đứng lên, tuy rằng hôm nay Diệp Thiên bán đi một món tốt, nhưng Lưu Duy An lại giúp hắn mua được mấy món không tồi.

- Không cần, chú Vệ, chúng cháu gọi xe là được mà...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, quay sang nói với vị phó giám đốc ngân hàng, lúc này cũng đứng lên, nói:

- Chú Cát, chuyện hôm nay cảm ơn chú, đúng rồi, chú tuổi Ngọ đúng không ạ?

- Đúng vậy, Tiểu Diệp làm sao cháu biết?

Vị phó giám đốc ngân hàng nghe vậy lặng đi một chút, hắn sinh ra năm 1954, đúng là tuổi Ngọ.

- Ha ha, chú Cát, Ngọ thuộc mệnh hỏa, mộc có thể sinh hỏa, trong phòng làm việc này chú nên bày những đồ màu xanh hoặc cây cối, đúng rồi, đừng mua đồ plastic, khi bày ngàn vạn lần không nên chặn cửa, sang năm chú sẽ được thăng chức...

Khi nói chuyện Diệp Thiên không ngừng bước, khi lời nói xong, người cũng đi ra khỏi văn phòng, lưu lại phía sau vẻ mặt kinh ngạc của phó giám đốc ngân hàng.

Mãi đến khi vang lên tiếng Diệp Thiên đóng cửa phòng, phó giám đốc ngân hàng mới thanh tỉnh lại, chỉ vào hướng Diệp Thiên rời đi, nói:

- Cái gì vậy... rốt cuộc là chuyện gì vậy? Lão Vệ, đứa nhỏ này sao lắm nhảm gì vậy?

- Lắm nhảm?

Nghe được Cát Lãng Tiêu nói vậy, Vệ Hồng Quân bĩu môi, nói:

- Lão Cát, cậu chuẩn bị mời cơm khách đi, có biết không, lúc trước tôi nghe từ miệng cậu ta nói mấy câu, được bao nhiêu tiền hay không?

- Nghe... Nghe cậu ta nói có mất tiền không? Anh mất bao nhiêu?

Vị phó giám đốc ngân hàng lộ ra một bộ mặt không hiểu.

- Hai vạn, tổng cộng không đến 10 phút, mất hai vạn đồng đấy!

Thấy người bạn vẫn mang vẻ mặt khó hiểu, Vệ Hồng Quân nói tiếp:

- Không phải anh muốn hỏi tôi chuyên tài vận trong khoảng thời gian này sao? Chính là người tuổi trẻ vừa rồi kia giúp tôi xem phong thủy, nếu anh tin lời của cậu ta, nhanh chóng mua bồn hoa về đây, như vậy chỉ tốt cho anh thôi!

Vào thời khắc này, trong mắt Vệ Hồng Quân, quảng sáng trên đầu Diệp Thiên càng ngày càng đậm, không nói đến chuyện giúp hắn đổi vận, chỉ nói chuyện hôm nay cầm khối ngọc mà người trong nghề nhìn thấy đều cho là thực bình thường lừa được 100 vạn của Đường Văn Viễn, đã đủ để cho hắn trợn mắt.

Đối với lời nói của Diệp Thiên, ông chủ Vệ tuyệt đối không nghi ngờ, nhìn thấy người bạn được Diệp Thiên chỉ ra giúp lão bằng hữu có thể được, hẳn đương nhiên sẽ giục phó giám đốc Cát này đi mua bồn hoa.

- Lão Vệ, anh... anh nói cậu ta... Người tuổi trẻ kia, là một thầy phong thủy?

Cát Lãng Tiêu lúc này xem như trở lại bình thường, hệ thống ngân hàng không thể so với ngành sản xuất, cực kỳ coi trọng phong thủy, không tin cứ nhìn cửa ngân hàng lớn nhỏ đều có một đôi sư tử hoặc là Tỳ Hưu, hơn nữa miệng vẫn hé ra đóng vào suốt?

Miệng hé ra lại khe đóng vào, há là thu tài, đóng lại là giữ tài, biểu trưng ý nghĩa tiền tài chỉ ăn vào chứ không nhả ra, hơn nữa sư tử bằng đá hoặc là Tỳ Hưu đều có trợ giúp phong thủy, đặc biệt là sắp xếp hai bên cánh cửa.

Đương nhiên, nếu bạn đến hỏi nhân viên ngân hàng, bọn họ nhất định là đánh chết cũng sẽ không thừa nhận, nhất định sẽ nói bầy sư tử chính là truyền thống, đồ mang đến Cát Tường mà thôi.

Nhưng Cát Lăng Tiêu cũng hiểu được đạo lý này, cho nên lúc này thần sắc trên mặt có vẻ quái dị, hẳn không thể nghĩ tới người trẻ tuổi kia lại là một thầy phong thủy.

Thấy bộ dạng nửa tin nửa ngờ của người bạn, Vệ Hồng Quân cười nói:

- Cậu cũng đừng hỏi nhiều như vậy, nếu tin anh em thì nhất định phải làm vậy, lúc nào thăng chức mời tôi uống rượu là được...

- Không phải là uống rượu sao? Đi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ, nhưng anh phải đợi tôi chút đã, tôi cho người đem mấy chậu hoa lại đây...

Nghe thấy Vệ Hồng Quân nói vậy, Cát Lăng Tiêu có chút động lòng, thời gian trước hẳn nghe được cấp trên định điều chỉnh, nhưng do lý lịch của mình còn thấp, lúc này nghe Diệp Thiên nói như thế, hẳn thật đúng là thử xem sao.

- Tiểu Thiên, cháu nói lung tung gì cùng phó giám đốc ngân hàng đó vậy? Thật sự biết phong thủy sao?

Ra khỏi ngân hàng, Lưu Duy An kỳ quái nhìn Diệp Thiên, nhưng ông ta không giống Diệp Đông Bình, làm ở Phan Gia Viên đã nhiều năm, Lưu Duy An rất tin vào phong thủy.

- Ha ha, đừng, cháu chỉ biết chút xiu, đúng rồi, việc này chú đừng nói với cha cháu nhé, ông ấy không tin điều này...

Diệp Thiên nói trước với dượng, bằng không sau này làm lộ, không chừng lại bị cha giáo huấn.

Nhưng vừa rồi nói mấy câu với vị phó giám đốc ngân hàng kia, Diệp Thiên cũng là cố ý.

Bởi vì bọn hắn làm nghề này, không thể nào đi làm quảng cáo tuyên truyền, Diệp Thiên nếu không có bản lĩnh thật sự, đừng nghĩ được người khác coi trọng, chỉ có thể thông qua người quen truyền bá.

Nhưng về thứ gọi là danh tiếng này, Diệp Thiên chính mình nói ra thì vô dụng, đợi cho phó giám đốc ngân hàng họ Cát đó thăng chức rồi, danh tiếng của mình cũng dần dần được tạo dựng lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 128

Sát Khí Nhập Vào Cơ Thể

Diệp Thiên, tiểu Nhã đâu? Sao không đi cùng cháu?

Vừa mới đi vào cửa chính tứ hợp viện, Diệp Đông Lan liền ra đón, Diệp gia này nhất mạch vài chục năm nay đều là độc đinh, Diệp Đông Lan đã sớm coi Vu Thanh Nhã là cháu dâu.

- Bác à, Thanh Nhã bận học, hôm nay không tới được...

Diệp Thiên nghe vậy cười khỏ một tiếng, trong nhà Vu Thanh Nhã còn được quan tâm hơn so với hẳn.

- Vậy thì chớ sang năm mới mới gặp nó?

Miệng Diệp Đông Lan nhắc một câu, thuận tay đưa cho Lưu Duy An một con cá bà mang theo, nói:

- Duy An, đi mổ cá đi, sau đó hầm canh cho vợ của cậu uống, bệnh của nó mới đỡ được...

- Ôi, chị, em đi ngay đây...

Lưu Duy An đáp ứng, mang cá vào nhà bếp, chỗ ấy đã sớm có hai người đàn ông, chồng bác hai của Diệp Thiên và anh họ đều đang giết gà giết vịt ở đây.

- Tiểu Thiên, đi, cùng bác vào trong phòng nói chuyện...

Diệp Đông Lan kéo Diệp Thiên lại, nghe thấy vậy ba người kia nhất tề liếc mắt, cảm thấy bất bình, không phải người họ Diệp, đều phải làm việc sao?

- Ôi, Tuấn Hàn làm sao vậy? Giọng khản cả đi vì khóc rồi sao?

Mới vừa nhắc rèm cửa lên, Diệp Thiên chợt nghe tiếng khóc của một đứa trẻ trong phòng truyền đến, đưa mắt nhìn, thì ra là con trai của anh họ Lục Sâm đang khóc nỉ non trong lòng chị dâu Vân Hi.

- Không biết đứa nhỏ này làm sao, ngày hôm qua anh họ của em về liền bắt đầu khóc không ngừng, buổi sáng mang đến bệnh viện khám, cũng không sốt cũng không cúm, bác sỹ cũng không biết là làm sao...

Trên mặt Vân Hi có dấu vết mới khóc, con trai khóc suốt một ngày, dù là người nào, làm cha mẹ cũng chịu không nổi, nếu không phải hôm nay là làm cơm tiễn Diệp Thiên đi khỏi Bắc Kinh, cô căn bản sẽ không tới.

- Chị dâu, để em xem...

Nghe thấy chị dâu nói vậy, chân mày Diệp Thiên nhăn lại một chút không phát giác, vươn tay ôm đứa trẻ.

- Diệp Thiên, em cẩn thận một chút...

Thấy Diệp Thiên ôm cháu của mình, bác hai cũng từ trong nhà đi ra, mặc dù là mùa đông mặc nhiều, nhưng trẻ bị ngã cũng là chuyện nguy hiểm.

- Không việc gì, bác à, cháu ôm nói không chừng cháu lại ngừng khóc ấy...

Diệp Thiên nghe vậy cười cười, cúi đầu nhìn mặt đứa bé, trong lòng cả kinh.

Mấy ngày hôm trước, Diệp Thiên cũng thấy qua đứa bé bụ bẫm này, lúc ấy cũng xem qua tướng mạo cho nó, đứa nhỏ này đầu tròn cảm rộng, lớn lên khung xương mở ra một chút, là tướng làm quan.

Hơn nữa thượng đình đứa bé sáng loáng, cũng không thấy có tai hoạ, nhưng ngắn ngủn vài ngày không gặp, ần đường đứa nhỏ này, lại lộ ra một hắc khí, cũng chính là âm sát mà Diệp Thiên thường nói.

- Chị dâu, mấy ngày nay chị mang Tuấn Hàn đi đâu không?

Diệp Thiên nói chuyện, thay đổi tay ôm đứa bé, sau đó tay phải vừa lật lại, lòng bàn tay liền xuất hiện một đồng tiền, lắc lư trước mắt Lục Tuấn Hàn.

- Mấy hôm nay trời rất là lạnh, sợ nó bị cảm mạo, cũng chưa đi đâu, chỉ ở nhà thôi!

Vân Hi thấy Diệp Thiên trêu con, cũng không để ý, cô cũng cho rằng có thể phân tán lực chú ý của bé, có lẽ sẽ ngừng khóc, suốt một ngày này, tiếng của con đã sắp khản đặc rồi.

- Thật là lạ...

Diệp Thiên nghe vậy mày nhíu lại, đứa nhỏ này ra đời đã hơn một năm cũng chưa có chuyện gì, chứng tỏ phong thủy trong nhà không có vấn đề, như vậy thì bằng cách nào, ẩn đường của nó lại có âm sát khí, mà chính là hôm qua mới có.

- Chị dâu, anh Sâm không so chứ?

Diệp Thiên tùy miệng hỏi, động tác trên tay cũng không dừng lại, cầm đồng tiền không ngừng đong đưa trước mặt đứa bé.

Tuy rằng Diệp Thiên hỏi về chồng rất kỳ quái, nhưng Vân Hi vẫn đáp:

- Anh của em không sao, nhưng ngày hôm qua trở về có vẻ mệt, công việc của anh ấy là như vậy, làm chuyện gì là phải làm đêm ngày, ôi, Hàn Hàn không khóc rồi, mẹ, Hàn Hàn nín rồi...

Đang nói chuyện, Vân Hi đột nhiên phát hiện, con trai trong tay Diệp Thiên đã ngừng tiếng khóc, hai tay trắng bủ bẩn cầm đồng tiền của Diệp Thiên, đang ngủ rất ngon.

Nghe được con dâu nói vậy, bác hai của Diệp Thiên cũng đã đi tới, đau lòng nhìn cháu, nói:

- Tiểu Vân, mẹ nói con, có thể nó đã bị làm kinh sợ, bị người ta dọa mất hồn, hai người các người yên lặng đi, tránh lát nữa nó tỉnh lại bị sợ...

Với lớp người già, trẻ con tự dung khóc rống, nhất định là bị sợ hãi, đạo lý kia cơ hồ những người bốn mươi, năm mươi tuổi trở lên đều tin.

- Mẹ, mẹ đừng tin chuyện phong kiến mê tín được không, tối nay Hàn Hàn lại khóc, con sẽ đưa nó đi bệnh viện...

Nhưng thực hiển nhiên, Vân Hi không tin lời bác hai của Diệp Thiên, chồng cô làm ở cục cảnh sát, chính mình lại là giáo sư, đều

được giáo dục cao, rất phản cảm những chuyện ma mĩnh.

Diệp Thiên nghe Vân Hi và bác hai tranh chấp, vội vàng nói:

- Bác, không có chuyện gì đâu, trẻ con khóc rống là rất bình thường mà...

- Đã khóc một ngày, ngủ không được nửa giờ tỉnh lại lại khóc, nếu không phải bị sợ mất hồn thì là cái gì...

Bác hai của Diệp Thiên tuy rằng cũng là cô giáo, nhưng cũng tin tưởng vô cùng vào những điều này.

- Ha ha, cô, Hàn Hàn là bị cảm lạnh, ngủ một giấc là khỏi, bác ôm đi...

Diệp Thiên nghe vậy cười cười, ngón tay co lại, lấy ra đồng tiền mà đứa bé đang nắm chặt.

Đồng tiền của Diệp Thiên không phải nhạc cụ của thầy tu bình thường, không dám nói trừ tà bắt xâm, nhưng tiêu trừ một ít âm sát khí vẫn dễ như trở bàn tay, vài giây ngắn ngủn, hắc khí trên án đường tiểu Tuấn Hàn đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng đã bị âm sát khí xâm nhập, đối với thân thể trẻ con vẫn sẽ tạo thành ảnh hưởng nhất định, cho nên vừa rồi Diệp Thiên lại tay không bày trận, ngưng tụ một dòng sinh khí, đẩy vào trong cơ thể đứa bé, đợi cho nó tỉnh ngủ, sẽ có thể vui vẻ.

- Ôi, thật sự là tốt rồi, tiểu Vân, con xem vừa rồi môi Hàn Hàn còn có chút xanh xao, bây giờ đã không còn...

Đón được cháu, Diệp Đông Trúc kêu lên, Vân Hi vội vàng ôm con, ôm qua lại cũng khiến đứa bé tỉnh lại, nhưng lại không khóc nữa loạn nữa.

- Bác à, cháu đi xuống bếp hỗ trợ nhé...

Đứa bé kia tuy rằng tạm thời không có việc gì, nhưng sức chống cự của trẻ con yếu, nếu lại bị nhân tố ngoại giới ảnh hưởng, chỉ sợ vẫn bị âm khí xâm nhập, phải tìm được gốc bệnh, mới có thể trừ bệnh tận gốc.

Diệp Thiên nghĩ, bệnh này cái chi sợ là từ chính người anh họ của mình mà ra.

Tới phòng bếp, đúng lúc nhìn thấy Lưu Duy An chặt gà xong, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Dượng, để cháu xào ớt, ở nhà cháu thường xuyên làm việc này...

- Cháu làm được không?

Lưu Duy An có chút hoài nghi nhìn Diệp Thiên, phải biết rằng, trong ba người đàn bà nhà họ Diệp kia, trừ Diệp Đông Mai biết làm cơm ra, hai vị khác cũng thật sự là Đại tiểu thư.

- Khụ, dượng, cháu từ nhỏ đã tự mình làm cơm, tin tưởng một trăm phần trăm, bảo đảm ăn ngon...

Diệp Thiên cảm lấy chảo xào, quay sang nói với Lục Sâm:

- Anh Sâm, gừng và hành xong rồi thì cho em một chút...

Cho dầu vào trong nồi, chờ cho nóng, cho vào ít hành, gừng và ớt, dùng cái muối đảo một chút, Diệp Thiên đã cho gà vào, “Xèo” một tiếng, trong gian bếp không lớn đã tràn ngập mùi thơm.

- Hắc, thật là có một chút tay nghề...

Chưa biết Diệp Thiên làm đồ ăn ngon hay không, động tác này cũng làm cho người ta thấy vui mắt, cũng tin Diệp Thiên vài phần.

- Anh Sâm, công việc của anh bận rộn như vậy, hôm nay kỳ thật cũng không cần tới...

Diệp Thiên vừa xào đồ ăn trong nồi, vừa giương mắt nhìn lại Lục Sâm, vừa nhìn một cái, tay Diệp Thiên đang đảo mạnh mẽ run lên, thiếu chút nữa để đồ ăn bắn ra.

Khuôn mặt không xanh như Tiểu Hàn, chỗ ấn đường của Lục Sâm, lại toàn một màu đỏ, cho dù không cần Nội Thị Thuật, thông qua làn da đều có thể phát hiện, giống như khi đau đầu lấy tay ấn cho huyết tụ đỏ lại.

Đây chính là huyết quang tai ương, nếu như nói lần trước Vệ Hồng Quân là tai ương nhưng không nguy hiểm thì giờ phút này Lục Sâm đang gặp đại hung đại hiểm, nếu nghiêm trọng một chút, nói không chừng sẽ nguy hiểm tính mệnh.

Lục Sâm không biết Diệp Thiên liếc mắt một cái lại nhìn ra nhiều như vậy, thuận miệng nói:

- Hôm qua bận việc đến nửa đêm, cảm giác hơi mệt, hôm nay xin nghỉ một ngày, cũng đúng lúc sang tiễn em...

Nghe thấy Lục Sâm nói vậy, Diệp Thiên giả bộ tò mò, mở miệng hỏi:

- Anh Sâm, các anh làm pháp y bình thường tiếp xúc đều là các vụ án lớn hả? Gần đây là vụ án gì, có thể nói qua cho em nghe một chút không?

Trong Đạo gia, thân thể con người là có hai dòng khí âm dương tồn tại, thường nghe nói người chết đi không lâu sau sẽ mất đi dương khí, tự nhiên là âm khí quán quanh, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho vùng mộ hoang thâm sơn âm khí dày đặc.

Nghề nghiệp như Lục Sâm, cơ hồ cả ngày tiếp xúc thi, cho nên khi Diệp Thiên nghe Vân Hi nói đùa bé không cho ra ngoài, liền nhận định là Lục Sâm đem sát khí truyền vào con.

Nhưng Diệp Thiên cũng có một chút khó hiểu, người ta sau khi tử vong sinh ra âm khí, cũng không đủ để tạo thành thương tổn đối với người sống, huống chi Lục Sâm là một thanh niên trai tráng như vậy, trong chuyện này khẳng định còn có nguyên nhân khác.

Là một người pháp y, tâm tư Lục Sâm cũng khá cẩn mật, nhưng đó là chuyện công việc, ở nhà thì không có phòng bị nhiều như vậy, nghe được Diệp Thiên nói vậy, cười nói:

- Anh nói cậu dám nghe sao? Đều là chuyện có liên quan đến người chết đấy...

- Anh Sâm, coi khinh em phải không? Em từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, bãi tha ma cũng dám ngủ, còn sợ người chết sao?

Diệp Thiên tỏ ra chẳng hề để ý, thúc giục nói:

- Anh Sâm, nói mau, tí nữa sang nhà ăn, hai bác nhất định không cho anh nói việc này...

- Được, nói mà bị sợ hãi đừng trách anh đấy!

Lục Sâm nghe vậy cười cười, ngoài những đồng sự, hẳn thật sự rất ít khi nói chuyện công việc cùng người ngoài, chẳng mấy khi Diệp Thiên cảm thấy hứng thú, lập tức nói:

- Ngày hôm qua có một vụ án rất kỳ lạ, một ông chủ của Mật Vân chết, Diệp Thiên, em có biết là chết như thế nào không?

- Chết như thế nào?

Diệp Thiên vừa nói, vừa xào, rồi đồ gà và ớt đã chín tới ra đĩa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq  
(midLength). after ('  

```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 129

Tim Căn Nguyên

Là nhồi máu cơ tim, nhưng qua kiểm tra, người này chưa từng có bệnh sử tim mạch, thân thể cũng rất khỏe mạnh, dựa theo lẽ thường mà nói, không thể nào đột phát chuyển cơ tim tắc nghẽn...

Cùng Diệp Thiên trò chuyện, tự nhiên Lục Sâm tiến vào trạng thái công việc, nói ra nghi vấn trong lòng mình với Diệp Thiên.

Nhưng tuy rằng trong lòng Lục Sâm cảm giác có chút kỳ quái, nhưng đương sự thật sự đã chết do tắc nghẽn cơ tim, chỉ có thể phân loại là chết ngoài ý muốn, không quan hệ đến việc bị giết, nếu không thì, hôm nay hắn cũng không được nghỉ ngơi.

Nhưng vụ án này quả thật cũng rất kỳ quái, bởi vì người chết lúc ấy nghe thấy chuông cửa liền đi mở cửa, chưa mở cửa, bệnh tim liền đột phát, đến khi cửa nhà hắn mở, lại phát hiện ngoài cửa không có một bóng người.

- Ha ha, anh Sâm, các anh cả ngày tiếp xúc cùng người chết, cũng không sợ ma quỷ sao?

Diệp Thiên không tin lắm lời của Lục Sâm, phải biết rằng, cách làm cho cơ tim tắc nghẽn dẫn đến tử vong, hắn cũng có thể thi triển được, hơn nữa cam đoan sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào nhìn ra.

Ví như lần trước ở yến hội bày trận trên đũa Nhâm công tử vậy, nếu Diệp Thiên tàn nhẫn một chút, lúc ấy có thể khiến Nhâm Kiện sợ đến nổi cơ tim tắc nghẽn mà chết.

Nhưng hai người cũng không có oán hận thâm sâu, hơn nữa Diệp Thiên cũng không phải loại người thích làm chuyện tuyệt tình này, cho nên đến bây giờ Nhâm Kiện vẫn còn có thể vui vẻ.

- Hắc Hắc, Diệp Thiên, em vẫn là sinh viên đại học đó, sao cũng tin mấy thứ đó?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Lục Sâm nở nụ cười, công việc của hắn cơ hồ hàng ngày đều tiếp xúc người chết, nếu tin theo quý

thần, hấn cũng không thể làm được cái nghề này, trực tiếp có thể rời cánh phục, đi tìm việc làm khác.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Quý thần là không có thật, nhưng anh Sâm, trên thân người có âm dương từ trường, tiếp xúc xác người lâu, đối với thân thể cũng sẽ không tốt...

- Nào có chuyện này, anh Sâm của em làm pháp y nhiều năm như vậy, vẫn sống nhăn ra đó sao?

Lục Sâm phản đối.

Diệp Thiên cũng không tranh luận với Lục Sâm, mà móc từ trong túi tiền ra một miếng ngọc, tùy tay đưa tới, nói:

- Anh Sâm, thứ này anh nên mang bên mình, đeo vào thắt lưng là được, có thể trung hoà được từ trường ngoại giới xâm nhập cơ thể...

Diệp Thiên lấy ra khối ngọc nữa chính là chạm trổ Tỳ Hưu, không Tỳ Hưu bình thường khác, có hai sừng, đây là Tỳ Hưu một sừng, tuy rằng chạm trổ đơn giản, nhưng đã tạo ra hình dáng Tỳ Hưu.

Kỳ thật thứ này Diệp Thiên định chuẩn bị đưa cho cô, Tỳ Hưu một sừng biểu tượng cho Thiên Lộc, hiệu quả trừ tà không được tốt như hai sừng, nhưng cũng có thể hóa giải huyết quang tai ương của Lục Sâm.

Nhìn thấy Diệp Thiên thật lạ lùng lấy ra khối Ngọc muốn tặng cho mình, Lục Sâm cảm giác có chút buồn cười, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, anh là đàn ông, đeo cái thứ này được sao?

- Đeo vào thắt lưng, bình thường quần áo che rồi, Anh Sâm, anh cầm đi...

Diệp Thiên đưa tay ra cứng không định rút về, nếu Lục Sâm và hấn chỉ là quan hệ người qua đường, hấn sẽ không quản chuyện chết sống của đối phương, nhưng hai người cũng thân thích, Diệp Thiên cũng không thể trơ mắt nhìn hấn gặp vận rủi được?

- Lục Sâm, báo cảm thì cầm đi, sao nhiều lời vô nghĩa như vậy?

Khi Lục Sâm còn muốn chối từ, thanh âm của Lưu Duy An Lưu bỗng nhiên vang lên bên cạnh, điều này làm cho Lục Sâm hơi hơi bất

ngờ, dường là một người hiền lành trung hậu, hình như chưa từng nói chuyện với mình như vậy?

- Dượng, chú... đây là làm sao vậy? Không... Không phải là đồ trang sức sao?

Trong lòng Lục Sâm tràn đầy khó hiểu, nhận Tỳ Hưu trong tay Diệp Thiên.

- Cháu... cháu biết cái gì, thứ này... thứ này giá trị bao nhiêu tiền cháu biết không?

- Dượng, cái gì mà đáng tiền hay không, đừng nói chuyện này chứ...

Khi Diệp Thiên muốn ngăn cản, Lưu Duy An đã nói ra.

- Duy An, thứ này rất đáng tiền sao?

Lúc này ngay cả dượng hai của Diệp Thiên cũng thấy hứng thú, cầm Tỳ Hưu trong tay con trai, đặt ở lòng bàn tay đánh giá.

- Ngọc cũng không tồi, chạm trở hơi kém một chút, Tỳ Hưu trong truyền thuyết là đầu rồng, thân ngựa, chân lân, thứ này trông giống một con sư tử hơn...

Dượng hai của Diệp Thiên là một người có học vấn, mở miệng sẽ nói được ưu khuyết điểm ngọc Tỳ Hưu này, hẳn không thích thứ này, thuận tay lại đưa cho con trai.

- Được, sau này mình sẽ đặc biệt đi học học mài ngọc...

Vật lấy ra lại một lần nữa bị người ta chế giễu, Diệp Thiên cho dù da mặt tiếp tục dày, cũng cảm giác có chút ngăn khó chịu, nhưng phàm là người nhìn thấy đồ của hắn, luôn sẽ đánh giá việc chạm.

- Tiểu Thiên, cháu... cháu cho Lục Sâm thứ này, có phải.. có phải rất đáng giá không?

Lưu Duy An không để ý lời anh rể hai, mà là nhìn về phía Diệp Thiên, cũng chưa che dấu thần sắc kinh hãi trên mặt.

- Dượng, thứ này rốt cuộc là cái gì, chú nói đi mà...

Nghe được Lưu Duy An hai lần nhắc là vật này quý giá, Lục Sâm cũng lấp bấp kính hải, hẳn biết dượng là một người hiểu biết, bình

thường nói không nhiều lắm, nhưng cũng sẽ không nói lung tung.

- Khụ, sáng nay Diệp Thiên bán một khối ngọc, tương đương khối này, tổng cộng bán 100 vạn, là 100 vạn nhân dân tệ!

Lưu Duy An nói về con số kia, còn đặc biệt nhấn mạnh.

- Dượng, cái kia... cái kia không như vậy...

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, đều là người trong nhà, cũng không cần phải động đến chuyện đó, lúc này hẳn cũng không ngăn cản Lưu Duy An kể ra chuyện buổi sáng đã xảy ra, dù sao sớm muộn gì mọi người đều sẽ biết.

- Bao nhiêu... bao nhiêu cơ?

Nghe được lời của Lưu Duy An, Lục Sâm giật mình thiếu chút nữa để ngọc Tỳ Hưu trong tay văng ra.

- 100 vạn, bán cho một người có tiền ở Hong Kong, đó là một khối ngọc hồ lô, nhưng không lớn hơn khối ngọc này!

Tuy rằng Lưu Duy An không biết khối ngọc này đáng bao nhiêu tiền, nhưng nếu là Diệp Thiên lấy ra, nói vậy cũng là vật giá trị xa xỉ.

- Đúng vậy không? Thứ này... thứ này có thể đáng nhiều tiền như vậy sao?

Hai cha con Lục Sâm đều kinh ngạc, bọn họ chỉ là công nhân viên bình thường, làm nhiều năm như vậy, trong nhà gửi ngân hàng cũng chỉ được ba bốn vạn đồng tiền mà thôi, 100 vạn đối với bọn họ mà nói, là một con số mơ ước mà không thể có.

- Dượng, anh Sâm, thứ này chính là cái bùa hộ mệnh, có người muốn tiêu trừ tai họa để tâm trạng an ổn, kỳ thật giá trị không đáng nhiều tiền như vậy...

Diệp Thiên vội vàng giải thích, quả thật bán đồ vật này phải xem người, nếu là người bình thường mà nói, chỉ sợ cũng bán không được 100 vạn, lúc ấy Diệp Thiên cũng chưa nghĩ đến giá đó.

- Lục Sâm, cháu nhận đi, dượng biết cháu không tin những chuyện này, nhưng đúng như Tiểu Thiên nói, mang theo cầu cái tâm an, cũng không coi là tín ngưỡng phong thủy mê tín...

Nhìn thấy Diệp Thiên đưa khối ngọc Tỳ Hưu này cho Lục Sâm, Lư Duy An liền giúp Diệp Thiên khuyên bảo Lục Sâm, hẳn biết Diệp Thiên hiểu được thuật xem tướng phong thủy, nói không chừng trên người Lục Sâm sắp xảy ra điều gì xấu.

- Nhưng mà... nhưng mà, thứ này rất đắt tiền ...

Nếu không nghe được lời của Lư Duy An lúc trước, Lục Sâm có thể nhận, nhưng vừa nghe thứ này giá trị trăm vạn, trong lòng hẳn cũng có chút chột dạ.

Nhìn thấy anh họ vẫn muốn chối từ, Diệp Thiên mở miệng nói:

- Anh Sâm, em nói thật cho anh, đồ này là tự em khắc, thật sự không đáng tiền, bị ngã hay vỡ cũng không sao ...

Diệp Thiên nói lời này cũng không sai, pháp sư biết phong thủy mới nhìn ra sinh khí, người bình thường nhìn thấy sẽ cho rằng là khối ngọc trang sức bình thường mà thôi.

Thấy Lục Sâm còn có chút do dự, Diệp Thiên tiếp tục nói:

- Anh Sâm, học thuyết âm dương thực sự không phải là vô căn cứ, thân thể anh hiện chưa có bất trắc, nhưng chuyện Hàn Hàn khóc rống cũng có chút quan hệ với anh đấy, bình thường mang theo thứ này, mấy thứ tà khí cũng sẽ không dính vào đứa bé...

Tư tưởng của người Trung Quốc, từ trước đến nay đều là thà tin rằng có còn hơn không tin, nói đến chuyện của con trai, là đã nói thẳng đến Lục Sâm.

- Không... Không thể nào?

Quả nhiên, nghe thấy Diệp Thiên nói lời này, Lục Sâm rất rung động.

Hôm qua đứa bé khóc suốt một đêm, hẳn làm cha cũng là rất đau lòng, đi bệnh viện lại kiểm tra không ra vấn đề gì, lại nghe thấy Diệp Thiên nói như thế, trong lòng hẳn thật đúng là có chút sợ hãi.

- Được, thứ này anh nhận, Diệp Thiên, khi nào thiếu tiền muốn bán đi, em cứ nói...

Vì sức khỏe của con trai, rất cục thì Lục Sâm cũng nhận khối ngọc Tỳ Hưu này, nhưng cũng không đơn giản là cài thắt lưng giống như Diệp Thiên nói, mà là trân trọng đặt ở trong túi áo lông.

Thấy các vết máu tụ nơi ấn đường Lục Sâm bắt đầu dần dần tán đi, Diệp Thiên mới nhẹ nhàng thở ra.

Nếu anh họ khăng khăng không nhận thứ này, Diệp Thiên nói không chừng lại phải bày trận pháp giúp hắn trừ sát khí, nhưng so với việc chữa bệnh cho Hàn Hàn, âm khí trên người Lục Sâm ngưng tụ rất nhiều, muốn làm vậy cũng không dễ.

Chuyện trong phòng bếp, cuối cùng cũng bị cô bác của Diệp Thiên phát hiện.

Nhưng con trẻ có bản lĩnh kiếm tiền, lại không ăn trộm ăn cắp, các cô cũng không tiện nói cái gì, vả lại Diệp Thiên không xài tiền bậy bạ, bình thường lấy bài vở và bài tập làm trọng, như thế cũng thật giống Diệp Đông Bình.

Vốn rất hưng phấn với việc buôn bán lời một trăm vạn, cũng bị các trường bối đánh áp xuống, mãi đến khi ra khỏi nhà cô, Diệp Thiên mới thở phào một cái thật dài, cảm thấy thói quen hay nói của cha hắn đều là di truyền thì phải?

Nhìn xuống đồng hồ đeo tay đã là hơn bảy giờ tối, Diệp Thiên nghĩ một lát, đưa tay bắt một chiếc xe taxi,

- Anh à, đến công ty Mật Vân...

Tuy rằng Lục Sâm đã nói, người nợ được nhận định là tử vong không bị tác động nào, nhưng trong lòng Diệp Thiên rất rõ ràng, với cường độ âm sát khí trên người Lục Sâm, người tử vong kia, tuyệt đối là bị âm sát xâm nhập dồn đến chết, mà chuyện này, mười phần chắc chắn là có người ra tay.

Bất kể là trước giải phóng hay là đang hiện đại, người giống như Diệp Thiên, đều là rất thần bí, bọn họ cũng có quy tắc của mình, trong đó có một điều chính là, không được tùy tiện hành pháp hại người thường.

Đương nhiên, nếu mình đã bị thương tổn thì chuẩn tắc này dĩ nhiên là không tính, tựa như Nhâm công tử đắc tội với Diệp Thiên trước đây, sau đó bị Diệp Thiên trừng phạt, cho dù bị người trong nghề nhìn ra, cũng không thể chỉ trích Diệp Thiên.

Mặc dù Diệp Thiên không biết người của Mật Vân này tử vong do đâu, cũng không muốn xen vào việc của người khác, nhưng sự tình liên quan đến thân nhân của mình, nên không thể nào khoanh tay đứng nhìn, tối thiểu cũng phải làm rõ ràng sát khí trên người Lục Sâm, rốt cục có phải bị người ta dẫn vào hay không.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 130

Ngũ Quý Xuyên Cung

Chàng thanh niên, sao muộn thế này đi Mật Vân để làm chi vậy? Mất mấy giờ thì quay về...

Lái xe là một người trung niên, nếu không phải nhìn thấy Diệp Thiên bộ dáng thư sinh, hẳn thật đúng là không đi chuyến này, gần đây xe taxi bị cướp cũng nhiều, lái xe cũng rất cảnh giác.

- Có một người quen mới qua đời, em đi xem một chút rồi trở về, anh đến nơi thì chờ em 1 chút nhé!

Diệp Thiên trả lời khiến lái xe yên tâm, nhưng vẫn thực cảnh giác dùng radio trên xe taxi liên hệ với tổng đài, nói ra địa điểm mình đến.

Huyện Mật Vân ở vùng núi Yên Sơn, Đông Bắc thành phố Bắc Kinh, cách nội thành Bắc Kinh khá xa, hơn nữa bầu trời lại đang rơi tuyết, ước chừng lái xe mất 3h, tới hơn 10h đêm mới tới nơi Diệp Thiên cần.

Lục Sâm nói đúng, người nọ là người có chút tiền, không giống như người thích sống ở chỗ này.

Cả tiểu khu là 1 những biệt thự độc lập xây vòng quanh núi, môi trường rất thoáng đãng, ở cổng khu còn có bảo vệ đang làm nhiệm vụ, đã bước đầu hình thành khu đô thị nguyên mẫu.

Đưa cho lái xe 3 trăm đồng tiền, Diệp Thiên lập tức đi vào tiểu khu, có thể là do trời rét lạnh, bảo vệ đều rúc vào vụng gác, cũng không có ai đến gắng hỏi Diệp Thiên.

Giẫm trên mặt đất đầy tuyết đọng, Diệp Thiên đi đến trước 1 biệt thự, cho dù không nghe địa chỉ từ chính miệng Lục Sâm, nhưng hẳn cũng biết, nhà này chính là nhà mình muốn tìm.

Bởi vì ở ngoài sân biệt thự nhà này dựng một lều bạt, còn trang bị đèn rất sáng, không nhìn tới cũng khó khăn.

Nhưng lúc này đã rất muộn, ngoài cái quan tài cô đơn trong lều bạt và một tấm ảnh đen trắng ra, cả chủ nhà cũng đã trốn trong biệt thự.

Gió Bắc gào thét thổi qua vải bạt, 4 phía đều tràn ngập tiếng gió rít, đổi lại là người nhát gan, cũng không dám ở chỗ này nghỉ chân.

Bởi vì gia chủ nhà này chết quá mức kỳ lạ, bị hoài nghi là quỷ gõ cửa hù chết, ngay cả mấy biệt thự bên cạnh, cũng đều đóng chặt cửa sổ và cửa chính, cũng không một ai nhìn hướng này, khiến cho chỗ này có vẻ quanh quẽ vô cùng.

Cảm thụ được âm sát khí lạnh lẽo, trên mặt Diệp Thiên lộ ra 1 nụ cười lạnh, còn mang theo chút hưng phấn, miệng hừ lạnh 1 tiếng:

- Lưu lại sát khí à? Người này thật là lớn gan, làm xong chuyện ngay cả dấu vết cũng không dọn, thực không sợ người khác nhìn thấy sao?

Từ cổng tiểu khu đi đến trước biệt thự này, Diệp Thiên đã xem qua phong thủy nơi đây.

Cả tiểu khu dựa vào sườn núi, mặc dù phong thủy không phải tuyệt hảo, nhưng khi xây dựng cũng có người hiểu được phong thủy xem qua, từ 1 số bố cục đều có thể nhìn ra bố trí các phương vị, tuyệt đối sẽ không nhiều sát khí giống như trước mắt.

Vậy chỉ có 1 duyên cớ duy nhất, là người ta sử dụng trận pháp khiến sát khí ngưng tụ lại đây, nhưng Diệp Thiên cũng không phải biết có thể biết được mặt mũi người nọ là như thế nào.

Phải biết rằng, sát khí nhập vào cơ thể cũng là có chú ý, nếu vào tứ chi, lúc ấy sẽ cảm giác mỗi một nóng lạnh bất thường, không hẳn là sẽ thấy ảo giác.

Chỉ có người trực tiếp đem sát khí dẫn vào ấn đường của đối phương, mới có thể làm cho người ta thấy ảo giác, nhẹ thì có thể khiến thần kinh người khác mất cân bằng trong khoảng thời gian ngắn, nặng thì có thể tổn thương tính mạng.

Mà bệnh trạng của người bị thi pháp, theo cách nói của Lục Sâm là cơ tim tắc nghẽn, kỳ thật chính là bị ảo tưởng trong đầu hù chết.

Nói đúng ra, Diệp Thiên đi theo sư phụ vào Nam ra Bắc đã đi nhiều nơi như vậy, cũng gặp không ít bạn cũ của sư phụ, thuật sư hiểu được xem bói hỏi quẻ có không ít.

Nhưng người xem phong thủy trên đường mà Diệp Thiên gặp được, phần lớn đều là hạng người treo đầu dê bán thịt chó, giúp người

ta xem âm trạch cũng sai chông chắt, chỉ có thể lừa người gà mờ

Dựa theo thuyết pháp của lão đạo sĩ, nếu làm phong thủy không đến nơi, sẽ hại người hại mình, mặc dù người làm phong thủy trong nước nhiều, nhưng người được truyền thừa chân chính đã thuộc lớp người già, mà nay không phải đã gần đất xa trời thì cũng trốn ra hải ngoại, trong nước đã không còn bao nhiêu người hiểu được thuật pháp phong thủy rồi.

Diệp Thiên đến đây, mục đích quan trọng nhất, 1 là vì muốn làm rõ ràng làm phép người có phải muốn nhằm vào Lục Sâm hay không, 2 là muốn xem một chút, người này rốt cuộc là cao thủ môn phái nào.

- Thì ra là Huyền Không Phi Tinh Pháp, nhìn thế này, hẳn là 1 phái của Quảng Đông gây nên, nhưng bản lĩnh thật bình thường ...

Sau khi vòng quanh trước cửa ngôi biệt thự vắng tanh, Diệp Thiên đại khái đã nhìn ra 1 vài manh mối.

Tổ sư của Huyền Không phái cần nhắc đến Tường Đại Hồng ở triều Thanh, hẳn chủ trương dùng Cửu Cung Phi Tinh phối hợp 3 nguyên 9 vận, truyền lưu đến đương đại còn 6 trường phái chịu ảnh hưởng khá lớn, Diệp Thiên nói đến Quảng Đông phái, chính là 1 trong số đó.

Nhưng nhìn thấy mấy mảnh ngọc vụn từ các phương vị, Diệp Thiên biết được, người làm phép này chỉ có thể lợi dụng trận pháp tụ tập âm sát khí, ngay cả việc bày trận pháp cũng là mượn ngoại lực, trong thuật pháp, căn bản là rất tầm thường.

Hơn nữa bản lĩnh của đối phương, Diệp Thiên cũng đã nhìn ra, người này bày trận pháp chính là Ngũ Quỷ Xuyên Cung.

Tục ngữ nói Nhất Quỷ phùng kim sát Tôn, người này dùng trận pháp ngưng tụ âm sát vào 1 điểm, sau khi rời đi, dồn toàn bộ âm sát khí vào đầu óc đối phương.

Mà cái gọi là Quỷ gõ cửa, kỳ thật chính là người gõ cửa, bởi vì trận pháp điều chỉnh vào 1 điểm, chính là cánh cửa, gọi là Miêu Nhãn.

Sau khi người thi pháp gõ cửa, đợi cho chủ nhân đến mở cửa, trận pháp từ Miêu Nhãn phát động, đẩy âm sát khí trong trận pháp ra, khi người chủ hoàn toàn không có đề phòng, sát trường khí đều nhập vào não, tạo thành biểu hiện giả là cơ tim tắc nghẽn đến mất mạng.

Người này có thể bày ra trận pháp Ngũ Quỷ Xuyên Cung, lại hao tâm tổn trí bày ra bố cục này, mục đích là vì giết người, nhưng cũng coi là nhọc lòng.

Chính là theo góc độ thuật pháp mà nói, bản lĩnh người này cũng không cao siêu, thủ nghệ lúc hai cao thủ thuật pháp quyết đấu, đều là tức khắc gọi lên âm sát khí để công kích đối phương, ai còn ngây ngô đứng bất động chờ anh bài binh bố trận đây?

Hơn nữa người này làm phép biết bày ra mà không biết thu lại, sau khi bày được trận pháp cũng không để ý, đây cũng là nguyên do tạo nên âm sát khí dày đặc nơi đây, Diệp Thiên đoán Lục Sâm dính sát khí, đúng là từ nơi này.

Phải biết rằng, mặc dù ngọc để bày trận pháp đã phá hư hết, nhưng âm sát mà trận pháp ngưng tụ cũng chưa thể mất đi, chỉ sợ những người còn lại đang sống trong nhà này, không lâu nữa cũng sẽ bệnh nặng mà chết.

Điều tra rõ người này thực sự không phải là nhằm vào Lục Sâm, hơn nữa thuật pháp tầm thường, Diệp Thiên cũng không thêm để tâm, lập tức lác lác đầu, khi chuẩn bị rời đi, cửa chính biệt thự mở ra.

- Cậu là ai? Đứng ở chỗ này để làm gì? Không... Không phải là quý... quý chứ!

Người đi ra là một thiếu phụ, nhìn thấy người đứng trước mặt mặc trắng tinh, không khỏi khiếp sợ kêu lên, tiếng kêu nhất thời khiến trong biệt thự trở nên ồn ào tiếng người, truyền ra tiếng mấy bước chân.

- Trời, thật đúng là giống quý...

Diệp Thiên cúi đầu mắt nhìn quần áo mình, cũng không đáp lời, xoay người đi ra ngoài, nhưng khi hấn đi, dưới chân giẫm lên phương vị Bát Què Cửu Cung, đồng thời hai tay gạt gạt, đảo tung những mảnh vụn ngọc ở đây.

Nói tới cũng kỳ quái, khi hai tay Diệp Thiên khua khua, sự khiếp sợ trong mắt người thiếu phụ kia dường như cũng dần dần giảm đi.

Trong mấy phút ngắn ngủn, đến khi người trong phòng chạy ra, trước biệt thự chỉ để lại mấy dấu chân, Tuyết roi đầy trời, dấu vết của Diệp Thiên lưu lại hoàn thuyên mất.

- Chẳng lẽ thực sự... Thực sự là quý sao?

- Khẳng định là vậy rồi, nếu không sao cả bóng cũng mất rồi, khi tôi mới xuống dưới còn thấy mà...

Có người chạy theo, mới rồi còn thấy bóng dáng Diệp Thiên, nhưng sau đó chỉ có thể nhìn thấy dấu chân trên mặt đất mờ dần xa xa.

- Em dâu, hôm nay nhà anh còn có việc, anh phải trở về, không giúp được em rồi...

- Chị cũng vậy, em gái, nén bi thương nhé, mấy ngày nữa chị lại đến thăm em..

Chủ nhân nhà này vốn chết rất kỳ quặc, trước mắt lại có biến cố, nhất thời trong lòng những người đến giúp đều thấy bồn chồn, mỗi người tìm một lý do để cáo từ.

Biến cố này lại xảy ra ban đêm, cũng rất nhanh truyền ra ngoài, 1 thời gian sau chuyện ma quái trong khu nhà được truyền đi rất nhiều, nhiều người nhà đã dọn đi.

Điều này cũng làm cho nhà thầu xây dựng khu biệt thự hận đến xương tủy, sau này không thể không mời cao tăng hành pháp, khiến chuyện này lắng xuống, nhưng giá phòng chỗ này vẫn sục giảm trên phạm vi lớn, mãi đến năm 2000 mới tăng trở lại.

Lúc đó, Diệp Thiên không biết việc này lại là biến cố, hấn chỉ là xem qua mà thôi, nhưng cũng cần phải nói khí hậu địa lợi phối hợp, nên mới thần bí như vậy, nếu không phải tuyệt rơi dầy, Diệp Thiên cũng không thể làm được vậy.

Đến khi Diệp Thiên trở lại ký túc, đã là 1h đêm, may mà đến kỳ nghỉ, sinh viên ra vào tương đối nhiều, công sau ký túc xá không đóng, nếu không Diệp Thiên cũng không vào được.

- Lão Tam, là cậu sao?

Mặc dù Diệp Thiên mở cửa rất nhẹ, nhưng Từ Chấn Nam ngủ ở cạnh cửa vẫn bị đánh thức, hoặc là hấn chưa ngủ được?

- Cậu đã chạy đi đâu thế? Vu Thanh Nhã tìm cậu sắp điên rồi, ở ký túc xá đợi hơn 3h, 10h tắt đèn đi ngủ, cô ấy mới về, còn bảo cậu về gọi điện thoại cho cô ấy, ngay trên có số của Dung Dung, gọi cho cô ấy cũng được, dù sao hai cô ấy ở cùng nhau mà...

Vừa nói, Từ Chấn Nam vừa lấy điện thoại ra, hấn là vì tiện liên hệ với Vệ Dung Dung, xin cha mua cho di động, vì tán gái mà phí mấy vạn đồng tiền mua điện thoại di động, trong phòng này, coi như chỉ có mình hấn.

- Thanh Nhã tìm em?

Diệp Thiên nghe vậy sừng sốt, trong lòng chợt trải lên 1 cảm giác không ổn, cũng bất chấp đã nửa đêm, nhận di động liền bấm ngay cho Thanh Nhã

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 131

Nghịch Thiên Cải Mệnh (Thượng)

Alô, Thanh Nhã sao? Là anh, Diệp Thiên. . .

Điện thoại reo đến tiếng thứ hai đã được nói, thực hiển nhiên, Vu Thanh Nhã có lẽ đã chờ cú điện thoại này của Diệp Thiên.

Không đợi tiwngs của Vu Thanh Nhã vang lên, Diệp Thiên liền hỏi ngay:

- Thanh Nhã, chuyện gì xảy ra, sao em tìm anh?

Vu Thanh Nhã cũng là người đúng mực, cũng không hỏi tới Diệp Thiên đi đâu, nghe được thanh âm của Diệp Thiên, nói thẳng:

- Diệp Thiên, chú Diệp gọi điện thoại, nói trong nhà có việc gấp, bảo anh về sớm một chút...

- Trong nhà có việc gấp?

Đầu Diệp Thiên vang một tiếng, trong lòng có cảm giác rất xấu dữ, lập tức mở miệng nói:

- Thanh Nhã, anh hiểu rồi, có chuyện gì ngày mai nói sau...

Cúp điện thoại rồi, Diệp Thiên ngẩng đầu nói với Từ Chấn Nam:

- Lão Đại, cho em mượn điện thoại dùng một chút...

- Không có việc gì, Diệp Thiên, cứ gọi thoải mái, đừng sốt ruột. . .

Từ Chấn Nam từ trên giường ngồi dậy, lão Nhị và lão Tứ đều đã về nhà, hiện tại ký túc xá chỉ có hai người bọn họ.

- Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không thể liên lạc được... Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không thể liên lạc được...

Khiến Diệp Thiên buồn bực chính là, điện thoại của cha lại không thể gọi được, điện thoại trong nhà cũng không ai nhắc, điều này làm cho bóng ma trong lòng hắn lớn lên.

Ăn tất đi. Diệp Thiên lại bấm điện thoại của sư phụ, gần đây mỗi tuần hắn đều phải gọi một lần, dãy số đó đã sớm ghi tạc trong đầu, nhưng lúc này, tay Diệp Thiên bấm số lại có chút run rẩy.

- Reng... reng... Alo, là Tiểu Thiên sao?

Sau vài tiếng chuông chờ đợi đi qua, trong điện thoại truyền lại tiếng của Diệp Đông Bình.

- Cha, là con, sư... . . . Sư phụ... Sao... . . . sao rồi?

Giọng của Diệp Thiên có chút run rẩy, điện thoại của cha không tín hiệu, gọi vào máy sư phụ lại là Diệp Đông Bình nghe, tựa hồ có thể đoán ra vấn đề.

- Tiểu Thiên, lão Lý ngày hôm qua bị ngã, tình hình thật không tốt, hiện tại không thể nói chuyện, cũng không thể cử động, ba... ba thấy, con nên nhanh chóng trở về đi...

Diệp Đông Bình biết rõ tính cảm của con trai và lão đạo sĩ, sau khi vợ của Nhị Lăng đến nấu cơm về báo cho hắn tình hình lão đạo sĩ, Diệp Đông Bình bỏ hết mọi chuyện cần thiết, lập tức tới điện thờ.

Nghe thấy sư phụ còn sống, Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, buộc mình tỉnh táo lại, mở miệng nói:

- Ba, trong ngăn bàn trong phòng của sư phụ ngủ có một cái hộp ngọc, bên trong có một con sâm núi, ba cắt nó thành miếng, mỏng một chút, sau đó mỗi ba giờ ba cho sư phụ ngâm một miếng, con lập tức trở về...

Củ sâm này là Diệp Thiên mua được năm ngoái, bỏ hơn hai nghìn đồng mua từ một người Đông Bắc, vốn là biểu sư phụ, nhưng lão đạo sĩ lại không dùng, tìm cái hộp ngọc cất vào.

- Ừ, Tiểu Thiên, con cũng đừng có lo, trên đường nhất định phải chú ý an toàn...

Diệp Đông Bình tuy rằng ngoài miệng không chịu thừa nhận phong thủy gì đó, nhưng cũng biết trên người con trai có nhiều khả

năng lẽ thường không thể giải thích, cúp điện thoại rồi đi tìm củ sâm núi, theo lời Diệp Thiên cắt thành miếng nhỏ để vào miệng lão đạo sĩ, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

- Alo, chú Vệ, thật ngại quá, muộn như vậy còn quấy rầy chú, chú có tiền mặt không? Năm nghìn, năm nghìn là đủ rồi, chú Vệ, còn muốn phiền chú đưa cháu ra sân bay...

Sau khi gọi điện thoại cho cha, Diệp Thiên lập tức đánh cho Vệ Hồng Quân, trong ngân hàng hẳn có tiền thật, nhưng nửa đêm cũng không thể rút được.

- Lão Đại, trong nhà có chuyện, em đi về trước, sáng mai anh gọi bảo Thanh Nhã một tiếng nhé...

Nhìn đồng hồ, thực đã là hai giờ đêm, Diệp Thiên lấy điện thoại trả lại cho Từ Chấn Nam, thu dọn nhanh mấy bộ quần áo, cầm cái ba lô đi khỏi ký túc xá.

- Hắt xì..

Một tiếng dừng xe ngay cổng trường Thanh Hoa, Diệp Thiên mở cửa xe ngồi xuống, nhìn về phía vẻ mặt buồn ngủ của Vệ Hồng Quân, nói:

- Chú Vệ, hôm nay thật sự cảm ơn chú...

- Tiểu Diệp, xảy ra chuyện gì?

Vệ Hồng Quân cũng không ngại Diệp Thiên phiền đến hắn, người giống như Diệp Thiên, bình thường muốn kết giao cũng khó.

- Sự phụ khó qua khỏi, cháu muốn về núi, xem có thể giúp sự phụ níu kéo tính mạng hay không. . .

Lúc này Diệp Thiên đã bình tĩnh trở lại, dựa theo suy tính của hắn hai năm trước, sự phụ hẳn là còn có hai năm dương thọ, nói cách khác, chỉ còn cách mình có thể nghịch thiên cải mệnh, mới khiến sự phụ sống lâu thêm một chút.

- Chú đã xem lại, chuyến bay sớm nhất đến Nam Kinh là 6h50 sáng, chúng ta tới sân bay nghỉ ngơi một chút là đến giờ, Diệp Thiên, cháu đừng vội, chắc ông lão nhân gia nói vậy không có chuyện gì...

Vệ Hồng Quân vừa nói chuyện, vừa lái xe chạy tới hướng sân bay thủ đô, mặc dù rất tò mò về sự phụ của Diệp Thiên, cũng không

nói thừa một câu nào, nghe thấy vậy, Diệp Thiên cảm kích gật gật đầu với hắn.

- Cảm ơn chú, chú Vệ....

Diệp Thiên nói xong những lời này, liền nhắm hai mắt lại, có cảm giác mang ơn không phải đặt ở miệng, lần này xem như Diệp Thiên lại nợ Vệ Hồng Quân một nhân tình.

Nhưng nói trở lại, giờ phút này, để có thể sớm một giây nhìn thấy sư phụ, Diệp Thiên không để ý bất cứ chuyện gì.

8h50 sáng, máy bay chở Diệp Thiên đáp xuống sân bay Nam Kinh, ra khỏi đại sảnh sân bay, Diệp Thiên lấy tám trăm đồng bao một xe taxi, chạy thẳng về Mao Sơn.

Tới hơn 10 giờ, Diệp Thiên đã về tới tiểu sơn thôn chính mình từng sinh sống hơn mười năm, Diệp Thiên cũng không vào thôn, mà trực tiếp giẫm lên tuyết đọng, lên điện thờ trên lưng chừng núi.

- Kết!

Một thanh âm vang lên, Diệp Thiên đẩy cửa phòng ngủ sư phụ, một làn hơi ấm tràn tới, khiến cho hắn, người vừa chạy băng băng lên núi, cả người như sắp nổ tung, đều cảm nhận được một hơi ấm.

- Sư phụ!

Nhìn thấy lão đạo sĩ nằm ở trên giường, Diệp Thiên cố nén một dòng nước mắt nhưng rốt cục tràn mi mà ra, từng bước quỳ tới trước giường, lấy tay vuốt mái tóc bạc của sư phụ ra hai bên.

Nhìn sư phụ trước mắt nhan sắc tiền tuy, hình dung khô héo, nhớ lại người năm đó tóc bạc mà mặt hồng hào, càng già càng dẻo dai bất tay dạy mình võ nghệ, dạy mình quốc văn tướng thuật dưới đèn, tim Diệp Thiên như bị đao cắt.

Ngay cả đã biết đến sinh lão bệnh tử chính là điều rất bình thường của nhân sinh, nhưng Diệp Thiên vẫn không thể thừa nhận sư phụ sắp phải rời xa mình, cảm thật chặt hai bàn tay khô gầy của sư phụ, hắn khóc không thành tiếng.

Nhận được tin tức Phong Huống cũng chạy lại đây, thấy bộ dáng Diệp Thiên như thế, tiến lên vỗ vỗ vai hắn, nói:

- Tiểu Thiên, lão thần tiên còn chưa làm sao, khí này sắc so với lúc tối đã tốt hơn nhiều, em đừng quá thương tâm..

- Anh Phong, em không sao ...

Diệp Thiên lau nước mắt trên mặt, đứng dậy, nói:

- Anh Phong, chị Doanh Doanh cần được chăm sóc, anh đi về trước đi, nơi này có em và ba là được rồi ...

Diệp Thiên và nhà Phong Huống vẫn không cắt đứt liên hệ, biết thảng trước Vương Doanh sanh một bé gái, bây giờ còn đang trong tháng cũ, Phong Huống có thể tới hỗ trợ, cũng đã làm khó hấn.

- Diệp Thiên, chị Doanh Doanh của em không sao đâu ...

Diệp Thiên cắt lời Phong Huống, nói:

- Anh Phong, nghe em, anh đi về trước đi, mấy ngày nữa bệnh tình sư phụ chuyển biến tốt, em sẽ xuống núi thăm chị...

- Được rồi, có việc gì em gọi điện thoại cho anh nhé, có muốn... anh chuẩn bị trước một chút hay không?

Phong Huống cũng đã hơn ba mươi tuổi, cũng hiểu đạo lý đối nhân xử thế, hấn nói chuẩn bị, dĩ nhiên là chuyện hậu sự cho lão đạo sĩ.

- Chớ nói nhảm, sư phụ của em ít nhất còn có thể sống hai năm nữa...

Mặc dù ngoài miệng ương ngạnh, nhưng Diệp Thiên cũng biết, lão đạo sĩ nếu không bệnh không tai họa, quả thật còn hai năm dương thọ, nhưng trải qua chuyện này, mình có thể duy trì thêm một năm cho ông ta, đã là nghịch thiên cải mệnh.

Đợi cho Phong Huống đi rồi, Diệp Thiên bắt mạch cho sư phụ, cảm giác được mạch vẫn vững vàng, lúc này mới yên lòng, lại cho sư phụ một miếng sâm, quay sang ra hiệu với cha.

- Làm sao mà con về nhanh như vậy? Đi mấy bay về à?

Hai người đi ra ngoài điện thờ, Diệp Đông Bình cũng không còn mắng mỏ con.

Tuy rằng ông bất mãn vì lão đạo sĩ dạy con mình ma quý, nhưng cái này cũng không gây trở ngại chuyện ông ta tôn kính lão đạo sĩ,

nhìn thấy lão đạo sĩ năm đó oai phong thần tiên, lại thành bộ dáng này, trong lòng Diệp Đông Bình cũng vô cùng thương tiếc.

- Ba, ở đây có con là được rồi, ba... Đi Bắc Kinh một chuyến đi, con... con đã tìm được cô...

Sau khi nghe tin bệnh tình sư phụ nguy kịch, qua một đêm Diệp Thiên dường như chín chắn hơn rất nhiều, hẳn cảm giác được lúc trước mình làm những chuyện đó đều thực ngây thơ, ít nhất là trong chuyện giấu diếm cha chuyện cô bị bệnh.

Nếu cô phẫu thuật thành công, đương nhiên là rất tốt, nhưng nếu cô phẫu thuật thất bại nguy hiểm đến tánh mạng, chẳng khác gì hẳn để cha mất đi cơ hội nhìn thấy em gái, đây tuyệt đối sẽ trở thành tâm bệnh suốt đời của Diệp Thiên.

Cho nên giờ phút này, Diệp Thiên nói hết chuyện hẳn gặp ở Bắc Kinh, hoàn toàn không có một tia che dấu cha hẳn, thậm chí cả chuyện hẳn đem bán nhạc cụ của thầy tu và xem tướng số cho người ta.

- Tiểu Thiên, con... con nói đều là thật sao?

Theo lời Diệp Thiên nói, sắc mặt Diệp Đông Bình cũng không ngừng biến đổi, khi nghe thấy em gái út bệnh nặng, lòng hẳn nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức đến Bắc Kinh.

Nhưng lại nghe được Diệp Thiên đã có trăm vạn, Diệp Đông Bình cũng kinh ngạc vạn phần, hẳn không ngờ con trai học đại học nửa năm, mà tài sản đã vượt quá toàn bộ tài sản của chính mình.

Phải biết rằng, Diệp Đông Bình vất vả khổ sở làm kinh doanh nhiều năm như vậy, đến nay vốn quay vòng mới có hơn mười vạn mà thôi, con trai bán cái gì mà nhạc cụ của thầy tu, giá trị đến trăm vạn, hay là năm đó mình áp chế Diệp Thiên là sai sao?

Nhìn thấy cha sùng sờ không nói được một lời, Diệp Thiên lấy ra số điện thoại của mình từ trong túi, chỉ vào một số điện thoại, nói:

- Ba, đây điện thoại nhà bác cả, ba gọi sẽ biết...

Nhận số điện thoại Diệp Thiên đưa, tay Diệp Đông Bình có chút run rẩy, cầm lấy điện thoại mà Phong Huống để lại trong điện thờ đi ra xa xa, hẳn không muốn để con trai chứng kiến bộ dạng mình thất thố.

- Ngày kia, hẳn là ngày đẹp trời ...

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn bông tuyết bay trên trời, trong lòng trấn tĩnh, sở dĩ hẳn đuổi Phong Huống và cha đi, là vì muốn làm

pháp, không muốn bị bọn họ thấy mà thôi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto;">  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto;">  
</div></div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write ("<div style=">
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 132

Nghịch Thiên Cải Mệnh (Trung)

Chàng thanh niên, sao muộn thế này đi Mật Vân để làm chi vậy? Mất mấy giờ thì quay về...

Lái xe là một người trung niên, nếu không phải nhìn thấy Diệp Thiên bộ dáng thư sinh, hẳn thật đúng là không đi chuyến này, gần đây xe taxi bị cướp cũng nhiều, lái xe cũng rất cảnh giác.

- Có một người quen mới qua đời, em đi xem một chút rồi trở về, anh đến nơi thì chờ em 1 chút nhé!

Diệp Thiên trả lời khiến lái xe yên tâm, nhưng vẫn thực cảnh giác dùng radio trên xe taxi liên hệ với tổng đài, nói ra địa điểm mình đến.

Huyện Mật Vân ở vùng núi Yên Sơn, Đông Bắc thành phố Bắc Kinh, cách nội thành Bắc Kinh khá xa, hơn nữa bầu trời lại đang rơi tuyết, ước chừng lái xe mất 3h, tới hơn 10h đêm mới tới nơi Diệp Thiên cần.

Lục Sâm nói đúng, người nọ là người có chút tiền, không giống như người thích sống ở chỗ này.

Cả tiểu khu là 1 những biệt thự độc lập xây vòng quanh núi, môi trường rất thoáng đãng, ở cổng khu còn có bảo vệ đang làm nhiệm vụ, đã bước đầu hình thành khu đô thị nguyên mẫu.

Đưa cho lái xe 3 trăm đồng tiền, Diệp Thiên lập tức đi vào tiểu khu, có thể là do trời rét lạnh, bảo vệ đều rúc vào vụng gác, cũng không có ai đến gắng hỏi Diệp Thiên.

Giẫm trên mặt đất đầy tuyết đọng, Diệp Thiên đi đến trước 1 biệt thự, cho dù không nghe địa chỉ từ chính miệng Lục Sâm, nhưng hẳn cũng biết, nhà này chính là nhà mình muốn tìm.

Bởi vì ở ngoài sân biệt thự nhà này dựng một lều bạt, còn trang bị đèn rất sáng, không nhìn tới cũng khó khăn.

Nhưng lúc này đã rất muộn, ngoài cái quan tài cô đơn trong lều bạt và một tấm ảnh đen trắng ra, cả chủ nhà cũng đã trốn trong biệt thự.

Gió Bắc gào thét thổi qua vải bạt, 4 phía đều tràn ngập tiếng gió rít, đổi lại là người nhát gan, cũng không dám ở chỗ này nghỉ chân.

Bởi vì gia chủ nhà này chết quá mức kỳ lạ, bị hoài nghi là quỷ gõ cửa hù chết, ngay cả mấy biệt thự bên cạnh, cũng đều đóng chặt cửa sổ và cửa chính, cũng không một ai nhìn hướng này, khiến cho chỗ này có vẻ quanh quẽ vô cùng.

Cảm thụ được âm sát khí lạnh lẽo, trên mặt Diệp Thiên lộ ra 1 nụ cười lạnh, còn mang theo chút hưng phấn, miệng hừ lạnh 1 tiếng:

- Lưu lại sát khí à? Người này thật là lớn gan, làm xong chuyện ngay cả dấu vết cũng không dọn, thực không sợ người khác nhìn thấy sao?

Từ cổng tiểu khu đi đến trước biệt thự này, Diệp Thiên đã xem qua phong thủy nơi đây.

Cả tiểu khu dựa vào sườn núi, mặc dù phong thủy không phải tuyệt hảo, nhưng khi xây dựng cũng có người hiểu được phong thủy xem qua, từ 1 số bố cục đều có thể nhìn ra bố trí các phương vị, tuyệt đối sẽ không nhiều sát khí giống như trước mắt.

Vậy chỉ có 1 duyên cớ duy nhất, là người ta sử dụng trận pháp khiến sát khí ngưng tụ lại đây, nhưng Diệp Thiên cũng không phải biết có thể biết được mặt mũi người nọ là như thế nào.

Phải biết rằng, sát khí nhập vào cơ thể cũng là có chú ý, nếu vào tứ chi, lúc ấy sẽ cảm giác mỗi một nóng lạnh bất thường, không hẳn là sẽ thấy ảo giác.

Chỉ có người trực tiếp đem sát khí dẫn vào ấn đường của đối phương, mới có thể làm cho người ta thấy ảo giác, nhẹ thì có thể khiến thần kinh người khác mất cân bằng trong khoảng thời gian ngắn, nặng thì có thể tổn thương tính mạng.

Mà bệnh trạng của người bị thi pháp, theo cách nói của Lục Sâm là cơ tim tắc nghẽn, kỳ thật chính là bị ảo tưởng trong đầu hù chết.

Nói đúng ra, Diệp Thiên đi theo sư phụ vào Nam ra Bắc đã đi nhiều nơi như vậy, cũng gặp không ít bạn cũ của sư phụ, thuật sư hiểu được xem bói hỏi quẻ có không ít.

Nhưng người xem phong thủy trên đường mà Diệp Thiên gặp được, phần lớn đều là hạng người treo đầu dê bán thịt chó, giúp người

ta xem âm trạch cũng sai chông chắt, chỉ có thể lừa người gà mờ

Dựa theo thuyết pháp của lão đạo sĩ, nếu làm phong thủy không đến nơi, sẽ hại người hại mình, mặc dù người làm phong thủy trong nước nhiều, nhưng người được truyền thừa chân chính đã thuộc lớp người già, mà nay không phải đã gần đất xa trời thì cũng trốn ra hải ngoại, trong nước đã không còn bao nhiêu người hiểu được thuật pháp phong thủy rồi.

Diệp Thiên đến đây, mục đích quan trọng nhất, 1 là vì muốn làm rõ ràng làm phép người có phải muốn nhằm vào Lục Sâm hay không, 2 là muốn xem một chút, người này rốt cuộc là cao thủ môn phái nào.

- Thì ra là Huyền Không Phi Tinh Pháp, nhìn thế này, hẳn là 1 phái của Quảng Đông gây nên, nhưng bản lĩnh thật bình thường ...

Sau khi vòng quanh trước cửa ngôi biệt thự vắng tanh, Diệp Thiên đại khái đã nhìn ra 1 vài manh mối.

Tổ sư của Huyền Không phái cần nhắc đến Tường Đại Hồng ở triều Thanh, hẳn chủ trương dùng Cửu Cung Phi Tinh phối hợp 3 nguyên 9 vận, truyền lưu đến đương đại còn 6 trường phái chịu ảnh hưởng khá lớn, Diệp Thiên nói đến Quảng Đông phái, chính là 1 trong số đó.

Nhưng nhìn thấy mấy mảnh ngọc vụn từ các phương vị, Diệp Thiên biết được, người làm phép này chỉ có thể lợi dụng trận pháp tụ tập âm sát khí, ngay cả việc bày trận pháp cũng là mượn ngoại lực, trong thuật pháp, căn bản là rất tầm thường.

Hơn nữa bản lĩnh của đối phương, Diệp Thiên cũng đã nhìn ra, người này bày trận pháp chính là Ngũ Quỷ Xuyên Cung.

Tục ngữ nói Nhất Quỷ phùng kim sát Tôn, người này dùng trận pháp ngưng tụ âm sát vào 1 điểm, sau khi rời đi, dồn toàn bộ âm sát khí vào đầu óc đối phương.

Mà cái gọi là Quỷ gõ cửa, kỳ thật chính là người gõ cửa, bởi vì trận pháp điều chỉnh vào 1 điểm, chính là cánh cửa, gọi là Miêu Nhãn.

Sau khi người thi pháp gõ cửa, đợi cho chủ nhân đến mở cửa, trận pháp từ Miêu Nhãn phát động, đẩy âm sát khí trong trận pháp ra, khi người chủ hoàn toàn không có đề phòng, sát trường khí đều nhập vào não, tạo thành biểu hiện giả là cơ tim tắc nghẽn đến mất mạng.

Người này có thể bày ra trận pháp Ngũ Quỷ Xuyên Cung, lại hao tâm tổn trí bày ra bố cục này, mục đích là vì giết người, nhưng cũng coi là nhọc lòng.

Chính là theo góc độ thuật pháp mà nói, bản lĩnh người này cũng không cao siêu, thủ nghệ lúc hai cao thủ thuật pháp quyết đấu, đều là tức khắc gọi lên âm sát khí để công kích đối phương, ai còn ngây ngô đứng bất động chờ anh bài binh bố trận đây?

Hơn nữa người này làm phép biết bày ra mà không biết thu lại, sau khi bày được trận pháp cũng không để ý, đây cũng là nguyên do tạo nên âm sát khí dày đặc nơi đây, Diệp Thiên đoán Lục Sâm dính sát khí, đúng là từ nơi này.

Phải biết rằng, mặc dù ngọc để bày trận pháp đã phá hư hết, nhưng âm sát mà trận pháp ngưng tụ cũng chưa thể mất đi, chỉ sợ những người còn lại đang sống trong nhà này, không lâu nữa cũng sẽ bệnh nặng mà chết.

Điều tra rõ người này thực sự không phải là nhằm vào Lục Sâm, hơn nữa thuật pháp tầm thường, Diệp Thiên cũng không thêm để tâm, lập tức lác lác đầu, khi chuẩn bị rời đi, cửa chính biệt thự mở ra.

- Cậu là ai? Đứng ở chỗ này để làm gì? Không... Không phải là quý... quý chứ!

Người đi ra là một thiếu phụ, nhìn thấy người đứng trước mặt mặc trắng tinh, không khỏi khiếp sợ kêu lên, tiếng kêu nhất thời khiến trong biệt thự trở nên ồn ào tiếng người, truyền ra tiếng mấy bước chân.

- Trời, thật đúng là giống quý...

Diệp Thiên cúi đầu mắt nhìn quần áo mình, cũng không đáp lời, xoay người đi ra ngoài, nhưng khi hấn đi, dưới chân giẫm lên phương vị Bát Què Cửu Cung, đồng thời hai tay gạt gạt, đảo tung những mảnh vụn ngọc ở đây.

Nói tới cũng kỳ quái, khi hai tay Diệp Thiên khua khua, sự khiếp sợ trong mắt người thiếu phụ kia dường như cũng dần dần giảm đi.

Trong mấy phút ngắn ngủn, đến khi người trong phòng chạy ra, trước biệt thự chỉ để lại mấy dấu chân, Tuyết roi đầy trời, dấu vết của Diệp Thiên lưu lại hoàn thuyên mất.

- Chẳng lẽ thực sự... Thực sự là quý sao?

- Khẳng định là vậy rồi, nếu không sao cả bóng cũng mất rồi, khi tôi mới xuống dưới còn thấy mà...

Có người chạy theo, mới rồi còn thấy bóng dáng Diệp Thiên, nhưng sau đó chỉ có thể nhìn thấy dấu chân trên mặt đất mờ dần xa xa.

- Em dâu, hôm nay nhà anh còn có việc, anh phải trở về, không giúp được em rồi...

- Chị cũng vậy, em gái, nén bi thương nhé, mấy ngày nữa chị lại đến thăm em..

Chủ nhân nhà này vốn chết rất kỳ quặc, trước mắt lại có biến cố, nhất thời trong lòng những người đến giúp đều thấy bồn chồn, mỗi người tìm một lý do để cáo từ.

Biến cố này lại xảy ra ban đêm, cũng rất nhanh truyền ra ngoài, 1 thời gian sau chuyện ma quái trong khu nhà được truyền đi rất nhiều, nhiều người nhà đã dọn đi.

Điều này cũng làm cho nhà thầu xây dựng khu biệt thự hận đến xương tủy, sau này không thể không mời cao tăng hành pháp, khiến chuyện này lắng xuống, nhưng giá phòng chỗ này vẫn sục giảm trên phạm vi lớn, mãi đến năm 2000 mới tăng trở lại.

Lúc đó, Diệp Thiên không biết việc này lại là biến cố, hấn chỉ là xem qua mà thôi, nhưng cũng cần phải nói khí hậu địa lợi phối hợp, nên mới thần bí như vậy, nếu không phải tuyệt rơi dày, Diệp Thiên cũng không thể làm được vậy.

Đến khi Diệp Thiên trở lại ký túc, đã là 1h đêm, may mà đến kỳ nghỉ, sinh viên ra vào tương đối nhiều, công sau ký túc xá không đóng, nếu không Diệp Thiên cũng không vào được.

- Lão Tam, là cậu sao?

Mặc dù Diệp Thiên mở cửa rất nhẹ, nhưng Từ Chấn Nam ngủ ở cạnh cửa vẫn bị đánh thức, hoặc là hấn chưa ngủ được?

- Cậu đã chạy đi đâu thế? Vu Thanh Nhã tìm cậu sắp điên rồi, ở ký túc xá đợi hơn 3h, 10h tắt đèn đi ngủ, cô ấy mới về, còn bảo cậu về gọi điện thoại cho cô ấy, ngay trên có số của Dung Dung, gọi cho cô ấy cũng được, dù sao hai cô ấy ở cùng nhau mà...

Vừa nói, Từ Chấn Nam vừa lấy điện thoại ra, hấn là vì tiện liên hệ với Vệ Dung Dung, xin cha mua cho di động, vì tán gái mà phí mấy vạn đồng tiền mua điện thoại di động, trong phòng này, coi như chỉ có mình hấn.

- Thanh Nhã tìm em?

Diệp Thiên nghe vậy sừng sốt, trong lòng chợt trải lên 1 cảm giác không ổn, cũng bất chấp đã nửa đêm, nhận di động liền bấm ngay cho Thanh Nhã

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq

(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 133

Nghịch Thiên Cải Mệnh (Hạ)

Phương pháp “thắt đèn tục mệnh” quả nhiên không phải người bình thường có thể làm được, mẹ nó chứ, vẫn còn một ngày...

Diệp Thiên cẩn thận thêm dầu vào ngọn đèn sắp cạn, đặt mông ngồi xuống trước cửa, toàn thân tinh khí dường như đều bị rút đi hết, không có một chút tinh lực nào.

Diệp Thiên lúc này, ngay cả tên ăn mày cũng không bằng, áo lông vốn sạch sẽ, hiện tại dính đầy bùn đất do tuyết tan, tóc lộn xộn giống như ổ gà.

Mà khuôn mặt Diệp Thiên vốn hồng hào, gầy đi trông thấy, hốc mắt đã có quầng thật sâu, không chỉ có như thế, ở tóc mai trên lỗ tai Diệp Thiên, lại còn có chút xám trắng.

Ngồi một hồi lâu trên mặt đất lạnh lẽo, Diệp Thiên mới thở một hơi, đứng lên đi vào phòng, cầm lấy một cây hoàng tinh đã rửa sạch, cắn một miếng, dòng nước hơi cay và đắng vào trong miệng rồi, tinh thần Diệp Thiên hơi chút tỉnh lại.

Sự khó khăn của phương pháp “thắt đèn tục mệnh” này, vượt ra khỏi tưởng tượng của Diệp Thiên lúc đầu, bởi vì ngày đêm luân chuyển, nguyên khí thiên địa cũng là lúc mạnh lúc yếu, nhất là khi màn đêm buông xuống, nguyên khí luôn có một chút rối loạn.

Vào lúc này, nhất định cần Diệp Thiên ra tay, đẩy nguyên khí vào bên trong sự vận hành của trận pháp, nói cách khác, hàng ngày hẳn đều bị nguyên khí cuồng bạo đập vào một lần, chỉ tính máu tươi nhỏ ra, phòng chùng cũng được hơn một bát to.

Suốt sáu ngày đêm không ngủ không nghỉ, hơn nữa thần kinh còn phải tập trung chú ý vào vận hành trận pháp, Diệp Thiên vô luận là tinh thần hay là thân thể, cơ hồ đều đã tới cực hạn, nếu không phải thân thể quen chịu đựng từ nhỏ, phòng chùng Diệp Thiên đã sớm mất mạng.

Căn hai miếng hoàng tinh, Diệp Thiên chậm rãi đứng dậy, đi đến cửa điện thờ, lại tập bài khí thuật mà lão đạo sĩ đã dạy.

Tùng tia nguyên khí mỏng manh, liên tục truyền vào tới trong cơ thể Diệp Thiên, làm dịu đi kinh mạch gần như khô héo của hắn, nhưng nguyên khí được bổ sung không thể bù nổi tiêu hao, chút nguyên khí ấy đối với Diệp Thiên mà nói chỉ là như muối bỏ biển mà thôi.

Sau một buổi chiều nghỉ ngơi, và những đốm nhỏ trên bầu trời xuất hiện, Diệp Thiên lại tiến vào bên trong trận pháp, lại vững vàng vận hành nguyên khí thiên địa, tựa hồ từ trường của Địa Cầu chịu ảnh hưởng, chợt trở nên mạnh mẽ khác thường.

- Ôi, không đúng?

Ngày hôm nay nguyên khí xáo động tựa hồ mãnh liệt hơn so với mấy ngày hôm trước, Diệp Thiên dốc toàn lực, cũng chưa thể dẫn nguyên khí vào trận pháp, cảm thấy như không thể khống chế.

Trong lòng Diệp Thiên lo lắng, cắn lấy đầu lưỡi, một cơn đau nhức khiến đầu hắn tỉnh hẳn, hai tay nhanh chóng vẽ ra các quỹ đạo vô hình trước ngực, trong miệng hô lớn một tiếng: “Tật!”

Cuồng bạo nguyên khí theo Diệp Thiên tiếng quát, chợt dừng lại một chút, bữa tiệc này lại là nhường Diệp Thiên một ngụm máu tươi phun ra, vẻ mặt ngã xuống bỗng nhiên cực kỳ.

Thấy từng dòng nguyên khí mạnh mẽ vận hành theo trận pháp, Diệp Thiên lao đảo lên ra khỏi phòng, ngã trên mặt đất, cả người mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu sau, Diệp Thiên chỉ cảm thấy trên mặt có hơi ẩm, mở to mắt ra, lại phát hiện mặt trời đang chiếu vào người mình, Diệp Thiên muốn dùng tay phải chống cơ thể lên, cánh tay cũng mềm nhũn, cả người lại gục trên mặt đất.

- Lần này xem ra là bệnh nặng rồi..

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, không nói đến chuyện bị nguyên khí đã thương nhiều lần, chính là hôm qua ngủ một đêm ở bên ngoài này, không mất mạng đã là may mắn.

Nhắm mắt lại cảm thụ sự ấm áp của mặt trời, nằm suốt một buổi sáng, Diệp Thiên mới đứng lên được.

Mở nguồn di động, đợi cho tín hiệu xuất hiện rồi, Diệp Thiên hữu khí vô lực mà nói:

- Anh Phong, mang chút đồ ăn lên núi nhé, phải có dinh dưỡng...

Trận pháp khởi động ở giờ Tý, nhưng chấm dứt vào buổi trưa, còn có hơn hai giờ, có thể thấy đã ổn, mà Phong Huống từ thị trấn lên đến nơi đây, ít nhất cũng mất ba giờ, cho nên Diệp Thiên không sợ hấn đụng vào trận pháp.

Hơn nữa thành bại của trận pháp lúc này, Diệp Thiên cũng không dám nắm chắc, “mưu sự tại nhân thành sự tại thiên”, trước mắt hấn chỉ có thể cầu sự phụ phúc lớn mạng lớn, trở thành người đầu tiên thiên được làm phép cứu mệnh.

Đến giữa trưa, Diệp Thiên bỗng nhiên cảm thấy, căn phòng vốn ngưng tụ nguyên khí trong mấy ngày, đột nhiên mạnh mẽ bị hút đi, nguyên khí tràn đầy ở bên trong, dường như bị một hố đen hút hết, nháy mắt đã biến mất.

Diệp Thiên run rẩy hai tay, dùng hết khí lực cuối cùng trong người, đẩy cửa phòng, ánh mắt trước tiên nhìn về phía ngọn đèn đầu giường.

Khi thấy đèn vẫn phát ra ngọn lửa mỏng manh thì trong lòng Diệp Thiên mới nhẹ nhõm, lúc này mới đưa mắt nhìn mặt sư phụ.

Lão đạo sĩ vốn khô héo gầy yếu, lúc này sắc mặt cũng đã hồng hào, tuy rằng không được như hơn mười năm trước, nhưng những tia hắc tử khí trên mặt, đã hoàn toàn biến mất.

- Sư... Sư phụ!

Diệp Thiên nhẹ nhàng kêu một tiếng, tựa hồ bị tiếng gọi của đệ tử làm cho tỉnh lại, lão đạo sĩ chậm rãi mở mắt, hơi có chút hoang mang đánh giá tình hình trong phòng.

- Thất đèn tục mệnh trận pháp?

Khi thấy đèn gọi mệnh trên đỉnh đầu và 6 đèn trên mặt đất thì trên mặt lão đạo sĩ lộ ra vẻ kinh ngạc vạn phần, lấy tay chống vào cạnh giường, muốn ngồi lên, lại phát hiện hấn và Diệp Thiên đang đứng cửa đều giống nhau, đều là toàn thân vô lực.

Tục ngữ nói bệnh tới như núi sập, bệnh đi như làn khói, tuy rằng tử khí trong cơ thể đã bị thất đèn tục mệnh trận pháp tiêu trừ đi, nhưng lão đạo sĩ cũng không thể lập tức khoẻ như vâm, cũng phải cần một khoảng thời gian dưỡng sức, mới có thể hoạt động giống như

người bình thường.

Thấy cái ấm bên giường, lão đạo sĩ nghiêng đầu uống nước, uống hết nước từ sương sớm được nguyên khí tắm bổ trong bảy ngày vào người, trên người lúc này mới có một chút khí lực.

- Tiểu Diệp Tử, này... thất đên tục mệnh trận pháp, là... là con bố trí?

Cảm nhận tình trạng của mình, lão đạo sĩ mới phát hiện Diệp Thiên đang ngồi ở cạnh cửa, trong lòng hiểu rõ, cảm nhận được đệ tử này đã sử dụng trận pháp nghịch thiên cải mệnh, kéo mình lại khi đã bước hai chân vào điện Diêm La.

- Sư phụ, người... không... không có chuyện gì chứ?

Dựa lưng vào cửa phòng, giọng của Diệp Thiên có chút suy yếu, nhưng nụ cười trên mặt cũng vô cùng sáng lạn, đây có lẽ là lần đầu tiên hắn cười thật vui vẻ từ nội tâm như vậy.

- Ấu trĩ, ngu ngốc, sao lại... sao lại cần làm thế này chứ?

Nhìn thấy hốc mắt hóm sâu và mái tóc xám trắng của Diệp Thiên, lão đạo sĩ sớm đã coi nhẹ sinh tử thế gian, cũng nhin không được, nước mắt từ gương mặt chảy xuôi xuống.

Tuy rằng không rõ Diệp Thiên làm sao có thể thi triển được thất đên tục mệnh trận pháp, nhưng Lý Thiên Nguyên biết, lần này Diệp Thiên làm phép, nếu sau này không gặp bất trắc gì, ít nhất cũng tồn thất mười năm dương thọ.

Vì mình, người sống hơn một trăm tuổi này, khiến Diệp Thiên tồn thọ, trong lòng lão đạo sĩ không dễ chịu chút nào.

- Sư phụ, đệ tử nói rồi, sẽ chăm sóc phụng dưỡng cho người như người thân trước lúc lâm chung, sư phụ không đợi con, con chỉ có thể hỏi ông trời mượn chút thời gian...

Cũng chỉ có ở trước mặt lão đạo sĩ, Diệp Thiên mới có thể bộc lộ tính tình thực của hắn, tấm lòng ấy, khiến lão đạo sĩ vừa ngừng nước mắt lại tiếp tục chảy.

Diệp Thiên hiểu rõ sự thương tổn với cơ thể sau lần làm phép hơn cả lão đạo sĩ, thấy sư phụ thương tâm, nhin không được nói:

- Sư phụ, nếu con có thể giống sống 120 tuổi như sư phụ, hơn mười năm hay kém mười năm có quan hệ gì đâu?

- Cả đời này sự phụ trợ hào nhất, chính là thu đồ đệ này...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, lão đạo sĩ thở nhẹ một tiếng, hẳn đã trải qua hai thế kỷ mưa gió tang thương, cả đời đều cố gắng thay đổi mạng của mình, nhưng không ngờ gần đến những giây cuối cùng trong quãng đời, lại được Diệp Thiên làm giúp.

- Ha ha, đương nhiên là vậy, có đồ đệ này, sự phụ còn có thể tiếp tục nổi danh trên giang hồ...

Diệp Thiên trâng tráo khoe khoang.

Diệp Thiên nói lời này, cũng là có lý do, tục ngữ nói người trên giang hồ không thể nói đi là đi, bất kể là Quyền Sư luyện võ hay là thuật sư thần bí, luôn sẽ có vài kẻ thù.

khi trẻ những người này không sợ, nhưng đến già, sức lực cũng không bằng năm đó, chỉ sợ người tiến đến trả thù, như vậy, thu đồ đệ tốt chính là việc rất cần.

Cho nên lớp người trước thu đồ đệ, thật là còn chăm lo hơn so với nuôi con, Diệp Thiên không biết sự phụ có kẻ thù hay không, nhưng ở ẩn tại núi này mấy chục năm, năm đó chắc cũng có không ít ân oán.

- Tiểu tử ngươi bớt kiêu đi, ơ? Là điện thoại kêu à?

Một tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cắt đứt đối thoại giữa thầy trò, ấn nhận điện thoại xong, giọng sốt ruột của Phong Huống truyền ra:

- Diệp Thiên, anh lên núi, nhưng mà... nhưng lên không nổi, giống như quý đánh đường, sao đi mãi không ra khỏi khu rừng trúc này...

- Anh Phong, trước tiên anh lui ra ngoài, sau đó ngay khi vào rừng trúc nhìn thấy trúc chặt đẽ trên mặt đất liền bẻ một cây, đi lên mấy bước, hãy nhổ một cây trúc, là có thể lên đây...

Nghe được Phong Huống đã sắp lên núi, trên mặt Diệp Thiên lộ ra một thích thú, nhưng hẳn lúc này không còn sức đi xuống núi phá trận pháp, chỉ có thể chỉ bảo Phong Huống tự làm hồng trận pháp.

- Diệp Thiên, Diệp Thiên, em ở chỗ nào?

Hơn mười phút sau, trước điện thờ vang lên tiếng Phong Huống kêu la, không đợi Diệp Thiên mở miệng đáp lời, cửa phòng đã bị “Oành” một tiếng đẩy ra.

- Lão... Lão thân tiên? Ngài... Ngài... sống lại ư?

Chúng kiến trong phòng đầy đèn dầu và cả lão đạo sĩ trên giường, cả người Phong Huống đều ngây dại, không dám tin dùng tay dụi dụi mắt.

Phải biết rằng, bảy ngày trước, lão đạo sĩ đã hấp hối, dùng sâm núi mới giữ được mạng, trước mắt mặc dù không nói là Tinh thần sung mãn, nhưng nhìn thế nào cũng không giống như người đã chết?

- Lão... Lão thân tiên, Diệp Thiên đâu?

Sửng sốt một hồi, Phong Huống mới phát hiện hẳn đến điện thờ mà chưa thấy bóng dáng Diệp Thiên.

- Anh Phong... anh Phong, em... em ở sau cửa đây...

Phía sau Phong Huống, truyền lại giọng nói yếu ớt của Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 134

Một Đêm Đầu Bạc

Cậu... cậu là... Là Diệp Thiên?

Nghe thấy giọng của Diệp Thiên, Phong Huống mạnh mẽ xoay người lại, nhưng nhìn thấy người ngồi dưới đất đầu đầy tóc trắng, ánh mắt giống như gặp quý, liền lùi lại ba bước.

Đèn dầu hoả dưới đất bị Phong Huống đá đổ, nếu không phải trận pháp đã xong, chỉ sợ lão đạo sĩ cũng bước theo Gia Cát Lượng, Diệp Thiên không khỏi nghĩ thật may mắn, nếu sớm một chút gọi vị này tới, nói không chừng sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Anh Phong ... đỡ em một chút, đem cái gì đó cho em ăn đi...

- Thật sự là Tiểu Diệp Tử? !

Lần này Phong Huống đã nghe rõ ràng, tuy rằng thanh âm có chút khàn khàn, nhưng đích thật là giọng của Diệp Thiên, không thể nghi ngờ.

- Lão... Lão gia này, ngài... ngài sử dụng tà pháp gì vậy? Cướp đi tuổi thọ của Diệp Thiên sao?

Nhìn sắc mặt tiền tụy của Diệp Thiên, tiếp tục nghiêng đầu nhìn sang sắc mặt hồng hào của lão đạo sĩ, Phong Huống tựa hồ hiểu được chút gì đó, liền vọt tới trước giường, giặt áo lão đạo sĩ, lớn tiếng rống lên.

Trong mắt Phong Huống, trong một tuần ngắn ngủn Diệp Thiên lại có thể già đi hơn mười tuổi như vậy, mà lão đạo sĩ thì khỏi từ hồi sinh, phương diện này khẳng định có uẩn khúc, nếu Diệp Thiên là cô gái, Phong Huống chắc chắn sẽ nghĩ lão đạo sĩ là hồ ly hút dương khí.

Tuy rằng mấy năm nay Phong Huống vẫn rất kính sợ đối với Lý Thiện Nguyên, nhưng so với Diệp Thiên, sống với nhau như người

nhà mà nói, phần nộ cũng áp đảo sự sợ hãi với lão đạo sĩ, nhìn thấy Diệp Thiên thê thảm như vậy, Phong Huống hận không thể băm lão đạo sĩ thành trăm mảnh.

- Hồn hào, tránh qua một bên, trước tiên háy đỡ Diệp Thiên dậy...

Lão đạo sĩ tuy rằng thân thể không có lực, nhưng cũng không phải người có thể bị Phong Huống lãng nhục, tay phải khẽ nâng lên, móng tay nhẹ nhàng chạm vào chỗ cổ Phong Huống một cái, hai tay Phong Huống nhất thời cảm giác mềm nhũn, cũng không còn sức đánh lão đạo sĩ.

- Anh Phong, anh làm gì thế? ...

Thấy hành động của Phong Huống, Diệp Thiên cũng tựa cửa đứng lên, mình khỗ sở, trăm cay nghìn đắng kéo mạng sư phụ về, nếu như bị Phong Huống đánh vài cái, vậy cũng sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ.

Bị lão đạo sĩ phản đòn, Phong Huống cũng không dám ra tay, chạy đến bên Diệp Thiên đỡ hấn, mở miệng hỏi:

- Diệp Thiên, lão... lão yêu quái này làm như thế nào biến em thành như vậy?

- Nói linh tinh, đó là sư phụ của em, không phải lão yêu quái...

Diệp Thiên tức giận trừng mắt nhìn Phong Huống, nói tiếp:

- Em dùng nghịch thiên cải mệnh trận pháp thu âm dương khí, giúp sư phụ có được thêm một ít dương thọ, đây chẳng qua là đã bị phản lại thôi, nghĩ đường một chút là được ...

Cổ đại còn có chuyện Ngũ Tử Tư một đêm đầu bạc, theo góc độ y học hiện đại mà nói, cảm xúc bi thương cực mạnh, áp lực công việc... có thể làm thân thể biến đổi.

Ổ Mĩ từng có một chuyện, một người trung niên, quá bi thương, trong một tuần toàn bộ tóc bạc trắng, đây cũng không phải chuyện không có thực.

Mà Diệp Thiên trong vòng bảy ngày này, vì duy trì trận pháp vận chuyển suốt ngày lo lắng, thân thể cùng tinh thần đều sắp cạn kiệt, tóc trở nên hoa râm, kỳ thật cũng là hợp tình hợp lý.

Tóc Diệp Thiên vốn cũng hơi dài, hấn cũng có thể thấy màu tóc rừ xuống thay đổi, nhưng Diệp Thiên không để ý, chỉ cần có thể cứu được sư phụ, tiếp tục trả giá lớn hơn hấn cũng cam tâm.

- Diệp Thiên, thật sự không sao?

Phong Huống chân chờ lại hỏi.

- Không có việc gì, anh lấy ra gì đó cho em ăn chút...

Diệp Thiên lúc này đã đói bụng mềm, nếu không phải tay không còn khí lực, đã sớm gật lấy đồ ăn mà Phong Huống mang đến.

Tuy rằng thời gian gấp rút, nhưng đúng lúc Vương Doanh ở cứ, trong nhà canh gà đều có sẵn, đặt ở bình giữ nhiệt, lấy ra còn bốc hơi nóng.

Liên tục uống vài ngụm canh, Diệp Thiên cảm thấy trên người ấm áp, khí lực cũng dần dần hồi phục lại, dùng nắp bình đổ ra một ít, Diệp Thiên đưa cho lão đạo sĩ uống vài ngụm.

Thấy hành động của Diệp Thiên, Phong Huống cũng biết vừa rồi bản thân quá khích, đứng ở nơi đó gỡ đầu, mặt gương ngưng.

Người thấy cả phòng mùi dầu hoả, Diệp Thiên nhìn về phía Phong Huống nói:

- Anh Phong, anh cũng nhận rồi, giúp em dọn những đèn dầu hoả này đi, đúng rồi, chuyện em làm phép bày trận, anh cũng đừng nói cho ai nhé...

- Được, hai người nghỉ ngơi đi, chuyện này để anh làm...

Phong Huống cũng không chối từ, vén tay áo lên, nhưng khi đem đèn dầu hoả ra phòng ngoài, cũng trộm gọi điện cho Diệp Đông Bình, nói Diệp Thiên thay đổi thật sự là rất đáng sợ, trong lòng hấn có chút không yên.

Đương nhiên, Diệp Thiên vừa nhắc hấn, nên hấn chỉ nói là Diệp Thiên có chút biến cố, bảo Diệp Đông Bình nhanh chóng quay về.

Bận rộn một lúc sau, Phong Huống lại chuyển một cái giường từ một phòng khác vào, Diệp Thiên ăn xong, đầu hơi đặt xuống gối liền lăn ra ngủ, mấy ngày nay hấn tiêu hao sức lực thật sự là quá lớn.

Mặc dù lão đạo sĩ rất nghi vấn chuyện Diệp Thiên có thể bày ra thất đèn tục mệnh trận pháp, nhưng cũng chỉ có thể nhắm mắt dưỡng thần, chờ Diệp Thiên tỉnh lại.

Nhưng lần này Diệp Thiên ngủ, liền ngủ suốt bốn mươi tám giờ, đến khi hấn tỉnh lại, đã là hai ngày sau.

- Ba, ba về lúc nào?

Diệp Thiên mới vừa mở mắt, liền thấy có người ngồi đầu giường, nheo mắt nhìn lại, thì ra là cha mình.

- O? Chị Doanh Doanh, trời lạnh thế này, chị đến để làm gì?

Ngẩng cổ, Diệp Thiên lại phát hiện, lúc này trong phòng không phải chỉ có hai cha con, ngay cả chị Vương Doanh đã nửa năm không gặp cũng tới, đang ngồi trên ghế cách đó không xa lau nước mắt.

- Tiểu Thiên, em... em làm sao vậy?

Vương Doanh vốn đang dè nén tiếng khóc của mình, nhìn thấy Diệp Thiên tỉnh lại, cũng nhin không được nữa, tiếng khóc lớn hơn, phải biết rằng, nhiều năm như vậy, cô đã coi Diệp Thiên như em trai ruột.

- Khụ, em không sao, chị, chị đừng khóc mà...

Nhìn thấy Vương Doanh như vậy, Diệp Thiên không khỏi thương xót, trong lòng xúc động, ngoài miệng nói làm bảm,

- Ai ui, đau đầu quá, chị, chị khóc đầu em sẽ nổ tung đấy ...

- Chị không khóc, không khóc, Tiểu Thiên, em vừa tỉnh, tiếp tục ngủ một chút đi...

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Vương Doanh vội vàng ngừng tiếng khóc, nhưng nhìn thấy tóc Diệp Thiên, vẫn thấy đau lòng, nước mắt không kìm được rơi xuống.

- Chị, em không sao, chị đừng như vậy...

Diệp Thiên nhìn thoáng qua bốn phía, có chút kỳ quái hỏi:

- Sư phụ đâu ạ?

Trong phòng này, ngoài Diệp Đông Bình cùng Vương Doanh, cũng không thấy bóng dáng lão đạo sĩ.

- Lão Lý nói là đi hái chút thảo dược bổ dưỡng cho con, cùng Phong Huống đi ra ngoài, đợi lát nữa là về...

Diệp Đông Bình thuận miệng đáp, nhưng nghi vấn trong lòng cũng không nén được:

- Diệp Thiên, con hãy thành thật khai báo, cuối cùng là chuyện gì xảy ra hả? Vì sao lão Lý lại hồi phục được tốt như thế?

Nói thành thật, Diệp Đông Bình hôm qua tới, thật sự rất hoảng sợ. Lý Thiên Nguyên hai năm nay đã có chút tai diếc mắt hoa, thế nhưng lại hồi phục sự tỉnh nhanh giống như mười mấy năm trước, ngay cả nét khô héo trên mặt cũng đã tràn ngập sắc hồng, nếu không phải ban ngày, Diệp Đông Bình thật đúng là cho rằng mình gặp quý.

- Ba, con nói ba cũng không tin, việc này ba đừng hỏi nữa, ba coi như con đã cầu phúc cho sư phụ thành công đi...

Thấy cha còn muốn truy vấn, Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Ba, nếu đổi là ba, con cũng làm giống như vậy, ba cũng đừng hỏi sư phụ, coi như là con trai làm tròn chữ hiếu đi!

- Chuyện này... công hiệu khởi từ hồi sinh, thực... Thực là con học thuật pháp mà làm được sao?

Nghe được lời của con trai, trong lòng Diệp Đông Bình nổi lên cơn sóng gió động trời.

Hắn không nghĩ tới cách thức giang hồ mà chính mình luôn luôn khinh thường, lại có thể đổi trắng thay đen như vậy, chuyện này nếu truyền ra... ôi, ngoài bản thân mình tận mắt chứng kiến sự tương phản đó, cho dù truyền ra chỉ sợ cũng không ai tin đâu?

Nhưng như vậy, rốt cuộc Diệp Đông Bình cũng nói không nên lời, quay lại nhìn về phía đứa con thành tâm thành ý, hiểu thuận, hắn cũng không thể nói Diệp Thiên không nên làm vậy?

- Ba, có một số việc tin thì có thật mà không tin thì không có, ba cũng đừng nghĩ nhiều ...

Diệp Thiên lắc lắc đầu không nói nhiều lời, hắn cũng không muốn khiến cho cha hắn sau này coi mình trở thành quái vật.

- Tiểu Diệp Từ, tình rồi à?

Khi hai cha con đang đối thoại, lão đạo sĩ đi đến, ngồi ở đầu giường Diệp Thiên, vội vàng bắt mạch cho hắn.

Qua một lúc lâu lúc sau, lão đạo sĩ ngẩng đầu lên,

- Ta truyền cho con mấy phương thuốc bổ dưỡng, lại phối hợp với luyện khí thuật, trong vòng năm năm, có thể hồi phục dương thọ của con ...

- Sư phụ, con không sao, sư phụ... sao sư phụ khôi phục nhanh như vậy ạ?

Thấy lão đạo sĩ trước mặt, Diệp Thiên cảm giác không giống cha, mới hai ngày không gặp, bộ dáng của lão đạo sĩ phảng phất giống hơn mười năm trước, một bộ dáng tiên tử.

- Ngốc à, người cho là nghịch thiên cải mệnh đơn giản như vậy?

Lão đạo nghe vậy nở nụ cười,

- Chuyện này sau này hãy nói, trước tiên con dưỡng sức cho tốt đã, sư phụ còn có chuyện muốn hỏi con...

Lão đạo sĩ tuy rằng ngoài miệng nói coi nhẹ, nhưng trong lòng hiểu được, mình đã đến đại nạn, tuy rằng được Diệp Thiên nghịch thiên cải mệnh kéo dài tánh mạng, nhưng tối đa cũng chỉ là nửa năm, đến lúc đó còn chết không do nguyên do nào.

Diệp Thiên cũng là người tinh thông thuật pháp, nghe được sư phụ nói vậy, trong lòng tính một quẻ, nhất thời hiểu được, lúc này Thiên Cơ trên người lão đạo sĩ đã lộ, hắn rất dễ dàng suy tính ra thời gian lão đạo sĩ gặp đại nạn.

- Ba, cô đã khỏe rồi chứ?

Có một số việc Diệp Thiên chỉ có thể nói chuyện cùng lão đạo sĩ, có cha ở đây cũng không tiện nói ra, lập tức chuyển đề tài.

- Đầu ỏn, bác cả thu hồi lại Tứ Hợp Viện, ba nghĩ nhà cô của con cũng chật chội, đến lúc đó mời cả nhà cô đều qua ở cùng, đối với bệnh tình của cô cũng sẽ thuận lợi ...

Nghe được Diệp Thiên hỏi, mặt Diệp Đông Bình lộ ra vẻ vui mừng, lần này trở lại Bắc Kinh được các chị em bỏ qua, khiến khúc mắc

của Diệp Đông Bình trong nhiều năm được giải.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align:center">') }; } (function () { var d = new Date (); document.write ("<br/>"); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 135

Thôi Học

Sang năm ba chuẩn bị mở một cửa hàng ở Phan Gia Viên, chuyển việc kinh doanh đồ cổ về Bắc Kinh, sau này trọng điểm kinh doanh sẽ ở đó, chăm lo cho con cũng tiện chút...

Không gian văn hóa Bắc Kinh, vùng thành thị Giang Nam này không thể sánh bằng, nếu không phải chuyện năm đó chưa giải được, Diệp Đông Bình đã sớm chuyển cửa hàng đồ cổ về Bắc Kinh.

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Diệp Thiên trầm ngâm một hồi, mở miệng nói:

- Ba, chuyện này... ba quyết định là được rồi, trong túi của con có thẻ ngân hàng, mật mã là sinh nhật của con, bên trong còn hơn bảy mươi vạn, ba để cho con mấy vạn, còn lại cầm đi sửa Tứ Hợp Viện nhé!

- Ba cần tiền của con làm gì, tiểu tử, đừng cả ngày suy nghĩ như người lớn vậy, tiền trang hoàng Tứ Hợp Viện ba có, không cần phải quan tâm, à... nhưng ba mươi vạn đó coi như con biếu cô vậy...

Diệp Đông Bình vốn là muốn đưa lại cho Diệp Thiên ba mươi vạn kia, nhưng mới bị hồ một phen, tiền quay vòng của hắn thật đúng là có vấn đề, ngay cả chuyện đi Bắc Kinh mở cửa hàng đồ cổ, cũng phải bán một cửa hàng ở Tô Châu mới có thể làm được, cũng không dám mạnh miệng.

Nghe được cha nói vậy, Diệp Thiên cười cười nhìn về phía cha,

- Thôi mà ba, ba, tiền này coi như là con biếu ba, hơn nữa, trước kia Tứ Hợp Viện là cho người ta thuê, tu dưỡng chỉ qua loa, không có mười mấy hai mươi vạn căn bản không thể sửa lại tốt, hay là ba lại muốn bán đi mấy cái cửa hàng nữa?

Diệp Thiên học ngành kiến trúc cũng không phải không được gì, tuy rằng Tứ Hợp Viện chỉ là hạng trung, nhưng hai sân trước sau

và hoa viên cùng mười hai gian phòng, tiếp tục cải tạo toilet và phòng bếp, Diệp Thiên nói ra con số đó cũng không tính là nhiều.

- Nhưng... tu sửa không cần vội vã như vậy...

Diệp Đông Bình bị con nói trúng, nét mặt già nua đỏ bừng, hấn cũng muốn từng bước sửa lại, bắt đắ dĩ trong túi chưa có nhiều tiền, lại cần bỏ ra chút tiền, để đề phòng phí phẫu thuật của em gái không đủ.

- Ba, tiền kia ba cứ lấy đi dùng đi, mặt khác, mở cửa tiệm cũng cần dùng, hai năm tới con cùng sư phụ ở trên núi, không tốn kém bao nhiêu...

Thấy bộ dạng của cha, Diệp Thiên cười cười, nói ra quyết định trong lòng.

- Con bình thường chi tiêu cũng không ít mà, cái... cái gì? Hai năm tới đều ở trên núi?

Diệp Đông Bình nói hai câu sau, mới định thần lại,

- Vậy việc con đến trường làm sao đây? Chuyện này... chuyện này cũng không bỏ chuyện học hành chứ!

- Ba, sư phụ tuổi cao rồi, nếu lại bị ngã thì làm sao, chẳng lẽ con còn có bản lĩnh giúp ông ấy nghịch thiên cải mệnh sao?

Diệp Thiên thấy lão đạo sĩ há mồm muốn nói, cũng bất chấp lễ phép hay không lễ phép, khoát tay nói tiếp:

- Sư phụ, con biết nguyện vọng của người, con sẽ giúp đỡ người hoàn thành tâm nguyện phục hồi thuật pháp Ma Y..

Lý Thiện Nguyên cả đời không lập gia đình, cả đời nghiên cứu thuật pháp, coi bản lĩnh của hấn, cho dù đại nạn đến, thân thể cũng không đến nỗi khô héo thành hình dáng đó.

Sở dĩ hai năm qua già đi như thế, chính là lão đã đem toàn bộ tinh thần, tập trung vào phục hồi thuật pháp mà tổ sư truyền thừa cho, hơn nữa nhiều lần diễn luyện các loại thuật pháp, thân mình đã gặp không ít lần nguyên khí đã thương, hai năm dương thọ cũng hao hết.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, lão đạo sĩ lặng đi một chút, nói hỏi:

- Diệp Thiên, con nói thực ư?

- Là thực, sư phụ những chuyện này chúng ta sau này hãy nói!

Diệp Thiên trịnh trọng gật gật đầu, khi hắn bày ra thất đèn tục mệnh trận pháp thì đã không nghĩ sẽ tiếp tục giấu diếm sư phụ điều gì.

- Được! Được! Được!!

Lý Thiện Nguyên râu tóc rung rung, nói liên tục ba từ,

- Thuật pháp Tổ tông nếu có hi vọng phục hồi, lão đạo ta chết cũng nhắm mắt!

Thất đèn tục mệnh trận pháp là một thuật pháp cực kỳ quan trọng trong MA Y, ngay cả lão đạo sĩ cũng không nắm được đầy đủ, căn bản là không thể bày ra trận pháp hoàn chỉnh, hắn tin thế gian này cũng không có ai có thể bày bố được trận pháp này.

Nhưng Diệp Thiên không chỉ có bày ra trận pháp này, còn lấy được âm dương khí, nghịch thiên cải mệnh thành công, sống hơn một trăm tuổi, lão đạo sĩ quả thực cảm rất chuẩn xác, hắn biết Diệp Thiên tất có cái khác thường, nếu không tuyệt đối không thể làm được nghịch thiên cải mệnh, phương diện này cho dù Diệp Thiên không nói, lão đạo sĩ cũng có thể đoán ra được vài phần.

- Lão Lý, chuyện này... Diệp Thiên còn phải đến trường mà, là... là trường đại học Thanh Hoa đấy...

Nghe được Lý Thiện Nguyên nói vậy, Diệp Đông Bình có chút tức giận, nào có ai nói không muốn học đại học, đi nghiên cứu mấy cái đạo lý đó?

- Đại học Thanh Hoa thì sao? Lão đạo ta hơn bảy mươi năm trước đã dạy học ở chỗ này đấy, thực giỏi lắm sao?

Lão đạo sĩ nghe vậy bĩu môi, hắn thấy, Diệp Thiên còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội học tập, còn bản thân cũng sống không được hai năm nữa, hơn nữa trong mắt lão đạo sĩ, truyền thừa thuật pháp so với tri thức học ở trong trường học quan trọng hơn nhiều.

Nhìn thấy cha và sư phụ tranh luận, Diệp Thiên mở miệng nói:

- Ba, ba cũng đừng có cùng cãi cọ với sư phụ, chuyện này con đã quyết định, sẽ không thay đổi...

- Con thì biết cái gì, không có tri thức không có văn hóa, sau này có thể sống yên ổn trên xã hội này sao?

Diệp Đông Bình cũng không khách khí với con, liền răn dạy và quở mắng.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười,

- Ba, học đại học là vì cái gì ạ? Tốt nghiệp rồi thì tìm công việc tốt mà làm là xong sao?

- Đương nhiên, chẳng lẽ con còn muốn quay về thôn làm ruộng à?

Diệp Đông Bình tức giận nói.

Diệp Thiên không để ý sắc mặt của cha, tiếp tục nói:

- Tìm việc rồi kiếm tiền cưới vợ nuôi gia đình?

- Vô nghĩa, không việc làm con lấy cái gì kiếm tiền nuôi gia đình?

Diệp Đông Bình buột miệng nói, nhưng khi nói ra rồi, trong lòng cũng cảm thấy không đúng.

Quả nhiên, nụ cười trên mặt Diệp Thiên càng sâu,

- Ba, một thời gian trước con mới bán lời 100 vạn, nếu đi làm, không biết phải bao nhiêu năm mới có thể kiếm được?

Diệp Thiên lời nói ra, Diệp Đông Bình nhất thời á khẩu không trả lời được, dựa theo tiền lương hiện tại đầu người là bốn năm trăm đồng, chính là không ăn không uống mà giữ tiền lương tiền thưởng lại, một năm cũng chỉ sáu bảy ngàn đồng mà thôi, 100 vạn ước chừng phải mất hơn 100 năm.

- Chuyện này... Không thể nói như vậy...

Diệp Đông Bình cũng cảm giác không nói lại được, nói trắng ra là, công việc chính là vì cơm ăn áo mặc, nuôi dưỡng gia đình, vợ con không lo thiếu thốn, cuộc sống gia đình trôi qua yên ổn là được.

Còn người năm đó xây dựng khẩu hiệu vì tổ quốc hiện đại hóa đó, chỉ e chính bản thân cũng không tin, càng không cần nói người kinh doanh nhiều năm như Diệp Đông Bình.

- Ba, ba cứ yên tâm đi, con trai ba không đến mức sau này không có gì để ăn...

Kỳ thật Diệp Thiên hạ quyết định này, trong lòng cũng không phải dễ dàng như vậy, dù nói như thế nào, hơn nửa năm sống sinh viên, cũng làm cho hắn có được mấy người bạn rất tốt.

Nhưng vì có thể làm cho sư phụ ra đi được thanh thản, Diệp Thiên vẫn là vì đạo nghĩa không thể chùn bước mà đưa ra quyết định thôi học, bây giờ hắn còn trẻ, sau này có rất nhiều cơ hội học tập, nhưng sư phụ lại không có thời gian.

- Được rồi, ba đi thử lo xem có thể giúp con tạm nghỉ học hay không, đứa nhỏ này, thật là làm cho người ta lo lắng...

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, bất đắc dĩ đồng ý, hắn biết con trai đã quyết, cho dù người lớn không đồng ý, hắn luôn sẽ tìm mọi cách hoàn thành.

Còn việc tạm nghỉ học, Diệp Đông Bình cũng không nắm chắc. Dù sao hắn là người từng học trường Thanh Hoa, biết quy củ ở đây vô cùng nghiêm.

Nếu bởi vì nguyên nhân sức khỏe đưa ra yêu cầu tạm nghỉ học, nhất định trường học sẽ chỉ định bệnh viện để chứng nhận, khi kiểm tra sức khỏe, còn cần nhân viên của trường học cùng đi, trừ phi quan hệ đặc biệt tốt, nếu không không thể làm được, còn điều bộ này của Diệp Thiên, cũng sẽ không chủ động phối hợp mình đi làm việc đó.

- Con đã lớn rồi ...

Tuy rằng Diệp Thiên trước kia cũng thường xuyên làm trái ý cha, nhưng lúc này cũng là đưa ra lựa chọn trọng đại với tương lai, Diệp Đông Bình thở dài, không biết là mất mát hay là cao hứng.

Nhìn thấy khuôn mặt Diệp Thiên không có huyết sắc và tóc xám trắng, Diệp Đông Bình có chút đau lòng nói:

- Còn có vài ngày là đến tết, mọi người ở trên núi cũng không tiện dưỡng sức, đều theo chúng ta xuống núi đi, qua tết đầu xuân rồi trở lại...

- Vâng, sư phụ, chúng ta qua tết lại trở lại núi ...

Với đề nghị này của cha, Diệp Thiên liền gật đầu đồng ý, lần này bày trận làm phép, nguyên khí trong cơ thể hắn cơ hồ tiêu hao hết,

thân thể tổn hại thật lớn, trên núi thiếu dược liệu, thật không được tiện như ở nhà.

Lão đạo sĩ cũng là biết điểm ấy, lập tức thu dọn vào một cái túi, sau khi cửa điện thờ, đoàn người đi về nhà Diệp Đông Bình ở thị trấn.

Về đến huyện thành đã là ngày hôm sau, thừa dịp Diệp Đông Bình đi ra ngoài chọn mua hàng tết, Diệp Thiên và sư phụ ngồi trong sân nhà, hẩn chuẩn bị đem bí mật giấu ở trong lòng gần mười năm nói cho sư phụ.

- Sư phụ, chuyện là như vậy ạ, đầu óc con được truyền thừa lượng trí nhớ rất lớn, chắc là chỉ cần một năm là có thể hoàn toàn sửa sang lại ...

Sau khi kể đầu đuôi sự tình, trong lòng Diệp Thiên vô cùng thoải mái, đây là lần đầu tiên hẩn nói chuyện này với người khác, nếu như không có gì ngoài ý muốn, hẩn cũng là một lần cuối cùng.

- Thì ra là thế, chẳng trách năm đó sư phụ nhất định bảo ta tu sửa điện thờ này, lại không cho phép xây dựng chỗ khác, ta hiểu rồi...

Nghe xong lời Diệp Thiên, Lý Thiện Nguyên thật dài một hơi, bí ẩn đáy lòng trăm năm rốt cục được giải, cảm thấy truyền thừa của tổ sư luôn luôn trước mắt, chính là do mình không biết được mà thôi.

- Diệp Thiên, nếu con kế thừa thuật pháp của tổ sư, đến khi sư phụ già đi, điện thờ trên núi cũng sẽ do con chủ trì ...

Suy nghĩ cẩn thận sự tình, trong lòng lão đạo sĩ bừng tỉnh, đưa tay chỉ cái túi bên cạnh mà lão đạo sĩ mang từ trên núi xuống, ý bảo Diệp Thiên mở ra.

- Sư phụ, chuyện này... cho con để làm chi? Con... con lại không muốn xuất gia làm đạo sĩ!

Nhìn thấy trong tay đạo sĩ là một tập dày và tờ giấy ghi “giấy chứng nhận tư cách người tôn giáo” có ảnh mình, trên ót Diệp Thiên sinh ra vài tia hắc tuyến.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 136

Lễ Mừng Năm Mới

Con muốn làm chủ trì điện thờ Ma Y, mà không có giấy chứng nhận độ điệp và tư cách đạo sĩ, sao mà làm được chứ?

Lão đạo sĩ phản đối lời Diệp Thiên, khoát tay áo nói:

- Chúng ta cũng không phải đạo Toàn Chân, không ai quản việc con lấy vợ sinh con, hơn nữa Ma Y nhất mạch đều tôn trọng con người, cho dù sau này có tìm được hai sư huynh con, thì họ cũng không trách được con...

Trong đạo giáo ngày nay, ngoài phái Toàn Chân và phái Ấn Tiên gần kề nó ra, do đan pháp thanh tịnh tu luyện độc thân tu hành, nên cấm môn đồ cưới vợ.

Còn như Chính Nhất giáo, cũng chính là phái Thượng Thanh, Linh Bảo... Đạo sĩ phân thành hai phái tu là: nội tu và ngoại dưỡng, khi đạo sĩ xuất gia sống ở điện thờ thì không lấy vợ, ăn chay, tu tại gia thì có thể lấy vợ sinh con.

Còn về đạo Thiên Sư, lại càng không quan tâm đến mấy thù tục như lấy vợ của môn đồ đệ tử, từ Thiên sư Trương Đạo Lăng đến nay, các thời Thiên sư đều lấy người ruột thịt thân thích làm người kế thừa pháp thuật.

- Nhưng... nhưng con thật sự không muốn làm đạo sĩ!

Khi nhỏ chưa hiểu chuyện, Diệp Thiên nghĩ rằng mặc quần áo đạo sĩ rất thích, nhưng bây giờ khi muốn trao thân phận đạo sĩ cho cậu, thì cậu lại không muốn.

Từ sau năm 15 tuổi, Diệp Thiên đi du lịch khắp nơi, đều rất ít khi mặc áo đạo sĩ, dù nói thế nào thì cậu cũng chỉ là một thanh niên trẻ tuổi, vẫn còn để ý nhiều đến ánh mắt của xã hội.

- Diệp Thiên, bên cạnh ta chỉ có mình con là đồ đệ của ta, nếu con không tiếp quản điện thờ, vậy sản nghiệp của tổ tông sẽ bị chính

phủ tịch thu, đạo lão ta dưới cửu tuyền còn có mặt mũi nào mà đi gặp sư tổ chứ?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, lão đạo sĩ tỏ vẻ đau khổ, lên tiếng khóc thảm:

- Nghĩ đến Ma Ynhất mạch ta, trong các triều đại đều là đứng đầu trong thuật pháp giang hồ, đến thời đại này đến cả điện thờ của tổ sư cũng đều mất, đạo lão này đến chết cũng không thể nhắm mắt được.

- Sư phụ, người... người đừng vội...

Diệp Thiên từng gặp qua một đứa trẻ khóc lóc om sòm, bản thân mình lúc nhỏ cũng từng như vậy, nhưng một người hơn trăm tuổi lại khóc lóc om sòm thì thật là khó coi, đây là lần đầu tiên nhìn thấy, trong lòng cảm thấy ớn lạnh.

- Sư phụ, con đồng ý là được chứ gì? Người đừng diển kịch nữa, khóc lóc nữa ngày trời mà chẳng thấy giọt nước mắt nào cả...

Nghĩ tới điện thờ nằm sâu trong núi Mao Sơn non xanh nước biếc, nếu bị chính phủ tịch thu thì thật đáng tiếc, vậy nên mặc dù rõ ràng biết rằng sư phụ chỉ là mượn đề tài để nói chuyện của mình, nhưng Diệp Thiên vẫn đồng ý.

Hơn nữa đạo lão sĩ sớm chuẩn bị tốt độ điệp, Diệp Thiên cũng biết là ông sớm đã có mưu kế trước, cho dù có không đồng ý thì ông cũng có biện pháp khác rồi.

Diệp Thiên đoán không sai, đạo lão vốn dĩ đã để lại cho cậu một bức di thư, chính là bản thân cũng không ngờ đến đồ đệ của mình lại có thể nghịch thiên cải mệnh, đem mình trở về từ cõi âm đạo địa phủ, nên bây giờ mới có thể đứng trước mặt đề dận dò rõ ràng với Diệp Thiên.

Tết sắp đến gần, hương vị tết ở thị trấn nhỏ này càng ngày càng rõ nét hơn. Trải qua hơn mười ngày tu dưỡng, ngoại trừ tóc trên đầu trắng xám xen lẫn ra thì Diệp Thiên không khác gì người bình thường nữa rồi.

Chẳng mấy chốc đã đến đêm 30 tết, sau khi Phong Huống và Vương Doanh thảo luận xong, đã quyết định sang nhà Diệp Thiên cùng nhau ăn tết, lại mang theo cả Tiểu Bảo Bảo thỉnh thoảng lại khóc rống lên nữa, căn nhà vốn yên tĩnh giờ náo nhiệt hẳn lên.

Bữa cơm tất niên chỉ là bữa cơm tối nhưng phải bận rộn chuẩn bị từ sáng sớm mới xong.

Nhắc đến cũng thật lạ, dù là nhà Diệp Đông Bình, hay nhà Phong Huống, đều là âm thịnh dương suy, đều do người đàn ông trong

nhà làm việc bếp, lúc Diệp Đông Bình và Phong Huống ở trong sân giết gà giết vịt, bận chết đi được.

Đến ngay cả Diệp Thiên nội thương chưa lành cũng bị sai làm việc nọ việc kia, may là cậu ta chỉ bị tổn thương nguyên khí, cũng không phải ngày một ngày hai mà hồi phục được nên làm chút việc cũng không bận gì.

- Diệp Thiên, ra ngoài xem xem, đêm 30 mười rồi, ai còn ấn chuông thế?

Diệp Đông Bình nghe thấy tiếng chuông từ ngoài cửa vọng vào, ông thì đang bận tay vật lông gà, không tiện ra.

- Vâng ạ!

Diệp Thiên trả lời, tay vừa bắt con lươn vội thả lại vào chậu nước, rửa sạch tay đi ra mở cửa.

- Thanh... Thanh Nhã, chú... chú Vu?

Nhìn thấy chiếc xe con dừng trước cửa và hai người đứng ngay trước mặt, Diệp Thiên tròn mắt nhìn, dù thế nào thì cậu cũng không nghĩ rằng đêm 30 tết rồi mà Vu Hạo Nhiên cùng con gái lại đến nhà chơi.

- Diệp... Diệp Thiên, bộ dạng anh sao lại thành thế này?

Diệp Thiên lấy làm kinh hãi, cảm giác hai người đứng trước cửa như không phải thật. Nhìn Diệp Thiên tóc đen nhánh trước kia giờ biến thành chỗ trắng chỗ xám, Vu Thanh Nhã nước mắt lưng tròng.

- Việc này... để sau hẵng nói đi, chú Vu, Thanh Nhã, mọi người mau vào nhà đã...

Diệp Thiên gãi gãi đầu, việc tóc cậu biến thành màu trắng thật không thể nói cho người khác biết được, lập tức xoay người, hô về phía trong vườn:

- Ba, là chú Vu đến chơi, còn có cả Thanh Nhã nữa...

- Lão Vu, khách quý à, Thanh Nhã càng lớn càng xinh ra đấy...

Nghe thấy Diệp Thiên gọi, Diệp Đông Bình và Phong Huống đều ra đón tiếp, bọn họ đều là những người bạn cũ lâu năm, đặc biệt là Phong Huống, mấy năm mở xưởng may ở trong huyện, đã nhận được sự giúp đỡ không nhỏ từ Vu Hạo Nhiên.

- Lão Diệp, tìm ông uống rượu đây, tiểu Phong, đây là tiền lì xì cho bé gái nhà cháu này, đừng nói là chú keo kiệt nhá...

Tuy rằng vẫn còn nhiều nghi vấn, nhưng giờ rõ ràng vẫn chưa phải là lúc thích hợp để hỏi. Vu Hạo Nhiên cười ha ha chào Diệp Đông Bình và Phong Huống. Giương mắt nhìn thấy đạo lão sĩ mắt lim dim tắm nắng trong sân, hơi sùng sốt.

Sở dĩ Vu Hạo Nhiên 30 tết còn đến thăm Diệp gia, thứ nhất là vì nhà mẹ vợ ở Mao Sơn, qua 30 tết cũng phải đi thăm người thân, hai là nghe nói sức khỏe đạo lão sĩ không được tốt lắm nên muốn đến thăm hỏi.

Nhưng không ngờ lần gặp mặt này, nét mặt đạo lão không hẳn là mặt hồng hào nhưng cũng rất có sức sống, làm sao có thể giống người chỉ còn lại một chút sức lực chứ?

Nghĩ đến đây, Vu Hạo Nhiên bất mãn nhìn con gái, tiểu nha đầu này đúng là nhớ Diệp Thiên đến phát điên rồi, lại có thể lừa mình đưa ra cái lí do như vậy, con bé này sớm muộn thì cũng cho đi lấy chồng thôi.

- Lão Lý, sức khỏe ông tốt chứ? Cháu đến chúc tết ông đây!

Mặc dù trong lòng không thoải mái lắm nhưng vẫn phải lịch sự, Vu Hạo Nhiên cung kính bái đạo lão sĩ.

- Là Tiểu Vu à, con gái cũng đến chứ? Con bé này với Diệp Thiên là có duyên vợ chồng, nên đi lại nhiều...

Đạo lão sĩ cười khoát khoát tay, nhìn Diệp Thiên đứng bên cạnh Vu Thanh Nhã, trong lòng lại không khỏi buồn bã, vì mình mà nghịch thiên cải mệnh, cái giá mà Diệp Thiên phải trả thật sự quá nhiều rồi.

Nhìn thấy mọi người đều đứng trong sân, Phong Huống nói:

- Chú Diệp, chú đưa chú Vu vào phòng nói chuyện đi, việc còn lại cứ để cháu lo là được rồi...

- Đúng, đúng, vào phòng, vào phòng nói chuyện, Thanh Nhã, chú Diệp gần đây đánh được chiếc vòng rất đẹp, chờ chút lấy cho cháu đeo thử xem sao...

Nghe Phong Huống nói, Diệp Đông Bình vội vàng gật đầu, nhìn con dâu tương lai xinh đẹp, lòng ông cũng rất đổi vui mừng.

- Lão Diệp, đừng có mà làm hư bọn trẻ...

Lời nói của đạo lão sĩ và Diệp Đông Bình khiến cho Vu Hạo Nhiên dờ khóc dờ cười, nhưng cũng không tiện nói nhiều, việc chính miệng mình đồng ý, thêm nữa là con gái cũng vui vẻ, cho dù ông có muốn đổi ý cũng khó mà mở lời được.

- Ba, con ở đây giúp mọi người...

Từ lúc đi vào trong sân, mọi tâm tư của Vu Thanh Nhã đều hướng đến Diệp Thiên mất rồi, Diệp Thiên ở đâu thì cô muốn ở đó.

- Được, hai đứa nói chuyện đi, lão Vu, vào phòng ngồi thôi...

Nghe thấy Vu Thanh Nhã nói, Diệp Đông Bình cũng không nói nhiều, đưa Vu Hạo Nhiên vào phòng, mặc dù trong phòng còn có Vương Doanh đang dỗ con, nhưng đều là người nhà cả, nên cũng không kiêng kị gì hết.

- Diệp Thiên...anh...rất cuộc anh bị sao thế?

Vu Thanh Nhã đi đến bên cạnh Diệp Thiên, kéo áo Diệp Thiên, nước mắt tưởng chừng như sắp không kìm được nữa rơi xuống là chảy.

Không chỉ tóc Diệp Thiên biến thành màu xám trắng mà thần sắc trông cũng không tốt, trông cứ như già đi mười, hai mươi tuổi vậy, nhìn vào mắt Vu Thanh Nhã, tự nhiên thấy đau lòng khôn xiết.

Diệp Thiên cười lấy khăn tay ra, lau nước mắt trên mặt Thanh Nhã, nói:

- Không sao đâu, nghi ngại năm rưỡi là khỏe thôi, Thanh Nhã, việc học hành... anh có khi không đi học được nữa rồi.

Thực ra thì Diệp Đông Bình cũng từng đưa ra ý kiến là cho Diệp Thiên tiếp tục học trong tú hợp viện của gia đình ở Bắc Kinh, nhưng lại bị lão đạo sĩ bác bỏ, không khí trong thành phố dơ bẩn, không có lợi cho Diệp Thiên tu dưỡng.

- Không sao, em cũng không đi học nữa, em ở lại đây cùng anh...

Với hai mắt đẫm lệ, Thanh Nhã nói.

- Cô gái ngốc này, việc học hành của em em vẫn phải theo, lại còn sợ anh ở trong núi sâu sẽ bị hồ ly tinh làm cho mê muội mà đi mất à?

Diệp Thiên nghe vậy cười, trong lòng cảm nhận được tình cảm dạt dào mà người bên cạnh đang trao cho mình.

- Bánh chọe vừa thổi, trông bộ dạng anh như vậy thì ai mà thèm chứ?

Thanh Nhã bị Diệp Thiên nói phải ngừng khóc mà cười.

- Hơ, vẫn còn không tin à, em không cảm thấy tóc của anh biến thành màu trắng rồi, thì càng đẹp trai sao?

Diệp Thiên cười ha ha nói không ngớt với Vu Thanh Nhã, nhưng động tác tay không hề chậm chạp, đem từng con lược ra mổ bụng, cắt thành từng khúc.

Thực ra thì Diệp Thiên nói cũng không sai. Sau khi tóc biến thành màu trắng, khuôn mặt thanh tú của cậu lại trở nên có chút nho nhã, toàn thân toát ra một loại mê lực khiến người khác khó mà cưỡng lại được.

- Lão Diệp, Tiểu Thiên rốt cuộc là làm sao thế? Năm ngoái gặp nó ở Bắc Kinh, trông nó vẫn tốt mà...

Không chỉ riêng Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã đang thì thầm to nhỏ, mà đếm cả Vu Hạo Nhiên sau khi đi vào trong phòng cũng không đợi được hỏi Diệp Đông Bình câu hỏi như y như vậy.

- Việc này, tôi cũng không rõ lắm, nhưng bác Lý mấy hôm trước cũng sấp mặt mạng, sau khi Diệp Thiên về liền đuổi bọn tôi ra khỏi núi...

Mặc dù không có việc gì ngoài ý muốn xảy ra, sau này nhất định sẽ thành người nhà với Vu Hạo Nhiên, Diệp Đông Bình cũng không muốn giấu ông ta, nên đem mọi chuyện xảy ra với Diệp Thiên và đạo lão sĩ nói với ông.

-Nghịch thiên cải mệnh!

Nghe Diệp Đông Bình nói, Vu Hạo Nhiên hít một hơi khí lạnh.

Vốn dĩ Vu Hạo Nhiên đã xem trọng Diệp Thiên, giờ phút này ông mới biết, bản lĩnh của Diệp Thiên còn hơn ông tưởng tượng nhiều, có thể đưa người sắp chết trở về, việc này cần thủ đoạn gì vậy?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 137

Mọc Cánh Thành Tiên

Lão Vu, đứa trẻ này chẳng qua chỉ là tiêu hao nhiều năng lực mà thôi, từ từ sẽ hồi phục lại, ông không cần phải lo lắng, không ảnh hưởng nhiều đến sức khỏe của nó đâu...

Nhìn thấy Vu Hạo Nhiên lâu lâu không lên tiếng, Diệp Đông Bình còn nghĩ rằng cậu ta vì sợ Diệp Thiên chưa già đã yếu, đang lo lắng cho chuyện của Vu Thanh Nhã và Diệp Thiên, nên giải thích với ông ta vài câu.

- Thăng bé này, thật khó lường quá...

Vu Hạo Nhiên lắc lắc đầu, nó mấy năm nay thường xuyên đi lại lại khu vực giữa Hồng Kong và Đông Nam Á, biết những nơi đó, được nhiều người kính trọng kể cả người có tiền, còn được họ biết đến là “đại sư”...

Giống như tên Hoàng đại tiên ở Hồng Kong, đã không chỉ giới hạn riêng cho một địa danh rồi, mà trở thành đại danh từ xem bói hỏi quẻ, mỗi năm miếu Hoàng đại tiên Hong Kong được nhiều người đến thắp hương nhất, đây chính là thứ mà vạn người tranh đoạt.

Mà một vài thầy tướng thầy phong thủy giỏi nhất, thu nhập phần lớn đều từ những nhà giàu có ở Hong Kong, đến cả những gia đình tỉ phú cũng phải cung kính họ, không dám thất lễ.

Vu Hạo Nhiên khi dừng lại những nơi này, cũng từng nghe phong phanh qua mấy truyền thuyết liên quan đến thầy phong thủy này. Nhưng chưa từng nghe qua có người có thể nghịch thiên cải mệnh.

Vốn dĩ Vu Hạo Nhiên đối với việc Diệp Thiên và con gái vẫn còn một vài suy nghĩ khác, nhưng nghe Diệp Thiên Bình nói xong, mấy suy nghĩ còn con ấy sớm đã biến mất rồi, đắc tội ai chứ hẳn cũng không dám đắc tội với một đại sư phong thủy.

- Được rồi, ông cũng đừng tặng bốc nó nữa, nếu không phải lần này thấy nó biết tôn sư trọng đạo, thì tôi đã đánh gãy chân nó rồi...

Diệp Đông Bình cất ngang dòng suy nghĩ của Vu Hạo Nhiên, theo như ông thấy, mặc dù con trai mình dùng thủ đoạn nghịch thiên, nhưng việc này cũng tương đương giết địch được một ngàn, quân mình mất tám trăm. Lão đạo sĩ may mà không sao, có điều nhìn bộ dạng của Diệp Thiên, cũng sắp biến thành ông cụ non rồi.

Nghi ngại trong phòng một lúc, Vu Hạo Nhiên và Diệp Đông Bình cũng ra ngoài giúp đỡ, những người đàn ông ở tuổi của họ về căn bản đều là những người lãnh đạo hàng đầu, rất ít người biết làm việc nhà.

Tới hơn bốn giờ chiều, vợ Vu Hạo Nhiên từ nhà mẹ đẻ ở Mao Sơn cũng đến thành phố, nhìn thấy bộ dạng của Diệp Thiên cũng sứt sịt, nhưng mẹ vợ tương lai của Diệp Thiên là một người có trách nhiệm cũng không nói nhiều.

Có ba người nhà Phong Huống và nhà Mạnh Hạo Nhiên, Diệp gia hôm nay ăn đại tiệc, ăn uống náo nhiệt, ngồi giữa Diệp Thiên có mấy bác, cũng từ Bắc Kinh tới, trong nhà vốn yên tĩnh, giờ tràn đầy thân tình nồng hậu.

Mấy ngày sau, Vu Hạo Nhiên lại bận rộn trở lại, đưa con gái đi chúc mừng năm mới.

Còn Diệp Thiên quay lại thôn Tiểu Sơn nơi lập đầy kí ức tuổi thơ ở vài hôm, mỗi năm hai cha con cậu đều từ thành thị quay về đây mấy ngày. Trong lòng hai cha con, những dân làng thật thà chất phác ở đây cũng giống như là người thân của mình vậy.

Ngày 11 tháng giêng là ngày khai giảng của trường đại học Hoa Thanh, Vu Thanh Nhã vẫn chưa quay về Thượng Hải, lưu luyến từ biệt Diệp Thiên, lúc đi còn khóc sụt sùi, khiến cho Diệp Thiên nhất thời cũng có chút mềm lòng.

Đông qua xuân tới, vạn vật tái sinh, Diệp Thiên cùng sư phụ quay trở lại điện thờ trên núi, ban ngày tu thân dưỡng khí, đến tối hai thầy trò thảo luận về kinh văn dựa vào những sáng tác truyền thừa trong đầu Diệp Thiên, thời gian từng ngày từng ngày trôi qua rất nhanh.

Vì cuộc sống của Diệp Thiên và đạo lão, Phong Huống và Diệp Đông Bình đã tìm người gửi dầu ma-dút cho máy phát điện lên núi, mỗi tối phát điện cho đạo quán.

Mặt khác vì sức khỏe của con trai mình, Diệp Đông Bình còn đặc biệt chỉ ra một số tiền, dẫn chị Nhị Lang trong thôn, thường xuyên đưa thịt cũng như các loại thức ăn bổ dưỡng lên núi, Diệp Thiên và đạo lão tuyệt đối không phải lo lắng gì về cuộc sống.

Trải qua gần một năm bồi dưỡng thuốc thang, thực phẩm và nguyên khí trên núi, dung mạo của Diệp Thiên đã trở lại như trước kia.

Nhưng tóc của Diệp Thiên là do tâm thần tổn thương nên mới bị như thế, nên không thể trở lại như ban đầu được. Có điều điều dưỡng cả năm nay, cũng làm cho sợi tóc của Diệp Thiên ngày xưa không sáng bóng, giờ trở nên già u ám dần hồi, ba màu xám trắng đen của tóc rối tung buông trên vai, lại tăng thêm một phần khí chất nho nhã khó nói thành lời.

Trong một năm này, ngoài tu dưỡng thân thể và viết sách kinh thư thuật tàng ra, Diệp Thiên còn để Phong Huống giúp cậu mua rất nhiều gỗ chạm khắc. Bình thường khi không có việc gì thì thường lấy dao ra đẽo gọt, một năm trở lại đây trình độ mài đá cũng tăng cao, Diệp Thiên tin rằng sau này mình sẽ trở thành sư phụ mài ngọc, nói vậy cũng có thể kiếm tạm cơm ăn rồi.

Mà ở cái thác nhỏ nằm cách đạo quán không xa, Diệp Thiên vô tình phát hiện ra chỗ phong thủy âm dương huyết nhãn rất tốt, vừa mừng vừa lo, Diệp Thiên bày trận pháp xung quanh, mất thời gian hơn nửa năm, mới tìm ra được năm sáu cái nhạc cụ của thầy tu.

Nhưng sau khi khí sinh may mắn huyết nhãn trong âm dương bị lấy đi liền biến mất, đây cũng là nguyên nhân chính khi chế tạo nhạc cụ của thầy tu mà Diệp Thiên không thể nào mà đoán trước được. Nếu không cậu sẽ không làm cái gì bị biến mất đi hết, chỉ cần bán được nhạc cụ của thầy tu là có thể đảm bảo được cơm ăn áo mặc.

Ki nghỉ hè và nghỉ tết năm nay, Vu Thanh Nhã lại đón tết và nghỉ hè ở nhà Diệp Thiên và điện thờ trên núi, kể cho Diệp Thiên nghe rất nhiều chuyện hay ở trường học, cùng những lời thăm hỏi của anh em bạn bè ở cùng hơn nửa năm trong kí túc.

Cùng với thuật pháp Ma Y mỗi ngày một hoàn thiện, thời gian cũng mất theo từng ngày.

Nhìn nét mặt sư phụ ngày nào cũng vui vẻ, Diệp Thiên lại thấy đau lòng, cậu biết thời gian đại nạn của sư phụ sắp đến, cho dù cậu có dùng thủ đoạn nào đi nữa cũng không thể ngăn cản việc ông lão rời xa mình được.

Nhưng lần này Diệp Thiên thân nhiên hơn nhiều, là người đầu tiên tránh khỏi sinh lão bệnh tử, cậu đã hoàn thành lời hứa của mình rồi, phụng dưỡng sư phụ trước lúc lâm chung, hơn nữa thuật pháp Ma Y tái hiện hậu thế, cũng khiến cho đạo lão sĩ hoàn thành được ước nguyện cuối cùng trên cõi đời này.

- Sư phụ, thuật tàng lục pháp, Ma Y chúng ta đều bao hàm tận số rồi, trong đó không thiếu thuật pháp nghịch thiên cải mệnh, nhưng lại phải phối hợp với công pháp Ma Y, nếu không không thể nào phát huy được.

Dưới ánh đèn sáng rực của điện thờ, Diệp Thiên giả bộ đặt cây bút lông trên trang sách, viết chữ cuối cùng, trên chỗ người sáng tác tập thuật tịch phong thủy tướng thuật, cậu viết ba chữ Lý Thiện Nguyên.

Nhìn thấy lý tưởng mà mình vất vả theo đuổi cả đời cuối cùng cũng trở thành sự thật, đạo lão sĩ cũng vui mừng khác thường, cảm trên tay lật qua lật lại không muốn rời, ngửi thấy hương vị Mặc Hương còn chưa sấy khô, nét mặt thể hiện rõ sự thỏa mãn và hạnh phúc.

- Ô, sư phụ.

Nhìn thấy đạo lão vui vẻ, nụ cười vốn trên hiện trên mặt Diệp Thiên bỗng nhiên dần biến mất, bởi lẽ cậu nhìn thấy, chỗ tâm lòng mây của sư phụ, có một luồng khí trạng thái màu đen đậm, còn môi thì hồng hào, cũng hơi pha xanh.

Đây đều là những điềm báo của người sắp mất. Diệp Thiên kinh sợ, lập tức đứng lên, mang chiếc ghế vừa ngồi đi về phía sau.

- Lo lắng cái gì thế, Tiểu Diệp, ngồi xuống đi...

Nhìn về mặt của Diệp Thiên, đạo lão sĩ lại vẫn bình thản như thường, cười nói:

- Có thể chứng kiến quyển sách này được biên soạn ra, sư phụ chết cũng có thể nhắm mắt, Tiểu Diệp, sư phụ phải cảm ơn con nhiều...

- Sư phụ...

Diệp Thiên quỳ dưới đất trước mặt đạo lão sĩ, giọng nghẹn ngào, mặc dù sớm biết được ngày này rồi sẽ đến, nhưng cậu không thể nào kìm nén được đau thương.

- Ngốc à, từ cổ chí kim, dù là bậc đế vương, hay là tu tiên đạo nhân, ai có thể không chết? Ta sống đến hơn trăm tuổi, thực đã là phúc duyên thâm hậu rồi...

Lão đạo sĩ cười cười, vuốt tóc Diệp Thiên, quý mến như lúc nhỏ:

- Bản cương lĩnh chung về thuật pháp này, con phải giữ cho kĩ, không được để rơi vào tay kẻ tiểu nhân gian ác, sau này chọn đồ đệ cũng phải chọn người có lương tâm...

Đạo lão sĩ cầm quyển thuật tịch trong tay, là cương lĩnh chung về thuật pháp Ma Ynhất mạch.

Trong cương lĩnh chung bao hàm thuật pháp đạo khí của lão đạo sĩ và bí quyết hay huyền bí của Diệp Thiên, nếu như không còn quyển cương lĩnh chung này, thì bộ sách trên bàn cũng không còn tác dụng gì nữa, vì vậy lão đạo sĩ mới cẩn thận dặn dò Diệp Thiên.

-Vâng, sư phụ, con nhất định sẽ truyền lại được đạo Ma Y...

Diệp Thiên gật đầu đồng ý.

- La bàn Thất tinh này sư phụ cũng giao lại cho con, tiểu tử nhà con, hồi nhỏ nghĩ đến nó nhiều lắm đấy.

Lão đạo sĩ cười cười, từ trong ống tay áo lấy ra tám cái la bàn lớn nhỏ, nói tiếp:

- Đây là tượng trưng cho đạo thống Ma Y ta, sau này Ma Y nhất mạch do con mà phát triển, cho dù gặp được hai sư huynh của con, trong chúng ta, bọn họ có gặp cũng phải đứng sau con, quyền cương lĩnh chung này thất truyền cũng thế, con hiểu chưa?

- Đệ tử biết rồi...

Diệp Thiên hiểu ý của lão đạo sĩ, thông thường mà nói, bất luận là bí kíp võ công của trường phái võ thuật, hay bài thuốc gia truyền của y học Trung Quốc, cũng đều chỉ truyền lại cho người kế thừa, chỉ có đệ tử giỏi nhất mới có thể giành được quyền thừa kế.

Đây cũng không phải lão đạo sĩ tự coi trọng mình, quan trọng là quyền cương lĩnh chung về thuật pháp này quá quan trọng, ngộ nhờ bị đồ đệ không tốt lấy được, sẽ có nguy hại rất lớn đối với xã hội.

- Cả đời ta, trải qua trăm năm, có thể có được đệ tử phụng dưỡng lúc tuổi già như này, ta quá thỏa mãn rồi...

Trở về, là thời điểm trở về rồi.

- Bạch vân tại thiên

Khâu lãng tự xuất

Đạo lý du viễn

Sơn xuyên gian chi

Tương tử vô từ

Thượng phục năng lai...

Lão đạo sĩ mỉm cười, miệng đọc bài “Bạch vân diêu” không rõ xuất xứ của thời tiền Tần, âm thanh trầm bổng, lại chậm rãi rồi im lặng, nhưng đã mọc cánh thành tiên rồi.

Diệp Thiên ôm sư phụ đặt lên giường trúc, dùng vải trắng che lên người sư phụ, cố nén nỗi đau trong tim, đi ra khỏi điện thờ lấy điện thoại thông báo tin buồn cho cha, Phong Huống và mọi người.

Phong Huống và Diệp Đông Bình nhận được tin, ngay lập tức từ thị trấn và Bắc Kinh đi đến, Diệp Thiên đưa theo một đám người đi suốt đêm, mang theo cỗ quan tài đã chuẩn bị từ trước lên núi, dựng linh đường ngoài điện thờ.

Đem sư phụ đặt vào quan tài, Diệp Thiên tự tay viết câu đối

“ Đạo lực cao thâm, nghi khởi trăm miền chi khổ,

Minh đồ tịch mạch đương khai cấp dẫn chi ân.

Chấn bảo xử vu mê tân, vô sinh bất nhiếp,

Phóng ngọc hào vu khổ hải, hữu tội giai siêu,

Phản tu môn sinh Diệp Thiên phụng.”

Đêm đó Diệp Thiên ngồi bên trong linh đường, miệng tụng Ngọc Hoàng tâm ấn diêu kinh, siêu độ sư phụ lên thiên cung. Đến ngày hôm sau, Diệp Đông Bình cũng đến nơi, giúp Diệp Thiên lo hậu sự cho lão đạo sĩ.

Sau khi lão đạo sĩ thoát xác thành tiên được một tuần, Liêu Hạo Đức năm nay 70 tuổi từ Mĩ cũng quay về, an ủi Diệp Thiên xong, đã quyên một số tiền để trùng tu lại điện thờ.

Diệp Thiên không muốn để cho sư phụ tủi thân, cúng bái đủ bảy bảy bốn chín ngày cho sư phụ, cuối cùng mai táng sư phụ trong huyệt nơi có phong thủy tốt cách điện thờ không xa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 138

Trở Lại Bắc Kinh

Sư phụ, con phải đi rồi, sau này khi con già đi, con sẽ ở lại điện thờ này cùng người.

Diệp Thiên đốt ba nén hương trước mộ lão đạo sĩ, sờ lên bia mộ, chậm rãi ngồi xuống, trước bia mộ còn có một con gà quay, một chai rượu Mao Đài, nắp rượu đã được mở ra, hương rượu thơm nồng đang lan tỏa ra trong không trung.

Mặc dù lão đạo sĩ hơn mười năm nay đều uống rượu trắng Mao Sơn rẻ tiền, nhưng Diệp Thiên biết, sư phụ rất thích uống rượu ngon, chỉ là không có điều kiện nên mấy năm gần đây mới có thể uống được loại rượu trắng mà ông thích.

- Sư phụ, người yên tâm, bộ sách về thuật pháp kia con đã cất rồi, đợi sau này tìm được một đồ đệ tốt, sẽ tiếp tục truyền lại cho người truyền thừa Ma Y nhất mạch ta.

Diệp Thiên cầm lấy chai rượu, từ từ rót xuống mộ, đi đến cho thấp ba nén hương rồi ngồi xuống, liên miên nói về những chuyện trước kia.

Câu chuyện giữa cậu và lão đạo sĩ thực sự có rất nhiều, từ khi còn nhỏ đã quen Lý Thiện Nguyên, nhận thức và hình thành về thế giới này của Diệp Thiên đều từ miệng sư phụ mà biết.

Lão đạo sĩ mở ra cánh cửa đầu tiên về đạo giáo cho con người Diệp Thiên, khi còn nhỏ đã không có mẹ, Diệp Thiên cảm nhận được sự yêu mến từ sư phụ, khiến cậu có được quãng tuổi thơ hạnh phúc.

Mặc dù tu thuật pháp sớm đã vượt qua sư phụ nhưng khi lão đạo sĩ còn sống, Diệp Thiên cảm giác mình có một chỗ dựa vững chắc, bây giờ sư phụ đi rồi, trong lòng Diệp Thiên bỗng có cảm giác cô đơn trống trải khó diễn đạt thành lời.

- Ba, ba đến rồi à? Con ngồi cùng sư phụ một lát, lần này đi, e rằng tiết Thanh Minh năm sau mới có thể quay lại đây được...

Nghe tiếng bước chân từ sau vọng tới, Diệp Thiên cũng không quay đầu lại. Cậu biết người đến đây lúc này chỉ có thể là cha mình.

- Diệp Thiên, đi thôi, cha đã sắp xếp đầu vào đấy rồi, con không cần phải lo lắng cho nơi đây đâu...

Diệp Đông Bình vỗ vai con trai, nhìn thấy con mình có tình có nghĩa như vậy, là một người cha Diệp Đông Bình chỉ cảm thấy rất đổi vui mừng.

Trong khoảng thời gian này Diệp Đông Bình có thể làm được không ít việc, quyền sở hữu điện thờ này không thuộc về cục quản lý sự vụ tôn giáo hay ngành du lịch có liên quan mà là tài sản riêng của lão đạo sĩ.

Lúc trước vì để kế thừa lại điện thờ không người này mà Lý Thiện Nguyên đã phải lấy ra không ít tiền tiết kiệm, cũng giữ lại được khá nhiều văn kiện có liên quan chứng minh, nhận được sự cấp phép của bộ tôn giáo và chính phủ.

Có điều trong quản lý điện thờ này, quốc gia cũng có quy định, giống như kiến trúc miếu thờ điện thờ của tôn giáo, người kế thừa nhất định phải là người theo đạo.

May mà lão đạo sĩ đã sớm có dự đoán, đưa Diệp Thiên làm đệ đệ đạo sĩ và các thủ tục liên quan. Thời gian này Diệp Đông Bình đi làm mấy thủ tục đó cũng coi như là khá thuận lợi.

Bây giờ điện thờ này đã hoàn toàn thuộc về quyền sở hữu riêng của Diệp Thiên rồi, có điều phí quản lý tu sửa điện thờ sau này, cũng đều do Diệp Thiên chịu trách nhiệm. Đương nhiên, tiền đèn hương mà điện thờ thu được đều thuộc về Diệp Thiên.

- Ba, Lý Nhị có đồng ý lên núi ở không?

Diệp Thiên đứng dậy nhìn về phía cha, người mà cậu hỏi là người già mẹ góa con cô hơn năm mươi tuổi trong thôn, Diệp Thiên muốn để ông sống trong điện thờ, nếu không điện thờ Ma Y này trải qua bao năm mà không có khí người, sẽ nhanh chóng lại tàn.

- Sao mà không đồng ý chứ? Nơi rộng lớn này đưa ông ta ở, mỗi tháng có hơn sáu trăm tệ, đừng nói là Lý Nhị mà đến vợ chồng Lý Nhị Lãng kia cũng muốn đến ở...

Diệp Đông Bình nghe vậy liền cười, bộ dạng nói chuyện có chút khoa trương, nhưng đều là sự thật. Mặc dù người trong thôn ra ngoài đi làm công nhiều rồi, nhưng một tháng sáu trăm tệ tiền lương đối với những người dân trong thôn mà nói vẫn là một số tiền không nhỏ.

- Haha, đợi đến khi Lý Nhị mất mờ chân yếu rồi, mà chú Nhị Lăng vẫn muốn thì để cho họ làm đi vậy...

Diệp Thiên nghe cha mình nói vậy cũng cười, không khí vốn dĩ hơi áp lực giờ thoải mái hơn rồi.

Sau khi quay lại điện thờ, Diệp Thiên thấy cha không ngừng xem xét quyển sách cổ, không khỏi cười nói:

- Cha, những vật đó là đồ mà sư phụ để lại cho con, cha không cần phải để ý đến đâu...

Những vật cần phải mang đi, Diệp Thiên sớm đã thu dọn xong rồi, ngoài chiếc la bàn và bộ sách thuật pháp viết hơn một năm nay mà sư phụ truyền lại cho Diệp Thiên ra, không có gì hơn ngoài mấy quyển sách cổ mà lão đạo sĩ sưu tầm.

Diệp Đông Bình làm kinh doanh đồ cổ, cũng đọc lướt mấy tranh chữ sách cổ, ông nhận ra năm nay những quyển sách cổ gần đây đều là sách khắc in thời Trung Thanh, thậm chí một số quyển còn là tranh lụa thời nhà Minh. Mặc dù không thể nói vô giá nhưng cũng là vật rất có giá trị.

Nghe con trai mình nói vậy, Diệp Đông Bình hơi đỏ mặt, dối lòng nói:

- Không phải là sách bỏ đi sao? Cho ta ta cũng thấy chương mắt...

- Như vậy là tốt nhất rồi, đi cha, xuống núi thôi...

Diệp Thiên cười, đem sách cổ này cho vào va li, một tay xách lên, sau khi ra khỏi điện thờ Diệp Thiên hướng tầm mắt nhìn về nơi chôn cất sư phụ một cái, đầu cũng không quay lại rồi xuống núi.

Hơn một năm nay, hầu hết công việc kinh doanh của Diệp Đông Bình đều chuyển về Bắc Kinh, nghi ngơi hai ngày ở thị trấn rồi hai cha con ông tiếp tục quay về Bắc Kinh.

- Cha, cửa lớn đều sơn lại rồi à?

Vẫn là ngõ nhỏ thường cùng Thanh Nhã đi qua, nhưng biển chỉ đường cơ quan hành chính và tinh ủy đã bị gỡ xuống rồi, hiện ra trước mặt Diệp Thiên là một chiếc cổng lớn với nước sơn bóng loáng.

Nghe con trai nói, Diệp Đông Bình cười đắc ý, đẩy cổng, nói:

- Đó là, Tiểu Thiên, ta nói cho con biết, là căn nhà cũ của chúng ta, cấp cho biệt thự cũng không đổi lại.

Giống như tứ hợp viện của riêng, vườn riêng, nhà riêng, ở riêng, đóng cổng chính lại bên trong là tiểu vương quốc, thiết bị đầy đủ, thêm một cái sân rộng rãi, thích hơn những biệt thự ở vùng ngoại thành nhiều.

Hơn nữa căn nhà cũ của Diệp gia nằm ở nội thành, ra khỏi cửa đi mấy bước là đến Hoàng Thành, điều kiện địa lí không phải bình thường, Diệp Đông Bình ở nhà tiếp đãi bạn bè, những người đó không một ai không giơ ngón tay cái khoe tốt.

Đầu năm nay tứ hợp viện ở Bắc Kinh vẫn còn rất nhiều, khu điều kiện thấp thì ở được bốn năm hộ, nhiều người già ở Bắc Kinh đều dọn ra ngoài ở, nhưng sau vài năm nữa, tứ hợp viện lại trở thành chiếc bánh bao thơm phức để tranh đoạt thôi.

- Ai đấy? Anh, anh về rồi à, Diệp Thiên, tóc...tóc của cháu?

Nghe thấy tiếng đẩy cổng, từ trong sân một giọng nữ vọng lại, với đầu nhìn ra ngoài, liền vội vàng ra đón, khi cô nhìn thấy Diệp Thiên, bộ quần áo cầm trên tay tuột khỏi tay rơi xuống đất.

- Diệp Thiên, thằng bé này, hơn một năm sống trên núi, cũng không biết đến thăm cô à...

Mặc dù sớm biết Diệp Thiên mang bệnh trong người, tóc nửa trắng nửa đen, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, Diệp Đông Mai cũng không thể kìm được rơi nước mắt, nắm chặt lấy cánh tay Diệp Thiên không xách đồ, thế nào cũng không chịu buông ra.

Diệp Thiên biết năm ngoái ca phẫu thuật của cô mình rất thành công, quả thận mới của cô dung hợp rất tốt. Nhưng người làm loại phẫu thuật này vẫn cần tĩnh dưỡng vài năm, lập tức cầm tay Diệp Đông Mai nói:

- Cô à, là cháu không đúng, cô đừng đau lòng, nếu không cha cháu lại đánh cháu đấy...

- Anh ấy dám? Chỉ cần động một ngón tay thôi là em đi nói ngay cho chị cả!

Nghe cháu mình nói vậy, Diệp Đông Mai tức giận trừng mắt nhìn anh trai, nhìn thấy Diệp Đông Bình cười khở, bản thân không nói lời nào, cũng không làm gì.

- Làm gì mà đứng đấy, trúng tim đen rồi đúng không?

Diệp Đông Bình từ trước đến nay chưa từng sợ ai, năm đó đến lão tử cũng dám gây mâu thuẫn, nhưng lại sợ chị cả người chăm sóc

ông từ nhỏ đến lớn, bằng không ông cũng không đến nỗi vì chị cả không tha thứ cho mình mà bao năm nay không dám trở về Bắc Kinh.

- Tiểu Thiên, cô có một bài thuốc, là thuốc Đông y, chuyên trị người trẻ có tóc bạc, từ mai sẽ sắc thuốc cho cháu...

Diệp Đông Mai cũng không biết cụ thể nguyên nhân tóc Diệp Thiên biến thành màu trắng là gì, chỉ cho rằng cậu vì thương tâm quá độ mà dẫn đến như vậy, hơn năm nay cùng với việc mình đi khám bệnh, cũng không ngừng tìm phương thuốc cổ truyền chữa bệnh cho Diệp Thiên.

- Cô, cháu không sao, tóc bạc một chút cũng làm sao đâu, cô đừng lo lắng quá...

Diệp Thiên cười rồi chuyển đề tài:

- Cô à, cô út, bác cả đi đâu rồi? Cả chồng cô út và Lam Lam nữa? Sao trong nhà chỉ có mình cô thôi?

Diệp Thiên nghe cha mình nhắc qua, từ khi phải quay lại tứ hợp viện và tu sửa lại, sống ở đây ngoài Diệp Đông Bình ra còn có nhà Diệp Đông Mai cũng chuyển vào sống, bác cả độc thân cũng vì muốn chăm sóc cho em gái đang dưỡng bệnh bình thường cũng đến đây ở.

Nghe Diệp Thiên hỏi, mạch suy nghĩ của Diệp Đông Mai quả nhiên bị chuyển sang hướng khác, thuận theo câu hỏi của Diệp Thiên mà trả lời:

- Bác cả biết hôm nay mọi người quay về nên đi mua thức ăn rồi, Lam Lam học lớp 11 rồi, học hành rất cấp bách rồi, buổi tối mới về, chồng cô ở cửa hàng, cô gọi điện báo dựng ấy về luôn...

- Em à, không cần phải gọi điện đâu, Duy An đến tối khác về thôi, người nhà cả, chú ý mấy việc lật vật đẩy làm gì chứ.

Sau khi Diệp Đông Bình đến kinh thành, dùng tiền của con trai mở tiệm chơi đồ cổ ở gia viên họ Phan, bình thường ông phải ra ngoài tìm mua hàng, tục ngữ có câu “nước phù sa không lưu ruộng người ngoài”, Lưu Duy An với tính cách hiền hậu, dĩ nhiên là người tốt nhất được chọn làm chủ cửa hàng.

Diệp Đông Mai không nể mặt anh mình, nghe thấy anh mình nói như vậy lập tức cãi lại:

- Cái gì là lật vật, Diệp Thiên quay về, làm chồng của cô nó không phải là nên về nhà à? Anh coi bộ dạng của Diệp Thiên xem, còn

không phải là do anh là cha mà thiếu trách nhiệm à?

- Được, được, gọi đi, gọi hết về đi, gọi cả chị cả về đây, tối nay nhà chúng ta sẽ thật náo nhiệt được chưa?

- Diệp Thiên, đi, ba đưa con đến phòng của con. Xem xem có gì không vừa lòng thì nói ra, cha sẽ giúp con trang trí lại...

Bị em gái chất vấn liên hồi, Diệp Đông Bình không cách nào đỡ được, lời Diệp Thiên tìm cơ mà trốn.

Chỗ ở của Diệp Thiên là ở hiên phòng chính của nội viện, theo lời của Diệp Đông Mai, đây chính là phòng tân hôn của cậu sau này. Còn đặc biệt lắp đặt thiết bị nhà vệ sinh, đây là điều hiếm gặp ở tứ hợp viện.

Sau khi nghe điện thoại của Diệp Đông Mai, Lưu Duy An chồng của cô hai của Diệp Thiên nhanh chóng quay về tứ hợp viện, cũng không ngừng đau lòng về mái tóc chỗ đen chỗ trắng của Diệp Thiên.

Khi đến tối, Vu Thanh Nhã cũng từ đại học Hoa Thanh tới, tứ hợp viện náo nhiệt như đón tết, Diệp gia làm ăn thua lỗ đã lâu giờ như lấy lại được phong thái ngày nào.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
')(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 139

Người Quen

Anh trai, em đi học đây...

Lưu Lam Lam từ chỗ cửa hoa sau tứ hợp viện thò đầu ra, rồi nhanh chóng rút lại.

Hơn một năm không gặp, cô bé ngày nào giờ đã trở thành một thiếu nữ rồi, hơn nữa còn có tính nết trái ngược. Bình thường không thích nghe lời cha mẹ, nhưng lại sùng bái Diệp Thiên vô cùng, đại học Thanh Hoa nói thôi học là thôi học, đó không phải là cố chấp lắm sao?

- Lam Lam, cho em ít tiền ăn sáng này...

Diệp Thiên từ nhỏ chỉ có một mình, không có anh chị em nào cả, nên rất quý cô em gái này, việc này cô út vẫn nhắc tới suốt.

- Không cần đâu anh, em có tiền đây rồi...

- Nha đầu chết tiệt kia, cơm ở nhà đã nấu xong rồi, còn ra ngoài ăn làm gì nữa?

Tiếng Lam Lam từ trước vọng lại hòa lẫn với tiếng trách mắng của cô út, nghe vậy Diệp Thiên hiểu ý cười, cuộc sống như vậy, mới có cảm giác như một gia đình chứ.

Đến tứ hợp viện cũng đã hơn nửa tháng rồi, mặc dù môi trường luyện công ở nơi đây không bằng công viên Thanh Hoa, càng không thể bằng không khí trong lành ở trên núi Mao Sơn, nhưng ở phía sau chỉ có mình Diệp Thiên ở, cậu lại dậy sớm nên cũng không ảnh hưởng nhiều.

- Diệp Thiên, ra ăn cơm thôi...

Tiếng bác cả từ phía trước vọng lại.

- Diệp Thiên, canh gà này cho cháu và cô Đông Mai, tí nữa hai người uống hết đi nhá...

Trong nhà này chỉ có Diệp Thiên và Diệp Đông Mai mới được uống canh gà vào sáng sớm. Theo cách nói của bác cả, cháu đích tôn nhà họ Diệp chỉ có một người, tiêu nhiều tiền cho cậu một chút cũng không hề tiếc.

- Cảm ơn bác...

Diệp Thiên thổi thổi vánh dầu nổi trên mặt nước canh, sau đó uống một hơi hết bát.

Mặc dù Diệp Thiên giúp đạo lão nghịch thiên cải mệnh mà tổn thương nguyên khí, nhưng hơn một năm rời xa sự ồn ào nơi trần thế mà sống trên núi Mao Sơn, khiến cho đạo khí của Diệp Thiên ngày càng hoàn hảo hơn.

Bây giờ Diệp Thiên không cần dùng lượng lớn thức ăn để bổ sung năng lượng bị tiêu hao nữa rồi, nhưng mỗi ngày thuốc bổ vẫn là cần thiết, trước khi đến Bắc Kinh mấy ngày Diệp Thiên đã tự mình sắc thuốc, nhưng sau đó đã bị bác mình nhìn thấy nên việc này đã do bác mình đảm nhiệm.

- Tiểu Thiên, đến Bắc Kinh cũng hơn nửa tháng rồi, con có dự định gì không? Có muốn thử thi lại vào trường cao đẳng nào không? Tiếp tục đi học chứ?

Cha Diệp Thiên không ưa với việc con mình chơi bời lêu lổng, mới ăn được vài miếng cơm, Diệp Đông Bình đã vội nhắc tới.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Cha, đại học thì thôi đi, con nghỉ ngơi một thời gian nữa, ra ngoài tìm một công việc nào đó...

Mười tám mười chín tuổi mới vào đại học, Diệp Thiên cảm thấy không hợp lắm. Bây giờ trải qua cái chết của lão đạo sĩ, Diệp Thiên đã trưởng thành trong cách nghĩ hơn rất nhiều, để cậu quay trở lại trường học, nhất định sẽ rất khó mà thích nghi được.

Hơn nữa Vu Thanh Nhã chỉ còn hơn năm nữa là tốt nghiệp rồi, Diệp Thiên không muốn đợi đến hai tư hai lăm tuổi mới đi làm, là một người đàn ông, ít nhất cậu cũng không thể để cho Vu Thanh Nhã phải gánh vác nguồn kinh tế của gia đình.

Thấy Diệp Đông Bình vẫn muốn nói gì đó, bác của Diệp Thiên không đồng ý, đặt đũa lên bát nói:

- Đông Bình, sức khỏe Diệp Thiên vẫn chưa được tốt, em không đợi mấy bữa nữa mới nói được sao? Đi đi, ăn hết cơm nhanh lên, cháu nó biết kiếm tiền hơn cậu đấy...

- Được, được, coi như em chưa nói gì cả, chị cả, chị cứ nướng chiều nó đi...

Nghe chị mình nói Diệp Đông Bình cười khỏ, Diệp Thiên cả ngày lom khom quanh Hoàng thành, chơi cờ đánh mạt chược với các cụ già bên đường, thỉnh thoảng còn chạy đến sân vận động ở công viên đánh cầu, ông không hiểu cơ thể con trai mình không khỏe ở chỗ nào nữa?

- Tìm việc làm? Con có chịu được sự quản thúc không?

Tục ngữ có câu “tri tử mạc nhược phụ”, Diệp Đông Bình cũng biết, con trai mình cũng là hiểu biết thâm sâu, từ nhỏ đã biết phản bác, mặc dù khi trưởng thành đã bớt đi nhiều nhưng cũng vẫn không phải là loại người có tính cam tâm chịu người khác liếc mắt sai khiến.

- Việc...việc này thật khó nói...

Thấy cha nói vậy Diệp Thiên gãi gãi đầu, cậu thuộc loại người nhìn thấy cái gì cũng không để ý, nhưng thực tế thì nội tâm là người cất kiêu ngạo, để cậu đi nghe người khác sai bảo thực sự rất khó.

Thực ra trong thời gian này Diệp Thiên cũng đang cân nhắc về tương lai của mình, không phải cậu nói như rồng leo mà làm như mèo mửa, mà là những việc làm công mất nhiều sức cậu tuyệt đối không làm, như người ta nói thì truyền nhân của Ma Y nhất mạch đều là những người lao động trí óc.

Làm cán bộ văn phòng, mà lại không có bằng cấp, Diệp Thiên cũng nghĩ tới nghĩ lui, tựa hồ chỉ có thể quay trở lại khả năng chính của mình, tìm nơi xem bói cho người ta.

Nhưng Diệp Thiên cũng đi xem qua chỗ xem bói của Thiên Kiều rồi, nơi này không phải là nơi xem bói chuyên nghiệp mà là nơi lừa gạt chuyên nghiệp, tất cả đều là đại lừa dối.

Diệp Thiên mất hai mươi tệ để tìm bốn người xem bói, phát hiện ra những người này đến Thiên Can Địa Chi cũng không hiểu mở miệng ra là toàn những lời bậy bạ, không có một chút nội dung nào cả, ăn nói lung tung, đã giúp Diệp Thiên đưa ra quyết định cho mình.

Có một ông cụ còn phán rằng Diệp Thiên có một cậu con trai tám tuổi, hơn nữa sắp tới sẽ gặp kiếp nạn. Nếu như Diệp Thiên đưa ra năm trăm tệ, ông ta sẽ giúp cậu tránh dữ tìm lành, hóa giải kiếp nạn. Nghe thấy vậy Diệp Thiên thiếu chút nữa là phá sập bàn xem bói của ông ta.

Diệp Thiên từng muốn đi Quảng Đông xem xét, bởi vì sự phụ lúc trước đã từng nói, sự bảo tồn tương đối của truyền thừa phong thủy tướng thuật ở vùng duyên hải ven biển hoàn chỉnh hơn, hơn nữa có nhiều tín đồ, khá có lợi cho phát triển nghề này.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết rằng, cha, cô và bác mình nhất định sẽ không để cậu đi Quảng Đông, phật gia giảng nhân quả, đạo gia giảng duyên phận, vì vậy Diệp Thiên cũng không thể cưỡng lại được, việc gì phải đến sẽ đến.

Nhìn hai cha con đều trầm mặc không nói gì, Diệp Đông Lan tức giận trừng mắt nhìn anh mình nói:

- Được rồi, ăn cơm nói nhiều thế làm gì chứ, Diệp Thiên khi nào khỏe, khi nào đi làm lương hưu của bác đủ nuôi sống anh rồi...

- Vậy sau này hãy nói đi...

Với việc chị cả che chở cho con trai mình Diệp Đông Bình cũng không thể tránh được. Nhưng việc tu sửa lại tứ hợp viện, mở cửa hàng tốn khá nhiều tiền của Diệp Thiên rồi, nhưng cửa hàng bán đồ cổ mỗi tháng đều có thu nhập, cuộc sống hàng ngày so với nhiều gia đình khác tốt hơn mấy lần rồi, nuôi con Diệp Thiên không phải là vấn đề gì lớn cả.

- Em ăn no rồi, Duy An, đi nào, ra cửa hàng thôi...

Ăn cơm xong, Diệp Đông Bình lau miệng rồi cầm túi lên, gọi Lưu Duy An cùng đi ra ngoài.

- Cha, sao lại quay lại vậy ạ?

Diệp Thiên ăn sáng xong, đang chuẩn bị đi Hoàng Thành xem các cụ chơi cờ, vẫn chưa ra khỏi cửa thì gặp Diệp Đông Bình đang đi vào phía trong.

- Tiểu Thiên, có khách muốn đến nhà mình xem đồ, cha để chồng cô út đi Phan Gia Viên trước...

Diệp Đông Bình nói rồi tránh người để cho người phía sau xuất hiện, đúng lúc hai Diệp Thiên và người đó nhìn thấy nhau, cả hai đều ngây người.

- Ngài là giám đốc ngân hàng à?

Trí nhớ của Diệp Thiên rất tốt, mặc dù chỉ gặp giám đốc ngân hàng một lần, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra được tướng mạo của người đó.

- Cháu...cháu là?

Giám đốc ngân hàng nhìn thấy khuôn mặt quen quen và mái tóc có màu khác của Diệp Thiên, nên nhất thời không nhớ được tên của cậu. Nhưng trong lòng cảm giác đối phương là nhân vật rất quan trọng đối với mình.

Nhìn thấy đối phương không nhớ nổi chính mình, Diệp Thiên cười ha ha nói:

- Giám đốc Cát là người hay quên việc rồi, cháu với chú Vệ trước đây đã từng đến ngân hàng của chú, gửi ở đây một trăm vạn!

Nghe Diệp Thiên nhắc, chủ tịch Cát vỗ ót, hô lớn:

- Trời ơi, cháu là Diệp Thiên? Xem trí nhớ của chú này, đáng trách, thật đáng trách quá. Tiểu Diệp, tóc của cháu làm sao thế? Tự nhuộm à?

Thực sự điều này cũng không trách chủ tịch Cát được, một là chủ tịch Cát hàng ngày phải giải quyết bao nhiêu việc, mỗi ngày đều phải tiếp xúc với nhiều người khác nhau, hơn nữa tóc của Diệp Thiên cũng biến đổi khác với lúc trước, hai người lại không phải quen thuộc lắm, nên nhìn một cái không thể nhận ra được.

Nhưng chủ tịch Cát lại nhớ rất rõ tên của Diệp Thiên, cũng không có gì lạ cả, chính Diệp Thiên là người chỉ bảo cho ông về phong thủy của văn phòng làm việc, năm đó vừa đúng vào dịp cuối năm, vừa nhận được được bổ nhiệm mới tới.

Điều khiến mọi người mở rộng tầm mắt chính là ở chi nhánh ngân hàng này là người có trình độ chuyên môn hạn chế nhất, phó giám đốc ngân hàng trẻ tuổi nhất, lại có thể tiếp quản ngai vàng của giám đốc ngân hàng. Hơn nữa đối thủ cạnh tranh lớn nhất của ông ta lại vì một vài vấn đề kinh tế ngoài ý muốn mà bị loại.

Tuy rằng làm được giám đốc ngân hàng, không thiếu việc Cát Lăng Tiêu phải tự mình vận động nhưng ông ta không thể nào quên được những lời mà Diệp Thiên đã nói với ông ta ở phòng làm việc hôm đó, tận sâu đáy lòng cũng coi Diệp Thiên là người có công lớn nhất khi mình được thăng chức.

Nhưng khi giám đốc Cát liên lạc với Vệ Hồng Quân dự định đền đáp công ơn đối với Diệp Thiên thì được tin cậu đã bỏ học về nhà, đầu đuôi câu chuyện cụ thể thế nào thì đến Vệ Hồng Quân cũng không rõ lắm.

Tuy rằng trong một năm sau đó, giám đốc Cát cũng nhiều lần hỏi tin tức của Diệp Thiên từ Vệ Hồng Quân, nhưng Diệp Thiên vẫn chưa đến Bắc Kinh, việc này cuối cùng cũng bị giám đốc Cát dần dần để sâu trong đáy lòng rồi.

- Không phải, tôi...tôi...ý tôi là, ông Cát, ông...sao ông lại quen Tiểu nhi?

Cuộc đối thoại giữa Diệp Thiên và Cát Lăng Tiêu nhất thời khiến cho Diệp Đông Bình trợn tròn mắt, hơn nữa nghe Diệp Thiên nói, vị trước mặt đây là giám đốc ngân hàng gì gì đấy? Điều này đến ông còn không biết.

Hôm qua Cát Lăng Tiêu đến cửa hàng, muốn mua một nghiên mực cổ, nhưng theo quy tắc của tiệm đồ cổ, thì nhưng vật có giá trị lớn thường không để ở cửa hàng, vì vậy Diệp Đông Bình lưu lại danh thiếp của đối phương, khi nào có thời gian người ta đến nhà xem hàng.

Không ngờ ông Cát đây lại nhanh đến vậy, khi nãy khi Diệp Đông Bình vừa ra khỏi cửa thì nhận được điện thoại của ông ta, hơn nữa lại đi tới đầu ngõ tư hợp viện, nên mới có chuyện như này.

Nhưng Diệp Đông Bình lại không hề biết lai lịch của Cát Lăng Tiêu, chỉ là khi nói chuyện với người này thì có cảm giác ông ta cũng là một người có địa vị. Bây giờ nhờ con trai mình nên mới thấy phù hợp với suy đoán trước đó.

- Haha, ông chủ Diệp, chúng ta chính là nước lớn tuôn ra từ đền Long Vương, người một nhà mà không nhận ra nhau...

Nghe thấy Diệp Đông Bình nói, giám đốc Cát nở nụ cười khoa trương, tiến đến trước ôm bả vai Diệp Thiên, nói:

- Tiểu Thiên đã giúp tôi một việc lớn, lúc nào cũng muốn trực tiếp cảm ơn cháu, nhưng chưa có cơ hội, hôm nay quả thật quá trùng hợp...

- Diệp Thiên đã giúp đỡ ông? Ý tôi là, sao có chuyện như thế được chứ?

Diệp Đông Bình càng mơ hồ hơn, ông không ngờ rằng người mà mình phải thấy mất tự tin khi đứng trước mặt kia lại khách sáo với con mình đến vậy, thậm chí còn như muốn lấy lòng Diệp Thiên..

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 140

Nghiên Mục Cổ

Ông chủ Diệp, con trai ông chính là một cao nhân, năm ngoái đã chỉ bảo cho Cát Tiêu tôi, khiến tôi có được không ít lợi ích, luôn miệng nói muốn tìm cơ hội để cảm ơn Diệp Thiên, nhưng cậu ấy lại không ở Bắc Kinh nữa, được, trưa nay tôi mời, chúng ta đi ăn thịt dê, tôi muốn mời Diệp Thiên một li...

Giám đốc Cát nghĩ rằng Diệp Đông Bình biết những việc mà con trai mình làm, mặc dù không nói rõ việc Diệp Thiên giúp xem phong thủy, nhưng cũng không giấu diếm, có thể gặp Diệp Thiên ở đây, dù sao thì Cát Lăng Tiêu cũng có chút bị kích động, bởi gần đây ông ta cũng đang gặp chút chuyện.

- Tiểu tử này, lại vừa xem tướng hay là xem phong thủy cho người ta...

Nghe lời giám đốc Cát nói Diệp Đông Bình làm sao còn không rõ nữa chứ, lập tức trừng mắt liếc con trai một cái, xem ra nó đi học đại học mà không an phận gì cả.

Kì thực đối với bản lĩnh của Diệp Thiên, Diệp Đông Bình hiểu rõ hơn bất cứ ai, nhưng vừa nghĩ đến việc sau này con trai mình làm một thầy tướng, thì cảm thấy không thoải mái lắm. Dù nói thế nào thì họ nhà Diệp trước đây cũng là một nhà quyền quý, con cháu nếu có người làm giang hồ thế này thì Diệp Đông Bình cảm thấy mất mặt.

Nói trắng ra, vẫn là cái danh của thầy tướng phong thủy quá không tốt, nếu Diệp Thiên học cầm ki thì họa hơn nữa còn lấy đó mà kiếm kế mưu sinh thì Diệp Đông Bình sẽ tuyệt đối không có ý kiến như vậy.

Diệp Thiên nhìn thấy ánh mắt trách cứ của cha mình, biết trong lòng ông lại bắt đầu ... rồi, mở miệng nói:

- Cha, không phải cha muốn bàn chuyện làm ăn với giám đốc Cát sao? Hai người vào nhà nói chuyện đi...

- Đúng, đúng đấy, ông Cát, thực sự ngại quá, thất lễ, mời vào trong...

Được con trai nhắc nhở, Diệp Đông bình cũng mới chú ý đến, vội vàng mời Cát Lăng Tiêu vào nhà.

- Cha, chú Cát, hai người cứ nói chuyện trước đi, cháu ra ngoài một lát...

Diệp Thiên không có hứng thú gì với việc buôn bán đồ cổ, hơn nữa không muốn nhìn khi cha mình làm ăn vừa nghĩ đến việc kiếm tiền vừa cảm thấy mất mặt. Mỗi lần nhìn thấy cha bàn chuyện làm ăn, trong đầu Diệp Thiên lại nghĩ đến lời nói què mùa trong dân gian về....

- Diệp Thiên, cháu đi đâu vậy?

Nhìn thấy Diệp Thiên không cùng đi vào, Cát Lăng Tiêu cũng dừng lại, đầu tiên đến đây là bởi vì muốn mua đồ từ Diệp Đông Bình, nghiên mực cổ, nhưng sau khi gặp Diệp Thiên việc này lại không còn quan trọng nữa.

- Chú Cát, cháu không hiểu lắm về đồ cổ, nên nói chuyện cũng không hợp, cháu ra ngoài đi dạo một lát, một ngày không đi bộ thấy người khó chịu lắm.

Mỗi sáng sớm sau khi ăn cơm xong, đi một vòng quanh Hoàng Thành, nhìn những học sinh đi học, những cụ già về nhà sau khi tập thể dục buổi sáng, còn cả những cán bộ lãnh đạo dầy muện đuổi theo xe bus, đối với Diệp Thiên mà nói đây là một trải nghiệm rất tốt.

- Đùng kiếm cơ vậy chứ, nói chuyện làm ăn với ông chủ Diệp đây thì có gì đâu, một lát là xong thôi, chờ tí nữa chú Cát còn tìm cháu có chút việc.

Hai năm trời tìm Diệp Thiên, nên không dễ mà bỏ qua ngày hôm nay ở đây, Cát Lăng Tiêu không dễ mà buông tha cho Diệp Thiên, sau khi gọi Diệp Thiên lại, nhìn về phía Diệp Đông Bình nói:

- Ông chủ Diệp chắc nhiều hơn tôi vài tuổi, nếu như không chê tôi mạo muội, tôi sẽ gọi anh là anh Diệp...

- Không dám, gọi tôi là Đông Bình được rồi, đi nào, chúng ta vào trong nói chuyện đã...

Diệp Đông Bình liếc mắt nhìn con trai một cái thật sắc nói:

- Hôm nay đừng ra ngoài nữa, cùng vào nhà đi...

Từ khi mở trạm thu mua đến mở tiệm bán đồ cổ, Diệp Đông Bình cũng đã làm ăn gần mười năm nay rồi, ông cũng biết tầm quan trọng của phía ngân hàng, bản thân cũng từng trải qua một vài vụ nhưng không có vốn, mấy lần gặp đồ tốt mà lại rẻ nhưng lại không có tiền để thu mua, nên đã coi như mất trắng cơ hội quý báu.

Bây giờ một người kiếm tiền thật sự hầu hết đều là những mảnh khóc tay không bắt giặc, tay trái vay tiền từ ngân hàng, sau đó tay phải đi lấy hạng mục đầu tư, kiếm được tiền thì tôi được lợi, anh được lợi, mọi người đều được lợi. Phải bồi thường tiền coi như ngân hàng đen, dù sao thì số nợ chết, nợ xấu của mỗi năm đều là một con số khổng lồ, chỉ cần đưa ra một lí do chính đáng thì không ai nói đến chuyện này nữa.

Mặc dù không biết giám đốc Cát là cấp bậc gì trong giám đốc ngân hàng, nhưng cứ coi như ông ta là giám đốc bên gửi tiết kiệm, khi cần thiết cũng có thể giúp đỡ, vì vậy Diệp Đông Bình mới đem bán đi cái bộ mặt của một người cha, muốn thông qua con mình mà kết bạn với vị giám đốc ngân hàng này.

- Được rồi, nhưng con phải nói trước, con không hiểu lắm về đồ cổ, chú Cát, nếu như chú mà bị cha cháu lừa gạt, thì sau này cũng đừng truy cứu trách nhiệm nhà...

Thấy cha lên tiếng như vậy, Diệp Thiên bắt đầu dĩ phải gật đầu, đi theo sau hai người họ.

- Tiểu tử thôi, “ba ngày không đánh thì cười đầu cười cổ người khác” hả?

Diệp Đông Bình tức giận nhìn con trai, tục ngữ có câu “giết hổ thân huynh đệ, ra trận phụ tử bình”, đứa con trai này thì ngược lại, không giúp cha lại còn đứng phía sau mà phá.

- Haha, mua đồ cổ vốn dĩ chính là nghiên cứu năng lực phân biệt, thật thật giả giả ai có thể phân rõ được chứ?

Nghe hai cha con nói chuyện với nhau, Cát Lăng Tiêu cảm thấy khá thú vị, Diệp Thiên trong ấn tượng của ông ta, là một người ít nói, nhưng nói câu nào chết câu đấy, làm cho người ta cảm thấy dường như hiểu rõ được con người này nhưng lại có cảm giác gì đó rất thần bí. Nhưng Diệp Thiên trước mắt mặc dù tướng mạo già đi hơn nhiều nhưng lại giống một đại nam tử hán.

Hơn nữa nói trắng ra, giám đốc Cát đối với nghiên cứu cổ kia là thật hay giả, mà kể cả là giả đi chăng nữa cũng không để ý, ông ta sau khi mua về rồi đem tặng là cái phong nhã, còn người nhận quà lại là người nhận cái thú vui tao nhã ấy. Chuyện tiền nong khó tránh khỏi việc hơi thô một chút, có câu nói ngân hàng để làm gì, đây không phải là nơi để trao đổi tiền mặt mỗi ngày sao?

Diệp Đông Bình mấy năm nay có ý định cũng rèn luyện đôi nhân xử thế, Cát Lăng Tiêu làm lãnh đạo nhiều năm, lại là một người khá hài hước, một người đáng để kết thân, Túy Ông ý không ở rượu, chỉ vài câu nói nhưng lại như người bạn thân lâu năm, Diệp Thiên nhìn tự thấy không bằng.

Lúc đi qua phòng bếp, nhìn thấy chị cả từ trong đi ra, vội vàng nói:

- Chị cả, có khách quý đến, chị giúp em mang trà Phở Nhĩ mà hôm trước chị cất hộ em ra với...

- Hai cha con nhà em chân trước chân sau đi ra ngoài sau giờ lại quay về hết thế?

Bác cả than thở một câu, nhưng cũng không nói gì nhiều, đi đến phòng tạp hóa lấy cho em mình lá chè.

Bởi vì phòng trong tư hợp viện nhiều, người ở lại ít, vì vậy có mấy phòng bị Diệp Đông Bình biến thành nơi cất trữ đồ cổ. Bên trong cất giữ đủ các loại đồ cổ thu mua ở các nơi về từ hơn mười năm nay của ông.

Vốn dĩ Diệp Đông Bình là người nhà trí thức, sau khi học thường thức và phân tích thư họa từ đạo lão, liền mang đến hứng thú sưu tầm. Mấy năm nay ông chưa có khả năng phát tài sở dĩ là vì mấy đồ vật quý báu này, đều bị Diệp Đông Bình giấu cao trong các, đơn thuần từ chất lượng của những đồ vật được sưu tầm mà nói, mấy đồ vật trong mấy căn phòng này của Diệp Đông Bình cũng không thua gì những những nhà sưu tầm nổi tiếng nhất trong nước.

- Giám đốc Cát, đây chính là một chiếc Đao nghiễn, có thể là một trong bốn chiếc Đao nghiễn nổi tiếng của nước ta, bất kể là văn nhân nhĩ sĩ cổ đại hay là cao thủ sử sách ngày nay, đều coi đây là bảo vật quý, ông lấy cho mình hay là đem tặng đều có thể tăng thể diện của bản thân.

Bốn phía của căn phòng này, Diệp Đông Bình lắp một cái tủ hình chữ nhật dựa vào tường, trên tủ đặt những đồ dùng thư phòng như các loại nghiên mực cổ với nhiều kiểu dáng khác nhau, rồi đồ chặn giấy, bút lông. Cả căn phòng đều ngập tràn hương vị Mộc Hương.

Khoan hãy nói, Diệp Đông Bình mang chiếc Đao nghiễn ra, thực sự là rất tốt, là Đao nghiễn lão Khanh sản vật hoa mai Triệu Khánh, so với những nghiên mực được thợ thủ công dân gian làm cầu thả khiến cho giá trị của những chiếc đó không cao, so với chiếc Đao nghiễn được làm khéo léo, tinh xảo này thì đây có thể xem như là một nghiên mực cao cấp hiếm thấy.

- Giám đốc Cát, tôi mở tiệm này ở Bắc Kinh chưa lâu, chú ý nhất là cái danh tiếng, nhất định sẽ không làm chuyện gì ảnh hưởng đến danh dự bản thân mình, chiếc nghiên mực này ông có thể cho ai xem cũng được, nếu như là giả, tôi nhất định sẽ đền gấp mười lần.

Nhìn thấy Cát Lãng Tiêu lật qua lật lại xem xét nghiên mực, lại kể cả không nói gì, Diệp Đông Bình còn cho rằng người ngồi trước mặt mình là một người trong nghề, nhìn ra tí vết gì rồi hay sao? Nhưng chiếc nghiên mực này là vật truyền thừa, năm đó Lương Khải Siêu từng sử dụng qua, hơn nữa còn khắc một tư ấn ở mặt trên, đó là lí do mà Diệp Đông Bình dám mạnh mẽ như vậy.

- Lời của anh Diệp nói tôi còn dám không tin sao? Nghiên mực này tôi mua...

Muốn để giám đốc Cát đem những chính sách tín dụng và cho vay vốn, đây tuyệt đối là ... nhưng phải nói là giám định và thương thức đồ cổ, đây thuần túy là bảy phần thì đúng sáu phần, còn một phần không biết thế nào, ông cầm nghiên mực làm bằng bùn nung nóng ra nói là Đoan nghiên, giám đốc Cát nói không chừng cũng tin là thật.

Ông ta vừa rồi sờ dĩ trầm ngâm không nói là bởi vì nghĩ xem mở miệng nói với Diệp Thiên như thế nào, còn về việc mua bán nghiên mực cổ này với ông ta giờ không còn quan trọng nữa rồi.

- Được, nếu như giám đốc Cát đã thắng thắn như vậy, tôi sẽ bớt cho ông hai vạn, tôi bán cho ông với giá tám vạn...

Sau khi nghe Cát Lãng Tiêu nói, Diệp Đông Bình mừng rỡ, nghiên mực này là ông thu mua từ hộ thư hương môn đệ bị phá sản ở Thiệu Hưng, sau khi ông cụ nhà này qua đời, mấy anh em phân chia tài sản, đem những thứ mà họ cho rằng là “phế phẩm” thì để lại cho cụ bà.

Cụ bà cũng không hiểu về những đồ này, thêm vào nữa là cuộc sống vô cùng khó khăn, chỉ với vài đồng tiền đã đem bán cho Diệp Đông Bình, còn tặng thêm một bức tự của Lương Khải Siêu, khiến cho Diệp Đông Bình vui mừng đến nỗi mất ngủ mấy hôm. Nhưng bây giờ trong nước người sưu tầm đồ cổ không nhiều, trước sau vẫn chưa bán được, nên Diệp Đông Bình vẫn giữ lại đến bây giờ.

Chẳng qua khiến cho Diệp Đông Bình không kịp chuẩn bị đó là lời của ông vừa nói ra khỏi miệng, nét mặt của giám đốc Cát đã trùng xuống, khoát khoát tay nói:

- Đùng như vậy, anh Diệp, như lời anh vừa nói thì đây nhất định là đồ tốt, tôi mua được đã là rẻ rồi, sao lại để anh phải hạ giá nữa chứ, cứ theo như giá chúng ta nói lúc trước đi, tôi sẽ mua với giá mười vạn.

- Việc... việc này, giám đốc Cát...

Lời nói của Cát Lãng Tiêu khiến cho Diệp Đông Bình há hốc miệng, ông buồn bán đồ cổ bao năm nay, đây là lần đầu tiên thấy người mua ngại việc ông bán rẻ cho họ.

- Haiz, giám đốc gì mà giám đốc chứ, anh đừng nghe Diệp Thiên gọi bậy bạ, cách xưng hô giám đốc này là để lừa người ngoài thôi, còn chúng ta là người nhà, anh Diệp gọi em là em, thế là được rồi.

Diệp Đông Bình nói chưa dứt câu, đã bị Cát Lăng Tiêu cướp lời. Hai người này, một người thì muốn kết giao với đối phương để sau này thuận tiện cho việc làm ăn, một người thì muốn thông qua cha để nịnh bợ con trai, thế nên cách xưng hô và giá cả này mới tranh luận hăng say đến vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 141

Giúp Nước

10 vạn đồng đối với người bình thường không phải là một số tiền nhỏ, nhưng đối với Cát Lăng Tiêu mà nói thì thật chẳng đáng là gì.

Thị trường tiền tệ những năm 97, vào thời kỳ điều chỉnh lãi suất, người dân thi nhau đi gửi vốn lưu động, rất nhiều ngân hàng đã thực hiện chính sách “Trách nhiệm giám đốc ngân hàng”, đối với những ngân hàng có thành tích nổi trội đều có những khen thưởng mang tính thực tế.

Là giám đốc điều hành của một ngân hàng, Cát Lăng Tiêu không cần phải tham ô hối lộ, chỉ cần dựa vào những mảnh khoé thông thường cũng có thể có được số tiền đó.

Vì vậy khi Diệp Đông Bình nói giảm thêm 2 vạn đồng nữa thì hẳn không cần. Giám đốc Cát cũng đã nghĩ trước khi Diệp Đông Bình đưa ra giá, thì dù cho đó là đồ vật quý của Diệp Thiên, nếu không phải đưa ra cái giá quá cao thì nhất định ông sẽ trả cái nghiên mực vuông này 20 vạn.

Có người nói vị giám đốc ngân hàng Cát này gốc hay sao? Thật chưa từng thấy ai mua đồ thể này bao giờ!

Kỳ thật, Cát Lăng Tiêu không gốc một chút nào. Phàm là những người đã làm đến chức vụ quản lý hay là chức vụ cấp cao thì trong thâm tâm họ lúc nào cũng có một chút mê tín hoặc là thói quen tồn tại.

Mặc dù những người này chưa hẳn là đã hiểu thuật phong thủy nhưng những đồ vật bày trên bàn hoặc là để trang trí trong phòng thì đều dựa theo phong thủy.

Những hành động theo tiềm thức này khiến họ cảm thấy có lợi cho việc thăng quan tiến chức của mình. Thậm chí còn có một vài vị quan chức chính phủ, lạng lẽ đến miếu thờ hoặc là đến tìm các cao nhân để chỉ giúp. Việc này ở đây cũng không có gì là lạ.

Chỉ có điều mấy năm gần đây kẻ lừa đảo ngày càng nhiều, những vị cao nhân thần tiên thực chất toàn là những kẻ lừa đảo tiền tài của người khác. Thế nhưng Diệp Thiên thì khác, giám đốc Cát đã từng theo “chỉ điểm” của cậu mà đạt được kết quả mỹ mãn. Việc này khiến cho ông không chút do dự mà kết giao với Diệp Thiên.

Thấy hai người trước mặt mình chỉ vì 2 vạn đồng mà không ngừng tranh luận, Diệp Thiên cảm thấy hơi buồn cười. cậu đều hiểu rõ những suy nghĩ của cha mình và Cát Lăng Tiêu, liền cười nói:

- Cha, chú Cát cũng là có ý tốt, cha khỏi phải suy nghĩ thêm nữa làm gì. Hơn nữa cái nghiên mực này cũng không tồi, sư phụ con cũng chưa chắc làm ra được 1 cái, quả thực cũng đáng giá kia.

Nhắc đến sư phụ, Diệp Thiên không khỏi thương tâm. Lão Đạo cũng từng tặng cậu một bộ Văn phòng tứ bảo, cũng là một vật phẩm tinh xảo. Độ quý giá của nó cũng không kém cái nghiên mực này là bao nhiêu.

Diệp Đông Bình sợ con nhìn vật nhớ người, đau lòng thêm, nhiều lần muốn dùng đồ mình sưu tầm đổi với Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên cũng chưa đồng ý.

- Thôi được, tôi cũng không nói thêm nữa làm gì. Thôi thì mọi chuyện cứ theo chú Cát bàn vậy. Sau này có vật quý nữa, tôi lại bán cho chú.

Nghe Diệp Thiên nói như vậy, Diệp Đông Bình làm người đứng giữa lập tức trả lời lại ngay. Đối phương không phải chê vật đất rẻ, mà là dựa vào uy tín của Diệp Thiên mà đưa ra giá như vậy. Còn tiếp tục hạ xuống nữa ngộ nhỡ lại làm cho giám đốc Sa càng thêm khó xử.

- Thế được, anh Diệp, thế thì...vật này, tôi gói lại luôn vậy.

Thấy Diệp Thiên đối với kỹ vật của mình như vậy, Sa Lăng Tiêu rất mừng nhưng lại sợ Diệp Đông Bình đổi ý, nên đem luôn chiếc nghiên mực trên bàn đặt vào cặp mình, tiếp đó rút từ trong ví của mình ra một tấm chỉ phiếu đặt lên bàn, nói:

- Anh Diệp, tấm séc này là 10 vạn, cần thiết thì anh có thể ra ngân hàng kiểm tra luôn, mật mã là 123456.

- Thôi khỏi, không cần, tôi còn không tin chú hay sao?

Nếu như bình thường thì Diệp Đông Bình nhất định sẽ yêu cầu đối phương cùng mình ra ngân hàng chuyển khoản ngay. Mấy năm gần đây, thủ đoạn của mấy tên lừa đảo biến hoá khôn lường. Thế nhưng bây giờ ông không hề nghi ngờ thân phận của tên Cát Lăng Tiêu

này là bởi vì chẳng nhẽ con trai lại thông đồng với người ngoài lừa cha mình hay sao?

Nghe Diệp Đông Bình nói vậy, giám đốc Cát liền lắc đầu nói:

- Anh Diệp, vụ mua bán này vẫn cần anh phải tính, tốt nhất là anh đến kiểm tra tiền, sau đó còn giúp tôi lấy hoá đơn nữa.

Sở dĩ Cát Lăng Tiêu muốn Diệp Đông Bình ra ngoài như vậy là bởi vì còn có tâm sự riêng. Ông vẫn còn chút chuyện muốn thỉnh giáo Diệp Thiên. Diệp Đông Bình còn ở đây thì Giám đốc Sa thật không có mặt mũi nào mà nhờ Diệp Thiên chỉ giáo.

- Chú Cát, không cần, thật sự không cần đâu, tôi ở đây đưa hoá đơn cho chú luôn cũng được.

Dù Diệp Đông Bình lãn lộn bao năm ngoài xã hội, nhưng về chuyện nhân tình thế thái, Diệp Đông Bình còn thua xa Cát Lăng Tiêu, một người chuyên xử lý những chuyện phức tạp hàng ngày. Ông thật không hiểu cái ẩn ý sau những lời đó của giám đốc Cát.

- Khụ khụ.

Cát Lăng Tiêu nghe thấy thế thì dờ khóc dờ cười, nhíu mày nói:

- Anh Diệp, thế này thì không được tốt cho lắm, cũng... không hợp quy định.

Lần này thì đến cả Diệp Thiên cũng hiểu ra ý của giám đốc Cát, liền nhìn cha rồi nói:

- Cha, Cha ra ngoài đi kiểm tra đi, chúng ta hôm nay cũng không phải ra ngoài ăn cơm làm gì, mời chú Cát ở lại dùng bữa luôn.

- Thế thì... được rồi. Chú Cát ở lại uống trà, tôi đi kiểm tra tiền rồi tiện thể mua rau về làm cơm luôn.

Thấy con trai không ngừng nháy mắt về mình, Diệp Đông Bình cuối cùng cũng hiểu ra, nhận thấy giám đốc Cát này có điều muốn nói với con trai mình, không muốn mình ở bên cạnh nghe được.

Bước ra khỏi Tứ Hợp Viện, nhìn thấy cái bóng dài in trên ngõ nhỏ, Diệp Đông Bình bất chợt cảm thấy giật mình, cũng đã mấy lần rồi, thằng con trai nghịch ngợm, hay gây chuyện này, rõ ràng là nó có thể kiếm được tiền thế mà sáng nay còn nói chi biết chơi bởi lêu lổng thôi.

Sau khi Diệp Đông Bình đi khỏi, Diệp Thiên nhìn Giám đốc Cát hỏi:

- Chú Cát, chú đợt này lại muốn thăng quan tiến chức à?

Kể từ lần đầu gặp Cát Lãng Tiêu, Diệp Thiên đã quan sát tướng mạo của ông. Nhận thấy tướng mạo ông vẻ ngoài sáng sủa, vàng trán cao, sáng bóng, thể hiện là người có vận thế rất mạnh. Chắc hẳn 2 năm qua đã rất thuận buồm xuôi gió.

- Khụ khụ. Tiểu Thiên, chuyện lần trước, chú vẫn phải nói lời cảm ơn cháu. Nhưng mấy lần tìm lão Vệ hỏi, đều không có tin tức gì của cháu.

Nghe thấy những lời nói của Diệp Thiên, Cát Lãng tiêu lộ vẻ vui mừng, nhưng vẫn giải thích vài lời với Diệp Thiên. Sợ cậu vẫn còn để tâm chuyện cũ. Cát Lãng Tiêu nhận thấy Diệp Thiên đã giúp mình một chuyện lớn, dùng hai vạn đồng khi này để bù đắp sợ là vẫn chưa xứng.

Diệp Thiên cười nói.

- Chú Cát này, chú không cần phải nghĩ nhiều cho mệt, chuyện đó chú không phải để tâm đâu.

Cát Lãng Tiêu vốn dĩ có vận thế rất mạnh, cho dù không có mấy câu nói của Diệp thiên thì sự nghiệp vẫn cứ thuận buồm xuôi gió. Diệp Thiên chẳng qua là nhân tiện mà bày kế cho thôi.

- Thế làm sao được, chú làm sao có thể để cho cháu thiệt được.

Cát Lãng Tiêu cũng không biết phải cảm ơn Diệp Thiên thế nào cho hợp tình hợp lý bèn khoát tay nói:

- Mà thôi, chuyện này để sau hẵng nói vậy. Tiểu thiên này, chú biết có một lão Trung y chuyên trị bệnh rụng tóc, tóc trắng đấy.

Mặc dù không biết rốt cuộc Diệp Thiên mắc bệnh gì, nhưng Cát Lãng Tiêu có thể khẳng định, Diệp Thiên nhất định không thích cái bộ dạng tóc tai làm cho người khác kinh sợ của mình như bây giờ.

- Ha ha, chú Cát à, không phải khám Trung y làm gì đâu, bệnh cháu cháu biết, tằm bỏ 3, 5 năm nữa là sẽ khỏi thôi mà.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, lão đạo sĩ ngoài thuật xem tướng phong thủy ra, thì tinh thông nhất phải kể đến y thuật. Đến lão đạo sĩ trong thời gian ngắn cũng không thể chữa khỏi bệnh cho Diệp Thiên thì khỏi phải đến khám trung y làm gì cho mệt. Không chừng về vấn đề này, Diệp Thiên còn hiểu hơn mấy người kia vài phần cũng nên.

- Tiểu Thiên, cô ra ngoài mua thức ăn đây.

Đang nói chuyện thì có tiếng cô ở ngoài cửa vọng lại.

- Tiểu Thiên, chú thấy chúng ta ra ngoài ăn là được rồi, khỏi phải phiền Cô của cháu.

Cát Lăng Tiêu vội vàng đứng dậy, việc này nếu để thuộc hạ của ông thấy giám đốc oai phong của họ bây giờ tỏ ra khách khí với một gia đình bình thường như vậy, thể nào họ cũng rớt cả mắt kính.

- Chú đừng ngại, chú ăn cơm ở nhà cháu đi, cô cháu nấu ăn ngon lắm.

Diệp Thiên lắc đầu. Thực ra không phải là muốn ép giám đốc Cát, mà là bởi vì ở nhà cô nấu canh bồ, thuốc bồ rất tốt cho sức khỏe của Diệp Thiên, những thứ này ở ngoài, sợ là có tiền cũng không mua được ấy chứ.

- Chú Cát, Có phải dạo gần đây chú gặp phải chuyện gì không?

Đợi cô đi khỏi, Diệp Thiên cười mà như không cười nhìn Cát Lăng Tiêu. Đột nhiên mà ân cần thì không phải kẻ gian cũng là đạo tặc. Dựa vào địa vị, thân phận, tuổi tác của Giám đốc Cát, thực chất cũng không phải dùng ngữ khí đó mà nói với mình. Bây giờ ông tự hạ thấp bản thân như vậy, nhất định là có chuyện cần thỉnh cầu.

- Khụ khụ, Diệp Thiên, là... là thế này.

Mặc dù là đang ở trong nhà của Diệp Thiên, nhưng Cát Lăng Tiêu vẫn ra ngoài cửa ngó trước ngó sau rồi mới nói:

- Diệp Thiên, Công việc dạo gần đây của chú có thể sẽ có một chút biến động. Cháu... cháu có thể giúp chú xem xem, có thể thuận buồm xuôi gió không?

- Không được đâu chú, những lời của chú cháu thật không dám nhận, chú nói rõ cho cháu biết chuyện gì đã, bây giờ hai mắt cháu chẳng nhìn thấy gì hết.

Nói về con người Cát Lăng Tiêu này, cũng được coi là có chức có quyền, ấy thế mà việc có liên quan đến tiền đồ của mình, ông ta lại hạ mình nói chuyện như vậy, kẻ cũng coi như là mặt dày. Nhưng cũng khiến cho Diệp Thiên có chút khó xử. Cậu thật vẫn còn đánh giá quá thấp cái quyết tâm khát vọng thăng tiến của chú Cát này quá.

Nghe những lời nói của Diệp Thiên, Cát Lăng Tiêu cũng không chần chừ nói luôn:

- Diệp Thiên, là thế này, gần đây hội nghị kiểm chứng quốc gia đang tiến hành cải cách, giảm bớt một số lượng cán bộ. Chú cũng nằm trong đơn vị được đề cử. Cháu, cháu xem. Chú lần này có qua không?

Hoá ra là tháng trước, Trung ương có mở hội nghị tiền tệ toàn quốc quyết định tiến hành cải cách thể chế quản lý kiểm tra chứng khoán toàn quốc, tiến hành lựa chọn lãnh đạo cho bộ quản lý kiểm tra chứng khoán. Sẽ đem cơ cấu kinh doanh chứng khoán quản lý ngân hàng nhân dân hợp nhất quản lý với hiệp hội kiểm chứng Trung Quốc.

Cát Lăng Tiêu nghe ngóng được, sau khi hiệp hội kiểm chứng hợp nhất, cấp bậc không lâu sau sẽ được nâng lên thành đơn vị cấp cao trực thuộc quốc vụ viện, Như vậy hiệp hội kiểm chứng không những quyền chức tăng cao mà hình như toàn bộ lãnh đạo các bộ cũng được thêm tăng thêm một cấp.

Đối với Cát Lăng Tiêu mà nói, Sức hấp dẫn của quyền cao chức trọng còn lớn hơn cả việc phát tài, chỉ có điều ông mới nhậm chức giám đốc ngân hàng mới được 2 năm, nay muốn được thăng nữa kể cũng không dễ. Vì thế sau khi biết được tin này, trong lòng bứt rứt, nảy sinh ý định giúp nước.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 142

Mệnh Đào Hoa

Như vậy, cán bộ biên chế đơn vị trực thuộc quốc vụ viện chỉ thấp hơn một bậc so với các nhân viên chính phủ.

Cát Lăng Tiêu năm nay mới khoảng 40, thế mà thứ bậc cũng đã ngang hàng với những cán bộ chính phủ rồi. Nếu ở độ tuổi này mà có thể tiến thêm một bậc thì sẽ vô cùng có lợi cho việc thăng quan tiến chức sau này.

Theo thông lệ thì giám đốc Cát còn phải chịu khổ ở ngân hàng ba năm năm nữa thì may ra mới được thăng thêm một chức, mà có khi cả đời cũng chỉ giữ đến chức này thôi. Bây giờ có cơ hội tốt thế, ông có thể không tranh thủ sao.

Chỉ có điều lần cạnh tranh này khốc liệt quá. Thực sự có quá nhiều người, dựa vào đầy đủ các mối quan hệ, nghĩ đủ mọi cách để ngồi vào được cái chỗ ấy. Mặc dù Cát Lăng Tiêu cũng có chút quan hệ. Nhưng trong lòng vẫn không yên tâm thế nên đến hỏi Diệp Thiên, người mà không có liên quan gì với những người đó.

- Tiểu Diệp, cháu... cháu xem, lần này chú có cơ hội không?

Nhìn thấy Diệp Thiên trầm ngâm không nói, trong lòng giám đốc Cát thấp thỏm không yên. Cẩn thận mở miệng hỏi. Nếu để cho cấp dưới của ông nhìn thấy cái bộ dạng giám đốc ngân hàng oai phong lẫm liệt lúc này thì họ đến rút cả mắt kính ra mắt.

- Chú Cát, cháu thấy hai má chú đầy đặn, cằm tròn, miệng vuông môi hồng, đều là biểu hiện của sự nghiệp phát đạt. Chắc hẳn tâm nguyện lần này của chú có thể thành hiện thực.

Diệp Thiên quan sát tỉ mỉ tướng mạo Cát Lăng Tiêu, chau mày một chút, nói tiếp:

- Chú Cát, chú... chú... ở bên ngoài, có phải là có... có cái gì đó không?

Lông mày Cát Lăng Tiêu dày rộng, mắt sâu dài, lòng đen lòng trắng phân biệt rõ ràng, môi hồng. Điều này thể hiện rằng ông rất có

duyên với phụ nữ.

Một điều quan trọng hơn, đó là mạch Gian Môn của giám đốc Cát nổi lên hẳn cho thấy rằng ngoài người vợ ở nhà ra ông còn có thêm 1 người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Cái gọi là “ Gian Môn” chính là chỉ huyết Thái Dương. Những ngườiuyên thâm thuật xem tướng có thể từ đó mà nhìn ra được nhân duyên của người khác. Đối với những người có số đào hoa thì huyết này càng nổi lên rõ ràng.

Lần trước Diệp Thiên gặp Cát Lăng Tiêu vẫn chưa thấy ông có những đặc điểm này, chắc hẳn trong 2 năm sự nghiệp thành công, thì vận mệnh đào hoa cũng đến luôn với ông.

- Có cái gì? Có cái gì đó là cái gì?

Cát Lăng Tiêu nghe thấy vậy thì lặng người đi một chút, những vẫn không hiểu những lời nói ấp úng của Diệp Thiên này nghĩa là gì.

- Khụ khụ

Diệp Thiên nghe vậy ho một tiếng nói:

- Chú Cát, chính là... chính là có phải chú ở bên ngoài có người phụ nữ khác không?

Lúc này Diệp Thiên cũng mới chỉ là một chàng trai mới lớn, nói đến những chuyện đại loại thế này cũng hơi ngại. Thế nhưng Diệp Thiên xem tướng của Cát Lăng Tiêu cộng với việc khi nãy bói cho ông 1 quẻ thì thấy rằng việc này có ảnh hưởng rất lớn đến ông vì thế Diệp Thiên không thể không hỏi.

- À. Chuyện này.... Chuyện này...

Nghe những lời nói của Diệp Thiên như vậy, mặt Cát Lăng Tiêu bỗng chốc đỏ ửng lên. Nếu là những người có thâm niên hay là những người cũng tuổi với ông hỏi chuyện này, giám đốc Cát sẽ không để ý, thậm chí còn có đôi chút cảm thấy tự hào.

Thế nhưng lại bị một tên vãn bối nhắc, giám đốc Cát có chút ngập ngừng ấp úng. Phải nói rằng, tuổi con gái ông cũng không kém Diệp Thiên, vì vậy đối diện với Diệp Thiên, trong lòng Cát Lăng Tiêu lúc này lần đầu tiên cảm thấy hành vi của mình hình như không có đạo đức.

Thấy Cát Lãng Tiêu hồi lâu mà vẫn không dám khẳng định, Diệp Thiên nói tiếp:

- Chú Cát, rốt cuộc là có hay không? Chuyện này có liên quan mật thiết đến việc bổ nhiệm lần này của chú có thành công hay không đấy.

- Khụ khụ, tiểu Diệp... việc... việc này, thực ra là có, nhưng chú cũng chỉ là gặp dịp thì chơi thôi. Cháu... cháu cũng biết, xã hội bây giờ đều thế mà.

Cát Lãng Tiêu nghe thấy việc này có liên quan đến việc thăng chức của mình thì cũng không giấu diếm nữa:

- Năm ngoái chú có quen một cô gái. Rồi... rồi kết giao từ đó. Thế nhưng việc này với việc bổ nhiệm của chú thì có liên quan gì?

Mấy năm nay ở Bắc Kinh, việc nuôi gái bao rất phổ biến, thậm chí giám đốc công ty, viên chức chính phủ đến tham dự sự kiện, hội nghị mà không có một người phụ nữ xinh đẹp ở bên cạnh thì đều bị coi là không có năng lực hết.

Vì thế Cát Lãng Tiêu vào cái năm rộ lên phong trào nuôi thiếp ấy, thông qua bạn bè giới thiệu, cũng bao một cô sinh viên trường nghệ thuật. Thế nhưng chuyện này Cát Lãng Tiêu hành sự hết sức bí mật, ngoại trừ những người bạn thân thiết ra thì không một ai biết được.

- Chú Cát, nếu chú tin cháu, thì tốt hơn hết trong vòng nửa tháng chú nên giải quyết cho xong việc này đi. Tốt nhất là đưa cô ta ra khỏi Bắc Kinh. Nếu không thì, đừng nói là thăng quan tiến chức, cháu sợ là đến cái ghế bây giờ chú cũng chẳng giữ nổi đâu.

Diệp Thiên nói tới đây thì ngừng lại. Cậu biết là Cát Lãng Tiêu thừa hiểu ý của mình. Khí vận và tướng mạo của người này, không phải là không thể thay đổi, thường thường thì việc nào cũng vậy, đều thiên biến vạn hóa.

Đúng là vận khí của Cát Lãng Tiêu rất mạnh, nhưng không phải nói là trên đường sự nghiệp không gặp trắc trở gì. Những nhân tố bên ngoài cũng có thể tác động làm xoay chuyển vận mệnh con người ta đang thịnh mà trở nên suy.

- Cái này... cái này, tiểu Diệp. Cháu... cháu nói có thật không?

Nghe xong những lời nói của Diệp Thiên, Cát Lãng Tiêu hít sâu một hơi, trên trán mồ hôi lấm tấm rịn ra.

Làm việc tại ngân hàng cũng hơn 20 năm rồi, chuyện đấu đá tranh giành lẫn nhau không ít. Cát Lãng Tiêu cũng đã từng hạ thủ sau

lưng người khác. Lần này Diệp Thiên nhắc, ông lập tức hiểu ra ngay. Có người định đem chuyện này ra để làm trò đây.

Có được thông về hiệp hội Kiểm chứng của những nhân viên nội bộ không chỉ có mình Cát Lăng Tiêu. Mấy thành phố quanh Bắc Kinh này, những người có điều kiện bằng ông hoặc kém hơn ông không ít. Người thì nhiều mà ghê thì ít, lẽ dĩ nhiên là dẫn đến tranh giành đấu đá lẫn nhau thôi.

Bất kể là trong biên chế nhà nước hay ở những đơn vị xí nghiệp, việc tranh giành đấu đá lẫn nhau xảy ra rất nhiều, dẫm đạp lên người khác để tiến chức. Đây đều là những việc xảy ra hàng ngày.

Ngay cả bản thân giám đốc Cát cũng đã từng ném qua những tranh giành đấu đá đó nhiều lần. Nghĩ đúng là có phải tự gây phiền toái cho mình hay không?

Cuối những năm 90, làm việc trong chính phủ hay ngoài công ty tư nhân, tác phong nam nữ mặc dù không còn quá nguyên tắc như trước nữa, nhưng chỉ cần có đủ những chứng cứ xác thực thì tác hại của nó vẫn thật không nhỏ.

Việc Cát Lăng Tiêu bao sinh viên đại học lần này tuy là rất bí mật nhưng không phải là người khác không thể điều tra ra được. Mà một khi chuyện này bị khai ra, giám đốc Cát đừng nghĩ đến việc thăng chức, mà sợ là ngay cả cái ghế bây giờ cũng không giữ nổi.

- Giám đốc Cát, những lời nói của cháu, tin hay không thì tùy chú.

Nhìn thấy sắc mặt của Cát Lăng Tiêu, Diệp Thiên đoán ông tin đến 7, 8 phần. Vì thế là cậu xưng hô chuyển từ “ chú” sang “ giám đốc” là để biết xem tướng cho ông, nhưng không có cách nào thu tiền cả.

- Tin, chú tin. Diệp Thiên. Chú thực cảm ơn cháu, chú... chú có việc phải đi trước. Đợi giải quyết xong chuyện này chú nhất định sẽ quay lại cảm ơn cháu.

Nghĩ đến việc một tuần nữa hiệp hội kiểm chứng sẽ thông báo, giám đốc Cát đâu còn tâm trí nào mà hỏi Diệp Thiên cách giải quyết nữa. Chi kịp nói với Diệp Thiên một câu rồi vội vàng đi luôn.

- Này, giám đốc Cát. Chú... chú định đi đâu đây?

Diệp Đông Bình ước tính Cát Lăng Tiêu nói chuyện với Diệp Thiên cũng khá lâu rồi. Vừa đúng lúc mua rau về đến cửa Tứ Hợp Viện thì gặp ngay Cát Lăng Tiêu.

- Diệp đại ca, tôi thực sự rất xin lỗi. Ngân hàng có việc, tôi phải về gấp xử lý bây giờ.

Lúc này Cát Lăng Tiêu làm gì còn tâm trạng nào mà nói chuyện bao gái với Diệp Đông Bình nữa. Chỉ kịp nói một câu rồi vội vàng rời Tứ Hợp Viện luôn.

- Tiểu Thiên, chuyện này là thế nào? Không phải nói ở lại nhà mình ăn cơm sao?

Diệp Đông Bình có chút không hiểu, liệu có phải Diệp Thiên còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện nên đã đắc tội với vị thần tài này rồi hay không?

- Cha, chú ấy có chút chuyện, hôm nay không ở lại dùng cơm với chúng ta được.

Diệp Thiên giải thích cho cha, sau đó quay vào phòng. Bất chợt sững lại một chút bởi vì Cát Lăng Tiêu đi quá vội vàng, đến cái nghiên mực đáng giá 10 vạn này cũng quên luôn trong phòng.

- Nay, tiểu Thiên, cái này... cái nghiên mực này vẫn còn chưa lấy đi à, là giám đốc Cát quên à?

Diệp Đông Bình sau khi vào nhìn, chợt nhìn thấy cái nghiên mực, trong lòng hồ nghi đây phải là chuyện quan trọng lắm thì mới bỏ quên cái nghiên mực hơn 10 vạn này lại được.

Diệp Thiên nghe vậy, cười cười nói:

- Cha, mấy ngày nữa chú Cát sẽ quay lại lấy thôi mà. Đến lúc đó đưa cho chú ấy cũng được. Mấy ngày này chú ấy rất bận. Cha đừng có làm phiền chú ấy.

- Chuyện này là chuyện gì chứ?

Diệp Đông Bình hồ nghi nhìn Diệp Thiên, lắc lắc đầu. Thế nhưng vẫn nghe lời con trai, nhét chiếc điện thoại di động mới rút ra trở lại trong túi.

- Cha, con ra ngoài đi dạo một chút.

Diệp Thiên lười giải thích cho cha nên đành ra ngoài đi dạo vậy. Ở đây mỗi ngày ngồi dưới chân Hoàng Thành quan sát tướng mạo của những người đến từ khắp mọi nơi, đối với Diệp Thiên mà nói là trải nghiệm khó mà có được.

Một thời gian sau đó, Diệp Thiên vẫn lặp lại cuộc sống trước kia của mình, tận hưởng khoảng khắc thanh bình khó mà có được trong cái thủ đô này.

Cứ mỗi cuối tuần, Diệp Thiên và Thanh Nhã lại cùng nhau du lịch. Vì thế mới có hơn 1 tháng, mà những danh lam thắng cảnh lớn nhỏ ở Bắc Kinh này đều đã đi khắp một lượt rồi.

- Diệp Thiên, em cũng không muốn làm phóng viên, hay là em cũng nghỉ học, chúng ta cùng mở một cửa hàng nhỏ.

Tại vườn sau nhà Diệp Thiên, cùng với Thanh Nhã ngồi trên 1 cái ghế trúc, trên đầu là một cây đại thụ cành lá xum xuê. Vào cái thời tiết nóng nực của mùa hè này, ngồi đây lại càng cảm thấy râm mát.

Thanh Nhã dạo này phải đi thực tập. Mà đơn vị thực tập đã được quyết định sẵn rồi. Rất nhiều người nghĩ đủ mọi cách để vào được đài truyền hình trung ương. Thế mà mới có được vài ngày mà Thanh Nhã đã cảm thấy chán nản.

Diệp Thiên nghe thấy vậy cười nói:

- Mở cửa hàng gì? Mình chỉ biết gieo quẻ bói toán, xem phong thủy thôi, không khéo sau này anh thành thầy bói, còn em thì thành bà thầy cũng nên.

- Bà thầy cái gì chứ. Diệp Thiên, con lại ăn nói lung tung rồi. Lần này con phải dọn đấy.

Diệp Đông Bình vừa bước chân vào vườn sau thì nghe được những lời nói của Diệp Thiên, cảm thấy có chút kỳ quái. Thế nhưng khi nhìn thấy mặt Thanh Nhã ửng hồng lên thì ngay lập tức hiểu ra.

- Con có thể không thu dọn được không? Cha, có phải nhà mình có khách không?

Diệp Thiên nhìn thấy mặt Thanh Nhã đỏ ửng lên như vậy, cười rồi chuyển luôn sang chủ đề khác.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn
www.dtv-ebook.com

Chương 143

Cảm Ơn

Diệp Thiên, chú Diệp, thôi, cháu về trường đây.

- Tiểu Nhã, cháu đừng về vội, hình như bạn học của cháu cũng sắp đến đây đấy.

Diệp Đông Bình khoát tay nói:

- Ông chủ Vệ mới gọi điện thoại đến nói ông ấy cùng con gái với cả giám đốc ngân hàng Cát sắp đến nhà mình đấy.

Diệp Đông Bình nhờ vào quan hệ của Diệp Thiên mà quen với Vệ Hồng Quân, hơn nữa cũng thông qua Vệ Hồng Quân mà bán được không ít đồ cổ.

Ông sở dĩ có chỗ đứng ở Phan Gia Viên nhanh như vậy, thứ nhất bởi vì bản thân là người Bắc Kinh, tiếp nữa là phải nhờ vào một nhân tố hết sức quan trọng đó chính là Vệ Hồng Quân.

Thời gian này, mặc dù giám đốc Cát rất bận nhưng vẫn hay gọi điện hỏi thăm Diệp Đông Bình. Hơn nữa lại còn giới thiệu cho ông vài mối buôn đồ cổ. Trong lòng Diệp Đông Bình hiểu rõ, người ta vì muốn nhờ con trai nên mới giúp đỡ mình như vậy.

Lúc đầu Diệp Đông Bình cũng cảm thấy có chút không quen, việc buôn bán của cha mà lại phải nhờ vào con trai. Sao có thể thế được? Thế nhưng một thời gian sau, ông cũng chấp nhận sự thật. Cũng không thể vì lòng tự tôn của một người cha mà dẹp luôn chuyện làm ăn được.

Diệp Thiên gật đầu trả lời:

- Con biết rồi. Cha, một lát nữa con sẽ ra. À, đúng rồi, cha đem luôn cái nghiên mực đó ra, lát nữa đem cho chú Cát mang về.

Câu đoán chắc là giám đốc Cát đã giải quyết việc đó xong rồi. Lần này đến nhất định là để cảm ơn.

Nghe thấy những lời nói của con, Diệp Đông Bình chân chừ 1 lát rồi nói:

- Diệp Thiên, lát nữa... không cho phép con dùng những vật đó đòi tiền người ta đâu đấy.

Thời gian Diệp Đông Bình ở Bắc Kinh đã được những người như Vệ Hồng Quân giúp đỡ rất nhiều. Theo như ông thấy, con trai mình chỉ điểm giúp người khác vừa tránh được họa lại gặp được may mắn, kể cũng coi là giúp mình tạo mối quan hệ, nếu mà còn nhận tiền của người ta nữa, thì thật là không phải đạo cho lắm.

Không đợi Diệp Đông Bình nói xong, Diệp Thiên đã nói tiếp:

- Cha, con không cần. Chẳng qua là người ta cứ nhất định cho con, con cũng chẳng còn cách nào khác.

- Tiểu tử thôi, tự cho mình là giỏi lắm sao? Đi, cùng cha đi ra ngoài.

Diệp Đông Bình tức giận trừng mắt nhìn con trai. Nếu không phải là có con dâu tương lai đang ở đó, nói không chừng ông đã cho thẳng con một cái bạt tai rồi cũng nên.

- Diệp đại ca, anh sống ở đây, nhìn từ ngoài vào thì không thấy sơn thủy gì, thế mà vào trong lại cứ như là động tiên.

Vệ Hồng Quân cùng Sa Lăng Tiêu đến, đằng sau còn dắt theo cả Vệ Dung Dung đang ngó trước ngó sau, bộ dạng tò mò. Cả 3 người đứng dưới cổng chờ cũng được hơn 10 phút rồi.

Mặc dù Vệ Dung Dung từ nhỏ đã sống ở Tứ Hợp Viện, thế nhưng nơi cô sống là Cảnh Sơn nằm ở phía bên kia khu kiến trúc Tứ Hợp Viện. Trước khi giải phóng mặt bằng thì là khu ở của người nghèo. So với khu Tứ Hợp Viện xung quanh Cổ Cung này thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

- Vệ lão đệ, giám đốc Cát, tôi mới chuyển nhà đến, nên mới trang trí lại thôi mà.

Diệp Đông Bình ngoài miệng thì nói khách khí vài câu nhưng trên mặt thì lộ rõ vẻ đắc ý.

Trang trí ngôi nhà Tứ Hợp Viện này, ngoài đôi kỳ lân ở cửa cùng hòn non bộ ngoài sân là do Diệp Thiên sắp xếp ra, thì toàn bộ đồ đạc trong phòng đều do một tay Diệp Đông Bình lo toan hết.

Đúng như Vệ Hồng Quân nói, ngôi nhà này nhìn từ ngoài vào thì không được bắt mắt cho lắm, thế nhưng vào trong mới biết, cây cầu nhỏ bắc qua dòng nước chính giữa hòn non bộ là cực kỳ phù hợp, hài hòa, thích hợp với kiến trúc Tứ Hợp Viện, tạo cho người ở một cảm giác rất thoải mái.

- Diệp Đại Ca, căn nhà này của anh âm dương hòa hợp, sáng tối tương thích. Người xưa nói nhà cửa có cát tường như ý thì gia đình mới an khang thịnh vượng được.

Vệ Hồng Quân tiếp tục khen ngợi.

- Haiz, những thứ này đều là do Diệp Thiên làm hết đấy, tôi thì chẳng hiểu gì.

Nghe thấy Vệ Hồng Quân nói vậy, Diệp Đông Bình thật có chút khó xử. Đầu là những người biết là do con trai ông hết, vậy mà cứ phải quanh co lòng vòng để khen ngợi nó.

- Bây giờ những căn nhà cũ thế này càng ngày càng ít. Ngôi nhà cũ của chúng tôi cũng sắp bị dỡ bỏ rồi. Sau này tôi cũng mua một căn nhà cạnh đây mới được. Diệp Thiên, Châu xem có thể giúp chú Vệ xem một chút được không?

Một khi đã bước chân vào Tứ Hợp Viện thì những âm thanh hỗn tạp của thế giới bên ngoài kia dường như đều bị những bức tường bao quanh Tứ Hợp Viện này cách ly hoàn toàn. Có thể tận hưởng được sự yên tĩnh trong cái thành phố ồn ào này, đối với một người lớn lên trong Tứ Hợp Viện như Vệ Hồng Quân mà nói thì vô cũng ngưỡng mộ.

Những khu Tứ Hợp Viện ở ngoại thành trước kia do là quy hoạch đơn giản, ngay cả hệ thống cống rãnh cũng chưa được hoàn thiện, cứ mỗi buổi tối, mùi hôi thối lại bốc lên nồng nặc, làm cho bộ mặt của thành phố cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Vì thế nên mấy năm gần đây, những khu Tứ Hợp Viện cũ nát đó đều được xây dựng lại thành những khu nhà hiện đại hóa. Sau này những khu Tứ Hợp Viện ở Bắc Kinh càng ngày càng ít.

Kể từ sau năm 97, thị trường chứng khoán sụt giảm, Vệ Hồng Quân cũng dần dần rút lui. Mấy năm này đang thăm dò thị trường nhà cũ ở Bắc Kinh. Lần này đến tìm Diệp Thiên, cũng là vì muốn xem một quẻ về việc này.

Thấy Vệ Hồng Quân nói vậy, Diệp Thiên gậy đầu nói:

- Không vấn đề gì đâu, chú Vệ, Tứ Hợp Viện chính là đại diện cho sự thành công về thuật phong thủy cổ đại của nước ta, Sống ở đây tiếp xúc với thổ khí mạnh hơn nhiều so với ở các tòa nhà cao tầng. Giả sử mà cháu có tiền, cháu cũng mua luôn căn nhà ở bên cạnh ấy chứ.

Nhà ở quan trọng nhất là tinh, khí, thần. Chức năng quan trọng nhất là ngăn cách chúng ta với bên ngoài, che chở chúng ta, âm thầm dưỡng khí, là nơi để an thân lập phận, cho con người ta một nơi để sinh hoạt cả vật chất lẫn tinh thần.

Hơn nữa, nghiên cứu về nhà cửa cho rằng, phòng ở không nên quá cao. Cao quá thì ánh sáng nhiều nên dương thịnh, thấp quá thì âm u nhiều nên âm thịnh. Sáng nhiều thì tổn thương tới phách, tối nhiều thì tổn thương đến hồn, rất dễ sinh bệnh.

Tứ Hợp Viện thì hội tụ đầy đủ những yếu tố phong thủy này.

Chỉ có điều nhà của Diệp Đông Bình ở giữa Tứ Hợp Viện, không gian hạn chế. Bên trong rất nhiều nơi không thể bố trí phong thủy. Vì thế mà Diệp Thiên sớm đã muốn mua căn nhà bên cạnh để tạo thành một ngôi nhà thoáng đãng.

Thế nhưng chính sách hiện nay không cho phép tư nhân mua bán nhà ở Tứ Hợp Viện. Thêm nữa là cho dù là bây giờ, giá một căn Tứ Hợp Viện phải cần hơn 100 vạn. Đến cả người làm ăn được như Diệp Đông Bình cũng không đào đâu ra được số tiền ấy.

Cứ mãi nói chuyện về cách bố trí ở Tứ Hợp Viện, mấy người đã vào đến phòng khách rồi. Còn Vệ Dung Dung cùng Thanh Nhã thì cùng trốn ở sân sau nói chuyện. Vệ Dung Dung được phân thực tập ở đài truyền hình thành phố Bắc Kinh, cũng khá lâu rồi không được gặp Thanh Nhã.

- Cát lão đệ, cái nghiên mực lần trước chú mua quên không mang về này, tiểu Thiên nói thời gian này chú bận nên tôi cũng không gửi nó đi, nhân đây chú mang về luôn.

Sau khi ngồi xuống, Diệp Đông Bình liền đem chiếc nghiên mực cổ lần trước ra, 10 vạn đồng đâu phải là nhỏ. Mặc dù giám đốc Cát không để ý nhưng Diệp Đông Bình vẫn cảm thấy không yên tâm.

- Diệp đại ca, tôi còn có chút việc, lát nữa tôi sẽ đem về.

Cát Lăng Tiêu vừa nói chuyện với Diệp Đông Bình, vừa liếc mắt sang Vệ Hồng Quân.

Nhìn thấy ánh mắt của Cát Lăng Tiêu, Vệ Hồng Quân hiểu ngay, liền đứng dậy tìm cơ để kéo Diệp Đông Bình ra khỏi phòng. Để lại

không gian cho hai người Diệp Thiên.

- À này anh Diệp, cái hòn non bộ ngoài sân kia bố trí thế nào đây? Anh có thể bày cho tôi mới được không?

Diệp Thiên nhìn Cát Lăng Tiêu cười:

- Giám đốc Cát, việc của chú đã toại nguyện rồi phải không?

Khi này còn xưng hô là chú Cát, bây giờ vô tình lại biến thành giám đốc Cát.

So với trước đây 1 tháng, thần khí của Cát Lăng Tiêu lại càng oai phong hơn, đây không phải là ông cố ý như vậy, rõ ràng là trong thời gian này tâm nguyện đã toại nên thần khí so với người bình thường cũng khác.

Thế nhưng trước mặt Diệp Thiên, khí thế này của ông căn bản cũng không là gì. Trong người Diệp Thiên, tiềm ẩn 1 khí chất hơn người, cái thần khí này không hề bộc lộ ra bên ngoài thế nhưng cũng đủ để làm giảm khí chất oai phong lẫm liệt của Cát Lăng Tiêu đi.

- Diệp Thiên, chú bây giờ không còn là giám đốc ngân hàng nữa rồi. Tuần trước chú đã chính thức được bổ nhiệm tới hiệp hội kiểm chứng làm việc, phụ trách chính đồn lại thị trường tiền tệ và sát hạch các công ty trên thị trường.

Lời nói của Cát Lăng Tiêu không giấu được vẻ vui mừng. Bây giờ ông đã là phó phòng của một tổ trong hiệp hội kiểm chứng rồi. Mặc dù cái chức danh này nghe không hay bằng cái chức giám đốc ngân hàng nhưng xét về quyền lợi giữa 1 giám đốc ngân hàng với một quản lý giám sát trật tự thị trường tiền tệ toàn quốc thì thật khác xa một trời một vực.

Nhất là sắp tới trong nước sẽ tiến hành cải cách thị trường cổ phiếu, chứng khoán lại càng nâng cao vai trò của hiệp hội kiểm chứng hơn. Hầu như tất cả mọi công ty trên thị trường sẽ đều phải chịu sự quản lý của hiệp hội.

Trước kia giới thương nhân buôn bán gặp mặt giám đốc Cát phải cung kính 3 lần thì bây giờ gặp Cát Lăng Tiêu cần phải ân cần, nhiệt tình hơn cả cha mẹ họ. Ông đi đến đâu cũng được người tung kẻ húng, oai phong vô cùng.

- Haha, chú Cát, vậy thì cháu phải chúc mừng chú rồi.

Diệp Thiên vốn cũng không bắt ngờ lắm. Lần trước cậu cũng chỉ ra chỗ sơ hở của Cát Lăng Tiêu rồi, giả sử mà ông ta không nghĩ ra được kế nào để giải quyết thì cũng chẳng đáng để mình quan tâm nữa.

- Diệp Thiên, chuyện này thực sự là phải cảm ơn cháu, nếu không có cháu giúp thì lần này chú ngã dập mặt rồi cũng nên.

Cát Lăng Tiêu lúc nói, nghĩ lại chuyện cũ mà nét mặt vẫn còn lộ vẻ lo lắng. Trong lòng vô cùng cảm kích Diệp Thiên, không ai hiểu rõ hơn ông chuyện lần này nguy hiểm đến mức độ nào.

Cát Lăng Tiêu kể cũng là một người quyết đoán. Lần trước nghe Diệp Thiên cảnh báo, không đầy 1 tuần sau, ông đã lo xong thủ tục đưa cô sinh viên kia bay sang Mỹ.

Cát Lăng Tiêu mới giải quyết xong chuyện được 3 ngày thì có 1 đoàn kiểm tra của tổng cục điều tra kỷ luật ngân hàng đến ngân hàng của Cát Lăng Tiêu, theo như có người tố cáo, tiến hành điều tra vấn đề tác phong của ông.

Người cũng không còn ở trong nước rồi, đội kiểm tra cuối cùng cũng không có kết quả gì. Hơn nữa Cát Lăng Tiêu cũng có người đỡ. Lần này ông không những không bị gì mà lại còn được thêm cái danh liêm khiết. Chuyện lần này đối với vài người mà nói thì đúng là trộm gà không được lại còn mất cả nắm thóc.

Sau khi sự việc lắng xuống, Cát Lăng Tiêu mới nhớ đến lời cảnh báo của Diệp Thiên, ông được một phen toát mồ hôi hột. Lần này trong lòng lại càng vô cùng cảm kích Diệp Thiên. Nếu như lần đầu chỉ điểm giúp mình chỉ là sự trùng hợp thì lần này rõ ràng là đã cứu cả sự nghiệp chính trị của Cát Lăng Tiêu.

- Diệp Thiên, những lời khác chú không phải nói nhiều nữa, tấm chi phiếu này, cháu cứ cầm đi. Sau này có chuyện gì cứ nói với chú. Chỉ cần chú giúp được thì nhất định không từ chối.

Sau khi kể 1 hồi sự việc lần này cho Diệp Thiên nghe, Cát Lăng Tiêu rút 1 tấm chi phiếu từ trong túi áo ra, đặt trước mặt Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 144

Công Ty Tư Vấn

Chú Cát, chú... đây là?

Nhìn tấm chi phiếu trước mặt, Diệp Thiên hồ nghi ngẩng đầu lên. Mọi người đều biết rõ vì sao tấm chi phiếu này lại ở đây. Mình cũng nên cho người khác một cơ hội để cảm ơn vậy.

- Diệp Thiên, đây là 10 vạn đồng, là chút thành ý của chú, cháu nhận định phải nhận nó. Hơn nữa những người hành nghề giúp người khác tránh họa tìm may, chống lại ý trời, thay đổi số mệnh như cháu, đó cũng là làm trái ý trời rồi, nhận một chút lệ phí này kể cũng đáng công lao.

Lần đầu tiên gặp Diệp Thiên hơn một năm trước, Cát Lăng Tiêu bán tin bán nghi những lời nói của cậu, cho tới khi ngồi vào cái ghế giám đốc ngân hàng rồi thì mới thực sự coi trọng những lời nói đó.

Thế nhưng sau lần đó thì mất luôn tin tức về Diệp Thiên. Cát Lăng Tiêu sau đó cũng tìm những nhà xem tướng phong thủy khác, giúp mình xem lành dữ, đoán số mệnh thế nên bây giờ ông cũng hiểu đôi chút về những thuật ngữ cũng như quy định của những người hành nghề này.

- Chống lại số trời, thay đổi số phận?

Sau khi nghe những lời nói của Sa Lăng Tiêu, Diệp Thiên cười thâm, cầm lấy tờ chi phiếu rồi nói:

- Chú Cát, thế cháu cũng không khách khí nữa. Quy định của sư môn là phải nhận 1 chút lệ phí.

Sau những lần giúp lão đạo sĩ hành nghề “chống lại ý trời, thay đổi số mệnh”, Diệp Thiên ngày càng uyên thâm cái bộ môn huyền học xem tướng phong thủy này.

Tuy rằng những lần trước bày binh bố trận nghịch thiên cải mệnh đều thành công thể nhưng quy luật của trời đất mang tính tuần hoàn. Sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình của con người, không ai có thể tránh khỏi. Diệp Thiên cũng không dại gì mà làm những chuyện không tính toán kỹ lưỡng.

Suy cho cùng thì cái chết vẫn là sự thật mà tất cả mọi người đều phải đối mặt, cho dù là anh hùng cái thế, đến già cũng chỉ còn là 1 nắm đất.

Vì thế Diệp Thiên quyết định, chi cần là mấy chuyện sinh lão bệnh tử, cho dù là có xảy ra với cha mình hoặc mấy người cô thân thích thì cậu cũng không ra tay cứu giúp, chứ đừng nói đến cái ông Cát Lăng Tiêu, người chẳng hề có quan hệ gì với cậu.

Những chuyện tránh họa tìm may đối với Diệp Thiên mà nói chỉ là những chuyện nhỏ, không tốn một chút hơi sức nào. Thế nhưng trong con mắt của Cát Lăng Tiêu, đó lại là những việc chống lại ý trời.

- Đương nhiên, đây đều là những chuyện nên làm. Diệp Thiên, cháu còn có chuyện gì cần chú giúp không?

Thấy Diệp Thiên đồng ý nhận tẩm chi phiếu này, Cát Lăng Tiêu rất vui mừng, trong lòng cũng nhẹ bớt đi phần nào.

Tuy rằng ở chốn quan trường, vâng lệnh thi hành chính là trở mặt vô tình, thể nhưng trước mặt Diệp Thiên, Cát Lăng Tiêu vạn lần không dám. Giả sử mà Diệp Thiên nhất quyết không nhận tẩm chi phiếu này thì ông cũng không biết làm cách nào để trả mối ân tình đó nữa.

Hơn nữa, kết giao được với một nhân vật thần tiên như vậy, con đường làm quan của Cát Lăng Tiêu không phải càng ngày càng rộng mở hay sao?

- Giúp đỡ cháu à?

Diệp Thiên trầm ngâm 1 lúc rồi nói:

- Chú Cát, đúng là cháu có 1 chuyện nhỏ đang định nhờ chú giúp đây.

- Là chuyện gì? Cháu cứ nói, chi cần là những chuyện chú Cát có thể giúp được, chú tuyệt đối không từ chối.

Cát Lăng Tiêu mới nghe xong thì đồng ý luôn. Ông biết Diệp Thiên làm việc rất có chừng mực, đã mở mồm ra nói với mình thì nhất

định đó phải là việc mình có thể làm được.

Diệp Thiên nghĩ 1 lát nói:

- Chú Cát, là thế này, chú thấy đấy, cháu cũng đã thôi học ở đại học Thanh Hoa rồi, suốt ngày ăn không ngủ rồi ở nhà cũng không được hay cho lắm. Cháu muốn kiếm 1 công việc để mưu sinh.

- Công việc để mưu sinh? Diệp Thiên, cháu muốn tìm 1 công việc để làm à? Chú mới chuyển công tác, muốn nhét người vào cũng không được dễ như trước. Thế nhưng nếu cháu muốn làm ở ngân hàng thì chú vẫn có thể thu xếp được.

Cát Lăng Tiêu nghe thấy thì lặng người đi một chút, dựa vào bản lĩnh của Diệp Thiên, muốn kiếm tiền đâu phải là khó. Lẽ nào cũng muốn tìm một đơn vị để đi làm hay sao?

Những chuyện này đối với Cát Lăng Tiêu mà nói thì cũng chẳng phải việc gì lớn lắm. đừng nói là vào ngân hàng, mà cậu muốn vào công ty nào chỉ để dưỡng lão, tất cả cũng chỉ là cần một câu nói của ông là được.

- Ngân hàng? Đi làm?

Nghe thấy Cát Lăng Tiêu nói vậy, Diệp Thiên lắc lắc đầu. kể từ năm 10 tuổi, Diệp Thiên đã theo lão đạo sĩ vào năm ra bắc, cậu ghét nhất là bị quản thúc, bây giờ để cậu sáng tối đi làm, đây thực sự là chuyện không thể nào.

Thấy Cát Lăng Tiêu hiểu nhầm ý mình, Diệp Thiên cười nói:

- Chú Cát, cháu không phải có ý đó, cháu muốn tự mình mở công ty, muốn hỏi chú có bạn bè ở bộ thương nghiệp hay không thôi?

- Ồ, chuyện này dễ thôi mà, Diệp Thiên, thế công ty của cháu kinh doanh cái gì?

Cát Lăng Tiêu tiện mồm hỏi, những cái chuyện xin giấy phép kinh doanh như thế này cấm bản ông cần ông phải lộ diện, chỉ cần ông đánh một tiếng là được.

Diệp Thiên gãi gãi đầu nói:

- Cái này... là kiểu công ty tư vấn ạ.

Diệp Thiên từ nhỏ đã khá độc lập, thời gian này ăn bám cha cảm thấy rất khó chịu vì thế nên sớm đã nảy sinh ý định kinh doanh 1 cái gì đó rồi.

Thế nhưng thứ nhất là Diệp Thiên không có bằng cấp gì, thứ hai là cũng không có kinh nghiệm kinh doanh. Suy đi tính lại, bản thân cũng có thể nhìn tướng đoán mệnh, xem phong thủy được vì thế cho nên mới có ý định mở công ty.

- Công ty tư vấn đoán vận mệnh xem phong thủy à? Cái này... cái này phải để chú hỏi xem đã.

Cát Lăng Tiêu há hốc mồm, nhất thời buột miệng nói ra, mặc dù ông biết Diệp Thiên có khả năng, cũng hết lòng tin vào cái bộ môn huyền học xem phong thủy, thế nhưng Diệp Thiên muốn mở công ty kinh doanh cái thể loại này, ông cảm thấy thật có chút quá sức tưởng tượng.

Phải biết rằng, mặc dù xã hội bây giờ cải cách mở cửa được hơn mười mấy năm rồi, nhưng trong tư tưởng mỗi người, đoán số mệnh, xem phong thủy vẫn bị coi là mê tín dị đoan của thời phong kiến. Mặc dù vẫn mời thầy về xem tướng đoán mệnh là 1 chuyện, nhưng công nhận nó lại là 1 chuyện khác.

Vì thế mà Cát Lăng Tiêu mới không dám nhận lời. Cứ cho là ông có bản lĩnh thông thiên đi, cũng không có cách nào giúp Diệp Thiên xin được giấy phép kinh doanh xem phong thủy đoán dữ lành được, việc này ở trong nước căn bản là chưa có tiền lệ bao giờ.

- Chú Cát, chú hiểu lắm rồi.

Diệp Thiên nghe thấy thế, cười:

- Cháu định mở công ty đại loại theo kiểu tư vấn, cố vấn chuyên môn là giúp người khác xem môi trường hoàn cảnh xung quanh nhà ở hay là công ty có thuận lợi hay không thôi. Tuyệt đối không vi phạm pháp luật, cũng không làm khó chú đâu.

Diệp Thiên không phải không biết Cát Lăng Tiêu đang nghĩ gì. Nhưng mà ở cái vùng duyên hải này, có đầy rẫy những công ty theo kiểu treo đầu dê bán thịt chó, chẳng qua là chỉ cần đem xem phong thủy đổi thành tư vấn môi trường xung quanh mà thôi.

Như vậy thì sẽ không trái với quy định của pháp luật, hơn nữa còn có thể kinh doanh một cách quang minh chính đại. Mặc dù bản chất vẫn là nhìn tướng đoán mệnh, xem phong thủy, nhưng là ở đẳng cấp khác, rõ ràng là sang hơn hẳn so với trải chiếu ngồi xem bói dưới chân Thiên Kiều giữa hàng trăm hàng chục những hàng quán khác.

- Hóa ra là như thế, Diệp Thiên, việc này thì dễ thôi.

Sau khi hiểu rõ ý đồ của Diệp Thiên, Cát Lăng Tiêu đồng ý, nghĩ 1 lát rồi nói tiếp:

- Xin giấy phép kinh doanh thì cần phải có địa chỉ, thế này đi, khu Tây Đan bên kia có 1 tòa nhà đang cho thuê. Chủ cho người giữ lại cho cháu mấy gian làm phòng làm việc, cháu thấy có được không?

Mấy ngày trước, Cát Lăng Tiêu có ăn cơm cùng một vị tổng giám đốc một công ty chứng khoán, được biết công ty đó chuẩn bị mở một điểm kinh doanh ở Tây Đan nên mua luôn 2 tầng nhà, tầng dưới thì để làm công ty chứng khoán, còn tầng trên thì dùng để đầu tư, rõ ràng là để cho thuê.

Dựa vào thanh danh của Cát Lăng Tiêu, thuê mấy gian phòng đó chỉ cần 1 câu nói là xong, hơn thế nữa, sợ là tiền thuê phòng cũng chỉ là mang tính tượng trưng. Trả lại Diệp Thiên 1 ân tình như vậy kể cũng không phải là nhỏ.

- Vậy, cháu cảm ơn chú.

Vệ Hồng Quân cùng Diệp Đông Bình đi thăm dò mọi ngõ ngách trong sân vừa về đến cửa thì nghe thấy lời cảm ơn của Diệp Thiên, không dấu được sự ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì mà phải cảm ơn chú Cát thế?

Vệ Hồng Quân biết, lần này Cát Lăng Tiêu đến, là để cảm ơn Diệp Thiên nên đã ra ngoài vườn đi dạo 1 vòng, thật không ngờ quay về thì chuyện lại thành ra ngược lại thế này.

- Chú Vệ, cháu định mở công ty, chú Cát đồng ý giúp cháu xin giấy phép kinh doanh và thuê địa điểm. Chú xem như thế cháu có phải cảm ơn chú Cát không?

Diệp Thiên cười giải thích cho Vệ Hồng Quân. Cậu biết mình ở Bắc Kinh này, hiểu biết còn nông cạn, sau này muốn công ty phát triển được, còn phải nhờ những người như Cát Lăng Tiêu và Vệ Hồng Quân này giúp đỡ nhiều.

- Haiz, chuyện này cháu tìm chú là được rồi, tìm chú có phải là đem dao mổ trâu về cắt tiết gà không?

Nghe Diệp Thiên nói xong, Vệ Hồng Quân vừa vỗ đùi tiếc, vẻ mặt lại vừa đượm chút buồn. Ân tình nợ Diệp Thiên không phải là ít.

Không thấy Diệp Thiên chỉ tiện hôm chi điểm cho Cát Lăng Tiêu vài câu mà 2 năm qua đã thăng lên đến tận 3 bậc sao.

- Thôi, thôi. Chuyện của Diệp Thiên cũng là chuyện của tôi. Lão vệ, chú đừng có mà xem vào.

Cát Lăng Tiêu khoát tay nói:

- Đợi sau khi công ty Diệp Thiên hoạt động, chú đến ký hợp đồng cổ vấn là được, nói không chừng cái công ty nhà đất của ông cũng phải cần cổ vấn ấy chứ.

- Ồ, thế cũng được.

- Thế thì tôi gọi điện ngay vậy.

Thấy Vệ Hồng Quân nói vậy, Cát Lăng Tiêu rút ngay điện thoại ra gọi. Mấy năm nay người nhờ vả ông có thể nói xếp dài từ cửa đây đến tận Cố Cung cũng không hết, ấy thế mà chưa từng thấy có việc nào khiến giám đốc Sa tận tâm như lần này.

- Diệp Thiên, con làm cái trò gì vậy? Con có tiền mở công ty à?

Cát Lăng Tiêu ra khỏi phòng khách gọi điện thoại, lúc này Diệp Đông Bình mới kịp định thần lại. Thế nào mà 2 người này mới ở trong phòng nói chuyện có một lát thôi thế mà Diệp Thiên đã quyết định mở công ty rồi?

Điều làm cho Diệp Đông Bình càng khó hiểu hơn, đó là công ty kinh doanh cái gì còn chưa rõ vậy mà Vệ Hồng Quân đã ngay lập tức muốn ký hợp đồng rồi. Lẽ nào kinh doanh bây giờ dễ vậy sao?

Diệp Đông Bình còn chưa nói hết, tiếng của Vệ Hồng Quân đã vang lên:

- Anh Diệp, Diệp Thiên mở công ty, không có tiền thì lấy tiền ở chỗ tôi. Ha ha, Diệp Thiên, có thể cho chú Vệ góp cổ phần mới được không?

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu trả lời:

- Chú Vệ, trong tay cháu lúc này cũng còn 1 ít tiền. Sau này khi nào cần gấp, cháu sẽ nói với chú.

Diệp Thiên hiểu bộ môn huyền học này, đạo trời tuy là vô hình nhưng vẫn tồn tại. 1 người từ lúc mới sinh, số phận đã được sắp đặt

sẵn rồi, tuy rằng những nỗ lực sau này có thể thay đổi số phận được nhưng tỷ lệ xảy ra chuyện đó là rất thấp.

Xem 1 quẻ bói cũng giống như 1 trò gian lận. Có thể giúp người khác thay đổi vận mệnh nhưng không phải là không có những tai họa ngầm. Và lại, người hiểu thuật xem tướng, phong thủy và người dùng thuật xem tướng, phong thủy để kiếm tiền, hai người này cũng hoàn toàn không giống nhau.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 145

Quyền Thế

Mỗi lần Diệp Thiên hỏi quẻ xem tướng giúp người khác đều mơ hồ cảm thấy nguyên khí đất trời xung quanh mình bị rối loạn. Bói quẻ xem tướng thì ảnh hưởng của nó còn ít thế nhưng giúp người khác thay đổi số mệnh thì rõ ràng là sẽ bị trời đất hút lại sinh khí.

Chẳng qua là Diệp Thiên đã tu luyện Ma y nhất mạch đạo khí lâu năm nên mới có thể hóa giải được sự phản lại của trời đất, không giống như hồi còn nhỏ bị nằm liệt giường suốt mấy ngày liền.

Thế nhưng Diệp Thiên có thể hóa giải được, không có nghĩa là những thầy phong thủy bình thường khác cũng làm được.

Rất nhiều thầy xem tướng phong thủy trước kia đều vì tiết lộ quá nhiều thiên cơ mà không có công pháp hộ trợ nên đều bị nguyên khí phản lại, nếu không phải là chết sớm ở tuổi trung niên thì về già cũng thể lương, kết thúc vô cùng bi thảm.

Do nguyên khí xung quanh mình biến đổi vậy nên cũng sẽ ảnh hưởng đến những người thân của mình. Vì thế nên các thầy xem tướng phong thủy khi hành nghề này đều bị mắc vào thuyết pháp ngũ tặc tam thiếu, rất nhiều người phải cô độc 1 đời.

(ngũ tặc bao gồm: quan, quã, cô, độc, tàn.

Nghĩa là già mà không vợ hoặc không chồng, không con, trẻ thì mất cha, tàn tật. Tam thiếu là thiếu tiền, mệnh và quyền)

Mấy năm gần đây, Diệp Thiên ngày càng nắm bắt và hiểu biết sâu hơn những kiến thức về thuật bói ẩn này. Thế nên cậu phát hiện, càng ngày càng khó suy diễn về những người thân quanh mình.

Cho nên khi này Diệp Thiên từ chối ý tốt của Vệ Hồng Quân là vì không muốn ông bị dính vào những chuyện này. Khi này sinh ý định mở công ty, Diệp Thiên đã hạ quyết tâm là cái công ty này kể cả ông chủ lẫn nhân viên, tất cả chỉ cần 1 mình cậu là đủ.

Thậm chí Diệp Thiên còn chuẩn bị sẵn chỉ cần công ty làm ăn phát đạt 1 chút thì ngay lập tức cậu sẽ chuyển ra ngoài ở. Trước khi

chưa có cách nào để giải quyết những nguyên khí hỗn loạn gây ảnh hưởng đến người thân xung quanh mình thì cậu sẽ hạn chế qua lại với họ.

Trong lúc Diệp Thiên đang giải thích cho cha và Vệ Hồng Quân về việc mở công ty thì Cát Lăng Tiêu cũng vừa gọi điện thoại xong vào, giờ chiếc điện thoại trong tay lên rồi nói:

- Diệp Thiên, việc của cháu chú giải quyết xong rồi. Thuê 3 phòng làm việc, tổng cộng là rộng 200 m², đều được trang trí đẹp, tiền thuê mỗi tháng là 1200 đồng, trả trước nửa năm.

Sau khi được điều vào hiệp hội kiểm chứng làm việc, địa vị của Cát Lăng Tiêu lại càng cao hơn. Đặc biệt là công ty chứng khoán, nghĩ đủ mọi cách để mời ông đi ăn cơm cũng không có cửa. Thế mà lúc này lại được Cát Lăng Tiêu gọi điện đến thế nên bên đó nói luôn là có thể cho Diệp Thiên sử dụng miễn phí luôn mấy gian phòng đó.

Thế nhưng Cát Lăng Tiêu biết Diệp Thiên không bao giờ nhận ưu đãi đó, nên quyết định trả bằng đầy tiền thuê phòng.

Đương nhiên các tòa nhà nằm ở nơi tắc đất tắc vàng này. 1 m² thôi mà mỗi tháng cũng phải tốn đến 80, 90 đồng rồi. Thế mà phòng làm việc rộng 200m² mỗi tháng chỉ cần trả 1200 đồng thì chẳng khác nào là cho không.

Gợi thiệu sơ qua cho Diệp Thiên nắm được chút tình hình, Cát Lăng Tiêu nói tiếp:

- giấy phép kinh doanh thì phải nửa tháng nữa mới làm xong được. Diệp Thiên, cháu cứ trang trí phòng làm việc trước đi, khi nào lấy được giấy phép kinh doanh thì công ty hoạt động luôn.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Cảm ơn chú Cát, tối nay mời chú ăn cơm ở nhà cháu luôn. Ngày mai nếu chú rảnh thì chúng ta cùng đến đó xem xét tình hình luôn nha.

Cát Lăng Tiêu nhiệt tình ân cần như vậy, Diệp Thiên vô cùng yên tâm. Cậu biết, tháng trước mình chỉ điếm cho Cát Lăng Tiêu, giúp ông ta vượt qua được trở ngại lớn nhất cuộc đời mình, nói thật ra, chuyện này cũng không thể dùng tiền mà so sánh được.

- Được, ngày mai chú đến đón cháu, chúng ta cùng đến đó xem.

Cát Lăng Tiêu gật gật đầu, làm lãnh đạo có thời gian rảnh rỗi hay không? Cái này còn phải xem xét đã, đối với những người làm lãnh đạo mà nói, có thời gian rảnh rỗi cũng là không có thời gian rảnh rỗi. Thế nhưng đối với Diệp Thiên, không có thời gian rảnh rỗi cũng phải dành ra 1 chút thời gian.

Sáng sớm hôm sau, Cát Lăng Tiêu lái xe đến tận ngõ đón Diệp Thiên rồi cùng đến Tây Đan.

Sau khi xe dừng trước cửa 1 tòa nhà thương nghiệp 10 tầng, Cát Lăng Tiêu cùng Diệp Thiên xuống xe, còn tài xế thì lái xe vào bãi đỗ xe.

- Chú Cát. Giá thuê phòng ở đây có thể rẻ đến thế sao?

Nhìn thấy tòa nhà hoành tráng trước mặt, trong lòng Diệp Thiên nhất thời hiểu ra chuyện.

Cho dù có không hiểu gì về tình hình thị trường thì cậu vẫn biết 1200 đồng 1 tháng mà thuê được phòng làm việc ở đây, thế thì chẳng khác gì tặng không cho cậu sử dụng.

Phải biết rằng, vào những năm 98, 1 phòng tầng hầm rộng 10m² ở Bắc Kinh 1 tháng cũng phải trả 500 đến 600 đồng tiền thuê phòng, chứ đừng nói đến 1 tòa nhà nằm giữa trung tâm thương nghiệp thế này.

- Ha ha, việc này cháu không cần phải quan tâm. Đúng rồi, tiền thuê phòng nửa năm cháu có đem theo không? Nếu không cầm theo thì chú Cát cho cháu mượn này.

Cát Lăng Tiêu rất biết lý lẽ, trong phạm vi khả năng của mình, ông sẽ dùng hết sức mình để giúp đỡ Diệp Thiên, thế nhưng những thủ tục cụ thể, thì ông sẽ để cho Diệp Thiên tự mình giải quyết. Sự tôn trọng này khiến cho Diệp Thiên cảm thấy rất thoải mái.

- Cảm ơn chú Cát, tiền cháu có mang theo đây.

Diệp Thiên vỗ vỗ vào chiếc ba lô sau lưng. Giương mắt lên thì nhìn thấy xe của Vệ Hồng Quân đang dừng trước mặt mình.

- Chú không đến muộn chứ, đi, chúng ta lên xem phòng làm việc còn thiếu thứ gì, chú sẽ tìm người bổ sung thêm.

Hôm qua không giúp được gì cho Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân về nhà cứ cân nhắc xem phải làm thế nào.

Mặc dù trước khi Diệp Thiên nghỉ học, Vệ Hồng Quân giúp đỡ cậu không ít, thế nhưng 2 năm qua, việc kinh doanh của ông càng

ngày càng lớn, cũng đều là nhờ Diệp Thiên gợi ý cả nên chuyển đầu tư từ thị trường chứng khoán sang thị trường nhà đất.

Cho nên ông chủ Vệ luôn luôn cố gắng cẩn thận để duy trì mối quan hệ với Diệp Thiên, 1 chút thờ ơ cũng không dám.

Diệp Thiên cười khỏ 1 tiếng nói:

- Chú Vệ, chúng ta... việc gì mà phải khách sáo như vậy.

Bây giờ so với trước kia cũng khác, nếu là trước thời kỳ cải cách, những thương nhân mặc dù rất tôn kính những thầy xem tướng phong thủy nhưng rất ít người dám tiếp xúc với họ chính là bởi vì sợ sau khi những thầy xem tướng phong thủy dùng phép xong sẽ bị trừng phạt phân lại.

Thế nhưng hai vị trước mặt đây lại không hiểu điều đó. Sợ ít tiếp xúc với Diệp Thi thì sau này sẽ ít được cậu giúp đỡ. Việc này càng làm cho Diệp Thiên khó giải thích cho họ hiểu hơn.

- Không phải là khách sáo. Cháu cũng chưa có quen với cuộc sống ở Bắc Kinh này, chú Vệ không giúp cháu thì ai giúp cháu.

- Lão Vệ, những lời này của chú thật là không đúng, việc này là do tôi sắp đặt đấy.

Nghe xong những lời nói của Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân vui vẻ ra mặt thế nhưng nghe thấy cái tên Cát Lăng Tiêu đứng bên cạnh đang trừng mắt nhìn, việc tìm phòng làm việc lần này là do lão Vệ giúp chắc?

- Chủ nhiệm Cát, chào mừng lãnh đạo đến thị sát công việc.

Sau khi nói cười bước vào toàn nhà công ty chứng khoán, vì sớm đã nhận được thông báo của tổng giám đốc nên có 1 đoàn người tiếp đón trước mặt. Cách khá xa mà đã giơ 2 tay lên vẫy vẫy.

Cát Lăng Tiêu cũng miễn cưỡng đưa tay phải lên, vẫy chào 1 lát, sau đó nhìn quanh 1 lượt, mày hơi nhú lại nói:

- Trần tổng, mau giải tán mọi người đi.

Cát Lăng Tiêu mới vào làm ở hiệp hội chứng khoán chưa được bao lâu, căn cơ vẫn còn chưa vững. Ông cũng không muốn bị người khác nói xấu vì thế lần này tổng giám đốc Trần tổ chức đón tiếp hoành tráng thế này khiến cho ông mất hết cảm tình.

Những người có thể sinh sống ở thành Tứ Cửu này, có mấy người không phải là người có quyền có chức chứ?

Nghe thấy chủ nhiệm Cát nói vậy, vị tổng giám đốc Trần đó lập tức phản ứng lại ngay, nói:

- Vâng, vâng, vâng, là tôi suy tính chưa được chu đáo, chủ nhiệm Cát, bên này, mời. À, mà vị này có phải là tổng giám đốc Vệ không?

Vệ Hồng Quân mấy năm trước trong thị trường chứng khoán ở thành Tứ Cửu này cũng được coi là một nhân vật lớn vì thế mà vị tổng giám đốc Trần này cũng quen biết ông. Sau khi thấy ông, tổng giám đốc Trần liền nháy mắt với ông, muốn nhờ ông giải vây giùm vụ này.

Thị trường tiền tệ đang vào đỉnh điểm của cái cách. Bất kỳ 1 quyết định mới nào được đưa ra đều ảnh hưởng mạnh đến thị trường chứng khoán. Mà những người cầm chuỗi dao của công ty chứng khoán lại là những người trong hiệp hội kiểm chứng. Vì thế mà tổng giám đốc Trần này không dám làm phật ý chủ nhiệm Cát.

Tính khí Vệ Hồng Quân không ưa đả tỵ với người khác, tính tình ôn hòa vui vẻ, thấy vậy liền nói:

- Lão Vệ, di thôi.

- ừm.

Cát Lăng Tiêu gật gật đầu, âm thanh thoát ra từ mũi. Hướng về phía phòng làm việc của vị tổng giám đốc Trần mà đi. Uy thế vô cùng lớn. So với lúc ở trước mặt Diệp Thiên, quả là khác xa một trời một vực.

- Quyền tài, quyền tài, thật đúng là quyền thì xếp trước tài.

Nhìn thấy trán của vị tổng giám đốc Trần ngoài 50 tuổi kia lấm tấm mồ hôi, Diệp Thiên đang đứng sau Cát Lăng Tiêu lắc lắc đầu. Vị tổng Trần này trong công ty có thể nói là có thể lực cao nhất, thế mà đứng trước mặt Cát Lăng Tiêu, đến thở mạnh 1 cái cũng không dám.

- Chủ nhiệm Cát, đây là hợp đồng thuê nhà, mời ông xem.

Sau khi vào phòng làm việc của tổng giám đốc Trần, lập tức có 1 cô thư ký xinh đẹp rót nước mời trà. Tổng giám đốc Trần cũng mang bản hợp đồng trên bàn ra, cung kính đưa cho Cát Lăng Tiêu.

- Trần tổng, cũng không phải là tôi thuê phòng làm việc của ông, bản hợp đồng này không phải đưa cho tôi.

Cát Lăng Tiêu lắc lắc đầu, đem trả lại bản hợp đồng.

- Thế đó là?

Trần tổng nghe thấy vậy liền nhìn sang Vệ Hồng Quân, có chút bất mãn nói:

- Tổng giám đốc Vệ, chúng là dù gì cũng là bạn cũ, việc nhỏ thế này, cần gì phải làm phiền đến tận chủ nhiệm Cát? 1 cú điện thoại có phải là xong ngay không?

Những lời này Trần Tổng nói với Vệ Hồng Quân, đồng thời cũng là đang nịnh hót Cát Lăng Tiêu, hơn nữa trong lòng cũng thâm nghĩ, sau này nhất định phải thân mật hơn với Vệ Hồng Quân, biết đâu lại thân thiết với chủ nhiệm Cát hơn được 1 chút.

Còn về Diệp Thiên đang đứng cạnh hai người này thì tổng giám đốc Trần này không để ý đến cho lắm. Theo như ông nghĩ thì người thanh niên tóc bạc này, chắc là con cháu của Vệ Hồng Quân, đi theo 2 người họ là để học hỏi chút kinh nghiệm bên ngoài mà thôi.

Vệ Hồng Quân cười lắc lắc đầu, tay chỉ vào Diệp Thiên nói:

- Trần tổng, tôi thì làm gì có đủ bản lĩnh để nhờ được chủ nhiệm Cát chứ. Thuê phòng của ông là cậu này.

- Cái... cái gì?

Tổng giám đốc Trần nghe thấy thế thì ngạc nhiên. Một chút lưỡng lự nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Khi này tôi thật có mắt như mù, vị... vị tiểu huynh đệ này xưng hô thế nào đây?

Có thể khiến cho Cát Lăng Tiêu không ngại mà lại còn đến cùng chỉ để giải quyết 1 việc còn con, hơn nữa cậu này lại còn trẻ thế này, khiến cho tổng giám đốc Trần có chút căng thẳng.

- Trong thành Tứ Cửu này, cái không thiếu nhất chính là quan chức. Quan chức mà nhiều thì con cái đệ tử cũng nhiều. Những thanh niên như thế này mặc dù chẳng có chút bản lĩnh gì, nhưng gia thế sau lưng của họ cũng đủ để người ta khiếp sợ.

Lúc này Trần tổng cho rằng Diệp Thiên là 1 trong những người đó. Hạn một nỗi không tự cho mình 2 cái bạt tai được, sao lúc này lại

có thể lạnh nhạt với Diệp Thiên thế được.

- Tổng giám đốc Trần, cháu là Diệp Thiên.

Diệp Thiên cười cười, chủ động bắt tay giám đốc Trần, tiện thể cầm luôn bản hợp đồng.

- Diệp tiên sinh, phòng làm việc này còn có chút sơ sài, nếu cần... tiền thuê phòng vẫn có thể giảm thêm được 1 chút.

Nhìn thấy bộ dạng thân nhiên của Diệp Thiên, tổng giám đốc Trần nhận thấy phán đoán của mình thật không sai. Còn trẻ là có được cái khí chất như vậy, đây đúng là lần đầu tiên ông nhìn thấy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 146

Khai Trương (Thượng)

Trần tổng, không cần, tiền thuê này đã quá thấp rồi...

Nghe được Trần tổng nói vậy, đang xem lên hợp đồng Diệp Thiên vội vàng lắc lắc đầu, nói đùa kiểu gì vậy, 200 m² mặt bằng, mỗi tháng 1200 đồng tiền thuê, ngay cả phí quản lý cũng không đủ chi.

Phải biết rằng, nếu dựa theo con đường bình thường mà thuê văn phòng này, chi số 10 vạn đồng của Diệp Thiên, cũng chỉ đủ chi năm ba tháng tiền thuê nhà.

Hơn nữa hợp đồng còn ghi rõ, trong 1200 đồng này tự nhiên còn có phí điện nước, kỳ hạn thuê là năm năm, chẳng khác gì là cấp không cho Diệp Thiên năm năm sử dụng.

Diệp Thiên biết, xem như thiếu nợ Cát Lăng Tiêu một nhân tình không nhỏ.

- Được, vậy Diệp tiên sinh kí tên lên đây là được, nếu như sau này có cái gì cần đổi, cậu trực tiếp tìm tôi...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Trần tổng cũng không nói thêm cái gì, sau này hai người cùng làm ở một tòa nhà, còn sợ không có thời gian kết thân cùng Diệp Thiên sao?

Diệp Thiên cẩn thận xem hợp đồng lại một lần, lấy bút ở trước mặt ký tên mình, chờ Trần tổng ký tên xong, đóng lên con dấu, liền cầm bản hợp đồng của mình cất vào trong túi xách.

Hợp đồng ký tên xong xuôi, Trần tổng ân cần nói:

- Diệp tiên sinh, hay là... Tôi đưa cậu đi xem qua văn phòng? Khuyết khuyết cái gì tôi bảo người ta mua thêm...

- Trần tổng, văn phòng cần ngài dẫn đi xem, nhưng... những đồ trong văn phòng của Diệp Thiên, lão Vệ tôi lo hết toàn bộ...

Đứng ở bên cạnh Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân cười ha ha, cũng khiến cho Trần tổng xác định được thân phận Diệp Thiên, người thanh niên đầu bạc này, nhất định là con cháu đại nhân vật nào đó ở Bắc Kinh.

Thấy Trần tổng có thái độ kính cẩn, Diệp Thiên cười cười cũng không nói gì. Phong thủy vốn có cách nói phải dựa vào thế, mình hoàn toàn không phô bày thân thế, Trần tổng nếu muốn hiểu lắm, vậy hãy để cho hắn hiểu lắm đi.

Đi theo sau Trần tổng mấy người, Diệp Thiên không ngừng đánh giá một trường chung quanh, các cửa hàng, quả không hổ danh, đúng là xây dựng ở nơi sầm uất, lại rất chú trọng phong cách phục vụ.

Bởi vậy, khi mở cửa hàng buôn bán, nhất định phải tìm khu trung tâm, khai thác lượng khách hàng chung quanh, hấp dẫn mọi người vào mua sắm cao nhất.

Cho nên tầm quan trọng của cửa hàng, dĩ nhiên là không cần nói cũng biết, hạng mục mà Diệp Thiên muốn kinh doanh tuy rằng không giống buôn bán truyền thống, nhưng làm một công ty tư vấn phong thủy tướng thuật, hẳn đương nhiên rất để ý mặt tiền của cửa hàng.

Trước đây giới buôn bán có câu tục ngữ: muốn làm kinh doanh tốt, nhất định tuân theo tám chữ. Tức là thành tín, nhân nghĩa, hoà nhã, lý trí và phong thủy.

Tám chữ này xuất xứ từ những thương nhân nhà Tấn, cũng có thể nói truyền thống văn hóa buôn bán thường chú trọng khu trung tâm.

Dựa theo tám chữ: “Thành tín, nhân nghĩa, hoà nhã, lý trí” này đi buôn bán, lịch sử buôn bán Trung Quốc đã sớm hình thành nhiều cửa hàng, như là “Nội liên thăng”, “Đồng nhân đường” ở Bắc Kinh.

Mà những cửa hàng cổ đó, thường thường đều là dựa theo yêu cầu “Phong thủy” làm nền tảng đặt cửa hàng, sáng tạo ra một không gian thoải mái, môi trường hài hòa cho các khách hàng, cửa hàng lấy được sự yêu quý từ khách, hai bên phối hợp. Điều này mới có thể khiến cho việc kinh doanh thuận lợi.

Đi thang máy lên tới tầng hai, vừa ra cửa thang máy, Trần tổng liền chỉ vào một cánh cửa kính bên cạnh, nói:

- Diệp tiên sinh, chính là văn phòng này, bên trong được ngăn thành ba gian, cậu xem xem có cần đổi chỗ khác không?

- Ha ha. Vào xem rồi nói sau, hẳn là không cần đổi...

Diệp Thiên đưa mắt đánh giá bốn phía một hồi, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Theo hướng từ bên ngoài thang máy đi vào, căn phòng mà Trần tổng chỉ vào nằm ở hướng Tây Bắc. Cửa chính quay hướng Đông Nam, trong phong thủy gọi là vị trí “Tứ thủy triều đường”, là nơi phong thủy tốt.

Dùng lực xoay người mở cửa kính ra, Trần tổng quay đầu lại mời:

- Diệp tiên sinh, chủ nhiệm Cát, mời vào...

Văn phòng phía ngoài cùng này cũng là một gian lớn nhất, chiếm diện tích ước chừng hơn 100m2, bên trong không có đồ vật gì, có vẻ có chút trống trải.

Bao quanh gian ngoài này, còn có hai văn phòng được ngăn bằng lớp kính, bên trong lớp kính là tấm rèm, từ bên ngoài thì không cách nào thấy bên trong.

Loại rèm này cũng là loại rất nhiều chủ công ty thích sử dụng, bởi vì nhân viên bên ngoài không nhìn thấy văn phòng của ông chủ, nhưng ông chủ lại có thể thấy rõ ràng tình hình bên ngoài, cái này khiến các nhân viên cảm giác được mình đang bị ông chủ chú ý, khi làm việc sẽ không dám lười nhác.

- Diệp Thiên, thế nào, nơi này có đủ lớn không?

Cát Lăng Tiêu tuy rằng không hiểu phong thủy, nhưng nhìn thấy văn phòng này, hai mắt cũng có cảm giác sáng lên, dù sao không gian rộng rãi, cũng làm cho lòng người tự nhiên thấy khoan khoái.

- Không phải không lớn, là quá lớn.

Diệp Thiên nghe vậy cười khở một tiếng, theo quyết định của hắn, cái công ty này chỉ cần một ông chủ và một nhân viên, cần gì dùng không gian lớn như vậy?

Thấy vẻ mặt của Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân đoán ra tâm tư Diệp Thiên, lập tức cười nói:

- Diệp Thiên, ở đây chưa có đồ đạc gì, sau này có đồ đạc rồi sẽ không quá lớn như vậy, cháu còn cần cái gì không? Nói với chú Vệ, chú nhất định làm cho thỏa đáng...

Diệp Thiên đẩy cửa kính đi vào hai gian phòng nhìn một chút, nói:

- Thật sự cần sửa một chút, Trần tổng, ngài có giấy bút không?

- Có, có, Diệp tiên sinh, cậu chờ chút, tôi lập ra đây ...

Trần tổng liên tục gật đầu, đi ra ngoài với tốc độ hoàn toàn không tương xứng với dáng người hẩn, qua hơn một phút, liền bê một chồng giấy A4 chạy trở lại văn phòng.

Diệp Thiên nhận giấy bút, vừa men theo cửa, dùng chân đo khoảng cách, vừa cầm bút vẽ trên giấy, ước chừng đi lại trong 100m2 mất chừng nửa giờ, mới dừng bước.

- Chú Vệ, công trình này có lẽ không nhỏ, nơi này phải đặt một cái hình Bát Quái, còn cửa kính thì bỏ đi, đổi thành một tấm bình phong làm bằng gỗ, ở cửa chỗ này tốt nhất có một rương Thủy Tộc, phía sau bày vài cây xanh...

Diệp Thiên chỉ vào hình vẽ vừa vẽ trên giấy, nói với Vệ Hồng Quân, mơ hồ miêu tả ý nghĩ của mình, cuối cùng nói:

- Chú Vệ, bản vẽ này chú cầm, cần bao nhiêu tiền làm dự toán, cháu sẽ gửi cho chú ...

Vệ Hồng Quân cười khoát tay, chỉ chỉ vào bản vẽ trong tay, nói:

- Khụ, tiền nong gì, tí việc ấy thì đáng bao nhiêu, cháu đừng lo, chú Vệ sẽ đặt mua được...

Nghe được Vệ Hồng Quân nói vậy, Trần tổng nhất thời ngây dại ra một chút, hẩn vừa rồi cũng nghe thấy bố trí của Diệp Thiên, nếu thật là dựa theo quy cách trang hoàng này, chi sợ không có 20 vạn thì làm không nổi.

Trần tổng vốn cho là những việc mình làm đã là để Diệp Thiên mang ơn rồi, không ngờ ông chủ Vệ cũng không hề thua kém, trong lòng càng thêm tò mò về thân phận Diệp Thiên.

- Chú Vệ, tình cảm là tình cảm, kinh doanh và kinh doanh, số tiền kia chú ứng trước, sau này cháu tính cho chú một năm tiền tư vấn

của công ty, được không ạ?

Tâm ý của Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên tiếp nhận, Trần tổng nghe thấy không hiểu gì cả, phí tư vấn đắt đến vậy sao? Một năm có đủ hai ba mươi vạn chẳng?

- Khụ khụ...

Trần tổng thật sự là không áp chế nổi tò mò trong lòng, ho khan một tiếng, chần chờ hỏi:

- Diệp tiên sinh, cậu... công ty này, rốt cục là kinh doanh cái gì?

- Chính là công ty tư vấn, chờ ngày khai trương, xin Trần tổng cổ động...

Diệp Thiên cười cười, cũng không nói thêm, phạm vi nghiệp vụ kinh doanh có chút khó nói, phòng chừng giai đoạn đầu phải dựa vào Vệ Hồng Quân và Cát Lăng Tiêu giúp hấn mới chào.

- Nhất định, nhất định vậy, chủ nhiệm Cát, anh xem đã giữa trưa rồi, hay là... các ngài hân hạnh nhận lời mời bữa cơm rau dưa với tôi?

Nhìn thấy Diệp Thiên không nói nhiều, Trần tổng cũng rất thức thời, không tiếp tục hỏi tới.

- Ăn cơm thì thôi, trở về tôi còn phải họp ...

Cát Lăng Tiêu lắc lắc đầu, nhìn thoáng qua khuôn mặt vô cùng chân thành của Trần tổng, một lúc sau, thoáng hạ giọng xuống, nói:

- Sắp tới sẽ có thuế với thị trường chứng khoán, có thể sẽ có một số điều chỉnh, Trần tổng các anh nên có chuẩn bị tâm lý...

- Cảm ơn, cảm ơn chủ nhiệm Cát, sau này còn nhiều việc cần thỉnh giáo anh!

Nghe được Cát Lăng Tiêu nói một câu này, Trần tổng nhất thời mừng rỡ, tuy rằng tin tức này không mấy quan trọng, nhưng lại biểu đạt chủ nhiệm Cát đã coi trọng hấn, sau này tự nhiên có thể thân cận nhiều hơn.

Chuyện trang hoàng công ty đã có Vệ Hồng Quân giúp đỡ, còn giấy phép buôn bán lại có Cát Lăng Tiêu phụ trách, Diệp Thiên làm ông chủ, cả ngày cũng không khác ngày thường, không có gì thay đổi.

Đương nhiên, Diệp Thiên cũng không còn nhàn rỗi, hẳn đến một cửa hàng tranh chữ của các danh họa cận đại nổi tiếng mua mấy bức tranh, lần này Diệp Thiên mất gần sáu vạn đồng, coi như là một khoản chí của công ty mới của Diệp Thiên.

Đợi cho công ty trang hoàng xong, giấy phép kinh doanh cũng đến tay, những tranh chữ này cũng đều được Diệp Thiên đưa tới công ty mới, khiến cho công ty tràn đầy một không khí văn hóa.

Đương nhiên, cửa kính bình thường đó, cũng bị Diệp Thiên đổi thành kính chống trộm, hơn nữa còn gắn thêm khóa điện tử và hệ thống theo dõi, chỉ cần hơi có biến động nhỏ, phòng giám sát của tòa nhà lập tức có thể hành động.

Từ mấy năm trước thành Bắc Kinh bắt đầu cấm đốt pháo, nhưng các thương gia khai trương, tự nhiên cũng có biện pháp ứng phó, lấy cái máy ghi âm, tiếng pháo “Bùm bùm” dĩ nhiên là vẫn có.

- Chú Vệ, chú... cũng hơi khoa trương nhỉ?

Nhìn thấy một hàng lẵng hoa xếp đầy cửa tòa nhà, cùng một tấm băng rôn bắt mắt bằng lụa đỏ bên cạnh tấm biển tên tòa cao ốc, Diệp Thiên lại cười khở.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 147

Khai Trương (Hạ)

Diệp Thiên ở thành Bắc Kinh không nhiều người thân thích, cũng không có quan hệ rộng, hẳn vốn định lên công ty treo cái biển hiệu là coi như xong.

Hắn làm nghề này, dựa vào là cái duyên cùng danh tiếng, cũng không phải tiêu thụ sản phẩm, trông cậy vào khách hàng đi vào mua, cho nên khai trương náo nhiệt hay không, Diệp Thiên cũng không để ý.

Không ngờ hôm sáng sớm nay, người đưa hoa liền nối nhau đến không dứt, hơn nữa tên các công ty mặt trên cũng đều không trùng nhau.

Diệp Thiên vừa đi lại rất lâu, xem xét những cái tên không quen, lúc này hắn còn sững sốt không hiểu gì, mình đã bao giờ chụp ảnh cùng người trong hiệp hội thương gia chưa nhỉ? Hắn lớn như vậy nhưng ngay cả cameras đồ chơi của trẻ con cũng chưa sử dụng qua.

- Ô, Vệ tổng, chúc mừng, chúc mừng, vị này chính là Diệp tổng? Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên!

Khi Diệp Thiên định kéo Vệ Hồng Quân để hỏi cho rõ ràng, một chiếc xe dừng trước cửa Cao ốc, một người ra hiệu cho người ta bê lẵng hoa trên xe xuống, tiến thẳng đến chỗ Vệ Hồng Quân.

- Lư Tổng, đa tạ ông đến góp vui, lát nữa nhất định phải kính ngài một ly...

Vệ Hồng Quân giao hảo rất tốt, hàn huyên vài câu, liền bảo người phía sau đưa khách tới bàn tiệc đồ ăn Trung Hoa ở một góc phía Đông Bắc tầng một, nơi đó đã tụ tập không ít ông chủ ở Bắc Kinh này.

Hôm nay ông chủ Vệ cũng không phải tới một mình, cơ hồ đã đưa hết cả nhân viên trong công ty xây dựng của hắn lại đây, từ nhân viên tiếp khách đến dẫn đường, tổng cộng hơn ba mươi người.

- Chú Vệ, chú định làm gì đây? Cháu làm kinh doanh, không cần nhiều người!

Nhìn thấy người càng ngày càng nhiều, Diệp Thiên nhin không được kéo Vệ Hồng Quân lại.

Hắn biết Vệ Hồng Quân có ý tốt, muốn giúp hắn quảng cáo, nhưng từ xưa đến nay người làm nghề phong thủy thầy tướng này, thái độ đều vô cùng khiêm tốn, cũng rất ít tiếp xúc cùng ngoại giới, thế nên mới làm cho người ta có cảm giác thần bí.

Trong chuyện này cố nhiên là có chuyện thầy phong thủy, thầy tướng vì nâng lên giá trị con người cố làm ra vẻ huyền bí, nhưng theo ý nào đó mà nói, lại là vì lẩn tránh Thiên Khiển.

Mà người xem phong thủy hay xem bói mệnh cho người ta, thường thường cũng sẽ không đi đăng ký mở công ty, thông thường đều lập phái riêng.

Diệp Thiên có ý tưởng đột phát mở một công ty như vậy, kỳ thật cũng là chịu ảnh hưởng của những người trong nghề ở Phương Nam, thời đại đã thay đổi, cái nghề cổ xưa này, tự nhiên cũng cần thay đổi.

Nhưng những thầy phong thủy, thầy tướng có bản lĩnh thật sự, thông thường cả tháng cũng mới có thể làm một vụ, mà làm một vụ, cũng đủ cho hắn ăn tiêu trong vài năm, Diệp Thiên cũng là có ý nghĩ này, cho nên hôm nay Vệ Hồng Quân làm thế này, khiến cho hắn có chút không kịp chuẩn bị.

- Diệp Thiên, chú Vệ biết năng lực của cháu, nhưng rượu thơm cũng sợ ngõ nhỏ sâu, những người hôm nay tới đều này bạn của chú, chú Vệ chỉ là bắc cầu giết dây cho cháu, còn làm kinh doanh được đến đâu, đều do chính cháu...

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Thiên, trong lòng Vệ Hồng Quân có chút đắc ý, mấy năm trước ở thị trường chứng khoán hắn bị thua lỗ, hiện tại chuyển hướng về thị trường bất động sản, rất có tiếng, hiện tại ở thành Bắc Kinh này Vệ Hồng Quân tuyệt đối là nhân vật quan trọng.

Nhưng trong lòng Vệ Hồng Quân, cũng đem một nửa thành tựu mình có này, quy vào công lao của Thiên, nếu không phải Diệp Thiên chỉ điểm, nói không chừng năm đó hắn đã thất bại hoàn toàn ở thị trường chứng khoán, nên hôm nay hắn mới đưa thiệp, mời một vài bằng hữu lại đây.

- Chú Vệ, việc này, ôi, cảm ơn chú...

Nghe được lời giải thích của Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên có chút dờ khóc dờ cười, xem phong thủy cho người ta và xu cát tị hung cũng không phải ai cũng có thể làm, Diệp Thiên cũng có được chính kiến của mình, tối thiểu đối với những người có tâm bất chính, hẳn sẽ không giúp đỡ.

Vệ Hồng Quân nào biết được tâm tư Diệp Thiên, khoát tay nói:

- Được rồi, chúng ta đừng nói chuyện này, ôi, lão Cát đến rồi, công ty này của cháu có thể làm được, ông ấy giúp đỡ không ít đâu...

Công ty của Diệp Thiên, vốn đăng ký là năm mươi vạn, theo lẽ thường mà nói, thời gian giám định tài sản cần một tháng, trong nửa tháng hẳn có thể có được giấy phép kinh doanh, thật đúng là phải kể đến công lao của Cát Lăng Tiêu.

- Chú Cát, không phải nói hôm nay chú không cần tới sao...

Thấy Cát Lăng Tiêu cùng vài người đi xuống từ một chiếc xe thương vụ, Diệp Thiên vội vàng nghênh đón.

- Diệp Thiên, hôm nay chú Cát còn có việc, sẽ không vào đâu, mấy vị này đều là bằng hữu của chú, có chút việc cần cháu tư vấn, cháu tiếp họ là được...

Cát Lăng Tiêu không định đi vào, nghiệp vụ kinh doanh của công ty Diệp Thiên thật sự là không nên tuyên truyền rộng, với thân phận của hắn hiện tại, nếu bị người ta truyền đi quá là không thích hợp.

- Vị này chính là Tiểu Diệp, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên ...

- Tiểu Diệp, chúc mừng khai trương công ty, đây là danh thiếp của tôi...

Cát Lăng Tiêu nói chưa dứt lời, mấy người đi theo phía sau hắn, đều sôi nổi móc ra danh thiếp, đưa tới tay Diệp Thiên, nhưng những người này tuy rằng lời nói khách khí, nhưng Diệp Thiên cũng thấy thú vị.

- Phó giám đốc ngân hàng nhân dân X – Thành Tây.

- Trưởng phòng tín dụng ngân hàng công thương X...

Nhìn thấy tên trên tấm vé danh thiếp, Diệp Thiên không khỏi lặng đi một chút, cảm nhận Cát Lăng Tiêu và Vệ Hồng Quân giống nhau, đều là giúp hắn kiếm tìm khách đến đây.

Diệp Thiên đoán không lầm, mấy vị này đều là cue điện thoại của Cát Lăng Tiêu đưa tới, thậm chí cả hạng mục kinh doanh của công ty Diệp Thiên cũng không biết, mấy vị này bình thường ở hệ thống ngân hàng là người oai phong lẫm liệt, có thể đưa cho Diệp Thiên danh thiếp, tất cả đều là vì thể diện của phó phòng Cát kia.

- Tiểu Diệp, chú còn có việc, chú đi trước nhé...

Sau khi giới thiệu mấy người dẫn tới cho Diệp Thiên, Cát Lăng Tiêu xoay người lên xe rời đi.

Chờ Cát Lăng Tiêu đi rồi, Vệ Hồng Quân nhìn đồng hồ đeo tay một chút, nói:

- Diệp Thiên, cũng đến giờ rồi, lễ khai trương của chúng ta có thể tiến hành rồi...

- Chú Vệ, chuyện này chú lo liệu là được ạ!

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, sự tình phát triển tựa hồ thoát khỏi sự tưởng tượng của hắn, có lẽ từ khi các thầy tướng biết làm ăn đến nay, lần này mình khai tông lập phái, xem như nhất một lần rêu rao mạnh nhất?

- Hôm nay là lễ khai trương công ty của Diệp Thiên tiên sinh, cảm tạ các vị tiên sinh đã đến dự, lão Vệ tôi cũng cảm ơn mọi người, rất hân hạnh được mọi người nể mặt, sau đây mời Diệp tiên sinh cắt băng khai trương...

Sau khi triệu tập lại các ông chủ lại, Vệ Hồng Quân đảm đương người điều khiển chương trình, cũng may hôm nay lãng hoa tuy nhiều, nhưng người đến tham dự cũng không phải rất nhiều, chỉ có hơn hai mươi người, hội trường không quá náo nhiệt, nhưng cũng không phải thực nhạt nhẽo.

Cái gọi là cắt băng cũng chỉ là hình thức, Diệp Thiên và Vệ Hồng Quân và mấy vị phó giám đốc ngân hàng kia mỗi người cầm một cái kéo, đem tấm lụa đỏ cắt thành vài đoạn, sau đó Diệp Thiên vén lên tấm biển công ty đang được che bởi tấm vải đỏ, nghi thức đã hoàn thành.

Nhưng vị trí biển hiệu công ty Diệp Thiên, cũng rất nổi trội, xếp hạng thứ hai trong hàng chục công ty tại tầng 1 Cao ốc này, chứng minh giấy phép của công ty TNHH tư vấn môi trường Diệp Thiên, rất dễ nhận thấy.

- Công ty tư vấn môi trường? Đó là công ty như thế nào?

- Đúng vậy, sao trước kia không nghe nói về công ty như vậy, có quan hệ với bảo vệ môi trường không?

- Vệ tổng, Diệp tổng, cái công ty này rất cuộc kinh doanh hạng mục gì, ngài có thể nói chứ?

Thấy tên công ty của Diệp Thiên, những người đó sôi nổi nghị luận, cũng giống như Cát Lăng Tiêu, khi Vệ Hồng Quân mời những người này đến, cũng không nói rõ tình huống.

- Ha ha, hôm nay những người có thể tới đều là bạn của Vệ mỗ, mọi người an tâm, chớ vội nóng, mời lên tầng hai ngồi một chút, sau đó để Diệp tổng giải thích cho mọi người hiểu!

Lời nói của Vệ Hồng Quân khiến khách khứa đều ngậm miệng lại, đã đến thì nên yên vị, dù sao nghe một chút cũng được, công ty này có thể làm cho Vệ tổng tôn sùng như thế, nói vậy cũng là nơi thú vị.

Cho tới giờ khắc này, vẫn không có người nào đoán được tính chất kinh doanh của công ty của Diệp Thiên, cả đám người đi thang máy lên tầng hai, nhưng mới vừa vào đến công ty Diệp Thiên, nhất thời cũng cảm giác được có chút lạ.

Ở nơi này là công ty gì đây, quả thực giống như là nơi nghỉ dưỡng của một số người, sau khi vào cửa vòng qua cái rương Thủy Tộc lớn, dễ dàng nhìn thấy nước chảy bên cái cầu nhỏ, làm cho người ta giống như đưa thân vào không gian sơn dã vậy.

Nếu có người hiểu được Cửu Cung Bát Quái, liền phát hiện, không gian bài trí này, đều là có ý, từng ngọn cây cọng cỏ đều bố trí dựa theo phương vị Cửu Cung Bát Quái, khiến người ở trong đó, ngay cả việc thở cũng dễ dàng hơn.

Nhưng những người trong một xã hội cực kỳ hiện đại hoá như vậy nhìn thấy cảnh tượng loại này, tương phản thật lớn, nhất thời rất nhiều người đều hóa đá tại chỗ.

- Vệ tổng, thế này là thế nào?

Một người đứng ở bên cạnh Vệ Hồng Quân, nhin không được liền hỏi.

- Đúng vậy, nơi này mặc dù không tệ, nhưng... Cuối cùng là làm kinh doanh gì vậy?

Vốn còn đắm chìm trong cảnh tượng này, mọi người cũng dần phản ứng lại, đều đưa mắt nhìn Vệ Hồng Quân.

Đến lúc này, Vệ Hồng Quân cũng không tiếp tục thừa nước đục thả câu, mở miệng nói:

- Chư vị, chuyện lão Vệ tôi thất bại ở thị trường chứng khoán mấy năm trước, tất cả mọi người đều biết đến nhỉ?

- Biết chứ, Vệ tổng, đó không phải là họa mà không hiểm sao? Cùng chuyện này có quan hệ gì?

- Đúng vậy, lúc ấy thị trường chứng khoán điều chỉnh, bị tổn thất cũng không phải là một mình anh...

Người mà Vệ Hồng Quân mời đến, đều là người khá thân cùng hắn, đối với chuyện hắn làm giàu, những người kia cũng rõ như lòng bàn tay, nghe được lời của hắn, cả đám người đều nghị luận.

- Khụ khụ!

Vệ Hồng Quân hắng giọng một cái, thu hút sự chú ý của công chúng lại đây, rồi lớn tiếng nói:

- Các vị, mọi người chỉ biết một mà không biết hai, lúc ấy sở dĩ tôi có thể thoát khỏi khốn cảnh, có thể đều là nhờ Diệp Thiên - Diệp tổng trợ giúp, nếu như không có Diệp tổng, chỉ sợ đến bây giờ Vệ tổng tôi còn đang loay hoay ở thị trường chứng khoán ...

Vệ Hồng Quân nói lời này, có thể nói là gây kinh ngạc cho mọi người, nhất thời khiến toàn bộ âm thanh ảm ỹ trong hội trường đều mất hết, mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn về phía Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 148

Nghi Ngờ

Quá trình Vệ Hồng Quân làm giàu, cho dù trong những ông chủ Tư cứu thành này, cũng mang sắc thái truyền kỳ.

Dựa vào tứ hợp viện cha ông để lại mở cửa hàng via hè, tích lũy chút của cải, sau đó vượt qua quá trình Soviet giải thể, đem toàn bộ tư sản bắt đầu buôn bán, tích lũy được một số tài sản khổng lồ.

Sau đó khi thị trường chứng khoán ở vào cao trào, Vệ Hồng Quân lại dốc toàn lực, rót vào bắt động sản, giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, cũng tránh thoát ảnh hưởng của nguy cơ tài chính Đông Nam Á.

Tuy rằng hiện tại Vệ Hồng Quân so với mấy năm trước khiêm tốn rất nhiều, nhưng người quen biết hẳn cũng biết, việc cải tạo mấy khu cũ của Bắc Kinh, đều có bóng dáng của ông chủ Vệ, hai năm qua hẳn tích lũy được số của cải, tuyệt đối nhiều hơn nhiều so với số tiền thu được năm đó ở thị trường chứng khoán.

Cũng có người từng nghiên cứu qua chuyện làm giàu của Vệ Hồng Quân, nhưng ngoài việc kết luận hẳn vô cùng may mắn ra, không còn thu hoạch gì.

Cho nên vừa mới nghe được Vệ Hồng Quân đem thành tựu mấy năm nay, đều quy công cho người thanh niên trước mặt này, trên mặt mọi người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Nói đến phong thủy tướng thuật, ngoài vùng nông thôn cực kỳ thịnh hành, trong kinh doanh, cũng có rất nhiều người đều tiếp xúc qua, cho dù những ông chủ này không tin, nhưng vì cầu cái tâm an, thường thường khi mở công ty, cũng sẽ tìm người xem xét một chút.

Cho nên Vệ Hồng Quân vừa nói khỏi miệng, những người này đều hiểu được thân phận Diệp Thiên, cái gọi là công ty tư vấn môi trường, kỳ thật chính là treo đầu dê bán thịt chó, là công ty giúp người ta xem phong thủy.

Yên lặng một lát, một ông chủ quen biết Vệ Hồng Quân hơn mười năm mở miệng nói:

- Lão Vệ, anh... anh không phải nói đùa đấy chứ?

- Đúng vậy, lão Vệ, việc này cũng không nên nói đùa...

Có người đưa ra nghi ngờ, lập tức có người đồng tình.

Mặc dù ở giới kinh doanh Bắc Kinh, thực sự có lưu hành chuyện mời thầy địa lý giúp đỡ chỉ điểm dương trạch hoặc là phong thủy công ty, nhưng những điều này là hành vi theo thói quen, còn như Vệ Hồng Quân giống trống khua chiêng tuyên truyền Diệt Thiên, thì mọi người đều rất khó tin.

Nhìn thấy Diệt Thiên tóc hai màu và rất trẻ trước mặt, những người này đều không thể tin được, Diệt tổng trước mắt này, lại là vị “Cao nhân” hoặc là “Đại sư” trong truyền thuyết?

- Các vị, chúng ta đều là bằng hữu hơn mười năm, cách đổi đời của tôi mọi người còn không biết? Lão Vệ cũng chính là xem trọng giao tình nhiều năm, nên mới để mọi người quen biết Diệt tổng, còn chuyên chú vị tin hay không, lão Vệ tôi không có cách nào...

Nghe thấy mọi người nghi ngờ, Vệ Hồng Quân cũng đành chịu.

Lúc trước, khi hắn mời những người này, cũng nghĩ đến điểm này, nhưng đối với những chuyện như vậy, đại đa số mọi người đều thà rằng tin là có chứ không tin là không, chỉ cần có mấy người tin tưởng hắn, hắn cũng có thể kéo khách đến cho Diệt Thiên.

- Lưu Tổng, sao tôi cảm giác việc này không đúng nhỉ?

- Đúng vậy, người này quá trẻ, năm ngoái tôi từ Hồng Kông mời một vị đại sư, nhưng cốt cách tiên nhân kia... .

- Người trẻ tuổi kia có bản lĩnh hay không không biết, nhưng chỗ này bố trí không tồi, không có việc gì mấy người chúng ta có thể lại đây uống trà tâm sự một chút...

Vệ Hồng Quân nói xong, mọi người cũng đều thấp giọng nghị luận, tuy rằng không ai đưa ra ý kiến phải đi, nhưng từ giọng điệu nghe được thì sự nghi ngờ cũng là chiếm đa số.

- Khụ khụ!

Diệp Thiên chứng kiến tình hình như thế, cũng phải lên tiếng nói chuyện, những người này không có trở thành đối tác của hắn cũng không sao cả, nhưng nếu sản sinh cách nhìn không tốt về Vệ Hồng Quân, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút không yên tâm.

- Chư Vị, từ tuổi tác mà nói, tất cả mọi người là trưởng bối của Diệp Thiên, từ góc độ kinh doanh mà nói, các vị cũng đều là tiền bối...

Lời của Diệp Thiên khiến người nghe được rất là thoải mái, mặc kệ tiểu tử này có bản lĩnh thật sự hay không, thái độ làm người thực khiêm tốn, nhưng trong lời nói của Diệp Thiên, cũng khiến mọi người biến sắc.

- Nhưng từ khả năng xu cát tị hung mà nói, tiểu tử bất tài, nhưng đã là đệ tử đời thứ năm mươi của Ma Y, lại là có thể chỉ điểm cho chư vị rõ như đêm.

Tiếng nói của Diệp Thiên không cao, lại có thể khiến mọi người trong hội trường đều nghe được rõ mồm một, trong ngữ điệu vững vàng đó, biểu hiện ra sự tự tin rất lớn,

- Diệp tổng, lời này... Có quá không nhỉ? Tôi cũng quen vài vị đại sư hành nghề như cậu, bọn họ cũng không dám nói ra như vậy. . .

Những người này, đều coi như là người có uy tín danh dự ở đất Bắc Kinh, trước mắt bị một người thanh niên nói có thể chỉ điểm cho họ, cũng có người không nhận được, có người tính tình không được tốt, đã nói trào phúng lên.

- Ha ha, trường phái phong thủy tướng thuật từ sau Tống Triều phân nhiều chi nhánh, như là “Liễu trang tương pháp”, “Tương pháp toàn biên”, “Thủy Kính tập”, “Tương lý hành chân... mỗi trường phái đều là mỗi người mỗi vẻ, ở đây tôi cũng không nhiều lời...

Diệp Thiên lại chuyển đề tài, tránh người nọ làm khó dễ, nói tiếp:

- Nhưng Diệp Thiên thuở nhỏ đã theo sư phụ học tập và chú ý, tự biết còn có vài phần chưa đạt, nhưng hôm nay nhân lễ khai trương kinh doanh, có thể miễn phí xem tướng xem bói cho chư vị ba lượt, có đúng hay không, tự nhiên có thể biết được ...

Diệp Thiên biết, mình còn quá trẻ, muốn làm cho người ta tin tưởng, vẫn cần có bản lĩnh thật sự.

Diệp Thiên vừa dứt lời, người vừa rồi đưa ra nghi ngờ liền tranh nói trước:

- Được, Diệp tổng đã thoải mái, vậy giúp Lưu mỗ tôi nhìn xem tướng mạo như thế nào?

Diệp Thiên nghe vậy cười cười, nói:

- Được Hảo, mời Lưu Tông lại đây ngồi, mọi người cũng đều ngồi đi...

Văn phòng của Diệp Thiên, cũng có vài cái bàn gỗ, hơn 100 m² với hơn hai mươi người ngồi cũng không tính chật, chờ mọi người ngồi xuống rồi, Vệ Hồng Quân cho người bắt đầu bưng trà rót nước.

- Ô? Diệp tông, phía sau lưng ngài có tấm tranh chữ, là Trương Đại Thiên viết sao?

Vừa rồi mọi người bị lời nói của Diệp Thiên và Vệ Hồng Quân hấp dẫn, cũng không có tâm trạng thật sự đánh giá chỗ này, hiện tại ngồi xuống rồi, người có mắt tinh tường, liền thấy được bức tranh sau lưng Diệp Thiên.

- Tám chữ “Lời nói ngay thẳng, một quẻ ngàn vàng”, như là Long Phi Phượng Vũ, nhìn vốn không có gì, nhưng chữ kí tên phía dưới, cũng khiến mấy người lấp bắp kinh hãi.

Mấy năm nay kinh tế quốc tế quốc nội cũng không khá lắm, nhưng tương phản chính là, thị trường tác phẩm nghệ thuật lại tăng trưởng bùng nổ, nhất là thị trường thi họa, liên tiếp đầu giá ra giá khủng.

Mà tranh chữ của Trương Đại Thiên, trong giới họa gia cận đại, là một trong những thứ giá cả cao nhất, những năm gần đây được chú ý nhất, không ngừng phát sinh kỷ lục mua bán tranh chữ quốc nội.

Mấy người này đều là bằng hữu của Vệ Hồng Quân, cũng là người thích sưu tầm đồ cổ sớm nhất quốc nội, nhãn lực cũng rất tốt, mặc dù không có nhìn kỹ, nhưng liếc mắt một cái liền phân rõ được thật giả.

- Ha ha, sư phụ của tôi và Đại Thiên cư sĩ còn có Bạch Thạch sơn nhân đều là bạn tốt, mấy tấm tranh này là trước kia họ tặng cho sư phụ tôi, sư phụ thẳng thiên, những bức tranh này cũng truyền cho tôi...

Diệp Thiên nói qua mấy câu, khiến mấy người kia đều biến sắc, ánh mắt hướng đảo qua vách tường chung quanh, quả nhiên lại thấy mấy tấm tranh đề tên quen thuộc, đúng là tranh chữ của Tề Bạch Thạch như lời Diệp Thiên.

Tục ngữ nói người không hiểu thì thích náo nhiệt, người trong nghề biết rõ tính cách Trương Đại Thiên và Tề Bạch Thạch cũng biết, hai vị này tuy rằng đều bán qua nhiều tranh, nhưng tính tình đều có chút cổ quái, cũng không phải cái loại người thích vào hùa.

Có thể để cho hai vị này kí tên tặng tranh, cũng không thể là người bình thường, lại càng không cần phải nói viết ra câu “Lời nói ngay thẳng, một què ngàn vàng”, như vậy, đây tuyệt đối là người tâm đầu ý hợp với họ.

Những thứ không nói đâu xa, chỉ với bức tranh của Trương Đại Thiên, lai lịch của Diệp Thiên cũng đã được mấy người kia thừa nhận, sự phụ Diệp Thiên nếu không có vài phần thực lực, sẽ được Trương Đại Thiên viết đánh giá như vậy sao?

Nghĩ đến đây, mấy người kia nhìn về phía Diệp Thiên, bớt đi vài phần khinh thị, mà nhiều hơn là thận trọng, người làm trong nghề đồ cổ, cũng không thiếu người hiểu quy củ giang hồ, tự nhiên biết có một số người không thể đắc tội.

Đương nhiên, người biết đến danh tiếng Trương Đại Thiên, cũng chính là như vậy, hiểu rõ chỗ đáng sợ của thầy tướng thầy phong thủy, lại càng ít người muốn chất vấn Diệp Thiên, đại đa số mọi người không có phản ứng gì đặc biệt.

Vị Lưu Tổng kia ngồi vào chỗ đối diện Diệp Thiên, cũng cười lạnh nói:

- “Lời nói ngay thẳng, một què ngàn vàng” ? Hắc hắc, khẩu khí thật lớn, Diệp tổng, ngài giúp ta xem tướng mạo trước đi...

- Được ...

Diệp Thiên cũng không còn nhiều lời, lập tức đáp ứng, giương mắt nhìn qua mặt Lưu Tổng, mở miệng nói:

- Lưu Tổng, mấy tháng này vận thế của ngài không tốt, khó coi, ngay mấy ngày hôm trước, còn xảy ra tai nạn xe cộ đúng không?

- Đúng vậy, nhưng chuyện tôi bị tai nạn, người đang ngồi đây ai cũng biết...

Lưu Tổng gật gật đầu, nhưng ánh mắt cũng nhìn về phía Vệ Hồng Quân, ý tứ trong đó hẳn cũng biết, hẳn hoài nghi là Vệ Hồng Quân nói cho Diệp Thiên.

Vệ Hồng Quân bị hắn nhìn vậy có chút tức giận, mở miệng nói:

- Lão Lưu, anh nhìn tôi làm gì? Diệp Thiên không phải người trong một hội với chúng ta, tôi không bao giờ nói với cậu ta những chuyện đó ...

- Lưu Tổng, không biết chuyện công ty ngài thâm hụt công quỹ, các vị đang ngồi đây có biết hay không nhỉ?

Diệp Thiên khoát tay, lạnh nhạt nói một câu, cũng khiến vị Lưu Tổng kia mãnh liệt đứng lên, vẻ mặt không thể tin, chỉ vào Diệp Thiên, ngữ điệu khi nói chuyện đã run rẩy lên:

- Cậu... làm sao cậu biết?

Vị Lưu Tổng này tên là Lưu Đại Chí, cũng là người giàu lên sau sự kiện Soviet giải thể, làm kinh doanh Trung - Nga, sau đó lại làm mậu dịch quốc tế, trong giới buôn bán kinh thành cũng coi là một danh nhân.

Nhưng vận thế và tầm nhìn của hắn, còn kém hơn Vệ Hồng Quân rất nhiều, năm nay nguy cơ tài chính thối qua cả Á Châu, hắn bị ảnh hưởng thật lớn, rất nhiều mục kinh doanh bên ngoài, lại không thể thu được tiền về.

Hiện tại hoàn cảnh của ông chủ Lưu lão, kỳ thật đã là ngàn cân treo sợi tóc, đúng như Diệp Thiên nói, hắn hiện tại chính là một cái gói thêu hoa, khá đẹp mà không dùng được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 149

Giải Thích Khó Hiểu

Người Bắc kinh ưa thể diện, cho dù túi chỉ còn lại có 10 đồng, ra ngoài nhất định cũng sẽ gọi xe dùng, cho nên Lưu Đại Chí hiện tại tuy rằng tài chính căng thẳng, nhưng người bên ngoài cũng không biết, vẫn là có xe Mercedes lái, nuôi được gái, giống như một nhân sĩ thành công.

Nhưng trong lòng ông chủ Lưu rất rõ ràng, nếu qua tháng này hắn tiếp tục không thu về được tiền hàng còn nợ, như vậy tiền của hắn liền sẽ thiếu hoàn, cũng không thể tiếp tục sống theo phong cảnh này.

- Lão Vệ, chúng ta giao tình cũng coi như không tòi, ngài... ngài đây không phải xem nhẹ huynh đệ sao?

Tuy rằng bị Diệp Thiên nói trúng quẫn cảnh trước mắt, nhưng Lưu Đại Chí cũng không cho rằng đây là Diệp Thiên nhìn ra thông qua tướng mạo, mà là đưa mắt nhìn sang Vệ Hồng Quân, hắn nghĩ, lời Diệp Thiên vừa nói, nhất định là Vệ Hồng Quân nói cho hắn biết trước.

- Đại Chí, chúng ta đã nửa năm không gặp rồi nhỉ?

Vệ Hồng Quân cười khổ một tiếng.

- Đúng vậy, thì làm sao vậy?

Lưu Đại Chí không hiểu lời nói của Vệ Hồng Quân.

- Trong khoảng thời gian này tôi phải lo đối đầu nguy cơ khủng hoảng tài chính, nào biết tình huống của anh đâu...

Lời nói của Vệ Hồng Quân khiến Lưu Đại Chí lặng đi một chút, nhìn hướng Diệp Thiên, chần chờ nói:

- Chẳng lẽ... Chẳng lẽ thật là cậu nhìn ra?

Nói chung, tính cách của những nhân sĩ thành công này, đều có chút cố chấp, có những chuyện rất khó bị người khác thay đổi.

Lưu Đại Chí ban đầu không tin Diệp Thiên, nhưng đã đến giờ khắc này, cũng không thể không tin, bởi vì cẩn thận suy nghĩ, chuyện công ty của hắn xảy ra biến cố, Vệ Hồng Quân cũng có lẽ không biết được, dù sao quan hệ hai người hiện tại đã không giống với lúc trước.

- Lưu Tổng, năm trước hẳn là ngài cũng bị tai nạn xe cộ một lần hả?

Diệp Thiên nhìn thấy má trái Lưu Đại Chí có sẹo. Nói tiếp:

- Tai nạn xe cộ tuy rằng không phải nghiêm trọng, nhưng đã phá hủy tướng mạo của ngài, xương gò má mang sẹo, sẽ ảnh hưởng đến vận trình sự nghiệp của ngài, hơn nữa chóp mũi ngài tơ máu ẩn hiện, đây cũng là dấu hiệu lậu tài, rui ro, hao tổn tài...

Tướng mạo con người không phải trước sau bất biến, nhân tố ngoại giới ảnh hưởng, cũng có thể khiến vận trình con người từ thịnh chuyển sang suy. Lưu Đại Chí chính là như thế, hắn hiện tại gặp khó khăn, cũng do tai nạn xe cộ làm mặt mày biến dạng.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Lưu Đại Chí lúc trước kiêu căng, sớm đã biến mất, vẻ mặt sợ hãi lấp bấp nói:

- Diệp... Diệp tổng, không... Không, Diệp đại sư, vậy... vậy ngài xem tôi... tôi phải làm như thế nào mới có thể hóa giải được?

Chuyện Lưu Đại Chí bị tai nạn năm ngoái, người trong giới căn bản sẽ không ai biết. Lúc ấy hắn mang theo bồ nhí đi nghỉ, ở trên đường va chạm cùng một chiếc xe ba bánh. Bởi vì phanh lại gấp, xương gò má đập vào kính chiếu hậu gây chảy máu.

Lưu Đại Chí ở trong khu du lịch an dưỡng một tuần, khi trở lại Bắc Kinh vết thương cũng đã khỏi, nếu không phải Diệp Thiên nhắc tới. Ngay cả bản thân hắn cũng đã quên chuyện này.

Hiểu rõ nguyên nhân mình đen đui, Lưu Tổng chẳng quan tâm thể diện, giọng điệu mang theo sự cầu xin cùng Diệp Thiên nói chuyện, thể diện cùng bản thân và gia đình người nào quan trọng hơn, ông chủ Lưu có thể lựa chọn ngay trong vài giây đồng hồ.

- Hóa giải?

Diệp Thiên cười cười nhìn Lưu Đại Chí,

- Thật cũng không quá khó khăn, nhưng Lưu Tông, vừa rồi tôi chỉ nói miễn phí ba lượt xem tướng hỏi quẻ. Nhưng chưa nói đến phạm vi nghiệp vụ xu cát tị hung mà?

Giúp người ta xem tướng xem bói là một chuyện, nhưng giúp người hóa giải kiếp nạn lại là chuyện khác. Miễn phí giúp anh xem tướng mạo đã là rất nể tình, còn muốn tham lam đi hỏi xu cát tị hung. Không lẽ Diệp Thiên mở công ty là mở để làm việc thiện?

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Lưu Đại Chí hơi há mồm, vội vàng nói:

- Vậy... vậy Diệp đại sư, xu cát tị hung, cần phí tổn thế nào? Ngài đưa ra cái giá đi ạ...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, cười nói:

- Lưu Tông, chuyện này chúng ta lát nữa bàn lại đi...

Diệp Thiên nhìn kỹ mặt Lưu Đại Chí, người này những năm trước vận thế thật tốt, nhưng sau tuổi trung niên, lại gặp không ít khó khăn.

Diệp Thiên nhiều nhất có thể chỉ điểm cho hắn tránh được một chuyện, nhưng nói giúp hắn nghịch thiên cải mệnh, thay đổi vận trình, Diệp Thiên sẽ không làm, cho dù hắn trả nhiều tiền hơn nữa cũng không được, thật đúng là chuyện giảm thọ.

Thông thường thầy phong thủy, tướng thuật giúp người ta xu cát tị hung, phần lớn đều là căn cứ tình huống khách hàng thuận thì làm, nếu quá mức hung hiểm, rất nhiều người cũng không muốn ra tay, dựa theo tướng mạo vị Lưu Tông trước mặt này, Diệp Thiên nhiều nhất chỉ có thể nói cho hắn để hắn không lo thiếu cơm thôi.

- Đúng, đúng, Lão Lưu, anh cũng đừng vội, trước hết để cho Diệp tông giúp chúng tôi xem đã...

Lời của Diệp Thiên chưa dứt, đã có người trong hội trường đánh trống reo hò, chuyện vừa rồi phát sinh, khiến rất nhiều người cũng hứng thú với Diệp Thiên, xem ra lời nói của Vệ Hồng Quân không phải nói đùa?

- Đúng vậy, Diệp tông, gần đây tôi luôn cảm giác tinh lực không được tốt, ngồi một lát liền đau lưng, ngay cả chuyện kinh doanh cũng không tâm trí xử lý, đây là do chuyện gì? Lão Lưu, anh ra sau ngồi trước đi, để Diệp tông xem cho tôi...

Người ngồi gần Diệp Thiên nhất đứng lên, đi đến vị trí của Lưu Đại Chí, còn thiếu nước không đưa tay đuổi người, Lưu Đại Chí tuy

rằng không chịu, nhưng thấy nhiều người mình tức giận là không nên, cũng chỉ có thể tránh chỗ.

Diệp Thiên giương mắt nhìn tướng mạo người đó, hắn tuổi hơn bốn mươi, diện mạo môi hồng răng trắng, mặt như quan ngọc, bề ngoài rất nhã nhặn, nhìn nho nhã, nhưng khóe mắt nhiều nếp nhăn.

- Xung hô với ngài như thế nào nhỉ?

Trong lòng Diệp Thiên đã rõ ràng vài phần, cười nói:

- Thân thể không tốt, khám bệnh thì thích hợp hơn chứ?

- Diệp tổng, tôi là Lôi Vụ, làm về thiết bị mở, ngài kêu tôi lão Lôi là được...

Người nọ cười khỏ khoát tay, nói:

- Tôi cũng đi khám bác sĩ rồi, nhưng vô dụng, ở bệnh viện mất cả một ngày, bệnh gì cũng chưa kiểm tra ra, ngài xem qua, có phải tôi phạm vào cái gì hay không?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Lôi tổng, ngài không bệnh, nhưng... tật đào hoa, không nên quá...

- Lão Lôi, đây là anh bị đàn bà làm cho sinh bệnh à? Yêu nhiều thì yếu, uống một chút lục vị địa hoàng hoàn là được...

- Đúng rồi, hôm nay không thấy anh đưa phụ nữ tới, chúng tôi còn thấy kỳ quái đây, lão Lôi, chuyện này cũng đừng có phiền đến Diệp tổng...

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, người đã quen biết Lôi Vụ, nhất thời trêu ghẹo hắn, Lôi Vụ rất nổi danh chuyện gái gú, mặc kệ trường hợp nào, bên cạnh luôn vây đầy phụ nữ.

- Yên nào, đừng ồn ào, các anh ghen tị đây mà!

Lôi Vụ tức giận xoa tay về phía đám người, xoay mặt nhìn về phía Diệp Thiên,

- Diệp tông, chuyện đào hoa không phải xấu mà? Hơn nữa... bình thường tôi cũng rất chú ý bồi dưỡng thân thể, cũng không quá... quá nhiều mà!

Ở trong xã hội hiện đại, rất nhiều người, nhất là đàn ông, đều hi vọng mình được đào hoa, khi nghe thầy bói nói cho hẳn biết mạng đào hoa, thì không khỏi đắc chí, ngẫu nhiên bị người khác giới nhìn một cái, lập tức cho là lọt vào mắt xanh người ta, gọi ra vô vàn mơ mộng, ông chủ Lô từ trước đến nay đều coi đây là vinh.

- Lô tông, đào hoa, không nhất định là một chuyện tốt. Nhiều khi “Đào hoa” sẽ biến thành “Kiếp Hoa đào”, kết quả là vì sắc thương thân, mất hết danh dự, thậm chí nhà tan cửa nát cũng có...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Tôi nói hoa đào, là một loại “Thần sát” trong số mệnh, có thể là may mắn, cũng có thể là hung.

Hoa đào thần sát vốn là phong lưu chi tinh, nam nữ yêu đương, người đã mang mệnh hoa đào, vô luận nam nữ, đều dễ dàng hấp dẫn người, cũng dễ dàng có hứng thú đối với người khác phái.

Tục ngữ nói: đào hoa không thể phạm, phạm vào tất thất vận, Lô tông, anh phạm phải chính là đào hoa bên ngoài, cái gọi là mạng nam khẳng khái, mạng nữ phong tình, không phải điềm lành...

Ở trong xã hội thường xuyên có chuyện giết người vì tình, theo số mạng trong tướng thuật mà nói, đây là số mệnh phạm đào hoa, hơn nữa đúng là “Kiếp hoa đào” mà Diệp Thiên nói.

Lôi Vụ phạm phải kiếp đào hoa, tuy rằng tạm thời không lo lắng tính mạng, nhưng về lâu dài, sắc thương thân đều là chuyện nhỏ, nếu vô ý, cũng có thể khiến cho hẳn mất hết danh dự, thậm chí mạng đến họa sát thân.

- Diệp... Diệp đại sư, vậy... vậy ngài xem tôi... tôi cần làm sao bây giờ?

Nghe thấy mình gặp phải chính là kiếp hoa đào, Lôi Vụ sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, nghĩ lại trong khoảng thời gian này mình đồng thời cùng bốn năm phụ nữ mây mưa không ngớt, đích xác ảnh hưởng đến thân thể và việc Lý Dương của chính mình.

Nhưng lại khó bởi mấy người phụ nữ này cũng không phải người bình thường, cũng có gia thế ở Khâu Bát này, ông chủ Lô cũng không dám bội tình bạc nghĩa, nhất thời cũng không biết làm như thế nào cho phải.

Diệp Thiên dùng đưa mắt nhìn cổ tay Lôi Vụ, nói:

- Lôi tổng, trước tiên ngài bỏ cái Ô Nha Huyết Thạch trên tay đi, còn cái khác, đợi lát nữa chúng ta bàn lại...

- Thứ này còn phải coi trọng sao?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Lôi Vụ đem chiếc vòng trên cổ tay xuống.

Diệp Thiên gật gật đầu, nhận cái vòng, nghịch một chút, nói:

- Ô Nha Huyết Thạch, còn gọi là hắc thủy tinh, này vật cố nhiên có thể tránh ma quỷ hóa sát, hấp thu bệnh khí, nhưng đồng dạng cũng sẽ tăng cường đào hoa cho người đàn ông, Lôi tổng, bản thân ngài vốn vận thể rất mạnh, mang theo thứ này...

Mặc dù Diệp Thiên còn chưa dứt lời, nhưng mọi người trong này đều hiểu được ý trong lời nói, Lôi Vụ nhận cái vòng từ tay hắn, liền nhét vào trong sách tay, nếu không phải ở bên trong, sợ rằng hắn sẽ làm rơi mất.

- Diệp tổng, có phải không mang theo thứ này là được?

Lôi Vụ thật cẩn thận nhìn Diệp Thiên.

- Đây chỉ là một nhân tố, vấn đề khác thì lát nữa chúng ta bàn lại...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nhìn về phía mấy người ngồi ở xung quanh, nói:

- Còn có vị nào còn nghi hoặc? Đây là cơ hội miễn phí cuối cùng!

Diệp Thiên biết, hôm nay hơi có vẻ khoe khoang, nhưng hắn thật sự là còn rất trẻ, nếu không dùng biện pháp như thế, coi như Vệ Hồng Quân nói lên trời, phỏng chừng cũng không ai tới tìm hắn xem bói hỏi quẻ.

Nhưng khi Diệp Thiên nói xong lời này, trong phòng lại rất yên lặng, vốn là có mấy người, nóng lòng muốn thử, đứng lên nhìn nhìn bốn phía, lại ngồi trở về.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 150

Công Khai Ghi Giá

Lúc trước Diệp Thiên còn nhỏ, vì vậy cái nhìn về cậu vẫn còn vài phần coi nhẹ. Nhưng nay, sau khi Diệp Thiên liên tiếp xem tướng cho Luru Đại Chí và Lôi Vụ, mọi người chưa đến mức một trăm phần trăm tin tưởng, nhưng ít nhất cũng đã phân biệt rạch ròi Diệp Thiên với những tên giang hồ lừa đảo.

Mỗi người đều có cái tôi riêng. Chẳng ai muốn như Luru Đại Chí, đem tình hình thực trạng của công ty mình bày ra trước mặt mọi người. Vì vậy, mặc dù vẫn còn miễn phí, nhưng không có ai muốn nhờ Diệp Thiên xem bói xem tướng trước mặt mọi người.

- Diệp Thiên sư phụ, chúng ta có thể nói chuyện riêng được không?

Đợi một hồi lâu, vẫn không có người lên tiếng, Luru Tổng không chờ được nữa. Cần biết, công ty anh đang sắp lâm vào tình trạng phá sản. Vì vậy, anh rất nóng lòng trông cậy Diệp Thiên cho cách giải quyết.

- Diệp Tổng, vấn đề của tôi vẫn chưa được giải quyết...

Nghe những lời của Luru Đại Chí, ông chủ Lôi mặt mày ủ rũ lên tiếng. Ông vừa được Diệp Thiên phán xong, giờ ông sợ nhất ra ngõ gặp phải đàn bà con gái. Vận đào hoa thành kiếp đào hoa, khiến ông vô cùng lo lắng.

- Haha, hai vị đừng vội, nếu người khác không có vấn đề gì, chúng ta vào trong phòng nói...

Diệp Thiên nói xong liền đứng dậy, nhìn quanh một lượt, bảo:

- Chắc một số vị ở đây cũng có hiểu biết nhất định về phong thủy. Thật tệ hại, đất thành này phạm phải “ngũ hung tam khuyết”, thiên địa khó dung.

Cho nên Diệp mỗi tôi mỗi ngày chỉ bói ba quẻ, xem một lần phong thủy. Nếu các vị có chuyện muốn hỏi, xin sớm hẹn trước...

Thực ra Diệp Thiên đang tu hành đạo khí và luyện thuật “lý giải tiềm ẩn não bộ”. Chứ một ngày có xem đến 10 quẻ Bát Quái cũng không hề hấn gì, nguyên khí tiêu hao chưa thể đủ mức khiến cậu bị thương.

Nhưng vật càng hiếm càng quý. Nếu Diệp Thiên nói thật, công ty của Diệp Thiên cũng chẳng khác gì cửa tiệm Thiên Kiều, sẽ làm cho những ông chủ này cảm thấy “một quẻ bói ngàn vàng” hình như không đáng.

- Haiz... Diệp Tổng, hôm nay ngài có thể bói thêm một quẻ được không? Chúng ta nói chuyện riêng một lát được chứ?

- Lão Ngô à, chú có thể có chuyện gì được chứ? Người anh em, tôi dạo này không được suôn sẻ, chú nhường quẻ này cho tôi đi. Xem như người anh này thiếu chú một ân huệ...

- Trương Tổng, đừng nói thế, tôi đã hẹn trước rồi. Anh chịu khó đợi mai vậy...

Quả nhiên, Diệp Thiên vừa đưa ra quy tắc, những ông chủ còn đang xem chùng này, ngay lập tức ồn ào rộ lên. Một vài người nóng vội không kìm được đã lên tiếng tranh nhau.

Diệp Thiên mỗi ngày chỉ bói ba quẻ, những người ở đây ước chừng cũng phải hơn hai mươi. Theo thứ tự sắp xếp, người sau cùng phải mười ngày sau mới đến lượt xem, nhưng ai biết trong thời gian mười ngày đó, bọn họ sẽ gặp phải kiếp nạn gì?

Trong lòng mỗi người, đều có nguyện vọng mong được biết trước. Trước đây, nguyện vọng này là quá sức tưởng tượng, nhưng giờ Diệp Thiên Đại Sư ngay trước mặt, điều đó có thể làm được, ai lại không muốn hiểu biết về vận mệnh của đời mình chứ?

Cứ cho là những ông chủ này kỳ thật không tin vào bói toán, nhưng trong bầu không khí này, sự tò mò trong lòng cũng buộc phải trỗi dậy. Tâm lý “thà tin là có còn hơn không” khư khư chiếm giữ.

- Các vị không cần phải cãi nhau, yên lặng nào!

Nhìn những người tham gia tranh cãi ồn ào như một cái chợ, Vệ Hồng Quân vội vàng đứng lên quát mắng mấy câu, những ông chủ đang hùng hổ tranh cãi còn hơn cả lúc bàn tính chuyện làm ăn hàng triệu tệ này mới ngừng lại.

- Các vị đừng vội. Chúng ta ở đây tổng hơn 20 người, mỗi ngày 3 người thì thời gian nhiều nhất cũng chỉ 7, 8 ngày, từng người một đến là được...

Vệ Hồng Quân cũng không ngờ được việc Diệp Thiên chỉ xem hai người trong một ngày khai trương này, lại khiến cho những ông chủ này phải tranh nhau xem bói.

Thực tế không phải tất cả mọi người đều nghe lời của Vệ Hồng Quân. Hần vừa dứt lời, liền có người kêu lên:

- Lão Vệ, anh đúng là đúng nói chuyện không biết đau lưng. Anh và Diệp Thiên quen biết lâu rồi, đương nhiên không cần vội vã, nhưng chúng tôi đây có việc cần thỉnh giáo Diệp Thiên đại sư...

- Đúng rồi đấy, chuyện này ai trước ai sau, phân định kiểu gì, Lão Vệ anh đứng sang một bên nghỉ ngơi đi, để chúng tôi tự bàn bạc...

Một người nữa lại lên tiếng.

- Hừ, ta đây có lòng muốn giúp đỡ mọi người đã chẳng được báo đáp gì thì thôi, thật đúng là làm ơn mắc oán.

Vệ Hồng Quân bị đá kích một hồi, tức giận quay về.

- E hèm!

Diệp Thiên thấy bọn họ lại sắp sửa cãi nhau, liền háng giọng ho một tiếng. Tiếng của cậu quả nhiên có sức nặng hơn so với tiếng của ông chủ Vệ. Hội trường ngay lập tức yên lặng trở lại.

- Các vị, việc có nặng nhẹ gặp thường, công ty này của Diệp mỗ tôi cũng không phải chỉ mở một hai ngày rồi đóng. Các vị về sau gặp phải chuyện gì, tiện lúc có thể đến hỏi, không cần phải tranh nhau trước sau.

Nếu lời nói ra hiện nay vận mệnh của ngài đang tốt đẹp, cũng chẳng cần bắt cứ ý kiến gì từ phía Diệp mỗ, chẳng phải là lãng phí vô ích lệ phí xem sao?

Hồi này trong lúc mọi người đang tranh cãi, Diệp Thiên đã kịp lướt qua thân sắc của mọi người trong hội trường. Trừ vài ba người hiện chút bất ổn ra, những người khác thân sắc đều rất bình thường, kỳ thực không cần phải vội vàng xem quẻ. Bọn họ có biểu lộ này, chẳng qua là muốn cầu an cái tâm mà thôi.

- Diệp Tổng nói cũng có lí...

- Phải đấy, các anh những ai không có chuyện gì thì đừng gây ồn ào nữa. Anh em thật có chuyện muốn thỉnh giáo Diệp tổng...

- Khả khả, được, gần đây tôi cũng không có chuyện gì, mời các anh xem trước, nhưng Diệp Tổng à, tôi phải lên cái lịch hẹn trước đã...

Diệp Thiên lần này vừa nói xong, trong hội trường ngay lập tức rộ lên tiếng đồng tình. Bọn họ đúng là lo quá hóa rối. Bình tâm suy nghĩ lại, Diệp Thiên nói cũng không sai. Mọi chuyện của mình đang thuận lợi rồi, cần gì phải tìm Diệp Thiên đại sư xem quẻ chứ?

- Diệp Tổng, chẳng hay ngài xem tướng bói quẻ, lệ phí được tính như thế nào?

Vừa yên tĩnh trở lại, đặc tính thiên bẩm của những người làm ăn trong hội trường lại nhắc nhở. Có người đưa ra vấn đề.

Nếu Diệp Thiên yên lặng để bọn họ nói những chuyện vặt vãnh, một lần thu phí mười vạn tám vạn, chịu thì chịu được, nhưng tiền của ai cũng không phải gió, nói đến là đến ngay.

- Xem ngày lành dữ, một lần năm nghìn, xem tử vi bát tự, một lần năm vạn, chiêu cát tránh tà dựa theo độ khó dễ mà thu phí khác nhau...

Diệp Thiên lấy ra một tập giấy photo A4, nói tiếp:

- Xem dương trạch phong thủy, 100 tệ/1m², tùy theo yêu cầu cụ thể của các vị mà thu phí. Đây là bảng giá. Giá cả trên đây tương ứng với những khoản mục tôi vừa nói, các vị có thể tham khảo...

Diệp Thiên nói xong liền đem bản báo giá trên tay phát xuống, nhưng những gì liệt kê trên đây không cụ thể như cậu ta nói. Tên của tất cả các khoản mục, đều trở thành tư vấn phong thủy rồi, dựa theo diện tích tư vấn mà phân chia từng loại giá cả.

Diệp Thiên e có người cầm bảng giá đến làm phiền, cuối cùng đành xem một quẻ cho công ty. Diệp Thiên biết rõ, ở Bắc Kinh này cũng chỉ có mình cậu là thầy phong thủy duy nhất.

Lẽ dĩ nhiên, không thể nói Bắc Kinh không có một ông thầy phong thủy nào, nhưng những người đó đều không mở công ty kinh doanh như cậu, chỉ là làm ăn trong cái khuôn viên rất nhỏ của mình.

Cũng may nhờ có uy danh của Vệ Hồng Quân mời được những người này tới, cộng với hai điện tướng Diệp Thiên xem hỏi này, đủ khiến cho đám đông bái phục rồi. Nếu không công ty của cậu trong Bắc Kinh này, chắc sẽ thành trò cười mất.

- Diệp Tổng, ngài ở đây đều ghi các khoản mục riêng lẻ, nếu ngân hàng chúng tôi muốn hợp tác với quý công ty, nhờ ngài tư vấn phong thủy cho chúng tôi, thì giá cả tính thế nào?

Vị phó giám đốc ngân hàng họ Tạ khi này đến cùng Cát Lãng Tiêu, kiến nghị về bảng báo giá của Diệp Thiên. Vốn dĩ ông không định qua mặt chủ nhiệm Cát lên trước làm náo động, nhưng trông thấy cảnh tượng vừa rồi, trong lòng ngay lập tức nảy ra ý muốn hợp tác với Diệp Thiên.

Khác với những ông chủ tư nhân có mặt trong hội trường, phó giám đốc Tạ đại diện cho cả một hệ thống ngân hàng, ông ta không thể và cũng không muốn bỏ tiền túi của mình ra xem bói. Vì vậy mới nêu ra ý kiến này.

Hắn sẽ có người thắc mắc, công ty của Diệp Thiên chỉ là công ty tư vấn phong thủy thì có gì liên quan tới ngân hàng chứ?

Nghĩ như vậy là sai rồi, ngân hàng mở chi nhánh hoặc điểm kinh doanh, công ty của Diệp Thiên không phải là sẽ đảm trách phần việc khảo sát địa thế và dự tính lượng người tới giao dịch sao? Đây chính là chức năng nghiệp vụ của công ty tư vấn.

- Cái này?

Diệp Thiên nghe những lời như thế bị sững lại. Trước đây cậu chưa từng nghĩ nhiều như vậy. Mở công ty chẳng qua là để nâng cao giá trị bản thân mình, căn bản không hề nghĩ tới sẽ hợp tác làm ăn cùng ngân hàng.

- Haha, Diệp Tổng, ngài xem như vậy có được không?

Vị phó giám đốc ngân hàng sau khi nhìn thấy nét mặt Diệp Thiên, liền hiểu ra ngay, bèn nói:

- Tôi đại diện cho ngân hàng cùng quý công ty ký một bản hợp đồng cố vấn, giúp đỡ khảo sát và chỉ đạo về môi trường nhân văn trong nội bộ hệ thống ngân hàng chúng tôi. Chi phí, 30 vạn một năm, ngài thấy được không?

Vốn dĩ đã phải bán một “ân tình” cho chủ nhiệm Cát, lại thêm vào thái độ của chủ nhiệm Cát đối với Diệp Thiên, trong lòng không khỏi nghi ngờ liệu có phải chủ nhiệm Cát đã lên thẳng mây xanh không? Chính là Diệp Thiên chi điểm, vị phó giám đốc ngân hàng mới đưa ra ý hợp tác như vậy.

Phải biết rằng, mặc dù dùng danh nghĩa ngân hàng đi ký hợp đồng, nhưng phó giám đốc Tạ tin rằng Diệp Thiên hiểu được ý của mình, dùng tiền công để đóng góp cho một vị đại sư. Bàn tính của phó giám đốc ngân hàng, lẽ nào lại không tinh tế.

Còn về chi phí 30 vạn, đối với phó giám đốc ngân hàng họ Tạ thì có gì đáng tiếc nuôi. Chỉ là tiền bồi dưỡng hàng năm của bọn họ. So với số tiền triệu trở lên, chút tiền này có đáng gì.

Nghe phó giám đốc ngân hàng nói xong, Diệp Thiên trầm ngâm một lúc, gật đầu, bảo:

- Được, nhưng phó giám đốc Tạ, nội dung cuộc hợp tác này, phiền ông ra thêm quy định. Có một số chỗ cần phải lưu ý, ông bàn bạc cùng Vệ Tổng...

Diệp Thiên biết, sau khi những người này trở về, thì tiếng tăm của công ty cậu cũng được “phát pháo” thành công rồi. Việc bây giờ cần làm chính là không thể rầy rà để bị người ta túm đuôi. Nếu không, tội danh tuyên truyền mê tín dị đoan khó mà trốn thoát.

Dĩ nhiên, không phải nói Diệp Thiên làm như vậy là mọi sự đều may mắn rồi, nhưng dựa vào khả năng “chiêu cát giải hung” của cậu, người khác muốn hành sự, cũng không phải là chuyện dễ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 151

Khai Trương Đại Cát

Thấy mọi người trong hội trường không còn vấn đề gì nữa, Vệ Hồng Quân mới đưa tay lau mồ hôi, nói:

- Được rồi, Diệp Tổng đã chuẩn bị một bữa cơm nhỏ mời mọi người ở tầng 1, mời các vị hãy qua dùng cơm trước đã...

Tuy buổi lễ khai trương chứa nhiều bất ngờ, nhưng kết quả của nó cũng khá là viên mãn. Những trò mời người cổ động gì đó đều là do Vệ Hồng Quân nghĩ ra. Nếu xảy ra chuyện gì ngoài dự liệu, hẳn thật không biết phải ăn nói với Diệp Thiên thế nào.

Chờ sau khi mọi người đứng dậy, Vệ Hồng Quân mới đến gặp Diệp Thiên nói nhỏ:

- Diệp Thiên, là chú Vệ lỗi mắng rồi...

- Chú Vệ, chú đang nói là chuyện gì vậy? Cháu còn phải cảm ơn chú mới đúng...

Diệp Thiên cười bảo. Chuyện ngày hôm nay xảy ra quả thực có chút ngoài dự liệu của cậu, nhưng nó cũng gián tiếp giúp cậu “phát pháo” được danh tiếng công ty rồi. Truyền thông của sư phụ có cơ tiếp nối rồi.

Nghe Diệp Thiên nói thế, Vệ Hồng Quân nhẹ cả lòng. Nhìn văn phòng làm việc trống trải, lắc đầu bảo:

- Diệp Thiên, công ty của cháu đến một nhân viên lễ tân cũng không có, lát về chú sẽ sắp xếp một người qua giúp cháu...

- Vâng, đúng là cần thêm một trợ lý thật. Chú Vệ, chuyện này đành phiền chú vậy...

Diệp Thiên gãi đầu ngượng ngùng đồng ý. Đầu óc cậu vốn làm việc rất tốt, một ngày ngoài ba quẻ bói ra thêm một lần xem phong thủy cậu hoàn toàn có thể đáp ứng được. Chỉ là quá bất ngờ với chuyện tốt lành ngay trong ngày kinh doanh đầu tiên..., quả thật nếu không có người phụ giúp thì không ổn.

- Diệp Tổng, chúc mừng công ty khai trương, ngài xem tôi bận cả buổi sáng, giờ mới bót ra được chút thời gian...

Đoàn người Diệp Thiên vừa xuống đến tầng 1, liền đụng phải vị Trần Tổng của công ty chứng khoán. Trần Tổng bận rộn cả buổi sáng, nhưng hoa và quà thì đều không quên gửi tới.

- Haha, Trần Tổng, có lòng là được rồi...

Diệp Thiên cười bắt tay Trần Tổng, mắt vô tình “quét” trên khuôn mặt ông, bỗng chốc sững lại:

- Trần Tổng, gần đây thần sắc ngài không được tốt, gặp phải chuyện gì không vui à?

Diệp Thiên phát hiện. Diện tướng của Trần Tổng có chút u ám. Đáng chú ý là, lỗ mũi của ông ta hơi lộ ra ngoài, có thể thấy được cả lông mũi. Đây chính là tướng thất bại.

Người Trung Quốc thích gọi người sáng lập là “Ông tổ”. Điều này cũng có ý nghĩa nội hàm của nó mà mọi người cần biết. Mỗi người ngay từ khi còn trong bụng mẹ, dáng vẻ của chiếc mũi đã được định hình rồi. Nó là do trời ban, là bộ phận đầu tiên được hình thành trên cơ thể người.

Diệp Thiên xem tướng rất ít khi xem mũi người, nhưng điều đó không có nghĩa là mũi không quan trọng. Mà ngược lại, tướng mũi là trọng yếu nhất. Người Quảng Đông có câu: “Trường thọ xem hai tai, phát tài xem tướng mũi.” Đây cũng chính là kinh nghiệm trong xem tướng.

Hơn nữa trong sách tướng nói rằng: “Mũi là trung nhạc trong ngũ nhạc. Thuộc về phổi, phổi rộng thì mũi thông, phổi thực lộ ra sắc mũi; lỗ mũi như giếng, lõ; giếng không đầy nước, lỗ không đầy củi, đời người vinh hóa nhục.” ...chính là câu nói nghìn cổ nổi tiếng trong sách tướng.

Chính vì mũi là đại diện của Tiên Thiên, cho nên ông thầy nào mà không có bản lĩnh nhất định thì không bao giờ dám nhìn mũi nói chuyện. Cũng chỉ có Diệp Thiên mới có thể nhìn từ tướng mũi xem ra một chút điềm báo.

- Haiz...Đừng nói nữa, anh bây giờ đầu óc rối bời. Hôm nay chú em khai trương là đại hi. Chúng ta tạm thời không nhắc chuyện này nữa..

Nghe Diệp Thiên nói xong, Trần Tổng lắc đầu. Chuyện buồn của ông ta gần đây thì nhiều lắm. Nếu không phải hôm nay là lễ khai

trương Diệp Thiên mở cửa kinh doanh thì ông cũng không đến chúc mừng làm gì.

- Được, để khi nào Trần Tổng có thời gian rồi, đến chỗ tiểu đệ ngồi tâm sự vậy. Không chừng tiểu đệ có thể giúp được gì cho lão ca...

Diệp Thiên quả thực có ý lời kéo Trần Tổng. Tuy văn phòng thuê này là ân tình của Sa Lăng Tiêu, nhưng mình cũng may mắn rơi vào chỗ tốt, cũng xem như là có duyên với vị Trần Tổng này.

Trần Tổng gặp phải không phải là chuyện công gì phức tạp, mà là một vài chuyện riêng. Ông ta cũng không cho rằng Diệp Thiên có thể giúp được mình chuyện gì, bèn đánh tiếng cười haha:

- Nhất định rồi, Diệp Tổng, để sau chúng ta nói chuyện. Còn phải đặt mông nói chuyện...

- Lão Trần này, thật đúng là không biết điều...

Đợi sau khi Trần Tổng rời đi, Vệ Hồng Quân không khỏi lắc đầu, trong đầu không ngừng suy nghĩ xem có nên nhắc nhở hắn ta một vài câu. Dù sao thì, Vệ Hồng Quân và Trần Tổng cũng là chỗ bạn bè.

Nghe thấy Vệ Hồng Quân lăm lăm trong mồm, Diệp Thiên cười bảo:

- Chú Vệ, có những chuyện cố cầu cũng không đến...

- Đúng, đúng, đi thôi, ăn cơm!

Lời của Diệp Thiên khiến cho Vệ Hồng Quân giạt mình, vội rẽ sang đề tài khác.

Không biết có phải do nguyên nhân tóc Diệp Thiên biến thành bạc trắng, từ sau khi Diệp Thiên trở về Bắc Kinh lần này, Vệ Hồng Quân cảm thấy cậu như lớn thêm một phần oai phong. Với mối quan hệ giữa Vệ Hồng Quân và Diệp Thiên, có lúc thực không dám đứng trước mặt cậu nói gì nhiều.

- Haha, chú Vệ, chú đừng nghĩ nhiều quá, có thể giúp được cháu nhất định sẽ giúp...

Lúc Diệp Thiên nói chuyện, bầu không khí xung quanh như được thay đổi. Cảm giác nặng nề căng thẳng bỗng chốc tan biến.

Thực ra Diệp Thiên cũng đã sớm ý thức được vấn đề này, chỉ là hai năm trước trong lúc cậu giúp đỡ sư phụ nghịch thiên cải mệnh, cơ thể bị sát khí xâm nhập, từ đó tới giờ vẫn chưa thể khu trừ hết ra ngoài. Chính nhờ cái đó mới gây cho người xung quanh cảm giác như vậy.

Bữa cơm trưa này, những người ngồi ăn đều đôi chút không yên lòng. Ăn xong, lại vội vã tập trung trong công ty của Diệp Thiên. Nhưng ngoài những ông chủ này ra, công ty xuất hiện thêm hai nữ nhân viên lễ tân rất xinh đẹp.

Theo lịch trình thông báo trước lúc ăn cơm, những người có ý muốn nhờ Diệp Thiên xem bói đoán mệnh này đều phải làm thủ tục đăng ký. Còn phó giám đốc ngân hàng họ Tạ thì cùng với Vệ Hồng Quân bàn bạc chuyện hợp đồng cổ vấn. Cảnh lộn xộn ban sáng đã thôi không xảy ra nữa rồi.

- Diệp đại sư, ngài phải cứu tôi...

Diệp Thiên sau khi dắt Lưu Đại Chí vào trong phòng riêng, người thanh niên cao hơn mét tám này liền kêu lên một tiếng rồi vội vàng quỳ sụp xuống sàn.

Có câu nói: Tự nhiên có nhiều thì dễ chấp nhận, bị mất mát thì lại khó chấp nhận. Quen sống những ngày sung sướng rồi, nếu bắt Lưu Tổng quay lại những ngày khổ sở ngồi xe lửa bao lớn bao nhỏ đi Nga buôn hàng..., sống như thế thì đánh chết anh ta đi còn hơn.

Vừa nãy bên ngoài Lưu Tổng vẫn còn giữ sĩ diện, nhưng giờ vào đến trong phòng chỉ còn Diệp Thiên với anh ta hai người, sự xấu hổ ngượng ngùng trong lòng Lưu Tổng, cũng chính là sự thật nguy cơ công ty phá sản đều tan biến hết rồi.

- Haiz! Lưu Tổng, anh đang làm cái gì thế này?

Diệp Thiên bất ngờ khi con người Lưu Đại Chí lúc trước còn đầy vẻ rắn rỏi lại có thể hành động thế này, vội vàng dùng tay đỡ lấy người, ân cần mời anh ta ngồi vào ghế trước mặt.

- Diệp Tổng, chắc chắn là do tôi phạm phải gì rồi, công ty ngày càng sa sút, biết là thế mà không tài nào chống đỡ nổi, ngài nhất định phải cứu tôi!

- Muốn bao nhiêu tiền, ngài cứ nói là được. Tôi...tôi bây giờ sắp trắng tay rồi, nhưng vẫn còn con Mercedes trị giá bảy tám mươi vạn, xem như là của ngài vậy...

Lưu Đại Chí sau khi được Diệp Thiên đỡ dậy, cả người cũng giải bày hết trên ghế rồi. Hôm nay sau khi bị Diệp Thiên nói trúng tình hình công ty, Lưu Tổng vốn còn có thể chống đỡ được một thời gian, nhưng thật sự là sơn cùng thủy tận rồi.

Cần biết, hiện nay công ty phần lớn đều bị siết nợ. Lưu Đại Chí nợ không ít tiền bên ngoài, đồng thời bên ngoài cũng nợ anh ta rất nhiều tiền, chặt đầu cá vá đầu tôm cũng có thể chống đỡ được qua một thời gian.

Nhưng một khi tin công ty anh ta sập phá sản truyền ra ngoài, tình hình sẽ trở nên nghiêm trọng. Người thiếu anh ta tiền tuyệt đối sẽ vin vào cơ đó mà quyết nợ. Còn những chủ nợ nhất định sẽ đến gõ cửa thúc nợ.

- Lưu Tổng, anh uống ngụm nước trước đã, chuyện này vẫn chưa nghiêm trọng lắm đâu...

Diệp Thiên nghe Lưu Đại Chí nói xong, không khỏi nhăn nhó trong lòng. Công ty của mình không phải là công ty cho vay nặng lãi, có đến nỗi phải đem cái Mercedes ra gán nợ không?

Nhưng Lưu Đại Chí vẫn như lúc trước. Diệp Thiên lặng yên khoanh tay đứng nhìn. Ban đầu cậu chỉ định giúp Lưu Đại Chí hóa giải vận rủi này, nhưng giờ nghĩ lại, thấy rất cần phải mượn chuyện này để tạo dựng nên thương hiệu của công ty.

Trông thấy dáng vẻ bình tĩnh thân nhiên của Diệp Thiên, Lưu Đại Chí vội nói:

- Còn không nghiêm trọng? Nước ngoài thúc ép tôi tiền hàng gần ba trăm nghìn, trong nước tôi nợ hơn 20 triệu, nếu không giải quyết được vấn đề này, lão Lưu tôi chỉ còn nước nhảy lầu...

- Thế này đi, Lưu Tổng, ngày mai tôi cùng ông tới công ty xem thế nào. Nếu như không có gì ngoài dự đoán, nội trong vòng một tháng, là có thể giúp ngài thoát khỏi khó khăn này...

Diệp Thiên trầm ngâm một chút, nói tiếp:

- Còn về chi phí? Chiếc xe Mercedes đó tôi không cần, một tháng sau, ngài trả cho tôi 50 vạn là được rồi.

Theo cách nghĩ ban đầu của Diệp Thiên, cùng giáo huấn mà lão đạo sĩ lúc sinh thời không ngừng dạy bảo, bản thân một khi đã chọn nghề này, thì phải làm đến trình độ uyên thâm, khí ấy lệ phí tự nhiên không thể thấp.

Đến tận cửa phục vụ thế này, đã vượt quá phạm vi xem tướng xem bói rồi. Đây chính là dịch vụ di động phong thủy. Diệp Thiên lấy

50 vạn, còn cảm thấy rẻ cho Lưu Đại Chí.

- Diệp...Diệp đại sư, ngài...những gì ngài nói là thật?

Nghe Diệp Thiên nói xong, Lưu Đại Chí cả người đều run rẩy.

Nên biết, cơn bão tài chính lần này bắt đầu từ đầu năm, đến bây giờ đã được bảy tám tháng rồi. Thị trường quốc tế thì mãi không thấy chuyển biến tích cực. Lưu Đại Chí từ lâu đã không dám nuôi hy vọng gì rồi. Thậm chí trong thời gian qua còn âm thầm di chuyển tài sản nhà riêng của mình.

Còn về 50 vạn Diệp Thiên nói, Lưu Tổng không chút may mắn vương bận, chỉ cần thoát khỏi tình trạng khó khăn trước mắt không bị người khác ép đến phá sản, thì anh ta có cơ hội vực dậy núi Đông rồi.

- Đương nhiên là thật rồi, một tháng không thấy hiệu nghiệm, ngài cứ đến đập nát biển hiệu của tôi!

Diệp Thiên nói chắc như đinh đóng cột. Lần này là cuộc làm ăn đầu tiên, cậu nghĩ phải làm cho mẫu mực, cũng là để cho những người trong nghề ở Quảng Đông này biết, không phải chỉ có ở khu vực ven biển, ngành phong thủy mới phát đạt hưng thịnh.

- Cảm ơn Diệp đại sư, sáng sớm mai tôi sẽ đến đón ngài!

Đợi sau khi Lưu Đại Chí vui mừng phấn khởi đi ra, ông chủ Lô không chờ được nữa vội xông vào.

- Diệp đại sư, tôi...kiếp đào hoa của tôi có thể hóa giải thế nào đây?

Trông thấy Lưu Đại Chí hỏi này còn mặt mày như dưa đám, vừa diện kiến Diệp Thiên có mấy phút đã tươi rói hẳn lên, Lô Vụ không khỏi thêm phần tin tưởng đối với Diệp Thiên.

- Haha, Lô Tổng, chuyện này ngài quá nóng vội rồi, để sau đến chỗ ở của ngài xem xét...

Nhìn thấy điệu bộ của ông chủ Lô, Diệp Thiên haha cười. 5 vạn lại đến tay rồi, hôm nay khai trương đúng là đại cát.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 152

Phá Sát (Thượng)

Diệp Thiên, giờ cậu muốn đi đâu đây? Phải rồi, đây là bản hợp đồng tôi cùng phó giám đốc Tạ soạn, cậu xem đã được chưa?

Trông thấy Diệp Thiên và Lôị Vụ đi ra từ trong phòng, Vệ Hồng Quân không khỏi ngạc nhiên hỏi. Bản hợp đồng về việc hợp tác với ngân hàng ông đã thương lượng cùng vị phó giám đốc. Còn phải làm yên lòng ông chủ này, quả thật là bận tối mắt.

- Diệp Tổng, hôm nay ngài còn thiếu một que bói đậy, xem cho lão Tề tôi thế nào?

- Đúng vậy, Diệp đại sư, tiền tôi đều đã nộp rồi, ngài hôm nay có thời giờ thì xem cho tôi đi...

Diệp Thiên vừa bước ra, những người đang vây quanh Vệ Hồng Quân, bỗng chốc ùn ùn chen tới. Vừa nãy Lưu Đại Chí mặt mày ủ rũ đi vào, vui vẻ phấn chấn đi ra bọn họ đều thấy cả. Đối với năng lực của Diệp Thiên càng thêm tin tưởng.

- Chú Vệ, cháu đến nhà Lôị Tổng xem, lát nữa sẽ về. Các vị, hôm nay quẻ thứ ba đã xem trong lúc ăn cơm rồi, ngày mai lại bắt đầu nhé...

Nhận lấy bản hợp đồng, xem mấy điều khoản phía trên, Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy nhưc đầu. Cậu đối với mấy cái điều khoản pháp lí này thật ù ù cạc cạc.

- Chú Vệ, cái này chú xem rồi xử lý là được rồi, lúc nào về cháu kí là okie!

Như chạy thoát khỏi công ty của chính mình, một mạch leo thẳng lên chiếc Mercedes của Lôị Vụ, Diệp Thiên mới thở phào nhẹ nhõm. Trước đây sao cậu không nghĩ tới chứ, ngày đầu tiên mở hàng, làm ăn lại đắt khách đến vậy.

- Lôị Tổng, ngài tuổi Thân phải không?

Xe vừa chạy ra khỏi bãi đỗ sau tòa nhà, Diệp Thiên đột nhiên hỏi.

Do đời tư khá là phức tạp, cho nên Lôi Vụ này giờ chỉ toàn lái xe nghe Diệp Thiên nói. Nghe hỏi vậy, liền đưa khówek mắt liếc nhìn Diệp Thiên, nói:

- Không sai, tôi sinh năm 1956, sắp 42 tuổi rồi...

- Uhm...

Diệp Thiên nhắm hai mắt lại, trong đầu bắt đầu tính toán, ba bốn phút sau, quay sang hỏi:

- Lôi Tổng, trên đường tới nhà ngài, có cửa hàng mỹ nghệ nào không?

Lôi Vụ có chút không hiểu ý của Diệp Thiên, cẩn thận trả lời:

- Hình như có hai tiệm, Diệp...Diệp đại sư, ngài hỏi vậy là...?

- Đến cửa hàng đó dừng lại một lúc, tôi muốn mua một ít đồ...

Diệp Thiên không giải thích nhiều. Có những điều nói ra Lôi Vụ nghe cũng không hiểu.

- Được!

Ông chủ Lôi đồng ý rất dứt khoát. Nguyên vọng thoát khỏi kiếp đào hoa của ông bây giờ, tất cả đều phụ thuộc vào Diệp Thiên, đương nhiên là Diệp Thiên có yêu cầu gì ông đều phải đáp ứng.

- Diệp đại sư, tới nơi rồi...

- Lôi Tổng, ngài chờ một lát, tôi mua ít đồ sẽ quay lại ngay.

Lúc lái xe đến một công viên gần đó, Lôi Tổng cho xe dừng lại. Thấy Diệp Thiên đẩy cửa xuống xe, chần chừ một lúc cũng xuống theo.

Ở một số điểm du lịch, thường có rất nhiều cửa hàng bán đồ lưu niệm. Trên con phố này cũng có không ít, Diệp Thiên tiện chân

bước liền vào một cửa hàng.

- Này, ông chủ, ngài lấy cho tôi hai cái hồ lô kia, còn nữa, hai cái đồ gốm lão hồ ôm gối kia. Tổng cộng bao nhiêu tiền? 600, được, ông cầm đi...

Vào cửa hàng, Diệp Thiên cũng không mặc cả mà lấy luôn mấy đồ cần thiết. Đang định rút tiền ra trả, thì ông chủ Lô chủ động lên trước trả tiền rồi.

Ra khỏi cửa hàng, Diệp Thiên nhìn thấy cửa hiệu lâu đời của nhà người bạn đồng nghề, lưỡng lự một chút rồi cũng bước vào.

Đây cũng coi như lần đầu xuất quân kể từ lúc công ty khai trương. Diệp Thiên không muốn hủy hoại danh tiếng công ty. Lớn như vậy rồi nhưng cậu chỉ quen với việc phụ giúp lão đạo sĩ nghịch thiên cải mệnh. Chuyến đi lần này là dịp thể hiện chân tài thực học, ứng dụng những gì sư phụ đã truyền dạy cho.

- Lấy cho tôi 10gam màu son, mài nhỏ thành mặt ...

Diệp Thiên đi đến quầy, nhìn thoáng qua một chồng giấy Ma Hoàng dùng để gói thuốc, nói tiếp:

- Lấy cho tôi mấy tờ giấy này luôn...

Nhân viên đứng quầy cũng rất có nhã ý, nhắc lại to rõ:

- 10 gam màu son kèm 5 tờ giấy Ma Hoàng...

Rút ra 5 tờ giấy Ma Hoàng đưa cho Diệp Thiên, người nhân viên từ trong ngăn kéo đựng thuốc lấy ra một miếng màu son đỏ tươi, cắt lấy 10 gam, rồi mài nhỏ thành bột phần theo yêu cầu của Diệp Thiên.

Lên đến xe, thấy Lô Vụ mặt mũi đờ đẫn, Lô Vụ cười bảo:

- Lô Tổng, màu son này còn có tên là chu sa, là bùa vẽ thường dùng. Hôm Nay Diệp mỗ đúng là đem của nhà đi rồi...

- Đó là, đó là, trăm sự nhờ cậy Diệp đại sư...

Lô Vụ cười, thoáng chút phần khích

- Bà nó chứ, sáu trăm hồi này là mình trả, nó cầm có năm đồng mua mấy tờ giấy rách, lại dám nói là rút của nhà, chẳng phải là bắt nạt người quá đáng sao?

Đương nhiên, điều này ông chủ Lô cũng chỉ dám nghĩ trong đầu chứ ngoài miệng làm sao dám nói. Ông ta chỉ trông mong Diệp Thiên giúp ông hóa giải kiếp đào hoa.

Hình như đoán biết được những gì Lô Vụ nghĩ trong đầu, Diệp Thiên cười bảo:

- Để hóa giải cho Lô Tổng kiếp đào hoa, tôi sẽ dùng bùa bí truyền của sư môn kết hợp với thuật phong thủy, trong thời gian ngắn nhất thì có thể thấy hiệu quả rồi. Lô Tổng, bùa này hơi chút tiêu hao tinh thần, người bình thường tôi sẽ không sử dụng...

Lời của Diệp Thiên nửa giả nửa thật, bùa đó rất tiêu hao tinh thần, hơn nữa những gì Diệp Thiên học không giống với Thiên Sư Đạo, phần đa là dùng phong thủy để giải quyết vấn đề, tuy đối với bùa chú có hiểu biết một chút nhưng cũng không phải là một tay thợ.

Diệp Thiên không phải không muốn dùng chiêu này giúp người, vấn đề là cậu còn non tay. Thời gian vẽ mười bức tranh chưa chắc đã đủ để luyện ra một lá bùa trừ tà công hiệu. Mua 5 tờ giấy Ma Hoàng, chẳng qua là để thử vận may mà thôi.

Nói trắng ra là, Diệp Thiên muốn tặng thêm cảm giác thần bí, để khi ông chủ Lô trả tiền cảm thấy giá cả đích đáng. Nếu chỉ đơn thuần đến nhà ông ta bày đặt sắp xếp lại, tiền kiếm được chắc không dễ dàng.

- Vẽ bùa?

Lôi Vụ nghe thế sững lại, hình như trong ti vi, chỉ có khi bắt quỷ mới dùng đến thứ này? Nhưng trông vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Thiên, ông ta cũng không dám ý kiến gì nhiều. Dù sao đã xác định tin Diệp Thiên rồi, thì cứ để cậu ta lo liệu.

Lôi Vụ là nhà kinh doanh thiết bị ngành mỏ, đồng thời hiện nay là đại lý sản phẩm cho hai công ty thiết bị khoáng sản của nước ngoài. Hơn 60% nhà máy than trong nước đều dùng sản phẩm đại lý của của công ty ông ta. Lô Vụ được xếp vào tầng lớp giàu lên sớm nhất trong nước.

Người có tiền ở Bắc Kinh bây giờ, trào lưu sống ở biệt thự ngoại ô. Lô Vụ cũng không ngoại lệ, một căn trong khu biệt thự ngoại ô trị giá hàng triệu tệ. Thông thường đa số thời gian ông ta ở đó.

- Dao Dao, sao em lại ở nhà?

Lôi Vụ sau khi dừng xe, vừa mở cửa đã bị ngạc nhiên. Xe của ông ta đỗ ở cửa sau, vì vậy không trông thấy xe của vợ đỗ ở cửa trước.

- Tôi là chủ nhà này, sao lại không thể ở nhà? Họ Lôi kia, anh lại đem gái về phong lưu hả?

Tiếng một người phụ nữ từ trong vọng ra. Liếc nhìn Diệp Thiên đứng bên cạnh, Lôi Vụ sượng sùng bảo vợ:

- Dao Dao, có chuyện gì chúng ta để sau hãy nói, hôm nay nhà có khách...

Lôi Vụ năm nay 42 tuổi, còn cô vợ cung này mới chỉ 24. Tuy ngày thường ở bên ngoài vờn hoa bắt bướm, nhưng Lôi Vụ vẫn quan tâm tới cô vợ hai này.

- Mấy hôm nữa sẽ cùng em tính sổ. Lần sau thì đừng để cho tôi thấy những thứ này...

Nhìn thấy Diệp Thiên ngoài cửa, người đàn bà trẻ tuổi thoáng chút đỏ mặt, luống cuống khiến đồ đang cầm trong tay rơi xuống chân Lôi Vụ. Cô lặng lẽ đi ra ngoài, lên chiếc xe thể thao màu đỏ dựng trước cửa đi thẳng.

- Chuyện này, haiz... Diệp đại sư, xin lỗi ngài, mời ngài vào trong nhà...

Nhìn đồng bao cao su và đồ dùng tình dục bừa bãi trên sàn nhà, Lôi Vụ xấu hổ tới mức chỉ mong mặt đất nứt ra để có lỗ nẻ cho hắn chui xuống. Ông ta hơi bực, bình thường cô vợ hắn không bao giờ đến đây. Đây phải chăng thật sự là kiếp đào hoa?

Nghĩ đến đây, Lôi Vụ không khỏi có chút run sợ. Cô vợ mới này của ông ta, chính là con gái của một vị quan chức trong ngành khoáng sản. Nếu như lỡ tay chọc giận ông bố vợ, chuyện làm ăn về sau tất sẽ trên đà thất bại.

Định đuổi theo để dành cô vợ cung, nhưng trông thấy Diệp Thiên đã vào trong phòng, ông chủ Lôi vẫn dậm chân bước lên. Chuyện này... phải từ gốc rễ mới giải quyết được.

- Lôi Tổng, ngài..... còn sợ kiếp đào hoa của mình không đủ à?

Vừa bước vào trong nhà, Diệp Thiên đã ngửi thấy mùi hoa ngọc lan. Trông thấy một bồn hoa lớn bày ở phía tây, không khỏi nở nụ cười méo mó.

Cây ngọc lan cao lớn vốn là để trồng ở trong sân đình, nhưng Lôi Vụ lại đem trồng ở trong nhà. Thiết nghĩ cũng tốn không ít công sức, nhưng có biết đâu lại chính là làm gia tăng kiếp đào hoa của hắn.

Khấp phòng hương hoa ngọc lan ngào ngọt, nhưng cửa sổ lại đóng kín khiến cho hương hoa không thoát được ra ngoài, lâu dần tích tụ lại thành thừa thãi, rất có khả năng kích thích dục tính của con người. Dù là nam hay nữ ở lâu trong căn phòng này, tí lệ ham muốn đều sẽ gia tăng.

Nếu như không phải nhìn bộ mặt căng thẳng của Lôi Vụ, Diệp Thiên thậm chí còn nghi ngờ hẳn đã nhờ cao nhân chi điểm, cố ý tạo ra vận đào hoa này.

- Diệp đại sư, chuyện này cũng có cách lý giải sao?

Thực ra Lôi Vụ chỉ là đơn thuần thích ngửi mùi hương ngọc lan, vậy nên mới trồng một bồn ở trong phòng khách, chứ ngoài ra không có ý gì khác.

Diệp Thiên lắc đầu bảo:

- Minh Châu Viết Phiên trong bài thơ có nói: Đa tình hàng năm không đổi sắc, trái tim nghìn cổ ... chính là nói về hoa ngọc lan. Một người bản thân đã có số đào hoa, tốt hơn hết là không nên chứa chấp thứ này...

- Trồi! Còn có cách nói này à?

Mặc dù nhờ ngửi mùi hoa ngọc lan này, mỗi lần làm chuyện ấy cảm giác hưng phấn của Lôi Vụ đều tăng vọt. Nhưng lúc này đây ông ta cũng không kịp nghĩ nhiều, vội vàng nói:

- Tôi sẽ bảo người trông coi biệt thự mang đi...

- Lôi Tổng, mở hết tất cả cửa sổ của ngôi biệt thự này ra, hấp thụ không khí...

Trong căn phòng này hương hoa nồng nặc, khiến Diệp Thiên có chút khó thở. Đây quả thực chính là hoa đào sát, cũng may chỉ khiến thân thể Lôi Vụ bị suy nhược, chưa đến mức nhà tan cửa nát.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 153

Phá Sát (Trung)

Mùi này thật là khó chịu...

Sau khi mở hết tất cả cửa sổ trong phòng ra, Diệp Thiên đứng trước cửa sổ hít sâu không khí vào lồng ngực. Ở những chỗ như thế này mà Lôi Vụ đến giờ vẫn có thể sống vui vẻ yên ổn, thật Diệp Thiên khó tưởng tượng nổi.

- Đi nào, vào phòng ngủ xem xét...

Phải mát hơn nửa tiếng đồng hồ, mùi hoa ngọc lan trong căn biệt thự mới dần dần dịu bớt. Diệp Thiên lắc đầu, theo sự chỉ dẫn của Lôi Vụ lên phòng ngủ ở tầng 2 của căn nhà.

Ngôi biệt thự này tổng cộng chỉ có hai tầng, nhưng cả phòng khách lẫn phòng ngủ tổng cộng có hơn 10 phòng, trang hoàng cực lộng lẫy. Không còn nghi ngờ gì nữa, đến phòng ngủ của ông chủ Lôi đây rồi.

Cả gian phòng ngủ đều là gam màu đỏ chủ đạo, không chỉ hoa điểm tuyết trên tường sắc đỏ, mà cả giường ngủ đặt giữa phòng cùng phòng tắm ngăn kính gần đó cũng đều là màu đỏ.

- Lôi Tổng, ngài... thật là có tinh thú...

Nhìn gian phòng ngủ này, Diệp Thiên kinh hãi một hồi lâu vẫn không dám mở miệng. Lôi Vụ này thật háo sắc mới có thể bài trí ra một căn phòng như thế này.

Nhìn trần nhà và cửa gương phía bên trái phòng ngủ, mặc dù là Diệp Thiên cũng biết là dùng để làm gì. Nếu như đổi đến đời sau, đây chắc là một căn phòng pháo phương Nam sử dụng.

- E hèm...

Hơn 40 tuổi rồi, bị một thẳng nhóc non choẹt như Diệp Thiên chế giễu, ông chủ Lôi không thể xấu hổ bình thường. Sau hai tiếng ho, bèn bảo:

- Diệp đại sư, đây đều là ngày trước trang trí, ngài xem xem, có phải là không được ổn cho lắm?

Diệp Thiên chỉ vào bốn bức tường, bảo:

- Lôi Tổng, màu sắc này thì không vấn đề gì, có điều họa tiết hoa văn trên tường tất cả đều phải xóa bỏ...

- Được, được! Tôi sẽ cho sơn lại căn phòng này.

Bây giờ nếu có bảo Lôi Vụ phá bỏ ngôi biệt thự này, hẳn cũng sẽ không chút do dự mà làm ngay.

- Thêm nữa, kính nhất định phải đổi thành tường thật, còn vị trí chiếc giường này của ông kê không đúng, đầu giường và đuôi giường không được phép đối diện với nhà tắm, chưa hết, chiếc giường này dựa vào, haiz...

Xem bài trí trong phòng ngủ của Lôi Vụ, Diệp Thiên thật không biết phải nói thế nào. Kiếp đào hoa hẳn phải gánh chịu, ước chừng có tới 80% là từ căn phòng ngủ này mà ra.

Trong phòng ngủ có quá nhiều hình hoa, chính là nguyên nhân chủ yếu phạm phải nạn đào hoa. Nhất là trên đầu giường của Lôi Vụ, là dùng vải da nhuộm hoa đỏ làm ‘bản tựa’, đầu giường dựa vào, sinh lòng gian dối cũng khó trách được.

Còn chân giường ngủ lại đối diện với cửa nhà tắm, ứng đúng vào đào hoa ô nhiễm, thấy sắc không chạy.

Nhất là kiểu phòng này của Lôi Vụ, vì sẵn tiện nên để nhà tắm trong phòng, vì thẩm mỹ mà sửa tường nhà tắm thành kính màu. Giường ngủ có thể thấy nhà tắm, trúng vào nạn đào hoa sát.

Mấy kiểu sắp xếp này tự nhiên sẽ khiến cho ông chủ Lôi tình dục phần khích, ở trong đó chơi các trò, rồi nạn đào hoa sát cũng từ đó mà ra. Nếu như Lôi Vụ không phải gặp được Diệp Thiên, nói không chừng ngày nào đó sẽ gặp phải họa sát thân trong chính căn phòng này. Đây chính là kiếp nạn đào hoa.

Đào hoa sát khác với âm sát. Âm sát sẽ làm cho dương khí con người giảm, đặc điểm rõ nhất là cơ thể suy nhược. Còn đào hoa sát thì có thể giúp cho đàn ông bách chiến bách thắng trong một khoảng thời gian trên giường.

Có điều chuyện này cũng có cái giá của nó. Nếu cứ mãi tiếp diễn, cho dù không mất mạng, “tiểu đệ” cũng sẽ thành phế phẩm. Cứ theo những trò chơi của ông chủ Lô và đào hoa sát khí ở trong phòng này, Diệp Thiên ước chừng nhiều nhất ông ta chỉ có thể trụ được ba tới năm tháng nữa.

- Diệp...Diệp đại sư. Vậy... vậy phải làm thế nào đây?

Sau khi nghe Diệp Thiên giải thích, Lô vụ sợ đến nỗi mặt mày đều tái mét rồi. Khó trách bản thân trước đây trong căn phòng này hoan hi lạc thú, lúc nào cũng thấy mình tinh lực dồi dào, nhưng có ngờ đâu tình thú lại làm cạn kiệt đi sinh lực?

- Bây giờ thì biết sợ rồi?

Diệp Thiên tức giận nhìn Lô Vụ. Tuy đời sống riêng tư của người khác không liên quan đến bản thân mình, nhưng nạn đào hoa sát khí này mà hóa giải được, không phải chỉ thay đổi bài trí căn phòng là xong.

Cho dù sửa chữa làm mới lại căn phòng này, nhưng rất khó có thể tiêu trừ được sát khí trong ngôi biệt thự. Hơn nữa ngôi biệt thự này do Lô Vụ làm chủ. Cứ coi như là ông ta không ở đây nữa, thì những mối quan hệ mờ ám cũng sẽ đem đào hoa sát khí khoác lên người ông ta.

- Diệp đại sư, ngài...ngài nhất định phải cứu tôi!

Tuy không khẩn thiết quỳ xuống xin Diệp Thiên như Lưu Đại Chí, nhưng vẻ cầu khẩn trong mắt ông chủ Lô cũng đủ để thấy rõ rồi.

Những lời vừa rồi của Diệp Thiên, thực chất là đe dọa dẫm ông ta. Lô Vụ năm nay mới có 42 thôi mà, nếu quả thực là ba, năm tháng sau “tiểu đệ” mất đi chức năng, vậy chẳng bằng trực tiếp đòi mạng hắn à.

- Tôi nói, ông ghi nhớ đây...

Diệp Thiên lắc đầu. Nếu không phải là vụ làm ăn đầu tiên của công ty trong ngày khai trương, Diệp Thiên thật chẳng muốn lo cái vụ đào hoa này làm gì. Hóa giải đào hoa sát, chính là chuyện mà các đạo sĩ ghét nhất.

Thầy phong thủy pháp thuật cao minh, có thể tự hóa giải âm sát vào cơ thể, nhưng với đào hoa sát thì không có cách nào cả. Vì thế gặp phải chuyện như thế này, đại đa số các thầy phong thủy có kinh nghiệm đều sẽ quay lưng ra đi.

- Cây ngọc lan ở tầng 1 ngay lập tức chuyển đi. Bình hoa màu tím bày ở phía tây đã ném đi rồi, tường ngũ sơn thành màu trắng, mặt sàn..... Được rồi, mặt sàn không cần phải động vào, trải lên một tấm thảm màu xanh là được rồi...

Diệp Thiên ngưng một chút, nói tiếp:

- Trên cửa kính nhà tắm dán lên một bức tranh, ngăn cách giữa phòng ngủ và nhà tắm. Cái giường đó của ngài cũng nên đổi đi, đổi cái bình thường là được rồi, bên trên đừng có dán hoa lá như vậy nữa...

Diệp Thiên nói, còn Lôị Vụ nhanh chóng ghi lại, đợi cho tới khi Diệp Thiên dừng lại, Lôị Vụ mới cẩn thận hỏi:

- Diệp đại sư, những cái này... bao giờ làm thì được?

Nghe Lôị Vụ hỏi thế, Diệp Thiên tức giận bảo:

- Đương nhiên là càng sớm càng tốt rồi. Nếu ông muốn nhanh thấy hiệu quả, bức tường đó cũng không cần sơn nữa, mua ngay một ít giấy dán tường màu trắng về dán lên là được rồi.

- Vâng, vâng, tôi sẽ cho người làm ngay...

Trông thấy sắc mặt Diệp Thiên, Lôị Vụ không dám phản lại, vội rút điện thoại ra gọi người tới, dặn dò cả thầy mười phút mới xong.

- Diệp đại sư, ngài xem tôi vội quá... mời ngài ngồi, để tôi pha trà mời ngài...

Nói chuyện điện thoại xong, Lôị Vụ mới chợt phát hiện ra mình có chút thất lễ, vội vàng mở tủ lấy ra một túi trà ngon, ngâm xong, kính cẩn bưng ra mời Diệp Thiên.

- Diệp đại sư, ngài uống trà. Đây là trà Đại Hồng Bào trên đỉnh Vũ Di, một năm chỉ sản xuất được vài cân...

Tổ thượng của ông chủ Lôị là thư hương môn đệ, trong giới kinh doanh khắp thành Bắc Kinh, trước giờ đều tự xưng là nho thương. Những thứ cầm kỳ thi họa, trà đều hiểu biết ít nhiều, Đại Hồng Bào ông ta mời Diệp Thiên, năm ngoái phải mất hơn một vạn mới mua được, đến bản thân ông ta cũng chưa uống được mấy lần.

Diệp Thiên bưng cốc trà đưa lên mũi ngửi, sau đó thổi mấy lá trà nổi trên mặt nước, nhấp một ngụm, lắc đầu nói:

- Là Đại Hồng Bào, nhưng...không phải được hái ở ba cây gốc.

“Đại Hồng Bào” từ sau đời Tống, thì đã trở thành vật phẩm thượng hạng trong trà cống rồi, đến đời nhà Thanh thành thức uống ưa thích của vua Càn Long, giờ còn 3 cây, mọc ở giữa vách núi trong khu núi Vũ Di.

- Diệp đại sư cũng tinh thông trà đạo? Trà trên ba cây gốc đó đều bị cảnh vệ trông giữ, người như tôi có thể làm được gì...

Nghe Diệp Thiên nói thế, ông chủ Lôỉ gãi gãi tai. Thẹn quá, vốn định khoe khoang một chút, nào ngờ lại gặp trúng người trong nghề.

- Haha, tôi đã từng uống rồi...

Diệp Thiên thấy Lôỉ Vụ nói thế bật cười, trong đầu nhớ tới những ngày tháng cùng Lão Đạo Sĩ hành tẩu giang hồ, chuyện Lão Đạo Sĩ dắt mình lên núi Vũ Di ăn trộm trà. Nhưng đó là khi chưa có cảnh vệ canh giữ, chỉ có nhân viên công tác trong khu quản lí ngày đêm đi tuần mà thôi.

- Diệp Tổng, Diệp đại sư, ngài làm sao thế? Tôi...chỗ tôi chỉ có Đại Hồng bào loại này thôi!

Thấy Diệp Thiên nói ra câu đấy, liền nhắm nghiền hai mắt lại, Lôỉ Vụ không khỏi co chút hốt hoảng, cứ tưởng rằng Diệp Thiên giận ông ta.

- Không sao, nhớ tới chút chuyện xưa thôi mà. Loại trà này cũng không tởi đâu.

Chịu ảnh hưởng của Lão Đạo Sĩ, Diệp Thiên từ nhỏ đã uống trà búp Minh Tiền, Mao Sơn, Thanh Phong mà lớn, lại còn đều là do chính tay mình hái. Chẳng những thế, Diệp Thiên còn là một tay sao trà đẳng cấp.

- Lôỉ Tổng, Lôỉ Tổng có nhà không?

Đang lúc hai người ngồi trò chuyện, bên ngoài truyền vào tiếng chuông cửa.

Lôỉ Vụ đứng dậy, trông thấy quản lí khu vực đất mấy bảo vệ trị an tới, liền chỉ cây ngọc lan trong phòng khách, bảo:

- Là quản lí Vương à, cây ngọc lan này, giúp tôi dọn đi nhé...

- Bê ra ngoài thì đặt ở đâu thư ngài?

Vị quản lí Vương có chút không hiểu bèn thắc mắc. Ông chủ Lôi trước nay toàn trước mặt anh ta khoe khoang, cây ngọc lan này ông ta phải mất mấy vạn tìm người chăm bón uốn tía.

- Tùy anh, đặt đâu cũng được. Tặng cho các anh luôn đấy, dù sao tôi cũng không cần nữa...

Lôi Vụ buồn bực xua tay. Cây ngọc lan này là một trong những nguyên nhân khiến ông lâm phải nạn đào hoa sát. Nếu không phải trong nhà dùng gas đốt, ông sớm đã cho chặt cây thành củi đốt rồi.

- Được, tôi sẽ làm theo lời của ông. Cây lan này ngài không cần tôi sẽ cho dọn đi...

Trông thấy ông chủ Lôi tâm trạng hình như không được tốt, quản lí Vương cũng không nói gì nhiều, bèn chỉ huy mấy thanh niên khuân cây ngọc lan ra khỏi biệt thự.

Sau khi cây ngọc lan dọn đi, mùi hương trong phòng nhẹ đi hẳn. Không biết có phải vì nguyên nhân tâm lý, Lôi Vụ cũng cảm thấy tinh thần nhẹ nhõm đi nhiều.

- Diệp đại sư, ngài uống trà đi...

Lôi Vụ rót tiếp trà vào cốc của Diệp Thiên, cẩn thận hỏi:

- Diệp đại sư, đồ tôi đặt và người dọn phòng phải lát nữa mới đến, ngài xem có phải phòng được bài trí lại rồi, nạn đào hoa sát của tôi cũng được hóa giải phải không?

- Bãng dày ba thước đâu chỉ một ngày là xong. Muốn hóa giải hòa toàn sát khí, không phải là chuyện dễ dàng đâu...

Diệp Thiên lắc đầu, đứng dậy nhìn trái phải, rồi hỏi:

- Ngài nên có tứ bảo văn phòng chứ? Tôi phải chế mấy cái bùa, cho mượn phòng làm việc của ông dùng một lát.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 154

Phá Sát (Hạ)

Phòng làm việc của Lôị Vụ đã có tứ bảo văn phòng từ lâu. Tuy không hiểu thư pháp nhưng cũng phải đặt một bộ trong văn phòng. Diệp Thiên đã từng thấy Vệ Hồng Quân đến ngay cả tư thế cầm bút cũng sai viết bút lông rồi.

Nhưng Lôị Vụ lại thường xuyên luyện thư pháp. Có thể nhận ra từ bút lông treo trên giá cho tới mùi mực phảng phất khắp phòng. Trên mặt bàn còn bày một chồng giấy Tuyên Thành.

- Diệp đại sư, bút lông đều ở đây cả...

Đối với những chiếc bút lông mà mình giữ, ông chủ Lôị còn có chút ít tự tin

- Ngài xem dùng cái nào thì thích hợp. Tôi mài mực cho ngài...

Diệp Thiên cũng không khách sáo, tiến lên trước chọn một cây bút Lang Hào mảnh khảnh thường dùng để viết chữ tiểu Khải, cầm trong tay ngắm nghía, không ngớt lời khen ngợi:

- Cán bút còn được làm bằng ngà voi, Lôị Tổng, cây bút này của ngài là đồ cổ thật rồi.

- Haha, Diệp Tổng quả có con mắt tinh tường, loại Lang Hào này mặt sau thường được “khắc” mới, nhưng thân bút lại là đồ rất cổ...

Nghe Diệp Thiên nói thế, trên mặt Lôị Vụ lộ rõ vẻ đắc ý. Hôm nay trước mặt Diệp Thiên đã phải chịu mất mặt nhiều rồi, ai ngờ một cây bút lông lại có thể lấy về cho bản thân mấy phần danh dự.

- Diệp đại sư, ngài xe, dùng nghiên mực loại nào thì thích hợp?

Trên bàn viết đầy hoa vàng, còn bày bốn năm cái nghiên mực, trông hình thức, đều là những vật dụng đã có tuổi rồi.

- Nghiền mực thì thôi thôi. Tôi dùng chu sa để chế bùa, không cần dùng tới mực.

Diệp Thiên lắc đầu, lôi từ trong túi ra một cái gói màu son nhỏ mua ở đông nhân đường. Lôi Tổng, ông tìm một cái bát nhỏ rồi rót một ít nước ấm vào.

Chu sa còn có tên gọi là đan sa, bột chu sa đỏ rất bền màu, có thể dùng làm phẩm màu.

Trong số hàng tơ lụa in nhiều hoa văn sắc sỡ được khai quật từ mộ của Mã Vương Đồi ở Trường Sa năm 1972, có không ít hoa văn đều là dùng chu sa chế thành. Những viên chu sa được nghiền nhỏ, đều mịn. thời gian chôn cất mặc dù đã dài tới hơn 2000 năm, nhưng màu sắc của tơ lụa vẫn sáng rõ như mới.

Nhưng loại chu sa nổi tiếng nhất vẫn là loại thuốc này. Cổ đại gọi chu sa là đan. Sau thời Đông Hán, vì mong tìm ra phương thuốc trường sinh bất lão mà đẩy lên thuật luyện đan, chính là dùng để luyện thành chu sa mà thôi.

Đương nhiên, chu sa đích thực có công năng y dược của nó, cam hàn chất trọng, chuyên nhập Tâm Kinh, giải hàn, chế bệnh. Có thể trị tinh thần bất an, các chứng tim đập nhanh, mất ngủ.

Do chu sa có chức năng an dưỡng tinh thần, vì vậy mà Đạo giáo dùng nó làm một trong những vật chế bùa trừ tà khí. Dùng chu sa kết hợp với bút chu sa, nhất là với giấy Ma Hoàng hoặc những vật trừ tà khác sẽ có tác dụng tăng cường cát khí, tiêu trừ tà độc.

Tất nhiên, đối với Diệp Thiên trừ quỷ trừ tà đều là vớ vẩn. nhưng bùa mà dùng chu sa chế thành, kết hợp với Ngũ Hành Trận Pháp khuấy động một vùng nguyên khí thì lại là chiêu cát tránh hung, công dụng tiêu tán sát khí.

Nói thẳng ra là, trò này chính là pháp khí của đạo sĩ, chỉ có điều thời gian công hiệu không lâu, nhiều nhất chỉ có thể duy trì trong 3 tháng. Qua khoảng thời gian này, bùa chú cũng hết tác dụng.

Sư môn của Diệp Thiên mặc dù chủ yếu là chuyên về phong thủy tướng thuật, nhưng trong số những gì cậu được truyền dạy, có cả cách chế bùa chú này. Diệp Thiên bình thường nhân rồi cũng chỉ vẽ chơi. Chế bùa chính thức như hôm nay mới là lần đầu.

Thử bát nước ấm Lôi Vụ đem đến, Diệp Thiên đổ 10 gam bột chu sa vào. Bát nước trong veo bỗng chốc loang màu rồi hiện dần thành sắc đỏ.

Rửa sạch bút lông, Diệp Thiên đứng trước bàn, tay phải cầm bút ngưng thần tĩnh khí. Khoảng một phút sau, tay phải nhanh chóng

đưa vĩ hào của bút lông chấm nhẹ trong bát nước chu sa đỏ quánh, tiếp đó viết lên tấm giấy Ma Hoàng bày ngay trước mặt.

Trong lúc Diệp Thiên chăm chú viết, cánh tay cậu dường như bất động. Chỉ phần cổ tay. Mỗi con chữ hiện dần ra trên mặt giấy. Các con chữ tưởng như rời rạc, nhưng xem kỹ lại thì lại thấy có sự thống nhất.

Cùng lúc đó, trong miệng Diệp Thiên cũng lầm bầm đọc thần chú. Theo giọng đọc của cậu, nguyên khí đất trời tứ phía nhanh chóng ngưng tụ lại nơi đầu bút. Những con chữ viết bằng chu sa đỏ lại dần dần biến thành sắc vàng.

Theo cách nói của Đạo giáo, bùa chú có thể đánh thông năng lượng trời đất, là vật chuyển tải khai thông thế giới thần linh. Đặc tính của nó yêu cầu người vẽ bùa phải có đạo hạnh công lực nhất định.

Lúc vẽ bùa còn phải kết hợp với đọc thần chú. Có thể bùa vẽ ra mới chứa công hiệu pháp lực. có câu nói thế này: “Vẽ bùa không biết khiếu, trái lại quý thần cười; vẽ bùa nếu biết khiếu, kinh hãi quý thần kêu!”

Bùa chú của Đạo giáo sử dụng rất rộng rãi, có tác dụng trị bệnh cho người, dùng bùa chu sa viết vẽ trên giấy, đốt xong hòa tro trong nước, cho bệnh nhân uống hoặc đem bùa giam lại, sẽ làm cho bệnh nhân khỏi bệnh.

Cũng có bùa dùng để xua quỷ trấn tà, để người ta mang bên mình, hoặc dán trước cửa nhà. Có loại bùa dùng để giải trừ đại nạn chỉ cần đem quẳng ở chỗ để vỡ để ngăn lũ lụt, hoặc bùa hiệu triệu để giải trừ hạn hán.

Còn về việc đạo sĩ lập đàn cầu khẩn, càng không rời khỏi bùa chú, hoặc thư phù ở chương biểu, thượng tấu trên trời, hoặc dùng bùa hiệu triệu mời gọi thần thánh, tất cả để sát quỷ, chăm sóc phù trợ cho con người, siêu thoát vong hồn.

Nhưng dù là loại bùa chú nào, tư tưởng của bùa chú cơ bản được xây dựng trên tín ngưỡng quỷ thần, gọi là triệu thần hặc quỷ, là vật để trấn ma hàng yêu.

Nhưng ngày nay khoa học kỹ thuật phát triển, dùng bùa chú để trị bệnh có khi lại là mông muội, hơn nữa bệnh cũng chưa chắc là do ma quỷ gây nên, mà có khi lại là nguyên nhân khác.

Dựa vào hiểu biết của Diệp Thiên về bùa chú, những người bệnh nhẹ, vì tin bùa chú mà uống nước, sau khi uống xong thì thấy an tâm, nghĩ rằng đã đuổi được ma bệnh. Cách này trong y học người ta gọi là liệu pháp tâm lý. Tác dụng thực sự không nằm ở bùa chú mà ở trạng thái tinh thần tích cực mà bùa chú đem lại, thúc đẩy người bệnh tăng cơ chế phòng ngừa khắc phục bệnh tật.

Nhưng bùa chú còn có một công dụng khác, đó chính là nội công thâm hậu mà người vẽ bùa truyền vào. Lúc vẽ bùa vận khí đều tập trung vào đó cả. Dựa vào đó để chữa bệnh, sẽ có công hiệu nhất định.

Ngày nay khí công đã được chứng minh là có thể trị rất nhiều loại bệnh. Phương pháp dùng bùa thụ khí trị bệnh này cũng có công hiệu với một số bệnh nhân. Sách đạo nói: “Bùa vô hình chỉ khí mà linh” chính là như vậy.

Diệp Thiên đang sử dụng, chính là loại bùa này. Cậu dùng một bài chú để điều động nguyên khí đất trời xung quanh, tập trung sinh khí vào trong lá bùa. Công hiệu của nó so với bùa tải khí mạnh hơn rất nhiều.

Ông chủ Lô đứng bên cạnh tuy không hiểu ý nghĩa của bùa chú, nhưng từ nét bút cứng cáp khỏe khoắn, phần nào cũng cảm nhận được công lực của Diệp Thiên.

Chờ cho đến khi Diệp Thiên họa xong nét bút cuối cùng, Lô Vụ không kìm được nữa vội thốt lên:

- Chữ hay quá!

Lôi Vụ một mặt có ý nịnh nọt Diệp Thiên, nhưng thật tâm hẳn cũng thấy ngưỡng mộ Diệp Thiên thật. Với nét bút của Diệp Thiên, chỉ cần viết ra những thứ người khác có thể hiểu được, là được coi là thư pháp rồi.

- Chữ hay quá?

Nghe Lô Vụ nói thế, Diệp Thiên hơi cau mày hỏi:

- Ông chủ Lô, ông có thể đọc hiểu những chữ này?

- E hèm!

Ông chủ Lô không ngờ rằng vuốt đuôi ngựa lại thành vuốt chân ngựa, hơi chút bối rối ho khẽ một tiếng bảo:

- Tôi xem không hiểu, nhưng nét chữ ngài thanh thoát sinh động như mây bay nước chảy. Công phu này nếu không trải mười mấy năm chắc làm không nổi...

- Hông rồi, bức này bỏ đi rồi!

Diệp Thiên lắc đầu, loại bùa cậu vừa vẽ, trong nghề lưu truyền một cái tên gọi là “Đào Hoa Bảo Trảm”, mượn sức mạnh nguyên khí của trời đất, tiêu tán bớt đào hoa thừa thãi, hóa giải kiếp đào hoa, ngăn cản người thứ ba hoặc sự tranh cướp, loại trừ chiến tranh và vật cản trong chuyện tình cảm.

Tuy Diệp Thiên biết cách chế bùa, nhưng trong lúc đọc thần chú và vẽ bùa không được ăn nhập cho lắm, cho nên lá bùa thứ nhất này xem như bỏ đi.

Một lá bùa đơn giản được gọi là “Phục Vãn” và “Vãn Triện”, phần đa do hai chữ trở lên hợp lại thành bùa, số ít còn lại do bút họa ngang dọc phức tạp mà nên.

Còn bùa Diệp Thiên đang làm bây giờ, lại là loại “Linh Phù” trong giới thuật pháp đã thất truyền từ lâu.

Loại bùa này vẽ cực kì khó, yêu cầu người vẽ phải kết nối được linh khí trời đất. E rằng chẳng những Diệp Thiên, ngay đến vị Thiên Sư đương thời của Thiên Sư Đạo cũng không vẽ nổi.

Sau khi giải thích sơ qua cho Lôi Vụ hiểu, Diệp Thiên thư thả bớt đầu óc, điều chỉnh hơi thở, rồi lại tiếp tục vẽ. Lôi Vụ đứng bên không dám thở mạnh, sợ ảnh hưởng đến Diệp Thiên.

Có điều tay nghề chế bùa của “Diệp đại sư” đúng là có chút non nớt, vẽ liền ba cái đều hỏng cả. Liên tiếp điều động linh khí của trời đất khiến Diệp Thiên mặt đỏ mồ hôi, hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp.

Ông chủ Lôi rất nhanh ý rót một cốc trà đưa cho Diệp Thiên, nói nhỏ:

- Diệp Tổng, có cần nghỉ ngơi một lát không?

- Không sao, lâu rồi không vẽ thứ bùa này, bức sau chắc là xong.

Diệp Thiên lắc đầu. sau khi đứng trước bàn định thần một lúc, lại tiếp tục cầm bút vẽ. Lần này cậu đưa bút như bay, chưa kịp đợi Lôi Vụ nhìn ra, mùi ký tự phức tạp đã hiện ra trên giấy rồi.

- Xong!

Song song với tiếng hô lớn của Diệp Thiên, Lôi Vụ sững sờ nhìn ánh sáng lấp lánh phát ra từ tờ giấy Ma Hoàng bùa chú. Tuy chỉ có

vài giây đồng hồ ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến Lôi Vụ kinh hãi rồi.

- Cuối cùng cũng thành công rồi, thật không ngờ còn tồn sức hơn cả chế tạo pháp cụ.

Đặt ngay bút lông xuống, Diệp Thiên vội lấy tay áo thấm mồ hôi lạnh vã ra trên trán. Bùa Đào Hoa Bảo Trảm này, quả thực đã tiêu hao của cậu không ít khí lực.

- ừm, không sai tuy giấy Ma Hoàng có thiếu chút, lá bùa này cũng có thể dùng được nửa năm.

Đưa tay cầm lấy đỉnh bùa, cẩn thận xem xét lại một lượt, Diệp Thiên mới tạm vừa ý.

- Diệp đại sư, xong... xong rồi sao?

Ánh sáng ban nãy mất đi, trước mặt chỉ còn lại tờ giấy Ma Hoàng với những dòng chữ nguệch ngoạc. Lôi Vụ kỳ thực trong lòng đã tin tới chín phần rồi, ông ta dám chắc ban nãy mình không hoa mắt.

- Quả vậy, lá bùa chú này đến Trương Thiên Sư đương thời chưa chắc đã vẽ được. Ông mang theo lá bùa này bên người, sát khí loại nào đều cản được hết!

Cầm lá bùa trên tay, Diệp Thiên không khỏi lộ rõ vẻ hãnh diện. Lá bùa này mà đặt vào tay người hiểu biết trong nghề, tuyệt đối sẽ không đánh giá thấp hơn pháp khí.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 155

Thu Nhập Ngày Đầu Tiên

Diệp...Diệp Đại Sư, vật này dùng kiểu gì?

Nghe Diệp Thiên nói xong, ông chủ Lôi hai mắt sáng lên, chăm chăm nhìn lá bùa trên tay Diệp Thiên, nóng lòng muốn nhanh chóng cầm về tay mình ngắm nghía.

Mặc dù trước đây Lôi Vụ chưa từng tiếp xúc qua một loại pháp cụ nào, nhưng vừa nãy được nhìn cách chế tạo bùa, ông ta đã chiêm ngưỡng hết rồi, trong lòng cảm thấy đây quả là một vật thần kì.

- Tìm quyển sách nào đó kẹp vào, đặt vào túi xách theo bên mình là được...

Trông lá bùa Đào Hoa Bảo Trảm này, Diệp Thiên cũng có vài phần không nỡ. Dựa vào trình độ của cậu hiện tại mà có thể chế ra lá bùa này, quả là vượt quá khả năng cho phép. Lá bùa này không những hóa giải được nạn đào hoa sát, mà còn có công hiệu chiêu cát tránh hung, chiêu tài tiến bảo.

- Cảm ơn ngài, Diệp đại sư!

Nhìn thấy Diệp Thiên cầm lá bùa đặt trên bàn, Lôi Vụ khẩn trương tìm một quyển sách nhỏ vừa vặn, cẩn thận kẹp lá bùa vào trong.

Nhận được vật thần bí về tay, uy phong của Lôi Vụ liền trở dậy. Nghe xong mấy câu, hướng về phía Diệp Thiên, hỏi:

- Diệp Đại Sư, có phải chỉ cần chờ người đến sắp đặt lại phòng nữa, nạn đào hoa của tôi sẽ được giải hoàn toàn?

Diệp Thiên gật đầu, trả lời:

- Đúng thế. Lát nữa lấy quả hồ lô tôi mua treo ở trước cửa phòng ngủ. Ngoài ra trong thời gian này ông dùng cái gối hình hồ kia đi,

ba tháng sau thì đổi cái khác...

Hồ lô có thể hút khí đào hoa sát. Đúng ra miệng hồ lô còn phải bôi thêm chu sa, trong bụng hồ lô phải có muối để tiêu trừ sát khí. Tuy nhiên, công hiệu cũng không tăng lên được bao nhiêu, nên Diệp Thiên cũng lười chảnh muốn làm.

Còn về hai cái gối đầu hồ, là do Lôi Vụ tuổi Thân. Dần Thân vốn dĩ xung khắc nhau. Diệp Thiên dùng chiêu này là lấy độc trị độc, nhanh chóng giải trừ sát khí ám đặc trong ngôi biệt thự này.

Thực ra sau khi có được lá bùa Đào Hoa Bảo Trảm này rồi, Lôi Vụ chuyện gì cũng không dám làm, nửa năm sau cũng không có án đào hoa sát nào. Nhưng đó mới giải quyết được một phần, chỉ có thay đổi lại phong thủy gian phòng, ông ta mới có thể yên tâm kê cao gối ngủ.

Nghe thấy bên ngoài có tiếng phanh xe dừng lại, Diệp Thiên hơi nhíu mày lại, bảo:

- Lôi Tổng, cứ theo tôi dặn dò mà làm, về cơ bản không có vấn đề gì rồi. Vừa nãy chế bùa mệt quá, tôi về trước đây...

Diệp Thiên không phải là cố làm ra vẻ, hồi nãy liên tiếp mấy lần kết tập trung nguyên khí trời đất, quả thực thấy rất mệt mỏi. Nhất là nội thương của cậu vẫn chưa lành, bây giờ vẫn trong thời gian dưỡng sức. Tù tiện tiêu hao nguyên khí, đối với việc hồi phục sức khỏe không hề có lợi chút nào.

- Diệp đại sư, ngài ngồi chơi một lát đã. Tôi lấy xe đưa ngài về...

Nghe Diệp Thiên nói thế, Lôi Vụ vội đứng dậy, rót tiếp một chén trà nữa mời Diệp Thiên, rồi nhanh chóng đi ra khỏi phòng làm việc.

- Diệp đại sư, đến gấp quá, trong nhà chỉ còn chút tiền mặt này, nếu ngài chê ít, xin đợi tôi ra ngoài rút tiền về...

Lôi Vụ quay lại, tay phải cầm một cái túi vải phòng màu đen đặt trước mặt Diệp Thiên.

Thấy Diệp Thiên mở túi định xem, ông chủ Lôi vội nói:

- Trong này có 30 vạn, Diệp Đại Sư thấy sao?

- 30 vạn được rồi. Đủ rồi...

Diệp Thiên thẳng thắn gật đầu, trong lòng nghĩ xem như họ Lôi này còn biết làm người. Nếu như không có màn mua bán 5 vạn mở đầu, Diệp Thiên chắc đã lỗ nặng trong vụ này rồi.

Cái giá 5 vạn chỉ là để giúp Lôi Vụ thay đổi phong thủy trong nhà ở, chứ không bao gồm lá bùa chú đó. Phải biết, nếu đặt vào tay người trong nghề, lá bùa Đào Hoa Bảo Trảm đó cũng đáng giá mấy chục vạn rồi.

- Diệp Thiên Đại Sư, vậy để tôi đưa ngài về trước...

Thấy sắc mặt Diệp Thiên không tỏ chút gì bất mãn, ông chủ Lôi trong lòng cũng nhẹ nhõm thở phào.

Thành thật mà nói, lúc này khi nghĩ nên trả Diệp Thiên bao nhiêu, trong lòng Lôi Vụ cũng lẩn tẩn đôi chút, sau cùng đành cắn răng lấy hết tiền mặt trong hòm sắt bảo hiểm ra.

Những cái khác chưa cần biết, chỉ biết từ lúc có lá bùa này trong tay, ông chủ Lôi cảm thấy khoan khoái hẳn, chứng mỗi lung nhức chân cũng biến mất. Chỉ dựa vào điểm này, cũng đáng bỏ ra từng ấy tiền rồi.

Đi theo những công nhân kia vào biệt thự là một người em họ của Lôi Vụ. Đưa chìa khóa biệt thự cho cậu em xong, Lôi Vụ đích thân lái xe đưa Diệp Thiên về.

Từ chối lời mời ăn tối, Diệp Thiên quay về công ty.

- Diệp Tổng, chào ngài!

Không giống với không khí ồn ã buổi chiều, Diệp Thiên không có mặt ở đây, trong công ty cũng yên tĩnh hẳn. Đẩy cửa kính bước vào, một cô gái vội vàng đứng dậy.

- Vệ Tổng còn ở đây chứ?

Diệp Thiên gật đầu, cậu nhận ra cô gái này chính là nhân viên ở công ty Vệ Hồng Quân, hôm nay đặc phái đến công ty cậu phụ tá.

- Có thưa ngài, Vệ Tổng vẫn đang đợi ngài...

Ánh mắt cô gái nhìn Diệp Thiên có chút kỳ quặc. Ở đây một ngày rồi, cô đương nhiên biết Diệp Thiên kinh doanh cái gì. Nhưng theo cảm quan của cô, tên Diệp Thiên lừa đảo này tại sao lại có nhiều ông chủ hâm mộ đến vậy?

- Ừ, hôm nay phiền tới các cô rồi, sau nhất định sẽ có tiền thưởng...

Với nhân lực của Diệp Thiên, có gì mà không nhìn ra ý nghĩ của cô gái. Nhưng cậu cũng không muốn giải thích nhiều. sau khi bước được mấy bước tiến về phòng làm việc, đột nhiên quay đầu lại bảo:

- Cô sắc mặt hơi xanh, môi thiếu hồng hào, chắc hẳn “nguyệt sự” không ổn rồi. Nên sắp xếp thời gian đến bệnh viện kiểm tra đi, tránh thành bệnh mãn tính...

Vừa rồi lúc chào hỏi Diệp Thiên quan sát cô gái này hai gò má và giữa mũi nổi gân xanh, sắc môi nhợt nhạt, đây là biểu hiện của ám khí, Diệp Thiên trình độ Đông y gà mờ cũng có thể đoán ra.

- Nguyệt sự?

Cô gái nghe xong những lời của Diệp Thiên, ngây người ra, rồi lập tức phản ứng lại, mặt đỏ phừng phừng, ném ánh nhìn tức tối vào phía sau Diệp Thiên.

Kinh nguyệt của cô gần đây đúng là không đều thật, một hai tuần liền đến một lần. Không ngờ lại bị tên đại sư này đoán trúng.

- Chú Vệ, hôm nay thật phiền chú quá. Tối nay cháu mời, đi đâu tùy chú chọn!

Bước vào căn phòng làm việc nhỏ của mình, Diệp Thiên tiến về phía chú Vệ đang gục đầu trên bàn, cầm cái bàn tính gỗ gõ lên người Vệ Hồng Quân gọi ông dậy nói chuyện.

- Tên tiểu tử này đừng có lời thôi nữa, chú phải tính xong mấy sổ sách này...

Vệ Hồng Quân chẳng buồn ngẩng đầu lên, giơ tay khoát khoát Diệp Thiên, lại tập trung toàn bộ sức chú ý vào cái bàn tính.

Mấy phút sau, Vệ Hồng Quân mới ngẩng mặt lên nhìn, nửa cười nửa không nhìn Diệp Thiên:

- Thế nào? Lần này xuất quân lừa được bao nhiêu?

Vì con gái và Diệp Thiên có quan hệ bạn bè, lại quen biết Diệp Thiên được hai năm rồi, nên Vệ Hồng Quân lúc ở riêng với Diệp Thiên, trò chuyện rất thoải mái.

- Làm ăn chi sợ làm không tốt, lần này thiếu chút nữa thì phải đền tiền rồi...

Diệp Thiên thả phịch người ngồi xuống ghế sofa, cầm cái túi đen ném về phía Vệ Hồng Quân.

- Một, hai, ba, bốn, năm...

Vệ Hồng Quân mở ra, thấy bên trong một tập tiền còn nguyên đai, liền lôi ra ngoài, không kìm được kêu lên:

- Tên tiểu tử này còn không biết vừa ý sao, ra ngoài chưa đầy hai giờ đồng hồ, đã thu được 30 vạn rồi. Nghề này cũng kiếm được tiền đầy chứ?

Vệ Hồng Quân về ngoài hơi chút kiêu cao ngạo, nhưng bên trong thì lại rất khiếp sợ. Ông ta không phải là người chưa từng thấy tiền, bản thân là đại gia hàng trăm triệu, con số 30 vạn này thật sự không là gì trong mắt ông ta.

Nhưng nghĩ tới bản thân mình khi còn ở tuổi Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân vẫn còn đeo tạp dề đứng trong xô bếp nhà mình xào rau, một ngày kiếm được một trăm tám mươi tệ là đã cười híp cả mắt lại rồi, hoàn toàn không thể so được với Diệp Thiên.

Hơn nữa Vệ Hồng Quân ý thức được rằng, nếu như Diệp Thiên có thể giải nguy cứu nạn cho những ông chủ này, thì mối quan hệ tích lũy lại thật đáng sợ. Sau này trong việc làm ăn kinh doanh, ắt hẳn sự nâng đỡ tự nhiên sẽ đến.

Nhìn thấu trong đầu Vệ Hồng Quân đang nghĩ gì, Diệp Thiên cười bảo:

- Chú Vệ, tiền này kiếm không phải dễ, hôm nay còn tổn hại một ít nguyên khí. Hơn nữa làm nghề này của chúng ta, rất ít khi đi kinh doanh một lĩnh vực khác...

Tục ngữ nói: “Bói người không bói được mình.” Nếu Diệp Thiên nhúng tay vào những chuyện thế sự ngoài lề, Thiên Cơ tất sẽ bị rối loạn, nhiều sự rắc rối tất sẽ xảy ra. Vì vậy, những người ăn cơm bằng phong thủy bói toán, thường sẽ không bao giờ can thiệp vào những ngành nghề kinh doanh cụ thể.

- Phải rồi, chú Vệ. chú hỏi này đang tính toán gì thế?

Diệp Thiên chuyển đề tài. Nói chuyện với những người ngoài nghề, thật đúng là đàn gảy tai trâu. Bản thân mình nói không rõ đối phương cũng khó lòng hiểu được.

- Tính xem thu nhập của cháu ngày hôm nay...

Nhắc đến cái này, Vệ Hồng Quân hai mắt lập tức sáng lên, cầm tờ giấy trong tay, đến trước mặt Diệp Thiên, làm điệu bộ kính cẩn bảo:

- Diệp đại sư, ngài bấm tay tính xem, hôm nay kiếm được bao nhiêu tiền?

- Được rồi, chú Vệ, chú đừng có trêu cháu nữa...

Diệp Thiên cười nhả nhỏ:

- Nếu cháu có bản lĩnh còn phải mở công ty làm gì? Trực tiếp đến thẳng sân vận động bên kia tính xem tờ xổ số nào sẽ trúng thưởng chẳng phải là đỡ mất sức hơn sao?

Những gì Diệp Thiên nói là thật lòng. Mấy năm nay nhà nước phát hành mở thưởng xổ số, Diệp Thiên mấy hôm trước ở sân vận động đứng phải, trong đầu vội gieo một quẻ, tiêu mất 400 tệ ôm hai trăm vé.

Nào ai biết sau khi mở thưởng, hai trăm vé này đến một cái chia khóa làm quà an ủi cũng không trúng, giải phụ cũng trượt. Lại chính là người bên cạnh cậu trúng con xe Santana trị giá 10 vạn. chuyện này khiến cho Diệp Thiên hiểu rồi, trên đời này còn nhiều thứ cậu không tính ra được lắm.

- Tên tiểu tử này, tốc độ cháu kiếm tiền cũng đâu thua gì xổ số...

Câu nói của Diệp Thiên cũng khiến cho Vệ Hồng Quân bật cười, cầm tờ giấy trong tay đặt trước mặt Diệp Thiên, bảo:

- Không tính 30 vạn cháu cầm về, ngày hôm nay tổng cộng thu được hai mươi tám vạn năm nghìn tệ, ngoài ra còn thêm phó giám đốc Tạ và chủ nhiệm Vu mỗi người 30 vạn, ngày mai đến giao tiền...

- Vậy...ngày đầu tiên...tổng cộng kiếm được bao nhiêu?

Nghe xong con số đấy, Diệp Thiên cũng sững sờ kinh ngạc.

Diệp Thiên không phải chưa từng làm qua vụ kinh doanh bạc triệu, nhưng lần đó chỉ là làm ăn chút ít để giải thoát khó khăn cấp bách thôi. Chứ không như lần này. Cảm giác hoàn toàn khác nhau.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 156

Tiền Đưa Tới Cửa

Diệp Thiên, nếu không phải những người này còn đang phân vân, phỏng chừng hôm nay thu được càng nhiều...

Vệ Hồng Quân chỉ chỉ vào bản kê hẩn đã làm xong, Diệp Thiên lúc này mới phát hiện, đa số người đó đều là lựa chọn tìm hẩn đoán lành dữ, cũng chính là nghiệp vụ giá 5000 đồng một lần, còn năm vạn tiền bói mệnh, chỉ có một người hẹn trước.

Nhưng điều này đối với Diệp Thiên mà nói cũng không là gì, hôm nay hẩn thu hoạch đã đủ phong phú rồi, cha hẩn vất vả làm kinh doanh nhiều năm như vậy, mà tài sản cố định cũng chỉ hai ba trăm vạn, còn không bằng hẩn kiếm được trong một ngày.

- Tiểu tử, thật sự là lợi hại, tối hôm nay cần mời chú Vệ ăn một bữa ra trò nhé...

Vệ Hồng Quân cũng không coi hơn một trăm vạn này là nhiều, nhưng với tốc độ kiếm tiền của Diệp Thiên, cũng khiến cho hẩn có chút kinh hãi, có lẽ không lâu sau, thành Bắc Kinh này lại xuất hiện cái tên mới.

Hơn nữa ông chủ Vệ thấy, ngoài 1200 đồng tiền thuê nhà hàng tháng ở nơi này, Diệp Thiên cũng không có khoản chi gì ngoài định mức, tiền kiếm được đều có thể coi là lợi nhuận thuần.

Đương nhiên, nếu bị Diệp Thiên đọc ra ý tưởng của Vệ Hồng Quân, nhất định sẽ mở miệng phản bác.

Thầy tướng số xem phong thủy giúp người vốn là việc nghịch thiên, dễ dàng phạm “ngũ tặc tam khuyết” tạm thời không nói, chỉ nói đến chuyện sau khi vận dụng thuật pháp bị nguyên khí phản lại, cũng đủ khiến nội thương chưa lành của Diệp Thiên bị đá kích.

- Chú Vệ, những người đó chỉ là thấy thứ mới mẻ, sau này chắc gì đã được tốt như vậy ...

Diệp Thiên rất tinh táo, những ông chủ này đều là người ý chí kiên định, hôm nay là bị không khí sôi động làm lóa mắt, hẹn trước xem bói, nhưng trở về suy nghĩ kỹ, cho dù giao tiền rồi nhưng chỉ sợ bọn họ cũng chưa chắc tới cửa.

Nói đến Phong thủy tướng thuật và quẻ thân, vốn là có điểm giống nhau, chính là không tin thì không hề tồn tại.

Từ góc độ của Diệp Thiên mà lý giải, đây là vấn đề vận khí mạnh yếu của mỗi cá nhân, vận khí cá nhân rất mạnh, mặc dù không thể nói là bách tà bất xâm, nhưng thông thường sát khí đều không có cách nào vào được người như thế.

Giống như là một số lão binh tham gia qua chiến tranh, dương khí trên người mạnh, cho dù tới lúc già, thông thường âm sát đều không thể nhập vào cơ thể, dĩ nhiên là không chuyện tin quẻ thân.

- Không phải cháu đã giúp lão Lô bài trừ kiếp hoa đào sao? Danh tiếng truyền đi, tự nhiên sẽ có người tiếp tục tìm tới cửa...

Vệ Hồng Quân nghe vậy cười, khoát tay áo, nghĩ một chút, nói:

- Nơi này một mình cháu khẳng định không được, bình thường nếu đi ra ngoài ngay cả người coi cửa đều không có, chú thấy cháu nên tìm người trợ lý đi...

Thật là Vệ Hồng Quân muốn cho nữ nhân viên cũ công ty mình lại đây làm, nhưng cô nương kia hôm nay đến một lúc, định ninh cho rằng Diệp Thiên chính là tên lừa đảo, nói thế nào cũng không đồng ý.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Mấy ngày nữa cháu đi thị trường lao động xem, tốt nhất tuyển một người hiểu chút về Kinh Dịch Bát Quái, cháu đi vắng cũng có thể giải thích một chút với người ta ...

Lúc trước mở công ty, Diệp Thiên là bị cha mắng mà không có cách nào nói lại, hơn nữa chuyện tiền nong đích xác có chút áp lực, cuối cùng vẫn mở.

Sau khi công ty này được mở, Diệp Thiên mới biết cần lo việc nhiều chuyện như vậy, những kinh nghiệm giang hồ không thể dùng được, nếu không phải hôm nay Vệ Hồng Quân kéo một đám người lại đây giúp đỡ, Diệp Thiên thật đúng là không thể xoay xở.

Nói xong chính sự rồi, Vệ Hồng Quân lại nhìn đồng hồ, đã là 7h tối, liền đứng lên nói:

- Đi, chú Vệ đưa cháu đến một chỗ ăn rất ngon, bên Bắc Hải mới mở quán ăn, hương vị đúng là không tệ...

Bắc Kinh cổ, rất ít có những cái gọi là “Cửa hiệu lâu đời” hoặc là nhà hàng đẳng cấp cao, với người Bắc Kinh họ, những nhà hàng

này đều là người nơi khác đến Bắc Kinh kinh doanh.

Cho nên nếu ở đâu đó bạn phát hiện vài người ăn uống đạm bạc, ngàn vạn lần đừng tưởng rằng đây là những người không có tiền, những người giàu có nhất Bắc Kinh, cũng có thể nằm trong số này.

- Chú Vệ, từ từ...

Diệp Thiên kêu Vệ Hồng Quân đã đứng dậy đi ra ngoài lại, lấy từ túi da của mình kia một vạn đồng, tìm bao lì xì mới mua, đút vào trong 1000 đồng, số còn lại đưa cả cho Vệ Hồng Quân.

Vệ Hồng Quân nhìn thấy hành động của Diệp Thiên, có chút khó hiểu hỏi:

- Diệp Thiên, đây là gì?

- Chú Vệ, hôm nay chú gọi đến đây nhiều người hỗ trợ như vậy, cũng cần ý tứ một chút mà...

Diệp Thiên cười cười, việc buôn bán và giang hồ giống nhau, sòng phẳng sẽ dễ dàng hơn, Vệ Hồng Quân giúp mình đó là nhân tình, nhưng bản thân nếu không nhắc tới, thì rất không hiểu chuyện.

- Haiz, chú nói với cháu, hai người chúng ta còn cần tới cái này sao?

Vệ Hồng Quân thoái thác lại.

- Vậy không được...

Diệp Thiên không khỏi phân trần đẩy tiền vào trong tay Vệ Hồng Quân, nói:

- Chú Vệ, tiền lì xì trong lễ khai trương, phiền chú nhé, hắc hắc, đi thôi, cháu cũng rất đói bụng...

Đối với hành động này của Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân tuy rằng ngoài mặt bất mãn, nhưng trong lòng rất thích thú, hẳn thật không ngờ Diệp Thiên này còn nhỏ tuổi, mà hiểu được nhiều chuyện đời như vậy!

- Tiểu Lê, đây là tiền lì xì Diệp tổng cho cô, còn không cảm ơn Diệp tổng?

Ra ngoài rồi, Vệ Hồng Quân đưa tiền Diệp Thiên đã đút sẵn trong bao lì xì ném cho cô nhân viên, lấy thân thể của hần, đương nhiên sẽ không lấy tiền của Diệp Thiên làm chuyện cá nhân.

- Cảm ơn Diệp tổng!

Sờ sờ độ dày tập tiền lì xì, trên mặt cô gái lộ ra vẻ tươi cười, oán giận phải bận việc một ngày đến giờ cũng không thể về nhà toàn bộ biến mất.

- Nên như vậy mà, tan ca rồi, tiểu Lệ ở chỗ nào? Nếu tiện đường thì đưa cô về?

Diệp Thiên cười khoát tay, cái đầu hai màu tóc và khuôn mặt có vẻ non nớt, lại có mị lực không nói nên lời, thấy vậy mắt tiểu Lệ sáng lên, tựa hồ đề nghị của ông chủ Vệ đưa ra cô ta cũng có thể sẽ suy nghĩ!

- Không cần, cô ấy ở rất gần, Diệp Thiên, đóng cửa cho kỹ, đi thôi...

Vệ Hồng Quân nói một câu khiến ánh sáng trong mắt cô gái liền phai nhạt, cơ hội chỉ có một lần, không nắm được thì chẳng thể trách người khác.

Trong khoảng thời gian này Diệp Đông Bình cùng người ta đến Sơn Tây xem đồ cổ, Diệp Thiên cơm nước no nê trở lại từ hợp viện, cũng không ai biết hần đã sắp trở thành triệu phú.

Ngày hôm sau Diệp Thiên vừa đến công ty, đã bị Lưu Đại Chí - một đê mê đầu ngủ không ngon, đón đi, hần không có cách nào có thể ngủ được, hi vọng sống của công ty, đều đặt ở Diệp đại sư.

Đổi lại bố cục phong thủy của công ty Lưu Đại Chí, đối với Diệp Thiên mà nói là một việc rất dễ dàng.

Nhưng số tiền này kiếm dễ dàng sẽ khiến người ta đổ kỵ, cho nên Diệp Thiên bận ở công ty của Lưu Đại Chí cũng hơn nửa ngày, mới trở lại công ty trong tiếng cảm kích của Lưu Đại Chí.

Lưu Đại Chí cũng rất thông minh, tuy rằng công ty còn chưa thấy khởi sắc, hần đã ghi giấy nợ năm mươi vạn cho Diệp Thiên, ghi một tháng sau trả tiền.

Diệp Thiên cũng không có ý kiến gì, thầy tướng - phong thủy không sợ người ta quyệt nợ, bạn có thể làm cho người ta may mắn hơn,

đồng dạng cũng có thể làm cho người ta gặp đen đui liên tục, trong lịch sử người đắc tội thầy tướng - phong thủy, có vẻ như không mấy người có kết cục tốt.

Trở lại công ty rồi, thấy ngay cửa có ba người đang đợi, đều là tìm đến Diệp Thiên đoán lành dữ, mất hơn một giờ, Diệp Thiên đã nói cho bọn hắn những chuyện bình thường cần tránh, sau đó đuổi đi.

Tuy rằng ý thức được công ty cần gấp mấy nhân viên văn phòng, nhưng b Diệp Thiên là không muốn đi thị trường lao động tuyển người, bởi vì lúc này lịch hẹn với mấy ông chủ kia đã kín tới hơn mười ngày sau.

Tuy rằng trên đời này chuyện ngoài ý muốn rất nhiều, nhưng bình quân cả tỷ người, bạn sẽ phát hiện, người thấy đặc ý vì cuộc sống thật ra rất ít, nhưng ít nhất những ông chủ tìm đến Diệp Thiên xem bói hỏi quẻ này cũng hài lòng đến mấy hôm sau.

Đợi xem lành dữ cho mấy ông chủ này xong, Diệp Thiên đột nhiên phát hiện, mình lại trở nên nhàn rỗi quá, ngược lại không cần tiếp tục tuyển nhân viên.

Sống trên núi thời gian dài như vậy, Diệp Thiên cũng chịu được sự vắng lặng, bỏ ra hơn hai vạn đồng mua Computer, không có việc gì liền ở công ty chơi dò mìn hoặc là tú lơ khơ.

Công ty của hắn cách đài truyền hình mà Vu Thanh Nhã thực tập không xa, mỗi ngày tới năm sáu giờ chiều, Diệp Thiên liền đi xe đạp đi đón Vu Thanh Nhã, ngày ngày trôi qua thật ý nghĩa.

- Diệp Thiên, nơi này con bố trí ngồi uống trà chơi cờ cũng không tồi, mở công ty thực lãng phí, còn không bằng làm thành nơi hội họp...

Ngồi ở trong công ty của con trai, Diệp Đông Bình nói không thích là giả, mệt muốn chết từ Sơn Tây về tới Bắc Kinh, lại phát hiện con trai mở công ty, trong lòng Diệp Đông Bình nhất thời có một cảm giác khó nói.

Diệp Đông Bình coi như đã nhìn ra, mình vất vả làm ăn hơn mười năm, chi sợ thật đúng là không kiếm tiền được nhanh bằng con trai tay bắt giặc, trong khoảng thời gian này con trai đã kiếm bao nhiêu tiền, Diệp Đông Bình cũng không hỏi.

Nhưng hôm nay Diệp Đông Bình ngồi trong này hơn nửa ngày, ngoài Vu Thanh Nhã vừa mới trốn việc chạy tới ra, không một người khách tới cửa, hắn thật cũng lo cho con trai.

Diệp Thiên cũng không có ý kiến gì, vừa dạy Vu Thanh Nhã chơi dò mìn trên máy tính, vừa nói:

- Ba, con làm ở đây cũng không khác việc ba làm đồ cổ, cái này gọi là ba năm không làm được việc, làm việc ăn ba năm..

Thấy con cứng đầu, Diệp Đông Bình tức giận nói:

- Tiểu tử, con bót kiêu đi, cả một ngày cũng chưa thấy một người khách, tiền thuê nhà trả như thế nào đây?

- Ha ha, ba, ba đừng có lo lắng...

Diệp Thiên từ nhỏ đã rất tự lập, hình thành thói quen, lúc này Diệp Đông Bình tuy rằng hận nghiêng răng, cũng biết đừng nghĩ đến chuyện con trai hé miệng nói gì.

- Diệp tổng, Diệp đại sư, Diệp đại sư ngài có ở đây không?

Khi hai cha con đang nói chuyện phiếm, cửa đột nhiên truyền đến một tiếng thét to, Diệp Thiên đi ra khỏi gian trong vừa nhìn, nhất thời vui vẻ,

- Lưu Tổng, mặt mày của ngài hồng hào, xem ra là có việc mừng?

Người tới là Lưu Đại Chí, khác với vẻ mặt ủ rũ đầy tia máu vài ngày trước, Lưu Tổng hôm nay rất có tinh thần, trong mắt lộ ra sự vui mừng không che dấu được.

- Diệp đại sư, đồng hi, đồng hi (cùng vui), tôi vội tới đưa tiền cho ngài...

Lưu Đại Chí cũng không nói vô nghĩa, “Ầm” một tiếng đặt cái bao da trong tay lên trên bàn trước mặt Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 157

Không Phô Trương

Nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc của Diệp Thiên, Lưu Đại Chí mở dây kéo ví da ra rắc một tiếng, nói:

- Thưa đại sư Diệp, tổng cộng là năm mươi vạn, không thiếu một đồng, ngài có muốn đếm lại không?

- Sao rồi? Việc làm ăn tốt lên rồi à?

Diệp Thiên nghe nói liền cười, hần đoán Lưu Đại Chí cũng mới chuyên vận trong mấy ngày nay.

Nhưng điều khiến Diệp Thiên phiền muộn là những ông chủ lớn này dường như đều không thích dùng thẻ ngân hàng, động chút lại quăng ra cả trên mười vạn tiền mặt, sợ người ta không biết mình có tiền hay sao đó.

Diệp Thiên không biết rằng, từng có một thời, trò chơi mà những người có tiền trong thành Tứ Cửu thích nhất chính là, mỗi người xách một rương tiền, tìm một đầu cầu đoán xem hai số đuôi trong biển số của chiếc xe hơi tiếp theo là bao nhiêu, ai thắng thì người đó sẽ mang tiền đi, và ông chủ Lưu trước mặt này đã từng làm qua chuyện như thế rồi.

- Diệp Thiên, chuyện này là sao, vị này là?

Nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, Diệp Đông Bình còn tưởng là con trai có mối làm ăn, cũng đi ra theo.

- Ba, đây là một khách hàng của con, hôm nay đến trả tiền...

Diệp Thiên thuận miệng trả lời, hoàn toàn không có ý giới thiệu Lưu Đại Chí cho ba hần, hần làm nghề này, không muốn để người thân tiếp xúc quá nhiều, ai biết được thiên cơ kia thỉnh thoảng nổi hứng, có liên lụy đến người nhà hay không?

Tục ngữ nói sống trong giang hồ càng lâu thì lá gan càng nhỏ, từ sau khi nghịch ý trời, thay đổi vận mệnh cho sư phụ, Diệp Thiên

làm việc gì cũng cần trọng hơn rất nhiều, khoảnh khắc bạc trắng cả đầu nhắc nhở hấn, đừng để bản thân mình gây ra tai họa, liên lụy đến người nhà.

Có điều khi Diệp Thiên nói chuyện, vẻ mặt cũng lộ ra vài phần đặc ý, vừa này không phải ba còn bảo mình không có mối làm ăn đây sao, trong phút chốc đã có người tự đem tiền đến đưa rồi.

- Trả tiền, bao nhiêu tiền vậy?

Diệp Đông Bình vừa nói vừa liếc nhìn vào trong cái ví da đã được mở dây kéo, lập tức tròn xoe mắt, tuy miệng túi được mở ra không lớn, nhưng cũng đủ để cho ông ta nhìn thấy một xấp tiền mặt mới tinh thơm bên trong.

Nếu nói đến điểm khác nhau trong việc làm ăn buôn bán giữa miền Nam và miền Bắc, có lẽ là ở chỗ khi người miền Nam giao dịch đa phần đều thích chuyển khoản, còn người miền Bắc thích dùng tiền mặt hơn, tiền mặt thật sự có thể kích thích ham muốn của con người.

Thế nên xấp giấy nhân dân tệ trong cái ví này làm cho một người sỏi đời như Diệp Đông Bình cũng phải cảm thấy có chút hoa mắt, ông ta đoán trong ví ít nhất cũng có bốn, năm mươi vạn.

- Bác đây chắc là bác Diệp ạ? Con họ Lư, tên là Lư Đại Chí, đây là tiền tư vấn mà con trả cho Diệp đại sư, tổng cộng là năm mươi vạn nhân dân tệ...

Nghe xong cuộc trò chuyện giữa Diệp Đông Bình và Diệp đại sư, Lư tổng suy nghĩ một hồi mới nghĩ ra cách xưng hô này.

Lúc này trong lòng của ông chủ Lư, Diệp Thiên chính là phụ mẫu tái sinh, nếu như không phải Diệp Thiên thật sự quá trẻ tuổi, hấn cũng muốn gọi Diệp Thiên một tiếng “ông”.

- Bác?

Diệp Đông Bình ngỡ người ra trước cách gọi của Lư Đại Chí, một lúc sau mới có phản ứng, nhìn Lư Đại Chí – người chỉ nhỏ hơn mình vài tuổi, nhấm mặt nói:

- Lư tổng, chúng ta có thể đổi cách xưng hô khác không? Tôi chỉ lớn hơn ông mấy tuổi, gọi một tiếng anh Diệp là được rồi...

- Được thôi, anh Diệp, anh đúng là đã sinh được một đứa con trai tuyệt vời...

Ban này Lưu Đại Chí không dám chiếm ưu thế trước Diệp Thiên, mới gọi một tiếng bác trai, bây giờ nghe xong lời Diệp Đông Bình nói, vội sửa lại cách xưng hô, bất kì ai cũng không muốn vô duyên vô cớ có thêm một người ông.

- Cậu Lưu này, việc của cậu là việc gì thế, Diệp Thiên đã làm gì rồi mà thu của cậu nhiều tiền tư vấn thế này?

Nói thật, lúc này trong lòng Diệp Đông Bình đã sớm bứt rứt khó chịu, nếu hôm nay không hỏi cho rõ ràng, có lẽ ông ta sẽ bị tính hiếu kì dày vò đến chết.

Lần trước, Diệp Thiên bán một món pháp khí được một trăm vạn, mặc dù số tiền đó cũng được giao cho Diệp Đông Bình, có điều đều là con số trong ngân hàng, sửa sang lại từ hợp viện và mua tiệm Phan Gia Viên, đến cuối cùng cũng không còn lại là bao.

Nhưng số tiền thật sự trước mắt này lại không giống vậy, hết thấy có hơn năm ngàn tờ, e rằng trải đầy hết sàn của công ty Diệp Thiên cũng vẫn còn dư, sự kích thích mà một ví tiền và một tấm thẻ ngân hàng đem lại cho thị giác là hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

- Anh Diệp, nếu không phải con của anh... không, nếu không có sự chỉ bảo của đại sư Diệp thì chắc hiện giờ tôi vẫn chưa chuyển vận được rồi.

Nghe xong câu hỏi của Diệp Đông Bình, Lưu Đại Chí thờ dài, trong một tháng này, ông ta thật sự đã trải nghiệm qua mọi mùi vị của cuộc sống.

Sau khi Diệp Thiên chỉ ra tài chính của ông ta có vấn đề, không biết tin tức đã được ai loan truyền đi, mấy ngày đầu, chủ nợ đến nhà đòi nợ khiến một Lưu tổng như ông ta cả nhà cũng không dám về, cả công ty nhốn nháo như một cái chợ, toàn là người đến để đòi nợ.

Nhưng nói ra cũng lạ thật, sau khi Diệp Thiên bố trí lại phong thủy trong phòng làm việc của ông thì người đến đòi nợ lại giảm hẳn, hơn nữa còn có một ngân hàng cho Lưu Đại Chí vay ba trăm vạn, giải quyết khó khăn cấp bách của ông ta.

Điều khiến Lưu tổng càng vui mừng hơn là có một vị khách Châu Âu cần đặt làm quà tặng Giáng sinh với số lượng lớn, không biết thế nào mà lại tìm đến công ty thương mại của ông ta, mới làm ăn này lên đến hơn một ngàn vạn USD.

Trước đây Lưu tổng làm về thương mại quốc tế, phần lớn đều là nhận đơn đặt hàng rồi tự mình ứng trước tiền cho công xưởng sản xuất, sau một lần bị tổn thất nặng, lần này đã học khôn ra, thu trước 60% tiền đặt cọc của vị khách hàng kia.

Vận may của Lưu tổng không chỉ có vậy, sau khi hoàn thành mỗi làm ăn đó, nền kinh tế châu Âu vốn không chịu ảnh hưởng nhiều từ khủng hoảng tài chính châu Á cũng dần dần hồi phục trở lại, Lưu tổng lại lần lượt thu lại được khoản tiền mà trước đó bên ngoài thiếu nợ.

Kể từ đó, công ty của Lưu tổng coi như là đã hoàn toàn khôi phục trở lại, hạnh phúc liên tiếp đến gõ cửa làm Lưu tổng có hơi choáng váng, sau năm phút vắt óc suy nghĩ, ông ta liền quy công lao chuyển vận này cho Diệp Thiên.

Vì thế sau khi xử lý xong mọi việc lật vật trong công ty, Lưu Đại Chí liền đến ngân hàng rút ra năm mươi vạn tiền mặt, húng khởi chạy đến cảm tạ ân nhân, đối với ông ta mà nói, nếu không có sự chi bảo của đại sư Diệp thì bản thân ông ta vẫn phải sống trong kiếp luân hồi khổ sở.

- Diệp Thiên, con... sẽ không bị ảnh hưởng đến sức khỏe chứ?

Sau khi nghe xong lời kể của Lưu Đại Chí, sắc mặt của Diệp Đông Bình hơi nghiêm lại, ông ta biết tổn thương mà năm đó Diệp Thiên đã phải gánh chịu khi nghịch ý trời, sửa đổi vận mệnh cho Lý Thiện Nguyên.

Diệp Thiên có thể nghe ra được sự quan tâm sâu sắc trong câu nói của ba, cười mà lắc đầu nói:

- Ba, ảnh hưởng không lớn đâu.

- Không ảnh hưởng? Việc làm ăn này tốt nhất là dừng lại đi!

Vẻ mặt của Diệp Đông Bình càng tỏ ra nghiêm khắc.

Vốn tưởng rằng con trai mở công ty chỉ là làm bừa, nhưng không ngờ lại có thể kiếm được nhiều tiền như thế, phản ứng đầu tiên của Diệp Đông Bình không phải là mừng rỡ mà là có chút hoảng sợ.

Nên biết rằng, Diệp Đông Bình là người đã từng trải qua cuộc vận động chưa từng có trước đây trong lịch sử, thái độ ngày ấy đối với mê tín dị đoan thì không cần nói nhiều rồi, biết bao nhiêu điện thờ, miếu thờ bị hủy, ông ta lo con mình bị người khác nhắm vào, gặp phải tai bay vạ gió.

- Khó mà không làm nữa, nhưng sau này làm ăn sẽ không quá phô trương...

Lần này Diệp Thiên không phân bác lại lời nói của ba như trước, quay mặt nhìn về phía Lưu Đại Chí, nói:

- Lưu tổng, sự việc lần này đừng tuyên truyền ra bên ngoài...

Thật sự mà nói, Diệp Thiên cũng thấy việc mở công ty lần này chút hấp tấp.

Thật ra nếu Diệp Thiên không gấp gáp như vậy, hoàn toàn có thể chọn bắt đầu từ phía người bên cạnh của Vệ Hồng Quân hoặc Cát Lăng Tiêu, từ từ tích lũy tình cảm, quan hệ, phát triển việc làm ăn.

Có điều tên đã bán đi không thể quay trở lại, đã mở công ty rồi, hơn nữa còn thu tiền tư vấn trong một năm của hai ngân hàng, Diệp Thiên có muốn đóng cửa cũng không thể được, chỉ có thể sau này làm việc đừng quá phô trương.

- Vậy sao được chứ? Diệp Đại sư à, ông là ân nhân cứu mạng của tôi, nếu không có sự chỉ bảo của ông, thì lần này Lưu Đại Chí tôi chắc đã phải thất cổ mất rồi...

Lưu Đại Chí không hiểu cuộc đối thoại giữa hai cha con Diệp Thiên, với ông ta mà nói, chỉ có giúp Diệp Thiên tuyên truyền nhiều hơn, để mọi người đều biết đến bản lĩnh của đại sư Diệp, đó mới là việc mà bản thân ông ta nên làm.

Diệp Thiên nghe nói cười gượng một tiếng, chỉ vào đầu mà nói:

- Lưu tổng, ở đây là thành Tứ Cửu, tục ngữ nói trời ganh ghét nhân tài, ông cũng đâu muốn thấy tôi vì tiết lộ thiên cơ mà gặp báo ứng đâu phải không?

Báo ứng mà Diệp Thiên lo lắng không phải là thiên tai mà là, thứ mà hiện nay hắn có thể dựa vào chẳng qua là một vài phép thuật kế thừa ở trong đầu, nếu quả thật kinh động đến mấy tay đại ca trong một vài giới nào đó, chỉ dựa vào mấy mảnh khóc này của Diệp Thiên cũng chẳng làm nên trò trống gì.

- Cũng phải đấy...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
');
```

 (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 158

Phù Dung Sớm Nở Tồi Tàn

Lôi tổng, Lưu tổng, các ông cũng biết, từ xưa đến nay, tướng thuật phong thủy không lên được vũ đài, Diệp mỡ hãy còn trẻ, nếu phạm phải một vài điều kiêng kỵ nào đó, nói không chừng phải mai danh ả tịch để tránh nạn, vì thế công ty này vẫn sẽ giữ lại, có điều...

Diệp Thiên nhìn ba mình một cái, lại nói tiếp:

- Có điều chỗ này sau này sẽ để lại cho ba tôi sử dụng, còn về phần các vị có điều gì cần tôi giúp đỡ thì chúng ta vẫn có thể liên lạc với nhau qua điện thoại, chọn một nơi nào đó khác vậy...

Vào thời xưa, mặc dù thuật pháp hưng thịnh ở một vài triều đại, nhưng vẫn luôn được xem là thứ thông tục, không có một chỗ đứng trong xã hội chính thống, hơn nữa luôn bị người cầm quyền nghi kỵ, trừ phi là người ẩn dật như Trần Đoàn mới có thể được yên ổn về sau.

Diệp Thiên vốn không quan tâm mấy đến chuyện công ty, nhưng hôm nay sau khi gặp Lôi Vụ và Lưu Đại Chí, trong lòng có chút bất an, biểu hiện thất thái dường như vượt ngoài dự đoán của hắn.

Dựa vào sự nhạy cảm của giác quan thứ sáu của Diệp Thiên hiện nay, mặc dù vẫn chưa đến trình độ chưa bói đã biết, nhưng có một cảm ứng không diễn đạt được, đối với những nguy hiểm cận kề sắp tới, nên hắn mới ra quyết định đột ngột như vậy.

- Con thật sự muốn đóng cửa chỗ này à?

Cả Diệp Đông Bình cũng bất ngờ trước quyết định của Diệp Thiên, mở công ty không phải là trò đùa của trẻ nhỏ, mặc dù không ủng hộ con trai mở công ty này, có điều dù muốn dẹp tiệm thì cũng phải cần có thời gian chứ.

Thế nên vào lúc này, tính cách này của Diệp Thiên, với Lôi Vụ và Lưu Đại Chí mà nói, nói dễ nghe chút là có năng lực phán đoán, nói khó nghe là có hơi nông nổi, vội vã.

Một công ty vừa mới mở chưa được một tháng, mặc dù hiện giờ không đến nỗi phải đóng cửa đại cát, nhưng ý của Diệp Thiên là sau này sẽ không xuất hiện ở đây nữa.

- Ba, vừa nãy không phải con đã nói rồi sao, chỗ này để lại cho ba...

Diệp Thiên biết mấy người trước mặt đang nghĩ gì, nhưng việc này không thể giải thích rõ ràng được, hẳn tin tưởng vào trực giác của mình.

- Diệp Thiên, ba buôn bán đồ cổ, không cần đến chỗ rộng như thế này, hơn nữa, tiền thuê một tháng ở đây...

Sau khi nghe xong lời của con trai, Diệp Đông Bình dù rất vui mừng nhưng cũng không muốn tiếp nhận công ty này, ông ta là dân mua đồ cổ, có cửa tiệm bên Phan Gia Viên, đồ tốt thì để ở nhà, cần nơi này để làm gì chứ?

Diệp Thiên hiểu rõ tâm tư của ba mình, liền cười nói:

- Ba, tiền thuê một tháng ở đây mới có hơn 1000, ba tiếp nhận chỗ này, làm nơi uống trà với bạn bè cũng được mà...

- Bao... bao nhiêu tiền?

Diệp Đông Bình ngờ ngàng nhìn con trai, sau khi thấy Diệp Thiên gật đầu, liền vỗ vào đùi nói:

- Thật là hơn 1000 há? Vậy thì ba lấy!

Phải biết rằng, tòa nhà văn phòng ở gần Tây Đan, trên cơ bản thì tiền thuê một mét vuông là 100 đồng trở lên, nơi rộng thế này mà một tháng hơn 1000, Diệp Đông Bình không nhận thì đúng là tên ngốc.

Diệp Thiên nghe nói liền cười, nhìn về Lôi Vụ và Lưu Đại Chí, nói:

- Được, chỗ này không phải của tôi nữa rồi, Lôi tổng, Lưu tổng, hai vị uống trà ở đây hay là?

Lôi Vụ và Lưu Đại Chí đưa mắt nhìn nhau, cẩn thận nói:

- Diệp Đại sư, ngài xem.. có nên suy nghĩ lại không? Chỉ cần chúng tôi không nói, không ai biết được ông làm nghề gì...

Có người có thể cho rằng, Diệp Thiên không làm việc ở đây, không có nghĩa là hẳn ta không làm ăn nữa, hai người kia hoàn toàn không cần phải lo lắng như vậy. Nhưng ở đây thật sự vẫn có sự khác biệt.

Nếu Diệp Thiên treo bảng làm ăn thì ông chủ Lôi cũng như mấy người khác đến đây chính là khách hàng, nhưng nếu Diệp Thiên nhượng lại nơi này, vậy thì sau này bản thân có chuyện muốn tìm đến nhờ Diệp Thiên, phải coi tâm trạng của Diệp Thiên thế nào, có muốn lo đến hay không.

Hai người này đều là những người gần đây vướng phải vận xui, sau khi trải qua những việc trước đó, họ đương nhiên hy vọng Diệp Thiên sẽ làm ăn tiếp, bởi vì trong thành Tứ Cửu này, thật sự không có ai hiểu rõ năng lực của Diệp Thiên hơn bọn họ.

- Không nói ra?

Nghe xong lời của Lưu Đại Chí, Diệp Thiên cười cười nhìn hắn một cái.

- E rằng bây giờ không nói, cũng đã muộn rồi phải không?

Dựa vào sự hiểu biết của Diệp Thiên đối với Lưu Đại Chí, chắc hẳn đã sớm bu lu ba loa về bản thân Diệp Thiên rồi.

- Ôi, cũng tại cái miệng ăn hại này của tôi, Diệp đại sư, không...không có cách nào khác sao?

Diệp Thiên đoán quả không sai, hơn nửa tháng nay, ai cũng đều thấy được sự thay đổi ở ông chủ Lưu, đương nhiên cũng có những người bạn có quan hệ tốt với Lưu Đại Chí đến hỏi nguyên do, Lưu Đại Chí vô cùng cảm kích Diệp Thiên, chắc chắn sẽ dốc hết sức tâm sức Diệp Thiên.

- Tôi đâu có nói là sau này không theo nghề này nữa, chỉ là tạm tránh nạn mà thôi, ba nơi đây giao lại cho ba rồi...

Diệp Thiên có chút không kiên nhẫn, giải thích lại, nói với Vu Thanh Nhã còn đang chơi điện tử ở bên trong:

- Thanh Nhã, về thôi!

- Đây... thắng quý này!

Nhìn thấy Diệp Thiên thân nhiên dắt Vu Thanh Nhã rời khỏi văn phòng, bọn người Diệp Đông Bình và ông chủ Lôi đều ngây người ra, bọn họ đều là những người có kinh nghiệm trên thương trường, đây là lần đầu tiên thấy làm ăn buôn bán như trò đùa như vậy.

- Diệp Thiên, việc này, là do chú Vệ làm hỏng...

Rời khỏi văn phòng không lâu, thì Diệp Thiên nhận được điện thoại do Vệ Hồng Quân gọi vào máy của Vu Thanh Nhã.

- Chú Vệ, chú nói gì thế, cháu cảm ơn chú còn không kịp nữa là, ông chủ Lưu có gọi cho chú rồi phải không?

Diệp Thiên cười hỏi.

Trước đây khi bác mời người ta, không nghĩ ngợi gì nhiều, việc này quả thật không thích hợp để rêu rao, cháu không đến đó cũng tốt, sau này có mối làm ăn thì đến tiệm tìm là được rồi.

Suy nghĩ của Vệ Hồng Quân gần giống với Diệp Đông Bình, những người trong thời đại đó như bọn họ đã trải qua rất nhiều phong trào vận động, đừng nghĩ rằng đã trải qua hơn hai mươi năm, trong lòng của họ vẫn còn nỗi sợ hãi.

- Cháu cũng có ý đó, chú Vệ, ngày mai chú cháu mình lại đến quán ăn đó dùng bữa nhé, đồ ăn ở đó quả thật rất ngon...

Diệp Thiên cười nói, lái câu chuyện sang hướng khác.

- Được đó, cháu kiếm được nhiều tiền như vậy cũng nên mua điện thoại đi, đỡ cho ta cả ngày phải tìm cháu khắp nơi.

Thấy giọng điệu của Diệp Thiên không giống như đang trách móc mình, Vệ Hồng Quân cũng thở phào nhẹ nhõm, cười nói:

- Chuyện của lão Lô và lão Lưu vừa được đồn đi, cháu lại dùng tay không làm nữa, không biết có bao nhiêu người trong Tứ Cửu thành muốn dùng trăm phương ngàn kế để tìm cháu nữa!

Lần này.. đúng là bị Vệ Hồng Quân nói trúng rồi.

Khu vực Tứ Cửu thành nói rộng thì không rộng, nói nhỏ cũng không nhỏ, nhưng mỗi nơi luôn có mối quan hệ với nhau, việc Bắc Kinh xuất hiện một công ty tương thuật phong thủy chuyên nghiệp, dần dần cũng được đồn đãi khắp mọi nơi.

Một kẻ vốn dĩ sơn cùng thủy tận như Lưu Đại Chí, sau khi được “cao nhân” trong công ty kia chỉ điểm lại có thể giang sơn tái khởi, việc làm ăn buôn bán cũng khấm khá trở lại, điều này khiến cho rất nhiều người cảm thấy tò mò, hiếu kì.

Điều càng khiến cho họ mở rộng tầm mắt chính là ông chủ Lôi, vốn nổi danh là công tử phong lưu Lôi Vụ ở thành Tứ Cửu lại thay đổi tính nết, dứt bỏ nợ hồng nhan, mà ở nhà thương vợ dạy con.

Theo những người nhạy bén tin tức tiết lộ, đó cũng là công lao của vị Diệp đại sư kia, giúp Lôi Vụ phá trận đào hoa, nếu không thì ông chủ Lôi khó mà thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Hai việc này được lan truyền đi, đột nhiên làm cho trên đầu Diệp Thiên lấp lánh vô số ánh hào quang, có nhiều ông chủ đang vướng phải vận xui càng dùng trăm phương nghìn kế để dò la tin tức về Diệp Thiên, muốn Diệp đại sư giúp bọn họ trừ tai giải nạn một phen.

Tiếc rằng, công ty TNHH tư vấn môi trường Thiên Diệp kia lại biến thành quán trà, cả ngày cả đám người trong giới đồ cổ đến đó uống trà, buôn chuyện, mặc dù ông chủ đổi thành ba của “Diệp đại sư” nhưng lại không biết gì về tầm tích của con trai.

Cũng có người thần thông quảng đại tìm được ra nơi ở của Diệp Thiên, nhưng tiếc là, Diệp Thiên cũng đã dọn khỏi tứ hợp viện kia, giống như bốc hơi khỏi Tứ Cửu thành vậy.

Nhưng thời buổi này luôn có những việc mới mẻ có thể thu hút sự chú ý của mọi người, sau hơn hai tháng kể từ khi Diệp Thiên bật vô âm tích, chuyện này cuối cùng cũng như phù dung sớm nở tối tàn, giống như chưa hề xảy ra.

Chờ ở con đường đối diện đài truyền hình CCTV, mặc đồ thể thao, lái xe đạp, trên đầu đội một cái mũ, từ vẻ ngoại, Diệp Thiên không có gì khác so với các sinh viên đại học bình thường.

Không ai biết rằng, chàng trai trẻ này mấy tháng trước đã gây ra sóng gió ở thành Tứ Cửu, cũng sẽ không có ai cho rằng đây chính là Diệp đại sư nổi đình nổi đám và sớm lụi vào dĩ vãng trong mấy tháng trước.

Chỉ có Diệp Thiên trong lòng tự hiểu rõ, già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang khiến hắn tránh khỏi một tai kiếp, bởi vì không lâu sau khi hắn kết thúc nghiệp vụ công ty, Vệ Hồng Quân đã dò hỏi được, ban văn hóa của thành phố nhận được tố cáo của quần chúng, có người công khai tuyên truyền mê tín dị đoan.

Mặc dù các cơ quan ban ngành có liên quan đã đốc thúc dò xét một thời gian, nhưng đương sự không thừa nhận, công ty lại đổi thành quán trà, còn vị Diệp đại sư kia càng không biết tăm hơi.

Mặc dù truy ra được tin tức đăng kí của công ty, bọn họ cũng đành chịu, bởi vì trên giấy phép hành nghề của cục thương nghiệp ghi rất rõ ràng, công ty của người ta là công ty tư vấn môi trường, không có từ ngữ nào liên quan đến mê tín dị đoan, thế nên việc này

cuối cùng cũng cho qua.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu không điều tra ra được vẫn là do đơn vị tra xét là ban văn hóa chứ không phải cục công an, nếu không vẫn có thể tra ra một vài thứ gì đó.

Ít ra trong hai tháng này Diệp Thiên không đi đâu cả, luôn sống ở thành phố Bắc Kinh, hơn nữa hai tháng này thường lui tới ngân hàng X ở thành Tây, uống trà buôn chuyện trong phòng làm việc của giám đốc ngân hàng, dù gì thì hợp đồng với ngân hàng vẫn còn hiệu lực pháp lý.

Sau khi hoàn tất xong mấy đơn đặt hàng nhận hôm khai trương công ty, thì Diệp Thiên không nhận những nghiệp vụ khác nữa, cho dù là người quen giới thiệu cũng từ chối thẳng thừng, ngoài việc đưa đón Vu Thanh Nhã đi làm ra, coi như đang sống một cuộc sống nửa ẩn dật rồi.

- Thanh Nhã, sao hôm nay tan ca sớm vậy? Việc gì mà chau mày lại thế?

Nhìn thấy Vu Thanh Nhã mặc đồ đi làm, bước ra từ cửa lớn của CCTV, Diệp Thiên vội đạp xe đạp đến trước mặt Vu Thanh Nhã.

Sau khi nhìn thấy Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã không chau mày nữa, níu tay của Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, em không muốn làm nữa đâu, thứ em học là phát thanh viên tin tức, không phải là chuyên ngành kí giả, còn phải đi xã giao với lãnh đạo trong đài.

Với người ngoài mà nói, Vu Thanh Nhã thực tập ở CCTV, sau này tốt nghiệp không phải sẽ có nhiều đơn vị tranh nhau lôi kéo sao? Cũng có khả năng vào được CCTV, không ai biết Vu Thanh Nhã cũng rất phiền não.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 159

Tiệc Hữu Nghị

Đi thôi, lên xe trước đã, về rồi hãy nói...

Đẩy cái xe đạp đứng ngoài cửa lớn của CCTV, bên cạnh còn có một người đẹp, người qua kẻ lại, bị không ít người dòm ngó, khiến cho Diệp Thiên không được thoải mái lắm.

Thời buổi này nói đến trai tài gái sắc, đàn ông con trai không có tiền nếu dắt theo một cô gái đẹp, nhất định sẽ bị người ta khinh khi, mấy chiếc xe ra vào CCTV khi đi ngang qua hai người họ, luôn có vài con mắt đổ dồn về phía họ.

Có điều Vu Thanh Nhã rất thân nhiên ngồi lên yên xe đạp của Diệp Thiên, có xe tốt nào mà cô ta chưa ngồi qua? Đương nhiên sẽ không để tâm đến những ánh nhìn này.

- Về trường hay là đến chỗ của cô?

Chờ cho Vu Thanh Nhã ngồi lên yên xe, Diệp Thiên mở lời hỏi, nếu như về trường thì Diệp Thiên sẽ đưa cô ta đến trạm xe điện ngầm.

- Đến chỗ của cô, hôm nay anh cũng về đi...

Vu Thanh Nhã lên tiếng đề nghị.

- Được thôi, anh cũng muốn ăn món cá do cô nướng rồi.

Diệp Thiên gật đầu, chờ theo Vu Thanh Nhã, chiếc xe rất nhanh mất hút trong đám người đang tan ca.

Ngoài mấy người có quan hệ thân thiết với Diệp Thiên như Vệ Hồng Quân, không ai có thể đoán ra trong hai tháng mất tích, Diệp Thiên thật ra luôn sống trong Bạch Vân Quan ở thành Tứ Cửu.

Diệp Thiên có giấy chứng nhận nhân sĩ tôn giáo và bằng đạo sĩ do hiệp hội đạo giáo phát, với danh nghĩa là ngụ tại chùa đã xin tá túc tại Bạch Vân Quan, khi nhân rồi thì bàn luận Đạo kinh với vài lão đạo sĩ.

Sau khi nghe xong tin tức mà Vệ Hồng Quân dò la được, vì không để người nhà vương vào chuyện thị phi, ngoài việc đưa rước Vu Thanh Nhã đi làm ra, Diệp Thiên gần như ở lì trong Bạch Vân Quan, lâu rồi không trở về tứ hợp viện.

- Sao vậy, rốt cuộc là ai làm gì em? Mà còn chau mày chau mặt.

Sau khi tới cổng tứ hợp viện, Diệp Thiên phát hiện, người có tính khí tốt như Vu Thanh Nhã vẫn nhăn nhó mặt mày, trong lòng cảm thấy có chút lạ.

Phải biết rằng, Vu Thanh Nhã tính tình nhã nhặn, bình thường rất ít khi gây xung đột với người khác, Diệp Thiên quả thật chưa từng thấy có việc gì có thể khiến Vu Thanh Nhã chau mày đến hơn nửa tiếng đồng hồ.

- Còn không phải là tại chủ nhiệm Tề sao, ông ta nói tối nay bên đài có tiệc hữu nghị với một vài doanh nghiệp, muốn em đi theo, em chỉ là dân thực tập, chuyện này liên quan gì đến em chứ?

Nhắc đến việc này, Vu Thanh Nhã liền cảm thấy có chút uất ức, người ngoài thấy cô ta thực tập ở CCTV rất sướng, có ai biết rằng, Vu Thanh Nhã nếu không phải vì đợi sau khi có báo cáo thực tập rồi lấy bằng tốt nghiệp, thì đã sớm không làm rồi.

Nhất là tên chủ nhiệm Tề ở phòng làm việc của đài, cả ngày nhìn Vu Thanh Nhã đấm đuổi, trong hai tháng thực tập, ít nhất đã hện Vu Thanh Nhã ra ngoài dùng cơm 7, 8 lần, nhưng đều bị cô ta từ chối.

Lần này chủ nhiệm Tề dứt khoát lấy danh nghĩa là sếp trong đài, nói với Vu Thanh Nhã rằng nếu không tham gia bữa tiệc hữu nghị tối này thì báo cáo thực tập của cô sẽ bị đánh giá là không hợp lệ.

Thật ra cái được gọi là tiệc hữu nghị doanh nghiệp chính là kéo quảng cáo, CCTV trong thập niên 90 vẫn chưa vững mạnh đến mức lưu danh hậu thế, hiện giờ vẫn là đài truyền hình nhờ vả công ty quảng cáo, nhưng qua hai năm nữa thì tình thế sẽ đổi ngược lại.

Nghe xong lời giải thích của Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên cũng chau mày lại, bản thân hẳn hơi lạnh ngắt hơn hai tháng, lại có người dám ức hiếp, dè lên đầu lên cổ, liền nói:

- Thanh Nhã này, không thích thì không làm nữa là được rồi, bằng tốt nghiệp đó có hay không cũng chẳng sao.

Diệp Thiên vốn không để tâm đến chuyện bằng cấp, bản thân hẳn không phải cũng chỉ mới học có nửa năm là bỏ đó sao? Hơn nữa, với gia cảnh của Vu Thanh Nhã, sẽ trông chờ vào chút đồng lương sau tốt nghiệp để sống hay sao?

Cho dù không trông mong gì vào cha vợ của mình, Diệp Thiên bây giờ cũng là người có hơn một trăm vạn, hẳn hoàn toàn có năng lực để cuộc sống của vợ tương lai mình trở nên thoải mái.

- Em đã học hơn 4 năm, nếu như vì báo cáo thực tập mà không lấy được bằng tốt nghiệp, thì đáng tiếc lắm chứ...

Vu Thanh Nhã nghe xong lắc đầu, mặc dù sau này cô ta chưa chắc sẽ làm bên phát thanh, nhưng học đại học đến mấy năm, đến phút cuối không lấy được bằng tốt nghiệp, Vu Thanh Nhã vẫn cảm thấy không cam tâm.

-Hai đứa đứng trước công chi vậy? Tiểu Thiên, bao lâu rồi con không về nhà hả?

Đang nói chuyện với Vu Thanh Nhã, cụ bà từ ngoài mua thức ăn trở về, sau khi nhìn thấy hai người đứng ngoài cửa, liền kéo lấy Diệp Thiên lại, nhìn từ đầu đến chân, sợ đứa cháu trai duy nhất của nhà họ Diệp chịu uất ức gì ở ngoài.

- Cô, cô mua cá rồi chứ? Hihi, hôm nay cháu có lộc ăn rồi...

Diệp Thiên mỉm cười, khiêng xe đạp vào trong sân, lục lợi giỏ đi chợ của cô, tục ngữ nói nhân gian hữu tình, mặc dù Diệp Thiên rất ít về nhà, nhưng vẫn rất hưởng thụ cảm giác được người khác quan tâm, yêu thương.

- Thành quý nhỏ, ra tiếp chuyện với Tiểu Nhã đi, cô nướng cá cho hai đứa...

Cô út đánh yêu Diệp Thiên một cái, xách giỏ vào trong bếp.

- Diệp Thiên, hay là...tôi nay anh đi với em nhé?

Đợi cô đi khỏi, Vu Thanh Nhã ra về khẩn cầu níu lấy Diệp Thiên, chủ nhiệm Tề kia dùng báo cáo thực tập để bắt Vu Thanh Nhã đi cùng, quả thật là đã điếm trúng yếu điếm của cô ta.

- Được thôi, anh cũng muốn gặp chủ nhiệm Tề!

Diệp Thiên gạt đầu đồng ý, ánh mắt quát lại.

Khoảng hơn nửa tiếng sau, Diệp Đông Bình lái xe chở hai vợ chồng Lưu Duy An cũng trở về tứ hợp viện, thấy Diệp Thiên và Vũ Thanh Nhã đến rồi, đương nhiên lại một phen vui mừng.

Dưới sự quản lý của Diệp Đông Bình, quán trà được sửa lại từ công ty tư vấn, hiện nay đã trở thành nơi giao lưu của giới đồ cổ ở Bắc Kinh, số lượng đồ cổ bán được trong hai tháng nay ở quán trà, thậm chí còn vượt xa so với ở tiệm Phan Gia Viên.

Thế nên Diệp Đông Bình đã giao tiệm đồ cổ Phan Gia Viên cho vợ chồng Diệp Đông Mai quản lý, ngoài buổi sáng và buổi tối đưa em gái và em rể đến Phan Gia Viên ra, phần lớn thời gian Diệp Đông Bình đều ở lại trong quán trà.

- Cái thằng này, con định chừng nào dọn về nhà ở hả? Cô con cả ngày cứ lái nhái bên tai ba hoài...

Ăn cơm xong, Diệp Đông Bình kéo con trai ra ngoài sân, ông ta biết Diệp Thiên sống ở Bạch Vân Quan, nhưng đứa con này không thích mang theo điện thoại, máy nhắn tin, làm Diệp Đông Bình mỗi lần muốn tìm con trai đều phải chạy đến điện thờ kia.

- Ba, chuyện về nhà, tạm gác lại trước đã.

Nghe xong lời của ba, Diệp Thiên trở nên trầm ngâm.

- Công ty của con đã không sao rồi, trở về nhà ở đi!

Nhìn thấy tóc bạc trên đầu con trai, Diệp Đông Bình đột nhiên cảm thấy, bản thân mình trong mấy năm nay hình như không làm tròn trách nhiệm của một người cha.

- Ba, làm nghề này như bọn con, nói không chừng một lúc nào đó sẽ liên lụy đến người nhà, trước đây tuy con có hiểu về phong thủy tướng thuật, nhưng không được xem là bước vào nghề đó, bây giờ thì không giống rồi, con vẫn là nên sống ở ngoài.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Diệp Thiên nói thật với ba, mặc dù hắn đã bố trí lại bố cục phong thủy của tứ hợp viện này nhưng vẫn không yên lòng được, sợ bản thân mình đem lại điềm rủi cho người nhà.

- Việc này...việc này...

Nghe xong lời con trai nói, Diệp Đông Bình đột nhiên tái mặt, giữ chặt lấy Diệp Thiên, hỏi:

- Vậy, vậy con có bị ảnh hưởng gì không? Ba sớm đã bảo con đừng làm nghề này rồi, con...con lại không nghe.

- Con không sao đâu, thuật đạo khí mà sư phụ dạy con, có thể dẫn dắt nguyên khí trời đất, những ảnh hưởng thông thường sẽ không gây ra hậu quả gì đâu...

Diệp Thiên lắc đầu, nhìn ba mình hai bên đầu tóc bạc, nói tiếp:

- Ba, ba không cần lo cho an nguy của con đâu, ba không thấy sư phụ có thể sống hơn một trăm tuổi đó sao?

- Cũng phải.

Diệp Đông Bình gật đầu, nói:

- Nhưng con cũng không thể ở mãi trong điện thờ, còn nữa...Tiểu Nhã thì thế nào? Sau này nếu nó kết hôn với con, không lẽ?

Diệp Thiên gãi gãi đầu, nói:

- Ba, đạo này con đang tìm nhà, cũng chuẩn bị mua cái sân vườn, về chuyện con với Vũ Thanh Nhã, sẽ có cách giải quyết mà.

Trong những phép mà Diệp Thiên được kế thừa, có một phép thuật bí truyền có thể nghịch lại ý trời để thay đổi vận mệnh.

Một khi thi triển phép thuật bí truyền này, sẽ làm loạn thiên cơ, thay đổi vận mệnh cả đời của một con người, làm cho người này không bị ảnh hưởng bởi các phép thuật, từ đó, dù Vũ Thanh Nhã và Diệp Thiên sống chung với nhau, cũng không bị hấn liên lụy.

Nhưng lúc này công lực của Diệp Thiên không đủ, vẫn chưa sử dụng được loại phép thuật bí truyền này, nếu cố thi triển, e rằng hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả lúc giúp lão đạo sĩ nghịch thiên cải mệnh.

Thế nên Diệp Thiên muốn đợi mấy năm nữa, chữa lành nội thương của mình trước, đợi sau khi pháp lực tu luyện thành công, mới xử lý chuyện này sau.

- Được rồi, con có tính toán là được, đúng rồi, chuyện mua nhà lát nữa ba nói với cô con.

Kể từ năm Diệp Thiên 10 tuổi, có biểu hiện khác với những đứa trẻ bình thường khác thì Diệp Đông Bình đã hiểu rằng bản thân ông ta tuyệt đối không có cách nào quản lý cả đời con trai mình, thậm chí cả ảnh hưởng đến Diệp Thiên cũng không làm được.

Sau khi nói chuyện xong với ba, Diệp Thiên và Vũ Thanh Nhã rời khỏi tư hợp viện, có điều dưới sự uy hiếp của Vũ Thanh Nhã, Diệp Thiên lại mặc lên người bộ đồ vest đã mua hai năm trước, đương nhiên lần này nhãn hiệu trên cổ tay áo đã được cắt đi.

- Thanh Nhã, bây giờ chúng ta đi đâu vậy?

Ngồi trên taxi, nhắm mắt bói một quẻ, ai ngờ quẻ rất kì lạ, khó hiểu, điều này khiến Diệp Thiên chau mày lại.

Mặc dù mấy năm nay càng ngày càng hiểu biết và nắm bắt được thuật pháp kế thừa trong đầu, nhưng bất luận là bói toán hỏi quẻ hay là giải mộng chọn ngày lành, chỉ cần là vật hay người có liên quan đến bản thân hấn thì lại càng lúc càng khó đoán ra được.

- Đến nơi rồi, Diệp Thiên, em xin lỗi...

Vũ Thanh Nhã có chút áy náy nắm lấy tay Diệp Thiên, cô ta biết Diệp Thiên ghét nhất là tham gia mấy trường hợp như thế này.

Xe dừng lại trước cửa của một khách sạn 5 sao, người giữ cửa nhanh nhẹn bước đến mở cửa xe, nhưng khi nhìn thấy Diệp Thiên đầu tóc hai màu bước xuống xe sau một người đẹp như Vũ Thanh Nhã, ánh mắt hấn liền lộ ra vẻ khinh khi.

- Xem ra cái đầu này thật sự phải đi nhuộm lại rồi.

Khi Diệp Thiên ngẩng đầu lên, vừa vặn bắt gặp ánh mắt của tên giữ cửa từ vẻ khinh khi chuyển sang kinh ngạc, không khỏi cười gượng trong lòng..., tạo hình này của Diệp Thiên khi bói quẻ đoán mệnh cho người ta có thể tăng thêm cảm giác thần bí, có điều trong đời sống thường ngày lại có rất nhiều điều bất tiện.

- Anh bạn, sau này đợi xe dừng hấn rồi hãy mở cửa...

Sau khi Diệp Thiên nói với tên giữ cửa đang đợi tip kia một câu băng quơ, thì ngẩng đầu, cùng Vũ Thanh Nhã bước vào khách sạn.

- Hứ, không tiền mà còn bày đặt!

Tên giữ cửa to con cuối đầu lầm bầm một câu, còn chưa quay đầu lại thì tiếng bánh xe ma sát mặt đường đã vang bên tai.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 160

Khoa Trương

Một chiếc xe hơi thể thao màu đỏ hung hăng dừng trước cửa khách sạn, rõ ràng kỹ thuật của người lái xe rất tốt, chiếc xe lướt qua người giữ cửa.

Nhưng tên giữ cửa xui xẻo vẫn bị giật mình, lão đảo lui về phía sau, xém nữa là ngồi bịch xuống đất.

- Đỡ xe, rồi đem chìa khóa lên lầu 3.

Một chiếc chìa khóa cùng với 100 đồng tiền tip làm tên giữ cửa quên mất sợ hãi, vội nhận lấy chìa khóa và tiền, đi đến bãi đậu xe.

Diệp Thiên từ cửa kính nhìn thấy cảnh như vậy không khỏi lắc đầu, xem ra tên giữ cửa không để tâm đến lời nói của hắn, trong vòng 3 ngày, nhất định sẽ gặp nạn đổ máu.

Có điều Diệp Thiên cũng không phải là Chúa cứu thế gì, có thể nhắc nhở hắn ta một câu là không tệ rồi, sự cố trên đời này rất nhiều, nếu Diệp Thiên đều can thiệp vào, thì chắc không quá ba ngày sẽ bị sét đánh mất.

- Ô, chờ với...

Khi cửa thang máy mà Diệp Thiên đi sắp đóng lại, một bàn tay đưa vào, người chủ của chiếc xe hơi màu đỏ bên ngoài ban nãy dắt theo một cô gái cao gầy chen vào trong thang máy.

- Anh bạn, cũng đến tham gia tiệc rước à?

Nhìn thấy trong thang máy chỉ có hai người là Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã, thang máy được ấn nút lầu 3, chàng trai trẻ kia nhếch miệng cười với Diệp Thiên, tỏ vẻ vừa gặp đã quen.

- Đúng vậy, tôi họ Diệp, nên xưng hô với anh thế nào?

Mặc dù người này cũng liếc nhìn Vu Thanh Nhã một cái, nhưng không phải là cái nhìn chăm chăm, háo sắc, điều này khiến Diệp Thiên không khỏi có thiện cảm với hắn ta.

- Hi hi, tôi họ Cao, tên..., tên là..., ày, anh gọi tôi là anh Cao thì được rồi...

Người này cười hi hi, ghé sát tai Diệp Thiên, nói:

- Anh Diệp thật có mắt nhìn, bạn gái này của anh quả thanh cao thoát tục...

- Hừm, bộ tôi với anh thân nhau lắm à?

Diệp Thiên bị người đó nói mà dở khóc dở cười, nhưng sau khi nhìn lướt qua mặt hắn một cái, gương mặt căng thẳng bỗng nở nụ cười:

- Haha, anh Cao, bạn gái của anh cũng không tệ mà, mặc dù trang điểm hơi lòe loẹt chút nhưng xem ra cũng là thân trong trắng, ngọc khiết băng tâm mà...

- Anh muốn chết há?!

Thang máy vốn không lớn, dù tiếng của Diệp Thiên và người kia có nhỏ cỡ nào, cũng bị hai người con gái bên cạnh nghe được, tay của Vu Thanh Nhã đã sớm sờ lên eo của Diệp Thiên, nhéo một cái mạnh.

Người con gái có dáng vẻ cao ráo kia nghe xong lời của Diệp Thiên, mặc dù không nói gì, nhưng mặt cũng đỏ ửng, nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên.

- Ô, hóa ra anh Diệp đây cũng là người đồng đạo à? Chúng ta lên đó nói tiếp nhé?

Lời của Diệp Thiên làm người đó mắt sáng rỡ, dường như hoàn toàn không để tâm đến suy nghĩ của người bạn gái bên cạnh, khi đang định trao đổi tiếp với Diệp Thiên thì thang máy đã đến lầu ba.

- lát nữa nói tiếp, anh Diệp, lát nữa tôi đến tìm anh...

Nhìn thấy mấy người đứng ngoài thang máy, về mặt của người họ Cao kia đột nhiên trở nên nghiêm chỉnh, sau khi nói nhỏ với Diệp Thiên một câu thì bỏ ra trước.

- Cao công tử, hoan nghênh cậu đại giá quang lâm, thật không ngờ là cậu có thể đến đây...

Người họ Cao vừa bước ra khỏi thang máy, thì một người mập mạp, có dáng vẻ của một lãnh đạo, đứng không xa ngoài thang máy vội bước đến chào đón, cách xa mấy mét đã giơ hai tay ra, khuôn mặt lộ vẻ nịnh hót.

- Chủ nhiệm Tề, khách sáo rồi.

Người đó đưa tay phải ra bắt tay chủ nhiệm Tề, về mặt ngạo mạn, hoàn toàn không còn bộ dạng như trong thang máy lúc nãy.

Nhưng chủ nhiệm Tề lại tươi cười vui vẻ, vừa bắt chuyện vừa dẫn người đó vào bên trong, làm như không hề thấy Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã từ phía sau bước ra.

- Diệp Thiên, ban nãy anh nói bậy bạ gì vậy hả?

Chờ sau khi người họ Cao bước ra, Vu Thanh Nhã không hài lòng, nói bên tai Diệp Thiên:

- Cô gái lúc nãy là MC của kênh tài chính ở đài, hình như mới vào đài năm nay...

- Anh không biết cô gái đó nhưng người họ Cao kia ánh mắt thấu đáo, chính mà không tà, không phải là loại như em nghĩ đâu.

Diệp Thiên nghe nói cười cười, cũng không giải thích gì thêm.

- Tên của người này thật thú vị, Cao Tiền Tiến? Chắc là thích tiền lắm à...

Lúc đăng kí tên tuổi ở cửa hội trường, Diệp Thiên nhìn thấy một cái tên, liếc mím cười, hèn gì mà lúc nãy khi anh chàng này nói đến tên mình lại ấp a ấp úng, thì ra cái tên này rất là thú vị.

Sau khi đăng kí ở cửa xong, Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã bước vào hội trường, khắp nơi không phải là những nam nhân thành đạt mặc áo vest đeo cà vạt quần áo chỉnh tề thì là những phụ nữ đeo đầy trâm châu ngọc điệp trên người.

Diệp Thiên nhìn ngó khắp nơi một lát, nhìn thấy không ít các nam nữ MC thường gặp trên TV, hơn nữa còn có một vài minh tinh điện

ảnh, sau khi Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã bước vào thì cả hai lại không được bắt mắt lắm.

Diệp Thiên ước chừng, trong cái hội trường to này ít nhất cũng có hai ba trăm người, vị Cao công tử vừa vào lúc này, đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa.

- Tôi chưa ăn no, đi thôi, tìm cái gì ăn vậy...

Ở chính giữa hội trường có một hàng xe đẩy buffer, phía trên để rất nhiều ly rượu đỏ, Diệp Thiên cũng không khác sáo, đi đến xe đẩy buffer chọn một vài món, cùng với Vu Thanh Nhã đi đến một góc ít người qua lại để ăn.

- Thưa quý ông và quý bà, hoan nghênh quý vị đến tham gia...

Diệp Thiên ngồi được không lâu thì một MC thường thấy trên TV bước đến giữa hội trường, cầm lấy Micro chủ trì chương trình, nội dung không gì khác là nói một vài lời khách sáo, không có giá trị gì.

- Để hưởng ứng công trình Hy Vọng của Trung ương Đoàn, để càng có nhiều trẻ em mù chữ ở vùng sâu vùng xa có thể đi học trở lại, hôm nay chúng tôi sẽ tổ chức một buổi bán đấu giá từ thiện, tất cả số tiền có được sẽ quyên góp vào công trình Hy Vọng.

- Úa? Không phải là tiệc hữu nghị gì đó sao?

Nghe được mấy lời này, Diệp Thiên ngăn người ra, làm việc thiện vốn là một điều trong môn quy của người học phép, điều này khiến Diệp Thiên có hứng thú thêm với bữa tiệc tối nay.

Theo huấn pháp của tổ sư gia, hành thiện tích đức có thể hóa giải điều rủi khi bản thân tiết lộ thiên cơ, có điều Diệp Thiên trước đây là kẻ nghèo rớt mồng tơi, mặc dù có diu cụ già qua đường, nhưng hình như không có hiệu quả gì.

Nghe xong lời của Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã lắc đầu, nói:

- Em cũng không biết nữa, Diệp Thiên, em đến chỗ chủ nhiệm một lát, nếu không lát nữa sẽ bị la cho coi...

- Không được đi đâu hết, để anh xem ai dám la em chứ?

Diệp Thiên không vui, vẫy vẫy tay, nhiều lúc, hấn ta cũng khá bá đạo.

Ai ngờ Diệp Thiên chưa nói dứt lời, thì đã vang lên tiếng nói:

- Ôi, Tiểu Vu, ai cũng đều bận cả, sao cô lại ngồi ở đây chứ?

Cùng với giọng nói, người đàn ông trung niên mập mập vừa nẩy gập ở cửa đã đứng trước bàn của Diệp Thiên, chỉ vào Vu Thanh Nhã nói:

- Tiểu Vu, đây là một hoạt động rất quan trọng mà đài ta tổ chức, kêu cô đến là để tiếp đãi khách, cô xem cô, lại ngồi ở đây ăn uống, còn ra thể thống gì nữa?

Do góc mà Diệp Thiên chọn khá vắng vẻ, hơn nữa bên cạnh cũng không có khách khứa, nên tiếng của chủ nhiệm Tề có hơi to, khi nói còn liếc nhìn về phía Diệp Thiên với vẻ bất mãn, rõ ràng rất không hài lòng về việc Vu Thanh Nhã dẫn theo người đến.

Tên họ đầy đủ của chủ nhiệm Tề là Tề Dục, lúc trước vì muốn vào đài truyền hình làm việc mà cưới con gái của một vị lãnh đạo nào đó, giống như chuyện viết trong tiểu thuyết, con gái của vị lãnh đạo này mặt dù ngũ quan đầy đủ nhưng gộp lại chung với nhau thì có hơi xấu.

Vợ trông hơi xấu, chỉ cần có thể giúp bản thân ông ta thăng tiến là được rồi, nhưng vị lãnh đạo kia vào thập niên tám mươi thì đã thôi không làm, nên Tề Dục vất vả bao năm, sau khi ngồi vào chức chủ nhiệm văn phòng thì không thể thăng chức được nữa.

Kể từ đó, một người thời trẻ có tướng mạo anh tuấn như chủ nhiệm Tề trong lòng không được thoải mái, đàn ông mà, lúc nào cũng phải lựa chọn giữa quyền và sắc, nghề nghiệp đã đến đỉnh, thì ánh mắt của chủ nhiệm Tề liền dính vào các cô gái xinh đẹp.

Có điều, dù trong đài truyền hình có rất nhiều gái đẹp, nhưng với một vài MC có danh tiếng mà nói, chủ nhiệm Tề quả thật không dám có tạp niệm gì, vì thế mà ông ta để mắt tới các sinh viên đại học đến đài thực tập vào mỗi năm.

Mượn danh nghĩa báo cáo thực tập và có thể giúp họ đến đài làm việc, chủ nhiệm Tề đã nhiều lần ra tay thành công.

Đương nhiên, ông ta cũng không có bản lĩnh giữ người ở lại CCTV, nhưng chủ nhiệm Tề giao tiếp rộng rãi, sắp đặt cho mấy người thực tập sinh này đến làm ở đài địa phương, nên mấy năm nay không xảy ra rắc rối gì.

Mấy tháng trước, Vu Thanh Nhã với dung mạo thanh tú vào đài thực tập, liền được chủ nhiệm Tề để mắt tới, có điều lần này mọi ngón trò của ông ta đều không dùng được, dùng “cứng” hay “mềm” thì Vu Thanh Nhã cũng đều không để tâm đến ông ta.

Thế nên trong lòng chủ nhiệm Tề vốn đang tức giận, nhìn thấy điệu bộ thân mật giữa Vu Thanh Nhã và Diệp Thiên lại càng khó chịu hơn, mở miệng liền quở mắng Vu Thanh Nhã một trận.

Ai ngờ chủ nhiệm Tề khó chịu, “Diệp Đại sư” càng không vui vẻ gì, bản thân hắn vừa mới ra vẻ liền bị người ta tát cho một cái vào mặt, liền sầm mặt lại, quát:

- Ông là ai chứ hả? Biết nói tiếng người không? Đi ra chỗ khác đi...

Người giống như Diệp Thiên, từ xưa đến nay không vào hoạn lộ không sợ quyền quý, tự thân toát ra một khí thế, vừa sầm mặt lại thì nhiệt độ xung quanh cũng gần như giảm đi mấy độ, một áp lực vô hình bao trùm lấy chủ nhiệm Tề.

- Cậu... cậu, cậu là ai chứ?

Nhìn thấy người con trai tóc bạc vốn dĩ rất bình thường, đột nhiên lại đem đến cho bản thân ông ta một uy thế không thua kém gì khi nhìn thấy trưởng đài, hai chân của chủ nhiệm Tề nhũn cả ra.

Diệp Thiên cúi đầu, cầm ly rượu đỏ lên nhấp một ngụm, không ngước mắt lên, vẫy vẫy tay, nói:

- Tôi là ai không liên quan gì đến ông, không có chuyện gì thì đừng đến làm phiền chúng tôi...

Bộ dạng này của Diệp Thiên quả thật còn ngạo mạn hơn vị công tử lúc nãy, điều này cũng khiến cho chủ nhiệm Tề ngạc nhiên, do dự, tục ngữ nói sống trong giang hồ càng lâu thì lá gan càng nhỏ, ông ta sợ đụng phải người mà mình không nên đắc tội.

-Được rồi, ha i người cứ ngồi trước đi, Tiểu Vu, cô không cần tham gia công việc tiếp đãi hôm nay đâu...

Sống trong môi trường quan hệ giao tế phức tạp rối rắm như CCTV hơn hai mươi năm, chủ nhiệm Tề thay đổi thái độ quá tài tình, thành Tứ Cửu “ngọa hổ tàng long”, trước khi chưa làm rõ thân phận của Diệp Thiên, ông ta quả thật không dám trở mặt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 161

Lừa Dối

Mặc dù Diệp Thiên còn rất trẻ nhưng trên người có một khí chất vô hình không thể diễn tả bằng lời được. Khi mỉm cười thì làm cho người khác cảm thấy như gió xuân mềm mại, dịu dàng thổi qua, nhưng khi mặt lạnh lùng lại làm cho người khác cảm thấy như có 1 luồng áp lực trước mặt họ.

Nhất là cái bộ mặt tỏ vẻ không quan tâm đến điều gì của Diệp Thiên, trong mắt của Tề chủ nhiệm thì đó gọi là cậy có quyền có thế.

Nói về cấp bậc hành chính, Tề chủ nhiệm chẳng qua cũng chỉ là một công vụ viên mà thôi. Trên khắp các con đường lớn nhỏ ở thành Tứ Cửu này, cán bộ các cấp đều đi xe đạp nên cũng không dám làm to chuyện. Vậy nên sau khi đáp lại vài câu, Tề chủ nhiệm mặt ngượng ngùng rồi bỏ đi.

- Diệp Thiên, anh... cái bộ dạng khi nãy, trông thật giống công tử nhà giàu đó.

Nhìn thấy Tề chủ nhiệm bị Diệp Thiên dọa cho bỏ đi, Vu Thanh Nhã không nhịn được cười. Kể từ lúc Diệp Thiên mặc bộ đồ đó cô đã nhận ra cậu. Vu Thanh Nhã biết, cái bộ dạng hung hăng đó của Diệp Thiên chẳng qua chỉ là cố tình như thế mà thôi.

Thế nhưng nhìn thấy bộ dạng của tên Tề chủ nhiệm hôm nào cũng gây khó dễ cho mình thế mà vừa rồi đành phải nhượng bộ, Vu Thanh Nhã cảm thấy rất hả giận, cô không ngờ rằng 1 Tề chủ nhiệm, phó lãnh đạo lúc nào cũng dương dương tự đắc hóa ra lại là một tên nhát gan thô để.

- Loại người này em không phải nể mặt làm gì, Thanh Nhã, sau này mà còn bị hắn ta làm phiền thì em cứ cho hắn ăn mấy cái bạt tai.

Diệp Thiên nghe vậy liền bĩu môi. Dám động vào bạn gái của mình, thật là không biết trời cao đất dày là gì. Nếu không phải hoàn cảnh ở đây không tiện chứ nếu không thì Diệp Thiên đã cho hắn 1 phen xấu hổ rồi.

Trong mắt của Diệp Thiên thì thân phận của Tề chủ nhiệm không là cái đing gì cả. Chỉ cần tự mình nghĩ, ra đường có thể cho hấn bị xe tông, người chết thì sẽ chẳng còn thân phận gì hết nữa, đều trần truồng rồi ném vào lò hỏa thiêu hết.

Người xưa có câu: “nho dĩ văn loạn pháp, hiệp dĩ võ phạm cấm”. (nhà văn thường dùng ngòi bút của mình làm loạn chính sự, hiệp khách thì võ công của họ thường phạm vào điều cấm kỵ).

Mà Diệp Thiên còn cao tay hơn loại người này một bậc, trong mắt cậu, quy luật cuộc đời không là cái gì cả. Dùng thuật phong thủy để giết người. Chuyện này năm 10 tuổi Diệp Thiên đã làm được rồi.

- A, Diệp huynh đệ, sao lại ngồi đây thế này?

Sau khi đuổi được tên sâu bọ Tề chủ nhiệm kia đi, trong lúc Diệp Thiên đang nói chuyện cùng Vu Thanh Nhã thì đột nhiên bên tai vang lên tiếng của Cao công tử.

Chỉ có điều là không thấy cái tên MC hay lẻo đẻo đi theo cậu đâu nữa.

- Ha ha, xí nghiệp gia liên hiệp với phóng viên truyền hình, cả 2 bên này đều không có việc của tôi rồi.

Diệp Thiên đối với con người này cũng có một chút cảm tình. Liền chỉ tay sang chiếc ghế bên cạnh nói:

- Cao công tử nếu không có nơi nào để đi thì mời ngồi đây nói chuyện.

Do uy thế khi nãy của Diệp Thiên phát ra với Tề chủ nhiệm vẫn còn chưa tan biến hết nên dù chỉ là tiện tay chỉ thôi cũng đủ khiến cho Cao Tiên Tiến có cảm giác không thể từ chối được.

- Cao công tử cái gì chứ. Tôi cùng lắm hơn cậu vài tuổi, gọi tôi là lão Cao hay là anh Cao là được rồi.

Cao Tiên Tiến vốn chỉ cảm thấy trên người Diệp Thiên có một luồng khí thuần khiết. Thế nhưng cái khí thế mà Diệp Thiên vừa phát ra khi nãy trông cũng không thua kém ông già nhà mình là mấy. Điều này làm cho Cao Tiên Tiến cảm thấy rất có hứng thú với Diệp Thiên.

Nghe thấy những lời phóng khoáng này, Diệp Thiên bỗng nổi tính trẻ con lên. Mặt căng thẳng nói:

- Cậu hơn tôi mấy tuổi? Tiểu Cao này, không nhìn thấy đầu lão tóc bạc hết rồi sao? Lão năm nay 88 rồi.

- Tám... tám mươi tám? Ông... ông không đùa đấy chứ?

Cao Tiền Tiến vừa mới uống 1 ngụm rượu vang, “ xì” 1 tiếng, toàn bộ rượu đã phun ra khắp khăn trải bàn rồi.

- Sao? Không tin à?

Diệp Thiên nhìn thẳng vào Cao Tiền Tiến, ánh mắt lộ rõ vẻ tang thương, khiến cho Cao công tử có chút hoang mang, ánh... ánh mắt này không giống với một thanh niên mới hơn 20 tuổi mà có được. Chỉ khi ở bên ông nội, cậu mới có cái cảm giác này.

Cao Tiền Tiến bỗng chốc bị Diệp Thiên hù dọa, không dám tiếp tục cái bộ dạng đùa giỡn khi nãy nữa, lấp ba lấp bấp nói:

- Ông... ông... chăm sóc bản thân thế nào mà trông trẻ như vậy?

- Anh Cao, em mới 20 tuổi, có cần phải chăm sóc không?

Nghe thấy những lời nói đó của Cao Tiền Tiến, Diệp Thiên cười ha ha. Cậu không có nhiều bạn cùng tuổi, cảm thấy mình có thể kết giao với người trước mặt này được nên đùa với hắn 1 chút.

- Hầy, chú lừa anh à, suýt chút nữa bị chú dọa cho đứng tim rồi.

Cao Tiền Tiến quả nhiên không tức giận, tay còn vỗ lên vai Diệp Thiên mấy cái, sau trận đùa đó, hai người tựa như bạn bè quen biết lâu năm rồi vậy.

Xa xa có một người đang mãi theo dõi, ánh mắt quan sát Diệp Thiên tỉ mỉ, đó chính là Tề Chủ Nhiệm. Thấy cảnh như vậy, mồ hôi trên trán nhỏ ra từng giọt. Xem ra khi nãy mình đoán không nhầm, tên tiểu tử tóc trắng này quả là có nội tình thâm hậu.

Phải biết rằng, tuy mấy năm gần đây Cao công tử ở nước ngoài, thế nhưng ở những nơi ăn chơi xa hoa trong cái thành phố Bắc Kinh này, cái danh tiếng ngạo mạn của hắn vẫn nổi như cồn. Thế nhưng khi nãy chào hỏi, tên tiểu tử tóc bạc đó còn không thèm đứng dậy, thế mà Cao công tử vẫn không tức giận.

Lần này Tề chủ nhiệm đang suy tính làm thế nào để cải thiện lại mối quan hệ với Vu Thanh Nhã, khi nãy đã tự mình làm khó mình rồi. Con bé đó nhất định rất tức giận, nếu như nó búp xép với tên tiểu tử kia, sợ là từ nay về sau mình sẽ phải làm người trong suốt đặt trong tủi mắt.

- Này, tiểu Vũ, phiền cô xuống cửa một chút.

Sau khi nghĩ một hồi lâu, Tề chủ nhiệm moi đi động ra gọi cho Vũ Thanh Nhã, mặc dù là nói với một người trẻ hơn mình hơn 20 tuổi thế nhưng vẫn dùng kính ngữ.

- Diệp Thiên, Tề chủ nhiệm gọi em xuống dưới.

Vũ Thanh Nhã đứng dậy, khi này vừa bị Diệp Thiên cảnh cáo, cô tin chắc là lão béo Tề đó sẽ không dám gây thêm chuyện gì nữa.

- Ừ, nếu còn quấy rầy em nữa, thì cứ cho hắn ăn mấy cái bạt tai.

Diệp Thiên gật gật đầu.

Cao công tử ngồi cạnh nghe thấy 2 người nói chuyện, nói:

- Lão béo Tề à? chú em, có chuyện gì thế? Hắn ta dám quấy rầy hai em à?

- Không có gì. Đúng rồi, anh Cao, miếng ngọc bội bên hông này của anh đẹp thật!

- Chủ nhiệm Tề, tìm tôi có việc gì?

Sau khi đến trước cửa, mặt Thanh Nhã đanh lại.

- Khụ khụ, Tiểu Vũ à, thời gian này tôi nghiêm khắc với cô một chút cũng là muốn sau này cô tiến bộ hơn, thế nên đừng có trách tôi làm gì. Đúng rồi, báo cáo thực tập của cô ngày mai là có thể mang đến, lúc đó tôi sẽ ký cho cô.

Làm lãnh đạo là có thể luôn luôn tìm được lý do thích hợp để biện minh cho những hành vi của mình. Mặt của Tề chủ nhiệm trông rất thành khẩn, so với mấy diễn viên chuyên nghiệp cũng không kém hơn là bao.

- Thật ạ? Thế... cảm ơn Tề chủ nhiệm.

Kinh nghiệm xã hội của Vũ Thanh Nhã rất cuộc vẫn còn rất nông cạn thế nên khi nghe thấy Tề chủ nhiệm nói vậy trong lòng cũng tin đến tận 7, 8 phần.

Sau khi Vu Thanh Nhã đi khỏi, Tề Dực mới cảm thấy nhẹ lòng, xem ra con bé này chắc sẽ không còn nói xấu mình nữa.

- A, Tề chủ nhiệm, điều hòa to thế này mà vẫn ướt đầm mồ hôi à?

1 người quen của Tề Dực đi ngang qua nói chuyện.

- Tổng giám đốc Vệ à?, không có chuyện gì. Là tôi đang bận quá.

Tề Dực vội vàng lau mồ hôi trên trán, ông với người trước mặt đây cũng không phải là thân thiết gì, chẳng qua là cũng không nên thất lễ.

- A, con nha đầu này cũng đến nữa à? Sớm biết thế này thì đã dắt cả Dung Dung theo nữa.

Vệ Hồng Quân nhìn theo ánh mắt của Tề Dực, vừa hay nhìn thấy Vu Thanh Nhã.

Vệ Hồng Quân là dân gốc Bắc Kinh, tuy rằng không có việc gì để lui tới đài truyền hình, nhưng bạn bè nhiều, hơn nữa cũng là một người nổi tiếng trong thành Tứ Cửu này thế nên lần này cũng được mời đến dự.

- Vệ tổng, ông biết cô bé kia à?

Tề Dực trong lòng khẽ động 1 chút, mở miệng hỏi.

- Biết chứ, không phải nó thực tập ở đài truyền hình của ông à?

Vệ Hồng Quân tiện mồm đáp lại. Thế nhưng khi nhìn thấy Diệp Thiên, liền nở nụ cười:

- Tên tiểu tử này cũng đến đây à. Nó cũng được coi là doanh nhân cơ à?

- Vệ tổng, ông nói ai vậy? Bạn trai của Vu Thanh Nhã à?

Tề Chủ Nhiệm giả vờ hỏi.

- Ừ, nó tên Diệp Thiên, cũng nửa tháng rồi tôi không gặp nó thật không ngờ nó cũng đến đây.

Vệ Hồng Quân cũng không nghi ngờ gì, giọng điệu nói chuyện biểu lộ rất thân thiết với Diệp Thiên.

- Vệ Tổng, thế tên Diệp Thiên đó làm gì, gia đình... có phải là...

Tề Dục vừa nói, ngón tay cái vừa chỉ lên trời.

- Ông nghĩ đi đâu thế?

Vệ Hồng Quân là người thẳng tính, hơn nữa ông làm sao là ngờ tới được là lão béo Tề trước mặt lại đã từng gặp mặt Diệp Thiên, lập tức nói luôn:

- Bỏ nó buôn bán đồ cổ, người nhà nó làm chức quan to nhất cũng chia là chủ tịch một khu dân cư mà thôi. Những người này cũng không ai ở Bắc Kinh cả.

Những người lớn lên ở thành Tứ Cửu này, đều ưa thích khoe khoang kiến thức sâu rộng của mình. Hơn nữa trong lòng Vệ Hồng Quân cũng hiểu, được Diệp Thiên gọi 1 tiếng chú Vệ đã là rất cảm động tự hào rồi. Vì thế liền kể tường tận gia thế của Diệp Thiên.

Thế nhưng Vệ Hồng Quân cũng không có quan hệ gì thân thiết với Tề Dục, cũng biết thời gian này, Diệp Thiên đang ở ẩn. Đối với chuyện này của Diệp Thiên cũng không nên nói nhiều thêm làm gì.

Vệ Hồng Quân kể say sưa đến nỗi không phát hiện ra rằng mình càng kể, sắc mặt của tên Tề chủ nhiệm trước mặt không ngừng biến chuyển từ trắng sang đỏ, rồi lại từ đỏ bừng sang trắng bệch, thiếu chút nữa thì hộc cả máu ra.

- Mẹ nó, thẳng... thẳng tiểu tử này, đóng kịch giỏi thật.

Tim một cái có thể cáo từ Vệ Hồng Quân, sau đó Tề Dục chạy vào toilet, ánh mắt kia lộ rõ vẻ căm hận, tưởng chừng như có thể hòa tan cả tấm gương trước mặt. Lần này trong lòng Tề chủ nhiệm tràn ngập cảm giác nhục nhã.

Bản thân đã ngoài 40 vậy mà lại bị một tên tiểu tử lừa bịp, suýt chút nữa thì tè cả ra quần, cảm giác nhục nhã này khiến cho sự phẫn nộ trong lòng của ông như cò đại bùng cháy vậy.

Cũng coi như Tề chủ nhiệm còn 1 chút lý trí, sau khi ra khỏi toilet, sắc mặt trầm ngâm liếc nhìn Diệp Thiên cùng Cao công tử đang trò chuyện vui vẻ. Gắng giọng dồn nén lửa hận trong lòng xuống.

- A, Diệp lão đệ, chú không nói à. Anh bị chú hỏi đến tận gốc rễ rồi thế mà đến giờ anh vẫn chưa biết chú làm nghề gì?

Cao công từ lúc này cũng có chút phiền muộn, cậu nói chuyện cùng Diệp Thiên cũng đã một hồi lâu rồi, tự dung nghĩ lại, gia cảnh nhà mình, Diệp Thiên đã biết hết rồi thế mà đến Diệp Thiên làm nghề gì mình cũng còn chưa rõ.

- Anh Cao, em vô công rồi nghề thôi mà, gia đình cũng chẳng phải quyền cao chức trọng gì.

Diệp Thiên nghe thấy thế thì cười lên không giấu diếm, đem tình hình nhà mình từ đầu chí cuối kể cho Cao công tử nghe. Đã muốn kết bạn thì nên thành thực.

Mặc dù gia thế của Cao Tiên Tiến: cha là phó bộ trưởng bộ truyền hình, còn ông nội thì nằm trong ủy ban cố vấn trung ương thế nhưng điều này xưa nay Diệp Thiên chưa bao giờ quan trọng hết. Cậu kết bạn không quan tâm đến xuất thân của người đó như thế nào.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 162

Đấu Giá Từ Thiện (Thượng)

Haiz, thật không ngờ, điệu bộ của cậu trông giống như xuất thân từ nhà quyền cao chức trọng vậy.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, vẻ mặt Cao Tiền Tiến có vài phần kinh ngạc. Sự tự tin và chín chắn trong mắt của Diệp Thiên, thường thì cậu chỉ nhìn thấy ở những người có xuất thân gần giống với mình mà thôi.

- Làm sao? nhà em chỉ là dân đen bình thường thôi. Anh Cao coi thường à?

Diệp Thiên cười khẩy, liếc nhìn Cao Tiền Tiến một cái, con người này thực sự rất thú vị. Xuất thân từ gia đình quyền cao chức trọng ấy vậy mà không đi theo sự sắp xếp của gia đình. Từ năm 16 tuổi đã tự mình ra nước ngoài bôn ba rồi.

Hơn nữa còn có 1 chuyện thú vị hơn. Cao Tiền Tiến tự mình quyết định, đổi cái tên ông nội đặt cho là Tiền Tiến, chữ Tiền mang nghĩa phía trước, tương lai thành chữ Tiền mang nghĩa là tiền bạc.

Thế nhưng sai lại có cái hay của sai, cái tên Cao Tiền Tiến đổi lại này lại hay hơn nhiều. Cậu ta trong ngũ hành vốn thiếu “kim”, nay đổi thành như vậy thì tiền tài đổ về ào ạt. Trông cậu ta năm nay mới có 25 tuổi trẻ vậy thôi mà đã là nhà đầu tư người hoa nổi tiếng ở phố Wall rồi.

- Chú em nói gì thế. Anh Cao này kết bạn chỉ xem tính tình có hợp nhau hay không thôi, chứ xuất thân thế nào thì anh không quan tâm.

Bị những lời nói của Diệp Thiên làm cho kích động, Cao Tiền Tiến thiếu chút nữa thì nhảy dựng cả lên.

Con người Cao Tiền Tiến này từ nhỏ đã phản nghịch rồi. Ghét nhất bị gia đình sắp đặt trước tương lai. Cũng không quen suốt ngày chỉ gặp những người xuất thân giống như ông và cha mình. Hơn nữa mấy năm qua ở nước ngoài nên cũng không có nhiều bạn bè trong

thành Bắc Kinh này.

Người với người, quan trọng là cái duyên. Nếu không phải những lời nói của Diệp Thiên quá sắc bén thì Cao Tiền Tiến cũng không nói ra xuất thân gia thế của mình.

Nghe thấy những lời nói của Cao Tiền Tiến, Diệp Thiên cười.

- Được, đầu thai cũng là kỹ thuật sống. Chỉ có thể nói rằng vận khí của anh tốt, không phải quá kiêng kỵ làm gì. Hơn nữa, thành công như ngày hôm nay cũng là do anh tự mình gây dựng nên.

- Đúng, đúng, sinh ra trong gia đình này cũng không thể trách anh được. Chú em, chú nói quá đúng.

Những lời nói của Diệp Thiên khiến cho Cao Tiền Tiến có cảm giác như là tri kỷ vậy.

Cao Tiền Tiến ở nước ngoài nhiều năm như vậy, toàn bộ đều từ 2 bàn tay trắng mà gây dựng nên giang sơn của riêng mình, không nhờ vả gia đình bất kỳ chuyện gì. Đây cũng là nguyên nhân chính khiến hắn coi thường những công tử ăn chơi kiếm tiền bằng cách dựa vào uy thế của gia đình.

- Không được, 2 anh em mình phải cạn với nhau 1 ly mới được.

Đây là lần đầu tiên Cao Tiền Tiến cảm nhận được cái cảm giác được người khác thấu hiểu nên cao hứng chạy đến bàn ăn cầm lại 2 ly rượu vang.

- Uống rượu thì đợi lát nữa đã.

Diệp Thiên chỉ tay ra sau Cao Tiền Tiến nói:

- Anh Cao, có người đến tìm anh kia.

- Ai vậy? Ở đây anh làm gì có ai quen?

Cao Tiền Tiến hơi tò mò, quay mặt lại, nhìn thấy người đằng sau, không khỏi cười mỉu, nói:

- Tuyệt Liên, không phải chúng ta nói rõ rồi sao, không ai can thiệp chuyện của ai cả, cô đến đây làm gì?

Người con gái thân nhiên đáp:

- Tôi không can thiệp vào chuyện của anh. Tôi chỉ qua đây ngồi mà thôi. Bên đó ồn quá.

- Được, mời cô ngồi. Tôi thì lại thích ồn ào, tôi qua bên đó vậy.

Thế lực gia đình của người con gái trước mặt này cũng không kém hơn gia đình mình là bao, Cao Tiền Tiến cũng không biết phải làm sao với cô ta cả. Lắc lắc đầu đứng dậy nói:

- Tiểu Diệp, lát nữa anh quay lại tìm chú sau. Sau buổi đấu giá này chúng ta cùng đi uống 1 ly vậy. Uống rượu vang ở đây thật chẳng có vị gì cả.

Kỳ thực Long Tuyết Liên nhìn cũng không đến nỗi nào, dáng người dong dỏng cao. Thậm chí còn cao hơn Thanh Nhã 1 chút. Thật là phù hợp với quan điểm thẩm mỹ của Cao Tiền Tiến vốn đã quen nhìn người phương tây. Chỉ có điều với tính cách phản nghịch của mình, nên trong lòng ghét cực cái sự sắp đặt hôn nhân trước thế này.

Lần này nếu không phải vì ông nội nổi giận đến nỗi nằm viện thì chắc là Cao Tiền Tiến cũng chẳng thèm về nước. Cũng chính là hôm nay đến tham dự buổi tiệc này mà bị ông nội nằm trong phòng bệnh mắng cho 1 trận.

- Chị Tuyết Liên, ăn hoa quả đi.

Sau khi Cao Tiền Tiến bỏ đi, Vu Thanh Nhã chào cô gái đó 1 câu, cả 2 người đều làm trong cùng 1 đài truyền hình nên cũng gọi là quen biết.

- Tiểu Vu, đây là bạn trai em hả.

Long Tuyết Liên liếc nhìn Diệp Thiên 1 cái, thân nhiên nói:

- Ở cùng cái tên lãng nhăng đó đều không phải là người tốt hết.

Mặc dù Long Tuyết Liên nói không to lắm nhưng cũng đủ để Diệp Thiên nghe thấy.

- Chị Tuyết Liên, Diệp Thiên không giống như thế đâu, cậu ấy cũng vừa mới quen anh Cao thôi.

Nghe thấy Long Tuyết Liên nói xấu Diệp Thiên như vậy, Vu Thanh Nhã bỗng chốc có chút không vui.

- Có gì mà không giống thế chứ? Đều là công tử làng chơi hết.

Long Tuyết Liên nhớ lại chuyện khi nãy trong thang máy, Diệp Thiên nói cô còn là trinh nữ, nhất thời mặt đỏ ửng lên, trợn mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái.

- Khụ khụ.

Khi nãy Diệp Thiên uống rượu nên không nghe thấy đối phương nói chuyện bây giờ bị câu nói này làm cho bị sặc. Sư phụ nói quả không sai, hành tẩu giang hồ, thực sự không thể đắc tội với phụ nữ được, nếu không sẽ bị hận thù suốt đời.

Diệp Thiên cần phải đính chính lại thanh danh của mình. Cao Tiên Tiến là công tử làng chơi thì không phải chính nhưng nói mình thì thật là không phải. Sau khi nghĩ một lát thì mở miệng nói:

- Cô Tuyết Liên, ở thành Bắc Kinh này có biết bao thiếu gia công tử, nhưng có thể tay trắng mà gây dựng nên sự nghiệp như anh Cao, sợ là không tìm được người thứ 2 như vậy đâu.

- Có tiền thì có gì mà lợi hại chứ?

Long Tuyết Liên bĩu môi, tiền đối với những người xuất thân như cô thật chẳng là gì cả.

- Có tiền không là gì hết, nhưng quan trọng là anh Cao có năng lực.

Diệp Thiên cười tít mắt nói:

- Cô Tuyết Liên, thứ lỗi cho tôi tuy mới quen nhưng nói thật. Cô với anh Cao là duyên phận quần lấy nhau, cả đời này cũng không tách ra được.

Trong dân gian có câu “vợ chồng giống nhau”. Kỳ thực cái gọi là giống nhau đây là bởi vì 2 người sống chung với nhau lâu nên động tác, tình cảm bắt chước lẫn nhau nên càng ngày càng giống nhau.

Thế nhưng Long Tuyết Liên và Cao Tiên Tiến thì trời sinh ra đã là một cặp “vợ chồng giống nhau” rồi. Nói theo từ ngữ của thuật bói toán thì là 2 người này âm dương điều hòa, bát tự hỗ trợ, bổ sung lẫn nhau. Đây chính là hôn phối chi bảo (báu vật trong hôn nhân)

- Cậu... cậu nói lung tung cái gì đấy?

Nghe thấy những lời nói của Diệp Thiên, Lăng Tuyết Liên vừa mới hết đỏ mặt thì nay 2 má đã lại đỏ ửng lên, tức giận nói với Thanh Nhã:

- Tiểu Vu, bạn trai này của em không tin cậy được đâu, bỏ hẳn đi, sau này chị giới thiệu người khác cho em.

Kỳ thực lúc mới quen, Long Tuyết Liên cũng có vài phần hài lòng với Cao Tiễn Tiễn, thế nhưng lúc Cao Tiễn Tiễn tìm cô để thương lượng về chuyện của hai người cùng đối phó với gia đình, Long Tuyết Liên lập tức cảm thấy như không được coi trọng.

Diệp Thiên cười ha ha nói:

- Giày có vừa hay không thì chỉ có chân mình xỏ vào mới biết được.

- Cậu...

lần này thì Long Tuyết Liên tức giận thực sự.

- Diệp Thiên, tiểu tử nhà người lâu rồi không gặp, thế nào mà lại chạy đến đây chơi thế này?

Vừa lúc Long Tuyết Liên muốn đập mạnh xuống bàn thì bên cạnh có 2 người đàn ông cùng 1 người đàn bà đi tới khiến cho cô phải kìm nén cơn tức lại.

- Chú Vệ, chú cũng đến đây à?

Diệp Thiên ngẩng đầu lên, cười nói:

- A, ông chủ Lô, chú với vợ đạo này như hình với bóng vậy. Tình cảm vợ chồng thật khiến cho người khác ngưỡng mộ đó.

Người đến chính là Vệ Hồng Quân cùng Lô Vũ, Khi này Vệ Hồng Quân nhìn thấy Diệp Thiên không qua bên đó nên đến chỗ đám đông tìm ông chủ Lô.

- Ha ha, Chuyện này hoàn toàn đều là nhờ vào Diệp đại... Diệp huynh đệ giúp cả.

Lôi Vụ thiếu chút nữa lỡ miệng, mắt đột nhiên nhìn qua Long Tuyết Liên đang ngồi cạnh đó. Không khỏi lặng đi một chút.

- Tuyết Liên, cháu quen biết Diệp... Diệp Thiên à?

- Ai quen hẳn chứ, là bạn của Cao Tiền Tiến, nhìn đã thấy giống tên lưu manh rồi.

Long Tuyết Liên tức giận nói, đứng hẳn cả người lên trước mặt vợ của Lôi Vệ nói:

- Cô à, cô đừng có cho dưỡng giao du với loại người này, không phải người tốt đâu.

Khi nói Long Tuyết Liên mới chợt nhớ ra danh tiếng của dưỡng ở thành Tứ Cửu này cũng không phải tầm thường, càng trừng mắt lên nhìn Diệp Thiên 1 cái.

- Lưu manh?

Lôi Vụ nghe đến 2 từ này, có chút dở khóc dở cười nhìn Diệp Thiên. Nếu như bị cô cháu gái biết được quan hệ vợ chồng ông được hòa hợp như bây giờ hoàn toàn đều là nhờ vào Diệp Thiên giúp đỡ, không biết nó còn có thể dùng cái từ này để gọi Diệp Thiên hay không?

- Hiểu lầm, là hiểu lầm thôi, Lôi tiên sinh mời ngồi xuống. Buổi đầu giá từ thiện cũng chuẩn bị bắt đầu ngay bây giờ đây.

Diệp Thiên cũng không buồn hé miệng giải thích, cậu với Long Tuyết Liên căn bản cũng không có quan hệ gì. Mà kể cả là ông Lôi Vụ trước mặt đây chẳng qua cũng chỉ là 1 vụ làm ăn, không nhất thiết phải giải thích làm gì.

- Khu khụ, bên này còn thừa chỗ à, tôi cũng ngồi 1 chỗ.

Đúng vào lúc người dẫn chương trình cầm microphone chuẩn bị khai mạc chủ đề chính ngày hôm nay thì tên Tề chủ nhiệm không biết từ chỗ nào chui ra, chào Lôi Vụ cùng Vệ Hồng Quân 1 cái, rồi ngồi vào cái ghế đối diện với Diệp Thiên.

- Sao mà oán khí lớn vậy?

Diệp Thiên liếc nhìn Tề Dục 1 cái, khẽ nhắc đầu, có chút không hiểu chuyện gì.

Diệp Thiên cực kỳ nhạy cảm với từ trường phát ra từ thân thể người khác, cậu có thể khẳng định, cái nộ khí phát ra trên người của

Tê chủ nhiệm lần này tuyệt đối còn nặng hơn so với đệ nhất oán hận Phòng Linh Lão Bà trong lịch sử.

- Thưa quý ông, quý bà, hôm nay chúng ta tổ chức buổi đấu giá từ thiện này, toàn bộ những vật phẩm đấu giá đều là do các vị ngồi đây hiến tặng. Giá khởi điểm ban đầu là 1 đồng, sau đó thì trả cao dần lên.

Và toàn bộ số tiền thu được trong buổi đấu giá ngày hôm nay sẽ được quyên tặng cho Công Trình Hy Vọng. Hy vọng các bị sẽ khăng khái giúp đỡ, vì trẻ em vùng sâu vùng xa mà hiến tặng một chút yêu thương.

Tài ăn nói của người dẫn chương trình đương nhiên không phải nghi ngờ làm gì, mới có mấy câu nói đã làm kích động không khí trong hội trường. Mọi ánh mắt đều tập trung vào chính giữa hội trường.

- Cảm ơn Ngô Tiểu Thư, cô đã hiến tặng vật phẩm đầu tiên cho buổi đấu giá của chúng ta ngày hôm nay. Đây là một đôi bông tai bằng ngọc phi thúy, là một vật mà Ngô tiểu thư vô cùng yêu mến. Và nó cũng đã được xuất hiện rất nhiều trong các tác phẩm điện ảnh, bây giờ, giá khởi điểm là 1 đồng, mời mọi người cùng trả giá.

Người MC vừa giới thiệu, một người con gái xinh đẹp thường xuất hiện trong các bộ phim đứng dậy vẫy tay về 4 phía, sau đó lại ngồi xuống. Có thể xuất hiện trong hội trường này, cho dù là đại minh tinh cũng là rất có lợi.

- 1000 đồng.

Một người đàn ông ngồi bên cạnh nữ minh tinh nhanh chóng trả giá. Con gái trẻ trung xinh đẹp thể nào chẳng có nhiều anh chàng theo đuổi. Từ trước đến nay đều không thiếu sự giúp đỡ.

- Tổng giám đốc Triệu trả 1000 đồng, còn có vị nào trả thêm nữa không ạ? Mỗi 1 đồng tiền của quý vị cũng chính là một phần yêu thương.

Giọng của người dẫn chương trình lại vang lên, kích động khiến cho Diệp Thiên thiếu chút nữa cũng hô giá.

- Tôi trả 3000 đồng.

- 4000 đồng.

- Tôi trả 5000 đồng.

Ông chủ Lôi ngồi bên cạnh cũng giơ tay lên, thế nhưng lúc ông ta bỏ tay xuống thì cũng là lúc nhận được ánh mắt phẫn nộ của người vợ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 163

Đấu Giá Từ Thiện (Trung)

Khụ khụ

Nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của vợ, ông chủ Lôì ho khan mấy tiếng. Về mặt khó xử nói:

- Bà xã, vì trẻ em vùng sâu vùng xa mà hiến tặng một chút tình thương.

- Lần này tha cho ông.

- Nếu không phải thời gian này biểu hiện của ông chủ Lôì không tệ thì sợ là riêng việc ông chủ Lôì ủng hộ cô nữ minh tinh kia cũng đủ để làm cho bà cô của Long Tuyết Liên này ăn tươi nuốt sống rồi.

- 5000 đồng, Lôì tiên sinh trả giá 5000 đồng, còn có vị nào trả giá nữa không ạ. Mỗi một đồng tiền của quý vị đều được dùng trên thân thể của những trẻ em vùng sâu vùng xa.

- 8000 đồng.

- Tôi trả 1 vạn.

- 1 vạn rưỡi.

Người dẫn chương trình ở giữa đang cố hết sức để khuấy động hội trường, quả nhiên lời nói của ông ta vừa dứt, thì giá của đôi bông tay phi thúy kia đã được tăng lên gấp mấy lần rồi.

- 1 vạn 500 nghìn, tổng giám đốc Tôn của xí nghiệp XX trả giá 1 vạn rưỡi. Còn có vị nào trả giá nữa không ạ? Được rồi, đôi bông tay phi thúy này đã thuộc về ngài, cảm ơn sự ủng hộ của ngài đối với công trình hy vọng.

Sau một hồi đấu giá, đôi bông tay ngọc phi thúy đã nằm trong tay một nhà doanh nghiệp với giá 1 vạn 500 đồng. Còn về việc hẳn muốn lấy lòng mỹ nhân hay vì sự nghiệp từ thiện thì chỉ có mình hẳn biết.

Sau khi màn đấu giá đầu tiên kết thúc, vợ của Lôị Vụ cũng rút từ tay mình ra một chiếc vòng tay Dương Chi Bạch ngọc nói:

- Không phải ông muốn hiến tặng sao? Mang chiếc vòng này lên đấu giá đi.

- Được, chúng ta đấu giá còn không được hay sao?

Nhìn thấy bà vợ ghen tuông thái quá, ông chủ Lôị cười méo mặt đem chiếc vòng tay đến giữa hội trường.

- Quý bà Long hiến tặng một chiếc vòng tay Dương Chi ngọc, giá khởi điểm là 1 đồng, xin mời quý vị ra giá!

- 3000 đồng.

- 5000 đồng.

- 1 vạn.

Hầu hết mọi người trong hội trường đều biết Lôị Vụ, cũng biết rằng ông thích thu thập đồ cổ. Hơn nữa chiếc vòng ngọc Dương Chi này dưới ánh đèn điện hiện ra một vầng ánh sáng mờ ảo mượt mà, khiến cho người khác cảm giác đây không phải là vật tầm thường. Vì thế mà giá cứ tăng lên vùn vọt.

Cô của Long Tuyết Liên huých vào chồng 1 cái nói:

- Người khác bán đồ thì ông trả giá, tôi bán thì ông lại không để ý đến à?

- Được, tôi trả giá.

Mặc dù là tự mình mang đồ lên nhưng cũng không có quy định là không được tự mình mua lại. Ông chủ Lôị bị vợ làm cho bế tắc, giơ tay lên nói:

- 3 vạn.

- Lão Lôi, để tôi giúp ông khuấy động hội trường.

- 4 vạn.

Vệ Hồng Quân ngồi cùng bàn cười lên, hô giá 4 vạn.

Những buổi đấu giá từ thiện kiểu như thế này, điều mà mọi người quan tâm là vật mình đem ra có ai trả giá hay không, có thể bán được giá cao hay không. Chứ không giống như những buổi đấu giá chính quy. Sự cổ vũ nhiệt tình của Vệ Hồng Quân khiến cho Lôi Vụ vô cùng cảm kích.

Nhưng thật không ngờ là sau khi Vệ Hồng Quân hô giá xong, quý bà Long lại huých vào chồng nói:

- Ông xã à, em... em rất thích chiếc vòng đó.

- Chuyện... chuyện này gọi là chuyện gì chứ?

- Được. 5 vạn 8.

Lôi Vụ nghe thấy vậy há hốc mồm, không lẽ đúng là phải tự mình đấu giá về thật sao? Nhìn thấy ánh mắt khát vọng của người vợ yêu bên cạnh, Lôi Vụ cũng đành lòng, trả giá thì trả vậy, dù sao cũng là làm từ thiện, cũng không sợ người khác chê cười.

Sau một hồi trả giá, Lôi Vụ cũng mua lại được chiếc vòng với giá 5 vạn 8, kể cũng coi như là bỏ chút tiền ra mua lại niềm vui cho vợ.

Theo như buổi đấu giá từ thiện tiến hành thì hầu hết những người ở mỗi bàn đều đen ra 1 vài món đồ. Mặc dù cuối cùng đấu giá có giá thấp giá cao nhưng không có món đồ nào là không có ai trả giá cả. Ai mà bên cạnh chẳng có người giúp đỡ chứ?

Thế những trong những buổi đấu giá như thế này, đồ vật mà mọi người đưa ra đều không có gì là đặc biệt đáng giá cả. Món đồ giá cao nhất cho đến bây giờ chính là cái bình gốm sứ giữa đời nhà Thanh đã được Vệ Hồng Quân mua về với giá 38 vạn.

- Diệp Thiên, món đồ gốm sứ này thế nào? Nhà cháu nghiên cứu sâu xa, giúp chú Vệ xem xem?

Buổi đấu giá từ thiện tiến hành thế nhưng mới bắt đầu mọi người đã không mấy căng thẳng rồi. Vệ Hồng Quân ngồi bên dưới nói nhỏ với Diệp Thiên.

- Đùng hỏi cháu chú Vệ, nhà cháu làm gì nghiên cứu sâu xa chứ, cha cháu chơi đồ cổ nhưng giữa chừng lại đổi nghề, cái này cháu xem không chuẩn đâu.

Nghe Vệ Hồng Quân nói xong, Diệp Thiên liền xua tay. Giả sử là những tác phẩm hội họa của những họa sĩ cận đại, Diệp Thiên còn có thể giám định 1, 2 phần, chứ đối với đồ gốm sứ này Diệp Thiên thực sự dốt đặc cán mai.

- Lão Vệ, nó mới có chút tuổi ranh, làm sao hiểu được những thứ này chứ? Thanh niên đến đây quan sát học hỏi là được rồi, ăn nói lung tung mất mặt ra.

Tề Dực ngồi cạnh Vệ Hồng Quân, miệng phát ra 1 tiếng khinh thường lạnh nhạt. Bởi vì có mấy người Lôi Vụ ngồi cũng bàn nên hẳn vẫn chưa có cơ hội ra tay, bây giờ thấy Diệp Thiên nói thế nên chế giễu.

- Ấy, Tề chủ nhiệm nói mấy lời này là có ý gì thế?

Nghe thấy Tề Dực nói vậy, Vệ Hồng Quân sùng sốt, những lời ông nghe được đều là những lời có vẻ tức giận nhắm vào Diệp Thiên, thế nhưng ông lại nghĩ không ra Diệp Thiên sao lại đắc tội với lão béo Tề Dực nham hiểm trước mặt này được.

Điều Vệ Hồng Quân không biết chính là nếu như không phải chính những lời nói để thể hiện là mình thân thiết với Diệp Thiên lúc trước kia thì Tề Dực hoàn toàn sẽ không dám khiêu khích Diệp Thiên. Nguyên nhân thực sự lại nằm ở chính ông.

- Ha ha, Vệ tổng, chẳng có ý gì cả. Buổi đấu giá từ thiện hôm nay, bàn này hình như chỉ còn mỗi Diệp Thiên là chưa đem đồ ra thì phải?

Tề chủ nhiệm ve vẩy cái quạt giấy trong tay, đây là vật mà phó giám đốc đài truyền hình của bọn họ đưa ra, được hắn mua về với giá 6000 đồng. Thể hiện một chút nổi bật hơn nữa còn nịnh hót được phó giám đốc của mình.

Tuy rằng lúc này bộ mặt lão béo Tề tràn đầy vẻ tươi cười, thế nhưng những lời nói ra, câu nào cũng là nhắm vào Diệp Thiên, đến cả Lôi Vụ nghe cũng không lọt tai, liếc mắt nhìn lão béo Tề 1 cái.

Theo lý thuyết thì Tề Dực cũng hơn 40 tuổi rồi, không nên đá xoáy Diệp Thiên trước mặt người khác làm gì. Thắng hay thua cũng đều thể hiện ra là không có đạo đức.

Thế nhưng thực sự là Tề chủ nhiệm không thể đè nén được cơn giận trong lòng được nữa, không thể đợi được đến ngày mai để

hành hạ Vu Thanh Nhã rồi, bây giờ chỉ muốn khiến cho Diệp Thiên mất mặt trước mặt mọi người thôi.

- Vật đầu giá của Diệp ...Diệp huynh đệ thì để tôi đưa ra.

Lôi Vụ liếc Tề Dục 1 cái, suýt chút nữa thì lại gọi là Diệp đại sư.

- Ha ha, đầu giá từ thiện, không có đồ vật nào cũng không sao cả, chỉ cần đem que tăm trên bàn này lên đầu giá, thế nào chẳng có người ủng hộ, có phải thế không Diệp Thiên?

Nếu có Cao Tiền Tiền ngồi đây, Tề Dục còn bớt hung hăng vài phần, thế nhưng đối với Lôi vụ, Tề chủ nhiệm cũng chẳng phải nể mặt làm gì, dù sao thì hai người cũng không có liên quan gì đến nhau.

- Lão béo chết tiệt!

Diệp Thiên bất ngờ thốt ra một câu, âm thanh không lớn lắm nhưng cũng đủ để mọi người ngồi cùng bàn này nghe tiếng. Bàn mặt Tề Dục vốn đang tươi cười bỗng chốc cứng đờ lại. Hắn không ngờ đến Diệp Thiên có thể trực tiếp ăn nói lỗ mãng như vậy.

Theo như Tề chủ nhiệm hiểu thì hôm nay dù cho hắn có lăng mạ Diệp Thiên thế nào thì cậu cũng không dám nổi giận, đặc biệt là trong trường hợp này, nổi giận hay là chửi người khác thì là biểu hiệu của người không có học thức.

Thế nhưng Tề chủ nhiệm không biết rằng, từ bé Diệp Thiên đã không phải là 1 đứa trẻ ngoan rồi. Hơn nữa “ Diệp đại sư” cũng không thích kiểu “ quân tử báo thù mười năm chưa muộn”. Cậu chỉ tin tưởng và làm theo kiểu “ mày đánh tao 1 cái, tao tát trả lại mày 1 cái”.

- Người... người, đồ vô giáo dục!

Câu nói này của Diệp Thiên khiến cho Tề Dục đỏ bừng cả khuôn mặt, không nhin được đáp lại một câu. Thế nhưng giọng nói cực nhỏ, không để người ngồi bên cạnh nghe tiếng.

Nghe thấy Tề Dục nói vậy, mắt Diệp Thiên danh lại. Từ xưa tới nay chỉ có thầy tướng trêu chọc người khác, thế mà hôm nay lại bị người khác nháy cả lên đầu, Diệp Thiên không khỏi nổi giận lôi đình.

- Nhìn cái gì mà nhìn? Tiểu Vu, sáng mai đến tìm tôi cùng nói chuyện về thời gian thực tập của cô. Còn nữa... lần sau thì đừng có mà

đặt theo cái loại người này đến tham dự hoạt động của đài truyền hình nữa.

Tề Dực khiêu khích Diệp Thiên, muốn làm cho cậu thật giận dữ. Thế nhưng khi ánh mắt của hắn vừa chạm vào ánh mắt của Diệp Thiên thì đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, cậu sau một cuộc cũng không nói ra được.

Nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng của Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân cũng cảm thấy lạnh cả người, vội vàng nói:

- Diệp Thiên, đừng, đừng nổi nóng, chú Vệ cho cháu đồ mang lên đấu giá này.

Vệ Hồng Quân cảm thấy lão béo Tề này gây sự với Diệp Thiên, hình như là có liên quan đến những lời nói khi nãy của mình. Nếu không thì với tính cách cẩn thận của lão béo Tề này thì chắc là do không hiểu kỹ chuyện của Diệp Thiên thôi chứ không thì chắc là sẽ không nói ra những lời đấy.

- Chú Vệ, chẳng qua chỉ là chó điên cắn càn thôi mà, chú không cần để ý đến hắn.

Diệp Thiên bỗng nhiên cười, nét âm u trên mặt tan biến hết, khoát tay nói:

- Thanh Nhã, đem cái này lên đấu giá, đúng là cái đồ mắt chó xem thường người khác.

Diệp Thiên vừa nói vừa cười miếng ngọc bội bên hông ra. Toàn miếng ngọc bội này màu trắng, mặt trên khắc hình đầu rồng, chỗ đầu rồng có màu vàng, cho thấy rõ là người thợ điêu khắc đã lợi dụng 2 màu không giống nhau của ngọc và đá để tạo hình.

- Giả thân giả quý.

Tề Dực khề hừ một tiếng lạnh lùng, lửa giận trong lòng cũng bốc cao ngùn ngụt. Bởi vì rõ ràng là Diệp Thiên khi nãy xưng hô là chó điên và lão béo đều là nhằm vào hắn. Chỉ có điều là Diệp Thiên không nói đích danh nên Tề chủ nhiệm chỉ có thể cắn răng chịu đựng mà thôi.

- Diệp Thiên, cái... cái này cũng đem đấu giá sao?

Nhìn thấy Diệp Thiên cười miếng ngọc bội này ra, mắt Vệ Hồng Quân bỗng sáng lên.

- Chú Vệ, làm một chút việc thiện cũng tốt.

Diệp Thiên liếc Tề Dực 1 cái nói:

- Làm nhiều việc xấu, thế nào cũng gặp báo ứng cho mà xem.

Diệp Thiên nói khiến cho Tề chủ nhiệm mặt xanh tái mét, nhưng không mở miệng phản bác lại. Hắn ta cũng nhận ra, bây giờ mà đòi co với Diệp Thiên, người có hại tuyệt đối sẽ là mình.

Hơn nữa nhìn thái độ của Vệ Hồng Quân cùng Lô Vụ đối với Diệp Thiên, Tề chủ nhiệm cũng hiểu, hôm nay muốn xem Diệp Thiên mất mặt là chuyện không thể. Bởi vì cho dù miếng ngọc bội này của Diệp Thiên có đáng giá hay không, hai người đó thế nào cũng ra tay giúp đỡ.

Vu Thanh Nhã vừa mang miếng ngọc bội đó lên cũng vừa lúc một món đồ vừa được đấu giá xong. Người dẫn chương trình lập tức hô lên:

- Vật phẩm dưới đây là do Diệp Tiên Sinh quyên tặng. Chúng ta cùng nhiệt liệt cảm ơn sự ủng hộ của Diệp tiên sinh đối với sự nghiệp từ thiện. Miếng ngọc bội này bắt đầu được đấu giá, vẫn như vậy, giá khởi điểm là 1 đồng.

- Người kia là ai? Thế nào mà tóc trắng hết cả thế kia?

- Nhìn tướng mạo thì còn tương đối trẻ, chắc là trẻ đầu bạc thôi.

Nghe thấy MC nói đến tên mình, Diệp Thiên đứng dậy quay nhẹ về 4 phía, tuổi trẻ với cái đầu bạc quái dị của cậu khiến cho mọi người xung quanh không khỏi xì xầm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
 (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 164

Đấu Giá Từ Thiện (Hạ)

Miếng ngọc mà Diệp Thiên mang lên này không phải là Ngọc Điền Dương Chi Bạch, mà đó là một loại Ngọc Thanh Hải, tuy rằng màu trắng nhưng lại thiếu cái cảm giác có 1 tia trơn bóng mượt mà của ngọc Dương chi.

Đặt ở dưới ánh đèn, vật phẩm giống miếng ngọc phi thúy này, độ sáng bóng của nó còn thua xa mấy miếng ngọc thạch phi thúy được đưa ra đấu giá trước đó.

- Miếng ngọc bội này nhìn thường quá, nhìn không giống như ngọc Hòa Điền.

- Nhìn còn thua xa đôi bông tai ngọc phi thúy của Ngô tiểu thư.

- Thanh niên đó không phải là đem hàng via hè lên đấu giá đó chứ?

Mấy tiếng bàn tán xôn xao cách đó mấy bàn vọng đến bàn Diệp Thiên, nét mặt Tề chủ nhiệm lộ rõ vẻ tươi cười. Theo như ông thấy, Diệp Thiên vì muốn cho lão béo biết tay mà mang hàng via hè lên đấu giá.

- Mẹ nó, cái đồ vật này mà có ai mua thì tên tiểu tử đó lời quá.

Thấy sự tình như vậy, Diệp Thiên không khỏi cười mỉu, Ngọc bích thì đúng là lấy ngọc Dương Chi làm trọng nhưng miếng ngọc bội này là dùng Ngọc thạch, chính là thượng phẩm trong ngọc Thanh Hải.

Chẳng qua là do sau khi điêu khắc xong chưa được mài giũa nên nhìn có hơi thô một chút, thế nhưng luận về giá cả thì tuyệt đối cũng không thua Dương Chi Bạch Ngọc thường là bao.

Hơn nữa miếng ngọc bội này lại đã từng được Diệp Thiên dưỡng trong linh huyết núi Mao Sơn nửa năm, cũng được coi là một món đồ thượng phẩm pháp khí, công hiệu của nó so với miếng ngọc thạch Hồ Lô nửa năm trước đã bán đi kia còn mạnh hơn mấy lần.

Thế nên lúc này thấy không ai ra giá cả, Diệp Thiên có chút dờ khóc dờ cười, thế gian biết bao nhiêu người yêu vật quý thế mà lại không biết bảo vật ngay trước mắt mình.

Thế nhưng Diệp Thiên lại không chú ý tới sắc mặt Vệ Hồng Quân ngồi bên cạnh mình đã đỏ ửng lên, đang chuẩn bị giơ tay lên ra giá. Người khác không biết giá trị của đồ vật trong tay Diệp Thiên nhưng ông thì lại biết rất rõ.

- Tôi trả 1 vạn đồng.

Thật không ngờ đến Vệ Hồng Quân còn chưa kịp lên tiếng thì Vu Thanh Nhã đã hô giá. Hơn nữa lại trực tiếp hô từ 1 đồng lên tận 1 vạn, đầu giá cao gấp 1 vạn lần.

- Cô bé kia là ai thế?

- Ngồi cùng thanh niên đó, chắc là bạn bè của nhau.

- Chắc chắn, con bé này không thấy tiếc à?

Những đồ vật được đem ra đấu giá hôm nay cũng không phải là quá quý giá. Thường thường thì đều được nâng dần lên từ 1 đến 2 nghìn, vậy mà Vu Thanh Nhã hô như vậy, lập tức thu hút ánh mắt của mọi người trong hội trường.

- Em đúng là có mắt nhìn đấy.

Nghe thấy Vu Thanh Nhã ra giá như vậy, Diệp Thiên cũng cảm thấy yên tâm, bỏ ra 1 vạn để mua lại miếng ngọc bội đó kể cũng đáng, coi như mình bỏ ra 1 vạn đồng làm từ thiện vậy.

- Vị tiểu thư này ra giá 1 vạn đồng, cô đã hiến tặng một vạn đồng yêu thương cho những trẻ em vùng sâu vùng xa. Còn có vị nào trả giá cao hơn nữa không ạ?

Người dẫn chương trình không để mất thì giờ. Có khi để hẳn làm nhà đấu giá cũng làm nên trò trống đấy.

- Tôi trả 5 vạn đồng.

Điều càng khiến mọi người không ngờ đến hơn đó là khi MC còn chưa nói xong thì cùng bàn với Diệp Thiên lại có người ra giá tiếp. Lần này thì đúng là Vệ Hồng Quân, khi này bị Vu Thanh Nhã tranh gọi trước, ông chủ Vệ đã cảm thấy không thoải mái rồi.

- 5 vạn đồng, tổng giám đốc công ty nhà đất AX trả giá 5 vạn đồng. Cảm ơn sự ủng hộ của Vệ tổng đối với sự nghiệp từ thiện, đối với Công Trình Hy Vọng.

Người dẫn chương trình trên bục này cũng có am hiểu đôi chút về đồ cổ, theo như dự đoán của ông ta, miếng ngọc bội này trị giá cao nhất cũng chỉ đến 7, 8 nghìn. Lúc này có người trả đến tận 5 vạn, ông ta cảm thấy đây là giá cao nhất rồi. Nếu mà không có người bên cạnh tiếp tục ra giá nữa thì ông ta đã chuẩn bị hồ hoàn thành thủ tục mua bán rồi.

- 10 vạn đồng.

Cánh tay nhỏ nhắn của Vu Thanh Nhã lại tiếp tục giơ lên, thế nhưng lần này là do Diệp Thiên xúi giục hồ giá như vậy.

- Không làm chứ? Đồ của mình bán đi rồi lại dùng cả vạn đồng để mua về à?

- Đúng thế, miếng ngọc bội này khi này là do cô bé đấy đem lên mà.

- Mấy thanh niên này đúng là đến chết vẫn giữ sĩ diện. Cũng chỉ là đấu giá từ thiện mà thôi, cần gì phải làm nghiêm túc như vậy?

Vu Thanh Nhã vừa hô cái giá này ra thì lập tức khiến cho hội trường náo động hẳn lên.

Buổi đấu giá từ thiện hôm nay, chuyện bạn bè bên cạnh giúp đỡ nâng giá lên không ít. Thế nhưng nhiều nhất cũng chỉ vượt qua giá trị thật của vật phẩm từ 1 đến 2 vạn mà thôi. Việc Vu Thanh Nhã trực tiếp hô giá lên gấp bội lần như vậy thì đúng là lần đầu tiên gặp.

- Xem lát nữa chúng mày có tiền mua về không?

Tề chủ nhiệm lạnh nhạt nhìn sự việc xảy ra bên cạnh mình, trong lòng cũng cười thầm, hẳn cho rằng thể nào lát nữa Diệp Thiên sẽ mất mặt trước mặt mọi người.

Nhìn thấy Diệp Thiên thì thầm bên tai Vu Thanh Nhã, sắc mặt Vệ Hồng Quân biểu hiện rất khó coi:

- Diệp Thiên, không nhất thiết phải hô nhiều như thế chứ, để cho chú Vệ mua được đồ rẻ một lần không được hay sao?

Nghe thấy Vệ Hồng Quân nói vậy, Diệp Thiên cười mà như không cười nói:

- Chú Vệ, món đồ này, so với món đồ mà Đường lão gia mua còn tốt hơn nhiều, 5 vạn đồng mà chú muốn mua được nó sao? Thế chẳng bằng tự cháu mua lại còn hơn.

Mặc dù phát hiện có 1 linh huyết ở núi Mao Sơn, nhưng Diệp Thiên cũng chỉ làm ra 7, 8 món đồ nhỏ. Hơn nữa, sau này cũng không biết còn có cơ hội tìm thấy được Linh huyết nữa hay không nên Diệp Thiên không nỡ để người khác trả giá rẻ như vậy mà mua nó được.

- Được, tiểu tử nhà người muốn tốn tiền chủ chú Vệ nữa à?

Vệ Hồng Quân mặc dù kêu khổ nhưng hành động vẫn không chậm 1 chút nào, tay phải giơ cao hô:

- Tôi trả 15 vạn.

- Lão Vệ, miếng ngọc bội kia tốt làm à?

Nghe thấy những lời nói của Diệp Thiên và nhìn biểu hiện của Vệ Hồng Quân, Lôi Vụ cũng ngồi không yên. Ông cũng biết thân phận của Diệp Thiên, hơn nữa lại còn được Diệp Thiên vẽ bùa cho, trong tiềm thức cảm thấy món đồ này thật không tầm thường.

Nhìn thấy Lôi Vệ hình như cũng có hứng thú, Vệ Hồng Quân liền nói:

- Lão Vệ, đừng có xen vào, không phải chuyện của ông, để tôi giúp Diệp Thiên nở mày nở mặt.

- Tôi mặc kệ. Giá sử nó không quý thì cũng coi như là tôi mua về chơi.

Vệ Hồng Quân càng căng thẳng, ông chủ Lôi lại càng cảm thấy kỳ quái, lập tức mở miệng hô:

- 20 vạn, tôi trả 20 vạn.

- Tổng giám đốc Lôi trả giá 20 vạn, xem ra miếng ngọc bội này đúng là bảo vật. Cảm ơn sự ủng hộ của Lôi tổng đối với Công Trình Hy Vọng.

Lôi Vụ ra giá này, không khỏi khiến cho mọi người trong hội trường chẳng hiểu ra sao cả. Đến ngay cả người dẫn chương trình cũng không hiểu gì hết, không khỏi liếc mắt nhìn miếng ngọc bội trước mặt 1 cái, món đồ này nhìn thế nào cũng không đáng 20 vạn.

- Tôi trả 40 vạn.

Chuyện càng làm mọi người không ngờ đến nữa lại nằm ở phía sau hội trường, lời nói của người dẫn chương trình còn chưa dứt, thì đã vang lên thêm 1 giọng trả giá. Hơn nữa lại còn gấp đôi cả giá của ông chủ Lô. Giá này vừa được hô ra, đến cả người dẫn chương trình cũng trợn tròn cả mắt.

- Ai, ai vừa ra giá vậy?

- không phải là Vệ Tổng, là ai ra giá vậy?

Bởi vì mấy người vừa ra giá vừa rồi đều ngồi ở bàn Diệp Thiên, vì vậy mọi người đều quen nhìn về hướng bàn Diệp Thiên rồi, thế nhưng phát hiện ra về mặt của Vệ Hồng Quân và Lô Vụ đều ngờ ngàng.

- Là vị tổng giám đốc nào ạ?

- Là tổng giám đốc Lưu, đúng là phá gia chi tử, công ty vừa mới tốt lên 1 chút mà đã khoe khoang rồi.

Tim 1 hồi lâu, mọi người mới phát hiện ra hóa ra là Lưu Đại Chí ngồi ở 1 bàn khá xa bàn của Diệp Thiên ra giá.

Cái thành Tứ Cửu này thoát nhìn cũng không nhỏ, nhưng thực tế cũng chỉ quanh quẩn mấy vòng. Chuyện công ty của Lưu Đại Chí thời gian trước đầu tư gặp khó khăn, rất nhiều người đều biết vì vậy nên không khỏi bàn tán xôn xao.

- Hầy, thế nào mà lại gặp người quen thế này?

Nhìn thấy Lưu Đại Chí nhiệt tình vẫy tay về phía mình, Diệp Thiên đúng là cười mỉu. Cậu có thể thấy rằng, Lưu Đại Chí hô giá 40 vạn hoàn toàn là vì muốn giúp mình nâng cao thể diện.

Diệp Thiên đoán quả không lầm, người đến hôm nay cũng đến mấy trăm người, hơn nữa Diệp Thiên lại ngồi ở trong góc, vốn không thu hút ánh nhìn của mọi người. Lúc mới đem miếng ngọc bội này lên đấu giá, Lưu Đại Chí đang mãi nói chuyện với người khác nên không chú ý đến.

Thế nhưng lúc Lô Vụ cũng Vệ Hồng Quân thi nhau nâng giá thì Lưu Đại Chí nhìn thấy Diệp Thiên, lập tức đứng dậy hô ra giá 40 vạn, coi như là cổ vũ giúp “ Diệp đại sư”.

- 50 vạn!

Không đợi người dẫn chương trình nói thêm, Vệ Hồng Quân đã hô lên giá mới, so với Lôi Vụ và Lưu Đại Chí thì ông càng hiểu giá trị của món đồ này, đừng nói là 50 vạn, mà đến cả 100 vạn ông chủ Vệ cũng muốn mang được vật đó về.

- Vệ tổng, xem ra ông là tình thế bất buộc à?

Lôi Vụ có chút không hiểu Vệ Hồng Quân nghĩ gì. Nếu mà là cô vũ Diệp Thiên thì chỉ cần hô 20, 30 vạn mua miếng ngọc đó là được rồi. Nhưng nhìn thấy điệu bộ của Vệ Hồng Quân, thì cứ như là đeo bộ bài lơ khơ trên lưng, thấy ai với ai đến vậy.

- Được. Tôi trả thêm nữa, 60 vạn!

Nghĩ đến lá bùa đào hoa bảo trảm của mình, Lôi Vụ cắn răng cắn lợi hô thêm 1 giá. Ông cũng biết Vệ Hồng Quân thân thiết với Diệp Thiên, nói không chừng đây lại là món bảo bối gì cũng nên.

Lôi Vụ hô giá này xong, cả hội trường thật sự sôi động hẳn lên. Mấy người ngồi ở bàn xa xa cũng ồn ào đứng dậy để xem rốt cuộc là ai đưa ra cái giá này.

Mặc dù 60 vạn trong mắt nhiều người không là gì cả, thế nhưng mấu chốt những đồ vật được mang lên đấu giá và những người mang đồ lên thì đều không đáng cái giá ấy.

Ngọc bội thì đừng nói, nhìn qua cũng chỉ là vật ngót nghét 800 nghìn đến 1 vạn là cùng.

Còn về Diệp Thiên, toàn hội trường thì chỉ có khoảng 3, 5 người quen biết, còn lại thì không ai biết tiên tiều tử này là ai cả. Coi như là Vệ Hồng Quân, Lôi Vệ với cả Lưu Đại Chí 3 người giúp đỡ cũng không đến mức hô giá lên tận 60 vạn chứ.

Hơn nữa nhìn bộ dạng của Vệ Hồng Quân cùng Lôi Vụ hình như không giống như là giúp đỡ lắm, hoàn toàn là vì miếng ngọc bội kia. Điều này khiến cho ánh mắt của một vài người, xem xét kỹ 1 lần nữa miếng ngọc bội ở giữa hội trường kia.

- 80 vạn!

Giơ tay trả thêm 20 vạn nữa, Vệ Hồng Quân về mặt cầu xin nhìn về phía Lôi Vụ, nói:

- Ông chủ Lôi, ông đến món đồ này là cái gì cũng không hiểu, tranh giành với tôi làm gì? Để cho tôi món đồ đó, coi như tôi nợ ông 1 món ân tình vậy.

Vừa nói chuyện, Vệ Hồng Quân vừa đứng dậy, chấp tay về phía Lưu Đại Chí, ý nghĩ rất rõ ràng cảm ơn bạn hữu đã giúp đỡ Diệp Thiên, nhưng không cần phải nâng giá nữa đâu,

Kỳ thực bộ dạng này của Vệ Hồng Quân đúng là đang diễn kịch, ông hô giá như vậy cũng không có áp lực gì cả.

Phải biết rằng, Diệp Thiên trước kia bán món đồ đó ra đã giá trăm vạn rồi. Mà món đồ này còn tốt hơn so với miếng ngọc Hồ Lô kia. Vệ Hồng Quân trả giá 80 vạn tuyệt đối cũng không thiệt hại gì.

Thế nhưng những ông chủ trong hội trường này lại không biết, một miếng ngọc bội nhìn không vừa mắt mà lại đấu giá được với giá trên trời. Hơn nữa lại là món đồ có giá trị cao nhất so với những món đồ được đưa ra đấu giá hôm nay, điều này làm cho rất nhiều người ngồi không yên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 165

Bà Ngũ Quỷ Tuyệt Mệnh

Chẳng nhẽ lại là con ông cháu cha. Nhưng mà trước kia hình như chưa thấy bao giờ cả.

- Chu tổng, ông không phải thân thiết với Vệ Hồng Quân sao? Lát nữa thử hỏi chuyện này xem thế nào?

Khi Vệ Hồng Quân hô ra giá 80 vạn, toàn bộ mọi người đều tập trung chú ý vào Diệp Thiên. Phải biết rằng, những buổi đấu giá từ thiện như thế này, cũng có một vài quy tắc ngầm.

Nói chung, người có thân phận địa vị cao nhất trong hội trường đưa ra vật phẩm nào thường sẽ được đấu giá cao nhất hội trường. Người khác sẽ đều phải nể mặt.

Như là mới đầu Vệ Hồng Quân bỏ ra 38 vạn để mua về món đồ gốm sứ đời nhà Thanh đây chính là của vị tổng giám đốc của 1 công ty được liệt vào 1 trong 500 công ty lớn nhất nước. Bây giờ thì miếng ngọc bội của Diệp Thiên đưa ra đã giành lấy vị trí đứng đầu rồi.

- 80 vạn! Tổng giám đốc Vệ đưa ra giá 80 vạn, cảm ơn sự ủng hộ của Vệ tổng đối với sự nghiệp từ thiện cùng Công Trình Hy Vọng. Lần cuối cùng, còn có vị nào trả giá thêm nữa không ạ?

Người dẫn chương trình cảm thấy có trong hội trường hình như không thể không chế được nữa rồi, sau khi hô giá lần cuối cùng, lập tức nói:

80 vạn! Xong thủ tục mua bán. Cảm ơn Diệp tiên sinh đã quỳên tặng miếng ngọc bội này, cảm ơn Vệ tổng đã khẳng khái giúp đỡ.

Sau khi người dẫn chương trình nói xong, Vệ Hồng Quân mới cảm thấy nhẹ lòng, ông sợ rằng trong hội trường còn có người biết nhìn hàng, lại với mình hô giá đến tận 300, 500 vạn. Món đồ giá cao nhất hôm nay như vậy thì kẻ cũng là quá cao.

- Chú Vệ, coi như là chú mua được món đồ rẻ nhé.

Nhìn thấy bộ dạng dương dương tự đắc của Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên bĩu môi.

Qua lần mua bán với Đường Văn Viễn, Diệp Thiên càng có nhiều kinh nghiệm hơn. Nếu như đồ vật này để cậu đem đi bán, không đáng giá đến 200 vạn, Diệp Thiên tuyệt đối không bán đi.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Vệ Hồng Quân cười hắc hắc nói:

- Tiểu tử nhà ngươi, thiếu 1 ít tiền lát chú Vệ bù cho. Sớm đã hỏi cháu còn có đồ vật nào hay không rồi. Đến chú Vệ mà cháu còn đĩnh lừ à.

- Chú Vệ, món đồ này cháu mới tạo hình xong, lát nữa chú xem sẽ biết. Chạm trở so với miếng hồ lô kia tốt hơn nhiều.

Vừa nghe đến Vệ Hồng Quân đề cập đến vấn đề này, Diệp Thiên đúng thật là cần phải giải thích một chút. Từ lúc mới đến Bắc Kinh, Vệ Hồng Quân đã giúp đỡ mình không ít.

2 năm trước lúc Diệp Thiên bán miếng ngọc hồ lô cho Đường Văn Viễn, Vệ Hồng Quân đã quả thực có hỏi Diệp Thiên còn có món đồ nào như thế hay không. Nhưng lúc đó trong tay Diệp Thiên chỉ còn thừa lại 2, 3 cái nên không đưa cho Vệ Hồng Quân.

Lần này thời gian quay về về Bắc Kinh không lâu, hơn nữa Diệp Thiên cũng không còn ý định mua bán mấy món đồ pháp khí nữa. Vì thế mà không muốn đem nó ra. Nếu không phải khi này bị lão béo Tề kích động thì Diệp Thiên cũng sẽ không đem nó ra để đấu giá.

- Được, chú phải xem xét tỉ mỉ mới được. Đạo công của cháu có phải là tiến bộ lắm rồi phải không?

Món đồ được đấu giá xong thì một cô tiểu thư lịch sự bung một cái khay đựng miếng ngọc bội đến trước bàn Diệp Thiên, sau khi Vệ Hồng Quân đặt tấm chi phiếu lên cái khay đó thì cầm luôn miếng ngọc bội.

- Vệ tổng, cho tôi xem mới.

Vệ Hồng Quân còn chưa kịp xem xét vật này đã bị Lôi Vệ giật đi rồi. Lật qua lật lại nhìn một hồi lâu, miếng than thờ nói:

- Lão Vệ, đồ vật này cũng chẳng có gì đặc biệt, làm gì mà đáng giá tận 80 vạn.

- Không đáng 80 vạn thế khi này ông cũng a dua theo làm gì?

Lôi tông còn chưa dứt lời đã bị bà vợ ngồi bên cạnh đá xoáy cho 1 câu.

- Hi hi, đây chẳng phải là đồ Diệp huynh đệ đưa ra sao? Lão Lôi ta thế nào cũng phải cố vũ chứ.

Lôi Vụ cười khan mấy tiếng. Xem xét miếng ngọc bội thấy cũng chẳng thấy có gì liền đưa trả lại cho Vệ Hồng Quân nói:

- Vệ tông, ông còn nợ tôi 1 lời giải thích đây.

Lời này của Lôi Vụ vừa nói ra, tai mấy người ngồi cùng bàn dựng đứng lên. Đặc biệt là Tề Dục, khi này ông cũng thấy, cái bộ dạng khi Vệ Hồng Quân hô giá kia không giống như chỉ là đơn thuần giúp đỡ Diệp Thiên, xem ra miếng ngọc bội này thật sự có điểm đáng để nói.

Khi này hạnh hợ Diệp Thiên nhưng không thành, Tề Dục mặc dù trong lòng cảm thấy không thoải mái nhưng cũng không dám gây chuyện thêm nữa. Rõ ràng quan hệ giữa Diệp Thiên với Vệ Hồng Quân và Lôi Vụ không tồi, gây sự nữa cũng không có lợi cho mình.

Đương nhiên, Tề Chủ Nhiệm cũng có ý định sẵn rồi, ngày mai nhất định sẽ gây khó dễ cho Vu Thanh Nhã, khiến nó phải khóc lóc cầu xin mình thì mới mong lấy được báo cáo thực tập.

- Cái này?

Vệ Hồng Quân có chút khó xử liếc nhìn Diệp Thiên thì thấy Diệp Thiên khẽ lắc đầu nói:

- Lão Lôi, chuyện này để sau hẵng nói.

Lão Lôi cũng là người nhanh trí, sau khi thấy thái độ của Vệ Hồng Quân và Diệp Thiên như vậy liền cười ha ha:

- Được, đợi chút nữa đầu giá xong thì chúng ta tìm nơi nào đó cùng ngồi. Diệp huynh đệ, cậu cũng phải đến đây.

- Vâng, tối nay chúng ta cùng đi.

Diệp Thiên nghe vậy thì gật gật đầu, đứng dậy nói:

- Cháu vào toilet một chút.

Lúc Diệp Thiên đứng dậy tiện tay cầm luôn tấm khăn ăn trước mặt mình.

Đúng là nhà vệ sinh khách sạn 5 sao có khác, có thể nói là xa hoa vô cùng. Bên tai con văng vẳng tiếng nhạc êm dịu. Hoàn toàn không có cái mùi khó ngửi như những nhà vệ sinh thông thường.

- Ôi, như thế này cũng có chút phiền phức.

Sau khi vào phòng vệ sinh, Diệp Thiên liền cảm thấy có chút khó khăn. WC thường là nơi chứa nhiều ô khí. Âm khí cũng được coi là rất quan trọng. Thế nhưng trong cái phòng vệ sinh được quét dọn cực kỳ sạch sẽ này, Diệp Thiên cảm thấy thực sự không có nhiều âm khí tồn tại.

Diệp Thiên vào toilet là vì muốn tránh tai mắt của mọi người. Trong này mặc dù không có ai nhưng môi trường xung quanh lại làm cho Diệp Thiên không hài lòng cho lắm. Đi 1 vòng quanh cái WC rộng tới 40, 50 mét vuông này, Diệp Thiên nhíu mày 1 chút, khóa phòng vệ sinh từ bên trong lại, sau đó mở toàn bộ nắp bồn cầu lên.

Sau khi làm xong việc này, Diệp Thiên trải chiếc khăn ăn lên trước bồn rửa tay, dậm chân một cách kỳ quái, rồi đi quanh trong toilet.

Cứ theo mỗi bước dậm chân kỳ ảo của Diệp Thiên thì những âm khí không nhiều trong phòng vệ sinh tập trung dần về phía cậu, trong một lát, trong phòng vệ sinh giống như nổi lên một trận gió âm. Nếu lúc này mà có người bên trong nhìn thấy, sợ là toàn thân sẽ nổi toàn da gà.

Khoảng 5, 6 phút trôi qua, Diệp Thiên đột nhiên dừng chân lại, đứng trước bồn rửa tay, 2 tay như vẽ tranh trên không, miệng hét lớn một tiếng:

- Đốt.

Theo tiếng quát, Diệp Thiên nâng 2 ngón tay cái lên trước ngực rồi khép lại, bày ra một cái Thủ Ấn kỳ diệu rồi ấn mạnh xuống. Theo tư thế của tay cậu, dòng âm khí xung quanh người đột nhiên biến mất không thấy nữa.

- Mẹ kiếp, bùa không chế hư không đúng thật là người thường thì không thể làm được.

Cái Thủ Ấn này hình như hút cả khí lực toàn thân Diệp Thiên, nhìn qua gương thấy mình mặt mày trắng bệch, mồ hôi trên trán to

như hạt đậu, Diệp Thiên không khỏi cười mỉu, vắn nước rồi rửa mặt.

Bùa khổng chế hư không cũng chính là một thuật phát được truyền lại trong não của Diệp Thiên. Bùa mới chế ra thông thường có thể giữ được 3 ngày, nhưng do công lực của Diệp Thiên còn thấp nên mặc dù khi nãy chế bùa thành công nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì được 3 đến 5 giờ thôi.

Thế nhưng loại bùa vô hình vô sắc này lại có thể do người luyện chế ra nó khổng chế thời điểm phát tác, so với âm sát nhập thể còn khó hơn trăm lần. Diệp Thiên công lực không đủ nên mới mượn cái khăn ăn đấy để làm vật dẫn.

Diệp Thiên chế ra lá bùa này được gọi là bùa ngũ quý tuyệt mệnh. Người bị nhập bùa, ngũ quý vây quanh toàn thân, âm khí nhập vào lục phủ ngũ tạng. Người bị nhiễm nhẹ thì số phận đen đui, người bị nặng thì bạo bệnh mà chết.

- Ai ở bên trong vậy? Sao mà cửa phòng vệ sinh không mở được thể này?

Nghe thấy tiếng gọi bên ngoài, Diệp Thiên vội vàng tắm khăn ăn có chứa ngũ quý tuyệt mệnh này lại. Sau đó mở cửa toilet.

- Xem ra sau này mình phải đi tìm nơi nào núi cao sông nguồn mới được, tìm một Linh huyết cát khí dồi dào để điều dưỡng thân thể mới được.

Sau khi ra khỏi phòng vệ sinh, Diệp Thiên cảm thấy chân đi loạng choạng. Cậu biết là do khi nãy tiêu hao quá nhiều nguyên khí cho nên mới như vậy.

Cũng giống như khi Diệp Thiên giúp lão Đạo nghịch thiên cải mệnh mà bị phản lại, dùng thuốc điều dưỡng ít nhất cũng tốn đến mười mấy năm. Tốt nhất là đi tìm một Linh Huyết cát khí dồi dào rồi ở đó mà vận công điều dưỡng.

Thế nhưng những Linh huyết thể này rất hiếm thấy. Trong nhân gian này sớm đã bị hủy hoại gần hết rồi. Diệp Thiên bao nhiêu năm như vậy cũng chỉ mới phát hiện ra 2 cái. Chỉ có điều Linh huyết quá nhỏ, nhiều nhất cũng chỉ đủ để dưỡng mấy món đồ pháp khí mà thôi.

- A, Diệp Thiên, sao mà đi lâu quá vậy, buổi đầu giá sắp kết thúc rồi.

Khi Diệp Thiên quay trở về bàn mình, Vệ Hồng Quân đứng dậy bắt chuyện.

- Không có việc gì. Chú Vệ. Không biết làm sao mà bụng cháu đau quá.

Diệp Thiên nói chuyện, chân bồng nhiên lão đảo, thân thể ngã về phía trước, hình như là mất cân bằng, 1 cánh tay dựa vào lưng của Tề Dục đang ngồi trước mặt.

Không ai nhìn thấy lúc tay phải Diệp Thiên cầm chiếc khăn ăn chạm vào lưng của Tề Dục, cậu ấn mạnh 1 luồng sáng bùa Ngũ Quỷ Tuyệt Mệnh trong tấm khăn ăn trong nháy mắt đã xâm nhập vào trong thân thể Tề Dục.

Lúc bùa nhập vào thân thể, Tề Dục vẫn không có cảm giác gì. Quay đầu lại nhìn Diệp Thiên, tức giận nói:

- Người to như thế, đi đứng mà còn không vững à?

- Xin lỗi, đau bụng nên chân mềm nhũn.

Diệp Thiên rút tay phải về, mặt lạnh lùng cười, còn chưa biết lát nữa ai mới đi không vững đây.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Tề Dục khinh bi liếc một cái vào cái đĩa trên bàn trước chỗ ngồi của Diệp Thiên, mặt đầy vẻ chế giễu nói:

- Đúng là không có học thức, đến đây để ăn à.

Lôi Vụ nhìn thấy Tề Dục mới bắt đầu đã nhắm vào Diệp Thiên rồi, không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Tề chủ nhiệm, sao ông cứ không ngừng hạch hợ Diệp Thiên thế? Có chuyện gì thì nói với Lôi Vụ tôi xem nào?

- Không có chuyện gì, tôi với cậu ta có gì mà hạch hợ chứ?

Tề Dục mặc dù không sợ Lôi Vụ, nhưng cũng không nhất thiết phải xung đột với ông ta. Lập tức cười ha ha rồi đứng dậy đi về hướng khác. Buổi đấu giá hôm nay cũng kết thúc rồi. Khắp hội trường mọi người đều đứng dậy nói chuyện chuẩn bị ra về.

- Cái loại gì vậy không biết!

Lôi Vụ hướng về phía Tề Dục hừ một tiếng rồi lại quay sang Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, lát nữa lão Lưu cũng qua đây, chúng ta cùng đến câu lạc bộ Anh Lan ngồi đi.

- Đến câu lạc bộ Anh Lan thì bỏ đi, xa quá, tìm quán cà phê vỉa hè nào đó là được rồi.

Diệp Thiên lác lác đầu, cậu cảm thấy không thích những nơi như vậy, không tự do tự tại bằng ngồi dưới gốc cây cổ thụ trong vườn nhà mình uống trà buồn chuyện.

- Đi, ra ngoài rồi hẵng nói.

Nhìn thấy Tề Dục đi ra phía cửa hội trường, Diệp Thiên vội càng kéo Vu Thanh Nhã đi, thời gian phát ra bùa Ngũ Quỷ Tuyệt Mệnh này chỉ có 3 tiếng, cậu không thể để phí tâm huyết khi nãy của mình được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 166

Vợ Kịch Náo Nhiệt

Đài truyền hình trung ương tổ chức buổi đấu giá từ thiện lần này kể cũng được coi là thành công mỹ mãn. Tổng cộng đã quyên góp cho công trình hy vọng được hơn 800 vạn. Mấy vị lãnh đạo đài truyền hình đều rất vui mừng. Phó giám đốc truyền hình Trương dẫn đầu 1 tốp người đứng ở cửa tiền một vài vị khách quan trọng.

Thân làm chủ nhiệm văn phòng làm việc, Tề Dục đương nhiên cũng phải đi theo lãnh đạo, đây cũng là cơ hội để hấn biểu hiện, đứng ở cửa tiền khách bận đến mồ hôi chảy ròng ròng, nên cũng quên mất chuyện của Diệp Thiên rồi.

Lúc này phó giám đốc Trương đang tiễn vợ của lãnh đạo, Tề chủ nhiệm đứng cạnh mặt mày tươi cười. Làm việc có tốt đến mấy cũng không bằng thể hiện tốt trước mặt lãnh đạo. Đây là kinh nghiệm mà Tề chủ nhiệm đúc kết được sau hơn 20 năm làm việc.

Khách đến tham dự buổi tiệc rượu hôm nay cộng với cả nhân viên đài truyền hình nữa tổng cộng cũng đến mấy trăm người. Theo trật tự ngồi gần xa mà lần lượt ra cửa. Diệp Thiên với mấy người Vệ Hồng Quân thì ở giữa phòng, cũng theo dòng người đi ra.

Lúc gần đến cửa, mắt Diệp Thiên bỗng sáng lên, bởi vì cậu nhìn thấy lão béo Tề đứng cạnh một vị lãnh đạo hơn 50 tuổi đang tươi cười với khách ngoài kia, còn không ngừng tặng cho mỗi vị khách một hộp quà.

Sắc mặt Diệp Thiên không đổi, còn thân thể thì vẫn chen chúc về hướng bên cạnh, đồng thời tay phải bấm ngón tay niệm chú, khi đến trước mặt lão béo Tề, ngón trở bắn ra 1 tia, một dòng linh khí mỏng nhập vào thân thể Tề Dục.

Cùng lúc đó, Tề Dục cũng nhìn thấy Diệp Thiên sắp đến trước mặt mình, nụ cười trên mặt lão béo Tề cứng đơ lại, miệng phát ra 1 tiếng hừ khinh thường, quay mặt đi ra về không nhìn thấy. Lúc đối diện với lãnh đạo, về mặt lại tươi cười trở lại.

- Đốt!

Qua khỏi Tề Dực chừng 4, 5 mét, Diệp Thiên khẽ quát 1 tiếng. Thế nhưng trong cái đại sảnh ồn ào này, thì kể cả người gần kề bên cạnh cũng không nghe thấy rõ giọng của Diệp Thiên.

Sau khi Diệp Thiên vừa hô xong, tên Tề chủ nhiệm vốn đang tươi cười đột nhiên cảm thấy lạnh cả người. Giống như là đang từ giữa đêm mùa hạ nóng nực trong nháy mắt đã đến tận Bắc Cực tuyết rơi lạnh giá vậy.

- Sao mà lạnh thế này? Đây là cái gì thế này?

Vừa mới cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, Tề chủ nhiệm lại cảm thấy hoa mắt. Trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một con gấu Bắc cực đang giương nanh múa vuốt, gờ cái miệng há to lưỡi đỏ như máu đang hung hăng chuẩn bị cắn mình.

Bao nhiêu năm qua Tề chủ nhiệm sống sung sướng, bỗng nhiên trước mặt lại xuất hiện một con mãnh thú chỉ xuất hiện trên ti vi, bỗng chốc cảm thấy tê liệt toàn thân, miệng phát ra một tiếng kêu thê thảm:

- Mẹ ơi!

Tận mắt nhìn thấy cái mồm như một chậu máu kia chuẩn bị ngoạm vào thân thể mình, Tề chủ nhiệm vô cùng hoảng sợ. Nhưng cũng vì vậy mà con giận trào lên, gờ tay phải lên đánh vào mặt con gấu bắc cực đó, miệng còn chửi to:

- Ta liều mạng với ngươi!

Không biết có phải là do lòng dũng cảm của mình chiến thắng được tà ác hay không mà Tề chủ nhiệm phát hiện sau khi bị đánh một chưởng, con gấu bắc cực kia liền quay lưng bỏ chạy. Điều này khiến hắn hung phấn vô cùng liền nhắc chân đuổi theo nó.

Thế nhưng chính vào lúc này, Tề Dực phát hiện đột nhiên có thêm mấy con gấu bắc cực nữa đang vây lấy mình, một con còn dùng chi trước chụp lấy thân thể mình.

- Tất cả lũ kẻ thù chỉ là hổ giấy hết mà thôi!

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Tề chủ nhiệm đột nhiên nhớ ra câu nói của một vị lãnh đạo tài ba, lập tức can đảm hẳn lên, đánh tới tấp vào con gấu bắc cực đó.

Thế nhưng 2 tay thì khó mà địch lại được 4 tay, Tề Dực đã nhanh chóng bị nằm dưới chân mấy con gấu bắc cực đó. Chỉ còn mỗi

miệng phát ra những tiếng “ ôi ôi” vô ích.

Những vị khách đến tham dự buổi tiệc rượu ngày hôm nay đều không ngờ tới, vào lúc chuẩn bị ra về mà còn được xem một màn biểu diễn đặc biệt.

Trước đó 1 phút, Tên Tề chủ nhiệm béo béo trắng trắng đứng ở trước cửa không biết là điên điên thế nào mà đột nhiên hoảng sợ kêu lên 1 tiếng “ mẹ” trước mặt lãnh đạo phu nhân.

Đối với sự việc đột nhiên xảy ra này, mọi người còn chưa kịp biểu hiện sự ngạc nhiên của mình thì tên Tề chủ nhiệm đã quơ hộp quà trong tay, 1 tay đánh vào mặt của “mẹ” hắn. Lãnh đạo phu nhân vốn chưa chuẩn bị tâm lý gì, bỗng nhiên máu mũi trào ra.

Sự việc này khiến mọi người sợ ngây người. Rất nhiều người xem đều choáng váng. May mà tiếng kêu thê thảm của lãnh đạo phu nhân đánh thức phó giám đốc Trương đang đứng bên cạnh Tên Tề chủ nhiệm, lập tức xông lên ôm lấy Tên Dực.

Chỉ có điều, mặc dù phó giám đốc Trương phản ứng rất nhanh xong suy cho cùng thì ông năm nay cũng ngoài 50 rồi, mặc dù thân thể vẫn mạnh khỏe nhưng so với cái tên Tề Dực mới có 40 kia thì địch sao nổi. Không những không đối phó được lão béo Tề mà còn bị nằm bẹp dưới chân hắn.

May mắn là lúc này mấy người bên cạnh cũng vừa kịp phản ứng lại, đồng loạt ra tay giúp ngăn tên Tề chủ nhiệm lại. Phó giám đốc Trương lúc này mới chật vật đứng dậy, do đầu bị trúng mấy quyền nên não vẫn còn hơi u mê.

- Đồ lưu manh!

- Người này có chuyện gì vậy? Quần còn chưa kéo lên kia.

- Người của đài truyền hình sao mà toàn người điên thế này, hôm nay đến đây quả là không uổng công, ha ha!

Phó giám đốc Trương vừa đứng dậy thì tứ phía vọng lại tiếng kêu thất thanh của đám phụ nữ, sau khi nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao bên tai, cúi đầu nhìn xuống, lập tức tối sầm cả mặt mũi. Hận không có kẻ đất nào mà chui xuống.

Hóa ra là khi nãy xông vào đánh nhau, quần của phó giám đốc Trương không biết từ lúc nào đã bị tên Tề Dực kéo xuống, ngay cả quần đùi cũng bị kéo xuống đến tận đầu gối, lúc này đứng dậy, thẳng nhò xấu xí vô tình lộ ra trước mặt mọi người.

- Mẹ kiếp... đây... đây rồi cuộc là chuyện gì thế này?

Phó giám đốc Trương lập tức kéo quần lên với tốc độ sét đánh bịt tai, sắc mặt lão Trương lúc này đỏ như gấc, đỏ từ cổ đỏ lên. Hét lên với tên Tề Dục đang nằm dưới đất:

- Điên rồi, hần điên rồi, đánh cho ta, à không, đem hần ra ngoài cho ta.

Kể cũng coi như phó giám đốc Trương còn một chút lý trí, trước mặt mọi người vẫn có thể kềm chế lửa giận trong lòng. Thế nhưng nhân lúc mọi người khiêng lão béo Tề ra ngoài thì hung hăng đạp cho hần mấy cái.

- Chị Triệu, xin lỗi, thật sự xin lỗi chị, tên... tên này điên rồi.

Không kịp đi tìm phiền phức của tên Tề chủ nhiệm, phó giám đốc Trương mặt mày nặng nề chạy đến nhận lỗi trước mặt lãnh đạo phu nhân. Người khác đứng là tai bay vạ gió, hân hạnh đến tham gia buổi tiệc rượu này lại bị đánh cho vỡ mũi.

Mũi của lãnh đạo phu nhân cũng đã ngừng chảy máu rồi, nhưng sắc mặt cực kỳ khó coi, tức giận khiển trách:

- Tiểu Trương, đài truyền hình các cậu dùng loại người điên này làm việc à?... đây.... Đây đúng là sự kiện chính trị đấy!

Thực ra thì lãnh đạo phu nhân cực kỳ phẫn nộ, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy còn chút may mắn. May mắn là kẻ điên kia chỉ đánh mình 1 cái, giả sử mà chuyện xấu hổ vừa vừa rồi của phó giám đốc Trương kia mà xảy ra trên người mình, thì đúng thật là quá mất thể diện.

Phó giám đốc Trương nghe thấy lãnh đạo phu nhân nói vậy thật sự là hận không thể băm vằm tên Tề Dục kia ra thành trăm mảnh được. Miệng bồi tiếp vào:

- Chị Triệu, em nhất định sẽ điều tra rõ sự tình, đưa bản tường trình cho ban lãnh đạo. Tiểu Lý, mau đưa chị Triệu đến bệnh viện khám xem.

Cúi đầu khom lưng theo sau lãnh đạo phu nhân, phó giám đốc Trương cũng mặc kệ không tiếp khách khứa nữa. Lửa giận hừng hực đi ra lối cửa phụ.

Tề Dục phát hiện mình vừa mơ xong, mơ thấy bị rất nhiều con mãnh thú tấn công, sau khi đánh 1 con gấu bắc cực bỏ chạy thì lại bị nằm bẹp dưới chân nhiều con mãnh thú khác. Mơ đến lúc này thì từ từ tỉnh lại.

- Ôi, các người đang làm gì thế?

Tề Dực sau khi tỉnh táo hoàn toàn thì phát hiện bị mấy tên đồng nghiệp đặt nằm trên mặt đất, cái mặt béo nục ấy dính chặt lấy cái nền đá cẩm thạch lạnh lẽo. Làm cho âm thanh hấn phát ra cũng mập mờ không rõ.

- Thả ta ra, thả ta ra!

Tề chủ nhiệm không biết đã xảy ra chuyện gì ra sức kháng cự, nhưng không ngờ tới vừa mới ngẩng mặt lên đã bị một bàn chân to đùng từ trên trời giáng xuống, hung hăng đã vào mặt hấn.

- Ai u!

Trong miệng phát ra một tiếng hét thảm thiết. Mặc kệ cái mũi đau nhức, Tề chủ nhiệm vẫn khó khăn ngóc đầu lên, nhìn thấy phó giám đốc Trương vì tức giận mà biến dạng cả khuôn mặt.

- Trương đài trưởng, đây... đây là thế nào vậy?

Trong lòng Tề chủ nhiệm cảm thấy oan ức, đi theo phục tùng hầu hạ hấn bao nhiêu năm như vậy, không có công lao thì cũng có khổ lao. Nay tìm người đê mình thế này không nói làm gì nhưng chưa rõ trắng đen mà đã cho mình 1 đạp là sao?

- Thế nào? Người đi mà nói với cảnh sát.

Về mặt phó giám đốc Trương lộ rõ vẻ dử tợn. Ông năm nay mới có 52 tuổi, vẫn còn có hy vọng có thể tiến thêm 1 bậc. Thế nhưng sự việc phát sinh khi này khiến mọi hy vọng của ông đều tan như bong bóng xà phòng.

- Tề Dực cố ý gây thương tổn, gọi điện thoại báo cảnh sát!

Phó giám đốc Trương lúc này hận một nỗi không thể bấm nát con heo béo đang nằm trên đất này, thế nhưng giải quyết hậu quả so với việc trừng trị tên Tề Dực này còn quan trọng hơn nhiều. Sau khi nói xong 1 câu, phó giám đốc Trương quay người bước đi. Ông còn phải nghĩ cách để bù đắp thiệt hại mà tên Tề Dực đã gây ra cho giám đốc phu nhân.

- Ai có thể nói cho tôi biết... Khi... khi này xảy ra chuyện gì được không?

Sau khi phó giám đốc Trương bỏ đi, những người vây quanh xem mới như tỉnh lại. Màn kịch náo nhiệt khi này không có bất kỳ một

dấu hiệu nào đột nhiên diễn ra, mặc dù kết thúc như vậy hơi nhanh, nhưng cũng đủ khiến cho mọi người ở ngoài cửa thấy rõ mồn một.

- Chắc là tên Tề chủ nhiệm đó bất mãn với lãnh đạo, tìm cơ hội để trả thù lãnh đạo.

- Tôi thấy không giống thế. Hắn là bị kinh phong phát tác rồi, thế nhưng cũng có điểm lý quái, bị kinh phong thì miệng phải sùi bọt mép mới phải?

- Khụ khụ, theo tôi thì người này ngưỡng mộ lãnh đạo phu nhân nhưng bị từ chối nên cuồng tính mới bộc phát, mới dẫn đến cuộc thâm sát thế này.

Lòng hiếu kỳ của con người thật là vô biên, trước khi biết chân tướng sự việc thì tràn lan đủ các thể loại đoán mò khắp hội trường, mỗi người đều giữ vững ý kiến của mình, bàn luận rất vui vẻ.

Ở khu vực xung quanh Diệp Thiên, Long Tuyết Liên đung 1 cái vào Cao Tiền Tiến mới vừa chen vào nói:

- Cao Tiền Tiến, người nhà anh không phải làm ở bộ truyền thông sao? Lát nữa hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì đó?

- Tôi nào biết chuyện gì đâu. Đúng thật là mắt mặt, đi, đi thôi, đừng có ở đây xem vụ ồn ào này nữa.

Cao Tiền Tiến tức giận đáp trả lại một câu, thân là con trai của lãnh đạo bộ truyền hình, lúc này cậu cũng cảm thấy mất cả thể diện.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 167

Thịt Nướng

Sau khi ra khỏi khách sạn, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời nói:

- Thời tiết hôm nay thật đẹp, trăng tròn đêm sáng sao lấp lánh, các vị, hay là chúng ta cùng đến Bạch Vân Quan uống trà ngắm trăng đi?

Sự việc vừa xảy ra khi nãy khiến cho Diệp Thiên cũng có chút không kịp chuẩn bị.

Đây là lần đầu tiên cậu sử dụng bùa Ngũ Quỷ Tuyệt Mệnh, cứ tưởng là sẽ gây thương tổn trên thân thể Tề Dục, không ngờ lại có thể khiến cuồng tính của hắn bộc phát. Hậu quả thật là khác xa so với dự đoán của Diệp Thiên.

Có khi nó còn khiến cho một người tinh thần đau khổ, còn hơn cả mức tra tấn. Diệp Thiên tin rằng sau vụ việc này, sự nghiệp của lão béo Tề ở đài truyền hình này kể cũng coi như là chấm dứt hoàn toàn.

Nghe đến màn kịch vừa rồi, Diệp Thiên cảm thấy rất thoải mái. Nhấn nhin bực dọc cả một đêm giờ mới được tiêu tan. Mới ra khỏi khách sạn đã thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nét mặt cực kỳ tươi cười.

- Này, tôi nói cậu này Diệp Thiên, cậu vui mừng cái gì thế? Cười trên nỗi đau người khác, tên tiểu tử này đúng là cười trên nỗi đau người khác thật rồi.

Cao Tiền Tiến đi sau Diệp Thiên, tức giận nhìn cậu 1 cái nói:

- Đừng có uống trà, lão đệ, đi cùng anh uống rượu đi. Con bà nó, tự dung lại xảy ra chuyện như vậy, đúng là xui xẻo!

Vừa rồi cha cậu cũng vừa gọi điện đến tra hỏi chuyện khi nãy, sau khi nghe xong liền đập vỡ cả điện thoại. Lòng dạ Cao Tiền Tiến lúc này vẫn chưa bình tĩnh lại.

- Uống rượu à?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi 1 chút. Nghĩ lại chuyện tối nay thì cũng đáng uống no say 1 trận. Cười đáp lại:

- Được, thế thì đi uống rượu vậy, thế nhưng em nói trước, bia, rượu vang với rượu tây em đều không uống hết, em chỉ uống rượu trắng thôi.

Cái thời mà Diệp Thiên còn chưa biết gì đã bị Diệp Đồng Bình nhúng đầu đũa vào rượu rồi cho vào miệng rồi. Mặc dù không phải là 1 con ma men nhưng mỗi lần gặp chuyện vui thì đều uống một chút.

- Được, để ta xem tử lượng của tiểu tử nhà ngươi với ta thế nào. Đi, uống cạn rượu ngon.

Diệp Thiên thấy nét mặt Cao Tiền Tiến lộ rõ vẻ tươi cười. Cậu ta sống ở nước ngoài nhiều năm như vậy, cảm giác duy nhất không quen đó chính là rượu tây. Thường thì cứ cách một khoảng thời gian, lại mời người khác đi uống rượu Mao Đài. Lần này nghe Diệp Thiên nói vậy trong lòng chợt cảm thấy như là tri kỷ vậy.

- Chú Vệ, Lôi tổng, cả Lưu tổng nữa, đi, chúng ta cùng đi nào. Anh Cao, dẫn theo nhiều bạn thế này, đừng có mà không hoan nghênh nhé!

Sau khi nghe Cao Tiền Tiến nói vậy, Diệp Thiên ngoảnh đầu lại nhìn, phát hiện người xung quanh mình cũng không ít. Vệ Hồng Quân với Lôi Vụ thì không nói làm gì rồi nhưng đến cả Lưu Đại Chí còn dắt theo 1 cô gái xinh đẹp phía sau nữa.

- Sao lại nói thế, càng đông càng vui, để anh gọi người chuẩn bị thịt nướng.

Cao Tiền Tiến quen với cuộc sống ở nước ngoài rồi, rất thích những nơi náo nhiệt ồn ào, lập tức lấy điện thoại ra sai bảo.

Lôi Vụ thì vốn đã quen biết Cao Tiền Tiến rồi, nhưng còn Vệ Hồng Quân và Lưu Đại Chí đều là những người làm kinh doanh, cũng muốn kết giao với tên công tử nhà danh gia vọng tộc này, liền gật đầu đồng ý ngay.

Cái cô Long Tuyết Liên “ bạn gái” của Cao Tiền Tiến kia cũng ngồi lên xe Lôi Vụ, cùng cô mình bàn luận rối rít về chuyện vừa xảy ra khi nãy kia.

Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã thì cùng ngồi xe của Vệ Hồng Quân, đi theo sau xe của Cao Tiền Tiến, mấy chiếc xe nối đuôi nhau rồi

khỏi khách sạn.

- Diệp Thiên, miếng ngọc bội này thì dùng như thế nào?

Vệ Hồng Quân một bên lái xe, một bên móc ra miếng ngọc bội mới đấu giá được lúc tối.

- Chú Vệ, chú cứ chuyên tâm lái xe đi. Miếng ngọc bội này tránh được tai nạn, gặp được may mắn, chú cứ làm hai việc cùng 1 lúc thế này cẩn thận lại ngược lại hoàn toàn đấy.

Nhìn thấy động tác của Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên giơ tay cầm miếng ngọc bội nói:

- Món đồ này vẫn chưa được gọt giũa. Chú Vệ cứ để bên thân mình, không có việc gì thì mang nó ra ngắm nghía là được rồi. Ấy, nhưng lúc lái xe thì không được ngắm nghía đâu đấy.

Khi này nhìn thấy lão béo Tề gặp chuyện đen đui, trong lòng Diệp Thiên vô cùng thoải mái. Cười đùa vài câu với Vệ Hồng Quân. Kể từ khi công ty bị ngừng hoạt động 2 tháng trước, đây mới là lần đầu tiên Diệp Thiên vui vẻ như vậy.

Từ những lời nói của Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân có thể nghe ra được tâm trạng vui mừng của cậu. Lập tức cười hỏi:

- Tên tiểu tử này sao mà vui thế? Có phải là vì thấy tên béo Tề gặp chuyện không?

Vệ Hồng Quân với lão béo Tề cũng chỉ là quen biết sơ sơ, hơn nữa buổi đấu giá khi này, hẳn cứ không ngừng nhằm vào Diệp Thiên vì thế nên nhìn thấy tên Tề Dục hành động như vậy đến cả Vệ Hồng Quân cũng cảm thấy rất sung sướng.

Vu Thanh Nhã từ lúc ra khỏi hội trường cứ nắm chặt lấy tay Diệp Thiên, nghe Vệ Hồng Quân nói vậy thì đột nhiên lên tiếng:

- Chú Vệ, cháu thực tập ở đài truyền hình này, hẳn ta cứ không ngừng gây khó dễ cho cháu.

Hồi Diệp Thiên 8 tuổi, vì đánh nhau với con trai của một người mỗ lợn trên thị trấn mà bị ông ta đuổi đến tận trường giáo huấn một trận. Đến đêm hôm ấy, hơn 20 mảnh kính ở 4 cái cửa sổ nhà ông ta đều bị ai đấy đập vỡ tan tành.

Thế nên người khác không biết nguyên nhân vì sao Tề chủ nhiệm phát điên nhưng Vu Thanh Nhã từ nhỏ đã lớn lên cùng Diệp Thiên thì cũng đoán ra được vài phần. Bạn trai cô tuyệt đối không phải loại con trai ném đá giấu tay.

- Người này đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được, nếu không phải có chuyện hôm nay thì chú Vệ cũng không biết được hẳn chẳng phải là người tốt gì, thật là mắt mặt quá đi.

Vệ Hồng Quân cũng hiểu được mấy phần ý của Vu Thanh Nhã.

- Cháu nói là tên chủ nhiệm văn phòng hơn 40 tuổi đó gây khó dễ cho thực tập sinh à. Đó chẳng phải là muốn ra oai hay sao?

Mấy người buôn chuyện trên xe sau khoảng nửa tiếng thì mấy chiếc xe chạy nhanh vào trong một khu biệt thự ở ngoại ô. Đây là một khu nhà sang trọng mới được xây dựng năm ngoái, cũng là nơi tụ tập những nhà kiệt phú ở Bắc Kinh này.

Xuống xe đón mấy người Diệp Thiên vào xong sân nhà, Cao Tiền Tiến nói:

- Mọi người xuống xe đi, tôi đi lấy rượu.

- Ô, ở đây chẳng có mời gì cả sao mà uống rượu được?

Nhìn thấy trong sân trống vắng, Diệp Thiên có chút khó hiểu.

Thế nhưng lời nói của Diệp Thiên còn chưa dứt thì ngoài cửa đã vọng lại tiếng ô tô phanh kít. Sau đó 4, 5 người cùng đi vào sân, cũng chẳng để ý đến mấy người Diệp Thiên, cứ thế tự nhiên hoạt động.

Sau khoảng 7, 8 phút, sân biệt thự này đã bày 2 dãy bàn tiệc buffet, trên bàn bày đủ các loại thịt, đa dạng không kém gì khách sạn 5 sao.

Ngoài ra còn có thêm 3 cái khay nướng, bên cạnh mỗi một khay nướng trên mỗi bàn thì là liệt chân gà, cánh gà đã được xiên xong hết rồi. Những người này bận bịu nhanh chóng làm xong thì cũng tự động ra về.

- Đây... đây đúng là có tiền có khác!

Nhìn thấy sự việc giống y như một màn ảo thuật vừa diễn trong trước mắt mình, Diệp Thiên cũng hơi há hốc mồm.

Cậu vốn cho là mình có hơn 100 vạn, cuộc sống cũng coi như là khá thoải mái. Thế nhưng so sánh với Cao Tiền Tiến thì chất lượng cuộc sống kia của cậu còn thấp hơn cả cái con đường ngoài cổng kia.

- Các huynh đệ, tôi nghèo đến mức chỉ có mỗi tiền thôi.

Cao Tiền Tiến không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Diệp Thiên, hai tay bê một thùng rượu, nói:

- Rượu Mao Đài năm 80, hôm nay đủ cả, mọi người cũng đừng khách khí làm gì, tụi tui là hạnh phúc nha.

Nghe Cao Tiền Tiến nói vậy, Lôi Vụ cười nói:

- Tiền Tiến, cháu nướng đồ cho Tuyết Liên ăn đi, còn bọn chú thì không phải lo.

- Dượng à, ai cần hẳn nướng cho chứ, cháu tự nướng.

Long Tuyết Liên đỏ mặt, cần 2 xiên cánh gà đến chỗ khay nướng.

Nói thật ra, mặc dù gia thế nhà mình cũng không hề thua kém nhà Cao Tiền Tiến, thế nhưng những buổi tự tổ chức nướng thịt kiểu như thế này ở trong nước vẫn chưa phổ biến. Cao Tiền Tiến tổ chức ra như thế này thật ra khiến cho cách nhìn của Long Tuyết Liên đối với anh cũng có chút thay đổi.

- Thanh Nhã, chị đến giúp em nướng.

Buổi tối sử dụng pháp thuật, Diệp Thiên cũng bị tổn thương chút ít nguyên khí, lúc này bụng đói meo nên cũng không khách khí, 1 tay cầm tận mười mấy xiên chân gà, 1 mình chiếm luôn 1 cái khay nướng.

Cao Tiền Tiến không phải là con cháu ba đời nhà quan gì nhưng Vệ Hồng Quân cùng Lưu Đại Chí lại hết lòng muốn kết giao. Không khí trong sân lúc này vô cùng hòa hợp, thỉnh thoảng lại cười vang lên.

Mười mấy phút trôi qua, mùi thịt nướng tỏa ra tứ phía. Cao Tiền Tiến trải một tấm khăn lên trên cỏ, mọi người cùng ngồi lên trên chiếu. Những xiên thịt nướng thơm ngon cũng đc bày lên đó.

Như vậy, tay nghề nướng thịt của mỗi người cũng được phân cao thấp. Xiên thịt của Diệp Thiên cùng Cao Tiền Tiến nướng ra màu vàng óng, mùi thơm nức mũi. Nhưng còn xiên của mấy người còn lại thì đại đa số đều cháy một mảnh đen xì.

- Được rồi, bắt đầu ăn đi, á, chú Vệ, chú ăn xiên chú nướng ý, đừng tranh của cháu.

- Châu vất vả nướng nhiều như thế, chú Vệ chỉ giúp cháu tiêu hóa bớt mấy cái thôi mà.

Diệp Thiên nướng mười mấy cái chân gà vừa mới bày lên thì 3, 4 cánh tay đã giờ ra lấy. Nhanh đến mức Diệp Thiên ngăn đông chặn tây không kịp, khiến cho mọi người phá lên cười ha ha.

- Từ năm 8 tuổi cháu đã nướng chim thỏ trên núi ăn rồi, tay nghề có thể không cao sao?

Diệp Thiên cười hắc hắc, cầm 1 cái chân gà đem cho Vu Thanh Nhã ngồi bên cạnh.

Ngồi đối diện với Diệp Thiên là Long Tuyết Liên đang nhìn vào mấy cái chân gà cháy của mình, sắc mặt có hơi phân vân, cũng muốn giờ tay ra lấy xiên nướng của Cao Tiền Tiến nhưng lại cảm thấy hơi ngại.

Kỳ thực Cao Tiền Tiến chủ yếu là bất mãn với sự sắp đặt hôn nhân trước của gia đình. Những hành động lúc trước cũng không phải là cố tình nhằm vào Long Tuyết Liên. Lúc này mấy người trẻ tuổi cùng ngồi với nhau, cậu cũng không nỡ để con gái phải ăn mấy đồ cháy khét đó, lập tức nói:

- Tuyết Liên, này, chúng ta kẻ cũng là bạn bè từ khi còn bé, đến đây không phải khách khí đâu.

Điều làm Long Tuyết Liên không ngờ đến chính là Cao Tiền Tiến lại có thể tự mình cầm 1 xiên cánh gà vàng óng đưa cho mình. Long Tuyết Liên đưa tay ra nhận, nói lí nhí:

- Cảm ơn!

- Ha ha, nhân duyên ngầm dậm cánh gà đưa lồi. Cao huynh, nào, chúng ta cạn 1 ly.

Nhìn thấy cánh trước mặt, Diệp Thiên không khỏi cười lên, nhắc 1 bình rượu Mao Đài lên uống.

Kể từ sau khi sự phụ qua đời, tâm trạng Diệp Thiên lúc nào cũng u buồn. Cậu cũng không phải là loại hay mượn rượu giải sầu. Khó mà gặp được cảnh tượng như vậy, lập tức tu một hơi uống hết gần nửa bình rượu.

- Được, sáng khoái quá, nào, mọi người cùng đồng khởi!

Nhìn thấy bộ dạng Diệp Thiên như vậy, Cao Tiền Tiến cũng không dùng chén nữa, học theo Diệp Thiên đưa bình lên miệng tu. Còn mấy người Vệ Hồng Quân chỉ có thể cười mếu mà làm theo thôi. Uống rượu Mao Đài như thế này thì giống như là kiểu Vương Bát ăn lúa

mạch vậy.

- Diệp đại sư, miệng cứ nói là muốn mời ngài một bữa nhưng mà chưa có cơ hội nào. Nhân đây, mượn rượu của Cao lão đệ, tôi kính ngài 1 ly.

Đợi cho cái chân gà xuống đến bụng Diệp Thiên xong, Lưu Đại Chí cầm bình rượu đứng dậy, nhìn thấy bộ dạng thân mật của Cao Tiên Tiến cùng Diệp Thiên nên cho rằng đối phương cũng biết thân phận của Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 168

Trùng Hợp

Lưu tổng, nói cái này làm gì?

Diệp Thiên biết thế lực gia đình Cao Tiền Tiến rất lớn nên không muốn cho cậu ta biết thân phận của mình. Nhưng thực không ngờ đến Lưu Đại Chí đột nhiên lại gọi 1 tiếng “đại sư”, nên muốn chặn lại, nhưng đã không kịp nữa rồi.

- Diệp... Diệp tổng, sao... sao lại?

Nhìn thấy sắc mặt của Diệp Thiên, Lưu Đại Chí biết mình đã lỡ lời rồi.

- Diệp đại sư, Diệp tổng? Diệp huynh đệ, chú rốt cuộc là làm gì thế?

Từ lượng Cao Tiền Tiến quả không tồi, gần nửa bình xuống bụng rồi mà sắc mặt vẫn không thay đổi. Đôi tai vẫn không mất đi chức năng của mình, mấy lời nói của Lưu Đại Chí vẫn có thể lọt vào được.

- Em bỏ học giữa chừng, bây giờ đang thất nghiệp. Anh đừng có nghe Lưu tổng tâng bốc em, à thế anh Cao ở nước ngoài làm nghề gì?

Diệp Thiên cười cười, đổi chủ đề sang chuyện của Cao Tiền Tiến.

- Anh làm tài chính.

Đầu óc Cao Tiền Tiến vẫn rất tốt. Vừa nói xong 1 câu lại quay lại ngay:

- A, lão đệ, chú chưa trả lời, chuyện chủ đề khác làm gì.

Nói thật, Cao Tiên Tiến đúng là rất tò mò về thân phận của Diệp Thiên.

Bởi vì Cao Tiên Tiến phát hiện, kể cả là Vệ Hồng Quân hay là người cũng có chút thế lực ở thành Bắc Kinh là Lôi Vụ đều có thái độ rất kỳ lạ đối với Diệp Thiên. Cảm giác đó như là vô cùng kính trọng còn kèm theo 1 chút sợ sệt.

- Haiz, nói thì anh không tin, em thật sự không có làm gì cả. Thời gian trước có mở công ty nhưng được mấy ngày thì phá sản nên bây giờ vẫn chưa có việc gì nghiêm túc để làm.

Diệp Thiên lắc lắc đầu vẫn không chịu nói nhiều. Mặc dù con người Cao Tiên Tiến không tệ nhưng bộ truyền hình đối với phương diện mê tín phong kiến thì nắm bắt rất rõ, cũng khá là miễn cảm với nó. Cậu cũng không muốn bị người khác điểm tên.

- Không nói à, tiểu tử nhà ngươi không nói à, được, cậu không nói thì thôi vậy, Diệp đại sư phải không? Lát nữa tôi tự đi điều tra.

Cao Tiên Tiến cũng không phải là loại người mặt dày. Thấy Diệp Thiên nhất định không nói, liền chuyển sang chủ đề khác. Quay sang Vệ Hồng Quân nói:

- Vệ tổng, ví tiền của chú hôm nay cũng nhiều đấy, miếng ngọc bội đó không đáng đến 80 vạn đâu?

Tự nhiên bị Cao Tiên Tiến nhắc đến mình, Vệ Hồng Quân tiện mồm đáp:

- Ai nói là không đáng chứ? Gấp đôi nữa vẫn đáng ấy chứ.

- Lão Vệ, ông cũng không nói đi, khuyên tôi với lão Lưu không gờ tay nữa, hóa ra là ông mua được đồ rẻ à, không được, chuyện miếng ngọc bội này ông phải nói rõ nếu không hôm nay không tha cho ông đâu.

Nghe thấy Vệ Hồng Quân nói vậy, Lôi Vụ liền đáp lại ngay. Ông đã sớm nhìn ra miếng ngọc bội này có điểm bất thường, lập tức mượn men rượu lôi miếng ngọc bội trong túi quần của Vệ Hồng Quân ra.

- A, tôi nói, đừng có lời.

Vệ Hồng Quân khẩn trương, cũng không lo được nhiều chuyện như vậy, mở miệng nói:

- Đây là vật phẩm của Diệp Thiên, mấy vị đi mà hỏi nó!

- Đây là thế nào?

Nhìn thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào mình, Diệp Thiên cười mỉu, cuối cùng cũng vẫn không trốn được.

- Khụ khụ, nhìn chăm chăm vào tôi làm gì?

Diệp Thiên ho khan 2 tiếng, bắt đầu dĩ nói:

- Kỳ thực cũng không có gì, miếng ngọc bội này là do 1 vị cao nhân làm ra, bình thường mang nó bên cạnh mình thì có thể tránh dữ tìm lành, chuyển họa thành may. Vì vậy nên quý một chút cũng là bình thường thôi mà.

- Là pháp khí!

Diệp Thiên còn chưa dứt lời, mắt Cao Tiền Tiến đã sáng lên. Đứng dậy giật lấy miếng ngọc bội trên tay của Lôi Vụ, lật lên lật xuống xem kỹ, chép miệng nói:

- Cái này mà là pháp khí thật, thì 80 vạn đúng là không đắt.

Nghe thấy Cao Tiền Tiến nói vậy, Diệp Thiên không khỏi ngạc nhiên nói:

- Anh Cao biết pháp khí à?

Diệp Thiên biết Cao Tiền Tiến ra nước ngoài du học cũng hơn 10 năm rồi, cũng sống ở nước ngoài hơn 10 năm, sao lại hiểu cách gọi là pháp khí chứ?

Phải biết rằng dù là ở trong nước cũng không có nhiều người dùng từ pháp khí này, thường thì chỉ gọi là bùa hộ thân mà thôi.

- Biết, anh còn thấy qua cơ. Thế nhưng anh cũng không biết phân biệt món đồ này đâu, món đồ này có phải là pháp khí thật hay không anh cũng không biết.

Cao Tiền Tiến ngắm nghía một hồi miếng ngọc bội trong tay rồi nói tiếp:

- Là chuyện năm ngoái, một vị trưởng bối ở Hồng Kông sang Mỹ, đồng thời còn đem theo cả cháu gái nữa. Tôi đi đón bọn họ mà. Trên đường cao tốc, chiếc xe mà em gái của Đường gia ngồi đột nhiên gặp sự cố, toàn xe lật ngược lại. Các vị có biết sau đó thế nào

không?

Nói đến đây, Cao Tiền Tiến cố tình dừng trước đoạn gay cần.

- Làm sao? Cô bé đó làm sao?

Vu Thanh Nhã cùng Long Tuyết Liên đều mở to 2 mắt.

- 3 người trên xe, lái xe cùng em gái của Đường gia đều chết tại hiện trường, chỉ có cô cháu gái nhỏ của Đường gia là không có chuyện gì thôi.

Nhớ lại chuyện cũ, mắt Cao Tiền Tiến còn hiện lên 1 chút sợ hãi, sau khi mở nắp bình rượu uống một hớp rồi nói tiếp:

- Thế nhưng miếng ngọc hồ lô mà cô cháu gái đeo trên người cũng bị rơi vỡ. Các vị có biết không, miếng ngọc hồ lô đó ... chính là pháp khí đấy.

Sau khi đem người trong xe ra ngoài cứu, Cao Tiền Tiến nhìn thấy vị trưởng bối đó trân trọng nhặt lại những mảnh vỡ của miếng ngọc hồ lô kia lại thì mới biết miếng ngọc thạch đó đã cứu mạng đứa cháu gái đó.

Vì vậy mà Cao Tiền Tiến cũng biết đến từ “ pháp khí”.

- Đúng là vật tốt, quả nhiên có thể tránh dữ tìm lành, chuyển họa thành may. Tôi nói này lão Vệ, món đồ này bán cho tôi đi, tôi trả ông 100 vạn, thế nào?

- Lão Luru, thứ này chỉ đáng giá 100 vạn thôi à, Vệ Tổng, 200 vạn, bán nó cho tôi thế nào?

Cao Tiền Tiến kể xong chuyện này, mắt Lôị Vụ cùng Luru Đại Chí đồng loạt sáng lên.

1 chiếc xe gặp tai nạn, 3 người cùng ngồi 1 xe thì chết 2 người, còn 1 người thì không rụng 1 sợi tóc nào, đây chẳng phải là tác dụng của pháp khí sao? Vật có thể cứu mạng người, nhiều tiền hơn nữa cũng vẫn đáng.

- Không bán, 1000 vạn tôi cũng không bán, 2 vị đừng có mà nghĩ đến.

Vệ Hồng Quân một tay giật lại miếng ngọc bội trên tay của Cao Tiền Tiến, cũng không đút vào túi quần nữa, trực tiếp nắm chặt trong

tay. Sắc mặt có chút kỳ quái nhìn sang Cao Tiên Tiến nói:

- Cao tổng, cháu nói vị trưởng bối kia, có phải tên là Đường Văn Viễn không?

Một là Cao Tiên Tiến nhắc đến người phụ nữ kia họ Đường, hai là miếng ngọc bội vỡ vụn kia lại là ngọc hồ lô, không khỏi khiến cho Vệ Hồng Quân liên tưởng đến mấy năm trước Diệp Thiên bán mất vật đó đi.

- Đúng là Đường lão gia, làm sao, Vệ tổng quen ông ấy à?

Cao Tiên Tiến gật đầu, Đường Văn Viễn với ông của cậu có chút thân thiết, hơn nữa sở dĩ Cao Tiên Tiến có thể lập nghiệp ở thị trường tài chính Mỹ là do thời kỳ đầu nhận được ân huệ của Đường lão gia.

- Gặp qua, gặp qua 1 lần.

Nghe Cao Tiên Tiến nói vậy, sắc mặt Vệ Hồng Quân đột nhiên hiện lên một chút kỳ quái. Tay phải đã nắm chặt miếng ngọc bội nay lại còn nắm chặt thêm mấy lần. Nhìn trộm sang phía Diệp Thiên.

- Làm sao? Việc này có liên quan đến Diệp lão đệ à?

Tuy rằng đều uống rượu nhưng mấy người đàn ông ở đây mặt ai cũng đều thông minh, Vệ Hồng Quân vô tình liếc mắt sang, lập tức khiến cho mấy người đều chú ý đến Diệp Thiên.

- À, miếng ngọc hồ lô của lão Đường là do tôi bán cho.

Sự việc cũng thật trùng hợp, Diệp Thiên cũng không muốn giấu làm gì, thế nhưng món đồ pháp khí bán ra kia có thể cứu mạng một cháu gái khiến cậu cũng cảm thấy thực sự vui mừng.

- Cái gì?

Diệp Thiên vừa nói ra câu này thì ngoài Vệ Hồng Quân ra thì mấy người kia đều ngồi không yên, ngay cả Long Tuyết Liên cùng người cô ngồi bên trong cũng nhao nhao đứng dậy.

Vốn dĩ là Cao Tiên Tiến kể câu chuyện mà mọi người đều nghe chuyện, mà một người trung gian liên quan đến câu chuyện lại đang ngồi ở giữa bọn họ, điều này khiến cho mấy người chân động không hiểu gì.

Đặc biệt là Lôi Vụ và Lưu Đại Chí, ánh mắt cứ luôn nhìn vào tay phải Vệ Hồng Quân, hận một nỗi là không thể lập tức đứng dậy cướp lấy được. Cùng là vật Diệp Thiên đưa ra, nên công dụng của vật này cũng không kém là bao.

- Diệp lão đệ, tôi nói, cậu rốt cuộc là làm gì?

Cao Tiền Tiến rốt cuộc cũng không kim nén được tò mò, cậu đúng là vạn vạn lần không nghĩ đến miếng ngọc vỡ quý báu mà Đường lão gia thường cất giữ hóa ra lại là do Diệp Thiên làm.

- Pháp khí là do sư phụ truyền lại cho tôi, cũng không giữ lại nhiều nên mấy vị cũng đừng có nghĩ đến làm gì.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, đầu tiên là từ chối ý định của mấy người kia, nói tiếp:

- Anh Cao, không phải em có ý giấu diếm, chẳng qua là truyền nhân kế thừa của Ma Y Nhất Mạch, xã hội bây giờ đối với nghề này có chút hiểu lầm nên em sợ anh...

Diệp Thiên mặc dù không nói hết câu nhưng ý tứ đã rõ, Cao Tiền Tiến nghe cũng hiểu. Đối phương là vì sợ mình cho rằng cậu ấy phong kiến mê tín nên mới im lặng không nói như vậy.

- Hắc hắc, tôi nói này Diệp lão đệ, đây là chuyện gì to tát đâu?

Cao Tiền Tiến sau khi nghe Diệp Thiên nói, không cho là đúng nói:

- Khi tôi ở phố người Hoa bên Mỹ cũng quen biết không ít người hành nghề giống như cậu, cũng có người thực sự là có chút đạo hành đó.

Văn hóa truyền thống Trung Quốc ở đầu thời kỳ Mãn Thanh - Dân Quốc, có một sự mất mát to lớn. Rất nhiều người yêu nước bị người khác xuyên tạc. Mà sau thời kỳ kiến quốc, lại có một đợt đại nạn lớn hơn nữa khiến cho những người tinh thông pháp thuật trong nước đều hầu như tuyệt vong hết.

Thế nhưng những khu người hoa ở nước ngoài, khu vực Hồng Kông cùng khu vực Đông Nam Á, thuật xem bói phong thủy Trung Quốc vẫn lưu truyền rộng rãi. Thế nên Cao Tiền Tiến mới gặp được rất nhiều nhân sĩ.

- A, thế khi nào em rảnh thì phải ra ngoài tìm hiểu một chút mới được.

Nghe Cao Tiên Tiến nói vậy, Diệp Thiên nhíu mày lại, cậu cùng sư phụ hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm như vậy, cũng từng đến thăm một vài người bạn cũ của Lý Thiện Nguyên, nhưng những vị này căn bản cũng qua đời hết rồi, hơn nữa đến cuối đời mà vẫn không ai truyền lại pháp thuật của họ.

Lúc này nghe được Cao Tiên Tiến nói ở nước ngoài vẫn còn có truyền nhân, Diệp Thiên nảy ra ý định muốn xuất ngoại 1 chuyến. Phải biết rằng, kể từ sau khi sư phụ qua đời, thì cũng không có ai có thể có pháp thuật ngang với cậu được.

- Chuyện này dễ thôi.

Cao Tiên Tiến nghe thấy vậy, cười lên nói:

- mấy ngày nữa, chính là tuần sau, sẽ có 1 vị cao nhân từ San Francisco đến đây. Lúc anh sắp về nước, vị cao nhân đó nói anh có kiếp nạn, lần này đến đây là để giúp anh hóa giải kiếp nạn này.

- Còn có cả việc này nữa à?

Diệp Thiên sững sốt. Câu học pháp thuật bao nhiêu năm như vậy, cũng được tổ sư truyền lại, nhưng đây là lần đầu tiên nghe đến giúp người hóa giải kiếp nạn cần phải vượt cả đại dương như vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 169

Kính Nể

Người đó tên La Trí, rất có danh tiếng ở khu người Hoa, Đường lão gia giới thiệu anh mới quen ông ấy.

Lúc Cao Tiền Tiến nhắc đến việc này, trên mặt có chút không tự nhiên. Cho dù là xuất thân gia thế của cậu hay là chuyện cậu đã từng đi du học mà nói thì thuật bói toán đoán mệnh đúng là có chút nghi ngờ mê tín phong kiến ở bên trong.

Diệp Thiên nghĩ 1 hồi lâu, lắc đầu nói:

- La Trí? Chưa nghe thấy cái tên này bao giờ. Anh Cao, khi nào vị ấy đến đây, phiền anh giới thiệu em gặp mặt một chút.

Diệp Thiên mặc dù tuổi còn trẻ nhưng vào nam ra bắc theo sư phụ, đi qua không biết bao nhiêu nơi, hơn nữa lão Đạo cũng từng trải qua thời kỳ Mãn Thanh, đối với những cao nhân pháp thuật trên giang hồ đều rõ như lòng bàn tay.

Cứ cho là những năm đầu thời kỳ Kiến Quốc chạy ra nước ngoài, Diệp Thiên cũng có nghe thấy rất nhiều, nhưng Cao Tiền Tiến nói ra cái tên này lại khiến cho Diệp Thiên có cảm giác rất xa lạ.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói chuyện cùng Cao Tiền Tiến xong, Lôi Vụ nói xen vào:

- Tiền Tiến, muốn xem tướng cần gì phải đi tìm người khác, hỏi Diệp Thiên là được rồi, chú dám đảm bảo, cái tên La Trí gì đó chắc chắn là không bằng Diệp Thiên.

Lôi Vụ sống hơn 40 năm, hiểu biết không thể nói là không nhiều. Trước kia cũng có không biết bao nhiêu Cao nhân xem tướng thuật chỉ điểm cho ông ta rồi nhưng đều không bằng lần Diệp Thiên giúp ông ta hóa giải cái kiếp đào hoa ấy.

Phải nói là Lôi Vụ trước kia bán tín bán nghi cái thuật phong thủy kia. Thế nhưng sau chuyện lần đó, thì lại vô cùng kính nể thiên địa này, hành vi cũng không phù phiếm như lúc trước nữa.

Những lời nói này của Lôi vụ khiến cho Lưu tổng bên cạnh cũng cho là đúng, mở miệng nói:

- Đúng thế, Cao công tử, nếu nói về bói quẻ xem tướng tránh dữ tìm lành thì Lưu Đại Chí tôi chỉ quen mỗi một người là Diệp Thiên thời.

- Chú Diệp, thế nào, giúp anh xem xem.

Nhìn thấy Lôi Vụ cùng Cao Tiên Tiến không ngừng tăng bốc Diệp Thiên, cộng với cả thái độ cung kính của mấy người đó với Diệp Thiên, Cao Tiên Tiến cũng tò mò thử xem. Nhìn thấy người thanh niên tóc tai quái dị này, rất có thể có nhiều điểm không giống với người thường.

Phải biết rằng, mấy người Lôi Vệ ở thành Tứ Cửu này cũng là những nhân vật có uy tín. Bình thường không phải nói là mắt cao hơn đầu nhưng không phải người bình thường nào cũng có thể kết giao được. Thế mà trước mặt lại cực kỳ cung kính Diệp Thiên, một người trẻ tuổi như vậy, chứ tuyệt đối không phải nói suông mà có thể lừa mình được.

- Anh Cao, mỗi nghề đều có quy định riêng của nó, đợi vị La Trí đó giúp anh xem xong thì hãy nói tiếp.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, từ chối thỉnh cầu giúp cậu xem tướng. Quay mặt sang phía mấy người Lôi Vụ nói:

- 2 người đừng có mà diễn vai phụ cho tôi nữa, những lời này đừng có mà ăn nói lung tung. Nếu không mà truyền đến tai người khác thì tự nhiên mà chuốc họa vào thân đấy.

Thuật pháp giang hồ hay là lừa đảo giang hồ cũng giống như nhau, đều chú trọng đến “văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị” (võ công muốn phân cao thấp thì có thể thông qua thi đấu mà định được, còn về văn chương thì khó mà phân ai hơn ai kém được), ai mà không thừa nhận truyền nhân của mình với người khác thì thật thấp kém.

Nếu vị La Trí thực sự có thực lực thì những lời nói khi này của Lôi Vụ và Lưu Đại Chí kia đã đắc tội với người ta rồi. Giả sử mà đối phương lòng dạ hẹp hòi, nói không chừng lại tự gây tại họa ngầm cho mình rồi cũng nên.

Hơn nữa thời gian trước khi giải phóng, những cao thủ thuật pháp trên giang hồ đều được đồng đạo tôn sùng, tính tình của những người này cũng không mấy ôn hòa, vạn nhất đối phương thù hằn ông chủ Lôi cùng Lưu Đại Chí, ngầm ngầm ra tay, thì lúc đó 2 người này không chết cũng phải bị lột da.

- Diệp đại sư, dù sao tôi cũng vẫn tin cậu, hòa thượng tôi từ bên ngoài đến nên niệm kinh không tốt!

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Lưu tổng nửa giả nửa thật nói, nói gần nói xa đều đầy ý tôn sùng Diệp Thiên

- Lưu tổng, những lời này của ông bỏ đi.

Diệp Thiên cười khở khoát tay, mặc dù cậu vẫn chưa gặp được một cao thủ pháp thuật nào ở trong nước nhưng cũng không tự cao tự đại tự coi mình là số 1 thiên hạ.

Cũng giống như hai vị đại sư danh tiếng Viên Thụ San và Vĩ Thiên Lý thời Dân Quốc kia, vào thời điểm mà Lý Thiện Nguyên và Diệp Thiên nhắc đến họ đã vô cùng ca ngợi rồi, pháp thuật của 2 người họ có nét độc đáo riêng.

Tuy rằng hai người đó đã qua đời rồi, nhưng con cháu đời sau phân tán ra nhiều, chưa từng xuất hiện một vị cao nhân nào cả. Nhưng mà Diệp Thiên lại cho rằng chẳng qua là mình chưa gặp được mà thôi.

- Được, chúng ta không nói vấn đề này nữa. Đúng rồi, tên béo Tề hôm nay xảy ra chuyện gì thế nhỉ? Nhìn giống như là bị ma quỷ nhập vào, trước kia chưa từng nghe qua ông ta mắc bệnh này bao giờ.

Vệ Hồng Quân kể từ sau khi kết giao với Diệp Thiên, đối với cái nghề này cũng đã cẩn thận tìm hiểu, cũng biết điều kiêng kỵ trong lòng Diệp Thiên. Lúc này nhìn thấy Diệp Thiên không muốn nói thêm nữa bèn cười rồi chuyển đề tài.

- Hay là do bệnh kinh phong phát tác?

Lưu Đại Chí ngập ngừng nói. Lúc ông chen vào đến nơi thì sự việc cũng đã kết thúc rồi nên chỉ nhìn thấy cảnh tên Tề Dục bị người khác đè xuống đất mà thôi.

Thấy Vệ Hồng Quân nhắc đến chuyện này, mấy người đang ngồi trên chiếu mặt đều lộ rõ vẻ tươi cười. Đặc biệt là nghĩ đến cái bộ dạng xấu hổ của vị phó giám đốc Trương bị tụt quần kia, mấy người con gái mặt bỗng chốc đỏ bừng lên.

Nói về chủ đề này, Vệ Hồng Quân cũng cảm thấy thích thú, lắc đầu nói:

- Không giống bị bệnh kinh phong mà có chút giống ma quỷ nhập vào người hơn. Lão Lưu, ông không nghe thấy lúc đẩy miệng lão béo Tề vẫn còn hô toáng lên à, bị kinh phong phát tác thì đâu có nói chuyện được.

- Đúng rồi, tên Tê chủ nhiệm đó còn kêu mẹ, còn hô khẩu hiệu nữa. Nhìn giống quý nhập và người hơn.

Long Tuyết Liên cũng đồng ý với ý kiến của Vệ Hồng Quân. Lúc xảy ra chuyện cô đứng ở một đám người không xa lắm, đến cả câu khẩu hiệu “tất cả bọn kẻ thù đều là hổ giấy” cũng nghe thấy rõ mồn một.

Nghe thấy Long Tuyết Liên nói vậy, Lôi Vụ lắc đầu nói:

- Ma quý nhập vào người à? Những chuyện thế này thường thì chỉ xuất hiện ở nông thôn thôi chứ, khí người ở hội trường thịnh như vậy, làm sao mà âm tà có thể xâm nhập vào được chứ.

Hồi Lôi Vụ mười mấy tuổi, bị liên lụy theo người nhà nên sống ở 1 vùng nông thôn ở Sơn Đông 5, 6 năm. Thời gian đó gặp không ít chuyện gặp quý, bị bóng đè, đều là phát sinh ở những nơi hoang vắng ít người.

- Nói không chừng là quý già có pháp lực cao cường cũng nên.

Long Tuyết Liên không phục nói.

- Khụ ... khụ khụ.

Long Tuyết Liên còn chưa nói hết, Diệp Thiên đang ngẩng cổ uống rượu thì “xì xì” một tiếng, rượu trong miệng đã bị phun ra hết, che miệng ho khan mấy tiếng:

- Hai ý kiến này biết ý kiến nào đúng chứ? Các vị từ lúc nào lại biến thành quý già vậy?

- Diệp Thiên, anh không sao chứ?

Vu Thanh Nhã quan tâm vỗ vỗ lưng Diệp Thiên.

- Có mỗi cậu uống rượu thế này thôi.

- Khụ khụ, không sao, không sao. Anh bị câu nói của Long Tuyết Liên hù cho sợ thôi mà.

Diệp Thiên cười méo lấy khăn tay lau miệng. Trong lòng tự an ủi mình:

- Quý già thì kệ quý già, chỉ cần đem vận xui lại cho lão béo Tề, anh em cũng thừa nhận hết.

- Chắc chắn không phải là do quý già gì, Diệp... Diệp đại sư...

Dù sao Cao Tiên Tiến cũng biết thân phận của Diệp Thiên rồi, Lôi Vụ lại gọi “ Diệp đại sư” thêm 1 lần nữa.

- Đùng, Lôi tổng, gọi tôi là Diệp Thiên đi, ở đây không có đại sư gì hết.

Diệp Thiên mở miệng chặn lời nói của Lôi Vụ lại. Ở đây chỉ là tụ họp bạn bè, cứ một câu lại gọi đại sư, cậu nghe cảm thấy mình không được tự nhiên.

- Được, thế tôi gọi cậu là Diệp tổng vậy. Mấy tháng trước thấy cậu nói loại tà ám này hay là gặp phải kiếp nạn đều là do sát khí gây nên, tôi thấy tên béo Tề kia giống như là bị sát khí xâm nhập vào vậy.

Sau khi được Diệp Thiên hóa giải khí đào hoa, Lôi Vụ đối với phương diện này cũng có hiểu biết đôi chút, lại nói rõ ràng mạch lạc xem ra cũng cách chân tướng cũng không còn xa nữa.

- Theo tôi thấy, lão béo Tề đắc tội với ai đó rồi bây giờ bị người đó trừng trị.

Lôi Vụ càng nói càng hưng phấn, thế nhưng sau khi ông nói những lời này xong thì tất cả mọi người bỗng nhiên ngậy người ra, ngơ ngác nhìn về phía Diệp Thiên.

Có vẻ như lão béo Tề đúng là đắc tội với người khác thật. Tại buổi đấu giá, lão béo Tề cứ không ngừng châm chọc Diệp Thiên. Ngoại trừ Lưu Đại Chí và Cao Tiên Tiến ở ngoài ra thì mấy người kia đều nghe thấy được.

Hơn nữa lão béo Tề đã đắc tội với Diệp Thiên, người mà trong mắt của Lôi Vụ chính là một cao nhân dị sĩ thần bí khó lường. Hơn nữa Lôi Vụ cũng đã từng tận mắt chứng kiến Diệp Thiên làm phép vẽ bùa. Lấp ghét mấy điểm này lại, trong lòng ông chủ Lôi hình như đã hiểu ra vài thứ.

Không chỉ có Lôi Vụ, đến cả Lưu Đại Chí và Vệ Hồng Quân cũng phản ứng lại ngay, nhìn vào ánh mắt của Diệp Thiên cũng thấy là đang phức tạp dần lên. Thủ đoạn này nếu mà là do Diệp Thiên hạ thủ thật thì người thanh niên trước mặt này đúng là thực sự rất đáng sợ.

- Diệp lão đệ, lẽ... lẽ nào... chuyện này là do chú làm?

Nhìn thấy mấy người đều trừng mắt nhìn Diệp Thiên, Cao Tiên Tiến không khỏi mở to hai mắt, lại một lần nữa dò hỏi Diệp Thiên.

- Anh Cao, liên quan gì đến em chứ? Em lấy đâu ra cái bản lĩnh đấy? Anh đừng có mà đề cao em thái quá.

Diệp Thiên cười méo xua tay lia lịa. Trong lòng mặc dù thực sự khâm phục Lôị Vụ, người bạn này đúng là như thần. Minh ra tay không để lại bất kỳ dấu hiệu nào thế mà lại bị ông suy luận đoán ra được.

Thế nhưng Diệp Thiên mặc dù phủ nhận nhưng những người khác tin hay không tin thì cứ nghe theo ý kiến của mình đi.

Thời gian tiếp theo, mọi người đều cố ý không nhắc đến chuyện này nữa. Cứ nghĩ đến người ngồi bên cạnh này có thể khiến cho người khác điên điên khùng khùng, tâm trạng ai cũng bất an.

Đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu mà thầy phong thủy ở những triều đại lịch sử đều có rất ít bạn. Mặc dù người khác đều phải thỉnh cầu bọn họ nhưng trong lòng đối với những người này thì chỉ có thể tôn kính mà không thể gần gũi được. Nếu không thì vô tình sẽ phạm vào thuyết Ngũ Tệ Tam Khuyết.

Do khi này xảy ra chuyện này, nên trong lòng mọi người đều có chút lo lắng. Tiệc thịt nướng tổ chức đến 11 giờ thì giải tán. Lúc tiễn Diệp Thiên ra ngoài cổng, Cao Tiên Tiến lấy địa chỉ nhà của Diệp Thiên để tiện liên lạc, hẹn tuần sau sẽ gặp mặt.

Cảm thấy chuyện 2 tháng trước cũng đã lắng xuống rồi, Diệp Thiên cũng không đến Bạch Vân Quan nữa và quay về Tứ Hợp Viện luôn. Vu Thanh Nhã cũng ở lại nhà Diệp Thiên.

Đương nhiên, hai người ở hai phòng khác nhau. Những người lạc hậu như Diệp Đông Mai này không cho phép chuyện thanh niên chưa kết hôn mà ở cùng với nhau.

Về lại Tứ Hợp Viện, Diệp Thiên cũng khôi phục lại những thói quen ngày xưa. Hơn 5 giờ sáng ngày hôm sau, dậy sớm luyện tập 1 lần thuật đạo khí, liền ra khỏi cổng, tản bộ dọc theo chân tường Hoàng Thành.

Hơn 8 giờ sáng, Diệp Thiên ăn sáng với bánh bao hấp, uống sữa đậu nành ở ven đường. Khi đang chuẩn bị về nhà đi ngang qua một cửa hàng bán điện thoại di động. Diệp Thiên nghĩ 1 lát, rồi lập tức đi vào.

Tuy rằng Diệp Thiên không thích cái cảm giác bị người khác tìm được khi mang theo điện thoại di động bên người, chẳng khác gì như bị người ta theo dõi vậy. Nhưng quan hệ xã hội ngày càng phải tiếp xúc nhiều, không có điện thoại cũng không được tiện cho lắm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<\/pre>
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 170

Điện Thoại Di Động Và Nhà

Năm 97 này, bưu điện vẫn chưa phát hành điện tín ra ngoài, điện thoại di động tư nhân cũng không được phân ra ngoài thông qua điện tín. Vì thế mà máy gian hàng bán điện thoại di động cũng phải ở 1 địa điểm trong bưu điện.

Tuy rằng Bắc Kinh là một thành phố lớn đi đầu cả nước thế nhưng ở thời kỳ này, điện thoại di động vẫn được coi như là một món đồ xa xỉ. Trước cái quầy hàng bằng kính bày điện thoại di động này căn bản không có người hỏi mua, còn ở quầy bán máy nhắn tin kia thì khách mua bán vẫn đông.

- To quá, đeo trên người thì khó chịu chết!

Nhìn thấy mấy cái máy trong quầy hàng, Diệp Thiên không khỏi chau mày lại. Mặc dù mấy cái di động này so với cái của cha mình cũng nhỏ hơn rất nhiều nhưng Diệp Thiên vẫn cảm thấy không hài lòng.

Mặc dù tiếng nói của Diệp Thiên rất nhỏ nhưng vẫn bị một bà cô đang cầm hạt dưa ngồi sau quầy hàng nghe thấy. Khinh thường liếc mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái, trong miệng phun ra một đồng vò dưa nói:

- Ôi, sao lại nói thế? Điện thoại di động ở đây rất nhỏ rồi, mấy năm trước còn to gấp mấy lần cơ, không mua được thì đứng có mà quanh quẩn ở đây.

Những người đã từng đến Bắc Kinh mấy năm trước cũng biết, giai cấp công nhân ở thủ đô rất chú ý đến thân phận chủ nhân của họ. Trong não của họ căn bản không hiểu khách như coi khách hàng là thượng đế như người miền nam. Dù có bán nhiều cũng không được trích phần trăm. Khách thích mua thì mua. Kiểu thái độ đó đúng là quá kém.

Trước kia có 1 câu truyện cười. Nhân viên bán hàng ở cửa hàng bách hóa lớn, 1 ngày nếu mà không cãi nhau trận nào với người khác thì sẽ được giám đốc nêu tên biểu dương. Có thể thấy được thái độ phục vụ khách hàng ở thành Tứ Cửu những năm đó quá kém.

Diệp Thiên cũng sống ở Bắc Kinh được một thời gian rồi, cũng biết tích cách nhưng người làm công ăn lương này nên cũng không tức giận, cười nói:

- Đại tỷ, còn có cái nào nhỏ hơn 1 chút không?

Diệp Thiên bình thường thích mặc bộ quần áo luyện công màu trắng tinh. Mà bộ quần áo đó chỉ có 1 cái túi kiểu túi đựng tiền. Đã để đựng cái ví vào rồi thì khó mà có thể nhét thêm 1 cái điện thoại to như vậy vào nữa.

Tục ngữ có câu không giờ tay đánh kẻ đang cười, mặc dù chậm chạp cắn hạt dưa nhưng bà cô béo đó vẫn miễn cưỡng chỉ vào quây nói:

- Có một kiểu máy mới, ericsson 768, nhưng mà không bán, cậu đợi 2 ngày nữa hẵng đến.

Người đến xem điện thoại năm nay, 10 người đến hỏi thì đến 9 người không mua, bà cô béo thấy dáng Diệp Thiên cũng không quá 20 tuổi là mấy, căn bản không đáp lại chuyện của cậu.

- Đại tỷ, em thật sự muốn mua mà, chị xem, còn có cái nào tồn kho không?

Diệp Thiên cũng biết những kiểu giả vờ ở những cửa hàng độc quyền, cái gọi là không có hàng chẳng qua là bị những người làm trong đó mang ra ngoài rồi, chỉ cần tình nguyện bỏ tiền ra, muốn bao nhiêu cũng có người bán hết.

- Cậu muốn mua thật à?

Bà cô béo bỏ nắm hạt dưa trong tay xuống tờ báo, nửa tin nửa ngờ cẩn thận dò hỏi lại Diệp Thiên 1 lần nữa.

- Đương nhiên là muốn mua rồi. Em nào dám làm tổn thì giờ của chị chứ.

Diệp Thiên cười mếu 1 tiếng. Cái cách mở cửa cũng được gần 20 năm rồi. Không ngờ người đến mua hàng còn phải cầu xin người bán hàng, khiến cậu có cảm giác cứ như là dùng lương phiếu thời kỳ năm 80 vậy.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, bà cô béo cũng không gây khó dễ cho Diệp Thiên nữa, chỉ vào 1 người đàn ông gầy đang ngồi trên bậc cầu thang ngoài cửa kia.

- Cảm ơn chị.

Diệp Thiên phát hiện, khi mình nói chuyện cùng người bán hàng đó thì người đàn ông gầy đó không ngừng nhìn về hướng bên này. Trong lòng lập tức hiểu ngay, cửa hàng không có hàng thì tư nhân có, có thể nói thẳng ra là như thế.

Thế nhưng mỗi một ngành lại có một kiểu kiếm tiền khác nhau. Diệp Thiên cũng không muốn tính toán làm gì, bước ra ngoài cửa hỏi người đó:

- Anh bạn, cái nào nhỏ nhất ý, à, chính là cái ericsson 768 ý, anh có hàng không?

- Ồ, cậu coi như tìm đúng người rồi đấy. Có 4 màu, cậu thích màu nào?

Sắc mặt người đó lộ rõ vẻ vui mừng. Bộ điện thoại di động này bán ra hơn 7000 đồng. Hấn bỏ ra thêm 1 chút, chia phần với người trong bưu điện, cũng có thể kiếm về hơn được mấy trăm.

- Màu lam đi, bao nhiêu tiền? Xem hàng ở đâu?

Diệp Thiên vốn muốn chọn màu đen, nhưng khi này cậu nhìn trong quầy hàng kia 4 màu thì ko có màu đen. Nên lùi về 1 màu là màu lam vậy.

- Màu lam 7800 đồng.

Người nọ nghi ngờ nhìn vào cái túi trên bộ quần áo luyện công của Diệp Thiên. Trong cái túi đó chắc đựng không nổi nhiều tiền như vậy.

Diệp Thiên nhìn về 4 phía, phát hiện bên cạnh có cái máy ATM, lập tức gật đầu, nói:

- Được, ông đi lấy đi, tôi bây giờ đi rút tiền.

- Vậy cậu chờ chút, 5 phút thôi, 5 phút tôi sẽ mang đến.

Nhìn thấy Diệp Thiên thực sự muốn mua, người nọ cảm thấy rất mừng, hôm nay xem như ngôi sao may mắn chiếu trúng đầu mình, mới sáng sớm đã buôn bán thành công rồi.

Nhìn thấy người nọ rời đi đến 1 ngõ nhỏ ở đằng sau cửa hàng, Diệp Thiên đến máy ATM rút 1 vạn đồng. Đếm ra 22 tờ cầm trong tay.

- Đại ca, anh xem. Còn chưa bóc tem, cam đoan là còn nguyên bao bì nhập khẩu, hóa đơn và phiếu bảo hành đều ở bên trong.

Người nợ đến khá là nhanh. Diệp Thiên bên này vừa rút xong tiền thì người nợ cũng đem 1 cái hộp tới.

- Được, tiền đây ông đếm đi, tôi đi lo liệu.

Diệp Thiên biết đây là hàng nhân viên bưu điện tuồn ra ngoài, hàng tuyệt đối không thể là giả được. Lập tức nhận lấy hộp đó rồi đưa tiền trả cho ông ta.

Lần này khi Diệp Thiên quay trở lại quầy hàng, nét mặt bà cô béo đó đã tươi cười rạng rỡ, rất nhiệt tình đưa số 1390 đồng sau là ba số 8 nữa. Số này cũng không hề rẻ, cũng tốn mất của Diệp Thiên thêm 8 trăm đồng nữa.

Dưới ánh mắt ngưỡng mộ của những người mua máy nhắn tin ở cửa hàng bên cạnh, Diệp Thiên cầm điện thoại trong tay rồi đi ra ngoài. Thế nhưng cậu phát hiện hình như những người đi bên cạnh mình đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình chăm chăm cả khiến cho Diệp Thiên không tiện gọi điện thoại ngay bây giờ.

Đi một mạch đến một công viên cách nhà mình không xa lắm, Diệp Thiên mới bấm số gọi cho cha, báo cho cha biết số điện thoại của mình.

- Thanh Nhã, đây là số di động của anh, em lưu vào nha!

Cuộc điện thoại thứ 2 Diệp Thiên đương nhiên là gọi là Vu Thanh Nhã rồi.

- Diệp Thiên, sớm đã bảo anh mua điện thoại rồi. Thật là hay, hôm nay cũng đang có việc muốn nhờ anh.

Giọng nói trong điện thoại có chút hưng phấn nhưng về sau lại giảm xuống vài phần, nói:

- Mà thôi, hôm nay em phải lên lớp, tối nay anh đến đón em, thoải mái quá!

- Này, này?

Diệp Thiên còn đang muốn hỏi là chuyện thì Vu Thanh Nhã đã cúp điện thoại rồi. Thế nhưng chắc chắn là chuyện của tên Tề chủ nhiệm đó, Diệp Thiên cũng không nghĩ nhiều nữa. Tán bộ rồi quay lại Tứ Hợp Viện.

- Cô à, tiền này cháu cho cô, để cô đi chợ mua cá ăn, mua cá thì mua cá nước ngọt nha, đừng có mua cá biển.

Sau khi về đến nhà, Diệp Thiên đem hơn 1000 đồng tiền thừa tiện tay đưa cho Diệp Đông Lan. Hiện nay trong nhà có 2 người bệnh, mỗi ngày riêng tiền cơm cũng không hề ít rồi.

- Cô có tiền rồi, tên tiêu tử nhà người không đi học rồi, đưa tiền cho cô làm gì?

Diệp Đông Lan tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái, nói:

- Cháu có chút tiền thì giữ lấy mà tiêu vặt, đàn ông con trai ra cửa trong tay lúc nào cũng phải có một ít tiền.

Diệp Đông Lan trước kia cũng là xuất thân từ nhà quyền quý. Trong đầu lúc nào cũng không khát khe tiền tiêu vặt làm gì, hơn nữa Diệp Đông Bình cũng coi như là làm ăn được, bình thường ăn uống đều là chọn những thứ thượng hạng.

- Cô cô, cháu có tiền mà, đây là tiền mới mua điện thoại còn thừa lại.

Diệp Thiên cũng biết tính tình cô mình, xưa nay chưa từng có chuyện cầm tiền. Chuyện này giả sử mà cha mình nhìn thấy được chiếc điện thoại mới này nói không chừng còn lái nhái mình mấy câu cũng nên.

Phủi sạch một cái ghế rồi ngồi bên cạnh cô mình giúp bóc đồ, Diệp Thiên tiện miệng nói:

- Đúng rồi, cô à, căn nhà cô xem cho cháu, tìm thấy căn nào thích hợp chưa ạ?

Tuy rằng Diệp Thiên cũng muốn hưởng thụ sự ấm áp sống cùng người thân nhưng cậu biết khi mà mình chưa tìm ra cách giải quyết thuyết Ngũ Tệ Tam Khuyết được thì tốt nhất là nên giữ khoảng cách với người nhà, ngộ ngộ tự mình phạm phải Thiên Sát Cô Tinh thì sao?

- Cái thằng bé này, cùng mọi người ở đây không tốt hơn à? Chờ khi nào kết hôn thì hẵng dọn ra ngoài cũng chưa muộn mà.

Cô cô rất không vừa lòng với chuyện Diệp Thiên muốn mua nhà ở. Thế nhưng cô cũng biết đứa cháu này từ nhỏ đã rất có chủ kiến, nên thời gian này đang giúp Diệp Thiên tìm kiếm.

- Là Tứ Hợp Viện, nếu tốt nhất ở Hoàng Thành này, ngôi nhà của ông Vương ở phía đông là rất thích hợp. Con trai ông ta năm 85 sang Mỹ làm ăn, chuẩn bị đón ông ấy sang bên đó.

Cô cô nhìn Diệp Thiên nói tiếp:

- Thế nhưng đây là một căn Tứ Hợp Viện lớn, ngoài ra bên trong còn có rất nhiều người thuê nhà ở, đều là những hộ đã ở 20, 30 năm rồi, cũng không nỡ đuổi đi!

Trước khi có luật kế hoạch hóa gia đình, trong nước bất kể là dân số ở thành phố nào cũng tăng lên gấp mấy lần. Bắc Kinh cũng không ngoại lệ. Người nhiều thì không có nhà ở vì vậy nên rất nhiều những ngôi nhà tư nhân trước kia đều bị nhét không ít hộ dân vào.

Tuy rằng sở hữu căn hộ vẫn là tư nhân nhưng những người đó ở đó cũng 20, 30 năm rồi cũng biến căn hộ đó thành nhà của mình. Vì vậy nên sau những năm 90, vì vấn đề quyền tài sản Tứ Hợp Viện mà kiện cáo không ít lần.

Chủ nhà tuy rằng có thể chứng minh là nhà của mình nhưng những người thuê phòng cũng có lý lẽ biện luận riêng. Lúc ấy là nhà chính phủ phân cho mình, bây giờ rồi chúng tôi đi cũng được, cho chúng tôi 1 căn hộ nữa đi?

Người khác nán lại không đi, chủ nhà cũng không có cách nào, cứ như vậy, việc này chỉ có thể vô kỳ hạn mà lắng xuống. Hầu như mỗi căn tứ hợp việc rộng lớn lại có đến 5, 6 những hộ người như vậy.

Muốn đuổi những hộ gia đình đó đi khó chẳng khác nào tìm đường lên trời. Ai mà thuê phòng một tháng chỉ trả 90 đồng không ở mà lại đi ra ngoài thuê phòng chứ? Hơn nữa 90 đồng này cũng đều là do đơn vị trả cho, so với căn hộ tư nhân cũng không có gì khác biệt.

Diệp Đông Lan mấy năm trước làm ở ủy ban nhân dân, xử lý không ít hồ sơ kiểu như thế này. Nên rất hiểu về vấn đề này.

Sau khi giảng giải những phiền phức bên trong cho Diệp Thiên nghe, Diệp Đông Lan mở miệng nói tiếp:

- Diệp Thiên, ông Vương ra giá cũng không thấp đâu, 80 vạn lận. Cô thấy... hay là cháu ra ngoài thành mua 1 căn hộ để khi nào kết hôn thì đến đây ở đi. Bình thường thì ở đây cũng được. Chúng ta ở đây 7, 8 người cũng đâu có chật.

- 80 vạn, cháu cũng mua. Cô à, chiều nay cô đưa cháu đến xem, thấy hợp thì chúng ta mua luôn. Thế nhưng những thủ tục kia, cô lo liệu giúp cháu nha.

Cái giá như thế này Diệp Thiên vẫn có thể chấp nhận được. Hơn nữa cậu mua 1 căn hộ rộng cũng là có dụng ý riêng bên trong.

var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 171

Âm Dương Bảo Địa

Cổ cung là nơi ở của hai mươi bốn vị hoàng đế triều Minh Thanh, phong thuỷ không cần phải nói, vốn là một cái đại long mạch xuyên qua nam bắc, mặc dù ở một số kiến trúc phong thuỷ rất nhỏ hơi có vấn đề, nhưng tổng thể vẫn là một chỗ phong thuỷ tốt hiếm thấy.

Diệp Thiên sở dĩ lựa chọn mua tứ hợp viện ở đây, cũng là có lý do của mình, hẳn có thể bài trí trận pháp ở tứ hợp viện, khai thông nguyên khí khổng lồ trong Cổ Cung tâm bồ thân thể.

- Diệp Thiên, cháu thật sự muốn mua? Là tám mươi vạn đấy, đến vùng ngoại thành đã có thể mua được biệt thự nhỏ...

Diệp Đông Lan không hiểu đối với quyết định của Diệp Thiên, lão Vương muốn mau chóng bán được tứ hợp viện, dù thế nào đi nữa hẳn cũng không đuổi được những người ở không mất tiền nơi đây, bình thường thấy cũng ngọt ngat.

- Bác à, cháu mua cũng không lo thiệt thòi, không phải đang cần cái cách nhà ở sao? Cháu nghĩ chừng giá phòng ốc Bắc Kinh còn có thể tăng, hiện tại tám mươi vạn mua, sau này nói không chừng có thể bán tám trăm vạn đấy...

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, mặc dù đã thôi học ở trường Thanh Hoa, nhưng Diệp Thiên coi như là từng được học kiến trúc, theo góc độ chuyên nghiệp mà nói, giá cả vật liệu xây dựng trên thị trường tăng không ngừng, giá phòng ốc tăng lên cũng là xu thế phát triển tất nhiên.

Nhưng khi Diệp Thiên nói lời nói này cũng không suy nghĩ nhiều, hẳn vẫn không biết đến quyết tâm của chính phủ mượn dùng phòng ốc điền sản để tăng GDP, gần mười năm sau, tứ hợp viện của hắn hông phải tăng mười lần, mà là tăng gấp mấy trăm lần.

- Đứa nhỏ này, nghĩ chuyện tốt đẹp quá nhỉ? Được rồi, nếu muốn xem, buổi chiều hãy theo bác đi, nhưng bác nói cho cháu biết, mua nhà kia cũng chỉ có thể dùng một nửa, những hộ gia đình này chắc là sẽ không chuyển đi...

Người của Diệp gia thường rất bướng bỉnh, nhìn thấy Diệp Thiên hạ quyết tâm muốn mua, Diệp Đông Lan cũng không nhiều lời, nói ra thì mua được Tứ Hợp Viện đó, khoảng cách tới nơi này thật ra cũng tiện.

Nghe được bác nói vậy, Diệp Thiên cười cười, không đồng ý:

- Bác à, cháu cùng bọn họ nói lý, bọn họ sẽ chuyển đi...

Làm chủ nhiệm khu dân phố, Diệp Đông Lan không ít lần phải xử lý mối quan hệ giữa chủ cho thuê nhà và những hộ gia đình trong đó, nhưng cuối cùng ngược lại rơi vào sự chỉ trích của cả hai bên, từ đó về sau bà cũng không xen vào tranh cãi này nữa.

Trước mắt nhìn thấy Diệp Thiên thái độ như thế, Diệp Đông Lan cầm lấy quả mướp trong tay, gõ lên đầu cháu, tức giận nói:

- Giảng đạo lý? Mấy năm nay không phải là bác cùng bọn họ nói đạo lý sao, không một ai chuyển đi, cháu suy nghĩ vấn đề sao mà đơn giản như vậy?

Diệp Thiên sờ sờ đầu, nói:

- Bác à, bác cứ yên tâm đi, sẽ có cách mà...

- Cách gì? Chúng ta cũng không thể phạm pháp? Diệp Thiên, cháu đừng có hồ đồ?

Nghe được cháu nói vậy, Diệp Đông Lan hoảng sợ, bà biết Diệp Thiên biết tướng thuật, nếu kèm nén không được động thủ cùng người khác, vậy thật là phiền lớn.

Phải biết rằng, những người không đi đó, chủ yếu đều là người gốc Bắc Kinh, một đám người so với bọn lưu manh ở Thiên Kiêu cũng không kém chút nào, chuyện bé xé ra to, động đến một ngón tay út của họ cũng có thể khiến gà chó trong nhà không yên.

- Không đâu ạ! Bác à, bác cứ thoải mái đi, thả lỏng tinh thần đi, cháu là hạng người như vậy sao?

Diệp Thiên bị Diệp Đông Lan nói, dờ khóc dờ cười, người khác lấy nơi này không biện pháp gì đuổi người, nhưng không có nghĩa là Diệp Thiên cũng không có cách nào, hấn không tin, nếu biến nơi đó thành chỗ ma quỷ, còn có người dám tiếp tục ở lại không?

- Vậy được, buổi chiều bác dẫn cháu đi xem một chút...

Nhìn thấy Diệp Thiên như vậy, Diệp Đông Lan xem như đồng ý.

Diệp Đông Lan cũng là người nóng tính, ăn cơm trưa xong, liền mang Diệp Thiên đi tới tòa nhà nằm ở Đông Bắc Hoàng Thành.

Loại tứ hợp viện hỗn hợp này, cửa chính đã sớm hỏng rồi, căn bản là không cần gõ cửa, Diệp Đông Lan liền mang theo Diệp Thiên đi vào trong.

- Hắc Hắc, lão chủ nhiệm, lâu rồi không gặp ...

- Cô Diệp, đến chơi à? Cơm trưa đã ăn chưa vậy?

- Chị Diệp, trong khoảng thời gian này bạn cái gì vậy? Buổi tối khiêu vũ cũng không thấy chị...

Quan hệ của Diệp Đông Lan không tồi, vừa vào sân lúc sau, tiếng chào hỏi không dứt bên tai, chỉ nhìn một cách đơn thuần sự nhiệt tình của những người này, không ai có thể tưởng được bọn họ chính là những hộ gia đình không chịu chuyển đi đó.

Kỳ thật những người này đều giống dân chúng bình thường, ở những năm nhay cảm nhắt của lịch sử họ vào nơi này, cũng có cảm tình, thứ hai, lúc ấy là cơ quan phân cho bọn họ vào ở, bây giờ ra đi, cơ quan cũng không lo nữa, cho nên đã biến thành vấn đề lịch sử.

Mặt khác, còn có một vài người, là ở lại với tâm lý lợi dụng.

Những người này không phải không tiền cũng không phải không nhà, nhưng nhìn thấy người khác không dọn đi, bọn họ cũng không muốn đi, ở trong nội viện này còn có người như thế, hai vợ chồng đều có xe riêng, nhưng lại ở trong này không chịu chuyển đi.

Vừa chào hỏi cùng người chung quanh, Diệp Đông Lan dẫn Diệp Thiên đi qua hành lang gấp khúc, vòng qua hoa viên chất đầy đồ vật, lại đi qua một cánh cửa trồng hoa hai bên, đi tới bên trong.

- Anh Vương, có ở nhà không?"

Đi vào trong viện rồi, Diệp Đông Lan hô to một tiếng.

- Diệp chủ nhiệm, chị đã tới à? Tôi đang định hai ngày này sẽ đi tìm chị đây...

Theo tiếng nói, một ông lão trong cửa đối diện đi ra.

Vóc dáng ông lão không cao, tóc đã trắng gần như toàn bộ, nhưng cái lưng vẫn rất thẳng, đôi mắt vẫn rất sáng, trên người mang theo uy thế, có thể nhìn ra, trước kia cũng làm lãnh đạo.

- Lão Vương, đây là cháu tôi, chính là nó muốn mua tứ hợp viện này, chúng ta vào trong nói chuyện...

Diệp Đông Lan giảm thấp giọng xuống vài phần, bà biết những người trước cửa viện đều căng lỗ tai đang nghe ngóng bên trong nói chuyện, những người này vốn không một người nào biết điều, nếu biết lão Vương bán nhà, không biết chừng sẽ làm thành cái dạng gì?

- Được, được, vào bên trong nói...

Lão Vương cũng biết những người đó không dễ chọc, tiếp đón hai người đi vào nhà trong, nói:

- Diệp chủ nhiệm, khu từ hợp viện này lão chủ nhiệm cũng biết rõ, tôi cũng không thể gạt được bà, chuyện này bà cũng biết rồi, người ở trước viện và trung viện, tôi không thể bảo bọn họ chuyển đi...

Nếu đổi lại người khác đến mua, lão Vương nói không chừng cũng không nói chuyện này, nhưng chủ nhiệm khu dân phố, hẳn biết mình không thể gạt được, hành văn gãy gọn nói rõ sự tình.

Lúc buổi trưa Diệp Thiên nói rất kiên định, cho nên Diệp Đông Lan cũng không dây dưa những chuyện kia, mở miệng nói:

- Lão Vương, tình hình thì tôi biết, mua thì cũng chỉ có mua được hậu viện, giá cả của anh, có phải hơi đắt hay không?

Hậu viện này tuy rằng cũng có một vườn hoa nhỏ và tám gian phòng, xem như nơi an tĩnh nhất, nhưng diện tích nhỏ hơn rất nhiều nếu so với trung viện, Diệp Đông Lan nói thật ra cũng rất hợp lý.

- Cô Diệp, tôi đây cần bán, chính là hợp với phía trước hai mảnh sân cũng bán, tám mươi vạn thật đúng là không đắt, nếu sau này đuổi được những người đó đi, nguyên đất thì tám mươi vạn cũng không mua được đâu...

Nghe thấy Diệp Đông Lan nói vậy, ông lão tỏ vẻ oan khuất, nhưng nhìn thấy Diệp Đông Lan không có biểu hiện gì, không khỏi ngượng ngùng nói:

- Như vậy đi, cô Diệp, tôi tiếp tục bớt mười vạn đồng, bảy mươi vạn, nếu cô đồng ý, chúng ta đi làm thủ tục, nếu không đồng ý, tôi cứ để đó vậy!

Kỳ thật lão Vương cũng rất tiếc khu tứ hợp viện này, nhưng năm trước, khi con trai ông về nước, cũng là vì chuyện quyền thừa kế nhà, cùng mấy hộ gia đình bên ngoài đánh một trận, trên đầu phải khâu mấy mũi quay về Mĩ.

Kể từ đó, lão Vương càng không cách nào đối phó với những người bên ngoài đó, nên lúc này mới nghe lời của con chuẩn bị bán nhà đi Mĩ.

- Tiểu Thiên, cháu thấy sao?

Nghe được lão Vương nói vậy, Diệp Đông Lan nhìn về phía cháu, chuyện này bà không làm chủ được, hơn nữa bà cũng biết, chuyện Diệp Thiên quyết định, ngay cả em trai của mình cũng không ngăn nổi.

- Bảy mươi vạn?

Diệp Thiên cúi đầu trầm ngâm một hồi, mở miệng nói:

- Được ạ, bảy mươi vạn thì bảy mươi vạn, cháu mua!

Từ khi tiến vào tiền viện, Diệp Thiên không nói gì mà chỉ quan sát, vừa nhìn thấy, nhất thời trong lòng sung sướng, tòa nhà này quả thực chính là rất tuyệt, đặt vào trong tay hắn, muốn như thế nào cũng được.

Khu đại tứ hợp viện này nằm ở Đông Bắc Cố Cung, vị trí cần Đông Bắc trong phong thủy được xem là “Quỷ môn”, Xem như vị trí cực kỳ xấu.

Nhưng là ở kỳ môn thuật pháp, phương vị này lại được xem là “Sinh môn”, Cũng có cách gọi là “Quy môn” và “Quý môn”, thông thường với thầy địa lý, sẽ là “Khí môn” .

Hoạt khí (Sức sống), anh khí (khí khái anh hùng), sinh khí, ý khí ... đều là các hình thức biểu hiện của khí. Còn cần vị Đông Bắc, thì lại là phương vị âm dương khí luân chuyển, tượng trưng cho bí ẩn lý kỳ, bất an và không ổn định, nên được gọi là “Quỷ môn” .

Nơi như vậy, Diệp Thiên chỉ cần thi triển một vài thuật pháp, đều không cần hao tổn nguyên khí, có thể khiến nó biến thành một chỗ quỷ trạch thâm trầm, Diệp Thiên sẽ không tốn nhiều công sức.

Ngược lại mà nói, sau khi đuổi được những người kia đi, Diệp Thiên vận dụng một vài bí thuật trận pháp trong đầu được truyền

thừa, đồng dạng có thể lợi dụng đặc điểm âm dương luân chuyển nơi này, cải tạo thành một chỗ phong thủy tốt, sử dụng tốt, hoàn toàn không thành vấn đề.

Nghĩ đến tương lai ngày sau nơi này thành chỗ tốt, Diệp Thiên hận không thể lập tức mua nhà, liền lấy thẻ ra, nói:

- Bác à, trong thẻ này còn có hơn chín mươi vạn, bác xem bác Vương khi nào thì rảnh, chúng ta đi làm thủ tục và công chứng một chút...

Trước năm 2000, tư hợp viện vốn không cho phép tư nhân mua bán, nhưng đối với Diệp Đông Lan mà nói, thực không thành vấn đề, ở công sở làm nhiều năm như vậy, chút quan hệ vẫn phải có.

- Bây giờ bác đang rảnh đây, nhưng Tiểu Diệp, nhà này cháu mua, cũng đừng hối hận, nói bác Vương gài bẫy cháu nhé!

Lão Vương cũng muốn sớm vứt bỏ gánh nặng này, nhưng nhìn thấy Diệp chủ nhiệm, vì thể diện, vẫn phải nhắc nhở Diệp Thiên một câu.

- Bác Vương, bác cứ yên tâm đi, chúng ta như Chu Du đánh Hoàng Cái, một bên nguyện đánh một bên nguyện chiến!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, giờ phút này trong lòng hẳn đã sớm nổi nhạc khai hoa, chờ cải tạo xong khu viện này, phong thủy thậm chí còn tốt hơn cả điện thờ ở Mao Sơn kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 172

Thiện Ác Có Báo

Người nhà Lão Vương cũng đã đi Mĩ trước, hấn ở quốc nội cũng không còn vương bận cái gì, lập tức khóa chặt cửa, liền chuẩn bị cùng Diệp Thiên đi làm thủ tục.

Tục ngữ nói trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, chỉ với mấy câu đối thoại của Diệp Đông Lan và lão Vương ở trong sân, người ở phía trước và trung viện đều ý thức được cái gì đó.

Lần này, khi Diệp Đông Lan và Diệp Thiên đi qua tiền viện, những người đó lại không được nhiệt tình như lúc trước, cả đám liếc mắt nhìn Diệp Thiên và lão Vương, còn thiếu nước chưa châm chọc mà thôi.

- Lão đầu đáng chết định bán nhà đây mà?

- Đúng vậy, vừa rồi tôi cũng nghe thấy, nhất định là bán rồi!

- Chúng ta không đồng ý, hấn làm sao dám bán chứ?

- Thôi đi, chúng ta tuy rằng ở nơi này, nhưng cái gì chứng minh đều không có, cậu ta muốn mua ông có thể làm gì?

Lão Vương và Diệp Thiên vừa ra khỏi tứ hợp viện, người ở bên trong liền âm ỉ, chuyện liên quan nơi ở của mình sau này, trên mặt mọi người cũng không có gì vui vẻ.

- Trương Mạc, hai người các anh kiến thức nhiều, nói xem chuyện này nên làm sao bây giờ?

Người bị gọi là Trương Mạc này chừng ba mươi tám, ba mươi chín tuổi, trước kia bởi vì đánh nhau bị đưa đi giáo dục vài năm, ra tù công việc cũng không còn, chỉ có thể cùng vợ bày hàng buôn bán nhỏ, không ngờ dần dần lại có thể giàu to.

Nhưng hai vợ chồng này cũng là cái loại lòng tham không đáy, vợ chồng hai người hai năm trước đã có xe riêng, còn mua hai căn nhà nhỏ ở bên ngoài, tuy nhiên cũng đã cho thuê đi, chính mình lại ở lì trong tứ hợp viện không chịu đi, là “Lão lại” nổi danh ở tứ hợp viện.

- Ông Ngô, ông sốt ruột cái gì?

Nghe được lời của mọi người trong viện, Trương Mạc bĩu môi nói:

- Không quan tâm nhà này bán hay không. Chúng ta ở không phải đều là chính phủ cho phép sao? Chính phủ không để cho chúng tôi có nhà mới, vậy cũng không có chỗ nào mà đi, coi như người nợ và Diệp chủ nhiệm có quan hệ, cũng không thể đuổi chúng ta đi mà?

Cha của Trương Mạc trước kia cũng là một người tạo phản, mặc dù đã mất ở những năm bảy mươi, nhưng cũng bảo con trai chiếm một phần ba khu viện, có được ba gian phòng lớn.

Khu tứ hợp viện này ở vị trí tốt. Ra vào tiện lợi, ở thì đông ấm hè mát, mỗi tháng còn không mất mấy tiền, Trương Mạc đương nhiên không chịu dọn đi rồi, hẳn thậm chí còn cân nhắc có nên tìm người đặt quan hệ, để cho mình có cái giấy chứng minh hay không.

- Đúng, đúng, không quan là thuộc về ai. Bảo chúng ta dọn đi là không được!

- Tiểu Trương nói có lý, chính phủ không lo được, cũng không thể bảo chúng ta ra ở trên đường cái!

Lời nói của Trương Mạc khiến mọi người như có người tâm phúc, kỳ thật nhiều năm như vậy, bọn họ cũng vẫn làm như thế, Trương Mạc cũng chỉ là người gọi ra đầu tiên mà thôi.

- Tiểu Diệp, cháu cần nghĩ kỹ, những người đó khó chịu vô cùng...

Đi ra khỏi tứ hợp viện, nghe phía sau truyền đến thanh âm đánh trống reo hò, lão Vương có ngốc cũng có thể dự đoán được bọn họ có chủ ý gì, nhìn không được lại nhắc nhở Diệp Thiên.

Lão Vương tuy rằng không có quan hệ gì với Diệp Thiên, nhưng là người có giao tình cùng Diệp chủ nhiệm cũng vài thập niên, vạn nhất đến sau này có tai vạ, mình từ Mĩ trở về, cũng không mặt mũi nào đi gặp mấy người nhà họ Diệp.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, khoát tay áo nói:

- Bác Vương, bác cứ yên tâm đi. Chuyện này cháu sớm đã suy nghĩ kỹ, đến lúc đó khuyên nhủ họ một chút, nói không chừng bọn họ liền dọn đi đấy?

- Dọn đi?

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin của Diệp Thiên, lão Vương không khỏi lắc lắc đầu, trông cậy vào này những người cứng đầu này, phòng chừng phải chờ tới lúc cây vạn tuế ra hoa.

Thấy lão Vương nhìn phía mình, Diệp Đông Lan cũng cười khỏ một tiếng:

- Đi thôi. Anh Vương, Tiểu Thiên luôn có cách nhìn riêng, chuyện của nó ngay cả cha nó đều không can được...

- Được, lời nên nói tôi cũng nói rồi, có nghe hay không là do cậu.

Nghe được Diệp chủ nhiệm nói như vậy. Lão Vương cũng im lặng không nói, cứ như vậy, sau này trong lòng Diệp gia bất mãn, cũng không thể trách mình.

Ở thập niên 90, giao dịch bất động sản còn không có rườm rà như đời sau, sau khi kí kết hợp đồng ở văn phòng quản lý bất động sản, Diệp Thiên ứng trước hai mươi vạn cho lão Vương, sau đó chờ ngành tương quan xác minh bản vẽ kết cấu đầy đủ ngôi nhà, có thể công chúng sang tên.

Diệp Diệp Đông Lan và lão Vương đều có chút quan hệ, ngày hôm sau sẽ có người đi tứ hợp viện đo đạc diện tích nhà, chuyện này cũng nên làm cho tốt, xong xuôi hai bên ra về.

- Diệp Thiên, Diệp Thiên, bác, bác cũng đi ư?

Vừa mới trở lại tứ hợp viện, Vu Thanh Nhã bay đến tựa như cánh bướm, gắt gao kéo lấy tay Diệp Thiên, nhưng thấy Diệp Đông Lan bên cạnh, không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

- Tiểu Nhã, tối nay cháu muốn ăn cái gì? Bác đi nấu cho các cháu nhé!

Thấy cô gái trước mặt, Diệp Đông Lan rất vừa lòng, gương mặt xinh đẹp, lưng nhỏ mông lớn, ngày sau nhất định có thể sinh cho Diệp gia nhiều đứa trẻ.

Tuy nói Diệp Đông Lan làm công tác kế hoạch hoá gia đình, nhưng với việc trong nhà mình, đương nhiên là sinh càng nhiều càng tốt.

- Thưa bác, tùy bác ạ, cháu có việc cần nói với Diệp Thiên...

Nhìn thấy ánh mắt Diệp Đông Lan, Vu Thanh Nhã không khỏi hoảng hốt, vội vàng lôi Diệp Thiên đi ra sau viện.

Nhìn thấy bộ dạng của Vu Thanh Nhã, trong lòng Diệp Thiên kỳ thật đã sớm đoán được vài phần, cũng cố ý hỏi:

- Sao mà hung phấn thế? Trúng giải thưởng lớn à?

- Anh đoán xem, so với trúng giải thưởng lớn còn vui hơn chứ

Vu Thanh Nhã cười, nói.

Diệp Thiên mang về mặt mơ hồ, nói:

- Vậy nhất định là trúng thưởng rất lớn!

- Ngu ngốc chết được, chỉ biết trúng thưởng, lần trước anh mua nhiều xổ số như vậy cũng không trúng mà ...

Vu Thanh Nhã không hài lòng với phản ứng của người yêu, dùng sức xoay hông Diệp Thiên, nói:

- Tên béo họ Tê gặp xui xẻo lớn, kô nói chuyện mất chức chủ nhiệm văn phòng, còn bị đuổi việc!

Đối với Vu Thanh Nhã mà nói, kẻ quấy rầy chính mình hơn hai tháng rốt cục gặp ác giả ác báo, không thể nghi ngờ là chuyện rất sung sướng, vừa tan ca liền vội vàng chạy về nhà báo tin vui cho Diệp Thiên.

- Há? Sao lại thế, em nói cho anh nghe một chút đi...

Hôm nay bận một ngày, Diệp Thiên đã sớm quên chuyện này, lại nghe được Vu Thanh Nhã nhắc tới, cũng thấy nổi hứng thú, lần đầu tiên hẳn thi triển bùa Ngũ Quỷ tuyệt mệnh, cũng không hiểu về công hiệu lắm.

- Em nói cho anh biết, hôm nay tên béo đến sớm, lại bị đài trường kêu vào, em nghe chị Tuyệt Liên nói...

Tuy rằng tâm địa Vu Thanh Nhã rất thiện lương, nhưng đối với những kẻ năm lần bảy lượt tìm cô gây phiền toái, lại không có chút đồng cảm nào, lập tức miêu tả lại cho Diệp Thiên rất sinh động.

Thì ra, Tề Dục u mê ở cục cảnh sát, bị giam một đêm, rốt cục cũng biết hôm qua đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghĩ bình thường mình làm việc cẩn thận, trở lại đài định viết bản kiểm tra cho xong.

Nhưng Tề chủ nhiệm thật không ngờ, chuyện này đã chấn động đến chủ quản đài truyền hình, phòng quảng cáo có vị lãnh đạo nói, đối với cái kiểu con sâu làm rầu nổi canh này, cần nghiêm trị không tha.

Như vậy, không đợi Tề chủ nhiệm đưa ra kiểm điểm, hắn bị trường đài gọi lên, sau một hồi răn dạy và quở mắng như trận gió táp mưa rào đi qua, một bản từ chức bày trước mặt Tề Dục.

Kết quả như vậy, vượt khỏi tâm lý mong đợi của Tề chủ nhiệm, hơn nữa hôm qua một đêm không ngủ ngon, lúc ấy ngất ngay tại văn phòng đài trưởng, khiến cho đài truyền hình trên dưới hỗn loạn.

Gây ra chuyện lớn như thế, không đầy hai giờ, đài truyền hình từ trên xuống dưới đã biết hết chuyện, hơn nữa thái độ của lãnh đạo đài thực kiên quyết, khi khai trừ Tề Dục, đồng thời cũng bổ nhiệm một chủ nhiệm văn phòng mới.

Chủ nhiệm mới là một phụ nữ, thái độ cũng khá hiền lành, mới vừa nhậm chức đã phê chuẩn báo cáo của mấy thực tập sinh, đây cũng là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến Vu Thanh Nhã hưng phấn không thôi.

- Diệp Thiên, cảm ơn anh...

Nói xong chuyện đã xảy ra, Vu Thanh Nhã gắt gao nắm lấy tay Diệp Thiên, ôm chầm lấy hắn, tuy rằng Diệp Thiên cũng không nói với cô cái gì, nhưng là người thông minh, Vu Thanh Nhã biết, chuyện này tuyệt đối là do Diệp Thiên làm.

- Cảm ơn anh vì cái gì hả? Tục ngữ nói thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, không phải không báo mà là chưa tới lúc thôi.

Diệp Thiên cũng có thể tưởng tượng ra mặt mũi của tên chủ nhiệm béo, không khỏi nở nụ cười, dám đối đầu thầy phong thủy, trêu gẹo bạn gái hắn, người này thật đúng là không sợ chết đây mà.

Hơn nữa với hiểu biết của Diệp Thiên về lá bùa Ngũ Quỷ tuyệt mệnh, sau khi mất chức, tên béo họ Tề ít nhất còn bị bệnh nặng một trận, vận trình ba năm năm tới đều rất kém.

Nhưng cho dù người đó có xui xẻo nữa, Diệp Thiên cũng không chút thương hại, lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó lọt, không bày phong thủy sát trận với con cháu đời sau của hắn, Diệp Thiên đã là hạ thủ lưu tình rồi.

Buổi tối, chờ Diệp Đông Bình và Lưu Duy An trở về, Diệp Đông Lan nói ra chuyện Diệp Thiên mua nhà ở bàn ăn, tuy rằng Diệp Đông Bình có chút bất mãn đối với quyết định của con, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Diệp Đông Bình biết, Diệp Thiên không giống những người bạn cùng lứa tuổi, từ nhỏ đến lớn cho dù làm chuyện gì, cũng chưa nếm qua khổ, người khác mua tứ hợp viện này không có biện pháp gì, không có nghĩa là Diệp Thiên không làm được.

Chủ nhân cũ của Tứ hợp viện - lão Vương có lẽ rất luyến tiếc căn nhà, ba ngày sau, liền đem hành lý của mình đóng gói lại, chuyển qua Mã, đem chìa khóa giao cho Diệp Thiên.

Cùng đi coi Diệp Đông Lan, Diệp Thiên lại tới tứ hợp viện, lúc hắn đến là bây giờ tối, các hộ gia đình trong khu nhà Tứ hợp viện đều ở nhà.

- Các vị láng giềng, cháu tên là Diệp Thiên, bác Vương đã bán viện này cho cháu, từ giờ trở đi, cháu chính là chủ nhân hợp pháp của tứ hợp viện này ...

Lời đạo đầu của Diệp Thiên khiến Diệp Đông Lan có chút bận tâm, đứa nhỏ này nói chuyện sao lại thẳng thừng như vậy?

- Cậu thanh niên, lời này của cậu ý là muốn đuổi chúng ta ra khỏi đây hả?

Quả nhiên, lời nói này của Diệp Thiên khiến cho mọi người bất mãn, người luôn luôn gây sự trước tiên – Trương Mạc, lại chất vấn một câu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 173

Chuyển Nhà

Từ trước khi Diệp Thiên đến, mấy nhà ở đây đã mở một cuộc hội ý nhỏ để thống nhất ý kiến do Trương Mạc có tiếng tăm trong hội chủ trì, những người còn lại phụ họa. Ai nấy đều có chút lo sợ về ông chủ nhà mới.

Từ lâu, những cuộc đấu tranh như thế này trong Tứ hợp viện chẳng biết đã tiến hành bao nhiêu lần rồi. Mọi người đều quá quen. Trương Mạc vừa dứt lời, một ông tuổi hơn 50 liền bảo:

- Thanh niên à, chỗ này là nhà nước cấp cho chúng tôi ở, có chuyện gì thì cậu cứ lên hỏi chính quyền, chúng tôi quản không nổi!
- Đúng thế, ông nội tôi chết trong chính cái nhà này, cậu bảo chúng tôi phải dọn đi đâu đây?
- Thanh niên à, cậu mua nhà cũng phải tìm hiểu cho rõ chứ, lão Vương kia gài bẫy cậu rồi...
- Dù sao đây cũng là nhà của chúng tôi, muốn chúng tôi dọn đi, thì trước hết cũng phải sắp xếp chỗ ở cho chúng tôi xong xuôi đã chứ!

Lời nói của ông lão nhận được sự vỗ tay tán thưởng của những người trong sân. Đám người ai ai cũng trừng mắt nhìn kẻ thù chung của mình - Diệp Thiên. Trương Mạc lại càng hùng hùng hổ hổ xắn tay áo, trông điệu bộ như muốn đánh nhau.

Trong sân, lớn có người già sáu bảy mươi tuổi, nhỏ có trẻ con còn đang quần tã, nhưng bọn họ cũng chẳng sợ Diệp Thiên đến “hung hăng”. Nếu mà Diệp Thiên dám mở miệng lớn tiếng quát mắng hay có ý động chân động tay gì thì bọn họ sẵn sàng nghênh chiến.

Thấy Diệp Thiên có vẻ không làm chủ được tình hình nữa rồi, Diệp Đông Lan liền bước lên trước, lớn tiếng quát:

- Sao? Các anh định làm gì nào? Đây là nhà của người khác, cho các anh ở đã là tử tế lắm rồi. Trương Mạc, tên tiểu tử anh rất thích đánh nhau đúng không?

- Bác Diệp, cháu lẽ nào lại muốn đánh nhau. Cháu chẳng phải là đang nói đạo lý đấy sao?

Làm việc ở đây mấy chục năm nên Diệp Đông Lan cũng có sức ảnh hưởng. Bà vừa lên tiếng, Trương Mạc đã vội vàng lui bước. Năm đó anh ta bị bắt đi “lao động cải tạo”, bà lão chiếu cố vợ anh ta cũng không phải là ít.

- Chị Diệp, nói thì là như thế. Năm đó cũng không phải là chúng tôi muốn ở ngôi nhà này, là do nhà nước và cơ quan phân cho. Bây giờ đột nhiên đổi chủ bảo chúng tôi dọn đi, chúng tôi cả nhà già trẻ lớn bé thử hỏi đi đâu bây giờ?

Thấy Trương Mạc không thể thò đầu ra được nữa, lão Ngô vừa nãy nói đạo lý liền đưa ra phải trái. Trước kia mỗi lúc “chính quyền” đến điều động vấn đề nhà ở, bọn họ đều ứng phó như vậy, dùng thái độ bình tĩnh ngang nhiên đáp trả.

- E hèm...

Trông thấy đám người đã yên tĩnh trở lại, Diệp Thiên ho nhẹ một tiếng, nét mặt tươi cười, bảo:

- Thưa các bác trai bác gái, các anh các chị, mọi người nghe cháu nói rõ ràng cái đã, chứ chúng ta cứ cãi nhau thế này cũng không phải là cách.

- Cậu thì có thể nói cái gì? Còn không phải là muốn chúng tôi dọn đi sao?

Trương Mạc đứng phía sau đám người nói vọng lên.

- Tôi muốn mọi người dọn đi, bởi vì chỗ này tôi đã bỏ tiền ra mua lại rồi!

Diệp Thiên vừa dứt lời, đám người trong sân tứ hợp viện lập tức lao xao trở lại.

- Mọi người bình tĩnh đã, nghe tôi nói hết!

Diệp Thiên đưa tay ra hiệu yên lặng, nói tiếp:

- Nhưng tôi biết mọi người sống ở đây đã nhiều năm rồi. Với nơi đây nhất định là rất gắn bó, vì vậy tôi quyết định tạm thời mọi người chưa có chỗ để đi thì cứ tiếp tục ở lại đây vậy!

- Cái gì?

- Cậu nói thật sao?

Không đuổi chúng tôi đi?

Diệp Thiên vừa nói ra những lời này, mọi người trong sân đều ngạc nhiên sững sờ. Nghĩ lần không thể tưởng tượng nổi, Diệp Thiên lần này đến đây lại không phải là để đuổi bọn họ đi.

- Tạm thời ở lại đây, vậy tạm thời là bao lâu? Con trai tôi còn dự định tổ chức đám cưới ở đây nữa!

Tiếng Trương Mạc bực dọc vang lên. Vì khu nhà này đã có tới ba hộ mua nhà ở bên ngoài rồi. Trong số đó có cả nhà hần, nhưng nghe Diệp Thiên nói thế, những người đã có nhà đều muốn dọn đi, hần ta tự nhiên cảm thấy có gì đó không được đặc ý.

- Tôi muốn mở một cái cửa ở phía sau, làm thành một cái nhà khách tứ hợp viện. Mọi người nếu đã không muốn dọn đi thì cứ ở đó trước đã. Còn về việc đám cưới của con trai ngài, chẳng phải là cần tới mười mấy năm nữa sao?

Nghe Trương Mạc nói thế, Diệp Thiên cười bảo. Nhân tiện cũng thể hiện rõ hai ý của mình trong câu trả lời luôn.

Ý thứ nhất trong câu nói của Diệp Thiên là muốn sửa cửa sau thành nhà trọ. Kiểu này ở Bắc Kinh cũng đã có người làm rồi. Những người kinh doanh nhà ở cho người dân địa phương từ xa đến làm ăn rất khá.

Cửa sau tổng cộng có tám phòng. Nếu sửa thành sáu phòng khách, mỗi gian một ngày thu phí 200 tệ thì tháng này đã có mấy vạn rồi. Xem ra đây là một cuộc làm ăn không tồi.

Còn về ý thứ hai trong lời nói của Diệp Thiên thì đều khiến cho mọi người trong khu nhà tứ hợp thờ phào nhẹ nhõm. Đó là Diệp Thiên đã không đuổi bọn họ đi, Trương Mạc vừa nãy khiêu khích như thế nhưng Diệp Thiên vẫn không trở mặt lại. Xem ra những gì cậu ta nói đều là thật.

- Diệp huynh đệ, cậu thật tốt. Sau này có chuyện gì không vừa ý, cứ đến tìm Trương ca này.

Nghe Diệp Thiên nói thế, Trương Mạc lại bắt đầu ồn ào, nhưng lần này thì là những lời lẽ ngọt giọng. Chỉ cần không đuổi anh ta đi, tiếp tục để cho anh ta ở mấy gian nhà này, vài câu bóng bẩy một hoa cũng không thiếu.

- Tiểu Diệp, con người cậu thật tốt. Cậu yên tâm, sau này nhà trọ mở ra rồi, chúng tôi sẽ trông nom bảo quản giúp...

- Đúng thế, lần sau người nhà tôi đến Bắc Kinh, ở chỗ này thì tốt quá rồi, thật thuận tiện quá.

Hồi này trong sân còn ngập ngựa bầu không khí rút kiếm giương cung. Nhưng với lời nói của Diệp Thiên, hòa bình bỗng chốc đã được lập lại. Như sợ Diệp Thiên đổi ý, bọn họ liền đem cái mũ cao quý của một người không coi trọng tiền bạc vội vàng đội lên đầu Diệp Thiên.

Người làm ăn mà, chú trọng chính là cái hòa khí sinh tài. Lời của Diệp Thiên khiến cho mọi người nghĩ là cậu sợ bị mọi người chơi xấu, khiến cậu làm ăn điều đúng. Vì vậy mọi người ai nấy đều cất những lời thật bụng trong lòng.

- Mọi người chớ vội, để tôi tìm người dọn dẹp lại phía sau, chỗ đó rác nhiều quá...

Sự việc nói rõ ràng rồi, mọi người cũng dần dần tản ra, nhưng mấy người hội Trương Mạc vẫn đứng lại trong sân. Chờ Diệp Thiên bảo mọi người quay về xong, bọn họ muốn xem xem cậu chàng này có thật sự muốn sửa phía hậu viện thành nhà trọ không?

- Diệp Thiên, cháu thật sự muốn xây nhà trọ?

Sau khi bước ra khỏi khu nhà tứ hợp viện, Diệp Đông Lan không ngừng hỏi. Đứa cháu của bà suy nghĩ thật sâu xa, cái gì cũng chẳng chịu nói với người lớn. Bà cũng không đoán ra Diệp Thiên rốt cuộc nghĩ gì.

- Bác à, chuyện này để sau hãy nói. Chú Vương còn thừa một số thứ không dùng đến, cháu đi tìm người bán đi trước đã...

Diệp Thiên nghe vậy thảm cười. Mở nhà trọ? Đùa trò gì vậy? Mở mang một vùng đất phong thủy trù phú không để chính mình dùng, chẳng lẽ lại phục vụ cho người khác?

Tuy đã sắp tám giờ tối rồi, nhưng Diệp Đông Lan rất có uy tín ở quanh đây, tìm một công ty chuyển nhà, năm sáu thanh niên lái xe cùng Diệp Thiên vào trong khu nhà tứ hợp viện.

- Tiểu Diệp, chúng tôi tới giúp đây...

- Đúng thế, sau này đều là hàng xóm cả rồi, có chuyện gì cậu cứ nói...

Đám người của Diệp Thiên vừa vào trong sân, mấy người bọn Trương Mạc đã tụ cả lại. Trong lòng bọn họ hơi chút bất ổn, e sợ Diệp Thiên âm mưu làm trò xấu xa gì.

- Được rồi, mọi người đều qua cả đây. Có ít nồi niêu bát chén không dùng tới nữa, mọi người mang cả về dùng đi...

Diệp Thiên vẫy tay gọi to. Những người ngồi trong nhà nghe thấy liền kéo ra. Tuy những đồ dùng này chẳng đáng bao nhiêu tiền, nhưng với những người khốn khó này, những thứ không đáng gì cũng tự nhiên trở thành hữu ích.

Là chủ cũ khu hậu viện, lão Vương chiếm giữ cả gian sau. So với những người phía trước, lão có phần khoan nhượng hơn. Mấy chục năm sống ở đây, những thứ tích lũy được không hề ít. Linh tinh mọi chủng loại, chất đồng chiếm hết nửa sân.

- Mấy vị đại ca, những thứ này đều đem lên xe cả đi. Trong nhà còn có mấy cái bàn ghế giường tủ không dùng tới, các vị đem cả về xử lí luôn...

Diệp Thiên đã xem qua những vật dụng trong nhà lão Vương. Có một cái bàn bát tiên và hai cái ghế lê hoa cúc rất đẹp. Nhưng mấy đồ đó đều bị ông Vương chuyển đi cả rồi, trong nhà chỉ còn lại những thứ không đáng tiền.

- Ấy, Tiểu Diệp, những thứ này cậu không cần, nhưng chúng tôi cần...

Trông thấy Diệp Thiên định đem đồ đạc trong sân và trong nhà đi cho, mấy người đi theo cậu mắt sáng cả lên. Không phải nhà nào cũng có tiền như nhà Trương Mạc. Những thứ bàn ghế này tuy hơi cũ, nhưng đem về nhà dùng vẫn được mười mấy năm.

- Được rồi, các anh trao đổi với nhau đi. Ngoại trừ nhà tôi đừng dỡ đi, còn những thứ khác thì cứ đem hết cả đi...

Lời của Diệp Thiên bỗng chốc khiến cho mấy người thấy cảm kích vô cùng. Bọn họ đều biết, tám gian phòng này của lão Vương, trước đây bốn gian là cho người ngoài thuê, hai gian là cho con trai, con gái lão ở.

Nói thế để biết, về cơ bản trong mỗi gian phòng đều có đồ gia dụng. Diệp Thiên cho bọn họ tùy ý dọn, những thứ rẻ mạt này cũng có thể trở nên đáng giá. Có mấy người liền chạy về nhà, là muốn gọi vợ sang để cùng chuyển cho nhanh.

Chỉ trong mấy phút chớp nhoáng, sân trước và sân giữa rộn tiếng người nháo nhác. Một đám người chen vào chen ra, đến lão Ngô năm sáu chục tuổi cũng không chịu kém cạnh, cũng xắn tay áo sẵn sàng xông vào chiếm lấy ít đồ.

Mấy đứa trẻ cũng í a í ới bảo nhau chen vào lấy. Cái sân tứ hợp viện vốn yên tĩnh bấy lâu, bỗng chốc trở nên náo nhiệt như đang đón Tết.

- Haha, mọi người lúc chuyển cần thận chút, cần thận không va đập vào nhau...

Diệp Thiên bật đèn trong sân lên. Cả phía hậu viện sáng rõ một góc. Sự hào phóng của cậu đã làm cho nhiều người mất đi cảnh giác.

Lúc này trong mắt những hộ gia đình sống ở đây, Diệp Thiên đích thị là một thằng phá gia chi tử. Những vật dụng này đều không hỏng, mở nhà trọ hoàn toàn có thể dùng được. Vậy mà lại đi cho hết người ta, đây chẳng phải là bại gia tử thì là gì?

- Này, cái đó tôi vẫn cần dùng, tại sao anh lại dọn đi?

Một chủ hộ ở tiền viện kéo người của công ty dọn nhà lại hỏi.

Người thanh niên của công ty chuyển nhà mới chỉ Diệp Thiên bảo:

- Ông chủ Diệp nói cho phép chúng tôi mang đi, ông chọn lại vật khác đi...

Trước đó, Diệp Thiên đã đến nói rõ với người của công ty chuyển nhà, tất cả những thứ có ở trong nhà này sau khi chuyển đi thì đều thuộc về bọn họ. Những nhân viên của công ty chuyển nhà cũng đều nghèo khó cả, đối với những thứ không đáng tiền này cũng lộ vẻ thèm muốn.

Vốn tưởng rằng những thứ này đều là của mình, ai ngờ Diệp Thiên lại để cho người khác. Đó chính là lý do vì sao sau khi nhận được lệnh của Diệp Thiên, hộ nào hộ nấy đều đem những đồ tốt chuyển ra ngoài.

Những hộ gia đình phía trước thấy tình hình như thế, đương nhiên là không vừa ý. Một thứ hai thứ còn không sao, chứ bị cướp đi nhiều, ắt hẳn xảy ra tranh chấp.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 174

Ma Quỷ Lộng Hành (Thượng)

Diệp Thiên trước khi dọn nhà đã nói rồi, để người của công ty vận chuyển thương lượng với những người chủ hộ. Vì vậy những người này cũng ngại làm phiền Diệp Thiên, tự động phân loại dọn dẹp đồ đạc ở đó. Cả cái Tứ Hợp Viện nào loạn như một chợ rau.

- Dọn đi, sau này thì các người tha hồ mà khóc...

Diệp Thiên đứng trong sân nhìn cảnh nào loạn đấy, vẻ lãnh đạm lộ ra trong nụ cười, tham rẻ là đặc tính của con người. Có điều từ xưa đến nay, hình như chưa từng nghe thấy có ai lại dám đi lấy đồ của một ông thầy phong thủy có khả năng nghịch thiên cải mệnh.

Những người sống ở đây không phải là người xấu. Đại đa số trong bọn họ đều là những người thành thị bình dân. Nhưng Diệp Thiên cũng không phải là một nhà từ thiện, bỏ ra khoản nhỏ là có thể mua được một ngôi biệt thự lớn, đương nhiên cũng sẽ không thể nuôi không những người này được.

Diệp Thiên đi một vòng quanh hậu viện, trong lòng đã có chủ ý rồi. Đưa mắt nhìn bốn phía, thấy hai vợ chồng Trương Mạc chẳng hề tham gia vào hoạt động chuyển nhà. Diệp Thiên liền đi đến, cười bảo:

- Mấy chậu hoa này vương lổ đi quá. Trương đại ca, giúp tôi một tay với, đem những chậu hoa này chuyển đến hoa viên đó đi...

- Okie, lão Vương nhân quá đây mà, sinh ra làm mấy cái thứ tia tốt cây cảnh này. Ngô lão nhị, đừng có tham nhặt nhanh mấy cái thứ rẻ mạt đấy nữa, nhanh qua đây giúp Diệp huynh đệ một tay...

Trương Mạc không chút do dự, nghe Diệp Thiên nói thế, liền gật đầu đồng ý, còn gọi lão nhị nhà ông Ngô sang giúp cùng.

Phải nói ông Vương đích thị là người yêu hoa, chẳng những hoa viên trong sân trồng đầy hoa cỏ, trước cửa mỗi phòng cũng bày không ít chậu hoa, tổng cộng đếm được phải hơn trăm chậu.

Chiếm của người khác nhiều thứ như vậy, Trương Mạc và Ngô lão nhị làm việc cũng phải gắng sức, đem những chậu hoa chuyển đến hoa viên bên cạnh. Có điều bọn họ không phát hiện ra, mỗi chậu hoa mình chuyển đi đều bị Diệp Thiên ngấm ngấm chuyển đổi vị trí.

Mãi đến hơn 10h, tất cả đồ đạc ở các phòng sau hậu viện mới được mới được chuyển đi hết, ngay đến sợi dây sắt phơi quần áo trong sân cũng bị cắt đi rồi. Trước đây còn có chút hơi người, bây giờ thì thành trống không rồi.

Mấy chậu hoa đó cũng bị người của Diệp Thiên mang vào giữa sân. Do số lượng quá nhiều, Diệp Thiên đều cho xếp chồng lên nhau, đặt kín một góc tường bao phía sau hậu viện.

Mấy người của công ty chuyển nhà rửa sạch tay chân, đến trước mặt Diệp Thiên, báo:

- Ông chủ Diệp, việc đều làm xong cả rồi, chúng tôi về đây...

- Đây là 100 tệ, mấy anh cầm lấy gọi là tiền chè thuốc...

Diệp Thiên rút trong túi quần ra đưa cho mấy người đó.

Anh chàng trưởng nhóm rất thật thà. Thấy Diệp Thiên rút tiền ra, vội vàng xua tay báo:

- Không... không, ông chủ Diệp, những thứ này chúng tôi cầm đi nhiều quá rồi, tiền nong không nên cầm nữa!

Trông thấy cảnh như vậy, những người chủ hộ không khỏi lườm nguýt. Vị trí của Diệp Thiên trong mắt bọn họ lại giảm đi một bậc, “Đã cho người ta đồ rồi lại còn cho tiền, đây thật đúng là tên bại gia tử, chuyên môn ném tiền qua cửa sổ!”

- Làm phiền mấy vị đại ca lúc đêm hôm rồi, tiền này các vị nhất định phải nhận...

Diệp Thiên cầm 100 tệ nhét vào tay người trưởng nhóm, nói tiếp:

- Mấy hôm nữa tôi phải trang trí lại chỗ này. Cái cổng hoa rù này hơi vương, các vị giúp một tay dỡ xuống, để sau tôi mở cửa dỡ mắc...

Khu nhà tứ hợp viện này vốn có cổng sau nhưng đã bị hoa cỏ của lão Vương che lấp hết rồi. Ngay đến cả con đường đi bộ phía sau cổng đây hoa rù cũng bị lấp mất. Diệp Thiên muốn mở nhà trọ, đương nhiên phải mở lại cửa và thông lại đường.

Mấy người của công ty chuyên nhà liền bước tới phía cổng sau xem xét

- Cổng này liền với tường rồi, dỡ xuống chắc hơi khó. Dùng dây thừng kéo phía trước, phía sau có người đẩy, như thế dễ hơn...

Dây thừng có sẵn rồi, mấy người của công ty chuyên nhà lại tìm một cái búa đập mấy nhát vào phần dưới cửa, một loạt gạch rầm rầm rơi xuống. cái cổng hoa rù lúc trước nhìn kiên cố là thế, bỗng chốc trở nên lung lay xập xệ.

Người trước kéo người sau đẩy. “Rầm!” một tiếng, cái cổng hoa rù cùng bức tường liền xung quanh đổ ụp, bụi bay tứ tung, làm cho đám người Trương Mạc đến giúp cũng lấm lem bụi bần.

- Haha, được rồi, Trương đại ca. Hôm nay cảm ơn anh nhiều lắm. Đợi sau này nhà trọ mở rồi, tôi mời các vị bữa cơm rượu...

Sau khi bức tường đón gió và cánh cổng phủ đầy hoa được dỡ xuống, trên mặt Diệp Thiên thoáng một nụ cười. Chỗ sân này chính là nơi âm dương giao hòa, chỉ cần làm phép một chút thì có thể phát huy tác dụng rồi.

- Vậy thì cảm ơn Diệp huynh đệ trước đã. Chúng tôi phải về bây giờ, cả người bụi bần khắp rồi...

Dỡ tường khiến cho đám người lấm lem bụi đất. Thêm nữa, trong sân cũng trống không rồi, không ai muốn ở đây lâu hơn nữa, mọi người đều lũ lượt ra về.

- Ôi, sao lại thấy lạnh lạnh thế nhỉ?

Trương Mạc đi sau Diệp Thiên đột nhiên rùng mình một cái. Sau lưng hắn như có một luồng khí lạnh rờn rợn sau gáy. Vợ quay đầu lại xem, nhưng cái gì cũng không thấy.

Giờ đang lúc đầu tháng chín nắng hanh cuối thu, nhiệt độ ban đêm cũng 24, 25 độ trở lên. Một cơn gió lạnh vô duyên vô cớ, khiến Trương Mạc vội vàng đảo bước, nhanh chóng bước tới trước Diệp Thiên.

- Tiểu Diệp, từ từ đã, hôm nào rảnh đến nhà tôi làm bữa cơm!

- Diệp Thiên huynh đệ, khi nào cần giúp đỡ cậu cứ nói...

- Đúng thế, Tiểu Diệp, đừng khách sáo, hàng xóm láng giềng cả mà. Lúc nào cần đại thúc giúp cháu cứ nói...

Cả sân những người được cho đồ đều đứng ở trước cổng khu nhà Tứ Hợp Viện tiền Diệp Thiên. Còn trong lòng họ thực sự nghĩ Diệp Thiên thế nào cũng không ai biết, đoán là những lời lẽ chẳng tốt đẹp gì.

- Cảm ơn các chú các cô, mấy hôm nữa nhất định quay lại quấy rầy...

Diệp Thiên khách khí bảo, rồi quay người rời khỏi khu nhà tứ hợp viện mà trên giấy tờ pháp lí đã là của mình.

- Chỉ mong lá gan của các vị đừng nhỏ quá...

Vừa quay người đi, nụ cười tươi rói trên mặt Diệp Thiên đã biến thành cái cười khẩy.

Ban đầu Diệp Thiên đối với việc có nên dỡ bỏ cánh cổng rù hoa hay không trong lòng hơi chút do dự. Nhưng sự tham lam của những con người đó đã thúc cậu hạ quyết tâm, biến vùng đất phong thủy âm dương giao hòa tốt đẹp này thành trận địa cửu âm tuyệt sát.

Tục ngữ nói “Độc dương bất sinh, độc âm bất trường”, chính là nói âm dương phải hòa hợp mới khiến cho vạn vật sinh tồn. Sân tứ hợp này của lão Vương, hồi đầu xây dựng cũng là do có cao nhân chỉ điểm. Bức tường sau cánh cổng đầy hoa chính là cửa ải trọng yếu ngăn chặn “Quý Môn” đông bắc.

Bây giờ Diệp Thiên phá bỏ bức tường đó, chính là để khai thông cửa quý.

Cái gọi là “Quý Môn”, thực ra chính là nơi để ngăn chặn sát khí của phương vị đông bắc. Giờ “Quý Môn” phá rồi, âm dương trong khu nhà tứ hợp viện này sẽ bị mất cân đối. Trương Mặc lúc trước cảm thấy sau gáy rợn luồng khí lạnh chính là do âm khí xộc vào gây ra.

Hơn trăm chậu hoa được vận chuyển sắp xếp lộn xộn cũng chính là một trận pháp cao minh. Làm cho dương khí hai bên phía trước sân đều bị giữ lại, để âm khí chỗ “Quý Môn” có thể thần tốc ập vào.

Cái sân này vốn ở vị trí giao hòa âm dương của cả khu nhà. Âm khí lớn mạnh sẽ trong thời gian ngắn nhất quét sạch cả sân. Diệp Thiên không cần nghĩ cũng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

- Cha bố nó chứ, anh nói xem tên họ Diệp này có phải đầu óc không bình thường. Đem đồ đạc đi cho người ta, đã vậy lại còn vác cả tiền đem cho nữa.

Cái sân ồn ào suốt nửa đêm im ắng trở lại. Nhưng vừa trải qua những chuyện này, mọi người chẳng mấy ai có thể ngủ được. Các nhà đều đang thảo luận về chuyện hồi nãy xảy ra.

Trương Mạc từ sau khi ở hậu viện trở về, nãy giờ đều thấy nao nao trong người. Nghe vợ nói liền khó chịu bảo:

- Cô lo nhiều chuyện như vậy làm gì. Tôi thấy tên tiểu tử đó đúng là ông nhị thế tổ. Chưa được nếm mùi khổ nên chưa biết. Sau này mà không thuận theo nó thì biết tay...

- Uhm, tôi cũng thấy thế. Nhưng cái nhà trọ đó rất dễ kiếm tiền, sao chúng ta lại không nghĩ tới chứ?

Làm ăn buôn bán suốt mười năm nay, vợ Trương Mạc thực cũng sáng mắt lên khi thấy ý tưởng kinh doanh nhà trọ của Diệp Thiên.

- Nghĩ được cũng làm gì có tiền. Khu nhà này mua lại ít nhất cũng phải bảy tám mươi vạn, lại thêm tu sửa, không có một trăm năm sáu mươi vạn làm sao làm nổi, chúng ta lấy đâu ra nhiều tiền như thế chứ? Đàn bà các cô đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng!

Trong người Trương Mạc đang buồn bực, sau khi mắng vợ một câu xong, bảo:

- Đừng để ý chuyện của người khác nữa, đi ngủ đi, mai còn phải đi thu tiền nhà nữa...

- A, ma, có ma!

Đúng lúc Trương Mạc tắt hết đèn trong phòng, trong sân đột nhiên vọng lại một tiếng kêu thất thanh, khiến cho những người nghe thấy đều hốt hoảng sợ hãi.

- Có chuyện gì thế?! Một tay bật đèn phía đầu giường, Trương Mạc chưa kịp mặc áo, đưa tay với vội cái côn trên đỉnh đầu xông vội ra ngoài.

- Chị Nghiêm, chuyện gì vậy? Ma ở đâu?

Đèn các nhà trong sân đều sáng lên, mọi người tới tấp chạy ra, Trương Mạc chạy đến đầu tiên phát hiện ra trong sân có một người đầy âm khí đang đứng.

Thấy đèn từ phía đều sáng, chị Nghiêm đang ngậy người cũng bình tĩnh lại, chỉ tay ra phía hậu viện, giọng run run bảo:

- Ma, có ma, một đám ma nữ mặc quần áo thời cổ đúng đó!

- Chị nói cái gì thế? Nhà chúng ta làm gì có ma?

Trương Mạc lầy lăm buồn cười cho lời của chị Nghiêm. Chị ta bình thường đánh đá chua ngoa là thế, chẳng ngờ gan lại bé vậy. Sống ở đây mười mấy năm rồi, làm gì có ma quỷ nào quấy nhiễu?

- Chị Nghiêm, chị bảo ma ra đây cho tôi xem nào? Kia, kia.... là cái gì?

Trương Mạc vừa nói, vừa bước lên phía trước, đến chỗ cổng sau hậu viện, thò đầu vào trong nhìn, bỗng dung cả người cứng đơ lại, tóc gáy dựng ngược hết lên.

Nhờ ánh đèn giữa sân hắt lại, Trương Mạc tận mắt thấy rõ, ba người phụ nữ mặc trang phục thời cổ đang từ phía sau hậu viện đi sang phía trước.

Người đi sau cùng còn quay đầu lại nhìn Trương Mạc, gương mặt trắng toát và đôi môi thẫm máu đột nhiên khiến Trương Mạc lùi lại phía sau, hốt hoảng ngã bịch xuống đất.

- Mẹ, mẹ nó... có ma thật?

Mọi người xung quanh xúm lại, Trương Mạc đến nói cũng lấp bắp. Một mùi hôi từ dưới đất bốc lên, té ra Trương Mạc sợ tới mức tè cả ra quần.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 175

Ma Quỷ Lộng Hành (Trung)

Tên tiểu tử người cũng chỉ được cái ngang ngược thôi. Làm gì có ma quỷ trên đời này chứ?

Trông thấy điệu bộ của Trương Mạc, lão Ngô tay cầm đèn pin soi vào chỗ hậu viện. Trong sáu mươi năm cuộc đời của mình, ông đã từng tham gia trận chiến tự vệ phản kích biên giới Trung Á nổi tiếng, người chết thấy quá nhiều rồi, vì thế căn bản không sợ mấy thứ này.

- Chỗ nào có quỷ chứ? Chị Nghiêm, chị và Trương Mạc hoa mắt cả rồi.

Lão Ngô thậm chí còn đi vào hẳn trong hậu viện, bật tắt cả đèn điện trong sân lên. Nhưng ngoài tiếng gió từ chỗ phía sau cánh cổng hoa bị dờ bỏ truyền lại, cả hậu viện vẫn không khác bình thường.

- Không... không nhìn nhầm đâu, có ma, thật là có ma mà...

Giọng của Trương Mạc đã bật thành tiếng nức nở. Anh ta rõ ràng đã nhìn thấy cô cung nữ đi bộ sau cùng. Cô ta còn nhếch miệng cười với hắn, gương mặt tái nhợt cùng đôi môi thẫm máu, cả đời này hắn cũng không bao giờ quên.

Lời Trương Mạc chưa dứt, chị Nghiêm cũng vội chen thêm vào:

- Đúng thế, có ma thật mà, là năm ma nữ, trên người đều mặc quần áo thời cổ, trên đầu còn đội mũ, à không, không phải là mũ, mà là đồ trang sức.

- Không đúng, tôi thấy có ba ma nữ. Mẹ ơi, mặt nó trắng toát...

Lúc này người vây quanh đã nhiều, trong người cũng cảm thấy bớt sợ hãi, Trương Mạc nói chuyện lưu loát dần.

Nghe hai người nói xong, mọi người xung quanh đều thấy gai gai người, da gà nổi lên hàng loạt. Nếu như một người nói có ma thì không sao, đằng này những hai người cùng khẳng định là thấy, hơn nữa lại còn tả rõ hình dạng, mọi người không thể không tin.

Nhất là khi Trương Mạc và chị Nghiêm ngày thường đều không phải thuộc dạng hiền lành, một người đã từng sạt mặt trong tù, một người thì đánh đá có biết nhường nhịn ai bao giờ. Với tính cách của hai người này, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy thì sẽ không bao giờ bị dọa tới mức độ như vậy.

- Chuyện này đúng là có chút tà khí. Sao tôi lại cảm thấy phía sau hậu viện cứ có luồng khí lạnh nhỉ. Chắc là do thay đổi thời tiết?

Lão Ngô sau khi dạo quanh một vòng sau hậu viện cũng thấy hơi rờn rợn. Trời nóng nực thế này sao lại cảm thấy lạnh lạnh nhỉ?

- Chú Ngô, lão Vương không phải là vì bị mà quấy nhiễu mà dọn đi đấy chứ?

- Đúng thế rồi. Ngôi nhà đẹp như vậy mà bán đi, hẳn bên trong có gì không lành rồi...

- Lúc nào phải mời cao nhân đến xem mới được, lập đàn cúng bái chắc là xong...

Nghe lão Ngô nói thế, mọi người trong sân nhao nhao bàn luận. Trông thấy điệu bộ sợ hãi tới mức hồn bay phách tán của Trương Mạc và chị Nghiêm, bọn họ đều tin rằng hai người này thật là đã gặp ma.

- Bố, vậy bố xem giờ phải làm gì? Trương Mạc không nói dối đâu...

Đừng tưởng lão Ngô bộ dạng hùng hổ, nhưng thực chất gan cũng thường thôi. Nghe thấy mọi người nói thế, hai chân cũng bắt đầu lẩy bẩy đứng không vững rồi.

Cần biết, nơi này nguồn gốc xa xưa chính là Hoàng Thành, bọn thái giám cung nữ hai triều Minh Thanh chết ở đây rất nhiều, con số mười vạn tám vạn cũng có, khó bảo không có những oan hồn du đãng ở đây.

- Cái gì mà làm thế nào? Chỗ càn khôn sáng rõ này làm gì có ma. Chỉ do các người nhát gan thôi, ra chiến trường rồi xem có còn sợ chết nữa không?

Lão Ngô bực tức cốc vào đầu con trai một cái, nói:

- Mão Tử, cha con ở đây đã hơn ba chục năm rồi cũng chưa từng thấy con ma nào. Được rồi, các anh kê giúp tôi cái giường qua đây,

tối nay tôi sẽ ngủ ở hậu viện này!

Lão Ngô là người nóng nảy, trước đã từng ra chiến trường giết giặc, nên khi thấy mọi người đều tin rằng sân sau có ma, không khỏi chường mắt, ông muốn dùng bản lĩnh chứng minh rằng trên đời này không có ma mãnh gì hết.

Ngô lão nhĩ sự lão Ngô xảy ra chuyện gì, liền báo:

- Bô, con thấy không cần thiết phải làm thế, để mai mời đạo sĩ đến làm phép đuổi tà đi là được rồi.

- Mời đạo sĩ cái khi gì, có ma thì lão Ngô ta đây sẽ bắt!

Lão Ngô tức giận mắng cho con trai một trận, bắt cậu ta phải khiêng một cái giường tới, rồi quay sang bảo với mọi người:

- Được rồi, giải tán thôi, về ngủ cả đi...

Thấy lão Ngô kê giường ngủ ở hậu viện như thế, mọi người trong lòng cũng thấy đỡ sợ. Nếu có ma thật, có quấy nhiễu thì cũng tìm lão Ngô quấy nhiễu trước tiên, cứ an tâm về ngủ một giấc đã, mọi chuyện để sau nói tiếp.

Nhưng những người quay trở về phòng ngủ này cũng không được yên giấc. Cả đêm đều nghe có tiếng khóc òi từ phía hậu viện vọng lại. Cho tới khi trời sáng, mấy nhà liền vẫn chưa thể chợp mắt.

- Chú Ngô, chú... Chú làm sao thế này? Sao sắc mặt chú nhợt nhạt vậy? Phải rồi, đêm qua cứ có tiếng khóc ti tê suốt, chú có nghe thấy không?

Sáng hôm sau, mấy nhà không ngủ được vội vàng bò dậy, ra xem lão Ngô từ hậu viện về. Trông thấy lão xuất hiện, mọi người không khỏi kinh hãi.

Tối qua lúc mới vào lão Ngô còn mặt mày hồng hào là thế. Vậy mà bây giờ so ra còn không bằng sắc mặt Trương Mạc tối qua. Điều này khiến cho mọi người ai nấy tim đập như trống dồn.

- Làm gì có tiếng khóc nào? Chỉ thấy hơi lạnh chút thôi, ta lên đây lấy chăn...

Lúc lão Vương nói chuyện tay xoa xoa trên mặt. Ông ta thật sự không nghe thấy tiếng gì cả, ngủ liền một mạch tới khi trời sáng thì tỉnh dậy.

Mấy người đang nói chuyện trong sân thì trong phòng Trương Mạc vọng ra tiếng nói của vợ hắn:

- Chú Ngô ơi, nhanh đến giúp cháu với, Trương Mạc, Trương Mạc không ngừng sốt...

Lão Ngô vừa áp tay vào trán Trương Mạc, đúng là nhiệt độ cao hơn bình thường

- Cậu ta sốt rồi. Nhanh lên, mau đưa cậu ta vào bệnh viện.

Vừa mới sáng sớm, cả khu nhà tứ hợp viện vì chuyện này mà nháo nhác như cánh gà bay chó chạy. Mấy hộ gia đình này đều không có ý định ngủ bù, trong lúc đánh răng rửa mặt buổi sáng, không khỏi bất giác liếc mắt nhìn về phía hậu viện.

Chuyện bất ngờ vẫn còn nằm ở phía sau. Sau khi cùng vợ Trương Mạc đưa hắn ta vào viện, lão Ngô còn chưa kịp rời thì cũng phát sốt, lại phải ở trong bệnh viện đeo chai nước lên người.

Thế là từ lúc ấy, những người sống trong khu tứ hợp viện ai nấy cũng đều phát hoảng. Chuyện gì cũng có, người thì bảo tối qua nhìn thấy bóng một thị nữ lớn vờn trong phòng lão Vương, người thì bảo thấy một oan hồn từ trong hoàng cung chạy ra.

Còn có người nói đồ đạc bọn họ dọn hôm qua đều là của các oan hồn ngày trước khi còn sống dùng. Bậy giờ không thấy, bọn họ liền đi đòi chúng ta, bắt chúng ta đem đồ trả lại cho họ.

Lại có người nói đây chính là quỷ môn quan. Lão Vương là Chung Quỷ chuyển sang kiếp khác mới có thể trấn giữ được. Bậy giờ ông ấy đi rồi, đám ma mãnh đó lại chạy ra dọa người.

Tục ngữ nói “chuyện tốt khó ra cửa, chuyện xấu truyền nghìn dặm”. Chuyện sân tứ hợp viện này có ma, công sức của mấy giờ này liền truyền khắp cả Hoàng Thành, ngay cả những người đến ăn sáng ở đầu ngõ cũng xì xào bàn tán.

Buổi sáng Diệp Đông Lan đi công viên về, sau khi mua điểm tâm về sân, vợ giữ chặt Diệp Thiên đang chuẩn bị đi ra ngoài, bảo:

- Diệp Thiên, hôm qua cháu có làm gì không?

- Hôm qua? Có làm gì đâu? Không phải là đã đi đến sân tứ hợp viện sao?

Diệp Thiên mơ hồ nói.

- Thật không làm gì?

Diệp Đông Lan chăm chú nhìn Diệp Thiên hiểu về những kiến thức phong thủy. Lúc ở bên ngoài nghe được tin đồn ma quỷ, ngay lập tức nghĩ tới Diệp Thiên.

- Thật không làm gì ạ, chỉ là dọn ít đồ đạc ở sân sau đi thôi. Cô, sao cô lại hỏi vậy ạ?

Diệp Thiên cười thâm trong lòng, trên mặt không chút thanh sắc, trợn phác câu bày ra, tự biết sẽ xảy ra chuyện gì.

- Hôm qua sân tứ hợp viện đó có ma, thế là ba người đều vào viện rồi. Tiểu Thiên, thật là cháu không làm chuyện này?

Trực giác của bà mách bảo, chuyện này nhất định có liên quan tới Diệp Thiên.

Ngoài lão Ngô và Trương Mạc ra, chị Nghiêm danh đá chua ngoa cũng phải đi viện. Tin đồn ngày càng nghiêm trọng.

Diệp Thiên mặt mày mếu máo bảo:

- Bác à, cả ngày hôm qua cháu ở nhà thì có thể làm ra trò ma quỷ gì chứ? Hơn nữa cháu làm sao có thể nửa đêm giả ma quỷ đi dọa người chứ?

- Nói có lí đấy, nhưng Diệp Thiên à, nếu chỗ đó thực sự có ma thì chẳng phải chúng ta đã mua phải khu nhà ma sao?

Diệp Đông Lan đột nhiên nghĩ tới điều này, không khỏi mặt mày thất sắc.

- Bác à, đợi những người này dọn đi rồi, cháu đi mời đạo sĩ Bạch Vân Quan làm lễ cúng bái là được rồi.

Diệp Thiên nghe thế mỉm cười. Cậu có thể đoán được, giờ này trong khu nhà tứ hợp viện ắt hẳn đã có người đi mời đạo sĩ rồi.

Có điều nơi đó là chỗ huyệt đạo âm dương do thiên nhiên hình thành. Hòa thượng đạo sĩ thông thường khó mà có cách phá giải.

Còn về những bình hoa đó, Diệp Thiên càng không lo, đó là trợn phác đặc hiệu, ngoài Ma Y Nhất Mạc ra, người khác khó mà nhận ra được.

Diệp Đông Lan cũng không có cách, đành bảo:

- Ma quỷ không phải cháu làm, sau này đến thăm người ta một tí, tránh bị người khác bàn tán ra vào...

Những lời này của Diệp Đông Lan cũng không phải là thừa. Quả thực là có người nghi ngờ Diệp Thiên thật, nói cậu làm ra chuyện này, chỉ có điều chưa được rầm rộ lắm mà thôi. Vì hôm qua Diệp Thiên đã để lại cho mọi người ấn tượng rất tốt.

- Í, bác à, cháu phải đi đây!

Diệp Thiên gạt đầu, nhận lấy sữa đậu nành và bánh bao, vừa ăn vừa đi đến khu nhà tứ hợp viện.

- Trận pháp cửu âm tuyệt sát này, uy lực quả không nhỏ!

Vừa đặt chân vào nhà tứ hợp viện, Diệp Thiên đã cảm thấy sát khí nặng nề. Tất nhiên, đây cũng là do Diệp Thiên có khả năng nhạy cảm mạnh mẽ đối với nguyên khí của đất trời. Người thường bước vào sẽ không có cảm giác như vậy.

- Tiểu Diệp, cậu đến rồi à?

Mọi người trong khu nhà trông thấy Diệp Thiên đến, nét mặt đột nhiên trở nên ái ngại. Hôm qua vừa mới mua nhà, hôm nay đã gặp phải ma quỷ, cho dù là ai nhìn thấy Diệp Thiên, cũng đều cảm thấy người này rất đen đui.

- Chị Lý à, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Phải rồi, cả cảnh sát đến để làm gì?

Diệp Thiên phát hiện ngoài những hộ gia đình sống trong khu tứ hợp viện ra, còn có vị chủ nhiệm Mã cùng một người mặc cảnh phục từ sân sau đi ra.

- Đừng nói nữa, hôm qua đúng là gặp ma rồi!

Chị Lý gần như không muốn nói chuyện này, chỉ vào Diệp Thiên rồi quay sang nói với chủ nhiệm Mã:

- Chủ nhiệm Mã, ông không phải là chủ nhà sao? Cậu ấy chính là...

- Này, cậu thanh niên, hình như tôi đã gặp cậu ở đâu rồi?

Lúc Mã Bình trông thấy Diệp Thiên, không khỏi sửng lại. Thực sự ấn tượng đối với cậu sinh viên năm đó cực kì rõ nét, có điều bây giờ màu tóc của Diệp Thiên chuyển màu nhanh quá, khiến Mã Bình không dám nhận là quen biết.

- Chủ nhiệm Mã, cô tôi là Diệp Đông Lan, hai năm trước chúng ta đã gặp nhau một lần...

Diệp Thiên biết không thể giấu giếm được gì, bèn thẳng thắn giới thiệu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 176

Ma Quỷ Lộng Hành (Hạ)

Cậu... cậu là Diệp Thiên? Tóc cậu sao lại biến thành thế này?

Nghe Diệp Thiên nhắc tới Diệp Đông Lan, Mã Bình nhớ lại ngay lập tức. Lúc còn ở trên khu tứ hợp viện, ông đã không ít lần giao lưu cùng đám người Diệp Đông Bình. Nhưng lúc đó Diệp Thiên đã về Mao Sơn nên trước giờ chưa từng gặp mặt.

So với hai năm trước, sự thay đổi lớn nhất của Diệp Thiên chính là màu tóc đen của cậu. Vì vậy tuy cảm thấy cậu thanh niên trước mặt có gì đó quen biết nhưng chủ nhiệm Mã cũng không dám tùy tiện nhận.

- Chủ nhiệm Mã, em là Diệp Thiên, tóc này... là do bậc trưởng bối trong nhà tạ thể, đau xót quá mà thành...

Diệp Thiên thừa biết chủ nhiệm Mã trước đây là do một tay bác mình cất nhắc, quan hệ rất gần gũi với nhà họ Diệp, cho nên cũng không giấu giếm gì. Nói ra chứng bệnh bạc tóc của mình, đặt trong mắt người chuyên ngành, cũng chỉ là một cách giải thích mà thôi.

Chỉ là Diệp Thiên vừa nói ra những lời này, vị cảnh sát đứng bên cạnh chủ nhiệm Mã ánh mắt lộ đầy vẻ cảm phục. Có thể vì người thân tạ thể mà bạc tóc, người thanh niên này quả thật tâm tính không tồi.

Sau khi biết thân thế của Diệp Thiên, chủ nhiệm Mã chỉ vị cảnh sát đó bảo:

- Diệp Thiên, lại đây, tôi giới thiệu cho cậu một lát. Vị này là cảnh sát Ngô Cát, là sở trưởng sở cảnh sát khu vực của chúng ta. Anh ấy có chút chuyện muốn hỏi cậu một lát...

Tuổi tác của sở trưởng Ngô không lớn, xem chừng cũng chỉ khoảng hai mươi tuổi. Anh ta là đội cảnh sát hình sự phái xuống. Tuy tuổi còn trẻ, nhưng án lớn án nhỏ qua tay cậu đều không thiếu, uy thế không bày mà lộ.

- Cảnh sát Ngô, có chuyện gì vậy?

Bộ dạng của Diệp Thiên hơi chút kinh ngạc, trên mặt lộ vẻ gấp gáp.

Biểu hiện của Diệp Thiên trong mắt mọi người đôi chút hoang mang, nhưng trong mắt của sở trưởng Ngô thì là vô cùng bình thường.

Cảnh sát chính là đại diện cho cơ quan chấp pháp nhà nước, mà người dân lại tương đối thiếu kinh nghiệm giao tiếp với cảnh sát, nên những chuyện như thế này cảm thấy sợ sệt, giống như lúc đi học bị thầy cô gọi lên bảng thấy căng thẳng. Nhưng tất cả những cảm giác đó không có nghĩa là bạn đã làm sai điều gì.

Ngô Cát đã từng được đào tạo qua lớp tâm lý tội phạm. sau khi nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Thiên trong lòng đã loại bỏ cậu thanh niên đứng trước mặt mình ra khỏi đối tượng hiểm nghi.

- Diệp Thiên, cậu đừng căng thẳng, tôi chỉ hỏi cậu mấy vấn đề thôi...

Lúc này mặt trời đã lên, trời hơi nóng nực. Sở trưởng Ngô nhìn xung quanh, chỉ vào cái bàn đá dưới gốc cây cổ thụ ở phía tiền viện bảo:

- Đi nào, chúng ta ra đó ngồi nói chuyện...

Sau khi ngồi xuống mấy cái ghế đá kê xung quanh cái bàn, sở trưởng Ngô mở quyển sổ ghi chép trong tay, hỏi:

- Diệp Thiên, có phải cậu đã mua khu nhà tứ hợp viện này?

Diệp Thiên gật đầu, cười bảo:

- Đúng thế, tôi đã mua lại rồi. Hôm qua đã làm thủ tục sang tên...

- Vậy tối hôm qua có phải cậu đã đến sân tứ hợp viện này?

Sở trưởng Ngô tiếp tục truy vấn, mắt chăm chú nhìn Diệp Thiên.

- Có đến. Tôi gọi người của công ty chuyển nhà đến đem một số đồ đạc phía sau hậu viện dọn đi...

Sau khi Diệp Thiên điềm nhiên đấu mắt với sở trưởng Ngô một hồi, bèn liếc nhìn xung quanh, nhỏ tiếng bảo:

- Chỗ này tiền trung hậu viện vốn thông với nhau, nhưng lối vào phía trước đều bị chắn cả rồi. Tôi muốn mở cửa sau hậu viện làm thành một cái nhà trọ.... Chuyện này cũng phạm pháp sao?

- Không phạm pháp, nếu muốn sửa thành nhà trọ, cậu tìm cơ quan có thẩm quyền làm thủ tục đăng kí là được rồi, chúng tôi không quản chuyện này.

Với tư cách là sở trưởng sở cảnh sát khu vực, anh ta cũng đã từng nhiều lần khuyên giải những người này chuyển nhà nhưng đều không có kết quả. Giờ nghe Diệp Thiên nói thế, sở trưởng Ngô quả có hơi chút nung nấu ngập.

- Vậy thì tốt...

Diệp Thiên như trút được gánh nặng thở phào nhẹ nhõm.

- À, tôi muốn hỏi điều này?

Bị Diệp Thiên công kích, sở trưởng Ngô hơi chút thất thân, nghĩ một lát, bảo:

- Phải rồi, tôi còn có chuyện muốn hỏi cậu, Diệp Thiên, sau khi cậu rời khỏi tứ hợp viện có quay lại lần nào nữa không?

Vừa sáng sớm nay, sở cảnh sát đã nhận được đơn báo án của một hộ trong khu nhà này, rơi đúng ca trực của sở trưởng Ngô. Qua phân tích hiện trường, anh ta nhận định vụ việc này là do có người giả ma đóng quỷ dọa dẫm.

Cứ theo lối suy đoán này, Diệp Thiên là chủ nhà mới, đương nhiên sẽ là đối tượng bị nghi ngờ nhiều nhất. Cho dù Diệp Thiên không tới, sở trưởng Ngô cũng sẽ đi tìm cậu.

Có điều sau khi gặp Diệp Thiên, trong lòng sở trưởng Ngô, mới hiềm nghi Diệp Thiên đã giảm xuống bội phần. Một cậu bé mới 20 tuổi, khó mà có được thủ đoạn như thế?

- Không có ạ. Hôm qua tôi rời khỏi chỗ này liền về nhà ngủ...

Diệp Thiên làm bộ không biết gì, trả lời xong một câu, mặt mũi bỗng nhiên căng thẳng trở lại.

- Sở... Sở trưởng Ngô, ông có ý gì vậy? Tối qua tôi không hề đến đây, chuyện ma quỷ gì đó không hề liên quan đến tôi!

- Cậu cũng biết chuyện ma quỷ sao?

Sở trường Ngô hơi chút sơ xuất, nhưng đã kịp bình thường trở lại. Chuyện này đã truyền khắp bốn khu nhà tứ hợp viện, Diệp Thiên không biết mới lạ.

- Tôi vừa ngủ dậy thì bác tôi đã bảo. Bà ấy bảo tôi đến xem thế nào, sở trường Ngô, thật... thật là có ma quỷ sao?

Diệp Thiên lấp ba lấp bắp hỏi.

Sở trường Ngô khoát tay bảo:

- Không có chuyện gì cả, đừng có tin mấy lời nhảm nhí. Diệp Thiên, hết chuyện rồi, cậu về đi...

Dù biết là có kẻ bày trò, nhưng vừa rồi qua điều tra hiện trường, sở trường Ngô vẫn chưa thu được manh mối gì đáng giá.

Nhưng những gì sở trường Ngô phải làm trước mắt, chính là làm thế nào để gạt bỏ tâm trạng sợ hãi của mọi người đối với chuyện ma quỷ này. Đã loại trừ được sự nghi ngờ đối với Diệp Thiên, vì vậy anh ta không muốn tốn thêm thời gian với Diệp Thiên nữa.

- Tôi... tôi có thể vào xem bên trong không?

Diệp Thiên cẩn thận hỏi.

Sở trường Ngô nghe vậy cười:

- Đương nhiên có thể rồi, đây là nhà của cậu mà. Diệp Thiên, đừng áp lực quá, chuyện này chắc chắn là có người giả ma giả quỷ, cậu xem làm gì tốt được thì làm...

- Để tôi xem, tại sao vào trong lại có cảm giác âm khí nặng nề đến vậy?

Diệp Thiên gật đầu, nhấc chân bước vào hậu viện, nhưng chưa đầy năm giây đã vội vàng chui ra, mặt mũi thất sắc, đến cả những câu tục tữ cũng văng ra.

- Được rồi, đừng nói nữa, làm gì có âm khí gì. Nhanh về nhà đi, chúng tôi sẽ nhanh chóng bắt giữ bọn gây tội...

Nghe Diệp Thiên nói thế, sở trưởng Ngô sa sầm nét mặt. Nhưng kì thực ông hoàn toàn đồng ý với lời nói của Diệp Thiên, vì lúc ông bước vào hậu viện cũng có cảm giác toàn thân lạnh toát, da gà nổi lên khắp người.

- Được rồi. sở trưởng Ngô, chủ nhiệm Mã, vậy tôi về đây. Các ngài có chuyện gì cứ đến nhà tìm tôi...

Diệp Thiên gật đầu cúi xuống, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn về phía hậu viện, lẩm bẩm:

- Quả đúng là tà môn, mới ban ngày thôi mà đã cảm thấy lạnh như vậy rồi.

Diệp Thiên tuy nói thảm, nhưng vẫn đủ lọt tai sở trưởng Ngô, chủ nhiệm Mã và mấy chủ hộ đứng quanh đấy. Sắc mặt bọn họ không khỏi khó coi trở lại.

Sở trưởng Ngô vì không có cách gì giải đáp vấn đề của Diệp Thiên, còn mấy chủ hộ quanh đấy thì khẳng định là có ma quỷ thật, cảnh sát đến cũng vô dụng?

- Sở trưởng Ngô, chuyện này, ngài nhất định phải nhanh chóng làm sáng tỏ, nếu khôn... chúng tôi không dám ở đây nữa...

Chẳng đợi Diệp Thiên rời đi, mấy hộ gia đình đã vây quanh sở trưởng Ngô. “Có khó khăn tìm cảnh sát” Câu nói đó được thể hiện rõ nét trong thời khắc này.

- Vốn dĩ chỗ này cũng không phải là của các anh...

Sở trưởng Ngô trách thảm trong đầu, sau mở miệng bảo:

- Mọi người đừng sợ, trên đời này làm gì có ma. Tối nay tôi sẽ ở đây, để xem xem rốt cuộc kẻ nào đang bày ra cái tro ma mãnh này.

- Ngài ở đây? Ngọc Hoàng Đại Đế có ở đây cũng vô ích!

Diệp Thiên vừa bước ra khỏi cổng hậu viện nghe thấy thế, trên mặt không kim nổi nét tươi cười.

Tuy phong thủy trong Cố Cung cực đẹp nhưng cũng có một vài nơi sát khí tụ lại, chẳng qua là do được cao nhân hãm lại ở một số điểm chốt. Ví như lãnh cung Trường Xuân chuyên giam giữ các phi tử chính là nơi tụ đầy sát khí.

“Quý Môn” Diệp Thiên mở ra này là đường dẫn cho sát khí bốn năm trăm năm tích tụ lại được thoát ra. Nếu chỉ là một thầy phong

thủy bậc thường, ắt hẳn sẽ bị dọa đến mất mật.

Cho dù với thủ pháp của Diệp Thiên, muốn tiêu trừ sát khí hoàn toàn cũng phải mất thời gian một đến hai tháng chứ cảnh sát thì sá gì... ngay đến Lão Đạo Sĩ sống lại cũng chưa chắc có cách hóa giải trong phút chốc.

Còn về cái gọi là ma quỷ, thực chất chính là do những sát khí này tạo thành.

Người trần lúc nói đến ma quỷ thường có câu: “Tin thì có, không tin thì không có.” Câu nói này ý nói ma quỷ là do chính con người tưởng tượng mà ra.

Ở chỗ sát khí tập trung, sát khí có thể làm rối loạn trí óc của con người. Những người cho rằng có ma quỷ tự nhiên sẽ sinh ra ảo giác, từ đó mà thấy ma.

Như chị Nghiêm tới qua chính là như vậy, trong đầu chị ta tưởng tượng ra hình ảnh cung nữ là do ảo giác tạo thành.

Còn Trương Mạc theo sau, cũng bị ảnh hưởng bởi lời chị Nghiêm, lúc đó trong đầu cũng đang nghĩ đến chuyện của cung nữ. Vì vậy sau khi bị sát khí xâm nhập, cũng sinh ra ảo giác giống như chị Nghiêm.

Còn lão Ngô thần kinh khá vững, trước giờ không hề tin chuyện ma quỷ. Vì vậy những sát khí này sẽ không khiến cho ông ta có ảo giác ma quỷ. Cho nên cùng một thứ, ông ta và Trương Mạc nhìn thấy khác nhau.

Có một số bạn đọc xem đến đây sẽ không hiểu, những người nói là mê tín ma quỷ sẽ bị ám hại, nhưng lão Ngô đã từng xông pha trận mạc chém giết người, ông ta hoàn toàn không tin những điều này, tại sao cũng phải nhập viện?

Đây chính là nói đặc điểm thứ hai của âm khí. Ngoài việc gây ra ảo giác cho những người yếu bóng vía, âm khí còn xâm hại đến cơ thể con người.

Âm khí lạnh lẽo sau khi thâm nhập vào cơ thể, sẽ làm cho âm dương trong cơ thể mất cân đối, khiến cơ thể nhiễm lạnh, sau đó sẽ cảm lạnh phát sốt, là lí do như vậy.

Lão Ngô không sợ ma quỷ, một mình chạy đến hậu viện ngủ, đến chẵn cũng không mang theo, lượng âm khí ở ạt xâm nhập vào trong người ông ta. Đùng nói lão Ngô đã năm sáu chục tuổi rồi, dù là thanh niên hai mấy tuổi cũng không chịu nổi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: gray;">...</span></div>  
</p>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 177

Ngày Càng Nghiêm Trọng

Vì thế cho dù sở trường Ngô có phá được án ma quỷ này, cũng không có cách gì tiêu trừ được hết âm khí trong khu tứ hợp viện. Chẳng những thế theo thời gian, âm khí tích lũy lại được ngày càng nặng nề.

Mà chỉ cần những âm khí này tồn tại, những con ma kia sẽ lại phát sinh. Cho dù là người không sợ ma quỷ, sống trong ngôi ngôi nhà này sức lực cũng suy giảm, bệnh tật không dung tìm đến.

Cũng không thể nói Diệp Thiên thâm nho hiểm độc, vì mục đích đuổi những người này đi mà dùng tới chiêu bài ác như vậy. Kì thực trận cửu âm tuyệt sát này cậu bày ra, trong tất cả những gì cậu học được đã là trận pháp nhẹ nhàng nhất rồi.

Như thế để biết, Diệp Thiên đã nhân đạo lắm rồi. Từ xưa đến nay, thầy phong thủy nào cũng không phải là kẻ chịu thiệt. Nếu như đổi lại người khác, chưa chắc đã là trận cửu âm tuyệt sát mà là trận sát, thẳng tay lấy luôn mạng người.

Xáy ra chuyện này, vì để tránh hiềm nghi, Diệp Thiên cả ngày ở nhà an dưỡng. Mãi đến tối, chủ nhiệm Mã cũng tìm đến gõ cửa.

Trông thấy bộ hạ cũ của mình trước đây đến, Diệp Đông Lan đi thẳng vào vấn đề:

- Tiểu Mã, đã tìm ra hung thủ chưa? Thật là có ma không?

Đối với chuyện ma quỷ của khu tứ hợp viện, lão phu nhân cũng có hứng. Nhưng sau hiểu kì lại là lo lắng, chuyện mới mẻ này không phải rắc rối thông thường.

Mặc dù chuyện ma quỷ này có thể dạy cho những chủ hộ “lão lại” kia một bài học, nhưng xét cho cùng thì khu tứ hợp viện này vẫn là của Diệp Thiên. Sau này nhờ sự việc vẫn còn tiếp diễn, ắt hẳn sẽ ảnh hưởng tới chủ nhà, bảy mươi vạn của Diệp Thiên chẳng phải đổ xuống sông xuống bể sao.

- Lão chủ nhiệm, bà sao lại có thể tin những lời đồn nhảm nhí này chứ?

Chủ nhiệm Mã nghe lão phu nhân hỏi xong, bèn khỏ sở cười bảo. Một ngày đã trôi qua mà chuyện ma quỷ vẫn chưa bình ổn, trái lại còn ngày càng nghiêm trọng.

Thậm chí để ngăn chặn ảnh hưởng của chuyện này, cục trưởng thành phố đã phái chuyên viên hình sự xuống, chất vấn những người của công ty chuyên nhà hôm qua, nhưng rốt cuộc cũng chẳng tìm ra manh mối gì.

Chủ nhiệm Mã Bình với tư cách là người quản lí khu phố những ngày này cũng bận rộn tới tấp. Hết đưa các đồng chí trong cục cảnh sát đi điều tra các hộ gia đình xung quanh lại vào viện xem xét bọn người Trương Mạc, một phút cũng không ngơi.

- Tiểu Mã, một người nói thì có thể là sai, nhưng hàng trăm người đều nói như vậy thì cậu phải cân nhắc. Nhanh chóng tìm ra chân tướng sự việc để bà con được yên tâm sinh sống...

Diệp Đông Lan trước mặt Mã Bình, bắt giác lại tìm về cảm giác chủ nhiệm đương thời năm nào. Những lời nói ra với Mã Bình giống như lãnh đạo giáo huấn cấp dưới.

- Tôi cũng biết thế. Nhưng lão phu nhân a, chuyện này, liên quan đến tà tính...

Nói tới đây, chủ nhiệm Mã vội phát hiện mình đã lỡ lời, tự giễu thờ dài, nói tiếp:

- Haiz, tôi và bà nói chuyện này làm gì, lão phu nhân. Hôm nay đồng chí của sở cảnh sát đến, muốn mời Diệp Thiên qua bên đó một lát, dù sao thì cậu cũng là chủ nhân của khu nhà tứ hợp viện...

- Cái gì? Muốn Diệp Thiên qua bên đó? Tiểu Mã, anh nói vậy là có ý gì? Có phải cháu ta là đối tượng nghi án?

Lão phu nhân vốn nóng tính, nghe thấy thế liền bùng bùng lên:

- Ta dám lấy hơn bốn mươi năm tuổi Đảng ra bảo đảm, Diệp Thiên hôm qua cả đêm đều ở nhà ngủ, tuyệt đối không thể tới dọa nạt những người đó!

- Lão chủ nhiệm, bà đừng nóng giận, xin đừng nóng giận.

Trông thấy lão phu nhân tức giận, chủ nhiệm Mã vội vã xoa tay, nói:

- Đồng chí ở sở cảnh sát không có ý như vậy. Bọn họ chỉ là muốn mời Diệp Thiên đi một lát, chẳng may trong lúc truy bắt tội phạm có gây tổn hại gì cho tư hợp viện, sẵn Diệp Thiên là chủ nhà ở đây cũng dễ bồi thường.

Thực ra để Diệp Thiên đến hiện trường là ý của ở trường Ngô. Mặc dù bước đầu đã loại trừ Diệp Thiên là nghi phạm, nhưng suy đi tính lại Diệp Thiên là chủ nhân của khu tư hợp viện, chỉ cậu ta mới có động cơ và lí do gây án đầy đủ nhất.

Nếu như tối nay xảy ra chuyện ma quỷ, Diệp Thiên vẫn trong tầm kiểm soát của họ, vậy nghĩa là cậu không phải thủ phạm. Còn nếu tối nay mọi chuyện bình thường thì càng chứng tỏ đã phí công với Diệp Thiên rồi.

Nhưng ngày thường vốn quen bị Diệp Đông Lan giáo huấn quen rồi, chủ nhiệm Mã không dám nói rõ, đành viện một lí do miễn cưỡng để bà chấp nhận.

- Bồi thường cái gì chứ, định lừa ta hả?

Diệp Đông Lan mặt lạnh băng, nói:

- Lôi Diệp Thiên đến đó làm gì? Nhà họ Diệp ta chỉ có đứa cháu duy nhất này thôi!

Mặc dù là Đảng viên nhiều năm, nhưng khi động đến con cháu nói dỗi Diệp gia mình, Diệp Đông Lan khó lòng chấp nhận thực tế, đáng vẻ như một người bảo hộ kiên quyết.

- Bác à, không có chuyện như cô lo lắng đâu? Đồng chí của sở cảnh sát đều ở đó, cháu đi thử một chuyến xem thế nào?

Diệp Thiên im lặng nãy giờ, lúc này cũng không thể không lên tiếng. Nếu cứ tiếp tục từ chối, e rằng càng tạo cơ hội cho người khác nghi ngờ mình.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng không phải sợ gì. trận pháp này là do chính cậu bày ra, cho dù sát khí có mạnh lên gấp trăm lần, cũng chẳng làm gì được Diệp Thiên.

- Được rồi, Diệp Thiên, vậy chúng ta nhanh chóng đi thôi. Lão chủ nhiệm, đúng 12h tôi sẽ mang người trả lại cho bà.

Thấy Diệp Thiên đồng ý rồi, Mã Bình vui như mở cờ, vội vàng kéo Diệp Thiên ra ngoài, sợ lão bà lại gây khó khăn thêm. Anh ta quá rõ con tức của lão bà rồi mà.

Lúc đó đã là bảy tám giờ rồi, trời đã tối từ lâu. Giữa sân khu nhà tứ hợp viện, ngoài những đèn điện bật sáng ngày thường ra, còn chuẩn bị thêm đèn đuốc sẵn sàng chiếu sáng.

Nhưng hậu viện lại không hề thấp đèn, vẫn một màu đen đặc kịt, bất trộm mà, đương nhiên không thể đánh rần động cỏ.

Trông thấy tình hình như vậy, Diệp Thiên trong bụng không nhịn nổi cười, làm rầm rộ như vậy, còn muốn trộm đến nộp mạng, chẳng phải giống việc ăn trộm chuông rồi bịt tai sao?

Thực ra Diệp Thiên không biết, đây cũng chỉ là một trận pháp an lòng mà cục cảnh sát bày ra mà thôi. Chỉ cần hôm nay không có chuyện gì xảy ra, tin đồn tứ hợp viện có ma cũng tự khắc tan rã.

- Diệp Thiên đến rồi à, ngồi đi. Vị cảnh sát đây vẫn còn vài điều muốn hỏi cậu....

Diệp Thiên vừa bước vào trung viện, vị sở trưởng Ngô vừa gặp ban sáng liền đứng dậy bắt chuyện.

- Chào sở trưởng Ngô, có gì ngài cứ hỏi, tôi biết thì nhất định sẽ nói...

Diệp Thiên bước đến chỗ mấy vị cảnh sát, thái độ vô cùng phối hợp.

Thực ra đây cũng chỉ là đi lên sân khấu, vấn đề không có gì hơn những gì sở trưởng Ngô hỏi hỏi sáng. Diệp Thiên trả lời vẫn như vậy, năm sáu phút trôi qua, vị cảnh sát đó cũng kết thúc việc ghi chép, để Diệp Thiên ngồi bên cạnh.

Cùng với thời gian, trời đêm ngày càng về khuya, thêm nữa thời tiết hôm nay không đẹp, mây đen đặc kịt bao phủ, trăng sao cũng không thấy. Tuy trong sân bật mấy cái đèn lớn, nhưng vẫn tạo cho người ta một cảm giác âm u trầm mặc.

- Chủ nhiệm Mã, ở đây nhiều người thế này, có người làm ma quỷ cũng đại gì lộ mặt?

Diệp Thiên nhàn hạ rảnh rỗi rồi, bèn chuyện trò cùng Mã Bình.

- Không có ai làm ma quỷ điều đó chứng tỏ chuyện này chỉ là tin đồn nhảm nhí. Diệp Thiên, tiểu tử ngươi nói thật đi, tối qua có phải do cậu gây chuyện không?

Chủ nhiệm Mã do Diệp Đông Lan một tay nâng đỡ, vì vậy vẫn có ý nghĩ cho Diệp Thiên một chút. Cho dù chuyện tối qua là Diệp

Thiên làm thì ông ta cũng sẽ nghĩ cách che dấu giúp.

Hơn nữa khu nhà tứ hợp viện này vốn dĩ thuộc về Diệp Thiên, anh ta vui vẻ diễn vai Nữ Chân Nhân Tú, người ngoài cũng không quản nổi. Nếu không phải sức ảnh hưởng của những lời đồn quá lớn, cục cảnh sát cũng không can dự vào.

- Oan uổng quá, chủ nhiệm Mã, nghe mọi người nói tôi qua xuất hiện ba con ma, tôi lại chỉ có một mình, có muốn làm cũng làm không nổi...

Diệp Thiên tỏ vẻ oan khuất, lọt vào tai mấy cảnh sát đứng bên. Bọn họ hỏi qua Diệp Thiên, biết được cậu ở Bắc Kinh này quen không nhiều bạn, nhưng những người bạn của cậu đều có thanh thế cả nên cũng không dám động chạm nhiều.

- Chủ nhiệm Mã, nghe nói ba nữ quý đó đều là cung nữ, còn mặc trang phục thời xưa, thoa son đỏ chót có đúng không?

Giọng Diệp Thiên hơi run, trong màn đêm tịch mịch chỉ nghe thấy tiếng gió này, mấy vị cảnh sát chỉ mặc mỗi chiếc áo đơn mỏng cảm thấy lạnh lạnh.

Cảnh sát cũng là người, cho dù không sợ người xấu, nhưng không có nghĩa là không sợ ma quỷ. Lời của Diệp Thiên khiến cho bọn họ đột nhiên nổi da gà.

- Sao lại lạnh thế này, tôi phải vận động một cái!

Một vị cảnh sát khoảng 24, 25 tuổi đứng dậy, đi khắp bốn phía trong sân.

- Tôi cũng cảm thấy hơi lạnh...

Diệp Thiên theo sau vị cảnh sát đó.

Được một lúc cũng hết nửa tiếng đồng hồ, gần như những người trong sân đều không thể ngồi yên được nữa. Chỗ này đích thực là có tà tính. Tiếng gió thổi ra từ bức tường bao kia giống như tiếng kêu khóc ai oán thảm thiết, khiến cho lòng người bồn chồn không yên.

- Á, kia..... kia là cái gì?

Diệp Thiên vừa bước đến chỗ trung viện và hậu viện hoa rù, người đột nhiên cứng đờ lại, sắc mặt trắng bệch hết to:

- Ma.....tôi thấy ma rồi, là ma nữ, sáu con ma nữ?!!!

Tiếng hét thất thanh của Diệp Thiên, vang khắp đại viện yên tĩnh. Những nhà đã tắt đèn đi ngủ ngay lập tức liền sáng đèn.

Một vị cảnh sát đứng cạnh Diệp Thiên cũng tận mắt trông thấy, người run cầm cập, xem điệu bộ còn sợ hãi hơn cả Diệp Thiên.

- Xông vào cho tôi!

Một vị cảnh sát cầm đầu không tin những lời này, sau tiếng hô lớn hiệu lệnh, liền rút súng ra. Nhưng ngoài tiếng gió gào rít bên tai, anh ta không nhìn thấy gì cả.

- Trật tự, ai bày trò ma quỷ?

Sau khi bật hết các đèn lớn trong sân lên, vị đội trưởng liền dùng một tay kéo vị cảnh sát còn chưa hết run vì sợ lại. Chuyện này khiến cho anh ta rất mất mặt, đường đường là một chiến sĩ cảnh sát lại đi nói là gặp ma.

Vị cảnh sát họ Lục còn chưa kịp tỉnh táo lại, lắp bắp nói:

- Dương, đội trưởng Dương, tôi..... lúc này tôi thật sự nhìn thấy ma...

- Thôi đi, tiểu tử cậu tỉnh lại đi!

Vốn tính nóng nảy, đội trưởng Dương liền cầm một chai nước khoáng đổ thẳng lên đầu Lục Mặc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 178

Đẹp Loạn

Sau khi dội một chai nước lọc lên trên đầu Lục Mặc, đội trưởng Dương kéo hẳn đến trước mặt, lớn tiếng bảo:

- Tên tiểu tử cậu nói rõ cho tôi, ma ở chỗ nào?

- Chuyện này.....chuyện này..... đội trưởng Dương, tôi thật sự đã nhìn thấy ma mà...

Nhìn thấy trong sân không một bóng người, Lục Mặc tròn mắt kinh hãi, nhưng anh ta dám chắc, lúc này mắt mình không hề hoa, thực sự có năm cung nữ ăn mặc và trang điểm theo kiểu thời xưa, đi qua trước cổng này.

Tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng Lục Mặc đến mắt mũi máy cô cung nữ đó thể nào cũng không nhìn rõ... Ngay cả cô cung nữ như Trương Mạc tả, đi sau cùng trong đám người đó, sắc mặt trắng bệch, môi đỏ tươi như máu, đây không phải ma thì là gì?

- Cậu còn nói bậy bạ cái gì?

Đội trưởng Dương bực đến mức muốn đánh người. Từ lúc Diệp Thiên hét lên có ma cho tới khi ông ta xông vào trong hậu viện, trước sau không quá ba giây, trong sân tứ hợp viện trống không này, căn bản không có chỗ giấu người.

- Đội trưởng Dương, ngài chớ nóng vội, chúng ta ra ngoài rồi nói...

Không biết vì sao, chủ nhiệm Mã lúc này cũng nhìn thấy mấy bóng người, nhưng anh em trong đội có mặt ở đó nhanh chóng bật sáng đèn lên, mấy cái bóng đó cũng vội vàng biến mất. Điều này chủ nhiệm Mã cũng chỉ dám nhủ thầm trong đầu.

Sau khi trở về trung viện, đội trưởng Dương đưa tay vẫy Diệp Thiên vẫn còn đang đứng run lập cập ở đó, bực bội bảo:

- Cậu, cậu qua đây, chuyện gì đã xảy ra? Hỏi này ma nói gì?

- Tôi...hồi nãy tôi thật sự nhìn thấy mấy bóng ma thật mà, tóc của các cô ấy chải búi cao, hai đầu còn cài trâm nhọn...

Diệp Thiên vừa kể vừa khoa chân múa tay. Cậu nhớ lại bức ảnh lúc đi dạo trong cung trông thấy, vì Diệp Thiên biết, cậu nói càng tỉ mỉ thì câu chuyện này càng thêm phần kì thú.

- Đúng vậy, tôi cũng thấy rồi...

Lục Mặc cùng Diệp Thiên nhìn thấy ma, sau khi nghe thấy Diệp Thiên kể thế, cũng lớn tiếng thêm vào. Những gì anh ta nói thực ra cũng chỉ là những hình ảnh trong tấm ảnh cũ, cách nói của cậu và Diệp Thiên khớp nhau như đúc.

- Cái gì? Cảnh sát mà cũng thấy ma?

- Trời ơi, thật là có ma sao? Không phải do người khác giả dạng?

- Không được, chuyển nhà thôi. Ở đây không thể sống được nữa!

Lúc này trong sân đã xúm lại không ít người, bọn họ đều nghe thấy tiếng kêu của Diệp Thiên mà chạy ra, chứ cũng chưa biết chuyện có cảnh sát đã nhìn thấy ma. Lục Mặc liền mồm kễ lể khiến cho mọi người trong sân lao xao.

- Cậu im miệng cho tôi!

Đội trưởng Dương hận một nỗi không thể rút súng ra bắn Lục Mặc. bọn họ được phái đến đây là để trấn an lòng dân, vậy mà không ngờ một thuộc hạ của mình lại thành ra thế này, đi ngược lại nhiệm vụ. Sắc mặt anh ta tối sầm lại, thật không biết trở về phải báo cáo thế nào với cấp trên.

- Mọi người chớ hoảng hốt, tất cả hãy về nhà ngủ đi. Không có ma quỷ gì hết, bà con xem chúng tôi đều vẫn khỏe mạnh đấy sao? Vừa nãy là đồng chí này quá mệt mỏi nên sinh ra ảo giác đó thôi. Đều về ngủ cả đi...

- Ảo giác gì chứ? Hồi nãy tôi ở trong phòng đều nghe thấy tiếng cob gái khóc rồi...

- Vợ anh Lý, chị thật sự đã nghe thấy sao? Tôi cũng nghe thấy đấy...đúng là ma rồi, đến cảnh sát cũng không sợ...

- Không được, ở đây không thể ở được nữa. Bố bọn trẻ à, dọn đi thôi. Tối nay tạm ngủ ở nhà trọ đã, ngày mai tìm phòng rồi dọn sau...

Chị Lý nghe thấy tiếng khóc của ma quỷ, lúc này trong đầu chị vẫn còn bị ám ảnh, lại thấy bộ dạng tái nhợt của cảnh sát, chị không thể chịu được nữa. Kéo chồng về nhà thu dọn đồ đạc. Đội trưởng Dương rất muốn làm rõ đầu đuôi, nhưng phải có người tin thì mới làm được chứ. Bây giờ hoang mang đã bám chặt trong đầu mọi người, lời của anh ta cũng trở nên vô hiệu lực.

Một vài hộ muốn dọn đi, số hộ còn lại cũng đứng ngồi không yên rồi, lần lượt về nhà thu dọn những đồ đạc đáng giá, từng lượt từng lượt dọn đi.

Mấy nhà xung quanh khu tứ hợp sau khi nghe được động tĩnh cũng đều sáng đèn nhưng không ai dám thò mặt ra xem, chẳng may bị ma đi qua trên chóc, không phải là rước họa vào nhà sao?

Thấy tình hình như vậy, đội trưởng Dương thật đúng là cười ra nước mắt. Trước giờ, chuyện gì cũng sợ nhất là có tay trong. Minh nói trăm câu không bằng một câu “thấy ma” của thủ hạ cấp dưới.

Nhưng đội trưởng Dương đến đây để phá án cũng không có cách nào ngăn cản mọi người đi. Nửa tiếng sau, hai cái sân đang đông đúc người, bỗng chốc trống không, bảy tám hộ gia đình dọn đi không còn một mống.

- Đội trưởng Dương, tôi...tôi, nhưng tôi thật sự...

Lục Mặc cũng biết nguyên nhân những hộ gia đình này dọn đi là do mình. Nhưng anh ta cũng oan uổng, cảm giác sợ hãi sau khi nhìn thấy ma khiến cho anh không thể kìm nổi mồm miệng và hành động của chính mình. Không sợ đến mức vãi cả đá như Trương Mặc đã là thần kinh cứng lắm rồi.

Đội trưởng Dương trầm ngâm một hồi, giơ tay lên nói:

- Được rồi, cậu đừng nói nữa, tôi tin lời cậu. Lúc đó cậu chắc chắn bị ảo giác...

Đối với cấp dưới này của mình, đội trưởng Dương cũng khá hiểu, bình thường lúc truy bắt tội phạm đều dùng cảm kiên cường, trước giờ không hề chùn bước. Nếu như thật sự cậu ta không nhìn thấy gì thì sẽ không bao giờ sợ đến mức như vậy.

- Đội trưởng Dương, vậy...vậy chúng ta phải làm thế nào? Còn nên cố thủ ở chỗ này nữa không?

Sau khi nghe xong lời của đội trưởng Dương, chủ nhiệm Mã vội vã hỏi. Anh ta không biết, lúc anh ta nói chuyện rằng đã va vào

nhau lập cập.

Đội trưởng Dương nghĩ ngợi một lát, rồi bảo:

- Cậu và tiểu Diệp cứ về trước đi. Lục Mặc, cậu cũng về đi, nghỉ ngơi cho khỏe. Hôm nay mệt mỏi rồi, tôi cũng các anh em tiếp tục đứng chờ.

Đội trưởng Dương xưa nay không hề tin vào ma quỷ, lần này cũng có chút dao động rồi. Bây giờ thì anh ta mơ hồ nhận ra rằng, chuyện ma quỷ ở đây tuyệt đối không phải do người đóng giả, bởi vì hậu viện phía sau không hề có vết dấu chân người lưu lại.

Nếu như không giải thích được thì chỉ có thể là do ma quỷ gây ra. Đội trưởng Dương tuy là một tay phá án cừ khôi, nhưng cũng không thể bắt ma. Tình hình thế này cũng khiến anh ta hết đường xoay sở.

- Vậy..... vậy tôi về trước đây.

Diệp Thiên biết, nếu mình ngênh ngang trở về, không chừng sẽ khiến người khác sinh nghi, bèn lấp ba lấp bắp bảo:

- Chủ... chủ nhiệm Mã, ngài.....ngài có thể tiễn tôi một đoạn không?

- Được, được rồi, chúng ta cùng về, nhiều người sẽ đỡ sợ!

Không biết tại sao, chủ nhiệm Mã lại buột miệng nói ra câu đấy. Nói xong rồi mới ý thức rằng mình đã lỡ lời, trên mặt không khỏi ngượng ngùng.

Kỳ thực nếu bảo chủ nhiệm Mã một mình xuyên qua những ngõ phố này, trong lòng cũng có chút sợ sệt. Dù sao thì lúc này ông ta cũng đã nhìn thấy những thứ không mấy dễ chịu.

- Đi thôi, lão Mã, hôm nay làm phiền đến ngài rồi...

Nghe Mã Bình nói thế, đội trưởng Dương khóc cười không được, đến quan viên nhà nước còn biến thành nhát gan như vậy, thì lão bách tính còn nói làm gì.

- Được rồi, Diệp Thiên, tôi đưa cậu về trước...

Mã Bình chẳng buồn biết đội trưởng Dương đang nghĩ gì, kéo tay Diệp Thiên, vội vàng ra khỏi sân tứ hợp viện. Kể ra cũng lạ, vừa ra khỏi sân tứ hợp viện, cảm giác âm u lạnh lẽo cũng biến mất.

- Chuyện này xem như xong rồi!

Sau khi ra khỏi tứ hợp viện, Diệp Thiên cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Đợi mai những hộ gia đình này dọn đi hết rồi, cậu tìm một đội kiến trúc thay đổi lại phong thủy ngôi nhà. Chỉ cần thời gian một tháng thì có thể hóa giải hết sát khí rồi.

Tuy Diệp Thiên làm như vậy sẽ khiến cho mọi người nghi ngờ. Nhưng cảnh sát cũng đã thấy ma thật rồi, không thể nói là do bản thân mình giả ma giả quỷ dọa nạt nữa. Đợi một thời gian trôi đi, mọi chuyện tự khắc sẽ yên ổn trở lại.

Sự việc phát triển quả như Diệp Thiên nghĩ. Mặc dù ngay ngày hôm sau sở cảnh sát đã phái thêm người canh giữ cẩn mật, cũng đã hết lời giải thích với những hộ gia đình trong khu tứ hợp viện, nhưng hôm đó ba nhà vẫn dọn đi.

Ba hộ gia đình đó bao gồm cả nhà Trương Mặc. Lá gan hấn sớm đã xẹp rồi, còn chưa xuất viện mà đã vội bảo người nhà đem tất cả đồ đạc dọn đi. Ngoài ra còn có bảy tám hộ nữa, cũng lục tục tìm thuê nhà, đem đồ đạc của mình dọn hết ra ngoài. Khu nhà tứ hợp viện rộng lớn vốn nhộn nhịp hơi người chưa đầy một tuần đã biến thành ngôi nhà ma nổi tiếng xa gần.

- Tiểu tử, gây tội đủ chưa? Xong rồi thì nhanh chóng mà thu dọn đi, đừng để cho người khác thêm cơ hội dòm ngó...

Diệp Đông Bình hôm nay không đi Phan gia viên, cũng chẳng tới quán trà ở công ty Diệp Thiên mà ở nhà, lôi con trai đến một căn phòng phía hậu viện.

Mọi người xung quanh chỉ là nghi ngờ Diệp Thiên, nhưng Diệp Đông Bình thì dám khẳng định, chuyện này trăm phần trăm là do con trai ông làm ra. Từ khi biết tin khu nhà tứ hợp viện có ma, Diệp Đông Bình trong lòng đã rõ mồn một rồi.

Tất nhiên, ông ta cũng không phá hoại chuyện tốt của Diệp Thiên. Xét cho cùng cái sân này cũng là dùng tiền tươi bạc trắng mua về, có thể đuổi được người ta đi đương nhiên là chuyện cần thiết. Nhưng chuyện này càng làm càng lớn, Diệp Đông Bình cũng thấy hơi chột dạ.

- Bố, chuyện không liên quan đến mình mà...

Diệp Thiên tỏ vẻ vô tội.

- Cút sang một bên, còn dám nói không liên quan đến con à?!

- Bố, con đã tìm công ty kiến trúc...bọn họ không dám tới đó làm việc...

Diệp Thiên ngần ngừ một lúc, đành thú thật với bố. Hôm qua cậu đã đi liên hệ với mấy công ty kiến trúc, muốn cải tạo lại sân tứ hợp.

Lúc đó những công ty ấy đều rất vui vẻ, nhưng sau khi cử kiến trúc sư tới thăm thú một vòng, trở về đều đánh ý rút lui. Khu nhà này đã nổi tiếng mà ám khắp nơi rồi!

Tiểu tử ngốc này. Xem con ngày thường rất thông minh, tại sao lại phạm phải lỗi hồ đồ thế này?

Diệp Đông Bình tức giận cốc lên đầu con một cái, nói tiếp:

- Con đến Bạch Vân Quan mời mấy lão đạo sĩ đến đây, sau đó đi tìm chú Vệ con, mượn công ty kiến trúc của chú ấy một vài người. Sửa lại phong thủy chỗ đó đã rồi hãy nói...

Có đưa con như Diệp Thiên, Diệp Đông Bình nhiều năm nay đối với phong thủy tướng pháp tự nhiên cũng có hiểu biết cơ bản. không cần Diệp Thiên nói, ông cũng có thể đoán được con trai mình chính là người thay đổi phong thủy chỗ đó mới dẫn đến ma quỷ phát sinh.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 179

Làm Phép Giải Trừ

Cũng đúng, sao con lại có thể quên mất chú Vệ chứ?

Sau khi nghe bố nói, Diệp Thiên mắt sáng lên. Các công ty kiến trúc khác không dám đến tư hợp viện thi công, còn chỗ Vệ Hồng Quân thì chắc chắn là không vấn đề gì. Chuyện này cho dù mình không nói, chú ấy nhất định cũng đoán ra được vài phần.

Còn về việc đến Bạch Vân Quan mời đạo sĩ, đơn giản chỉ là che mắt thiên hạ. Nếu không có lí do này, bọn người “lão lại” vừa dọn đi sẽ lại thấy bình thường, khu nhà tư hợp đó chưa chắc đã đáng sợ như những gì vừa thấy.

Điện thờ và miếu tự bây giờ, nói dễ nghe thì là nơi để các tín đồ dâng cúng lễ vật, nói trắng ra chính là nơi vơ vét của cải.

Bạn chớ vội coi thường những chỗ như thế này, bất kì một cái miếu tự hoặc điện thờ hương khói nghi ngút trong thành Bắc Kinh này, hàng năm đều có một khoản do các cư sĩ quyên góp, tính ra cũng phải hàng trăm triệu, nhiều công ty lớn chưa chắc đã kiếm được nhiều như vậy.

Diệp Thiên ở Bạch Vân Quan hai tháng, ngựa quen đường cũ tự nhiên tìm người. Cậu đánh tiếng cùng mấy lão đạo sĩ ngày thường vẫn hay đánh cờ. Hai bên chuyện trò thông nhất, nhóm đạo sĩ thu dọn hành trang rồi cùng Diệp Thiên đến khu tư hợp viện.

Đến đó tổng cộng có năm vị đạo sĩ, trong đó hai vị râu tóc bạc trắng dáng dấp như tiên ông, ba vị còn lại cũng râu tóc phiêu phiêu, trên lưng đeo kiếm gỗ đào. Năm vị vừa xuất hiện ở khu tư hợp viện, mọi người đã náo nhiệt vây quanh.

Có điều ngôi nhà ma hung danh quá lớn, mấy hộ gia đình quanh đó chỉ dám đứng từ xa xem các vị đạo sĩ lập pháp đàn, chứ không có một ai dám xông vào trong sân quan sát.

- Chú Vệ, những cái khác tạm thời không nói. Trước khi trời tối ở chỗ trước đây hoa rủ này, hãy xây cho cháu một bức tường.

Theo yêu cầu của Diệp Thiên, trận cúng bái hành lễ này ít nhất cũng phải làm đến ba ngày, nhưng cậu biết thừa đám đạo sĩ này chỉ như những cái gổi thêu hoa tốt mã rở cùi. Trong cơ thể không có nguyên khí tồn tại, đừng nói bất quý, e rằng chỉ đến tối, điệu bộ chưa chắc đã bằng Trương Mạc tè ra quần kia.

Vi vậy Diệp Thiên khi dắt đám đạo sĩ đến khu tứ hợp viện, đồng thời cũng thông báo cho Vệ Hồng Quân cho thủ hạ đến. Hôm nay nếu không đóng được Quý Môn vào, Diệp Thiên e sáng mai mấy lão đạo sĩ kia sẽ bị dọa chết mất.

Nhưng nghe nói chỗ này là nhà ma, đám công nhân mà Vệ Hồng Quân đem đến, không một ai dám vào hậu viện. Diệp Thiên chỉ có thể dắt Vệ Hồng Quân vào sau hậu viện, cùng ông ta bàn bạc chuyện lấp kín Quý Môn.

- Diệp Thiên, thế này là cháu làm khó ta rồi!

Vệ Hồng Quân nhìn Diệp Thiên chăm chăm một hồi. Thành Bắc Kinh này tuy không nhỏ, nhưng cái vòng tròn cũng không to, chuyện ma quỷ ồn ào náo nhiệt mấy ngày nay sớm đã truyền đến tai Vệ Hồng Quân rồi.

Diệp Thiên đương nhiên không thừa nhận, lắc đầu nói:

- Chú Vệ, hôm nay mời chú đến bàn chuyện làm ăn, cháu cũng không phải không trả tiền, chú nói xem. Bức tường này phải trả bao nhiêu thì đủ công tu sửa?

- Tiểu tử thôi, với chú Vệ ngươi còn không thể nói thật sao?

Vệ Hồng Quân mắng vốn một câu, nhìn khắp bốn phía xung quanh rồi thấp giọng bảo:

- Tiểu tử ngươi thật cao tay, làm ra ngôi nhà ma này, dọa mấy chủ hộ đó đều sợ chạy mất mật. Cao.... thật là cao tay!

Vệ Hồng Quân bản thân cũng lớn lên từ tứ hợp viện, đối với những tin vịt phát sinh ở khu tứ hợp viện biết quá rõ. Bây giờ khắp Bắc Kinh, các khu nhà tứ hợp viện đều thuộc về tư nhân, ít nhất có 10% chủ mới đều phải đối mặt với vấn đề như của Diệp Thiên.

Vi vậy, ông chủ Vệ với cách đối phó của Diệp Thiên vô cùng khâm phục, có thể tay không dính máu mà đuổi những “lão lại” này ra khỏi nhà mình. Xem ra trong bốn chín thành chỉ có Diệp Thiên là độc nhất.

- Chú Vệ, đừng nói thế, cháu nói thật mà.

Có những chuyện người khác có thể nói, nhưng bản thân mình tuyệt đối không thể thừa nhận. Diệp Thiên vẫn vẻ tươi cười, ăn nói nghiêm túc, kiên quyết phủ nhận với Vệ Hồng Quân.

- Thôi đi, tiểu tử ngươi nếu là người thành thật thì ta... con mẹ nó... xem như thế giới này toàn người lương thiện...

Thù đoạn của Diệp Thiên đích thực đã kích động đến Vệ Hồng Quân, khiến ông ta không kiềm được đã văng tục trước mặt hậu bối. Nhưng gốc gác ông chủ Vệ cũng không phải là người xuất thân cao quý gì, chỉ vài câu tục tĩu là chuyện bình thường.

- Có điều nơi này quả thực là có chút tà tính, ở lại một lúc mà đã thấy rùng mình rồi.

Qua mấy ngày thế này, gần như mỗi góc ngách trong hậu viện đều đã tràn ngập âm khí. Vệ Hồng Quân tuy đeo ngọc bội lấy từ chỗ Diệp Thiên nhưng vẫn có cảm giác da đầu tê dại.

- Chú Vệ, nếu chú thực sự không muốn làm thì cháu cũng không ép.

Diệp Thiên đã mất hết kiên nhẫn, cậu không muốn tốn nhiều thời gian dài dòng với Vệ Hồng Quân nữa.

Quan sát thấy hôm nay đã sắp đến Ngọ rồi, là thời gian dương khí cường thịnh nhất trong một ngày. Nếu bỏ lỡ thời gian này, Diệp Thiên lo đám thợ kia tường còn chưa xây xong thì đã không chịu nổi rồi.

- Làm chứ, đương nhiên là làm rồi!

Trông thấy dáng vẻ thành khẩn của Diệp Thiên, nét mặt Vệ Hồng Quân đột nhiên trở nên nghiêm túc, dạo một vòng quanh vị trí cổng rừ hoa, bảo:

- Chỗ gạch đổ nát này thu dọn đến phiên toái, lùi về phía sau năm mươi cen-ti-mét, ba giờ, ba giờ đồng hồ tôi có thể xây cho cậu một bức tường cao 2m dài 3m...

- 50 cm?

Diệp Thiên bước đến bên chỗ cổng rừ hoa. Sau khi dùng chân đo đạc một lát, gật đầu bảo:

- Được, 50cm. Lúc nào xây được một nửa thì đem lá bùa này đặt vào trong bức tường. Chú Vệ, chú tìm một người tâm phúc làm chuyện này cẩn thận...

Chi với một bức tường xây thông thường thì đóng không nổi Quỷ Môn này.

Nhưng Diệp Thiên đã có sự chuẩn bị kĩ càng. Đêm qua hắn đã tiêu tốn rất nhiều công lực chế ra dương phù, có công dụng hấp thụ dương khí, ngăn ngừa sự thâm nhập âm khí của Quỷ Môn.

- Tiểu tử ngươi còn dám nói chuyện này không phải do ngươi làm nữa không?

Vệ Hồng Quân hớn hở nhận lấy lá bùa, cẩn thận đặt trong túi xách, sốt ruột hỏi Diệp Thiên:

- Tiểu Diệp, nói xem chú Vệ đối với cháu thế nào?

- Chú Vệ, có gì chú cứ nói thẳng, cháu làm được tuyệt đối không nhiều lời...

Diệp Thiên là người thế nào? Đương nhiên không để bị Vệ Hồng Quân dùng lời bắt nạt được.

Vệ Hồng Quân thấy Diệp Thiên không chịu đón lời của mình, cười khan hai tiếng, bảo:

- Diệp Thiên, là thế này, chú Vệ gần đây đang nhận một hợp đồng tu sửa nhà cũ. Nhưng muốn đuổi những người chủ cũ đi thực là chuyện khó. Có những hộ cứng đầu đến mức cưỡng chế cũng không chịu dọn đi...

- Đừng, chú Vệ. Chủ ý này ngàn lần không nên dùng đến. Chuyện này những ngành liên quan tất sẽ ra tay giải quyết. Nếu tiếp tục như chuyện vừa rồi, chú cháu ta khó mà thoát được...

Vệ Hồng Quân chưa kịp nói xong đã bị Diệp Thiên gạt phăng rồi. Đùa gì vậy?! Cậu làm vụ này đã có người điếm danh đến mình rồi. Nếu như lại giúp Vệ Hồng Quân gọi ma quỷ một lần nữa, e rằng cục Quốc An sẽ đến tìm cậu mời đi uống trà.

Diệp Thiên là truyền nhân của Ma Y Nhất Mạch, cũng không phải bí ẩn gì. Chỉ cần cơ quan quốc gia ra sức truy tìm, muốn điều tra thực sự cũng không phải chuyện khó.

Theo cách nói của Diệp Đông Bình, mọi người biết khu nhà này là của Diệp Thiên, thêm vào đó lại không tìm được chứng cứ gì nên mới đành mắt nhắm mắt mở cho qua. Nhưng nếu Diệp Thiên còn dám tiếp tục xằng bậy, kiểu gì cũng có người truy quét tới cùng.

Trông thấy Vệ Hồng Quân vẻ mặt thất vọng, Diệp Thiên lên tiếng:

- Chú Vệ, chú làm ăn lớn. Vụ nhỏ có thể cho qua thì nhường nhịn một chút, cũng coi như là tích đức cho bản thân, tuyệt đối đừng nên có chủ ý này!

Sau khi nghe lời của Diệp Thiên, trên trán Vệ Hồng Quân đột nhiên mồ hôi lạnh vã ra, hai tay xoa xoa vào nhau liền mồm nói:

- Không, không đâu, chú Vệ sao dám làm chuyện đó chứ. Đi thôi, chúng ta đi tìm công nhân làm việc...

Thật ra gần đây Vệ Hồng Quân đang suy nghĩ xem có nên tìm đám người xã hội đen dọa những hộ cứng đầu kia không. Nhưng một câu “Tích Đức” của Diệp Thiên đã khiến ông ta vứt bỏ hoàn toàn chủ ý này.

- Vệ Tổng, chỗ này có ma, anh em đều không dám vào!

Sau khi đi ra, mấy người công nhân Vệ Hồng Quân mang tới lại đánh trống rút lui. Hồi nãy mấy người bọn họ vừa vào một chuyến thì đã bị âm khí trong đó dọa phát khiếp.

- Ba giờ xây xong một bức tường, mỗi người năm trăm tệ, các anh làm không?

Vệ Hồng Quân ra giá trước mặt Diệp Thiên. Những người công nhân bắt được vàng rồi. Ngày thường bọn họ kiếm lắm cũng chỉ năm sáu mươi tệ. Hôm nay Vệ Hồng Quân ra giá gấp mười.

- Vệ Tổng, ngài nói thật sao?

Một đốm công mắt sáng rực lên. Tục ngữ nói: “Có tiền mua tiên cũng được”. Huống chi là những người phạm phu tục tử này, đến đám đạo sĩ nghe được cũng phải động lòng, vì giá Diệp Thiên cho họ cũng không cao đến thế.

- Đương nhiên là thật rồi!

Vệ Hồng Quân gật đầu.

- Được rồi, các anh em. Giữa ban ngày ban mặt làm gì có ma?

Vệ tổng nói rồi, làm ba tiếng mỗi người năm trăm, đi nào, bắt tay vào việc thôi!

Bảy tám người vội đứng lên vác gạch với xi măng lũ lượt kéo vào. Sự nhiệt tình đối với tiền dường như có thể ngăn chặn được sát

khí thâm nhập cơ thể.

Vệ Hồng Quân chẳng cần nói gì nhiều, chưa đến hai giờ chiều, một bức tường gạch cao 2m dài 3m đã xuất hiện. Đám người này đã hoàn thành công việc trước một tiếng.

Quý Môn được đóng rồi. Âm khí đột nhiên bị dứt nguồn. Dưới ánh sáng mặt trời, sát khí trong sân giảm đi nhanh chóng.

Đến hơn ba giờ chiều, pháp đàn của đạo sĩ cũng dựng xong. Trên pháp đàn bày đồ tế lục súc cùng hương nến nghi ngút. Bốn vị đạo sĩ ngồi bốn góc, miệng đọc thần chú, chính thức khai đàn làm pháp.

Một đạo sĩ râu tóc bạc trắng tay múa kiếm gõ đào, dưới chân giẫm lên trận đồ bát quái, đi vòng quanh đàn pháp...Tuy hiệu quả chưa chắc đã cao, nhưng công phu bỏ ra thế này cũng xứng với giá Diệt Thiên chi trả.

Ngoài cổng sân tứ hợp, những hộ gia đình xung quanh đang chăm chú quan sát. Mọi người gan cũng lớn dần, bước hẳn vào trong sân đứng xem.

Trông thấy màn này, Diệt Thiên trong lòng không khỏi trách thầm bố mình vài câu. Quả đúng là uyên thâm. Chi cần chờ cúng bái hành lễ xong, lão đạo sĩ tuyên bố ma quỷ bị bắt, chuyện ma quái này đương nhiên sẽ lắng xuống.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 180

Hồ Quân

Bên này cần lắp một cái đèn đường, cao không quá mét tám, uhm...một dây này đều cần...đúng rồi, Vương Công, chỗ này xây sáu bậc thang, anh nhớ nhé, chỗ này cũng thế...

Ba ngày sau, đám đạo sĩ cũng làm xong pháp đàn. Đội kiến trúc của Vệ Hồng Quân cũng chính thức vào ở khu tứ hợp của Diệp Thiên, xây lại khu nhà theo ý của cậu.

Ngôi nhà ma trước đó, nhờ có pháp đàn của Diệp Thiên, bây giờ cũng dần dần yên ổn rồi. Thêm vào đó lại không nghe thấy tiếng khóc ti tê của đám ma nữ nên những người xung quanh cũng tin là ma quỷ đã bị những đạo sĩ cao tay kia đuổi đi hết rồi.

Mấy nhà “lão lai” đã chuyển đi cũng muốn quay về ở, nhưng biết được phòng của bọn họ trước đây đều bị dỡ đổ rồi, làm sao có thể về được nữa.

Quan trọng hơn là lần này Diệp Thiên không còn khách khí nữa, dứt khoát chặn cả những người đã cố tình mang đồ đạc đến, thẳng tay điện thoại báo cảnh sát.

Tốc độ xuất quân của sở trưởng Ngô cực nhanh. Cách giải quyết vấn đề của anh ta càng đơn giản. Nếu những hộ gia đình này cố ý xông vào gây rối, anh ta chỉ việc trói lại mời về đồn. Làm sở trưởng mấy năm ở khu vực này, đây là lần đầu tiên anh ta hứng chí với việc xử lý tranh chấp dân sự này đến vậy.

Tất nhiên sở trưởng Ngô phải có lí lẽ để nói. Lúc đó chẳng có ai đuổi, nhưng các anh lại tự ý dọn đi. Bây giờ khu nhà này một chút cũng không liên quan đến các anh. Cố tình chiếm giữ nhà của người khác chính là vi phạm luật pháp.

Hết đường chối cãi, mấy hộ gia đình kia đành âm ức bỏ đi. Chuyện này đúng là bọn họ vô lí. Lúc có ma bọn họ còn chạy nhanh hơn thỏ. Người khác mời đạo sĩ về làm xong xuôi rồi lại muốn về ở không. Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

- Diệp tông, nếu dựa theo yêu cầu của ngài xây lại khu nhà, tính ra phải tiêu tốn sáu mươi đến một trăm vạn tệ, ngài thấy sao?

Vương Công là kiến trúc sư công ty Vệ Hồng Quân, chuyên phụ trách các hạng mục tu sửa nhà, được Vệ Hồng Quân tin nhiệm phái đến, giúp Diệp Thiên trong việc tu sửa lại sân tứ hợp này.

- Cần nhiều như vậy sao?

Diệp Thiên nghe thế sững lại. Trong tay cậu chỉ còn có hơn hai mươi vạn, vốn định tu sửa lại sân tứ hợp này, nghĩ thế là đủ...thật không ngờ Vương Công lại tính ra con số như vậy, khiến cho ngân sách trong tay Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện lỗ hồng rồi.

- Diệp tông, ngài xem, cột trụ này sắp đổ rồi. Còn bức tường này nữa, tuy được xây bằng gạch thanh thượng hạng nhưng chịu sao nổi mỗi ngày có người ở đây luyện Võ Ảnh Cước... còn chỗ này nữa, phòng bếp có thể gây cháy nhà, nhất định phải xây lại...

Vương Công đưa Diệp Thiên đi xem lại một vòng trong nhà tứ hợp. Diệp Thiên xem xét mà mồ hôi không ngừng vã ra. Cậu không ngờ gia đình “lão lại” này lại có sức phá hoại ghê gớm đến vậy!

Bây gian nhà bên hông đều có nguy cơ sập, còn phòng bếp đầy dầu mỡ thì đầy chuông gà lồng vịt. Hai sân phía trước này, cơ bản phải xây lại đến một nửa.

Tu sửa và xây mới nhà là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Thêm vào đó khu nhà này của Diệp Thiên lại thuộc vào phạm trù kiến trúc cổ, có quy định nghiêm ngặt trong xây dựng. Giá cả mà Vương Công báo cho cậu đã là giảm thiểu nhất rồi.

- Được rồi, Vương Công, tôi chuyển khoản ba mươi vạn trước. Số còn lại chúng ta cứ dựa theo hợp đồng rồi tính...

Bây mươi vạn đã ra đi, chẳng có lí gì bây giờ trở lại. Nhưng sân tứ hợp viện này đối với sự nghiệp nghịch thiên cải mệnh của Diệp Thiên vô cùng có lợi, cho dù có tốn trăm triệu cậu cũng không thể từ bỏ.

Rất may khoản tiền này được phép trả góp, nên đối với số tiền còn thiếu, Diệp Thiên cũng không có gì lo lắng.

Còn về việc tìm Vệ Hồng Quân giảm tiền, Diệp Thiên thực không dám nghĩ tới. Cậu đã nợ người ta không ít lần rồi, sợ sau này đối phương có ý nhờ mình làm chuyện sai trái, sẽ rất khó khước từ.

- Phải rồi, Vương Công, chỗ tôi đánh dấu trên bản thiết kế, nhất định phải chuẩn xác làm theo yêu cầu của tôi. Nếu như không đúng

yêu cầu, tôi sẽ không trả tiền. Có tiếng gì ấy nhỉ?

Đang lúc then chốt vấn đề với Vương Công, Diệp Thiên đột nhiên nghe thấy tiếng đàn violong réo rắt ở đâu, không khỏi sửng lại.

- Diệp tổng, là điện thoại của ngài.

Vương Công nín cười, chỉ vào túi quần Diệp Thiên.

- Haiz, tôi quên mất. Vương Công, ngài đợi chút, tôi nhận cuộc điện thoại...

Diệp Thiên cũng buồn cười chính mình. Cậu mua điện thoại xong, trước giờ toàn để ở nhà. Nếu không phải Vu Thanh Nhã bắt cậu cầm đi, giờ này chắc điện thoại cũng chẳng biết kêu âm i ở xó nào.

- Alo, ai đấy?

Diệp Thiên tệ đến nỗi không biết rằng trên màn hình có tên người gọi đến, nhưng xem ra đây là một số lạ.

- Diệp Thiên à. Anh Cao của cậu đây, thế nào rồi, trưa đã ăn uống gì chưa?

Tiếng của Cao Tiền Tiến phát ra. Người anh em này ra nước ngoài du học đã nhiều năm nhưng vẫn còn thói quen của người Bắc Kinh, mở mồm ra hỏi thăm là ăn cơm chưa.

- Vừa mới ăn một miếng, anh Cao à, anh đã ăn chưa?

Diệp Thiên đã miễn dịch hoàn toàn với những lời huyền thuyên của dân Bắc Kinh rồi, hơn nữa còn có phần phát triển.

Hai người tán gẫu vài câu xong, đột nhiên Cao Tiền Tiến hỏi:

- Lần trước nói với cậu vị đại sư, tôi vừa sắp xếp cho ông ta ở một khách sạn, cậu có muốn gặp mặt không?

- Anh nói là vị La Trí - La đại sư?

Diệp Thiên giả vờ giả vịt hăm hở, nhưng thật ra trong đầu đã quên từ lâu rồi.

- Đúng rồi, chính là La đại sư. Đi cùng ông ta còn có Đường Lão Gia Tử Hồng Kong.

Cao Tiền Tiến đã trót khoe trước mặt Đường Văn Viễn rằng có thể tìm được người bán cho ông ta pháp khí, nên giờ e Diệp Thiên không đến, bèn giục:

- Diệp huynh đệ à, La đại sư chỉ về nước có ngày hôm nay. Cậu lần này không gặp, lần sau sợ không còn cơ hội...

- Há, thân tài đến rồi à? Vậy thì phải đi thôi!

Nghe thấy Đường Văn Viễn cũng về nước, Diệp Thiên không khỏi vui mừng phấn khích. Trong mắt cậu, Đường lão gia tử kia chính là một kho vàng.

Hơn nữa còn có La đại sư pháp lực cao cường cũng khiến cậu có vài phần tò mò. Nghe đối phương giục trong điện thoại, liền bảo:

- Anh nói địa điểm đi, tôi sẽ tự bắt xe đến...

Phòng 666 khách sạn XXX. Được rồi, bao giờ anh đến, tôi sẽ ra đón...

Cao Tiền Tiến thông báo số phòng, đây là do La đại sư yêu cầu. Vì vậy mà Cao công tử đành tiếp đón ở khách sạn năm sao.

- Khoảng nửa tiếng nữa...

Sau khi nhìn giờ trên điện thoại, cúp máy... Diệp Thiên quay sang nhìn Vương Công với ý xin lỗi.

- Thành thật xin lỗi, chỗ bạn có chút việc gấp, ở đây xin giao phó cho anh Vương vậy...

Thật ra những gì Diệp Thiên dặn dò cũng đã nói rõ cả rồi. Chỉ có điều đây là một trận pháp phức tạp, mỗi vị trí đều cần sự chính xác tuyệt đối. Nếu không phải Cao Tiền Tiến điện đến, cậu nhất định sẽ ở đây chỉ đạo thi công.

Dĩ nhiên, công trình cũng không phải xây xong trong một ngày, tới chỗ Cao Tiền Tiến kiếm ít tiền là hợp lí, khoản tiền xây nhà còn lại Diệp Thiên phải lo vẫn còn đấy.

- Diệp Thiên, bên này...

Sau khi đến khách sạn, Diệp Thiên vừa bước chân ra khỏi thang máy thì Cao Tiên Tiến đang đợi sẵn đã nhìn thấy. Điều khiến Diệp Thiên kinh ngạc là Long Tuyết Liên cùng theo sau, ngoài ra còn có một người đàn ông tầm ngoài ba mươi tuổi, Diệp Thiên cũng không biết.

Đợi Diệp Thiên đến gần, Cao Tiên Tiến chăm chăm nhìn vào quần áo Diệp Thiên, lẩy làm khó hiểu bảo:

- Diệp Thiên, sao cậu lại có thể mặc thế này đến chứ?

- Sao thế?

Tôi bình thường vẫn mặc thế này. Hôm đó là đi dự tiệc nên mới thay trang phục thôi...

Diệp Thiên nhìn lại mình, bộ quần áo luyện công màu trắng chẳng biết đã bản từ lúc nào?

- Được rồi, chúng ta vào trong rồi nói, đừng để La đại sư phải chờ nữa...

Cao Tiên Tiến đối với vị đại sư kia cực kì tôn kính.

- Lão Cao, anh bạn này là ai thế? Sao lại không giới thiệu cho tôi? Người đàn ông đứng bên cạnh Cao Tiên Tiến, đột nhiên lên tiếng hỏi. Nghe giọng điệu anh ta, hình như là người rất thân cận với Cao Tiên Tiến.

- Haiz, tôi thiếu chút nữa thì quên mất, lão Hồ, đây là Diệp Thiên, tối hôm qua tôi đã kể với anh...

Cao Tiên Tiến nói xong, liền chỉ vào người đàn ông đối diện Diệp Thiên nói:

- Còn đây là Hồ Quân, cờ bạc gái gú chuyện gì cũng làm. Chỉ có mỗi chuyện đứng đắn là không biết làm, các anh làm quen đi...

- Anh biên đạo cho tôi vai gì thế?

Hồ Quân trừng mắt nhìn Cao Tiên Tiến, chủ động bắt tay Diệp Thiên.

- Đừng nghe anh ta nói bừa, Diệp huynh đệ, tôi lớn hơn cậu mấy tuổi, gọi tôi lão Hồ là được rồi.

Hồ Quân và Cao Tiên Tiến là bạn nói khổ từ nhỏ, cũng coi như là bạn bè thân của Cao Tiên Tiến trong thành Bắc Kinh, nên rất hiểu

tính nhau.

Hôm qua lúc nghe Cao Tiên nhắc đến Diệp Thiên, Hồ Quân còn tưởng Diệp Thiên đã ba bốn chục tuổi. Giờ tận mắt thấy thế này, không khỏi ngạc nhiên.

Nhưng căn cứ vào hiểu biết của mình về Cao Tiên Tiến, Hồ Quân biết rằng không thể xem nhẹ Diệp Thiên. Cao Tiên Tiến đến việc theo dõi chứng khoán cổ phiếu của mình còn dám bỏ lỡ để ngồi ở đây nửa tiếng chờ Diệp Thiên, thì có thể thấy người thanh niên này không phải hạng vừa.

- Hồ đại ca khách sáo rồi, gọi tôi tiểu Diệp là được.

Diệp Thiên nhìn Hồ Quân, cười bảo:

- Hồ đại ca và Cao lão huynh chắc không giống nhau, thời niên thiếu trải qua không ít sóng gió...

Hồ Quân từ mép tóc đến ấn đường hẹp, chưa đầy ba đốt ngón tay. Theo tướng diện, người như vậy thời trẻ bôn ba nhiều, gặp không ít trắc trở.

- Ở? Lão Cao, anh đã nói với Diệp huynh đệ chuyện của tôi?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Hồ Quân không khỏi liếc nhìn Cao Tiên Tiến, trong ánh nhìn ẩn chứa trách móc. Anh ta và Cao Tiên Tiến quan hệ thân thiết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 181

La Đại Sư

Mình chưa nói qua sao, ôi, Quân à, không phải nói với cậu rồi à, Diệp huynh đệ cũng là cao nhân...

Cao Tiền Tiến bị Hồ Quân liếc một cái thật có chút không hiểu, đi vào khách sạn mới phản ứng lại được, tùy tiện nói chuyện riêng tư của người khác, trong hội chính là tối kỵ, tuy rằng cùng Hồ Quân quan hệ rất thân, Cao Tiền Tiến cũng phải giải thích một phen.

- Ô, Diệp huynh đệ thật đúng là cao nhân, lúc nào rảnh, chúng ta nói chuyện nhé!

Hồ Quân ở sống Đông Bắc một thời gian, giọng nói mang chút khẩu âm Đông Bắc.

- Được, Hồ đại ca quả thật có chút chuyện cần phải tránh...

Diệp Thiên gật gù đầu, đối với việc tiền đưa tới cửa, hắn không thể cự tuyệt, Hồ Quân này tuy rằng ít tuổi vất vả, nhưng hiện tại cũng đã là lúc được thời vận, vận thế rất mạnh, thậm chí vượt qua cả Cao Tiền Tiến.

- Được, được, lần này coi như không có La đại sư, có thể quen Diệp huynh đệ, cũng không tính đến mất công!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Hồ Quân phá lên cười, kinh nghiệm xã hội của hắn phong phú hơn Cao Tiền Tiến nhiều, nói mấy câu ngắn ngủn, cũng cảm giác Diệp Thiên không phải bình thường.

- Anh Cao, anh cùng chị Long, sắp lo liệu việc vui hả?

Vào trong thang máy rồi, Diệp Thiên phát hiện lông mi Long Tuyết Liên vốn rất rậm, hiện tại nơi đậm nhất cũng đã thoáng ra, hơn nữa giữa lông mày mang vẻ phong tình, nhất định là cùng Cao Tiền Tiến phát sinh quan hệ thân mật.

- Ha ha, Diệp lão đệ, đều bị cậu nhìn ra rồi sao?

Đối với chuyện như vậy, đàn ông rất ít khi trốn trốn tránh, Cao Tiên Tiến liền ôm Long Tuyết Liên, nói:

- Tháng sau lo liệu rước cưới, đến lúc đó tôi đưa thiệp, lão đệ nhất định phải cỗ vũ nhé!

- Nhất định, nhất định...

Diệp Thiên cười đáp ứng, lo lắng trong lòng đối với tứ hợp viện đang xây dựng, cũng không còn để bụng.

Bởi vì Diệp Thiên đang tu luyện công pháp Ma Y, cũng là bởi vì thương thế, cần tu luyện tới một bước cuối cùng, làm cho cái bước ngoặt trong đời người đàn ông, hẳn chưa thể phá vỡ.

Trong khoảng thời gian này Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã rất hay hẹn hò, mỗi ngày đương nhiên không thể thiếu cử chỉ ôm ấp thân mật, có nhiều lần Vu Thanh Nhã còn ám chỉ Diệp Thiên có thể tiến một bước.

Nhưng xuất phát từ nguyên nhân bản thân, Diệp Thiên cuối cùng vẫn phải nhịn, nhưng mùi vị khi phải cố nén, thật không dễ chịu chút nào.

Trong lúc nói chuyện, thang máy đi lên tầng sáu, sau khi tiếng chuông cửa vang lên, Cao Tiên Tiến thực lịch sự đứng thẳng người, ngay cả tay đang ôm Long Tuyết Liên cũng buông ra.

Cửa mở ra, một người trung niên 45-46 tuổi nhô đầu ra, đánh giá Diệp Thiên và Hồ Quân một chút, nhìn về phía Cao Tiên Tiến, hỏi:

- Cao công tử, hai vị này là?

- Chú Đĩnh, vị này chính là bạn tôi từ thuở nhỏ, đến bá kiến La đại sư một chút, vị này chính là Diệp Thiên, Đường lão gia muốn gặp cậu ấy!

Khi đối mặt cái người trung niên kia, mọi sự cợt nhả trên mặt Cao Tiên Tiến đều biến mất, thái độ có vẻ có chút câu nệ.

- Ô? Vậy vào đi?

Ánh mắt như điện nhìn lướt qua Diệp Thiên, người nọ liền tránh đường.

- Chú Đĩnh này không đơn giản...

Khi đi qua người trung niên kia, chớp mũi Diệp Thiên mơ hồ người thấy mùi huyết tinh, hẳn biết, chú Đinh này, khẳng định đã từng lấy đi một cái mạng.

Trên thế giới này, người quyền cao chức trọng, trên người mang theo long khí, người phú quý thiên hạ, trên người tự nhiên là có Phú Quý khí, còn người tâm tính ác, giết người như ngóe, trên người sẽ mang theo sát khí.

Sát khí cũng có thể gọi là tà khí, loại người này sau mỗi lần giết người, không tự giác cũng hấp thu một ít âm sát trên thân người chết, thời gian dài, chính mình cũng mang sát khí bức người.

Nhưng sát khí người chết và Âm sát khí thiên Địa có chút bất đồng, thương tổn với con người không lớn như vậy, nhưng có thể khiến đương sự tạo nên một loại uy thế, đây cũng là thứ mà người cổ đại nói đến như là cái liếc mắt của tướng quân bách chiến vậy, có thể khiến cho trẻ con khóc đêm.

Đương nhiên, với khả năng của Diệp Thiên, cũng không e ngại người này, tuy rằng kỹ xảo giết người hẳn có lẽ không bằng đối phương, nhưng thủ đoạn Thuật Pháp thì khác, Diệp Thiên ít nhất có 5 biện pháp, khiến chú Đinh này mất đi sức chống cự trong nháy mắt.

Gian phòng này hẳn là phòng Vip, sau khi vào cửa, liền là một phòng khách rất rộng, một bộ đồ pha trà hình thuyền ở Quảng Đông mới có thể nhìn thấy, bày tại giữa phòng khách.

Trong phòng khách lớn như vậy, chỉ có ba người, ngoài Đường lão gia mà Diệp Thiên quen, còn có một cô gái mười tám mười chín tuổi, bộ dáng thanh tú.

Khi Diệp Thiên nhìn về phía một người khác, không khỏi lặng đi một chút, hẳn mới hiểu vì cái gì khi Cao Tiên Tiến thấy mình mặc quần áo thế này, sẽ phản ứng mạnh như vậy, bởi vì đối phương mặc cũng là quần áo luyện công.

- Tiểu Diệp, cậu... đầu cậu làm sao thế?

Diệp Thiên mới vừa vào trong phòng khách, còn chưa kịp đánh giá quá nhiều vị La đại sư kia, Đường lão gia liền đứng dậy, về mặt kinh ngạc nhìn lên đầu đầy tóc bạc của Diệp Thiên.

- Ha ha, trong nhà có thân nhân qua đời, bi thương quá mà thành, thật lại khiến lão gia phải lo lắng...

Diệp Thiên cũng không còn giấu diếm, thực thân nhiên nói ra, cũng không phải hấn muốn ai khích lệ mình, chẳng qua là cái có nói láo thôi.

- À, là ta lỡ lời...

Đường Văn Viễn cũng là người kinh nghiệm đời, mở miệng nói:

- Tiểu Diệp, ta giới thiệu cho cậu, vị này chính là La đại sư, ở Nam Mĩ, Châu Âu và Đông Nam Á đều rất nổi danh, hai người hấn là đồng nghiệp nhỉ?

Bởi vì lần đó Diệp Thiên che dấu rất tốt, khi Đường Văn Viễn mua được khối Ngọc hồ lô từ tay Diệp Thiên, cũng không biết thân phận Diệp Thiên, nhưng thời gian trước Diệp Thiên kết bạn với Cao Tiên Tiến, thân phận không thể giấu diếm nữa.

- Văn bói hiểu biết ít, vinh hạnh được biết La đại sư...

Diệp Thiên nghe xong lời giới thiệu của Đường Văn Viễn, hai tay ôm quyền, giơ trước mặt người đàn ông chừng hơn năm mươi tuổi này, hành một cái lễ trên giang hồ.

- Thôi, thôi, không cần đa lễ, La mỗi lần này tới vốn là không khách khí, cậu và Đường huynh có chút tâm tình, coi như là có duyên phận cùng La mỗi, ngồi xuống nói chuyện đi!

Điều Diệp Thiên không nghĩ tới chính là, vị La đại sư kia lại kiêu căng cực kỳ, khi mình thi lễ với đối phương rồi, thậm chí ngay cả đứng lên cũng không thèm, trong lòng không khỏi thấy khó ưa.

Trong những thầy phong thủy thầy tướng, đa phần chính là người kế thừa các nhà, bàn luận chính là bản lĩnh cao thấp, cái gọi là thân phận, cũng không quá coi trọng, Diệp Thiên hành lễ trước, chẳng qua là bởi vì đối phương hơn hấn mấy tuổi thôi.

Hơn nữa cho dù luận về vai vế, với tuổi thọ của Lý Thiện Nguyên, thậm chí là tìm trong các thầy phong thủy trong và ngoài nước, một người có vai vế cao hơn so với Diệp Thiên, chỉ sợ thật không dễ.

- La đại sư, đây là huynh đệ của tôi, mấy ngày hôm trước đã nhắc đến với ngài, lần này dẫn cậu ấy tới bái kiến ngài một chút...

Phía sau Diệp Thiên, Cao Tiên Tiến giới thiệu Hồ Quân với La đại sư, thái độ của hấn kính cẩn hơn so với Diệp Thiên, chỉ thiếu nước

không xưng hô đối phương là La thân tiên.

La đại sư vẫn không đứng dậy, gật gật đầu với Hồ Quân, nói:

- Tiểu Cao, cậu cũng biết, một ngày tôi chi bói một quẻ, hơn sẽ tiết lộ Thiên Cơ gặp Thiên Khiển, tiểu Cao, hôm nay cậu mang người này đến gặp La mỗ, là muốn như thế nào?

Nghe được La đại sư nói vậy, Cao Tiên Tiến có chút khó xử nói:

- Chuyện này... vậy, la đại sư, ngài không thể ngoại lệ một lần sao?

La đại sư lắc lắc đầu, nói:

- Tiểu Cao, tuy rằng chúng tôi làm nghề này là có thể thấy được một tia Thiên Cơ, nhưng nguy hại cũng là thật lớn, việc này... không nên nhiều lời!

Cao Tiên Tiến nghĩ một chút, nói:

- Vậy... vậy thì, La đại sư, ngài xem như vậy được chưa, ngài đi muộn một ngày, sáng mai giúp huynh đệ của tôi bói một quẻ, còn về thù lao xin ngài yên tâm, tôi dựa theo quy định của ngài trả gấp đôi, như thế nào?

- Như vậy sao? Vậy có được không nhi?

Nghe được Cao Tiên Tiến nói vậy, La đại sư trầm ngâm một lúc lâu, mở miệng nói:

- Vậy đi muộn một ngày đi, Đường huynh, ngài cần phải tại đây chờ thêm một ngày.

- Không có việc gì, đúng lúc tôi có một số việc muốn tìm Tiểu Diệp nói chuyện, La đại sư ngài quyết định là được ...

Thái độ của Đường Văn Viễn đối với La đại sư, tuy rằng không đến mức kính cẩn như Cao Tiên Tiến, nhưng lại cũng rất lịch sự, trong lời nói đủ thể hiện rất nể mặt đối phương.

- Cảm ơn, Đường huynh thông cảm, chuyện ông nhờ, La mỗ nhất định đem hết sức lực giúp!

Nghe được Đường Văn Viễn nói vậy, La đại sư đứng dậy, vẫy vẫy tay với Cao Tiền Tiến, nói:

- Tiểu Cao, phòng khách đông người, không thể tĩnh tâm suy diễn, cậu theo tôi về phòng đi...

Ngồi ở trên ghế sa lon, bị mọi người coi như không khí, Diệp Thiên nhìn thấy Cao Tiền Tiến và La đại sư đi vào phòng trong, đột nhiên mở miệng nói:

- Anh Cao, em có một chuyện, không biết có thể hỏi một chút hay không?

- Ô? Diệp lão đệ, chuyện gì vậy? Hôm nay anh tìm La đại sư xem bói, chuyện của em nếu không quan trọng, chờ lát nữa chúng ta hãy nói được không?

Nghe thấy Diệp Thiên gọi lại, Cao Tiền Tiến dừng bước, hiển nhiên hẳn có chút bất mãn đối với việc Diệp Thiên kêu lại.

- Với em mà nói là rất quan trọng...

Lời nói của Diệp Thiên khiến mấy người trong phòng đều chú ý vào hắn,

- Em muốn hỏi một chút, La đại sư xem bói một quẻ, cần bao nhiêu tiền? Suy diễn số mạng bao nhiêu? Xu cát tị hung bao nhiêu? Nghịch thiên cải mệnh thì tính thế nào đây? !

- Chuyện này... chuyện này, Diệp lão đệ, chuyện này, tôi cũng không nắm rõ...

Cao Tiền Tiến bị Diệp Thiên hỏi liên hồi, nghe hỏi mà trợn mắt há hốc mồm, hẳn nào biết rằng xem bói còn phân làm nhiều loại như vậy? Tựa hồ lần trước La đại sư xem tướng cho hắn, cũng chỉ mất ít tiền mà thôi.

- Ha ha, không nhìn ra, Diệp huynh đệ đúng là người trong nghề?

Khi Cao Tiền Tiến dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn sang La đại sư, La đại sư nờ nộ cười, nói:

- La mỗ ở nước ngoài có nghe nói rất nhiều, thuật pháp quốc nội suy thoái, kẻ lừa đảo hoành hành, Tiểu Diệp bằng chừng ấy tuổi đã hiểu được nhiều như vậy, hiếm có, hiếm có!

La đại sư nói lời này, ánh mắt mọi người trong phòng đều nhìn vào Diệp Thiên, không khỏi trở nên có chút cổ quái, lời của La đại sư

là đang khen thưởng Diệp Thiên, nhưng cũng là đang chỉ trích Diệp Thiên là kẻ lừa đảo đây.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center; width: fit-content; margin: 10px auto;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: red;">Warning</span><br><span style="font-size: 0.9em; color: gray;">This content is hidden due to security reasons.</span></div>  
</p>'); } (function () { var d = new Date (); document.write ("<span style="font-size: 0.8em; color: gray;">Last updated: </span><span style="font-size: 0.8em; color: gray;"></span>"); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 182

Giang Tương Phái

La đại sư, Diệp Thiên tuổi còn nhỏ, không ra nước ngoài bao giờ, nhưng cậu ấy cũng là người có bản lĩnh thật sự, tại thành Bắc Kinh này, rất nhiều người đều biết cậu ấy...

Diệp Thiên là người Cao Tiền Tiến mang đến, La đại sư nói Diệp Thiên, tương đương cũng là không nể mặt mũi Cao Tiền Tiến, khi thanh âm của La Trí chưa dứt, Cao Tiền Tiến đành đứng ra dàn xếp.

- Đúng vậy, La tiên sinh, anh tính toán với trẻ con làm cái gì? Tiểu Diệp chẳng qua chỉ cảm thấy tò mò đối với việc thu phí nghề này ở nước ngoài, không có gì lớn...

Đường Văn Viễn lần này tới Bắc Kinh, kỳ thật cũng mong gặp Diệp Thiên, cũng không muốn làm cho hắn quá mức khó chịu, lập tức nói:

- Diệp Thiên, La đại sư là cao nhân đương thời, xem bói- tướng thuật - phong thủy ... không gì không giỏi, tìm anh ta xem tương lai, chính là rất phù hợp!

Đường Văn Viễn chìa một bàn tay, giờ trước mặt Diệp Thiên, tay kia cũng đang giờ ra.

- Năm vạn?

Diệp Thiên hỏi, giá này cũng không cao chứ? Xem ra kẻ lừa đảo này cũng không phải quá tham lam.

- Hừ! Éch ngồi đấy giếng...

Diệp Thiên nói chưa dứt, trong miệng La đại sư liền phát ra một tiếng hừ lạnh.

- Là mười vạn, hơn nữa là Đô-la!

Đường Văn Viễn cười khỏ một tiếng, mình thì không sao, nhưng La đại sư càng làm Diệp Thiên khó chịu, đợi lát nữa mình hỏi chuyện Diệp Thiên, cũng sẽ phiền toái.

- Cái gì? Mười vạn Đô-la?

Diệp Thiên trừng mắt thật lớn, xem ra hòa thượng nước ngoài quả nhiên là cá kiểem, thời gian trước chính mình mở công ty và chế định giá cả, xem bói đất nhất cũng chỉ đến ba vạn, lão này ra giá so với mình cao mười mấy lần.

- Thấm vào đâu, ta thăm dò Thiên Cơ, vốn là ở làm việc nghịch thiên, thu một ít tiền tính cái gì?

Thấy Diệp Thiên kinh ngạc, La đại sư có chút khoái cảm, quả nhiên là quốc nội toàn để nhũ, một bọn chưa thấy qua tiền nhiều.

- Nghịch Thiên Hành sự?

Nghe được lời của La đại sư, vẻ mặt Diệp Thiên nhìn hắn cổ quái, lão này toàn thân không có cho dù là một tia nguyên khí dao động, Diệp Thiên không biết hắn làm thế nào mạo phạm Thiên Cơ.

Phải biết rằng, bất kể là thầy tướng số xem bói hay là phong thủy, đều là lợi dụng thuật pháp gây rối loạn Thiên Cơ, từ đó mà giải thích, vị La đại sư này rất giỏi, nhưng Diệp Thiên thật sự không tin, chỉ cần há miệng, có thể nói được ba hoa chích choè, rối loạn Thiên Cơ.

Diệp Thiên từ năm tuổi đã bắt đầu học tập thuật pháp, đến giờ cũng đã mười lăm năm, lại được tổ sư truyền thừa, thông hiểu pháp thuật nghịch thiên.

Có thể nói ở trên thế gian, không người nào nghiên cứu thuật pháp thấu đáo hơn so với hắn, ngay cả Lý Thiện Nguyên - sống gần một trăm ba mươi tuổi cũng không thể, trước mắt vị La đại sư này giảng thuật pháp cho Diệp Thiên, không khỏi làm Diệp Thiên ngứa tai.

- Tiểu Cao, người không biết cấp bậc lễ nghĩa như vậy, lần sau cũng đừng có mang đến...

Nhìn thấy Diệp Thiên cười lạnh, La Trí không biết vì sao áp chế không nổi cơn tức trong đầu, lẽ ra với tuổi tác và địa vị của hắn không nên cùng Diệp Thiên tính toán cái gì, nhưng quả nhiên là có bất đồng.

- Diệp lão đệ, cậu, ôi, hay là, cậu cứ nói chuyện với Đường lão gia trước đi?

Cao Tiền Tiến cũng không nghĩ tới Diệp Thiên đến đây, lại cùng La đại sư đấu khẩu, một người là đại sư chính mình trăm khổ mò đến từ nước ngoài, một người là tiểu huynh đệ mới quen, Cao Tiền Tiến cũng không biết như thế nào cho phải.

- Anh Cao, không ngại, em và La đại sư trao đổi hạ kinh nghiệm mà thôi.

Diệp Thiên cười nói, cũng không chịu rời đi, hần vốn đang bận rộn, bị Cao Tiền Tiến gọi tới gặp đại sư gì đó, không nghĩ tới lại là cái bọn bịp bợm giang hồ.

Các ngành đều có quy định riêng, Diệp Thiên vốn cũng không muốn vạch trần hần, nhưng kẻ lừa đảo này khinh người quá đáng, trước mặt truyền nhân Ma Y chính thống dám lên mặt ngang ngược chỉ trích, điều này khiến “Diệp đại sư” cũng không thể nhịn được nữa.

- Miệng còn hôi sữa, tôi và cậu có cái gì cần trao đổi? Tiểu Cao, hôm nay tâm trạng không tốt, khó coi, chuyện giúp cậu xem bói một quẻ, ngày mai rồi nói sau!

La đại sư khinh thường đối với lời của Diệp Thiên, với hần, Diệp Thiên tuổi nhỏ như vậy, chỉ sợ ngay cả mấy câu khẩu quyết trong nghề đều không thuộc đầy đủ, lại dám khiêu khích mình?

Làm đại sư, luôn cần có vài phần tư cách, hơn nữa bởi vì chính mình phát cáu, khiến vị kia Cao công tử kia bói rồi chi nhiều tiền chút, như vậy là thù đoạn rất hiếm có, La đại sư chính là ngựa quen đường cũ.

Quả nhiên, lời của La đại sư vừa nói ra, Cao Tiền Tiến sột ruột, nén giận nói với Diệp Thiên:

- Diệp lão đệ, anh kêu cậu tới là gặp lão gia đây, cậu nói xem cậu cứ quấy rầy tôi là thế nào?

Nghe được Cao Tiền Tiến nói vậy, nụ cười trên mặt Diệp Thiên bỗng nhiên biến mất, ánh mắt nhìn thẳng Cao Tiền Tiến, nói:

- Anh Cao, lời này của anh lặp lại lần nữa? Em quấy rối anh à?

- Anh... anh không phải có ý này, ôi, thế này là thế nào đây?

Không biết vì sao, đối mặt với ánh mắt Diệp Thiên, Cao Tiền Tiến cảm giác được tim đập nhanh, ánh mắt kia vài phần tương tự với

người cha ở nhà, làm cho người ta không dám đối diện cùng với nó.

- Thôi, không sao, La đại sư, lên núi nhiều có ngày gặp hổ, ngài nên kiểm chế chút đi, tiền đã kiếm không hết, lòng dạ đừng quá hiểm độc...

Diệp Thiên lắc lắc đầu đứng dậy, cũng không cùng trong phòng mọi người chào hỏi, trực tiếp đi ra ngoài.

- Đợi đã!

- Tiểu Diệp, dừng bước!

Hai giọng nói đồng thời vang lên, xuất phát từ Đường Văn Viễn và vẻ mặt vẻ giận dữ của La đại sư.

- Tiểu Diệp, có phải có cái gì hiểu lầm hay không?

Đường Văn Viễn còn muốn tiếp tục mua một món nhạc cụ của thầy tu từ tay Diệp Thiên, quả quyết không chịu để cho Diệp Thiên giận dữ mà bỏ đi.

- Diệp Thiên phải không, cậu vừa rồi nói câu đó là có ý gì?

Từ năm tám tuổi đã bị một người trong nghề dẫn theo, từ quốc nội chạy ra nước ngoài, mười lăm tuổi liền một mình tự lập.

Từ mười mấy năm qua làm người thầy tướng số chưa bao giờ thất thủ qua, hiện giờ danh dự lại bị một đứa trẻ con nghi ngờ, La đại sư cảm giác lòng tự trọng bị tàn phá mạnh mẽ.

Diệp Thiên quay đầu, cười híp mắt nhìn về hướng La Trí, nói:

- La đại sư, xin hỏi đích danh của ngài là cái gì? !!!

Đang nói đến danh hiệu, Diệp Thiên mạnh mẽ nói lớn ba chữ “Là cái gì”, giống như tiếng sấm nổ vang bên tai La đại sư.

Phật gia có Sư Tử rống, Đạo gia có “Cửu Tự Chân Ngôn”: “Lâm binh đầu già, giai sô tổ tiên hành” (vào trận, binh lính mới phải biết cân nhắc), vừa rồi Diệp Thiên gào to một tiếng, chính là dùng “Bình”, nháy mắt đã chấn áp tâm thần La Trí.

- Nói mau, đích danh là cái gì? !

Diệp Thiên lại gào to một tiếng.

- La Trí Bính!

La đại sư không tự chủ được, đáp, hấn đã sắp không chế ngự nổi miệng của mình.

- Địa chỉ nơi nào? !

Diệp Thiên truy vấn.

- Nhạc Sơn, Tứ Xuyên!

- Đại Sư Ba là ai?

- Xuyên Trung Tần Bách Xuyên, làm thầy phong thủy ...

Một hỏi một đáp, ánh mắt La đại sư lộ ra thần sắc kinh khủng, nhưng trong lời nói của Diệp Thiên tựa hồ có ma lực, để cho hấn không kim lòng được trả lời theo.

- Khám tái?

Diệp Thiên tiếp tục truy vấn.

- Tắc cục lưu!

Về mặt La Trí vô cùng thông khổ, tựa hồ đang chịu dày vò rất lớn.

- Phách đảng phủ? !

- Phù phù ...

Ngay khi Diệp Thiên hỏi câu sau cùng, La đại sư đột nhiên cắn đầu lưỡi của mình, một ngụm máu tươi phun ra, cả người đều ngã

xuống trên ghế sa lon.

Nhưng như vậy, hẳn lại là thoát khỏi chân ngôn đáng sợ của Diệp Thiên, sắc mặt tái nhợt giống như gặp quỷ, trừng mắt nhìn Diệp Thiên, tiếng lòng giấu trong lòng mấy chục năm, lại bị Diệp Thiên phá.

Diệp Thiên lúc ban đầu hỏi đích danh. Là hỏi La đại sư đích danh gọi là gì. Rồi địa chỉ là đang hỏi hẳn là người ở nơi nào.

Còn “Đại sư ba”. Diệp Thiên hỏi người sư phụ của La Trí là ai, La Trí trả lời là năm đó đi cùng Tứ Xuyên Tần Bách Xuyên, sau lại không có tổ chức, tự mình gây nghiệp.

Còn “Khám tái.” Hỏi chính là La Trí này đi làm đã bao lâu, La Trí trả lời là bốn mươi một năm. “Tắc” là con số, ý là 4. “Cục” và “Luu” phân biệt là thập và nhất, những điều này là do tiếng lòng trong môn phái của La Trí.

Diệp Thiên cuối cùng hỏi “Phách đảng phủ”. Là đang hỏi La đại sư giết người qua hay chưa, nhưng La Trí hiển nhiên rất nhạy cảm đối với vấn đề này, tình nguyện cắn nát đầu lưỡi, cũng không muốn đáp lời Diệp Thiên.

- Xuất ngoại vài năm, liền đã quên tổ tông sao?

Diệp Thiên cười lạnh, thông qua mấy câu đối thoại, hẳn sớm đã biết lai lịch thân phận người này, hẳn hoàn toàn không phải là thầy phong thủy gì cả, là yêu nghiệt của phái Giang Tương năm đó ở quốc nội bị tiêu diệt hầu như không còn ai.

“Giang Tương phái” ở trong lịch sử Trung Quốc tồn tại gần ba trăm năm, khởi nguồn từ Khang Hi Càn Long đời nhà Thanh, hưng thịnh vào cuối nhà Thanh và Dân Quốc, ở sau giải phóng dần dần tiêu vong, là một môn phái giang hồ gạt người.

Tổ chức này, lúc ban đầu là một trong những phái Hồng Môn ngũ tổ sáng lập, mục đích là vì “Phản Thanh hồi phục nhà Minh” cũng coi là một cái chi nhánh của Thiên Địa hội lúc ấy, cũng là một trường phái của Hồng Môn.

Nhưng theo lịch sử phát triển, tới cuối nhà Thanh, môn phái này dần dần thất thế, tồn tại cũng nhờ khẩu hiệu “Phản Thanh phục Minh”.

Những năm 50, sau Kiến Quốc, khi quốc gia đã kích vận động “Đạo Môn Hội”, ngàn vạn môn đồ Giang Tương phái bị tiêu diệt, nhưng bởi vì lúc này tin đồn lan đến cả nước, có không ít người trốn ra nước ngoài, dựa vào quan hệ với Hồng Môn năm đó, cũng có không ít người sống sót.

Trước mắt Diệp Thiên có thể đoán được, vị La đại sư trước mặt này, là một thành viên trong phái Giang Tương năm đó trốn ra nước ngoài, nhưng xét tuổi hắc, khi xuất ngoại hẳn là mới chỉ bảy tám tuổi, rất có thể là con cháu của đại sư nào đó.

Sau khi bị Diệp Thiên khống chế tâm thần, hỏi dồn dập, La Trí không dám tiếp tục bung bít cái gì, cố nén đau đớn đầu lưỡi trong miệng, đứng lên cung kính hỏi Diệp Thiên:

- Diệp... Diệp huynh đệ chúng ta có lẽ cũng người trong nghề?

- Diệp huynh đệ? Ông cũng xứng là huynh đệ của tôi? !

Diệp Thiên vốn rất khiêm tốn, lúc này đã bộc lộ tài năng, không để cho La Trí có chút mặt mũi, kể từ khi biết hẳn là người trong phái Giang Tương, lửa giận trong lòng Diệp Thiên đã lên đến đỉnh đầu!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 183

Thân Phận Tiền Bối

Phải biết rằng, từ Tống Triều tới nay, phong thủy thuật sư rất có địa vị trong triều, tuy rằng không can thiệp triều chính, nhưng thân phận siêu nhiên, từ trước đến nay đều đã được các đế vương tôn sùng.

Tới triều Thanh, bởi vì triều đình chèn ép, phong thủy thuật sư không được cung chiều như vậy, nhưng ở dân gian, vẫn có thật nhiều người tin phụng phong thủy học thuyết, không nói đại phú đại quý, chỉ các nhà thường thường bậc trung cũng tuyệt đối không dám coi thường.

Nhưng đã đến cuối thời nhà Thanh, Giang Tương phái xuất hiện và hưng thịnh, lại cải biến cả địa vị trường phái phong thủy tướng số trong nhân dân.

Bởi vì Giang Tương phái vợ vét của cải, hãm hại lừa gạt... dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, khiến cho phong thủy thầy tướng chính thống bị liên lụy, người bình thường người thấy là đánh giống như chuột chạy qua đường.

Là truyền nhân Ma Y lão đạo sĩ căm thù đến tận xương tuỷ mấy trò này, nhưng cá nhân hãn thế đơn lực bạc, lại không cách nào đối kháng với Giang Tương phái lúc ấy đã lan khắp đất Trung Quốc.

Lý Thiện Nguyên từng nói với một người bạn một câu như vậy, Giang Tương phái chưa trừ diệt, phong thủy huyền học vĩnh viễn không có ngày nổi danh, có thể thấy được lão đạo sĩ ghét hận đến mức nào.

Lý Thiện Nguyên không chỉ nói ngoài miệng, hãn cũng đã hành động nhiều lần, năm đó một mình xâm nhập Xuyên Trung, nhờ tận gốc Giang Tương phái ở Xuyên Trung, lời của La Trí nói đến Tần Bách Xuyên, kỳ thật chính là một tên lọt lưới, mà Tần Bách Xuyên và mấy đại sư của hãn, chính là chết ở trong tay Lý Thiện Nguyên.

Từ nhỏ đã nghe lão đạo sĩ giảng về Giang Tương phái, Diệp Thiên có thể hoà nhã với La Trí mới là việc lạ? Nếu không phải hiện giờ

giết người là phạm pháp, Diệp Thiên nói không chừng đã muốn chấp hành quy củ của lão đạo sĩ, tiêu diệt những người tồn tại trong phái này.

- Không dám, không dám, xin hỏi Diệp gia đích danh là gì? Hồng Môn huynh đệ đều là người một nhà, chúng ta là người cùng nghề. Người một nhà hãy nể người nhà...

Thái độ của Diệp Thiên tuy rằng thực xấu, nhưng La Trí cũng thật cẩn thận, thậm chí ngay cả tên sư phụ cũng đã khai ra hết, hẳn lúc này làm sao còn có thể nhận là đại sư? Thái độ kính cẩn giống như là Diệp Thiên là văn bối vậy.

- La... La đại sư, chuyện này... chuyện rốt cuộc là sao vậy?

Không chỉ Cao công tử không hiểu, thật sự là thế giới này biến hóa quá nhanh, trước sau vài giây, trong đầu hắn, hình tượng La đại sư vô cùng vĩ đại. Liền âm âm sụp đổ.

Nhìn thấy thái độ của La đại sư đối với Diệp Thiên, trong lòng Cao Tiền Tiến cũng hiểu rõ, cảm nhận nhân vật “Diệp đại sư” mình mang đến còn lợi hại hơn là vị La đại sư này.

Nghĩ lại biểu hiện vừa rồi của mình, trong lòng Cao công tử nhất thời đau khổ. Bản thân thấp hương bái Phật nơi nơi, lại không thấy rằng Phật ở trước mắt của mình.

Không riêng gì Cao công tử, mọi người phòng trong, đối với chuyện vừa phát sinh, đều cảm giác kinh ngạc, nhất là cái cô bé đi theo Đường Văn Viễn kia, lại càng há to miệng, lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

Phải biết rằng. Cô biết được từ miệng ông nội, vị La đại sư này thông kim đạt cổ, đã được coi là thần tiên, trước mắt thần tiên đột nhiên biến thành người phạm trần, loại tâm lý này thật sự là chênh lệch rất lớn.

- La tiên sinh, có cần chúng tôi tránh đi một chút không?

Những người trong phòng này, cũng chỉ có Đường Văn Viễn nghe ra một chút. Hắn là người thuộc lớp người cũ trong xã hội, đối với tiếng lóng giang hồ tuy rằng không phải hiểu lắm, nhưng đoán ra được đại khái.

Hơn nữa Đường Văn Viễn cũng rất biết quy củ, giang hồ đồng đạo gặp nhau lại dùng tiếng lóng để đối thoại, chính là không muốn bị người bên ngoài nghe ra ý riêng, cho nên hắn mới hỏi La Trí một câu.

- Đường tiên sinh, thất lễ...

Nghe được Đường Văn Viễn nói vậy. La Trí mới phản ứng lại, nhận ra trong phòng còn có rất nhiều người, lập tức mặt lạnh băng, nói với Cao công tử mấy người:

- Mọi người đi ra ngoài trước, tôi và cậu Diệp là đồng môn. Có chút việc riêng tư muốn nói...

Dựa theo quy củ Giang Tương phái, tuyệt đối là không thể đối đãi với khách như thế, nhưng La Trí bị thủ đoạn của Diệp Thiên khiến cho tâm thần bất ổn, cũng bất chấp tất cả.

- Không, không cần tránh...

Diệp Thiên bỗng nhiên cảm giác có chút hứng thú, cho dù diệt sạch những người của Giang Tương phái này thì sao? Cũng không thể cải biến được quan niệm thâm căn cố đế tồn tại vài chục năm nay ở trong lòng mọi người.

Muốn phong thủy tướng thuật được xã hội thừa nhận, trước mắt mà xem, cơ hồ là một chuyện không thể hoàn thành.

Nghĩ đến nguyện vọng của sư phụ, trong lòng Diệp Thiên không khỏi buồn bực, nhìn La Trí nói:

- Làm gì cũng có luật lệ, anh làm cũng nhiều rồi, tự nói nên xử lý như thế nào đi?

- Diệp gia, tôi... Tôi không phải cố ý đâu, Hồng Môn huynh đệ một nhà, cậu không thể làm như vậy!

Nghe được Diệp Thiên nhắc đến quy củ trong phái Giang Tương, La Trí không khỏi thấy lạnh người, hẳn trước kia đã nghe sư phụ nói qua, vô cớ vượt ranh giới thu tiền, có thể bị xử tử.

La Trí nghĩ, Diệp Thiên chính là người cùng phái với cha hắn ở Bắc Kinh, hẳn về đây không có đưa tiền bảo hộ, ngược lại lại làm khó dễ người ta, Diệp Thiên chính là đang ép hắn, La Trí cũng là không biết nói sao.

Cho nên La Trí gắt gao nhắc đến quy củ Hồng Môn, mà không nói chuyện Giang Tương phái, chính là muốn Diệp Thiên xem thân phận hắn ở Hồng Môn.

Nếu không phải lúc này trong phòng còn có người khác, chỉ sợ La Trí đã sớm quỳ xuống chân Diệp Thiên. Hẳn là cảm thấy hành nghề thật, làm sao có thể phá vỡ quy định trong phái?

- Nói chuyện Hồng Môn?

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Hồng Hoa, Lục Diệp, Bạch Liên ngẫu, tam giáo nguyên lai thị nhất gia. Những lời này anh nghe qua rồi chứ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, La Trí vội vàng cười theo, nói:

- Diệp gia, La mỗ đương nhiên đã biết, cậu là Hồng Hoa hay là Lục Diệp? La mỗ năm đó là người trong Lúc Diệp, sau lại chuyển Hồng Hoa hội...

Những thứ trong lời Diệp Thiên kỳ thật chính là chỉ Hồng môn, Thanh bang, Bạch Liên giáo, ba thế lực mạnh nhất trong tổ chức Phân Thanh Phục Minh, mà La Trí trả lời chính là hấn vốn là người Thanh Bang, sau lại gia nhập Hồng Môn.

Ở triều Thanh, lúc ban đầu Thanh bang và Hồng môn còn có chút bất hòa, có câu cách ngôn là “Do thanh chuyển hồng, phi hồng quải thái, do hồng chuyển thanh, bác bì trừu cân” (Từ Thanh bang chuyển sang Hồng Môn, khoác lụa hồng, treo dải lụa màu trước cửa, từ Hồng Môn chuyển sang Thanh bang, rút gân lột da).

La Trí chính là từ Thanh bang chuyển sang Hồng môn, nếu trái lại, chi sợ hấn cũng không dám nói ra.

- Là Thanh bang? vậy càng tốt, tôi hỏi anh, “nguyên, minh, hung, lý, đại, thông, ngô, giác, nhĩ”, anh là chữ nào?

- Tôi... Tôi không có chữ nào, tôi... tôi được xưng chữ “Bảo”. Diệp gia, ngài... ngài lấy chữ nào?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trên mặt La Trí lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Đường Văn Viễn, cũng kinh ngạc không hiểu, hấn cũng không thể ngờ Diệp Thiên nói ra vai vế, lại là mấy chữ này.

Mấy chữ mà Diệp Thiên nói, là mấy cái danh nổi tiếng nhất ở Thanh bang, chớ xem thường những cái từ này, thế gian này, chi sợ ngoài Diệp Thiên ra, những người mang danh trên đều chết hết rồi.

Phải biết rằng, năm đó người nổi danh nhất Thanh bang - Đổ Nguyệt Sanh, mới được cái chữ lót là “Ngô”.

Trong thời Đổ Nguyệt Sanh, người có chữ lót “Lý” cũng đã chết sạch, chữ lót là “Đại” thì còn vài người mà thôi, trong đó còn có

Viên Khắc Định, con trai của Viên Thế Khải.

Có thể nói, bất cứ người nào, nếu như được xưng danh kia, có thể sống đến hiện tại, tuyệt đối đều là nhân vật cấp bậc tổ tông trong Thanh bang, cho dù đi đến Mĩ, cũng cần đại Khai Sơn Môn, chiêu trồng đón khách.

Còn hiện tại vai vế mà Thanh bang sử dụng, lại được xưng là Hậu nhập tứ đại hoặc là Tục nhập tứ đại, mỗi “đại” cũng có hai mươi lăm chữ, La Trí là chữ “Bảo” trong Hậu nhập tứ đại, tính ra vai vế đã là không thấp.

- Sư phụ tôi là người vai vế là “Lý”, anh nói tôi là vai vế thế nào?

Khẩu khí Diệp Thiên đã dịu đi vài phần, hấn tuy rằng kế thừa lão đạo sĩ, nhưng về vai vế của mình cũng không có nhận thức trực quan.

Trước mắt nhìn thấy La Trí đề ý vai vế bài danh Thanh bang như thế, Diệp Thiên bốt vài phần ác niệm đối với hấn, người ta chỉ cần còn có lòng sợ hãi, thì không tính là đại gian đại ác.

- Không thể nào, đừng nói vai vế chữ “Lý”, hiện tại thậm chí người mang chữ “giác” cũng không còn, tuyệt đối không thể...”

Diệp Thiên vừa nói ra lời này, La Trí còn chưa nói, Đường Văn Viễn đã lớn tiếng kêu lên.

- Ô? Đường Lão gia, ngài cũng biết những chuyện này sao?

Diệp Thiên có chút bất ngờ nhìn về Đường Văn Viễn.

- Điều là đồng môn, ta cũng không sợ nói ra, năm đó ta cũng là người trong Thanh bang, là chữ “Tượng” trong hậu nhập tứ đại, hơn nữa ta từng quản lý gia phả Thanh bang, Diệp Thiên, người vai vế chữ “Lý”, đã sớm chết hết...

Lời nói của Đường Văn Viễn khiến mọi người trong phòng như nghe sấm nổ, ngay cả cháu gái hấn cũng chưa từng nghĩ đến, không thể ngờ ông nội mình trước kia lại là người trong bang phái?

Kỳ thật ở trước giải phóng, Hồng Kông có rất nhiều đệ tử Thanh bang, phát triển không ít đệ tử bang phái, giống hiện tại hội Tam Hợp, đời trước chính là tổ chức Thanh bang, Đường Văn Viễn có kinh nghiệm này, cũng không coi là quá.

- Sư phụ tôi chưa chết, chỉ là các ông không biết mà thôi, Đường lão gia, quay về đi dò tra, nhìn xem chữ “Lý” có tên Lý Thiện

Nguyên hay không, ông lão đã sống đến một trăm ba mươi tuổi đấy...

Diệp Thiên nói lời này thực thản nhiên, hẳn cũng không sợ Đường Văn Viễn đi thăm dò, bởi vì lão đạo sĩ - Lý Thiện Nguyên đích xác chính là vai về chữ “Lý” trong Thanh bang, có điều sau này lão đạo sĩ lại hành tẩu giang hồ, lâu không có tin tức, bị người trong Thanh bang nghĩ là sớm đã chết mà thôi.

Hiện tại Diệp Thiên là người kế thừa Lý Thiện Nguyên, thuận lý mà nói chính là vai lứa tổ tông chữ “Đại” trong Thanh bang, không ai có thể phủ nhận.

- Lý Thiện Nguyên? Cái tên này có chút quen, đó... đó là ông lão gia nhập Thanh bang trước năm 1900 đúng không?

Đường Văn Viễn nhắc tới tên Lý Thiện Nguyên mấy lần, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, nhớ lại tên này.

Phải biết rằng, trong Thanh bang, vai lứa chữ “Đại” cũng không có nhiều người, cơ hồ từng người đều là nhân vật đại danh đỉnh cấp, thanh danh ở trên giang hồ cực cao, Lý Thiện Nguyên tuy rằng mai danh ẩn tích trốn vào giang hồ rất sớm, nhưng tên của ông cũng lưu lại trong gia phả Thanh bang.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 184

Tổ Gia

Những năm đầu, tôn chỉ của Thanh bang là Phán Thanh Phục Minh, người trong các đạo giáo cũng có thể gia nhập, trên có quan phủ, dưới có người buôn bán nhỏ, cơ cấu thành viên phức tạp vô cùng.

Lão đạo sĩ được truyền thừa Ma Y, liền xa quê nhà hành tẩu giang hồ, khi dừng chân ở Thượng Hải, kết giao nhiều lãnh đạo Thanh bang, bởi vậy được thu nhận vào Thanh bang.

Bởi vì Lý Thiện Nguyên thuật pháp cao minh, ở trong mắt mọi người có khả năng xuất quỷ nhập thần khó lường, cho nên một vị lãnh đạo nhận lão đạo sĩ vào Thanh bang đã đề ông được chữ “Lý”, đây cũng là lai lịch rất cao của Lý Thiện Nguyên.

Tuy rằng tất cả mọi người trong Thanh bang đều kính trọng đối với Lý Thiện Nguyên, coi như thần tiên sống, nhưng bản thân lão đạo sĩ thấy mình truyền thừa Ma Y không trọn vẹn, nguyện vọng của ông là chính lý thuật pháp tổ tông truyền thừa, chứ chẳng phải cái gì gọi là “Phán Thanh phục Minh”.

Cho nên Lý Thiện Nguyên chỉ ở lại trong bang một thời gian, rồi rời khỏi Thượng Hải, lúc ấy đề tỏ lòng kính trọng đối với lão đạo sĩ, đại lão trong Thanh bang đã đưa thông điệp đi Thanh bang trong cả nước, có tiền bối vai vế “Lý” đến, đều cần đối đãi tử tế.

Sau đó triều Thanh được nắm quyền, Thanh bang cũng nhanh chóng phát triển, lúc ấy vài vị đại lão muốn mời Lý Thiện Nguyên bói một quẻ về tiền đồ Thanh bang, nhưng tìm kiếm khắp nơi mà không thấy.

Hơn mười năm sau, một vài đại lão Thanh bang đều qua đời, Lý Thiện Nguyên bởi vì thân phận rất cao, lại lâu chưa xuất hiện trong giang hồ, cũng bị nghĩ lầm là đã khuất.

Ngay lúc đó, khi Lý Thiện Nguyên gia nhập Thanh bang, là những năm hai mươi, trong Thanh bang coi như là một truyền kỳ, nên những chuyện đó, gia phả Thanh bang đều có ghi lại, bằng không thời gian đã qua gần một thế kỷ, Đường Văn Viễn cũng không thể nào

biết được.

- Ai ya, quả là sư phụ trước kia còn có thân thể lớn như vậy!

Nghe xong giảng giải của Đường Văn Viễn về thân thể Lý Thiện Nguyên. Diệp Thiên cũng âm thầm kinh hãi, lão đạo sĩ rất ít khi đề cập những chuyện khi mình hành tẩu giang hồ, rất nhiều chuyện mới được ông nói ra sau khi Diệp Thiên vì ông ta mà nghịch thiên cải mệnh.

- Diệp... Diệp Thiên, ngài... sư phụ của ngài phụ quả nhiên là Lý Thiện Nguyên - Tổ sư gia?

Khi biết được Lý Thiện Nguyên mấy năm trước vẫn còn sống, Đường Văn Viễn còn bất ngờ hơn so với Diệp Thiên, nếu chuyện này truyền đi, chỉ sợ toàn bộ tổ chức Thanh bang và Hồng môn thế giới đều chấn động lên.

- Đương nhiên là vậy. Tôi có sắc lệnh của mấy vị đại lão năm đó, chính là sư phụ và người trong bang mật liên hệ, không có báo qua tình hình với Hộ Bộ mà thôi. Nhưng bút tích của sư phụ viết tôi đều có, tôi gạt được các người sao?

Diệp Thiên nói đến hộ bộ, là một ban trong Thanh bang, lúc đầu Thanh bang chia làm 6 bộ: Lại bộ, Lễ bộ, Hộ bộ, Công bộ, Binh bộ, Hình bộ.

Lại bộ đặc biệt sắp xếp công việc lớn nhỏ trong bang, biên soạn sách sử Thanh bang, chép kinh quản lý gia phả và các ghi chép, không may Hàm Phong năm thứ tư, có loạn Thái Bình Thiên Quốc, từ đường ở Hàng Châu bị quân Thái Bình thiêu huỷ. Cho nên tư liệu lịch sử không giữ được nhiều, sau này tư liệu của Thanh bang đều là biên lại sau thời Thái Bình Thiên Quốc.

Binh bộ là nơi trù tính quy hoạch tác chiến khi gặp kẻ thù bên ngoài, rất nhiều người đóng trong phim Hồng Kông, đều là người của Binh bộ.

Công bộ đương nhiên là phụ trách các công trình của bang, như đóng thuyền, sửa chữa, hậu cần tiếp tế. Hương đường làm các công tác, còn Hình bộ là đơn vị chấp pháp của Thanh Bang, thuyết pháp gì đó, đều là từ nơi này mà lưu truyền ra.

Còn Hộ bộ, lại là phòng chịu trách nhiệm quản lý thành viên, là đơn vị quản lý tương đối quan trọng trong Thanh Bang, phàm là người mới gia nhập, người được thăng chức, các sư phụ, đều cần gửi thư đến Hộ bộ, do nhân viên Hộ bộ ghi chép vào trong sổ, cuối cùng đến cuối năm sẽ hiệu chỉnh lại giao cho Lại bộ. Ghi vào gia phả.

Lễ bộ thi chủ quản quy củ, đặt luật và sát hạch lễ nghi của thành viên, phụ trách xét duyệt tư cách thành viên có hợp quy củ lễ pháp hay không, cũng cho phép hương đường cho người đảm nhiệm chức đường sư.

Diệp Thiên khuyết thiếu đúng một cái nghi thức, chỉ có trải qua hương đường của Lễ bộ lúc, mới được xem như đệ tử Thanh bang chính quy.

Cho nên nghiêm khắc mà nói, mặc dù Diệp Thiên là đệ tử của Lý Thiện Nguyên, nhưng về trình tự mà nói, còn chưa tính là người của Thanh bang.

Nhưng hiện nay, những người đứng đầu hương đường có lẽ đã không được như xưa, chỉ cần họ nhận được sắc lệnh rồi xác thực được, nói cách khác chính là, Diệp Thiên chỉ cần đem sắc lệnh và công văn mà lão đạo sĩ để lại giao cho hương đường, Thanh bang từ nay về sau sẽ nhiều thêm một tổ sư gia.

- Sao vậy? Đường Lão gia, không tin lời nói của tôi?

Diệp Thiên thấy Đường Văn Viễn trầm mặc không nói, còn tưởng rằng hắn cho là mình ăn nói lung tung, lập tức trong lòng có chút bất mãn. Thực lòng mà nói, hắn cũng không muốn gia nhập Thanh bang ngay, đây chỉ là một lời nói đùa với lão đạo sĩ năm đó mà thôi.

Sau khi Diệp Thiên nghịch thiên cải mệnh cho Lý Thiện Nguyên, có một lần Lý Thiện Nguyên cùng Diệp Thiên đàm luận chuyện hành tẩu giang hồ năm đó, nói lên thân thế của mình ở Thanh bang, mỉm cười nói: nếu Diệp Thiên gia nhập Thanh bang, chỉ e theo vai vế mà nói, có thể làm lão tổ tông mấy chục vạn người.

Lão đạo sĩ gần kề đại nạn, tính cách cũng trở nên dễ chịu, có thể đem chuyện vui đùa này trở thành chuyện thật, không chỉ có giúp Diệp Thiên viết sắc lệnh, công văn nhập môn cũng đóng chồng lên dấu của mình, và một số ẩn ngữ chuyên dụng mà chỉ có lễ đường mới có thể thẩm tra ra.

- Diệp... Diệp gia, ngài khỏi kêu tôi là Đường lão gia đi, kêu tên của tôi hoặc là lão Đường đều được...

Thấy vẻ mặt bất mãn của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn liền phản ứng lại, đối với cách xưng hô của Diệp Thiên, hắn bây giờ thật sự không dám, bị một người thân phận rất cao trong bang gọi là Lão gia, vậy đã phạm vào điều 9 trong quy định của Thanh bang: Bất tôn.

- Lão... Lão Đường?

Diệp Thiên bị một câu nói của Đường Văn Viễn làm cho ngáy ngẩn, bảo hẳn kêu một ông lão hơn 70 tuổi là lão Đường, Diệp Thiên thật đúng là không quen miệng.

Không chỉ có Diệp Thiên, ngay cả Hồ Quân, Cao Tiền Tiến và cháu gái Đường Văn Viễn, cũng đều choáng váng, bọn họ cũng không ai có thể nghĩ đến, tỷ phú người Hoa nổi danh thế giới - Đường Văn Viễn, lại có thể để cho người khác gọi ông là lão Đường?

Chuyện này nếu như nói ra ngoài, chỉ sợ mười người nghe xong chín người đều không tin, chính là mấy người này, đều đang nghĩ đến lỗi tai của mình có vấn đề đây.

Nhưng La Trí đứng ở phía sau Đường Văn Viễn, lại thừa nhận lời của ông lão, tục ngữ nói “vô quy củ bất thành phương viên” (không có quy củ không thể là thành viên), đừng nói Đường Văn Viễn mới hơn 70 tuổi, nếu như hẳn có thể sống đến bảy trăm tuổi, chỉ cần còn thừa nhận mình là đệ tử trong bang, vậy cần tuân thủ quy củ trong bang.

- Ông nội, hôm nay ông làm sao vậy?

Qua sau một lúc lâu sau, cháu gái Đường Văn Viễn mới phục hồi tinh thần lại, cung kính kéo vạt áo ông nội, cô đã lớn như vậy, còn chưa thấy ông nội kính cẩn một ai như thế?

- O? Các cháu đi ra ngoài trước đi, tiểu Cao, hôm nay trong phòng này nghe được cái gì, các cháu đều quên cả đi...

Nghe thấy cháu gái nói vậy, Đường Văn Viễn nhìn chung quanh một cái, thầm tự trách, vừa rồi lời nói của Diệp Thiên khiến cho người ta quá mức chấn kinh, khiến cho hẳn không nhận được, liền hỏi trước mặt mọi người, cũng quên mất có nhiều thứ người ngoại bang không nên nghe.

- Vâng, Đường lão gia, hôm nay chúng tôi thật sự không nghe được gì...

Tuy rằng Cao Tiền Tiến còn muốn lưu lại thêm để nghe một chút về Bát Quái, nhưng chính Đường Văn Viễn đã hạ lệnh tiễn khách, lập tức chỉ có thể phẫn nộ trừng mắt to kéo Long Tuyết Liên lui ra ngoài, nhưng trước khi đi, hẳn cũng đưa ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua Diệp Thiên.

Tuy rằng trước đó dựng của Long Tuyết Liên đã từng nhiều lần tặng bốc Diệp Thiên trước mặt hẳn, nhưng Cao công tử luôn cảm giác Diệp Thiên miệng còn hôi sữa thì làm được việc gì, hẳn tình nguyện tin La đại sư mình mời từ Mĩ về hơn.

Nhưng vừa rồi thấy chuyện đã xảy ra, lại làm cho não bộ của Cao công tử ngừng hoạt động trong một thời gian ngắn, vị thương nhân nổi tiếng ở rất nhiều quốc gia kia, trước mặt Diệp Thiên lại có thể chậm rãi mà gọi thành Diệp gia (tương đương Lão Diệp, ông Diệp).

Còn vị đại sư tư chất sáng ngời, thì giống như là thay đổi hoàn toàn, giống như cháu chất đi theo phía sau Đường Văn Viễn, ngay cả một câu nói chen vào cũng không dám, nghe Diệp Thiên đối thoại cùng Đường Văn Viễn, La đại sư thậm chí còn có thể suy ra là vai lừa cháu chất.

Trên thực tế La đại sư thật đúng là không có tư cách nói chen vào, Đường Văn Viễn sở dĩ có thể đáp lời Diệp Thiên, là bởi vì hần trước kia xuất thân từ Lại bộ của Thanh bang, biết được một số bí mật thế kỷ trước.

Còn La Trí chi biết Diệp Thiên thân phận cao kinh người mà thôi, còn Lý Thiện Nguyên là ai, hần cũng hoàn toàn không biết gì cả. Nếu hần biết Lý Thiện Nguyên là người ra tay hại Giang Tương phái của mình, chỉ sợ lúc này ngay cả dũng khí đứng ở trước mặt Diệp Thiên cũng không có.

- Diệp gia, nếu đã là người Thanh bang, người một nhà, tôi thấy Tiểu La đắc tội với ngài, ngài cũng đừng chấp nhặt cậu ta...

Đội mấy người Cao Tiên Tiến rời khỏi rồi, Đường Văn Viễn thi hành lễ nghi trong bang với Diệp Thiên, với kiến thức của hần, đương nhiên có thể phân biệt được Diệp Thiên vừa rồi là nói thực hay giả.

Nói cách khác, chi cần Diệp Thiên muốn, hần có thể trở thành người thuộc vai vế tổ tông trong Thanh bang bất cứ lúc nào, tuy rằng không chắc có thể khiến Diệp Thiên trở thành đại lão trong Thanh bang, nhưng với thân phận đó, chi cần là đệ tử Thanh bang, sau này mỗi lần thấy Diệp Thiên đều phải cung kính kêu “Tổ gia” .

Giờ phút này biết La Trí cũng là người trong Thanh bang, Đường Văn Viễn cũng không tiếp tục gọi hần là La đại sư, quy định trong Thanh bang rất nghiêm, đâu có thể tùy tiện gọi người hơn hần 4-5 bậc là văn bối?

Nhìn thấy Đường Văn Viễn nói giúp mình, La Trí liền quỳ gối trước mặt Diệp Thiên, trán chạm đất, liên tiếp dập đầu ba cái, sau đó, mở miệng nói:

- Tổ gia, tôi là đầu heo, mạo phạm đến ngài, xin nhận lỗi với ngài ...

Phải biết rằng, trong lòng “La đại sư” luôn luôn lo sợ bất an, bởi vì vô luận là chuyện ăn tiền trong phái Giang Tương, hay là phạm thượng quy củ trong Thanh bang, đều có thể để cho hần bị chôn sống.

- Thế này ... thế này được sao? Đường... Lão Đường...

Thấy La Trí tỏ ra như vậy, Diệp Thiên không khỏi nhìn về phía Đường Văn Viễn.

- Ôi, Diệp gia, ngài nói đi...

Hô lên những lời này, trong lòng Diệp Thiên rất bối rối, nhất là nhìn thấy Đường Văn Viễn còn cười híp mắt đồng tình, liền làm cho hắn bực bội.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 185

Hồng Môn Đại Hội

Tôi... Tôi nói này, lão Đường, tôi không gọi ngài là lão gia, ngài cũng đừng kêu tôi là Diệp gia, chúng ta cho dù là bạn vong niên, ngài gọi tôi là Diệp Thiên được không?

Tuy rằng Diệp Thiên biết đây là quy củ Thanh bang, nhưng bị một người hơn 70 tuổi gọi là “Gia” (ông), trong lòng hẳn không chút thoải mái, nói ở đây thật ra còn dễ nói, nếu đi ra ngoài còn nói như thế, mình sẽ trở thành mục tiêu công kích.

- Như vậy sao?

Đường Văn Viễn trầm ngâm một chút, mở miệng nói:

- Được, liền theo ý Diệp gia, à không... làm theo như ngài nói đi, nhưng Diệp Thiên, nếu sau này ngài thật sự đem sắc lệnh giao cho hương đường, tôi vẫn phải gọi ngài là Diệp gia...

- Chuyện này về sau hãy nói, cả chữ “ngài” cũng bỏ đi ...

Diệp Thiên hơi buồn rầu lắc đầu. Hắn không muốn theo đuổi chuyện thân thế sư phụ để làm chấn động Thanh bang. Mà Diệp Thiên cũng chưa bao giờ nghĩ chuyện muốn gia nhập Thanh bang hoặc là Hồng môn.

Phải biết rằng, từ sau giải phóng, rất nhiều đại lão của Thanh bang đều rời khỏi quốc nội, năm đó gốc rễ của Thanh bang tại Thượng Hải cơ hồ đã bị nhổ hết.

Tới nay, bất kể là các tư liệu ghi lại, hay là điện ảnh và truyền hình truyền thông, đánh giá đối với Thanh bang cũng không phải quá tốt, trong mắt rất nhiều người, Thanh bang giống như xã hội đen vậy.

“Diệp đại sư” sinh ra ở thời kỳ Trung Quốc đổi mới, đương nhiên không chịu đấm mình trong truy lục, đi gia nhập vào tổ chức như

vậy, cho dù năm đó lão đạo sĩ viết giấy chứng nhận cho hấn, Diệp Thiên cũng đành phụ ý tốt của sư phụ thôi.

Nhưng Diệp Thiên cũng không biết, Thanh bang hiện tại, đã không được như trước kia.

Năm đó người của Thanh bang rời đi, đại bộ phận đi tới Đài Loan. Cũng thành lập đoàn thể hợp pháp là “Trung Hoa an thân hội”, cũng ít nhiều khôi phục thịnh cảnh Thanh bang năm đó tại Thượng Hải, không ít giới quân nhân, giới thương nhân và giới nghệ sĩ đều là đệ tử Thanh bang.

Còn có một nhóm người đi tới Hồng Kông, Mĩ, ra nhập vào Hồng Môn, ở Mĩ có rất nhiều thành thị người Hoa có ảnh hưởng cực lớn, cũng chính là những người như La Trí này.

Hơn nữa, không như năm đó tại Thượng Hải thu phí từ công tác bảo vệ, hiện tại bất kể là Thanh bang hay là Hồng môn. Đều rất phát triển, cơ sở kinh tế vô cùng hùng hậu, Đường Văn Viễn chính là nhân tài kiệt xuất trong đó.

Đương nhiên, Diệp Thiên cho dù gia nhập Thanh bang, cũng không có những ưu đãi đặc biệt, nhiều nhất chính là được các nhân sĩ trong bang ở khắp nơi nhiệt tình khoản đãi thôi.

- Diệp Thiên, vậy thì ... việc hôm nay coi như xong nhỉ? ...

Sao khi biết thân phận Diệp Thiên, sự kiêu căng trên người Đường Văn Viễn đã hoàn toàn không thấy, hấn già như vậy, nhưng vẫn thực để ý đối với quy củ chế độ trong bang, tuy rằng Diệp Thiên không cho hấn gọi là “Gia”, nhưng thái độ vẫn rất cung kính.

- Tổ gia...

Diệp Thiên cũng không bảo la Trí không được gọi là “Gia”, hơn nữa vị này cũng không biết địa vị của Diệp Thiên ở trong phái Giang Tương, lúc này, khi Đường Văn Viễn nói đỡ cho hấn rồi. Hấn tha thiết mong chờ nhìn về phía Diệp Thiên.

Nhìn thấy bộ dạng tội nghiệp của La Trí. Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Giang Tương phái sớm đã trở thành thứ chỉ có trong lịch sử, nếu đã biết sai, cũng đừng phạm lại nữa, La Trí Bình, sau này đừng tiếp tục về nước...

Tuy rằng Giang Tương phái ở quốc nội sớm bị nhổ tận gốc, nhưng sau mấy năm Kinh tế quốc nội chuyển biến tốt, những phần tử

xấu của Giang Tương Phái còn ẩn trong dân gian lại bùng lên trong đồng tro tàn.

Hiện tại ở các thành thị và rất nhiều địa phương đều có thể nhìn thấy những thầy tướng số mù hoặc là thầy địa lý, kỳ thật hoặc nhiều hoặc ít đều có liên quan đến Giang Tương phái. Nếu không thì cũng sử dụng thủ đoạn của Giang Tương phái năm đó.

Nhưng những người này, lại không tuân thủ chặt chẽ quy củ chế độ của Giang Tương phái năm đó, chủ yếu đều là từng người hành nghề tự phát, không nguy hại như trước kia.

Còn Diệp Thiên không cho La Trí về nước, chính là sợ hấn mang về những quy định của Giang Tương phái trước kia, chính hợp lại bọn bịp bợm giang hồ trong các tòa thành thị lại, như vậy sẽ rất nguy hại đối với xã hội.

- Tổ... Tổ gia. Như vậy... như vậy là được ạ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, La Trí nhất thời không kịp phản ứng, liên tiếp phạm phải hai tội giang hồ tối kỵ, hấn không ngờ Diệp Thiên lại dễ dàng bỏ qua cho hấn.

- Sao?

Diệp Thiên trầm mặt xuống, nói:

- Thế nào? Còn muốn ta ra “Tam đao lục động” trong Hương Đường với anh à?

- Không dám. Không dám, cảm ơn tổ gia. Cảm ơn tổ gia...

La Trí vác cờ thầy tướng số đi lừa gạt hơn bốn mươi năm, trên thế giới, các nơi người Hoa tụ tập đều đã có danh hào, tự nhiên không phải cái loại người không có mắt.

Tương phản, La Trí chẳng những biết sát ngôn quan sắc, còn rất biết làm người, chỉ là ở nước ngoài bị người ta tâng bốc quen rồi, lần này về nước mới hơi quá vậy thôi.

Diệp Thiên sợ La Trí về nước phát triển, kỳ thật là hấn quá lo lắng, tuy rằng quốc nội đông người, cực kỳ có lợi đối với việc phát triển tín đồ Giang Tương phái, nhưng đi lừa gạt tới trình độ như La Trí, cũng gây chướng mắt cho nhiều người.

Phải biết rằng, ở nước ngoài, hiện tại trong hội người Hoa, La Trí tuyệt đối được xưng tụng là một quẻ ngàn vàng, không chỉ có như

thể, muốn nhờ hấn xem một quẻ, ít nhất cần hẹn trước ba tháng, hơn nữa khi hẹn trước, cũng phải đặt cọc rất lớn.

Rất nhiều người đều nghĩ đây là sự kiêu ngạo nhất định của La đại sư, kỳ thật lại ít có người biết, đây chẳng qua là một thủ đoạn của Giang Tương phái mà thôi.

Ba tháng, cũng đủ cho thủ hạ của La Trí đi thu thập tin tức về người muốn xem bói, hơn nữa những người đó đều rất có kinh nghiệm, những thứ thu thập được đều là những chuyện thực, cứ như vậy, La đại sư dĩ nhiên là đoán đúng không lệch vào đâu.

Sau một chút mừng rỡ, La Trí cung kính rót cho Diệp Thiên một chén nước trà, nói:

- Tổ gia, tuy rằng ngài không trách tội tiểu nhân, nhưng làm văn bói cũng không thể không biết quy củ, đây là tiền lần này tới Bắc Kinh thu được, xin tổ gia vui lòng nhận cho...

Đặt chén nước trà tới trước mặt Diệp Thiên, còn có một tờ chi phiếu tiền mặt mười vạn đôla, La Trí sẽ không ở trong nước lâu, cho nên Cao công tử bảo hấn bói quẻ, cũng biến thành Đô-la.

Kỳ thật tiền đặt hẹn Cao công tử đã sớm chi, để mời được La đại sư về nước xem bói cho hấn, cho nên Cao công tử đã chi thêm mười vạn Đô-la.

- Làm cái gì vậy?

Diệp Thiên trừng mắt, mặc dù rất thích chi phiếu trên bàn, nhưng bị người ta hô “Tổ gia”, Diệp Thiên không mặt mũi nào “Xin vui lòng nhận cho” tờ chi phiếu này.

La Trí không ngờ Diệp Thiên trở mặt còn nhanh hơn so với lật sách, trong lòng không khỏi có chút hốt hoảng, vội vàng nói:

- Tổ gia, đây là một chút tâm ý của văn bói, ngài... ngài đừng nghĩ nhiều...

Theo quy củ Giang Tương phái, người phạm vào kiêng kỵ trong phái, là phải chém đứt tay chân, mà còn phải mời rượu giải thích.

Nhưng lúc này La Trí mới về nước được một ngày, lại đụng phải người có thân phận lớn “Tổ gia”, vạch trần thân phận của mình.

Hơn nữa Diệp Thiên vừa nói không cho hấn phát triển ở trong nước, La Trí nào dám ở lại quốc nội lâu? Cho nên định đem chi phiếu này ra biếu Diệp Thiên.

- Diệp Thiên, cậu hãy nhận đi, cậu không nhận tiền này, La Trí... La Trí cũng sẽ không an tâm...

Kỳ thật nghe được cái tên Giang Tương phái này rồi, Đường Văn Viễn cũng hiểu hết về La Trí, biết vị đại sư nổi tiếng ở thế giới người Hoa này, kỳ thật chỉ là một tên lừa đảo thôi.

Nhưng dù nói như thế nào, La Trí cũng coi như là người đồng môn, hơn nữa lại đi theo mình đi về nước, Đường Văn Viễn vẫn nói giúp hắn mấy câu.

- Vậy... Được rồi, tiền đặt vào đây đi...

Nghe được Đường Văn Viễn nói vậy, Diệp Thiên biết thời biết thế liền đồng ý, tuy rằng trong lòng vui sướng, nhưng trên mặt cũng không chút biểu cảm, trong lòng La Trí thầm khen: “Quả nhiên là nhân vật cấp bậc đại sư, coi tiền tài giống như bùn đất à?”

Chẳng qua nếu như bị La Trí biết được “Diệp đại sư” hiện tại đang thiếu tiền, không biết trên mặt hắn sẽ biểu hiện như thế nào?

Nhìn thấy Diệp Thiên nhận chi phiếu, Đường Văn Viễn cũng nhẹ nhàng thở ra, nếu Diệp Thiên không nhận, vậy có nghĩa chuyện này chưa được bỏ qua, La Trí tối thiểu cũng phải lưu lại cái ngón út mới có thể xong chuyện.

Hóa giải xong chuyện của La Trí, Đường Văn Viễn đột nhiên nhớ tới một chuyện, mở miệng nói:

- Đúng rồi, Diệp... Diệp Thiên, Tiểu La còn muốn đi Đài Loan, mời người của Hồng môn tham gia Hồng môn đại hội tháng sau tổ chức ở San Francisco, cậu có muốn tham gia hay không?

Năm 1992, ở Mĩ cử hành Hồng môn khẩn thân đại hội thế giới lần thứ 3, trải qua hai ngày thảo luận, hơn 100 vị đại biểu đến từ các nơi trên thế giới, thông qua chương trình tổng hội, tuyên cáo thành lập Hồng môn tổng hội thế giới.

Lần này Hồng môn tổng hội đã thông báo đi các chi nhánh từ Thiên Địa hội phân tán khắp thế giới, trong đó còn có Thanh bang ở Đài Loan và Hồng Kông.

La Trí không chỉ là đại sư người Hoa nổi danh toàn cầu, đồng thời cũng là một người có quyền lực trong Hồng môn tổng hội, lần này phái hắn đi Đài Loan mời đại lão của Thanh bang, cũng là một nhiệm vụ lớn của Hồng môn.

- Hồng môn đại hội?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, trong đầu nhất thời xuất hiện hình tượng những người xã hội đen mặc đồ Tây đen, mang theo kính râm, không khí đồ mồ hôi, liên tục khoát tay nói:

- Lão Đường, tôi chưa nói cần gia nhập Hồng môn, việc hôm nay ông cũng đừng truyền đi, sau này tôi nghe được cái gì, sẽ tìm hai người tính sổ đấy...

- Chuyện này?

Đường Văn Viễn do dự một chút, nhưng nhìn thấy thái độ kiên quyết của Diệp Thiên, chỉ có thể lắc lắc đầu, nói:

- Được rồi, cậu đã không muốn, thì thôi vậy, nhưng Diệp Thiên, tôi còn hy vọng cậu có thể quy tông nhận tổ, gia nhập vào Hồng môn...

- Được, tôi sẽ xem xét, như vậy nhé, lão Đường, trong nhà còn có việc, tôi phải đi về trước, để hôm khác đến mời rượu mọi người!

Đến đây còn chưa tới 2h, không chỉ có nhận ra hai người vai vế cháu chắt trong Hồng môn, còn suýt bị lôi vào xã hội đen, Diệp Thiên không muốn ở lại thêm một khắc, vạn nhất đi sai một bước, cả đời này hẳn không quay lại được!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 186

Cự Tuyệt

Thái độ của Diệp Thiên làm cho Đường Văn Viễn có chút dở khóc dở cười, bất kể là ở quốc nội hay nước ngoài, thân phận của hắn đều rất nổi, một người lãnh đạo việc kinh doanh khổng lồ, tùy tiện tới quốc gia nào, muốn gặp người lãnh đạo quốc gia cũng không phải việc khó.

Trên thế giới này, không biết có bao nhiêu người muốn cùng Đường Văn Viễn tạo một chút quan hệ, để có được chỗ tốt hơn, không nghĩ rằng Diệp Thiên lại có thể coi mình trở thành ôn thần, muốn nhanh chóng rời khỏi, không khỏi làm cho ông lão cảm thấy có chút mất mát.

- Diệp Thiên, đợi đã, tôi còn có chút chuyện muốn tìm cậu giúp ...

Nhìn thấy Diệp Thiên muốn đi ra khỏi phòng khách, Đường Văn Viễn vội vàng gọi hắn, hắn lần này về nước, chủ yếu chính là tìm gặp Diệp Thiên, làm sao có thể để Diệp Thiên cứ đi như vậy được?

Diệp Thiên dừng chân lại, nhìn về phía Đường Văn Viễn, có chút khó hiểu hỏi:

- Sao? Lão Đường, còn có chuyện gì à? Hồng môn đại hội tôi sẽ không tham gia, ông cũng đừng phí lời...

Diệp Thiên biết, từ xưa đến nay, người khiến cho chính quyền đương đại phải chú ý, cơ hồ đều không có kết cục gì tốt, hắn tuy rằng tinh thông thuật pháp, nhưng nếu đối kháng với cơ quan quốc gia, không khác gì châu chấu đá voi, không lượng sức mình.

Diệp Thiên tuy ít tuổi, nhưng từ năm mười tuổi bắt đầu cùng lão đạo sĩ du lịch khắp nơi, cũng coi là một người từng trải.

Hắn làm chuyện gì, đều trong phạm trù cho phép của con người hoặc là pháp chế, giống như là chuyện một thời gian trước hắn mở công ty, Diệp Thiên cảm giác có chút không ổn, lập tức liền đóng cửa công ty, điều này cũng làm cho hắn tránh được sự truy xét của

ngành tương quan.

Còn Hồng môn chính là tổ chức phản kháng chính phủ trong nước, tuy rằng năm đó mang cờ hiệu là “Phản Thanh phục Minh”, nhưng là do một đám người chuẩn bị tạo phản thành lập lên, đối với cái dạng tổ chức này, người đương quyền khẳng định không thích.

Cho nên suy nghĩ vì sự yên ổn của mình sau này. Mặc cho Đường Văn Viễn nói hươu nói vượn, Diệp Thiên đã quyết định sẽ không đi chuyến này.

- Không phải chuyện này, là việc riêng của tôi...

Nhìn thấy Diệp Thiên dừng chân lại, Đường Văn Viễn nhẹ nhàng thở ra.

- Há? Lão Đường, chuyện gì vậy?

Diệp Thiên liền hỏi, miệng gọi lão Đường cũng càng ngày càng thuận, nếu trong phòng còn có một biết thân phận của Đường Văn Viễn, nhất định sẽ bị dọa sợ.

- Là như vậy, cháu gái tôi từ khi sinh ra đã yếu, nhiều năm như vậy, đi khám cũng không tác dụng, tìm pháp sư cũng không được, tôi... tôi nghĩ muốn cậu lại để cho một món nhạc cụ của thầy tu, vậy... mong rằng Diệp đại sư từ bi...

Cháu gái càng ngày càng yếu, hơn nữa vận khí tựa hồ cũng không tốt, sau tai nạn xe cộ lần trước, lại bị người bắt cóc ở Hồng Kông, khiến Đường Văn Viễn lo lắng không thôi. Lần này tới tìm Diệp Thiên, Đường Văn Viễn chính là muốn mua thêm một món đồ nhạc cụ của thầy tu cho cháu gái họ thân.

Chứng kiến chuyện vừa rồi, Đường Văn Viễn coi như đã nhìn ra, La Trí - được xưng là đại sư người Hoa đệ nhất số mệnh, chẳng qua chỉ là bọn bịp bợm giang hồ cao tay mà thôi. Còn người thanh niên này, thật sự có thể được xưng tụng hai chữ “Đại sư” này.

- Muốn mua nhạc cụ của thầy tu?

Diệp Thiên nghe vậy nhíu mày, trên tay hắn thật ra vẫn còn vài món nhạc cụ của thầy tu thích hợp cho con gái đeo, nhưng mấy thứ này khó khăn lắm mới có thể chế thành, ngay cả người trong nhà Diệp Thiên cũng chưa chuẩn bị được cho họ, cũng không muốn bán đi.

- Đúng. Đúng rồi, Diệp Thiên, ngài bán cho tôi một món đồ đi!

Thấy Diệp Thiên nhủ mày, trong lòng Đường Văn Viễn căng thẳng lên,

- Cô bé vừa rồi chính là cháu gái của tôi Đường Tuyết Tuyết, tôi... tôi muốn mua nhạc cụ của thầy tu cho nó!

Nói về gia tộc Đường Văn Viễn này, cũng rất kỳ quái, con nói đôi phi rất đông. Hần tổng cộng có bốn người con trai, hơn mười cháu chắt, nhưng lại không có con gái, ngay cả cháu gái cũng chỉ có một.

Như vậy, lão gia này đương nhiên vô cùng yêu thương cô cháu gái duy nhất này, mấy năm nay cũng đã tốn không biết bao nhiêu tiền, nhưng sức khỏe của cháu gái dường như không có chuyển biến tốt đẹp.

- Sức khỏe không tốt thì đi khám chứ!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, trước kia hắn không chú ý nhạc cụ của thầy tu lắm, nhưng bây giờ đã biết là nhạc cụ của thầy tu rất trân quý, trong tay hắn có vài món, đều chuẩn bị đưa cho mấy cô bác hoặc là cha hắn và người thân dùng.

- Đi khám mà tốt được thì tôi cũng không cần vắc mặt già này để cầu xin ngài...

Đường Văn Viễn lắc lắc đầu, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, như cái lần trước là được, tôi nguyện ra giá một ngàn vạn, không... hai ngàn vạn cũng được!

Thấy vẻ mặt Diệp Thiên, Đường Văn Viễn không khó đoán ra trong tay hắn còn đồ, nhưng không muốn cho mình mà thôi.

Đương nhiên, Đường Văn Viễn cũng không có cho rằng Diệp Thiên làm không đúng, những thứ có thể cứu mạng người trong thời khắc nguy cấp như loại này, nếu đổi lại là Đường Văn Viễn, hắn cũng không muốn bán ra bên ngoài.

Nhưng Đường Văn Viễn là một thương nhân, trong lòng hắn, trên đời này tất cả mọi thứ, ngay cả tình yêu của con người, cũng có thể được gọi là hàng hoá, nếu là hàng hoá, vậy ắt có giá cả, cho nên hắn liền đưa ra giá hai ngàn vạn.

- Bao nhiêu? Hai ngàn vạn?

Diệp Thiên cũng bị con số của Đường Văn Viễn làm cho hoảng sợ, hắn tính toán sơ sơ tài sản bản thân là hơn tám mươi vạn, đã là tính cả chi phiếu mười vạn đôla trong túi quần, hơn hai nghìn vạn, đích xác khiến Diệp Thiên có chút dao động.

Đường Văn Viễn đưa ra giá này, ngay cả La Trí cũng có chút hâm mộ nhìn sang Diệp Thiên.

Phải biết rằng, “La đại sư” tuy rằng mảnh khoẻ bịp người cao minh, nhưng vì duy trì hình tượng “Đại sư” và giá trị con người, một tháng cũng chỉ xem hai ba quẻ, hai ngàn vạn đối với hắn mà nói cũng là số tiền không nhỏ.

- Đúng là hai ngàn vạn! Diệp Thiên, nếu cậu cảm thấy không đủ, muốn tăng thêm thì cứ nói ra...

Đối với Đường Văn Viễn mà nói, so sánh với người cháu gái duy nhất này, trong mắt hắn hai ngàn vạn cũng không coi là gì cả, hắn có thừa khả năng bỏ ra số tiền kia để mua sự an nguy cho cháu gái.

Nghe được Đường Văn Viễn nói vậy, trong mắt Diệp Thiên cũng lộ ra một tia phân vân, 2000 vạn đối với rất nhiều người mà nói, là một con số rất có thể cả đời đều kiếm không nổi.

Tựa như cha Diệp Thiên vậy, làm kinh doanh mười mấy năm, cũng chỉ có năm ba trăm vạn, nhưng đại bộ phận đều đập vào hàng hóa và đồ cổ sưu tầm, có thể lấy được tiền mặt ra, Diệp Thiên đoán chừng cũng không hơn 100 vạn.

Cho dù như vậy, gia đình Diệp Thiên cũng đã xem như tương đối giàu có, bởi vậy có thể tưởng tượng, nếu như có thể có được hai ngàn vạn, cuộc sống sẽ như thế nào?

Ước chừng mất bảy tám phút, về mặt Diệp Thiên mới trở nên kiên định, nhìn về phía Đường Văn Viễn nói:

- Lão Đường, đành để ông thất vọng rồi, nhạc cụ của thầy tu... Trong tay tôi cũng không còn!

- Cái gì? ! cậu không còn?

Đường Văn Viễn vốn nghĩ nắm chắc vụ mua bán này, nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, không khỏi đứng bật dậy, hắn đương nhiên không tin trong tay Diệp Thiên không có nhạc cụ của thầy tu, và còn khiếp sợ vì Diệp Thiên đã cự tuyệt cái giá tiền khổng lồ kia.

- Diệp Thiên, nhạc cụ của thầy tu đối với tôi thật sự rất quan trọng, hay là... Ba trăm ngàn, được chưa?

Đường Văn Viễn có chút không cam lòng, một lần nữa ra giá mới.

- Lão Đường, chuyện này cũng đừng nhắc lại, nhạc cụ của thầy tu tôi thật sự không có...

Lần này Diệp Thiên không do dự, trực tiếp liền cự tuyệt, đôi mắt trong veo.

Nếu nói số tiền khổng lồ ngàn vạn không có lực hấp dẫn đối với Diệp Thiên, đây tuyệt đối là gạt người, nhưng ngay khi Diệp Thiên chuẩn bị đồng ý với Đường Văn Viễn, hần bỗng nhiên suy nghĩ ra một đạo lý.

Lần này Đường Văn Viễn cầm 2000 vạn đến hấp dẫn mình, nếu như mình không thể ngăn cản sự hấp dẫn này, như vậy lần sau có người cầm nhiều tiền hơn tiếp tục tìm đến mình, mình có thể thỏa hiệp hay không?

Con người làm chuyện gì, chỉ cần có lần đầu tiên, hộp Pandora ma quái đã bị mở ra, sẽ không còn chừng mực, nếu không có thể khống chế bản thân mình, cuối cùng sẽ sa ngã.

Nghĩ thông suốt đạo lý này, lúc này phía sau lưng Diệp Thiên tất cả đều là mồ hôi lạnh, nếu hần khờ dại vì 2000 vạn đem bán đi nhạc cụ của thầy tu, có lẽ cả đời này hần đều không thể làm ra đột phá.

- Ôi, đành thôi, vận mệnh Tuyệt Tuyệt đã như vậy rồi...

Nhìn thấy Diệp Thiên từ chối mình thực kiên quyết, Đường Văn Viễn thờ dài một hơi, nếu đối lại người khác hần có lẽ còn có thể sử dụng một vài thủ đoạn, nhưng là đối Diệp Thiên, Đường Văn Viễn không dám!

Không nói đến địa vị của Diệp Thiên, chính là thân phận thầy phong thủy - thầy tướng của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn cũng không dám tùy tiện coi thường, đệ tử của đại lão Lý Thiện Nguyên trong Thanh bang năm đó, sao lại là hạng người đơn giản?

- Lão Đường, mạng này... Cũng là có thể sửa!

Thấy bộ dạng của Đường Văn Viễn, Diệp Thiên lại động lòng trắc ẩn, mở miệng nói:

- Lão Đường, gọi cháu gái của ông tới đi, tôi nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì xảy ra...

Dựa theo lời của Đường Văn Viễn, trước kia Đường Tuyệt Tuyệt thực sự không phải là sức khỏe yếu, chính là do suy yếu mà không được bồi bổ, như thế mạng của cô cũng sẽ có quan hệ đến một số thứ, có lẽ là Ngũ Hành tương khắc.

- Thật sao? Diệp Thiên cậu thật sự có biện pháp? Cậu chờ một chút, tôi phải đi kêu Tuyệt Tuyệt!

Vốn đang thất vọng cực độ, Đường Văn Viễn nghe được Diệp Thiên nói vậy, mạnh mẽ đứng lên từ trên ghế salon, với tốc độ nhanh

nhện hoàn toàn không tương xứng với tuổi tác chạy ra khỏi phòng.

- Ôi, lão Đường, tôi chỉ nói là nhìn xem, cũng không nói nhất định thành công mà?

Nhìn thấy Đường Văn Viễn chạy ra khỏi phòng, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười khở, có những người là bởi vì khi còn là bào thai đã bị thương tổn, sinh ra sức khỏe đã yếu, nếu Đường Tuyết Tuyết là một người như vậy, Diệp Thiên cũng không có biện pháp gì.

- Tổ gia? Ngài ngồi đi, tôi tiếp tục rót trà vào chén cho ngài..

Nhìn thấy Diệp Thiên quay lại đây, La Trí cũng cười khở không thôi, nhưng trên mặt lại không thể không mang theo vẻ tươi cười bụng trà rót nước cho Diệp Thiên, ai bảo đối phương vai vế “ông”?

La Trí cũng không biết sự tích về Lý Thiện Nguyên năm đó, đối với lời Diệp Thiên vừa nói hẳn có thể thay đổi mạng, trong lòng không hề tin, hẳn nghĩ, đây là Diệp Thiên lạt mềm buộc chặt, muốn lừa tiền tài của Đường Văn Viễn thôi.

Điều này cũng làm cho "La đại sư" hâm mộ và lại kính nể có thêm, chính mình vất vả cả một năm mới kiếm xấp xỉ một nghìn vạn, mà Diệp Thiên làm một lúc, không phải phải đã có thu nhập năm sáu ngàn rồi?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 187

Đường Tuyết Tuyết

Giang Tương phái kỳ thật chính là một tổ chức thuần túy là vác cờ thầy tướng số đi lừa gạt, là đại biểu cho Giang Tương phái đương đại ở nước ngoài, “La đại sư” có thể nói là người kinh nghiệm phong phú, mấy chục năm nay, hắn đã làm không ít trò bịp, không được một trăm cũng phải tám mươi.

Hành nghề này, chú ý nhất chính là biết tùy cơ ứng biến.

Một số việc, thường thường cần hao phí mấy tháng thậm chí mấy năm, trước giải phóng, những người Giang Tương phái đó, từ quan chức trong Quốc Dân đảng, thương nhân ở Thượng Hải, thậm chí cả Tổng Mỹ Linh bọn họ cũng dám đánh.

Tuy rằng La Trí không bằng tiền bối, nhưng cũng từng mất ba năm nghiên cứu, một lần vợ vét của cải được mấy ngàn vạn, ước chừng đủ để cho hắn và thủ hạ chi tiêu trong nhiều năm.

Nhưng so sánh với Diệp Thiên, “La đại sư” liền cảm thấy mặc cảm, bình thường hắn hao tổn vô số tâm cơ, vận dụng các loại thủ đoạn, mới lừa được một người.

Mà Diệp Thiên chẳng qua khinh thường nói mấy câu, khiến cho Đường Văn Viễn vội vàng tặng tiền cho hắn, chính là một trời một vực, khiến La Trí cảm thấy theo không kịp.

- Diệp Thiên, cháu gái của tôi đến rồi đây, cậu xem, tướng pháp là như thế nào? Muốn chúng tôi đi ra ngoài không?

Không đã động đến La Trí đứng đó miên man suy nghĩ, Đường Văn Viễn đã gọi cháu gái vào trong phòng, phía sau còn có Cao Tiền Tiến, Hồ Quân và Long Tuyết Liên ba người, chuyện đã nói hết, những chuyện phía sau tự nhiên không sợ mấy người biết.

- Ông nội, để cho anh ta giúp cháu xem bệnh sao?

Tuy rằng từ nhỏ sức khỏe yếu, nhưng Đường Tuyết Tuyết sinh ra ở nhà họ Đường giàu có như vậy, những trường hợp long trọng cũng thấy qua, nhưng nghe được ông nội bảo cho cái cậu thanh niên đầu đầy tóc bạc khám bệnh cho cô. Trong lòng Đường Tuyết Tuyết còn có thêm vài phần tò mò.

Vừa rồi Đường Văn Viễn và La Trí đối thoại. Hiển nhiên là do Diệp Thiên chủ đạo, mà nghe ý trong lời nói, hình như Đường Văn Viễn và La Trí tuổi cộng lại vượt qua một trăm tuổi hai, lại vẫn là văn bối của Diệp Thiên.

Người đều có tính hiếu kỳ, cho nên vào trong phòng, Đường Tuyết Tuyết không kìm được đánh giá Diệp Thiên, tựa như muốn nhìn ra gì đó từ trên mặt của hắn.

- Không lễ phép, cháu cần kêu... kêu...

Nghe thấy cháu gái nói vậy, Đường Văn Viễn mặt lạnh băng, nhưng nghĩ rất lâu, cũng không biết để Tuyết Tuyết gọi Diệp Thiên thế nào cho thích hợp, nếu theo như vai vế mà nói, nói không chừng cũng phải kêu một tiếng “Tổ gia” .

Nhìn thấy Đường Văn Viễn khó xử, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, mở miệng nói:

- Lão Đường, hẳn là tôi chỉ lớn hơn so với cháu của ông mấy tuổi, kêu anh Diệp, Diệp đại ca đi...

- Chào Diệp đại ca!

Đường Tuyết Tuyết rất là khôn khéo. Lập tức ngọt ngào kêu Diệp Thiên một tiếng, nhưng lập tức lại ngây ngẩn cả người,

- Diệp... Diệp đại ca, anh... anh kêu ông nội của tôi là gì?

Trên thế gian này, ngoài mấy người bạn quan hệ cá nhân rất tốt với Đường Văn Viễn ra, Đường Tuyết Tuyết còn chưa nghe ai gọi ông nội là “Lão Đường” , cho dù mấy ngày hôm trước nhìn thấy một vị đại nhân vật, cũng xưng hô Đường tiên sinh.

Không chỉ có Đường Tuyết Tuyết, ngay cả Cao Tiền Tiến mấy người cũng choáng váng, cảm thấy đầu mình đang lác lác một vòng. Diệp Thiên và Đường lão gia là thế nào? Ngay cả lão Đường mà cũng có thể tùy ý xưng hô như vậy sao?

- Được rồi, chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, ngồi vào bên cạnh Diệp Thiên đi, để cho anh ấy xem cho cháu!

Không đợi Diệp Thiên trả lời, Đường Văn Viễn đã giáo huấn cháu gái một câu, Diệp Thiên gọi lão Đường hẳn đã rất hài lòng, kêu

khác đi hẳn cũng chịu không nổi.

- Tiểu Cao. Mấy người các cháu hôm nay đến, nhìn được nghe được đều quên hết nhé...

Đường Văn Viễn nghĩ một chút, lại nhắc nhở Cao Tiền Tiến và mấy người một câu, hẳn còn phải cầu cạnh Diệp Thiên, cho nên nếu Diệp Thiên không muốn để cho người khác biết thân phận của hẳn, Đường Văn Viễn vẫn sẽ giúp hẳn che đậy một chút.

- Vâng, Đường lão gia ngài yên tâm đi...

Cao Tiền Tiến đồng ý, nhìn về phía Diệp Thiên cười nói:

- Diệp Thiên, không ngờ em vẫn giấu nghề, lúc nào anh phải tìm cậu thỉnh giáo mới được...

Cao Tiền Tiến là một người tinh tinh phóng khoáng, tuy rằng lúc trước có chút không tin Diệp Thiên, nhưng tục ngữ nói người không biết không đáng trách, những lời này nói ra, cũng là giải thích với Diệp Thiên.

- Anh Cao, tiền xem bói của anh không phải cũng đã giao rồi sao? La đại sư ở đây, thỉnh giáo em cái gì?

Diệp Thiên nghe vậy lắc lắc đầu, xoay mặt nhìn về phía La Trí, nói:

- Lão La, chuyện không nên nói thì thôi, nhưng anh đã thu tiền, chuyện này phải làm cho tốt...

Kỳ thật lần trước nhìn thấy Cao Tiền Tiến, Diệp Thiên đã xem qua tướng cho hẳn, về nhà nhàn hạ cũng giúp hẳn bói một quẻ, Cao Tiền Tiến hiện tại sự nghiệp đang ở cao trào, vận thế rất mạnh, trên căn bản là không có gì phải lo.

Cho nên Diệp Thiên xem cho hẳn hay không, đều không ảnh hưởng, với kinh nghiệm giang hồ La Trí cũng có thể lừa hẳn, người khác vốn không sao, cuối cùng nói xong là xong.

- Vâng, Diệp gia, tôi hiểu ...

La Trí vốn muốn biết Diệp Thiên xem tướng cho Đường Tuyết Tuyết như thế nào, trước mắt lại nghe được Diệp Thiên nói vậy, tuy rằng trong lòng có chút không vui, nhưng không dám làm trái ý Diệp Thiên.

- Đúng rồi, long thượng kỳ cú là được, đừng nói nhiều thứ vô nghĩa như vậy, cũng không đến nỗi chết người, vận trình của anh ấy

rất tốt ...

Ngay khi La Trí chuẩn bị cùng Cao Tiền Tiến đi vào buồng trong, Diệp Thiên đột nhiên mở miệng nhắc một câu.

- Dạ!

La Trí bị Diệp Thiên nói làm giật mình, vội vàng đồng ý.

Diệp Thiên vừa nói “Long” tự, là chân ngôn của Giang Tương phái, chính là nịnh hót, chuyên nói lời đối phương thích nghe.

Thông thường chữ “Long” đi với chữ “Đả” , nghĩa là trước làm cho đối phương tuyệt vọng, sau nữa lại cho hắn hi vọng, chủ yếu có thể móc tiền trong túi quần đối phương ra.

Nói thí dụ như La Trí xem cho Cao Tiền Tiến, nói hắn gần đây sẽ có tai ương đổ máu, khiến Cao Tiền Tiến bán tín bán nghi, chỉ chịu bỏ tiền xem bói, lại không muốn bỏ ra đồng tiền lớn để thầy giải thích tai họa.

Lúc này, La Trí sẽ nói ra những hoạt động hàng ngày và tình hình hiện tại của Cao Tiền Tiến mà hắn đã biết được thông qua những người đi điều tra. Nói như vậy, trong vòng vài tháng tháng, hắn sẽ phái người cố ý bói móc, đánh hắn mặt mũi bầm dập.

Đến lúc đó coi như La Trí không ở trong nước, tin chắc rằng Cao Tiền Tiến cũng ngồi máy bay chạy đến Mĩ tìm La đại sư giúp hắn giải nạn, đây cũng chính là công hiệu.

Diệp Thiên vừa nói mấy câu, kỳ thật chính là để bảo La Trí không cần tiếp tục nói chuyện giật gân, sử dụng thủ đoạn lấy tiền tài của Cao Tiền Tiến.

Nhưng ngoài Diệp Thiên và La Trí ra, những người còn lại cũng không rõ ý của hai người bọn họ trong câu đối thoại, các môn các phái đều tiêng lóng, ngay cả Đường Văn Viễn cũng nghe không hiểu.

- Ngồi xuống đi...

Đợi cho La Trí rời đi, Diệp Thiên vẫy tay với Đường Tuyết Tuyết, từ miệng Đường Văn Viễn, Diệp Thiên biết được, cô bé này năm nay mười bảy tuổi, nhưng xem bộ dạng gầy yếu của cô, nói là mười bốn mười lăm tuổi cũng có người tin.

Thấy Đường Tuyết Tuyết có chút căng thẳng tương, Diệp Thiên cười nói:

- Không phải sợ, anh cũng không ăn thịt người, đúng rồi, ngày sinh tháng đẻ của em có nhớ không?

Diệp Thiên hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, không chế chuyện xác thịt, tuyệt đối là rất giỏi, giờ phút này cư xử Diệp Thiên, nhìn qua, giống như là một người anh trai mà thôi.

Thái độ của Diệp Thiên cũng làm cho Đường Tuyết Tuyết có mở, mở miệng nói:

- Biết, em sinh năm Nhâm Tuất, tháng Mậu Thân, ngày Mậu nông lịch, em nghe rất nhiều người nói qua, đây là quý tiết, thật không tốt...

- Ồ? Em cũng biết không ít đâu?

Diệp Thiên nghe vậy cười cười, gơ tay tính toán, hơn mười giây sau, mở miệng nói:

- Nông lịch là năm Nhâm Tuất, tháng Mậu Thân, ngày Mậu, Dương lịch là ngày mùng 2 tháng 9, năm 1982, cũng là tết Trung Nguyên, 15/7 nông lịch...

Diệp Thiên nói đến tết Trung Nguyên, cũng chính là Quý Tiết mà Đường Tuyết Tuyết nói, dân gian gọi là “rằm tháng 7”, tục truyền, các linh hồn từ đời tổ tiên, đầu tháng bảy sẽ được Diêm vương phóng thích nửa tháng, nên có thói quen đầu tháng bảy thắp hương đón tổ tông về, rằm tháng bảy là lễ tiễn đưa.

Khi làm lễ tiễn đưa thì đốt rất nhiều tiền giấy, để “Tổ tiên hưởng và sử dụng”, đồng thời, còn có người viết tên của người được hưởng vào giấy làm thành người giấy ăn mặc kiểu cổ, rồi đốt đi.

Khi biết được ngày sinh tháng đẻ của Đường Tuyết Tuyết, Diệp Thiên nhắm hai mắt lại, năm ngón tay bàn tay phải cũng đang tính toán rất nhanh, nhất thời không khí phòng trong trở nên trầm lắng, mỗi người đều hô hấp chậm lại vài phần, sợ ảnh hưởng đến suy diễn của Diệp Thiên.

Qua bảy tám phút, Diệp Thiên từ từ mở mắt, nhưng thấy mọi người đều là rất tập trung, Đường Văn Viễn cả kính, vôi vàng ra miệng hỏi:

- Diệp Thiên, sức khỏe Tuyết Tuyết, rốt cuộc là thế nào? Cậu có tính được cái gì không?

Diệp Thiên nghĩ một chút, mở miệng hỏi:

- Lão Đường, tôi hỏi ông, Tuyết Tuyết có phải thường xuyên môi tím lại, làn da trở nên trắng bệch, hễ làm cái gì hay vận động mạnh, dễ dàng bị ngắt không?

- Đúng, đúng, khi Tuyết Tuyết bảy tám tuổi cũng vẫn tốt, chính là năm chín tuổi, có một lần mang nó đi leo núi, tới đỉnh núi liền thấy biểu hiện như cậu nói...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn liên tục gật đầu, trong mắt đã tràn ngập mong đợi, nếu Diệp Thiên có thể nói ra đúng bệnh trạng, nói vậy cũng sẽ có biện pháp giải quyết.

Diệp Thiên gật gù đầu, khoát tay với Đường Văn Viễn, nhìn về phía Đường Tuyết Tuyết, nhẹ lời hỏi:

- Tuyết Tuyết, có phải từ năm mười lăm tuổi, rạng sáng hằng ngày, đều cảm giác toàn thân rất lạnh, như là rét lạnh đến thấu xương không?

- Vâng, Diệp đại ca, lạnh lắm, ngực còn đau, em... em không dám nói cùng ông nội...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trong mắt Đường Tuyết Tuyết toát ra màn sương mù, cô là cô bé có hiểu biết, vì không muốn cho ông nội lo lắng, đã hơn một năm nay cô đều cố nén đau, không nói cho Đường Văn Viễn.

Chính là bây giờ nghe thấy Diệp Thiên nhắc tới, cô bé cũng không nhịn được nữa, bởi vì cái cảm giác đau đớn đó thật sự làm người ta cảm giác sống không bằng chết, cũng may mắn tiểu nha đầu này ý chí cứng cỏi, mới chịu được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 188

Cửu Âm Tuyệt Mạch

Cháu ... sao lại không nói cho ông nội hả?

Nghe thấy cháu gái nói vậy, trên mặt Đường Văn Viễn lộ ra vẻ đau lòng và trách cứ, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cháu gái, nhìn về phía Diệp Thiên, hỏi:

- Sao vậy, đây có phải bệnh hay không?

Diệp Thiên không trả lời Đường Văn Viễn ngay, mà cúi đầu sờ trên người mình một chút, ngẩng đầu nói:

- Chị Tuyệt Liên, chị đưa Tuyệt Tuyệt đi ra bên ngoài mua cho em gói thuốc đi, hôm nay em đi vội vàng, quên mang theo...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, sắc mặt Đường Văn Viễn và Đường Tuyệt Tuyệt đồng thời thay đổi, ai cũng có thể nghe ra Diệp Thiên muốn đuổi Đường Tuyệt Tuyệt đi, chính là Đường Tuyệt Tuyệt cũng tự hiểu.

- Diệp đại ca, anh nói đi, Tuyệt Tuyệt không sợ...

Đường Tuyệt Tuyệt dùng sức cắn môi dưới, đối với cô mà nói, so với hàng ngày chịu đau đớn, chẳng thà sớm một ngày được giải thoát sẽ tốt hơn.

Diệp Thiên không nói gì, mà nhìn về phía Đường Văn Viễn, Đường Văn Viễn râu tóc bạc trắng, giờ phút này không còn giữ phong thái trù thương giới nữa rồi, ngay cả lưng tựa hồ cũng cúi xuống, qua một lúc lâu sau gật gật đầu, nói:

- Tiểu Tuyệt đã lớn rồi, nó cũng nên biết, Diệp Thiên, cậu... cậu nói đi!

Nhìn thấy Đường Văn Viễn gật đầu, Diệp Thiên mở miệng nói:

- Lão Đường, thế gian này có một thứ gọi là Tiên Thiên Tuyệt Mạch, không biết ông có nghe nói qua hay không?

- Bệnh của Tiểu Tuyết thực là Tiên Thiên tuyệt mạch?

Đường Văn Viễn đang tựa vào ghế sa lon, lập tức ngồi thẳng, sắc mặt khiếp sợ nhìn Diệp Thiên.

- Ôi? Ông đã nghe nói qua? Từ miệng ai mà biết được? Vì sao người đó không chữa bệnh cho Tuyết Tuyết vậy?

Diệp Thiên nghe vậy có chút bất ngờ, người có thể biết được loại bệnh nan y này, không phải danh y nổi tiếng Đông y, chính là đại sư thuật pháp, thông thường bệnh viện cũng không kiểm tra được.

Tuyệt Mạch mặc dù là bệnh nan y. Nhưng cũng không phải hoàn toàn không thể cứu chữa, thông thường chỉ cần có thể nhìn ra, cho dù không thể chữa khỏi, làm bệnh tình dịu đi một chút là điều dễ dàng, nhưng Diệp Thiên xem bộ dạng Đường Tuyết Tuyết, lại chưa hề được trị liệu.

Đường Văn Viễn lắc lắc đầu, nói:

- Đúng, một vị Đông y nổi tiếng Hồng Kông đã nói, ông ấy là đệ tử của Hà Công Đán từ cuối đời Thanh. Nhưng ông ấy cũng chỉ là hoai nghi, thần xui quý khiến cũng không thể giúp được Tiểu Tuyết, đúng rồi, Diệp Thiên, tuyệt mạch này rốt cuộc là thế nào?

Kỳ thật đúng như Diệp thiên nghĩ. Năm đó người thầy thuốc đó nói muốn dùng châm cứu giúp Đường Tuyết Tuyết khơi thông kinh mạch làm dịu bệnh tình, nhưng ba mẹ Đường Tuyết Tuyết lại tin tưởng tây y hơn, mang Đường Tuyết Tuyết đến Mĩ chữa bệnh.

Ai ngờ ở Mĩ bệnh không thấy đỡ, ngược lại lại tăng thêm, rơi vào đường cùng lại quay lại Hồng Kông đi tìm vị đại sư Đông y kia, nhưng nghe nói người này đã chết, nên Đường Văn Viễn tuy rằng nghe nói qua tuyệt mạch, lại không biết thế nào.

- Thì ra là đệ tử của Hà Công Đán. Chẳng trách biết đến tuyệt mạch...

Nghe thấy Đường Văn Viễn nói vậy, Diệp Thiên gật gật đầu, Hà Công Đán là danh y Hàng Châu cuối nhà Thanh và đầu Dân Quốc, sống ở những năm đầu thời Quang Tự, thuở nhỏ ham học, từ Nho giáo đến thông y đều thông thạo, sau này trường Đông y Chiết Giang được thành lập, Hà Công Đán kiêm nhiệm giáo viên. Đệ tử môn hạ khắp cả nước.

Khi Lý Thiện Nguyên hành tẩu giang hồ, cũng có lui tới chỗ Hà Công Đán, đối một người đánh giá rất cao y thuật, ông cũng từng

cùng Diệp Thiên đàm luận những nhân vật này.

- Lão Đường, bệnh Tiểu Tuyết, thật cũng không phải hoàn toàn không có cách nào. Tôi sẽ nói với ông về tụyệt mạch trước...

Nhìn thấy Đường Văn Viễn lo lắng, Diệp Thiên mở miệng nói:

- Tụyệt mạch là một bệnh nan y do bẩm sinh kinh mạch cơ thể bị tắc tạo thành, loại bệnh nan y này có phân nặng nhẹ, có tam, lục, cửu ba loại. Nữ thuần âm, cơ thể người thập nhị chính kinh giai vi âm mạch. Cổ xung tam âm tụyệt mạch, lục âm tụyệt mạch, cửu âm tụyệt mạch.

Nam thì trái lại, cơ thể người thập nhị chính kinh giai vi dương mạch, tức tam dương tụyệt mạch, lục dương tụyệt mạch, Cửu Dương tụyệt mạch.

Khi bình thường, tam âm tụyệt mạch sẽ phát bệnh ở độ tuổi 27, lục âm tụyệt mạch thì bệnh phát ở tuổi 18, còn cửu âm tụyệt mạch thì khi 9 tuổi đã phát bệnh, thông thường sống không quá 18 tuổi, tình trạng của Tiểu Tuyết, xem ra chính là cửu âm tụyệt mạch ...

Vừa rồi khi suy diễn mệnh của Đường Tuyết Tuyết, Diệp Thiên liền phát hiện, trước khi cô bé chào đời một thời gian ngắn, từng có một lần kiếp nạn, khi mẹ của cô sinh ra cô, từng bị âm sát xâm nhập, tuy rằng thoát được, nhưng lại để lại gốc bệnh cho Đường Tuyết Tuyết còn chưa sinh ra.

Đường Tuyết Tuyết sinh ra ngày rằm tháng 7, đúng là một ngày dân gian tục xưng Quỷ Môn quan mở ra, cũng là một ngày âm sát khí trong thiên địa nặng nhất trong vòng một năm, chỉ có những người ra đời trng ngày này, mới hay mắc bệnh loại bệnh này.

- Diệp... Diệp Thiên, vậy... vậy bệnh của Tiểu Tuyết còn có thể chữa được hay không? Chi cần có thể chữa khỏi, không... chỉ cần khiến Tuyết Tuyết bớt đau, tốn nhiều tiền hơn nữa cũng có thể!

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn lấy tay dụi mắt, trên mặt nước mắt đã tràn ra, vào thời khắc này, vị lão nhân cả đời kiên cường này, chỉ là tình yêu thương cháu gái, mà quên hết cái cao quý của người tỷ phú.

- Lão Đường, đừng hành động như vậy, đối với tôi cũng vô dụng, chuyện này để tôi suy nghĩ...

Diệp Thiên tức giận liếc nhìn Đường Văn Viễn một cái, ông lão này vừa rồi lấy tay hất nước trà lên mắt, hoàn toàn không thể tránh được mắt của Diệp Thiên, hấn vốn không dễ bị lừa bịp như vậy.

- Khụ... Khụ khụ, câu nghĩ đi, cứ từ từ suy nghĩ.

Bị Diệp Thiên nói toạc ra thủ đoạn của hắn, Đường Văn Viễn có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, cũng không dám tiếp tục quấy rầy Diệp Thiên.

- Sư phụ năm đó nói những chuyện phải kiêng kị, bây giờ lại đùng phải...

Diệp Thiên dựa lưng vào ghế sa lon, trong đầu cũng nhớ lại cảnh tượng lão đạo sĩ dạy hắn năm đó.

- Tiểu Diệp Tử, con chỉ nói đúng một phần, phương diện này còn có một nguyên nhân, đó là người sinh ra trong thời gian "Bát tự toàn âm" hoặc là "Bát tự toàn dương", chúng ta không được xem..

- Sư phụ, vì sao ạ?

- Những người sinh ra trong thời gian này, thường là đoán mệnh, khi con suy tính mạng cho người ta, thì có thể khiến cho mạng thay đổi, vô ý liền chạm đến nghịch thiên cái mệnh, cho nên cần nhớ kỹ, cho dù giao tình thâm sâu, cũng không được tùy tiện suy diễn mạng cho những người này...

Đối thoại cùng Lý Thiện Nguyên năm đó, hiện ra rất rõ ràng trong đầu Diệp Thiên, cô bé trước mặt này sinh vào đúng bát tự toàn bộ âm, chính phạm một điều hắn kiêng kị, cho nên Diệp Thiên nhất thời cũng không thể quyết định.

Thấy Diệp Thiên nhắm mắt lại, mày cau mặt nhăn, Đường Tuyết Tuyết dịu dàng nói:

- Anh Diệp Thiên, Tiểu Tuyết không sao, anh không nên ưu sầu...

Nghe thấy Đường Tuyết Tuyết nói vậy, Diệp Thiên mạnh mẽ mở mắt, nhìn thấy cô gái gầy yếu, trong đầu Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện một câu:

- Đại trượng phu hành sự, luận đúng sai, bất luận họa phúc!

Nghĩ đến những lời này của cổ nhân, trong lòng Diệp Thiên không khỏi có chút hổ thẹn, lớn tiếng nói:

- Lão Đường, bệnh Tiểu Tuyết, tôi sẽ lo!

Vừa rồi đã muốn giúp Đường Tuyết Tuyết suy diễn mạng, tuy rằng còn chưa tới trình độ nghịch thiên cải mệnh, nhưng là coi là tiết lộ Thiên Cơ, thay vì trốn trốn tránh tránh, chẳng thà đấu cùng ông trời một phen.

- Thật sự có cách? Có thể trị được bệnh của Tiểu Tuyết?

Đường Văn Viễn vỗ lấy cánh tay Diệp Thiên, trên tay nổi gân xanh.

- Có tám phần nắm chắc, lão Đường, tôi nói câu không dễ nghe, trên thế gian, ngoài tôi ra, không một người nào có thể trị bệnh này!

Khi nói chuyện Diệp Thiên đã tràn ngập tự tin, bởi vì cứu âm tuyệt mạch thuộc loại bệnh bẩm sinh, là phải vận dụng thuật pháp nghịch thiên cải mệnh. Người thi pháp nhất định phải khơi thông nguyên khí, chuyện này, chỉ e ngoài Diệp Thiên ra, không ai có thể làm được.

Nhưng trị liệu cứu âm tuyệt mạch và thi triển thất đèn tục mệnh thuật pháp cũng có chút bất đồng.

Thất đèn tục mệnh là cốt tinh Đoạt Thiên cơ, nghịch thiên hành sự, lực phản lại rất lớn, còn trị liệu cứu âm tuyệt mạch trận pháp, cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tổn hại với Diệp Thiên, cũng sẽ không mạnh như lần trước vậy.

- Diệp Thiên, cậu... cậu nói, cần... cần bao nhiêu tiền? !

Vừa rồi hỏi mua nhạc cụ của thầy tu bị Diệp Thiên cự tuyệt, hiện tại Đường Văn Viễn sợ Diệp Thiên đổi ý, vội vàng đưa ra thù lao, hẳn biết người giống như Diệp Thiên này, chỉ cần đa đồng ý, quả quyết sẽ không hối hận.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Chuyện bao nhiêu tiền, đợi chữa khỏi rồi nói sau, nhưng lão Đường, tôi đồng ý chữa bệnh cho Tiểu Tuyết, nhưng bây giờ còn chưa được, ước chừng phải đợi một năm rưỡi nữa...

- Một năm rưỡi? Tiểu Tuyết cũng đã sắp mười bảy, không phải nói người bị cứu âm tuyệt mạch sống không quá mười tám tuổi sao? Còn chờ thế nào được?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn nhất thời tức giận, đây không phải đang đùa giỡn hấn sao? Vừa mới nói qua Tiểu Tuyết sống không quá 18, hiện tại lại bảo đợi thêm một năm rưỡi, nếu không phải tuổi già sức yếu, Đường lão gia đã liều mạng cùng Diệp

Thiên.

- Đúng vậy, Diệp Thiên, cậu có biện pháp, hãy sớm một chút giúp Tiểu Tuyết chữa bệnh đi...

Long Tuyết Liên cũng khuyên vào, Đường Tuyết Tuyết nhìn gầy yếu bệnh trạng, thật làm cho người ta thương hại.

- Bản thân tôi cũng muốn, nhưng... Ôi...

Diệp Thiên thở dài, nói:

- Chữa bệnh cho Tiểu Tuyết chữa bệnh, chẳng khác gì là nghịch thiên cải mệnh, nếu là hai năm trước, có lẽ tôi miễn cưỡng còn có thể làm được...

Nhưng vì hai năm trước tôi từng nghịch thiên cải mệnh cho sư phụ, gặp Thiên Khiển, mới khiến một đêm đầu bạc thế này, công lực đến nay cũng chưa khôi phục lại, tôi có tâm nhưng không đủ sức!!

- Từng nghịch thiên cải mệnh cho người ta!?

Lời Diệp Thiên vừa nói ra, mọi người đều nhìn hắn, mắt không khỏi rục rủa, bọn hắn đều có thể nghe rõ, Diệp Thiên nói tuyệt đối không phải nói chơi.

- Vậy... Tuyết Tuyết thì phải làm sao đây?

Mới nghe được Diệp Thiên có thể cứu chữa cháu gái, rồi lại nghe Diệp Thiên có tâm không có sức, Đường Văn Viễn giống như là đang ngồi trên xe guồng, cả người đều cảm giác như trên mây, chợt cao chợt thấp.

- Nhanh thì một năm, chậm thì một năm rưỡi, công lực của tôi có thể được khôi phục, nơi này có lá bùa tụ dương, cho Tiểu Tuyết mang trên người, có thể bảo đảm trong vòng một năm âm hàn không phát tác!

Diệp Thiên nghĩ một chút, lấy ra một lá bùa trong bao mang bên mình, đây là một trong hai lá bùa hắn viết mấy hôm trước để chặn “Quý môn” ở tử hợp viện, lúc ấy viết được thành công hai lá, một lá dùng cho “Quý môn”, mả còn lại cũng sắp thấy được công dụng.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 189

Công Hiệu Bùa Tụ Dương

Bùa Tụ dương? Đây là vật gì? Hữu dụng sao?

Thấy Diệp Thiên móc ra tờ giấy ó vàng, mặt trên vẽ bảy tám hình nhìn như gà bới, lại bảo cháu gái mình đeo nó một năm không lo phát bệnh, Đường Văn Viễn tỏ vẻ không tin Diệp Thiên!

- Lão Đường, tin hay không tùy ông, thứ này đối với bệnh của Tiểu Tuyết, còn tốt hơn nhạc cụ của thầy tu ấy chứ!

Diệp Thiên tức giận trừng mắt nhìn Đường Văn Viễn, chế tạo nhạc cụ của thầy tu chỉ cần có thể tìm được linh huyệt, Diệp Thiên bày ra Tụ Linh Trận pháp là xong, trận pháp vận hành dĩ nhiên là có thể chế tạo ra nhạc cụ của thầy tu, chẳng khác gì là dây chuyền sản xuất.

Nhưng để chế tạo bùa, cần tiêu hao nguyên khí của chính Diệp Thiên, chỉ nói điểm này, địa vị lá bùa trong lòng Diệp Thiên đã không thua kém nhạc cụ của thầy tu.

Hơn nữa lá bùa tụ dương này, công năng vốn là ngưng tụ dương khí trong thiên địa vào một khối, vừa vận có công hiệu khắc chế cửu âm tuyệt mạch của Đường Tuyết Tuyết, chỉ cần là lá bùa bất ly thân, thậm chí có thể tránh được sự đau đớn cho Đường Tuyết Tuyết vào giờ Tý mỗi ngày.

- Đúng không đó?

Đường Văn Viễn với vẻ mặt nghi hoặc tiếp nhận lá bùa tụ dương, lật qua lật lại nhìn, hẳn thật sự rất khó mà tin một trang giấy như vậy, lại có thể cứu một mạng người tốt hơn so với nhạc cụ của thầy tu?

Nhưng bây giờ Diệp Thiên là người duy nhất có thể trị liệu bệnh này cho cháu gái, Đường Văn Viễn tuy rằng trong lòng không thật tin tưởng công hiệu lá bùa này, cũng không dám lại đi hỏi Diệp Thiên.

Ngay khi nội tâm Đường Văn Viễn đang rối bời, La Trí và Cao Tiền Tiến từ buồng trong đi ra.

Có vẻ La Trí bị Diệp Thiên nhắc nhở nên nói năng rất tốt, Cao Tiền Tiến đi ra với vẻ mặt hồng quang, hưng phấn. Thấy Đường Văn Viễn đang mày ù đột nhìn một tờ giấy trong tay, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Đường lão gia, ngài lấy cái này làm cái gì vậy?

Đường Văn Viễn không yên lòng đáp:

- Diệp Thiên nói là bùa. Có thể làm cho bệnh Tiểu Tuyết không phát tác...

- Bùa?

Cao Tiền Tiến tròn xoe hai mắt. Xoay mặt nhìn về phía Long Tuyết Liên, nói:

- Tuyết Liên, thời gian trước không phải dựng của em cũng có một lá bùa sao, giữ như bảo bối, cũng không để cho ai xem cả?

Bởi vì quan hệ với Long Tuyết Liên đột nhiên tốt lên, Cao Tiền Tiến cũng tiếp xúc cùng Lôi Vụ nhiều hơn, biết Lôi Vụ cũng có một tờ giấy vàng, bình thường đều là bất ly thân. Cao Tiền Tiến từng thấy qua một lần, nhưng Lôi Vụ cũng không cho hắn cầm dù là một chút.

- Vâng, đó là dựng mời người làm cho, hình như... chính là mời Diệp Thiên viết?

Cao Tiền Tiến nhắc tới chuyện này, Long Tuyết Liên cũng nghĩ tới, nhưng con gái vốn không để ý lắm đối với chuyện Quỷ Quỷ thần thần gì đó, nên cũng không nhớ rõ ràng như Cao Tiền Tiến.

- Ô, còn có chuyện này à? Đó là lá bùa gì?

Nghe được Cao Tiền Tiến và Long Tuyết Liên nói vậy, mắt Đường Văn Viễn sáng rực lên.

- Nghe... Nghe dựng của cháu nói, hình như... hình như gọi là... gọi là bùa bảo vệ ...

Lôi Vụ phạm phải chính là hoa đào sát, không thể nào nói ra miệng với phụ nữ, trước kia chỉ là thuận miệng nhắc đến một lần, lúc này Long Tuyết Liên cũng không nhớ rõ.

- Lá bùa Đào Hoa bảo trăm. Dạng của cô phạm phải hoa đào sát, lấy thứ đồ chắn sát khí...

Diệp Thiên biết, cho dù mình không nói, ước chừng Đường Văn Viễn cũng sẽ đi tìm Lôi Vụ chứng thực, hơn nữa chuyện đó Lôi Vụ và rất nhiều người biết, thật cũng không tính là bí mật.

- Đúng. Đúng rồi, chính là lá bùa Đào hoa bảo trăm gi đó, nó cũng dễ dùng mà...

Long Tuyết Liên nhìn thấy Đường Văn Viễn vẫn bán tín bán nghi, không khỏi nói:

- Đường lão gia, ngài không biết chứ, trước kia dạng cháu chính là một bông hoa, bên người một đoàn đàn bà. Nhưng sau này mang theo cái lá bùa đó, cảm tình với cô của cháu rất tốt, lá bùa này cũng có thể coi là thần kỳ...

Kỳ thật hóa giải đào hoa sát cho Lôi Vụ, chủ yếu hay là do nguyên nhân thay đổi phong thủy căn biệt thự, đào hoa bảo trăm phủ chỉ phát ra tác dụng phụ trợ, đương nhiên, Diệp Thiên sẽ không giải thích nhiều cho bọn họ.

- Tuyết Liên, cháu nói thực chứ?

Đường Văn Viễn tuy rằng nói hỏi Long Tuyết Liên, nhưng mắt lại chăm chú nhìn chằm chằm Diệp Thiên, hẳn muốn nghe một câu khẳng định chắc chắn từ miệng Diệp Thiên.

- Đương nhiên là thật ạ, nếu không tin ông đi hỏi dạng của cháu ý...

Háo tâm của mình bị nghi ngờ, Long Tuyết Liên cảm thấy có chút cụt hứng, có điều cô không phát hiện, lão gia kia hoàn toàn không nghe được cô nói cái gì.

- Nên nói thì tôi cũng đã nói, tin hay không tùy ông, đúng rồi, một năm sau đưa Tiểu Tuyết đến Bắc Kinh, nếu lúc ấy thân thể tôi còn chưa khỏe, hãy để cho cô ấy ở Bắc Kinh nghỉ ngơi nửa năm đi...

Diệp Thiên cũng không muốn nhiều lời với Lão Hồ Ly này, nếu không phải thấy hắn tuổi cao lại có thân tình với mình, Diệp Thiên cũng không quản chuyện này, ông cho là nghịch thiên cải mệnh dễ dàng như vậy sao? Lần trước Diệp Thiên thiếu chút nữa mất mạng nhỏ của mình đấy!

- Ôi, Diệp Thiên, hay là... để cho Tiểu Tuyết ở lại luôn đi, dù sao cô bé cũng không thể đến trường, theo tôi quay về Hồng Kông

cũng không có chuyện gì làm...

Mặc dù đã tin đối với những lời nói của Diệp Thiên, nhưng đưa cháu gái về, có lẽ không an toàn bằng đặt ở bên cạnh Diệp Thiên? Đường Văn Viễn liền quyết định trong giây lát.

Theo suy nghĩ của Đường Văn Viễn, cháu gái bảo bối của mình giao cho Diệp Thiên, đó là tín nhiệm đối với Diệp Thiên, nói đi nói lại, Đường Tuyết Tuyết ở lại chỗ Diệp Thiên nơi này, làm ông nội sẽ không để cháu gái bị oan khuất?

- Nghĩ cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, hiện tại tôi cần khôi phục sức khỏe, không hơi đâu hầu hạ cháu của ông, lão Đường, tôi nói ông đừng quá tham đấy?

Ai ngờ Diệp Thiên không nể mặt mũi Đường Văn Viễn chút nào, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, còn thiếu nước không chỉ vào mặt Đường Văn Viễn mà mắng, tốc độ trở mặt này, khiến mọi người trong phòng trợn mắt há hốc mồm.

Thật tình đây cũng là Diệp Thiên cố ý, một năm sau, hấn đích xác không có thời gian đi quản chuyện khác, chờ tứ hợp viện cải tạo xong, Diệp Thiên muốn ở luôn bên trong, ngay cả cửa có thể cũng không bước ra, nào có thời gian đi quản chuyện chết sống của Đường Tuyết Tuyết?

Diệp Thiên biết, ông lão này như quả bóng cao su, nếu không cho hấn chút mặt mũi, phỏng chừng hấn lập tức có thể đem chuyện đồng môn Thanh bang nói ra.

Nên Diệp Thiên mới tỏ ra trở mặt như vậy, chính là muốn đoạn tuyệt suy nghĩ nhô nhen của Đường Văn Viễn.

- Được, được, tôi... tôi nghe lời cậu!

Đường Văn Viễn cũng bị Diệp Thiên mắng, nhất thời cũng chưa kịp phản ứng, phải biết rằng, ít nhất đã hai mươi, ba mươi năm không ai dám nói chuyện với hấn như vậy.

Nhưng trong lòng lão Đường dù không phải thoải mái, cũng phải chịu đựng, không đề cập tới chuyện Diệp Thiên có thể cứu mạng cháu gái, chỉ bằng thân phận Diệp Thiên kia, chỉ cần đem sắc lệnh giao cho Hồng môn tổng hội, đừng nói mắng mình, chính là tát một cái, cũng phải chịu.

- Cao nhân, thật sự là cao nhân!

Hôm nay người được mở rộng tâm mắt, không chỉ có mấy người Cao Tiên Tiến, nhất là Hồ Quân, trong lòng lại càng thỏa mãn, có thể tận mắt nhìn thấy tỷ phú người Hoa bị giáo huấn mà vẫn vâng vâng dạ dạ, thể nghiệm này chỉ sợ nói ra cũng sẽ không ai tin tưởng.

- Diệp Thiên, vậy... vậy còn phải chú ý cái gì không?

Sự tình liên quan đến sống chết của cháu gái, Đường Văn Viễn vẫn muốn hỏi cẩn thận một chút.

- Không có gì phải chú ý, lá bùa ấy ông nên tìm thứ cất cẩn thận, cần tránh thấm nước và lửa...

Diệp Thiên nói xong đột nhiên nghĩ đến một chuyện, sắc mặt quái dị nhìn Đường Văn Viễn, nói:

- Lão Đường, ông không định sẽ cầm lá bùa tụ dương đi như vậy chứ?

- Vậy... cậu còn muốn thế nào?

Đường Văn Viễn bị Diệp Thiên hỏi làm cho sững sốt.

- Tôi làm cái này là tổn hao nhiều nguyên khí đấy, ông làm như rau ngoài chợ cho không ấy?

Nghĩ đến vừa rồi cự tuyệt mấy ngàn vạn của Đường Văn Viễn, Diệp Thiên cảm giác có chút đau lòng, khẩu khí có thể tốt mới là lạ, thâm nhủ: “ Anh đây cũng không phải làm từ thiện, có gì cho ông lá bùa mà không thu tiền? Quan hệ với ông tốt lắm sao?”

- Haiz, cậu... cậu nói xem bao nhiêu tiền?

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn mới phản ứng lại, không phải hẳn không thông hiểu đạo lý đối nhân xử thế, máu chột là Diệp Thiên vừa rồi biểu hiện hiên ngang lắm liệt, coi tiền tài như cặn bã, ai có thể ngờ hẳn lại đòi tiền vì tờ giấy vụn?

- Đường gia, cái gì mà bao nhiêu tiền?

Một thanh âm vang lên, chính là người trung niên mở cửa cho Diệp Thiên vào rồi lại đi ra ngoài, không biết đã về tới phòng khi nào.

- Cháu biết đựng của cháu mua lá bùa, là ba mươi vạn...

Con gái đều thích thể hiện, Long Tuyết Liên không nghĩ gì, đột nhiên nói một câu, nói ra khiến Diệp Thiên thiếu chút nữa học máu.

- Được rồi, thì ba mươi vạn, trả thù lao...

Hung hăng trợn mắt nhìn Long Tuyết Liên một cái, Diệp Thiên đưa tay về phía Đường Văn Viễn, trong lòng cũng tức sôi lên:

- Mẹ kiếp, dưỡng của cô có thể so sánh cùng Đường Văn Viễn sao? Đây chính là tỷ phú đấy!

- Được, được, A Đinh, lấy chi phiếu cho Diệp Thiên, viết năm mươi vạn nhé!

Đường Văn Viễn dở khóc dở cười nhắc nhở người trung niên lấy chi phiếu cho Diệp Thiên, biểu hiện Diệp Thiên thật sự quá mức quái dị, hẳn cũng không dám đưa nhiều, sợ lại chọc giận đối phương.

- Thật nhỏ mọn...

Trong lòng Diệp Thiên thầm mắng một tiếng, nhận chi phiếu từ tay chú Đinh, liền viết số điện thoại của mình đặt lên bàn, đứng lên nói:

- Lão Đường, tôi đi trước, một năm tới đừng có quấy rầy tôi, đúng rồi, có việc cũng đừng tìm tôi!

- Người nói gì thế hả? !

- A Đinh, quay lại!

Vừa rời từ bên ngoài trở về chú Đinh nghe được Diệp Thiên kêu Đường Văn Viễn là lão Đường, nhất thời mắt đã trợn tròn, đã muốn đuổi theo Diệp Thiên, lại bị Đường Văn Viễn lôi lại.

- Chú Đinh, sát khí trên người chú quá nặng, nếu không thể hóa giải được, chỉ sợ lúc tuổi già sẽ cô đơn...

Tiếng của Diệp Thiên truyền tới từ phía xa xa.

- Khụ khụ, lão Cao, Đường lão tiên sinh, tôi đi tiễn Diệp Thiên, xin lỗi không tiếp được...

Nhìn thấy Diệp Thiên đã ra khỏi phòng, Hồ Quân vội vàng nói một tiếng, liền đuổi theo.

Hồ Quân am hiểu xã hội còn nhiều hơn Cao Tiên Tiến vài phần, đã sớm nhìn ra vị “La đại sư” kia có vấn đề, nếu tìm hắn xem bói, còn

không bằng đi cầu Diệp Thiên.

- Đường gia... Tiểu tử đó cũng thật hơi quá?

Nghe thấy Diệp Thiên nguyên rủa mình lúc tuổi già sẽ cô đơn, người trung niên nhất thời tức giận đến mức cả người phát run, nếu không phải kính trọng Đường Văn Viễn, hẳn thật sự đã đuổi theo bắt lấy Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 190

Đề Nghị

A Đinh, cậu theo ta hơn hai mươi năm, ta cũng không thể yên tâm nếu sau này cậu xảy ra sự cố, sang năm cậu cùng ta cùng đi tìm Diệp Thiên, để cho hắn hóa giải bớt đi!

Điều khiến người trung niên không nghĩ tới chính là, Đường Văn Viễn lại đồng tình với lời của Diệp Thiên, điều này làm cho đại nãi A Đinh nhất thời như chập mạch, hắn không biết khi mình ra ngoài, nơi này đã xảy ra chuyện gì?

- Đường... Đường gia, ngài... ngài làm sao vậy?

Người trung niên rất nghi ngờ lỗ tai của mình có vấn đề, hắn đi theo Đường Văn Viễn đã hơn 20 năm, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua chuyện này, Đường gia luôn luôn tỏ ra quyền thế, lại nghe lời của cậu thanh niên này.

Đường Văn Viễn thở dài, nói:

- Bị cậu ta gọi là lão Đường cũng không sao, chỉ cần hắn muốn, lúc nào cũng có thể đứng vai vế tổ tông mấy chục vạn đệ tử Hồng môn, A Đinh, ngươi không nên trêu chọc cậu ta, nếu không phạm vào quy củ, ta cũng khó xin cho cậu...

- Là vai vế “Đại” trong Thanh bang sao?

Nghe Đường Văn Viễn giảng giải, A Đinh cũng choáng váng, hắn vốn xuất thân từ Thanh bang, khi mười bốn, mười lăm tuổi đã mang đao chém người trên đường phố, sau lại vì chút chuyện danh dự, dưới tay không biết đã dính bao nhiêu máu tươi.

Nhưng khi A Đinh hơn 20 tuổi, vì một vụ án bị ép đi khỏi Hồng Kông, Đường Văn Viễn yêu mến sự trung dũng, đã đem hắn theo bên mình, cũng là người xuất thân Thanh bang, tự nhiên biết vai vế chữ “Đại”.

- Chuyện này, không ai được nói!

Đường Văn Viễn liếc A Đinh một cái, kỳ thật cũng nói cho Cao Tiên Tiên và Long Tuyết Liên nghe, hẳn không muốn chuyện của Diệp Thiên bị lộ ra ngoài, do đó cần phải nhắc nhở.

- Vâng, Đường gia, chúng cháu biết rồi!

Cao Tiên Tiên và Long Tuyết Liên cũng không phải người trong bang phái, đối với chuyện này cảm giác không bị chấn động như A Đinh, hơn nữa không lâu sau hai người liền đi Mĩ, người tiếp xúc cũng đa phần là người phương Tây, muốn nói cũng không thể nói.

Còn La Trí lại càng không thể đem chuyện này truyền đi, ở quốc nội xảy ra ảnh hưởng xấu lớn như vậy, còn liên tiếp phạm vào quy củ trong bang, cho dù Diệp Thiên không truy cứu, nếu bị người trong bang biết được, cũng không hay ho cho hắn.

- Sư phụ nói không sai, tuy rằng chúng ta là thầy phong thủy đứng đắn, dê béo nên giết vẫn phải giết ...

Trở ra khách sạn, Diệp Thiên cũng không còn tỏ ra bất đắc dĩ và tức giận giống như khi ở trong phòng, đối với chuyện hôm nay mà nói, tuy rằng không hoàn toàn được như ý, nhưng trong lòng tính đoán cộng lại hơn một trăm vạn tệ, Diệp Thiên rất vừa lòng.

Bất kể là kẻ lừa đảo Giang Tương phái, hay là thầy phong thủy như Diệp Thiên, kiêng kị nhất một chữ, đó là “Tham”, vốn còn có chút tức giận đối với cái giá của lá bùa mà Long Tuyết Liên nói toạc ra, nhưng Diệp Thiên đã sớm không hề chú ý.

Nghĩ lại vừa rồi mình có thể cự tuyệt sự hấp dẫn của mấy ngàn vạn, lại tiếc mấy chục vạn nho nhỏ, Diệp Thiên cũng không nhịn được nở nụ cười, hơn nữa nói đi nói lại, sau này mình lại không còn cơ hội tiếp tục kiếm mấy ngàn vạn sao.

Phong thủy - tướng số là dựa vào cái gì kiếm cơm? Tự nhiên là xem bói hỏi quẻ cho người ta, mà thay đổi số mạng người, vốn dĩ chính là một dịch vụ trong đó, giúp Đường Tuyết Tuyết hóa giải Cửu Âm tuyệt mạch, cũng không giết gân như Diệp Thiên rồi.

Nghịch thiên cải mệnh cho Lý Thiện Nguyên gặp Thiên Khiển, đó là bởi vì dương thọ của Lý Thiện Nguyên đã hết, chẳng khác gì là cưỡng đoạt hai năm tuổi thọ, loại thủ đoạn này đã không phải là quấy nhiễu Thiên Cơ, mà là thay đổi vận mệnh thiên đạo, đương nhiên cực kỳ nghiêm trọng.

Nhưng Đường Tuyết Tuyết thì lại khác, Diệp Thiên tự suy diễn mạng cho cô bé, phát hiện dương thọ của cô chưa hết, mệnh có quý nhân phù trợ, giúp cô hóa giải Cửu Âm tuyệt mạch, nên sẽ không bị nguyên khí đã thương như lần trước.

Cho nên Diệp Thiên mới mở miệng đáp ứng, nếu không đừng nói hắn và Đường Văn Viễn không có giao tình gì, chính là người nhiều

lần giúp hần như Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên cũng sẽ không tùy tiện ra tay, cả ngày giúp người ta xu cát tị hung, Diệp Thiên lại không rõ đạo lý này?

Diệp Thiên được tổ sư truyền thừa lại, hần lý giải thuật pháp, đã cao siêu hơn cả lão đạo sĩ, chỉ cần hần có thể đột phá công pháp hiện có, rất nhiều thuật pháp như nghịch thiên cải mệnh, đối với Diệp Thiên mà nói cũng là chuyện dễ dàng.

- Đến lúc đó thu năm ngàn vạn, hay là mười ngàn vạn đây?

Nghĩ đến Đường Văn Viễn ra tay hào phóng, trong lòng Diệp Thiên cũng không nhịn được, có chút ngứa ngáy, Đường lão gia trong mắt hần, đúng là một con dê béo siêu cấp, một món nhạc cụ của thầy tu còn dám bỏ được ra mấy ngàn vạn, vậy mình giúp cháu gái hần chữa khỏi bệnh, không biết ông ta sẽ cảm ra bao nhiêu?

- Taxi, ôi trời, cần bình tĩnh...

Đang mơ tưởng hảo huyền, Diệp Thiên đột nhiên phát hiện, chiếc xe taxi dừng ở trước mặt mình mà mình đã quên bég, bị người khác đoạt mất, không khỏi nở nụ cười.

- Ôi, Diệp Thiên, chờ tôi một chút...

Diệp Thiên đang muốn đưa tay vẫy chiếc xe khác tới, phía sau truyền đến tiếng gọi.

- Diệp Thiên, cậu đi đâu vậy? Tôi lái xe đưa cậu đi...

Diệp Thiên nhìn lại, thì ra là Hồ Quân, cười nói:

- Anh Hồ, em đi ngân hàng chút rồi về nhà, không cần làm phiền anh đâu...

Hồ Quân liền kéo Diệp Thiên, cười nói:

- Không có việc gì, anh cũng đang cần tìm em nói chuyện, trong khoảng thời gian này có một số việc còn nghi hoặc, còn muốn nhờ Diệp đại sư chỉ điểm một chút ...

- Cái gì mà đại sư chứ, anh kêu tên của em là được, anh Hồ, vậy anh đưa em đi ngân hàng trước nhé!

Thấy người của khách sạn sắp chạy xe đến bên Hồ Quân, Diệp Thiên cũng không còn chối từ, tự mở cửa xe ngồi lên.

Tiện tay đưa cho người giữ cửa chút tiền boa, Hồ Quân ngồi lên vị trí lái xe, hẳn từ nhỏ đã sống ở thành Bắc Kinh này, mặc dù đi xa không ít năm, nhưng đường xá vẫn rất quen thuộc.

Xe chạy nhanh khỏi khách sạn, Diệp Thiên ngồi ở vị trí kế bên tài xế, mở miệng hỏi:

- Anh Hồ, là có tâm sự gì vậy?

Nhìn từ mặt Hồ Quân, Diệp Thiên có thể nhìn ra người này khi còn nhỏ nhiều đau khổ, nhưng tới khi hơn hai mươi tuổi, vận mệnh cũng thay đổi, đến khi hẳn tới tuổi trung niên, lại càng được Phú Quý hơn người.

Mà Hồ Quân hiện tại, đang gặp được bước ngoặt trong đời hẳn, lựa chọn đúng thì một bước lên mây, mà lựa chọn sai lầm, cũng còn phải “ngủ đông” thêm vài năm.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, sắc mặt Hồ Quân thoáng ngơ ngác một chút, nhưng tay lái vẫn rất cứng, nghĩ cho cùng, Diệp Thiên nếu như không có thực lực, Đường Văn Viễn cũng không có thái độ đối với hẳn vậy.

Tuy rằng giờ phút này không phải lúc nói chuyện, nhưng Diệp Thiên đã khơi mào câu chuyện, Hồ Quân cũng nói theo:

- Diệp Thiên, công ty của anh ở Đông Bắc, hiện tại sự nghiệp cũng đều ở bên đó, nhưng gia đình gả đây lại phát triển ở Bắc Kinh, em nói... anh có nên tới đây không?

Ông nội Hồ Quân là một vị tướng quân chiến công vang dội thời Kiến Quốc, chỉ là trong chiến trường ác liệt đã bị thương nặng, đã qua đời vào những năm bảy mươi.

Còn cha của Hồ Quân, cũng bởi vì nguyên nhân là ông nội hẳn, ở trung kỳ những năm bảy mươi bị tạm giam ở Đông Bắc, Hồ Quân ở Bắc Kinh trải qua thời thơ ấu, lúc ấy cũng nếm không ít đau khổ.

Nhưng cha con Hồ Quân vốn dĩ trời sanh tính cực kỳ cứng cỏi, dựa vào năng lực của mình, sau lại tái nhậm chức và được một vài tướng bối trợ giúp, từng bước ghi dấu ở trong bộ đội, ba mươi năm ngắn ngủn, cấp bậc của ông đã sánh ngang người cha đã qua đời.

Từ nhỏ đã nhìn quen đầu đá chính trị, Hồ Quân cũng không muốn lại làm chính trị, có cha làm cây to che chắn, việc kinh doanh của

hắn ở Đông Bắc rất không tồi, chính là gần đây có một điều lệnh, điều cha hắn đến Bắc Kinh.

Như vậy, Hồ Quân phải lựa chọn, là theo cha về Bắc Kinh, hoặc là ở lại Đông Bắc tiếp tục phát triển?

Đông Bắc vô cùng nhiều mục Lý Dương đang phát triển, Hồ Quân đi lần này, tất sẽ phải chịu ảnh hưởng, nhưng về Bắc Kinh phát triển, tiền đồ lại càng thêm rộng lớn, đương nhiên, hoàn cảnh cũng sẽ tương đối phức tạp, giữa hai lựa chọn này có lợi có hại, Hồ Quân nhất thời cũng không có được chủ ý.

Vừa lúc thấy Cao Tiền Tiến nói mời được cao nhân, Hồ Quân rối rảnh đến chơi, cũng cùng đi theo, lại không ngờ có thể được mở rộng tầm mắt, quen được Diệp Thiên.

Nghe được Hồ Quân nói vậy, Diệp Thiên trầm ngâm một hồi, mở miệng nói:

- Anh Hồ, có câu cách ngôn không biết anh từng nghe chưa, đó là: Người chuyển thì sống, cây chuyển thì chết!

- Đương nhiên nghe qua, Diệp Thiên, ý em là đề nghị anh lại đây?

Hồ Quân vừa nghe Diệp Thiên nói vậy, liền hiểu ý tứ của hắn.

- Ha ha, anh Hồ, ý của câu này, kỳ thật rất thâm sâu, thậm chí gốc rễ của nó không chỉ dừng ở chuyện thay đổi vị trí của cái cây và con người. Nó nói là người muốn có lợi dài lâu, muốn không ngừng phát triển, không thể vĩnh viễn không thay đổi.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, cho dù Hồ Quân lần này lựa chọn như thế nào, cho dù hắn không đến ngay, vài năm sau cũng sẽ phải đến, Diệp Thiên chẳng qua chỉ là vẽ rồng thêm mắt thôi.

- Em nói không sai, anh muốn suy nghĩ cẩn thận một chút...

Hồ Quân như có suy nghĩ, gật gật đầu, lại không nói gì thêm, hết sức chuyên chú lái xe, không bao lâu đã tới ngân hàng gần bên ngoài tư hợp viện của Diệp Thiên.

Diệp Thiên đẩy cửa xe ra, cười nói:

- Anh Hồ, tới nơi rồi, nhà em cũng ở bên trong, không cần anh đưa nữa. Đúng rồi, có một số việc làm muộn không bằng làm sớm...

- Anh hiểu rồi, Diệp Thiên, đây là danh thiếp của anh, em cầm lấy, sau này có chuyện không giải quyết được, gọi điện thoại cho anh là được...

Nghe được những lời này của Diệp Thiên, Hồ Quân như được khai sáng, lấy ra một tờ danh thiếp đưa cho Diệp Thiên, hấn và Cao Tiên Tiến quan hệ không tệ, ở Bắc Kinh không có nhiều bằng hữu, có thể cho Diệp Thiên danh thiếp, cũng là một sự thừa nhận.

Diệp Thiên không có danh thiếp, lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại Hồ Quân, sau đó hai người mới chia tay.

Đối với chuyện hôm nay bói một quẻ không thu tiền, Diệp Thiên nhưng thật ra không để ý, tình nghĩa còn hơn cả của cái, tờ danh thiếp này giá trị còn đó, dùng tiền tài không thể cân nhắc.

- Hơn một trăm ba mươi vạn, công trình tứ hợp viện có thể tiền hành nhanh một chút ...

Từ ngân hàng đi ra, tâm tình Diệp Thiên thật tốt, buổi sáng còn đang rối rắm vấn đề tiền nong, mời nửa ngày liền được giải quyết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 191

Hán Bạch Ngọc

Nhìn thấy sắc trời còn sớm, Diệp Thiên tản bộ về từ hợp viện của mình, bên trong có rất nhiều trận địa đặc biệt, sai một ly thì có thể mất đi hiệu quả, cho nên Diệp Thiên vẫn phải tăng cường kiểm tra.

- Bác ơi, bán đồ ăn ạ?

- Anh Sáu, cẩn thận đau lưng, chơi tạ cũng phải kiểm chế đấy...

- Tôn đại gia, chim quý đây? Hoạ mi của ông hót càng ngày càng hay!

Trải qua một số chuyện ma quái, tòa nhà Tứ hợp viện của Diệp trong khu này, cũng coi như là có chút danh tiếng, Diệp Thiên cũng quen biết nhiều, đi qua không ngừng chào hỏi mọi người.

Diệp Thiên hưởng thụ cuộc sống như thế, giữa những câu ân cần thăm hỏi, thường thường đều có thể khiến cho lòng người khoan khoái hơn một chút, hơn nữa khu tứ hợp viện này đều là những người hàng xóm đã vài thập niên, thật sự là ứng với câu: “Bà con xa không bằng láng giềng gần”.

- Chú Vệ, sao hôm nay chú rảnh rồi vậy?

Vừa bước vào sân nhà mình, Diệp Thiên giương mắt thấy Vệ Hồng Quân, hắn đang ngồi ở gốc cây hòe, cùng kỹ sư Vương thảo luận cái gì đó.

- Vừa rồi gọi điện thoại di động cho cháu, không tin hiệu, chú cứ tới đây tìm cháu.

Nhìn thấy Diệp Thiên trở về, Vệ Hồng Quân vẫy vẫy tay, nói:

- Thật đúng là có chút chuyện cần nói với cháu...

- Đừng nhìn chú, cũng không phải chuyện của chú, là chuyện về nhà của cháu...

Vệ Hồng Quân biết Diệp Thiên sợ phiền toái, mình không có việc gì quá quan trọng, cũng sẽ không đi tìm Diệp Thiên, thấy Diệp Thiên nhú mày, không khỏi cười mắng một câu.

- Tòa nhà làm sao ạ? Bản vẽ chẳng phải đều là có rồi sao? Kỹ sư Vương, đã xảy ra chuyện gì?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, hẳn biết trong viện này âm sát khí còn chưa tiêu hết, nhưng Diệp Thiên đang sửa hậu viện thành tụ dương trận pháp, khiến dương khí hậu viện mạnh một chút.

Hơn nữa ban ngày dương khí mạnh, mà sức khỏe công nhân cũng không tệ, theo lý thuyết chỉ cần buổi tối không thi công, bình thường sẽ không có vấn đề gì.

- Không liên quan đến tôi, chuyện này ông chủ sẽ nói cho cậu.

Kỹ sư Vương lắc đầu, cười nói:

- Tôi đi hậu viện xem một chút, yêu cầu của cậu rất tỉ mỉ, tôi sợ bọn họ làm hư mất...

- Chú Vệ, chuyện gì chú nói thẳng không được sao?

Đợi cho kỹ sư Vương đi rồi, Diệp Thiên nhìn về phía Vệ Hồng Quân.

Vệ Hồng Quân khoát tay, ý bảo Diệp Thiên ngồi xuống, cầm một lọ nước khoáng đã mở lên uống, rồi mới lên tiếng:

- Kỳ thật cũng không là chuyện lớn, chỉ là kỹ sư Vương gọi điện thoại cho chú, nói là có chút vật liệu xây dựng giá cả tăng, bảo chú hỏi thăm ý kiến của cháu, có nên tìm những thứ rẻ hơn hay không?

- Vật liệu gì ạ?

Diệp Thiên hiện tại không thiếu tiền, tăng giá thì tăng thôi, dù thế nào đi nữa cũng không tốn nhiều tiền.

Vệ Hồng Quân chỉ chỉ mấy quyển tạp chí trên bàn đá, nói:

- Hán Bạch Ngọc tăng giá, trước kia chú không dùng mấy thứ này, không hiểu rõ về giá thị trường, hôm nay kỹ sư Vương phái người đi nghe ngóng, quả thật, giá cả đã tăng gấp mấy lần...

Vốn là, dựa theo tính toán của Vệ Hồng Quân, công trình cải tạo tứ hợp viện của Diệp Thiên này, chỉ cần thu phí nhân công vài người là xong, vật liệu thì hẳn trả giúp Diệp Thiên, nhưng ngay từ đầu Diệp Thiên đã không đồng ý, Vệ Hồng Quân cũng cứ dựa theo giá thị trường mà làm dự toán.

Nhưng hôm nay kỹ sư Vương gọi điện thoại tới báo với hẳn, nói là giá cả Hán Bạch Ngọc tăng gấp mấy lần, bản dự toán cũng tăng lên gấp đôi, Vệ Hồng Quân đứng ngồi không yên, hẳn biết Diệp Thiên đang thiếu tiền.

- Ôi trời, tăng nhiều như vậy sao?

Diệp Thiên cầm lấy tạp chí trên bàn, tùy tay lật đến trang báo giá, vừa nhìn không khỏi trợn mắt, ban đầu kỹ sư Vương báo giá cho hẳn là 1m³ là hơn ba nghìn đồng, mà báo giá mới trong tạp chí là 1m³ giá hai vạn tám nghìn đồng, giá cả cơ hồ đã tăng 10 lần.

Cái gọi là Hán Bạch Ngọc, kỳ thật chính là một loại đá cẩm thạch trong suốt, sắc trắng thuần khiết, ở trong chứa tinh thể sáng màu, làm cho người ta cảm giác thuần khiết không nhiễm một hạt bụi và rất đẹp mắt, lan can các đại điện ở Cố Cung Bắc Kinh, chính là dùng Hán Bạch Ngọc.

Người thạo nghiệp vụ cũng biết Hán Bạch Ngọc chẳng qua chỉ là một loại đá tảng, không có quan hệ gì với ngọc thạch.

Nhưng bọn hẳn không biết, Hán Bạch Ngọc ẩn chứa tác dụng khai thông nguyên khí thiên địa, tốt hơn gấp trăm lần so với đá bình thường, chỉ kém Ngọc Thạch chân chính một chút mà thôi.

Diệp Thiên muốn cả tứ hợp viện cải tạo thành một pháp trận lớn, vốn cần số lượng Ngọc Thạch cực kỳ khổng lồ, hẳn nào có nhiều tiền như vậy, lui một bước mới lựa chọn Hán Bạch Ngọc để thay thế, tuy rằng công hiệu hơi kém chút, nhưng kém không xa.

Có thể nói, ngoài một số nhà cao tầng ra, công trình tứ hợp viện này, sử dụng nhiều Hán Bạch Ngọc nhất, trước mắt nhìn trong tài liệu, giá cả tăng mạnh, Diệp Thiên đương nhiên cũng lo.

- Chú Vệ, thứ này không thể lập tức tăng nhiều như vậy chứ?

Buông bán báo giá ra, Diệp Thiên khó hiểu hỏi. Vệ Hồng Quân cũng làm kiến trúc công trình hai năm rồi, đối với những loại vật liệu xây dựng này, cho dù rất ít dùng đến, cũng không thể không chút hiểu biết giá thị trường chứ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vệ Hồng Quân có chút ngượng ngùng nói:

- Diệp Thiên, đây là sơ sót của chú, vôn là công ty của chúng ta thường dùng là Hán Bạch Ngọc nhập từ Hồ Nam, Tứ Xuyên, giá cả rất thấp, cháu nói muốn dùng tốt nhất nên chú mới bảo kỹ sư Vương đi hỏi thăm một chút, không ngờ giá Hán Bạch Ngọc Phòng Sơn ở Bắc Kinh lại cao như vậy ...

Nơi sản xuất Hán Bạch Ngọc ở Trung Quốc, chỉ có Phòng Sơn ở Bắc Kinh mới có thể được gọi là Hán Bạch Ngọc, cũng bởi vì loại đá này sắc trắng thuần khiết, nên được rất nhiều người ưa thích, cho nên chuyện làm giá chế giá cũng tăng lên.

Nhưng nghiêm khắc mà nói, ngoài xưởng khai thác Hán Bạch Ngọc Phòng Sơn lớn nhất Bắc Kinh ra, các nơi khác đều là dùng một ít nham thạch màu trắng, sau khi bỏ vào máy nghiền bột đá hoặc máy mài cao áp để nghiền, phân cấp, rồi chế thành.

Sau khi giải thích rõ ràng cho Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân nói:

- Diệp Thiên, chuyện này là chú sơ sẩy, số tiền kia chú sẽ bù cho cháu, nhưng mà Diệp Thiên à, nếu như là vì đẹp, dùng hàng Hà Nam cũng được, bề ngoài thì không khác Hán Bạch Ngọc thông thường lắm...

- Dùng, chú Vệ, cháu sẽ dùng Hán Bạch Ngọc xưởng Phòng Sơn, chú ngàn vạn lần đừng thay đổi, chú nói đi, tổng cộng vượt qua dự toán bao nhiêu tiền ạ?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói đùa gì vậy, Hán Bạch Ngọc nhân tạo đối với hấn mà nói là không hiệu quả chút nào, nếu Vệ Hồng Quân không nói cho hấn chuyện này, nếu tự dùng đá nhân tạo, đến khi nhà xây xong, e là Diệp Thiên cũng muốn thất cổ chết!

Vệ Hồng Quân lấy ra xuất ra bản dự toán trước kia, thêm mấy con số, mở miệng nói:

- Công trình này tổng cộng cần hơn 30m3 Hán Bạch Ngọc, cộng thêm tiền cải tạo và tu sửa, tổng cộng cần một trăm năm sáu chục vạn...

- Cháu... cháu nói với chú, chú biết cháu có bằng ấy tiền phải không?

Nghe được Vệ Hồng Quân nói vậy, Diệp Thiên nhất thời trợn mắt há hốc mồm, thậm chí thâm tính toán trong lòng, mình phạm ngũ tề tam khuyết, không phải là tay không, không giữ được của cải chứ? Bằng không sao mấy lần tiền mới vừa vào tay, đều bị chi đi đây?

Chuyện như vậy cũng không phải là không có tiền lệ, thời cổ đại có nói đến họa tiền tài, chính là ý này.

Ở nghề phong thủy, cũng có một cách nói như vậy, đó là dùng tiền xem tướng số cho người ta để làm việc thiện, có thể bù lại việc mình tiết lộ Thiên Cơ, do đó bảo vệ được mình.

- Làm sao vậy? Diệp Thiên, tiền của cháu không đủ thì chú cho.

Nhìn thấy Diệp Thiên ngây ngô, Vệ Hồng Quân còn tưởng rằng trong tay hắn hết tiền rồi.

- ĐỪNG, chú Vệ, tiền cháu tự kiếm được ...

Diệp Thiên cười khở một tiếng, từ trong túi quần lấy ra cái thẻ vừa mới chuyển vào hơn một trăm vạn, nói:

- Trong này còn có hơn một trăm ba mươi vạn, chú cầm đi, nhưng Hán Bạch Ngọc nhất định phải dùng của xưởng Phòng Sơn, đừng ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu đấy!

Diệp Thiên cũng không thể ngờ được, mua một căn nhà như vậy tính cả sang tên thủ tục cũng chỉ hơn bảy mươi vạn, nhưng sửa một chút đã một trăm năm sáu chục vạn, đợi khi xây xong, mình cũng lại hai tay trống trơn.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Vệ Hồng Quân nở nụ cười, nói:

- Yên tâm đi, chú không kiếm tiền từ công trình của cháu đâu, đúng rồi, tối nay không bận chứ? Lão Lôi đã hẹn chú cháu mình vài lần, nói cùng nhau ăn một bữa cơm...

- Tối nay cháu còn không biết, đợi chút, chú Vệ, cháu nhận điện thoại...

Đang nói chuyện, điện thoại trong tay Diệp Thiên vang lên, Diệp Thiên nhìn dây số, là cha gọi.

- Ba, chuyện gì vậy ạ? Trong nhà đều rất ổn...

Diệp Thiên biết trong khoảng thời gian này cha hắn đi Hà Bắc mua đồ, ba ngày sẽ gọi điện thoại hỏi một chút tình hình trong nhà.

- Điện thoại di động của con sao thế? Gọi cả ngày không được, anh họ con, Lục Sâm xảy ra chuyện, hiện đang ở bệnh viện 101, ba lập tức về Bắc Kinh, con đi xem trước xem...

Diệp Đông Bình khẩu khí rất căng thẳng, giáo huấn con vài câu, liền cúp điện thoại, nhưng sự tình đã nói rõ, bác hai nói anh họ hắn đã vào bệnh viện.

- Anh họ làm việc theo pháp luật chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì mà? Hơn nữa, con đã cho anh ấy một món đồ hộ thân là nhạc cụ của thầy tu, chuyện này rốt cục là chuyện gì đây?

Nghe trong điện thoại truyền đến thanh âm “tút”, Diệp Thiên nhíu mày, mặc dù Lục Sâm là cảnh sát, nhưng làm pháp y, bình thường vậy bắt tội phạm chẳng hạn cũng không cần hắn, tại sao lại vào bệnh viện nhỉ?

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Thiên sau khi nhận điện thoại trầm xuống, Vệ Hồng Quân ngồi ở bên cạnh mở miệng hỏi:

- Diệp Thiên, làm sao vậy?

Lời nói của Vệ Hồng Quân cắt đứt trầm tư của Diệp Thiên, ngừng đầu nói:

- Chú Vệ, chú có lái xe chứ? Đưa cháu đi bệnh viện 101 nhé...

- Người trong nhà đã xảy ra chuyện? Đi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.

Vừa rồi giọng của Diệp Đông Bình có chút lớn, ngay cả Vệ Hồng Quân ngồi cạnh cũng nghe được, liền cùng Diệp Thiên đi ra ngoài, lại nói:

- Điện thoại của cháu có phải có vấn đề hay không? Thường xuyên gọi không thông, lẽ ra máy 139 tín hiệu tốt lắm chứ...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Chú Vệ, sau này nhà cháu sẽ lắp điện thoại bàn, có việc thì gọi máy bàn đi, di động rất bất tiện...

Kỳ thật chuyện di động không tín hiệu, Diệp Thiên không rõ ràng, hàng ngày khi hắn vận dụng thuật pháp, thiên địa nguyên khí bên người đều cũng sinh ra biến hóa, giống như là tín hiệu bị nhiễu, khiến tín hiệu điện thoại di động bị mất.

Hôm nay khi giúp Đường Tuyết Tuyết suy diễn mạng, chỉ e từ trường quanh thân cũng đã xảy ra rối loạn, nên cả cha và Vệ Hồng Quân gọi cũng chưa thể gọi được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 192

Ẩn Pháp

Xe dừng ở cửa bệnh viện, Vệ Hồng Quân lại hỏi:

- Diệp Thiên, muốn chú vào cùng cháu không?
- Không cần ạ, chú Vệ, cảm ơn chú!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, vừa rồi hắn gọi điện thoại đến đơn vị của Lục Sâm, hỏi rõ ràng phòng bệnh của anh họ.

Diệp Thiên thực không thích mùi tiêu độc của bệnh viện, hơn nữa ở trong bệnh viện còn có âm khí lắng đọng rất nặng, người bình thường không cảm giác thấy, nhưng Diệp Thiên lại có thể cảm nhận rõ ràng từng đợt từng đợt sát khí phát ra.

Cho nên bình thường Diệp Thiên rất ít khi đến bệnh viện, cho dù hắn ở Mao Sơn đã bị nguyên đả thương sinh bệnh một thời gian, cũng không đến bệnh viện một ngày, hoàn toàn dựa vào bản thân tĩnh tu nuôi dưỡng khí.

Sau khi hỏi vài người, Diệp Thiên đã tìm được chỗ phòng bệnh của Lục Sâm, đây là một phòng chăm sóc đặc biệt, gõ cửa, rồi mở ra, Diệp Thiên thấy cả nhà bác hai đều ở trong phòng.

Ở trên tủ đầu giường bệnh, đặt không ít hoa tươi và trái cây, hẳn là đều do người thăm hỏi đưa tới, nhưng thực hiển nhiên, mấy thứ này cũng chưa ai động tới.

- Bác, dưỡng, chị dâu, anh Sâm không có sao chứ?

Diệp Thiên vừa nói chuyện, vừa nhìn về phía Lục Sâm đang nhắm mắt nằm ở trên giường bệnh, ở trên tay hắn đang đeo dây cảm vào bình truyền, cả người dường như trong hôn mê.

Nhưng tuy rằng Lục Sâm mặc quần áo bệnh nhân, nhưng nhìn cả đầu, toàn thân tựa hồ không có dấu vết băng bó, thấy như thế, Diệp Thiên nhẹ nhàng thở ra.

- Chú, bé!

Con trai của Lục Sâm năm nay đã hơn ba tuổi, bộ dạng nó cũng cao lớn hơn so với bạn cùng tuổi, đang chơi bên mép giường, nhìn thấy Diệp Thiên vào, giơ tay bảo Diệp Thiên bế.

Đưa tay bế cháu, Diệp Thiên nhìn về phía Vân Hi trên mặt đầy nước mắt, hỏi:

- Chị dâu, rốt cuộc là chuyện gì? Bình thường không phải sức khỏe của anh rất tốt sao?

- Chị cũng không biết sao lại thế này, ngày hôm qua, nửa đêm anh ấy nhận điện thoại nói là đơn vị có việc, liền đi ra ngoài. Sáng hôm nay lãnh đạo của anh ấy thông báo về nhà, chúng ta mới biết anh ấy đã vào bệnh viện, bác sỹ cũng không kiểm tra ra vấn đề gì, anh ấy ... vạn nhất anh ấy xảy ra chuyện không hay, hai mẹ con chị có thể sống nổi không?

Vân Hy nói xong lại khóc, đứa bé trong lòng Diệp Thiên không ngừng giãy dụa, luồn xuống mặt đất chạy đến bên mẹ nó, nói rất ngây ngô:

- Mẹ không khóc, ba đang ngủ mà, một lát sẽ dẫn con đi chơi...

Đứa bé vừa dứt lời, tiếng khóc của Vân Hy cũng lớn hơn, chồng nằm ngay trước mắt không biết sống chết, trong lòng cô cảm thấy rất nặng nề.

Thấy chị dâu như vậy, Diệp Thiên cũng biết không nên hỏi, xoay mặt nhìn về phía dưỡng, hỏi:

- Dưỡng, lãnh đạo đơn vị của anh ấy không nói gì sao?

- Lãnh đạo của Tiểu Sâm cũng tới, nói là hôm qua có án hung sát, vì hiện trường rất phức tạp, Lục Sâm và đồng sự ở lại nơi đó tìm kiếm manh mối, hơn năm giờ sáng, tiểu Sâm đột nhiên liền bị ngất mê man, được đồng sự đưa đến bệnh viện...

Người già sợ nhất chính là người đầu bạc tiễn người đầu xanh, bệnh tình của Lục Sâm, khiến tóc hai người lại trắng thêm không ít, trên mặt tràn đầy nét tiều tụy và lo lắng.

Diệp Đông Trúc biết cháu mình hiểu được một chút về phong thủy thuật pháp, hỏi dò:

- Diệp Thiên, cháu xem tiểu Sâm cũng không bị thương chỗ nào, có phải là gặp tà hay không?

- Nói gì vậy, nào có chuyện gặp tà, lúc ấy cũng không phải chỉ có mình tiểu Sâm ở hiện trường!

Diệp Đông Trúc chưa dứt lời, đã bị chồng chặn họng, hai người dượng của Diệp Thiên đều có chút văn hóa, không tin quỷ thần.

- Ông biết? Vậy ông nói xem, tiểu Sâm rốt cuộc là làm sao?

Phụ nữ nhà họ Diệp luôn rất mạnh mẽ, Diệp Đông Trúc nổi giận với chồng, hai vợ chồng thiếu chút nữa đã cãi cọ.

- Bác, dượng, mọi người đừng nóng vội, cháu cũng biết chút Đông y, để cháu xem cho anh...

Diệp Thiên vội vàng nói chen cắt đứt lời hai người, đi đến bên giường giơ tay phải của Lục Sâm lên, mắt hơi hơi nhắm lại.

- Mạch cũng vững vàng, đập mạnh mẽ, không thể có việc gì chứ?

Tự bắt mạch cho Lục Sâm xong, Diệp Thiên rất nghi hoặc, mạch của Lục Sâm rất bình thường, theo lý thuyết mà nói là một người khỏe mạnh, không nên ngắt mê bất tỉnh như thế?

Suy nghĩ trong lòng một chút, Diệp Thiên thay đổi sang cái tay còn lại của Lục Sâm, tiếp tục bắt mạch, nhưng lúc này đây, hấn lại điều động nguyên khí cơ thể để cảm nhận nguyên khí trên người Lục Sâm.

Diệp Thiên tu luyện nguyên khí, có chút tương tự với khí công, nhưng nhưng không thể có công dụng dưỡng thương chữa bệnh giống như khí công. Nhưng Diệp Thiên rất mẫn cảm đối với nguyên khí âm dương, cho dù không nhìn được trong cơ thể Lục Sâm, cũng có thể nhận thấy được sự biến hóa trong thân thể của hắn.

Dựa theo lý luận Đông y, thân thể những người khỏe mạnh, đều là do khí âm dương điều tiết, khi khí âm dương mất cân bằng, con người cũng sẽ sinh bệnh, Diệp Thiên dùng biện pháp này, chính là muốn nhìn xem Lục Sâm hôn mê, có phải do âm sát xâm nhập hay không?

- Thân thể không có việc gì, há? Quả nhiên là nơi này!

Khi cảm ứng thân thể Lục Sâm, Diệp Thiên hội tụ nguyên khí thành một khối, đi tới đầu Lục Sâm, khép hờ mắt rồi lại mở ra.

Ở trên đầu Lục Sâm, Diệp Thiên rõ ràng cảm nhận được, một dòng sát khí cực kỳ mạnh, ẩn trong não bộ của Lục Sâm, đây cũng chính là nguyên nhân khiến Lục Sâm hôn mê bất tỉnh.

- Chị dâu, trước kia em đã cho anh họ một miếng ngọc, không biết còn giữ hay không nhỉ?

Đã biết nguyên nhân Lục Sâm hôn mê, Diệp Thiên cũng yên lòng, hẳn có thể cảm giác được, âm sát khí cũng chưa xâm nhập toàn bộ não của Lục Sâm, nếu không Lục Sâm không phải là chi hôn mê, chỉ sợ sớm ngừng hô hấp rồi.

- Người nói đến khối ngọc Tỳ Hưu hả?

Vân Hy nghe vậy lặng đi một chút, cô không biết Diệp Thiên vì sao lại hỏi thứ này, lập tức kéo con trai lại, từ cổ của hắn lấy ra một cái vòng, nói:

- Lục Sâm nói anh ấy đi làm mang thứ này bị người ta thấy không hay, đã cho Tuấn Hàn đeo...

- Chẳng trách...

Thấy khối ngọc Tỳ Hưu này, Diệp Thiên đã hiểu cả.

Diệp Thiên cũng buồn bực, nếu anh họ mang theo thứ này, tuyệt đối sẽ không bị âm sát xâm nhập, nhìn thấy nhạc cụ của thầy tu ở trên người cháu nhỏ, Diệp Thiên cũng đoán ra được nguyên nhân.

Nhưng Diệp Thiên không biết Lục Sâm đã đến nơi nào, chuyện này nếu muốn hiểu được, vẫn cần hỏi Lục Sâm mới biết được, Diệp Thiên lập tức buông tay Lục Sâm, nói:

- Bác, chị dâu, cháu có cách để anh ấy tỉnh lại, nhưng mọi người cần đi ra ngoài trước đã...

- Thật sao? Diệp Thiên, bác sỹ cũng không có cách nào mà!

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Vân Hy rất kích động đứng lên, hai vợ chồng Diệp Đông Trúc tuy rằng không nói gì, nhưng vẻ mặt lại rất mong đợi.

Diệp Thiên cười cười, nói:

- Mọi người đi ra ngoài trước đi, không lâu sẽ xong thôi mà!

Phải đẩy âm sát khí trong đầu Lục Sâm ra, Diệp Thiên nhất định phải vận dụng thuật pháp, mọi người còn ở trong phòng, cũng có chỗ bất tiện.

- Vậy... Được rồi, Diệp Thiên, cháu có chắc không?

Diệp Đông Trúc có chút bận tâm, nhìn con nằm trên giường bệnh.

- Bác, bác hãy yên tâm, thả lỏng tinh thần đi...

Diệp Thiên cười đẩy mấy người đi ra, khóa trái cửa phòng bệnh lại, thuận tay còn hạ rèm xuống.

- Thật sự là nhàn hạ thì chẳng có việc gì, khi bận thì sự tình cứ chen nhau đến...

Nhìn thấy Lục Sâm trên giường bệnh, trên mặt Diệp Thiên lộ ra một nụ cười khổ, mấy tháng trước hàng ngày mình rồi rành đều đi Bạch Vân Quan chơi cờ cùng mấy lão đạo sĩ, bây giờ thì bận tới mảy mòi mất.

Nhưng chuyện trong nhà bác, cũng chẳng khác gì là trong nhà Diệp Thiên, bình thường anh họ đối xử với hắn không tồi, tuy rằng lần này vận dụng thuật pháp sẽ hao tổn nguyên khí, Diệp Thiên cũng bất chấp.

Diệp Thiên điều chỉnh một chút hơi thở, đứng ở đầu giường Lục Sâm ước chừng bốn năm phút đồng hồ, hai tay đột nhiên giơ lên trước ngực, giống như bướm vờn hoa, ngón cái khép lại, thân thể hơi hơi nghiêng về phía trước, trong miệng bật ra một tiếng “Lâm”.

Theo tiếng gào này, nguyên khí trong phòng dường như bị xáo động, bức màn bên cửa sổ không gió mà bay, trên mặt Diệp Thiên không có chút biểu cảm nào, hai tay trước ngực lại bắt đầu những động tác biến ảo.

- Đẩu!

Sau khi tay Diệp Thiên múa may và dừng lại, một tiếng gào to lại vang lên từ trong miệng, lần này hắn dùng chính là Ngoại Sư Tử Ấn, nguyên khí vốn đã rối loạn dường như cũng đã bị lực vô hình nào đó kéo lại, trong nháy mắt ngưng tụ.

- Giã!

Lại phát ra một tiếng chân giòn, cả trong phòng bệnh bỗng nhiên trở nên âm trầm, âm sát khí ở các nơi như là được gọi về, mạnh mẽ hướng về thân thể Diệp Thiên.

Nếu lúc này trong phòng có người, sẽ phát hiện, ở trước người Diệp Thiên đã hình thành một đám khí mắt thường có thể thấy được, bay nhanh vào cơ thể Diệp Thiên.

- Khụ... Khụ khụ!

Ngay khi những âm sát khí nhập vào cơ thể, sắc mặt Diệp Thiên đột nhiên trở nên trắng bệch, ngay sau đó ho sặc sụa, cũng không thèm đi thăm dò Lục Sâm trên giường bệnh, đặt mông ngồi xuống mặt đất.

Qua năm sáu phút sau, sắc mặt Diệp Thiên mới dần dần tốt hơn, nhưng vẫn còn có chút trắng dọa người.

Diệp Thiên vừa rồi kết xuất ấn pháp, đều có chú ý.

Ngoại Sư Tử Ấn có khả năng dung hòa thân thể mình và thân thể người khác, có thể khiến linh lực vạn vật nhập vào mình, còn Nội Sư Tử Ấn lại có năng lực ngược lại.

Khi phối hợp hai cái Sư Tử Ấn, Diệp Thiên mới có thể đẩy âm sát trong đầu hẳn ra mà không suy giảm sức khỏe của Lục Sâm, nhưng điều kiện nơi này không tốt, Diệp Thiên cũng không mang theo cái gì thu sát khí, cho nên chỉ có thể thu vào mình.

- Mình... mình đang ở nơi nào nhỉ? Diệp Thiên, em... em ngồi dưới đất làm gì?

Khi hô hấp trở lại bình thường, Diệp Thiên đang chuẩn bị đứng dậy, bên tai truyền lại tiếng của Lục Sâm.

- Anh, đây là bệnh viện, buổi sáng anh ngất mê man được người ta đưa tới, đứng rồi, hôm qua rốt cuộc anh đi đến chỗ nào, đã xảy ra những chuyện gì?

Nhìn thấy Lục Sâm tỉnh lại, Diệp Thiên nhẹ nhàng thở ra, nhưng vừa rồi chính mình đã nhận âm sát nhập vào cơ thể, chẳng khác gì là tổn thương càng thêm tổn thương, chuyện này không kết thúc dễ dàng như vậy.

var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq

(midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 193

Nguyên Khí Bị Tổn Thương

Thông thường âm sát hình thành từ thiên nhiên, chỉ có thể tổn hại đến cơ năng thân thể người, còn giống như Lục Sâm này, bị ngưng tụ ở trong đầu hấn, như vậy chỉ có thể là do bố trí trận pháp mà thành.

Diệp Thiên biết, người bày trận thuật pháp này cũng không hẳn rất cao minh, khi ngưng tụ được âm sát khí, còn không đủ công phá đại não của Lục Sâm, nếu Lục Sâm đeo nhạc cụ của thầy tu ở trên người, căn bản là không sẽ bị thương tổn.

- Anh... sao anh lại tới bệnh viện? Anh... buổi sáng anh còn ở bên bệnh viện Triều Dương kia mà!

Lục Sâm lắc đầu, nhìn thấy tay phải đang truyền dịch, trên mặt rất mơ hồ, hiển nhiên còn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

- Anh Sâm, anh ở chỗ nào của bệnh viện Triều Dương? Xây ra vụ án gì?

Diệp Thiên truy vấn, trong giọng nói có chứa sự năm ni, làm cho người ta không thể không làm cho thỏa mãn.

- Ở một ngõ hẻm sau bệnh viện Triều Dương, bây giờ còn chưa nói được, có hai người chết, một người là yết hầu bị cắn, nát khí quản chết, mà một người trên người thì là hoàn toàn không có vết thương, còn có thể nói là chết do đột tử...

- Ôi, Diệp Thiên, am còn chưa nói cho anh biết, sao anh lại ở đây?

Lúc mới bắt đầu tỉnh lại, Lục Sâm còn chưa tỉnh táo, nhưng sau khi nói chuyện cùng Diệp Thiên mấy câu, trong mắt chậm chậm đã khôi phục tia sáng, thói quen nghề nghiệp khiến hấn ngậm miệng.

- Sáng nay anh đột nhiên hôn mê, được người ta đưa tới...

Diệp Thiên nói đại khái chuyện Lục Sâm bị hôn mê, đôi mắt gắt gao tiếp cận Lục Sâm, hỏi:

- Anh Sâm, sáng nay có phải anh đột nhiên cảm giác trên người chột lạnh, sau đó không còn tri giác nữa?

- Đúng, đúng, anh nhớ ra rồi, khi anh lật xem đồng tử người chết, cảm giác trên người hơi lạnh, sau đó...

Lục Sâm ngồi dậy, cười khổ nói:

- Sau đó chính là bây giờ ...

- Anh Sâm, nói cụ thể địa điểm vụ án cho em biết đi!

Sự tình nằm ngoài sự tưởng tượng của Diệp Thiên, hẳn vốn cho là Lục Sâm dẫn đầu trận tuyến vì phá hủy trận pháp khiến sát khí tấn công, lại không nghĩ rằng là do xâm nhập từ đồng tử người chết, chuyện như vậy Diệp Thiên chưa từng nghe qua.

- Diệp Thiên, em hỏi cái này để làm gì? Không được anh phải quay về cục...

Lục Sâm là một người có trách nhiệm và cố chấp, vừa tinh táo lại, trong đầu nhất thời tràn đầy hình ảnh vụ án hôm qua mà Diệp Thiên vừa nhắc tới, lập tức hạ chân xuống đất, ngồi hẩn dậy.

Vụ án này thật kỳ lạ, từ hiện trường mà nhận định, là một người trong đó phát hiện căn chết một người khác, nhưng kẻ giết người cũng không hiểu ra sao mà tử vong.

Án giết người Lục Sâm thấy nhiều rồi, nhưng dùng răng cắn người chết, vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Lúc ấy là nửa đêm, trong cục gọi Lục Sâm đến gấp, cũng là sợ án có chút quỷ dị như vậy sẽ khiến cho dân thành phố khủng hoảng, cần mau chóng tìm được nguyên nhân người nọ tử vong.

- Anh Sâm, anh bị hôn mê đã làm các bác và mọi người sợ, trước hết hãy nghĩ giải thích cùng bọn họ thế nào đi...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, thừa lúc Lục Sâm chuẩn bị đi giày liền mở cửa phòng bệnh, Văn Hy và mấy người lo lắng chờ ở ngoài cửa, lập tức đi vào.

- Tiểu Sâm!

- Minh!

- BỐ!

Ba tiếng kêu đồng thời vang lên khiến Lục Sâm vừa mới tỉnh táo lại phải há hốc mồm, thấy đôi mắt vợ khóc đến sung đỏ và vẻ mặt tiều tụy của cha mẹ, đôi mắt con người rấn ròi này cũng có chút ươn ướt.

Diệp Đông Trúc nhìn thấy con không việc gì, vừa vui sướng vừa khó hiểu nhìn sang Diệp Thiên, hỏi:

- Tiểu Thiên, rốt cuộc là chuyện gì? Áy, mà sắc mặt của cháu sao lại khó coi như vậy?

"Nhị cô, ta sẽ sắc mặt a, cùng trước kia không có gì không giống với đi?"

Diệp Thiên miễn cưỡng cười một chút, nói:

- Bác à, không có chuyện gì, là do anh Sâm mệt nhọc quá độ, cháu ấn mấy cái, sau đó ấn vào huyệt nhân trung liền tỉnh, nghi ngơi hai ngày là được, mọi người đứng để cho anh ấy chạy lung tung

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Diệp Đông Trúc tuy rằng không thể nào tin được, nhưng đây cũng không phải lúc hỏi, lập tức nói:

- Ô, mau gọi điện thoại cho ba cháu, và cả cô út nữa, báo mọi người không cần tới nữa!

- Vâng, bác, mọi người ở đây chăm sóc anh Sâm, nhà của cháu còn đang xây dựng, phải về trông nom chút, cháu đi trước ạ...

Vừa rồi vận dụng thuật pháp, nguyên khí đã bị tổn thương, mà trong bệnh viện âm sát khí quá nặng, cũng không thích hợp cho Diệp Thiên điều dưỡng thân thể, lên tiếng chào hỏi mọi người, Diệp Thiên liền đi ra ngoài.

- Đúng rồi, anh Sâm, sau này, khi đi ra ngoài xử lý án, đeo ngọc Tỳ Hưu mà em đưa vào!

Sắp rời khỏi cửa phòng bệnh, Diệp Thiên quay đầu lại nhắc nhở một câu.

Tuy rằng Diệp Thiên không nói rõ, nhưng ngay cả Lục Sâm và mọi người trong phòng bệnh, trong lòng đều cảm giác được một cơn lạnh, Văn Hy không khỏi kéo tay Lục Sâm, nói:

- Minh à, chúng ta không làm nghề này nữa? Tìm công việc khác cũng được ...

Lục Sâm nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc vợ, mở miệng nói:

- Đừng nói linh tinh, sau này khi đi làm anh đeo ngọc Tỳ Hưu là được...

Kỳ thật từ Diệp Thiên tặng kia ngọc Tỳ Hưu cấp lục sâm lúc sau, hắn vốn không thể nào tin được, hơn nữa hắn nghe Lưu Duy An nói ngọc Tỳ Hưu giá cả trên trăm vạn, sợ mình không cẩn thận lại làm vỡ.

Hơn nữa Lục Sâm còn sợ bị đồng sự thấy được lại cười hắn nhất gan mê tín, cũng không mang theo trên người, nhưng hôm nay lại gặp chuyện này, trong lòng hắn cũng có chút bất ổn.

Trờ ra khỏi công bệnh viện, mặt trời cũng sắp xuống núi, ánh hoàng hôn chiếu vào Diệp Thiên, để cho thân thể hắn đang tràn ngập hơi lạnh cảm nhận được một tia ấm áp, khuôn mặt tái nhợt cũng hiện ra một tia huyết sắc.

- Xem ra lần đó nghịch thiên cải mệnh tạo thành thương tổn thật sự là không nhỏ đối với chính mình!

Diệp Thiên hít một hơi thật sâu, nguyên khí khuấy động, đẩy hết sát khí còn sót lại ở trong người ra ngoài, nhưng vẫn còn một chút sát khí đã xâm nhập, cũng không thể hoàn toàn khôi phục lại.

Kỳ thật nếu là hai năm trước, với công lực của Diệp Thiên, chút sát khí ấy hoàn toàn không thể gây thương tổn đến hắn, chẳng qua là bởi vì nghịch thiên cải mệnh cho lão đạo sĩ đã bị tổn thương, ngay cả chút sát khí này cũng có chút bất lực.

Lấy điện thoại cầm tay ra gọi cho người nhà và cha xong, Diệp Thiên chạy về tư hợp viện, đương nhiên là nơi cô út và các cả đang ở, nếu về cái nhà của hắn, nơi âm sát chưa tiêu hết, tuyệt đối sẽ là tổn thương càng thêm tổn thương.

- Tiểu Thiên, Sâm không có sao chứ? Chúng ta đang nói đến thăm, sao lại không cần đi nữa?

Vừa mới vào, Diệp Đông Mai liền chạy ra, lúc này sắc trời hơi tối, bà cũng không thấy rõ sắc mặt Diệp Thiên không thật tốt.

- Cô à, không có việc gì, chỉ là anh Sâm quá mệt mỏi, nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Đúng rồi, cô à, hôm nay cháu chạy một ngày cũng có chút mệt, cháu đi ngủ trước, cơm tối phần cháu chút, đừng gọi cháu dậy...

Diệp Thiên cố lấy tinh thần nói vài câu ứng phó, vội vội vàng vàng chui vào hậu viện, để lại một bộ mặt mơ hồ của Diệp Đông Mai, không biết chuyện gì xảy ra.

Trở lại trong phòng rồi, Diệp Thiên lấy từ giá sách ra một cái bình sứ, đổ ra một viên thuốc hơi chua cay, cũng không cần nước, trực tiếp bỏ vào miệng nuốt xuống.

Viên thuốc vừa mới nuốt xuống bụng, Diệp Thiên nhất thời cảm giác một dòng nhiệt khí từ bụng trào lên, cơ thể vốn có chút man mát cũng trở nên ấm áp dễ chịu, Diệp Thiên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, lấy tay hơi xoa nắn lên bụng hóa giải công dụng của thuốc.

- Khụ khụ, may mà còn có đan dược sự phó để lại...

Thuốc này đều là Lý Thiện Nguyên tự tay chế ra, hơn nữa mấy vị thuốc bên trong, đều là Lý Thiện Nguyên lấy ở sâu trong núi Mao Sơn.

Cho nên lão đạo sĩ tuy rằng để lại phương thuốc, Diệp Thiên cũng không thể phối chế ra một viên nào, nguyên nhân chính là mua những dược liệu kia từ tiệm thuốc đều là nhân tạo, dược tính căn bản là không đạt được.

Mãi đến khi cảm giác dược lực trong bụng đều phát tán khắp nơi trong cơ thể, Diệp Thiên mới đem bình thuốc cất vào thật cẩn thận, thứ này chẳng những là thuốc tốt cứu mạng, đối với Diệp Thiên mà nói, lại còn là kỉ niệm của Diệp Thiên đối với sư phụ, Diệp Thiên cũng không vội vàng đi ra ngoài, mà khoanh chân ngồi ở trên giường, khi cảm thấy tứ chi không còn một tia lạnh lẽo, Diệp Thiên mới xuống giường.

Ở trong giá sách lấy ra vài món ngọc, Diệp Thiên đặt vào trong túi quần, mới đẩy cửa phòng ra phía Tiền viện.

- Tiểu Thiên, dậy rồi à, cô đi hâm nóng cơm cho ...

Nhìn thấy Diệp Thiên đi vào Tiền viện, Diệp Đông Mai vội vàng đi sang phòng bếp, lúc tối chị hai có gọi điện thoại lại đây, nói là sắc mặt Diệp Thiên không tốt lắm, báo cô làm chút đồ ăn có dinh dưỡng, vì thế Diệp Đông Mai lại đi chợ.

- Anh à, em lấy hình của anh cho bạn học xem, các bạn ấy nói tóc anh trắng nhìn rất kute!

Ở trong phòng Lam Lam nghe thấy tiếng nói, cũng chạy ra, các cô bạn cùng tuổi với cô bé đúng là sùng bái nhiều thần tượng, nhưng trong lòng Lưu Lam Lam, tứ đại Thiên Vương của Hồng Kông, cũng không bằng anh trai của mình.

- Ai mà thích cả ngày vác cái đầu bạc đâu?

Diệp Thiên cười khò một tiếng, sắc mặt nghiêm nghị, cứng rắn mà nói:

- Từ đâu mà học được từ đó? Cái gì mà kute, nhanh đi làm bài tập, bằng không cô qua đây em sẽ lại bị mắng!

- Em không sợ đâu, anh ơi, ngày cuối tuần anh và chị dâu cho em đi chơi nha ...

Lưu Lam Lam vui cười một tiếng, thấy mẹ từ phòng bếp đi ra, vội vàng thè lưỡi chạy trở về phòng.

Diệp Thiên ăn cơm, yêu cầu dinh dưỡng trong bữa ăn rất cao, nhưng khẩu vị cũng không cần chú ý, một lát, cả mấy đĩa thịt bò, thịt dê để xen lẫn trong một cái trong mâm, và cả hai cái bánh bao, hần đã ăn xong.

- Tiểu Thiên, đã muộn thế này còn muốn đi ra ngoài?

Thấy Diệp Thiên cơm nước xong liền đi ra ngoài, Diệp Đông Mai gọi hần từ phía sau.

- Cô, cháu ăn no đi ra ngoài dạo một lát sẽ trở lại...

Diệp Thiên cười ứng phó, tản bộ đi ra sân.

Đi qua mấy ngõ nhỏ, Diệp Thiên đi đến đường cái, vẫy một chiếc xe taxi, nói:

- Đi bệnh viện Triều Dương.

Diệp Thiên lớn như vậy, bất kể là đánh nhau cùng người ta, hay là theo chân lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ, ngoài chuyện lần trước nghịch thiên cải mệnh cho lão đạo sĩ bị thiệt thòi ra, chưa từng bị mệt vì người khác.

Nhưng lần này đối phương không chỉ có trêu chọc đến người thân của mình, còn gián tiếp để cho hần bị tổn thương nguyên khí, bất kể như thế nào Diệp Thiên cũng không cho qua cơn tức này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 194

Mộ Chôn Chung

Từ nhỏ đi theo lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ, tuy rằng dưỡng thành tính cách khiêm tốn cho Diệp Thiên, nhưng đồng dạng cũng bị người giang hồ tạo cho một đặc điểm, đó là có thù oán tất có báo!

Từ Cổ đại, cuộc sống thầy phong thủy - thầy tướng số đã là một vòng luẩn quẩn, đều là tương đối khép kín, ít tiếp xúc với bên ngoài, bởi vậy tính cách cũng thường hơi cục đơan.

Không nói đến ai khác, chính là sư phụ của Diệp Thiên - Lý Thiện Nguyên, năm đó chính là vì tính khí có thù tất có báo, người đắc tội với hắn, cơ hồ kết cục đều rất thê thảm, giống như Giang Tương phái ở Xuyên Trung, đã bị Lý Thiện Nguyên giết sạch lúc tuổi còn trẻ.

Tới lúc tuổi già rồi, Lý Thiện Nguyên đọc Đạo gia điển tịch, tâm tính lúc này mới dần chuyển biến, hắn sở dĩ mang theo Diệp Thiên mới lên mười tuổi đi hành tẩu giang hồ với mình, cũng chính là không muốn làm cho Diệp Thiên dẫm vào vết xe đổ như hắn lúc tuổi còn trẻ, dưỡng thành tính khí cục đơan.

Nhưng địa vị thầy phong thủy - thầy tướng trong giang hồ, từ trước đến nay đều là vô cùng siêu nhiên, cục ít người dám trêu chọc, cho dù là đồng nghiệp, nếu dính dáng đến ân oán, vậy cũng không tránh được kết cục bi thảm.

Diệp Thiên mười tuổi đã biết hành pháp, hơn mười năm còn chưa bao giờ thấy qua đồng nghiệp, bây giờ thấy được, lại là lấy tà pháp đã thương người, làm cho Diệp Thiên phần nộ hơn chính là, người bị thương lại có cả bản thân mình!

- Bác tài, tới rồi, dừng ở chỗ này đi.

Xe tới cửa chính bệnh viện Triều Dương, Diệp Thiên đưa cho lái xe mười đồng tiền, đẩy cửa xe ra, đi xuống.

Lúc này đã là hơn 10h tối, vào ban ngày bệnh viện nhộn nhạo và rất náo nhiệt, hiện tại trở nên yên tĩnh vô cùng, ngay cả người bán hoa tươi và hoa quả cũng biến mất không thấy đâu, làm cho người ta cảm giác yên tĩnh nhưng lạnh lẽo.

Thế gian này âm sát khí chia làm hai loại, một loại là âm sát hình thành trong thiên địa tự nhiên, sát khí loại này mặc dù không gây hại đối với sức khỏe con người. Nhưng nếu sát khí ngưng tụ nhiều thì khác, nói như vậy, trong khoảng thời gian ngắn thì không cách nào gây tổn thương đối với con người.

Ngược lại là loại tà khí, là sát khí hình thành sau khi có người chết, người phương Đông gọi là Quỷ Hồn, còn người phương Tây lại gọi là linh hồn, nhưng hiện tượng này tồn tại hay không tồn tại, trong giới học thuật vẫn đang tranh luận rất gay gắt.

Người cho rằng không có linh hồn không thể đưa ra chứng cứ. Mà người cho rằng thế gian có quỷ ma, cũng không có bất kỳ bằng chứng. Cho nên mấy chục năm qua, luôn luôn khắc khẩu không ngừng, dù bên nào cũng không cách nào thuyết phục đối phương.

Nhưng Diệp Thiên biết, người sau khi chết, chắc chắn sẽ có một tia sát khí từ thân người chết tràn ra. Nhưng loại sát khí này, cũng không có suy nghĩ.

Như là ở nông thôn, thường xuyên sẽ có người nói gặp người vừa mới chết đó, kỳ thật đây là bị sát khí của người chết ảnh hưởng, sau đó sinh ra ảo giác, thực sự không phải là ma mãnh tồn tại.

Nếu như là dưới ánh mặt trời, những sát khí trên thân người chết đó, rất nhanh sẽ bị tiêu tán hết.

Chẳng qua nếu như sát khí này cứ luôn ở nơi âm u, lại hội tụ lâu dài, còn có thể dung hợp lẫn nhau. Mà nơi dễ dàng phát sinh ra chuyện này nhất, dĩ nhiên là bệnh viện rồi!

Có thể rất nhiều bạn đọc đi qua cửa bệnh viện vào buổi chiều tối, da đầu đều cũng cảm giác một cơn lạnh. Tựa hồ ở góc tối nào đó trong bệnh viện, có đôi mắt nhìn mình chằm chằm, bước chân cũng nhanh hơn vài bước.

Kỳ thật đây là âm sát khí của bệnh viện tạo thành, vào ban ngày có ánh mặt trời, sát khí bị áp chế đi, nhưng tới ban đêm, những âm sát khí này liền phiêu du mà đi ra.

Cái gọi là thấy ma ở nhà xác, cũng là bởi vì một số người sức khỏe kém, đã bị âm sát xâm nhập mà phát sinh ảo giác. Chính vì mọi người càng muốn tin có quỷ ma, khi quan sát sẽ tự kích thích đầu óc của mình.

Bệnh viện Triều Dương nằm ở phía bắc đường Triều Dương. Ở đối diện văn phòng hành chính Triều Dương, cách ba dặm cũng không phải rất xa. Người trên đường tuy rằng không nhiều lắm, nhưng xe cộ lại vô cùng náo nhiệt.

Xuống xe taxi, Diệp Thiên đứng ở cửa bệnh viện nhìn ra ngoài một hồi, hẳn cảm ứng đối với âm dương khí sâu hơn người thường, không cần vào bệnh viện, có thể cảm nhận được sát khí lạnh lẽo nơi này.

Diệp Thiên hơi nhíu mày,

- Nếu dùng sát khí bên trong bệnh viện để bố trí trận pháp thì quả là có thể, nhưng anh họ nói là ở trong ngõ hẻm sau bệnh viện? Thôi, đi xem đã.

Ở cửa bệnh viện đứng một lúc, Diệp Thiên lại đi thẳng về phía trước, theo tường bao của bệnh viện, đi vào một con hẻm nhỏ.

Đối diện tường bao là một vài hộ dân lâu năm, ngõ nhỏ ở giữa thực chật hẹp, nhiều nhất chỉ có thể hai ba người cùng đi, nếu như là người nhát gan, ban đêm còn thật không dám qua lại nơi này, nhất là ngày hôm qua nơi này phát sinh án tử, lại càng không thấy một người nào đi đường.

Khi Diệp Thiên tới sau bệnh viện thì ngõ nhỏ đã cụt hết, nơi này là một khu dân cư, ven đường lóe lên đèn đường, ở phía trước Diệp Thiên, còn có một sân bóng rổ không lớn.

- Há? Sao lại thế này?

Tuy rằng nơi này sáng hơn so với trong ngõ hẻm rất nhiều, nhưng vừa ra khỏi ngõ nhỏ, da đầu Diệp Thiên cũng tê tê, cả người nổi da gà, nguyên khí trong cơ thể khuấy động, giống như là muốn thoát ra!

Trong sự khiếp sợ, Diệp Thiên vội vàng thu hồi nguyên khí, thật vất vả mới điều chỉnh nguyên khí bị rối loạn nhập vào cơ thể, lúc này mới nhìn chăm chú phía trước, vừa nhìn, không nhịn được lại hít vào một hơi.

Diệp Thiên phát hiện, từ chỗ mình đứng đến sân bóng rổ, cách mặt đất ba thước, âm khí tràn ngập, những bồn hoa gần sân bóng rổ, tất cả đều khô héo, đã chết hết.

Ở bên phải bồn hoa, có giăng sợi dây cảnh giới màu vàng, Diệp Thiên biết, đây chính là nơi ngày hôm qua phát sinh vụ thảm sát, nhưng thi thể đã được mang đi, trên mặt đất chỉ còn một vài vết máu đen thui.

Ngoài một số người hóng mát dưới đèn đường cách đó mấy chục thước, ở chỗ Diệp Thiên đứng, không có một ai, thậm chí có mấy người đi qua, cũng cố ý lách đi xa xa.

- Đây là... Đây là trời sinh, hay là... hay là có người gây nên?

Cảm nhận được âm khí mạnh mẽ, Diệp Thiên cũng không nhận được, rung mình một cái, nơi này âm khí quá dày, thậm chí nếu so với nghĩa trang mà trước kia Diệp Thiên từng ngủ còn nặng hơn vài phần.

- Không đúng, đây là tà khí, sát khí của người đã chết!

Khi phân biệt, Diệp Thiên tìm ra đáp án, nhưng trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ kinh ngạc cực độ, khiến phạm vi mấy chục mét đều biến thành nơi tuyệt sát, phải có bao nhiêu người chết mới có thể ngưng tụ được sát khí lớn như thế?

- Vạn nhân khanh!?

(Mộ chôn chung)

Ánh mắt nhìn về phía mặt đất bị sát khí bao phủ, cả người Diệp Thiên ớn lạnh, trong đầu nghĩ đến một danh từ, nếu hắn không đoán sai, ba mét dưới lòng đất này, chắc chắn ẩn chứa vô số hài cốt người chết!

Những nơi thế này, nếu không đem toàn bộ hài cốt dưới đất đi, âm khí tuyệt đối sẽ không tiêu tán, thân thể hơi yếu một chút đi qua nơi này, nói không chừng sẽ sinh ra ảo giác, như là gặp ma quỷ vậy.

Cho dù là Diệp Thiên, thời gian dài đứng ở chỗ này cũng có chút chịu không nổi, nghĩ một chút, Diệp Thiên đi đến đèn đường phía xa xa.

Mới vừa thoát khỏi nơi âm sát nặng nề này, sự ảm áp một lần nữa lại tới trên người Diệp Thiên, cách xa gang tấc mà đã có khác biệt chân trời, tiến một bước lui một bước, khiến Diệp Thiên cảm giác được sự khác biệt của băng tuyết và lửa.

Những người đánh bài dưới đèn đường đó, tựa hồ cũng không bị âm sát khí xa xa ảnh hưởng, giống như ở nội thành vào các đêm hè, một đám người bên đĩa dưa hấu và bia, hò hét rất náo nhiệt.

Nói vài câu chào hỏi bằng giọng Bắc Kinh, Diệp Thiên ngồi ở bên cạnh đám người xem cuộc chiến, thường thường kêu lên vài tiếng

đánh tốt, rất dễ dàng được nhập cuộc.

- Mấy anh, nghe nói hôm qua bên kia đã có chết người, là chuyện gì vậy?

Diệp Thiên giả vờ hỏi một người trung niên bên cạnh.

Người trung niên đang đánh bài nghe được Diệp Thiên nói vậy, mắt nhìn ngó về phía xa xa, rất nhanh lại thu hồi trở về, giảm thấp giọng xuống nói:

- Giết người, nói là bị cắn chết, theo tôi thấy, nhất định là bị ma quỷ hành, nơi đó năm nào cũng có vài người chết.

- Sao cơ? Có phải ma quỷ trong bệnh viện đi ra hay không?

Diệp Thiên ra vẻ rất tò mò.

- Sao lại liên quan đến bệnh viện, chú em không phải người ở đây à?

Người trung niên nghiêng đầu nhìn Diệp Thiên một cái.

- Nhà ông của em ở khu này, tới chơi không nhiều lắm, nghe nói bên kia có chết người, đến xem cho biết ...

- Chẳng trách, cậu không biết đấy, đi về hỏi ông của cậu khẳng định ông ấy biết, trước kia nơi này là nhà xưởng người Nhật Bản mở ra, nghe nói hại chết không ít người, vừa đến ban đêm là ma quỷ chạy khắp nơi, không ai dám đi vào đó!

Một người trung niên bên cạnh nghe vậy, bất mãn nói:

- Lão Hứa, nói chuyện này làm chi, tôi nổi da gà lên rồi.

- Được, không nói, đánh bài thôi, Đại Vương!

Người trung niên kia cũng không muốn nhiều lời, nghiêng đầu sang chỗ khác, cũng không để ý phản ứng của Diệp Thiên.

- Minh đoán không lầm, dưới lòng đất nơi này tuyệt đối có một hố chôn nhiều người!

Diệp Thiên lắc lắc đầu đứng dậy, một lần nữa đi đến bên kia.

Phật gia giảng nhân quả, Đạo gia giảng duyên phận, Diệp Thiên cũng không phải đệ tử Phật Môn, không tới phiên hắn xen vào việc của người khác, nhưng chuyện này nếu liên lụy tới hắn, Diệp Thiên cũng không thể không quản.

Lúc này, khi tiến vào nơi âm sát thì Diệp Thiên cũng vận chuyển công pháp, sát khí tối tăm người thường không thể nhìn thấy, nhất thời hiện ra trong mắt của hắn.

Mà thân hình Diệp Thiên, tựa hồ cũng dung hợp lại với Âm sát đó, chậm rãi trở nên mờ nhạt, nhìn từ đằng xa, cơ hồ không nhìn thấy bóng hình của Diệp Thiên.

- Ấy, lão Hứa, người vừa rồi đâu?

Ngay khi bóng Diệp Thiên biến mất ở nơi âm sát, một người ngoài miệng dán tờ giấy quay sang hỏi người trung niên.

Lão Hứa chỉ chỉ phương hướng Diệp Thiên vừa đi, cười nói:

- Hướng bên kia mà, người trẻ tuổi gan lớn tò mò, đoán chừng là muốn nhìn một chút hiện trường vụ giết người, chỉ sợ tối về cậu ta sẽ gặp ác mộng thôi!

- Há, không đúng, cậu ta ở đâu?

Lão Hứa chưa dứt lời, liền phát hiện Diệp Thiên đã biến mất, không khỏi đưa mắt nhìn mấy người khác.

- Ma! Là ma!!!

Sau khi Diệp Thiên rời đi và biến mất không thấy bóng dáng, cũng chỉ vài giây đồng hồ, chỗ đó rất rộng rãi, căn bản là người không trốn được, mấy người đàn ông đang đánh bài nhất thời ớn lạnh, một tiếng hét vang lên, đầu ba chân bốn cẳng chạy trốn chết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 195

Người Quen

Việc này cũng có chút rắc rối đây.

Đi lại trên vùng đất đầy sát khí này, Diệp Thiên nhíu mày lại, vùng đất này sát khí nặng vô cùng, chỉ cần hơi dẫn 1 chút thôi là có thể đưa người đến chỗ chết. Hơn nữa cảnh sát hôm nay cũng đến thăm dò hiện trường rồi nên dường như Diệp Thiên cũng không tìm ra thêm dấu vết có ích gì nữa.

Thuật sư khi bày trận, bình thường luôn lưu lại một chút nguyên khí trời đất. Chỉ có điều những tia nguyên khí còn sót lại đó đã hoàn toàn bị tiêu biến hết bởi âm khí hùng hậu nơi này. Cho dù bản lĩnh của Diệp Thiên có lớn đến đâu cũng không có cách nào nhìn ra người cách thức bày binh bố trận của người đó.

- Ủầy, đây là cái gì nhỉ?

Khi Diệp Thiên đi tới chỗ hàng rào cảnh sát chợt phát hiện ở bên cạnh bồn hoa héo kia hình như có một chút bột phấn màu trắng. Đi qua hàng rào cảnh sát, Diệp Thiên đến chỗ đó, ngồi xổm xuống, dùng tay vốc lấy 1 nắm nhỏ, đưa lên sát mắt để nhìn.

Diệp Thiên mới nhìn đã nhận ra nguồn gốc của nắm bột phấn đó. Trong lòng chấn động mạnh 1 cái.

- Bột của ngọc thạch, đây... đây chính là sau khi thi hành trận pháp xong rồi bị vỡ ra!

Đến đây thì Diệp Thiên có thể khẳng định rằng vụ án cảnh người đến chết xảy ra ngày hôm qua nhất định là vụ án âm mưu giết người. Với võ phu nắm bột phấn trong tay, Diệp Thiên theo hướng khí này, vạch bụi hoa héo ra tìm thêm.

Sau một hồi tìm kiếm, Diệp Thiên phát hiện, trong vòng mấy mét cách nắm bột đầu tiên ấy thì tổng cộng còn tìm được thêm 9 nắm bột ngọc thạch khác nữa. Linh khí ngọc thạch bị vỡ cũng đã cạn kiệt hết. Nhìn qua cũng không khác gì bột vôi cả. Chắc là vì như vậy nên

cảnh sát mới không chú ý đến.

Thế nhưng Diệp Thiên nhìn vị trí của những nắm bột ngọc thạch này, cậu không nhận nổi thốt ra 1 câu:

- Mẹ nó, lại là tên tiểu tử này à?

Nguyên nhân là bởi vì cách bày binh bố trận sắp đặt những miếng ngọc kiều như thế này Diệp Thiên đã từng gặp qua rồi. Chính là lần trước khi Diệp Thiên vui mừng nhìn thấy trận Ngũ Quý Xuyên Cung kia. Chỉ có điều sắp đặt không được kỹ càng như lần trước, mới có thể chỉ dẫn sát khí nhập thân mà thôi.

Thế nhưng ở cái nơi âm khí cực thịnh này, chỉ cần bày 1 cách thô sơ như vậy thôi thực sự cũng là đủ rồi. Dường như chỉ cần một lượng sát khí bình thường được dẫn ra thôi, trong nháy mắt cũng có thể khiến cho tinh thần người bình thường không còn minh mẫn. Còn đối với những người có thể lực yếu cũng không phải không có khả năng bị chết ngay tại chỗ.

Diệp Thiên đi đến giữa trận pháp, khẽ nhắm lại 2 mắt, sau khoảng 1 lúc, nét mặt hơi mỉm cười:

- Tiểu tử, đừng có để cho ta gặp được nguoi trong thành Bắc Kinh này.

Mặc dù người bày trận này không có gì đáng để nói thế nhưng vẫn lưu lại một chút hơi thở. Hơn nữa người này không chỉ mới giết một mạng người, hẳn có một loại sát khí có đặc thù riêng. Khi này Diệp Thiên sau một hồi tìm kiếm đã phát hiện ra luồng hơi thở này.

Thế nhưng Diệp Thiên cũng không phải là thần thánh, cậu cũng không có cách nào dựa vào luồng hơi thở này mà tìm ra được người gây án. Hơn nữa lại tìm được quá ít đồ vật, cho dù là có xem que cũng không có đầu mối gì.

Roi vào đường cùng, Diệp Thiên chỉ có thể quay người bỏ đi. Chỉ có điều ngày thứ hai sau khi Diệp Thiên rời đi, nơi này lại xôn xao thêm 1 tin ma quỷ mới. Nói là có một con quỷ trẻ tóc bạc, hôm qua ngồi đây đánh bài cùng mấy ông già.

Sau đó không lâu, có 1 công ty nước máy cần đặt ống nước qua nơi này. Chỉ có điều sau khi đào xuống được 3 thước thì phát hiện một chuyện kinh hãi.

Tại vùng đất chu vi khoảng mười mấy mét này phát hiện ra một ngôi mộ tập thể. Mà những bộ hài cốt này vẫn chưa phân hủy hoàn toàn. Tính ra thì hẳn là trước thời kỳ giải phóng.

Qua nghiên cứu, nơi này đã từng là một nhà máy xây dựng của một người Nhật Bản. Vì vậy có thể dễ dàng hiểu ra chuyện này là do phong trào nhân dân cùng chống lại việc dùng hàng hóa Nhật Bản. Đương nhiên, đó đều là những câu chuyện sau này.

Lục Sâm hai lần liên tiếp đều rơi vào tay một người. Theo như Diệp Thiên thấy, cậu và người này tuyệt đối là ngũ hành tương khắc. Sau này nói không chừng còn có thể gặp lại. Thế nhưng bây giờ Diệp Thiên cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tùy cơ ứng biến mà thôi.

Quay về Tứ Hợp Viện làm một giấc ngon lành. Hơn 5 giờ sáng Diệp Thiên tự nhiên thì tỉnh giấc. Đứng luyện công trong sân vườn sau. Lúc chuẩn bị đi ra ngoài tản bộ thì cũng đã hơn 7h rồi.

Vừa đi đến sân trước, Diệp Thiên đã nhìn thấy cha đang rửa mặt ở giữa sân, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Cha, cha trở về từ khi nào vậy?

Lúc Diệp Thiên gọi điện cho cha thì cha cậu nói phải đợi mấy ngày nữa mới về được. Sao mà mới qua một đêm đã thấy về đến nhà rồi thế này?

Miệng Diệp Đông Bình đầy bọt, nói mập mờ:

- Cả đêm hôm qua cha về đấy, hôm nay hẹn xong với một người rồi đi xem đồ. Này, cha nói này, con không có việc gì thì đi cùng cha đi.

- Con chẳng hiểu gì về đồ cổ cả, đi với cha làm gì chứ? Con không đi đâu, sáng nay con còn có việc.

Diệp Thiên lát nữa còn phải đến giám sát căn Tứ Hợp Viện ở bên kia nữa, lấy đâu ra thời gian mà đi xem đồ cổ chứ?

- Này, này, cha nói này, tiểu tử nhà ngươi đừng có mà đi.

Nhìn thấy Diệp Thiên sắp bước ra khỏi cổng, Diệp Đông Bình đang chải răng cũng lập tức đuổi theo kéo Diệp Thiên lại nói:

- Là đồ đào ở dưới đất lên. Một là cha xem không chuẩn, hai là sợ bọn họ chơi bản. Con không phải là muốn nhìn thấy cha đen đui đấy chứ?

Vốn dĩ là Diệp Đông Bình mấy ngày nữa mới quay trở về Bắc Kinh, nhưng tối hôm qua nhận được một cuộc điện thoại, là một người

quen cũ ở Tô Châu gọi đến nói là ông ấy có mấy người bạn làm nghề “phát khâu”. Hiện nay họ đang ở Bắc Kinh, trong tay có món hàng muốn bán ra.

Người bạn của ông ở Tô Châu kia bận việc không đến được nên giới thiệu họ cho Diệp Đông Bình. Thế nhưng những người kia chuẩn bị phải rời Bắc Kinh gấp, chỉ còn ở lại mỗi sáng hôm nay mà thôi.

Diệp Đông Bình biết “phát khâu” có nghĩa là ăn cơm người chết. Những người đào trộm mộ này trong tay thường có rất nhiều đồ ngon, hơn nữa mua của họ giá cũng rất thấp vì vậy mà Diệp Đông Bình mới đi cả đêm từ Hồ Bắc về Bắc Kinh.

Sau khi nghe cha nói xong, Diệp Thiên nửa thật nửa đùa nói:

- Cha, cha bây giờ còn làm trái ngành nữa cơ à? Đến cả những đồ này mà cũng dám mua nữa?

Nhìn thấy con trai làm cái bộ dạng kỳ lạ đó, Diệp Đông Bình tức giận nói:

- Tên tiểu tử này lấy đâu là nhiều lời nói thừa thế? Ta không mua thì người khác cũng mua, để nó trong tay ta thì ít nhất còn có thể bán ở trong nước được chứ để người khác mua, nói không chừng đến tay bọn buôn lậu cũng nên.

Diệp Đông Bình nói không sai, vì thị trường đồ cổ đang nóng nên hành vi trộm mộ buôn lậu cổ vật ngày càng rầm rộ hơn.

Có rất nhiều đồ vật không bán được giá cao ở trong nước nhưng đem ra nước ngoài lại bán được gấp mấy chục lần. Vì món lợi nhuận kèch xù đó nên rất nhiều người đã bắt đầu bí quá hóa liều, ngay cả những người nông dân cày quốc cũng đổi sang nghề đào trộm mộ.

Như cửa hàng của Diệp Đông Bình ở Phan Gia Viên vậy, hầu như cứ 2, 3 ngày lại thấy có một vài người lén lút đến để bán đồ. Tuy rằng trong đó cũng không ít những kẻ lừa đảo nhưng cũng có rất nhiều đồ vật là được đào từ đất lên thật.

Đầu năm nay, mặc dù chính phủ lên án đào trộm mộ nhưng ngoài vùng Thiểm Tây bị ảnh hưởng khá lớn ra thì những vùng khác cơ bản cũng chỉ nhắm mắt làm ngơ mà thôi. Tư nhân buôn bán cổ vật đào được ở đây dường như là chuyện quá bình thường rồi.

Diệp Đông Bình ban đầu cũng có chút mâu thuẫn nhưng nhìn thấy người khác tay trái mang vào tay phải bán ra, kiếm được một món tiền lớn như vậy thì cũng tự nhiên không nhịn được, cũng đành nước chảy bèo trôi mà thôi.

Nghe cha giải thích xong, Diệp Thiên gật gật đầu nói:

- Vâng, thế con đi cùng cha xem xem. Nhưng mà cha này, những đồ chôn theo người chết này cha cũng không nên dính vào nhiều.

Diệp Thiên đối với việc mua bán cổ vật này cũng không có ý kiến gì. Nếu mà không có việc đào mộ đó, thì trên thế giới này làm sao mà có nhiều cổ vật để mọi người thưởng thức như vậy được? Theo một nghĩa nào đó thì chính là do những người này đã thúc đẩy thị trường đồ cổ phát triển mạnh như vậy.

Thế nhưng những vật cổ này đã nằm trong lòng đất nhiều năm, dễ dàng nhiễm âm khí. Tiếp xúc nhiều không tốt cho thân thể, vì vậy Diệp Thiên cũng cảnh báo cho cha vài câu.

- Đừng có đem những lời đó để lừa gạt ta. Trên người ta không phải là có mang tấm bùa hộ mệnh của con rồi sao?

Nghe thấy con trai nói vậy, Diệp Đông Bình vén áo sơ mi lên. Trên dây lưng ở hông của ông có đeo một miếng ngọc thạch đầu quý, chính là món đồ Diệp Thiên tặng cho ông.

Sau chuyện Diệp Thiên nghịch thiên cải mệnh vì lão Đạo kia, mặc dù miếng Diệp Đông Bình vẫn cứ cứng nhắc nhưng đối với rất nhiều chuyện cũng đã biết thận trọng. Bên cạnh việc đeo dây đầu quý ở bên hông ra, cổ ông còn đeo miếng ngọc thạch quan âm cưỡi của Diệp Thiên nữa.

Diệp Thiên gật gật đầu nói:

- Sau này cha còn mua những đồ như thế, thì mang về cho con xem trước nha!

Những đồ vật đào ra từ trong mộ, có những cái bị nhiễm âm khí, nhưng cũng có những cái do cơ duyên trùng hợp mà tạo thành pháp khí tự nhiên. Diệp Thiên lần này muốn tìm kiếm đồ ngon trong những món đồ quý của cha mình.

- Được, chúng ta ăn sáng xong, đến 8 giờ thì bên đó sẽ gọi điện đến.

Nhìn thấy chị gái mua đồ ăn sáng về đến sân rồi. Diệp Đông Bình tiện tay lau mặt rồi cùng Diệp Thiên đi vào bếp.

Trên ghế sofa trong một căn phòng ở tầng 18 của một tòa nhà đối diện với cục công an khu vực tây thành, 6, 7 người đang nằm la liệt trên sàn nhà, khắp nơi đều đặt những vật mang theo dính đầy bùn đất.

- Vượng ca, đợi cảm được món tiền này rồi hãy đi cũng chưa muộn mà, bằng này đồ của chúng ta đổi thành 20 vạn cũng không

thành vấn đề.

Một người đàn ông 30 tuổi đánh người khôi ngô cẩn thận nói giọng thật nhỏ với người trung niên gầy yếu ngồi trên ghế sofa bên cạnh đang nhắm mắt tập trung tinh thần.

- Không được, mấy ngày này tiếng gió rất chặt, ta luôn cảm thấy có chút không ổn cho lắm. Bừu Từ, cậu hãy đi cùng ta đi.

Người trung niên lắc lắc đầu, mở to mắt nhìn những người khác, nói:

- Vương Thuận, con ở lại, sau khi vật rời tay thì đến tập hợp ở chỗ cũ ở Ô Lỗ Mộc Tề. Ở đó có món làm ăn lớn, sau khi làm xong chúng ta sẽ xuất cảnh ở đó, cùng nhau hưởng thụ vài năm!

Người tên Vương Thuận kia tuổi còn khá trẻ, bộ dạng nổi bật nhất trong đám người kia, sau khi nghe thấy người trung niên nói vậy, cười nói:

- Sư phụ, sư phụ ra tay thì quỷ khóc thần sầu, đến cảnh sát cũng không tìm ra được điều gì thế thì còn điều gì đáng sợ chứ?

- Cậu thì biết cái gì? Đừng có cho rằng mới học được hai năm trận pháp kỳ môn mà đã là thiên hạ vô địch rồi, sư phụ cậu tôi còn thua xa.

Người trung niên nghe thấy vậy liếc mắt nhìn qua, ánh mắt lạnh lẽo khiến cho Vương Thuận ngậm miệng lại. Trên trán ứa ra mồ hôi lạnh.

- Đi thôi, tách ra lên xe!

Người trung niên vừa đứng dậy, mấy người vốn đang nằm ở khắp nơi cũng lần lượt đứng dậy, đầu vào đẩy lần lượt đi ra khỏi phòng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 196

Giao Dịch Đồ Cổ

Cha, không phải chi là mua mấy món đồ thôi, sao mà phải căng thẳng như thế chứ?

Sau khi ăn sáng xong, Diệp Thiên ngồi đợi cùng cha ở trong phòng. Thế nhưng Diệp Đông Bình bộ dạng đứng ngồi không yên khiến cho Diệp Thiên cảm thấy hơi buồn cười.

- Nói nhảm cái gì thế, lần này không phải là ta mang theo 20 vạn sao? Giả sử xảy ra chuyện gì, thì cha người có mà trắng tay à.

Diệp Đông Bình nhìn thấy tương lai của thị trường đồ cổ nên mấy năm nay vẫn luôn có chính sách vào nhiều ra ít. Mỗi năm cũng chỉ xuất ra 3 đến 5 món đồ để duy trì hoạt động cửa hàng còn những món đồ tốt của ông thì lại để lại trong nhà kho hết.

Đang lúc định giáo huấn thằng con trai vài câu thì điện thoại trong túi Diệp Đông Bình đột nhiên vang lên. Không quan tâm đến phản ứng của Diệp Thiên, Diệp Đông Bình cầm điện thoại lên.

- Ủ, được, tôi biết rồi. Nửa tiếng nữa nhất định sẽ đến. Được, gặp mặt sau!

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Diệp Đông Bình mới thở phào nhẹ nhõm nói:

- Đi thôi, nhớ nha, cha người bây giờ họ Hồ, đến lúc đó đừng có nhầm đấy.

- Khiếp, làm như là xã hội đen giao dịch vậy. Cha, cái điện thoại này cha mới mua à?

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền bĩu môi, phát hiện chiếc điện thoại khi này của cha mình giống y như của mình. Chỉ có điều là nó màu vàng, cầm trong tay cha nhìn có vẻ không được hợp cho lắm.

Diệp Đông Bình khó mà có cơ hội khoe khoang trước mặt con trai, giờ điện thoại lên nói:

- Cẩn tắc vô áy náy. Cái sim này cũng mới mua cả, dùng xong thì vứt đi.

- Thôi đi, đều là những chiêu thấy trên phim hết.

Diệp Thiên vô tình đã kích cha mình. Nhìn thấy cha có ý định dùng đến vũ lực liền nói luôn:

- Không phải cha hẹn với người đó nửa tiếng nữa sao? Bây giờ còn chưa đi là muộn đấy!

- Thằng này lớn không lớn bé không bé, tha cho người lần này đấy.

Diệp Đông Bình nhắc túi tiền 20 vạn lên, cùng Diệp Thiên ra khỏi Tứ Hợp Viện.

1 tiếng sau, 2 cha con đã đứng trên cầu vượt ba tầng ngắm cảnh.

- Cha, con nói người đó có tin được không? Gọi điện thoại chỉ huy đến nơi này nơi nọ bắt chúng ta đứng ở đây hít khói xe.

Diệp Thiên quả thực không còn giữ nổi bình tĩnh nữa. Chuyện lớn lắm à? Chẳng qua cũng chỉ là mua bán cổ vật. Việc này cho dù có bị bắt thì cũng chỉ phạt 3 đến 5 năm. Việc gì mà phải quá quan trọng thế?

- Biết kiếm tiền khó như thế nào chưa? Cha người kiếm tiền dễ lắm sao?

Diệp Đông Bình cũng hơi nóng giận. Xách theo 20 vạn chạy khắp nơi nên tâm trạng cũng rất áp lực.

- Đợi sang năm con kiến tiền cho cha dưỡng lão. Vụ mua bán này không làm cũng được, điện thoại cha reo kia. Bọn họ mà không ra mặt nữa thì chúng ta cùng đi về.

Diệp Thiên đang nói chuyện thì điện thoại của Diệp Đông Bình đổ chuông.

- Này, tôi nói này, đây là do ông Triệu ở Tô Châu giới thiệu, làm không làm thì nói 1 câu đi, để tôi đi lòng vòng khắp cả thế giới thế này, định lừa tôi à?

Diệp Đông Bình cũng tức giận, dù sao thì cũng là ông đi tìm đối tác để mua bán nhưng đây chẳng phải là ức hiếp người quá đáng sao?

- Được, nếu còn không gặp được cậu thì cũng không làm ăn gì nữa!

Nghe thấy địa chỉ của đối phương, Diệp Đông Bình thở phì phì ngắt điện thoại.

- Đậu Nhĩ Đôn mặt xanh ngời trên lưng ngựa, Quan Công mặt đỏ chiến ở Trường Sa, Tào Tháo mặt trắng, Trương Phi mặt đen thúc tra... tra...

Nghe tiếng hát kinh kịch trong ti vi vọng lại, Vương Thuận vừa uống rượu vừa nhâm nhi lạc luộc. Tiện tay vớt luôn vỏ lạc vào chiếc mũ giáp tướng quân mà cậu tận tay gỡ ra khỏi đầu người chết khi đào trộm mộ.

Mặc dù cho rằng sự cẩn thận của sư phụ là không đúng cho lắm nhưng Vương Thuận cũng không dám làm trái lại lời căn dặn của sư phụ. Sau khi để cho ông chủ Hồ kia đi lòng vòng hơn 1 tiếng đồng hồ thì mới báo địa chỉ cho đối phương.

Kỳ thực nếu theo ý của Vương Thuận thì sẽ ở lại thành Bắc Kinh không đi. Sư phụ không phải là vì câu nói nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất mà mới thuê căn phòng ở đối diện với cục công an này sao?

Nghe thấy tiếng chuông ngoài cửa, Vương Thuận đứng dậy, sau khi nhìn qua lỗ mắt mèo, mới hé cửa ra 1 chút.

- Ông là ông chủ Hồ à?

- Đúng, là tôi, thế cậu là ông chủ Cổ à? Ông chủ Triệu ở Tô Châu giới thiệu tôi đến.

- Ha ha, mời vào, mời vào. Thật là không phải với các vị. Ông cũng biết đấy ông chủ Hồ, làm việc này như chúng tôi rất nguy hiểm, không thể không đề phòng được.

Wương Thuận cười ha ha, mở hẳn cửa phòng ra. Thế nhưng tay trái thì đặt phía sau lưng. Ở đó còn cắm 1 cây súng ngắn đã được lên đạn rồi nữa.

Bọn người này không chỉ đơn thuần là những người đào trộm mộ, có khi còn là những kẻ “sát phú tế bần” nữa. Mà đương nhiên “bần” ở đây chính là bọn họ. Vì vậy mà trong tay mỗi người cũng có mấy mạng người rồi, xem ra là đang trên đường chạy trốn.

Hai năm trước, sư phụ của Vương Thuận là Dịch Vượng ở Hồ Nam khai quật được một ngôi mộ lớn. Khi ấy đã nhận một món tiền 50 vạn của 1 ông chủ Đại Hưng, lúc đó chuẩn bị giao hàng qua.

Thế nhưng đúng lúc đó có một ông chủ Hồng Kông lại trả 300 vạn mua món hàng đó. Dịch Vương không hề nghĩ ngợi liền bán cho ông chủ Hồng Kông đó. Hơn nữa để tránh hậu họa sau này còn vận dụng pháp thuật để giết ông chủ Đại Hưng đó.

Còn về chuyện xảy ra mấy ngày trước là do bọn họ giải quyết việc nội bộ. Nguyên nhân là vì Lão Bát mới ra nhập hội năm ngoái này sinh ý định gian dối. Âm thầm liên kết với bang Quá Giang Long ở Thiểm Tây, muốn ăn không món hàng này của Dịch Vương.

Thế nhưng Dịch Vương đã sớm phát hiện ra, bố trí giăng bẫy đưa Lão Bát vào tròng. Chỉ có điều Dịch Vương không ngờ rằng Lão Bát thân thể khỏe mạnh nên sau khi âm khí nhập vào thân thể vẫn không chết ngay mà chỉ cuồng tính đại phát cần chết lão Tứ đi đằng trước.

Chuyện này cũng khiến cho Dịch Vương có cảm giác không ổn. Nên lần này mới giao cho đệ tử xử lý món hàng này, còn mình thì cao chạy xa bay.

Bởi vì Dịch Vương gian xảo như quỷ, ti tiện như cáo, tuy rằng gây ra không ít chuyện bội bạc nhưng vẫn sống yên ổn. Hơn thế nữa thủ đoạn độc ác, Vương Thuận đối với ông ta tôn kính như thần, không dám có ý nghĩ phản nghịch.

- Vật đều ở đây, tổng cộng 20 chiếc. Ông chủ Triệu chắc cũng nói với ông rồi, 20 vạn thì có thể đem chúng đi!

Tuy rằng nhìn thấy đằng sau “ông chủ Hồ” còn có 1 người thanh niên, Vương Thuận cũng không để ý đến, sau lưng giắt 1 khẩu súng, cùng lắm thì người chết ta sống. Kể từ lúc ăn cơm bằng cái nghề này, cậu cũng ngộ ra được điều này.

- Ông chủ Cổ, tôi xem hàng trước. Có được không?

Đồ vật ở đây quá nhiều, Diệp Đông Bình mấy năm trước bị người ta lừa chiếc lư hương ba chân hơn 100 vạn, đến tận bây giờ mới nguôi ngoai. Mặc dù lần này số tiền giao dịch không lớn nhưng cũng phải cẩn thận một chút.

- Ha ha, đồng ý. Thế nhưng ông chủ Hồ, cũng cho tôi xem đồ trước đi?

Wương Thuận cười ha ha, ở đây một người họ Hồ, một người họ Cổ, rõ ràng là cả hai người chẳng ai tin ai cả.

- Đưa cho ông chủ Cổ xem đi.

Diệp Đông Bình hướng về phía con trai, điệu bộ như là ông chủ.

- Ông chủ Hồ, tiền đều ở đây!

Diệp Thiên kéo khóa chiếc cặp da ra, một cục tiền nhân dân tệ hiện ra trước mặt Vương Thuận.

- Được, ông chủ Hồ là người thẳng thắn. Những đồ vật ở đây ông cứ thoải mái xem. Thế nhưng chỉ được xem nửa tiếng thôi, tôi còn có việc phải đi!

Nhìn thấy đầy tờ tiền mặt trong cặp, mắt Vương Thuận híp lại. Nếu không phải lần này Dịch Vượng dặn ít gây chuyện đi. Hẳn thực sự là đã có ý định nổ súng giết hai người rồi.

Thế nhưng Vương Thuận không biết, lúc này trong lòng bàn tay của Diệp Thiên đang cầm miếng Đại Tề Thông Bảo. Chỉ cần Vương Thuận có chút manh động thì miếng Đại Tề Thông Bảo đó sẽ xuất hiện ngay trên một bộ phận thân thể Vương Thuận.

Kể từ khi mới vào phòng, Diệp Thiên đã cảm thấy có nguy hiểm ở đằng sau lưng Vương Thuận. Đây là một cảm giác không thể nói thành lời được. Và cũng chỉ có người luyện thần thức thông thấu như Diệp Thiên mới có thể có cảm giác nhạy bén như vậy.

- Đồ vật cũng được, đây là đồ đòi nhà Hán phải không?

Sau khi ngòai xỏm xem một hồi, nét mặt Diệp Đông Bình tỏ vẻ hài lòng.

20 món đồ ở đây bao gồm miếng ngọc ngũ sắc thẫm màu đòi nhà Hán, 1 chiếc mũ giáp tướng quân, một thanh đoản đao mạ vàng, ngoài ra còn có hai cái giá đựng nến và chiếc gương đồng tứ diện hoàn hảo đòi nhà Hán nữa.

Phải nói là giá trị những đồ vật đó là rất lớn. Riêng nói về mấy món ngọc khí thô, nếu mà để trong tay vài năm thì có thể bán được tận mấy chục vạn. Vì thế mà Diệp Đông Bình rất hài lòng với những đồ vật mua bán lần này.

Nghe Diệp Đông Bình nói xong, Vương Thuận bên ngoài thì cười nhưng bên trong thì không, nói:

- Ha ha, ông chủ Hồ, đồ đều ở đây, ông thấy ưng là được. Ở đâu ra đâu có quan trọng nhỉ?

Diệp Đông Bình vỗ vỗ vào trán, nói:

- Đúng thế, là tôi nhiều lời, ông chủ Hồ, chúng ta 1 tay giao tiền, 1 tay giao hàng nha?

Diệp Đông Bình không phải là lần đầu tiên mua đồ cổ đảo được, cũng biết quy định ở bên trong, xem đồ xong, trả tiền rồi đem đi là được. Hỏi nhiều sẽ phạm vào điều kiêng kỵ của người ta.

- Được, để tôi gói lại cho ông!

Nhìn thấy Diệp Đông Bình đồng ý giao dịch, Vương Thuận cũng đỡ cảnh giác vài phần, cầm lấy cái túi da cá dưới đất lên, nhét những món đồ cổ đó vào. Còn về mấy miếng ngọc đó thì để Diệp Đông Bình cầm.

Nhận chiếc túi từ Vương Thuận, sau khi nhận nốt mấy miếng ngọc thẫm màu đỏ, Diệp Đông Bình nói với Diệp Thiên:

- Đưa tiền!

Tục ngữ nói: “ chuột có đường của chuột, mèo có đường của mèo”, mặc dù trên người đối phương có súng, nhưng chi cần không rút ra, Diệp Thiên cũng không gây thêm rắc rối làm gì, đem chiếc cặp da qua.

Thế nhưng đúng vào lúc Diệp Thiên đưa chiếc cặp da ra, ánh mắt đột nhiên quét ngang qua đồng đồ ăn vặt, bia bọt, vò lạc ở trên bàn, sau khi nhìn xong thì cả người hơi lặng đi một chút.

Sau khi đưa chiếc cặp da đến tay đối phương, Diệp Thiên chỉ vào 4, 5 miếng ngọc bội trên bàn nói:

- Ông chủ Cổ, mấy miếng ngọc này của ông có bán không thế?

Vương Thuận nhìn theo hướng tay Diệp Thiên chỉ, lắc đầu nói:

- Mấy cái đó không bán, đều là ngọc mới cả, các ông nhìn cũng không vừa ý đâu.

- Không biết gì thì đừng có nói nhiều!

Diệp Đông Bình đối với việc con trai nói lung tung xen vào rất không vừa ý, trừng mắt nhìn Diệp Thiên rồi nói:

- Được rồi, ông chủ Cổ, lần sau mà còn có vật tốt nữa thì nhất định đến tìm tới đây nhé.

Nói những lời này thế nhưng Diệp Đông Bình biết, ông với đối phương lần sau sẽ không có cơ hội làm ăn nữa. Bởi vì sau khi ra khỏi cánh cửa này, ông sẽ vứt luôn cái sim vừa mới mua kia đi.

- Nhất định, nhất định, tạm biệt hai vị!

Vẻ mặt Vương Thuận tươi cười, thế nhưng tay trái lại sờ vào khẩu súng, chuyện trở mặt thường là vào lúc giao dịch xong mới xảy ra, hắn cũng không thể không đề phòng.

Nhưng mà Vương Thuận không phát hiện ra rằng, lúc Diệp Thiên bước ra khỏi phòng, ngón tay bắn ra một dòng khí vô thanh vô sắc nhập vào trong người hắn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 197

Thông Linh

Đây đúng là mất công tìm kiếm bao lâu không thấy thế mà bỗng dung lại dễ dàng tìm thấy thế này. Đến đây xem ra không uổng công.

Mang theo cái bao đựng đầy đồ cổ kia ra khỏi tòa nhà, Diệp Thiên quay đầu nhìn lên, không ngờ rằng người đưa giỡn cậu hai lần lại là một kẻ đào trộm mộ.

Ngay từ ánh mắt đầu tiên nhìn thấy vị “ông chủ Cổ” đó, Diệp Thiên đã cảm thấy được mùi vị người chết trên người hắn ta. Chỉ có những người đi vào trong mộ lâu năm mới có cái mùi tấy không thể hết kia được.

Trên bàn còn có mấy miếng ngọc bội, hoàn toàn nói lên thân phận của người đó. Linh khí của ngọc bội không ổn định, Diệp Thiên có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở của người ở hiện trường trong vụ án hôm qua.

Thế nhưng đáng tiếc là, người chế tác ra ngọc bội này lại không phải là vị “ông chủ Cổ” kia, khiến cho Diệp Thiên không thể nhìn thấy phong thái của vị “cao nhân” đó, trong lòng thật ra cũng có chút tiếc nuối.

Từ những mẫu thuốc lá cùng vỏ bia rượu lộn xộn trong phòng có thể thấy rằng, vừa mới có một nhóm người rời đi. Người muốn tìm không ở, hơn nữa lần này lại đi mua bán cùng cha nên Diệp Thiên cũng không muốn gây phức tạp thêm.

Thế nhưng lúc Diệp Thiên chuẩn bị rời đi, có lưu lại trên người của “ông chủ Cổ” kia một dòng “định vị” có thể giúp Diệp Thiên sau này dễ dàng tìm ra vị trí của hắn. Bất kể hắn chạy đến nơi nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Diệp Thiên.

Không chỉ có thế, Diệp Thiên còn âm thầm kiểm tra mấy sợi lông trong phòng. Từ những thứ đó mà có thể suy diễn đại khái ra xuất xứ một vài đồ vật.

- Bọn người này, không thể ở lại!

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà, trong lòng thầm quyết định. Bởi vì khi này cậu cảm nhận được rõ ràng sát khí của “ông chủ Cổ” kia. Nếu mà không phải hôm nay cùng cha đến, nói không chừng xảy ra chuyện gì cũng nên.

Diệp Đông Bình giơ tay vẫy 1 chiếc taxi, nhìn thấy con trai vẫn còn đứng ở đó, không nhận được nói:

- Nhìn cái gì thế? Còn chưa đi nhanh lên!

- Vâng ạ!

Diệp Thiên trả lời rồi ngồi lên chiếc taxi.

Sau khi về đến Tứ Hợp Viện, Diệp Đông Bình gọi con trai 1 tiếng rồi 2 người cùng vào nhà kho chứa đồ cổ ở sân sau.

Để sửa lại kho hàng này, Diệp Đông Bình cũng đã tốn không ít tiền. Bên trong không chỉ được trang bị thiết bị hút ẩm, mà ngay cả đèn cũng là đèn chuyên dụng không có bức xạ điện từ là để giảm bớt tổn hại cho những vật bảo bối kia.

Sau khi đi vào nhà kho, Diệp Đông Bình cầm 1 cái bàn chải lông, lần lượt quét sạch từng lớp bùn đất dính trên những món đồng thau đó rồi nói với Diệp Thiên:

- Lại đây giúp mới nào, để mấy món đồng thau này vào dung dịch bảo vệ đi. À, đúng rồi, tiểu tử nhà ngươi không có việc gì thì giúp cha mang mấy miếng ngọc này về chơi được không?

Bất kể là ngọc cổ có chất lượng tốt như thế nào thì sau khi khai quật về căn bản cũng đều mất đi độ tươi sáng ban đầu biến thành màu sắc tối hơn.

Thế nhưng chỉ cần qua tay người chơi một thời gian thì sẽ trở nên ôn nhuận thuần hậu, trơn bóng trong suốt. Đặc biệt là các màu thắm sẽ hoàn toàn hòa tan bên trong ngọc, như mây che mặt trời, vũ hạc du thiên. Sắc màu kỳ ảo vô cùng.

(màu thắm bao gồm màu nước – trắng; sa mạc – đỏ; đất – nâu đất và hồng; thủy ngân – đen; sắt – hồng đậm; đồng – xanh dương; màu máu- đỏ)

Chất lượng mấy miếng ngọc này quả cũng không tồi, Diệp Đông Bình không muốn dùng cái phương pháp người ta dùng cái vải bọc

nhân tạo cũ để ma sát, như vậy nếu có chút sơ suất sẽ làm hư tổn đến ngọc.

- Cha, những miếng ngọc này cha tự chơi đi, con không có hứng thú.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, chơi ngọc là một việc tinh tế, hao tổn rất nhiều tinh thần và thể lực. Cậu tốn công làm vậy thì thà đi tìm miếng ngọc mới điều khắc rồi chơi. 3, 5 năm sau không khéo có thể thành 1 món pháp khí cũng nên.

- Tiểu tử thôi, tốn công nuôi người!

Diệp Đông Bình tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thiên, thế nhưng cũng không có cách nào với Diệp Thiên. Kể từ khi tên tiểu tử này biết tự suy nghĩ thì hình như chưa thấy nghe lời mình bao giờ cả.

- Cha, bọn họ đào ngôi mộ này chắc là mộ của tướng quân. Đây không phải là đồ đồng thau mà là vũ khí binh giới.

Diệp Thiên vừa nói vừa cầm thanh đoản đao mạ vàng ở dưới nền nhà lên, một tay nắm vào vỏ kiếm, rút nó ra, không khỏi lạng đi một chút. Không phải là thanh đoản đao này quá sắc bén mà là trên mặt đầy rỉ sét, nhìn qua thì chỉ là thanh đao cùn.

- Ấy, món đồ này thật cổ quái?

Đúng lúc đang định nén xuống đất thì Diệp Thiên bỗng nhiên có cảm giác từ thanh đoản đao truyền ra một luồng sát khí chập chờn khó hiểu, Diệp Thiên đặt nó xuống rồi cẩn thận xem xét tỉ mỉ.

Từ chỗ lưỡi của thanh đoản kiếm lộ ra đó có thể nhìn thấy đây là thanh đoản kiếm bằng đồng. Nhưng đường hoa văn trên mặt lại lấp ló màu vàng bóng loáng, hẳn là có pha thêm chất liệu vàng, thiếc hoặc là sắt gỉ đó. Nghiêm túc mà nói thì đây chính là một thanh đoản kiếm bằng hợp kim.

- Này, này, ta nói, tên tiểu tử nhà ngươi làm cái gì đấy? Cái miếng sắt rỉ này mà rơi xuống thì mất hết giá đấy.

Diệp Đông Bình đang bận bịu với cái đèn đồng xanh, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu “keng keng”, ngoảng đầu lại nhìn thì thấy con trai đang cầm cái búa nhỏ gõ gõ vào thanh đoản kiếm, không khỏi trừng mắt lên.

Phải biết rằng, muốn bán được đồ Thanh Đồng thì phải là “cũ”, càng “cũ” càng đáng giá.

Thanh đoản kiếm này mặc dù nhìn kiểu gì cũng không vừa mắt nhưng chuôi kiếm lại là được làm từ hợp kim. Tha hồ mà lừa được

ngọt nhạt 8 nghìn, 1 vạn đồng. Thế nhưng Diệp Thiên lại mài bóng lớp rỉ sét kia thì sợ là đến 800 đến 1 nghìn cũng không bán được.

- Cha, con thích món đồ này, cha đừng nghĩ đến nó nữa.

Nhìn thấy chỗ rỉ sét của thanh đao rơi xuống, mắt Diệp Thiên lộ ra một tia vui mừng. Với tay cần lấy vô kiếm, không kịp đợi cho cha nói gì, Diệp Thiên đã nhanh như chớp chui ra khỏi nhà kho.

- Tên tiểu tử thời này, cướp cả đồ của cha à!

Nhìn thấy bộ dạng như nhặt được báu vật của con trai kia, Diệp Đông Bình dờ khóc dờ cười lắc lắc đầu, tiếp tục xử lý nốt đồng đồ mới thu được hôm nay.

- Bảo bối à, món đồ này mà ở thời xưa tuyệt đối cũng đáng giá đến nghìn vàng ấy chứ!

Sau khi về đến phòng mình, Diệp Thiên vui sướng nhìn thanh đoản kiếm trong tay. Cái thân kiếm vốn loang lổ rỉ sét giống như một thanh sắt kia nay đã lộ ra hình dáng của một thanh đoản kiếm rồi.

Những chỗ rỉ sét ban đầu kia đều là do rỉ sắt của vô kiếm bám vào, nhưng sau khi bị Diệp Thiên dùng búa gõ lên một hồi, toàn bộ đều tự động rớt ra. Ở chỗ giữa lưỡi kiếm và sống kiếm còn khắc hoa văn âm dương tương phản nữa.

Diệp Thiên tìm một miếng vải thô, mài thật lực chỗ thân kiếm. Lau sạch bùn đất bám ở chỗ đường hoa văn trên thân kiếm, những đường nét hoa văn tinh tế, xen kẽ, lồng vào nhau hiện nổi lên trên thân kiếm.

- Nhà Hán cách bây giờ cũng phải đến hơn 2000 năm rồi, thanh kiếm này ngàn năm không gỉ, chắc hẳn bên trong cho thêm crom. Chính là một món đồ thần khí ma thuật trước đó, cũng không biết chủ nhân của nó rốt cuộc là ai?

Nghiên cứu thanh đoản kiếm trong tay, trong lòng Diệp Thiên cảm thấy hơi xúc động. Phải biết rằng, crom là 1 kim loại hiếm rất khó bị ăn mòn, hàm lượng crom trên trái đất này rất ít, chiết xuất cực kỳ khó.

Hơn nữa crom cũng là một kim loại chịu nhiệt rất tốt, ước chừng nhiệt độ tan chảy vào khoảng 7000 độ. Diệp Thiên nghĩ không hiểu ở các thời đại thổi lửa rèn sắt cổ đại ấy làm thế nào mà hòa tan được thứ kim loại này?

Có thể có 1 thanh đoản kiếm như thế này chôn cùng thì chủ nhân của nó ắt hẳn là một nhân vật rất oai phong trong thời cổ đại. Chi

có điều bất kể những anh hùng vô địch nào sau khi chết cũng chỉ là một nắm đất nâu mà thôi.

- Đây có thể là một thứ vũ khí giết người lợi hại, không đúng, không đúng, đây... đây rõ ràng là một pháp khí, ha... ha ha, đương nhiên là 1 pháp khí!

Diệp Thiên trút bỏ nghi ngờ, cảm thấy trong thanh đoản kiếm này truyền lại một luồng sát khí, trong lòng vốn cũng cảm thấy lo sợ nhưng sau khi kiểm tra kỹ thì sự sợ hãi đó lại biến thành nỗi vui mừng khôn xiết.

Diệp Thiên từ nhỏ đã tu luyện tâm pháp Đạo gia, khả năng tự khống chế rất mạnh nhưng vào lúc này, Diệp Thiên lần đầu tiên không khống chế nổi niềm hưng phấn của mình, cười phá lên.

Kiểm thuộc kim (trong ngũ hành), kim thì sức mạnh vô địch. Loại vật này hoàn toàn có thể làm vũ khí giết người. Khác xa so với ám khí nguy hiểm trong ngọc thạch. Càng có thể điều khiển tâm thần người khác hơn, khiến người ta rơi vào trong ảo mộng.

Phải biết rằng, không chỉ có người có thể hấp thu sát khí, những binh khí đao như thế này cũng có thể. Một món binh khí càng giết nhiều người thì sẽ biến thành hung khí, trên mặt của nó ngưng tụ âm sát khí của những người đã từng bị nó giết chết.

Cũng giống như những tướng quân giết người như góe thời cổ đại, sát khí trên người họ rất lớn cũng chính là từ sát khí của binh khí nữa. Khi 2 tướng quân đối đầu nhau, 1 đao chém tới, sát khí động trời, tinh thần hơi yếu đi thì sẽ biến thành quỷ trong đao.

Nếu như món này chỉ sắc bén hay là chỉ chứa sát khí thôi, Diệp thiên cũng đâu có vui mừng như vậy. Mấu chốt là thanh đoản kiếm này đã được dưỡng qua phong thủy dưới cổ mộ, đã biến thành một món đồ pháp khí loại khác.

Theo lẽ thường mà nói, pháp khí có thể tránh dữ tìm lành, hóa nạn thành may, rất có ích lợi cho người đeo nó.

Nhưng còn có 1 loại pháp khí khác nữa, là dùng để đấu nhau. Những món đồ này thường là sát khí động trời. Khi sử dụng có thể mê hoặc tinh thần đối phương, đồng thời sát trị sát, phá giải công kích của đối phương.

Thế nhưng điều kiện để tạo thành loại pháp khí này cực kỳ khắc nghiệt. Không những phải uống máu người, hút âm khí trên người người chết mà còn phải trải qua trận pháp phong thủy, để dưỡng trong cực âm, hàng ngàn năm qua cũng chỉ xuất hiện một vài cái mà thôi.

Câu “bảo kiếm thông linh” người xưa nói là cảnh báo chủ nhân gặp nguy hiểm. Kỳ thực chính là pháp khí cảm nhận được luồng sát khí bên ngoài mà phát ra cảnh báo.

Có thể nói loại pháp khí này là ước mong của các thầy tướng phong thủy. Diệp Thiên vô ý kiếm được thanh đoản kiếm này, niềm vui sướng trong lòng khó có thể nói hết bằng lời được.

Sau khi vui mừng khôn xiết, Diệp Thiên ngồi khoanh chân trên giường, để thanh đoản kiếm trước mặt, khẽ nhắm mắt, một luồng nguyên khí hướng về phía thanh đoản kiếm, như là đồng thời bị khiêu khích, một luồng sát khí lạnh lẽo cũng lập tức phát ra từ thanh đoản kiếm, nhiệt độ trong phòng hình như là giảm đi mấy độ.

Sau khi luồng sát khí này tuôn ra, trực tiếp đi vào người Diệp Thiên. Diệp Thiên cũng không có ý định chặn lại, cứ để sát khí xâm nhập vào thân thể mình, trong nháy mắt hàn khí đó đã nhập vào trong thân thể. Trên trán Diệp Thiên cũng lấm tẩm giọt mồ hôi lạnh.

Nhưng mà trong thân thể Diệp Thiên lúc này cũng bị xao động nguyên khí, dòng sát khí đó cũng không thể tổn hại đến gân cốt của Diệp Thiên mà chỉ có thể chạy ở phạm vi bên ngoài. Mà nguyên khí trong người Diệp Thiên cũng từng dòng nhập vào trong luồng sát khí đó.

Diệp Thiên trong quá trình này hình như cũng không được thoải mái cho lắm. Từng giọt mồ hôi trên trán không ngừng ứa ra, sắc mặt cũng trắng bệch dần.

Qua khoảng sau 20 phút, thanh đoản kiếm trước mặt tự nhiên phát ra tiếng kêu giòn tan, sát khí nhập vào trong người Diệp Thiên như nước chảy rồi nhập vào trong thân kiếm.

- Ha ha, thành công rồi!

Mặc kệ những giọt mồ hôi trên trán, Diệp Thiên 1 tay thu thanh đoản kiếm trước mặt về lập tức có cảm giác huyết nhục tương đồng, mà sát khí trong thân kiếm cũng không thể nào làm tổn hại cậu được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 198

Chuyện Kỳ Quái

Trong người có chứa sát khí của pháp khí, không phải ai cũng có thể vận dụng được, trước hết phải đã thông linh tính mới có thể làm chủ được một cách tự nhiên được. Nếu không mà sơ suất 1 cái thì sẽ có kết cục tự hại mình.

Cái gọi là thông linh cũng không phải là linh tính của pháp khí mà là dao động nguyên khí của bản thân thích ứng với sát khí trong pháp khí đó, khiến cho cả 2 không bài trừ lẫn nhau. Trong người có ta, trong ta có người, tự nhiên sẽ không phản lại người sử dụng nó.

Trong tác phẩm “U thông linh” của Hán Ban Cố có câu: “tinh thông linh hồn mà cảm nhận được đồ vật” chính là nói về vấn đề này.

Thế nhưng Đạo giáo ngày nay đang bị suy thoái dần, những người có thể khai thông nguyên khí trời đất giống như Diệp Thiên thế này ít lại càng ít. Có người cho dù có gặp được những loại pháp khí như thế này nhưng cũng chỉ để làm binh khí để trưng bày trên kệ mà thôi.

Cầm thanh đoản kiếm trong tay, cảm nhận được huyết nhục trong thân kiếm truyền lại, bên tai Diệp Thiên như nghe thấy âm thanh của đao kiếm, vó ngựa vọng lại, giống như được quay trở lại hàng ngàn năm trước, là chủ nhân mang bên mình món binh khí lợi hại này vậy.

- Thời gian cũng không thể lưu lại dấu vết trên người mày, gọi mày là Vô Ngân đi.

Diệp Thiên dùng tay vuốt nhẹ trên mình kiếm, như nghe được lời nói của Diệp Thiên, thanh đoản kiếm phát ra 1 tiếng “keng” giòn tan. Sau đó sát khí tan dần, ánh sáng cũng lụi đi, biến thành 1 thanh kiếm cực kỳ bình thường.

Nếu như không cầm đến tận trước mặt để quan sát đường nét hoa văn của nó sợ là tất cả mọi người sẽ nhìn nó như 1 món đồ thủ công bình thường thôi. Nhưng Diệp Thiên biết, có món binh khí này trong tay, sau này cho dù có gặp phải những tên cầm súng thì mình cũng có lực chiến lại rồi.

- Diệp Thiên, ra ăn cơm đi, mới về đến nhà mà đã chui vào phòng làm gì thế.

Đúng lúc Diệp Thiên không ngờ rời thanh đoản kiếm kia thì nghe thấy tiếng bác gọi bên ngoài.

- Vâng, cháu ra ngay ạ.

Diệp Thiên đáp lại 1 tiếng, tiện tay cầm lấy vỏ kiếm, cười mỉu 1 cái rồi lại vút xuống. Dùng lại miếng vải thô khi nãy để lau kiếm kia cuốn mấy vòng quanh thân kiếm rồi cầm đi ra ngoài.

- Bác hai, cả nhà bác cũng đến rồi ạ.

Ra đến sân trước, Diệp Thiên phát hiện cả nhà bác hai cũng đến rồi. Lam Lam đang cùng tiểu Tuấn Hàn chạy đùa khắp sân. Nhà họ sống ở trên tầng nên bình thường có rất ít cơ hội chơi đùa như vậy.

- Anh Sâm, không sao rồi chứ?

Trông thấy sắc mặt Lục Sâm tuy vẫn còn hơi tái nhợt nhưng hai mắt sáng rực, dễ nhận thấy là tinh thần đã hồi phục lại.

- Không sao rồi, Diệp Thiên, đến đây, anh có chút chuyện muốn hỏi chú.

Lục Sâm 1 tay kéo Diệp Thiên ra đến góc sân không có người, cũng không để ý đến thanh đoản kiếm trong tay của Diệp Thiên, thanh niên ai mà chẳng mê cái thứ đao đao kiếm kiếm ấy chứ?

- Diệp Thiên, hôm qua rốt cuộc là chuyện gì thế? Có... có phải là anh bị... bị ma quỷ nhập vào người không?

Hôm qua sau khi Diệp Thiên rời đi, Lục Sâm hỏi tỉ mỉ người nhà chuyện như thế nào sau khi Diệp Thiên đến.

Vừa nghe thấy bác sĩ nói là bệnh của anh không có cách chữa trị nhưng Diệp Thiên chỉ cần mấy phút đã có thể làm cho anh tỉnh lại. Kể cả là tâm trí Lục Sâm có cứng cỏi đến đâu cũng không thể không sợ được, lần đầu tiên nghi ngờ niềm tin tín ngưỡng của mình.

Là 1 người theo chủ nghĩa duy vật, Lục Sâm vốn không tin trên thế gian này có ma quỷ thế nhưng chuyện xảy ra với mình lại khiến cho anh không có đáp án giải thích. Nếu không phải người nhà ngăn lại thì hôm qua anh đã chạy thẳng từ bệnh viện đến tìm Diệp Thiên rồi.

- Anh Sâm, chuyện này em cũng không biết nên giải thích thế nào nữa. Trên đời này nhất định là không có ma quỷ rồi. Nhưng có 1 thứ có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ của con người, cũng có thể gọi thứ này là 1 loại từ trường. Khi trước anh bị hôn mê chính là bị ảnh hưởng bởi loại từ trường này đấy.

Sau khi nghe thấy Lục Sâm nói, Diệp Thiên cười khỏ 1 tiếng. Cậu biết nói chuyện ma quỷ với anh có chút không thích hợp vì vậy nên cố gắng nói ra những lời mà Lục Sâm có thể chấp nhận được.

- Nhưng mà, loại từ trường này là do người làm hay là do tự nhiên tạo thành vậy?

Do nhạy cảm của nghề nghiệp, Lục Sâm tra hỏi đến cùng. Anh luôn cảm thấy vụ án hôm trước có chút không bình thường, nhưng lại không thể tìm ra chút manh mối nào. Việc này đối với 1 bác sĩ pháp y mà nói, nhất định là 1 chuyện rất đau khổ.

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Anh Sâm, anh là do tự nhiên làm. Sau này xảy ra những vụ án như thế thì đeo miếng ngọc Tì Hưu kia vào, từ trường xung quanh người chết rất hỗn loạn.

Không phải là Diệp Thiên không muốn nói cho Lục Sâm biết chuyện đào trộm mộ kia, chỉ có điều 1 là do có liên quan đến cha mình, 2 là cho dù tên Thuật sư kia trong mắt của Diệp Thiên không là gì cả nhưng cũng không phải là người mà Lục Sâm có thể đối phó được.

- Cái... cái này cũng có thể sao?

Lập luận của Diệp Thiên rõ ràng đã phá vỡ hiểu biết mấy chục năm về cái thế giới này của Lục Sâm, nhất thời khó có thể chấp nhận được.

Diệp Thiên đột nhiên mở miệng nói:

- Anh Sâm, chuyện chiếc xe Bus 330 ở trong thành Bắc Kinh năm 95, anh có biết không?

- Câu... cậu nói, chuyện đó, cũng là so từ trường hỗn loạn quấy nhiễu tư duy của người lái xe mà gây ra như vậy phải không?

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, sắc mặt Lục Sâm đột nhiên trắng bệch, thậm chí còn khó nhìn hơn so với hôm qua trong bệnh viện. Bởi vì chuyện này anh cũng đã được trải qua, cho đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được đáp án.

Đó là 1 đêm rất khuya vào tháng 11 năm 95, 1 chiếc xe bus chậm rãi chạy ra khỏi trạm giao thông công cộng Viên Minh Viên, chậm chậm dừng bên cạnh bến xe ở cửa nam Viên Minh Viên, cũng là chuyến xe cuối cùng xuất bến.

Lúc ấy trên xe ngoài tài xế và 1 cô nhân viên bán vé xinh đẹp ra thì còn có 4 hành khách khác nữa, 1 cặp vợ chồng trẻ, 1 bà lão và 1 đứa trẻ nữa.

Lúc xe qua khỏi cửa bắc bến xe khoảng 300 mét, tài xế đột nhiên mở miệng mắng nói nửa đêm rồi mà vẫn còn khách đợi xe, hơn nữa lại còn không đứng ở trong bến chờ, người trong xe nghe thấy thì nhìn xuống, quả nhiên bên cạnh đường có bóng 2 người đang vẫy xe.

Cô nhân viên bán vé kia khá là tốt bụng, nói là chuyến xe đêm cuối cùng rồi, trời cũng rét thế này, thôi thì cho lên xe đi. Lúc này tài xế liền dừng xe lại, ai mà ngờ tới sau khi lên xe thì là có tận 3 người, 1 người bị kẹp giữa 2 người kia.

Mà chuyện làm cho người khác sợ hãi chính là 2 người trong số họ đều mặc quan phục đời nhà Thanh, sắc mặt tái nhợt, sau khi lên xe thì không nói 1 lời. Nhân viên bán vé hình như là đã gặp qua những người này, nói chắc là đang diễn phim cổ trang ở quanh đây, chưa kịp thay tranh phục mới khiến cho mọi người bình tĩnh lại. Chỉ có bà lão cứ không ngừng ngoảng đầu lại nhìn.

Qua khoảng 3, 4 trạm, đôi vợ chồng trẻ mới lên trước 1 trạm đã xuống xe, trên xe tài xế nói chuyện vui vẻ cùng cô bán vé.

Đúng lúc này, bà lão kia đột nhiên đứng dậy, hơn nữa như là phát điên đánh vào đứa trẻ ngồi trước mặt. Miệng cứ không ngừng chửi bới rằng đứa trẻ lúc bọn họ lên xe đã trộm mất ví tiền của bà.

Đứa trẻ lập tức nổi giận, đứng dậy mắng lại bà lão:

- Bà lớn tuổi như thế rồi mà còn ngậm máu phun người như thế hả!

Bà lão cũng không nói gì, hai mắt giận dữ nhìn đứa trẻ, cùng lúc đó 2 tay nắm chặt lấy cổ áo không chịu buông ra.

Tài xế cùng cô bán vé lúc ấy thấy phiền, nói đằng trước có đồn công an khu vực, dừng xe ở cạnh đó rồi để 2 người xuống.

Sau khi xuống xe, đứa trẻ kéo bà lão vào đồn công an thì bị bà lão gạt đi, nói khi nãy là bà cứu mạng cậu bé đấy. Cậu bé không hiểu

- Bà khi nãy còn đổ tội cho tôi là ăn cắp tiền, sao bây giờ lại bảo cứu mạng tôi?

Bà lão nói:

- Khi này lúc gió thổi qua cửa sổ xe kia, tôi nhìn thấy 2 người mặc trang phục đời nhà Thanh kia không thấy chân. Chúng ta ngồi cùng xe với 2 con quý, thì có kết cục tốt đẹp thế nào chứ?

Những lời này vừa được nói ra, khiến cho đũa trê kia nổi cả da gà. 2 người lập tức vào trong trạm cảnh sát đó báo cáo. Thế nhưng thử nghĩ mà xem những lời nói hoang đường thế này tất nhiên không được viên cảnh sát tiếp dân chấp nhận, suýt chút nữa còn đánh cả 2 người ấy chứ.

Thế nhưng đến ngày hôm sau, công ty xe bus đến đồn cảnh sát báo án, nói là chuyến xe đêm cuối cùng 330, tài xế cùng 1 nữ nhân viên bán vé xe mất tích rồi.

Đến ngày thứ 3, phía cảnh sát phát hiện ra chiếc xe bị mất tích ở hồ nước Mật Vân cách Cự Hương Sơn khoảng 100m, trong chiếc xe bus đó còn phát hiện ra thi thể 1 nam 1 nữ đã bị thổi rữa.

Mà phía cảnh sát đã xem xét kỹ camera ghi hình ở đường Mật Vân ngày hôm đó, nhưng không phát hiện có chiếc xe đó đi qua. Mà Lục Sâm có tham gia khám nghiệm tử thi lại càng phát hiện ra 1 chuyện kỳ hơn, đó là vào khoảng thời gian 2 ngày ngắn như vậy, thi thể không thể nào thổi rữa 1 cách trầm trọng như vậy được.

Càng nhiều bí ẩn khiến cho phía cảnh sát phải bó tay. Rơi vào đường cùng chỉ còn cách kiểm soát bên truyền thông. Thế nhưng thời gian trôi qua cũng hơn 2 năm rồi thế mà Lục Sâm, người đã từng tham gia vụ án này vẫn còn nhớ như in.

- Diệp Thiên, chuyện này sao mà cậu cũng biết thế?

Lục Sâm trầm giọng nói, vụ án chưa có lời giải này vẫn luôn là 1 cái gai trong lòng của anh.

Diệp Thiên nghe vậy lắc lắc đầu nói:

- Anh Sâm, chuyện đó cách trường Thanh Hoa cũng không xa, em có thể không biết được sao? Chuyện này chính là do sát khí nặng ở đoạn đường đó gây ra, các anh cũng không phải theo đuổi nữa làm gì.

Lúc ấy sau khi Diệp Thiên nghe thấy chuyện này, đã chạy đến hiện trường xem xét. Đúng như những gì cậu nói, đây là 1 khối đất âm, do từ trường trái đất biến đổi, cũng giống như những lúc thủy triều tương đối đặc biệt, rất dễ gây ra những “chuyện kỳ quái”.

Còn về chuyện thi thể thối rữa, thì càng dễ giải thích, sát khí đối với vật chết vốn rất có tính ăn mòn.

Cũng giống như thanh đoản kiếm trong tay của Diệp Thiên này, nếu dùng bí pháp để sử dụng, kích động sát khí, nó có thể sinh ra hậu quả mà thậm chí đến 2 chữ “ăn mòn” cũng không thể đủ để miêu tả.

- Hai anh em các người nói chuyện gì thế? Nhanh vào đây ăn cơm, rau sấp nguội hết cả rồi.

Đúng lúc Lục Sâm còn muốn truy hỏi, Diệp Đông Lan không hài lòng gọi lại, 2 người nhìn qua, hình như còn mỗi 2 người ở ngoài này mà thôi.

- Đi thôi, ăn cơm trước đã, lát nữa anh hỏi em tiếp.

Lục Sâm lắc lắc đầu, mặc dù không hoàn toàn tin những lời Diệp Thiên nói, nhưng cũng không giống như vừa mới bắt đầu đã bác bỏ rồi.

- Diệp Thiên, món đồ đào được này, con cầm ra đây làm gì?

Diệp Thiên vừa mới vào phòng ăn, Diệp Đông Bình bắt mẫn quờ trách. Mặc dù ông cũng là người chơi đồ cổ, không kiêng kỵ những đồ thể này nhưng vật đào được từ trong mộ người chết cầm ra phòng ăn, khiến cho người khác có chút ghê tởm.

- À, suýt quên, cha, cha xem cái này.

Nghe thấy cha nói vậy, Diệp Thiên không nhịn được cười. Những loại pháp khí thể này cần phải được chủ nhân thường xuyên dưỡng, sử dụng mới có thể sử dụng như ý được vì vậy theo thói quen, Diệp Thiên mới cầm thứ này trong tay.

- Có cái gì đẹp, không phải là 1 thanh đoản đao à?

Diệp Đông Bình trừng mắt nhìn con trai, trách cậu không nên cầm thứ này trước mặt Lục Sâm. Mặc dù ông chỉ là 1 bác sĩ pháp y thôi nhưng cũng là người trong hệ thống cảnh sát. Miệng mắng con trai, Diệp Đông Bình còn giơ tay thu luôn thanh đoản kiếm về.

- Đây... đây là thanh kiếm đó à?

Sau khi cởi lớp vải thô bọc quanh thân kiếm ra, ánh mắt Diệp Đông Bình có chút ngơ ngác. Ông không ngờ đến cái thứ phế phẩm nhìn như 1 thanh sắt kia lại có thể biến thành hình dáng như thế này sao?

- Đúng thế, cái này là của con.

Nhìn thấy bộ dạng cha mình cứ nhìn chăm chăm như vậy, Diệp Thiên tuyên bố quyền sở hữu của thanh đoản kiếm đó. Giơ tay tranh lại, nói:

- Cha, sau này cha tìm cho con 1 miếng da tốt nhé, con sẽ làm 1 cái vỏ kiếm.

Sau khi suy nghĩ 1 lát, Diệp Thiên nhanh nhẩu nói tiếp:

- Đúng rồi, lát nữa con chụp ảnh nó rồi cha giúp con đi làm giấy chứng nhận nhé, không thì ra ngoài đường con đem nó theo không được tiện cho lắm.

Mấy năm này ra ngoài cửa mà mang theo những đồ như là Thanh đồng khí hay là đoản đao đều là phạm pháp hết. Thế nhưng có giấy chứng nhận sở hữu thì lại khác. Diệp Thiên biết nghề của cha mình, chỉ cần 1 ít tiền là có thể tìm 1 nhà chức trách rồi làm giấy chứng nhận là được.

- Tiểu tử thôi, thứ này có thể cầm đi khắp nơi được sao? Mau nộp lại cho cha!

Diệp Đông Bình trừng mắt, đưa tay về phía con trai.

- Không được, cha muốn thì cứ muốn đi, thứ này là của con!

Diệp Thiên vốn không đáp ứng yêu cầu của cha, thứ đã nằm trong tay cậu rồi, đó ai mà cướp đi được.

Nhìn thấy 2 cha con đang tranh giành nhau, Diệp Đông Lan gõ gõ lên bàn, tức giận nói:

- Được rồi, Đông Bình, cậu lớn thế rồi, còn tranh giành đồ với con trai làm gì? Lát nữa làm giúp Diệp Thiên cái giấy chứng nhận kia đi!

- Chị, chị nói xem nó cầm cái thứ này làm thương người khác thì sao?

Diệp Đông Bình vẫn nói lại vài câu.

- Tiểu Thiên còn hiểu chuyện hơn em, làm thương ai được chứ, chị nói cậu còn không nghe à?

Bà cũng không tranh cãi với em trai nữa, lập tức trừng mắt lên.

- Được rồi, cảm cái thứ này không được gây sự đâu đấy, chị hai, nào, chúng ta ăn cơm nào!

Tuy rằng Diệp Đông Bình được xem như là chủ nhân của gia đình nhưng trước mặt chị cả cũng không là cái gì cả, sau khi trừng mắt nhìn con trai, mời mọi người rồi bắt đầu ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Lục Sâm đi vào phòng Diệp Thiên, nói chuyện 1 hồi lâu với cậu. Thế nhưng có những chuyện Diệp Thiên cũng không có cách nào nói cho hiểu được cả, sau khi ra về Lục Sâm vẫn có chút mơ mơ màng màng.

- O? Sao trong lòng có chút bất an thế này?

Sau khi tiễn anh họ ra cửa, Diệp Thiên vốn định sang căn Tứ Hợp Viện bên cạnh xem xem thế nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút sốt ruột. Sau khi nghĩ 1 lúc, Diệp Thiên quay lại phòng mình, đốt 1 khúc Đàn hương, nhắm mắt ngồi xuống.

- Có liên quan đến cha à? Thế nhưng xem quẻ sao lại không ra thế này?

Sau khi xem quẻ xong, Diệp Thiên cũng tìm ra được nguyên nhân khiến mình sốt ruột, hình như chuyện giao dịch đồ cổ hôm nay vẫn còn chưa kết thúc, sau này Diệp Đông Bình hình như vẫn bị chút liên lụy.

Thế nhưng Diệp Đông Bình là người thân, xem quẻ không được rõ cho lắm. Khiến cho Diệp Thiên không rõ sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 199

Truy Tìm Tung Tích

Sau khi vắt óc suy nghĩ, Diệp Thiên lại tĩnh tâm ngồi xuống. Cậu muốn truy tìm phương hướng của vị ông chủ Cổ kia. 1 lát sau, Diệp Thiên mở to 2 mắt, khe chau mày lại. Dễ nhận thấy là trong lòng cậu đang có chuyện không thể quyết đoán được.

Theo như khi nãy suy diễn, Diệp Thiên phát hiện vị “ ông chủ Cổ ” kia đã rời khỏi Bắc Kinh rồi. Bây giờ đang ở hướng tây bắc, vậy nơi hắn muốn đến chắc là Ô Lỗ Mộc Tề.

Diệp Thiên mấy năm trước đã cùng sư phụ đi qua không ít nơi, hầu như đã đi khắp nước rồi. Nhưng chỉ có 3 nơi vẫn chưa từng đặt chân đến. 1 là khu vực Vân Quý, còn 2 nơi kia chính là Tây Tạng và Tân Cương.

Điều bối rối trong lòng Diệp Thiên bây giờ chính là tự mình có nên đến để giải quyết những người này hay không? Một là theo như quẻ bói, bọn họ sau này sẽ gây rất nhiều phiền phức cho cha, muốn trừ khử được mối hậu họa này, tốt nhất là nên giải quyết từ gốc rễ.

Hai là sát khí trên người vị “ ông chủ Cổ ” kia rất nặng, trong tay chắc là cũng xử đến mấy mạng người rồi. Giải quyết bọn này cũng coi như là thay trời hành đạo vậy.

Hơn nữa người mà hiểu được trận pháp kỳ môn kia, đã 2 lần trêu chọc đến Diệp Thiên. Diệp Thiên ra tay, cũng không coi như là phá hỏng quy luật giang hồ.

Chỉ có điều lúc này nếu như đi cũng mất khoảng nửa tháng, không chừng cũng đến tận 1 tháng cũng nên. Căn nhà Tứ Hợp Viện đó của Diệp Thiên đang xây dựng. Cậu sợ trong giai đoạn này nhờ đâu xảy ra sai sót gì thì sau này xây xong thì trận pháp sẽ không thể vận hành được.

- Đại trượng phu hành sự, đã muốn làm cái gì thì làm cái đấy. Nếu là việc khiến cho bản thân mình không được yên thì phải nhanh chóng giải quyết mới được!

Sau khi đi đi lại lại vài vòng trong phòng, Diệp Thiên đã quyết định, việc cần giải quyết mà do dự thì sẽ gặp tai ương. Việc này cứ để trong lòng cũng không có lợi cho việc hồi phục và phát triển công lực của Diệp Thiên sau này.

Sau khi quyết định, toàn thân Diệp Thiên cũng nhẹ nhõm hẳn. Thế nhưng cậu cũng không vội vã đuổi theo. Minh có việc họ cũng không biết, Diệp Thiên chắc chắn sẽ bắt được họ ở Tân Cương.

- Kỹ sư Vương, mấy điểm này, ông nhất định phải tự mình trông coi đấy, tôi đã nói rõ hình dáng của đồ vật và vị trí để rồi, không được để xảy ra bất cứ sai sót nào đấy. Mấy ngày tới tôi phải đi xa nhà, ở đây đều trông cậy vào ông hết đấy!

Tân bộ đến Tứ Hợp Viện, Diệp Thiên tìm thấy kỹ sư Vương, chỉ ra mấy điểm quan trọng trong bản thiết kế. Đây đều là những nơi quan trọng của trận pháp, không chấp nhận 1 sai sót nhỏ nào.

- Diệp tổng, cậu cứ yên tâm đi, thiết kế này tuy rằng tinh tế nhưng tôi cũng không phải là lần đầu tiên làm. Nhất định sẽ giám sát bọn họ.

Kỹ sư Vương biết Diệp Thiên có quan hệ rất thân thiết với ông chủ nên lập tức vỗ tay vào ngực cam đoan. Lúc này mới làm cho Diệp Thiên cảm thấy hơi yên tâm. Thực sự thì trận pháp này đối với cậu rất rất quan trọng.

Tới ngày thứ 3, Diệp Đông Bình ném cho con trai 1 mảnh da cá sấu, còn có thêm 1 giấy chứng nhận quyền sở hữu đồ vật của cơ quan thẩm quyền thành phố Bắc Kinh nữa. Con trai mới cầu xin ông 1 chút, thân làm cha như ông đã giải quyết xong 1 cách thỏa đáng rồi.

- Thứ này cũng không tệ.

Bận rộn trong phòng cả 1 ngày, Diệp Thiên hài lòng nhìn miếng da cá sấu này, cậu còn khắc trên vỏ kiếm 1 trận pháp gắn kết sức mạnh, không nhưng có thể khiến cho sát khí trong thân kiếm không bị mất ra bên ngoài, đồng thời chỉ cần kiếm không ra khỏi vỏ thì không ai có thể cảm nhận được đây là 1 món đồ pháp khí.

Thanh đoản kiếm này dài không quá 2 ngón tay, Diệp Thiên khâu thêm 2 cái dải rút vào 2 ống tay áo, sau khi để thanh đoản kiếm vào, vừa bằng đúng cánh tay của mình, gấp cánh tay xuống, hoạt động cũng không khác với bình thường là mấy.

- Cha, con ra ngoài 1 chuyến, khoảng 10 ngày nữa mới về được.

Ngày thứ 2 sau khi ăn sáng xong, Diệp Thiên đề cập đến chuyện này với cha.

Diệp Đông Bình liếc con trai 1 cái, thuận miệng đáp lại:

- Đi thì đi, ra ngoài đừng có gây chuyện là được!

- Ha ha, cha. Đạo này, tình hình kinh tế có hơi chút khó khăn.

Diệp Thiên tùm tùm cười chia tay về phía cha. Cậu vốn cũng có tiền, chỉ có điều mấy ngày trước đến thẻ cũng để lại chỗ Vệ Hồng Quân rồi. Cậu biết sau khi công trình kia hoàn thành thì Vệ Hồng Quân sẽ bù lại chút ít. Thế nhưng bây giờ không tiện đến tìm ông chỉ vì 1 chút tiền này.

- Tiểu tử thôi, cha ngươi là địa chủ chắc?

Diệp Đông Bình tức giận đặt đĩa xuống, quay người bước ra ngoài.

- Tiểu Thiên, con lần này muốn đi đâu thế?

Diệp Đông Bình cũng đã quen với hành vi của đứa con độc nhất này rồi, thế nhưng 2 người bác vẫn cứ quan tâm đến cháu mình. Trong mắt 2 người họ, Diệp Thiên chỉ là 1 đứa trẻ 20 tuổi mà thôi.

Diệp Thiên đương nhiên không dám nói là mình đi giết người phóng hỏa, lập tức cười nói:

- Bác à, con đi về Giang Nam, mấy ngày nữa thì về ngay mà.

- 3000 đồng đây, nhiều hơn thì ngươi tự đi mà kiếm.

Đang nói chuyện, Diệp Đông Bình đi từ ngoài vào, tiện tay ném 1 cục tiền xuống trước mặt Diệp Thiên.

- Ra ngoài thì phải mang theo nhiều tiền 1 chút, Diệp Thiên, bác cũng có chút tiền, cháu đợi chút, để bác đi lấy.

Bà rất không hài lòng với cái tính keo kiệt của Diệp Đông Bình. Đứng dậy đi lấy tiền cho Diệp Thiên.

- Ấy, chị cả, nó còn có nhiều tiền hơn cả chúng ta đây, chị đừng có mà tin tên tiểu tử này.

Diệp Đông Bình bị chị gái làm cho đỡ khóc đỡ cười, sau khi kéo chị cả ra, rồi lại móc thêm ra 2 nghìn nữa nói:

- Cút nhanh đi, cha người ngày mai lại phải bỏ tiền thuê nhà!

Nhìn thấy cha nhượng bộ, Diệp Thiên nhanh chóng rút lui.

Nhiệt độ Tân Cương tháng 9 lạnh hơn 1 chút so với ở đây. Ngoài mấy bộ quần áo trong để thay ra, Diệp Thiên còn chuẩn bị thêm 2 bộ áo khoác, ngoài ra còn đội theo cả mũ, che đi mái tóc kỳ dị lúc nào cũng bị người khác chú ý của mình.

Vu Thanh Nhã cũng báo cho biết, Vệ Hồng Quân bên đó cũng gửi lời hỏi thăm. Diệp Thiên nghĩ 1 chút rồi ném luôn chiếc điện thoại đi động lên trên bàn.

Diệp Thiên không sợ phiền toái nhưng cũng không phải là cây tự thích chui đầu vào đồng rắc ròi. Những năm này điện thoại vẫn chưa phổ biến, mang theo thứ này không chừng sẽ bị người khác chú ý đến.

Mang theo chiếc ba lô đơn giản, mặc 1 bộ quần áo thể thao, Diệp Thiên đi ra khỏi Tứ Hợp Viện, bắt 1 chiếc xe đến bến xe Bắc Kinh. Sau khi xuống xe, Diệp Thiên vào cửa nhân viên làm việc, vào bên trong nhà ga.

- Diệp Thiên, mấy năm rồi cháu không về Giang Tô? Sao mà không thấy đến tìm chú Dương thế?

Vào đến phòng cảnh vụ bên trong nhà ga, Dương Khải Quân đã đợi ở đó, sau khi nhìn thấy Diệp Thiên cười nói đón tiếp. Điều này khiến cho mấy người trong phòng cảnh vụ này đều kinh ngạc, nhìn thấy ánh mắt của Diệp Thiên cũng thay đổi, là ai mà có thể khiến cho cục trưởng Dương tiếp đón nhiệt tình thân thiết như vậy?

Cảnh quan Dương nhờ vụ án xảy ra trên xe hơn 2 năm trước kia đã được bộ công an khen ngợi. Hiện nay là phó cục trưởng phân cục công an đường sắt khu vực thành phố Bắc Kinh.

Trong lòng cục trưởng Dương vẫn luôn cảm kích người khởi xướng vụ án năm đó, vì vậy đối với yêu cầu vé nằm của Diệp Thiên từ Bắc Kinh đến Ô Lỗ Mộc Tề mà Dương Khải Quân đã tự mình đến bến xe để giải quyết.

- Chú Dương, lại làm phiền chú rồi, chuyện lần này hơi vội nên mới đến tìm chú.

Diệp Thiên cười về ngại ngùng giống như là tân sinh viên 2 năm trước vậy.

- Nói cái gì thế chứ, có chuyện không đến tìm chú Dương thì mới làm chú giận đấy.

Dương Khải Quân cười cười, sau khi nhìn vào đồng hồ, nói:

- còn nữa tiếng nữa xe chạy, đi, để chú đưa cháu đến giường nằm.

Dựa vào quan hệ của cục trưởng Dương bây giờ, tìm 1 cái toa nằm không phải là khó, sau khi đưa Diệp Thiên đến giường nằm, nói chuyện cùng Diệp Thiên, lại còn để lại không ít hoa quả để Diệp Thiên ăn khi đi đường thì Dương Khải Quân mới xuống tàu.

- Ngày xưa gieo hạt, hôm nay hái quả. Loài chim tự do tự tại cũng là có ý cả.

Từ Bắc Kinh đến Ô Lỗ Mộc Tề chỉ cần 1 chuyến xe. Nếu mà không phải nhờ Dương Khải Quân giúp, Diệp Thiên chắc là sẽ ngồi ô tô đường dài đi rồi. Cái thể loại xóc xóc này này này thì cho dù là Diệp Thiên cũng không muốn nếm thử nó.

- Chàng trai, cậu cũng ở toa này à?

Lúc đoàn tàu chuẩn bị chạy, 1 người trung niên kéo hành lý vào bên trong, rất thân thiện chào hỏi Diệp Thiên.

- Vâng ạ, chào chú, chú vào đi!

Diệp Thiên đưa tay giúp người trung niên mang va li vào. Chuyến tàu này mất hơn 30 tiếng, không có ai nói chuyện thì thật là đáng sợ.

- Tôi không đi được máy bay, mỗi lần đi Ô Lỗ Mộc Tề đều phải ngồi tàu hỏa. Mà cậu đến đó làm gì thế?

Có thể mua được vé toa nằm như 2 người này thì không phải là người bình thường nên người trung niên cũng rất khách sáo với Diệp Thiên.

- Cháu có người nhà ở đó nên đến thăm.

Diệp Thiên cười cười, thuận miệng đáp lại. Người đi cùng đường với nhau thì rất dễ kết bạn. Sau khi tàu rời khỏi Bắc Kinh không lâu, Diệp Thiên cũng đã biết lai lịch của người trung niên.

Người đó tên là Trần Hi Toàn, cũng là dân gốc Bắc Kinh. Thế nhưng năm đó là thanh niên tri túc được cử đến Tân Cương. Rất có

cảm tình với nơi này, nên sau khi làm ăn phát đạt ở Bắc Kinh thì quay lại Tân Cương đầu tư 1 nhà máy sợi.

Sản lượng nhà máy sợi ở Tân Cương vượt hơn 1/10 của thế giới. Mấy năm này việc làm ăn của Trần Hi Toàn ở Tân Cương rất phát triển, mỗi năm có tới 1 nửa thời gian là ở đó.

- Đến đây, tiểu Diệp, để bên đó lại, chúng ta cùng uống 1 ly!

Tối buổi trưa, Trần Hi Toàn mở túi ra, móc ra mấy túi thức ăn đã được nấu chín, ngoài ra còn có 2 bình rượu, những người ở Bắc Kinh tầm tuổi ông, thì thứ này là rất hợp.

- Ấy? Chú Trần, chú còn nghiên cứu cả phong thủy nữa à?

Diệp Thiên nhật giúp Trần Hi Toàn cuốn sách “phong thủy phòng ngủ” bị rơi lên, Diệp Thiên nhìn thấy không khỏi cười lên.

Trần Hi Toàn cười nói:

- Khi nào không có việc gì thì tự mình nghiên cứu, thế nhưng Diệp Thiên này, đây không phải là mê tín phong kiến đâu, là tổ tông của chúng ta truyền lại đấy.

- Vâng, chú Trần nói thật đúng.

Diệp Thiên cười nịnh hót vài câu, cũng không nói ra thân phận của mình. Nhưng như vậy cũng đủ để cho Trần Hi Toàn coi như là tri kỉ rồi. Diệp Thiên thỉnh thoảng lại chen vào 1 câu, lại càng làm cho ông chủ Trần thích thú hơn.

Có người nói chuyện cùng, thời gian cũng như trôi nhanh hơn, sau khi ngủ 1 giấc, ăn 1 bữa, đoàn tàu rút cuộc cũng đến bến Ô Lỗ Mộc Tề rồi.

- Tiểu Thiên, đợt khi nào về Bắc Kinh, thì phải gọi điện thoại cho chú Trần đấy nhé.

Tuy rằng nói muốn đưa Diệp Thiên đến tận nhà người thân nhưng Diệp Thiên dứt khoát từ chối, sau khi ra khỏi bến, Trần Hi Toàn cùng người có thể kết bạn này vẫy tay tạm biệt.

Diệp Thiên cũng không bắt xe, sau khi ra khỏi nhà ga, thì cứ đi theo 1 con đường, cậu có thể cảm nhận được khoảng cách của mình với vị “ông chủ Cổ” kia ngày càng gần rồi.

Hơn 1 tiếng đồng hồ sau, Diệp Thiên đứng trước cửa 1 khách sạn, điều khiến cậu dờ khóc dờ cười chính là đối diện với khách sạn này cũng lại là 1 phân cục cảnh sát.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhãn Quyển 3

- [Chương 200: Mỗi Người Một Kế Hoạch](#)
- [Chương 201: Địch Vương](#)
- [Chương 202: Thiên Sơn](#)
- [Chương 203: Quái Vật](#)
- [Chương 204: Người Tuyệt](#)
- [Chương 205: Tuyệt Sát Trận](#)
- [Chương 206: Điều Xả Giao Đầu](#)
- [Chương 207: Ma Quỷ Trong Lòng](#)
- [Chương 208: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết \(Thương\)](#)
- [Chương 209: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết \(Ha\)](#)
- [Chương 210: Chôn Thiêm Điện](#)
- [Chương 211: Quay Về Bắc Kinh](#)
- [Chương 212: Chuyện Tình Cảm](#)
- [Chương 213: Dao Chơi Ngoài Thành](#)
- [Chương 214: Người Quen](#)
- [Chương 215: Thổ Lô](#)
- [Chương 216: Hắc Ma Pháp](#)
- [Chương 217: Bệnh La](#)
- [Chương 218: Phá Lời Nguyên Rủa](#)
- [Chương 219: Làm Việc Thiện Tích Đức](#)
- [Chương 220: Việc Kinh Doanh Của Kỳ Nhiên](#)
- [Chương 221: Pháp Trận](#)
- [Chương 222: Lũng Đoan](#)
- [Chương 223: Quy Cù](#)
- [Chương 224: Người Cùng Nghề](#)
- [Chương 225: Trận Chấp](#)
- [Chương 226: Đấu Giá \(Thương\)](#)
- [Chương 227: Đấu Giá \(Ha\)](#)
- [Chương 228: Một Lời Ngân Vàng](#)
- [Chương 229: Nhà Mới](#)
- [Chương 230: Cạn Khôn Tu Linh Trân](#)
- [Chương 231: Biến Hóa](#)
- [Chương 232: Gây Sức Ép](#)
- [Chương 233: Đóng Cửa Tu Luyện](#)
- [Chương 234: Ăn Tết](#)
- [Chương 235: Trở Về Núi](#)
- [Chương 236: Đính Hôn \(Thương\)](#)
- [Chương 237: Đính Hôn \(Trung\)](#)
- [Chương 238: Tức Giận](#)

[Chương 239: Đinh Hôn \(Ha\)](#)
[Chương 240: Tai Nạn Xe Cộ](#)
[Chương 241: Tìm Đèn Cửa](#)
[Chương 242: Thay Đổi Vận Mệnh](#)
[Chương 243: Làng Du Lịch](#)
[Chương 244: Thủy Quái \(Thương\)](#)
[Chương 245: Thủy Quái \(Trung\)](#)
[Chương 246: Thủy Quái \(Ha\)](#)
[Chương 247: Lừa Bịp](#)
[Chương 248: Chia Cửa](#)
[Chương 249: Thâm Độc](#)
[Chương 250: Sát Ý](#)
[Chương 251: Lão Tô Tông, Ta Phục Rồi!](#)
[Chương 252: Hám Tiền](#)
[Chương 253: Kinh Ngạc](#)
[Chương 254: Tới Cửa](#)
[Chương 255: Phiền Phức](#)
[Chương 256: Gặp Rắc Rối](#)
[Chương 257: Nhà Khách](#)
[Chương 258: Chu Thi](#)
[Chương 259: Sinh Môn Từ Huyệt](#)
[Chương 260: Tìm Hiểu Trước Khi Hành Động](#)
[Chương 261: Vô Duyên](#)
[Chương 262: Đường Vào Mộ](#)
[Chương 263: Gặp Nan](#)
[Chương 264: Tiến Vào](#)
[Chương 265: Phán Chủ!](#)
[Chương 266: Hung Đạo Yên Nguyệt](#)
[Chương 267: Hải Cốt](#)
[Chương 268: Trình Báo](#)
[Chương 269: Tuyệt Tư \(Thương\)](#)
[Chương 270: Tuyệt Tư \(Trung\)](#)
[Chương 271: Tuyệt Tư \(Ha\)](#)
[Chương 272: Sắc Thuốc](#)
[Chương 273: Ghi Danh Đê Từ](#)
[Chương 274: Thu Nạp Đồ Đệ](#)
[Chương 275: Tai Hoa Của Những Người Xây Dựng Công Trình](#)
[Chương 276: Bàn Kế](#)
[Chương 277: Vụ Huyệt Án](#)
[Chương 278: Bắn Chết](#)
[Chương 279: Phá Vô Quán \(Thương\)](#)
[Chương 280: Phá Vô Quán \(Ha\)](#)
[Chương 281: Phá Vô Quán \(Ha\)](#)
[Chương 282: Chu Khiếu Thiên Giao Đầu](#)
[Chương 283: Khâu Văn Đông](#)

Chương 284: Tiểu Tử Ngông Cường

Chương 285: Chi Báo

Chương 286: Hóa Giải

Chương 287: Vũ Thuật (Phần 1)

Chương 288: Vũ Thuật (Phần 2)

Chương 289: Vũ Thuật (Phần 3)

Chương 290: Dư Âm

Chương 291: Mua Xe

Chương 292: Súng

Chương 293: Vạch Mặt

Chương 294: Thông Mạch

Chương 295: Thông Mạch (P2)

Chương 296: Thông Mạch (P3)

Chương 297: Đãi Đạ

Chương 298: Thay Đổi Chiến Trường

Chương 299: Mới Tới Xứ Người

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 200

Mỗi Người Một Kế Hoạch

Bọn người này có phải là xem ti vi nhiều quá hay không mà lúc nào cũng chọn nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất thế này.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, gần đây trên ti vi đang sớt bộ phim “ Vương triều Ung Chính”, trong đó có đoạn khi Nghiên Canh Nghiêu đi tìm quân chủ lực của địch, thì được quân sư Ô Tư Đạo nói ra tích cổ: nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Bọn đào trộm mộ trước mắt kia chọn điểm dừng chân là nơi đối diện với cục công an này, chắc cũng là có suy nghĩ như vậy.

Khách sạn 4 sao này được trang hoàng hết sức xa hoa, cao hơn 20 tầng, ở Ô Lỗ Mộc Tề cũng được coi là tương đối sang trọng rồi.

Nếu không phải là Diệp Thiên rõ ràng cảm nhận được “ ông chủ Cổ” đang ở đây, chắc là cậu cũng không nghĩ tới bọn đào trộm mộ đó có thể ở 1 khách sạn xa hoa như vậy. Việc này đối với những người suốt ngày tiếp xúc với người chết như bọn họ có chút không tương xứng.

Sau khi đi quanh khách sạn 1 vòng, Diệp Thiên đem chiếc ba lô trên vai đến trước quầy, đưa chứng minh thư ra rồi nói:

- Chị ơi, phiền chị cho tôi 1 phòng ở tầng thấp thấp 1 chút, tôi bị say thang máy.

Đối với yêu cầu của khách hàng, khách sạn cũng không có lý do gì mà từ chối cả. Sau khi chọn lựa giữa 3 phòng thì Diệp Thiên chọn 1 phòng ở tầng 5 có thể nhìn thấy bãi đỗ xe của khách sạn.

Sau khi vào phòng, Diệp Thiên mở cửa sổ, quả nhiên, từ đây có thể nhìn thấy rõ bãi đỗ xe của khách sạn. Dựa vào nhãn lực của Diệp Thiên thậm chí có thể nhìn thấy cả người lên xuống xe nữa.

- Quái lạ, sao lại chỉ có mỗi mình hấn thôi nhỉ?

Sau khi mở rèm cửa sổ ra, Diệp Thiên ngồi lên giường, xác định lại 1 chút vị trí của tên “ông chủ Cổ” kia, là 1 phòng ở tầng 18.

Thế nhưng điều làm Diệp Thiên ngạc nhiên chính là trong phòng chỉ có 1 mình “ông chủ Cổ”. Điều này có chút không giống như Diệp Thiên tưởng tượng. Lý do cậu theo đuôi đến đây, người mà cậu muốn tìm không phải là “ông chủ Cổ” kia!

-Ợi chút đã, mình không tin là hắn cứ ở mãi trong khách sạn này!

Ngồi tận mười mấy tiếng trên tàu, Diệp Thiên cảm thấy hơi chút mệt mỏi. Sau khi tắm nước ấm xong thì lên giường ngủ 1 mạch. Dù sao chỉ cần tia nguyên khí kia vẫn còn ở trong người của “ông chủ Cổ” thì Diệp Thiên lúc nào cũng có thể nắm bắt được động thái của đối phương.

Đến khi Diệp Thiên tỉnh dậy thì cũng đã hơn 11 giờ đêm rồi. Sau khi rửa mặt xong, Diệp Thiên cảm ứng với tia nguyên khí của mình, tinh thần chấn động mạnh 1 cái.

Bởi vì Diệp Thiên phát hiện “ông chủ Cổ” kia đã không còn ở trong phòng tầng 18 kia nữa mà đã xuống tầng 8 rồi.

Hơn nữa Diệp Thiên lại có thể cảm nhận rõ ràng được trong phòng đó tính cả “ông chủ Cổ” thì tổng cộng có 5 người. Nếu như không đoán nhầm thì những người trong băng nhóm đào trộm mộ đó đều ở đây hết.

- Hầy, công lực còn yếu quá không thể biết được là họ đang nói gì.

Trong những thứ Diệp Thiên được truyền lại thì có 1 môn bí thuật, nếu như công lực đủ lớn đạt đến cảnh giới thì có thể thông qua tia nguyên khí trên người đó, không chỉ có thể nghe thấy được nội dung nói chuyện của đối phương mà thậm chí trong đầu mình còn có thể hiện ra rõ nét khung cảnh hiện trường lúc đó, hơi giống với thiên nhãn của phật gia.

Chỉ có điều trình độ tu luyện của Diệp Thiên bây giờ chưa đạt đến trình độ đó, chỉ có thể dựa vào sự rung động của dòng nguyên khí đó mà cảm nhận được tình hình đại khái xung quanh “ông chủ Cổ” kia, còn về mấy phần kia thì cậu cũng bó tay.

- Nơi này chắc chắn không thể ra tay được, đúng là có chút không hay.

Diệp Thiên có chút khó xử, gãi gãi đầu.

Phải biết rằng, trong khách sạn đâu đâu cũng đặt camera. Nếu như mấy người này xảy ra chuyện gì trong khách sạn, Diệp Thiên

nhất định không tránh khỏi bị tình nghi. Cậu cũng không muốn vì mấy tên đào tộm mộ này mà mình bị liên lụy.

- Bọn họ cũng không thể ở mãi trong khách sạn này được. Cho dù là đi nghỉ thì cũng phải ra ngoài đi chơi chứ.

Diệp Thiên tin rằng bọn họ không vô duyên vô cớ mà đến Ô Lỗ Mộc Tề này, tuyệt đối là có mục đích nào đó. Minh lúc nào cũng theo sau bọn họ nhất định sẽ tìm được cơ hội ra tay.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Diệp Thiên cân nhắc ra được 1 cách. Mở chiếc ba lô sau lưng, đem ra 1 tờ giấy màu vàng, sau khi ra ngoài khóa cửa phòng lại, ở trong phòng bận rộn làm việc.

Nửa giờ sau, Diệp Thiên mồ hôi đầy trán, mở tờ giấy vàng đó ra, bực tức mắng:

- Con bà nó, đúng là vẽ bùa thật không phải là dễ dàng!

Nhìn từ bên ngoài thì tờ giấy màu vàng này vẫn giống như trước, nhưng nếu ai có thiên nhãn thì có thể phát hiện, trong tờ giấy vàng này ẩn chứa một dòng nguyên khí mờ ảo, tạm thời cũng được coi như là 1 tấm bùa.

Diệp Thiên chế ra lá bùa này chính là thủ đoạn vẽ bùa hư không, đem 1 phần nguyên khí trong cơ thể mình, dùng trận pháp ngưng tụ bên trong tờ bùa. Nếu có ai mà tiếp xúc với trận pháp này, nguyên khí vô hình bên trong trận pháp này sẽ len lỏi vào thân thể người ấy.

Nguyên nhân chế ra tấm bùa này chính là Diệp Thiên chỉ có thể nắm được động thái của mỗi một mình “ông chủ Cổ”. Ngộ nhờ mấy người kia tách ra hành động, Diệp Thiên sẽ không thấy gì cả. Vì thế nên vẽ ra tấm bùa này, sẽ khiến cho mình có thể cảm nhận được hành động của mỗi người.

Sau khi chế bùa xong, Diệp Thiên vào trong toilet, hí hoáy trước gương, 5 phút sau, mắt đã nhỏ hơn khá nhiều. Nếu như không phải người rất thân thiết thì sẽ khó mà có thể nhận ra được.

Việc này cũng là 1 kỹ năng Diệp Thiên học được khi hành tẩu giang hồ của lão Đạo sĩ. Lão Đạo sĩ đã từng hóa trang cho Diệp Thiên thành 5 người khác nhau, đi hỏi đường cảnh sát, không để lộ ra bất cứ dấu vết gì, thế mới coi như là thành công.

Mặc dù không thể hóa trang thần kỳ như Thuật Dịch Dung trong truyền thuyết được nhưng nó vẫn rất có ích. Cho dù bây giờ có đối diện với tên “ông chủ Cổ” kia, sợ là đối phương cũng không nhận cậu là ai cả.

Đội mũ lên, Diệp Thiên vui mừng ra khỏi phòng, đi thanh máy lên tầng 8, khi đi qua phòng “ông chủ Cổ”, tờ giấy vàng trong tay không cẩn thận rơi xuống mặt đất.

Sau khi Diệp Thiên đến nhật nó lên, thì ở trước cửa đó đã ngưng tụ nguyên khí của Diệp Thiên, chỉ cần ai ra vào phòng đó sẽ đều nhiễm dòng nguyên khí đó.

Sờ vào cái bụng đang réo, Diệp Thiên xuống tầng 1, đặc sản của Tân Cương nổi tiếng khắp toàn quốc, không ném thử 1 chút thì quả là lãng phí.

Trong 1 phòng khách ở tầng 8 có 4 người đang ồn ào đánh bài, Vương Thuận cũng ngồi trong đó, thế nhưng ánh mắt của cậu vẫn cứ hướng về cánh cửa đang đóng kia.

Vương Thuận đến Ô Lỗ Mộc Tề muộn hơn 2 ngày so với mấy người Dịch Vương. Sau khi đến nơi này thì đến tận hôm nay mới gặp được mấy người Dịch Vương. Đối với tung tích của những người này trong 3 ngày đó cũng không hề hay biết gì cả.

Điều này khiến cho Vương Thuận có chút cảm giác bị gạt bỏ, không nhận được ngồi xuống đối diện với 1 người mặt mũi khôi ngô nói:

- Anh Ba, sự phụ sao rồi? Từ khi về đã vào trong phòng luôn, chúng ra rốt cuộc lần này là làm vụ mua bán gì vậy?

Nhóm người Dịch Vương tổng cộng có 6 người, người đến muộn nhất chính là Vương Thuận, cũng theo ông ta hơn mười năm rồi. Lão Nhị trước khi Vương Thuận gia nhập vào nhóm này, trong 1 vụ trộm mộ đã tử vong rồi.

Hiện nay nhóm người này ngoài Dịch Vương ra, thì phải kể Bưu Tử có cấp bậc là lão Tam nữa. Ông ta xưa này chưa hề xuống mộ, vẫn như là 1 cái bóng đi theo Dịch Vương, cũng coi như là tâm phúc của tâm phúc vậy.

Bưu Tử vốn nhìn không ưa cái tên mặt dày mày dạn Vương Thuận, nhận lão Đại làm sự phụ này. Liếc mắt nhìn Vương Thuận 1 cái, nói:

- Chuyện của lão Đại tôi làm sao mà biết được? Tiểu Thất, cậu đi vào hỏi đi.

- Được, món tiền này cũng đưa cho lão Đại, thế thì tôi đi gõ cửa đây, anh Ba, lát nữa mà bị mắng thì giúp tôi đỡ 1 chút nha!

Nếu như là bình thường, Dịch Vương mà không gọi bọn họ thì sẽ không ai dám vào phòng của hắn cả. Thế nhưng Vương Thuận đã giao dịch thành công món tiền 20 vạn, lão Đại chắc sẽ không trách mắng cậu đâu.

- Vào đi!

Sau khi Vương Thuận gõ cửa, trong phòng vọng ra giọng trầm của Dịch Vương.

- Sư phụ, đây là số tiền bán đồ cổ ở Bắc Kinh kia, 20 vạn, tất cả đều ở đây.

Wương Thuận cung kính đưa cái cặp da đặt trước mặt Dịch Vương. Khi cup mắt xuống thì nhìn thấy quyển sách trong tay của Dịch Vương.

Quyển sách kia có hơi rách nát, đến cả bìa cũng không còn rồi, trang sách vàng ố, trên mặt hình như có vẽ kí hiệu bùa, nhưng quyển sách tàn như thế này lại khiến cho ánh mắt Vương Thuận không thể rời ra được.

- Tiểu Thất, lần này lần rất tốt, số tiền này, con cầm 5 vạn đi!

Wương Thuận do cúi thấp đầu, có thể tránh được ánh mắt của Dịch Vương, thế nhưng lại không phát hiện ra rằn trên nét mặt của Dịch Vương lúc này hiện ra 1 điệu cười rất lạnh. Năm đó lão Nhị chính là vì tò mò quyển sách kỳ bí này mà bị Dịch Vương chôn sống dưới 1 hầm mộ cổ.

- Sư phụ, đi theo người, con cần tiền làm gì chứ?

Sau khi nghe thấy Dịch Vương nói vậy, đầu Vương Thuận lại càng cúi thấp hơn nữa.

Nụ cười trên mặt Dịch Vương lại càng lạnh hơn, thế nhưng giọng nói lại trở nên dịu dàng hơn.

- Ta biết, con vẫn luôn muốn học được những thứ trong quyển sách của sư phụ này, tiểu Thất, yên tâm đi, sư phụ già rồi, sớm muộn gì cũng truyền lại cho con thôi.

- Cảm tạ sư phụ, tiểu Thất nhất định sẽ học hành chăm chỉ.

Wương Thuận quỳ sấp 2 đầu gối xuống sàn. Nét mặt không che dấu nổi sự vui mừng, đây là lần đầu tiên Dịch Vương mở miệng đồng ý truyền trận pháp kỳ môn cho hắn.

Đi theo Dịch Vượng hơn mười năm rồi, Vương Thuận biết rõ, người trước mặt này nhiều lần hóa giải được nguy hiểm, tiêu diệt được địch thù, căn bản là đều nhờ vào quyển sách rách nát trước mặt này đây.

Mà Vương Thuận đã mất dày trăm phương nghìn kế để bái Dịch Vượng làm sư phụ, kỳ thực cũng là vì quyển sách này mà thôi. Cậu tin rằng chỉ cần mình có thể học được những thứ trong quyển sách này, hoàn toàn có thể không cần dựa hơi Dịch Vượng rồi.

Cảm thấy trong lòng Dịch Vượng khá thoải mái, Vương Thuận đánh bạo hỏi:

- Sư phụ, lần này làm gì vậy? Ở trong nước tốt như thế này, chúng ta cần gì phải chạy ra nước ngoài chứ?

Đối với việc Dịch Vượng nói ở Bắc Kinh sau khi làm xong nốt việc ở Tân Cương này thì sẽ ra nước ngoài, Vương Thuận có ý không đồng ý. Đùng có thấy hấn tuổi còn trẻ nhưng ở mấy chục thành phố nuôi cũng nuôi được 4, 5 cô nhân tình, nên không muốn chạy ra nước ngoài.

- Ủ, ta cũng suy nghĩ chuyện này cũng có chút không ổn. Để làm xong việc này đã, tiểu Thất, ngày mai con và chúng ta cùng lên núi, bây giờ về nghỉ ngơi đi.

- Cảm ơn sư phụ, thế con về nghỉ đây, sư phụ cũng nghỉ ngơi đi.

Nghe thấy Dịch Vượng hạ lệnh tiễn khách, Vương Thuận sau khi nhìn trộm cuốn sách kia 1 cái thì đi ra khỏi phòng.

Wương Thuận vốn có ý nghĩ nếu như Dịch Vượng định ra nước ngoài, thì mình cũng trộm quyển sách đó rồi cao chạy xa bay luôn. Thế nhưng bây giờ hình như chưa cần phải thử chuyện mạo hiểm này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 201

Địch Vượng

Vương Thuận ra khỏi phòng vẫn không nhìn thấy được nụ cười lạnh lùng của “sư phụ”, nếu không thì đã cầm 5 vạn đồng kia mà cao chạy xa bay rồi. Đương nhiên, cho dù cậu có chạy đi đâu cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Địch Vượng.

Tên lão Đại Địch Vượng này cũng không phải tay vừa, chí ít đối với mấy người dưới chướng mình, ông ta hoàn toàn có khả năng sinh sát họ.

Địch Vượng sinh ra ở trong núi Võ Lăng sườn đông cao nguyên Vân Quý. Thời cổ đại, nơi đây được gọi là Miêu Cương, nổi tiếng khắp nơi về cổ trùng (côn trùng) và cổ thuật.

Loại pháp thuật thần bí này ở những vùng nông thôn phía nam Trung Quốc hết sức lợi hại, nghe đến đã sợ, ai cũng không giám nghĩ nó là giả.

Thế nhưng đến bây giờ, mọi người đối với cổ trùng hay cổ thuật cũng dần dần không còn sợ hãi như trước nữa, cũng giống như nói về thần, quỷ, càng nhiều người tin rằng đó chỉ là những truyền thuyết mà 1 vài người bịa đặt ra mà thôi.

Thế nhưng rất ít người biết rằng, cổ thuật thực sự tồn tại. Cho dù là đến tận bây giờ, cái nơi Miêu Cương thâm sơn ấy cũng vẫn còn có người kể truyền cổ thuật.

Chỉ có điều điều kiện để kế thừa cổ thuật hết sức khắc nghiệt. Mỗi đời chỉ có 1 người, hơn nữa người truyền nhân này cả đời phải bảo vệ thôn làng của mình, những người nay thường được gọi là tộc trưởng.

Truyền nhân đời tiếp theo đều là do trưởng lão lựa chọn, thường là chọn khoảng 2, 3 người, dùng đủ những phương pháp tàn khốc huấn luyện bọn họ, người sống sót cuối cùng mới có thể là truyền nhân chân chính.

Khi Dịch Vượng 20 tuổi, là 1 trong những người kế thừa của tộc trưởng, thế nhưng ông không thể chịu đựng được những thử thách tàn khốc kia, cuối cùng cũng bị loại bỏ. Ông ta lúc hấp hối bị tộc trưởng vớt xuống 1 động rấn.

Người nào mà bị rơi vào động hàng vạn con rấn này nhất định sẽ chết, chắc chắn là như thế. Thế nhưng Dịch Vượng mạng lớn, vớt vèo trên 1 cái cây trong động rấn. Sau khi tỉnh lại, ông ta dùng toàn bộ sức lực của mình trèo lên, cuối cùng cũng thoát được.

Mặc dù không bị nằm trong miệng rấn thế nhưng Dịch Vượng biết nếu như mình còn quay về làng thì cũng bị tộc trưởng giết chết thôi bởi vì ông đã được truyền 1 ít cổ thuật rồi, hơn nữa dựa vào quy định, ngoài tộc trưởng ra thì người khác không ai được biết 1 chút cổ thuật này.

Từ nhỏ đã sinh sống trong thâm sơn, Dịch Vượng cũng không thiếu kỹ năng sinh tồn, sau khi rời bỏ thôn làng rừng rậm nguyên thủy hơn 1 tháng, ông ta đã tự chữa khỏi những vết thương cho mình.

Sợ bị người trong làng phát hiện ra, Dịch Vượng sau này đến 1 khu Miêu Cương khác, sống yên ổn hơn mười năm. Nhưng 1 lần cực kỳ ngẫu nhiên, ông gặp lại tộc trưởng của làng cũ.

Truyền nhân tộc trưởng mới nhận được sự thừa nhận của tất cả mọi người Miêu khi phát hiện ra Dịch Vượng vẫn còn sống, ác mộng của hắn cũng đến rồi, vị tộc trưởng ấy thi hành rất nhiều thủ đoạn, mấy lần dồn hắn suýt vào chỗ chết.

Thế nhưng Dịch Vượng cũng hiểu 1 chút cổ thuật, sau khi thập tự nhất sinh, thì trốn đi 1 nơi rất xa. Thế nhưng cuộc sống ở thế giới bên ngoài khiến ông ta không thể nào thích nghi được.

Bởi vì thời điểm này Trung Quốc đang vào thời kỳ đại cách mạng xưa nay chưa từng có, nồi ăn cơm trong nhà cũng đều bị thu để luyện sắt thép, điên cuồng cuốn lên tất cả mọi người.

Tuy rằng trải qua không ít gian khổ nhưng về bản chất mà nói từ thâm sơn cùng cốc chạy ra đây, Dịch Vượng cũng không có chút kinh nghiệm nào cả, rất nhanh đã bị cơn thủy triều này cuốn vào.

Tình cờ gặp gian, Dịch Vượng kết giao với 1 nhóm thanh niên xác định cứu vớt nhân loại, rồi trong hỗn loạn cùng bọn họ vượt qua biên giới Vân Nam đến đánh nhau với chính phủ ở Myanmar và Thái Lan.

Trận đánh nhau chẳng biết vì sao cả nhưng cũng kéo dài hơn mười năm, cuối cùng, Trung Quốc không thừa nhận thân phận của bọn họ. Còn những nước như Myanmar hay là Thái Lan cho rằng mấy nghìn người vũ trang này hơi mười năm cuối cùng chỉ còn lại chưa

toi trăm người.

Trong 100 người này có Dịch Vượng ở trong đó.

Dịch Vượng năm đó không hiểu gì về cái thế giới bên ngoài này trải qua hơn 10 năm chiến tranh, rất nhiều lần bị bán đứng, ông ta đã biến thành 1 con người xảo quyệt, cũng không còn cái đáng về của thiếu niên Miêu Cương năm đó nữa.

Mà trong 1 lần trốn tránh chính phủ địa phương bao vây, Dịch Vượng ở 1 sơn động trong 1 khu rừng ở Thái Lan đã phát hiện ra 1 tập bản thảo không hoàn chỉnh, là tập bản thảo của 1 thầy phong thủy thời Trung cổ để lại.

Dịch Vượng vốn không biết làm thế nào với tập bản thảo này thế nhưng 1 lần hần ta phát hiện ra có 1 nơi giống ý như địa hình sát khí trong cuốn bản thảo miêu tả, khí huyết Dịch Vượng dâng trào, dựa theo cuốn bản thảo miêu tả bày 1 trận pháp ở đó.

Sau khi bày trận pháp xong, Dịch Vượng dẫn 1 đội quân chính phủ địa phương đến chỗ đó, điều làm cho hần vui mừng hơn nữa chính là hậu quả của trận pháp khiến cho 1 đội hơn 10 người đều tự giết lẫn nhau, cuối cùng chết hết cả.

Phát hiện này khiến cho Dịch Vượng coi cuốn bản thảo kia như là bảo bối, chỉ cần có thời gian nhàn rỗi, là lại nghiên cứu cân nhắc trận pháp kỳ môn trong cuốn bản thảo kia.

Chỉ có điều tập bản thảo này quá cũ rách rồi, hơn nữa cũng không có công pháp phối hợp, Dịch Vượng nghiên cứu mười mấy năm rồi mà chỉ có thể cử dụng 7, 8 kiểu trận pháp thôi.

Nhưng mà Dịch Vượng cũng có chút tài, kết hợp với 1 chút cổ thuật học được trước kia khiến cho hần nghiên cứu ra được bản mạng cổ của chính mình. Sau khi thoát khỏi đội du kích đó, thanh danh của Dịch Vượng ở Thái Lan đã nổi như cồn.

Thế nhưng chỉ có thể nói thời vận của Dịch Vượng không được tốt, đến cuối những năm 70, thân phận của hần vị người khác phát hiện ra, cái tên “Dịch đại sư” gây hỗn loạn kia không thể không trốn chạy lần nữa, lại quay trở về tổ quốc sau hơn 20 năm xa cách.

Đầu những năm 80, bất kể là những thầy tướng phong thủy hay là người cô ngoa nhân, đều không có kết cục tốt đẹp gì. Lúc đó Dịch Vượng học được thuật phong thủy mộ táng trong cuốn bản thảo đó, đã nảy ra ý định đào mộ tổ tiên.

Lúc mới bắt đầu, Dịch Vượng đơn thân độc mã làm nhưng sau khi đối chọi mấy lần với những thế lực đào trộm mộ ở 1 vài địa phương khác thì Dịch Vượng cũng đã xây dựng nên thế lực của mình, mười mấy năm qua, trong giới đào trộm mộ ở trong nước thì ông ta

đã có tiếng là nhân vật đứng đầu rồi.

Thế nhưng Dịch Vượng đánh hơn mười mấy năm, biết rõ từng đường binh pháp, ngoài những người trong nhóm ra, thì căn bản chưa hề lộ mặt ra ngoài.

Hơn nữa Dịch Vượng mỗi lần trước khi ra tay đào trộm mộ thì chỉ có 1 mình ông ta biết mục tiêu ra tay, sau khi đem vật phẩm đào được ra, ông ta cũng không xuất hiện ở các địa điểm giao dịch, chỉ cần có hơi gió thổi qua thổi, thì ông ta đã ở xa vạn dặm rồi.

Vì thế nên mặc dù tiếng tăm Dịch Vượng vang danh khắp nơi nhưng thân phận của ông ta vẫn luôn bí ẩn, nhiều lần tránh được sự truy kích và tiêu diệt của cảnh sát.

Nhiều năm cùng đối phó với cảnh sát và quân đội khiến cho ông ta có cảnh giác đặc biệt. Lần này ông ta cảm thấy có gì đó không ổn, mới đột nhiên rời khỏi Bắc Kinh, định trốn ra nước ngoài tránh nạn.

Dịch Vượng bây giờ không giống như trước nữa, ông đều có quan hệ với những đội buôn lậu đồ cổ ở nước Mỹ và cả châu Âu, sau khi ra nước ngoài có thể sống 1 cuộc sống sung sướng.

Thế nhưng lúc chuẩn bị đi, Dịch Vượng vẫn quyết định nhận 1 vụ làm ăn từ nửa năm trước nữa. Dù sao thì nhà sưu tầm đồ cổ người Anh đó cũng trả đến tận 500 vạn đô la, số tiền này đối với Dịch Vượng có sức hấp dẫn không nhỏ.

Vụ làm ăn này đối với Dịch Vượng cũng không có nhiều nguy hiểm, chủ yếu là phải đối mặt với thời tiết khắc nghiệt của tự nhiên, bởi vì lần đào mộ trộm này không phải là đồ vật mà là 1 thi thể ở trên núi tuyết.

Giới sưu tầm đồ cổ ở nước ngoài thể loại đồ cổ nào cũng có. Nước Anh có 1 nhà sưu tầm đồ cổ lớn, rất có hứng thú với những xác ướp cổ. Trong tòa thành của hắn, ít nhất cũng phải có hơn 100 bộ xác ướp hơn 100 năm trước.

Trong 1 đợt đến thám hiểm Trung Quốc năm ngoái, nhà sưu tầm đồ cổ đó đã đến 1 sơn động băng, phát hiện có 1 bộ thi thể mặc quần áo lông thú, bị đông cứng dưới lớp băng.

Đây là 1 thi thể nam trong băng dưới làn nước, bộ lông tất nhiên trông rất sống động, bất kể là từ góc độ của nhà sưu tầm đồ cổ hay là từ góc độ nghiên cứu mà nói đều cực kỳ đáng giá.

Thế nhưng người Anh này biết mục tiêu của mình quá lớn, thanh danh cũng không phải là tốt, cho dù có lấy được thi thể đóng băng

từ 7000 năm trước này cũng không có cách nào đem ra khỏi Trung Quốc, vì thế nên thông qua 1 vài con đường rồi tìm đến Địch Vương, trả 1 món tiền rất lớn.

Ngày thứ 2 đến Ô Lỗ Mộc Tề, Địch Vương đã đi 2 chuyến đến núi Thiên Sơn.

Chỉ có điều 2 ngày này thời tiết Thiên Sơn hết sức khắc nghiệt, căn bản là không thể đến địa điểm mà người Anh kia nói được, đều phải nửa đường quay về, vì thế nên Địch Vương chỉ có thể chuẩn bị trước đợi đến khi khí hậu tốt hơn 1 chút sẽ tiếp tục hành động.

Từ trước đến giờ, ngoài Địch Vương ra, tất cả mọi người đều không biết mục đích của hắn ta đến Thiên Sơn là gì? Mà sau khi nói chuyện với Vương Thuận, Địch Vương quyết định cho tên đệ tử hời này thay thế cho cái xác ướp kia, vĩnh viễn ở lại núi Tuyết Sơn.

Vì không để người khác chú ý, 5 người Địch Vương đã thuê 4 phòng, ngoài Địch Vương và Bru Tử ở 1 phòng ra thì 4 người kia mỗi người 1 phòng. Sau khi đánh bài xong, thì ai về phòng nấy.

- 4 người? Sao lại thiếu 1 người thế này?

Diệp Thiên sau khi ăn thịt dê nướng no căng bụng rồi trở về khách sạn, sau khi suy diễn 1 hồi, thì phát hiện 1 người không bị nhiễm linh khí của cậu, hơn nữa lại phá hỏng linh khí này, rốt cuộc cũng không thể đem linh khí truyền vào thân thể người đó.

Diệp Thiên không biết, sau khi bọn người Vương Thuận rời đi, Địch Vương căn bản không rời ra khỏi phòng, nếu không phải là do Bru Tử ra khóa phòng lại, thì trận pháp của cậu chỉ có thể truyền vào thêm 2 người khác nữa mà thôi.

Thế nhưng Diệp Thiên không để ý làm gì. 5 người bọn họ chắc chắn 1 người cũng không thể tự hành động được, chỉ cần đi theo 4 người còn lại là được rồi.

- 5 người đều đi ra ngoài rồi!

7 giờ sáng ngày hôm sau, Diệp Thiên phát hiện 4 người kia có động tĩnh, sau khi mở cửa sổ ra, cậu nhìn thấy 5 người cũng lên 1 chiếc xe việt dã mà đi.

- Đại ca, Ô Lỗ Mộc Tề có chỗ nào đẹp không? Phía nam đó là nơi nào?

Nửa giờ sau, Diệp Thiên ngồi ở 1 quán ăn sáng không xa khách sạn lắm, nói chuyện với người trung niên dân tộc Duy Ngô Nhĩ kia.

- Bên kia là Thiên Sơn “Dao Trì”, cậu có biết không? Chính là trên ngọn núi kia.

Người trung niên rất hiếu khách, sau khi nhìn quần áo Diệp Thiên thì nói:

- Chàng trai, nếu cậu muốn leo núi, thì cần phải mặc nhiều áo hơn 1 chút!

Sau khi nghe người trung niên nói xong, Diệp Thiên có chút đăm chiêu, chẳng trách 5 người kia mỗi người đều đeo theo túi lớn túi nhỏ không ít đồ vật.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 202

Thiên Sơn

Tháng 9 chính là mùa du lịch ở Ô Lỗ Mộc Tề, sau khi rời cửa hàng ăn sáng, Diệp Thiên theo đường cái đi chưa đầy 5 phút đã tìm thấy 1 công ty du lịch.

- Chàng trai, cậu có thể tham gia chuyến du lịch Thiên Sơn 2 ngày, cả tiền ăn tiền ở, buổi tối ở khu du lịch Thiên Trì, tính cả tiền xe về nữa chỉ có 588 đồng, thế là rất hời rồi!

Nghe nói Diệp Thiên muốn đến Thiên Sơn du lịch, ông giám đốc kia như là ngồi trên lưng ngựa cầm 1 tấm bản đồ ra, giới thiệu cho Diệp Thiên.

- Khi nào thì xuất phát?

Giá cả đối với Diệp Thiên không là gì cả. Mấu chốt là thời gian xuất phát. Nếu như quá muộn thì cậu đành phải thuê xe taxi đi, dù sao thì nơi đó cách Ô Lỗ Mộc Tề cũng chỉ khoảng 70, 80km là cùng.

Cảm thấy Diệp Thiên muốn xuất phát sớm, vị giám đốc đó mở miệng nói:

- Bây giờ trả tiền thì 10 giờ sẽ xuất phát, đến giữa trưa thì sẽ đến nơi.

- Được, tôi tham gia!

Diệp Thiên gật gật đầu, đếm ra 600 đồng đưa cho ông ta, sau khi làm xong thủ tục, vị giám đốc kia cũng biết Diệp Thiên không có nơi nào để đi bèn gọi hướng dẫn viên đưa Diệp Thiên lên trên xe ngồi chờ.

Hướng dẫn viên tiếp đoàn này mới hơn 20 tuổi là 1 cô gái dân tộc Duy Ngô Nhĩ, những người khác còn chưa đến, nhìn thấy Diệp Thiên chỉ mang theo 1 cái ba lô đơn giản lên xe, cảm thấy kỳ quái hỏi:

- Chỉ 1 mình anh đi du lịch thôi à?

- Đúng vậy, muốn đến Thiên Trì xem xem ở đó có quái vật gì?

Diệp Thiên cười, khi này mới đi nghe ngóng thấy báo trong Thiên Trì có xuất hiện quái vật tiền sử. Trong phút chốc số lượng người đến đây du lịch đã tăng lên nhiều, thế nhưng vẫn chưa có ai có thể nhìn thấy con quái vật đó.

- Làm gì có quái vật nào.

Cô gái Suy Ngô Nhĩ đó thì thăm 1 câu, tốt bụng nói:

- Thời tiết ở đây sáng sớm mặc áo bông, đến trưa mặc áo len, đến Thiên Trì còn lạnh hơn nhiều, anh mặc thế này là quá ít đấy!

- Không sao, trên đó nhất định là có chỗ cho thuê áo khoác ngoài chứ, đến lúc đó anh thuê 1 chiếc cũng được.

Diệp Thiên vào nam ra bắc đi qua không ít nơi, cậu biết ở những địa điểm du lịch có nhiệt độ trong ngày chênh lệch đều có chỗ kinh doanh cho thuê áo khoác. Mất mấy đồng là có thể tránh được phiền phức mang theo bao lớn bao nhỏ cho mình.

- Anh cũng biết rõ thật.

Cô hướng dẫn viên người Duy Ngô Nhĩ ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên 1 cái, đúng lúc này những hành khách khác cũng vừa lên xe, cô vội vàng ra đón tiếp họ lên.

Đến 10 giờ, trên xe đã đầy ắp người, đúng giờ thì xuất phát.

Ô tô ra khỏi nội thành là 1 vùng đất rộng lớn, hai bên là cánh đồng bông trắng cánh cò bay, nửa tiếng sau, xe đã bắt đầu leo lên núi.

Ngồi xe trên đường núi vây quanh này, cũng cần phải có lòng dũng cảm, những người nhát gan đều không dám nhìn ra ngoài. Bởi vì đập vào mắt đều là những vách núi đen, những đám mây bay ngang qua cửa kính, đường núi uốn lượn ngoằn ngoèo.

Tháng 9 cũng là mùa nước mưa, từ trên xe ô tô có thể nhìn thấy dòng nước chảy dưới chân núi. Những dòng suối trong vắt, khi chảy qua những phiến đá bọt bắn lên như những bông tuyết trắng, dường như cách xa trăm mét vẫn có thể rõ ràng cảm nhận được.

- Các vị du khách, bây giờ chúng ta đang đến Thiên Trì, Thiên Sơn, nằm ở trung bộ Tân Cương, do 3 dãy núi hướng đông tây nằm

song song, uốn lượn tạo thành.

Thiên Trì thì nằm trong đỉnh núi Thiên Sơn, là hồ nước núi cao được tạo thành từ những dòng sông băng cổ, đất đá trôi xuống bị tắc lại, 4 phía núi tuyết bao quanh, tuyết rơi trên núi chính là nguồn nước trong hồ.

Đương nhiên, nơi đây cũng có 1 truyền thuyết thần thoại đẹp. Truyền thuyết Thiên Trì chính là nơi để Vương Mẫu nương nương tắm, mà tiểu Thiên Trì còn là chậu rửa chân của Vương Mẫu nương nương nữa.

Sau khi xe lên núi, hướng dẫn viên người Duy Ngô Nhĩ bắt đầu thuyết minh, cùng những người khách trên xe hưng phấn đem máy ảnh ra chụp ảnh khắp nơi. Diệp Thiên lẳng lặng ngồi ở phía sau, cảm nhận được nguyên khí trời đất nồng hậu nơi này.

Theo như Đạo gia giải thích thì nguyên khí có thể bị thân thể con người hấp thụ. Chỉ có điều người bình thường không biết chuyển hóa nó nên thường làm hư tổn thứ quý báu nhất của đất trời này. Như vậy, nơi nguyên thủy nào càng ít người thờ thì nguyên khí càng nồng hậu.

Cải lý luận này có đúng hay không Diệp Thiên cũng không biết nhưng cậu đã đi qua rất nhiều nơi, quả thật phát hiện nguyên khí trong thành phố tương đối loãng, mà ở những nơi thôn quê thì số lượng và chất lượng nguyên khí rõ ràng là cao hơn rất nhiều.

Cũng giống như lúc này xe ô tô đi qua tràn ngập sương mù này, Diệp Thiên mỗi 1 hơi thở lại cảm thấy hết sức dễ chịu. Nếu như không phải là ở nơi này không thể tu luyện được, ở thôn quê thì lại khó sống thì Diệp Thiên đã có ý định sống ở nơi này 1 thời gian rồi.

Đến giữa trưa thì xe dừng ở cảnh khu Thiên Trì, xuống xe, tinh thần Diệp Thiên bị cảnh đẹp xa xa kia làm u mê 1 lúc.

1 dải sương mù màu hồng bao phủ giữa lưng chừng núi xanh ngắt, những hàng bách tùng tô điểm ven bờ, những đỉnh núi xa xa phủ đầy tuyết lấp lánh, như ẩn như hiện.

Những rặng Vân Sam, Bạch Dương, Dương Liễu, trải dài trên những sườn núi xung quanh Thiên Trì. Bên bờ tây xây dựng những tòa đình lầu lung linh tinh xảo. Hồ nước trong veo, yên ả in bóng đỉnh núi Tuyết Sơn, phong cảnh kiêu diễm giống như trong tiên cảnh.

- Đây chính là Tuyết Liên đặc sản của núi Thiên Sơn của chúng ta, nếu như mọi người thích có thể mua 1 ít.

Vào lúc mọi người mới xuống xe, thì có mấy cô bé vây quanh để bán hoa, bên trong giỏ của các cô bé bày những đóa hoa màu xanh biếc. Giá bán cũng không đắt, 10 đồng 1 bó, đương nhiên đây cũng không phải là hoa Tuyết Liên hoang dại.

- Thứ này mà lâu năm thì cũng có thể đây.

Diệp Thiên cầm 1 đóa hoa Tuyết Liên lên ngửi cái mùi hương thơm ngát của nó, sau đó lại đặt xuống. Tuyết Liên công hiệu lưu thông máu, tán hàn trừ thấp, có thể trị những chứng bệnh hàn. Nếu như thật sự có Tuyết Liên có dược tính ngàn năm thì rất có lợi cho sự hồi phục thương thể của Diệp Thiên.

Sau khi đi theo mọi người trong đoàn đi ăn, Diệp Thiên không đi theo họ xuống thuyền dạo Thiên Trì nữa mà hỏi hướng dẫn viên chia khóa phòng, rồi vào phòng nhà gỗ, đặc điểm nhà của dân tộc thiểu số.

- Những người này lên núi bằng cách nào nhỉ?

Diệp Thiên hơi nhíu mày, khi này ở bãi đỗ xe cậu không nhìn thấy chiếc xe việt dã của họ đâu. Lần này suy diễn mới phát hiện ra “ông chủ Cổ” và mấy người kia đã trên đỉnh của 1 ngọn núi cách nơi này hơn 20m rồi.

Sau khi suy nghĩ 1 lát, Diệp Thiên lại nhắc ba lô lên, ra ngoài tìm 1 nhân viên làm việc trong khu du lịch này.

- Cậu muốn đi leo núi à?

Người nhân viên làm việc kia nhìn Diệp Thiên, vội lắc đầu nói:

- Cậu như thế này thì không được. Còn chưa lên đến Tuyết Sơn thì đã bị đông cứng rồi, những đội leo núi cũng sẽ không cho cậu đi theo đâu.

Ở Thiên Trì này được coi như là trạm trung chuyển để leo núi thám hiểm những đỉnh núi Tuyết Sơn khác, vào những ngày thời tiết đẹp, hầu như mỗi ngày đều có người lên leo núi thám hiểm.

Thế nhưng những người ăn mặc và đi giày du lịch giống như Diệp Thiên mà muốn leo núi như thế này thì đây là lần đầu tiên người nhân viên này nhìn thấy. Theo như lời hắn nói thì đến chân núi còn chưa kịp leo lên thì đã không chịu nổi cái lạnh ở đó rồi.

Diệp Thiên nghe thấy vậy nhíu mày mở miệng hỏi:

- Thế ở đây các ông có bán trang phục và thiết bị leo núi không?

Trong trường Thanh Hoa cũng có 1 đội leo núi nổi tiếng, mà lão đại Từ Chấn Nam sau khi chơi bóng rổ thì gia nhập vào đội leo núi

này thế nên Diệp Thiên cũng có chút ít hiểu biết về việc leo núi, thế nhưng chưa có cơ hội thực hiện nó.

- Ở đây có, hơn nữa còn có cả huấn luyện leo núi nữa, đi, tôi dẫn cậu đi!

Nghe thấy Diệp Thiên muốn mua thiết bị leo núi, người nhân viên đó lập tức vui mừng hẳn lên, 1 bộ trang thiết bị leo núi giá cả rất đắt, sau khi bán được ông ta có thể kiếm được 1 chút hoa hồng.

- Mẹ kiếp, đúng là đen thật.

Sau khi ra khỏi cửa hàng bán đồ leo núi, Diệp Thiên cảm thấy hơi rùng mình bởi vì rất đơn giản, chỉ mới mua 1 cái bao leo núi với 1 bộ quần áo chống lạnh, cái lều dã ngoại, 1 sợi dây thừng dài 50 mét và 1 cái búa phá băng thôi đã tốn của Diệp Thiên đúng 4 nghìn 600 đồng rồi.

Nếu không phải là lúc Diệp Thiên sắp ra khỏi cửa, bác cả lại đưa có cậu thêm 2000 nữa thì Diệp Thiên móc đâu ra 4 nghìn 600 này bây giờ. Như vậy lúc này Diệp Thiên chỉ còn thừa lại mấy trăm đồng trong túi mà thôi.

Thế nhưng điều duy nhất trấn an lại cậu chính là sau khi mua đồ xong, thì khóa huấn luyện leo núi trong cửa hàng kia sẽ miễn phí tặng họ 1 cuộc “hội những người say mê leo núi” đến dòng sông băng số 1.

Từ Thiên Trì lên Thiên Sơn thì xe ô tô không thể lên được. Ngồi trong xe ở khu du lịch từ bờ tây Thiên Trì sau khi đến phía nam hồ thì phải đổi bằng đi ngựa.

Ánh mắt Diệp Thiên đảo qua bãi đỗ xe đó, lập tức phát hiện ra chiếc xe việt dã hồi sáng kia, cậu biết, con đường truy tìm tung tích của mình đã không lầm.

5, 6 người cưỡi ngựa theo đường Đại Đông Câu mà đi lên. Đường thung lũng thông thoáng, dưới thung lũng và sườn núi dày đặc những bụi Vân Sam, những lùm cây che kín bên sườn dương, thế nhưng sắp tới cuối thu nên những lùm cây này đã hơi chút khô héo.

Men theo thung lũng này mà lên, có thể thấy được vết tích của những dòng sông băng cổ và địa hình nơi bị sông băng ăn mòn. Đứng trên miệng ngọn núi Bắc Cách Đạt nhìn ra xa, trên đỉnh ở phía bắc của ngọn Bắc Cách Đạt có 1 dòng sông băng thẳng tắp.

Mục tiêu của mấy người Diệp Thiên chính là dòng sông băng trên đỉnh Bắc Cách Đạt đó, cũng là dòng sông băng lớn nhất trên đỉnh Bắc Cách Đạt. Khu vực tuyết ở đây rất dốc. Bên dưới lưỡi sông băng lại khá bằng phẳng, khe nứt đen xen khắp nơi, giày như mạng nhện.

Đứng trên thảm cỏ trên sườn núi cao nhìn thì nó rộng khoảng 3, 4 mét, sâu khoảng 5, 6 mét chầy uồn lượn, tiếng nước gào thét âm âm bên tai. Cho dù là Diệp Thiên cũng phải run lên. Ở đây nếu như mà bị rơi xuống thì chắc là đến xác cũng không tìm thấy.

- Được rồi, mọi người tự do hoạt động đi, nhưng đừng có đi quá xa, tối nay chúng ta sẽ cắm trại ở đây.

Vị huấn luyện viên leo núi kia rõ ràng là chẳng có trách nhiệm gì cả, đưa mọi người đến đây thì mặc kệ rồi tìm 1 chỗ dưới sườn đồi phơi nắng rồi hút thuốc.

Cưỡi ngựa cả buổi rồi, mấy người khác đều cảm thấy mệt nên ai cũng không phát hiện ra Diệp Thiên đeo cái bao cao bằng nửa thân người kia đi theo 1 con đường nhỏ rồi trèo lên núi.

Trên dãy núi trên đầu Diệp Thiên đó có 1 nhóm người đang giẫm lên những hạt tuyết đọng mà leo lên đỉnh núi. Mặc dù Địch Vượng cao tuổi nhất nhưng động tác của ông ta rất mau lẹ, chốc chốc lại quay đầu lại thúc giục mấy người phía sau.

Sau khi nhìn tấm bản đồ trong tay, Địch Vượng nhỏ giọng hô:

- Nhanh lên, tối nay phải leo lên được đỉnh Bắc Cách Đạt, ở trên đó có 1 nơi có thể cắm trại được.

Nơi đây cao hơn 4000 mét so với mặt nước biển, khắp nơi đều là tuyết phủ, nếu như nói to 1 chút cũng có thể làm cho tuyết lở xuống.

Thế nhưng không giống với hoàn cảnh của Diệp Thiên, trong tay của Địch Vượng có sẵn lộ trình leo núi do người Anh đó cung cấp, ngay cả địa điểm cắm trại cũng nắm rõ rồi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 203

Quái Vật

Sau một giờ leo lên đỉnh núi, ánh mặt trời nóng nực như cũng bị xua đi bởi khí lạnh của núi cao, khiến Diệp Thiên bắt giác rung mình một cái.

Đỉnh núi tuyết sừng sững dần hé lộ. Dưới ánh mặt trời, những đám mây trắng lững lờ thả mình phiêu du quanh đỉnh núi tuyết, trông như những đốm hoa xám bạc trên tấm lụa trắng muốt.

Từ chân núi lên tới đỉnh quanh năm tuyết phủ này, chen giữa là một cánh rừng nguyên sinh bạt ngàn cây cối.

Tòa tháp thâm trầm trụ giữa um tùm cây lá trông như một cái ô khổng lồ chống trời. Le lói một vài tia sáng mặt trời chiếu xuống. Đi trong rừng, Diệp Thiên chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân mình lạo xạo trên những đám lá vàng khô vụn vỡ, cảm nhận sâu sắc sự thâm u của núi rừng yên tĩnh.

Dễ thấy những loài động vật sinh sống thành đàn trong rừng này như dê rừng, thảo lộc, thi thoảng chúng lại sượt qua sượt lại trước mặt Diệp Thiên. Mặc dù rừng này không phải là khu vực cấm, nhưng cũng là nơi hiếm người lại qua.

Sau khi xuyên qua rừng tùng rậm rạp, đã trông thấy tầng băng dày đặc và tuyết phủ trắng xóa, Diệp Thiên liền thay bộ quần áo chống lạnh mua lúc ở dưới núi.

Người xưa nói: “Nhìn núi làm ngựa chết.” Diệp Thiên không ngờ chỉ mới đi đến chân núi đã mất tới hơn ba giờ. Trông đỉnh núi cao vút sừng sững trong mây mờ, Diệp Thiên thật không biết mình có thể leo nổi không?

- Bọn họ rốt cuộc định làm gì?

Thấy mấy người leo cùng đều không có ý dừng bước, Diệp Thiên vừa mới đặt chân lên núi tuyết đã không ngừng kêu mòi.

Diệp Thiên tuy đã đi không ít nơi, nhưng đối với việc leo núi tuyết thì chẳng có kinh nghiệm gì. Chút ít kiến thức có được là do huấn luyện viên hướng dẫn lúc này trước khi leo.

Đối với ông chủ Cổ, tâm điểm của đoàn người, Diệp Thiên lúc này cực kì tò mò.

Diệp Thiên có thể khẳng định, trên ngọn núi tuyết này chắc chắn có bảo bối khiến bọn họ thèm thuồng. Vì bất luận thế nào thì Diệp Thiên cũng không tin, đám trộm cắp này sẽ đổi nghề làm nhà leo núi?

Đặt túi leo núi xuống đất, Diệp Thiên ngồi xuống nghỉ một lát, thấy mình nghĩ chuyện này quá đơn giản rồi.

Những cái khác không nói, nói trời đang tối dần cái đã. Mấy thứ đồ hộp trong túi không bỏ cho Diệp Thiên lấp đầy cái bụng. Tuy rằng có nhiều đồ ăn nhưng Diệp Thiên lại không mang được nhiều, chỉ mang chút gia vị.

Nghe tiếng bụng réo “ọc ọc”, đừng nói tiếp tục leo núi. Nếu giải quyết không nổi vấn đề cái bụng, Diệp Thiên chỉ còn đường quay về.

- Chẳng qua chỉ là thử sống mấy ngày theo kiểu hoang dã, mình cũng không phải là chưa từng sống qua!

Diệp Thiên tính vốn rất kiên định, chuyện gì đã quyết là sẽ làm đến cùng. Ngay cả chuyện nghịch thiên cải mệnh cho lão đạo sĩ cũng vậy, nên trước mắt dù có khó khăn gì đi nữa cậu cũng không bao giờ rút lui.

Đồ ăn đối với Diệp Thiên mà nói, thật sự không phải là vấn đề. Cậu lấy trong túi ra sáu miếng ngọc thạch, chia làm sáu phương vị, chôn ở bia rừng.

Vì lần này truy kích đám người ông chủ Cổ, Diệp Thiên đã đem tất cả “bảo bối” bên mình để làm thành trận pháp rồi, hiệu quả của nó vượt xa so với ngọc thạch thông thường.

Không bao lâu, một bầy thảo lộc từ trong rừng chạy vụt ra, trận pháp của Diệp Thiên bắt đầu hoạt động, một con tuần lộc xông vào miệng không ngớt gào thét, toàn thân tê liệt rồi khụy xuống.

Diệp Thiên vừa thu lại mấy pháp cụ vừa nghĩ:

- Nếu như tổ sư biết được mình dùng pháp khí giết thảo lộc chắc sẽ tức giận đến mức đội mồ mà lên mất?!

Dù hồi còn ở Mao Sơn, Diệp Thiên không ít lần bắt gà đồi chim rừng để ăn, nhưng dùng trận pháp săn bắn kiểu này thì là lần đầu tiên. Cậu cúi đầu nhìn con thảo lộc đã tắt thở bỏ mạng.

Tay phải cầm một cái cốc giấy, tay trái cầm một con dao mua được dưới chân núi. Diệp Thiên một dao cắm vào yết hầu, gior cốc giấy đến hứng, máu nóng từ cổ con thảo lộc chảy ra ròn ròn.

- Chân tinh có khác?

Nhắm mắt nhắm mũi uống hết cốc máu. Tuy mùi máu tươi khiến Diệp Thiên không chịu nổi nhưng khi máu vừa xuống tới bụng, một luồng khí nóng từ bụng dâng lên, khí lạnh trong người ngay lập tức giảm đi.

Sau khi đem da thảo lộc chia thành mấy phần, Diệp Thiên nhặt một ít cành lá khô, nhóm lửa. Trong ba lô của cậu tuy không có đồ ăn nhưng dầu mỡ gia vị thì không thiếu. Không lâu sau, một mùi thơm hấp dẫn tỏa ra khắp núi.

- Thật đúng là thiên nhiên trong lành...

Được miếng thịt thảo lộc thơm ngon vào bụng, sức lực Diệp Thiên dần hồi phục trở lại. Có điều nhìn mặt trời sắp xuống núi, cậu vẫn có ý từ bỏ việc tiếp tục lên núi.

Tìm một chỗ dựng lều tránh gió, Diệp Thiên tĩnh tại ngồi trong đó, hít thở không khí trong lành tràn ngập phổi.

Khi đầu Diệp thiên gần chạm tới chỗ đỉnh núi, hình ảnh đám người Địch Vượng cũng đang vất vả leo lên thì trên đỉnh núi tuyết bắt đầu rơi là tả. Tiếng gió rít gào khiến cho người ta có cảm giác khó lòng kháng cự.

Đỉnh núi gió lớn, dường như mỗi bước leo lên đều bị một trận cuồng phong thổi lùi tới năm sáu bước, mà những người này đều thân thể cường tráng cả, toàn sống nhờ đào đất bới mộ, lúc này cũng cảm thấy trụ không nổi.

Để mọi người không bị tụt xuống, Địch Vượng dùng dây thừng buộc vào bên hông mỗi người. Bưu Tử đi phía trước là khỏe nhất mà lúc này cũng lão đảo rồi.

- Sư phụ, chúng ta đến chỗ lạnh cóng chim không sống nổi này làm gì? Nếu cứ tiếp tục leo lên trên chắc chết mất...

Vương Thuận vang lên một tiếng hỏi hận. Nếu như cho cậu ta lựa chọn lại, tối qua nhất định cậu sẽ cho thuốc an thần vào trong

nước trà của Dịch Vương, đánh cắp cuốn kỳ thư rồi tẩu thoát.

- Không muốn đi, cậu có thể xuống!

Dịch Vương lúc này thật cũng có chỗ khó nói. Ông ta không ngờ vụ làm ăn này lại gian nan đến vậy. Đời mình tuy ông đã trải qua không ít hoàn cảnh khắc nghiệt, nhưng so với lần này thì chẳng thấm vào đâu.

Nhưng cách tọa độ địa điểm của người Anh chi có một ngày đường, từ sau khi xuống núi đến con đường tiên cảnh cậu đều sắp xếp cả rồi. Nghĩ đến món tiền năm vạn kia, Dịch Vương chỉ có thể ngậm miệng bước tiếp.

- Sao có thể thế chứ su phụ? Ngài nói đi chúng ta sẽ đi!

Sau khi nghe được ý bất mãn trong lời Dịch Vương, trong lòng Vương Thuận thấy ớn lạnh đến tận xương tủy, vội vàng cúi đầu tiếp tục leo lên.

Đến khi màn đêm buông xuống hoàn toàn, đám người Dịch Vương mới xuyên qua được độ cao so với mực nước biển, bắt đầu cuộc hành trình xuống núi.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, bọn họ đúng là có tổ chất của những nhà leo núi. Không thì ít nhất là qua kinh nghiệm lần này, bọn họ có thể vượt xa cái định nghĩa nhà leo núi.

- Anh Biêm, có gì đó rất lạ!

Bru Tử đi trước nhất đột nhiên dừng bước. Cậu phát hiện phía trước mình hình như có rất nhiều tòa nhà cao lớn, nhưng hoang sơ giống như nhà ma, khiến cho một tên gan to như Bru Tử trong lòng cũng thấy hơi hoảng.

- Là tháp băng, chỗ chúng ta cần đến đây rồi!

Dịch Vương lấy đèn pin ra rọi về phía trước, miệng không ngớt thốt ra tiếng vui sướng. Suy cho cùng thì ông ta cũng đã hơn năm mươi tuổi rồi, sức chịu đựng thời tiết khắc nghiệt cũng chỉ có hạn mà thôi.

- Mọi người hãy cẩn thận, để ý các khe nứt giữa các tầng băng. Chỗ này có sông băng ngầm, nếu rơi xuống thì không ai cứu nổi đâu!

Đến mặt khác của núi, tuyết đã ngừng rơi nhưng trên trời vẫn không một vì sao. Tiếng quát của Dịch Vượng khiến cho mấy người vừa mới thư giãn một lát đã vội vã căng thẳng trở lại. Đoàn người sau khi vào tháp băng, ai nấy đều tìm một chỗ đặt mông xuống.

- Nhanh đem đồ ăn ra đây. Ăn xong một bữa rồi nghỉ ngơi sớm đi! Bru Từ, năm giờ sáng mai đánh thức mọi người...

Sau khi thở dốc một hơi, Dịch Vượng truyền khẩu lệnh. Mọi người ai nấy đều lấy đồ ăn mình chuẩn bị ra, kinh nghiệm đi rừng hoang dã đương nhiên chu đáo hơn Diệp Thiên. Mười mấy phút trôi qua, một miếng băng đã được nấu chảy ở trong nồi.

Đánh chén xong bữa tối thịnh soạn trên núi tuyết, mọi người đều chui vào trong lều của mình nghỉ ngơi, chỉ chốc lát đã ngủ ngon lành.

Không ai phát hiện, Dịch Vượng lúc nửa đêm khẽ khàng bò dậy không một tiếng động, dạo bộ quanh lều của Vương Thuận một hồi rồi lại chui vào lều của mình như ma làm.

- Tất cả dậy đi...

Trời vừa tờ mờ sáng, Bru Từ đã gọi to. May thay chỗ này đã thành sông băng nên không có tuyết đọng, không thì tiếng gọi của hắn chắc sẽ khiến tuyết tan.

Ban ngày và ban đêm cảnh sông băng hoàn toàn khác nhau. Khi mấy người chui ra khỏi lều, bỗng chốc ngay người trước cảnh tượng kì diệu trước mắt.

Sông băng lần lượt thay đổi trước mắt mọi người, trải rộng trên sườn núi trắng phau, xanh biếc như màu ngọc Phi Thúy, vô số sông băng hồi đến một chỗ, đột nhiên dâng lên như bảo tháp trên mặt đất bằng phẳng.

Những tòa bảo tháp kết thành một mảng lớn, lấp lánh dưới ánh ban mai, giống như một tấm gương trong suốt, soi rõ mặt mũi con người.

Mãi đến lúc này, đám người Bru Từ mới phát hiện ra trên mặt đất quanh đó vương vãi không ít rác rưởi, từ bình dưỡng khí đến các loại túi nilong, xem ra đây là nơi trú ngụ của một doanh trại bộ đội.

- Vương Thuận, tiểu tử ngươi còn không dậy đi? Còn phải để ta gọi?

Thấy lều của Vương Thuận một lúc không động tĩnh gì, Bru Tử bèn tiện tay lấy luôn cái lon rỗng ném vào lều hấn.

- Dậy rồi, dậy rồi, hơi vánh đầu.

Trong lều vang lên tiếng Vương Thuận.

Mơ mơ màng màng mở mắt, Vương Thuận thấy đầu hơi nặng. Tối qua cậu ngủ không ngon, luôn cảm thấy có tiếng gió rít bên tai, mơ thấy mấy người trước kia bị hấn tận tay sát hại.

Chui ra khỏi túi ngủ, Vương Thuận mơ hồ nhớ lại, rồi vén lều trại đi ra.

- Đây Đây là cái gì?

Vương Thuận vừa từ trong lều bước ra thì đột nhiên trông thấy trước mắt hấn một người quần áo rách rưới, thịt đã mục nát tới nửa mặt.

- Sư phụ, Bru ca, mọi người đâu rồi?

Tiếng gọi thăm thiết của Vương Thuận vang lên nhưng dường như tan biến không thấy, chỉ còn lại mình cậu ta và tên quái vật này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 204

Người Tuyệt

Trả lại mạng cho ta...

Một âm thanh trầm lạnh phát ra từ miệng con quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ này. Còn khuôn mặt của người đó cũng biến hóa, các cơ mặt sắp chuẩn bị rơi xuống lại trở về đúng vị trí, hồi phục lại nguyên dạng.

- Là Là người sao? Là sự phụ bảo tôi giết anh. Oan có đầu nợ có chủ, anh đừng đến tìm tôi!

Trông thấy diện mạo của người trước mặt, Vương Thuận không khỏi run bắn lên.

Người này tên gọi Nhị Hồ, là một tên lái buôn chuyên đào mộ trộm cổ vật ở Hà Nam. Trong một lần ra tay hành nghề, Vương Thuận quen biết Nhị Hồ. Một năm sau, Nhị Hồ rủ Vương Thuận đến Hà Nam khai quật một ngôi mộ lớn.

Lúc ấy đám người Dịch Vượng chỉ nghĩ là một ngôi mộ thông thường, nhưng ai ngờ sau khi vào bên trong mới biết đó là ngôi mộ của đế vương. Những thứ tuần táng ở bên trong đáng giá nghìn tệ, đương nhiên là khiến bọn chúng tham đến lóa mắt.

Nhị Hồ một mình muốn độc chiếm ba phần vật phẩm. Tục ngữ nói: “Tiền tài động nhân tâm.” Dịch Vượng lúc đó liền nổi lên sát khí.

Nhận được ám hiệu của Dịch Vượng, tất cả vật phẩm đều được khuân vác ra ngoài. Đương lúc mọi người lần lượt ra khỏi mộ, một chai axit được tạt thẳng vào mặt Nhị Hồ.

Tiếng kêu thảm thiết cùng khuôn mặt da thịt phân hủy tro cả xương khiến Vương thuận cả đời không thể quên.

- Trả mạng cho ta...

Ta liều mạng với người!

Pang! Pang!

Dưới tình thế cấp bách, Vương Thuận một tay rút khẩu súng giắt sau thắt lưng ra, liên tiếp bắn hai phát vào Nhị Hồ. Tiếng súng dữ dội vỡ òa trong dòng sông băng.

Nhưng Vương Thuận phát hiện, súng đạn đối với hồn ma oan uổng của Nhị Hồ đều không có tác dụng gì. Sau khi bắn xong một hồi đạn, hắn ta cảm thấy cổ của mình bị một đôi bàn tay bóp chặt, thờ dờn dập không ngớt.

Bóng ma trong nháy mắt bao trùm lấy đầu Vương Thuận. Cũng không biết sức lực đến từ đâu, Vương Thuận dùng sức giãy giụa ra khỏi nanh vuốt của quỷ, lao đảo hướng về phía sau chạy trốn.

A!

Vương Thuận cảm đầu cảm cổ chạy không dám ngoảnh lại, đột nhiên cảm thấy chỗ trống dưới chân, toàn thân treo lơ lửng trong không trung. Con ác quỷ đuổi theo hắn biến mất không thấy. Chỗ con quỷ vừa đứng kia đột nhiên trở thành dòng sông băng trắng lệt nguy nga đẹp lạ thường.

Nhưng hình ảnh lưu lại sau cùng trong đầu hắn chính là nụ cười thâm trầm của Dịch Vượng đứng từ xa.

Trong thời khắc ấy, Vương Thuận trong lòng tất cả đã rõ, định đưa tay ra bắt lấy Dịch Vượng, nhưng phát hiện toàn thân đã bị lực hút Trái Đất kéo xuống.

- Lão đại, xử lí hắn sớm đi, cái thứ ăn cây táo rào cây sung!

Bru Từ vô cùng hả hê khi nghe tiếng kêu thảm thiết của Vương Thuận rớt xuống khe hở của dòng sông băng. Đợi sau khi tiếng kêu dứt hoàn toàn, mới nhếch mép cười một cái. Những cái chết kiểu như thế này, hắn ta không phải lần đầu tiên nhìn thấy.

- Làm ăn ba năm nay, Vương Thuận nuốt riêng sáu mươi vạn đều đem đi nuôi gái cả. Các cậu xem đi!

Nghe xong lời của Bru Từ, Dịch Vượng lấy ra một cuốn sổ ném trước mặt hai người khác, bảo:

- Lão Ngũ, lão Sáu, ta thanh lí môn hộ, các anh không có ý kiến gì chứ?

- Lão Đại, Thuận Từ chết chưa hết tội!

Lão Ngũ lão Sáu đương nhiên biết ý Địch Vương. Không cần biết là Vương Thuận có từng làm qua những chuyện kia không, thì cũng chẳng đáng để bọn họ vì người chết mà đi vạch tội Địch Vương. Nếu làm thế chắc chắn bọn họ sẽ thành Vương Thuận thứ hai.

- Được rồi, thu dọn đồ đạc giải quyết xong đồng nghiệp này là chúng ta có thể ra nước ngoài ăn chơi rồi!

Địch Vương haha cười, bước đến chỗ lều của Vương Thuận cẩn thận xem xét một lượt.

Trông thấy miếng ngọc bài đã vỡ nát bốn phía rồi, Địch Vương không khỏi lắc đầu, đạo hạnh của mình vẫn còn nông lắm. Nếu như dựa theo những gì trong sách miêu tả, Vương Thuận căn bản không có cách nào thoát khỏi trận pháp, dù có sống cũng bị âm khí sát hại mà chết.

Xem dấu đạn trên cột băng đối diện với lều Vương Thuận, Địch Vương nhặt khẩu súng dưới đất lên, thu dọn lại lều bạt của Vương Thuận. Trên núi tuyết mờ mịt này, bất kì một vật dụng nào cũng đều rất cần thiết.

- Nên là thế này...

Nhìn tấm bản đồ và một bức ảnh trong tay, Địch Vương đứng ở chỗ cửa động tối om thờ hồn hèn.

Sau khi trải qua một ngày lặn lội, đám người Địch Vương trèo lên được sườn núi thứ hai. Có điều bọn họ không leo lên theo đường núi có sẵn mà dựa vào một cái bản đồ chỉ dẫn trong tay, đi bằng một cái khe bên sườn núi.

Khe hở là do sông băng vận động mà thành, hình dạng khác nhau, nông sâu không đồng đều, có lúc khe hở bị tuyết lấp đầy. Nếu vô ý trượt chân, hậu quả khôn lường. Cái khe mà Vương Thuận rơi xuống cũng phải đến trăm mét.

Còn cái khe hở trước mặt Địch Vương thì không sâu lắm, chỉ khoảng sáu bảy mươi mét. Nhưng nếu nhìn thẳng lên phía trước, mặt trên bị đông cứng bởi tuyết phủ bao trùm, trông giống như một cái động băng nhiều tầng.

- Lão đại, tôi đi xuống trước.

Cùng hành nghề trộm mộ hơn mười năm nay, vốn chẳng cần Địch Vương dẫn dò, lão Ngũ thấp bé lùn luôn sau khi cố định sợi dây thừng lên tầng băng, kẹp lấy cái đèn pin theo tầng băng trượt ra ngoài.

- Lão đại, bên trong có cái xác chết đông cứng. Mẹ nó, người này sao lông vẫn còn rậm rạp thế?

Khoảng bảy tám phút sau, tiếng của lão Ngũ từ trong hầm băng vọng ra.

- Đi, xuống hết nào!

Nghe lão Ngũ nói thế, Dịch Vượng trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng. Vất vả khổ sở mới đến được đây cũng xem như không phí công vô ích.

Cái hố băng này đáy rộng chừng khoảng bốn năm mét. Cho dù đám người Dịch Vượng cùng lúc đứng vào trong cũng không cảm thấy chật chội. Bốn cái đèn pin cùng bật sáng, cảnh tượng trong hầm băng hiện ra rõ mồn một trước mắt.

Dưới ánh sáng ngọn đèn, tầng băng nghìn năm trong suốt không thay đổi hiện ra long lanh màu sắc. Nhưng với đám người Dịch Vượng thì chỉ bị hấp dẫn bởi một chỗ duy nhất trong hầm băng.

Nếu không phải được biết trước, người đầu tiên tụt xuống hầm băng chắc chắn sẽ bị dọa hết hồn, vì đằng sau tầng băng có một người đàn ông đứng lặng.

Người này cao chỉ khoảng mét sáu, xương gò má hơi cao, trên đầu bù xù một mớ tóc đỏ, đôi mắt trợn trừng, vẻ như đang chất vấn đám người Dịch Vượng.

Nhưng người này hình như không sợ lạnh. Trên người ông ta mặc một bộ quần áo làm bằng da thú, chỉ quấn quanh hông, cả thân trên và đùi đều lộ ra bên ngoài.

Nhưng trên phần da ông ta lộ ra ngoài, mọc đầy lông tơ rậm rạp trắng xóa. Giống như lớp vải nhưng che phủ thân thể. Đây chắc là nguyên nhân khiến hắn không cảm thấy lạnh.

Trên tay trái của ông ta cầm một cây gậy gỗ. Một đoạn gậy được vót rất nhọn, bên trên thậm chí còn hằn vết máu đỏ quệt.

- Khải.... lão đại, đây... đây là đồ chơi gì?

Lão sáu run run theo sau Dịch Vượng hỏi. Ông ta trong đám người trước giờ đều là bình vôi. Bình thường những việc như cời quần áo người chết lấy ngọc rất ít làm, nên rất ít khi thấy thi thể người chết.

Dịch Vượng không trả lời lão Sáu, cẩn thận quan sát thi thể sống động trước mắt, sau một hồi mới bảo:

- Giờ còn chưa biết. Trong núi tuyết từng có truyền thuyết người tuyết, có lẽ đây chính là...!

Nhìn thi thể kì quái chẳng ra người cũng chẳng ra thú này, trong lòng Dịch Vượng bắt đầu hiểu ra vì sao người Anh kia lại trả một cái giá cao đến vậy.

Truyền thuyết nói ở vùng núi Himalaya có một loại quái vật tuyết nửa người nửa vượn sinh sống. Nghe nói nó khỏe vô cùng, trong rừng rậm cũng như trên tuyết bước đi như bay, bình thường đi đứng rất thẳng, nhưng khi bị phục kích thì sẽ khom người chạy.

Người dân Ấn Độ từng sống ở chân núi Himalaiya cũng truyền tai nhau đã từng nhặt được lông của quái vật người tuyết.

Qua sự so sánh của các nhà khoa học, phát hiện loại lông này không hề tồn tại ở những động vật đã biết. Sự có mặt của loài vật thần bí này cũng đang được từng bước chứng minh.

Nhưng cho tới bây giờ, vẫn chưa có dấu tích nào của người tuyết để cung cấp nghiên cứu. Còn về tài liệu truyền thuyết người tuyết vượt xa quá nhiều so với chứng minh thực tế.

Buu Tử cầm đèn pin rọi lên thi thể đó một hồi, không tìm được thốt lên:

- Lão đại, chúng ta cần tìm chính là thứ này? Giống này cũng không thể phối hôn.

Buu Tử không lấy làm ngạc nhiên với những kẻ bỏ tiền ra mua thi thể, vì ngay từ đầu thập niên tám mươi, hắn đã cùng Dịch Vượng bán thi thể cho người ta dùng làm hôn phối.

Cưới âm cũng như cưới dương, chính là tìm cho người chết người hôn phối cùng. Có những thiếu nam thiếu nữ sau khi đính hôn, chưa kịp đón dâu về nhà thì hai bên đã gặp nạn mà chết. Các vị phụ huynh cho rằng, nếu như không thay anh ta (cô ta) làm xong chuyện hôn sự thì họ sẽ tác oai tác quái, làm cho gia trạch bất an.

Vi vậy mà nhất định phải tổ chức cho anh ta (cô ta) một đám cưới âm, sau đó chôn hai người họ với nhau, thành vợ thành chồng, chôn chung hợp táng, miễn sao đừng để đất trong hai nhà xuất hiện độc mộ.

Nếu hai bên không thể đính hôn mà cùng lúc chết trẻ thì người sống cũng có thể đi tìm thi thể chôn cùng. Yêu cầu cũng là cần một người mới chết chưa lâu để hoàn thành việc hôn phối.

Địch Vượng khi đó mới từ Thái Lan tháo chạy về Trung Quốc, trên người không một đồng bạc. Sau khi được biết có người ra giá cao để mua thi thể của trai gái chết trẻ liền điên cuồng đào bới mộ phần của những người vừa mới chết trong vùng.

Buru Tử lúc đó là một tên ăn mày, mới 15, 16 tuổi nhưng trời sinh gan lớn, một lần trong lúc ngủ gần nghĩa địa gặp phải Địch Vượng đang đào mộ, thế là nhập bọn.

- Tiểu tử ngươi chỉ biết người chết có thể phối hôn. Giá trị nghiên cứu của thứ này lớn lắm đấy, chỉ cần có thể chuyển ra ngoài, cho dù thằng Anh không cần chúng ta vẫn có thể bán được giá lớn.

Tốn bao nhiêu công sức mới tìm được thứ này. Địch Vượng đang vui, sau một hồi giải thích với Buru tử, quay đầu bảo:

- Lão Sáu, chuẩn bị thuốc nổ, cẩn thận đừng làm tổn hại đến thi thể bên trong!

Vừa nãy Địch Vượng có thử đục băng, nhưng đục mãi mà đến một miếng con cũng không rụng, có dùng đến nước nóng cũng vô tác dụng, nên chỉ có thể dùng thuốc nổ phá hầm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 205

Tuyệt Sát Trận

Nghe lời dặn dò của Dịch Vượng, lão Sáu liền đo thử độ dày của tầng băng, sau đó lấy ra cái máy khoan điện nối liền với bình acquy. Bốn phía xung quanh cái thi thể đó đều đục mấy lỗ lớn nhỏ khác nhau.

Lão Lục trước khi gia nhập vào hội Dịch Vượng là bộ đội giải ngũ. Về quê nhà không được hưởng chế độ đãi ngộ của phân phối công tác nên đành làm ruộng.

Dịch Vượng trong một lần cướp mộ, đóng giả làm nhân viên khảo cổ, nhờ một số nông dân giúp hắn đào bới mộ cổ. Đang lúc gặp phải một hòn đá lớn chắn ngang, không có cách nào đào tiếp, lão Lục thể hiện ra là một tay phá đá có nghề.

Sau khi đào xong mộ cổ đó suôn sẻ, Dịch Vượng cũng rủ rê lão Lục gia nhập hội. Có thể nói, đám người bọn họ tuy số lượng không nhiều nhưng mỗi người đều là một tay tuyệt sát, mỗi người đều không dễ gì khinh thường.

Từ trong ba lô lấy ra mấy quả bom đặt vào trong lỗ. Sau khi cài kíp nổ, lão Lục quay lại bảo Dịch Vượng:

- Lão đại, lên trước đi!

Dù không biết tầng băng kiên cố của nơi này đã tồn tại bao nhiêu năm nhưng độ mạnh của thuốc nổ nói không chừng sẽ làm đứt gãy tầng băng, nói như thế nghĩa là rất có thể sẽ chôn sống luôn mấy người dưới lớp băng đó.

Mấy người nối đuôi nhau chui ra khỏi khe băng, lão Lục dùng điều khiển áp chế bom. Cách làm của ông ta khá sáng suốt, mọi người đều không thấy có gì rung chuyển, chỉ thấy một làn khói dày đặc từ trong hầm băng xộc ra.

Sau khi vào lại khe băng, bọn họ phát hiện tầng băng trước mặt thi thể đó đã bị nổ thành một tầng rất dày, cái thi thể đáng giá hàng triệu đô đó lại bị đẩy lùi đi xa hơn khiến bọn họ không thể chạm tay tới.

Sau khi Dịch Vượng vây quanh tầng băng quan sát, liền bảo:

- Lão Ngũ, Lão Lục, hai người các người dùng cái đục cẩn thận gọt sạch tầng băng, đừng làm xước sát đến thi thể, Bru Tử. Đồ này lấy ra mà hỏng thì coi như xong!

Tất cả đồ khai quật mộ lần này, kể cả cỗ xe việt dã mà bọn họ đi đều là do người Anh cung cấp.

Vì giữ cho thi thể hoàn hảo, người Anh thậm chí còn trang bị sẵn trên xe một thùng ướp lạnh, đảm bảo thi thể không bị thối rữa, có thể nói là không tiếc công của đầu tư.

Ngay lúc đám người Dịch Vượng mở tầng băng, Diệp Thiên cũng trèo lên đỉnh Borg nổi tiếng này. Có điều Diệp Thiên lúc này tình hình không ổn. Một mình trèo lên đỉnh núi này, khó khăn hơn nhiều so với đi cả đoàn người.

Lúc leo lên được hơn bốn nghìn mét, Diệp Thiên cảm thấy rất nhẹ nhõm. Nhưng càng leo càng cao, bước đi càng nặng nề. Cho dù Diệp Thiên dốc sức thế nào, tốc lực cũng không thể như trước.

Còn một khó khăn nữa là càng lên cao sức gió càng lớn, xuất hiện những trận cuồng phong đẩy lùi người leo về phía sau tới mười bước. Phải tốn rất nhiều sức lực mới có thể leo được về chỗ cũ.

Tốn mất thời gian một ngày, Diệp Thiên mới leo được đỉnh núi. Nhưng lúc này cậu không có thời gian đi thưởng ngoạn cảnh đẹp núi cao vì hoàng hôn sắp xuống, cậu phải nhanh chóng xuống núi, tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Với nhiệt độ âm mười mấy độ C của núi này, cho dù Diệp Thiên có mang túi ngủ và lều bạt cũng không thể qua đêm được. Ở đây ngủ một giấc, ngày hôm sau chắc không cần nghĩ tới chuyện tỉnh lại.

- Ô? Đây ... đây là long mạch khai quốc lập địa?!

Diệp Thiên nhìn ra xa một đoạn, không khỏi sững người.

Quan sát địa khí là kỹ năng cơ bản của những thầy phong thủy. Dãy núi Thiên Sơn này chập chùng uốn lượn, nhiệt độ phân vùng, sương khói bốc lên nghi ngút, thế như rồng lượn.

Trong giới phong thủy Trung Quốc, tranh chấp đối với số lượng long mạch luôn luôn không ngừng, có người cho là ba đường đại

long mạch, chính là phát ra từ Tây Bắc, đi hướng Đông Nam cần Long phát mạch, chân Long phát mạch và tồn Long phát mạch. Cũng có thuyết pháp: “Thiên bất túc tây bắc, địa bất mãn đông nam” (trời không chiếu hết Tây Bắc, đất không phủ kín vùng Đông Nam).

Nhưng vẫn có người cho rằng Trung Quốc trải qua 24 triều đại, nếu mỗi triều đại đều có một long mạch vậy ít nhất cũng có 24 long mạch.

Những người này thậm chí còn liệt kê hết 24 long mạch này ra, ví như long mạch hoàng đế ở lưu vực sông Hoàng Hà, long mạch đại vũ ở vùng trung nhạc tung sơn, long mạch Trung Sơn ở vùng Kỳ Sơn, triều Tần long mạch ở Hàm Dương, triều Minh long mạch ở Phượng Dương, An Huy, triều Thanh long mạch ở Đông Bắc...

Nhưng trong đầu Diệp Thiên, cách nói này cũng hơi chút gượng ép, chi là long mạch của các vị đế vương gia thế, cực kì không ổn. Thủy tổ của long mạch Trung Quốc chính là bắt đầu từ dãy Côn Lôn.

Vì vậy Diệp Thiên thấy trong truyền thống phong thủy, nếu nơi, Nhược Thủy chia ba, núi non kéo dài cũng có thể xưng là long mạch. Đại long mạch chỉ có ba đường, nhưng chi nhánh long mạch cũng có vô cùng nhiều.

Nhưng chỗ long mạch này xuất hiện trước mắt Diệp Thiên, đỉnh Borg trước mắt còn cao hơn cả là đỉnh chính, những núi con xung quanh, nối nhau liên tiếp, dân thưa người quý. Đây đúng là chỗ chân rồng trú ngụ.

Nhìn thấy âm dương tụ đầy chân long mạch tướng, Diệp Thiên thờ dài:

- Thật đáng tiếc, long mạch các nơi đều bị đánh động. Thế phong thủy đẹp là thế cũng mất, muốn dựa vào long mạch này xưng đế không còn khả năng nữa rồi!

Một thời đại chỉ có thể đánh thức một cái long mạch, giống như là năm đó Hậu Kim Đại Tát Mãn thanh Ba Đồ giúp Nỗ Nhi Cáp Xích đánh thức quan ngoại Hòa Long, lập nên vương triều nhà Thanh.

Nhưng thành cũng do long mạch, bại cũng long mạch. Cuối đời nhà Thanh, đế vương cũng trở thành lịch sử Trung Quốc.

Đứng trên đỉnh núi quan sát một lát, Diệp Thiên vội vã xuống núi. Loại long mạch này tuy hiếm thấy nhưng nếu ngừng một lúc, chờ mặt trời xuống núi thì sẽ đông cứng người lại mất.

Thế núi phía sau bằng phẳng. Đi được hơn nửa giờ, mắt Diệp Thiên bỗng sáng lên. Cậu đã nhìn thấy chỗ bảo tháp sông băng.

Lúc này mặt trời chưa xuống núi, ánh chiều tà đỏ rực chiếu trên sông băng cô kính lâu đời, phát ra ánh sáng rực rỡ sắc màu, lung linh như cảnh thần tiên.

Nhưng duy nhất một chỗ xấu xí, đó là rác rưởi la liệt trên mặt đất. Từ thế kỉ 17 đã có người leo lên núi này. Hàng trăm năm nay, cũng không biết đã có bao nhiêu người đến đây, các loại dụng cụ leo núi ở đây đều đủ cả.

- Bọn họ tới qua quả nhiên là dựng trại ở đây!

Cẩn thận tránh những khe hở trên sông băng, Diệp Thiên sau khi trông thấy hình ảnh mình trên những mặt gương của tòa tháp băng đã phát hiện ra dấu vết của đám người Địch Vương.

- Ô? Đây là thế nào? Chẳng lẽ lại thật sự có cuộc nội chiến?

Đứng bên lều bạt của Vương Thuận, Diệp Thiên cảm nhận được một luồng sát khí. Nhưng chỉ cần nhìn vết đạn ở cột trụ băng đối diện cũng đoán được tối qua đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến nguyên khí mình lưu lại bốn góc giờ chỉ còn lại một. Diệp Thiên lặng lẽ gật đầu như hiểu ra điều gì, xem ra ông chủ Cổ phen này dữ nhiều lành ít rồi.

- Thôi vậy, có thể chết ở chỗ long mạch xoay quanh này cũng là vận mệnh của các ngươi!

Đặt thất lưng leo núi xuống đất, Diệp Thiên đi xung quanh tháp băng. Được một lúc, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười. Nơi này chắn gió ngăn nước, khéo sắp xếp một chút có thể trở thành vùng phong thủy tuyệt sát.

Ở trên núi tuyết đã hai ngày, con thảo lộ săn được hôm trước sớm đã hết, Diệp thiên quyết định ở chỗ này trú tạm, chờ đám người Địch Vương sa lưới.

Nơi hoang vu hẻo lánh này cũng không thiếu động vật. Chi mất nửa tiếng đồng hồ, Diệp Thiên đã săn được con gà rừng béo tốt. Sau khi ăn uống no say, cậu dựng lều rồi chui vào ngủ.

Nhưng hơn 5h sáng hôm sau, Diệp Thiên đã bò dậy, thu dọn lều bạt, dọn dẹp sạch sẽ chỗ nấu nướng tối qua, sau đó lấy ra một miếng ngọc thạch, đặt xuống chỗ tháp băng.

Sau khi sắp xếp xong pháp cụ, Diệp Thiên cầm thanh Vô Ngân Đoán Kiếm khắc lên tháp băng những ký hiệu kì quái.

- Công lực vẫn còn kém lắm! Ba pháp trận đã tiêu hao sạch nguyên khí rồi!

Hơn hai tiếng sau Diệp Thiên mới khắc xong những ký hiệu pháp trận. Nguyên khí trong người đã tiêu tán hết sạch, mồ hôi vã ra trên trán lấm tẩm.

Ngồi vật trên đất nghỉ ngơi một hồi, Diệp Thiên mới đứng dậy, hai tay không ngừng pháp quyết, miệng hô lớn:

- Mở!

Theo tiếng hô của Diệp Thiên, cả tòa tháp băng tối sầm lại, gió nổi lên gào thét bên tai không ngừng, phải mất ba đến năm giây sau mới trở lại yên bình.

Từ ngoài nhìn vào, tòa tháp băng vẫn y như trước. Nhưng nếu cẩn thận quan sát sẽ phát hiện ra nhiều điểm khác lạ.

Ngoài những chú gà tuyết vịt tuyết biết bay ở vùng núi tuyết này, quanh tháp băng còn có một số loài động vật nhỏ, lúc này cũng đều tránh xa cả, thỉnh thoảng chỉ có một vài con vô tình lạc vào, vừa mới chạm vào đã rớt cánh rơi uỵch xuống mặt đất.

- Trận pháp này quả thật là hung sát!

Diệp Thiên sau khi thử bước mấy bước vào trận pháp đột nhiên cảm thấy bên tai gió rít ầm ầm. Tính chất của trận pháp này chính là gây cho con người ảo giác.

Trận pháp này chính là Diệp Thiên thay đổi, lợi dụng bản thân mình có thể nhìn thấy đặc điểm của hai khí âm dương mà cắt đứt toàn bộ nguồn khí dương ở khu tháp băng, khiến cho nơi này trở thành một vùng tuyết sát.

Vì thời gian bố trí trận pháp quá ngắn, Diệp Thiên sợ sát khí không đủ, liền tập trung toàn bộ sát khí ở những vùng xung quanh lại. Khu tháp băng lúc này đã thành nhà ma tới hơn nửa rồi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 206

Điều Xà Giao Đầu

Linh cảm thấy đám người Dịch Vượng đang đến, Diệp Thiên sau khi bày xong trận tuyệt sát liền lùi lại phía sau trăm mét, tìm một chỗ đất bằng phẳng ngồi nghỉ ngơi. Vừa bày xong ba trận pháp, nguyên khí của cậu gần như tiêu hao hết sạch.

- Nguyên khí nơi này thật dồi dào, có lẽ nào là truyền thuyết thất kiếm hạ thiên sơn trong sách cũng nên!

Sáu bảy giờ sau, Diệp Thiên luyện công xong, nguyên khí trong người đã khôi phục trở lại. Nguyên khí của trời đất tinh khiết khiến cậu cảm thấy vô cùng khỏe khoắn.

Người cưỡi lúc tu đạo, đa số là thích tìm chỗ thâm sơn cùng cốc ẩn mình luyện công, giống Long Hồ Tam Thanh Sơn phái Võ Đang núi Mao Sơn đã lưu truyền lại không ít truyền thuyết.

Chuyện của Thất Kiếm Hạ Thiên Sơn tuy chỉ có trong tiểu thuyết, nhưng chưa chắc đã không có tiền nhân cư sĩ trú ẩn ở nơi này.

Diệp Thiên chỉ là thầy tướng truyền thừa mà đã có công lực tinh anh như vậy rồi thì những bậc chuyên tu luyện công pháp, dù không trường sinh bất lão thì sống đến trăm tuổi cũng là chuyện dễ thực hiện.

- Chắc khoảng một giờ nữa bọn họ sẽ đi qua tháp băng ...

Yên lặng cảm nhận sức lực hồi lại, Diệp Thiên trầm nghĩ, tháp băng là con đường duy nhất lên núi, bọn chúng muốn quay lại chắc chắn phải đi qua đó.

Đứng dậy vươn vai một cái, Diệp Thiên đột nhiên bị hút lại bởi một vật thể bay liệng trên không cách chừng hai mươi mét.

- Ô! Kia là thứ gì hay ho vậy?

Động vật này cao chừng 1m, trông giống như rắn nhưng có cánh, cả người màu xám trắng, nhưng trên đầu mọc một cái u to tướng, nhưng vàng óng rất đẹp.

Hai cánh của con vật này cực mỏng, nhìn như trong suốt. Nếu không tin vào mắt mình còn tưởng rằng có một con rắn lơ lửng trên không, hình dáng cực kì quái lạ.

- Rắn.... rắn bay? Trên núi tuyết sao lại có thứ này?

Diệp Thiên thích nghe thầy giáo Triệu giải thích thế giới động vật. Tuy đã nghe nói loại sinh vật này, nhưng một là phân bố ở vùng Đông Nam Á và Ấn Độ, hai là loại rắn bay trông thấy trên ti vi, cả hai loại đều không có cánh.

Loại rắn đó tuy mang tiếng là biết bay nhưng trên thực tế thì không thể bay, chỉ có thể mô phỏng động tác. Lúc “bay” cả thân người dong đưa vắn vẹo, phần đầu và phần đuôi đều biến hóa, khiến chúng trông như một cái đĩa bay.

Sau khi nhìn thấy thứ này, Diệp Thiên cũng không khỏi bị dọa một cái, Vô Ngân trong tay áo trong nháy mắt rơi tuột vào trong. Ở những chỗ điều kiện tự nhiên ác nghiệt như thế này, phạm là động vật có ngoại hình kì dị thì về cơ bản đều không dễ động đến.

Nhưng trên trái đất này, động vật chưa được con người phát hiện ra nhiều lắm, đặc biệt là trong khu vực cấm càn là thiên đường của động vật quý hiếm, Diệp Thiên ngoài kinh dị ra thì không có gì lấy làm khó hiểu.

Sau khi nhìn thấy rắn bay quanh quần trên không trung hơn mười mét rồi rơi xuống, Diệp Thiên lại nấp sau phiến đá. Trên đầu mọc một cái nhọt màu mè diễm lệ như vậy, loài rắn này chắc chắn là độc tố không vừa.

- Ôp...Ôp ôp!

Một tiếng kêu như ếch xanh phát ra. Diệp Thiên có thể nghe ra được con quái vật này như đang có điều gì đó nôn nóng bất an, không nhìn được lại ló đầu ra xem xét.

Diệp Thiên phát hiện, hai cánh của con quái vật đó chỉ dán ở trên người, cả nửa thân trên như rắn hổ mang, quay riêng về một hướng phát ra những tiếng trách móc.

- Đây Đây là chồn tuyết?

Nhìn theo hướng mà tiếng quái xà kêu thét, Diệp Thiên phát hiện ở chỗ cách quái xà chừng bảy tám mét có một động vật đang giao đấu với nó.

Con vật này toàn thân lông trắng bạc, thân thể dài nhỏ, tứ chi rất ngắn. Nếu không phải chỗ mắt có một viền lông màu đen, Diệp Thiên thật khó mà trong băng tuyết trắng xóa này phát hiện ra nó.

Tuy con vật này hình dáng rất giống chồn tuyết nhưng có thể cùng với loài quái xà giao đấu thì cũng không phải là thường, nói không chừng cũng thuộc loại động vật biến dị gì.

- Đây là oan gia ngõ hẻm chắc?

Trông thấy điệu bộ căng thẳng của hai con vật, Diệp Thiên cũng hiểu ra, cảm thấy hai loài vật này đúng là thiên địch, hôm nay không biết nếu đụng phải nhau, tiếp theo chắc chắn sẽ có một trận quyết đấu ác liệt.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Diệp Thiên, sau khi giao đấu khoảng hơn một phút, con quái xà đó ban đầu còn thất thế, chỉ thấy cái đuôi co ngắn lại trên tuyết, nhưng ngay sau đó như súng bắn liên thanh, tua tủa đáp trả con chồn tuyết cách đó bảy tám mét.

Tốc độ bắn ra của quái xà đã nhanh nhưng động tác của con chồn tuyết đó cũng như chớp. Diệp Thiên còn chưa kịp nhìn ra nó tránh đạn như thế nào thì nó đã vội vàng chạy đến phía sau quái xà, hai chân trước đã yên vị trên người quái xà.

- Ôp ôp!

Quái xà không cam lòng bị khống chế, dùng đuôi quấn lấy người chồn tuyết, còn chồn tuyết thì dè chặt đầu quái xà, không để cho nó có cơ hội cắn mình, một chồn một rắn quay cuồng trong đồng tuyết.

Hai móng vuốt của con chồn tuyết cực kì có lực, cố sống cố chết ghi chặt đầu con quái xà xuống đất. Mặc cho đuôi rắn liên tiếp quật lên người mình, nó vẫn không buông và dùng răng ngoạm tới tấp vào cánh con quái xà.

- Rắn sắp thua rồi!

Trông thấy đuôi con quái xà càng lúc càng kiệt lực, Diệp Thiên nhận ra trận đấu này chắc đã phân thắng bại rồi, có điều đúng lúc đó, cái nhọt vàng óng của con quái xà bỗng dung vỡ “ục” ra một tiếng.

Một dịch vàng chảy ra kèm theo một mùi hôi phảng phất. Con chồn hình như rất sợ mùi và chất dịch vàng vàng này, vội vàng buông hai móng khỏi đầu mãng xà nhẩy phốc xuống.

Nhưng đúng lúc đó, đầu con quái xà cũng kịp nhôm dậy cắn một phát vào chân sau con chồn tuyết. Con chồn tuyết chít chít hai tiếng, quay đầu ngoạm lại con quái xà bậy tặc.

Chồn tuyết điên cuồng ngoạm vào đầu quái xà, rồi vào thân con vật. Đôi cánh của quái xà dần dần ngưng giẫy giụa, toàn thân nó duỗi thẳng như dây thừng trên mặt đất.

Nhưng con quái xà đó chết rồi cũng không chịu nhả ra, đầu vẫn ngoạm chặt chân sau con chồn tuyết. Diệp Thiên không biết là mắt mình có bị ảo giác hay không, vì cậu thấy bộ lông trắng bạch của con chồn tuyết đó trong chốc lát biến thành xám đen.

- Chít chít!

Đúng lúc Diệp Thiên muốn đứng lên xem kết cục, con chồn tuyết đột nhiên kêu lên xông về phía cậu, bộ dạng đáng yêu lúc trước ngay lập tức trở nên dữ tợn.

- Đừng sợ, ta không làm gì ngươi cả!

Diệp Thiên trông thấy con chồn động tác nhanh như chớp toàn thân bỗng chốc cứng đờ. Cậu không tin tưởng là mình có thể thoát được tốc độ khủng khiếp của con chồn tuyết này. Nếu như miệng nó có độc, ngoạm một cái thì thảm rồi.

Thấy Diệp Thiên không động dậy, con chồn lại quay đầu ngoạm lên mình con quái xà, nhưng răng của con quái xà đã cắm sâu vào trong thịt của nó, không thể nào có cách gỡ ra.

Cứ thế trôi qua hơn một giờ, động tác của con chồn tuyết đó cũng chậm dần lại. Trên mặt đất rải rác vết máu tươi của nó. Hình như nó đã ý thức được không có cách nào thoát khỏi quái xà, con chồn tuyết hét lên một tiếng thét chói tai, cả người nó vùng lên tháo chạy.

- Ê, đừng có đi vào trong đó!

Thấy con chồn tuyết định chạy về hướng mà mình vừa bày trận tuyết sát, Diệp Thiên vội vã đứng lên, nói thành thật. Điều bộ của con chồn lập tức trở nên vui thích, Diệp Thiên không muốn thấy nó bị trận pháp giết chết.

Nhưng con chồn tuyết cũng không có cứ chi gì với Diệp Thiên mà nó chỉ kéo theo con quái xà chạy thẳng về phía trước. Đến lúc cách trận pháp chỉ còn bốn năm mét, thân hình đột nhiên biến mất.

- Rơi xuống khe băng sao?

Trông thấy thế, Diệp Thiên không khỏi sửng người, ngay lập tức nhớ lại cái khe băng bên ngoài tháp băng, xem ra con chồn tuyết sau khi bị thương đã rơi xuống đó.

- Đáng tiếc thật, hai con vật này đều là động vật biến dị, chết rồi không biết có lưu lại nòi giống?

Diệp Thiên đứng đây, đang định lại gần chỗ đó xem thế nào thì sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, lại ngồi thụp xuống, vì cậu đã phát hiện mấy hình ảnh ở chỗ hai trăm mét dưới núi.

- Đến nhanh thế!

Mặc dù trên núi tuyết tầm nhìn rất ngắn, nhưng Diệp Thiên vẫn trông ra đây là một đoàn bốn người, đi đầu là tên cao lớn nhất, trên lưng vác một cái bao lớn, đi sau có hai người đỡ nâng lên trên.

Đi sau cùng là một người trung tuổi, thân người không cao. Diệp Thiên không nhìn rõ tướng mạo của hắn, nhưng trong lúc quan sát, hình như người đó đã phát hiện ra Diệp Thiên.

- Giác quan thật nhạy bén?

Thấy người đó đang hướng về phía mình, Diệp Thiên vội vàng rút đầu lại, hơi giật mình. Cậu có thể cảm nhận được bốn người kia không có một chút bất an nào, nhưng còn người đi sau cùng thì không hiểu sao lại đầy vẻ nguy hiểm.

Địch Vượng chống gậy đi sau cùng đột nhiên dừng lại, quát lớn:

- Bưu Tử, đứng lại!

- Đại ca, sao thế? Sắp đến khu tháp băng rồi, chúng ta ngồi đó nghỉ luôn!

Tuy cái thi thể người tuyết đó không nặng nhưng đi bộ trên núi tuyết dày đặc này, dù là Bưu Tử thân thể cường tráng cũng thấy mệt thở không ra hơi, chi bực một nỗi không thể quăng quách cái thi thể này đi.

- Ta cảm thấy có cái gì đó không ổn... có chút nguy hiểm!

Nét mặt của Dịch Vượng cực kì nghiêm túc. Vừa nãy đột nhiên tim hắn đập mạnh, giống như bị ai đó dùng tay bóp mạnh.

Dịch Vượng trước giờ đã ba lần có cảm giác như vậy, lần thứ nhất là Dịch Vượng đem theo quân đánh úp một doanh trại của chính phủ.

Cảm giác mạnh mẽ khiến cho Dịch Vượng kiên quyết lựa chọn phương án từ bỏ, nhưng đúng lúc rút lui, quân chính phủ đột nhiên ào ra hò hét, bốn phía đèn đuốc sáng trưng, bọn hắn đã bị bao vây.

Nhưng may do Dịch Vượng rút kịp thời, kết cục chỉ phải trả giá hai mạng người là bọn hắn có thể xông ra khỏi vòng vây. Thực tế đã chứng minh, chính cái linh cảm nhất thời đó đã cứu sống hắn.

Hai lần sau những lúc xuất hiện cảm giác như thế này cũng đều gặp chuyện nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nhờ vào sự tin tưởng giác quan thứ sáu nhạy bén ấy mà Dịch Vượng đều đã thoát chết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 207

Ma Quỷ Trong Lòng

Đại ca, chỗ hoang vu này đến một bóng ma cũng không có, lấy đâu ra nguy hiểm chứ?

Đi bộ bảy tám giờ đường núi, Bru Từ đã mệt mỏi gần như kiệt sức rồi. Thấy Dịch Vượng dừng bước, Bru Từ bắt mẫn than thở một câu, cái thứ đồ vật trên dưới trăm cân này không đáng vác trên người nữa.

Gió trên núi tràn xuống. mũi Dịch Vượng giật giật, mặt hấn bỗng nhiên đành lại, vội bảo:

- Ít lời thôi, chú ý cảnh giác, ta nghĩ thấy có mùi máu tươi.

Đang lúc nói, Dịch Vượng liền bỏ gậy trong tay ra, thân thể trực tiếp bỏ nhào lên trên mặt đất, động tác nhanh nhẹn căn bản không giống như là một người đã hơn năm mươi tuổi.

Mười mấy năm đánh trận, con người rửa tội trong máu và lửa như hấn đối với máu tươi cực kì nhạy bén. Chỉ một ít mùi máu thoảng trong gió cũng bị hấn nhận ra.

- Thật có chuyện?

Bru Từ trông thấy động tác của lão đại, ngay lập tức im lặng. nhưng hấn cũng nhanh chóng phản ứng lại, ngồi thụp xuống đất, đặt cổ thi thể trước mặt, để súng lên trên cái bao to.

Dịch Vượng biết Bru Từ tính lỗ mãng, thấy hấn rút súng ra, liền bảo:

- Dừng bắn, sẽ khiến cho băng tuyết lở đấy...

Tuy chỗ này tuyết đọng không dày bằng mặt đồi diện, nói chuyện lớn tiếng một chút cũng không sao, nhưng nếu là tiếng súng

chắc chắn sẽ khiến cho tầng tuyết up xuống, cho dù là tầng nhỏ thôi cũng đủ khiến cho mấy người bọn họ khó có đường về nhà rồi.

- Lão Lục, người nâng thứ này lên, đừng trượt xuống...

Nghe Dịch Vượng nói thế, Bru Tử nhe nhớn cười, đưa tay ra sau rút ra một con dao găm, bảo:

- Lão đại, chúng ta không dám nổ súng, đối phương chắc chắn cũng sẽ không, tôi sơ qua là biết kẻ nào định đến gây sự với chúng ta?

Bru tử từ nhỏ đã theo Dịch Vượng hành nghề đâm chém, lại từng ở vùng duyên hải hai năm đánh chiến hắc quân, không dùng đến vũ khí thì ba năm người cũng là chuyện nhỏ trong mắt hắn.

- Đừng hành động, đối phương chưa chắc đã không dám nổ súng!

Dịch Vượng kêu Bru Tử, nói:

- Tuyết trong tháp băng đó rất ít, lại dựa vào một khối nham bích, cho dù tuyết băng cũng không vùi được chỗ đó...

Vị trí của tháp băng đó vô cùng đặc biệt, sau lưng là một khối nham bích cao tới gần trăm thước, chỗ phía trước khu tháp băng cũng là một nơi cực kì yên tĩnh.

- Đại ca, cái chỗ trên không được dưới chẳng xong này chúng ta có thể nằm lại sao?

Sau khi nghe Dịch Vượng nói, Bru Tử tròn tròn mắt, người khác có thể nổ súng mình thì không, chẳng phải là ở đây làm bia ngắm à?

- Khoan đã, mùi này hình như không phải mùi máu...

Dịch Vượng đột nhiên nhíu mày, đưa mũi hít hà theo hướng gió, sau khi cầm kính viễn vọng nhìn ngắm một hồi, tươi cười bảo:

- Chắc là do hai con vật ở núi bên giao đấu...

- Lão đại, vậy tức là không có chuyện gì rồi? Chỗ này lạnh quá, chúng ta nhanh đi thôi!

Bru Tử đứng vụt dậy, vừa rồi hắn công thi thế đến vã cả mồ hôi, đột nhiên nằm xuống thấy buốt đến tận xương tủy.

- Chờ một chút!

Cầm kính viễn vọng quan sát lại một lần nữa, Dịch Vượng cũng không phát hiện thêm chỗ khả nghi nào, trầm ngâm một lát rồi bảo:

- Đến tháp băng phía trước, ta luôn cảm thấy có cái gì đó bất an. Lão Ngũ, ông và lão Lục vác thi thể đi sau cùng, Bru Từ, người đi trước!

Mặc dù đã chắc chắn vết máu trên sườn núi không phải là của người lưu lại, nhưng Dịch Vượng vẫn thấy có một cái gì đó bảo hắn dừng đi. Sau một hồi điều chỉnh, bọn họ vẫn tiến về phía khu tháp.

Dịch Vượng dù có cẩn thận thì giờ quay đầu cũng là đường cùng. Hơn nữa dù hắn có luyện thuật pháp nhiều năm, trước giờ cũng chưa từng thấy có người hiểu được thuật pháp.

Dịch Vượng làm sao có thể ngờ tới được, khi hắn còn đang nghĩ mông lung, có người đã bày sẵn trận phong thủy tuyệt sát chờ hắn sa lưới.

- Lão đại, đến một bóng người cũng không có, nhanh vào trong nhóm lửa làm chút gì ăn đi, tôi sắp lạnh cóng đến nơi rồi!

Vào đến chỗ cách khu tháp băng mười mấy mét, Bru Từ cười lớn. Tuy cột băng trong này dày nhưng trong suốt, một mắt là có thể nhìn thấu, căn bản không giấu được người.

- Cẩn thận không mắc sai lầm lớn đấy, cẩn thận chút đi!

Dịch Vượng lạnh lùng buông một câu, trong lòng cũng nhẹ đi một chút. Chỉ cần đi vào khu tháp băng là bọn họ chiếm được vị trí lợi thế rồi. Không cần biết đối thủ nấp ở chỗ nào đều không thể đánh bại nổi chỗ này.

Nhưng Dịch Vượng có suy xét tới đâu cũng không thể ngờ tới đối thủ của mình không chơi bằng súng. Dù hắn có nghiên cứu mấy chục năm cũng không thể hiểu nổi thuật pháp!

Bru Từ chẳng buồn để ý, cười bảo:

- Có thể có chuyện gì chứ? Lão Ngũ lão Lục, ném thứ kia sang một bên đi, nhanh nhóm lửa nấu cơm!

Mồm nói, chân Bru từ đã đặt vào khu tháp băng. Hắn đã ngửi thấy mùi máu tươi, cảm nhận được cái lạnh ghê gớm nhưng cũng

chẳng hề bận tâm.

Đám người Dịch Vượng còn lại cũng thế, leo núi mệt mỏi khiến cho bọn họ không buồn chú ý đến sự đổi khác, trong chốc lát đã đến chỗ trú ngụ của doanh trại bộ đội tối qua.

Trận tuyết sát mà Diệp Thiên bố trí, ở bên ngoài cũng không phải là mạnh lắm, nhưng càng tiến sâu vào trong, sát khí sẽ ngày càng mạnh, và đến trung tâm thì đúng là trận địa ma quỷ.

- Trời, sao lại âm khí dày đặc thế này chứ? Mẹ ơi, là người ... khốn kiếp, ta giết người.

Bru Tử đi đầu đột nhiên mắt xám ngắt lại. Đến lúc cảm thấy bất ổn hoàn toàn rồi thì trong đầu sát khí đã làm cho lão đảo, trong đầu hắn đã xuất hiện mấy bóng người.

Sau khi thấy những người này, mắt Bru Tử đột nhiên đỏ ngầu. Vì lúc hắn sáu bảy tuổi, đã tận mắt thấy những người này đưa bố mẹ hắn ra ngoài võ trường đánh cho đến chết.

Bru Tử trước đây vốn có hạnh phúc gia đình, từ đó liền biến thành cô nhi lang thang phiêu bạt, chịu biết bao khinh thường và tủi nhục.

Sau này Bru Tử cũng đã từng đi tìm những người đó, nhưng làm sao có thể tìm thấy. Nhưng đối với người dùng gậy đập ngay sau ót mẹ hắn, Bru Tử cả đời này cũng không bao giờ quên.

- Không xong rồi, đây... đây là trận pháp?

Dịch Vượng đi ngay sau Bru Tử, lúc nghe thấy Bru tử hét lên liền ý thức được nguy hiểm thực sự, định quay người chạy ra ngoài.

Nhưng cổ hắn đã bị tay người tóm chặt, ngay lập tức sống lưng lạnh toát, một nhát dao găm chọc xuyên vào người hắn.

- Ta giết chết người, ta giết chết người, haha, bố, mẹ, con đã báo thù cho bố mẹ rồi!

Trong tiếng hét điên cuồng của Bru Tử, tay trái của hắn nắm chặt lấy cổ Dịch Vượng, tay phải từ từ đâm vào người Dịch Vượng, trên mặt lộ rõ vẻ tươi cười mãn nguyện.

Lưng đau nhức khiến cho Dịch Vượng cũng rơi vào trạng thái ảo giác trong ngập ngụa sát khí, cổ sức nghiêng đầu sang chỗ Bru Tử

đang điên cuồng, thì thảo báo:

- Cuối Cuối cùng bầy chim lại không ngờ bị chim mổ lại, Bru Từ, chúng ta đều phải chết, để ta tiễn ngươi một đoạn!

Dứt lời, Địch Vượng dồn hết sức lực giơ tay phải lên, lưỡi dao sáng bóng vung lên.

Chỉ là đến lúc này Địch Vượng mới hiểu suy nghĩ của mình thật buồn cười. Cái gì gọi là sát thủ vô hình, hẳn cơ bản không có cơ hội tận dụng hết khả năng vốn có.

Mất máu khiến cho Địch Vượng dần dần rơi vào trạng thái hôn mê, từng đoàn người kéo đến đòi mạng hắn, đưa hắn chính thức vào giấc ngủ nghìn thu.

Đúng lúc Địch Vượng và Bru Từ đồng thời ngã xuống đất, lão Ngũ lão Lục cũng rơi vào mê man.

Lão Ngũ xưa nay chuyên làm nghề trông xác. Không biết ông ta trông thấy cái gì mà trong miệng ú ớ, hai tay ôm lấy mặt, nước mắt chảy ròng ròng, bộ dạng trông rất đáng thương.

Mỗi người đều từng làm chuyện trái với lương tâm, nhưng bình thường đều giấu kín trong lòng. Lão Lục lúc này cũng nhìn thấy bạn hữu của mình, chỉ có điều là những người bạn của ông đều thiếu chân thiếu tay, máu me be bết.

Đây là lão Lục trong một công trình, khinh thường chôn một cái pháo lép. Đúng lúc đội trưởng dẫn đội đi khảo sát, pháo lép nổ vang, năm người đồng đội đào ra, không một ai lành lặn.

Lão Lục cũng vì chuyện này mà giải ngũ nhưng mỗi khi gặp ác mộng đều mơ thấy hình ảnh này. Bao năm nay vẫn ám ảnh dày vò hắn.

- Đội trưởng, đừng trách tôi, tôi thành thật xin lỗi các anh em, tôi xuống dưới cùng các anh!

Lão Lục cố nặn một nụ cười giải thích.

Một tiếng nổ “Đoàng” vang lên, toàn thân lão lục biến thành một quả cầu lửa.

- Trong lòng mỗi người đều có ma quỷ!

Nãy giờ đứng quan sát hết thấy mọi việc bên dưới, Diệp Thiên bèn đứng dậy. Đây là lần đầu tiên cậu dùng trận pháp giết người, nhưng Diệp Thiên không có gì cảm thấy tội lỗi, vì những tên này chết còn chưa hết tội.

- Tiếng gì vậy?

Diệp Thiên đột nhiên nghe thấy tiếng “rắc rắc” trên đỉnh đầu, dưới chân mặt đất như rung chuyển, ngược mắt nhìn lên trên cao, Diệp Thiên đột nhiên tê cứng lại.

Những mảng tuyết dày đặc trên núi đột nhiên vỡ ra từng khối, lăn xuống dưới, càng lăn càng nhanh, hung bạo thẳng thừng xông về phía Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 208

Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết (Thượng)

Người đi qua Tuyết Sơn thông thường chỉ biết thưởng thức cảnh đẹp Tuyết Sơn, nhưng lại không biết kỳ thật ở Tuyết Sơn luôn luôn có một sức hút rất mạnh của trái đất, kéo tuyết xuống phía dưới, còn lực hút tuyết đọng lại giữ tuyết nguyên tại chỗ.

Khi sức hút này đạt tới cực điểm, cho dù là một chút lực ngoại giới, tỷ như động vật chạy băng băng, ngã vào hòn đá, cùng với tiếng gió, dao động rất nhỏ, nhưng chỉ cần áp lực vượt quá sức hút của tuyết đọng, liền đủ để tạo ra một trận Tuyết Băng (tuyết lở).

Giống như là ở Tuyết Sơn thường thấy chỉ một cơn gió, không chỉ sẽ tạo thành tuyết dày chồng chất, còn khiến cho tuyết ngưng kết, hình thành những tảng tuyết cứng rắn mà trơn, khiến tảng tuyết mặt trên có thể trượt dọc xuống phía dưới, phát sinh Tuyết Băng.

Mà thanh âm của thác băng rơi mạnh dẫn đến sóng xung kích, không chỉ có khiến chỗ Diệp Thiên đứng tạo thành Tuyết Băng, ngay cả mặt trái và những vùng xa xa hơn, cũng xảy ra Tuyết Băng.

Tuyết Băng còn có một cái cách gọi khác, gọi là "Tuyết chảy như cát", giờ phút này cảnh tượng đang hiện ra trước mặt Diệp Thiên cũng cái danh từ này rất là chuẩn xác, tuyết đọng trên núi giống như cát chảy xuống, rơi xuống bao trùm kín cả trời đất.

Loại cảm giác này thật giống như là cả ngọn núi Tuyết Sơn đều sụp đổ xuống mắt mình, sức mạnh cá nhân vào thời khắc này trở nên vô cùng yếu ớt, trong miệng Diệp Thiên thảm thán một tiếng, quãng ba lô trên mặt đất, liều mạng chạy tới hướng thác băng.

Diệp Vượng có thể nhìn ra gì đó, Diệp Thiên đương nhiên cũng có thể nhìn ra, thác băng rất dày, hơn nữa bên trong băng kết lâu ngày, cho dù Tuyết Băng có thể ảnh hưởng đến, cũng sẽ bị băng ngăn trở đường đi, chỉ có chạy tới đó, Diệp Thiên mới có thể tránh được một kiếp nạn này.

- Mẹ nó, mình đi ra cửa đã xem một quẻ, một chuyện này cũng không có gì nguy hiểm, ông trời, ông chơi tôi à? !

Diệp Thiên vừa nguyên rùa ông trời, vừa chạy thực mạng đến tháp băng, trên mặt đất tràn đầy tuyết, một bước giảm xuống liền dí chặt, lưu lại vết chân, thật sự là không nhắc chân chạy nổi.

Hơn nữa đoạn đường này còn có số khe băng sâu không thấy đáy. Nếu ngã xuống, vậy cũng không cần chờ Tuyết Băng bao trùm đến, trực tiếp có thể mất mạng.

Diệp Thiên có thể rõ ràng nghe được tiếng băng tuyết ào ào tới sau lưng, nhìn lại, tầng tầng lớp lớp tuyết thật giống như một con rồng tuyết màu trắng đang bay lượn, muốn đuổi tới phía sau mình.

Diệp Thiên vô cùng hối hận, sao mình phải trốn cách tháp băng xa như vậy?

Nhìn thấy cự ly cách tháp băng còn có 10m, Diệp Thiên chỉ cảm thấy một dòng khí lạnh đùng vào trên lưng, thân thể nhất thời bay lên trời, nhưng đầu của hắn cũng đã không nhìn thấy ánh mặt trời nữa, trong tầm mắt tất cả mọi chỗ đều là một mảnh trắng xoá.

- Cái mạng nhỏ này coi như xong, quả không tính được mạng mình, những lời này quả nhiên là đúng!

Sau khi trong đầu Diệp Thiên hiện lên những lời này, băng tuyết thật dày đã muốn đè nặng thân thể hắn xuống mặt đất.

- Ồ? Đây là chuyện gì?

Ngay khi thân thể Diệp Thiên rơi xuống mặt đất, tầng tuyết lại không bao trùm giống như trong tưởng tượng của mình, hơn nữa thân thể Diệp Thiên tựa hồ theo một cái sườn dốc, bay nhanh xuống dưới.

- Đây... Đây là rơi vào trong kẽ băng sao?

Cảm giác được tứ chi lạnh lẽo, Diệp Thiên nhất thời hiểu rõ. May mắn khe băng này không phải sắc cạnh, nếu không cho dù không có bị đại tuyết vùi lấp, độ cao như vậy cũng không tránh được thân chết.

Cảm giác được tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh. Diệp Thiên lật tay lấy ra "Vô Ngân", dùng sức cắm tới mặt băng, dùng cái đục cũng khó khăn để cắm vào mặt băng, nhưng với sự sắc bén, Vô Ngân cũng dễ dàng phá tan.

Hai ba lần như thế, tốc độ rơi xuống giảm đi, vài giây sau, Diệp Thiên cảm giác hai chân đạp lên đất, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Ngẩng đầu nhìn lên trên, Diệp Thiên phát hiện, những tia ánh sáng rất nhanh đã bị tuyết che phủ kín, ở phía bắc chỗ hắn đứng, trờ

nên tối đen.

Mảng tuyết lớn nhỏ thỉnh thoảng từ đỉnh đầu Diệp Thiên rơi xuống, cũng may Tuyết Băng tốc độ nhanh, mà khe băng này cũng không phải rất rộng, nếu không Diệp Thiên vẫn không tránh khỏi bị tuyết vùi lấp lấy mạng.

Tuyết Băng đến nhanh đi cũng nhanh. Hai ba phút đi qua, tiếng ào ào trong tai Diệp Thiên liền mất đi, xuyên qua khe băng và tuyết bao trùm bên trên, cũng có thể thấy được một tia ánh sáng.

- Khụ khụ, xem ra người chết trong lỗ tuyết, căn bản là không phải ngạt thở mà chết, thì đều là bị va chạm mà chết!

Cho tới giờ khắc này, thân thể Diệp Thiên mới hoàn toàn được buông lỏng, liền tiếp ho khan vài cái, cũng cảm giác trong miệng có chút mặn, nhổ ra một ngụm máu tươi.

Vị trí của Diệp Thiên, cách đỉnh núi cũng không phải quá xa, lực đánh của Tuyết Băng còn chưa hoàn toàn hình thành đủ mạnh, băng không vừa rồi chỉ nói sức mạnh lực tuyết đây, có thể để cho gân cốt hần gãy vụn, chứ không chỉ là nhổ một ngụm máu.

- Rắc rắc... Rắc rắc!

Bên tai truyền đến tiếng vang khiến Diệp Thiên mãnh liệt ngẩng đầu nhìn lại, chính là tuyết đọng trên mặt khe băng đang lục tục rơi xuống.

Lần này tuyết rơi xuống lớn hơn rất nhiều so với vừa rồi, Diệp Thiên cũng liên tục trốn tránh, hần tính toán một chút, nơi này cách mặt đất ít nhất ba mươi mét, rơi lên trên đầu chính là kết cục đầu rơi máu chảy.

Nhưng thấy như vậy, Diệp Thiên cũng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, điều này thuyết minh tuyết trên mặt cũng không phải rất dày, mình vẫn có hi vọng sống, quả nhiên, qua hơn mười phút sau, tuyết đọng không rớt xuống, mà ở trên đầu Diệp Thiên, lại xuất hiện mây trắng, một dòng không khí lạnh truyền vào trong mũi.

- Mẹ nó, làm sao mà trèo lên được!

Vui sướng qua đi, Diệp Thiên lại nhíu mày, băng khe này mặc dù có độ dốc, nhưng trơn vô cùng, cho dù cầm Vô Ngân, Diệp Thiên cũng bò không nổi ba mươi mét sườn dốc này.

- Thôi, ngồi nghỉ dưỡng sức đã!

Nghĩ nửa ngày Diệp Thiên cũng không có cách gì hay, cảm nhận được ngực bụng mơ hồ truyền đến cơn đau, Diệp Thiên lắc lắc đầu ngồi xuống trên mặt đất.

Từ lúc phát hiện Tuyết Lữ, bắt đầu chạy băng băng, tuy rằng chỉ có mấy chục giây ngắn ngủn, nhưng khiến Diệp Thiên phải dốc toàn lực, hơn nữa bị tuyết đập vào, hấn vừa rồi còn có thể đứng lên, đã là sức chống đỡ giỏi lắm rồi.

Khoanh hai chân ngồi ngay ngắn, thở ra một hơi dài, Diệp Thiên vận động công pháp sư môn, nhất thời một hơi ấm từ bụng truyền ra, để cho thân thể hấn gần như kiệt lực, đã được khôi phục một chút khí lực.

Diệp Thiên ngồi liền 4-5 tiếng, tuy rằng ngực còn có chút đau, nhưng đã không có cái gì đáng ngại, mở to mắt, Diệp Thiên nhặt một nắm tuyết đọng trên mặt đất vừa rút xuống, bỏ vào trong miệng nhai cùng cục.

- Lạnh chết mất!

Nước từ tuyết tan ra chảy vào đến trong bụng, Diệp Thiên nhin không được rùng mình một cái, nhiệt độ bốn phía hình như cũng giảm xuống không ít, ngẩng đầu nhìn trời, Diệp Thiên mới phát hiện, đã là ban đêm.

Nhiệt độ ở Tuyết Sơn vào ban đêm, nếu so với ban ngày thấp hơn đến hơn 10 độ, thường thường đều ở dưới 0 hai ba mươi độ, không có túi ngủ cùng lều trại chống lạnh, chỉ dựa vào trang phục leo núi trên người, Diệp Thiên không biết mình có thể chống đỡ được đến hừng đông hay không.

Đứng lên luyện một bài quyền trong không gian nhỏ hẹp của khe băng, trên người Diệp Thiên lúc này mới ấm áp một chút, hấn tuyệt đối không dám ngủ, cảm giác ngủ rồi, chỉ sợ cũng vĩnh viễn không tỉnh lại.

Cho tới bây giờ, Diệp Thiên chỉ có thể trông chờ cho vị huấn luyện viên kia đem chuyện mình lên núi báo cáo đi, chỉ có đội cứu hộ đến đây, Diệp Thiên mới có thể được cứu trợ, nếu không cho dù có thể chui lên khỏi khe băng, hoàn toàn không có tiếp tế thì hấn cũng không thể bay khỏi Tuyết Sơn.

Thời gian trôi qua, Diệp Thiên giống con kiến bò trên chảo nóng, không ngừng đi lại trong khe băng, thời tiết thật sự quá lạnh, chỉ cần ngồi xuống một chút, cũng cảm giác huyết mạch cả người đều bị đông lại.

Hơn nữa rét lạnh cũng không phải kẻ địch lớn nhất, bên tai vang lên cái âm thanh hoang vu đến rợn người, đã ăn mòn tâm trí Diệp Thiên, để cho hắn càng ngày càng buồn rầu.

- Chít chít... Chít chít!

Khi Diệp Thiên bắt đầu nôn nóng bất an, bên tai đột nhiên truyền đến những tiếng kêu “Chít chít”, điều này làm cho mắt hắn sáng lên, nhìn lại nơi phát ra âm thanh.

- Cái gì vậy? Hay là mặt trên có hang động vật?

Diệp Thiên phát hiện, cách đỉnh đầu hắn năm sáu thước, lộ ra một thân thể với bộ lông xù, cả thân con vật màu tuyết trắng, chi lớn hơn con chuột một chút, đang bắt lực nhìn về phía Diệp Thiên mà kêu.

- Là ... Là con chồn tuyết?

Quan sát một hồi lâu, Diệp Thiên mới nhận ra lai lịch của nó từ đám lông màu đen ở đôi mắt, trong lòng không khỏi vui lên, sau khi nhìn thấy một sinh vật, khiến tâm trạng Diệp Thiên bình tĩnh rất nhiều.

- Là con chồn trưởng thành à?

Diệp Thiên nhìn chung quanh, cũng không dám tùy tiện leo lên, nếu như bị con chồn trưởng thành chỉ dài hơn nửa mét cắn một phát cũng phiền toái.

- Chít chít! Chít chít!

- Thôi vậy, cứ đi lên xem một chút đã...

Đợi nửa ngày cũng không thấy con chồn trưởng thành xuất hiện, Diệp Thiên bị tiếng kêu của con vật nhỏ bé làm cho không yên, lấy ra Vô Ngân cắm vào lớp băng.

Vừa rồi trong khi rơi, Vô Ngân có thể dễ dàng phá vỡ tầng băng, nhưng hiện tại Diệp Thiên mất rất nhiều sức, mới bới trên mặt băng ra mấy lỗ thủng miễn cưỡng có thể sử dụng để dẫm đầu ngón chân, bò lên cao bốn năm mét.

- Chít chít... Chít chít...

Khi đầu Diệp Thiên vừa mới ló cao hơn, còn chưa kịp nhìn tình hình bên trong thì con chồn kia đã dùng chân trước tóm được cổ áo Diệp Thiên, dùng sức chui vào bên trong.

- Ôi trời, thế này... thế này không được!

Cảm thấy từ cổ truyền đến sự ngứa ngáy, Diệp Thiên thiếu chút nữa buông tay ngã xuống, vội vàng dùng một bàn tay bắt lấy con chồn lôi ra.

- Chít chít... Chít chít!

Con chồn còn không lớn bằng bàn tay Diệp Thiên, sau khi bị hấn nắm được rốt cuộc không thể động đậy, nhưng trong miệng cũng không ngừng phát ra tiếng kêu, tựa hồ rất là bất mãn đối với hành động của Diệp Thiên.

- Hiện lành chút xem nào!

Diệp Thiên nghĩ một chút, đem con chồn nhỏ bỏ vào trong túi áo bộ trang phục leo núi, nhắc tới cũng kỳ quái, sau khi cho con chồn kia vào túi, cái đầu nhỏ lộ ra nhìn nơi nơi, cũng không hề phát ra tiếng kêu.

- Mày cũng lớn mạng đấy!

Nhìn thoáng qua cái hang không sâu lắm, Diệp Thiên nhất thời hiểu rõ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 209

Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết (Hạ)

Hang động cũng không phải rất sâu, kéo dài khoảng chừng vẫn chưa tới một mét, nhờ phản quang mặt băng, Diệp Thiên có thể thấy rõ, con chồn tuyết lúc trước tranh đấu cùng quái xà, đã chết ở bên trong, vậy mà răng nanh con rắn, vẫn còn cắn lấy sau chân của nó.

Răng nanh quái xà hẳn là có chứa kịch độc, bởi vì màu lông con chồn tuyết vốn rất trắng, lúc này tất cả đều biến thành đen, còn tỏa ra một mùi hôi thối.

Ngoài một xà một rắn, còn có hai con chồn nhỏ hơn so với con chồn trong túi của mình một chút, chẳng qua là mất đi nhiệt độ cơ thể của mẹ nó, chúng nó cũng đã bị chết cứng ở bên trong.

Có lẽ là sức khỏe con chồn này khỏe hơn một chút, cuối cùng thành con còn sống sót, nhưng nếu không gặp được Diệp Thiên, chi sợ nó cũng khó tránh cái chết.

Băng bóng loáng rất khó tạo lực, Diệp Thiên dẫm lên trên phải cố hết sức, nhìn lại trong động một chút, liền chuẩn bị trượt xuống, nhưng một chút ánh sáng trong động, cũng khiến động tác của hắn ngừng lại.

- Đây là gì? Tuyết Liên? !

Đưa tay đẩy thi thể mấy con vật ra hai bên, Diệp Thiên phát hiện, ở tận cùng bên trong huyết động, lại có hai đóa Hoa Tuyết Liên.

Không giống những đóa Tuyết Liên mà Diệp Thiên thấy khi lên núi, hai đóa Tuyết Liên này đều chi lớn hơn lòng bài tay, tỏa ra ánh sáng trong suốt như ngọc, cho dù là thi thể con chồn tuyết mẹ đang tan mát ra mùi hôi thối, cũng không lẫn át được mùi thơm ngát của nó.

Tay trái Diệp Thiên chổng vào vách huyết động, tay phải như tia chớp đưa vào trong huyết động, lấy ra hai đóa Tuyết Liên Hoa, lật

người lại, mông chạm vào băng, rơi xuống trên mặt đất.

- Thứ này thật là hiếm có...

Đứng trên mặt đất, Diệp Thiên đánh giá Tuyết Liên Hoa trong tay, hẳn từng nghe sư phụ nói qua, cánh hoa Tuyết Liên trăm năm trở lên sẽ rất dày, chất lỏng có chứa thịt, còn Tuyết Liên đã trên ngàn năm thì sắc như Ngọc, tinh khiết hoàn mỹ.

Theo lão đạo sĩ miêu tả, Diệp Thiên có thể khẳng định, hai đóa Tuyết Liên này ít nhất đều đã trên ngàn năm, cho dù là ở thâm sơn, Tuyết Liên lâu năm như vậy cũng là cực kỳ hiếm thấy.

- Chít chít... Chít chít...

Ngay khi Diệp Thiên nhìn thấy Tuyết Liên trong tay, chỗ lòng ngực của hắn truyền đến tiếng kêu của con chồn tuyết, con chồn vượn đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Tuyết Liên trong lòng bàn tay Diệp Thiên.

- Ngươi muốn ăn cái này?

Nghe tiếng kêu của con chồn, Diệp Thiên nở nụ cười, đưa tay xòe ra cánh hoa Tuyết Liên Hoa, đặt bên miệng con chồn, con chồn kia lập tức há mồm cắn tới.

Có điều không biết là đóa hoa quá dày, răng nanh con chồn chưa đủ dài, nó cắn không được, nhất thời lại líu ríu kêu lên.

- Chẳng thể trách hai con chồn kia đều bị chết công, chắc là chúng nó không cắn được thứ này?

Nhìn thấy hành động của con chồn, Diệp Thiên hiểu rõ, Tuyết Liên vốn có công hiệu bổ sung khí huyết, theo lý thuyết có hai đóa Tuyết Liên này, con chồn con trong huyết động không thể nào bị chết đói, xem ra nguyên nhân do đây.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên mạnh tay bẻ cánh hoa Tuyết Liên ra, không như Tuyết Liên bình thường, trong cánh hoa này chứa rất nhiều nước, mới vừa bẻ ra, liền chảy xuống theo tay Diệp Thiên.

- Chít chít!

Ngửi được mùi nước, con chồn kia lại từ trong túi Diệp Thiên chui ra, bốn móng vuốt nhỏ ôm lấy một ngón tay Diệp Thiên, ra sức hút, hút nước vào bụng rồi, còn thoả mãn dùng đầu lưỡi liếm lấy ngón tay Diệp Thiên.

- Ăn cả đi!

Thấy con chồn nhỏ kia đáng điệu thơ ngây đáng yêu, cảm giác buồn bực khi Diệp Thiên bị nhốt tại khe băng cũng giảm bớt vài phần, đem cánh hoa vừa bị bẻ ra đưa đến bên miệng con chồn, đợi cho nước bị hút sạch rồi, Diệp Thiên lại đút phần cánh cứng cho nó ăn.

Ăn uống no đủ rồi, con chồn bắt đầu chỉ muốn ngủ, chia chân trước tóm lấy quần áo Diệp Thiên muốn lên trên, có lẽ đã coi túi áo Diệp Thiên trở thành nhà của mình.

- Ha ha, ngủ đi...

Diệp Thiên nhẹ nhàng bắt lấy con chồn, một lần nữa cho nó vào trong túi, con chồn lè lưỡi liếm liếm ngón tay Diệp Thiên, tựa hồ ở biểu đạt lòng biết ơn của mình.

- Có thứ này, mình cũng không lo bị chết cồng ...

Lo cho con chồn xong, Diệp Thiên đặt hai đóa Tuyết Liên xuống.

Lão đạo sĩ từng từng nói qua, Tuyết Liên lâu đời có công hiệu tránh lạnh, tráng dương bổ máu, đối với thương thế của hắn cũng rất có lợi.

Từ giữa trưa đến giờ, Diệp Thiên cũng đã hơn mười giờ không ăn cái gì, ngửi mùi thơm ngát này, Diệp Thiên không thể không nhắc ngón trỏ, đưa tay xé kể cánh hoa nữa, đặt vào trong miệng ăn.

- Ui trời, đáng thật? !

Vốn cho là Tuyết Liên mùi thơm ngát, hẳn là ngọt lành vô cùng, nhưng trên đầu lưỡi vừa mới tiếp xúc đến nước kia, Diệp Thiên nhất thời nhũu mà, nhanh hơn tốc độ nhai, liền nuốt vào bụng.

- Không có cảm giác gì, thứ này có phải Tuyết Liên ngàn năm hay không đây?

Ăn một miếng cánh hoa, Diệp Thiên cảm thụ trong người cũng không có gì dị thường.

- Thôi kệ, coi như là vì no cái bụng!

Nghe bụng truyền đến tiếng kêu ùng ục, Diệp Thiên cũng bất chấp cay đắng, đem tất cả cánh của một đóa Tuyết Liên xé ra, nhét cả vào miệng.

Ăn hết một đóa Tuyết Liên, ánh mắt Diệp Thiên lại nhìn về phía một đóa khác, tuy rằng nó không nhỏ, nhưng nhiều chất lỏng, vào bụng cơn đói khát cũng không dịu đi ít nhiều.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên giật hai cái cánh, lại nhét vào miệng, nuốt vào bụng như trâu ăn Mẩu Đan.

- Ý? Hình như có hiệu quả!

Ngay khi đóa Tuyết Liên thứ hai vào bụng, Diệp Thiên bỗng nhiên cảm giác từ bụng trở nên ấm áp, nguyên khí tu luyện nhiều năm cũng có chút rục rịch trong lòng, mừng rỡ, vội khoan chân ngồi trên mặt đất.

Theo công pháp vận chuyển, dòng khí nóng trong bụng Diệp Thiên cũng dồn đi khắp tứ chi, nơi đi qua, âm hàn trong kinh mạch, đều bị tiêu trừ hết.

Diệp Thiên năm đó vì lão đạo sĩ nghịch thiên cải mệnh, bị thiên Địa Âm sát đả thương, có rất nhiều sát khí đều đã vào trong kinh mạch của hắn mà ẩn náu, phá hư cơ năng thân thể hắn, bởi vì công lực không đủ, Diệp Thiên cũng bất lực.

Nhưng lúc này, dòng khí ấm áp mà Tuyết Liên hình thành, giống như một con nước lũ xông qua kinh mạch các nơi, không chỉ có làm cho âm sát khí bị thanh trừ ra ngoài, còn đã thông các kinh mạch tắc nghẽn trong cơ thể hắn, chẳng khác gì là thay máu đổi tủy cho Diệp Thiên một lần.

Tuyết Liên Hoa hình thành nhiệt khí ở đi khắp trong người, hàn khí xung quanh không còn ảnh hưởng đối với hắn, Diệp Thiên cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, cuối cùng cũng là bị tiếng kêu của con chồn gọi tỉnh lại.

Tỉnh lại, tâm tình Diệp Thiên thật tốt, hắn có thể cảm giác được, thương thể bên trong cơ thể tựa hồ phục hồi đã tốt lắm, những kinh mạch bị tắc nghẽn, hiện tại cũng đã được đã thông, trong cơ thể giống như có nguồn sức mạnh bùng nổ.

- Ai ya, ngủ suốt mười sáu giờ sao?

Đỉnh đầu đã thấy sắc trời sáng chói, Diệp Thiên nhìn xuống đồng hồ tay, phát hiện thời gian đã là buổi chiều ngày hôm sau, bất tri bất giác, lại đã qua hơn mười giờ.

- Chồn con, có phải đói bụng hay không?

Nhìn thấy con chồn xù lông, lộ cái đầu nhỏ chia ra miệng túi, Diệp Thiên nở nụ cười, lấy ra cánh hoa Tuyết Liên còn lại, xé nát cho nó ăn.

- Người chỉ biết ăn thôi sao?

Có thể là công hiệu của Tuyết Liên phát tác mạnh, con chồn kia mới vừa ăn xong lại lăn ra ngủ, khiến cho Diệp Thiên vốn muốn trêu chọc nó có chút buồn bực, không làm sao được chỉ có thể đặt nó về trong túi.

- Thử xem có thể leo lên hay không nào!

Thương tổn trong cơ thể đã được khôi phục, khiến lòng tin của Diệp Thiên tăng lên nhiều, tuy rằng hẳn cảm giác hẳn là sẽ có người lên núi tìm kiếm, nhưng cùng với chờ người khác tới, không bằng mình tự tiến hành.

- Bạch ... bạch ...

Khi Diệp Thiên cầm Vô Ngân chuẩn bị ở khoét băng, trên đỉnh đầu đột nhiên truyền lại tiếng bước chân dẫm trên tuyết đọng, Diệp Thiên nhất thời mừng như điên lên.

- Trên đó có ai không? Tôi ở dưới này, có ai không? Cứu tôi với!

Đã thấy qua uy lực của núi tuyết lở, Diệp Thiên không dám lên tiếng hô to, dùng giọng trầm thấp mà gọi lên, đồng thời quay ngược Vô Ngân, dùng chuỗi đoàn kiếm gõ lên băng.

- Trận Tuyết Băng này mạnh thật đấy nhỉ?

Mấy chục mét phía trên đầu Diệp Thiên, một hàng sáu người đang đứng ở khu tháp băng, mang trên mặt vẻ hoảng sợ, nhìn mặt băng đối diện cao tới trăm mét, bọn họ không biết vì sao trận Tuyết Băng này lại khiến cho băng tuyết đổ sụp.

Tầng băng tuyết bóng loáng như gương, giờ phút này giống là bị người bổ ra một búa từ chính giữa, lộ ra một cái khe thật sâu.

Mà khu tháp băng vốn sẽ không bị Tuyết Băng ảnh hưởng, cũng giống như là bị hồng thủy tràn qua, ngay cả lớp băng tồn tại ngàn vạn năm cũng bị tan vỡ không ít.

Nhưng như vậy, thật ra khiến Diệp Thiên tránh khỏi không ít phiền toái, bởi vì thi thể đám người Dịch Vượng, cũng đã bị chôn vùi xuống, chôn ở độ sâu vài chục mét trong tuyết.

- A Lý Mộc, thu và huỷ chứng nhận huấn luyện viên của anh, thật sự là may mắn cho anh đấy!

Người dẫn đầu đội cứu hộ đang quờ mắng một thành viên trong đội, người nọ rõ ràng chính là huấn luyện viên leo núi của Diệp Thiên.

Khi Diệp Thiên một mình lên núi, A Lý Mộc vì trốn tránh trách nhiệm, cũng không lập tức báo cáo lên trên, nhưng khi xảy ra Tuyết Băng, hẳn cũng không dám giấu diếm chuyện này, lập tức báo cáo với quản lý khu.

Đối với quản lý khu mà nói, sự cố ở Tuyết Sơn là một chuyện thực nghiêm trọng, nhận được tin của A Lý Mộc, lập tức liền tổ chức hai đội cứu hộ suốt đêm lên núi, họ đến khu tháp băng trước tiên.

- Lão Ngô, hình như tôi nghe thấy có người đang kêu, có phải còn có người may mắn còn sống sót hay không?

Diệp Thiên kêu la khiến cho một người trong đội chú ý.

- Không thể nào đâu? Ở đây mà còn có người may mắn còn sống sao?

Người tên lão Ngô kia lắc đầu liên tục, nhưng ngay sau đó cái lỗ tai cũng bị dựng lên, hẳn cũng nghe được tiếng Diệp Thiên gõ vào băng.

- Mau, tìm xem thanh âm là từ đâu vọng lại? Chú ý băng khe, người sống sót rất có thể trốn ở dưới đó!

Lão Ngô là người dẫn đầu đội cứu hộ, kinh nghiệm rất phong phú, trong tai nạn thiên nhiên thế này, chỉ có trốn trong khe băng, mới có hi vọng sống sót.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 210

Chòn Thiểm Điện

Tìm được rồi, tiếng đó là phía dưới này truyền tới!

Một người trong đội cứu hộ lên tiếng gọi mấy người tới, tiếng Diệp Thiên gõ vào băng, rõ ràng đã vang đến tai mọi người.

- Cố định dây thừng, tôi đi xuống trước, các anh chuẩn bị tốt xe trượt, nghe lời tôi!

Lão Ngô thuận thực cầm dây buộc trên người, lúc này cứu người và cứu hoá giống nhau, trì hoãn mỗi một phút đồng hồ thì có thể mất đi một tính mạng, sau khi nhắc nhở mấy người, lão Ngô đeo dây leo núi trượt thẳng xuống khe băng.

- Không cần xe trượt, treo một đôi giày xuống đây, bao nhiêu? Số bốn mươi hai!

Qua mấy phút sau, bộ đàm truyền ra giọng lão Ngô có chút quái dị.

Nhưng mệnh lệnh lão Ngô truyền đạt, cũng làm cho mọi người trên mặt đất có chút khó hiểu, người may mắn còn sống ở phía dưới đó một ngày một đêm, còn có thể đủ khỏe mạnh để bò lên chăng?

Kỳ thật Diệp Thiên vốn cũng muốn giả bộ hôn mê bất tỉnh, nhưng vì hắn không biểu diễn nổi, các người da mặt hồng hào thật sự cũng không thể gạt được ánh mắt người khác, rơi vào đường cùng chỉ có thể tha thiết mong chờ lão Ngô xuống đến nơi.

- Tôi hỏi này, chàng trai, cậu... cậu ở dưới này trong bao lâu vậy?

Đến khi Diệp Thiên tự mình leo lên được, mọi người ở trên đều chấn kinh, ngay cả vị huấn luyện viên leo núi kia cũng không còn tâm trạng đi truy cứu trách nhiệm của Diệp Thiên khi một mình lên núi, bọn họ đều muốn biết rốt cuộc Diệp Thiên rút xuống khe băng lúc nào.

- Khi bắt đầu có Tuyết Băng thì ngã xuống, đến giờ chắc khoảng hai mươi giờ?

Diệp Thiên thành thật hỏi đáp, ánh mắt lại nhìn lưng mấy người, lúc này bụng hắn kêu ùng ục càng vang rõ, Tuyết Liên ngàn năm có thể chữa thương không sai. Nhưng thật sự là không thể thay cơm ăn.

- Đói bụng hả? Đứng đứng đó, lấy cái gì cho cậu ta ăn trước đã!

Giờ phút này biểu hiện của Diệp Thiên, mới có chút giống những người chờ đợi cứu viện, nhưng những đồ cấp cứu bọn hắn mang đến chẳng cần dùng đến, chỉ bánh bích quy hay đồ ăn linh tinh gì đó, bị Diệp Thiên ăn sạch.

Đến khi Diệp Thiên ăn uống no. Lão Ngô mở miệng hỏi:

- Chàng trai, cậu mặc bộ quần áo này, sống ở phía dưới hơn mười giờ?

- Vâng ạ ...

Diệp Thiên gật gật đầu, nhưng hắn cũng biết kinh nghiệm của mình quá mức thần kỳ, sau khi suy nghĩ một chút, từ trong túi quần móc ra những cánh hoa Tuyết Liên cuối cùng, nói:

- Nhưng ở dưới mặt đã phát hiện vật này, cháu đã ăn. Chỉ còn lại thế này!

- Đây... Đây là Tuyết Liên Hoa à?

Đưa tay nhận đóa hoa từ tay Diệp Thiên, ánh mắt lão Ngô không rời,

- Đây là Tuyết Liên Hoa đã trên ngàn năm, cậu... cậu lại ăn à?

Phải biết rằng, công hiệu Tuyết Liên Hoa có thể chủ trị rất nhiều bệnh, ngoài tránh lạnh, tráng dương bổ máu, còn có thể trị liệu một số bệnh phụ khoa nguy hiểm và tác dụng bảo vệ tuổi thanh xuân.

Tương truyền năm đó Tống Ái Linh từng sử dụng qua Tuyết Liên ngàn năm làm thuốc. Nhưng có điều qua mấy chục năm qua, người hái thuốc ở Tuyết Sơn không còn thấy Tuyết Liên Hoa đã trên ngàn năm.

- Lúc ấy vừa lạnh vừa đói, cháu không có cách nào đành ăn nó, đúng rồi, ở dưới đó có một cái hang động, bên trong còn có hai thi thể động vật...

Diệp Thiên biết mình trở về được chắc là sẽ bị thẩm tra, con chồn trên người cũng không giấu được, lập tức thành khẩn khai báo quá trình phát hiện Tuyết Liên Hoa ra.

- Ôi, phung phí của trời...

Nghe xong Diệp Thiên nói, lão Ngô là đậm mạnh chân nhưng cũng không có cách nào.

Nhưng tình hình Diệp Thiên hiện tại thật ra có thể giải thích được, trong số những người sống ở trên núi, Tuyết Liên ngàn năm chính là thần dược trong truyền thuyết, ăn thần dược đương nhiên sẽ không bị lạnh cóng.

Sau khi đem hai thi thể động vật trong hang động băng lên, đám người lão Ngô cũng rất thích thú đối với quái xà kia, bọn họ cũng chưa từng thấy qua động vật nào như thế, lập tức cất vào trong túi. Chuẩn bị đem về nghiên cứu.

Khi lão Ngô lại hỏi Diệp Thiên chuyện Tuyết Băng, Diệp Thiên đương nhiên là hỏi gì cũng nói không biết, cũng không có nói tới đám người Dịch Vượng, bởi vì Diệp Thiên đã nhìn thấy, khu tháp băng sớm đã thay đổi hoàn toàn. Hẳn đương nhiên không cần tự chuốc phiền phức.

Đội của Dịch Vượng chính là những người hoạt động lén lút, khi lên núi cũng là lén lút. Mà căn cứ theo huấn luyện viên leo núi báo cáo, cũng chỉ có một mình Diệp Thiên lên núi, cho nên đám người lão Ngô cũng không biết sự tồn tại của đội Dịch Vượng.

Bởi vậy lão Ngô cũng nhận định Tuyết Băng lần này không tạo thành bất cứ thương vong về người nào, đối với bọn hắn mà nói, tiền thưởng năm nay xem như được bảo toàn, biểu hiện trên mặt mấy người cũng nhẹ nhàng.

- Được rồi, ở đây ngủ một đêm, ngày mai trở về!

Bởi vì lúc này mặt trời cũng sắp xuống núi, lão Ngô dùng vô tuyến điện thông báo cùng quản lý khu, sau đó hạ trại ngay tại tháp băng.

- Mẹ nó, lần này tổn thất lớn!

Đến tối, Diệp Thiên đi lại ở trong vùng tháp băng, sự vui mừng khi tìm được đường sống trong chỗ chết nhất thời biến mất, bởi vì hắn phát hiện, sáu miếng nhạc cụ của thầy tu chính mình chôn giấu, lại cũng chẳng còn lại một món nào, đều bị băng tuyết cuốn đi.

Tuy rằng có được Tuyết Liên ngàn năm, khiến cho bệnh đã hồi phục, nhưng đánh mất toàn bộ pháp khí, Diệp Thiên cũng không biết là lợi hay hại, phải biết rằng, những thứ kia nếu đem bán, ít nhất có thể mang cho mình của cải dư dả cả đời này.

- Thôi vậy, lần này coi như là nhân họa đắc phúc, sau này có điều kiện trở về thì làm cái khác!

Nhạc cụ của thầy tu lưu lại nguyên khí của Diệp Thiên, hẳn có thể rõ ràng cảm ứng được địa điểm của mấy miếng pháp khí đó, nhưng nhìn thấy sâu dưới tuyết dày đến mấy chục mét, Diệp Thiên cũng đành từ bỏ.

Sớm hôm sau, đội ngũ lại bắt đầu vượt qua Tuyết Sơn, quá trình này Diệp Thiên lộ rõ thể lực, khiến mọi người cũng giật mình không ngừng, nếu như không có chuyện Tuyết Băng, sự an toàn của Diệp Thiên tại Tuyết Sơn, thật sự không phải là vấn đề.

Nhưng về đến khu quản lý, ngày lạnh của Diệp Thiên chấm dứt.

Hai vị cảnh sát nhân dân khu quản lý đem Diệp Thiên vào một gian thẩm tra, con chồn ngủ mơ mơ màng màng kia, cũng bị lão Ngô bắt mát, hẳn nhận ra loại động vật này.

Diệp Thiên trả lời đều đã nghĩ kỹ trước, hẳn sống chết nói mình lên núi là vì yêu thích, lúc ấy đã nghĩ chinh phục ngọn núi Đại Tuyết Sơn, cho nên mới trộm bò lên trên, còn những chuyện khác, mình một mực không biết.

Những lời này Diệp Thiên sớm đã nói với lão Ngô bọn họ, hơn nữa lần này phạm vi Tuyết Băng rất lớn, không thể nào là do Diệp Thiên gây ra được, cho nên hỏi qua vài câu, hai người cảnh sát kia liền đi ra.

- Chú Trần, thật sự là thực xin lỗi, chuyện này phiền chú rồi!

Thẩm vấn hết quá trình, Diệp Thiên vẫn bị nhốt tại một phòng nhỏ, nhưng 20' sau, cửa phòng liền được mở ra, Trần Hi Toàn và một người trung niên mặc bộ đồ cảnh sát đi đến.

Ở trên đường trở về, Diệp Thiên nghe lão Ngô nói, hành vi của hắn là trái với điều lệ lên núi, dựa theo điều lệ tương quan, tạm giữ hắn vài ngày cũng là không sai.

Cho nên khi còn chưa trở lại khu quản lý, Diệp Thiên liền cầu xin lão Ngô trộm ra bên ngoài gọi điện thoại, hắn ở Tân Cương bên này không biết người nào, tìm cha thì cũng là ngoài tầm với, cho nên liền nghĩ tới Trần Hi Toàn mà hắn quen ở trên xe lửa.

- Tiểu Diệp, lá gan của cháu cũng thật không nhỏ, tự mình liền dám đi Tuyết Sơn à?

Trần Hi Toàn nhìn thấy Diệp Thiên, võ võ ở trên bả vai hắn, xoay mặt nói với cảnh sát phía sau:

- Chương cục trưởng, thanh niên không hiểu chuyện, phê bình cũng phê bình rồi, trở về tôi sẽ giáo dục cậu ta, nể mặt lão Trần tôi, đừng tạm giữ...

Diệp Thiên nhìn thấy Trần Hi Toàn nháy mắt với mình, cũng không rõ đầu đuôi, lập tức làm bộ hối hận, mở miệng nói:

- Chú Chương, thực xin lỗi, đều do cháu nhất thời xúc động, khiến các chú thêm vất vả!

- Người trẻ tuổi có bốc đồng là tốt, nhưng ngàn vạn lần không thể tiếp tục như thế, lần này cậu biến mất, khiến đội của chúng tôi rất bị động đấy!

Có thể khiến Trần Hi Toàn mở miệng, Chương cục trưởng tự nhiên sẽ không làm khó Diệp Thiên, chỉ giáo huấn Diệp Thiên vài câu.

Nghe được Chương cục trưởng nói vậy, Trần Hi Toàn cười nói:

- Chương cục trưởng, hôm nay tất cả mọi người đã vất vả, vậy để tôi tặng mọi người một xe lông dê đi!

- Vậy sao được! Lão Trần, tối nay chớ đi, món ăn thôn quê cùng núi này đang đúng độ đấy!

Nghe được Trần Hi Toàn nói vậy, Chương cục trưởng cũng nở nụ cười, hắn biết Trần Hi Toàn nói là làm, một xe lông dê chính là giá trị không ít, làm lãnh đạo có thể cho thuộc hạ chút phúc lợi, đó cũng là một loại biểu hiện gia tăng uy tín.

- Chú Chương, trên núi cháu nhặt được một động vật nhỏ, không biết có thể cho cháu nhận nuôi hay không?

Nghe được Chương cục trưởng nói muốn ăn món ăn thôn quê, Diệp Thiên không khỏi hoang sợ, tuy rằng hắn không kị ăn đồ tươi sống, hoang dại động vật chết ở trên tay hắn cũng xấp xỉ một nghìn con, nhưng Diệp Thiên thật đúng là sợ Chương cục trưởng đem con chồn cùng mình vượt qua hoạn nạn kia đi làm thịt.

Chương cục trưởng đang lúc cao hứng, nghe được Diệp Thiên nói vậy, khoát tay nói với một nhân viên cảnh sát phía sau:

- Tiểu Triệu, cậu dẫn cậu ấy đi lo nốt thủ tục, tiểu động vật kia nếu không thuộc động vật quốc gia bảo hộ, cũng trả lại cho cậu ta

đi...

Những năm này, việc bảo hộ đối với động vật hoang dại còn chưa được nghiêm ngặt, nhất là ở những nơi xa xôi thế này, càng không người nào làm để tâm, thậm chí một số động vật quốc gia bảo hộ, cũng thường xuyên hiện ra trên bàn cơm.

Lão Ngô hiển nhiên rất thích con chồn này, khi tìm được nó, hắn đem chăn bông trên giường làm thành ổ cho nó, nghe được ý của Diệp Thiên, không khỏi mở miệng nói:

- Tiểu Diệp, con chồn này để cho chú Ngô nuôi đi!

- Chú Ngô, nó có duyên với cháu, chú xem... Nó tỉnh dậy là tìm cháu!

Khi hai người nói chuyện, con chồn kia đã tỉnh dậy, cái mũi người người một chút, tứ chi cùng vươn ra tóm vào quần áo Diệp Thiên, liền bò lên trên.

- Ô, con vật này biết nhận quen đây, quen mùi cậu cũng không phải dễ đâu!

Thấy như vậy, chân mày lão Ngô nhất thời nhíu lại.

Diệp Thiên chìa cái ngón út cho con chồn hít lấy, nhìn về phía lão Ngô hỏi:

- Chú Ngô, rốt cuộc nó gọi là gì ạ?

- Nó là chồn Thiểm Điện, là dị chủng ở Tuyết Sơn, rất khó thuần dưỡng, nhưng nuôi được có thể giúp người ta săn thú!

Nhìn thấy Diệp Thiên thân thiết với con chồn, vẻ mặt lão Ngô rất hâm mộ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 211

Quay Về Bắc Kinh

Chồn Thiểm Điện? Tên này rất chuẩn xác...

Diệp Thiên hồi tưởng lại tình hình khi con chồn trưởng thành màu trắng kia đầu cùng quá xá, không khỏi gật gật đầu, động tác của nó quả thật nhanh như chớp điện, lúc ấy hai mắt của mình đều có chút không kịp nhìn theo.

- Con vật này lớn lên, trong hàm răng sẽ mang có một loại độc tố, tuy rằng sẽ không trí mạng, nhưng nếu cắn vào người hoặc là trên người động vật khác, có thể sinh ra cảm giác tê, tại Tuyết Sơn này, ngay cả báo tuyết thấy loại chồn Thiểm Điện này cũng phải nhượng bộ lui binh!

Lão Ngô cũng không che dấu yêu thích của mình đối với con chồn, thỉnh thoảng lấy tay đụng đụng vào thân thể con chồn, nhưng thực hiện nhiên nó cũng không thèm để ý ông ta, cứ cắm đầu hít lấy ngón tay của Diệp Thiên.

- Chú Ngô, con chồn này ăn những thứ gì ạ?

Diệp Thiên mở miệng hỏi.

- Chắc là uống sữa bột chăng?

Lão Ngô cũng không xác định được, hẳn chỉ là nghe nói qua về loại động vật này, cũng không thấy có người thành công trong việc nuôi dưỡng nó.

- Chú đi kiểm cho nó chút sữa bột đây.

Lão Ngô rất thích con vật này, tung tăng chạy ra đi tìm sữa bột, năm sáu phút sau, đúng là thấy hẳn bụng cái chồn nhỏ đi trở về phòng.

- Không uống à?

Diệp Thiên đem chén nhỏ đặt gần đầu con chồn, nhưng nó chỉ nghe ngóng, lại quay đầu, tiếp tục ôm ngón tay Diệp Thiên mà gặm, cũng không chút cảm hứng đối với chén sữa bột kia.

Diệp Thiên chợt nhớ tới chuyện con chồn uống nước trong đóa hoa, nhìn về phía lão Ngô hỏi:

- Chú Ngô, hôm qua cháu tìm được mấy bông Tuyết Liên Hoa đâu rồi nhỉ? Nó ăn thứ đó!

Lão Ngô lắc lắc đầu, có chút khó xử nói:

- Đều mang đến giao cho bên quản lý rồi, Tiểu Diệp, cánh hoa Tuyết Liên Hoa chỉ còn lại mấy mảnh thôi, sau này cậu cũng không thể cứ cho nó ăn thứ đó?

- Không phải là muốn ăn thịt đấy chứ?

Diệp Thiên đột phát ý tưởng.

Lão Ngô bị lời nói của Diệp Thiên làm cho hoảng sợ, vội vàng nói:

- Ôi, Tiểu Diệp, cháu đừng cho nó ăn đồ ăn linh tinh, ăn vào bụng sẽ chết đấy!

- Nhưng không ăn gì thì cũng sẽ chết mà!

Diệp Thiên lắc lắc đầu có chút bất lực với con chồn này, nghĩ thầm lúc nào mua chút bột mạch nha linh tinh gì đó xem nó có ăn hay không.

- Diệp Thiên, loại động vật này thật nhỏ? Thật đúng là rất đáng yêu!

Khi Diệp Thiên cùng lão Ngô thảo luận nên nuôi con chồn như thế nào, Trần Hi Toàn và nhân viên cảnh sát lại đi đến tìm hắn.

- Chú Trần, hôm nay thật sự là cảm ơn chú, nếu không có chú, nói không chừng cháu sẽ bị giam vài ngày đấy..

Thấy Trần Hi Toàn đi vào gian phòng, Diệp Thiên vội vàng đứng lên.

Từ nội tâm, hẳn thật cảm kích và tôn trọng đối với người trung niên kia, tuy rằng Vệ Hồng Quân cũng từng giúp hắn không ít việc, nhưng đó là khi đã biết thân phận của hắn, còn người trước mặt này giúp hắn cũng rất thoải mái, hoàn toàn không trông cậy vào Diệp Thiên có thể hồi báo cái gì.

- Nói cái gì vậy? Chú Trần thông thạo đất ở đây, lại có thể giương mắt nhìn thấy cháu chịu thiệt sao?

Trần Hi Toàn cười khoát tay, nói:

- Đi thôi, chúng ta đi ăn cơm, đem theo con chồn của cháu, Tuyết Băng cũng chưa lấy được mạng của cháu, xem ra cháu cũng có phúc duyên thâm hậu!

Trần Hi Toàn cũng thích nghiên cứu Kinh Dịch tướng thuật, bằng không cũng sẽ không cùng Diệp Thiên tán gẫu trên xe lửa những mười mấy giờ, lúc này lại thích nhắc đến duyên số.

- Chú Trần, chính là cháu may mắn thôi, chú cũng đừng nghĩ quá ...

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, tướng số hắn ngay cả lão đạo sĩ đều nhìn không ra một tia manh mối, càng không nói kẻ yêu thích nghiệp dư trước mặt này.

Trần Hi Toàn nhìn chằm chằm Diệp Thiên một hồi, đột nhiên nói:

- Ô? Không đúng, Tiểu Diệp, tóc của cháu hình như thay đổi rồi, chú nhớ trước đây phần lớn đều là tóc bạc!

Diệp Thiên xuất hành tuy rằng đội mũ, nhưng ở trên xe lửa cũng bỏ xuống vài lần, Trần Hi Toàn đúng là ấn tượng rất sâu với đầu Diệp Thiên.

Tóc thay đổi?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, nhìn chung quanh, phát hiện tú quần áo có cái gương vội vàng đi tới.

- Thật đúng vậy!

Diệp Thiên phát hiện, cái gương hiện ra tóc của mình, hiện tại đã biến thành đen, chỉ có lợn tóc chỗ vẫn còn có chút xám trắng. Nhưng qua một thời gian nữa, Diệp Thiên tin sẽ khôi phục lại.

- Ăn cả đóa hoa Tuyết Liên ngàn năm da đầu biến đổi có cái gì ngạc nhiên?

Lão Ngô bĩu môi, vẫn còn có chút canh cánh trong lòng đối với hành vi phung phí của trời của Diệp Thiên.

- Ha ha, chú Ngô, cháu cũng không phải trộm cướp, người lên Tuyết Sơn hái thuốc hái được Tuyết Liên, không lẽ lại trả về?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nếu không phải đối phương cứu mình, cánh hoa Tuyết Liên còn lại, hẳn cũng sẽ đòi lại bằng được.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, lão Ngô cũng không nói được gì, đối phương nói không sai, Tuyết Liên là hãn phát hiện, vốn dĩ toàn bộ thuộc về Diệp Thiên, mình tính toán chi li như vậy có vẻ có chút keo kiệt.

Nhìn tóc mình hơn phân nửa biến thành tóc đen, trong lòng Diệp Thiên rất vui, hẳn biết, mình giúp sư phụ nghịch thiên cải mệnh đã hao tổn dương thọ, hiện tại căn bản đã bù đắp lại, chỉ cần tiếp tục điều dưỡng năm ba tháng nữa, có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Nơi mà Chương cục trưởng mở tiệc chiêu đãi Trần Hi Toàn, là ở một quán ăn trong khu quản lý, ngoài Diệp Thiên cùng Trần Hi Toàn, còn có hai người công an trong khu quản lý.

Đúng như lời Chương cục trưởng, một bàn đồ ăn chủ yếu đều là sơn hào hải vị của Tuyết Sơn, vô cùng phong phú.

Chương cục trưởng uống được rượu, sau khi ngồi xuống đã cạch cùng với Trần Hi Toàn ngay ba bát, đây chính là bát nửa cân rượu một bát, dù là tửu lượng ông chủ Trần không tồi, cạn hết ba bát, nói chuyện cũng bắt đầu kết cả lăm.

- Tiểu Diệp, chúng ta uống một chén!

Nhìn thấy Trần Hi Toàn có lẽ không phải đối thủ, Chương cục trưởng lại tìm Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe vậy bung một bát rượu đứng lên, nói:

- Chú Chương, là cháu gây thêm phiền toái cho chú, bát rượu này xem như cháu nhận lỗi, chú không cần uống!

Nói dứt lời, Diệp Thiên uống một hơi cạn sạch rượu trong bát, đây là rượu nhà nông tự ủ, độ rượu cũng không thấp, uống hết một chén rượu, Diệp Thiên nhất thời cảm giác bụng nóng bừng.

- Được, lão Trần không nhìn lâm người, chàng trai có triển vọng!

Những người thích uống rượu, thích nhất đúng là gặp được người uống rượu sành khoái, trong đồn công an rất nhiều người cũng biết, người được Chương cục trưởng đề bạt, đều là lấy từ lượng làm tiêu chuẩn.

- Chú Chương, cháu mời chú một chén!

Tuy rằng Diệp Thiên thần kinh vững vàng, nhưng trải qua một hành trình sinh tử như vậy, hẳn cũng có chút ảnh hưởng, lập tức giơ bát rượu lên mời Chương cục trưởng và hai cảnh sát khác.

Bữa tiệc này bắt đầu uống khi đêm đến, đến cuối cùng ngoài Diệp Thiên còn có thể ngồi được, vài người còn lại đều đã gục xuống bàn.

- Thật đúng là uống tốt!

Xem trên mặt đất có tám bình hai cân rượu đã cạn, Diệp Thiên cũng cảm giác đầu có chút đau, đang chuẩn bị đứng lên đi ra ngoài kêu người phục vụ cùng đỡ người, con chồn trong túi lại kêu "Chít chít".

- Làm sao vậy? Mày cũng muốn uống rượu?

Diệp Thiên lúc này đã cảm giác bốc hơi men, bung chút rượu còn thừa lại trong bát bỏ vào bên miệng con chồn.

- Chít chít... chít chít!"

Con chồn dùng chân trước đá cái bát, không ngừng nhìn lên bàn mà kêu.

- Muốn ăn cái gì hả?

Lần này Diệp Thiên hiểu ra, dùng ngón tay chỉ lên đồ ăn trên bàn vốn không voi đi bao nhiêu, nói:

- Tao chỉ đến đâu, muốn ăn thì gật đầu!

Diệp Thiên thật đúng là uống nhiều quá, giờ phút này hoàn toàn coi con chồn là người mà nói chuyện. Nhắc tới cũng kỳ quái, con vật bé nhỏ tựa hồ hiểu được ý của Diệp Thiên, hai chân trước chụm lại cùng một chỗ, không ngừng tập trung vào tay Diệp Thiên.

- Này? Này? Ô, là cái này à?

Liên tiếp chỉ mấy cái đĩa, khi Diệp Thiên chỉ đến bát canh gà tuyệt, con chồn kêu lên "Chít chít".

Diệp Thiên coi như là có chút minh mẫn, cầm cái chén nhỏ chan nửa bát canh, lại xé một chút thịt, đem con chồn đặt ở trên bàn, con chồn xem ra là rất đói, một hơi uống sạch trơn chút canh, cả thịt cũng đều bị nó nuốt vào bụng.

- Được lắm, đi theo anh, sau này mỗi ngày đều có thịt gà ăn!

Đem con chồn đặt về trong túi, Diệp Thiên cũng ghé vào bàn ngáy khò khò.

- Này, đừng nghịch, ngứa!

Trong giấc ngủ say Diệp Thiên cảm thấy có người cọ vào cái mũi của mình, mở to mắt nhìn, con chồn đang bú sữa bình nằm úp trên mặt mình, một đôi mắt tròn ngật linh tinh nhìn thẳng Diệp Thiên.

- Ha ha, nhóc con, sao mày dậy sớm vậy?

Một cơn say khiến tâm trạng căng thẳng của Diệp Thiên mấy ngày hôm trước hoàn toàn dịu xuống, hơn nữa tổn thương trên thân thể cũng đã khôi phục, hẳn cảm thấy trạng thái hiện tại vô cùng tốt.

Xoay người rời khỏi giường, Diệp Thiên mới phát hiện mình cũng bị người ta đưa tới một phòng trong khu du lịch Thiên Trì, giật bức màn ra, bên ngoài ánh mặt trời đã lên cao.

Rửa mặt thật nhanh, Diệp Thiên đi ra ngoài hỏi phòng của Trần Hi Toàn, đang chuẩn bị đi tìm, Trần Hi Toàn và Chương cục trưởng cùng nhau đi tới.

Tuy rằng hôm qua bị Diệp Thiên chuốc say mềm, nhưng thái độ Chương cục trưởng cũng rất thân thiết đối với Diệp Thiên, nói:

- Chàng trai, được lắm, đến khi về thành phố, chúng ta lại uống, chú Chương lúc bằng tuổi cháu, nhất định có thể uống hơn cháu!

Nghe được Chương cục trưởng nói vậy, Diệp Thiên vội vàng nhắc tay làm dấu đầu hàng, mở miệng nói:

- Chú Chương, chú tha cho cháu đi, lúc này cháu còn cảm giác đau đầu đây, sau này chú đến Bắc Kinh, cháu nhất định mời chú

uống thoải mái!

- Được, vậy chúng ta nhất định đến!

Nói thành thật, Chương cục trưởng cũng không dám uống cùng Diệp Thiên nữa, hôm qua ba người bọn họ đều đầu không lại Diệp Thiên một người, đều bị uống gục, cậu thanh niên này quả thực giống như là cái bụng không đáy.

Sau khi ăn bữa sáng đơn giản, Diệp Thiên liền ngồi xe của Trần Hi Toàn về tới Ô Lỗ Mộc Tề, phòng khách sạn sớm đã trả lại, nghe nói chiều còn có chuyến xe quay về Bắc Kinh, Diệp Thiên nhờ Trần Hi Toàn đặt cho một vé giường nằm.

Ngoài giấy tờ căn cước và "Vô Ngân" còn ở trên người, Diệp Thiên bây giờ là người không 1 xu dính túi, nếu như không có Trần Hi Toàn, nói không chừng hẳn phải gọi điện thoại về Bắc Kinh xin trợ giúp từ người nhà.

Một chuyến hành trình đến Tân Cương, 6 món nhạc cụ của thầy tu trên quý toàn bộ bị mất đi, nhưng tiêu trừ được tai họa ngầm cho cha hẳn sau này, còn chữa khỏi bệnh cũ của mình, Diệp Thiên cũng không nói được là lời lãi hay thua thiệt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
');
```

```
}; } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 212

Chuyện Tình Cảm

Trần Hi Toàn đưa Diệp Thiên lên xe lửa, đặt một túi đầy đủ hoa quả ở đầu giường Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, hoa quả để ăn trên đường, trong túi còn có năm trăm đồng, cũng dùng trên đường đi, tới Bắc Kinh điện thoại cho chú nhé!

- Chú Trần, lần này thật sự là rất cảm ơn chú!

Diệp Thiên gật gật đầu, ân tình không chỉ nói ở ngoài miệng, Trần Hi Toàn có thể phát triển kinh doanh được lớn như vậy, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, từ thái độ đối đãi với mình có thể nhìn ra.

Thành tâm đối đãi người ngoài, đây là một phẩm chất rất trọng yếu trong cách đối nhân xử thế, mà Trần Hi Toàn bận rộn như vậy có thể bớt chút thời gian trợ giúp Diệp Thiên, cố nhiên là do nguyên nhân ý hợp tâm đầu, nhưng thái độ làm người rất phúc hậu của Trần Hi Toàn mới là nhân tố quyết định..

- Ôn huệ gì chứ! Được rồi, xe lửa sắp chạy rồi, trên đường chú ý một chút...

Trần Hi Toàn nhìn thoáng qua bốn phía, tiến đến bên Diệp Thiên nói:

- Thời gian gấp không mua được vé giường mềm, nhưng chú đã nói chuyện với nhân viên tàu, sẽ không chú ý chuyện cháu mang theo con chồn!

Mang theo động vật lên xe lửa, cần một vài thủ tục, yêu cầu cơ bản nhất chính là phải nhốt động vật trong lồng, Diệp Thiên quá vội vàng, đương nhiên đều không kịp làm.

- Cháu biết, chú Trần, chú quay về đi, tới Bắc Kinh nhất định cháu sẽ điện thoại ...

Nghe được tiếng thông báo tàu sắp khởi hành, Diệp Thiên liền khuyên Trần Hi Toàn xuống xe.

Cách tẩm kính cửa sổ, Diệp Thiên thấy Trần Hi Toàn vẫy tay với mình, trong lòng Diệp Thiên cũng rất khó tả, không nghĩ tới lần này đi ra ngoài, lại kết bạn với một người tốt như vậy.

Trần Hi Toàn cũng không biết, cứ chỉ hoàn toàn vô tình, khiến sau này hắn tránh được kiếp nạn lớn nhất đời, cũng chính là thuyết pháp ở hiền gặp lành đang ứng nghiệm.

Xe lửa kéo còi hơi nhanh chóng rời nhà ga, dấu vết Diệp Thiên lưu lại ở Tân Cương, cũng dần giảm đi, cho dù những người này từng quen biết với hắn, cũng không biết việc Diệp Thiên đã giết một đội đào mỏ trộm nổi tiếng trong nước.

Khi Diệp Thiên đi được một tuần, cỗ xe dừng ở bãi đỗ xe Thiên Trì đã có một tầng tro bụi thật dày, khiến cho nhân viên chú ý.

Sau khi tìm kiếm chủ xe bằng nhiều cách mà không có kết quả, nhân viên quản lý đã mở chiếc xe này ra, phát hiện trong xe làm cho bọn họ chấn động.

Ngoài một cái thùng ướp lạnh dài khoảng 1.5m, bên trong xe còn tìm ra một khẩu súng tự động bảy chín ly và băng đạn 100 viên. Điều này làm cho vị Chương cục trưởng kia lại phải dẫn đội tới Thiên Trì.

Sau một hồi cẩn thận thăm dò, cảnh sát bước đầu nhận định đây là một băng sấn trộm, điều tra máy ghi hình ở Thiên Trì, bọn họ phát hiện, khi bọn người này lên núi, dĩ nhiên cũng là khi xảy ra Tuyết Băng mấy ngày hôm trước.

Lúc này mọi người mới biết, khi phát sinh Tuyết Băng, ở Thiên Sơn không phải chỉ có một người là Diệp Thiên, quản lý khu lập tức lại tổ chức một đội cứu hộ, nhưng qua mấy ngày truy tìm, xác định cả Tuyết Sơn không còn người nào sống sót.

Cuối cùng vụ án những tên trộm này được coi là bị chết do Tuyết Băng, cũng không ai liên tưởng đến Diệp Thiên có liên hệ với vụ án này, dấu vết cuối cùng Diệp Thiên lưu lại ở Tân Cương, cũng được đại tuyết Thiên Sơn bao bọc.

- Ô, chàng trai, cậu tìm ai?

Hai tay trống không, Diệp Thiên mặc bộ quần áo leo núi có chút quái dị đi vào tự tứ hợp viện. Trong sân, Diệp Đông Lan đang rửa rau mở miệng hỏi, tuổi của bà đã lớn, mắt không thật tốt.

- Bác ... là cháu, Diệp Thiên mà!

Kỳ thật, đối diện khái niệm người thân Diệp Thiên cũng không phải rất sâu sắc, từ khi học cấp 2, hẳn cũng rất ít khi ở nhà, nhưng lần này về đến nhà nhìn thấy người thân, trong lòng Diệp Thiên lại có chút kích động.

- Tiểu Thiên?

Diệp Đông Lan đang rửa rau, ngây ngẩn cả người, ngay cả vòi nước cũng quên tắt, cẩn thận đánh giá Diệp Thiên một cái, mở miệng khiển trách:

- Đứa nhỏ này, đi ra ngoài nửa tháng ngay cả điện thoại cũng không gọi về một cú, ăn mặc cổ quái thể này, còn nhuộm tóc, chẳng ra thể thống gì.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, tiến lên thân thiết ôm Diệp Đông Lan, nói:

- Bác, cháu rất muốn gọi điện thoại, nhưng vì ở trên núi không gọi được, đúng rồi, tóc cháu không phải nhuộm, nó tự biến thành đen...

- Không có việc gì đi lên núi làm gì? Nhanh đi thay quần áo, mặc như vậy mà không sợ nóng? Tối nay bác làm cơm ngon cho cháu ăn!

Nhìn thấy quần áo Diệp Thiên cũng có chút rách nát, Diệp Đông Lan biết hẳn ở bên ngoài chịu khổ không ít, rất cuộc vẫn thấy đau lòng xót cháu, giáo huấn Diệp Thiên vài câu, liền bảo hắn đi thay quần áo.

- Há? Tóc tự thành màu đen à? Chẳng lẽ là Tiểu Thiên hết bệnh rồi?

Đến khi Diệp Thiên đi vào hậu viện, Diệp Đông Lan chợt nhớ tới điều này, nhất thời truy vấn.

Nhận được tin tức Diệp Thiên trở về, Diệp Đông Bình sớm đóng cửa hàng ở Phan gia viên trở về nhà, Vũ Thanh Nhã, cả nhà bác hai của Diệp Thiên cũng đều chạy tới tư hợp viện này, Diệp Thiên lại không tránh được lãng phí một phen võ mồm, nói một lần về chuyện đầu tóc của mình.

Bất kể là người nhà họ Diệp gia hay nhà bác hai của Diệp Thiên đều đã miễn dịch đối với những chuyện kỳ quái liên quan đến Diệp

Thiên, tuy rằng cách nói của Diệp Thiên có chút giống những câu chuyện trong tiểu thuyết võ hiệp, nhưng đối với chuyện sức khỏe Diệp Thiên đã khôi phục, mọi người vẫn cảm thấy rất cao hứng.

Nhất là sau khi nhìn thấy Diệp Thiên mang về con chồn nhỏ, hai cô bé Vu Thanh Nhã và Lưu Lam Lam nhất thời bị mê hoặc, cầm con vật đó mãi không buông tay.

Nhưng con chồn này tựa hồ cũng không mấy yêu quý hai mỹ nữ, cho dù họ cầm thịt gà mà nó thích ăn hấp dẫn nó, nó cũng sống chết không há mồm, chỉ có khi Diệp Thiên cho nó ăn, mới chịu há miệng, thấy vậy mọi người cũng thấy kỳ lạ.

Cơm nước sắp xong, Diệp Đông Bình chợt nhớ tới một chuyện, mở miệng nói với Diệp Thiên:

- Đúng rồi, Diệp Thiên, bạn đồng học của con đi tìm con hai lần, hình như là Từ Chấn Nam à? lát nữa con điện thoại hỏi xem...

- Lão Đại tìm mình? Có chuyện gì nhỉ?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, hẳn thôi học đã hai ba năm, có liên hệ với bạn đại học duy nhất chỉ có Từ Chấn Nam, lập tức nhìn lại Vu Thanh Nhã, chị em tốt của cô cũng đã yêu đương anh chàng này nhiều năm.

- Việc này... em cũng không rõ, hình như là có liên quan với Dung Dung, anh đi hỏi Từ Chấn Nam xem...

Vu Thanh Nhã lắc lắc đầu, nửa năm gần đây đều là đi thực tập, sắp phải đi làm, cô và Vệ Dung Dung cũng không được thân như trước.

- Được rồi, lát nữa anh gọi cho cậu ấy!

Diệp Thiên gật gật đầu không nói thêm, cùng Lục Sâm lúc này đã khỏe hẳn hàn huyên.

- Alo, lão Đại, em đi ra ngoài vài ngày, tìm em có chuyện gì không?

Sau bữa cơm chiều, Diệp Thiên bấm điện thoại cho Từ Chấn Nam.

- Diệp Thiên, có chút việc muốn tìm cậu tâm sự, cậu hiện đang ở đâu? Anh đến tìm cậu...

Từ Chấn Nam không mấy vui vẻ, giọng từ trong điện thoại có chút trầm thấp.

- Em ở nhà thôi, anh lại đây đi, tối đừng quay về trường học nữa, ngủ lại đây đi.

Diệp Thiên đúng là có chút hiếu kỳ, chuyện gì có thể làm cho lão Đại luôn luôn vui vẻ lại bị sa sút tinh thần như thế?

- Ừ, anh lập tức qua đó!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Từ Chấn Nam cúp điện thoại.

- Lão Đại, anh làm sao vậy? Nhà anh không cho tiền sinh hoạt à?

Đón Từ Chấn Nam ở cửa tứ hợp viện, Diệp Thiên bị bộ dáng của hắn làm cho hoảng sợ, một người cao to lúc trước, lúc này cả người gầy rộc, quần áo mặc có vẻ rất rộng.

Bộ dạng Từ Chấn Nam có chút suy sút, mở miệng nói:

- Có chút phiền, ở đây có rượu không?

- Có, đi, đến hậu viện vào phòng em rồi nói đi...

Diệp Thiên gật gù đầu, dẫn Từ Chấn Nam vào hậu viện, sau đó lại cầm mấy chai bia và đĩa lạc bày trên bàn.

- Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Mặc dù Diệp Thiên có thể xem bói tiên tri, nhưng thật đúng là không thể biết được Từ Chấn Nam xảy ra chuyện gì, đến nỗi có thể làm cho hắn tiêu tụy thành bộ dáng này, mười phần là có liên quan đến chuyện tình cảm.

Từ Chấn Nam giờ tay cầm qua một chai bia, trực tiếp dùng miệng mở, “Ứng ực” một hơi hết nửa bình, lúc này mới mở miệng nói:

- Diệp Thiên, cậu nói xem có phải con gái đều thích đàn ông thành đạt hay không? Cậu xem cậu thôi học rồi, Vu Thanh Nhã vẫn rất tốt với cậu như vậy, nhưng Dung Dung, từ khi bắt đầu thực tập, quan hệ với anh...

Nghe Diệp Thiên nói mãi, Diệp Thiên mới hiểu được chuyện gì xảy ra.

Thì ra, ngay khi Vệ Dung Dung bắt đầu vào đài truyền hình Bắc Kinh thực tập, liền về nhà ở, kể từ đó, cô và Từ Chấn Nam ít hẹn hò

hơn rất nhiều.

Nhưng đến cuối tuần, hai người vẫn hẹn nhau đi chơi, nhưng Từ Chấn Nam vẫn cảm giác được, Vệ Dung Dung có chút không giống với lúc trước, cụ thể xảy ra chuyện gì, hẳn lại không nói được.

Một tháng trước, Từ Chấn Nam và Vệ Dung Dung hẹn ước đi công viên chơi, hôm ấy Từ Chấn Nam đến sớm một chút, hẳn thấy Vệ Dung Dung đi xuống từ một chiếc Mercedes-Benz, lái xe là một người trẻ tuổi, cử chỉ với Vệ Dung Dung rất thân thiết.

Từ Chấn Nam là một người thẳng tính, khi nhìn thấy Vệ Dung Dung, liền hỏi thẳng, không ngờ Vệ Dung Dung thẳng thắn và thành khẩn thừa nhận, người nọ là người theo đuổi cô.

Sau khi nói xong, Vệ Dung Dung cũng nóng tính, chất vấn có phải Từ Chấn Nam hoài nghi cô thay lòng đổi dạ hay không. Hai người vì chuyện này mà cãi nhau lớn, cuối cùng ra về chẳng vui, gần nửa tháng nay, hai người đều ở vào trạng thái chiến tranh lạnh.

- Tròi a, lão Đại, não loạn nửa ngày thì ra là vì chuyện trẻ con này? Em thấy anh thật sự là hết thuốc chữa ...

Nghe xong những lời của Từ Chấn Nam, Diệp Thiên nhất thời tức giận, hẳn trở lại Bắc Kinh, ngay cả tiến độ công trình tu sửa tứ hợp viện của mình cũng không kịp đi coi, không ngờ lại phải nghe chuyện trẻ con như vậy?

Từ Chấn Nam mày ù mặt ê nói:

- Diệp Thiên, vậy... vậy cậu nói anh nên làm thế nào bây giờ? Ngày mai Dung Dung tìm anh, anh... anh sợ cô ấy nói chia tay!

- Anh thật đúng là cái loại đa tình bại hoại, yên tâm đi, hai người sẽ không sao.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, có thể khiến Từ Chấn Nam bối rối thành như vậy, xem ra anh bạn này thật sự là rất yêu Vệ Dung Dung, nhưng lời của Diệp Thiên cũng không phải nói lung tung, Từ Chấn Nam đúng là có nhân duyên với Vệ Dung Dung, hơn nữa còn có một đứa con gái.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 213

Dạo Chơi Ngoại Thành

Nhưng mà, nhưng mà ... Dung Dung nói chia tay, anh làm sao bây giờ?

Từ Chấn Nam buồn rười rượi nói, hẳn bây giờ còn là một sinh viên, tuy rằng điều kiện trong nhà không tồi, nhưng gia cảnh nhà Vệ Dung Dung cũng không kém, khi đối mặt với người lái xe Mercedes-Benz, trong lòng Từ Chấn Nam thật đúng là có chút khó chịu.

- Nói không là không mà, tuy rằng tính tình Vệ Dung Dung không được tốt, nhưng cũng không phải cái loại người đứng núi này trông núi nọ, lão Đại, anh cần tự tin lên...

Nhìn thấy bộ dạng Từ Chấn Nam như sắp đến ngày tận thế, Diệp Thiên thấy buồn cười, cũng có thể hiểu được tâm tình của hắn, nếu như mình và Vu Thanh Nhã có mâu thuẫn, Diệp Thiên cũng sẽ tìm người thổ lộ một phen.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Từ Chấn Nam ngập ngừng nói:

- Diệp Thiên, hay là như vậy đi, sáng mai cậu giúp anh đi gặp Vệ Dung Dung được không? Nếu thật sự cô ấy nói chia tay, cậu... cậu cũng có thể nói giúp anh vài câu!

- Ôi, hai người hẹn nhau, em đi theo còn ra cái gì? Không đi!

Diệp Thiên phản đối, hẳn biết hai người này dù thế nào, cũng sẽ có kết quả tốt đẹp, mới lười biếng không chen vào.

Nhìn thấy Diệp Thiên từ chối rất nhanh, Từ Chấn Nam có chút nóng nảy, vội vàng nói:

- Không phải hẹn hò, là Dung Dung và đồng nghiệp cùng đi dã ngoại chơi ở ngoại thành, cậu có thể gọi Vu Thanh Nhã đi cùng ...

- Dạo chơi ngoại thành? Ở chỗ nào?

Nghe được Từ Chấn Nam nói vậy, Diệp Thiên thật là có chút động lòng, hẳn ra ngoài lâu như vậy, cũng không có thời gian đi cùng Vu Thanh Nhã, nhân cơ hội này, ra ngoài chơi đùa cũng không tồi.

- Ở khu đập chứa nước Thượng Trang, từ Bắc Ngũ Hoàn đi sang đường Thượng Trang là đến đó...

Từ Chấn Nam cũng rất chú tâm, ngay cả đường đi cũng đã tìm hiểu kỹ.

- Được rồi, em hỏi Thanh Nhã một chút, nếu cô ấy đi em sẽ đi!

Lời nói của Diệp Thiên khiến Từ Chấn Nam vui hẳn, anh bạn này quả thực chính là trọng sắc khinh bạn.

Nhưng Diệp Thiên nói chuyện điện thoại xong, sắc mặt Từ Chấn Nam nhất thời chuyển vàng, hẳn ở bên cạnh nghe rất rõ ràng. Vu Thanh Nhã đã nhận lời đi ăn đồ nướng, nói cách khác, sáng mai hai người bọn hắn sẽ cùng đi với họ.

Cúp điện thoại rồi, Diệp Thiên nhìn về phía Từ Chấn Nam nói:

- Hải lòng chưa? Anh ở đây ngủ đi, ngày mai chúng ta cùng đi.

- Không nên, ngủ sớm như vậy dễ làm chi, chúng ta tiếp tục tâm sự nhé!

Nói chuyện thương yêu, không phải bạn chí giao thì sao nói được, khó khăn lắm mới tóm được Diệp Thiên, Từ Chấn Nam đâu chịu đi ngủ sớm như vậy.

- Anh mau đi ngủ đi, sáng mai chính sự không làm được lại đi chơi cùng anh. Bây giờ em phải đi làm chút chuyện ...

Diệp Thiên tức giận khoát tay, mang theo một chai bia đi ra ngoài, nói thật ra, hẳn thật đúng là không yên tâm tứ hợp viện của mình, rất sợ có sai sót gì đó.

Tuy rằng hiện đã tiêu trừ tai họa ngầm trong thân thể, công lực cũng khôi phục không kém hai năm trước bao nhiêu, thậm chí còn hơi mạnh hơn, nhưng muốn đột phá một tầng công pháp sư truyền cuối cùng, trận pháp ở tứ hợp viện vẫn là vô cùng cần thiết.

Ở tứ hợp viện cũng không giống như là ở nhà cao tầng, vừa về nhà là đóng chặt cửa, ở đến vài năm cũng không biết hàng xóm họ hàng gì. Ở đây, vào buổi tối, các công viện đều ngồi đây người hóng mát nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy hàng xóm và Diệp Đông Lan đang ngồi nói chuyện, người kia cứ nhấp nhúm, Diệp Thiên không khỏi buồn cười hỏi:

- Bác Lý, bác luyện công à?

- Là Tiểu Diệp Tử à, bác đang thể dục thôi!

Bà lão liền vịn mình phát ra tiếng, chào hỏi cùng Diệp Thiên.

- Vâng, bác tiếp tục đi!

Diệp Thiên cười cười chào hỏi lại, cho dù là người quen hay không quen. Mở miệng chào hỏi không có gì không tốt.

- Ồ? Không phải nói ban đêm không cần thi công sao?

Khi đi đến tự tứ hợp viện, Diệp Thiên phát hiện trong sân đèn đuốc sáng trưng, không khỏi lặng đi một chút.

Phải biết rằng, bởi vì “Quý môn” mở ra trong mấy ngày đó, trong viện tràn ngập âm sát khí, cho dù mình sửa trận pháp, đóng cửa “Quý môn”. Nhưng sát khí này cũng chưa thể tiêu trừ hoàn toàn trong dăm ba ngày.

Tuy rằng ban ngày dương khí thịnh, sẽ không xảy ra vấn đề gì, nhưng đến ban đêm, nói không chừng có công nhân sức khỏe yếu sẽ thấy gì đó không nên thấy.

- Kỹ sư Vương, có chuyện gì vậy?

Đi vào trong viện, Diệp Thiên phát hiện kỹ sư Vương ở đó, vội vàng kéo hắn lại.

- Diệp Thiên, cậu đã về rồi? Cậu hỏi chính là chuyện thi công à?

Kỹ sư Vương thấy người kéo chặt hắn chính là Diệp Thiên, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

- Đúng vậy. Không phải nói buổi tối không cần thi công sao?

Khi Diệp Thiên nói chuyện lặng lẽ vận công pháp, cảm nhận sát khí ở Tiền viện, trong lòng thoáng thở phào, sát khí trong viện tan biến nhanh hơn so với hắn tưởng tượng.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, kỹ sư Vương giải thích nói:

- Diệp Thiên. Là như vậy, công ty của chúng tôi tháng sau nhận một hợp đồng cải tạo mới, lúc đó đội kiến trúc đều phải kéo qua đó, cho nên cần đẩy nhanh tiến độ bên này, ban ngày chúng tôi làm ở hậu viện, buổi tối thi công phía trước, không có việc gì xảy ra đâu!

Căn nhà Tứ hợp viện của Diệp Thiên từng chấn động kinh thành, kỹ sư Vương đương nhiên cũng biết rõ, nhưng công trình mà tháng sau công ty nhận về, có ảnh hưởng rất lớn đối với sự phát triển của công ty, cũng là Vệ Hồng Quân gật đầu, hấn mới quyết định tăng ca bên này.

Diệp Thiên nghe vậy gật gật đầu, nói:

- Thì ra là như vậy, kỹ sư Vương, nói với công nhân, buổi tối nhất định không nên vào hậu viện!

Thật vất vả mới làm chuyện ma quái lảng xuống, Diệp Thiên cũng không muốn tiếp tục làm âm ỉ, nhắc kỹ sư Vương vài câu, lại nói:

- Tôi đi ra hậu viện xem, kỹ sư Vương, anh đừng đi nhé!

Kỳ thật cho dù là Diệp Thiên bảo kỹ sư Vương đi theo, phòng chừng hấn cũng không dám, kỳ thật hai ngày này đã có người thấy hậu viện có vấn đề, chính là do Vệ Hồng Quân điều mấy người kia đi thi công chỗ khác, lúc này mới không tạo thành không khí hoảng trong đội thi công.

- Muốn tiêu trừ hết sát khí nơi này, phòng chừng phải chờ trận pháp hoàn thành mới được!

Vào đến hậu viện, Diệp Thiên cảm nhận âm sát khí trong viện, không khỏi lắc lắc đầu, lúc ấy sát khí của cổ cung tích lũy mấy trăm năm đều nhả vào nơi này, làm sao có thể dễ dàng tiêu trừ sạch sẽ như vậy?

Nhưng những sát khí này đối với Diệp Thiên, lại không tạo nên bất cứ thương tổn gì, bật đèn trong viện, Diệp Thiên cẩn thận dò xét tiến triển của công trình.

- Cũng không tệ lắm, xem ra mình phải mau đi tìm tìm hai món nhạc cụ của thầy tu, bằng không cho dù thi công xong, cũng không thể vận chuyển lại trận pháp!

Đối với việc trùng tu hậu viện, Diệp Thiên hết sức hài lòng, dựa theo quy trình thi công tứ hợp viện, hoàn toàn tái hiện được kiến

trúc năm đó.

Trọng yếu hơn là, trận pháp này cần có Hán Bạch Ngọc, hoàn toàn là dựa theo yêu cầu của Diệp Thiên, không có gì sai sót.

Nhưng muốn khởi động trận pháp, còn cần có hai nhạc cụ của thầy tu sắp đặt ở mắt trận pháp, nghĩ đến mình làm mất đi 6 nhạc cụ của thầy tu, Diệp Thiên không khỏi đau lòng.

- Hoàn công còn gần một tháng, thật sự tìm không thấy món nào đành đi mượn a Sâm vậy...

Lắc lắc đầu, Diệp Thiên xoay người đi ra hậu viện.

Sáng ngày hôm sau, đợi Vu Thanh Nhã và mọi người đến, Diệp Thiên gọi cái taxi đi đến đập chứa nước.

- Nơi này thật không tồi, trước kia sao mình không biết?

Đi vào đập chứa nước rồi, Diệp Thiên đánh giá một chút chung quanh, chỉ nhìn không khí tươi mát, ở đất Bắc Kinh này thật ra rất khó có được một chỗ.

- Chít chít!

Con chồn nhỏ giấu ở trong túi Diệp Thiên cũng lộ ra đầu nhỏ, hóng!!!

- Diệp Thiên, để em giữ nó cho!

Con gái rất có thiện cảm với những con vật đáng yêu, Vu Thanh Nhã liền vươn tay ra phía Diệp Thiên.

- Anh cũng muốn đưa cho em, nhưng nó không muốn!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười khổ, hắn đã đem con chồn từ trong túi ra, nhưng con vật đó cắm móng vuốt vào quần áo của hắn không rời ra, một đôi mắt to tròn ngập linh hồn và đáng thương nhìn lên Diệp Thiên, giống như bị oan khuất vậy!

Thấy biểu hiện của con vật, Vu Thanh Nhã cũng là dở khóc dở cười, bất đắc dĩ nói:

- Thôi vậy, anh mang nó đi!

- Thanh Nhã, Diệp Thiên, sao hai người cũng tới vậy?

Xe taxi vừa đi không bao lâu, lại có một chiếc xe ngừng lại đây, Vệ Dung Dung xuống xe, liếc mắt một cái liền thấy Vu Thanh Nhã, về mặt kính hi chạy tới.

Từ Chấn Nam đứng ở một bên giống như đã làm sai chuyện gì trông mắt nhìn, Vệ Dung Dung nói:

- Coi như anh còn có chút nghiêm chỉnh!

- Khi nào thì anh không đứng đấy?

Từ Chấn Nam mang vẻ mặt cười khở, nhưng thấy Vệ Dung Dung không phải đi xe Mercedes tới, tâm trạng của hắn cũng khoan khoái rất nhiều.

- Lòng dạ đàn ông thật hẹp hòi, Thanh Nhã, đi thôi, bên kia còn có rất nhiều đồng nghiệp, các cô ấy nghe nói cậu đi thực tập ở CCTV, đều rất hâm mộ...

Vệ Dung Dung tức giận lườm Từ Chấn Nam một cái, ngay cả Diệp Thiên không có kinh nghiệm yêu đương gì cũng đã nhìn ra, tiểu cô nương này cũng không thay đổi gì, chính là chỉ buồn bực thôi.

- Em nói mà, hai chúng em đi có phải có chút dư thừa hay không?

Tới chỗ đồng nghiệp của Vệ Dung Dung, Diệp Thiên rất không được tự nhiên, bởi vì cả xe đều là con gái, lú rú giống như mấy ngàn con vịt, làm cho Diệp Thiên choáng váng đầu óc.

- Vì hạnh phúc của bạn thân, cậu nhịn một chút đi!

Từ Chấn Nam cũng lơ đãng, Vệ Dung Dung chịu vui vẻ với hắn trước mặt đồng nghiệp, Từ lão đại cũng cảm nhận được, nếu thật là muốn nói chia tay với mình, quả quyết sẽ không đưa mình tới gặp đồng nghiệp.

- Các em đã đến à, Dung Dung, anh nói sáng nay đi đón em, thế mà em tới trước rồi?

Tâm trạng Từ Chấn Nam cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì ngay khi bọn hắn chuẩn bị vào sơn trang, hai chiếc Mercedes đã dừng ở bên đó.

- Đố Cường, anh có phiền hay không vậy? Em đi chơi thì liên quan gì tới anh?

Vệ Dung Dung lại bộc lộ bản tính chanh chua, một chút cũng không nể mặt mũi người khác.

- Dung Dung, chú Vệ để cho anh đi theo em, chẳng phải sợ em bị người ta lừa sao?

Người đi xe Mercedes-Benz tính tình thật tốt, một người khác cũng từ trên xe đi xuống, vội vàng nói:

- Dung Dung, anh giới thiệu cho em mấy người bạn, bọn họ đều có thể trở thành nhân vật quan trọng ở Bắc Kinh này!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 214

Người Quen

Bạn của anh giới thiệu cho em làm gì? Đổ Cường, em nói với anh rồi, em đã có bạn trai!

Nét mặt Vệ Dung Dung không tốt lắm, cô và Từ Chấn Nam cảm tình vẫn rất sâu, sau lần cãi nhau, Vệ Dung Dung cũng xem lại tính tình của mình, hôm nay gọi Từ Chấn Nam đi chơi ngoại thành, chính là muốn hoà bình quan hệ của hai người.

Nhưng cô thật không nghĩ tới, Đổ Cường cũng theo tới đây, nhìn thoáng qua Từ Chấn Nam đứng ở bên cạnh sắc mặt khó coi, Vệ Dung Dung thật sự không biết nên giải thích như thế nào.

Đổ Cường năm nay 30 tuổi, đã ở Mỹ tám năm, từng là một vị chuyên gia có chút danh tiếng ở Wall Street, năm kia về nước, rất nhanh đã trở thành một nhân viên quản lý cấp cao ở công ty chứng khoán, hiện tại đã có nhà và xe xin ở Bắc Kinh, cũng coi là người có tiếng!

Hơn hai tháng trước, Vệ Dung Dung đi theo cha cô tham dự một buổi tiệc, đã quen Đổ Cường, lúc ấy Đổ Cường đã như gặp tiếng sét ái tình, ngày hôm sau liền mãnh liệt theo đuổi Vệ Dung Dung.

Vì theo đuổi Vệ Dung Dung, Đổ Cường mất không ít công, mỗi ngày một bó hoa tươi không nói, còn thường xuyên đưa quà tặng cho đồng sự Vệ Dung Dung, có được cảm tình của không ít người, hôm nay dạo chơi ngoại thành, chính là một đồng sự của Vệ Dung Dung tiết lộ cho hắn.

- Dung Dung, mọi người đều là bạn mà? Đi ra ngoài chơi cũng không có gì, anh bạn, anh nói xem có đúng không?

So sánh với Từ Chấn Nam đứng ở bên cạnh sắc mặt khó coi, phong độ của Đổ Cường rõ ràng mạnh hơn hẳn nhiều, đôi mắt tinh địch vẫn chuyên trò vui vẻ, ngay cả Từ Chấn Nam cũng thấy tự ti.

Thấy Vệ Dung Dung không nói gì, Đổ Cường chỉ về ba người phía sau nói:

- Vị này chính là Kỳ Nhiên - Kỳ tiên sinh, vị này chính là Nhâm Kiện - Nhâm công tử. Thương Bất Khải, khẳng định đã nghe nói qua, gần đây chiếu phim Cách Cách gì đó là do công ty cậu ấy sản xuất ...

Nghe thấy Đỗ Cường giới thiệu xong, các cô gái cũng không có cảm giác gì đối với hai vị trước mặt, nhưng khi nghe được công ty sản xuất bộ phim truyền hình ăn khách gần đây là của người béo kia, nhất thời ánh mắt đều phát sáng.

Phải biết rằng, từ khi bộ phim truyền hình phát sóng tới nay, lập tức đã phá vỡ kỷ lục các đài truyền hình. Ở đây toàn là người thích xem truyền hình và nhân viên công tác trong lĩnh vực truyền thông, đương nhiên biết điều này có ý nghĩa như thế nào.

Trọng yếu hơn cả là bộ phim truyền hình này vừa mới tung ra, vốn không có thiết nhiều diễn viên danh tiếng gì, thế nhưng vị tiểu Yến Tử điên điên khùng khùng kia, lại trở thành thần tượng trong lòng rất nhiều người.

Làm ở đài truyền hình, có thể chưa nổi tiếng, lần này các cô gái tới dạo chơi ngoại thành cũng chỉ tầm 20 tuổi. Trong lòng cũng mang mộng trở thành minh tinh, vừa nghe thấy Đỗ Cường giới thiệu, lập tức lú lú cùng Thương tổng trao đổi số điện thoại.

Nhìn thấy tình hình như thế, trên mặt Đỗ Cường không khỏi lộ ra nét cười, hẳn đang so sánh, chỉ với cái tính trẻ con của cậu sinh viên kia, cũng muốn tranh giành phụ nữ cùng mình sao? Hơi dùng chút thủ đoạn, có thể để cho hắn tự biết xấu hổ mà chủ động thoái lui.

Đám người Kỳ Nhiên là khách của Đỗ Cường, hai năm qua ở thị trường chứng khoán Đỗ Cường giúp bọn hắn lời không ít tiền, nói lý ra cũng đã trở thành bạn bè. Hôm nay kêu ba người bọn hắn cùng nhau tới, chính là Đỗ Cường muốn thể hiện một chút trước mặt Vệ Dung Dung.

Nhìn từ trước mắt, Đỗ Cường đang thành công, ngay cả Vệ Dung Dung cũng hỏi số điện thoại Thương Bất Khải, bởi vì bản thân cô cũng là người mê “Cách Cách”.

Bị một đám phụ nữ vây quanh, Thương Bất Khải cũng cố gờ ngón cái về phía Đỗ Cường, cười nói:

- Được rồi, các nữ sĩ, chúng ta đến bên kia nói chuyện. Nơi này thật sự là quá nóng, các cô không sợ làn da bị rám đen sao?

Mấy năm nay Thương Bất Khải lợi dụng thế lực trong nhà, cũng xây dựng một công ty điện ảnh và truyền hình, hơn nữa rất nhanh xếp hàng đầu. Thương tổng hiện giờ và hai năm trước đã có biến hóa rất lớn.

Nhưng tạt xấu chơi gái của tên béo này cũng không có thay đổi, chơi chán các minh tinh trong đài nhà, Thương tổng vừa nghe nói

hôm nay có mỹ nữ của đài truyền hình, liền theo tới.

- Tên báo đáng chết, lại định lừa gạt con gái ...

Nhìn thấy Thương Bất Khải được đám con gái sùng ái, Nhâm công tử oán hận nhỏ ngum nước miếng trên mặt đất, mỗi lần cùng đi ra ngoài chơi đều là như thế này, những người con gái kia vừa nghe Thương Bất Khải là người quản lý công ty điện ảnh và truyền hình, đều hận không thể lập tức lột sạch quần áo tìm hắn.

- Giận cái gì? Mấy năm nay Lão Thương cũng giới thiệu cho cậu không thiếu minh tinh mà?

Người ở bên cạnh Nhâm Kiện lại không có biểu hiện gì, mấy năm nay Kỳ Nhiên cũng bắt đầu tiếp nhận việc kinh doanh của gia tộc, tính cách trầm ổn hơn so với mấy năm trước, đứng ở đó, tỏ vẻ nhân sĩ thành công.

- Xí, đều là loại dâm đãng thích chơi đùa người đàn bà, cậu cho hắn là người tốt lành hả?

Nghe thấy Kỳ Nhiên nói vậy, Nhâm Kiện lại càng tức, vừa vặn trước người có một người đang chặn đường đi của hắn, Nhâm công tử liền đưa tay đẩy.

- Này, nhường đường một chút, sao đứng mãi không vào à?

- Một chút tiến bộ đều không có, sao vẫn tính khí này nhỉ?

Bị Nhâm Kiện đẩy một cái, Diệp Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu.

Khi Kỳ Nhiên vừa xuống xe, hắn liền nhận ra mấy người này, nhưng Diệp Thiên và bọn chúng không có giao tình gì, ngược lại còn có chút ân oán, tự nhiên không sẽ chủ động chào hỏi.

Diệp Thiên sờ đĩ bị bỏ ở phía sau mọi người, là muốn tìm Từ Chấn Nam – đang có chút mất mát trò chuyện, không ngờ lại bị Nhâm công tử cho rằng người chặn đường.

Nghiêng người, Diệp Thiên cười nói:

- Anh Nhâm, mời anh...

Diệp Thiên và Nhâm Kiện không có giao tình, nhưng cũng hô lên trêu chọc Nhâm Kiện, hẳn thực muốn biết sau khi Nhâm công tử nhìn thấy mình, bộ dạng sẽ như thế nào?

- Ồ, coi như có hiểu biết!

Cái tính đắc tội với người khác của Nhâm Kiện một chút cũng không sửa, ngông nghênh gât gât đầu, liếc khóe mắt nhìn Diệp Thiên một cái, cả người bỗng nhiên cứng đờ ở nơi đó.

- Người... Người, người...

Nhâm công tử giờ tay phải lên, chỉ vào Diệp Thiên nói liên tục nhiều từ, thân thể bắt đầu run rẩy lên, hẳn không nghĩ người đã gây cho hắn gặp ác mộng nhiều năm, lại hiện tại trước mắt như thế.

Từ sau lần đó, giáo huấn Diệp Thiên không có kết quả, Nhâm Kiện lại bị Mã lão tam thu tiền, ngay sau đó người trong nhà hắn lại bị một số người cảnh cáo, bảo bọn họ dạy con của mình cẩn thận chút.

Kể từ đó, cơn ác mộng của Nhâm công tử lại bắt đầu rồi, tất cả tiền tiêu vặt đều cắt thì không nói, lại bị cấm túc ở nhà gần nửa năm, trong năm tháng khổ sở ấy, chỉ cần Nhâm Kiện vừa nhắm mắt lại, trước mắt lại xuất hiện hình ảnh Diệp Thiên.

Tuy rằng sự tình đã qua hơn hai năm, Nhâm Kiện không gặp lại Diệp Thiên, nhưng đối với khuôn mặt của Diệp Thiên, hắn thậm chí còn thể lấy bút vẽ ra rồi, hôm nay đột nhiên gặp lại, Nhâm Kiện sợ tới mức ngay cả lời nói đều không thuận.

Hơn nữa cái răng giả trong miệng hắn cái, lúc này cũng mơ hồ làm hắn đau, năm đó cũng bởi vì Diệp Thiên, hắn bị một cái tát của Mã lão tam làm rụng mất một cái răng.

- Anh Nhâm, thật là trùng hợp, mời anh...

Sau khi thấy bộ dáng của Nhâm Kiện, Diệp Thiên cười thầm trong lòng, người này đã nhận ra hắn, ác mộng suốt nửa năm, vậy mà còn hung hăng như vậy, xem ra lần trước đã kích đối với hắn hình như không đủ?

- Diệp... Diệp đại ca, ngài... Ngài đi trước!

Đánh chết Nhâm Kiện hẳn cũng không dám xưng anh trước mặt Diệp Thiên !? Sau nỗ lực khổng lồ chế lại về mặt và cơ thể, Nhâm công

từ lại lấp bắp nói, thậm chí cả thân thể đều khom xuống trước Diệp Thiên.

Lúc này, trong lòng Nhâm Kiện, sớm đã ghi hận với Đỗ Cường, nếu không phải hấn kêu mình đến đây chơi ngoại thành, cũng sẽ không gặp Diệp Thiên, sát tinh của mình.

- Vài năm không gặp, anh Nhâm lại khách khí vậy?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, cũng lười phải ra vẻ nhường nhịn Nhâm Kiện, nhìn về phía Kỳ Nhiên cũng đang giật mình, cười nói:

- Kỳ tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Kỳ Nhiên phục hồi tinh thần lại sau sự kinh ngạc, vội vàng nói:

- Diệp tiên sinh, nói tìm anh tạ lỗi, nhưng hai năm trước anh không có ở Bắc Kinh, hôm nay gặp lại, hi vọng Diệp tiên sinh không trách tội anh em chúng tôi ...

Kỳ thật Kỳ Nhiên cũng không đắc tội với Diệp Thiên, thái độ của hấn e dè như vậy, là bởi vì hơn hai năm trước, hấn từng bị người của Tổng Anh Lan nữ sĩ cảnh cáo, bảo hấn không nên đi tìm Diệp Thiên gây phiền phức.

Gia tộc Tổng thị là chỗ mà Kỳ Nhiên không thể đắc tội, sau khi bị cảnh cáo, Kỳ công tử liền hỏi thăm tin tức về Diệp Thiên, muốn tự mình đến nhà giải thích, nhưng Diệp Thiên đã thôi học ở trường Thanh Hoa, chuyện này hấn cũng quên ngay.

Nhưng giờ phút này lại nhìn thấy Diệp Thiên, chuyện năm đó lại lần nữa nổi lên trong lòng, Kỳ công tử không dám có chút lãnh đạm đối với Diệp Thiên, thái độ còn kính cẩn hơn nhìn thấy trưởng bối.

Cũng may mà ngoài mấy người này, những người khác đều đã vào khu du lịch, nếu không biểu hiện của Nhâm Kiện và Kỳ Nhiên nhất định sẽ làm cho bọn họ thất kinh.

- Kỳ tiên sinh quá khách khí, chuyện trước kia cũng đừng có nói lại...

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, thấy Vệ Dung Dung trở ra cũng có chút giật mình, hô lớn:

- Lão Đại, đi vào thôi, mấy vị đó đều là nhân vật nổi danh ở thành Bắc Kinh, không sợ bạn gái bị người ta cướp à?

- Cướp bạn gái? Diệt tiên sinh, chuyện gì vậy?

Kỷ Nhiên bị lời nói của Diệt Thiên làm cho hoảng sợ, nhấc lại, năm đó Nhâm Kiện trêu chọc vào Diệt Thiên, cũng là bởi con gái.

Diệt Thiên cười cười, chỉ vào Từ Chấn Nam nói:

- Bạn gái của Từ Chấn Nam đang bị Đỗ Cường - Đỗ tiên sinh theo đuổi, ha ha, Kỷ tiên sinh các anh nhất định là không biết chuyện này?

Nhìn thấy mắt Diệt Thiên đang nhìn mình, Nhâm Kiện có chút căng thẳng thần kinh, khoát tay áo, nói:

- Không biết, tôi... tôi thật sự không biết mà!

- Diệt tiên sinh, chuyện này mấy người chúng tôi thật không biết, anh yên tâm, trở về chúng tôi sẽ khuyên ngăn Đỗ Cường, hẳn nhất định sẽ không tiếp tục gây rối bạn gái của vị tiên sinh này.

Lúc này trong lòng Kỷ Nhiên cũng đã hận Đỗ Cường, trêu chọc ai thì còn có thể, Không nên đi trêu chọc bạn bè Diệt Thiên? Đây không phải là muốn đập con ruồi trên đầu con hổ sao? ... Muốn chết sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 215

Thổ Lộ

Nghe thấy Kỳ Nhiên nói vậy, Diệp Thiên cười cười, từ chối:

- Anh Kỳ có thể khuyên nhủ Đỗ tiên sinh, vậy thì tốt nhất rồi, đi thôi, tất cả mọi người vào thôi!

- Đương nhiên, Diệp tiên sinh anh yên tâm, lão Đỗ sẽ nghe tôi khuyên vài phần!

Tuy rằng Diệp Thiên gọi anh, nhưng Kỳ Nhiên cũng không dám nói theo.

Trước mặt vị này, chẳng những người máu mặt như Mã lão tam phải ăn ngậm bồ hòn, mà cả Tổng gia đều đặc biệt vì hấn mà đánh tiếng, Kỳ công tử thật không dám có chút nào coi thường.

Bất tri bất giác, tiêu điểm chú ý của mấy người này đã thay đổi.

Nhâm công tử vốn đang vênh váo đắc ý, dáng vẻ bệ vệ tốt cuộc đã thay đổi, ngay cả Kỳ công tử, luôn luôn biểu hiện thoải mái, cũng không ngừng cười theo Diệp Thiên một cách không tự nhiên.

Lúc này Từ Chân Nam cũng phục hồi tinh thần lại, ghé sát vào Diệp Thiên hỏi:

- Diệp Thiên, cậu... cậu quen bọn họ?

Năm đó khi Nhâm Kiện mang Mã lão tam tới tìm Diệp Thiên, là buổi tối, tuy rằng Từ Chân Nam đã ở đó, nhưng đã mấy năm qua, đã sớm không nhớ nổi diện mạo đối phương.

- Có quen

Diệp Thiên gật gật đầu, lập tức nói:

- Em nói này, lão Đại, anh cần tin tưởng chính mình, vừa rồi bộ mặt đó làm cho ai xem đấy?

- Vu Thanh Nhã thì cậu nói gì nghe nấy, cậu nói thế nào chẳng được!

Từ Chấn Nam tức giận trả lời một câu.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Thanh Nhã chẳng phải đang đi tìm vị kia Thương tổng sao? Con gái thích danh tiếng, điều này có cái gì ngạc nhiên? Anh cần đứng thẳng lưng mà sống, Vệ đại tiểu thư mới có thể là của anh, hơn nữa, nếu anh nói gì Vệ Dung Dung nghe nấy, anh còn thích cô ấy không?

Diệp Thiên thấy, Từ Chấn Nam đúng là điên cuồng, Vệ Dung Dung càng khoa tay múa chân với hắn, hắn càng là thoải mái, hai người một người thích đánh một người nguyện chịu đòn, cũng là một đôi trời sinh.

- Thật sao?

Từ Chấn Nam nửa tin nửa ngờ nhìn Diệp Thiên.

- Không tin anh quay về trường học ngay đi!

Diệp Thiên tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, lại dẫn đầu, đi vào khu du lịch.

Nếu nói nơi này là làng du lịch, chẳng bằng nói là một nông trang, vừa vào đến bên trong liền nhìn thấy những ngôi đình nhỏ và Liễu rù, một hành lang có mái che nắng dài cũng bày đầy thịt nướng.

Ở trong nông trang còn có mấy ao cá, bên cạnh dựng nhiều đình thoáng đãng, mọi người có thể thả câu ở trong đó, câu được cá trực tiếp có thể nướng thịt ở trong đình, rất tiện.

Ngoài ra, trong nông trang còn có phòng giải trí như KTV, đều là dựng lên từ cây trúc, ở bên trong là có thể cảm nhận được hơi thở thiên nhiên, tới cuối tuần thường kinh doanh rất tốt.

- Các cô gái xinh đẹp, trong kế hoạch sáu tháng cuối năm của công ty, chúng tôi sẽ quay một bộ phim võ hiệp, hiện tại nữ diễn viên chính và phụ đều chưa xác định, nếu các vị có hứng thú, có thể đến công ty thử vai...

Ở nông trang, trong một đình câu cá, Thương tổng ngồi ở đó đang ba hoa cùng các mỹ nữ, nhưng các cô gái vây quanh thật sự rất nhiều, hẳn bây giờ còn chưa xác định được mục tiêu chủ yếu.

- Tôi dám cam đoan, chỉ cần có thể phát sóng, bộ phim tuyệt đối có thể hot, hơn nữa còn là rất hỏa, tối thiểu sẽ không kém so với cô tiểu Yến Tử...

Lời nói của Thương Bất Khải khiến mấy cô gái mắt sáng lên, gặp may tức là sẽ kiếm được nhiều tiền, cũng không phải ai cũng có gia thế như Vệ Dung Dung, những năm này, cho dù là MC cũng chưa có nhiều tiền.

- Ô, lão Kỳ, Nhâm Kiện, hai người ở đó làm chi? Sao lại chậm như vậy?

Nhìn thấy Kỳ Nhiên và Nhâm Kiện đi vào sân, Thương tổng quay sang mấy cô gái bên cạnh nói:

- Hai vị đó đều là chủ đầu tư, ngoài đầu tư bộ phim của tôi, Nhâm công tử - Kỳ tổng cũng là thương nhân, kinh doanh đồ cổ rất lớn!

Thương Bất Khải coi như là người có chút nghĩa khí, chưa quên thói phồn giú giúp Kỳ Nhiên và Nhâm Kiện một phen, nhưng ở trong này lại gặp Diệp Thiên, lúc này hai người này hoàn toàn không có tâm trạng.

- Vị này là ai nhỉ?

Khi mấy người đến gần Thương Bất Khải mới phát hiện, đi cùng Kỳ Nhiên và Nhâm Kiện còn có một người, không khỏi lặng đi một chút.

- Lão Thương, còn không mau lại chào hỏi Diệp tiên sinh à?

Mới vừa đi vào chòi câu cá, Kỳ Nhiên không ngừng ra hiệu cho Thương Bất Khải.

- Diệp tiên sinh? Vị nào là Diệp tiên sinh?

Thương tổng nghe vậy lặng đi một chút, giương mắt nhìn Diệp Thiên, miệng đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết:

- Ôi, mẹ ơi.

Thương Bất Khải vốn là đang ngồi ở trên lan can chòi cầu, một tiếng này kêu xong, cả người lật ngược về sau, bùm một tiếng ngã vào ao cá phía sau.

- Lão Thương, cậu làm sao thế?

- Nhanh lên, cứu người, Thương tông, nắm lấy tay của tôi!

Thương Bất Khải rơi xuống nước, khiến trong lòng đình phát ra những trận kinh hô, lúc ấy các cô gái chú ý tới Thương Bất Khải, cũng không khỏi nhìn lại Diệp Thiên, các cô có thể khẳng định, thương tông chính là do thấy người này mới sợ tới mức rơi xuống hồ.

- Trời, đến nỗi như vậy không?

Nhìn thấy phản ứng cậu béo kia, Diệp Thiên không khỏi phẫn nộ sờ sờ khuôn mặt của mình,

- Minh mặc dù không được các mỹ nhân ngưỡng mộ, cũng không đến nỗi dọa người như vậy chứ?

Diệp Thiên cũng không biết, năm đó Nhâm Kiệt tới tìm hắn, cũng do đã bị Thương Bất Khải này xúi giục, cho nên sau đó phụ huynh nhà hắn cũng nhận được cảnh cáo, từ nhỏ Thương Bất Khải chưa từng chịu khổ, bị lão gia hung hăng cầm đai lưng đánh sưng mông.

Cho nên, nói về sợ Diệp Thiên, Thương Bất Khải cũng chỉ kém Nhâm Kiệt, lúc này thỉnh thoảng nhìn thấy Diệp Thiên hiện ra trước mặt, theo bản năng muốn trốn về đằng sau, không ngờ phía sau là ao cá, trực tiếp ngã nhào xuống.

May mắn ao cá cũng không sâu, hơn nữa Đỗ Cường tay dài, một phát túm được áo Thương Bất Khải, túm hắn kéo lên.

- Diệp Thiên, người này sao lại sợ anh nhỉ?

Vu Thanh Nhã cũng đã nhìn ra, Thương Bất Khải tựa hồ có chút sợ Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nhỏ giọng nói bên tai Vu Thanh Nhã:

- Lúc anh học đại học, có một lần bị người ta chặn ở cổng trường học, em còn nhớ không?

- Chính là bọn họ sao?

Vu Thanh Nhã bịt miệng, càng nhìn Nhâm Kiện càng quen mặt, người này hình như là người năm đó trọc vào Diệp Thiên ở bữa tiệc?

- Đúng rồi, nhưng bọn họ đều cài tà quy chính rồi!

Nhìn thấy trên đầu Thương Bất Khải có mấy nhánh cỏ và đầy nước, Diệp Thiên cũng không nhịn được bật cười.

Trên xe của Thương Bất Khải có một bộ quần áo thể thao đánh Golf, cầm quần áo vào nông trang tắm rửa một lát, Thương Bất Khải mới trở lại chỗ mọi người, Diệp Thiên không mở miệng, hần cũng không dám chạy.

Lúc này, ở nông trang, dưới sự trợ giúp của nhân viên, mọi người đã bắt đầu nướng thịt rồi, nhưng bởi vì vừa rồi có chuyện phát sinh, mấy cô gái nhìn về phía Diệp Thiên trong mắt đều có chút quái dị.

Nhất là nhìn qua thái độ cả Nhâm Kiện và Kỳ Nhiên, càng làm cho mọi người khó hiểu, hai vị này giống như rất cung kính đối với Diệp Thiên, trước khi nói chuyện làm việc gì, đều sẽ trung cầu ý kiến Diệp Thiên trước.

Tuy rằng Đỗ Cường cũng là có thấy kỳ quái đối với biểu hiện hai người, nhưng Diệp Thiên lại không có quan hệ gì cùng hần, hần mới nướng xong một chuỗi chân gà, liền ân cần đưa cho Vệ Dung Dung,

- Dung Dung, đây là chân gà anh nướng, em nếm thử đi, khi ở Mĩ, bọn anh cũng thường xuyên ra ngoài tự nướng thịt...

- Cảm ơn ...

Trước mặt nhiều người như vậy, Vệ Dung Dung đành nhận lấy, lại không thấy sắc mặt Từ Chấn Nam lại bắt đầu nhăn nhó.

Thấy Đỗ Cường lại đang xum xoe với Vệ Dung Dung, Kỳ Nhiên không khỏi nở nụ cười khổ, đứng lên vỗ vỗ bả vai Đỗ Cường, nói:

- Đỗ tổng, tôi có chút chuyện muốn nói cùng cậu!

- Chuyện gì?

Đỗ Cường sùng sốt.

- Đi, đi ra ngoài nói ...

Kỷ Nhiên đi ra ngoài, Đỗ Cường bắt đắc dĩ đi theo sau.

- Dung Dung, chân gà anh nướng đây, em ném thử không?

Từ Chấn Nam cũng đã nướng xong, nhưng tay nghề của hắn hiển nhiên không bằng Đỗ Cường, chân gà nướng vừa đen lại vừa khét.

- Ừm!

Vệ Dung Dung cũng không nói gì, nhận lấy liền cắn một miếng, điều này làm cho tâm tình Từ Chấn Nam lại khoan khoái, nam nữ trong yêu đương đều như thế, một chuyện nhỏ có thể làm cho bọn họ vui không tả xiết.

- Thanh Nhã, này em, tay nghề của anh so với lão Đại hơn nhiều nhi?

Diệp Thiên cũng đưa cho Vu Thanh Nhã một cái chân gà, mấy cô gái khác chỉ có thể tự túc, hơi có chút hâm mộ nhìn hai đôi uyên ương này.

- Ô, tôi nói này, Kỷ tổng, anh... anh hơi nhiều chuyện đấy!/? Con gái chưa lập gia đình, lại không cho tôi theo đuổi sao?

Ngoài sân đột nhiên vang lên tiếng Đỗ Cường kêu la, khiến mọi người đều nhìn lại.

- Lão Đỗ, cậu nên biết điều, tôi đang giúp cậu đấy!

Sắc mặt Kỷ Nhiên có chút tái xanh, thanh âm bất giác cũng cao lên.

- Kỷ tổng, chuyện này đừng nói nữa, ngay cả quyền theo đuổi con gái mà tôi cũng không có sao?

Đỗ Cường cũng hơi tức giận, hai năm qua hắn đã giúp đám người Kỷ Nhiên buôn bán lời không ít tiền, hơn nữa bản thân cũng không có cái gì cầu cạnh đến bọn họ, nên cũng không cần nể mặt Kỷ công tử.

- Được, cậu coi như tôi chưa nói!

Kỷ Nhiên quay sang cười khò một cái với Diệp Thiên, ý là mình cũng đã tận lực.

Nổi giận đùng đùng trở lại bên chỗ nướng thịt, Đỗ Cường lại kéo tay Vệ Dung Dung, nói:

- Dung Dung, anh thật sự thích em, xin em cho anh một cơ hội, anh nghĩ ... anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em!

- Đùng, anh đùng như vậy, mau bỏ tay ra, Đỗ Cường, em đã có bạn trai!

Vệ Dung Dung không ngờ Đỗ Cường lại dùng chiêu thức ấy, nhất thời có chút bối rối, cho dù tính tình cây ốt cũng không chịu nổi đàn ông tỏ tình trước mặt công chúng.

- Em chưa kết hôn, anh có quyền theo đuổi!

Thái độ của Đỗ Cường rất kiên quyết.

- Đỗ tiên sinh, anh có thể theo đuổi Vệ Dung Dung, nhưng tôi muốn, hai người ở với nhau, tối quan trọng chính là thẳng thắn thành khẩn, không biết chuyện anh từng có hai đứa con, đã nói qua với Vệ tiểu thư chưa?

Tiếng của Diệp Thiên bỗng nhiên vang lên, hấn vốn nghĩ Đỗ Cường biết khó mà lui thì coi như xong, ai ngờ người này lại dám thỏ lộ ở đây, nhìn thấy bộ dáng Từ Chấn Nam sắp bùng nổ, Diệp Thiên cũng không thể không mở miệng.

- Cậu ... làm sao cậu biết?

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Đỗ Cường đang cầm tay Vệ Dung Dung nhất thời buông ra, vẻ mặt hoảng sợ nhìn Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 216

Hắc Ma Pháp

Diệp Thiên bỗng nhiên lắc lắc đầu, mở miệng nói:

- Không phải, hẳn là anh có một con gái và hai con trai ...

- Cậu ... cậu làm sao mà biết được?

Khi nghe thấy Diệp Thiên nói bổ sung, Đổ Cường đặt mông ngồi dưới đất, ngực phập phồng thờ dòn dập, cho thấy tâm trạng của hắn giờ phút này.

Đổ Cường chưa kết hôn, nhưng hẳn thật sự có một con trai và hai con gái, nhưng con gái của hắn chưa sinh ra đã chết, mà con trai lớn cũng chết yếu vào hai năm trước.

Hiện tại con trai nhỏ của Đổ Cường chỉ có chín tháng tuổi, khi sinh nó, mẹ nó mất do khó sinh, Đổ Cường đặc biệt mời bảo mẫu chăm sóc con, ở Bắc Kinh không ai biết hắn còn có một con trai.

Lời nói của Diệp Thiên như là một mũi tên nhọn, cắm ở ngực Đổ Cường, chuyện hắn luôn luôn giấu diếm ở sâu trong nội tâm, lại bị người ta bày ra dưới ánh mặt trời, điều này làm cho Đổ Cường tràn ngập sợ hãi đối với Diệp Thiên.

- Con trai lớn và con gái đều chết, hiện tại con trai nhỏ lại là nửa chết nửa sống, Đổ tiên sinh, tôi thật sự không biết làm sao anh còn có tâm tư theo đuổi phụ nữ nhi, tôi cảm thấy anh nên có trách nhiệm của một người cha, về chăm con đi!

Nói đúng ra, vừa rồi Diệp Thiên đã xem một quẻ cho Đổ Cường, trong lòng Diệp Thiên rất không thích thái độ làm người của Đổ Cường, không nói đến chuyện con gái của hắn chết vẫn chưa tới một năm, chính là tình trạng của con trai hắn hiện giờ cũng thật không tốt, bản thân lại còn có tâm tư trêu hoa ghẹo nguyệt?

- Cậu... Làm sao cậu biết điều này? Cậu là ma quỷ, là ma quỷ à?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đỗ Cường thất thố kêu lên, Diệp Thiên đem chuyện xảy ra với hắn trong mấy năm nay nói hết ra, trong lòng Đỗ Cường, chỉ có ma quỷ mới có thể làm được điều này.

Diệp Thiên hoàn toàn không thèm để ý phản ứng của Đỗ Cường, xoay qua mặt nói:

- Thanh Nhã, anh phải về tư hợp viện xem một chút, hay là... em ở đây tiếp tục chơi nhé?

Diệp Thiên biết, chỉ với thái độ của đám người Nhâm Kiện đối với mình, ở lại chỗ này cũng sẽ cảm giác không được tự nhiên, Đỗ Cường lại nao loạn như vậy, càng không thể lưu lại làm gấu trúc cho người ta quan sát.

Hơn nữa chuyện Đỗ Cường có con bị chính mình làm lộ ra, nói vậy Từ Chân Nam cũng được uống viên thuốc an thần, nhiệm vụ hôm nay coi như đã hoàn thành.

Nhìn thấy Diệp Thiên đứng dậy định rời khỏi, Vu Thanh Nhã cũng đứng lên, kéo lấy cánh tay Diệp Thiên, nói:

- Em với anh về, Dung Dung, chúng ta đi trước nha...

- Diệp tiên sinh, chuyện này... chuyện này thật sự là ngại quá.

Kỷ Nhiên cũng đứng dậy, hắn vừa rồi vỗ ngực cam đoan Đỗ Cường sẽ nể mặt mũi hắn, không ngờ cuối cùng lại biến thành thế này.

- Tôi thật sự còn có việc, anh Kỷ, các anh ở lại chơi...

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, cùng Vu Thanh Nhã đi ra bên ngoài nông trang.

- Ợi một chút...

Ngay khi Diệp Thiên vừa mới đi tới cửa nông trang, Đỗ Cường nãy giờ đang ngăn người đột nhiên phục hồi tinh thần lại, chạy như điên ra chỗ Diệp Thiên.

- Sao nào? Còn muốn động thủ?

Diệp Thiên xoay người lại, trong mắt lộ ra tia lạnh băng, nếu Đỗ Cường động thủ trước, hắn cũng không ngại giảo huấn tên vô tình vô nghĩa này một chút.

- Không... Không phải, Diệp... Diệp tiên sinh, tôi, tôi muốn nói chuyện với anh!

Đỗ Cường liên tục xua tay, ánh mắt lộ ra một tia cầu xin.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, lạnh lùng nói:

- Tôi và anh chẳng có cái gì mà nói chuyện? Đỗ tiên sinh, ác giả ác báo, không có việc gì hãy nghĩ lại những thứ chính mình làm trước kia đi!

- Không... Không, Diệp tiên sinh, chuyện không giống như anh nghĩ đâu, tôi... Tôi cũng có nỗi khổ.

Lúc nói chuyện, nước mắt Đỗ Cường từ trên mặt rơi xuống, vẻ mặt cực kỳ thống khổ.

Vu Thanh Nhã mềm lòng, kéo Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, anh hãy nghe anh ấy nói xem...

- Cảm ơn, cảm ơn cô, Vu tiểu thư!

Nghe được Vu Thanh Nhã nói đỡ cho, Đỗ Cường liền cảm tạ Vu Thanh Nhã.

- Anh không có việc gì làm nên tìm việc à?

Nhìn thấy ánh mắt cầu xin của Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

- Em qua bên kia tiếp tục nướng thịt cùng các cô ấy đi, anh cùng anh ta nói chuyện...

Chuyện xảy ra với Đỗ Cường, Diệp Thiên biết không rõ lắm, nếu không phải Vu Thanh Nhã mở miệng xin cho, Diệp Thiên là tuyệt đối sẽ không đáp ứng, lòng hiếu kỳ thường thường sẽ mang đến phiền toái cho chính mình.

- Nói đi!

Năm phút sau, Diệp Thiên và Đỗ Cường ngồi ở một góc nông trang, chỉ có hai người bọn họ.

Đỗ Cường cũng thực biết điều, trực tiếp hành văn gãy gọn nói:

- Diệp tiên sinh, tôi biết anh là một người đặc biệt, không biết anh có nghe nói qua hắc ma pháp không?

Lông mày Diệp Thiên nhú lại, hẳn không ngờ Đỗ Cường lại nhắc tới cái danh từ này, hỏi ngược lại:

- Hắc ma pháp? Hắc ma pháp thời Trung Cổ ở Âu Châu? Không phải đã sớm biến mất sao?

Là áo truyền nhân của phái Ma Y tuy rằng Diệp Thiên không tin các truyền thuyết ma quỷ, vu thuật cùng với ma pháp ở Châu Âu, nhưng cái này cũng không có nghĩa Diệp Thiên không hiểu biết về nó.

Hắc ma pháp ở Âu Châu được xưng là Hắc Vu thuật, mục đích chủ yếu là làm tổn thương người khác, thông qua các phương thức như lời nguyền rửa, nghi thức bí mật, lá bùa ... để mưu sát, đồn bệnh, mê hoặc, sai khiến, vu oan giá họa ... khiến người bị hại cũng không hiểu.

Thi triển Hắc ma pháp trong truyền thuyết, là nhờ trợ giúp của một đoàn tà linh hoặc ác ma, ma quỷ có thể tiến hành công việc tà ác, còn người trợ giúp ma quỷ, thì có thể thi triển năng lực ma pháp.

Diệp Thiên sở dĩ có chút hiểu biết đối với Hắc ma pháp, cũng là bởi vì những phương pháp như nguyền rửa và bùa chú, có chút giống một số vu thuật trong nước, nhưng cho tới bây giờ hẳn cũng chưa tiếp xúc qua loại vu thuật này, cũng không biết Hắc ma pháp thật sự tồn tại hay không?

Trên mặt Đỗ Cường lộ ra một tia hoảng sợ, mở miệng nói:

- Diệp tiên sinh, tôi... Tôi nghĩ, tôi đã bị Hắc ma pháp nguyền rửa, không riêng gì tôi, người thương của tôi và hai con trước, cũng đều trúng sự nguyền rửa của tà ác này!

- Nguyền rửa? Đỗ tiên sinh, anh nói tiếp đi...

Diệp Thiên nhíu mày nhìn Đỗ Cường vài lần, khoát tay ý bảo hẳn nói tiếp.

Đỗ Cường hít vào một hơi thật sâu, nói:

- Vào năm năm trước, tôi ở Wall Street đã có chút danh tiếng, Diệp tiên sinh, anh cũng biết, những người làm công việc như chúng tôi chịu áp lực rất lớn, khi hoàn thành một số việc, đều sẽ ra ngoài du lịch một thời gian...

- Nói điể chính!

Diệp Thiên cắt đứt lời nói của Đỗ Cường, hẳn cũng không có thời gian ở chỗ này nghe chuyện dài dòng.

- Vâng, lúc ấy tôi đi sang nước Anh, quen một cô gái...

Đỗ Cường đắm chìm trong hồi ức, sắc mặt khi thì trở nên dịu dàng, khi thì trở nên dữ tợn, nói ra chuyện xưa của hắn.

Thì ra, khi Đỗ Cường nghỉ phép ở Anh, quen một cô gái tự xưng là con gái một vị bá tước, lúc ấy rất nhanh rơi vào bẫy tình cùng với cô bé kia, cơ hồ chỉ có một tháng, hai người đã như hình với bóng.

Nhưng bản tính Đỗ Cường vốn là Đào Hoa, hơn nữa hắn cũng không thích con gái Tây Phương, sở dĩ kết giao cùng cô gái Anh quốc kia, cũng chính là tìm người tình thoáng qua, một tháng sau, Đỗ Cường liền về lại Wall Street.

Nhưng khiến Đỗ Cường không ngờ chính là, nửa năm sau, cô bé kia tìm được hắn, hơn nữa lúc ấy cô đã mang thai, cái thai là con của Đỗ Cường.

Lúc ấy sự nghiệp của Đỗ Cường đang bay lên, hơn nữa hắn cũng không có cảm tình đối với cô bé này, liền thề thốt phủ nhận mình là tác giả cái thai, liền cho cô gái Anh quốc một ít tiền, đuổi cô ta đi.

Nhưng Đỗ Cường không nghĩ tới, ngày hôm ấy, khi cô gái rời đi, liền xảy ra tai nạn xe cộ, đến khi Đỗ Cường tới bệnh viện, cô gái đã niệm một câu thần chú thực cổ quái đối với hắn, sau đó qua đời, hơn nữa là hai mạng, bé gái trong bụng cũng không thể sống sót.

Trời sinh tính đã bạc tình, Đỗ Cường cũng chỉ thương tâm một lát, nhưng rất nhanh cũng quên ở sau ót, lại lần nữa kết giao một cô gái người Hoa.

Một năm sau, cô gái này sinh cho hắn một người con trai, đối với quan niệm nối dõi tông đường người Trung Quốc vẫn rất chú ý, lúc ấy Đỗ Cường cũng rất vui mừng, chuẩn bị cùng với bạn gái về nước kết hôn.

Nhưng ngay khi con vừa được tám tháng, đột nhiên bị một căn bệnh quái ác, trên người đứa bé đầy vết lở loét, đã đi khám rất nhiều

y bác sỹ ở Mĩ, đều không thể trị được, qua một tuổi liền chết yểu.

Sau này từng có người nói qua với Đỗ Cường, con hấn chết do trúng lời nguyên rùa Hắc ma pháp, lúc ấy Đỗ Cường cũng không tin, mang theo người yêu lại đã mang thai về Trung Quốc.

Chuyện tiếp theo, cũng khiến Đỗ Cườnggần như suy sụp, người yêu của hấn đã chết khi sinh người con thứ hai.

Còn đứa con được Đỗ Cường chăm sóc cẩn thận, từ tháng trước, đột nhiên xuất hiện bệnh trạng hoàn toàn giống người con trai thứ nhất, trên người đầy vết loét và mụn nhọt.

Cùng lúc đó, Đỗ Cường cũng bắt đầu gặp ác mộng hàng đêm, hấn luôn mơ thấy người con gái Anh quốc đã chết kia và con gái của mình, ngay cả ban ngày cũng không được một khắc an bình.

Nhưng trong một lần yến tiệc, Đỗ Cường quen biết Vệ Dung Dung, phát hiện chỉ cần hấn tới gần Vệ Dung Dung, bóng ma bao phủ trong lòng hấn liền mất đi, buổi tối về đến nhà cũng không gặp ác mộng, đây cũng là nguyên nhân Đỗ Cường điên cuồng theo đuổi Vệ Dung Dung.

- Diệp... Diệp tiên sinh, tôi... Tôi biết anh là người kỳ lạ, anh có thể cứu mạng tôi, đúng không?

Nói xong những chuyện đã xảy ra, Đỗ Cường liền quỳ gối trước mặt Diệp Thiên, bởi vì từ trên người Diệp Thiên, hấn cũng cảm nhận được sự yên ổn trong lòng.

Đỗ Cường là một người rất thông minh, nghe thấy Diệp Thiên nói ra bí mật trong lòng hấn, nhất thời hiểu cả, người khiến hấn có thể có được cảm giác này, khẳng định không phải người thường, người thanh niên trước mặt này, có lẽ có biện pháp cứu mình.

- Chẳng lẽ Hắc ma pháp thật sự tồn tại?

Diệp Thiên chưa trả lời Đỗ Cường, cũng không để cho hấn đứng dậy, mà nhắm mắt lại yên lặng dò xét sự biến hóa của nguyên khí xung quanh.

Qua bảy tám phút sau, Diệp Thiên mở mắt ra nhìn về phía Đỗ Cường, nói:

- Là chính mình gây ra nghiệp chướng, vì sao tôi phải cứu anh đây?

Từ trên người Đỗ Cường, Diệp Thiên cảm nhận được một hơi thở thực kỳ lạ, hẳn có thể tiêu trừ hết, nhưng lại không muốn giúp người bội bạc này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 217

Bệnh Lạ

Diệp tiên sinh, cho dù anh không cứu tôi, cũng xin anh cứu con tôi, con tôi vô tội!

Đỗ Cường quỳ trên mặt đất, vè mặt cầu xin nhìn lên Diệp Thiên, tuy rằng trong sinh hoạt cá nhân hẳn không kiểm chế được, thái độ làm người cũng bội bạc, nhưng với huyết mạch duy nhất của mình ở trên đời này, vẫn không thể dứt bỏ được.

Diệp Thiên chậm rãi lắc đầu, nói:

- Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, anh tạo ác nghiệt, nên con của anh phải bồi đắp, Đỗ Cường, anh bị nguyên rủa, cả đời này sẽ tuyệt tự!

Diệp Thiên còn có câu nữa không nói ra, hiện tại hàng ngày Đỗ Cường đều sống trong hoảng sợ, chỉ với trạng thái tinh thần của hắn, chỉ e cũng không chống đỡ nổi đến hai năm.

Nhưng cho dù Diệp Thiên chỉ nói mấy câu, cũng làm cho Đỗ Cường thấy như bị sét đánh, bất chấp tất cả, cuống quýt dập đầu trước Diệp Thiên, trong miệng hô:

- Diệp tiên sinh, xin hãy cứu tôi, xin hãy cứu con tôi!

Từ khi con trai lớn chết yếu, Đỗ Cường cũng từng tìm không ít “Cao nhân dị sĩ” trong nước giúp hắn trừ tà tránh họa, nhưng tiền tiêu mất không ít, mà một chút công hiệu cũng đều không có, bằng không Đỗ Cường cũng sẽ không mặt dày mày dạn theo đuổi Vệ Dung Dung.

- Ôi, tôi nói này, nước mũi của anh đừng lau trên quần tôi.

Nhìn thấy Đỗ Cường kêu gào ôm lấy bắp chân của mình, nước mũi nước mắt cứ thế mà rơi, Diệp Thiên không khỏi có chút dờ khóc

dở cười, liền đẩy hắn ra, nói:

- Đỡ tiên sinh, tôi và anh cũng không có giao tình, tại sao phải cứu anh chứ?

Nói ra lời này, trong lòng Diệp Thiên đã có vài phần động tâm, kỳ thật Diệp Thiên cũng muốn biết cái gọi là Hắc ma pháp đó rốt cuộc là thế nào, nhưng như vừa nói, hắn dựa vào cái gì không công đi giúp Đổ Cường đây?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đổ Cường mạnh mẽ ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói:

- Diệp tiên sinh, chi... chi cần anh cứu tôi, tôi... điều kiện gì tôi cũng đáp ứng!

Diệp Thiên nhếch mép nhìn Đổ Cường, nói:

- Khuynh gia bại sản anh cũng nguyện ý?

- Chuyện này...

Đổ Cường do dự một chút, nhanh nói tiếp:

- Tôi đồng ý, Diệp tiên sinh, chi cần anh cứu được tôi và con trai tôi, khuynh gia bại sản tôi cũng nguyện ý!

Đổ Cường là người thông minh, hắn hiểu được một đạo lý, tiền phải tiêu đi mới có thể xưng là tiền, bằng không đọi bản thân vào quan tài, còn lại nhiều tiền hơn nữa cũng đều là của người khác, hơn nữa tiêu hết sạch hắn còn có thể tiếp tục kiếm về, nhưng mạng, cũng chỉ có một mà thôi.

- Thật sự đồng ý?

Diệp Thiên truy hỏi tiếp.

- Đồng ý!

Đổ Cường cắn chặt răng, chi cần có thể chữa khỏi bệnh của con hắn và hàng ngày mình không gặp ác mộng, Đổ Cường bất chấp mọi giá.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Hãy nói về tài sản của anh đi, Đỗ Cường, người Trung Quốc có nói nhân quả báo ứng, anh làm nhiều chuyện ác lắm, hiện tại cần tích đức làm việc thiện để bù lại, không nên giấu diếm...

- Ở Bắc Kinh tôi có hai nhà và một chiếc xe, giá trị khoảng ba trăm vạn, ngoài ra ở thị trường chứng khoán còn có chừng năm trăm vạn cổ phiếu, tiền mặt chỉ có hơn mười vạn, Diệp tiên sinh, anh nói xử lý như thế nào, tôi sẽ làm sao như vậy!

Đỗ cố chấp quả nhiên không chút giấu diếm, tất cả gia tài đều nói với Diệp Thiên, với tuổi của hắn, bàn tay trần mà làm được nhiều tiền như vậy, cũng là không dễ.

Diệp Thiên nghĩ nghĩ, mở miệng nói:

- Xe anh giữ lại, nhà treo biển bán đi, cổ phiếu lập tức bán, tiền mặt, đưa một trăm vạn, còn lại toàn bộ quyên vào công trình hi vọng, anh có thể làm được không?

Giúp người xu cát tị hung thu phú, đây là chuyện hợp đạo nghĩa, nhưng mọi việc không thể làm quá, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút mấu chốt, hắn cũng không phải là tên lừa đảo Giang Tương phái, không nên đem toàn bộ tiền tài của người ta thu vào trong túi mình.

Nếu đổi người khác, Diệp Thiên chỉ thu một trăm vạn, nhưng đối với Đỗ Cường, Diệp Thiên cũng muốn cho hắn một bài học, không nói biến hắn thành khuyển gia bại sản, nghèo rớt mồng tơi, cũng phải để cho hắn cảm thụ một chút báo ứng khi làm việc ác.

- Có thể làm được, tôi có thể làm được!

Đỗ Cường liên tục gật đầu, nhưng hơi do dự nói:

- Diệp... Diệp tiên sinh, anh, anh... khi nào thì có thể ra tay giúp tôi bài trừ hắc ma pháp kia đây?

Không phải Đỗ Cường không tin Diệp Thiên, thật sự chuyện này quan hệ với mạng hắn và con trai hắn, vạn nhất tiền cho Diệp Thiên, cũng quyên đi rồi, Diệp Thiên phải mông trốn mất, vậy không cần đợi lời nguyện rửa lấy mạng của hắn, Đỗ Cường có thể bị tức giận mà chết.

- Lúc nào cũng có thể, nếu anh không bận, hiện tại cũng được...

Diệp Thiên đứng lên đi ra ngoài, hắn không sợ mình giúp Đỗ Cường thoát lời nguyên rủa hắn lại trở mặt, nếu Đỗ Cường thực có can đảm làm như vậy, Diệp Thiên có rất nhiều biện pháp xử lý hắn.

- Bây giờ cũng được?

Đỗ Cường nghe vậy lặng đi một chút, hắn không ngờ Diệp Thiên trả lời như vậy, đến khi hắn phục hồi tinh thần lại, Diệp Thiên đã đi xa, Đỗ Cường vội vàng đuổi tới phía sau Diệp Thiên, nói:

- Diệp... Diệp tiên sinh, vậy... vậy chúng ta sẽ đi ngay bây giờ chứ?

- Có thể, tôi đi chào hỏi bọn họ đã...

Diệp Thiên gật gật đầu, thứ nhất hắn cũng muốn biết hệ thống thuật pháp Âu Châu, thứ hai Diệp Thiên gần đây lại kẹt tiền, sò toàn thân không ra được bao nhiêu, sớm một chút thu tiền về cũng có thể khiến hắn thoải mái hơn.

- Thanh Nhã, lát nữa lão Đại đưa em về, anh đi bàn bạc chút chuyện...

Trở lại nơi mọi người nướng thịt, Diệp Thiên nói với Vu Thanh Nhã vài câu.

- Diệp tiên sinh, anh đi cùng lão Đỗ sao?

Thấy trán Đỗ Cường sưng đỏ, Kỳ Nhiên nhin không được mở miệng hỏi, hắn và Diệp Thiên không có ân oán gì, đương nhiên vẫn có thể nói mấy câu.

- Há?

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn thoáng qua Đỗ Cường, nói:

- Việc này anh nên hỏi chính anh ta.

- Ôi, Kỳ thiếu gia, nguoi nếu là có trống không nói, theo ta cùng đi đi, huynh đệ ta cũng vậy có khó xử..."

Đỗ Cường thờ dài, chuyện hần có con đã bị Diệp Thiên vạch trần, nếu không để nói rõ với Kỳ Nhiên bọn họ, sau này mình cũng không còn mặt mũi nào kiếm cơm ở Bắc Kinh này.

- Diệp tiên sinh, anh xem?

Đỗ Cường muốn trung cầu ý kiến Diệp Thiên, dù sao lát nữa Diệp Thiên phải giúp hần tiêu trừ Hắc ma pháp, khi hành pháp có đồng ý cho người khác ở đó hay không vẫn là hai chuyện khác nhau.

- Tùy anh, nhanh lên, buổi chiều tôi còn có việc...

Diệp Thiên đứng dậy dẫn đầu mấy người đi ra nông trang, Kỳ Nhiên và Thương Bất Khải cùng liếc nhau một cái, cũng theo sát ngay sau, ngay cả Nhâm Kiện – sợ Diệp Thiên như sợ cọp, nghĩ một lát cũng đuôi theo.

Đỗ Cường làm ở công ty bất động sản không xa đó, nhưng ở vùng ngoại thành hần còn có một căn biệt thự, căn nhà này cho dù là người quan hệ khá thân với hần như đám người Kỳ Nhiên, cũng đều không biết.

Ở cuối thập niên 90, thành Bắc Kinh rất thịnh hành biệt thự đơn, hơn nữa vị trí xây dựng cũng không tệ, giá cũng không cao như về sau, Đỗ Cường cũng là người thật tinh mắt, sớm đầu tư một căn.

Nhưng lúc này đỗ Đỗ Cường hiển nhiên không có tâm trạng đi khoe biệt thự sắp không thuộc về mình này, sau khi dừng xe, liền vội vội vàng vàng mang theo mấy người vào biệt thự.

Hần là nghe thấy bên ngoài có tiếng dừng xe, Đỗ Cường vừa mở cửa ra, một phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi liền đón chào, sắc mặt lo lắng nói:

- Đỗ tiên sinh, ngài đã về rồi? Nhiên Nhiên lại khóc, tôi... tôi thấy, ngài vẫn nên đưa nó đi bệnh viện đi?

Như hưởng ứng lời người phụ nữ trung niên, thanh âm trẻ con khóc ni non truyền ra rất rõ ràng từ một căn phòng tầng hai, có lẽ là khóc lâu, trong tiếng khóc mang theo sự yếu ớt.

- Cô Lý, tôi mời thầy thuốc tới xem bệnh cho cháu, cô đi rót chén nước cho khách trước đi.

Đỗ Cường phân phó cô Lý vài câu, mở miệng nói:

- Diệp tiên sinh, Kỳ thiếu gia, mấy vị ngồi trước đi!

- Phong thủy nhà này coi như không tệ, nhưng cũng thiên về may mắn phát tài mà không được khỏe mạnh.

Diệp Thiên khoát tay, không phản ứng với lời của Đỗ Cường, cứ thế đi lại ở trong phòng, khiến cho cô Lý nhìn hần đề phòng như trộm, sao chẳng thấy giống thầy thuốc chỗ nào? Tối thiểu cũng phải có một cái ống nghe bệnh chứ!

Nghe tiếng khóc trẻ con trên lầu gần như khàn khàn, Diệp Thiên nhiu mày, nói:

- Đỗ Cường, các anh cứ ở dưới đi, tôi đi lên xem một chút, tôi không gọi, cũng không cho phép đi lên!

Đỗ Cường cũng đang muốn tìm cơ hội giải thích chuyện này cho Kỳ Nhiên và mọi người, nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, lập tức gật đầu đáp ứng nói:

- Vâng, Diệp tiên sinh!

- Đỗ tiên sinh, cậu ta... cậu ta không phải là kẻ lừa đảo chứ?

Cô Lý quan tâm đứa bé, không nhin được nhắc nhở Đỗ Cường.

- Cô Lý, cô đi ra ngoài trước đi, đây là một ngàn đồng, tối hôm nay không cần trở lại!

Đỗ Cường bị lời nói của cô Lý làm cho hoảng sợ, vội vàng lấy ra một xấp tiền nhét vào trong tay cô Lý, nhìn trộm Diệp Thiên, thấy hần không có vẻ mất hứng, lúc này mới thoáng an tâm.

- Hắc ma pháp thật thú vị, cũng là sát khí, nhưng lại không giống âm sát nhỉ?

Diệp Thiên cũng không để ý đối thoại giữa Đỗ Cường và cô Lý, chú ý của hần đều đặt ở trong phòng có trẻ con, bởi vì Diệp Thiên cảm giác được, ở trong phòng kia có một hơi thở không khác gì trên người Đỗ Cường.

Nhưng hơi thở này thật sự kỳ quái, có lạnh lẽo của sát khí, nhưng lại có thêm một loại cảm giác Diệp Thiên cũng nói không nên lời, giống như là có sự sống bám vào trên người đứa bé.

Lắc lắc đầu, Diệp Thiên lên tầng hai, đứng ở cửa là hần có thể thấy cái nôi sắt cửa sổ, sau giờ ngọ ánh sáng mặt trời chiếu vào nôi,

bên tai lại vang lên tiếng khóc, bầu không khí bên trong gian phòng hơi có chút quái dị.

- Đây... thật là tội nghiệp!

Đi đến bên cạnh nôi, thấy đứa bé bên trong cái nôi, dù là Diệp Thiên kiến thức rộng, cũng không nhận được, cảm thấy tim đập nhanh, bởi vì bộ dáng đứa bé, thật sự quá mức đáng thương.

Thân thể gầy yếu cuộn lại, trên khuôn mặt non nớt và những chỗ thân thể lộ ở bên ngoài, đều đầy mụn nước, có vài cái mụn nước đã vỡ, tán mát ra một mùi tanh tưởi.

Một đôi tay nhỏ bé của đứa bé bị cố định ở hai bên nôi, đây là sợ nó đi không nê nang mụn nước, lại ngứa và đau nên vô ý gãi, khiến tiếng khóc đứa nhỏ này rất thê lương, trong đôi mắt tràn đầy nước.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 218

Phá Lời Nguyễn Rửa

Diệp Thiên năm đó đi theo lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ, gặp qua không ít trẻ con bị người ta khống chế bắt ăn mày kiếm tiền, bộ dáng cũng rất đáng thương, nhưng so sánh với đứa trẻ con trong nôi, những đứa bé kia cũng hạnh phúc hơn rất nhiều.

Tuy rằng đứa bé trước mặt này còn chưa biết nói, thậm chí chưa biết gì đối với thế giới này, nhưng trong mắt của nó toát ra sự sợ hãi và đau đớn, đã hiện rõ trước mặt Diệp Thiên.

- Người lớn gây nghiệp chướng, khiến con trẻ bị giày vò, sớm biết thế chiếc xe kia cũng không để lại cho hần!

Nhìn thấy đứa bé trong nôi, Diệp Thiên không khỏi mở miệng mắng một câu, cũng thấy hận hành vi của Đỗ Cường.

- Cục cưng, ngoan, không khóc nha!

Diệp Thiên cũng không có kinh nghiệm chăm trẻ con, nhưng nhắc tới cũng kỳ quái, khi hần đi đến bên cạnh nôi, tiếng khóc trẻ con trong nôi liền dừng lại.

- Đỗ Cường tới gần Vệ Dung Dung sẽ cảm giác tâm thần yên bình, mình đến gần đứa bé này, nó không chỉ ngừng nước mắt mà còn cười, là thật sao?

Sự thay đổi của đứa bé khiến Diệp Thiên cũng lặng đi một chút, lật tay phải lên, một đồng tiền hiện ra trong lòng bàn tay, Diệp Thiên dùng hai ngón tay nắm đồng tiền, đồng đưa ở trên mặt đứa bé.

- Ha ha... haha!

Tiếng khóc đứa bé vốn đã khàn khàn, trên mặt đột nhiên lại mỉm cười, hai tay nhỏ bé bị cố định ở bên nôi liều mạng giấy dứa, muốn đi cướp đồng tiền trên tay Diệp Thiên.

- Quả nhiên là như vậy, nhạc cụ của thầy tu có công hiệu đối với Hắc ma pháp!

Thấy như vậy, trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ đã hiểu, hắn biết Vệ Hồng Quân đã giao món nhạc cụ của thầy tu mua được từ tay mình cho Vệ Dung Dung đeo, sở dĩ Đỗ Cường có loại cảm giác này, cũng chính là do nguyên nhân này.

- Loại thuật pháp này thật là có chút cổ quái?

Diệp Thiên xuất ra nguyên khí trong cơ thể, cả gian phòng nhất thời đều trong phạm vi cảm ứng của hắn. Một tia dao động rất nhỏ đều không chạy thoát cảm giác Diệp Thiên, mà biến hóa trong cơ thể đứa bé, cũng bị Diệp Thiên phát hiện được.

Trong cơ thể đứa bé, tồn tại một tia âm sát khí, nhưng không giống sát khí mà Diệp Thiên biết, trong luồng sát khí kia, còn có một loại dao động rất khó phát hiện.

Loại dao động này như là có linh tính, khi Diệp Thiên xuất ra nguyên khí. Nó lập tức ngừng tác động, mang theo sát khí nó có ẩn nấp vào trong kinh mạch đứa bé, nếu không phải Diệp Thiên đặc biệt mẫn cảm với âm sát khí, thật đúng là sẽ bị nó qua mặt.

Từng thấy qua mộ chôn chung, cũng thấy qua nơi cực âm. Nhưng đối với loại sát khí tựa hồ có chứa có lối suy nghĩ riêng này, Diệp Thiên thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, không khỏi nhíu mày lại, cau mày tự hỏi, hắn muốn từ những thông tin trong đầu, tìm được những tư liệu tương quan.

- Quả nhiên là lời nguyên rủa, loại thuật pháp này lại thật sự tồn tại? !

Qua sau một lúc lâu sau, trên mặt Diệp Thiên như bưng bình.

Cái gọi là lời nguyên rủa. Chính là dùng ngôn ngữ ác độc đi công kích người khác, kỳ thật con người vốn sống trong một thế giới tràn ngập các loại lời nguyên rủa. Có điều, rất nhiều người bình thường căn bản không để tâm, ra khỏi miệng là coi như chưa từng tồn tại.

Cũng giống như bên người chúng ta tuy rằng nơi nơi đều là dây điện, nhưng chỉ cần không cắt đứt nó ra, sẽ không cần lo lắng bị thương, và nếu không đụng ổ điện, mỗi ngày bật đèn, cũng không cần lo lắng sẽ bị điện giật.

Nhưng trong vụ thuật lại có một vài thuật pháp, có thể thông qua lời nguyên rủa làm cho người ta mang bệnh, thậm chí nguy hiểm cho sinh mệnh, thuật pháp cao thâm một ít đã gần như thất truyền, nhưng cũng có những cái được truyền lưu.

Giống như là trong dân gian, ở Trung Quốc, ngày hai mươi một tháng hai nông lịch, đây là ngày Kinh Trập trong khí tiết. Được gọi là ngày Bạch Hổ mở miệng, tập tục truyền thống cũng là ngày đánh tiểu nhân.

Đánh tiểu nhân cần chuẩn bị đồ dùng bằng giấy, gồm có một đôi nam nữ giấy, một con hổ trắng, Kim Ngân, hương nến cùng đồ tế, đồ tế thường chính là thịt heo (dùng để Tế Tự Bạch Hổ), đậu phộng, trái cây, rượu, trứng và đậu năm màu.

Chuẩn bị xong các vật phẩm cần đến, đem chúng đặt ở ven đường, đầu tiên là châm hương nến, rồi đem đôi nam nữ giấy ra, cắt thành hình dạng tiểu nhân trong lòng, chú ý một chút, có thể cắt dán mắt, mũi và mồm.

Sau đó ở trên thân người giấy viết lên tên tuổi tiểu nhân hoặc canh giờ và bát tự, sau đó liền cời giày, dùng để giày đánh thật mạnh vào tiểu nhân. Mặt khác còn có thể lấy kéo đặt mồm tiểu nhân, ý là cắt đầu lưỡi, lệnh cho nó không thể tiếp tục gây bất hòa.

Lại lấy dao nhọn đặt ở trên bụng tiểu nhân, ý là đào ra lòng dạ hiểm độc, tiếp theo lại dùng giấy xiềng xích, khóa chân tiểu nhân, không cho phép nó đi loạn nơi nơi.

Hành động đánh tiểu nhân này, kỳ thật chính là một vụ thuật thời xa xưa, nhưng trong vụ thuật, đánh tiểu nhân cần câu thần chú để khơi thông nguyên khí, phối hợp thực hiện với thuật pháp.

Nhưng những câu thần chú sớm đã thất truyền, hiện tại mọi người đa phần chỉ dùng hành vi này để thể hiện bất mãn trong lòng, không hề phát huy tác dụng đã thương người của vụ thuật.

Còn vụ thuật trong đầu Diệp Thiên được biết, là dùng 4 con độc xà, 3 con hạt hạt, 1 con rết đen, 1 con rắn lằn, 2 rễ cây, thêm cồn, gói kín để trong ba tháng.

Ba tháng sau, lọc hết cặn bã cồn, được nước thuốc, sau đó đem giấy viết thư trái trên giấy báo chí, dùng bút lông viết lung tung câu thần chú lên trên, cả tên người bị nguyên rửa cùng ngày sinh tháng đẻ.

Chờ thuốc nước khô rồi, bẻ gọn rồi để vào tay người muốn nguyên rửa hoặc là trong phòng của hắn, người sờ vào lúc đầu sẽ vô cảm giác, sau đó dần dần ngứa diên, rất nhanh truyền khắp toàn thân, khó có thể trị liệu.

Tuy rằng thủ đoạn thi triển bất đồng, nhưng loại vụ thuật này sẽ tạo ra hậu quả so với đũa bé hiện tại ở trước mặt Diệp Thiên cực kỳ giống nhau, chẳng qua một cái dùng vật dụng thực tế, một cái là dùng câu thần chú.

Cần thận cảm thụ một chút sức mạnh của lời nguyện rửa trong cơ thể đứa bé, Diệp Thiên thở dài:

- Không ngờ Châu Âu lại vẫn có người hiểu được những điều này, xem ra không thể coi thường người trong thiên hạ...

Đơn thuần dùng câu thần chú có thể khiến người nguyện rửa thành bộ dáng này, cho dù Diệp Thiên cũng không cách nào làm được, thuật pháp của hắn hơn là dùng âm dương sát khí thay đổi vận trình người khác, đối với cái vụ thuật này cũng không tinh thông lắm.

Nhưng Diệp Thiên lại không biết, lời nguyện rửa mà Đỗ Cường gặp, là một loại ác độc nhất trong vụ thuật Châu Âu, người làm phép nhất định phải lấy máu tươi và sinh mệnh của mình làm chất xúc tác, sau khi thi triển lời nguyện rửa ra ngoài, người làm phép cũng sẽ mất mạng.

Giống như Diệp Thiên được truyền thừa, loại vụ thuật này cũng chỉ truyền lưu cho những nhà có phong tục lâu đời ở Châu Âu, coi như là Đỗ Cường không may, trùng hợp trêu chọc vào một cô gái con nhà như thế, nên mới dẫn đến tai họa như thế.

Tuy rằng để giải vận trình loại vụ thuật này, Diệp Thiên cần phá giải sức mạnh phụ trợ trong sát khí của lời nguyện trước, nhưng vẫn có biện pháp, cái gọi là sức mạnh của lời nguyện, kỳ thật liền là một loại niệm lực, cũng chính là sức mạnh của tinh thần.

Phải biết rằng, tất cả mọi người là do hai bộ phận tạo thành, một là thân thể, một là linh hồn, cũng có thể gọi là tinh thần, mà sức mạnh tinh thần là vô cùng cường đại.

Người hiểu được cách sử dụng nó, có thể dùng sức mạnh của tinh thần đi đưa ra lời nguyện, lời nguyện loại này có hòa lẫn tinh thần người thi pháp, sẽ tạo thành kết quả giống như là Diệp Thiên cảm ứng được, sát khí trong cơ thể đứa bé tựa hồ có linh hồn.

Phá giải lời nguyện, nói dễ dàng cũng dễ dàng, nhưng là nói khó cũng khó, nói nó dễ dàng, thì chỉ cần nhớ được lời giải của lời nguyện, là có thể hóa giải sức mạnh của lời nguyện.

Nhưng nói khó khăn thì cũng khó khăn, người niệm chú, nhất định phải khơi thông nguyên khí thiên địa, thông qua sự chấn động của nguyên khí dồn vào trong cơ thể người bị lời nguyện, hóa giải sát khí trong lời nguyện ra.

- Nhìn cháu đáng thương quá, thật quá dễ dàng cho cha cháu...

Nhìn thấy đứa bé trong nôi đang cười với chính mình, Diệp Thiên lắc lắc đầu, nếu như là Đỗ Cường tràn đầy vết lờ loét nằm ở trong

này, Diệp Thiên sẽ không cứu chữa cho hắn.

- Vân triện thái hư, hạo kiếp chi sơ; sạ hà sạ nhĩ, hoặc trầm hoặc phù; trầm a năng tự thuyên, trần lao nịch khả phù; u minh tương hữu lại, do thị thắng tiên đồ...

Đứng dậy đóng toàn bộ cửa sổ trong phòng, Diệp Thiên lại khoanh chân ngồi ở bên cạnh nôi, hai tay bấm tay niệm thần chú, trong miệng có tiếng tụng niệm lời giải lời nguyên.

Không giống các đạo sĩ hòa thượng tụng kinh, phối hợp với pháp quyết của Diệp Thiên, đoạn kinh văn này vừa ra khỏi miệng, bức màn trong phòng liền không gió mà bay lên, nhìn không thấy nguyên khí dao động, nhưng trong phòng đã có chấn động.

Diệp Thiên thấp giọng tụng kinh văn, lại phảng phất như là bị một cái loa phóng thanh, xuyên thấu qua cửa phòng truyền ra ngoài, thanh âm này tựa hồ đã tràn ngập ma lực, nơi đi qua, ngay cả không khí dường như đều ngưng kết lại.

- Ô? Cái tiếng gì vậy?

Đang ở tầng một nói chuyện, Đỗ Cường và đám người cũng nghe được tiếng tụng kinh từ tầng hai truyền ra, nhất thời mấy người đều không nói chuyện, đều lẳng lặng nghe.

Qua chừng hơn hai mươi phút, tiếng tụng kinh từ tầng hai truyền đến mới dần dần ngừng lại, mà trong lòng đám người Đỗ Cường, Kỳ Nhiên giống như được thanh tịnh hơn, một vài ác niệm trong đầu cũng biến mất.

Người thu hoạch lớn nhất, dĩ nhiên là phải kể tới Đỗ Cường, khi kinh văn vừa mới ngừng lại, hắn cũng cảm giác được, sức ép mấy năm nay luôn luôn trói buộc mình hoàn toàn biến mất, trạng thái cả người rất thoải mái.

Hơn ba phút sau, cánh cửa phòng tầng hai đang đóng chặt được mở ra, từ trong phòng Diệp Thiên đi ra, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Trước kia Diệp Thiên chưa sử dụng qua tụng niệm kinh văn, hắn không nghĩ phương thức này lại hao phí nguyên khí như thế, nếu không phải lần này hành trình đến Đại Tuyết Sơn khiến cho bệnh hồi phục, Diệp Thiên thật đúng là chưa chắc có thể dễ dàng đẩy được vu thuật như thế.

- Diệp... Diệp tiên sinh, vừa rồi... đó là?

Nhìn thấy Diệp Thiên xuống, Đỗ Cường vội vàng nghênh đón.

- Lời nguyện trên người anh và đứa bé đã bị phá vỡ, nhớ kỹ, sau này cần làm nhiều việc thiện, không có chuyện gì đừng đi trêu chọc mấy con mẹ nước ngoài!

Lời của Diệp Thiên nói ra, nghe được Đỗ Cường gật đầu không thôi, nhưng nghe thấy Diệp Thiên đột nhiên nói tục, trên mặt Đỗ Cường nhất thời lộ ra nụ cười khở, cho dù là Diệp Thiên không dẫn đi, hấn đời này cũng không còn muốn có quan hệ với con gái nước ngoài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 219

Làm Việc Thiện Tích Đức

Diệp Thiên nghĩ một chút, lại nói:

- Đứa bé không có việc gì, nó còn nhỏ, hôm nào anh đưa nó đi bệnh viện xem, những mụn nước này vỡ rồi sẽ không mọc trở lại, có lẽ không ảnh hưởng khuôn mặt...

- Cảm ơn, cảm ơn Diệp tiên sinh đã cứu mạng!

Thấy Diệp Thiên đổ mồ hôi trên trán, Đỗ Cường vội vàng rót một ly trà bung đến trước mặt Diệp Thiên, thật cẩn thận nói:

- Diệp tiên sinh, mời uống trà!

Tuy rằng không biết vừa rồi chuyện gì xảy ra, nhưng Đỗ Cường cũng cảm nhận nặng nề trong lòng thật sự biến mất, vấn đề quá nhiều hần đã nhiều năm rốt cục được giải quyết, điều này làm cho Đỗ Cường đã tràn ngập cảm kích đối với Diệp Thiên.

Ngoài Đỗ Cường, đám người Kỳ Nhiên nhìn về phía Diệp Thiên, lại thấy có chút phức tạp.

Ngoài kính trọng, trong mắt đám người Kỳ Nhiên lộ ra nhiều hơn là sự sợ hãi, bởi vì bọn họ vừa rồi đã nghe Đỗ Cường nói, Diệp Thiên có thể bài trừ hắc ma pháp của Âu Châu, cái này cũng chứng minh, Diệp Thiên là một vị kỳ nhân giang hồ.

Liên tưởng đến chuyện mấy năm trước Nhâm Kiện trúng tà, mấy người làm sao còn có thể không rõ là Diệp Thiên ra tay? Nhất là Nhâm Kiện, nhớ tới ác mộng hơn nửa năm, mỗi ngày sống không bằng chết, mồ hôi lạnh nhịn không được lại theo cột sống chảy xuống.

- Trà trước đặt đó đi, Đỗ Cường, lời tôi vừa mới anh có thể làm không?

Diệp Thiên khoát tay, cũng không nói gì, ngồi yên ở sô pha trong phòng khách.

- Tôi nhớ kỹ rồi, Diệp tiên sinh, việc này anh không nói, tôi cũng không dám tái phạm, tìm một cô gái tốt để sống cùng là được.

Nói tới đây, Đỗ Cường tựa hồ sợ Diệp Thiên hiểu lắm, lại vội vàng giải thích nói:

- Diệp tiên sinh yên tâm, sau này tôi tuyệt đối sẽ không tiếp tục đi quấy rối Vệ Dung Dung.

- Ừm, nhớ rõ là tốt rồi...

Diệp Thiên gật gật đầu, chìa một ngón tay trước mặt trên bàn trà gỗ, nói:

- Ba ngày, trong vòng 3 ngày anh phải bán nhà và đồ đi, tôi muốn nhìn thấy chi phiếu và chứng nhận của công trình hi vọng.

Tuy rằng từ khi xuất đạo tới nay, Diệp Thiên còn chưa từng gặp qua người nào muốn tiền không muốn mạng, nhưng hắn vẫn là cảm giác tất phải nhắc nhở Đỗ Cường một chút, nếu như đối phương có tâm tư gì khác, Diệp Thiên cũng không ngại để cho hắn tiếp tục cảm thụ mùi vị vụ thuật truyền thống Trung Quốc.

- Ba ngày?

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, trên mặt Đỗ Cường lộ ra vẻ khó xử.

- Sao? Không thể làm được?

Trong mũi Diệp Thiên phát ra một tiếng hừ lạnh, dám chọc giận mình, tiếp tục thử xem ma quỷ Trung Quốc là bộ dáng gì.

Nhìn thấy Diệp Thiên sa sầm nét mặt, Đỗ Cường nở nụ cười khở, giải thích:

- Diệp tiên sinh, không phải tôi không muốn, nhưng... nhà này treo biển bán đi, cũng không phải là vài ngày liền có thể bán được, tôi... Tôi muốn bán cho người thích mua mới được!

- Vậy cần bao lâu?

Diệp Thiên ngẫm lại cũng thấy đúng, hắn mua tứ hợp viện của lão Vương đã xem như nhanh, vậy mà trước sau còn cần hơn một tuần.

- Tôi hạ giá cả xuống thấp, một tháng có thể bán được.

Đỗ Cường thật cẩn thận nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nói tiếp:

- Cổ phiếu thì ngày mai tôi có thể bán, Diệp tiên sinh, hay là... sáng mai tôi đem cho anh 100 vạn kia, sau đó lại quyên tiền cổ phiếu trước, được chưa?

Nói thành thật ra, tuy rằng nhân phẩm của Đỗ Cường chẳng ra gì, nhưng cái đầu tuyệt đối là thông minh có thừa, hẳn hoàn toàn không nghĩ tới chuyện đổi ý, tiền tài có quan trọng hơn nữa, kia cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ của mình.

- Được lắm, ngày mai anh đến chỗ này tìm tôi, trước khi đi đánh một cú điện thoại cho tôi.

Diệp Thiên gật gật đầu, thấy trên bàn trà có giấy bút, thuận tay viết số điện thoại của mình và địa chỉ.

- Anh Ký, Nhâm công tử, tôi cáo từ trước vậy, Đỗ Cường, không cần tiễn, bên ngoài xe nhiều...

Diệp Thiên đứng dậy, khi đi tới cửa, đột nhiên quay đầu lại mắt nhìn tên béo nhàn cầu quay tròn, nói:

- Anh Thương, nhiều đàn bà sẽ tạo kiếp hoa đào, tôi thấy anh vẫn nên kiếm chế chút đi...

- Tôi... tôi không bắt buộc người ta mà?

Thương Bất Khải vẫn đang đầy bụng nước, bị Diệp Thiên nói sắc mặt liền biến đổi, còn muốn giải thích vài câu, Diệp Thiên đã cười nhạt đi ra biệt thự.

- Đây... Cuối cùng là chuyện gì xảy ra thế? Lão Đỗ, anh làm gì mà bán biệt thự hả?

Chờ Diệp Thiên đi ra sân rồi, đám người Ký Nhiên đồng thời nhìn về phía Đỗ Cường.

- Mọi người nghĩ mời Diệp tiên sinh bài trừ Hắc ma pháp là làm không công sao?

Về mặt Đỗ Cường chưa sót nói:

- Không chỉ có biệt thự này phải bán, cổ phiếu của tôi gửi ngân hàng ... toàn bộ đều phải hiến cho quỹ từ thiện, Thương tổng, nghe

Diệp tiên sinh một câu, sau này bớt chạm vào đàn bà đi!

Muốn nói gặp Diệp Thiên hôm nay, thật đúng là khiến Đỗ Cường nhớ cả đời, ngày sau hẳn quả nhiên chỉ tìm một người đàn bà, cả đời cũng không còn dám lãng nhãng bên ngoài chỉ một lần.

- Anh ta, anh ta muốn cả ngàn vạn sao?

Lời của Đỗ Cường vừa nói ra, bọn người Kỳ Nhiên mắt hoa choáng váng, bọn họ không nghĩ Diệp Thiên ra tay một vài câu, khiến cho Đỗ Cường trở thành kẻ nghèo kiết xác không nhà không tiền?

Nghĩ đến ngày đó đắc tội Diệp Thiên, mấy người liếc nhau một cái, trong mắt đều là lộ ra thần sắc sợ hãi, nếu Diệp Thiên cũng làm như thế với họ, chỉ sợ bọn họ cũng không khá hơn Đỗ Cường bao nhiêu.

- Tiền vẫn còn có thể kiếm được, mạng này nếu đã đánh mất, liền thật không có ý nghĩa!

Đỗ Cường lại đã nghĩ thông, giải thích cho mọi người một phen, mở miệng nói:

- Lão Kỳ, Nhâm Kiện thiếu gia, Thương tổng, hôm nay không giữ mọi người được, tôi còn muốn mang con đi bệnh viện khám!

- Được, được, lão Đỗ, chúng ta cáo từ trước, cậu có chuyện gì cần hỗ trợ, cứ mở miệng, trong thành tôi còn căn nhà nhỏ, nếu cần thì cậu dùng!

Nghe được Đỗ Cường nói vậy, mấy người đều đứng dậy, khi đi tới cửa, Kỳ Nhiên đột nhiên quay người lại, nói:

- Lão Đỗ, sáng mai cậu đi tới chỗ Diệp Thiên, gọi tôi đi cùng nhé!

- Há? Anh cũng muốn đi? Vâng, đến lúc đó tôi điện trước cho anh...

Đỗ Cường còn tưởng rằng Kỳ Nhiên và Diệp Thiên vốn là bạn bè, lập tức gật đầu đồng ý.

- Lão Kỳ, anh đi gặp người đó để làm gì?

Ra khỏi biệt thự lên xe rồi, Thương Bất Khải mở miệng hỏi, câu nói của Diệp Thiên lúc gần đi, khiến hắn đến giờ vẫn đổ mồ hôi lạnh, đang cân nhắc có nên bỏ rơi mấy nữ minh tinh kia hay không.

Kỷ Nhiên nhìn thoáng qua Nhâm Kiện đang lái xe, nói:

- Lão Thương, anh không biết là Diệp Thiên như vậy, rất đáng cho chúng ta kết giao sao?

Kỷ Nhiên và Diệp Thiên chưa từng động chạm, thật sự hẳn có cái chủ ý này, chính là hôm nay Diệp Thiên đi quá vội vàng, Kỷ công tử chưa kịp biểu đạt ý của mình.

Phải biết rằng, ngoài xã hội Diệp Thiên còn có Tổng gia bảo vệ, bên trong xã hội đen, ngay cả Mã lão tam đều không dám trêu chọc, bản thân còn là một tay quý thần khó lường, kết giao cùng người như vậy, nói không chừng lúc cần thiết còn có thể giúp mình.

Tiếng của Kỷ Nhiên chưa dứt, cũng cảm giác được xe Mercedes mạnh mẽ lách lên, đang lái xe tay Nhâm Kiện run một chút, nói đùa gì vậy, hẳn bây giờ nghe đến tên Diệp Thiên đã sợ hãi, đừng nói đi kết giao.

- Lão Kỷ, hay là thôi đi, muốn đi chính anh đi đi, tôi sợ tên đó, ánh mắt cậu ta giống như có thể nhìn thấu lòng người vậy. Trước mặt cậu ta cả người tôi không được tự nhiên...

Thương tổng và Nhâm Kiện có tâm tư giống nhau, đã lớn như vậy, lần đầu tiên hẳn bị đánh cũng là bởi vì Diệp Thiên, cho nên Thương Bất Khải thà rằng nhàm chán đi Thiên Kiều xem người ta múa diễn, cũng không muốn đi đối mặt Diệp Thiên,

Sớm hôm sau, sản cổ phiếu khai trương, Đỗ Cường đã đem cổ phiếu giá trị mấy trăm vạn bán tháo đi, sau đó đem tiền chuyển vào thẻ thông qua ngân hàng, nhưng tiền gửi vào ngân hàng, cũng phải chờ tới khi kết thúc ngày giao dịch mới có thể.

Tuy rằng Diệp Thiên cho thời gian là trong vòng ba ngày, nhưng Đỗ Cường cũng không dám trì hoãn một khắc, sau khi lấy được tiền, lập tức lái xe đến văn phòng công trình hi vọng, đem chi phiếu bốn trăm vạn chuẩn bị xong ra, cầm lại biên lai.

Đợi cho Đỗ Cường liên hệ, Kỷ Nhiên cũng tới nhà Diệp Thiên, đã là hơn 5h tối, tuy nói đến khi ăn cơm có chút không lịch sự, nhưng Đỗ Cường cũng không nghĩ nhiều như vậy. .

- Anh Kỷ cũng tới à, mời vào bên trong...

Khi đón Đỗ Cường ở ngoài tử hạp viện, Diệp Thiên hơi lặng đi một chút, hẳn không biết Kỷ Nhiên đi theo là có ý gì? Tuy rằng đã gặp mặt vài lần, nhưng mình và hẳn quả thật không giao tình gì?

Nơi Diệp gia tiếp khách là ở một phòng Tiền viện, trước đây nơi này là do Diệp Đông Bình trang hoàng.

Đúng là Diệp Đông Bình kinh doanh đồ cổ, khiến phòng khách trở thành nơi có thể bày đồ cổ, không nói một giá bày đầy bình bình lọ lọ cổ phía trên, ngay cả cái ghế dưới móng, cũng là Chính Nhi Bát chế tạo từ gỗ Hoàng Hoa Lê.

- Diệp tiên sinh, đây là một trăm vạn, đây là biên lai quyên cho công trình hi vọng bốn trăm vạn, tôi dùng tên của anh để quyên đi!

Sau khi ngồi trong phòng, Đỗ Cường liền móc ra chi phiếu một trăm vạn và biên lai quyên tiền, hôm qua được ngủ một tối yên lành trong mấy năm qua, trong lòng Đỗ Cường cũng sợ Diệp Thiên mất hứng lại kéo vu thuật trở về, vậy hẳn thật đúng là không còn đường sống.

-Ồ, chuyện mua bán nhà có thể tiếp tục chậm đi một hai tháng, đến khi anh tìm được nơi ở tốt rồi nói sau!

Diệp Thiên nhìn chi phiếu, gật gật đầu, nếu đối phương đã như vậy, mình cũng không cần phải làm quá chặt, nhưng Diệp Thiên thật sự không nghĩ Đỗ Cường lại dùng tên mình quyên tiền.

Khi hành tẩu giảng hồ, lão đạo sĩ thường xuyên nhắc nhở Diệp Thiên, trong ngày thường cần thường xuyên tích đức làm việc thiện, đối với việc tu hành thuật pháp cũng có ích, trước kia Diệp Thiên nghèo cũng không để ý, nào có tiền dư mà đi làm chuyện tốt?

Hiện tại Đỗ Cường giúp mình quyên một khoản tiền lớn như vậy, Diệp Thiên thật đúng là muốn trở về phòng ngồi kiểm tra một phen, xem xem làm việc thiện tích đức, có thật sự có lợi đối với người tu hành?

Ngay khi Diệp Thiên muốn mở miệng tiễn khách, Kỳ Nhiên đột nhiên nói:

- Diệp tiên sinh, không ngờ anh cũng thích chơi đồ cổ à?

- Vâng, thích thì chơi thôi, sao nào, anh Kỳ cũng thấy hứng thú đối với những việc này?

Diệp Thiên thuận miệng đáp một câu, cũng lười đi giải thích đây là đồ cha hắn sưu tầm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 220

Việc Kinh Doanh Của Kỹ Nhiên

Diệp Thiên, tôi lớn hơn so với cậu vài tuổi, nếu không để ý, tôi gọi tên của cậu nhé...

Kỹ Nhiên thật ra rất biết nói chuyện người chấp nói, nhìn thấy Diệp Thiên cũng không có gì ác cảm với hắn, lập tức sửa lại xưng hô giữa hai người.

- Ha ha, đương nhiên là có thể.

Tục ngữ nói đưa tay đánh, không đánh khuôn mặt tươi cười, Diệp Thiên cũng ngược ngùng nói khác, lập tức gật gật đầu, xem như đồng ý.

- Diệp Thiên, những thứ mà cậu sưu tầm này đều là đồ cổ, người Bắc Kinh này có nhiều đồ cổ như cậu thật đúng là không nhiều lắm, cái bàn này nếu muốn bán ra, nhất định có người ra trả giá cao...

Sau khi Diệp Thiên đồng ý, Kỹ công tử lập tức kích lệ đến phương diện đồ cổ, nhưng thật ra cũng là Kỹ Nhiên khen tặng Diệp Thiên, bởi vì trong phòng này có một số vật quả thật không tệ.

Tựa như ghé bàn mấy người đang ngồi, đây chính là đồ dùng Hoàng Hoa Lê triều Minh, hiện tại đang hot trên thị trường đấu giá, một bộ bàn tròn có ghế dựa này, ít nhất cũng trên trăm vạn.

- Khụ khụ, chủ yếu là cha tôi thích, anh Kỹ quá khen!

Diệp Thiên có chút buồn bực, tuy rằng trong lòng muốn nhanh chóng trở về phòng đi luyện công, nhưng nhìn thấy Kỹ Nhiên đang muốn nói chuyện, cũng không tiện nói đuổi người đi!

Còn về giá bộ đồ dùng Hoàng Hoa Lê này, Diệp Thiên đương nhiên là biết, ghé bàn ở Giang Nam rất nhiều, bộ này là năm đó cha

hắn mua một trăm tám mươi đồng từ một nhà giàu có, Diệp Đông Bình không biết đã tâng bốc bên tai con trai bao nhiêu lần.

- Diệp huynh đệ, lão Kỳ tôi hai năm qua đã mua bán đồ cổ, nếu cậu không chê, có rảnh thì đến nhà tôi chơi, thấy có cái gì thuận mắt, tôi bán cho cậu giá gốc, thế nào?

Sau khi đi vào phòng này, trong lòng Kỳ Nhiên liền bừng sáng, kết giao với người này, chỉ sợ tìm không ra tiếng nói chung, trước mắt có đồ cổ làm trung gian, Kỳ công tử nhất thời thấy có nhiều đảm bảo đối với việc thành bạn của Diệp Thiên.

Phàm là người chơi đồ cổ, vừa nghe nói có thứ tốt, cho dù người khác không bán hoặc là bán thân mua không nổi, cũng sẽ vội vàng đi xem một cái, cho nên Kỳ Nhiên tin Diệp Thiên sẽ không cự tuyệt đề nghị của hắn.

Nhưng Kỳ công tử không nghĩ tới, Diệp Thiên hoàn toàn không có gì hứng thú đối với đồ cổ, cả phòng này cũng không phải hắn mua về, đổi thành Diệp Đông Bình thì lại khác.

- Ha ha, anh Kỳ, trong khoảng thời gian này tôi đang tu sửa một túp hạp viện, thật sự là không rảnh, hay là... tháng sau nhé?

Diệp Thiên đang xây túp hạp viện đến thời điểm mấu chốt, nào có thời gian rỗi đi nhìn đồ cổ? Lập tức mở miệng từ chối khéo.

- Ý? Diệp huynh đệ, ngày kia nhà tôi sẽ rất vui đấy, cậu thực không muốn đi xem à?

Kỳ Nhiên nghe vậy ngây ngẩn cả người, hắn mua bán đồ cổ ở thành Bắc Kinh coi như là có chút danh tiếng, người khác muốn tham dự vào còn tìm không ra cách, không nghĩ lại bị Diệp Thiên cự tuyệt.

- Diệp Thiên, qua ăn cơm đi, lần nào cũng phải gọi, kỳ cục!

Khi Diệp Thiên muốn mở miệng tiễn khách, tiếng của Diệp Đông Bình vang lên từ cửa.

- Ô, Tiểu Thiên, con đang có khách à? Sao không nói một tiếng, ba bảo bác nấu thêm vài món thức ăn.

Diệp Thiên khoát tay với cha, nói:

- Ba, không cần, bọn họ lập tức đi ngay, Đỗ Cường, chuyện đó anh nhớ kỹ là được, lúc nào xong đem biên lai tới cho tôi.

Đỗ Cường cũng biết Diệp Thiên đang đuổi người, vội vàng đứng lên, nói:

- Diệp tiên sinh, anh yên tâm, tôi nhất định lo liệu như anh nói!

Đỗ Cường vừa nói như thế, Kỳ công tử cũng ngượng ngùng nếu tiếp tục lưu lại, lập tức cũng đứng lên, đi theo phía sau Đỗ Cường.

Diệp Đông Bình không biết bọn họ quan hệ thế nào, cũng không tiện nói cái gì, nhưng khi Kỳ Nhiên đi qua trước mặt hắn, Diệp Đông Bình bỗng nhiên lặng đi một chút, hô:

- Cậu... Cậu là Kỳ tổng ở công ty đấu giá Lâm Hải à?

- Cháu... cháu là Kỳ Nhiên, chú Diệp biết cháu?

Nghe xong đối thoại của Diệp Đông Bình với Diệp Thiên, Kỳ Nhiên đương nhiên biết quan hệ hai người, nhưng hắn không có gì ấn tượng đối với Diệp Đông Bình, không biết đối phương tại sao biết mình.

- Danh tiếng của cậu rất nổi, tôi đương nhiên biết chứ, ôi, ba nói con này, Diệp Thiên, khách quý tới nhà, sao con lại đuổi đi nhỉ?

Diệp Đông Bình bắt mắt đối với hành vi của con trai, bình thường hắn muốn tặng đồ làm quen với Kỳ Nhiên mà còn không được, trước mắt người đứng đầu công ty đấu giá đến nhà, con lại đuổi người ta cút đi, hơn nữa vừa rồi ngôn ngữ còn rất không khách sáo?

- Ba, ba làm sao vậy?

Trung thực mà nói, sau khi quen Lôị Vụ, Vệ Hồng Quân, Lưu Đại Chí ... những đại gia ở Bắc Kinh này, chuyện quen biết Kỳ Nhiên, thật đúng là không được Diệp Thiên chú ý.

Kỳ Nhiên nhìn thấy trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ mắt húng, vội vàng nói:

- Chú Diệp, cháu tới chính là qua gặp Diệp lão đệ một chút, cũng không còn chuyện khác, sẽ không làm chậm trễ bữa cơm của mọi người.

- Nói cái gì vậy, đến nhà chính là khách, bình thường muốn mời Kỳ tổng còn không đến, đi, uống vài chén rồi hãy đi...

Diệp Đông Bình mặc dù biết đối phương nhất định là có việc cầu cạnh con trai, nhưng hắn gần đây còn muốn vươn sang con đường đấu giá đồ cổ, nhưng vẫn chưa có cơ hội, trước mắt có cơ hội này, cũng bắt chấp suy nghĩ của Diệp Thiên.

- Vậy...

Kỷ Nhiên xoay mặt lại, mắt nhìn Diệp Thiên, thấy hắn gật gật đầu, vội vàng nói:

- Vâng, vậy quý rầy chú Diệp rồi!

Kỷ Nhiên có thể ở lại, nhưng Đỗ Cường cũng biết mình ở lại không thích hợp, mở miệng nói:

- Diệp tiên sinh, tôi còn phải đi bệnh viện xem con thế nào, cáo từ trước.

- Được, sức khỏe đứa bé có chút suy yếu, mang nó ra ánh mặt trời nhiều vào, đừng đến những nơi lạnh lẽo!

Diệp Thiên dặn dò Đỗ Cường vài câu, tiễn hắn ra sân.

- Ba, con còn có việc, ba và anh Kỳ đi ăn cơm đi, tối nay con ăn muộn!

Cất bước tiễn Đỗ Cường đi rồi, Diệp Thiên thu hồi chi phiếu và biên lai quyền tiền trên bàn, nhanh như chớp trở lại phòng mình, hắn đang muốn ngồi một lúc, xem làm việc thiện tích đức theo lời sư phụ thật sự có lợi đối với việc tu luyện hay không?

Diệp Thiên tu luyện hai loại công pháp, một loại là quyền cước bên ngoài, có chút tương đồng với kịch Ngũ Cầm, nhưng để sử dụng cho thực tế chiến đấu, uy lực là ngang nhau.

Loại thứ hai là quyền pháp làm việc và nghỉ ngơi trong nhà, đây cũng là bí kíp bí truyền của Ma Y, ngay cả hai sư huynh của Diệp Thiên ở Hồng Kông và Đài Loan đều chỉ học được chút xiu, chỉ có tu luyện loại công pháp này, mới có thể khơi thông nguyên khí thiên địa, sử dụng được thuật pháp.

Nhưng đời trước Diệp Thiên, Ma Y không truyền lưu công pháp, mà thuật pháp truyền thừa cũng thất truyền mấy trăm năm, lão đạo sĩ tuy rằng luyện công pháp đã sắp đến cực hạn, cũng không thi triển ra thuật pháp gì.

Sao khi lấy được bình tĩnh, Diệp Thiên khoanh chân ngồi ở trên giường, điều tiết nguyên khí trong cơ thể, dựa theo lời lão đạo sĩ, làm việc thiện tích đức có thể làm cho thiên đạo tới thân, khi luyện công thường sẽ nhanh hơn.

Nhưng hơn một giờ trôi qua, Diệp Thiên đã cảm nhận hết nguyên khí chung quanh, cũng không có cảm giác chân khí của mình mạnh hơn so với ngày trước một chút nào, không khỏi phẫn nộ ngồi thẳng dậy.

- Sư phụ có phải sợ mình không từ một thủ đoạn nào để thu tiền, nên lừa dối mình?

Trong đầu Diệp Thiên toát ra một cái ý niệm như vậy, có câu là “Giang hồ tài, giang hồ tán, không tiêu tan có tai nạn.” Mấy người đi giang hồ, ngay cả lão đạo sĩ cũng là thường xuyên nói bên miệng.

Nhất là thuật pháp, luôn bị cho rằng cách dùng thuật pháp thu tiền cao sẽ gặp Thiên Khiển, thời cổ đại có rất nhiều cao nhân thuật pháp tuy rằng tài năng cao minh, nhưng thường thường đều là ẩn cư thâm sơn, cực ít khi ra tay, chính là sợ dính vào nhân quả, bị báo ứng.

Mà những người này cho dù ra tay rồi, cũng sẽ đem tiền tài thu được chia cho những người nghèo, giống như là những năm lão đạo sĩ mang theo Diệp Thiên đi hành tẩu giang hồ, tiền thật sự là kiếm được không ít, nhưng đều bị lão đạo sĩ quyên đi.

- Diệp Thiên, đi ra đây!

Ngay khi Diệp Thiên đắm chìm trong suy tư về công pháp, ngoài cửa truyền tới tiếng của cha.

- Ba, làm sao vậy?

Đeo giầy phía cuối giường vào, Diệp Thiên ra mở cửa phòng, Diệp Đông Bình biết con mình cẩn tĩnh tọa điều dưỡng, rất ít khi đến hậu viện quấy rầy con trai mình.

- Ngày kia đi với ba đến nơi này, vừa rồi tuy rằng Kỳ Nhiên không nói rõ muốn con đi, nhưng ba biết là do nể mặt con, con cùng ba đi một chuyến đi!

Cha phải nhờ cậy con, đó là bình thường, nhưng Diệp Đông Bình cũng không phải là tìm đến con mà thương lượng, hấn chẳng qua là lại đây thông báo một tiếng, đúng, chính là thông báo.

- Ba, ba giao thiệp với người đó làm gì?

Diệp Thiên có chút bất mãn nói, lừa Vệ Hồng Quân và Lôi Vụ mua chút đồ cổ, Diệp Thiên cũng không có ý kiến gì, nhưng là Kỳ Nhiên, hấn thật sự không muốn kết giao.

- Con và nó từng có xung đột?

Diệp Đông Bình nghe ra có vấn đề.

- Không ạ, con có chút không thích anh ta...

Diệp Thiên nói thật.

- Tiểu tử thôi, con có tư cách gì mà nói không thích người ta?

Diệp Đông Bình vừa nghe lời con nói, nhất thời tức giận, gõ trên đầu Diệp Thiên một cái, nói:

- Con đừng thấy Kỳ Nhiên ít tuổi, vào giới sưu tầm không mấy năm, nhưng công ty đầu giá của nó hiện tại chính là hạng nhất hạng nhì ở thành Bắc Kinh, các giao dịch mua bán hàng năm cũng không ít!

Nói tới đây, Diệp Đông Bình hạ giọng thấp xuống vài phần, nói tiếp:

- Nghe nói trong nhà Kỳ Nhiên còn có chút quan hệ ở bộ công an, thị trường chợ đen Bắc Kinh - Thiên Tân đều bị cậu ta lũng đoạn, chỉ cần là nói đến con đường đồ cổ vào Bắc Kinh, cơ bản đều phải thông qua cậu ta, Diệp Thiên, con chớ coi thường người này!

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, nói:

- Con chỉ biết những người này không đi chính đạo, ba, không phải ba từng thu mua đồ chợ đen sao, chơi một lần là được, mua bán làm gì!

Lần trước cha mua đồ ăn trộm gây ra phiền phức, thiếu chút nữa mất mạng của Diệp Thiên, hần cũng không muốn tiếp tục như vậy một lần nữa, nhưng nghĩ đến những tang vật lần trước, trong lòng Diệp Thiên bỗng nhiên bỗng xáo động, mở miệng hỏi:

- Ba, trong những đồ cổ chợ đen, đồ khai quật gì đó nhiều hay không ạ?

Mặc dù biết thông thường vật được táng theo người chết thật là khó trở thành nhạc cụ của thầy tu, nhưng lần trước vô tình có được thanh Vô Ngân, Diệp Thiên thật sự là có chút hy vọng vào những đồ khai quật này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 221

Pháp Trận

Lời này của con hỏi hơn lạ!

Nghe được lời của con sau, Diệp Đông Bình nở nụ cười, nói:

- Mấy thứ này nếu là hàng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, đương nhiên đa phần đều là đồ khai quật, nhưng chỉ cần dân không nói quan không truy xét, thông thường không có việc gì ...

Tuy rằng so sánh với những năm tám mươi, hành vi đào mộ trộm ngày càng ngang ngược, nhưng hành tung vẫn tương đối khó khổng chế, quốc gia cũng không có chính sách cụ thể đối với mảng này, cơ hồ những người từng làm kinh doanh đồ cổ, hoặc nhiều hoặc ít đều cũng có chút liên quan cùng những người này.

Như lần trước giới thiệu Diệp Đông Bình đi giao dịch với nhóm người Dịch Vượng kia, hay là thương nhân đến khu Giang Nam mua những đồ chôn chung với người chết (đồ vàng mã), hay là chính người ở Bắc Kinh, hiện tại làm đồ cổ lớn nhất là Kỳ Nhiên - Kỳ công tử.

Những mặt hàng mà công ty đấu giá của Kỳ Nhiên đem ra đấu giá, nói lý ra cũng là liên hợp các nhóm đào trộm mộ ở quanh đó, giúp bọn họ có được đồ vàng mã từ tay bọn trộm mộ.

Bởi vì trong nhà Kỳ Nhiên có người cơ to, hơn nữa tiền tài dư dả, cho nên mấy năm nay việc kinh doanh của Kỳ công tử luôn luôn xuôi gió thuận buồm, thanh danh công ty đấu giá cũng lên như điều gặp gió.

Nhưng khi mình bắt đầu buôn bán, Kỳ công tử càng làm nhận thức sâu sắc tầm quan trọng của gia thế, nếu hấn không dựa vào gia tộc, phỏng chừng sớm đã mất miếng cơm mà ăn, cho nên lúc này mới nghĩ đến chuyện đặt quan hệ với Diệp Thiên.

Nghe được cha giải thích, Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Ba, sáng mai con sẽ đi cùng ba, nhưng kinh doanh như vậy con cảm thấy ba không nên làm nhiều, quốc gia sớm muộn gì cũng sẽ coi trọng hơn, đến lúc đó đừng để họ tìm ba tính sổ!

Bất kể là ở niên đại nào, đào tộm mộ cũng là chuyện khiến người ta căm phẫn, huống chi là dùng cái nghề này kiếm tiền, theo đà phát triển của thị trường đồ cổ, ngành tương quan cũng sẽ có một vài hành động bảo hộ.

Diệp Đông Bình gật gật đầu, nói:

- Yên tâm đi, ba đã chuẩn bị tâm lý, mấy năm nay mua được không ít thứ tốt, chờ khi thị trường nóng lên ba sẽ đặc biệt thông qua đầu giá mà bán hàng ...

So sánh với những người đồng nghiệp ở Phan gia viên, Diệp Đông Bình xem như người rất tinh mắt.

Diệp Đông Bình sờ dĩ thường xuyên túng quần, cũng là bởi vì mấy năm nay hắn làm kinh doanh đồ cổ, đều là bỏ ra mua nhiều hơn bán đi, chờ đợi chờ đợi giá thị trường tăng vọt mới bán.

Đùng nhìn Diệp Đông Bình một năm chẳng bán được vài món đồ vật, đó là muốn tồn đồ mà thôi.

Những thứ không nói đâu xa, chính là trong nhà kho kia có hơn ba mươi vạn món đồ sứ Minh Thanh, nếu Diệp Đông Bình lấy ra bán, tuyệt đối có thể nào động giới đồ cổ thành Bắc Kinh này.

Nhưng nếu không như vậy, áp lực với Diệp Đông Bình cũng tăng lên, tối thiểu hắn muốn kiếm cơm ăn? Còn phải trông coi cả nhà em gái, hơn nữa chi tiêu của tứ hợp viện, mỗi tháng cũng phải bỏ một khoản tiền không nhỏ, hắn chỉ mua không bán, vấn đề kinh tế sẽ trở nên túng quần.

Cho nên tầm nhìn của Diệp Đông Bình, hai năm qua liền chăm chú vào những đồ vàng mã từ mồ mà khai quật lên, mấy thứ này cũng có giá trị, khả năng tăng tỉ giá lớn, thứ hai giá cả thấp, vốn của Diệp Đông Bình cũng có thể quay vòng được.

- Ba, ngày kia con và ba cùng đi!

Diệp Thiên gật gật đầu không nói cái gì nữa, từ một người thư sinh biến thành một thương nhân, làm chủ nhân Diệp gia, trong lòng cha tất cũng có nỗi khổ nói không nên lời.

Đối với chuyện ngày kia đi tham gia cái chợ đen đồ cổ, Diệp Thiên cũng chỉ là ôm một ý niệm trong đầu, nhạc cụ của thầy tu để dành nhìn thấy vậy sao?

Tối thiểu Diệp Thiên sống đã hai mươi năm, cũng đi theo lão đạo sĩ vào Nam ra Bắc, đi nhiều nơi như vậy, cho tới bây giờ ngoài khối "Đại Tề Thông Bảo" sư phụ cho hắn ra, cũng chỉ gặp "Vô Ngân" là một nhạc cụ của thầy tu.

Cho nên Diệp Thiên cũng không đem chuyện này để ở trong lòng, sớm hôm sau đã đi tứ hợp viện của mình, bởi vì Vệ Hồng Quân có công trình lớn vào tháng sau, công trình bên này tiến triển cũng nhanh hơn, Diệp Thiên không thể không chú ý nhiều một chút.

-Diệp Thiên, công trình dưới đất cơ bản đã hoàn thành, phòng ốc cải tạo cũng tiến hành gần xong, ngoài mấy hoa viên, còn lại chủ yếu đều là một số trang hoàng nhỏ, cậu có yêu cầu gì tiếp tục nói nhé!

Nói chuyện với Diệp Thiên đương nhiên là kỹ sư Vương, trong khoảng thời gian này Vệ Hồng Quân bề bộn nhiều việc, cũng tương đối ít liên hệ cùng Diệp Thiên, chỉ là ngẫu nhiên gọi điện thoại mà thôi.

- Kỹ sư Vương, ba hoa viên này, nhất định phải dựa theo bản vẽ tôi yêu cầu mà làm, kích thước cái ao nhỏ cũng không thể đổi...

Diệp Thiên nói đến ba hoa viên, trước sau hai hoa viên chính là mắt trận của tứ hợp viện, đến khi toàn bộ thi công xong, nếu như từ trên trời cao nhìn xuống cái nhà này, liền phát hiện ra, cả tứ hợp viện giống như là một cái đồ án Bát Quái.

Còn trước sau hai hoa viên, chính là hai mắt âm dương trong Bát Quái Thái Cực đồ án, hoa viên trung viện thì là một pháp trận tụ linh.

Âm Dương nhị khí từ hai nơi này dồn vào bên trong tứ hợp viện, tiếp tục trải qua trận pháp Hán Bạch Ngọc ngầm cùng với tụ linh pháp trận trung viện dẫn đường, làm cho dung hợp lẫn nhau, cuối cùng sinh ra linh khí tinh khiết nhất trong thiên địa, dùng cho Diệp Thiên tu luyện.

Nhưng nhìn từ bề ngoài, tứ hợp viện này và các tứ hợp viện khác đều là giống nhau, chẳng qua gạch trên mặt đất và kiến trúc là mới mà thôi, cũng sẽ không ảnh hưởng phong cách cả tứ hợp viện.

Đối với sự tiến triển của công trình tứ hợp viện, Diệp Thiên vẫn rất hài lòng, hắn từng đem một viên Hán Bạch Ngọc lát nền đi đến cửa hàng kiểm tra, phát hiện hoàn toàn phù hợp yêu cầu của hắn.

Nhưng hành động của Diệp Thiên cũng khiến kỹ sư Vương thấy không hiểu, Hán Bạch Ngọc này trân quý, chính là bởi vì sắc thái trắng tinh, nên rất thích hợp để trang hoàng, nhất là làm lan can, nhưng Diệp Thiên cố tình lấy nó lát nền đường, cái này cũng chưa hết, lát xong rồi mặt trên còn phải lát lại một lớp gạch thường ở các tứ hợp viện.

Kỹ sư Vương từng nhắc qua việc này với Vệ Hồng Quân, nhưng Vệ Hồng Quân lại quở mắng hắn một bài, người sửa nhà chi tiền, chi cần không phải bảo anh giết người phóng hỏa, anh quản nhiều như vậy để làm gì?

Nghe được Diệp Thiên nhắc tới mấy hoa viên, kỹ sư Vương cười nói:

- Diệp Thiên, cậu yên tâm đi, để làm hệ thống nước hoa viên như ý cậu, Vệ tổng đặc biệt gọi một nhà thiết kế cảnh quan lâm viên vào công ty, nhất định sẽ làm cậu thỏa mãn!

- Được, kỹ sư Vương, anh đi mau lên, tôi tự đi dạo là được rồi...

Diệp Thiên thỏa mãn gật gật đầu.

Hiện tại làm được thế này, chính là có tiền dễ làm nên chuyện, căn phòng vốn cũ nát không chịu nổi, hiện tại cũng đã trang hoàng thành mới hoàn toàn, xà ngang bên trong không phải thay mới thì cũng được sơn lại một lần nữa, trong ngoài nhìn qua khiến người ta thoải mái.

Hơn nữa Diệp Thiên còn cho thi công toilet tại mỗi góc sân, điều này có nghĩa cũng không cần mỗi sáng sớm đi ra ngoài tranh bồn cầu, người ở qua nhà trệt cũng biết, đó không phải phiền phức bình thường.

Mặt khác Diệp Thiên cho người thông ba phòng ở trung viện, làm phòng bếp và nhà ăn, tuy rằng tứ hợp viện này từ bên ngoài mà nhìn vẫn là phong cách cổ xưa, màu sắc cổ xưa, nhưng bên trong lại là hiện đại vô cùng.

Còn Quý Môn ở hậu viện cùng với hành lang trước kia dùng nuôi gia súc, Diệp Thiên cũng đem đổi thành một cái ga ra, công ga ra hướng ra mặt đường bên ngoài, cách đó không xa chính là tường thành Tử Cấm thành.

Đến khi tứ hợp viện của Diệp Thiên này thi công xong, nhất định là tứ hợp viện độc nhất thành Bắc Kinh, cuối thập niên 90, mặc dù có người bắt đầu có ý thức xây lại tứ hợp viện, nhưng tuyệt đối sẽ không xây dựng lại gần như hoàn toàn giống như Diệp Thiên vậy.

Đương nhiên, có thể cải tạo tứ hợp viện thành như vậy, cũng đều là do tiền tài mà có, phải biết rằng, Diệp Thiên mua tòa nhà này

mất hơn bảy mươi vạn, nhưng hiện tại thi công đã lên đến một trăm năm sáu chục vạn, cái này cũng chưa tính đồ dùng trong nhà và phương tiện sau này cần dùng.

Diệp Thiên dù sao cũng không có việc gì, vừa vuốt con ấu điếu vừa đi lại chung quanh, ấu điếu lớn rất nhanh, cũng đã có răng nanh, cắn lấy ngón tay Diệp Thiên đã hơi hơi cảm giác đau.

Hơn nữa ấu điếu chưa bao giờ uống sữa bột, chỉ ăn thịt gà, lúc mới đầu khiến cho Diệp Đông Lan mỗi ngày oán hận không thôi, người còn chưa nói, lại còn phải hầu hạ súc vật.

Nhưng ấu điếu thực sự rất thông minh, ngoài Diệp Thiên ra, cũng chỉ cho Diệp Đông Lan ôm nó, không có việc gì liền nằm trong lòng Diệp Đông Lan sưởi nắng, điều này cũng làm Diệp Đông Lan thấy vui, oán khí dĩ nhiên là không còn.

Cả ngày đi lại xem xét tứ hợp viện của mình, đến tối Diệp Thiên mới trở lại nhà, nhưng lại bị cha níu lấy cái lỗ tai giáo huấn một trận, nguyên nhân là hấn ra ngoài lại không mang đi động.

Sớm hôm sau, Diệp Đông Bình lái xe phá Santana, mang theo Diệp Thiên hướng ra ngoại ô thành phố, nghe nói hôm nay cả mấy người kinh doanh ở Thiên Tân cũng đã đến, làm rất lớn.

Diệp Đông Bình quay về Bắc Kinh thời gian ngắn, hơn nữa mỗi lần mua cũng không tính lớn, cho nên danh tiếng trong giới cũng không vang, giới chợ đen chắc chắn sẽ không mời hấn, lần này nhờ có con trai mà được mời, đi đường Diệp Đông Bình cũng có chút hưng phấn.

- Diệp Thiên, con xem tiểu khu biệt thự bên này thật tốt, không khí tươi mát phong cảnh tuyệt đẹp, vừa tốt cho sức khỏe lại bảo vệ môi trường...

Khi xe chạy qua vùng ngoại thành thì Diệp Đông Bình đột nhiên muốn nhắc đến tứ hợp viện của Diệp Thiên, không khỏi mở miệng nói:

- Bảy mươi vạn mua tứ hợp viện, thêm trang hoàng gần hai trăm vạn, thật không biết con làm sao?

Diệp Đông Bình đang ở nhà cũ, sau này không phải là sẽ truyền cho con trai sao? Cho nên hấn cảm giác Diệp Thiên đi mua tứ hợp viện đó, thuần túy là hành vi thừa, bây giờ kẻ có tiền đều thích chạy ra ngoại ô thành phố.

- Hắc hắc, ba, con thích từ hợp viện, ba đừng quên, con lớn lên ở nông thôn, cái gì mà khỏe mạnh và bảo vệ môi trường, ở nông thôn không biết bao nhiêu người nằm mộng cũng muốn vào thành phố hít khói ô tô đấy!

Diệp Thiên thật lâu không nói chuyện phiếm với cha, ngồi trên xe liền tán vài câu, tâm tình cũng rất không tồi, hai người cùng cười, xe chạy đến bên ngoài cửa chính một bức tường vây, ở trên tường vây đầy miếng vụn thù tnh.

Cửa lớn làm bằng sắt, rộng chừng bốn năm thước, cao hơn hai thước, từ bên ngoài hoàn toàn không nhìn được tình hình bên trong.

Bên cạnh cửa chính treo biển một nhà máy sửa chữa, có điều nơi này vừa không gần quốc lộ cũng không gần đường lớn, người biết chuyện liếc mắt một cái có thể nhìn ra đây là dùng với mục đích khác. !

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 222

Lũng Đoạn

Nhưng giờ phút này, cửa chính nơi này cũng đang đóng chặt, từ bên ngoài cũng không nghe được một thanh âm trong nhà, Diệp Đông Bình cũng chưa từng tới nơi này, chỉ có thể lấy điện thoại cầm tay ra gọi điện thoại cho Kỳ Nhiên.

Hai ba phút sau, cửa chính được người từ bên trong mở hé ra, một người lộ đầu ra mắt nhìn biển số xe Diệp Đông Bình, lúc này mới kéo hai cánh cổng ra.

- Viện này thật là thú vị.

Diệp Thiên ngồi trên xe nhìn thật kỹ, "Nhà máy sửa chữa" này lại có thể xây một bức tường lớn, nói cách khác, từ cửa chính nhìn vào bên trong, trừ một bức tường ra, cũng chẳng thấy được cái gì.

Nhưng khi lái xe vòng qua ảnh tường, động thiên bên trong cũng hiện ra.

Ở mặt sau bức tường, là một bãi đỗ xe chiếm diện tích không nhỏ, bên trong đã có rất nhiều xe, chừng hai ba mươi chiếc xe, đủ loại từ Mercedes-Benz, BMW và nhiều xe xịn mà Diệp Thiên không biết tên.

Ở phía bên phải bãi đỗ xe, là một loạt nhà hai tầng, từ bên ngoài nhìn thật bình thường, cũng không bắt mắt.

Mà bãi đất trống đối diện khu nhà, còn dựng một cái mái che nắng rất lớn, còn cách rất xa Diệp Thiên có thể nhìn thấy có thật nhiều người đi lại ở bên trong.

Diệp Đông Bình mới vừa dừng xe, Kỳ Nhiên đang chờ ở bãi đỗ xe liền chạy đến mở cửa xe từ phía trước, nhiệt tình nói:

- Chú Diệp, Diệp Thiên, mọi người tới rồi, hoan nghênh, hoan nghênh!

Một người đứng ở Sau Kỳ Nhiên thấy vậy mà choáng váng, Kỳ công từ tuy rằng không có gì hơn người, nhưng ngạo khí còn rất lớn, hẳn chưa từng thấy Kỳ Nhiên đích thân ra đón người như thế?

- Kỳ tổng, thật ngại, lần đầu tiên tới không biết đường, đến chậm một chút...

Hẹn thời gian là tám giờ rưỡi, nhưng Diệp Đông Bình vừa rồi đi lạc quanh quần mấy con đường, giờ đã là hơn chín giờ.

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, Kỳ Nhiên vội khoát khoát tay, nói:

- Không sao cả. Không sao cả, vốn là cháu định đi đón chú, chú Diệp, bên trong cũng mới bắt đầu, cháu đi cùng chú vào trong nhé?

Dựa theo quy củ nơi này, ngoài những người bán hàng ra, người mua không thể tự mình lái xe tới, Kỳ Nhiên sẽ thống nhất một chuyến xe đi quanh thành Bắc Kinh một vòng để đón người.

Nhưng mọi việc đều có ngoại lệ. Có những người quen hoặc là quan chức có thể lực, sẽ không thích hợp áp dụng quy củ này, không thấy bãi đỗ xe đầy một dãy xe sang sao?

- Kỳ tổng, tôi biết quy định, chúng tôi tự đi là được.

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu. Cũng không chịu để cho Kỳ Nhiên đón tiếp, tới chỗ giao dịch như thế, càng không gây chú ý càng tốt, tránh bị người ta nhớ mặt.

Kỳ Nhiên nghe vậy cười cười, nói:

- Được thôi, chú Diệp, cháu sẽ không đi cùng chú, chú vào xem trước đi, thấy cái gì vừa ý, trước tiên có thể cùng chủ nhân nói chuyện, nếu không thống nhất được thì buổi chiều còn tiến hành đấu giá...

Kỳ Nhiên biết dục tốc bất đạt, dù sao Diệp Đông Bình là người trong giới đồ cổ, sau này tiếp xúc hẳn nhiều, khẳng định có biện pháp tiếp cận Diệp Thiên, không cần phải xum xoe quá, làm như vậy ngược lại sẽ không tốt.

Đợi cho cha con Diệp Thiên đi vào nơi giao dịch, người bên cạnh Kỳ Nhiên mở miệng hỏi:

- Anh Kỳ, kia... hai vị kia là ai thế?

- Vân Khánh, bọn hắn họ Diệp, là hai cha con, sau này thấy hai vị này, tiếp đón nhiệt tình một chút, chớ đừng chọc bọn hắn tức giận đấy!

Mặc dù Kỳ Nhiên là ông chủ nơi này, nhưng ngoài một vài giao dịch lớn, hắn cũng không thường tới, chuyện nơi này thông thường đều là giao cho người bên cạnh tên là Lữ Vân Khánh này xử lý, cho nên mới nói với hắn một câu, tránh sau này đắc tội với người ta mà cũng không biết.

- Vâng, anh Kỳ, em hiểu rồi!

Có thể được Kỳ Nhiên ủy thác trọng trách, Lữ Vân Khánh đương nhiên cũng phải có vài phần hiểu biết, nghe thấy Kỳ Nhiên nói vậy, trong lòng tuy rằng còn đang suy đoán thân phận Diệp Thiên hai người, nhưng đã xếp họ vào danh sách khách quý rồi.

- Nơi này, thật đúng là chỗ bọn đào mỏ trộm tụ tập ư?

Còn chưa đi đến cái lều kia, chân mày Diệp Thiên liền nhíu lại, bởi vì còn cách thật xa, hắn cũng cảm giác được một dòng tử khí, loại tử khí này chỉ có trên thân người thường xuyên ra vào phần mộ.

Loại tử khí này cũng là một loại sát khí, người bình thường sẽ không bị thương tổn gì, nhưng nếu ngưng kết lâu, đến khi già hoặc là gặp vận đen đủi, loại sát khí này phát tác, cũng làm cho người ta có kết cục vô cùng thê thảm.

Cho nên từ xưa những người làm nghề đào mỏ trộm, đều ít khi có thể được chết già, cho dù những người đó được chết già, cũng đa phần là hiểu được khí thuật, biết làm thế nào lẩn tránh được loại tử khí này.

Trải qua chuyện Dịch Vượng, Diệp Thiên cũng không dám coi thường những người này, thuật pháp cổ đại suy thoái, nhưng không có nghĩa không được lưu truyền tới nay một chút nào, nói không chừng trong những người này, còn có cao nhân mà mình không biết.

Tháng 9, nhiệt độ chênh lệch trong ngày ở Bắc Kinh rất lớn, lúc này mặt trời đã lên rất cao, nhiệt độ bên ngoài ở hai mươi bảy hai mươi tám độ, nhưng vừa đi vào lều, nhất thời cảm giác được mát mẻ.

Người bên ngoài có lẽ nghĩ rằng nơi này râm mát là do gạch ngói tốt che nắng, nhưng Diệp Thiên lại nhắm mắt, đung đung Diệp Đông Bình vài cái, mở miệng nói:

- Ba, xem được cái gì tốt, đưa con xem trước, những thứ kia không phải là thứ gì đều có thể mua!

Mới vừa vào vào đến lều, Diệp Thiên cũng cảm giác được, rất nhiều đồ nơi này cũng không phải thực sạch sẽ, trên mặt mang theo âm sát khí, có vài chỗ sát khí ngưng kết, đã có thể tạo thành thương tổn đối với sức khỏe con người.

Diệp Đông Bình nghe vậy gật gật đầu, nhìn bốn phía một cái, nói:

- Ba biết, con đi theo ba đi!

Diệp Đông Bình bình thường hay răn dạy và quở mắng Diệp Thiên, nhưng cảm giác làm cha, kỳ thật hẳn hiểu được khả năng của con nhất, nhất là chuyện ma quái, ở phương diện này, con trai nói gì Diệp Đông Bình sẽ nghe nấy.

Cái lều này dài chừng hai mươi mét, chia làm ba hàng, bày đủ loại đồ vật, từ đồng thau đến đồ sứ rồi đến tranh chữ, sách cổ, cơ hồ là cái gì cần có đều có, nếu không nhìn ngoại cảnh, tuyệt đối sẽ làm cho người ta có cảm giác đi tới Phan gia viên.

Ở trong lều, ngoài những người bán hàng ngồi ở mặt sau đồ được bán, người mua ước chừng có ba bốn mươi người, trên đường đi, Diệp Đông Bình đã nói qua cho Diệp Thiên biết, những người này cơ hồ đã lũng đoạn giao dịch đồ cổ ở Bắc Kinh này.

- Ô, lão Diệp, làm sao ông cũng tới vậy?

Diệp Đông Bình vừa nhìn chung quanh một chút, cũng khiến cho người khác chú ý, một người tuổi tác xấp xỉ ông, đã đi tới chào hỏi.

- Ôi, Du tổng, ngài cũng ở đây sao?

Nhìn thấy người này, Diệp Đông Bình vội vàng nghênh đón, tuổi hẳn tuy rằng không nhỏ, nhưng thời gian ở Bắc Kinh không lâu, với người lãnh nghề cũng coi như là một người mới.

- Ha ha, nơi này có thể thiếu lão Du sao?

Người đó cười hắc hắc, ngay sau đó nhìn về phía Diệp Đông Bình, hỏi:

- Lão Diệp, đi vào đường nào đấy? Nơi này cũng không dễ vào mà, sau này giới kinh doanh đồ cổ thành Bắc Kinh chúng ta, lại nhiều thêm một người rồi...

- Ha ha, Dư tổng nói quá rồi, trong nghề thì Diệp chính là người ít hiểu biết mà, sau này vẫn còn trông cậy vào Dư tổng nhiều ...

Diệp Đông Bình cười cùng người nọ, nhưng trong lòng cũng có vài phần đắc ý, đúng như vị Dư Khốc – ông chủ Dư này nói, có thể đi vào được nơi đây, xem như hấn tiếp xúc được đến trung tâm mua bán đồ cổ thành Bắc Kinh.

Phải biết rằng, từ xưa đến nay mặc dù làm cái nghề kinh doanh gì, đầu tiên phải làm được hai điểm, một là nguồn cung cấp, một nữa chính là đầu ra.

Mà làm kinh doanh đồ cổ, nguồn cung cấp lại quan trọng hơn nữa, ở Phan gia viên bày hàng vỉa hè toàn hàng mỹ nghệ người hiện đại, thật ra họ muốn mua được đồ cổ mà bán, nhưng bọn hấn không có con đường nhập hàng.

Thương nhân làm đồ cổ thành Bắc Kinh, nắm giữ đại kim ngạch giao dịch, nhất định phải có con đường nhập hàng phổ biến.

Nói một cách khác, có vị có tiền, sáng hôm nay nói muốn mua một món đồ Thanh Hoa thời Khang Hi, buổi chiều anh có thể đưa tới tay, như vậy lần sau người khác có nhu cầu, tự nhiên vẫn sẽ tìm anh rồi, dần dà, những người này lũng đoạn việc kinh doanh đồ cổ thành Bắc Kinh.

Nhưng chuyện mấy năm trước lưu hành đi về vùng nông thôn thu mua đồ cổ, hiện tại đã không còn thịnh nữa.

Đã nhiều năm như vậy, cho dù có những thứ tốt, chủ yếu cũng đã bị mua hết, thứ hai người nông dân cũng đã tinh thông rồi, có thể cầm cái bát cho heo ăn cho gà ăn, đòi mười vạn tám vạn.

Cho nên những người này sẽ dồn chủ ý tới những tên đào mồ trộm, thứ nhất là hàng thật, thứ hai là giá cả thật hợp lý, hơn nữa xảy ra vấn đề bọn họ cũng không dám nói linh tinh, hai năm qua Kỷ Nhiên làm mua bán kiểu này, xem như có được hai bên cung cầu hoan nghênh.

Không có moi được thông tin từ Diệp Đông Bình, ông chủ Dư có chút không cam lòng, lại truy hỏi một câu:

- Tôi nói này, lão Diệp, là ai giới thiệu anh tới thế?

Tục ngữ nói trong kinh doanh không phân cha con, tuy rằng Dư tổng cũng như bạn của Diệp Đông Bình, ngày thường hay gặp mặt tán gẫu mấy câu, nhưng Diệp Đông Bình gia nhập, tất nhiên sẽ cướp đi một phần lợi ích kinh doanh của những người này, Dư tổng hỏi cái này cũng là cân nhắc quan hệ của Diệp Đông Bình.

Nếu người giới thiệu hẳn tới không quan trọng, ông chủ Du sẽ liên hợp những người khác đuổi Diệp Đông Bình ra khỏi vòng chơi, dù sao cơm ăn càng ngày càng khó kiếm, bớt một người cạnh tranh cũng tốt.

- Ha ha, tôi cùng Kỳ tổng quan hệ không tệ, lần này là anh ta mời đến!

Diệp Đông Bình đầu ngốc mà không rõ ý tứ của đối phương, lập tức nói ra danh tính Kỳ Nhiên, tránh sau này những người này chèn ép mình.

Nghe được Diệp Đông Bình nói vậy, trên mặt Du tổng thay đổi, có chút mất tự nhiên cười nói:

- Ôi, thì ra là Kỳ tổng sao? Lão Diệp anh quan hệ rộng thật, đúng rồi, bên kia tôi mới vừa nhìn thấy một món, không làm phiền anh nữa...

Du Khố đang muốn đi tìm mấy người quen biết, hỏi thăm một chút tin tức này, nếu Diệp Đông Bình thật sự là được Kỳ Nhiên giới thiệu tới, vậy bọn họ cũng chỉ có thể thừa nhận, dù sao bọn họ cũng là dựa vào Kỳ tổng mà kiếm cơm.

- Kinh doanh còn con, đáng để tranh chấp với nhau vậy sao?

Đợi cho ông chủ Du rời đi, Diệp Thiên đứng ở bên cha bĩu môi, hần từ nhỏ đã tỏ ra không thích việc kinh doanh đồ cổ, cũng là có lý do.

Người như Diệp Thiên, ngày thường tiếp xúc nhiều nhất đúng là âm dương sát khí, mà những đồ cổ đó, cho dù là truyền lại cho đời sau thường thức, phần lớn cũng đều mang một tia sát khí, tự nhiên không thể qua mắt Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 223

Quy Củ

Tiểu tử người biết cái gì, mấy năm nay ở nước ngoài, thị trường đồ cổ Trung Quốc rất nóng, sớm hay muộn trong nước cũng sẽ bị kéo theo, cái gì mà kinh doanh còn con? Ba thấy con chỉ được cái khẩu khí to!

Mặc dù tiếng nói của Diệp Thiên không lớn, nhưng vẫn bị Diệp Đông Bình nghe thấy, nhất thời trừng mắt liếc hần một cái, năm trước công tác thống kê tính ra lượng giao dịch của một công ty đấu giá tại Thượng Hải là 780 triệu, vậy cũng là cái mục kinh doanh nhỏ à?

- Được, ba nói rất đúng, ba, nhanh xem đồ đi thôi, chậm chút sẽ bị người ta lựa đi!

Diệp Thiên cười cười cũng không tranh luận, ở trong lòng hần, nghề phong thủy thuật sư có tiền đồ hơn so với kinh doanh đồ cổ nhiều.

- Cũng đúng, ba tranh luận với con làm gì nhỉ? Đúng rồi, lát nữa đừng nói lung tung, tránh đắc tội với người ta.

Diệp Đông Bình gật gật đầu, nhắc Diệp Thiên vài câu, ở nơi này giao dịch đồ, một là không hỏi xuất xứ, hai là không lôi kéo làm quen, nhìn thấy vật ưng ý trực tiếp nói giá, chuyện khác tối nhất không nên nhiều lời.

- Được rồi, con biết rồi, ba, chúng ta tách ra xem đi.

Diệp Thiên không kiên nhẫn khoát tay, rõ ràng không cùng ý kiến với cha, miễn cho nghe hần nhắc nhở.

- Tiểu tử thối này!

Diệp Đông Bình rất hiểu con, cũng không lo lắng con trai sẽ gây ra chuyện gì.

- Kinh doanh đồ cổ càng tốt, chỉ sợ mộ cổ cũng đều bị mọi người đào lên hết.

Diệp Thiên ngồi chồm hồm trên mặt đất nhìn những người lựa chọn đồ, trong lòng hiểu ra.

Nhưng cái này cũng chứng minh hiện tại điều kiện sống của mọi người tốt lên, mới có thể nghĩ đến chuyện sưu tầm đồ cổ, so với vài thập niên trước không có gì để ăn, anh cho không người ta, e là người ta cũng ngại mấy thứ này chiếm diện tích.

Lắc lắc đầu, thoát khỏi những ý tưởng kỳ quái trong đầu, Diệp Thiên đi lang thang ở bên trong, nói thật hôm nay hẳn chính là tới cùng với cha, cũng không trông chờ có thể tìm được cái gì tốt ở trong này.

Quả nhiên, ngay cả đi qua bảy tám cái sạp Diệp Thiên cũng không phát hiện cái gì tốt, đương nhiên đây là nói tương đối, những thứ đó trong mắt người kinh doanh đồ cổ, có lẽ chính là bảo bối vô giá.

Người buôn bán nơi này không giống Phan gia viên, đồ vật bị ném xuống đất, người xem có mua hay không, bọn họ cũng không chủ động chào hỏi, dù sao đều là đồ cổ, anh không mua đương nhiên có người khác chú ý.

Lúc này Diệp Thiên đang vuốt vuốt một chiếc đèn Chu Tước, Chu Tước cao chừng 12cm ngẩng đầu vĩnh đuôi, chân đạp bàn Long, miệng ngậm đèn bàn, chi cái đế đèn làm bằng ngọc, đèn hình tròn, có ba tầng, mỗi tầng có một cái bóng nhỏ.

Diệp Thiên chú ý tới món đồ này, đương nhiên không phải hẳn hiểu được cái đèn này là đồ đồng thau tiêu biểu khai quật từ thời Tây Hán, mà là bởi vì trên từng centimet đồng thau ẩn chứa sát khí mạnh mẽ, hẳn là được nuôi dưỡng ở nơi âm sát lưu động.

Người biết phong thủy, cơ hồ không ai không biết về mồ mã cổ đại bởi vì ở cổ đại, bất kể là đế vương hay các phú hộ có chút của cải, trước khi chôn cất, đều muốn tìm người xem phong thủy mà lập lăng mộ, từ kiến tạo đầu tiên nhất định phải do thuật sư phong thủy xác định phương vị, thậm chí cả vật chôn theo và vị trí quan tài, đều phải nghe theo ý kiến của thuật sư phong thủy.

Cho nên Diệp Thiên vừa nhìn thấy thứ này, liền biết được nó hẳn là đặt ở ngoại vi mộ, nơi đó là nơi âm khí thay đổi thành sinh khí, dễ dàng bị sát khí ăn mòn nhất.

Nhưng Diệp Thiên cũng không hiểu lắm về món đồ, nghĩ một chút, mở miệng hỏi người ngồi ở sau sạp:

- Vị đại ca, thứ này có niên đại bao nhiêu năm?

Quầy hàng này bày cũng không nhiều, ngoài cái đèn bằng đồng này, còn có bốn năm gương đồng mặt đã sắp gi đến nỗi không nhìn ra cái gì, có lẽ là bởi vì nguyên nhân phẩm chất và số lượng quá kém, chỉ có Diệp Thiên dùng chân ở đây hỏi hấn.

- Tây Hán!

Người bày hàng này so với Diệp Thiên cũng không lớn hơn mấy tuổi, cũng rất trầm tĩnh, từ miệng nặn ra hai chữ Tây Hán, lại im miệng.

- Đại ca, thứ này anh ra giá bao nhiêu?

Diệp Thiên hỏi những lời này, người tuổi trẻ kia mới ngẩng đầu nhìn hấn một cái, sau đó dùng tay gom mấy cái gương đồng trước mặt lại với nhau, nói:

- Không bán lẻ, bán tất!

- Trời, nói thêm vài lời anh sẽ chết à?

Diệp Thiên bị người cái kiểu nói giạt cục của người nọ làm cho hấn có chút tức giận, nhưng hấn thật sự muốn mua thứ này, lấy tay gáy một chút mấy cái gương đồng, Diệp Thiên nói:

- Mua tất cũng được, nói cái giá đi!

- Đến đây, dùng tay!

Khiến Diệp Thiên cảm thấy kinh ngạc chính là, người tuổi trẻ kia lại có thể vươn tay phải về phía mình, Diệp Thiên thật không nghĩ tới, người trước mặt này không lớn hơn mình mấy tuổi, lại vẫn dùng chiêu thức ấy?

Phải biết rằng, phương thức mặc cả bằng tay, thịnh hành sớm nhất là phía ở giao dịch mua bán dê bò ngựa ở Bắc Trường Thành, phía Bắc Trường Thành, y phục trên người rất rộng rãi, khi giao dịch sẽ để tay ở trong tay áo, trao đổi bằng các ngón tay.

Nhưng tới hiện đại, loại phương pháp mặc cả này, chỉ giới hạn trong giới đồ cổ, phải biết rằng, khi mua bán đồ cổ, kiêng kỵ nhất là bên cạnh có người thứ 3 nhìn thấy.

Nói một cách khác, người mua chủ bán thương lượng xong vật đó giá năm trăm đồng, xong thủ tục mua bán, nếu lúc này bên cạnh

có người nói "Thứ này không tốt" hoặc là "Chỉ đáng giá một trăm", người mua không mua, người bán tức giận. Nếu người nọ nói "Huynh đệ vận khí không tệ, kiểm lậu rồi, thứ này có thể bán một vạn", khẳng định lúc này người bán không bán, người mua liền tức giận.

Cho nên trong giới đồ cổ có một quy củ, đồ trên tay người khác, người bên cạnh không được phép đi cò kè mặc cả, còn một số người lớn tuổi lại ưa thích dùng phương pháp dùng tay này để đàm phán giá, chính là để phòng ngừa người khác quấy rối.

Hơn nữa biện pháp như thế, cũng có thể làm những người vô tình chứng kiến cuối cùng cũng không biết vật đó là bao nhiêu tiền, có lợi đối với người mua được đồ vật này về sau.

Diệp Thiên đi theo lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ, thật ra cũng học qua phương pháp thương thảo giá cả này, trong lòng cũng hơi bất ngờ nhưng vẫn đưa tay phải ra ngoài.

Hai tay bắt tay, người nọ nhếch lên ngón trỏ, gõ trên tay Diệp Thiên, sau đó giương mắt nhìn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên khẽ lắc đầu, ngón giữa tay phải nâng lên, gõ ba cái ở trên tay đối phương, sau đó dùng ngón cái đụng một cái ngón cái của đối phương, cũng im lặng không nói, ánh mắt nhìn chằm chằm người nọ.

Dùng loại phương pháp này thương thảo giá cả, mỗi ngón tay đều có hàm ý, ngón cái đại biểu trăm vạn, ngón trỏ đại biểu mười vạn, ngón giữa đại biểu 1 vạn, ngón áp út đại biểu cho ngàn, ngón út còn lại là trăm.

Đương nhiên, các nơi lại quy định giá cho các ngón tay không giống nhau, nhưng trong giới đồ cổ đi, dùng phương thức này giao dịch vật tương đối đều là vật quý, cho nên thông thường, đơn vị giá cả ít nhất cũng là đến hàng trăm.

Vừa rồi ngón giữa người nọ nhếch lên, gõ một cái ở trên tay Diệp Thiên, chính là ra giá mười vạn, còn Diệp Thiên cũng dùng ngón giữa gõ ba cái, tức là ba vạn, sau đó dùng ngón cái huých tay đối phương, ý tứ cũng là giá cuối cùng, sẽ không tiếp tục trả giá với đối phương.

Động tác của Diệp Thiên đã xong, người nọ lặng đi một chút, bắt mắt nhìn Diệp Thiên một cái, nói:

- Giá cả có chút thấp? Đền Chu Tước này rất tốt đấy!

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Đồng thau không thể bán được, nếu không đem ra nước ngoài, chỉ sợ ngay cả giá này đều bán không được, tôi đưa giá này đã là rất cao!

Diệp Đông Bình làm kinh doanh đồ cổ nhiều năm như vậy, Diệp Thiên cũng không xa lạ gì đối với này nghề, đồ đồng thau là văn vật quốc gia cấm giao dịch, không bị bắt được không có việc gì, nhưng một khi bị bắt sẽ chịu hình phạt. Trong nước cũng không nhiều người sưu tầm loại này.

Ít người mua, giá cả dĩ nhiên là không thể tăng, nhưng Diệp Thiên không biết, giá hần nói đã là hai năm trước, hiện tại giá của đồ đồng thau cũng cao hơn so với hai năm trước một chút, cho nên người kia mới lộ vẻ tức giận.

- Không thể lại thêm một chút?

Người nọ có chút không cam lòng.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, không nói gì, phải biết rằng, vật này thực sự không phải là nhạc cụ của thầy tu mà Diệp Thiên muốn tìm, mà là một hung khí sát khí rất nặng.

Nhung hung khí ở một vài thời điểm cũng có thể lấy sát đầu sát, trong phong thủy có tác dụng nhất định, nhưng Diệp Thiên cũng chỉ là mua để sau này dùng, thuộc loại có cũng được, không có cũng được, nên một mực ra giá đó.

Thị trường đồng thau đúng là kinh doanh không được tốt lắm, nửa ngày cũng chỉ có Diệp Thiên đi tới hỏi giá, người tuổi trẻ kia do dự một lúc sau, cuối cùng gật gật đầu, nói:

- Được rồi, thì giá này, ta bán!

- Được, anh chờ tôi một chút, tôi đi lấy tiền.

Đối với Diệp Thiên mà nói, ba vạn đồng để mua thứ này, cũng không thấm vào đâu, có đôi khi hung khí phát huy tác dụng trong phong thủy, thậm chí còn lớn hơn nhạc cụ của thầy tu.

Diệp Thiên cũng không sợ hần chơi trò treo đầu dê bán thịt chó, sát khí kia cũng như bóng đèn lớn trong đêm tối, luôn sáng ở trước mặt Diệp Thiên, đôi món khác hần đương nhiên cảm nhận được.

Tim được Diệp Đông Bình ở một quầy hàng khác, đang nói giá cùng người ta, Diệp Thiên kéo hẳn lại đây, tiền đương nhiên đều ở trên tay Diệp Đông Bình.

Trở lại trước quầy hàng kia, người trẻ tuổi đã gói mấy món đồ đặt ở trong bao đay mang bên mình, nhìn thấy Diệp Thiên đã đi tới, người trẻ tuổi mở miệng nói:

- Đi thôi, qua bên kia giao dịch, quy củ cậu biết chứ?

- Quy củ gì vậy?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, đàm phán xong giá lấy hàng, này quy củ gì nữa? Dù là Diệp Thiên kiến thức rộng, cũng có chút không hiểu.

- Cậu không biết?

Thấy Diệp Thiên vừa rồi đàm phán giá cả lão luyện như vậy, hiện tại ngay cả quy củ giao dịch lại có thể nói không hiểu, trên mặt người trẻ tuổi không khỏi lộ ra vài phần kinh ngạc.

- Biết, vị huynh đệ, đi thôi, chúng ta qua đó!

Tuy rằng không biết con mua vật gì, nhưng nhìn thấy Diệp Thiên định hỏi người xa lạ, Diệp Đông Bình vội vàng dàn xếp, nhỏ giọng giải thích cho Diệp Thiên một phen.

- Thì ra là thế, điều này cũng đúng, tên đó sẽ không tự nhiên đi làm việc thiện ...

Nghe được cha giảng giải, Diệp Thiên cũng hiểu ra, sự an toàn và yên ổn nơi này tất cả đều là do Kỳ Nhiên phụ trách, cung cấp những cái này đương nhiên là cần thu phí, mỗi giao dịch đạt được Kỳ Nhiên đều phải thu 10% tiền thuê, mà khoản tiền thuê này lại là người mua chi trả!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 224

Người Cùng Nghề

Khi mấy người đi về phía mấy căn nhà nhỏ, Diệp Đông Bình nhẹ nhàng kéo ống tay áo con trai, nhỏ giọng hỏi:

- Diệp Thiên, con mua cái gì vậy?

Nói thành thật, Diệp Đông Bình gần đây cũng không dư dả vốn tài chính quay vòng, vì tham gia giao dịch đồ cổ chợ đen lần này, ngày hôm qua hắn đã bán mấy món mới gom được hơn năm mươi vạn.

Vừa rồi Diệp Đông Bình tuy rằng nhìn được mấy món tốt, nhưng cũng chưa dám mua, Diệp Thiên đã tiêu hơn ba vạn, khiến Diệp Đông Bình cũng có chút đau lòng.

Đương nhiên, đối nhĩ nhân lực của Diệp Thiên, Diệp Đông Bình vẫn rất tin tưởng, nếu không hắn cũng không đồng ý giao dịch khi mà ngay cả đồ vật cũng chưa xem.

- Là một chiếc đèn đồng thau thời Tây Hán, lát nữa ba nhìn sẽ biết...

Diệp Thiên cũng không giải thích thêm, bởi vì dưới sự dẫn dắt của người trẻ tuổi kia, bọn họ đã sắp tiến vào một tòa nhà.

Trong nhà và vẻ rách nát bên ngoài hoàn toàn bất đồng, nơi này tuy rằng không lớn, nhưng bố trí rất xa xỉ.

Nóc nhà là một chiếc đèn treo rũ xuống gần sát đất, sau khi bật lên, ánh sáng rất sáng, ghé sa lon màu đen bằng da thật có bày một bàn trà bằng gỗ lim phía trước, ở một góc phòng có cái tủ lạnh, bày các loại đồ uống.

- Các vị, muốn giao dịch?

Khi người trẻ tuổi gõ cửa đi vào, một cô gái hơn hai mươi tuổi ngồi ở trong phòng vội vàng đứng dậy, hỏi:

- Máy vị tiên sinh cần uống chút gì không?

- Gì cũng được...

- Hai chai nước khoáng!

Diệp Thiên và người nọ đáp hai câu khác nhau, cô gái lập tức tới tủ lạnh lấy ra ba chai nước uống, đặt tới trên bàn trà trước mặt đám người Diệp Thiên.

- Hai vị, còn muốn nhìn lại hàng hay không?

Vào đến phòng rồi, người thanh niên nọ dường như nói nhiều hơn một chút. Nhìn thấy Diệp Đông Bình gật đầu, lập tức đem đồ trong bao đẩy ra.

- Đèn Chu Tước nhà Tây Hán?

Vừa lấy ra cái đèn Chu Tước cao chừng 20 cm, ánh mắt Diệp Đông Bình liền đánh giá, từ góc độ giám định và thương thức đồ cổ mà nói, hẳn mạnh hơn nhiều so với con trai.

Bởi vì đồng khí cổ đại rất ít, thông thường cho dù là mồ mã cấp đại thần, cũng cực ít thấy có đèn đồng thau táng cùng. Cho nên Diệp Đông Bình có thể kết luận ngay, đây nhất định xuất xứ từ trong lăng mộ đế vương Tây Hán.

Diệp Đông Bình rất hài lòng với vụ mua bán của con, ngay cả mấy cái gương đồng còn lại cũng không nhìn thêm, lập tức nói:

- Đồ này chúng tôi muốn, chàng thanh niên, chỗ này là ba vạn đồng, cậu cầm lấy!

Từ trong bao lấy ra ba tập tiền nhân dân tệ còn mới nguyên, Diệp Đông Bình lại lấy ra một xấp tiền, đếm ra ba mươi tờ, quay sang nói với cô gái đứng ở bên cạnh nói:

- 10% phí hoa hồng phải không? Cô hãy đếm một chút!

Cô bé kia không có đi đón Diệp Đông Bình đưa tới tiền, mà là mở miệng hỏi:

- Vị tiên sinh này. Xin hỏi mã số khách hàng là bao nhiêu? Khách quý của chúng tôi nơi này chia làm ba cấp bậc, nhận chiết khấu

khác nhau...

Giao dịch giống như vậy, để lại thông tin ở đây càng ít lại càng an toàn, rất nhiều người cũng không muốn tên mình bị các nhân viên bình thường ở đây biết được.

Cho nên Kỳ Nhiên liền đặt chế độ mã số cho khách quý, mỗi người đều có một mã số, khi giao dịch chỉ cần báo ra mã số, có thể căn cứ cấp bậc khách quý để hưởng mức chiết khấu.

- Mã số khách quý?

Diệp Đông Bình nghe vậy lặng đi một chút, tiện đà cười khỏ nói:

- Vị tiểu thư này, tôi còn chưa có mã số khách quý đâu, thôi vậy, cô cứ dựa theo 10% tiền phí mà thu là được!

Diệp Đông Bình lời nói chưa dứt, cửa phòng đã bị người từ bên ngoài đẩy ra, Kỳ Nhiên với vẻ mặt xin lỗi đi đến, nói:

- Chú Diệp, thật là xin lỗi, vừa nghe rồi cháu nghe phía dưới người ta nói chú tới giao dịch, đây là thẻ cho khách quý giữ lại. Sau này khi chú giao dịch, đều hưởng thụ chế độ đãi ngộ khấu trừ 5%...

Mặc dù không có theo bên người, nhưng Kỳ Nhiên luôn luôn ở chú ý đến hai cha con Diệp Thiên, vừa rồi thấy Diệp Đông Bình cùng người nọ vào phòng, lúc này mới nhớ tới hẳn còn chưa đưa mã thẻ cho Diệp Đông Bình, vội vàng lấy ra đưa tới.

Trong lòng Diệp Đông Bình cũng hiểu được, thẻ này cũng là người ta nể mặt con mình mà cấp cho. Chính mình không cần phải giả mồm nói thêm, lập tức cười nói:

- Kỳ tổng, đa tạ.

- Tiên sinh, 5% là một ngàn năm trăm đồng, đây còn thừa một ngàn rưỡi, ngài cất lấy!

Cô nhân đếm tiền trên bàn, lấy ra một ngàn rưỡi, số còn lại đưa trả lại cho Diệp Đông Bình, đồng thời ánh mắt lơ đãng nhìn Diệp Đông Bình, nụ cười trên mặt càng thêm ngọt ngào.

Phải biết rằng, cô ở trong này làm đã hơn một năm, thấy qua không ít khách quý, nhưng mức chiết khấu cũng chỉ có thể đánh tới sáu phần (6%), mà trước mặt, một người trung niên diện mạo tầm thường lại có thể có được chế độ đãi ngộ là 5%, hơn nữa còn là ông chủ tự

tay đưa lại, khiến cô không khỏi thâm đoán thân phận Diệp Đông Bình.

- Tốt lắm, ba vạn đã đủ, mấy vị, tôi đi trước, Kỳ tổng, đến giờ thì nhắc tôi một tiếng.

Người thanh niên kia thấy giao dịch đã xong, đứng lên, từ đầu đến cuối cũng không động một chút đồ uống trước mặt.

Tiến hành giao dịch như vậy, hoàn thành giao dịch hai bên có quy định thời gian, là không được phép rời khỏi nhà này, chỉ có thể đợi sau khi giao dịch hoàn toàn kết thúc, bọn hắn mới có thể rời đi, đây là phòng ngừa có người báo động.

Hơn nữa ở cái nhà này còn có tín hiệu gây nhiễu, ngoài Kỳ Nhiên và một số ít người, người khác đều không thể dùng di động hay thiết bị vô tuyến ở trong sân để thông tin.

Nhưng Kỳ Nhiên cũng vô cùng chu đáo, trong nhà nhỏ này trang hoàng rất xa hoa, là chuẩn bị cho hai bên tiến hành mua bán, trong mỗi phòng tầng hai đều có TV, chính là trước khi hoàn thành ngày giao dịch, người ở chỗ này cũng sẽ không nhàm chán.

Khi người thanh niên kia chưa ra khỏi phòng, Diệp Thiên đột nhiên mở miệng nói:

- Vị đại ca, có thể hỏi tính danh anh không?

Diệp Thiên vừa nói lời này, tất cả mọi người bên trong gian phòng ngây ngẩn cả người, Kỳ Nhiên chần chờ một chút, vẫn lên tiếng nói:

- Diệp tiên sinh, nơi này... thế này không hợp quy củ!

Phải biết rằng, những người mua bán ở đây đều không thể lộ ra ngoài ánh sáng, ngay cả Kỳ Nhiên cũng sẽ không đi hỏi tên của bọn hắn, coi như bọn hắn đồng ý nói ra tên, mười phần cũng đều là giả.

- Ha ha, không có việc gì, tôi chỉ thuận miệng hỏi, nói hay không đều không sao.

Diệp Thiên cười cười, ánh mắt nhìn về phía người thanh niên kia.

Người nọ đứng lại, ánh mắt cũng nhìn Diệp Thiên, đi đến ngồi bên bàn trà, mở ra đồ uống vốn không hề động vào, dùng ngón tay chấm một chút, ở trước mặt Diệp Thiên viết ba chữ, sau đó bàn tay hất một cái, trên bàn trà chỉ còn lại dấu vết tấm kính.

Thấy tên trên bàn, Diệp Thiên cười nói:

- Đa tạ, tôi tên là Diệp Thiên!

- Có duyên sẽ gặp!

Người nọ gật gật đầu, lại không nói thêm gì nữa, xoay người đi ra khỏi phòng.

Tuy rằng hành vi của Diệp Thiên có chút không hợp quy củ, nhưng hai đương sự đều đồng ý, người khác đương nhiên cũng thể nói gì. Kỳ Nhiên cười khan một tiếng, nói:

- Chú Diệp, đồ có thể gửi ở chỗ này, an toàn không cần lo lắng...

- Được, vậy cảm ơn Kỳ tổng, chúng ta ra đó đi dạo tiếp!

Diệp Đông Bình cười cười, lúi con đi ra khỏi phòng, nói:

- Diệp Thiên, nơi này nơi là không cho phép hỏi thăm tên tuổi người khác!

- Ba, con biết nên làm thế nào, không có chuyện gì.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, thuận miệng đáp một câu, nhưng trong đầu lại đang nghĩ đến cái tên "Chu Khiếu Thiên" kia.

Sở dĩ hỏi tên người kia, là vì sau khi giao dịch xong, Diệp Thiên lơ đãng phát hiện, trên người Chu Khiếu Thiên không lây dính bất kỳ sát khí người chết nào.

Điều này làm cho Diệp Thiên thấy kỳ quái, cẩn thận cảm đáp ứng nguyên khí quanh người, hấn lại phát hiện, trên người người thanh niên này mang theo một món đồ nhạc cụ của thầy tu, mà nhạc cụ của thầy tu đó lại là một la bàn.

Nói chung, trên tay những người được thầy phong thủy truyền thừa, cơ bản đều có nhạc cụ của thầy tu, mà thường chính là la bàn. Đây là bởi vì la bàn được truyền thừa lâu nhất, trải qua mỗi một thế hệ không ngừng nuôi dưỡng khí, khả năng trở thành nhạc cụ của thầy tu cũng lớn nhất.

Giống la bàn mà Diệp Thiên có được từ lão đạo sĩ, cũng là một nhạc cụ của thầy tu, có điều Đại Tề Thông Bảo luôn trên người Diệp

Thiên nên hẳn cũng rất ít khi sử dụng cái la bàn kia.

Nhưng phát hiện này của Diệp Thiên thuyết minh, tuy rằng trên người Chu Khiếu Thiên cũng không có nguyên khí dao động, nhưng hẳn nhất định là có quan hệ với người hiểu phong thủy hoặc là trường phái phong thủy, chẳng qua không chịu học nên không biết công pháp thôi.

Đây cũng là người thứ hai Diệp Thiên đã gặp được coi như có liên quan đến nghề phong thủy, cho nên lúc đó mới hỏi tên của đối phương, hơn nữa hẳn biết, Chu Khiếu Thiên nhất định là nói tên thực của hắn, loại người như hắn, ở một vài thời điểm thường dùng tên giả lừa người.

- Bây giờ kiểm cơm thật đúng là khó khăn!

Diệp Thiên thở dài, có hậu nhân truyền thừa phong thủy lại phải đi làm nghề đào mồ trộm kiếm sống, có thể thấy được nghề phong thủy thầy tướng hiện đã khó khăn đến cỡ nào.

- Diệp Thiên, nói chuyện với con mà không nghe à? Phát ngậy ra cái gì?

Ngay khi Diệp Thiên trở nên trầm tư, bả vai bị Diệp Đông Bình vỗ một cái.

- Dạ? Ba, chuyện gì, ba nói đi!

Diệp Thiên lặng đi một chút, phục hồi tinh thần lại.

Diệp Đông Bình cười nói:

- Đền Chu Tước đó không tồi, ba có khách hàng thích thứ này, phỏng chừng vừa chuyển tay là có thể kiếm được hơn hai mươi vạn, nhân lực của con cũng được đẩy nhỉ?

- Ba muốn bán?

Diệp Thiên có chút cổ quái nhìn sang cha, nói:

- Nếu ba không muốn làm cho khách hàng kia đoán mệnh thì đừng nghĩ đến điều này, đây là hung khí, con mua về để sau này cần dùng đến...

Nhà Tây Hán cũng đã cách đây hơn hai nghìn năm, đèn Chu Tước này liên tục bị sát khí nhập vào nhiều năm như vậy, khả năng Hung Sát chỉ sợ so với Vô Ngân của Diệp Thiên cũng không kém là bao, nếu tiếp tục tiến một bước, trở thành pháp khí như Vô Ngân cũng có thể.

Thứ này nếu đặt trong nhà, phòng chừng gia đình kia ba ngày sẽ thấy chuyện ma quái, Diệp Đông Bình nếu thật sự đem đồ vật này đi bán, thật đúng là gián tiếp mưu sát.

- Hung... Hung khí? Vậy con còn mua sao?

Nghe được Diệp Thiên giải thích, Diệp Đông Bình nhất thời có chút kinh ngạc, vốn cho là con có nhãn lực tốt, kiếm món tiền lớn, ai ngờ cũng lại là mua đồ không sạch sẽ gì về nhà.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 225

Tranh Chấp

Diệp Thiên cũng lười phải giải thích cùng cha, mở miệng nói:

- Ba vạn đồng đó để con trả, mấy ngày hôm trước con kiếm được khoản tiền không nhỏ, trở về sẽ biếu cha một chút.
- Ba không cần tiền của con, tự mình giữ lại, đừng tiêu linh tinh là được...

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, không muốn nhắc lại chuyện này, con trai đã lớn như vậy, ngoài việc giúp lão đạo sĩ nghịch thiên cải mệnh lần đó bị thất thế, có vẻ như chưa từng bị hờ, cũng không cần phải quan tâm hẳn.

Trở lại khu quầy hàng, Diệp Thiên nhìn thoáng qua chung quanh, nói:

- Ba, chúng ta vẫn ai đi đường nấy nhé!

Hiện tại Diệp Thiên cũng tặng vài phần hứng thú đối với nơi này, so sánh với Phan Gia Viên, trong mười món thì có đến 9 món là giả, nơi này đa phần đều là hàng thật, khả năng phát hiện nhạc cụ của thầy tu tương đối lớn.

- Được, nhưng mà con đừng mua thêm hung khí gì nữa đấy!

Diệp Đông Bình lo lắng nhắc con trai một câu, trong tay ông hiện tại chỉ còn lại hơn bốn mươi vạn tiền mặt, không chịu được nếu Diệp Thiên gây sức ép.

- Ba, ba yên tâm đi, có những thứ không phải tùy tiện là có thể đụng vào...

Diệp Thiên cười cười, quay người đi hướng ngược lại với cha.

Một món đồ cổ có phải là nhạc cụ của thầy tu hay không, chỉ dựa vào mắt thường mà nhìn là không thể, hơn nữa những đồ này chủ yếu đều mang một tia sát khí, Diệp Thiên nhất định phải cẩn thận xem xét từng thứ.

Như vậy, tốc độ xem xét vật của Diệp Thiên cũng chậm rất nhiều, hai ba giờ đồng hồ cũng nhìn mười mấy sạp, nhưng vận khí của hắn tựa hồ cũng không còn, đừng nói là nhạc cụ của thầy tu, ngay cả hung khí như lúc trước thấy cũng không còn một món nào.

Nhưng Diệp Đông Bình lại thích nhiều thứ, cho tới trưa đã mua được bốn năm món, thỉnh thoảng cũng phải kêu con trai tới nhìn cho hắn, hắn cũng sợ lại mua phải hung khí về nhà.

Nhưng ở trong này người bán đồ, chủ yếu đều là giống nhau, là muốn mua thì mua cả, một cái lẻ là không bán, muốn chọn chọn lựa lại càng không có cửa, cho nên bốn năm khoản mua bán này tiến hành xong, hơn bốn mươi vạn của Diệp Đông Bình cũng tiêu gần hết.

Tiền tuy rằng không còn, nhưng giới hạn trong quy củ, người không thể nào rời đi, cho nên lúc này Diệp Đông Bình cũng chỉ đi lang thang, đương nhiên, gặp được vật tốt mà không có tiền mua, cũng thật sự khiến Diệp Đông Bình ghen hờn.

Ở nói giao dịch này buổi trưa sẽ miễn phí cơm trưa, tặng một khu nhà biệt thự có gian phòng lớn chính là nhà ăn, nếu như người bán cần đi ăn cơm, có thể bảo nhân viên trong sân trông giữ hộ.

Đến trưa, cũng đã có người lục tục đến dùng cơm, khu quầy hàng bên này bất kể là người mua hay người bán, đều ít đi rất nhiều.

- Ba, đi ăn đi, ba cũng không có tiền, còn hăng say như vậy sao?

Lúc ăn cơm Diệp Thiên không thấy cha, ăn no rồi liền đi tìm, nhìn thấy cha đang ngồi xổm trước một cái quầy hàng xem xét cái gì đó.

- Đi đi, tránh qua một bên, quấy nhiễu cái gì?

Diệp Đông Bình tức giận trừng mắt nhìn con một cái, nơi này toàn là những người có tiếng trong giới cổ vật ở kinh thành, nếu như bị người ta biết mình không có tiền, truyền ra chẳng phải là một chuyện cười sao?

May mà chủ hàng này đi ăn cơm, người trông giữ chính là một nhân viên, tuy rằng cũng nghe được Diệp Thiên nói, nhưng bản tính nghề nghiệp khiến trên mặt hắn không có bất kỳ khác thường.

- Lão Diệp, xem xét được cái gì tốt chưa?

Diệp Thiên đang cùng cha nói chuyện, bên tai truyền lại tiếng nói của vị Dư tổng, hẳn cũng vừa từ nhà ăn đi ra, bên miệng còn ngậm cái tằm.

- Ha ha, không có gì, không có gì, là bộ đồ Tế Tụ thôi.

Diệp Đông Bình cười khan một tiếng đứng dậy, đúng như con trai nói vậy, hẳn hiện tại cũng chỉ nhìn cho đỡ nhien thôi.

- O, bộ đồ bằng ngọc này không tệ đâu? Lão Diệp, sao thế? Không có hứng thú à?

Diệp Đông Bình mới vừa đứng lên, Dư Khốc liền ngồi xổm xuống, sờ mó mấy món đồ vừa rồi Diệp Đông Bình đang thưởng thức.

Diệp Đông Bình đã muốn đứng dậy, ông chủ Dư lại đến xem đồ, cũng không tính phạm vào quy củ, nhưng hẳn vẫn mở miệng hỏi một câu.

Diệp Đông Bình trong túi đã không có tiền, tuy rằng nhìn được bộ đồ này, nhưng vẫn chỉ có thể phẫn nộ nói:

- Dư Tổng, nếu ông thích...

- Lão Diệp, hai người là?

Dư Khốc có chút kỳ quái nhìn về phía Diệp Thiên, người thanh niên kia tựa hồ có chút không lịch sự?

Trong lòng Diệp Đông Bình cũng có chút tức giận, mở miệng khiển trách:

- Diệp Thiên, sao không nói gì?

- Ba, thứ này con muốn mua, đợi chủ bán quay về!

Diệp Thiên xua tay đối với cha, đồng thời ngồi xổm xuống, bưng bình móc ra hai khối ngọc trong tay Dư Khốc ra.

- Ôi, lão Diệp, như này không được hay lắm?

Dư Khốc vốn cũng không định mua mấy khối ngọc khí này, chỉ là hấn đã hơn 40 tuổi, bị Diệp Thiên cướp đi đồ vật trong tay, thật mất thể diện!

- Đứa nhỏ này, không hiểu chuyện gì cả, Diệp Thiên, nhanh giải thích cho chú Dư!

Diệp Đông Bình cũng cảm giác con làm hơi quá, vừa rồi mình đứng lên, tuy rằng ngoài miệng không nói rõ, nhưng thực tế đã xem như bỏ qua mấy thứ này, Diệp Thiên can thiệp như vậy, khiến cho hấn cũng có chút ngượng ngùng.

Nghe được cha nói vậy, Diệp Thiên cũng biết mình quá mức nóng vội, vội vàng cười nói với Dư Khốc:

- Chú Dư, thực xin lỗi chú, là cháu không đúng, ha ha, cháu rất thích mấy khối ngọc này...

Diệp Thiên không thể không thích những khối ngọc này, bởi vì trên sạp này chỉ có những khối ngọc to bằng ngón cái, thể nhưng bên trong lại ẩn chứa sinh khí may mắn, nói cách khác, 6 miếng ngọc này đều là nhạc cụ của thầy tu hình thành tự nhiên.

Tuy rằng những khối ngọc này ẩn chứa sinh khí, xa không bằng pháp khí chính mình tạo ra trước kia, nhưng quả thật đã đạt được tiêu chuẩn của pháp khí, quan trọng nhất là, chúng cũng đủ dùng để Diệp Thiên mở ra trận pháp trong tứ hợp viện.

Trên thế gian này, nhạc cụ của thầy tu là cực kỳ hiếm thấy, ngoài hai miếu thờ Phật Đạo có thể có một vài món, dân gian căn bản là tìm không ra, trước mắt xuất hiện 6 món pháp khí, khiến tim Diệp Thiên cũng đập rộn lên, có chút thất thố.

- Mấy khối này hấn là 6 trong mười hai con giáp đấy? Ai dà, chú là Ngọ, ở đây lại có miếng hình ngựa, Tiểu Diệp, tặng cho chú Dư được không?

Làm kinh doanh đồ cổ, đều là hạng người da dày bụng đen, ông chủ Dư cũng không biết vì cái gì, lại có thể cười ha ha cùng Diệp Thiên – nhỏ hơn so với mình hai ba mươi tuổi.

- Chú Dư, nhưng... cháu cũng là tuổi Ngọ? Chú xem nể mặt cháu là vẫn bối nhé?

Da mặt Diệp Thiên cũng không mỏng hơn Dư Khốc, lời này vừa nói ra, nụ cười trên mặt ông chủ Dư cũng biến mất.

- Tiểu Diệp, theo như quy củ...

- Chú Dư, theo như quy củ là cha cháu xem đồ này trước!

Dur Khốc còn chưa nói hết câu, lại bị Diệp Thiên chặn họng, trong lòng nhất thời tức giận, lập tức nói:

- Như vậy đi, đợi chủ quầy về đến đây chúng ta lại bàn!

Kỳ thật chẳng phải tuổi Ngọ hay cái gì đó như vừa nói đều là vô nghĩa, vừa rồi Dur Khốc bị Diệp Thiên nói có chút khó chịu, hơn nữa trong lòng cũng có chút khúc mắc đối với chuyện Diệp Đông Bình vào đây, cố ý muốn làm khó Diệp Thiên.

Nhưng ông chủ Dur không nghĩ tới, Diệp Thiên lại có thể cạnh tranh với mình đến cùng, giờ phút này hắn không thể nhường, người trong giới đồ cổ cũng không để ý cách nói lùi một bước lên trời, nếu hắn lui một bước, sáng mai, tất cả người trong nghề sẽ biết hắn bị một văn bối qua mặt.

Diệp Đông Bình biết tính con là đánh chết không đổi, nếu con sống chết muốn mấy khối ngọc kia, nói vậy khẳng định có nguyên do của hắn, lập tức cười ha ha, nói:

- Lão Dur, đừng chấp nhặt con trẻ, đi, bên kia tôi mới thấy có một cái bình gốm màu đời Đường không tệ, chúng ta đi xem một chút?

Không ngờ Dur Khốc không chút nề mặt Diệp Đông Bình, cười lạnh nói:

- Các người định bày binh bố trận gì đây? Lão Diệp, bình gốm màu đời Đường anh đi mà mua, tôi còn hứng thú với mấy món ngọc này!

Người giao dịch trong này, thông thường đều là nhường nhịn, sẽ không chen nhau, trước mắt Diệp Thiên mấy người ở trước quầy hàng ganh đua kịch liệt, nhất thời khiến cho mọi người chú ý, người mới từ trong phòng ăn ra, cũng sôi nổi đi tới.

- Lão Dur, tranh chấp cùng đứa bé làm cái gì? Nhường cho nó đi!

- Không phải nói như vậy, lão Diệp đã đứng dậy, lão Dur muốn mua cũng không phải không đúng quy định!

Chuyện kỳ thật rất đơn giản, người vây xem hiểu đầu đuôi, sôi nổi nghị luận, có người nói giúp ông chủ Dur, cũng có người quan hệ với Diệp Đông Bình không tệ, nên nói đỡ Diệp Đông Bình, trong khu lều tương đối quanh quẽ, nhất thời lại trở nên náo nhiệt.

- Ôi, để tôi, là chuyện gì xảy ra vậy? ?

Đang khắc khổ, một người hơn năm mươi tuổi chen vào trong đám người, hẳn đúng là chủ nhân mấy thứ này.

- Thứ này anh ra giá thế nào?

Diệp Thiên và Dư Khốc đồng thời hỏi, nghe vậy ông lão kia sừng sốt, đồ của mình cho tới trưa cũng chỉ vài người đến xem, từ lúc nào trở thành đồ được tranh cướp như vậy?

Tục ngữ nói người già thành tinh, lời này một chút cũng không sai, ông lão đảo mắt một vòng, cười nói:

- Hai vị, những thứ đó, bán cả lô, giá niêm yết thấp nhất hai vạn, hai vị nếu là thích, đợi lát nữa đấu giá thì cố động nhé!

Lời của ông ta vừa nói ra, Diệp Thiên và Dư Khốc đều hơi há mồm, nhưng đồ là của người khác, muốn bán thế nào, tự nhiên cũng là do người ta quyết định.

- Được, vậy đợi đấu giá!

Ông chủ Dư hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, cùng một văn bối tranh giành đồ vật, hẳn thật đúng là cảm giác hơi mất mặt.

Người vây xem nhìn thấy không còn náo nhiệt, cũng đều giải tán, nhưng vẫn có mấy người ở lại trước quầy hàng, cẩn thận đánh giá mấy khối ngọc kia.

Diệp Đông Bình lôi kéo con đi đến một góc, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, con và lão Dư tranh giành làm cái gì? Người đó tầm nhìn hạn hẹp, sau này nói không chừng liền sinh hận thù, hơn nữa, ba hiện tại cũng không còn tiền mặt đâu!

Phương pháp của những người bán hàng ở đây cũng không tiện, bọn họ không muốn để lộ tin tức của mình, cho nên giao dịch ở trường hợp này, không thể nhắc tới chuyện chuyển khoản, toàn bộ giao dịch đều nhất định dùng tiền mặt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 226

Đấu Giá (Thượng)

Ba, chuyện tiền mặt này ba không cần quan tâm, mấy thứ đó... đối với con rất quan trọng, có thể chữa khỏi thương thế của con!

Mặc dù bệnh trong cơ thể Diệp Thiên đã gần như khỏi hẳn, nhưng tóc hần còn chưa hoàn toàn biến thành đen, thế nhưng lúc này vẫn lấy ra để ứng phó với cha hần, nếu không giải thích cho hần rằng đó là nhạc cụ của thầy tu, thật quá mức phiền toái.

- Hả, sao con không nói sớm hả?

Nghe được lời của con, Diệp Đông Bình cũng nhảy chân lên, cần nhiều tiền hơn nữa, cũng không quan trọng bằng sức khỏe của con!

Diệp Thiên nghe vậy cười nói:

- Ba, không có chuyện gì, họ Dư đó là thương nhân, hần nhất định cũng sẽ không đưa giá cao, ở đây con cũng có tiền...

Kỳ thật Diệp Thiên cũng có chút hối hận, vừa rồi biểu hiện của chính mình quá mức kích động, nếu hần trì hoãn một chút, họ Dư kia cũng chưa chắc đã mua món ngọc kia.

Hai người tranh chấp, ngược lại lại khiến ông chủ hàng được lợi, đồ đáng giá ngọt ngào một vạn, hiện tại lại không biết cần chi bao nhiêu tiền.

Nhưng mấy món đồ vật đó thật sự là quá mức đáng quý, Diệp Thiên lúc ấy cũng không còn khống chế nổi tâm trạng của mình, nếu lại thấy một lần nữa, Diệp Thiên phỏng chừng vẫn là sẽ cùng ông chủ Dư kia tranh chấp.

Còn về tiền, Diệp Thiên cũng không phải lo lắng, trên tay hần còn có một cái thẻ một trăm vạn, cùng lắm thì dùng một trăm vạn này mua vài món nhạc cụ của thầy tu thôi, dù sao ở Hồng Kông có một người họ Đường coi tiền như rác, chỉ cần mình chịu bán, ông lão kia

sẽ vội vàng đến đưa tiền.

- Lão Dur, vừa rồi có chuyện gì thế?

Trong giờ đi chợ này, cái lưới cũng rất nhanh, một số người ngày thường giao hảo tốt với Dur Khốc, lúc này sẽ vây quanh ông chủ Dur mà hỏi.

Ông chủ Dur vẫn còn cơn giận chưa nguôi, thở phì phì nói:

- Nhoc con chưa đủ lông đủ cánh không hiểu quy củ, cha hấn không để ý đến, hấn lại muốn mua, còn cướp từ trong tay của tôi, các ông nói xem, tôi có thể nuốt con tức này xuống sao?

Nghe được Dur Khốc nói vậy, một người có quen Diệp Đông Bình nói:

- Lão Diệp bình thường cũng là người trầm ổn, con của ông ta sao lại dễ xúc động vậy?

- Không biết có phải là hấn cố ý hay không đây?

Dur Khốc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Họ Diệp kia chính là được Kỳ tổng mời đến, nói không chừng là không coi chúng ta ra gì đây!

- Ông ta dám? Ông ta mới đến thành Bắc Kinh được bao lâu?

- Đúng vậy, chúng ta làm nghề này ở Bắc Kinh cũng đã hơn mười năm, ông ta còn muốn qua mặt chúng ta sao?

- Lão Dur, lát nữa ngài cũng không được mềm lòng, còn tưởng rằng chúng ta đều bần à?

Dur Khốc thốt ra lời này, xem như khiến mọi người nổi giận, tục ngữ nói người đồng hành là thù địch, không ai hi vọng có thêm nhiều người tranh giành thức ăn từ trong bát của mình, mọi người sôi nổi cổ vũ.

Nhìn thấy mọi người bị mình phát động, trong lòng Dur Khốc mừng thầm, chấp tay nhìn bốn phía, nói:

- Chư vị yên tâm, hợp tiền lại, chúng ta sợ ai chứ? Lát nữa nếu ông ta vừa ý cái gì, mấy người cũng đều giúp đỡ một chút nhé!

Dư Khốc mong được giúp đỡ, nhưng nếu nghe ra, ý tứ của hắn là nói: chi cần là thứ mà Diệp Đông Bình nhìn trúng, tất cả mọi người sẽ đến nâng giá, đừng để cho hắn được hài lòng.

Nhưng ông chủ Dư cũng không biết, trong túi ông chủ Diệp hiện tại ngay cả một ngàn đồng tiền cũng chưa đủ, nếu không phải vậy vờ rồi sẽ không đến mức nhìn thấy mấy khối ngọc kia mà phải đứng lên.

Thời gian đấu giá là 2h chiều, vẫn là tiến hành ngay tại lầu, đừng nhìn địa điểm có chút sơ sài, nhưng trình tự cũng vô cùng chính quy, ngay cả người chủ trì buổi đấu giá sư, đều là người được chứng nhận chứng chỉ đấu giá.

Nhưng quy tắc đấu giá, cũng có chút khác với đấu giá thông thường, định giá vật phẩm đấu giá, toàn bộ đều là chủ nhân chế định, đặt giá ba lượt, không ai nói gì sẽ được bảo lưu.

Khi đến một giờ rưỡi, những chủ quầy hàng còn chưa bán được hàng, liền kéo nhau thu thập đồ đạc trước mặt lại, chủ yếu đều là đóng lại cả lô, bọn hắn cũng không có thời gian đi bán từng món.

Tiến hành đấu giá vật chủ cũng là chia làm hai loại, có rất nhiều người bởi vì lấy ra đồ không được tốt và đẹp mắt, không người hỏi thăm, có người lại là hoàn toàn trưng phân, vật của bọn họ rất được hoan nghênh, bọn họ muốn thông qua đấu giá bán được một cái giá cao.

- Chư vị, lại đến thời gian đấu giá rồi, hi vọng mọi người có thể mua được vật phẩm mình thích, được rồi, nhiều lời thêm vô nghĩa, bắt đầu đấu vật phẩm quầy hàng giá số 1.

Cùng với lời của người chủ trì đấu giá, một người chủ hàng đem mấy món đồ bày phía trước bàn đấu giá.

Người tới nơi này bán đồ, không hề giống người bày hàng trong chợ đồ cổ, từ tranh chữ đến đồ đồng thau ... cái gì cũng có, phần lớn đều là đơn giản bốn năm món, nhiều một chút cũng chỉ bày tám món.

Người chủ trì đấu giá đeo đôi găng tay trắng, đánh giá một hồi vật trên bàn, mở miệng nói:

- Đây là món ngựa ba màu và ba món nhân vật anh hùng đời Đường, chủ hàng ra giá hai mươi vạn, mời các bạn ra giá!

Là một người chủ trì đấu giá đồ cổ, nhất là loại đấu giá mà trước đó chưa từng nói với người chủ trì về vật được đấu giá, rất cần người chủ trì có năng lực tương đối uyên thâm, nếu như nói sai, vậy sẽ làm thành trò cười.

- Hai mươi mốt vạn!

Tiếng của người chủ trì đấu giá chưa dứt, đã có người hô giá.

- Hai mươi lăm vạn!

- Ba mươi vạn!

- Tôi ra ba mươi tám vạn!

- Tôi ra năm mươi vạn!

Trong này không ít ông chủ có hứng thú với món đồ thời Đường này, sôi nổi hô cả, hơn một phút ngắn ngủn, mấy món này liền từ giá hai mươi tăng lên tới năm mươi vạn.

Bình gốm màu đời Đường là một tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc được giới sưu tầm quốc tế theo đuổi sớm nhất, ở nước ngoài nguồn tiêu thụ rất tốt, hơn nữa giá cả cực cao, ở những năm tám mươi đã từng lên đến mấy ngàn vạn.

Tuy rằng giá trị gốm màu đời Đường trên thị trường quốc tế hiện tại đã hạ xuống, nhưng phẩm chất món đồ này rất tốt, chi cần có thể mua về tay, sang tên liền có thể bán được năm trăm vạn, còn là đôla mới được.

Cho nên trong này bắt đầu có sự cạnh tranh kịch liệt chung quanh mấy món này, nghe vậy, chủ nhân của món đồ gốm màu đời Đường đứng một bên cười toe tóe, có lẽ bán được thứ này rồi, hẳn có thể rửa tay gác kiếm.

Có người sẽ nói, người nọ ra giá khởi điểm là hai mươi vạn, sang tên có thể có được trên trăm vạn, nếu mấy thứ này lợi nhuận cao như thế, Kỳ công tử sao không tự mình mua mà lại để đi đấu giá, chỉ kiếm tiền hoa hồng?

Đây cũng chính là chỗ cao mình của Kỳ Nhiên, mua đồ từ tay bọn người đào mộ trộm, là cần gánh vác mạo hiểm nhất định, hơn nữa tính cảnh giác của những người này cực cao, lần này bán cho anh, lần sau chưa chắc còn có thể giao dịch cùng với anh.

Hơn nữa bởi vì vật trong tay người đào mộ trộm vốn là lai lịch bất chính, rất nhiều người khi mua những thứ này, đều cố gắng hạ thấp giá xuống, người đào mộ trộm chân chính thường thường cũng là người kiếm được ít tiền nhất từ những đồ đó.

Phương pháp của Kỳ Nhiên cũng trái ngược, hẳn cung cấp cho người đào mộ trộm phương thức giao dịch này, đồng thời cũng làm

cho người đào mồ trộm có lợi nhiều nhất.

Như vậy, người đào mồ trộm mấy tinh chung quanh cũng chỉ thừa nhận hẳn, không dễ dàng lại tiến hành mua bán cùng người khác, theo ý nào đó mà nói, Kỳ công tử cũng lũng đoạn được con đường đặc biệt này.

Đương nhiên, nếu gặp được một số đồ cực kỳ thích thì Kỳ công tử cũng sẽ thương lượng cùng người đào mồ trộm trước, nếu không cái đó đem đi đấu giá, không tránh được cái giá trên trời.

- Một trăm hai mươi vạn, ông chủ Hồ ra giá một trăm hai mươi vạn, còn có người nào ra giá khác không?

- Được, một trăm hai mươi vạn, đồng ý, mời ông chủ Hồ và chủ nhân món đồ vào bên trong giao dịch!

Cùng với một tiếng búa vang, người chủ trì đấu giá tuyên bố vật phẩm của chủ quầy số 1 đã được bán, ở nơi này, những vật có giá hơn một trăm vạn, thật sự cũng không thấy nhiều.

Phải biết rằng, gôm màu đời Đường cho dù có giá cao ở nước ngoài, nhưng anh nhất định phải có cách tuồn hàng đi ra ngoài, chuyện này cần mạo hiểm nhất định, hơn nữa cho dù tuồn được hàng ra nước ngoài, anh cũng chỉ có thể lấy được một phần giá thực ở nước ngoài.

Cho nên cuối cùng ông chủ Hồ có thể kiếm được, cũng chỉ hai ba trăm vạn, nhưng vạn nhất ở đâu đó xảy ra sai sót, hơn một trăm vạn của hắn cũng đi tong.

Nhưng những đồ đào từ mộ phần ra, có tốt mà cũng có kém, vật phẩm chủ quầy hàng số 2 đem ra đấu giá, lại không được như ý người chủ, chỉ bán được ba vạn đồng.

Kế tiếp những người đó có lấy ra nhiều thứ nữa, nhưng so với bình gôm màu đời Đường còn kém rất nhiều, người bán cũng mớ nổi với nhau tiếp tục nâng giá, liên tiếp đấu giá hàng của bảy tám quầy hàng, rất ít có món ra giá thấp hơn 1 vạn.

Hơn nữa cũng không phải toàn bộ đồ đem đấu giá đều thành công, có ba bốn chủ quầy hàng cuối cùng đều bảo lưu, những người đó cũng chỉ có thể phần nộ thu thập đồ về, cân nhắc xem lần sau nên đến mồ mà nhà ai đào trộm thứ tốt hơn.

- Món đấu giá tiếp theo chính là mấy món ngọc, đây là sáu món ngọc khắc hình 6 trong mười hai con giáp sáu, thời cổ đại hẳn là vật dùng tế thiên, chủ hàng ra giá hai vạn đồng, người có hứng thú xin ra giá!

Đợi chừng hơn một giờ sau, rốt cục đã đến lượt đấu giá mấy món nhạc cụ của thầy tu, người chủ trì đấu giá nói xong, đấu giá lại bắt đầu.

- Năm vạn!

Người ra giá đầu tiên chính là ông chủ Dư, sau khi ra giá, Dư Khốc khiêu khích nhìn thoáng qua Diệp Thiên - cách đó không xa.

- Sáu vạn!

Diệp Thiên không nhanh không chậm cũng hô lên giá tiền của mình, trong lòng hẳn nắm chắc, một trăm vạn cũng đủ mua mấy món ngọc này.

- Tám vạn!

Khiến người ngoài không ngờ chính là, ngoài Diệp Thiên cùng ông chủ Dư, lại có thêm một người phát giá. Sau khi Diệp Thiên và ông chủ Dư xảy ra tranh chấp, người nọ cũng cẩn thận cân nhắc mấy món ngọc.

- Mười hai vạn!

Đối với chuyện có người ngoài ra giá, Diệp Thiên cũng không bắt ngờ, giờ tay lại đưa ra một cái giá mới, lần này Diệp Thiên trực tiếp tăng thêm 4 vạn.

Mấy món cổ ngọc này, đều là ngọc Hòa Điền Tử và chạm trổ tốt nhất mà thành, chôn trong cổ mộ đã lâu, đã bị bùn đất và không ít nước cùng với các chất ăn mòn, ít nhất một cái đã bị thối sặc 4 màu, nhưng chỉ cần dùng qua một thời gian, cũng có thể bán được năm ba vạn trên thị trường.

- Mười lăm vạn!

Lần này hô giá chính là ông chủ Dư, nhưng sắc mặt hẳn đã không được trấn định như vừa rồi, đúng như Diệp Thiên nói vậy, Dư Khốc là người làm ăn, cá cược thì có thể, nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không vì cá cược mà làm thâm hụt tiền kinh doanh.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 227

Đấu Giá (Hạ)

Đối với mấy món ngọc này mà nói, giá mười lăm vạn đã không tính thấp, nếu không phải Diệp Thiên và ông chủ Dư xảy ra tranh chấp, trong chợ đen này, nhiều nhất cũng chỉ bán được hai ba vạn.

Cho nên khi ông chủ Dư vừa hô giá này, người chen giữa kia, đương nhiên sẽ im lặng, hẳn chẳng qua muốn mua về kiếm chút đỉnh, nếu giá cả đã cao như vậy, hẳn cũng không cần phải tiếp tục theo.

- Ông chủ Dư ra giá mười lăm vạn, mười lăm vạn một lần, còn có vị nào ra giá nữa hay không? Mười lăm vạn lần hai!

Người chủ trì đấu giá tự xem ra, mấy món ngọc Tế Tự này, cùng lắm cũng chỉ đến giá này, hơn nữa ông chủ Dư mua về, có thể kiếm được tiền hay không còn chưa nói chắc.

Cho nên người chủ trì đấu giá chắc chắn sẽ không có ai khác lại phát giá, nói câu tiếp theo cũng nhanh, búa cũng đã giơ lên cao.

- Mười sáu vạn, tôi ra giá mười sáu vạn!

Nhưng khi người chủ trì đấu giá sắp hạ búa, tiếng của Diệp Thiên lại vang lên, hẳn tăng giá thêm cũng không nhiều, chỉ là một vạn, cũng khiến ông chủ Dư khó chịu, khó chấp nhận.

Diệp Thiên cũng không phải nhiều tiền quá không biết tiêu tiền, có thể tiết kiệm một chút dĩ nhiên là sẽ tiết kiệm một chút, hẳn đã quyết định, mặc kệ Dư Khốc ra giá nhiều ít, chỉ cần không vượt qua một trăm vạn, Diệp Thiên sẽ tăng thêm một vạn.

Nếu Dư Khốc thật sự cần phân cao thấp, đẩy giá mấy khối ngọc này lên trên một trăm vạn, hai người cho dù có thể kết thù, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không tiếp tục phát giá, mà sẽ dùng thủ đoạn giang hồ đi giải quyết chuyện này.

- Mười sáu vạn, vị tiên sinh này ra giá mười sáu vạn, không biết ông chủ Dư còn có thể tăng giá hay không?

Người chủ trì đấu giá bị Diệp Thiên hồ giá kích thích, cũng không có ý nghi ngờ hỏi Dư Khốc, nếu như là ở đấu giá chính quy thì hẳn cũng không dám làm như thế.

- Mười tám vạn!

Dư Khốc vốn không có ý định ra lại giá, bởi vì ở trong lòng hắn, mấy khối ngọc này bán đi cao nhất chỉ có thể bán được mười lăm mười sáu vạn, mua vào mười tám vạn, đã là thâm hụt tiền.

Nhưng trong lời của người chủ trì đấu giá, thì thật sự là đang công kích ông chủ Dư, hơn nữa lúc trước lại vênh váo trước mặt các đồng nghiệp, cho nên mới không thể không kiên trì, lại tăng hai vạn.

- Tôi ra mười chín vạn!

Diệp Thiên không nhanh không chậm mà vẫn thong dong phát giá, nhưng giọng nói cũng vẫn ôn hòa, hắn cũng không muốn kích thích ông chủ Dư đấu giá cùng mình đến cùng, đó là việc mà người không kiếm chế mới làm.

- Vị tiên sinh này ra giá 19 vạn, xem ra cậu ta rất chung tình với mấy món cổ ngọc này, 19 vạn lần thứ nhất!

Người chủ trì đấu giá vừa tốn nước bọt, vừa nhìn về phía ông chủ Dư sắc mặt đang có chút đỏ lên, vừa rồi kích thích hắn một chút, giá cả lại tăng lên mấy vạn, tiền hoa hồng của người chủ trì đấu giá cũng tăng thêm không ít.

- Mẹ nó, có ngu mới theo tiếp!

Ông chủ Dư vờ như không thấy ánh mắt người chủ trì nhìn mình, đầu óc hắn rất bình thường, nếu thật sự là tranh được với Diệp Thiên, cho dù trở về đem bán đi, sau đó phỏng chừng cũng không tránh được bực bội.

- Mười lăm vạn lần hai, mười lăm vạn...

Thấy ông chủ Dư bắt đầu rút đầu rùa, người chủ trì đấu giá có chút thất vọng, nhưng buổi đấu giá còn phải tiến hành, hắn giờ búa liền chuẩn bị ấn định đấu giá lần này.

Nhưng trong cuộc sống luôn có những bất ngờ, ngay khi búa của người chủ trì đấu giá đã rơi đi xuống, một tiếng nói vang lên:

- Hai mươi vạn!

Tiếng hô giá tuy rằng không lớn, nhưng rất kiên định, rõ ràng lọt vào lỗ tai mọi người trong này.

Phản ứng của người chủ trì đấu giá rất nhanh chóng, cánh tay khê lệch đi, búa liền rơi xuống mép bàn, vì che dấu sự xấu hổ của mình, người chủ trì đấu giá liền la lớn ngay khi mọi người còn chưa thấy rõ:

- Hai mươi vạn! Vị... Vị tiên sinh này ra giá hai mươi vạn!

- Ai ra giá vậy?

- Mấy khối ngọc này giá trị đến như vậy sao? Không phải chỉ là mấy khối ngọc Hòa Điền Tử sao?

- Đúng vậy, chẳng lẽ giá cả thị trường Ngọc Thạch lại tăng? Cũng không nghe nói chuyện này?

Không chỉ có người chủ trì đấu giá khiếp sợ trong lòng, cơ hồ mọi người ở đây, đều hoài nghi đối với giá cả này, lại vừa thì thầm với nhau nghị luận, vừa tìm kiếm người ra giá trong đám người.

- Không ngờ là cậu ta? Tiểu tử này xem ra thích náo nhiệt đây!

Thính lực của Diệp Thiên phi thường tốt, chỉ cần hắn nghe qua một lần, căn bản đều có thể nhớ rõ là giọng của ai, tuy rằng người nọ chỉ hô lên ba chữ "Hai mươi vạn" kia, Diệp Thiên vẫn phân được rõ thân phận của hắn.

Người này dĩ nhiên là người bán đèn Chu Tước cho Diệp Thiên - Chu Khiếu Thiên, biết được là hắn, chân mày Diệp Thiên cũng hơi hơi nhíu lại, bởi vì Chu Khiếu Thiên hô lên giá này, rất có thể đã nhận ra giá trị mấy món ngọc này.

- Ba mươi vạn!

Lần này Diệp Thiên không tiếp tục tăng một vạn một nữa, bởi vì nếu đối phương biết giá trị thứ này, tuyệt đối sẽ bỏ ra đến chút tiền cuối cùng trong túi, cho nên Diệp Thiên trực tiếp hô lên giá ba mươi vạn.

- Chàng thanh niên này điên rồi chẳng? Khối ngọc đó căn bản không đáng giá này!

- Đúng vậy, mặc dù là ngọc cổ, nhưng cũng không cao như vậy?

- Chẳng lẽ Ngọc này thật sự đáng giá như vậy? Có chỗ nào đó chúng ta không hiểu sao?

- Hô đi, hô càng cao lỗ càng nhiều, Diệp Đông Bình thông minh lanh lợi như vậy, sao lại sinh ra đứa con ngốc như vậy?

Diệp Thiên vừa hô giá xong, mọi người lại xôn xao bàn tán, có người không hiểu, cũng có người vui sướng khi người gặp họa như Dư Khốc.

Nhưng còn có một vài người, cũng căng mắt nhìn mấy khối ngọc kia, muốn nhìn được gì đó, những người ở đây, không phải kẻ ngu, không ai cầm tiền tiêu lãng phí.

- Ba mươi lăm vạn!

Trong đám người, Chu Khiếu Thiên có chút áy náy nhìn Diệp Thiên cười cười, nhưng hô giá vẫn phải hô, đúng như Diệp Thiên nghĩ, thật sự hẳn đã nhìn ra vài món ngọc này là không tầm thường.

Chuẩn xác mà nói, không phải Chu Khiếu Thiên nhìn ra, mà là la bàn cổ tay áo hẳn cảm ứng được.

Diệp Thiên và Dư Khốc tranh luận, lúc ấy cũng bị Chu Khiếu Thiên vừa ăn com xong nhìn thấy, bị thu hút mà tò mò, sau khi hai người rời đi, hẳn cũng tới trước quầy hàng đó xem xét một hồi.

Bản thân Chu Khiếu Thiên không mang dụng cụ chẩn cảm với nguyên khí thiên địa, cũng không thể biết được nguyên khí rối loạn, nhưng khi hẳn cảm lấy mấy khối ngọc này, kim la bàn trong cổ tay áo, cũng điên cuồng chuyển động.

Dùng phương pháp của ngành nghiên cứu mà nói, la bàn chính là dụng cụ lợi dụng kim la bàn xác định phương vị từ trường, nhưng ở trong mắt thầy phong thủy, la bàn lại là công cụ có thể tránh dữ tìm lành, kim la bàn của nó chỉ hướng, cũng đại biểu cho nhiều hàm ý.

Kỳ thật Chu Khiếu Thiên sớm cũng biết hẳn bán đèn bằng đồng thau là một vật có chứa hung sát khí, đây cũng là một trong những nguyên nhân khi Diệp Thiên hỏi tên hẳn, hẳn chịu nói, bởi vì nghề chính của Chu Khiếu Thiên là thầy phong thủy, đào mộ trộm chi là ngẫu nhiên dính vào.

Chu Khiếu Thiên nghĩ, sau này Diệp Thiên vì đèn Chu Tước gặp phiền toái, nhất định sẽ thông qua Kỳ Nhiên mà tìm hẳn, đây chẳng phải lại có thêm tiền sao? Cho nên hẳn mới đồng ý bán đèn Chu Tước giá ba vạn đồng.

Nhưng khi nhìn thấy mấy khối ngọc này, Chu Khiếu Thiên mới biết Diệp Thiên không phải là một người đơn giản như vậy, người mà liếc mắt một cái phân rõ mấy khối Ngọc âm dương hoà vào nhau này, há lại không nhận ra đồ của hắn là hung khí?

- Ba mươi lăm vạn, vị tiên sinh này ra giá ba mươi lăm vạn, vị tiên sinh kia, xin hỏi cậu còn muốn ra giá không?

Sự tình đã như vậy, hiện tại chỉ có Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên hai người đấu giá vài món đồ vật này, người chủ trì đấu giá mặc dù không hiểu gì về lần đấu giá này, nhưng vẫn phải thực hiện hết chức trách của mình.

- Tôi ra năm mươi vạn!

Diệp Thiên cũng thấy buồn bực, vốn nghĩ hai mươi vạn có thể mua về, nửa đường lại gặp một tên Trình Giáo Kim, hơn nữa còn là người trong nghề, một trăm vạn có thể mua được hay không, trong lòng Diệp Thiên cũng bắt đầu không nắm chắc.

Có điều Diệp Thiên không ngờ, ngay khi hắn nói ra cái giá 50 vạn, Chu Khiếu Thiên cũng cười khỏ một tiếng, mở miệng nói:

- Được, vật này của cậu!

- Anh từ bỏ?

Diệp Thiên nghe vậy lại ngây ngẩn cả người, hắn đang nghĩ, mấy thứ này đấu giá đến một ngàn vạn, vậy cũng không thể nương tay.

Nhưng Diệp Thiên cũng không ngờ, đối phương cũng muốn có thể lấy ra một trăm ngàn để mua, nguyên nhân sở dĩ Chu Khiếu Thiên bỏ cuộc không đấu giá, chủ yếu là hắn không có tiền.

Mặt khác, còn một điều chính là, không phải tất cả mọi người đều hiểu được nhạc cụ của thầy tu.

Mặc dù Chu Khiếu Thiên cảm giác mấy khối ngọc này không tầm thường, nhưng bản thân hắn cũng chính là người hành nghề phong thủy ở nông thôn, trình độ không cao, cũng không biết giá trị của những pháp khí này.

Giống như là Diệp Thiên, nếu không phải lần đầu tiên bán pháp khí là bán cho Đường Văn Viễn, pháp khí đầu tiên của hắn có khả năng chỉ biết bán đi với giá hơn mười vạn mà thôi.

Nếu nói như vậy, lúc này Diệp Thiên cũng sẽ không kiên quyết theo đấu giá mấy thứ này đến bước này.

- Năm mươi vạn! Vị tiên sinh này ra giá năm mươi vạn, tôi nghĩ, đây cũng là một lần đấu giá gây bất ngờ nhất hôm nay, tin rằng cũng không có người lại ra giá, năm mươi vạn, đồng ý bán, mời hai vị vào bên trong giao dịch!

Vụ giao dịch này quả là làm cho người ta khó hiểu, nhìn thấy Chu Khiếu Thiên không theo đấu giá, hẳn thậm chí còn tiếp kiệm luôn hai câu nhắc lại giá, trực tiếp gỡ búa hoàn thành vụ mua bán.

Tuy rằng quá trình đấu giá có biến đổi bất ngờ, nhưng mua được mấy món pháp khí này, Diệp Thiên vẫn rất cao hứng, ít nhất mắt trận mà pháp trận ở tứ hợp viện cần đã không thiếu, đừng nói năm mươi vạn, ngay cả 100 vạn Diệp Thiên cũng sẽ bỏ ra.

Hơn nữa đối với Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên cũng không có gì ác cảm, bởi vì đôi là bản thân mình, hẳn nhìn thấy mấy món đồ này, chỉ sợ cũng không nhận được phải ra tay.

Đợi cho người chủ trì đấu giá tuyên bố đồng ý bán, Diệp Thiên cũng không đi ra phòng ngay, mà là đi đến trước mặt Chu Khiếu Thiên, đem danh thiếp của cha hắn ra, nói:

- Anh Chu, đây danh thiếp cha tôi, hi vọng anh sẽ liên hệ!

Diệp Thiên xuất đạo đến nay, ngoài một tên trong đội đào mỏ trộm hiểu được một chút về thuật pháp ra, đây là người thứ nhất gặp được biết đến pháp khí của thầy phong thủy, cho nên Diệp Thiên cũng muốn trao đổi với người này.

- Được, nhất định!

Chu Khiếu Thiên gật gật đầu, tiếp nhận như vàng.

Diệp Thiên cười khoát tay, cùng người chú mấy khối ngọc đi đến phòng trong, hiện tại hẳn không có một xu tiền mặt, đang cân nhắc trong đầu nên nói như thế nào để ông già kia chịu nhận chuyển khoản đây

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 228

Một Lời Ngàn Vàng

Chàng thanh niên, ta... tiền của cậu đâu?

Thấy Diệp Thiên và Diệp Đông Bình cùng đi theo phía sau hấn đều hai tay trống trơn, người bán ngọc nhất thời trùng sắc mặt xuống, hấn cũng không phải là người đào mỏ trộm chuyên nghiệp, chỉ là người cao tuổi một chút trong thôn, tổ chức một đám thanh niên nông nhân đi lao động chút thôi.

Vốn là ông ta cũng nghĩ lần này nhiều nhất có thể kiếm ngót nghét một vạn, không ngờ mấy khối ngọc vụn cuối cùng lại có thể bán được năm mươi vạn, trong vui mừng tốt bậc hấn cũng sợ Diệp Thiên đổi ý.

Đi vào phòng rồi, Diệp Thiên mở miệng nói:

- Chú à, chú thích chuyển khoản hay là muốn tiền mặt đây?

Ông lão không hề nghĩ ngợi, nói thẳng:

- Tiền mặt, lão Hán ta không có tài khoản ngân hàng, chỉ cần tiền mặt!

Trong lòng ông lão kia cũng có suy tính của mình, người nông dân kiến thức hạn hẹp, hấn nuốt riêng bốn mươi lăm vạn trong năm mươi vạn này, chỉ lấy năm vạn đồng quay về thôn, những thanh niên kia phỏng chừng đã có thể vui phát điên lên.

Nhưng nếu như chuyển khoản, sẽ cần hai tài khoản ngân hàng, thao tác tương đối phiền toái, cho nên ông lão sống chết đòi tiền mặt.

- Được, vậy thì tiền mặt, chào chị, phiền chị kêu Kỹ tổng cho tôi!

Diệp Thiên nghe vậy gật gật đầu, với Kỳ Nhiên mà nói, mấy chục vạn tiền mặt đương nhiên không phải là vấn đề đại sự, nói hôm nay Kỳ Nhiên chỉ thu nguyên tiền hoa hồng, cũng không dưới năm mươi vạn.

Đợi cho kia nhân viên đi ra ngoài, Diệp Thiên lấy từ trong túi quần cha ra một gói thuốc lá, đưa ông lão một điếu, nói:

- Chú này, mấy cái đồ này, là chú kiếm được từ nơi nào vậy? Mười hai con giáp, còn thiếu sáu con đâu?

Bất kể là đồ tuần táng hay là đồ Tế Tụ, thông thường đều là một bộ, Diệp Thiên biết, thứ này tuyệt đối không thể chỉ có 6 món, có nghĩa là, trong tay ông lão có khả năng còn có 6 món ngọc nữa.

Còn khả năng 6 món ngọc kia cũng là pháp khí cũng rất lớn, bởi vì bộ đồ ngọc Tế Tụ này sẽ được đặt cùng một chỗ khi hạ huyết, cùng được một linh huyết nuôi dưỡng khí, không thể nào một nửa thành pháp khí, nửa khác là ngọc bình thường.

- Hắc hắc, chàng thanh niên, cậu hỏi thế này cũng không hợp với quy củ?

Tuy rằng ông lão này không phải đào mộ trộm chuyên nghiệp, nhưng đã có thể đi vào trong này, đương nhiên cũng hiểu được quy củ bên trong, hỏi thăm lai lịch đối phương, chính là tối kỵ.

Nghe được ông lão nói vậy, Diệp Thiên hơi hột nói:

- Chú à, nghề của chú cháu không làm được, cũng sẽ không cướp đoạt những giao dịch của chú, cháu chỉ là muốn gom mấy khối ngọc này thành một bộ, nếu trong tay chú không có, thì thôi vậy!

- Chuyện này...

Ông lão tỏ vẻ do dự một chút.

- Chú à, không có coi như thôi, cháu nói thật với chú, mấy khối ngọc này của chú cũng may gặp phải cháu, đổi lại người khác có thể trả cho chú năm ba ngàn đã không tội rồi!

Diệp Thiên lại bỏ thêm một mồi lửa.

Cũng không phải Diệp Thiên lừa ông ta, các thương nhân tới nơi này tham gia giao dịch đồ cổ, chẳng có ai không phải gian thương.

Đồ của ông ta cũng đã bày mãi tới trưa, đúng như Diệp Thiên nói, cũng chỉ ra giá năm ba ngàn, nếu không phải ông chủ Dư và Diệp Thiên tranh giành, phỏng chừng tới chiều, chừng một vạn ông lão cũng bán đi.

Cho nên nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, ông lão không do dự, mở miệng nói:

- Lúc lấy lên, đúng là có mười hai cái, đặt trong hộp ở đầu quan tài, nhưng có mấy người, là người trong thôn, thấy con giáp hình của mình, thì đã lấy đi!

Nói đến đây, ông lão bỗng nhiên đảo mắt một chút, ánh mắt lộ ra một tia giao hoạt.

- Chàng thanh niên, nếu ta có thể đem cả 6 miếng ngọc đó cho cậu thành trọn bộ, cậu có thể trả giá bao nhiêu?

Ông lão cũng hiểu được, mấy khối ngọc của mình không đáng giá năm mươi vạn, không dễ dàng tóm được tên ngọc nhiều tiền, hẳn đương nhiên không bỏ qua cơ hội.

Diệp Thiên chìa một bàn tay quơ quơ trước mặt ông lão, lớn tiếng nói:

- Vẫn là giá này, chú à, chi cần là thứ cháu thích, cháu không cần tiền, chi cần thêm 6 món đó để trở thành một bộ, sẽ đưa thêm cho chú năm mươi vạn nữa!

- Cậu nói thật sao? Không phải gạt lão Hán ta đấy chứ? ...

Mắt ông lão kia sáng rực lên, hẳn tìm lý do gì đó, có thể lấy được mấy khối ngọc từ tay mấy cậu thanh niên trong thôn, năm mươi vạn này chẳng phải là dễ kiếm quá sao?

Diệp Thiên nghĩ nghĩ, xin danh thiếp của Diệp Đông Bình, lấy bút ghi số di động của mình ở mặt trước, đưa cho ông lão nói:

- Chú à, số điện thoại trên này chú gọi số nào cũng được, chỉ muốn đúng đồ, năm mươi vạn của chú không thiếu một xu!

- Được, cậu thanh niên, cậu cứ chờ đi, chậm nhất năm ngày, không, ba ngày, ta sẽ điện thoại cho cháu!

Hai tay ông lão lúc này có chút run rẩy tiếp nhận danh thiếp, lần này nuốt riêng bốn mươi lăm vạn, hơn nữa Diệp Thiên còn hứa hẹn cho năm mươi vạn, hẳn cũng không cần ở nông thôn nữa, đã có thể mua phòng nhỏ ở trong thành phố mà hưởng phúc.

- Đúng rồi, chú à, chuyện này hai người chúng ta biết là được, chú đừng...

Dù như thế nào, giao dịch riêng với ông lão bị phát hiện, là phá vỡ quy củ của Kỳ Nhiên, sau này cha hắn vẫn còn cần lẫn lộn trong giới đồ cổ, Diệp Thiên cũng không muốn mang đến phiền toái gì cho cha.

Diệp Thiên nói vẫn chưa xong, ông lão đã hiểu rõ, lập tức nói:

- Hiểu rồi, lão Hán hiểu rồi, chàng thanh niên, cậu yên tâm đi...

Hai người mới vừa nói xong, Kỳ Nhiên liền đẩy cửa đi đến, cười nói:

- Diệp Thiên, tìm tôi có việc gì?

Diệp Thiên cũng không còn khách khí, nói thẳng:

- Anh Kỳ, tôi muốn dùng thẻ trả năm mươi vạn, nếu anh tiện, lấy năm mươi vạn cho chú này giúp đi!

- Được, đơn giản.

Kỳ Nhiên gật gật đầu, quay sang nói với nhân viên phía sau hắn:

- Lấy máy quét thẻ ra đây, bảo cả tài vụ đem năm mươi vạn tiền mặt lại đây nữa...

Thái độ của Kỳ Nhiên làm cho Diệp Thiên rất hài lòng, anh bạn này quả rất biết làm người, cũng rất có chừng mực, không quá xum xoe nhưng lại thật sự khiến người khác thấy nợ món nhân tình.

Sau khi chuyển khoản cho Kỳ Nhiên, một túi đựng tiền chứa năm mươi vạn, cũng đặt ở trước mặt ông lão, tuy rằng sống hơn năm mươi tuổi, nhưng ông lão này chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy. Tay kéo khoá kéo mà không ngừng run rẩy.

- Chú à, số tiền này chú hãy cất kỹ, ra ngoài nên gửi vào ngân hàng trước đi!

Thấy ông lão kích động, Diệp Thiên cũng không biết là mình làm đúng hay sai, có lẽ là hành vi của mình với những người này, mới đưa đến kết quả càng nhiều mộ cổ bị hủy hoại trong tay người nông dân?

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Kỳ Nhiên cười nói:

- Diệp Thiên, yên tâm đi, chúng tôi đều có nhân viên đặc biệt hộ tống mỗi người, an toàn tuyệt đối không thành vấn đề.

- Được, anh Kỳ, hôm nay cảm ơn anh!

Diệp Thiên gật gật đầu, tùy ý hỏi:

- Đúng rồi, anh Kỳ, ngài năm nay anh bao nhiêu tuổi?

- Ha ha, qua Tết là ba mươi, Diệp huynh đệ, làm sao vậy?

Kỳ công tử mặc dù cảm giác có chút kỳ quái đối với câu hỏi của Diệp Thiên, nhưng vẫn thành thật trả lời.

Ông lão đã được nhân viên dẫn ra ngoài, Diệp Thiên giảm thấp giọng xuống vài phần, nói:

- Anh Kỳ, nếu tin lời của tôi, nơi này phải mau chóng chấm dứt, nếu không trong vòng hai năm, anh tất có tai ương lao ngục!

Tuy rằng Kỳ Nhiên không tự mình làm những chuyện đào bới mộ phần, nhưng hẳn cung cấp một nơi giao dịch cho những người đó như vậy, gián tiếp cũng coi như dính nhân quả.

Diệp Thiên xem cho hắn một quẻ, thấy có họa loa tù, ngoài khóa mắt vốn có chút xanh, biến thành màu đen, trong mắt có tia máu hồng, nếu tiếp tục công việc này, 32 tuổi nhất định phải vào nhà tù.

Không nói về ảnh hưởng của phong thủy khi Kỳ Nhiên làm nghề này, chỉ có thể nói quốc gia chưa thật sự chú trọng, nếu ngành tương quan siết mạnh tay, chỉ dựa vào thế lực gia tộc Kỳ Nhiên, liền bảo vệ không nổi hắn.

Diệp Thiên không thích nợ nhân tình kết nhân quả, hôm nay kiếm được 6 món pháp khí ở chỗ Kỳ Nhiên này, chỉ điểm giúp hắn tránh một kiếp nạn này, coi như là trả nợ hắn món nợ nhân tình này.

- Cái gì cơ? !

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, sắc mặt Kỳ Nhiên biến đổi, thành thật mà nói, làm nghề này, chính xác là có cảm giác làm xiếc đi dây, chẳng qua vì nghề này kiếm lời rất cao, hắn vẫn luyến tiếc chưa buông tha mà thôi.

- Ha ha, đó là ý kiến của tôi, làm như thế nào, tùy ý anh Kỳ thôi.

Diệp Thiên cười ha ha, hẳn mang ơn Kỳ Nhiên, cũng chỉ trị giá một câu nói như vậy, nhưng một lời này chính là giá trị ngàn vàng, nếu như đối phương là người thông minh, đương nhiên sẽ có chấu vàng rửa tay, nếu Kỳ Nhiên tham lam quá độ, Đại La thần tiên kia cũng không cứu được hắn.

- Cám ơn, tôi sẽ lo chuyện này.

Kỳ Nhiên gật gật đầu, dù sao khi chung quanh hắn đã có một lợi ích quần thể, hiện tại cho dù hắn muốn thu tây, cũng cần một khoảng thời gian.

Nhắc nhớ Kỳ Nhiên xong, Diệp Thiên cũng không đi ra chỗ đấu giá nữa, nghỉ ngơi ở trong phòng hơn nửa giờ, sau đó hắn và Diệp Đông Bình lên cỗ xe Santana có chút tầm thường rời khỏi đó.

Đương nhiên, những thứ hôm nay mua được sớm đã đặt trên xe Diệp Đông Bình, đồ cổ cũng không phải là tính giá theo thể tích, những đồ mua với giá năm mươi vạn, còn chưa để đầy một cỗ xe.

- Anh, Diệp Thiên, mọi người đã về rồi?

Từ lúc đi ra từ chỗ Kỳ Nhiên, Diệp Đông Bình đã gọi điện thoại bảo Lưu Duy An đóng cửa hàng đi về nhà, lúc này, mới vừa vào túp hợp viện, Lưu Duy An liền ra đón, nhận mấy túi trong tay Diệp Đông Bình.

Những đồ khai quật này, bản thân bị ngấm bùn đất và nước ngầm ăn mòn rất mạnh, mua về rồi nhất định phải được xử lý đặc biệt, Diệp Đông Bình dẫn Diệp Thiên đến nhà kho.

2 năm qua Diệp Đông Bình mua không ít đồ thể này, phương pháp xử lý cũng đã quen, cuối cùng cũng chỉ còn lại có cái đèn bàng đồng thau và mấy khối ngọc của Diệp Thiên.

Diệp Thiên chọn trong 6 khối ngọc, lấy ra một khối hình hồ, đưa cho Diệp Đông Bình, nói:

- Ba, ba tuổi Dần nhì? Ngọc này ba bảo ai đó xuyên cái lỗ rồi đeo nhé, đúng rồi, ba nhớ đừng bán đấy, người khác trả bao nhiêu tiền cũng không bán!

- Diệp Thiên, đây là nhạc cụ của thầy tu?

Nhìn thấy Diệp Thiên lấy ra khối ngọc, Lư Duy An hoảng sợ.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, dưỡng, ở đây không con vật có tuổi của chú, đợi mấy ngày nữa cháu tìm cho chú một món nhé!

Lư Duy An liên tục xoa tay, nói:

- Chú cũng không dám mang, thứ này quý lắm mà?

- Dưỡng, nhạc cụ của thầy tu không mang ở trên người, làm sao tránh điềm dữ mang đến điều lành được?

Diệp Thiên cười cười, một tay cầm cái đèn đồng thau, nói:

- Ba, dưỡng, con đi về trước, cái này còn phải xử thêm chút!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div data-bbox="40 600 535 627" data-label="Text">

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 229

Nhà Mới

Diệp Thiên vốn luôn nghĩ tìm cho mỗi người trong nhà một món đồ hộ thân là nhạc cụ của thầy tu, nhưng đáng tiếc hẳn cũng không đủ nhạc cụ của thầy tu, bây giờ rốt cục đã có, trên mặt Diệp Thiên cũng lộ ra nét tươi cười.

Nhưng lần này tổng cộng chỉ có được 6 món nhạc cụ của thầy tu, còn cần hai món làm mất trận trận pháp ở tứ hợp viện, mấy món khác cũng không hợp tuổi các cô các bác, cho nên Diệp Thiên muốn đợi đến lúc ông già đưa thêm cho hẳn vài món nhạc cụ của thầy tu, sẽ đưa cho các cô các bác.

Diệp Thiên mới từ kho đi ra, thấy em họ hốt ha hốt hoảng từ trong nhà chạy ra, vội vàng hỏi:

- Lam Lam, Mao Đầu đâu?

Mao Đầu chính là con chồn mà Diệp Thiên nuôi, bởi vì lông trên đầu con chồn này vô cùng đáng yêu, Diệp Thiên chỉ có thể nghĩ cho nó cái tên như thế, phụ nữ trong nhà, không một người nào, không thích con chồn nhỏ này.

- Anh, nó mới vừa rồi còn rất ngoan, nhưng chớp mắt không biết rằng đã chạy đi đâu? Em đang tìm nó đây.

- Khụ, không cần tìm nữa, đây rồi.

Diệp Thiên bỗng nhiên cảm giác quần sắp tụt xuống, cúi đầu nhìn lại, con chồn đang dùng bốn móng vuốt bám vào quần của mình đòi trèo lên trên.

- Mao Đầu hư hỏng, nhìn thấy anh là không để ý gì chị.

Mao Đầu vô cùng thân thiết đối với Diệp Thiên, khiến Lưu Lam Lam rất ghen tị.

- Được rồi, sắp khai giảng rồi, em quay về đọc sách đi.

Diệp Thiên cười xoa nhẹ tóc em, một tay bắt lấy Mao Đầu, đặt nó ở đầu vai của mình.

Con chồn lớn lên rất nhanh, lúc này đem về không lâu, từ lúc đó mới bằng lòng bài tay giò đã gần ba mươi cen-ti-mét dài, toàn thân lông màu bạc rất là xinh đẹp.

Mang theo Mao Đầu và đèn Chu Tước, Diệp Thiên đi vào phòng trong hậu viện của mình, đem đèn để lên trên bàn, còn mình đi vào phòng tắm tắm rửa, đến lúc đi ra, cũng đã cảm giác được sát khí tràn ngập trong phòng.

- Quả nhiên là thứ tốt!

Hung khí như vậy, điều kiện hình thành cũng vô cùng hà khắc, chẳng những phải đặt nơi có hung khí trong mồ mà người chết, còn hấp thu oán khí từ người chết, như thế mới có thể hình thành cực âm trong nó. Mộ cổ Trung Quốc có hàng ngàn vạn mộ, nhưng điều kiện phù hợp cũng không nhiều lắm.

- Ô, chuyện gì xảy ra với mày thế?

Khiến Diệp Thiên có chút bất ngờ chính là, con chồn lại giống như là không bị sát khí ảnh hưởng, ghé vào dưới đèn Chu Tước híp mắt liếc nhìn, nhìn thấy Diệp Thiên đi đến, lại giơ 4 vó ngã chổng trơ ra đó, diễn cảm rất là có hồn.

- Mi sinh ra ở Tuyết Sơn, có thể bẩm sinh đã thích ứng được với loại âm hàn khí này rồi nhỉ?

Diệp Thiên suy nghĩ một lúc lâu, cũng đành phải đưa ra một đáp án như vậy.

Nhưng trong phòng tràn ngập sát khí, luôn khiến cho người ta cảm giác không thoải mái, Diệp Thiên đi đến trước đèn Chu Tước, hai tay múa múa mấy đường, đồng thời đẩy nguyên khí trong cơ thể, trong phòng nhất thời như nổi lên một trận gió xoáy, sát khí đó đều bị Diệp Thiên thu lại.

- Thu lại trước đã, sau này nói không chừng lại có thể dùng đến!

Hung khí không những có thể làm mất trận sát trận, tăng cường uy lực của sát trận, mà còn có thể áp chế sát khí, thay đổi âm sát nơi phong thủy, ở một vài thời điểm, tác dụng này thậm chí còn quan trọng hơn so với nhạc cụ của thầy tu.

Nhưng cất chứa hung khí, cũng không phải một chuyện đơn giản, chẳng những cần bảo đảm nội sát trong hung khí không bị hao hụt, còn phải nghĩ biện pháp tẩm bổ nó.

Diệp Thiên đã nghĩ kỹ, chờ trận pháp tứ hợp viện hoàn thành, sẽ đem đèn Chu Tước đặt vào âm huyết, dùng âm sát Cổ Cung nuôi dưỡng nó. Nếu may mắn, nói không chừng có thể xuất hiện một món đồ giống Vô Ngân, một nhạc cụ của thầy tu.

- Chít chít ... chít chít!"

Cảm nhận được sát khí biến mất, Mao Đầu nhất thời lại bò lên, đi quanh đèn Chu Tước, cuối cùng lại dùng bốn móng vuốt nhỏ ôm lấy đèn Chu Tước, vẻ mặt như đang hưởng thụ.

- Được rồi, cũng không phải đèn thần của Aladin, đừng nghịch nữa ...

Nhìn thấy Mao Đầu làm trò cười, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, cũng không ngăn nó, mà là tìm ra bút lông, chu sa và giấy vàng, vẽ lá bùa trên bàn.

Từ khi bệnh trong cơ thể được Tuyệt Liên ở Thiên Sơn chữa khỏi, đây là lần đầu tiên Diệp Thiên vẽ bùa, vận hành công pháp đẩy nguyên khí ngưng tụ vào ngòi bút, Diệp Thiên sử dụng ngòi bút như bay, một mạch liền vẽ xong lá bùa.

- Bùa Trấn Phong, không biết hiệu quả thế nào?

Diệp Thiên vẽ ra một lá bùa Trấn Phong sát khí, công hiệu có chút giống "Thái Sơn Thạch Cầm Đương" thường thấy ở cửa các nhà nông thôn, khiến âm sát khí không dám tới gần.

Diệp Thiên đưa tay cầm đèn Chu Tước, lồi Mao Đầu đang bám chặt vào nó xuống, dán lá bùa vào đèn Chu Tước, nhất thời, những tia sát khí tràn ra ngoài, đều thu hồi trở lại đèn Chu Tước.

- Chít chít ... chít chít ...

Cảm giác được sát khí mình thích không còn, tiểu Mao Đầu nhất thời kêu lên, đồng thời như tia chớp nhảy đến đầu Diệp Thiên, tức giận dùng móng vuốt túm tóc Diệp Thiên.

Diệp Thiên một tay gỡ Mao Đầu xuống, cười nói:

- Đùng làm âm, mấy ngày nữa tứ hợp viện xây xong, nơi đó sát khí còn nhiều hơn, mi thích làm sao cũng được ...

Không biết con chồn có nghe hiểu lời nói của Diệp Thiên hay không, ánh mắt đen bóng đảo qua một vòng, từ tay Diệp Thiên chạy vọt ra bên ngoài viện.

Diệp Thiên cũng không còn đi trông chừng nó, con chồn nhỏ nhưng rất thông minh, nó chắc chắn sẽ không chạy ra khỏi tứ hợp viện này, hơn nữa từ khi Mao Đầu đến về nhà, rất thường xuyên bắt được chuột, hiện tại đã không còn thấy con chuột nào.

Mấy ngày sau đó, Diệp Thiên đều ở nhà chờ điện thoại của ông lão kia.

Nhưng phải đợi cho tới ngày thứ tư, ông già mới đánh điện thoại tới, có chút xấu hổ nói với Diệp Thiên rằng hắn chỉ tìm về được 5 món ngọc.

Còn có một món ngọc nữa, ông lão nhân cho một người cháu, nhưng ngay mấy ngày hôm trước, khi đi vào trong thành, xe bị lật xuống cống, chàng trai kia tuy rằng không sao, nhưng khối ngọc đã bị vỡ nát.

Nghe thấy ông lão nói vậy, Diệp Thiên có khóc cũng không làm gì được, chỉ có thể nghĩ vận may của cháu ông ta không tệ, dựa vào nhạc cụ của thầy tu mà tránh được một kiếp nạn.

Nhưng Diệp Thiên cũng không có cảm giác tiếc nuối, hắn vốn là người tinh thông thuật pháp, tự nhiên biết đường rộng năm mươi, qua thời gian chỉ còn bốn mươi chín, trong cuộc sống này không có việc gì được hoàn mỹ, đều sẽ có một chút thiếu sót đáng tiếc, làm việc gì cũng không nên quá đáng, luôn cần lưu lại một đường sống mới là tốt.

Đương nhiên, không có được một bộ mười hai con giáp, cũng có lý do khiến Diệp Thiên ép giá, cuối cùng hắn lấy giá ba mươi vạn để mua 5 món nhạc cụ của thầy tu đó. Theo đó, từ chỗ Đỗ Cường kiếm được một trăm vạn, lại chỉ còn lại có hai mươi vạn.

Diệp Thiên cũng từng hoài nghi, hay là Ngũ Tệ Tam Khuyết của mình chính là thiếu tiền? Bằng không mấy năm nay hắn cũng kiếm trên trăm vạn, nhưng trong tay lại luôn thiếu tiền.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là Diệp Thiên suy đoán rằng, tuy rằng không giữ được tiền, nhưng hắn thật đúng là không thiếu tiền tiêu. Khi có được 5 món ngọc mà ông lão đưa tới, Diệp Thiên liền triệu tập người trong nhà, đem những pháp khí này phân phát đi.

Nhà bác hai của Diệp Thiên tổng cộng có năm người, Lục Sâm đã có một khối nhạc cụ của thầy tu, cộng thêm bác cả và cô út với

Lưu Lam Lam, tổng cộng Diệp Thiên đưa ra 7 món nhạc cụ của thầy tu.

Nhưng Lưu Lam Lam và Vân Hi cùng cảm tình một con giáp, Diệp Thiên chỉ có thể đưa cho Lưu Lam Lam một khối ngọc có hình con vật không giống với tuổi của cô bé.

Những món ngọc này ở trong mồ mã lâu ngày, vẻ sáng bóng mặt ngoài có chút âm đạm, trừ phi là người giống Diệp Thiên có thể cảm ứng được âm dương nhị khí, nếu không người bình thường nhìn thấy cũng sẽ không để ý, cho nên Diệp Thiên cũng không sợ có người thấy hơi tiền mà nổi máu tham.

Sau chuyện Lục Sâm hôn mê lần trước, bất kể là người của nhà họ Diệp hay là nhà họ Lục, cũng biết tầm quan trọng của pháp khí, đối với chuyện Diệp Thiên đưa tặng những món ngọc này, đều trân trọng đeo bên người.

Những ngày sau, thật là không có chuyện gì tìm đến Diệp Thiên, mỗi ngày hẩn mang Mao Đầu đi qua đi lại hai tứ hợp viện, những ngày sau này cũng rất thoải mái.

Tới đầu tháng 10, thời tiết Bắc Kinh dần dần chuyển lạnh, cây hòe già trong nhà đã đầy lá cây rơi xuống đầy, mà tứ hợp viện của Diệp Thiên, cũng tới giai đoạn kết thúc công việc.

Việc cải tạo tứ hợp viện của Diệp Thiên, phần nhiều là thi công bên ngoài, chủ thể công trình chính là thay đổi một chút ở trong ngoài, cũng không có động đến cột kèo chính trong nhà, cho nên cũng tránh được những nghi thức long trọng.

Kết thúc công việc hôm nay, Vệ Hồng Quân cũng đi tới tứ hợp viện, Diệp Đông Bình hôm nay cũng đóng cửa hàng ở Phan Gia Viên, dẫn mấy chị em tới nhà mới của Diệp Thiên.

- Chú Vệ, thật sự là cảm ơn chú!

Với Vệ Hồng Quân cũng không cần quá khách khí, trên tay Diệp Thiên cầm một chồng tiền lì xì, nhìn về phía kỹ sư Vương bên cạnh Vệ Hồng Quân, nói:

- Kỹ sư Vương, đây là một chút tấm lòng của tôi, anh nhất định phải nhận, những thứ này là tiền thưởng cho mọi người, anh cầm lấy đưa cho mọi người đi!

- Ôi, không được, Diệp Thiên, thật sự không được!

Trước mặt ông chủ, kỹ sư Vương nào dám thu tiền thưởng của Diệp Thiên? Tay đưa đẩy lại, thoái thác.

Vệ Hồng Quân cười ha ha nở, nói:

- Cậu Vương, cậu cứ nhận đi, nhưng lần sau không được lấy đó làm tiền lệ nhé!

- Cảm ơn Diệp tổng, cảm ơn ông chủ!

Vệ Hồng Quân đã lên tiếng, kỹ sư Vương cũng vờ ngại ngần nhận lấy tiền.

Tuy rằng không mở ra xem, nhưng với cảm giác nơi tay, một chồng dày thế này, ít nhất cũng có năm nghìn đồng, điều này làm cho kỹ sư Vương trở nên tươi cười, trong lòng thầm khen Diệp Thiên biết làm người.

- Thiên Môn khai, Địa Môn lai, tài đình song tiến, hiển tinh quý nhân nhập môn lai!

(Thiên Môn mở, Địa Môn đến, Tiền tài cùng đến, quý nhân đi vào.)

Tới giữa trưa, sân cửa nhà mới của Diệp Thiên vang lên tiếng pháo, đốt một lá bùa chính mình chế ra, miệng niệm vài câu, nghi thức vào nhà mới cũng coi như hoàn thành.

Bữa cơm trưa đương nhiên là ở chính nhà mới, nhưng ngoài Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên đều không mời người nào khác, bữa tiệc này đến 4-5 giờ chiều mới kết thúc, lúc ấy Vệ Hồng Quân mới cáo từ rời đi.

Tiến Vệ Hồng Quân đi về, rồi trở lại phòng mình, Diệp Thiên nói với người nhà:

- Ba, các bác, các cô, mọi người cứ về đi, tối nay con ở lại đây, mọi người không cần ở lại đâu!

Tứ hợp viện tuy rằng xây dựng xong, nhưng Diệp Thiên chưa khởi động trận pháp, phong thủy trong viện này không tồi, nhưng vẫn kém khá xa kỳ vọng trong lòng Diệp Thiên, chỉ có đợi đến khi trận pháp mở ra rồi, mới có thể được coi là một nơi phong thủy tốt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 230

Càn Khôn Tự Linh Trận

Đối với Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân thật sự phí không ít tâm tư, ngoài việc không trực tiếp bỏ tiền, cơ hồ toàn bộ chuyện Diệp Thiên nghĩ đến, hẳn đều làm được.

Đồ dùng trong nhà, đồ điện và hệ thống sưởi ấm không cần nói, trước sau hơn mười gian phòng bên trong Tứ Hợp Viện, trogn mỗi gian phòng hẳn cũng cho người bày đặt chậu lan, lô hội, ... dùng để điều dưỡng không khí bên trong phòng.

Mặt khác Vệ Hồng Quân còn cho người đi mua không ít than hoạt tính, bày trong các góc phòng, sơn sử dụng để sơn nhà và các vật liệu xây dựng đều là độ ô nhiễm rất thấp, hơn nữa thông gió tương đối tốt, cho nên vừa mới xây xong, Diệp Thiên có thể vào ở ngay.

Tiền Vệ Hồng Quân và người nhà về rồi, Diệp Thiên đóng cửa Tứ Hợp Viện, thanh âm bên ngoài dường như đã bị ngăn cách lại, ngẩng đầu nhìn ngoài bức tường cao, có thể nhìn thấy chính là bầu trời, không còn thấy kiến trúc khác.

Đây cũng là một đặc điểm ở quanh Cố Cung, vì bảo vệ không gian cố đô, từ Nhị Hoàn trở vào đều bị hạn chế độ cao kiến trúc, chỉ cần đóng cửa Tứ Hợp Viện, thì chỉ thấy bầu trời xanh.

- Một mình một người ở nơi lớn như vậy, thật đúng là có đó xa xỉ nhỉ?

Nhìn thấy nhà cao cửa rộng được xây dựng lại, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút cảm khái.

Trước sau ba khu viện với hơn mười gian phòng, cũng đủ cho 7-8 gia đình ở, hơn nữa bên trong cũng đều có giường và đồ dùng trong nhà, nhưng hiện tại người ở đây lại chỉ có mình Diệp Thiên.

Theo góc độ phong thủy mà nói, ít người mà nhà cửa quá lớn, sẽ mất đi sinh khí, khiến cho sát khí lan tràn, trong sách phong thủy cổ cũng có viết “Nhà lớn người ít, là nhà mang hung sát”.

Lặng lặng ở trong một Tứ Hợp Viện lớn như vậy, Diệp Thiên thực sự cảm nhận nhiệt độ nơi đây thấp hơn không ít nếu so với bên ngoài.

Trước kia Diệp Thiên mở "Quỷ môn", sát khí còn chưa tiêu trừ hết, tuy rằng Vệ Hồng Quân trồng không ít cây cối thực phía trước sau viện, nhưng vẫn hơi có vẻ tiêu điều.

Nếu đổi lại là những người lá gan hơi nhỏ một chút, chưa hẳn dám một thân một mình ở bên trong, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, nơi này lại cũng là nơi tuyệt hảo cho hắn tu luyện công pháp.

Đương nhiên, cũng phải đợi hắn mở trận pháp ra mới được, nếu không, nơi lớn như vậy, chỉ một mình hắn ở lại, thời gian dài cũng sẽ ứng nghiệm câu “Nhà lớn người ít, là nhà mang hung sát”.

Tới chạng vạng, Diệp Thiên trở về nhà cũ một chuyến, ăn bữa cơm chiều đơn giản, liền lấy các đồ vật trong phòng mình thu dọn lại rồi đem sang Tứ Hợp Viện mới của mình, lần này trở về, phía sau hắn cũng có thêm cái đuôi nhỏ.

Tiểu Mao Đầu đã đi theo Diệp Thiên tới Tứ Hợp Viện mới rất nhiều lần, nhưng dường như nó biết sau này mình sẽ ở chỗ này lâu dài, nên đang hung phấn không thôi, đi vào trong viện liền mất đi tung tích, cũng không biết chạy đến góc nào.

Diệp Thiên không đi quản nó, mà trở lại gian phòng của mình ở hậu viện, lặng lẽ ngồi đó, hắn muốn điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, tranh thủ có thể thành công mở trận pháp.

Diệp Thiên bố trí trận pháp này, gọi là Càn Khôn Tự Linh Trận, theo góc độ phong thủy mà giải thích, Càn Khôn là hai phần trong bát quái, đại biểu thiên địa, diễn sinh là âm dương, nam nữ và vạn vật.

Đây cũng là một loại pháp trận yêu cầu hà khắc nhất mà trong đầu hắn được truyền thừa, thông thường chỉ có nơi âm dương hòa hợp, mới có hi vọng bày bố thành công trận pháp này, chính là điều kiện có hạn, từ xưa đến nay cũng chỉ có mấy cao nhân thuật sĩ ẩn thân ở danh sơn mới có thể làm được.

Nhưng Diệp Thiên cũng thật may mắn, nơi đây là Hoàng Thành, tập trung vận khí thiên hạ, có thể nói là dương thịnh.

Còn sát khí Cổ Cung trong mấy trăm năm tích tụ lại, lại có thể đại biểu cực âm, như vậy, âm dương đều có, yêu cầu của Càn Khôn Tự Linh Trận cũng đạt được.

Chỉ là cần gọi lên vận khí của Hoàng Thành cùng với âm sát Cổ Cung, lại không phải chuyện dễ dàng, với công lực của Diệp Thiên cũng chỉ là miễn cưỡng có thể làm được, một bước làm sai, có thể khiến Diệp Thiên giống như là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Cho nên tuy rằng các việc chuẩn bị đều đã làm xong, nhưng Diệp Thiên vẫn không dám khinh thường, vạn nhất trận pháp không mở ra được, hẳn gây động nguyên khí thiên địa, rất có khả năng sẽ biến nơi này thành đồng đổ nát.

Diệp Thiên ngồi liền ba bốn giờ như vậy, tới mười giờ đêm, Diệp Thiên ngồi ngay ngắn trong phòng, trên giường trúc, hai mắt mở to, tinh quang trong mắt chợt lóe, lập tức thu lại.

Lúc này, Diệp Thiên cảm giác được trạng thái của mình vô cùng tốt, cho dù lại nghịch thiên cải mệnh cho lão đạo sĩ một lần nữa như lần trước, Diệp Thiên cũng nắm chắc thành công, đương nhiên, hậu quả thì vẫn giống nhau, hẳn vẫn sẽ bị nguyên khí đã thương như con chó con.

Từ trên bàn cầm lấy hai món nhạc cụ của thầy tu sớm đã chuẩn bị tốt, Diệp Thiên đi ra khỏi phòng, ngẩng đầu nhìn sắc trời, lúc này mới vừa qua Trung thu, trăng sao sáng, một dải ánh trăng sao màu bạc đã chiếu xuống trong viện.

Diệp Thiên đi tới Tiền viện đầu tiên, đem một khối nhạc cụ của thầy tu đặt ở một góc dưới đất trong hoa viên Tiền viện, nơi này Diệp Thiên cho người lưu lại một cái hố bằng bán tay, xung quanh toàn bộ dùng Hán Bạch Ngọc kết thành.

Đem nhạc cụ của thầy tu để vào hố giữa Hán Bạch Ngọc trắng tinh, Diệp Thiên lại lấy một miếng Hán Bạch Ngọc làm thành cái nắp đập vào, giống như hoàn toàn không có lỗ hổng.

Cất kỹ nhạc cụ của thầy tu, Diệp Thiên lại đi tới hậu viện, cũng lấy một khối nhạc cụ của thầy tu để vào trong mắt trận, Hán Bạch Ngọc có tác dụng hấp thu khai thông linh khí. Trong hoàn cảnh không có đủ tiền để dùng ngọc, Diệp Thiên chỉ có thể dùng nó.

Làm xong những việc này, Diệp Thiên đi tới trung viện, ngửa đầu lên trời, thuật sư tất phải tinh thông tinh tượng (các vì sao), Diệp Thiên chính là đang nhìn sự vận chuyển, có đôi khi thông qua tinh tượng nhận biết canh giờ, thậm chí so với kim đồng hồ hiện đại còn chuẩn xác hơn.

- Cũng được rồi, sắp đến giờ hội rồi!

Đứng thẳng ước chừng nửa giờ, ánh mắt Diệp Thiên đột nhiên sáng ngời, trong miệng quát khẽ:

- Tiên!

Theo tiếng quát Diệp Thiên, hai tay của hắn cũng bám ra Bát Động Minh Vương Ấn, cả người bỗng nhiên trở nên cao lớn, giống như núi Thái Sơn, vững vàng nguy nga, một khí thế phóng lên cao.

Khi dòng khí từ trên người Diệp Thiên tản mát đi đạt đến đỉnh, bước chân Diệp Thiên đột nhiên động, cùng với những cử chỉ nơi tay, buột miệng nói ra tiếng “Bình”.

"Bình" trong “Cửu Tự Chân Ngôn” đại biểu cho năng lượng, Diệp Thiên hô lên câu này, nguyên khí quanh thân tuôn trào ra, lá khô rơi trong viện như bị cuồng phong cuốn cuộn nổi lên, bay chung quanh.

Trong sự khổng chế của Diệp Thiên, nguyên khí từ trên người hắn tràn ra, cũng thẳng hướng Quỷ Môn mà đi, Quỷ Môn hiện tại là ngăn cản bên ngoài chứ không ngăn bên trong, nguyên khí Diệp Thiên nắm trong tay nháy mắt sẽ xuyên qua Quỷ Môn, cùng sát khí Cổ Cung hòa quyện lại với nhau.

Lúc này đúng thời khắc giờ Hợi, là một canh giờ thuận âm cuối cùng trong một ngày, âm sát khí Cổ Cung cũng đạt tới đỉnh, vừa mới tiếp xúc, thân thể Diệp Thiên liền rung mạnh, nơi khoe miệng vọt ra một ngụm máu tươi.

- Mẹ nó, nếu không phải công lực đã khôi phục, mình thật sự không thể khởi động trận pháp này!

Diệp Thiên phát hiện bản thân vẫn đánh giá thấp sát khí mấy trăm năm ngưng tụ ở Cổ Cung, đồng thời cũng đánh giá cao sức khỏe của mình.

Nếu không phải Tuyệt Liên ở Thiên Sơn khiến nội thương của Diệp Thiên khỏi hẳn, nguyên khí bản thân tiếp xúc sát khí này, trong nháy mắt, chỉ sợ bản thân Diệp Thiên cũng bị trọng thương, mà không chỉ là phun ra một ngụm máu tươi đơn giản như vậy.

Nhưng trả giá một ngụm máu tươi này, cũng khiến Diệp Thiên khai thông được sát khí Cổ Cung, những dòng sát khí nặng nề trực tiếp bị Diệp Thiên dẫn tới mắt trận trong hậu viện.

Nhưng bây giờ còn chưa phải không phải thời khắc mở ra trận pháp.

- Đầu!

Diệp Thiên lại dùng một tiếng chân ngón, thiên địa dường như cũng đã xảy ra cộng hưởng với hắn, những sát khí bị thu hút đến, bị Diệp Thiên gắt gao thu vào trong mắt trận, nhưng vào lúc này, hiện tượng thiên văn đã biến đổi, giờ Tý đã tới.

Tục ngữ nói: "Từ giả dương sinh chi sơ" giờ Tý là lúc âm dương trao đổi, âm sắp hết, dương tương sinh, là thời điểm âm dương kết hợp, bắt đầu ngày mới, thiên địa nguyên khí vào thời khắc này cũng sản sinh biến hóa.

Diệp Thiên có thể cảm nhận được, một dòng khí Chí Dương ở Cốc Cung vọt lên cao, trong miệng vội vàng hét lớn một tiếng:

- Hành!

Chữ “Hành” có thể làm cho vạn vật ngang bằng, có thể làm cho người càng thêm dễ dàng nắm trong tay nguyên khí thiên địa.

Khi động tác tay của Diệp Thiên phối hợp với pháp quyết “Nhật luân ấn pháp”, tất cả vạn khí Hoàng Thành đều bị hắn kéo đến, giống như Giao Long, đều tập trung vào trong mắt trận Tiên viện.

- Âm dương giao thái pháp trận khai, khai! !

Ngay khi giờ hội sắp qua, giờ Tý đến, Diệp Thiên lại lần nữa làm động tác tay.

Cùng một tiếng "Khải" thốt ra, hai khối nhạc cụ của thầy tu hắn chôn ở mắt trận, đột nhiên toả ra ánh sáng rực, sản sinh một lực hấp dẫn mạnh, khiến hai dòng khí âm dương hoàn toàn tương khắc trong Tứ Hợp Viện, hấp thu vào trong mắt trận.

Cả Càn Khôn Tụ Linh Trận trong một khắc này, hoàn toàn được kích hoạt, Hán Bạch Ngọc trải rộng khắp Tứ Hợp Viện dẫn dắt khí âm dương hội tụ vào trung viện.

Cái trán tràn đầy mồ hôi lạnh, lúc này Diệp Thiên cũng không thể tiếp tục nắm trong tay nguyên khí thiên địa, đặt mông ngồi trên mặt đất, trên mặt lộ ra vẻ căng thẳng, thành công hay không, vừa mới được quyết định.

Nếu thất bại, hai dòng nguyên khí thuộc tính tương khắc va chạm vào nhau tại đây, Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên nhất định sẽ trở thành một đống hoang tàn, nhưng Diệp Thiên cũng không thể làm khác, hắn chỉ có thể trông chờ những tri thức được truyền thừa cho trong đầu không lừa dối mình.

Không có va chạm như Diệp Thiên tưởng tượng, hai dòng khí âm dương tụ lại ở trung viện, rất nhanh dung hợp.

Cũng với sự dung hợp, của hai dòng nguyên khí một linh khí cực kỳ thuần khiết, từ giữa viện vọt lên cao, giống như là một tầng tròn bảo hộ, một lát đã bao phủ khắp Tứ Hợp Viện.

Nếu lúc này ngoài vũ trụ có vệ tinh, bọn họ sẽ phát hiện, Tứ Hợp Viện rõ ràng có thể thấy được, đang bị một tầng sương mỏng che kín, tuy rằng ở trong này, nhưng những chậu hoa cũng trở nên mơ hồ không rõ.

- Đây là thành công rồi sao?

Ngồi dưới đất, Diệp Thiên có chút chật vật, cảm thụ được nguyên khí thiên địa thuần khiết, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng như điên.

Nguyên khí hiện tại giống như ở đỉnh núi cao, trong trẻo, thuần khiết, không có chút ô nhiễm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 231

Biến Hóa

Chít chít... Chít chít!

Tiểu Mao Đầu không biết từ nơi này chạy ra, chui vào cổ áo Diệp Thiên, lộ ra một cái đầu nhỏ, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ, thét chói tai hướng về Diệp Thiên.

Khả năng cảm ứng của động vật mạnh hơn người rất nhiều lần, khi Diệp Thiên mở ra Càn Khôn Tụ Linh Trận, ngay cả nơi mấy người ngồi đánh bài nói chuyện phiếm cũng không có cảm giác thay đổi, nhưng đã khiến con chồn sợ không ít.

Nhất là dòng khí âm hàn gần như ngưng tụ thành sát khí, khiến Mao Đầu vốn là động vật ưa thích rét lạnh cũng không chịu được, vừa rồi nó bị dòng khí này ép tới mức quỳ rạp trên mặt đất, cũng không dám động đậy.

Diệp Thiên về mặt ngây ngất hít vào một hơi thật sâu, cười nói:

- Mao Đầu, sợ cái gì chứ, ngươi có cảm giác được không, không khí chỗ này đã tươi mát hơn so với Tuyết Sơn?

Mặc dù gọi lên hai dòng khí âm dương khiến nguyên khí của Diệp Thiên bị tổn thương, nhưng tinh thần hẳn lại vô cùng phấn chấn, ở giờ khắc này, Diệp Thiên không có cách nào khác đi tìm người khác cùng hưởng thụ cảm giác khoan khoái với mình, chỉ có thể nói với tiểu Mao Đầu.

- Chít chít... Chít chít...

Như nghe hiểu lời Diệp Thiên, tiểu Mao Đầu ngiêng cái đầu, cái mũi ra sức hít không khí vào, lần này trong tiếng kêu của nó cũng tràn ngập niềm vui.

Diệp Thiên cười xoa nhẹ cái đầu nhỏ của Mao Đầu, nói:

- Tự đi chơi đi, đừng ra khỏi Tứ Hợp Viện này là được rồi...

Nghe được Diệp Thiên nói, "Phốc" một tiếng, Mao Đầu đã chạy trốn ra ngoài, linh khí thiên địa khiến nó hưng phấn không thôi, chỉ thấy bóng dáng trắng toát luồn qua tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không có thời gian chơi cùng tiểu Mao Đầu, giờ phút này mặc dù thể trạng hắn cũng không được tốt, và trong không khí tràn ngập cảm giác tươi mát. Nhưng mỗi lần Diệp Thiên hít thở, vẫn mơ hồ cảm giác được từ ngực bụng chút đau.

Nguyên khí phân bố khắp Tứ Hợp Viện đều giống nhau, Diệp Thiên cũng lười đứng dậy, ngồi dưới đất vận chuyển công pháp, nhìn một chút thương thế của mình.

- Cũng may, không bị tổn thương nội tạng, tu dưỡng vài ngày liền khôi phục lại...

Qua năm sáu phút sau, trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ thoải mái, lần này gọi lên âm sát của thiên địa, Diệp Thiên làm chút dẫn đường cũng không suy giảm sức khỏe của hắn.

Với bệnh cũ của Diệp Thiên, nếu không phải một thời gian trước hành trình đến Tuyết Sơn, chỉ sợ thật đúng là hắn không thể khống chế nổi lượng nguyên khí thiên địa khổng lồ kia, nói không chừng Tứ Hợp Viện này cũng bị hủy hoại trong chốc lát.

Đứng lên, Diệp Thiên thư giãn một chút, cảm thụ được nguyên khí trong viện, trầm nghĩ trong lòng:

- Năm năm, nhiều nhất năm năm, long mạch và sát khí hoàng cung kuru lại ở đây sẽ bị tiêu hao hầu như không còn...

Sau triều Thanh, long mạch đã bị hủy hết. Hoàng trào suy thoái, nhưng vận khí mấy trăm năm của hoàng cung, nhất thời chưa tiêu tán hết, Diệp Thiên khéo léo nhìn ra Thiên Cơ, cũng kéo vận khí lại cho mình.

Nhưng sát khí và vận khí tích lũy mấy trăm năm qua, tóm lại là cũng có hạn, với linh khí mạnh nhất mà hiện tại Diệp Thiên cảm nhận, phòng chừng tối đa cũng đủ chỉ được năm năm.

Đùng thuyết năm năm, tự là một năm. Cũng sẽ khiến Diệp Thiên nằm mơ đều nở nụ cười, ở nơi này tu luyện công pháp, chỉ sợ ngay cả các cao nhân thuật sĩ cổ đại cũng không cách nào làm được.

Phải biết rằng, lịch sử các triều đại trong hoàng cung, đều có cao nhân thuật sĩ xem Tinh Tượng, dự đoán vận mệnh quốc gia, nếu có

người dám làm điều này. Đây tuyệt đối là hành vi phạm tội “chu di cừ tộc” (giết chết 9 đời), còn dám làm sao?

Chậm rãi đi trong sân, những sát khí nặng nề lúc trước, đều đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó là những linh khí dễ chịu.

Nếu có ai khác ngoài Diệp Thiên ở chỗ này. Nhất định sẽ kinh ngạc không hiểu, bởi vì ở nơi này đang là ban đêm. Cả Tứ Hợp Viện, từ cả cái ao nhỏ bốc hơi lên, giống như tiên cảnh vậy.

Nhưng Diệp Thiên biết, đây chính là linh khí kết hợp giữa hai dòng khí âm dương khổng lồ làm thành, đợi cho trận pháp vận hành rồi, cường độ linh khí sẽ hơi giảm bớt, những cảnh tượng trong viện lúc đó, cũng sẽ không tái xuất hiện kỳ cảnh như thế này.

Đi đến phòng mình trong hậu viện, Diệp Thiên đem đèn Chu Tước ra, xé đi là bùa trên đó, đem đó đặt ở trên bàn, Diệp Thiên thực sự hy vọng trải qua vài năm nuôi dưỡng, nó cũng có thể trở thành "Vô Ngân" – một nhạc cụ của thầy tu.

Làm xong xuôi tất cả công việc đó, Diệp Thiên trở lại phòng đi say, lúc này hẳn cảm giác giấc ngủ vô cùng ngọt ngào, giống như ngủ trong Mao Sơn lúc còn nhỏ, không có ô nhiễm, trên đầu là bầu trời xanh.

- Chít chít... Chít chít!

Đang ngủ, Diệp Thiên chợt cảm giác trên mặt có chút ngứa, bên tai đồng thời truyền lại tiếng kêu của Mao Đầu, mở to mắt nhìn, thấy tiểu Mao Đầu đang dùng hai chân trước cào lên đầu mình.

- Nhóc con, mi dậy sớm quá như vậy làm gì?

Diệp Thiên đã lâu không được ngủ thoải mái như vậy, thử hít một hơi thật sâu, cảm giác đau bụng khi vận hành trận pháp hôm qua đã hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

- Chít chít... Chít chít!"

Mao Đầu bắt mắt với lời nói của Diệp Thiên, móng vuốt thêm chút sức, làm đầu Diệp Thiên thấy đau, vội vàng ngồi dậy, nói:

- Tao đúng dậy được chưa?

- Ôi trời, sao đã sắp 12 giờ rồi?

Diệp Thiên đảo mắt qua đồng hồ để bàn trong phòng mà Vệ Hồng Quân tặng, không khỏi lặng đi một chút, không ngờ mình đã ngủ mười hai giờ.

Phải biết rằng, sinh hoạt của Diệp Thiên vốn rất có quy luật, mỗi sáng sớm năm giờ, căn bản không cần đồng hồ báo thức sẽ tự dậy, ngoài lần nghịch thiên cải mệnh cho lão đạo sĩ ra, có lẽ hẳn không có ngày nào dậy muộn như hôm nay.

- Ôi, mi kéo tao đi đâu?

Diệp Thiên đang muốn đi rửa mặt, không ngờ Mao Đầu lại ra sức dùng móng vuốt kéo hẳn ra bên ngoài.

- Chít chít!

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, tiểu Mao Đầu cũng nhả Diệp Thiên ra, đứng thẳng người, dùng hai chân khoa tay múa chân trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không học qua ngôn ngữ động vật, nghĩ rất lâu, bèn hỏi:

- Bên ngoài có người gọi cửa?

- Chít chít...

Tiểu Mao Đầu liên tục gật đầu, cũng chẳng quan tâm Diệp Thiên, trực tiếp lách người chui ra ngoài qua khe cửa.

- Con chồn này sắp thành tinh rồi sao? Mình có thể nuôi một yêu tinh hay không?

Nhìn thấy Mao Đầu biểu hiện thông minh như thế, Diệp Thiên không khỏi gãi gãi đầu, linh khí chỗ này đang sung túc, nói không chừng, qua vài năm, thật có thể khiến Mao Đầu trở nên rất linh lợi.

Trong lý luận của Đạo giáo, nói cỏ cây động vật đều có linh tính, cũng có nghĩa là, nếu nó có được linh trí, cũng xí thể trở thành một loại yêu tinh, nhưng thuyết pháp này chỉ thấy nhiều trong thần thoại, trong truyền thuyết, lại không có chứng cứ rõ ràng trong thực tế.

Biết bên ngoài có người đang đợi, Diệp Thiên cũng không đi rửa mặt, tùy tiện mặc vào bộ quần áo, đi đến cửa.

Cần nói rằng Tứ Hợp Viện này rất lớn, cảm giác duy nhất không tiện chính là, từ sau viện đi đến Tiền viện phải đi một lúc, đi qua

hành lang gấp khúc, giống như là Cô Phủ trong kịch truyền hình “Hồng Lâu Mộng”.

- Bác, sao bác lại tới vậy?

Thông thường không phải Tứ Hợp Viện hỗn hợp nhiều hộ gia đình ở, từ trước đến nay cửa chính đều là nơi không lối thoát, Diệp Thiên mở ra cửa hông rất nặng nề, liếc mắt một cái liền thấy bác cả và mấy người khá lớn tuổi đang đứng ở trước cửa trò chuyện phiếm.

- Chị Diệp, đây là cháu chị à, chàng trai thực có tinh thần nha, đã có vợ chưa?

Một vị lão bà thấy Diệp Thiên, cười đến nổi mắt híp cả lên, nói ra một câu cũng khiến "Diệp đại su" toát mồ hôi lạnh, mình vừa tinh ngù, ngay cả dừ mắt cũng không kịp rửa sạch, làm sao có thể dính dáng đến hai chữ rất có “tinh thần” đây?

- Ha ha, người trẻ tuổi bây giờ không cần chúng mình quan tâm, hấn lên đại học đã có đối tượng!

Diệp Đông Lan cười cười, lại nói chuyện tào lao vài câu với mấy người kia, nhìn về phía Diệp Thiên khiển trách:

- Đã mấy giờ rồi, cháu còn không đi về nhà ăn cơm?

Diệp Thiên gãi gãi đầu, nói:

- Bác, bác vào ngồi một chút, cháu rửa mặt một chút liền sang...

- Hay là ... mọi người vào bên trong ngồi một chút?

Diệp Đông Lan quay sang bảo mấy người kia.

- Không... Không, chị Diệp, tôi phải về trước, hôm nào có thời gian tiếp tục tán gẫu.

Mấy vị lão bà không ngừng xua tay, nói đùa gì vậy chứ, Tứ Hợp Viện này của Diệp Thiên nổi danh là nơi ma quỷ, mặc dù đã mời Liễu Đạo sĩ tổ pháp sự, nhưng người bình thường buổi tối vẫn không dám đi qua cửa nhà này.

- Há?

Vừa vừa đi vào Tứ Hợp Viện, Diệp Đông Lan ngây ngẩn cả người, mặc dù bà không biết cái gì gọi là nguyên khí, nhưng lúc này

không khí trong viện, cũng khiến bà thấy rất thư thái, lỗ chân lông giãn ra, cảm giác như được ăn nhân sâm vậy.

- Diệp Thiên, bác... sao bác cảm giác hôm nay Tứ Hợp Viện khác ngày hôm qua nhỉ?

Nhìn lại khu Tứ Hợp Viện đầy hoa nở rộ như tiên cảnh, Diệp Đông Lan thoáng như chìm vào trong mộng. Phải biết rằng, bên ngoài hiện tại đã là mùa thu, mà Diệp Thiên nơi này giống như mùa xuân vậy, đây chính là cách nói trong ngoài cửa một bước, khác biệt một trời một vực, là vì cái gì đây?

Diệp Đông Lan là người sống trong nền công nghiệp hoá chưa phát triển, bà vẫn có thể nhớ rõ cuộc sống mới trước đây, khi không có bất kỳ công nghiệp ô nhiễm, nhưng cho dù là không khí của ngày đó, dường như cũng không bằng không khí trước mắt, hít vào một hơi làm cho người ta cảm giác phi thường sáng khoái.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Bác, sau này mỗi tuần đều qua đây ở hai ngày đi, cam đoan bác sống trăm tuổi!

Cũng không phải Diệp Thiên không muốn làm cho người nhà họ Diệp qua đây ở hẳn, chủ yếu là nguyên khí hiện tại quá mức dày đặc, người bình thường chưa trải qua tu luyện, nhất thời không cách nào thích ứng được Và lại nhiều người cũng thấy tốt, nhưng hít không khí ở đây quá nhiều lại không tốt.

Nhưng nếu mỗi tuần lại đây ở hai ngày, lại có thể điều dưỡng cơ năng cơ thể, khiến cho một số tạp chất trong cơ thể được bài trừ đi ra ngoài, có lẽ đến một hai năm sau, mật độ linh khí giảm một chút, Diệp Đông Lan mới có thể ở đây lâu.

- Tứ Hợp Viện này của cháu hiện tại không kém gì vương phủ trước kia.

Thấy Tứ Hợp Viện biến hóa như vậy, trong lòng Diệp Đông Lan tràn đầy vui mừng, trước kia bà là chủ nhiệm khu phố này, có Tứ Hợp Viện nào bà chưa từng đến đâu. Nhưng tuyệt đối không có một Tứ Hợp Viện nào có thể so sánh với nơi này.

- Hắc hắc, bác à, đừng nói vương phủ, ngay cả là Hoàng Cung cũng không sánh bằng chỗ này đâu ạ!

Diệp Thiên thật đúng là không nói mạnh miệng, cho dù lấy Tử Cẩm Thành đối cùng hẳn, Diệp Thiên cũng chắc chắn sẽ không đổi.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq

(midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 232

Gây Sức Ép

Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên được Diệp Đông Lan ca ngợi như vậy, nhất thời khiến người của Diệp gia đều tò mò không thôi, nhưng ong võ tổ âm thầm đi sang, Diệp Thiên cũng không ngăn cản, chỉ cần không ở trong này lâu, ngẫu nhiên đến một hai ngày, đối với sức khỏe sẽ là có lợi.

Buổi trưa, Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên vô cùng náo nhiệt, Lưu Lam Lam ăn cơm nước xong, lại bị Diệp Thiên lôi trở lại nhà cũ.

Đối với biến hóa của Tứ Hợp Viện, trong lòng mọi người đều hiểu được, nhưng không ai nói ra, những chuyện kỳ lạ xung quanh Diệp Thiên cũng không phải là lần một lần hai.

Lúc ăn cơm tối, Diệp Thiên nói với cha:

- Ba, sáng mai cho con mượn xe của ba dùng một chút, con muốn đi mua một ít đồ vật...

- Mua cái gì vậy?

Diệp Đông Bình lặng đi một chút, nói:

- Con không có bằng lái, lái xe đi ra ngoài bị bắt thì làm sao hả? Nơi này cũng không phải là nông thôn như Giang Nam.

Diệp Thiên mười bốn tuổi đã biết lái xe, ở Giang Nam thành thị nhỏ nên lý quản vốn không nghiêm, hắn cũng không đi thi bằng lái xe, nhưng thành Bắc Kinh không giống vậy, bắt được người không có bằng lái mà lái xe, nói không chừng sẽ tạm giữ vài ngày.

- Bên Tứ Hợp Viện của con cần chỗ nấu cơm, đồ muốn mua cũng không ít, hay là... ba, sáng mai ba nghỉ một ngày, giúp con đi mua đồ nhé!

Diệp Thiên gãi gãi đầu, xem ra ở cuộc sống trong thành thị, không có bằng lái xe và xe riêng thật đúng là không tiện, nhưng lúc này trên tay hắn cũng chỉ còn hơn hai mươi vạn, chỉ sợ sáng mai đi mua đồ này nọ xong lại là một người nghèo hai tay trắng, chuyện mua xe này, hiện tại xem ra không thể.

- Diệp Thiên, hai nhà cùng nấu cơm thật lãng phí, đúng không? Bên này bác làm nhiều một chút, cháu chạy hai bước sang ăn là được!

Diệp Đông Bình còn chưa nói, Diệp Đông Lan liền không đồng ý, tuổi lớn, bà thích cảm giác người một nhà cùng ngồi một chỗ dùng cơm.

Nhìn thấy Diệp Đông Lan hơi giận, Diệp Thiên vội vàng giải thích nói:

- Bác, bác xem cháu đây, tóc còn chưa đen hết trở lại đâu, mấy tháng tới cháu muốn điều dưỡng cơ thể mình, thức ăn sẽ không hợp với mọi người, tự nấu tốt hơn...

Diệp Thiên luyện tập là tu dưỡng cả trong và ngoài, yêu cầu về ẩm thực cực cao, nhất là gần đây hắn muốn mượn trợ nguyên khí trận pháp đột phá công pháp trước mắt, lại càng cần chọn những thực phẩm năng lượng cao mà ăn, hơn nữa lượng cơm lại sẽ trở lại trạng thái như trước kia.

Hơn nữa mỗi ngày Diệp Thiên còn phải dùng một ít thuốc sắc đặc thù, Diệp Đông Lan điều chỉnh lửa không tốt, tốt nhất là chính mình làm, cho nên Diệp Thiên mới tính tự nấu nướng ở trong nhà mới của mình.

Nghe được Diệp Thiên nói muốn điều dưỡng thân thể, Diệp Đông Lan đành đồng ý, nhìn về phía em trai, nói:

- Đông Bình, ngày mai cùng Tiểu Thiên đi đi, em làm cha sao lại không quan tâm sức khỏe con được...

- Liên quan gì chứ? Năm đó là tự nó cây mạnh giúp lão Lý nghịch thiên cải mệnh, sao em phải nằm cho nó bắn?

Diệp Đông Bình cười khở một tiếng, tức giận trừng mắt nhìn con trai một cái, nói:

- Được, sáng mai ba đi cùng, đúng rồi, Diệp Thiên, ba đang muốn nói cùng con chuyện này, trước kia con thuê văn phòng không phải là từ người của công ty chúng khoán sao? Nghe nói ngày hôm qua ông chủ ở đó tự sát!

- Trần tổng tự sát? ?

Nghe cha nói xong, trước mắt Diệp Thiên nhất thời hiện ra thân ảnh một người thấp, béo ục ịch. Lúc ấy cũng vì Cát Lăng Tiêu, Trần tổng cũng coi như đã chiếu cố mình nhiều.

- Đúng, chính là ông ta. Nghe nói là cùng mấy người giàu có liên thủ thao túng giá cả mấy loại cỏ phiêu, bị người ta tố giác, bộ công an đều tham gia vào...

Diệp Đông Bình đã đổi văn phòng của Diệp Thiên thành quán trà, mỗi ngày đều là những người có tiền có thời gian rỗi rãi đến, từ trước đến nay không ít tin tức đều là nơi đó mà ra.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Một đoạn thời gian trước cái mũi ông ta héch lên lẽ ba phần, chênh chéch sang một bên, nhân trung dài nhỏ nhưng lại mọc một nốt ruồi. Là uống thuốc độc chết chăng?

Từ lần trước lúc Diệp Thiên nhìn thấy Trần tổng, từng nói qua với hắn một câu, nhưng Trần tổng lúc ấy cũng không để ý, trong khoảng thời gian này Diệp Thiên cũng bề bộn công việc, cũng đã quên chuyện này.

Nhưng trong sinh hoạt mỗi ngày đều có chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Diệp Thiên và Trần tổng còn chưa quen thân đến mức hắn nghe lời Diệp Thiên nhắc nhở, không thể tránh thoát một kiếp này. Chỉ có thể coi là thời vận của hắn đã hết.

Nhưng Trần tổng chết, Diệp Thiên cũng chịu ít nhiều liên lụy, cau mày nghĩ một chút, Diệp Thiên nói:

- Ba, Trần tổng đã chết, nhất định là phải thay đổi ông chủ mới, con thấy văn phòng ba đang dùng nên trả lại đi, mình cũng ngại làm phiền người ta ...

Trần tổng cho Diệp Thiên thuê văn phòng, nếu dựa theo giá thị trường tương đương, mỗi tháng không dưới ba vạn đồng, nếu đã đổi ông chủ mới rồi, tiền thuê nhà hắn là sẽ thay đổi.

Hơn nữa, trước đó không lâu Diệp Thiên nhìn thấy Cát Lăng Tiêu cũng phát hiện hắn có vào sợi lông mi áp vào mắt, gần đây rất có thể bị tiểu nhân chơi xấu, mặc dù Diệp Thiên nhắc nhở hắn một câu, nhưng bản thân cũng không biết rốt cuộc Cát Lăng Tiêu gặp phải chuyện gì.

Nhưng Diệp Đông Bình vừa nói đến chuyện Trần tổng tự sát, Diệp Thiên nghĩ lại, chuyện này rất có khả năng bị người ta lấy ra công kích Cát Lăng Tiêu, phó phòng Cát đối với Diệp Thiên rất tốt, Diệp Thiên đương nhiên không thể cắn chân sau hắn.

Nghe được lời của con, Diệp Đông Bình gật gật đầu, nói:

- Ba cũng nghĩ như vậy, sáng mai cùng con đi mua đồ xong, qua đó làm thủ tục hủy hợp đồng thuê nhà, gần Phan Gia Viên có một quán trà muốn chuyển nhượng, gần đây ba cũng đang suy nghĩ, nơi đó cách cửa hàng cũng gần, qua lại cũng dễ dàng hơn một chút.

- Vâng, sáng mai ba con mình cùng đi một vòng, con giúp ba xem phong thủy chỗ đó, sau đó quyết định!

Dù sao hiện nay người nhà đều đã biết khả năng của mình, bình thường lúc nói chuyện, Diệp Thiên cũng không cần kiêng kị nhiều.

Buổi tối trở lại Tứ Hợp Viện của mình, Diệp Thiên lại ngồi một đêm, hần mơ hồ cảm giác được nguyên khí mắc kẹt trong cơ thể hắn đã nhiều năm, dường như đã bắt đầu mở ra, điều này cũng làm cho Diệp Thiên có chút căng thẳng.

Phải biết rằng, chỉ cần công pháp của Diệp Thiên có thể đột phá bước này, trình độ thuật pháp của hắn cũng có thể nâng cao một bước, thi triển được càng nhiều bí thuật được truyền thừa trong đầu.

Tuy rằng công pháp đột phá được, Diệp Thiên còn chưa đạt được cảnh giới của tổ sư, nhưng đã có thể làm phép che đậy Thiên Cơ, dùng phương thức đặc biệt vì mình và người thân nghịch thiên cải mệnh, tránh được ngũ tặc tam khuyết mà từ xưa đến nay các thuật sư thường phạm phải.

Sớm hôm sau, hơn năm giờ, Diệp Thiên đứng dậy luyện quyền, sau đó liền đi sang nhà cũ, kéo cha hần- lúc này còn đang ngủ dậy.

Khiến Diệp Đông Bình không ngờ chính là, con trai không đi chợ, mà bảo hần lái xe thẳng tới Thuận Nghĩa, sau khi hỏi thăm đường, liền đi tới chợ gia súc Thuận Nghĩa.

Nhìn thấy con trai đang đứng đó thảo luận giá cả với những người bán gia súc nơi này, trong đầu Diệp Đông Bình có chút hỗn loạn, liền giữ chặt Diệp Thiên, nói:

- Ôi, Diệp Thiên, con đang làm gì vậy hả? Con còn muốn biến Tứ Hợp Viện thành trang trại nuôi dưỡng gia súc sao?

- Ba, con mua về đương nhiên là để mình ăn mà, dê tươi sống, so với cái loại thịt chết rồi có dinh dưỡng hơn...

Diệp Thiên quay đầu lại giải thích với cha một câu, rồi nói với người buôn gia súc hơn năm mươi tuổi:

- Bác à, mỗi ngày cháu cần một con dê, một lần bác đem đến cho cháu mười lăm con, phí chuyên chở tính vào tiền của cháu, bác thấy thế nào?

Diệp Thiên chọn đều là loại dê nặng ba bốn mươi cân, lột da và xương đi, nhiều nhất cũng chỉ còn lại hai mươi cân thịt, vừa vặn đủ lượng thịt cho Diệp Thiên bổ sung một ngày.

Nhưng giá cả những con dê này cũng không thấp, một con đã hơn năm trăm đồng, Diệp Thiên ăn được một tháng, tổng cộng chi tiêu đã hơn một vạn.

- Chàng trai, cháu ở chỗ nào?

Người buôn dê hỏi Diệp Thiên, nghe Diệp Thiên báo địa chỉ, trên mặt ông ta lộ ra vẻ khó xử, nói:

- Nơi đó không cho chúng ta đi xe vào, một xe chở mười lăm con, bác không vào được!!

- Ba, vậy phiền ba rồi, sáng mai ba vất vả một ngày giúp con chuyện này nhé!

Nghe được ông lão nói vậy, Diệp Thiên nhìn cha, cốp xe Santana có thể nhét hai con, chỗ ngồi phía sau còn có thể nhét hai con, một lần có thể mang được 4 con.

Thấy Diệp Thiên muốn dùng xe của ông chở dê, Diệp Đông Bình nhất thời tức giận, nói:

- Nhóc con, coi xe của ba là gì hả? Xe đó là xe chở người, chở dê có mùi như vậy, ba còn dùng được xe này sao?

Xe không phải của mình, Diệp Thiên cũng mặc kệ, mặt dày mày dạn cười nói:

- Ba, sức khỏe của con trai ba quan trọng hơn mà, hơn nữa, xe của ba cũng nên đổi đi, như vậy nhé, nửa năm, nhiều nhất nửa năm, con sẽ đổi cho ba xe Audi, được không ạ?

- Nhóc con, nói có giữ lời không đấy?

Diệp Đông Bình nghiêng đầu liếc qua con trai, kỳ thật nếu không có hứa hẹn của Diệp Thiên, ông vẫn sẽ làm.

- Đường nhiên, con của ba đây có thể nói lung tung sao?

Diệp Thiên tính một chút, nửa năm sau Đường Văn Viễn hẳn sẽ đến tìm mình, tiền mua xe, đường nhiên đều là của ông ta.

Thu phục được cha, Diệp Thiên đưa cho người buôn dê hai ngàn đồng tiền đặt cọc, sáng mai Diệp Đông Bình đến lấy dê, sẽ đem khoản còn lại đến.

Rời khỏi Thuận Nghĩa, Diệp Đông Bình nhìn về phía con, về mặt không vui, hỏi:

- Tiểu tử, bây giờ đi đâu?

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra nét tươi cười nịnh bợ, nói:

- Đi An Quốc, Hà Bắc, con muốn mua chút dược liệu...

- Con... sao con lại có thể gây sức ép với ba như vậy hả?

Diệp Đông Bình trong lòng thầm hỏi hận, vốn cho là con đi mua đồ quanh thành Bắc Kinh này, nhưng hết tới Thuận Nghĩa, sau đó lại muốn tới Hà Bắc, thật đúng là coi ba nó trở thành tài xế?

- Ba, chỉ hơn 200 km mà, ba lái nhanh một chút, đến trưa chúng ta có thể đến nơi mà!

Diệp Thiên cũng không có cách nào, thành Bắc Kinh mặc dù là trung tâm văn hóa chính trị cả nước, nhưng cũng không có bán nhiều dược liệu, hơn nữa Diệp Thiên cần đến số lượng rất lớn, nếu như đi Đồng Nhân Đường mua, hơn 20 vạn của hắn chất lên xe, ngay cả xe Santana này cũng không được đầy.

Mà ở An Quốc, Hà Bắc lại là nơi buôn bán thuốc Đông y, dược liệu lớn nhất cả nước, từ nhà Minh - Thanh bắt đầu cung cấp các loại dược liệu cho cả nước, ngay cả Đồng Nhân Đường nhập hàng, cũng là đi đến đó.

- Dược, coi như ba nhịn con, đi thôi!

Diệp Đông Bình cùng đánh chịu, thay đổi tốc độ lái xe, thẳng đến An Quốc.

Tới trưa, hai người chạy tới An Quốc, nơi này không hổ là thành thuốc Đông Phương, hạ kiếng xe xuống, đầy mũi đều là mùi thuốc

Đồng y nông đậm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 233

Đóng Cửa Tu Luyện

Tới nơi, Diệp Thiên trước cùng cha liền tìm tiệm ăn ăn chút gì, sau đó hỏi thăm một chút trường ông chủ quán cơm về nơi giao dịch thuốc Đông y lớn nhất “thành thuốc An Quốc” này.

Cả khu thương mại trước mặt diện tích đạt khoảng hơn 60 vạn mét vuông, chia làm hai tầng, sản lượng giao dịch hàng năm vượt qua 5 tỉ, tổng lượng dược liệu giao dịch hàng năm 100 ngàn tấn, khách giao dịch hàng ngày vượt qua 1 vạn người.

- Trời, nơi này... thật quá lớn?

Nhìn thấy trên cửa chữ " Thành Thuốc " thật to, Diệp Thiên có chút ngẩn người, hẳn chưa từng nghĩ tới, những dược liệu sinh trưởng ở trong núi sâu, lại có thể được giao dịch ở nơi quy mô lớn như thế này.

Nhưng sau vài giây thất thần, Diệp Thiên cũng ý thức được, thuốc Đông y hiện nay, sớm không còn là lấy từ trong núi như thời cổ, tuyệt đại bộ phận đều là nhà nông gieo trồng, thuộc tính của thuốc xa không bằng dược liệu hoang dại.

- Mùi này, thực là khó chịu chết được!

Vào đến thành thuốc, mùi thuốc Đông y lại càng nặng trong mỗi phần tử trong không khí, khiến Diệp Đông Bình cau mày lại, Diệp Thiên đi ở bên cạnh thì liên tục sử dụng cái mũi người, dáng điệu như đang hưởng thụ.

Ai cũng biết, Diệp Thiên từ năm 5 tuổi, cứ cách một tuần, cũng được lão đạo sĩ cho tắm thuốc, vị thuốc Đông y đã sớm ngửi thành quen, hơn nữa còn nhờ vào mùi phân rõ các vị thuốc Đông y, thời thơ ấu của Diệp Thiên cũng là một chuyện lý thú.

Lão Đạo sĩ thường hay lên núi ngắt lấy một ít dược liệu, trộn lại, đặt cùng một chỗ bảo Diệp Thiên đi ngửi, phân rõ được đúng thì có thật ăn, sai thì sẽ phạt Diệp Thiên ra thác nước gánh nước, khả năng phân biệt dược liệu của Diệp Thiên, cũng từ đó mà học được.

Diệp Đông Bình nhú mày, Diệp Thiên đã chui vào một quầy hàng mà chọn lựa, nhưng sau khi cầm lấy mấy hàng mẫu người người, chân mày Diệp Thiên cũng nhú lại như cha, nhìn về phía người bán hàng, nói:

- Bác ơi, thầu dầu của bác chưa đủ tuổi, thuốc này cũng tính là kém rồi!

- Chàng trai, tự dùng à?

Ông chủ hàng cũng không tức giận, cây này vốn là chính nhà hắn trồng, Diệp Thiên nghĩ mà có thể phân rõ ra tuổi cây và được tính, hiển nhiên là một người trong nghề.

Nhưng thông thường người hiểu được dược tính của thuốc tới nơi này, lại không nói về vấn đề dược tính. Bọn họ đều là người chế dược liệu, chỉ cần giá cả rẻ, dược tính kém một chút nữa cũng không sao cả, cho nên ông chủ này mới nhận định Diệp Thiên đến mua về tự dùng.

Diệp Thiên gật gật đầu. Nói:

- Đúng vậy. Bác ơi, có loại dược tính tốt hơn hay không? Tốt nhất là dược liệu hoang dại!

Cũng không phải nói trồng dược liệu thì công hiệu không được tốt, nhưng là như vậy, Diệp Thiên dùng lượng đã có tính toán, vốn là dược liệu hoang dại cần mười gram, còn người trồng, hắn ít nhất phải mua 10 cân mới được.

Nghe thấy Diệp Thiên nói muốn mua dược liệu hoang dại, người trung niên nở nụ cười, nói:

- Chàng trai, mua dược liệu hoang dại thì cháu đi vào trong đi. Mấy cửa hàng ngoài này, cháu tìm không thấy dược liệu hoang dại đâu. Nhưng bác nói cho cháu biết, dược liệu hoang dại đắt lắm!

Nghe xong ông chủ phúc hậu này giải thích, Diệp Thiên mới hiểu ra, cảm nhận những sạp hàng lớn nhỏ gần cửa này, đều là nhà buôn quy mô nhỏ, các loại dược liệu tiêu thụ, thường là nhà mình, chỗ này tuy rằng kém một chút, nhưng phí tổn cũng ít, một năm chỉ cần ba năm trăm đồng là đủ rồi.

Còn dược liệu hoang dại Diệp Thiên muốn mua, phải đi vào những cửa hàng lớn bên trong, những cửa hàng đó bán ra với quy mô lớn cho nhiều xí nghiệp, dược liệu bên trong tương đối cao.

Mặt khác trong thành thuốc còn có nơi giao dịch tinh phẩm, đây là vì mục đích phát triển và bồi dưỡng các xí nghiệp của chính phủ, nên đặc biệt mở ra nơi giao dịch tương đối độc lập.

Chính là ông chủ kia cũng nói, cho dù là những chỗ này, cũng không nhất định tất cả đều là dược liệu hoang dại, bảy tám mươi phần trăm vẫn là nhân công trồng, nhưng ở kỹ thuật và độ tuổi thu hoạch sẽ mạnh hơn bọn họ.

Dược liệu Diệp Thiên sử dụng từ nhỏ, đều là lão đạo sĩ đích thân đi hái, đối với chuyện đất rẻ hần cũng không thể biết rõ, thế nhưng khi hần đi vào nơi giao dịch tinh phẩm đó, cũng phải trọn tròn mắt.

Dược liệu hoang dại, tuyệt đối là có, và còn không ít, nhưng nhìn giá ghi bên dưới, khiến tim Diệp Thiên đúng là nháy thùm thụp, hần tính số tiền trong túi quần, có thể ngay cả một gram sâm núi cũng không mua được.

Roi vào đường cùng, Diệp Thiên chỉ có thể là lui một bước, chọn lựa dược liệu giá cả tương đối thấp nhưng dược tính vẫn đảm bảo, với nhận thức về dược liệu của hần cũng không lo bị hố.

Hai ba giờ ngắn ngủn, số tiền hơn hai mươi vạn trong thẻ của Diệp Thiên liền biến mất, còn vay của cha hơn hai mươi vạn, thu hoạch lại chỉ là mấy cái túi trên tay.

- Tiểu tử ngươi thật đúng là tên phá gia chi tử, gia sản của ta có đủ cho con tiêu không hả?

Trở lại xe, Diệp Đông Bình có chút tức giận, hôm nay cùng Diệp Thiên đi ra ngoài, quả là thiệt thòi lớn, một chút vốn lưu động cuối cùng trên tay, cũng bị Diệp Thiên móc không còn một xu.

- Ba, nửa năm, nhiều lắm là nửa năm, con sẽ mang cả tiền lời lãi trả cho ba!

Diệp Thiên vỗ bộ ngực nói mạnh miệng, lại thật cẩn thận lấy dược liệu trong mấy hộp ra xem xét một hồi, ở đây có các loại dược liệu như cô linh chi, tàng hồng hoa, xạ hương, đông trùng hạ thảo, nhân sâm thiên nhiên ... tuy rằng số lượng không nhiều lắm, lại lấy mất của Diệp Thiên hơn hai mươi vạn.

Trước kia lão đạo sĩ thường nhắc hần nói phải luyện công pháp này đến cùng, "Pháp, lữ, tài, địa" thiếu một thứ cũng không được, mà bên trong bốn chữ này, chữ "Tài" là đặc biệt quan trọng.

Diệp Thiên trước kia chỉ là ăn nhiều một chút thôi, còn chưa hiểu được lời sư phụ nói, nhưng trải qua nhiều chuyện, hần xem như

hoàn toàn hiểu được cái gì gọi là "Nghèo học văn, giàu tập võ".

Tục ngữ nói dân dĩ thực vi thiên, dân chúng bình thường còn không nói, ngày thường ăn có thể không ngon, thế nào cũng được. Nhưng là đối với người luyện quyền mà nói, hằng ngày nhất định phải có thịt ăn.

Phải biết rằng, luyện võ vốn là thân thể phải chịu đựng, kích thích tiềm lực, nếu như không có chất tẩm bổ, chính là lấy da thịt của mình ra mà chống đỡ, một thời gian sau, sức khỏe tổn thương, võ công luyện có cao đến thế nào, cái mạng nhỏ cũng coi như vứt đi.

Mấy võ sĩ nổi tiếng thời Dân Quốc, truyền thuyết nói bọn họ có thể ăn cả một con bò một ngày, tuy rằng cách nói này có chút khoa trương, nhưng là chứng minh người luyện võ ăn uống hơn xa người bình thường.

Ngay cả Quyền Sư nổi tiếng Đỗ Tâm Võ thời Cận đại, sở dĩ từng đảm nhiệm Tổng Giáo Nhân, bảo vệ cho Tôn Trung Sơn tiên sinh, cũng là xuất phát từ điều này, nếu không hẳn làm sao có thể bổ sung những thứ mà người luyện võ cần đến?

Còn một số danh tướng dũng tướng cổ đại, cũng là người điều kiện gia đình cũng không kém, giống như bá vương Tây Sở - Hạng Vũ, vốn là con đại tướng nước Sở, tuy rằng nước mất nhà tan, nhưng vẫn là nhà giàu có, cũng không phải lo vấn đề dinh dưỡng.

- Tiểu tử này, thiếu tiền bảo ba cho... nữa cha nói, ba bán đi mấy thứ là được!

Máng cứ mắng, Diệp Đông Bình vẫn thấy thương con, hẳn kiếm tiền làm gì? Sau này không phải đều là để dành cho Diệp Thiên ư?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Dù rồi ạ, có thể chống đỡ năm ba tháng, đến lúc đó con cũng không cần tiền...

Hiệu quả của Càn Khôn Tụ Linh Trận pháp, vượt ra khỏi tưởng tượng của Diệp Thiên, có linh khí vô cùng thuần khiết mà rèn luyện, hơn nữa những dược liệu này lại tẩm bổ, Diệp Thiên tin tưởng trong ba tháng liền có thể đột phá.

Nếu dựa theo công pháp gia truyền mà phân chia, hiện tại công pháp của Diệp Thiên còn dừng lại ở giai đoạn luyện tinh hóa khí, ở giai đoạn này, bất kể hấp thụ bao nhiêu thuốc bổ thực phẩm, đều được chuyển hóa thành tinh khí trong cơ thể, cho nên mới có khả năng ăn nhiều như thế.

Đột phá luyện tinh hóa khí rồi, Diệp Thiên sẽ có thể đi vào đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần, cảnh giới này cũng được gọi là Đại

Chu Thiên Công, quan khiếu toàn thân mở ra rộng hơn, kinh mạch khơi thông, lúc này sẽ tiến một bước để thân khí tương hợp cùng khí thiên địa.

Luyện đến trình độ này, Diệp Thiên dùng bí thuật truyền thừa trong đầu, sẽ rất hiếm xảy ra chuyện bị nguyên khí thiên địa phản lại, còn một số bí thuật công pháp trước kia không thể vận dụng, cũng đã có thể thi triển được.

Trở lại Bắc Kinh, Diệp Thiên gọi cho Vu Thanh Nhã và Vệ Hồng Quân, báo cho bọn nó mình cần đóng cửa tĩnh tu, còn Tứ Hợp Viện của hắn, ngoài cái cổng phụ chỗ ga ra nửa tháng mở một lần lấy thực phẩm, cửa chính sẽ được đóng chặt lại.

Nhưng khiến những người xung quanh khu Tứ Hợp Viện này nghi hoặc chính là, từ trong Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên thường xuyên truyền đến tiếng dê kêu, có đôi khi kêu rất thê lương, làm cho người ta nghe thấy mà rùng mình.

Thấy chuyện kỳ quái như vậy, chuyên ma quỷ trong Tứ Hợp Viện này lại lần nữa rộ lên, chỉ cần là qua tám giờ tối, không một người nào dám đi qua trước cửa Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên.

Ba tháng trôi qua rất nhanh, thời gian cuối năm cũng càng ngày càng gần, mấy ngày nay liên tiếp rơi mấy trận đại tuyết, cả thành Bắc Kinh đều bị tuyết trắng bao phủ, nơi nơi là cảnh tượng màu trắng.

Nhưng không khí đón Tết cũng không bị suy yếu, trong Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên cũng có thể nghe thấy truyền ra tiếng pháo vang, nhưng cổng chính Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên vẫn đóng chặt, không có dấu hiệu được mở ra.

Nhưng vào buổi sáng ngày hai mươi chín, cổng lớn đóng thật chặt hơn ba tháng, "Két" một tiếng được mở ra từ bên trong, một thanh niên khoác áo choàng từ bên trong đi ra.

- Quý, quý!

Cách đó không xa có vài người đang đứng quét tuyết, khi nhìn thấy Diệp Thiên với khuôn mặt bị tóc che kín, liền quăng chổi ra, kêu gào chạy vào trong nhà.

Chính là do những người này chạy quá mức vội vàng, bọn họ không phát hiện ra, trong khung cảnh bị đại tuyết bao phủ khắp nơi này, trong Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên lại có hoa tươi đang nở.

- Quý? Trông mình không bố như vậy sao?

Diệp Thiên lại là lặng đi một chút, quay đầu nhìn lại áo choàng tóc dài, nhất thời hiểu ra, chìa tay trái vén tóc lại, sau đó tay phải cuộn tóc lại, nhất thời một vài lọn tóc đen rơi trên mặt đất.

- Chít chít... Chít chít...

Ngay khi Diệp Thiên muốn đóng cửa lại, một đốm trắng từ trong cửa Tứ Hợp Viện chạy vọt ra giống như tia chớp, nhảy lên vai Diệp Thiên, xù lông vây quanh cổ Diệp Thiên một vòng, nhìn như là cái vòng cổ bằng lông thiên nhiên vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 234

Ăn Tết

Quý ở đâu vậy? Giữa ban ngày ban mặt cũng dám ra đây sao?

Một lúc lâu sau, mấy thanh niên cường tráng cầm dao và côn trong tay, từ trong mấy Tứ Hợp Viện chạy ra, nhưng nhìn đâu cũng chỉ thấy cánh cổng đóng chặt của nhà Diệp Thiên.

- Bác Bầy, bác nhìn lầm rồi?

- Đúng vậy, hay là bác nhìn hoa mắt!

- Không đâu, chị Ngô cũng nhìn thấy mà, cậu hỏi chị ấy xem có đúng không? Một con quý mặc một bộ đồ màu trắng!

Một đám người đứng ở đầu ngõ tranh luận, nhưng lại không có người nào dám tới gần Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên kia, không ai muốn cuối năm còn gặp xui, một lát sau, mấy người gặp quý kia cũng chỉ có thể tự nhận không may, chúi đồng đi về nhà.

Diệp Thiên mặc một bộ đồ màu trắng luyện công, lúc này đã sắp đi tới Tứ Hợp Viện của nhà họ Diệp.

Diệp Thiên bây giờ, những chỗ tóc trắng, sớm đã không thấy tăm hơi, một mái đầu tóc đen bóng, sáng loáng, đi trong ngõ hẻm tràn đầy tuyết, dáng vẻ Diệp Thiên có vẻ phiêu phiêu xuất trần.

Trải qua chuyện ma quái vừa rồi, Diệp Thiên đã búi tóc lại thành cái bím tóc ở sau ót, tuy rằng có vẻ có chút khó coi, nhưng những năm này, giới thanh niên lại đang lưu hành phong cách này, thật đúng là không có ai cho rằng hấn là quý nữa.

Diệp Thiên cùng Mao Đầu – lúc này thân thể đang cuộn thành một vòng vây quanh cổ Diệp Thiên, tất cả mọi người nhìn thấy đều nghĩ đến đó là một cái khăn choàng cổ, không ai nhìn ra đây chính là một con vật.

Không biết có phải vì là động vật biến dị hay không, tuy rằng bộ dạng Mao Đầu rất giống con chồn tuyết, nhưng lại không có cái mùi hôi của loại động vật đó, trên người nó, ngược lại lúc nào cũng mang theo một mùi thơm nhẹ nhẹ.

Hơn nữa tiểu Mao Đầu này cực kỳ thích sạch sẽ, Diệp Thiên bận việc và luyện công, không có thời gian giúp nó tắm rửa, tiểu Mao Đầu kia lại tự nhảy vào trong hồ nước trong hoa viên mà tắm rửa, cá trong hồ nước cũng bị nó làm hại không ít.

- Ông Ngưu, mua đồ ăn sáng ạ? Cho ngài chúc mừng năm mới!

- Bác Vương, cây này chắc chịu không nổi với bác đâu! Hàng tết đã mua đủ cả rồi ạ?

Dọc trên đường, Diệp Thiên không ngừng chào hỏi cùng lảng giềng, tới gần cuối năm, trên mặt mỗi người đều tràn ngập nụ cười, từng đám trẻ con kết thành đoàn mà đi trên phố. Sáng sớm đi ra mà chỗ nào cũng thấy tiếng pháo.

- Ôi, là Diệp Thiên à? Mấy tháng không gặp cháu rồi. Cháu đi đâu vậy?

Có những người già buổi sáng thường xuyên cùng Diệp Thiên tập thể dục. Nhìn thấy Diệp Thiên đều rất ngạc nhiên, sôi nổi hỏi han.

- Ha ha. Cháu đi ra ngoài mấy tháng, sức khỏe các ông các bà vẫn tốt chứ ạ?

Diệp Thiên thuận miệng đáp vài câu, đã sắp đi đến trước cổng nhà cũ.

- Tiểu Thiên?

Đang dọn dẹp tuyết đọng trong Tứ Hợp Viện, Diệp Đông Mai giương mắt nhìn Diệp Thiên, vội vàng ném chổi, nói:

- Đứa nhỏ này, gần như vậy, cũng không sang thăm cô, sao lại ác như vậy hả?

Ba tháng này, ngoại trừ Diệp Đông Bình cứ nửa tháng lại đem thịt, đồ gia vị đến, mấy người phụ nữ nhà họ Diệp cũng chưa đến đó. Lúc này, vừa thấy Diệp Thiên, nước mắt Diệp Đông Mai liền rơi xuống.

- Anh, anh ăn mặc thật sự là thời thượng đấy, Mao Đầu, để cho chị ôm nào, thực nhớ muốn chết!

Nghe được lời của mẹ, Lưu Lam Lam cũng từ trong phòng chui ra, giương nanh múa vuốt đưa tay túm lấy Mao Đầu trên cổ Diệp

Thiên.

- Chít chít!

Mao Đầu buông lỏng người, đứng ở vai Diệp Thiên, ánh mắt lộ ra một tia hung dữ, nhanh như chớp chia móng vuốt lao đến Lưu Lam Lam.

Được Diệp Thiên nuôi thả hơn ba tháng ở Tứ Hợp Viện, hình thể dáng người của Mao Đầu đã không khác Thiểm Điện trưởng thành là bao, hơn nữa cũng bị cung chiều thành ra ngổ ngược, bình thường Diệp Thiên ở trong viện bị nó cắn không ít.

Nhất là khi Mao Đầu cúi, lông trên đầu đột nhiên dựng đứng lên, tăng thêm vài phần hung ác, khiến Lưu Lam Lam nhất thời kinh người, liền lui về phía sau né tránh.

- Dừng!

Diệp Thiên bị động tác của Mao Đầu làm cho hoảng sợ, tay phải vội vàng đưa ra ngoài, chắn trước mặt Lưu Lam Lam, động tác của hắn thoạt nhìn không nhanh, nhưng trước khi Mao Đầu túm được Lưu Lam Lam, hắn đã chặn được móng vuốt của nó.

Một lực ngầm bắn ra, móng vuốt sắc bén của Mao Đầu túm vào quần áo Diệp Thiên, vội trở lại vị trí cũ, ngay sau đó trên đầu nó bị Diệp Thiên gõ một cái:

- Không cho phép mi đã thương người, biết không? Ở đây mà còn dám cắn người, bắt nạt người, ta đem mi ném về Tuyết Sơn đấy!

- Chít chít!

Bị Diệp Thiên giáo huấn một phen, trong mắt Mao Đầu tràn đầy vẻ oan khuất, tội nghiệp giờ hai cái chân trước chụm lại một chỗ, liên tục chấp tay hướng về phía Diệp Thiên.

- Anh, đừng bắt nạt Mao Đầu!

Lưu Lam Lam đã quên chuyện vừa rồi thiếu chút nữa bị túm lấy, tiến lên ôm Mao Đầu vào trong lòng, con chồn vừa mới bị Diệp Thiên cảnh cáo, cũng không dám từ chối.

Diệp Thiên cầm lấy chổi từ tay cô, lại tức giận khiển trách:

- Lam Lam, sức khỏe cô không tốt, sao em không giúp quét tuyết, chỉ biết chơi!

Nhưng nhìn sắc mặt Diệp Đông Mai, đã hồng hào hơn so với một thời gian trước, phẫu thuật hơn hai năm, cũng không còn xảy ra phản ứng bài xích như trước, tuy rằng vẫn không thể làm việc nặng, nhưng bình thường như quét rác nấu cơm chẳng hạn, đã không có gì khó khăn.

Nhìn thấy cháu đang lên lớp con gái mình, Diệp Đông Mai chỉ cười ha ha, con cái bây giờ đâu hiểu chuyện được như trước? Cả đám đều là cơm đến thì há mồm, quần áo đưa cho thì đưa tay ra.

- Diệp Thiên, có lạnh hay không cháu?

Diệp Đông Mai đột nhiên thấy cháu chỉ mặc quần áo luyện công, không khỏi lo lắng hỏi.

- Cô, không lạnh, sức khỏe của cháu rất tốt ạ!

Diệp Thiên cười cười, công lực của hắn hiện nay đã sắp luyện đến luyện khí Hóa Thần, khí huyết cả người có thể khổng chế tự nhiên, chút khí lạnh căn bản là không thể xâm nhập vào trong cơ thể hắn.

Nếu nói riêng về cảnh giới, chính là một vài Tông sư luyện được quyền pháp, cũng không phải là đối thủ của Diệp Thiên, đương nhiên, kinh nghiệm chiến đấu thực tế của Diệp Thiên quá ít, sử dụng công phu quyền cước, cũng chưa chắc có thể đánh thắng được những người đó.

- Cô, trong khoảng thời gian này trong nhà không có việc gì chứ ạ?

Diệp Thiên quét tuyết ở trong sân, hai mẹ con Diệp Đông Mai cũng không vào nhà, liền ở bên ngoài nói chuyện cùng hắn, hơn nữa bên tai thường vang lên tiếng pháo, khiến Diệp Thiên cũng tràn ngập không khí ấm áp.

- Ba, ba dậy rồi ạ?

Mới vừa quét dọn xong Tiền viện, Diệp Đông Bình liền từ trung viện đi ra, thấy con về, trên mặt lộ vẻ vui vẻ, nhưng lập tức lạnh băng, giáo huấn:

- Luyện công luyện liên tục nhiều năm như vậy à? Hôm nay mà không ra, ta lại phải đi tìm...

Mấy tháng này Diệp Đông Bình sống cũng không được dư giả, vốn lưu động trên tay hẳn tất cả đều cho con trai dùng, hơn nữa, mỗi tháng luyện công Diệp Thiên đều cần tiêu phí hai ba vạn đồng, Diệp Đông Bình phải vay mượn khắp nơi, mới không để Diệp Thiên thiếu thịt để ăn.

Làm kinh doanh đồ cổ là như thế, mặc dù là gia tài bạc vạn, nhưng có đôi khi cũng túng quẫn vô cùng, nếu không phải trước đó không lâu Kỳ Nhiên giúp đỡ hẳn mua món đồ sứ Thanh Hoa thời Ung Chính, chỉ sợ Diệp Đông Bình chẳng còn tiền ăn tết.

Đương nhiên, thấy con trai hiền ngang đi ra, trong lòng Diệp Đông Bình vẫn rất cao hứng, nhưng uy phong bậc làm cha luôn cần giữ khoảng cách, chỉ vào tóc Diệp Thiên, Diệp Đông Bình lại lên lớp:

- Đầu tóc kia còn ra thể thống gì nữa? Nhanh chút đi cắt tóc cho ta!

- Đông Bình, sắp đón Tết rồi còn mắng mỏ Tiểu Thiên làm gì? Còn để cho người ta ăn tết hay không?!

Diệp Đông Bình nói chưa dứt, Diệp Đông Lan liền tiến vào trong viện, mang theo một chồng giấy hồng và đèn lồng. Tục ngữ nói: vợ quýt dày có móng tay nhọn, thấy Diệp Đông Lan, Diệp Đông Bình uy phong không nổi.

- Bác, bác mua cái gì vậy ạ?

Nhìn thấy Diệp Đông Lan đi vào, Diệp Thiên vội vàng nghênh đón, nhận những thứ trên tay bác, nhìn cha một cái, nói:

- Giấy hồng này là cho ba viết câu đối ạ?

Đón năm mới trong nhà đều phải dán câu đối và đèn lồng màu đỏ, hiện tại ít người sử dụng bút lông, chủ yếu đều là mua câu đối được viết sẵn, nhưng ở Diệp gia, từ trước đến nay đều là mua giấy hồng về tự mình viết.

- Được rồi, con đã về rồi, lát nữa ăn sớm một chút rồi cho con viết!

Diệp Đông Bình nghe vậy mặt già đỏ lên, từ năm con trai lên mười tuổi, hẳn cũng không còn ra tay viết, câu đối trong nhà đều là Diệp Thiên viết.

- Vâng, để con viết!

Diệp Thiên cũng không còn khiêm tốn, đột phá được luyện tinh hóa khí, Diệp Thiên cũng chưa kịp nhận thấy có cái gì thay đổi, hẳn cũng muốn viết mấy thứ gì đó.

- Ăn cơm, ăn cơm thôi, cơm nước xong xem anh viết câu đối!

Thấy Diệp Thiên trở về, người phấn khích nhất có lẽ là Lưu Lam Lam, ôm Mao Đầu lôi anh vào nhà ăn.

Thấy Diệp Thiên uống hết bát canh đậu xanh, ăn hai bánh quẩy liền buông đũa xuống, Diệp Đông Lan không vui, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, ăn nhiều một chút, trước kia lượng cơm của cháu lớn như vậy, bây giờ làm sao lại ăn ít như vậy?

- Bác, thương thể của cháu đã hồi phục, đương nhiên không cần ăn nhiều như vậy.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, công pháp đạt tới giai đoạn luyện khí Hóa Thần, bước đầu đã có thể khơi thông nguyên khí Thiên Địa dùng cho bản thân, năng lượng mà thân thể tiêu hao, không cần phải nữa dùng thực phẩm để bổ sung nữa.

Cả nhà ăn xong bữa sáng, chuyển cái bàn tới trong viện, đều vây quanh nơi này xem Diệp Thiên viết câu đối.

- Vận dụng ngòi bút mạnh mẽ, hành văn liền mạch lưu loát, được lắm!

Nhìn thấy cổ tay con khê động, chữ viết hiện ra như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động, Diệp Đông Bình nhìn không được khen một câu, nhưng khi hắn nhìn về phía giấy hồng, không khỏi tròn tròn mắt,

- Con... con viết cái gì thế này?

Vừa nhìn tập giấy hồng, hiện ra bảy tám ký hiệu mà ai nhìn cũng không hiểu, thật ra chính là những lá bùa đạo sĩ sử dụng để bắt quỷ, sắc mặt Diệp Đông Bình tối lại.

- Ha ha, ba, thứ này còn tốt hơn cả câu đối ấy chứ, lát nữa trên mỗi cánh cửa đều dán một tờ!

Cảm thụ được dòng chuyển nguyên khí trong những lá bùa Trần Trạch này, Diệp Thiên rất vừa lòng, tuy rằng không phải dùng chu sa viết, nhưng loại thiếp vàng cũng có công hiệu khai thông linh khí, không hề thua kém so với dùng chu sa viết ra.

Mặc dù biết khả năng của con, nhưng Diệp Đông Bình vẫn trừng mắt với Diệp Thiên, nói:

- Phù thủy, mau chóng viết mấy câu đối Cát Tường thường dùng dịp Tết đi, rồi đi cắt tóc đi, chiều nay cả nhà bác hai cũng qua đây, sẽ ở đến Mừng Một mới đi!

Chồng của người bác hai của Diệp Thiên cũng đã qua đời, mấy năm nay đón Tết đều là tụ tập cùng một chỗ, nhưng mấy năm trước, lại đều thiếu Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 235

Trở Về Núi

Tết đến rồi, tết đến rồi!

Năm mới, vui sướng nhất không thể nghi ngờ chính là trẻ con, sao bữa cơm tất niên, Lưu Lam Lam dẫn con trai của Lục Sâm là tiểu Tuấn Hàn ra sân đốt pháo, đây là cái tết âm lịch cuối cùng trước khi thành Bắc Kinh cấm đốt pháo, tiếng pháo rộ lên hết đợt này đến đợt khác, không dứt bên tai.

Người lớn còn ở trong phòng xem TV trò chuyện phiếm, Diệp Thiên không thích xem kịch truyền hình lắm, nhưng năm nay tiết có phim là “ Một năm có một năm”, cũng khiến hắn xem mà mê.

Nhìn thấy nhân vật trong phim lớn dần theo tuổi, thân phận trong xã hội không có thay đổi, Diệp Thiên nhớ lại mình lúc nhỏ.

- Ba, đến đầu tháng ba, con quay về nhà một chuyến, cũng muốn đi Thượng Hải thăm chú Vu...

Diệp Thiên có chút nhớ nhung nhưng nhớ nhung sự phụ, hơn nữa công pháp của mình đã có bước đột phá, cũng phải đi về trước mộ phần của lão đạo sĩ cho ông được an ủi, hắn biết khi còn sống sự phụ lo lắng nhất chính là sức khỏe của mình.

- Được rồi, cũng nên quay về xem sao, năm nay ba không về được, thay ba hỏi thăm hàng xóm.

Diệp Đông Bình gật gù đầu, hắn cũng có cảm tình rất sâu đối với cái thôn trang nhỏ kia, trước kia mỗi năm đều đi về nhiều lần, nhưng gần đây Phan Gia Viên kinh doanh bận rộn, hắn lại không có thời gian đi.

- Đúng rồi, con chờ một chút.

Diệp Đông Bình chợt nhớ tới một chuyện, đứng dậy đi ra khỏi phòng, qua hai ba phút sau, quay lại, cầm trong tay cuốn tập, đưa cho Diệp Thiên nói:

- Mấy tháng này có không ít người gọi điện thoại tới tìm con, ba đều ghi lại, con xem có cần gọi lại cho người ta chúc Tết hay không?

- Ha ha, ba không nói con cũng đã quên...

Diệp Thiên cười tiếp nhận cuốn sổ, ngoài Vệ Hồng Quân, hôm nay kéo một xe đồ đến chúc tết ra, Diệp Thiên cũng chưa gặp người quen nào, phỏng chừng còn có chuyện mà hắn không biết.

- Cát Lăng Tiêu.

- Lôi Vụ.

- Lưu Đại Chí.

- Hồ Quân.

- Ô? Chú Trần cũng điện thoại đến à?

Thấy cái tên cuối cùng, Diệp Thiên có chút á náy, đứng lên nói:

- Ba, bác, con đi gọi mấy cuộc điện thoại...

Mấy người đứng trước còn có chút quan hệ ích lợi với Diệp Thiên, nhưng Trần Hi Toàn thì Diệp Thiên rất tôn trọng, bởi vì đến nay người này cũng chưa biết thân phận thuật sư của hắn, nhưng đối đãi Diệp Thiên không hề sơ sài.

- Alo, chú Trần, cháu là Tiểu Diệp, Diệp Thiên, cho cháu gửi lời chúc tết Chú!

Sau khi trở lại phòng của mình, Diệp Thiên bấm điện thoại gọi cho Trần Hi Toàn.

- Tiểu tử, nói cháu đến chỗ chú chơi, sao trong khoảng thời gian này đều mất tích vậy?

Giọng nói của Trần Hi Toàn từ trong điện thoại truyền tới, hiển nhiên nhận được điện thoại của Diệp Thiên gọi đến hắn rất cao hứng.

- Ha ha. Chú Trần, thời gian trước sức khỏe cháu không tốt lắm, phải ở tu dưỡng, sang năm mới cháu còn muốn đi Giang Nam một

chuyên. Đến lúc trở lại nhất định đến quầy rầy chú, chúc toàn bộ đình chú năm mới vui vẻ!

Diệp Thiên đối nhân xử thế, từ trước đến nay là người ta kiêng nể hẳn nhiều hơn. Vài món nhạc cụ của thầy tu mang hình con giáp, hẳn đã chuẩn bị đưa cho Trần Hi Toàn một món. Lúc trước đã nghĩ điều này, nhưng cũng chưa đến Tân Cương thăm Trần Hi Toàn được.

Cùng Trần Hi Toàn hàn huyên vài câu. Diệp Thiên lại gọi cho mấy người: Lôi Vụ, Lưu Đại Chí và Cát Lăng Tiêu. Nói chuyện với Lôi Vụ và Lưu Đại Chí chính là vài câu chúc Tết, nhưng từ miệng Cát Lăng Tiêu, Diệp Thiên lại biết được một chuyện.

Đó là ba tháng trước, quả nhiên có người dùng chuyện văn phòng công ty chứng khoán để báo hại Cát Lăng Tiêu, nhưng Diệp Thiên đã sớm hủy hợp đồng thuê văn phòng, hơn nữa chuyện này lại không có gì chứng cứ rõ ràng, cuối cùng cũng êm xuôi.

Điện thoại cho Hồ Quân, Diệp Thiên biết được anh bạn này đã đến Bắc Kinh phát triển kinh doanh, hiện tại hình như đang làm về mảng thiết bị thông tin, có vẻ rất được, nói muốn mời Diệp Thiên ăn cơm.

Diệp Thiên đã quyết định mấy ngày nữa đi Giang Nam, sẽ không đồng ý, nhưng cũng nhận lời khi trở lại sẽ cùng Hồ Quân tụ tập, anh bạn này lớn lên trong doanh trại bộ đội, Diệp Thiên muốn tiếp xúc phong cách sáng khoái của anh ta.

Mất nhìn dây số cuối cùng gọi đến từ Hồng Kông, Diệp Thiên nghĩ nghĩ lại gấp số vào, với khả năng của hắn hiện tại, hoàn toàn có thể trị liệu cho Đường Tuyết Tuyết.

Nhưng tuy rằng "Diệp đại sư" lúc này có thiếu tiền, cũng không thể tự hạ thân phận đi tìm Đường Văn Viễn được? Cần để Đường Văn Viễn tự tìm đến hắn mới được.

Phan Gia Viên trải qua mấy năm phát triển, từ một nơi tập trung bán đồ cổ trở thành nơi phát huy bản sắc của Trung Quốc, hàng năm khi đến tết, luôn có rất nhiều du khách trong và ngoài nước đến nơi đây du ngoạn.

Điều này khiến cho vừa mới tới Mừng Một, Mừng Hai, việc Lý Dương trong cửa hàng của Diệp Đông Bình đã tấp nập, Diệp Thiên cũng qua giúp hai ngày, đương nhiên, hắn cũng không phải bận mà không được gì, đầu tháng ba hắn quay về Giang Nam, tiền trong túi quần là cha đưa cho hắn hai vạn đồng.

Phong Huống sớm đã đứng chờ Diệp Thiên ở Giang Nam. Trở lại thị trấn, nhìn thấy chị Doanh Doanh, tự nhiên lại là một cảnh ảm ỉ, ở thị trấn một đêm, ngày hôm sau Diệp Thiên mua một xe hàng tết, về tiểu sơn thôn cách xa hơn hai năm.

Nhìn thấy Từ Đường cũ nát ở đầu thôn đã được tu sửa đổi mới hoàn toàn, Diệp Thiên biết đây là cha hắn bỏ tiền ra làm, nhìn thấy lại nơi trước kia thường xuyên chạy vào chạy ra, mắt Diệp Thiên không khỏi có chút ướt át.

- Đây không phải Diệp Thiên sao?

- Anh Diệp Thiên, anh đã về rồi?

- Tiểu Diệp Tử, ôi, Tiểu Diệp Tử đã về rồi!

Phong Hướng dừng xe ở đầu thôn, Diệp Thiên đi xuống xe, cả tiểu sơn thôn lập tức sôi trào lên, cái thôn này tổng cộng chỉ có mấy chục nhà, mới trước đây Diệp Thiên còn nhỏ, gần như đã đi tất cả các nhà ăn cơm, xem như được mọi người nuôi lớn.

- Cô Nhị Lăng, anh nhà có khỏe không?

- Ông Tam, xương cốt của ông còn cường tráng quá nhỉ?

- Di Béo, cháu rất nhớ di!

Nhìn thấy những người hàng xóm quen thuộc, lại thấy những ngôi nhà trước kia hiện ra trước mắt, chuyện mình trải qua ngày đó như là xảy ra hôm qua vậy.

Sau khi phát quà cho mọi người, Diệp Thiên đi vào nhà trường thôn ngồi, trong mắt người trong thôn, Diệp Đông Bình là người giỏi giang, ở trong huyện thành mua được nhà không nói, bây giờ lại có thể kinh doanh ở Bắc Kinh.

Mấy trường bối có mặt mũi trong thôn, cũng đều lại đây nói chuyện, không ngoài hỏi những chuyện về hai cha con Diệp Thiên ở Bắc Kinh.

Đợi cho mọi người giải tán đi, Diệp Thiên chạy tới nhà Lý Nhị Lăng, lập tức hỏi vợ Nhị Lăng đang ăn cơm trưa:

- Cô Nhị, điện thờ bên đó cô thường xuyên tới chứ?

Điện thờ thuộc quyền sở hữu của Diệp Thiên, bây giờ chủ yếu là nhà Lý Nhị Lăng trông nom. Diệp Thiên đưa cho bọn họ phí tổn hàng tháng từ ba trăm dài đến một ngàn đồng.

- Diệp Thiên, yên tâm đi. Chú Nhị nhà cậu vẫn ở trên núi suốt đó, cô cũng hôm qua mới xuống núi, đều ổn cả, Diệp Thiên, cô luộc cho cháu bốn quả trứng, nhất định phải ăn hết nha!

Cô Nhị vừa nói, tay lại bung hai cái bát lại đây, trong bát đều có bốn trứng luộc. Đây là tập tục tiểu sơn thôn chiêu đãi khách quý.

- Cô Nhị, cháu lên núi xem một chút trước đã, cô ở nhà đi, đón tết thì đi thăm người thân. Không cần phải lên điện thờ sớm như vậy đâu!

Ăn xong trứng, Diệp Thiên đi ra khỏi nhà Lý Nhị Lãng, lan can thấp bé năm đó đã sớm đổi thành bức tường vây, hiện tại còn muốn đến rình trộm, cũng không dễ dàng như vậy.

- Diệp Thiên!

Ngay khi Diệp Thiên và Phong Huống chuẩn bị lên núi, bên tai truyền lại tiếng gọi.

- Béo... Đôn Béo?

Nhìn thấy người kia, hai mắt Diệp Thiên tỏa sáng, tuy rằng đồng bọn lúc nhỏ giờ cũng đã cao hơn 1. 8m, nhưng Diệp Thiên vẫn thích gọi hấn bằng biệt hiệu.

Diệp Thiên tiến lên vỗ vào lồng ngực Đôn béo, thân thiết hỏi:

- Đôn Béo, sao, có thi đỗ đại học không?

- Anh Diệp Thiên, em... năm ngoái em vắng tháng quá. Trước kỳ thi tốt nghiệp trung học cả một đêm không ngủ, ngày hôm sau lại bị tiêu chảy, không... không thi được...

Nhớ tới lời hứa hẹn với Diệp Thiên trước kia, Đôn béo có chút xấu hổ cúi đầu, kỳ thật thành tích học tập của hấn cũng không tệ, chỉ là không may mắn thôi.

- Không có việc gì, Đôn béo, năm nay tiếp tục thi, hãy thi Bắc Kinh, anh tin tưởng cậu nhất định làm được!

Diệp Thiên cười vỗ vỗ bả vai Đôn béo, cổ vũ người bạn thời nhỏ thêm cố gắng.

Trước đây, tuy rằng Đôn béo mắt và cái mũi hơi gần lại với nhau, nhưng bây giờ gương mặt nẩy nở, Lục Phủ phong long, mũi vuông, nhất là hai tai nở rộng, hình dáng rõ ràng, hồng hào đầy đặn, đây chính là tướng mạo đồ Trạng Nguyên ngày trước, cho nên Diệp Thiên tin tưởng năm nay hẳn nhất định có thể thi đỗ điểm cao.

- Thật sao?

Ngày xưa anh bạn này là người tin tưởng Diệp Thiên nhất trong đám bạn, nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, trong mắt hẳn cũng lộ ra ánh sáng.

Diệp Thiên cười nói:

- Đương nhiên là thật, đi, Đôn béo, theo anh lên núi, anh muốn đi viếng mồ mà sư phụ!

Con đường từ sơn thôn đến điện thờ, mười mấy năm qua Diệp Thiên cũng đã đi qua không biết bao nhiêu lần, ngày trước lão đạo sĩ ở đó luôn khiến hấn vương bạn, nhưng hiện tại, trong lòng Diệp Thiên chỉ toàn là niềm thương nhớ.

Điện thờ vẫn như trước kia, mặc dù xây lại đã được hơn mười năm, nhưng vẫn rất chắc chắn, Lý Nhị Lãng còn nuôi gà vịt ở trước điện thờ, không khí thêm vài phần náo nhiệt.

Bảo mọi người chờ ở trong điện thờ, Diệp Thiên mang theo cái xẻng và ba lô đi tới trước mộ phần sư phụ, sau khi xúc đất đồ thêm vào mộ cho sư phụ, Diệp Thiên ngồi xuống trước bia mộ.

- Sư phụ, công pháp sư môn chúng ta, con đã đạt tới giai đoạn luyện khí Hóa Thần, không kém gì so với người nhi? Sư phụ yên tâm đi, Ma y chính thống, đệ tử nhất định sẽ truyền thừa!

Hạ ba lô, Diệp Thiên mở ra hai chai Mao Đài, nhẹ nhàng đồ xuống phía trước nắm mộ, miệng liên tục thầm thì:

- Sư phụ, Tiểu Diệp Tử đến thăm người vậy, đây là rượu Mao Đài hai mươi năm, con lấy trộm của ba con, người ném thử, à, còn có gà nướng, gà quay, con biết người không thích ăn nhạt mà!

Nghĩ tới những ngày sống cùng lão đạo sĩ trước kia, nước mắt Diệp Thiên nhịn không được tràn mi mà ra, dù là hấn trước mặt người khác kiên cường như thế nào, nhưng ở trước mặt sư phụ, Diệp Thiên vẫn là một đứa bé.

Diệp Thiên ngồi liên tù giữa trưa đến khi bầu trời tối đen, Diệp Thiên đã nói hết những chuyện xảy ra trong hơn một năm qua với lão đạo sĩ, mãi đến khi đám người Phong Huống tìm đến, Diệp Thiên mới trở lại điện thờ.

Giường trúc ngày xưa bị vợ chồng Lý Nhị Lăng đổi thành phản cứng, nhưng Diệp Thiên ngủ vẫn rất ngon, ở trên núi một ngày, Diệp Thiên từ biệt người trong thôn, về trong huyện thành.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 236

Đỉnh Hôn (Thượng)

Từ thị trấn nhỏ rời đi, Diệp Thiên lại tới Thượng Hải, dù nói như thế nào, chuyện hắn và Vu Thanh Nhã đều được người lớn đồng ý, ăn tết đi thăm cha vợ vẫn là chuyện đương nhiên.

Hơn nữa Diệp Thiên đóng cửa mấy tháng tới nay, quả thật cũng có lỗi với Vu Thanh Nhã, lần này đi cũng là có ý nhận lỗi, tuy rằng đã từng nói yêu đương với Vu Thanh Nhã, nhưng "Diệp đại sư" cũng biết con gái cần được cưng chiều.

Mấy năm trước Vu Hạo Nhiên nghe theo đề nghị của Diệp Thiên, mấy năm nay việc kinh doanh càng làm càng lớn, ngoài vốn ban đầu ở công nghiệp dệt, hắn còn giao thiệp với những người làm bất động sản ở Thượng Hải, dùng giá rất thấp mua được không ít đất đai, mở ra nhiều khu phố nổi tiếng.

Hiện tại nhà họ Vu đang ở trong một khu biệt thự do chính mình đầu tư xây dựng, đường xá rất thuận tiện, tuy rằng ở vào khu vực náo nhiệt, nhưng trong môi trường trong khu rất tĩnh lặng, có cảm giác như là tìm được khoảng lặng trong không gian ồn ào.

- Ôi, tôi tìm chủ nhân biệt thự số 8, tên là Vu Hạo Nhiên, ấy... đừng đẩy tôi chứ?

Nhưng trong khu nhỏ như vậy, bảo vệ nhất định cũng rất nghiêm, "Diệp đại sư" vốn là muốn tạo bất ngờ cho Vu Thanh Nhã, nhưng lúc này lại bị ngăn ở bên ngoài tiểu khu.

- Tiên sinh, mời anh đứng ở ngoài cửa trước đã, chúng tôi nhận được hồi báo từ chủ nhà, mới có thể cho anh đi vào!

Bảo vệ tuy rằng ngoài miệng nói thực khách khí, nhưng vẫn kiên quyết đẩy Diệp Thiên dời khỏi phòng an ninh tiểu khu, nhất là nhìn về phía Diệp Thiên với cách ăn mặc cùng với cái túi trên lưng đầy đất, trong mắt lại càng lộ ra chút xem thường.

Thật cũng không thể trách bảo vệ này trông mặt mà bắt hình dong, mấu chốt là Diệp Thiên bên ba mấy ngày, quần áo tuy rằng còn

sạch sẽ, nhưng hơi chút nhăn nhúm, bảo vệ nhìn quen nhãn hiệu nổi tiếng, liếc mắt một cái liền nhận ra là hàng thông thường.

Người trong khu biệt thự này bình thường ra vào đều cũng xách túi nọ túi kia, bảo vệ trị an mặc dù không có tiền, nhưng cũng biết nhìn đồ hiệu, đương nhiên thấy chướng mắt cái kiềng thanh niên ma-cà-bông như Diệp Thiên.

- Được, tôi tiếp tục đứng xa một chút, tránh ngứa mắt anh...

Nhìn thấy nhân viên an ninh kia phòng vệ mình như trộm, Diệp Thiên cười khở lắc lắc đầu, đứng ở bên ngoài nhà bảo vệ.

- Vu tiểu thư, cô tới rồi? Muốn đi ra ngoài?

Không quá ba phút, bên tai Diệp Thiên liền nghe được tiếng nói của bảo vệ, không lãnh đạm như vừa rồi, lúc này trong giọng nói đã tràn ngập nịnh bợ.

- Diệp Thiên? Diệp Thiên... anh đâu rồi?

Vừa mới nhận được điện thoại của Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã nghe nói hấn đang ở bên ngoài tiểu khu, ngay cả giày cũng không kịp đeo, mặc nhiên đeo dép lê chạy ra.

Diệp Thiên ló đầu ra từ ngoài phòng an ninh, cười hắc hắc nói:

- Anh ở chỗ này đây...

- Anh thật tòi tệ!

Vu Thanh Nhã nhìn thấy thật đúng là Diệp Thiên đến đây, nhưng lại quay mặt đi trở về trong tiểu khu, con gái hơn hai mươi tuổi đang cùng bạn trai gấn bó như keo như sơn, nhưng từ ba tháng trước, ngay cả mặt Diệp Thiên cũng không nhìn thấy, Vu Thanh Nhã đúng là giận thật sự.

- Ôi, ôi, em chờ anh một chút!

- Vị tiên sinh này, anh không thể vào được!

Diệp Thiên thấy thế vội vàng đi theo, nhưng cũng lại bị nhân viên an ninh kia kéo lại, vị kia chính là thiên kim của ông chủ lớn, bình

thường nói chuyện với cô còn khó, trước mắt cũng có cơ hội biểu hiện.

Trong mắt người bảo vệ, Diệp Thiên nhất định là người theo đuổi Vu tiểu thư, nhưng tuyệt đối thuộc cái loại mặt dày mày dạn, nếu hắn đuổi Diệp Thiên đi, nói không chừng chính là lập được công đây!

- Anh không có mắt à?

Diệp Thiên bị nhân viên an ninh kia khiến cho dờ khóc dờ cười, người mù cũng có thể nhìn ra quan hệ hai người bọn họ, đầu anh bạn này làm sao lại cứng nhắc toàn tảng đá... Không nghĩ thông một chút chứ?

- Nếu không đi ra ngoài tôi không khách khí đâu?

Bảo vệ rút ra côn bằng cao su, về mặt không hay nhìn Diệp Thiên, đồng thời cảm máy bộ đàm, chuẩn bị gọi trợ giúp.

Diệp Thiên bắt đắc dĩ, hô lên với Vu Thanh Nhã:

- Thanh Nhã, anh ta không cho anh đi vào, anh quay về Bắc Kinh nhé!

- Anh dám?

Nghe thấy lời Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã cũng lo lắng, vội vàng chạy tới, nói với nhân viên an ninh kia:

- Anh ấy là bạn của tôi, để cho anh ấy vào đi...

- Chỉ là bạn thôi à? Thanh Nhã, mắt mặt quá, lúc trước không phải hơn cả bạn trai sao?

Đối phó với Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên có rất nhiều biện pháp, từ khi lên tiểu học lên, là hắn đã có thể khiến tiểu cô nương kia khóc ba phút, sau đó trên cô cười ha ha.

- Đức hạnh nhỉ? !

Vu Thanh Nhã tức giận nhìn Diệp Thiên một cái, quay đầu đi vào trong tiểu khu, Diệp Thiên cười hắc hắc, vội vàng đi theo.

- Thế này... thế này, mẹ nó, hoa thơm cũng lại để cho heo ăn sao?

Nhìn thấy màn này, nhân viên an ninh kia tự nhiên cũng hiểu được quan hệ của hai người, qua hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, nhện không được soi lại mình trong gương của phòng an ninh, hấn nhìn thế nào cũng không thấy tiểu tử đó hơn mình mà? Làm sao lại có thể của được con gái của ông chủ lớn?

Diệp Thiên tung tăng đi theo sau Vu Thanh Nhã, miệng nói:

- Thanh Nhã, anh đều giải thích với em rồi mà. Mấy tháng trước thật là anh cần trị dưỡng thân thể, đúng rồi, anh nói với em, sức khỏe của anh hoàn toàn tốt rồi, chúng ta sau này... Sau này có thể ... gì đó!

Cùng Vu Thanh Nhã đặt quan hệ yêu đương cũng đã hai ba năm, hai người tuy nói đã nắm tay, chạm miệng, ôm ấp cũng có, thậm chí còn có vài lần Vu Thanh Nhã đều đã tình nguyện hiến thân, nhưng Diệp Thiên luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt lời dặn của lão đạo sĩ, không thể dám tiến một bước.

Nhưng sự kiềm chế của Diệp Thiên tốt đến đâu, hấn cũng chỉ là một thanh niên hai mươi, tuy rằng hấn từ nhỏ nghe qua không biết bao nhiêu lần lão đạo sĩ nói đàn bà là hồ dữ, nhưng đối với chuyện nam nữ, Diệp Thiên vẫn rất tò mò.

Cho nên lần này tới gặp cha vợ, Diệp Thiên cũng muốn xin cho Vu Thanh Nhã cùng hấn quay về Bắc Kinh, dùng bí pháp đảo loạn Thiên Cơ thay đổi mệnh của Vu Thanh Nhã, hai người liền có thể ở cùng một chỗ.

- Cái gì cơ?

Đi ở phía trước, Vu Thanh Nhã nghe Diệp Thiên nói vậy, vẻ mặt mê hoặc đứng sững lại.

- Là... đó là, ôi, tùy em nghĩ!

Da mặt Diệp Thiên có dày nữa, nhưng đối diện Vu Thanh Nhã thuần khiết là vậy, cũng nói không nên lời.

- Anh thật xấu xa!

Khi Vu Thanh Nhã nghe ra ý của Diệp Thiên, mặt cười đỏ lựng chạy vào trong nhà.

Vào nhà rồi, Diệp Thiên không đùa nữa, lấy nghiên mực cổ trong bao đưa cho cha vợ, Vu Hạo Nhiên vốn là thầy giáo, viết bút lông rất đẹp, món quà này thật ra rất hợp với ý ông.

Còn mẹ vợ, Diệp Thiên cũng có quà, đó là một đôi bông tai Phi Thúy, tạo hình khéo léo, cực kỳ tinh xảo, hơn nữa màu sắc cũng đẹp, là Thủy Tinh Chung Phi Thúy tốt nhất, tương truyền từng là một trong hai bộ trang sức Tổng Ái Linh thích nhất.

Đương nhiên, Diệp Thiên cũng không kiểm ra được những thứ này, đây đều là Diệp Đông Bình cho hắn mang đến, vì chuyện hôn sự của con trai, Diệp Đông Bình coi như là lỗ vốn, phải biết rằng, chỉ đôi bông tai này, giá trị liền trên trăm vạn.

Nhận được quà, Vu Hạo Nhiên nhìn về phía Diệp Thiên hỏi:

- Diệp Thiên, đầu tóc của cháu kia không phải nhuộm chứ?

Vu Hạo Nhiên coi như là nhìn thấy Diệp Thiên từ nhỏ đến lớn, mặc dù không có ý kiến gì đối với hôn sự này, nhưng sau khi Diệp Thiên nghịch thiên cải mệnh cho lão đạo sĩ, sức khỏe hắn cũng khiến Vu Hạo Nhiên có chút bận tâm.

- Chú Vu, không phải nhuộm, mấy tháng trước cháu đóng cửa dưỡng thương, sức khỏe đã khôi phục lại!

Đều là người trong nhà, hơn nữa cũng biết khả năng của hắn, Diệp Thiên không cần giấu diếm cái gì.

- Vậy là tốt rồi, Diệp Thiên, cháu năm nay hai mươi hai rồi nhỉ?

Vu Hạo Nhiên mở miệng hỏi.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Qua Tết là là hai mươi hai, chú Vu, làm sao vậy?

- Thanh Nhã nhỏ hơn so với cháu nửa tuổi, kết hôn còn hơi sớm, nhưng hai đứa đã xác định kết hôn rồi chứ?

- Sao ạ?

- Cha!

Tiếng nói của Vu Hạo Nhiên chưa dứt, Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã cùng lên tiếng kinh hô, hai người tuy rằng tâm đầu hợp ý, tình cảm cũng rất sâu, nhưng dù sao tuổi cũng không lớn, thật đúng là chưa tính đến chuyện kết hôn.

- Sao vậy? Không muốn?

Vu Hạo Nhiên nhìn về phía Diệp Thiên, hấn vốn không cần hỏi ý kiến con gái, mỗi ngày nhắc ở bên tai mình cái tên Diệp Thiên tới vài chục lần, chẳng lẽ còn không đủ chứng minh?

- Muốn ạ, đương nhiên là muốn ạ, chú Vu, vậy chú nói nên làm như thế nào ạ?!

Mặc dù Diệp Thiên cảm giác có chút kỳ quái, nhưng vẫn đồng ý ngay, hỏi:

- Chú Vu, việc này chú đã nói với ba cháu chưa ạ?

Vu Hạo Nhiên mở miệng nói:

- Hôm qua chú gọi điện cho ba cháu, ngày mai ông ấy bay tới đây, chúng ta tổ chức ở Thượng Hải trước, sau đó về Bắc Kinh có tổ chức hay không, tùy các con.

- Ba con ngày mai sẽ tới đây? Vậy... vậy khi nào thì đính hôn ạ?

Nghe được Vu Hạo Nhiên nói, Diệp Thiên cùng Vu Thanh Nhã đều hơi trợn tròn mắt, sự tình liên quan đến chính mình, thế mà một chút tin tức hai người cũng không biết?

Nói đi nói lại, cho dù đính hôn không cần mặc áo cưới, thì cũng cần chuẩn bị một ít quần áo, Vu Thanh Nhã còn dễ nói, nhưng không thể để cho Diệp Thiên mặc quần bò khoác áo Vết ra trận chứ?

Vu Hạo Nhiên nghĩ một chút, nói:

- Ba ngày nữa không phải mười bốn hai tháng sao? Người trẻ tuổi các con thích lễ tình nhân, hãy định ngày đó đi!

- Ba... ba ngày nữa? Chú Vu, có phải là có chuyện gì hay không ạ?

Diệp Thiên có thể nhìn ra, Vu Hạo Nhiên cũng không muốn xa con, nhưng lại cần đính hôn nhanh như vậy, nhất định là có chuyện gì đó hấn không biết.

- Có chuyện gì được chứ? Thanh Nhã làm việc ở Bắc Kinh, lại thường xuyên đến chỗ cháu, không đính hôn vô danh vô phận, không

phải để cho người ta đàm tiếu sao?

Vu Hạo Nhiên khoát tay, nói:

- Thanh Nhã, con lái xe đưa Diệp Thiên đi ra ngoài đặt lễ phục đi, thời gian có ba ngày, hẳn là có thể may xong một bộ đấy...

- Vâng, vậy con đưa Diệp Thiên đi!

Tâm tư Vu Thanh Nhã cũng đơn giản hơn so với Diệp Thiên, nghe thấy cha nói vậy, cũng đành thẹn thùng, lúi Diệp Thiên đi ra ngoài cửa.

Đợi cho hai người đi ra ngoài, mẹ Vu Thanh Nhã mở miệng hỏi:

- Lão Vu, sao lại đính hôn nhanh như vậy, có phải quá nhanh hay không?

Trình độ văn hóa của mẹ Vu Thanh Nhã không cao, nhưng thời trẻ cũng hết sức xinh đẹp, những năm chung sống cùng Vu Hạo Nhiên, tình cảm luôn luôn rất tốt, hiện tại chuyện hôn sự gả chồng cho con gái lại không bàn bạc với mình một câu, trong lòng bà cũng có chút không thoải mái.

- Bà nghĩ rằng tôi muốn sao, Tú Liên, sớm một chút để cho Thanh Nhã đính hôn, đi Bắc Kinh sống, cũng có thể chặt đứt tâm tư một số người.

Vu Hạo Nhiên thờ dài một tiếng, lại ngồi thẳng người, thân thể tựa vào trên ghế sa lon, trên mặt lộ ra vẻ uể oải.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 237

Đính Hôn (Trung)

Thấy vẻ mặt mệt mỏi của chồng, mẹ Vu Thanh Nhã đứng dậy, đi đến phía sau ôm bờ vai của Vu Hạo Nhiên, nhẹ giọng hỏi:

- Hạo Nhiên, xảy ra chuyện gì sao?

- Không có chuyện gì, Tú Liên, bà không cần lo lắng...

Vu Hạo Nhiên khoát tay, nhắm hai mắt lại, từ trước đến nay hắn cũng không thường nói với người nhà chuyện công việc, hơn nữa cho dù nói ra, vợ cũng không giúp đỡ được cái gì, chỉ là tăng thêm phiền não thôi.

Đúng là Vu Hạo Nhiên đang gặp chuyện phiền toái, hơn nữa còn phiền toái lớn.

Mới năm trước, Vu Hạo Nhiên từng mang theo con gái đến bữa tiệc cho các doanh nghiệp do chính quyền địa phương tổ chức hàng năm, trong bữa tiệc có một người thanh niên tên là Tống Hiểu Triết, sau bữa tiệc hắn có vẻ rất để ý Vu Thanh Nhã.

Khi tiệc rượu kết thúc, Tống Hiểu Triết muốn mời Vu Thanh Nhã ngày hôm sau đi ăn cơm với hắn, nhưng tuy rằng Vu Thanh Nhã đang giận Diệp Thiên, cũng không đi hẹn hò cùng chàng thanh niên khác, liền chối từ ngay tại đó.

Nhưng không hẹn được Vu Thanh Nhã, Tống Hiểu Triết lại tìm tới Vu Hạo Nhiên, lúc ấy Vu Hạo Nhiên cũng không để ý người thanh niên này, nhưng khi một người bạn trong chính quyền địa phương nói với Vu Hạo Nhiên về gia cảnh người thanh niên này, Vu Hạo Nhiên cũng không thể coi thường.

Nói về nhà họ Vu ở Thượng Hải, cũng là đại gia tộc thâm căn cố đế, trăm năm hưng suy đều đã từng trải qua, có thể làm cho chủ nhân nhà họ Vu đương đại – Vu Hạo Nhiên kính sợ về gia cảnh, thật đúng là không có bao nhiêu người.

Nhưng Tống Thị, lại là một nhà mà Vu Hạo Nhiên không đắc tội nổi, vô luận là Thượng Hải trước giải phóng, hay là quốc nội hiện

giờ, sự phát triển của nhà họ Vu so sánh cùng Tổng Thị, quả thực là kém rất xa.

Năm đó Tổng gia có phân biệt nam bắc, Phương Nam đi nước ngoài, Phương Bắc lưu lại quốc nội phát triển, dưới sự dẫn dắt của gia chủ Tổng Hạo Thiên, Tổng gia hợp nhất Nam Bắc, đã trở thành một siêu cấp gia tộc, cho dù là doanh nghiệp tài chính quốc tế cũng không thể khinh thường.

Tới giờ, Tổng gia không chỉ có địa vị ở chính đàn quốc nội, ở thương giới uy vọng cũng cực cao. Hay là ngay trong giới kinh doanh người Hoa ở nước ngoài, rất nhiều người cũng đều phục tùng Tổng gia như Thiên Lô sai đâu đánh đó.

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, tập đoàn tài chính Tổng Thị – vốn không thường xuyên giao thiệp với thương giới quốc nội, nắm giữ Wall Street, 2 năm gần đây cũng điều chỉnh chiến lược đầu tư, rút vốn đầu tư vào quốc nội. Ở quốc nội, trong rất nhiều công trình trọng yếu, đều có thể thấy tên Tổng gia đầu tư.

Nhất là tại Thượng Hải, tập đoàn tài chính này đầu tư càng thêm lớn, phải biết rằng, năm đó Tổng gia ở Thượng Hải không chỉ là trùm buôn bán, lại còn cùng các đại lão của Thanh bang như Đỗ Nguyệt Sinh, Hoàng Kim Vinh ... xưng huynh gọi đệ, qua lại rất thân.

Tuy rằng sau giải phóng những chuyện này cũng đã trở thành lịch sử, nhưng không thể phủ nhận là, hiện giờ sau lưng một số đoán thế tại Thượng Hải, vẫn có bóng dáng những người này tồn tại.

Cho nên hải ngoại Tổng gia tiến quân vào Thượng Hải là một đường thẳng, không có gặp phải lực cản nào. Ngắn ngủn hai năm, cơ hồ đã tái hiện địa vị Tổng gia trong thương giới Thượng Hải năm đó.

Còn Tổng Hiểu Triết, chính là người phát ngôn của Tổng gia mới được phái đến Thượng Hải.

Con em Tổng gia nổi tiếng trong ngoài nước, nếu Tổng Hiểu Triết chỉ là người bình thường trong Tổng gia, Vu Hạo Nhiên sẽ không để hấn trong lòng, nhưng hấn lại là bậc con cháu được Tổng thị cực lực bồi dưỡng ở nước ngoài.

Đương nhiên, với địa vị của Vu Hạo Nhiên tại Thượng Hải, cũng không phải người mà Tổng Hiểu Triết này dễ dàng lay động, dù sao Tổng Hiểu Triết vẫn chỉ là người Tổng gia bồi dưỡng, cũng không là người cầm lái.

Nhưng để tránh cho đêm dài lắm mộng, thu hút thêm chuyện phiền toái, Vu Hạo Nhiên vẫn phải quyết định mau chóng để cho con gái cùng Diệp Thiên đính hôn, đoạn tuyệt tâm tư người thanh niên kia.

- Có nên đem chuyện này nói cho Diệp Thiên không nhỉ?

Vu Hạo Nhiên nhẹ nhàng xoa nhẹ huyết Thái Dương, buông tay ra, ông đã đưa ra quyết định,

- Thôi, với tính khí của nó, nếu biết chuyện này, không chừng lại xảy ra chuyện gì đó!

Là thầy của Diệp Thiên từ nhỏ, Vu Hạo Nhiên rất hiểu tính người học trò kiêm con rể tương lai này. Diệp Thiên nhìn như thờ ơ đối với mọi chuyện, nhưng là người to gan dám làm bất cứ chuyện gì.

Nếu bị Diệp Thiên biết được có việc này, nói không chừng tiểu tử đó sẽ gây ra phiền toái gì đó. Mặc dù Diệp Thiên có vài phần khả năng xem bói hỏi quẻ, nhưng đối mặt Tổng gia, tuyệt đối là châu chấu đá xe - không lượng sức mình.

Cho nên cuối cùng Vu Hạo Nhiên quyết định không nói cho Diệp Thiên chuyện này, chờ nghi thức đính hôn tiến hành xong, cho con gái cùng hẳn đến Bắc Kinh sống, Tổng Hiểu Triết kia cũng không còn hy vọng.

- Xí, vừa nhìn là biết cái loại yếu đuối!

Khi Vu Thanh Nhã lái xe thể thao màu đỏ chờ Diệp Thiên chạy nhanh ra khỏi khu biệt thự, bảo vệ đang canh cửa kia không khỏi tức giận, bất bình nhìn theo đuôi xe đi xa và nhỏ ngụm nước miếng.

Trong mắt nhân viên an ninh kia, Vu tiểu thư cùng Diệp Thiên ở bên nhau chỗ, kia quả thực chính là một đóa hoa nhài cắm bãi phân trâu, đương nhiên, nếu đổi lại là hẳn ngồi ở trên ghế ngồi, dĩ nhiên là là chuyện tiểu thư nhà giàu và chàng thư sinh rồi.

- Thanh Nhã, lần này ba em có chuyện gì vậy? Trước đó không nói một tiếng, sao đột nhiên muốn đính hôn nhỉ?

Ngồi ở trong xe thể thao màu đỏ, Diệp Thiên đương nhiên không thể đoán được tâm tư người bảo vệ kia, đến lúc này, hẳn vẫn thực khó hiểu hành động của Vu Hạo Nhiên, vẫn cảm thấy có chuyện.

Hơn nữa theo lời nói của Vu Hạo Nhiên, Diệp Thiên có thể nghe được, có vẻ trước đó ngay cả cha hẳn cũng không biết chuyện đính hôn này, nếu như mình không đoán sai, đó là quyết định nhất thời của Vu Hạo Nhiên.

Tuy rằng Diệp Thiên cũng không phản đối đính hôn cùng Vu Thanh Nhã ngay, nhưng là một thuật sư có thể bói toán tiên tri, hẳn cực kỳ không thích cái cảm giác mình không thể khống chế.

- Sao? Anh không muốn sao?

Vu Thanh Nhã vốn đang cao hứng, phấn chấn lái xe, quay đầu nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nụ cười trên mặt nhất thời biến mất.

Thấy sắc mặt Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Hai ta đính hôn anh đương nhiên rất mừng, anh hỏi em, từ khi nào thì em trở nên miễn cảm như vậy hả? Anh chỉ cảm thấy chuyện này quá đột ngột, em không có cảm giác này sao?

- Anh nói cũng đúng, lúc trước ba cũng chưa nói qua em..

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã cũng nhú mày, tuy rằng tâm tư cô có vẻ đơn giản, nhưng chỉ số thông minh cũng đủ cao, nếu không cũng thi không đậu, mà là thi rớt đại học Thanh Hoa rồi.

- Thanh Nhã, trong khoảng thời gian này trong nhà em không xảy ra chuyện gì chứ? Chuyện kinh doanh của ba em thế nào?

Diệp Thiên mở miệng hỏi.

Vu Thanh Nhã lắc lắc đầu, nói:

- Không có chuyện gì mà, ba em kinh doanh rất tốt, năm trước còn được trao tặng danh hiệu những doanh nghiệp xuất sắc nhất Thượng Hải đó!

- Vậy trong khoảng thời gian này có người nào theo đuổi em hay không?

Diệp Thiên tiếp tục truy vấn.

- Đương nhiên có!

Vu Thanh Nhã giương cằm lên, nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nói:

- Bản cô nương mỗi ngày đều nhận được hoa tươi, nếu em muốn, từ giờ đến sang năm, đều có người hẹn em dùng cơm..

- Được rồi, từ hôm nay trở đi, đến hết nửa đời sau của em, đều do bản thiếu gia sắp định!

Diệp Thiên ha ha cười, cầm lấy bàn tay Vu Thanh Nhã đang đặt trên vô lăng.

- Đừng làm loạn, đang lái xe đấy...

Cả người Vu Thanh Nhã nhẹ run lên một cái, liền giởng tay lại đặt ở trên tay lái.

Diệp Thiên nghiêm sắc mặt, hỏi:

- Thanh Nhã, mấy ngày nay có người nào đặc biệt khiến em thấy ghét không? Hoặc là người nào đó ba em cũng rất ghét?

- Người đáng ghét? Những người đó đều thực chán ghét, động một chút lại hện em đi ăn cơm, xem ca nhạc...

Sau khi trở lại Thượng Hải, hầu như mỗi lần Vu Thanh Nhã cùng cha đi ra ngoài, đều được một vài thanh niên tài giỏi đẹp trai mời, đối với chuyện này, Vu Thanh Nhã thấy phiền chịu không nổi.

Nhưng nói đến người làm cho mình và cha đều ghét, Vu Thanh Nhã nhất thời nghĩ không ra, bởi vì với việc này, từ trước đến nay cha đều xử lý giúp cô.

Cẩn thận suy nghĩ đến những chuyện phát sinh trong khoảng thời gian này, Vu Thanh Nhã bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, có một người đặc biệt chán ghét, em gặp qua một lần, anh ta mời em đi xem phim, lúc ấy đã bị em từ chối, nhưng sau đó hình như anh ta đi tìm ba em, buổi tối khi về nhà, ba em có vẻ không vui!

- Người nọ tên là gì?

Diệp Thiên hỏi.

- Hình như là họ Tống, đúng rồi, là họ Tống, là Tống Hiểu Triết, một kẻ kiêu ngạo, giống như là con gái trên toàn thế giới đều thích anh ta không bằng!

Lúc nói chuyện Vu Thanh Nhã bĩu môi, bộ dáng rất đáng yêu, ở Bắc Kinh vài năm, nhất là cùng tiểu cây ớt - Vệ Dung Dung kia giao thiệp lâu, Vu Thanh Nhã cũng có khi “nở” ra những từ ngữ làm cho người ta dở khóc dở cười.

- Họ Tống? Là Tống Hiểu Triết à?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, sau đó nhắm hai mắt lại, trong lòng suy diễn cái tên này.

Nhìn thấy Diệp Thiên đột nhiên không nói, Vu Thanh Nhã vội vàng nói:

- Diệp Thiên, làm sao vậy? Em cùng anh ta thật sự không có gì, người đó thực chán ghét!

Diệp Thiên nghe vậy mở mắt, cười nói:

- Anh biết đến, Thanh Nhã, người này có chút vấn đề, có thể ba em cũng là bởi vì anh ta mới để cho chúng ta đính hôn, nhưng việc này còn cần cảm ơn anh ta, nếu không hai ta cũng chưa thể như hình với bóng được nhanh như vậy!

- Sao da mặt anh dày như thế hả? Ai muốn cùng anh như hình với bóng?

Vu Thanh Nhã bị lời nói của Diệp Thiên làm cho đỏ mặt, lại không thấy trên mặt người yêu thoáng hiện nụ cười khẩy.

Khu biệt thự của nhà họ Vu vốn là khu sầm uất tại Thượng Hải, đi được bảy tám phút, Vu Thanh Nhã dừng xe ở bên ngoài một cửa hàng may mặc đồ Châu Âu.

- Diệp Thiên, đây là nhà may lễ phục đồ Âu nổi tiếng đấy! Khi ba em tham gia những hội nghị quan trọng, đều đặt quần áo ở đây!

Dùng xe xong, Vu Thanh Nhã kéo cánh tay Diệp Thiên, đi vào trong tòa nhà có vẻ khá cũ.

- Nhưng anh không có tiền đâu, lần này chính là cha vợ ép đính hôn, muốn ông ấy chi!

Vào đến nơi, mặc dù trên mặt Diệp Thiên không có phản ứng gì, nhưng trong lòng thật đúng là có chút bồn chồn, trong túi quần hẳn hiện tại tính cả thì còn có mấy ngàn đồng, chỉ sợ chỉ đủ may tay áo của bộ lễ phục ở trong này?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã dờ khóc dờ cười, véo ở bên hông hẳn một cái, tức giận nói:

- Xem tiền đồ của anh kia, nơi này là của hội viên, ký tên ba em là được, chưa nói anh phải trả tiền!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 238

Tức Giận

Nghe được là cha vợ trả tiền, Diệp Thiên nhất thời có tinh thần, vốn dĩ hắn chỉ điếm cho Vu Hạo Nhiên nhiều việc trong kinh doanh cần tránh như vậy, nếu dựa theo tiêu chuẩn thu phí của hắn trước kia, cũng đủ mấy trăm vạn ấy chứ? Tặng bộ lễ phục là lợi cho ông ta.

Ở nơi này mở cửa hàng, nhãn giới hơn hẳn mấy bảo vệ kia, tuy rằng Diệp Thiên ăn mặc vô cùng đơn giản, người quản lý người nước ngoài ra chào đón vẫn mang vẻ mặt tươi cười, dùng Hán ngữ lưu loát nói:

- Hai vị tiên sinh, tiểu thư, xin hỏi các vị cần phục vụ như thế nào?

Vu Thanh Nhã chỉ chỉ Diệp Thiên, mở miệng nói:

- Một bộ âu phục màu đen, cần là đặt may, mặt khác còn cần một cái cà vạt màu đỏ. Đúng rồi, Diệp Thiên, đặt thêm cho anh một bộ quần áo đời Đường đi, nơi này có mấy bác thợ tay nghề rất được ...

- Được, anh thích kiểu dáng nhà Đường!

Diệp Thiên gật gù đầu, dù sao là cha vợ tặng, không cần từ chối.

- Đây là thẻ hội viên, xin anh mau chóng đo giúp anh ấy một chút đi, chậm nhất buổi sáng ngày kia, tôi sẽ lấy quần áo!

Vu Thanh Nhã lấy ra thẻ hội viên của cha, đưa cho người quản lý.

Nghe được Vu Thanh Nhã nói vậy, người quản lý nhất thời tròn mắt, lắc đầu liên tục nói:

- Tiểu thư xinh đẹp, thời gian vậy quá gấp, phải biết rằng, chúng tôi nơi này luôn luôn là đặt hàng trước một tháng, hơn nữa có vài quy trình nhất định cần hoàn thành ở nước ngoài, ba ngày, chắc không thể hoàn thành được!

Vu Thanh Nhã cười cười, nói:

- Tôi nghe nói, các vị có nghiệp vụ nhanh mà, tôi nghĩ, trước tiên anh hãy nhìn một chút cấp bậc của cái thẻ này...

Vu Thanh Nhã nghe cha nói qua, cái gì mà gọi là tiến hành gia công ở nước ngoài, đó thuần túy đều là mảnh lối cửa hàng này dùng để đề cao thương hiệu của mình, Vu Hạo Nhiên từng may một bộ lễ phục cho mình trong hai ngày, đã có tiền lệ.

- Đương nhiên, mọi việc cũng đều có ngoại lệ.

Khi nhìn ra chất liệu tấm thẻ cầm trong tay, trên mặt người quản lý nhất thời lộ ra tươi cười, nhìn về phía Vu Thanh Nhã nói:

- Khách hàng vừa lòng chính là tôn chỉ phục vụ của chúng tôi, tôi nghĩ, tôi có thể thỏa mãn yêu cầu của cô, nhưng ... tiểu thư xinh đẹp, đơn đặt hàng ba ngày, chúng tôi phải thu thêm mười vạn đồng!

- Không thành vấn đề, hai bộ đều phải làm gấp, đo cho anh ấy đi!

Vu Thanh Nhã gật gật đầu, bất kể là kết hôn hay là đính hôn, cả đời người con gái cũng chỉ có một lần, cho nên tốn nhiều tiền hơn nữa, Vu Thanh Nhã cũng sẽ không để ý.

Nghe được người nước ngoài báo giá, Diệp Thiên không khỏi thở dài:

- Thật đúng là hòa thượng nước ngoài niệm kinh giỏi (dễ lừa người), lúc nào mình cũng phải đi nước ngoài lừa một vòng!

Nếu không phải chú ý đến tâm tư Vu Thanh Nhã và cha vợ, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ chạy đến bên miếu Thành Hoàng, bỏ mấy trăm đồng là mua được một bộ âu phục, giá này quả thực là chém người quá đáng!

Đang đo cho Diệp Thiên, người nước ngoài không hiểu hết lời Diệp Thiên, vẻ mặt nghi hoặc nói:

- Hòa thượng ư, không, vị tiên sinh này, chúng tôi nơi này không làm quần áo hòa thượng, yêu cầu này có lẽ không thể để ngài được thỏa mãn!

- Được, phiền anh nhanh lên đi, tí nữa chúng tôi còn muốn đi mua những vật khác!

Diệp Thiên bị những lời của người nọ khiến cho dở khóc dở cười, Vu Thanh Nhã nghe được cũng hé miệng cười.

Đặt quần áo xong, Vu Thanh Nhã đưa Diệp Thiên đi đến một trung tâm mua sắm lớn, chọn mua cho Diệp Thiên một đôi giày ở một nhà chuyên doanh giày da, mặt khác còn mua cả áo sơ mi trắng mặc bên trong ... khi trở lại nhà họ Vu, trên xe đã trang bị đầy đủ đồ cho Diệp Thiên.

Tối chiều ngày hôm sau, Diệp Đông Bình bay tới Thượng Hải, ông cũng không hiểu quyết định của người bạn già này, nhưng sau khi ông và Vu Hạo Nhiên nói vậy trong phòng một lúc, cũng không nói gì thêm.

Đối với thế lực của Tống gia, Diệp Đông Bình còn hiểu rõ hơn Vu Hạo Nhiên, năm đó nếu không phải thường xuyên thấy thế lực của nhà họ trên TV, cả nhà ông có lẽ vẫn còn rất hạnh phúc.

Cho nên Diệp Đông Bình hoàn toàn không có thiện cảm đối với người của Tống gia, và cũng không muốn vô duyên cớ đi trêu chọc, ông cũng hi vọng sau khi con trai đính hôn rời khỏi Thượng Hải, liền giải quyết xong chuyện này.

Đêm đó Vu Hạo Nhiên bày tiệc mời bạn cũ kiêm thông gia, nhưng từ lượng của ông vẫn là trước sau như một, hơn nữa con gái sắp biến thành con nhà người khác, tâm trạng này cũng không được khá lắm, vài chén rượu ông đã nằm trên giường tìm Chu công nói chuyện phiếm.

Vu Hạo Nhiên uống nhiều, tiệc rượu tự nhiên cũng đã kết thúc, Diệp Thiên cùng cha rót chén trà, ngồi ở trong sân biệt thự, tết âm lịch vừa qua, bên ngoài còn có thể nghe được tiếng bánh pháo dứt quãng.

- Ba, lúc chiều ba và chú Vu nói chuyện gì vậy?

Diệp Thiên không chút kiêng nể, hỏi. Hắn có thể nhìn ra được, cha cùng Vu Hạo Nhiên nói chuyện xong, tâm trạng cũng không được tốt lắm.

- Không có gì, chuyện kinh doanh...

Diệp Đông Bình khoát tay, lấy trong túi quần ra hai hộp trang sức, nói:

- Đây là vòng tổ truyền nhà họ Diệp chúng ta, mẹ con không may mắn, không thể đeo nó, đã đến lúc con đưa nó cho Thanh Nhã rồi

...

Diệp Thiên nhận hộp trang sức, chỉ vào một cái hỏi:

- Ba, hộp kia là cái gì ạ?

- Cái kia là một đôi nhẫn kim cương, là loại người trẻ tuổi các con đang thịnh hành, khi xuống máy bay ba đã đến Phượng Tường mua...

Trong ngày thường Diệp Đông Bình bận về việc kinh doanh, ít quan tâm chuyện của con hơn, nhưng lần này con trai đính hôn, ông coi như móc sạch tiền trong nhà, mua đôi nhẫn kim cương, tốn hơn hai mươi vạn, vừa mới có chút tiền, hiện tại lại hết sạch.

- Nhẫn ạ? Ba, cảm ơn ba...

Lúc trước Diệp Thiên cũng cùng Vu Thanh Nhã đi Phượng Tường, nhưng một cái nhẫn kim cương rẻ cũng hơn mấy vạn, trong túi không tiền, Diệp Thiên lúc ấy chỉ có thể phẫn nộ cam đoan với Thanh Nhã, sau này nhất định sẽ tặng cô một cái nhẫn có viên kim cương to bằng quả trứng bồ câu.

Chính là Diệp Thiên không nghĩ tới, cha hẳn lại có thể chuẩn bị xong xuôi cho hẳn, hơn nữa nhìn kim cương trên chiếc nhẫn kia, chỉ e không có một hai chục vạn là mua không nổi.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng biết trong khoảng thời gian này cha cũng kẹt vốn, nhìn thấy mái đầu cha đã nhiều tóc bạc, còn quan tâm mình như vậy, trong lòng Diệp Thiên nhất thời cảm giác ấm áp.

Diệp Đông Bình cười xoa xoa đầu con trai, nói:

- Được rồi, cất đi, nhà họ Vu tại Thượng Hải cũng là người có mặt mũi, chúng ta cũng không thể quá bủn xỉn!

- Ba, ba yên tâm đi, Diệp gia tuy rằng không bằng trước kia, nhưng cũng không phải người ta có thể coi thường!

Diệp Thiên gật gật đầu, đặt hộp trang sức vào trong túi quần, đột nhiên chuyển đề tài, nói:

- Ba, ba nói xem, cái người họ Tống kia là cố ý? Hay là thật thích Thanh Nhã nhỉ?

- Con nói cái gì? !

Vừa bê chén trà lên miệng, tay Diệp Đông Bình hơi run lên, nước trà đã đổ cả ra trước ngực.

- Diệp Thiên, con ... làm sao con biết việc này? Lão Vu lừa ba sao?!

Diệp Đông Bình còn hiểu con trai mình hơn Vu Hạo Nhiên, nhất là đối với mấy trò ma quái của Diệp Thiên, ông càng biết rõ, nếu là chuyện Diệp Thiên muốn làm, chỉ sợ trên đời này thực không ai có thể làm gi hấn.

Nhưng Diệp Đông Bình sợ cũng chính là điều này, sức mạnh cá nhân cuối cùng là có hạn, nếu Diệp Thiên làm thái quá, khiến cho quốc gia chú ý, vậy cho dù hấn có ba đầu sáu tay cũng chẳng thấm vào đâu.

- Ba, chuyện con muốn biết, ai có thể giấu diếm được con đây?

Diệp Thiên cười cười, nói tiếp:

- Việc này nếu ngẫu nhiên thì không tính, nếu quả thật có người tính kế hại nhà họ Diệp chúng ta, con sẽ cho người đó hối hận vì sinh ra trên thế giới này, không phải chỉ là một nhà họ Tống sao? Thịnh vượng trăm năm, bọn họ cũng nên chấm dứt!

Nói thành thật, khi biết được chuyện hai nhà Diệp - Tống, trong lòng Diệp Thiên mặc dù có khúc mắc đối với Tống gia, nhưng lúc ấy cũng không muốn đi nói ai đúng ai sai, dù sao đó đều là ân oán của thế hệ trước, tới đời cha mẹ hấn, đáng lẽ nên ngưng hấn.

Nhưng hôm nay Diệp Thiên lên quê, cũng cảm giác được có một mối nguy cơ đang rình rập chính mình, tuy rằng quê không tính được mạng mình, nhưng với khả năng của Diệp Thiên hiện tại, cũng có thể cảm nhận được một chút nguy hiểm đến gần.

Nguồn gốc nguy cơ, chính là ở người tên Tống Hiểu Triết kia mà ra, cho nên trong lòng Diệp Thiên sớm đã nhận định chuyện Tống Hiểu Triết theo đuổi Vu Thanh Nhã thực sự không phải là một chuyện ngẫu nhiên, mà là nhằm vào hấn.

Từ xưa đến nay, người làm nghề phong thủy thuật sư, ít tiếp xúc cùng người ngoài, tâm tính đều có chút cực đoan, phần lớn đều là có khuynh hướng “thà rằng ta phụ người trong thiên hạ, không thể người trong thiên hạ phụ ta”, nã đó lão đạo sĩ chính là như thế, từng tạo ra không ít nạn giết chóc.

Nhưng đó là ở thời loạn, cũng không ai truy cứu trách nhiệm của lão đạo sĩ, Lý Thiện Nguyên biết rõ mối nguy từ Diệp Thiên, sợ hấn sau này giết chóc quá nhiều, cho nên hàng năm đều mang Diệp Thiên đi thực tế, chính là để rèn luyện tâm tính của hấn.

Nhưng vào thời khắc này, Diệp Thiên rốt cuộc cũng áp chế không nổi sự tức giận trong lòng.

Là Tổng gia khiến cho hần từ nhỏ đã không có mẹ, là Tổng gia khiến cha hần lẻ loi một mình hơn hai mươi năm! Và cũng vẫn là Tổng gia, bay giũo lại nhằm vào chính mình, áp lực ở trong lòng Diệp Thiên rất nhiều năm, rốt cuộc cũng ức chế không nổi mà bạo phát ra.

Ở cuối nhà Thanh, một vài thuật sư giang hồ cao tay còn có thể chặt đứt long mạch sửa đổi vận mệnh quốc gia, còn trình độ của Diệp Thiên lúc này trong thuật pháp, đã không thua gì những người đó. Hần muốn cho Tổng gia từ thịnh thành suy, cũng không phải là chỉ nói trên đầu lưỡi, chỉ cần trả một cái giá nào đó, Diệp Thiên hoàn toàn có thể làm được.

Nhìn thấy nụ cười lạnh trên mặt con, trái tim Diệp Đông Bình không khỏi lo lắng, vội vàng nói:

- Diệp Thiên, con ... con bình tĩnh một chút, ngàn vạn lần đừng làm chuyện ngu xuẩn đấy, người nọ, chưa chắc đã là nhằm vào con!

- Ba, có phải hay không trong lòng con rất rõ ràng, ba yên tâm, con sẽ không chịu cho người ta nắm đằng chuôi...

Diệp Thiên biết hiện tại đã không phải là trăm năm trước, cái thời đại của giang hồ đã qua từ lâu, nhưng Diệp Thiên cũng không phải những kiếm khách giang hồ. Thuật sư giang hồ, là người mà những người bình thường không thể lý giải.

- Con ... con ... ba nói chuyện làm sao con lại không nghe nhi? !

Thấy thần sắc của con, Diệp Đông Bình cũng biết, lời của hần một câu cũng chưa vào tai con trai, phỏng chừng hiện tại nó đã bắt đầu cân nhắc tính kế đánh người như thế nào.

- Được, ba đều nói hết với con!

Nhìn thấy khuyên không được, Diệp Đông Bình thở dài, nói:

- Hai năm qua mẹ con vẫn luôn liên hệ với ba, mẹ con đang nỗ lực muốn cho một nhà chúng ta sum họp, con ngàn vạn lần đừng phá hủy mọi chuyện!

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 239

Đính Hôn (Hạ)

Mẹ của con?

Nghe được miệng Diệp Đông Bình nói ra cái chữ đó, Diệp Thiên tròn tròn mắt, sát khí đầy người nhất thời không cánh mà bay, hấn lớn như vậy, vẫn là lần đầu tiên cha nhắc tới mẹ ở trước mặt mình.

Diệp Thiên vươn tay sờ cái trán cha, mở miệng nói:

- Ba, có phải ba uống quá chén hay không, nghĩ tới mẹ thành ra hồ đồ?

Diệp Thiên nghĩ, cha hẳn tuyệt đối là một người nặng tình, nhiều năm như vậy vẫn sống một mình, nhưng cho tới bây giờ Diệp Thiên chưa thấy cha tỏ ý định tìm mẹ kế cho mình, luôn chờ đợi người phụ nữ kia.

Không nói đến năng lực cha như thế nào, chỉ riêng điểm này, khiến cho Diệp Thiên đã tràn ngập kính trọng cha, trong xã hội hiện nay, trên tay có chút tiền, người nào không tìm gái bao, nuôi tình nhân, Diệp Đông Bình kiên trì, cũng làm cho Diệp Thiên thấy rõ phẩm chất cha.

Diệp Đông Bình đẩy tay con ra, tức giận nói:

- Cút đi, ta uống từng ấy rượu tính cái gì, con muốn nghe chuyện về mẹ con hay không?

- Ba, ba nói là thật sao?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, không còn cợt nhả, nhìn về phía cha.

- Đương nhiên là thật, năm kia mẹ tìm được ba, chính là khi con ở trên núi cùng sư phụ con ...

Chuyện là, hai năm trước Diệp Đông Bình trở lại Bắc Kinh, hần đột nhiên nhận được một bức thư, lúc ấy Diệp Đông Bình liền ngay ngẩn cả người, bởi vì nét chữ trên bức thư, cả đời ông đều không thể quên được.

Bức thư viết chừng hơn mười trang, Tống Vĩ Lan nói hơn mười năm ở nước ngoài đã cố hết sức, cũng nói bà luôn chú ý đến cuộc sống của hai cha con Diệp Thiên, trong lòng nhớ nhung con thực không cần nói cũng hiểu.

Cuối thư, Tống Vĩ Lan nói với Diệp Đông Bình, bà vẫn độc thân một mình, mà Diệp Đông Bình cũng là người chồng duy nhất của bà, vì có thể sum họp cùng hai cha con bọn họ, Tống Vĩ Lan đã bắt tay vào làm những việc chuẩn bị.

Trong hai năm này, Diệp Đông Bình lại thông qua một vài con đường bí ẩn, mấy lần nhận được thư vợ gửi, biết bà đã vươn trọng tâm sự nghiệp về nước, để có thể cho Diệp Thiên tiếp nhận gia tài khổng lồ kia, bà luôn luôn rất cố gắng.

Nói với Diệp Thiên toàn bộ việc này, Diệp Đông Bình thở dài, nói:

- Mẹ con là người tài giỏi, rất mạnh mẽ, hơn nữa, bà cũng rất thương con, không muốn sau này con chịu một chút oan khuất nào!

- Ba, mẹ luôn luôn để ý chúng ta?

Nghe xong lời cha nói, Diệp Thiên ngây ngẩn cả người.

Hần không ngờ người mẹ hần tưởng nhớ hơn mười năm, lại luôn theo dõi sự trưởng thành của mình, điều này làm cho ngực Diệp Thiên có chút khó thở, rốt cuộc lực cản thế nào, mà làm cho mẹ con bọn họ không thể nhận nhau, vợ chồng không thể đoàn viên?

Diệp Đông Bình gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, cho nên con hành sự đừng nên xúc động, ngàn vạn lần đừng làm rối loạn sự sắp đặt của mẹ con, bằng không bà sẽ bị động ...

Đối với tình cảnh của vợ, Diệp Đông Bình có thể hiểu được một ít, hần biết trên tay Tống Vĩ Lan nắm giữ một số của cải khổng lồ, bởi vậy nhất cử nhất động của bà, đều đã bị rất nhiều người chú ý.

Tục ngữ nói tiền tài động nhân tâm, nhất là trong đại gia tộc như vậy, chuyện cha con phân bội, huynh đệ thành thù nhiều vô kể, nếu chuyện Tống Vĩ Lan có con truyền đi, nói không chừng không được bao lâu sẽ nghe truyền ra tin Diệp Thiên đã chết.

Vì sự an nguy của con, Diệp Đông Bình cũng rất tán thành ý kiến vợ, chờ hết thầy đều an bài ổn thoả, mới có thể cho Diệp Thiên xuất hiện, cho nên lúc này Diệp Đông Bình mới bảo con cần bình tĩnh, không nên sớm làm lộ ra thân phận chính mình.

- Lại là vì tiền...

Nghe được cha giải thích, Diệp Thiên có chút mắt hửng, mở miệng hỏi:

- Ba, nếu mẹ có thể bỏ qua những đồng tiền kia, mẹ có thể sống cùng chúng ta hay không?

Diệp Thiên từ nhỏ khát vọng nhất, đó là có thể sống cùng cha mẹ, nguyện vọng này, cần dùng nhiều tiền để mua hơn nữa cũng đều không mua được. mặc dù Diệp Thiên không biết mẹ có bao nhiêu tiền, nhưng hẳn tình nguyện không cần một phân tiền, chỉ muốn mẹ trở lại bên cạnh mình.

Diệp Đông Bình cười khỏ một tiếng, nói:

- Hiện tại đã không phải là vấn đề mẹ của con có muốn hay không, nắm giữ của cải lớn như vậy, có rất nhiều chuyện mẹ con không thể làm được.

- Vâng, thưa ba, con biết rồi, con sẽ không xúc động, sau khi đính hôn xong, chúng ta trở về Bắc Kinh!

Diệp Thiên nghĩ một chút, cũng không nói cho cha hẳn biết hẳn tính ra có người muốn hãm hại mình, bởi vì cho dù nói cho Diệp Đông Bình, cũng chỉ để cho ông tăng thêm phiền não mà thôi.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên cũng đề cao cảnh giác, xem ra sự hiện hữu của mình sớm bị một số người biết được, hơn nữa hình như đã bắt đầu có động tĩnh.

- Sẽ là ai chứ?

Diệp Thiên tựa vào ghế, hơi hơi nhắm hai mắt lại, nhưng đại não lại như là máy tính, đang hoạt động rất nhanh.

- Tống Anh Lan, mình bị người ta phát hiện, nhất định là ở trong câu lạc bộ Anh Lan!

Diệp Thiên bỗng nhiên mở mắt, kỳ thật từ sau chuyện xảy ra trong câu lạc bộ Anh Lan, một thời gian rất dài, Diệp Thiên đều có cảm giác bị người giám sát.

Nhưng khi hấn rời khỏi Bắc Kinh, cảm giác này cũng tiêu biến hết, lúc đó Diệp Thiên vẫn không để ý chuyện này, nhưng hiện tại liền tưởng tới, Diệp Thiên cũng tìm được đáp án rồi.

- Đều là người Tống gia, nói vậy mẹ sẽ dám hạ thủ hay không? Thôi vậy ... nếu thật sự là chọc vào mình, nói không chừng phải giúp mẹ quét dọn chướng ngại vật!

Suy nghĩ một chút, trên mặt Diệp Thiên lộ ra một tia cười lạnh, với khả năng thuật pháp của hấn hiện tại mà đối diện nguy hiểm, chỉ cần đối phương không phải dùng quân đội đến bao vây tiêu trừ hấn, Diệp Thiên có thể nắm chắc an toàn trở ra.

- Diệp Thiên, sao tới bây giờ em không phát hiện anh đẹp trai như vậy nhỉ? Không được, anh cởi âu phục ra, đổi sang bộ trang phục phong cách Đường cho em xem...

Sáng sớm 3 hôm sau, cửa hàng quần áo Âu phục, liền đưa hàng đến tận nhà Vu Hạo Nhiên, lúc này, Vu Thanh Nhã đang bắt Diệp Thiên thử quần áo, nhìn quen Diệp Thiên với trang phục thông thường, vừa thay phục trang, cũng làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Diệp Thiên vốn rất đẹp trai, nhưng hấn làm nghề này đã quen khiêm tốn, cho nên Diệp Thiên tự nhiên phải thu lại vài phần khí chất, bộ dạng bình thường thuộc loại làm cho người ta thoạt nhìn không ghét mà cũng không thấy ấn tượng trong lòng.

Tục ngữ nói Phật cần kim trang, người cần ăn mặc, bộ âu phục tuy rằng đắt đỏ, nhưng tay nghề quả là không tệ, mặc vào người bộ Âu phục được đặt may, dáng người và khí chất của Diệp Thiên hoàn toàn thể hiện ra, giống như là thay đổi thành người khác.

Diệp Thiên bình thường ăn mặc cực kỳ đơn giản, đâu chịu nổi cái kiểu gò bó loại này? Mày ù mặt ê nói:

- Thay quần áo là phải cởi quần áo, em không định đứng bên cạnh xem chứ?

- Ai muốn nhìn thấy? Nhanh lên, thay đồ đi, em muốn nhìn thấy bộ đời Đường!

Vu Thanh Nhã cau cái mũi, chia nắm tay nhỏ về phía Diệp Thiên, cũng nhanh như chớp ra khỏi phòng.

- Bộ quần áo còn được!

Thay bộ đời Đường vào, soi vào gương, Diệp Thiên cảm giác cũng rất thoải mái, bộ này cũng bổ sung dáng người hấn thon dài, làm

cho người ta có một cảm giác cực kỳ có tinh thần.

Mặc bộ đồ kia rồi đi đến phòng khách, Vu Hạo Nhiên mấy người cũng mở tròn mắt, không ngờ Diệp Thiên thay quần áo mà tựa như thay đổi thành người khác, cuối cùng nhất trí quyết định Diệp Thiên sẽ mặc bộ đồ Đường tham gia nghi thức đính hôn.

Nhà họ Vu tại Thượng Hải tuy rằng không phải danh giá nhất, nhưng từ trước giải phóng đã rất có thanh danh, nhà cao cửa rộng, con gái nhà họ Vu đính hôn, với người trong hội, tự nhiên cũng là một tin tức nóng.

Điều này cũng làm cho rất nhiều người đều suy đoán thân phận nhà trai, nhưng đáng tiếc chính là, nhà họ Vu chỉ mời những người bạn thân trong phạm vi nhỏ, còn những người trong giới kinh doanh thì không mời ai cả.

- Diệp Thiên, đây là bác của em.

- Diệp Thiên, đó là ông Hai, ông hiền em nhất.

- Diệp Thiên, đây là chú Ba, lấy quà ra!

6h tối ngày lễ tình nhân, dưới sự dẫn dắt của Vu Hạo Nhiên, Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã đứng ở cửa một nhà hàng đã được bao hết, nghênh đón khách.

Tuy rằng chỉ mời rất ít người, nhưng như vậy, cũng có mặt hơn một trăm người, cũng may mà Diệp Thiên trí nhớ tốt, đã có thể ghi nhớ được 7 di 8 cô của Vu Thanh Nhã.

- Khi kết hôn nhất định phải tổ chức ở Bắc Kinh, nếu không tiếp tục như vậy một lần, thì chết chắc...

Khuôn mặt Diệp Thiên lộ ra nụ cười cứng đơ, nếu không phải cả đời chỉ có một lần như vậy, với cái tính cách không thích bị áp đặt của hắn, phỏng chừng đã chuồn mất!

Tới 6 giờ rưỡi, khách đã tới gần đủ, khi Vu Hạo Nhiên chuẩn bị mang Diệp Thiên quay về phòng ăn, một thanh âm vang lên:

- Chú Vu, con gái nhà họ Vu đính hôn, cháu không mời mà tự đến, chú sẽ không trách móc chứ?

Theo tiếng nói, một thanh niên hai mươi bảy - hai mươi tám tuổi đi tới trước cửa, về mặt tươi cười, trong tay còn mang theo cái lẵng hoa cao hơn nửa người.

Thấy người này, tuy rằng trong lòng Vu Hạo Nhiên rất buồn bực, nhưng trên mặt vẫn phải lộ ra vẻ tươi cười, hô lên:

- Con gái đính hôn nào dám xao động đến Tổng tổng đại giá, mau lên, xin mời vào bên trong ngồi!

- Ha ha, Thanh Nhã, vị tiên sinh, chúc mừng, chúc mừng!

Tổng Hiếu Triết đem lẵng hoa bày tại cửa nhà ăn, nụ cười trên mặt có vẻ rất thực thà, hoàn toàn nhìn không ra mới vài ngày trước, mỗi ngày hắn còn tặng một bó hoa tươi, theo đuổi Vu Thanh Nhã.

- Cảm ơn, Tổng tiên sinh phải không? Mời vào bên trong...

Diệp Thiên cũng tỏ vẻ tươi cười, sau khi bắt tay đối phương, có người dẫn Tổng Hiếu Triết vào ngồi bên trong.

- Thật sự là không biết sợ chết, lại còn dám mò đến cửa?

Diệp Thiên cười thích thú, hắn đang nghĩ làm sao tìm được vị Tổng công tử này, không ngờ hôm nay đối phương tự tới cửa.

Vừa rồi, trong nháy mắt cái bắt tay đó, Diệp Thiên cảm nhận được một tia sát khí từ trên mặt Tổng Hiếu Triết, điều này khiến cho hắn biết được phán đoán của mình lúc trước là hoàn toàn đúng, đối phương sớm đã biết thân phận mình.

- Đợi ta xong việc hôm nay, sẽ tới thu phục ngươi...

Diệp Thiên liếc mắt nhìn qua Tổng Hiếu Triết một cái, đi theo sau Vu Hạo Nhiên vào nhà ăn dán đầy chữ hỷ.

Tổng Hiếu Triết ngồi ở trước bàn, bất kể như thế nào cũng không thể ngờ, người mà hắn trăm phương ngàn kế muốn đối phó, sớm đã coi mình là một người chết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 240

Tai Nạn Xe Cộ

So với lúc đứng ở cửa tiếp khách, khi nghi thức đính hôn tiến hành, khiến Diệp Thiên thấy nhẹ nhàng hơn.

Trong sự chúc phúc của người thân, Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã trao nhẫn, sau đó kính trà cha mẹ hai nhà, lúc này nghi thức cũng coi như hoàn thành xong.

Đến hơn chín giờ tối, tiệc rượu cũng đã xong, ở cửa đưa tiễn khách, sau đó đám người Vu Hạo Nhiên mới về nhà. Tuy rằng hôm nay Tổng Hiểu Triết xuất hiện khiến Vu Hạo Nhiên có chút giật mình, nhưng may mà, trong tiệc không có xuất hiện tai vạ gì.

Bận rộn một ngày, tất cả mọi người có chút mệt mỏi, Vu Hạo Nhiên nhìn thấy một người đầy mùi rượu là Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, đi tắm qua rồi ngủ đi, chuyến bay sáng ngày mai, Thanh Nhã và con cùng quay về Bắc Kinh

- Vâng, con biết, ba, con sẽ chăm sóc tốt cho Thanh Nhã...

Khi đã xong nghi thức đính hôn, Diệp Thiên liền sửa lại xưng hô, mở miệng kêu ba mẹ, nói một câu khiến Vu Hạo Nhiên an lòng, hẳn vốn không có con trai, Diệp Thiên là con rể cũng chẳng khác nào là con trai.

- Vợ ơi, tối nay có muốn ngủ cùng anh hay không?

Diệp Thiên mới vừa tỏ ra hiền lành một hồi, liền không đứng đắn, một câu nói khiến mặt Thanh Nhã đỏ lên, đập Diệp Thiên một cái, liền chạy về phòng của mình.

Nhìn thấy con rể trêu chọc con gái ngay trước mắt mình, Vu Hạo Nhiên dờ khóc dờ cười mắng:

- Nhóc con, đợi kết hôn rồi nói chứ, tiếp tục nói linh tinh ba đuổi ra bên ngoài!

- Hắc hắc, ba, con uống nhiều quá, uống nhiều quá, con trở về phòng tắm rửa đây!

Diệp Thiên cười hắc hắc, chân lão đạo đi lên tầng hai, về phòng.

Nhưng mới vừa đóng cửa phòng, ánh mắt tỏ ra buồn ngủ của Diệp Thiên, bỗng nhiên trở nên sáng ngời, không còn thấy bộ dáng mắt đỏ lảo đảo đâu nữa!?

- Ngày mai đi à, hôm nay có chuyện quan trọng phải làm!

Tuy rằng cha đã khuyên bảo, Diệp Thiên đã không còn ý định giờ trò trước phần mộ tổ tiên Tổng gia, nhưng đối với người biểu hiện không thành thật, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không nương tay.

Theo lời lão đạo sĩ, người có thể tha nên tha, nhưng nếu như là chó điên cắn mình một cái, vậy nhất định phải giết chết, để tránh con chó điên này làm nguy hại người khác.

Nước từ vòi hoa sen chảy xuống thực sự không phải là nước ấm, mà là nước lạnh đến xương, nước lạnh đập vào người Diệp Thiên, da gà nhất thời nổi lên, nhưng trên mặt Diệp Thiên cũng không lộ ra điều gì.

Khép hờ hai mắt, Diệp Thiên đẩy nguyên khí trong cơ thể, nhất thời mùi rượu bay khắp bốn phía phòng tắm, hẳn đã ép cho tất cả rượu uống hôm nay ra hết.

Qua 5-6 phút sau, Diệp Thiên từ trong phòng tắm đi ra, toàn thân không còn một mùi rượu, tìm một bộ quần áo, thay xong, Diệp Thiên lấy ra một món đồ màu đen mua thị trấn.

- Đêm không trăng gió thổi mạnh, đúng là lúc giết người!

Ngồi im lặng trong phòng hơn một giờ, khi kim đồng hồ chỉ vào 0h, Diệp Thiên đứng dậy, mở cửa sổ, một bóng đen rơi xuống mặt đất.

Tết âm lịch vừa qua, thời tiết vẫn tương đối rét lạnh, hơn nữa đã là đêm khuya, trên đường tiểu khu không có một người nào, không có một người đi đường, ngay cả bảo vệ trị an cũng rúc vào trong phòng xem TV.

Nhưng khi ra khỏi khu biệt thự, Đại Thượng Hải phồn vinh liền hiện ra, thời tiết rét lạnh cũng không thể ảnh hưởng hoạt động của lễ

tình nhân, ở trên đường cái vẫn có không ít thiếu nam thiếu nữ nắm tay, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Nhất là một số sàn nhảy quán bar, vào lúc này lại càng náo nhiệt hơn, người ra người vào nối liền không dứt.

Đường Hành Sơn là một phố giải trí nổi tiếng bậc nhất tại Thượng Hải, những hàng ngô đồng nước Pháp, những căn nhà phong cách Châu Âu, những con đường giành cho người đi, các loại hoa viên ... đều làm cho mọi người nhớ tới Thượng Hải phần hoa và phong tình một thời.

Lúc này Diệp Thiên đang ngồi ở đường Hành Sơn, trong một quán cà phê ánh sáng u ám sát đường, cách cửa sổ bằng thủy tinh, có thể thấy rõ ràng ánh đèn nê ông của biển hiệu quán bar đối diện.

- Ô, thực xin lỗi, anh nhận điện thoại!

Ôm một cô gái đi ra khỏi quán bar, di động trên người Tống Hiểu Triết bỗng nhiên vang lên, cười cười xin lỗi cô gái, Tống Hiểu Triết bước nhanh ngồi vào trong xe của mình, nâng cửa xe lên, tạp âm bên ngoài nhất thời bị ngăn cách.

Ấn xuống phím nghe, Tống Hiểu Triết ngồi ngay ngắn, cung kính nói:

- Lục đệ, là anh!

- Nhị ca, bên đó bây giờ là đêm khuya nhỉ? Muộn như vậy còn quấy rầy anh, thật là ngưng ngừng!

Điện thoại truyền ra thanh âm của một người tuổi còn trẻ, tuổi của đối phương hẳn là không lớn.

- Lục đệ, nói cái gì thế, Nhị ca đang nghĩ lát nữa điện thoại cho cậu đây!

Tuy rằng trong miệng gọi Lục đệ, nhưng nhìn vẻ mặt Tống Hiểu Triết, quả thực còn cung kính hơn so với khi đối mặt trường bối.

Người gọi điện thoại quả nhiên gật gật đầu, nói:

- À, Nhị ca, tuy rằng tập đoàn tài chính là một tay cô tạo ra, nhưng nó trước sau đều mang họ Tống, anh hiểu được ý của em chứ?

- Lục đệ, anh biết, hôm nay anh đã dẫn rấn ra khỏi hang ...

Nghe được lời của đối phương, Tống Hiểu Triết lớn tiếng nở nụ cười, nói tiếp:

- Trong nước có rất nhiều người, mỗi ngày đều có chuyện ngoài ý muốn, có đôi khi gặp phải thiên tai, đó cũng là khó mà tránh khỏi, Lục đệ, đến lúc đó em cần an ủi cô!

- Nhị ca, đây là chuyện em phải làm..

Đối phương cũng nở nụ cười, nhưng ngay sau đó thấp giọng, nói:

- Nhất định phải làm sạch sẽ, không thể lưu lại dấu vết gì, Nhị ca, chuyện này không cần em nhắc chứ?

- Yên tâm đi, sau này người thừa kế tập đoàn tài chính nhất định là Lục đệ.

Tống Hiểu Triết cùng đối phương nói thêm mấy câu, sau khi cúp điện thoại, trên mặt lộ ra một nụ cười khẩy,

- Tống Hiểu Long ơi Tống Hiểu Long, ngươi có bản lĩnh gì? Ý vào cô thích ngươi, chỉ với khả năng của ngươi, còn muốn thừa kế tập đoàn tài chính sao? Thôi, xử lý trước cái tai họa này, sau đó tiếp tục tính sổ với ngươi!

Tống Hiểu Triết nhắc đến Tống Hiểu Long, chính là em họ của hắn, năm nay vừa mới 20 tuổi, cũng không biết là vì nguyên nhân gì, hơn mười năm trước, cô họ lẻ loi một mình đi đến Mỹ, đã nhận Tống Hiểu Long mới mấy tuổi về nuôi nấng.

Mà Tống Hiểu Long này cũng là đứa bé cực kỳ thông minh, mười tám tuổi đã từ tốt nghiệp ngành công thương học viện Harvard, chính thức về tập đoàn tài chính công tác. Cũng để cho thấy năng lực siêu cường, vừa về tập đoàn tài chính, liền thành công một dự án kinh doanh.

Trong hai năm, Tống Hiểu Long liền ngồi lên ghế phó tổng giám đốc tập đoàn tài chính, cơ hồ tất cả mọi người có thể nhìn ra, Tống Vi Lan đã bồi dưỡng hắn như người kế nghiệp mình.

Cho nên cho dù là Tống Hiểu Triết là người trong nhà, trước mặt Lục đệ này, vẫn cần cung kính, nhưng trong lòng có tâm tư gì, nhìn vào diện mạo của Tống Hiểu Triết, thật không thể biết được.

Nhưng hiện nay, tâm tư của Tống Hiểu Triết và Lục đệ lại giống nhau, đều muốn diệt trừ uy hiếp từ bên ngoài, cũng chính là người con trai của cô, chỉ có hắn chết, mới có thể đến phiên bọn họ tranh đoạt quyền sở hữu tập đoàn tài chính.

Nên khi Tổng Hiếu Triết trở lại quốc nội, lập tức tiến hành một loạt điều tra nhằm vào Diệp Thiên.

Khiến cho hấn buồn bực chính là, mấy tháng liên tiếp Diệp Thiên không ra khỏi cổng lớn một bước, hoàn toàn không để cho hấn có cơ hội gây ra sự cố gì ngoài ý muốn, cho nên Tổng Hiếu Triết mới cố ý theo đuổi Vu Thanh Nhã, chính là muốn lôi Diệp Thiên ra.

Có lẽ có người sẽ nói, Diệp Thiên một mình ở trong nhà, chẳng phải là cơ hội hạ thủ rất tốt sao, mời mấy sát thủ không phải là xong việc sao?

Nhưng khi Tổng Vĩ Lan chưa tuyên bố người thừa kế tập đoàn tài chính này, những mầm mống của Tổng gia này, cũng sẽ không dám dùng một chiêu này, bọn họ cũng biết tính cách mạnh mẽ của Tổng Vĩ Lan, nếu quả thật con trai chết thảm, không chừng sẽ phát điên và làm những chuyện không tưởng tượng được.

Cho nên Diệp Thiên chết, phải chết do tai nạn, làm cho người ta nhìn không ra âm mưu gì tác động, Tổng Hiếu Triết là người trầm ổn nhất trong mấy huynh đệ, nhiệm vụ này, dĩ nhiên là giao cho hấn hoàn thành.

- Việc này, tốt nhất là giao cho các chuyên gia làm!

Hôm nay uống không ít rượu, Tổng Hiếu Triết xoa nhẹ huyệt Thái Dương, có chút đau đầu, trầm nghĩ.

Ba ngày sau, sẽ có một đoàn thương vụ từ Mỹ đến Thượng Hải khảo sát, nhưng không có ai biết, trong đoàn khảo sát này có một người, là chuyên gia tinh thông tạo ra các sự cố ngoài ý muốn, trên thế giới này, chỉ ít có không dưới trăm người, đều chết trong những sự cố mà hấn tạo ra.

- Ô, người kia là ai? Sao có chút quen quen?

Tổng Hiếu Triết hạ kiếng xe xuống, chuẩn bị mời cô gái kia lên xe, chợt phát hiện một người đi tới từ xe khác, dáng người có vẻ đã gặp qua.

- Anh đẹp trai, anh định để cho em ở ngoài này trúng gió sao?

Ngay khi Tổng Hiếu Triết quay đầu nhìn bóng lưng người nọ thì bên tai vang lên tiếng nói của người con gái.

- Dương nhiên không, tiểu thư xinh đẹp, mời lên xe!

Tổng Hiếu Triết cười, xoa tay với cô bé kia, nhưng khi hắn đang chuẩn bị xuống xe mở cửa xe giúp cô gái, ánh mắt đột nhiên nhìn vào gương mặt trong kính xe.

- Ô, không thể, sao... sao lại là cậu ta?

Nhìn thấy Diệp Thiên lộ ra hàm răng trắng tinh cười với mình, Tổng Hiếu Triết đột nhiên có một cảm giác lông tóc dựng đứng, đồng tử tròn lớn, nhưng hắn còn chưa kịp có phản ứng gì thì một cơn đau đớn xuất hiện trong đầu của hắn.

Thực mắt tự nhiên đứng ở cạnh xe BMW, cô gái ngẩng đầu người đi đường đi qua đi lại, đang chuẩn bị chờ Tổng Hiếu Triết xuống xe giúp cô ta mở cửa xe, đột nhiên nghe được bên trong xe truyền đến một tiếng động cơ gầm rú, ngay sau đó chiếc xe thể thao kia liền vọt đi ngay bên cạnh cô.

- Trời, đùa giỡn bản cô nương sao? Có xe xịn thì giỏi lắm à, tiểu ma-cà-bông, không đi hết con đường này người sẽ bị đâm chết!

Cô gái vốn dĩ nhìn khá thanh thuần, nhất thời đá chân về phía đuôi xe của Tổng Hiếu Triết, chửi ầm lên lên, nhưng ngay sau đó, miệng của cô ta liền há thành hình chữ O, không thể ngậm lại.

Bởi vì ngay khi tiếng mắng của cô thốt ra, cỗ xe BMW điên cuồng tăng tốc độ tới cực hạn, ngay trong tầm mắt của cô, đột nhiên đầu xe hơi rẽ, lao thẳng vào một tòa nhà màu đỏ.

"Rầm" một tiếng vang thật lớn, xe BMW ngừng lại, người đi trên đường lơ mơ có thể nhìn thấy, một cái bóng từ cửa trước xe BMW bay ra ngoài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 241

Tim Đến Cửa

Đầu xe đụng vào vách tường sinh ra một lực mạnh mà từ đầu Tống Hiểu Triết lại không cài dây bảo hiểm khiến cả người văng qua kính chắn gió đập vào tường sau đó rơi ngược trở lại xuống đất lăn đi lăn lại một lúc mới dừng lại được.

Rơi trên mặt đất khiến toàn cơ thể co giật một lúc sau đó thì hoàn toàn bất động, va chạm ở tốc độ 100 km/h chỉ sợ may mắn sống sót cũng chưa đến 1%.

- Á ...!!

Không biết có phải nguyên nhân là do cô bé kia thần kinh phạm ứng chậm hay không mà tai nạn xảy ra đến vài phút sau mới kêu lên một tiếng chói tai cả người co quắp ngò trên mặt đất.

Cũng không phải nói là cô bé này bị xe dọa mà điểm mấu chốt là cô ta vừa mới nguyên rùa Tống Hiểu Triết, hẳn nói sẽ không xảy ra chuyện bị đâm chết ở đường Hoành Sơn nhưng mà sự thật thì cô đã nói trúng rồi.

- Không phải tôi cố ý, thật sự tôi không cố ý...

Sắc mặt cô gái trắng bệch nhưng trên đường lúc này toàn cảnh hỗn loạn thực ra cũng không có ai để ý đến cô, sau khi từ mặt đất đứng lên cô gái liền chui vào đám người và biến mất không thấy đâu nữa, sau khi về nhà cô toàn gặp ác mộng, đầu óc cô đã đủ căng thẳng rồi.

- Còn có một Lục đệ à?

Cả người Diệp Thiên ẩn vào một góc tường, suy nghĩ nhìn về phía xa như muốn đốt cháy con xe BMW.

Vừa rồi, mặc dù là Tống Hiểu Triết trốn ở trong xe nghe điện thoại nhưng Diệp Thiên đã chạy tới hẳn chỗ cách đó chưa đầy mười

thước, vô tình đã nghe thấy những lời Hiểu Triết nói.

Cuối cùng Diệp Thiên cũng ra mặt, chính là muốn Tổng Hiểu Triết tâm thần phân tán sau đó dùng sát khí đẩy vào đầu hắn, kết quả đây sẽ là vụ tai nạn xe hoàn mỹ không tỳ vết.

Nếu có linh hồn, chi sợ Tổng Hiểu Triết khóc rống lên bởi hắn sẽ không ngờ sự việc lại xảy đến nhanh như vậy? Phát sinh ra đối tượng khác cũng là do bản thân mình.

- Bỏ đi, người đó không phải người trong nước, bản thân y cũng không có biện pháp gì, nhưng Tổng Hiểu Triết đã chết, hửn Tổng Gia sẽ có một thời gian yên tĩnh.

Nghe thấy tiếng xe cứu thương đến, Diệp Thiên lắc đầu, giơ tay ra cản lại một chiếc taxi cho hướng xe chạy tới, ra ngoài đã hơn 2 giờ, dùng để người khác phát hiện ra mình không ở nhà.

- Ai da, Hi Từ vừa rồi hình như có người đi vào?

Đang xem TV một bảo vệ trị an bỗng thấy ngoài cửa sổ có tiếng động, lúc quay đầu nhìn lại phát hiện ra có một cái bóng.

- Anh Toàn, anh hoa mắt rồi? 2 giờ rồi làm gì có người?

Bảo vệ trị an tên là Hi Từ đẩy cửa ra ngoài xem một lúc rồi rụt trở về.

Diệp Thiên tránh được bảo vệ trị an, quay trở về biệt thự số tám, phòng mình ở sau mặt chính của ngôi biệt thự kia, chân giẫm thật nhẹ trên vách tường,

- Ai?

Vừa mới đi vào phòng, Diệp Thiên có chút cảm giác không ổn, tay phải nháy mắt đã rơi vào một lòng bàn tay.

- Tiểu tử thôi, nửa đêm con chạy đi đâu vậy?

Tiếng của Diệp Đông Bình để cho Diệp Thiên thu tay phải trở về, đầu ngón tay bắn ra không một dấu vết, lặng yên không một tiếng động.

Diệp Thiên bật đèn bàn, bất mãn nói:

- Cha, nửa đêm vào phòng lại không bật đèn, như vậy là cha muốn dọa chết người đấy!

- Ba không cần, ba hỏi con, vừa rồi con đi làm gì?

Sắc mặt Diệp Đông Bình không được tốt, ông biết con trai mình làm việc to gan lớn mật, ông sợ Diệp Thiên đã làm gì đó không hay.

Diệp Thiên rất có kinh nghiệm ứng phó với cha, hần lập tức cười đáp:

- Cha, con đi dạo bộ cho tinh rượu, sợ ảnh hưởng đến Thanh Nhã nên lúc này mới đi qua cửa sổ, cha nửa đêm không ngủ mà đến đây làm gì vậy?

- Bố mày! Không yên tâm về mày nên ba mới qua đây xem!

Đối với con trai, Diệp Đông Bình quá hiểu nó, một chút rượu lúc tối cơ bản không đủ làm nó say, tiểu tử này giả say thôi, chắc chắn là đã gây lên chuyện gì rồi.

Quả nhiên, ngay sau khi Diệp Thiên ra ngoài được 10 phút, Diệp Đông Bình mở phòng con trai ra và phát hiện không có bóng người, nên đã ở suốt trong này 2 tiếng đồng hồ chờ Diệp Thiên trở về.

- Ba nói này, Diệp Thiên, chuyện người lớn này con đừng có tham dự vào, mẹ con có cách nghĩ riêng, đừng có làm hỏng kế hoạch của bà ấy!

Đối với đứa con trai này thật sự Diệp Đông Bình đành chịu, từ lúc còn nhỏ Diệp Thiên đã kiên định vô cùng, hần đều tự quyết việc phải làm, có vẻ như từ trước tới giờ cha hần đều không ngăn cản được.

- Cha, con chỉ là đi dạo bộ thôi mà không làm chuyện gì cả, sáng mai còn có chuyến bay, con muốn đi ngủ!

Diệp Thiên ngáp một cái, giơ tay lên vắn lưng môi, điệu bộ không muốn bàn nữa, bất đắc dĩ Diệp Đông Bình phải nhẫn nại đi ra ngoài, đây chính là chỗ dễ ồm trong nhà, Diệp Đông Bình cũng không muốn vì con trai mà đánh thức mọi người.

- Ba, có một số việc không phải mẹ muốn làm là làm được.

Nhìn bóng lưng cha, Diệp Thiên thờ dài, Diệp Đông Bình bỗng nhiên khoát khoát tay áo, Diệp Thiên mang cho ông một chiếc áo khoác tới cửa phòng, lúc đó Diệp Đông Bình thật sự cảm thấy mình đã già rồi.

Tuy đêm hôm qua ngủ muộn, nhưng sáng nay khi mặt trời chiếu khắp nơi, Diệp Thiên vẫn ra vườn hoa đứng bên cái cọc để luyện quyền, lúc đó mây tím lúc ẩn lúc hiện, trong lòng hắn có vẻ như đã gạt đi chuyện đêm qua.

Về phần tử khí giết Tổng Hiểu Triết căn bản cũng không thể dính vào người Diệp Thiên, phải biết rằng sở dĩ thuật sĩ phong thủy có thể chạy qua núi, xuyên vào bên trong mồ mả cũng bởi vì thuật pháp còn làm cho hơi thở ngăn cách với cơ thể, khiến cho mọi việc không liên quan đến bản thân.

Nhưng trên thế gian, trừ Diệp Thiên ra, có thể làm được điều này thì chỉ sợ những người khác đều phải dựa vào ngoại lực để tránh bị sát khí dính vào người giống như công hiệu nhạc cụ của thầy tu.

Sau lúc thu công, đã là hơn bảy giờ sáng, sau khi ăn sáng, mấy người chuẩn bị đồ cho Diệp Thiên ra sân bay.

- Ba, mẹ hai nơi này cách nhau không xa, lúc nào con cũng có thể về thăm hai người, hay là ... Mẹ đến Bắc Kinh ở cùng con một thời gian đi?

Trong nhà, nhìn thấy đôi mắt mẹ đỏ, Thanh Nhã có chút không muốn, tuy mới chỉ là đính hôn, nhưng trên danh nghĩa cũng đã coi như được gả đi. Sau khi vào nhà này, mẹ Vu Thanh Nhã cũng biến thành mẹ Diệp Thiên.

- Hạo Nhiên?

Sau khi nghe lời con gái nói, mắt mẹ liền nhìn về phía cha.

- Được, được, đợi 10 năm nữa chúng ta sẽ tới Bắc Kinh, nghe nói Diệp Thiên có Tứ Hợp Viện lớn, chúng ta sẽ ở chỗ đó!

Nhìn thấy ánh mắt như cầu khẩn của vợ, Vu Hạo Nhiên gật đầu liên tục. Đang nghĩ tới là cha vợ, cần giáo huấn Diệp Thiên, tay để trong túi bỗng nhiên bỏ ra.

- Dạ, chủ nhiệm Tôn ạ? Diệp Thiên đã đính hôn, sau đó nhất định sẽ đến xin người, đến lúc đó phải đón tiếp hân hạnh nha!

Vu Hạo Nhiên nghe điện thoại, sau khi tào lao mấy câu, sắc mặt ông bỗng nhiên thay đổi, miệng ừ ừ nha nha vài tiếng rồi cúp điện

thoại.

Nhìn thấy sắc mặt Vu Hạo Nhiên không được tốt, Diệp Đông Bình hỏi:

- Ông làm sao vậy? Bên đó nảy sinh phiền toái sao? Nếu không các con về trước đi, chúng ta không phải là lần đầu tiên đi máy bay!

- Tống Hiểu Triết đã chết, đêm qua, vì tai nạn xe cộ!

Sắc mặt Vu Hạo Nhiên có phần kì lạ, không kim được lòng nhìn hướng về phái Diệp Thiên, dù biết tối qua Diệp Thiên ở trong nhà mình nhưng không khỏi có chút nghi ngờ.

- Cái gì?

Phản ứng của Diệp Đông Bình so với Vu Hạo Nhiên mạnh hơn nhiều, sau khi nghe tin này, ông sững sờ, ngẩn người ra nhìn hướng về con trai, không mang theo cả một chút che giấu.

Nhìn thấy hai người, mẹ Vu Thanh Nhã và Thanh Nhã đều chú ý đến mình, Diệp Thiên giơ tay về mặt như vô tội nói:

- Ai da, ba, hai người nhìn ta làm gì vậy? Tai nạn xe cộ thì có liên quan gì đến con?

Vu Hạo Nhiên gật đầu nói:

- Đúng, cậu chẳng có liên quan gì cả, kiểm tra thi thể người ta phát hiện ra trước khi chết Tống Hiểu Triết đã uống rất nhiều rượu, hẳn là say rượu đã khiến cho... Nhưng sao ta lại cảm thấy chuyện này có chút khác lạ?

- Được rồi, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, nghĩ nhiều như vậy làm gì chứ? Sắp lên máy bay, trước tiên chúng ta cần yên tĩnh cái đã!

Cùng với vẻ mặt hoài nghi của Vu Hạo Nhiên, trong lòng Diệp Đông Bình thấy hết cả hồn, ông khẳng định 100% chuyện này là do con trai mình làm, ông cũng rất tức giận không hiểu Diệp Thiên đã gây ra vụ tai nạn xe cộ này như thế nào.

Bây giờ, Diệp Đông Bình nghĩ phải nhanh chóng rời khỏi Thượng Hải, dù sao đối với ông, giết người mà nói thật quá đáng sợ, nhất là do chính con trai mình gây nên.

Sau khi máy bay cất cánh, Diệp Đông Bình mới thực sự thờ phào, nhưng nhìn về phía Diệp Thiên lại tràn đầy nghiêm khắc, trong lòng cũng không biết phải xử trí tên tiểu tử này thế nào.

Khi xuống máy bay, Diệp Thiên đương nhiên không cho cha bất cứ cơ hội nào. Hắn cùng Thanh Nhã đi mua sắm đồ.

Buổi tối ăn cơm ở Tứ Hợp Viên, Diệp Thiên còn chưa kịp đến đến phòng tân hôn với vợ, Diệp Đông Bình cũng không tiện mở lời, chỉ có thể dấu chuyện này trong lòng.

- Duy An, mấy hôm nay trong nhà không có chuyện gì chứ?

Lưu Duy An đáp:

- Anh, theo như anh nói đã xong thủ tục mua bán, trong cửa hàng cũng không có chuyện gì, nhưng có người đến nhà tìm Tiểu Thiên.

- Dượng Tiểu, ai tìm ạ?

Diệp Thiên nhìn về phía Lưu Duy An.

- Là... Là Đường lão tiên sinh, ông ấy đến Tứ Hợp Viên tìm cậu rồi, có để lại số điện thoại và địa chỉ, nói là khi cậu về thì bảo rằng ông đã từng ghé qua!

Lưu Duy An đã gặp qua Đường Văn Viễn, sáng sớm hôm kia thấy Đường Văn Viễn trong nhà, phải biết rằng địa vị thân phận của hai người cách nhau quá xa.

Diệp Thiên nhận lấy mẫu giấy, nhìn thoáng qua, có chút không để ý nói:

- Tôi không có mất công đi tìm ông, hai ngày nay đang rất bận, chuyện này mấy hôm nữa rồi nói!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 242

Thay Đổi Vận Mệnh

Tiểu... Tiểu Thiên, kia... kia chính là Đường lão gia?

Nghe Diệp Thiên nói, Lưu Duy An tròn mắt, có thể nào cũng không thể ngờ Diệp Thiên sẽ nói như vậy, miệng Diệp Thiên nói như thân quen Đường Văn Viễn vậy.

- Duy An, cậu nói Đường lão gia là ai?

Diệp Đông Bình nghe được hai người nói chuyện, liền hỏi.

- Chính là Đường Văn Viễn ư, là đại phú người Hồng Kông, trước kia Tiểu Thiên đã bán ngọc cho ông ta.

Lưu Duy An vội vàng giải thích, cũng không phải thái độ cậu ta có sự nịnh bợ nhưng bất kì người dân nào khi được một siêu đại phú hào tìm đến tận cửa cũng đều như Lưu Duy An.

- Tiểu dưỡng, cháu không sợ ông ta, mấy ngày nữa ông ta sẽ đến tìm cháu.

Diệp Thiên khoát tay áo ngắt lời Lưu Duy An đứng lên nói:

- Cha, con ăn no rồi, con và Thanh Nhã sẽ về bên kia trước ạ!

- Tiểu Thiên, cháu...

- Duy An, thôi đi, trong lòng nó có quyết định rồi.

Lưu Duy An còn muốn khuyên cháu vài câu, cũng bị Diệp Đông Bình ngăn lại, đối với đứa con trai này, cho tới bây giờ cũng chưa

hiểu, ngay cả việc truy hỏi vụ tai nạn của Tổng Hiếu Triết cũng nhạt đi vài phần.

Diệp Thiên, những người kia, không phải đang cùng bàn bạc với chúng ta hả?

Lúc Diệp Thiên mở cửa, hai tay cầm chiếc ga phủ giường mới mua cho Thanh Nhã, nhìn lên, những người ở phía xa tri trò nói xấu hai người họ.

Diệp Thiên cười, mở cửa nách ra, quay đầu lại nói:

- Anh là quý, em có sợ không hả?

- Quý? Anh đừng làm em sợ!

Gan Thanh Nhã không to, mới bị Diệp Thiên giả làm lươn làm rắn đã sợ tới mức chạy khắp nơi nhưng khi nhìn thấy Diệp Thiên cười, Thanh Nhã đã hiểu, dừng lại một chút nói:

- Anh làm em sợ hơn, ở cùng chỗ với anh, thì quý ma cũng không sợ!

- A a ?!!

- Cô kia sao không đi gặp quý đi?

- Nhân phẩm của tiểu tử này quả thực có vấn đề rồi, mình không sợ quý, mang cô gái đi vào!

- Anh à, sau buổi sáng 29 đó, hình như không còn gặp quý nữa

- Em cứ đứng xem sao? Theo anh, cô bé kia lập tức chạy ra, không tin chúng ta hãy cược đi.

Nghe Thanh Nhã hét chói tai, những người đó lại thảo luận sôi nổi, xem ra chỉ không đến 3 phút Thanh Nhã nhất định sẽ chạy ra.

Nhưng làm họ thất vọng lại chính là Diệp Thiên sau cửa nách, âm thanh trong Đại trạch viện không truyền ra nữa, người đứng chờ trong gió đã hơn nửa canh giờ không hề có chút từ bỏ, cũng không thấy cảnh nào nhiệt nữa.

- Diệp thiên, này... ở đây thật sự rất đẹp!

Ngoài cửa tuyết đọng chưa tan, bên trong cánh cửa là mùi thơm của cả vườn hoa, cảm giác này làm cho Thanh Nhã đứng ngơ ngẩn một hồi lâu mới phản ứng lại.

Diệp Thiên, viện này tuy rất rộng lớn, nhưng ngay cả sân cũng không hề có một tia sát khí khiến cho người ta có một cảm giác cực kì an toàn, thoải mái, nhất thời tính trẻ con của Thanh Nhã nổi lên, kéo Diệp Thiên lại nói:

- Diệp Thiên, mình chơi bịt mắt bắt dê được không?

- Em mấy tuổi rồi vậy? Còn chơi bịt mắt bắt dê?

Diệp Thiên cười khò một tiếng, đi đến một chỗ giữa viện ngồi xuống nói:

- Thanh Nhã, anh có chuyện muốn nói với em...

Thanh Nhã vừa nhìn xung quanh vừa không yên tâm hỏi:

- Chuyện gì ạ? Diệp thiên trong hồ này còn có cá nữa hả?

Diệp Thiên vươn tay ra, cho để Thanh Nhã nhìn xung quanh, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Là chuyện của hai ta!

- Chuyện của hai ta, Diệp Thiên anh làm sao vậy?

Nhìn thấy điệu bộ này của Diệp Thiên, Thanh Nhã cũng nghiêm túc hẳn lên, còn có chút hoảng hốt nữa.

- Thanh Nhã, em có biết vì sao sư phụ cả đời không lập gia đình, cũng không có con cháu gì không?

Diệp Thiên hỏi.

- Sư phụ, ông ấy không phải là Thầy tu sao? Thầy tu sao có thể kết hôn được?

Thanh nhã bỗng kêu lên:

- Diệp Thiên, anh không phải cũng muốn xuất gia đây chứ? Vậy... em phải làm thế nào bây giờ?

- Thế nào hả? Người này đầu óc như quả dưa mắt rồi.

Diệp Thiên tức giận gõ lên đầu Thanh Nhã một cái, nói:

- Thanh Nhã, anh là truyền nhân thứ 51 của Ma YNhất Mạch, chúng ta làm nghề này thông thường đều không được phạm ngũ giới, cả đời sư phụ chưa lập gia đình cũng bởi vì nguyên nhân này!

Kỳ thực Diệp Thiên chỉ nói đúng phân nửa, Lý Thiện Nguyên từ thời trẻ đã bái sư theo Ma YNhất Mạch, liền lập được chí nguyện lớn, cả một đời dùng tinh lực, đến khi qua đời cũng không làm trọn vẹn được bí thuật.

Cho nên Lão đạo sĩ cả đời không có cưới vợ sinh con, thứ nhất là sợ ngũ tặc tam khuyết của mình sẽ làm liên lụy đến người nhà, mặt khác Lão đạo sĩ vì Sư Môn cũng dễ dàng hi sinh hơn.

- Diệp...Diệp Thiên, vậy...anh có biết ngũ cái gì, tam khuyết gì đó không?

Những lời của Diệp Thiên này làm cho Thanh sợ, đôi tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy Diệp Thiên, tựa hồ như nếu buông ra hẳn sẽ biến mất ngay lập tức.

- Nha đầu ngốc, thực sự anh muốn như vậy thì còn có thể cùng em đính hôn sao?

Diệp Thiên cười cười nói tiếp:

- Nhưng anh có thể thay đổi vận mệnh cho em, khiến em không gặp phải gặp Thiên Khiển, như vậy sau này chúng ta có thể ở cùng nhau!

Sở dĩ không bằng lòng đi gặp Đường Văn Viễn cũng chủ yếu vì nguyên nhân này.

Diệp Thiên cần thời gian một ngày để bày ra trận pháp, tạm thời cách ly khí trên cơ thể Thanh Nhã, sau đó dùng bí thuật để thay đổi vận mệnh của nàng, khiến lẽ vận trời cuối cùng cũng không gắn vào người Thanh Nhã.

Sau khi nghe Diệp Thiên, Thanh Nhã vội vàng nói:

- Vậy... vậy, nhanh lên đi Diệp Thiên, cần phải sửa soạn như thế nào?

- Không vội, hôm nay chúng ta sẽ đi tản bộ một ngày, rồi ngủ một giấc thật ngon, sáng mai anh sẽ chuẩn bị để thay đổi vận mệnh của em!

Diệp Thiên cười cười, xoa đầu Thanh Nhã, nghĩ đến những chuyện đã qua dựa theo thuyết pháp của sư phụ là có thể phá thân. Trong lòng Diệp Thiên cũng nóng như lửa đốt, dù sao thì cũng đã lên đại học hần cũng đi theo Từ Chấn Nam học được mấy phương pháp nhỏ qua băng hình.

Nói một hồi cùng Thanh Nhã ở sân, Diệp Thiên liền giục cô đi vào phòng ngủ, nhưng hần thì bận rộn ở gian ngoài.

- Một lúc không thấy cứng, đúng là có chút ẩm rồi!

Diệp Thiên tay trái cầm một khối lớn nhỏ Ngọc Thạch, tay phải cầm một thanh khắc đao, vẽ, khắc lướt nhanh trên khối Ngọc Thạch đó.

Nếu bị Diệp Đông Bình nhìn thấy, nháy định ông sẽ cầm đao đuổi khắp nơi để giết đứa con trai của mình, bởi vì chính ông đã phải dùng hơn mười vạn theo Tân Cương tới cùng mới mua được miếng Ngọc hình vuông này.

Mài ngọc chính là Thủy Ma Thạc rất công phu, bận rộn suốt đêm, làm khi nào nghe xa xa có tiếng gà gáy thì Diệp Thiên mới coi như khối ngọc này đã được rồi, đặt nó lên lòng bàn tay và không ngừng đánh giã.

Nguyên bản chỉ là một đồng Ngọc Thạch hình chữ nhật, thế nhưng lúc làm cho Thanh Nhã nó lại biến thành một pho tượng, khuôn mặt và hình dáng giống như đúc, gọn tóc có thể dễ dàng nhìn thấy được, lúc sau công lực của Diệp Thiên tăng lên, độ mạnh yếu trên tay cũng phải kiểm soát thật tinh tế tỉ mỉ.

Tạo được hình cho Thanh Nhã, lúc sau Diệp Thiên không thấy dấu vết của Đại Tề Thông Bảo, còn lại hai món nhạc khí của thầy tu, một xiêm áo Tứ Tượng liền lập tức bày trận pháp.

Loại trận pháp này có thể thu lại hơi thở của con người, cũng phải cần đến một ngày để hoàn thiện trận pháp, thời gian suốt một nửa ngày, Diệp thiên đều để tu sửa trận pháp.

- Diệp Thiên, cái này để làm gì hả?

Nhìn trên khoảng đất trống Thanh Nhã không hiểu chút gì, cô không biết tại sao Diệp Thiên lại mời cô ngồi trên ghế đầu ở khoảng đất trống?

- Đừng hỏi nhiều như vậy, đợi thêm lát nữa đi, dù thấy cái gì em cũng phải mặc kệ không được nói chuyện, anh bày trận để cái mệnh cho em!

Sắc mặt Diệp Thiên thật nghiêm túc, hẳn chưa sử dụng loại bí thuật này bao giờ, nếu cái mệnh thất bại cũng không biết xảy ra chuyện gì với Thanh Nhã, Diệp Thiên cũng không dám thi thố gì.

- Oh, em biết rồi, nhất định em sẽ không nói lời nào!

Nhìn bộ dạng của Diệp Thiên, Thanh Nhã gật đầu ngoan ngoãn ngồi trên ghế, nháy mắt đã không thấy Diệp Thiên đâu.

- Trận pháp này đúng là công hiệu.

Sau khi cho Thanh Nhã tiến vào Tứ Tượng, tuy Diệp Thiên dùng ánh mắt có thể nhìn thấy Thanh Nhã đang tồn tại nhưng cố tình không cho trên người Thanh Nhã có chút khí nào, trước mắt cô bây giờ giống như tất cả đều biến mất.

Lấy ra pho tượng đã chuẩn bị tốt cho Thanh Nhã, sau đó Diệp Thiên lại lấy một sợi tóc của Thanh Nhã dùng thuật bí sinh để vào đầu cô một chút tơ tằm, cho Thanh Nhã một chút hơi thở và nhốt cô vào bên trong Ngọc Thạch.

Tiếp theo chân Diệp Thiên đi theo Bát Quái, hai tay vẽ bùa Hư Không, ngày sinh tháng đẻ của Thanh Nhã đều đánh vào Ngọc Thạch, khi làm xong Diệp Thiên cũng toát cả mồ hôi, ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc.

Diệp Thiên sử dụng bí thuật này thực ra là một loại bí thuật thời cổ, dùng pho tượng Ngọc Thạch thay thế chủ nhân của nó để diệt trừ tai họa, nhưng Diệp Thiên đã được vị sư tổ truyền nghề nếu không loại bí thuật này đã thất truyền.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, hai tay bóp chi nổi lên, miệng quát:

- Cửu diệu thuận đi, nguyên thủy bồi hồi, hoa tinh oanh minh, nguyên linh tản ra, được trú phi hà, vọt người Từ Vĩ, nhân gian mọi sự, ta làm tiên tri!

Theo bài khấn của Diệp Thiên trong Tứ Hợp Viện không có một tiếng gió, nguyên khí đột nhiên trở lên rối loạn, trên Tứ Hợp Viện vô

hình như có một tầng bảo vệ, tựa hồ như bị một cỗ xe mạnh va vào làm rách ra, làm cho khí lạnh xông thẳng vào.

Cùng lúc đó ở chỗ Diệp Thiên, Tứ Hợp Viên có một mảng mây đen tụ đến, nhưng ban đầu nó là Hắc Thiên, thật là như thế sẽ dễ làm người ta chú ý.

- Huyền Linh lễ vinh, Vinh Bảo Trường Sinh, nhanh!

Diệp Thiên gào một tiếng thật to, theo tiếng hấn kêu la, một tia chớp đột nhiên chém thẳng xuống sinh sinh rơi thẳng vào người Diệp Thiên trước người tượng chừng một thước.

Trước mắt tia chớp bùng nổ bên tai làm Thanh Nhã sợ đến mức thất sắc nhưng trong đầu cô nhớ rõ Diệp thiên dặn phải cẩn mật, một tiếng cũng không được nói.

- Tâm thần đan nguyên. Làm ta thông thực, tán!

Thấy pho tượng kia bị tia chớp hóa thành tro bụi, trên mặt Diệp Thiên tỏ rõ sự vui mừng, sau pháp quyết hô lên một tiếng, ở cổ họng phun ra máu tươi ngã trên mặt đất.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 243

Làng Du Lịch.

Ngay sau lúc Diệp Thiên hô lên tiếng pháp quyết, bầu trời mây đen đã tản đi, vừa rồi giống như chưa từng đánh chớp, một tầng bảo vệ Tứ Hợp Viên lại được phủ lên.

- May mà nhờ phách không thì cái mạng nhỏ này đã tiêu rồi!

Diệp Thiên ngồi dưới đất sắc mặt trắng bệch, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn lên Thiên Không, sợ lão Thiên Nhất khó chịu lại đánh cho cái nữa.

Phải biết rằng, tuy vừa rồi tia chớp kia không lấy Diệp Thiên làm chất dẫn nhưng do Diệp Thiên đã dẫn xuống công pháp của hắn, quả nhiên đã tu luyện đến giai đoạn hóa thân, còn không có cách nào ngăn cản được uy đang ngụ ở đây.

Ngẩng đầu nhìn, Thanh Nhã đứng ở bên trong trận pháp, dùng tay bịt miệng, Diệp Thiên cười cười nói:

- Thanh Nhã, không sao rồi, em có thể ra được rồi!

- Diệp Thiên, anh... anh không sao chứ?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Thanh Nhã từ trong trận pháp chạy ra ôm lấy Diệp Thiên không cầm được nước mắt khóc òa lên.

Mặc dù biết Diệp Thiên hiểu được một chút kì thuật nhưng bất kể thế nào Thanh Nhã cũng nghĩ không ra, sao Diệp Thiên có thể hạ được Thiên Lôi, đó quả thật giống như trong truyền thuyết vậy, cô thực sự bị sợ hãi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu cười, lấy tay vuốt mái tóc Thanh Nhã:

- Không sao, chính là bị thương một chút, nghỉ ngơi một hai ngày là khỏe lại mà...

So với lần cái mệnh cho Lý Thiện Nguyên, cái mệnh bảy ngày bảy đêm không nghỉ, lần này cái mệnh cho Thanh Nhã thực sự khá tốt, bây giờ Diệp Thiên có thể dẫn nguyên khí cho mình, vết thương cũng được chữa khỏi rất nhanh.

- Diệp Thiên, vậy... vậy sao tóc của anh không bị trắng đi?

Thanh Nhã lo lắng hỏi, cô biết nguyên nhân lần trước làm tóc Diệp Thiên bạc đi.

- Đương nhiên là không rồi, Thanh Nhã em điu anh ngồi xuống kia, anh muốn nghỉ ngơi một chút.

Tuy không phải vết thương nặng nhưng lúc thờ Diệp Thiên vẫn cảm thấy đau đớn.

- Em... em đỡ anh vào trong nhà!

Tuy trong đây ấm hơn bên ngoài nhưng bây giờ đang là mùa đông ngồi ở ghế đã vẫn sẽ cảm thấy lạnh.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Được, Thanh Nhã em giúp ta mang Ngọc Thạch của trận pháp kia vào trong phòng...

Cách dùng trận pháp này có làm tiêu hao mấy nhạc cụ của thầy tu, dùng khối Ngọc Thạch kia cũng có vẻ hơi miễn cưỡng, Diệp Thiên sợ để lâu sẽ làm mất hết sinh khí may mắn.

Sau khi trở về phòng, Diệp Thiên khoanh chân ngồi cả ngày trên giường, khí nóng lên hướng về ngực mà bay đi.

Cùng lúc đó, linh khí ở Tứ Hợp Viên dày đặc hơn, giống như có một điểm sáng chiếu vào người Diệp Thiên, đã thông kinh mạch của Diệp Thiên.

Hai giờ đi qua, Diệp Thiên chậm chậm mở mắt nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Thanh Nhã, Diệp Thiên cười nói:

- Thanh Nhã, anh không sao!

- Diệp Thiên, làm em lo lắng chết đi được, sớm biết nguy hiểm như vậy, em sẽ không cho anh cái mệnh đâu...

Nhìn thấy vẻ mặt Diệp Thiên đã hồng hào trở lại, Thanh Nhã đến bên Diệp Thiên dịu dàng ôm và nép vào ngực hắn.

- Ha ha, vì quãng đời còn lại của chúng ta, nguy hiểm anh cũng sẽ làm!

Diệp Thiên cười ha ha, đỡ lấy cơ thể cô, nói:

- Em đứng vững, để anh cảm nhận xem hiệu quả như thế nào.

Khi nói chuyện Diệp Thiên phóng ra khí cơ để tiếp cho cơ thể Thanh Nhã, cũng phát hiện ra hơi thở quen thuộc của Thanh Nhã đã biến mất.

Thay thế loại hơi thở kia cũng cho Diệp Thiên một cảm giác mờ ảo, không chừng đây là lẽ trời, quy luật này hoàn toàn không đáng nói.

- Đây... hẳn là thành rồi?

- Thanh Nhã, bây giờ em có cảm giác gì không?

Diệp Thiên chưa bao giờ làm cho người ta để ý sự cải mệnh, cũng không biết từ lúc nào Diệp Thiên cũng không xác định được là có thành công hay không.

Thanh Nhã nhắm mắt nghĩ một lúc rồi nói:

- Cơ thể có nhẹ hơn trước kia một chút, dưỡng khí trước kia đều không thấy nữa.

- Vậy, hẳn là thành công rồi, tháng này em ở đây mỗi tuần ba ngày.

Dựa theo bí thuật thuyết pháp, dùng Ngọc Thạch để thay cho Thanh Nhã, rồi khí cơ bất tự nhốt đánh vào trong đó, trong một thời gian ngắn có thể giấu kín Thiên Cơ, thật giả không phân biệt được.

Cùng với lúc dùng bí thuật này Diệp Thiên chém mạnh vào Ngọc Thạch bà Thiên Đạo ở giữa, Thiên Đạo có thể dễ dàng thay đổi quỹ đạo vận mệnh cho con người? Cho nên đưa Thiên Khiển tránh ra, đem cái tượng trưng cho Thanh Nhã chém thành tro bụi.

Nhưng Thiên Khiển không phải là thay cho Thanh Nhã mà là Ngọc Thạch kia, cho nên theo ý nào đó mà nói, bản thân Thanh Nhã lúc này đã không ở trong vòng luân hồi của cuộc đời.

Trong lời nói của Thuật Sư Cổ Đại cũng chính là thoát ra ngoài Tam giới, không có trong Ngũ Hành, giúp cho Thanh Nhã không bị ràng buộc bởi thế tục, như vậy là đã nắm thiên đạo trong tay rồi.

- Diệp Thiên, vậy...có thể nói, em... chúng mình có thể kết hôn?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói trên mặt Thanh Nhã đỏ ửng lên.

-Đương nhiên là có thể, em gấp gáp như vậy có phải đã nghĩ muốn gả ngay cho anh không?

Diệp Thiên cười một tay kéo Thanh Nhã ôm cô vào ngực, trêu đùa khiến cho Thanh Nhã hồn đỗi mãi không thôi.

Nhưng cơ thể đang bị thương, Diệp Thiên cũng chưa dám khẳng định việc cải mệnh đã thành công, sau đó hai người thân thiết một lúc cũng không phá bỏ trận tuyến cuối cùng.

Đêm hôm đó Thanh Nhã ngủ ở phòng Diệp Thiên, điều này làm cho Diệp Đại Sư phải tụng một đoạn kinh Tĩnh Tâm rất dài rồi mới ngủ say.

Trong Tứ Hợp Viên có thuốc Đông Trùng Hạ Thảo cùng với linh khí sẽ tạo nên hai tầng công hiệu vì vậy mà vết thương của Diệp Thiên được hồi phục rất nhanh, tới ngày thứ 3 hoàn toàn không có gì phải lo ngại nữa rồi.

Sau vài ngày Thanh Nhã ở cùng Diệp Thiên, vết thương của hắn cũng tốt hơn nhiều, sau đó cô trở về trường Thanh Hoa, đang là nửa kì học cuối nên có rất nhiều việc bận.

- Ta nói, tiểu tử nhà ngươi bây giờ mới chỉ đính hôn chứ chưa kết hôn đâu nha, đến khi xảy ra chuyện gì lại xấu mặt ta!

Sáng nay, về nhà ăn sáng, Diệp Thiên bị cha nhéo tai, tiểu tử này thật kì cục mang Thanh Nhã chạy đến trong viện, ở trong đó 3 ngày không thèm lộ mặt ra.

Diệp Đông Bình nghĩ chắc tuổi trẻ không kìm chế được, hai đứa nó ở bên trong 3 ngày nhất định là làm gì rồi, là trưởng bối nhưng Diệp Đông Bình khó có thể nói với Thanh Nhã vì thế bắt được con trai, liền giáo huấn một hồi.

Diệp Thiên dờ khóc dờ cười, gỡ tay cha ra, nói:

- Cha đang đoán gì vậy? Là vì con đang cải mệnh cho Thanh Nhã nên phải nghỉ ngơi vài ngày không phải như cha nghĩ đâu.

- Cái mệnh? Tôi hôm kia có sét đánh có phải do con làm không? Ta nói tiểu tử nhà ngươi tại sao lại không nghe lời chứ?

Nghe con nói vậy, Diệp Đông Bình liền nóng ruột lần trước cũng cái mệnh chi lúc sau Diệp Thiên đã thâm, làm ông đau lòng mãi không thôi.

- Cha, không sao đâu không phải con đang rất ổn sao?

- Không sao là tốt, trong lòng con có phải đã có tính toán trước rồi!

Diệp Đông Bình nhìn con từ trên xuống dưới lúc sau nói tiếp:

- Đúng rồi, con nên đi gặp Đường Lão đi, hôm qua ông ấy đến nhà rồi lại về, con không được thất lễ.

Diệp gia từ trước tới giờ cũng là nhà cao cửa rộng, đối với lễ tiết sao có thể không coi trọng được.

Tuy Diệp Đông Bình không có việc gì phải cầu đến Đường Văn Viễn, cũng không đi đút lót cho hắn nhưng thấy đối phương đã bảy tám chục tuổi lại ba lần tới tận cửa nếu Diệp Thiên không đi thì đúng là không hiểu lễ nghĩa.

Diệp Thiên hiểu ý tứ của cha, liền lắc đầu nói:

- Ba, không vội, ước hẹn đặt từ nửa năm trước, bản thân ông ta sốt ruột chứ chúng ta không cần gấp gáp.

Diệp Thiên không có ý gì khác chính là muốn làm căng ra với Đường Văn Viễn, để lão ấy tính rồi nói chuyện sau cũng không có việc gì, nếu lão đến tìm Diệp Thiên sẽ hầu chuyện hắn.

- Không nói như vậy được, người khác đến con trốn tránh là không lễ phép.

Diệp Đông Bình thấy con trai có phần không đúng, không chừng tiểu tử này lại làm hỏng chủ ý của ông.

- Cha, không sao đâu, xe mới, tin tức còn ở trên người kia hắn chạy không thoát đâu.

Diệp Thiên cười haha, đem suy nghĩ của mình nói ra, chính lão kia cũng không biết trên mình có bao nhiêu tiền, đao này Diệp Thiên giết người tuyệt đối không phải là nhẹ.

Nhìn thấy cha còn muốn nói nữa, Diệp Thiên vội vàng dứt cái bánh bao vào miệng, vừa đi ra vừa nói lại:

- Được rồi, cha hôm nay con còn có việc, mai con sẽ đi gặp ông ta.

- Tiểu tử thối này, tiểu phù thủy!

Sau khi mắng Diệp Thiên một câu nhưng ông ngẫm lại trông bộ dạng làm thầy tướng số của Diệp Thiên ông liền cười, Diệp Thiên không kém tiểu phù thủy đâu.

Đúng là hôm nay Diệp Thiên có việc, bởi ngày hôm qua hắn và Trần Hi Toàn có hẹn, hôm nay muốn cùng Trần Hi Toàn đến làng du lịch, cho nên chuyện của Đường Văn Viễn phải kéo dài ra một ngày.

Sau khi trở về nhà, Diệp Thiên chọn lấy một ít nhạc cụ của thầy tu, hắn cũng chẳng muốn đi mua hòm, hắn tìm một túi vải lụa đỏ bỏ vào trong đó, sau đó hắn nhét đường giả vào trong đó.

Lần này sau lúc may bộ nhà Đường, đúng là Diệp Thiên mặc đã có chút quen, túi cũng rộng, để cả di động cũng tiện.

Đánh xe ra cửa Diệp Thiên đến thẳng đến chỗ Trần Hi Toàn rồi tới làng du lịch, Diệp Thiên tìm được người phục vụ báo tên muốn tìm là Trần Hi Toàn, đợi một lát Trần Hi Toàn liền ra đón.

- Chú Trần, cảnh vật ở đây khá đẹp, so với làng du lịch cũng không thua kém là bao nhiêu!

Tất cả làng du lịch đều giao cho bảo vệ, bên trong còn có cả hạng mục trượt tuyết, phải biết rằng khi vận động ở quốc hội cũng không mấy hứng khởi, người đến chơi cũng không nhiều.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 244

Thủy Quái (Thượng)

Làng du lịch giống như Ngọc Tuyền Sơn, tuy không cao nhưng cũng có thể làm nơi trượt tuyết được.

Một bên còn có hồ nước, du khách có thể ngồi thuyền du ngoạn. Nước suối róc rách chảy từ trên suối xuống, nước suối dưới chân núi du khách cũng có thể dùng để uống được.

Lúc này tiết trời đã vào xuân, bên hồ Dương Liễu cây cối cũng đã ra lộc non, cảnh trí non sông tươi đẹp làm cho người ta cảm thấy thoải mái, đích thị là nơi du xuân rất đẹp.

- Chú Trần, thật ngại quá, trước Tết không tới chỗ chú được...

Nếu nói ở Thành Bắc Kinh, Diệp Thiên nợ ân tình của Hồng Quân nhiều, nhưng hai người có chút liên quan, lại không như Trần Hi Toàn.

Đối với người trung niên này, từ nội tâm Diệp Thiên đều tỏ ra tôn trọng, bởi hẳn có thể cảm giác được sự giúp đỡ của đối phương là không cần báo đáp, đơn thuần chỉ là do lòng lương thiện.

Tục ngữ nói Thiên đạo vô thường làm cho con người ta lương thiện, chỉ là một người thanh niên trí thức, Trần Hi Toàn làm kinh doanh được lớn như vậy thực sự không phải là không có nguyên nhân của nó.

Trần Hi Toàn vẫn với bộ dạng trước kia, sang sảng vỗ bả vai Diệp Thiên:

- Đã muốn gọi cháu sớm, hơn nhưng ăn tết xong công việc cũng nhiều, Diệp Thiên, sao không gặp bạn gái của cháu?

- Ha ha, chú Trần, cô ấy phải đi học, lần sau cháu sẽ dẫn cô ấy đến chơi.

Diệp Thiên cười cười, lấy mảnh ngọc trong túi quần ra nói:

- Chú Trần, đây là vật nhỏ nhưng nghe người ta nói là bên trong nó ẩn chứa Kỳ Môn Pháp Trận cháu biết chú rất hứng thú với những thứ này nên mang đến đây cho chú.

Diệp Thiên không muốn nói rõ đây là nhạc cụ của thầy tu, dù có nói hết Trần Hi Toàn cũng chưa chắc đã hiểu, cho nên cứ nói vậy, để sau khi Trần Hi Toàn thưởng thức xong rồi cân nhắc tiếp.

- Vậy Chú Trần không khách sáo nha!

Nghe Diệp Thiên nói Ngọc Thạch này ẩn chứa pháp trận, Trần Hi Toàn liền hứng thú ngay, lấy từ túi lụa đỏ từ từ mở ra nhưng nhìn đi nhìn lại cũng chỉ thấy nó là miếng Ngọc Thạch bình thường, có chăng cũng chỉ là ngọc thật mà thôi.

Nghĩ không ra, tiện tay Trần Hi Toàn đút luôn Ngọc vào trong túi quần, nói:

- Ở đây chơi một ngày, để ta quay lại nói với bọn họ một tiếng, muốn trượt tuyết cũng phải để người ta sắp xếp, buổi tối lấy xe đạp mà đi ngắm Ngọc Tuyên Sơn rồi về pha trà uống!

- Chú Trần, chú có việc thì cứ đi đi, không cần lo cho cháu đâu...

Nghe ý tứ của Trần Hi Toàn, hình như ông ta còn có việc, Diệp thiên hỏi dò:

- Chú Trần có phải chú đang gặp chuyện gì phiền toái không?

Sau khi nghe Diệp Thiên hỏi, Trần Hi Toàn nói:

- Đúng vậy, có chút chuyện, chúng ta qua bên kia nói đi!

Ngồi trên nghi ngại trên sa lon, Trần Hi Toàn nói:

- Làng du lịch này là chú và mấy người bạn hùn vốn, bình thường ta cũng không lo nhưng gần đây luôn xảy ra sự cố, cháu là người trí thức nên hôm nay ta mới nói được.

- Chú Trần, đã xảy ra chuyện gì ạ?

Diệp Thiên thấy có chút kì quái, hẩn quan sát thấy địa thế của nơi này “Thổ văn ẩn khởi, tác thương long lân”, chính là chỗ có long mạch, phong thủy đẹp, không có khả năng xuất hiện sát khí tinh âm tà vật.

- Là...

Trần Hi Toàn do dự một chút, nghĩ Diệp Thiên có biết phong thủy ở các nơi khác nhau và biết cả học thuyết Đạo gia, giọng hạ thấp:

- Phía Hồ Nam có thủy quái, mấy ngày trước nó đã bắt một đứa trẻ xuống, hôm qua lại kéo thêm một cô gái, bạn chú nói trước kia ở đó có người nhày cầu tự tử nên bây giờ nó mới bắt người chết thay.

Dựa theo thuyết pháp dân gian Trung Quốc việc người tự sát là ngoài ý muốn, chỗ có người chết đuối người sẽ quay lại biến thành thủy quái. Sau đó nó ở dưới nước kiên nhẫn chờ đợi, hoặc bắt người rơi xuống nước mà chết theo mình.

Trần Hi Toàn tin hoàn toàn vào quỷ thần, nên khi nói chuyện trên mặt tỏ rõ vẻ sầu khổ, vì chuyện này mà tinh thần không vui lên được.

- Thủy quái? Chú Trần, sao chú có thể khẳng định?

Sau khi nghe Trần Hi Toàn nói toàn bộ câu chuyện, Diệp Thiên lặng đi một lúc, sát khí tích tụ một chỗ đúng là ảnh hưởng đến suy nghĩ của con người khiến cho người ta không tỉnh táo mà nhảy xuống nước, nhưng không có liên quan gì đến thủy quái cả.

Trần Hi Toàn lắc đầu nói:

- Chú cũng không biết là có đúng thủy quái hay không, nhưng hai chuyện kia tổn không ít tiền, thực sự như người ta nói thì làng du lịch này cũng không cần mở ra nữa rồi.

Nói tới đây Trần Hi Toàn nhìn Diệp Thiên có chút áy náy, rồi nói tiếp:

- Người bạn kia của ta đi đón pháp sư, buổi trưa tới để làm phép, Diệp Thiên, hôm nay chú không tiếp được cháu rồi!

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Chú Trần, chú không cần đi theo cháu, vậy hay là để cháu đi cùng chú xem có giúp được gì không?

Trần Hi Toàn chỉ cho là Diệp Thiên tò mò, lập tức gật đầu nói:

- Vậy cũng được, Hồ Nam ở bên kia rất lớn, cháu nên đứng xa một chút, Diệp Thiên cháu cứ tự nhiên, chú không nói chuyện với cháu nữa.

Lúc hai người đang nói chuyện, một chiếc Mercedes màu đen dừng ở trước cửa làng du lịch, nhìn thấy qua cửa kính, Trần Hi Toàn vội vàng nhảy dựng lên, cho Diệp Thiên cùng ra ngoài đón khách.

Chiếc Mercedes chạy đến, Trần Hi Toàn mở cửa sau ra, một lão đạo sĩ mặc áo bào, râu tóc bạc phơ, trên tay còn cầm một cái phất trần đi xuống, so với Diệp Thiên có lớn hơn vài tuổi nhưng vẫn là đạo sĩ trẻ.

- Dựa vào người này sao? Việc làm ăn xem ra cũng khá.

Sau khi nhìn thấy lão đạo sĩ này, Diệp Thiên ngăn người ra một lúc sau đó mỉm cười.

Lão đạo sĩ cũng là bạn của Diệp Thiên, mấy tháng trước, Diệp Thiên còn thường cùng lão này uống rượu, đánh cờ, chuyện ma quỷ ở Tứ Hợp Viên cũng là cho hắn làm.

Mặc dù biết lão đạo này giả thần giả quỷ nhưng Diệp Thiên cũng không có ý vạch trần gã, bởi gã nói cũng biết sự phụ hắn, nguyên nhân cũng là hắn đã ở Bạch Vân Quan hai tháng.

Gặp người quen, dù sao cũng muốn đến chào hỏi, thấy mấy người đi đến, Diệp Thiên cũng đứng ra đón:

- Vân Dương đạo trưởng, không ngờ lại được gặp ngài, chuyện lần trước thật cảm ơn ngài.

Nếu là người quen, Diệp Thiên cũng không ngại giúp đạo sĩ cầm đồ, dù sao cũng nói chuyện, cũng không tính là giúp đạo sĩ lừa dối Trần Hi Toàn.

- Tiểu Huyền Thanh sao cậu cũng ở đây?

Đạo sĩ tên Vân Dương thấy Diệp Thiên, mắt tròn tròn, mới hai tháng trước còn cùng Diệp Thiên luận đàm thuật pháp Đạo Kinh, biết Diệp Thiên có bản lĩnh, về căn bản không thể dấu diếm được hắn.

Diệp Thiên cười nói:

- Tôi đến đây chơi, đạo trưởng Vân Dương, từ sau khi ngài giúp tôi chuyện ma quái ở tòa nhà cũng không còn nữa!

- Haha, Huyền Thanh, chỉ phiền một chút thôi không đáng nhắc, không đáng nhắc tới...

Lúc nói chuyện Diệp Thiên hướng mắt về đạo sĩ Vân Dương, hẳn hiểu rõ trong lòng nhưng trên mặt phải tỏ rõ tri thức thanh cao.

- Đợi một chút, tôi nói này... Rất cuộc là chuyện gì?

Diệp Thiên và Vân Dương nói chuyện vui vẻ, Trần Hi Toàn thấy họ là bạn cũng ngần cả người:

- Diệp Thiên, cháu cũng biết đạo trưởng Vân Dương? Còn đạo trưởng Vân Dương sao lại gọi cháu là Huyền Thanh?

Diệp Thiên rõ ràng là giả bộ, có thể Vân Dương cũng gọi theo tên đạo, làm cho đầu óc Trần Hi Toàn có phần hồ đồ, cũng không rõ quan hệ và thân phận của Diệp Thiên.

- Ha ha, chú Trần, trước kia cháu cũng theo sư phụ học đạo nên cũng có chút địa vị về đạo giáo.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười nhìn thấy bộ mặt khó hiểu của Trần Hi Toàn, liền nói tiếp:

- Huyền Thanh là tên đạo của cháu, đạo trưởng Vân Dương là tiền bối của cháu, đương nhiên là cháu nhận ra, chuyện ma quái ở Tứ Hợp Viên cũng là mời đạo trưởng Vân Dương giúp.

Diệp Thiên giải thích xong, Trần Hi Toàn đã hiểu ra, nhưng người lái xe đón đạo trưởng Vân Dương nhìn về phía Trần Hi Toàn, hỏi:

- Lão Trần, vị tiểu huynh đệ này là ai?

Trần Hi Toàn cười nói:

- Để ta giới thiệu, đây là Vương tổng - Vương Gia Hân, đây là bạn tôi, còn đây là Diệp Thiên một người bạn vong niên!

- Đã là bạn thì ngồi đi, đạo trưởng Vân Dương, tiểu Diệp, vị đạo trưởng này nữa, mời vào trong...

Nghe Trần Hi Toàn giới thiệu toàn là bạn, Vương Gia Hân cũng không còn nhìn Diệp Thiên với ánh mắt lạnh lùng nữa, mời mấy

người vào trong quán cà phê, ban ngày ở đây không đông lắm là nơi nói chuyện rất tốt.

Nhưng chuyện ở trong làng du lịch làm Vương Gia Huân đứng ngồi không yên, vừa uống cà phê vừa cẩn thận hỏi:

- Đạo trưởng Vân Dương, ngài thấy ... bao giờ thì chúng ta đến Hồ Nam xem?

- Vương gia, không cần gấp gáp, đúng ngọ hôm nay, trong vòng một ngày đến tối, tôi sẽ làm không đến một canh giờ đâu.

Tuy hôm nay Bắc Kinh rất nắng nhưng gió cũng không nhỏ, lão đạo Vân Dương có thể không muốn ra ngoài gặp gió Tây Bắc nên quay lại chờ đến trưa đọc vài câu thần chú sau đó để qua bữa cơm trưa.

- Đúng, đúng, đạo trưởng Vân Dương nói rất đúng, nhờ hai vị một lát!

Vương tổng đầu biết tâm tư của hắn, gạt đầu liên tục còn vội vàng rót cà phê cho lão đạo.

Vân Dương giờ bộ dạng khó hiểu ra, hơi hất quai hàm nói:

- Không thành vấn đề, cho dù bị vãng sinh nguyên rửa cũng có thể cầu siêu được nó, mọi người không phải lo lắng!

- Thôi có thể thôi đi, quay đầu lại thật là chỗ cực âm, để ta xem lão tiểu tử so với ngươi, ai chạy nhanh hơn.

Nhìn bộ dạng của Vân Dương, Diệp Thiên cười đến đau cả bụng, bản lĩnh của lão gia này không có nhiều, nhưng cũng đi lừa dối người. Thật ra giống với sư phụ nhất là râu tóc bạc phơ, cũng có vài phần giống phong cách của thần tiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


quay lại, mặt đầy sát khí, nói:

- Vương cư sĩ, nơi này âm khí rất nặng, trước đây hẳn là có người ở trên cây thất cổ chưa chết, nhưng bị rơi xuống nước chết đuối, cho nên oán niệm rất nặng, ở trong hồ này lúc nào cũng muốn chìm người xuống nước, mưu hại tánh mạng người khác!

Bất kể là thầy tướng số hay là phong thủy, thậm chí chính là người kinh doanh đồ cổ, cần nhất đúng là khả năng mồm mép, anh nói sự tình càng mơ hồ, tiền lấy ra từ túi khách hàng lại càng dày.

Lời nói của Vân Dương đạo trưởng, trong mắt Diệp Thiên, thuần túy là ăn nói bừa, bịa chuyện, mà sỡ dĩ hắn dám chạy đến dưới cái cây cổ thụ đó xem xét, cũng là bởi vì la bàn trong tay áo Vân Dương không cho thấy nơi đó có sát khí tồn tại.

Nhưng Diệp Thiên biết, không có nghĩa là ông chủ Vương cũng biết, lời đạo sĩ chưa dứt, Vương Gia Hân liền mang về mặt sốt ruột nói:

- Vân Dương đạo trưởng, vậy... Vậy ngài xem cần làm sao bây giờ? Chuyện này... Tiếp tục như vậy, tôi không thể kinh doanh được!

Không nói về chuyện tổn thất tiền của khu du lịch này khi tạm thời đóng cửa, chính là tiền bồi thường cho người nhà nạn nhân tử vong ở đây, đã đạt đến hơn năm mươi vạn, nếu lại chết mấy người, làng du lịch này có thể đóng cửa.

- Không ngại, không ngại, Vương cư sĩ không cần phải lo lắng! Nhưng mà ...

- Vân Dương đạo trưởng, nhưng mà ... làm thế nào?

Vương Gia Hân liền vội vàng hỏi.

Vân Dương thở dài một tiếng, nói:

- Nhưng bù của tôi là sư tôn truyền lại, đến nay đã không còn mấy, lão đạo tôi thật sự là luyến tiếc khi phải dùng!

Bên cạnh, Vương Gia Hân sùng sốt, mở miệng hỏi:

- Quý sư truyền xuống? Vậy... Vậy ông ấy bao nhiêu tuổi vậy?

Nhìn bề ngoài, lão đạo này cũng chừng hơn 70 tuổi, nếu sư phụ hắn còn sống, chẳng phải là cũng hơn chín mươi sao?

- Sư tôn sớm thăng thiên, đây là di vật của ông ấy, thôi, bùa này quá mức trân quý, không cần dùng, dùng lời nguyện của tôi cũng có thể trừ bỏ tai họa này!

Lão đạo sĩ tức giận trừng mắt nhìn Vương Gia Hân, người này cũng quá không hiểu việc, không nên ép mình mở miệng nói chuyện tăng giá này chứ?

- Dùng, Vân Dương đạo trưởng, dùng đi ạ, bao nhiêu tiền ngài nói cái giá, chúng tôi làm theo là được mà!?

Wang Gia Han bây giờ đã bị Vân Dương lừa dối được, trong lòng nghĩ thầm vạn nhất không thể bắt được con ma kia, ngày sau chẳng phải còn gây khó dễ cho bọn họ nhiều? Lúc này cho dù tốn nhiều tiền hơn nữa, hắn cũng đồng ý.

- Người xuất gia không nói chuyện tiền, chúng ta cần những thù tằm thường này làm gì?

Vân Dương tỏ vẻ coi thường tiền tài như cặn bã, đột nhiên chuyển đề tài, nói:

- Vương cư sĩ, như vậy đi, sau này ngài hãy quyên năm vạn đồng tiền đèn hương đi!

- Được, năm vạn thì năm vạn, Vân Dương đạo trưởng, ngài cần phải lấy lá bùa tốt nhất nhé!

Ông chủ Vương liên tục gật đầu, liền đáp ứng.

- Yên tâm đi, ta bắt đầu ngay, cam đoan từ nay về sau, nơi này sẽ Thái Bình vô sự!

Nhìn thấy đối phương hào phóng như vậy, lão đạo sĩ thầm kêu hối hận trong lòng, sớm biết vậy liền mở miệng yêu cầu mười vạn, nhưng hiện tại lại không thể tiếp tục sửa lời nói.

- Lão đạo sĩ chết tiệt! Thật là biết lừa người, năm đó sư phụ mình lừa nhà họ Miêu trên trấn, giúp ông ta trùng tu điện thờ, nhưng là có bản lĩnh thật sự, người này quả thực chính là tay không bắt giặc?

Nghe được Vân Dương nói vậy, đứng bên, trên mặt Diệp Thiên tỏ thái độ ngay, nếu lão đạo sĩ này tiếp tục lừa người, hắn thật sự là nhện không được mà cười ra tiếng.

Lá bùa đó làm sao mà là sư tôn truyền xuống được? Thuần túy như chính lão đạo sĩ nói, lúc mình rỗi rảnh, không có chuyện gì thì ngồi vẽ mà thôi. Hơn nữa thứ dùng cũng không phải chu sa, mà là giấy hồng mực nước, khi Diệp Thiên ở trong điện thờ vẫn thường đàm

luyện cùng hắn nên vẽ như thế nào.

Cái lá bùa không đáng 1 xu, qua miệng lão đạo sĩ liền biến thành năm vạn, Diệp Thiên cũng hoài nghi trước khi lão đạo sĩ này xuất gia, có phải là đồ đệ của Giang Tương phái hay không?

- Đồ đệ, bày trận!

Nếu đã nói xong giá cả, lão đạo sĩ đương nhiên cần bắt đầu thực hiện, ra lệnh một tiếng, người tiểu đạo sĩ kia đem một tấm Bát Quái Thái Cực đồ trải ra bên cạnh cây liễu già.

Đồng thời, có hai cái nhân viên của làng du lịch dọn sạch cái bàn dài, đem ra, cũng đặt ở trước mặt lão đạo sĩ, ở trên bàn còn bày đặt dưa và trái cây cùng một bát hương và một chén nước.

Lão đạo sĩ thả tóc ra, từ cổ tay áo rút ra một thanh kiếm gỗ đào ngắn, quá lớn:

- Thái thượng sắc lệnh, siêu như cô hồn, quý mị nhất thiết, tứ sinh triêm ân, hữu đầu giả siêu, vô đầu giả thăng, sanh thù đao sát, khiêu thủy huyền thăng, sắc cứu đẳng chúng, cấp cấp siêu sinh, sắc cứu đẳng chúng, cấp cấp siêu sinh!

Niệm xong những lời chú này, lão đạo sĩ uống một ngụm nước trong chén trước mặt, từ trong miệng phun lên trên thân kiếm, sau đó tay trái lấy ra bùa, tay phải cầm lấy, bọc trên thân kiếm, trong miệng một tiếng gào to:

- Thái Thượng Lão Quân, lập tức tuân lệnh!

Nhắc tới cũng kỳ quái, theo tiếng gào to của Vân Dương đạo sĩ, lá bùa trên thanh kiếm lại có thể không có lửa mà bốc cháy, những người xem chung quanh đều mở to hai mắt nhìn, lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

- Ha ha, lão gia này cũng biết kiếm tiền đây?

Xem một màn này, Diệp Thiên không khỏi lại nở nụ cười, coi như Vân Dương lão đạo cũng hiểu cách diễn kịch, cũng có chút thú vị.

Lá bùa tự cháy, trong mắt người ngoài nhìn thấy rất thần kỳ, nhưng ở trong mắt Diệp Thiên, chính là một tiểu xảo giang hồ mà thôi.

Chỉ cần trên giấy bôi lên peroxy hóa, giấy vàng này gặp nước hoặc là các-bon-đi ô-xít, lập tức liền gặp nóng mà sinh ra phản ứng cháy, loại thủ pháp này Diệp Thiên đã học được khi mười hai tuổi.

Cũng đã rất nhiều năm Diệp Thiên chưa thấy qua người khác diễn loại xiếc này, bây giờ nhìn thấy cũng vui mắt, đương nhiên là sẽ không nói phả lão đạo sĩ.

Thu của người khác năm vạn đồng, lão đạo sĩ đương nhiên cũng phải biểu hiện một phen, khi lá bùa bị đốt xong, hấn bước bảy tám bước, rung đùi đắc ý tiếp tục giả thân giả quý.

- Trời, đây là khiêu đại thần hay là khai đàn tác pháp nhỉ?

Diệp Thiên cảm giác hôm nay tới thật sự là đáng giá, đạo sĩ tác pháp ở nơi này? Chỉ cần đem kia kiếm gỗ đào đổi thành cái trống Khai Nguyên, động tác này quả thực giống như là Tát Mãn Giáo triều Thanh khiêu đại thần.

Tục ngữ nói: Người thạo nghiệp vụ nhìn cách thức, người không hiểu xem cho vui, Trần Hi Toàn và Vương Gia Huân còn cả những nhân viên khác, cả đám nhìn rất thích thú, nếu không phải sợ quấy rầy lão đạo sĩ, nhất định sẽ lớn tiếng trầm trồ khen ngợi!

Dường như cảm thấy quần chúng đang nhiệt tình, lão đạo sĩ cũng thấy vui lên, đừng nhìn tuổi tác hấn khá lớn, thân thủ thật đúng là còn nhanh nhẹn, ước chừng nhảy nhót đến hơn năm giờ, động tác mới chậm lại.

Tiểu đạo sĩ nhìn thấy Văn Dương dừng lại, tựa cả người vào cây liễu cổ, không khỏi nói nhắc nhở nói:

- Sư phụ, cẩn thận một chút, phía sau chính là hồ!

Lão đạo sĩ nhắm mắt làm ngơ đối với lời nói của đồ đệ, lại dùng hai tay buộc tóc lại, sau đó trực tiếp dùng thanh kiếm gỗ đào như một trâm đâm vào tóc, lúc này mới mở miệng nói:

- Sợ cái gì, sư phụ ta năm đó lập đàn ở trên đỉnh núi, cũng dám Kim Kê Độc Lập, còn có thể sợ ngã xuống sao?

Cả quá trình rất mau lẹ, đợi cho mọi người thấy cảnh lão đạo sĩ mạo hiểm giơ hai tay ở trên mặt nước, cũng chỉ một hai giây sau, tất cả mọi người không kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra?

Đứng ở bên cạnh bàn, tiểu đạo sĩ trái lại phản ứng rất nhanh, một phát nhảy ra xa bốn năm mét, la lớn:

- Quý! Cũng dám hành hung dưới ban ngày ban mặt, này... Đây là ác quý!

Chiêu lừa bịp này và diễn kịch tuồng cũng không khác nhau lắm, có pha trò cũng cần có vai diễn phụ, tiểu đạo sĩ đang diễn, không thể nghi ngờ chính là vai diễn phụ, đến lúc này hẳn không quên giúp sư phụ hẳn dần xếp sân khấu.

- Mẹ nó, chơi cái trò gì vậy?

Người khác không thấy rõ ràng vừa xảy ra chuyện gì, nhưng Diệp Thiên lại thấy rất rõ, ngay khi thân thể lão đạo sĩ nghiêng xuống, Diệp Thiên thấy ở cổ chân lão đạo sĩ, có một móng vuốt lông xù đen tuyền.

- Chú Trần, hãy lái thuyền bên kia qua, cháu xuống trước cứu người!

Giờ phút này Diệp Thiên cũng chẳng quan tâm suy đoán thứ kia rốt cuộc là gì, vừa hét lên với Trần Hi Toàn, vừa cởi quần áo ra chỗ lão đạo sĩ bị rơi xuống nước mà nhảy.

Ngày thường nói chuyện cùng Vân Dương cũng không tệ, lại cư ngụ ở Bạch Vân Quan hơn hai tháng, Diệp Thiên đương nhiên cũng không thể nhìn thấy lão gia này chết như vậy, vội vàng lao xuống nước.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 246

Thủy Quái (Hạ)

Ồ, Diệp Thiên, cháu.. cháu đừng xuống đó!

Trần Hi Toàn không giữ kịp, Diệp Thiên đã nhảy xuống nước, khiến ông ta vội vã la hét liên tục:

-Nhanh lên, đừng lái thuyền lớn, tốc độ chậm lắm, mau lái thuyền nhỏ lại!

-Trần...Trần tông, chúng tôi không dám xuống đâu!

Nhìn thấy một người bị thủy quái kéo xuống hồ, những nhân viên có mặt ở đây ai nấy đều tái xanh mặt mày, chân nhũn cả ra, không quay đầu bỏ chạy là đã nể mặt ông chủ lắm rồi, bọn họ sao dám xuống hồ chèo thuyền chứ?

Đắc tội với ông chủ có lẽ sẽ đánh mất công việc, nhưng đụng chạm đến thủy quái, thì mất cả tính mạng, trong lòng mấy tên nhân viên đương nhiên tính toán rất rõ.

-Các người đi lấy rượu, lấy thêm mấy cái khăn lông tới, chết tiệt, tôi ...tôi sẽ tự lái!

Trần Hi Toàn đành chịu, chạy nhanh đến cái thuyền nhỏ bên hồ, bước chân lên thuyền, sau khi tháo dây thừng được cột trên bờ, thì lái thuyền đến nơi mà Diệp Thiên và lão đạo sĩ đã rớt xuống nước.

-Diệp Thiên, Diệp Thiên, cháu ở đâu vậy hả?

Có điều dù là mùa đông, nước hồ trong vắt, nhưng nước ở Nam Hồ này rất sâu, không nhìn thấy đáy, sau khi Trần Hi Toàn chèo thuyền đến nơi hai người rơi xuống, thì đứng trên thuyền không biết làm gì, chỉ có thể hét lớn tên của Diệp Thiên một cách vô ích.

Từ lúc Diệp Thiên nhảy xuống nước cho tới giờ, cũng đã hơn hai phút rồi, Trần Hi Toàn có cảm giác không hay, ông ta sợ người

thiếu niên này sẽ gặp điều gì bất trắc.

-Soap!

Trong lúc Trần Hi Toàn đang nóng như lửa đốt thì đột nhiên bên tai truyền lại tiếng rẽ nước, tiếp theo đó một đầu người tóc tai bù xù trôi lên mặt nước, trên đầu còn vương mấy cọng rong.

Đột nhiên dưới nước trôi lên một đầu người, lại còn không thấy rõ mặt mày, Trần Hi Toàn ngồi trên thuyền mà nổi hết cả da gà, vội ngồi về dưới mũi thuyền.

-Sư phụ, đó là sư phụ!

Tiểu đạo sĩ ở trên bờ trông thấy rõ, liền hét lớn lên.

-Là đạo trưởng Vân Dương?

Nghe xong lời của tiểu đạo sĩ, Trần Hi Toàn lấy lại can đảm, dùng hai tay chống vào mạn thuyền đứng lên, nhưng ngay trong lúc này, lại truyền đến một tiếng rẽ nước, bên cạnh lão đạo sĩ lại xuất hiện một đầu người.

-Diệp Thiên?!

Nhìn thấy khuôn mặt trời khỏi mặt nước, Trần Hi Toàn kêu lên kích động, ông ta hoàn toàn không ngờ rằng, trong nước hồ sâu và lạnh như thế này, Diệp Thiên lại thật sự có thể cứu đạo trưởng Vân Dương trở về.

-Phụt!

Diệp Thiên phun ra một ngụm nước hồ, sau khi giúp Trần Hi Toàn đưa lão đạo sĩ đã hôn mê lên thuyền thì nói:

-Chú Trần, mau cấp cứu cho ông ta, Vân Dương đã có tuổi, không cảm cự nổi đâu!

-Được, được mà, Diệp Thiên, chú đưa cháu lên trước!

Trần Hi Toàn gật đầu lia lịa, vừa nói vừa đưa tay cho Diệp Thiên.

-Chú Trần, thứ phía dưới rất quý quái, chờ cháu bắt được rồi hẵng lên...

Diệp Thiên mỉm cười lắc tay, hít một hơi thật sâu, lao vọt xuống nước, sau khi bọt nước nổi lên, thì trên mặt hồ lại không nhìn thấy bóng dáng của Diệp Thiên.

-Ôi, Diệp Thiên, cháu...sao cháu lại xuống đó rồi?

Hành động của Diệp Thiên làm Trần Hi Toàn tròn tròn mắt, lão đạo sĩ đã được cứu lên rồi, Diệp Thiên còn gắng gượng làm gì, dù là thấy việc nghĩa ra tay tương trợ, phía dưới đó cũng đâu còn ai để cứu nữa chứ!

Nói về Diệp Thiên, hẳn thật sự không phải là thiếu niên sôi sục nhiệt huyết cứu người như Trần Hi Toàn đã nghĩ.

Sở dĩ hắn lao xuống nước, thứ nhất là vì quan hệ với Vân Dương không tệ, thứ hai là vì hắn thật sự muốn biết, “bàn tay” nắm lấy cổ chân của Vân Dương rốt cuộc là thứ quái quỷ gì.

Dựa vào công pháp tu luyện hiện nay của Diệp Thiên, thật sự không có việc gì đáng sợ, đừng nói hắn không tin trên thế gian này có quỷ, cho dù dưới nước có một con quỷ thật, Diệp Thiên cũng có thể lôi nó lên.

Từ nhỏ lớn lên ở vùng sông nước Giang Nam, khả năng bơi lội của Diệp Thiên đương nhiên không cần bàn tới rồi, lúc hắn tám tuổi đã có thể lặn xuống nước sâu bảy, tám mét để bắt cá, lần này lao xuống nước, cả người hắn giống như cá vậy, lặn xuống đáy nước sâu.

Dựa vào sự cảm ứng của cơ thể đối với sự dao động của dòng nước, sau khi xuống nước được mười mấy giây, Diệp Thiên đã lặn đến đáy hồ sâu, nhưng lúc đó Diệp Thiên cũng bị giật thót mình bởi cảnh tượng trước mắt.

Bởi vì cảnh tượng xuất hiện trước mắt Diệp Thiên, ngoài lão đạo sĩ đang ngộp nước với vẻ mặt sợ hãi ra, còn có một sinh vật có dáng vẻ giống con người, dài hơn một mét, khắp người đầy lông đen.

Do dưới đáy nước âm u, Diệp Thiên không có cách nào nhìn rõ bộ mặt của con sinh vật này, nhưng hắn có thể nhìn thấy, móng vuốt đen của con sinh vật đang bám chặt lấy vai của Vân Dương, đang kéo ông ta xuống đáy hồ sâu.

Lúc đó Diệp Thiên cũng chẳng màng đến chuyện gì khác, tay hất một cái, một làn sóng rẽ nước, đập thẳng vào móng vuốt kia, Diệp Thiên nắm bắt rất chính xác, móng vuốt kia bị gãy mất nhưng Vân Dương lại không bị tổn thương gì.

Một móng vuốt bị Diệp Thiên chặt đứt, con quái vật dường như kêu lên một tiếng, sau khi buông lão đạo sĩ Vân Dương ra, cả người nó lăn mình về phía sau, chìm mình trong đám rong rêu rậm rạp dưới đáy hồ.

Nhưng Diệp Thiên lại không chịu bỏ qua, sau khi đưa Vân Dương đã hôn mê bất tỉnh lên khỏi mặt nước, cảm ứng hướng dao động của dòng nước, lại lặn xuống hồ lần nữa.

-Còn muốn trốn hả?

Diệp Thiên cười nhạt, lẳng lặng bơi đến chỗ rong rêu, hai chân đạp mạnh, cả người nhanh như một mũi tên phóng vào trong đám rong rậm rạp phía dưới.

Con quái vật trốn trong đám rong, dường như cũng không ngờ rằng Diệp Thiên lại còn trở về tìm nó, đợi đến lúc nó cảm thấy không ổn, thì đã không kịp chạy trốn nữa rồi.

Khi Diệp Thiên xông vào trong đám rong rêu, đám rong có thể lấy mạng người này bám chặt lấy người Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên hoàn toàn không bận tâm đến, một tay nắm lấy cổ của con quái vật ở phía dưới kia.

Đối với loại quái vật sống dưới đáy nước chưa từng biết tới này, Diệp Thiên cũng không nghĩ rằng phải giết chết nó, tay trái hơi dùng sức, một luồng khí lực xâm nhập vào trong người con quái vật, nhất thời khiến nó ghẹt thở.

Sau khi tay phải khuấy động quanh thân mình một vòng, đám rong rêu bám trên người liền rơi xuống, hai chân Diệp Thiên đạp mạnh dưới đáy hồ một cái, cả người nhanh chóng nổi lên khỏi mặt hồ bên bờ.

Lúc này Trần Hi Toàn đã trở về bờ, nhìn thấy Diệp Thiên lại trôi lên mặt nước, vội hô lên:

-Trôi lên rồi, ôi, lên đây, nhanh, mau kéo nó lên đi!

Lúc này Diệp Thiên xuống nước cứu người thành công, cũng khiến cho nỗi sợ thủy quái của đám nhân viên ở trên bờ giảm đi ít nhiều, nghe xong lời của Trần Hi Toàn, liền nhao nhao vây quanh bờ, chuẩn bị kéo Diệp Thiên lên.

-Mẹ ơi, thủy quái, thủy quái bị bắt rồi sao?

Chỉ là bọn họ đều không ngờ rằng, sau khi Diệp Thiên bơi đến bờ, thì bản thân không leo lên, mà vung tay trái, ném một thứ đen sì

lên bờ, con quái vật lông đen và tóc tai bù xù làm mọi người nháo nhào cả lên.

-Hừm, đều mê tín thế à? Hèn gì mà tiền của Vân Dương dễ kiếm đến thế!

Diệp Thiên chống hai tay lên bờ, từ mặt nước nhảy lên, đưa tay xách con thủy quái ở trên bờ lên, đi vào trong mấy bước, hấn sợ sau khi con quái vật này tỉnh dậy, lại trốn xuống hồ.

-Diệp...Diệp Thiên, đây...đây rốt cuộc là cái quái gì thế?

Trần Hi Toàn vừa cứu Vân Dương tỉnh lại, dè dặt bước đến cạnh Diệp Thiên, mặc dù ông ta gan dạ hơn những người bên cạnh, nhưng lại không dám đưa mắt nhìn con quái vật trong tay Diệp Thiên.

-Cháu cũng chưa từng thấy thứ này, có lẽ là thủy quái gì đó thì phải.

Diệp Thiên nhìn thấy không ít những thứ cổ quái kì lạ, nhưng thật sự chưa thấy qua con quái vật trong tay này.

Nhìn dáng vẻ của nó hơi giống khi, nhưng lòng bàn chân mọc màng, lại chứng minh đây là động vật dưới nước, trong nhất thời Diệp Thiên cũng không đoán ra được con này rốt cuộc là thứ gì.

-Con này giống khi thế!

-Nói nhảm, cậu thấy qua con khi nào biết lặn xuống nước, còn biết bơi không?

-Nói không chừng thứ này là thủy quái biến thành đấy, mọi người tránh xa chút đi!

Lúc này mọi người nhìn thấy con quái vật kia bị Diệp Thiên giữ trong tay, cũng gan dạ hơn, từng người bu vào, bàn luận nhốn nháo.

Người mùi tanh hôi trên người con quái vật, còn có vết máu đen chảy ra từ chỗ cổ tay bị gãy kia, Diệp Thiên chau mày, ném con quái vật lên chỗ đất trước mặt.

Khi ném con quái vật, tay Diệp Thiên hơi dùng sức, tác động đến người con quái vật, thêm vào cú ném này, con quái vật đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, bùng tỉnh dậy.

-Mẹ ơi, mau chạy thôi, thủy quái sống lại rồi!

Cú ném này của Diệp Thiên làm trên bờ nhón nháo cả lên, mấy người nhân viên kia sợ đến mức tè cả ra quần, có người thậm chí còn mất cả phương hướng, xông thẳng tới hồ.

-Sợ quái gì chứ? Tôi có thể bắt nó lên từ nước, lẽ nào còn sợ nó hại người hay sao?

Một tiếng la lớn của Diệp Thiên khiến tiếng gào khóc xung quanh tự dung im bất, nghĩ ra cũng có lý, có Diệp Thiên ở bên cạnh, bọn họ không cần phải sợ hãi.

Dường như cũng bị tiếng la của Diệp Thiên làm hoảng sợ, cả người con quái vật run lẩy bẩy nằm rạp trên đất, hình như sau khi rời khỏi mặt nước, thì nó không biết đi lại nữa.

-Mọi người có biết con quái vật này không?

Trong nhất thời, Diệp Thiên không biết nên xử trí con quái vật này như thế nào, muốn tặng sớ thú cũng không biết người ta có nhận không.

-Tôi...tôi biết!

Một giọng yếu ớt vang lên, Diệp Thiên quay đầu nhìn, hóa ra là lão đạo sĩ Vân Dương vừa mới tỉnh dậy.

-Thứ... thứ này gọi là...gọi là Thủy Hầu Tử, là do oán khí của người chết hóa thành, nó thích dùng tiếng khóc để dụ dỗ người ta xuống nước! Thừa cơ tóm lấy, hút máu, ăn mất người!

Lời nói của lão đạo sĩ khiến mọi người kèm không được lại lùi về sau mấy bước.

Có điều tiếp sau đó, lão đạo sĩ la lớn:

-Mọi người đừng sợ, con quái vật này ở dưới nước có sức mạnh ghê gớm, nhưng ở trên bờ lại không có sức, giữ nó lại là một tai họa, mọi người cùng nhau đánh chết nó đi!

Dường như để chứng minh lời nói của mình, lão đạo sĩ loạng choạng chạy lên phía trước, đá một cái lên người Thủy Hầu Tử, quả nhiên, con quái vật đó chỉ động đậy một cái, không hề phản kích lại.

Điều này khiến mọi người ngoài sợ hãi ra, cũng tìm được một cách giải tỏa, người nào người nấy như đã uống xuân dược, hăm hở

xông lên, đâm đá liên tục vào người con quái vật.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 2em; font-weight: bold; color: red;">Warning: Content is too long!</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 247

Lừa Bịp

Diệp Thiên không ngăn cản sự phẫn khích của mọi người, bị chuyện thủy quái quá nhiều lâu như vậy, bọn họ cần tìm cách giải tỏa, làm tan biến nỗi sợ hãi trong lòng.

Con thủy quái sau khi bị Diệp Thiên chặt đứt tay, rời khỏi mặt nước cũng trở nên thoi thóp, cho dù không có những người này công kích, e rằng cũng không sống được bao lâu nữa.

Về hành vi của lão đạo sĩ, Diệp Thiên cũng có thể hiểu được, thuận túy chi là sau khi trò lừa bịp bị vạch trần, thẹn quá hóa giận, thêm vào hành động muốn kiếm chút thể diện cho mình.

Dù gì thì ai cũng chưa từng thấy qua loại sinh vật này, Văn Dương một mực cho rằng là thủy quái biến thành, nhìn thấy ngón nghề giang hồ thành thạo của lão đạo sĩ, Diệp Thiên thật sự hoài nghi ông ta xuất thân từ Giang Tương phái.

Trong lúc mọi người ra sức đánh thủy quái, thì Trần Hi Toàn cảm một khấn lông lớn đi đến, đập lên người Diệp Thiên, nói:

-Diệp Thiên, mau, mau lau người, vào trong thay đồ trước đi, chú cho người nấu canh gừng rồi.

Người khác có lẽ sẽ tin lời bịp bợm của lão đạo sĩ, nhưng Trần Hi Toàn một câu cũng không tin, nếu như không có Diệp Thiên, bí ẩn của câu chuyện thủy quái hoàn toàn không thể được giải mã.

Diệp Thiên dùng khăn lông lau mặt xong thì cười nói:

-Chú Trần, không sao, cháu trẻ tuổi sức khỏe dồi dào.

Với công lực hiện nay của Diệp Thiên, đã sớm đạt được hàn thử bất xâm, khi hấn xuống nước lỗ chân lông trên người đều khép lại, hàn khí trong nước đều bị ép ra bên ngoài.

-Chú Trần, cho bọn họ giải tán đi, có lẽ con quái vật kia đã sớm bị đánh chết rồi!

Nghe xong lời của Diệp Thiên, Trần Hi Toàn lớn tiếng nói với mọi người:

-Giải tán, tất cả đều giải tán đi, ban này không thấy mấy người dũng cảm như vậy, bây giờ đều tỏ ra anh hùng à? Tất cả giải tán cho ta!

Chờ cho mọi người giải tán hết, con quái vật ở dưới đất đã sớm ngùm củ tỏi rồi, khuôn mặt giống khi kia toàn là máu, bụng căng phình, nằm ngửa trên đất.

-Trong bụng của nó toàn là thịt của người chết, cũng không biết con nghiệp chướng này đã hại chết bao nhiêu mạng người, may là hôm nay gặp phải lão đạo...À, còn có đạo sĩ Huyền Thanh, nếu không sau này không biết còn có bao nhiêu người bỏ mạng trong tay nó nữa!

Lúc này sau khi lão đạo sĩ Vân Dương cầm đầu đập một đập xong thì trốn phía sau mọi người. Lúc này cũng coi như lấy lại sức rồi, lại xông đến trước mặt con quái vật tiếp tục giở trò lừa bịp.

-Đạo...đạo trường, thứ này đúng thật là con thủy quái biến thành à?

Lúc này Vương Gia Huân cũng không biết có nên tin lời của Vân Dương hay không. Bởi vì cái xác trên đất này nhìn thế nào cũng giống như một con vật thôi.

-Đương nhiên rồi, con quái vật này vốn dĩ gọi là Thủy Si, là oán khí của người chết oan hóa thành, ăn thịt người sống để hình thành thực thể, chuyên dùng tiếng khóc để dụ người khác xuống nước, rồi đoạt tính mạng của người đó....

-Ngày trước khi ta và sư phụ hành tẩu giang hồ đã từng gặp qua con Thủy Si này rồi, nó bị sư phụ ta dùng Thanh Phong Trảm Vu kiếm dài 3 thước chém để trừ hại cho dân.

Nhìn thấy mọi người đều bị lời nói của mình thu hút, lão đạo sĩ Vân Dương mừng thầm trong lòng, tiếp tục lừa bịp:

-Nếu không phải hôm nay ta khai đàn làm phép, tuyệt đường sống của nó, thì nó nhất định sẽ không hiện thân, có điều lão đạo tuổi già sức yếu, không thể đấu lại con nghiệp chướng này, may nhờ có đạo sĩ Huyền Thanh tương trợ, hổ thẹn, thật sự là hổ thẹn mà!

Lời lẽ của Vân Dương trước là đề cao công lao của mình, sau đó lại viện cớ là tuổi già sức yếu, lép lể đi sự thật ông ta bị kéo xuống nước, cuối cùng là khen Diệp Thiên một câu, chống chế chuyện này không chê vào đâu được.

Mặc dù nghe xong, bán tín bán nghi, nhưng đối với chuyện như thế này mà nói, Vương Gia Huân thà tin là có, liền cung kính nói:

-Cảm ơn đạo trưởng ra tay giúp đỡ, mời vào trong thay đồ và uống chút canh gừng, tôi đã bảo nhà bếp chuẩn bị rồi, lát nữa sẽ tổ chức ăn mừng cho đạo trưởng Vân Dương và Huyền Thanh...không, là cậu Diệp Thiên!

-Vương cư sĩ khách sáo quá rồi, người xuất gia như chúng tôi sao có thể nhìn yêu nghiệt hoành hành? Đây là điều chúng tôi nên làm!

Mặc dù kẻ tiểu nhân như Vân Dương rất cố gắng làm ra vẻ cao nhân, nhưng bộ dạng ướt sũng cả người này, quả thật không có chút uy nghiêm gì, Vân Dương chào hỏi với Diệp Thiên một tiếng, liền chuẩn bị tắm rửa thay đồ.

Mới đi được mấy bước, Vân Dương đột nhiên nhớ ra một chuyện, quay đầu nhìn Vương Gia Huân nói:

-Đúng rồi, Vương cư sĩ, con nghiệp chúng này vốn là người chết hóa thành, để tránh hồn phách của nó trốn thoát lại gây hại cho dân, tốt nhất là lập tức đem thi thể nó đi hỏa táng, vậy thì không còn gì lo ngại nữa!

Lão đạo sĩ Vân Dương sợ Vương Gia Huân đem thi thể đi xét nghiệm, lỡ xét nghiệm ra được điều gì, thì lời nói dối của hắn không phải sẽ bị vạch trần hay sao? Thế nên đã làm thì làm đến cùng, dứt khoát lên tiếng hù dọa Vương Gia Huân một phen, để hủy thi diệt tích, chết không đổi chứng.

Nghe Vân Dương nói thế, Vương Gia Huân liền giật thót người, mặc dù ông ta vốn có ý đem xác đến bộ phận chuyên ngành để kiểm nghiệm, bây giờ thì lại không dám rồi, vội nói:

-Được, được, bây giờ tôi sẽ cho người hỏa táng thi thể, mời đạo trưởng đi tắm thay đồ trước vậy.

Người làm ăn chú trọng nhất là may mắn, có nhiều chuyện dù bạn không tin, nhưng có thể tránh được phiền phức thì cứ tránh vậy.

Vì thế sau khi để Trần Hi Toàn dẫn Diệp Thiên và những người khác trở về làng du lịch, Vương Gia Huân ở lại, cho người mang xăng và các thứ khác đến, bắt đầu thiêu cháy xác chết.

Bọn người Trần Hi Toàn vừa vào đại sảnh của làng du lịch, thì một nhân viên liền đến tiếp đón, nói:

-Trần tổng, có mấy vị khách đến, nói là muốn tìm người vừa rời khỏi với ông lúc này, ủa? Vị khách Diệp Thiên kia không có ở đây sao?

Lúc Diệp Thiên rời khỏi trên người mặc bộ áo truyền thống Trung Quốc trắng thơm thơm tất, bây giờ trở về lại khoác khăn lông, tóc tai người ngắm đều ướt sũng, thêm vào lão đạo sĩ Vân Dương cũng ướt nhẹp cả người như hấn ở bên cạnh, tên nhân viên kia nhận ra được Diệp Thiên mới là lạ.

Nghe xong lời của người nhân viên, Trần Hi Toàn quay đầu cười nói:

-Diệp Thiên, có người tìm cháu, là bạn gái của cháu đến phải không?

-Không thể nào, cô ấy vừa nhập học không có thời gian đâu.

Diệp Thiên cũng hơi phiền muộn, ai có thể chạy đến đây để tìm hấn cơ chứ? Ngay cả Diệp Đông Bình còn không biết tung tích hiện nay của Diệp Thiên mà.

-Diệp Thiên, cậu...cậu làm gì mà ra nông nỗi này?

Bên tai vang lại một câu nói, khiến Diệp Thiên không cần phải suy đoán nữa, bởi vì Đường Văn Viễn đang chống một cây gậy, đứng cách xa Diệp Thiên 4, 5 mét nhìn về chỗ hấn.

Dù Đường Văn Viễn đã sống hơn 70 tuổi, lúc này nhìn thấy Diệp Thiên, cũng phải há hốc cả mồm, cả người Diệp Thiên ướt sũng không nói, trên đầu lại còn vương mấy cọng rong xanh.

Ông Đường sau khi sững sờ một lúc, liền bước nhanh đến, về mặt quan tâm, hỏi:

-Diệp Thiên...lẽ...lẽ nào cậu đi bơi vào mùa đông à?

Đường Văn Viễn biết phía Bắc Trung Quốc thịnh hành bơi vào mùa đông, nghe nói có thể tăng cường sức khỏe, nhưng có căn cứ khoa học hay không thì lại là một chuyện khác.

-Ai đi bơi vào mùa đông chứ? Tôi ăn không ngồi rồi hay sao mà nhảy xuống nước vào trời đông giá rét?

Nghe xong lời của Đường Văn Viễn, Diệp Thiên liền nổi đóa, cái ông này không có mắt hay sao, không thấy có người còn lớn tuổi hơn hẳn đứng bên cạnh, cũng ướt sũng cả người sao?

Chỉ có điều Diệp Thiên đâu có biết rằng, từ sau khi hắn ta xuất hiện, ánh mắt của Đường Văn Viễn không nhìn về phía người khác mà cứ nhìn chăm chăm hắn thôi.

Nhìn thấy A Đinh từng gặp qua lần trước đứng cách đó không xa, bên cạnh Đường Văn Viễn còn có một ông già gầy gò, Diệp Thiên cũng không muốn làm ông ta ê mặt, lên tiếng hỏi:

-Đúng rồi, sao ông tìm đến đây vậy, không phải tôi đã nói mấy ngày nữa sẽ đi tìm ông sao?

Diệp Thiên chưa nói dứt lời, A Đinh đứng bên cạnh đã bắt mồm nói:

-O, cậu ấy nói kiểu gì thế?

Từ lần trước đến Trung Quốc gặp Diệp Thiên, trong lòng A Đinh đã phải nén giận, mặc dù hiện giờ ông ta đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng lúc còn trẻ có xuất thân hiền hách, tính tình vô cùng nóng nảy.

Thấy Diệp Thiên nói năng cục cằn với Đường Văn Viễn, liền nổi nóng, muốn dạy cho Diệp Thiên biết thế nào là kính già yêu trẻ.

-Khụ khụ, A Đinh, không liên quan đến cậu...

Đường Văn Viễn vội ngăn A Đinh lại, có chút lúng túng ho một tiếng, giải thích với Diệp Thiên:

-Diệp Thiên, ta cũng là nóng vội mà, ta hỏi ba của cậu, sau đó lại hỏi thăm được tiểu thư Vu, mới biết cậu đã đến đây...

Đường Văn Viễn cũng nén nhịn trong lòng, có điều một là bản thân ông ta không cứu chữa được cho cháu gái, hai là vai vế của ông ta cũng không lớn bằng Diệp Thiên, ngoài việc nhiều tiền hơn Diệp Thiên, dường như không còn gì để lấy ra khoe mẽ, thế nên chỉ đành ngậm bồ hòn trước mặt Diệp Thiên.

-Lão...a, ông xem người tôi thế này cũng không thích hợp nói chuyện, tôi đi tắm thay đồ cái đã, có việc gì lát nữa nói sau nhé.

Diệp Thiên xem nữa là hớ miệng gọi Lão Đường, sau khi nói rõ với Đường Văn Viễn, Diệp Thiên quay người lại nói với Trần Hi Toàn:

-Chú Trần, đây là một vị trường bồi của cháu, chú tiếp đãi trước, cháu tắm cái rồi ra sau!

-Được, đồ lót của cháu ta cho người chuẩn bị rồi, cháu tắm xong thì thay ha!

Trần Hi Toàn đáp trả một tiếng, nhìn về phía Đường Văn Viễn, nói:

-Vị này, ông đến quán cà phê ngồi trước nhé, Diệp Thiên tắm rửa thay đồ xong sẽ gặp ông sau!

Do không biết rõ quan hệ giữa Đường Văn Viễn và Diệp Thiên, Trần Hi Toàn rất khách khí với ông ta, đích thân dẫn đường, đưa mấy người bọn họ đến quán cà phê.

Mặc dù Đường Văn Viễn rất có tiếng ở trong và ngoài nước, Trần Hi Toàn cũng nghe qua tên của ông ta, nhưng làm thế nào Trần Hi Toàn cũng không thể ngờ rằng phú hào người Hoa đại danh chính là ông già trước mắt này.

Làng du lịch xảy ra chuyện thế này, việc kinh doanh của Trần Hi Toàn cũng kém đi không ít, sau khi mời mấy người bọn họ đến quán cà phê thì ông ta bỏ đi bận việc riêng rồi.

-Bác Văn này, tên trẻ tuổi tên Diệp Thiên đó rốt cuộc là người thế nào vậy? Sao ông lại khách khí với hắn ta như thế?

Đợi không còn người ngoài nữa, ông già gầy gò luôn theo sát Đường Văn Viễn mở miệng hỏi, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Thiên, ông ta đã lộ vẻ ngạc nhiên rồi, nhưng lúc này mới có cơ hội hỏi rõ.

Nếu như Kỳ Nhiên ở đây, nhất định có thể nhận ra, ông già đi theo bên cạnh Đường Văn Viễn chính là “Tứ thúc” người đã từng xuất hiện ở câu lạc bộ Anh Lan.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 248

Chia Cửa

Do rất nhiều sản nghiệp của Hồng Môn đều có mối liên hệ mật thiết với nhà họ Tống ở hải ngoại, thế nên vào niên đại tám mươi Đỗ Phi với tư cách là người đại diện Hồng Môn và cũng là bảo tiêu, luôn đi theo bên cạnh Tống Anh Lan.

Đỗ Phi biết Diệp Thiên, hơn nữa còn từng cho người điều tra Diệp Thiên trong một khoảng thời gian, chỉ là sau đó Tống Vi Lan ở Mỹ hạ lệnh bịt đầu mối, ông ta mới không theo dõi Diệp Thiên nữa.

Đều là người trong Hồng Môn, Đỗ Phi vào mười mấy năm trước cũng đã biết đến Đường Văn Viễn, lần này Đường Văn Viễn đến Bắc Kinh, ông ta đương nhiên phải tìm đến thăm hỏi rồi, đúng lúc Đường Văn Viễn phải đi ra ngoài, Đỗ Phi cũng coi như là một nửa địa chủ, đương nhiên phải đi cùng rồi.

Chỉ là Đỗ Phi không tài nào ngờ rằng, người mà Đường Văn Viễn vội muốn gặp, lại là tên tiểu tử Diệp Thiên này, hơn nữa thái độ của Đường Văn Viễn vô cùng kính cẩn, ông ta biết Đường Văn Viễn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Đường Văn Viễn khách khí với một người như thế.

Nói thật lòng, Đỗ Phi không tán đồng với thái độ của Đường Văn Viễn, đối với ông ta mà nói, Diệp Thiên ngoài thân phận không được nhà họ Tống thừa nhận ra, chẳng có gì cả.

Đương nhiên, có lẽ Diệp Thiên còn biết đôi chút về kì môn thuật pháp, nhưng thế thì đã sao? Trong xã hội hiện nay, năng lực của một người đã bị thu hẹp đi rất nhiều, võ công có cao cường thế nào cũng không đỡ nổi một viên đạn nhỏ, không phải sao?

-Bác Văn, tên đó nói thế nào cũng là bậc con cháu, ông không cần khách khí với hắn như thế chứ?

Đỗ Phi nhỏ hơn Đường Văn Viễn mười tuổi, địa vị ở Hồng Môn cũng không bằng ông ta, vẫn phải gọi Đường Văn Viễn một tiếng “bác Văn”.

Đỗ Phi đương nhiên biết rõ lai lịch của Diệp Thiên, có điều đó là chuyện riêng của nhà họ Tống, ông ta không tiện nói nhiều, trước mắt lại ra vẻ như không biết, lên tiếng hỏi Đường Văn Viễn.

Đường Văn Viễn chưa mở lời, A Đinh ở bên cạnh này giờ tức giận bất bình liền nhào nhào lên:

-Đó là Đường Gia đề cao hấn ta, gì là tô sự gia chứ, hấn chưa nhập môn thì cái gì cũng không tính!

-Im miệng, không biết lớn nhỏ, đây là lời cậu có thể nói hay sao?

Nghe xong lời của A Đinh, Đường Văn Viễn đập tay xuống bàn “rầm” một tiếng, đập mạnh đến mức ly cà phê trên bàn cũng bị rung lên, cà phê đổ đầy ra bàn, xem ra lần này ông ta nổi giận thật rồi.

Người đã có tuổi như Đường Văn Viễn, rất coi trọng thân phận và vai vế, đừng nói hiện nay Diệp Thiên hơn hai mươi tuổi, cho dù hấn ta có là đứa bé hai tuổi, chỉ cần có vai vế cao, thì bản thân Đường Văn Viễn vẫn phải giữ lễ trước mặt hấn.

Lần trước sau khi Đường Văn Viễn trở về, lại ra sức tập hợp điển tích gia phả, tìm được tư liệu có liên quan đến Lý Thiện Nguyên, hoàn toàn trùng khớp với những điều Diệp Thiên nói.

Cho nên đúng là Diệp Thiên không chính thức gia nhập vào Thanh Bang Hồng Môn, nhưng thân phận của hấn ta cũng hoàn toàn là thật, đối với Đường Văn Viễn mà nói, bất kính đối với Diệp Thiên chính là khinh sư diệt tổ.

Một nhân viên phục vụ đứng đó không xa nhìn thấy bên đây hình như có tranh chấp, liền vội vàng chạy đến, hỏi:

-Các vị, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?

-Không gì, lau cái bàn một chút là được rồi...

Thấy có người ngoài đến, Đường Văn Viễn kèm lại con giận.

Biết được lần này Đường Văn Viễn nổi giận thật rồi, sau khi chờ người phục vụ đi xa, A Đinh vội vàng đứng dậy, nói:

-Xin lỗi Đường Gia, là tôi lỡ lời!

-Lần sau còn nói những lời như vậy, thì không cần theo ta nữa!

Đường Văn Viễn hừ một tiếng, hiện nay những người trẻ tuổi trong Thanh Bang Hồng Môn càng lúc càng không coi trọng truyền thống tôn sư trọng đạo rồi. Mặc dù hiện nay ông ta đã rút khỏi bang phái, nhưng vẫn không chịu được.

-Trưởng...trưởng bối? Diệp Thiên là trưởng bối sao? Bác Văn, bác... bác không lầm đó chứ?

Đoạn đối thoại giữa Đường Văn Viễn và A Đình lại khiến cho Đỗ Phi ở bên cạnh phải tròn xoe mắt, là người trong Hồng Môn, Đỗ Phi đương nhiên biết vai vế của Thanh Bang, đồng thời, do nguyên nhân Thanh-Hồng một nhà, vai vế của Thanh Bang cũng được bọn họ thừa nhận.

Sớm rồi Thượng Hải trước khi giải phóng, người có vai vế lớn trong Thanh Bang còn lại không bao nhiêu, mà trưởng bối có chữ “Lý” trong tên thì đã chết không còn một ai, vai vế này của Diệp Thiên ở đâu mà ra chứ?

Hơn nữa vào mấy năm trước Đỗ Phi từng cố tình thăm dò qua chuyện của Diệp Thiên, tự hỏi biết về hắn ta không ít, nhưng dường như cũng không nghe qua chuyện Diệp Thiên là người trong Thanh Bang, huống chi còn có vai vế cao ngất trời!

-Tiểu Phi, theo lý mà nói cậu cũng không phải người ngoài, việc này vốn dĩ không nên giấu cậu, có điều Diệp Thiên từng nhắc, tạm thời cậu ta không muốn quy tông nhận tổ, thế nên bây giờ cậu cũng đừng hỏi, nếu như Diệp Thiên đồng ý, ta đương nhiên sẽ nói...

Thấy trên mặt Đỗ Phi lộ ra vẻ nghi mơ hồ, Đường Văn Viễn thờ dài một cái, nói:

-Tóm lại cậu biết là được rồi, vai vế của Diệp Thiên cao hơn chúng ta rất nhiều, cho dù Tiểu Phi không hành lễ nghĩa của văn bối, trước mặt Diệp Thiên cũng phải lễ phép một chút!

Đỗ Phi rất kính trọng Đường Văn Viễn, nghe xong lời của Đường Văn Viễn, vội đứng dậy cung kính nói:

-Vâng, bác Văn, tôi biết rồi...

Mặc dù bề ngoài đồng ý với Đường Văn Viễn, nhưng trong lòng Đỗ Phi vẫn có chút không cam tâm, bởi vì ông ta biết rằng Diệp Thiên từng bái một lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ làm thầy.

Cho nên đối với Đỗ Phi mà nói, chưa chừng là Diệp Thiên đã dùng thủ đoạn gì đó, lừa bịp bậc trưởng bối đã có tuổi, đầu óc hồ đồ ở trước mặt này.

Chỉ là Đỗ Phi cũng không nghĩ thừa, Đường Văn Viễn với thân phận là một người trong bang phái đã lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, lăn lộn cho đến bây giờ trở thành phú hào nổi tiếng trong giới người Hoa trên thế giới, dù bây giờ tuổi đã cao, nhưng lẽ nào lại bị một tên hậu bối qua mặt hay sao?

-Bác Văn, tôi có quen với một bác sĩ trung y người Hà Bắc, nghe nói tay nghề khá cao, hay là đón ông ta đến xem bệnh cho Tuyết Tuyết nhé?

Xảy ra chuyện Đường Văn Viễn quở trách A Đình, không khí chung quanh có chút trầm lại, Đỗ Phi vội tìm đề tài để nói, lái câu chuyện về Diệp Thiên sang hướng khác.

-Tiểu Phi, cậu có lòng quá, có điều bệnh của Tiểu Tuyết không phải bác sĩ bình thường có thể chữa được...

Đường Văn Viễn thờ dài, nếu không phải vì lá bùa hộ mệnh mà Diệp Thiên cho ông ta bị một thằng quý nhỏ trong nhà đốt cháy mắt, thì dù vai vế của Diệp Thiên có cao cỡ nào, ông ta cũng không hạ mình thấp giọng như vậy để cầu cạnh Diệp Thiên.

Đó là chuyện của nửa tháng trước, một đứa chắt trai tám tuổi của Đường Văn Viễn, sau khi xem xong một bộ phim Cương Thi của Hồng Kông, phát hiện trên tay của cô mình có một lá bùa giống hệt với trong phim, liền muốn bắt chước bắt quý như đạo trưởng Cương Thi kia, lén lút đem lá bùa đi đốt mất.

Chờ sau khi mọi người phát hiện ra, lá bùa tích tụ dương khí kia đã sớm hóa thành tro rồi, sức khỏe của Đường Tuyết Tuyết cũng càng ngày càng yếu dần đi, không còn cách nào, Đường Văn Viễn chỉ có thể hạ mình đến tìm Diệp Thiên thôi.

Có điều những chuyện này Đường Văn Viễn không muốn nói nhiều với Đỗ Phi, sau khi giải thích một câu, thì hỏi về chuyện tổ chức họp của tổng hội Hồng Môn, khi đó ông ta đúng lúc có chuyện, nên không đến tham dự được.

-Mọi người đã ăn chưa? Tôi vẫn còn đói, hay là...cùng ăn nhé?

Khoảng hơn nửa tiếng sau thì Diệp Thiên đi tới, đằng sau còn có Trần Hi Toàn, Vương Gia Huân cùng với đạo trưởng Vân Dương, cạnh quán cà phê là quán ăn Trung Quốc, mấy người họ muốn đến đó ăn trưa.

Nghe xong lời của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn mỉm cười đứng dậy, nói:

-Vẫn chưa ăn, vậy mấy lão già này ké cậu một bữa ăn rồi...

-Không sao đâu, một bữa cơm canh đạm bạc thôi mà, thời gian cũng không còn sớm, mời các vị cùng đến dùng cơm nhé!

Mặc dù Trần Hi Toàn không nhận ra thân phận của Đường Văn Viễn, nhưng ông ta cũng có thể nhìn ra, từng động tác cử chỉ của ông ta toát ra một khí thế uy nghiêm, tôn kính, rõ ràng cũng là một người có tiếng có tăm.

Bữa cơm canh đạm bạc mà Trần Hi Toàn nói lại rất phong phú, trên bàn ăn mỗi người đều được bung lên một chén cháo vây cá, sau đó mới đến món chính, sơn trân hải vị dần dần được dọn lên đầy cả bàn, đến thức uống cũng là rượu Mao Đài 20 năm.

Đừng xem lão đạo sĩ Vân Dương đã hơn bảy mươi tuổi rồi, thân thể của lão vô cùng cường tráng, vừa nẩy tằm nước lạnh cũng không ảnh hưởng gì đến lão, ngồi trên bàn ăn khỏe như trâu, ngoài Diệp Thiên ra, không có ai ăn được nhiều như lão rồi.

Hơn nữa Đạo Gia không ăn kiêng, chỉ một thùng Mao Đài kia đã bị một mình lão đạo sĩ Vân Dương uống sạch hai bình, có điều ông ta cũng uống hơi quá đà rồi, miệng cứ không ngừng dặn mang mấy bình còn lại về điện thờ cho mình.

Bữa ăn này mỗi người đều chất chứa một tâm tư riêng, Đường Văn Viễn chỉ ăn một bát cơm nhỏ thì gác đũa, còn Đỗ Phi thì cứ soi mói Diệp Thiên suốt, muốn từ sắc mặt của hắn nhìn ra những điểm khác biệt.

Chỉ có Diệp Thiên và lão đạo sĩ Vân Dương là không kiêng kị gì, hơn một nửa món ăn trên bàn đều đã vào bụng hai người bọn họ, đến cuối cùng cũng không lãng phí một tí gì.

-Đạo trưởng Vân Dương, lần này may mà có ông, đây là tám vạn mà chúng ta đã thỏa thuận với nhau, ông có cần đếm lại không?

Khi bữa tiệc rượu sắp kết thúc, Vương Gia Huân cho người mang lại một cái ví da, đặt ở trước mặt của lão đạo sĩ Vân Dương.

Vốn dĩ giá khai đàn làm phép siêu độ thủy quái mà lão đạo sĩ đưa ra là ba vạn, nhưng sau lại một phen bịp bợm, bán tờ giấy vàng rách nát ấy với giá năm vạn, nên cộng hết lại là tám vạn.

Thật ra Vương Gia Huân cũng không ngốc, sau đó cũng phát giác ra có gì không đúng, nhưng sự việc cuối cùng cũng được giải quyết ổn thỏa rồi, ông ta cũng không muốn gây thêm rắc rối, nên vẫn đem tiền ra.

Lão đạo trưởng mặc chiếc áo đạo sĩ vừa được giặc úi kĩ càng, lại toát ra khí chất tiên phong đạo cốt, nghe xong lắc đầu, nói:

-Không cần, không cần, Vương cư sĩ, tiền này của ông là tiền hương hỏa quyên góp cho Bạch Vân Quan, cho bao nhiêu là tùy tâm!

Lão đạo sĩ khẽ huých nhẹ vào người Diệp Thiên một cái, đột nhiên lại kêu lên một tiếng:

-Ui da, bụng tôi không được thoải mái lắm, đạo sĩ Huyền Thanh, phiền cậu dìu tôi vào nhà vệ sinh tí...

Sau khi dìu lão đạo sĩ vào nhà vệ sinh, Diệp Thiên cười cười, hỏi:

-Lão đạo, có chuyện gì hả?

-Khụ khụ...

Vân Dương háng giọng một cái, nói:

-Đạo sĩ Huyền Thanh, hôm nay cũng coi như cậu đã cứu lão đạo tôi một mạng, mình cưa đôi, tám vạn kia, cậu lấy bốn vạn chịu không?

-Được rồi, hôm nay ông cũng không dễ dàng gì, biểu diễn một màn đại thần nhảy nước cho tôi xem, bốn vạn đó tôi không cần đâu!

Diệp Thiên nghe xong, cười phá lên, hẳn ta biết lão đạo sĩ gọi hắn đến là để chia của mà.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 249

Thâm Độc

Trở lại quán ăn, bữa tiệc rượu cũng sắp tàn rồi.

Sau khi tiễn thầy trò Vân Dương xong, Trần Hi Toàn mời bốn người Diệp Thiên đến phòng trà thưởng thức trà, Đường Văn Viễn vốn muốn tìm một nơi yên tĩnh để bàn chuyện với Diệp Thiên, nhưng thấy Diệp Thiên đồng ý rồi, ông ta cũng chỉ có thể đi theo thôi.

-Diệp Thiên, chuyện hôm nay thật lòng cảm ơn cháu, nếu không thì không biết con thùy quá kia sẽ còn hại bao nhiêu người nữa!

Sau khi ngồi xuống, Trần Hi Toàn cảm ơn Diệp Thiên trước, đồng thời lấy tấm thẻ ngân hàng ra, nói:

-Diệp Thiên, tiền không nhiều, chỉ có hai vạn, nhưng đây là chút tâm ý của chú, cháu nhất định phải nhận đấy!

Vốn dĩ Vương Gia Huân muốn đưa tiền cho Diệp Thiên, nhưng bị Trần Hi Toàn ngăn lại, ông ta biết Diệp Thiên là người rất có nghĩa khí, trực tiếp đưa tiền chưa chắc sẽ nhận, nên khi ăn cơm đã cho người đi làm tấm thẻ ngân hàng có giá trị hai vạn.

-Chú Trần, chú làm gì thế ạ?

Diệp Thiên nghe xong ngây người ra, vẻ mặt nghiêm nghị, nói:

-Khi cháu gặp khó khăn ở Đại Tuyết Sơn, chú giúp cháu lẽ nào cũng là vì tiền hay sao?

Diệp Thiên nghiêm mặt lại như vậy, không khí trong phòng bỗng trở nên căng thẳng, người ngồi trong phòng cảm thấy có áp lực trong lòng, tay của người châm trà không biết vì sao cũng có chút run rẩy.

Trần Hi Toàn lần đầu tiên thấy vẻ mặt này của Diệp Thiên, liền vội vàng giải thích:

-Diệp Thiên, cháu biết mà, chú không có ý đó.

-Không phải ý đó là được rồi, chú Trần, lấy lại thể đi, giữa chú cháu ta không nhắc đến chuyện tiền bạc!

Diệp Thiên nở nụ cười, cùng với nụ cười của hắn ta, cảm giác áp lực của mọi người cũng đột nhiên tan biến, người ruột để ngoài da như A Đình, thậm chí không hề biết cảm giác áp lực đó là có liên quan đến Diệp Thiên.

Trải qua sự việc hôm nay, Trần Hi Toàn cũng nhận ra được sự khác biệt trên người của Diệp Thiên, thứ khác thì không nói, chỉ dựa vào việc Diệp Thiên nhảy xuống hồ nước lạnh buốt trong tháng hai để bắt sống con thủy quái lên, đó không phải là việc mà người bình thường có thể làm được.

Hơn nữa Trần Hi Toàn cũng để ý thấy, cổ tay phải của con thủy quái kia đã bị gãy, nhưng ông ta lại không thấy bất kì vũ khí sắc bén gì trên người của Diệp Thiên, rất nhiều dấu hiệu đều cho thấy, Diệp Thiên tuyệt đối không phải là người bình thường.

Kết bạn với người như vậy, vẫn nên thuận theo tự nhiên là hơn, thế nên sau khi nghe xong lời của Diệp Thiên, Trần Hi Toàn cũng không nhiều lời nữa, lấy lại thể rồi nói:

-Được, Diệp Thiên, chú nhận tấm lòng này của cháu!

Sau khi tán gẫu vài câu với Trần Hi Toàn, Diệp Thiên nhìn về phía Đường Văn Viễn, hỏi:

-Lão...Đường Lão, vị này là?

Đỗ Phi biết rất rõ về Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên lại chưa từng gặp qua ông ta, bản thân Đỗ Phi không cao, lúc trước khi ở câu lạc bộ Anh Lan lại luôn đứng ở phía sau, nên Diệp Thiên hoàn toàn không biết ông ta.

Nhưng với sự cảm ứng nhạy cảm của Diệp Thiên với người khác, không khó để phát hiện ra ông già gầy gò này từ lúc ăn cơm đến giờ, luôn dòm ngó hắn ta, hơn nữa còn dòm ngó một cách rất tự nhiên, không kiêng kị, điều này khiến trong lòng Diệp Thiên có chút bất mãn.

-Diệp Thiên, cậu ta là người bên Bắc Mỹ, haha, tính ra cũng là văn bối của cậu đấy!

Có người ngoài ở đây, Đường Văn Viễn không tiện nói trắng ra, chỉ có thể mơ hồ chỉ ra thân phận của Đỗ Phi, hơn nữa lúc nói

chuyện còn cố ý liếc nhìn Trần Hi Toàn một cái.

-Diệp Thiên, mọi người nói chuyện trước đi, chú ra ngoài dạo dò một chút, mấy ngày nay nhiều việc quá!

Trần Hi Toàn cũng là người làm ăn buôn bán nhiều năm, vừa nghe câu nói của Đường Văn Viễn liền hiểu ý, mặc dù ông ta cũng rất tò mò là tại sao ông già này lại là văn bối của Diệp Thiên, nhưng vẫn đứng dậy lên tiếng cáo từ.

-Được, chú Trần, vậy cháu mượn chỗ này của chú nói vài câu nhé...

Diệp Thiên gật đầu, có một số chuyện để Trần Hi Toàn nghe được quả thật cũng không tốt, đừng tưởng hần thật sự là xã hội đen gì đó chứ.

Sau khi tiễn Trần Hi Toàn đi, Diệp Thiên có chút không vui, nói:

-Này, Lão Đường, rốt cuộc là có chuyện gì mà ông lại đuổi đến tận đây chứ?

Diệp Thiên nghĩ rằng, Trần Hi Toàn nhất định đã nói với người đó thân phận của mình ở Hồng Môn, vì thế cũng không tiếp tục che giấu nữa, trực tiếp gọi ông ta là “Lão Đường”, nói thật lòng, với vai vế của hần, gọi một tiếng “cụ” hần cũng chịu không nổi.

Đường Văn Viễn đối với cách gọi đó của Diệp Thiên cũng không cảm thấy gì, đang định mở lời thì Đỗ Phi lại vội đứng lên, vẻ mặt khó chịu, nói:

-Diệp Thiên, tuổi cậu không lớn, cả việc tôn trọng người lớn tuổi cậu cũng không biết hay sao?

Trong lòng Đỗ Phi vốn đã có ý nghĩ là Diệp Thiên dùng thủ đoạn lừa gạt Đường Văn Viễn, bây giờ thấy Diệp Thiên ăn nói xác xược, liền nhịn không được.

Hơn nữa Đỗ Phi có mối quan hệ mật thiết với nhà họ Tống, cũng biết bốn năm hộ, trong thâm tâm của ông ta, Diệp Thiên là con trai của Tống Vi Lan, cũng xem như là văn bối của mình rồi, kẻ làm trưởng bối giáo huấn văn bối, đó cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Sau khi nghe xong lời của Đỗ Phi, Diệp Thiên liền nghiêm mặt, cũng không đả kích gì đến Đỗ Phi, mà nhìn về phía Đường Văn Viễn, hỏi gần từng tiếng:

-Lão Đường, hiện nay người trong Hồng Môn ở nước ngoài, đều không có phép tắc như thế này sao?

-Oất con, để ta thay người nhà cậu dạy dỗ cậu thế nào là phép tắc quy củ!

Thân phận của Đỗ Phi trong Hồng Môn vốn không thấp, ông ta là con trai của môn chủ tiền nhiệm Hồng Môn, mặc dù cha ông ta đã qua đời, nhưng người trong Hồng Môn đều rất tôn sùng ông ta.

Dù mấy năm nay đi theo Tống Anh Lan, Đỗ Phi ở bên ngoài vẫn được người ta gọi một tiếng Tứ gia, chưa từng chịu qua sự xỉ nhục như của Diệp Thiên, lúc này tay phải nắm thành chảo, năm ngón co lại, nắm lấy vai của Diệp Thiên.

Thông qua băng ghi hình xem hôm đó và điều tra của đám thủ hạ về Diệp Thiên, Đỗ Phi biết rằng trên người Diệp Thiên có võ công, nhưng Ứng Trảo Công của ông ta đã có hơn mười năm công lực, bẻ xương cốt của người khác chưa từng thất bại.

Đừng nói là vai của Diệp Thiên, dù là một cây đại thụ, Đỗ Phi cũng có thể nắm cho nó tróc hết vỏ, lần này ra tay, Đỗ Phi tin chắc có thể khiến cho Diệp Thiên tê liệt cả người, mở miệng cầu cứu.

-Ứng Trảo Công của Trường Bạch Sơn?

Nhìn thấy tay phải của Đỗ Phi nhanh như chớp túm lấy vai của mình, Diệp Thiên cũng không né tránh, chờ khi Ứng Trảo của Đỗ Phi sắp túm lấy mình, cả người đột nhiên ngửa ra sau, trong giây phút nguy hiểm, thoát được Ứng Trảo kia.

Cùng lúc đó, tay phải của Diệp Thiên đột nhiên giơ lên, ngón cái kẹp lấy ngón giữa, đột nhiên búng vào cổ tay chưa kịp rút lại của Đỗ Phi.

Diệp Thiên biết Đỗ Phi từng tìm hiểu về mình, còn tưởng ông ta có tính khí thích ra tay hại người, thế nên cái búng tay này xem thì đơn giản, trên thực tế nếu như Diệp Thiên búng trúng, thì cánh tay luyện hơn mười năm công phu của Đỗ Phi coi như tàn phế rồi.

Nói thật, Đỗ Phi lăn lộn trên giang hồ hơn mười năm, kinh nghiệm đối phó kẻ địch phong phú hơn Diệp Thiên nhiều.

Thấy chiêu thức của mình bị Diệp Thiên tránh được, ngón tay búng ra của Diệp Thiên chưa chạm vào cổ tay, mà tay đã có cảm giác đau âm ỉ, Đỗ Phi đột nhiên nghiêng cổ tay một cái, năm ngón tay giơ thành chảo, chộp xuống dưới, muốn nắm gãy ngón tay búng ra của Diệp Thiên.

Diệp Thiên cười nhạt, hần nhìn ra công phu của đối phương đã luyện đến kinh lực, là người có công phu cao nhất trong số những

người hẳn gặp qua, nhưng vậy thì đã sao? Trước sức mạnh tuyệt đối, chiêu thức đã trở thành thứ yếu rồi.

Mọi thứ xảy ra nhanh như chớp, Đường Văn Viễn chưa kịp mở miệng ngăn cản thì ngón giữa của Diệp Thiên và Ưng Trảo của Đổ Phi đã đụng vào nhau rồi.

-Ôi...

Đường Văn Viễn cũng không cho rằng ngón giữa của Diệp Thiên có thể chống trả được với năm ngón tay của Đổ Phi, đau khổ nhắm nghiền mắt lại, nếu ngón tay của Diệp Thiên bị gãy, thì lần này ông ta ắt sẽ đắc tội với Diệp Thiên rồi.

-Ồ...ơ?

Nhưng sau khi Đường Văn Viễn mở mắt ra, liền sững cả người, bởi vì Diệp Thiên vẫn lãnh lặn ngồi ở đó, còn Đổ Phi thì đã rời khỏi bàn trà, lùi ra ngoài bốn, năm mét.

-Ưng Trảo Công phối hợp với Diêu Hâu xoay người, ông biết không ít công phu nhỉ?

Diệp Thiên vươn người đứng dậy, sầm mặt lại, nói:

-Ông già, tính khí ông nóng nảy như vậy, sống tới chừng tuổi này rồi không biết đã giết bao nhiêu người, hôm nay để tôi phé đi công phu của ông!

Diệp Thiên nổi nóng thật rồi, hẳn ta có thể cảm nhận được sức ra đòn Ưng Trảo mà Đổ Phi dùng lúc nãy, nếu đổi lại là người bình thường, ngón giữa của hắn tuyệt đối sẽ bị bẻ gãy ngay, hơn nữa mu bàn tay cũng sẽ bị tróc mất một lớp da.

Diệp Thiên và ông ta không thù không oán, ra tay thâm độc như vậy, có thể thấy được thái độ đối nhân xử thế thường ngày của ông ta, người luyện võ, đều rất nóng nảy, chỉ có điều trước đây Diệp Thiên cố kìm nén mà thôi, nhưng lúc này đã tức nước vỡ bờ, không kìm lại được.

Chỉ là Diệp Thiên không biết rằng, Đổ Phi vốn chỉ dùng đến hai, ba phần công lực, nhưng cú búng tay của hắn, khí thế mạnh mẽ, giống như viên đạn bắn ra khỏi nòng súng, khiến Đổ Phi hoảng sợ, cũng theo bản năng mà dốc hết toàn sức.

Dù là như vậy, Đổ Phi cũng bị ảnh hưởng phải dùng chiêu Diêu Hâu xoay người để lùi ra sau, hoàn toàn không có ý muốn phé đi

công lực của Diệp Thiên.

Có điều người trong giang hồ xảy ra xung đột, bất kể là ai đúng ai sai, đều phải đánh với nhau một trận xong mới phân định đúng sai, hơn nữa Diệp Thiên mở miệng là muốn phế đi công lực của Đỗ Phi, ông ta cũng không nhịn được, liều quát:

-Ôn con, ngươi muốn phế công phu của ta à? Vậy thì phải coi thử nhà ngươi có bản lĩnh đó không?!

Dù cảm nhận được sức mạnh trong cú búng đó của Diệp Thiên, nhưng Đỗ Phi cũng không sợ, mười mấy năm nay ông ta không biết đã gặp phải bao nhiêu lần nguy hiểm, công phu cũng đã luyện được đến kinh lực, bao nhiêu người bỏ mạng dưới tay ông ta, sao có thể sợ Diệp Thiên được chứ?

-Với người bình thường mà ông dám ra tay thâm độc như vậy, tôi phế xong võ công của ông rồi đến tìm người của Hồng Môn nói chuyện!

Diệp Thiên cũng không nói nhiều, hai chân đạp xuống đất một cái, cả người như mảnh hồ lao xuống núi, nhào lên đầu của Đỗ Phi.

Diệp Thiên chưa từng học qua Ngoại Gia Quyền[1] thực chiến, quyền pháp duy nhất mà hắn học được chính là Ngũ Cầm Hí [2]được dùng phối hợp với đứng cọc mà lão đạo sĩ dạy cho hắn.

Nhưng sau khi Diệp Thiên đột phá chương ngại tiến vào cảnh giới luyện khí hóa thần thì hắn cảm thấy, Ngũ Cầm Hí cũng có thể dùng trong thực chiến.

Giống như cú nhào người này của Diệp Thiên, đầu tiên là ngẩng đầu lên trên, tiếp đó là cuối đầu xuống đất, giống như hồ đỏi vồ mồi, cả người phát ra kinh lực, chặn hết mọi lối thoát của Đỗ Phi, đối phương chỉ có nước phải nghênh chiến.

Đỗ Phi đứng ở đó thấy thế vồ người của Diệp Thiên, sắc mặt đột nhiên thay đổi, ông ta cảm thấy như có một con mảnh hồ đang nhắm lấy mình, cả người bị khí thế của đối phương áp đảo.

Vào lúc này, trong lòng Đỗ Phi lại có cảm giác của một con dã thú phải đối mặt với vua của muôn loài, hoàn toàn không vực dậy nổi ý chí kháng cự.

[1] Ngoại Gia Quyền: Võ thuật Trung Hoa được chia làm hai loại lớn là Nội Gia Quyền và Ngoại Gia Quyền. Ngoại Gia Quyền chủ yếu là luyện gân, cốt, nhục cho rắn chắc, có sức mạnh là chủ yếu, tiêu biểu như Thiếu Lâm Quyền, Nga Mi, Vĩnh Xuân, ...

[2] Ngũ Cầm Hí: là một trong những bài luyện khí công tiêu biểu của Đạo gia, dựa trên cơ sở vận động của 5 loại vật: Hùng (Gấu), Hạc (chim Hạc), Hồ (Cọp), Viên (Khí) và Lộc (Nai).

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 250

Sát Ý

Mặc dù Đỗ Phi biết Diệp Thiên có võ công, nhưng làm thế nào ông ta cũng không ngờ rằng công phu của Diệp Thiên lại có thể cao siêu đến như vậy, làm một người đã luyện được kinh lực như ông ta cũng phải có cảm giác bất lực.

Lúc này Đỗ Phi mới hiểu ra, bản thân ông ta quả thật đã xem thường Diệp Thiên, phải biết rằng, với thân thủ của ông ta, dù là trong mấy chục vạn đệ tử của Hồng Môn, cũng có thể dễ dàng xếp vào Top 3 người đứng đầu, nhưng ngay cả một chiêu của Diệp Thiên cũng không đỡ được.

Mặc dù võ thuật hiện nay đã suy giảm, nhưng luyện tới cảnh giới cao như vậy thì khác rồi, có thể cảm nhận được nguy hiểm từ đó né tránh, Diệp Thiên có võ công như vậy, hoàn toàn không cần dựa vào bất kì quyền thế nào của nhà họ Tống, cũng có thể hô phong hoán vũ rồi.

Nhưng lúc này Đỗ Phi có muốn hỏi hận vì đã đụng chạm đến Diệp Thiên cũng không kịp nữa rồi, nếu ông ta bị Diệp Thiên đánh trúng, thì nhất định sẽ bị gãy gân cốt, toi mất nửa mạng.

Cổ lầy lại tinh thần, Đỗ Phi hét lớn một tiếng, người hơi nghiêng, muốn né đòn hiểm của Diệp Thiên, hai tay giơ ra, chộp lấy mặt và bụng của Diệp Thiên.

Đỗ Phi muốn giương đông kích tây, để Diệp Thiên ra tay đỡ đòn của mình, thì ông ta có thể thoát được kiếp nạn này.

Có điều dù Đỗ Phi toan tính tài tình, nhưng tiếc là võ công của hai người hơn kém quá rõ, Ứng Trào của Đỗ Phi vừa được tung ra, liền cảm thấy hai vai tê tê, tiếp đó là cảm thấy đau buốt cả người, hai cánh tay vừa đưa lên đã rã rời buông lơi trước người.

Sau khi đáp xuống trước mặt Đỗ Phi, Diệp Thiên cười nhạt, đưa tay phải ra đánh vào chỗ dưới bụng Đỗ Phi ba tấc, miệng quát:

-Bằng này tuổi đời rồi mà sát khí còn nặng thế này, tôi không cần mạng quèn của ông, phế đi công lực của ông để ông an hưởng tuổi già nhé!

Vừa nãy Diệp Thiên ra tay bẻ đứt ngón tay của Đỗ Phi, nhưng điều này đối với một cao thủ biết kinh lực mà nói chẳng là gì cả, qua mấy ngày là có thể hồi phục như trước rồi, nhưng câu nói này của Diệp Thiên, lại khiến Đỗ Phi sợ đến mức hồn phi phách lạc.

Mặc dù Ứng Trảo công mà Đỗ Phi luyện là công phu ngoại môn, nhưng nhân tài trong Hồng Môn đông như kiến cỏ, ông ta còn tu luyện thêm quyền pháp nội gia nếu không thì đến độ tuổi này đã sớm tuổi già sức yếu không thể thi triển được công phu gì rồi.

Nội Gia Quyền luyện khí, mà đan điền chính là nơi tụ khí, thế nên phàm là người tu luyện quyền pháp nội gia đều rất chú trọng đan điền, quý như “tính mệnh”.

Một quyền này của Diệp Thiên lại kích ngay trúng đan điền của Đỗ Phi, nơi tụ khí nếu bị phá vỡ, thì toàn bộ công phu của Đỗ Phi sẽ bị mất hết, điều này với ông ta mà nói thật sự là một việc sống không bằng chết.

-Diệp Thiên, dừng tay lại đi, là hiểu lầm, là hiểu lầm thôi, giết ông ta cậu sẽ gặp rắc rối to đấy!

Lúc này hai người giao đấu đều xảy ra nhanh như chớp, đợi cho Đường Văn Viễn ở bên cạnh kịp có phản ứng thì Diệp Thiên đã bẻ gãy hai cánh tay của Đỗ Phi rồi, nghe thấy lời nói của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn mới giạt cả mình.

-Hiểu lầm?!

Nghe xong lời của Đường Văn Viễn, Diệp Thiên kềm lại đường quyền, đổi quyền thành trảo, set qua bụng của Đỗ Phi, nhắm lên trên bóp lấy cổ của ông ta, nhấc ông ta lên khỏi mặt đất, cười nhạt:

-Lão Đường, người bạn mà ông đưa tới, vừa mới đến đã ra đòn hiểm với tôi, vậy mà cũng gọi là hiểu lầm sao?!

Diệp Thiên vốn không nghĩ sẽ giết người, nhưng một tiếng hét của Đường Văn Viễn lại khiến hắn ta động sát khí, nếu Đỗ Phi là người có lòng dạ hẹp hòi, không giết ông ta ngược lại sẽ càng phiền phức hơn.

Người luyện võ đều rất nóng tính, làm việc gì cũng toàn tâm, trước đó Diệp Thiên cố kìm nén sát ý đối với nhà họ Tống, nhưng lúc này lại bị Đỗ Phi gọi dậy.

Đường Văn Viễn lo sợ và cả mồ hôi, vội nói:

-Đỗ Phi tuyệt đối không có ý đó đâu, Diệp Thiên cậu phải tin tôi, Đỗ Phi, cái thằng này, còn không mau xin lỗi đi!

Đường Văn Viễn biết rằng, mặc dù Diệp Thiên có vai vế cao, nhưng dù sao hắn cũng chưa nhập môn, còn Đỗ Phi thân là con trai môn chủ tiền nhiệm của Hồng Môn, có mối quan hệ rộng rãi trong Hồng Môn, nếu Diệp Thiên thật sự phé đi võ công của Đỗ Phi, vậy thì rắc rối về sau nhất định sẽ không ít.

Đỗ Phi hiện giờ cũng muốn xin lỗi, chỉ là bị Diệp Thiên bóp chặt lấy cổ, cả hít thở cũng khó khăn, lúc này không dám cựa quậy gì, vì Đỗ Phi biết, với công phu của Diệp Thiên, bóp nát cổ họng của ông ta, cũng dễ như chuyện giết một con gà.

Nhìn thấy bộ dạng hít thở vất vả của Đỗ Phi, Đường Văn Viễn vẻ mặt khẩn cầu, nói:

-Diệp Thiên, coi như là lão già này cầu xin cậu đó, nể mặt ta, thả người ra trước rồi nói sau nhé!

-A, giết người!

Vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, người nữ phục vụ chuẩn bị vào châm trà nhìn thấy cả phòng rối loạn, Diệp Thiên thì đang bóp lấy cổ Đỗ Phi, liền hét lên một tiếng, đột nhiên xô cửa chạy ra ngoài.

-Thả người? Được thôi!

Nghe thấy tiếng hét của người nữ nhân viên, đầu óc của Diệp Thiên cũng bình tĩnh trở lại, bản thân hắn giết người hoàn toàn không cần phải đích thân ra tay, hà tất phải để cho người ta nắm được nhược điểm?

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên buông tay phải ra, những lại vỗ nhẹ một cái lên lưng của Đỗ Phi, quay đầu nhìn về phía Đường Văn Viễn, nói:

-Nể mặt ông rồi đó, nhưng ông phải bắt ông ta nói ra, tại sao lại luôn có ác ý đối với tôi?

Từ khi mới gặp Đỗ Phi, Diệp Thiên đã cảm thấy ánh mắt của người này không có thiện ý, lúc đó hắn ta hoàn toàn không để tâm, có điều vào trong phòng trà, cảm giác đó càng lúc càng mãnh liệt, hành động bạo tàn dã thương người của Đỗ Phi, cũng làm cho Diệp Thiên khăng định cảm giác đó của mình.

-Khụ... khụ khụ!

Sau khi được Diệp Thiên thả xuống, Đỗ Phi giữ chặt lấy cổ ho liên tục mấy tiếng, ông ta sống hơn sáu mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên cận kề với cái chết.

Đỗ Phi biết rằng, lúc này Diệp Thiên thật sự động sát khí rồi, nếu không phải một tiếng la của ông Đường, e rằng bây giờ bản thân ông ta đã là một xác chết rồi.

Sau khi đỡ hơn, Đỗ Phi mở miệng nói:

-Diệp Thiên, ta...ta không có ý giết cậu, vừa...vừa này chỉ là muốn dạy dỗ cậu một phen!

-Ông là cái thá gì chứ? Có tư cách gì dạy dỗ tôi?

Diệp Thiên trừng to mắt, từ trong lời nói của Đỗ Phi, hắn nghe ra một hàm ý khác.

Đỗ Phi nghĩ ngợi một lát, nếu ông ta nói Tống Anh Lan, Diệp Thiên chưa chắc sẽ chịu, nên trực tiếp nói:

-Ta...ta, ta biết mẹ của cậu!

Thật ra Đỗ Phi cũng là do chị em nhà họ Tống, nên mới xem Diệp Thiên như vãn bối, nếu không người mà ông Đường kính trọng, ông ta cũng không dám tỏ thái độ như lúc này.

-Biết mẹ của tôi?

Diệp Thiên híp mắt lại, hắn ta không ngờ Đỗ Phi lại trả lời như vậy, cười khẩy một tiếng, nói:

-Tôi còn không biết mẹ tôi, ông biết thì đã sao? Sinh tôi ra mà không nuôi dưỡng tôi, dựa vào đâu mà tôi phải nể mặt bà ta chứ?

...việc này...

Đỗ Phi nghe lời nói của Diệp Thiên mà tròn tròn cả mắt, hắn ta nói không sai, Diệp Thiên lớn lên với ba, cả mặt mũi của mẹ cũng chưa từng thấy một lần, dựa vào đâu vì bản thân ông ta quen mẹ của hắn thì có thể làm trưởng bối của hắn ta?

Mãi cho đến lúc này, Đỗ Phi mới thật sự hối hận, ông ta chỉ nghĩ đến cảm nhận của mình, mà lại quên mất liệu Diệp Thiên có thừa nhận việc này hay không, những việc làm ban nãy, quả thật là ông ta quá lỗ mẫn rồi.

-Ông là người của nhà họ Tống?

Diệp Thiên đột nhiên mở miệng hỏi, thật ra hẳn không oán hận mẹ của mình, nhưng với nhà họ Tống thì khác, nếu như có thể, Diệp Thiên không hề tâm việc thay đổi một phần tổ tiên của nhà họ Tống, để bọn họ thay đổi vận mệnh.

-Cậu biết nhà họ Tống?

Đỗ Phi có chút ngạc nhiên, vào hai năm trước, Diệp Thiên hình như hoàn toàn không biết gì về thân thế của hắn, nhưng nghĩ lại Đỗ Phi cũng nhận ra, đã trải qua hai, ba năm rồi Diệp Thiên biết được cũng không có gì lạ.

-Câu hỏi của tôi, ông còn chưa trả lời!

Diệp Thiên lạnh lùng liếc Đỗ Phi một cái, làm ông ta bỗng thấy rùng người, vội nói:

-Ta...ta không phải người nhà họ Tống, ta là người của Hồng Môn ở Bắc Mỹ, theo bên cạnh Tống Anh Lan, cũng chính là dì của cậu!

Lúc này Đỗ Phi đâu còn điệu bộ của đàn anh trong Hồng Môn nữa, đối phương hoàn toàn không hề tâm đến chuyện mẹ của hắn, thế nên khi nói chuyện ông ta cũng phải dè dặt cẩn thận, sợ chọc giận người thanh niên này.

-Hai năm trước là ông phái người theo dõi tôi phải không?

Diệp Thiên biết, lần trước hắn ra tay ở câu lạc bộ Anh Lan, đã bị người ta theo dõi.

Có điều lần đó công phu của Diệp Thiên vẫn chưa luyện đến trình độ này, cảm ứng với nguy hiểm vẫn chưa nhạy bén như vậy, nếu đổi lại là bây giờ, dù là trong đám đông người, bị người ta liếc một cái, Diệp Thiên cũng có thể phát giác được.

-Là...là ý của dì cậu, có điều bọn ta không có ác ý gì với cậu!

Đỗ Phi cười gượng một tiếng, cũng chỉ có thể tạm thời đổ tội lên người Tống Anh Lan rồi, lúc này ông ta không có gan chọc giận Diệp Thiên lần nữa đâu.

-Nhà họ Tống biết tôi, là từ miệng của ông hoặc của Tống Anh Lan nói ra chứ gì?

Diệp Thiên vốn cảm thấy hơi lạ, bản thân hắn với nhà họ Tống trước giờ không có bất kì tiếp xúc gì, tại sao nhà họ Tống lại đột nhiên muốn ra tay với hắn, có lẽ nguyên nhân là ở đây.

-Đại tiểu thư ra lệnh bịt đầu mối, ta không hề nói với nhị tiểu thư...

Đỗ Phi lắc đầu, trên mặt lộ ra vẻ đắn đo, chần chờ nói:

-Nhưng dưới tay ta có một thủ hạ, chính là người lúc trước ta phái đi để điều tra cậu, sau đó, sau đó người này được điều lên tổng bộ ở Bắc Mỹ, có...có lẽ là hắn tiết lộ ra đó!

Người mà Đỗ Phi nói là Hồ Dương, là tổng bộ trong nước phái đến bên cạnh Tống Anh Lan để bảo vệ bà ta, nhưng vào năm ngoái, người này đột nhiên thoát khỏi thân phận trước đó, đến tổng bộ của Tống gia ở Bắc Mỹ.

Lúc ấy, có một đạo Đỗ Phi còn cảm thấy kì lạ, bây giờ xem ra, rất có thể là Hồ Dương bị một vài người mua chuộc, từ đó tiết lộ tin tức. Diệp Thiên là con trai của Tống Vi Lan.

-Vậy hôm nay ông ra tay với tôi là có ý gì?

Diệp Thiên có thể nhận ra, lời Đỗ Phi nói đều là sự thật, nhưng bản thân hắn ta cũng chưa từng đắc tội với ông ta, tại sao người này lại có ác ý với hắn chứ?

-Ta...ta...

Đỗ Phi muốn nói là thấy cậu quá ngông cuồng, muốn dạy cậu một trận, có điều ông ta vừa bị Diệp Thiên đàn ra nông nỗi này, những lời đó không có cách nào nói ra miệng được.

-Diệp Thiên? Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì rồi?

Ngay khi Đỗ Phi ấp úng giải thích không được, thì cửa phòng trà bị người ta đẩy từ ngoài vào, Trần Hi Toàn đem theo vài người nữa xông vào trong.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; font-weight: bold; color: #000080;">More...</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 251

Lão Tổ Tông, Ta Phục Rồi!

Diệp Thiên, việc này rốt cuộc là sao vậy?

Nhìn thấy một đồng lộn xộn dưới đất, Trần Hi Toàn nhìn về phía Diệp Thiên.

Ban nãy nghe người châm trà bảo trong này đang đánh nhau, Trần Hi Toàn sợ Diệp Thiên chịu thiệt, gọi vài nhân viên thân thể khỏe mạnh chạy đến, ai ngờ sau khi bước vào, trong này lại sóng yên biển lặng.

-Không gì, mọi người đều ra ngoài trước đi, chúng tôi còn có việc phải bàn!

Diệp Thiên còn chưa trả lời, thì Đường Văn Viễn đã đứng dậy, tiếng của ông ta mặc dù không cao, nhưng lại có một uy thế khiến người ta không tài nào từ chối được.

-Việc này...

Trần Hi Toàn nhìn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghĩ ngợi một lát, bèn nói:

-Chú Văn, đổi phòng khác cho chúng tôi, cho người quét dọn nơi này một cái.

Trần Hi Toàn gật đầu, nói:

-Được, vậy mọi người đến phòng bên cạnh nhé, tiểu Vương, kêu người quét dọn nơi này đi!

Sau khi đưa bọn Diệp Thiên đến một phòng khác, Trần Hi Toàn bước ra, nhú chặt mày lại:

-Ông già đó rốt cuộc là ai vậy? Nhìn sao mà quen mặt thế?

Sau khi nghĩ hoài không ra, Trần Hi Toàn lắc đầu, bỏ đi tìm Vương Gia Huân, mặc dù ông ta không để tâm Diệp Thiên làm gì trong làng du lịch, nhưng dù gì cũng là một trong các ông chủ, có chuyện thì cũng phải hỏi đến một chút.

Sau khi đổi phòng trà, Diệp Thiên ngồi lên chính giữa ghế sofa, Đường Văn Viễn và Đỗ Phi chỉ có thể ngồi ở hai bên của hắn ta, còn về A Đình, thì nghiêm túc đứng ở phía sau của Đường Văn Viễn.

Lúc này trong lòng A Đình nghĩ mà thấy sợ, ông ta biết rõ võ công của Đỗ Phi, đừng nghĩ bản thân ông ta nhỏ hơn Đỗ Phi gần hai mươi tuổi, nhưng tuyệt đối không thể tiếp được quá ba chiêu của Đỗ Phi.

Người mạnh mẽ như Đỗ Phi ngay cả một chiêu của Diệp Thiên cũng không thể đỡ được, nếu đổi lại là ông ta, nhất định sẽ còn chết thảm hơn nữa.

Thế nên lúc này A Đình đứng ở đó thâm mùng là mình đã không gây chuyện với Diệp Thiên, nếu không thì lúc này người xem bị Diệp Thiên bóp chết, chính là bản thân ông ta mất rồi.

Sau khi ngồi xuống, trong lòng Diệp Thiên vẫn có chút khó chịu, chỉ vào Đỗ Phi, nói với Đường Văn Viễn:

-Lão Đường, người như thế này, sau này đừng mang đến gặp tôi nữa!

-Diệp Thiên, xin lỗi, là do ta lỡ mồm!

Nghe xong lời của Diệp Thiên, Đỗ Phi sầm mặt lại, ông ta cũng hơn sáu mươi tuổi rồi, bị một thanh niên hơn hai mươi tuổi giáo huấn, nhưng lại không dám nổi nóng.

Hơn nữa Diệp Thiên không lên tiếng, Đỗ Phi thậm chí ngay cả hai cánh tay bị gãy của mình cũng không dám nấn lại, rã rời buông xuôi ở hai bên người, khuôn mặt thỉnh thoảng lại co giật, rõ ràng là đang chịu đựng sự đau đớn do hai vai mang lại.

Diệp Thiên không thèm đoái hoài đến lời xin lỗi của Đỗ Phi, mà cứ nói tiếp:

-Lời này không cần nói với tôi, sau này nếu tâm tình tôi được tốt, nói không chừng sẽ đến Hồng Môn một chuyến!

-Diệp...Diệp Thiên, cậu thật là bậc trưởng bối à?

Đỗ Phi nghe ra được hàm ý trong lời nói của Diệp Thiên, trán liền toát mồ hôi liên tục, Diệp Thiên nói đến Hồng Môn một chuyện, đương nhiên là đi đưa thiếp nhập môn rồi, nếu hấn ta quả thật là trường bối trong bang, vậy thì hành vi hôm nay của ông ta, đủ để gánh chịu môn quy tàn khốc rồi.

-Tiểu Phi, lời của ta mà cậu cũng không tin à? Diệp Thiên là đệ tử đích truyền của Lý Thiện Nguyên – trường bối có chữ “Lý”, chỉ là vẫn chưa đưa thiếp nhập môn mà thôi, ta thấy đầu óc cậu có vấn đề thì phải!

Sau khi Đường Văn Viễn mắng Đỗ Phi một trận, nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

-Luận về vai vế, ông ta phải gọi cậu một tiếng “ông tổ”, cậu đừng chấp nhặt với đứa vãn bối này!

Dựa theo truyền thống trước đây, chỉ luận thân phận địa vị và vai vế, tuổi tác hoàn toàn không quan trọng, ông già sáu bảy chục tuổi gọi một thằng nhóc mười tuổi là ông tổ cũng là chuyện thường.

Nên Đỗ Phi không có ý kiến gì với lời nói của Đường Văn Viễn, cuối đầu nghe lời giáo huấn của ông ta, ra về hồi cái.

-Bỏ đi, cho ông thể diện đó, việc này tôi không truy cứu nữa...

Diệp Thiên gật đầu, nhìn bộ dạng ủ rũ của Đỗ Phi, chỉ vào A Đinh, nói:

-Cánh tay đó để ông ta nấn lại cho ông vậy, chừng này tuổi đầu rồi, còn giả tội nghiệp à?

Đỗ Phi bị Diệp Thiên nói ngược chín mặt, với công phu của ông ta, vẫn có thể nhịn đau được, giống như Diệp Thiên nói vậy, ông ta muốn giả vờ tội nghiệp một chút, để Diệp Thiên không gây khó dễ với mình.

Còn về việc bản thân ông ta quen biết chị em Tống Anh Lan, xem như là trường bối của Diệp Thiên, Đỗ Phi đã sớm không dám nghĩ tới rồi, cho dù bây giờ Diệp Thiên có nhận ông ta là trường bối, ông ta cũng không dám nhận.

Người lẩn lộn trên giang hồ, không mấy ai là không biết nấn xương trị thương, A Đinh nghe xong lời của Diệp Thiên, bước lên trước giúp Đỗ Phi nấn lại hai vai, Đỗ Phi cũng xem như có khí phách, lúc nấn các đốt tay, cắn chặt răng, không rên lấy một tiếng.

Đợi sau khi Đỗ Phi được nấn xong xương, Diệp Thiên bèn hỏi:

-Ông biết nhà tôi ở đâu phải không?

-Biết, Diệp Thiên, ta...hiện giờ ta không có cho ai theo dõi cậu nữa rồi, sau khi đại tiểu thư ra lệnh, ta đã cho bọn họ trở về cả rồi!

Đỗ Phi bị Diệp Thiên hỏi giật cả mình, tưởng rằng Diệp Thiên lại muốn truy cứu chuyện ông ta cho người điều tra hẳn.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

-Không phải chuyện này, ngày mai ông đến nhà tìm tôi đi, tôi cho ông mấy viên thuốc, hòa chung với nước, sáng tối uống một chén, không thì ông cũng chỉ sống được ba ngày thôi!

Ban nãy Diệp Thiên thật sự đã động sát khí, chỉ là tiếng hét của người châm trà đã đánh thức hẳn, nên mới không giết chết Đỗ Phi ngay tại chỗ, nhưng Diệp Thiên lại dùng một chiêu ngầm, lúc thả ông ta ra, cái vỗ nhẹ vào lưng kia, đã dùng kinh lực làm tổn thương nội tạng của Đỗ Phi rồi.

Nếu Diệp Thiên không nói ra, sau hai ngày, Đỗ Phi sẽ hộc máu, cuối cùng sẽ nôn ra lục phủ ngũ tạng, đến lúc đó dù có là thần tiên cũng không cứu được ông ta.

Thật ra việc sống chết của Đỗ Phi, Diệp Thiên không để ở trong lòng, chỉ là lúc nãy đã hứa với Đường Văn Viễn sẽ không truy cứu nữa, nếu qua mấy ngày mà Đỗ Phi chết đi, thì Diệp Thiên cũng khó tránh tai tiếng, nên mới lấy mấy viên thuốc trị thương mà sư phụ luyện ra đem cho ông ta.

-Cậu...cậu...

Nghe xong lời của Diệp Thiên, sắc mặt của Đỗ Phi liền thay đổi, sau khi vận công dò xét phủ tạng một phen, liền tái mặt đi, cúi người vái lạy Diệp Thiên, miện nói:

-Lão tổ tông à, lần này Đỗ Phi ta phục thật rồi!

Đỗ Phi không thể không phục, cũng không dám không phục, Diệp Thiên trẻ tuổi như vậy, ra tay lại thâm độc thế này, không để lại hậu họa gì cho mình, đắc tội với người như vậy, Đỗ Phi sợ rằng bản thân ông ta buổi tối đến ngủ cũng không được yên giấc rồi.

Trước đó Đỗ Phi còn có ý nghĩ sau này sẽ lấy lại danh dự, giờ thì ông ta thật sự tâm phục khẩu phục rồi, bản thân ông ta đã hơn sáu

mười tuổi, luận về thủ đoạn, lại vô cùng non nớt trước mặt Diệp Thiên.

-Chuyện của tôi, không được nói với ai kể cả Tống Anh Lan...

Diệp Thiên khẽ nhìn Đỗ Phi một cái, nói tiếp:

-Nếu sau này tôi nghe được chuyện gì về ngày hôm nay, dù ông có trốn tận tổng hội Hồng Môn, tôi cũng có thể lấy mạng của ông!

Đỗ Phi bị Diệp Thiên nhìn mà rùng cả người, vội nói:

-Thưa ông tổ, nếu có một câu nào được truyền ra ngoài, Đỗ Phi nguyện nhận hình phạt, bị chém trăm đao ngàn kiếm!

-Ừm, chuyện này coi như cho qua...

Tục ngữ nói: “đánh kẻ chạy đi, không ai đánh người chạy lại”, Đỗ Phi đã tỏ rõ thái độ rồi, Diệp Thiên không cần đuổi cùng giết tận, liền quay đầu nhìn về Đường Văn Viễn, hỏi:

-Lão Đường, ông vội vội vàng vàng đến tìm tôi, rốt cuộc là có chuyện gì hả? Không phải tôi đã nói rồi sao, là bùa đó có thể bảo vệ cháu gái ông bình yên, an toàn trong vòng nửa năm!

-Ôi, lão già này cũng không muốn đến làm phiền cậu đâu, nhưng...nhưng, lá bùa đó bị một đũa chắt của ta đốt mất rồi, sức khỏe của Tuyết Tuyết càng lúc càng yếu, ta không thể không đến!

Nghe xong lời của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn cười gượng, với địa vị hiện giờ của ông ta, muốn thứ gì cũng có thể dùng tiền để thỏa mãn, ngắt một nỗi sức khỏe của cháu gái, ông ta có tung ra bao nhiêu tiền cũng không mua được.

-Bị người ta đốt rồi? Chết tiệt, tưởng tôi là đạo sĩ Mao Sơn, vẽ bùa bắt quỷ thật à?

Diệp Thiên nghe nói liền ngậy người ra, dờ khóc dờ cười mà nói:

-Không phải đã bảo ông cất cho kĩ sao? Chuyện này gây ra...

-Chuyện lần này là tại ta, Diệp Thiên...hay là, cậu cho ta thêm một lá bùa nữa nhé, ta ra năm mươi vạn, không, ta ra một trăm vạn mua một lá!

Từ sau khi Đường Tuyết Tuyết mang bên người lá bùa có tích tụ dương khí kia, thì sắc mặt hồng hào hơn nhiều, người cũng không ốm o gầy gò như trước, Đường Văn Viễn đương nhiên là biết được năm mươi vạn trước đó của mình bỏ ra không hề oan uổng.

-Mua thêm một lá nữa?

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

-Năm trước tôi không trị thương cho cháu gái ông, là vì lúc đó tôi còn bị thương, bây giờ thương tích đỡ rồi, không cần phải dùng bùa có tích tụ dương khí để trấn áp cửu âm tuyệt mạch của cháu ông nữa rồi!

-Cái gì?

Đường Văn Viễn rùng người một cái:

-VẬY... vậy ý cậu là, hiện giờ có thể chữa trị cho Tuyết Tuyết rồi ư?

Đường Văn Viễn có không ít con trai, cháu trai, nhưng chỉ có duy nhất một đứa cháu gái này thôi, mười mấy năm qua cũng không biết đã tốn bao nhiêu tiền để chữa bệnh cho Đường Tuyết Tuyết, nhưng đều không có hiệu quả gì, trước mắt Diệp Thiên nói có thể chữa khỏi bệnh cho Tuyết Tuyết, Đường Văn Viễn bỗng kích động vô cùng.

Diệp Thiên gật đầu, nói:

-Có thể, nhưng tuyệt mạch cửu âm của cô ấy là bẩm sinh, cơ thể bị khí hàn xâm nhập vào người quá lâu, phải điều dưỡng trước một thời gian.

Đường Văn Viễn thấy Diệp Thiên dứt lời, vội nói:

-Cần phải điều dưỡng như thế nào? Diệp Thiên, cần dược liệu gì, cậu cứ nói, ông già này đều có thể tìm về cho cậu!

-Hừm, sớm biết như vậy thì ba tháng trước đã kêu ông đến rồi!

Nghe xong lời của Đường Văn Viễn, trong lòng Diệp Thiên rất buồn bực, mấy tháng trước, vì mua dược liệu mà hắn và ba hắn xém chút là khuyhnh gia bại sản rồi.

-Ừm, ông kiểm mấy cân nhân sâm trên năm mươi năm về đây, còn có đông trùng hạ thảo, linh chi cũng cần một ít, đều phải là dược liệu hái ngoài thiên nhiên đấy nhé...

Mặc dù đã đột phá chương ngại về công pháp, nhưng Đường Văn Viễn đã bằng lòng cho, thì Diệp Thiên không có lý gì lại không lấy, không có việc gì đem cho người nhà ăn tẩm bổ cũng được, thế là liền liệt kê ra không ít dược liệu quý báu.

Đương nhiên, Diệp Thiên cũng không nói quá, thứ trong mấy truyền thuyết như nhân sâm, linh chi ngàn năm, dù Diệp Thiên có nói ra thì Đường Văn Viễn cũng tìm không được.

-Ngoài ra, để Đường Tuyết Tuyết đến ở trong tứ hợp viện của tôi một tháng, tôi giúp cô ta điều dưỡng sức khỏe.

Lúc nói đến đây, Diệp Thiên ngắt đầu nhìn A Đình và Đổ Phi một cái, nói:

-Hai người các ông ra ngoài đợi trước đi, có vài lời không tiện để các ông nghe!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 252

Hám Tiên

A Đinh, cậu có biết gì nhiều về ông tổ này không?

Sau khi ra khỏi phòng trà, Đỗ Phi kéo A Đinh đến quán cà phê ngồi, mặc dù Diệp Thiên không có mặt ở đây, nhưng lời lẽ của Đỗ Phi cũng không dám thất lễ nữa, ông ta thật sự đã bị Diệp Thiên dẫn cho no đòn lắm rồi.

Diệp Thiên có thể lên mặt trước Đỗ Phi, nhưng A Đinh thì không dám, vai vế của ông ta thấp hơn Đỗ Phi một bậc, liền cung kính nói:

-Tứ thúc, cháu cũng chỉ gặp qua hấn ta một lần, có điều vị đại sư La Trí Bính của tông đường, cũng phải giữ phép trước mặt Diệp Thiên!

-Ồ? Đại sư La trước giờ không dùng tên thật ở bên ngoài, sao cậu biết được vậy?

Đỗ Phi nghe xong ngậy người ra, ông ta và La Trí Bính xem như khá thân thiết, cũng biết được lai lịch của ông ta, người trong giang hồ này, ra ngoài hành sự nhất định phải che giấu tên tuổi, dù là người trong Hồng Môn, cũng không có bao nhiêu người biết được tên thật của ông ta.

A Đinh lắc đầu, nói:

-Vậy thì cháu không biết rồi, lúc ấy cháu có việc phải ra ngoài, khi trở về bọn họ đã bàn xong rồi.

-Vậy chắc cậu biết bác Văn tìm Diệp Thiên có chuyện gì đúng không?

Đỗ Phi lên tiếng hỏi, vừa nãy nói cái gì mà bùa này bùa kia, ông ta nghe chẳng hiểu mô tê át giáp gì cả.

-Việc này thì cháu biết, Đường gia là vì chữa bệnh cho Tuyết Tuyết mới đến đây, lần trước Diệp Thiên cho Đường gia một lá bùa, sau

khi Tuyết Tuyết đeo trên người, thì bệnh âm hàn không còn phát tác nữa, có điều lá bùa đó bị người ta đốt cháy rồi, lần này Đường gia muốn xin thêm một lá nữa.

A Đỉnh luôn theo bên cạnh Đường Văn Viễn, biết rất tường tận về sự việc này, còn những thay đổi về sức khỏe sau khi Đường Tuyết Tuyết đánh mất lá bùa, ông ta cũng nhìn thấy rất rõ.

-Diệp Thiên còn biết chữa bệnh à?

Trên mặt Đỗ Phi tỏ vẻ ngạc nhiên.

-Cháu cũng không biết, có điều Đường gia nói hán ta là kỳ môn thuật sĩ gì đó, còn có thể nghịch ý trời thay đổi số mệnh nữa.

Mặc dù A Đỉnh đi theo Đường Văn Viễn đã nhiều năm, nhưng rất ít tiếp xúc với kỳ môn thuật sĩ, nên không hiểu rõ lắm.

-Kỳ môn thuật sĩ?

Nghe xong lời của A Đỉnh, trán Đỗ Phi không khỏi toát mồ hôi, ông ta đột nhiên nhớ lại người thanh niên tinh thần thất thường trong một buổi tiệc vào hai năm trước.

Bí ẩn làm Đỗ Phi băn khoăn suốt hai năm, lúc này cuối cùng cũng được giải mã, người thanh niên kia chính là bị Diệp Thiên làm phép, nghĩ đến hai năm trước Diệp Thiên đã có năng lực như vậy, Đỗ Phi cảm thấy rờn rợn trong lòng.

Không giống với A Đỉnh, Đỗ Phi tiếp xúc rộng rãi với nhiều mặt xã hội, ông ta từng tận mắt nhìn thấy lời nguyền của thầy mo ở Miêu Cương và “Hàng Đầu Thuật” của Thái Lan, biết rõ sự đáng sợ của những người này, có thể giết người ở ngoài ngàn dặm.

Lúc này Đỗ Phi thật muốn tự tát mình một cái, đắc tội với ai không được, lại đi đắc tội với người trong kỳ môn? Bây giờ cả người ông ta đều không thoải mái, sợ Diệp Thiên đã thi triển phép thuật gì đó lên người mình

Tạm gác lại chuyện Đỗ Phi hiện giờ đang hối hận đứt ruột, trong phòng trà, một già một trẻ cũng đang nói chuyện với nhau.

-Diệp Thiên, bọn ta ở trong khách sạn rất thuận tiện, không cần đến chỗ cậu đâu nhỉ?

Đường Văn Viễn có chút khó hiểu về yêu cầu này của Diệp Thiên, không phải là ông ta không tin vào nhân phẩm của Diệp Thiên, chủ yếu là Đường Tuyết Tuyết một cô gái mười bảy, mười tám tuổi, chạy đến ở nhà của Diệp Thiên, nếu đồn ra ngoài sẽ không tốt cho

thanh danh của Tuyết Tuyết.

Mấy gia tộc giàu có ở Hồng Kông này đều rất trọng thể diện, mặc dù cũng có mấy cậu ấm thích lòe thiên hạ, nhưng đa phần đều tuân theo khuôn phép, nề nếp, nếu xảy ra chuyện gì đó thái quá, rất dễ bị người trong gia tộc chê cười.

-Lão Đường, ông cho rằng tôi muốn để cháu gái ông đến ở chỗ tôi à?

Diệp Thiên nghe xong liếc một cái, tức giận nói:

-Tôi nói cho ông biết, người bình thường muốn đến ở, cả cửa tôi cũng không cho vào, để cháu gái của ông vào ở là tạo hóa của cô ta, ông còn ra sức khước từ? Được, coi như tôi chưa nói gì, ông để cô ta ở khách sạn đi nhé!

Cả một tứ hợp viện kia của Diệp Thiên chính là một Tự Linh Trận, linh khí trong viện dồi dào, e rằng tìm khắp thiên hạ, cũng không tìm ra nơi nào có thể sánh được với chỗ của hắn.

Cửu âm tuyệt mạch của Đường Tuyết Tuyết là bẩm sinh, nhiều năm như vậy kinh mạch, xương cốt của cô ta đã bị hàn khí xâm nhập không còn nguyên vẹn nữa rồi, chỉ có tịnh dưỡng trong tứ hợp viện một thời gian, Diệp Thiên mới có thể thi triển phép thuật chữa dứt bệnh cho cô ta.

Đương nhiên, Đường Văn Viễn không bằng lòng cũng chẳng sao, Diệp Thiên tự có cách khác, nhưng như thế, sức đề kháng của Đường Tuyết Tuyết sẽ yếu đi rất nhiều, lúc đã thông dương mạch cho cô ta, sẽ tăng thêm nhiều nguy hiểm.

-Thế... thế thì để Tuyết Tuyết vào ở vậy.

Nghe Diệp Thiên nói như thế, Đường Văn Viễn cũng hết cách, ông ta nghĩ, hiện nay cháu gái của mình ốm thế này, có lẽ Diệp Thiên cũng sẽ không nổi lòng háo sắc đâu nhỉ?

Diệp Thiên gật đầu, nghiêm túc nói:

-Được, ngày mai hai người đến đi, nhưng chỗ tôi không phải ở không đâu, phải trả tiền trọ.

-Đường nhiên rồi, Diệp Thiên, bao nhiêu tiền cậu cứ nói đi!

Đường Văn Viễn gật đầu lia lịa, ông ta cái gì cũng không sợ, chỉ sợ Diệp Thiên không nhắc đến tiền, ông ta cái gì cũng thiếu, cũng

chỉ có tiền là không thiếu thôi!

-Tính thêm tiền tôi nấu thuốc xem bệnh giúp cháu gái ông, một ngày là mười, không ...một trăm vạn đó!

Diệp Thiên vốn định nói là mười vạn, nhưng nghĩ lại, vậy không phải là đã quá xem thường Đường Văn Viễn hay sao? Đường đường là phú hào nổi tiếng trong giới người Hoa, ở một tháng mới thu ông ta ba trăm vạn, truyền ra ngoài không phải Đường Văn Viễn cũng không còn mặt mũi nào sao.

Thế nên Diệp Thiên vừa định mở lời, thì liền đổi mười vạn một ngày thành một trăm vạn, đương nhiên, Diệp Thiên tính toán rất kỹ, một trăm vạn này đã bao gồm tiền chữa bệnh cho Đường Tuyết Tuyết rồi.

Năm đó Đường Văn Viễn dùng mấy ngàn vạn để mua một món pháp khí của Diệp Thiên, không phải là vì muốn làm dịu cơn đau của cháu gái đó sao? Bây giờ Diệp Thiên chữa trị cho cô ta chỉ mất có ba ngàn vạn, tính ra Đường Văn Viễn vẫn còn có lời.

-Bao...bao nhiêu?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói giá thuê nhà, Đường Văn Viễn tưởng là tai mình có vấn đề, vội hỏi một lần nữa, ông ta thật sự bị ngạc nhiên trước mức giá này, ngay cả mấy lời Diệp Thiên nói trước đó về nấu thuốc xem bệnh cũng nghe không rõ ràng.

Nhìn thấy dáng vẻ như gặp phải quỷ của Đường Văn Viễn, Diệp Thiên khó chịu, nói:

-Một ngày một trăm vạn, Lão Đường, ông là người có hàng chục tỷ, không phải ngay cả chút ít tiền này cũng không đồng ý trả chứ?

-Chút...chút ít tiền?

Đường Văn Viễn cười gượng, ông ta đúng là có tiền thật, nhưng đó cũng là tiền mồ hôi nước mắt, người có tuổi đời giống như ông ta, bình thường sống rất tiết kiệm.

Hơn nữa Đường Văn Viễn gần như đã ở qua tất cả các khách tốt nhất trên thế giới, phòng đắt tiền nhất mà ông ta ở, một ngày cũng chỉ có mấy chục ngàn USD mà thôi, theo như ông ta biết, giá mà Diệp Thiên đưa ra tuyệt đối là tiền phòng mắc nhất trên toàn thế giới.

Nếu Diệp Thiên nói chữa lành bệnh cho Đường Tuyết Tuyết, lấy mấy ngàn vạn, thì Đường Văn Viễn cũng chẳng sùng sốt gì mà sẽ

đồng ý ngay, nhưng hiện nay chỉ mới ở nhà hấn ta mà đã thu tới mấy ngàn vạn, trong lòng Đường Văn Viễn khó chịu vô cùng.

Không phải ông ta tiếc tiền, mà là cảm thấy tên nhóc trước mặt này quá gian xảo, chẳng khác nào xem mình như món mồi béo bở để lừa, điều này khiến Đường Văn Viễn cảm thấy bực tức trong lòng.

-Này Lão Đường, tôi nói ông nghe, ông đừng khó chịu, chỗ đó của tôi, người khác dùng một trăm vạn cũng không vào ở được.

Diệp Thiên bĩu môi, đã sớm nghe nói người càng có tiền thì càng keo kiệt, quả là nói không sai, người trước mắt chính là lão hà tiện.

Mặc dù trong lòng khó chịu, nhưng bất đắc dĩ phải nhờ vả người ta, Đường Văn Viễn cố nuốt cục tức, mở miệng nói:

-Được, tiền này ta trả, có điều...ta cũng phải vào đó ở!

Diệp Thiên lắc đầu nói:

-Xin lỗi, ông không thể vào đó ở, muốn ở cũng được thôi, nhưng mỗi tuần chỉ có thể ở hai ngày, hơn nữa một ngày cũng phải trả một trăm vạn, thiếu một đồng cũng không được!

Không phải là Diệp Thiên không muốn kiếm tiền của Đường Văn Viễn, quan trọng là ông ta và Đường Tuyết Tuyết không giống nhau, bản thân Lão Đường không đau không ốm, vào ở cũng chẳng được ích lợi gì, còn Đường Tuyết Tuyết thì khác, cửu âm tuyệt mạch bẩm sinh của cô ta cần rất nhiều linh khí để bồi bổ.

-Ta...ta nói này, Diệp Thiên, cậu cũng hơi quá đáng rồi đó

Dù Đường Văn Viễn luôn tự nhủ với mình là phải kiểm chế, cũng bị lời nói lúc này của Diệp Thiên làm tức điên, hành vi này của Diệp Thiên có chỗ nào là giống với chữa bệnh cho người khác chứ? Đúng thật là háms tiền quá mà!

-Chê tôi quá đáng thì ông có thể không đến ở mà, tôi đâu có cầu cạnh gì ông chứ!

Diệp Thiên không để tâm, buông tay xuống, hấn ta nghĩ rằng, bản thân hấn đã nhân từ quá rồi, nếu không đã trực tiếp đòi ông ta một trăm triệu, xem ông ta có đưa hay không?

Trước đó nghe nói con trai của một đại phú hào Hồng Kông bị bắt cóc, bọn cướp thét đến một tỷ, tên đại phú hào kia đến cuối cùng không phải cũng phải ngoan ngoãn móc tiền ra đó sao? Đường Văn Viễn cũng chiều cháu gái của mình như thế, ba đến năm trăm triệu

chắc cũng đồng ý đưa thôi nhỉ?

Chỉ có điều một là Diệp Thiên từng được sư phụ dạy bảo, làm người phải chừa đường lui cho mình, phàm là việc gì cũng không thể làm quá quá đáng, nghề nghiệp như thế nào thì thu tiền như thế đó, nhất thiết không được nổi lòng tham.

Chữa trị cứu âm tuyệt mạch tuy có hơi khó khăn, nhưng nếu đổi lại là người không có tiền, đừng nói là mấy ngàn vạn, dù có cho Diệp Thiên mấy vạn hần cũng sẽ chữa!

Hai là, Diệp Thiên cũng không muốn tìm hiểu sự quan trọng của Đường Tuyết Tuyết trong lòng của Đường Văn Viễn, nên mới dùng tiền thuê nhà thay cho tiền thuốc men, nhưng xem ra ông ta hình như có chút không vui? Lẽ nào bản thân Diệp Thiên đã quá đề cao địa vị của Đường Tuyết Tuyết trong lòng của ông ta?

-Ta...ta, được rồi, cứ làm theo lời cậu đi, nếu ta muốn vào ở, cũng sẽ đưa tiền cho cậu!

Đường Văn Viễn vốn muốn nói sẽ đưa cháu gái về Hồng Kông, nhưng định mở miệng lại thôi.

Trong lòng Đường Văn Viễn hiểu rõ, tên nhóc trước mặt này dù rất háms tiền, nhưng cũng là có bản lĩnh thật sự, hôm nay nếu ông ta tức giận bước ra khỏi cửa, có lẽ sau này phải mở to mắt mà nhìn cháu gái chết vì bệnh.

-Có thể chứ, Lão Đường, không phải tôi nói gì ông, nhưng làm người phải hào phóng một chút, nếu không cũng không tương xứng với thân phận của ông mà, tôi vừa chữa bệnh lại cho ở trọ, một ngày mới có một trăm vạn, mấy người lời quá rồi còn gì!

Nghe xong lời của Đường Văn Viễn, Diệp Thiên đột nhiên vui vẻ ra mặt, sát khí giáo huấn Đổ Phi lúc nãy đã hoàn toàn tan biến mất, vẻ mặt như một đứa trẻ mới trộm được kẹo để ăn vậy.

-Chữa bệnh?

Lần này Đường Văn Viễn nghe rõ ràng rồi, trong lòng bỗng nhẹ nhõm hơn, nếu tính thêm tiền chữa bệnh, vậy thì một ngày một trăm vạn cũng không phải là mắc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 253

Kinh Ngạc

Lão Trần, cậu ta có nhận tám thẻ đó không?

Tại phòng làm việc của làng du lịch, Vương Gia Huân vừa mới bận xong công việc ngồi cùng Trần Hi Toàn, mặc dù đã đưa tiền cho lão đạo sĩ Vân Dương, nhưng trong lòng Vương Gia Huân cũng hiểu rõ, lần này có thể bắt được thủy quái, toàn là do công lao của Diệp Thiên...

Trần Hi Toàn lắc đầu, nói:

- Không nhận, cậu nhóc bảo không muốn nhận gì hết, Lão Vương, lúc cậu ấy đi, thì bảo người kéo một xe nước suối lấy vào buổi bình minh đến, cho cậu ấy pha trà uống!

Nước của núi Ngọc Tuyền ngọt ngào trong lành, nổi tiếng khắp nơi, thời xưa là nước uống được dùng trong cung đình, Càn Long từng đề bia “Thiên hạ đệ nhất tuyền”, đến ngày nay, vây quanh núi Ngọc Tuyền cũng có không ít các suối nước khoáng lớn nhỏ khác nhau.

Ngoài làng du lịch này ra, Trần Hi Toàn và Vương Gia Huân còn có một nhà máy suối nước khoáng, mỗi ngày vận chuyển các loại nước suối chất lượng khác nhau vào Bắc Kinh, công việc làm ăn rất tốt.

Nước ở núi Ngọc Tuyền lại phân thành nước ban ngày và nước ban đêm, chất lượng nước không giống nhau, tốt nhất là phải kể đến nước suối vào buổi bình minh, là thứ nước cực phẩm để pha trà.

Đùng thấy rằng kẻ có tiền trong thành Tứ Cửu không ít, nhưng người thật sự có thể uống được nước suối vào buổi bình minh này lại không nhiều, một thùng nước tới những hơn mấy trăm tệ, đối với người Bắc Kinh vào những năm 98, là mức tiêu thụ quá cao rồi.

Vương Gia Huân gật đầu, nói:

- Được, sau này mỗi tháng tặng cậu ta một xe nước suối, ngoài ra tặng thêm hai trăm cân “gạo Kinh Tây” nhé...

Tính khí của Vương Gia Huân và Trần Hi Toàn khá giống nhau, đều là người thực tế, nếu Diệp Thiên đã không cần tiền, vậy thì tặng đồ ăn thức uống, cũng coi như là tấm lòng của mình rồi.

“Gạo Kinh Tây” mà ông ta nói đến là dùng nước của núi Ngọc Tuyền để tưới, hạt gạo to mà cân xúng, màu gạo trong trắng có xanh, sản lượng không nhiều lắm, dù là hiện nay cũng đều là loại gạo quý giá.

- Hôm qua, lãnh đạo Đảng và nhà nước đồng chí XXX đã đón tiếp nhân sĩ yêu nước đến từ Hồng Kông là ông Đường Văn Viễn, đồng chí XXX vô cùng khen ngợi hành động quyên góp cho sự nghiệp giáo dục trong nước của ông Đường Văn Viễn...

Ngay lúc Trần Hi Toàn và Vương Gia Huân đang nói chuyện, thì một tin tức trên TV đã khiến cho hai người cùng lúc im bật, tròn mắt kinh ngạc nhìn về phía ông già tóc bạc xuất hiện trên màn hình TV.

Mặc dù chỉ là mấy giây ngắn ngủi, hình ảnh trên TV lướt qua rất nhanh, nhưng cả hai đều đã nhìn rõ mặt ông cụ đó, cùng hô lên:

- Ông...ông ta là Đường Văn Viễn đến từ Hồng Kông?

- Hèn gì mà tôi thấy ông già đó có chút quen mặt

Trước đây Trần Hi Toàn từng nhìn thấy hình của Đường Văn Viễn trên bìa của một tạp chí, có điều cho dù trí tưởng tượng của ông ta có phong phú đến đâu, cũng không thể nghĩ ông già xuất hiện trước mặt chính là vị phú hào ở Hồng Kông xa xôi.

- Tôi...tôi nói, Lão Trần, anh...người bạn đó của anh rất cuộc là có lai lịch gì vậy?

Nghĩ lại thái độ của Diệp Thiên đối với Đường Văn Viễn trước đó, Vương Gia Huân ngay cả một câu nói cũng nói không suôn sẻ, tên Diệp Thiên này phải ghê gớm đến mức nào, mới dám nói chuyện như thế với Đường Văn Viễn chứ?

Trần Hi Toàn cười gượng một tiếng, nói:

- Tôi chỉ biết nhà hần ta có mở tiệm đồ cổ, mấy năm trước bỏ học ở Hoa Thanh, còn những thứ khác thì tôi cũng không biết nữa...

- Lão Trần, vậy... vậy chúng ta tặng mấy thứ đó cho hẳn có thích hợp không vậy?

Vương Gia Huân lên tiếng hỏi, người có thể có giao tình với Đường Văn Viễn, e rằng không thèm để tâm đến mấy thứ nước suối và gạo này đâu.

Trần Hi Toàn lắc đầu, nói:

- Có gì mà không thích hợp chứ? Lão Vương, Diệp Thiên tuyệt đối không phải là cậu ấm ăn chơi hư hỏng gì đâu, chúng ta tặng đồ chỉ là chút ít lòng thành, tôi thấy mấy món này còn tốt hơn tiền cơ!

Trước đây qua lại với Diệp Thiên, Trần Hi Toàn không có lòng vụ lợi gì cả, dù cho thân phận của Diệp Thiên có thay đổi gì, Trần Hi Toàn cũng không nghĩ sẽ kiếm lợi lộc gì trên người của Diệp Thiên.

- Vậy được rồi, tôi cho người đi chuẩn bị nước suối và gạo!

Vương Gia Huân gật đầu, cầm điện thoại lên, căn dặn.

- Bác Văn, ông chủ nhỏ, giờ chúng ta về sao?

Đỗ Phi và A Đình ngồi trong quán cà phê thấy Đường Văn Viễn và Diệp Thiên bước vào, vội đứng lên, Đỗ Phi cảm thấy ông tỏ gọi không thuận miệng, nên gọi ông chủ nhỏ như A Đình.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Hai người đi trước đi, tôi chào hỏi bạn bè một tiếng đã, buổi tối còn có việc!

- Đùng, ông chủ nhỏ, cậu đi làm việc, ta... ta lái xe đưa cậu đi nhé!

Đỗ Phi vừa nghe đã cuống lên, ông ta còn trông chờ thuốc trị thương của Diệp Thiên để cứu mạng nữa mà, lỡ ngày mai tâm trạng Diệp Thiên không tốt, không đưa cho ông ta nữa thì làm thế nào?

- Không cần, chỗ tôi đến cách đây không xa...

Diệp Thiên nhìn ra tâm tư của Đỗ Phi, bèn nói:

- Mai ông và Lão...Đường Lão cùng đến, sau này tính nóng nảy phải thay đổi chút, nếu không thật sự sẽ không sống yên ổn được đâu!

- Vâng, ông dạy rất phải!

Đỗ Phi gật đầu lia lịa, trước mặt Diệp Thiên, hiện nay ông ta không có chút tính khí gì, nếu bị mấy người quen biết ông ta ở thành Tứ Cửu nhìn thấy dáng vẻ này của Tứ thúc, nhất định sẽ kinh ngạc hết sức.

Trần Hi Toàn và Vương Gia Huân sau khi nhận được tin tức từ nhân viên phục vụ chạy đến thì vừa vặn trông thấy cảnh Diệp Thiên giáo huấn Đỗ Phi, hai người đưa mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ông già này cũng hơn sáu mươi tuổi rồi, hơn nữa trông có vẻ khí thế hơn người, nhưng lại bị Diệp Thiên dạy dỗ giống như một đứa cháu, không dám hó hé nửa lời, rất cuộc người thanh niên này còn có bao nhiêu điều mà bọn họ không biết nữa đây?

- Diệp Thiên, thế nào rồi, sắp đi à?

Trần Hi Toàn bước lại, ông ta cũng là người có kinh nghiệm thương trường, đã sớm giấu đi vẻ kinh ngạc trên mặt, nhưng ánh mắt chốc chốc lại nhìn về phía Đường Văn Viễn, dù sao thì không phải ai cũng có cơ hội tiếp xúc gần gũi với vị phú hào người Hoa như thế này.

Diệp Thiên gật đầu, nói:

- Chú Trần, Vương tổng, cảm ơn sự tiếp đãi của hai chú, chúng cháu phải về rồi...

- Cháu nói gì thế, hôm nay nếu không có cháu thì nói không chừng làng du lịch của bác đây cũng không mở tiếp được nữa rồi!

Trần Hi Toàn cười gượng một tiếng, bèn nói:

- Diệp Thiên à, chú cũng không nói cảm ơn gì rồi, chú cho xe đưa cháu về, tiện thể tặng cho nhà cháu nước ở núi Ngọc Tuyền và gạo Kinh Tây, mấy thứ này cháu phải nhận đấy nhé!

- Được, thế thì cháu nhận vậy, nước ở núi Ngọc Tuyền mà pha trà thì ngon phải biết!

Quả nhiên giống như Trần Hi Toàn đã nghĩ, Diệp Thiên liền lên tiếng đồng ý, hơn nữa trong lòng vô cùng thoải mái.

Bởi vì cảm giác mà Trần Hi Toàn đem lại cho Diệp Thiên không phải là cảm tạ hẳn, mà là tặng quà giữa bạn bè với nhau, cảm giác này thậm chí còn thoải mái hơn lúc vừa nãy Diệp Thiên kiếm được ba ngàn vạn.

- Khụ khụ, Đường Lão, không biết văn bồi có hân hạnh được chụp một tấm hình với ông không ạ?

Thấy mấy người bọn họ chuẩn bị đi rồi, Vương Gia Huân bỗng ấp úng nói.

Mấy năm nay thành Tứ Cửu làm ngành dịch vụ, đều rất thịnh việc mời người nổi tiếng đề bút viết tặng hoặc chụp ảnh chung, trong tiền sảnh làng du lịch của Vương Gia Huân có không ít ảnh chụp chung với các minh tinh.

Có điều những minh tinh này đem so sánh với người trước mặt, thì hoàn toàn không cùng một đẳng cấp rồi, có thể chụp ảnh chung với Đường Văn Viễn, được truyền trong thành Tứ Cửu tuyệt đối là một việc rất có thể diện.

- Cậu biết ta à? Chụp ảnh chung thì không cần đâu...

Đường Văn Viễn có chút bất ngờ nhìn Vương Gia Huân, ông ta là một người không thích phô trương, năm đó ở Trung Quốc quyên góp cho một trường đại học, ngôi trường này muốn lấy tên ông ta đặt tên cho trường mình là trường đại học Văn Viễn, nhưng Đường Văn Viễn không đồng ý.

Nhìn thấy bị Đường Văn Viễn trực tiếp từ chối, khuôn mặt Vương Gia Huân lộ vẻ lúng túng, Diệp Thiên liền cười nói:

- Lão...Đường Lão, chụp chung có tấm hình thôi mà, ăn không của người ta một bữa, chụp có tấm hình thì có gì là không được đâu?

Tính cách của Diệp Thiên chính là như vậy, giúp tình không giúp lý, hẳn ta hợp rơ với Trần Hi Toàn, thấy Trần Hi Toàn cũng thuận mắt, nên trực tiếp mở lời ép buộc Đường Văn Viễn.

- Được, coi như là ta sợ cậu rồi...

Đường Văn Viễn lắc đầu cười gượng, quay mặt nhìn về Vương Gia Huân, nói:

- Chụp hình thì được, nhưng không được treo ở đây!

- Được, tôi nhất định không treo ở đây, cảm ơn Đường Lão!

Vương Gia Huân mừng rỡ, không treo ở đây thì ông ta hoàn toàn có thể treo trong phòng làm việc mà.

Đợi sau khi Đường Văn Viễn và Vương Gia Huân còn có Trần Hi Toàn chụp hình với nhau xong, cả đám bọn họ rời khỏi làng du lịch, Đường Văn Viễn và A Đình cùng với Đỗ Phi về lại khách sạn, còn Diệp Thiên lại được Vương Gia Huân đích thân đưa đến đại học Thanh Hoa.

Buổi tối hẹn Vu Thanh Nhã dùng cơm, nhưng người kéo đến còn có Từ Trấn Nam và Vệ Dung Dung, sau khi trải qua chuyện lần trước, tình cảm của hai người bỗng tiến triển rất nhanh, nghe Vu Thanh Nhã nói, hình như đã thuê căn nhà cạnh trường học để sống chung rồi.

Nhắc đến từ sống chung, trong lòng Diệp Thiên cũng nao nao, nhưng vừa đổi mệnh lý cho Vu Thanh Nhã, còn chưa biết có thành công hay không, Diệp Thiên cũng không dám đột nhiên tiến triển nhanh như vậy với Vu Thanh Nhã.

Ngồi ở tiệm ăn nhỏ cạnh trường, trên bàn bày mấy đĩa đồ xào và bia, Diệp Thiên và Từ Trấn Nam uống rất vui vẻ, nếu Đỗ Phi nhìn thấy cảnh tượng này, nhất định sẽ không có cách nào liên tưởng Diệp Thiên với tên hung thần buổi chiều.

Tại một căn hộ chung cư cao cấp ở New York Mỹ, một thanh niên tướng mạo khôi ngô tuấn tú đang nghe điện thoại, nhưng cùng với câu chuyện trong điện thoại, lông mày của hắn ta dần dần nhíu lại.

- Rầm!

Sau khi gác máy, bức tượng con ngựa cao gần 30cm, bị người thanh niên ném mạnh xuống đất, mảnh sứ vỡ văng tứ tung, hoàn toàn không thể nhìn ra đây chính là thứ mà năm ngoái hắn đã dùng ba triệu USD đầu giá được từ nước Anh.

Ném vỡ bức tượng ngựa vẫn không làm cho người thanh niên hả giận, miệng không ngừng mắng:

- Đồ ăn hại, ngoài việc biết ăn chơi đàng điếm, còn biết gì nữa chứ?

Tổng Hiểu Long hoàn toàn có lý do để nổi giận, vì chuyên gia mà hắn phái đi, sau khi đến Thượng Hải, tham gia tiệc tùng rồi lại nảy sinh ra sự cố, cũng khiến kế hoạch của Tổng Hiểu Long thất bại hoàn toàn, không thể không điều người rút về Mỹ.

Nhưng ngoài nổi giận ra, trong lòng Tổng Hiểu Long cũng có chút vui mừng, cú điện thoại mà hắn nghe lúc này, đã chứng minh được cái chết của Tổng Hiểu Triết hoàn toàn chỉ là sự cố do uống rượu quá mức, nói cách khác, kế hoạch mà hắn tiến hành để đối phó

Diệp Thiên, vẫn chưa bị tiết lộ ra.

Phải biết rằng, tất cả những gì mà Tổng Hiều Long có hiện nay, đều có được từ người cô của hắn, nếu có một chút tin tức tiết lộ ra ngoài, vậy thì hắn sẽ giống như một đồng rác bị người ta quét đi.

- Coi như người mạng lớn, có điều tập đoàn tài chính là của ta, ai cũng đừng hòng giật mất!

Sau khi bình tĩnh lại một lát, trên mặt Tổng Hiều Long nở một nụ cười dữ tợn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 254

Tới Cửa

Ping pong, ping pong...

Đang đeo tạp dề, bận rộn trong phòng bếp ở trung viện, Diệp Thiên đột nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa truyền đến, hơi hơi nhíu mày, Diệp Thiên cũng không đi mở ngay, tiếp tục đo trọng lượng dược liệu trong tay dựa theo từng phương thuốc.

- Sớm biết vậy không thềm lấp cái chuông của này!

Nghe tiếng chuông cửa không dứt bên tai, Diệp Thiên đặt dược liệu trong tay xuống, điều chỉnh lại độ lửa, lúc này mới vỗ vỗ tay đi ra khỏi phòng bếp.

Trước kia, những cổng lớn như này, thường có người trông giữ, nhưng lại phân nhiều nơi, nếu có người tới chơi, người ở đại môn truyền cho cổng trong, cuối cùng mới thông báo đến chủ nhân, đây cũng là tượng trưng cho thân phận.

Nhưng Tứ Hợp Viện hiện nay chỉ có mình Diệp Thiên ở, và lại hắn có quá nhiều bí mật, cũng không thích hợp mời người gác cổng, Diệp Đông Bình đến đây vài lần mà gọi không ai mở cửa, cuối cùng tức giận mà lấp chuông cửa cho tòa nhà này.

Sau khi chậm chạp rửa sạch tay, Diệp Thiên đi đến phòng của mình ở hậu viện, từ bình sứ trên giá sách đồ ra 3 viên Long Nhân giống như viên thuốc đen nhánh, ngẫm một chút, lại thả vào một viên.

Thuốc trị thương này là lão đạo đích thân luyện chế, tuy rằng không thể khởi tử hồi sinh, nhưng đối với nội thương lại có hiệu quả trị liệu cực tốt, nhưng dược liệu cần thiết tương đối quý hiếm, Diệp Thiên không thể luyện chế ra.

- Đông Bình à, có phải Diệp Thiên không ở nhà hay không?

Ở trước cổng lớn nhà Diệp Thiên, năm sáu người đang đứng, ngoài Đường Văn Viễn mang theo cháu gái còn có A Đình, Đỗ Phi, cả

Diệp Đông Bình cũng tới.

Đường Văn Viễn vài lần tới đây, tuy rằng không có thể tìm được Diệp Thiên, nhưng cũng quen Diệp Đông Bình, vì tôn trọng thân phận Diệp Thiên, Đường Văn Viễn cũng không dám lên mặt bề trên ở trước mặt Diệp Đông Bình.

Nghe thấy Đường Văn Viễn nói vậy, Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, nói:

- Không có khả năng, sau khi nó dọn đến nơi này, không mấy khi đi ra ngoài luyện công buổi sáng, lúc này hẳn là đang ở nhà.

- Diệp tiên sinh, ông không có chìa khóa tòa nhà này sao?

Nếu nói trong mấy người này ai nóng vội nhất, không thể nghi ngờ chính là Đỗ Phi, hôm qua sau khi trở về, thử vận hành công pháp, ai ngờ lúc ấy ngũ tạng chấn động, phun ra một ngụm máu tươi.

Đến lúc đó, Đỗ Phi không hoài nghi đối với những lời của Diệp Thiên nữa, hơn sáu giờ sáng đã gọi Đường Văn Viễn mấy người, nếu không phải sợ Diệp Thiên tức giận, phỏng chừng hẳn đã đến gõ cửa từ hai giờ trước.

- Chìa khóa thật ra là có, nhưng... nhưng Tiểu Thiên đang luyện công thì không thích bị người khác quấy rầy.

Làm cha mà không dám mở cửa vào nhà con, lời này nói ra Diệp Đông Bình cũng có chút khó xử, nhưng có lần hẳn cầm chìa khóa mở cửa đi vào, lại thiếu chút nữa khiến Diệp Thiên – lúc ấy đang vận công học máu, cho nên sau đó, Diệp Đông Bình vào nhà con cũng cần nhấn chuông cửa trước.

- Thôi được, tôi mở cửa cho mọi người vào trong chờ vậy!

Diệp Thiên thật lâu không ra mở cửa, Diệp Đông Bình cũng có chút mất kiên nhẫn, lấy ra cái chìa khóa, chuẩn bị mở cửa hông.

- Dừng, vậy chúng ta chờ một chút đi!

Đỗ Phi kéo Diệp Đông Bình lại, mạng nhỏ của hắn chính là đang nằm trong tay Diệp Thiên, lúc này không dám khiến cho Diệp Thiên có chút không vui.

- Đều tới rồi à? Ôi, ba, sao ba cũng tới sao?

Khi bên ngoài đang nói chuyện, cánh cửa đang đóng chặt rốt cục được mở ra, thân hình Diệp Thiên hiện ra tại cửa.

Ở trên vai Diệp Thiên, còn có con chồn lông trắng như tuyết nằm úp sấp, hai con mắt giống như bảo thạch đen sáng ngời, đang quay tròn đánh giá mọi người trước cửa.

Diệp Đông Bình vừa rồi bị mất mặt, tức giận nói:

- Con làm cái trò gì thế hả? Án chuông cả ngày đều không mở cửa? Được rồi, khách đến rồi, đi vào trong nói chuyện đi!

Diệp Đông Bình vừa nói chuyện vừa đẩy con ra, lập tức đi vào sân, nhưng Diệp Thiên cũng đứng chắn cửa, cũng không có ý muốn mời mọi người đi vào.

Sau khi đi mấy bước, Diệp Đông Bình quay đầu, có chút kinh ngạc hỏi:

- O, Diệp Thiên, sao thế?

Diệp Thiên cười cười với cha, lấy trong túi quần ra cái bọc giấy vàng có mấy viên thuốc, ném tới Đỗ Phi, nói:

- Mỗi lần uống một phần ba viên thuốc, dùng nước sôi để nguội, sáng trưa tối ba lần, uống liền hai ngày, sau đó dùng Diên Thảo Tiên sắc với Hồng Hoa, uống một tuần, tổn thương của ông sẽ ổn!

Kỳ thật nếu Diệp Thiên cho Đỗ Phi ba viên thuốc, ba ngày là có thể chữa khỏi hẳn nội thương của hắn, nhưng thuốc này là sự phụ lưu lại, còn thừa không nhiều lắm, dù sao muộn vài ngày cũng không chết được người, còn Đỗ Phi thì một tuần không đắc tội được với ai.

Đương nhiên, Đỗ Phi cũng không biết điều này, sau khi tiếp nhận viên thuốc, cung kính nói:

- Cảm ơn, ân tình của ngài Đỗ Phi ghi nhớ trong lòng!

- Hừ? Còn muốn lấy lại danh dự?

Diệp Thiên trừng mắt, lời này nghe sao lại khó chịu như vậy? Vốn là bản thân làm hắn bị thương, ai bảo hắn nói đến ân tình làm gì?

- Chít chít... Chít chít!

Tựa hồ cảm thấy sự thù địch của Diệp Thiên, Mao Đầu ưỡn người đứng lên đầu vai Diệp Thiên, trong miệng phát ra tiếng kêu uy hiếp đối với Đỗ Phi.

- Nào, mi hiền lành một chút, ba ngày không đánh nhau không vui há?

Diệp Thiên tức giận vỗ Mao Đầu một cái, từ khi báo người không đưa dê đến nữa, con chồn này không tìm thấy mục tiêu công kích, tính tình con chồn lại xấu đi, hôm qua còn dám nhe răng với Diệp Đông Lan.

- Chít chít!

Bị Diệp Thiên vỗ một cái, Mao Đầu ùy khuất dùng hai cái chân trước bung kín mắt, bộ dáng đáng yêu kia thật là dễ lừa người.

- Anh Diệp Thiên, có thể... có thể cho em ôm nó không?

Mắt Đường Tuyết Tuyết đã lóe sáng, hận không thể ôm con vật đáng yêu như vậy vào trong ngực của mình.

- Tuyết Tuyết, cháu chớ có chọc nó!

Diệp Thiên còn chưa nói, Diệp Đông Bình lập tức giật mình chấn kinh, thật ra ông đã thấy tận mắt con chồn này tấn công dê, động tác kia quả thực chính là nhanh như chớp điện, lùi đi một chút đã có thể cắn lia cổ dê.

- À, Tuyết Tuyết, nó sợ người lạ, em không nên bế!

Diệp Thiên cũng gật gật đầu, ngoài người nhà, hẳn không cho Mao Đầu tiếp xúc người ngoài, đây cũng là giữ gìn khả năng tấn công của con chồn tuyết.

Phải biết rằng, con vật nhỏ này, ngay cả báo tuyết, mãnh thú đều phải sợ hãi, Diệp Thiên cũng không muốn khiến nó biến thành con cừu dịu ngoan như vậy.

Bị Mao Đầu hù dọa như vậy, sự tức giận của Diệp Thiên vừa rồi cũng giảm đi, điều này làm cho Đỗ Phi đang rất căng thẳng, nhẹ nhàng thở ra, mở miệng nói:

- Tôi ... ngay cả cho tôi mượn một lá gan nữa, tôi cũng không dám hận thù ngài!

- Ô, lại đây tôi nói riêng với ông vài câu.

Diệp Thiên vẫy vẫy tay với Đỗ Phi, đi tới bên cửa, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm vài câu, Đỗ Phi liên tục gật đầu, cuối cùng còn vỗ vỗ ngực.

Sau khi nhắc nhở Đỗ Phi, Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Được rồi, ông trở về đi, một tuần này cũng đừng động thủ cùng người khác.

- Vâng, chuyện đó tôi nhất định làm tốt!

Đỗ Phi biết Diệp Thiên không muốn cho hắn vào viện, lập tức chào Đường Văn Viễn, liền rời đi.

Đợi cho Đỗ Phi đi rồi, Diệp Thiên nhìn phía xa, không ít hàng xóm đều đã đi ra nhìn, xoay người nói với Đường Văn Viễn:

- Đi thôi, đi vào rồi nói chuyện, lão gia, ông đã chuẩn bị đủ tiền rồi chứ!

Nhìn thấy Diệp Thiên lại bày ra bộ dạng vô lại hôm qua, Đường Văn Viễn gật gật đầu, nói:

- Yên tâm đi, tôi còn có cái mặt già này, có được hay không, cũng sẽ không thiếu tiền cậu!

- Đường lão, ngài mang Tuyết Tuyết đi vào trước...

Diệp Đông Bình tránh sang một bên, để ông cháu Đường Văn Viễn đi vào trước, sau đó kéo con trai lại, hỏi:

- Diệp Thiên, Sao lại thế này? Ông lão kia sao lại xưng hô cung kính với con thế? Ba hỏi. Có phải con gia nhập xã hội đen hay không?

- Ba nghĩ đi đâu thế?

Diệp Thiên bị cha nói mà dờ khóc dờ cười, thấp giọng giải thích nói:

- Ông lão kia là văn bối của sư phụ con, luận vai về cần gọi con là ông tổ, để cho ông ta gọi con là ông đã là nể mặt mũi ông anh rồi.

- Ô, là như thế sao? Diệp Thiên, người ta cũng lớn tuổi như vậy, sau này nói chuyện đừng làm quá, đúng rồi, con vừa cho người ta cái gì đó? Người ta lại gật đầu vỗ ngực cái gì?

Nghe được lời của con, Diệp Đông Bình đã bình thường trở lại, hẳn biết tuổi thọ của Lý Thiện Nguyên đủ làm người ta kinh ngạc, có vấn đề hơn sáu mươi như vậy cũng là bình thường.

- Ba, con biết rồi, vừa rồi con không nói gì, tán gẫu mấy câu mà thôi, đi thôi, ba, nhanh đi vào thôi...

Diệp Thiên cười đẩy cha vào Tứ Hợp Viện, chuyên đề tài, kỳ thật hẳn vừa rồi là dặn dò Đỗ Phi, bảo hẳn đi hỏi thăm một chút chuyện về Tống Hiểu Long.

Tuy rằng Diệp Thiên không sợ đối phương, nhưng là địch trong tối ta ngoài sáng, hơn nữa đã biết nhà họ Tống mạnh như vậy, hẳn thật đúng là sợ Tống Hiểu Long giờ trò gì, nếu như liên lụy đến người nhà, Diệp Thiên có thể hối hận không kịp.

Đóng cửa hông lại, Diệp Thiên quay đầu lại liền thấy ông cháu Đường Văn Viễn đứng ngây dại trong Tiền viện, không khỏi cười nói:

- Sao? Hôm qua nói với ông giá đó, hiện tại không cảm giác thiệt thòi chứ?

Bị lời nói của Diệp Thiên làm bùng tỉnh, Đường Văn Viễn mở miệng nói:

- Không... Không thiệt, không thiệt!

Đường Văn Viễn thật không nghĩ tới, ngoài cửa là thế, vào cửa lại có thể thay đổi một trời một vực.

Trang hoàng ở Tứ Hợp Viện, trong mắt hẳn cũng không coi vào đâu, cả hoa viên Đường Văn Viễn cũng không để ở trong lòng, dù sao hẳn ở Hồng Kông sống đã lâu, nơi đó một năm bốn mùa đều có hoa tươi nở rộ.

Nhưng không khí nơi này, lại thực sự khiến cho Đường Văn Viễn chấn kinh, hít một hơi không khí vào trong cơ thể, Đường Văn Viễn chỉ cảm thấy toàn thân thể tựa hồ cũng nhẹ nhàng vài phần, một hít một thở, nhất thời đầu óc mình hẳn, tay chân già yếu giống như linh hoạt hơn rất nhiều.

Không chỉ có Đường Văn Viễn có cảm giác này, Đường Tuyết Tuyết vào đến nơi đây, cũng cảm nhận được cả người đều ấm lên, âm hàn khí tra tấn cô hơn mười năm, tựa hồ cũng biến mất.

Thấy vẻ mặt khiếp sợ của hai ông cháu, Diệp Thiên cười nói:

-Được rồi, vào trung viện ngồi đi, Tuyết Tuyết hãy tự chọn phòng, nhưng đê mê chẵn thì phải mua mới.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 255

Phiền Phức

Do thể chất hạn chế, từ nhỏ Đường Tuyết Tuyết cảm thấy có khí âm hàn thường xuyên qua xương tủy, dù đứng ngay cạnh bếp lò cũng không thấy nóng. Nhưng từ khi bước chân vào Tứ hợp viện này, luồng khí âm hàn đó dường như đã biến mất.

Diệp Thiên vừa vỗ vỗ vai Đường Văn Viễn, vừa nói:

- Tiền của ông tiêu như vậy có đáng không?

Đường Văn Viễn liên tục gật gật đầu và nói dò ý với Diệp Thiên:

- Đáng chứ! Diệp Thiên, hay là ta ở đây cùng Tuyết Tuyết được không?

Vương quốc sản nghiệp của Đường Văn Viễn sớm đã đi vào quỹ đạo, tất cả công việc hiện nay đều do con cái của ông ta xử lý. Hiện nay ở Hồng Kong, hàng ngày ông đều cùng mấy người bạn uống trà, chơi Golf, không phải làm việc gì khác cả.

Vì vậy, khi cảm nhận được không khí thanh mát của khu tứ hợp viện này, Đường Văn Viễn lập tức có ý nghĩ muốn ở lâu dài. Ông ta cảm nhận được, chỉ cần một ngày sống ở đây sẽ làm cho bệnh tình trên người khỏi hẳn mà không cần phải uống thuốc gì cả.

Thế nhưng, Diệp Thiên lắc lắc đầu và nói:

- Với cơ thể của ông thì không được, mỗi tuần nhiều nhất chỉ 2 ngày, nếu không lại hóa dở...

Đường Văn Viễn vốn sức khỏe tốt, không bệnh tật, nhưng hiện nay tuổi đã cao, sức khỏe suy giảm, nếu ở đây lâu dài sẽ phản tác dụng, cơ thể suy nhược hơn.

Đừng nghĩ cơ thể Đường Tuyết Tuyết suy nhược, cơ thể nàng đang thiếu dưỡng khí, Tứ hợp viện này không những có thể giúp

năng từ từ khôi phục chức năng cơ thể mà còn tăng cường sức mạnh của kinh mạch nội tạng.

- Như vậy đi, Mỗi ngày ta sẽ ở đây 6 tiếng, buổi tối thì về, được không?

Đường Văn Viễn nói một cách miễn cưỡng.

- Ông muốn mau chết thì cứ làm như vậy, nhưng đừng trách tôi không nhắc nhở đấy.

Diệp Thiên tức giận trừng mắt nhìn Đường Văn Viễn, hấp thu linh khí 6 tiếng với 1 ngày thì khác gì nhau. Nếu Đường Văn Viễn thực sự làm như thế, chưa cần đến 1 tháng, hẳn sẽ gặp đại nạn thôi.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn không dám có ý gì thêm, chỉ đành nói:

- Tốt thôi, vậy 1 tuần 2 ngày

Tục ngữ nói gừng càng già càng cay quả không sai, Đường Văn Viễn thậm chí cũng không hỏi Diệp Thiên tại sao khu Tứ hợp viện này lại linh như vậy, bởi hắn biết, có hỏi cũng không có được câu trả lời mà còn làm cho Diệp Thiên phản cảm với mình hơn.

Diệp Thiên gật gật đầu nói:

- Chăn đệm thì sai người đem ra để phía sau kho xe, ta sẽ lấy đem vào cho các người, nơi này không thích hợp cho người ngoài vào.

- Đúng đúng, nơi này không được cho người ngoài vào.

Đường Văn Viễn rất đồng ý với lời nói này của Diệp Thiên, hẳn phải bỏ ra 1 trăm vạn 1 ngày không phải là để mua cái linh khí không nhìn thấy, không sờ được ở đây sao? Tại sao người khác không mất tiền lại được vào đây hấp thu miễn phí chứ?

- Diệp Thiên ơi, chỗ này không có sóng di động à?

Đường Văn Viễn lấy từ trong chiếc túi đeo bên người ra chiếc di động, nhìn qua rồi ngậy người ra, đây là chiếc điện thoại vệ tinh đặc chế của hắn, bất kể ở nơi nào cũng đều có sóng.

- Phòng bên cạnh có cái máy đấy, người đi gọi đi

Diệp Thiên dẫn 2 ông cháu đi vào giữa viện và nói:

- Những phòng ở trong này, mọi người cứ chọn thoải mái, tất cả các phòng đều ở được. Nhưng phòng bếp thì mọi người không được vào, đó là nơi tôi làm việc ban đêm. Ngoài ra, hậu viện cũng không được vào!

- Anh Diệp Thiên, em biết rồi, nhưng... nhưng...

Đường Tuyết Tuyết như muốn cầu xin gì Diệp Thiên, từ bé đến giờ, cô chưa phải cầu xin ai điều gì nên ngại ngùng không dám mở miệng.

- Tiều nha đầu, việc gì cứ nói đi

Diệp Thiên vừa cười vừa lấy tay xoa xoa đầu Đường Tuyết Tuyết, so ra Đường Tuyết Tuyết chỉ lớn hơn Lưu Lam Lam 1 - 2 tuổi, nhưng bị cửu âm tuyệt mạch hành hạ nên trông chỉ như cô gái 14 - 15 tuổi. Diệp Thiên cảm thấy như vậy thật đáng thương.

Đường Tuyết Tuyết không biết từ khi nào Mao Đầu đã mò được một con cá ở hồ bên cạnh, đang đứng bên hồ ăn ngấu ngiến, nói:

- Anh Diệp Thiên, nếu em ở đây 1 mình, ông nội cũng không có ở đây thì sẽ rất buồn, anh có thể để nó ở đây chơi với em không?

- Mao Đầu, lại muốn ăn đòn hả?

Nhìn thấy Mao Đầu đang ăn trộm cá, Diệp Thiên tức giận, tóm lấy cổ con chồn rồi nói:

- Mi một hơi ăn hết cả con cá, vậy cá ở trong hồ này cũng bị mi ăn hết mất?

- Chít chít ...

Mao Đầu biết mình đã gây ra họa, bèn làm bộ dạng điếc không sợ súng, mặc Diệp Thiên giáo huấn mình.

Đường Tuyết Tuyết đang đứng một bên, bỗng dung nói:

- Anh Diệp Thiên, em... em nói ông nội mua cá thả vào hồ được không? Anh đừng mắng nó nữa nhé!

Giọng nói nhỏ nhẹ Đường Tuyết Tuyết làm Diệp Thiên cảm giác như mình vừa làm chuyện gì sai trái, bất giác nói:

- Em nuôi nhiều hơn nữa cũng không đủ nó ăn. Thôi được, sau này để nó chơi với em vậy.

Diệp Thiên vừa nơi lòng tay, Mao Đầu lập tức chạy ngay vào lòng Đường Tuyết Tuyết khiến Diệp Thiên hơi bực mình. Tên tiểu tử này bình thường có chịu nghe lời ta vậy đâu chứ.

Nhìn thấy khuôn mặt rất sung sướng của Mao Đầu, Diệp Thiên chợt hiểu ra, luồng khí cửu âm tuyết mạch trên người Đường Tuyết Tuyết chính là thứ con chồn này thích.

Diệp Thiên chỉ vào trong hiên nhà nói:

- Tuyết Tuyết, cô với ông nội đi gọi điện thoại đi rồi quay lại chọn phòng.

Đường Văn Viễn đã lòng như lửa đốt, nghe Diệp Thiên nói vậy liền đi ngay vào phòng cầm điện thoại lên gọi. Ông ta ở Bắc Kinh có rất nhiều sân nghiệp, có nhiều việc cần ông giao phó cho người khác làm.

Đợi 2 ông cháu đi khỏi, Diệp Thiên quay về phía cha cười nói:

- Cha, con hứa với cha, trong vòng nửa năm sẽ đổi xe khác, sáng mai cha có thể đi mua rồi.

- Con để họ ở đây là thu tiền phải không? Thu bao nhiêu tiền thế?

Vừa nghe Diệp Thiên nói, cộng thêm câu chuyện lúc nãy với Đường Văn Viễn, Diệp Đông Bình lẽ nào không hiểu? Ông quá hiểu rõ con trai mình, khả năng lừa gạt người khác vượt qua cả bản lĩnh thật của nó.

- Một ngày từng này.

Diệp Thiên nói rồi giơ 1 ngón tay lên.

- Một vạn.

Diệp Đông Bình ngần ngại nói. Hiện nay, phòng tốt nhất của khách sạn trong thành cũng chỉ vài ngàn một ngày.

Diệp Thiên bắt mẫn nói:

- Cha, cha thử tưởng tượng phong phú hơn xem nào. Một vạn, như thế thật mất mặt người ta. Sao cha lại không bằng con nhỉ? Mới đầu, con muốn ít nhất 1 ngày cũng 10 vạn.

- Há, 10 vạn, Diệp Thiên ơi, như thế là quá đắt.

Diệp Đông Bình bị những lời nói của con trai làm giật mình. Bây giờ, 1 năm ông chỉ kiếm được khoảng chục vạn, như vậy còn không bằng tiền thuê phòng 1 ngày của Diệp Thiên.

- Rồi, con không đùa cha nữa, 1 ngày 100 vạn. Tý nữa cha đi cùng người kia đến ngân hàng chuyển 3000 vạn, thiếu đồng nào cha nói ngay với con, con lập tức đuổi họ ra khỏi nhà.

Diệp Thiên biết cha kiếm tiền không dễ dàng, nên dứt khoát nói hết với ông những gì đã thương lượng với Đường Văn Viễn, không để ông phải đoán nữa.

Việc chuyển tiền vào tài khoản của Diệp Đông Bình cũng là do Diệp Thiên cố ý. Diệp Thiên cảm giác mình giống một kẻ không giữ được của, bất kể tiền nhiều hay ít vào tay mình đều bay mất một cách kỳ lạ, vì vậy, Diệp Thiên quyết định chuyển tiền vào tài khoản của cha.

- Ngươi, ngươi thật là đen tối.

Nghe được những lời của con trai, trống ngực Diệp Đông Bình bắt giắc đập thình thịch. Ông nghĩ mình chỉ là một chủ quán nhỏ, chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy, 100 vạn 1 ngày, cướp ngân hàng cũng không kiếm được tiền nhanh như vậy.

- Con mà đen tối?

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Cha à, nếu không phải cô bé kia đáng thương, 100 vạn 1 ngày con cũng không cho người ta vào, linh khí ở nơi này có tiền cũng không mua được, hít một hơi là mất 1 ít, con đưa cha 100 vạn, cha bán 1 ít cho con.

Lời nói của Diệp Thiên nửa thật nửa giả, linh khí ở đây đúng là tiền không mua được thật, nhưng làm gì có chuyện hít một hơi là mất 1 ít, thật vô lý.

Dựa vào linh trận xoay chuyên âm sát và vận khí của cổ cung, nồng độ linh khí nơi này cũng yếu dần. Vì vậy ông cháu Đường Văn Viễn ở đây 3 - 5 năm, nơi này lúc đó cũng chẳng khác gì so với những Tứ hợp viên thông thường khác.

- Điều này cũng đúng...

Lần này, Diệp Đông Bình không phân bác lại lời của con trai, nguyên do ông thường đến nơi này bởi trước đây mắc bệnh thấp khớp, nhưng từ mùa đông này đã không thấy đau xương khớp nữa.

Thế nhưng, nghĩ đến con trai chặt chém quá đáng vậy, lòng cũng cảm thấy bất ổn không yên.

Một ngày 1 trăm vạn, con trai nói họ ở 1 tháng chẳng phải là tròn 3000 vạn sao. Như vậy chẳng khác gì tham đồ dơ bẩn, mà ông cũng chưa kiếm nhiều tiền như vậy bao giờ.

- Buổi tối, gọi cô bé đó đến cùng ăn cơm, đông người vui vẻ hơn.

Đối với việc một lúc có 3000 vạn, nói Diệp Thiên không hung phấn là nói dối, phong thủy thuật sư thì sao, không phải cũng tham hương khói của người đời ư? Ai mà không muốn sống sung sướng chứ?

- Được, con tỳ nữa đi mua thức ăn.

Diệp Đông Bình gật gật đầu, ông cũng đã hiểu ra, so với gia tài của Đường Văn Viễn, số tiền này có là gì. Con trai có bản lĩnh kiếm ra tiền, sao mình lại không nhận chứ.

Hai ông cháu Đường Văn Viễn mới vừa nói chuyện xong, Đường Văn Viễn cũng đã gọi điện thoại xong, đi lại phía Diệp Thiên và nói:

- Diệp Thiên, ta đã sắp xếp hết rồi, lát nữa sẽ có người mang đồ tới, còn có cả 500 cân cá sống, là do Tuyết Tuyết đòi đó.

- 500 cân, ông xem hồ của tôi có thả hết nổi không?

Diệp Thiên cười một cách khờ sờ, đang nghĩ đến tiền thuê nhà thì chuông điện thoại bỗng reo lên.

- Tôi đi nghe điện thoại, lát nữa nói tiếp.

Diệp Thiên đi về hướng hiên nhà, trong lòng có chút bực. Số điện thoại ở đây rất ít người biết, ai còn gọi điện sớm thế này chứ?

- Diệp Thiên?

Vừa nhắc máy, bên kia điện thoại đã vang lên 2 tiếng này.

- Chu Khiếu Thiên?

Diệp Thiên lập tức nhận ngay ra, trong số những người anh quen, người anh trai này là kiệm lời nhất, tiết kiệm lời nói như tiết kiệm vàng.

- Tôi gặp phiền phức, muốn nhờ cậu giúp.

Người anh này đúng là không biết khách sáo là gì.

Diệp Thiên không để ý đến ngữ điệu của Chu Khiếu Thiên, lập tức nói:

- Phiền phức gì vậy, sao anh nói chuyện giọng nghe có vẻ không khỏe?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 256

Gặp Rắc Rối

Lần trước, khi nhìn thấy Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên có thể nhìn ra được, trên người hắn có công pháp, khí huyết vận hành vô cùng thịnh vượng, tuy rằng vẫn chưa đạt tới trình độ cao, nhưng với tuổi của hắn, cũng coi là một cao thủ.

Người như vậy, tiếng nói cho dù không lớn, cũng sẽ làm cho người ta cảm giác nghe rất rõ ràng, nhưng giờ phút này, Diệp Thiên nghe được giọng của Chu Khiếu Thiên, một câu chia làm hai hơi, sức lực không thể nói là tốt, có vẻ rất yếu.

- Bị thương rồi, thực phiền toái!

Chu Khiếu Thiên vẫn là người tính khí lạnh nhạt, từng chữ từng chữ bật nói ra.

- Nhưng vì sao tôi phải giúp anh? Làm sao anh biết tôi có thể giúp anh?

Diệp Thiên cũng có chút khó chịu, xin người khác giúp đỡ, hỗ trợ phải tỏ ra cầu xin chứ, nói thêm mấy câu sẽ chết hay sao?

Nói đi nói lại, Đường Tuyết Tuyết đã vào Tứ Hợp Viện, hắn là chủ nhân cũng không thể mặc kệ được? Vì một trăm vạn tiền thuê nhà kia, Diệp Thiên cũng nên phục vụ tốt chứ.

- Cậu có thể giúp tôi, tôi biết!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trong giọng nói của Chu Khiếu Thiên có thêm vài phần kích động, hơn nữa lần này hắn nói câu dài hơn.

Diệp Thiên không chút khách khí nói:

- Cho dù tôi có thể giúp anh, nhưng vì sao tôi phải giúp anh nhỉ? Người dùng thuật pháp tổ tông truyền lại đi đào mộ trộm, chúng ta

đã không phải là người cùng đường...

Cổ nhân cực kỳ coi trọng âm trạch phong thủy, cao có Đế Vương, thấp có dân chúng bình dân, đều muốn có thể tìm được một chỗ âm huyết phúc lợi để an táng. Nhờ đó, phù hộ hậu nhân được bình an hưng thịnh, cho nên ở thời cổ, nghề phong thủy thuật sư là cực kỳ nổi tiếng.

Nhưng cũng có những thuật sư phong thủy tâm thuật bất chính, cũng đem những thứ học được dùng vào đường ngang ngõ tắt, dùng bùa đạo tặc làm liều, đào trộm mồ mả tổ tiên.

Phong thủy thuật sư hiểu được phong thủy ở những nơi khác nhau, trộm mộ đương nhiên chuẩn xác và tiện lợi hơn so với người bình thường, hơn nữa bọn họ có thể tránh được sát khí trong huyết mộ, do đó khiến cho họa không dính thân.

Nhưng những người này, vẫn rất ít người có thể được chết già, nguyên nhân chính là lên núi nhiều có ngày gặp hổ, tự cho là bản lĩnh cao cường, nhưng không biết trên đời này còn có những điều bọn họ không thể động tới.

Trong mắt Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên chính là như thế, có những mồ mả là cực kỳ hung hiểm, đừng nói hắn chỉ có một cái la bàn là nhạc cụ của thầy tu hộ thân, cho dù là những thuật sư công pháp cao thời cổ đại, thường thường cũng sẽ không dám động đến những nơi đó.

Lời nói của Diệp Thiên khiến cho Chu Khiếu Thiên trầm mặc một hồi, ngay khi Diệp Thiên chuẩn bị cúp điện thoại, giọng của hắn đột nhiên truyền ra:

- Bên trong này có thứ cậu muốn, tôi không lấy được, ngược lại bị trúng sát khí, cậu không đến, nơi này sẽ gặp đại họa!

- Trời, rốt cuộc là anh làm gì?

Nghe được lời này của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên nhất thời nóng vội, mở miệng mắng:

- Anh... con mẹ anh, có bản lĩnh không ra sao, lá gan lại lớn nhỉ?

Diệp Thiên sờ dĩ nóng lòng là bởi vì hắn biết, ở một vài phần mộ hoặc là nơi cực âm, đều tụ tập cực kỳ nhiều sát khí.

Nhưng do điều kiện địa lý hạn chế, những sát khí này cũng sẽ không thoát ra ngoài, chỉ cần không tới gần nơi đó, cũng sẽ không có

gì thương tổn đối với con người và súc vật.

Nhưng nếu động thổ thi công hoặc là đào mồ mã mà vô ý, phá hủy phong thủy vốn có nơi đó, liền khiến cho sát khí thoát ra ngoài, nhẹ thì có thể làm cho phạm vi vài trăm thước không có một ngọn cỏ, nặng thì sẽ làm bị thương hoặc vô hình lấy mạng người.

Giống như là khi Diệp Thiên mua Tứ Hợp Viện này, hành vi mở rộng Quý Môn, kỳ thật chính là cố ý làm thoát ra sát khí trong Cổ Cung tích tụ mấy trăm năm, nhưng hẳn có thể không chế được, đối với chung quanh thật là không có gì ảnh hưởng.

Ở cuối những năm tám mươi, Diệp Thiên từng cùng sư phụ du lịch đến một sơn thôn nhỏ, phát hiện trẻ con sinh ra ở nơi này, đều mắc chứng lùn bẩm sinh, ngay cả con gái trong thôn được gả đi, sinh ra trẻ con cũng là như thế.

Hiện tượng này đã xảy ra được bảy tám năm, chính quyền địa phương cũng xin giúp đỡ từ các ban ngành, lúc đó, rất nhiều chuyên gia y học từ trong ngoài nước đến điều tra, chứng minh, nhưng lại không phát hiện đất đai và môi trường nơi này có bất kỳ dị thường, cuối cùng cũng không nghiên cứu và thảo luận ra kết luận gì.

Nhưng lão đạo sĩ đi quanh sơn thôn vài vòng, cũng nói hết với Diệp Thiên, tại nơi giáp danh hai ngọn núi, có một cỗ mộ bị người ta đào ra, khiến cho sát khí thoát ra ngoài, thông qua đèo truyền vào thôn này.

Lúc ấy Lý Thiện Nguyên dẫn Diệp Thiên thăm hỏi một vài người trong thôn, quả nhiên, cuối những năm bảy mươi, có mấy người thanh niên trong thôn rảnh rỗi, đi vào trong núi đào trộm một cỗ mộ, trộm được một ít đồ vật ra.

Nhưng mấy người đó sau khi trở về thì cũng trúng bạo bệnh mà chết không lâu sau, từ đó về sau, cũng không ai dám đi vào trong núi đào cỗ mộ.

Sau đó hai thầy trò lại đi vào trong núi xem xét, quả nhiên, chỗ mồ mã đó là Từ Môn, đã bị đào ra, sát khí tích tụ ngàn năm thoát ra hết, chung quanh mồ mã sớm đã không có một ngọn cỏ.

Cuối cùng lão đạo sĩ thi triển vài thuật pháp, một lần nữa đắp lại mồ mã, ngăn chặn sát khí, nhưng tai họa đã xảy ra, đối với những người đã bị sát khí ăn nhập, lão đạo sĩ cũng không có cách nào.

Cũng là bởi vì có trực quan nhận thức với chuyện sát khí thoát ra ngoài, cho nên Diệp Thiên mới tức giận như thế, học nghề không ra đầu, liền dám tùy tiện đi đào mộ có nhiều sát khí mở, quả thực chính là tự tìm đường chết.

- Anh đào từ khi nào? Hiện đang ở đâu?

Nghe được là loại chuyện này, Diệp Thiên cũng không thể thờ ơ, hơn nữa hành vi này chính là tích đức làm việc thiện, lần đó trợ giúp sơn thôn hóa giải sát khí, lão đạo sĩ cũng có được một món đồ nhạc cụ của thầy tu, cũng không nhận một xu tiền công.

- Tôi ở Khúc Dương, Hà Bắc, nơi đó bị tôi dùng la bàn trấn trụ, trong vòng 3 ngày không sẽ xảy ra chuyện, nhưng nhiều nhất chỉ có thể bảo đảm ba ngày, chung quanh có thôn trang, cậu không đến, tôi cũng không có cách nào!

Chu Khiếu Thiên hạ thấp giọng, lần này ra tay không thu hoạch được gì không nói, bản thân cũng bị thương, còn có la bàn tổ truyền cũng mất đi, hơn nữa sát khí thoát ra ngoài gây ra hậu quả, hắn cũng không đảm đương nổi.

Tục ngữ nói thiên đạo vô thường, không phụ người lương thiện, ngược lại chính là thiên đạo vô thường, trừng trị kẻ ác. Do vậy sát khí thoát ra ngoài tạo thành hậu quả, đều báo ứng trên người hắn.

Chu Khiếu Thiên mặc dù bản lĩnh chẳng ra gì, nhưng rất chăm chỉ học tập kiến thức tổ truyền, hiểu biết đối với việc này cũng rất rõ, hắn biết, nếu sát khí thoát ra ngoài, như vậy hắn cũng sống không nổi một tháng.

Trong nhà Chu Khiếu Thiên chỉ còn lại một người mẹ già mắt đã mù, hơn nữa bản thân hắn là kẻ buôn nước bọt, căn bản không biết đến cái gọi là đồng nghiệp, rơi vào đường cùng, nên mới tìm đến Diệp Thiên.

- Nói địa chỉ cụ thể, ngày mai tôi đi!

Diệp Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu, nếu hắn không biết chuyện này thì thôi, nhưng đã biết mà mặc kệ, nói không chừng cũng sẽ bị liên lụy.

- Tôi ở phòng 208, nhà khách XX, thị trấn Khúc Dương!

Chu Khiếu Thiên nói ra địa chỉ, liền cúp điện thoại.

- Mẹ nó, thật sự là xui xẻo!

Vô duyên vô cớ dính vào chuyện phiền toái này, Diệp Thiên thiếu chút nữa đã đập vỡ điện thoại, nổi giận đùng đùng đi ra khỏi phòng.

- Diệp Thiên, làm sao vậy?

Đang ở trong sân cùng Diệp Đông Bình nói chuyện phiếm, Đường Văn Viễn thấy vẻ mặt mắt húng của Diệp Thiên, không khỏi lặng đi một chút, hôm nay mình không đắc tội hắn đây chứ?

- Không liên quan tới ông!

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Gặp phải chút chuyện, ngày mai tôi phải đi ra ngoài, phòng chừng cần năm ba ngày mới có thể trở về.

- Cậu muốn đi ra ngoài? Vậy... vậy Tuyết Tuyết thì làm sao?

Đường Văn Viễn vừa nghe Diệp Thiên nói xong, nhất thời nóng nảy, cháu gái bảo bối không biết nấu cơm, nếu không có người trông nom, phòng chừng có thể đói chết.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng nói qua, cần dùng thuốc Đông y điều dưỡng sức khỏe cho Đường Tuyết Tuyết, Diệp Thiên đi lần này, ai trị liệu cho cháu gái hắn?

- Ông nghĩ rằng tôi muốn đi à?

Diệp Thiên tức giận nói:

- Vài ngày không sao đâu, ông ở đây hai ngày, sau đó để cho bác tôi lại đây nấu cơm cho Tuyết Tuyết, tôi sẽ mau chóng trở về.

- Diệp Thiên, rốt cuộc là chuyện gì mà con nhất định phải đi?

Diệp Đông Bình cũng cảm giác con trai làm việc có chút không khôn phép, người đời thường nói nhận tiền người ta, tiêu trừ tai họa cho người ta, cho dù có chuyện gì, cũng phải được hai bên sắp xếp thoả đáng.

- Ba, chuyện này nói mọi người cũng không hiểu, con phải đi xem sao...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Chuyện Tuyết Tuyết không cần lo lắng, vốn phải điều dưỡng một tháng, không phải chuyện dăm ba ngày.

- Được rồi, vậy cậu phải trở về nhanh một chút nhé!

Có việc cầu người chính là như thế, Đường Văn Viễn không có cách nào với Diệp Thiên, chỉ có thể gặt đầu đáp ứng.

Diệp Thiên thật cũng không phải nói đi là đi, hơn hai giờ sau, hắn đem thuốc sắc bung cho Đường Tuyết Tuyết, uống xong thuốc, sắc mặt Đường Tuyết Tuyết rõ ràng hồng hào hơn nhiều, cũng khiến cho Đường Văn Viễn thêm tin tưởng phương pháp trị liệu của Diệp Thiên.

Tối trưa, lục tục có người đem các loại nhu yếu phẩm tới, cả một xe gì đó, khiến Diệp Thiên lại trở thành người khuân vác hơn một giờ.

Còn năm trăm cân cá, đem thả xuống ao ở hậu viện, điều này khiến Mao Đầu cao hứng nhất, căn bản là không cần xuống nước, nhấc móng vuốt có thể bắt lên một con, ở bên hồ ăn ngấu nghiến.

Sự tình liên quan đến tính mạng cháu gái, Đường Văn Viễn hành sự có thể nói là dốc hết sức, bốn năm giờ chiều, một xe dược liệu từ An Quốc, Hà Bắc đưa tới, cũng được đưa vào Tứ Hợp Viện.

- Đúng là có tiền tốt hơn!

Xem xét xe thảo dược này, Diệp Thiên cũng âm thầm chắc lưỡi, hắn cũng chỉ thuận miệng nói vài câu, nhưng không ngờ Đường Văn Viễn thật sự mua về dược mảy kg sâm núi trên 50 năm tuổi.

Hơn nữa Diệp Thiên chú ý thấy có một con sâm Trường Bạch đã sơn, có thể được tới hơn hai trăm năm, lúc trước hắn ở An quốc từng nhìn thấy qua, là bảo bối của một cửa hàng dược liệu lớn, ngay lúc đó giá niêm yết là tám trăm tám mươi tám vạn, không ngờ cũng được Đường Văn Viễn mua lại đây.

Đánh giá một chút giá cả những dược liệu này, Diệp Thiên cuối cùng cho ra nhận định, không có ba ngàn vạn, tuyệt đối không mua nổi, so với mình lần đó đi đến An Quốc thật túng quẫn, Diệp Thiên mới thực sự hiểu cái gì gọi là sức mạnh của tiền.

Tuy rằng Diệp Thiên đã có bước đột phá, nhưng những dược liệu này vẫn là vô cùng trân quý, những thứ không nói đâu xa, những nguyên liệu cần để chế ra những viên thuốc sư phụ lưu lại đều có, thì chỉ cần hắn rảnh rỗi là có thể luyện chế.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 257

Nhà Khách

Đến tối, cả nhà bác hai của Diệp Thiên đều đi tới Tứ Hợp Viện này, cả Tứ Hợp Viện bình thường vắng lặng, cũng trở nên náo nhiệt, Lưu Lam Lam và Đường Tuyết Tuyết tuổi xấp xỉ, rất nhanh liền chơi thân nhau.

Ăn xong cơm chiều, Diệp Thiên về phòng của mình, từ bình sứ trên giá sách đổ ra một viên thuốc trị thương, sau đó cầm món nhạc cụ của thầy tu hình con giáp còn sót lại cuối cùng, bỏ vào trong túi.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên mở ngăn tủ phía dưới giá sách, dùng tay mở một tấm ván gỗ, một kết sắt có kèm mật mã liền hiện ra.

Đây là Diệp Thiên đặc biệt nhờ kỹ sư Vương đặt cho hẩn chế, đặc biệt cất giữ những thứ trong lòng Diệp Thiên cho rằng quý giá nhất, như là la bàn sư phụ lưu lại và những bí thuật sư môn, đều đặt ở bên trong.

Diệp Thiên cũng không biết được tình hình ở Khúc Dương, có chuẩn bị cũng không thừa.

Năm Diệp Thiên mười hai tuổi, khi lão đạo sĩ bày trận pháp lấp lại cổ mộ Từ Môn trong núi, nếu không phải nhờ có một món đồ nhạc cụ của thầy tu hộ thân, chỉ sợ cũng bị sát khí nơi đó làm thương tổn đến thân thể.

Tuy rằng với khả năng của Diệp Thiên, chỉ có hơn chớ không kém so với lão đạo sĩ năm đó, đối với hiểu biết về thuật pháp càng không cần so sánh với Lý Thiện Nguyên, nhưng cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, Diệp Thiên cũng không dám có chút khinh thường.

Đại Tề Thông Bảo và Vô Ngân, còn có khối pháp khí, đương nhiên là mang theo bên người, sau khi đặt la bàn vào một cái ba lô, Diệp Thiên gọi cha nói chuyện.

- Chuyện gì? Thần thần bí bí?

Diệp Đông Bình hôm nay tâm trạng khá tốt, sau khi Đường Văn Viễn cùng hắn đi đến ngân hàng, không phải chỉ ba ngàn vạn, mà trực tiếp chuyển vào bốn ngàn vạn, nhiều hơn một ngàn vạn, tính là tiền thuê nhà của hắn.

Nhưng Diệp Đông Bình cũng chưa nghĩ chuyện chuẩn bị đổi xe, ngoài việc làm thêm ba thẻ ATM có ba trăm vạn, còn lại ba nghìn bảy trăm vạn đều đem gửi tiết kiệm, bây giờ con trai ông còn trẻ, sau này nói không chừng sẽ đến lúc biết sử dụng đồng tiền.

- Ba, lát nữa con đi rồi, ba cho con mượn chìa khóa xe đi!

Diệp Thiên vươn tay ra trước mặt cha.

- Không phải nói ngày mai con mới đi sao?

Diệp Đông Bình thấy khó hiểu, nhìn con.

- Con cũng không có giấy phép lái xe, đi ra ngoài vạn nhất bị người ta tóm sẽ thực tiễn thôi...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Ba, không có chuyện gì, kỹ thuật lái xe của con mà ba vẫn chưa yên tâm sao? Cái xe nát đó để cho con, đúng lúc ba có thể đổi cỡ xe mới, đi xe Santana mát mắt quá!

Diệp Thiên vốn cũng muốn sáng mai đi, nhưng hắn không tin lắm lời của Chu Khiếu Thiên, vạn nhất la bàn kia trấn trụ không nổi âm huyết, đến lúc đó xử lý sẽ càng thêm phiền phức.

Nhưng đi ngay, xe từ Bắc Kinh đến Khúc Dương cũng không có, Diệp Thiên chỉ có thể tự mình lái xe, an toàn thật ra không thành vấn đề, dù sao khi Diệp Thiên mười bốn mười lăm tuổi, đã cùng cha lái xe đi đi về về thị trấn Mao Sơn.

- Mua xe gì hả? Tiểu tử ngươi đừng có thấy có chút tiền rồi tiêu hoang chứ!

Nghe được lời của con, Diệp Đông Bình tức giận trừng mắt một cái, giáo huấn nói:

- Ba cho con biết, trong thành Bắc Kinh này, người nhiều tiền hơn so với con nhiều lắm, người ta không phải cũng uống rượu với lạc rang đó sao?

- Cũng không phải con khoe khoang, mua cũng là cho ba lái mà, gần đây người ta đi làm kinh doanh, lái cái xe Benz còn thích hơn xe Santana mà?

Diệp Thiên cười hắc hắc vươn tay, móc vào trong túi quần cha lấy cái chìa khóa, nói:

- Ba, con không đi cáo biệt được, lúc nào ba nói với ông lão kia một tiếng hộ con là được!

Diệp Đông Bình cũng bó tay trước đứa con này, chỉ có thể đi theo sau hỏi:

- Nghe ba hỏi đây, con đi đâu cũng nên nói cho ba một tiếng chứ?

- Khúc Dương, Hà Bắc...

Thân thể Diệp Thiên đã đi vào ga ra ở hậu viện, giọng nói như từ rất xa truyền lại.

- Tiểu tử thối này, chẳng ngày nào chịu an phận!

Diệp Đông Bình dậm chân, vẻ mặt bất đắc dĩ quay trở về trung viện.

Từ Bắc Kinh đến Khúc Dương tổng cộng hơn hai trăm km, đường cao tốc lại không thể đi nhanh được, từ bắc Bảo Định rẽ lên đường cao tốc, cũng đã hơn mười một giờ đêm, đến khi Diệp Thiên chạy tới Khúc Dương, thời gian đã là rạng sáng.

Ở tiểu thị trấn chân núi Thái Hành Sơn, không có nhiều chỗ ăn chơi, tới đêm khuya, trên đường căn bản là không nhìn thấy một bóng người, Diệp Thiên muốn tìm người hỏi đường đều tìm không thấy.

Lái xe dọc theo đường cái hơn mười phút đồng hồ, Diệp Thiên mới thấy một khu nhà giải trí, dừng xe lại, cầm gói thuốc đi vào nói không ít lời, lúc này mới hỏi được nhà khách chỗ Chu Khiếu Thiên ở.

- Mẹ nó, tiểu tử này không đến mức nghèo thế này chứ?

Đến khi Diệp Thiên tìm được nhà khách kia, cũng mất thêm một giờ, nhìn thấy nhà khách nhìn như nhà dân, Diệp Thiên không khỏi nở ra câu nói tục.

Đó là một nhà ba tầng nhỏ, lớp sơn bên ngoài tường nhà đã bong hết ra, bên ngoài có thể nhìn rõ từng dãy hệ thống sưởi cũ kỹ, cái

biển hiệu bên cạnh đề: “nhà khách Thuận Phong”, còn có bảng hiệu tắm nóng lạnh.

Trong lòng Diệp Thiên cũng buồn bực, một thời gian trước mình mới mất ba vạn đồng mua đồ từ tay anh bạn này, hẳn không biết tìm chỗ nào tốt hơn mà ở hay sao?

Cái nhà khách rách nát này đương nhiên cũng không có bãi đỗ xe, Diệp Thiên nghĩ một chút, dùng xe trên đường cái cách nhà khách một trăm mét, cầm ba lô vào nhà khách.

Đi lên cầu thang, định đặt một căn phòng, bên trong lóe lên ngọn đèn u ám, Diệp Thiên nhìn thoáng qua tấm kính, một người phụ nữ béo không rõ bao nhiêu tuổi đang ghé vào bàn ngủ say.

- Ôi, bà chị, tôi muốn ở trọ, còn phòng không nhỉ?

Diệp Thiên biết, Chu Khiếu Thiên ở nơi này, chắc chắn sẽ không dùng tên thật, nếu mình nói muốn tìm người, phỏng chừng bà béo này có thể lấy cái chổi mà đuổi mình ra ngoài!♣

Cùng với tiếng gõ ngoài cửa kính, người phụ nữ kia mới ngẩng đầu lên, mắt còn buồn ngủ lơ mơ nhìn Diệp Thiên, tức giận nói:

- Phòng sáu người hai mươi đồng tiền một đêm, bốn người ba mươi đồng!

Diệp Thiên nhíu mày, mở miệng hỏi:

- Bà chị, tôi ngủ phải yên lặng, nghe người ngáy ngủ không ngủ được, còn phòng một người không?

- Muốn ở riêng một phòng thì đi khách sạn đi, tới nơi này để làm chi?

Người phụ nữ kia không kiên nhẫn, lật cuốn vở vừa rồi chị ta nằm úp lên, còn mang nước miếng của chị ta, trở mình một chút, nói:

- Còn có một phòng, tám mươi đồng một đêm!

Kỳ thật phòng đơn nơi này, đắt nhất cũng chỉ là năm mươi đồng một đêm, nhưng chị béo này xem Diệp Thiên ăn mặc cũng không tệ lắm, muốn chém hấn mà thôi, hai mươi đồng còn lại có thể đút vào hầu bao của mình.

- Được, tám mươi thì tám mươi, đây là tiền, còn có chứng minh nhân dân!

Diệp Thiên lấy ra 100 đồng cùng giấy căn cước đưa cho chị ta.

Nhưng tiền thì bị thu, giấy căn cước thì lại bị đẩy lại cùng một cái chìa khóa.

- Ở nơi này không cần giấy căn cước, hai mươi đồng làm tiền thế chấp, lúc trả phòng trả lại, tầng hai phòng số 4, tự đi nhé.

Diệp Thiên cũng không còn nói nhiều, cầm cái chìa khóa cùng giấy căn cước quay đầu liền đi lên tầng hai, mở cửa đi vào phòng, lúc này mới vỗ đầu một cái.

- Ha ha, mình thật sự là càng ngày càng hồ đồ!

Diệp Thiên đã sớm nên nghĩ tới, với công việc của Chu Khiếu Thiên, nhất định là càng khiếm tốn càng an toàn, nếu hấn dám đi ở khách sạn, có chuyện xảy ra, cục công an nhất định sẽ điều tra người đi và ở trong khoảng thời gian này, tuyệt đối là dễ bị lộ.

Mà nhà khách giống như vậy, hai ba mươi đồng ở một đêm, căn bản là không ai hỏi giấy căn cước của anh, những chỗ đông người hỗn tạp, là địa điểm ẩn thân tốt nhất.

Việc này Diệp Thiên cũng rõ, năm đó hấn và lão đạo sĩ đi giang hồ, chủ yếu cũng đều ở những chỗ này, nhưng qua vài năm không đi, Diệp Thiên nhất thời đã quên chuyện này.

Lái xe suốt 5-6h, Diệp Thiên cũng có chút mệt mỏi, mặc dù biết phòng Chu Khiếu Thiên ở cũng trong một tầng này, cũng chẳng muốn đi tìm hấn.

Lấy ba lô trở thành gói đầu, Diệp Thiên liền nằm lên trên giường, vừa ngủ đã tới sáng trung, tới hơn chín giờ sáng ngày hôm sau, mới từ trên giường bò dậy.

Nhà khách như thế này thường không có nhà tắm, cũng không cung cấp bàn chải đánh răng, kem đánh răng, một cái WC ở tầng trệt là nơi đánh răng rửa mặt chung.

Rửa mặt xong, mang ba lô của mình, Diệp Thiên đi tới trước cửa phòng Chu Khiếu Thiên, áp tai ở trên cửa nghe ngóng một chút, bên trong truyền ra tiếng thở hổn hển nhưng rất nhỏ, xem ra tiểu tử này thật sự bị tổn thương không nhẹ.

- Cốc cốc...

Diệp Thiên nhẹ nhàng gõ mấy cái ở trên cửa, tiếng thờ bên trong liên tục vang, có tiếng ván giường kêu vang, sau đó Diệp Thiên nghe được vài tiếng bước chân nhỏ như không thể nghe thấy tiếng.

- Ai?

Giọng trầm thấp của Chu Khiếu Thiên truyền ra.

- Mở cửa!

Có lẽ là bị người này làm lây nhiễm, bây giờ Diệp Thiên ở bên ngoài nói chuyện cũng là từng chữ từng chữ mà ra bật.

- Vào đi!

Nghe được giọng của Diệp Thiên, người ở bên trong dường như nhẹ nhàng thờ ra, tiếng mở khóa cửa vang lên, cửa phòng được mở ra một khe nhỏ.

Đợi cho Diệp Thiên đi vào, Chu Khiếu Thiên lộ đầu ra ngoài cửa đánh giá một hồi, lúc này mới đóng cửa lại, sau khi khoá trái cửa, còn cái then bên trong lại.

- Anh sống thế này có mệt hay không hả?

Đợi cho Chu Khiếu Thiên trở vào, nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt không có một tia máu, Diệp Thiên vốn đang tràn ngập lửa giận cũng không còn thấy đâu.

Là một thuật sư được truyền thừa, lại có thể sống thảm như vậy, cho nên mặc dù Diệp Thiên không thích hắn, nhưng xuất phát từ thân phận người cùng nghề, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút không vui.

- Mệt, nhưng vẫn phải sống, khụ... Khụ khụ!

Chu Khiếu Thiên nói còn chưa dứt lời, liền kịch liệt ho khan, Diệp Thiên có thể cảm ứng rõ ràng, trên người hắn đã đầy âm hàn sát khí.

Đã không còn nhạc cụ của thầy tu là cái la bàn hộ thân, sức khỏe Chu Khiếu Thiên khỏe lắm thì cũng chỉ hơn so với người bình thường một chút mà thôi, hắn học được không phải là công pháp của thuật sư, thì không cách nào chống được âm sát khí xâm nhập.

Diệp Thiên lác lác đầu, ánh mắt nhìn chung quanh căn phòng, không khỏi ngây ngẩn cả người, cau mày hỏi:

- Anh ăn thế thôi sao? Một thời gian trước kiếm được tiền của tôi đâu rồi?

Ở trên bàn phía trước cửa sổ, đặt mấy túi cải bẹ, bốn năm cái bánh mì đã cứng, đặt ở bên cạnh cải bẹ, cốc nước bằng gốm sứ đã không còn một hơi nóng nào.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<\/pre>
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 258

Chu Thị

Khụ... Khụ khụ...

Chu Khiếu Thiên vừa định há mồm nói, lại bị một trận ho khan kịch liệt ngăn lại, trên mặt tái nhợt lộ ra màu đỏ nhưng không phải của người khỏe mạnh.

Diệp Thiên vươn tay sờ trán Chu Khiếu Thiên, miệng nói:

- Đưa tay trái đây!

- Anh định làm gì?

Chu Khiếu Thiên cả kinh, theo bản năng giật tay trở về, nhưng động tác lại không nhanh bằng Diệp Thiên, bị hấn bóp chặt rất đau, chỉ cảm thấy nửa người tê rần, ngã xuống giường.

- Đây là phổi bị thương, hơn nữa thương thể cũng không nhẹ!

Hai ngón tay đặt lên chỗ cổ tay Chu Khiếu Thiên, bắt mạch cho hấn một hồi, về mặt Diệp Thiên nghiêm túc nói:

- Cậu cứ tiếp tục như vậy, nhiều nhất chỉ sống được nửa năm nữa thôi!

Trong sách y cổ có nói: phổi sung to, đau và ho nhiều, nếu không được trị liệu tốt, rất nhanh sẽ ho ra máu mà chết, cổ nhân cũng gọi là bệnh lao.

Y học hiện đại phát triển, loại bệnh này không còn là bệnh nan y, chỉ cần nằm viện điều dưỡng một thời gian là được, nhưng Diệp Thiên nhìn bộ dạng thê thảm của Chu Khiếu Thiên, ngay cả tiền ăn cơm cũng không có, khỏi nói đến xem bệnh.

Vì tránh tai mắt của người khác mà ở trong nhà khách này, Diệp Thiên có thể hiểu được, nhưng cái bẹ và bánh mỳ trên bàn đó, cho thấy kinh tế của Chu Khiếu Thiên thật sự là không dư dả, Diệp Thiên không biết tiền hấn kiếm được đã dùng đi đâu đây?

- Còn có thể sống nửa năm à? Đủ rồi!

Trên mặt Chu Khiếu Thiên lộ ra nụ cười thâm, nhìn tuổi hấn và Diệp Thiên không lệch nhau lắm, nhưng làm cho người ta cảm giác hấn đã trải qua tang thương trên thế gian.

Diệp Thiên kỳ quái hỏi:

- Bệnh này không phải rất khó trị liệu, nằm viện, chi mấy ngàn đồng là đủ rồi, cậu không định đi khám ư?

- Không có tiền!

Chu Khiếu Thiên nói rất dứt khoát.

- Cậu thích ăn đòn phải không? Lần trước kiếm của tôi ba vạn đi đâu rồi?

Diệp Thiên lớn như vậy, cho tới bây giờ cũng toàn là người khác đau đầu vì hấn, lần này coi như là gặp phải khác tinh, nói chuyện với người này, trong lòng hấn cũng cảm giác bất lực.

Chu Khiếu Thiên mang bộ dạng điếc không sợ súng, liếc mắt nhìn Diệp Thiên một cái, nói:

- Khám bệnh, cho mẹ tôi!

- Cũng là người hiếu thảo nhỉ?

Diệp Thiên cẩn thận nhìn lại mặt Chu Khiếu Thiên, trong lòng suy diễn một hồi, lúc sau nói:

- Bản thân cậu không được cha mẹ hỗ trợ. Cha chết sớm, ở nhà còn mẹ, nhưng mẹ mù từ khi còn trẻ, phải làm việc này cũng là xuất phát từ bất đắc dĩ phải không?

- Anh... Làm sao anh biết? !

Nét mặt luôn luôn không bận tâm đến điều gì, như là không có gì có thể khiến cậu ta hứng thú. Chu Khiếu Thiên nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, rất cục thì sắc mặt cũng biến đổi.

Diệp Thiên cười cười, nói:

- Nhìn từ mặt cậu mà ra, nhà cậu cũng là được truyền thừa, vốn là người trong kỳ môn, sao không theo nó đi?

Trần Chu Khiếu Thiên cao, mà trán là què Càn trong Bát Quái, là tướng sát cha, cho nên có nói trán cao là tướng hại cha.

Thời cận đại, người có tướng mạo này, điển hình nhất là một vĩ nhân, ông ta phát tích kỳ cao, xương trán cao long, từ nhỏ đã hơn người, nhưng người cha coi thường ông ta, hai người bất hoà, người cha cũng mất sớm.

- Cậu đào mồ trộm, là vì lấy tiền khám bệnh cho mẹ à?

Sau khi nhìn tướng mạo của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên thật ra có một cái nhìn khác về hắn.

Chu Khiếu Thiên yên lặng gật gật đầu, nói:

- Hai mắt mẹ tôi đều không nhìn thấy, nhất định phải ghép màng mắt, bệnh viện nói cần tám vạn, tôi... tôi chưa đủ tiền!

Có lẽ là bị nói trúng Diệp Thiên tim đen, Chu Khiếu Thiên nói nhiều hơn so với trước kia, tối thiểu nghe cũng không thấy khó chịu như trước nữa.

- Diệp Thiên, động vào âm huyết, không phải tôi cố ý!

Chu Khiếu Thiên đột nhiên ngẩng đầu, nói:

- Tôi lại không thể lấp lại, cậu... anh có thể giúp tôi không?

Chu Khiếu Thiên cũng là người trong gia đình có tiếng là học rộng từ xưa, hắn biết nếu âm huyết động, sẽ gây nên cảnh khổ cho trăm họ, nhân quả báo ứng này không chỉ đơn giản là mình hắn chịu, ngay cả người mẹ già đã mù hai mắt cũng sẽ gặp bất trắc.

Cho nên vì mẹ hắn, Chu Khiếu Thiên xem như cúi đầu trước Diệp Thiên, tuy rằng hắn không biết trình độ thuật pháp của Diệp Thiên nhưng chỉ bằng mắt thường có thể nhìn ra, lần trước hắn mua đèn Chu Tước đầy sát khí, điều này khiến cho hắn theo không kịp.

Nghe được Chu Khiếu Thiên nói vậy, Diệp Thiên không đưa ra ý kiến, nói:

- Hãy nói về gia cảnh nhà cậu trước đi đã, tôi không tùy tiện giúp người lạ!

Tuy rằng đã dính vào việc này, Diệp Thiên nhất định làm đến cùng, nhưng hắn vẫn muốn biết lai lịch cụ thể về Chu Khiếu Thiên, nếu không thật sự là hồ đồ, nhúng tay vào việc không đâu.

Chu Khiếu Thiên vốn định không nói, nhưng thấy bộ dạng thực kiên định của Diệp Thiên, cúi đầu nói:

- Tôi là hậu nhân của Chu Đôn Di.

Diệp Thiên nghe vậy lấp bắp kinh hãi, truy vấn:

- Chu Đôn Di, thời Bắc Tống hả?

- Đúng vậy, thật thẹn với tổ tiên!

Chu Khiếu Thiên đầu hạ xuống thấp hơn, nhưng Diệp Thiên cũng có thể hiểu được tâm trạng hắn lúc này.

Chu Đôn Di tự Mậu Thúc, hiệu là Liêm Khê, thời Bắc Tống nổi tiếng là triết học gia, là người được giới học thuật công nhận là thủy tổ học phái Khai Sơn, Chu Đôn Di sinh ra ở Thung Lăng, đã viết “Thái Cực Đồ Thuyết”, “Thông Thư”, đề ra lý luận Âm Dương Ngũ Hành, nhìn trời mà tính cho người người, thuộc như lòng bàn tay.

Khi còn sống kỳ thật Chu Đôn Di cũng không được người đời tôn sùng, địa vị học thuật cũng không cao, mọi người chỉ biết đến ông ta với: "Chính sự tinh tuyệt", và "Sơn lâm chi chí", ý chí hào hiệp, có cốt cách tiên phong, nhưng không có ai biết tư tưởng lý học của ông ta.

Sau này, Thông Phán Trình, trung tướng Nam yên đưa hai con trai là Trình Hạo, Trình Di đến bái hắn làm thầy. Về sau hai người họ Trình đều là nhà vật lý học nổi tiếng, nhà vật lý học Chu Hi đánh giá rất cao về ông ta, làm chú giải cho “ Thái Cực Đồ Thuyết” và “ Thông Lịch”, danh tiếng mới dần dần nổi lên.

Nhưng hậu nhân nghĩ đến Chu Đôn Di chỉ nghĩ là thủy tổ ngành vật lý học Trung Quốc, nhưng không biết, ông ta còn là một nhà Âm Dương học, trình độ về Âm Dương Ngũ Hành cực kỳ chuyên sâu, học thuyết phong thủy của Chu Thi, trong kỳ môn giang hồ, cũng

rất được tôn sùng.

Chu Đôn Di vốn tính hào hiệp, trước kia, địa vị của Chu Thị ở kỳ môn cũng rất cao, là con cháu của ông ta, mà Chu Khiếu Thiên cũng phải đi đào mồ trộm để kiếm sống, chẳng trách lúc trước hắn nói không nên lời.

- Dòng dõi nhà cậu không phải ở Hồ Nam sao? Sao lại chạy đến bên này thế?

Diệp Thiên từng nghe sư phụ nói qua về dòng tộc Chu Thị, biết hậu nhân Chu Đôn Di phần lớn là ở vùng Giang Tây, Hồ Nam, nhưng từ cuối nhà Thanh, Chu Thị liền rời khỏi kỳ môn giang hồ, rất ít nghe được tin tức của bọn họ.

- Nhà của chúng tôi dời đến Hà Bắc đã gần bốn đời, ông nội của tôi bị người ta đánh chết, ba của tôi cũng qua đời ở những năm đầu thập niên tám mươi, tôi và mẹ tôi sống dựa vào nhau, tôi cũng không muốn đi đào mồ trộm...

Chu Khiếu Thiên dường như còn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cũng không còn trả lời Diệp Thiên, cứ thế mà nói, có thể là bình thường cực ít khi nói chuyện cùng người khác, nói rất lộn xộn, nhưng Diệp Thiên vẫn đã hiểu được thân thế của hắn.

Thì ra, Chu Khiếu Thiên đúng là truyền nhân dòng dõi Chu Đôn Di, nhưng cuối đời Thanh, xã hội biến đổi, trong gia tộc có người không hài lòng với chuyện truyền thừa của Chu Đôn Di, cấu kết với người ngoài cướp đoạt một số điển tịch mà Chu Đôn Di truyền lại.

Vi tránh họa, cụ tổ của Chu Khiếu Thiên liền mang theo vợ con bỏ trốn, đi tới vùng Đường Sơn, Hà Bắc định cư, ông ta vốn là người tri thức uyên bác, rất nhanh liền trở thành bậc thầy nổi danh trong mười dặm bát hương, được người dân tôn kính.

Ông nội Chu Khiếu Thiên là Chu Thiên Khải kế thừa truyền thống gia đình, là một giáo sư triết học của một trường cao đẳng Hà Bắc, nhà bọn họ sống vốn là không tệ, nhưng trong loạn mười năm, tất cả đều thay đổi.

Đầu tiên là ông nội Chu Khiếu Thiên bị Lão Cửu bị kéo ra đánh, sau lại có người đến nhà hắn, lấy đi mấy cái rương, nơi cất giấu công pháp bí thuật cả Chu Thị.

Những người đó căn bản là xem mà không hiểu mấy thứ này, lại bảo ông nội Chu Khiếu Thiên là người theo phong kiến mê tín, cái này còn chưa hết, chúng lại thả một mồi lửa đốt sạch mấy thùng sách truyền thừa bí thuật đó.

Chu Thiên Khải vốn đã bị những người tiểu tướng kia đánh cho mình đầy thương tích, nhìn thấy những sách cổ tổ tông truyền lại hơn mười đời bị hủy ở trên tay của mình, nhất thời tức giận đến hộc máu mà chết.

Còn cha của Chu Khiếu Thiên, vừa mới kết hôn, vốn có võ công gia truyền, nhưng lại không dám sử dụng, khi bảo vệ Chu Thiên Khải, cũng bị người ta đánh khiến cho bị trọng thương, khi Chu Khiếu Thiên tám tuổi thì ông qua đời.

Sau này, xét lại các chứng cứ, thật ra chính quyền cũng bồi thường cho Chu gia một ít tiền, mẹ của Chu Khiếu Thiên đã trở thành một nhân viên trong trường mà năm đó Chu Thiên Khải giảng dạy.

Nhưng vì mẹ hắn quá thương xót chồng, mất bà vì thường xuyên khóc, dần dần mờ đi đến không thấy rõ đồ vật thì không thể tiếp tục công việc, rơi vào đường cùng chỉ có thể thôi việc, hai mẹ con phải dựa vào một chút tiền lương hưu của bà mà sống.

Đến vài năm gần đây, đôi mắt của mẹ Chu Khiếu Thiên đã hoàn toàn nhìn không thấy đồ vật này nọ, Chu Khiếu Thiên đưa mẹ đi bệnh viện kiểm tra, nói là bị siêu vi trùng và viêm giác mạc tái phát khiến cho giác mạc bị đục, nhất định phải làm phẫu thuật ghép giác mạc, nếu không sẽ mù hửn.

Phải nói là Chu gia vốn là vẫn còn có chút của cải, thế nhưng năm đó, khi xét nhà đều bị cướp không còn một xu, cha của Chu Khiếu Thiên qua đời sớm cũng không thể lưu được nhiều tiền, số tiền này liền trông vào Chu Khiếu Thiên.

Bởi vì nguyên nhân gia cảnh, Chu Khiếu Thiên bỏ học từ thời học trung học, tuy rằng từ nhỏ luyện võ, thân thể cường tráng, nhưng trong những năm mà một tháng chỉ kiếm được mấy trăm đồng tiền tiền lương, hắn muốn có được tám vạn đồng tiền cho mẹ hắn chữa bệnh, không khác gì điều huyền tưởng.

Vạn bất đắc dĩ, Chu Khiếu Thiên nhớ lại những tri thức về phong thủy trước đây được học từ cha, sau đó lại tìm trong nhà thấy cái la bàn là nhạc cụ của thầy tu duy nhất còn lưu lại.

Cần nói Chu Khiếu Thiên cũng là một người cực kỳ thông minh, sau khi mua được một ít sách về học, tiếp tục liên hệ trong trí nhớ của mình những học thuyết gia truyền, hắn không thầy mà tự thông hiểu, cũng coi là vào cánh cửa phong thủy thuật sư.

Nhưng Chu Khiếu Thiên còn chưa tới hai mươi tuổi, chỉ nói mồm thì cũng không ai mời hắn xem phong thủy, cánh cửa làm giàu cũng khép lại với hắn.

Một lần vô tình, Chu Khiếu Thiên đến chợ đồ cổ, nhìn thấy một số người mua bán đồ cũ, nhất thời như ở trong mộng sự tỉnh, bản thân mình hiểu được quan sát phong thủy ở từng khu vực, không thể kiếm được tiền từ người sống, chẳng lẽ không thể kiếm tiền từ người chết hay sao?

Sau khi có ý nghĩ này, Chu Khiêu Thiên đã hiểu ra. Hơn nữa, trong quá trình đi bán hàng, kết bạn được với một số người cùng nghề, được giới thiệu tới chỗ Kỳ Nhiên giao dịch, lúc đó mới quen Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 259

Sinh Môn Tử Huyệt

Bản thân Chu Khiếu Thiên thực sự không phải là loại người tính cách quái gở, chỉ là vì sau biến cố gia đình, rất ít khi giao thiệp cùng người khác, nên mới thành ra ít nói, tính khí lạnh nhạt.

Nhưng khiến một thiếu niên thừa nhận nhiều cực khổ như vậy, áp lực trong lòng hẳn cũng vui đi nhiều, lúc này tìm được người tâm sự, nên miệng nói mà không dừng được.

Nghe xong quãng đời hơn mười năm Chu Khiếu Thiên trải qua, trong lòng Diệp Thiên cũng là có chút thổn thức, hẳn vốn cho là từ nhỏ mình không có mẹ, như vậy đã là rất đáng thương, nhưng so với Chu Khiếu Thiên, bản thân mình quả thực vẫn sướng hơn nhiều.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng biết được, Chu Khiếu Thiên nhìn qua khoảng hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, năm nay thật ra mới mười tám tuổi, tính ra còn nhỏ hơn so với mình hai ba tuổi, có câu nói trẻ con nhà nghèo sớm tự lập, quả nhiên là như thế.

Diệp Thiên nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Cậu học rộng, coi như là người trong phái phong thủy, nên biết, đào trộm mộ mà tổ tiên là ảnh hưởng cân bằng trời đất, sau này cũng đừng có làm nữa!

Ngành Phong thủy thuật sư vốn dễ bị trời phạt, lại đi dính vào chuyện không hay, cho dù cậy mình mạng lớn, lại bị tổn thương đến phôi giống như Chu Khiếu Thiên, chính là lên núi nhiều có ngày gặp hổ.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Chu Khiếu Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Nếu không làm việc này tôi cũng không thể làm được việc khác, vốn nghĩ trộm mộ sẽ gom đủ tiền phẫu thuật cho mẹ rồi rút lui, nhưng ... nhưng thật không ngờ ...

Bản thân Chu Khiếu Thiên không có các mối quan hệ xã hội, cho dù hiểu được một ít về phong thủy, cũng không sử dụng được ở trong thành thị, hẳn từng nghĩ về nông thôn mở hàng, nhưng ai có thể tin cái loại nhi đồng choai choai như vậy đây?

Cuối cùng bị bức phải làm nghề đào mồ trộm này, nhất là sau khi kiếm được ba vạn đồng tiền trong tay Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên thấy được hi vọng chữa khỏi bệnh mắt cho mẹ hẳn.

Chu Khiếu Thiên cũng biết đào mồ trộm có ảnh hưởng đến trời đất, cho nên sau hơn ba tháng tìm hiểu, hẳn chuẩn bị làm xong vụ này sẽ rút lui.

Nhưng là Chu Khiếu Thiên không thể nghĩ đến, âm trạch nơi này ẩn chứa sát khí, vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn, căn bản là hắn không thể ứng phó.

- Ngươi thật đúng là đứa trẻ đáng thương!

Diệp Thiên thở dài, trong đầu chợt nhớ tới một chuyện, mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, lần trước tại nơi chợ đen giao dịch tranh đoạt cùng ta cái món nhạc cụ của thầy tu, không phải cũng hô ba mươi lăm vạn sao? Tạo sao ngay cả bảy tám vạn đồng đều không đủ?

Những người đi giang hồ, từ trước đến nay miệng đều không thiếu câu nói không thật, hơn nữa đều là mười câu thì một câu là giả, mấu chốt là đưa ra tín vật, làm cho người ta rất khó phân rõ được, cho nên Diệp Thiên nghĩ đến chuyện lần trước, trong mắt không khỏi lộ ra thần sắc hồ nghi.

- Đó là nhạc cụ của thầy tu?

Chu Khiếu Thiên lộ ra nụ cười chua sót trên mặt, nói tiếp:

- Lúc đó tôi cũng không có tiền, nhưng tôi biết những thứ đó là thứ tốt, muốn mua lại rồi qua tay, đầu cơ trục lợi.

- Không có tiền làm sao cậu dám hô giá?

Diệp Thiên cắt đứt lời của hắn.

- Đó là lần thứ hai tôi tiến hành giao dịch ở chỗ ông chủ Ký, theo như quy củ có vay anh ta ba mươi vạn là chắc chắn, cho nên tôi

mới thét lên ba mươi lăm vạn!

- Lời này của cậu nói không thông...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Cậu cần tiền gấp gấp như vậy cho mẹ chữa bệnh, vì sao không vay tiền Kỳ Nhiên trước?

- Vay tiền của anh ta, cần rõ ràng, nếu trong thời gian quy định không trả được tiền cho anh ta, vậy trong ba năm, từ trong mộ đào ra được gì đó, đều phải ưu tiên bán cho anh ta, giá cả do bọn họ định, cho nên không phải vạn bất đắc dĩ, tôi không muốn vay tiền của anh ta!

Vay tiền Kỳ Nhiên, tương đương với ký tên bán mình, Chu Khiếu Thiên còn chưa đến đường cùng, đương nhiên không chịu hỏi vay tiền Kỳ Nhiên.

Nhưng trong buổi đấu giá, Chu Khiếu Thiên nhìn ra mấy món ngọc đó là không tầm thường, nghĩ rằng nếu như có thể mua về tay, tìm cơ hội chuyển nhượng lại, thì có thể trả lại ngay khoản tiền mượn Kỳ Nhiên, cho nên khi đó mới dám đấu cùng Diệp Thiên.

Thế nhưng khi Diệp Thiên hô đến năm mươi vạn, hấn lại hữu tâm vô lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy vật đó bị Diệp Thiên thu vào trong túi.

- Người có phải là chó sói không hả?

Nghĩ đến hành động của Chu Khiếu Thiên làm cho mình mất thêm mấy chục vạn, trong lòng Diệp Thiên liền có chút buồn bực, nhưng hấn cũng không hoàn toàn tin lời của đối phương, mà lấy di động trong túi ra.

- Anh Kỳ, tôi là Diệp Thiên...

Sau khi bấm số điện thoại Kỳ Nhiên, Diệp Thiên hỏi:

- Hỏi anh chút chuyện này, nghe nói hai bên giao dịch ở chợ đen, đều có thể mượn anh một số khoản tiền, không biết là thật hay giả nhỉ?

- Ô, ô, tôi biết rồi, cảm ơn anh Kỳ, tôi không ở trong thành phố, đợi quay về Bắc Kinh rồi nói sau!

Nghe xong điện thoại sau, Diệp Thiên liên tục gật đầu, thoái thác lời mời của Kỳ Nhiên, cúp điện thoại.

- Thật đúng là không trong sạch, tiền từ này không riêng gì làm đồ cổ, ngay cả cho vay nặng lãi cũng làm được.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, cũng tin lời Chu Khiếu Thiên nói.

Chỗ Kỳ Nhiên quả là có thể mượn tiền, hai bên mua bán đều có thể, nhưng cũng phân có mấy cấp bậc, người giống như Diệp Thiên, từ chỗ của hắn vay năm ba trăm vạn tiền mặt đều được, nhưng đối với Chu Khiếu Thiên, hạn mức cao nhất chính là ba mươi vạn.

Hơn nữa khoản tiền mà Kỳ Nhiên cho vay lợi tức cũng rất cao, không phải tính theo tháng mà là tính theo ngày, lợi tức mỗi ngày, ngay cả Chu Khiếu Thiên cũng không biết, nếu biết, hẳn chắc chắn không có suy nghĩ dám đấu giá cùng Diệp Thiên.

Hiểu rõ đầu đuôi, Diệp Thiên mở miệng nói:

- Được rồi, coi như tôi tin lời của cậu, nói một chút chuyện xảy ra ở đây đi.

- Ngôi mộ đó nằm ở bên cạnh một thôn nhỏ ở thị trấn Bình Dương, tôi đã thăm dò tại đây hơn ba tháng, cuối cùng khẳng định có một mộ lớn.

- Hơn nữa địa thế nơi đó có Thiết Sơn, Mộc Sơn, Hoàng Sơn vây quanh, hướng Đông và Tây, lại có Sa Hà chảy qua, là nơi phong thủy tuyệt hảo!

Nói đến đây, trên mặt Chu Khiếu Thiên lộ ra vẻ tự tin, dòng tộc Chu Thị truyền thừa vốn là thiên về phong thủy, tuy rằng những thứ hắn học được không trọn vẹn, nhưng vẫn rất tin tưởng khả năng của mình.

- Khi cậu mở huyệt ra, chuyện gì xảy ra?

Diệp Thiên lại hỏi, mồ mả vốn là âm huyết, huyết mà phong thủy càng tốt, âm khí càng nhiều, hơn nữa trăm ngàn năm qua vô quá đất thay đổi, một vài biến hóa rất nhỏ, cũng có thể khiến huyết mang sinh khí may mắn biến thành cực âm tuyệt địa.

Trên mặt Chu Khiếu Thiên lộ ra một tia sợ hãi, mở miệng nói:

- Mồ mả đó trước kia đã bị người ta động vào, ở Sinh Môn, có một khe nhỏ, xem dấu vết hẳn là đã trên trăm năm, tôi phá cái khe đó

ra, khi tiến vào đến cửa huyết, đã phát hiện một bộ hài cốt...

Là người đào mồ trộm, tuyệt đối không e ngại xác chết, Chu Khiếu Thiên cũng là người gan thật lớn, lúc ấy liền đẩy nó sang một bên, chuẩn bị đục tường Khung Lư chắn mồ mã.

Tường Khung Lư phân làm bốn tầng, làm việc suốt nửa đêm, mệt đến nỗi một thân đầy mồ hôi, đến cuối cùng Chu Khiếu Thiên rốt cục cũng vét sạch ba tầng.

Nhưng Chu Khiếu Thiên thật không ngờ, ngay khi hấn rút ra viên gạch trong tầng thứ tư, một dòng âm hàn khí từ trong lỗ thủng kia tràn ra, nhất thời khiến cho Chu Khiếu Thiên - đầu đầy mồ hôi, như rơi vào hầm băng.

Lúc ấy Chu Khiếu Thiên chỉ cảm thấy bên người âm phong từng trận, bên tai là tiếng gào khóc thảm thiết, máu cả người giống như đều bị đông lạnh lại, nhưng vào lúc này, cái la bàn trên người, cũng phóng ra một tia âm áp, bảo vệ thân thể Chu Khiếu Thiên.

Là người tinh thông âm trạch phong thủy, Chu Khiếu Thiên biết, chính mình thật ngu ngốc, nơi đây thực sự không phải là tiến vào Sinh Môn của mộ, mà là Tử Huyệt âm khí lưu thông, hấn cũng biết, mình đã phạm vào sai lầm lớn.

Người chết sau khi hạ huyết, hài cốt sẽ phát ra chân khí, sẽ cùng huyết khí hợp hình thành sinh khí, thông qua trao đổi âm dương, trong tối tăm cũng có thể ảnh hưởng số mệnh thân nhân đang sống.

Mà huyết khí chính là âm khí, hai thứ nhất định tuân theo vận chuyển phong thủy trong mồ mã, điều này mới có thể hình thành sinh khí may mắn, hai thứ giống như Thái Cực, phân biệt rõ ràng, và dung hợp lẫn nhau.

Nhưng chỗ Chu Khiếu Thiên vào trộm, lại đúng là nơi âm huyết lưu động, vừa mở ra, nhất thời khiến cho âm sát trong mồ mã tích tụ hơn một ngàn năm thoát ra, không đông cứng hấn tạo đó, đều là công lao của la bàn - nhạc cụ của thầy tu.

Biết đã gây đại họa, Chu Khiếu Thiên liền nhanh tay dứt viên gạch trở về, lại lấp lại ba tầng gạch, lấp lấp, bịt bịt, nhưng phong thủy đã phá, không thể dễ dàng lấp lại như vậy.

Chu Khiếu Thiên hiểu được, hành động của hấn chỉ là ngăn tốc độ sát khí thoát ra ngoài hơi chậm lại một chút mà thôi, cuối cùng bắt buộc dĩ phải đem la bàn tổ truyền - nhạc cụ của thầy tu ngăn ở trong này.

Nhưng sinh khí trong la bàn, so sánh với sát khí ngàn năm trong cổ mộ, vẫn rất yếu ớt, nhiều nhất ba ngày, nhạc cụ của thầy tu sẽ bị

ăn mòn thành thứ vô dụng, còn sắt khí trong mồ mã vẫn sẽ thoát ra.

- Khi cậu vào mồ, không xem chừng phong thủy chỗ đó sao?

Diệp Thiên không biết nói gì với hành vi của Chu Khiếu Thiên, trong mồ mã âm dương nhị khí phân biệt rõ ràng, người hiểu phong thủy, đều có thể phân được rất rõ, tên này hồ đồ đến mức chạy vào Tử Môn âm huyệt hay sao?

- Tôi dùng la bàn xem qua, không... không ngờ lại sai...

Chu Khiếu Thiên nói yếu ớt, cũng khiến Diệp Thiên hiểu ra, thầy phong thủy hiện nay sớm mất đi năng lực khai thông âm dương nhị khí, dựa vào dụng cụ và thay đổi của đất, như vậy xác suất làm sai là khó tránh.

Nhìn nước lạnh và bánh mì trên bàn, Diệp Thiên lắc lắc đầu, đem đan dược ra, nói:

- Được rồi, cậu nghiền nát thuốc này rồi uống với nước đi, tôi ra ngoài mua một chút đồ ăn.

Chu Khiếu Thiên là người chí hiếu, hơn nữa vào nghề đào mồ trộm này cũng là bất đắc dĩ, nên Diệp Thiên nguyện ý giúp hắn một phen, hơn nữa về ý nghĩa, nghiêm khắc mà nói, Chu Khiếu Thiên cũng là người cùng nghề duy nhất hắn từng gặp.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 260

Tìm Hiểu Trước Khi Hành Động

Ăn đi, rồi uống hớp rượu, đây đều là những thứ trừ lạnh đấy!

Sau khi trở lại phòng khách, Diệp Thiên mang thịt lừa và 1 bình rượu đặt lên bàn. Lúc này Chu Khiếu Thiên đã uống xong thuốc cậu đưa cho, sắc mặt cũng đã hồng hào hơn rất nhiều.

- Anh Diệp, cảm ơn anh!

Chu Khiếu Thiên cảm kích nhìn Diệp Thiên, cầm bát thịt lừa lên ăn. 10 tuổi đang là tuổi ăn tuổi lớn, mỗi ngày đều phải ăn bánh bao, dưa muối khiến cậu rất khó nuốt.

- Lần này anh giúp cậu hóa giải kiếp nạn, thế nhưng sau này cậu định tính thế nào đây?

Năm đó Kỳ Môn dòng tộc Chu Thị cũng lừng danh thiên hạ thế nhưng sau 1 cuộc bể dâu đã có kết cục như ngày hôm nay. Thế hệ con cháu mưu sinh bằng nghề trộm mộ. Diệp Thiên cũng cảm thấy hơi buồn.

- Anh Diệp, em... em không làm nghề này thì làm cái gì chứ?

Chu Khiếu Thiên cười méo, cố gắng nuốt miếng thịt lừa trong miệng xuống bụng, mở miệng nói:

- Anh Diệp, em biết anh tốt với em. Em cũng không muốn giấu anh, mắt mẹ em cùng lẩm chỉ có thể nhìn được 1 năm nữa thôi, nếu như không đủ tiền phẫu thuật thì mẹ em có thể bị mù thật!

Khi nói về những khó khăn mà mình đã từng trải qua, vẻ mặt của Chu Khiếu Thiên rất kiên cường, thế nhưng lúc này nhắc tới mẹ mình, cầm miếng thịt lừa nướng ăn thế nào cũng nuốt không trôi nữa.

- Ủ, ăn đi đã, ăn xong chúng ta cùng đến đó xem địa thế.

Diệp Thiên đẩy túi thịt lừa đến trước mặt Chu Khiếu Thiên, không tiếp tục nói chủ đề này nữa.

Nói chuyện 1 hồi lâu, cảm giác của Diệp Thiên với cậu bé Chu Khiếu Thiên này thật nhân hậu. Trong lòng cũng có vài ý tưởng, thế nhưng trước mắt còn có chuyện phiền phức chưa giải quyết xong nên Diệp Thiên cũng không muốn sớm nói với cậu.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Chu Khiếu Thiên lặng đi 1 chút, ngập ngừng nói:

- Anh Diệp, làm... làm cái này phải... phải đợi đến tối thì mới được, những người hay ra vào xung quanh thôn cũng không ít đâu.

- Phi lời, điều này anh còn không biết sao? Thế nhưng anh không phải là đi trộm mộ mà chỉ là đến đó quan sát địa hình địa khí mà thôi, cần gì phải ngày hay là đêm chứ?

Diệp Thiên bị Chu Khiếu Thiên nói cho đỡ khóc đỡ cười, cậu từ khi còn nhỏ đã cùng lão Đạo rời hành tẩu giang hồ, cũng không phải là chưa từng tiếp xúc với nghề trộm mộ này, cậu cũng không ngốc đến nỗi ban ngày ban mặt mà chui vào trong mộ, sau đó thì bị người ta báo cho chính quyền.

- Hi hi, em biết anh Diệp là người trong nghề mà. Anh Diệp, anh cũng ăn đi, mỗi mình em ăn không hết nhiều như thế này đâu!

Lần đầu tiên trong đời tâm sự cùng người lạ, tính cách Chu Khiếu Thiên cũng rất thoải mái. Cậu lần này mới thật sự là giống 1 cậu bé hơn 10 tuổi, trên người cũng bớt chút cảm giác trầm lắng đi.

- Ủ, ăn nhiều một chút, bây giờ hơn 10 giờ rồi, đây chính là bữa trưa đấy.

Diệp Thiên gật gật đầu, cầm bát thịt lừa lên ăn, sức ăn của cậu còn khủng hơn nhiều so với Chu Khiếu Thiên. 1 lát sau, 1 bình rượu và hơn 10 cân thịt đã bị 2 người ăn sạch nhẵn, trong đó có đến 6, 7 phần là nằm trong bụng của Diệp Thiên.

- Đi thôi, ra ngoài hành động thôi!

Tìm tờ giấy ăn lau tay, Diệp Thiên đứng dậy, duỗi chân duỗi tay, các khớp xương khắp người phát ra tiếng kêu lộp bộp, Chu Khiếu Thiên nhìn thế trở mắt ra.

- Anh Diệp, võ công này của anh luyện thế nào mà được vậy?

Chu Khiếu Thiên từ năm 5 tuổi đã theo cha luyện tập võ thuật gia truyền rồi, không có ngày lười biếng cả. Mặc dù trình độ còn thua xa Diệp Thiên nhưng nhãn lực cũng không tệ. Diệp Thiên mới chẳng may vô ý, nhưng là biểu hiện luyện đến trình độ cao nhất của võ công ngoại môn rồi.

Diệp Thiên nghe vậy cười lên, nói:

- Anh luyện nội gia quyền, đã thông xương cốt, nhìn có vẻ giống như quyền pháp ngoại gia mà thôi. Môn phái Chu Thị nhà em cũng có điếm giống như thế mà, không cần phải ngưỡng mộ anh đâu.

- Có thì có, thế nhưng phối hợp tu luyện thuật pháp công phu thì ở đời ông cố em đã bị thất lạc rồi, khi truyền đến đời cha em thì chỉ còn lại 1 chút ít thuật phòng thân thôi.

Sắc mặt Chu Khiếu Thiên có chút âm đạm, khi còn nhỏ cậu cũng rất ngưỡng mộ kỳ pháp giang hồ mà cha mình nói, thế nhưng quyển sách lưu truyền lại trong nhà không phải là bị đốt mà là bị thất lạc, Chu Thị cũng không thể khôi phục phong thái của những năm đó được nữa.

- Thất lạc à?

Diệp Thiên hơi sùng sốt, rồi cười nói:

- Không bị thiêu hủy là tốt rồi, sau này có cơ duyên, nói không chừng em có thể thấy được cũng nên.

Thực sự mà nói, Diệp Thiên cũng muốn nhìn thấy truyền thừa của Chu Thị, rốt cuộc là thư sách hay là một thứ gì khác.

Diệp Thiên trong quá trình được truyền thừa hết sức độc đáo, không có chữ viết mà cũng không có hình vẽ, chỉ là 1 thông tin nhìn không thấy sờ không được mà thôi. Đến cả lão Đạo sĩ cũng chưa từng nghe qua, vì vậy cậu cũng muốn tìm thấy để xác minh một chút những bang phái phong thủy khác.

Chỉ có điều sau giải phóng, nhất là trong 10 năm biến động loạn lạc, không chỉ có Chu gia gặp kiếp nạn mà hầu như tất cả những sách truyền lại của những bang phái khác cũng đều bị đốt cháy hết, hầu như tất cả đều không còn truyền thừa.

Lý Thiện Nguyên cũng đã đưa Diệp Thiên đến thăm hỏi 1 số những trường phái phong thủy khác, thế nhưng những người trong

nghề này không phải là đã đổi làm nghề khác thì cũng là cầm pháp khí của tổ tông truyền lại rồi giả thân giả quý, cũng không có ai có thể khai thông nguyên khí trời đất, làm sống lại lại phong thái của kỳ môn nữa.

- Mong là thế.

Chu Khiếu Thiên lắc lắc đầu, đi tới ngoài cửa lật ngửa hòm xuống rồi lòi trên đất.

- Bên trong có cái gì vậy?

Diệp Thiên hỏi. Cái hòm đó cũng không nhỏ, nhốt 1 người vào vẫn còn thừa chỗ ấy chứ.

- Đồ nghề của người trộm mộ đấy, anh Diệp, đi xuống không có những thứ này cũng không dễ làm việc đâu.

Chu Khiếu Thiên nghe thấy thế cười lên, mở chiếc hòm lấy ra 1 đồ vật có hình như cái mũ, nói:

- Anh Diệp, cái đèn mỏ này để đội trên đầu, cái bình dưỡng khí ô xy này mỗi lần có thể duy trì 20 phút, lúc mới xuống thì cần phải mang theo.

Đồ đạc trong chiếc hòm của Chu Khiếu Thiên kia quả thật không ít, ngoài cái đèn mỏ cùng bình dưỡng khí ô xy này ra còn có mấy đồ như xẻng Công Bình, xẻng Lạc Dương và cái xà beng nữa, Diệp Thiên thật không thể hiểu được cậu bé này làm cách nào mà có thể mang theo cái hòm này đến những ngôi mộ đó được chứ?

Diệp Thiên nghĩ 1 lát rồi nói:

- Phòng của nhà khách này không an toàn, chúng ta cùng đi ra ngoài đi, mang theo cả cái hòm này nữa.

Diệp Thiên dám bảo đảm nếu như cái hòm này để ở đây, 5 phút sau khi bọn họ ra ngoài ngay lập tức sẽ có người vào xem xét bên trong, thế thì thân phận trộm mộ của Chu Khiếu Thiên sẽ bị lộ mất.

- Anh Diệp, cái... cái này phải đợi tới đêm, không có người rồi thuê 1 chiếc xe ba gác mới mang đi nổi, bây giờ e là không được.

Chu Khiếu Thiên có chút khó xử, cái hòm to như vậy ban ngày ban mặt mà mang theo thì quá là gây chú ý.

- Xách lên rồi đi ra ngoài, anh lái xe lại đây, vả lại, mấy món đồ này của em đến 1 nửa là phải vứt đi đấy, nếu không, bị tra hỏi rồi bắt

lại thì xong đời.

Ở những năm 98 này, rất nhiều con đường đều có trạm kiểm soát. Nơi nào càng nghèo thì càng có nhiều trạm kiểm soát. Nếu như bị người ta kiểm tra, thì Diệp Thiên chẳng khác nào tự dẫn lửa thiêu thân.

Nghe thấy Diệp Thiên sẽ lái xe tới, Chu Khiếu Thiên không chút chần chừ, cùng Diệp Thiên, mỗi người 1 đầu kéo chiếc hòm ra khỏi phòng tiếp khách.

Theo như lời Chu Khiếu Thiên nói về ngôi mộ cổ kia, còn cách huyện Khúc Dương khoảng mấy chục kilomet nữa, là ở mặt đông thôn nhỏ ở thị trấn Dương Bình. Sau hơn 1 tiếng đồng hồ thì Diệp Thiên dừng xe ở 1 chỗ đường hẹp đầy bùn đất.

Trên đường đi, Diệp Thiên đã ném hơn 1 nửa số đồ của Chu Khiếu Thiên xuống đất. Chỉ để lại cái đèn mỏ và cái xẻng Công Bình. Chu Khiếu Thiên mặc dù rất đau lòng nhưng cũng không dám nói gì.

- Dừng xuống xe, chỉ chỉ cho anh xem thôi!

Sau khi đến nơi, Chu Khiếu Thiên đang định đẩy cửa xe ra thì bị Diệp Thiên gọi lại.

Tuy rằng không rõ ý định của Diệp Thiên là gì, Chu Khiếu Thiên vẫn chỉ vào 1 chỗ, nói:

- Anh Diệp, chính là ở bên đó, à, ở đó có 1 tảng đá lớn, là chỗ ở phía tây, cách tảng đá 20 mét.

Nhòai người ra khỏi cửa sổ xe quan sát tứ phía, Diệp Thiên than thở:

- Dựa lưng vào 3 ngọn núi, được bao bọc xung quanh, phía đông tây còn có con sông chảy qua, đúng là nơi lý tưởng để tụ khí tránh gió. E là lăng mộ mà cậu tìm được kia không phải là của vương hầu quý tộc thì cũng là của nhân vật lẫy lừng đấy.

Thuật pháp Ma Y Nhất Mạch khá là chú trọng về thể loại bói toán, xem tướng, phong thủy. Vì vậy Diệp Thiên đối với phong thủy mộ phần cũng không hiểu biết gì nhiều lắm.

Thế nhưng sau khi Diệp Thiên sử dụng bí thuật, ánh mắt có thể trực tiếp nhìn thấy hai dòng khí âm dương ngưng tụ phía trên mộ phần, mà càng làm cho cậu kinh ngạc hơn chính là diện tích của ngôi mộ này ước chừng lớn bằng cả 1 sân bóng đá.

Nói cách khác, kiến trúc của lăng mộ này ít nhất cũng đến hơn 1 ngàn mét vuông. Người mà sau khi chết có thể an hưởng nằm trong

ngôi mộ quy mô như thế này, thân phận của người đó tất nhiên không thể là bình thường được.

Chu Khiếu Thiên ở 1 bên cũng tự nhiên gật gật đầu, nói:

- Anh Diệp, bên dưới này dùng gạch xanh, chắc là ngôi mộ ở đời nhà Đường Tống, không phải là cuối đời Đường đâu mà là đầu nhà Tống.

Đa phần những ngôi mộ đời nhà Hán đều được xây dựng tựa vào núi, ưa chuộng đào rỗng ngọn núi để dựng lăng mộ hoàng đế. Nhưng đến đời đầu nhà Tống thì chuyên dùng đá để làm nền của các ngôi mộ. Là 1 người có lý tưởng hành nghề trộm mộ, kiến thức chuyên ngành của Chu Khiếu Thiên cũng thật vững chắc.

Sau khi nhìn 1 hồi địa thế nơi đó, Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Sát khí ngôi mộ này dày đặc quá, xem ra phải nghĩ cách khác thôi!

- Thế... thế phải làm sao bây giờ?

Chu Khiếu Thiên vừa nghe xong, chuyện này cũng là do cậu dẫn đến.

- Không liên quan đến cậu, đạo động ngôi mộ này không dưới 10 cái, e là các vị tiền bối của cậu trước kia đã từng đi vào, sinh khí thoát ra nhiều quá, nếu không khai thông nơi này, sợ là sau này càng gây hại nhiều hơn.

Diệp Thiên nhìn khí phát ra từ đất phát hiện ra ngôi mộ này trước kia đã thu hút không ít người. Từ vị trí khai thông đạo động kia có thể thấy bên trong thậm chí đã từng có người tinh thông phong thủy vào, đi vào từ con đường sinh cát.

Thế nhưng như vậy, ngôi mộ này biến thành âm thịnh dương suy. Cho dù Diệp Thiên có chặn âm huyết lại, nhưng lâu ngày, hai khí âm dương hoàn toàn mất cân đối khiến cho mỗi hậu họa sau này sẽ càng lớn hơn.

- Đi thôi.

Diệp Thiên nhìn thấy đằng trước có hai chiếc xe lừa đang hướng về phía mình, vặn chìa khóa, khởi động xe, đi thẳng qua 2 chiếc xe lừa đó.

Vào lúc chiếc xe lừa nhường đường, Diệp Thiên hạ kính cửa sổ xe xuống, miệng hít 1 hơi bình tĩnh, nói với người ngồi trên xe lừa kia:

- Ông ơi, Triệu Trang có phải ở đằng trước không? Đường này đúng là khó đi quá!

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, ông già giờ ngọn roi trong tay lên nói:

- Hai người các người đến Triệu Trang à? Ở ngay đằng trước đó, qua khỏi Điền Trang kia thì đi thêm 5 mét nữa. Thế nhưng đường bên đó càng khó đi hơn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div data-bbox="40 324 537 351" data-label="Text">

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 261

Vô Duyên

Anh Diệp, chúng ta đến Triệu Trang làm gì?

Nhìn thấy Diệp Thiên khởi động xe, cứ đi thẳng về phía trước, về mặt Chu Khiếu Thiên nghi ngờ hỏi, cậu không biết đrock rằng khi này Diệp Thiên hỏi tên thôn trang phía trước đó chỉ là để hỏi đường ông lão mà thôi.

- Cái này gọi là tìm hiểu trước khi hành động, đối với những phương pháp chốn giang hồ này, cậu còn ít kinh nghiệm lắm.

Nét mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, xét về thủ đoạn trộm mộ, thì cậu không bằng Chu Khiếu Thiên nhưng nói về những phương pháp hành tẩu trên giang hồ thì Chu Hiếu Thiên có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp Diệp Thiên.

Ngôi mộ này, ở cạnh chỗ hoa màu, sớm muộn gì cũng bị chính phủ địa phương phát hiện, mà sự xuất hiện của những đạo động này tất nhiên sẽ làm cho các ngành bộ có liên quan tiến hành điều tra, mà chuyện Diệp Thiên xuất hiện ở nông thôn hẻo lánh này cũng không thể nào trốn được.

Cho nên Diệp Thiên sẽ tạo ra 1 kiểu hiện trường giả như là đi qua đường, trên đường đến đây, cậu đã tiện tay dỡ 2 cái biển số xe địa phương trên chiếc santana bị hỏng. Về cơ bản thì không chê vào đâu được.

Lái xe trông chừng hơn nửa tiếng đồng hồ, sau khi đến Triệu Trang, Diệp Thiên cũng không dừng xe lại, đi qua Triệu Trang rồi vẫn đi tiếp. Cậu biết phía trước còn có 1 thị trấn nhỏ nữa.

Vừa đúng lúc thị trấn hôm nay có họp chợ, mặc dù sắp tan rồi nhưng hàng quán ở đó vẫn rất đông. Diệp Thiên mua 1 con dao, giấy vàng và 1 con gà trống. Sau đó lại đi đến họp tác xã trên thôn mua 1 cây bút lông nữa.

Ngoài ra Diệp Thiên còn mua 2 bình rượu trắng địa phương cùng 1 ít thức ăn chín, rồi lôi con gà trống lên xe.

Nhìn thấy Diệp Thiên mang cả con gà trống lên xe, Chu Khiếu Thiên không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Anh Diệp, anh mua những thứ này làm gì? Nếu như là xác chết vùng dậy thì phải mua 2 cái móng chân lừa thì mới có hiệu nghiệm.

Diệp Thiên nghe vậy bữ môi cườiii mắng:

- Xác chết vùng dậy cái đầu người ấy, tiểu tử nhà người vẫn cho rằng trong mộ có cương thi à?

Theo như Diệp Thiên thấy thì cái gọi là cương thi chẳng qua là sau khi những kẻ trộm mộ xuống dưới mộ, bị sát khí xâm nhập vào mà gây ra ảo giác. Sau khi may mắn chạy thoát được thì lại tam sao thất bản, từ trăm ngàn năm nay mà dựng nên truyền thuyết như vậy.

Thế nhưng Diệp Thiên cũng không giải thích cho Chu Khiếu Thiên làm gì mà lái xe ra khỏi thị trấn, đến 1 chỗ dưới chân núi không có người qua lại.

Sau khi tắt máy, Diệp Thiên xách con gà trống cùng cái bình sứ mang theo từ nhà khách xuống xe, ngón tay bên phải bắn nhẹ ra 1 tia, Vô Ngân dĩ nhiên là được Diệp Thiên cầm trong lòng bàn tay, nhẹ nhàng xẹt qua đầu con gà.

Dùng Vô Ngân để giết gà, chẳng khác gì dùng dao mổ trâu để giết gà. 1 tia sáng lạnh hiện lên, đầu gà rơi xuống đất, máu gà phun ra, Diệp Thiên vội vàng dùng cái bình sứ hứng bên dưới.

Nhân lúc máu gà chưa đông, Diệp Thiên đem tờ giấy vàng phủ lên trên đầu gà, sau khi lấy bút lông chấm vào máu gà, tay như rồng bay phượng múa vẽ bùa lên trên tờ giấy. Thế nhưng gió trên núi quá to, cả 2 tờ bùa trấn áp sát khí kia đều bị gió to thổi qua mà không thể chế tạo thành.

- Haiz, thật là phiền phức.

Vẽ bùa cũng cần phải vận dụng nguyên khí, Diệp Thiên nhìn thoáng qua Chu Khiếu Thiên ở bên cạnh, nói:

- Giúp anh giữ tờ 2 bên tờ giấy này với.

Chu Khiếu Thiên dụi mắt hỏi:

- Anh... anh đây là vẽ bùa à?

- Đương nhiên rồi. Không phải vẽ bùa thi anh bận rộn làm cái gì chứ?

Diệp Thiên không giữ nổi bình tĩnh nói:

- Nhanh chút, vẽ xong rồi thì nghỉ 1 lát. Chúng ta còn phải đến Điền Trang!

- Vâng, vâng. Em dùng 1 ngón tay đè nó xuống, đảm bảo là không ảnh hưởng đến anh!

Chu Khiếu Thiên vội vàng đáp lại ngay. Tiến lên mở 1 tờ giấy vàng ra, đè 2 bên tờ giấy chỗ hướng gió xuống, trên mặt cực kỳ hưng phấn nhưng vẫn có 1 chút sợ hãi.

Năm Chu Khiếu Thiên lên 6, 7 tuổi, đã từng nghe cha nói qua, tổ tiên của Chu gia bọn họ có thể vẽ bùa trừ ma diệt quỷ. Năm ấy Chu Khiếu Thiên còn quá nhỏ chỉ coi đó như là chuyện cổ tích thôi.

Cho dù là sau này lớn lên, Chu Khiếu Thiên vẫn cho rằng bùa chú quá là mờ ảo. Thế nhưng không ngờ rằng, Diệp Thiên lại có thể vẽ bùa trước mặt mình như thế này, điều này khiến cho cậu lập tức nhớ đến những lời cha nói hồi còn nhỏ kia.

Cha cậu từng nói, những người hiểu cách vẽ bùa nhất định có thể khai thông nguyên khí trời đất, mượn nguyên khí đó để sử dụng, đều là những nhân tài hơn người, ngay cả tổ tiên hơn 10 đời nhà Chu gia cũng chỉ có 2, 3 người là có thể đạt tới độ cao của pháp thuật như vậy.

Mà Diệp Thiên lại có thể chế ra bùa, nói cách khác trình độ lợi hại của cậu trong pháp thuật có thể so sánh ngang ngửa với các vị tiền bối nhà Chu gia. Ở thuật pháp thời bây giờ mà vẫn còn có 1 “quái vật” như Diệp Thiên không khỏi khiến cho Chu Khiếu Thiên cảm thấy khiếp sợ.

Sau khi vẽ xong 1 tấm bùa trấn áp sát khí, Diệp Thiên cầm trong tay xem xét 1 hồi, rồi gật đầu hài lòng:

- Hầy, tấm này cũng được, à, thêm 1 tấm nữa!

- Việc lớn đã thành, đi thôi!

Vẽ tiếp thêm 3 tấm bùa trấn áp sát khí nữa, Diệp Thiên mới ngừng tay, sau khi cẩn thận gấp nó lại thì tiện tay vút luôn cái bình sứ ra xa vào trong bụi cỏ.

Quay mặt thấy Chu Khiếu Thiên vẫn đứng ở chỗ đó, Diệp Thiên nhủ mày nói:

- Lên xe đi, ở đây gió núi lớn quá, tìm nơi nào nghỉ ngơi rồi ăn uống 1 chút, đợi tối đến hẵng quay lại Điền Trang.

- Sư... sư phụ!

Điều làm Diệp Thiên không ngờ đến chính là lời cậu vừa dứt xong, Chu Khiếu Thiên lại có thể “phù phù” 1 tiếng rồi 2 đầu gối quỳ xuống trước mặt cậu.

- Sư phụ? Cậu gọi ai?

Diệp Thiên đảo mắt xung quanh, hay tên tiểu tử này bị sát khí xâm nhập làm hỏng mắt não bộ rồi?

- Sư phụ, xin người hãy thu nhận con!

Chu Khiếu Thiên dập đầu xuống đất. Chỉ có điều trán còn chưa chạm đến mặt đất đã bị mũi chân của Diệp Thiên chặn lại.

- 2 chữ Sư phụ không thể gọi bừa được. Đầu cũng không thể dập bừa được. Chúng ta không có duyên phận thầy trò đâu!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, trực tiếp từ chối Chu Khiếu Thiên.

- Không, anh Diệp, em thấy anh đích thực là 1 cao nhân, anh không thu nhận em làm đệ tử, em sẽ quỳ ở đây không đứng dậy.

Chu Khiếu Thiên vốn cực kỳ có hứng thú với pháp thuật, thế nhưng điều kiện có hạn, cậu cũng không có cách nào bước chính thức vào trong giang hồ kỳ môn được. Lúc này nhìn thấy Diệp Thiên ngay trước mắt như Phật Tổ, lại không biết bái lạy hay sao?

- Mẹ nó. Ta nói này, tiểu tử nhà ngươi xem quá nhiều tiểu thuyết võ hiệp phải không? Được rồi, cậu cứ quỳ ở đây hít gió núi đi, ta cũng không có thời gian đôi co với cậu.

Diệp Thiên cũng không thể nhận những lời này của Chu Khiếu Thiên được, quay người lên xe, khởi động xe rồi quay về phía sau.

- A, a, sư phụ, người đợi con với!

Chu Khiếu Thiên có chín chấn, chẳng qua cũng chỉ là 1 cậu bé 18, 19 tuổi. Mắt nhìn thấy Diệp Thiên bỏ đi thật thì lập tức đứng dậy

chạy đuổi theo xe.

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên lên xe, Diệp Thiên đạp phanh lại, nhìn sang Chu Khiếu Thiên, nghiêm nghị nói:

- Cậu vốn là truyền nhân của Chu Thị, mặc dù đã bị thất truyền nhưng thân phận của cậu cũng không thể nào thay đổi được. Những người trong kỳ môn rất coi trọng kế truyền, cậu làm thế này không nghĩ đến liệt tổ liệt tông nhà cậu sẽ nghĩ như thế nào à?

- Nhưng... nhưng truyền thừa của nhà em sớm đã bị thất lạc rồi!

Chu Khiếu Thiên không được nhận làm đồ đệ. Tất cả những thứ học được đều là những thứ cha dạy cho hồi còn nhỏ hoặc là do chính mình tự mày mò ra, vốn không hiểu những chuyện như thế này nên cũng không coi trọng lắm.

- Cậu vẫn còn họ Chu đúng không?

Diệp Thiên tức giận nói:

- Làm 1 đệ tử của Chu Thị Nhất Mạch, cậu nên nghĩ sau này làm cách nào tìm được truyền thừa của Chu Thị chứ không phải học Ma Y Nhất Mạch của ta!

Kỳ thực Chu Khiếu Thiên luyện võ từ nhỏ, có căn cơ tuyệt vời, là mầm mống tốt để luyện tập pháp thuật. Thế nhưng cậu đã lớn rồi, không thể kế thừa Ma Y Nhất Mạch được, Diệp Thiên cũng chỉ có thể dùng những lời đó mà từ chối cậu mà thôi.

- Thế... thế cũng được, anh Diệp, em sẽ làm rạng rỡ Chu Thị Nhất Mạch!

Nghĩ đến mình thay đổi làm môn hạ của bang phái khác, thực sự là hổ thẹn với tổ tông, Chu Khiếu Thiên chỉ có thể bỏ ngay cái ý định này đi. Cậu cũng là hạng người có tâm chí kiên định, đồng thời trong lòng đã hạ quyết tâm, nhất định phải kế thừa pháp thuật của Chu Thị.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Vậy là tốt rồi, sau này anh có thời gian, cùng cậu đến gia tộc Chu Thị ở Giang Tây, Hồ Nam 1 chuyến.

Sau khi thuyết phục Chu Khiếu Thiên, nhìn thấy trời cũng đang tối dần rồi, 2 người ngồi trong xe ăn uống chút rượu thịt rồi Diệp Thiên lái xe tới chỗ mục tiêu.

Nông thôn ở Hà Bắc vào tháng 2, tháng 3, gió vẫn còn lạnh đến thấu xương. Đến buổi tối khi nhà nào nhà nấy đã tắt điện, không có ai phát hiện ra trên 1 con đường đất ở trong thôn của họ có 1 chiếc xe đang đậu ở đó.

- Anh Diệp, khi nào thì chúng ta xuống xe?

Lúc này đã 9 giờ rồi, Diệp Thiên cùng Chu Khiếu Thiên đã đợi ở đây 3, 4 tiếng đồng hồ rồi, cũng có vài người đi qua đường, Diệp Thiên đều lấy lý do duy nhất là xe hỏng để đối phó.

- Đợi thêm 1 lát nữa đi!

Diệp Thiên nhìn Chu Khiếu Thiên 1 cái, nhấn mạnh nói:

- Là anh xuống thôi, không phải là chúng ta xuống. Anh cũng không có nhiều thuốc như vậy để cho em uống đâu. Em ngồi trên trên xe xem xét tình hình, có gì không ổn thì khởi động xe lên, anh có thể nghe được!

Chu Khiếu Thiên đã từng trộm 3 ngôi mộ mà vẫn chưa bị tóm, Diệp Thiên cũng chỉ có thể than thở rằng vận khí tên tiểu tử này tốt. Làm việc như cậu như thế này mà không có người canh chừng rất dễ xảy ra chuyện.

Nhìn thấy bộ dạng Chu Khiếu Thiên có vài phần ám ức, Diệp Thiên không khỏi vui vẻ:

- May mà tiểu tử nhà ngươi cùng hiểu 1 chút học thuyết phong thủy, lúc này đang là lúc âm, là thời điểm sát khí nặng nhất trong ngày, đi xuống để tìm chết à?

Những người trộm mộ bình thường để phải đợi sau giờ tý mới có thể vào trong mộ, nhìn thấy bộ dạng Chu Khiếu Thiên lúc này, Diệp Thiên liền hiểu ra, thấy người anh em này bị thương cũng là tự làm tự chịu cả.

- Hôm nay đúng là thời tiết đẹp để ăn trộm.

Đợi đến khi kim đồng hồ chỉ đến 12 giờ, Diệp Thiên đẩy cửa xe ra, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh trăng cùng những vì sao lấp lánh đang bị 1 đám mây đen che khuất.

- Nhớ kỹ, nếu thấy người thì đừng có hoang mang, nói là xe hỏng rồi, rồi đốt 3 lần lửa lên thì anh sẽ biết!

Diệp Thiên 1 mặt căn dặn Chu Khiếu Thiên, 1 mặt cởi bỏ quần áo trên người xuống.

Những người trộm mộ chuyên nghiệp đều có những bộ quần áo chuyên dụng, thế nhưng Diệp Thiên đến vội vàng nên chỉ có thể mượn đồ của Chu Khiếu Thiên dùng tạm.

- Mẹ nó, sao ta lại có thể tham gia vào chuyện phiền phức của người được nhỉ? Anh nói cậu nhanh lên, đưa quần áo qua đây cho anh!

Sau khi cởi bỏ hết chỉ còn lại cái quần đùi, kể cả là thân thể cường tráng của Diệp Thiên cũng bị gió lạnh thổi qua làm cho rùng mình, nhanh chóng mặc bộ quần áo nịt của Chu Khiếu Thiên lên người.

- Con bà nó, cũng khá chuyên nghiệp đấy!

Sau khi mặc bộ quần áo hơi nhỏ kia lên người mình, Diệp Thiên nhét Vô Ngân vào trong cánh tay trái, trước ngực có 2 cái túi, vừa khéo để đặt bùa chú và pháp khí vào. Còn về chiếc la bàn thì chỉ có thể cầm trong lòng bàn tay.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 262

Đường Vào Mộ

Tay trái cầm la bàn, tay phải mang theo cái xẻng Công Binh, Diệp Thiên đến trước cái đạo động Chu Khiếu Thiên chỉ kia. Do sợ bị người khác phát hiện nên cái đạo động này nằm ở đằng sau 1 sườn núi nhỏ, mặt trên vờ được che đậy bởi 1 lớp bùn đất và cành cây khô.

Đem chiếc la bàn ở chỗ cổ tay nhét vào trong quần áo, Diệp Thiên dùng chiếc xẻng Công Binh vạch lớp bùn đất che cái đạo động kia ra, đợi khoảng 5, 6 phút, sau khi cảm thấy không khí đã bắt đầu lưu thông vào bên trong được khá khá rồi thì đầu Diệp Thiên chui vào trong đạo động trước rồi chân mới bước vào theo sau.

Nhìn từ bên ngoài thì đạo động này không lớn lắm, Diệp Thiên phải khó khăn lách bả vai mới vào được bên trong, thế nhưng không gian bên trong, 2 vách tường trong đạo động dùng bùn đất để đắp lên là để phòng chuyện bất trắc xảy ra.

- Chẳng có nghề nào dễ dàng cả, xem ra trước kia mình có cái nhìn phiến diện với nghề trộm mộ rồi!

Bò vào 1 lối nhỏ trong đạo động, đầu Diệp Thiên miên man suy nghĩ.

Thế nhưng bây giờ tự mình kiểm nghiệm, Diệp Thiên cũng cảm thấy cái nghề trộm mộ này quả thực cũng không dễ dàng gì. Chẳng những phải dùng đầu óc mà còn phải dùng cả khí lực nữa. Những cái khác không nói, riêng cái con đường trong đạo động dài gần đến mười lăm mét này thì đã là 1 công trình to lớn rồi.

Sau khi chân tay bò hơn mười mét, Diệp Thiên đi đến chỗ cuối đường trong đạo động, bị chặn lại bởi 1 bức tường bằng đá xanh, lớp bùn đất trên bức tường sớm đã được làm sạch rồi, 1 khối đá được sắp xếp chính tề bây giờ hiện ra trước mắt Diệp Thiên.

Chỉnh cho cái đèn mở trên đầu sáng hơn 1 chút, Diệp Thiên cẩn thận quan sát chỗ mái vòm trong ngôi mộ.

Không gian trong này nếu như lớn hơn 1 chút thì có thể đủ để 2 người ngồi xổm ở bên trong. Trong 1 góc tường có rải rác 1 ít xương

cốt của người chết, cũng không biết người chết đã bao lâu rồi, xương cốt đều bị bùn đất ăn mòn hết cả, có phần chuyển sang màu vàng rồi.

- Đúng là người chết vì tài, chim chết vì ăn!

Diệp Thiên không biết trước đó hàng trăm năm hoặc là lâu hơn đó trước nữa, nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đó, mới có thể lưu lại 1 bộ hài cốt tro trọi như thế này được.

Trên bức tường rõ ràng là vừa mới di chuyển đó thiếu mất 1 viên gạch. Để chiếc la bàn của Chu Khiếu Thiên vào chỗ trống kia, chiếc la bàn vốn bóng loáng, lúc này thì độ bóng loáng của chiếc la bàn đã giảm xuống âm ỉ dần.

Diệp Thiên không vội rút la bàn ra mà ngồi khoanh chân trên mặt đất, lẳng lặng dùng khí để cảm ứng dòng sát khí chảy không ngừng đằng sau bức tường kia.

- Trận pháp di chuyển sát khí này là do cao nhân chỉ điểm, hơn nữa sát khí rất nặng, trong mộ này, nhất định là có chôn theo người sống.

Diệp Thiên ngồi dưới đất, thân thể chấn động mạnh 1 cái rồi mở cả 2 mắt, đúng lúc dòng khí khi nãy của cậu tiếp xúc với luồng sát khí ngay sau bức tường kia, luồng sát khí hùng hậu đó đã ùa lên muốn nuốt chửng dòng khí đó của Diệp Thiên.

Sát khí cũng như không khí, đều không có hình dạng, màu sắc và ý thức. Loại khí có mang theo tính chủ động tấn công nhất định là bị người khác dùng trận pháp chỉ dẫn, hơn nữa phương pháp lại vô cùng cao siêu, khiến cho những dòng sát khí đó gần như biến thành sự tồn tại có ý thức.

Như vậy, những dòng sát khí đó không những có thể dễ dàng dung hòa với khí huyết mà còn có thể chống lại sự xâm nhập của những người trộm mộ. Đối với những người trộm mộ bình thường không hiểu pháp thuật mà nói thì những dòng sát khí đó chính là mà quý đòi mạng.

- Sát khí nặng như vậy nếu như hóa giải toàn bộ đúng là có hơi đáng tiếc, sớm biết thế này đã mang theo chiếc đèn Chu Tước đến rồi!

Ngôi mộ này ít nhất cũng đã bị khai quật trên mười lần, bố cục phong thủy đã không còn được nguyên vẹn như trước, cho dù là Diệp Thiên có chặn lại chỗ bị Chu Khiếu Thiên làm hỏng kia thì những dòng sát khí đó sớm muộn gì cũng lọt ra ngoài.

Cho nên Diệp Thiên chuẩn bị thay đổi bố cục phong thủy của ngôi mộ này, khiến cho sát khí cùng sinh khí trong mộ trào hết ra ngoài. Như thế có thể hạn chế, trung hòa được sát khí nguy hại, khiến cho nó không thể trở thành mối nguy hại được nữa.

Thế nhưng những dòng sát khí này mà để lãng phí như thế, Diệp Thiên cảm thấy hơi tiếc. Nếu như có đèn Chu Tước ở đây để tâm bỗ 1 thời gian, nói không chừng có thể hấp thu những dòng sát khí tàn nhẫn đó trở thành 1 món đồ pháp khí cũng nên.

Ý tưởng này làm cho tim Diệp Thiên đập thành thịch lên, cậu thậm chí có nảy ra ý định quay về Bắc Kinh manh theo chiếc đèn Chu Tước đó. Phải biết rằng, những món đồ pháp khí tấn công như món pháp khí Vô Ngân, cùng với Đại Tề Thông Bảo đều rất giá trị.

- Ý, ở đây thật là nguy hiểm, đừng có mà làm cho xôi hỏng bỏng không.

Sau khi cân nhắc 1 hồi, Diệp Thiên lại bỏ ý định này đi, nếu như trong khoảng thời gian này, ngôi mộ mà bị người khác phát hiện, thì cái đèn Chu Tước của cậu kia cũng khó mà lấy lại được.

- Dưỡng cho Vô Ngân cũng được!

Mặc dù đèn Chu Tước không ở bên mình, nhưng trên người Vô Ngân cũng có sát khí của mộ. Như vậy thu nạp thêm 1 chút sát khí, thì càng có lợi cho Vô Ngân.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên lấy tấm bùa trong túi ra, sau khi lấy ra, thì dính lên trên tường, sau đó tiện tay rút chiếc la bàn gắn ở trên tường ra.

- Hay thật, sát khí nặng như vậy, tấm bùa này nhiều nhất chỉ dính được 2 giờ!

Còn chưa kịp nhìn chiếc la bàn của Chu Khiếu Thiên kia, Diệp Thiên đã cảm thấy 1 dòng hàn khí từ trong tường phát ra, bị sát khí trên tấm bùa chặn đứng lại. Thế nhưng sắc đỏ của máu gà trên tấm bùa trấn áp sát khí đó thì dù mắt thường cũng có thể nhìn thấy được là nó đang mờ nhạt dần.

Diệp Thiên nhặt viên gạch rơi dưới đất lên, đem nhét vào chỗ cũ, sau đó rút thanh Vô Ngân ở cánh tay trái ra, cắm vào kẽ hở trên bức tường, rồi đưa tay đỡ tấm bùa kia xuống.

Mất đi tấm bùa ngăn cản, Diệp Thiên ngay lập tức cảm nhận được 1 dòng sát khí cực lạnh từ trong tường thoát ra, giống như thủy triều ở đại dương như muốn nhấn chìm cả người mình.

Thế nhưng vào lúc này, thanh Vô Ngân cắm trên tường đó, không hề có dấu hiệu báo trước, phát ra 1 tiếng vang lên như là hát vang reo hò. Dòng sát khí trào ra như thủy triều kia đã bị thanh Vô Ngân nhỏ bé kia hấp thụ.

Thế nhưng sát khí ẩn chứa trong ngôi mộ hàng ngàn năm này, Vô Ngân không thể trong 1 khoảng thời gian ngắn mà có thể hấp thụ hết được. Dòng sát khí xuyên qua tường vẫn nồng hậu như vậy, tràn ra nhập vào Vô Ngân, 2 bên rõ ràng là đang tạo thành tình thế cân bằng.

- Quả nhiên là có thể!

Sau khi nhìn thấy tình hình của Vô Ngân, nét mặt Diệp Thiên lộ vẻ ngạc nhiên mừng rỡ. Để Vô Ngân dưỡng ở đây 1 thời gian nhất định phẩm chất của nó sẽ tăng cao thêm 1 bậc, nói không chừng có thể đạt đến mức độ “thời gian qua đi”.

Cái gọi là “thời gian qua đi” không phải là chỉ thời gian trôi đi mà là 1 cách gọi khác của pháp khí tấn công kỳ môn trong kỳ môn. Tương truyền pháp khí được dưỡng đến giới hạn rồi thì có thể sản sinh ra tác dụng làm thời gian trôi đi.

Thế nhưng đối với loại pháp khí chỉ xuất hiện trong truyền thuyết này, Diệp Thiên chỉ mới nghe nói chứ chưa bao giờ gặp qua cả. Pháp khí tấn công ở trên thế giới này cực hiếm. Còn thanh Vô Ngân này chẳng qua là Diệp Thiên tình cờ mà gặp được.

- Được, thành công hay không thì đến rạng sáng cũng đành phải mang đi!

Mặc dù không nỡ để Vô Ngân ở trong này mấy ngày nhưng còn 5, 6 giờ nữa mới đến rạng sáng. Diệp Thiên vẫn có thể để cho Vô Ngân hấp thụ thêm 1 chút sát khí, sau khi suy nghĩ 1 lát, Diệp Thiên quay người, theo đường cũ rồi bỏ ra.

Sau khi nhô đầu ra ngoài quan sát 1 hồi, Diệp Thiên chui ra khỏi đạo động, nhờ bóng đêm yểm trợ, nhẹ nhàng mở cửa xe ô tô ra.

- Anh... anh Diệp?

Chu Khiếu Thiên ngồi ở ghế trước bị hành động của Diệp Thiên làm cho hoảng sợ, thiếu chút nữa thì đập chiếc đèn pin trong tay vào Diệp Thiên.

Nói thật ra thì nhiệm vụ canh gác của Chu Khiếu Thiên ở đây còn gian nan hơn công việc dưới lòng đất của Diệp Thiên nhiều.

Diệp Thiên bận việc ở dưới kia cũng không có nhiều thời gian lo lắng vớ vẩn gì, thế nhưng Chu Khiếu Thiên ở trên này thì không

được như vậy, vừa sợ Diệp Thiên gặp chuyện không may, lại sợ nhờ đâu có người trong thôn đi qua, nên tâm lý cực kỳ căng thẳng.

- Ày, cái la bàn này của cậu, may mắn anh đến sớm nên vẫn chưa bị hỏng hết, để dưỡng 1 thời gian thì lại có thể dùng được.

Sau khi Diệp Thiên lên xe thì ném cho Chu Khiếu Thiên chiếc la bàn, chiếc la bàn làm bằng gỗ cứng này mới để đó vón vẹn có 2 ngày thế mà trên lưng của nó đã xuất hiện 1 vết rạn nứt rồi có thể thấy được là sát khí trong mộ đó nặng đến cỡ nào.

- Em không biết dưỡng pháp khí.

Chu Khiếu Thiên đau lòng vuốt ve di vật duy nhất mà cha để lại, sau 1 hồi lâu mới nhớ tới việc chính, quay sang hỏi Diệp Thiên:

- Anh Diệp, ở dưới đó thế nào? Âm sát khí có phải là bị thoát ra ngoài không?

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Không sao cả, đợi đến 3 giờ thì anh lại xuống dưới đó, thay đổi 1 chút bố cục phong thủy trong ngôi mộ này.

Đến 3 giờ thì còn mấy tiếng nữa, Diệp Thiên nói xong thì nằm xuống chỗ ghế ngồi sau, Chu Khiếu Thiên thì không được may mắn như vậy, vẫn còn phải mở to mắt để quan sát tình hình xung quanh.

Đến 3 giờ, Diệp Thiên mở mắt đúng chuẩn giờ, đứng dậy mở cửa xe rồi xuống huyệt mộ.

- Anh Diệp, không đem theo cái bình dưỡng khí ô xy này à, không khí trong đó không thở được đâu!

Nhìn thấy Diệp Thiên không mang theo cái bình dưỡng khí, Chu Khiếu Thiên ở phía sau không khỏi cố nhỏ giọng gọi lại 1 tiếng.

Ngôi mộ này đã đóng kín hàng ngàn năm, bên trong không chỉ có mỗi âm, sát khí tồn tại, trong không khí còn có rất nhiều nấm mốc có hại cho cơ thể vì thế những nhà khảo cổ khi mới khảo sát mộ mà đều phải thông gió 1 thời gian rồi mới đi vào.

Còn về những người trộm mộ thì không để ý nhiều thứ như vậy, nhiệm vụ hành nghề của bọn họ thời gian rất gấp nên rất nhiều người mang chỉ theo cái bình dưỡng khí vào trong mộ. Thế này cũng được coi như là khoa học kỹ thuật hiện đại, là tin vui của người trộm mộ rồi.

- Anh không cần thứ đó đâu!

Diệp Thiên phẩy phẩy tay, cũng không quay đầu lại rồi đi đến chỗ mặt đất trên huyết mộ đó.

Thế nhưng lần này Diệp Thiên lại không đi vào cái đạo động khi này nữa mà đi thẳng đến sườn phía nam, sau khi đi qua 1 ngọn đồi nhỏ, cầm cái xẻng công binh đào ở 1 chỗ có bề mặt không giống với xung quanh.

Chu Khiếu Thiên đi theo sau lưng Diệp Thiên, nhìn thấy hành động của Diệp Thiên, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Anh Diệp, anh đang làm gì thế? Bây giờ là 4 giờ rồi mà còn đào đường thông à, sợ là không kịp nữa đâu.

Đào đường thông cũng không phải là 1 việc đơn giản, nếu như gặp phải ngôi mộ lớn được chôn sâu thường thường phải tốn thời gian là 5, 3 ngày mới có thể đào đến được.

Chu Khiếu Thiên tự mình đã từng vào cái đạo động kia có thể tính ra, nếu như là 1 người đào, hơn nữa, với thời tiết đông lạnh giá rét như bây giờ, ít nhất cũng phải mất 1 tuần mới có thể đào thông đến nó được.

- Ai nói là anh đào đường thông?

Diệp Thiên tức giận liếc Chu Khiếu Thiên 1 cái, nhưng vẫn không dừng tay. Ngay lúc lời cậu vừa dứt thì bên dưới cái xẻng đó xuất hiện 1 cái cửa động đen ngòm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 263

Gặp Nạn

Nhìn thấy cái cửa động đen ngòm đó, Chu Khiếu Thiên nhất thời cũng không có phản ứng gì, thần nhiên nói:

- Ổ... ở đây sao lại có cái cửa động này nhỉ?

- Anh nói này, đầu óc em ngốc quá, ở đây đương nhiên là có đạo động rồi, lẽ nào là cái hang thỏ chắc?

Diệp Thiên không giữ nổi bình tĩnh trông mắt nhìn Chu Khiếu Thiên 1 cái, nói:

- Nhanh trở về quan sát đi, nếu như có người đến, chú ý phát tín hiệu nha!

- Quái lạ, anh Diệp làm sao mà biết ở đó có cái đạo động được nhỉ?

Bị Diệp Thiên đuổi về xe, Chu Khiếu Thiên gãi gãi đầu không thể lý giải nổi.

Nhìn từ bên ngoài, cái đạo động đó cũng giống như những chỗ khác, trên bề mặt thậm chí còn có cây cỏ khô héo, trừ phi Diệp Thiên có con mắt nhìn xuyên thấu, nếu không thì làm sao có thể biết được dưới đó có đạo động tồn tại. †

Mắt nhìn xuyên thấu thì Diệp Thiên không có nhưng cậu hiểu được thuật quan sát địa khí, địa khí phát ra từ lũng mộ ngầm trong lòng đất này đều không qua khỏi con mắt của Diệp Thiên.

Chỗ đạo động này tuy rằng được che giấu rất bí mật nhưng lại đúng là chỗ cửa sinh, năm đó lúc người đào đạo động này tuyệt đối là đã được cao nhân chỉ điểm, bởi vì nơi này là nơi duy nhất có thể vào trong ngôi mộ 1 cách an toàn.

Thành thật mà nói, Diệp Thiên sau khi nhìn thấy cái đạo động này không biết là từ niên đại nào nên trong lòng cũng hơi thất vọng.

Diệp Thiên chưa bao giờ trộm mộ, lần này là dân nghiệp dư thôi, thực ra trong lòng cũng cân nhắc là có thể tìm kiếm mấy món đồ tốt ra hay không, thế nhưng sự tồn tại của đạo động này, đã chứng minh rằng ngôi mộ lớn này đã được cao nhân ghé thăm, nói vậy sẽ không còn bao nhiêu đồ để lại cho cậu nữa.

- Những người kia vẫn chưa vào cái đạo động tìm chết này, chắc là còn muốn xuống dưới đó, nhưng mà vì nguyên nhân gì đó mà bọn họ lại không vào trong mộ lần nữa, bên trong chắc là còn có nhiều đồ ngon để lại?

Sau khi cầm chiếc xẻng Công Bình vào trong đạo động, Diệp Thiên phát hiện, ngoài cái cửa động nhỏ hẹp và cái đạo động duy nhất, không gian bên trong đạo động rõ ràng là lớn hơn nhiều so với cái đạo động kia, Diệp Thiên cúi thấp người xuống thậm chí có thể bước vào bên trong.

Thế nhưng thời gian tồn tại của cái đạo động này rất lâu rồi, những bức tường bồi đắp bên trong còn có 1 ít bùn đất do chặn nước thấm vào. †Diệp Thiên tốn gần 1 giờ đồng hồ mới có thể hoàn toàn làm thông đạo động.

- Còn hơn 1 tiếng đồng hồ nữa trời sáng, xem ra mình phải nhanh hơn mới được!

Nhìn xuống đồng hồ, sắp 4 giờ rồi, Diệp Thiên ngồi bên ngoài hơn 10 phút, đợi cho không khí trong đạo động lưu thông 1 lát rồi mới chui vào lần nữa.

Người ở nông thôn thường dậy sớm, nói không chừng 5, 6 giờ đã có người đi bộ qua đây, Diệp Thiên nhất định trước 5 giờ phải vào được trong mộ, sau khi thay đổi bố cục phong thủy trong đó rồi mới rời đi. †Chỉ có hơn 1 tiếng đồng hồ, đúng là có hơi gấp rút.

Những người vào trong ngôi mộ này trước kia hẳn có rất có kinh nghiệm, sau khi ra ngoài không chỉ có thể che giấu đạo động đi mà đồng thời còn có thể khôi phục lại bức tường trong huyệt mộ như lúc ban đầu.

- Nơi này là vị trí của cửa mộ!

Diệp Thiên lau sạch bùn đất xung quanh bức tường, phía trước hiện ra 1 cánh cửa hình vòm cao hơn 2 mét.

Trong lòng Diệp Thiên vui mừng, xem ra mình phán đoán hoàn toàn chính xác. †Ngoài cái đạo động này ra, những nơi khác, hơn mười mấy cái đạo động khác trong ngôi mộ này đều không thể đi vào, chỉ có 1 nhóm người đi vào chắc là có thể để lại 1 vài món đồ tốt.

Đối với vàng bạc, tiền của và đồ cổ, Diệp Thiên vốn không có hứng thú gì, thế nhưng là ngôi mộ ngàn năm như thế này thì chỗ nào

cũng có chứa pháp khí tuyệt hảo, nếu như có thể tìm thấy 1, 2 món đồ pháp khí phong thủy, Diệp Thiên coi như lần này làm việc không uổng công.

Thời gian cấp bách, Diệp Thiên không có thì giờ cẩn thận mở cửa mộ ra, cũng không thể dùng xẻng để nâng những bức tường lớn như thế được, sau đó dùng 5 ngón tay kéo 1 viên gạch xanh ra.

Sau khi mở được cánh cửa mộ ra, Diệp Thiên chỉ cảm thấy 1 dòng khí hơi ấm áp từ chỗ trống kia truyền ra ngoài.

Đây là cánh cửa sinh, ở chỗ khác so với cánh cửa tử khi này, nếu đổi lại, là cánh cửa tử được mở ra thì 1 cái động lớn như thế này sẽ bị dòng sát khí như đại dương kia nhấn chìm. †Ngay cả Diệp Thiên cũng không muốn tự lấy thân mình ra thí nghiệm mà nghênh ngang đứng ở chỗ đó.

Thế nhưng vào lúc thổi ra 1 làn gió mát, Diệp Thiên vẫn cứ vận công, đóng toàn bộ lỗ chân lông trên người lại, đồng thời hít 1 hơi thật sâu, ngừng hô hấp ở bên ngoài. †Mặc dù ngực cậu vẫn còn phập phồng nhưng đã đến giai đoạn tự hô hấp bên trong rồi.

Phải biết rằng, cỗ mộ phải đến ngàn năm âm u không thấy mặt trời, sẽ sinh ra đủ các loại nấm mốc và các khí có hại cho cơ thể, rất nhiều độc tố thậm chí là khoa học kỹ thuật hiện đại cũng không thể tìm ra được.

Giống như là Kim Tự Tháp cổ Ai Cập đóng kín mấy ngàn năm, 1 nhóm hơn 10 người lần đầu tiên đi vào, trong 1 năm đầu chết bất đắc kỳ tử, dù là ai cũng không thể tìm ra nguyên nhân được, cuối cùng đều đổ cho là sự nguyên rủa của Pha ra ông.

Theo như Diệp Thiên thấy, bọn họ không phải là do sát khí đã thương thân thể mà là hít phải khí độc trong Kim Tự Tháp. †Chỉ có điều loại độc tố này không thể giết người ngay tại chỗ được vì thế nên dựa vào thể chất khỏe hay yếu của những người đó mà lần lượt chết đi.

Diệp Thiên mặc dù có pháp thuật trong người, thể chất cũng khác xa với người thường, thế nhưng cậu cũng không dám lấy thân mình làm thí nghiệm, dù sao những sự việc không thể hiểu được trên đời này vẫn có rất nhiều, cẩn thận 1 chút mới không dẫn đến tai họa.

- Mẹ nó, đây... đây không phải là ngôi mộ của hoàng đế sao?

Đợi sau 5 phút, Diệp Thiên chui vào trong cửa mộ, sau khi nhìn thấy tình hình phía sau cửa mộ, không khỏi sùng sốt 1 chút.

Bởi vì cảnh tượng phía sau cửa mộ đều không phải là ngôi mộ giống như trong tưởng tượng của Diệp Thiên mà là 1 con đường mộ

tối om không nhìn thấy gì cả. †Độ cao của con đường khoảng 2 mét, vừa đủ để cho Diệp Thiên đứng thẳng người.

Đường mộ dĩ nhiên toàn bộ đều được lát theo 1 quy cách thống nhất bằng đá xanh, hai bên đường mộ đều là những tảng đá xanh hình chữ nhật to, trên bề mặt có điêu khắc hình các nhân vật cùng những bức họa chiến tranh. †

Diệp Thiên xuất thân vốn học kiến trúc cổ đại, những hình thức kiến trúc trong ngôi mộ cũng là 1 loại trong kiến trúc cổ, vì vậy Diệp Thiên biết ngôi mộ có quy mô mà hình dáng như thế này thường chỉ có hoàng đế mới có thể xây dựng được.

Nếu là đại thần thì sau khi chết mà dùng kiểu thiết kế mộ nhà như thế này là vi phạm quy định, hậu nhân có ý định tạo phản, nhẹ thì đào mộ lên nghiền xương thành tro, nặng thì tru di tam tộc.

Chi có điều ngôi mộ lớn này giống như ngôi mộ thời kỳ đầu nhà Mạc Tổng, mà Diệp Thiên vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra đời Đường Tổng có ngôi mộ hoàng đế nào đặt ở Hà Bắc.

Trong trí nhớ của Diệp Thiên, có vẻ như ngoài lăng mộ của Vương Lưu Thắng ở Trung Sơn được khai quật ở trong thành Hà Bắc ra còn có Thanh Đông Lăng ở ngoài khu vực Hà Bắc ra, thì nơi này không có ngôi mộ của hoàng đế nào cả. †

- Nghĩ nhiều làm gì, vào trong xem xem sẽ biết ngay ý mà!

Nhìn thấy thời gian đã sắp đến 4 giờ rưỡi, hơn nữa không khí trong lòng ngực lúc này chỉ có thể duy trì nhiều nhất là nửa giờ nữa, Diệp Thiên cũng không dám trì hoãn nữa, nhắc chân đi xuống dưới mộ.

Không biết vì sao, trong lòng Diệp Thiên đột nhiên sinh ra cảm giác bất an, thế nhưng sau khi phóng khí ra thì thấy xung quang dường như không có gì nguy hiểm. †Chỉ có điều càng đi vào thì càng cảm thấy bất an hơn. †

Sự cảnh giác trong lòng Diệp Thiên trở dậy, đi chậm lại vài bước, ánh sáng trên đỉnh đầu không ngừng chiếu rọi xuống ngôi mộ. †Câu từng nghe sư phụ nói, bên trong những ngôi mộ lớn thời cổ đại có rất nhiều cơ quan cài bẫy chết người. †Không cẩn thận 1 chút thì cả người từng trải cũng sẽ nằm luôn ở đây.

Sau khi đi tiếp hơn mười mét, bức tường xung quanh cũng không có âm khí bắn ra như trong tường tượng, thân thể căng cứng của Diệp Thiên cũng thả lỏng vài phần.

- Hầy, hóa ra là ở trước mặt!

Thế nhưng đứng vào lúc Diệp Thiên đi thêm 1 bước nữa, chân sau chuẩn bị bước lên, trong lòng lập tức cảm thấy không ổn, bởi vì cậu cảm thấy dưới chân mình là không khí, toàn thân không làm chủ được rơi xuống phía dưới.

Chỗ này rõ ràng là 1 cái bẫy bằng 1 tấm đá, vào lúc thân dưới của Diệp Thiên rơi xuống, thì bên kia của cái bẫy nhếch lên, định rập xuống 1 nửa cơ thể bị rơi xuống của Diệp Thiên.

Nếu như bây giờ là người bình thường thì căn bản là ngay cả cơ hội để suy nghĩ cũng không có, ngay lập tức sẽ bị rơi xuống hố sâu.

Nhưng Diệp Thiên từ hồi 5 tuổi đã bắt đầu tập võ, tốc độ phản ứng của cơ thể thậm chí còn vượt qua cả tốc độ suy nghĩ, vào lúc thân dưới mới rơi xuống thì thân thể cậu đã đập mạnh 1 cái vào không trung, xoay người trên không trung, quay ngược trở lại.

Cảm thấy nguy hiểm đang ở ngay sau mình, 2 tay Diệp Thiên vỗ mạnh 1 cái ở mép hố sâu, cơ thể dừng lại 1 chút, không bị rơi xuống nữa, rồi như 1 mũi tên bắn ra khỏi cung.

- Âm!

Sau đó 1 âm thanh âm âm vang lên từ phía sau, xoay người ngược lại, bụi bay mù mịt trong đường mộ. †Mà sau khi Diệp Thiên thoát ra khỏi hố sâu, cơ thể xoay mấy vòng liên tiếp thoát xa ra khỏi cái bẫy kia.

- Mẹ nó, cái chó này là có ai thiết kế nhỉ? Quá nguy hiểm!

Sau khi tránh xa khỏi nơi đó, không khí trong ngực Diệp Thiên đột ngột thoát ra, nằm ở chỗ cửa mộ há mồm thở hổn hển, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, mặc kệ những khí độc hại. †Có thể sống sót như thế này, trong lòng Diệp Thiên đã thầm cảm ơn tổ tiên phù hộ rồi.

Phải nói rằng, 1 phen gặp nguy khi này thật khiến cho Diệp Thiên thập tử nhất sinh, suýt chút nữa chôn thân trong đường mộ này.

Phải nói là Diệp Thiên đã tính toán rất cẩn thận rồi, vì sợ những cơ quan ngầm mà mỗi bước đi đều dùng 1 chân dẫm lên 1 chỗ dò trước, cảm thấy không có bẫy thì chân sau mới bước lên tiếp.

Thế nhưng người thiết kế cái bẫy này đã tính toán kỹ tâm lý của người, dày công thiết kế từng bước đi, ông ta có thể thiết kế tính toán bàn đạp bằng đá xanh đó chịu đựng 1 trọng lượng vô cùng chính xác mới lật ngược lại, 1 chân dẫm lên căn bản là sẽ không có phản ứng gì.

Thế nhưng khi 2 chân dẫm lên thì sẽ vượt quá trọng lượng mà tấm đá có thể chịu đựng được, cơ thể mất đi trọng tâm mà rơi xuống.
†Người thiết kế cái bẫy bằng tấm đá này nếu như ở thời bây giờ có thể được gọi là nhà tâm lý học rồi đấy.

- Tệ quá, suýt chút nữa làm ông mày phải chèo thuyền dưới âm ti rồi!

Sau khi ngồi trên đất khoảng chừng 5, 6 phút, Diệp Thiên mới đứng lên, mấy động tác liên tiếp vừa rồi tiêu hao rất nhiều thể lực và tinh thần của cậu, trong lòng giờ còn có thứ cảm giác sống sót sau đại họa.

Khi này dòng nội khí trong ngực bị thoát ra ngoài, hít phải không khí bên trong mộ, nhưng Diệp Thiên cũng không có ý định tiếp tục nhịn thở nữa, trực tiếp đi tới chỗ cái bẫy vừa rồi, nhắc chân phải đi trên mặt đất.

Lúc này đây, chân phải Diệp Thiên phát ra 1 lực nặng chừng khoảng 50 cân, chỗ mặt đất kia đột nhiên phát ra 1 tiếng vang, trực giữa chuyển động, quay xuống bên dưới.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
')(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 264

Tiến Vào

Haiz, vẫn còn có người đen đui hơn mình!

Diệp Thiên cúi đầu xuống, nhờ ánh sáng của cái đèn nhỏ nên có thể nhìn thấy được tình hình dưới tấm đá đó, lập tức thở ra 1 hơi lạnh, nếu mà cậu bị ngã xuống đó thì tuyệt đối sẽ có kết cục giống như người ở dưới đó.

Hố này dài chừng 2 mét, rộng khoảng mét rưỡi, phía dưới có cắm một đồng lưới dao sắc bén.

Mặc dù cách đây hơn ngàn năm nên những lưới dao đó đã han rỉ hết nhưng vẫn sắc bén vô cùng, bởi vì bên dưới có 1 bộ hài cốt đang nằm ở đó.

Toàn bộ ngực của bộ hài cốt đều bị những lưới dao sắc bén xuyên thủng, da thịt của thi thể đã sớm bị thối rữa hết, chỉ còn duy nhất bộ xương kia dưới ánh đèn lóe lên 1 chút ánh sáng, 2 lỗ mắt trống rỗng đó tựa như đang kể lể quá trình trộm mộ bi thảm của mình vậy.

Sau 1 hồi sợ hãi, Diệp Thiên buột miệng mắng:

- Mẹ nó, mình chết rồi mà còn muốn kéo người khác xuống chôn cùng, chủ nhân ngôi mộ này đúng là không phải là người tốt!

Chi có điều Diệp Thiên cũng không nghĩ mà xem, nếu như đổi lại mà mộ của cậu, cậu sẽ cho phép người khác đến quấy rầy nơi an nghỉ yên bình của mình sao? Đoán chừng Diệp Thiên còn thiết kế còn tuyệt hơn người này ấy chứ, cậu sẽ dùng toàn bộ sự am hiểu về pháp thuật của mình để tạo nên 1 nơi cực kỳ nguy hiểm.

Nhìn thấy mặt đất trên đường mộ lại khôi phục như lúc ban đầu, trong lòng Diệp Thiên cũng cảm thấy ớn lạnh, cậu không biết sâu trong ngôi mộ này còn có những cái bẫy gì đang đợi mình nữa.

Vốn tưởng rằng đây là cửa sinh thể nhưng có khi còn khó đi hơn cả cái cửa tử kia, Diệp Thiên biết mình đã coi thường trí tuệ của các

bạc cổ nhân rồi, đến lúc này cậu mới cảm nhận được mình đã nghĩ quá đơn giản về nghề này rồi.

- Hôm nay thì không được rồi, vẫn phải về trước thôi.

Tiếp tục đi xuống có thể phải tốn thêm nhiều thì giờ để đề phòng những cơ quan ám khí này nữa, thế nhưng bây giờ đã gần 5 giờ, gà trong thôn mà bắt đầu gáy rồi, nghĩa là đã có người dậy rồi.

Mặc dù không cam tâm nhưng Diệp Thiên chi có thể chui ra, theo đường đạo động mà bò lên mặt đất.

Sau khi hít thở không khí mát mẻ trên mặt đất, cảm xúc sóng xốt trong lòng Diệp Thiên sau tai nạn kia kia lại càng mãnh liệt hơn, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

- Anh Diệp, anh lên rồi à?

Vẫn luôn quan sát chỗ đạo động này, Chu Khiếu Thiên nhìn thấy Diệp Thiên chui ra thì liền lái xe qua.

Diệp Thiên nhìn Chu Khiếu Thiên 1 cái, hạ thấp giọng nói:

- Nói ít thôi, đắp 1 ít đất vào trong động rồi phủ 1 ít cây cỏ khô lên trên đi!

Lúc trong mộ còn không cảm thấy gì, lúc này mới đi ra, Diệp Thiên cảm thấy sức lực toàn thân mình như là đã cạn kiệt hết vậy, không phải ai cũng có thể có được cái cảm giác đi qua ranh giới giữa sống chết.

Chu Khiếu Thiên cũng là người có mắt quan sát, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Diệp Thiên, nói xong 1 câu cũng không dám hỏi nhiều nữa, cầm cái xẻng Công Bình, lấp cái cửa đạo động đó lại.

Nghề trộm mộ, lấp đạo động là điều bắt buộc cơ bản nhất, tay nghề của Chu Khiếu Thiên cũng không tệ, sau 1 hồi ngụy trang thì cho dù có người dẫm nát ở phía trên cũng không thể phát hiện bên dưới có điều bí mật.

Quay trở về xe, thay lại quần áo của mình, Diệp Thiên nhặt mấy tấm biển trên mặt đất rồi lấp lên phía trước và sau xe rồi mới lái xe về hướng thị trấn kia.

Còn về Vô Ngân thì Diệp Thiên cố ý để đường chỗ sát khí thoát ra đó, ngôi mộ này chôn ngàn năm cũng bị người ta phát hiện ra, trong thời gian 1 ngày này, Diệp Thiên tin là sẽ không có ai phát hiện ra chỗ đạo động đó.

Trên đường đi, Diệp Thiên kể cho Chu Khiếu Thiên nghe chuyện mình gặp ở dưới đó, dọa cho sắc mặt Chu Khiếu Thiên trắng bệch, cảm thấy mình thật may mắn, nếu như không phải là gặp được Diệp Thiên thì cho dù mình có tìm đúng vị trí đi chăng nữa cũng không thoát khỏi cửa tử.

- Mẹ nó, chẳng trách trên người có mùi bùn đất!

Sau khi về đến khách sạn, Diệp Thiên cùng Chu Khiếu Thiên đi xuống dưới tắm rửa 1 cái. Mặc dù kỳ cọ không thiếu chỗ nào những lỗ mũi vẫn ngửi được mùi bùn đất.

- Tối nay 9 giờ đến gõ cửa phòng anh, hôm nay phải xử lý xong chuyện này!

Sau khi đi từ nhà tắm ra, Diệp Thiên dặn dò 1 hồi với Chu Khiếu Thiên, về đến phòng mình, mặc kệ cái mùi trên chần, nằm xuống ngủ liền 1 mạch.

Thế nhưng không đợi đến khi Chu Khiếu Thiên đến gọi mình, đến khoảng 8 giờ thì Diệp Thiên đã tỉnh giấc, ngủ 1 giấc mười mấy giờ, tinh thần mệt mỏi đó đã hồi phục lại.

Nhớ lại 1 chút chuyện xảy ra ngày hôm qua, trong lòng Diệp Thiên thâm than:

- Xem ra những chuyện mình trải qua vẫn còn quá ít, hoàn toàn không làm được như những lời sư phụ dặn ở những nơi hỗn loạn nguy hiểm.

Theo như lời lão Đạo nói, thời kỳ những người trong kỳ môn tranh đấu lẫn nhau, những chỗ nguy hiểm còn đáng sợ hơn chuyện hôm qua mình gặp phải, nếu như hơi phân vân 1 chút có thể chết ngay tại chỗ.

Mặc dù Diệp Thiên không biết trên thế giới này còn có người trong kỳ môn có thể khai thông nguyên khí trời đất hay không. Nhưng cách xử lý như cậu hôm qua rõ ràng là không đạt tiêu chuẩn.

Bởi vì hôm qua hít phải không khí trong mộ vì vậy nên Diệp Thiên không vội vàng đi tìm Chu Khiếu Thiên ngay mà lẳng lặng kiểm nghiệm sự thay đổi trong cơ thể nhưng sau khi cảm thấy không có gì mới đi rửa mặt, rồi đến gõ cửa phòng Chu Khiếu Thiên.

- Anh Diệp, anh tới rồi à, em mua đồ ăn sáng rồi, đang định đi gọi anh.

Chu Khiếu Thiên ra mở cửa, bánh mì, nước lã hôm qua đã không thấy rồi, trên bàn lúc này bày 1 túi thịt lừa nóng hôi, nhận thấy là Diệp Thiên thích ăn thịt nên cậu đặc biệt đi mua.

Ngoài ra còn có 2 bình rượu đế địa phương nữa, những người làm việc đêm giống như họ, uống mấy ngụm rượu hàn là rất cần thiết.

- Ăn đi, ăn xong rồi qua đó sớm 1 chút!

Diệp Thiên lúc này bụng réo ùng ục, không quá 10 phút mấy cân thịt và 1 cân rượu đế đã vào trong bụng rồi, trên người lập tức trào lên 1 nỗi lo lắng.

Sau khi chờ Diệp Thiên ăn xong, Chu Khiếu Thiên lưỡng lự mở miệng nói:

- Anh Diệp, hay... hay là, hôm nay em xuống đó cùng anh?

- Cậu à? Thôi bỏ đi, đến lúc đó ở bên trên chi viện cho anh là được rồi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, trong mộ không biết còn có nguy hiểm gì nữa, lúc đó bản thân mình còn không lo được, Chu Khiếu Thiên xuống đó chi viện phức thêm.

Hơn nữa hôm qua cũng có mấy người phát hiện ra chỗ đậu xe, cho nên hôm nay nếu như còn không thể vào bên trong mộ được thì Diệp Thiên cũng sẽ trực tiếp phong bế sát khí lại rồi về Bắc Kinh.

- Vâng ạ, Anh Diệp, thế anh cẩn thận 1 chút nha!

Chu Khiếu Thiên bắt đắc dĩ gật gật đầu, cậu cũng biết khả năng của mình không giúp được gì, xuống đó chi tội làm vướng chân Diệp Thiên.

- Mang theo hết đồ đi, lần này không quay lại đây nữa.

Mặc dù sáng nay đã trả phí 1 ngày nhưng Diệp Thiên cũng không định trở lại nơi này nữa.

2 người 1 trước 1 sau ra khỏi nhà khách, xe chạy trong bóng đêm đến phía Điền Trang, thế nhưng lần này Diệp Thiên lại đỗ xe ở 1 chỗ bên lề đường cách mộ hơn 1 km.

Mang công cụ xuống xe, 2 người cũng không đi đường lớn mà men theo đường ruộng đang vào vụ xuân để đến ngôi mộ đó, ở đó có 1 cái gò đất nhỏ, Chu Khiếu Thiên nằm sau cái gò đất đó để người khác không phát hiện ra.

Xem xét xung quanh 1 hồi, sau khi không phát hiện ra điều gì bất thường, Diệp Thiên nói với Chu Khiếu Thiên:

- Bây giờ anh đi xuống, nếu như phát hiện ra điều gì thì em cứ chạy đi!

Ngôi mộ này tổng cộng có hơn 10 cái đạo động, cho dù bị người ta phong bế 1 cái thì Diệp Thiên cũng không sợ nhưng nếu như Chu Khiếu Thiên mà bị người khác bắt được thì sẽ có chút phiền phức.

- Anh Diệp, anh cứ yên tâm đi!

Chu Khiếu Thiên gật gật đầu, hôm qua sau khi uống đan dược của Diệp Thiên, thương thế cũng đã hồi phục 7, 8 phần, chỉ cần không phải là cảnh sát có súng thì Chu Khiếu Thiên rất tự tin với thân thủ của mình.

Diệp Thiên cũng không nói gì thêm, sau khi mở cái đạo động kia, lại vào đó 1 lần nữa. Thế nhưng lần này cậu có mang theo cái bình dưỡng khí ô xy, người này có lúc cũng không nên quá tự tin.

Đồng thời trong tay Diệp Thiên còn có thêm 1 cái xà beng, cái này dùng để dò đường, trải qua chuyện hôm qua, Diệp Thiên mới hiểu được, cảm thấy cái nghề trộm mộ này không có cái gì là dư thừa cả.

Biết được vị trí của tấm đá đó rồi, muốn đi qua đó cũng không phải là việc khó gì đối với Diệp Thiên, sau khi tấm đá lật lại, Diệp Thiên nhẹ nhàng nhảy qua, đương nhiên, chạm đất đầu tiên vẫn là cái xà beng trong tay cậu.

Con đường này dài tổng cộng hơn 20 mét, ở khoảng cách hơn 20 mét này, Diệp Thiên tổng cộng phát hiện ra 3 tấm đá.

Chỉ có điều ngoài cái tấm đá thứ nhất ra, còn lại 2 cái bẫy thì lại không có người chết, chắc hẳn những tiền bối vào đó trước cũng có người rút ra được bài học kinh nghiệm.

Thế nhưng ở trong mộ vẫn có nhiều hơn 1 bộ thi thể người chết. Bên cạnh cái thi thể đã hóa trắng kia ra, rơi hơn 10 cái đầu mũi tên hình tam giác, còn về phần cái tên sớm đã bị mục nát hết rồi.

Những cơ quan ám khí như thế này bình thường chỉ có thể bắn ra 1 lần, Diệp Thiên không ngừng gõ vào 2 bức tường, rồi an toàn

đến trước cửa mộ.

Đây là 1 phiến đá cao đến 3 thước, dùng đá cẩm thạch trắng để chế tạo thành cửa, chạm vào cửa có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác mát mẻ của đá cẩm thạch.

Chỉ có điều cái cửa bằng đá cẩm thạch được chạm trổ long phượng hết sức tinh xảo này lại bị tạc 1 cái hồ lớn ở giữa, cắt đứt then cửa bên trong.

Thế nhưng thế này chỉ tiết kiệm thời gian của Diệp Thiên mà thôi. Nhẹ nhàng đẩy tay 1 cái, nhìn cánh cửa nặng nề theo cánh tay mà mở ra, 1 không gian rộng mở xuất hiện ngay trước mắt Diệp Thiên.

- Mẹ nó. Người này rốt cuộc là ai? Mà bên trong mộ còn có cả sân nữa?

Sau khi ánh sáng từ ngọn đèn chiếu ra không gian ở căn phòng thứ nhất lên, Diệp Thiên không nhận được thốt lên 1 câu. Xuất hiện trước mặt cậu chính là 2 cái Nhĩ Thất độc nhất bên trong mộ đời Đường Tống. Không gian giữa nhĩ thất vừa đủ để tạo thành 1 mảnh sân “tiểu tiền đình”.

Ở trên mặt đất lát gạch trong mộ còn rơi là tả không ít đồ vật, có vài đồ vật dưới ánh sáng của ngọn đèn, phản lên ánh sáng chói mắt, rõ ràng là vũ khí kim loại hay 1 loại đá quý được trộn theo.

Đi qua tiền đình, phía sau còn có hàng lang, sau khi qua 1 khối đá hình mái vòm, Diệp Thiên lập tức lặng cả người, xuất hiện trước mắt cậu là 1 căn phòng ở giữa rộng rãi, thậm chí vượt qua cả tưởng tượng của cậu.

Toàn bộ gian phòng ở giữa cao gần 5 mét, đỉnh mộ là 1 bức tường gạch hình vành khuyên, 1 cỗ sát khí dày đặc tập trung ở chỗ tường đó, nơi đó đúng là chỗ mà Diệp Thiên đặt thanh Vô Ngân.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 265

Phần Chủ!

Không gian cao 5 mét bên trong căn phòng ở chính giữa này có 6 cây cột cao gần nửa mét xung quanh để chống đỡ toàn bộ căn phòng trong mộ vô cùng chắc chắn. Cho dù là động đất có xảy ra thì chưa chắc có thể khiến nó sụp xuống được.

- Ấy, giật cả mình!

Diệp Thiên lấy tay gõ lên trên 1 cái vệt, vọng lại tiếng gõ đặc “tùng tùng” mới khiến cho cậu thờ dài nhẹ nhõm, bởi vì những cây cột này đều đã được sơn 1 lớp phân vàng, trông giống như được đúc bằng vàng vậy.

Diệp Thiên cũng không biết những cột này rốt cuộc là bằng gỗ gì nhưng trải qua hàng ngàn năm mà vẫn không mục, nhất định là loại gỗ rất quý.

Trên 6 cột gỗ đó còn có khắc hình rồng nữa, hơn nữa trên mái vòm và những bức tường xung quanh còn có đủ mọi hoa văn, màu sắc, dưới ánh đèn, có vẻ như vô cùng tráng lệ.

Chỉ có điều Diệp Thiên lại không phải là người đầu tiên vào đây, bởi vì bên ngoài đã bị không khí ăn mòn đi, rất nhiều màu của hoa văn đã bị phai màu và tróc ra, nhưng vẫn không thể làm lu mờ đi được khí thế và độ sang trọng của ngôi mộ ngàn năm này.

Trong căn phòng giữa này dùng 3 cây cột để phân thành 3 cái nhĩ thất. Thế nhưng những vật chôn cùng ở bên trong nhĩ thất đều đã bị dọn sạch rồi, chỉ còn 1 chút đồ vàng bạc bị rơi dưới đất, không gian to như vậy rõ ràng là có chút trống rỗng.

Diệp Thiên biết, những ngôi mộ ở thời Trung Quốc cổ đại, bình thường thì bố cục của 2 căn phòng thường cho thấy thân phận của chủ nhân đạt đến thứ bậc vương công quý tộc.

- Ngôi mộ này rốt cuộc là mộ của ai nhỉ?

Lần đầu tiên trong đời đi ăn trộm mộ, Diệp Thiên trong lòng cũng có suy nghĩ như nhà khảo cổ học, bởi vì cậu thực sự tò mò, chủ nhân ngôi mộ này rốt cục đã đắc tội với vị cao nhân tiền bối đó như thế nào? Mà bị người đó bố trí bố cục tuyệt tử tuyệt tôn như thế này.

- Ý, chỗ này chắc hẳn là mất trận, thế nhưng người bày ra bố cục phong thủy này, sao lại sửa căn phòng phía sau thành nơi hội tụ âm sát khí như thế này?

Những chỗ khiếm khuyết trên đá cẩm thạch đỏ trong mắt của các nhà khảo cổ thì đều có giá trị nghiên cứu như những tác phẩm nghệ thuật thời cổ đại, thế nhưng đối với Diệp thì thì chỗ đó lại là những nơi quan trọng trong bố cục phong thủy.

Nhưng điều làm cho Diệp Thiên hoang mang khó hiểu chính là, nơi đặt quan tài ở căn phòng phía sau, thường thường mà nói, là nơi các thầy phong thủy bố trí mất huyết của huyết sinh cát, là để phù hộ cho con cháu sau này.

Thế nhưng bố trí theo kiểu phong thủy thế này thì là hoàn toàn trái lại, nếu Diệp Thiên đoán không lầm, thì người thiết kế mộ này đã thiết kế căn phòng này thành 1 địa thế phong thủy nguy hiểm.

Âm sát phát ra từ căn phòng phía sau của ngôi mộ, đều hội tụ phía trên mái vòm của căn phòng ở giữa, khí sinh cát trong lăng mộ này không có nhiều, việc này đối với chủ nhân ngôi mộ mà nói thì đúng là cả 1 tai họa!

Học thuyết phong thủy có câu:

- Nhà dương ảnh hưởng đến người 1 nhà, còn nhà âm thì ảnh hưởng đến cả 1 dòng tộc.

Có thể thấy được phong thủy của ngôi mộ quan trọng như thế nào.

Người là do tình của cha, máu của mẹ thai nghén mà hình thành, cho nên xương cốt của cha mẹ mà được chôn ở 1 nơi tốt có thể phù hộ cho con cháu, còn nếu như ngược lại, sẽ không ngừng gây hậu họa, thậm chí tuyệt tử tuyệt tôn.

Diệp Thiên sau khi quan sát toàn bộ hơn nửa giờ, khẳng định ý kiến của mình là đúng, thế nhưng điều này cũng khiến cho cậu phải lo mơ:

- Người này nhất định là phải có đại thù hận nên mới có thể bố trí như thế kia, mà chủ nhân ngôi mộ này lẽ nào cũng không nhận ra chút sao?

Ngôi mộ này có thể 3 ngọn núi vây quanh, phía đông tây còn có nước chảy, có thể nói là có bố cục phong thủy vô cùng tốt, thế nhưng bố trí trong mộ lại bị người ta cải biến, khiến cho nơi này biến thành 1 cái huyệt chết.

Mà toàn ngôi mộ này lại được xây dựng hết sức nguy nga tráng lệ, rõ ràng là chủ nhân hết sức coi trọng. Thế nhưng mấu chốt là ở chỗ, nơi này bị người ta thay long đỗi phương, điều này có thể khẳng định không phải là do chủ nhân của ngôi mộ thiết kế như thế.

Như vậy chỉ có 1 kết luận. Chính là vì không biết chủ nhân ngôi mộ không biết đắc tội thế nào với nhà thiết kế phong thủy kia khiến cho ông ta âm thầm mà chế tạo như thế này.

Thế nhưng sắp đặt ra trận pháp phong thủy nham hiểm như thế này cũng sẽ bị trời phạt, vị tiên bối bày ra phong thủy như thế này nhất định là có đại hận gì đó với chủ nhân ngôi mộ, nên mới mạo hiểm chấp nhận trời phạt mà gây ra hành động điên cuồng như thế này.

- Thật là có lợi cho mình quá!

Cảm nhận được âm sát cuộn cuộn ở căn phòng phía sau không ngừng hướng về phía mái vòm chỗ Vô Ngân đó, Diệp Thiên cũng không biết trong lòng có cảm giác gì, nơi này khí cực âm tích tụ ngàn năm, trong thời gian 1 ngày ngắn ngủi thế này đã bị Vô Ngân hấp thụ hơn 1 nửa rồi.

Chất liệu làm ra Vô Ngân vô cùng tốt, hơn nữa trước kia nó cũng nằm trong huyệt mộ, cũng là chỗ cực âm, nếu không thì cũng không thể hình thành pháp khí tự nhiên như thế.

Chỉ có điều sát khí trong âm huyệt đó gần như đã bị Vô Ngân hấp thụ hết nên khiến cho phẩm chất của Vô Ngân không thể tăng thêm 1 bậc nữa, mà âm sát khí nơi này ngàn năm chưa phát ra ngoài, Vô Ngân thì giống như là 1 cái thùng không đáy, hấp thụ toàn bộ sát khí trong lăng mộ.

Bây giờ cho dù là sát khí có thoát ra ngoài đi chăng nữa cũng sẽ không ảnh hưởng gì lắm đến chung quanh thôn cả, nhiều nhất cũng chỉ gây ra mấy bệnh vặt đối với những người có thể lực yếu.

- Để ta giúp ngươi vậy!

Cảm nhận được sát khí từ căn phòng phía sau không ngừng truyền ra, Diệp Thiên đứng ở chỗ mắt trận ở phòng giữa, hai tay chấp lại chỉ huyệt, kích động nguyên khí toàn thân, miệng quát lớn 1 tiếng:

- Dẫn!

Theo tiếng quát của Diệp Thiên, nguyên khí trong căn phòng giữa trong nháy mắt chuyển động nhanh dần lên, hình thành 1 cái lốc xoáy vô hình, hút hết nguyên khí đang không ngừng tuôn ra từ căn phòng phía sau.

Trong nháy mắt, nhiệt độ toàn căn phòng giữa hình như giảm xuống mấy độ, âm thanh di chuyển của sát khí giống như là tiếng khóc thảm thiết vậy. Thế nhưng tâm thần Diệp Thiên vốn rất kiên định, căn bản là không bị chút ảnh hưởng gì, hai tay nhắc lên, dẫn luồng sát khí hướng về chỗ mái vòm trong lãng mộ.

- Keng.

Vô Ngân vốn bị Diệp Thiên cấm trên bức tường chỗ mái vòm đó, phát ra 1 tiếng kêu vang, tựa như là tiếng vỗ tay, mà tốc độ hấp thụ của nó cũng nhanh dần lên, trong vòng 5, 6 phút ngắn ngủi đã bị nó hấp thụ hết!

Diệp Thiên cũng không biết Vô Ngân có tác dụng như thế này, kinh ngạc vui mừng thầm nghĩ:

- Chẳng trách được sư phụ rất tôn sùng những pháp khí tấn công, nếu năm đó có ngôi mộ như thế này tồn tại, sư phụ cũng không cần phải tổn thất pháp khí, có thể trực tiếp để hấp thụ chỗ sát khí trong cổ mộ ở núi này rồi!

Đúng vào lúc Diệp Thiên đang trầm tư suy nghĩ này, trong đầu đột nhiên hoảng hốt, bản thân như đến chỗ chiến trường cổ vậy, mấy vạn người chém giết lẫn nhau, xung quanh tiếng la hét động trời, chân tay bay loạn xạ, nơi đâu cũng là núi thi thể, biển máu, giống như là 1 chiến trường Shura vậy.

- Mẹ nó, muốn tạo phản à?

Diệp Thiên sùng sốt, dùng sức cắn 1 chút đầu lưỡi, cảm thấy trong miệng hơi mẫn mẫn, toàn thân mới tỉnh lại, trong lòng giận dữ, chi tay 1 cái, miệng quát:

- Đến!

Bị khí của Diệp Thiên dẫn dắt, Thanh Vô Ngân vốn bị cấm ở trên đỉnh chóp của mái vòm, như là xuyên qua miếng đậu hũ, đâm thủng qua 4 bức tường rồi bay vụt đến phía Diệp Thiên.

Sát khí trong người Vô Ngân lúc này không ôn hòa giống như lúc trước, 1 trận sát khí mãnh liệt phát ra, mục tiêu chính là Diệp Thiên đứng ở trong mộ.

- Ông nội nhà mày, bố mày tằm bổ cho mày, lại muốn tạo phản à?

Tuy rằng trong sách cổ kể truyền có nói về pháp khí thông linh và phản chủ, nhưng Diệp Thiên cũng chưa bao giờ gặp qua, tình hình trước mắt cậu có thể không hiểu sao, Vô Ngân lúc này chính là không cam lòng để cậu điều khiển.

Mắt thấy Vô Ngân đã đến trước mặt, tay phải Diệp Thiên nhanh như chớp giơ lên, dùng 2 ngón tay kẹp lấy mũi kiếm. Tuy rằng toàn thân Vô Ngân rung động, phát ra những tiếng kêu “vù vù”. Nhưng cũng không còn nguy hiểm nữa.

Tay trái Diệp Thiên liên tục chỉ ra mấy cái nhanh chóng đánh vào thân thể Vô Ngân, sáu đó mở miệng ra, vừa rồi cắn lưỡi ra máu, phun 1 ngụm máu tươi đó lên trên thân thể Vô Ngân.

Thanh Vô Ngân vốn gãy dựa không ngừng, bị 1 ngụm máu tươi của Diệp Thiên phun lên, lập tức ngừng hẳn, thu lại toàn bộ sát khí động trời vào trong mình kiếm, trong nháy mắt lại biến thành 1 thanh đoản kiếm đen xì.

- Không ngờ lại phải dùng máu để tế!

Cảm nhận được thanh Vô Ngân trên cánh tay phải mình truyền lại cái cảm giác huyết mạch tương đồng, Diệp Thiên giơ tay lau máu tươi trên miệng. Khi này cậu sử dụng bí thuật chính là sở trường thu phục hung khí.

- Keng!

Vô Ngân phát ra 1 tiếng giòn vang, thế nhưng lần này không phải là tấn công người mà giống như là đứa trẻ làm nũng, khiến cho Diệp Thiên có chút dở khóc dở cười.

- Bỏ đi, lần này ta tha cho ngươi!

Diệp Thiên cười chuẩn bị thu thanh Vô Ngân về.

- Keng!

Không biết vì sao Vô Ngân đang yên ổn trong lòng bàn tay Diệp Thiên bỗng nhiên hướng về phía hành lang tối tom kia vang lên 1

tiếng kêu.

- Ý, pháp khí cảnh báo, hay là bên trong còn có đồ vật gì?

Diệp Thiên hơi sững sốt 1 chút, hẳn có thể cảm nhận được sát khí ở căn phòng phía sau, hình như cũng không toàn toàn bị dẫn ra, nơi đó bị sát khí ăn mòn ngàn năm, nói không chừng lại có 1 món như Vô Ngân tồn tại.

- Vào núi không thể tay không ra về, những đồ của người xưa này cũng là thuộc về mọi người, mình mang đi 1 món cũng không làm sao cả.

Diệp Thiên vốn không có ý định ăn cắp đồ trong mộ, thế nhưng có thể khiến cho Vô Ngân cảnh báo như vậy, thì không thể là vật thường được, nhất thời trong lòng nóng như lửa đốt, sau khi đi qua phòng giữa, thì đi vào hành lang phía sau.

Bình thường chủ nhân đều để quan tài ở căn phòng phía sau, nếu là ngôi mộ vợ chồng cùng chôn thì phòng sau còn có thêm mấy căn phòng nhỏ nữa, là để đặt những thê thiếp của chủ nhân ở đó.

- Ấy, nơi này sao mà vẫn còn người chết thể này?

Khi đi đến chỗ tiếp giáp giữa hành lang và cửa bằng đá cẩm thạch, Diệp Thiên dừng bước.

Bởi vì bên cạnh cánh cửa bằng đá cẩm thạch, còn có 1 bộ thi thể người chết, Diệp Thiên từ chỗ quần áo trên thi thể thối rữa này có thể nhìn ra, hẳn nhất định không phải là thi thể của chủ nhân ngôi mộ bị vứt ở đây, mà là người đời sau vào ăn trộm mộ.

Theo lý thuyết bên trong ngôi mộ sẽ không còn có nguy hiểm nữa, Diệp Thiên chau mày, trong lòng sinh ra 1 tia báo động, tay trái cầm Vô Ngân, tay phải chậm rãi đẩy cánh cửa cẩm thạch sớm đã bị phá hủy kia ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 266

Hung Dao Yển Nguyệt

Cửa đá cẩm thạch trông rất nặng nề, thế nhưng bên dưới dùng bánh xe lăn, rất linh hoạt, tay phải Diệp Thiên đẩy nhẹ nhàng, cửa đá liền chậm rãi mở ra.

- Ông nội sớm đã phòng bị rồi!

Đúng vào lúc Diệp Thiên mượn ánh đèn trên đầu để nhìn phía trong ngôi mộ, 1 dòng sát khí lạnh đột nhiên đập vào mặt, như là đao bổ xuống đầu Diệp Thiên vậy.

Lần này Diệp Thiên sớm đã có phòng bị, tay trái cầm Vô Ngân khinh thường, 1 dòng sát khí không hề thua kém đối phương từ thân kiếm thoát ra, hai dòng sát khí chạm vào nhau, lập tức làm náo loạn nguyên khí bên trong mộ thật.

Hai dòng sát khí vô hình tranh đấu nhau trong không trung, Diệp Thiên nhờ ánh sáng từ chiếc đèn mỏ thoát ra nên có thể quan sát rõ tình hình trong mộ.

Đúng như Diệp Thiên suy nghĩ, phòng sau này lại chia ra làm 4 phòng nhỏ, phòng ở giữa đặt 1 chiếc quan tài to.

2 phòng nhỏ ở hai bên còn có 2 chiếc quan tài nhỏ, Diệp Thiên biết, đây chính quan tài của chủ nhân và thê thiếp của ông. Nhưng tất cả còn lại là 1 chút xương cốt của người chết. Chắc là giả chôn theo người chết.

- Mẹ... mẹ nó, lẽ... lẽ nào nơi này là mộ của Quan Nhị Gia (Quan Vũ)?

Những điều này là rất bình thường, cũng không khác gì những ngôi mộ bình thường cả, nhưng điều làm cho Diệp Thiên kinh ngạc không hiểu chính là, ở trước mặt 3 cái quan tài, rõ ràng là đặt 1 thanh đao Yển Nguyệt.

Yển Nguyệt Đao thuộc loại đao cán dài, vì trọng lượng khá nặng, nó thể trăm, lực chém cũng không phải là nhỏ, Quan Vũ dùng

thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao cũng là loại đao nổi tiếng nhất trong dòng Yển Nguyệt Dao.

Xuất hiện trước mặt Diệp Thiên là 1 thanh Yển Nguyệt Dao, thân đao dài chừng 60cm, cán đao dày, tuy rằng trải qua ngàn năm, thân đao vẫn sắc lạnh lóng lánh, giống như vừa mới cho vào lửa rèn ra.

Cán đao Yển Nguyệt này dài chừng 80 cm, toàn thân đen thui sáng bóng. Diệp Thiên ngắm nhìn 1 chút, hẳn là được mài từ loại sắt thép thượng hạng, cách khoảng 3, 4 mét mà Diệp Thiên vẫn có thể nhìn thấy đường nét hoa văn nhỏ xíu trên thân kiếm.

- Cái này, mẹ nó, không đúng rồi, Quan Nhị Gia chết ở Mạch Thành, là khu vực Hồ Bắc, mặc dù Hà Bắc, Hồ Bắc đều có chữ Bắc nhưng 2 nơi cách nhau cũng đến mấy nghìn mét, đây nhất định không phải là đao của Quan Nhị Gia rồi!

Sau khi trải qua sự kinh ngạc đầu tiên, tinh thần Diệp Thiên tỉnh lại. Thanh đao trước mắt này, khẳng định là không có liên quan gì với thanh đao của Quan Nhị Gia cả.

Bởi vì Diệp Thiên biết, Quan Nhị Gia sở trường là dùng thanh Thanh Long Yển Nguyệt Dao, lúc đầu chẳng qua là tiểu thuyết bịa đặt ra mà thôi.

Thế nhưng nhìn thanh đao Yển Nguyệt này, ánh mắt của Diệp Thiên cũng dần dần trở nên âm yếm hơn, mặc dù không phải là vũ khí của Quan Nhị Gia, nhưng tuyệt đối có thể được coi là 1 thanh bảo đao, hơn nữa còn là 1 pháp khí tấn công khó mà có được.

Không phải nói đến việc thanh đao này ở trong cổ mộ đã ngàn năm mà không han rỉ, chỉ riêng thứ sát khí động trời trên mình đao thôi cũng đủ để chứng minh nó là 1 thứ vũ khí hung ác rồi.

Hơn nữa trong đao còn ẩn chứa 1 cỗ sát khí, chứng minh rằng thanh đao này không phải là 1 thứ vật phẩm để trang trí hay là để làm nghi thức, chắc chắn là nó đã uống no máu người, vô địch trên chiến trường, nhưng không biết sao lại bị người ta đặt trong cổ mộ ngàn năm như vậy?

- Keng!

Đúng lúc Diệp Thiên đang hết sức trầm tư suy nghĩ, bên tai lại vọng lại 1 tiếng thanh vang, khiến cho cậu tỉnh lại.

Hai thanh hung binh tranh chấp đã phân thắng bại, sát khí của thanh Yển Nguyệt Dao phóng ra đều thu về hết, mà thanh Vô Ngân trong tay Diệp Thiên thì lại phát ra tiếng kêu giòn tan đặc ý, rõ ràng là đã chiếm thế thượng phong.

Thực ra nếu nhìn thứ góc độ chủ động tấn công mà nói, thanh Yển Nguyệt Dao hơn hẳn Vô Ngân, bởi vì nó sớm đã là 1 hung khí giết chết địch thủ trên chiến trường, cơ hội được tâm bồ bởi máu tươi nhiều hơn hẳn so với Vô Ngân, sát khí cực nặng này khi này khiến cho Diệp Thiên phải run sợ.

Nếu không phải là Vô Ngân đã trải qua 2 ngày được dưỡng sát khí trong cỗ mộ thì vừa rồi rất có khả năng không phải là đối thủ của Yển Nguyệt Dao.

Điều này cũng là nguyên nhân mà Vô Ngân bị kẻ trộm mộ đoạt được, cuối cùng lại lưu lạc đến tay của Diệp Thiên. Nhưng đối với thanh hung khí này mà nói, cái khả năng này căn bản không thể tồn tại được bởi ngoài Diệp Thiên ra, nó đối với tất cả mọi người đều là ngọn nguồn của tai họa.

- Ha ha, chuyến đi này quả không tệ, thực sự là chuyến đi này quả không tệ!

Diệp Thiên phá lên cười ha ha, tuy rằng thanh Yển Nguyệt Dao này chiếm thể tích quá lớn, không thể mang theo bên mình được, nhưng để làm bảo đao giữ nhà thì là quá phù hợp rồi.

Đem đặt trong căn Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên thì bách tà sẽ không thể xâm nhập, chỉ cần hơi có động tĩnh thì đều khó có thể tránh được, đến lúc đó chắc là ngay cả con mèo muốn bắt chuột coi bộ cũng khó đây.

Pháp khí tấn công trong giang hồ kỳ môn luôn luôn cực kỳ hiếm gặp, lão Đạo sĩ ngang dọc giang hồ hơn trăm năm cũng không gặp được 1 cái, thế mà Diệp Thiên trong trời gian ngắn ngủi 1 năm này lại liên tiếp gặp được 2 cái, không nhịn được phá lên cười, làm chấn động trong mộ thất đến nỗi tro bụi bay tung tóe khắp nơi.

Thế nhưng muốn đem thanh Yển Nguyệt Dao này ra ngoài, Diệp Thiên cũng cần phải thu phục nó đã mới được, thông linh pháp khí, nhất là loại pháp khí có sát khí hung ác thể này là không hề đơn giản, nếu như không cẩn thận sẽ có thể bị cắn phản lại.

Bộ hài cốt ở cửa kia, chính là do thanh hung khí này xâm nhập vào tinh thần mà gây nên tử vong, mà sau mộ không còn có vết tích bị trộm cắp nữa, chắc là kẻ trộm vào cỗ mộ này thấy đồng bọn chết nên cũng không dám vào trong mộ thất cướp bóc nữa.

Diệp Thiên lấy tay động viên Vô Ngân, rồi quay người đi vào đường mộ, lúc này mới vào trong mộ thất, lập tức đi đến chỗ thanh Yển Nguyệt Dao.

Như là hiểu được ý định của Diệp Thiên, thanh hung đao kia đem sát khí trong thân mình phóng ra, tấn công về phía Diệp Thiên.

Từng có kinh nghiệm thu phục hung khí nên Diệp Thiên cũng không kích động, cũng không có hành động chống cự lại, để cho dòng sát khí kia tự nhiên mà nhập vào trong thân thể mình.

Thế nhưng sát khí bên trong thanh hung đao này còn ẩn chứa sát khí dày đặc hơn, trong đầu Diệp Thiên ngay lập tức xuất hiện những hình ảnh trên chiến trường, không ngừng có những cảnh đao đao kiếm kiếm, hàng núi xác người và cả 1 biển máu.

1 tia sát khí từ trong người của Diệp Thiên chạy ra, rồi nguyên khí mà Diệp Thiên tu luyện phát ra cũng dần dần dung hòa với dòng sát khí đó. Chỉ có điều tốc độ thu phục thanh Yển Nguyệt Đao này chậm hơn hẳn so với thu phục thanh Vô Ngân kia.

Thời gian trôi qua hơn 1 tiếng đồng hồ, thanh Yển Nguyệt Đao đặt ngang trước mặt Diệp Thiên này đột nhiên phát ra 1 tiếng kêu giòn tan, thu tất cả sát khí trên người Diệp Thiên về lại trong thân đao.

Mà lúc này, thanh Yển Nguyệt Đao này mới chính thức được coi như là 1 pháp khí thực sự. không có Diệp Thiên ra lệnh, nó sẽ không chủ động phóng ra sát khí tấn công người khác nữa,

- Thật đúng là phiến toái.

Thu phục được thanh hung khí này tất nhiên là hao phí rất nhiều tinh thần của Diệp Thiên, mặt mày tái nhợt, mồ hôi toát ra như mưa, vẻ mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Sau khi đứng ở chỗ thoáng nghỉ ngơi 1 lát, Diệp Thiên đem thanh Vô Ngân cắm vào cánh tay trái trước rồi lúc này mới đi đến trước cái giá đặt thanh Yển Nguyệt Đao.

Diệp Thiên dùng tay phải cầm lấy cán Yển Nguyệt Đao, nhắc lên, hung khí được đặt trên giá đao này đã được Diệp Thiên nâng lên trước ngực.

Diệp Thiên cảm thấy 1 dòng huyết nhục tương đồng, thế nhưng những tiếng kêu vô hình mà thanh đao truyền qua cũng không thể ảnh hưởng đến Diệp Thiên nữa.

Lúc này Diệp Thiên mới có thể tỉ mỉ quan sát thanh Yển Nguyệt Đao này, đúng như cậu nghĩ trước đó, cái cán đao là do thép tinh xảo tạo thành, mà ở chỗ đuôi còn được điêu khắc hình 1 đầu hổ hết sức sinh động.

Mà thân đao bóng loáng, lưỡi đao rộng và dài, hình bán nguyệt, sống đao thì chẻ vào, thân đao đục 1 lỗ, chỗ tiếp nối giữa chuôi

đao và mình đao có hình đầu rồng, làm cho người ta có cảm giác 1 sự thô kệch trong 1 sự tinh tế.

- Làm người đàn ông đi giết người, giết người không lưu tình, ngàn năm nghề không mất, tận cùng là giết người!

Đem theo thanh đao Yển Nguyệt nặng hơn 30, 40 cân này, Diệp Thiên cảm thấy 1 sự hào hùng kích động ở trong lòng, tưởng tượng ngồi trên lưng ngựa, trong tay vung lên thanh Yển Nguyệt Đao xung phong dẫn theo hàng vạn binh mã, không khỏi dâng trào cảm giác lòng người.

Diệp Thiên vung đao chém về phía trước, lập tức 1 luồng gió mạnh như chặt đứt cả không khí, phát ra những tiếng khốc, có thể thấy được thanh đao này nếu như trong tay của người có thể lực thì trên chiến trường tuyệt đối là 1 thanh hung khí vô địch thiên hạ.

- Ngôi cổ mộ này không biết rốt cuộc là lăng mộ của ai nữa? đặt 1 thanh đao vốn để canh giữ cho chủ nhân ngôi mộ, nhưng không ngờ rằng trải qua ngàn năm lại biến thành 1 thanh hung khí, thật là có lợi cho mình quá! h

Sau khi thưởng thức 1 hồi thanh Yển Nguyệt Đao, tâm trạng kích động của Diệp Thiên cũng dần dần lắng xuống, nhìn xuống đồng hồ cũng hơn 3 giờ sáng rồi, cậu cũng không phí nhiều thì giờ ở trong này nữa. s

- Mở, hay là không mở?

Nhìn thấy 3 cỗ quan tài to nhỏ trong ngôi mộ này, Diệp Thiên cũng khó xử, mở nó ra là chuyện đơn giản, trong tay có thanh Yển Nguyệt đao trợ giúp, nhưng quấy rầy giấc yên nghỉ của chủ nhân chính là bất kính đối với họ, chuyện này trời cũng không dung, đất không tha.

Đối với những món đồ cổ chôn cùng người chết bên trong quan tài, Diệp Thiên thật ra không có nhiều hứng thú, bởi vì cậu thông qua khí có thể cảm nhận được, trong 3 cỗ quan tài này không có món đồ pháp khí nào nữa.

Nhưng nếu muốn biết được thân phận của chủ nhân lăng mộ này thì cần phải mở quan tài tìm kiếm con dấu bên trong đó, nói chung, trong quan tài đều có những thứ có thể chứng minh được thân phận của chủ nhân. v

- Bỏ đi, hay là tìm nơi khác xem!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, cuối cùng vẫn quyết định là không quấy rầy giấc yên nghỉ của chủ nhân ngôi mộ nữa.

Sau khi bị người ta bày 1 âm huyết tuyệt địa nham hiểm như vậy, thì chắc là con cháu đã đoạn tử tuyệt tôn rồi, thế nhưng hài cốt của bọn họ có thể bảo toàn ở dưới này, Diệp Thiên không muốn phá vỡ ý trời như vậy nữa.

Đi quanh 3 cái quan tài 1 vòng, Diệp Thiên nhíu mày, nơi này ngàn năm không có người đi vào, trên mặt đất ngoài giá đựng quan tài bằng đá cẩm thạch ra thì trên mặt đất thậm chí ngay cả vật phẩm chôn cùng cũng không có lấy 1 thứ...

ở trong mộ thất không tìm thấy manh mối gì, ánh mắt Diệp Thiên nhìn về căn phòng nhỏ ở 2 bên, có lẽ trên người của những người bị chôn cùng kia có lưu lại đồ vật gì đó cũng nên.

- Đúng là quá tàn nhẫn!

Thân phận người trong hai căn phòng tuần táng này cũng không giống nhau, 1 bên thì toàn nữ nhân ăn mặc lụa là, còn 1 bên là nam nhân ăn mặc toàn quần áo bằng vải thô.

- Ấy, người này là ai vậy nhỉ?

Đúng vào lúc Diệp Thiên nhìn thấy 1 bộ hài cốt, không khỏi sửng sốt 1 chút, bởi vì những thứ mà bộ hài cốt này mặc rõ ràng là 1 bộ quần áo đạo sĩ màu xanh vẫn chưa mục nát hết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
 (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 267

Hài Cốt

Lẽ nào... đây chính là vị tiên bói đã thiết kế ngôi mộ này hay sao?

Nhìn thấy hình bát quái đồ trên bộ quần áo đạo sĩ còn chưa mục nát hết, trong đầu Diệp Thiên liền hiện lên ý nghĩ này.

Hoàng đế thời cổ đại vì muốn đảm bảo độ an toàn bí mật của lăng mộ, đề phòng thế hệ sau trộm mộ nên giết hết những người thợ xây mộ, sự kiện nổi tiếng nhất chính là 10 vạn thợ thi công bị chôn cùng trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Sau nhà Tần, mặc dù những bậc đế vương trong lịch sử đều không đem người sống chôn theo nữa nhưng những người thợ xây mộ thì lại không được như vậy, thường thường thì ngày xây xong mộ cũng chính là ngày chết của bọn họ.

Còn về người thiết kế lăng mộ thì lại càng nằm trong danh sách phải giết. Cho nên Diệp Thiên suy đoán bộ hài cốt này chính là của vị cao nhân phong thủy kia, là vô cùng hợp lý.

- Tiên bói đừng trách, lát nữa văn bói sẽ niệm thần chú tái sinh, giúp tiên bói siêu độ luân hồi!

Da thịt trên bộ hài cốt này tuy rằng sớm đã phân hủy gần hết rồi, thế nhưng vẫn còn lưu lại 1 mùi rất khó ngửi, Diệp Thiên cũng không thể ngửi xôm xuống gần được, trực tiếp lấy thanh Yên Nguyệt Đao trong tay đẩy nhẹ vào bộ xương kia.

- Quả đúng là như vậy!

Đúng vào lúc Diệp Thiên lay chuyển bộ hài cốt kia, 1 cái la bàn phong thủy rơi từ trong áo đạo sĩ ra, chỉ có điều cái la bàn vốn là 1 món đồ pháp khí này đã bị sát khí ngàn năm trong cỗ mộ ăn mòn nên không còn pháp lực nữa.

- Ý, còn có cái gì nữa?

Sau khi nhìn thấy chiếc la bàn, ở chỗ xương đùi của vị cao nhân hình như còn có 1 thứ gì đó đen xì xì, cậu lập tức dùng Yên Nguyệt Dao vén quần áo trên người vị tiên bối đó sang 1 bên.

- Ý, chỗ này bị trúng bao nhiêu là mũi tên vậy?

Sau khi vén tấm áo mực nát gần hết của đạo sĩ ra, Diệp Thiên lập tức sững cả người, bởi vì chỗ khung xương ở ngực đáy ít nhất cũng bị đến 30 mũi tên cắm dày đặc vào. Ở thời cổ đại, chết như thế này gọi là vạn tiễn xuyên tâm.

Có lẽ vị đạo sĩ này cũng không phải là người hiền lành gì, vào thời điểm bị giết vẫn còn phản kháng kịch liệt. Nhưng 2 làm sao thắng nổi 4 tay, cuối cùng cũng vẫn bị mũi tên giết chết ở nơi này.

- 1 người có khả năng phi thường đến đâu cũng không phải là đối thủ của triều đình!

Diệp Thiên lắc đầu, cũng dùng những lời này để cảnh báo chính mình, lúc này mới hướng ánh mắt của mình xuống chỗ xương đùi của người đó.

Tại chỗ bấp dùi kia có vật đen xì cỡ bằng bàn tay. Vốn được buộc chặt lại bởi da trâu nhưng sau khi da thịt bị thối rữa hết thì vật đó cũng rơi vào bên trong xương cốt của ông ta.

- Là cái hộp sắt à?

Diệp Thiên dùng thanh Yên Nguyệt Dao chạm nhẹ vào cái hộp dẹt dẹt kia, thấy phát ra âm thanh kim loại va vào nhau.

- Lẽ nào người này để lại bí thuật kế truyền.

Diệp Thiên rút cuộc vẫn mặc kệ cái mùi hôi thối này, ngồi xổm xuống lấy cái hộp đó ra:

- Ấy, không phải là hộp sắt, mà lại là bằng gỗ.

Tay cầm hộp rất nặng nhưng lại không có cảm giác kim loại. Mà nó được chế tạo bằng gỗ trầm hương, còn có 1 chút mùi hương thoang thoang ở đầu mũi.

Trong lòng Diệp Thiên bị kích động, thuật pháp chân chính bây giờ rất ít gặp, chỉ có mỗi cậu là truyền nhân.

Nút cái ở hộp gỗ vẫn còn nguyên vẹn, Diệp Thiên đẩy nút lên, mở chiếc hộp ra.

- Tơ lụa?

Nhìn thấy 1 tấm bằng lụa tơ tằm bên trong hộp, trong lòng Diệp Thiên mừng rỡ như điên, đời nhà Đường mặc dù đã có giấy rồi nhưng đối với những ghi chép có giá trị thì thường dùng lụa tơ tằm để ghi lại, đây chắc là do đạo sĩ truyền lại.

Chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, Diệp Thiên đã giơ tay mang nó ra. Thế nhưng lại có 1 chuyện phát sinh ngoài ý muốn, trang lụa tơ tằm trong tay cậu lúc này như là bột phấn vậy, theo động tác của Diệp Thiên biến thành tro bụi.

- Há? đây... đây là chuyện gì vậy?

Diệp Thiên rất cuốc cũng không phải là nhà khảo cổ học, thậm trí ý thức giữ gìn cổ vật bên trong lăng mộ còn không bằng kẻ trộm mộ Chu Khiếu Thiên ở trên kia.

Diệp Thiên cũng không biết những đồ vật ở trong ngôi mộ phủ đầy bụi ngàn năm này, sau khi gặp khí ô xy, nếu không có đồ bảo vệ chuyên ngành thì rất nhanh chóng sẽ biến thành tro bụi.

Ở trong nước đã từng có 1 ngôi mộ được bảo tồn rất tốt, lúc bắt đầu khai quật, nhân viên khảo cổ đã từng tro mắt nhìn 1 cái bàn vuông từ từ chuyển màu, rồi vào lúc gió từ quạt máy thổi qua cái bàn vuông đó, toàn bộ cái bàn đó liền biến thành tro tàn hết.

- Mẹ nó, thế... thế này thì phải làm sao đây?

Tấm lụa tơ tằm bị phân hủy khiến cho Diệp Thiên như phát điên lên, mặc dù lúc này cậu cũng đoán được lý do nhưng cũng không biết phải dùng biện pháp gì để ngăn cản sự lão hóa của tấm lụa cả.

- Đúng rồi, âm khí hẳn là có thể bảo vệ được tấm lụa này!

Trong lòng Diệp Thiên vừa kích động, cậu nhớ là hình như sư phụ đã từng nói qua, âm khí và thổ khí bên trong mộ chưa nhìn thấy ánh mắt trời đều có thể bảo vệ những đồ vật trong mộ khỏi bị ô xy hóa.

Nghĩ đến đây, tay phải Diệp Thiên hơi dùng sức, thúc đẩy sát khí trong thanh Yển Nguyệt Dao, 1 dòng khí âm từ trong thanh Yển Nguyệt Dao tuôn ra, bao phủ xung quanh hộp gỗ kia.

Quả nhiên đúng như Diệp Thiên đoán, sau khi âm khí bao quanh hộp, tấm lụa tạm thời ngừng lão hóa. Chỉ có điều khi Diệp Thiên lại giờ tay cầm lấy 1 lần nữa, trong lòng cảm thấy chua xót vô cùng.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà tấm lụa vừa mới tiếp xúc với không khí này, tấm lụa này dày khoảng 1 ngón tay vậy mà toàn bộ đã bị phân hủy hết. 2 ngón tay Diệp Thiên đặt lên trên, giờ chỉ có thể bốc lấy 1 đúm tro bụi mà thôi.

- Tiếc thật, mình đúng là cái đồ phá hoại!

Giờ phút này Diệp Thiên đúng là khóc không ra nước mắt. Thở ra 1 hơi, tro bụi trên hộp gỗ bay lên, lơ lửng bên trong mộ thất.

- A? vẫn còn có đồ?

Đúng vào lúc ánh mắt Diệp thiên nhìn vào dưới đáy hộp, tim đập mạnh “thình thịch”, bởi vì cậu phát hiện, bên trong hộp gỗ vẫn còn 1 tấm vải màu xanh được gấp lại nữa.

Lần này Diệp Thiên không dám tùy tiện thò tay ra cầm nữa. 1 mặt cậu dùng âm khí dưỡng quanh hộp gỗ này, 1 mặt cậu phóng khí của mình ra cảm ứng vị trí chỗ nào có âm thổ trong ngôi mộ này.

Cái gọi là âm thổ trong kỳ môn, thứ nhất là đất xưa nay chưa từng thấy ánh sáng ban ngày bao giờ, thứ 2 chính là cần phải có khí âm nuôi dưỡng. Đất đai vốn ẩn chứa âm khí, chỉ có điều đất đai không phải là ngọc thạch có thể tiếp nhận âm khí. Vì thế nên rất ít khi thấy âm thổ.

Thế nhưng dưới cảm ứng của Diệp Thiên, rất nhanh chóng đã phát hiện ra chỗ miếng gạch không giống với những chỗ khác. Sau khi đưa thanh Yển Nguyệt Dao cạy nó lên, Diệp Thiên bốc 1 nắm đất nhỏ bên trong đó.

Phủ nắm đất này lên trên tấm vải, trong lòng Diệp Thiên âm thầm cầu khẩn:

- Chỉ mong thứ này có thể bảo vệ được tấm vải kia!

Đem cả hộp nhét vào bên trong bộ quần áo bó của mình, Diệp Thiên ngáp ngừng nhìn vào bộ hài cốt kia.

Theo 1 nghĩa nào đó mà nói, mồ mà chính là nơi an nghỉ của người chết, Diệp Thiên đã gặp vị tiên bối trong kỳ môn thì đó cũng là có duyên. Cậu nên giúp người này thu thập hài cốt rồi an táng ở 1 nơi khác.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng đoạt được 1 món lời lớn trong ngôi mộ này cũng là do người này ban tặng cả. Nếu như không thu thập hài cốt của người này thì cũng có chút không phải đạo.

Diệp Thiên sau 1 hồi suy nghĩ thì xé luôn hai ống quần, bái lạy bộ hài cốt kia 1 cái, trong miệng thì thầm:

- Tiền bối, mạo phạm người!

Mặc kệ mùi hôi tanh xộc vào trong mũi, Diệp Thiên đem khúc mảnh xương của đạo nhân kia vào trong ống quần. bộ quần áo nịt này quả không tồi, có tính chất co giãn, không sợ bị xương đâm thủng.

- Nên về thôi!

Sau khi ngoảng đầu nhìn chiếc quan tài lớn bên trong mộ, Diệp Thiên mang theo bộ hài cốt cùng thanh Yển Nguyệt Dao đi ra khỏi căn phòng, dọc theo đường mộ hướng về phía mặt đất.

- Ai?

Diệp Thiên mới nhô khỏi đạo động, Chu Khiếu Thiên ngủ ở trên 1 đám cỏ khô liền nhảy dựng lên, cả đêm qua cậu cũng không dễ chịu gì, lo lắng đề phòng có người đi qua không nói làm gì, lại còn phải lo lắng sợ Diệp Thiên xảy ra chuyện gì ở bên dưới kia.

- Ôn ào cái gì? Nói nhỏ thôi!

Lúc này cũng đã là 5 giờ sáng rồi, bên tai đã vọng lại gà gáy trong thôn, chỉ sợ 1 lát nữa sẽ có người đi lại trên đường này thôi.

- Anh Diệp, là anh à?

Nghe thấy giọng của Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên lập tức vui mừng hẳn lên, nhất là khi nhìn thấy 2 ống quần trong tay Diệp Thiên và thanh Yển Nguyệt Dao kia, khiến cho Chu Khiếu Thiên cười tít mắt.

Mặc dù lần này Diệp Thiên giúp cậu hóa giải kiếp nạn nhưng bản thân mình hai đêm liền uống gió Tây Bắc canh chừng cho Diệp Thiên, lần này không có công lao cũng có khổ lao, Diệp Thiên kiếm được quả lớn trong mộ ít nhiều cũng chia cho mình 1 chút.

Mắt nhìn thấy 2 cái ống quần căng phồng kia, còn có 1 vài đầu nhọn nhô ra, Chu Khiếu Thiên có thể kết luận, đó chắc chắn là đựng vàng bạc. Mặc dù anh Diệp cứ luôn mồm nói sẽ không ăn trộm đồ trong mộ nhưng lấy ra ngoài toàn là vật có giá trị. h

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên ngốc nghếch đứng ngây người ra, Diệp Thiên trách mắng:

- Còn ngây ra như thế làm gì hả? Nhanh lên thu dọn ở đây đi, lấp đao động lại, thời gian không còn sớm rồi, chúng ta cả đêm sẽ về Bắc Kinh!

- Hầy, anh Diệp, anh nhìn được rồi, giao cho em đi!

Chu Khiếu Thiên bị những lời nói của Diệp Thiên làm cho tỉnh lại, tay cầm chiếc xẻng Công Binh, sau hơn 10 phút, cái đao động đó cũng đã được khôi phục như lúc ban đầu rồi.

Chờ cho Chu Khiếu Thiên xử lý cái đao động xong, Diệp Thiên cũng thay xong quần áo, sau đó lại dùng bộ quần áo nịt đó quấn lấy bộ hài cốt, tìm 2 cái dây thừng buộc chặt lại.

- Đi thôi. s

- Anh Diệp, để em... em giúp anh?

Ai nói Chu Khiếu Thiên tính tình lạnh nhạt? Lần này cậu hăng hái hẳn lên, 2 mắt nhìn chăm chặp vào cái gói được buộc bởi bộ quần áo nịt đấy.

- Muốn giúp à? Được thôi!

Diệp Thiên cười cười, vứt thanh đao bên tay phải cho Chu Khiếu Thiên.

- Em nhận, cái... cái này sao mà nặng thế này? v

Vốn nhìn thấy Diệp Thiên mang thanh Yển Nguyệt Đao rất nhẹ nên trong lòng Chu Khiếu Thiên cũng không để ý, thế nhưng khi vừa mới nhận lấy thanh Yển Nguyệt Đao này, hai tay nhấc mạnh lên, suýt nữa thì rơi xuống chân.

- Thế nào? Không cầm được thì đưa đây cho anh!

Diệp Thiên cười nói.

Muốn được chia phần không thể ăn không được, bây giờ cũng là cơ hội để thể hiện, Chu Khiếu Thiên vội vàng nói:

- Được mà, có thể cầm được mà!

Chu Khiếu Thiên từ nhỏ đã luyện võ, hai cánh tay cũng có chút sức lực, Vác thanh Yển Nguyệt Đao trên vai, nhưng vẫn theo kịp bước chân của Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 268

Trình Báo

Vác thanh Yển Nguyệt Dao nặng hơn 80 cân chạy hơn 1 dặm đến chỗ dừng xe của Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên mệt nhọc, mở mồm thở hổn hển.

Thế nhưng khi nhìn thấy Diệp Thiên mở thùng sau ô tô lên rồi lại nắp xuống, tâm trạng Chu Khiếu Thiên lập tức bình ổn lại. Diệp Thiên không dỡ túi đồ này ở trong đó, nhất định là rất quý báu.

Mở cửa sau xe ra, sau khi Diệp Thiên đặt hài cốt vào đó, giơ tay nhận lấy thanh Yển Nguyệt Dao.

Lưỡi dao của thanh dao này dài chừng 60 cm, cán dao dài chừng 80 cm, dựng đứng lên thì cao hơn mét tư, đặt ở trong thùng sau hình như là quá khổ.

Trong xe thì có thể đặt được, nhưng phải đặt từ trước ra sau, như vậy thì hơi bất mắt, thân dao bóng loáng thế kia, kể cả là cách thật xa qua lớp kính thủy tinh kia vẫn có thể nhìn thấy được.

Đi quanh xe 1 hồi, Diệp Thiên tức giận, mở cửa sau xe ra.

- Phá cái xe này đỡ phải suy nghĩ nữa!

Đúng vào lúc Chu Khiếu Thiên cảm thấy khó hiểu với hành động của Diệp Thiên, thì tay phải cậu cầm cán dao, đẩy mạnh về phía trước, lưỡi dao dày rộng sắc bén ngay lập tức đâm xuyên qua lớp kim loại ở nắp thùng phía sau, xuyên thẳng đến đằng sau của ghế ngồi đằng trước.

- Ấy, thế ... thế này cũng được à?

Chu Khiếu Thiên lập tức choáng váng, mặc dù cậu cảm thấy thanh dao đó bán cũng được kha khá, ước chừng cũng được ngót ngét

1 vạn, nhưng không biết có đủ tiền sửa xe không nữa.

Diệp Thiên vỗ vỗ tay, đóng lại cái nắp sau xe, liếc Chu Khiếu Thiên 1 cái, tức giận nói:

- Ngần tò te làm cái gì kia? Còn không lên xe à?

- Vâng, lên xe ạ!

Chu Khiếu Thiên vội vàng lên chỗ ngồi cạnh lái xe, mắt nhìn vào gương chiếu hậu, nhưng thực chất là nhìn vào cái bọc ở chỗ ngồi đằng sau kia.

Diệp Thiên hiểu được suy nghĩ của Chu Khiếu Thiên, trong lòng cười thầm, nhưng cũng không nói thêm gì cả. Sau hơn 1 tiếng đồng hồ thì xe tiến vào thành Bảo Định.

Nhịn hơn 1 tiếng đồng hồ, rốt cục Chu Khiếu Thiên cũng không thể nhịn được nữa, nhìn Diệp Thiên, mở miệng lấp ba lấp bấp nói:

- Anh... anh Diệp.

- Chuyện gì?

Diệp Thiên đáp lại 1 câu, mắt vẫn nhìn về đường phía trước.

Chu Khiếu Thiên hít 1 hơi vào, lấy đủ dũng khí hỏi:

- Anh Diệp, cái... cái túi này bên trong rốt cuộc là có thứ gì vậy?

Lần này là cậu cầu xin Diệp Thiên nói về chuyện này, dù sao Diệp Thiên cũng đã chữa trị bệnh phổi cho cậu, theo lý thuyết thì Diệp thiên có mang được cái gì lên cũng không phải là chuyện của cậu, vì thế mà Chu Khiếu Thiên cũng không dám mở miệng hỏi, mà phải quanh co lòng vòng dò hỏi Diệp Thiên.

- Thứ gì thì cậu xem thì biết.

Diệp Thiên cười nói, tiểu tử này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

- Hi, thế em có thể xem rồi!

Chu Khiếu Thiên vội vàng lên tiếng, quay người lại vớ lấy cái túi kia.

- Xem đi, xem đi, cầm chắc 1 chút, để dưới chỗ ngồi đây xem!

- Anh Diệp, em biết rồi, anh yên tâm, nhất định không để người ngoài nhìn thấy đâu!

Chu Khiếu Thiên lùi vào để tạo khoảng trống thật rộng, đặt cái túi vào chỗ trước chân, rồi hứng khởi cởi cái nút mà Diệp Thiên buộc kia ra.

Thò tay vào trong cái ống quần kia, miệng Chu Khiếu Thiên còn hỏi:

- Đây là thứ gì vậy? tròn tròn, sao mà lại còn có cả 2 cái mắt thế này?

- Mẹ... mẹ ơi, sao lại là cái đầu lâu thế này?

Miệng nói, còn tay thì vừa định lôi đồ ở trong túi ra. Thứ này vừa mới nhìn đã khiến Chu Khiếu Thiên đang ngồi, đứng dậy bỏ chạy, “thịch” 1 tiếng va vào thùng xe.

Chu Khiếu Thiên vốn không sợ người chết, không can đảm như vậy thì cậu làm sao dám đơn thân đi trộm mộ được, nhưng lần này do không chuẩn bị trước, cầm cái đầu lâu trong tay, kể cả là cậu có ăn gan hùm mật gấu cũng bị dọa đến phật thẳng thiên xuất thế!

- Mẹ ơi, dám dọa mình à?

Thế nhưng là người đã được tôi luyện trong bầu không khí của cổ mộ, nỗi sợ hãi ban đầu của Chu Khiếu Thiên cũng nhanh chóng qua đi. Bình tĩnh lại, 1 tay vuốt đầu, 1 tay định mở cửa sổ ra.

Sau khi nhìn thấy hành động của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên dùng tay phải cầm lấy cổ tay cậu nói:

- Không nên bắt kính với xương cốt của tổ tiên như vậy. Cậu dám vứt cái đầu lâu ở đây, không sợ cảnh sát sẽ đến tìm cậu sao?

- Nhưng... nhưng mà, anh Diệp, anh... anh mang theo xương cốt người chết làm gì vậy?

Chu Khiếu Thiên bỏ luôn ý định tìm kiếm trong 2 cái ống quần kia, cuối cùng mặt buồn rười rượi ngẩng lên, cũng không che giấu nỗi thất vọng trong lòng.

- Người này trước kia là tiền bối trong kỳ môn, anh ở dưới đó cũng coi như là nhận được ân huệ của ông ấy, đưa ông ấy lên, tìm cơ hội mang ông ấy xuống mồ an nghỉ.

Diệp Thiên giải thích đơn giản mấy câu cho Chu Khiếu Thiên, sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, mặc dù về mặt Chu Khiếu Thiên vẫn thất vọng nhưng cung kính bộ xương đó hơn nhiều. Sau khi buộc kín miệng thì đặt lại xuống chỗ ghế phía sau.

Nhìn thấy hành động của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên đúng là hơi hối hận, mình không nên lấy hài cốt của tiền bối để chọc ghẹo cậu ta, không khí trong xe lúc này có vẻ hơi căng thẳng.

Khi đi ngang qua bến xe Bảo Định, Chu Khiếu Thiên đột nhiên mở miệng nói:

- Anh... anh Diệp, em... em không muốn đến Bắc Kinh, để em xuống ở đây đi, em về Đường Sơn!

Diệp Thiên chỉ đem 1 bộ hài cốt từ bên trong cỗ mộ ra, chẳng có thứ gì đáng giá, Chu Khiếu Thiên đương nhiên cũng không thể nói đến chuyện chia của cải, đi cùng Diệp thiên nữa cũng không có tương lai gì, vì vậy nghĩ nên quay về nhà.

- Ấy? sao lại về Đường Sơn?

Diệp Thiên hơi sững sốt, dùng xe tấp vào lề đường.

- Em đi nửa tháng rồi, không yên tâm về mẹ!

Chu Khiếu Thiên cũng không nói dối, từ nhỏ hai mẹ con đã nương tựa lẫn nhau mà sống, đây là lần đầu tiên cậu đi lâu như vậy.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, mở miệng hỏi:

- Bệnh của mẹ em thì làm thế nào? Lẽ nào em lại muốn đi trộm mộ tiếp à?

Chu Khiếu Thiên cho dù không có nhiều, 1 chữ “hiếu” thôi cũng có thể lộ tả được, hơn nữa cậu ta cũng nhỏ tuổi hơn mình, lại là hậu nhân của Chu Thị Nhất Mạch, Diệp Thiên không muốn cậu bé ngày càng lún sâu hơn.

- Em... em cái gì cũng không biết làm, không đi trộm mộ thì biết làm gì chứ?

2 tay Chu Khiếu Thiên bung kín mắt, lần đầu tiên lộ sự yếu đuối của mình trước mặt Diệp Thiên, cậu rớt cuộc cũng vẫn là 1 đứa trẻ 10 tuổi.

- Khóc cái gì chứ? Đàn ông, máu có thể đổ, mồ hôi có thể rơi, nhưng thứ duy nhất không được chảy xuống chính là nước mắt đấy!

Diệp Thiên quát lên, cắt ngang tiếng khóc của Chu Khiếu Thiên.

Chu Khiếu Thiên bị Diệp Thiên dọa, mắt lộ vẻ bối rối, cậu cũng không biết tương lai của mình như thế nào nữa, cũng không thấy bất kỳ 1 tia hy vọng nào.

- Cậu á...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Cậu quay về Đường Sơn đi, sau đó đưa mẹ cậu đến gặp anh, tiền chữa bệnh của mẹ cậu anh lo, thế nhưng cậu phải làm việc cho anh 3 năm, coi như là tiền thuốc men!

- Dạ?

Chu Khiếu thiên mạnh mẽ ngẩng đầu lên:

- Anh... anh Diệp, anh nói có thật không?

Sau khi cha qua đời, Chu Khiếu Thiên ở bên ngoài luôn bị coi thường, chưa từng có ai chủ động giúp đỡ cậu, cho nên mới trở thành 1 cậu bé lầm lì như Diệp Thiên biết trước đó.

Cảm thấy tình người trên nhân gian lạnh nhạt, Chu Khiếu Thiên vốn không nghĩ rằng Diệp Thiên sẽ giúp đỡ mình, nếu không phải thực sự nghe được những lời Diệp Thiên nói, thì Chu Khiếu Thiên cho rằng lỗ tai của mình có vấn đề rồi.

- Phí lời, anh bận rộn 1 đêm, đâu có thời gian đùa giỡn với cậu?

Diệp Thiên tức giận trừng mắt liếc Chu Khiếu Thiên 1 cái.

- Chỉ có điều... anh Diệp, em chẳng biết làm cái gì cả!

Những người lớn lên trong hoàn cảnh giống như Chu Khiếu Thiên, lòng tự trọng rất cao, cậu từ nhỏ đã không muốn mắc nợ ân tình ai, cũng không muốn vì Diệp Thiên thương hại mà giúp đỡ mình.

, Diệp Thiên hiểu rõ tâm lý Chu Khiếu Thiên như lòng bàn tay, cười cười nói:

- Cha anh mở 1 tiệm đồ cổ, cậu đến làm giúp trong đấy. Thời gian 3 năm, cậu chỉ phải giúp anh thu gom pháp khí, kể cũng không mắc nợ anh đâu!

Diệp Đông Bình luôn nói muốn tuyển người làm trong tiệm, thế nhưng cuối cùng cũng không tìm được ai phù hợp cả, sau khi trong đầu có ý định giúp đỡ Chu Khiếu Thiên, Diệp thiên cũng đã quyết định xong rồi.

Chu Khiếu Thiên vốn lẫn lộn trong cổ mộ, dùng mũi người cũng biết đâu là vật được đào từ trong đất lên, đến tiệm của cha cũng chẳng cần đào tạo gì mà có thể đi làm luôn, người làm phù hợp thế này còn phải đi đâu tìm nữa chứ?

Hơn nữa Chu Khiếu Thiên vì lòng hiếu thảo, tục ngữ có câu “trong trăm đạo, hiếu thảo được đặt ở vị trí đầu tiên”, Diệp Thiên cũng cực kỳ coi trọng phẩm chất này của cậu ta, dùng người như vậy mới yên tâm.

Hơn nữa cậu ta lại là truyền nhân của Chu Thị Nhất Mạch kỳ môn, Diệp Thiên không biết thì thôi, bây giờ biết rồi, xuất phát từ đạo nghĩa giang hồ cũng nên ra tay giúp đỡ.

- Anh Diệp, cha... cha anh cần em sao?

Chu Khiếu Thiên vẫn luôn cảm thấy xấu hổ với thân phận trộm mộ của mình, trong lòng cảm thấy có chút tự ti.

- Anh nói tiểu tử nhà em sao mà như đàn bà vậy? Cầu nhau như thế làm gì? Bằng lòng thì đến làm, không bằng lòng thì thôi!

Diệp Thiên tức giận thốt ra 1 câu, giương mắt xem xét xung quanh 1 chút, rồi móc ra tờ 100 đồng nói:

- Đi, đến cửa hàng văn phòng phẩm kia mua bì thư, sau đó đi mua mấy tờ giấy viết thư nữa!

- Đồng ý, em đồng ý làm. Anh Diệp, anh chờ em, em đi mua đây!

Tuy rằng không biết Diệp Thiên mua giấy viết thư làm gì, thế nhưng Chu Khiếu Thiên lúc này ngập tràn trong nỗi vui mừng rạng rỡ, ngay cả tiền của Diệp Thiên cũng không cầm, co cẳng bước xuống xe.

Nhận lấy giấy, bút, bao thư từ tay của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên tiện tay viết địa chỉ nhà mình lên 1 tờ giấy rồi đưa cho Chu Khiếu thiên. Sau đó đổi sang tay trái viết chữ xiêu xiêu vẹo vẹo lên 1 tờ giấy khác.

- Tôi là 1 kẻ trộm mộ có lương tâm, trình báp với chính phủ 1 ngôi cổ mộ đã nhiều lần bị trộm, địa điểm ở chỗ 500 mét đầu thôn Điền Trang ở thị trấn Dương Bình.

Đọc nét chữ méo mó của Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên không khỏi choáng váng:

- Anh Diệp, anh... anh đây là làm gì? Nhà em còn có người già, em không thể đi tự thú!

Diệp Thiên giờ cái bút trong tay gõ vào đầu Chu Khiếu thiên 1 cái, tức giận mắng:

- Cút sang 1 bên đi, tự thú ta còn bắt người đi mua bì thư, giấy sao?

Mấy năm nay đội quân trộm mộ ngày càng hung hăng ngang ngược, Diệp Thiên biết, ngay cả tên trộm mộ gà mờ Chu Khiếu Thiên này còn có thể tìm thấy ngôi cổ mộ đó, như vậy người nào mà chuyên nghiệp hơn 1 chút không lâu nữa sẽ tìm thấy nơi đó thôi.

Thanh Yên Nguyệt Dao đã được Diệp Thiên mang ra ngoài, cậu cũng không muốn giấc an nghỉ ngàn thu của người xưa bị những người ăn trộm đó quấy rầy. vì vậy mới nảy sinh ý định trình báo này trong đầu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 269

Tuyệt Tự (Thượng)

Anh Diệp, chúng ta viết đơn trình báo, có sợ bị cảnh sát điều tra ra nguồn gốc hay không?

Trong lòng Chu Khiếu Thiên vẫn hơi lo lắng, dù sao quy mô ngôi mộ này cũng rất lớn, nếu như bộ văn hóa biết được, thì sẽ gây ra tiếng vang rất lớn, những ngành có liên quan nhất định cũng sẽ đến điều tra ngọn ngành.

Sau khi nghe thấy Chu Khiếu Thiên nói vậy, Diệp Thiên cười lên, lắc lắc đầu nói:

- Không sao, cậu cho rằng cảnh sát vụ án nào cũng có thể giải quyết hết chắc? Không điều tra đến chúng ta đâu, không phải lo lắng.

Nhờ có quan hệ với Lục Sâm, Diệp Thiên cũng thường xuyên nghe đến những chuyện phá án. Theo cậu biết, hồ sơ và vụ án không thể giải quyết được hàng năm sợ là chất đầy trong mấy gian phòng đựng hồ sơ trong cục công an ấy chứ, phá án không được thì bỏ mặc.

Hơn nữa cậu và Chu Khiếu Thiên cũng không lưu lại bất kỳ dấu vết gì, lần này đến Khúc Dương cũng đổi biển số ô tô ở khách sạn, căn bản là không sợ bị cảnh sát sờ đến gáy.

- Đi, đem phong thư này đến thùng thư bưu điện đi.

Sau khi Diệp Thiên viết báo tin bằng tay trái, lúc đưa cho Chu Khiếu Thiên nói:

- Để ý dấu vân tay nha, không được lưu lại trên phong bì đấy.

- Vâng ạ. Em nghe anh!

Nhìn thấy Diệp Thiên kiên quyết, Chu Khiếu Thiên gật đầu, dùng 2 ngón tay kẹp lấy phong thư rồi xuống xe, ở ven đường cách đó

không xa có 1 cái thùng thư màu xanh lục.

Thực ra Chu Khiếu Thiên không biết, sở dĩ Diệp Thiên kiên quyết trình báo ngôi mộ này, thứ nhất là quả thực không muốn xương cốt của chủ nhân ngôi mộ này bị bọn trộm mộ lục tung lên, vật chôn theo có thể được bảo quản 1 cách thỏa đáng.

Thứ hai là Diệp Thiên cũng không thể khẳng định có thể tìm ra manh mối từ bên trong cái hộp kia, cho nên cậu nghĩ rằng nhờ phía chính phủ, có thể biết được thân phận của chủ nhân ngôi mộ này. Nói chung, phát hiện khảo cổ trọng đại như vậy sẽ công bố rộng rãi ra công chúng.

Sau khi Chu Khiếu Thiên trở về xe, Diệp Thiên hỏi:

- Có cần anh đưa cậu về Đường Sơn không? Tiện thể đưa mẹ cậu lên Bắc Kinh luôn.

- Không... không cần đâu, anh Diệp, không gây phiền toái cho anh nữa, để em đưa mẹ đến tìm anh.

Chu Khiếu Thiên xua tay rồi rít, ngáp ngừng 1 lát rồi nói:

- Anh Diệp, mẹ... mẹ em không biết em làm nghề trộm mộ, anh xem?

Chu Khiếu Thiên là 1 người hiếu thảo, mà trước khi cha và ông nội cậu qua đời, ở quê cũng khá là nổi tiếng. Nếu như bị mẹ biết được mình làm nghề này, Chu Khiếu Thiên đoán là mẹ mình sẽ tức chết mất.

- Được rồi, anh biết rồi.

Diệp Thiên gật gật đầu, móc từ trong túi ra 1 tệp tiền, ước chừng cũng xấp xỉ 1 nghìn đồng, tiện tay đưa cho Chu Khiếu Thiên nói:

- Thì nói với mẹ cậu là ở Bắc Kinh tìm được 1 ông chủ tốt, nhà cửa ở đó cũng rộng rãi, để mẹ cậu yên tâm là được rồi!

Căn nhà mới của Diệp Thiên cũng không thích hợp cho 2 mẹ con Chu Khiếu Thiên ở lại, nhưng căn nhà cũ cũng là căn Tứ Hợp Viện, phòng trống trong nhà cũng còn nhiều, đừng nói là 2 mẹ con Chu Khiếu Thiên, kể cả mấy hộ vào sống cũng không chật.

- Cảm... cảm ơn anh Diệp!

Nghe thấy những lời nói của Diệp Thiên, nước mắt của Chu Khiếu Thiên không kim được chảy xuống. Lấy tay lau nước mắt nói:

- Anh Diệp, em đi đây, anh yên tâm, em đến Bắc Kinh sẽ chăm chỉ làm việc.

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên xuống xe vào bến xe đường dài, Diệp Thiên lái xe về hướng Bắc Kinh, sau khi lái xe tốc độ cao 1 mạch đến địa phận Bắc Kinh, Diệp Thiên tìm 1 nơi hẻo lánh, đổi lại biển số xe.

- Cha, hôm nay cha không đến Phan gia Viên à?

Diệp Thiên không trở về nhà cũ, mà trực tiếp lái xe đến nhà xe Tứ Hợp Viện, ai ngờ rằng vừa mới mở cửa vào sân thì thấy cha về mặt khó chịu đứng ở ngoài cửa.

- Tiểu tử thôi, để người bệnh ở trong nhà 4, 5 ngày thế này, cha người không cần phải qua đây xem 1 chút à?

Sau khi mắng con trai 1 hồi, Diệp Đông Bình nhìn thấy chiếc xe quý của mình như mới vừa đi qua khỏi chỗ bùn đất, lập tức tròn mắt lên:

- Ba nói đây, người đi làm gì thế? Sao lại phá xe thành ra như thế này?

Diệp Đông Bình cũng từng là người nghèo, ra ngoài hay là làm gì đều không chú trọng phô trương. Cái xe cũ này cũng lái được 3, 4 năm rồi, bình thường bảo dưỡng cũng không tồi, mắt nhìn thấy con trai biến nó thành ra như thế này liền cảm thấy rất tức giận.

- Cha, số tiền này không phải đều là do cha kiếm được sao? Đi mua cái xe nào tốt tốt đi. Cái xe này thì bán đi!

Diệp Thiên từ nhỏ đã cứng cỏi, căn bản không để ý đến sự tức giận của cha bao giờ, tự mình mở cái thùng xe sau ra, tiện tay nắm lấy cán của Yển Nguyệt Dao, dùng sức kéo thanh dao quý mang phong cách cổ xưa phát ra ánh hàn quang kia ra, đặt trước mặt Diệp Đông Bình.

- Cái... cái này con lấy ở đâu ra vậy?

Thấy đứa con biến ra thanh dao trong tay, Diệp Đông Bình mắt sáng lên, giơ tay nắm lấy cán dao, định cầm trong tay xem xem 1 lát.

- Cha, cha cẩn thận 1 chút, thứ này cũng 70, 80 cân đấy, cẩn thận rơi xuống chân đó!

Diệp Thiên mở miệng nhắc cha 1 câu, dựng dao trên mặt đất.

- Nặng thế này à?

Diệp Đông Bình thử nhấc thanh đao lên 1 lát, mặt liền biến sắc, 1 người đàn ông 40 tuổi như ông, khó khăn lắm mới có thể nhấc thanh đao lên, đừng nói là vung đao 1 cái, cái đó nghĩ thôi cũng không dám nghĩ.

- Đồ ngon đây, đầu hổ, miệng hổ há ngoạm ở cán đao. Hổ ngồi, rồng uốn lượn quanh, quả nhiên là 1 vũ khí giết người lợi hại!

Tuy rằng không thể cảm ứng nguyên khí trời đất giống như con trai nhưng Diệp Đông Bình có thể cảm nhận được cái ớn lạnh phát ra từ thanh hung khí này.

Sau khi cẩn thận xem xét 1 hồi, Diệp Đông Bình nhìn về phía con trai, hỏi:

- Diệp Thiên, thanh đao này cũng có thâm niên đấy, chắc là đao đại quan thời nhà Đường, hiện vật toàn diện thế này con lấy từ đâu ra vậy?

Hiện vật là thứ đồ cổ được giữ gìn bảo quản ở tiêu chuẩn tốt, Diệp Đông Bình nói đến hiện vật toàn diện là chỉ thứ vật phẩm hoàn mỹ không hề sứt mẻ và không có bất kì 1 tỳ vết nào.

Diệp Thiên cũng không muốn giấu cha, cười nói:

- Trộm trong mộ ra, Cha, đây chính là thanh đao giữ nhà, sau này đặt trong nhà, bọn trộm như thế nào cũng không dám vào cửa nữa.

- Vớ vẩn, mày cho rằng cha mày chưa từng đi trộm mộ à? Lấy được từ trong mộ ra có hiện vật như thế này sao? Nói thật đi, mua bao nhiêu tiền thế?

Diệp Đông Bình nghi ngờ những lời nói của con trai mình, bởi vì cho dù là cổ mộ được bảo vệ tốt như thế nào cũng không tránh được nước xâm nhập vào, đất vùi lấp lên, hơn nữa thời gian trôi qua, không khí cũng ăn mòn vật phẩm, đồ vật mới từ đất lên tuyệt đối không thể có loại hiện vật này được.

Cho nên Diệp Đông Bình thấy, đây chắc là bảo bối truyền lại của gia đình nào đó, bị con trai lừa gạt cuỗm mất.

- chít chít...!

Đúng lúc Diệp Đông Bình đang vặn hỏi con trai, con khi không biết từ đâu chui ra, nhìn thấy Diệp Thiên lập tức thân thiết leo lên

đầu Diệp Thiên, dùng 2 tay nắm chặt lấy tóc Diệp Thiên.

Diệp Thiên lấy tay lôi còn khi xuồng nói:

- Cá trong nhà chưa bị người ăn hết chứ?

- Chít chít!

Con chồn vẫn cứ cố gắng bám lấy đầu Diệp Thiên, hình như không muốn trả lời câu hỏi này, sau khi giãy dựa trên tay của Diệp Thiên, nhìn thấy thanh đao đại quan trên mặt đất, 2 con mắt đen láy lập tức sáng hẳn lên.

Mặc dù sát khí của thanh Yên Nguyệt Đao đã ẩn toàn bộ vào bên trong, nhưng khả năng cảm ứng của khí mạnh hơn rất nhiều so với người, hơn nữa trời sinh ra cái tính thích những nơi tích tụ âm sát khí.

Nó có thể cảm nhận được khí âm hàn trong thanh đao này còn nặng hơn nhiều so với cái đèn Chu Tước kia, sau khi buông tha Diệp Thiên liền bò lên cán đao, sống chết cũng nhất định không chịu buông móng ra.

- Cái đồ...!

Diệp Thiên cười, lắc lắc đầu. Sau khi mở cửa sau xe ra, lôi cái túi đựng hài cốt ra, nói với Diệp Đông Bình:

- Cha, vào phòng nói chuyện đi. Lần này thực sự là con đi trộm mộ, cái bao này chính là hài cốt của 1 vị tiền bối đấy!

- Xương cốt người chết à? Thứ này con mang về nhà làm gì?

Diệp Đông Bình vừa định hỏi Diệp Thiên cảm thứ gì đó thì đã bị con trai dọa cho hoảng sợ, người lui về sau mấy bước.

Diệp Thiên bĩ môi nói:

- Không có vị tiền bối này thì làm sao con có được thanh Yên Nguyệt bảo đao này!

- Ủ, trên người người còn có mùi bùn đất, hay là đúng là đi trộm mộ rồi?

Sáng hôm nay sau khi ra khỏi cổ mộ Diệp Thiên vẫn chưa tắm rửa, lái xe về nhà luôn, mùi bùn đất trên người cũng không thể che dấu

được.

- Vừa nãy nói rồi cha không tin!

Diệp Thiên cũng thực sự ghét cái mùi trên người này, mở miệng nói:

- Cha, cha cất xe đi, con còn có chuyện muốn nhờ cha!

Diệp Thiên cũng không thực sự hiểu biết lịch sử lắm, về niên đại của thanh đao này với cái áo đao sĩ trong cái hộp gỗ kia cũng muốn nhờ cha kiểm định xem.

1 tay cầm túi hài cốt, Diệp Thiên bước về phía trước, 1 tay thì nhắc thanh Yển Nguyệt Đao kia lên, con chồn giơ 4 chân ôm chặt lấy Yển Nguyệt Đao, chết cũng không buông ra.

- Tiểu tử thôi nhà người, đứng lại cho ta!, cái ... cái xe này sao lại bị người làm cho ra nông nỗi này?

Diệp Thiên vừa mới ra khỏi gara, phía sau đã vọng lại tiếng của Diệp Đông Bình, cái lưỡi đao Yển Nguyệt này cũng khá dày, hình như đã cắt đứt 1 miếng sắt lớn ở thùng sau ô tô.

Sau khi nghe thấy tiếng cha, Diệp Thiên càng bước nhanh hơn, chạy vào trong phòng mình trốn, đặt mấy thứ trên người xuống, chui luôn vào trong phòng tắm.

Khoảng hơn nửa tiếng đồng hồ, kỳ cọ lớp bùn đất trên người, Diệp Thiên mới ra khỏi phòng tắm, thay bộ quần áo luyện công binh thường vẫn hay mặc kia rồi ra ngoài sân.

- Hầy, thế nào, 1 ngày tiêu 1 trăm vạn cũng không sao chứ.

Vừa mới đến giữa sân, thấy Đường Văn Viễn ngồi trên ghế ngồi nói chuyện với Diệp Đông Bình, Diệp Thiên không khỏi cười lên, Đường Văn Viễn mới ở đây có 3, 4 ngày mà nét mặt cũng đã đỡ già đi khá nhiều.

- Diệp Thiên, tôi cũng không ở đây hàng ngày đâu, theo như cậu nói thì cứ cách 2 ngày tôi lại đến 1 lần!

Đường Văn Viễn cũng sợ tên tiểu tử thèm tiền này, mặc dù ông ta không thiếu tiền nhưng cái mùi ham tiền này đúng là không thể chịu nổi.

- Không sao, ở hơn 2 ngày cũng không sao, tôi ưu đãi cho ông đấy!

Diệp Thiên khoát tay, nhìn thấy sắc mặt cha không tốt, nói:

- Cha, cha đến sân sau đi, con có việc muốn nhờ cha.

- Này, Diệp Thiên, bệnh của Tuyết Tuyết thì sao?

Mặc dù bệnh tình của cháu gái mấy ngày nay đã tốt hơn rất nhiều nhưng Diệp Thiên thứ nhất không cho uống thuốc, thứ hai không xem bệnh, trong lòng Đường Văn Viễn cũng không yên tâm.

- Không sao đâu, tối nay tôi sẽ sắc thuốc cho Tuyen Tuyết, ông yên tâm đi!

Diệp Thiên đâu có thời gian lè nhè với ông lão này, kéo cha vào phòng của mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div data-bbox="40 544 537 571" data-label="Text">

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 270

Tuyệt Tự (Trung)

Sau khi theo con trai vào phòng, Diệp Đông Bình không hài lòng nói:

- Tuổi của lão Đường lớn như vậy, ta nói tiểu tử nhà người sao không nói chuyện tử tế với người ta?

Cho dù không nói đến địa vị giàu có của lão già đó, nhưng xét về tuổi thôi cũng đủ để thanh niên tôn trọng rồi, người hiểu tính tình Diệp Thiên thì không nói làm gì, nhưng người không hiểu lại tưởng rằng ông Diệp không biết dạy dỗ.

- Cha, muốn để người khác tôn trọng cũng không phải là việc dễ dàng, thừa ban đầu lúc ông lão đó mới khởi nghiệp, trong tay cũng dính không ít máu người, dựa vào đâu mà phải tôn trọng ông ta chứ?

Diệp Thiên bĩ môi, mặc dù cậu không biết lịch sử làm giàu của Đường Văn Viễn, nhưng nhìn tướng mạo trước kia của Đường Văn Viễn có thể thấy, ông lão đó cũng không phải loại người tốt.

Chẳng qua sau khi công thành danh toại, Đường Văn Viễn hết lòng theo đạo phật, làm không ít việc thiện, nên có thể hóa giải được 7, 8 phần sát khí trên người.

- Được, nhưng mà con ... gọi cha ra đây có việc gì?

Diệp Đông Bình cũng không có cách nào với con trai, cả ngày chỉ có thuyết bằng bậy ngụy biện thôi.

- Đúng rồi, cha, con tìm giúp cha 1 người giúp việc ở tiệm. Tên là Chu Khiếu Thiên, chính là cái người bán chiếc đèn Chu Tước ở chợ đen lần đó đó.

Diệp Thiên không đề cập đến chuyện triều đại của Yên Nguyệt Dao, nói chuyện Chu Khiếu Thiên đi làm cho cha trước đã, dù sao tiệm đồ cổ đó cũng không phải là do cậu mở, Diệp Thiên nhiều nhất cũng chỉ được coi là 1 ông chủ nhỏ mà thôi.

- Con sao lại liên lạc với cậu ta?

Sau khi nghe con trai nói vậy, Diệp Đông Bình kinh ngạc, mở miệng nói:

- Làm nghề đồ cổ này cũng phải có mắt nghiên cứu khảo cổ mới được, hơn nữa phải kín miệng, nhân phẩm tốt, người đó là tên trộm mộ, không biết có tin được không?

Tuy rằng trong tiệm không có món nào giá trị nhưng người giúp việc ngồi trong phòng tiếp xúc với rất nhiều chuyện riêng tư, nếu như nhân phẩm không tốt là người miệng rộng, bên này ông chủ vừa mới mua được 1 món đồ tốt, bên kia đã bu lu ba loa ra bên ngoài, người như thế thì không thể được.

- Cha, người này không như thế đâu, đừng nhìn thấy nó từng trải, thực ra nó còn ít hơn con 1 tuổi đấy, hơn nữa lại là đứa con rất hiếu thảo, vì muốn chữa bệnh cho mẹ nên mới đi trộm mộ.

Để giải tỏa nỗi lo ngại của cha, Diệp Thiên kể từ đầu chí cuối chuyện xảy ra với Chu Khiếu Thiên cho cha nghe, đến cả chuyện nhờ vả mình lần này cũng kể hết, chỉ có điều chuyện phong thủy trong mộ và chuyện Chu Thị kỳ môn thì bỏ qua mà thôi.

- Ừ, đây lại là 1 đứa trẻ tốt à, cũng là 1 đứa trẻ khổ. Thế nhưng này Diệp Thiên, những năm nay những người đáng thương như vậy nhiều lắm, giúp được 1 người, con có thể giúp được hết không?

Con trai đồng ý giúp đỡ người khác, trong lòng Diệp Đông Bình cũng rất tán thành, nhưng trong xã hội bây giờ, những người đen đủi như Chu Khiếu Thiên có cả hàng đồng, con trai nếu như muốn làm người tốt, Diệp Đông Bình cũng không đồng ý.

- Cha, cha thấy con giống loại người nhân rồi gặp ai cũng giúp sao?

Diệp Thiên nghe vậy, bĩu môi nói:

- Sự phụ của Chu Khiếu Thiên có chút quan hệ với sự phụ của con, đều là giang hồ đồng đạo, nếu đã gặp rồi thì nên giúp, còn nếu là người khác thì họ sống chết thế nào con mặc kệ?

Diệp Thiên cũng nói thật, vào lúc Lý Thiện Nguyên vừa mới hành tẩu giang hồ, cũng có qua lại với tổ tiên nhà Chu gia, nếu không Diệp Thiên cũng không thể nghe được chuyện sự phụ kể về Chu Thị Nhất Mạch.

- Được, đến lúc đó để 2 mẹ con họ ở nhà chúng ta cũng được, nếu nó làm được, cha cũng không bạc đãi nó!

Sau khi nghe con trai nói xong, Diệp Đông Bình cũng yên tâm, từ trong túi móc ra 3 tấm chi phiếu, đưa cho Diệp Thiên nói:

- Cha làm 3 tấm chi phiếu 100 vạn, con cầm lấy dùng đi, tiền thừa đều để trong ngân hàng hết, muốn lấy thì nói với cha là được.

Trên đời này, con cái tiêu tiền của là đúng, nhưng không có chuyện cha lại đi tiêu tiền của con cái, Diệp Đông Bình cũng như vậy. Đồng ý để Đường Văn Viễn chuyển khoản cho ông, là sợ Diệp Thiên tiêu tiền lung tung mà thôi.

- Con lấy 100 vạn là đủ rồi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, sau khi rút lấy 1 tấm, còn 2 tấm kia đẩy lại nói:

- Cha, 100 vạn này cha giữ lại để mua đồ cổ, còn 100 vạn kia cha đi mua chiếc xe khác, là con trai tặng cho cha vậy!

Trước thời điểm đến Hà Bắc mua thuốc, tài khoản của cha hình như là bị cậu vét hết sạch, cũng không có lời oán than nào, khiến cho Diệp Thiên hiểu được thế nào gọi là công cha như núi!

- Được, thế cha đi đổi xe vậy!

Diệp Đông Bình có thể cảm nhận được tình cảm của con trai, lập tức vui mừng gật đầu đồng ý.

- Cha. Theo kinh nghiệm của cha, ngôi mộ đó rốt cuộc là niên đại nào?

Sau khi giải quyết chuyện của Chu Khiếu Thiên xong, Diệp Thiên đề cập đến chuyện ngôi mộ cổ kia, chuyện xảy ra đối với thân phận của chủ nhân ngôi mộ cổ, trong lòng Diệp Thiên cũng rất tò mò.

- Nền móng xuất hiện trong hai đời nhà Đường và nhà Tống, bình thường là sau khi đào 1 chỗ đất lên, dùng kiến trúc hình thể xã hội bấy giờ để xây mộ, sau đó lại dùng đất vùi lấp lên.

Từ sau khi làm nghề đồ cổ này, Diệp Đông Bình đối với hình thái xã hội và lịch sử các triều đại cũng am hiểu hơn rất nhiều, theo như con trai miêu tả, về cơ bản ông có thể kết luận được niên đại của ngôi mộ kia.

- Thế nhưng Đế Vương đời nhà Đường thì được chôn nhiều ở Thiểm Tây, mà Hà Bắc lại thuộc về biên giới U Châu, thế lực Đại Tống

ở đó rất yếu, càng không có đế vương nào tồn tại mà hình dáng ngôi mộ này cũng có chút kỳ quái!

Diệp Đông Bình cũng không tận mắt nhìn thấy cách sắp đặt ngôi mộ kia, chỉ dựa vào lời nói của con trai, ông cũng không thể nói lăng mộ đó là của ai, nhất là do đế vương xây dựng thì càng làm cho ông có cảm giác mê muội.

- Cha, trước kia Hà Bắc là căn cứ địa của An Sử chi loạn phải không? An Lộc Sơn từng xưng đế, có phải là lăng mộ của ông ta không?

Diệp Thiên cũng luôn cân nhắc khả năng này, nghĩ đi nghĩ lại hình như đời Đường Tống, cũng chỉ có mấy người An Lộc Sơn, Sử Tư Minh chiếm đóng Hà Bắc rồi xưng đế mà thôi.

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu nói:

- Không có khả năng đấy đâu, An Lộc Sơn bị con trai giết chết, hơn nữa lúc đó binh của hắn đã bại, trong lòng sợ hãi, chỉ có thể đào hố rồi chôn dưới gầm giường, sau đó cũng bị đào bởi thi thể lên.

Đối với giai đoạn lịch sử này, Diệp Đông Bình rất am hiểu, An Lộc Sơn có tật ở mắt, sau khi khởi binh, thị lực cũng giảm dần, từ đó 2 mắt mù không nhìn thấy gì nữa.

Cho nên tính tình An Lộc Sơn trở nên cực kỳ bạo tàn, không vừa ý những cận thần tả hữu không đánh mà chỉ la mắng. Nay hơi có khuyết điểm thôi, liền đem đi giết, quan nội thị Nghiêm Trang và hoạn quan phục vụ Lý Trư Nhi là bị đánh nhiều nhất, nên cực kỳ oán hận.

Đoạn Thị được An Lộc Sơn sủng ái, sinh được 1 hoàng tử tên Khánh Ân, cũng được An Lộc Sơn sủng ái. Muốn đem Khánh Ân thế chỗ Khanh Tự, An Khánh Tự luôn lo lắng mình bị phế truất.

Vì thế Nghiêm Trang cùng An Khánh Tự, Lý Trư Nhi thông đồng với nhau, sau khi giết chết An Lộc Sơn, trong đêm tối đem chôn dưới gầm giường. Lúc đó bọn họ bị quân đội nhà Đường bao vây trừ khử, căn bản không thể xây dựng lăng mộ của An Lộc Sơn được.

Diệp Đông Bình suy nghĩ 1 lát, nói tiếp:

- Thanh đao đại quan của con cũng cũng là vào cuối đời Đường xuất hiện, ba nhớ hình như có ai đó đã dùng qua, con đợi chút, ba quay về phòng tìm tư liệu!

Sưu tầm đồ cổ điều chú ý nhất chính là ghi chép có trình tự, vì thế nên Diệp Đông Bình không biết tất cả những danh nhân trong lịch sử nhưng đối với những đồ vật đã từng xuất hiện trong lịch sử, ông đều có ấn tượng.

- Người có thể dùng loại binh khí này cũng là 1 tuyệt đại mãnh tướng?

Nhìn thấy cha bị kích động đi ra ngoài tra tư liệu như vậy, Diệp Thiên lắc lắc đầu, mắt nhìn vào cái hộp gỗ kia.

Trên cái áo đạo sĩ mục nát trong cái hộp gỗ còn có chữ viết, vì thế Diệp Thiên vẫn chưa dám động vào, thấy cha cũng không có manh mối gì, tất cả hy vọng chỉ có thể đặt vào trong nó.

Sau khi suy nghĩ 1 lúc, Diệp Thiên giơ tay tóm lấy con chồn trên thanh Yên Nguyệt Dao kia ném ra ngoài phòng, nói:

- Đi chơi đi, trong vòng nửa tiếng không được vào phòng này!

- Chít Chít...!

Con chồn lê thân, không ngừng quơ quơ 2 cái chân trước, như là kháng cự lại hành vi thô bạo của Diệp Thiên.

- Dám không nghe lời à, cho ngươi về nhà cũ ở mấy ngày bây giờ!

Diệp Thiên trừng hai mắt. Con chồn dùng 2 chân trước che mắt rồi chạy luôn, tận hưởng nguyên khí trời đất ở đây, đánh chết nó cũng không quay về nhà cũ.

- Tiểu tử thối, mà lại hiểu được tránh dữ tìm lành.

Diệp Thiên bị bộ dạng buồn cười của con chồn làm cho buồn cười, cái thứ này cũng hiểu tính người. Câu nào nói với nó cũng có thể nghe hiểu, thời gian qua ở bên cạnh Diệp Thiên cũng giúp cậu vui đi không ít cô đơn.

Sau khi đuổi con chồn đi, Diệp Thiên thay đổi vị trí đặt thanh Yên Nguyệt dao đang nằm ngang trên bàn kia, sau đó lấy Vô Ngân ra đặt lên trên bàn, đặt hộp gỗ kia vào giữa hai món đồ pháp khí.

Diệp Thiên đứng trước bàn, hai tay bấm bấm, rồi dẫn sát khí trong Vô Ngân và Yên Nguyệt Dao ra ngoài, nhiệt độ trong phòng lập tức hạ xuống đột ngột, cái loại cực âm khí này dồn ép linh khí trong phòng ra ngoài hết.

- Thu!

Diệp Thiên gào lên 1 tiếng, 2 tay chấp lại, sát khí ở mọi góc ngách trong nhà hình như theo lời chỉ huy của cậu thu lại hết. Chỉ còn ngưng tụ lại chỗ trên bàn.

Sau khi bày ra trận âm sát nhỏ này, Diệp Thiên mở hộp gỗ ra, giờ 2 ngón tay, cầm vào 1 góc trong tấm áo đạo sĩ mục nát kia, nhẹ nhàng nhấc lên.

- Ô, không sao cả, biện pháp mà sư phụ dạy đúng là tốt thật!

Nhìn thấy vật tàn tạ này vào tay mình mà không bị biến thành tro bụi, sắc mặt Diệp Thiên vui vẻ hẳn lên, thế nhưng động tác tay vẫn hết sức nhẹ nhàng, từ từ cầm tấm vải này lên, đem đặt ở chỗ đầy sát khí trên bàn.

Sau khi mở ra, tấm vải này lớn chừng 2 bàn tay của Diệp Thiên, trên mặt chỉ có chữ Triện, Diệp Thiên tập trung nhìn vào, không khỏi thở hổn hển:

- Cái ... cái này được viết bằng máu!

Mặc dù màu chữ trên tấm vải đã biến thành màu đen hết nhưng Diệp Thiên lại hết sức nhạy cảm đối với máu khí, chỉ cần liếc mắt 1 cái là nhận ra luôn. Mấy trăm chữ trên mặt này tất cả đều là dùng máu tươi để viết.

- Ta Lý Thái Hư, truyền nhân của Lý Thuần Phong nhất mạch. Từ nhỏ đã luyện tập thông thối bồi "Chu Dịch", thừa sinh thời tiết lộ quá nhiều thiên cơ, cuối cùng không được chết yên ổn, thế nhưng bị kẻ xấu làm nhục, ta không can tâm, nay khiến cho dòng họ Lưu Thị đoạn tử tuyệt tôn, vĩnh viễn không có hậu nhân.

Nhà Đường mặc dù đã có chữ Khải nhưng toàn bộ chữ ở đây đều viết bằng chữ Triện, Diệp Thiên cũng không xa lạ loại chữ này lắm, chỉ có điều càng nhìn xuống dưới càng kinh ngạc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 271

Tuyệt Tụ (Hạ)

Đúng là truyền nhân của Lý Thuần Phong Nhất Mạch, chẳng trách ở chỗ có phong thủy cực tốt kia có thể bày ra phương pháp phản ngược lại, bày ra 1 nơi tuyệt sát âm, vị tiền bối này cũng là người tính tình rắn rỏi đây!

Sau khi xem xong khoảng 100 chữ này, Diệp Thiên cũng đã khá rõ ràng chân tướng của sự việc này. Thế nhưng cậu cũng không hiểu rõ lắm về Lý Thái Hư và Lưu Nhân Cung, cũng phải đi tra tư liệu 1 chút.

Hóa ra, Lý Thái Hư là 1 chuyên gia dịch học phong thủy nổi tiếng cuối đời Đường, từng nhận đến chức Ngự Sử trong điện.

Lý Thái Hư tổng kết Vu Cô (tín ngưỡng thời xưa), chọn ngày đẹp, điều kiêng kỵ, báo ứng, thờ cúng, những phương pháp mượn khí để bói toán sự vật, hiện tượng từ đời Tây Hán đến nay, kẻ cũng được coi như là 1 chuyên gia nổi tiếng thời bấy giờ.

Thế nhưng đến đời Đường bị suy thoái dần, binh quyền trên căn bản đều nằm trong tay của Tiết độ sứ, Lý Thái Hư đã sớm bói cho người ta, tiết lộ nhiều thiên cơ, sau này rời bỏ hoàng cung, gia nhập vào nhân gian để hóa giải kiếp nạn của bản thân.

Nhưng ai ngờ được vào thời điểm Lý Thái Hư đến khu vực Hà Bắc, lại được tiết độ sứ Lưu Nhân Cung ở Hà Bắc giữ lại, hẳn ta yêu cầu Lý Thái Hư góp ý xây dựng phong thủy của 1 ngôi mộ cho cha mẹ hắn.

Về căn bản Lý Thái Hư và Lưu Nhân Cung đều là nhưng người tri thức cũ, Lưu Nhân Cung đưa ra yêu cầu này, ông liền đồng ý ngay, sau hơn 1 tháng thăm dò, tìm được 1 điền trang có phong thủy cực tốt.

Thế nhưng độ rộng lớn trong đó còn vượt xa tưởng tượng của Lý Thái Hư, bởi vì Lưu Nhân Cung sử dụng rất nhiều thanh niên mạnh khỏe để xây dựng lăng mộ cho cha mẹ mình, quy mô rộng lớn như vậy có thể so sánh với lăng mộ của hoàng đế.

Cùng lúc đó, Lưu Nhân Cung giam lỏng Lý Thái Hư, khi đó Lý Thái Hư đã trên 80 tuổi, thể lực võ công đã không còn được như

trước nữa, muốn tìm cách thoát thân cũng đã muộn rồi.

Lý Thái Hư sao mà không biết ý đồ của Lưu Nhân Cung, cha mẹ của Lưu Nhân Cung đã chết từ lâu rồi mà hắn còn xây dựng lăng mộ để vương cho cha mẹ, không phải là để bán thân xưng đế sau này hay sao?

Chỉ có điều Lý Thuần Phong nhất mạch rất thân thiết với hoàng gia, mà Lý Thái Hư đã từng nhận nhiều ân đức của hoàng thượng, trong đầu luôn có tư tưởng trung quân, không lẽ lại đồng ý xây mộ long mạch cho tên phản nghịch này hay sao?

Thế nhưng Lý Thái Hư đã bói trước, ông bói được mình lành ít dữ nhiều, dù cho Lưu Nhân Cung có ra tay hay không thì tính mạng lần này cũng đành phải chôn vùi nơi này.

Lý Thái Hư tính tình kiên cường, cũng là loại người già nhưng vẫn kiên định, sau đó liền đồng ý nhận lời xây mộ cho cha mẹ của Lưu Nhân Cung. Trên thực tế thì Lưu Nhân Cung không hiểu thuật phong thủy, nên đã âm thầm ra tay, chỉ xây dựng về bên ngoài thật tráng lệ cho lăng mộ này mà thôi.

Lý Thái Hư không chỉ xây ngược lại hoàn toàn vị trí của 2 huyết sinh cát mà hơn nữa còn nói với Lưu Nhân Cung, cha mẹ hắn có võ công, không giữ được long khí trong mộ này, cần phải đặt 1 thần binh ở trong huyết mộ mới có thể để cho con cháu của hắn sau này nhận long ngự phượng, ngồi đến ngôi vị của hoàng đế.

Lưu Nhân Cung lúc ấy tuy rằng nhậm chức Phạm Dương tiết độ sứ, cũng là 1 mãnh tướng hùng cứ 1 phương, nhưng là người thô tục, làm sao có thể hiểu được kiến thức phong thủy?

Hơn nữa Lý Thái Hư từ đầu đến cuối cũng không tỏ vẻ bất mãn gì trước mặt hắn, lừa hắn tin là thật, mất đến 3 năm để chế tạo 1 thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao giấu trong mộ.

Thế nhưng Lưu Nhân Cung đâu biết rằng, thanh đao này có thể trấn giữ mộ nhưng lại không thể đặt được trong mộ. Như vậy, sau khi cha mẹ hắn chết thì ngày đêm bị đao phủ chặt chém, còn về con cháu như thế nào thì không phải nói nhiều nữa.

Mấy ngày trước khi ngôi mộ này được xây dựng xong, Lý Thái Hư cũng buông xuôi kiếp nạn của mình.

Chỉ có điều lúc đó Lý Thái Hư lại càng bị Lưu Nhân Cung quản chặt hơn, nhay cả đến bút mực cũng không được động đến, cuối cùng chỉ có thể xé áo đạo sĩ, cắn đứt ngón tay, viết bức tuyệt mệnh này, đặt cùng chỗ với bí thuật công pháp được sư phụ truyền lại.

Còn về chuyện sau này, tuy rằng không viết trên này, nhưng Diệp Thiên có thể đoán được, Lý Thái Hư lúc sắp chết cũng có phản kháng nhưng lại phải chịu nỗi đau của vạ tiền xuyên tâm.

- Mẹ nó, mình... mình rốt cuộc đã làm cái gì thể này?

Sau khi xem xong bức tuyệt mệnh của Lý Thái Hư, Diệp Thiên liền lùi lại mấy bước, tát mạnh vào mặt mình 1 cái, cậu không thể tưởng tượng được rằng chính mình có duyên nhưng lại không có phận với kỳ môn đệ nhất ngàn năm.

Những chữ lưu lại của Lý Thái Hư đã nói rất rõ ràng, bí thuật công pháp nhất mạch mà ông truyền lại đã giải thích đầy đủ trong mảnh vải do chính tay Lý Thuần Phong viết. Nói cách khác, hành động lần này của Diệp Thiên đã tự tay mình phá hủy hoàn toàn bản này.

- Vẫn còn tốt, Lý Thái Hư từng thu nhận đệ tử, cũng truyền sách lại, nếu không lần này mình thực sự đắc tội rồi!

Sau khi đọc lại tí mi 1 lần nữa bức tuyệt mệnh của Lý Thái Hư, Diệp Thiên lúc này mới hơi yên tâm, bởi vì Lý Thái Hư đã nói rõ ràng, đã có truyền nhân nên ông ta chết có thể nhắm mắt rồi.

- Ôi, nếu như sư phụ mà biết được chuyện này, không biết có tức giận mà từ trong mộ sống lại không nữa?

Diệp Thiên lúc này hồi cũng không kịp, Lý Thiên Nguyên lúc sinh thời cũng đi tìm tung tích của thôi bói đồ nhưng không tìm thấy. Mà rõ ràng mình đã cầm trong tay rồi, lại vì sợ ý mà hủy hoại nó.

- Diệp Thiên, cha tìm được rồi, này, thanh binh khí này quả nhiên là có người dùng qua!

Đúng vào lúc Diệp Thiên đang ăn năn hối hận, tiếng của Diệp Đông Bình từ ngoài cửa vọng lại, rồi cầm theo 1 quyển sách, vô cùng hưng phấn bước vào phòng.

- Cha, là Lưu Nhân Cung phải không? Con biết rồi!

Diệp Thiên uể oải trả lời, cậu vẫn còn chưa hồi phục từ cú sốc khi nãy.

- Con làm sao mà biết được? Đây, con trai, mặt con sao lại thể này?

Diệp Đông Bình nghe thấy vậy liền sững sốt, sau đó nhìn thấy dấu vết mấy ngón tay còn in trên mặt của Diệp Thiên, không khỏi kỳ

quái hỏi, từ nhỏ ông đã hay đánh Diệp Thiên nhưng cũng không nỡ đánh vào mặt bao giờ.

Diệp Thiên về mặt như đưa đám nói:

- Cha, không sao, hủy mắt bảo bối nên con đau lòng!

- Bảo bối gì?

Diệp Đông Bình tinh thần tỉnh táo, con trai từ nhỏ vốn không để ý đến mấy món đồ cổ, thứ mà có thể để cho cậu gọi là bảo bối thì tuyệt đối không phải là bình thường được.

- Thôi bối đồ của Lý Thuần Phong bị con không cẩn thận nên hóa thành tro bụi hết rồi.

Diệp Thiên đem chuyện xảy ra ở trong cổ mộ kia kể cho cha, cậu cũng cần phải tìm người tâm sự 1 chút.

Sau khi nghe con trai nói xong, Diệp Đông Bình bĩu môi nói:

- Hầy, tương gì, chỉ là 1 tấm vải rách thôi mà, Phan Gia Viên bán đây thôi bối đồ đấy, mai cha lấy cho con mấy quyển.

- Thôi, con nói cha không hiểu, cha là con mới biết được.

Diệp Thiên coi khinh, mấy cái thôi bối đồ ở Phan gia viên, đều là từ xưởng in in ra hết, có thể so sánh với nguyên bản hay sao?

Diệp Đông Bình vốn không để ý đến cái thôi bối đồ kia, mà chuyển sang đề tài thanh Yển Nguyệt Dao. Kéo Diệp Thiên đến bên cạnh bàn, Diệp Đông Bình mở 1 bức tranh trong tay ra, nói:

- Xem xem, có giống hay không?

- A, thật đúng là, 2 thanh đao này đúng là giống nhau như đúc.

Diệp Thiên nhìn xuống, lập tức bị thanh đao trong ảnh kia hấp dẫn, thế nhưng so với thanh Yển Nguyệt Dao trước mặt này, thì vết han rỉ trong bức tranh kia nhìn chẳng vừa mắt tí nào, hơn nữa ở lưỡi đao còn thiếu 1 mảnh rất lớn.

- Con trai, thanh đao này là do Lưu Nhân Cung cuối đời đường sử dụng, con xem đoạn này ghi chép lại.

Diệp Đông Bình mở 1 quyển sách trong tay ra, chỉ vào 1 đoạn trên đó cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn xuống đoạn này, nói là Lưu Nhân Cung đời Đường mất tự phụ võ công dũng mãnh, tổn mấy năm rèn 1 thanh bảo đao, sau khi không biết nguyên nhân vì sao bị mất, sau đó lại rèn thêm 1 thanh mô phỏng nữa, sau đó đào được ở 1 nơi Hà Bắc.

- Cha, tên Lưu Nhân Cung này rốt cục là người thế nào?

Sự chú ý của Diệp Thiên từ chỗ thời bối đồ chuyển sang tên tiết độ sứ ngốc ngếch này. Cậu lần đầu tiên nghe nói có người ép buộc thầy phong thủy giúp mình tìm huyết.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng hơi tò mò, kết cục của tên Lưu Nhân Cung này như thế nào, có phải là giống như lời của Lý Thái Hư nói là đoạn tử tuyệt tôn, vĩnh viễn không có hậu nhân không?

- Ày, tự con xem đi.

Diệp Đông Bình ném quyển sách trong tay cho con trai.

Xem xong đoạn giới thiệu về Lưu Nhân Cung, Diệp Thiên than dài 1 câu:

- Đây đúng là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, tự do thế nào cũng nằm trong đạo trời hết!

Lưu Nhân Cung là người Thâm Châu Hà Bắc, sau nhiều lần chống lại Đường Tấn Vương Lý Khắc Dụng, trở thành tiết độ sứ Lô Long, đánh bại Nghĩa Xương Tiết độ sứ Lô Ngạn Uy, thôn tính khu vực quản lý đó, cùng với con trai Lưu Thủ Văn đánh bại Nghĩa Xương tiết độ sứ, bởi vậy có dã tâm nổi dậy thôn tính Hà Sóc.

Nhưng không biết vì sao, sau khi Lưu Nhân Cung thôn tính Hà Sóc, dần dần trở nên hoang dã vô độ, xây dựng cung điện nguy nga tráng lệ trên núi Đại An ở U Châu, tuyển trọn rất nhiều mỹ nữ.

Mà lúc đó, nhà hắn có đại họa, con trai của Lưu Nhân Cung là Lưu Thủ Quang thông dâm với ái thiếp La Thị của hắn, vì thế 2 cha con đoạn tuyệt.

Nhưng Lưu Thủ Quang cũng không phải là hạng người tốt, hắn ta còn hoang dã bạo ngược hơn cả cha mình, thừa lúc Lưu Nhân Cung ra sức hưởng lạc, dẫn theo thuộc hạ giam lỏng cha, tự phong lên chức Lô Long tiết độ sứ.

Sau đó Lưu Thủ Quang không để ý đến dân chúng phản đối, lên ngôi xưng đế, quốc hiệu là Đại Yên, cai quản trời đất, kể từ đó, trở thành mối nguy hiểm vua triều Đường.

Sau 3 năm Lưu Thủ Quang lên ngôi, 2 cha con đều bị con trai của Lý Khắc Dụng là Lý Tồn Úc bắt được. Sau đó Lưu Nhân Cung bị áp giải tới Đại Châu, bị dùng dao đâm vào tim, lấy máu chảy khắc lên mộ của Lý Khắc Dụng, sau đó thì chặt đầu.

Còn về 2 con trai của Lưu Nhân Cung, cũng đều bị Lý Tồn Úc truy đuổi giết hết, toàn bộ con cháu nhà Lưu Gia đều đúng với lời nói của Lý Thái Hư:

- Đoạn tử tuyệt tôn, vĩnh viễn không có hậu nhân!

Chỉ có điều cha con Lưu Thị không ai ngờ được rằng, mối họa của gia tộc bọn họ xảy ra như vậy là do lăng mộ của tổ tiên, Lưu Nhân Cung càng không biết Lý Thái Hư đã sớm an bài vận mệnh của hắn.

- Đây đúng là nghiệp chướng, tự tạo nghiệp chướng nên không thể sống được!

Xem xong giai đoạn lịch sử của cha con Lưu Thị, trong lòng Diệp Thiên cảm thấy bái phục Lý Thái Hư, vị tông sư kỳ môn thời cổ đại này tính toán vô cùng tuyệt diệu khiến cho cậu thấy xem thế là đủ rồi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 272

Sắc Thuốc

Nghĩ đến Lý Thái Hư, Diệp Thiên lại cảm thấy đau lòng, “Thôi bói đồ” ở gần cậu như vậy, đúng là có duyên mà không có phận, ai mà biết được lần sau nghe được tin tức của “thôi bói đồ” là đến tận khi nào cơ chứ?

- Hay là... mình đi tìm mộ của Lý Thuần Phong hay là Viên Thiên Cương nhỉ?

Trong lòng Diệp Thiên nảy ra 1 ý định, thế nhưng nhanh chóng đã bị cậu gạt đi, đùa thế nào chứ, lăng mộ của 2 người ấy cho dù có tìm thấy được nhưng vào đó thì cũng chỉ có kết cục chết mà thôi.

- Diệp Thiên, sao thế? Xảy ra chuyện gì à?

Đang đúng lúc Diệp Thiên miên man suy nghĩ thì thấy tiếng của Diệp Đông Bình vang lên bên tai.

- Dạ, không có gì đâu, không tập trung thôi ạ!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, sau khi đặt tấm tuyệt mệnh kia vào trong cái hộp trên bàn, nhìn về phía Diệp Đông Bình, nói:

- Cha, mấy hôm nữa cha giúp con làm cái giá nha, để đặt thanh đao này ở sương phòng giữ nhà đi!

- Tiểu tử thôi, đồ tốt thì giữ cho mình. Lần sau mà gặp được nữa, thì để lại cho cha đấy!

Diệp Đông Bình bất mãn lắm bậm nói tiếp:

- Giải quyết chuyện xong rồi, con để ý chút đến chuyện của lão Đường đi, đứa bé Tuyết Tuyết kia cũng thật đáng thương, con xem da bọc xương rồi còn gì.

Đường Tuyết Tuyết tuy rằng xuất thân giàu có, thế nhưng cũng rất có gia giáo, là 1 cô bé rất dễ thương, bình thường đối với người nhà Diệp Đông Bình lúc nào cũng gọi là cô cô, bác bác, khiến cho mấy người nhà Diệp Đông Bình đều rất yêu quý.

- Vâng, ngày mai con sẽ chăm sóc con bé, 1 tháng sau đảm bảo có thể hóa giải cửu âm tuyệt mạch trên người nó.

Diệp Thiên gật gật đầu, cảm tiền của người ta rồi thì phải giúp người ta giải trừ tai họa. 1 mình Đường Văn Viễn đã giúp mình trở nên giàu có như vậy, dù thế nào cũng phải ra tay chữa khỏi bệnh cho Đường Tuyết Tuyết.

- Nhớ rồi thì tốt.

Diệp Đông Bình nhìn thấy con trai đồng ý, đứng dậy nói:

- Không được rồi, cha phải đi đây, ở đây lâu lại cảm thấy đầu óc choáng váng hết cả.

Diệp Đông Bình biết lần này con trai không để ý, cảm thấy có chút không phải, lập tức đứng dậy đến tìm Đường Văn Viễn, mấy ngày này thời gian 2 người ra vào căn nhà này trùng nhau ra phết.

- Cha, không tiễn cha nữa, con ngủ đây, 2 ngày không được ngủ rồi!

Nhìn thấy cha ra ngoài sân, Diệp Thiên vào phòng ngủ leo luôn lên giường. Từ hôm qua mệt nhọc đến bây giờ, tinh thần của cậu cũng đã mệt mỏi đến cực điểm rồi.

Giấc ngủ này của Diệp Thiên cũng không ngắn, mãi cho đến tận hơn 4 giờ sáng ngày hôm sau mới tỉnh dậy, sau khi đứng dậy tập thể dục buổi sáng, Diệp Thiên đi ngay đến kho thuốc chọn mấy thứ dược liệu.

Kho thuốc này là mới cải tạo làm từ 1 căn phòng. Chẳng có cách nào cả, Đường lão gia đem tặng dược liệu thực sự rất nhiều, để đầy ắp cả 1 gian phòng.

Thế nhưng do chỗ nào trong nhà này cũng tràn đầy linh khí trời đất, đối với nhân sâm ngàn năm hay là cô linh chi cũng không cần phải bảo quản, vớt ở đâu trong phòng cũng không sợ mất đi dược tính của nó.

Đương nhiên, trong nhà có 1 tên trộm là con chồn này nên Diệp Thiên cũng không dám để bừa bãi, ít nhất thì cái củ nhân sâm có giá hơn 800 vạn kia đã được cậu cất trong két sắt trong phòng rồi.

- Đợi sau khi chữa khỏi bệnh cho tiêu nha đầu này đã, rảnh rồi mình cũng làm như sư phụ, thu gom phương thuốc chế ra nguyên đan để cho người nhà ăn.

Người thấy mùi hương bay khắp phòng, trong lòng Diệp Thiên liền cân nhắc.

Bác cả cũng lớn tuổi rồi, bác hai sức khỏe không tốt, đều không thích hợp sống lâu dài ở căn nhà này, thế nhưng chế ra nguyên đan bổ sung nguyên khí cho 2 người họ, rất có lợi trong việc chống lão hóa, tăng cường sinh lực, tăng sức đề kháng.

Thực ra trong đông y có rất nhiều ngành, đối với 1 số chứng bệnh hiệu quả còn vượt xa tây y, giống như lục vị địa hoàng hoàn này hay gặp nhất trong đông y, đối với thận âm hư tổn hay là gan hư tổn trị liệu rõ ràng là rất có hiệu quả.

“Lục Vị Địa Hoàng Hoàn” gồm có 6 vị thuốc: Thục địa, Sơn thù, Hoài sơn, Phục linh, Đơn bì, Trạch tả.

Chẳng qua là thời cận đại chiến tranh xảy ra liên miên, rất nhiều phương thuốc bí truyền đều đã bị thiêu đốt trong khói lửa, hơn nữa tây y chữa bệnh hiệu quả nhanh hơn nên đông y cũng dần dần mất đi vị trí.

Lựa chọn mấy thứ dược liệu trừ âm tán hàn, Diệp Thiên đi vào trong phòng bếp bận rộn làm việc, cậu không phải là rang khô thuốc mà là muốn chế ra dược thiện.

Dược thiện có thể vừa làm thuốc lại vừa có thể làm thức ăn, lấy thức ăn làm thuốc, thuốc mượn lực thức ăn, thức ăn trợ giúp cho thuốc, 2 thứ hỗ trợ lẫn nhau, hợp lại càng làm thăng thêm công dụng, vừa có giá trị dinh dưỡng cao, vừa có khả năng phòng trừ bệnh, bảo vệ sức khỏe, tăng cường sinh lực, kéo dài tuổi thọ.

Mặc dù mấy năm nay 1 số nhà hàng lớn có đưa ra mảnh khóc cái gì mà dược thiện cung đình, nhưng bài thuốc gia truyền trong tay bọn họ làm sao mà có thể so sánh được với Diệp Thiên, đây chính là phương thuốc do các vị tổ sư hơn 10 đời của Ma Y Nhất Mạch tổng kết ra, chuyên trị những bệnh nan y.

Nước là nước vào lúc bình minh ở khe núi, gạo là gạo “Kinh Tây”, cho thêm mấy vị thuốc đông y vào, để lửa tốt, sau hơn 1 tiếng đồng hồ, 1 mùi thơm của thuốc bay ra khắp sân.

- Chít chít...!

Con chồn không biết từ góc nào chui ra, đứng thẳng dùng hai chân trước ôm lấy Diệp Thiên, thế nhưng 2 con mắt tròn tròn kia nhìn

chăm chập vào chỗ thuốc đáng nghi ngút khói kia.

Diệp Thiên tức giận vung tay, cười mắng:

- Cút sang 1 bên, cái gì cũng muốn ăn. Không sợ chết no à?

Cái hôm dược liệu vừa mới được đem đến, cái tên này đã chui vào kho thuốc ăn 1 đồng. Nếu như không phải Diệp Thiên sớm phát hiện ra mắng cho nó 1 trận thì chắc là chỗ nhân sâm lâu năm cùng mấy thứ quý hiếm kia đã nằm trong bụng nó hết rồi.

- Anh Diệp, thơm quá, anh làm cái gì đó?

Không chỉ có con chồn mà ngay cả Đường Tuyết Tuyết vừa mới dậy khỏi giường cũng bị mùi thơm hấp dẫn qua đây.

- Chít chít!

Nhìn thấy Đường Tuyết Tuyết qua đây, con khi cú như gặp được người quen, nhanh như chớp lên lên ngực cô, móng vuốt không ngừng chỉ vào chỗ thuốc đang trên bếp kia.

Đường Tuyết Tuyết cười nói:

- Không được ăn tham, anh Diệp cho mày ăn, mày mới được ăn!

- Tuyết Tuyết, dậy rồi à?

Nhìn thấy sắc mặt Đường Tuyết Tuyết vốn trắng xanh lúc này cũng hồng hồng lên 1 chút, Diệp Thiên cười nói:

- Cái này gọi là dược thiện, sau này là thức ăn em phải ăn mỗi ngày, ăn trong suốt 1 tháng, anh Diệp Thiên dám đảm bảo bệnh gì em cũng khỏi hết!

Diệp Thiên cảm nhận khí trên cơ thể Đường Tuyết Tuyết, âm khí tích tụ trong kinh mạch trong cơ thể cô bé đã loãng hơn rất nhiều.

Chi cần phối hợp dược thiện với linh khí trong Tứ Hợp Viện, trong thời gian 1 tháng, thì có thể ngăn chặn gần như hoàn toàn âm khí trong kinh mạch quanh thân thể cô. Đến lúc đó mình khơi thông dương mạch cho cô bé nữa, khiến cho âm dương tương trợ lẫn nhau, cứu âm tuyệt mạch lúc đó được coi như là dược hóa giải xong.

- Thật à?

Trong ánh mắt của Đường Tuyết Tuyết lộ ra 1 tia hy vọng, từ khi sinh ra đến giờ chưa có 1 ngày được sống cuộc sống bình thường, đừng nói là được đi chơi cùng bạn bè mà ngay cả đường cái ở Hồng Kông cũng chưa từng được đi.

- Đương nhiên là thật rồi, chúng ta ăn điếm tâm đi!

Diệp Thiên cười ha ha, bê thuốc vào nhà ăn, Đường Tuyết Tuyết hiểu chuyện cũng cầm theo 2 cái bát đi theo cậu.

Con khí giống như cái đuôi, cuối cùng cũng đến lúc được ưu đãi, Đường Tuyết Tuyết tìm 1 cái bát nhỏ, đổ vào 1 ít dược thiện đặt lên trên bàn, con khí kia cũng làm như thế bê cái bát lên thổi phù phù.

Nhìn thấy Đường Tuyết Tuyết vừa cho 1 thìa dược thiện vào miệng, Diệp Thiên quan tâm hỏi:

- Thế nào, ngon không?

- Đáng quá!

Sau khi cho 1 ngụm dược thiện vào trong miệng, mặt Đường Tuyết Tuyết nhăn lại, nếu không sợ Diệp Thiên trách mắng sợ là đã phun ngay ra rồi.

- Không thể chứ?

Diệp Thiên bung bát lên uống 1 ngụm, mở miệng nói:

- Đâu có đắng, thuốc đông ý là vị này mà!

- Chít chít...

Diệp Thiên còn chưa nói xong, con chồn cũng phun luôn ra hóp dược thiện vừa mới cho vào miệng, không ngừng khua móng vuốt cứ chỉ kháng nghị về phía Diệp Thiên, cuối cùng còn nằm giả chết trên bàn nữa.

- Đừng có mà phụ họa!

Diệp Thiên nắm cổ con chồn ném nó vào nhà ăn, cầm lấy bát uống thêm 1 ngụm nữa, lần này cũng tìm ra được nguyên nhân.

Nguyên nhân chính là Diệp Thiên quen uống thuốc đông y rồi, từ 5 tuổi lão Đạo thường xuyên cho cậu uống thuốc đông y, tắm trong thuốc, thế nên miễn dịch với vị của thuốc vì thế lúc chế tạo dược thiện, cũng quen cho thêm chút phụ liệu.

- Khụ... khụ.

Diệp Thiên xấu hổ ho khan 1 tiếng, nói:

- Tuyệt Tuyệt, là do anh sơ sót, chỗ này đổ đi vậy, lát nữa anh đi mua thêm chút phụ liệu, nấu lại 1 lần nữa vậy!

- Không cần đâu anh Diệp Thiên, anh uống được, Tuyệt Tuyệt cũng uống được!

Tiểu nha đầu cũng thật sự rất tinh tế, cô bé sợ Diệp Thiên giận nên nhú mày nuốt liền 1 mạch bát dược thiện xuống.

- Hi, anh Diệp, người em cảm thấy ấm lắm!

Sau khi ăn xong bát dược thiện này, sắc mặt Đường Tuyệt Tuyệt lộ vẻ vui mừng.

Bởi vì cho dù ở trong căn Tứ Hợp Viện này cũng chỉ giảm bớt sự tra tấn của Cửu âm tuyệt mạch trên cơ thể thôi, nhưng cũng không có hiệu quả giống như thứ dược thiện này.

Diệp Thiên vuốt đầu Đường Tuyệt Tuyệt, cười nói:

- Vậy uống thêm mấy bát đi, lát nữa anh đi mua thêm chút phụ liệu làm cho em, sẽ không khó uống như thế nữa!

Con chồn khi nãy bị Diệp Thiên vút ra lại lén lút tiến vào, nó vốn ăn được cả dược liệu sống được, làm gì mà sợ đấng? Chẳng qua là khi nãy a dua theo lời của Đường Tuyệt Tuyệt mà quấy phá.

Mấy ngày sau, Diệp Thiên ở lại trong Tứ Hợp Viện, mỗi ngày sáng tối đều chế thuốc cho Đường Tuyệt Tuyệt, thời gian 3, 5 ngày, tay nghề cũng lên hẳn, đến cả Đường Văn Viễn là Diệp Đông Bình bình thường cũng thử ném 1 bữa.

Sau khi Vu Thanh Nhã biết Diệp Thiên trở về, cũng đến Tứ Hợp Viện ở mấy ngày, cô cũng cảm thấy thương hại Đường Tuyệt Tuyệt từ nhỏ đã bệnh tật này nên cũng không truy cứu chuyện Diệp Thiên giấu vợ lẽ trong phòng nữa.

- Anh này, có người tìm anh kia!

Buổi trưa hôm nay, đúng vào lúc Diệp Thiên đang ngủ trưa ở sân sau, Đường Tuyết Tuyết chạy vào trong phòng đánh thức cậu, mấy ngày ở chung, tiểu nha đầu đi theo Lưu Lam Lam đến gọi cậu.

- Chu Khiếu Thiên? Anh mới nghĩ đến cậu thì cậu đã đến rồi!

Sau khi đến trước cửa, Diệp Thiên nhìn thấy Chu Khiếu Thiên đang vác túi to túi nhỏ.

Đánh nhẹ lên người Chu Khiếu Thiên 1 cái, Diệp Thiên nhìn vào người phụ nữ hơn 40 tuổi bên cạnh cậu, nói:

- Chào đi! Di nhanh vào trong phòng ngủ đi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 273

Ghi Danh Đệ Tử

Diệp Thiên biết, mẹ Chu Khiếu Thiên năm nay đã 46, 47 tuổi nhưng nhìn mái tóc hoa râm, khuôn mặt tiều tụy giống như bà cụ hơn 60 tuổi, có thể những biến cố gia đình đã khiến bà bị đã kích mạnh.

- Mẹ, bậc thang này cao để con đỡ mẹ!

Chu Khiếu Thiên đúng là đứa con có hiếu, công mẹ trên lưng còn đưa tay cho mẹ vịn chặt đi vào trong Tứ Hợp Viện.

- Cậu này, cháu giúp dì cầm lấy mấy đồ vật này đi.

Trải qua hơn một tuần điều dưỡng, sắc mặt Đường Tuyết Tuyết đã khá hơn, người cũng béo lên một chút, nhìn thấy Chu Khiếu Thiên đeo cái túi nhỏ trên lưng vội vàng đến giúp.

Chu Khiếu Thiên không biết Đường Tuyết Tuyết có quan hệ như thế nào với Diệp Thiên nên nào dám nhờ giúp, mà liên tục khoát tay nói:

- Không cần, không cần đâu em làm được, cảm ơn ...

- Khiếu Thiên, chúng ta...chúng ta đi lối nào đây?.. Này... nơi này sao lại trong lành vậy nhỉ?

Tuy mắt Chu mẫu không nhìn thấy, nhưng thính giác vẫn còn tinh vừa vào đến trong đã liền cảm thấy nơi này không giống những chỗ thường.

- Diệp... Anh Diệp, anh bày trận pháp ở đây ư?

Lúc mới vào Chu Khiếu Thiên còn không để ý, vừa nghe mẹ nói vậy, lại thấy xung quanh, trên mặt liền tỏ vẻ khiếp sợ.

Năm đó Chu thị còn là người khỏe mạnh, ngày xưa cũng nổi tiếng trên giang hồ tuy bây giờ đã mất hết nhưng thị lực của Khiếu Thiên vẫn phải có.

- Được rồi, vào nhà nói đi, ngồi xe lâu như vậy cũng mệt mỗi lắm chứ?

Diệp Thiên khoát tay cho hai người khác lui, đứng trước cửa phòng trong viện nói:

- Căn hộ cũ bên kia đã thu dọn xong từ sớm, di cứ ở lại đây nghỉ ngơi trước, để cháu gọi điện cho ba cháu đến gặp Khiếu Thiên!

Dù sao cũng là cha con trong nhà, đây là muốn cho ông ấy quay lại, sau khi Diệp Thiên rót cho Chu mẫu chén nước liền ra ngoài gọi điện thoại.

- Đợi một chút. Tiểu... Tiểu Diệp, so với Khiếu Thiên cháu lớn hơn không đến mấy tuổi, ta gọi tên cháu có quá không?

Lúc Diệp Thiên đang định bước ra cửa thì Chu mẫu gọi hấn lại.

Diệp Thiên đứng lại nói:

- Di, di gọi cháu là Diệp Thiên cũng được mà!

- Được, vậy ta gọi cháu là Diệp Thiên

Chu mẫu gật đầu, đột nhiên xoay lại nói với Chu Khiếu Thiên:

- Khiếu Thiên, quý xuống cho mẹ!

Chu Khiếu Thiên thật biết nghe lời mẹ, không nói khác hai đầu gối:

- Sọt...

Một tiếng quý xuống trước hàng gạch trên mặt đất.

- Ấy, di, di làm cái gì vậy ạ?

Khiếu Thiên, tiểu tử này, quý xuống rồi.

Diệp Thiên không hiểu sao Chu mẫu và Chu Khiếu Thiên lại làm như vậy. Liên vội đưa tay đỡ Chu Khiếu Thiên dậy.

- Tiểu Diệp, đừng cứ để nó như vậy, như thế mới là con cháu của Chu gia!

Trong lời nói của Chu mẫu đối với Diệp Thiên tỏ rõ sự cầu xin, hẳn biết bà hôm nay bà không cần đến khí tiết, nhưng đừng nói đến ánh mắt kia, ngay cả con trai bà Diệp Thiên cũng không thể nhận được.

- Chuyện đó xảy ra rồi?

Diệp Thiên nhìn Chu Khiếu Thiên miệng mấp máy, không nói nên lời, Chu Khiếu Thiên gật đầu tỏ rõ sự xấu hổ.

Vốn dĩ vẫn là Chu Khiếu Thiên dặn dò Diệp Thiên không được nói ra chuyện này, nhưng về nhà bị mẹ truy hỏi từ nhỏ Chu Khiếu Thiên cũng không dám nói dối bao giờ, liền nói ra chuyện cùng hắn đi đào trộm mộ.

- Đi gọi điện thoại cho ba anh!

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên gật đầu, Diệp Thiên cũng được một phen đau đầu vội vàng đứng gọn về một bên không biết phải làm sao khi Đường Tuyết Tuyết bảo đi gọi điện thoại như thế.

Diệp Thiên cũng là bậc hậu bối, có khuyên Chu mẫu mấy lời không tốt, nhưng Diệp Đông Bình không như vậy, lúc đó liền đến để dàn xếp, nguyên nhân cũng là vì Diệp Thiên đã để cho Đường Tuyết Tuyết đi gọi điện thoại.

- Di, rốt cục là chuyện này à? Sao đi cứ cố chấp như vậy, hãy để cậu ấy đứng lên trước đã.

Một phần Diệp Thiên giả bộ hồ đồ, một phần lại xua tay để Đường Tuyết Tuyết đi gọi điện thoại, Đường Tuyết Tuyết cũng là người cô gái thông minh liền lập tức chạy ra ngoài gọi điện thoại.

- Tiểu Diệp, cháu không cần giấu ta, ta cũng biết, con cháu đi đào trộm mộ chẳng khác nào bôi nhọ tổ tông, ta cũng không còn mặt mũi nào để mà đi gặp cha nó dưới suối vàng.

Chu mẫu cũng là giáo viên trong trường nhưng vì mắt không tốt nên đã chuyển công tác, bây giờ cũng chưa khá lên được, nhưng trong lòng thì rất rõ, nói xong nước mắt bà chảy xuống.

- Mẹ, đều tại con không tốt, mẹ đừng buồn nữa!

Nhìn thấy nước mắt mẹ chảy, khiến Chu Khiếu Thiên lập tức quỳ hai đầu gối xuống đất đi đến trước mặt mẹ, cậu ta biết sợ dĩ mắt mẹ mù cũng vì mẹ khóc nhiều quá.

- Bốp!

Một cái tát vang lên, là Chu mẫu tát con trai một cái khi

- Chồng còn sống, tu tâm dưỡng tính, lấy đức nuôi con, Chu Khiếu Thiên đức hạnh của con đi đâu rồi?

Bị mẹ tát một cái, Chu Khiếu Thiên không dám đỡ, nói:

- Không màng danh lợi không sáng, không an chí không sáng, chậm thì bắt tài, nóng nảy thì hỏng việc, tính đúng năm đúng ngày, hoan lạc không tiếp, người nghèo cũng cần.

- Mẹ tuần này là người có học vấn nha!

Nghe thấy Chu Khiếu Thiên nói, Diệp Thiên biết đó là Chu Cát Lượng viết về Chu Cát Chiêm khi mới còn là đứa trẻ 8 tuổi, được người đời sau tôn sùng giáo huấn theo sách cũ.

Sau khi Chu Khiếu Thiên đọc xong liền nói:

- Mẹ, con sai rồi!

- Tuy ta không phải là người của Chu gia nhưng theo theo ba con hơn 30 năm nên biết Chu gia rất khí khái, chứ không như con, như đạo trịch, đi đào trộm mộ? Con không cảm thấy có lỗi với tổ tông hay sao?

Chu mẫu là người tính tình khảng khái, rắn dạy và quả mắng con trai không có chút gì nể mặt, Diệp Thiên nghe xong trong lòng khá bồn chồn, hẳn không biết mình có nên vui mừng vì Chu mẫu đánh con, hay là nên cùng chịu hậu quả với tên tiểu tử này?

- Di, xin di bớt giận, nó còn nhỏ lại không biết đối nhân xử thế, đi một bước là sai một bước cũng là có thể tha thứ được, không phải là cháu để cho cậu ta đến Bắc Kinh làm thuê, chắc chắn sau này cậu ta không dám làm tiếp việc này.

Nhưng cho dù Chu mẫu có dạy bảo con trai trước mặt mình, thì cũng không có biện pháp gì, Diệp Thiên suy nghĩ rồi ngỏ lời khuyên giải.

- Tiểu Diệp, lúc mắt ta còn sáng thì còn có thể trông coi được nó... Còn bây giờ thì ta không nhìn thấy cái gì cả, chỉ nó lại đi học những cái xấu.

Chu mẫu lấy khăn tay ra lau nước mắt, đưa tay ra sờ sờ, Diệp Thiên nói:

- Dì, mắt dì có thể chữa khỏi được, dì đừng lo lắng.

Nắm chặt tay Diệp Thiên Chu mẫu nói:

- Tiểu Diệp, ta nghe cháu nói mắt của ta sẽ không sao, ta... Ta có việc muốn nhờ cháu.

- Dì, dì cứ nói...

Diệp Thiên đáp.

Chu mẫu chần chừ một lúc rồi nói:

- Tiểu Diệp, cháu và cha Khiếu Thiên giống nhau đều là người trong kì môn... Dì muốn để Khiếu Thiên bái cháu làm sư phụ để nó không tiếp tục làm những chuyện xấu nữa.

Tuy mắt Chu mẫu không nhìn thấy, nhưng trong lòng rất hiểu Diệp Thiên đã giúp con trai mình có lẽ là xuất phát từ lòng tốt, giữa hai người ngoài ra không có nguyên nhân nào khác, nói không chừng từ nay về sau con trai cũng không còn làm chuyện gì trái pháp luật nữa.

- Việc này... Dì, chuyện này không thể được, hai nhà chúng ta không cùng truyền thừa, bí thuật công pháp cũng không giống, việc này không thể được.

Sau khi nghe Chu mẫu nói, Diệp Thiên liền cảm thấy hơi nhức đầu, chuyện này hẳn đã sớm từ chối Chu Khiếu Thiên, tại sao giờ lại bị nhắc tới.

- Tiểu Diệp, nghe ta nói, ta có nghe cha Khiếu Thiên nói, truyền thừa của Chu gia đã sớm bị thất lạc, Khiếu Thiên có biết một chút

những cái đó nên cha nó cũng cố dạy dỗ, cháu cứ coi như không còn, có được không?

Chu mẫu lộ rõ vẻ mặt cầu xin, sau khi chồng bà qua đời, một mình bà nuôi con trai khôn lớn, nhiều năm qua cũng chưa nói cho nhà mẹ đẻ một lần, nhưng vì tương lai của con trai nên đã nói cho Diệp Thiên biết.

Chu mẫu có từng nghe qua chồng và bố chồng nói qua quan hệ trong Kỳ môn, bà cũng biết quy tắc trong giang hồ, trừ quan hệ phụ tử, quan trọng nhất chính là quan hệ thầy trò, chỉ khi con trai bái Diệp Thiên làm sư phụ thì bà mới yên tâm.

- Dì, đây... chuyện này không thích hợp, tuổi của cháu và Khiếu Thiên xấp xỉ, làm bạn bè thì không vấn đề gì, nhưng là thầy trò, này... cái này là không được.

Diệp Thiên lắc đầu liên tục, theo lý thì nhân cách Chu Khiếu Thiên cũng rất được, phù hợp với tiêu chuẩn của Ma Y Nhất Mạch, nhưng năm đó sớm quá vượt qua tuổi tu luyện công pháp cũng không có cách nào kế thừa truyền thừa của Ma Y Nhất Mạch.

- Tiểu Diệp, đúng... Là dì mạo muội đã quấy rầy cháu, Khiếu Thiên, chúng ta đi thôi!

Điều Diệp Thiên không ngờ chính là Chu mẫu lại có thể đứng dậy ngay, bảo con trai phải đi ngay, nhất thời làm cho hắn rơi vào tình trạng khó xử, không ngờ tính khí của bà rất khăng khái.

Diệp Thiên cười khổ kéo Chu mẫu lại, nói:

- Ai da, sao dì phải tự làm khổ mình thế, cháu và Khiếu Thiên là bạn tốt, cháu sẽ chăm sóc cậu ấy mà.

Chu mẫu lắc đầu nói:

- Kia, không giống như vậy, ta biết đứa nhỏ này hiếu thuận, mọi chuyện đều nghe lời cháu, bằng không ta e sau này cháu cũng không cần biết đến nó.

- Đây... đây đều là ngụy biện ha?

Diệp Thiên bị Chu mẫu làm cho không nói được gì, bà đã muốn đứng dậy đi ra cửa, vội vàng nói:

- Dì, nếu không thì để cho Khiếu Thiên ghi danh đệ tử đi, thực sự cậu ấy không thích hợp học môn Bí Thuật nhưng cũng có nhiều thứ cháu có thể dạy cậu ta được.

Lúc ở thời cổ đại, truyền thừa được truyền cho đệ tử từ đời này sang đời khác, sư phụ sẽ đem tất cả kỹ năng của mình truyền cho mọi người, hấn mà ghi tên giống như hữu danh vô thực, tiêu biểu là nhận cậu ngẫu nhiên chỉ truyền thụ mấy công phu mà thôi.

Nhưng cái này không phải là làm cho Chu Khiếu Thiên bẽ mặt, bởi vì lúc Diệp Thiên bá sư năm 5 tuổi cũng là nghi danh đệ tử, tới năm 10 tuổi mới được chính thức đưa vào tường môn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 274

Thu Nạp Đồ Đệ

Còn không cúi lạy sư phụ đi?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Chu mẫu cũng biết, thực ra bà cũng làm hơi quá, Diệp Thiên có thể thu nhận con trai bà làm đệ tử đã là một sự nhượng bộ lớn rồi.

Nhưng Chu mẫu cũng chỉ là bất đắc dĩ, dựa theo quy tắc quan hệ thầy trò, phụ tử xưa, chỉ khi Diệp Thiên công nhận danh phận này bà mới chịu ở lại đây.

- Sư phụ, xin nhận của Khiếu Thiên một lạy!

Thực ra Chu Khiếu Thiên bái Diệp Thiên làm thầy trong lòng chẳng có gì ngại ngùng, từ khi đào trộm mộ của Khúc Dương, cậu ta đã muốn như vậy rồi chẳng qua là Diệp Thiên chưa đồng ý thôi.

- Được, vậy là vai vế đã tăng lên một bậc.

Bất đắc dĩ Diệp Thiên phải lắc đầu, nhưng không nhường cho người khác, ngồi ở chính giữa bị Chu Khiếu Thiên khấu ba lạy, tuy chỉ là ghi danh đệ tử nhưng nghi lễ đó cũng không thể từ bỏ được.

Chu Khiếu Thiên khấu đầu xong, Diệp Thiên cũng chưa bảo cậu ta đứng dậy lên mà nói:

- Khiếu Thiên, quy tắc của Ma Y Nhất Mạch không nhiều lắm, nhưng không được diệt tổ, háo sắc hoang dâm, trước kia đã từng xảy ra rồi, cậu càng không được phạm phải biết chưa?

- Sư phụ, con biết rồi, nếu sau này đệ tử phạm vào những quy tắc đó, thì tùy thầy xử trí!

Chu Khiếu Thiên lớn tiếng đáp.

- Ai da, ta nói tiểu tử Diệp Thiên con vừa hát sao?

Lúc Diệp Thiên đang muốn giảng giải thêm mấy câu, thì tiếng của Diệp Đông Bình từ cửa vọng vào:

- Ô, sao con lại để người ta quỳ xuống đất làm gì vậy? Chàng thanh niên mau đứng lên đi!

- Sư tổ!

Chu Khiếu Thiên cũng biết lẽ độ, xoay người lại vái Diệp Đông Bình, dù sao cũng đều là bậc trưởng bối, không tính toán chuyện bề mặt.

- Cái gì... Cái gì? Sư tổ?

Diệp Đông Bình bị Chu Khiếu Thiên làm cho choáng váng, ông nhìn về phía con trai hỏi:

- Diệp Thiên này...Rất cục là đã có chuyện gì vậy?

- Cha, con ghi danh Chu Khiếu Thiên làm đệ tử, sau này coi như chúng ta là người một nhà...

Diệp Thiên giải thích cho cha, tiếp đó là nhú mày, nhìn về phía Chu Khiếu Thiên nói:

- Nhưng Chu Khiếu Thiên này, gọi ta là sư phụ là được rồi, còn cứ gọi là Chú Diệp là được, ba ta chưa già như thế đâu!

Chu Khiếu Thiên lắc đầu nói;

- Sư Phụ, nghi lễ này không thể bỏ được, vai vế và tuổi tác không liên quan đến nhau.

- Nói linh tinh, ta bảo gọi thế nào thì cứ thế mà gọi.

Diệp Thiên bực mình ngắt lời Chu Khiếu Thiên:

- Cậu mới bái sư mà đã không nghe lời sư phụ rồi hả?

Diệp Thiên nói chưa dứt đã bị Chu mẫu ngắt lời:

- Tiểu Diệp, gọi ta là đại tỷ đi, ta biết thu nạp đồ đệ là làm khó cháu, tính như thế cũng tiện cho cháu.

- Đây ... cái này đều là gì ạ?

Diệp Thiên nghe vậy cười khở, để cho hắn gọi người hơn 60 tuổi là đại tỷ, hắn thực sự không mở lời được

- Di, thế này nhé, chúng ta tính thế này, dù sao mới là ghi danh đệ tử, cháu sẽ vẫn gọi di là di, nếu di không đồng ý thì cháu cũng không thu nạp đồ đệ này nữa đâu!

Diệp Thiên đã nghĩ ra cách.

- Vậy là được rồi, anh Diệp, đã làm phiền anh rồi.

Chu mẫu nghe Diệp Thiên nói xong cũng không cố chấp nữa, sau là để Diệp Đông Bình nói.

- Không phiền toái, không phiền toái...

Diệp Đông Bình vội khoát tay. Nhìn về phía con trai nói tiếp:

- Diệp Thiên hãy để cho họ đi tạm vào hậu viện, ngôi nhà này phải dọn dẹp vài ngày cho tốt đã.

- Được!

Diệp Thiên gật đầu nói với Chu Khiếu Thiên:

- Sau này cậu hãy đi làm cùng cha ta, mảnh khoe trộm cắp không được làm, không được biết nữa.

- Sư phụ, người yên tâm, con nhất định sẽ lần theo lời thầy.

- Đúng, chú Diệp!

Diệp Thiên và Diệp Đông Bình dờ khóc dờ cười, uốn nắn lời nói của Chu Khiếu Thiên.

Tuy ba hộ ở cùng một nhà nhưng vẫn vắng vẻ vô cùng, mẹ con Chu thị vào ở để trong nhà náo nhiệt thêm, tối Lục Sâm cũng đến ăn cơm.

Nhưng đối với hai cô, Diệp Thiên cũng che dấu việc Chu Khiếu Thiên đã từng đào trộm mộ, dù sao Lục Sâm cũng là cảnh sát. Nếu biết được hẳn trong lòng sẽ có chút vướng mắc.

Sắp xếp cho hai mẹ con Chu Khiếu Thiên xong, ngày hôm sau Diệp Thiên đã đưa Chu mẫu đi bệnh viện kiểm tra mắt, là anh họ của Lục Sâm giới thiệu, viện trưởng và trưởng khoa mắt đều là người quen biết.

Tục ngữ nói, có người quen thì làm việc sẽ dễ hơn, câu này quả không sai. Sau một lúc kiểm tra, chủ nhiệm nói có một lớp màng ở khúc mắt thông báo cho Diệp Thiên bọn họ phải chuẩn bị mổ.

Phải biết cách đối nhân xử thế, trước đó Diệp Thiên đã chu đáo đút 2000 NDT vào phong bì dò thăm đưa cho vị chủ nhiệm, chuyện này coi như là ván đã đóng thuyền.

Vì Chu mẫu u buồn trong một thời gian dài, sức khỏe lại không được tốt lắm, cứ cách hai ngày là Diệp Thiên lại mời bà đến Tứ Hợp Viện một ngày, để tiện cho bà dùng thuốc bồi bổ sức khỏe.

Mà Chu Khiếu Thiên chính thức đã theo Diệp Đông Bình đi làm, hằng ngày về đều được Diệp Đông Bình khen ngợi không ngớt.

Chu Khiếu Thiên này một tuần không thấy đâu nảy sinh ý định làm ăn, có một lần Diệp Đông Bình và Lưu Duy An không ở đó, cậu ta ra ngoài mua một cái giá để nền sừng sốt với cái giá 5 vạn đồng.

- Anh Diệp Thiên, chị Thanh Nhã chúng ta có thể đi được chưa?

Đường Tuyết Tuyết đã đứng ở sau cửa viện rồi, gọi to lên phòng Diệp Thiên, vì lúc trước đã hẹn như thế rồi chứ không phải là chuyện gấp chứ bình thường sẽ không đi vào hậu viện của Diệp Thiên.

Nhưng hôm nay, Diệp Thiên nói muốn đi mua xe, nhân tiện đưa cô đi dạo, tiểu nha đầu này đã ở trong viện hơn nửa tháng, cho nên đã ăn mặc đẹp từ sớm để chờ Diệp Thiên.

- Đều tại anh, bộ dạng này của em sao ra ngoài đây.

Thanh Nhã giận dỗi Diệp Thiên soi vào gương kêu lên, sau khi xúc động mặt cô đỏ ửng lên.

- Hi hi, lau bớt một chút phấn đi không được sao, anh nói này Thanh Nhã, buổi tối em đừng đi.

Diệp Thiên không nhịn được ôm eo Thanh Nhã, trong khoảng thời gian này hẳn đã xác định được thay đổi vận mệnh cho Thanh Nhã, sau này có lộ Thiên cơ thì cũng sẽ không liên lụy đến cô.

- Muốn đẹp, e muốn quay về trường học!

Thanh Nhã giận tái mặt lườm Diệp Thiên một cái, nhìn vẻ thất vọng của hắn, lại mềm lòng;

- Quả thực, hôm nay em phải về, hay là... cuối tuần em lại đến.

- Được, một lời đã định rồi, cuối tuần anh sẽ đi đón em.

Diệp Thiên vừa nghe Thanh Nhã nói, tinh thần liền tỉnh táo, tiện đà mắng:

- Mẹ kiếp, 5 ngày nữa mới đến cuối tuần.

- Xem đức hạnh của anh kia, đừng để Tuyết Tuyết chờ lâu, mình ra ngoài đi.

Thanh Nhã mỉm cười néo mũi Diệp Thiên trang điểm lại một chút rồi cùng Diệp Thiên đi ra hậu viện.

- Chị Thanh Nhã thật xinh đẹp, so với những mình tinh em đã gặp ở Hồng Kông chị còn xinh đẹp hơn họ nhiều!

Đường Tuyết Tuyết nhìn thấy hai người đi ra kéo tay Thanh Nhã lại hỏi nhỏ.

- Hèm hèm, còn anh Diệp Thiên không đẹp trai sao?

Diệp Thiên ở một bên ho khan một tiếng, nha đầu này rất biết cách gây cảm tình, trước mặt Thanh Nhã xong rồi, Đường Tuyết Tuyết liền nịnh to lên.

- Anh thì đương nhiên là Tứ Đại Thiên Vương cũng không sánh bằng.

Đường Tuyết Tuyết cười khi khi kéo tay Diệp Thiên, nói:

- Anh Diệp, anh cần mua xe gì? Ông nội em có khá nhiều xe, hay là để ông tặng anh một chiếc có được không?

- Xe của ông nội em là của ông nội em, anh có tiền sao để ông nội tặng cho anh được?

Diệp Thiên bĩu môi, nghĩ như vậy cũng chẳng qua là theo Lão Đường kiếm lời, nói có vẻ bé đi, thấy Đường Tuyết Tuyết có vẻ thất vọng, véo mũi cô một cái:

- Đi thôi, mình mua xe tự lái cho thoải mái.

Một tuần Diệp Thiên cùng hai cô ăn cơm, nói chuyện mình muốn học lái xe, hỏi xem anh họ có cách gì không, có thể sắp xếp chuyện học sớm hơn.

Ai mà biết được, lúc ấy Lục Sâm lại chụp lấy, nói không cần đi học sẽ giúp hắn mua bằng lái, 8 năm nay luật quá là không chặt chẽ, vừa qua một tuần, Lục Sâm đã mang bằng lái xe đến cho Diệp Thiên.

Nhưng có bằng lái mà không có xe, Diệp Thiên lại không muốn mở khóa Phở Tang của cha, dù sao hắn cũng phải đánh xe từ trong ngõ hẻm ra, quả thực không thuận tiện.

- Chít chít... chít chít!

Lúc mọi người vừa đi ra đến cửa Mao Đầu không biết từ đâu chạy đến, trốn vào lòng Đường Tuyết Tuyết, như vậy là cũng muốn ra ngoài với Diệp Thiên một vòng.

- Ở nhà, có việc gì còn giúp chứ!

Diệp Thiên nhéo Mao Đầu bắt nó vào trong viện.

Tên này chính là hay gây tai họa, lần trước Diệp Thiên có linh cảm chạy đi luyện công ở công viên nhỏ gần viện, đã chính mắt chứng kiến tên Mao Đầu này dùng móng vuốt mở lồng sắt, lên lút ăn thịt chim treo ở trên cây.

Nghe mấy cụ già nói gần đây rắn đến ăn thịt chim, Diệp Thiên nóng như lửa đốt, phải đi mua lồng sắt cho Mao Đầu vào đó mấy ngày.

- Anh, Mao Đầu thật đáng thương!

Nhìn thấy Mao Đầu đứng ở trong sân thò đầu ra, Đường Tuyết Tuyết không đành lòng.

- Nó giả vờ đấy, em đừng thương nó.

Diệp Thiên tiện tay đóng cửa lại, nhưng hần vừa đi ra khỏi Hợp viện thì bị một sức lực hạn chế tay vung lên.

- Chú Vệ, hơn nửa tháng rồi không gặp, chú có khỏe không?

Diệp Thiên nhìn vào điện thoại, là Vệ Hồng Quân gọi đến, vội vàng cầm lên, nhưng nghe Vệ Hồng Quân nói, nụ cười của Diệp Thiên mất dần.

- Thanh Nhã, Tuyết Tuyết này... Chuyện mua xe để sau hãy nói vậy, chú Vệ có chuyện tìm anh.

Sau khi tắt điện thoại, Diệp Thiên nhìn Thanh Nhã và Đường Tuyết Tuyết đầy vẻ có lỗi, nếu là người khác thì Diệp Thiên không để ý nhưng Vệ Hồng Quân có chuyện tìm hần, bất kể Diệp Thiên có thể nào thì cũng phải đến giúp.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 275

Tai Họa Của Những Người Xây Dựng Công Trình.

Lần sau chúng ta tiếp tục đi, chuyện của chú Vệ không cần gấp chứ?

Giai đoạn này Diệp Thiên cũng nhàn dỗi nên giành nhiều thời gian cho Thanh Nhã, nghe Diệp Thiên nói có việc, cô cũng không nói gì thêm, còn Đường Tuyết Tuyết cũng không vui, cái miệng nhỏ nhắn đang cảm thấy buồn bực.

Nhìn thấy Đường Tuyết Tuyết như vậy, Diệp Thiên mỉm cười nói:

- Tuyết Tuyết, gọi chị Thanh Nhã cùng đi mua sắm đi, nhưng cũng không được đi lâu, buổi trưa là phải về đây.

- Cảm ơn anh, Diệp Thiên!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Đường Tuyết Tuyết liền mừng rỡ, người vẫn còn yếu không thể đi ra cửa được nhưng so với trước đã khỏe hơn nhiều, ao ước được nhìn thế giới bên ngoài.

Hơn nữa mấy ngày gần đây có việc phải quay về Hồng Kông, Đường Tuyết Tuyết giống như không bị ai quản, quần áo Diệp Thiên muốn đi ra ngoài dạo một vòng.

- Cha, Khiếu Thiên sao hai người cũng tới đây vậy? Hôm nay ở cửa hàng không có việc gì sao?

Trong ngõ hẻm không có chỗ để xe taxi, lúc Diệp Thiên, Thanh Nhã cùng mấy người đi từ ngoài ngõ vào gặp đúng Diệp Đông Bình và Chu Khiếu Thiên.

Diệp Đông Bình cười nói:

- Hôm qua, Khiếu Thiên quay về Đường Sơn có mang theo một ít thịt lừ, nó nói con thích ăn món này nên ta mang đến cho con, các

con định ra ngoài à?

- Chú Vệ bị ốm phải vào viện rồi, con muốn đến thăm, cha để thịt lừa lên đây trước đi, con đưa Thanh Nhã và Tuyết Tuyết đi mua sắm, Khiếu Thiên hôm nay cậu đi theo tôi.

Từ sau khi nhận đệ tử này, Diệp Thiên luôn thấy cha kích lệ cậu ta, nhìn thấy cha mang cho thịt lừa của Khiếu Thiên mang từ Đường Sơn về cũng là còn nghĩ đến mình, trong lòng Diệp Thiên cũng cảm thấy ấm áp.

- Tiểu tử thôi, thế nào mà lần đó bị con bắt được? Hỏi thăm Lão Vệ giúp cha đấy!

Bất đắc dĩ Diệp Đông Bình phải lắc đầu, hôm nay đoán chừng bên Phan Gia Viên cũng chỉ có Lưu Duy An rồi.

Thấy Thanh Nhã và Đường Tuyết Tuyết lên chiếc xe Audi vừa mới mua, Diệp thiên cản chiếc taxi lại, chạy hướng về phía bệnh viện.

- Khiếu Thiên, tôi nghe cha nói bây giờ cậu cố gắng luyện mồm mép lắm, sao lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Nếu không phải Diệp Đông Bình nói ra, thật đúng là Diệp Thiên không thể tin được dựa vào sự mồm mép của Chu Khiếu Thiên, mà cậu ta có thể bán được món đồ trị giá năm, sáu vạn gì đó.

Phải biết rằng, lúc Diệp Thiên mới biết cậu ta, cậu ta nói chuyện mãi mới được một câu, không ngờ chỉ qua hai tuần ngắn ngủi mà con người này đã thay đổi như vậy.

Chu Khiếu Thiên, trầm ngâm nói:

- Sư phụ, con... con muốn mẹ mình có cuộc sống tốt hơn một chút, vậy nên cũng không muốn dựa dẫm mãi vào sư phụ, để người mất mặt!

Thật ra trước đây Chu Khiếu Thiên lúc nào cũng vui như trẻ con. Nhưng từ khi cha qua đời, cuộc sống của cậu ta thay đổi, tính cách trở nên trầm tư không thích nói chuyện.

Nhưng rồi bây cùng Diệp Thiên một lúc, những áp lực trong lòng Chu Khiếu Thiên như được trút bỏ hết, tính cách cũng dần thay đổi, hơn nữa Diệp Thiên còn cho cậu ta một cơ hội để Chu Khiếu Thiên hiểu thuận với mẹ già.

Nghe được những lời này của Chu Khiếu Thiên khiến Diệp Thiên ngỡ cả người, một lý do giản dị nhưng cũng làm người ta cảm

động.

Chu mẫu còn muốn đi làm nữa. Diệp Thiên thầm thở dài một tiếng trong lòng. Vì con của mình, mẹ đồng ý trả giá bất kì giá nào, Chu Khiếu Thiên cũng là người trọng tình nghĩa, nhận đệ tử này cũng không có gì tồi.

Trong xe yên lặng một chút, thật ra là tài xế đang nhìn hai người qua gương chiếu hậu, anh ta có chút khó hiểu, rõ ràng hai người này tuổi chỉ xấp xỉ nhau, tại sao lại xưng hô là thầy trò?

Cửa bệnh viện cách nhà Diệp Thiên cũng không xa lắm, gần ngay công viên. Xe taxi dừng ngay trước cổng bệnh viện.

Sau khi xuống xe, Chu Khiếu Thiên hỏi:

- Sư phụ, không phải chúng ta đến thăm người ốm sao, có nên mua ít đồ không?

Thiếu chút nữa cậu không nói thì tôi cũng quên mất, được đợi tôi một chút.

Sau khi nghe Chu Khiếu Thiên hỏi, Diệp Thiên vỗ đầu một cái, cảm giác Vệ Hồng Quân quá quen thuộc, thậm chí ngay cả những tiểu tiết cũng quên hết, để Chu Khiếu Thiên chờ ở cửa, Diệp Thiên đi mua một giỏ hoa quả.

- Chú Vệ, tới viện B phòng 302 phải không? Cháu lập tức tới ngay.

Sau khi gọi điện cho Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên đến phòng bệnh của ông ấy.

Phòng bệnh của Vệ Hồng Quân là một gian rộng, nhìn qua cửa sổ Diệp Thiên nhìn thấy Vệ Dung Dung ngồi ở trong đó, liền gõ cửa đi vào.

- Diệp Thiên, cậu đến rồi?

Vệ Dung Dung ngẩng đầu lên, hai mắt sưng đỏ như bóng đèn, hẳn là vừa mới khóc xong.

- Đây, ở đây có chuyện gì vậy? Chú Vệ. Không phải chú nói bị ốm sao?

Thấy Vệ Hồng Quân đầu băng bó chỉ còn lộ ra đôi mắt trông giống như xác ướp, mắt Diệp Thiên cuống cả lên.

Trong điện thoại, Vệ Hồng Quân nói bị ốm để Diệp Thiên đến đây, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Vệ Hồng Quân lúc này đâu giống là đang bị ốm? Nhất định là bị đánh, hơn nữa còn bị ra tay rất mạnh, trên cả cơ thể.

Mặc dù ở Bắc Kinh nhưng Diệp Thiên cũng quen biết không ít người, nhưng trong lòng hẳn chỉ coi Trần Hi Toàn và Vệ Hồng Quân là bạn, hai người đó mà thôi, thấy Vệ Hồng Quân thế thảm như vậy trong lòng hẳn rất tức giận.

- Diệp Thiên đến rồi à?

Nghe thấy tiếng Diệp Thiên, Vệ Hồng Quân nằm trên giường đang nhắm mắt bèn ngồi dậy, chỉ vào ghế nói:

- Ngồi đi Diệp Thiên, lại đây ngồi đi, cậu này là ai thế?

- Cậu ta là Chu Khiếu Thiên, đồ đệ mới của cháu.

Diệp Thiên giải thích cho Vệ Hồng Quân, sau đó Chu Khiếu Thiên hỏi:

- Chú Vệ, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì vậy? Chú nói trước đi.

Mặc dù Diệp Thiên có thể xem được bói, cũng có thể nhìn tướng mạo người khác mà nhìn ra họa phúc, nhưng đây là phải dùng pháp thuật, bình thường không thể làm tùy tiện được, nếu không, làm cũng sẽ mệt chết mất.

Thêm nữa trong khoảng thời gian này Vệ Hồng Quân đang rất bận, Diệp Thiên cũng không muốn cho ông ta biết ông đang gặp phải kiếp nạn này.

Có người sẽ nói mấy tháng trước hẳn có gặp Vệ Hồng Quân tại sao không nhìn ra?

Đây cũng là có nguyên nhân, có câu tục ngữ là: ba mươi năm vẫn còn, nói gì thì phong thủy cũng vẫn là số mệnh của con người, đúng là đã một khi đã thành thì không thay đổi.

Nhân tố ở bên ngoài cũng rất lớn, thường xảy ra biến hóa cho dù đó là bản sự của Diệp Thiên thì cũng không thể suy đoán chính xác cho một người ở thời kì ở một chuyện được.

- Nay, Dung Dung, con xem Tiêu Từ có mua gì đến đó không?

Vệ Hồng Quân thấy con gái có chút do dự, tất nhiên là không muốn con gái nghe thấy mình và Diệp Thiên nói chuyện.

- A, Diệp Thiên cậu đến rồi.

Vệ Hồng Quân còn chưa nói xong thì cách cửa phòng bệnh mở ra, Từ Chấn Nam xách theo cái giữ nhiệt đi vào, Diệp Thiên nhận ra đi theo sau còn có Vương Trần Phong.

Trên mặt kỹ sư Vương có chút tím xanh, chắc là cũng phải chịu khổ cùng ông chủ, chính là Vệ Hồng Quân đang bị trọng thương.

Nhìn thấy Từ Trần Nam đi vào, Vệ Hồng Quân nháy mắt:

- Tiểu Từ thật có lòng, mấy thứ này để chỗ kia đi, cậu và Dung Dung hãy ra ngoài một chút.

- Được, Dung Dung chúng ta ra ngoài ăn một chút gì đó đi, Diệp Thiên trông Chú Vệ cũng được rồi.

Từ sau khi nhìn thấy Vệ Hồng Quân đến giờ còn không thấy được vẻ mặt ôn hòa của Từ Chấn Nam, kéo Vệ Dung Dung ra khỏi phòng bệnh.

- Chú Vệ, chú để kỹ sư Vương nói chuyện trước đi.

Nhìn thấy Vệ Hồng Quân nói chuyện hết sức khó khăn, Diệp Thiên giúp ông nằm xuống, hẳn có thể nhìn được lần này là tổn thương đến xương cốt, không tính dưỡng năm ba tháng thì không thể tốt được.

- Được, kỹ sư Vương, cậu nói cho Diệp Thiên đi!

Vệ Hồng Quân cười khổ, từ trước đến nay ông ta đều làm việc rất cẩn thận, hơn nữa sau khi nghe Diệp Thiên khuyên nhủ, những chuyện dính đến pháp luật đều tránh xa, không ngờ lại vẫn gặp chuyện.

- Diệp Thiên, chuyện này chúng ta phải bắt đầu từ cái công trình kia..

Trên mặt kỹ sư Vương cũng bị đánh không nhẹ, lúc nói chuyện vết thương trong miệng nói rất khó, nhưng vẫn kể rõ đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra, mấy tháng trước công ty của Vệ Hồng Quân, nhận sửa chữa một công trình lâu năm, đây là hạng mục lớn, Vệ Hồng Quân dốc

toàn bộ sức lực vào công việc này.

Cuộc sống ở thành thị ai cũng biết, việc quy hoạch lại Thành phố gặp phải những khó khăn không nhỏ, chính là vấn đề di dời các hộ gia đình, nảy sinh mâu thuẫn với những gia đình bị cưỡng chế.

Chính phủ đã thông qua việc đấu thầu công trình này, vấn đề cưỡng chế là do công ty tự xử lý, chính phủ không lo chuyện này.

Cái gọi là cưỡng chế, không có gì hơn là việc họ không bằng lòng với tiền bồi thường, mà nhà thầu lại muốn kiếm lời nên không tăng tiền bồi thường lên.

Mâu thuẫn này không giải quyết được thì không thể thi công công trình, sẽ tổn thất lớn đến gói thầu, vì vậy mà tiền bạc của cải cũng sẽ bị chuyển cho công ty khác.

Vi tránh phiền toái, rất nhiều nhà thầu sau khi nhận công trình di dời và giải phóng mặt bằng đã giao việc phá bỏ cho công ty khác giải quyết...

Những năm 90, việc phá bỏ và dời công ty đi nơi khác đều do bọn lưu manh côn đồ không nghề nghiệp trong xã hội làm, để kiếm tiền giải phóng mặt bằng mà bọn chúng không từ bỏ bất cứ một thủ đoạn tòi tệ nào.

Hết nước, cắt điện là những thủ đoạn mềm mỏng, quá đáng hơn là thả chó, thả rắn bằng không là tìm một người vào ban đêm giả làm ma quỷ vào thôn, đột nhập vào các hộ khi họ đã ngủ say không chế họ rồi nháy mắt cho người vào san bằng phòng ốc.

Còn có những chiêu bạo lực hơn, trực tiếp vào từng nhà cưỡng chế, vung xẻng lên đập loạn xạ, cho những người bị cưỡng bức đi vào khuôn khổ.

Lúc đầu, Vệ Hồng Quân cũng tính mang việc phá bỏ và di dời để giao cho những người này, nhưng sau khi nghe Diệp Thiên khuyên nhủ, Vệ Hồng Quân nghĩ lại, vì thế mà bỏ ý định gây tai họa đó.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 276

Bàn Kế

Vệ Hồng Quân là người làm ăn chứ không phải là người làm từ thiện, ông ta cũng muốn đầu tư để kiếm lời nhưng sau khi nghe Diệp Thiên nói phải làm chuyện tốt Vệ Hồng Quân cũng không có đi tìm công ty giải phóng mặt bằng nữa.

Vì Vệ Hồng Quân rất hiểu cách thức giải phóng mặt bằng trong công ty, những người nam, nữ đó không phải là những người tốt.

Từ việc kiếm lời từ việc di dời, chủ yếu là bọn họ dùng những thủ đoạn vẫn là buộc các gia đình này lấy tiền bồi thường thấp rồi ở giữa thu tiền.

Nói cách khác là chính phủ bồi thường cho họ khoản bồi thường là 10 vạn, nhưng bọn chúng chỉ cấp cho các hộ 8 vạn thậm chí là ít hơn, còn lại đều rơi vào túi của bọn chúng.

Nhưng kể từ đó các gia đình chắc chắn là không đồng ý vì vậy mà bạo lực đã nảy sinh, mấy năm nay các công trình cần cải tạo rất nhiều, vì chuyện giải phóng mặt bằng mà nghe nói nhiều người phải tan cửa nát nhà.

Cho nên sau khi Diệp Thiên nói, Vệ Hồng Quân quyết định không giao việc giải phóng mặt bằng cho các công ty khác, mà toàn bộ mọi việc đều do công ty mình phụ trách.

Dù sao thì tiền bồi thường giải phóng mặt bằng đối với gia đình Vệ Hồng Quân mà nói cũng không đáng là bao, hơn nữa còn tiết kiệm được một khoản khi không giao cho các công ty giải phóng mặt bằng khác, chỉ là công việc sẽ hơi phức tạp hơn thôi.

Dù đang trong quá trình giải phóng mặt bằng nhưng cũng có một vài hộ phải cưỡng chế, nhưng kiên nhẫn thuyết phục và nâng cao mức bồi thường nên việc giải phóng mặt bằng diễn ra tương đối thuận lợi.

Điều mấu chốt chính là hành động phá dỡ, di dời của công ty Vệ Hồng Quân đều làm các hộ rất hài lòng, chưa hề phát sinh việc kiện

cáo, chẳng khác nào được cả sự ủng hộ của chính phủ.

Việc giải phóng mặt bằng thành công khiến cho danh tiếng của Vệ Hồng Quân tốt lên, chính phủ cũng nhiều lần khen ngợi công ty của ông ta, cũng đã có ý giao một vài công trình khác cho công ty Vệ Hồng Quân làm.

Nhưng kể từ đó, công ty giải phóng mặt bằng một vài lần cũng đã rơi vào tình trạng khó xử, những công ty khác dựa vào việc cắt xén tiền khi giải phóng mặt bằng mà sống bây giờ mất khoản đó, bây giờ không còn ai tìm đến họ thì bọn họ kiếm com bằng gì? Vì thế tất cả các mâu thuẫn đều hướng về Vệ Hồng Quân.

Các công ty giải phóng mặt bằng ở Bắc Kinh chủ yếu đã có từ lâu, chủ đều là những tên côn đồ lưu manh, nuôi những người nhân dõ được chính phủ hỗ trợ, giải quyết những phạm nhân ra tù có nghề nghiệp.

Nhưng người nào cũng biết, đám người cải tạo kia, khi đi giải phóng mặt bằng đều dùng đám đá, thả chó giáu rấn chủ yếu.

Đương nhiên bọn côn đồ này khi đã kiếm được tiền giải phóng mặt bằng thì cứ chi cũng văn minh hơn. Mấy nhà vừa thương lượng cùng Vệ Hồng Quân quyết định thuyết phục trước rồi sau mới dùng đến áp lực.

Vì thế việc giải phóng mặt bằng ở khu Đông Thành đều tìm tới công ty của Vệ Hồng Quân, nhưng người thô kệch thì vẫn thô kệch, những người tới uy hiếp Vệ Hồng Quân bắt việc đó phải để họ làm nếu không sẽ ra tay với Vệ Hồng Quân.

Nếu mấy tên này có thể cùng thương lượng với Vệ Hồng Quân tốt một chút, thì có thể vì khoản tiền gian lận trong bồi thường mà giao cho họ nhưng bọn chúng lại quyết liệt phá nhà.

Ở Tứ Hợp Viện, Vệ Hồng Quân có nhà hàng nhỏ, ở đó toàn là long, xà hỗn tạp. Quan hệ khá rộng trong thành Bắc Kinh, nên Vệ Hồng Quân được coi như là một nhân vật có tiếng.

Hơn nữa hiện tại Vệ Hồng Quân càng làm ăn lớn lại càng giao tiếp nhiều, mấy năm qua cũng có ít người dám xem thường ông.

Cho nên bị mấy người ở công giải phóng mặt bằng kia công kích thì đương nhiên Vệ Hồng Quân cũng phải lật mặt đuổi bọn chúng ra ngoài.

Vệ Hồng Quân cũng không để bụng chuyện này, dù sao thì quan hệ giữa ông và chính quyền cũng không tệ. Ông cũng không sợ bị bọn côn đồ làm phiền, “dân đấu với quan” là muốn chết.

Sau hai tháng, những người đó cũng không còn dám đến làm phiền nữa, Vệ Hồng Quân bận nhiều việc cũng quên luôn chuyện này.

Nhưng trăm vạn lần Vệ Hồng Quân cũng không thể ngờ ý nghĩ của bọn côn đồ còn rất nhiều thủ đoạn biến trắng thành đen đối phó với Vệ Hồng Quân.

Buổi trưa hôm trước Vệ Hồng Quân nhận được báo cáo của kỹ sư Vương, nói là các hộ cần giải phóng mặt bằng đột ngột đổi ý hơn nữa còn xé cả bản hợp đồng bồi thường, bảo là muốn ông chủ công ty làm.

Mấy nhà cần di dời có vị trí hết sức quan trọng, tuần sau thi công đến đó, nhất định là phải dời những nhà này đi.

Sau khi nghe kỹ sư Vương báo cáo, các hộ gia đình kia muốn nâng giá, lúc đó cũng không còn để ý gì nữa, dù sao thì mấy hộ chung quanh cũng đã chuyển đi rồi, có nhượng bộ một chút cũng không sao cả.

Tối Vệ Hồng Quân mang theo mấy người có chức quyền trong công ty đến những gia đình đó, nhưng Vệ Hồng Quân thật không ngờ nhà cậu thanh niên chủ nhà kia lại há mồm đòi khoản bồi thường là 1000 vạn.

Phải biết rằng chỗ cần di dời đó có 18 m² 3 gian, theo giá thị trường lúc đó cũng chỉ 30, 40 vạn, 1000 vạn phải mua được vài chục chỗ như thế.

Thấy đối phương không có thành ý, Vệ Hồng Quân cũng không muốn nói nhiều, lúc bọn họ chuẩn bị đi thì đột nhiên có tới 7, 8 người trong buồng cầm dao, gậy gộc xông ra, đánh Vệ Hồng Quân một trận thảm thương.

Bọn họ chỉ biết Vệ Hồng Quân, kỹ sư Vương can ngăn đám người kia cũng bị đánh mấy trường trên mặt, căn bản không bị thương gì, nhưng ông chủ Vệ thì thảm.

Nhưng những người này cũng biết ra tay có chừng mực, gậy gộc đánh vào người, tay chân, nhưng còn dao thì không dùng đến, tuy Vệ Hồng Quân bị chảy máu nằm trên đất thật thảm nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, sau khi đưa đến bệnh viện Vệ Hồng Quân cũng nhanh tỉnh lại.

Đến bây giờ đương nhiên là không chịu bỏ qua, tối đã huy động toàn bộ mối quan hệ chuẩn bị đi bắt tên chủ hộ kia, ít nhất thì cũng là tội cố ý gây thương tích.

Nhưng điều Vệ Hồng Quân không ngờ tới là chủ căn hộ đó không cần bắt mà y đã ở cùng trong bệnh viện với Vệ Hồng Quân, hơn

nữa cũng bị thương so với Vệ Hồng Quân cũng không nhẹ.

Hơn nữa cảnh sát lại ghi rõ đây là vụ đánh nhau giữa công ty giải phóng mặt bằng và chủ hộ, người chủ hộ kia bị thương là Vệ Hồng Quân ra tay trước, y và mấy người bạn chỉ ra tay phòng vệ.

Vốn dĩ Vệ Hồng Quân đã nhờ những quan hệ kia bắt hết mấy người đó đi, nhưng ai biết được ngày hôm sau những người đó lại mang người bị thương ở trong bệnh viện ra chạy đến chính quyền tố cáo.

Lý do bản cáo trạng là vì bị cưỡng chế di dời, động thủ đánh người trọng thương, còn cấu kết với cảnh sát bắt người vô tội, yêu cầu chính quyền giải oan cho họ.

Thành Bắc Kinh là nơi nào? Đó là thủ đô, mọi chuyện lớn bé đều khiến cho cả nước chú ý.

Những người này danh thế rất lớn, lúc đó khiến cho lãnh đạo phải vỗ bàn cho mấy người đó về, Vệ Hồng Quân cũng không chồn tránh những quan hệ kia.

Cho dù phải chịu thiệt thòi lớn, Vệ Hồng Quân cũng không ngờ mấy người kia lại uy hiếp ông, nhưng hôm qua Vệ Hồng Quân cũng nhận được một cú điện thoại trong lòng cũng đã hiểu được phần nào.

Hóa ra là hơn một tháng trước, cậu thanh niên kia đi mua đất, thì giá bất động sản trên sàn chứng khoán mới giảm không lâu, mà lúc mua nhà cũng đã thương lượng với Vệ Hồng Quân.

Người bạn trong chính phủ đã nói với Vệ Hồng Quân, chuyện này cũng có chủ ý của một lãnh đạo, tốt nhất là nên biến chuyện này thành nhờ rồi chuyện nhờ biến thành không có, đôi bên đều bị thương, cứ dựa theo tranh cãi dân sự mà giải quyết.

Hiểu rõ nguyên nhân gây nên hậu quả Vệ Hồng Quân cũng không khỏi chạnh lòng, nhưng tính kế xa như vậy, hơn một tháng trước bắt đầu sắp xếp cho anh ta vào.

Hơn nữa những người này cố nhiên là đã dùng khổ nhục kế, để những quan hệ của mình không có tác dụng, làm cho ông bị đánh lại còn khiến ông không có cách nào.

Vệ Hồng Quân cũng không phải là người không biết nhẫn nhịn, chỉ có điều ngày hôm qua nhận được tin, nhiều công trường đang bị bọn lưu manh đập phá, mấy công nhân kiến trúc bị đánh thương.

Chính Vệ Hồng Quân cũng bị đánh, ông có thể nuốt cục giận này nhưng rõ ràng là bọn chúng muốn cạn tài ráo máng, để công ty của Vệ Hồng Quân đi xuống, ông cũng không thể chịu được nữa.

Nhưng bây giờ cũng không nhờ cậy được gì người trong chính phủ, Vệ Hồng Quân cũng tìm mấy người bạn trong xã hội, mấy người đó vừa nghe đến chuyện mấy công ty giải phóng mặt bằng rất phiền phức liền thi nhau cúp máy...

Càng nghĩ Vệ Hồng Quân càng thấy phải gọi ngay cho Diệp Thiên, tuy ông biết ở Bắc Kinh các mối quan hệ của Diệp Thiên không bằng mình, nhưng không biết tại sao Vệ Hồng Quân lại tin tưởng Diệp Thiên có thể giúp ông giải quyết được việc này.

- Mẹ kiếp, khó khăn là lẽ thường, câu nói này thật vớ vẩn.

Sau khi nghe kỹ sư Vương giải thích xong, sắc mặt Diệp Thiên trở nên xanh mét, bởi chính hắn đã khuyên Vệ Hồng Quân làm việc thiện, mẹ nó chứ những người kia sinh ra không có mắt, làm chuyện thất đức, chuyện này cũng là do Diệp Thiên mà ra.

Nhưng đây cũng là Diệp Thiên không biết bên trong chuyện giải phóng mặt bằng có mờ ám, hắn khuyên Vệ Hồng Quân phải bắt đầu tốt, nhưng lại chặt đứt đường tài của người khác.

Tục ngữ nói cản đường như giết cha mẹ, nếu là người trong gia đình ngoan, tự nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ, chứ đừng nói gì đến Vệ Hồng Quân chỉ là một thương nhân, chính là những quan lớn trong chính phủ giờ rất nhiều chiêu trò muốn kéo ông xuống ngựa.

- Ai u, ông chủ Vệ thần sắc của ông hôm nay khá đấy, làm ông chủ Vệ rốt cục là được ở riêng một phòng bệnh, các anh em của ta thì 6 người ở chung một phòng.

Lúc Diệp Thiên đang cực kì tức giận, thì có một người đi vào đá “Âm” một cái 4, 5 người thanh niên dẫn đầu là Hoàng Mao đi vào.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 277

Vụ Huyết Ân

Từ những thập niên 80, điện ảnh Hồng Kông được lưu hành ngay trong đại lục, một thời gian dài cách ăn mặc của những nhân vật trong phim nhanh chóng ảnh hưởng trong nước như gặp được gió.

Anh Tiểu Mã diễn giống Châu Thuận Pháp (Anh hùng bản sắc) khiến cho vô số áo gió, kính râm xuất hiện trên đường, người ta còn cố ý mang loại áo này ra để hấp dẫn giới trẻ.

Mà ở những thập niên 90, thanh niên chịu ảnh hưởng rất lớn của Điện ảnh Hồng Kông mà chắc chắn là Yong and Dangerous

Vì hủy bỏ chế độ nhận công tác thay cha mẹ, cuối những thập niên 90, trong xã hội rất nhiều thanh niên thất nghiệp.

Những người thanh niên nhiệt huyết đang sôi trào liền bị một số người có mục đích dẫn dắt, họ đều bị ảnh hưởng từ các anh hùng hảo hán trong các tác phẩm đem cắt mái tóc của mình thành những hình cở quái.

Trông thấy những người thanh niên này Vệ Hồng Quân nhất thời bị kích động, hai tay vung lên la lớn:

- Ai cho các cậu vào, đi ra ngoài hết cho tôi.

Chẳng qua nhìn Vệ Hồng Quân cũng giống như cái bánh trung, lúc này không còn chút sức lực nào chấn áp đám thanh niên kia, Hồng Mao - tên thủ lĩnh cười khi khi nói:

- Ông chủ Vệ, kia là con gái của ông hả? Híc nghe nói vẫn đang là sinh viên, tên là Thủy Linh phải hả?

- Mày.... Chúng mày dám động đến con gái tao, tao sẽ giết hết bọn chúng mày.

Sau khi nghe bọn chúng nói, Vệ Hồng Quân vô cùng tức giận, thiếu chút nữa đã xuống giường liều mạng với bọn chúng, cũng là bị

Diệp Thiên ngăn lại.

- Chú Vệ, yên tâm, đừng nóng nảy.

Diệp Thiên tươi cười nhưng nếu nhìn kĩ có thể thấy sự lạnh lùng căm giận đến tận xương tủy.

- Vậy là được rồi nha, không lại bảo chúng ta ngay một chút lễ phép với người cũng không hiểu, bố mày đây cũng là đến để an ủi ông thôi

Thấy Diệp Thiên khuyên Vệ Hồng Quân, tên Hồng Mao kia càng hung hăng càn quấy.

Diệp Thiên cau mày nói:

- Chú Vệ không được khoe lắm, cần nghỉ ngơi,

- Tiểu tử, người xem dễ dàng như thế ư? Người có tin ta chém chết người hay không?

Hoàng Mao liếc mắt một cái, rõ ràng là có con dao cắm ở móng của hắn.

- Mày xưng với ai là bố đấy?

Diệp Thiên không nói gì nhưng thực ra Chu Khiếu Thiên cũng không vui, cậu ta là đồ đệ của Diệp Thiên, tên Hồng Mao này nếu lên làm bố của Diệp Thiên, đây chẳng phải mình lại thêm nhiều sự phụ hay sao?

Hơn nữa, 4, 5 tên côn đồ kia đều mang theo đao trên người, nhưng một chút quyền cước, công phu cũng không có, từ đầu Chu Khiếu Thiên hoàn toàn không dè dặt khỏi bọn chúng, không cần sự phụ ra tay, một mình liều mạng một phen là xong.

- Híc, tiểu tử... không phải gọi mày sao?

Hoàng Mao trừng mắt, một tay chộp lấy đuôi đao, đi về phía Chu Khiếu Thiên, mấy hôm trước cũng với bộ dạng này gã đã chém Vệ Hồng Quân, bây giờ lại quen thói hung hăng càn quấy.

- Được, anh bạn có chuyện gì thì nói đi.

Diệp Thiên bước lên mấy bước, bất động chắn giữa Hoàng Mao và Chu Khiếu Thiên.

- Mẹ kiếp, sao lại có tên tiểu tử này!

Không biết vì sao, đang lúc đối diện với Diệp Thiên, trong lòng Hoàng Mao run lên một chút, như bản năng gã từ bỏ suy nghĩ muốn giáo huấn cho Diệp Thiên một trận.

Hôm nay, Hoàng Mao tới mang theo nhiệm vụ, liền đến trước mặt Vệ Hồng Quân sờ sờ vào cái băng gạc trên đầu, cười lạnh lùng rồi nói:

- Ông chủ Vệ, lão Đại của chúng tôi nói, nếu ông biết điều một chút, bỏ ra một trăm ngàn làm tiền bồi thường để giải phóng mặt bằng và giao việc đó cho công ty chúng tôi thì chuyện này coi như xong, còn nếu không....

Theo ý của Hoàng Mao, chuyện của Vệ Hồng Quân coi như xong, không sợ gã không chấp nhận kế hoạch của này, còn không thì mỗi ngày đều sẽ có người đến công trường phá rồi, Vệ Hồng Quân sẽ còn chịu tổn thất nhiều hơn nữa.

Việc di dời mấy nhà kia là của công ty, cũng không phải việc di dời là hoàn toàn của Vệ Hồng Quân, nhưng bọn chúng có biết một chút nội tình của ông, ngộ nhỡ nếu chơi trò cá chết lưới rách thì bọn hắn cũng chẳng tốt đẹp gì.

- Chúng mày...

Vệ Hồng Quân đã trừng mắt lên, chưa bao giờ ông phải chịu sự sỉ nhục như vậy, ông tức giận đến nổi suýt nữa thì lên cơn hen.

Diệp Thiên vỗ vỗ vào lưng Vệ Hồng Quân, giúp ông dễ thở, rồi nói:

- Chú Vệ, đừng nóng giận, đừng nóng giận không lại ảnh hưởng đến sức khỏe, như thế không đáng đâu.

- Nhãi ranh, này nói cái gì, muốn chết phải không?

Hoàng Mao đẩy Diệp Thiên ra, bị nghe phải một câu không lọt tai gã định rút đao trong người ra.

- Ha ha, Khiếu Thiên, người này ấy hả, cậu hãy giảng giải đạo lý cho hắn đi, đùa giỡn lưu manh hả? Chúng ta không thể chơi cùng bọn chúng được.

Bị tên Hoàng Mao đẩy ra một chút, Diệp Thiên cười, hơn nữa lại cười rất vui vẻ, rút rất nhanh tay phải ở phía sau tươi cười vỗ vào ngực Hoàng Mao như giúp hấn phui phui bụi, nói:

- Chú Vệ, vừa nói là sẽ bàn bạc mà, các người về trước đi.

Bị Diệp Thiên sờ lên người một chút, cả người cảm thấy lạnh, lui lại phía sau từng bước một, dùng đao chỉ vào Diệp Thiên nói:

- Mẹ kiếp, các người không phải ra về, chiều tao lại đến, nhất định phải cho tao câu trả lời thuyết phục.

Diệp Thiên gật đầu liên tục nói:

- Ngài yên tâm, tôi sẽ khuyên can chú Vệ, chúng tôi đều là người thật thà, nào dám trêu chọc các cậu.

- Coi như tiểu tử này biết điều, các anh em đi thôi, chiều lại đến!

Thấy Diệp Thiên có vẻ mềm mỏng, Hoàng Mao tưởng mình đã thắng, hơn nữa hôm nay lúc đi lão Đại cũng nói chỉ được đe dọa chứ không được động thủ, coi như gã đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Chỉ sợ là các người không đến được!

Thấy đám người của Hoàng Mao đi ra khỏi phòng bệnh, Diệp Thiên cười nháy mắt, đi đến giường nhật bức mình bị roi lên, rồi nói với Chu Khiếu Thiên:

- Khóa trái cửa lại, không cho ai vào.

- Vâng, thưa sư phụ!

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của Vệ Hồng Quân, Khiếu Thiên có vẻ thích thú, vừa rồi là Diệp Thiên đã vẽ bùa Hư Không nhưng bị cậu ta nhìn trộm thấy,

Thủ đoạn này có trong tiểu thuyết ở giang hồ, không phải ai cũng sử dụng được, Chu Khiếu Thiên không ngờ Diệp Thiên lại dùng chiêu này, hình tượng sư phụ trong lòng cậu ta lại lớn thêm.

- Diệp Thiên, vừa rồi mấy người kia là muốn ra tay với ta.

Vệ Hồng Quân cũng gần 50 tuổi, bị tên Hoàng Mao này đánh cho một trận đau nhức không thể không nói ra, vừa rồi nhìn thấy Diệp Thiên cười khi mấy tên kia ra ngoài, suýt nữa lại không kìm nổi sự tức giận.

- Chú Vệ, xin chú hãy xem như đây chỉ là trò đùa, chú phải chịu thiệt thòi một chút nhưng nhất định Diệp Thiên sẽ đòi lại cho chú.

Diệp Thiên hí mắt nhìn ra cửa, dù vẫn tươi cười nói chuyện, nhưng sát khí vẫn vây bốn xung quanh, chưa có người nào đứng trước mặt hắn mà xưng bố cả.

- Xem kịch?

Nghe vậy, Vệ Hồng Quân lặng đi một chút, nhân tiện nhớ lại chuyện vừa xảy ra, nhất thời kích động, vỗ lên giường rồi nói:

- Diệp Thiên, mau đỡ chú ra cạnh cửa sổ đi.

Diệp Thiên cần phải nhìn chăm chăm xuống dưới không thể phân tâm, không quay đầu lại nói:

- Khiếu Thiên giúp một tay.

- Con biết rồi, thưa sư phụ

Chu Khiếu Thiên trả lời, chân tay nhanh nhẹn giúp Vệ Hồng Quân xuống giường đến bên cửa sổ, vừa đúng chỗ có thể thấy chi nhánh bên kia.

- Ra rồi. ...

Ánh mắt Diệp Thiên bỗng lạnh lùng, bởi hắn vừa nhìn thấy tóc của Hoàng Mao.

- Cho ta một phát!

Ngón áp út tay phải của Diệp Thiên giơ lên, ngón giữa và ngón trỏ bấm vào thế bắt quyết, dưới tầng tên Hoàng Mao đã đi xa, một luồng sát khí đi xuyên qua không gian rơi thẳng vào người Hoàng Mao.

- Mẹ kiếp, sao lại lạnh thế này? Không phải đang là tháng 4 sao?

Vừa mới đi ra từ viện Hoàng Mao lạnh run mình, rồi đột nhiên trong đầu loạn lên, y phát hiện chuyện tình của y và Nhị tẩu bị mọi người vạch trần, rồi tất cả an em trong đội đều đuổi giết y.

Vốn dĩ qua hệ với các anh em đều tốt, nhưng bây giờ lại bị các anh em chém, Hoàng Mao hét to.

Hơn nữa Hoàng Mao phát hiện mình như bị Nhị gia bắn vào người, trong lúc giờ đao chém dừng mảnh vô cùng, ngày xưa những anh em chạy trốn cũng đều bị y chém chết, điều này làm cho Hoàng Mao càng hưng phấn tiếp tục giờ đao truy sát.

Hoàng Mao đang đắm chìm trong thế giới tinh thần của mình nhưng người khác nhìn vào sẽ không thấy, chỉ nhận ra sự lưu manh của người thanh niên, đột nhiên rút đao chém tới tấp vào những người bên cạnh mình.

Hoàn toàn không phòng bị, có hai người bị chặt giữa cổ, khuôn mặt kinh hãi từ từ nằm xuống đất, máu trong miệng chảy ra không ngừng.

Có hai người phản ứng nhanh chạy đến cướp lấy đao trong tay Hoàng Mao, ai biết Hoàng Mao một tay cầm đao, đao đưa hấu đặc chế y đã chặt đứt cổ tay một người rơi xuống.

Lúc đó, người kia hồn bay phách tán, bất chấp những anh em còn đang kêu rên trên mặt đất liền quay mặt chạy đi.

Nhưng Hoàng Mao nhận ra, đuổi theo sát sao, chạy được khoảng 20m cuối cùng đã đuổi kịp phía sau, chém một đao vào gáy người kia.

Bệnh viện đột nhiên có huyết án làm cho tất cả những người nhà bệnh nhân đều hoảng hốt, vốn dĩ bệnh viện khá yên tĩnh liền có tiếng khóc rung trời cảnh tượng giống như có một nhân vật lớn nào đó vừa mới chết.

- Diệp Thiên, cũng hơi tàn nhẫn đấy chứ?

Dù Vệ Hồng Quân có hận bọn kia đến thấu xương nhưng tận mắt chứng kiến một màn huyết chiến trong lòng cũng không khỏi lạnh toát, mồ hôi chảy dọc theo cột sống.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 278

Bắn Chết

Sau khi nghe Vệ Hồng Quân nói, Diệp Thiên hừ một tiếng lạnh lùng:

- Chú Vệ, mấy người này làm càn như vậy, trông ánh mắt gian ác của họ chắc chắn không phải là người tốt.

Trước mặt bọn hắn, cho dù hôm nay không có chuyện gì, chỉ trong vòng 3 năm cũng bị bắn chết, bây giờ nếu cho bọn chúng một lối thoát thì thay vào đó sẽ nhiều người bị chúng gây họa.

Đôi khi Diệp Thiên cũng rất mềm lòng, nhưng hắn cũng nhớ kỹ sư phụ đã từng nói một câu, trừ ác xong phải lập tức làm nhiều việc thiện, hắn luôn tâm niệm và làm việc theo lời sư phụ dạy.

Vệ Hồng Quân vốn làm việc thiện, nhưng lại gặp phải chuyện ác, Diệp Thiên tin mọi chuyện đều có nhân quả, tự biết chuyện này, lẽ nào mình thay trời hành đạo trừng trị mấy kẻ này cũng không được.

Cho nên dù không lo việc trộm mộ phong thủy, thì việc trước mắt vẫn là phải xử lý mấy tên côn đồ làm chuyện xằng bậy kia, lúc ra tay Diệp Thiên tuyệt đối nham hiểm, không một chút thương hại.

Nhưng là giống với vị chủ nhiệm Tề của đài CCTV. Diệp Thiên cũng chỉ làm cho gã ta mất hết danh dự, chứ không muốn lấy tính mạng gã, vốn dĩ gã cũng chưa đáng tội chết,

- Nhưng.... Nhưng là giết người rồi!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Vệ Hồng Quân cũng không biết phải nói gì cho phải, năm đó ông cũng từng tàn nhẫn, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là lấy chai bia đánh người, làm sao có thể chứng kiến cảnh máu đổ.

Lúc trước thấy Diệp Thiên giễu cợt chủ nhiệm Tề, Vệ Hồng Quân chỉ thấy buồn cười nhưng người chết rành rành ngay trước mắt,

cho dù Vệ Hồng Quân có hận đám thanh niên đến thấu xương thì cũng vẫn cảm thấy lạnh cả người.

Lúc này Vệ Hồng Quân mới biết, bề ngoài Diệp Thiên cười hi hi ha ha nhưng khi trở mặt thì vô cùng đáng sợ, vừa rồi Diệp Thiên lại lộ ra ánh mắt lạnh lùng tàn khốc, quả thực mấy người kia chỉ bình thường như những con kiến.

Song Vệ Hồng Quân trong lòng cũng cảm thấy khá may mắn, với Diệp Thiên luôn cầu được ước thấy, cho tới nay quan hệ của hai người cũng ở mức Tâm Kinh, nếu không ông cũng không thể thấy một bộ mặt thật của Diệp Thiên.

- Giết người? Ai giết người?

Diệp Thiên tỏ vẻ vô tội, liếc mắt nhìn Vệ Hồng Quân một cái, rồi nói:

- Chú Vệ, không phải chúng ta giết người, thì chúng ta lo chuyện gì?

Thực ra, đối với Hoàng Mao, trong lòng Diệp Thiên cũng thấy giật mình, vượt xa ngoài dự tính của hắn.

Vừa rồi, trong lúc chế bùa Hư Không Diệp Thiên đã hơi vội vàng, thực ra bùa hiệu cũng không được tốt lắm, nhưng tên Hoàng Mao này tâm địa ác, có sát khí, nên hắn chỉ làm cho sát khí đó mạnh lên rồi lộ ra ngoài thôi.

Nhắc tới, cũng thật khéo, mấy ngày qua Hoàng Mao mới xem xong bộ phim Young and Dangerous.

Hơn nữa, quan hệ nam nữ của bọn hắn mười phần hỗn loạn, thường xuyên quan hệ nam nữ bừa bãi, không chỉ thế Hoàng Mao còn hút cả thuốc phiện, chứ những người đầu óc bình thường đã không đến nỗi.

Hôm qua không biết là Hoàng Mao đã lên giường cũng cô gái nào mà bây giờ đầu óc hồ đồ, lại đã xem phim thực tế nên đã quyến rũ Nhị Tâu Trần Hạo rồi.

Hơn nữa, Hoàng Mao cũng học theo sự dũng mãnh của nam diễn viên chính, một người đuổi giết chém bay đầu bốn người, tên cuối cùng cũng bị chém bay đầu xuống đất.

Nhưng âm mưu sát hại trong đầu Diệp Thiên cũng không nhiều, chỉ một hồi trút hết ra Hoàng Mao đã ngã trên mặt đất, đầu óc mơ màng cũng bắt đầu tỉnh lại.

- Ai làm? Ai làm vậy?

Vừa mới tỉnh lại Hoàng Mao đã nhìn thấy bạn mình bên cạnh đầy máu, đầu óc như muốn nổ tung, liến cầm dao nhảy dựng lên, tức giận nhưng không có ai trả lời gã.

- Sơn Kê, tay cậu đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nhìn xung quanh,

Hoàng Mao đều thấy bạn mình bị chém ngã xuống đất, liền vội vàng cầm dao chạy tới.

Trên mặt đất Trần Tiểu Xuân kinh sợ, vừa mới tỉnh lại cảm cánh tay bị đứt nhìn thấy Hoàng Mao như hung thần lao đến trong chớp mắt lại bị hù dọa cho hôn mê bất tỉnh.

- Rốt cục ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Thấy bốn đồng bọn chết trên mặt đất, vốn đầu óc Hoàng Mao không thể nào tỉnh ra, liền kéo người phụ nữ trung niên lại rống lớn lên hỏi:

- Nói cho tao, ai đã giết bọn họ, không nói tao cho một đao chết bây giờ.

Người đàn bà đáng thương bị hù dọa sợ chết, làm sao có thể nói được gì? Ngay lúc đó Hoàng Mao định chém chết cô, thì đột nhiên bên tai có tiếng gào to:

- Dừng tay lại, tôi là cảnh sát đây.

Sau hai tiếng quát là hòng sung đen sì nhắm vào hắn, 4, 5 người mặc áo công an, cảnh sát bao vây Hoàng Mao.

Cửa bệnh viện cách đồn công an không xa, nhận được tin tố giác có người đang hành hung giết mấy mạng người, toàn bộ công an trong đồn đã được huy động, chưa đầy 5 phút sau đã có mặt tại hiện trường.

Tình cảnh bi thảm ở hiện trường làm cho mấy cảnh sát lạnh cả người, hai trong số bốn người bị chém giữa cổ, trên mặt đất đầy máu, một người ở xa hơn thì bất tỉnh cả người đầy máu cũng không biết là còn sống hay đã chết.

Người trên mặt đất cạnh Hoàng Mao bị đứt cổ tay, nhìn máu ở tay chân đầm đìa mà làm cho người ta cảm thấy lạnh run người.

- Đồng chí cảnh sát, các anh đến thật đúng lúc, các anh vừa tới, các huynh đệ của tôi đều bị chém chết, các anh phải giúp tôi tìm ra hung thủ tôi phải báo thù cho bọn họ.

Lúc thấy mấy đồng chí công an, suýt nữa Hoàng Mao đã rơi lệ, thật không ngờ y lại lễ độ như vậy.

- Trước tiên anh hãy bỏ đao xuống.

Sở trưởng sở Công an là một cảnh sát có thâm niên, anh cũng đã nhìn ra, thấy tinh thần Hoàng Mao bất thường, hơn nữa vụ án đã quá rõ ràng, chính là Hoàng Mao đã sát hại 4 người.

Nhưng Hoàng Mao này lại rất thâm trầm, bên trong đầy nghi khí huynh đệ, lắc đầu nói:

- Không được, các anh phải giúp tôi tìm ra hung thủ tôi muốn chém chết nó để báo thù cho các huynh đệ.

Có một vài người bệnh khá to gan, vừa rồi cũng đã chứng kiến lại nghe Hoàng Mao nói thêm bốt, không khỏi thấy nực cười, lớn tiếng nói:

- Báo thù cái gì, chính là anh đã chém chết bọn họ, muốn báo thù thì giết anh đi là tốt nhất.

- Tôi ... tôi chém chết bọn họ?

Hoàng Mao nghe thấy vậy ngẩn cả người, nhớ lại giấc mơ mơ màng màng, vừa rồi chính mình đã giết người? Nhưng những người đó đều truy sát mình.

- Đúng, nhất định là người kia đã chém chết huynh đệ của mình.

Người giống Hoàng Mao là như thế, luôn lấy mình là trung tâm, rất nhanh hấn đã tìm ra mục tiêu, bắt cóc người phụ nữ kia, lấy đao giờ về phía người đàn ông rồi phóng đi.

- Đoàn! đoàn!

Lúc Hoàng Mao cầm đao giờ lên thì lập tức hai tiếng sung cũng vang lên.

- Âm ...

Thanh đao trong tay Hoàng Mao cũng bị rơi xuống đất, sau đó y cũng ngã xuống.

Đến lúc chết, thần trí Hoàng Mao mới tỉnh lại, mắt mở thật to tràn đầy sự lưu luyến nơi trần thế.

- Tiểu Vương, cậu và Tiểu Lý đi tìm nhân chứng lấy khẩu cung, Lão Ngô xem hiện trường không để người ta làm mất, bác sĩ, bác sĩ nhanh lên xem có ai còn sống không?

Đội trưởng đội công an sau khi thấy tên bắt cóc bị bắn gục, đã nhanh chóng sắp xếp mọi việc.

Bình thường đối phó với loại tội phạm nguy hiểm đều do nhóm đặc công của cảnh sát làm, vị đội trưởng này cũng không biết người đã bắn gục tên tội phạm này rốt cục là lập công hay không làm tròn nhiệm vụ nữa?

Trong bệnh viện tự nhiên không thiếu bác sĩ, dưới sự chỉ huy của đội trưởng, trừ Hoàng Mao bị bắn trúng tim ngã chết những người khác đều được đưa vào phòng cấp cứu.

Thấy người bị cắt cổ tay chưa chết, Diệp Thiên nhíu mày nói:

- Chú Vệ, không chừng chuyện này có thể điều tra đến chú, lúc đó chú cứ nói thật là được rồi.

Diệp Thiên biết, nhất định cảnh sát sẽ truy vấn mấy người đến bệnh viện mắt, sau đó sẽ tìm đến Vệ Hồng Quân lấy khẩu cung.

- Cái gì? Nói thật?

Đang ngẩn người nhìn xuống dưới lầu, Diệp Thiên nói làm cho Vệ Hồng Quân hoảng sợ, vội vàng nói:

- Diệp Thiên, ta ... ta sẽ không nói, vì nếu nói chẳng phải là ta cũng không còn cháu để tin tưởng sao?

- Chú Vệ, chú đừng tưởng tượng nhiều như vậy? Cháu bảo chú nói thật là nói ý đồ của mấy người kia, là họ tự giết lẫn nhau đâu có liên quan gì đến chúng ta.

Diệp Thiên bị Vệ Hồng Quân làm cho dở khóc dở cười, bình thường thấy chú Vệ rất cứng rắn sao lại có thể bị dọa thành như vậy?

Nhưng Diệp Thiên cũng không muốn tận mắt thấy một trận huyết án, nhất là lúc đối mặt với nó đối lại là ai cũng sẽ không yên lòng.

- Cháu nói cũng đúng...

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Vệ Hồng Quân cũng trở về bình thường, Hoàng Mao kia lấy dao giết người, ít nhất cũng có mấy chục người chứng kiến, đâu có liên quan đến bọn họ?

Hơn nữa Hoàng Mao cũng đã chết, cho dù có hơi kì lạ, những cảnh sát cũng không thể nghi ngờ bọn họ, có tìm đến thì cũng chỉ như người đi ngang qua sân khấu mà thôi.

- Diệp Thiên các cháu về trước đi, ngộ nhỡ cảnh sát đến đây, thấy các cháu...

- Chú vệ, cháu đến thăm chú có sao không? Cảnh sát cũng cần hiểu đạo lý chứ, chúng ta không việc gì phải dẫu đầu hờ đuôi, cháu sẽ ở lại!

Vệ Hồng Quân còn chưa nói xong đã bị Diệp Thiên ngắt lời, muốn thấu tình đạt lý, Vệ Hồng Quân còn kém xa Diệp Thiên, người càng né tránh thì sẽ càng là lý do bị hoài nghi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 279

Phá Võ Quán (Thượng)

Tiểu tử, cùng chú dọn dẹp giường bệnh rồi về đi.

Cảnh tượng náo nhiệt cũng đã xem rồi, Diệp Thiên sắp xếp giường bệnh nguyên như lúc ban đầu, một lúc thì Vệ Dung Dung và Từ Trấn Nam cũng quay lại.

- Cha, con cho cha biết vừa rồi ở dưới đã xảy ra chuyện lớn, hôm qua con thấy mấy người côn đồ, cũng đều chết hết rồi.

Vệ Dung Dung đi vào phòng bệnh nói to lên, cô và Từ Trấn Nam cũng mới quay lại, còn thấy một thi thể nằm ngay trước cổng bệnh viện, Vệ Dung Dung chỉ liếc mắt là đã nhận ra tên trúng đạn nằm ngửa mặt lên chính là Hoàng Mao.

- Ai, da, ở đây cũng vừa mới xảy ra, mọi người không nhìn thấy quả thực rất đáng tiếc.

Vệ Dung Dung đúng là nha đầu không có tim phổi, chuyện như vậy mà một chút sợ hãi cũng không có lại còn khoa chân múa tay, còn vào phòng bệnh kéo rèm lên nữa.

- A, mọi người không thấy kì lạ sao? Hóa ra mọi người cũng biết.

Vệ Dung Dung nói cả nửa ngày mà không thấy Diệp Thiên tỏ vẻ hiếu kì liền hiểu ngay.

- Hây, vừa mới nhìn thấy mấy tên côn đồ đánh nhau.

Diệp Thiên đi ra phía cửa sổ nhìn xuống, trên mặt có tỏ vẻ hốt hoảng một chút:

- Chú Vệ, chú cứ dưỡng thương tốt đi, nhất định cháu sẽ giúp chú giải quyết tốt chuyện này, tuyệt đối không sơ xuất.

Hôn nay Diệp Thiên gặp bọn Hoàng Mao, nhưng cũng tìm ra nguyên nhân của chuyện giải phóng mặt bằng và cả chuyện đánh người của công ty, chẳng qua bọn chúng muốn kiếm thêm ít lời thôi.

- Diệp Thiên không phải cháu nói muốn chờ cảnh sát lên sao?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Vệ Hồng Quân lặng đi một chút.

- Chú Vệ, anh họ cháu ở dưới đây.

Vốn dĩ Diệp Thiên muốn đợi cảnh sát đến nhưng vừa rồi nhìn xuống, phát hiện có anh họ hấn - Lục Sâm, tuy pháp y nhất định sẽ không lên nhưng bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện.

Vệ Hồng Quân nhận ra Lục Sâm, lập tức gật đầu:

- Được, vậy cháu và Tiểu Chu đi trước đi, có Vệ Dung Dung đi cùng ta là được, ngọn nguồn chuyện này ký sư Vương cũng biết, sau này đề cập ta liên liên lạc với cháu.

Vừa rồi lúc Diệp Thiên cho bọn họ xem cảnh nào nhiệt, cũng có kỹ sư Vương, chuyện này dù nói ra cũng không ai tin nhưng bớt đi một người biết thì càng tốt.

- Sư phụ, người thật xuất chúng, ngày xưa nghe ba con nói chỉ có ngày trước mới có người vẽ được bùa Hư Không, không ngờ sư phụ cũng vẽ được.

Sau khi ra viện, về mặt Chu Khiếu Thiên phần khởi mãi không thôi... dù tên tiểu lưu manh kia đã chết nhưng cũng không có cảm giác gì, trước khi đi làm Chu Khiếu Thiên cũng đã không sợ người chết.

- Ấy, suýt nữa thì đã nói trước mặt người đó...

Diệp Thiên tức giận lườm Chu Khiếu Thiên một cái, sau đó ngay lập tức ngậm miệng lại, nhưng dường như Chu Khiếu Thiên không có chút gì là tức giận, Chu Khiếu Thiên cẩn thận nói:

- Sư phụ, người có thể dạy chiêu đó cho con không?

Chu Thị Nhất Mạch thuật pháp phần lớn là dùng trong phong thủy, điểm huyết Tầm long, không thể áp dụng sang mạng người

được đối với việc đánh nhau lại càng không thực hiện được, Chu Khiếu Thiên chẳng qua mới là cậu bé choai choai, nên tự nhiên cảm thấy hứng thú.

- Khiếu Thiên, không phải ta không muốn dạy cậu, mà là cậu có muốn học cũng không học được.

Diệp Thiên lắc đầu:

- Muốn học Chế bùa. Điều tối thiểu đầu tiên là phải có nguyên khí Thông Thiên, thuật pháp này trong nhà cậu đã bị mất, không có công pháp này, cậu không thể học được.

Thấy vẻ mặt Chu Khiếu Thiên có vẻ thất vọng, Diệp Thiên nói tiếp:

- Cậu luyện chính là Nội gia quyền, Đã tọa thổ nạp thành công, và không liên quan đến thuật pháp của ta, đây cũng là nguyên nhân lúc trước mà ta chỉ có thể ghi tên thu nạp cậu làm đệ tử.

Nội gia công pháp này việc chính là Luyện Khí, chú ý nội tu. Ngoại quyền thì Luyện Lực là chính, chú ý đến ngoại hình, Nội công gia pháp và Ngoại quyền là khác nhau,

Ngoại quyền chú ý “ Nội luyện hơi, ngoại luyện gân cốt”. Tốc độ luyện thân thể, tốc độ, sức mạnh, kỹ xảo là việc chính, ở phương diện quyền thực hiệu quả khá nhanh.

Mà Nội gia công pháp không giống lúc trước, Nội gia công pháp không chú trọng tốc độ, kỹ xảo huấn luyện, mà điều quan trọng là phát hiện tiềm năng ở cơ thể con người, cái này là phương pháp đặc thù, cũng là bí mật của Nội gia quyền.

Chu Khiếu Thiên đã luyện tập Nội gia tâm pháp hơn 20 năm trời, còn không thể thay đổi được lẽ lối, căn bản là không có khả năng, kết quả hỏng rất có thể làm tổn thương kinh mạch, như trong truyền thuyết thì đó cũng là tẩu hỏa nhập ma.

Diệp Thiên không thể dạy cho Chu Khiếu Thiên còn một nguyên nhân quan trọng khác phải là truyền thừa.

Không hiểu sao Diệp Thiên lại có được công lực truyền thừa, tuy có lúc công lực của hắn còn kém, nhưng vẫn có khả năng làm được đạo sĩ pháp thuật, sở dĩ hắn có thể am hiểu linh khí của đất trời cũng là do lúc mười tuổi được ban tặng “ Mai rùa”.

Đương nhiên, cũng không phải chỉ có cách đây mới cảm nhận được sự tồn tại được nguyên khí của trời đất, trong đầu Diệp Thiên

cũng biết đạt được đến trình độ luyện khí Hóa Thân để đưa bọn họ vào Nhất Mạch Công Pháp thì cũng có thể nắm được nguyên khí trong tay.

Nói cách khác, Diệp Thiên cần có thể luyện được công pháp của Ma Y Nhất Mạch đến trình độ này, cũng giống như những thủ đoạn kia là Diệp Thiên đã xuất chúng rồi.

Nhưng bản thân Chu Khiếu Thiên học Nội tâm công pháp gia truyền cũng không được hoàn chỉnh, nếu không quay lại tìm công pháp gia truyền, chỉ sợ đến cả đời công lực của Chu Khiếu Thiên cũng chỉ đạt được đến trình độ như thế này.

Sau khi nghe Diệp Thiên giải thích xong, Chu Khiếu Thiên không khỏi buồn bã, truyền thừa của gia pháp họ đã thất truyền cả gần trăm năm nay, sao có thể tìm lại một cách dễ dàng được?

- Cậu cũng không cần phải thất vọng, chờ thêm một thời gian nữa, tôi muốn đi thăm dò người thuộc tầng lớp trung lưu, nói không chừng có thể tìm được tin tức truyền công của gia tộc nhà cậu.

Thấy bộ dạng thất vọng của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên an ủi mấy câu, nhưng những điều hắn nói thì chính hắn cũng không tin được.

Bí tịch công pháp ấy cũng như những tấm mồ kia đều đã có từ mấy trăm đời thậm chí là hơn cả một ngàn năm, trải qua thời cận đại loạn lạc, có thể đã bị chôn vùi sâu trong lòng đất, khả năng còn là rất thấp.

Khi Diệp Thiên về đến nhà, đám Thanh Nhã còn chưa về, một lúc sau hắn nhận được điện thoại của ký sư Vương, chính là Tứ Hợp Viện kia không thích hợp để tiếp khách, vì thế đã bảo kỹ sư Vương qua Tứ Hợp Viện cũ.

- Diệp Thiên, đây là tư liệu lương trước việc chủ công ty giải phóng mặt bằng Tam Gia.

Ngồi ở trong phòng đãi khách của nhà cũ, kỹ sư Vương đưa tư liệu ra trước mặt Diệp Thiên, chỉ vào đó nói:

- Phiền toái của Vệ Tổng chính là nhà này, đã gọi công ty phá bỏ và di dời An Thuận, ông chủ bọn họ tên gọi Phí Hạ Vĩ được gọi là đại ca, lần này Vệ tổng bị đánh chính là do y đã ra tay.

- Hai nhà này không phải đã nói Tam gia liên hợp sao?

Diệp Thiên cũng không có thời gian đi làm khó dễ nhà người ta.

- Trong công ty Lợi Dân, ba nhà này có sức mạnh lớn, nghe nói ở Bắc Kinh, ông chủ họ là một ông chủ có tiếng, ở Tây Thành có mở công ty bảo vệ trị an và võ quán, nhưng....

Nói đến đây Vương Công chân chừ một chút:

- Nhưng, theo điều tra của chúng tôi, Lợi Dân giống như không có liên quan gì đến chuyện này, hẳn là Hạ Vi đã cùng với công ty khác đánh trúng Lợi Dân, xê da hồ làm ra về ta đây.

- Oh? Thật là Lợi Dân rất nổi tiếng sao? Vị Vĩ ca kia đứng đầu à?

Nghe thấy nói đến Võ quán Diệp Thiên lạng người đi một lúc.

Bất kể là trước giải phóng hay bây giờ, người có thể lái được Võ quán đi lên thì phải khẳng định là người đó phải giao lưu rộng rãi trong giới giang hồ, hơn nữa nhất định cũng phải có được mấy phần thực lực.

Trước giải phóng Võ quán rất thịnh hành, bất kể là Bắc Kinh hay Thượng Hải, đều phải có mấy Võ Quán, Diệp Thiên đã nghe Lão Đạo sĩ nói cho hẳn nghe không ít lần chuyện của những võ lâm nhân sĩ.

Chi là năm đó hẳn và Lão Đạo hành tẩu giang hồ chỉ trong thời gian ngắn, trong nước không còn Võ Quán nữa, bây giờ lại nghe kỹ sư Vương nói đến chuyện ông chủ của công ty giải phóng mặt bằng cố nhiên lại còn mở cả Võ quán, Diệp Thiên không khỏi hứng thú.

- Công ty giải phóng mặt bằng Lợi Dân chính là rất có danh tiếng trong nghề này, ông chủ của họ - Khâu Văn Đông ở thành Bắc Kinh, danh thế đều rất lớn, nghe nói thuộc hạ cũng không ít những tên côn đồ liều mạng.

Sợ lời của mình làm cho Diệp Thiên suy nghĩ lạch lạch, kỹ sư Vương nói tiếp:

- Diệp Thiên, hẳn chuyện này cũng không liên quan gì đến Khâu Văn Đông, bởi vì ông chủ cũng biết tính tình ông ta vốn thẳng thắn, không giống như đám người sau lưng, hơn nữa ông ta bắt phải phá bỏ và di dời công trình đi nơi khác, đúng là lúc trước Lão Bàn có suy xét một chút.

Diệp Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói:

- An Thuận đã đánh trúng chiêu bài làm việc của Lợi Dân, nói như vậy nhưng công ty Lợi Dân cũng không tránh khỏi liên quan, được rồi, tôi biết chuyện này phải làm như thế nào rồi.

- Diệp Thiên, cậu... tốt nhất là cậu không nên trêu chọc vào Lợi Dân, cả Khâu Văn Đông cũng không thể làm gì, cứ coi như Lợi Dân có liên quan trong chuyện này thì ý của Vệ Tổng cũng là phải để cho bọn họ ra mặt.

Thấy Diệp Thiên có vẻ phản đối, kỹ sư Vương không nhị được phải nhắc nhở hẩn một câu.

Dựa theo ý của Vương Công và Vệ Hồng Quân, chuyện này chỉ cần công ty An Thuận không buông tha là được rồi, không phải làm liên lụy đến Khâu Văn Đông, nếu không mà làm quá thì Vệ Hồng Quân cũng không phải nằm trên giường đơn giản như vậy.

Diệp Thiên nghe vậy cười nói:

- Tôi hiểu rồi, kỹ sư Vương nếu hai ngày công trường không được yên thì trước hết đừng khởi công, theo dõi kĩ hai ngày rồi hãy nói, đúng rồi, những tài liệu này cất ở chỗ tôi đi.

Diệp Thiên biết, kỹ sư Vương đã bị chuyện này làm cho sợ hãi mấy ngày, nói việc mình phải làm tiếp cũng không cần phải nói cho hẩn biết người này thật sự đang rất lo lắng hãi hùng...

- Đây, cậu đang gây ra cái gì vậy?

Sau khi Vương Công đi, Diệp Thiên nhìn thấy Chu Khiếu Thiên cúi đầu ngồi trong sân, bộ dạng thì phờ phạc.

- Thế nào, còn muốn những chuyện gì nữa đây?

Diệp Thiên vỗ một cái lên đầu cậu ta, cười mỉa:

- Tiểu tử, không phải cậu đang muốn gia nhập giang hồ hay sao? Hôm nay nghỉ ngơi cho thật tốt đi, sáng sớm ngày mai tôi sẽ cho cậu biết thế nào là giang hồ?

- Sư phụ, người nói thật chứ? Sáng sớm mai chúng ta đi làm thôi nhé?

Mắt Chu Khiếu Thiên sáng rực lên.

- Phá vỡ quán.

Diệp Thiên nhớ đến mấy chữ này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 280

Phá Võ Quán (Hạ)

Anh Vĩ, thật sự đã xảy ra chuyện, Hoàng Mao bọn họ... Bọn họ...

Người nói chuyện này là một tiểu đệ nằm ở phòng hồi sức trong bệnh viện sau "Khổ nhục kế" của họ, bởi vì nằm khác khu trong bệnh viện, ngay từ đầu hắn cũng không biết đám người Hoàng Mao xảy ra chuyện.

Nhưng đến giữa trưa hắn đi ra ăn cơm, cũng nghe có người nói ngay cổng bệnh viện xảy ra huyết án, vốn là nghe có người chém gục bốn người khác, hắn còn tại khen người nợ thật oách.

Nhưng sau khi nghe ngóng tướng mạo mấy người kia, người này nhất thời lo lắng, cũng chẳng quan tâm trong phòng bệnh còn có cơm chưa ăn, vô cùng lo lắng trực tiếp chạy tới hồi báo với Lão Đại.

- Người không thể nói chuyện dễ hiểu chút à? Hoàng Mao làm sao? Tiểu tử đó ở bệnh viện lại gây chuyện rồi?

Phí lão đại thấy người nợ lấp bắp, nhất thời cũng tức giận, hắn phái Hoàng Mao đi với dụng ý là muốn cho hắn đi đe dọa Vệ Hồng Quân một chút, thật làm chuyện chết chóc cũng không có gì hay.

Nhưng trước khi chuyện phát sinh như vậy thì Hoàng Mao đã có tiền lệ đập phá trong bệnh viện, cho nên Phí Hạ Vĩ nghĩ Hoàng Mao lại đang gây chuyện trong bệnh viện.

- Anh Vĩ, Hoàng... Hoàng Mao không phải đánh người, là chém người...

Người kia chính là chạy từ bệnh viện về báo tình hình, hơi thở còn chưa bình thường lại.

- Chém người?

Phí Hạ Vĩ lặng đi một chút, tiện đà mắng:

- Mẹ nó, làm hư việc nhiều hơn là thành công, nhanh lên, gọi Hoàng Mao mấy tên khôn đó về cho ta, để cho hấn ném khỏ!

Người tới báo tin kia liên tục xoa tay, thấy trên bàn có chai bia, xông tới uống một hơi, lúc này mới bình tĩnh trở lại, mở miệng nói:

- Anh Vĩ, không phải, là Hoàng Mao chém Sơn Kê và mấy anh em rồi, tất cả... Tất cả đều bị chém chết, Hoàng Mao cũng bị cảnh sát bắn chết rồi!

- Cái gì!

Nghe được người nọ nói vậy, Phí Hạ Vĩ mạnh mẽ đứng dậy, xoảng một tiếng hất cái bàn trước mặt, lá bài rơi lả tả.

- Hoàng Mao chém Sơn Kê? Còn bị cảnh sát bắn chết?

Dù Phí Hạ Vĩ to gan lớn mật, nghe tin tức đó cũng nhin không được lông tóc dựng đứng, liền vội vàng hỏi:

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, người nói rõ ràng cho ta, mẹ nó, Tứ Hí, đi chuẩn bị tiền, chúng ta chuẩn bị trốn!

Trực giác mách bảo Phí Hạ Vĩ, đầu tiên chính là trốn chạy, trong ý thức của hấn, chuyện này nói không chừng chính là Vệ Hồng Quân mua được cảnh sát rồi làm tót, đây chính là ép hấn chết đây!

Phí Hạ Vĩ dám tính hại Vệ Hồng Quân, cũng không dám đối kháng cùng chính phủ, người của quốc gia thực sự muốn tìm hấn xử lý, so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn, phải biết rằng, mấy năm nay hấn làm chuyện phá bỏ và di dời, chính là làm cho không ít người nhà tan cửa nát.

- Anh Vĩ, sao chúng ta lại phải trốn chạy?

Người tới báo tin cái kia có chút không hiểu ra sao cả, mở miệng nói:

- Em không chứng kiến chuyện đã xảy ra, hình như là Hoàng Mao định ra viện, đột nhiên rút dao chém chết Sơn Kê và mấy anh em, sau đó cảnh sát đến bắt hấn, cho nên bị bắn chết, chuyện này... hình như không liên quan đến chúng ta?

Những tên côn đồ này tuy rằng bình thường uống rượu ăn thịt đều là xưng huynh gọi đệ, nhưng kỳ thật cũng không có cảm tình

thân thiết, và lại còn chia làm mấy bè phái, quan hệ với Hoàng Mao không tốt, nơi này không có người nào thương hại bọn chúng.

Nghe được cảnh sát đến lúc sau, Phí Hạ Vĩ cũng trấn định lại, lấy tay vuốt râu, lẩm bẩm:

- Chuyện này có chút kỳ lạ, Hoàng Mao và Sơn Kê quan hệ tốt đến mức có thể cùng ngủ chung một con đàn bà, sao có thể giết chết Sơn Kê đây?

Lời nói của Phí Hạ Vĩ chưa dứt, bên cạnh có người tiếp lời, nói:

- Anh Vĩ, có cái gì kỳ quái? Tiểu tử đó hôm qua hút ma túy, cùng đàn bà hoan lạc một đêm, buổi sáng hôm nay khi hắn đi ra ngoài em nhìn hắn còn hít vài hơi, nhất định là bị bệnh rồi!

Nghe được người nọ nói vậy, Phí Hạ Vĩ như ở trong mộng sự tỉnh, một cước đá đổ cái bàn trước mặt, la lớn:

- Mẹ nó, nhất định là vậy, trời, Hoàng Mao đã chết cảnh sát nhất định sẽ tìm tới nơi này, mấy người các người, mau ném hết thuốc phiện đi cho ta, Đại Long, người đi theo ta!

Lời nói của Phí Hạ Vĩ khiến trong phòng hoảng loạn cả lên, tất cả mọi người vội vàng vàng chạy về phòng của mình, cơ hồ nơi này kẻ nào cũng đã nghiện, trong phòng ít nhiều đều cất giấu thuốc phiện.

Phí Hạ Vĩ cũng không hút, nhưng phòng hắn cũng là nhiều ma túy nhất, bởi vì hắn chính là dựa vào thuốc phiện và tiền tài khổng lồ chế các tiểu đệ, nếu những đống phẩm kia bị lục soát ra, bắn chết hắn mười lần mới đủ.

Phí Hạ Vĩ nhanh trí, khiến cho hắn tạm thời tránh được một kiếp nạn, bởi vì ngay khi bọn hắn vừa mới ném thuốc phiện vào trong bồn cầu xong, mấy chiếc xe cảnh sát liền đi vào công ty phá bỏ và di dời của hắn.

Đối với vụ án giết người nghiêm trọng như thế này, tốc độ cảnh sát phá án và bắt giam cũng rất nhanh, sau khi tiến hành phân tích giải phẫu và xét nghiệm máu, cảnh sát phát hiện, hơn hai giờ trước, Hoàng Mao từng hút lượng thuốc phiện quá lớn.

Phải biết rằng, hít thuốc phiện gây ra cản trở cho tinh thần, chính là ảo giác và có lối suy nghĩ không bình thường, lúc này cảnh sát suy đoán Hoàng Mao có dấu hiệu đột nhiên phát điên.

Như vậy, cảnh sát đoán rằng sẽ có liên quan đến Phí Hạ Vĩ, lại đột kích thăm vấn tên côn đồ bị chặt đứt tay, lập tức huy động cảnh

sát bao vây công ty này.

Mặc dù không có điều tra ra thuốc phiện, nhưng mấy người trong này đều bị cảnh sát bắt đi, bởi vì chỉ mãi lo vội vàng thu thập thuốc phiện, bộ bài và tiền mặt trong phòng cũng không kịp thu lại, tụ tập đánh bạc cũng đủ để giam bọn hần mười ngày, nửa tháng ——

- Sư phụ, lúc này đi luôn sao?

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên vừa tới Tứ Hợp Viện cũ, Chu Khiếu Thiên liền cực kỳ hứng thú ra đón, hôm nay hần mặc một bộ quần áo thể thao, đã sớm là lau quyền mài chương chờ Diệp Thiên.

- Đi ngay bây giờ, ta nói người này, sao lại giống tên cuồng bạo lực vậy!

Nhìn thấy vẻ mặt hung phấn của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười.

Nhìn thấy con trai lại muốn đem Chu Khiếu Thiên đi ra ngoài, Diệp Đông Bình không vui, đi tới hỏi:

- Nay, ba hỏi, hôm nay các con lại đi đâu? Diệp Thiên, Khiếu Thiên còn phải đi làm đấy!

- Ông chủ, cháu đi cùng sư phụ...

Diệp Thiên sợ Chu Khiếu Thiên nói lỡ miệng, vội vàng cắt đứt lời của hần, nói:

- Ba, con mang Khiếu Thiên đi ra ngoài có việc, ba làm ông chủ cũng không thể cả ngày ngồi uống trà, không có việc gì cũng đi trông cửa hàng đi...

- Ai nói ta không đi trông cửa hàng? Ai, người đứng lại, tiểu tử, dám giáo huấn cả ba đây phải không?

Diệp Đông Bình bị con nói làm sững sốt, khi phục hồi tinh thần lại, Diệp Thiên đã lôi Chu Khiếu Thiên ra khỏi tứ hợp viện.

- Sư phụ, chính là chỗ này sao?

Hai người tới trước cửa một Tứ Hợp Viện khu Tây Thành, Chu Khiếu Thiên nhìn thấy biển hiệu nơi cửa, không khỏi bĩu môi, nói:

- Võ quán An Đức, đức cái rắm, đều là tiểu nhân đâm sau lưng, đã thương người!

Cha của Khâu Văn Đông là Khâu An Đức, thế hệ trước, ở thành Bắc Kinh cũng là Quyền Sư khá nổi danh, có chút giao tình với các đại hiệp nam bắc thời đó.

Khâu Văn Đông đặt tên võ quán theo tên cha, thứ nhất là vì tưởng nhớ cha của mình, thứ hai cũng là muốn dùng lực ảnh hưởng của cha hắn năm đó, kết giao với giới võ thuật Phương Bắc, làm cho Khâu gia có chỗ đứng trong võ lâm ở phương bắc.

- Làm gì đây? Các người mở võ quán, ông đây tới phá võ quán!

Trên đường đi Diệp Thiên liền nói cho hắn biết, tận lực làm lớn chuyện, chỉ cần không tai nạn chết người, thiếu cánh tay gãy cẳng chân cũng không sao.

- Oắt con, không có mắt à? Bát gia mà người cũng dám gây chuyện?

Năm nay Khâu Văn Đông cũng sắp năm mươi, huynh đệ đi theo hắn năm đó đều gọi hắn là anh Đông, nhưng sau này đệ tử ít tuổi, lại dùng Bát gia để gọi hắn.

Tuy rằng sớm cải tà quy chính, nhưng danh khí của Khâu Văn Đông năm đó vẫn còn, những người cùng hắn tập võ, cả đám đều ngạo nghễ đi đường.

Hiện tại nghe thấy có người đến phá võ quán, hai người trẻ tuổi kia cũng không hỏi cho rõ mọi việc, một tả một hữu nâng chưởng đánh tới Chu Khiếu Thiên.

- Bát Quái Chưởng? Chẳng lẽ là hậu nhân của Đồng Hải Xuyên?

Diệp Thiên liếc mắt vừa nhìn, liền nhận ra thế võ của đối phương.

Căn cứ khảo chứng, Bát Quái Chưởng bắt nguồn từ trung và cuối thời kì nhà Thanh, do Đồng Hải Xuyên sáng lập, bởi vì Đồng Hải Xuyên từng là Quyền Sư phủ Túc Vương ở triều Thanh, cho nên Bát Quái Chưởng được lưu truyền đầu tiên ở Bắc Kinh, gần trăm năm nay lan đến cả nước, cũng truyền bá ra nước ngoài.

Ở Bắc Kinh luyện tập Bát Quái Chưởng, đa phần đều là hậu nhân của Đồng Hải Xuyên, hơn nữa Bát Quái Chưởng cũng là một trong tam đại danh quyền của Nội Gia Quyền, tuy rằng trước mặt hai người này chưởng pháp kém cỏi, nhưng trong mắt Diệp Thiên cũng có chút ý nghĩa.

- Tới đúng lúc lắm!

Diệp Thiên ở bên cạnh quan sát đường quyền hai người kia, Chu Khiếu Thiên thì trực tiếp nghênh đón.

Bát Cực Quyền vốn là quyền pháp đánh gần, động tác cực kỳ cương mãnh, coi trọng chính là nắm bắt, đánh chắc thắng chắc, đón nắm tay hai người, Chu Khiếu Thiên lùi chân phải một chút và phát lực, thân thể uốn éo, thân thể cũng giống như cái cung được căng lớn, chuẩn bị bắn ra ngoài.

Chu Khiếu Thiên động tác thật nhanh, hai người trẻ tuổi kia quyền chưa đánh tới hấn, hấn đã tiến công hai người.

Hai bả vai Chu Khiếu Thiên run lên, hai người kia nhất thời trong miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn, chân không vững, liên tục lui về sau, không ngờ cánh cửa tứ hợp viện vốn đã cao, hai người này vô ý, cũng bị vấp ngã mặt lên trời té xuống cửa.

- Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?

Trong viện không ít người, nghe động tĩnh bên ngoài liền đi ra, bốn năm người chạy đến cửa, vừa lúc nhìn thấy hai người kia từ trên đất đứng lên, nhưng cánh tay phải cũng mềm rũ xuống bên người, trên mặt tràn đầy mồ hôi lạnh to như hạt đậu.

- Khiếu Thiên, Thiếp Sơn Khảo của ngươi không tồi, trước đây hấn là hủy hoại không ít đại thụ nhỉ?

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên ra tay, Diệp Thiên gật gật đầu.

Các đệ tử Bát Cực Quyền tập luyện "Thiếp sơn khảo" thì thường thường sẽ dùng thân thể của mình dựa vào tường, dựa vào cây, dựa vào cái cọc, Chu Khiếu Thiên hiển nhiên không ngoại lệ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 281

Phá Võ Quán (Hạ)

Anh Vĩ, thật sự đã xảy ra chuyện, Hoàng Mao bọn họ... Bọn họ...

Người nói chuyện này là một tiểu đệ nằm ở phòng hồi sức trong bệnh viện sau "Khổ nhục kế" của họ, bởi vì nằm khác khu trong bệnh viện, ngay từ đầu hắn cũng không biết đám người Hoàng Mao xảy ra chuyện.

Nhưng đến giữa trưa hắn đi ra ăn cơm, cũng nghe có người nói ngay cổng bệnh viện xảy ra huyết án, vốn là nghe có người chém gục bốn người khác, hắn còn tại khen người nợ thật oách.

Nhưng sau khi nghe ngóng tướng mạo mấy người kia, người này nhất thời lo lắng, cũng chẳng quan tâm trong phòng bệnh còn có cơm chưa ăn, vô cùng lo lắng trực tiếp chạy tới hồi báo với Lão Đại.

- Người không thể nói chuyện dễ hiểu chút à? Hoàng Mao làm sao? Tiểu tử đó ở bệnh viện lại gây chuyện rồi?

Phí lão đại thấy người nợ lấp bắp, nhất thời cũng tức giận, hắn phái Hoàng Mao đi với dụng ý là muốn cho hắn đi đe dọa Vệ Hồng Quân một chút, thật làm chuyện chết chóc cũng không có gì hay.

Nhưng trước khi chuyện phát sinh như vậy thì Hoàng Mao đã có tiền lệ đập phá trong bệnh viện, cho nên Phí Hạ Vĩ nghĩ Hoàng Mao lại đang gây chuyện trong bệnh viện.

- Anh Vĩ, Hoàng... Hoàng Mao không phải đánh người, là chém người...

Người kia chính là chạy từ bệnh viện về báo tình hình, hơi thở còn chưa bình thường lại.

- Chém người?

Phí Hạ Vĩ lặng đi một chút, tiện đà mắng:

- Mẹ nó, làm hư việc nhiều hơn là thành công, nhanh lên, gọi Hoàng Mao mấy tên khôn đó về cho ta, để cho hắn nếm khổ!

Người tới báo tin kia liên tục xoa tay, thấy trên bàn có chai bia, xông tới uống một hơi, lúc này mới bình tĩnh trở lại, mở miệng nói:

- Anh Vĩ, không phải, là Hoàng Mao chém Sơn Kê và mấy anh em rồi, tất cả... Tất cả đều bị chém chết, Hoàng Mao cũng bị cảnh sát bắn chết rồi!

- Cái gì!

Nghe được người nọ nói vậy, Phí Hạ Vĩ mạnh mẽ đứng dậy, xoảng một tiếng hất cái bàn trước mặt, lá bài rơi lả tả.

- Hoàng Mao chém Sơn Kê? Còn bị cảnh sát bắn chết?

Dù Phí Hạ Vĩ to gan lớn mật, nghe tin tức đó cũng nhin không được lông tóc dựng đứng, liền vội vàng hỏi:

- Rốt cuộc chuyện gì xảy ra, người nói rõ ràng cho ta, mẹ nó, Tứ Hí, đi chuẩn bị tiền, chúng ta chuẩn bị trốn!

Trực giác mách bảo Phí Hạ Vĩ, đầu tiên chính là trốn chạy, trong ý thức của hắn, chuyện này nói không chừng chính là Vệ Hồng Quân mua được cảnh sát rồi làm tới, đây chính là ép hắn chết đây!

Phí Hạ Vĩ dám tính hại Vệ Hồng Quân, cũng không dám đối kháng cùng chính phủ, người của quốc gia thực sự muốn tìm hắn xử lý, so với bóp chết một con kiến còn dễ dàng hơn, phải biết rằng, mấy năm nay hắn làm chuyện phá bỏ và di dời, chính là làm cho không ít người nhà tan cửa nát.

- Anh Vĩ, sao chúng ta lại phải trốn chạy?

Người tới báo tin cái kia có chút không hiểu ra sao cả, mở miệng nói:

- Em không chứng kiến chuyện đã xảy ra, hình như là Hoàng Mao định ra viện, đột nhiên rút dao chém chết Sơn Kê và mấy anh em, sau đó cảnh sát đến bắt hắn, cho nên bị bắn chết, chuyện này... hình như không liên quan đến chúng ta?

Những tên côn đồ này tuy rằng bình thường uống rượu ăn thịt đều là xưng huynh gọi đệ, nhưng kỳ thật cũng không có cảm tình

thân thiết, và lại còn chia làm mấy bè phái, quan hệ với Hoàng Mao không tốt, nơi này không có người nào thương hại bọn chúng.

Nghe được cảnh sát đến lúc sau, Phí Hạ Vĩ cũng trấn định lại, lấy tay vuốt râu, lẩm bẩm:

- Chuyện này có chút kỳ lạ, Hoàng Mao và Sơn Kê quan hệ tốt đến mức có thể cùng ngủ chung một con đàn bà, sao có thể giết chết Sơn Kê đây?

Lời nói của Phí Hạ Vĩ chưa dứt, bên cạnh có người tiếp lời, nói:

- Anh Vĩ, có cái gì kỳ quái? Tiểu tử đó hôm qua hút ma túy, cùng đàn bà hoan lạc một đêm, buổi sáng hôm nay khi hắn đi ra ngoài em nhìn hắn còn hít vài hơi, nhất định là bị bệnh rồi!

Nghe được người nọ nói vậy, Phí Hạ Vĩ như ở trong mộng sự tỉnh, một cước đá đổ cái bàn trước mặt, la lớn:

- Mẹ nó, nhất định là vậy, trời, Hoàng Mao đã chết cảnh sát nhất định sẽ tìm tới nơi này, mấy người các người, mau ném hết thuốc phiện đi cho ta, Đại Long, người đi theo ta!

Lời nói của Phí Hạ Vĩ khiến trong phòng hoảng loạn cả lên, tất cả mọi người vội vàng vàng chạy về phòng của mình, cơ hồ nơi này kẻ nào cũng đã nghiện, trong phòng ít nhiều đều cất giấu thuốc phiện.

Phí Hạ Vĩ cũng không hút, nhưng phòng hắn cũng là nhiều ma túy nhất, bởi vì hắn chính là dựa vào thuốc phiện và tiền tài khổng lồ chế các tiểu đệ, nếu những đống phẩm kia bị lục soát ra, bắn chết hắn mười lần mới đủ.

Phí Hạ Vĩ nhanh trí, khiến cho hắn tạm thời tránh được một kiếp nạn, bởi vì ngay khi bọn hắn vừa mới ném thuốc phiện vào trong bồn cầu xong, mấy chiếc xe cảnh sát liền đi vào công ty phá bỏ và di dời của hắn.

Đối với vụ án giết người nghiêm trọng như thế này, tốc độ cảnh sát phá án và bắt giam cũng rất nhanh, sau khi tiến hành phân tích giải phẫu và xét nghiệm máu, cảnh sát phát hiện, hơn hai giờ trước, Hoàng Mao từng hút lượng thuốc phiện quá lớn.

Phải biết rằng, hít thuốc phiện gây ra cản trở cho tinh thần, chính là ảo giác và có lối suy nghĩ không bình thường, lúc này cảnh sát suy đoán Hoàng Mao có dấu hiệu đột nhiên phát điên.

Như vậy, cảnh sát đoán rằng sẽ có liên quan đến Phí Hạ Vĩ, lại đột kích thăm vấn tên côn đồ bị chặt đứt tay, lập tức huy động cảnh

sát bao vây công ty này.

Mặc dù không có điều tra ra thuốc phiện, nhưng mấy người trong này đều bị cảnh sát bắt đi, bởi vì chỉ mãi lo vội vàng thu thập thuốc phiện, bộ bài và tiền mặt trong phòng cũng không kịp thu lại, tụ tập đánh bạc cũng đủ để giam bọn hắn mười ngày, nửa tháng ——

- Sư phụ, lúc này đi luôn sao?

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên vừa tới Tứ Hợp Viện cũ, Chu Khiếu Thiên liền cực kỳ hứng thú ra đón, hôm nay hắn mặc một bộ quần áo thể thao, đã sớm là lau quyền mài chương chờ Diệp Thiên.

- Đi ngay bây giờ, ta nói người này, sao lại giống tên cuồng bạo lực vậy!

Nhìn thấy vẻ mặt hung phấn của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười.

Nhìn thấy con trai lại muốn đem Chu Khiếu Thiên đi ra ngoài, Diệp Đông Bình không vui, đi tới hỏi:

- Nay, ba hỏi, hôm nay các con lại đi đâu? Diệp Thiên, Khiếu Thiên còn phải đi làm đấy!

- Ông chủ, cháu đi cùng sư phụ...

Diệp Thiên sợ Chu Khiếu Thiên nói lỡ miệng, vội vàng cắt đứt lời của hắn, nói:

- Ba, con mang Khiếu Thiên đi ra ngoài có việc, ba làm ông chủ cũng không thể cả ngày ngồi uống trà, không có việc gì cũng đi trông cửa hàng đi...

- Ai nói ta không đi trông cửa hàng? Ai, người đứng lại, tiểu tử, dám giáo huấn cả ba đây phải không?

Diệp Đông Bình bị con nói làm sững sốt, khi phục hồi tinh thần lại, Diệp Thiên đã lôi Chu Khiếu Thiên ra khỏi tứ hợp viện.

- Sư phụ, chính là chỗ này sao?

Hai người tới trước cửa một Tứ Hợp Viện khu Tây Thành, Chu Khiếu Thiên nhìn thấy biển hiệu nơi cửa, không khỏi bĩu môi, nói:

- Võ quán An Đức, đức cái rắm, đều là tiểu nhân đâm sau lưng, đã thương người!

Cha của Khâu Văn Đông là Khâu An Đức, thế hệ trước, ở thành Bắc Kinh cũng là Quyền Sư khá nổi danh, có chút giao tình với các đại hiệp nam bắc thời đó.

Khâu Văn Đông đặt tên võ quán theo tên cha, thứ nhất là vì tưởng nhớ cha của mình, thứ hai cũng là muốn dùng lực ảnh hưởng của cha hắn năm đó, kết giao với giới võ thuật Phương Bắc, làm cho Khâu gia có chỗ đứng trong võ lâm ở phương bắc.

- Làm gì đây? Các người mở võ quán, ông đây tới phá võ quán!

Trên đường đi Diệp Thiên liền nói cho hắn biết, tận lực làm lớn chuyện, chỉ cần không tai nạn chết người, thiếu cánh tay gãy cẳng chân cũng không sao.

- Oắt con, không có mắt à? Bát gia mà người cũng dám gây chuyện?

Năm nay Khâu Văn Đông cũng sắp năm mươi, huynh đệ đi theo hắn năm đó đều gọi hắn là anh Đông, nhưng sau này đệ tử ít tuổi, lại dùng Bát gia để gọi hắn.

Tuy rằng sớm cải tà quy chính, nhưng danh khí của Khâu Văn Đông năm đó vẫn còn, những người cùng hắn tập võ, cả đám đều ngạo nghễ đi đường.

Hiện tại nghe thấy có người đến phá võ quán, hai người trẻ tuổi kia cũng không hỏi cho rõ mọi việc, một tả một hữu nâng chưởng đánh tới Chu Khiếu Thiên.

- Bát Quái Chưởng? Chẳng lẽ là hậu nhân của Đồng Hải Xuyên?

Diệp Thiên liếc mắt vừa nhìn, liền nhận ra thế võ của đối phương.

Căn cứ khảo chứng, Bát Quái Chưởng bắt nguồn từ trung và cuối thời kì nhà Thanh, do Đồng Hải Xuyên sáng lập, bởi vì Đồng Hải Xuyên từng là Quyền Sư phủ Túc Vương ở triều Thanh, cho nên Bát Quái Chưởng được lưu truyền đầu tiên ở Bắc Kinh, gần trăm năm nay lan đến cả nước, cũng truyền bá ra nước ngoài.

Ở Bắc Kinh luyện tập Bát Quái Chưởng, đa phần đều là hậu nhân của Đồng Hải Xuyên, hơn nữa Bát Quái Chưởng cũng là một trong tam đại danh quyền của Nội Gia Quyền, tuy rằng trước mặt hai người này chưởng pháp kém cỏi, nhưng trong mắt Diệp Thiên cũng có chút ý nghĩa.

- Tới đúng lúc lắm!

Diệp Thiên ở bên cạnh quan sát đường quyền hai người kia, Chu Khiếu Thiên thì trực tiếp nghênh đón.

Bát Cực Quyền vốn là quyền pháp đánh gần, động tác cực kỳ cương mãnh, coi trọng chính là nắm bắt, đánh chắc thắng chắc, đón nắm tay hai người, Chu Khiếu Thiên lùi chân phải một chút và phát lực, thân thể uốn éo, thân thể cũng giống như cái cung được căng lớn, chuẩn bị bắn ra ngoài.

Chu Khiếu Thiên động tác thật nhanh, hai người trẻ tuổi kia quyền chưa đánh tới hấn, hấn đã tiến công hai người.

Hai bả vai Chu Khiếu Thiên run lên, hai người kia nhất thời trong miệng phát ra một tiếng kêu đau đớn, chân không vững, liên tục lui về sau, không ngờ cánh cửa tứ hợp viện vốn đã cao, hai người này vô ý, cũng bị vấp ngã mặt lên trời té xuống cửa.

- Sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?

Trong viện không ít người, nghe động tĩnh bên ngoài liền đi ra, bốn năm người chạy đến cửa, vừa lúc nhìn thấy hai người kia từ trên đất đứng lên, nhưng cánh tay phải cũng mềm rũ xuống bên người, trên mặt tràn đầy mồ hôi lạnh to như hạt đậu.

- Khiếu Thiên, Thiếp Sơn Khảo của ngươi không tồi, trước đây hấn là hủy hoại không ít đại thụ nhỉ?

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên ra tay, Diệp Thiên gật gật đầu.

Các đệ tử Bát Cực Quyền tập luyện "Thiếp sơn khảo" thì thường thường sẽ dùng thân thể của mình dựa vào tường, dựa vào cây, dựa vào cái cọc, Chu Khiếu Thiên hiển nhiên không ngoại lệ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 282

Chu Khiếu Thiên Giao Đẩu

Sư phụ, người cũng biết Bát Cực Quyên?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Chu Khiếu Thiên sáng mắt lên, lúc hắn tám tuổi đều được cha dạy dỗ, nhưng sau khi cha hắn qua đời, là một mình hắn luyện, không luận bàn cùng ai, rất nhiều người quen thân bên cạnh, thậm chí cũng không biết hắn biết võ thuật.

Nhưng một cánh rừng cách nhà Chu Khiếu Thiên không xa, cũng bị hắn làm hư hại không nhẹ, cây đại thụ lớn nhỏ, không biết đã bị hắn hủy bao nhiêu, “Thiếp Thân Khảo” này, cũng được luyện như vậy.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Trước kia ta cùng sư phụ ta đã đi gặp một người nổi tiếng về Bát Cực Quyên ở Thương Châu, ông ta luyện Ngoại Gia Quyên, nhưng sau khi luyện Ngoại Gia Quyên đến mức tận cùng, đã có thể sinh ra kinh lực, năm đó ta không phải là đối thủ của ông ta.

- Đúng rồi, sau này, khi gặp phải một người mà võ công đã luyện đến kinh lực, có thể trốn thật xa thì trốn thật xa, ngàn vạn lần không nên động thủ cùng đối phương...

Đặc thù rõ ràng nhất của người kinh lực là huyết Thái Dương, người như vậy thường là hạng người giỏi về bồi dưỡng khí chất.

Khi con người hoạt động, mỗi một động tác đều sinh ra năng lượng nhiệt lượng, năng lượng nhiệt lượng này bao hàm cả nguyên khí.

Lỗ chân lông tắc nghẽn, mồ hôi không lưu thông được, nhiệt lượng sẽ không bốc hơi được, thể huyết tinh lực đều hóa thành nhiệt lượng năng lượng này cùng mồ hôi cùng nhau thông qua lỗ chân lông phóng ra ngoài. Đây là lý luận luyện tinh hóa tức khí, cũng chính là kinh lực.

Có thể bao hàm điều này thường không có tiêu chuẩn, mặc dù Chu Khiếu Thiên là nội ngoại kiêm tu, nhưng nếu gặp cao thủ kinh lực, vẫn còn lâu mới là đối thủ của hắn.

Người mà Diệp Thiên và lão đạo sĩ đã gặp, là một hậu sinh văn bối của Lý Thiện Nguyên năm đó, lúc ấy Lý Thiện Nguyên để người nọ so chiêu cùng Diệp Thiên, chính là muốn rèn luyện năng lực thực tế chiến đấu cho Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên khi đó mới mười ba tuổi, hoàn toàn không phải đối thủ của người nọ.

Nhưng như vậy, Diệp Thiên cũng hiểu biết quá sâu đối với Bát Cực Quyền, liếc mắt nhìn qua tư thế của Chu Khiếu Thiên, đã biết thực lực của hắn.

Nếu võ quán này không có người luyện võ Ngoại Gia Quyền được đến mức tận cùng hoặc là Nội Gia Quyền luyện tới kinh lực, riêng mình Chu Khiếu Thiên, có thể quét sạch võ quán này.

Chu Khiếu Thiên đã thấy tận mắt khả năng của Diệp Thiên, đối với người sư phụ trẻ tuổi này, hắn tâm phục khẩu phục, nghe được Diệp Thiên nói vậy, thực thà gật gật đầu, nói:

- Vâng, sư phụ, con biết rồi!

Đứng ở cửa võ quán người khác, Diệp Thiên ngông nghênh giáo huấn đồ đệ. Hoàn toàn không coi bốn năm tráng sĩ đang đi tới cửa ra gì, điều này cũng làm cho mấy người kia biết được phần nào câu chuyện, trong mắt đầy tức giận.

Một tráng sĩ hơn ba mươi tuổi, cái đầu không cao, ngữ khí không tốt, nói:

- Tiểu tử, có phải tới gây chuyện hay không?

- Đúng thì thế nào?

Mặc dù kinh nghiệm thực tế chiến đấu của Chu Khiếu Thiên không nhiều lắm, nhưng vừa mới đốn ngã hai người, lại có Diệp Thiên ở bên cạnh áp trận, lòng tin rất cao, dũng khí như Trần Chân năm đó, khi xông vào mắng người Nhật Bản.

- Khiếu Thiên, chúng ta tới là để thương lượng. Đừng nói lung tung!

Chu Khiếu Thiên nói chưa dứt lời, đã bị Diệp Thiên chặn lại, cảm tấm thiếp trong tay ra, Diệp Thiên nói:

- Nghe danh Khâu Bát đã lâu, là danh gia Bát Quái Chương ở kinh thành, Diệp mỗ mang theo đồ đệ đến lĩnh giáo một chút, chư vị, chẳng nhẽ hội quán An Đức tiếp đãi khách như thế này sao?

Giang hồ đương nhiên có quy củ giang hồ, mặc dù là đến làm phiền, nhưng vẫn phải đi. Hôm qua Diệp Thiên liền viết xong tấm thiệp, trước mắt liền đem ra.

- Mẹ nó, gây chuyện chính là gây chuyện, còn nói để nghe như vậy làm gì?

Người luyện võ không mấy người tính tình tốt, một người đi theo sau người tráng sĩ kia, cuộn cuộn xắn tay áo, muốn động thủ. Vài người khác cũng bẻ tay, ồn ào muốn hướng lại đây.

- Tứ nhi, đừng nóng vội, mau, gọi điện thoại cho sư phụ đi!

Người tráng sĩ tuổi hơi lớn kia ngăn mấy người lại, hần đi theo Khâu Văn Đông cũng lâu lắm rồi, nhìn thấy Diệp Thiên lấy ra tấm thiệp, biết đối phương là người trong giang hồ. Nếu như người bên mình đồng loạt xông lên, thật đúng là phá hủy quy củ.

Sau khi ngăn mọi người lại, tráng sĩ kia nhận tấm thiệp, nhìn thoáng qua, chấp tay hướng về phía Diệp Thiên, nói:

- Hai vị, mời vào bên trong. Sư phụ chúng tôi đi vắng, nhưng lâu nhất là nửa giờ sẽ trở về, sư huynh đệ chúng tôi lãnh giáo trước một chút được không?

Người tráng sĩ tuy rằng vô cùng khách khí, lễ tiết lại càng không thể chê, nhưng lửa giận trong lòng hần, cũng đã lên đến trên ót.

Tuy rằng Võ quán An Đức mới mở được có hai năm, nhưng quan hệ với giới võ thuật Bắc Kinh vô cùng tốt, hơn nữa thái độ đối nhân của Khâu Văn Đông là coi trọng bạn bè tứ phương, chuyện có người tới phá phách võ quán, quả là lần đầu tiên thấy được.

Diệp Thiên hướng người nọ trên hai tay xem một cái, thuận miệng nói:

- Anh là người học trước học Thiết Sa Chương, còn học không? Lấy ngoại kết hợp nội, thật ra cũng luyện được vài chiêu.

Diệp Thiên có thể nhìn ra được, hai tay người này tráng kiện, giống như cây khô, mơ hồ hiện ra màu đen, đây là đáng dấp của người luyện được vài chiêu Thiết Sa Chương.

Thiết Sa Chương, còn gọi là Hắc Sa Thủ, lấy ngành công ngoại tráng, thuộc về công lực thuần dương, khi luyện tập cần dùng sắt,

cát, được liệu hỗ trợ, tu luyện lâu ngày có thể đạt đến tay không phá đá đập gạch.

Diệp Thiên nói ra lời này, cũng là muốn nhắc nhở Chu Khiếu Thiên, dù sao kinh nghiệm đối địch của hắn không nhiều lắm, nếu thật sự là bị tráng sĩ này đánh một chưởng vào người, không nói gãy xương cốt, mất một ngụm máu tươi là không chạy thoát được.

- Hai vị, mời!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, ánh mắt người nọ híp vào một chút, lại chấp tay, thái độ kính cẩn hơn nhiều so với trước, người mà liếc mắt một cái nhìn ra võ công của hắn, tuyệt đối không phải hạng người hư danh.

Người tráng sĩ kia tên là Võ Thần, năm nay 35 tuổi, là người Thương Châu, Hà Bắc, quê hương võ thuật, từ nhỏ đã học tập Thiết Sa Chưởng, nhưng bởi vì vấn đề gia cảnh, cũng không có đủ dược liệu phối hợp mà luyện tập, thiếu chút nữa đã phải phế bỏ đôi tay.

Sau đó, một cơ hội thực ngẫu nhiên, Võ Thần gặp Khâu Văn Đông, Khâu Văn Đông xem hắn là một mầm luyện võ thật tốt, thu hắn về bên mình, qua năm sáu năm điều dưỡng, đôi tay hắn cũng hồi phục tương đối tốt.

Còn Võ Thần cũng là Đại sư huynh võ quán này, bình thường khi Khâu Văn Đông đi vắng, võ quán đều là do hắn quản lý, tiếp đón Diệp Thiên cũng là thỏa đáng.

- Ha ha, nơi này cũng không tệ!

Vào võ quán rồi, mắt Diệp Thiên cũng sáng lên, nơi này được xây lại từ một Tứ Hợp Viện, đối phương phá hủy tường ngăn Tiền viện và trung viện, hình thành một cái sân rất rộng.

Nền đất trong viện đều là dùng tảng đá và gạch xếp thành, bởi vì thường xuyên có người luyện võ ở mặt trên, rất nhiều gạch đều vỡ vụn ra, có nhiều chỗ thành hố, hầm, không bằng phẳng.

Ở hai bên sân, xếp hai hàng binh khí, hàng trên lộ ra Dao Xuân Thu, thương Chiến Thân, kiếm Liên Hoàn, kiếm Liên Hoàn Thuần Dương, Liên Hoàn Bàn Long côn, Ngũ Hành Bổng, xêng Côn Luân, đao Bát Quái...

Ở một góc sân, còn có một cái cột Bát Quái, đây là dùng để luyện tập bộ pháp.

Bát Quái Chương lấy bước chân là chủ đạo, người lão luyện có thể đi như Du Long, đi nhanh như phiêu gió, vừa thấy phía trước lại

đã ở phía sau, thường thường có thể khiến đối thủ cảm thấy choáng váng đầu, hoa mắt, yêu cầu với bộ pháp cực cao.

Nhìn thấy những thứ kia, Diệp Thiên gật gật đầu, xem ra võ quán này thật là có chút bản lĩnh, tối thiểu là có truyền thừa, người bình thường không kiếm ra nhiều thứ như vậy.

- Hai vị, mời uống trà!

Võ Thần cũng không vì thấy hai người tuổi trẻ mà xem thường bọn họ, đưa Diệp Thiên hai người vào trong viện, lại cho người bưng trà tới, nói:

- Tôi đi theo Khâu sư đã sáu năm, có thể lĩnh giáo một chút võ công của hai vị không?

Võ Thần luyện Thiết Sa Chương cũng đã gần hai mươi năm, tuy rằng luyện thêm Bát Quái Chương, nhưng chương lực Thiết Sa Chương vẫn còn, coi như là thể mạnh của hắn, lúc này mặc dù nhãn lực Diệp Thiên cao minh, trong lòng hắn cũng không thấy sợ.

Diệp Thiên nhìn Chu Khiếu Thiên một cái, nhẹ giọng nói:

- Khiếu Thiên, khai triển sở trường, tấn công nhanh!

Bát Quái Chương chú ý chính là thân pháp, lấy tẩu vi thượng, yêu cầu nhanh, khí giống như Vân Hành, căn bản là sẽ không đánh người ở cự ly gần, thật cũng coi là khắc tinh của quyền pháp Bát Cực Quyền, cho nên Diệp Thiên lúc này mới nhắc nhở Chu Khiếu Thiên một câu.

- Vâng, sư phụ!

Chu Khiếu Thiên sớm đã nóng lòng muốn thử, sau khi nói đồng ý với sư phụ, đi tới trong sân viện, chấp tay với Võ Thần, sau đó hai chân giang rộng ra, một tay ý mời Võ Thần, một tay khác thu về trong ngực.

- Tiểu tử, cẩn thận nhé!

Người ta cũng đã sẵn sàng tiếp chiêu, Võ Thần không khách khí nữa, dưới chân dạng hình bộ pháp, chuyển động xung quanh Chu Khiếu Thiên, nếu hắn là truyền nhân của Khâu Văn Đông, tự nhiên không thể bắt đầu đã dùng Thiết Sa Chương đánh địch.

Luyện vài năm cộc Bát Quái, bộ pháp của Võ Thần tuy rằng chưa đạt tới "Bước đi như rồng, chuyển động như hầu (khi), đổi thế

giống như chim ưng", nhưng khi chuyển động cũng mau lẹ vô cùng, chỉ chờ Chu Khiếu Thiên lộ ra một chút sơ hở sẽ đánh bại.

Nhưng trong Bát Cực Quyền vốn không coi trọng bộ pháp, Chu Khiếu Thiên nghe xong lời của Diệp Thiên, đứng đó, giữ vững lý trí tinh thần, lòng bàn chân không đổi, chìa tay trái trước người, hướng về Võ Thần, đợi đối phương đến tấn công.

Sau khi vây quanh Chu Khiếu Thiên vài vòng, rốt cục thì Võ Thần nhìn không được, lòng bàn chân trượt nhanh như chớp lao tới trước mặt Chu Khiếu Thiên, một chương liên nâng tay trái Chu Khiếu Thiên lên, đánh vào dưới xương sườn.

Đề ra oai cho hai người trẻ tuổi này thấy, một chương này Võ Thần chính là sử dụng sức mạnh toàn thân, hẳn tin tưởng cho dù Chu Khiếu Thiên hạ cánh tay trái xuống đón đỡ, cũng có thể bẻ gãy cánh tay hắn, đẩy ngã xuống đất.

Nhìn thấy động tác của Võ Thần, đệ tử võ quán đang xem bốn phía chung quanh, đã nhiệt huyết sôi trào, cũng chỉ chờ đợi Chu Khiếu Thiên ngã, lớn tiếng khen ngợi.

Nhưng ngay khi bàn tay và thân thể Võ Thần đang đến, thân thể Chu Khiếu Thiên đột nhiên lách sang một bên, cả thân hình tựa như thấp đi vài phần, ngay sau đó chân trước dùng sức giậm trên mặt đất, không đợi Võ Thần đổi chiêu, khuỷu trái liền hung hăng đánh vào bụng Võ Thần.

Tuy rằng động tác của Chu Khiếu Thiên rất đơn giản, tự nhiên, nhưng vừa rồi phát lực mãnh liệt, rất có thể, từ trong miệng Chu Khiếu Thiên một tiếng gào to, thân thể Võ Thần ngay lập tức bay về sau.

Bất chiêu bất giá tựu thị nhất hạ, cương mãnh của "Thiếp sơn kháo" được Chu Khiếu Thiên phát huy nhuần nhuyễn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 283

Khâu Văn Đông

Đánh hay!

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên xuất một chiêu Thiệp Sơn Khảo này, đứng ở một bên, Diệp Thiên cũng nhin không được, lớn tiếng trầm trầm khen ngợi.

Chu Khiếu Thiên vận dụng được tinh túy của Bát Cực Quyền, dùng nói là Võ Thần, chính là đổi thành Diệp Thiên, bị trúng đòn này, cũng phải dùng hết sức mà chống đỡ.

Cùng tiếng trầm trầm khen ngợi của Diệp Thiên, thân thể Võ Thần cũng bay xa ba bốn thước, hai chân sau chạm rơi xuống đất, lại lùi lại hơn mười bước, đặt mông ngã xuống mặt đất.

Bát Cực Quyền mặc dù không hiểm độc như Thiết Sa Chương, nhưng cương mãnh vô song, toàn thân cũng có thể phát lực, ngồi dưới đất, sắc mặt Võ Thần từ hồng chuyển trắng, lại từ trắng chuyển hồng, chịu đau một lúc lâu, cuối cùng phun ra một ngụm máu tươi.

- Vũ đại ca!

- Sư huynh...

Biến cố bất thành linh, khiến những đệ tử của võ quán vây xem đều thấy mà mắt choáng váng, Võ Thần vây quanh Chu Khiếu Thiên rất lâu, ngay cả một chiêu cũng chưa tiếp được đã bị đánh bại đến hộc máu rồi sao?

Những người này phần lớn đều là người mới vào võ quán học tập, cũng có người là công ty bảo vệ của Khâu Văn Đông đưa tới huấn luyện, trên người kỳ thật cũng không có bao nhiêu võ công, lại càng không nói nhãn lực.

Những người này bình thường có xem phim võ hiệp ở trong TV, đều là đao quang kiếm ảnh, người tới người lui, tối thiểu cũng phải

đấu hơn vài chục hiệp mới có thể phân ra thắng bại, có thể chứng kiến chuyện xảy ra trước mắt, cũng khiến tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Kỳ thật cao thủ thi đấu, cũng không phải đánh biểu diễn, hoàn toàn không như bọn hấn tướng tượng, tóm lấy cơ hội một chiêu hạ địch, đó mới chính là phong thái của cao thủ.

Nhất là Bát Cực Quyền, động tác giản dị ngắn gọn, cương mãnh khốc liệt, nặng phát lực mà không nặng chiêu thức. Đầu, kiên, khừu tay, tay, hông, hông, đầu gối, dù tám bộ vị đều có thể giết địch giành chiến thắng.

- Sư phụ, anh ta là học giữa chừng chuyển sang luyện tập Bát Quái Chưởng, quá chú trọng lực tay, ra tay không được tốt!

So sánh với dáng vẻ thâm hại của Võ Thần, Chu Khiếu Thiên lại không hề mất chút sức lực, sau khi đánh bại đối phương, thu thế, chạy về trước mặt Diệp Thiên.

- Ô, Khiếu Thiên, võ công ngoại môn của ngươi đã muốn luyện đến cực hạn, như vậy đi, ngươi chuyển đến ở trong Tứ Hợp Viện của ta đi, chuyên tâm tu luyện nội công tâm pháp gia truyền, ta nghĩ không quá một năm, võ công của ngươi liền có thể đạt đến kinh lực.

Khả năng quan sát của Diệp Thiên là thế nào. Hấn liếc mắt một cái liền nhìn ra trình độ của Chu Khiếu Thiên ở Bát Cực Quyền, nếu như có thể tiếp tục tiến một bước, cho dù xưng là tông sư cũng không phải quá đáng.

Diệp Thiên đi theo sư phụ đã từng gặp qua nhiều võ thuật danh gia, ngoại trừ chính hấn, chỉ có Chu Khiếu Thiên thiên phú tốt nhất. Nhưng, từ nhỏ Diệp Thiên được luyện phối hợp với dược liệu, thực luận về khổ công, hấn không bằng Chu Khiếu Thiên.

Có điều Bát Cực Quyền quá mức cương mãnh, luyện đến mức tận cùng rồi, tổn thất trong cơ thể cũng là vô cùng nghiêm trọng, mặc dù Chu Khiếu Thiên có nội công Tâm Pháp tương trợ, nhưng trong kinh mạch, lực phủ ngũ tạng cũng là có bệnh tật tồn tại.

Diệp Thiên cho Chu Khiếu Thiên đến ở trong Tứ Hợp Viện của hấn, chính là muốn dùng nguyên khí nơi đó, trị liệu vết thương cũ trong cơ thể hấn.

Hơn nữa nguyên khí mạnh hay không, đối với người tu luyện nội gia có lợi ích rất lớn, cho dù công pháp gia truyền Chu Khiếu Thiên không được trọn vẹn, cũng có xác suất rất lớn có thể đạt được kinh lực, cũng chính là cảnh giới luyện tinh hóa khí.

Đây cũng là nguyên nhân thời xa xưa, nhiều võ sĩ luyện khí thuật ẩn cư ở thâm sơn không màng thế sự, cũng là bởi vì ở những nơi

đó, mới có thể có nguyên khí thiên địa dồi dào, cung cấp cho bọn họ tu luyện công pháp.

- Các người ra tay quá độc ác, chỉ là luận bàn mà thôi, sao lại đánh sư huynh của chúng ta thành như vậy?

Ngay lúc hai thầy trò Diệp Thiên không coi ai ra gì và nói chuyện, một người tuổi còn trẻ vừa đỡ Võ Thần đứng dậy, nói.

- Thương thế của hắn không nặng, điều dưỡng nửa tháng là ổn!

Diệp Thiên nhìn người nọ liếc mắt một cái, nói:

- Hơn nữa, luận võ luận bàn, khó tránh tử thương, thế này có gì kỳ quái? Sợ bị thương, thì đừng học võ, sang học văn đi...

Trong giang hồ, võ lâm, kết nhiều ân oán, chính là từ nguyên nhân này mà đến, học nghệ không tinh, động thủ khó tránh thương tích, cũng thực dễ dàng có chuyện tử vong, thù hận cứ vậy tích lũy lại.

Người trẻ tuổi kia bị một câu của Diệp Thiên chặn lại, sắc mặt đỏ lên, trong tình thế ấy đành la lớn:

- Người... Các người khinh người quá đáng, các huynh đệ, chúng ta liều mạng cùng bọn họ!

Vừa rồi một tiếng gào to của Chu Khiếu Thiên, như Hồ Khiếu Sơn Lâm, khiến dũng khí của những đồ đệ học Bát Quái Chương ở đây bay biến, nhưng trước mắt có người lôi kéo, những người trẻ tuổi kia nhất thời sôi nổi cảm vũ khí chạy tới.

- Mẹ nó, làm ầu rồi!

Diệp Thiên lặng đi một chút, sắc mặt trở nên nghiêm túc, tiện đà xắn tay áo, tục ngữ nói đao thương không có mắt, nếu không cẩn thận bị người ta chọc cho một cái hoặc là chém một đao, vậy không thú vị chút nào.

Nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, mặc dù Võ Thần có tâm muốn ngăn cản, nhưng một câu cũng kêu không được, trong cổ họng mùi máu tươi lại xộc lên, chỉ có thể phí công xoa tay.

Khi những người kia đi lấy binh khí, chuẩn bị nhằm phía Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên, cửa lớn Tứ Hợp Viện mở ra, hai người đi vào, chứng kiến cảnh ầm ĩ trước mặt này, nhất thời ngậy ngẩn cả người.

- Dừng lại, muốn tạo phản hả? !

Đi ở phía trước là một người tráng sĩ hơn 40 tuổi, quát to một tiếng, trong thanh âm của hắn rất có uy lực, khiến các đệ tử đang tức giận như sự tĩnh.

- Sư phụ, sư phụ đã về!

- Sư phụ, bọn họ đến phá võ quán, còn làm Đại sư huynh bị thương!

Một đám đệ tử nhìn thấy người này, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, cầm theo binh khí trong tay chạy tới bên người họ, rành rọt kể lại chuyện vừa rồi đã xảy ra.

- Tiểu Vũ, ngươi không sao chứ?

Khâu Văn Đông thấy Võ Thần nằm trên mặt đất, vội vàng đi tới, đưa tay bắt mạch cho hắn, cảm giác mạch vẫn tương đối vững vàng, lúc này mới thả lỏng người, đứng dậy.

Võ Thần cười khổ ngồi dậy, nói:

- Sư... Sư phụ, là con học nghệ không tinh!

- Không sao, sư phụ lấy lại danh dự cho ngươi!

Khâu Văn Đông vỗ vỗ bả vai đệ tử, cho người đến đỡ hắn ngồi lên ghế.

Khi Khâu Văn Đông nhìn về phía hai thầy trò Diệp Thiên, trong mắt đã đã tràn ngập lửa giận, hắn ở thành Bắc Kinh lăn lộn hơn ba mươi năm, cho tới bây giờ chỉ có hắn đánh người, còn chưa từng bị người nào khinh thường.

Hơn nữa Võ Thần là đại đệ tử của hắn, trải qua mấy năm dạy dỗ, Khâu Văn Đông đã chuẩn bị đem bí quyết gia truyền truyền lại cho hắn, lại thấy Võ Thần bị đánh thành như vậy, hai tay của hắn đã nắm chặt, kêu "Rắc rắc".

Phải biết rằng, những người đệ tử nổi nghiệp có đôi khi còn thân hơn so với con ruột, bởi vì con người luôn phải già đi, mà trong võ lâm, có nhiều hậu bối thích vượt qua lớp người già, đây là khi đệ tử thay mặt sư phụ xuất chiến.

Cho nên chuyện Võ Thần bị thương, trong lòng Khâu Văn Đông, so với chuyện hai thầy trò Diệp Thiên phá võ quán nghiêm trọng hơn rất nhiều.

- Phùng huynh, thật sự là ngược ngùng, để cho huynh chê cười, xin hãy ngồi xuống, tôi xử lý xong chuyện nơi này sẽ tiếp huynh!

Tuy rằng trong lòng tràn đầy lửa giận, nhưng Khâu Văn Đông vẫn khách sáo nói chuyện với vị khách bên cạnh, đây là một vị Quyền Sư nổi tiếng trong chốn võ lâm ở Thương Châu, tên là Phùng Hằng Vũ.

Sư phụ của Phùng Hằng Vũ và cha của Khâu Văn Đông đời trước có giao tình, mấy năm nay hai người cũng rất hay lui tới, vốn là Khâu Văn Đông muốn mời Phùng Hằng Vũ uống chút trà, nghe thấy có người phá võ quán, hai người liền cùng nhau chạy lại đây.

- Sư phụ, người mặc quần áo thể thao luyện được Bát Cực Quyền, võ công rất cao, ngài phải cẩn thận một chút!

Ngồi ở ghế trên, Võ Thần nhắc nhở Khâu Văn Đông một chút.

Võ Thần theo thầy học, võ công của hắn cũng không kém hơn so với Khâu Văn Đông bao nhiêu, nhưng ngay cả một chiêu của Chu Khiếu Thiên cũng chưa tiếp nổi, hấn sợ sư phụ không cẩn thận cũng sẽ thất bại.

- Bát Cực Quyền?

Khâu Văn Đông nghe vậy sững sốt, sắc mặt có chút cổ quái nhìn về phía Phùng Hằng Vũ bên cạnh, bởi vì hắn chính là Quyền Sư Bát Cực Quyền nổi danh Thương Châu, hơn nữa còn là người kế nghiệp Thần Thương Lý Thư Văn, đương đại cũng là nhân vật danh tiếng đỉnh cao.

Cho nên nghe thấy người phá võ quán dùng Bát Cực Quyền, Khâu Văn Đông cũng là không tự giác mà dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Phùng Hằng Vũ, trong chốn võ lâm, quan hệ rắc rối phức tạp vô cùng, nói không chừng hai người có liên hệ gì đó.

Nhìn thấy ánh mắt của Khâu Văn Đông, Phùng Hằng Vũ cười khỏ một tiếng, nói:

- Khâu huynh, tổ sư truyền xuống ngàn vạn đệ tử, tôi cũng không thể quen biết hết!

Lời Phùng Hằng Vũ nhắc đến tổ sư, chính là Thần Thương – Lý Thư Văn.

Cả đời Lý Thư Văn quang minh lỗi lạc, căm ghét cái ác, đệ tử của hắn truyền thừa trong và ngoài nước hiện có mấy vạn người. Tiết thanh minh hàng năm, thường có rất nhiều đệ tử đến từ quốc gia khác nhau, màu da khác nhau đến Thương Châu, trước mộ Lý Thư Văn bái tế.

Cho nên, mặc dù Phùng Hằng Vũ là truyền nhân dòng dõi Lý Thu Văn, nhưng cũng không thể quen biết hết toàn bộ truyền nhân Bát Cực Quyền trong ngoài nước.

Nghe được Phùng Hằng Vũ nói vậy, Khâu Văn Đông gật gật đầu, nói:

- Được, Phùng huynh giúp tôi áp trận, tôi đi thử sức chàng thanh niên này, xem cậu ta tập Bát Cực Quyền đến đâu, tôi cũng chỉ để cho cậu ta phun ra một ngụm máu là được rồi!

Đây là nỗi khổ khi không có đệ tử giỏi, nếu không, với tuổi tác gần năm mươi của Khâu Văn Đông, sao còn cần tự mình động thủ? Nhưng tuổi hấn đúng là thời kỳ võ công nội gia cường thịnh, khí huyết cũng không kém Chu Khiếu Thiên.

- Kỳ quái, người thanh niên kia sao lại quen thế nhỉ?

Ngay lúc Khâu Văn Đông và Phùng Hằng Vũ đối thoại, chân mày Diệp Thiên cau lại, bởi vì hần nhìn thấy Phùng Hằng Vũ với một thân quần áo luyện công màu trắng rất quen mắt, chỉ nhất thời nhớ không nổi đã gặp nhau ở nơi nào.

Trí nhớ kinh người của Diệp Thiên cực kỳ hiếm thấy, Diệp Thiên có thể khẳng định, năm đó đi theo lão đạo hành tẩu giang hồ, nhất định là đã gặp qua người này.

- Hai vị, Khâu Văn Đông tôi ở kinh thành cũng có chút thanh danh, tự thấy làm việc đoan chính, không biết hai vị tới cửa, là bị người khác xúi giục hay là Khâu mỗ tôi có chỗ không đúng?

Trước kia Khâu Văn Đông tính tình nóng nảy, nhưng sau hai lần vào ngục giam, tính cách sớm được mài rũa, cho nên tuy rằng lúc này lửa giận trong lòng cao vợi, nhưng vẫn làm theo quy củ giang hồ.

- Làm việc đoan chính?

Diệp Thiên nghe vậy cười lạnh một tiếng, nói:

- Được lắm, tôi hỏi ông, vì sao lại tập võ, tại sao lại ra tay đối với người bình thường? Tôi chính là thấy không vừa mắt, mới đến lãnh giáo một phen!

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 284

Tiểu Tử Ngông Cuồng

Thiên Tài Tướng Sư

Tác giả: Đà Nhân

Chương 284: Tiểu tử ngông cuồng

Nhóm dịch Hana

Nguồn: Mê Truyện

- Ta ra tay với người bình thường? !

Khâu Văn Đông nghe vậy lặng đi một chút, tiện đà giận dữ,

- Họ Khâu ta tuy rằng không phải là người tốt, nhưng quy củ giang hồ ta biết, sống hơn bốn mươi năm, ta chưa từng bắt nạt người thường!

Khâu An Đức là thế hệ tiền bối, cả đời đều là lấy sức mạnh bản thân, trừ bạo an dân làm tông chỉ luyện võ, hấn đối đãi đệ tử văn bối, cũng đều dạy như thế.

Còn Khâu Văn Đông từ nhỏ cũng được cha dạy dỗ, đối với tôn chỉ này, hấn cũng ghi nhớ rất sâu, cho dù lăn lộn trong thành Bắc Kinh, phần lớn đều là đánh nhau với những người chủ thương ngoan cố.

Sờ dĩ lần thứ hai sau khi ra tù, hấn làm kinh doanh được tốt như vậy, trước tiên là nhờ uy danh trước kia, không ai dám quấy rối việc kinh doanh của hấn, thứ hai chính là cũng không ý thể hiếp người, ở trong hội, thanh danh rất cao.

Cho nên giờ phút này nghe thấy Diệp Thiên nói hấn bắt nạt người thường, Khâu Văn Đông nhất thời giận tím mặt.

Nhìn thấy Khâu Văn Đông thề thốt phù nhận, Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Ông không thừa nhận cũng thế, chúng ta liền theo như quy củ giang hồ, lấy võ công phân thắng bại, tôi sẽ phân đúng sai với ông!

Kỳ thật Diệp Thiên xem người này lông mi đen, đậm, đôi đồng tử sáng, tinh khiết, hắc bạch phân minh, cũng không phải cái loại tiểu nhân làm chuyện phạm pháp, nhưng cũng đã đánh tới cửa, đúng sai chờ đánh xong rồi nói sau.

Hơn nữa Diệp Thiên tin chắc, cái tên Phí Hạ Vĩ đó khẳng định có chút quan hệ với Khâu Văn Đông, cho dù giảng đạo lý một hồi, hấn cũng chưa chắc đã đuối lý.

- Được, tôi xin lĩnh giáo một chút thân thủ hai vị!

Nói đã ra lời, mọi việc đều đã quyết, Khâu Văn Đông không động thủ cũng không được, lập tức cởi áo khoác ra, lộ ra một bộ quần áo ngắn.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Khâu Văn Đông, nói với Chu Khiếu Thiên:

- Khiếu Thiên, ngươi lên đi, nhớ kỹ, lấy bất biến ứng vạn biến, đừng để động tác dưới chân hấn mê hoặc.

Từ khi Khâu Văn Đông đi vào Tứ Hợp Viện, Diệp Thiên có thể nhìn ra, võ công của hấn trầm ổn hơn so với Võ Thần, Chu Khiếu Thiên muốn dùng Thiếp Sơn Khảo như vừa rồi đánh bại Khâu Văn Đông, cũng không phải dễ dàng.

- Sư phụ, con biết!

Vừa rồi một chiêu đánh bại Võ Thần, khiến Chu Khiếu Thiên tin tưởng hơn nhiều, đồng ý với sư phụ rồi đi ra sân.

- Mời!

Hai bên đồng thời chấp tay với đối phương.

Khâu Văn Đông lớn tuổi, đương nhiên không chủ động tiến công, vẫy vẫy tay với Chu Khiếu Thiên, nói:

- Người trẻ tuổi, tấn công đi!

- Được!

Chu Khiếu Thiên dang chân hình chữ Bát, chân trái mạnh mẽ chống trên mặt đất, mãnh liệt tiến lên, hai cánh tay làm động tác đánh tới đầu Khâu Văn Đông.

Thấy Chu Khiếu Thiên khí thế hung mãnh, Khâu Văn Đông cũng không dám đứng yên, lòng bàn chân nhấc lên vài bước, nhanh như chớp tấn công lại Chu Khiếu Thiên.

Có điều Bát Cực Quyền đánh ra, tuyệt đối là quyền pháp cương mãnh đệ nhất thiên hạ, hơn nữa Chu Khiếu Thiên tuổi trẻ lực tráng, khí huyết thịnh vượng, song chưởng liên tục xuất phát, nhất thời khiến Khâu Văn Đông phải dốc toàn lực mà tránh.

- Không ổn, người kia là được ai dạy dỗ nhỉ? Lão Khâu không phải là đối thủ của hắn!

Đứng ở một bên đang xem cuộc chiến, Phùng Hằng Vũ là người luyện Bát Cực Quyền, trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn.

Thấy Chu Khiếu Thiên tận dụng được “áp sát, tấn công bên, đẩy, dựa”, phát huy tinh tế võ công, vận dụng được hết tinh túy Bát Cực Quyền, Phùng Hằng Vũ biết Khâu Văn Đông sắp chống đỡ không nổi nữa.

- Dừng tay!

Nhìn thấy Khâu Văn Đông sắp chống đỡ không nổi, Phùng Hằng Vũ bước một bước dài vọt tới giữa sân, lấy khủy tay đánh vào khủy tay, hóa giải một chiêu Chu Khiếu Thiên định đánh về phía sườn Khâu Văn Đông.

- Người là ai? Sao lại dùng đòn của Bát Cực Quyền?

Đánh với Phùng Hằng Vũ một chiêu, Chu Khiếu Thiên cảm giác cả cánh tay phải đều ê ẩm tê dại, trong lòng nhất thời kinh hãi, một khủy tay của hắn có thể cắt đứt một cây cỏ thụ, đánh cùng người này, thật sự bất lợi.

- Ta tên Phùng Hằng Vũ, sư phụ ngươi là ai?

Phùng Hằng Vũ đánh lui Chu Khiếu Thiên, cũng không tiếp tục tấn công, Bát Cực Quyền của Chu Khiếu Thiên luyện được tinh túy của quyền pháp, trong lòng hắn, người như vậy cũng là đệ tử chính tông của Bát Cực Quyền.

- Phùng Hằng Vũ? Không biết...

Chu Khiếu Thiên lắc lắc đầu, chỉ vào Diệp Thiên nói:

- Tôi là Chu Khiếu Thiên, người đó chính là sư phụ của tôi!

Chu Khiếu Thiên theo cha luyện võ từ khi bốn tuổi, sau đó hơn mười năm đều là tự mình tập luyện, chưa từng gặp người trong võ lâm, nơi nào nghe đến cái tên Phùng Hằng Vũ chứ?

- Cậu ta... cậu ta là sư phụ cậu?

Phùng Hằng Vũ nhìn về phía Diệp Thiên, vẻ mặt không dám tin, người trẻ tuổi kia trong áo lá, toàn thân liền không ra dáng của người luyện võ, làm sao có thể làm sư phụ Chu Khiếu Thiên được?

Hơn nữa nhìn từ tướng mạo, Diệp Thiên có vẻ còn nhỏ hơn so với Chu Khiếu Thiên một chút, Phùng Hằng Vũ nhất thời có chút không hiểu, hỏi Diệp Thiên:

- Người là truyền nhân của Bát Cực Quyền? Chẳng lẽ chưa từng nghe qua tên của ta?

Phùng Hằng Vũ là đệ tử dòng dõi Lý Thư Văn, từ khi sư phụ hấn mất sáu năm trước, Phùng Hằng Vũ dần trở thành tông sư Bát Cực Quyền, mặc dù quốc nội và ở nước ngoài nhiều người tập luyện Bát Cực Quyền, nhưng đều nghe qua danh của hấn.

- Thực xin lỗi, tôi cũng chưa từng nghe qua tên của anh.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nhưng hấn cũng nhớ lại người này.

Đó là chuyện tám năm trước, hơn nữa lúc ấy người này cũng chỉ là người đứng ở bên cạnh bưng trà rót nước, ngay cả một chỗ ngồi đều không có. Ngay từ đầu Diệp Thiên đã cảm giác hấn quen mặt, nhưng lại nghĩ không ra đã gặp nhau ở nơi nào.

Đương nhiên, Diệp Thiên quả thật không nói sai, bởi vì lúc đó hấn thực sự không biết tên của Phùng Hằng Vũ, lúc ấy đi theo lão đạo sĩ gặp sư phụ của hấn, căn bản không đến lượt Phùng Hằng Vũ nói chen vào.

- Chưa từng nghe qua tên của ta? Chẳng lẽ cậu là hậu nhân của tiền bối Mã Anh Đồ, Hàn Hóa Thần, Trương Ngọc Hành hay sao?

Phùng Hằng Vũ nghe vậy lặng đi một chút, trong miệng hần nhắc đến mấy tính danh, đều là tiền bối nổi danh về Bát Cực Quyền như Lý Thu Văn.

- Nói nhiều như vậy để làm gì? Bát Cực Quyền của ta là gia truyền, để cho ta lĩnh giáo quyền pháp của tiền bối đi!

Diệp Thiên còn chưa trả lời, Chu Khiếu Thiên liền nhin không được, hần vốn tập luyện Bát Cực Quyền pháp gia truyền, chưa bao giờ thấy qua cao thủ Bát Cực Quyền, vừa rồi cùng Phùng Hằng Vũ so một chiêu, trong lòng cũng nóng lên.

Diệp Thiên khoát tay áo, chặn Chu Khiếu Thiên lúc này đã muốn lên quyền, nói:

- Khiếu Thiên, ngươi không phải là đối thủ của ông ta, để ta!

Bát Cực Quyền của Chu Khiếu Thiên kỳ thật cũng không chính tông, chỉ là phát huy được tinh túy công pháp gia truyền và cương mãnh Bát Cực Quyền, giống mà lại không giống.

Nhưng Phùng Hằng Vũ là phối hợp tu luyện Bát Cực Quyền, đây chính là kỹ thuật cơ bản rất quan trọng trong Bát Cực Quyền, cũng như người ta hô “Ya” thật mạnh, thông qua tiếng phát ra để tăng cường Lực Đạo quyền pháp.

Hơn nữa quyền pháp của Phùng Hằng Vũ là lấy ngoại kết hợp nội, vừa rồi một khừu tay xuất sau mà đến trước, Lực Đạo nội liễm, đã sắp đạt tới kinh lực, Chu Khiếu Thiên bất kể nói thế nào đều không phải là đối thủ của hần.

- Ngươi? Ngươi thật sự biết võ công?

Nhìn thấy Diệp Thiên, Phùng Hằng Vũ có chút dờ khóc dờ cười, người trẻ tuổi kia tuy rằng ra bộ người từng trải, nhưng xem thân thể hần, rõ ràng không giống như người có võ công?

- Có võ công hay không có, chúng ta thử xem, chẳng phải sẽ biết sao?

Diệp Thiên cười hắc hắc, cũng không cời bộ quân áo đang mặc, cứ vậy đến đứng trước mặt Phùng Hằng Vũ.

Khi Diệp mười ba tuổi, từng cùng lão đạo sĩ gặp qua sư phụ của Phùng Hằng Vũ là Ung Như Duệ, Ung Như Duệ lúc ấy cũng là tông sư Bát Cực Quyền nổi danh quốc nội.

Có điều, ở trước mặt Lý Thiện Nguyên, sư phụ của Phùng Hằng Vũ - Ung Như Duệ cũng là kẻ vai lú thấp, mở miệng một tiếng kêu

lão tiên bối, ngay cả Diệp Thiên cũng có địa vị, còn Phùng Hằng Vũ chỉ có thể là người bung trà rót nước đứng ở một bên.

Lần đó Diệp Thiên từng đánh qua một hồi với Ung Như Duệ, chính là khi chưa đạt đến giai đoạn luyện tinh hóa khí, hơn nữa kinh nghiệm thực chiến lại thiếu, chống đỡ được năm sáu phút liền bại.

Tuy rằng chỉ là một đứa trẻ mười ba tuổi, Diệp Thiên đã có thể nói mặc dù bại vẫn còn vinh.

Nhưng bại chính là bại, Diệp Thiên biết mấy năm trước Ung Như Duệ đã qua đời, trước mắt nhìn thấy đệ tử của ông ta, hai tay Diệp Thiên không khỏi có chút ngứa ngáy, cho nên chưa nói toạc ra quan hệ sâu xa giữa bọn họ.

- Được, tiểu bằng hữu, vậy cậu cần cẩn thận rồi!

Phùng Hằng Vũ liền tiếp bị Diệp Thiên nói kháy vài câu, dù là hấn dưỡng tính không tệ, trong lòng cũng có chút tức giận, hai chân xê dịch, bày ra thế Bát Cực Quyền, nói:

- Tôi chấp cậu ba chiêu, cậu tấn công đi!

Nhìn thấy Diệp Thiên nói chuyện hung hăng như thế, Phùng Hằng Vũ cũng đoán ra hấn hấn là người tập luyện nội gia quyền pháp, cho nên đặc thù của người luyện võ không quá rõ ràng.

Nhưng tuổi tác của Diệp Thiên như vậy, công lực chắc cũng không được cao, trong lòng Phùng Hằng Vũ cũng có chút cây lớn, hấn cũng muốn công phạt Diệp Thiên, xem là rốt cuộc hấn luyện là võ công gì.

Nhưng không ngờ Phùng Hằng Vũ vừa nói chưa dứt, Diệp Thiên liền lắc lắc đầu, nói:

- Vài vé của ngươi thấp hơn ta, muốn nhường... Cũng chỉ có thể là ta nhường!

- Cái gì? Tiểu tử ngông cuồng!

Diệp Thiên nói rất đúng, nhưng Phùng Hằng Vũ lại nghe không vào trong tai, nào có chuyện như vậy, hấn ở Phương Bắc, trong chốn võ lâm có địa vị cực cao, lại bị một tên văn bối nói như vậy, truyền ra ngoài chắc chắn sẽ bị người ta nhạo báng.

Trong cơn giận dữ, Phùng Hằng Vũ cũng bắt chấp nhường Diệp Thiên ra tay trước, chân trái giậm đất, nương vào lực thất lung, xoay phần hông, chân phải vù một tiếng đá ra ngoài, mục tiêu là đầu gối trái Diệp Thiên.

Một cước này của Phùng Hằng Vũ cũng là có nguyên do, hẳn dùng chính là kiểu lên gối “Tha Thích”, chú ý chính là bước chân, chân không quá đầu gối.

"Tha Thích" kỹ xảo tuy rằng không có lực sát thương bằng môn phái khác, nhưng có thể dùng cú đá phá hồng trọng tâm chân đối thủ, dùng không nhiều lực mà đạt hiệu quả trong việc đánh bại đối phương.

Nhưng một cước này, Phùng Hằng Vũ chỉ dùng ba phần sức, hai bên không có gì thù hận, hẳn cũng không muốn ra tay đã thương người, chỉ cần đánh bại Diệp Thiên là được.

- Tha Thích? Đúng lúc lắm!

Nhìn thấy đối phương lên chân, Diệp Thiên sáng mắt, chân trái hơi hơi nâng lên, cũng nghênh đón, năm đó hẳn cũng bị một cước này làm té ngã, trước mắt cũng muốn thử xem công lực chân của đối phương.

```
var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('  
<div data-bbox="44 531 534 558" data-label="Code-Block">

```
); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->
```


```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 285

Chi Bảo

Thiên Tài Tướng Sư

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 285: Chi bảo

Nhóm dịch Hana

Nguồn: Mê Truyện

Shared by: MTQ -

Khi bấp chân của mình sắp sửa đá đến chân Diệp Thiên, chân của Phùng Hằng Vũ bỗng nhiên lệch sang một bên, từ đá chuyển thành gạt, đây cũng là đặc điểm của "Tha Thích", cực giỏi về sử dụng kỹ xảo.

Lúc này chân phải Diệp Thiên đã sắp bị đá đi, mắt nhìn thấy sẽ bị Phùng Hằng Vũ ôm lấy chân làm mất đi trọng tâm, chân phải Diệp Thiên đột nhiên với tốc độ nhanh hơn, lập tức đá vào bên đùi Phùng Hằng Vũ.

Một cước này tốc độ cực nhanh, hơn nữa biến chiêu biến khiến mọi người bất ngờ, ai cũng không thể nghĩ đến Diệp Thiên sắp bị đá một cước, lại có thể đột nhiên chuyển hướng như vậy.

May mắn là vừa rồi Phùng Hằng Vũ chỉ dùng ba phần lực, chưa mất thế, còn sức thu hồi chân, dùng đùi chặn cú đá của bất thành linh Diệp Thiên.

Phịch!

Một thanh âm vang lên lên, kết quả khiến rất nhiều người tại trận đều kinh ngạc, vốn đều nghĩ Diệp Thiên sẽ bị Phùng Hằng Vũ đón ngã xuống đất, cũng không ngờ, sau khi hai chân đánh nhau, Phùng Hằng Vũ lại lui về sau mấy bước mới đứng lại được.

Một người là sớm có dự mưu chủ động công kích, một người là lâm thời bị động, biến chiêu, bắt đắ dĩ phòng thủ, ngay cả Phùng Hằng Vũ là một tông sư Bát Cực Quyền, lấy chân trái chống đỡ cũng không thể ổn được, bị Diệp Thiên đá liên tiếp lui về phía sau.

- Đánh hay!

Trong sân, ngoài tiếng hít thở đầy căng thẳng, còn pha lẫn tiếng trầm trồ khen ngợi của Chu Khiếu Thiên.

Chu Khiếu Thiên cũng là người học Bát Cực Quyền, đương nhiên có thể nhìn ra cách thức một cước kia, chiêu thức của Phùng Hằng Vũ tuy rằng đơn giản, nhưng biến chiêu đột ngột, làm cho người ta khó lòng phòng bị, Chu Khiếu Thiên gặp tình huống đó cũng rất khó phá giải.

Nhưng Diệp Thiên lại phản ứng rất nhanh nhen, căn bản không để Phùng Hằng Vũ trở tài, mà còn đảo ngược tình thế, làm cho Phùng Hằng Vũ thu chiêu phòng thủ, hơn nữa còn ăn chút đòn.

Ổn định thân hình lại, sắc mặt Phùng Hằng Vũ trở nên nghiêm túc, vẻ thoải mái vừa rồi sớm đã biến mất không thấy. Miệng hô:

- Kỹ thuật tốt, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, Phùng mỗ lại xin lãnh giáo mấy chiêu!

Mấy năm nay Phùng Hằng Vũ lúc tỷ thí cùng văn bối, phần lớn đều là dùng một chiêu này, cơ hồ là chưa có đối thủ, nhưng vào hôm nay, lại bị Diệp Thiên nhẹ nhàng phá giải.

- Vừa rồi một cước kia, ta chỉ dùng ba phần lực!

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, hơn nữa cười vô cùng sảng khoái, năm đó hắn bị sự phụ của Phùng Hằng Vũ là Ung Như Duệ dùng "Tha Thích" liên tiếp đẩy ngã mấy vòng. Hôm nay xem như lấy lại thể diện.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trong lòng Phùng Hằng Vũ hơi rùng mình, hắn vừa rồi tuy rằng thu chân vội vàng, nhưng dùng tới sáu bảy phần công lực đến phòng ngự, cũng không ngờ Diệp Thiên lại chỉ dùng ba phần lực, đã khiến chính mình lùi năm sáu bước.

- Người trẻ tuổi, chúng ta hãy ra đòn thực đi!

Luyện quyền mấy chục năm, Phùng Hằng Vũ tự nhiên sẽ không bị câu nói của Diệp Thiên làm loạn tâm thần, lần này hẳn không dám nói nhường Diệp Thiên ba chiêu, mà là phát ra một tiếng gào to trong miệng. Chủ động tấn công Diệp Thiên.

Phùng Hằng Vũ đánh ra quyền này, khí thế hơn hẳn Chu Khiếu Thiên, sau một tiếng gào to, dốc lực toàn thân, cả người vồn lao đến, mãnh liệt, hai tay quyền đi gió như mưa to hướng tới Diệp Thiên.

Bát Cực Quyền vốn là quyền pháp cương mãnh đến cực điểm, nhất là khi được sử dụng ở trong tay Phùng Hằng Vũ. "Áp sát, băng, đây, dựa" các chiêu đều xuất hiện, trên dưới quanh thân không một chỗ nào không phải điểm tấn công.

Từ khi sư phụ qua đời, đây vẫn là lần đầu tiên Phùng Hằng Vũ sử dụng toàn lực động thủ cùng người khác, hẳn cũng đang tức giận, không cần tiếp tục giữ lại chút công lực, võ công hoàn toàn thể hiện ra.

Phùng Hằng Vũ tin tưởng. Cho dù là giới võ lâm cả nước, người có thể đỡ nổi đợt tấn công này của hắn, chi sợ cũng sẽ không quá ba người, đương nhiên, Phùng Hằng Vũ cũng không tính trong ba người này có Diệp Thiên.

- Đúng lúc lắm!

Nhìn thấy tư thế của Phùng Hằng Vũ, Diệp Thiên cũng không nhìn có chút sóng lòng trào dâng, lập tức hai chân bắt động, đôi tay giống như bướm vờn hoa, bay thật nhanh, đón đỡ thế tấn công của Phùng Hằng Vũ.

Tay chưởng của Diệp Thiên tiếp xúc quyền cước của Phùng Hằng Vũ, phát ra tiếng "Bốp bốp", trong đó dường như còn pha lẫn tiếng Phùng Hằng Vũ nổi cáu, có vẻ hơi có chút quái dị.

Động tác của hai người đều là cực nhanh, trong sân này, ngoài Khâu Văn Đông và Chu Khiếu Thiên mấy người, những người khác căn bản là không thấy rõ trong bọn họ lúc này rất cuộc là ai chiếm thượng phong.

Nhưng nhìn thấy Khâu Văn Đông trợn mắt há hốc mồm kinh ngạc không thôi. Các đệ tử Võ quán cũng đoán được vài phần, có vẻ như người bạn của sư phụ này, cũng không có chiếm được ưu thế.

Sự thật chính như bọn hắn nghĩ, giờ phút này Phùng Hằng Vũ trong sân, trong lòng khiếp sợ đã lên cực điểm, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến trên đời này, lại có người hai chân bắt động chỉ dùng đôi tay, đã đỡ được chiêu như vũ bão của hắn.

Hơn nữa đôi tay Diệp Thiên như còn mang theo sức hút, mỗi lần giao đấu quyền cước cùng mình, luôn có thể khiến động tác của

hắn bị kiềm hãm, không thể tiếp tục xuất chiêu, thậm chí có nhiều lần thiếu chút nữa Phùng Hằng Vũ vì phát lực quá mạnh, mà bị Diệp Thiên đẩy ngã xuống đất.

Phùng Hằng Vũ càng đánh càng kinh hãi, bởi vì cho tới bây giờ, đều là hắn tấn công, Diệp Thiên chính là bị động và phòng thủ, lại khiến mình bất lực, hai người đánh nhau quả thực giống như là sư phụ đánh đỡ đồ đệ.

Phùng Hằng Vũ đã bước vào kinh lực bên trong quyền pháp tông sư, hắn tin tưởng cho dù là cao thủ kinh lực, cũng không thể chống đỡ được thế công của mình lần này, nhưng khi mình tấn công, hai chân Diệp Thiên lại không hề nhúc nhích?

- Hóa kinh? !

Danh từ này xuất hiện trong đầu Phùng Hằng Vũ, điều này làm cho hắn kinh hãi dị thường, bởi vì ngay cả sư phụ của hắn, đến cuối đời, cũng chưa đạt đến cánh cửa hóa kinh.

Nhưng nếu thiếu niên trước mặt này không phải tiến vào tới cảnh giới hóa kinh trong truyền thuyết, căn bản không có thể nhẹ nhàng hóa giải được quyền thế của hắn như vậy.

Nghĩ đến đây, nhất thời mồ hôi lạnh Phùng Hằng Vũ ứa ra, quyền thế vừa thu lại đã nghĩ thu tay lại, lui về phía sau, nhưng hắn không nghĩ tới chính là, trên hai tay Diệp Thiên, sức hút dường như đột nhiên tăng cường, khiến thân thể của mình lao đảo, không thể tiếp tục chống chế.

Mọi người vây xem lúc này đã mắt choáng váng, vừa rồi quyền qua cước lại tuy rằng thấy không rõ động tác của hai người, nhưng trông rất đẹp mắt, ai ngờ đột nhiên thân thể Phùng Hằng Vũ nhũn ra, giống như là vừa uống rượu rượu.

Tuy rằng võ công của những đệ tử kia còn chưa luyện được bao nhiêu, nhưng ai cũng có thể nhìn ra được, Phùng Hằng Vũ căn bản là không phải đối thủ của Diệp Thiên, chênh lệch giữa hai người giống như là một đứa bé ba tuổi cùng một tráng sĩ ba mươi tuổi.

- Được rồi, không bắt nạt người nữa, kéo sư phụ người ở dưới đất lại mách sư phụ ta, nói ta bắt nạt vẫn bồi!

Diệp Thiên bỗng nhiên cười cười, tay trái nhấc cánh tay phải Phùng Hằng Vũ, sau khi vẽ nửa vòng tròn khó hiểu, thân thể nhảy về sau một bước, từ lúc hai người giao thủ tới giờ, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Thiên di động chân.

Mà sau cái nhấc tay này của Diệp Thiên, thân thể giữa sân, đột nhiên quay tròn quay vòng lên, giống như con quay, quay vòng bảy

tám vòng liền, Phùng Hằng Vũ mới miễn cưỡng không chế lại được thân thể.

Lúc này trên mặt Phùng Hằng Vũ đỏ như cái ớt chín, tóc trên đầu được trái ngay ngắn về sau đã hoàn toàn rũ xuống, giống là vừa mới tắm vậy, mồ hôi từ gương mặt chảy xuống như mưa.

Ở trên người Phùng Hằng Vũ, một dòng nhiệt khí bốc hơi, hiển nhiên là vừa rồi đã dùng hết toàn lực, sau khi thấy bộ dạng của Phùng Hằng Vũ, Diệp Thiên nhíu mày, quát:

- Đóng chặt lỗ chân lông, ngâm cơn tức này, sau đó lại xuất ra, ngươi liền có thể đạt đến kinh lực!

- Cái gì?

Trong đầu Phùng Hằng Vũ vốn bị quay vòng đến có chút hỗn loạn, nghe được lời của Diệp Thiên, nhất thời xuất hiện một tia sáng tỏ, hần vốn là một bước bước vào kinh lực, lại bị Diệp Thiên gây cho thành như vậy, trong lòng nhất thời đã hiểu rõ.

Ý niệm trong đầu xuất hiện, thân thể Phùng Hằng Vũ cũng đi động, hai chân dạng ra hình chữ Bát, hai tay ôm đặt bên hông, ánh mắt nhìn phía trước.

- Thu lại cho ta!

Trong miệng Phùng Hằng Vũ phát ra một tiếng quát, nhiệt khí quanh quần ở bên cạnh hần, từng đợt từng đợt bị hần thu hồi về trong cơ thể.

Hơi hơi nhắm mắt lại, Phùng Hằng Vũ cảm thụ được nội kinh chạy trong thân thể, thể lực vừa rồi đã tiêu hao, giống như chỉ trong nháy mắt liền bổ sung trở lại, mà lại còn nhiều hơn!

Chân trái của Phùng Hằng Vũ giậm trên mặt đất một chút, cánh tay hơi chém ra, không khí trước người thể như nổ tung ra cùng với động tác của hần, phát ra tiếng "vun vút", giống như bị roi đánh.

- Kinh lực, mình thật sự đang tiến vào đến kinh lực!

Trên mặt Phùng Hằng Vũ lộ ra thần sắc mừng rỡ như điên, hần dừng lại ở dang giới hiện tại đã bốn năm năm, không hiểu tại sao lại đột phá vào lúc này?

- Sư phụ, con... khi nào thì con có thể đi vào cảnh giới kinh lục ạ?

Nhìn thấy Phùng Hằng Vũ không quyền xé gió, Chu Khiếu Thiên bên cạnh với vẻ mặt hâm mộ, hẳn đến nay còn chưa chạm tới cảnh cửa kinh lục.

- Người? Người mấy mắn hơn so với ông ta, nhiều nhất một năm, người liền có thể đạt đến kinh lục...

Diệp Thiên nghe vậy cười rộ lên, nói tiếp:

- Võ công Bát Cực Quyền người đừng luyện nữa, chuyên tu võ công gia truyền đi, lĩnh hội nhiều một chút từng tia chân khí chạy trong cơ thể, khi nào có thể thu phát khí lực, cũng đã tiến vào đến kinh lục!

Trong mắt Diệp Thiên, thiên phú của Chu Khiếu Thiên so với Phùng Hằng Vũ mạnh hơn ra gấp trăm lần. Phùng hằng vũ hơn 40 tuổi mới tiến vào kinh lục, còn Chu Khiếu Thiên chỉ cần tu luyện ở Tứ Hợp Viện của mình một năm, chắc chắn có thể đạt tới cảnh giới của đối phương hiện tại.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, hai mắt Chu Khiếu Thiên tỏa sáng, ra sức gật gật đầu, nói:

- Sư phụ, con nhất định sẽ nỗ lực!

Hai người đối thoại đánh thức Phùng Hằng Vũ đang trong trạng thái kinh hỉ, sau khi nhìn Diệp Thiên một cái, Phùng Hằng Vũ hơi chút chần chừ, nhưng vẫn đi tới.

- Diệp Thiên tiền bối, đa tạ ngài chỉ dạy!

Khiến mọi người khiếp sợ chính là Phùng Hằng Vũ đi đến trước mặt Diệp Thiên, lại ôm quyền trước ngực, hạ người chín mươi độ, cung kính hành lễ với hai thầy trò Diệp Thiên!

Tay trái là văn, tay phải là võ, hai tay tương hợp tỏ vẻ khiêm tốn, khát vọng ham học hỏi, xin sư phụ hoặc tiền bối chỉ giáo, hành động của Phùng Hằng Vũ, chứng tỏ hẳn đã thừa nhận thân phận Diệp Thiên cao hơn hẳn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 286

Hóa Giải

Bấm nút "Thu gọn" để thu gọn nội dungThu gọn

- Đã nhận ra ta chưa?

Diệp Thiên nhìn Phùng Hằng Vũ với bộ dạng nửa cười nửa không. Bắt đầu từ lúc đối phương bước vào, Diệp Thiên chưa hề nói tên mình ra, hẳn có thể nói được ra như vậy tự nhiên sẽ nhận ra mình.

- Diệp Thiên tiền bối, chính là văn bối không có mắt, đáng lẽ phải nhận ra ngài từ sớm hơn.

Phùng Hằng Vũ cười đau khổ, với độ tuổi này mà luyện được công phu như vậy, ngoài cậu bé 12-13 tuổi trước đây thì còn ai vào đây nữa.

Năm đó, Diệp Thiên mới chỉ là cậu nhóc chưa lớn hẳn đã có thể đối đầu với võ công của sư phụ trong 4-5 phút mà không sao. Nếu không phải do chưa có nhiều kinh nghiệm thực tế, chưa chắc đã bị sư phụ đánh ngã bằng 1 chân.

Lúc ấy, Phùng Hằng Vũ cùng các huynh đệ khác đều mắt tròn mắt dẹt theo dõi, đợi khi Diệp Thiên đã đi khỏi, họ mới lập tức chạy đến hỏi về lai lịch của Diệp Thiên. Đây mới gọi là phân cao thấp trong giang hồ, Lý Thiện Nguyên có thể sánh với Thần Thương Lý Thu Văn.

Là phận con cháu đệ tử của Lý Thu Văn, Phùng Hằng Vũ có gọi Diệp Thiên là sư tổ cũng không ngoa. Đương nhiên, môn phái mà hai người kế thừa đều vô cùng giống nhau, như vậy có xưng hô tiền bối cũng tạm chấp nhận.

Diệp Thiên nhìn Phùng Hằng Vũ và nói:

- Người mới bước vào thời kỳ Kinh Lực, khi về tịnh dưỡng 1 thời gian thì có kẻ hóa giải được vết thương cũ. Nếu không, khi người

60-70 tuổi sẽ không tránh khỏi đau đớn.

Những người luyện Ngoại Gia Quyền đã thương người khác 10 phần thì chính mình cũng bị thương đến 8 phần, cơ thể luôn tiềm ẩn hiểm họa. Vì còn trẻ nên không nhìn ra, khi về già, khí huyết suy yếu thì sẽ bộc phát ra ngoài thôi.

Bát Cực Quyền là loại quyền pháp bên ngoài chí cương chí mãnh nên gây ra tổn thương rất lớn cho cơ thể. Nhưng Phùng Hằng Vũ đã luyện được Kinh Lực khắp trong ngoài cơ thể nên chỉ cần tĩnh dưỡng sẽ có thể hóa giải được các hiểm họa ngầm này.

- Đa tạ tiền bối, nếu không phải người, hôm nay tôi sẽ không thể bước qua được cánh cửa này.

Sau khi nghe những lời Diệp Thiên nói, Phùng Hằng Vũ rất khâm phục Diệp Thiên. Hắn đã luyện công phu Kinh Lực vài năm nay rồi mà không có được sự chỉ dẫn của cao nhân, không thể đâm thủng lớp giấy cuối cùng, vậy mà những lời nói vừa rồi của Diệp Thiên như đã giúp hắn tỉnh ngộ.

- Đừng gọi ta là tiền bối, ta có vai vế cao thật, nhưng vẫn chưa xứng gọi là tiền bối.

Diệp Thiên vẫn có chút ngại ngần với cách gọi này, bèn ngẫm 1 lát rồi nói:

- Sư phụ ta với sư tổ của các người có chút giao tình với nhau, chúng ta lại cách 1 đời, vậy người cứ gọi ta là tiểu sư thúc đi.

- Tiểu sư thúc?

Phùng Hằng Vũ nghe vậy há hốc mồm ngạc nhiên.

- Sao? Không vừa ý sao?

Diệp Thiên nghiêm mặt lại.

Phùng Hằng Vũ liên tục xua xua tay nói:

- Không phải, không phải, tiểu sư thúc, con... con như vậy là trào cao quá rồi.

Sư phụ của Phùng Hằng Vũ là truyền nhân đời thứ 4 của Lý Thu Vãn, đến hắn ta là đời thứ 5. Nếu nói vai vế, Diệp Thiên còn có thể làm anh em với sư tổ của hắn. Thế này ở giữa còn cách vài đời nữa ấy chứ.

Thế mà Diệp Thiên lại hạ vai về xuống mấy đời, làm tiểu sư thúc, Phùng Hằng Vũ sao dám không chấp nhận. Hơn nữa, các trưởng bối đều không còn, bản thân lại mới bước vào cảnh giới Kinh Lực, Phùng Hằng Vũ lại càng muốn tìm cao nhân chỉ dẫn.

- Không sao cả, trước đây sư phụ còn bắt ta gọi Ung huynh là sư huynh đấy.

Nghe những lời của Phùng Hằng Vũ, Diệp Thiên gật gật đầu nói:

- Hằng Vũ à, sư đệ Khiếu Thiên của ngươi là truyền gia của Bát cực quyền, nhưng trong cách đánh có nhiều vấn đề lắm, ngươi lúc nào có thời gian hãy chỉ bảo cho cậu ta.

Diệp Thiên nhận Chu Khiếu Thiên làm đệ tử mà chưa truyền dạy được tý tài nghệ gì, người sư phụ này có vẻ chưa làm trọn bổn phận lắm. Lúc này mới luận thân phận với Phùng Hằng Vũ.

Nếu không phải năm đó Diệp Thiên kết giao cùng các nhân sỹ giang hồ đồng đạo thì sẽ chẳng có quan hệ gì với Phùng Hằng Vũ cả. Cũng là do nể hấn là truyền nhân chính tông của Bát cực quyền thôi.

- Chỉ bảo cho cậu ấy?

Phùng Hằng Vũ nghe vậy cười một cách đau khổ nói:

- Tiểu sư thúc, con biết rồi, có thời gian con sẽ chỉ bảo cho vị sư đệ này.

Cứ tưởng sẽ lợi dụng được Diệp Thiên ít nhiều, ai ngờ còn gặp nhiều phiền toái thế này. Tuy vậy, công phu của Chu Khiếu Thiên cũng không tồi, Phùng Hằng Vũ cũng đành tiết lộ một ít bí mật không ngoại truyền của Bát cực quyền để dạy cho hấn vậy.

Sau khi tìm cho đệ tử của mình một vị sư huynh như vậy, Diệp Thiên vẫy tay nói:

- Được rồi, ngươi và Khiếu Thiên cứ nói chuyện đi, ta còn có chuyện.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Phùng Hằng Vũ đáp ngay:

- Tiểu sư thúc, ngươi và ông Khâu có hiểu làm gì phải không? Con biết rõ ông ta, mặc dù cực nóng tính nhưng tuyệt đối không phải người ý mạnh hiếp yếu.

Sư môn của Phùng Hằng Vũ và cha của Khâu Văn Đông có mối quan hệ thân thiết, hai người lại quen biết nhau vài chục năm rồi, hơn nữa nghĩ lúc này Diệp Thiên cũng giúp mình giữ chút thể diện, Phùng Hằng Vũ cũng muốn làm người trung gian hòa giải mâu thuẫn của 2 người.

Khâu Văn Đông cũng đã lăn lộn nhiều năm giang hồ, lại là người cực tinh mắt, nghe được những lời trên của Phùng Hằng Vũ liền nói ngay:

- Diệp Thiên, tôi... Khâu Văn Đông tôi trước đây đúng là không ra hồn gì cả, nhưng chưa từng làm chuyện phải xấu hổ, không biết hôm nay ngài ra đây rốt cuộc vì việc gì?

Xem ra Phùng Hằng Vũ không phải là đối thủ của người thanh niên này, lại còn có quan hệ môn đồ nữa chứ, nghĩ vậy Khâu Văn Đông lập tức bỏ ngay ý định giúp đỡ để lấy lại danh dự.

Đừng nói đâu xa, nếu Diệp Thiên tiếp tục phá chỗ này, đến võ quán An Đức cũng không có ai đánh lại được, cứ như vậy, danh tiếng trong giang hồ của hắn cũng coi như đi tong.

Diệp Thiên nói thẳng luôn:

- Tôi có người bạn là Vệ Hồng Quân, là người buôn bán bình thường, bị người của ông đánh bị thương, tôi đến đây là để nói chuyện phải trái.

Thực ra, Diệp Thiên cũng biết, việc Vệ Hồng Quân bị đánh không liên quan gì lắm đến Khâu Văn Đông, thế nhưng mình đã hùng hùng hổ hổ tới tận cửa thế này, không nói lý để chiếm ưu thế không được.

- Vệ Hồng Quân?

Khâu Văn Đông nghe vậy ngây người ra nghĩ 1 lát rồi nói:

- Có phải trước đây mở quán cơm ở đầu ngõ, sau đó buôn bán cổ phiếu và bất động sản không?

- Đúng vậy, người quen mà người cũng ra tay cho được.

Diệp Thiên lập tức khăng khăng đỡ cho Khâu Văn Đông.

- Ông Diệp à, ông nói vậy là oan cho tôi rồi. Tuy tôi với ông Vệ không thân cho lắm, nhưng cũng là bạn ngồi xuống uống nước với nhau được, sao tôi lại sai người đánh ông ta cơ chứ.

Khâu Văn Đông lập tức kêu oan thấu trời, nhưng trong lòng không khỏi thấp thỏm. Hắn cũng biết trước đây bọn tay chân của mình đã giúp người của công ty bảo an, lại đã từng ra ngoài làm ăn riêng lẻ.

- Phí Hạ Vỹ là người của ông đúng không? Hắn muốn làm công trình phá dỡ ở bên Đông Thành, Vệ Hồng Quân không đồng ý, Phí Hạ Vỹ đã tìm người làm chuyện này, Vệ Hồng Quân phải nhập viện, ông còn nói không có quan hệ gì với mình sao?

Diệp Thiên nói rõ ràng rành mạch mọi chuyện xảy ra, kể cả lúc Phí Hạ Vỹ đến tìm Vệ Hồng Quân, cũng luôn mồm hô hào tội của Khâu Văn Đông.

- Mẹ nó, đồ phản nghịch này. Ông Diệp, tên Phí Hạ Vỹ này đúng là đã theo tôi một thời gian, nhưng khi tôi đi tù, hắn đã kéo hết các anh em của tôi đi, tôi với hắn quả thực không còn quan hệ gì nữa.

Nghe Diệp Thiên nhắc đến Phí Hạ Vỹ, Khâu Văn Đông bắt giắc thờ dài, nhớ lại trước đây nếu không phải do hắn ăn cắp hàng ở trạm vận chuyển thì mình đã không phải ngồi tù 3 năm.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Nhưng hắn lại lấy danh nghĩa của ông, và hắn cũng không có ở đây để đối chất.

Diệp Thiên không thiếu cách đối phó tên Phí Hạ Vỹ này, nhưng vẫn phải làm cho ra trò ở đây, nếu không việc đến phá Khâu Văn Đông hôm nay lại là sai, Diệp Thiên không thể cúi đầu xin lỗi Khâu Văn Đông như thế được.

- Thôi được, ông Diệp, việc này tôi sẽ có trách nhiệm, mời ngài cứ ngồi xuống uống trà đã, tôi sẽ sai người đi tìm tên khốn Phí Hạ Vỹ.

Khâu Văn Đông vừa nghiêng răng lấy di động ra, bấm số rồi lớn tiếng như quát:

- Mã lão tam, kêu hết người của công ty bảo an đi tìm tên khốn Phí Hạ Vỹ, nửa tiếng nữa phải đưa hắn đến đây cho tôi.

- Ha ha, con đã nói là hiểu lầm mà, tiểu sư thúc, ông Khâu sẽ giải quyết việc này cho người mà.

Đợi Khâu Văn Đông cất điện thoại đi, Phùng Hằng Vũ vừa cười vừa đi vòng quanh, hôm nay cả 2 bên đều không phải người ngoài,

nếu như đánh nhau thật sự, hẳn ta cũng không biết sẽ giúp bên nào.

- Ông Diệp, Phí Hạ Vỹ đã đánh Vệ Hồng Quân ra nông nổi nào, tôi sẽ có trách nhiệm chăm sóc ông ta.

Khâu Văn Đông biểu lộ rõ thái độ của mình.

Tục ngữ nói dao giết trâu thì không dùng để mổ gà, đối phương đã xuống nước, còn đưa cả cái thang để mình bước xuống, Diệp Thiên chỉ còn cách cười nói:

- Xem ra tôi cũng lỗ mãng quá, không thể trách ông.

- Đâu có, do ông Diệp đây đại lượng chứ. Nào, mời ngồi, Lục nhi, mau đem 2 gói hồng bào lớn ra đây.

Khi Diệp Thiên vừa ngồi xuống ghế, lập tức có người bưng nước rót trà, đáng nhẽ đang bực tức ầm ầm cũng lập tức dịu lại ngay.

- Công phu của tiểu đồ vẫn chưa luyện đến nơi đến chốn, lúc này gần núi không thu được hết lực trụ, vết thương của anh Võ Thần chắc cũng phải nằm 1 tháng mới khỏi.

Nhìn thấy Võ Thần ngồi dựa trên ghế, Diệp Thiên bất giác cảm thấy mình như đang ức hiếp kẻ yếu, sau khi suy nghĩ, lấy cái bình sứ từ trong túi ra và nói:

- Ta có viên thuốc trị thương, hòa vào nước uống, 3 ngày sau là có thể khỏe lại như trước.

Từ trước, đối với Phùng Hằng Vũ và Khâu Văn Đông, Diệp Thiên đều trực tiếp gọi tên, nhưng đối với Võ Thần lại gọi 1 tiếng anh, Võ Thần nghe vậy lập tức nói ngay:

- Đa tạ ông Diệp, chỉ tại tôi võ nghệ kém cỏi, không thể trách anh Khiếu Thiên được.

Diệp Thiên lấy thuốc trị thương ra, như vậy coi như đã hóa giải được tình thế nơi đây, không khí cũng chùng xuống, mấy người họ lại ngồi xuống cùng uống trà đàm đạo chuyện giang hồ.

- Anh Đông, Phí Hạ Vỹ và bọn người của hắn đã bị cảnh sát bắt đi rồi.

Sau hơn nửa giờ, một đám người hùng hực tiến vào võ quán, dẫn đầu là 1 thanh niên cường tráng cùng 1 âm thanh ồn ào kéo theo.

Khâu Văn Đông vẫy tay với người đi đầu nói:

- Lão tam, việc thế nào, cậu qua đây nói rõ với ông Diệp đi.

- Hình như là hội đánh bạc của nó bị bắt rồi. Ông Diệp... đây không phải là Diệp Thiên ư?

Mã lão tam lại gần hơn, mới nói được một câu thì nhìn thấy Diệp Thiên ngồi trên ghế, lập tức biểu lộ ra ngoài gương mặt tâm trạng sợ hãi và kinh ngạc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align:center">'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 287

Vu Thuật (Phần 1)

Nhìn thấy người ngồi trên ghế trước mặt mình là Diệp Thiên, đồng tử trong mắt Mã lão tam mở càng ngày càng lớn, vết sẹo trong mu bàn tay cũng bắt gặp nhói đau.

Tuy rằng sự việc đã qua hơn 3 năm nay rồi, nhưng cứ mỗi khi Mã lão tam ngủ mơ thấy ác mộng, ông ta lại bắt gặp nụ cười thẹn thùng của cậu sinh viên đại học đó.

Đương nhiên, gương mặt hung thần tàn ác của Diệp Thiên lại càng được Mã lão tam nhớ và tưởng tượng thêm phần hung ác.

- Lão tam, cậu nhận ra ông Diệp ư?

Khâu Văn Đông nghe được câu nói của Mã lao tam, lập tức quay lại nhìn hấn, nếu 2 người đã quen nhau trước, sao Diệp Thiên còn đến phá đám mình nữa chứ?

- Khụ, khụ, anh Đông... là vài năm trước em có gặp mặt anh Diệp Thiên 1 lần.

Mã lão tam không dám nói ra sự việc hơn 2 năm trước đây mình từng làm tay đánh thuê. Mã lão tam vừa nói vừa quay lại nhìn Diệp Thiên với ánh mắt cầu xin.

Khâu Văn Đông là người rất ghét ý thế hiếp người, Mã lão tam hiện nay dù gì cũng là chủ quản của công ty bảo an. 2 năm nay cũng đã mua được xe, mua được nhà; càng không muốn vì chuyện này mà bị Khâu Văn Đông đuổi đi và lấy hết tất cả.

- Cái gì mà anh, phải gọi ông Diệp.

Khâu Văn Đông trừng mắt quát:

- Phùng Hằng Vũ gọi Diệp Thiên là tiểu sư thúc, người gọi là anh chẳng hóa ra quá lời sao.

- Cứ gọi tôi là Diệp Thiên thôi, không cần câu nệ vậy đâu.

Diệp Thiên lắc lắc đầu ngắt lời của Khâu Văn Đông, nhìn Mã lão tam rồi nói:

- Anh Mã, việc Phí Hạ Vỹ là như thế nào, anh nói cho tôi nghe xem.

Mã lão tam bị cách gọi của Diệp Thiên làm giật nảy mình, lập tức xoa tay nói:

- Ông Diệp, con không dám xưng hô như vậy với ông, ông cứ gọi con là Tiểu Mã hoặc Tam Nhi đều được ạ.

Mã lão tam trong lòng đã nhận ra Diệp Thiên chính là tên đệ tử giang hồ thừa nào, nhưng lại thấy Khâu Văn Đông luôn tỏ ra cung kính lễ phép với Diệp Thiên.

Thấy Diệp Thiên không hề đã động gì tới chuyện xưa, Mã lão tam cũng cảm thấy yên tâm hơn.

- Bớt nói mấy chuyện linh tinh đi, lão tam, chuyện Phí Hạ Vỹ không liên quan đến cậu chứ?

Khâu Văn Đông nhìn Mã lão tam với vẻ mặt hoài nghi. Hẳn thừa biết mấy người anh em của hắn có lúc cũng kiểm soát tý bên ngoài, nếu quả thực việc Vệ Hồng Quân có liên quan đến Mã lão tam thì hẳn cũng không biết nói thế nào nữa.

- Anh Đông, tên Phí Hạ Vỹ là loại không nghĩa khí gì, Mã lão tam tôi có thể nào thì cũng không thể cùng một ruộc với hắn được.

Nghe được những lời nói của Khâu Văn Đông, Mã lão tam lập tức kêu oan, rồi thận trọng liếc nhìn sắc mặt của Khâu Văn Đông và nói tiếp:

- Ông Diệp, lúc này con vừa đến công ty phá dỡ của Phí Hạ Vỹ, dường như đàn em của hắn đã xảy ra án mạng trong bệnh viện, hiện nay công ty đã bị niêm phong, toàn bộ người trong công ty đều bị bắt vào đồn, nhưng là bị bắt dưới danh nghĩa tụ tập bài bạc.

Công ty bảo an vẫn có mối quan hệ với cảnh sát, thường xuyên mời họ đến giảng dạy, vì vậy, Mã lão tam cũng quen biết một số người ở cục cảnh sát Đông Thành, lúc này vừa dò hỏi, sự việc đã lập tức rõ ràng.

- Mẹ nó, sớm biết thằng khốn này không phải loại tốt đẹp gì, đến thuốc phiện cũng dính vào.

Nghe đến Mã lão tam nói về nguyên nhân Hoàng Mao vì hút chích quá liều dẫn đến giết người, Khâu Văn Đông bất giác sợ ngồi tù vì thuốc phiện sẽ mang lại tổn hại cực lớn. Đây cũng là thứ mà người trong giới giang hồ sợ nhất.

- Hút thuốc phiện? Thế thì bớt được sự nghi ngờ của bọn cảnh sát đa nghi.

Nghe được kết luận của cảnh sát, trong lòng Diệp Thiên bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Diệp Thiên vốn đã cảm thấy rất kỳ quái, hành vi của Hoàng Mao trong bệnh viện sao lại kịch liệt đến vậy? Hiện nay, xem ra ngoài pháp thuật của hắn, thuốc phiện cũng là 1 yếu tố rất quan trọng.

Nhưng việc Phí Hạ Vỹ bị cảnh sát bắt dường như vượt quá sự tính toán của mình, Diệp Thiên bỗng cảm thấy có chút đau đầu vì việc đó.

Đối với Phí Hạ Vỹ, hiện nay nơi an toàn nhất với hắn chính là cục cảnh sát. Diệp Thiên có bản lĩnh mấy cũng không thể vào cục cảnh sát gây họa cho người khác được.

- Ông Diệp, tên khốn Phí Hạ Vỹ đúng là mượn danh nghĩa của tôi để làm việc, Khâu Văn Đông sẽ có trách nhiệm với việc này, ông không cần lo nữa. Đợi khi nào hắn xuất hiện, tôi sẽ cắt đứt chân hắn rồi đuổi ra khỏi Bắc Kinh, ông thấy có được không?

Diệp Thiên đang suy nghĩ bỗng nghe thấy tiếng của nói rất giận giữ của Khâu Văn Đông. Lúc trước thì bị tên khốn Phí Hạ Vỹ liên lụy phải ngồi tù, nay lại giúp mình mới tới một vị “ông nội” không động được đến một sợi lông chân.

Thanh danh của họ Khâu tại Bắc Kinh vốn rất tốt, nhất là với bách tính dân lành. Đối với người trong giang hồ, Khâu bát gia cũng là một tay ngoan cố đáng gờm. Vài năm nay, những tên trộm vặt không biết phép tắc quy củ đã bị hắn trừ khử đi không phải ít.

- Việc này cũng không dám nhọc công của ông Khâu đây. Tôi đã hứa sẽ đòi lại công bằng cho Vệ Hồng Quân, đợi tên Phí Hạ Vỹ ra ngoài, tôi sẽ quay lại hỏi tội hắn.

Diệp Thiên lắc đầu từ chối lời đề nghị của Khâu Văn Đông, sau đó nói với vẻ mặt xin lỗi:

- Ông Khâu, hôm nay tôi mạo muội tới đây, thật là có lỗi, xin ông đừng để bụng.

- Ông Diệp nói gì vậy chứ, việc này tôi vốn phải có trách nhiệm rồi. Chúng ta quả đúng là không đánh không quen biết, việc này cứ

làm theo lời ông Diệp đây. Nếu ngài có việc gì cần tôi giúp đỡ, chỉ một cú điện thoại thôi là ok hết.

Khâu Văn Đông vừa cười vừa đứng lên nói:

- Cũng sắp đến trưa rồi, đi thôi, trong ngõ có một cửa hàng ăn rất ngon, tôi sẽ làm chủ, chiêu đãi cậu Phùng từ phương xa đến và cũng là để tạ lỗi với ông Diệp.

Khâu Văn Đông là người trong giang hồ, một lời nói ra mọi người đều nghe theo răm rắp, Diệp Thiên cũng gật đầu đồng ý. Nhà mình trong thành Bắc Kinh, có thể kết giao với bọn người giang hồ này cũng không phải tội.

Những người luyện võ đều tính khí thẳng thắn hào sảng, Diệp Thiên mặc dù đến đây phá đám nhưng mọi người ở đây đều rất phục võ công của Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên. Khi đến bàn rượu, mọi người thay phiên nhau nâng ly chúc mừng 2 người.

- Khiếu Thiên, đừng uống rượu nữa, ăn nhiều vào.

Diệp Thiên biết độ độ của mình từ lượng rất khá, nhưng cứ uống say là không luyện được võ công nữa, bèn cầm cốc rượu trước mặt Khiếu Thiên bỏ ra ngoài.

Diệp Thiên không để Khiếu Thiên uống rượu nhưng bản thân mình lại uống hết chén này đến chén khác, bàn ăn có 20 người thì cũng phải uống đến 20 cân rượu vào bụng. Ngoài về mặt có đỏ lên một chút, biểu hiện của Diệp Thiên vẫn không có gì khác thường.

Võ công thâm hậu khó đoán, từ lượng lại tốt như vậy, hình tượng của Diệp Thiên trong mắt những người này bỗng trở nên thật cao lớn.

Không ngờ, khi Phùng Hằng Vũ từ trong nhà vệ sinh đi ra, phát hiện thấy toàn bộ áo đàng sau của Diệp Thiên đều ướt hết, lại bốc lên đầy mùi rượu.

Phùng Hằng Vũ thất kinh nghĩ, không ngờ công phu của Diệp Thiên đã đạt đến cảnh giới vô biên, có thể đưa rượu từ trong cơ thể đẩy ra ngoài. Việc này chỉ những người võ công luyện đến cảnh giới vô biên trong truyền thuyết mới làm được.

Bữa tiệc rượu kéo dài đến tận 4-5 giờ chiều, hôm đó hiểu lầm của đôi bên không những được hóa giải mà Diệp Thiên còn vui vẻ đồng ý cho Chu Khiếu Thiên khi nào rảnh có thể đến võ quán cùng giúp Phùng Hằng Vũ dạy võ cho đám đệ tử.

Khi Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên về đến nhà, trời đã tối đen như mực. Diệp Thiên chào cha xong để Chu Khiếu Thiên tự về phòng của mình. Mẹ của Khiếu Thiên đã có Diệp Đông Mai chăm sóc nên Khiếu Thiên không phải lo gì.

Chu Khiếu Thiên chuyển đến ở trong khu Tứ Hợp Viện mới, người vui nhất là Đường Tuyết Tuyết. Bình thường cô ở đây có 1 mình, buổi tối cũng chỉ xem tivi. Hiện nay có thêm người mới tới, cô liên tục kéo Chu Khiếu Thiên ra ngoài nói chuyện, đến tivi cũng không thèm xem nữa.

- Su phụ, muộn rồi người còn đi ra ngoài sao?

Chu Khiếu Thiên đang bị Đường Tuyết Tuyết kéo lại nói chuyện, nhìn thấy Diệp Thiên đi vào trung viện, lập tức đứng ngay dậy.

- Ừm, ta ra ngoài một chút, con trước khi đi ngủ nhớ đi tập 1 vòng, không được lười đấy.

Diệp Thiên gật gật đầu bước đi với chiếc áo mới đã thay cho chiếc áo ngấm đầy rượu buổi chiều.

Sau khi dặn dò Chu Khiếu Thiên vài câu, Diệp Thiên bước ra hướng cửa Tứ hợp viện, bước lên 1 chiếc taxi. Nửa tiếng sau đã đến công ty phá dỡ của Phí Hạ Vỹ.

Diệp Thiên đã hứa sẽ đòi lại công bằng cho Vệ Hồng Quân, tự nhiên sẽ không thể đánh mấy người kia rồi xong. Tục ngữ nói, oan có đầu, nợ có chủ, gốc rễ vẫn là ở tên Phí Hạ Vỹ này.

Mặc dù mấy anh em bị cảnh sát bắt vào đồn, nhưng Diệp Thiên cũng không phải hoàn toàn không có cách. Từ khi vỡ công đạt đến trình độ vô biên, các thủ đoạn của anh cũng tăng không ít.

Đáng lẽ công ty phá dỡ này hàng đêm đều rất nhộn nhịp, nhưng hiện nay chỉ như một vùng hoang vắng, cả 2 tầng lầu đều không một bóng đèn, đến người trông cổng cũng bị cảnh sát bắt về cục.

Vòng theo đằng sau tầng dưới, Diệp Thiên nhìn thấy cánh cửa sổ ở tầng 2 đang mở, cẩn thận nhìn quanh 4 phía đều đen như mực, Diệp Thiên lùi về sau vài bước, sau đó giẫm lên những mảnh vỡ đi về phía tầng hai.

Khi còn cách vách tường 3-4 mét, Diệp Thiên tăng tốc, hai chân bước nhanh vài bước trên nền bức tường bị phá, một tay bám lên tường, 2 tay dùng lực, thân thể Diệp Thiên như một con báo nhẹ nhàng chui vào trong phòng.

- Mẹ nó, mùi gì thế không biết?

Vừa bước vào phòng, Diệp Thiên nhíu nhíu mày, ngoài mùi hôi thối ẩm mốc, trong phòng còn có một mùi kinh khủng đến buồn nôn.

- Đúng là... mẹ nó, biết vậy chờ thêm vài ngày nữa.

Bước đi trong phòng, đột nhiên Diệp Thiên bị trượt chân, sau khi đứng vững lại, nhìn xuống dưới chân, Diệp Thiên bất giác phát ra 1 tiếng chửi thề, ngay dưới đất là 1 bao cao su đã sử dụng.

Sau khi chạy từ phòng ra ngoài hành lang, Diệp Thiên mới từ từ thở hắt ra, đây mà là công ty gì, là ổ dâm thì đúng hơn.

Còn may, Phí Hạ Vỹ treo bảng tổng giám đốc ngoài phòng làm việc của mình, Diệp Thiên tìm một thanh sắt, dùng sức cạy nhẹ, cánh cửa lập tức bung ra. Chiêu này là Diệp Thiên học được từ một ông trùm trộm cắp ở Hà Nam.

Bình thường có thể phải tiếp khách nên phòng của Phí Hạ Vỹ còn khá sạch sẽ, Diệp Thiên không bật đèn, dùng ánh sáng của mặt trăng để tìm kiếm phía sau cái bàn to lớn.

- Hàng này đúng là hàng khủng.

Trên đất rơi vãi những sợi tóc ngắn và cả những sợi tóc dài của phụ nữ, Diệp Thiên dùng tờ báo trên bàn bọc mấy sợi tóc đó lại, rồi nhẹ nhàng từ từ rời khỏi công ty.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 288

Vu Thuật (Phần 2)

Trở về Tứ hợp viện cũng đã hơn 10 giờ, Chu Khiếu Thiên và Đường Tuyết Tuyết đã về phòng ngủ từ sớm, mừng Diệp Thiên về chỉ có con Mao Đầu đang chạy quanh sân.

- Đi, chúng ta đi chơi thôi, ngày mai ta sẽ mua cho ngươi 200 cân cá.

Diệp Thiên đặt Mao Đầu đang đứng trên vai mình xuống đất, con chồn này tuy cả ngày chỉ trực ăn trộm chó gà nhưng cũng có tác dụng không nhỏ.

Trước đó chuột ở đây trên nóc nhà, nhưng từ khi có con Mao Đầu, không một con chuột nào dám bén mảng đến nữa. Chỉ khổ những nhà xung quanh lại gặp tai họa từ những con chuột chạy khỏi nhà của Diệp Thiên.

- Chít chít.

Thấy Diệp Thiên không để ý gì đến mình, Mao Đầu lấy móng vuốt ở chân khều khều vào tóc, làm tóc Diệp Thiên trông như cái tổ quạ mới vừa ý rồi nhảy phắt xuống, chui vào hiên nhà trong trung viện để ngủ.

Từ khi Diệp Thiên đem Yến Nguyệt Đào bày ở đó, con Mao Đầu ngày nào cũng ngủ dưới cây đào. Nếu không phải có vài lần ôm cây đào ngủ rồi cả 2 cùng rơi xuống, nó nhất định sẽ ngủ luôn bên trên cây đào.

Đuôi Mao Đầu đi rồi, Diệp Thiên trở về phòng của mình, vút túi báo đựng mấy sợi tóc vừa lấy được lên bàn rồi tìm kiếm khắp căn phòng.

Diệp Thiên tay lấy 1 khối ngọc dưới giường, miệng nói nhỏ:

- Thật quá lãi cho ngươi, còn làm ta phí thêm 1 viên đá quý nữa chứ.

Từ khi đầu óc được mở mang, Diệp Thiên lúc nào cũng thích dạo vòng quanh khu Phan Gia Viên. Tuy nhiên, không phải vì Diệp Thiên có hứng thú gì với mấy thứ cổ vật đó, mục tiêu của anh chính là ngọc quý nguyên thạch chưa qua rèn rũa.

Phần lớn ngọc ở khu Phan Gia Viên này đều là thành phẩm, rất hiếm có đá nguyên thạch. Mấy viên đá trong phòng là do Diệp Thiên mua được từ một tiệm ngọc quý với giá không hề rẻ.

- Viên ngọc đẹp như vậy, sao không chuyển kiếp lên làm người đi nhỉ?

Sau khi tìm được đá quý, Diệp Thiên lại lấy ra 1 gọng kính nhỏ đặt lên bàn, cái lược chải đầu của nam giới đích thị là của Phí Hạ Vỹ. Thứ này là do Diệp Thiên tiện tay cầm về từ trên bàn làm việc của Phí Hạ Vỹ.

Tướng mạo của Phí Hạ Vỹ không tồi, nhưng hai hàng lông mày thẳng đứng lại phá hỏng hết gương mặt hẳn. Theo “Đại Thống Phủ”, lông mày thẳng lại nhiều chỉ có giết chủ; tính tình nóng vội hung hãn, hiểu chiến tham chém giết, không biết tính toán, rất tàn nhẫn.

Hơn nữa, hai mắt Phí Hạ Vỹ nổi tia sáng như hai bánh xe xẹt ra lửa. Theo sách tướng số, đôi mắt như vậy là người rất ung ác, gian xảo tham lam, tâm địa trộm cắp.

Người như vậy đường hoan lộ rất thành công khi 30 đến 35 tuổi, nhưng từ 37 đến 40 tuổi sẽ gặp 1 kiếp nạn, nếu có thể vượt qua được thì nửa đời sau sống yên ổn, nếu không qua được, đây sẽ là lúc mất mạng.

Nhìn chằm chằm vào tấm ảnh Phí Hạ Vỹ một hồi, Diệp Thiên lại lắc lắc đầu, tay trái với lên bàn cầm viên đá lớn hơn bàn tay một chút, cổ tay phải quay một vòng làm nó rơi vào trong lòng bàn tay.

Trong phòng Diệp Thiên có hơn 10 con dao chuyên dùng để điêu khắc ngọc, khi sử dụng rất thuận tay, nhưng khi dùng cũng khó có cách nào đem một luồng sát khí đưa vào trong vật đang điêu khắc.

Từng lớp từng lớp bụi phấn theo từng động tác của Diệp Thiên rơi xuống bàn, hơn 10 phút sau, 1 viên ngọc điêu khắc hình người hiện dần lên trong tay Diệp Thiên.

Viên ngọc hình người này có điểm khác với viên ngọc trước đây dùng để cải mệnh cho Thanh Nhã. Trong quá trình khắc nó, từng luồng từng luồng sát khí đã bị Diệp Thiên cố ý đưa vào bên trong. Viên ngọc nhìn có vẻ trong sáng nhưng dường như bên trong chứa đựng một luồng hắc khí.

Sau khi khắc xong hình người, Diệp Thiên lấy ra giấy đáp vàng, nghiền nát thành 1 khối, dùng bút lông chấm thành tấm bùa. Khác với tấm bùa trước đây từng làm, điểm đầu tiên bên trên của tấm bùa là dùng chữ triện viết 3 chữ: Phí Hạ Vỹ.

Làm xong tấm bùa, Diệp Thiên lấy mấy sợi tóc bọc trong báo rắc lên tấm bùa. Sau đó, để viên ngọc khắc hình người có khuôn mặt giống với Phí Hạ Vỹ bao lấy tấm bùa. Đến đây, công đoạn chuẩn bị đã hoàn tất.

Cầm bức tượng người xoay xoay nghịch trên tay, trong lòng Diệp Thiên bỗng cân nhắc:

- Không biết Vu thuật đầu thai bên trong Kỳ môn bí thuật công hiệu được bao nhiêu phần trăm.

Phép thuật Diệp Thiên sắp dùng gần giống như thuật đánh tiểu nhân, tuy nhiên thuật đánh tiểu nhân của người đời chỉ là một loại giúp họ phát tiết bực dọc về tiểu nhân đó. Còn bí thuật này có thể cướp đi tính mạng con người ở cách xa mình đến hàng nghìn dặm.

- Thiên địa đồng sinh, vạn khí bản căn, động tuệ giao triệt, ngũ khí đăng đẳng...

Sau khi đặt bức tượng người hình Phí Hạ Vỹ lên bàn, Diệp Thiên lăng lẳng đọc thần chú ma thuật, một luồng khí dương hàn theo lời đọc của Diệp Thiên ngập tràn trong phòng.

- Thái thượng thai tinh, ứng biến vô đình, hợp cho ta.

Diệp Thiên hét to một tiếng, hai ngón tay cái chắp lại vào nhau, hướng về phía bức tượng, hai luồng khí âm dương giao nhau, giống như đá trong lửa, bất giác làm tấm bùa trên người bức tượng tự bốc cháy phừng phực.

Cách này của Diệp Thiên khác với cách của Vân Dương lão đạo ở Bạch Vân Quan. Bùa của Vân Dương lão đạo là dùng hóa học điều chế ra, gặp gió là cháy. Còn bùa của Diệp Thiên mới chính là dùng pháp thuật đốt cháy.

Theo tấm bùa đang cháy, một luồng khí kỳ lạ từ trong tấm bùa bay ra, chui vào trong viên ngọc, ánh sáng của viên ngọc bất giác cũng mờ đi vài phần.

- Không biết loại đồ chơi này rồi có dùng được không?

Khuôn mặt mệt mỏi của Diệp Thiên cảm nhận được luồng khí từ trong viên ngọc hình người truyền đến nên lập tức hưng phấn lại ngay.

Pháp thuật đầu thai mà Diệp Thiên dùng là Vu thuật đầu thai sớm nhất của Trung Quốc. Thực ra nói một cách nghiêm túc, Pháp thuật trong Kỳ môn đã bao gồm pháp thuật cổ Miêu Cương, cũng là một loại chuyên biến của Vu thuật.

Vu đã xuất hiện rất sớm ở Trung Quốc.

Ở xã hội nguyên thủy, vì nhận thức của con người còn hạn chế, coi các hiện tượng tự nhiên như sét đánh, phát lửa là do một vị thần tiên nào đó phẫn nộ gây ra, vì vậy suốt ngày cầu khẩn các vị thần dùng phẫn nộ mà giáng họa xuống nhân gian.

Vì thế người nguyên thủy đã đem những thứ đó đi thờ. Bởi họ cho rằng những thứ đó là hóa thân của các vị thần, thần là do những thứ đó biến thành, do vậy mà sinh ra "Đồ Đẳng sùng bái".

Trong quá trình sùng bái này, có rất ít người vô tình có được sức mạnh tín ngưỡng, bản thân có thể sản sinh ra một ít năng lực kỳ quái. Vì thế, những người này đã trở thành trưởng lão hoặc người lãnh đạo của một bộ tộc.

Trải qua nhiều năm nghiên cứu và thực nghiệm, các năng lực này dần dần được quy phạm hóa trở thành Vu thuật, Vu thuật thời kỳ chớm phát sinh là dùng để trị bệnh.

Mãi đến thời kỳ Chu Hán, Vu thuật và y thuật mới được tách ra. Cho đến ngày nay, một số dân ở vùng ven xa xôi vẫn tin rằng Vu thuật có thể trị khỏi bệnh cho họ.

Trong 6 thuật đoán trước điều hung xuất hiện sớm nhất như: bói thẻ, phong thủy, mạng lý, tướng thuật, giải mộng, chọn ngày; không phải cũng bắt đầu từ Vu thuật sao. Tuy nhiên, đến thời kỳ Tần Hán, đã được đổi tên gọi là Pháp thuật.

Bí thuật mà Diệp Thiên vừa làm cũng được bắt nguồn từ Vu thuật. Đầu tiên là tìm được sợi tóc của Phí Hạ Vỹ, sau đó dùng pháp thuật tách luồng khí trong đó ra, đưa vào trong bức tượng người.

Bức tượng người này bỗng trở thành “tiểu nhân” trong tay của Diệp Thiên. Tính chất của nó cũng giống với thuật hóa vàng mã ở Miêu Cương hay trát tiểu nhân của những oan hồn trong cung cấm ngày xưa, đều là thông qua nguyên rủa, đem đến vận hạn cho người bị nguyên rủa.

Trong một gian phòng giam tạm giam, giam giữ hơn 20 người, những người này đều bị tạm giam hành chính, sau 15 ngày sẽ được thả ra nên quản lý khá lỏng lẻo.

Lúc này, ngồi sát cạnh cửa sổ chính là Phí Hạ Vỹ. Bên cạnh bọn chúng có 5-6 bình rượu trắng cùng một ít đồ nhắm, vài người ngồi uống một cách bất đắc dĩ.

Vì thời gian tạm giam ngắn, chỉ cần có tiền; muốn ăn, muốn uống gì trong trại tạm giam này đều được. Đương nhiên, giá cả phải đắt cắt cổ rồi. Một bao thuốc Trung Nam Hải cũng bán được bán với giá 100 tệ.

- Mẹ nó chứ, tên Hoàng Mao thật đáng chết, mới sáng sớm đã hút chích, làm cho mấy đại ca ta phải bị giam giữ chỗ này.

Đại Long - tên thuộc hạ của Phí Hạ Vỹ sau khi ngẩng cổ tu hết nửa chai rượu, thuận tay ném ngay bình rượu ra cho bọn người ngồi trong góc phòng giam, lầm bầm:

- Nhìn gì mà nhìn, đến đây liếm chân cho ta, ta thưởng cho 1 hớp rượu.

Những người bị tạm giam ở đây, không nhất thiết là thành phần phạm pháp. Nếu vi phạm trị an cũng có thể bị giam giữ ở đây, vì vậy, những nhóm bị tạm giam khác chỉ có thể giận giữ mà không dám nói gì với đám người hung hãn bị giam cạnh mình.

- Đại Long, đừng gây chuyện nữa, yên lặng ở đây vài ngày, khi nào được thả ra thì tha hồ lấy lại oai phong cho ta.

Suốt ngày buồn bực chỉ biết uống rượu, Phí Hạ Vỹ phải chế áp Đại Long. Từ khi bị cảnh sát bắt, hắn đã cảm thấy chuyện này có gì không ổn nhưng không nghĩ ra đó là vấn đề cụ thể gì, trong lòng luôn ám ảnh điều gì đó.

- Anh Vỹ, nếu không tìm được gì vui vui, thì hơn chục ngày trong này làm sao mà qua nổi đây.

Đại Long lắc đầu một cách bất mãn, đây cũng không phải lần đầu tiên vào trại tạm giam, dạy bảo bọn người thật thà kia chút thì có sao? Chỉ cần không đánh cho chết hoặc tàn phế, thì đến người quản giáo của trại tạm giam này cũng không muốn quản lý.

- Người hãy yên lặng cho ta.

Sau khi dùng hết những luồng khí ám ảnh trong người, quát Đại Long một tiếng, hắn nhìn sang vài người xung quanh nói:

- Mấy hôm nay, mấy con nghiện các người, nếu không phải do đã làm việc từ trước, mấy người các người đã bị đưa đến trại cai nghiện lâu rồi...

Trừ Phí Hạ Vỹ và Đại Long, bọn đàn em của hắn ở đây đều là bọn nghiện, nếu ở bên ngoài còn dễ làm việc, nhưng ở trong trại tạm

giám này, nếu làm âm lên, nhất định sẽ bị cảnh sát hỏi tới.

- Đại ca, không việc gì đâu, em có thể nhịn được, hay là đại ca dùng cái chấn đơn trời chặt em lại.

Một tên đàn em nói chắc như đinh mà quên mất khi con nghiện đã lên, đến họ hàng thân thích bọn chúng cũng không nhận.

- Anh em tốt, đợi khi nào ra ngoài anh Vỹ sẽ dẫn các người đến đảo Hải Nam chơi. Mẹ nó, ta nghe nói nơi đó, buổi đêm có đầy gái ngoài đường.

Phí Hạ Vỹ vỗ vào vai tên đàn em, lập tức khiến cơ thể tên đàn em đó nhẹ đi vài phần.

- Ai da!

Phí Hạ Vỹ chưa dứt lời thì cánh tay phải đột nhiên vung mạnh ra ngoài, đánh thật mạnh vào mặt tên đệ tử kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 289

Vu Thuật (Phần 3)

Tên đệ tử đang trong cơn mơ mộng ở Đảo Hải Nam thì đột nhiên bị ngay một cái tát vào mặt, lại là cái tát cực kỳ mạnh làm cả người hắn lảo đảo một vòng từ trên chần xuống thẳng dưới đất.

- Đại ca, sao lại đánh em ạ?

Tên đệ tử vừa bị cái tát làm hoa cả mắt từ từ bò dậy, nhổ từ trong miệng ra hai cái răng bị gãy, gương mặt phẫn nộ hét lên hỏi Phí Hạ Vỹ.

- Ta...tay của ta, tay phải của ta không động đậy được.

Tên đệ tử kia thật không thể tưởng tượng nổi, lời nói chưa dứt thì Phí Hạ Vỹ đã lớn tiếng thét lên, nghe còn thâm hơn cả hắn.

- Anh Vỹ, anh làm sao thế?

Ngồi gần Phí Đại Vỹ nhất lúc đó là Đại Long, lập tức đứng lên trước ôm lấy hắn.

- Tay của ta, tay của ta như vừa bị chặt đứt, đau chết mất.

Phí Hạ Vỹ sắc mặt vàng vọt, từng hạt mồ hôi to như hạt đỗ tủa ra như tắm từ trên đầu xuống, tay phải của hắn vừa đánh tên đệ tử giờ mềm nhũn ra buông thõng xuống theo cơ thể, muốn động tay cũng không thể được nữa.

- Anh Vỹ, đang bình thường sao lại như vậy được?

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của đại ca, mấy tên đàn em xung quanh hắn đều lộ vẻ kỳ quái khó hiểu, rượu này uống vẫn bình thường, sao tay của đại ca lại gãy ra vậy chứ? Trừ phi lúc nãy tát tên đàn em mạnh tay quá.

Tên đàn em vừa bị tát lúc này không nhìn được lấy tay xoa xoa lên chỗ sưng phồng trên mặt, mặt mình cũng chỉ là thịt bình thường thôi, tay của đại ca không thể nào gãy được.

- Đau quá, mẹ nó chứ, gọi người đến đưa ta đi bệnh viện, đau chết mắt.

Lúc này, Phí Hạ Vỹ cảm thấy vai của mình như có ai cầm dao chém vào vậy, đau tới nỗi làm hắn cảm thấy như muốn ngất đi, không nhìn được hét lớn lên, âm thanh đau đớn lại vang vọng lại khắp quanh phòng giam.

Đại Long lấy chân đá mấy tên đàn em đang đứng ngăn ra ở bên cạnh ngã xuống đất rồi nói:

- Nhanh lên, mau gọi quản giáo đi.

- Ta chịu không nổi nữa rồi.

Đúng lúc tên đàn em đang hướng ra ngoài gọi quản giáo, cánh tay trái của Phí Hạ Vỹ đang ôm lấy cánh tay phải bỗng dưng đâm thật mạnh vào mặt của Đại Long. Trước đây, khi còn lăn lộn với Khâu Văn Đông, cơ thể của Phí Hạ Vỹ thường được rèn luyện với các khóa đá. Mặc dù đã hơn 40 tuổi rồi nhưng trong phòng giam này, không ai xứng là đối thủ của hắn cả.

Cú đâm vừa đánh ra, lập tức nghe thấy tiếng kêu răng rắc, mũi của Đại Long đã bị đánh gãy, máu tươi từ hai lỗ mũi của Đại Long ồ ạt chảy ra làm chiếc áo sơ mi trắng hắn mặc bên ngoài bị nhuộm thành một màu đỏ.

- Đại ca, đại ca, anh làm cái gì thế?

Cú đâm của Phí Hạ Vỹ làm Đại Long ngậy ra, phải một lúc sau hắn mới vừa ôm mũi vừa hét lên hỏi.

- Ôi đau quá, đau chết mắt.

Phí Hạ Vỹ dường như không nghe thấy lời nói của Đại Long, hai vai của hắn đau tới nỗi không thể chịu được nữa. Những tên đàn em xung quanh đều cảm nhận được, sự đau đớn này sắp vượt quá ranh giới chịu đựng của đại ca mình.

- Việc gì vậy, làm cái gì thế hả, có phải muốn sang phòng giam bên cạnh không hả?

Tiếng hét của Phí Hạ Vỹ quá lớn, không cần đợi tên đàn em chạy ra đến cửa, quản giáo đã đến. Trong phòng giam có rất nhiều người, thể loại nào cũng có, những kẻ nghiện ngập bị nhốt trong này lúc lên cơn trông cực kỳ hung dữ.

- Mở cửa, mau đưa ta đi bệnh viện, nhanh lên.

Nghe thấy giọng nói của quân giáo, Phí Hạ Vỹ cùng hai bàn tay đang buông thõng xuống lấy hết sức lực chạy ra cửa, dùng đầu đập vào cánh cửa sắt.

Quân giáo thấy thái độ Phí Hạ Vỹ điên cuồng như vậy, lập tức lùi lại vài bước rồi hỏi:

- Người định làm gì vậy hả? Ở đây đủ 15 ngày các người sẽ tự động được thả ra, định giờ trò vượt ngục à?

- Vượt ngục cái mẹ gì, đau chết mắt thôi, mau đưa tôi đi bệnh viện, gọi người tiêm cho tôi với.

Hai tay Phí Hạ Vỹ giờ vô dụng, chỉ đành dùng đầu đập đập vào cánh cửa sắt, máu từ trên đầu chảy tràn xuống mặt, bộ dạng giống hệt quỷ.

- Người chịu đựng chút đi, ta đi gọi người với tiêm cho người.

Nhìn thấy ngũ quan của Phí Hạ Vỹ đang chảy rất nhiều máu, quân giáo cũng hoảng hốt không kém.

Phí Hạ Vỹ hét dùng đầu lại dùng chân đập lên cánh cửa sắt rồi quát lớn:

- Nhịn cái mẹ gì, mau mở cửa, ta đau chết mắt.

- Mấy người các người, mau giữ chặt lấy hắn, đây là do lên cơn nghiện đấy.

Quân giáo nghe được những lời của Phí Hạ Vỹ lại không vội vàng nữa, những cơn nghiện khi lên cơn đều như vậy, chỉ cần nhịn cho qua cơn là xong chuyện thôi.

- Anh Vỹ, anh hãy chịu đựng một chút.

Đại Long và mấy tên khác nhảy lên dùng tay giữ rồi ấn chặt Phí Hạ Vỹ xuống đất, trong lòng cảm thấy rất bức bối. Đại ca vừa nói khi lên cơn nghiện, bọn đàn em phải cố nhịn. Vậy mà bây giờ, chính đại ca lại đòi sống đòi chết muốn ra ngoài.

- Mẹ mày, buông tao ra nhanh lên, tao đau chết mắt.

Phí Hạ Vỹ bị ấn chặt xuống dưới đất dường như hết sức lực để gào thét nữa, đột nhiên chân bên phải dội lên một con đau, con đau như thâu tim làm hắn không biết lấy sức lực từ đâu mà đẩy hết mọi người ra, lăn lộn ở trên đất.

- Thật là đáng thương, đây chính là hậu quả của hút thuốc phiện đây. Có lẽ phải chụp lại cảnh tượng này để đưa cho trung tâm cai nghiện, thế này tha hồ làm đề tài cho người ta bàn tán.

Viên quân giáo đứng ngoài song sắt tặc lưỡi, ông ta làm ở đây đã hơn 20 năm mà chưa gặp cảnh tượng tên nghiện nào lên cơn lại quẫn quại như vậy, đây có lẽ là lần đầu tiên.

- Mở cửa ra mau, đồ chó, đại ca ta không nghiện, không hút thuốc phiện.

Phí Hạ Vỹ đau đớn vật vã trên nền đất, Đại Long thấy vậy chạy ngay ra cánh cửa và hét lớn. Hắn biết đại ca mình từ trước đến giờ không bao giờ động đến thuốc phiện. Tình cảnh như thế này, nhất định là có nguyên nhân khác.

- Tên kia, ngươi gọi ai đẩy hả? Tên đó sùi bọt mép trắng, không phải lên cơn nghiện thì là gì?

Viên quân giáo trả lời một cách khó chịu. Nếu không phải mấy tên này ở đây tiêu tiền như nước thì mình đã lôi ra cho một trận rồi.

- Đau chết mất, ta không muốn sống nữa.

Trong lúc Đại Long và viên quân giáo đôi co, Phí Hạ Vỹ bỗng dung thét lên một tiếng. Sau đó, hắn dùng một chân còn lại đứng lên, dùng hết sức lực lao lên đâm đầu thẳng vào bức tường phòng giam.

- Phịch...

Đầu của Phí Hạ Vỹ vừa đập vào bức tường, một tiếng bịch phát ra, máu bắn tung khắp nơi, tiếng kêu thảm thiết của Phí Hạ Vỹ cũng tắt ngay, cả tấm thân của hắn mềm nhũn ra và ngã nhào xuống đất.

Để tránh phạm nhân bỏ trốn, tường của phòng giam trong sở tạm giam và trong trại đều giống nhau, bề mặt làm được đồ xi măng bê tông rất chắc chắn, Phí Hạ Vỹ đập đầu vào tường chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Phí Hạ Vỹ rơi bịch xuống đất, cả đầu vỡ tung ra, máu đỏ và mảnh vỡ não của hắn hòa vào nhau chảy khắp đất. Cơ thể của hắn dường như vẫn còn cảm nhận được, đang run lên bần bật dưới đất.

- Ôi, tự sát.

Viên quân giáo ở bên ngoài ngậy người ra, ông ta không thể nghĩ lại có kết cục thế này, nên liên tục ấn nút cảnh báo, cả khu tạm giam này sáng bừng các loại đèn, đội võ cảnh ở đây hôm nay cũng lần lượt kéo vào.

- Khi thật, phí cả công của ta, không biết loại pháp thuật này có tác dụng không đây.

Cách đó hơn vài chục dặm trong khu Tứ hợp viện, Diệp Thiên người đầy mồ hôi đang ngồi trên đất, bức tượng hình người để trên bàn bỗng dung biến thành tàn phế, đến não cũng bị văng ra ngoài một nửa.

Làm ra bức tượng người này cũng không quá mất công sức đối với Diệp Thiên, tuy vậy, quá trình sử dụng pháp thuật này dường như làm Diệp Thiên phải dùng hết tất cả sức lực của mình.

- Chắc là thành công rồi, nếu không sao lại tổn sức lực vậy chứ?

Ngồi nghỉ dưới đất một lúc Diệp Thiên mới hồi phục lại một chút. Giờ tay cầm lấy bức tượng chỉ còn lại nửa hình người để cảm ứng, Diệp Thiên bỗng thấy luồng sinh khí của bức tượng dường như đã biến mất.

Tất cả mọi bước đều làm theo pháp thật bí truyền đó, thành công hay không, Diệp Thiên cũng khó mà đoán được, chỉ đành dọn dẹp chỗ vụn ngọc lúc khắc bức tượng hình người rơi ra rồi đi ngủ.

- Ông ơi, tôi đến đưa đồ cho người ta.

Đến ngày hôm sau, Diệp Thiên lấy từ trong nhà ra 1 túi bưu phẩm, bên trên có ghi gửi sở tạm giam rồi lao ra phía cổng, đến cạnh cánh cổng canh gác của sở tạm giam.

Hôm đó thật mất nhiều công sức như vậy, Diệp Thiên cũng rất tò mò thấp thỏm, cả đêm không ngủ được, mới hơn 8h sáng đã lao đến sở tạm giam.

- Đưa đồ cho ai, ra đây đăng ký.

Ông lão gác cổng ngáp dài một cái, ông vốn là nhân viên về hưu của sở được giữ lại làm thêm. Đáng lẽ, ngày nào của ông trôi qua đều êm đẹp, thế nhưng hôm qua đã xảy ra một chuyện làm ông cả đêm không ngủ được.

Diệp Thiên đầu đội mũ, cúi xuống nói:

- Ông ơi, đó là Phí Hạ Vỹ, người nhà anh ta nhờ cháu mang chăn đến.

- Hả, Phí Hạ Vỹ.

Ông lão nghe vậy lặng người, buột miệng nói:

- Tên đó mới tự tử hôm qua, xác được đưa đến bệnh viện Thái Bình rồi.

Ông lão chưa nói hết câu thì có 1 người tiến vào phòng trực, rất không vừa ý nhìn lão nói:

- Ông Vương, ông đang làm nhảm gì thế. Không được nói linh tinh ở đây, ông cũng là cảnh sát về hưu, không biết việc này ư?

Trong sở tạm giam mà có người tự sát thì trách nhiệm không nhỏ đâu, ít nhất cũng bị lãnh đạo truy cứu trách nhiệm đồng thời còn bị mất thưởng tăng lương 1 năm.

- Ôi dào, tôi cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, đằng nào rồi người nhà của hắn cũng biết mà.

Ông lão có vẻ dựa vào tư cách của mình, không coi người kia ra gì, quay lại nói:

- Nay cậu, Phí Hạ Vỹ hôm qua lên con nghiện tự sát rồi. Ó, cậu ta đâu mất rồi.

Ông lão nói chưa hết nửa câu thì phát hiện Diệp Thiên đã không còn đứng ở đó nữa, lập tức chạy ra ngoài nhìn theo, cổng của sở tạm giam cũng không một bóng người.

- Mẹ nó, sao kỳ lạ thế nhỉ, chẳng nhẽ sở tạm giam này lại có ma ám?

Mặc dù đã gặp rất nhiều thứ kỳ lạ nhưng chuyện lần này cũng bất giác làm ông lão nổi da gà. Người hôm qua chết đã kỳ quặc, tên vừa xuất hiện lại càng quái dị hơn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 290

Đư Âm

Cuối cùng không phí công mình, nhưng vụ thuật hại người hại mình, sau này dùng ít đi mới được!

Trở lại Tứ Hợp Viện, trong lòng Diệp Thiên hưng phấn rất nhiều, cũng có chút nghiêm túc, bởi vì sau khi triển hoàn thuật pháp, không chỉ có chân khí cả người đều bị giảm bớt, ngay cả kinh mạch cũng có chút tổn thương.

Lần trước kinh mạch Diệp Thiên bị hao tổn, là giúp lão đạo sĩ nghịch thiên cải mệnh mà thành, hẳn không nghĩ vận dụng loại vụ thuật này, lực tấn công lại có thể sánh ngang so với nghịch thiên cải mệnh.

Hơn nữa loại lực này lại cực kỳ âm hiểm, trong vô thanh vô tức liền gây thương tổn kinh mạch Diệp Thiên, nếu không phải hắn đột phá công lực, chỉ e lúc này còn nằm trên giường không dậy nổi.

- Trong thiên địa mọi thứ đều do thiên định, ngày sau mình vẫn nên triển thuật pháp ít hơn, nếu không sớm muộn gì sẽ bị ông trời phạt chết.

Đến lúc này trong lòng Diệp Thiên có thêm một chút sợ hãi, cẩn thận hơn so với khi mới xuống núi, lần này sau khi công lực đột phá, làm những chuyện như vậy, quả thật có chút không kiêng sợ.

Mấy ngày sau, Diệp Thiên ở trong Tứ Hợp Viện điều dưỡng kinh mạch bị hao tổn.

Trong thời gian này Phùng Hằng Vũ muốn lấy danh nghĩa vân bối tới bái kiến hắn, cũng bị Diệp Thiên cự tuyệt, chính là Phùng Hằng Vũ thông qua Chu Khiếu Thiên truyền nói mấy câu. Hắn biết Phùng Hằng Vũ mới vào kinh lực, là có chút nghi hoặc muốn tới thỉnh giáo.

Nhưng Diệp Thiên không biết, Phùng Hằng Vũ muốn bái kiến hắn, chủ yếu vẫn là ý tứ của Khâu Văn Đông, bởi vì ngay ngày hôm

sau, sau ngày Diệp Thiên phá vỡ quán, Khâu Văn Đông nhận được tin tức, nói Phí Hạ Vĩ tự sát trong trại tạm giam.

Qua lại với Phí Hạ Vĩ một hai chục năm, Khâu Văn Đông biết rõ tính cách Phí Hạ Vĩ, tên kia gian trá tiếc mạng, tuyệt đối sẽ không tự sát, việc này bên trong lộ ra không ít bất thường.

Khâu Văn Đông nghĩ đến, nhất định là Diệp Thiên giờ mảnh khoé Thông Thiên, mua được người của trại tạm giam, tạo nên bị tự sát giả cho Phí Hạ Vĩ. Suy đoán này khiến Khâu Văn Đông thấy lạnh người, nhưng cũng âm thầm nghĩ may mắn là mình không đắc tội Diệp Thiên.

Cho nên ngày hôm sau ngày Phí Hạ Vĩ tự sát, thủ hạ của Khâu Văn Đông, ngay cả một vài tên côn đồ, đều nhận được thông báo, được biết ở thành Bắc Kinh xuất hiện một nhân vật không thể dây vào, đó chính là Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên không biết được chuyện này.

Nhờ vào nguyên khí thiên địa của Tứ Hợp Viện, Diệp Thiên chỉ cần một tuần, đã chữa xong hao tổn kinh mạch trong cơ thể, sau khi kiểm tra lại cơ thể, lúc này mới nhẹ nhàng thở phào.

- Chú Vệ, làm sao chú lại tới đây?

Sáng hôm nay, khi Diệp Thiên ở trong bếp sắc thuốc cho Đường Tuyết Tuyết, ngoài cửa vang lên tiếng chuông cửa, Diệp Thiên qua nhìn, thấy Vệ Dung Dung giúp cha cô đi vào, đang đứng ở cửa Tứ Hợp Viện.

Thời gian Vệ Hồng Quân ở bệnh viện tuy rằng nhìn qua rất thê thảm, nhưng kỳ thật đều là ngoại thương, nghỉ ngơi hơn một tuần, băng gạc trên người cũng đều được tháo ra, nhưng ở chỗ trán vẫn còn một vòng bị băng gạc băng bó.

- Chú Vệ tới cảm ơn cháu!

Về mặt Vệ Hồng Quân có chút kích động, hẳn ở thành Bắc Kinh cho tới bây giờ chưa từng bị thiệt thòi lớn như vậy, xảy ra sự cố ngày đó, rất nhiều bằng hữu đến thăm hẳn, Vệ Hồng Quân đều ngưỡng ngừng, nhưng Diệp Thiên ra tay tiêu diệt Phí Hạ Vĩ, đã cho hẳn được mở mày mở mặt một phen.

Mặc dù trong mắt rất nhiều người, Phí Hạ Vĩ xảy ra sự cố cũng không nhất định có thể dính dáng đến Vệ Hồng Quân, nhưng bản thân Vệ Hồng Quân hiểu được, Phí Hạ Vĩ tự sát, nhất định là Diệp Thiên ra tay.

- Chú Vệ, có một số việc trong lòng rõ là được rồi, vào bên trong ngồi đi...

Diệp Thiên gật gật đầu, bảo hai cha con Vệ Hồng Quân vào ngồi trong Tứ Hợp Viện, trong khoảng thời gian này hẳn luôn luôn đóng cửa chữa thương, nhưng thật ra cũng đã biết dư âm sau khi sự kiện kia phát sinh.

- Dung Dung, con đi tìm Tuyết Tuyết chơi đi, một mình nó cả ngày ở tứ hợp viện cũng nhàm chán!

Đi vào phòng khách, Vệ Hồng Quân tìm cách đẩy Vệ Dung Dung đi, cô bé này không có gì để tâm, thực dễ dàng làm lộ ra bên ngoài.

Sau khi ngồi xuống, thấy vẻ mặt Vệ Hồng Quân vẫn rất kích động, Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Chú Vệ, cũng không cần nói ơn huệ, phiền phức ở công trường kia giải quyết sao rồi?

Vệ Hồng Quân gật gật đầu, nói:

- Giải quyết xong, ở bệnh viện, tiểu tử đó nghe Phí Hạ Vĩ xảy ra chuyện, cùng ngày liền ký tên vào hợp đồng phá bỏ và dời đi nơi khác, cảm tiền chạy mất, hiện tại công trường đã thi công bình thường.

Không chỉ có như thế, trong ngày hôm Phí Hạ Vĩ xảy ra chuyện, Khâu Văn Đông cũng đến bệnh viện thăm Vệ Hồng Quân, hơn nữa trước mặt rất nhiều người hẳn còn vỗ bộ ngực, nói sau này phạm là có người gây chuyện cùng Vệ Hồng Quân, có nghĩa là tìm Khâu Bát hẳn gây phiền phức.

Khâu Văn Đông nói lời này, cũng làm cho danh dự của ông chủ Vệ bị mất đi trước mặt người trong hội, đều được lấy lại.

- Chuyên của Phí Hạ Vĩ, cảnh sát kết luận như thế nào a?

Diệp Thiên nhìn như không chút để ý hỏi, kỳ thật trong lòng hẳn cũng đang chú ý, trong khoảng thời gian này hẳn ở nhà chữa thương, thật không biết chuyện này rốt cuộc được xử trí như thế nào?

- Hít thuốc phiện, tự sát!

Nói ra kết luận của cảnh sát, Vệ Hồng Quân vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Diệp Thiên, cháu yên tâm, đời này chú cũng sẽ không nói ra bên ngoài một chữ, ngay cả Dung Dung cũng không biết...

Vệ Hồng Quân hiện giờ cũng không biết nên nói với Diệp Thiên như thế nào, hẳn không thể tưởng được cậu thiếu niên quen biết đã nhiều năm này, ra tay sẽ tàn nhẫn như thế.

Tuy rằng việc này là do hắn mà ra, nhưng khi đối mặt Diệp Thiên, trong lòng ông chủ Vệ nhin không được vẫn thấy ớn lạnh, ngay cả nói chuyện cũng cẩn thận hơn vài phần.

- Ha ha, chú Vệ, chú nói ra cũng cần có người tin mới được, nhưng theo cháu biết, Phí Hạ Vĩ có vẻ không hít thuốc phiện mà?

Diệp Thiên trong lòng có chút nghi vấn, bởi vì Khâu Văn Đông nói qua với hắn một vài chuyện về Phí Hạ Vĩ khi còn là tay chân của hắn.

- Cảnh sát nói hắn hít thuốc phiện, vậy dĩ nhiên là có hút, chúng ta không cần để tâm.

Vệ Hồng Quân nghe vậy nở nụ cười, hẳn có không ít người quen trong cục, muốn nghe được chút tin tức tương đối dễ dàng.

Trong trại tạm, hàng năm luôn xảy ra một vài chuyện, xử lý những vụ án "Bị tử vong" này, đương nhiên cũng là ngựa quen đường cũ.

Hơn nữa Phí Hạ Vĩ sớm đã ly hôn, trong nhà cũng không còn ai thân thích, dân bắt lực quan không truy xét, chuyện này coi như định xong, hơn nữa ngày hôm sau thì thể hắn đã bị hoả táng, chính là chết không có đối chứng.

Đương nhiên, quản giáo trực ban đêm đó vẫn bị liên lụy, xảy ra sự cố đã bị cách chức thẩm tra.

Nhưng thật đúng là không oan uổng hắn, khi thẩm tra mới phát hiện, người này bình thường luôn bán thuốc lá, rượu và đồ nhắm cho bọn người bị giam, một năm có thể kiếm được hai ba mươi vạn từ trại tạm giam, như vậy, bên trong trại cũng đã có triển khai chính đốn lại trong yên lặng.

- Chú Vệ, cháu vẫn nói câu nói cũ, người hành sự, ông trời đang nhìn, chỉ cần không làm việc trái với lương tâm, sẽ không sợ bị báo ứng.

Đã biết kết quả chuyện này, Diệp Thiên cũng nhẹ nhàng thở ra, trong khoảng thời gian này hắn có lo lắng, thật đúng là sợ bị ngành tương quan điều tra ra, Diệp Thiên cũng không tin trên đời này chỉ có một mình hắn thông hiểu thuật pháp.

Vệ Hồng Quân gật gật đầu, nói:

- Ủ, Diệp Thiên, cháu yên tâm đi, chú Vệ cho dù ít tiền lời lãi, cũng không làm chuyện trái với lương tâm.

Tuy rằng đã trải qua một chuyện như vậy, nhưng đối với Vệ Hồng Quân mà nói, ngoài chuyện bị đánh ra, hẳn còn được lợi, bởi vì Khâu Văn Đông cũng lên tiếng, sau này xã hội đen ở thành Bắc Kinh, tuyệt đối không ai còn dám nhúng tay vào việc kinh doanh của hắn.

Vệ Hồng Quân cũng rất sáng suốt không hỏi quan hệ Diệp Thiên và Khâu Văn Đông, sau khi nói cảm tạ Diệp Thiên, liền đưa con gái về.

Nói thật, biết chuyện về Diệp Thiên càng nhiều, quan hệ cùng hắn, ông áp lực trong lòng chủ Vệ cũng lại càng lớn.

- Anh Diệp Thiên, chừng nào thì anh đưa em đi ra ngoài chơi?

Diệp Thiên đi tiễn cha con Vệ Hồng Quân, mới vừa quay lại tư hợp viện, liền đụng phải vẻ mặt u oán của Đường Tuyết Tuyết, tiểu nha đầu này ở trong này suốt một tháng, tổng cộng ra ngoài vẫn chưa tới ba lượt.

Tuy rằng khi cô bé ở Hồng Kông, một tháng cũng không chắc được ra ngoài một lần, nhưng sức khỏe chậm rãi chuyển biến tốt hơn, Đường Tuyết Tuyết cũng càng thêm khát vọng được sống như những người bình thường.

- Hôm nay sẽ đưa em đi ra ngoài, em gọi điện thoại cho chị Thanh Nhã, hôm nay chúng ta đi mua xe!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, hẳn dưỡng thương một tuần, cũng có chút khó chịu, vừa lúc thực hiện lời hứa mua xe, đi ra ngoài dạo chơi vài vòng.

- Thật sao? Vậy em đi gọi điện thoại cho chị Thanh Nhã!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đường Tuyết Tuyết hưng phấn kêu lên, liền chạy vào trong phòng, tuy rằng cô bé không nhỏ hơn so với Diệp Thiên được mấy tuổi, nhưng từ nhỏ cũng không tiếp xúc cùng người ngoài, tâm tính cũng như đứa bé mười hai mười ba tuổi.

Nhìn thấy Đường Tuyết Tuyết cao hứng phấn chấn, Diệp Thiên cũng bị tâm tình của cô lây nhiễm, trong lòng thầm nghĩ:

- Đến khi lão Đường trở lại, chắc là có thể đã thông dương mạch trong cơ thể tiểu nha đầu này rồi!

Tại Tứ Hợp Viện linh khí sung túc này ở một tháng, âm hàn trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết đều bị áp chế, chỉ cần đã thông dương mạch trong kinh mạch, là có thể khiến âm dương hòa hợp, hoàn toàn diệt sạch âm sát khí quấy nhiễu cô bé.

Nhưng dương mạch quanh thân thể giao hội tổng cộng có hai mươi bốn huyết vị, cho dù hiện tại công lực Diệp Thiên đã đạt tới tuyệt hảo, cũng không thể một ngày giúp cô đã thông tất cả, cho nên còn cần chuẩn bị sẵn sàng, mới có thể bắt đầu tiến hành.

Vu Thanh Nhã cũng vừa xử lý xong một số chuyện ở đài CCTV, nhận được điện thoại, không đầy nửa giờ liền tới tứ hợp viện, Diệp Thiên lấy cái xe Santana nát của cha ra, mang theo hai người chạy tới Á Vận.

- Anh Diệp Thiên, anh muốn mua Mercedes-Benz không? Ông nội của em đều là xe Mercedes-Benz, hình như còn là loại chống đạn đấy.

Ngồi trên xe, Đường Tuyết Tuyết tò mò nhìn người đi đường ven đường, ở Hồng Kông không thấy nhiều xe đạp như vậy, tất cả chuyện này đối với cô mà nói đều là mới lạ.

- Mercedes-Benz? Đó là xe gì?

Diệp Thiên có chút khó hiểu hỏi, hần hình như chưa nghe qua loại xe này?

- Chính là Mercedes-Benz mà, nhưng Tiểu Tuyết nói là loại xe chống đạn cần đặt chế tại xưởng, một chiếc xe cần hơn một nghìn vạn.

Vu Thanh Nhã cười giải thích cho Diệp Thiên.

- Thôi, hơn một nghìn vạn, anh mua không nổi, lát nữa anh lại mua ba cái xe đạp, chúng ta cùng đi về nhà!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, trong khoảng thời gian này, bởi vì giải quyết chuyện của Vệ Hồng Quân, áp lực và lo lắng trong lòng nhiều, lúc này cũng không thấy đâu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 291

Mua Xe

Ở Bắc Kinh, có nhiều cửa hàng tiêu thụ ô tô, nhưng tương đối tập trung là ở khu Á Vận, ngay cả xe Audi của Diệp Đông Bình cũng là mua tại nơi đó.

Hôm nay không phải cuối tuần, cũng không phải lễ ngày nghỉ, chợ xe cũng không có nhiều người, sau khi dừng cỗ xe Santana bên ngoài khu chợ, Diệp Thiên dẫn Vu Thanh Nhã và Đường Tuyết Tuyết đi vào.

Chợ xe là khu bãi rộng, trong chính giữa đều là hàng cũ, tại các cửa hàng mới bày một số xe mới dùng để triển lãm.

Những cửa hàng này chủ yếu đều là chuyên doanh, ở trên biển hiệu có dấu hiệu xe thuộc công ty nào, thấy Diệp Thiên ba người đi qua, đều là nhiệt tình tiến lên giới thiệu xe của cửa hàng họ.

- Xe Nhật Bản? Không cần nghĩ...

Liên tiếp đi qua mấy cửa hàng bán xe, không phải Toyota chính là Honda, ngay cả giới thiệu Diệp Thiên cũng chưa nghe, liền trực tiếp đi qua.

Trước kia đã bị sự phụ lay nhiễm, Diệp Thiên đều thực phản cảm đối với dân tộc Nhật Bản này, ngay cả những mặt hàng của họ cũng không muốn quan tâm.

Thứ hai, trước khi hẳn mua xe cũng có một chút đánh giá, xe Nhật Bản tính an toàn là được, nhưng hoàn toàn không có cách nào so sánh với hệ xe Âu, cho nên khi chưa đến nơi này, xe Nhật Bản cũng đã bị Diệp Thiên gạt đi.

- Diệp Thiên, rốt cuộc anh muốn mua xe gì?

Vu Thanh Nhã đi theo sau Diệp Thiên, có chút không kiên nhẫn, cô mua xe ở Thượng Hải, đi đến cửa hàng nhìn trúng liền quét thẻ

mua ngay, không thích đi lang thang trong chợ xe?

Hơn nữa những người bán xe này đều nam nhân lớn tuổi, một đám chăm chú nhìn vào trên người cô, khiến Vu Thanh Nhã cảm giác thực không thoải mái.

- Anh muốn mua xe việt dã, xe như vậy rất hào phóng, lái cũng thú vị.

Diệp Thiên vừa nói chuyện vừa đánh giá bốn phía, nhưng nơi này bán chủ yếu đều là xe gia dụng có rèm che, không có một cửa hàng nào, không có một cái nào hấp dẫn vừa ý.

- Ôi, nơi đó là bán xe sao? Anh nhìn mặt sau kính giống như cũng có bán xe!

Theo ngón tay Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã nói:

- Hả là vậy, anh không thấy trên đó có biểu tượng BMW sao?

- Đi, qua đó xem...

Diệp Thiên mang theo Vu Thanh Nhã cùng Đường Tuyết Tuyết ra khỏi khu bãi, đi đến bên kia.

- Ai ya, thật đúng là nơi bán ô tô nhì? Cần đầu tư bao nhiêu tiền nhì?

Tới trước toàn nhà đầy kính thủy tinh, Diệp Thiên không khỏi có chút lú lờ, phân nửa kết cấu một tòa nhà bằng kính thủy tinh này đều trưng bày xe, bên trong bày đặt đều là một loại nhãn hiệu, cũng chính là BMW.

Những thứ không nói đâu xa, riêng một tòa kiến trúc như vậy, chỉ sợ không có một hai ngàn vạn thì khỏi phải nghĩ đến chuyện xây dựng, Diệp Thiên vẫn là lần đầu tiên biết ô tô có thể bán ở nơi như vậy?

- Không biết, đây là cửa hàng chuyên doanh chẳng? Ở Thượng Hải em cũng chưa từng thấy.

Vu Thanh Nhã lắc lắc đầu, cửa hàng mà cô mua xe Ferrari, so với cửa hàng này thật là kém xa.

Đường Tuyết Tuyết nhìn thấy Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã mang về mặt mê, đặc ý nói:

- Anh Diệp Thiên, em biết, đây là cửa hàng 4S, ở Hồng Kông có đây!

- Cửa hàng 4S? Để làm chi? Ở đây không thấy 4S gì đó?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, nhìn hồi lâu vào trong cửa hàng, ngoài biểu tượng BMW ra, không có liên quan đến chữ 4S gì cả.

Thái độ Diệp Thiên khiến Đường Tuyết Tuyết vui vẻ, cười nói:

- Anh Diệp Thiên, 4S không phải biểu tượng, anh thực ngốc nha, 4S là một hình thức kinh doanh...

Nghe xong Đường Tuyết Tuyết giải thích, Diệp Thiên gãi gãi đầu nở nụ cười, chính mình thật đúng là không hiểu biết. Đúng như Đường Tuyết Tuyết nói, cửa hàng 4S là một hình thức kinh doanh lấy Bốn khâu trong tiêu thụ.

Hình thức này chính là tiêu thụ xe, cung cấp linh kiện, dịch vụ sau bán hàng, ý kiến phản hồi, mà bốn từ này đều bắt nguồn từ chữ S, cho nên liền được gọi là 4S.

Cửa hàng 4S có được thống nhất về bề ngoài (hình thức), thống nhất về nhận dạng, thống nhất tiêu chuẩn quản lý, chỉ kinh doanh một thương hiệu. Nó là một loại đặc tính đột phá ở thị trường hữu hình, khi các thương hiệu ô tô tăng lên, ưu thế về hình tượng của xí nghiệp sản xuất ô tô rất rõ ràng.

- Vị tiểu thư này hiểu được thật nhiều, cửa hàng 4S ở quốc nội còn chưa có mấy nhà đâu, cửa hàng chúng tôi là mới vừa mở tháng này, tiên sinh, tiểu thư mời vào bên trong!

Người nhân viên đứng ở cửa cũng không có để ý đối với Diệp Thiên mấy người, dù sao bọn họ quá trẻ tuổi, không thích hợp là đối tượng tiêu thụ.

Nhưng nghe được Đường Tuyết Tuyết nói vậy, người nọ nhất thời thay đổi thái độ, bởi vì ở quốc nội những người có thể biết đến cửa hàng 4S thật sự là ít ỏi, không có mấy. Mỗi lần bọn họ đều phải giảng giải cho những khách hàng rất lâu.

- Diệp Thiên, chúng ta đi vào xem đi, chân cũng có chút mỏi...

Vu Thanh Nhã kéo cánh tay Diệp Thiên, hôm nay cô từ CCTV đi thẳng về, ngay cả dép cao cũng chưa kịp đổi.

Hơn nữa, người tiếp đãi họ chính là phụ nữ, cũng làm cho tâm trạng Vũ Thanh Nhã thật tốt, so với bị một đám các lão gia dùng ánh mắt nhìn chăm chăm thì tốt hơn nhiều.

- Được, thật sự không được thì mua BMW cũng tốt, tối thiểu cái kiểu tiêu thụ này cũng làm cho người ta thấy thoải mái!

Diệp Thiên gật gù đầu, đi vào cửa hàng, lời của hắn cũng làm cho ánh mắt nhân viên bán hàng sáng lên, đi theo đuôi bọn họ.

- Vị tiên sinh này, đây là danh thiếp của tôi, xin hỏi ngài họ gì?

Tới đại sảnh, người nữ nhân viên kia đem danh thiếp và tấm catalogue đưa cho Diệp Thiên, nói:

- Nơi này là chúng tôi có mẫu mới nhất của BMW, anh xem có thích hay không?

Nhìn thấy tên trên danh thiếp, Diệp Thiên cười nói:

- Đóa Đóa? Tên rất hay, tôi tên Diệp Thiên!

- Vị tiên sinh này, Đóa là họ của tôi, tên tôi chỉ có một chữ Đóa.

Cô gái kia thực lễ độ nhắc nhở Diệp Thiên một câu.

Diệp Thiên gật đầu cười, nói:

- Tôi hiểu rồi, cô là người dân tộc Hồi à? Họ Đóa thường nghe là dân tộc Hồi, năm Tuyên Đức, Đóa Tư Ma từ Tây Vực vào Trung Quốc cống sư, sau đó ở lại kinh, hẳn là tổ tiên của cô nhỉ?

- Anh... Làm sao anh biết?

Lúc trước, cô gái kia cũng bởi vì thấy Diệp Thiên tuổi còn trẻ, có chút coi thường đối với hắn, nhưng hiện tại bị Diệp Thiên làm cho kinh ngạc.

Họ Đóa ở Trung Quốc cực hiếm, chỉ sợ một vạn người cũng không có một người biết được họ này, nhưng cậu thanh niên trước mắt này há mồm lại nhắc đến tổ tiên của cô.

Kỳ thật Diệp Thiên sở dĩ biết họ Đóa, đó là bởi vì ở đời Thanh, thành Bắc Kinh có một người dân tộc Hồi xem bói rất giỏi tên là Đóa Thế Lân, lão đạo sĩ năm đó từng nói với hắn, Diệp Thiên mới nhớ kỹ dòng họ này.

Nhưng trải qua mấy trăm năm, kỳ môn truyền thừa phần lớn đều mất hết, Diệp Thiên cũng không cho rằng cô bé trước mặt này hiểu được thuật bói toán của Đóa Thế Lân. Nếu không cũng sẽ không đến nơi đây làm nhân viên bán hàng.

- Cho anh hết khoe khoang?

Nhìn thấy Diệp Thiên cùng cô bé kia tán gẫu vui vẻ, bàn tay nhỏ bé của Vu Thanh Nhã không biết khi nào thì đưa đến bên hông Diệp Thiên, hung hăng cấu, véo một cái.

Hiện tại Diệp Thiên có thể là thiếu gia có tiền chân chính, tuy rằng Vu Thanh Nhã cũng không kém, nhưng thật đúng là cũng sợ hãi bị cô gái nào cướp mất hồn.

- Ai u!

Diệp Thiên kêu một tiếng rõ to, con gái đánh đá cũng không phải là chuyện tốt, Diệp Thiên lập tức lấy vẻ mặt tươi cười, nói với Đóa Đóa:

- Chúng tôi xem trước đã, xin hỏi các cô nơi này có xe việt dã không?

Thấy Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã tình tứ, Đóa Đóa hé miệng cười, nói:

- Xe việt dã cũng có một xe, nhưng là người khác đặt hàng, Diệp tiên sinh có thể xem trước, nếu thích, cũng có thể đặt hàng thông qua chúng tôi.

- Thật là có à? Đưa tôi đi xem đi!

Diệp Thiên vốn chỉ thuận miệng hỏi, nghe thấy Đóa Đóa trả lời như vậy, không khỏi nổi hứng thú.

- Diệp Thiên, anh đi xem đi, em và Tuyết Tuyết ngồi đây!

Vu Thanh Nhã biết đối với đàn ông không nên quá chặt, nếu không sẽ mất nhiều hơn được, cho nên vừa rồi đã cảnh cáo Diệp Thiên rồi, bây giờ có thể nói lỏng dây thừng.

Cửa hàng 4S thông thường đều được kết nối với kho hàng, cũng là vì phục vụ khách, khi khách vừa ý xe, có thể nhận hàng. Thông qua bộ đàm liên hệ, Đóa Đóa nói với Diệp Thiên:

- Diệp tiên sinh, chiếc xe kia là một khách hàng của chúng tôi đặt trước, không có đặt ở đây triển lãm, nhưng ngài có thể đi với tôi đến kho xe!

- Được, đi thôi!

Diệp Thiên gật gật đầu, đi theo Đóa Đóa từ cửa hông đi ra khỏi cửa hàng 4S, đi vào cánh cửa mặt sau.

Đóa Đóa nói với một người hơn ba mươi tuổi đứng ngay cửa, nói:

- Ngô quản lý, đây là Diệp tiên sinh, anh ấy muốn nhìn một chút chiếc xe Land Rover, xe việt dã.

Đánh giá qua Diệp Thiên, người tên Ngô quản lý thật cũng không trông mặt mà bắt hình dong, lấy ra cái chìa khóa, mở cửa chính của kho, nói:

- Đây là xe người khác đã đặt, chỉ có thể nhìn, không thể thử lái!

- Wa, xe đẹp quá!

Khi cửa kho được mở ra, ánh mắt Diệp Thiên nhất thời sáng ngời, bước nhanh đi vào.

Chiếc xe này toàn thân màu đen, xe việt dã nên đầu xe rất rộng, bốn phía nhô ra lớp xe, trên thân xe khá cao, là một loạt đèn chói mắt, thọt nhìn cũng không giống bình thường.

- Xe này thương hiệu gì?

Diệp Thiên mở miệng hỏi.

- Đóa Đóa?

Nghe được Diệp Thiên hỏi, Ngô quản lý không khỏi nhìn về phía Đóa Đóa, đây là xe người ta muốn mua mà? Ngay cả thương hiệu xe

cũng chưa biết sao?

Phải biết rằng, mang khách đi xem xe người khác đã đặt hàng, là trái với quy định của công ty, nếu không phải Đóa Đóa nói người này có thành ý mua, Ngô quản lí cũng sẽ không cho Diệp Thiên đi vào cửa.

Đóa Đóa có chút áy náy, mắt nhìn Ngô quản lí, giải thích cho Diệp Thiên, nói:

- Diệp tiên sinh, đây là xe việt dã đời mới nhất thương hiệu Land Rover của Anh quốc, ở quốc nội còn chưa nhập, nếu không phải có khách đặt, chúng ta nơi này cũng không có.

Diệp Thiên nhìn ra Đóa Đóa dường như có chút khó xử, trực tiếp mở miệng hỏi:

- Xe này bao nhiêu tiền?

- Xe này nhập khẩu lại đây nên cần thuế quan, tổng cộng cần khoảng chín mươi vạn, nếu Diệp tiên sinh thực lòng muốn, tám mươi tám vạn là có thể mua!

Nhìn thấy Diệp Thiên thực sự có ý mua, trên mặt Ngô quản lí cũng lộ ra vẻ tươi cười.

- Ngô quản lí, phía trước có người gây chuyện, ngài nhanh đi xem đi!

Đang khi Diệp Thiên muốn hỏi làm thế nào đặt hàng cái xe này, một nhân viên bán hàng vội vội vàng vàng chạy vào.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 292

Súng

Thiên Tài Tướng Sư

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 292: Súng

Nhóm dịch Hana

Nguồn: Mê Truyện

- Hốt ha hốt hoảng như cái gì hả? Bình thường huấn luyện các anh bỏ ngoài tai à?

Thấy người nọ mang vẻ kích động, sắc mặt Ngô quân lí không khỏi có chút khó coi.

Người nhân viên bán hàng buồn rười rượi nói:

- Ngô quân lí, thật sự có người gây sự, anh xem, tôi đây cũng bị đánh một cái.

Diệp Thiên mấy người đồng thời nhìn lên trên mặt của hắn, quả nhiên má phải người nọ có chút sưng đỏ, mặt trên lò mờ có thể nhìn ra mấy dấu ngón tay.

Ngô quân lí nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Diệp tiên sinh, anh thấy việc này ...?

Diệp Thiên khéo hiểu lòng người, khoát tay áo, nói:

- Ngô quản lí, không sao đâu, anh đi xem trước đi, để Đóa Đóa tiểu thư giúp tôi giới thiệu là được mà, nếu tôi quyết định mua, sẽ đưa tiền đặt cọc trước cho mọi người.

- Đóa Đóa, cô hãy giới thiệu về các thông số của xe cho Diệp tiên sinh, Diệp tiên sinh, xin lỗi tôi không tiếp được.

Ngô quản lí cáo lỗi Diệp Thiên, liền đi ra ngoài, nói:

- Một chút chuyện nhỏ đều xử lý không xong, bên ngoài không phải có bảo vệ sao? Phát tiền lương cho bọn họ làm gì hả?

- Ngô quản lí, việc này không có ngài ra mặt không được, cái tên họ Hoàng không biết tại sao lại gây chuyện với hai tiểu thư ngồi ở sảnh triển lãm, tôi lại khuyên đôi câu, liền trúng một cái tát!

Người nhân viên bán hàng lại mang về mặt ùy khuất.

- Cái gì? Cãi nhau cùng hai cô gái?

Lỗi tai Diệp Thiên rất thính, tuy rằng Ngô quản lí hai người đã đi ra khỏi nhà kho, vẫn bị hắn nghe được, vội vàng quăng hết tư liệu mà Đóa Đóa vừa đưa cho hắn ra, xoay người đuổi theo.

- Sao lại thế? Hai cô gái kia có phải một người cao và một người hơi gầy yếu hay không?

Diệp Thiên liền kéo nhân viên bán hàng kia lại.

Khi Diệp Thiên đi vào cửa hàng 4S này, bên trong gian triển lãm cũng không mấy người, hai cô gái ngồi cùng một chỗ, khẳng định chính là Vu Thanh Nhã và Đường Tuyết Tuyết.

Nhân viên bán hàng gật gật đầu, nói:

- Đúng vậy, ôi, hình như chính là cùng đi với anh.

- Tôi cảnh cáo anh, cách xa tôi một chút, bạn trai của tôi cũng ở đây...

Diệp Thiên mới vừa vào đến sảnh triển lãm, chợt nghe ra tiếng nói tức giận của Vu Thanh Nhã.

Lời nói của Vu Thanh Nhã chưa dứt, một người đàn ông lên tiếng:

- Bạn trai cô? Không phải là người bảy tám mươi tuổi đấy chứ? Cô xem anh đây năm nay mới ba mươi ba tuổi, chúng ta ở cùng một chỗ đúng lúc là nam thanh nữ tú!

- Thật sự là lỗi bịch?

Đi theo phía sau Diệp Thiên vào sảnh, Ngô quản lí nghe được câu nói của người nọ, sắc mặt nhất thời khắc khổ, hần cũng không vội vã vào trong, mà lấy ra điện thoại di động.

- Người nói vậy, anh Diệp Thiên không già như vậy đâu, người mới là lão già bảy tám mươi đấy!

Đường Tuyết Tuyết cũng lên tiếng, Diệp Thiên chạy nhanh vài bước, qua góc ngoặt, rốt cục thì đã nhìn thấy tình hình.

Vu Thanh Nhã cùng Đường Tuyết Tuyết lúc này đang đứng ở bên cạnh cái bàn ngói lúc đầu, ở trước mặt Vu Thanh Nhã có ba người thanh niên, ngoài ra còn có hai bảo vệ của cửa hàng kẹp giữa bọn họ.

Người thanh niên đứng ở đối diện Vu Thanh Nhã trừng mắt nhìn Đường Tuyết Tuyết một cái, hung tợn nói:

- Tiểu nha đầu, không phải chuyện của mày, gầy giống như con ma, đi chỗ khác...

- Người là người xấu, để cho anh Diệp Thiên đến đây đánh chết người!

Đường Tuyết Tuyết không mắng chửi người khác, trong miệng cô người xấu đã là người đáng ghét nhất rồi.

Người nọ bĩu môi, nói:

- Anh Diệp Thiên của mày không phải bảy tám chục tuổi chứ? Hần có thể đánh được ta sao?

- Tuổi của tôi không lớn, nhưng nếu anh muốn kêu là ông nội, tôi cũng đồng ý, cháu ạ!

Tiếng nói của Diệp Thiên vang lên, tách mấy nhân viên và bảo vệ kia đang vây xem ra, đứng ở trước mặt người nọ.

Trước mắt đột nhiên hiện ra dáng người cao lớn, người nọ không tự chủ được rút lui mấy bước, sau khi dừng bước thấy đối phương chỉ mình Diệp Thiên một người, thì không khỏi có chút thẹn quá hoá giận.

- Tiểu tử, kêu ai là cháu đây?

- Ai đồng ý đương nhiên chính là kêu người đó, cháu à, đừng gây chuyện ở chỗ này, cẩn thận rước họa vào người!

Ánh mắt Diệp Thiên có chút lạnh lùng, liếc qua người nọ một cái, bộ dạng quả là chó đội lốt người, nhưng mặt mày thì có chút kiêu ngạo, chắc là bình thường không được ai dạy dỗ bao giờ, là quen thói bắt nạt người khác mà có tính tình này.

- Người... Người là ai?

Thấy Diệp Thiên lại còn hung hăng can quấy hơn mình, người nọ không khỏi lặng đi một chút, đánh giá cẩn thận Diệp Thiên, khoe miệng không khỏi lệch đi.

- Toàn thân không một món đồ nhãn hiệu nổi tiếng, lại dám to tiếng với mình ở thành Bắc Kinh này sao?

- Tôi là công dân bình thường nhất ở đây, thế nào? Có phải muốn giáo huấn tôi một chút hay không?

Diệp Thiên hài hước nhìn thẳng đối phương, trong lòng sớm đã xếp hắn vào cái loại mềm nắn rắn buông.

Diệp Thiên không tiếp tục phản ứng người nọ, quay đầu lại nhìn về phía Vu Thanh Nhã, hỏi:

- Thanh Nhã, anh ta không làm gì em chứ?

- Không có, vừa rồi em cùng Tuyết Tuyết đang nói chuyện, người này không hiểu ra sao liền đi đến hỏi số điện thoại của em, em không cho, anh ta liền cướp túi xách của em, may mà được mấy người ngăn cản!

Vu Thanh Nhã biết Diệp Thiên ngang bướng, cô không muốn thấy Diệp Thiên xung đột gì cùng đối phương, giải thích lại chuyện mới phát sinh, lại nói:

- Diệp Thiên, chúng ta đi thôi, đừng chấp nhặt người như thế...

Diệp Thiên nghe vậy gật gật đầu, mấy ngày hôm trước mới mở sát giới, Diệp Thiên cũng không muốn sát tâm quá nặng, không

duyên cơ chuốc thêm nhiều nhân quả như vậy.

- Này, tiểu tử, đứng lại, mẹ nó, máng ông mày xong lại nghĩ chạy sao?

Diệp Thiên bên này vừa định đi, phía sau liền vang lên tiếng chửi ầm lên, nếu Diệp Thiên còn làm tới, có lẽ đối phương không dám như thế, nhưng Diệp Thiên định đi, hấn lại chột dạ.

Diệp Thiên nhú mày, đang định dừng bước, thấy được vẻ mặt khẩn cầu của Vu Thanh Nhã, không khỏi lắc lắc đầu nói:

- Đi thôi, chúng ta không như hấn...

Diệp Thiên không muốn gây chuyện, thay vào đó sự tình liền có ý tìm đến trêu chọc hấn, còn chưa đi ra được ba bước, sau đầu liền nổi lên một trận gió, hiển nhiên là có người đánh lên từ phía sau hấn.

- Mẹ nó, thật sự là không muốn sống đây mà!

Diệp Thiên chưa quay đầu lại, thân thể cũng mạnh mẽ hướng về phía trước, đồng thời chân giơ ra sau lưng, một động tác nhẹ nhàng, chân phải hấn đá lại sau lưng liền đánh trúng bụng người đánh lên.

- Ai ui!

Một tiếng kêu đau đớn truyền ra, người nọ ôm bụng liền tục lui về phía sau vài bước, đặt mông ngồi xuống nền đá cảm thạch.

- Hoàng tống, ngài không sao chứ?

Một người vốn đi theo sau người nọ tiến lên đỡ hấn.

- Mẹ nó, tôi có thể không có chuyện gì sao?

Ngồi dưới đất về mặt người nọ không tốt, hét lên với hai người khác:

- Còn đứng ngây đó làm gì hả? Ta bỏ tiền ra để các người nhìn thấy ông đây bị đánh sao?

Người này tên là Hoàng Tư Chí, xem như là một công tử có tiếng ở kinh thành, ông của hấn nhận được quân hàm trung tướng khai

quốc 55 năm, những năm tám mươi đã vào đến bộ, chính là vị có công lớn trong khai quốc.

Nhưng dòng tộc họ Hoàng con một mấy đời, ông có nghiêm khắc với cháu cõ nào, cũng không thể không sùng ái cháu, quả thực là hấn rất được cung chiều.

Được một người như vậy che chở, Hoàng Tư Chí từ nhỏ đã ngang ngược kiêu ngạo dị thường, hơn nữa đi theo ông học mấy được mấy quyền pháp giết địch trên chiến trường, thường thường hấn cũng thích dùng quyền cước, xưng bá kinh thành.

Đầu thập niên 90, trước sự giải thể của Soviet, Hoàng Tư Chí lợi dụng ông nội ở Soviet quen biết một vị tướng quân, lại bắt đầu kinh doanh Trung Nga, hơn nữa còn làm rất lớn, ngắn ngủn một năm, liền tích lũy được một số của cải khổng lồ.

Nhưng ở trung kỳ thập niên 90, ông lão qua đời.

Hoàng Tư Chí mặc dù là người ngang ngược kiêu ngạo, nhưng cũng không ngốc, hấn biết trước kia người khác đều là nể mặt ông hấn mà nhường cho hấn, bây giờ hấn hành sự cũng rất biết cân nhắc, mở công ty mậu dịch giết thời gian.

Nhưng giang sơn dễ đổi, Hoàng đại công tử thường thường vẫn hay phát sinh tranh cãi với người ngoài, sau hai lần bị thiệt thòi, hấn liền bỏ tiền tuyển hai vệ sỹ theo bên mình.

Cho nên vừa rồi bị Diệp Thiên cho một cước đập vào bụng, Hoàng Tư Chí nhất thời liền phát tác, hai bảo tiêu của hấn có chút bất đắc dĩ liếc nhau một cái, giơ chân hướng về Diệp Thiên.

- Thật sự là phiền toái...

Diệp Thiên thở dài, nói với Vu Thanh Nhã:

- Hai người chờ một chút, giải quyết bọn hấn rồi chúng ta đi!

Diệp Thiên vỗ nhẹ nhẹ tay Vu Thanh Nhã, quay đầu trở lại nghênh đón hai bảo tiêu kia, hai bên cũng biết sự tình không thể bỏ qua, đều không nói chuyện gì, chỉ có quyền cước giao nhau.

- Người trẻ tuổi kia thâm rồi, một đầu hai, khẳng định đánh không lại bọn họ ...

- Ngô quản lý đâu? Anh ấy không đến ai cũng khuyên không được Hoàng thiếu gia này!

- Ô, tôi không bị hoa mắt chứ? Sao hai vệ sỹ kia đều nằm úp sấp trên mặt đất nhỉ?

Nhưng mọi người vây xem lập tức trợn mắt há hốc mồm. Vốn cho là Diệp Thiên sẽ bị hai người vạm vỡ kia đẩy ngã xuống đất, thế nhưng khi đánh nhau xong, ngã trên mặt đất phát ra tiếng rên rĩ, lại là hai bảo tiêu của Hoàng Tư Chí.

Diệp Thiên vỗ vỗ tay, lạnh lùng nhìn thoáng qua Hoàng Tư Chí, ngồi ở trên mặt đất cách đó không xa và đang ngẩn người không hiểu sao, nói:

- Sau này ra ngoài ít gây chuyện thị phi thôi, trên đời này có người nguoi không thể trêu vào!

Diệp Thiên có thể nhìn ra, thượng đỉnh người này căng đầy, sinh ra đã được sống trong nhung lụa, nhưng với tính cách của hắn, khẳng định không phải bản thân dốc sức làm ra được. Chỉ có thể nói người này đầu thai may mắn, sinh ra được ở trong một gia đình Phú Quý.

Tục ngữ nói cha mẹ sinh con trời sinh tính, con không ai giống ai, ông là anh hùng cháu chưa chắc là hảo hán, Diệp Thiên cũng không muốn tính toán cùng những người như vậy, cảnh cáo người này một câu, liền chuẩn bị xoay người rời đi.

- Nguoi ... nguoi đứng lại, dám động đây ta bắn chết!

Ngay khi Diệp Thiên sắp sửa xoay người, da đầu bỗng nhiên run lên, bởi vì hắn nhìn thấy, người ngồi dưới đất kia lại lấy từ bên hông ra một khẩu súng, hòng súng tối om đang chĩa về phía mình.

Diệp Thiên xuất đao tới nay, gặp qua không ít chuyện, nhưng bị người khác dùng súng chĩa vào thì đây là lần đầu tiên, hôm nay hắn đi ra ngoài mua xe, Vô Ngân và Đại Tề Thông Bảo đều không mang trên người.

Ánh mắt đảo qua, chân phải Diệp Thiên không hề có dấu hiệu rời đi, người vừa bị hắn đánh ngã xuống đất lập tức đứng lên, đi tới bên Hoàng Tư Chí.

Cùng lúc đó, thân thể Diệp Thiên nhanh chóng lùi lại, tay phải chìa ra từ dưới nách người nọ, gấp lại, khê bốp, súng trong tay Hoàng Tư Chí liền thay đổi chủ nhân.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq

(midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 293

Vạch Mặt

Từ khi súng ống xuất hiện và được sử dụng cho chiến tranh hiện đại, cũng có nghĩa thời đại vũ khí lạnh chấm dứt.

Cuối nhà Thanh đầu thời Dân Quốc, cũng không biết có bao nhiêu quyền thuật tông sư bỏ mạng dưới họng súng, như là Đại Đào Vương Ngũ, chết trong loạn súng, cho nên người tu luyện võ thuật, cũng không dám coi thường đối với súng đạn.

Năm đó khi lão đạo sĩ giết đám lính Nhật Bản, từng thu được không ít súng, nhưng đều được ông ta chôn ở trước điện thờ, theo lời Lý Thiện Nguyên, ứng dụng và phổ cập súng ống làm cho văn minh nhân loại lui một bước dài.

Diệp Thiên không biết sự phụ từ nơi nào nghe được triết lý như vậy, nhưng hấn và lão đạo giống nhau, đối với súng đều không có gì cảm tình.

Khi Hoàng Tư Chí móc súng lục ra, Diệp Thiên không khỏi cảm giác da đầu run lên, trong lòng tự nhiên sinh ra một loại cảm giác như là bị quái thú rình chăm chăm, bởi vì Diệp Thiên hiểu được, võ công của hấn cao tới đâu, cũng không ngăn cản được viên đạn nhỏ nhỏ.

Với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, cướp được súng trong tay đối phương, Diệp Thiên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hấn thực không thích cảm giác sinh mệnh bị người khác uy hiếp.

Sắc mặt Diệp Thiên tối sầm, lấy nòng súng chỉ vào đầu người nọ, nói:

- Súng không thể loạn dùng, vạn nhất cướp cò, ngươi không gánh nổi trách nhiệm đâu!

- Đừng, anh bạn, tôi chỉ đùa với anh thôi, trong súng này cũng không có viên đạn nào!

Nhìn thấy Diệp Thiên nhanh như vậy, Hoàng Tư Chí biết mình hôm nay đụng vào miếng sắt, tiếp tục làm âm ĩ nữa chỉ thiệt thân.

- Không có viên đạn nào?

Diệp Thiên đưa tay kéo lồng súng, quả nhiên bên trong không có viên đạn nào bật ra, sắc mặt lúc này mới dễ coi một chút, nhưng vẫn dùng họng súng chỉ vào Hoàng Tư Chí, nói:

- Bản không chết người cũng có thể đánh chết người, người nói ta đánh kiểu gì thì tốt nhỉ?

- Anh bạn, đánh đâu cũng không thích hợp, đây là khẩu Browning, rất đắt, đầu của tôi còn không đáng giá bằng nó đâu, hôm nay tôi nhận thua, anh nói xem anh muốn gì!

Hoàng Tư Chí thực thông minh, hấn sờ dĩ ở thành Bắc Kinh hoành hành lâu như vậy, thứ nhất là người khác nể mặt ông hấn, thứ hai hấn cũng thức thời, rất ít khi chịu thiệt thòi.

- Mẹ nó, gặp tên lưu manh!

Nghe được lời nói của Hoàng Tư Chí, Diệp Thiên lại thấy đau đầu, trước mắt bao người cũng không thể giết người. Hơn nữa đối phương dám dùng súng uy hiếp chính mình ở trước công chúng, nói vậy cũng là người có tiếng tăm.

Diệp Thiên có thể sử dụng thuật pháp xử lý Phí Hạ Vĩ, đó là hấn trừng phạt đúng tội, nhưng người trước mặt này chỉ là hơi chút ngổ ngược, không đến nỗi phải chết, Diệp Thiên đúng là biết không cách nào trị hấn.

- Dừng tay!

Đang khi Diệp Thiên không biết nên làm thế nào cho phải, vang lên bên tai một giọng nói, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn lại, cùng người kia nhìn nhau một cái, hai người không khỏi ngây ngẩn cả người.

- Diệp Thiên?

- Anh Hồ?

Nhìn thấy người này, Diệp Thiên đi lại nghênh đón, hỏi:

- Anh Hồ, sao anh lại ở chỗ này?

Từ bên ngoài vào, đúng là người Diệp Thiên từng gặp mặt một lần, Hồ Quân. Nhưng sau khi từ khách sạn đi ra ngày đó, hai người cũng chỉ ngẫu nhiên đánh cú điện thoại, cũng chưa từng gặp mặt.

- Khụ, cửa hàng này chính là tôi mở ra mà?

Hồ Quân cười khở một tiếng, nhìn thấy súng lục trong tay Diệp Thiên, mở miệng hỏi:

- Sao thế, sao lại dùng cả súng vậy? Có chuyện gì mọi người ngồi xuống giải quyết chứ!

Thừa dịp Diệp Thiên cùng Hồ Quân nói chuyện, Hoàng Tư Chí từ trên mặt đất bò dậy, sắc mặt không tốt nhìn Diệp Thiên, nói với Hồ Quân:

- Lão Hồ, súng là của tôi, bị anh ta cướp được, anh không thể giương mắt nhìn huynh đệ bị úy khuất chứ?

Hoàng Tư Chí và Hồ Quân cũng là kết huynh đệ, hần nghĩ, Hồ Quân đến đây nhất định là giúp mình.

Hồ Quân nhíu mày, nói:

- Tôi nói cậu này, Hoàng Tứ Nhi, đã biết tôi mở cửa hàng ở đây, sao còn dám đem súng đến chỗ này?

Trên Hoàng Tư Chí có ba người chị gái, những người biết hần, đều gọi hần là Hoàng Tứ Nhi.

Nhưng Hồ Quân và Hoàng Tư Chí vốn cũng không quá thân, chỉ là mới quen mà thôi, từ sau khi hần đến Bắc Kinh buôn bán, Hoàng Tư Chí liền bám lấy.

Có điều Hoàng Tư Chí quen tật xấu, mỗi lần tới nơi này đều trêu chọc vào khách nữ, không thấy hần thành tâm muốn mua xe, Hồ Quân cũng không thèm để ý đến hần.

Thấy tình hình trước mắt, lại liên tưởng tính khí háo sắc của Hoàng Tư Chí, Hồ Quân căn bản không cần hỏi cũng biết chuyện gì xảy ra.

Nghe được lời nói thờ ơ của Hồ Quân, phôi Hoàng Tư Chí thiếu chút nữa nổ tung, lớn giọng hét lên:

- Nói cho anh biết này, lão Hồ, anh cũng không thể đoán mò như vậy? Súng đó chính là di vật của ông tôi, hôm nay tôi lấy đến cho

anh mở rộng tầm mắt, chuyện này anh không thể không quan tâm chứ?

Sau khi ông Hoàng Tư Chí chết, Hoàng gia ngày một đi xuống, Hoàng Tư Chí cũng muốn bầu vùi vào đâu đó, tiếp cận Hồ Quân tương đối mạnh.

Một thời gian trước nghe nói Hồ Quân thích chơi súng, hắn đem khẩu Browning trân quý của ông hắn ra, cũng là có ý khoe khoang.

Hồ Quân khoát tay áo, nói:

- Hoàng Tứ Nhi, bình thường cậu thích làm âm mưu còn chưa tính, nhưng Diệp Thiên là huynh đệ của tôi, hôm nay việc này cậu hãy xin lỗi cậu ấy đi, mọi chuyện coi như bỏ qua!

- Mẹ nó, họ Hồ kia, hắn là huynh đệ của anh, tôi thì không chắc? Bảo ta nhận lỗi? Đâu óc anh có vấn đề à?

Khiến Hoàng Tư Chí không nghĩ tới chính là, Hồ Quân lại bảo hắn phải nhận lỗi, nhất thời liền lật mặt.

Hồ Quân sắc mặt cũng lạnh xuống, nói:

- Hoàng Tứ Nhi, tôi muốn giữ lại chút thể diện cho cậu, đừng có không biết xấu hổ như vậy?

Ông nội của Hồ Quân nằm đó ở trong bộ đội, quân hàm cũng không thấp hơn so với ông nội của Hoàng Tư Chí, hơn nữa cha của Hồ Quân hiện tại đang ở vào thế mạnh, hơn xa Hoàng gia đã sắp suy tàn, hắn hoàn toàn không coi Hoàng Tư Chí là gì.

Hơn nữa, tuy rằng Hồ Quân cùng Diệp Thiên tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng chỉ dựa vào hắn có thể kêu Đường Văn Viễn lão gia kia thành "Lão Đường", đã làm cho Hồ Quân coi trọng Diệp Thiên.

Phải biết rằng, vị Đường lão gia kia chính là người có khả năng che trời, có thể làm người ta méo mó miệng, đừng nói ông nội của Hoàng Tư Chí đã chết rồi, cho dù ông nội hắn còn sống, cũng sẽ không dám hỗn.

- Được, được lắm, họ Hồ kia, ta nhớ mặt người, súng trả ta, chiếc xe kia ta cũng không cần, từ hôm nay trở đi, thành Bắc Kinh có người không có ta!

Giói công tử ăn chơi thành Bắc Kinh này, coi trọng nhất đúng là thể diện, hiện tại Hồ Quân ở trước mặt mọi người nói cho hắn thể diện, nhưng Hoàng Tư Chí cũng cóc cần.

Hồ Quân vươn tay ra, nói với Diệp Thiên:

- Diệp Thiên, súng này có thể cho tôi không?

Diệp Thiên gật gật đầu, đưa khẩu súng giao cho Hồ Quân, hẳn đang không biết xử lý như thế nào thứ đồ chơi này.

Hồ Quân cầm súng đưa cho Hoàng Tư Chí, nói:

- Tư Nhi, tuổi của cũng không còn nhỏ rồi, nghe tôi khuyên một câu, sau này làm việc nên chín chắn chút, bớt gây họa cho chính mình!

- Ta làm việc không cần người dạy!

Hoàng Tư Chí cười lạnh một tiếng, xoay mặt nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Người là Diệp Thiên phải không? Tư gia ta sẽ nhớ, chúng ta sẽ có ngày gặp mặt!

Buông ra một câu, Hoàng Tư Chí mang theo hai bảo tiêu quay đầu rời đi, hẳn biết, tiếp tục ở lại chỉ tổ mất mặt hơn nữa.

- Mẹ nó, loại người thế nào vậy?

Nhìn thấy bóng lưng Hoàng Tư Chí, Diệp Thiên cũng đỏ dờ khóc dờ cười, đi mua cái xe cũng gặp phải chuyện thế này, không lẽ sau này mình ra cửa hàng ngày đều phải bó một què lạnh dũ mới được sao?

- Diệp Thiên, đừng chấp nhặt cậu ta, đi, đến văn phòng tôi ngồi!

Hồ Quân lắc lắc đầu, xoay mặt nhìn thấy Đường Tuyết Tuyết, không khỏi lặng đi một chút,

- Ôi, cháu của Đường lão gia cũng ở đây sao, sắc mặt em so với trước kia tốt hơn nhiều.

Hồ Quân từng gặp qua Đường Tuyết Tuyết một lần tại khách sạn, bây giờ lại thấy cô bé và Diệp Thiên cùng đi, trong lòng lại đang suy đoán quan hệ của Diệp Thiên cùng Đường gia.

Nhưng Đường Tuyết Tuyết cũng không nói chuyện cùng Hồ Quân nhiều, gật gật đầu, lại đi theo sau Diệp Thiên.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Anh Hồ, thôi vậy, vốn muốn mua xe, bị tên chó điên làm mất hứng thú, hôm nào chúng ta ngồi với nhau sau.

- Nói gì vậy? Diệp Thiên, lát nữa anh đưa cậu về nhà, xem Hoàng Tư Chí dám chơi cái trò gì?

Hồ Quân còn tưởng rằng Diệp Thiên sợ Hoàng Tư Chí trả thù, lập tức vỗ ngực kéo Diệp Thiên về phía văn phòng.

- Diệp Thiên, sau này, nếu Hoàng Tư Chí dám tìm cậu làm phiền, cậu đừng chấp nhận cậu ta, nói một tiếng, tôi đi cắt đứt chân chó của cậu ta!

Vào văn phòng rồi, Hồ Quân còn cam đoan với Diệp Thiên.

Hồ Quân nói như vậy cũng là có nguyên nhân, tuy rằng hiện tại kinh doanh không được ý, nhưng ở kinh thành trong đám người giàu có kia, cũng có không ít trường bối không dám coi thường hắn.

Chuyện trong giới ăn chơi, các trường bối sẽ không chen vào nhiều, nhưng nếu như bị người ngoài, sẽ có chút phiền phức, Hồ Quân nói lời này cũng là vì Diệp Thiên.

- Em hiểu rồi, anh Hồ, không thể trêu vào em còn không biết đường tránh đi sao?

Diệp Thiên cười khổ lắc lắc đầu, từ xưa đến nay, người trong giang hồ không muốn nhất định đáng đến người có thể lực, năng lực cá nhân cho dù mạnh nhường nào, khi đối mặt thể lực của một quốc gia sẽ có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Hơn nữa, sau lưng Diệp Thiên còn có một gia đình lớn như vậy, hắn thật sự dám làm ra chuyện không hay, một mình hắn bỏ mạng chân trời không nói, chỉ sợ còn liên lụy người nhà, cho nên Diệp Thiên đúng là sẽ không gây chuyện với Hoàng Tư Chí.

- Được rồi, lúc nào gặp lại anh sẽ tiếp tục cảnh cáo cậu ta, Diệp Thiên, cậu định mua xe gì?

Nhắc nhớ Diệp Thiên một câu, Hồ Quân liền chuyển đề tài.

- Đi mua xe. Ai biết lại xảy ra việc thế này!

Diệp Thiên gật gật đầu, có chút kỳ quái hỏi:

- Đúng rồi, anh Hồ, không phải anh làm bên thiết bị thông tin sao? Tại sao lại mở cửa hàng xe này được?

Hồ Quân mở miệng nói:

- Trên tay có chút vốn nhàn, lại có chút quan hệ với công ty BMW, liền từ Âu Châu xin giấy phép mở cửa hàng 4S này, Diệp Thiên, cậu vừa ý cái gì xe nào? Để anh tặng cậu một cái, xem như xin lỗi cậu về chuyện hôm nay!

- Không cần tặng!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Anh Hồ, em muốn một chiếc Land Rover, không biết bao lâu có thể lấy được xe?

- Land Rover?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, sắc mặt Hồ Quân có chút quái dị.

- Anh hỏi cậu, hôm nay không phải cố ý trùng trị Hoàng Tư Chí đấy chứ?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 294

Thông Mạch

Anh Hồ, lời này có ý gì? Em giống người rồi rãnh không có việc gì thích đi làm phiền chẳng?

Nghe được Hồ Quân nói vậy, Diệp Thiên có chút không vui, hôm nay bạn gái mình bị người ta trêu chọc, nếu như mình lại phải nhịn, vậy cũng không đáng mặt nam nhân.

- Nói đùa thôi, đùa thôi.

Nhìn thấy Diệp Thiên có chút tức giận, Hồ Quân vội vàng nói:

- Xe Land Rover mà cậu thấy chính là Hoàng Tur Chí đặt trước, bây giờ cậu ta không mua nữa, cậu có thể lấy xe bất cứ lúc nào!

- Trùng hợp như thế sao?

Diệp Thiên nghe vậy cũng ngây ngẩn cả người, vừa rồi trước khi đi, hình như Hoàng Tur Chí cũng nói gì đó như là không mua xe nữa, thật không ngờ chính là cỗ xe Land Rover?

Hồ Quân cười nói:

- Thật đúng là rất trùng hợp, tiểu tử đó muốn góp cỗ phần ở chỗ anh nhưng anh không đồng ý, chỉ là giúp cậu ta đặt mấy chiếc xe...

Thì ra khi Hồ Quân mở cửa hàng 4s này, Hoàng Tur Chí đã nghĩ ném chút tiền góp cỗ phần, nhưng Hồ Quân vốn không thiếu tiền, nên từ chối khéo.

Nhưng từ sau khi cửa hàng được mở ra, Hoàng Tur Chí luôn quần quít lấy Hồ Quân, muốn Hồ Quân hỗ trợ hẩn nhập khẩu một vài xe từ nước ngoài. Phải biết rằng, năm 1998, nhập khẩu ô tô từ nước ngoài, thuế quan tương đối nặng, và lại cần quan hệ nhất định.

Tựa như xe Land Rover trong ga-ra kia, nếu không phải công ty BMW đã tiếp quản Land Rover, mà Hồ Quân lại có quan hệ tốt đẹp với lãnh đạo BMW, hẳn cũng không thể nhập xe về quốc nội.

Đương nhiên, chuyện này không có quan hệ gì với nghiệp vụ cửa hàng 4S của Hồ Quân, thuần túy là hẳn lợi dụng quan hệ tư nhân nhập khẩu một vài ô tô lấy tiền lời, hơn nữa cũng không phải vì kiếm tiền, chỉ là vì nhân tình không thể chối từ thôi.

Nghe xong Hồ Quân giải thích, Diệp Thiên hỏi:

- Nói như vậy, em có thể đem cái xe đó đi ngay?

Đại đa số đàn ông, ngoài sở thích là phụ nữ, chính là súng ống cùng ô tô, Diệp Thiên không cảm hứng gì với súng ống nhưng bây giờ nghe thấy lập tức có thể đem cỗ xe Land Rover đi, trong lòng cũng có chút hưng phấn.

Hồ Quân gật gật đầu, nói:

- Đương nhiên là có thể, Diệp Thiên, việc hôm nay xảy ra ở trong cửa hàng của anh, chiếc xe này coi như là anh Hồ bồi thường cho cậu đi!

Thoải mái tặng xe giá trị gần một trăm vạn, Hồ Quân cũng không hề nháy mắt, đây là bởi vì lúc trước Diệp Thiên góp ý cho hắn, đã khiến Hồ Quân có được lợi lộc.

- Đừng làm thế, anh Hồ, nếu anh làm như thế, em không lấy xe này nữa.

Diệp Thiên nghe vậy lắc lắc đầu, hẳn hiện tại cũng không thiếu tiền, bởi vì tiền mà mang ơn người ta, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không làm.

- Được rồi, chiếc xe kia nhập khẩu và thuế quan, tổng cộng hết tám mươi lăm vạn, anh lấy cậu chùng đó!

Hồ Quân cũng không còn miễn cưỡng, người có thể có quan hệ gần với Đường gia ở Hồng Kông như thế, sao lại thiếu một trăm hay tám mươi vạn được?

Nhìn thấy Diệp Thiên gật đầu đồng ý, Hồ Quân bảo người lấy ra hợp đồng tiêu thụ xe, hai bên kí kết hợp đồng xong, Diệp Thiên lấy ra một tờ chi phiếu một trăm vạn tiến hành chuyển khoản.

Làm xong thủ tục, Diệp Thiên đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói:

- Đúng rồi, anh Hồ, nên trích phần trăm cho cô nhân viên Đóa Đóa kia, các anh cũng phải mất tiền nhỉ?

Đóa gia ở triều Thanh, cũng là một trường phái trong kỳ môn, thuật bói toán của Đóa Thế Lâm ngay cả lão đạo sĩ đều khen không dứt miệng.

Thấy Đóa Đóa làm việc ở đây, Diệp Thiên có thể đoán được, Đóa gia truyền thừa khẳng định cũng đã mất, cho nên Diệp Thiên mới thuận miệng nói một câu như vậy, cũng là muốn giúp hậu nhân Đóa gia ngày xưa.

- Được chứ, không thiếu của cô ấy đâu, đến cuối tháng anh sẽ cho cô ấy tiền thưởng.

Sau khi hỏi rõ, Hồ Quân gật đầu đồng ý.

- Diệp tiên sinh, đây là chìa khóa chiếc xe kia, trong xe dầu đã được đổ đầy, biển số xe chúng ta sẽ đưa đến cho anh sau ba ngày làm việc!

Ký tên vào hợp đồng xong, Ngô quản lí liền đi ra ngoài, qua gần mười phút đồng hồ sau, lại thấy tới trong văn phòng, cầm trong tay chìa khóa xe Land Rover ...

- Cảm ơn Ngô quản lí, chuyện biển số xe làm phiền anh nhé.

Diệp Thiên đứng lên nhận chìa khóa, nhìn về phía Hồ Quân nói:

- Anh Hồ, em đi về trước.

Hồ Quân đứng lên, giữ lại nói:

- Diệp lão đệ, hay là tối nay cùng nhau ăn một bữa cơm?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không được, sức khỏe Tuyết Tuyết không tốt lắm, không thể ở bên ngoài được lâu, hôm nào em sẽ mời, chúng ta đi ăn một bữa.

Nghe thấy Diệp Thiên lấy lý do sức khỏe Đường Tuyết Tuyết, Hồ Quân cũng không còn giữ lại, cùng Diệp Thiên xuống dưới sanh triển lãm, chiếc xe Land Rover uy phong lẫm liệt đã dừng ở trước cửa.

Năm 1998, ngoài một vài xe Jeep và xe việt dã thông thường, quốc nội vẫn rất ít thấy loại xe này, lúc này liền có không ít người vây quanh nơi này chỉ trở.

Nhưng cuối cùng Diệp Thiên cũng không thể ngồi vào chiếc xe kia trong ánh mắt hâm mộ của mọi người, bởi vì hắn còn phải lái cỗ xe Santana, cuối cùng vẫn để Vu Thanh Nhã lái xe Land Rover, Diệp Thiên lái xe Santana đi theo sau.

Về đến nhà, Diệp Thiên đem xe Santana tới nhà cũ, hắn và cha đều đã đổi xe, xe này tự nhiên được giao cho dưỡng hắn lái, dù sao cũng bán không được mấy tiền.

- Anh Diệp Thiên, ông nội của em đến đây!

Mới vừa quay lại Tứ Hợp Viện của mình, Vu Thanh Nhã và Đường Tuyết Tuyết liền sôi nổi đón chào, ở sau lưng cô bé là Đường Văn Viễn với vẻ mặt tươi cười.

- Ô, lão Đường, ở nữa cần phải giao thêm tiền nha!

Trở lại phòng, sau khi ngồi xuống, Diệp Thiên cười rất vui vẻ, hôm nay mới tiêu gần một trăm vạn, nhìn thấy con mỗi này, đương nhiên muốn tìm trở lại.

Đường Văn Viễn cười híp mắt nói:

- Không thành vấn đề, tôi tính mua luôn Tứ Hợp Viện bên cạnh, sau này làm hàng xóm của cậu!

Tập đoàn tài chính Đường thị ở Hồng Kông kinh doanh vẫn rất tốt, để tránh chuyện sau khi mình chết con cháu tranh chấp gia sản, Đường Văn Viễn sớm đã chỉ định người thừa kế và chia cổ phần cho mọi người trong gia tộc, công hắn cũng hoàn toàn thoát ly khỏi việc kinh doanh.

Nghe được Đường Văn Viễn nói vậy, Diệp Thiên nhìn kỹ tướng mạo hắn, lắc lắc đầu nói:

- Lão Đường, mạng ông cách trung Phú Quý là ở phía nam, nếu ông ở gần đây lâu, chỉ sợ sống không quá ba năm!

- Cái gì? Cậu... Cậu nói thực sao?

Đường Văn Viễn bị lời nói của Diệp Thiên làm cho hoảng sợ, dù là bản thân hắn và gia đình có hàng tỉ, cả đời này thấy vô số sóng to gió lớn, vào thời khắc này cũng không thoát được sợ hãi đối với sinh lão bệnh tử.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Tục ngữ nói cổ hương khó xa cách, tuổi của ông cũng lớn rồi, sau này tận lực ở lại Hồng Kông đi!

- Vậy... Vậy tôi còn có thể sống bao nhiêu năm?

Đường Văn Viễn có chút căng thẳng nhìn Diệp Thiên, nghe được ông nội nói vậy, trên khuôn mặt nhò nhẩn của Đường Tuyết Tuyết cũng lộ ra sự sợ hãi.

- Những năm còn trẻ ông làm việc thiếu suy nghĩ, tuy rằng thời trung niên bù lại, nhưng vẫn có thiếu sót đáng tiếc, ở tám mươi ba tuổi sẽ có một kiếp nạn, nếu qua, thì sẽ thọ trăm tuổi!

Diệp Thiên đã sớm suy diễn được mệnh của Đường Văn Viễn, lúc này nói rất nhanh, nghe được vậy sắc mặt Đường Văn Viễn liên tiếp thay đổi.

Kỳ thật nếu không phải gặp được Diệp Thiên, sang năm Đường Văn Viễn sẽ gặp đến một cái tai nạn, nếu không qua được thì cũng chính là ngày giỗ của hắn, nhưng cơ duyên trùng hợp, linh khí trong tứ hợp viện của Diệp Thiên, khiến kiếp nạn của hắn được hóa giải.

- Đến lúc đó hi vọng cậu có thể ra tay cứu giúp!

Đường Văn Viễn đứng dậy, bái Diệp Thiên thật sâu, hắn cách tuổi tám mươi ba cũng chỉ có vài năm.

Đường Tuyết Tuyết cũng kéo ống tay Diệp Thiên, nói:

- Anh Diệp Thiên, anh phải cứu ông nội của em nhé!

- Nói chuyện này không phải quá sớm sao? Lão Đường, sống lớn tuổi như vậy, ông còn sợ chết à?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười.

- Không phải còn sống được vẫn hơn là chết sao?

Đường Văn Viễn bị Diệp Thiên nói, cười khổ không thôi, người càng có tiền càng tiếc mạng, Đường Văn Viễn biết, ở Hồng Kông có rất nhiều phú hào đều hết lòng tin theo Pháp vương Ấn Độ, không có gì hơn chính là muốn sống thêm vài năm.

- Đến lúc đó rồi nói sau, mấy năm nay ông nhiều làm việc thiện, tóm lại là cũng không tệ.

Diệp Thiên khoát tay, nhìn về phía Đường Tuyết Tuyết nói:

- Em ở đây cũng hơn một tháng rồi, vừa lúc ông của em tới, từ sáng mai anh sẽ giúp em đã thông dương mạch hủy âm độc, không bao lâu là em có thể sống giống như người bình thường!

- Thật sao? Anh Diệp Thiên, em... em có thể đi dạo phố và đến trường như những người khác sao?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đường Tuyết Tuyết lập tức chuyển dời sự chú ý.

- Ừ!

Diệp Thiên khẳng định, gật gật đầu.

- Một tuần chắc là được, hôm nay anh đi chuẩn bị một chút, ngày mai sẽ chữa bệnh cho em!

- Diệp Thiên, cần chuẩn bị cái gì vậy, có cần tôi hỗ trợ hay không?

Nhìn thấy bệnh của cháu gái sắp được chữa khỏi, Đường Văn Viễn cũng cười sung sướng, tới lúc mình xảy ra chuyện không phải còn những mấy năm sao? Đến lúc đó có thể nhờ đến Diệp Thiên tương trợ.

- Ông thật là biết vuốt đuôi, nên chuẩn bị tôi đã sớm chuẩn bị!

Nghe được Đường Văn Viễn nói, trong lòng Diệp Thiên hơi tức giận, vì chữa bệnh cho Đường Tuyết Tuyết, một thời gian trước hẳn tiêu phí hơn sáu trăm vạn, mua hơn mười khối ngọc tốt nhất, lúc này đâu cần giúp thì lại nghe Đường Văn Viễn nói muốn giúp đỡ.

Nhưng lời này Diệp Thiên nói ra miệng cũng thấy xấu hổ, dù sao nhận tiền người ta bốn ngàn vạn rồi, hẳn đã hứa hẹn chữa khỏi cửu âm tuyệt mạch cho Đường Tuyết Tuyết, sáu trăm vạn có đáng là bao.

Tối đó, khi Chu Khiếu Thiên từ Phan Gia Viên trở về, Diệp Thiên liền bảo hắn tuần sau không cần đi nữa.

Diệp Thiên giúp Đường Tuyết Tuyết đã thông dương mạch, tuy rằng quá trình không hề đáng sợ giống như trong tiểu thuyết võ hiệp, nhưng cũng không được bị người khác quấy rầy, có Chu Khiếu Thiên ở Tứ Hợp Viện, Diệp Thiên mới có thể yên tâm trị liệu cứu âm tuyết mạch cho cô bé.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên đưa Đường Tuyết Tuyết vào phòng của hắn, bảo Đường Tuyết Tuyết bỏ giày ra, Diệp Thiên nói:

- Tuyết Tuyết, lát nữa em có thể sẽ cảm giác được có chút ngứa, ngàn vạn lần không được kêu ra tiếng, nhất định phải nhịn, bằng không chúng ta có thể sẽ uổng công!

Dương mạch tuy rằng chỉ là một trong kỳ kinh bát mạch, nhưng nó do thân mạch lòng bàn chân, các huyết phụ dương, cho đến con người, cộng lại tổng cộng có hai mươi bốn huyết vị.

Muốn hoàn toàn trị liệu cứu âm tuyết mạch cho Đường Tuyết Tuyết, nhất định phải đã thông hai mươi bốn huyết vị này, khiến cho âm dương nhịp nhàng, nóng lạnh hài hòa mới được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 295

Thông Mạch (P2)

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Tuyết Tuyết tràn đầy sợ hãi, cắn môi nói:

- Anh Diệp Thiên, anh yên tâm đi, Tuyết Tuyết không sợ đau!

Ngoài miệng nói không sợ, nhưng biểu hiện trên mặt Đường Tuyết Tuyết đã hoàn toàn bán rẻ cô bé, nhìn thấy cây châm lóe sáng trong tay Diệp Thiên, Đường Tuyết Tuyết thiếu chút nữa đã cắn môi chảy máu.

- Được, anh thấy em nên ngủ một giấc đi.

Diệp Thiên lắc đầu cười khổ một tiếng, đưa tay lên huyệt Ngọc Châm sau đầu Đường Tuyết Tuyết, nhẹ nhàng xoa bóp một cái, Đường Tuyết Tuyết nhất thời thân thể mềm nhũn, nằm xuống giường.

Bởi vì Đường âm hàn trong cơ thể Tuyết Tuyết tích lũy thời gian quá dài, một tháng này, cũng chỉ làm hàn khí bị ngăn chặn, muốn đã thông dương mạch gần như không còn trên người cô, có thể là một việc rất khó.

Còn Diệp Thiên cũng không cho rằng Đường Tuyết Tuyết có thể chịu được cảm giác ngứa trogn quá trình trị liệu, cho nên lúc này mới ra tay cho cô ngủ thật say.

Chấm vào rượu trên bàn, Diệp Thiên đem ra ba cây châm dài ngắn không đồng nhất để tiêu độc, sau đó tay trái đặt lên chân phải Đường Tuyết Tuyết.

Chỉ thấy tay phải Diệp Thiên nhanh như chớp điện nhoáng lên một cái, ba cái châm đã phân biệt cắm tại ba chỗ trên chân Đường Tuyết Tuyết, mỗi một châm đều nhập huyệt đạo không sai tí nào, châm còn không ngừng động đậy.

Hạ châm chỉ là bước đầu tiên, kế tiếp trị liệu mới là quan trọng nhất.

Chia hai ngón tay, Diệp Thiên vê vê cây kim ở phía dưới, chân khí quanh thân lưu chuyển, theo cây châm nhỏ này chậm rãi vào bên trong làn da Đường Tuyết Tuyết.

Khả năng chịu đựng của kinh mạch con người là có hạn, người có sức khỏe cường tráng, kinh mạch vững và rộng, sức khỏe kém thì kinh mạch tắc và hẹp.

Còn giống trong tiểu thuyết võ hiệp, gì mà một tiếng trống hô lên làm tinh thần hăng hái thêm, đã thông kinh mạch, hoàn toàn là vô nghĩa, cho dù đối phương có công lực thâm hậu như vậy, người tiếp nhận cũng cần có kinh mạch thật vững vàng mới được.

Diệp Thiên sử dụng thủ pháp thông mạch bằng châm, cùng lúc đã thông huyết đạo, còn có thông khí âm dương, có tác dụng làm tâm mạch mạnh lên, đây cũng là một kế hoạch trị liệu mà Diệp Thiên suy nghĩ rất lâu mới ra.

Nhưng điều này cần Diệp Thiên nắm trong tay chân khí trong cơ thể, đạt tới trình độ tinh tế tỉ mỉ, nếu không đưa vào lượng chân khí quá lớn, sẽ gây thương tổn đến kinh mạch Đường Tuyết Tuyết, mà đưa vào lượng nhỏ, thì không cách nào khơi thông kinh mạch bị tắc, không có tác dụng.

Mười phút đồng hồ trôi qua, tay phải chậm rãi vê vê cây châm, cái trán Diệp Thiên cũng chậm chậm xuất hiện những hạt mồ hôi thật nhỏ.

Hai mươi phút đồng hồ trôi qua, phía sau lưng Diệp Thiên đã bị mồ hôi làm sũng nước, mồ hôi như hạt đậu không ngừng từ cái trán chảy xuống.

Tới 30' sau, Đường Tuyết Tuyết đang nằm trên giường đột nhiên phát ra một tiếng rên rỉ vô ý thức, cho dù là trong giấc mộng, cô cũng có thể cảm nhận được cảm giác ngứa ngáy từ cây châm trên chân truyền ra.

Đường Văn Viễn và Chu Khiếu Thiên ước chừng đã đứng ở cửa hơn một giờ, khi Diệp Thiên khơi thông kinh mạch cho Đường Tuyết Tuyết cần tuyệt đối im lặng, lúc này hai người đều bị chặn ngoài cửa.

Nghe được trong phòng truyền ra tiếng kêu rên, Chu Khiếu Thiên có chút kỳ quái nói:

- Đường lão gia, tiếng của Tuyết Tuyết sao lại kỳ quái vậy?

- Hình như là ngứa quá không chịu nổi?

Sắc mặt Đường Văn Viễn thay đổi, hần nghe thanh âm kia có chút là lạ, nhưng vì tín nhiệm đối với Diệp Thiên, hần vẫn nhin không đẩy cửa đi vào.

- Mẹ nó, tiểu tử thúi này không làm chuyện xấu gì chứ?

Tuy rằng ngoài miệng đề cao Diệp Thiên, nhưng trong lòng Đường Văn Viễn thật là có chút lo, hần là người từng trải, thông thường khi nghe loại thanh âm như vậy, sẽ liên tưởng đến một số thứ khó nói.

- Hai người vào đi, Khiếu Thiên, mức cho cô bé chậu nước!

Suốt hơn một giờ, thanh âm có chút suy yếu của Diệp Thiên từ trong phòng truyền ra, sớm chờ đến nóng lòng, Đường Văn Viễn vội vàng đẩy cửa ra, thấy cháu gái nằm ở trên giường, quần áo phẳng phiu, lúc này mới nhẹ nhàng thờ ra.

- Diệp Thiên, cậu... Làm sao cậu mệt đến như vậy?

Đưa ánh mắt chuyển tới trên người Diệp Thiên thì Đường Văn Viễn không khỏi hoảng sợ.

Buổi sáng Diệp Thiên vẫn sáng khoái tinh thần, lúc này như là bị lôi lên từ dưới nước, quần áo trên người và tóc tai ... tất cả đều ướt sũng, vẻ mệt mỏi trên mặt lại càng đến cực điểm.

Diệp Thiên cười khỏ một tiếng, hữu khí vô lực nói:

- Lão Đường, thiệt thòi lớn cho tôi, đây không phải chữa bệnh, quả thực chính là muốn lấy mạng của tôi!

Về phương pháp trị liệu cứu âm tuyệt mạch, Diệp Thiên đều là từ trong bí thuật truyền thừa biết được, dựa theo bí thuật mà nói, chỉ cần công lực của hần đạt tới mức tuyệt hảo, trị liệu bệnh nan y thể này cũng không khó khăn.

Chính là khi bắt đầu ấn châm sâu vào huyết ròi, Diệp Thiên mới ý thức được, những lý thuyết trong truyền thừa đều là vô nghĩa, hần cơ hồ đã tiêu hao hết công lực toàn thân, khó khăn lắm mới đã thông một kinh mạch.

Nếu không phải Tứ Hợp Viện này được Diệp Thiên cải tạo thành Tự Linh Trận, có được linh khí vô tận, chỉ sợ đang tiến hành được một nửa, Diệp Thiên đã chống đỡ không nổi.

Kỳ thật Diệp Thiên không biết, người bị bệnh cứu âm tuyệt mạch, rất ít có người có thể sống qua mười hai tuổi, nói cách khác, thông

thường khi trị liệu cứu âm tuyệt mạch, đều làm ở lúc tám chín tuổi, người bị bệnh tắc kinh mạch còn không dễ như vậy.

Nhưng Đường Tuyết Tuyết đã sống đến mười tám tuổi, dương mạch trong cơ thể cô, quả thực giống như là một cái suối khô, Diệp Thiên không chỉ phải khơi thông, còn phải bắt nó lưu chuyển, khó khăn hơn tăng lên gấp mười lần!

Thấy bộ dạng Diệp Thiên thê thảm, trong lòng Đường Văn Viễn cũng có chút ngưng ngung, cả lăm nói:

- Diệp Thiên, chuyện này... chuyện này thật sự là vất vả cho cậu...

- Đừng nói thừa, một tuần trị không xong bệnh của Tuyết Tuyết, ít nhất cần nửa tháng.

Diệp Thiên hữu khí vô lực, chặt đứt lời nói Đường Văn Viễn, nói tiếp:

- Lão Đường, lần trước ông mua cái củ nhân sâm trăm năm ấy, ông tiếp tục mua thêm đi, tôi cần tẩm bổ!

Kỳ thật Diệp Thiên tiêu hao chân khí, giống như là luyện võ mất sức, cũng không bị tổn thương nguyên khí, nhưng có thể mượn cơ hội giết Đường Văn Viễn một đao, hấn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

- Diệp... Diệp Thiên, bản thân tôi cũng muốn mua, nhưng loại nhân sâm đó bình thường đều không thấy bán!

Đường Văn Viễn nghe vậy nở nụ cười khổ, hấn không thiếu tiền, nhưng trên đời này có thứ dùng tiền mua không được.

Giống như là nhân sâm trăm năm như lời Diệp Thiên nói, cho dù ở thời cổ đại, đều là thứ để dành cho người trong gia đình, làm sao có thể tùy tiện nhìn thấy? Lần trước mất hơn tám trăm vạn mua được một con sâm, cũng xem như vận may không tệ.

- Được, vài chục năm cũng có thể dùng, ông xem rồi mua vài cân đến đây đi.

Diệp Thiên cũng biết mình ép buộc, dùng ngón tay chỉ cái bàn nói:

- Trên mặt bàn có một phương thuốc, là canh thông mạch Tứ Nghịch tôi đã sửa, ông cứ theo đó mà làm.

Canh thông mạch Tứ nghịch vốn được dùng để trị liệu quyết nghịch tay chân, các chứng bệnh liên quan đến vi mạch Thiếu Âm, bị Diệp Thiên đổi lại, lại có thể tiêu trừ âm hàn trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết, có hiệu quả cũng cố dương mạch.

- Được, tôi cho người đi lấy thuốc, Diệp Thiên, cậu yên tâm, nhân sâm tôi sẽ treo giá cao để mua, có thể mua bao nhiêu sẽ mua bằng được!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn cũng không còn nói thêm, cầm phương thuốc, liền xoay người đi ra ngoài, Chu Khiếu Thiên vừa lúc đưa chậu nước vào phòng, cũng bị sắc mặt Diệp Thiên làm cho hoảng sợ.

Sau khi rửa mặt, Diệp Thiên ngồi trong hậu viện thu hồi nguyên khí, sau một buổi sáng, chân khí trong cơ thể bị tiêu hao đã được khôi phục.

Khiến Diệp Thiên có chút kinh ngạc chính là, ngoài cảm giác có chút mệt mỏi trên tinh thần, chất lượng chân khí trong cơ thể dường như tinh khiết hơn so với trước kia một ít.

Sau khi đạt được mức tuyệt hảo, Diệp Thiên cũng cảm giác cho dù nguyên khí trong viện có mạnh tới đâu, cho dù mình tu luyện thế nào, công lực của hắn đều đứng yên không tiến thêm được, nhưng lần này chữa thương, hắn lại cảm thấy chân khí có tiến triển.

Vì sợ là mình ảo giác, sau khi Diệp Thiên khôi phục công lực, lập tức liền bắt tay vào đá thông huyết vị thứ hai cho Đường Tuyết Tuyết, hơn một giờ sau, giống như lần trước, Diệp Thiên kiệt quệ sức lực, lại ngồi ở trong viện để đợi khôi phục.

- Ha ha, quả nhiên có hiệu quả!

Khi màn đêm buông xuống, công lực Diệp Thiên cũng hồi phục xong.

Sau khi đạt tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần, Diệp Thiên không chỉ có giác quan thứ sáu càng thêm linh mãnh, có một vài khả năng như đoán biết trước, dự cảm, phán đoán, đồng thời có thể tra xét được tinh tế tỉ mỉ đối với thân thể của chính mình, một chút biến hóa nhỏ bé nào hắn đều có thể cảm giác được.

- Chẳng lẽ mình còn có thể đi vào đến cảnh giới Luyện Thần Phản Hư?

Cảm thụ được biến hóa rất nhỏ trong cơ thể kia, trong đầu Diệp Thiên không khỏi tràn ngập suy nghĩ chủ quan, Luyện Tinh Hóa Khí và Luyện Khí Hóa Thần đều là hai bước ngoặt trong võ công Luyện Khí của Đạo gia, từ xưa đến nay có không ít người đạt tới.

Nhưng là Luyện Thần Phản Hư thì khác, loại thuyết pháp này chỉ xuất hiện qua trong điển tịch của Đạo gia, phàm là người đạt tới loại cảnh giới này, không ai khác ngoài nhân vật Thủy Tổ Khai Sơn có thể bay lên trời giữa ban ngày, như là Cát Hồng Trương, Tam

Phong...

- Thôi, trước hết vẫn phải trị hết bệnh cho tiểu nha đầu kia sớm một chút đã!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, đứng dậy đi sắc thuốc cho Đường Tuyết Tuyết, thông mạch chân khí và trị liệu bằng dược liệu cũng giống nhau, không thể thiếu.

Nửa tháng trôi qua rất nhanh, Đường Tuyết Tuyết ban đầu ốm yếu, giờ phút này quả thực tựa như biến thành một người khác, chiều cao vốn không đến một mét sáu, hiện tại ước chừng đã cao đến 1.65m, dáng người gầy gò cũng trở nên đầy đặn.

Hôm nay, trước khi trị liệu cho Đường Tuyết Tuyết, Diệp Thiên gọi Chu Khiếu Thiên tới, dặn dò:

- Khiếu Thiên, cắt hết nguồn điện của Tứ Hợp Viện cho ta, người ở cửa chính coi chừng, ai cũng không thể vào!

Hôm nay Diệp Thiên đã thông một huyết đạo cuối cùng cho Đường Tuyết Tuyết - huyết Phong Trì, chỉ cần đã thông một huyết vị này, dương mạch toàn thân Đường Tuyết Tuyết liền thông suốt.

Nhưng huyết Phong Trì thần kinh ngoại biên tập trung nhiều, hơi không cẩn thận liền gây tổn thương đến đại não, nên Diệp Thiên không dám có chút khinh thường.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 296

Thông Mạch (P3)

Anh Diệp Thiên, hôm nay em có thể không ngủ được không?

Ngồi ở trên giường lớn đặc chế cho cô bé, Đường Tuyết Tuyết mang về mặt khăn cầu nhìn Diệp Thiên, tuy rằng sức khỏe đã tốt hơn rất nhiều, cũng bắt đầu giống các cô gái bình thường đang dậy thì, nhưng tính cách Đường Tuyết Tuyết vẫn ngây thơ như trước kia.

- Không được, Tuyết Tuyết ngoan, ngủ một giấc là xong thôi!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói đùa gì vậy chứ, hôm nay cần đã thông huyết Phong Trì, thông toàn bộ dương mạch, cửu âm tuyệt mạch của Tuyết Tuyết có thể trị dứt hay không, tất cả trông vào điều này, Diệp Thiên không chấp nhận được một chút phân tâm.

Không đợi tiểu nha đầu tiếp tục đấu tranh, tay phải Diệp Thiên liền từ sau đầu cô bé ấn một cái, chiêu thức ấy Diệp Thiên đã rất thuần thục.

Sau khi để thân thể Đường Tuyết Tuyết nằm nghiêng, Diệp Thiên cảm lấy chín khối Ngọc Thạch sớm chuẩn bị xong từ trên bàn, những khối Ngọc này đều là hình tròn, hoa văn mặt trên thì không như Ngọc bình thường, được tạo hình một số đồ án bát quái.

Đây chính là Ôn Ngọc mà Diệp Thiên mất sáu trăm vạn mua được, trải qua hãn nuôi bằng dưỡng khí mới được sử dụng để bày trận.

Kỳ thật vô luận là giới châu báu hay là giới cổ vật, đều không có cái thuyết pháp về Ôn Ngọc này. Nếu có cũng chỉ là thương gia dùng để lừa dối người, nhưng trong kỳ môn, lại có nhắc đến Ôn Ngọc

Cái gọi là Ôn Ngọc, kỳ thật chính là một loại nephrite, bởi vì nephrite ánh sáng màu, có khuynh hướng ôn hòa, dịu nhẹ, cho nên làm cho người ta cảm giác còn có một chút ấm áp.

Kim Dung từng viết trong tác phẩm “Thư Kiếm Ân Cừ Lục” một đoạn như vậy: “Xanh ngọc trong suốt, ở dưới ánh trăng phát ra

ánh sáng nhu hòa, chạm vào như thấy ấm áp”, là nói về Ôn Ngọc.

Ôn Ngọc tốt nhất chính là Dương Chi Bạch Ngọc, giá cả cũng đắt nhất, bằng không Diệp Thiên cũng không cần tiêu phí sáu trăm vạn để mua khối ngọc còn chưa tạo hình.

Diệp Thiên đem 9 khối Ngọc đặt phân biệt theo Cửu Cung phương vị, bày tại bên người Đường Tuyết Tuyết, hẳn đang bố trí một loại trận pháp tên là Cửu Cung khóa âm trận.

Trong thời gian nhất định, loại trận pháp này có thể ngăn chặn cửu âm tuyệt mạch trong người Đường Tuyết Tuyết, để giúp Diệp Thiên trong việc đã thông dương mạch của cô bé. Kinh mạch âm sát trong người quá nhiều tạo thành âm dương mất cân đối.

Sau khi bày xong trận pháp, Diệp Thiên đứng ở đầu giường, đưa ra một ngón tay. Khai thông nguyên khí trong phòng, chỉ vào khối ngọc tại vị trí được làm mất trận, đồng thời miệng hô lớn:

- Cửu Cung khóa âm trận, mở!

Theo tiếng hô của Diệp Thiên, linh khí được dẫn qua 9 khối ngọc trong trận pháp, đột nhiên phát ra một ánh sáng chói lòa, bao phủ toàn thân Đường Tuyết Tuyết.

Nhưng những khối ngọc này dù sao cũng không phải nhạc cụ của thầy tu, có hạn chế trong việc hàm chứa linh khí về số lượng và thời gian, nhìn thấy trận pháp vận động, Diệp Thiên không dám thờ ơ, lấy ra một cây châm, tiêu độc, cắm vào huyết Phong Trì sau tai Đường Tuyết Tuyết.

Trải qua hơn nửa tháng trị liệu các huyết bằng châm, không chỉ trị liệu được hơn phân nửa bệnh của Đường Tuyết Tuyết, ngay cả với bản thân Diệp Thiên cũng có được ích lợi không nhỏ, hiện tại Diệp Thiên nắm trong tay chân khí trong cơ thể, có thể nói là vô cùng thành thạo.

Hơn nữa thông qua phương thức không ngừng tiêu hao chân khí trong cơ thể này, chất lượng chân khí bù đắp cũng trở nên tinh khiết hơn, khi Diệp Thiên chế tạo bùa hay chạm khắc những khối ngọc này, đều thể hiện rất rõ ràng.

Dùng ngón cái cùng ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng vê vê cây châm, Diệp Thiên đem một luồng chân khí nhỏ hơn cả sợi tóc, đẩy vào trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết, giống như giọt nước mưa rơi xuống đá, trải lên kinh mạch.

Sau khi đạt đến cảnh giới tuyệt hảo, số lượng chân khí trong cơ thể Diệp Thiên vô cùng khổng lồ. Cứ như vậy, mỗi lần một tia một luồng chân khí thâm thấu, đều có thể khiến chân khí của hắn tiêu hao hết. Có thể thấy được thông mạch khó khăn như thế nào.

Hơn một giờ sau, cái trán Diệp Thiên đã tràn đầy mồ hôi. Nhưng bình thường thời gian này, cây châm vào huyết trị liệu cũng sắp đã xong nhiệm vụ.

- Há? Kinh mạch chỗ này sao không thấy chút dấu hiệu khơi thông nào nhỉ?

Diệp Thiên đang đưa chân khí vào, chân mày bỗng nhiên nhíu lại, bởi vì hắn phát hiện, ngay tại huyết Phong Trì, cho dù hắn dùng chân khí đẩy vào như thế nào cũng không thấy lớn hơn.

- Chẳng lẽ là chân khí không đủ?

Diệp Thiên chần chờ một chút, đẩy chân khí ngưng tụ vào châm, tăng thêm một chút.

- Ai ya!

Đường Tuyết Tuyết vốn đang ngủ say, đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ, chân mày cũng nhíu lại, trên mặt lộ ra một tia đau đớn.

- Không đúng!

Diệp Thiên thấy thế liền tranh giảm bớt chân khí, thần kinh nào bộ phát triển mạnh, vạn nhất xảy ra sai lầm, chính là biến Đường Tuyết Tuyết thành kẻ ngớ ngẩn cũng nên.

Diệp Thiên cũng là kẻ bướng bỉnh, trong lòng thâm nghĩ:

- Hai mươi ba cái huyết đạo đều đã thông, mình không tin chỉ còn lại huyết cuối cùng một mà không thông?

Trước kia Diệp Thiên trị liệu một giờ là hao hết chân khí trong cơ thể, nhưng bây giờ hắn nắm giữ chân khí càng thêm thuần thực và cẩn thận, cho dù là liên tục hai giờ, Diệp Thiên vẫn còn thừa dùng.

Hơn hai giờ sau, mồ hôi trên người Diệp Thiên đã như bùn tương, quần áo toàn thân đều sũng nước.

Tuy rằng hai ngón tay bên tay phải vẫn vững như cũ, nhưng hơi thở Diệp Thiên giống như là con bò già đang sắp không chịu nổi sức nặng, đứng ngoài cửa cũng có thể nghe rõ ràng.

Hàng ngày, Đường Văn Viễn đều bê đến một cái ghế nằm chờ ở ngoài cửa, lúc này cũng ngồi không yên, bởi vì Chu Khiếu Thiên canh giữ ở cửa chính, hẳn chỉ có thể một mình sốt ruột, đi tới đi lui.

- Không được, những Ôn Ngọc này phẩm chất có hạn, trận pháp sắp duy trì không nổi nữa!

Diệp Thiên thật ra còn có thể tiếp tục kiên trì thêm, nhưng hấn phát giác Cửu Cung khóa âm trận pháp này đã có chút lỏng lẻo, dương khí thông qua trận pháp dẫn vào, sắp áp chế không nổi âm mạch trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết.

Lần này không đã thông được huyết đạo của Đường Tuyết Tuyết cũng không phải quan trọng lắm, nhưng muốn mua tiếp những khối ngọc đó về tạo thành trận pháp, ít nhất cũng cần hơn một tháng.

Mà bệnh của Đường Tuyết Tuyết là cửu âm tuyệt mạch, khi dương mạch chưa đã thông hết, âm sát khí mà cửu âm tuyệt mạch sinh ra, sẽ đều phủ kín những kinh mạch mà Diệp Thiên đã thông từ trước, hơn nửa tháng vừa rồi coi như kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, cố cũng không thể được!

Trong đầu Diệp Thiên bỗng nhiên vang lên một câu mà Gia Cát Lượng từng nói qua.

- Thôi được, đành thuận theo ý trời vậy!

Tốc độ về châm của hai ngón tay Diệp Thiên rõ ràng nhanh hơn một ít, tăng lượng chân khí, đẩy khí vào châm, thông qua độ sâu của châm vào đến huyết Phong Trì.

- Mở cho ta!

Khi Diệp Thiên hô lên tiếng lo lắng này, tất huyết Phong Trì đột nhiên bị đẩy mạnh, dương mạch trên người Đường Tuyết Tuyết, coi như hoàn toàn được đã thông.

Ngay khi huyết Phong Trì được đã thông, ở trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết, một luồng dương khí cuộn cuộn dâng lên, xuất phát từ ngoài mắt cá chân, lên thẳng tới cổ, lại từ con ngươi chạy lên tận chân tóc.

Dương mạch tuần hành lưu chuyển, khiến cửu âm tuyệt mạch trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết cảm nhận được nguy cơ, âm sát khí vốn bị trận pháp áp chế, lại mạnh mẽ bạo phát lên.

Diệp Thiên lúc này đã muốn rút châm ra, nhưng hần cảm nhận đối với nguyên khí trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết rõ như lòng bàn tay.

Mắt thấy âm sát khí muốn nuốt sạch dương khí vừa mới vận hành một vòng, trong miệng Diệp Thiên phát ra một tiếng gào to:

- Hợp cho ta!

Cùng lúc đó, Diệp Thiên cố lấy chút nguyên khí cuối cùng trong cơ thể đẩy vào trong mắt trận Cửu Cung khóa âm trận, nháy mắt trận pháp đầy ánh sáng vàng, áp chế sát khí đang rối loạn lại.

Âm sát khí còn lại một chút trong kinh mạch, rốt cuộc ngăn trở không được dương mạch vận chuyển, từng bước được đồng hoá, sau ba tuần, hai dòng khí âm dương trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết đã được cân bằng.

Tục ngữ nói “độc dương bất sinh, độc âm bất trường”, giữa âm và dương, cũng không phải đơn độc và cố định không thay đổi, mà tồn tại tương đồng, sống dựa vào nhau, giảm và tăng, có quan hệ chuyển hóa.

Lúc này cửu âm tuyệt mạch trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết, sau khi được dương khí đồng hoá và làm dịu, chậm rãi phát sinh chuyển biến nhỏ không thể nhìn thấy, âm hàn sát khí không ngừng bị suy yếu.

- Thành công rồi!!

Khi cảm giác được dương mạch trong cơ thể Đường Tuyết Tuyết sẽ không bị âm mạch áp chế nữa, Diệp Thiên biết, cửu âm tuyệt mạch của Đường Tuyết Tuyết xem như được chữa khỏi triệt để.

Nhưng đối với phương pháp trị liệu cửu âm tuyệt mạch được truyền thừa trong đầu của vị tiên bói kia, Diệp Thiên cũng được lĩnh hội một phen, bởi vì khó khăn của phương pháp trị liệu cửu âm tuyệt mạch vượt xa vị tiên bói kia miêu tả.

Đưa tay sờ một khối ngọc gần người, Diệp Thiên phát hiện, khối ngọc đồng vẫn hình dạng như trước, nhưng hoàn toàn chỉ còn là bụi ngọc vụn, sáu trăm vạn cứ như vậy mà tan biến.

- Lão Đường, xong rồi, cửu âm tuyệt mạch của Tuyết Tuyết đã khỏi rồi, sức khỏe của cô bé đã hoàn toàn tốt!

Ngồi trong phòng lẳng lẳng điều hòa khí một lúc, Diệp Thiên đứng dậy, bởi vì hắn có thể nghe được tiếng bước chân đi tới đi lui của Đường Văn Viễn, nếu mình tiếp tục không đi ra nói, ông lão kia không chừng thật sự nhìn không được mà đẩy cửa vào.

- Thật sao? Diệp Thiên, vất vả cho cậu quá...

Đường Văn Viễn lập tức đẩy cửa đi vào trong nhà, bệnh của cháu gái đã khiến ông ta lo lắng rất nhiều, hiện giờ nghe nói đã hoàn toàn chữa khỏi, vui sướng trong lòng Đường Văn Viễn quả thực không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

- Mẹ kiếp, đây không phải qua cầu rút ván đấy chú?

Chân khí toàn thân cũng đã như căn nhà trống, Diệp Thiên bị Đường Văn Viễn vỗ một cái mà lao đảo, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

- Khụ khụ, Diệp Thiên, là tôi quá kích động, quá kích động, xin lỗi, thật sự là xin lỗi...

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, ông lão đỏ mặt lên, vừa rồi đích thật là ông ta có chút kích động, vội vàng nói:

- Tôi bảo người đi lên núi Trường Bạch tìm mua một ít nhân sâm, xem chừng hôm nay có thể đưa tới, đến lúc đó có thể bồi bổ lại sức khỏe cho cậu rồi!

- Vậy còn không tệ...

Diệp Thiên bắt mắt trừng mắt nhìn Đường Văn Viễn một cái, nói:

- Ông gọi Chu Khiếu Thiên vào đi, Tuyết Tuyết còn nửa giờ nữa mới có thể tỉnh.

- Ha ha, sư phụ, hôm nay lại mệt đứt hơi rồi!

Chu Khiếu Thiên đã miễn dịch đối với bộ dạng của Diệp Thiên sau mỗi lần chữa bệnh, đi vào hậu viện, mở miệng nói:

- Sư phụ, ngoài cửa có một người tìm sư phụ, tên là Đỗ Phi, ông ta nói có chuyện gấp, đã đợi hơn hai giờ.

Chu Khiếu Thiên đi theo Diệp Thiên thời gian tương đối ngắn, cũng chưa từng gặp qua Đỗ Phi, cho nên cũng chặn luôn vị Hồng

môn đại lão này ở ngoài cửa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq  
(midLength). after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document. write (" ; } ) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 297

Đài Đà

Đỗ Phi, ông ta đến có việc gì?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, tiện đà khoát tay, nói:

- Ta đi tắm rửa một cái trước đã, để cho ông ta về nhà cũ chờ ta đi!

Tứ Hợp Viện này của Diệp Thiên nguyên khí sung túc, hẳn cũng không muốn khiến cho mọi người đều biết, ngay cả Đường Văn Viễn cũng bị hấn cảnh cáo vài lần, không được truyền bá về môi trường trong Tứ Hợp Viện ra ngoài.

Trở lại phòng rồi đi sang phòng tắm một phen, lúc sau, Diệp Thiên thay lại một bộ quần áo mới, tuy rằng chân khí trong cơ thể vẫn chưa khôi phục lại, nhưng tinh thần cũng tốt hơn nhiều.

- Tuyết Tuyết, tỉnh rồi?

Đi vào trung viện, Diệp Thiên thấy Đường Tuyết Tuyết đang đứng ở trước mặt ông lão, trông rất hung phấn.

Nhìn thấy Diệp Thiên đi ra, Đường Tuyết Tuyết lập tức ôm lấy một cánh tay Diệp Thiên, nói:

- Anh Diệp Thiên, cảm ơn anh!

- Được lắm, anh Diệp Thiên mắt sức lớn như vậy, chỉ cần đôi lấy một tiếng cảm ơn sao?

Diệp Thiên sa sầm nét mặt, làm ra vẻ tức giận.

- Vậy... hay là, em hôn anh một cái nhé!?

Đường Tuyết Tuyết nói xong liền kiễng chân hướng lên mặt Diệp Thiên.

- Thôi, cảm ơn là được rồi!

Diệp Thiên quần trí, vội vàng đẩy Đường Tuyết Tuyết ra, nha đầu kia cũng không phải là bộ dáng như trước kia, nếu như bị Vu Thanh Nhã chứng kiến, mình có thể thành người có tội.

Buông cánh tay Diệp Thiên ra, trên mặt Đường Tuyết Tuyết lộ ra một tia tươi cười giao hoạt, đầy sức sống chạy đuổi Mao Đầu, cô cũng biết mình ở lại Tứ Hợp Viện này không bao lâu nữa.

- Lão Đường, ông làm gì thế mà cười vui đến như vậy?

Diệp Thiên nghiêng đầu sang chỗ khác, tức giận nói:

- Tuyết Tuyết đều là bị ông dạy hư.

- Khụ... Khụ khụ...

Đang mang vẻ mặt hiền lành nhìn cháu gái, Đường Văn Viễn bị những lời này của Diệp Thiên làm nghẹn họng, liên tục ho khan.

- Sao cậu như ăn phải thuốc súng thế? Sao con tức lớn như vậy?

- Nói nhảm! Tôi trị bệnh cho cháu ông xong còn chưa được đặt mông dính ghế đây, Đỗ Phi kia chạy đến đây, tôi đang nghĩ... có phải ông ta tới tìm ông hay không?

Diệp Thiên luôn không có thiện cảm gì đối với Tổng gia, nên ngay cả người hay đi bên Tổng Anh Lan là Đỗ Phi, hẳn cũng chẳng có bao nhiêu ấn tượng tốt, hơn nữa Diệp Thiên cũng không cho rằng Đỗ Phi tìm mình là có chuyện gì?

Đường Văn Viễn lắc lắc đầu, nói:

- Không phải tìm tôi, vừa rồi tôi đã thấy Đỗ Phi, ông ta tới tìm cậu, nói là chuyện này rất gấp, có muốn tôi đi với cậu hay không?

Dù Đường lão gia vừa rồi có đi gặp Đỗ Phi, cũng đã ra khỏi Tứ Hợp Viện, ông ta cũng không dám tự mình làm chủ, cho Đỗ Phi vào nhà này.

- Chuyện này rất cấp bách?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, chợt nhớ ra hẳn từng dặn Đỗ Phi chú ý chuyện Tổng gia ở nước ngoài, lập tức hiểu được gì đó.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên khoát tay với Đường Văn Viễn, nói:

- Lão Đường, ông không cần đi, khi nào nhân sâm mà ông nói được đưa tới, ông bảo Chu Khiếu Thiên giúp đỡ thu lại, tôi qua bên kia xem sao...

Đường Văn Viễn mặc dù biết một chút về quan hệ Tổng gia và mình, nhưng hẳn dù sao cũng là người ngoài, việc này Diệp Thiên cũng không muốn cho hắn tham dự vào.

- Bác, bác muốn đi ra ngoài?

Vừa bước vào nhà cũ, Diệp Thiên liền gặp bác cả, người trong nhà cũng không cần khách khí quá, Tứ Hợp Viện mới lại cách đây không xa, qua lại nhiều thấy thần sắc bác cả của hắn tốt hơn so với trước kia nhiều.

- Nhà lão Lý lại cãi nhau, bác qua khuyên nhủ, ôi, Tiểu Thiên, sắc mặt của cháu sao lại kém như vậy?

Liếc mắt thấy mặt Diệp Thiên tái nhợt, Diệp Đông Lan có chút ngạc nhiên kêu lên, lão Diệp gia cũng chỉ có mỗi một người nói dối, nên chuyện của Diệp Thiên, người cả nhà đều vô cùng quan tâm.

- Không sao đâu ạ. Bác, bác cứ đi đi, buổi tối đến Tứ Hợp Viện của cháu ăn cơm nhé.

Diệp Thiên cười khò vài tiếng, chân bước mau vài bước, đi vào trong Tứ Hợp Viện cũ.

Đỗ Phi đang chờ trong phòng khách ở Tiền viện nhìn thấy Diệp Thiên tiến vào, vội vàng đứng dậy, cung kính hô:

- Ông nhỏ!

Lần trước, sau khi uống được viên thuốc mà Diệp Thiên đưa cho, Đỗ Phi phun ra nửa đĩa máu tụ, lại điều dưỡng hơn nửa tháng, mới chữa khỏi nội thương, cho nên đối với võ công của Diệp Thiên, Đỗ Phi hiện tại đã tâm phục khẩu phục.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Lão Đổ, ngồi đi!

Đổ Phi cũng là người hơn sáu mươi tuổi, Diệp Thiên không biết gọi hắn thế nào, cũng như Đường Văn Viễn, trước họ của hắn cho thêm chữ “Lão”.

Cũng không phải Diệp Thiên không hiểu kính già yêu trẻ, thật sự là hắn vai vế rất cao, trên giang hồ cũng không kể người tuổi lớn nhỏ, ngoài so bì võ công, chính là chú ý vai vế, Diệp Thiên xưng hô khác đi, Đổ Phi cũng chịu không nổi.

Sau khi ngồi xuống, Diệp Thiên nói:

- Tôn thương đã tốt rồi nhỉ? Lần trước cũng là ta ra tay nặng một chút, trong khoảng thời gian này lão Đường mua về cho ta không ít dược liệu tốt, có thời gian ta sẽ chế vài viên thuốc đưa cho ông!

Diệp Thiên đi theo lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ, học được cách đối nhân xử thế, hắn cố nhiên có thể làm được trở mặt vô tình, nhưng lung lạc lòng người cũng là rất dễ.

Hắn bảo Đổ Phi lưu ý hành động của Tổng gia ở hải ngoại, bây giờ lại thấy Đổ Phi tìm mình, chắc là vì chuyện này, Diệp Thiên từ trước đến nay đối đãi người không bạc, nói không chừng được Đổ Phi mang đến điều gì có lợi.

- Tôi, lần trước là tôi không đúng, ngài nên giáo huấn!

Diệp Thiên nói những lời này khiến Đổ Phi mang vẻ mặt cảm động, hận không thể làm cho thương thế của mình lần trước nghiêm trọng hơn.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Chuyện này không nói nữa, lão Đổ, hôm nay tìm tôi có chuyện gì?

Đổ Phi ở cân nhắc trong lòng một phen, mở miệng nói:

- Tôi ... tôi có đồ đệ theo chân Tổng Hiểu Long, hôm qua hắn nói cho tôi biết một chuyện, tôi nghĩ... Có thể việc này ngài nên biết...

- Chuyện gì?

Diệp Thiên nhíu lông mày lại.

- Tên đồ đệ của tôi cùng Tống Hiểu Long đã đi Thailand một chuyến một thời gian trước, tìm được vị sư phụ nổi danh nhất nơi đó, nhưng cụ thể bọn họ thương lượng chuyện gì, đệ tử của tôi không nghe được, chính là mơ hồ nghe thấy có người nhắc tới tên của ngài.

Đỗ Phi vốn là con cháu môn chủ Hồng môn, giao thiệp trong Hồng Môn ở hải ngoại khá rộng, đồ tử đồ tôn lại càng không kể xiết, hơn hai mươi năm trước hẳn nhận một người đệ tử, hiện tại đang là cận vệ của Tống Hiểu Long.

Hồng môn và Tống gia có rất nhiều mảng kinh doanh có liên quan, nhưng quan hệ song phương cũng không thực sự hòa hợp như mặt ngoài. Người như Đỗ Phi, bên cạnh Tống Anh Lan, ngoài vai trò bảo hộ bà, cũng có một ý khác.

Diệp Thiên nghe vậy trong lòng hơi ớn lạnh, nói:

- Đại sư hàng đầu à? Người họ tên gọi là gì?

Diệp Thiên từng nghe sư phụ nói qua, thuật sư hàng đầu Thailand, kỳ thật cũng là xuất thân từ vụ thuật Trung Quốc mà ra.

Nhưng trải qua trăm ngàn năm, thuật sư đã thành một ngành, trong đó một số ít đại sư tu luyện cao thâm đạt đến hàng đầu, có khả năng không kém gì thuật sư hàng đầu quốc nội.

Lý Thiện Nguyên từng cảnh cáo Diệp Thiên, sau này đi đến những chỗ đó, cố gắng không làm nảy sinh xung đột với những đại sư hàng đầu này, bởi vì ngoài một vài thuật sư hàng đầu có tâm, rất nhiều thuật sư hàng đầu tu hành theo phương pháp tà môn, tâm tính cũng không được tử tế.

- Đại sư đó tên là Đài Đà, ở Indonesia, Philippines, Ấn Độ, Myanmar và những quốc gia Đông Nam Á đều có danh khí rất lớn, sư phụ của ông ta từng là một vị Đại pháp sư nổi tiếng Xiêm La trước kia!

Sau khi tin được đồ đệ đưa đến, Đỗ Phi cũng cố ý đi thăm dò tìm hiểu một chút về đại sư hàng đầu kia, nghe thấy Diệp Thiên hỏi mới có thể đáp được.

Diệp Thiên cũng chưa từng nghe qua tên Đài Đà (Xương Thái Đà) này, nghĩ một chút, mở miệng hỏi:

- Ông có biết sư phụ ông ta tên gọi là gì không?

Đỗ Phi gật gật đầu, nói:

- Biết, sư phụ ông ta là Nãi Tha Tín. Cát Vượng Tố Tây đại sư, nghe nói còn sống, đã hơn chín mươi tuổi!

- Nãi Tha Tín, Cát Vượng Tố Tây, không ngờ là ông ta?

Nghe được tên này, trên mặt Diệp Thiên lần đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc.

Ở Thailand, người tên Tha Tín quá nhiều, trong mười người đàn ông thì phỏng chừng có đến bốn năm người đều mang tên liên quan đến tên Tha Tín và Ba Tụng này.

Nhưng sau chữ Tha Tín còn có thêm danh đại sư, vậy chỉ có Nãi Tha Tín, Cát Vượng Tố Tây, ở Thailand người này là một nhân vật truyền kỳ.

Là quốc gia duy nhất Đông Nam Á không bị trở thành thuộc địa ở thế chiến II, ngoài nguyên nhân vì Thailand nằm ở vị trí hai đại quốc thực dân Anh Pháp hoà hoãn xung đột, truyền thuyết về Nãi Tha Tín, Cát Vượng Tố Tây đại sư cũng có tác dụng rất lớn.

Bất kể truyền thuyết này là thật hay giả, nhưng ở Thailand, cho dù quốc vương Thailand gặp hắn, cũng phải hành lễ cũng là chuyện thật.

Lý Thiện Nguyên từng nói qua với Diệp Thiên, Nãi Tha Tín ở Thailand, là người ngoại quốc duy nhất ông ta gặp hiểu được thuật pháp, tuy rằng hai nước khác nhau, thuật pháp hơi khác quốc nội, nhưng trình độ thuật pháp của ông ta cũng rất đáng kính nể.

Cho nên nghe nói Đài Đà là đệ tử của Nãi Tha Tín, sắc mặt Diệp Thiên cũng trở nên nghiêm túc, thuật pháp giang hồ nhiều trường phái, không phải chỉ có Ma Y có thể giết người!

Nhìn thấy Diệp Thiên thay đổi sắc mặt, Đỗ Phi mở miệng nói:

- Ngài ... ngài quen người này sao? Nghe nói ông ta có danh tiếng rất cao ở Thailand.

- Tôi biết ông ta, sư phụ từng nhắc tới.

Diệp Thiên gật gù đầu, lập tức nói:

- Lão Đổ, chuyện này cảm ơn ông, bảo đệ tử của ông chú ý an toàn một chút, đại sư hàng đầu cũng là người một môn phái.

So sánh với thuật pháp quốc nội dẫn đường cho nguyên khí thiên địa tấn công, phương pháp tu luyện ở nước ngoài cũng có chút tà ác, đặc biệt có một vài người, khi luyện còn dùng da thịt và một số bộ phận của người chết.

Hơn nữa thuật sư nước ngoài đa nghi gian xảo, thường xuyên giám sát hành động của người bên cạnh, cho nên Diệp Thiên mới nhắc nhở Đổ Phi, bảo đồ đệ của hắn đừng bất cẩn.

Nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Diệp Thiên, Đổ Phi nói:

- Tôi hiểu rồi, trở về tôi sẽ nghĩ cách thông báo cho cậu ta!

- Được rồi, vậy ông đi trước đi, chuyện đó để tôi xử lý, ông không cần liên lụy vào.

Diệp Thiên gật gù đầu, nếu Đài Đà thật sự nhận lời Tống Hiểu Long, thì phải là đầu kỳ môn, Đổ Phi hoàn toàn không có chút tác dụng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 298

Thay Đổi Chiến Trường

Chuyện này cũng không phải dễ làm đâu!

Tiền Đỗ Phi đi rồi, Diệp Thiên lập tức trở về Tứ Hợp Viện của mình, trên đường đi, hần nhủu chắc mày, cũng cũng nghĩ không ra cách gì đối phó.

Nếu như là Diệp Thiên có một mình, hần căn bản không sợ gì Đài Đà. Đừng nói là Đài Đà, chính là hần sư phụ của hần là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư, Diệp Thiên cũng sẽ không e rè.

Nhưng thuật pháp nước ngoài không giống thuật pháp Trung Nguyên, thuật pháp nước ngoài nhiều thêm một chút quý dị, thủ đoạn lại càng thâm độc hơn, làm cho người ta rất là khó lòng phòng bị, bản thân Diệp Thiên không sợ, cũng sợ sẽ làm phiền đến người nhà.

Đây cũng là nguyên nhân trước kia các thầy tướng thường chỉ có một thân một mình, không sợ liên lụy người nhà, đi hành sự có thể tùy tâm, không kiêng sợ, thông thường nhân sĩ giang hồ căn bản không dám trêu chọc vào.

Đang cao hứng phần chần nói chuyện cùng cháu gái, Đường Văn Viễn nhìn thấy Diệp Thiên cau mày đi vào Tứ Hợp Viện, không khỏi kỳ quái hỏi:

- Diệp Thiên, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao?

Diệp Thiên lộ ra vẻ tươi cười miễn cưỡng, nói:

- Không có việc gì, lão Đường, lát nữa tôi bảo bác Cả lại đây nấu cơm, buổi tối đều ăn ở đây, sáng mai ông và Tuyết Tuyết đi được rồi!

Thuật pháp nước ngoài đa phần lấy ngũ độc làm vật trung gian, cũng chính là những con vật có độc thiên nhiên như rắn, rết, Hạt

Tử, Tri Chu Thiêm Thừ, là thường được thuật sư nước ngoài sử dụng nhất.

Thuật sư nước ngoài thủ pháp cao minh, có thể nuôi ngàn vạn độc trùng, thủ đoạn người khác khó lòng phòng bị, Diệp Thiên có thể giữ được mình an toàn, nhưng không cách nào lo được cho người khác.

Cảm giác này khiến Diệp Thiên u uất mãi, nếu như là đao thật kiếm thật mà độ sức, hẳn sẽ không sợ bất luận kẻ nào, nhưng địch có tình ân mình im lặng, cho dù chính mình thuật pháp cao minh tới đâu, cũng chỉ có thể đợi cho đối phương lộ diện mới có thể nghĩ ra biện pháp.

Đường Văn Viễn là người như thế nào, từ lời của Diệp Thiên cũng nghe ra ý tứ gì khác, lập tức nói:

- Diệp Thiên, nếu có cái gì không hài lòng, hãy đi với tôi đến Hồng Kông ở một thời gian đi. Tôi mới mua một căn nhà ở lưng chừng núi, nếu cậu thích cũng có thể giúp tôi bố trí phong thủy.

Với thế lực của Đường Văn Viễn ở Hồng Kông, thật không sợ phiền toái gì, không nói đến thân phận của hắn trước kia ở Thanh bang, ngay cả hiện tại, trong tay nắm giữ phần tài sản, cũng đủ làm cho bất luận kẻ nào đều không dám khinh thường.

- Đi Hồng Kông?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút,

- Đúng vậy, mình ở lại Bắc Kinh sợ thân nhân bị liên lụy, nhưng ra khỏi Bắc Kinh này, vậy sinh tử có mạng này mà đầu, thuật pháp nước ngoài tuy rằng lợi hại, mình cũng không có gì phải sợ bọn họ!

Đường Văn Viễn nở nụ cười, có chút ngạo nghễ nói:

- Cậu nói gì vậy? Tôi cũng sắp tám mươi, thì sợ gì liên lụy không liên lụy, hơn nữa, tới Hồng Kông có người muốn đụng đến lão già khọm này, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tuy rằng năm đó sang đến Hồng Kông, Thanh bang đã chia làm nhiều bang phái, nhưng những đại lão bang phái hiện tại, đều là văn bối của Đường Văn Viễn, mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, đều cũng tới cửa bái kiến ông ta.

Cho nên cho dù có người từ bên ngoài vào Hồng Kông muốn gây chuyện với Đường Văn Viễn, thì cường long không áp nổi rắn

độc, chắc chắn phải được bang phái bản địa Hồng Kông thông qua. Như vậy, ở Hồng Kông chỉ cần phát sinh động tĩnh gì, Đường Văn Viễn đều có thể lập tức biết được.

Giống như là mấy năm trước, con em siêu cấp phú hào Hồng Kông nhiều lần bị bắt cóc, sau đó bị yêu cầu tiền chuộc lớn, lúc ấy phú hào Hồng Kông cơ hồ mỗi người đều cảm thấy bất an, đua nhau mời bảo kê quốc tịch nước ngoài.

Nhưng không ai dám động vào Đường gia, đây là bởi vì vị được gọi là là “Đại phú hào” đó, nguyên là một cái gốc của xã hội đen Hồng Kông, biết rõ địa vị của Đường Văn Viễn ở trong các bang phái Hồng Kông, không ai dám chọc vào.

Nghe Đường Văn Viễn nói vậy, Diệp Thiên trầm ngâm một hồi, gật đầu nói:

- Cũng hay, nhà mới mua của ông vẫn chưa ở à? Đến lúc đó cho tôi ở một thời gian đi, tôi sẽ giúp ông trấn trạch.

- Được, tôi bảo người chuẩn bị cho cậu một chút, ngày mai chúng ta đi!

Đường Văn Viễn liên tục gật đầu, có thể mời được Diệp Thiên xem phong thủy cho hẳn, đây tuyệt đối là niềm vui ngoài ý muốn.

- Đúng rồi, thanh Yển Nguyệt Dao của tôi không biết ông có cách nào mang ra ngoài không? Ngoài ra còn cả Mao Đầu, tôi cũng muốn mang nó qua, không biết được không?

Bất kể là thuật pháp quốc nội hay là thuật pháp Đông Nam Á, đều không liên quan đến vũ khí hiện đại, còn Yển Nguyệt Dao chính là hung khí, dùng để giao đấu giết địch tuyệt đối không người nào có thể ngăn, hơn nữa cũng có thể phá giải một số tà thuật.

Còn Mao Đầu thì là khắc tinh của những độc chất và côn trùng kia, Diệp Thiên phát hiện, từ sau khi Mao Đầu đến Tứ Hợp Viện, bất kể là Tứ Hợp Viện cũ hay mới, những con rết hay loài bò sát linh tinh liền tuyệt chủng.

- Mao Đầu cũng cho đi Hồng Kông? Được, được chứ!

Luôn ngồi bên cạnh nghe ông nội nói chuyện cùng Diệp Thiên, Đường Tuyết Tuyết nghe được Diệp Thiên muốn cho Mao Đầu đi Hồng Kông, không khỏi cao hứng nhảy dựng lên, tại đây trong thời gian hơn một tháng, làm bạn với cô nhiều nhất, không thể nghi ngờ chính là Mao Đầu.

Đường Văn Viễn sờ sờ đầu cháu gái yêu, nói:

- Vấn đề này không lớn, máy bay tư nhân của ông đang đậu ở Bắc Kinh, sáng mai ông đi tìm người có giấy phép lái máy bay, hẳn là có thể mang được.

- Sư phụ, con cũng muốn cùng sư phụ đi Hồng Kông!

Chu Khiếu Thiên không biết khi nào cũng đã về tới trung viện, về mặt khẩn cầu nhìn Diệp Thiên, người trẻ tuổi luôn muốn đi ra nước ngoài trải nghiệm, hưởng chi là Hồng Kông đại đô thị quốc tế chứ?

- Lần này không được, lần sau có cơ hội ta nhất định mang ngươi đi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, lần này cũng không phải là hắn đi Hồng Kông du lịch, quá trình người trong kỳ môn đấu pháp hung hiểm vô cùng, Diệp Thiên có thể tự bảo vệ mình, nhưng cũng không dám nói có thể bảo vệ an toàn người bên cạnh, nếu không hẳn cũng không cần phải rời khỏi Bắc Kinh.

- Được rồi, sư phụ, lần sau người phải mang con đi nhé!

Chu Khiếu Thiên tội nghiệp nhìn về phía Diệp Thiên.

Trong khoảng thời gian này Đường Tuyết Tuyết và Chu Khiếu Thiên cũng rất thân, lập tức nói:

- Anh Khiếu Thiên, lần sau em mời anh đi.

- Được rồi, Khiếu Thiên, ngươi đi gọi điện thoại cho ba ta, bảo họ tối tới dùng cơm, ta mệt, đi nghỉ ngơi chút!

Diệp Thiên khoát tay, đi về hậu viện, hôm nay thông mạch cho Đường Tuyết Tuyết cơ hồ đã tiêu hao hết công lực toàn thân của hắn, cần điều dưỡng thật tốt.

Nhất là nghe được tin Tống Hiểu Long đi Thailand mời Đài Đà, trong lòng Diệp Thiên cũng xuất hiện một tia báo động, hắn cần bảo trì thể lực dồi dào nhất, để ứng phó những chuyện xảy ra bất ngờ.

Đợi cho Diệp Thiên ngồi dưỡng khí xong, sắc trời đã hoàn toàn đen lại, hậu viện yên tĩnh như lúc ban đầu, trung viện thì náo nhiệt vô cùng.

Bởi vì ngoài mấy người ở Tứ Hợp Viện cũ, cả nhà bác Hai của Diệp Thiên cũng đã tới, tiểu Tuấn Hàn đang truy đuổi Mao Đầu, khiến

cho nó xù hết lông lên.

Nghe trung viện truyền đến tiếng ồn, trong lòng Diệp Thiên dâng lên một chút lo lắng.

Thuở nhỏ cùng với cha sống dựa vào nhau, trong lòng Diệp Thiên vốn là có chút lãnh đạm, nhưng từ khi về Bắc Kinh định cư, Diệp Thiên cũng từ từ quen cảm giác được thân nhân che chở.

- Thuật pháp nước ngoài, hừ, Tổng Hiểu Long!

Trong mắt Diệp Thiên xuất hiện một tia lạnh, hấn ước gì Tổng Hiểu Long lần này cùng Đài Đà đi Hồng Kông, sẽ dễ giải quyết hơn.

Phải biết rằng, thi triển thuật pháp cũng bị hạn chế bởi không gian và thời gian, cái gọi là cách ngàn dặm lấy mạng người, chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Với công lực của Diệp Thiên hiện tại, miễn cưỡng có thể thi triển thuật pháp trong phạm vi trăm dặm, vượt qua phạm vi này thì lực không đạt được, nếu không hấn hoàn toàn có thể dồn Tổng Hiểu Long vào chỗ chết.

Thuật pháp nước ngoài cũng là như thế, muốn muốn đối phó Diệp Thiên, nhất định phải ở nơi nào gần hấn, nếu Đài Đà có thể ở Thailand mà gây ảnh hưởng đến Diệp Thiên, vậy hấn không phải là người, mà là thần.

- Ranh con, thật không biết điều gì cả, cả nhà đều chờ con ra ăn cơm đây.

Nhìn thấy con đi ra từ hậu viện, Diệp Đông Bình cười mắng, nhưng ông biết hôm nay Diệp Thiên đã thông dương mạch cho Đường Tuyệt Tuyệt cũng là một muốn chết rồi, nên không nói thêm cái gì.

Lúc ăn cơm Diệp Thiên đề cập chuyện muốn đi Hồng Kông, cả nhà cũng đều cho là hấn được Đường Văn Viễn mời, cũng không để ý, chỉ có Diệp Đông Lan căn dặn Diệp Thiên phải chú ý an toàn.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên điện thoại cho Đỗ Phi, bảo cho hấn biết tin mình đi Hồng Kông, để cho tin này được truyền ra. Còn Đỗ Phi làm như thế nào, Diệp Thiên sẽ không lo, đệ tử Hồng Môn có mặt trên toàn thế giới, hấn tự nhiên có biện pháp của mình.

Đường Văn Viễn thì lại tự mình ra mặt tìm ngành tương quan, làm công tác chuẩn bị khi Diệp Thiên với hấn mang theo bảo đao vào Hồng Kông, chuyện này đối với người bình thường có lẽ khó ngang lên trời, nhưng vì Đường lão gia ra mặt, chỉ là việc rất nhỏ thôi.

Tối buổi trưa, Đường Văn Viễn đứng ở sân bay thủ đô, lên máy bay tư nhân rồi rời khỏi Bắc Kinh, chờ theo Diệp Thiên và mấy người bay tới Hồng Kông.

- Lão Đường, những người có tiền các ông thật sự là xa xỉ, một máy bay riêng thế này ít nhất cũng mấy ngàn vạn nhỉ?

Nhìn thấy thảm quý dưới chân, ngồi trên ghế sa lon bằng da thật của Italy, Diệp Thiên thờ dãi, vốn cho là mình có mấy ngàn vạn đã thực giỏi lắm, nhưng so với Đường Văn Viễn, bản thân thật sự chỉ như tên ăn mày!

Những thứ không nói đâu xa, chỉ riêng cái máy bay này và mấy tiếp viên hàng không xinh xắn đứng cạnh, có thể khiến Diệp Thiên cảm nhận mình nghèo rớt mồng tơi.

- Ha ha, không đáng là bao đâu!

Đường Văn Viễn cười cười, máy bay riêng của ông ta cũng tốn hơn hai ức đô la Hồng Kông, mua được từ một công ty chế tạo máy bay của Mỹ, nhưng với tuổi và thân phận của ông ta, đương nhiên sẽ không khoe khoang với Diệp Thiên làm gì.

Đường Văn Viễn nhìn về Diệp Thiên, đột nhiên nói:

- Diệp Thiên, với bản lĩnh của cậu, muốn mua máy bay loại này cũng không phải việc khó, hay là ... tôi tặng cho cậu?

Nghĩ lại chuyện một thời gian trước, ở Tứ Hợp Viện, Diệp Thiên nhắc mình có cái hạn khi tám mươi ba tuổi, trong lòng Đường Văn Viễn cũng có chút lo lo, hẳn ước gì Diệp Thiên thốt ra yêu cầu tài chính từ mình.

Nhưng ông ta thốt ra lời này, cũng khiến mấy tiếp viên hàng không xinh đẹp và tuổi còn trẻ bên cạnh, nhất thời lộ ra bộ mặt không thể tưởng tượng nổi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 299

Mới Tới Xứ Người

Ban đầu, Diệp Thiên nói chuyện cùng Đường Văn Viễn, khẩu khí cũng đã khiến mấy tiếp viên hàng không xinh xắn kinh ngạc không hiểu sao, nhưng các cô đã được huấn luyện rất nghiêm khắc, khi ông chủ nói chuyện, luôn luôn phải là vào tai trái ra tai phải.

Nhưng trước mắt nghe được Đường Văn Viễn lại định tặng không máy bay này cho Diệp Thiên sử dụng, trong lòng mấy tiếp viên hàng không này thật khiếp sợ, biểu hiện ngay tại trên mặt, bởi vì các cô hiểu rất rõ giá trị cái máy bay này.

Phải biết rằng, loại máy bay này, toàn bộ thế giới chỉ có năm mươi cái, riêng máy bay đã là hơn ba nghìn vạn đôla, còn không tính là đồ trang sức đắt giá bên trong máy bay, toàn bộ cộng lại chỉ sợ cũng cần đến bốn trăm ngàn đôla.

Mà một máy bay đáng tiền như thế, với Đường Văn Viễn cứ như một món đồ chơi, thuận miệng liền tặng cho người ta, không thể không khiến cho mấy tiểu thư xinh đẹp này mơ tưởng hảo huyền ở trong lòng.

- Haiz, ông tặng máy bay cho tôi thì tôi cũng không dùng nổi, tốt nhất là thôi đi.

Diệp Thiên cũng chú ý thấy biểu hiện của mấy tiếp viên hàng không đứng ở đối diện hắn, lúc nói chuyện hắn cũng không tiếp tục gọi Đường Văn Viễn là lão Đường nữa.

Ở quốc nội, danh tiếng Đường Văn Viễn có thể có người không biết, nhưng ở Hồng Kông, ông ta tuyệt đối thuộc loại người có thể ra vào các ban ngành chính phủ, thân phận địa vị không phải bình thường.

Những thứ không nói đâu xa, chính là khi Đường Văn Viễn xuất hành, những phóng viên rình mò bên người thậm chí còn hơn cả minh tinh, Diệp Thiên nói chuyện vô ý, chỉ sợ cũng sẽ được lên báo Hồng Kông.

Đường Văn Viễn cũng ý thức được mấy tiếp viên hàng không đứng ở bên cạnh, hắn và Diệp Thiên trao đổi có nhiều bất tiện, khoát

tay nói:

- Được rồi, nơi này không có việc gì, các cô đi nghỉ ngơi đi.

- Vâng, thưa Đường tiên sinh!

Một tiếp viên hàng không đứng đầu lên tiếng, dẫn theo ba người khác vào phòng nghỉ cho nhân viên, hơn nữa còn đóng chặt cửa lại.

- A Ví, người tuổi trẻ kia là ai nhỉ? Còn dám kêu ông chủ là lão Đường?

- Tôi đoán chừng là đại nhân vật ở nội địa chăng? Bằng không ai dám xưng hô như vậy với Đường tiên sinh?

- Tôi thấy không giống, những công tử ăn chơi ăn nói đâu có như vậy, các cô không biết đấy, người trẻ tuổi kia còn đem đại đao máy bay, thật là phong độ!

Mấy cô gái vừa vào đến phòng nghỉ, nhất thời lú rú nghị luận, vừa rồi nghe Đường Văn Viễn cùng Diệp Thiên nói chuyện, các cô đã thấy bị chấn động rất lớn.

Nhưng mấy cô gái đoán già đoán non, cũng không hiểu được nhân vật mang theo đại đao lên máy bay, rốt cuộc là thân phận gì.

- Diệp Thiên, đến Hồng Kông, tôi còn có chút việc muốn phiền cậu...

Đợi cho bốn tiếp viên hàng không vào đến khoang nhân viên, Đường Văn Viễn nhìn về phía Diệp Thiên.

- Chuyện gì?

Diệp Thiên ngẩng đầu nói tiếp:

- Nhưng lão Đường, tôi nói thật với ông, lần này đi Hồng Kông là tôi muốn giải quyết một chuyện, đến lúc đó tốt nhất ông không nên quá thân cận với tôi!

- Diệp Thiên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Lão Đường tôi ở Hồng Kông nói chuyện vẫn còn có chút trọng lượng, có chuyện gì tôi giúp cậu giải quyết, không được sao?

Nhìn thấy Diệp Thiên mang theo thanh Yên Nguyệt Dao, trong lòng Đường Văn Viễn hơi cảm giác không ổn, tuy rằng ông ta xuất thân giang hồ, nhưng hiện tại là thời đại nào? Người khác muốn tìm anh gây phiền toái, còn sử dụng vũ khí lạnh sao?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Lão Đường, chuyện này ông không nên nhúng tay vào, hơn nữa cũng không biết đối phương sẽ tới hay không!

Đỗ Phi đã nói cho Diệp Thiên biết Tống Hiểu Long đi Thailand tìm Đài Đà, nhưng Đài Đà có đồng ý ra tay hay không, ngay cả người đệ tử của Đỗ Phi kia cũng không biết, Diệp Thiên cũng sợ liên lụy tới người nhà, nên chuẩn bị trước mà thôi.

Hắn bảo Đỗ Phi phao tin mình ở Hồng Kông một tháng, chắc chắn cho dù Đài Đà không đến, Tống Hiểu Long cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Phải biết rằng, chuyện kiểm tra và giám sát với người nước ngoài ở quốc nội tương đối nghiêm khắc, một vài người ở nước ngoài có thân thế cao, về nước cũng bị các ban ngành tương quan xét duyệt, muốn làm chuyện gì cũng không dễ dàng.

Nhưng Hồng Kông là một nơi tự hội quốc tế, mỗi ngày người ngoại quốc đến rồi đi vô số kể, nơi này, muốn đưa máy sát thủ vào cũng sẽ không khiến cho ngành tương quan chú ý.

- Được, lão Đường, ông nói một chút chuyện gì muốn tôi hỗ trợ đi.

Thấy vẻ mặt không hề lưu tâm của Đường Văn Viễn, Diệp Thiên cũng không còn nhiều lời, kỳ môn giang hồ quá xa rời cuộc sống người thường, cho dù người như Đường Văn Viễn cũng không cách nào nhúng tay vào.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn nói:

- Là thế này, tôi có một ông bạn, bị người ta bắt cóc trong khoảng năm 1990, đã qua tám năm đều không có tin tức gì, tôi nghĩ nhờ cậu xem giúp, xem ông ta còn sống hay không?

- Người nào vậy?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, tiện đà cười nói:

- Lão Đường, vừa rồi không phải ông nói ở Hồng Kông ông có địa vị như thế nào đó sao? Vì sao ngay cả chút chuyện ấy cũng

không làm được?

- Mấu chốt là bọn chúng không phải người Hồng Kông, bằng không tôi lại không có biện pháp sao?

Đường Văn Viễn cười khỏ một tiếng, chỉ vào một quyển tạp chí trên bàn trà, nói:

- Cậu xem đi, chính là chồng của ba ấy, ôi, bạn bè đã vài chục năm rồi, nếu cậu có cách thì giúp một tay đi!

- Tạp chí Forbes?

Diệp Thiên cảm lấy xem, là tạp chí tiếng Anh, mặc dù hẳn không học xong đại học, nhưng Anh ngữ vẫn nói được không tồi, đọc cũng không cảm thấy quá sức.

Nhưng trong những năm 1998 này, tạp chí Forbes ở quốc nội cũng không có nổi tiếng, Diệp Thiên lần đầu tiên nhìn thấy tên này, một vài số liệu bên trong khiến cho hắn chú ý.

- Cừ thật, một phụ nữ mà xếp trong hạng 10 người giàu nhất Châu Á, lão Đường, bà ấy còn mạnh hơn so với ông đấy!

Xem hết giới thiệu vắn tắt về người đàn bà trong ảnh chụp mà Đường Văn Viễn chỉ vào, Diệp Thiên không khỏi chặc lưỡi.

- Có tiền cũng chưa chắc đã là chuyện tốt đâu! Ông bạn của tôi từng bị bắt trong những năm tám mươi, chỉ hơn một nghìn vạn đôla tiền chuộc. Người không có việc gì. Nhưng đến năm 1990 bị bắt cóc lần nữa, liền không còn có tin tức của ông ta.

Đường Văn Viễn lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Mấy chục tỷ gia sản, giờ lại thành mằm tai hoạ, cũng đã không ít năm, vậy mà vẫn không thoát ra được.

- Những năm 80 đã đòi chuộc đến hơn 1000 đôla? Lão Đường, ở Hồng Kông, chuyện bắt cóc người giàu có, có phải đường tắt để phát tài hay không?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, những năm 80, hơn 1000 vạn đôla, nếu là hiện tại, ít nhất cũng phải trăm triệu đấy chứ? Bọn bắt cóc vợ vét tài sản này còn phát tài nhanh hơn so với cướp ngân hàng!

- Phát tài thì nhanh, nhưng chết cũng mau.

Đường Văn Viễn nghe vậy cười lạnh một tiếng.

Sau khi người bạn của ông ta bị bắt cóc, Hồng Kông lại xuất hiện một vụ bắt cóc phú hào khác, hơn nữa nhiều lần gây án thành công, tiền chuộc cao hơn mười triệu đô la Hồng Kông, đã đánh động các phú hào Hồng Kông.

Nhưng ngay tại năm đó đội bắt cóc kia cũng bị bắt hết, hơn nữa Đường Văn Viễn cũng có được tin rất chuẩn, 5 tên thủ phạm không lâu sau đã bị xử bắn.

- Ha ha, có đôi khi hiểm họa ở khắp nơi!

Diệp Thiên cười cười, nói một câu không đầu không đuôi, nhìn về phía Đường Văn Viễn, nói:

- Đến lúc đó ông hãy sắp xếp cho người đó đến gặp tôi nhé, nhưng chỉ 3 ngày kể từ ngày tôi tới Hồng Kông, qua ba ngày này, tôi không gặp người lạ!

Diệp Thiên ước chừng nhiều nhất ba ngày, Tổng Hiệu Long cũng sẽ có phản ứng, nếu khi đầu pháp lại có người ngoài, Diệp Thiên khó tránh sẽ bị phân tâm, cho nên mới đưa ra cái yêu cầu như vậy.

- Được, sáng mai tôi sẽ sắp xếp, nhân tiện cũng giới thiệu cho cậu mấy ông bạn của tôi.

Nói tới đây, Đường Văn Viễn cười khỏ một tiếng,

- Sáng mai cậu cũng đừng kêu tôi lão Đường nhé, truyền đi ra thì mặt mũi tôi cũng chẳng còn.

Sau hơn ba giờ bay, máy bay riêng của Đường Văn Viễn đáp xuống sân bay Hồng Kông, máy bay vừa mới dừng lại, một chiếc xe bọc thép đã dừng ở bên cạnh máy bay.

- Quả nhiên là Phương Nam, thời tiết thật đúng là nóng hơn!

Mang theo Yên Nguyệt Dao vừa mới đi xuống máy bay, Diệp Thiên cũng cảm giác một hơi nóng tràn đến, so sánh với sức xuân đạt dào thành Bắc Kinh hiện nay, nói này cũng đã được coi là mùa hè.

- Chít chít... Chít chít!

Mao Đầu vốn được Đường Tuyết Tuyết ôm vào trong ngực, lại càng không kiên nhẫn với thời tiết này, như tia chớp từ trong lòng Đường Tuyết Tuyết phóng ra, dùng tiểu móng vuốt tứ chi gắt gao bám vào Yên Nguyệt Dao, cũng không chịu buông nữa.

Đường Tuyết Tuyết bất mãn nhìn Mao Đầu, thấp giọng than thở nói:

- Mao Đầu hư, không cho chị ôm, chị sẽ không cho ăn cá!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Tuyết Tuyết, cá thì không thể thiếu, bằng không Mao Đầu sẽ phát cáu.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đường Tuyết Tuyết vội vàng nói:

- Không đâu, anh Diệp Thiên, nhà mà ông nội mua có hai cái bể bơi, có thể thả thật nhiều cá vào!

- Không ngờ ta mua biệt thự như thế, lại chính là cho các người nuôi cá hả?

Lời nói của cháu gái khiến Đường Văn Viễn dở khóc dở cười. Sau khi đưa Diệp Thiên lên xe, trực tiếp chạy tới biệt thự lưng chừng núi.

Xe chạy nhanh đến lưng chừng núi, Diệp Thiên nhìn bốn phía và đánh giá, nhìn không được khen:

- Nơi này tốt đấy, nước trong xanh chạy vòng, là một chỗ phong thủy tụ tiền bạc châu báu nhé!

Tục ngữ nói nơi may mắn không thể không có nước, trước khi xem núi cần xem nguồn nước, có núi mà không có nước không được. Nơi này Sơn Thủy đều đạt, khí thế phi phàm, lại có nước chảy suốt, ở nơi này, muốn không phát tài cũng khó khăn.

Trên đường lên núi, có thể thấy một vài vọng gác, bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt, nhưng khi nhìn thấy chiếc xe này và giấy thông hành phía trước xe, cả chặng đường đều không ngừng lại.

- Nơi tốt, tôi hỏi chút, phía dưới kia có vài tòa biệt thự đều là bán hả? Đến khi tôi có tiền cũng tới mua một căn!

Xe chạy qua lưng chừng núi, Diệp Thiên thấy một loạt biệt thự, hẳn có thể cảm giác được, bên trong dường như cũng chưa có người ở.

Đường Văn Viễn nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Những tòa nhà đó chỉ cho thuê chứ không bán, nhưng nếu cậu muốn mua, tôi sẽ chọn cho cậu chỗ tốt hơn.

- Thôi, tôi chỉ nói đùa vậy mà thôi, nơi như vậy tôi cúng ở không nổi.

Diệp Thiên lác lác đầu, nơi này phong thủy mặc dù rất tuyệt, nhưng cũng không phải người bình thường có thể ở được, có những người số mệnh không hợp mà cố tình vào ở, ngược lại sẽ gây tai họa cho mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhãn Quyển 4

- Chương 300: Khu Nhà Cao Cấp
- Chương 301: Vụ Án Cũ
- Chương 302: Múa Đờc Đào Thì Tôi Sẽ Phục
- Chương 303: Thủy Bất Bất Nhập
- Chương 304: Ngọn Nguồn
- Chương 305: Tà Gia Tuấn
- Chương 306: Môn Chủ
- Chương 307: Ân Oán
- Chương 308: Nãi Tha Tín, Cát Vương Tổ Tây
- Chương 309: Uy Lực Của Yên Nguyệt Đào
- Chương 310: Gậy Ông Đập Lung Ông (P1)
- Chương 311: Gậy Ông Đập Lung Ông (P2)
- Chương 312: Gậy Ông Đập Lung Ông (P3)
- Chương 313: Nhập Cư Trái Phép
- Chương 314: Đấu Pháp (P1)
- Chương 315: Đấu Pháp (P2)
- Chương 316: Đấu Pháp (P3)
- Chương 317: Đấu Pháp (P4)
- Chương 318: Đấu Pháp (P5)
- Chương 319: Đấu Pháp (P6)
- Chương 320: Đấu Pháp (P7)
- Chương 321: Đấu Pháp (P8)
- Chương 322: Suy Luận
- Chương 323: Giải Quyết Hậu Quả Êm Đẹp
- Chương 324: Sát Thủ (P1)
- Chương 325: Sát Thủ (P2)
- Chương 326: Sát Thủ (P3)
- Chương 327: Kích Độc
- Chương 328: Pháp - Lữ - Tài - Địa
- Chương 329: Nguyên Thạch
- Chương 330: Văn Loan Hùng
- Chương 331: Cược Thạch
- Chương 332: Đấu Giá
- Chương 333: Đồ Tàng
- Chương 334: Giải Thạch
- Chương 335: Rủi Ro
- Chương 336: Mắt Cửa (P1)
- Chương 337: Mắt Cửa (P2)
- Chương 338: Xem Bói

[Chương 339: Giải Què](#)
[Chương 340: Giải Què \(2\)](#)
[Chương 341: Lời Mời](#)
[Chương 342: Giới Giải Trí](#)
[Chương 343: Chặt Đứt Tay](#)
[Chương 344: Đạo Diễn Trương](#)
[Chương 345: Va Miếng](#)
[Chương 346: Kiên Sơ](#)
[Chương 347: Tìm Người \(Thương\)](#)
[Chương 348: Tìm Người \(Ha\)](#)
[Chương 349: Lô Tin Tức](#)
[Chương 350: Đinh Vị](#)
[Chương 351: Xóm Vạn Chài](#)
[Chương 352: Thị Hải](#)
[Chương 353: Sát Khí Đêm Mưa \(P1\)](#)
[Chương 354: Sát Khí Đêm Mưa. \(P2\)](#)
[Chương 355: Âm Sát \(Thương\)](#)
[Chương 356: Âm Sát \(Trung\)](#)
[Chương 357: Âm Sát \(Ha\)](#)
[Chương 358: Gió Thổi Mây Bay \(Thương\)](#)
[Chương 359: Gió Thổi Mây Bay \(Trung\)](#)
[Chương 360: Gió Thổi Mây Bay \(Ha\)](#)
[Chương 361: Đại Sư Huỳnh \(Thương\)](#)
[Chương 362: Đại Sư Huỳnh \(Trung\)](#)
[Chương 363: Đại Sư Huỳnh \(Ha\)](#)
[Chương 364: Bí Ẩn \(Thương\)](#)
[Chương 365: Bí Ẩn \(Trung\)](#)
[Chương 366: Bí Ẩn \(Ha\)](#)
[Chương 367: Xuất Sơn](#)
[Chương 368: Không Then Với Lòng](#)
[Chương 369: Thù Lao \(P1\)](#)
[Chương 370: Thù Lao \(P2\)](#)
[: Chương 371](#)
[Chương 372: Về Nhà](#)
[Chương 373: Truyền Bí Thuật](#)
[Chương 374: Xã Đoàn](#)
[Chương 375: Hội Võ Thuật](#)
[Chương 376: Chiến Thiếp](#)
[Chương 377: Park Kim Hee](#)
[Chương 378: Khuyên Giải](#)
[Chương 379: Karate \(Thương\)](#)
[Chương 380: Karate \(Ha\)](#)
[Chương 381: Đông Bắc Hồ Gia](#)
[Chương 382: Món Ăn](#)
[Chương 383: Cái Tát Trời Giáng](#)

Chương 384: Xui Xẻo

Chương 385: Hồ Tơ Điều Tra

Chương 386: Thâm Văn

Chương 387: Đánh Lên Cảnh Sát

Chương 388: Càng Làm To Chuyện

Chương 389: Chủ Nhiệm Tiết

Chương 390: Bài Học Kinh Nghiệm

Chương 391: Âm Hồn Bất Tấn

Chương 392: Rút Được Đạo Ra Thì Coi Như Người Thắng

Chương 393: Báo Cáo

Chương 394: Bài Tế Sư Phụ

Chương 395: Cả Đời Không Qua Lại Với Nhau

Chương 396: Đông Bắc Kỳ Môn

Chương 397: Hơi Thở Sinh Mệnh

Chương 398: Thuật Dẫn Hồn

Chương 399: Cội Nguồn

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 300

Khu Nhà Cao Cấp

Ở 1 nơi cách không xa đỉnh ngọn núi, xe rẽ vào 1 ngã ba, đi đến phía trước 40, 50 mét, sau khi đi qua 3 cánh cửa điện tử thì dừng trước 1 căn biệt thự.

Căn biệt thự này nằm ở lưng chừng 1 sườn núi, ở chỗ sườn núi này cũng chỉ xây đúng 1 tòa nhà này thôi. Xung quanh cảnh lá cây cỏ thụ nhiệt đới xum xuê, nếu nhìn từ trên cao xuống chỉ có thể nhìn thấy 1 góc của biệt thự.

- A Đình, mở cửa!

Diệp Thiên biết người lái xe tên là A Đình, vì Đường Văn Viễn ở Bắc Kinh hơn 1 tháng, A Đình lại không thể vào Tứ Hợp Viên nên Đường Văn Viễn phải để ông ta trở về Hồng Kông.

A Đình cầm 1 chiếc chìa khóa điều khiển từ xa ra, ấn xuống 1 cái, cửa sắt biệt thự chậm chậm mở ra. Đập vào mắt là 1 vườn hoa rộng lớn mà vô cùng đẹp, còn ở bên trái cửa sắt lại là 1 gara.

- Diệp Thiên, mặc dù tôi không sống trong căn nhà này, nhưng mỗi ngày đều có người đến dọn dẹp, tất cả mọi đồ dùng sinh hoạt bên trong đều đầy đủ cả, cậu xem còn thiếu thứ gì thì cứ nói với A Đình, để ông ấy giải quyết!

Vì muốn cho Diệp Thiên tiện quan sát căn biệt thự này, Đường Văn Viễn cũng không ngồi trên ô tô nữa, mà cùng Diệp Thiên chậm rãi đi vào trong biệt thự.

Đi đến chỗ lan can được điêu khắc bằng đá cẩm thạch, Đường Văn Viễn chỉ xuống phía dưới nói:

- Diệp Thiên, phía bắc đó là vịnh Victoria, phía nam là biển, đến tối bên đó sẽ thấy đèn đuốc sáng trưng, cảnh sắc cũng không tệ đâu!

- Đầu chi là không tề, mặt hướng về biển, ngày xuân hoa nở, người giúp ông xem thuật phong thủy tòa nhà này năm đó đúng là 1 vị cao nhân đấy!

Diệp Thiên khen 1 câu, nói tiếp:

- Lão Đường, căn nhà này của ông phong thủy rất tốt, dùng thuật ngữ phong thủy của chúng tôi mà nói thì chính là bố cục “đón tiền vào kết”, trên căn bản là không có gì phải thay đổi!

Mặc dù còn chưa xem bố cục và bài trí trong biệt thự, nhưng chỉ cần xem phong thủy ở bên ngoài căn biệt thự này thôi, Diệp Thiên cũng đã nhìn ra 1 số gợi ý rồi, người có thể bày ra phong thủy của tòa biệt thự này, tất nhiên không thể phạm những lỗi nhỏ được.

Diệp Thiên có thể nhìn ra chỗ sườn núi này vốn không bằng phẳng rộng rãi, nhưng sau khi được đào vào thì trở nên bằng phẳng, chỗ đất vốn lở ra phía trước nhìn giống như môi của ngọn núi, có thể tích tụ, không làm tiêu tan long khí.

Trong kinh thuật có câu “trước nhà mà không có chỗ trống thì con cháu ít”. Cái gọi là “chỗ trống” tức là chỗ đất trống trước chỗ ở, tức là chỗ đất hình môi ở trước tòa nhà.

Chức năng “môi” của tòa nhà là có thể che lấp chỗ trước sườn dốc mà người trong tòa nhà không nhìn thấy được, cảm nhận được sự yên ổn cho nên xây dựng nền môi, là 1 cách để hòa giải quyền sát sinh, chỗ nhân tạo này hẳn là công lớn của thầy phong thủy.

Hơn nữa toàn nhà này còn ở chỗ “sông núi bao bọc”. Ngọn núi này bằng mà nghiêng, trong ngũ hành thuộc thổ, thổ có thể sinh “vạn vật”, có thể nắm giữ khí vật chất của chủ nhân, do sườn núi dốc nên nắm giữ tiền tài của chủ nhân.

- Chỗ “sông núi bao bọc” trực tiếp nhận được thuần khí của sơn thủy, bất luận là từ góc độ của từ trường học, mỹ học hay là tâm lý học thì thực sự là 1 sự lựa chọn lý tưởng.

Bởi vậy nên nhân sĩ tài giỏi thời cổ đại ẩn mình trong rừng sâu, dân cư các quốc gia giàu có phát triển đều di chuyển đến chỗ ngoại ô sơn thủy, đây đều là vì hiểu sâu sắc tam học vị phong thủy.

- Ha ha, căn biệt thự này trước kia do Tả đại sư xem phong thủy nên ta mới đồng ý xây đấy.

Nghe thấy Diệp Thiên khen ngợi phong thủy căn biệt thự này đẹp, nếp nhăn trên mặt Đường Văn Viễn như nở hoa vậy.

- Tả đại sư, rất nổi tiếng ở Hồng Kông à?

Diệp Thiên tiện miệng hỏi, nhìn bố cục phong thủy của tòa nhà này, người xem phong thủy lúc đầu có thể được gọi bằng hai từ đại sư.

Đường Văn Viễn gật đầu nói:

- Đương nhiên rất nổi tiếng, thế nhưng mấy năm nay ông ấy rất ít khi ra ngoài giúp người khác xem phong thủy, đợi 1 thời gian nữa tôi hẹn với ông ấy, xem có thể gặp mặt cậu được không?

- Được, có thời gian thì nhất định tôi sẽ gặp.

Diệp Thiên đồng ý, với địa vị Đường Văn Viễn ở Hồng Kông này mà cũng không dám đảm bảo với Diệp Thiên cho thấy địa vị của Tả đại sư này cao cỡ nào.

- Cậu ở đây cũng không vấn đề gì, ngồi ở phía tây nhìn sang phía khách sạn Đông Tài Tinh, tòa nhà nghiêng bằng đối xứng, địa hình đất dựa vào núi tạo thành bố cục kim thổ tương hổ.

Diệp Thiên đứng trước lầu chính quan sát 1 hồi, nói:

- Đi thôi, vào trong phòng xem xem, thanh Yển Nguyệt Dao của tôi mà để trong này 1 thời gian, có thể trấn giữ nhà ông trong vòng 30 năm không sợ ngoại tà xâm nhập.

Sau khi xem xong phong thủy bên ngoài, Diệp Thiên múa may thanh Yển Nguyệt Dao trong tay, khiến cho A Đinh xách hành lý đi đằng sau lập tức trở mắt ra nhìn.

Vừa rồi vì ra vẻ nịnh bợ trước mặt “ông chủ nhỏ” A Đinh vội vàng muốn đi lấy thanh Yển Nguyệt Dao, thế nhưng không ngờ thanh đao suýt đập nát chân mình. Thế mà mắt thấy tay Diệp Thiên cầm rất nhẹ nhàng, không thể khiến ông ta không tâm phục khẩu phục.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn dò hỏi:

- Diệp Thiên, cậu... thanh đao này, cũng là 1 món pháp khí à?

- Pháp khí? 10 món pháp khí cũng không đổi được 1 thanh đao này đâu.

Diệp Thiên bĩu môi, xoay mặt nhìn Đường Văn Viễn rất quyết liệt, vội vàng nói:

- Lão Đường, ông không cần phải nghĩ đâu, thanh đao này trong tay của tôi là 1 thứ bảo bối, nếu mà ông cầm thì lại là 1 thứ bùa đòi mạng đấy!

Diệp Thiên nói những lời này không phải là nói phét, pháp khí loại tấn công, không phải là thứ mà người thường có thể có được, nếu không trấn áp được sát khí trong nó, thế nghĩa là tự chuốc họa vào thân.

- Tôi chưa nói là muốn có nó mà, sao cậu phải căng thẳng như thế?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Đường Văn Viễn cười khan mấy tiếng, cùng Diệp Thiên đi vào phòng chính trong biệt thự.

Những biệt thự giống như của Đường Văn Viễn này nếu như ở nước ngoài thì quả thực nó có thể được gọi là 1 tòa thành, toàn căn biệt thự cao 4 tầng, diện tích mỗi tầng cũng đến 1200 mét vuông.

4 tầng tòa nhà cộng với những nơi như vườn hoa, bể bơi, ga ra, tắm Hammam và đài ngắm cảnh ở bên ngoài cũng có thể sáng ngang với những tòa thành nổi tiếng ở nước ngoài.

Sau khi vào cửa chính là 1 căn phòng khách rộng lớn vô cùng, trên sàn nhà và đèn trang trí trên trần nhà thì xa hoa vô cùng, ở cửa còn có 1 cái quầy Bar thật lớn, xem ra chủ nhân trước của tòa nhà thường xuyên tiếp khách ở đây.

- Tầng 1 là phòng tiếp khách, những đồ trong nhà kia tôi còn chưa kịp thay, Diệp Thiên, tầng 2 là phòng ngủ của chủ nhân, chần chệm bên trong đều là đồ mới, cậu ngủ ở tầng 2 đi!

Đường Văn Viễn hôm qua đã gọi điện thoại sắp xếp xong, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng toàn căn biệt thự này đều được dọn dẹp không 1 hạt bụi, tất cả đồ dùng trong phòng ngủ ở tầng 2 đều được đổi thành mới hết.

- Bộ cục trong này ông cũng không phải thay đổi, đến lúc đó thay lại đồ đạc trong nhà là được rồi.

Diệp Thiên xem xét sắp xếp trong phòng khách 1 lát, nói:

- Màu sắc đồ dùng trong nhà có thể tao nhã 1 chút, cứ theo sở thích của ông mà mua, thế nhưng tắm tắm trước ghé sô pha nhất định phải màu đỏ thẫm, điều này rất có tác dụng với việc đón tiền tài.

Đường Văn Viễn cẩn thận ghi nhớ những lời nói của Diệp Thiên vào trong lòng, nói:

- Được, tôi nhớ rồi, Diệp Thiên, có cần phải tôi đưa lên lầu 2 xem xét không?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, đặt thanh Yển Nguyệt Dao lên trên quầy bar, nói:

- Không cần đâu, các ông về trước đi, tôi cũng mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi 1 lát.

Hôm qua, sau khi đã thông dương mạch của Đường Tuyết Tuyết xong, Diệp Thiên chỉ ngồi im thư giãn 1 buổi chiều, mặc dù công lực sớm đã khôi phục lại nhưng tinh thần vẫn còn hơi mệt mỏi, cậu cũng không muốn đem cái trạng thái này mà chống lại thuật sư hàng đầu Thái Lan.

- Vậy được rồi, A Đinh tiễn chúng ta về trước, để cậu ta lại đây, có điều gì cậu cứ bảo ông ấy, cơm tối cũng do ông ấy chuẩn bị.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn gật đầu, ông ở Bắc Kinh cũng hơn 1 tháng rồi, mặc dù lúc nào cũng có thể liên lạc với người nhà nhưng đi lâu như vậy khó tránh khỏi tâm trạng bồi hồi, quả thực phải về nhà xem xem.

- Mẹ nó, đến lúc nào mình mới có thể có được căn biệt thự rộng lớn thế này chứ?

Sau khi Đường Văn Viễn đi khỏi, Diệp Thiên đóng cửa lại, nếu như đây là nhà cậu, Diệp Thiên có thể đem đầu của ngọn Tra Điện này hướng về phía long mạch tích tụ lại ở vịnh nước cạnh kia, biến nó thành 1 tòa bảo địa phong thủy độc nhất vô nhị.

- Chít chít... chít chít!

Con chồn khinh thường nhìn Diệp Thiên 1 cái, nhảy từ trên vai cậu xuống, “phù phù” 1 tiếng nhảy vào cái bể bơi hôm qua mới thay nước bơi qua bơi lại, nó vốn thích lạnh, đến phía nam thế này quả là không thích hợp.

Buổi tối Đường Văn Viễn cũng không qua đây, thế nhưng gọi điện thoại hẹn với Diệp Thiên, ngày mai ông mang 1 quý bà đến thăm cậu.

Bữa tối là do A Đinh chuẩn bị, nghe lão gia nói Diệp Thiên ăn rất nhiều, cậu ta rõ ràng là ăn hết sạch 2 con lợn sữa được người khác tặng, ngoài ra còn ăn hết các món hải sản do khách sạn chế biến nữa. Chỗ thức ăn bày đây trong phòng ăn trên phòng khách kia có thể đủ cho 10 người cùng ăn.

Đến buổi tối những ngọn đèn rực rỡ được thắp lên, gió biển xa xa thổi đến, đứng trên đài ngắm cảnh nhìn ngắm những ngọn đèn sáng trưng ở vịnh Victoria, Diệp Thiên không thể không bái phục vị trí nhà cửa của cái lão già sắp xuống lỗ này được.

“Trạch kinh” viết: “nhà cửa là gốc rễ của con người, con người chú trọng nhà cửa, nếu yên ổn thì gia tộc may mắn, nếu không yên ổn thì gia tộc suy vong.

Những gia đình hào phú sau khi phát tài sẽ tìm 1 nơi khác để ở, cũng không phải là vô ích. Tốt xấu của nhà ở có thể ảnh hưởng trực tiếp đến cuộc đời vận mệnh của con cháu.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên sau khi vận động thân thể trong vườn hoa xong thì đứng trên đài ngắm cảnh luyện khí, vào thời điểm tia sáng đầu tiên của mặt trời hé ra, Diệp Thiên hấp thụ 1 tia “đông lai tứ khí” vào trong đan điền.

- Diệp Thiên, cậu xem bữa sáng này hợp khẩu vị không? Nếu không thích thì tôi đi mua thứ khác.

Sau khi Diệp Thiên vào nhà ăn, A Đỉnh đã chuẩn bị xong bữa sáng cho cậu rồi, ngoài bánh bao của miền bắc ra còn có chút đồ ăn vặt của miền nam, đầy ắp trên bàn.

Đương nhiên, A Đỉnh cũng không biết làm những thứ này, đều do tối hôm qua đã chuẩn bị xong bữa sáng lớn, sáng nay được nhà hàng đưa tới, cũng khó làm cho bảo mẫu của Hai Đóa hoa thép hồng của Thanh Bang năm đó sống lại.

Diệp Thiên nhìn A Đỉnh 2 tay đang buông xuôi, cười nói:

- Được rồi, A Đỉnh, ngồi xuống cùng ăn đi, tôi cũng không phải là hổ báo đâu.

- Diệp Thiên, tôi ăn rồi, Đường lão gia 8h 30 sẽ qua đây, còn có nửa giờ nữa, tôi ra ngoài công đợi đây.

A Đỉnh tuy rằng là người thô kệch, nhưng cũng không phải là người không có tâm, ông ghi nhớ rõ ràng những lời Diệp Thiên đã nói với mình, trong lòng cũng muốn hầu hạ Diệp Thiên, tìm thời gian hóa giải sát khí của bản thân.

Ăn bữa sáng xong không lâu sau, Diệp Thiên mới quay ra phòng khách, Đường Văn Viễn mang theo Đường Tuyết Tuyết hoạt bát lanh lợi đến nữa, bên cạnh ông ta có thêm 2 người phụ nữ.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 301

Vụ Án Cũ

Diệp Thiên chú ý đến người đàn bà thấp thấp đó. Người này cao khoảng 1 m50, vẻ mặt như mặt của 1 con búp bê.

Mới nhìn giống như 1 cô gái 20, 30 tuổi, nhưng quan sát tỉ mỉ làn da của người này thì không còn trẻ nữa, Nhìn khóe mắt nhăn nheo của bà ta sợ là đến tận 60 rồi cũng nên.

Nhìn thấy tướng mạo chắc là 1 quý bà này, Diệp Thiên trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng người phụ nữ này sắc mặt hồng hào, mày chặt mũi dẹt, trời sinh tướng mạo làm ăn thuận lợi phát đạt, nhưng miệng rộng, mũi vừa tẹt vừa thấp, kiểu này trong tướng học gọi là “hãm chồng”.

Hơn nữa người này có tam quyền dài, cái gọi là tam quyền chính là 2 gò má và trán, cả 3 thứ này đều rất to, và rất cao, đây cũng là tướng mạo khắc chồng.

Vốn 2 người này một mình xuất hiện đều không phải là vấn đề gì quá lớn, thế nhưng hai người này lấy nhau, Diệp Thiên không phải hỏi nhiều cũng biết thừa là chồng bà ta đã không còn trên nhân gian này rồi.

Diệp Thiên hơi lắc đầu, ánh mắt chuyển sang cô gái đứng bên cạnh quý bà này, cô gái này không quá 23 tuổi, đứng bên cạnh bà cô này, cao hơn hẳn 1 cái đầu, chắc là cao khoảng 1m7.

Cô gái trông rất xinh đẹp, thế nhưng có 1 chút cương khí, khí chất anh hùng, phối hợp chiếc quần bò với áo sơ mi trắng, làm tôn nên vóc dáng trước mặt mọi người, khiến cho người khác có cảm giác cô này rất hiện ngang mạnh mẽ.

- Ấy?

Diệp Thiên đột nhiên dừng ánh mắt lại. Chăm chú nhìn vào chỗ ngực của cô gái, 2 cái khuy áo chỗ đó không cài lại, lộ ra xương quai

xanh và nước da trắng ngần.

- Nhìn cái gì vậy. Đồ nhà quê, chưa thấy con gái bao giờ à?

Diệp Thiên không ngờ cô gái đó vô cùng nhạy cảm, mình chẳng qua mới liếc mắt nhìn 1 cô gái đó đã phản ứng trùng mắt nhìn qua.

- Chị Định Định, anh Diệp Thiên nhìn chị lúc nào chứ? Anh ấy là người tốt đấy.

Đường Tuyết Tuyết đứng bên cạnh rất thân với cô gái này giúp Diệp Thiên biện minh.

- Hấn... hấn, người tốt cái gì chứ, Tuyết Tuyết, sau này em đứng xa hấn ra 1 chút, chị thấy hấn ta đích thực là 1 tên lưu manh.

Cô gái bị Đường Tuyết Tuyết hỏi đến đỏ mặt, mặc dù tính cách thẳng thắn, nhưng cũng không dám nói Diệp thiên đang nhìn chăm chăm vào ngực của mình.

Sau khi nghe thấy cô gái đó nói vậy, lúc Diệp Thiên còn chưa có phản ứng gì, Đường Văn Viễn cũng giật mình, vội vàng khiển trách:

- Liễu Định Định, sao lại nói chuyện với Diệp đại sư như thế?

- Khụ khụ, bỏ đi, khi này là tôi vô lễ.

Diệp Thiên khoát tay, cậu không phải cố ý nhìn vào ngực cô gái mà là bởi vì ngực cô gái này đeo mặt dây chuyền ngọc bích là 1 món đồ pháp khí.

Hơn nữa Diệp Thiên quan sát cảm ứng khí cốt, phát hiện cái cô tên Liễu Định Định này rõ ràng là đã luyện qua công pháp đạo gia.

Mặc dù công phu của cô gái này chẳng đáng là bao, nhưng vẫn âm thầm tạo 1 cảm giác quen thuộc cho Diệp Thiên vì vậy khi này Diệp Thiên mới ngắm nhìn cô ta 1 hồi lâu như vậy.

- Hừ, đại sư cái gì, hấn ta mà là đại sư, thì trên thế giới này đâu đâu cũng có đại sư hết.

Cô gái hình như không nể mặt Đường Văn Viễn, miệng lạnh lùng hừ 1 tiếng.

- Chị Định Định, chị đừng nói nữa, anh Diệp Thiên thực sự là 1 người tốt, bệnh của em cũng là do anh ấy chữa khỏi cho đấy!

Đường Tuyết Tuyết cũng không biết Diệp Thiên sao lại đắc tội với Liễu Định Định, thế nhưng nhìn thấy tình thế không đúng như thế, liền đỡ dành kéo cô gái này sang 1 bên.

- Khụ khụ, trẻ con không hiểu chuyện ý mà. Để tôi giới thiệu, vị này là Diệp Thiên đến từ Bắc Kinh, còn vị này chính là bà Cung Tiểu Tiểu của tập đoàn Thiên Hoa.

Nhìn thấy Liễu Định Định không nói gì nữa, Đường Văn Viễn mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Cung Tiểu Tiểu nói:

- Em gái, Diệp đại sư là thầy tướng số bói toán phong thủy cái gì cũng giỏi, anh cũng mắt kha khá mới mời cậu ấy đến đây được đấy.

Đường Văn Viễn tuy rằng ít hơn chồng Cung Tiểu Tiểu hơn 10 tuổi nhưng bọn họ trước kia đến từ Thượng Hải, Đường Văn Viễn vẫn coi 2 vợ chồng là đồng hương, quan hệ bình thường cũng rất tốt.

Bởi vì chồng của Cung Tiểu Tiểu bị bắt cóc bất vô âm tín, dẫn đến Cung Tiểu Tiểu kiện tụng 7, 8 năm với cha mẹ chồng, Đường Văn Viễn không muốn nhìn thấy hoàn cảnh bạn cũ như vậy nên mới ngó ý mời Diệp Thiên giúp đỡ.

- Diệp đại sư, ông nhà tôi mất tích đã 8 năm rồi, bây giờ không biết sống chết thế nào, Tiểu Tiểu tìm đủ mọi cách cũng không thấy tin tức của chồng, phiền đại sư bói cho 1 quẻ, Tiểu Tiểu cảm kích ngài vô cùng!

Tuy rằng cảm thấy có chút kinh ngạc với độ tuổi của Diệp Thiên, thế nhưng Cung Tiểu Tiểu là bạn tốt lâu năm với Đường Văn Viễn, bà biết Đường Văn Viễn không phải là loại người ăn nói lung tung, nếu đã tôn sùng Diệp Thiên như vậy, nhất định người này phải có chỗ hơn người.

- Chồng của bà... như vậy đi, bà kể tình hình tung tích 8 năm trước 1 chút, sau đó nói ngày tháng năm sinh nữa.

Diệp Thiên vốn định mở miệng nói thẳng, nhưng nhìn bộ dạng bi thương của người phụ nữ này, định nói ra nhưng lại thôi.

- Đó là chuyện 8 năm trước, hôm đó là ngày 1 tháng tư, tôi đột nhiên nhận được 1 cú điện thoại, nói là chồng tôi bị bắt cóc, Diệp đại sư, cậu biết đấy, ngày 1 tháng 4 là ngày cá tháng tư, mới đầu tôi không để ý nhưng, nhưng sau này...

Cung Tiểu Tiểu vốn không để ý đến sắc mặt của Diệp Thiên, tự bản thân mình nói, tâm trạng cũng chìm đắm trong ký ức không vui đó.

Tình cảm Cung Tiểu Tiểu với chồng rất tốt, ban đầu mới nhận được điện thoại tổng tiền, còn tưởng rằng chồng mình đang đùa, nhưng sau 2 ngày không có tin tức gì của chồng, bà bắt đầu sốt ruột.

Đúng lúc này, bọn cướp lại điện thoại đến, bắt Cung Tiểu Tiểu đem 80 000 000 đô la vào 1 tài khoản được chỉ định, và hơn nữa không được phép báo cảnh sát.

Lúc đó sau khi Cung Tiểu Tiểu tích góp được hơn 40 000 000 đô la, nghe theo bọn cướp gửi vào 1 tài khoản ngân hàng, nhưng trong 2 ngày cuối, bọn cướp lại không liên lạc đòi số tiền còn lại.

Cung Tiểu Tiểu càng nghĩ càng thấy không hợp lý, vì thế lựa chọn cách báo cảnh sát, hơn nửa năm cảnh sát âm thầm phá án, vụ án vào thời điểm đến năm 91 thì phá xong, lần lượt hạ lệnh bắt 8 người, trong đó có 2 người Đài Loan.

Bọn cướp bị bắt thú nhận hành vi bắt cóc chồng Cung Tiểu Tiểu, thế nhưng lúc giải thoát Phó Nghi, lại phát hiện ra chuyện khác.

Hai tên thủ phạm nói tối hôm đó sau khi nhận được tiền chuộc, Phó Nghi đã lên bờ chạy, bọn họ cũng không đuổi theo cho nên cũng không tiếp tục đòi tiền chuộc nữa, vội vàng rời khỏi Hong Kong.

Mặt khác, mấy người tội phạm khác lại nói kiểu khác về chồng của Cung Tiểu Tiểu, nói là bị hai tên thủ phạm đẩy xuống vùng biển quốc tế, hai bên đều không công nhận bên nào đúng, vì thế Phó Nghi bị rơi xuống, cuối cùng cũng trở thành vụ án không giải quyết.

Cho nên bao nhiêu năm như vậy, Cung Tiểu Tiểu ngoài muốn kiện tụng tài sản của con trai với cha mẹ chồng ra vẫn chưa thôi tìm kiếm người chồng bị lưu lạc, chỉ có điều 8 năm qua rồi, vẫn bật vô âm tín.

- Đây cũng là 1 người đáng thương.

Sau khi nghe Cung Tiểu Tiểu kể lể xong, Diệp Thiên hơi lắc đầu, sự thật đã vô cùng rõ ràng, hai tên thủ phạm kia trên tòa án đã nói dối.

Phải biết rằng, có ý định mưu sát và tội bắt cóc hoàn toàn là 2 vụ án không giống nhau, hai người đó nói rằng Phó Nghi bị mất tích chẳng qua là vì muốn thoát khỏi tội danh mưu sát mà thôi.

Diệp Thiên biết, kỳ thực người đàn bà trước mặt này cũng biết rất rõ, chẳng qua là bà ta không muốn tin mà thôi.

Vạch ra vết sẹo đã luôn làm người khác đau lòng, sau khi lấy ngày sinh tháng đẻ của Phó Nghi từ chỗ Cung Tiểu Tiểu, Diệp Thiên bầm ngón tay phải suy diễn 1 hồi, lát sau nhìn về phía Cung Nhỏ Nhỏ nói:

- Bà Cung, thứ cho tôi nói thẳng, chồng của bà đã không còn trên nhân thế này rồi.

- Cái gì?

Mặc dù thời gian 8 năm đã làm bà ít đau xót hơn rất nhiều, hơn nữa từ tận đáy lòng bà cũng thừa nhận chuyện chồng đã không còn rồi, nhưng Cung Tiểu Tiểu và chồng là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau, sau khi nghe những lời này của Diệp Thiên, người chao đảo.

- Cậu nói xằng bậy cái gì thế, có thể gieo quẻ bói toán như cậu sao? Ngay cả quẻ bói cũng không có, lừa ai được chứ?

Cô gái kia đứng cạnh Cung Tiểu Tiểu, 1 tay đỡ Cung Tiểu Tiểu, nói:

- Di Tiểu Tiểu, đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, ông ngoại con cũng không dám nói là chú đã qua đời, hắn là cái thá gì cơ chứ!

Ánh mắt cô gái nhìn về phía Diệp Thiên tỏ vẻ khinh thường, trong đó còn hàm ẩn 1 chút ý định khiêu khích, Diệp Thiên nhìn thế liền tục lắc đầu, chẳng may ngấm nhìn ngực của cô ta 1 chút dẫn đến bị truy kích mãnh liệt như thế này sao?

- Liễu Định Định, ai dạy cháu nói những lời như vậy? Nhanh xin lỗi Diệp Thiên đi!

Sau khi cô gái nói xong, Đường Văn Viễn thực sự tức giận, nói lại Diệp Thiên là khách mình mời đến, sao có thể để cho 1 hậu bối xác xược như vậy được chứ?

- Cái gì, chính hắn mới ăn nói lung tung đấy!

Địa vị của ông ngoại Liễu Định Định ở Hồng Kông cũng hết sức có tiếng, cô từ nhỏ đã quen gặp những người này rồi, cho nên cũng không thèm nghe lời ông lão Đường.

- Lão... lão Đường, để tôi nói với cô ta.

Đường Văn Viễn đang lúc tức giận đến ria mép dựng ngược tròng mắt lên thì Diệp Thiên khoát tay nói:

- Tôi không chi tính ra là Phó tiên sinh đã không còn trên nhân thế này mà còn có thể tìm được hài cốt của ông ấy, không biết thế

này có được coi là chuẩn không?

Diệp Thiên còn chưa nói xong, Cung Tiểu Tiểu đang cúi đầu đau xót lập tức ngẩng đầu lên, nắm lấy cánh tay Diệp Thiên, vội vàng nói:

- Diệp... Diệp đại sư, ngài... ngài có thể tìm thấy hài cốt của A Phó à?

Người Trung Quốc xưa nay vốn rất chú trọng chuyện người xuống mồ được an nghỉ, Cung Tiểu Tiểu mấy năm nay ra sức tìm kiếm chồng, kỳ thực cũng không mong đợi chồng còn sống, thế nhưng muốn tìm được hài cốt chồng để chôn cất thật tốt mà thôi.

Chỉ có điều biến cả rộng lớn, thời gian cũng qua lâu như vậy, đến ngay cả ý định này, Cung Tiểu Tiểu cũng không dám nghĩ xa vời. Thế nhưng lúc này nghe thấy Diệp Thiên có thể tìm hài cốt của chồng, Cung Tiểu Tiểu nhất thời kích động hẳn lên.

- Bà Cung, uống hớp nước trước đi.

Diệp Thiên nhẹ nhàng hớt tay của Cung Tiểu Tiểu ra, nói:

- Đại khái là địa điểm thì có thể suy diễn ra, cho dù không quá chính xác nhưng cũng cách không xa đâu.

Cung Tiểu Tiểu lúc này rối loạn trong lòng, cũng không còn đánh vè của người phụ nữ kiên cường trên thương trường nữa, vè mặt cầu xin nhìn Diệp Thiên, nói:

- Vậy... vậy Diệp đại sư nhanh nhanh suy diễn đi, mất bao nhiêu tiền ngài cứ nói, bao nhiêu cũng được!

- Di Tiểu Tiểu, di... di sao mà dễ tin người thế?

Diệp Thiên còn chưa trả lời, Liễu Định Định liền bước chân kéo Cung Tiểu Tiểu về, tất nhiên cũng không tin những lời nói Diệp Thiên có thể tìm thi thể kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 302

Múa Được Dao Thì Tôi Sẽ Phục

Tuy rằng Liễu Định Định cũng là người xuất thân trong gia đình quyền quý ở HongKong nhưng từ nhỏ cô đã lớn lên bên ông nội, tính cách phóng khoáng hướng ngoại, làm việc quyết đoán, nhanh gọn, không có nét nhu mì mềm yếu như các cô tiểu thư khuê các bình thường.

Hơn nữa từ nhỏ cô đã thường hay ra vào chốn quyền quý, nên những nhân vật oai phong trước này trong mắt của cô chẳng qua cũng chỉ như những người bình thường mà thôi.

- Diệp Thiên, con... con nha đầu này là như vậy đấy, cậu đừng trách nha!

Đường Văn Viễn cũng biết tính tình tên nha đầu này, ngay lập tức cười mỉa với Diệp thiên, hy vọng Diệp Thiên không chấp nhặt cô cháu gái của người bạn cũ này.

- Định Định, cháu đừng ăn nói lung tung!

Cung Tiểu Tiểu lúc này trong cái tuyệt vọng này vẫn muốn thử xem, sau khi hót tay của Liễu Định Định ra, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp đại sư, ngài... ngài thực sự là có thể tìm được di hài của chồng tôi sao?

Diệp Thiên gật gật đầu nói:

- Vấn đề này không khó lắm, thế nhưng mấy ngày này tôi không được rảnh, chờ tháng sau tôi sẽ giúp cô tìm.

Do Phó Nghi chết đã lâu, rất nhiều chuyện suy diễn sẽ rất phiền, hơn nữa Diệp Thiên hiện tại đang phải đối đầu với kẻ địch rất mạnh, nên cũng không muốn vì chuyện này mà hao tổn nguyên khí sức lực của chính mình.

Cung Tiểu Tiểu vốn không biết nổi khổ trong lòng Diệp Thiên, sau khi nghe cậu nói vậy, vội vàng nói:

- Sao... sao lại phải đợi đến tận tháng sau? Diệp đại sư, ngài có thể suy diễn vị trí di hài của chồng tôi nhanh một chút được không, bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề hết.

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Bà Cung, tâm trạng của bà tôi có thể hiểu được, thế nhưng tôi thực sự có việc, trong khoảng thời gian này không thể suy diễn tìm giúp bà được.

- Diệp đại sư...

- Di Tiểu Tiểu, di còn không nhận ra sao, hần chính là 1 tên lừa đảo, 1 tháng sau, không biết hần bỏ chạy đến tận đâu.

Cung Tiểu Tiểu vẫn muốn nói tiếp nhưng bị Liễu Định Định cắt ngang, nét mặt cô gái lộ 1 chút vẻ vui mừng khi thấy tình hình như vậy.

Theo như cô thấy thì Diệp Thiên đích thực là cái loại khoác lác, căn bản không thể thôi diễn ra nơi mà Phó Nghi rơi xuống, sau đó mượn cơ có việc bận mà kéo dài thời gian.

- Tiểu nha đầu này, bè trên đang nói chuyện, sao lại cứ xen mồm vào thế hả? Thật chẳng có chút lễ phép nào cả!

Nét mặt Diệp Thiên vốn đang mỉm cười nay đột nhiên căng thẳng hẳn lên.

- Bè trên? Ngươi mà là bè trên à?

Liễu Định Định nghe thấy thế mở to 2 mắt nhìn, tay chỉ vào Diệp Thiên nói:

- Tuổi cậu còn không bằng tuổi tôi, đã muốn làm bè trên rồi à? Tôi nói này, ngươi mà còn dám lừa đảo, ta... ta...

Liễu Định Định giờ 1 nắm đấm lên, thể hiện cái dáng vẻ giang hồ, nói:

- Ta sẽ dạy dỗ ngươi thật tốt!

- Chị Định Định, chị đừng có như vậy, anh Diệp Thiên rất có bản lĩnh đó, bệnh của em là do anh ấy chữa cho đó!

Đường Tuyết Tuyết kéo Liễu Định Định lại, trên mặt có chút không vui.

- Tuyết Tuyết, ngày thường em hay ở nhà nên không hiểu cái bọn giang hồ bìm bợm này đâu.

Liễu Định Định tỏ ra là 1 người đã từng trải, nói tiếp:

- Nói không chừng trong tay hắn có bài thuốc bí truyền nào đó có thể chữa khỏi bệnh của em, chẳng qua là mèo mù vó cá rán mà thôi. Em đừng có tính, hắn ta mà dám lừa đi Tiểu Tiểu, chị nhất định sẽ dạy cho hắn 1 bài học!

Liễu Định Định từng theo ông nội đi qua rất nhiều nước Đông Nam Á, tự đánh giá mình rất có "kinh nghiệm giang hồ", đối với loại người lừa gạt như tên Diệp Thiên này, liếc mắt 1 cái là nhận ra luôn.

Kỳ thực ai bảo Diệp Thiên còn trẻ quá, trước kia Liễu Định Định gặp những cao nhân không có ai là dưới năm mươi cả, cái bộ dạng gần 20 tuổi của cậu ta mà lại được Đường Văn Viễn xưng hô như là xưng hô với ông ngoại mình, khó tránh khỏi khiến Liễu đại tiểu thư cảm thấy không vui.

Hơn nữa lúc mới bước vào trong phòng, "ánh mắt gian xảo" của Diệp Thiên lại nhim chăm chăm vào ngực mình, điều này khiến cho Liễu Định Định gán ngay cái mác "háo sắc" lên trên mặt Diệp Thiên.

- Dạy dỗ tôi à?

Diệp Thiên nghe thấy thế nở nụ cười, nói:

- Tôi thấy cô đúng là loài cóc ngáp, khẩu khí cũng lớn lắm!

- Diệp... Diệp Thiên, cậu, haiz, cậu sao lại chấp vật con bé như thế?

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn cười méu, ông không biết Diệp Thiên sao lại cố tình đả kích Liễu Định Định như vậy?

- Ông Đường, ông cũng nghe thấy đấy, hắn... hắn chửi tôi là đồ con cóc!

Liễu Định Định tức giận, 2 con mắt long lên sòng sọc trừng trừng nhìn Diệp Thiên:

- Bản cô nương dùng 1 tay đánh nguoi cũng được rồi, là đàn ông thì đứng ra!

Nhìn thấy Liễu Định Định nổi cơn tam bành, nét mặt Diệp Thiên trái lại, lại tỏ ra hết sức tươi cười, nói:

- Tôi không đánh phụ nữa, lại càng không bắt nạt đàn em, thế này đi, nếu như cô có thể dùng 1 tay mà nhấc được thanh đao của tôi lên thì tôi sẽ nhận lỗi trước mặt cô!

- Tôi nói cậu đừng có tưởng là thật? Chọc nó không khéo nó gọi ông ngoại đến, cậu đứng là...

Đường Văn Viễn biết lão bạn già của mình rất nuông chiều con nha đầu này, nếu không thì nó đã không ngang ngược như vậy.

- Lão.. lão Đường, tôi làm việc còn phải nhờ ông chi bảo sao?

Diệp Thiên nghe thấy thế đành mặt lại, nhìn thoáng qua Đường Văn Viễn vói vẻ không vui khiến cho Đường Văn Viễn rùng mình, cũng không dám nói thêm cái gì nữa.

Cung Tiểu Tiểu đứng bên cạnh để ý thấy điều này, có chút kinh ngạc cẩn thận đánh giá lại Diệp Thiên.

Cung Tiểu Tiểu cũng biết rõ Đường Văn Viễn, ông ta ở Hongkong này không chỉ nổi tiếng là 1 người giàu có mà năm đó cũng 1 đại ca trong Thanh Bang, lúc chồng bà mới bị bắt cóc Đường Văn Viễn cũng ra tay giúp đỡ không ít.

Thế nhưng Cung Tiểu Tiểu thật không ngờ người thanh niên trẻ tuổi này mới nhẹ nhàng thốt ra 1 câu mà Đường Văn Viễn không dám nói lại, trong lòng không khỏi phỏng đoán thân phận của Diệp Thiên.

Cung Tiểu Tiểu để ý đến chi tiết này nhưng Liễu Định Định nổi nóng thì lại không chú ý đến, sau khi thấy Diệp Thiên nói vậy. nói:

- Nguoi nói phải giữ lời đấy, ta có thể nhấc thanh đao này lên thì nguoi phải nhận mình là đồ lừa đảo đấy?

- Thôi bỏ đi, bắt cô dùng 1 tay thì là bắt nạt cô quá, thế này đi, cô dùng 2 tay mà có thể nhấc được thanh đao này lên, thì tôi thừa nhận mình chính là kẻ lừa đảo, được không?

Nét mặt Diệp Thiên tươi cười khiến cho Liễu Định Định hận tới nghiến răng kèn kẹt, sẵn tay áo lên nói:

- Dao đâu? Bàn cô nương tinh thông 18 môn võ thuật, nhắc thanh đao này có gì là khó chứ?

- Được, ở sau quầy bar đó, cô tự đi lấy đi.

Diệp Thiên thờ ơ chỉ tới quầy bar kia, hôm qua cậu cảm thấy đặt trên quầy bar thì bắt mắt quá nên mới đặt trên mặt bàn đằng sau quầy đó.

- Được, người chờ đó!

Liễu Định Định trừng mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái, đi đến chỗ quầy bar, cô ngoài luyện quyền cước với ông ngoại ra còn luyện tập binh khí với 1 vài quyền sư ở miền nam, 1 tay mài đao cũng không tồi.

A Đinh đứng bên cạnh vẫn luôn quan sát cảnh tượng náo nhiệt, đợi sau khi Liễu Định Định rời đi, thì tiến gần đến chỗ Diệp Thiên, hạ giọng thật thấp nói:

- Thiếu gia, cậu... cậu thực là quá đáng rồi!

Hôm qua lúc xuống máy bay, A Đinh xum xoe muốn giúp Diệp Thiên cầm thanh đao, suýt chút nữa không nhắc lên được đến thất lung, chỉ dựa bảo tiêu cô nương Liễu Định Định dùng 2 tay để kéo thanh đao đó ra đầu gối cũng không tệ.

Thế nhưng A Đinh vui vẻ xem chuyện cười, bởi vì Liễu Định Định trước kia hay đòi thi đấu với ông, A Đinh không dám ra hết sức lực nên chịu không ít thiệt thòi.

- Thế nào, ông muốn giúp à?

Sau khi thấy A Đinh nói vậy, Diệp Thiên liền nở nụ cười.

- Không dám, tôi cũng không nhắc nổi thanh đao kia đâu, ngoài thiếu gia ra, trên thế giới này ai có thể vung thanh đao đó được chứ?

A Đinh niềm nở nịnh hót cậu, mới ở cùng 1 ngày, ông phát hiện mặc dù Diệp Thiên thân phận cao nhưng cũng không kiêu căng, rất thích đùa giỡn người khác.

Theo như A Đinh thấy, Diệp Thiên trêu đùa Liễu Định Định, kì thực là đùa giỡn với cô ta mà thôi, nếu không dựa vào thân thủ của

Diệp Thiên, 1 tay thối thì cô nha đầu này cũng không chịu nổi.

- Diệp... Diệp Thiên, ngươi... ngươi ức hiếp người!

Đang lúc Diệp Thiên cười nói với A Đình, phía trong quầy bar đó vọng lại 1 câu phẫn nộ, Liễu Đình Đình đứng bên trong quầy, giận dữ nhìn Diệp Thiên.

- Sao tôi lại ức hiếp cô?

Lão Thần Diệp Thiên nói tiếp:

- Không nhắc được thì không nhắc được, thế này cũng không mất mặt đâu, đừng nói là cô, ngay cả A Đình đây cũng không nhắc nổi nó.

Liễu Đình Đình nghiêng chặt răng, nói:

- Ngươi... ngươi, thanh đao này căn bản không phải là cho người dùng, mà... mà là 1 tác phẩm nghệ thuật.

Khi này nhìn thấy cái chuôi đao Yển Nguyệt dài khoảng 1 mét này, Liễu Đình Đình đã bị giật mình 1 cái, vũ khí được chế tạo từ sắt dày như thế này, cũng phải đến 70, 80 cân, làm gì có ai đủ khỏe để dùng được cơ chứ?

- Thôi bỏ đi, vũ khí của tướng lĩnh ngày xưa, còn nặng hơn nhiều so với cái này, mình nhắc không được, đừng nói người khác không dùng được, tiểu nha đầu, suy nghĩ này của cô cũng không hay đâu!

Diệp Thiên khẽ cười, bộ dạng đó trong mắt của Liễu Đình Đình ngay lập tức hận tới toàn thân nhừ nhối, trong lòng dâng lên 1 sức mạnh, nói:

- Ta sẽ đem nó ra, xem ngươi nói thế nào!

Liễu Đình Đình cũng là loại người không chịu thua người khác, cô muốn tự mình mang thanh đao đó ra, sau đó ném cho cái tên mặt dày Diệp Thiên, xem có đón được không.

Liễu Đình Đình là người luyện võ, mặc dù thân thể con gái hơi yếu 1 chút nhưng vật thể 70, 80 cân vẫn có thể cầm được, đòn khí đan điền, vận song chưởng, miệng Liễu Đình Đình phát ra 1 tiếng tức giận, lại có thể nhắc được thanh Yển Nguyệt đao lên.

Ôm 1 người nặng 70, 80 cân có thể đơn giản, thế nhưng nhấc thanh đao 70, 80 cân lên thật không dễ dàng chút nào, đao trên 2 cánh tay thì nhất định cánh tay và cổ tay phải cực khỏe.

Liễu Định Định cuối cùng chỉ có thể nhấc thanh đao lên, đi ra khỏi quầy bar đã mệt rã rời, mới đi được vài bước ngấn gối, mồ hôi trên trán đã túa ra như tắm.

Vốn định đem thanh đao đến cho Diệp Thiên, nhưng bây giờ Liễu Định Định biết, cô căn bản không có khí lực, lúc này 2 cánh tay đã bắt đầu bủn rủn, Yển Nguyệt đao lúc nào cũng có thể rơi trên mặt đất.

- Uầy, không tệ, thực sự có thể nhấc lên được à?

Diệp Thiên nhìn thấy Liễu Định Định nhấc thanh Yển Nguyệt Đao từng bước từng bước qua đây, không khỏi cười nói:

- Ấy, chúng ta nói rõ rồi, cô có thể dùng 2 tay nhấc được thanh đao đó, tôi sẽ nhận mình là kẻ lừa đảo, nhanh lên, nhanh lên chút đi!

- Tôi... tôi... Àm!

Liễu Định Định vốn dồn khí ở đan điền, mới có thể nhấc thanh Yển Nguyệt Đao lên được, lúc này mới mở miệng phản bác lại Diệp Thiên, 2 tay nhất thời buông lỏng, Yển Nguyệt Đao rơi trên nền nhà.

Vào thời điểm cánh tay buông lỏng, thân thể Liễu Định Định cũng lui ra phía sau, thanh đao nặng rơi trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch, 1 chỗ trên sàn nhà đã xuất hiện 1 khe nứt khá dài đến 1 mét.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 303

Thủy Bát Bất Nhập

Lúc Thanh Yển Nguyệt Dao rời khỏi tay thì Liễu Định Định phát ra 1 tiếng kêu đau đớn, khi nãy lúc cô buông tay, Liễu Định Định tăng thêm sức mạnh cho cánh tay để giữ thanh đao đó lại khiến cho cánh tay phải của cô bị thương.

Thế nhưng nha đầu này cũng rất kiên cường, mặc kệ mồ hôi lạnh ứa ra trên trán, cổ tay đau đớn vô cùng, sau khi phát ra 1 tiếng kêu đau đớn lại ngậm miệng lại, cắn răng chịu đựng.

- Hông rồi, lão Tả yêu thương đứa cháu ngoại này nhất, nó mà bị thương sợ là Diệp Thiên cũng bị phiền phức đây.

Nhìn thấy Liễu Định Định bị thương, Đường Văn Viễn không khỏi cảm thấy như đau, địa vị sau lưng nó đến mình cũng phải kính nể 3 phần, tai họa lần này của Diệp Thiên không nhỏ đây.

- Áy, bị thương rồi!

Diệp Thiên cũng cảm nhận được sắc mặt của Liễu Định Định, hơi nhíu mày lại, nghĩ:

- Nha đầu này quả là tính tình mạnh mẽ, nếu như là 1 người đàn ông còn bé bé 1 chút thì mình có thể truyền YBát cho rồi.

Thế nhưng chỉ là chuyện đùa mà thôi, vô ý chẳng may khiến cho hậu bối bị thương. Diệp Thiên cảm thấy có chút ân hận, lập tức đến bên Liễu Định Định, cầm lấy cánh tay phải của cô.

- Cậu... cậu làm cái gì thế? Buông tay tôi ra!

Liễu Định Định đang trong lúc đau đớn, mồ hôi lạnh ứa ra không hề phòng bị Diệp Thiên nắm lấy cánh tay, không khỏi vừa xấu hổ vừa giận dữ, giơ chân trái lên đá vào Diệp Thiên.

- Đùng cứ động, con gái mà tính tình thế này, sau này không biết có ai thèm lấy không nữa?

Tay Diệp Thiên hơi dùng sức, 1 luồng khí xâm nhập vào kinh mạch trong cổ tay của Liễu Định Định, ngay lập tức làm cô ta cảm thấy tê liệt cả nửa người, chân nhấc lên cũng không còn lực mà lại rơi xuống.

Nghe thấy Diệp Thiên dùng giọng bề trên nói với mình, trong lòng Liễu Định Định không khỏi cảm thấy uất ức, cô lớn bằng này rồi đã bao giờ chịu thua thiệt như thế nào đâu. Nước mắt đã trào ra tận khóe mắt.

- Đùng nhúc nhích, để tôi trị thương cho cô, không khéo lát nữa gặp người nhà cô lại bảo tôi bắt nạt người trẻ con.

Diệp Thiên cảnh cáo Liễu Định Định 1 câu, quay đầu nói:

- A Đinh, mang 1 chậu nước đến đây, mang thêm 1 cốc nước sôi nữa.

- Thiếu gia, nước đây!

A Đinh vào trong bếp xách ra 1 chậu nước, nhìn Liễu Định Định với nụ cười trên nỗi đau khổ của người khác.

- Thiếu gia?

Sau khi nghe rõ ràng cách A Đinh xưng hô với Diệp Thiên, Liễu Định Định không khỏi sùng sốt 1 chút, cô cũng biết A Đinh, biết người này lòng dạ nham hiểm, ngoài Đường Văn Viễn ra thì chắc chẳng có ai mượn đâu.

- Chẳng lẽ thân phận hần thực sự rất cao?

Liễu Định Định trong đầu hiện lên cái ý nghĩ này, thế nhưng lập tức đã bị cô bác bỏ đi, bởi vì cô từng nghe ông nội nói, trên thế giới này ngôi sư phụ và sư huynh của ông ra, sợ là không có ai có thể so sánh với thân phận cao như mình.

- Đùng có nhúc nhích!

Diệp Thiên buông cổ tay Liễu Định Định ra, móc trong túi ra 1 cái lọ sứ, trong đó toàn là những viên thuốc to nhỏ màu đen như hột nhãn, rồi dùng sức chia viên thuốc ra làm 1 nửa.

Mang 1 nửa viên thuốc đó vào trong chậu. Diệp Thiên cầm nửa viên còn lại, đưa lên miệng Liễu Định Định, nói:

- Ăn đi. Trong vòng mười phút có thể khiến cho tay cô hồi phục như lúc trước ngay.

Nhìn thấy viên thuốc của Diệp Thiên, A Đinh và Đường Văn Viễn 2 mắt nhìn nhau, hai người họ đã từng gặp qua thứ này, thế nhưng lúc Diệp Thiên đưa thuốc cho Đỗ Phi không phải đã nói là hết mất rồi sao?

- Không ăn, người chạm tay vào rồi, bẩn chết, chẳng có vệ sinh gì cả!

Liễu Định Định nói xong liền ngậm chặt miệng lại, mà hình dạng của nó thì chẳng ra làm sao cả, nhìn đã thấy buồn nôn, nên làm sao mà cô dám ăn chứ?

- Cô nghĩ là tôi muốn cho cô làm sao? Nếu không phải nê mặt gia thế nhà cô, thì đừng có mà mơ.

Diệp Thiên tức giận nắm lấy cổ tay bị thương của Liễu Định Định, cô ta đau quá lập tức mở miệng ra.

Diệp Thiên tay phải bắn ra, sau đó nhanh như chớp vỗ nhẹ vào lưng Liễu Định Định, nửa viên thuốc đó trôi thẳng xuống bụng của Liễu Định Định.

- Người... người, ta... ta liều mạng với người!

Sau khi đợi cho Liễu Định Định phản ứng lại, viên thuốc đã xuống bụng, không biết làm thế nào nữa, bèn vun cánh tay trái không bị thương lên liều mạng với Diệp Thiên.

- Được rồi, hiền lành 1 chút, đặt tay phải vào trong cái chậu này 10 phút nào!

Tay Diệp Thiên dùng sức, cầm tay phải Liễu Định Định đặt trong chậu, sau đó chân lui ra sau 2 bước, cậu cũng không muốn dây dưa với cái tên nha đầu này.

Sau khi tay phải đặt trong chậu nước, Liễu Định Định cảm thấy chỗ đau nhức ở cổ cổ tay bây giờ mát rượi, không cảm thấy đau nhức nhiều nữa. Tuy rằng trong lòng vẫn rất bức bối, thế nhưng cũng không xuất thủ nữa.

- Khụ... khụ...

Sau khi đối phó với Liễu Định Định, Diệp Thiên nhìn thấy mọi người trong phòng đang há hốc mồm nhìn mình, không khỏi ho khan 1 tiếng, nói với Cung Tiểu Tiểu:

- Thật là không phải, bà Cung, tôi dạy dỗ hậu bối 1 chút, khiến cho mọi người chê cười rồi!

- Tên họ Diệp, người... người không phải là đàn ông!

Liễu Định Định vừa mới yên ổn 1 chút, sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, suýt chút nữa tức nổ cả phổi.

- Này, tôi nói... Cô lại làm sao vậy? Thanh đao đó cô không vung lên nổi, ván cược này, cô thua còn gì!

Diệp Thiên quay đầu lại, vẻ mặt tươi cười nhìn Liễu Định Định, cậu không ngờ nhị sư huynh lại có cô cháu gái dờ hơi thế này.

Kỳ thực vào thời điểm bước vào nhà Liễu Định Định, Diệp Thiên cảm thấy có 1 khí quen thuộc trên người của cô ta, tuy rằng lão Đạo sĩ trước kia từng nói là không có truyền công phu dưỡng thân cho 2 vị sư huynh kia.

Nhưng công phu Ma Y Nhất Mạch thì Lý Thiên Nguyên đã truyền lại, loại khí quen thuộc thế này, Diệp Thiên nhất định không thể nhận nhầm được.

Mà sau đó Đường Văn Viễn nói ông ngoại của Liễu Định Định họ Tả, đồng thời cũng là người xem phong thủy cho căn biệt thự này, Diệp Thiên ngay lập tức nhận ra, bởi vì tên của nhị sư huynh chính là Tả Gia Tuấn.

Theo như lời của Lý Thiên Nguyên, 10 năm trước Tả Gia Tuấn 50 tuổi, thì bây giờ cũng xấp xỉ 64, 65 tuổi rồi, cũng vừa vặn có cháu ngoại lớn thế này.

Vị thầy phong thủy này họ Tả, công pháp Nhất Mạch tương tự như của mình, ngoài vị nhị sư huynh chưa từng gặp mặt bao giờ kia, thì Diệp Thiên không tin là có sự trùng hợp khác nữa.

- Ta không nhắc được, thì người cũng không nhắc lên nổi, sao mà có thể chứng minh được người không phải là kẻ lừa đảo chứ?

Liễu Định Định giờ phút này giận thâm tím cả mặt mày, vẫn cố cãi ngang.

Thế nhưng thanh đao này nặng như vậy, đánh chết Liễu Định Định cũng không tin cái tên Diệp Thiên nhìn chẳng mấy vạm vỡ ở trước mặt này có thể nhắc lên nổi, nếu như Diệp Thiên cũng không nhắc lên được thì xem như cô cũng không mất mặt lắm.

- Cô nói tôi không nhắc lên được?

Diệp Thiên nghe thấy thể nữ cười, nói:

- Như vậy đi, nếu như tôi nhắc lên được thì cô gọi tôi là Chú, thế nào?

- Chỉ riêng nhắc lên được thôi vẫn chưa tính, người còn phải múa kiếm nữa, thế mới có thể khiến cho ta gọi bằng chú được, không làm được người vẫn là 1 tên lừa đảo thôi!

Liễu Định Định cũng không ngốc, Diệp Thiên nói là nhắc lên, thanh đao này tuy rằng rất nặng nhưng thanh niên thì vẫn có thể đi chuyển nó được.

Liễu Định Định cũng không biết vì lẽ gì mà Diệp Thiên bắt mình gọi là chú, nhưng cô cho rằng Diệp Thiên không thể vung thanh đao này lên múa máy được, trọng lượng thanh đao này cũng đến 70, 80 cân, muốn múa được thanh đao này, không có cánh tay có lực nhắc đến trăm cân thì đừng có mà mơ.

- Được, thế chúng ta nói rõ rồi nhé, lát nữa không được trở mặt đấy.

Diệp Thiên cười ha ha, đi đến bên cạnh thanh Yển Nguyệt Đao nằm trên sàn nhà, cũng không cần xoay người lại cầm đao, mà là dùng chân để dưới cán đao, hất mạnh lên 1 cái.

Thanh Yển Nguyệt Đao nặng đến 70, 80 cân thế nhưng bị Diệp Thiên đá lên, thì bay lên trên, đợi đến Thanh Yển Nguyệt đao lên đến chỗ bụng, Diệp Thiên giơ tay phải ra, cầm vào giữa cán đao.

Sau khi cầm lấy đao, Diệp Thiên đi mấy bước sang bên cạnh, tiện tay giơ mũi đao về phía trước.

Yển Nguyệt Đao trong tay của Diệp Thiên nhìn chẳng có gì khác thường cả, hướng về phía trước rồi lại vòng ra sau lưng, rồi mũi đao lại hướng về phía trước, rồi lại vòng ra đằng sau người, chỉ nhìn thấy 1 ánh sáng chớp nhoáng hiện lên, hai đóa hoa đào xinh xắn bị Diệp Thiên làm cho rơi xuống.

Sau khi Yển Nguyệt Đao rơi xuống tay Diệp Thiên, không còn được chơi đùa thoải mái như lúc nãy nữa, thân đao như pháp ra 1 tiếng kêu khẽ, tựa như nói lên sự vui sướng của mình.

Đao theo người đi, Diệp Thiên cũng cảm nhận được ý của thanh đao, trong lúc nhất thời, cao hứng quát:

- A Đỉnh, đem cốc nước đó lại đây!

- Vâng!

A Đỉnh cũng hoa mắt nhìn, sau khi nghe thấy Diệp Thiên gọi cũng không suy nghĩ, đem cốc nước trong tay về phía Diệp Thiên, bị Diệp Thiên vung đao lên lạnh lùng chém vỡ.

- Ha ha!

Diệp Thiên phát ra tiếng cười sảng khoái, động tác tay cũng nhanh hơn vài phần, vào đúng lúc mà những người xung quanh còn không kịp nhìn thất bóng đao đâu, Diệp Thiên lại đổi 1 cái đao hoa, thanh Yên Nguyệt Đao nặng nề lại nằm trên mặt đất.

"Thịch" vang lên 1 tiếng, ở chỗ sàn nhà bằng đá cẩm thạch kia lại xuất hiện 1 chỗ nứt như mạng nhện, mà Yên Nguyệt Đao thì cắm sâu vào bên trong đá.

- Haiz, không tập trung, lão Đường, xin lỗi, hỏng mất sàn nhà nhà ông rồi.

Diệp Thiên nhất thời cao hứng, cũng quên luôn cách xưng hô với Đường Văn Viễn, thế nhưng may quá, người xung quanh cũng không để ý đến lời nói của Diệp Thiên, đều nhìn cậu như 1 quái vật vậy.

Sàn nhà trước mặt Diệp Thiên có thể nhìn thấy rõ ràng vết tích của nước, nhưng trên bộ quần áo luyện công màu trắng của Diệp Thiên lại không có dính 1 giọt nước này, đều bị ánh đao cản lại.

Cho dù Cung Tiểu Tiểu là người không hiểu chút gì về võ thuật cũng biết biết độ khó của màn biểu diễn vừa rồi, không nói đến trọng lượng nặng nề của thanh đao này, chỉ cần cầm thanh kiếm mấy cân thôi sợ là cũng không có ai có thể làm được trình độ như Diệp Thiên.

- Đây... đây... đây là thủy bát bát nhập?

Nhìn thấy thanh Yên Nguyệt Đao khi này làm thương cổ tay mình trong tay của Diệp Thiên thì lại như 1 món đồ chơi bình thường. Liễu Định Định cảm thấy choáng váng, cô cũng là người biết võ, cũng hiểu hơn độ khó của đao pháp khi này của Diệp Thiên hơn mấy người còn lại.

Đừng nói Liễu Định Định sùng bái ông ngoại, cũng chưa từng thấy ông vung thanh đao Yển Nguyệt bao giờ, lại càng không nói đến có thể dùng như Diệp Thiên nhắc nhẹ nhàng, nước hắt vào nhưng không thể xâm nhập được.

Kỳ thực Diệp Thiên vốn không tinh thông đao pháp, cậu chỉ có thể bảo vệ cái quày trước mặt này, nếu như luyện tập như thời ngày xưa, hắt nước từ tứ phương tám hướng về phía cậu, Diệp Thiên chắc cũng bị ướt như chuột lột.

- Ấy, Sao lại ngốc thế này?

Sau khi thu đao về, Diệp Thiên nhìn về phía Liễu Định Định, cười nói:

- Múa đao cũng thể hiện rồi, thế nào, gọi chú đi chứ?

Diệp Thiên hồi nhỏ dù là ở nhà hay là ở bên ngoài vẫn luôn luôn lẻ loi 1 mình, nay mới đến Hong Kong đã gặp hậu bối của sư huynh, nổi tính trẻ con lên, đùa Liễu Định Định 1 chút.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 304

Ngọc Nguồn

Sao? Hối hận rồi à? Đây mà là tác phong của dân giang hồ à?

Trông Liễu Định Định lấp ba lấp bắp không nói nên lời, Diệp Thiên làm ra vẻ nghiêm mặt.

Nghे những lời coi thường của Diệp Thiên, Liễu Định Định cắn chặt răng, tức tối bảo:

- Kêu thì kêu, ông chú!

- Uhm.

Diệp Thiên dứt khoát một tiếng, cười híp mắt lại bảo:

- Gọi tiếng chú cô không thiệt thòi đâu, lại đây, chú tặng cho cô thứ đồ chơi này.

Vừa trở tay, trong lòng bàn tay Diệp Thiên xuất hiện một miếng ngọc hình con giáp lợn to bằng lòng ngón tay cái. Vật này đã được hấn mài giữa một thời gian, màu sắc trông giống như một miếng ngọc thạch, lấp lánh trong suốt dưới ánh đèn.

- Diệp... Diệp Thiên, cậu Cậu tặng thứ này cho cô ấy?

Thấy Diệp Thiên lấy ra miếng ngọc quý, mắt Đường Văn Viễn đột nhiên tròn tròn. Món đồ hấn ra giá mấy triệu Diệp Thiên cũng không chịu bán, vậy mà giờ lại muốn đem tặng người ta?

- Hay là tên tiểu tử này phải lòng Liễu Định Định rồi? Cũng không đúng, vị hôn phu của cậu ta còn xinh đẹp hơn cả Liễu Định Định? Phải rồi, chắc là sợ ông ngoại của Liễu Định Định tìm cậu ta gây phiền toái, nên Diệp Thiên mới tặng cho miếng ngọc này!

Đường Văn Viễn suy xét một hồi mới đưa ra kết luận.

Thấy Diệp Thiên đưa cho miếng ngọc heo, Liễu Định Định bĩu môi, bảo:

- Tôi không thèm đồ của anh, Diệp Thiên...

- Ấy, kêu chú Diệp chứ. Vừa nãy nói rồi, lại quên rồi à!

- Tôi nói đồng ý gọi anh một tiếng, chứ không đồng ý gọi anh cả đời!

Liễu Định Định bị Diệp Thiên xoay sắp phát điên rồi, thằng cha này chắc có bệnh? Rõ ràng tuổi tác nhỏ hơn mình lại cứ đòi làm bậc tiền bối của mình, còn đòi ông chú gì nữa chứ?

- Hi hi, chắc cô phải gọi cả đời rồi!

Diệp Thiên cười, không có ý rụt tay lại, nói tiếp:

- Quà chú đã tặng đi rồi có lí gì lại đòi lại, tiểu nha đầu, thứ này sẽ giúp ích cho cháu nhiều đấy!

Trong giang hồ, quy tắc của sư môn là quan trọng nhất. Trường bối nhìn thấy văn bối nhất định phải tặng quà gấp mặt. Diệp Thiên hôm nay trêu Liễu Định Định lâu như vậy, quà gấp mặt này đương nhiên không thể nhỏ được.

Nhưng Liễu Định Định tất nhiên cũng không phải là người hám của. Còn Diệp Thiên thì ngoài mấy pháp cụ trong tay ra cũng không thể đưa ra được vật gì khác. Vì vậy, suy đi tính lại mới lấy ra cái pháp cụ con giáp này.

- Chẳng qua chỉ là một miếng ngọc thôì? Ta có gì lạ đâu!

Gia cảnh của Liễu Định Định tuy không được bằng Cung Tiểu Tiểu và Đường Văn Viễn, nhưng ở Hồng Kong cũng có bảy tám tiệm vàng bạc đá quý, cũng là một nhân vật có tiếng tăm.

Liễu Định Định từ nhỏ đã lớn lên trong châu báu, liếc nhìn một cái đã biết ngay miếng ngọc trong lòng bàn tay Diệp Thiên là ngọc cổ được khai quật, giá phải đáng khoảng ba vạn, vậy mà cũng chưa lọt vào tầm mắt của Liễu Định Định.

Diệp Thiên nghe thế cười, hỏi dồn:

- Thật là không hiếm thấy? Miếng ngọc này không hề kém gì so với miếng ngọc đang đeo trên cổ. Nếu cô không nhận, sau này không chừng sẽ có người mắng cô là đồ phá gia chi tử!

Nghe thấy những lời của Diệp Thiên như thế, Đường Văn Viễn hai mắt sáng lên, hận một nỗi không thể cầm được miếng ngọc kia ở trong tay. Phải biết, thứ này có công hiệu trừ quỷ trừ tà, lúc nguy cấp còn có thể cứu người.

- Bằng được miếng ngọc đeo trên cổ tôi?

Liễu Định Định nghe thế sững người lại. Miếng ngọc trên cổ cô ta là do ông ngoại được sư môn truyền lại tặng cho. Từ lúc năm tuổi Liễu Định Định đã đeo bên người, bao nhiêu năm nay cho tới giờ vẫn vô bệnh vô họa.

- Chẳng lẽ miếng ngọc này cũng là một loại pháp cụ?

Liễu Định Định hơi chút dao động. Trông thấy Diệp Thiên có ý rút tay lại, vội vàng đưa tay ra giật lấy miếng ngọc từ trong tay Diệp Thiên.

Nhìn thấy Liễu Định Định cướp lấy miếng ngọc, Đường Văn Viễn cảm thấy như bị ai nhéo mạnh một cái, quay sang Diệp Thiên vẻ mặt cầu xin bảo:

- Diệp Thiên, cậu không thể bên trọng bên khinh được. Cậu xem Định Định đã có pháp khí rồi, Tuyết Tuyết nhà chúng tôi vẫn chưa có gì.

- Được rồi, ông đừng có đơng đém nữa. Trị bệnh cho Tuyết Tuyết nhà ông đã khiến tôi hao tổn tâm lực gần chết.

Diệp Thiên tức giận trợn mắt nhìn ông già này, nói tiếp:

- Cho tiểu nha đầu này vì tôi là tiền bối của cô ta. Đây gọi là quà gặp mặt. ông sớm bỏ ý định về miếng ngọc này đi.

- Đường tiên sinh, miếng ngọc đó rất đáng tiền sao?

Người có mặt ở đây hôm nay, e rằng ngoài A Đinh và Diệp Thiên ra đều xuất thân từ gia đình phú quý. Cung Tiểu Tiểu cũng rất hứng thú với miếng ngọc heo của Diệp Thiên.

- Vấn đề không phải là ở chỗ có đáng tiền hay không, mà là có tiền cũng không mua được!

-
Đường Văn Viễn thờ dài bảo:

- Tôi đều cho cậu ta bốn mươi triệu rồi, nhưng cậu ta lại không muốn bán cho tôi một cái, nói có đáng tiền không?

- Bốn mươi triệu? Diệp Thiên, thứ này tôi không thể nhận, trả lại cho cậu!

Đang bị miếng ngọc hình Hợi của Diệp Thiên thu hút, Liễu Định Định bị dọa cho một hồi. Nhưng cũng không phải vì con số này. Vấn đề là ở chỗ lần đầu gặp mặt đã nhận của người khác món đồ quý như vậy, không hợp với lễ giáo trong nhà cô ta.

- Cầm lấy đi, chỉ nguyên tiếng chú của cô cũng đáng có được pháp khí này rồi.

Diệp Thiên khoát khoát tay. Ngoại trừ đệ tử mới nhận ra, trên đời này cậu cũng chỉ còn hai sư huynh. Trông thấy cháu gái của nhị sư huynh, mắt cậu sáng lên vẻ mừng rỡ.

- Không được, tôi không cầm. Nhận thứ này rồi, ông ngoại sẽ mắng tôi chết!

Từ nhỏ đã lớn lên bên ông ngoại, Liễu Định Định không sợ bố mẹ hay ông nội, duy chỉ sợ mỗi ông lão có tính cách quái gở kia.

Diệp Thiên cười bảo:

- ông ấy thấy thứ này sẽ không mắng cô đâu.

- Diệp Thiên, cậu... có phải cậu có ý gì sâu xa với Tà lão đệ?

Đường Văn Viễn đứng bên này giờ cũng nghe ra được chút, Diệp Thiên một mực ép Liễu Định Định gọi chú, sau đó lại tặng cho một món quà gặp mặt quý giá như vậy, câu trả lời cũng sinh động thật đấy.

- Anh biết ông ngoại tôi?

Liễu Định Định cũng mở to mắt, kinh ngạc nhìn Diệp Thiên. Cô sống cùng ông ngoại hơn mười năm rồi nhưng trước giờ chưa từng nghe ông nhắc tới chuyện này.

- Ta là sư đệ của Tả Gia Tuấn, tiểu a đầu, cô gọi chú tiếng này không bị hồ đầu.

Diệp Thiên nghe thế haha cười lớn. Trong hồng môn, Đường Văn Viễn địa vị cực lớn, nhưng những người này đều không có quan hệ gì với cậu, còn Liễu Định Định lại khác, đây chính là hậu thế của sư huynh đồng môn.

- Cái gì? Diệp Thiên, cậu là sư đệ của Tả Gia Tuấn?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Đường Văn Viễn còn kinh ngạc hơn Liễu Định Định nhiều. Ông ta và Tả Gia Tuấn là bạn hữu đã gần ba mươi năm nay rồi, vậy mà chuyện này một chút mây may ông cũng không hay biết.

- Thế ... thế này chẳng phải là cũng phải kêu Tả lão đệ một tiếng ông tỏ sao?

Chưa hết sững sờ, Đường Văn Viễn lẩm bầm. Ông ta lớn hơn Tả Gia Tuấn mười tuổi có dư, gọi Tả Gia Tuấn tiếng lão đệ còn thấy chưa thỏa, chẳng ngờ vai vế của người ta lại cao hơn mình đến thế.

Trông thấy sắc mặt của Đường Văn Viễn, Diệp Thiên cười bảo:

- Nhị huynh đệ xuống tóc sớm, rất nhiều chuyện của sư phụ ông ta cũng không biết, ông nói chuyện cùng với ông ta, không có liên quan gì đến Thanh Bang Hồng Môn cả.

- Như vậy cũng tốt!

Nghe Diệp Thiên giải thích, Đường Văn Viễn điềm tĩnh trở lại, không thì Thanh Bang - Hồng Môn lại thêm một ông tỏ, nếu truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến cho hai bang phái này gặp nhiều biến động.

Phải biết rằng, Diệp Thiên ở bên ngoài không có bất kì một cơ sở nào. Tuy vai vế rất cao, nhưng chẳng qua chỉ là cái vỏ rỗng, cùng lắm cũng chỉ được người khác tôn trọng, chứ thực quyền thì một chút cũng không có.

Nhưng Tả Gia Tuấn thì lại khác, địa vị vốn có trong cộng đồng người Hoa của ông ta rất cao, quan hệ rộng. Nếu như ông ta vào hồng môn, chắc chắn quyền hành sẽ trở nên hiển hách.

- Nay, cậu nói là thật sao? Cậu thật sự là sư đệ của ông ngoại tôi?

Liễu Định Định không hiểu cuộc đối thoại giữa Diệp Thiên và Đường Văn Viễn, ngắt lời hai người, về mặt hoài nghi nhìn Diệp Thiên.

- Tôi đùa với cô chuyện này làm gì?

Diệp Thiên nghe thế méo máo cười, nha đầu này thật là khó bảo.

Lần này tôi đến Hồng Kong là có chuyện, không tiện đến bái kiến nhị sư huynh. Thế này đi, cậu cứ đến báo ông ấy một tiếng, số sự đệ từ đại lục đến chơi, để ông ấy qua đây gặp mặt tôi!

Diệp Thiên không biết Tả Gia Tuấn quen với phong cách sư phụ, nhưng thuật pháp của Ma Y Nhất Mạch sớm đã thất truyền, tu luyện của nhị sư huynh cũng không phải là cao lắm, vì vậy Diệp Thiên không muốn đem đến tai họa cho người khác.

Theo tính toán của Diệp Thiên, Tống Hiểu Long phản ứng, lại phải người đến Hồng Kong, ít nhất cũng phải ba ngày. Hôm nay mời Tả Gia Tuấn đến gặp mặt, chuyện chắc cũng không có gì to tát lắm.

- Cậu đợi đã, tôi...tôi đi gọi cú điện thoại.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Liễu Định Định không chút do dự, rút ra một cái điện thoại di động nhỏ xíu đi ra phía ngoài cửa.

Liễu Định Định đi rồi, Diệp Thiên nhìn Cung Tiểu Tiểu, bảo:

- Cung nữ sĩ, thật ngại quá, tôi đến Hồng Kong lần này có chút việc riêng, nhất thời chưa thể vận dụng thuật pháp, về chuyện của anh nhà, chắc phải chờ sau khi tôi giải quyết xong chuyện này thì mới giúp được!

Phó Nghi mất tích đã gần tám năm nay rồi, hơn nữa lúc xảy ra chuyện lại đang lênh đênh trên biển. Nhìn được ra chuyện không phải ở mức độ bình thường, chắc chắn phải tiêu hao của Diệp Thiên sức lực cực lớn.

Có điều nơi này cũng không phải là sân tứ hợp viện linh khí dồi dào. Nếu nguyên khí tiêu hao không được bổ sung, sau đây Diệp Thiên lại có khả năng còn phải tranh đấu, vì thế mà cực kì bất lợi đối với cậu.

- Được, Diệp đại sư, tôi chờ, tôi có thể chờ, nhưng ngài nhất định phải giúp tôi!

Cung Tiểu Tiểu khẽ gật đầu, cô cũng đã từng đi tìm các bậc kỳ nhân dị sĩ để nhờ xem hộ nhưng đều không có kết quả. Ngay đến ông ngoại của Liễu Định Định cũng đã từng ngồi suy diễn một ngày, nhưng sau cùng vẫn bật âm thổ ra máu.

Diệp Thiên đã nói chắc như vậy, hồi này Cung Tiểu Tiểu lại được tận mắt chứng kiến công phu thâm hậu của Diệp Thiên, thêm vào sự tôn sùng của Đường Văn Viễn, trong lòng Cung Tiểu Tiểu đã nhen nhóm được tia hy vọng tìm chồng, tất cả đều trông đợi ở Diệp Thiên.

- Yên tâm đi, Cung nữ sĩ, chồng chị cả đời khiêm cung, theo lí mà nói anh ấy sẽ nhập thổ vi an. Chị cứ về trước đi, lúc nào đến tôi sẽ liên lạc!

Diệp Thiên nhận lời thỉnh cầu của Cung Tiểu Tiểu, đồng thời cũng hạ lệnh tiễn khách. Cậu cùng sư huynh gặp mặt nên không muốn để cho người ngoài cùng ở đó. Nói xong những lời đó, mắt cũng kịp thời đưa sang phía Đường Văn Viễn.

- Được rồi, Tiểu Tiểu, để anh tiễn em về.

Đường Văn Viễn sống đến mức sắp thành tinh rồi, lẽ nào lại không hiểu ý này của Diệp Thiên?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 305

Tả Gia Tuấn

Bà cô à, mọi người đi ư?

Liễu Định Định vừa điện thoại xong quay vào thì đụng phải đám người Đường Văn Viễn đang đi ra ngoài.

- Còn không phải ông ngoại cô sắp đến? ông chủ là ta cũng bị đuổi đi rồi, ông ngoại cô so với tôi lớn quá!

Đường Văn Viễn về mặt tức tối, nhưng trong lời nói vẫn cố tỏ ra vui đùa. Hấn ước gì Diệp Thiên biến ngôi nhà này thành của hắn.

Diệp Thiên trong nhà nghe Đường Văn Viễn nói thế rất hài lòng. Lão già này khéo hiểu ý người đến vậy, mấy năm nữa mình cũng không ngại ra tay giúp hắn hóa giải kiếp nạn.

- Haiz, sao anh lại đuổi hết người khác đi thế?

Liễu Định Định vừa bước vào cửa thì nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Diệp Thiên. Trong mắt cô, đó chắc chắn là nụ cười không mấy tốt đẹp.

Diệp Thiên không trả lời câu hỏi của Liễu Định Định mà hỏi lại:

- ông ngoại cô có đồng ý qua đây không?

Liễu Định Định tức khí bảo:

- Đồng ý. ông ngoại tôi không biết cậu là thật hay giả nên phải đến kiểm chứng lại!

Vừa nãy Tả Gia Tuấn trong điện thoại dặn Liễu Định Định phải lễ độ với Diệp Thiên. Việc này khiến cho tiểu nha đầu từ nhỏ đã được

nuông chiều như Liễu Định Định khó mà dễ chịu.

- Ha ha, không ngờ mới đến Hồng Kông có hai ngày đã được gặp sư huynh!

Diệp Thiên nghe thế đứng phắt dậy khỏi ghế sofa, phấn khích vui mừng đi qua đi lại trong phòng khách.

Nghiêm khắc mà nói, Liễu Định Định và Chu Khiếu Thiên đều không thể được coi là truyền nhân chân chính của Ma YNhất Mạch. Từ khi Lý Thiện Nguyên quy tiên, chỉ còn có Diệp Thiên và hai sư huynh mới là truyền nhân đích thực của Ma YNhất Mạch.

Hơn nữa lúc sinh thời Lý Thiện Nguyên coi hai vị sư huynh này như máu mủ ruột thịt, tình nghĩa vô cùng khăng khít.

Lão Đạo Sĩ trước lúc chết có dặn Diệp Thiên nếu cậu có cơ hội nhất định phải tìm được hai vị sư huynh này, đem công phu dưỡng khí của Ma YNhất Mạch truyền cho bọn họ, để hai người này cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

- Đùng vội mừng như vậy, ông ngoại tôi nhận cậu hay không còn phải chờ.

Liễu Định Định lờm Diệp Thiên một cái, nhưng trông thấy thanh đao Yên Nguyệt giữa nhà, vội vàng chuyển sắc mặt bảo:

- ày, cậu luyện tập kiểu gì mà lại có công phu thâm hậu như vậy?

Thấy tuổi tác Diệp Thiên so với mình còn kém mà công phu lại vượt xa, Liễu Định Định cũng tự biết xấu hổ, đồng thời cũng tò mò thắc mắc.

Diệp Thiên nhìn Liễu Định Định bảo:

- ông ngoại cô từ nhỏ đã ngâm cô bằng thuốc tẩm đúng không?

Liễu Định Định tuy mới hai mươi nhưng công lực tích tập được còn cao hơn Chu Khiếu Thiên, cũng chỉ thiếu có một bậc nữa là có thể tiến vào cảnh giới cao siêu. Thiết nghĩ Tả sư huynh cũng tiêu tốn không ít tâm sức cho cô cháu gái này.

- Sao cậu biết?

Liễu Định Định nghe vậy rất kinh ngạc nhưng cũng kịp thời phản ứng lại, đáp:

- Cho dù la có ngâm bằg thuốc tắmg cũng không thể có công hiệu lớn như vậy được, tôi đến bây giờ cũng đã đột phá nổi ám kinh đầu.

Diệp Thiên cùng ông ngoại cô là cùng một thầy dạy dỗ. Thứ ông ngoại cô biết, Diệp Thiên lẽ nào không, nhưng Liễu Định Định vẫn hơi nghi hoặc. Cùng là ngâm thuốc tắmg, tại sao công lực của Diệp Thiên lại hiệu quả đến vậy?

Diệp Thiên lắc đầu bảo:

- Bẩm sinh nữ giới đã bị một chút hạn chế. Sau này cô vào ám kinh không khó nhưng nếu lại muốn lên trên thì không dễ đâu.

Công phu Diệp Thiên tiến bộ nhanh như vậy, ngoài việc từ nhỏ đã có nền tảng tốt ra, cái đầu của cậu cũng đóng phần quan trọng không kém.

Dường như từ sau khi được truyền thừa, Diệp Thiên không còn chướng ngại gì nữa. Chỉ cần công phu tích đủ, từ ám kinh cho đến hóa Thần đều dễ dàng thông qua.

- Giá thần giá quý, ê, Diệp Thiên, đây là lần đầu cậu đến Hồng Kong?

Những gì Diệp Thiên nói thực ra Tà Gia Tuấn cũng đã từng nói với Liễu Định Định. Thấy cách nói của hai người giống nhau, Liễu Định Định đột nhiên trong lòng cũng mất đi hứng thú tìm hiểu về công phu.

- Gọi chú, thật không biết lớn nhỏ gì.

Diệp Thiên lên mặt quở trách một câu, bảo:

- Lần đầu tiên đến Hồng Kong, thì sao?

- Vậy cậu nhìn xem chỗ phong thủy này ông tôi bài trí thế nào? Cậu có thể xếp đặt ra không?

Liễu Định Định hỏi này phải chịu nhún trước mặt Diệp Thiên trong lòng vẫn có chút không thoải mái. Cô thầm nghĩ ông ngoại công phu chắc khó bằng Diệp Thiên liền đem chuyện phong thủy ra hỏi.

- Ha ha, nếu tôi mà bày đặt chỗ phong thủy này chắc chắn còn tốt hơn ông ngoại cô!

Diệp Thiên cười đắc chí, nói:

- Tôi có thể đem cát khí long mạch ở Hồng Kong tụ lại chỗ này. Cô nói xem phong thủy kiểu nào sẽ tốt?

Từ khi Diệp Thiên xuất đạo đến giờ, mấy lần ra tay đều to lớn cả.

Trước là giúp Lý Thiện Nguyên nghịch thiên cải mệnh, tiếp đến là bày ra Tụ Linh trận đại cát ở Bắc Kinh, một mẻ lưới bắt hết long khí cũng như sát khí lại, thực xứng đáng với hai chữ “Bá Đạo”.

Thôi đi, đợi lát nữa ông ngoại tôi đến xem cậu còn dám nói thế nữa không?

Liễu Định Định bĩu môi, có ý chê Diệp Thiên khoác lác.

Diệp Thiên làm ra vẻ không chịu nổi kích động, bảo:

- Cô... nha đầu này còn kích tôi, không chừng một ngày nào đó tôi sẽ mua ngay ngôi biệt thự dưới kia, bài trí một trận phong thủy cho cô thấy.

Thực ra Diệp Thiên có ý gây dựng sản nghiệp ở Hồng Kong, nhất là vị trí bến cảng này, đúng là chỗ long mạch. Nếu chỗ này đủ lớn, Diệp Thiên không thể không bố trí cho mình một trận pháp như ở khu Tứ Hợp Viện.

Hơn nữa linh khí trên biển so với đất liền mạnh hơn rất nhiều, nếu có thể xây một pháp trận ở chỗ này, tin rằng qua trăm năm nữa cũng không tiêu hao linh khí mà làm trận pháp mất đi công hiệu.

- Nhà ở đây chắc chắn không mua được, mấy ngôi biệt thự phía dưới kia chỉ cho thuê không bán, nếu bán ông ngoại tôi đều mua hết rồi.

Trong lời nói của Liễu Định Định, hình như Tả Gia Tuấn cũng đã từng rất hứng thú với nơi này.

- Tại sao? Tả Gia Huynh ở Hồng Kong cũng phải có chút địa vị gì chứ?

Diệp Thiên nghe vậy nhú mày. Lúc trước cậu cũng đã nghe Đường Văn Viễn nói qua chuyện biệt thự không bán, nhưng khi đó cậu không để ý. Giờ khi có ý định muốn dựng sản nghiệp ở đây rồi, Diệp Thiên phải nghe ngóng cho rõ.

Liễu Định Định nghe vậy phồng mang trợn má bảo:

- Chỗ đó là khu nhà nghỉ dưỡng trên núi, chỉ cho thuê chứ không bán, chuyên dành cho các công ty xuyên quốc gia. Ông ngoại ta năm đó muốn mua mà mua không được. Sớm biết vậy đã không xem phong thủy cho bọn họ rồi...

Công ty khai thác ra chỗ đất đó vốn chuyên về bất động sản. Tiền thuê nhà mấy căn biệt thự đó một tháng lên tới năm mươi vạn đô la Hồng Kong, được mệnh danh rằng đáp ứng tất cả mọi nhu cầu của thượng khách.

Năm đó Tà Gia Tuấn đã sớm lộ ý mua một ngôi biệt thự trong số đó nhưng bị công ty bất động sản kia ý tứ từ chối.

Nhưng bọn họ cũng không dám đắc tội với Tà Gia Tuấn, đành tặng cho ông một ngôi nhà cao cấp cũng không kém gì giá trị của mấy căn biệt thự ở chỗ phong thủy tuyệt hảo này.

- Đáp ứng tất cả yêu cầu? Khẩu khí cũng gớm nhỉ!

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, nói:

- Nếu tôi muốn ăn cơm cùng các quan chức Hồng Kong, bọn họ cũng có thể đáp ứng?

Hồng Kong năm ngoái mới quay về lục địa, báo chí đưa tin tới tấp. Diệp Thiên đối với vị thị trưởng Hồng Kong đương thời cũng có chút ấn tượng, như là thế gia vương tử xuất thân ở đất Hồng Kong.

Ăn cơm cùng bác Đồng thì có gì ghê gớm chứ? Cậu tưởng rằng người ở đây muốn ăn cơm cùng thị trưởng khó khăn đến vậy sao?

Liễu Định Định tỏ ý bất mãn với lời nói của Diệp Thiên. Chưa nói đám người Đường Văn Viễn, ngay đến bản thân Liễu Định Định bước chân vào nhà quan chức cũng chẳng có gì khó khăn.

- Ủ hèm, tôi quên mất điều này.

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, mỉm cười. Cậu tuy xuất thân từ nông thôn nhưng mười tuổi đã chuyển đến thành phố sống, hơn nữa lại toàn tiếp xúc với những người hào phú thượng lưu.

Dù thế nhưng trong lòng Diệp Thiên vẫn thấy khoảng cách giữa mình và những người này khá xa. Đừng nói tới quan chức thành phố Hồng Kong, ngay đến một cục trưởng cấp thấp Diệp Thiên cũng thấy khoảng cách tới một ngọn núi rồi.

- í, hình như là ông ngoại tôi đến rồi. Tôi ra mở cổng!

Ngoài cổng bỗng vang lên tiếng chuông cửa, Liễu Định Định vội vã bật dậy phi như bay ra ngoài. Cô sờ dĩ phần kích như vậy là do đang rất nóng lòng mong ông ngoại đến dạy dỗ Diệp Thiên một bài học.

- Nhanh vậy?

Diệp Thiên cũng đứng dậy đi ra ngoài đón. Cậu bây giờ tuy là truyền nhân chính đạo của Ma YNhất Mạch nhưng trường ầu có thứ tự, trước mặt Tả Gia Tuấn tuyệt đối không thể thất lễ.

Vừa mới đến cổng, Diệp Thiên đã trông thấy Liễu Định Định cùng một vị trung niên tuổi chừng ngoài bốn mươi đang bước vào. Cùng lúc, người đó cũng trông thấy Diệp Thiên, hai người đều xúc động.

Khi Diệp Thiên cảm nhận được khí huyết hùng hồn trên người Tả Gia Tuấn cũng là lúc Tả Gia Tuấn thấu suốt công phu thâm hậu của Diệp Thiên. Mắt hai người đều sáng lên rạng rỡ.

- Diệp Thiên đã gặp sư huynh, thường được nghe sư phụ kể về sư huynh, quả nhiên danh bất hư truyền!

Diệp Thiên bước nhanh mấy bước, hai tay chấp lại, chào Tả Gia Tuấn một cái gần sát đất.

Diệp Thiên nói những lời này không phải xã giao. Chi học được ở chỗ Lão Đạo Sĩ một ít công phu mà Tả Gia Tuấn đã gần đủ công lực bước vào cánh cửa tuyệt giới. Diệp Thiên đến giờ mới được trông thấy một người có công phu tu tập cao đến vậy.

Trước kia thường nghe Lý Thiện Nguyên nói tới hai đệ tử thiên phú dị bẩm, Diệp Thiên vốn rất tò mò. Giờ được tận mắt trông thấy Tả Gia Tuấn, cậu biết lời của sư phụ là không sai.

Khí lực phát ra trên người Diệp Thiên khiến cho Tả Gia Tuấn ngay lập tức nhận ra thân phận của cậu, vội vàng dùng tay ân cần đỡ Diệp Thiên, hỏi:

- Sư ... sư phụ, ông... ông lão ấy còn sống không?

Tả Gia Tuấn từ nhỏ đã cùng Lý Thiện Nguyên học thuật phong thủy. Năm hơn hai mươi tuổi vì nguyên nhân gia đình mà rời khỏi đại lục. Tình cảm với Lão đạo Sĩ cực kì sâu sắc. lúc hỏi Diệp Thiên, giọng không khỏi run rẩy vì xúc động.

Diệp Thiên cảm nhận được tấm lòng son sắt của Tả Gia Tuấn, nghẹn ngào bảo:

- Sư huynh, sư phụ hai năm trước đã mọc cánh thành tiên rồi. Sư đệ bất tài, chưa thể thông báo đến sư huynh!

- Hai năm trước? Tại sao, tại sao ta lại không thể tìm được sư phụ!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Tả Gia Tuấn sững người kinh ngạc, rồi ngồi phịch xuống đất, giống như một đứa trẻ con gào khóc, nước mắt lăn chã tuôn rơi, một chút cũng không kìm nén nỗi đau ở trong lòng mình.

Từ đầu những năm 90, Tả Gia Tuấn đã từng đến Thiểm Tây tìm kiếm sư phụ. Sau khi tìm kiếm không có kết quả, ông vẫn cho rằng sư phụ đã lên tiên. Giờ nghe được tin này từ Diệp Thiên, không khỏi hối hận khôn xiết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 306

Môn Chủ

Tả Gia Tuấn và Lý Thiện Nguyên cùng là người Thiểm Tây. ông cũng biết quê hương của sư phụ. Tám chín năm nay cả thầy về ba bốn lần nhưng đều không có tin tức gì của sư phụ vì vậy tưởng rằng Lão Đạo Sĩ đã đi về cõi tiên nên thôi không tìm kiếm nữa.

Nhưng giờ được nghe từ chính miệng Diệp Thiên sư phụ đã tạ thế từ hai năm trước, hình ảnh hai thầy trò luyện tập ngày nào lại bỗng chốc ùa về, Tả Gia Tuấn chua xót trong lòng, khóc rống lên như một đứa trẻ.

- ông ngoại, ông...ông làm sao vậy?

Tả Gia Tuấn trong mắt Liễu Định Định, xưa nay luôn điềm tĩnh trước mọi việc, đây là lần đầu tiên cô thấy ông ngoại đau đớn như vậy, không khỏi cuống quýt.

- Đi đi, tránh ra một bên...

Tả Gia Tuấn vừa lau nước mắt vừa đẩy cháu gái sang một bên. Lúc này ông đã hoàn toàn suy sụp với tin sư phụ từ trần.

- Sư huynh, sư phụ đã thọ hơn 120 tuổi rồi, thọ cao lắm rồi, lúc ra đi cũng vô bệnh vô ưu, trong số chúng ta mấy ai có được, huynh không cần phải quá đau xót!

Diệp Thiên tuy trong lòng rất đau đớn nhưng vẫn còn vài lời phải nói với Tả Gia Tuấn, không thể cứ ngồi mãi ngoài cổng nói chuyện được. Liên dùng tay vịn chặt lấy Tả Gia Tuấn nâng dậy.

- Sư huynh, chúng ta vào trong phòng nói chuyện đi!

Dưới cánh tay của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn gần như không động đậy, trong lòng không khỏi bật cười, muốn khảo thí công phu sư đệ của mình chút đây.

Diệp Thiên nghĩ không sai, lúc vừa mới gặp mặt Tả Gia Tuấn đã cảm thấy được khí lực toát ra trên người Diệp Thiên. Chỉ có truyền nhân Ma Y mới có thể tu luyện loại công pháp này.

Nhưng bất luận ông ta dò xét thế nào cũng không thể nào tìm ra được một chút chân khí trên người Diệp Thiên, khiến người ta có cảm giác bí hiểm. Vì vậy lúc Diệp Thiên dùng tay đỡ ông, Tả Gia Tuấn thở hắt ra một hơi rồi cố tình ngời phịch xuống đất.

- Sư huynh, chúng ta vào phòng nói chuyện đi!

Diệp Thiên cười, lặp lại câu vừa nói. Lần này cậu đặt dưới hai cánh tay của Tả Gia Tuấn, xuất ra năm phần công lực, cử trọng nhược kinh hướng lên trên.

- Ai ...

Tả Gia Tuấn ngồi trên đất bỗng dung cảm thấy một lực không thể cưỡng nổi truyền ra từ tay Diệp Thiên. Hắn chưa kịp vận khí thì cả người đã bị Diệp Thiên nâng lên.

- Sư đệ, công lực mạnh quá. Sư phụ lúc tuổi già có thể thu nhận được một đệ tử như cậu cũng là đại phúc của sư môn chúng ta!

Tuy sững sờ khi Diệp Thiên tuổi trẻ mà đã có công lực như vậy, Tả Gia Tuấn vẫn phá lên cười đầy thoải mái. Qua màn kiểm tra vừa rồi cũng xoa dịu đi rất nhiều xót thương cho ông khi Lão Đạo Sĩ tạ thế.

- ông ngoại, ông làm sao vậy? Vừa khóc vừa cười, giống trẻ con quá?!

Liễu Định Định nhận ra từ sau lúc ông ngoại gặp Diệp Thiên, tính tình vốn cho người ta thấy nghiêm nghị khó chịu của ông ngoại hoàn toàn thay đổi, đột nhiên biến thành một ông lão trẻ con.

- Con hiểu gì chứ, ông ngoại đây gọi là bộc lộ chân tình. Sư đệ, vào trong kể cho sư huynh nghe sư phụ mấy năm trước như thế nào!

Tả Gia Tuấn kéo tay Diệp Thiên bước nhanh vào trong phòng. ông rất muốn biết sư phụ mấy năm cuối đời rốt cuộc ẩn cư ở chỗ nào.

- Trời, đây là binh khí của đệ sao?

- Vừa bước vào phòng khách, Tả Gia Tuấn đã nhìn thấy Yên Nguyệt đao cắm ở đá cẩm thạch trên sàn nhà, trong miệng phát ra một tiếng hét kinh hãi.

Đứng bên Yên Nguyệt đao, Tả Gia Tuấn dùng tay phải nắm lấy chuôi đao, thờ mạnh một tiếng, trong miệng phát ra một tiếng hô:

- Lên!

Cùng với tiếng hô của Tả Gia Tuấn, Yên Nguyệt đao nâng lên theo tay, nhưng hiển nhiên sức nặng của nó quá mức so với Tả Gia Tuấn dự đoán. Đao vừa bay lên, tay trái cũng kịp đưa ra đỡ lấy.

Hai tay cầm Yên Nguyệt đao, Tả Gia Tuấn chỉ làm được những động tác đâm và chặt thì đã mệt thở không ra hơi. Rốt cuộc thì một ông già hơn sáu mươi sức lực làm sao có thể đọ nổi với Diệp Thiên trai tráng.

Đề đao về vị trí cũ, Tả Gia Tuấn khen rằng:

- Đao tốt, đao tốt lắm. Xưa nay người có thể nâng được đao này có mấy đâu. Có cây đao trấn trạch này, nhà Đường Sinh có thể yên tâm kê cao gối ngủ rồi.

Lúc cầm cây đao này, Tả Gia Tuấn liền cảm thấy sát khí bên trong ngùn ngụt. Tuy không hiểu đây là pháp cụ công kích gì, nhưng lấy sát chế sát. Có đao này bày ở đây không một vật tà khí nào có gan đến gần.

- Nhìn thấy chưa, ông ngoại tôi cũng có thể nhắc được đao này. Diệp Thiên, đâu chỉ riêng mình cậu làm được!

Thấy ông ngoại cầm đao chặt chém một hồi, Liễu Định Định trên mặt lộ rõ vẻ đắc ý. Tuy trong lòng cô hiểu những động tác vừa rồi của ông ngoại còn kém xa so với Diệp Thiên nhưng tóm lại thì vẫn coi như là thành công.

Diệp Thiên còn chưa lên tiếng, sắc mặt của Tả Gia Tuấn đã đanh lại:

- Diệp Thiên, cái tên này cháu có thể tùy tiện gọi? Không có phép tắc gì cả, gọi chú!

Lão tiền bối cực kì coi trọng thứ bậc. Diệp Thiên là sư đệ của Tả Gia Tuấn, tất nhiên cũng là bậc tiền bối của Liễu Định Định. ông tuy rất cưng cô cháu gái của mình nhưng cũng không thể để cô làm loạn bổn phận của mình được.

- ông ngoại, cậu ta... cậu ta còn nhỏ tuổi hơn cháu.

Nghe Tả Gia Tuấn nói thế, Liễu Định Định thấy hơi ám ức. Từ nhỏ đến giờ, ông ngoại ngoài lúc luyện công nghiêm khắc ra, trước giờ

chưa từng lớn tiếng với mình như vậy.

- Càn rỡ, một chút quy tắc cũng không có, nhanh xin lỗi chủ!

Tả Gia Tuấn nghe thế rất tức giận, thanh đao Yển Nguyệt vừa nâng lên lại nặng nề đặt xuống.

Một tiếng “oành” vang lên, tòa nhà Đường Văn Viễn giống như bị động đất, vỡ vụn nguyên một mảng đá cẩm thạch sàn nhà, trông như một tấm mạng nhện, rạn nứt ngang dọc những vết.

Thấy ông ngoại tức giận như vậy, Liễu Định Định sợ đến thất thần, vội nói với Diệp Thiên:

- Chú, xin lỗi!

Nói xong, mắt cũng đỏ hoe.

Nghe thấy cháu ngoại nói xin lỗi, sắc mặt của Tả Gia Tuấn mới dịu xuống, nhìn Diệp Thiên bảo:

- Diệp sư đệ, từ nhỏ ta đã nuông chiều đứa cháu gái này, không biết lớn nhỏ là gì, đệ bỏ quá cho.

Giống như Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn cùng với Lý Thiện Nguyên luyện võ nghệ từ nhỏ, cũng chẳng có chị em hay anh em nào khác. Từ sau khi gặp lại Diệp Thiên không khỏi sinh cảm giác thân thiết ruột thịt.

Diệp Thiên khoát khoát tay, bảo:

- Không sao, Tả sư huynh. Đệ thấy Định Định công lực không thường chút nào lại hiểu biết thuật pháp, sao huynh không truyền lại cho cô ấy?

Diệp Thiên có thể nhìn ra, Liễu Định Định tuy công lực không tồi, nhưng đối với thuật phong thủy cũng không phải là hiểu biết sâu sắc.

Tả Gia Tuấn cố nhiên không có được truyền thừa thuật pháp của áo Tang Nhất Mạch nhưng xem tướng số phong thủy lại được Lý Thiện Nguyên chân truyền, chính điều này khiến Diệp Thiên hơi chút nghi hoặc.

Tả Gia Tuấn chưa trả lời, Liễu Định Định đã bĩu môi:

- ông ngoại nói quy tắc sư môn, tổ sư không cho phép truyền lại cho tôi!

- Có quy tắc như vậy sao?

Diệp Thiên quay sang nhìn Tả Gia Tuán. Cậu giờ xem như là môn chủ của Ma YNhất Mạch rồi, sao lại chưa từng nghe thấy có quy tắc này chứ?

- Diệp sư đệ, năm đó lúc tôi rời sư phụ, sư phụ đã dặn dò tôi, về bí kíp sư môn không được tùy tiện truyền ra ngoài, vì vậy...

Tuy Liễu Định Định là thân thích, Tả Gia Tuán vẫn định ninh lời sư phụ dặn, chỉ truyền cho cháu gái mình tâm pháp, còn bí kíp bói toán sư môn thì một chữ cũng không dám lộ ra.

Tả Gia Tuán trước giờ luôn muốn tìm sư phụ xin cho Liễu Định Định gia nhập môn phái, nhưng Lão Đạo Sĩ đã tạ thế rồi, nguyện vọng này của ông không thể đạt được nữa.

- Đúng rồi, Diệp sư đệ, sư... sư phụ có phải đã truyền thừa hết lại cho cậu?

Truyền thừa mà Tả Gia Tuán nói đến chính là đồng tiền dùng để gieo quẻ và la bàn dùng để xem phong thủy. Sư phụ đem những đồ này truyền cho ai thì người đó chính là truyền nhân của Ma YNhất Mạch, chính là môn chủ hiện giờ.

Vì vậy Lão Đạo Sĩ tuy không có mặt, nhưng nếu Diệp Thiên là truyền nhân thì cũng có thể thu nạp Liễu Định Định vào sư môn. Đó là điều quan trọng để Tả Gia Tuán có thể hỏi việc của mình.

- Tả sư huynh, sư phụ đích xác đã truyền thừa lại cho đệ!

Diệp Thiên gạt đầu, từ bao trà đeo bên người lấy ra một chiếc la bàn tinh xảo dị thường.

- Thật... thật là la bàn của sư phụ?

Nhìn thấy chiếc la bàn đó, Tả Gia Tuán vô cùng xúc động, bỗng nhiên hai đầu gối run run, quỳ sụp xuống trước mặt Diệp Thiên, nói:

- Đệ tử Ma YNgũ Đại Nhất Mạch Tả Gia Tuán đã thấy môn chủ đương thời!

Tuy Ma YNhất Mạch nhân khẩu ít nhưng quy tắc vẫn phải nói. Lúc Diệp Thiên mới nhìn thấy Tả Gia Tuán thì đã hành lễ, giờ lại đến

lượt Tả Gia Tuấn hành lễ với môn chủ.

- Tả sư huynh, mau đứng lên, giữa sư huynh chúng ta không cần phải nghi lễ xã giao như vậy!

Diệp Thiên vội vàng đỡ Tả Gia Tuấn dậy, nói:

- Sư huynh, đệ kể tất cả chuyện mấy năm nay cho sư huynh nghe!

Tả Gia Tuấn gật đầu, nói:

- Được, được, Diệp Thiên đệ nhanh kể đi, còn chuyện sư phụ mai táng ở đâu cũng cho ta biết, ta muốn đi bái kiến sư phụ!

Diệp Thiên bắt đầu từ lúc Lý Thiện Nguyên đi vào Mao Sơn tránh họa, chuyện mình gặp và bái sư đều rành rọt tỉ mỉ kể lại cho Tả Gia Tuấn, đương nhiên, chuyện cậu được “mai rùa” truyền thuật pháp thì phải giấu kín.

Kể một hồi mất ba bốn giờ, người nói thì trong lòng sóng nước mênh mang, người nghe thì ruột gan cồn cào da diết, hai người đều chìm trong hồi ức về Lão Đạo Sĩ.

- Sư phụ, là con có lỗi với người!

Sau khi nghe Diệp Thiên kể xong, Tả Gia Tuấn lòng đau như cắt. ông không ngờ sư phụ mấy năm qua lại khổ hạnh như vậy. Vì tu luyện đạo quan còn phải chạy xuống núi giả thần giả quỷ.

- Haiz, tôi hỏi chút ... tiểu Diệp, chuyện này là sao?

Đang lúc Tả Gia Tuấn đau xót khôn nguôi, A Đinh một tay bê hộp thức ăn từ phòng khách đi vào. Giờ đã hơn hai giờ chiều rồi, cậu sợ Diệp Thiên đói, có ý làm cơm mang tới.

Nhưng vừa vào cửa, A Đinh đã bị Tả Gia Tuấn dọa cho chết khiếp. Nhân vật thần tiên nổi tiếng khắp Hồng Kong mà cậu biết trước giờ chưa từng thấy qua bộ dạng này bao giờ.

Diệp Thiên quay sang A Đinh khoát khoát tay bảo:

- Không có việc gì thì ông đem thức ăn đi đi. Chúng tôi một lát nữa sẽ qua, phải rồi, có rượu ngon thì đem mấy bình ra, tôi phải uống

với sự huynh mới được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 307

Ân Oán

Bấm nút "Thu gọn" để thu gọn nội dungThu gọn

Buổi chiều ở Hồng Kong, lúc này là đêm khuya ở Mĩ, trong một tòa nhà cao tầng thương mại đèn vẫn còn sáng.

Phê duyệt xong đồng văn bản dày cộp trên bàn, Tổng Hiệu Long ngẩng đầu lên dùng tay xoa nắn hai huyệt thái dương. Trên khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ mệt mỏi.

Từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Tổng Hiệu Long rất xứng đáng với chức vụ quản lí. Ở nước Mỹ không có lệ tăng giờ làm, nhưng mỗi ngày hắn đều bận đến đêm khuya, giải quyết xong công việc trên tay mới nghỉ ngơi.

Có điều quá mệt, Tổng Hiệu Long lúc này lại có chút hưng phấn. Vì thu thập được thông tin rồi, Diệp Thiên đã rời Bắc Kinh, giờ ở Hồng Kong.

Phải biết, cách đó không lâu, lúc đi Thái Lan, Đài Đà đã từng nói với Tổng Hiệu Long, sự phụ của hắn, Cát Vượng Tô Tây đại sư, không cho phép mình đi Trung Quốc thần bí, lúc đó liền chủ ý đoạn tuyệt với Tổng Hiệu Long, rồi bảo Đài Đà xuống núi.

Không chỉ như vậy, Tổng Hiệu Long cũng tìm một số tên sát thủ trên thế giới, nhưng nghe nói mục tiêu ở Bắc Kinh, những sát thủ này đều đánh trống rút lui.

Giết người thì dễ, nhưng giết xong rồi tẩu thoát khỏi Bắc Kinh lại gặp chút rắc rối. Mục đích sát thủ làm chính là vì đô la, nhưng không còn sống để hưởng thụ, bọn hắn cũng không dám tùy tiện hành sự.

Nhưng trong lúc Tổng Hiệu Long rời khỏi Thái Lan, Đài Đà đồng ý ông rời. Nếu địa giới Diệp Thiên rời khỏi Trung Quốc mà Tổng Hiệu Long lại có thể chi trả đủ thù lao, hắn sẽ ra tay trợ giúp Tổng Hiệu Long một lần.

Còn giờ Diệp Thiên đã rời khỏi Bắc Kinh, Tổng Hiểu Long nhìn ra, hẳn thực sự muốn tìm đến cái chết.

Nhắc điện thoại trên bàn lên, vừa ấn được hai số, Tổng Hiểu Long đã lại cúp điện thoại xuống. Sau khi nghĩ ngợi một hồi, từ trong bàn làm việc lấy ra một bộ điện thoại vệ tinh thông tin.

Rất nhiều người Mỹ đều không biết, nhất cử nhất động của bọn họ mỗi ngày thực ra đều bị quốc gia giám sát, nhưng Tổng Hiểu Long lại biết những chuyện này.

- Tôi tìm Đài Đà đại sư.

Điện thoại nổi máy xong, Tổng Hiểu Long lại bấm một tràng tiếng Thái lưu loát với đối phương.

Lúc Tổng Hiểu Long mười hai tuổi đã được bác của Phật Đốc Tin gửi đến miếu tự làm hòa thượng ba năm. Tiếng Thái của hắn ta chính là trong thời gian này học được.

Hiện tại quan hệ với Đài Đà có liên quan rất lớn với cuộc sống hòa thượng ba năm. Tổng Hiểu Long đã tận mắt thấy sự thần kì của trận đầu mọc, nên mới nghĩ tới dùng cách này đối phó với Diệp Thiên.

- Hiểu Long, tìm ta?

Nghe thấy Đài Đà nhận điện thoại, Tổng Hiểu Long vội vàng ngồi thẳng người, kính cẩn nói:

- Đại sư, Diệp Thiên hôm nay đến Hồng Kong rồi!

Hồng Kong được trả về Trung Quốc vừa tròn một năm. Trong mắt nhiều người ngoại quốc thậm chí cả một số Hoa kiều thì Hồng Kong thực chất vẫn thuộc Anh quốc, mối quan hệ với Trung Quốc không lớn.

- Tôi đã xem ảnh rồi. Cho tôi địa chỉ nơi ở hiện nay của anh ta. Hai hôm nữa, tôi sẽ đến Hồng Kong!

Điện thoại vừa im ắng một lúc, một chuỗi âm thanh tru tréo vọng ra, khó nghe đến nỗi Tổng Hiểu Long phải vội vàng đặt điện thoại ra xa một chút.

- Cảm ơn đại sư, một trăm vạn đôla lát nữa tôi sẽ gửi qua!

Tổng Hiếu Long cũng không vừa, sau khi cúp điện thoại trên mặt liền lộ rõ vẻ tươi cười.

Vùng địa phương nghèo nàn này làm gì cũng rẻ mạt, giết người chẳng qua cũng chỉ một trăm vạn đô la. Nếu mời những tay sát thủ đẳng cấp thế giới, e rằng chưa đủ mười triệu đô la, hần ta cũng không buồn nhìn đến một cái.

- Ngộ nhờ Đài Đà thất thủ thì làm sao?

Trên gương mặt anh tuấn của Tổng Hiếu Long lộ ra một tia dữ tợn

- Diệt Thiên nhất định phải chết!

Mở máy tính trên bàn lên, Tổng Hiếu Long đăng nhập một trang giống như là công ty sản đầu. Sau khi nhập vào một chuỗi mật mã, một sát thủ hiện ra trên màn hình.

Tổng Hiếu Long không ít lần giao du với người trong Hồng Môn, đối với thế giới ngầm này cực kì am hiểu.

Sau khi đăng tải ảnh và các thông tin về Diệt Thiên lên trang, Hiếu Long dùng số tài khoản trong một ngân hàng Thụy Sĩ của mình rút ra một nghìn vạn gửi đến trang mạng này.

Sau khi tin này phát đi, chỉ cần có người nhận thông tin sẽ tự động ản. Sau khi tên sát thủ nhận nhiệm vụ thất bại mới lại tiếp tục xuất hiện.

Còn về thời gian truy sát, Tổng Hiếu Long ra hạn trong vòng một tháng. Vì theo tin mà ông có được đây chính là thời gian Diệt Thiên dừng lại ở Hồng Kong.

Một tháng sau nếu như không có người hoàn thành được nhiệm vụ này, đồng nghĩa với việc Diệt Thiên còn sống, một nghìn vạn sẽ phải chuyển lại vào tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ của hắn.

Cam kết bảo đảm của trang web này đối với người đưa tin cực kì nghiêm khắc. chỉ có những tên sát thủ xứng đẳng cấp mới được biết tới thông tin đó, còn với những người khác thì một chút cũng không hé lộ.

Tổng Hiếu Long có lí do để tin, cho dù là sát thủ đỉnh cấp quốc tế cũng sẽ động lòng với mười triệu đô này. Hơn nữa lại chẳng phải giết một nhân vật chính trị hay đại gia hào phú gì mà chỉ là một thằng nhãi ranh tuổi hơn hai mươi.

Thực ra chủ ý của Tổng Hiếu Long không muốn tìm sát thủ đi thanh toán Diệp Thiên. Vì Diệp Thiên mà chết vì bị mưu sát thì kiểu gì cũng có người sờ đến hắn, thậm chí ngay cả người cô trước giờ đều yêu thương hắn.

Nhưng Tổng Hiếu Long chờ không nổi rồi. Vì sau khi đường huynh Tổng Hiếu Triết tai nạn chết, Tổng Hiếu Long đã ngấm ngấm cho tay chân của mình gây ra một số sự cố bất ngờ cho Diệp Thiên.

Có điều Tổng Hiếu Long không ngờ, Tổng Vĩ Lan mấy năm nay không quản tài chính kinh tế tập đoàn đã phái một vị phó chủ tịch đến Trung Quốc.

Mà vị phó chủ tịch này lại là chi trưởng của Tổng Vĩ Lan, theo Tổng Vĩ Lan nhiều năm nay, trước giờ chỉ vì Tổng Vĩ Lan cúc cung tận tụy. Tổng Hiếu Long nhiều lần ngầm ý muốn mua chuộc cậu ta mà không được.

Biến cố này khiến trong lòng Tổng Hiếu Long xuất hiện một tia xám xịt. Cậu âm thầm cảm nhận được, lòng tin của cô đối với mình không còn như trước nữa. Vì vậy nhân cơ hội Diệp Thiên ở Hồng Kong, bất luận thế nào cũng phải xử lí sạch sẽ em họ của mình.

Trước có Đai Đà đại sư, sau có sát thủ đẳng cấp thế giới, Tổng Hiếu Long không tin Diệp Thiên có thể rời khỏi Hồng Kong. Sau khi lau sạch mọi dấu vết, Tổng Hiếu Long mới rời khỏi Hồng Kong.

- Diệp Thiên, đây là cá hai đầu, loại cá này thực là thượng hạng. không biết tên tiểu tử A Đinh này mua được ở đâu!

Ở nhà ăn xa hoa trong khu nhà bao bọc quanh lưng chừng núi, Tả Gia Tuấn đang giới thiệu cho Diệp Thiên mấy món mỹ vị của Hồng Kong. A Đinh tuy chỉ là người giúp việc nhưng những đồ vật mang đến hôm nay lại rất hợp khẩu vị với Tả Gia Tuấn.

- Cảm ơn sư huynh, đệ tự lấy được...

Trước mặt người nhà của mình, Diệp Thiên đương nhiên không khách sáo. Những món này đều cực kì dinh dưỡng, ăn xong ba năm miếng, một cái đầu cá và nửa con lợn sữa nướng đã trôi tuột xuống bụng.

- Được, người luyện công chúng ta quan trọng chính là việc ăn. Diệp Thiên đệ, thật không biết công phu này luyện ra kiểu gì?

Thấy tướng ăn của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn tán thưởng.

- Ha ha, Tà sư huynh, sư phụ yêu thương đệ, không ít lần cho đệ thuốc tẩm. Căn phòng đó ông sửa lại một chút, hiệu quả càng bất ngờ!

Diệp Thiên nghe vậy mỉm cười. Sở dĩ cậu công lực phi phàm mà không chút trở ngại thực ra vẫn là công phu được truyền thừa lại trong đầu. Có điều việc này không thể nói với Tà Gia Tuấn, chỉ có thể đổ hết lên người Lão Đạo sĩ mà thôi.

- Phải rồi, sư huynh, mấy năm nay huynh sống thế nào? Ta thấy công phu này của huynh, chắc chỉ thiếu bước nữa là có thể tiến vào tuyệt đỉnh rồi?

Giải thích một chút, Diệp Thiên liền chuyển đề tài sang Tà Gia Tuấn. Nói thật, ở chỗ thiên địa linh khí nhợt nhạt, Tà Gia Tuấn có thể nhiều lần tu vị, thật là một chuyện không thể tin được.

- Lúc huynh rời sư phụ, công phu đã tiến vào ám kinh rồi, nhưng hai mươi năm liền sau đó thì không thêm được bước nào nữa. Cho đến năm hơn bốn mươi tuổi gặp phải một số chuyện, trong họa có phúc mới đạt được cảnh giới như bây giờ.

Tà Gia Tuấn không giấu giếm gì với Diệp Thiên, ngay cả chuyện cũng cho cháu gái mình biết hết.

Hóa ra, vì lo thuật pháp của Ma Y Nhất Mạch bị thất truyền, Tà Gia Tuấn chỉ quen với thuật gieo quẻ và phong thủy mà Lý Thiệu Nguyên truyền cho, còn với thuật pháp tranh đấu trong kì môn thì hiểu biết không nhiều lắm.

Lúc Tà Gia Tuấn đang sung mãn ở tuổi bốn mươi đã từng du lịch Đông Nam á, mục đích tìm lại những người còn sót lại trong kỳ môn để bù đắp nốt chỗ thuật pháp còn thiếu hụt của mình.

Nhưng ai biết khi ông đến Thái Lan, lúc qua đêm ở một ngôi miếu tự lại ngẫu nhiên gặp phải một lão hòa thượng thích khiêu khích, muốn cùng ông tỉ thí so tài thuật pháp cao thấp.

Tà Gia Tuấn lúc đó đã là một cao thủ ám kinh rồi, cũng đã từng đấu rất nhiều võ sư danh giá. Đứng lên so tài không bao giờ ở thế dưới. Tuy về mặt thuật pháp công lực chưa sâu nhưng cũng không hề tỏ ra yếu thế, cùng vị hòa thượng đó tỉ thí.

Có điều Tà Gia Tuấn không ngờ, lão hòa thượng đó cũng tinh thông thuật pháp không kém. Lại được cái thủ pháp âm hiểm. Ngoài miệng hô hào “tỉ thí”, nhưng thực chất đánh không thương tiếc, toàn nhân lúc Tà Gia Tuấn không chú ý ra đòn đánh lên.

Tà Gia Tuấn lúc đó bị sâu độc cắn, phong tỏa hết mạch trên hai tay, cố gắng thoát khỏi miếu tự. Nhờ sự giúp đỡ của một võ thuật gia

Hoa kiều chạy về Hồng Kong ngay trong đêm.

Sau khi trở về Hồng Kong, Tả Gia Tuấn nằm liệt giường ba năm, không ngừng tâm bổ các loại thuốc tễ mới tiêu được hết chất độc ở hai cánh tay ra ngoài.

Trong thời gian đó, Tả Gia Tuấn không hề luyện tập một chút công phu nào nhưng kì thực lại chính là một bước tiến dài, một đường đột phá hai bước ngoặt, đến giờ chỉ thiếu chút công phu là có thể tiến vào cảnh giới rồi.

- Lại là Thái Lan? Diệp Thiên nghe thế cũng sờ kinh ngạc, cắn chặt răng hỏi:

- Sư huynh, lão hòa thượng đánh lên kia tên gì?

- Sao, đệ cũng có ân oán với hòa thượng hàng đầu Thái lan?

Tả Gia Tuấn hơi chút khó hiểu nhìn Diệp Thiên, bảo:

- Người đó tên Nã Tha Tím, Cát Vượng Tố Tây. Rất nổi tiếng ở Thái Lan. Người Thái có thể không biết quốc vương là ai, nhưng cái tên này thì ai cũng từng nghe qua rồi.

Sau khi vết thương lành lặn, Tả Gia Tuấn rất nhanh chóng tìm kiếm tên họ của vị hòa thượng kia.

ông cũng từng nghĩ tới việc đi Thái báo thù rửa hận, nhưng suy đi tính lại, thuật pháp của mình quả thực không độ nổi với lão hòa thượng đó, giờ đi thì chẳng khác gì tự dâng mạng sống... đến thế Tả Gia Tuấn đành tạm giấu hận trong lòng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 308

Nãi Tha Tín, Cát Vương Tố Tây

Lại là Nãi Tha Tín. Cát Vương Tố Tây!

Sau khi nghe xong Tả Gia Tuấn kể lể, trong mắt Diệp Thiên ánh lên tia sắc lạnh. Một luồng sát khí hàm hàm khắp người hắn khiến cho Liễu Định Định đang tập trung ăn uống cũng thấy hốt hoảng.

Tuy sát khí trên người Diệp Thiên lập tức hạ xuống nhưng cũng đã bị Liễu Định Định kịp thời thấy được. Trong giây phút đó, cô đột nhiên cảm nhận được người ngồi bên mình giống như một con mãnh thú, toàn thân cô sồn gai ốc.

Liễu Định Định vốn không mấy kính trọng với Diệp Thiên, giờ đã ý thức được sự cách biệt giữa cô và ông chú trẻ tuổi này!

- Tiểu sư đệ này sát khí nặng quá, xem ra trong tay không ít mạng người?

Liễu Định Định cũng có thể thấy được sự việc, tất nhiên cũng cảm nhận tương tự Tả Gia Tuấn. Nhưng điều mà Tả Gia Tuấn nghi ngờ, thuật pháp công phạt của sư môn sớm đã thất truyền, sao Diệp Thiên lại có sát khí lớn đến như vậy?

- Diệp sư đệ, đệ cũng từng gặp lão hòa thượng Cát Vương Tố Tây đó?

Thấy phản ứng của Diệp Thiên sau khi nghe cái tên này, Tả Gia Tuấn hỏi thẳng rành mạch.

Diệp Thiên không trả lời Tả Gia Tuấn mà hỏi lại:

- Tả sư huynh, huynh biết Nãi Tha Tín - Cát Vương Tố Tây tại sao lại ra tay với huynh không?

Tả Gia Tuấn lắc đầu đáp:

- Không biết. Mỗi lần ta đến một nơi nào đó đều dùng võ để kết bạn. xưa nay cũng chưa từng làm chuyện gì quá đáng, cũng không đắc tội với người nào. Việc làm của lão hòa thượng đó đến nay ta cũng không hiểu nổi!

Tả Gia Tuấn năm đó lúc ở Đông Nam á du lịch, mỗi lần đến nơi nào đó đều dựa theo quy tắc giang hồ hành sự, với những quyền sư hoặc anh em sư môn nơi đó đều chung sống hòa hợp.

Vì thế mà nhiều năm nay, Tả Gia Tuấn từ đầu đến cuối đều không hiểu động cơ đánh lên ông của Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây rốt cuộc là gì?

- Sư phụ năm đó đã giao đấu cùng Cát Vương Tổ Tây. Tình hình cụ thể thế nào đệ cũng không rõ, sư phụ không nói nhiều, nhưng kết quả là Nãi Tha tín – Cát Vương Tổ Tây bị thất thế.

Diệp Thiên nhìn Tả Gia Tuấn bảo:

- Khí lực trên người Tả sư huynh cũng giống với sư phụ, đệ đoán là do Nãi Tha Tín - Cát Vương Tây Tổ nhận ra mới ra tay đánh lên!

Lúc Lý Thiện Nguyên thu nạp Tả Gia Tuấn làm đồ đệ vừa hay thời kì Trung Quốc thành lập chế độ mới, ra sức bài trừ tư tưởng phong kiến mê tín. ông ngoài việc truyền thừa cho Tả Gia Tuấn võ công và thuật bói toán ra, rất hiếm kể về hành sự của mình thời đó.

Ngay với Diệp Thiên cũng thế, Lão Đạo Sĩ ban đầu cũng không hề kể với cậu vì chuyện hành tẩu giang hồ. Mãi đến hai năm cuối đời ông mới tiết lộ cho Diệp Thiên nghe một vài bí mật, trong đó có chuyện ông từng giao tranh với Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây.

Theo lời của Lão Đạo Sĩ thì là Nãi Tha Tín đầu thập niên ba mươi đặt chân đến Trung Quốc.

Tuy Nãi Tha Tín được mệnh danh là thuật pháp kì môn trong lĩnh giáo Trung Quốc nhưng ra tay cực kì tàn nhẫn. Người trong kỳ môn từng giao đấu với hắn khó mà tránh khỏi đột tử ngay trên chiến trận.

Thuật pháp của Nãi Tha Tín khiến cho Lý Thiện Nguyên hết sức phẫn nộ. Sau khi hẹn ngày giao đấu, Lý Thiện Nguyên bèn sắp xếp trận pháp bao vây hắn.

Nhưng không ngờ Nãi Tha Tín quyền pháp thủ đoạn, phá được thế trận. Do Lý Thiện Nguyên thiếu thuật pháp công phá mà sau cùng chịu bại hai trận.

Từ đó về sau, Cát Vương Tổ Tây không đặt chân lên Trung Quốc một bước, mà Lý Thiện Nguyên cũng lui ẩn giang hồ. Mặc dù Lão Đạo Sĩ không nói tí mị, nhưng Diệp Thiên có thể đoán được giữa hai người này chắc chắn có một mối quan hệ nhất định.

- Thì ra là thế?

Nghe Diệp Thiên kể xong chuyện cũ của sư phụ, Tả Gia Tuấn mới bừng tỉnh ngộ. Khó trách mình năm đó lúc tá túc không tinh ý nhìn ra sắc mặt quái dị của lão hòa thượng kia, không để ý đến thân phận mình mà sợ ý để hấn ra tay đánh lên!

Tu luyện công phu ngoại môn, lúc không động tay thật khó phân biệt môn phái. Nhưng nội công tâm pháp của mỗi phái là khác nhau, Cát Vương Tổ Tây tự khắc sẽ nhận ra truyền nhân của Lý thiện Nguyên là Tả Gia Tuấn.

- Đại sư huynh biết thật nhiều chuyện, sư phụ năm đó đã bảo qua với huynh ấy. Phải rồi, Tả sư huynh, huynh đã tới Đài Loan, không biết đại sư huynh có liên lạc gì không?

Diệp Thiên đột nhiên nghĩ tới, bọn họ ở Đài Loan còn có đại sư huynh nữa. theo lời của Lý Thiện Nguyên, vị đại sư huynh này thời gian tu luyện dài nhất, thuật bói toán phong thủy không gì không thông, là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Nghe Diệp Thiên nói thế, Tả Gia Tuấn lắc đầu bảo:

- Không có, thập niên 70 huynh đã đi đến Đài Loan, nhưng mấy năm nay đều không có tin gì liên quan đến Cầu sư huynh, có thể, năm đó xảy ra chuyện bất ngờ gì chăng?

Đại đệ tử của Lý Thiện Nguyên tên gọi Cầu Tâm Gia, hai mươi tuổi đã là một vị tướng tá quan quân chính phủ. Năm 49 sau khi Quốc dân Đảng đánh bại ở Đài Loan, Cầu Tâm Gia đưa người nhà đến Đài Loan sinh sống.

Theo lí mà nói có tên có họ là tìm được, nhưng Tả Gia Tuấn đến Đài Loan tìm gặp không ít lão binh, trong đó có cả người quen biết Cầu Tâm Gia nhưng không một ai có thể nói rõ tung tích của anh ta cả.

Trong thời kì loạn lạc đó, mạng người còn không bằng mạng chó, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Mấy lần trước về Đài Loan không có kết quả gì, sau cùng Tả Gia Tuấn cũng đành loại bỏ ý nghĩ tìm đại sư huynh.

- Đại sư huynh nếu còn sống, hẳn là đã thấy rồi.

Diệp Thiên thở dài, xem tình hình hiện nay, dường như truyền nhân của Ma YNhất Mạch chỉ còn lại cậu và Tả Gia Tuấn.

- Diệp sư đệ, đệ nếu đã kế thừa MA Ytruyền đời của sư phụ thì chính là môn chủ của Ma YNhất Mạch chúng ta, sư huynh có chuyện muốn nhờ!

Tả Gia Tuấn đột nhiên nhớ tới một chuyện, nhìn Diệp Thiên khẩn khoản.

- Chuyện gì? Tả sư huynh cứ nói.

Diệp Thiên gật đầu.

Tả Gia Tuấn chỉ vào Liễu Định Định, bảo:

- Huynh có đứa cháu ngoại thông minh thiên bẩm. Tuy tính cách không được tốt cho lắm nhưng đối với thuật pháp cũng được chút năng khiếu trời cho. Huynh, huynh muốn cho nó gia nhập vào Ma Y môn, Diệp Thiên đệ thấy có được không?

- Đương nhiên là có thể rồi, sư huynh. Chỉ cần nhân cách đứng đắn, huynh đều có thể thu nạp vào Ma Y Môn. Phái Nhất Mạch của chúng ta người quá ít, thật sự cũng cần phải thu nạp thêm môn đồ.

Diệp Thiên đồng ý ngay, nhìn Liễu Định Định bảo:

- Tôi và ông ngoại của cô đều là truyền nhân đời thứ 51 của Ma Y, nhưng tôi và Tả sư huynh đều không có đệ tử, đối với cô là cách mặt truyền đời, cũng chính là nói, cô gia nhập sư môn chỉ có thể là truyền nhân đời thứ 53 của Ma YNhất Mạch, cô có bằng lòng không?

Quan hệ của Tả Gia Tuấn và Liễu Định Định là không có cách nào thay đổi được, mà Diệp Thiên cũng không chịu hạ vai về nhận Liễu Định Định làm đồ đệ. Vì vậy trên thực tế cô tuy là đệ tử của Tả Gia Tuấn, nhưng trên danh nghĩa phải xếp đến tận đời thứ 53.

- Chú, cháu bằng lòng!

Liễu Định Định gật đầu lia lịa. Cô từ nhỏ đã muốn học thuật chiêm tinh, phong thủy của ông ngoại. chính là Tả Gia Tuấn ngại lời dặn dò của sư phụ năm đó mà không dám truyền dạy cho cô. Giờ có cơ hội thế này, lẽ nào cô còn phải để ý đến việc bằng vai phải lứa?

Diệp Thiên nghe vậy hết sức vui mừng bảo:

- Được, chúng ta lập tức thấp hương làm lễ khẩn bái!

- A Đình, lại đây, có chút chuyện tôi muốn nhờ anh giúp!

Đồ ăn trên bàn hãy còn nhiều, Diệp Thiên bước ra khỏi cửa lớn tiếng gọi A Đình để sai ông đi chuẩn bị một cái đầu heo và ít hoa quả làm đồ cúng tế. Là nghi lễ chính thức thu nhận môn đồ của Ma YNhất Mạch nên cậu muốn làm cho long trọng một chút.

- Diệp sư đệ, đơn giản thôi là được rồi!

Thấy Diệp Thiên làm thế, Tả Gia Tuấn ngạc nhiên. ông vốn định để cho cháu mình bưng trà kính cẩn mời Diệp Thiên gọi là cái lễ nhập môn.

- Tả sư huynh, phải thế chứ, gia phả các bậc đại tổ sư cùng tiền bối đều ở chỗ đệ, đệ đệ tìm rồi thêm tên Định Định vào.

Diệp Thiên đã từng đồng ý với Lão Đạo Sĩ, phải làm cho Ma YNhất Mạch phát dương quang đại, nhưng chỉ dựa vào cậu và Tả Gia Tuấn hai người hiển nhiên là không thể làm được chuyện này. Vì thế đối với việc Liễu Định Định gia nhập sư môn là cực kì long trọng.

- Ta nhớ lão Đường nói chỗ này hẳn có phòng vẽ tranh?

Sắp xếp xong A Đình đi lo đồ tế lễ, Diệp Thiên một mình đi tìm kiếm khắp các phòng, tìm được một phòng vẽ, bên trong vẫn còn lưu lại giấy Tuyên Thành cùng với thuốc màu.

- Diệp sư đệ, đệ đang làm gì thế này?

Trông thấy Diệp Thiên đã nhấc một bức vẽ lên, Tả Gia Tuấn và Liễu Định Định theo sau không khỏi đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều không rõ ý gì.

- Định Định nhập môn, phải cúng tế tổ sư chứ?

Giọng Diệp Thiên hơi run run

- Sư phụ là người thông tình đạt lí?! nhưng không chịu chụp ảnh. Vì vậy sư đệ không thể lưu lại hình ảnh của sư phụ, giờ đành vẽ ra vậy!

Lý Thiện Nguyên lúc sinh thời, Diệp Thiên nhiều lần muốn chụp ảnh chung cùng ông. Nhưng cho dù Diệp Thiên nói thế nào, Lão Đạo sĩ cũng không đồng ý, vì vậy Diệp Thiên bây giờ đành dùng tới cách này.

Nét mặt nụ cười của Lão Đạo Sĩ sớm đã in đậm trong tâm trí Diệp Thiên. Múa bút một lát, chân dung Lý Thiện Nguyên đã hiện ra trên giấy.

Sau khi phủ thêm màu sắc, hình ảnh lão Đạo Sĩ như một tiên ông hiện rõ mồn một. Tả Gia Tuấn bất giác kêu lên:

- Sư phụ?

Thấy Lý Thiện Nguyên trên tranh, Tả Gia Tuấn vội vàng quỳ sụp xuống, vái ba vái trước di ảnh sư phụ.

Sau khi vẽ xong Lý Thiện Nguyên, Diệp Thiên lại tiếp tục vẽ tổ sư của Ma Y Nhất Mạch. Đây cũng chính là bức họa từ nhỏ ông đã cúi lạy, trong chốc lát bức họa tổ sư đã hiện ra trên giấy.

Mặc dù Diệp Thiên hồi nhỏ chỉ cùng Lão Đạo Sĩ học qua hội họa mấy ngày, nhưng hình ảnh của hai người này sớm đã khắc sâu trong đầu Diệp Thiên. Dựa vào năng lực có được của Diệp Thiên với chân khí chẳng khác gì đem hình ảnh hai người sao chép trên mặt giấy.

Ngắm nhìn hai bức họa, Tả Gia Tuấn xúc động bảo:

- Diệp Thiên, bức họa sư phụ và tổ sư cậu hãy cho tôi, tôi sẽ dán lên tường để ngày ngày dâng hương cúng bái!

- Được, sư huynh thật có lòng.

Nghe Tả Gia Tuấn nói thế, Diệp Thiên không khỏi có chút hổ thẹn. Lão Đạo Sĩ tạ thế lâu như vậy nhưng cậu ngoài lễ tết đốt vàng mã ra, sao lại không nghĩ tới việc thờ cúng sư phụ trong nhà.

Thực ra cũng là sự khác biệt văn hóa giữa các vùng miền, Quảng Đông nhất là người Hồng Kong, thích hương hoa tế lễ bài vị bực trưởng bối trong nhà, nhưng trong lục địa thì cực kì hiếm thấy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 309

Uy Lực Của Yển Nguyệt Dao

Phòng khách biệt thự của Đường Văn Viễn giờ đã đổi thành phòng thờ. Bức họa của tổ sư Ma Y và Lí Thiện Nguyên được treo ở trên tường. Diệp Thiên cùng với Tả Gia Tuấn chia nhau ngồi hai bên tượng tranh còn Liễu Định Định thì quỳ gối trước mặt hai người.

- Liễu định Định, quy tắc xưa nay của Ma Y chúng ta không rườm rà. Một là cấm khinh sư diệt tổ. Hai là sử dụng thuật pháp tàn hại sinh linh. Ba cấm. quan trọng nhất là hai điều này, người làm được chứ?

Tuy Tả Gia Tuấn là sư huynh nhưng Diệp Thiên lại là truyền nhân chính thống của Ma Y đời thứ 51, cũng chính là môn chủ. Những lời giáo huấn đệ tử nhập môn sẽ do cậu tiến hành.

Tổ sư Ma Y vốn xuất thân Đạo gia nên rất coi trọng vô vi, lấy vô vi để trị. Đó là lí do ông ấy tạo ra môn phái này không có cái gì gọi là tam qui lục giới. Nguyên bản còn có 1 điều cấm là không được háo sắc nhưng Liễu Định Định là con gái nên tự nhiên đã bỏ đi rồi.

- Sư tổ, tôi có thể làm được.

Điều cấm thứ nhất: khinh sư diệt tổ

Điều cấm thứ hai: sử dụng thuật pháp sát hại sinh linh.

Liễu Định Định nhắc lại một lượt lời giáo huấn của Diệp Thiên với vẻ mặt kiên định.

- Được rồi, cúi lạy sư tổ đi!

Diệp Thiên gật đầu. ; tuy Liễu Định Định là con gái nhưng thiên bẩm thật tốt, lại được Tả Gia Tuấn nuôi nấng dạy dỗ từ nhỏ. Sau này tiếp xúc với thuật pháp, công lực tất nhiên sẽ tăng lên bội phần.

Sau khi qui lạy tranh tở sư Ma Y và Lý Thiện Nguyên xong Liễu Định Định lạy Diệp Thiên ba lạy. Nghi thức coi như đã xong. Diệp Thiên đưa tay đỡ Liễu Định Định dậy, cười ha ha bảo:

- Quà gặp mặt của ta đã đưa rồi! Còn nữa thì phải tìm Tả sư huynh!

- Diệp sư đệ, đệ cho quà gặp mặt gì vậy?

Tả Gia Tuấn không biết chuyện này, về mặt dò xét nhìn cháu ngoại.

- ông ngoại, đây là quà sư tở cho. Sư tở nói đây là pháp cụ của thầy tướng!

Liễu Định Định giờ miếng ngọc thạch con giáp ra.

- Đây...đây chính là khí pháp. Diệp sư đệ, đệ...đệ từ đâu có thứ này?

Sau khi nhận ra miếng ngọc con giáp đó, sắc mặt Tả Gia Tuấn thay đổi. Dựa vào sự tu luyện của ông có thể dễ dàng cảm giác được sinh khí may mắn chứa đựng bên trong miếng ngọc này.

Tả Gia Tuấn biết, sư phụ có hai pháp khí, là một đồng tiền cổ cùng một cái la bàn.

Nhưng những đồ này chỉ có thể truyền cho môn chủ sau này. Trừ hai thứ này ra, cái còn lại chính là để cho mình, và bây giờ nó đang được đeo trên cổ cháu ngoại mình.

Cũng chính là nói, khí pháp này của Diệp Thiên là do cậu ấy tự đạt được, nhưng Tả Gia Tuấn đã nhiều năm tìm kiếm khắp nơi cũng không thể tìm ra được một thứ. Đó chính là lí do vì sao ông ấy kinh ngạc như vậy.

Tả Gia Tuấn nghĩ một chút rồi đưa cho Diệp Thiên miếng ngọc con giáp đó và nói:

- Diệp đệ, món quà này quý quá, hơn nữa Định Định đã có khí pháp rồi, đệ hãy giữ lại sau này truyền cho đệ tử đi!

Tả Gia Tuấn biết pháp khí rất hiếm tìm, thông thường đều là sư phụ truyền cho đồ đệ, cứ thế hệ này truyền cho thế hệ khác. Diệp Thiên tặng miếng ngọc này rồi, đến khi thu nhận đồ đệ không có pháp khí tặng, vậy là làm sư huynh không đúng rồi.

- Sư huynh, pháp khí Định Định đeo là sư phụ tặng huynh đó, để Định Định trả cho huynh, sau thì để nó đeo chiếc pháp khí này.

Diệp Thiên mỉm cười nói tiếp:

- Còn về phần đệ cũng không phải lo. Sư huynh, thanh Yển Nguyệt đao đó chính là một chiếc khí pháp công kích, sau này có thể truyền cho đệ tử của đệ!

- Cái gì? Kia là khí pháp công kích của thầy tướng?

Tả Gia Tuấn nghe vậy sùng sốt, bất chấp cháu ngoại ở đó vội vàng quỳ trước thanh đao Yển Nguyệt ngắm kĩ một hồi lâu, rồi nhìn Diệp Thiên với vẻ mặt hoài nghi hỏi:

- Cái này không giống pháp khí lắm?

Tả Gia Tuấn công phu đạt rồi, tu luyện cũng đủ, nhưng sở dĩ ông ấy kìm nén hơn 20 năm không dám qua Thái Lan tìm Nãi THA TÍN - Cát Vương Tổ Tây giải quyết ân oán chính là vì thiếu thủ pháp tiến đánh sát hại.

Bây giờ nghe được Diệp Thiên nói đây là pháp khí công kích, Tả Gia Tuấn không phải là cảm kích bình thường nữa. Với sự tu luyện của ông, cho dù không hiểu thuật pháp, cầm chiếc pháp khí công kích này cũng có thể phát huy được 3 đến 5 phần tác dụng.

Chỉ có điều sau khi quan sát thanh đao Yển Nguyệt một hồi lâu Tả Gia Tuấn hơi chút thất vọng. Trong Thanh đao này tuy chứa đựng nhiều sát khí nhưng không có những đặc trưng của pháp khí công kích như trong truyền thuyết nói.

- Thế nào, sư huynh, muốn hiểu biết một chút về pháp khí này không?

Diệp Thiên nghe thấy thế cười. Sát khí trong thanh đao Yển Nguyệt đã bị cậu giữ lại rồi, trừ phi Diệp Thiên dùng bí pháp khai tóa, nếu không thì thanh đao này trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một binh khí hơi nặng một chút mà thôi.

Hiểu được ẩn ý của Diệp Thiên, mắt Tả Gia Tuấn lập tức sáng lên.

- Đương nhiên muốn mở mang tầm mắt rồi. Diệp sư đệ, sư phụ năm đó cũng không có loại pháp khí này!

- Được, sư huynh, huynh lùi lại phía sau vài bước!

Diệp Thiên đi đến cách trước thanh đao 3m, tay phải bấm bí quyết, miệng hô:

- Khái!

Cùng với tiếng hô của Diệp Thiên, một làn khí âm u tràn ra, sức nóng trong phòng khách 100 m² dường như giảm xuống vài phần.

- Giết!

Diệp Thiên lại hô to một tiếng. Thanh Yên Nguyệt đao phát ra một tiếng rắc rắc, khí thế thay đổi. Liễu Định Định và Tả Gia Tuấn hoa mắt, quanh người đột nhiên vang lên âm thanh sát phạt.

Tả Gia Tuấn lúc này như đang đưa thân vào trong chiến trường cổ xưa, kị binh từng đôi chém giết, dao bầu chặt bỏ, máu phun tứ tung, vô ngựa phi qua hải cốt khắp nơi trên đất, khiến ông thấy rùng mình.

- Ảo ảnh thật đáng sợ!

Tả Gia Tuấn công phu thâm hậu, sau khi hơi sững sờ, từ trong ảo ảnh đó thoát ra nhưng toàn thân đều đã ướt sũng mồ hôi.

- Diệp sư đệ, dừng, dừng lại!

Đưa mắt nhìn đi, biểu hiện của Liễu Định Định so với mình càng khủng khiếp. Hai tay đang múa kiếm trong không trung, miệng không ngớt hô hào giết, thần kinh hoàn toàn toàn đã chìm trong ảo giác rồi.

- Định, thu cho ta!

Diệp Thiên quát khê một tiếng, giống như cao tăng hát thiền, sát khí đầy nhà tiêu tan trong nháy mắt, thu lại toàn bộ trong Yên Nguyệt đao.

- Giết! Giết chết bọn chúng!

Liễu Định Định như chưa tỉnh hẳn, nhắm mắt lại nhìn công kích tứ phía.

- Định Định, tỉnh lại đi!

Tả Gia Tuấn hét to bên tai cháu ngoại, Liễu Định Định lúc này mới dừng lại, từ từ mở mắt.

- ông ngoại, cháu...cháu nằm mơ, thấy rất nhiều ma, nhưng cháu lại có thể giết bọn chúng!

Phải nói Liễu Định Định thật là thích tu tập kì môn thuật pháp. Sau khi hoàn hồn, biểu hiện không còn là sợ hãi nữa mà thay vào đó là vẻ hung phần.

Loại biểu hiện này so với Diệp Thiên lúc nhỏ mạnh hơn nhiều, lúc đó Diệp Thiên bị Lão Đạo sĩ buộc ngủ ở mộ phần, nửa đêm giả ma giả quỷ đi dọa nạt Diệp Thiên, thiếu chút nữa thì khiến ba hồn bảy vía của Diệp Thiên bạt mất.

- Diệp sư đệ, pháp cụ này thật lợi hại, đệ lấy được ở đâu vậy?

Tả Gia Tuấn không để ý gì đến cháu ngoại mà dồn hết ánh mắt lên Yên Nguyệt đào. Sau khi lĩnh giáo được uy lực của pháp cụ này, Tả Gia Tuấn mới thực sự ý thức được chỗ sắc bén của khí cụ thầy tướng.

Phải biết, tuy thời gian Yên Nguyệt Đào ảnh hưởng đến tinh thần Tả Gia Tuấn chỉ vèn vèn có bốn năm giây nhưng cao thủ đấu pháp, bốn năm giây này người khác giết chết ông lâu rồi.

Hơn nữa Yên Nguyệt đào ban nãy cũng không nhằm hấn mà phóng ra sát khí, không thì Tả Gia Tuấn cũng sẽ không dễ dàng thoát khỏi ảo giác như vậy.

- Vật này được thật khéo, cũng xem như là may mắn đi.

Đối với sư huynh của mình không giấu giếm gì, Diệp Thiên cười đem kinh nghiệm đào mộ lần đó của mình kể hết ra.

- Woa, hay quá!

Nghe xong Diệp Thiên giảng giải, Liễu Định Định há to miệng gọi:

- Sư tổ, sau này đào mộ người nhất định phải gọi con, lí thú quá!

- Định Định, gọi chú đi, xưng hô sư tổ trước mặt người ngoài không thích hợp.

Diệp Thiên nghe thế mếu máo cười. Thật không ngờ truyền nhân của Ma y Nhất Mạch này lại là một bạo nữ?

Thấy Tả Gia Tuấn có chút xúc động với dáng vẻ Liễu Định Định, Diệp Thiên vội vàng lạnh băng bảo:

- Lần đó ta chẳng qua là vì trừ khử kiếp nạn. Đào mộ động chạm đến thiên hòa, các người sau này tuyệt đối không thể làm.

Nếu vị nhị sư huynh này của mình vì tìm pháp cụ mà đi đào mộ, vậy thì Diệp Thiên sau này thật khó mà ăn nói khi xuống gặp mặt các vị tiên tổ.

- Đúng, Diệp sư đệ, ta sẽ không đi làm chuyện đó đâu!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Tả Gia Tuấn sững sờ kinh ngạc. Lòng tham đối với pháp cụ thức tinh, trình độ bói toán của hắn cao siêu, đương nhiên hiểu được đạo lý vô đạo vô tình.

- Phải rồi, Diệp sư đệ. Ta nghe Định Định nói lần này đệ đến Hồng Kong là có chuyện muốn làm, là chuyện gì vậy? sư huynh ở Hồng Kong cũng xem như ó chút tiếng tăm, có lẽ có thể giúp được đệ.

Sau cái lắc đầu thoát khỏi sự mê hoặc của pháp cụ đối với mình, Tả Gia Tuấn chuyển hướng đề tài, sư đệ đến Hồng Kong có chuyện, sư huynh đương nhiên là phải dốc sức tương trợ rồi.

- Sư huynh, chuyện này nói ra có liên quan đến Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây. Đệ lần này đến chính là để gặp mặt đệ tử của hắn.

Diệp Thiên nghĩ một lát, đem hết chuyện của mình kể lại cho hắn, bao gồm cả chuyện Tống Hiểu Long xem mình là cái gai trong mắt cũng không giấu Tả Gia Tuấn.

- Cậu... cậu chính là cháu của Vĩ Lan nữ sĩ?

Tả Gia Tuấn vẻ mặt sững sờ:

- Mười năm trước huynh đã gặp mặt mẹ của đệ, bà từng để huynh đoán vận mệnh đệ ngày sau, thật không ngờ kết quả lại là một mớ hỗn độn, hóa ra là như vậy?

Muốn suy đoán vận mệnh của một người biết thuật pháp khó gấp trăm lần so với một người bình thường. Đừng nói là Tả Gia Tuấn, ngay đến Lý Thiện Nguyên, lúc đó cũng không thể nhìn ra được tương lai của Diệp Thiên sau này.

- Lại là ân oán nhà giàu à.

Tả Gia Tuấn ở Hồng Kong nhiều năm, đã nhìn quen những chuyện con cháu đệ tử nhà giàu tranh giành gia sản rồi. Nhưng một điều

mà ông không ngờ là tiêu sư đệ của mình cũng sa vào con lốc xoáy này.

- Diệp sư đệ, chuyện này đệ làm có chút nóng vội rồi. Đai Đà con người này ta biết, hắn là đệ tử nổi tiếng nhất dưới trướng Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây.

Tả Gia Tuấn lo lắng bảo:

- Thuật pháp công phá của Nhất Mạch chúng ta mất hết rồi, chỉ dựa vào pháp cụ này, e rằng không đối phó nổi hắn!

Thuật pháp và nội gia là hai việc khác nhau. Tuy Diệp Thiên công lực thâm hậu nhưng thiếu thủ pháp công phá. Vì vậy theo Tả Gia Tuấn nhìn nhận, Diệp Thiên đối đầu với Đai Địch, sợ rằng bại nhiều thắng ít.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 310

Gậy Ông Đập Lưng Ông (P1)

Thuật pháp đấu nhau tuy rằng không thấy khói thuốc súng, nhưng mức độ hung hiểm, thậm chí còn mạnh hơn so với dao kiếm chém giết, hơi không cẩn thận, nhẹ thì trọng thương ngã xuống đất, nặng thì khó giữ được tính mạng.

Còn thuật pháp Thái Lan vốn là thoát ra khuôn khổ vụ thuật trong nước, thuật pháp quý dị tà môn, cùng Tương Tây Vân Quý “Cổ thuật”, bị kỳ môn gọi là hai đại tà thuật Đông Nam á.

Nghe nói Đài Đà có thể sẽ tới Hồng Kông ám sát Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn không khỏi nhũu mày lại, nghĩ một chút lúc, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, hay là... trước tiên đệ tránh đi, với quan hệ của huynh ở Hồng Kông, Đài Đà đó cũng không dám tùy tiện!

Thuật pháp suy thoái, nguyên nhân chính là vì vũ khí nóng hiện đại xuất hiện, Tả Gia Tuấn tin tưởng, cho dù Đài Đà có lợi hại nữa, mấy chục khẩu súng nhắm ngay vào hắn, cũng có thể biến hắn thành cái tổ ong vô vẽ.

Tuy rằng kỳ môn trong chốn giang hồ có quy củ, nhưng vì tính mệnh của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn cũng bắt chấp.

Hơn nữa, Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây cũng không phải là người từ tế gì, năm đó nếu không phải hắn đánh lên mình, Tả Gia Tuấn cũng sẽ không chắc bị thất thủ.

Cho nên lúc này Tả Gia Tuấn cũng quyết định, chi cần Đài Đà dám đến Hồng Kông, chính mình sẽ tổ chức một đám người bắn chết hắn, coi như là trả món nợ của mình năm đó bị đánh lên.

Diệp Thiên cười cười, tựa hồ nhìn ra tâm tư của Tả Gia Tuấn, nói:

- Tả sư huynh, huynh không chút tin tưởng đối với đệ như vậy sao?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Tả Gia Tuấn vội la lên:

- Diệp Thiên, đệ không biết, bọn họ có vài loại tà thuật, có thể giết người trong vô hình, tuy rằng đệ tu luyện cao, nhưng cũng chưa chắc có thể đỡ được!

Năm đó, khi Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đánh lên Tả Gia Tuấn, chính vào một đêm cuồng phong bão bùng, đây đối với sâu độc là một loại kim hãm, cho nên hẳn mới có thể chạy thoát.

Nếu không với trình độ của Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây, cho dù lúc ấy Tả Gia Tuấn đào thoát, hẳn cũng bị bí pháp tập trung đuổi giết.

Tả Gia Tuấn chính là sợ sự đệ của hắn ghé con không sợ cạp, đi đối kháng với Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây, kết quả nhất định sẽ là có hại cho Diệp Thiên.

- Sư huynh, huynh nghĩ là nhiều năm như vậy sư phụ không làm gì sao?

Diệp Thiên nửa cười nửa thật nhìn Tả Gia Tuấn, nói:

- Chí hướng cả đời sư phụ là bổ sung hoàn thiện công pháp Ma Y, khi người tuổi đã cao, đã lập nên một bộ sát phạt thuật pháp, uy lực tuyệt đối hơn hẳn thuật pháp Thái Lan kia!

Theo thương nghị giữa Diệp Thiên và Lý Thiện Nguyên khi còn sống, nếu có thể, Diệp Thiên có thể đem bí thuật truyền thụ cho hai vị sư huynh, nhưng không phải công phạt thuật, nguyên nhân chính là lão cho rằng thuật pháp này quá mức tàn nhẫn, có ảnh hưởng đến cân bằng trời đất.

Nhưng khi biết được Tả Gia Tuấn từng bởi vì không thông thạo thuật pháp mà suýt nữa gặp kiếp nạn, Diệp Thiên liền thay đổi ý nghĩ này, hẳn cũng không thể trở mắt nhìn đồng môn bị người ngoài coi thường?

Đương nhiên, Diệp Thiên sẽ không tiết lộ chuyện mình được truyền thừa từ Mai Rùa, cho nên lúc này mới mượn danh nghĩa lão đạo sĩ, chuẩn bị truyền cho Tả Gia Tuấn thuật pháp đó, đều nói là từ Lý Thiện Nguyên mà ra.

- Diệp... Diệp sư đệ, đệ... đệ nói sư phụ sáng chế sát phạt thuật pháp sao?

Quả nhiên, Tả Gia Tuân nghe được Diệp Thiên nói vậy, không chút hoài nghi, Lý Thiện Nguyên trong mắt hẳn là thiên nhân, có thể bổ sung toàn bộ thuật pháp sư môn, thực sự không phải là một chuyện không thể.

- Đúng rồi, sư huynh, đợi việc này qua đi, đệ sẽ đem thuật pháp sửa sang lại truyền cho huynh, nhưng...

Nói tới đây, sắc mặt Diệp Thiên trở nên nghiêm túc,

- Bất quá thuật pháp này, chỉ có thể truyền cho đệ tử chân chính, người tâm thuật bất chánh không được truyền, người bạo ngược hiếu sát không được truyền, sư huynh, huynh cần nhớ lấy!

Thuật pháp phần lớn là đã thương người trong vô hình, nếu dùng để làm điều ác, ngoài ông trời trừng phạt, ngành tương quan không có biện pháp gì, cho nên Diệp Thiên mới nói ra hai quy định bất truyền.

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Thiên nghiêm túc, Tả Gia Tuân liên tục gật đầu, nói:

- Được, Diệp sư đệ, sư huynh sẽ ghi nhớ trong lòng...

Tuy rằng vai vế là sư huynh của Diệp Thiên, nhưng Diệp Thiên mới là môn chủ Ma Y, lời Diệp Thiên giảng ra chính là môn quy, Tả Gia Tuân không thể không nghe theo.

Diệp Thiên nhìn thấy không khí có chút nặng nề, ha ha cười vỗ vỗ tay, nói:

- Đài Đà chỉ cần dám đến Hồng Kông, đệ sẽ cho hắn đến mà không về được!

Vốn dĩ Diệp Thiên và Đài Đà không thù không oán, cũng không có ý giết chóc, nhưng khi biết được Tả Gia Tuân bị sư phụ hắn là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đánh lén, Diệp Thiên liền quyết định ở lại Hồng Kông, xem như thu món nợ cũ.

- Diệp Thiên, ở Đông Nam á, thanh danh Đài Đà rất lớn, đệ... đệ vẫn phải cẩn thận một chút, theo ta thấy, tốt nhất để Đường tiên sinh sắp xếp mấy tay súng bảo vệ thì tương đối an toàn.

Tả Gia Tuân không quá tin tưởng Diệp Thiên, hẳn thấy, cho dù là Diệp Thiên được sư phụ truyền thuật pháp công phạt, nhưng hắn vẫn còn trẻ, chưa chắc đã đấu được với Đài Đà.

Phải biết rằng, thuật pháp tu luyện cùng nội gia tâm pháp giống nhau, đều là trải qua khổ luyện tích lũy quanh năm suốt tháng, mới

có thể đem pháp thuật sử dụng thuận buồm xuôi gió, Diệp Thiên mới chỉ hai mươi tuổi đầu, sức mạnh của hắn cũng là có hạn.

Diệp Thiên không nghĩ mình nói ra chuyện về Đài Đà, Tả Gia Tuấn lại phản ứng mạnh như thế, cảm động nhưng hắn cũng có chút dở khóc dở cười, với thân phận hắn hiện tại, dùng tay súng đi đối phó Đài Đà, thật đúng là coi thường Diệp Thiên.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên nói:

- Sư huynh, an tâm đi, chúng ta sẽ bày trận pháp, đệ sẽ bố tuyệt sát trận, nhất định bắt Đài Đà có tiền mà không có đường lui ra!

- Dùng trận pháp? ý kiến hay, Diệp Thiên, trận pháp của sư phụ đệ đều học được sao?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Tả Gia Tuấn sáng mắt lên, lúc hắn học chính là xem bói hỏi quẻ và phong thủy gì đó, về trận pháp cũng không tinh thông lắm, nhưng điều này cũng không gây trở ngại Tả Gia Tuấn hiểu biết đối với trận pháp.

Trận pháp được sử dụng sớm nhất là ở thời cổ đại, hai quân đối chọi, bày trận đúng phương pháp có thể phát huy đầy đủ sức chiến đấu của quân đội, khắc địch thành thắng.

Rất nhiều nhà cầm binh nổi tiếng về bày trận pháp, như là bát quái trận của Gia Cát Lượng; Tát Bình Trận của Nhạc Phi Nhạc Võ Mục và Uyên Ương Trận của Thích Kế Quang ..., không một thứ vũ khí nào thời đại ấy sánh bằng.

Mà trận pháp trong thuật pháp cũng là như thế, vận dụng nhuần nhuyễn phong thủy địa lợi và thủ đoạn thuật pháp, mượn được thiên sát khí chung quanh dùng để khắc chế thắng địch.

Giống như trong Thủy Hử, Nhập Vân Long Công Tôn Thắng bày ra bát quái đồ đại phá Cao Liêm Yêu, kỳ thật chính là một loại trận pháp trong thuật pháp, chính là thể nhân không biết đến thôi.

- Sư huynh, huynh cứ yên tâm đi, có Yển Nguyệt Dao ở đây, đệ lại bày ra Cửu Cung Tuyệt Sát trận pháp, đừng nói là Đài Đà, chính là sư phụ hắn là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, lão hòa thượng kia, đệ cũng có thể đảm bảo hắn có đến mà không có về!

Từ khi tu luyện vào đến giai đoạn luyện khí Hóa Thần, Diệp Thiên có thể dùng càng ngày càng nhiều bí thuật truyền thừa, trong đó có uy lực cường đại nhất là công phạt thuật, cho dù không dùng trận pháp, Diệp Thiên cũng hoàn toàn không e ngại gì Đài Đà.

Nhưng sư tử vồ thỏ còn cần dùng toàn lực, Diệp Thiên cũng biết không nhiều lắm về thuật pháp của họ, hắn không được khinh thị

Đài Đà, tránh xảy ra chuyện gây ông đập lưng ông.

- Được, Diệp sư đệ, sư huynh ở đây cùng đệ, cùng đồ đệ của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây đấu một phen!

Nghe được Diệp Thiên lời nói này, biết Tả Gia Tuấn cũng đang hào hứng, hẳn vốn oán hận chất chứa với Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây đã hơn hai mươi năm, chẳng phải muốn rửa nhục sao?

- Chú, ông ngoại, cháu cũng muốn ở lại, cháu cũng phải giúp mọi người đấu pháp!

Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn đối thoại khiến Liễu Định Định ngồi bên chột sáng mắt lên, kỳ môn giang hồ đấu pháp, ngay cả ông ngoại cô cũng chưa từng làm, đương nhiên cô cũng muốn đi theo giúp vui, nha đầu kia từ khi sinh ra đã không biết cái gì gọi là sợ hãi.

Diệp Thiên mặt lạnh băng, lắc đầu nói:

- Không được, Định Định phải về trước, kỳ môn đấu pháp không phải chỗ vui đùa, đến lúc đó có sơ suất gì ta không thể cứu được cô, hơn nữa cô ở đây, cũng sẽ khiến cho ta phân tâm!

Diệp Thiên sờ dĩ rời khỏi Bắc Kinh đến Hồng Kông, không phải là sợ hấn và Đài Đà đấu pháp sẽ ảnh hưởng đến người nhà sao?

Tuy rằng Liễu Định Định hiện tại đã nhập môn, nhưng đối với thuật pháp cũng dốt đặc cán mai, nhiều nhất chỉ có thể coi là người trong giang hồ chứ không phải người trong kỳ môn. Bằng không vừa rồi cô cũng sẽ không dễ dàng bị sát khí của Yên Nguyệt Đào mê hoặc như thế.

- Không được, chú, van cầu chú, cho cháu ở lại tìm hiểu húct đi!

Liễu Định Định nghe vậy mang vẻ mặt khổ sở, dùng hai tay ôm lấy cánh tay Diệp Thiên mà lay, bộ dáng kia không khác gì trẻ con làm nũng.

- Nói không được là không được, sư huynh nhiều ít cũng hiểu được một chút thuật pháp, còn cô, ngay cả nhập môn cũng chưa tính, lưu lại sẽ chỉ làm ta phân tâm!

Giọng nói của Diệp Thiên càng ngày càng nghiêm khắc,

- Liễu Định Định, nếu cô không nghe lời, ta sẽ trục xuất khỏi MA YNhat Mạch, sau này cô cũng đừng mong học được thuật pháp!

Chiêu này của Diệp Thiên đúng là rất tuyệt, Liễu Định Định vốn đang định làm nũng ông ngoại, nhất thời đổi ý, miệng than thở nói:

- Đi thì đi, dọa dẫm cái gì?

- Này, không nhận được điện thoại của Tả sư huynh, không cho phép cô trở lại, nếu không chính là khinh sư diệt tổ, biết không?

Diệp Thiên cố ý nhấn mạnh, bởi vì hẳn thực sự nha đầu kia trốn ở nơi nào đó, tuy rằng tiếp xúc Liễu Định Định không lâu, nhưng Diệp Thiên cũng có thể nhìn ra được cô không phải loại không có gan.

Tả Gia Tuấn cũng nói:

- Định Định, nghe lời chú nói, ông ngoại năm đó thiếu chút nữa bỏ mạng, đây không phải một chuyện chơi!

Tâm tư Liễu Định Định bị Diệp Thiên vạch trần, chỉ có thể phẫn nộ nói:

- Cháu hiểu rồi ạ, ông ngoại, cháu về đây, ông... mọi người cần cần thận một chút nhé!

- Được rồi, ta bảo A Đinh đưa cô về!

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn sắc trời đã không còn sớm, đi ra ngoài gọi A Đinh, bảo hắn đưa Liễu Định Định trở về, đồng thời dặn dò A Đinh mấy ngày tới cũng không cần đến biệt thự, đồ ăn kêu khách sạn trực tiếp đưa tới là được.

Tiến Liễu Định Định trở về tới phòng khách, Diệp Thiên nhìn về phía Tả Gia Tuấn, nói:

- Sư huynh, đệ sẽ truyền cho huynh thuật pháp gọi lên sát khí trước.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 311

Gậy Ông Đập Lưng Ông (P2)

Sư đệ, ngồi đi!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, khuôn mặt tuấn tú của Tả Gia Tuấn không khỏi lộ ra một tia kích động, thuật pháp ở trong các môn phái kỳ môn, đều là bí mật bất truyền, hần du lịch Đông Nam á mấy chục năm, đều không thể học được một nửa chiêu thức.

Cho nên nghe được Diệp Thiên nói sẽ truyền cho hần thuật pháp, Tả Gia Tuấn liền nhanh chóng kéo Diệp Thiên qua ngồi xuống, còn mình hai tay đặt xuống trên đầu gối, làm ra bộ đang nghe thụ giáo.

- Sư huynh, thuật giả, chính là kỹ thuật, kỹ xảo, đạt đến thuật giả, đạt được truyền thừa ở mức độ nhỏ. Pháp Giả, là tinh thông thuật pháp thăng hoa mà thành, đạt đến pháp giả, là đạt đến truyền thừa mức độ trung. Còn thuật pháp chính là hợp nhất hai thứ đó lại, đạt đến đạo giả, đạt được truyền thừa!

Diệp Thiên giải thích về thuật pháp truyền thừa nói ra:

- Luật vô thường, đạo bất công, pháp không cố định, thuật không phải vĩnh cửu, thuật biến ảo, quyền bằng nhất niệm, pháp chỉ hào ly, tồn hồ vu tâm, thuật pháp chi đạo, không thể không xem xét.

- Sư đệ, những điều này huynh cũng biết...

Đối với lý luận thuật pháp, Tả Gia Tuấn đã hiểu khá sâu, hiện tại hần cần đến chính là có thể dùng pháp thuật cho thực tế chiến đấu, nghe xong Diệp Thiên nói vậy, gật đầu hỏi:

- Vậy rốt cục làm thế nào dẫn sát khí?

- Sư huynh, thiên hạ vạn vật đều có thần, cỏ có thần mới được sinh ra, cây có thần mà lớn, khí cũng có thần, hơn nữa khí phân âm

dương, khí huyền ảo, nhẹ, tròn tạo trong mạch, hóa khí mà thành.

Diệp Thiên vừa giải thích, vừa phối hợp thuật pháp giảng cho Tả Gia Tuấn câu thần chú bí quyết, đồng thời thi triển thuật pháp, khiến cho nguyên khí quanh người rối loạn, cũng là để Tả Gia Tuấn tham khảo.

- Ha ha, huynh hiểu rồi!

Tả Gia Tuấn ngồi ở đó tận lực suy tư hơn một giờ, đột nhiên mắt sáng lên, lên tiếng phá lên cười:

- âm ngoan tự loạn, dương lấy chờ đợi nghịch, tụ âm dương chi ky, vận chi lấy hư, đánh địch ở vô hình!

Khi nói chuyện, Tả Gia Tuấn cũng hành động, hô bí quyết, vẽ một cái hình cung vây quanh người, đưa tay về phía trước chỉ đi, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Đi!

Theo tiếng hô của Tả Gia Tuấn, một tiếng vang chói tai xuất hiện trước mắt hắn, không khí như là dậy sóng, nổi lên từng trận, một tia âm hàn sát khí đến cực điểm hướng về phía trước bắn ra chừng 10m, mới dần dần tiêu tán ở trong không khí.

- Sư huynh, nhận thức thật nhanh, bội phục, thật sự là bội phục!

Nhìn thấy Tả Gia Tuấn trong một hai giờ ngắn ngủn có thể lĩnh ngộ chân lý thuật pháp, hơn nữa còn thi triển được, Diệp Thiên cũng bất ngờ.

Phải biết rằng, thuật pháp và võ thuật giống nhau, đều cần siêng năng luyện tập mới có thể vận dụng thuần thục, còn động tác vừa rồi của Tả Gia Tuấn, tuy rằng hơi có vấn đề, nhưng lực công kích cũng không kém.

Diệp Thiên xem như đã biết, sự phụ vì sao nói với mình hai người sư huynh này đều là người thiên phú dị bẩm, nếu không phải mình có được truyền thừa từ Mai rùa chỉ e trong việc lĩnh ngộ thuật pháp, không thể sánh cùng Nhị sư huynh trước mắt này.

Nhưng đáng tiếc Đại sư huynh không biết tung tích, nếu không đem thuật pháp công phạt truyền cho cả hai người, ba huynh đệ họ thật có thể hoành hành kỳ môn giang hồ hiện đại.

- Thiếu gia, ăn cơm thôi, tôi lấy từ chỗ Đường lão gia mấy bình rượu ngon cho ngài!

Hai huynh đệ Diệp Thiên một người giảng một người nghe, bắt tri bắt giác sắc trời đã tối đen lại, mãi đến khi bên ngoài phòng khách vang lên tiếng của A Đinh, hai người mới định thần lại.

- Ô? A Đinh, không phải tôi nói không cho ông đến nữa sao?

Ngẩng đầu nhìn lên, thấy A Đinh đứng ở ngoài cửa, Diệp Thiên nhú mày, lần này tới Hồng Kông đã nhờ cậy Đường Văn Viễn không ít, hẳn cũng không muốn khi đầu pháp lại gây phiền tới Đường Văn Viễn.

- Tôi ... tôi nghe Đường lão gia nói, ngài ở đây là chờ kẻ thù tới ...

A Đinh cười hắc hắc, nói tiếp:

- Tôi từ nhỏ không sợ nhất đúng là đánh đánh giết giết, ở lại đây cũng có thể phụ một tay cho ngài đúng không?

- Thật đúng là không có một người nào qua mặt được!

Nghe được lời A Đinh, Diệp Thiên nở nụ cười khổ, hẳn chỉ nói là mượn nhà này một tháng, cũng không nói với Đường Văn Viễn về Đài Đà, không ngờ ông lão kia giống như đã sớm nhìn thấu.

A Đinh tóm lại là có ý tốt, Diệp Thiên nghĩ một chút, kiên nhẫn nói:

- A Đinh, chuyên của chúng tôi không giống với giang hồ các ông, không phải động đao động thương là có thể giải quyết vấn đề, ông nghĩ là ở trước mặt tôi, sủng có thể có uy lực sao?

Diệp Thiên có thể cảm nhận được bên hông A Đinh truyền ra một tia nguy hiểm của vũ khí, chắc là hắn trở về liền mang theo người, nhưng ngoài việc bị súng ngắm bắn ở cự ly xa hoặc là bị người ta dùng súng bao vây, nếu không Diệp Thiên thật đúng là không sợ.

- Ha ha, tôi... ngài không nên xem thường tôi, nhớ năm đó A Đinh tôi cũng là trong hội ...

Bị Diệp Thiên tỏ vẻ coi thường, A Đinh có chút bất mãn, vừa nói chuyện vừa chia tay phải sờ vào eo lưng, nhưng khi hắn vừa mới nhấc tay phải, bỗng nhiên cảm giác cả người lạnh run, rốt cuộc không thể động đậy.

- Đây... Đây là có chuyện gì?

Bên ngoài nhiệt độ đang là hơn ba mươi độ, tuy rằng trong phòng khách mở điều hòa, nhưng cũng chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu độ, nhưng A Đinh lại cảm giác được hơi lạnh thấu xương tủy, khi nói chuyện đều trở thành lắp bắp.

- A Đinh, ý tốt của ông tôi xin nhận, nhưng chuyện này ông không thể tham dự!

Tay phải Diệp Thiên chỉ bí quyết, khiến sát khí bao phủ ở quanh người A Đinh trở lại Yên Nguyệt Dao.

- Ô, tôi... tôi lại có thể cử động rồi?

Diệp Thiên thu lại sát khí, A Đinh vội vàng thử hoạt động nửa dưới thân mình, lại nhìn Diệp Thiên, trong ánh mắt đã tràn ngập kính sợ.

Người trong bang hội, phần lớn đều là kính trên nhường dưới, bọn họ tin người bề trên võ công cao hơn, còn thuật pháp mà Diệp Thiên vừa sử dụng, lại vô cùng thần kỳ, không thể không làm cho A Đinh sợ hãi.

Diệp Thiên cười nhìn thoáng qua A Đinh, nói:

- Người đưa đồ ăn của khách sạn ông nhắc dùm, cần cố định, mỗi ngày sáng là hơn bảy giờ, buổi trưa mười hai giờ và buổi tối là sáu giờ, ba khung thời gian này đưa tới, ông cũng đừng có đi theo.

- Vâng, thưa thiếu gia!

Lần này A Đinh không dám cậy mạnh, hẳn cũng biết võ công Diệp Thiên cao cường, nhưng không ngờ thủ đoạn của hắn càng làm cho người khác khó lòng phòng bị, chính mình đã tận mắt thấy không ít.

Diệp Thiên bỗng nhiên lại nghĩ đến một chuyện, nói:

- Đúng rồi, ông bà mấy người bạn trong bang của ông giúp đỡ một chút, nếu có người thông qua một vào con đường ngầm, từ Thái Lan nhập cảnh sang Hồng Kông, lập tức gọi điện thoại cho tôi.

Nếu như là Diệp Thiên muốn xuất ngoại đi giết người, hẳn chắc chắn sẽ không đi bằng những con đường thông thường, cho nên Diệp Thiên phỏng đoán, Đài Đà cũng chắc là sẽ không cảm hộ chiếu quang minh chính đại mà vào Hồng Kông.

Nhưng muốn nhập cư trái phép vào Hồng Kông, khẳng định tránh không được chuyện có người trong bang hội biết được, vói thân

phận của A Đình, cũng có thể tạo được một ít tác dụng.

- Thiếu gia, người từ Thái Lan tới à? Hay là ngài nợ người ta cái gì?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trên mặt A Đình lộ ra vẻ kỳ quái, có thể bị người khác đuổi từ Thái Lan đến Hồng Kông để giết, có lẽ ngoài chuyện liên quan đến bạch phiến, không còn chuyện khác.

- Nợ người ta?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, nhưng nhìn thấy A Đình lấy tay đưa lên mũi làm thành vẻ đang hút chích, không khỏi một cước đá tới,

- Cút đi cho ta, tôi mà thềm dính vào cái đó à?

- Hắc hắc, không phải là tốt rồi.

A Đình tránh thoát một cước của Diệp Thiên, trong lòng cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

Phải biết rằng, những chất độc kia chính là giết người không chớp mắt, trước kia, người trong một tiểu bang hội qua Thái Lan mua hàng, cả bang hội hơn hai mươi người đều bị bắn chết trong phòng, lúc ấy tạo thành náo động rất lớn ở Hồng Kông.

Ở Hồng Kông này, thành viên bang hội tuy rằng cũng rất thích tranh đấu tàn nhẫn, nhưng chuyện trùm buôn thuốc phiện lộ ra, bị quân đội dùng vũ khí áp chế, vẫn nhiều vô kể.

- Thiếu gia, ngài biết người bên kia tới hình dung ra sao không? Có mấy người?

A Đình cười, hỏi thêm.

- Sư huynh, ngài biết không?

Diệp Thiên nhìn về phía Tả Gia Tuấn, nhìn thấy hắn lắc lắc đầu, nói với A Đình:

- Hình dáng thế nào tôi cũng không biết, nhân số hẳn là không hơn năm người, nếu có phát hiện thấy, không cần kinh động bọn họ!

Người trong kỳ môn đầu pháp, cũng không phải dựa vào nhân số nhiều là hơn, Diệp Thiên xem chừng bên phái Đài Đà nhiều nhất có thể tới năm ba người.

- Thiếu gia, ngài yên tâm đi, mấy ngày tới, ngay cả có con chuột vào Hồng Kông, tôi cũng nhất định tìm được!

A Đỉnh vỗ ngực cam đoan, những tên buôn lậu nhập cư trái phép vào Hồng Kông đó, không có tên nào không dựa vào bang hội kiếm cơm, chỉ cần mình đem tin tức truyền ra, những người đó tuyệt đối không dám giấu diếm.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Được, A Đỉnh, chờ việc này xong xuôi tôi sẽ nói lão Đường, để cho ông theo tôi một thời gian, đến lúc đó giúp ông hóa giải sát khí năm đó đi!

Muốn nhờ những người giang hồ ra sức làm việc, chỉ dựa vào uy lực là không đủ, còn cần cho họ thấy lợi.

Diệp Thiên nói lời này, hơi thở A Đỉnh chợt trở nên dồn dập, lập tức cũng bắt chấp nịnh nọt gì Diệp Thiên, vội vàng cáo từ rời đi, làm chuyện mà Diệp Thiên nhắc.

- Sư đệ, đệ xác định Đài Đà nhất định sẽ đến?

A Đỉnh đi rồi, Tả Gia Tuấn nhìn về phía Diệp Thiên, tất cả chuyện này đều là Diệp Thiên suy đoán, như nếu như đối phương không đến, những chuẩn bị này không phải đều là thừa sao?

- Trước mắt còn không dám xác định, nhưng biết lão hòa thượng kia đánh lén huynh, đệ có tám phần nắm chắc hẳn sẽ đến!

Diệp Thiên đáp, Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây hẹp hòi như vậy, còn muốn đánh lén đồ đệ cố nhân, Đài Đà truyền thừa hẳn, mười phần cũng là người tâm tư cay độc, tính khí tham tài thô bỉ.

- Sư huynh, lo trước khỏi họa, để đệ bày ra trận pháp trước, sau đó trao đổi thuật pháp cùng huynh!

Diệp Thiên vừa nói chuyện vừa kéo qua cái rương của mình màn từ quốc nội đến. Lần này hẳn mang đến mấy khối ngọc tuy rằng phẩm chất chẳng ra gì, nhưng là lấy Yên Nguyệt Dao làm mắt trận, vẫn có thể phát huy ra uy lực của trận pháp.

Hơn nữa mấu chốt nhất chính là, Tổng Hiểu Long và cả Đài Đà, đều không biết mình tinh thông thuật pháp, Diệp Thiên nếu còn đầu

không lại đối phương, vậy hẳn cũng không cần tiếp tục lẫn lộn trong kỳ môn giang hồ nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto;">  
<div style="float: left; width: 45%; border-right: 1px solid black; padding: 5px 5px 5px 5px;">  
<div style="float: right; width: 45%; padding: 5px 5px 5px 5px;">  
<div style="clear: both; padding: 5px 0 5px 0;">  
</div></div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 312

Gây Ông Đập Lưng Ông (P3)

Sư đệ, huynh cũng thông hiểu một chút về trận pháp, để cho ta hỗ trợ đệ nhé!

Tuy rằng Tả Gia Tuấn vừa mới tập được một chút thuật pháp công phạt, trong lòng cũng ngửa ngáy, hận không thể nhanh chóng cho Diệp Thiên truyền hết thuật pháp cho mình.

Nhưng hắn cũng biết nên nặng nên nhẹ, nếu có thể bày ra tuyệt sát trận pháp ở nơi đây, đừng nói Đài Đà, ngay cả Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đích thân đến, Tả Gia Tuấn cũng có vài phần nắm chắc sẽ giữ chân hắn lại.

- Sư huynh, huynh cũng biết bày bố pháp trận?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, hắn nhớ sư phụ chưa nói qua từng truyền cho hai vị sư huynh trận pháp?

Tả Gia Tuấn cười cười, nói:

- Tự mày mò thôi, chỉ có thể vây người mà không thể hại người, Diệp sư đệ, trận pháp của đệ là học từ sư phụ hả?

Sau khi Tả Gia Tuấn thua Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây ở Thái Lan trở về, hai mươi, ba mươi năm năm lại đây luôn luôn tìm thủ đoạn công phạt, muốn quay lại Thái Lan rửa nhục.

Nhưng nếu không phải kỳ môn truyền thừa sớm mất đi, thì cũng rất quý giá, Tả Gia Tuấn căn bản là không thể luyện được, rơi vào đường cùng, hắn chỉ có thể từ nghĩ cách vận hành trận pháp.

Nhưng trận pháp giết địch, không giống như trận pháp thông thường trong kỳ môn, nghiên cứu một hai chục năm, Tả Gia Tuấn cũng chỉ có thể bày ra một vài pháp trận giam lỏng người, không cách nào thi triển ra uy lực lớn hơn nữa.

- Ô, sư huynh, phong thủy nhà này là bố trí dựa theo Cửu Cung Phi Tinh, sư phụ từng truyền cho đệ một bộ Cửu Cung Tuyệt Sát trận, có thể sử dụng ở trong này!

Diệp Thiên gật gù đầu, cũng không còn nói thêm gì, trận pháp mà lão đạo sĩ biết, uy lực không bằng trận pháp mà hắn được truyền thừa, chỉ là không thể nói với Tả Gia Tuấn mà thôi.

Đưa tay cầm lên một vài khối ngọc, Diệp Thiên đi quanh phòng khách, nhìn quanh biệt thự, đặt một khối ngọc vào trong một góc.

Diệp Thiên lần này tới vội vàng, những khối ngọc này phần lớn là nhặt từ Phan Gia Viên, phẩm chất cũng không cao, không bằng những khối ngọc hắn dùng để bày trận đả thông kinh mạch cho Đường Tuyết Tuyết, nhưng dùng làm dẫn đường khơi thông, như vậy cũng được.

Hơn nữa, biệt thự này vốn là Tả Gia Tuấn bố trí dựa theo Cửu Cung phương vị, rất nhiều chỗ phong thủy không bàn mà hợp, Diệp Thiên chỉ cần đổi lại một chút, có thể bố trí thành một Cửu Cung Sát Trận.

Diệp Thiên đi như tán bộ thông quanh biệt thự, thi thoảng lại bới cỏ chôn một khối ngọc, trong hốc tường phía tây cũng nhét mấy món. Hơn một giờ sau, cái túi ngọc trang sức mang theo trong tay, không dư thừa một khối nào.

- Diệp sư đệ, đệ... đệ bày bố trận pháp gì vậy? Sao huynh không nhìn ra một chút cách thức nào nhỉ?

Tả Gia Tuấn không khỏi nổi lên lòng hiếu kỳ, bởi vì hắn hoàn toàn không biết những khối ngọc này bày đặt ở vị trí đó có chú ý gì.

- Sư huynh, đi, trở lại phòng khách thôi, huynh chỉ cần biết đây là trận pháp thôi!

Diệp Thiên nghe vậy cười thần bí, lời Tả Gia Tuấn quay trở về trong phòng khách, nơi này chính là vị trí trung tâm tòa biệt thự, cũng là chỗ mắt trận trong trận pháp của Diệp Thiên.

- Sư huynh, nhìn cho kỹ!

Trở lại trong biệt thự, hai tay Diệp Thiên lại làm động tác, trong miệng thì thầm:

- Cửu diệu thuận đi, Nguyên Thủy bồi hồi hoa tinh oanh minh, nguyên linh tân khai, Cửu Cung Bát Quái, thiên la địa võng, mở cho ta!

Theo câu thần chú từ trong miệng, hai tay ngón trỏ của Diệp Thiên chụm lại với nhau, tạo thành hướng chỉ thẳng về phía Yên Nguyệt Dao dựng ở trong phòng khách, lúc này hần khắp chỉ về chỗ này, cũng không phải là bấn tên không đích.

Theo khắp chỉ bí quyết của Diệp Thiên, âm sát khí cuồng bạo trong Yên Nguyệt Dao phóng lên cao, khi lên tới nóc nhà lúc đột nhiên mở ra bốn phía, giống như bị bao phủ bởi tấm lưới lớn vô hình.

Dưới sự chỉ dẫn của Diệp Thiên, Yên Nguyệt Dao cũng không thu về Thiên Sát khí, mà là dựa theo phương vị Cửu Cung Bát Quái lan tràn, nhiệt độ của cả tòa biệt thự, bỗng nhiên giảm xuống.

Đứng trong phòng khách, Tả Gia Tuấn chỉ cảm thấy được âm phong gào thét bên tai, ngoài nơi hần và Diệp Thiên đứng là chỗ mất trận, ba thước bên ngoài cảnh sắc trở nên mơ hồ.

Diệp Thiên phóng xuất ra khí cơ, điều chỉnh nhiệt độ của cả trận pháp, lúc này mới mở miệng nói:

- Tả sư huynh, huynh đi ra khỏi mất trận, nhìn xem trận pháp này hiệu quả như thế nào?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Tả Gia Tuấn thử đi ra ngoài một bước, một trận sát khí thổi qua, Tả Gia Tuấn bước ra đùì phải, nhất thời cảm thấy đau nhức vô cùng, buốt như dao cắt.

- Đây ... đây không phải là ảo giác chứ?

Tả Gia Tuấn kinh hãi, vội vàng rút chân phải cẩn thận xem xét, phát hiện mặt trên không có vết thương nào.

- Sư huynh, âm sát giết người trong vô hình, không cần phân ra thiệt giả chứ?

Diệp Thiên cười cười, nói tiếp:

- Trận pháp này là đệ thay đổi lại từ Cửu Cung Phi Tinh trận pháp của huynh, sư huynh, huynh chỉ cần dựa theo Bát Quái phương vị mà đi là được, sẽ không bị sát khí công kích.

- Thật sao?

Tả Gia Tuấn nghe vậy sùng sốt, Cửu Cung Bát Quái là điều tất cả thầy tướng số đều tinh thông, Bát Quái trong kỳ môn lại được gọi là bát môn, theo thứ tự là chi: hưu, sinh, thương, đố, cảnh, tử, kinh, khai.

Nói như vậy, khai, hư, sinh là ba phương vị may mắn. Tử, kinh, thương là ba hung môn. Tả Gia Tuấn thử theo vị trí “Khai” môn nhắc chân đi, quả nhiên không bị sát khí công kích.

- Ha ha, sư đệ, rất giỏi!

Thông hiểu trận pháp rồi, Tả Gia Tuấn đi qua đi lại ở bên trong trận pháp, như cá gặp nước, vui sướng lớn tiếng nở nụ cười.

Tả Gia Tuấn bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, tiếng cười ngưng bật, bước chân cũng ngừng lại, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Đúng rồi, Diệp sư đệ, đệ bày ra trận pháp này, Đài Đà tự nhiên cũng có thể nhìn ra, hấn ...nếu hấn không vào thì làm sao?

- Ha ha, đệ làm thành gậy ông đập lưng ông, há có thể để cho hấn không vào sao?

Diệp Thiên nghe vậy cười, tay phải kháp chỉ ra mấy bí quyết, miệng hô:

- Liễm!

Theo tiếng hô của Diệp Thiên, sát khí đầy nhà giống như trăm sông đổ về biển, bỗng nhiên đều dừng mãnh lao tới Yên Nguyệt Dao, một tiếng vang mạnh của kim loại va chạm, sát khí vốn bao phủ cả tòa biệt thự, đều bị Yên Nguyệt Dao thu vào.

- Ha ha, thế nào, như thế này Đài Đà còn có thể nhận ra không?

Nhìn thấy Tả Gia Tuấn trợn mắt há hốc mồm, Diệp Thiên cười nói:

- Sư huynh, đây là chỗ lợi hại của pháp khí tấn công.

Tả Gia Tuấn sớm đã choáng váng, thì thảo nói:

- Nhìn ... nhìn không ra! Trừ phi Đài Đà đến cách Yên Nguyệt Dao trong vòng 3m!

Yên Nguyệt Dao vốn là Hung Binh, tuy rằng bị Diệp Thiên dùng thuật pháp áp chế, nhưng sát khí trong đó vẫn không thể giấu được, thông thường người hiểu thuật pháp vẫn có thể cảm nhận được.

Nhưng muốn cảm ứng được sát khí trong Yên Nguyệt Dao, từ bên ngoài biệt thự lại không có khả năng. Đúng như Tả Gia Tuấn nói, nhất định đi vào đứng cạnh Yên Nguyệt Dao mới có thể phát hiện được.

Tả Gia Tuấn sừng sốt một hồi, bỗng nhiên lớn tiếng kêu lên:

- Sư đệ, thủ pháp này đệ nhất định phải dạy cho ta, nếu năm đó ta có thể bày bố được trận pháp này, thì lão hòa thượng Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư kia có là gì? !

Diệp Thiên nghe vậy lắc đầu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Sư huynh, trận pháp có thể dạy cho huynh, nhưng...

- Ủ, cũng đúng, không có cái thanh Yên Nguyệt Dao này làm mất trận, trận pháp này cũng vận chuyển không nổi!

Tả Gia Tuấn phản ứng cực nhanh, nhất thời cũng mang vẻ mặt đau khổ.

Nhưng Tả Gia Tuấn còn không biết, trong tay Diệp Thiên không chỉ có Yên Nguyệt Dao là một pháp khí tấn công, giấu ở trong tay áo hắn - thanh Vô Ngân, mới là đòn sát thủ chân chính của Diệp Thiên.

- Diệp sư đệ, đệ cứ dạy tiếp cho ta đi, vừa rồi có một vấn đề ...

Tả Gia Tuấn lắc lắc đầu, lời Diệp Thiên ngồi xuống trên ghế sa lon, so với học trận pháp mà không sử dụng được, mấy thuật pháp công phạt có lẽ có lợi ích thực tế hơn.

Ở Băng Cốc, Thái Lan, trong Rừng Mưa nhiệt đới cách thung cánh du lịch Patiya 100 km, có một sơn cốc quanh năm sương mù bao phủ. Ở Thái Lan, nhiệt hàng năm thường mười tám độ trở lên, trong sơn cốc này bốn mùa đều có hoa nở.

Nhưng sơn cốc cảnh sắc mê hoặc lòng người này, cũng được cải tạo thành một chỗ ở, một con đường cái có thể cho xe tải chạy qua, dẫn vào sơn cốc.

Vùng núi Thái Lan nhiều mưa rừng, hệ thống quốc lộ cũng không phải rất phát triển, có thể thi công được một con đường như vậy ở trong này, với những người bình thường cơ hồ là chuyện không thể, có thể thấy được người đang ở bên trong sơn cốc có uy vọng cực cao.

Ở trong sơn cốc xây dựng một tòa nhà điển hình kiểu dáng Tây Âu, chung quanh căn nhà lớn đều là các loại hoa cỏ tươi, vô cùng diễm lệ.

Nhưng cả khu sơn cốc, cũng không thấy một con vật bé nhỏ nào, ngay cả con muỗi hay tiếng chim hót đều không có một tiếng, yên tĩnh dị thường, không khí có vẻ có chút kỳ dị và nặng nề.

Một tràng tiếng động cơ gầm rú từ đằng xa truyền đến, đánh vỡ yên tĩnh của sơn cốc.

Ba phút trôi qua, một chiếc xe jeep nhìn qua có vẻ cũ nát không chịu nổi, tựa hồ có thể hỏng bất cứ lúc nào, từ ngã ba đường chạy nhanh vào, chạy đến trước sơn cốc thì ngừng lại.

Một dáng người nam trung niên không cao, làn da ngăm đen ngồi ở vị trí lái trên xe jeep, rất nhẹ nhàng tắt máy, như là sợ quấy nhiễu đến người nào đó.

Ngẩng đầu nhìn lên lại không thấy người bảo vệ cửa, trên mặt người trung niên cũng lộ ra vẻ sợ hãi, ngoan ngoãn đứng ở xe jeep, hần tin tiếng động cơ xe đã kinh động chủ nhân bên trong cốc.

- Tụng Sai, là người à?

Một giọng nói từ trong cốc truyền ra, cánh cửa cốc đang đóng chặt cũng từ từ được mở ra.

- Vâng, Đai Đai đại sư, là Tụng Sai đây ạ!

- Vào đi, không phải sợ ...

Theo tiếng nói truyền ra, một thân hình khổng lồ hiện ra ngoài cửa.

- Dạ!

Tụng Sai đứng trên mặt đất, rất chú ý đi vào trong sơn cốc, trước khi đặt chân mỗi một bước, đều phải cẩn thận nhìn xuống mặt đất.

Tụng Sai biết, nơi này rất nhiều tà thuật, lần trước hắn dẫn theo một người trước tới bái kiến Đai Đai đại sư, nhưng người nọ một tùy tùng của người nọ có chút không cung kính đối với đại sư, vừa bước vào sơn cốc liền đột tử tại chỗ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; font-weight: bold; text-decoration: underline;">More</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 313

Nhập Cư Trái Phép

Đại sư, tình hình rất tốt, ngài có thể cùng tôi đi ngay, tới trước ba nói ký sau đó sửa đi thuyền đi trước Hồng Kông, lộ trình tới bên kia cũng có người tiếp đón ngài!

Tụng Sai cẩn thận dò dẫm tới được trước Đài Đà chừng 5m người năm thước chổ, lại quỳ phục trên mặt đất, bộ dáng thành kính vô cùng.

Thuật sư ở Thái Lan địa vị cực cao, mặc dù Tụng Sai cũng là có chút địa vị ở Thái Lan, nhưng Đài Đà muốn giết hắn, so với nghiền chết một con kiến còn dễ dàng hơn, cũng tuyệt đối sẽ không có một người nào dám nói thêm cái gì.

- Tụng Sai, bạn của ta, người không cần phải sợ như vậy, thuật sư như ta chưa bao giờ thi triển thuật pháp với bạn bè, người có thể đứng lên được!

Một giọng nói chói tai vang lên bên tai Tụng Sai, thanh âm cực kỳ khó nghe, nhưng Tụng Sai nghe được, cũng cảm thấy rất bình thường, vội vàng dập đầu với Đài Đà một cái, lúc này mới thật cẩn thận đứng dậy.

Nhưng về mặt Tụng Sai vẫn cung kính vô cùng, hắn không tin lời của Đài Đà, lần trước vị đại sư này cũng luôn mồm gọi người khác là bạn bè, nhưng trong nháy mắt để trùng độc giết chết tùy tùng của người nọ.

- Đại sư, tôi tìm được một con thuyền chờ hàng, có thể mang sáu người qua, không biết ngài cần mang vài tên tùy tùng không?

Tụng Sai cẩn xác định số người lần này nhập cư trái phép, đánh bạo hỏi một câu, nhìn trộm hướng Đài Đà, nhưng vừa nhìn, lập tức lại thu ánh mắt trở về.

Vị đại sư này vóc dáng không cao, ước chừng một thước bảy, nhưng hắn phát triển bề ngang, phồng chùng cũng không kém so với

chiều cao bao nhiêu, đứng ở đó giống như là một núi thịt, rất nguy nga đồ sộ.

Ngoài vẻ mập, trên mặt Đai Đà tựa hồ nhìn không ra điều gì khác người bình thường, khi hắn nói chuyện cùng Tụng Sai, trên mặt đều mang theo vẻ tươi cười, thật giống như đứng trước mặt người bạn đã thật lâu không gặp.

Nhưng nếu như nhìn vào mắt Đai Đà, nhất định sẽ khiến người ta cảm giác không rét mà run.

Ở bên hông Đai Đà, có cái thắt lưng ngũ sắc, nếu nhìn kỹ sẽ thấy đó là một cái thân thể con rắn, đầu rắn còn đang không ngừng hộc, phun ra cái lưỡi thật dài.

Mặt khác, ở trên cái chân đầy sẹo lồi của Đai Đà, rõ ràng có một con rết hơn mười cen-ti-mét, đột nhiên nhìn qua như là hình xăm, nhưng chân con rết râu thình thoảng rung rung, lại nói rõ đây là con vật bé nhỏ bằng da bằng thịt.

Ngoài ra, ánh mắt Đai Đà cũng không giống người bình thường, đối diện người khác thật khiến người ta cũng trở nên mơ mơ màng màng.

Cho nên sau khi nhìn thoáng qua Đai Đà, Tụng Sai lập tức thu lại ánh mắt, cúi đầu nhìn chân của mình, bộ dáng kia so với ở các sư sãi ở chùa kính bái Phật tổ còn cung kính hơn.

- Lần này đi Hồng Kông trừ của ta ra, còn có một người, Tụng Sai, người đem đặt cái rương ở gần cổng kia đến xe đi, ta đi mời người bạn của ta!

Trên mặt Đai Đà lộ ra một nụ cười cổ quái, nhất là khi nói đến người bạn kia, nụ cười liền có vẻ rất quý dị.

- Vâng, đại sư!

Tụng Sai cúi đầu, cũng không thấy Đai Đà có thêm thái độ gì, cẩn thận lui về sau, đem cái rương lớn ở một góc trong cổng cốc xách lên xe.

- Mẹ nó, sau này không bao giờ giao du với những thuật sư này nữa!

Rương cũng không phải quá nặng, nhưng bên trong truyền đến tiếng khè khè, cũng khiến lông tóc Tụng Sai dựng đứng, thiếu chút nữa đã ném mảy cái rương ra ngoài.

Tuy rằng Tụng Sai không biết về độc thuật, nhưng là một người Thái Lan, tự nhiên biết này trong rương là cái gì, ngoài những độc chất kia và rắn rết, hẳn thật sự nghĩ không ra bên trong còn có những vật khác?

Đem cái rương cẩn thận đặt ở xe jeep, Tụng Sai đứng ở bên cạnh xe, ánh mắt thường xuyên liếc về phía trong sơn cốc, nơi Đài Đà nói hẳn đi mời bạn, cũng có vài phần tò mò.

Phải biết rằng, tuy rằng độc sư được dân chúng Thái Lan tôn sùng, nhưng lại là những người cực kỳ quái gở, bọn họ từ trước đến nay đều là sống một mình, cho dù có bạn bè thì cũng rất ít.

Nhưng Tụng Sai ở bên cạnh xe đợi đã lâu, cũng không thấy Đài Đà đi ra, hẳn hẹn với người lái con thuyền trong thời gian hạn chế, nhưng Tụng Sai có thêm mấy lá gan, hẳn cũng không dám đi vào thúc giục Đài Đà, trên mặt không khỏi lộ ra sốt ruột.

Lúc này, Đài Đà đang ở trong một căn phòng trong cốc, hẳn đã đứng ở chỗ này hơn mười phút, trên mặt tựa hồ rất phức tạp, vài lần nâng tay muốn đẩy cửa phòng ra, cũng lại buông xuống.

- Sư phụ, nếu người không cho phép đệ tử hành nghề ở quốc nội, thì con vẫn phải sống, hôm nay người hãy cho con mượn “Người” của sư phụ dùng một chút đi!

Do dự thật lâu, lúc sau, Đài Đà cũng đẩy cửa phòng, thân hình mập mạp khó khăn lắm có thể chui vào.

Phòng này không có cửa sổ, cũng không có ngọn đèn, bên ngoài xuyên thấu qua một tia ánh sáng, mơ hồ có thể thấy ở một góc phòng có một thân hình.

Trong miệng Đài Đà lại phát ra một tràng thanh âm mà người bên ngoài nghe không ra bất cứ ý nghĩa gì, như là đang đọc niệm chú, trên trán lại đầy mồ hôi.

- Người bạn, xin chào?

Sau khi đọc câu thần chú, Đài Đà đột nhiên giơ ra ngón trỏ, hướng theo trán của dáng người kia.

Theo máu tươi từ đầu ngón tay Đài Đà dính đến trán người nọ thì dáng người ngồi trong phòng bỗng nhiên mở to mắt, hai tia tinh quang chọt lóe lên, ngay sau đó người nọ đứng dậy.

Người này đáng người cực cao, chừng 1. 9m, vừa rời ngồi không thể thấy được, vừa đứng lên, nhất thời khiến Đài Đà trở nên vô cùng thấp bé.

- Đi thôi.

Trên mặt Đài Đà lộ ra vẻ tươi cười, dẫn đầu đi ra phòng, mà người nọ thì từng bước không rời đi theo phía sau hắn.

Trở ra khỏi phòng, diện mạo người này cũng hiển lộ ra, hắn ước chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, có một đôi mày rậm mắt to, ngũ quan tổ hợp cùng một chỗ, làm cho người ta có cảm giác rất hung ác.

Ngoài thân cao và một chút đỏ thẫm nơi thái dương, ánh mắt người nam nhân này, cũng rất là khiến người khác chú ý, bởi vì khi hắn nhìn về phía trước, trong ánh mắt lộ ra một vẻ ngơ ngẩn, đồng tử tựa hồ không có tác dụng.

- Đại sư, ngài đã tới?

Nhìn thấy Đài Đà mang theo một người thật cao lớn đi ra, Tụng Sai vội vàng nghênh đón, ân cần mở cửa xe jeep ra, cho hai người đi lên.

Đài Đà ngồi ở sau xe, người trung niên kia ngồi ở trên vị trí lái phụ, đến khi xe của Tụng Sai nổ máy, Đài Đà hỏi:

- Đi thôi, sáng sớm ngày mai hẳn là có thể đến được Hồng Kông chứ?

- Đại sư, rạng sáng ngày mai là có thể đến Hồng Kông, người đón thuyền tôi cũng đã sắp xếp xong xuôi, khi ngài cần trở lại, chỉ cần đánh điện thoại cho người này, hẳn sẽ giúp ngài lo công việc thoả đáng.

Tụng Sai quay người lại tử, đưa một tờ giấy cho Đài Đà, trong lòng thầm than,

- Lần này mệt đây!

Tụng Sai là một đầu mối giúp người nhập cư trái phép, phí tổn tự nhiên cũng là cực cao, nhưng lần này Đài Đà tìm hắn, cũng không mất một phân tiền, còn phải đặc biệt sắp xếp một cái thuyền hàng, đưa ông tổ này ra nước ngoài.

- Ô, bạn của ta, người làm tốt lắm, ta rất hài lòng!

Đài Đà tiếp nhận tờ giấy, nhìn thoáng qua, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn, đưa tay vỗ vỗ bả vai Tụng Sai.

Độc sư ở Thái Lan cố nhiên là địa vị cao vời, nhưng rất nhiều người sống tương đối bần khổ, giống như sư phụ của Đài Đà là quốc sư, cũng dành cái sơn cốc đó cho đệ tử, chính mình thì ẩn cư vào trong rừng rậm khổ tu.

Đài Đà mặc dù rất có danh tiếng về độc sư ở Thái Lan, nhưng lại không có danh vọng như sư phụ, không thể được hoàng thất tin dùng, hẳn có được tiền tài phần lớn là dựa vào một vài tín đồ quyên tặng.

Đài Đà vẫn còn có chút của cải, nhưng năm trước khủng hoảng kinh tế thổi qua Đông Nam á, khiến cho trăm vạn đôla hẫng vất và kiếm được đều thành bọt nước.

Tuy rằng cổ phiếu của Đài Đà vẫn còn đó, nhưng tiền của hắn cũng không trở lại, điều này cũng làm cho Đài Đà sa vào trong khủng hoảng kinh tế.

Phải biết rằng, độc sư nuôi dưỡng độc trùng độc vật, cần tiêu phí không ít tiền của, hơn nữa Đài Đà tu luyện cũng cần dùng đến thi thể người chết, số chi tiêu này khiến cho hắn xoay không nổi.

Khi Tổng Hiểu Long tới gặp hắn, cũng ưng thuận tiền thù lao cho hắn là trăm vạn đôla, Đài Đà rất dễ tâm, nếu không phải cần đến đất nước thần bí đó, Đài Đà đã sớm đáp ứng rồi.

Cho nên nhận được điện thoại của Tổng Hiểu Long, biết được mục tiêu đã đi tới Hồng Kông, Đài Đà không do dự liền chấp thuận, sau đó tìm Tụng Sai bảo hắn sắp xếp để cho hắn nhập cư trái phép.

Nhưng Đài Đà nhìn béo mập ngu dốt, kì thực là người rất cẩn thận, tuy rằng Tổng Hiểu Long nói nhân vật đó là một người thường, hắn cũng không dám khinh thường, đem cả cái “ Máy giết người” sư phụ hắn luyện được mấy năm trước theo.

Mặt trời lặn là lúc xe jeep tới thẳng cảnh du lịch Batiya của Thái Lan, Đài Đà mặc một bộ quần áo rộng thùng thình hình kẻ ô vuông, ngoài vẻ béo mập hơi bất thường, trà trộn trong đám khách du lịch cũng không phải hết sức rõ ràng.

Ở một chỗ bí mật trong cảng, một thuyền hàng đang ngừng lại đó, chủ thuyền đang nhìn xung quanh bờ biển.

- Tụng Sai, đã tới rồi hả, nếu chậm thêm chút nữa, tôi đợi không được đâu!

Đợi cho Đai Đà lên thuyền, chủ thuyền bắt mắt nhìn Tụng Sai, hấn vốn là chi là buôn lậu, không ăn trộm, nhưng thế lực của Tụng Sai ở Thái Lan rất lớn, chính mình nhất định phải nể mặt nể mũi.

- Bạt Đạt, anh nhất định phải bảo đảm an toàn cho Đai Đà tiên sinh ở trên biển!

Tụng Sai nhìn Đai Đà một cái, cũng không dám nói ra thân phận của hấn, nếu không chủ thuyền này khẳng định bị dọa sợ đến nỗi không lái nổi thuyền mất.

- Tụng Sai, chuyến đường biển này tôi chạy hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ chưa xảy ra vấn đề gì, anh cứ yên tâm đi!

Bạt Đạt chẳng hề để ý, khoát tay, giương mắt nhìn Đai Đà, nhưng trong lòng là cảm thấy ớn lạnh.

Giờ phút này, dù Đai Đà cười híp cặp mắt lại, nhưng người thân hình cao lớn, cũng đã làm cho người ta trông đã khiếp sợ, lại thêm cặp mắt như người chết, khiến cho người khác không khỏi thấy ớn lạnh.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 314

Đấu Pháp (P1)

Hồng Kông là một đại đô thị quốc tế, nhu cầu đối với xa xỉ phẩm rất lớn, còn da cá sấu, da đà điểu, da Tích Dịch, da rắn ... không ngừng từ Thái Lan tuồn đến Hồng Kông. .

Từ Thái Lan đến Hồng Kông du lịch, thông thường đều là đi máy bay, hai nơi này cũng không thông du thuyền, nhưng thuyền hàng thông được, mỗi ngày đều có không ít con thuyền khứ hồi Thái Lan và Hồng Kông.

Người chủ con thuyền này, mặc dù là đăng ký chính quy, nhưng mấy năm nay đều là dùng cho buôn lậu, chưa bao giờ vào hải cảng chính quy của Hồng Kông, cũng nhằm trốn tránh thuế quan.

- Ba, hai người kia là làm cái gì? Vì cái gì mà ba nhường cả khoang thuyền cho họ ở vậy?

Trong phòng thuyền trưởng, con trai Bạt Đạt thấy khó hiểu hỏi cha hắn. Bọn hắn trước kia cũng không phải là chưa từng chở khách qua nhập cư trái phép, nhưng những người đó không có ai không bị ném ở khoang đáy cả.

- Câm miệng, ba cảnh cáo con, không nên đi trêu chọc hai người kia, họ ... bọn họ có thể là độc sư!

Nghe được lời của con, Bạt Đạt liền bưng kín cái miệng của con, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Bởi vì ngay khi con thuyền xuất bến không lâu, Bạt Đạt đã trộm mở cái rương mà Đai Đà đem lên thuyền.

Ngay khi Bạt Đạt nhấc nắp rương lên, lỗ mũi hắn đã ngửi thấy một mùi tanh hôi, nhờ ánh sáng ngọn đèn thấy rõ ràng những con vật bên trong, thiếu chút nữa Bạt Đạt không còn hồn phách.

Cả cái rương toàn là rắn rết cùng với độc vật, nhưng những độc trùng này, đều giống như đang ngủ đông, đều không nhúc nhích.

Bạt Đạt là người Thái Lan, nhìn thấy mấy thứ này, hấn há lại còn có thể không thể tưởng được thân phận Đài Đà sao? Nhất thời cung kính mời Đài Đà từ khoang đáy lên khoang thuyền trên, còn bản thân mình thì lại cùng con trai ở phòng cho thuyền trưởng.

Phải biết rằng, độc sư cổ nhiên đã được người Thái Lan tôn sùng, nhưng có nhiều người đối với bọn họ không chỉ là tôn kính mà còn không thể gần gũi, không người nào muốn tạo quan hệ với những độc sư này.

Đến giờ phút này, Bạt Đạt ít nhất đã thăm hỏi vợ của Tụng Sai hai mươi lần, hấn quyết định chạy xong lần này, nhất định phải nghĩ biện pháp di dân.

- Độc sư? !

Nghe được lời của cha, trên mặt con trai Bạt Đạt cũng lộ ra thần sắc kinh khủng, miệng gằn đóng lại.

Sáng ngày hôm sau, hơn bốn giờ sáng, thuyền hàng cập vào một bến tàu nhỏ ở Hồng Kông, ngoài mấy cỗ xe dờ hàng, còn có một xe việt dã đang chờ ở đây.

Khi thuyền hàng thả neo và dừng lại, hai dáng người không cao, người Thái Lan mở miệng hỏi:

- Vị nào là Đài Đà tiên sinh?

- Các người là người của Tụng Sai?

Đài Đà lên tiếng, lại còn nói tiếng Anh lưu loát.

- Đài Đà tiên sinh, ông chủ Tụng Sai bảo chúng tôi đón ngài ở đây, phòng khách sạn cũng đã sắp xếp xong xuôi, có cái gì cần, ngài cứ việc dặn dò hai người chúng tôi là được!

Hai người kia hấn là người Tụng Sai sắp xếp ở Hồng Kông, cũng không biết Tụng Sai có nói với hai người về thân phận Đài Đà hay không, nhưng biểu hiện của hai người vô cùng cung kính.

- Ủ, đi thôi, ta muốn nghỉ ngơi thật tốt đã, buổi tối có chuyện gì sẽ nhắc các cậu làm!

Đài Đà gật gật đầu, mang theo cái thùng to rời thuyền, lúc đó thân hình lại có vẻ dị thường linh hoạt, ngược lại người trung niên đi theo phía sau hấn, động tác lại có vẻ có chút cứng nhắc.

May mắn là hai người kia lái cỗ xe xe việt dã, nếu không Đài Đà thật đúng là vô cùng khó khăn mới ngồi vào được, sau khi đặt cái thùng vào cỗ xe, Đài Đà cố gắng lách vào trong xe.

Hai người kia dùng tiếng Thái nói nói mấy câu với chủ thuyền rồi cũng lên xe, xe việt dã rất nhanh liền biến mất khỏi bến tàu.

Nhưng Đài Đà cùng những người đón hấn cũng không chú ý đến, ngay khi cái tên Đài Đà được hô lên, một ngón tay vung lên, một thanh niên khuôn vác hàng hóa chợt sáng mắt lên một chút.

Đợi cho xe việt dã rời đi, người thanh niên kia đi đến trước mặt Bạt Đạt, sắc mặt không tốt hỏi:

- Bạt Đạt, hai người kia làm gì vậy?

- Anh Miêu, không có việc gì, chỉ là hai người bạn đi nhờ thuyền mà thôi, chắc chắn sẽ không gây ra phiền toái gì cho anh đâu!

Bạt Đạt nhìn thấy người thanh niên, vội vàng lấy ra bao thuốc lá từ trong túi, nhét vào trong tay đối phương.

- Bạt Đạt, không là lần đầu tiên anh chạy thuyền này, thuyền cũng không phải là có thể tùy tiện “khiêu”, vạn nhất nếu gặp phải chuyện gì, tất cả chúng ta đều không hay ho, anh dám cam đoan bọn họ ở Hồng Kông sẽ không gây chuyện sao?

Người họ Miêu không chút kiêng nể Bạt Đạt, liền phát tay hất gói thuốc ra ngoài, “Bộp” “một tiếng đã rơi vào trong nước biển.

Người thanh niên kia nói tới “khiêu thuyền”, cũng là tiếng lóng, chính là chỉ dùng thuyền cho người nhập cư trái phép, nếu như là có “khiêu” máy bay, dĩ nhiên là cũng có nhập cư trái phép kiểu khác.

Mỗi một ngành đều có một quy định riêng, muốn cho nhập cư trái phép thông thường cũng sẽ không được gây chuyện, nhưng buôn lậu thì khác, nếu bởi vì cho người nhập cư trái phép đến, gặp phải phiền toái, phạm vào án kiện gì đó, là sẽ liên lụy đến bọn họ.

Mấy năm trước, người Thái ở Hồng Kông như vào chỗ không người, nhưng sau một vụ án lớn, không biết có bao nhiêu tập đoàn buôn lậu, nhập cư trái phép đều bị nghiêm trọng đã kích, một thời gian dài, giới ngầm vào Hồng Kông bọn họ chịu đã kích rất lớn.

Cho nên người thanh niên kia trở mặt cũng không lộ vẻ cao ngạo, Bạt Đạt tự biết đuổi lý, có chút không muốn móc ra dây vàng từ trong túi tiền, nhét trong tay người nọ, nói:

- Anh Miêu, vị kia là thuật sư, tôi cũng trêu chọc không nổi, anh nhẹ nhẹ tay, bỏ qua việc này đi!

- Cái gì mà thuật sư? Đến Hồng Kông bắt quỷ hả? Bạt Đạt, tốt nhất anh bảo cho bọn họ không nên gây chuyện, bằng không mọi người đều không hay ho...

Người thanh niên mắt nhìn dây vàng trong tay, ngữ khí cũng dịu đi,

- Được rồi, chuyện này tôi sẽ làm như không thấy, nhưng lần sau không được viện cớ này đâu!

- Cảm ơn anh Miêu, chắc chắn sẽ không có lần sau!

Bạt Đạt liên tục nịnh nọt người họ Miêu kia, trong lòng thầm kêu oan uổng, mang theo Đài Đà kia vào nhập cư trái phép một xu tiền không thu được không nói, còn mất thêm cái dây chuyền vàng.

- Anh Khôn, em là Sơn Miêu, hôm qua không phải anh nói cần lưu ý cái tên Đài Đà là người Thái Lan sao? Em vừa mới thấy được, ở nơi này, chiếc xe kia biển số xe là...

Sau khi dọa dẫm Bạt Đạt được một dây xích vàng, người thanh niên kia thừa dịp mọi người dọn sạch hàng, đi đến một bên, móc ra cái di động bấm số gọi đi. Hôm qua hẳn mới nhận được tin, không ngờ mình lại đụng phải.

- Cái gì? Cậu xác định người nọ tên Đài Đà?

Tuy rằng mới sáng sớm bị tiểu đệ đánh thức, nhưng là nghe được tin tức này, người kêu anh Khôn vẫn có chút chấn động tinh thần, mở miệng nói:

- Được, Miêu Tử, thấy chủ thuyền thì thăm dò đối phương đến đây làm gì?

Người muốn dò hỏi về Đài Đà này, sau khi nghe Đinh Gia tiếng tăm lừng lẫy nhắc đến, lại nghe nói sau lưng còn có đại lão chú ý đối với chuyện này, hẳn thực để bụng. Hiện giờ nghe được người của mình nói về Đài Đà, hẳn có thể mờ mờ mặt trước mặt Đinh gia rồi.

Nghe thấy đàn anh nói vậy, Sơn Miêu cười nói:

- Anh Khôn, Bạt Đạt cần nhờ cậy chúng ta kiếm cơm, em đã sớm nghe ngóng rõ ràng, nghe nói cái người tên Đài Đà đó là thuật sư, không biết tin tức này hữu dụng hay không?

- Tốt lắm, lần này việc xong xuôi, lão Đại mời người uống rượu!

Điện thoại truyền ra thanh âm có chút hung phấn, anh Khôn cảm thấy rất hài lòng đối với năng lực làm việc của thủ hạ.

Cúp điện thoại rồi, nhìn xuống đồng hồ tay, anh Khôn nghĩ một chút, vẫn cảm thấy điện thoại gọi đi:

- Đỉnh gia, chuyện ngài dặn tôi đã tra được, có người tên Đài Đài vừa đến Hồng Kông, chỗ hắn ở một hồi là có thể điều tra ra!

- A Khôn, tốt lắm, chuyện này thật sự cảm ơn cậu, lúc nào ta sẽ nói với A Thắng.

A Đỉnh nghe được cú điện thoại này, nhất thời cũng hết buồn ngủ hoàn toàn không có, mạnh mẽ ngồi dậy từ trên giường.

- Đỉnh gia, người tên Đài Đài kia chọc tới ngài sao? Có muốn tôi bảo mấy huynh đệ làm cho hắn toi mạng không?

Nghe được lời A Đỉnh nói, A Khôn hung phấn thêm vài phần, A Thắng là ai chứ? Đó chính là người có quyền thế nhất xã hội ngầm Hồng Kông hiện nay, cùng hắn so sánh, A Khôn chẳng là thứ gì.

A Đỉnh nghe vậy vội vàng nói:

- Không cần, cậu đừng tham dự vào, tìm người tìm địa chỉ Đài Đài cho ta là được, ta muốn biết nhất cử nhất động của bọn hắn!

Nói đùa gì vậy, người mà ngay cả Diệp Thiên đều kiêng kị ba phần, há lại là người mà những tên côn đồ bọn hắn có thể đối phó sao? Phải biết rằng, bản thân A Đỉnh trước mặt Diệp Thiên ngay cả súng cũng không lấy ra nổi.

Sáng sớm hôm nay, nhất định rất nhiều người đang trong mộng đều bị quấy nhiễu, những tên côn đồ ngày thường vừa mới nằm ngủ, đều được triệu tập, còn chỗ ở của Đài Đài, cũng rất mau liền được tra xét ra.

Miền là điều kiện cho phép, mỗi sáng Diệp Thiên đều luyện công là kiên cố, ở Hồng Kông bên này sắc trời sáng nhanh, hơn bốn giờ sáng hắn đã ngắm cảnh trên đài gác.

Tục ngữ nói quyền không rời thủ, khúc không rời khẩu, chỉ có chăm chỉ khổ luyện, mới có thể khiến võ công thuần thục, Diệp Thiên có thể đạt tu kuyện được đến hiện tại, không thể nói không liên quan chuyện hắn luyện công mỗi buổi sáng trong hơn mười năm.

- Diệp Thiên, luyện xong chưa? A Đinh mấy lần đánh điện thoại tới, nói là Đài Đà đã đến Hồng Kông!

Diệp Thiên vừa mới trở lại trong phòng khách, Tả Gia Tuấn liền đón chào, đêm hôm qua cơ hồ cũng là một đêm hấn không ngủ, hấn đã suy nghĩ về thuật pháp mà Diệp Thiên truyền cho hấn.

Nghe được tin tức này, Diệp Thiên cười cười, nói:

- Tới rất nhanh nhỉ? Sư huynh, nói với A Đinh một chút, nghĩ cách đuổi những nhân viên bảo vệ ở đây đi, tránh cho những người đó bị liên lụy.

Khu biệt thự lưng chừng núi này nhiều bảo vệ, đối phó những tên trộm vặt tự nhiên không vấn đề gì, nhưng cũng ngăn không nổi Đài Đà, nếu bị Đài Đà dùng thuật pháp, chỉ sợ những người đó không chết cũng phải lột một lớp da.

Hôm qua mới vừa học được một ít thuật pháp công phạt, lúc này Tả Gia Tuấn cũng rất hào hứng, cười nói:

- Được, huynh phải đi cấp gọi điện thoại cho A Đinh, hôm nay huynh đệ chúng ta sẽ gặp độc sư!

- Sư huynh, giết gà sao phải dùng dao mổ trâu? Tiểu đệ một mình cũng xử được ông ta!

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, trên tay mình có hai pháp khí công kích, hơn nữa trước đó bày ra Cửu Cung tuyệt sát trận, nếu như ngay cả Đài Đà mà không đối phó được, vậy thật là không mặt mũi nào đi gặp tiên sư

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 315

Đấu Pháp (P2)

Sư đệ, đánh hổ huynh đệ đồng lòng, lâm trận cha con đều như nhau, bằng không trong lúc chờ Đài Đà, đệ nghỉ ngơi, để sư huynh cùng hấn độ sức xem sao?

Tả Gia Tuấn vừa mới tập được thuật pháp, ý chí đang rất cao, thâm nghĩ tìm đối thủ đấu một phen, huống chi lần này người tới, lại là đồ đệ kẻ thù của chính mình!

Diệp Thiên nghe được Tả Gia Tuấn nói vậy, cười nói:

- Được, sư huynh, chờ đệ mở trận pháp, huynh và Đài Đà đấu nhé!

Tả Gia Tuấn hiện tại đã học được chút thuật pháp dùng sát khí công kích người, hơn nữa hấn có nội lực hộ thân, thông thường sâu độc sẽ khó mà có tác dụng.

Hơn nữa Diệp Thiên bày ra Cửu Cung tuyệt sát trận, có lẽ Đài Đà vừa tiến vào trong trận pháp liền đầu óc choáng váng, cho sư huynh cùng hấn luyện luyện tập cũng không nguy hiểm gì.

- Ha ha, sư đệ, yên tâm đi, sư huynh ta tuyệt đối sẽ không làm sư phụ mất mặt!

Tả Gia Tuấn nghe vậy phá lên cười, ngày xưa bị Nãi Tha Tím – Cát Vương Tổ Tây đại sư đánh lén suýt bỏ mạng, luôn luôn là một bóng ma trong lòng Tả Gia Tuấn, lần này đánh bại Đài Đà, coi như là thu lại chút thể diện trước bị mất.

Tụng Sai đã sắp xếp chỗ ở cho Đài Đà, là một biệt thự của phú thương ở Hồng Kông, bởi vì người kia hàng năm đều ở Mĩ, cho nên nhà luôn luôn bỏ không.

Nơi này chẳng những phải bí ẩn, lại thuộc khu nhà vào loại sa hoa, người nhập cư trái phép như Đài Đà đến Hồng Kông, ở nơi này

tuyệt đối sẽ không có người đến kiểm tra thân phận của hắn.

Dàn xếp xong xuôi. Đài Đà về tới phòng, rương gỗ được mang từ Thái Lan sang, còn được đặt ở một góc phòng.

- Bối Môn, đồ ăn của các người đến rồi đây!

Đài Đà lấy từ trong bao lưng của mình ra một thứ đen tuyền, đặt lên thùng, miệng phát ra một tiếng huýt gió bén nhọn, những độc trùng như đã chết kia, nhất thời động đậy.

Đài Đà nhẹ lắc tay phải, chất trong tay hóa thành bụi phấn rơi trên những độc trùng, hơn một ngàn con độc trùng cạnh tranh nhau ăn, trong lúc đánh nhau thình thoảng có một con độc trùng yếu thể hoặc bị sâu khác làm thịt.

Thấy bột phấn cũng đã bị độc trùng nuốt hết, Đài Đà lấy ra một cái còi, thổi ra một tràng tiếng động đê mê, những độc trùng tinh lực dồi dào, lại trở nên như buồn ngủ.

Không đến năm phút đồng hồ sau, độc trùng lại bắt đầu bộ dáng ngủ như cũ, giống như động vật ngủ đông, im lặng nằm trong rương.

Cho độc trùng ăn xong, Đài Đà nằm ở trên giường mà ngủ, mãi cho đến khi màn đêm đến, mới từ trên giường đứng lên.

Còn người trung niên đi theo phía sau hắn kia, một ngày đều ngồi ở góc phòng vẫn không nhúc nhích, mãi đến khi Đài Đà đứng dậy, hắn mới đứng lên đi theo phía sau.

Đài Đà mới vừa ra khỏi phòng, một người Thái Lan canh giữ ở đây, vội vàng nói:

- Đài Đà đại sư, đồ ăn cũng đã chuẩn bị xong rồi!

Người mà Tụng Sai sắp xếp ở Hồng Kông, đều là thủ hạ đắc lực của hắn, hắn cũng không muốn bởi vì những người này thờ ơ mà bị Đài Đà giận chó đánh mèo, cho nên sớm đã nói ra thân phận Đài Đà.

Không nói đến độc sư sư hàng đầu, chính là thân phận đệ tử của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư, cũng đủ làm cho những người Thái Lan kia kính nể Đài Đà như thần linh rồi.

Đài Đà không chút khách khí đến trước bàn, không coi ai ra gì, bắt đầu ăn, lượng cơm của hắn cũng tương ứng với thân thể, một bàn

đồ ăn không đầy năm phút đồng hồ đã bị hấn càn quét không còn một chút.

Nhưng khiến cho người Thái Lan kia kinh ngạc chính là, người đi theo phía sau Đài Đà đến nhìn cũng chưa từng nhìn đồ ăn một cái, chỉ đứng ở nơi đó.

- Đại sư, vị tiên sinh này không đói bụng sao?

Người Thái Lan thật cẩn thận hỏi.

- Làm tốt chuyện của người là được, không nên đi lo chuyện không nên lo.

Đài Đà cười híp mắt nhìn người này một cái, cũng khiến cho hấn toát ra ón lạnh cả người.

Sau khi com nước xong, Đài Đà nhìn về phía người Thái Lan hầu hạ hấn, hỏi:

- Chuyện ta bảo các người lo liệu thế nào rồi?

Diệp Thiên ở trong biệt thự của Đường Văn Viễn, thật đúng là không phải chuyện gì bí mật, khi Đài Đà đến Hồng Kông trước một ngày, Tống Hiểu Long đã thông báo cho hấn các tài liệu liên quan, nhưng Đài Đà cũng chỉ biết một cái địa chỉ, đối với tình hình nơi đó thì cũng không biết.

- Đại sư, ngài nói cái địa chỉ kia là một khu biệt thự sa hoa nhất Hồng Kông, chi sợ... Sợ là chúng ta không có thể đi vào!

Nghe được câu hỏi của Đài Đà, sắc mặt người Thái Lan có chút khó coi, tựa hồ sợ bởi vì chính mình làm việc không được tốt, bị vị độc sư này tức giận.

Người này tên là Cát Tira Phan, cũng chính là một đầu mối trong đường dây nhập cư trái phép của Tụng Sai ở Hồng Kông, nếu hấn có bản lĩnh vào được đến khu iệt thự của người giàu có bậc nhất Hồng Kông, cũng không cần xách đầu đi làm việc nhập cư trái phép này.

- Đại sư, đây là ảnh chụp nơi đó, ngài trước tiên có thể nhìn xem.

Nhìn thấy nét cười trên mặt Đài Đà thu lại, Cát Tira Phan không yên lòng, đem một ít ảnh chụp bày tại trước mặt Đài Đà, tuy rằng không vào được cái khu nhà cấp cao kia, nhưng phương tiện truyền thông Hồng Kông phát triển, muốn có ảnh chụp thì không thành vấn đề.

Đài Đà chỉ vào một con đường trong hình, mở miệng hỏi:

- Nơi này đi thông đến đâu?

Cát Tira Phan nhìn thoáng qua ảnh chụp, thật cẩn thận nói:

- Đại sư, nơi đó đi thông đến núi Thái Bình ngắm cảnh, là nơi du khách đi du ngoạn nhiều, nhưng con đường này cũng thuộc về tư nhân, người bình thường thì không cách nào vào được.

- Từ đỉnh núi có chỗ nào có thể đi xuống trong biệt thự không?

Đài Đà không hề che dấu ý đồ của mình, dù sao hắn biết, chờ mình đi rồi, người trước mắt này cũng sống không quá ba ngày, cho dù biết mình tới làm gì, cũng không sợ bọn họ tiết lộ ra ngoài.

Nghe được Đài Đà nói vậy, Cát Tira Phan tìm ra một tấm hình, chỉ vào mặt trên nói:

- Ở đây xuống xe, nếu như có thể đi qua thềm núi này, là có thể đến phía sau núi, nhưng ...

Nói tới đây, Cát Tira Phan dừng lại, bởi vì chỗ thềm núi tuy rằng chỉ cao chừng 10m, nhưng đối với dáng người của Đài Đà mà nói, không thể nghi ngờ chính là đường lên trời!!

- Nơi này?

Đối với người từ nhỏ ở trong núi rừng mà lớn lên như Đài Đà, thềm núi gần như vuông góc thật đúng là không phải vấn đề quá khó, chẳng qua muốn mang theo cái rương, lại có chút phiền phức.

Đài Đà và vô ý thức lấy tay trộn mấy ảnh chụp, qua một lúc sau, nói:

- Tối nay người lái xe đưa ta đi nơi này, một giờ sau tiếp tục tới đây chờ ta!

Đài Đà đang nghĩ, giải quyết một người bình thường Diệp Thiên vậy, thật đúng là không cần thời gian quá dài, thậm chí cả “Người” trung niên bên người hắn đều không dùng đến, hắn chỉ là cẩn thận mà tính toán, nên mới khiến cho người này đi theo mình như hình với bóng.

Đổi với lời nói của một vị độc sư, Cát Tira Phan là không dám có bất kỳ nghi vấn, lập tức cung kính nói:

- Vâng, đại sư, ngài định lúc nào ạ?

Đài Đà nhìn nhìn đồng hồ, nói:

- Đợi thêm một giờ, tám giờ rưỡi chúng ta xuất phát!

Tháng năm ở Hồng Kông, đúng là nhiều mưa, trước một khắc không có gì, nhưng sau một khắc thì có thể là mưa to trút xuống.

Ngay khi Đài Đà và đám người chuẩn bị xuất phát, bầu trời bỗng nhiên mưa như trút nước, bầu trời đêm vốn có chút ánh sao cũng trở nên tối đen như mực, đất trời đều bao phủ bởi cuồng phong.

- Đại sư, mưa quá, hay là... Chúng ta đi muộn một chút được không?

Nhìn thấy bên ngoài mưa to, Cát Tira Phan khổ sở hỏi. Mưa lớn như thế ngay cả lái xe đều không an toàn.

- Trận mưa sẽ kéo dài trong bao lâu?

Đài Đà cũng nhíu mày, hẳn không sợ trời mưa, mưa xuống còn có thể lau sạch dấu vết của hẳn, nhưng trời mưa cũng quá lớn thật, độc trùng lại không dùng được.

Cát Tira Phan lắc lắc đầu, nói:

- Không biết, có thể chỉ là một trận, cũng có thể cả đêm!

- Đi, hôm nay phải đi!

Đài Đà do dự một hồi, rốt cục hạ quyết tâm, hẳn ở Thái Lan vẫn đang tiến hành tu luyện độc pháp, nhiều nhất chỉ có thể ra ngoài một tuần, hôm nay xử lý xong Diệp Thiên, ngày mai là có thể về Thái Lan.

- Được ạ!

Nhìn thấy Đài Đà hạ quyết định, Cát Tira Phan không nói thêm gì, mạo hiểm vọt tới ga ra, lái cỗ xe việt dã đi ra.

Mưa thật sự là quá lớn, dù là đèn xe việt dã, thể nhưng nhìn không tới năm mét, Cát Tira Phan cẩn thận lái xe chạy nhanh ra khỏi khu biệt thự, hướng đến núi Thái Bình.

Nhưng Cát Tira Phan không biết, trong trận mưa to này, những người bảo vệ khu biệt thự này, cũng sẽ không cản trở hành tung của bọn họ.

Hồng Kông mưa đến nhanh đi cũng nhanh, khi xe đến núi Thái Bình, mưa vốn như trút nước thể nhưng lại dần dần nhỏ lại, đến khi tới chỗ triển núi kia, mưa to đã hoàn toàn ngừng hẳn.

- Đại sư, chính là chỗ này!

Hôm nay là một đêm mưa, những người buổi tối đến núi Thái Bình ngắm cảnh sắc cũng đều vắng bóng, trên núi rất yên tĩnh, bên tai truyền đến con ếch và côn trùng kêu sau cơn mưa.

- Hắc hắc, bảo bối của ta, các người có thể được ra rồi!

Có thể sử dụng thủ đoạn thoải mái để giải quyết Diệp Thiên, Đài Đà đương nhiên không cần bỏ nhiều công sức, mở ra cái rương sau xe việt dã, hẳn tự mình mở nắp rương gỗ ra.

Theo tiếng huýt gió của Đài Đà, độc trùng trong rương gỗ sôi nổi tinh dậy, lúc này miệng chúng đã hưởng ứng theo thanh âm cái còi của Đài Đà.

Những thanh âm đó giống như mệnh lệnh, khiến cho những độc trùng kia từ trong rương chui ra khỏi ô tô, bò về phía triển núi rậm rạp rêu xanh, còn tiếng của độc trùng phát ra cũng dần trở nên yên tĩnh một mảnh.

Cùng Tả Gia Tuấn đứng ở trước đài ngắm cảnh, nhìn thấy Hồng Kông xinh đẹp sau cơn mưa, Diệp Thiên bỗng nhiên nói:

- Sư huynh, Đài Đà hẳn là tới rồi!

- Không thể nào? A Đỉnh cũng chưa gọi điện thoại lại mà?

Tả Gia Tuấn nghe vậy sùng sốt, hẳn biết A Đỉnh sắp xếp người giám sát Đài Đà rồi.

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn về một chỗ, thần nhiên nói:

- Đứng đây, đệ cảm thấy sát khí!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 316

Đấu Pháp (P3)

Chuyện này... Máy thứ này?

Thấy sau xe của mình leo ra vô số độc trùng, mát Cát Tira Phan lộ ra vẻ không dám tin, hẳn không biết trong rương lại là máy thứ này?

Nghĩ chính mình vừa rồi đặt sau một cái rương toàn rắn rết và độc vật, Cát Tira Phan nhất thời hai chân như nhũn ra, suýt nữa ngã trên mặt đất.

Hơn một ngàn con độc trùng đi qua, trên xe và mặt đất sau mưạt, là một tầng trắng đen sền sệt, tán mát ra một mùi khó chịu, vài trăm mét xung quanh, tiếng ếch và côn trùng kêu toàn bộ đều ngừng lại.

Theo tiếng còi của Đài Đà, những độc trùng như là bài binh bố trận, hiện lên đầu vào đáy trên vách núi, biến mất rừng rậm phía trước.

Nhìn thấy những con vật kưng của mình đều bò lên trên vách núi, Đài Đà quay đầu lại nhìn về phía Cát Tira Phan, nói:

- Người đi lên đỉnh núi đi, một giờ sau lái xe về chỗ này chờ ta!

Đài Đà nghĩ, đối phó Diệp Thiên - một người bình thường, có rất nhiều cách có thể thi triển, hẳn định là trong một giờ, kỳ thật cũng là vượt qua triền núi này.

- Vâng, đại sư, ngài yên tâm, tôi nhất định đúng giờ quay lại đây!

Cát Tira Phan sớm bị dọa đến mất mặt, vội vàng khởi động xe, nhưng tay chân như nhũn ra, liên tiếp vài lần mới khởi động được xe vượt đả.

Nhưng nhìn xuyên thấu qua kính xe, Cát Tira Phan lại thấy được một hình ảnh để cho hắn không dám tin.

Đúng vậy, ở trong mắt Cát Tira Phan, Đài Đà chính là đang lơ lửng, thân thể mập mạp lại như là bóng hơi, không ngừng di chuyển, lực hấp dẫn của trái đất tựa hồ không áp dụng với người này.

Nếu cát Tira Phan có thể quan sát gần, hắn liền phát hiện thấy, ngón tay Đài Đà giống cà rốt mà lại rất trắng kiết, có thể bám thật chặt ở những khe hở trên vách núi, dựa vào mười ngón tay, liền có thể đưa thân thể của hắn di chuyển lên.

Vách đá cách mặt đất phía trên chỉ có 10m, trong nháy mắt, thân ảnh Đài Đà liền đứng ở trên đỉnh vách núi, còn ô tô của Cát Tira Phan cũng quẹo vào một con đường núi, không thể tiếp tục thấy những chuyện sau đó.

Đứng ở trên vách, Đài Đà ra động tác với người đang đứng ngơ ngẩn phía dưới, quát:

- Đi lên!

Nghe được lời nói của Đài Đà, “Người” kia cũng không có phản ứng gì khác như là chạy trốn, cũng trực tiếp đi đến vách đá.

Đứng trước vách đá, hắn triển khai tứ chi, giống như thằn lằn, dán mình vào vách núi, liền bò lên trên, động tác còn nhanh hơn so với Đài Đà ba phần.

- Đi thôi!

Đợi cho người nọ cũng bò lên rồi, Đài Đà lại ngậm cái còi trong miệng, những độc trùng đang chờ ở trong rừng cây sôi nổi bò về phía trước, trên đường đi bất kể là con chuột hay chim chóc, đều lui vào hang mà lạnh run.

Thân thể mập mạp của Đài Đà di chuyển trong rừng rậm lại trở nên vô cùng linh hoạt, giẫm lên mặt đất trơn ướt mà đi lên trên, người trung niên khô ngô từng bước không rời đi theo phía sau hắn.

Diệp Thiên quay người lại, chỉ vào khu rừng rậm phía trên biệt thự, nói với Tả Gia Tuấn:

- Sắp tới rồi, Đài Đà ở hướng kia!

Trong lòng Tả Gia Tuấn vẫn còn có chút không tin, lắc lắc đầu nói:

- Không thể nào, A Đình nói có người giám sát Đài Đà, sao lại để hắn chạy ra ngoài được?

Phải nói rằng, những người trong bang phái kia chém giết người không được như ở khu buôn thuốc phiện Tam Giác Vàng, so dũng khí thì không bằng, nhưng tìm hiểu tin tức hay giám sát người nào đó, lại là sở trường của bọn hắn.

- Sẽ không sai đâu, nơi đó có sát khí!

Diệp Thiên bỗng nhiên nhíu mày lại:

- Tại sao là hai người? Hơi thở người kia thật lạ, sao đệ chưa từng cảm ứng thấy loại khí này?

Diệp Thiên đã tiến vào đến giai đoạn luyện khí Hóa Thần, sau khi tới cảnh giới này, ngũ quan liền trở nên đặc biệt mẫn cảm, đều có một tia mơ hồ biết trước được tương lai, dự cảm cùng dự đoán.

Vừa rồi đúng là Diệp Thiên dự cảm thấy Đài Đà đến, nhưng khi hắn phóng ra nguyên khí để cảm ứng mới phát hiện, người ở bên cạnh Đài Đà, mức độ gây nguy hiểm cho hắn, còn vượt xa Đài Đà.

Còn những độc trùng đầy trong rừng rậm và những tà khí, Diệp Thiên thật là không để trong lòng, đối phó người thường thì có thể, nhưng là muốn gây thương tổn đến hắn, lại là chuyện không thể nào.

- Chẳng lẽ là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đến đây?

Diệp Thiên trong lòng rung mình, hắn tuy rằng tu luyện cao thâm, nghĩ mình lý giải cùng vận dụng thuật pháp, đương thời không người có thể so sánh, nhưng đối với vị Lão hòa thượng Thái Lan, hắn cũng không dám có chút khinh thị.

Những thứ không nói đâu xa, chỉ nhìn Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư năm đó dùng độc thuật liên tiếp giết chết hơn hai mươi tướng lĩnh cao cấp của Anh Pháp, khiến cho Thái Lan không bị rơi vào tay giặc, thành thuộc địa, chiêu thức ấy ngay cả Lý Thiệp Nguyên đều không bì kịp.

Tuy rằng lúc ấy cũng có nguyên nhân là Thái Lan được là khu hoà hoãn xung đột, nhưng bị Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây ám sát đe dọa, cũng nổi lên tác dụng rất lớn, cũng khiến cho thanh danh hắn nhất thời lan truyền rộng trong giới thuật pháp ở Đông Nam á.

- Sư huynh, đi, trở về thôi!

Diệp Thiên vừa nghĩ đến đây, xoay người liền đi về biệt thự, nếu thật sự là Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đích thân đến, Diệp Thiên chắc chắn sẽ không nhường Tả Gia Tuấn ra tay.

Đấu pháp trong kỳ môn, sinh tử thường thường đều trong nháy mắt, độc sư lại nuôi dưỡng độc trùng lại càng độc ác dị thường, vạn nhất Tả Gia Tuấn có một chút sơ xuất, Diệp Thiên thực có lỗi với Lý Thiên Nguyên đã mọc cánh thành tiên thăng tiên.

- Diệp sư đệ, làm sao vậy?

Thấy sắc mặt nghiêm túc của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn vội vàng đi theo.

Diệp Thiên cũng không còn giấu diếm, nói nhanh:

- Người đi theo Đài Đà vào Hồng Kông là một cao thủ, sư huynh, trận chiến này đề đệ đón đánh!

Diệp Thiên đã nhận được tin tức từ trước, lần này Đài Đà có hai người tới Hồng Kông, nhưng người nọ đáng người khôi ngô tướng mạo hung ác, không giống Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây như lời Tả Gia Tuấn.

Cho nên ban đầu Diệp Thiên nghĩ người nọ chỉ là tùy tùng của Đài Đà mà thôi, nhưng vừa rồi cảm ứng được nguyên khí, hẳn cũng hiểu là không ổn.

Nguyên khí trên người người nọ thật quý dị, trong cơ thể ẩn chứa sát khí kinh người, giống như một pháp khí công kích hình người, Diệp Thiên không cảm nhận được chút sinh khí nào trên người hắn, hẳn không rõ người này làm sao còn có thể sống được?

Điều này làm cho Diệp Thiên nhất thời kiêng nể độc sư vài phần, độc thuật có thể so với Tương Tây Vân Quý cổ thuật của Đông Nam á, là hai đại tà thuật, quả nhiên là có những điều người khác không thể hiểu hết.

- Chít chít... Chít chít!

Khi Diệp Thiên đi đến bên cạnh bể bơi, một bóng dáng màu bạc bỗng nhiên từ trong nước nhảy ra, rơi thẳng vào trên vai Diệp Thiên, không ngừng hét âm lên.

Diệp Thiên có chút thương tiếc sờ sờ đầu Mao Đầu, cười nói:

- Làm sao vậy, mi cũng cảm thấy sao?

Mao Đầu bản tính thích âm hàn, Diệp Thiên đem nó đến Hồng Kông, nhưng thật ra lại làm khổ con chồn này, hai ngày nay nó phờ phạc ngâm mình ở trong nước, hôm nay, sau một hồi mưa to mới khiến cho nó có tinh thần một chút.

- Chít chít... Chít chít...

Mao đầu từ vai Diệp Thiên nhảy xuống, khi nó đứng trước Diệp Thiên liền đứng thẳng đứng lên, một đôi móng vuốt không ngừng chỉ về phía sau núi, trong miệng phát ra từng đợt tiếng kêu thê lương.

- Sao? Mi muốn đi đối phó những độc trùng kia?

Diệp Thiên nhíu mày, ở chung với Mao Đầu lâu ngày, hẳn cũng dần dần có thể hiểu được một chút ngôn ngữ tứ chi của Mao Đầu.

Vừa rồi tiếng thét chói tai của Mao Đầu, rất giống con chồn trưởng thành mà Diệp Thiên thấy ở Tuyết Sơn, lúc ấy mẹ của Mao Đầu đang chiến đấu cùng con rắn bay, miệng phát ra thanh âm tương tự.

- Không được, quá nguy hiểm, mày nên ở chỗ này!

Diệp Thiên nghĩ một chút vẫn lắc lắc đầu, tuy rằng động tác của Mao Đầu nhanh như chớp điện, cho dù ngay cả mình đều đuổi không kịp, nhưng độc thuật từ trước đến nay đều liên quan đến độc trùng quái vật, nói không chừng sẽ có biện pháp nào đó đối phó nó.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Mao Đầu chột căng thẳng, đối với nó mà nói, những côn trùng độc phía sau núi, đều là món ngon, cắn nuốt sạch những côn trùng độc này, cũng có thể xúc tiến sự tiến hoá cho nó, sự hấp dẫn này Diệp Thiên lại nói ngăn cấm nó.

- Chít chít!

Từ trong miệng Mao Đầu đột nhiên phát ra một tiếng bén nhọn, thân thể tựa hồ hư không biến mất trước mặt Diệp Thiên, khi xuất hiện lại thì đã cách Diệp Thiên chừng 10m.

- Đồ xấu xa, lại không nghe lời!

Nhìn thấy hành động của Mao Đầu, Diệp Thiên cũng căng thẳng, co chân muốn đuổi theo, cũng lại bị Tà Gia Tuấn ngăn cản.

- Diệp sư đệ, không cần rối loạn trước trận tuyến, con chồn này động tác nhanh như chớp, chúng ta cũng không làm gì được nó,

huynh nghĩ Đai Đa cũng bắt không được nó!

Lần đầu nhìn thấy Mao Đầu, Tả Gia Tuấn rất thích, con chồn thông thái như vậy, quả thực cũng như có được linh vật, Tả Gia Tuấn rất tin tưởng Mao Đầu.

- Được rồi, chúng ta quay về mất trận thôi!

Diệp Thiên ngắm lại cũng đúng, Mao Đầu vốn là con vật không kị âm hàn và những côn trùng độc nhất thiên địa này, mà tốc độ của nó, ở trong rừng rậm lại càng như cá gặp nước, Đai Đa muốn gây thương tổn đến nó thật sự không dễ dàng.

Tốc độ của Mao Đầu thật sự không hổ là chồn Thiểm Điện, một cái bóng dáng như tuyết trắng từ không trung xẹt qua, liền nhảy ra khỏi tường vây, biến mất trong rừng rậm rạp.

- Ở? Sao lại thế nhỉ?

Vừa mới xuyên qua ngọn núi, Đai Đa đã có thể thấy biệt thự ở triền núi, đột nhiên phát hiện đại quân độc trùng đang tiến lên phía trước, lại đình trệ xuống.

- Tu... tu tu tu...

Đai Đa thò cái còi trong miệng, lấy độc thuật thúc giục những con vật kung của hắn, nhưng khiến cho hắn kinh ngạc chính là, những côn trùng kia miễn cưỡng tiến lên vài mét về phía trước lại định quay đầu chui về sau.

Một con rắn dài hơn một thước lại càng hoảng hốt chạy bừanh, bò lên ống quần Đai Đa, chỉ có điều vừa leo đến bên hông liền ngã xuống, thân thể nháy mắt trở nên cứng ngắc lại.

Một con rắn từ trong quần áo Đai Đa ló ra dò xét, ánh mắt nhìn vào rừng rậm phía trước, không ngừng phun ra nuốt vào, làm tư thế công kích.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 317

Đấu Pháp (P4)

Thấy con rắn như bốn mạng của mình làm ra tư thế này, sắc mặt Đài Đà căng thẳng, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm tu tu, khiến độc trùng đang thất kinh triệu tập ở phía sau mình.

Con rắn trên người Đài Đà chờ đợi một lúc, không thấy rừng rậm phía trước có cái gì xuất hiện, liền bò lên người Đài Đà, cắn vào con rắn vừa chết.

Không giống những con rắn độc bình thường sẽ nuốt cả con mồi vào trong bụng, răng trong miệng con rắn này tựa hồ đặc biệt sắc bén, vài miếng đã cắn con rắn dài hơn một mét thành vài đoạn, sau đó nuốt đồng loại của mình vào bụng.

Làm thịt xong con mồi, bên miệng tràn đầy máu, cả đầu con rắn trở nên bẹp dí, giống như một người mang theo kính mắt, bộ dáng càng thêm dữ tợn.

Người Thái Lan cũng biết, ở Thái Lan có tam bảo, là hồng ngọc bích, độc xà và người đồng tính.

Hồng ngọc bích của Thái Lan có độ bóng và sản lượng nổi tiếng thế giới, Hồng Bảo Thạch thượng hạng là màu đỏ, tươi như máu, hơn nữa sáng và trong suốt, tạp chất rất ít, cảm giác trong veo dị thường.

Sắc ngọc bích của Thái Lan, đậm hơn so với hải ngọc bích của chúng ta, nhưng so với ngọc bích bình thường thì nhạt hơn một chút, hiện ra màu lam thuần và sáng ngời.

Người đồng tính dĩ nhiên là không cần nhiều lời, nếu ở trên đường bạn thấy người mẫu cao gầy xinh đẹp, trừ phi bạn coi đồ của nàng mà tự kiểm nghiệm, còn không bạn chỉ có thể đoán, bởi vì bằng mắt thường, căn bản là không nhận ra đây là nữ nhân xinh đẹp hay là gay.

Còn một trong tam bảo nữa là rắn độc, cũng làm cho người ta khiếp sợ nhất.

Được công nhận là vua độc xà là rắn hổ mang. Mà Thái Lan có một loại rắn hổ mang là Kim Cương Vương, có thể nói là độc nhất trong các loại độc. Nó đứng thẳng để công kích mục tiêu có thể cao tới 1.7 m, bị nó công kích sau một hai phút liền tắt tử.

Bởi vì nọc độc rắn hổ mang Kim Cương Vương rất đáng giá, gấp 20 lần giá vàng, lời lãi cao nên rất nhiều người sống bằng nghề bắt rắn.

Nghe nói người bắt rắn bên mình đều mang theo dao sắc bén, nếu bị rắn hổ mang Kim Cương Vương cắn trúng, lập tức giơ tay chém xuống, cắn phải chân chặt chân, cắn phải tay chặt tay, còn có thể lưu một cái mạng sống, đương nhiên, nếu bị cắn vào đầu thì chặt hay không cũng không quan trọng nữa.

Mà lúc này đứng thẳng trước người Đai Đà này, chính là một con rắn hổ mang Kim Cương Vương.

Hơn nữa, con rắn hổ mang Kim Cương Vương này còn được Đai Đà nuôi dưỡng từ nhỏ, ngày thường cho nó ăn đều là hài cốt người chết nghiền nát mà thành hoặc thực vật và các loại độc trùng, nọc độc âm hàn rất mạnh, ít nhất cũng vượt qua đồng loại mấy chục lần.

Đai Đà từng dùng người sống làm thực nghiệm, người bị cắn con rắn này cắn trúng, không có ai mà không chết sau ba giây, độc tính tuyệt đối có thể xưng là thiên hạ vô địch.

Lúc này thấy con rắn lợi hại nhất của mình vừa ăn máu tươi để tăng sức chiến đấu, Đai Đà không khỏi kinh hãi, hấn không ngờ ở trong này lại thấy được thiên địch của rắn hổ mang Kim Cương Vương.

- Khè khè ...

Nhìn thấy con mồi ẩn trốn trong rừng, Đai Đà bỗng nhiên lấy tay ôm bụng của mình, giữa ngực và bụng phát ra tiếng, nghe rất quái dị.

Đây cũng là một loại bí thuật trong độc thuật, đối với những độc trùng mà nói, có một loại tác dụng mê hoặc tâm thần, theo thanh âm khò khè của Đai Đà, độc trùng phía sau hấn đang nhộn nhạo dần yên tĩnh trở lại.

Đột nhiên, rắn hổ mang Kim Cương Vương đứng thẳng người, đánh tới phía sau Đai Đà, Đai Đà vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác, chỉ nhìn thấy một bóng trắng hiện lên, rắn hổ mang Kim Cương Vương của hấn bỏ nhào đi.

Rắn hổ mang Kim Cương Vương vừa phun ra nọc độc, khiến những độc trùng trên mặt đất đều quay cuồng mà chết đi, nhưng lại không gây thương tổn gì đến con động vật kia.

- Đây... Đây rốt cuộc là động vật gì?

Với nhãn lực của Đai Đà mà cũng không nhìn rõ được hình dáng con vật, không duyên cớ tồn thất hơn mười con độc trùng vất và nuôi dưỡng, khiến Đai Đà đau lòng rất nhiều, trên trán cũng không khỏi toát ra mồ hôi.

- Chít chít

Ghé vào một gốc cây cần nuốt mấy con độc trùng bị nó ngậm trong miệng, Mao Đầu có chút hứng khởi nhìn hướng về phía rắn hổ mang Kim Cương Vương.

Nó là động vật có bản năng và trực giác, nó biết nếu làm thịt những con vật kia, thân thể nó có thể nhận được lợi thế không tưởng, nhưng hai người dưới tàng cây kia cho nó một cảm giác nguy hiểm, khiến Mao Đầu không dám hành động thiếu suy nghĩ.

May mà trên mặt đất có hàng ngàn con độc trùng, làm thịt chúng cũng là đại bổ, ba miếng nuốt vào trong miệng con rắn cuối cùng, Mao Đầu lại phát động công kích

Rắn hổ mang Kim Cương Vương tuy rằng độc tính rất mạnh, nhưng về tốc độ, nếu so với Mao Đầu thì chẳng ăn thua gì, động tác nhanh như chớp của Mao Đầu không ngừng chích độc vào độc trùng, ngay cả Đai Đà còn không có biện pháp.

Theo số lượng độc trùng trên mặt đất dần giảm bớt, Đai Đà cũng thấy rõ hình dáng Mao Đầu, chồn Thiểm Điện sống tại nơi cực hàn, Đai Đà cũng không nhìn thấy bao giờ, nhưng cái này cũng không gây trở ngại cho hắn lên con phần nộ.

Lần này Đai Đà mang đến những độc trùng, đều là hắn khổ sở nuôi dưỡng ít nhất năm năm trở lên, hao phí nhiều tiền bạc và công sức của hắn.

Tơ mắt nhìn lên từng con bị Mao Đầu chích rồi cần nuốt, trong lòng Đai Đà như nhỏ máu, dùng từ “đau muốn chết” để hình dung tâm trạng Đai Đà lúc này cũng không đủ.

Đai Đà không thể ngờ ở Hồng Kông này, một đại đô thị quốc tế, lại có thể có như một con khắc tinh của độc trùng tồn tại, nhưng hắn còn chưa ý thức được, thứ này cũng là được người ta nuôi dưỡng.

Tính liều mạng của Mao Đầu hiển nhiên có liên quan đến Diệp Thiên, hơn mười phút sau, những độc trùng vốn đầy trên mặt đất rậm rạp, hiện tại đã thưa thớt chỉ còn lại có hơn mười con.

- Chít chít... Chít chít!

Đứng thẳng trên một thân cây cách Đài Đà không xa, Mao Đầu dùng chân trước vỗ vỗ bụng dưới của mình, khiêu khích nhìn về phía Đài Đà và con rắn hổ mang Kim Cương Vương mà hét chói tai.

Mao Đầu có chút sợ hãi người bên cạnh Đài Đà, nó muốn dùng biện pháp này dẫn dụ rắn hổ mang Kim Cương Vương lại đây, đối với nó mà nói, con rắn đó mới là món bổ nhất.

Nhìn thấy động tác của Mao Đầu, miệng con rắn hổ mang Kim Cương Vương phát ra tiếng “khè khè”, thân thể hơi hơi lùi về sau một chút liền chuẩn bị phóng ra, nó là động vật độc nhất trong rừng, còn chưa từng bị khiêu khích như vậy.

- A Hoa, trở lại!

Nhìn thấy côn trùng độc tích lũy mấy năm đều bị Mao Đầu cắn nuốt, Đài Đà thật là khóc không ra nước mắt.

Lúc này hắn không dám tiếp tục cho con rắn kung của mình đi tranh đấu cùng con vật kia, vạn nhất nếu rắn hổ mang Kim Cương Vương có gì sơ xuất, Tổng Hiệu Long cho hắn một trăm ngàn đôla cũng không bù lại được!

Nhưng trong lòng Đài Đà đã quyết định, chờ xử lý Diệp Thiên xong, hắn nhất định phải bắt Tổng Hiệu Long tiếp tục bỏ ra năm trăm vạn đôla dùng làm bồi thường cho tổn thất của hắn lần này.

- Đi!

Đài Đà biết hắn không thể làm gì con vật kia, cắn chặt răng xách con độc trùng lên quần ở bên hông, lửa giận trong lòng toàn bộ dồn vào trong biệt thự của Diệp Thiên.

Nếu không phải tới giết Diệp Thiên, hắn cũng không tổn thất thảm như vậy, Đài Đà thề, mình nhất định cần cho Diệp Thiên làm mọi cho rắn, sau đó để A Hoa làm thịt hắn.

Rắn hổ mang Kim Cương Vương là rắn độc không có thuốc nào chữa được, nhưng ăn vào thuốc mà Đài Đà chế từ trước, trung khu

thần kinh người đó chắc chắn không bị hủy hoại, hẳn sẽ vô cùng rõ ràng nhìn thấy những chuyện xảy ra trên người mình sau đó.

Loại thủ đoạn này làm cho người ta cảm giác cả người ngứa ngáy khó chịu vô cùng, lấy tay đi gãi thì sẽ thấy da thịt cùng nhau tróc ra, Đai Đà từng dùng thủ đoạn này khiến một người kêu rên ba ngày mới chết được.

- Chít chít... Chít chít!

Nhìn thấy Đai Đà không để ý đến khiêu khích của mình, muốn đi tiếp, Mao Đầu rất là khó chịu, quyết tâm dụ dỗ Đai Đà.

Nhưng nhìn thấy hai người kia đã không để ý độc trùng trên mặt đất, tiếp tục hướng về phía trước, Mao Đầu chỉ có thể phẫn nộ đi tới, nuốt những độc trùng còn lại vào trong bụng.

Đến đây, những độc trùng mà Đai Đà mang theo trong rương, đã bị Mao Đầu diệt toàn quân, ăn hết, Mao Đầu đánh ợ một cái nhưng vẫn không chịu cam tâm, lặng lẽ đi theo phía sau hai người.

Năm sáu phút sau, Đai Đà đi tới ngoài tường biệt thự, vừa rồi vách núi cao tới 10m cũng không ngăn nổi hắn, tường vây này cao hơn ba mét đương nhiên cũng không là gì.

Lấy đà chạy một cái, thân thể Đai Đà liền trườn qua tường vây, người trung niên khôi ngô phía sau Đai Đà thì vẫn dùng biện pháp cổ quái, bò qua tường vây.

Rơi trên mặt đất, từ trong miệng Đai Đà phát ra một tiếng kêu, rắn hổ mang Kim Cương Vương ở bên hông hắn bỗng đứng thẳng trên mặt đất, cái đuôi duỗi ra, thân thể tiến về phía trước.

Đi vào trong biệt thự, Đai Đà đã không kiêng sợ gì, hắn muốn tất cả mọi người nơi này không được chết dễ dàng, cho nên bỏ mặc A Hoa dẫn đường, cắn chết ngay mỗi một người hiện ra trước mắt.

Nhưng khiến cho Đai Đà kinh ngạc chính là, trong biệt thự to như vậy, thế nhưng lại như không ai tồn tại, quan sát bốn phía một phen, trong miệng Đai Đà phát ra tiếng hô, trên mặt đất rắn hổ mang Kim Cương Vương lập tức hướng vào đại sảnh biệt thự đang lóe lên ánh đèn.

Cửa phòng khách đang rộng mở, Đai Đà vừa mới đi vào, liền thấy Tả Gia Tuấn và Diệp Thiên đang ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon đối diện cửa.

- Ha ha, là người có luyện võ thuật sao, thật tốt quá, A Hoa của ta thích ăn nhất loại thịt này!

Độc sư cũng không chú trọng tu luyện bản thân, cho nên cho tới giờ khắc này, Đai Đà mới cảm ứng được huyết khí mệnh mông trên người Tả Gia Tuấn, nhất thời trong miệng phát ra tiếng cười quái dị.

Còn Diệp Thiên thì tinh khí ảm, không tiết ra ngoài, Đai Đà đương nhiên cho hắn là người bình thường, liền đem lực chú ý dồn vào trên người gầy yếu và già kia.

- ông... ông là ai? Vì sao xông vào nhà riêng người ta?

Ngồi ở trên ghế sa lon, Diệp Thiên đứng lên, giọng nói trách mắng cũng khiến Tả Gia Tuấn dờ khóc dờ cười, đã đến cửa rồi, sư đệ còn có tâm tư diễn trò cùng đối phương?

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 318

Đấu Pháp (P5)

Ngươi là Diệp Thiên?

Đài Đà nghiêng đầu nhìn về phía Diệp Thiên, giọng nói khó nghe giống như gió rít, tuy rằng âm điệu có chút cứng nhắc, nhưng Đài Đà nói chính là tiếng phổ thông.

Khi Đài Đà còn trẻ, từng theo sư phụ hắn qua lại biên cảnh Trung - Ấn, khi đó học được tiếng phổ thông Trung Quốc, nhưng vài thập niên đều chưa từng dùng qua, hiện tại nói đã không dễ nghe.

- Tôi là Diệp Thiên, ông... ông muốn thế nào?

Diệp Thiên lui về sau mấy bước, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi, điều này làm cho Đài Đà rất là vừa lòng, Diệp Thiên càng sợ hãi, trong lòng hắn càng cảm giác sung sướng.

- Ha ha...

Đài Đà cười, thịt trên cả người lúc lắc, nhưng nghĩ đến chuyện ở sau núi bị động vật lạ làm thịt côn trùng của hắn, trong lòng không khỏi sôi lên, khi dừng lại tiếng cười, Đài Đà âm trầm nói:

- Ta muốn... muốn mạng của ngươi!

Mặc dù bên người Diệp Thiên còn có một vị khí huyết dồi dào, nội công cao thủ, nhưng Đài Đà cũng không thèm để ý một chút, hắn tin A Hoa – người mà sư phụ hắn suốt đời tâm huyết luyện chế ra có thể dễ dàng xé người nọ thành nhiều mảnh nhỏ.

Thấy con rắn Kim Cương Vương trên mặt đất đứng thẳng lên, Diệp Thiên la lớn:

- Đùng giết tôi, bảo ... bảo con rắn này đi đi, tôi có tiền, tôi sẽ cho ông rất nhiều tiền!

- Tiền?

Đài Đà lặng đi một chút, người thanh niên này là nhất định phải chết, nhưng trước khi chết đem tiền của hắn biến thành tiền của chính mình, đó há lại chẳng phải một chuyện tốt?

Nghĩ đến đây, trên mặt Đài Đà lộ ra nụ cười hiền lành dị thường, giống như một pho tượng Di Lặc, nhẹ nói nói:

- Đem tiền của ngươi ra đây, ta sẽ đổi đãi tốt với ngươi!

Nghe giọng phát âm cổ quái của Đài Đà, Tả Gia Tuấn nhú mày, nói:

- Diệp Thiên, đệ nói cùng hắn cái gì thế? Xử lý hai người kia không phải coi như xong sao?

Nhìn thấy Diệp Thiên đang trêu đùa Đài Đà, Tả Gia Tuấn có chút khó chịu, hắn cũng không cảm thấy người bên cạnh Đài Đà có chút nào quý giá, chỉ thấy đệ tử của kẻ thù năm đó, thâm nghĩ cách cùng nhau giải quyết thù cũ.

- Ngươi muốn chết sao?!

Đài Đà tuy rằng chưa nghe hiểu hoàn toàn ý tứ của Tả Gia Tuấn, nhưng hai chữ “Xử lý” cũng nghe rõ ràng, lập tức cười híp mắt, trên mặt lộ ra một tia sắc lạnh.

- ông cũng thấy đấy, ông ta... ông ta không cho tôi lấy tiền cho ông ...

Diệp Thiên giơ hai tay nói với Đài Đà, vẻ mặt bất lực.

- Hắn ta chết, ngươi liền cho ta tiền.

Đài Đà sắc mặt lạnh lùng, trong miệng phát ra một tiếng rít cổ quái, dùng ngón tay chỉ vào Tả Gia Tuấn, xoay qua mặt nói với A Hoa:

- A Hoa, giết hắn!

- Gừ ...

Nghe Đài Đà nói vậy, người trung niên luôn luôn cúi đầu đi theo phía sau hắn, mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn về Tả Gia Tuấn, trong mắt vốn không có gì diễn cảm, giờ phút này đã tràn ngập huyết sắc, nhìn qua giống như một đôi mắt bằng đồng đỏ.

Cùng lúc đó, Đại Sát khí chất chứa trong cơ thể A Hoa cũng từ cơ thể mà ra, tập trung ở cách người Tả Gia Tuấn chừng 10m, nhiệt độ cả đại sảnh chợt giảm xuống rất nhiều.

- Đây... Đây là người gì vậy?

Tả Gia Tuấn cũng bị biến cố bất thành linh này làm cho sợ ngây người, hắn chưa từng có nghĩ đến, một người sống lại có thể ẩn chứa sát khí nặng như vậy, Yển Nguyệt Dao trong phòng khách cũng không sánh kịp.

Nhưng Tả Gia Tuấn mới học được công pháp nội lực hộ thể, sát khí mức độ này chỉ có thể thoảng ảnh hưởng đến hắn một chút, chỉ cần đối phương không dùng độc thuật, Tả Gia Tuấn cũng không sợ.

- Thích! Thích! Thích!

A Hoa nhắc chân đi tới bên Tả Gia Tuấn, động tác của hắn không nhanh, nhưng đặt chân rất mạnh, nơi hắn đi qua, sàn nhà đá cẩm thạch toàn bộ vỡ vụn ra.

Nhìn thấy quái vật hình người đến trước mặt mình, Diệp Thiên thấp giọng nói,

- Sư huynh, đệ phải mở trận pháp!

Lúc này trên mặt Diệp Thiên ngưng trọng, thân thể người này đã vượt ra khỏi khả năng tưởng tượng của nhân loại, chỉ bằng sức mạnh thân thể không thể nào mạnh mẽ như thế!

Tả Gia Tuấn lắc lắc đầu, nói:

- Khoan đã, Diệp sư đệ, để cho huynh tìm hiểu người này chút!

Khi mới trung niên, Tả Gia Tuấn từng du lịch các quốc gia Đông Nam á, và cũng gặp nhiều đại sư yô-ga Ấn Độ và giao đấu với cao thủ Thái Lan, thực tế chiến đấu rất phong phú, tuy rằng thấy người nọ nện bước rất nặng, nhưng cũng không chịu yếu thế.

Phải biết rằng, nếu Tả Gia Tuấn đem nội lực ngưng đọng vào hai chân, lực phá khi đi trên mặt đất, chỉ sợ còn mạnh hơn nếu so với

người trước mặt người này, động tác ấy không dọa nổi hắn.

- Sư huynh, huynh cẩn thận một chút, đệ sợ hắn có thủ đoạn khác...

Diệp Thiên gật đầu đáp ứng, người này động tác chậm chạp, thân pháp khẳng định không bằng Tả Gia Tuấn, hắn cũng muốn nhìn hai người giao thủ, từ đó phán đoán sát khí quanh người này, đến tột cùng là thế nào?

- Yên tâm đi, Diệp sư đệ, đệ giúp ta trông chừng, nhìn thấy nhược điểm của hắn...

Tả Gia Tuấn Tả cởi áo khoác, chậm rãi nghênh đón A Hoa.

Từng bước một di chuyển giống A Hoa, Tả Gia Tuấn không làm mình yếu thế, hai chân dẫm trên mặt đất “Thình thịch”, từng khối đá cẩm thạch trên sân nhà vỡ vụn ra.

Phòng khách khu nhà cấp cao của Đường Văn Viễn này xem như xui xẻo lớn, vốn sớm bị Yên Nguyệt Dao của Diệp Thiên làm hỏng mấy chỗ, lại bị hai người này phá hư, cả nền nhà như bức tường vỡ.

- Tiếp chiêu đi!

Mặc dù là chuyện sống chết nhưng Tả Gia Tuấn cũng không làm mất cấp bậc lễ nghĩa, hai tay ôm quyền, tay phải lấy quyền hóa chưởng, một chưởng liền đánh về phía mặt đối phương.

- Thái Ất Bát Môn chưởng pháp? Sư huynh, cũng không tồi đâu!

Nhìn thấy Tả Gia Tuấn ra chiêu, Diệp Thiên không khỏi lạng đi một chút, chưởng pháp mà Tả Gia Tuấn dùng là mưu gia chưởng pháp của Võ Đang Thái Ất Thiết Tùng phái, cũng là một loại nội gia quyền.

Tục ngữ nói “Trừ ai thập quyền, bắt ai nhất chưởng, quyền kích biểu bì, chưởng kích chí lý”, có thể thấy được lực công kích kinh người của chưởng pháp, Tả Gia Tuấn xuất chưởng nhìn như nhẹ nhàng, kì thực hàm mà không lộ, chỉ chờ đến khi đánh trúng đối phương, sẽ phát huy nội lực.

Tả Gia Tuấn ôm quyền mà hóa chưởng, động tác nhanh nhẹn, người được gọi là A Hoa tựa hồ không kịp phản ứng, bị chưởng thứ nhất đánh vào mặt.

Cảm giác được bàn tay đụng vào đối phương, từ lòng bàn tay Tả Gia Tuấn, nội lực truyền ra, chưởng pháp vốn nhìn yếu đuối, nhất thời trở nên rắn chắc giống như kim cương.

- Há? Sao... Sao lại thế này?

Một chưởng đánh trúng đối phương, Tả Gia Tuấn đang tưởng tượng, một chưởng này có thể đủ làm méo xương cốt trên mặt đối phương, óc chầy đầy, nhưng bàn tay truyền ra cảm giác, lại như là đánh đánh vào sắt thép.

- Không ổn!

Một đòn công kích không có kết quả, Tả Gia Tuấn bỗng nhiên cảm giác đỉnh đầu truyền đến một trận gió mạnh, da đầu mơ hồ bị đau, không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng thu hồi tay phải, cùng cánh tay trái kết lại với nhau, tiếp tục nghênh đón.

- Kết... Răng rắc!

Một tiếng xương gãy truyền ra từ hai tay quyền của Tả Gia Tuấn, cả người hắn, cũng tựa hồ đột nhiên thấp đi vài phần, chỗ cánh tay truyền đến cảm giác đau nhức, khiến Tả Gia Tuấn nhìn không được hét lên một tiếng.

- Sư huynh? !

Diệp Thiên thấy thế kinh hãi, vội vàng cất bước xông về phía trước, chân phải đột nhiên nâng lên, vô thanh vô thức liên đá vào lồng ngực A Hoa.

- Sao lại cứng như thế?

Một cước đã ra, Diệp Thiên cảm giác y như Tả Gia Tuấn, cảm nhận đá một cước này như đã vào tấm bia cứng, hay là một bức tường do sắt thép đúc thành, ngược lại khiến cho chân hắn mơ hồ thấy đau.

Nhưng một cước này của Diệp Thiên đá ra sau khi chạy lấy đà, nội lực thật lớn, tuy rằng không thể làm bị thương người nọ, nhưng cũng khiến thân thể hắn lui về sau mấy bước, Diệp Thiên không dám hiếu chiến, giữ chặt Tả Gia Tuấn liền lui về sau.

Tả Tả Gia Tuấn còn có chút mơ hồ đối với chuyện vừa xảy ra, nhưng Diệp Thiên thấy rất rõ, chỉ là sự tình phát sinh rất nhanh, để cho hắn cũng không kịp ngẫm cân.

Mới đầu, khi Tả Gia Tuấn đánh một chưởng vào mặt người kia thì Diệp Thiên cũng cảm giác được đối phương lần này nhất định là không chết thì bị tổn thương.

Phải biết rằng, ngoài hạ bộ ra, đầu mặt là nơi yếu nhất trên thân người, đừng nói là bị cao thủ như Tả Gia Tuấn đánh trúng, ngay cả người bình thường đánh trúng cũng ngắt sẽ nửa ngày.

Nhưng sự tình phát triển vượt ra khỏi trí tưởng tượng của Diệp Thiên, cái người tên A Hoa kia trúng một chưởng này, ngay cả da đầu cũng không bị sao, trực tiếp liền giơ cao cánh tay phải, giáng xuống Tả Gia Tuấn.

A Hoa cao hơn một thước chín, Tả Gia Tuấn thì một thước bảy, một tay nện xuống, quả thực chính là nặng như ngàn cân, giống như núi Thái Sơn đổ xuống.

Tuy rằng Tả Gia Tuấn phản ứng nhanh, dùng hai cái cánh tay chặn lại, nhưng vẫn bị sức nặng thật lớn này chấn áp, đá dưới chân vỡ vụn, đôi chân lún xuống, cả người nhìn qua giống như là đột nhiên thấp vài phần.

- Sư huynh, huynh thế nào?

Diệp Thiên lui đến ghé sô pha thì dừng bước, nhìn lại cánh tay Tả Gia Tuấn, nơi vốn là ống tay áo, lại bị xé nứt ra, mà cánh tay Tả Gia Tuấn cũng mơ hồ đầy máu thịt.

Tả Gia Tuấn ứa ra mồ hôi lạnh trên trán, cố nén đau đớn nói:

- Cánh tay phải bị gãy, bị thương xương cốt!

Vừa bị đối phương một đòn công kích, khiến Tả Gia Tuấn cảm giác thật giống như là bị giáng xuống một tảng đá lớn từ trên trời, không chỉ có cánh tay gãy, nội tạng của hắn cũng chịu một vài chấn động tổn thương, chỉ là không nói ra mà thôi.

- A Hoa, trở về, ha ha, thằng nhỏ, thì ra ngươi cũng biết võ thuật hả?

Tiếng cười quái dị và khó nghe của Đai Đà bỗng nhiên vang lên, hắn kêu A Hoa trở về, lại nói:

- Vậy thì thật là tốt, bảo bối của ta thích ăn tim người tập võ, hai người các ngươi có thể cùng chết!

Diệp Thiên vừa lộ ra sức bật khiến Đai Đà lấp bắp kinh hãi, nhưng hắn vẫn không coi ra gì, có A Hoa ở trong này, đối phương có bao

nhiều người đều có thể giết sạch.

- Chít chít, chít chít!

Ngay khi Đài Đà chuẩn bị hạ mệnh lệnh cho người nọ tiến lên, nhất đạo một cái bóng trắng hiện lên nơi cửa, một móng vuốt chộp vào cái đuôi con rắn hổ mang Kim Cương Vương.

Không đợi rắn hổ mang Kim Cương Vương kịp phản ứng, cái bóng màu trắng tựa như tia chớp từ trên mặt đất nhảy lên, rơi vào lòng Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhìn thấy miệng Mao Đầu đầy máu tươi, dờ khóc dờ cười nói:

- Nhóc, khẩu vị của mi càng ngày càng nặng nhĩ?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 319

Đấu Pháp (P6)

Mặc dù đang kinh ngạc với người tên A Hoa kia, nhưng Diệp Thiên vẫn bị Mao Đầu làm cho thấy vui vẻ, bởi vì ở móng vuốt của nó, rõ ràng đang cầm một miếng thịt của con rắn hổ mang Kim Cương Vương.

- Nó là do người nuôi?

Thấy Mao Đầu nhào vào lòng Diệp Thiên, thân hình béo mập của Đai Đai run lên vì tức giận, con vật nhỏ này chính là con động vật kỳ quái đã ăn hết những độc trùng mà hắn vất vả nuôi dưỡng nhiều năm đến không còn một con!

- Đúng, là tôi nuôi, thì sao?

Diệp Thiên cười, đặt Mao Đầu ở trên vai, tiểu tử kia lại giơ móng vuốt về phía con rắn hổ mang Kim Cương Vương, hiển nhiên nó đang thêm nhỏ dãi.

- Ta... Ta muốn cho người kêu rên bảy ngày bảy đêm mới có thể chết!

Đai Đai không thể ngờ được, con linh vật này lại là Diệp Thiên nuôi dưỡng, còn chuyện con chồn ăn thịt côn trùng của chính mình, tự nhiên cũng là Diệp Thiên bày mưu đặt kế.

Bị lửa giận đốt vầng đầu não, trong miệng Đai Đai đột nhiên đọc lên vài câu thần chú tối nghĩa khó hiểu, ngay sau đó ổng tay áo bên tay phải lộ ra, một tầng sương khói màu đen bao phủ trước người hắn.

- Đi!

Đai Đai chỉ về Diệp Thiên, tầng sương khói như là có linh tính, lập tức hướng đến Diệp Thiên, khi cách Đai Đai bảy tám mét, hướng về Diệp Thiên, từ không khí có thể ngửi được một mùi tanh tươi.

- Diệp sư đệ, cẩn thận, đây là phi hàng trong độc thuật!

Nhìn thấy tầng sương khói này xuất hiện, sắc mặt Tả Gia Tuấn biến đổi mạnh, năm đó sư phụ của Đài Đà là Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đã nương nhờ bóng đêm phóng ra phi hàng đánh lén hắn.

Ném qua thủ đoạn này, Tả Gia Tuấn trở lại Hồng Kông tìm hiểu về độc thuật, cho nên hiện tại cũng có chút hiểu biết.

Thủ đoạn của độc sư, phần lớn là lấy côn trùng độc do chính mình nuôi dưỡng và thuốc do mình luyện chế để khống chế hoặc là sát thương kẻ địch.

Nhưng côn trùng và thuốc độc nhất định phải tiếp xúc được với người bị hại, nói cách khác người bị hại nhất định phải ăn nhầm mà trúng độc, hoặc là bị côn trùng cắn vào mới được.

Còn phi hàng thì khác, phi hàng có thể ở cự ly xa tiến hành trực tiếp công kích người bị hại.

Trong tay áo Đài Đà bay ra làn khói đen, kỳ thật chính là da thịt người chết kết hợp cùng với các loại độc vật luyện chế ra, đây là tập hợp hàng vạn hàng nghìn độc vật cùng thi thể người chết tụ hợp lại thành một loại tà khí và tử khí, loại tà khí này có thể nói là một loại thuật pháp đáng sợ nhất.

Phi hàng có thể thông qua ý niệm và bùa chú khống chế khiến người bị hại chết dần chết mòn, nhưng cũng có một chút hạn chế, là không thể phát tác ở dưới ánh mặt trời, bình thường chỉ tiến hành khi hoàng hôn và ban đêm.

Đương nhiên, độc thuật còn có Linh Hàng đáng sợ hơn, nhưng loại này cần nuôi ma quỷ, chính là đem oán khí và sát khí kết hợp, vận dụng bí thuật của độc thuật tạo thành biến hóa, khiến cho nó biến thành hung ác vô cùng.

Nhưng Linh Hàng dùng ở người thường thì nhiều tác dụng, còn đối với Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn, lại không có hiệu quả gì, đều là người trong kỳ môn, hiệu quả sát khí ăn mòn đối với bọn họ cũng không khá lắm.

- Phi hàng? Hừ, sư huynh, huynh xem thuật pháp của đệ đây!

Diệp Thiên chỉ kiêng kị với người tên A Hoa kia, còn Đài Đà sử dụng độc thuật để đối phó hắn, cũng chẳng là gì với Diệp Thiên, sở dĩ chưa khởi động Cửu Cung tuyệt sát trận, cũng là bởi Diệp Thiên muốn lĩnh giáo xem tà thuật nổi tiếng Đông Nam á này thế nào.

Nhìn thấy làn khói đen lập tức bay tới trước mắt mình, hai tay Diệp Thiên nhanh chóng vẽ ra mấy bí quyết khấp chi, tay phải làm dương tay trái làm âm, bay nhanh ở trước mặt.

- Lục viêm Tứ Tượng, quân thiên chi dương, đốt cho ta!

Diệp Thiên đột nhiên phát ra một tiếng gào to, theo tiếng quát của hắn, hai dòng khí âm dương trước mặt lần lượt thay đổi, từ không khí trống rỗng xuất hiện một ánh lửa, khiến lớp khói đen kia bị bao vây ở trong đó.

chiêu thức ấy của Diệp Thiên, trong mắt dân chúng ở cổ đại, tuyệt đối là thần tích, Đạo Kinh viết: Viêm Dương khí, Thuần Dương vật, tập tinh, khí, thần tam muội huyền hỏa, luyện hóa chi, có thể đốt vạn vật ...

Diệp Thiên khai thông dương khí, lấy âm khí làm chất dẫn, trong không khí dưỡng khí lại là chất dẫn cháy tốt nhất, trong nháy mắt không có lửa mà cháy mạnh, Đài Đà còn không kịp thấy lớp khói bay về phía sau, đã bị ánh lửa bao phủ hoàn toàn.

Diệp Thiên thi triển tuy rằng không phải chân hỏa của Thái Thượng Lão Quân, nhưng dùng thuật pháp ngưng luyện ra được ngọn lửa thể này cũng là cực cao.

Hơn nữa dương hỏa vốn là vật khắc tinh của âm tà, Phi Hằng của Đài Đà cố nhiên là tà khí cùng tử khí kết hợp, nhưng vẫn bị này ngọn lửa mãnh liệt đốt cháy, thể tích đang không ngừng giảm bớt.

Nhìn thấy Diệp Thiên thi triển ra chiêu thức ấy, mặt Đài Đà vốn đang rất ngạo nghễ, giống như gặp ma, nhảy dựng lên, chi vào Diệp Thiên la lớn:

- Thuật pháp, thuật pháp Hoa Hạ, ngươi... ngươi là người trong kỳ môn giang hồ?

- ông cũng biết kỳ môn giang hồ?

Diệp Thiên nhếch miệng cười, nói:

- Vậy tổ tông của ông có nói với ông rằng, không cho phép đến Trung Quốc giương oai hay không?

Diệp Thiên từng nghe nghe thấy sư phụ nói qua, quốc nội kỳ môn có từ lâu, qua nhiều triều đại thay đổi, từng cùng môn đồ thuật pháp quốc gia khác tranh đấu, có mấy lần thiếu chút nữa tiêu diệt hết người truyền thừa môn phái của họ.

Cho nên bất kể là tu luyện độc thuật Đông Nam á, hay là hắc ma pháp của âu Châu, những người đó ít khi dám đến Trung Hoa mà giương oai.

Trong bốn mươi năm chiến tranh tàn khốc, đấu pháp trong kỳ môn cũng được âm thầm tiến hành, tuy rằng kỳ môn người ngoại quốc thua nhiều, nhưng Hoa Hạ kỳ môn cũng bị thương không ít.

Đến sau kiến quốc, quốc gia đem toàn bộ ngành nghiên cứu các hiện tượng không thể giải thích phân loại là phong kiến mê tín và kịch liệt đả kích, người trong kỳ môn sinh tồn càng thêm khó, làm cho rất nhiều truyền thừa mất đi.

Nhưng từ khi súng đạn được sinh ra, kỳ môn thuật pháp nước ngoài cũng đối mặt nguy cơ mất truyền thừa, cho nên vài chục năm nay cũng không có độc sư ra vào biên giới Trung Quốc, trong chốn giang hồ kỳ môn được yên tĩnh một chút.

Hiện tại hành vi của Đài Đà, nếu là trước giải phóng, nhất định sẽ khiến cho sóng to gió lớn, giới thuật pháp hai nước nói không chừng sẽ tranh đấu không ngớt.

- Thuật pháp của các người, đều là đồ bỏ đi! Người... Ta, ta muốn giết người!

Đài Đà mắng ra một câu, liền phục hồi tinh thần lại, bởi vì hắn phát hiện phi hàng của mình chỉ trong hơn mười giây lại bị đốt hết tất cả.

- A Hoa, giết hắn, giết cả hai!

Biết Diệp Thiên là người trong kỳ môn, trong lòng Đài Đà hận Tống Hiểu Long tới cực điểm, hắn tuy rằng nói mạnh miệng, nhưng kì thực trong lòng cũng kiêng sợ đối với Diệp Thiên.

Khi Đài Đà còn là đứa trẻ, có một lần thấy người sư phụ hắn kính như thần lại có thể bị trọng thương trốn về Thái Lan, điều dưỡng suốt gần ba năm, thân thể mới hồi phục lại được.

Đài Đà được biết từ chính miệng sư phụ, hắn là bị người Trung Quốc dùng trận pháp kỳ môn gây thương tích, cũng báo cho Đài Đà không được vào Trung Quốc, mấy chục năm qua, Đài Đà thủy chung không dám làm trái lời dạy của sư phụ.

Nhưng mặc dù biết thân phận Diệp Thiên và bị phá phi hàng, nhưng trong lòng Đài Đà cũng không hề e ngại, bởi vì hắn còn có một lá bài tẩy lớn nhất, đó là “A Hoa” !

Người trung niên từ Thái Lan đi sang đây cùng Đai Đà, luôn luôn như hình với bóng, kỳ thật nghiêm khắc mà nói, hẳn không phải là người.

Ở trong độc thuật, người như thế được gọi là “Sống vắt vương”, là thuật pháp cao cấp nhất trong độc thuật, đừng nhìn độc sư Đông Nam á nhiều, những người nghe qua cái tên “Sống vắt vương” này, tuyệt đối không quá ba người.

Luyện chế “Sống vắt vương”, điều kiện cực kỳ hà khắc, nhất định phải tìm được thể chất phù hợp, khi hẳn không phòng bị giết chết hẳn trong nháy mắt, không thể dùng súng ống hiện đại, nhưng có thể phá hư trung khu thần kinh não bộ của hẳn.

Khi người bị giết chết rồi, độc sư trải dùng bí thuật làm phép, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau, có thể luyện chế ra một quái vật không thuộc người cũng không phải quỷ như vậy, bởi vì hẳn không phải người cũng không phải xác chết, nên bị gọi là “Sống vắt vương” !

Phương pháp luyện chế Sống vắt vương ở Thái Lan kỳ thật sớm thất truyền, cả trăm năm nay đều không có nghe nói có người luyện chế ra được.

Mười năm trước một lần vô tình, Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây có được phương pháp luyện chế ra tà thuật này, trải qua năm năm tỉ mỉ chuẩn bị, người chết ở trên tay hẳn đã vượt qua trăm người, rốt cục Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đã luyện chế thành công “Sống vắt vương” này.

Nhưng nghiêm khắc mà nói, Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây luyện chế “Sống vắt vương” này còn là một thể thất bại, bởi vì con “sống vắt vương” chẳng những sức lực lớn vô cùng, mà trí lực cũng hơn hẳn người thường, chứ không phải loại đàn độn thể này.

Con sống vắt vương này tuy rằng thân thể vững như sắt thép, lực lớn vô cùng, nhưng vẫn không phải là thứ Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây muốn, cho nên hẳn đem con sống vắt vương bị hạn chế này truyền cho đệ tử, chính mình lại đi chuẩn bị, muốn luyện chế ra sống vắt vương đích thực.

Đương nhiên, Đai Đà vẫn nghĩ, trong cơ thể con sống vắt vương đã tràn ngập sát khí, có thể hoàn toàn không sợ kỳ môn thuật pháp của Diệp Thiên, hơn nữa, dựa vào thân thể cường tráng có thể giết chết hai người.

- Gừ ...

Nghe được mệnh lệnh của Đai Đà, trong miệng A Hoa phát ra một tiếng vô nghĩa, hướng về phía Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn.

Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn đang đứng sau ghé sô pha trong phòng khách, A Hoa căn bản không biết cần đi đường vòng, ghé sa lon che ở trước hai người bằng da thật, lại bị hấn bê lên, ném xuống vỡ ra.

- ôi, con quái vật gì thế này?

Thấy biểu hiện của A Hoa, Diệp Thiên cũng không nhìn được thấy lạnh người, vội vàng lui về phía sau mấy bước, thừa dịp còn có sô pha trước mặt cản đường, hô to:

- Mở cho ta!

Theo tiếng gào của Diệp Thiên, Yên Nguyệt Đào vốn đang nằm yên trong chính giữa phòng khách phát ra một tiếng giong tan, một dòng âm sát khí cuồng bạo phóng lên cao, Cửu Cung tuyệt sát trận được khởi động mở ra, giống như một tấm lưới lớn nhất thời bao phủ cả biệt thự.

Phòng khách vốn rất nhiều đèn sáng, nháy mắt trở nên âm u, mà Đài Đà đứng ở đại sảnh, trước mắt lại càng u tối, hoàn toàn nhìn không thấy Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn đâu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 320

Đấu Pháp (P7)

Trận pháp?

Đài Đà vốn đang bình thản ung dung, trong phút chốc tình cảnh thay đổi đột ngột, trên mặt hắn rớt cục lộ ra vẻ khiếp sợ, thân thể cứng ngắc ngay tại chỗ, không dám di động. Đài Đà từng nghe sư phụ nói qua, nếu sa vào trận pháp, ngàn vạn lần không thể tùy tiện đi lại, nếu không sẽ gọi lên sát trận, từ đó làm cho sát khí công kích. Phải biết rằng, sư phụ Đài Đà chính là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây.

Về trình độ độc thuật vô cùng cao siêu, nhưng khi hắn ở giai đoạn cường thịnh nhất cũng đã bị trận pháp làm cho bị thương nặng, Đài Đà cũng không cho là mình có thể mạnh hơn sư phụ.

Nhưng Đài Đà may mắn hơn sư phụ của hắn, bởi vì phương vị hắn đang đứng, chính là một chỗ Sinh Môn của Cửu Cung tuyệt sát trận, cho nên tuy rằng nhìn không thấy những gì bên ngoài, cũng không bị sát khí của trận pháp công kích.

- A Hoa, giết bọn họ, giết bọn họ!

Đài Đà cứng cả người, hắn biết, trận pháp này tuyệt đối không làm gì được con sông vắt vương mà mình mang tới.

Mấy năm nay sở dĩ Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư nơi nơi tìm kiếm truyền thừa đã mất trong độc thuật, cũng là để chế tạo ra con sông vắt vương, chính là muốn dùng để đối phó kỳ môn trận pháp của Trung Quốc.

Sông vắt vương không có lỗi suy nghĩ của con người, trận pháp sẽ không thể tạo thành ảo giác đối với hắn, hơn nữa cả vật thể sông vắt vương đều là sát khí ngưng kết mà thành, sát khí trận pháp công kích hoàn toàn không hiệu quả với hắn.

Trận pháp nói trắng ra, chính là lợi dụng địa hình và thuật pháp, từ cảnh vật chung quanh tạo thành một loại biểu hiện giả dối và ảo giác, cũng không thể ngăn cách thanh âm truyền ra.

Cho nên trong tiếng kêu thê lương của Đài Đà, A Hoa - sống vật vương đầy tốc độ nhanh hơn, vọt tới trước người Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn, mở to một đôi mắt màu đỏ, quơ tay quyền đánh tới Diệp Thiên.

- Sư huynh, huynh đi thay đổi mắt trận của trận pháp, đệ tới cản hấn!

Diệp Thiên thấy thế liền nghênh đón, tay phải vùng lên, hóa giải sức mạnh ngàn cân của vật thể sống vật vương kia, hơn nữa cũng khiến hấn ngã xuống.

Lấy nhu thắng cương vốn là học thuyết Đạo gia, thuận theo tự nhiên, vạn vật tương sinh tương khắc, mạnh mẽ không nhất định phải dùng mạnh mẽ hơn để chinh phục, có khi mềm mại mới hoàn toàn là nhược điểm của nó.

Sống vật vương bị Diệp Thiên đánh trả thiếu chút nữa ngã sấp xuống trên ghế sa lon, rít gào lên, xoay người lại, giơ cả tay chân, như cuồng phong hướng tới Diệp Thiên mà đánh tới,

Người quý này là thể kết hợp, tuy rằng vốn là trời sinh thần lực, hơn nữa Nãi Tha Tín – Cát Vương Tố Tây dùng độc thuật luyện chế, thân thể cứng như sắt thép, nhưng gặp phải võ công của Diệp Thiên, cũng liên tục bị bại.

Nhưng quyền cước của Diệp Thiên tuy rằng liên tiếp đánh trúng người này, nhưng đối với thứ sống vật vương cũng không thể tạo thành thương tổn, ngược lại tay chân Diệp Thiên mơ hồ bị đau.

- Đây rốt cuộc là cái quỷ gì chứ?

Nhìn thấy A Hoa không biết mệt mỏi lại từ trên mặt đất bò đi đền phía mình mà đánh, Diệp Thiên xoay người, thân thể linh hoạt di chuyển tới phía sau đối phương, bàn tay như đao xẹt qua lưng A Hoa.

Nếu nhìn kỹ, ở giữa tay Diệp Thiên, còn có một tia sáng lạnh hiện lên, Vô Ngân đang ẩn trong đó, cắt phía sau lưng A Hoa.

- Cái gì? Không sao cả ư?

Sau khi Diệp Thiên ra một đao này, mắt nhất thời tròn tròn, bởi vì hấn phát hiện, Vô Ngân chỉ có thể cắt được quần áo từ phía sau lưng đối phương, còn không thể cắt được làn da đối phương, chỉ để lại dấu ấn sáng trắng.

Nhìn thấy điều này, mắt Diệp Thiên lộ ra vẻ khiếp sợ không che dấu chút nào, phải biết rằng, Vô Ngân tuy rằng không dài, cũng sắc

bén dị thường, có thể cắt được sắt thép. Nhưng ai biết, thậm chí ngay cả làn da A Hoa cũng không cắt nổi, người trước mắt này rốt cục là da thịt cấu tạo bằng gì? Điều này làm cho trong lòng Diệp Thiên sinh ra cảm giác bất lực.

- Mẹ nó, lại đến rồi!

Diệp Thiên cũng là người ý chí kiên định, thu nguyên khí quanh mình ngưng vào bên trong Vô Ngân xong, vừa lúc “sống vất vưởng” lấy lại thần trí, một đao chém lên mặt hắn.

Một đao này ngưng tụ chân khí dồi dào của Diệp Thiên, đối phương cho dù là được tạo ra từ hợp kim, Diệp Thiên tin tưởng cũng có thể chọc thành lỗ thủng.

Một đao xẹt qua, trên mặt sống vất vưởng nhất thời xuất hiện một vết máu, da thịt từ khóe mắt đến bên miệng lật ra, khuôn mặt vốn cũng đã rất hung ác kia trở nên đáng sợ hơn.

- Gì

Không biết có phải là bị máu tươi làm cho nổi giận hay không, sống vất vưởng kêu lên như dã thú, động tác công kích hướng về Diệp Thiên, nhanh hơn vài phần so với trước.

Hơn nữa, lúc này mỗi một quyền mà sống vất vưởng đánh ra, đều ẩn chứa lực sát thương và âm sát tà khí thật lớn, ở trong đó mơ hồ còn có một loại hương vị ngọt ngào, Diệp Thiên vô ý hít vào trong mũi, vận hành chân khí bỗng nhiên trở nên đình trệ.

- Cổ độc?

Trong lòng Diệp Thiên kinh hãi, hắn không nghĩ anh chàng lỗ mãng này lại đột nhiên phóng ra cổ độc, mà mình không chú ý đã hít phải.

Cảm giác được giữa ngực và bụng truyền đến cảm giác ngứa vô cùng, Diệp Thiên vội vàng lui về sau, dùng ghé sô pha đỡ trên mặt đất chặn A Hoa lại, từ túi áo lấy ra một cái bình sứ, đổ ra một viên thuốc ném vào trong miệng.

Đây là thuốc giải độc Diệp Thiên chế ra đêm trước khi đến Hồng Kông, tuy rằng thời gian ngắn nên công hiệu chưa đạt, nhưng là đặc biệt khắc chế cổ độc, nuốt vào viên thuốc, cảm giác ngứa ngáy từ giữa ngực và bụng nhất thời giảm đi vài phần.

Diệp Thiên cũng không nghĩ A Hoa này khó chơi đến thế, lập tức vận công bức độc ra và tránh né đối phương công kích, lại la lớn:

- Sư huynh, thay đổi trận pháp, giết chết Đài Đà!

Cửu Cung tuyệt sát trận cũng không phải là bạn cứ đứng ở Sinh Môn là bình an, chỉ cần trận biến đổi pháp thêm một chút, Sinh Môn cũng có thể biến thành Tử Địa, nghe được Diệp Thiên kêu lên, Tả Gia Tuấn nhanh chóng kháp chỉ bí quyết, tình hình lại biến đổi.

Cửu Cung tuyệt sát trận ngưng kết sát khí, trong nháy mắt khiến cho trong đầu Đài Đà xuất hiện ảo giác, những người ngày xưa bị tàn sát đều hóa thành ma quỷ, giương nanh múa vuốt hướng tới hắn.

- Phá ... phá cho ta!

Đài Đà thường cùng âm sát khí giao tiếp, đối với ảo giác ở trước mắt thật cũng không sợ, hấn lấy ra từ trên người một vật, giơ lên trước những hình ảnh ma quỷ kia, ảo ảnh đầy trời nhất thời biến mất không thấy đâu.

- Đó là vật gì?

Đang tránh né công kích của sống vật vương, Diệp Thiên nhìn thấy vật trong tay Đài Đà có thể phá vỡ sát khí, cũng không khỏi lấp bắp kinh hãi.

- Ha ha, các ngươi đều phải chết!

Đài Đà đắc ý nhìn vào vật trong tay hắn, đây là Chiêu Hồn Phiên hắn dùng người da luyện chế thành, bên trong hỗn hợp các loại độc vật, chẳng những có thể hấp thu sát khí, còn có thể công kích kẻ địch, quả nhiên là thâm độc vô cùng.

Cầm trong tay Chiêu Hồn Phiên, Đài Đà cũng không lo trận pháp trước mắt hình thành ảo ảnh, đi nhanh lên phía trước, hấn đứng ở cạnh cửa, như sắp đi vào mắt trận.

Đài Đà cũng không phải là hoàn toàn không biết gì về trận pháp, lúc trước cũng cảm giác được trong phòng khách có cây đao có chút lạ thường, đến khi trận pháp mở ra, lại càng xác định được đó chính là mắt trận.

Từng trận pháp đều có nhược điểm, mắt trận nếu như bị phá hư, trận pháp cũng sẽ mất đi hiệu quả, lúc này đó đúng là mục đích của Đài Đà.

Tả Gia Tuấn với cánh tay phải đã bị gãy, nhìn thấy Đai Đà tiến đến mắt trận pháp, trong lòng kinh hãi, cũng bất chấp thương thế của mình, đi mấy bước ngăn phía trước người Đai Đà.

- Cút ngay!

Nhìn thấy Tả Gia Tuấn đứng chắn bên người, Đai Đà chia bàn tay chưởng đánh xuống Tả Gia Tuấn.

Tuy rằng cánh tay phải bị thương, nhưng thân pháp của Tả Gia Tuấn linh hoạt hơn xa Đai Đà, lập tức tránh thoát công kích của đối phương, chưởng từ tay trái liên tiếp đánh vào bụng Đai Đà.

Nhưng khiến Tả Gia Tuấn buồn bực chính là, hấn đốc lực đánh chưởng liên tiếp, lại cảm giác như là đánh trúng một đệm bông, mềm nhũn không có chút lực, loại cảm giác này khiến cho hấn buồn bực thiếu chút nữa hộc máu.

- Chết đi!

Đai Đà nói một tiếng nhe răng cười, thừa dịp Tả Gia Tuấn còn chưa kịp thu hồi tay trái, cả người xông lên phía trước, giống như đạn pháo nện vào lòng Tả Gia Tuấn.

- Oành ...

Một thanh âm vang lên, Tả Gia Tuấn bị trúng đòn của Đai Đà, thân thể bay về phía sau, máu tươi trong mồm liền phun tới, ngã xuống mặt đất.

- Sư huynh? !

Thấy Tả Gia Tuấn bị Đai Đà đánh trúng, té trên mặt đất, sinh tử không biết, Diệp Thiên cũng đỏ mắt.

Sức mạnh của độc sư thật sự ngoài dự đoán của Diệp Thiên, nhất là “sống vất vưởng”, người không ra người, ma quỷ không ra ma quỷ, tạo thành uy hiếp rất lớn với Diệp Thiên. Cho nên tuy rằng chuẩn bị nhiều, nhưng vẫn xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Một cước đá văng sống vất vưởng vài thước, thân thể Diệp Thiên nhanh như chớp di động tới mắt trận, chia tay phải nắm lấy chuỗi đao Yển Nguyệt phía trên.

Vốn là Diệp Thiên muốn dùng trận pháp giải quyết Đai Đà, nhưng sống vất vưởng xuất hiện cùng với đồ vật trong tay Đai Đà, khiến

trận pháp mất hiệu quả hoàn toàn, vậy thì chỉ có thể cùng đối phương đánh một trận tử chiến.

Từ khi xuất đạo tới nay, vẫn là lần đầu tiên Diệp Thiên gặp nguy cơ sinh tử, điều này cũng khiến hắn hạ quyết tâm, lập tức không còn để ý đến chuyện áp chế cô độc giữa ngực và bụng, một tay nhắc Yên Nguyệt đao, đánh tới sông vắt vương.

- Chết đi cho ta!

Diệp Thiên giơ tay phải lên cao, tay trái cũng đặt tại chuôi đao, đem chân khí toàn thân dồn vào trong đao, bỗng tới, thân đao hiển lộ ra một dòng khí vàng, một ánh sáng dài chừng ba tấc hiện ra.

- Chết đi!

Thấy sông vắt vương không hề tránh né chút nào, một đao của Diệp Thiên này nặng ngàn cân lập tức chém vào mặt A Hoa, một tiếng vang nhỏ, thân thể cao lớn của sông vắt vương bị hạ ngay tại chỗ.

Một đao bỏ ra, Diệp Thiên không thèm nhìn lại đối phương một cái, cầm đao nghênh đón Đài Đà, nằm trên mặt đất, sư huynh còn không biết sông chết ra sao, điều này làm cho trong lòng Diệp Thiên sinh đầy oán hận với Đài Đà.

Từ lúc Diệp Thiên xuất ra Yên Nguyệt đao, cả trận pháp cũng đã mất đi hiệu quả, Đài Đà thấy rõ ràng Diệp Thiên mang theo đao kinh thiên kia.

- A... A Hoa? !

Ngay khi Diệp Thiên trở lại, Đài Đà thấy được điều khiến cho hắn không dám tin, trong miệng phát ra một tiếng gào thê lương.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 321

Đấu Pháp (P8)

Diệp Thiên bỏ xuống một đao, cũng không quay đầu nhìn một cái, bởi vì hắn biết trên đời này bất kể là người hay là thật có quý quái, cũng đỡ không nổi lực chém chứa toàn lực của hắn.

Yên Nguyệt đao vốn chính là pháp khí công kích nơi chiến trường, không nói đến sát khí chất chứa trong thân đao, chính Yên Nguyệt đao cũng là thần binh chém sắt như chém bùn, trước mặt dù là một người bằng sắt, Diệp Thiên cũng tin tưởng sẽ bị một đao chém làm hai đoạn.

Ngay khi Diệp Thiên quay đầu lại, hắn cảm giác được một chất lỏng phun tới sau lưng của mình, nhưng không giống máu tươi của người bình thường, chất lỏng này lạnh băng, không có một hơi ấm nào.

- Người... Người giết A Hoa rồi? !

Đứng ở đối diện Đài Đà, mặt Đài Đà đột nhiên như gặp quỷ, hét lên, bởi vì từ trước đến nay trong lòng hắn đều nghĩ sống vất vưởng không có đối thủ, lúc này lại bị Diệp Thiên một đao chém thành hai đoạn.

Chuẩn xác một chút mà nói, hắn là một đao hai mảnh, khi Diệp Thiên bỏ trúng sống vất vưởng, xuất phát từ phản ứng bản năng, nó hơi chút nghiêng đầu, lưỡi đao chém xuống dọc vai trái của con sống vất vưởng.

Bởi vì một đao này tốc độ quá nhanh, khi Diệp Thiên lôi đao đi, nửa người Sống Vất Vưởng mới nở ra, ngoài cái đầu còn nguyên vẹn, cả người chia làm hai mảnh, chất lỏng sền sệt bắn tung tóe trên đất.

Diệp Thiên không biết lai lịch A Hoa, nhưng Đài Đà thì quá rõ.

Dùng bí pháp của độc thuật luyện chế ra sống vất vưởng, căn bản là không giống bình thường, Đài Đà từng thí nghiệm dùng máy

khoan điện đi khoan làn da của sống vắt vương, chỉ có thể lưu lại một điểm trắng, điều này đã vượt ra khỏi phạm trù mà con người có thể lý giải.

Đài Đà sợ dĩ dám nghênh ngang mà đến Hồng Kông, cũng là bởi vì có vật thể người quỷ hỗn hợp bên cạnh, mà hôm nay biểu hiện của sống vắt vương cũng rất tốt, ngay từ đầu khiến cho Diệp Thiên hai người liên tục kinh ngạc.

Nhưng ai biết tình thế bỗng nhiên quay ngược trở lại, mạnh mẽ như sống vắt vương, lại bị một đao của Diệp Thiên chém thành hai mảnh, điều này làm cho Đài Đà sợ hãi tột đỉnh, từ miệng quát to một tiếng, thân hình chột lui về sau.

- Còn muốn chạy? !

Diệp Thiên lúc này phần nộ cực độ, lúc trước hắn chuẩn bị đầy đủ như thế, nhưng không ngờ xuất hiện vật thể sống vắt vương này.

Trước mắt không riêng gì sư huynh bị thương, ngay cả bản thân Diệp Thiên cũng hít phải cổ độc từ người sống vắt vương, từ khi hắn xuất đạo tới nay còn chưa từng nếm qua thiệt thòi lớn như vậy.

Lúc này thấy Đài Đà muốn chạy, Diệp Thiên há lại chịu bỏ qua? Tay phải dùng sức, lời Yển Nguyệt đao trên mặt đất như có linh tính.

Nhìn thấy tay Diệp Thiên nâng cao Yển Nguyệt đao, trong mắt Đài Đà tràn đầy khủng hoảng, hô lớn một tiếng về phía sau Diệp Thiên:

- A Hoa, cứu ta!

- Ai cũng không thể nào cứu được ông!

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, Yển Nguyệt đao trong tay đang sắp bỏ ra, bỗng nhiên cảm giác được một luồng khí mạnh mẽ từ thân đao truyền đến.

- Con bà nó, còn... còn chưa chết?

Diệp Thiên nhìn lại, nhất thời ngây ngẩn cả người, đầu lâu còn nguyên của A Hoa kia lại nhảy lên một nửa thân thể, một tay bắt lấy thân đao Yển Nguyệt.

Tuy rằng sống vất vưởng hiện tại cũng không còn nhiều sức mạnh, nhưng trường hợp quý dị này, cũng khiến Diệp Thiên hoảng sợ, Đài Đà nhân cơ hội đó chạy ra khỏi phòng khách, đứng nhìn thân thể của hắn mập mạp, lúc này động tác cũng rất linh hoạt.

- Đây rốt cuộc là cái thứ gì?

Tuy rằng kỳ môn thuật pháp cũng có nhiều thủ đoạn quý dị, nhưng Diệp Thiên chưa từng tưởng tượng được, một người thi thể chia lìa lại vẫn có thể tồn tại?

Nhưng nghe được sau tai truyền đến tiếng gió, Diệp Thiên không kịp nghĩ nhiều, đưa tay quát một cái, Yên Nguyệt đao vung ra.

Đối với những chuyện Đài Đà gây nên, Diệp Thiên bất kể như thế nào cũng sẽ không bỏ qua, động tác của hắn phải nhanh hơn Đài Đà, mấy bước đi tới, liền đuổi tới phía sau Đài Đà.

Diệp Thiên cũng không còn nói nhiều, một chương liền đánh xuống Đài Đà. Đài Đà lúc này đã có như chó nhà có tang, tuy rằng nghe được tiếng gió sau tai, cũng không dám quay đầu lại, dưới chân dùng lực, thân thể lại cố lao về trước.

- Dừng lại!

Diệp Thiên một tiếng hét, ngay khi Đài Đà chạy tới tường vây biệt thự, liền ngăn lại.

- Người muốn chết sao?

ánh mắt Đài Đà lộ ra hung quang, hắn sợ hãi nhất chính là cây đại đao trong tay Diệp Thiên, giờ phút này Diệp Thiên tay không đuổi theo, cũng khiến Đài Đà lấy lại tinh thần.

Oán hận của Diệp Thiên đối với chuyện lần này đã là cực điểm, hoàn toàn sẽ không có ý lại cùng đối phương trao đổi, dưới chân chợt lóe sáng, một chương đánh tới ngực Đài Đà.

Nhìn thấy Diệp Thiên ra một chương này, ánh mắt Đài Đà lộ ra một tia giao hoạt, hắn chỉ hơi hơi nghiêng người, dùng thịt béo trên bụng, tiếp nhận một chương của Diệp Thiên này.

Đài Đà từ nhỏ luyện tập qua Thái Quyền, cũng coi là thân kinh bách chiến, trung niên đi theo sư phụ tu luyện yô-ga, những tổn thương năm đó khi luyện tập Thái Quyền đều được loại bỏ, nhưng thân hình của hắn lại như là quả bóng hơi phồng lên.

Nhưng người ngoài không biết, một thân thịt béo của Đài Đà, kỳ thật cũng là một tảng phòng ngự thật tốt, từng có một vị Thái Quyền tông sư giao thủ với hắn, bị bộ dạng béo ụch ịch của Đài Đà mê hoặc, do đó bị hắn đánh chết.

Cũng như vừa rồi giao thủ với Tả Gia Tuấn, Đài Đà cố ý nhường Tả Gia Tuấn đánh trúng mình, ngay khi Tả Gia Tuấn hơi hơi ngây người, dốc sức đột phát kỳ chiêu, liền ra tay đánh khiến ông ta không biết sống chết.

Trước mắt, Đài Đà lại dùng một chiêu này, giống như vừa rồi, nhưng hắn không biết, Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn lại không phải là cùng một người.

Một chưởng đánh trúng bụng Đài Đà, Diệp Thiên nhất thời cũng đã nhận ra cái cảm giác mềm nhũn không chút lực, một tảng mỡ thật dày kia như đang run rẩy, mà lại thu hết sức lực của Diệp Thiên.

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra một tia cười lạnh, không chần chừ, quyền chưởng đánh trúng Đài Đà bỗng nhiên biến chưởng thành vỗ, năm ngón tay giống như móng vuốt, móc thật sâu vào bụng Đài Đà.

- A!

Đài Đà đang âm thầm đắc ý, không thể ngờ Diệp Thiên biến chiêu nhanh như thế, cảm giác được từ bụng truyền đến đau nhức, nhین không được lớn tiếng kêu rên, một quyền hướng vào mặt Diệp Thiên đánh tới.

Diệp Thiên nâng tay trái, chặn nắm tay Đài Đà, chân trái đạp trên mặt đất một đạp, thân thể thuận thể phóng về phía trước, tay phải chộp vào bụng thịt béo của Đài Đà, trực tiếp móc sâu vào bên trong khoang bụng của hắn.

Diệp Thiên cũng không quản trong tay tóm được cái gì, cổ tay ngoáy trong bụng đối phương, sao đó liền từ trong bụng Đài Đà thu tay trở về, một đoạn ruột rõ ràng hiện ra Diệp Thiên trong tay.

- Thực ghê tởm a? !

Thấy thứ này, Diệp Thiên cũng không nhin được cảm giác buồn nôn, trực tiếp ném đoạn ruột đi ra ngoài.

Mặc dù Diệp Thiên đánh nhau không ít, cũng thấy qua không ít người chết, nhưng cầm ruột người sống trong tay vẫn là lần đầu tiên, trong phút chốc từ dạ dày ứa ra nước chua xộc lên, thiếu chút nữa đã nôn ra.

- A... A!

Khi Đài Đà luyện chế độc thuật, dùng ruột người khác chính là chuyện thường xuyên, nhưng ruột của mình hiện ra trước mắt, cảm giác lại không thấy thích thú.

Nhưng Đài Đà cũng là người không giống bình thường, thường xuyên tiếp xúc với những khí quan này, phản ứng còn nhanh hơn so với Diệp Thiên một chút, ngay khi Diệp Thiên ném ra khúc ruột, hắn tự tay đã lôi phần còn lại về, bắt chập tất cả nhét vào lại trong bụng.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Diệp Thiên móc vào trong bụng Đài Đà, nhưng Đài Đà cũng không chảy nhiều ít máu tươi, cái bụng đầy thịt béo, lúc này lại liền chặt lại với nhau, nhìn qua giống như không bị thương gì cả.

Đây là lợi thế từ việc Đài Đà tu luyện yô-ga mang tới cho hắn. Đừng nhìn hắn mập mạp, kì thực có thể khống chế mỗi một khối thịt trong cơ thể, khả năng chịu được đau đớn cũng hơn xa người bình thường.

Lúc này, Đài Đà không còn có tâm tư muốn đánh chết Diệp Thiên, thừa dịp Diệp Thiên hơi thất thần, xoay người liền bò lên trên tường vây, động tác thoăn thoắt đến cả những con khi trong rừng cũng phải thua.

- Còn muốn chạy?

Chuyện đã tới nước này, Diệp Thiên làm sao chịu từ bỏ ý đồ? Chân phải đạp lên tường vây, hai tay chống ở trên tường, thân thể lộn ra ngoài.

Nhưng lúc đến Đài Đà đi qua phía sau núi một lần, đối với tình hình trong rừng thì hắn quen thuộc hơn nếu so với Diệp Thiên, hơn nữa, lúc này hắn kích phát ra tiềm lực toàn thân để chạy trốn, thẳng đến vách núi, Diệp Thiên mới đuổi tới phía sau hắn.

- Dừng lại!

Diệp Thiên một quyền đánh trúng lưng Đài Đà, Đài Đà vì tạm thời áp chế vết thương trên bụng, khiến cả người đều cứng lại, nhưng căn bản là không thể hóa giải một quyền mang đầy thù hận của Diệp Thiên này, đã trúng đòn thật sự.

Diệp Thiên một quyền đánh ra, thân thể khổng lồ của Đài Đà lại bị đánh bay lên không, lăn xuống vách núi, khi người hắn ở trên không trung, một chút chất lỏng từ trong miệng hắn phun ra.

Nhưng một quyền này của Diệp Thiên cũng đủ đưa Đài Đà xuống vách đá, ngã nhào xuống, Đài Đà căn bản là không kịp nhìn lại vết thương của mình, lập tức mở cửa xe, quát lên với Cát Tira Phan, đang trợn mắt, há hốc mồm, căn bản không biết rằng chuyện gì xảy ra:

- Mau lái xe!

Từ miệng nói ra, một ít máu đen tuyền lại từ trong miệng hắn chảy ra, người thường nếu đã bị vết thương thể này, chỉ sợ sớm đã chết tại trận, nhưng sức sống của Đài Đà cũng thật đáng sợ.

- Chít chít!

Ngay khi Cát Tira Phan nổ máy xe, Mao Đầu không biết khi nào đã chạy lại đây, đột nhiên chạy xuống vách đá, ngay sau đó trong miệng lại phát ra một tiếng kêu thảm, chiếc xe cũng xông lên trước.

- Mao Đầu, trở về!

Tuy rằng Mao Đầu muốn diệt cỏ tận gốc, nhưng Diệp Thiên vẫn sợ nó có cái gì sơ xuất, theo tiếng gọi của Diệp Thiên, Mao Đầu nhẩy đi ra từ cửa kính xe, lên đến trước người Diệp Thiên.

- Chít chít ...

Nâng móng vuốt bên phải, Mao Đầu hưng phấn thét chói tai về phía Diệp Thiên.

- Đây... Mau ... mau ném!

Diệp Thiên vừa nhìn xuống, nhất thời hai mắt đăm đăm, thiếu chút nữa không ngăn chặn cổ độc giữa ngực và bụng, bởi vì ở trong tay Mao Đầu, rõ ràng là một con người.

- Đi, trở về!

Nhìn thấy xe ô tô đã chạy qua đoạn đường núi, Diệp Thiên cũng không có tâm tư đuổi theo, ruột đứt ra, ngũ tạng vỡ vụn, mắt lại bị Mao Đầu lấy mất một con người, Diệp Thiên không tin Đài Đà còn có thể sống được?

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 322

Suy Luận

Tả Gia Tuấn sống chết còn chưa biết, cái vật thể không phải người cũng không phải quỷ kia cũng không biết tình huống ra sao, rắn hổ mang Kim Cương Vương có lẽ cũng chưa đi khỏi biệt thự, hơn nữa, cổ độc trong ngực và bụng Diệp Thiên cũng chưa được đẩy ra.

Lúc này Diệp Thiên có muốn đuổi theo giết Đài Đà, cũng là có lòng không đủ lực, hướng chi tánh mạng sư huynh hẳn còn quan trọng hơn giết Đài Đà nhiều.

Trở lại đại sảnh lúc này như một đồng hồ hỗn độn, Diệp Thiên phát hiện, con rắn hổ mang Kim Cương Vương nằm chết ở ngay cửa đại sảnh, đầu rắn rõ ràng có một dấu răng, tự nhiên là kiệt tác của Mao Đầu.

- Chít chít... Chít chít!

Nhìn thấy thi thể con rắn, Mao Đầu từ vai Diệp Thiên lúi xuống, hai móng vuốt bắt lấy rắn hổ mang Kim Cương Vương dài đến hơn hai mét kia, kéo ra ngoài cửa hướng thụ.

Trong đại sảnh là một đồng hồ hỗn độn, nền đất như là bị đảo lộn một lần. Lại cả máu tươi và mùi hôi thối đầy đất, làm cho người ta nhìn thấy mà buồn nôn.

Diệp Thiên nhìn thấy đầu tiên là người tên A Hoa, hẳn lúc này đã hoàn toàn không còn hơi thở, sát khí trên người tất cả đều phân tán đi, nhưng khiến người khác thấy khủng bố nhất chính là, cái thân thể cứng như sắt thép kia, chẳng biết tại sao đã bắt đầu thối rữa.

Diệp Thiên đi ra ngoài chỉ ngần ngừ bảy tám phút, tay cánh A Hoa lúc đó bắt lấy Yên Nguyệt Dao lúc này đã lộ rõ xương cốt trắng.

Thấy vậy, Diệp Thiên mơ hồ có chút hiểu được, người này hẳn là bị thuật pháp luyện chế thành, kỳ thật sự sống sớm không còn, chính là nhờ vào bí thuật mà còn tồn tại.

Diệp Thiên một đao chém nó thành hai đoạn, chẳng khác gì phá hủy sự cân bằng bí thuật trong cơ thể nó, khiến cho sát khí mất hết, nên biến thành bộ dạng này.

Đối với những bí thuật trong độc thuật, Diệp Thiên cũng thấy có chút sợ hãi, hẳn đạt được cảnh giới luyện khí Hóa Thần, mà còn cần sử dụng toàn lực mới có thể giết chết người này. Có thể thấy được độc thuật có thể danh chấn Đông Nam á, cũng không phải hư danh.

- Sư huynh, sư huynh?

Trong đầu suy nghĩ, nhưng bước chân Diệp Thiên cũng không dừng lại, đến nơi vừa rồi Tả Gia Tuấn nằm, Diệp Thiên cũng phát hiện nơi đó đã không có một bóng người.

- Diệp Thiên, huynh... huynh ở trong này!

Theo tiếng gọi của Diệp Thiên, từ sau ghế sofa hiện lên một bàn tay, Diệp Thiên vội vàng chạy tới, thấy khuôn mặt Tả Gia Tuấn lúc này thật vàng vọt.

- Sư huynh, không cần nói gì...

Diệp Thiên đưa tay bắt lấy tay phải Tả Gia Tuấn, hai ngón tay giờ giờ trước mặt, lòng hấn vốn đang như lửa đốt nhất thời phóng bùng lóng.

Tuy rằng nhìn qua thấy Tả Gia Tuấn rất thê thảm, kỳ thật ngũ tạng của hắn chỉ bị một ít tổn thương rất nhỏ, khi trúng đòn của Đài Đà, Tả Gia Tuấn vận công tự động bảo vệ mình.

So sánh với tổn thương nội tạng, thương thế nói cánh tay của Tả Gia Tuấn ngược lại nghiêm trọng hơn, một quyền kia của sống vất vương sức nặng thật lớn, xương cánh tay của Tả Gia Tuấn đã xuất hiện vết rạn.

Diệp Thiên lấy bình sứ từ trong túi ra, đổ ra hai viên thuốc to như Long Nhân, trực tiếp nhét vào trong miệng Tả Gia Tuấn, sau đó đứng dậy rót một chén nước, bảo Tả Gia Tuấn nuốt viên thuốc xuống.

Hai viên thuốc này chính là hai viên thuốc cuối cùng mà năm đó lão đạo sĩ để lại, năm sáu phút trôi qua, sắc mặt Tả Gia Tuấn đã chậm rãi xuất hiện một tia hồng hào.

Diệp Thiên đờ Tả Gia Tuấn đến trên ghế sa lon, sau khi ngồi xuống, về mặt then thùng nói:

- Sư huynh, thực xin lỗi, là đệ khinh thường địch!

Tuy rằng Diệp Thiên khá coi trọng Đài Đà, cũng làm nhiều công tác chuẩn bị, nhưng cũng chính vì những chuẩn bị này, lại khiến Diệp Thiên thả lỏng cảnh giác kẻ địch.

Diệp Thiên vẫn nghĩ, mình có thể khởi động Cửu Cung tuyệt sát trận pháp bất cứ lúc nào, vậy khôn Đài Đà hai người, cho nên khiến cho sư huynh phải giao đấu cùng sống vật vương.

Nhưng Diệp Thiên không thể ngờ, sống vật vương hoàn toàn không thể xem như người, một chiêu đã khiến cho Tả Gia Tuấn bị trọng thương.

Điều này cũng không thể trách Tả Gia Tuấn học nghệ không tinh, chính là Diệp Thiên giao đấu với sống vật vương lúc sau, vô ý cũng đã hít vào một chút độc, đến bây giờ vẫn còn bị hấn dùng chân khí áp chế ở ngực bụng.

- Diệp sư đệ, chuyện này... Chuyện này không trách đệ, chúng ta có tâm, đối phương chắc gì đã có ý!

Tả Gia Tuấn biết Diệp Thiên nói là chuyện không nhanh chóng mở ra trận pháp, khoát tay áo, nói:

- Cho dù chúng ta sớm khởi động trận pháp, cũng sẽ có một hồi ác chiến cùng bọn họ...

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, nhưng cũng hiểu rõ, từ lúc sống vật vương xuất hiện, đến vật thể trong tay Đài Đà kia, không biết là vật chất gì làm thành mà có thể hấp thu sát khí, trận pháp đã không thể dùng để đối phó với Đài Đà.

- Người đó cũng không biết chúng ta thông hiểu trận pháp, tại sao lại có nhiều chuẩn bị như vậy nhỉ?

Diệp Thiên đi tới cửa, cầm lên thứ Đài Đà mang tới, nhất thời nhíu mày, có chút cảm giác phỏng tay liền ném xuống đất.

Tả Gia Tuấn nhìn thấy hành động của Diệp Thiên, không khỏi hỏi:

- Diệp sư đệ, làm sao vậy?

- Sư huynh, đây là thứ làm từ da người!

Trên mặt Diệp Thiên hiện ra tràn đầy căm ghét, hẳn tuy rằng không hiểu thủ đoạn trong độc thuật, nhưng trong cổ thuật cũng có tà thuật, hẳn lại được biết.

- Sư đệ, đệ nói sư phụ năm đó từng đánh tổn thương Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây?

Tả Gia Tuấn đột nhiên hỏi.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Vâng, theo như lời sư phụ, Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây có lẽ không quá lợi hại như vậy, nhưng vì sao thủ đoạn của Đài Đà nhiều như vậy?

Lý Thiện Nguyên mặc dù không nói ti mi chuyện giao đấu với Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây năm đó, nhưng đại khái chính là lấy trận pháp vây khốn Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, sau đó thành linh đánh một chương sau lưng hắn.

Nhưng Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây cũng phóng xuất ra côn trùng cắn được Lý Thiện Nguyên một phát, sau đó dùng bí thuật trốn khỏi pháp trận, hai người giao thủ cũng coi như cả hai đều bị thương.

Nhưng hôm nay nếu không phải Diệp Thiên phát uy, trận tranh đấu này quả thực chính là nghiêng về một phía, đây cũng là điều Diệp Thiên vẫn không có lời giải đáp.

- Diệp sư đệ, đây là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường!

Tả Gia Tuấn nghe vậy nở nụ cười, nhìn Diệp Thiên nói:

- Sư đệ, đệ có thể bị hỏ hai lần cùng một việc hay không?

- Sư huynh, ý huynh nói... sau khi Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây trở lại Thái Lan, liền đặc biệt tiến hành nghiên cứu trận pháp của chúng ta sao?

Diệp Thiên nghe vậy nhất thời tinh ngộ, vỗ đầu nói tiếp:

- Những thủ đoạn này của Đài Đà, thật đúng là để khắc chế Cửu Cung tuyệt sát trận!

Vật thể sống vật vương kia, căn bản không có lỗi suy nghĩ của người, trận pháp đối với hắn mà nói chỉ là chuyện cười.

Mà thứ có thể hấp thu sát khí bằng da người trong tay Đài Đà, tới một mức độ nào đó có công hiệu như pháp khí, có thể khiến cho Đài Đà không bị sát khí quấy nhiễu, như vậy, Cửu Cung tuyệt sát trận khởi động hay không, thật là không quan trọng.

Diệp Thiên nói không sai, năm đó, sau khi Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây bại dưới tay Lý Thiện Nguyên, trở lại Thái Lan liền bắt đầu nghiên cứu kỳ môn pháp trận của Trung Quốc.

Nhưng trận pháp uyên thâm, ẩn hàm Ngũ Hành Bát Quái Chu Dịch, Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây căn bản là tìm không ra cách thức.

Nhưng Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây cũng là một vị độc thuật kỳ tài, nếu không thể lý giải được, vậy sẽ dùng biện pháp khác phá giải.

Cách khác của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây chính là chế ra thứ có thể hấp thu sát khí từ da người, sau đó lại đi khắp cả Đông Nam Á, tìm kiếm phương pháp luyện chế cho được sống vật vương.

Có thể nói, mấy năm nay Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây luôn luôn nhằm vào pháp trận của Trung Quốc mà tiến hành nghiên cứu, mà Đài Đà đi theo hắn thời gian lâu nhất, nên chuyện trận pháp của Diệp Thiên không thể tấn công Đài Đà, cũng là có nguyên do.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên cũng là thấy lạnh cả người, Lão hòa thượng Thái Lan thật là đáng sợ, nếu vài năm trước sư phụ gặp hắn, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn.

Tả Gia Tuấn cũng nghĩ thông suốt, trong miệng thờ dài:

- Sư đệ, trên đời này người tài nhiều, chúng ta... cũng chỉ như ếch ngồi đáy giếng!

- Sư huynh dạy bảo chí phải!

Diệp Thiên hơi rùng mình, vội vàng gật gật đầu, nghĩ cẩn thận mà nói, từ khi hắn tiến vào đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần, trong lòng liền sinh ra một loại cảm giác kiêu ngạo, chưa từng nghĩ thiên hạ to lớn kia, lại có rất nhiều cao thủ.

Những thứ không nói đâu xa, năm đó Lý Thiện Nguyên cũng tiến vào tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần, bằng không cũng không thể

sống đến hơn một trăm hai mươi tuổi, chỉ là trong tay thiếu thuật pháp truyền thừa nên điểm này không bằng đệ tử mà thôi.

Lý Thiện Nguyên như thế, khó nói rằng trên đời này không có cao nhân nào tiếp tục tiến vào luyện khí Hóa Thần. Nhưng Diệp Thiên có được thuật pháp truyền thừa rồi, cũng có lúc thật sự tự cao tự đại.

Trải qua trận chiến này, cũng làm cho tâm tính Diệp Thiên xảy ra một chút thay đổi, ít đi một chút cậy là người trẻ tuổi mạnh mẽ, trong lòng nhiều thêm một chút kính sợ đối với thế giới khó lường này!

Nhìn thấy Diệp Thiên trầm tư không nói, Tả Gia Tuấn cho là hắn còn đang tự trách, mở miệng khuyên giải nói:

- Sư đệ, đừng nghĩ chuyện này nữa, đúng rồi, Đài Đà sao rồi? Đệ chặn được hắn lại không?

Tả Gia Tuấn biết thực lực Diệp Thiên, mình không thể giữ chân Đài Đà được, không có nghĩa là Diệp Thiên cũng không thể.

- Sư huynh, hắn ở bên ngoài có người tiếp ứng, hắn trốn thoát rồi!

Diệp Thiên nghe vậy có chút hồ thẹn, nghĩ một chút nói:

- Nhưng hắn bị đệ lôi mất khúc ruột, ngũ tạng cũng bị tổn thương, hắn là sống không quá ba ngày!

Diệp Thiên một chương kia chính là dùng hết toàn lực, không giữ lại chút nào, đừng nói cơ thể Đài Đà cứng chắc, cho dù dùng mờ giảm bớt lực, Diệp Thiên cũng nắm chắc làm cho ngũ tạng hắn vỡ vụn.

- Diệt cỏ không để lại rễ, Diệp sư đệ, đi gọi điện thoại cho A Đình, nhất định phải giữ Đài Đà ở lại Hồng Kông!

Diệp Thiên chỉ đi theo sư phụ bốn ba giang hồ vài năm, nhưng Tả Gia Tuấn thanh danh hiện tại lớn như vậy đều là chính mình cố gắng, kinh nghiệm giang hồ hơn xa so với Diệp Thiên, trên đời này chỉ có người chết mới có thể làm người ta yên tâm.

- Vâng, đệ liền gọi điện thoại, nơi này cũng cần cho người ta dọn dẹp một chút...

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, trong lòng cũng có chút không yên.

Diệp Thiên thực sự không phải là chưa thấy qua máu người, tương phản, trong tay hắn đã có không ít mạng người, nhưng đều là dùng thuật pháp mà giết người, chết nhiều hơn nữa thì cảnh sát cũng tìm ra dấu vết của hắn.

Nhưng lần này có thể không giống như những lần đó, trong phòng khách này máu me be bét, nếu như bị cảnh sát Hồng Kông phát hiện, Diệp Thiên nhất định có thể gặp rắc rối.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 323

Giải Quyết Hậu Quả Êm Đẹp

A Đinh, mang vài người tới thu dọn biệt thự...

Điện thoại kết nối được, Diệp Thiên nói thẳng:

- Cần người có kinh nghiệm, nơi này không được hay ho lắm!

Lúc này đại sảnh là một đồng hồ hỗn độn, nhất là thi thể bị chia làm hai nửa kia, làm cho người ta nhìn vào mà khiếp sợ, Diệp Thiên đúng là sợ nói không rõ ràng, nếu A Đinh mang hai bảo mẫu đến quét tước vệ sinh thì thật phiền toái.

- Tôi ... tôi hiểu!

A Đinh gật gù đầu, bọn hắn trước kia trong bang hội đánh nhau nhiều, thiếu cánh tay gãy cẳng chân là chuyện thường tình, xử lý chuyện như vậy cũng rất có kinh nghiệm.

- Đúng rồi, cho người đi thăm dò tin tức Đài Đà, đừng cho hắn còn sống mà rời khỏi Hồng Kông!

Mặc dù Diệp Thiên có thể nắm chắc Đài Đà sống không nổi, nhưng chưa thấy thi thể hắn thì trong lòng tự nhiên không an tâm.

- Sao... sao hắn ... hắn ta lại chạy thoát?

A Đinh nghe vậy có chút kinh ngạc, trong mắt hắn Diệp Thiên là nhân vật thần tiên, sao lại để người chạy mất?

- Được rồi, làm việc đi, có tin tức báo cho tôi biết một tiếng!

Diệp Thiên cũng hiểu rõ, có kết quả này, hắn cũng cảm giác mất mặt.

Nhưng thường xuyên đi ở bờ sông nào có giầy nào không ướt? Giang hồ hung hiểm cũng không thể tùy tiện nói, có thể nổi danh trong giang hồ trên vạn người, không có một người nào, không có một nhân vật nào là đơn giản.

- Sư huynh, đệ chờ huynh về phòng nghỉ ngơi chút đã, A Đinh tới nhanh thôi.

Cúp điện thoại rồi, Diệp Thiên đỡ Tá Gia Tuấn lên đến tầng hai, còn hấn lại trở lại phòng khách thu hồi Yên Nguyệt đao, nhắm mắt ngồi ở trên ghế sa lon.

Ước chừng qua 20' sau, Diệp Thiên đột nhiên ngẩng đầu lên, một ngụm hắc khí trong miệng văng ra ngoài, không khí ở quanh người Diệp Thiên, nhất thời tỏa ra mùi tanh hôi.

Diệp Thiên đứng dậy, mở toàn bộ cửa sổ phòng khách, cho mùi hôi thổi bay đi, mặc dù chất độc đã bị hấn không chế nhưng đối với những người thường mà nói, vẫn có một chút lực sát thương.

- Vật thể không ra người không ra ma quỷ này thật sự là lợi hại!

Diệp Thiên lúc này tu luyện đã đến độ nóng lạnh bất xâm, trăm tà không ảnh hưởng, nhưng vẫn không tránh khỏi ảnh hưởng kia.

Vừa bức chất độc ra, Diệp Thiên chợt nghe tiếng chuông cửa vang lên, đi ra phòng khách, thấy A Đinh mang theo bốn năm người trẻ tuổi vào sân.

- Tôi... lúc chạng vạng trời mưa to, người của tôi đã mất dấu, thật sự là xin lỗi!

Đi đến trước mặt Diệp Thiên, vẻ mặt A Đinh tỏ ra xấu hổ, nếu không phải Diệp Thiên gọi điện thoại cho hấn, hấn thật không biết Đài Đà đã cùng Diệp Thiên giao đấu.

- Không có việc gì, không trách ông, Đài Đà hiện đang ở nơi nào?

Diệp Thiên khoát tay áo, chuyện này ngay cả huynh đệ hấn đều bị thiệt thòi không nhỏ, A Đinh phái đi những người đó, có thể còn sống đã là may mắn.

A Đinh nhìn trộm Diệp Thiên, thật cẩn thận nói:

- Tôi... tôi vừa nhận được tin tức, có một chiến thuyền buôn lậu của Thái Lan đột nhiên rời đi, tôi nghĩ, Đài Đà có thể... có thể đang

ở trên chiếc thuyền đó.

- Chạy trốn?

Diệp Thiên nghe vậy sùng sốt, lắc lắc đầu, nói:

- Được rồi, thu dọn phòng khách đi, và nói với Đường lão gia một tiếng, sàn nhà cũng cần sửa chữa.

- Thiếu gia, không sao đâu, Đường lão gia nói, ngài hủy căn nhà này cũng chẳng sao!

A Đỉnh cười làm lạnh đáp một câu, xoay người nhìn về phía mấy người hấn mang đến, quát:

- Còn thất thần cái gì hả? Theo ta đi vào thu dọn bên trong thật sạch sẽ...

- Anh Đỉnh, vị kia là ai vậy?

Mấy người tới cùng A Đỉnh diện mạo hung ác, thoạt nhìn không giống lương thiện, nhìn thấy A Đỉnh khách khí với Diệp Thiên như vậy, mở miệng hỏi một tiếng, bọn họ đều cảm thấy tò mò.

Phải biết rằng, năm đó A Đỉnh chính là tay đấm nổi danh Hồng Kông này, tuy rằng hơn mười năm trước liền gác kiếm rửa tay, theo một vị đại lão rời khỏi giang hồ, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng chút nào đến địa vị hấn trong giang hồ.

Nhưng một vị đại lão thần tượng như vậy, lại cung kính trước mặt một thanh niên như Diệp Thiên, trong lòng những người này đều có chút không phục.

- Ít nói nhảm thôi, chuyện không nên hỏi đừng hỏi, nhanh lên, đi vào!

A Đỉnh trừng mắt nhìn người nọ một cái, dẫn đầu mấy người đi vào phòng khách.

- Mấy anh em ta cái gì chưa thấy qua chứ! Cần chúng ta đến thu dọn sao?

Một thanh niên trên tay có hình xăm con rồng bữu môi, đi theo A Đỉnh vào trong.

- Đây... đây...

Tiến vào đến phòng khách, tất cả mọi người trợn tròn mắt, đá cẩm thạch tất cả đều vỡ vụn, máu me chảy đầy đất, một mùi tanh tươi làm cho người ta thấy buồn nôn.

Mà khung bố hơn cả chính là, ở chính giữa phòng khách, một thi thể đang nằm ngang, lúc mới vào, những người đó đều tưởng hai thi thể, nhưng nhìn kỹ, mới biết là một người bị chia làm hai mảnh.

Không biết là nguyên nhân gì, thi thể này bị người ta dùng một đao chém thành hai đoạn, da thịt đã bắt đầu phân hủy, rất nhiều chỗ đều có thể nhìn thấy rõ xương cốt trắng, làm cho người ta nhìn không được mà thấy ớn lạnh.

Tuy rằng những người này từng thấy qua máu người, nhưng trên mặt cả đám vẫn biến sắc, người mới vừa nói mấy câu kia, lại còn gất gao lấy tay bịt miệng, hấn sợ chính mình há miệng ra sẽ nôn ra mất.

- Đùng đứng ngu ngốc như thế! Nhanh lên, thu dọn sạch sẽ!

A Đinh cũng bị những thứ trong phòng khách làm cho hoảng sợ, nhưng rất nhanh liền phản ứng lại được, chỉ bảo mấy người trẻ tuổi làm việc.

Thu dọn trong hơn hai giờ, lại dùng nước đổ đầy phòng khách bảy tám lần, sau đó phun một chút nước hoa, mùi tanh tươi trong phòng khách mới xem như tiêu mất hết.

Cầm hai cái túi đựng thi thể từ trong phòng khách lui ra, mấy người thanh niên vốn mang về mặt kiêu ngạo, lúc này sắc mặt trắng bệch, nhìn Diệp Thiên như gặp ma quỷ.

Không nói nền đá cẩm thạch bị hư hỏng như là bị xe lửa nghiền qua, chính là vết đao trên xác chết, khiến cho mấy người thanh niên này cũng chưa thể hiểu được, Diệp Thiên đến tận cùng là người như thế nào mà một đao chém người thành hai mảnh.

Vốn cho là ngày thường mình thực uy phong, nhưng so với trận chiến hôm nay nhìn thấy, bọn hắn quả thực tựa như là đứa trẻ trước mặt ông nội vậy.

Phất tay ý bảo mấy người trẻ tuổi kia rời khỏi biệt thự trước, A Đinh đi đến trước mặt Diệp Thiên, hỏi:

- Thiếu gia, đều thu thập xong rồi, Đường lão gia bảo tôi hỏi ngài, sáng mai ông ta có thể tới được chưa?

Chuyến đi lần này của Diệp Thiên việc chính là vì đối phó Đài Đà, đối phương hiện đã đại bại chạy trốn, nguy hiểm giống như không còn, Đường Văn Viễn còn bản khoản chuyện nhờ Diệp Thiên tìm giúp thi hài người bạn cũ.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Ngày mai không được, khi tôi chưa thông báo, mọi người đừng tới.

Không biết vì cái gì, tuy rằng Đài Đà đã không còn đe dọa nữa, nhưng trong lòng Diệp Thiên vẫn có một chút bất an.

Hắn nói không rõ nguy cơ này đến từ phương nào, nhưng trong lòng cũng có một dấu hiệu, hơn nữa rất mãnh liệt, mức độ nguy hiểm này không thể thấp hơn Đài Đà.

Sau khi suy nghĩ một chút, Diệp Thiên nhắc A Đinh:

- Trong khoảng thời gian này, nên thắt chặt bảo vệ một chút, đừng cho tạp vụ gì đó đến nơi này.

Sau chuyện với Đài Đà, Diệp Thiên không dám khinh thường, những thứ không nói đâu xa, nếu không phải có được Yển Nguyệt đao, hẳn thật không cách nào làm gì được vật thể không ra người không ra ma quỷ kia.

- Tôi hiểu, thiếu gia!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trong lòng A Đinh cũng rùng mình.

Lúc trước biết rõ Đài Đà sẽ tới, Diệp Thiên cũng cho người nói lỏng bảo vệ, trước mắt đối phương bị Diệp Thiên đánh bại, lại cần tăng cường bảo vệ, chẳng lẽ là có địch thủ lợi hại hơn đến?

A Đinh biết những chuyện thế này hẳn không thể nhúng tay vào, lập tức cũng không còn nhiều lời, mang người của hắn lui ra ngoài, nhưng sau khi rời khỏi biệt thự, A Đinh cũng sắp xếp mấy huynh đệ trong bang hội, đến thay thế mấy bảo vệ trước căn biệt thự.

Nước biển đen như mực, một con thuyền hàng đang nhấp nhô trên biển, không ngừng đi lên.

Đài Đà nằm ở trong khoang thuyền của thuyền hàng, cả người đều run rẩy, miệng vết thương ở bụng và mắt tuy rằng đã được băng bó, nhưng máu tươi vẫn không ngừng chảy ra bên ngoài, nhuộm đỏ nửa dưới người hắn.

Cát Tira Phan đứng ở trước giường, trong mắt tràn đầy kinh hãi và bất đắc dĩ.

Khi hấn lái xe rời khỏi núi Thái Bình, Đài Đà còn tỉnh táo bảo hấn đi tới cảng, vừa lúc thuyền hàng của Bạt Đạt còn chưa rời đi, Đài Đà xông lên thuyền hàng giống như hung thần ác sát, buộc Bạt Đạt lái thuyền, nhanh chóng rời Hồng Kông.

Nhưng lên thuyền được hơn một giờ sau, Đài Đà đã không ổn, miệng nói mê sảng, đến giờ lại ngất lịm, bất tỉnh, cả người run lên giống như bị kinh phong ở trên giường.

Cát Tira Phan thật đúng là rất sợ Đài Đà chết như vậy, ở Thái Lan, địa vị của độc sư cực cao, mà Đài Đà lại là đệ tử của Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đại sư, nếu chết một cách khó hiểu như vậy, hấn căn bản là nói không nên lời.

- Đài đà đại sư, ngài thế nào?

Nhìn thấy trên giường Đài Đà đột nhiên chuyển người, Cát Tira Phan vội vàng tiến đến tai hấn, hỏi.

- Ta... Ta không ổn rồi!

Đài Đà chỉ còn lại một con mắt, chậm rãi mở ra, hít sâu một hơi, hai tay chống đỡ thân thể ngồi dậy, nhưng một động tác đó, lại khiến máu trong miệng hấn phun ra, kèm theo một khối nội tạng.

- Cát Tira Phan, trở lại Thái Lan, người nói cho sư phụ của ta, ta bị Diệp Thiên giết chết, hấn thông hiểu kỳ môn trận pháp, tu luyện không thua gì sư phụ ta, xin sư phụ báo thù cho ta!

Vết thương ở bụng đối với Đài Đà mà nói cũng không phải trí mạng, chủ yếu là một chưởng cuối cùng của Diệp Thiên, khiến tâm mạch và ngũ tạng của hấn vỡ vụn, nếu đổi lại là người thường, chỉ sợ đi không nổi ba bước đã chết rồi.

Còn Đài Đà đã được tu luyện yô-ga cao cấp, đã đạt tới cảnh giới rất cao, lục phủ ngũ tạng luyện thành một mạch, đừng nhìn hấn béo ụt ịt, kỳ thật khung xương toàn thân đều có thể gấp khúc lại bất cứ lúc nào, cơ năng gần như đạt tới trình độ biến thái, nên mới có thể chống đỡ đến giờ.

Máu tươi từ con mắt bị mất của Đài Đà chảy tràn xuống, khuôn mặt mấp mạp thoát nhìn giống như ma quỷ, cả kinh, Cát Tira Phan liền tiếp lui về phía sau, đến khi lưng đụng vào ván gỗ trên khoang thuyền mới thôi.

- Đại... Đại sư!

Bỗng nhiên nhìn thấy ngũ quan và máu bên trong cơ thể Đài Đà chảy ra giống như con rắn nhỏ, Cát Tira Phan đánh bạo thử hơi thở của Đài Đà, cũng không còn chút hơi ấm nào nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 324

Sát Thủ (P1)

Ở Thái Lan, trong sơn cốc bốn mùa như mùa Xuân, thân thể cao lớn của Đai Đà nằm ở chính giữa sơn cốc, da thịt cả người rũ xuống, nhìn qua như là một núi thịt.

Tuy rằng lúc này thời tiết nóng bức, nhưng trên thi thể Đai Đà không biết bôi lên một lớp gì, mà không có dấu hiệu thối rữa, ngược lại mơ hồ có mùi thơm.

Ở bên cạnh thi thể Đai Đà, Tụng Sai và Cát Tira Phan đang cúi đầu đứng ở trước mặt một vị lão hòa thượng, ngay cả mí mắt cũng không dám nhấc lên.

Lão hòa thượng này không cao, chỉ khoảng một mét sáu, cả người gầy trơ cả xương, ánh mắt tựa hồ có chút mờ, nhìn người khác mà cảm giác như không hề nhìn.

- Cát Tira Phan, chuyện là như người nói sao?

Ánh mắt ảo hòa thượng có chút đục nhìn về phía Cát Tira Phan, mang trên mặt nụ cười hiền lành, toàn thân đều lộ ra bên ngoài một hơi thở từ bi như Phật, điều này cũng làm cho Cát Tira Phan nhẹ nhàng thở ra.

Phải biết rằng, lão hòa thượng này, chính là người có địa vị cao nhất nhì Thái Lan, quốc vương nhìn thấy hắn cũng phải hành lễ, người thường ở trước mặt hắn căn bản không dám ho.

- Quốc sư, Cát Tira Phan nói đều là thật, Đai Đà đại sư bảo tôi chuyển nói với ngài, người giết ông ấy tên là Diệp Thiên, thông hiểu kỳ môn trận pháp.

Nói tới đây, Cát Tira Phan mạnh mẽ quỳ xuống, trán chạm đất nói:

- Đại... Đại sư còn nói, người nọ tu luyện, không... không kém gì ngài!

Nghe được Cát Tira Phan nói vậy, nụ cười trên mặt Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây trở nên thân thiết, nhưng ánh mắt của hắn cũng chỉ nhìn vào xác chết.

Đài Đà là người đệ tử kung nhất của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây, tuy rằng bởi vì luyện công làm cho thân thể mập, nhưng cơ duyên trùng hợp đã luyện được yô-ga Ấn Độ đến cực hạn.

Mà trình độ độc thuật của Đài Đà cũng cực cao, chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến vào đến hàng ngũ độc sư hàng đầu, là truyền nhân đặc ý của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây.

Nhưng Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây đại sư không thể ngờ, người đệ tử mà hắn rất kỳ vọng lại chết trong tay người khác, hơn nữa nội tạng cả người đều tan nát, chết thê thảm vô cùng.

Tuy rằng Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây đã qua tuổi chín mươi, sớm thấy nhiều chuyện sinh ly tử biệt, nhưng đối mặt thi thể người đệ tử đi theo chính mình gần nửa thế kỷ, thì trên mặt ông ta cũng lộ ra bi thương không hề che dấu.

Qua chừng hơn mười phút sau, Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây rốt cục cũng không nhìn thi thể đệ tử nữa, thản nhiên nói:

- Cát Tira Phan, Tụng Sai, vì sao Đài Đà đã chết, các ngươi còn sống nhỉ?

Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây chậm rãi ngẩng đầu lên, khí thế cả người lập tức thay đổi hoàn toàn, giống như là từ một khối gỗ mục đột nhiên biến thành một thanh kiếm sắc bén.

Nhất là ánh mắt mờ đục của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây, lúc này trở nên dị thường sắc bén, trên người ông lão gần trăm tuổi tràn đầy khí thế làm cho người ta run sợ.

- Quốc sư tha mạng!

Tuy rằng bình thường Tụng Sai nghe được đều là người trong nước khen ngợi Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây đại sư, nhưng trong lòng hắn rõ ràng, độc sư không ai là không đáng sợ, đang cười trở mình sẽ giết người, là chuyện quá bình thường.

- Mệnh lệnh Đài Đà các ngươi không dám làm trái, chẳng lẽ ta bảo hai ngươi chết, các ngươi không làm sao?

Trên mặt lão hòa thượng lộ ra vẻ tươi cười kỳ quái, nói với Tụng Sai mấy câu thực khó hiểu.

- Quốc sư tha mạng, quốc sư, a...!

Tụng Sai còn đang cầu xin, chợt thấy Cát Tira Phan quý ở bên cạnh hắn nghiêng đầu sang chỗ khác, cười cười với mình rất quý dị, mà ngay khi Cát Tira Phan tươi cười còn chưa dứt, một viên nhãn cầu của hắn, bụp một tiếng nổ tung.

- A ... a, đôi mắt của tôi!

Đến lúc này, Cát Tira Phan mới ý thức được chuyện xảy ra với mình, há mồm kêu rên, thanh âm thê lương của hắn không ngừng vang lên khắp trong sơn cốc.

- Tôi... Tôi không muốn chết, tôi không muốn chết!

Tụng Sai không thể tiếp tục kèm chế sợ hãi trong lòng, đứng lên liều mạng chạy ra ngoài sơn cốc.

Nhưng vừa mới chạy ra được 10m, cả người Tụng Sai lao mạnh về phía trước, sau một cơn run rẩy, thân thể liền trở nên cứng đơ, một con rắn nhỏ bằng ngón út, cả người màu xanh biếc, từ chân Tụng Sai chui ra.

Thấy hai người này đều kêu thảm và chết đi, người trung niên hơn 40 tuổi đứng ở sau Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tô Tây, mở miệng nói:

- Thầy, hay là con đi Hồng Kông một chuyến, báo thù cho Đài Đà sư huynh? !

Người trung niên dáng người rất cao, chừng một mét tám lăm, nếu không phải bị nắng làm khuôn mặt sạm đen, rất khó khiến cho người ta nghĩ hắn có quan hệ với người Thái Lan.

- Thiên Long, con không phải đối thủ của người nọ!

Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tô Tây đại sư xoa tay, ngẩng đầu nhìn lên trời, thanh âm có chút trống rỗng nói:

- Năm đó ta chỉ là căn cứ trận pháp ấy, hao phí mấy chục năm khổ công, chế ra đồ từ da người có thể phá giải pháp trận và con sống vật vương, không ngờ rằng quốc gia kia lại vẫn có cao nhân thuật pháp khác.

Từ những thương tổn trong ngũ tạng của Đài Đà, Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đại sư có thể thấy được, khi đối phương đánh trúng lưng đệ tử, trong chường lực vào trong cơ thể Đài Đà còn có âm sát khí.

âm sát khí này so với sức công kích của chường lực còn lớn hơn, khiến sự sống của Đài Đà chỉ trong một thời gian ngắn liền đoạn tuyệt, nếu không như thế, với công lực của Đài Đà khi tu luyện yô-ga, cho dù chết, cũng có thể chống đỡ được đến lúc thấy mặt mình.

Nghe được Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây nói vậy, Thiên Long có chút không cam lòng hỏi:

- Thầy, vậy trơ mắt nhìn Đài Đà sư huynh chết sao?

Thiên Long là đồ đệ nhỏ nhất của Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây, nhưng hấn đi theo sư phụ không lâu, đã sáng lập một thế lực ở Đông Nam á.

Ở Tam Giác Vàng cùng với rất nhiều vùng thế cục căng thẳng, đều có thể nhìn thấy bóng dáng người của Thiên Long, nhưng cực ít có người biết hấn là người Thái Lan, hơn nữa còn là đệ tử.

- Đương nhiên là không, ba năm, nhiều nhất ba năm, ta sẽ đi dạy bọn họ thế nào kỳ môn thuật pháp!

Khi Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đại sư nói chuyện, ánh mắt nhìn về phía tòa nhà trong sơn cốc.

Trong tòa nhà đó, Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đại sư đang nuôi một “người”, chỉ chờ mình tìm được đủ dược liệu chế tạo sống vật vương, có thể luyện chế ra sống vật vương hoàn mỹ vô khuyết.

Mà khi đó, hấn sẽ một lần nữa trở lại Trung Quốc, tuy rằng kẻ địch năm đó có lẽ sớm đã chết, nhưng hung thủ sát hại đệ tử của mình và đệ tử của kẻ địch năm đó, Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đại sư sẽ không bỏ qua.

Sân bay quốc tế Hồng Kông là một sân bay vận chuyển hành khách bận rộn thứ ba toàn cầu, hằng ngày có rất nhiều người làm ăn và du khách từ các nơi trên thế giới đi vào Hồng Kông, tiến hành các hoạt động thương mại và du lịch.

Không giống những sân bay nội địa phần lớn đều là người phương Đông, trong sân bay Hồng Kông phần lớn là người Tây Phương, một chuyến bay từ Mĩ đến Hồng Kông hạ cánh xuống, một người phương Tây tướng mạo binh thường đi xuống máy bay.

- Thật sự là một thành thị xinh đẹp!

Nhìn thoáng qua sân bay này, Georgie Kader lộ ra vẻ tươi cười, đi theo dòng người đi xuống máy bay, Georgie Kader cũng không ra khỏi sân bay ngay, mà là đi tới chỗ vận chuyển hàng hóa.

Hai ngày trước, Georgie Kader từng gửi vận chuyển một đám máy móc nguyên kiện tới Hồng Kông, lúc này cảm hoá đơn nhận hàng, Georgie Kader với dáng người cao rất dễ dàng nhận ra tiền đến bên tủ gỗ nhận hàng.

Dùng xe nâng nâng thùng hàng lên xe tải đã đặt trước, Georgie Kader đi tới một khu biệt thự nghỉ dưỡng nhỏ nằm ở một hòn đảo của Hồng Kông, nơi này có rất nhiều biệt thự nhỏ cho thuê tạm thời, chuyên cung cấp cho những người du khách nhiều tiền thuê ở.

Hồng Kông là một thành thị rất phát triển, các quy định cũng khá mờ, máy móc của Georgie Kader thực dễ dàng được thông qua.

Nếu như khu biệt thự Diệp Thiên đang ở có thể thỏa mãn mọi yêu cầu của khách, khu nghỉ dưỡng này cũng là như thế.

Khi Georgie Kader trình giấy tờ hấn đã đặt trước căn biệt thự kia xong, cái thùng hàng khá nặng được nhân viên công tác chuyển vào trong ga-ra biệt thự.

Sau khi chi 100 đôla tiền boa, Georgie Kader được cam đoan hấn tuyệt đối sẽ không bị bắt luận kẻ nào quấy rầy, sự thật cũng là như thế, biệt thự Cerrada, nơi này là một vùng trời độc lập.

Ném túi mang bên mình vào trong phòng, Georgie Kader đi tới ga ra, sau khi mở nắp thùng hàng, một số thiết bị máy móc dài ngắn không đồng nhất hiện ra trước mặt của hấn.

Georgie Kader ngồi xổm người xuống, sau khi nhặt lên tại nơi đó ống tuýp cùng với các loại đồ cổ quái, năm phút đồng hồ sau, một khẩu súng dài ước chừng hai mét, hiện ra giống như vừa được làm ảo thuật trên tay hấn.

- Súng yêu, mang mày đến nơi đây thật sự thực không dễ dàng nhỉ?

Nhìn thấy khẩu súng ngắm này, trên mặt Georgie Kader lộ ra vẻ tươi cười, thoải mái huyết sáo, để hoàn thành nhiệm vụ ám sát đáng giá tới một trăm ngàn đôla, công tác chuẩn bị của hấn giai đoạn trước cũng mất mười vạn đôla.

Georgie Kader cho rằng phí tổn đó là bắt buộc, đầu tiên súng là sinh mệnh của một sát thủ, hấn tin tưởng khẩu súng này sẽ làm bạn với mình năm sáu năm.

Mặt khác Georgie Kader cho rằng, công tác chuẩn bị cẩn mật, là một trong những bí quyết thành công trong cái nghề bọn hắn làm, sơ xuất một chút, sẽ dẫn đến nguyên nhân thất bại thậm chí là chí tử với mình.

Georgie Kader cũng không sợ khoản đầu tư này không trở lại, đối với sát thủ đứng thứ ba thế giới mà nói, từ khi hắn tiếp nhận nhiệm vụ này, Diệp Thiên cũng đã là một người chết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #000080;"> <span style="font-size: 0.8em; color: #000080;"> </span></div>  
</div></pre>
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SÚ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 325

Sát Thủ (P2)

Georgie Kader quốc tịch Mỹ, nhưng trên thực tế cũng là người Yugoslavia, trong thế chiến II, cha hắn từng là người lãnh đạo vệ binh Yugoslavia.

Nhưng vì nhiều nguyên nhân, cuối cùng cha hắn tới Mỹ định cư, Georgie Kader được sinh ra ở đó, chính là cái tên hắn vẫn mang dấu ấn Yugoslavia.

Ở Mỹ, công dân nước Mỹ được phép giữ súng ống, lúc còn nhỏ Georgie Kader đã được cha hắn hun đúc thú chơi súng, từ các loại súng cổ đến vũ khí tự động hiện đại nhất, hắn đều thành thạo cực kỳ.

Chiến tranh Mỹ - Việt sắp chấm dứt, những năm bảy mươi, Georgie Kader mới mười tám tuổi đi tới Việt Nam, từ một người mê súng ống đến thực sự dùng súng trên chiến trường, hắn đã chứng kiến nhiều máu và lễ rửa tội.

Nhưng sau khi chiến tranh chấm dứt, rất nhiều người trở lại sau chiến tranh lại cảm thấy cực đoan, không thích ứng đối với cuộc sống an nhàn thoải mái, sau hai năm ở chiến trường Việt Nam, Georgie Kader trở thành người như thế.

Làm công nhân bình thường ở một công ty trong vài năm, Georgie Kader ngẫu nhiên có một cơ hội, ma xui quỷ khiến nhận lời một vị phú hào thuê, giúp hắn ám sát một đối thủ cạnh tranh trên thương trường.

Giết người, cảm nhận lại cái cảm giác khoái cảm, cộng với tiền thù lao dày cộp, khiến Georgie Kader một lần nữa tìm ra mục tiêu của đời hắn, hắn rất nhanh trở lại công việc ban đầu.

Nơi nào có người đều có tranh đấu, đối với rất nhiều người mà nói, làm cho một thân thể mất đi linh hồn, thường thường là cách giải quyết vấn đề tốt nhất, cho nên sát thủ liền trở thành lựa chọn tốt nhất cho những người có tiền, từ những năm tám mươi, Georgie Kader cũng đã nổi danh là tài năng trẻ trong thế giới sát thủ.

Nhưng Georgie Kader cũng rất cẩn thận, hơn nữa hắn có kinh nghiệm trình thám vô cùng phong phú, mười mấy năm qua cho tới bây giờ chưa ai biết tướng mạo và tên thật của hắn, cho nên hắn được gọi bằng biệt hiệu: U Linh.

Làm sát thủ gần hai mươi năm, những người mà chết dưới tay Georgie Kader đã vượt qua ba trăm, trong đó từng xảy ra vụ hãm giết một lúc hơn mười người, trong nghề sát thủ, bài danh của hắn cũng vì thế mà được ở vị trí thứ ba.

Điều này là bởi vì Georgie Kader không làm vụ nào dưới một trăm ngàn đôla, nếu không bài danh của hắn sớm đã có thể đạt tới hàng đầu, “U Linh” - cái danh xưng này, trong giới sát thủ cũng ý nghĩa là tử vong.

Thương thức một hồi khẩu súng ngấm, Georgie Kader lại quay lại đồng máy móc nguyên kiện kia tìm kiếm tổ hợp lại, sau một lát, một khẩu súng lục lại hiện ra trên tay hắn.

Đối với một sát thủ mà nói, bọn hắn coi trọng nhất chính là tính bí ẩn và một phát súng trí mạng, cũng không theo đuổi uy lực súng ống phải lớn, ngược lại những thứ nhỏ gọn, dễ dàng mang theo càng được bọn họ xem trọng.

Cuối cùng, trong đồng máy móc nguyên kiện, Georgie Kader lại lấy ra hơn hai mươi viên đạn.

Đem vài thứ đó vào trong biệt thự, Georgie Kader dùng một dao nhọn cắt một mảnh dưới tấm nệm dày, sau đó đem súng ngấm đã được tháo dỡ và những viên đạn giấu vào đó.

Làm xong tất cả chuyện này, Georgie Kader vỗ vỗ tay, thay đổi một bộ trang phục, thân nhiên ra khỏi biệt thự, lên xe thuê từ sân bay Hồng Kông đi lang thang.

Núi Thái Bình đương nhiên là điểm đến của Georgie Kader, hắn lên đỉnh núi ngắm cảnh và quan sát thật lâu, lại cố ý lấy lý do lạc đường để đi vào khu biệt thự.

Đương nhiên, khi mới lái đi vào được gần ba mươi mét, Georgie Kader đã bị bảo vệ trị an lễ phép mời đi ra ngoài, biện pháp bảo vệ chặt chẽ khiến Georgie Kader hơi cảm thấy có chút phiền toái.

Bởi vì biệt thự của Đường Văn Viễn nằm dưới sườn núi, cả tòa biệt thự đều bị triển núi và cây cối rậm rạp che chắn, nghĩ đến chuyện tìm kiếm được một địa điểm thích hợp bắn tia từ đỉnh núi hiển nhiên là không thể nào.

Đối với khó khăn trước mắt, Georgie Kader cũng không có để ý, hắn từng ám sát một vị tù trưởng quân phiệt Châu Phi, ở nơi tràn

đầy muỗi độc và sâu trong rừng gần một tháng, điều kiện Hồng Kông so với nơi đó vẫn hơn gấp trăm lần.

Đêm đó lúc trở về, Georgie. Tạp Đức người mua một cái hộp, ngày hôm sau lại lần nữa thuê một chiếc xe, đi lại gần núi Thái Bình, nhưng lần này, sự chú ý của hắn cũng đặt vào mấy chiếc xe ở trong khu biệt thự.

Chuyện xảy ra với Đài Đà đã qua một tuần, thời gian này Tả Gia Tuấn vẫn dưỡng thương trong biệt thự, cùng Diệp Thiên ở chung một tuần, hắn cũng được lợi rất nhiều, từ Diệp Thiên học được rất nhiều thuật pháp thất truyền.

Lại được Diệp Thiên cho phương thuốc và những viên thuốc cuối cùng của lão đạo sĩ, thương thế của Tả Gia Tuấn cũng đã khôi phục khá nhiều, nhưng cánh tay kia bị thương gân cốt, phỏng chùng cần hai ba tháng mới có thể giao thủ cùng người khác.

Lúc này đá cẩm thạch bên trong phòng khách cũng đã bị xúc đi, Đường Văn Viễn vốn muốn cho công nhân tạm làm một sàn gỗ nhưng cũng bị Diệp Thiên đuổi ra ngoài, thế cho nên hiện tại mặt nền chính là một tầng xi-măng.

Những ngày này trong phòng khách Diệp Thiên đã giảng giải thuật pháp công phạt cho Tả Gia Tuấn, Tả Gia Tuấn mở miệng nói:

- Diệp Thiên, hôm nay đến nhà của huynh một chút đi?

Sư đệ tới Hồng Kông, làm sư ca đương nhiên cần khoản đãi một trận, nhưng không biết vì cái gì, Diệp Thiên luôn không chịu đi ra khỏi biệt thự một bước, cũng không cho Đường Văn Viễn tới.

Nghe được lời mời của Tả Gia Tuấn, Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Sư huynh, đệ cảm giác có chút không ổn, chuyện này vẫn chưa xong, vẫn nên chờ một vài ngày rồi nói sau!

Tu luyện tới cảnh giới này, Diệp Thiên đã có giác quan thứ sáu ngoài thị giác, thính giác, khứu giác, vị giác, xúc giác đối với nguy hiểm đã vượt qua thường nhân.

Mặc dù nói là không xem được mệnh cho mình, nhưng năng lực dự cảm, dự phán, cũng khiến Diệp Thiên luôn cảm thấy có chút không ổn, tựa hồ nguy cơ chưa được giải trừ.

Diệp Thiên cũng muốn cho Tả Gia Tuấn về nhà nghỉ ngơi điều dưỡng, tranh lại bị liên lụy, nhưng Tả Gia Tuấn không chịu buông tha cơ hội đi theo Diệp Thiên học tập thuật pháp, nói cái gì đều không muốn rời đi, Diệp Thiên cũng đành chịu.

Hiện tại Tả Gia Tuấn mời Diệp Thiên về nhà hắn, Diệp Thiên cũng không thể đáp ứng, với những nguy hiểm ngày đó khi tranh đấu cùng Đái Đà mà nói, nếu là người thường, nhất định là phơi thây tại chỗ.

Tả Gia Tuấn nghe ra ý của Diệp Thiên, lập tức dùng tay trái hung hăng vỗ ở trên bàn trước mặt một cái, cả giận nói:

- Tổng gia thực sự quá đáng, Diệp Thiên, bằng không ta đi Mĩ tìm Tổng Vi Lan, nói cho bà ấy biết đi?

Tả Gia Tuấn có địa vị khá cao trong giới người Hoa trên thế giới, có con đường có thể liên hệ với Tổng Vi Lan, hắn không tin một người mẹ nhìn thấy con trai của mình bị người đuổi giết, còn có thể thờ ơ?

Diệp Thiên nghe vậy lắc lắc đầu, nói:

- Quên đi, sư huynh, hắn là bà ấy không biết chuyện này, những chuyện chính mình có thể giải quyết, đừng gây phiền lòng người khác.

Trước khi Diệp Thiên đến Hồng Kông đã trao đổi qua với cha hắn, hắn muốn thông qua cha mình thông báo với mẹ chuyện Tổng Hiểu Long, nhưng Diệp Đông Bình nói cho hắn một chuyện, cũng khiến Diệp Thiên bỏ qua ý nghĩ này.

Đó là năm 1998, các lãnh đạo cao cấp của quốc gia có sự thay đổi, một thời gian sau, Tổng Hạo Thiên – người đứng đầu Tổng thị, có lẽ sẽ phải rời khỏi trung tâm quyền lực của quốc gia, mang đến một loạt biến hóa với Tổng gia.

Mất đi quyền lực, tài sản của Tổng gia ở quốc nội lại sớm chuyển giao cho quốc gia, tương lai Tổng gia ra sao, là chuyện Tổng Hạo Thiên nhất định phải lo lắng.

Mà Tổng Vi Lan đang nắm giữ tài chính của tập đoàn Tổng thị ở nước ngoài, vào lúc này liền trở nên rất trọng yếu, bà đang tiến hành một loạt chuẩn bị, muốn cho con trai sau này được quang minh chính đại làm chủ Tổng thị.

Cho nên thời điểm này, Diệp Thiên cũng không muốn khiến mẹ phải lo lắng thêm về việc này, hơn nữa hắn cũng sợ Tổng Hiểu Long chó cùng rứt giậu, bị Tổng Vỹ Lan biết được những chuyện hắn làm, sẽ bắt lợi cho bà.

Mặc dù Diệp Thiên đoán mười phần chắc, nhưng hắn còn quên quan hệ của Tổng Vi Lan và Tổng Hiểu Long.

Tổng Vi Lan nuôi Tổng Hiểu Long từ nhỏ, tình cảm với hắn rất sâu, mà Tổng Hiểu Long lại giỏi về diễn kịch, biểu hiện trước mặt

Tổng Vĩ Lan có tình có nghĩa, hơn nữa năng lực xông pha, luôn luôn được Tổng Vĩ Lan xem trọng.

Lần trước Tổng Hiểu Triết bị tai nạn xe, Tổng Vĩ Lan cũng cất cử người phụ trách ở quốc nội, cũng không phải hoài nghi đối với Tổng Hiểu Long, mà là không muốn làm cho Tổng gia tham gia quá sâu, cũng là vì làm chuẩn bị cho con trai sau này có thể thuận lợi tiếp nhận tập đoàn tài chính Tổng thị.

Bên trong tập đoàn Tổng thị ở nước ngoài, một vài lão Tổng gia đã bị Tổng Vĩ Lan chậm rãi thu phục, có điều bà không thể ngờ rằng, người chính mình nuôi nấng như con - Tổng Hiểu Long, luôn không từ một thủ đoạn nào đối phó Diệp Thiên.

Còn Đỗ Phi thi đã bị Diệp Thiên nhắc nhở, không cần đem chuyện Tổng Hiểu Long tìm Đài Đà này nói cho bất kỳ một người nào trong Tổng gia, cho nên đến hiện tại, những chuyện Tổng Hiểu Long làm cũng không bị tiết lộ ra ngoài.

- Diệp Thiên, trốn tránh cũng không phải cách hay, hay là... huynh thay đệ đi Mỹ một chuyến, giải quyết tên đó luôn?

Nhìn thấy Diệp Thiên không đồng ý cách làm của mình, Tả Gia Tuấn nghĩ tới biện pháp rút củi dưới đáy nồi, dựa theo lời Diệp Thiên, việc này đều là do Tổng Hiểu Long làm, chính mình hạ Tổng Hiểu Long đi, không phải liền thiên hạ Thái Bình sao?

- Điều này cũng đúng là một cách...

Diệp Thiên nghĩ một chút, giương mắt nhìn Tả Gia Tuấn đang buộc chặt cánh tay vào tấm gác, lắc lắc đầu nói:

- Sư huynh, chuyện này không vội, chờ qua một thời gian ngắn đệ tự đi, cũng đến Hồng môn tổng bộ xem sao!

- Huynh bị thương không nặng mà ...

Tả Gia Tuấn biết Diệp Thiên lo lắng thương thế của mình, đang muốn nói chuyện, điện thoại trên bàn vang lên.

- Ô, tôi biết, Đường tiên sinh, cảm ơn ông!

Đơn giản nói vài câu qua điện thoại, Tả Gia Tuấn cúp máy, lúc sau nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Là Đường Văn Viễn gọi tới, hôm nay ông ta bảo đầu bếp của khách sạn Phú Lệ Hoa đến làm cơm Tây đưa tới.

Tuy rằng người không thể đến, nhưng Diệp Thiên mỗi ngày ba bữa, Đường Văn Viễn đều tuyển chọn nguyên liệu tốt nhất mà nấu

ăn, còn mời đầu bếp nổi tiếng của khách sạn nấu rồi đưa tới.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 326

Sát Thủ (P3)

Lão Đường thật đúng là có tâm, Diệp Thiên, đồ ăn của khách sạn Phú Lệ Hoa cũng không tệ.

Ở với Diệp Thiên trong biệt thự của Đường Văn Viễn nơi này, Tả Gia Tuấn cơ hồ đã được nếm qua đồ ăn của tất cả các khách sạn nổi tiếng nhất Hồng Kông, tuy rằng hẳn không phải thấy hiếm lạ, nhưng từ chỗ rất nhỏ này cũng có thể nhìn ra Đường Văn Viễn coi trọng Diệp Thiên như thế nào.

Khách sạn Phú Lệ Hoa là tài sản của Lão Đổ Vương Phó Lão Dung, năm nay vừa mới bị tập đoàn Lệ Tân thu mua thành công ty cổ phần, từng là khách sạn hiện hách nhất Hồng Kông một thời, ở tầng cao nhất trong khách sạn còn có một phòng ăn buffe lớn nhất Hồng Kông.

Khách sạn Phú Lệ Hoa không những nổi tiếng về đồ ăn Trung Quốc, mà còn nổi tiếng với những món âu do những đầu bếp người nước ngoài nấu, ở Hồng Kông thanh danh rất là vang dội.

Nghe Tả Gia Tuấn nói vậy, Diệp Thiên bĩu môi, nói:

- Lão Đường đang sợ đệ không giúp ông ta đây mà.

Tả Gia Tuấn nghe vậy sùng sốt, nhìn về phía Diệp Thiên hỏi:

- Sư đệ, cũng nhìn ra đại nạn của lão Đường qua vài năm nữa sao? Đúng rồi, có phải đệ giúp ông ta điều dưỡng thân thể hay không?

Xem bói hỏi quẻ, Tả Gia Tuấn cũng học được từ Lý Thiện Nguyên tám phần, từ ba năm trước đây hẳn đã biết Đường Văn Viễn sẽ sinh bệnh nặng trong vài năm tới, kháng đỡ không qua có lẽ sẽ mất mạng.

Nhưng lần này nhìn thấy Đường Văn Viễn, Tả Gia Tuấn cũng phát hiện, những dấu vết màu đen trên mặt Đường Văn Viễn đã giảm

bớt rất nhiều, phong chùng mấy năm tới cũng vô bệnh vô tai họa, vậy đại nạn ước chừng lùi về phía ba năm.

Thấy vẻ mặt tò mò của Tả Gia Tuấn, Diệp Thiên cười nói:

- Ở Bắc Kinh đệ bày Tứ Hợp Viện thành Tụ Linh Trận, lão Đường xem như được thơm lây, nhưng sau này xảy ra sự cố, không chắc đã dễ dàng vượt qua, đến lúc đó chúng ta tận lực ra tay giúp ông ta!

Ăn tượng của Diệp Thiên đối với Đường Văn Viễn không tồi, tiền hấn có chính là từ chỗ ông ta mà có được, hiện tại còn làm nhà mới của người ta biến thành chiến trường, coi như lại mang ơn.

- Há? Tụ Linh Trận hiệu quả tốt như vậy sao? Có thời gian huynh nhất định phải đi xem...

Nghe được Diệp Thiên giải thích, vẻ mặt Tả Gia Tuấn đầy khát khao, nghĩ một chút nói tiếp:

- Sư đệ, chờ lần này trở về, mang huynh đến mộ sư phụ một chuyến đi, huynh cũng muốn thấp nén hương cho sư phụ...

- Được, đệ cũng sắp phải đến thăm sư phụ.

Nói đến Lý Thiện Nguyên, Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuấn đều trầm mặc, hai người đều nhớ sư phụ, thời gian trôi qua, hoài niệm về lão đạo sĩ trong lòng bọn họ cũng thân thiết hơn.

Diệp Thiên lắc lắc đầu đứng dậy, nói:

- Người đã qua đời, kẻ sống vẫn phải sống như vậy, sư phụ nếu có thể biết hai chúng ta gặp nhau, nói vậy cũng sẽ thực vui mừng, sư huynh, đừng suy nghĩ nhiều, đệ đi lên lầu nhìn xem Mao Đầu thế nào!

Không biết có phải do ngày đó nuốt ăn quá nhiều độc trùng của Đài Đà hay không, sau khi làm thịt rắn hổ mang Kim Cương Vương, Mao Đầu đột nhiên cứ ngủ say, đến hiện tại đã ngủ suốt một tuần.

Nếu không phải quan sát thấy khí cơ Mao Đầu vững vàng, Diệp Thiên liền mang theo nó đi tìm bác sỹ thú y, nhưng hàng ngày Diệp Thiên vẫn đẩy vào trong cơ thể cho nó một chút sinh khí, sợ xảy ra vấn đề gì.

Diệp Thiên lên lầu không bao lâu, bên ngoài phòng khách liên vang lên tiếng chuông cửa, Tả Gia Tuấn nhìn đồng hồ ở trên tường phòng khách, hơi hơi nhíu mày, thời gian đưa cơm hôm nay, chậm 20'so với bình thường.

Nhưng Tả Gia Tuấn cũng không nghĩ nhiều, đứng dậy ra cửa chính phòng khách, mở cửa ra, một chiếc xe lộng lẫy của khách sạn đang dừng ở trước cửa.

Ở trong xe có một giá để đồ ăn, chia làm năm tầng, mặt trên bày đầy các loại chén đĩa, từng chén đĩa đều dùng nắp che đậy thích hợp, mặt khác còn có một bình rượu vang.

Bên cạnh bàn ăn là một gương mặt Tây, nhìn thấy Tả Gia Tuấn đi ra, hành một cái lễ kiểu thân sĩ, dùng tiếng Anh nói:

- Tiên sinh, tôi là Richardson, đầu bếp chính của khách sạn Phú Lệ Hoa, đây là bữa tối mà Đường tiên sinh đặt!

- Đầu bếp? Phục vụ tận nơi à? Từ khi nào thì đưa cơm lại cần đầu bếp tự mình đưa đến thế?

Thấy người ngoại quốc tướng mạo xấu xí trước mặt này, chân mày Tả Gia Tuấn cau lại, ngày thường những người đưa cơm phần lớn đều là phục vụ của khách sạn, chưa từng có đầu bếp nào đến tận nhà.

- Tiên sinh, là như vậy, đêm nay cũng có tước sĩ Rust đặt cơm khách sạn chúng tôi, cho nên mới chậm một chút, bọn họ chuẩn bị tiệc tối một chút, làm đầu bếp chính, tôi phải tới tỏ lòng xin lỗi ngài!

Người trung niên tức thời lộ ra một bộ mặt như thật có lỗi, mà trong miệng hần nhắc tới tước sĩ Rust, cũng làm cho sắc mặt Tả Gia Tuấn trùng xuống, bởi vì hần cũng biết người kia mới từ Anh tới mấy ngày hôm trước.

Rust là một vị buôn bán rượu nho người Anh rất nổi tiếng, từ tổ tông mà được thừa kế tước vị tước sĩ, Rust rất thích văn hóa Đông Phương, hàng năm đều đến Hồng Kông ở một thời gian ngắn.

Mỗi lần chỉ cần Rust đi vào Hồng Kông, cũng sẽ tổ chức dạ hội, mời các nhân vật nổi tiếng Hồng Kông tham gia, Tả Gia Tuấn cũng đến qua vài lần, nên hần cũng coi như quen biết, cũng biết tính cách người này.

Hiểu đầu đuôi sự tình, Tả Gia Tuấn tránh đường, nói:

- Được rồi, vào đi, không cần xin lỗi, đợi lát nữa giảng giải cho khách của tôi những thức ăn này là được!

Ở rất nhiều khách sạn nước ngoài, nếu khách tán thưởng hoặc là cảm thấy bất mãn với món ăn, đầu bếp chính đều phải đi ra tỏ vẻ cảm tạ hoặc giải thích.

Nếu như là yếm hội tư nhân, đầu bếp lại càng nhận được nhiều lời ca ngợi của khách, biết rõ tập tục người ngoại quốc, Tả Gia Tuấn cũng không có hoài nghi gì.

- Cảm ơn ngài khoan dung, tiên sinh, bữa ăn tối hôm nay nhất định sẽ làm cho ngài thỏa mãn.

Nghe Tả Gia Tuấn nói vậy, trong lòng Georgie. Kader rốt cục thở dài nhẹ nhõm một hơi, hơn hai mươi năm làm sát thủ, khiến cho hắn có một loại cảm ứng đặc biệt đối với nguy hiểm.

Nhìn từ trên người ông lão này, hắn phát giác được một cảm giác nguy hiểm cực độ, nếu không phải nhiều năm được huấn luyện cùng kinh nghiệm, Georgie Kader vừa rồi chắc chắn vì căng thẳng mà bị phát giác quá nhanh.

Tuy rằng Georgie Kader có thể nắm chắc sẽ xử lý được người này, nhưng là sát thủ cao cấp nhất trên thế giới, Georgie Kader chỉ giết mục tiêu không ai trả tiền khi bắt đắ dĩ.

Mặt khác Georgie Kader thù chung cho rằng ám sát là kỹ thuật sống quan trọng, sau khi giết người cần phải không để lại bất cứ dấu vết gì rời đi, đó mới là một lần ám sát thành công, mới không hổ danh hiệu sát thủ đứng thứ ba thế giới.

Nếu giết chết ông lão trước mặt này, không chừng liền rút dây động rừng, khiến mục tiêu ẩn náu đi. Phải biết rằng, khu nhà cấp cao giống như thế này, nhất định là có tầng hầm tránh né nguy hiểm tồn tại, như vậy ngược lại chính là sôi hồng bông không.

Vì chờ đợi cơ hội này, Georgie đã lên kế hoạch một tuần.

Hai ngày trước, thấy chiếc xe của khách sạn đưa cơm đến khu nhà cấp cao, Georgie nghĩ ra một cách ám sát Diệp Thiên, hắn mất hai ngày, nghe trộm điện thoại đưa cơm từ mấy khách sạn nổi tiếng nhất Hồng Kông.

Ngày hôm qua, biết được khách sạn Phú Lệ Hoa được đặt làm cơm cho Diệp Thiên, khi nhân viên khách sạn đến, Georgie đi đến núi Thái Bình tạo dựng vụ tai nạn xe cộ, mấy nhân viên khách sạn lúc này đều đang ngất mê man.

- Sư huynh, cơm chiều đưa tới rồi à?

Bàn ăn được đẩy mạnh đến phòng khách, Diệp Thiên cũng từ trên lầu đi xuống, Mao Đầu tuy rằng vẫn ngất mê bất tỉnh, nhưng khi huyết vững vàng, cũng làm cho hắn nhẹ nhàng thở ra.

- Ô? Hôm nay như thế nào chỉ có một người đến?

Thấy người mang đồ ăn đến đội mũ đầu bếp, Diệp Thiên không khỏi lặng đi một chút. Phải biết rằng, hắn và Tả Gia Tuấn ăn đều nhiều, thông thường bằng bảy tám người ăn, đưa com ít nhất đều là ba bốn người.

- Mấy người kia ở chỗ trước sī Rust, đầu bếp của bọn họ đưa đồ ăn tới trước.

Tả Gia Tuấn giải thích cho Diệp Thiên, lại không phát hiện mắt Diệp Thiên đã hơi hơi híp lại.

Là một sát thủ, kỹ năng cơ bản và là tối trọng yếu là học được cách che dấu sát ý của mình, mà Georgie Kader đúng là cao thủ trong đó, hắn thực hưởng thụ nhìn mục tiêu của mình mang vẻ tươi cười cùng khó hiểu, chết ở trong tay chính mình.

Lúc này Georgie Kader thật sự coi mình trở thành đầu bếp của khách sạn Phú Lệ Hoa, nhưng Georgie Kader không biết, sát khí trên người hắn là không thể tiêu trừ, cũng đang bán rẻ thân phận của hắn.

Từ không hiểu gì đến trở thành truyền nhân của Ma Y, Diệp Thiên cho dù không sử dụng thuật pháp, cũng có thể thấy được khí âm dương, oán khí dày đặc quán quanh cơ thể Georgie Kader, làm sao có thể đào thoát ánh mắt của hắn?

- Tiên sinh, đây là beluga trứng chế thành trứng cá muối, nó sẽ làm ngài cảm nhận được mỹ vị cao cấp nhất...

Georgie Kader cũng không biết thân phận của mình đã bị Diệp Thiên xem thấu, lúc này hắn đang chỉ vào một đĩa các muối có một tầng trứng cá đặt ở trên bàn com.

Sau khi mở ra cái nắp, một đĩa trứng cá tròn như những viên bi mượt mà, ánh sáng màu trong trẻo trong suốt, hơi hơi bóng lên hiện ra trước mặt Diệp Thiên.

Georgie Kader lấy hai khối đá giữ lạnh trong bát, chia đĩa thành hai nửa phân biệt đặt ở trước mặt Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn, nói:

- Hai vị tiên sinh, món trứng cá muối này được chế biến chưa đầy 20', mời hai vị mau chóng thưởng thức, nếu không hương vị của nó sẽ giảm xuống!

Là sát thủ cao cấp nhất trên thế giới, Georgie Kader không đơn giản chỉ biết giết người, đối với hưởng thụ những thứ vật phẩm hay trang sức xa hoa tuyệt đối có thể được xưng là chuyên gia, lúc này giới thiệu cũng cứ thao thao bất tuyệt, không chút sai lầm.

- Ô, vậy cũng nên ném thử...

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nhưng khi hắn thấy sư huynh dùng tay trái không bị thương cầm thìa lên, vội vàng nói:

- Sư huynh, có mỹ vị như thế này không thể thiếu rượu được, huynh mở bình rượu vang ra đi.

- Hạnh ha, sư đệ, uống rượu không cần vội, đệ không biết, trứng cá muối này chính là không thể để lâu, ăn hết món này tiếp tục uống rượu!

Khiến Diệp Thiên không nghĩ tới chính là, Tả Gia Tuấn thích nhất chính là trứng cá muối này, làm sao còn muốn uống gì rượu?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 327

Kịch Độc

Trúng cá muối tuy rằng hiếm và đắt đỏ, nhưng Tả gia tuần cũng thường xuyên ăn, nhưng còn món beluga trứng chế thành trứng cá muối giống trước mắt này, chính là thực phẩm cao cấp nhất, ngay cả hần cũng thật lâu mới có thể ăn được.

- Diệp Thiên, ném thừ trước đã, lát nữa lại tiếp tục uống rượu, nếu Champagne thì tốt quá.

Trúng cá muối để càng lâu, vị trở nên càng kém, Tả Gia Tuần cũng không khách sáo với Diệp Thiên, cầm lấy thìa liền chuẩn bị ăn.

Nhìn thấy hành động của Tả Gia Tuần, đứng ở một bên, Georgie Kader lộ ra tươi cười, nói:

- Vị tiên sinh này nói không sai, tôi giúp hai vị mở chai vang, mọi người ăn trước đi!

Trong món trứng cá muối, Georgie Kader pha vào một hóa chất loãng, mùi trứng cá muối có thể che giấu được mùi của hóa chất này.

Phải biết rằng, hóa chất độc đó là một trong những chất độc đắt tiền nhất thế giới, so với thạch tín gì đó còn độc gấp trăm lần, nếu ăn vào từ miệng tiến vào cơ thể, nhất định bị mất mạng, tuyệt không thể sống sót.

Trong một tuần vừa qua, Georgie Kader đã lên kế hoạch thực hiện việc ám sát, chủ yếu đều ở chất kịch độc này.

Mất nhìn nhiệm vụ lần này của mình sắp hoàn thành, Georgie Kader khoan khoái vô cùng, chỉ cần Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuần ăn trúng cá muối, như vậy hần lại có thể hoàn thành một lần ám sát hoàn mỹ vô khuyết điểm.

Còn khách sạn Phú Lệ Hoa vì chuyện này mà sẽ bị oan, Georgie Kader tự nhiên sẽ không để trong lòng, phỏng chừng chờ người khác phát hiện ra thì thể hai người này thì hần sớm đã trở lại Mĩ rồi.

Thấy Tả Gia Tuần đã đem thìa đưa tới bên miệng, Diệp Thiên một phát bắt được cổ tay tay trái của hần, nói:

- Sư huynh, đừng nóng vội chứ, chờ rượu được mở đã, đệ nghĩ nên mời Richardson tiên sinh cùng nhau nhấm nháp mỹ vị hiếm có này!

Diệp Thiên không dám khẳng định bên trong trứng cá muối này có chất gì, nhưng khi nhìn vào món ngon vô cùng này, trong lòng hẳn lại có loại cảm giác run sợ.

Diệp Thiên có thể khẳng định, đĩa trứng cá muối được gọi là “Màu đen hoàng kim” này, độc tính to lớn Đài Đà chỉ sợ còn xa hơn, hơn cả rắn hổ mang Kim Cương Vương.

- Há?

Nhìn thấy Diệp Thiên ba phen mấy bận không để cho mình ăn này trứng cá muối, Tả Gia Tuấn cũng nổi lên lòng nghi ngờ, lập tức đẩy bát lại trên bàn, nói:

- Richardson tiên sinh, tôi thất lễ rồi, mời ngài xuống cùng hưởng dụng tác phẩm của ngài đi!

Ở trong các lễ nghi nước ngoài, khách có thể mời đầu bếp tài nghệ cao siêu cùng nhau ăn thức ăn hẳn nấu nướng ra, cho nên Tả Gia Tuấn mời cũng sẽ không có vẻ cao ngạo.

- Chuyện này... chuyện này không cần, phục vụ hai vị là vinh hạnh của tôi!

Đổi thành một trường hợp khác, Georgie Kader nhất định sẽ ngồi xuống hưởng thụ món trứng cá muối này, nhưng vào thời khắc này, đánh chết hẳn cũng không dám cho một miếng trứng cá muối vào đến miệng.

Georgie Kader nói chuyện mà sắc mặt không thay đổi, nhưng hai tay cũng dẫu về phía sau, thái độ Diệp Thiên làm cho hẳn cảm thấy một tia không ổn, dường như mình có chỗ nào đó làm lộ ra sơ hở.

- Ô, trên đời này luôn có nhiều người rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, Richardson tiên sinh, có phải như vậy hay không nhỉ?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, vẫn thong dong nhìn sát thủ trước mặt, đối phương có thể nghĩ ra cách giả làm như nhân viên đưa cơm đến ám sát hẳn, đích xác là ngoài dự liệu của Diệp Thiên, nhưng hẳn lại không biết sát khí đầy người của hẳn đã sớm bán rỏ thân phận của hẳn.

- Vị tiên sinh này, tôi không biết anh đang nói cái gì.

Georgie Kader bất động thanh sắc đáp một câu, tay phải đã nắm ở chuôi súng sau lưng, điều này làm cho hắn an tâm, lấy khả năng bắn của hắn, lại trong khoảng cách như vậy, nếu tiếp tục bắn không trúng Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn, thật hổ với danh sát thủ hàng đầu thế giới.

Nhưng lúc này, lực chú ý của Georgie Kader, chủ yếu đều đặt ở Tả Gia Tuấn trên người, nguy cơ hắn cảm ứng được, thì Tả Gia Tuấn là một nhân vật nguy hiểm cực độ, còn Diệp Thiên, thì không khác gì người thường.

- Diệp Thiên, nói gì vậy?

Tả Gia Tuấn vỗ bàn đứng dậy, nhìn thấy thái độ Diệp Thiên, hắn làm sao còn có thể không rõ?

- Tiên sinh, tôi khuyên ngài tốt nhất đừng nhúc nhích!

Trên mặt Georgie Kader lộ ra nét thâm hiểm, tay phải như tia chớp từ sau thắt lưng chìa ra, ở lòng bàn tay của hắn, rõ ràng là một khẩu súng ngắn.

Georgie Kader tuy rằng không hiểu tiếng Trung Quốc, nhưng nhiều năm sống trong nghề sát thủ, khiến hắn hiểu được một chuyện, đó chính là nói nhiều tất nói hớ, trên thế giới này, chỉ có người chết mới là an toàn nhất.

Cho nên tuy rằng ngoài miệng cảnh cáo Tả Gia Tuấn, kỳ thật tay phải vẫn rất chú ý đối với khẩu súng của hắn, hắn tin tưởng chỉ cần giải quyết được Tả Gia Tuấn, Diệp Thiên căn bản không thể hình thành gì uy hiếp cho hắn.

- Há? Sao... Tại sao có thể như vậy?

Ngay khi Georgie Kader chuẩn bị bóp cò bắn gục Tả Gia Tuấn, hắn đột nhiên phát hiện, ngón trỏ tay phải của mình không thể gấp khúc.

Không chỉ có như thế, trên người Georgie Kader bỗng nhiên cảm thấy một cơn lạnh, ngay sau đó toàn thân cứng còng, ngoài trong đầu còn có thể tiếp tục suy nghĩ, cơ năng thân thể đã hoàn toàn không nghe chỉ huy của hắn.

- Trung Quốc có câu là khách đến nhà tùy ý chủ, ông tới nhà của tôi, tôi mời ông ăn trứng cá muối, đây là tôi đãi khách, ông không

ăn, chẳng phải là không nề mặt mũi tôi?

Ngồi ở bên tay trái Georgie Kader, Diệp Thiên nở nụ cười, đứng lên lấy tay nhẹ nhàng đặt súng lục của Georgie Kader xuống.

Từ lúc lần đầu tiên nhìn thấy Georgie Kader, Diệp Thiên đã phát hiện thân phận của hắn.

Đối với sát thủ như vậy, chi cần không phải cự ly xa dùng súng ngắm mà ám sát mình, năm ba mét mà nói, trên thế giới này không có bất kỳ người nào có thể giết được hắn.

Vừa rồi Tả Gia Tuấn đứng dậy đã thu hút lực chú ý của đối phương, Diệp Thiên liền kháp chi bí quyết, đẩy âm sát khí vào trong kinh mạch Georgie Kader, tuy rằng người ngoại quốc không tin Đông y, nhưng lại không thể thay đổi kinh mạch của chính mình.

Diệp Thiên cũng có thể nói chút Anh ngữ, ý tứ của hắn cũng biểu đạt rất rõ, nhìn thấy Diệp Thiên nói giống như sấm khê động bên tai, Georgie Kader sợ chết khiếp đến nổi hồn phi phách tán.

- Không... cậu không thể như vậy, đây... Đây là mưu sát!

Đột nhiên Georgie Kader cảm giác miệng của mình nói được, nhất thời lớn tiếng hô lên, nhưng vừa nói ra miệng, hắn cũng cảm giác thực vớ vẩn, chính mình là một sát thủ thế nhưng đi chỉ trích người khác mưu sát mình?

Diệp Thiên dùng chiếc thìa múc một thìa trứng cá muối, cười hỏi:

- Vậy ông có thể nói cho tôi là người nào bảo ông tới giết tôi không?

- Không... Tôi cũng không biết cố chủ là ai?

Georgie Kader lắc lắc đầu, gất gao ngậm miệng lại, là một vị sát thủ cấp cao nhất, sau kích động lúc ban đầu, hắn chậm rãi bình tĩnh lại.

Sát thủ là không thể phạm sai lầm, phạm sai lầm có nghĩa sẽ tử vong.

Làm nghề này được một ngày, Georgie Kader đã có giác ngộ chuyện tử vong, chỉ là không nghĩ tới hắn đã ám sát rất nhiều người rất mạnh quốc tế mà chưa từng thất bại, vậy mà ở Hồng Kông, một cái nơi chật hẹp nhỏ bé như vậy lại thua đau.

- Tốt lắm, ông có thể đi chết đi!

Diệp Thiên mang trên mặt vẻ tươi cười, kì thực lửa giận trong lòng đã hoàn toàn thiêu đốt hẳn, kẻ giết người sẽ bị người giết, tuy rằng trước mặt người này chỉ là cái công cụ, nhưng Diệp Thiên lại không có thói quen buông tha bất kể kẻ đối thủ nào.

Thấy Diệp Thiên đưa thìa trứng cá muối đến bên miệng Georgie Kader, Tà Gia Tuấn vội vàng nói:

- Diệp Thiên, đợi chút, huynh có biện pháp hỏi ra lai lịch của hắn!

- Sư huynh, không cần, hắn chính là một sát thủ, đệ tin tưởng hắn thật sự không biết cố chủ là ai.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, tay trái như tia chớp cầm lấy cầm Georgie Kader kéo một cái, cái miệng của Georgie đang ngậm chặt, đành há ra.

- Tạm biệt, ông bạn!

Diệp Thiên không chút do dự đem thìa trứng cá muối để vào trong miệng Georgie Kader, thuận tay đem cằm của hắn đẩy lên, theo động tác của Diệp Thiên, trứng cá muối theo cổ họng Georgie Kader trượt đi xuống.

- Ặc Ặc ...

Khi thìa trứng cá muối trôi xuống, Georgie Kader ngồi ở ghế đã khôi phục năng lực hành động, nhưng lúc này đã quá muộn, dùng hai tay bóp chặt cổ họng của mình, đồng thời, Georgie Kader bắn cả người mang theo ghế dựa về sau, đổ trên mặt đất.

Độc tính chất độc này quả nhiên không hổ là thiên hạ độc nhất, Georgie Kader thậm chí cũng không kịp tự hỏi đã biết kiếp sống hơn bốn mươi năm chấm dứt, ngũ quan thất thời chảy ra màu máu đen, thân thể hơi hơi run rẩy hai cái, lúc sau hơi thở hoàn toàn không còn.

- Đây... Đây là độc dược?

Thấy bộ mặt dữ tợn của Georgie Kader trên mặt đất xuất huyết, Tà Gia Tuấn cũng tái người, nghĩ lại vừa rồi hắn thiếu chút nữa đưa thìa trứng cá muối vào trong miệng, trong lòng Tà Gia Tuấn nhất thời kinh hãi.

- Alo, A Đinh, ông dẫn người đến một chuyến nữa đi, đúng rồi, mang thêm đồ ăn lại đây!

Tả Gia Tuấn ngăn người há miệng, Diệp Thiên đã gọi điện thoại cho A Đinh, nhìn thấy Georgie Kader, cho dù những đồ ăn khác không có độc, Diệp Thiên cũng không dám ăn nữa.

- Thiếu gia, đây... Đây là có chuyện gì?

Hơn nửa canh giờ sau, A Đinh mang theo ba bốn người vội vàng chạy tới biệt thự, thấy Georgie dù đã chết thê thảm, trên mặt cũng không khỏi lộ ra khiếp sợ.

- Sát thủ, từ khách sạn Phú Lệ Hoa tới...

Diệp Thiên nói lại cho A Đinh chuyện đã xảy ra, chỉ vào trứng cá muối trên bàn, nói:

- Trứng cá muối này ông tìm người xét nghiệm đi, xem bên trong là chất độc gì?

- Tôi ... là chúng tôi sơ sót!

A Đinh mang về mặt xấu hổ, Diệp Thiên là do Đường Văn Viễn mời tới Hồng Kông, nơi này còn ở không được nửa tháng, thế nhưng liên tiếp bị hai lần tập sát, trị an Hồng Kông khi nào trở nên kém như vậy nhỉ?

- Không liên quan đến các ông, chuyện lần này cũng chỉ đến đây mới thôi.

Sau khi Georgie Kader chết, bóng ma trong khoảng thời gian này luôn luôn bao phủ ở trong lòng Diệp Thiên rất cục cũng tiêu tán.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 328

Pháp - Lữ - Tài – Địa

Sau khi hiểu được nguyên do sát thủ vào được tòa nhà, A Đình đưa thi thể và đồ ăn đi, còn xử lý như thế nào, cũng không cần Diệp Thiên quan tâm, dù sao thế giới này mỗi ngày đều có không ít người không hiểu ra sao cả mà mất tích.

Không bao lâu sau, đồ ăn mới cũng được đưa tới, mặc dù có chút vội vàng, nhưng vẫn không kém phần phong phú.

Trong khoảng thời gian này luôn luôn bị tập kích giết chóc quá nhiều, giải quyết được người nọ, Diệp Thiên như quặng đi được gánh nặng, tâm tình thoải mái không ít, tìm ra một bình rượu ngon mà mấy ngày trước A Đình đưa tới, uống cùng Tả Gia Tuấn.

Vài chén rượu uống xong, rót cục Tả Gia Tuấn kèm nên không nổi tò mò, hỏi:

- Diệp Thiên, làm như thế nào mà đệ phát hiện tên sát thủ kia?

Hơn hai mươi tuổi Tả Gia Tuấn đã đi tới Hồng Kông, lúc này đã sắp qua tuổi sáu mươi, mấy chục năm qua vào Nam ra Bắc, cũng coi là một người từng trải, hẳn cũng chưa hiểu Diệp Thiên làm như thế nào nhìn ra sơ hở của sát thủ kia.

Diệp Thiên cười rót đầy rượu vào chén của sư huynh, nói:

- Sư huynh, huynh có thể thấy dòng khí ở từng khu vực?

Tả Gia Tuấn gật đầu nói:

- Dương nhiên biết, không xem được phong thủy ở từng khu vực, huynh làm như thế nào xem phong thủy cho người ta được?

- Sư huynh, huynh xem phong thủy ở từng khu vực cần mở Thiên Mục xem âm dương, còn ở trong thuật pháp, có loại bí thuật có khả năng quan trắc sát khí của con người. Vừa rồi, cả người tên sát thủ kia âm sát quần quanh, đây đều là người chết bị hấn giết còn sót

lại, hẳn còn có thể có con đường sống sao?

Diệp Thiên nói đến Thiên Mục, nằm ở vị trí ấn đường trên mũi lên, từ ấn đường đi vào hai tác, có một thứ giống như quả thông, y học hiện đại gọi là não thất bên, có người nghiên cứu cho rằng, não thất bên trong cơ thể có võng mạc thoái hóa, có năng lực nhất định.

Thiên Mục khai thông, thấy âm dương là chuyện dễ dàng, trước bốn tuổi, trẻ con ra khỏi cơ thể mẹ không lâu, Thiên Nhân còn chưa hoàn toàn thoái hóa, thực dễ dàng nhìn thấy một số âm hàn mà người lớn nhìn không thấy.

Theo độ tuổi tăng trưởng, Thiên Mục hoàn toàn thoái hóa, liền rất khó nhìn thấy những âm hàn đó nữa, nếu muốn mở lại, nhất định cần tu luyện theo bí thuật tương quan.

Ở trong chốn kỳ môn giang hồ, mở Thiên Mục cũng không phải bí mật bất truyền, thầy phong thủy chân chính có truyền thừa, cũng có thể tạm thời mở ra Thiên Mục khi tìm Long huyết, để mà quan trắc hướng phân bố của khí âm dương trong thiên địa.

Thiên Mục ở đạo giáo cũng được gọi là mắt âm dương hoặc là mắt đoạt hồn. Nhưng thông thường đạo sĩ cũng sẽ không mở mắt âm dương, bởi vì mở ra sẽ hao tổn dương thọ bản thân.

Cho nên cho dù là thầy phong thủy, cũng chỉ có thể trong một thời gian ngắn mở ra mắt âm dương đi xem phong thủy khí hậu ở từng khu vực khác nhau, Tả Gia Tuấn đương nhiên sẽ không rời rãnh không có việc gì mà thấy người nào cũng mở ra Thiên Mục để quan sát âm dương trên người hẳn.

Ngoài tu luyện bí thuật, dân gian còn dùng Tát Mãn giáo ma pháp trận kết ấn qua nước mắt trâu, hoặc là nhờ thầy phong thủy kết ấn lá cây liễu, cũng có thể tạm thời mở ra mắt âm dương.

Mắt khác còn có một loại bệnh bẩm sinh đã có mắt âm dương, nguyên nhân phát bệnh chủ yếu là bởi vì Ngũ Hành trong cơ thể người bị bệnh bất thường, hoặc ngũ tạng có chỗ thiếu hụt bẩm sinh.

Những người này sẽ thường xuyên nhìn thấy một ít cảnh tượng do sát khí hình thành không hiểu ra sao cả, cũng chính là hiện tượng gặp quỷ, nhưng những người này thân thể suy yếu, nhân duyên, sự nghiệp, vận may phát tài đều rất kém, thông thường đều sống không đến hai mươi tuổi.

- Còn có loại bí thuật này? Sư đệ, đệ cần truyền cho huynh!

Nghe thấy Diệp Thiên giải thích, mắt Tả Gia Tuấn sáng lên, Diệp Thiên nói bí thuật đó có thể tùy thời tùy chỗ sử dụng Thiên Mục, đây đối với việc xem phong thủy cùng với xem tướng số của Tả Gia Tuấn tuyệt đối là tốt.

Diệp Thiên nghe vậy sắc mặt lộ ra vẻ khó xử, nghĩ một chút mở miệng nói:

- Sư huynh, công lực của huynh còn chưa tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần, loại bí thuật này, huynh không học được, nếu cố thi triển, sẽ làm cho khí huyết và dương thọ hạ thấp!

Diệp Thiên đâu dễ dàng truyền được bí thuật này, chính là lý do hấn lấy ra để trả lời tại sao nhìn ra hành tung của sát thủ kia mà thôi, Thiên Mục của Diệp Thiên, là được truyền thừa từ khi mười tuổi.

Kỳ thật nghiêm khắc mà nói đến, Diệp Thiên có thể xem được âm dương, đã không gọi là Thiên Nhân, mà có thể xưng là Tâm Nhân, đã đưa vào đến phạm trù ngũ thần thông, có điều chính Diệp Thiên cũng không biết thôi.

-ôì, đời này huynh chỉ sợ cũng không thể tiến vào đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Tả Gia Tuấn chán nản lắc đầu, năm nay đã sáu mươi, thời trung niên còn bị một lần trọng thương, tuy rằng nhân họa đắc phúc, nhưng muốn tiếp tục tiến một bước, lại là không thể nào.

Tả Gia Tuấn cũng là người tập luyện thuật pháp, biết việc này là không thể cưỡng cầu, khoát tay nói:

- Quên đi, không nói chuyện này, sư đệ, đệ chuẩn bị khi nào thì trở lại kinh thành?

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Sau một tuần lễ nữa đi, đệ chưa từng tới Hồng Kông, còn muốn đi xem xem.

Diệp Thiên thuật pháp cao tới đâu, nhiều nhất cũng chỉ là thanh niên hơn hai mươi tuổi, đối với Hồng Kông - được xưng là quốc tế đô thị của Đông Phương này, vẫn tràn đầy tò mò.

Hơn nữa Diệp Thiên còn đã đồng ý trợ giúp Cung Tiểu Tiểu tìm kiếm di hài chồng, tính lại, ít nhất cũng phải ở Hồng Kông thêm một tuần mới đủ dùng.

- Như vậy à? Diệp sư đệ, sáng mai đệ theo huynh về nhà ở vài ngày, rồi huynh đưa đệ đi khắp Hồng Kông dạo chơi, ngày mốt

huynh có chút chuyện, làm xong sẽ tiếp tục cùng đệ được không?

Nghe được Diệp Thiên nói còn muốn ở Hồng Kông một tuần, Tả Gia Tuấn nhẹ nhàng thở ra, nếu sáng mai hẳn đi luôn, chính mình thật đúng là không thể phân thân.

- Sư huynh, huynh cứ bận việc của huynh, không cần phải lo cho đệ, đệ ngụ ở chỗ này của lão Đường rất tốt!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, tuy rằng sư huynh đệ quan hệ đã rất gần, nhưng Diệp Thiên cũng không quen tới nhà người khác, có rất nhiều chỗ không thích hợp.

- Như vậy sao được? Hay là ngại ở nhà sư huynh không tiện?

Thời gian ra về tức giận.

- Được, sáng mai đệ đi cùng huynh được chưa?

Diệp Thiên cười khổ đồng ý.

Nhà Tả Gia Tuấn tuy rằng so ra kém khu nhà cấp cao của Đường Văn Viễn nhiều, nhưng vẫn thuộc loại nhà đại phú, tiểu biệt thự độc môn độc viện ở Hồng Kông tác đất tác vàng này, không có mấy ngàn vạn là muốn cũng không mua nổi.

Mà Diệp Thiên cũng không nghĩ có gì không tiện, bởi vì trong biệt thự đó ngoài một người hầu, thì cũng chỉ có mình Tả Gia Tuấn ở.

Có lẽ là nguyên nhân phạm vào ngũ tặc tam khuyết của thầy phong thủy thầy tướng, Tả Gia Tuấn mất vợ từ thời trung niên, chỉ có một con gái, cho nên hẳn mới cung chiều cháu ngoại duy nhất đến vậy.

Đối với chuyện Diệp Thiên tới nhà làm khách, Tả Gia Tuấn cũng thật lớn coi trọng, ngày đầu tiên hẳn đã gọi con gái trở về nhà.

Con rể của Tả Gia Tuấn tên là Liễu Hi Quốc, tuổi hơn bốn mươi, là người Hongkong sinh trưởng ở bản địa, rất là kính trọng cha vợ. Sau khi nghe được Tả Gia Tuấn giới thiệu, gọi Diệp Thiên là chú cũng không cảm thấy khó chịu.

Liễu Định Định lại cũng mở miệng một tiếng là kêu ông chú, cô đã biết bản lĩnh của Diệp Thiên, theo Diệp Thiên học được một chút thuật pháp, không khí trong phòng trở nên thực hòa hợp.

Sau khi cơm nước xong, Tả Gia Tuấn tiếp đón Diệp Thiên cùng con rể ngồi xuống ghế sa lon, tùy miệng hỏi:

- Hi Quốc, chuyện ngày mai chuẩn bị thế nào? Tài chính đã lo xong chưa?

Nghe được câu hỏi của cha vợ, Liễu Hi Quốc vội vàng ngồi ngay ngắn, đáp:

- Cha, gần đây có đánh nhau, giá cả nguyên thạch dâng lên rất nhiều, con sợ tiền chuẩn bị không đủ dùng.

- Sư huynh, sáng mai huynh phải làm chuyện gì?

Ngồi ở bên cạnh, Diệp Thiên chen miệng, bởi vì Tả Gia Tuấn nói tiếng phổ thông rất chuẩn còn Liễu Hi Quốc nói chính là tiếng bản địa, Diệp Thiên nghe được có chút không đầu không đuôi.

- Ha ha, sư huynh mới làm chút chuyện kinh doanh nhỏ, hiện tại cũng do Hi Quốc xử lý cả, có một số việc nó không dám quyết, huynh còn phải can thiệp vào ...

Nghe được Diệp Thiên hỏi, Tả Gia Tuấn cười, giải thích cho hắn một chút.

Bất kể là luyện võ hay là tu tập thuật pháp, đều không thể thiếu “Pháp, lữ, tài, địa” bốn điều kiện tiên quyết.

“Pháp” chỉ chính là thực sự truyền đạo.

“Lữ” hàm ý bảo vệ đồng bọn, bởi vì khi tu luyện đột phá đến mức độ nào đó, như lục căn chấn động, nguyên thần xuất quan ... đều cần bảo vệ, đây là bắt buộc.

“Địa” là nói phong thủy hoàn cảnh, người tu luyện từ xưa đến nay đều cần nơi tu luyện tốt, mục đích chủ yếu là hấp thu dương khí ngay tại đó, bởi vì nếu cứ ở cùng một môi trường mà tu luyện, Xuân Hạ Thu Đông bốn mùa thay đổi, âm dương giảm và tăng cũng không ngừng thay đổi, thì không thỏa mãn được yêu cầu tiếp tục cần đến.

Như vậy, cũng chỉ có thể đi chung quanh núi tìm kiếm, thấy nơi nào tốt, liền ngồi xuống đất, luyện vài ngày, nếu cần, có thể dựng lều ở chỗ này, cái gọi là xây nhà trên núi, chính là đạo lý này.

Còn “Tài” cũng một chữ quan trọng trong bốn chữ này, nếu không có tiền, sao có thể đi mời danh sư kết bạn? Làm sao có thể đi dạo chơi tứ phương gia tăng kiến thức?

Nói ngay như Diệp Thiên, nếu hắn không có tiền, sẽ không thể mua được tứ hợp viện, càng không thể bày ra Tụ Linh Trận pháp, muốn đột phá cảnh giới luyện khí Hóa Thần, cũng chỉ có thể như Kính Hoa Thủy Nguyệt, bởi vậy, có thể thấy được tầm quan trọng của tiền tài.

Những năm bảy mươi Tả Gia Tuấn ở Hồng Kông mở một cửa hàng kim khí, đến nay đã phát triển thành sáu cửa hàng chi nhánh kinh doanh Châu Bảo, tuy rằng không lâu đời bằng cửa hàng của Chu Đại Phúc, nhưng ở ngành Châu Bảo coi như là có chút thanh danh.

Nhưng mấy năm gần đây, người đeo vật phẩm trang sức từ vàng dần dần giảm bớt, mà Phi Thúy Ngọc Thạch thì lại là một con đường rộng lớn, rất nhiều thương nhân đều mang tiền đi Myanmar, nơi sản xuất nguyên thạch Phi Thúy để thu mua.

Nhưng cửa hàng Châu Bảo của Tả Gia Tuấn kích thước không lớn, tài chính cũng có hạn, thông thường đều là mua nguyên thạch từ tay những thương nhân đó, tuy rằng ở giữa mất một chút lợi tức, nhưng phiếu lưu cũng nhỏ rất nhiều nếu so với đi Myanmar.

Tả Gia Tuấn bảo ngày mai có việc, chính là muốn đi tham gia giao dịch nguyên thạch trong ngành Châu Bảo tổ chức ở Hồng Kông, giao dịch Phi Thúy Myanmar vừa mới chấm dứt, rất nhiều nguyên thạch được chuyển vào tới Hồng Kông.

Nghe được là có liên quan đến Ngọc Thạch, Diệp Thiên không khỏi có chút động lòng, mở miệng nói:

- Sư huynh, sáng mai đệ cũng không còn việc gì, cùng huynh đi cho biết nhé!

Diệp Thiên tu luyện thuật pháp, rất cần Ngọc Thạch, một thời gian trước nếu không phải dùng một số Ngọc Thạch chất lượng thấp kém mà bài trí trận pháp, Đài Đà cũng chưa chắc có thể dễ dàng dùng thứ đồ làm từ da người phá giải được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 329

Nguyễn Thạch

Thế nào, đệ cũng nghiên cứu về Ngọc Thạch sao?

Nghe Diệp Thiên nói xong, Tả Gia Tuấn có chút kì quái liếc nhìn người sư đệ này, hấn còn trẻ mà biết cũng quá nhiều nhi?

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Sư huynh, đệ không hiểu cái này lắm, nhưng mà sớm mai cũng đang nhân rồi, cùng huynh bàn luận việc đời cũng tốt.

Ngọc Thạch trong tự nhiên vốn là ngưng kết linh khí của trời đất, Ngọc Thạch kém thì phát ra ánh sáng không rõ ràng, đối với Diệp Thiên tác dụng không lớn, nhưng mà linh khí trong Ngọc Thạch tốt thì rất dồi dào, có thể dùng làm pháp cụ và bày trận.

Cho đến bây giờ, tiền mua Ngọc của Diệp Thiên đã lên đến hàng triệu, nhưng Diệp Thiên thật sự không hiểu được sự lợi hại của Ngọc Thạch, hấn đều căn cứ vào linh khí ẩn chứa trong Ngọc Thạch nhiều hay ít để phán đoán.

- Được, Diệp Thiên, văn hóa Ngọc Thạch ở nước ta đã lưu truyền rất sâu xa và lâu đời, nhưng Phi Thúy và Ngọc mềm (Nhuyễn Ngọc) thì không như vậy, thời gian chúng bắt đầu xuất hiện tương đối ngắn, mấy năm gần đây mới được mọi người yêu thích.

Ngoại trừ xem bói hỏi quẻ, xem phong thủy địa lý, Tả Gia Tuấn cũng rất yêu thích và tinh thông về Ngọc Thạch, mấy năm trước hấn đã đi đến vùng sản xuất Ngọc Thạch ở Đông Nam á, bản thân cũng là Chủ nhiệm Hiệp hội Ngọc Thạch Hồng Kông.

Con gái con rể của Tả Gia Tuấn đều là người làm nghề liên quan đến Ngọc Thạch, cháu gái lại không thích mấy thứ này, khó được dịp Diệp Thiên cảm thấy hứng thú, lập tức thao thao bất tuyệt giới thiệu với hấn.

- Cha, chú Diệp lần đầu tiên đến nhà chơi, cha nên chỉ dẫn cho chú ấy đi.

Con gái của Tả Gia Tuấn nghe được, bắt đắc dĩ mở miệng chen vào lời nói của cha.

Nghe con gái nói xong, Tả Gia Tuấn liên tục xua tay nói:

- Đừng nói lung tung, Diệp sư đệ không kém gì sư phụ của ta.

Trong thời gian này, Diệp Thiên truyền thụ cho Tả Gia Tuấn thuật pháp, đều là dùng danh nghĩa của lão đạo sĩ, cũng coi như là thay mặt sư phụ truyền nghề, Tả Gia Tuấn nói như thế cũng không sai.

Nhưng con gái con rể của hắn không biết chuyện này, nghe vậy lại càng hiếu kỳ, hơn nữa Liễu Định Định bên cạnh ba hoa khiến cho Diệp Thiên luôn mặt dạn mày dày cũng không chịu nổi, cuối cùng vẫn là Tả Gia Tuấn giải vây.

Biệt thự của Tả Gia Tuấn có phòng khách đặc biệt, Diệp Thiên cũng thích bầu không khí nơi này, định ở lại đây mấy ngày, nhưng đến ngày hôm sau vừa ăn sáng xong, thấy A Đinh xuất hiện bên ngoài biệt thự của Tả Gia Tuấn.

- Thiếu gia, Đường gia sợ ngài không quen, nên sai tôi đi cùng ngài, ngài ở Hồng Kông cũng không muốn phải đi bộ chứ?

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Thiên bất ngờ, A Đinh ngay lập tức tươi cười, tối qua thấy Diệp Thiên không về, Đường Văn Viễn tưởng rằng Diệp Thiên vẫn tức giận nên sáng sớm ra đã cho A Đinh sang giải thích.

- Tôi hay đề ý như vậy sao?

Diệp Thiên tức giận trừng mắt liếc nhìn A Đinh, đang định nói chuyện, nhìn thấy con gái và con rể Tả Gia Tuấn đi tới liền khoát tay nói:

- Muốn đi cùng thì anh lái xe theo sư huynh của tôi.

Sau khi lên xe thương vụ do Liễu Hi Quốc lái, Liễu Hi Quốc có chút chân chừ hỏi Diệp Thiên:

- Chú Diệp, người này là ai vậy? Tôi nhìn có chút quen.

Diệp Thiên còn chưa nói, Liễu Định Định liền nói trước:

- Cha, đây là lão ngọc hay đi bên cạnh Đường lão gia, con trước đây đã cùng ông ta giao thủ.

- Là người bên cạnh chú Đường sao?

Liễu Hi Quốc gật đầu, nhìn thoáng Diệp Thiên qua kính xe, không nói thêm gì nữa.

Liễu Hi Quốc ở Hồng Kông có thể coi là giàu có, nhưng so với Đường Văn Viễn thật đúng là một bậc cao khác, mặc dù qua cha vợ hẳn cũng quen biết đại gia này, nhưng bình thường thì không tiếp xúc gì.

Vừa rồi A Đinh ở trước mặt Diệp Thiên cúi đầu khom lưng, đều bị Liễu Hi Quốc nhìn thấy, đối với người chú hồ trẻ tuổi này, Liễu Hi Quốc tuy không hỏi nhiều nhưng trong lòng lại thêm vài phần tò mò.

- Cha, chú tới!

Trái qua gần một giờ ngồi xe, xe thương vụ của Liễu Hi Quốc đỗ lại trước một viện lớn gần bờ biển.

- Sư huynh, huynh ở đây... mua ngọc?

Lần này tới Hồng Kông, Diệp Thiên chứng kiến đều là cuộc sống ăn ở và sinh hoạt xa hoa của nhà giàu, vốn cho là mua bán Ngọc Thạch quý giá sẽ ở trong một nhà hàng lớn, không ngờ lại đến một nơi sơ sài thế này?

- Sư đệ, đệ chớ xem thường nơi này, hàng năm công việc mua bán Ngọc từ Myanmar đến Hồng Kông chủ yếu đều diễn ra ở đây.

Nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn mỉm cười, ra vẻ thần bí nói:

- Đệ có biết Ngọc Thạch ở đây cộng lại thì đáng giá bao nhiêu không?

- Hai mươi triệu?

Diệp Thiên nói ra con số này, hẳn thấy địa điểm mua bán là nơi sơ sài thế này thì chất lượng Ngọc Thạch khẳng định cũng không ra gì.

- Hai mươi triệu? Lại thêm một số 0 nữa và tăng gấp đôi thì được!

Tả Gia Tuấn cười đắc ý, phía sau Diệp Thiên trợn mắt há mồm đi vào đại viện.

Liễu Hi Quốc đi sau Diệp Thiên, thấy nhạc phụ trên trục Diệp Thiên, không khỏi cười nói:

- Chú ạ, điều kiện công việc bên Myanmar so với bên này còn sơ sài hơn, hàng năm lượng tiền hoàn thành thủ tục mua bán đều đạt tới hơn chục triệu, chú đi vào trong rồi sẽ rõ!

A Đình đi bên cạnh có chút không hiểu được, miệng lẩm bẩm nói:

- Một tảng đá vỡ mà trị giá bốn năm triệu ư?

- Ai ya, này... đây đều là Ngọc Thạch sao?

Đúng như Liễu Hi Quốc nói, tiến vào trong Diệp Thiên đã hiểu vì sao mua bán nguyên thạch lại không tiến hành trong các cửa hàng.

Bởi vì nguyên thạch ở trong này không giống như Diệp Thiên tưởng tượng đều là những nguyên thạch chưa tạo hình mài dũa, mà là từng tảng đá lớn nhỏ không đều.

Những nguyên thạch này bé thì có thể nắm trong lòng bàn tay, lớn thì to rộng hàng mét nặng ngàn cân, khối phải nói, thể tích và trọng lượng những thứ trong này thật sự khó mà vận chuyển được đến cửa hàng.

- Tả tiên sinh, ngài đến rồi.

- Tả tiên sinh, tay ngài làm sao vậy?

- Tả đại sư, cảm ơn ngài lần trước giúp tôi bói một quẻ!

- Tả đại sư, khoảng thời gian này mọi việc của tôi đều không thuận lợi, ngài có thể xem giúp tôi không?

Tả Gia Tuấn vừa mới bước vào đến giữa sân, đã bị mọi người vây lại, có một số người vốn đang xem nguyên thạch cũng tới tấp đi tới chào hỏi.

Tài sản của Tả Gia Tuấn không phải rất nhiều, ở Hồng Kông là nơi những người Hoa giàu có trên toàn cầu tụ tập lại, ước đoán ngay cả xếp hạng hai trăm cũng không thể vào được, mà ở giữa nơi kinh doanh Ngọc Thạch này, mấy nhà bán Châu bảo cũng xem không hết.

Nhưng Tả Gia Tuấn ở Hồng Kông sở dĩ nổi tiếng như vậy, không phải vì thân phận là thương nhân buôn châu báu, mà là y xem bói coi quẻ cho tất cả mọi người, từ đại gia cho đến người dân bình thường, ai mà không biết danh tiếng của Tả đại sư?

Hơn nữa Tả Gia Tuấn còn là chủ nhiệm của Mã hội Hồng Kông, thân phận này cũng khiến những người giàu có đều kính mến ngưỡng vọng.

Phải biết rằng, Mã hội Hồng Kông có 12 vị chủ nhiệm, mỗi người đều là nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng tại cảng đảo, Tả Gia Tuấn có thể đảm nhiệm chức vụ này cho thấy thân phận xã hội cao của hắn tại Hồng Kông.

Còn nguyên nhân mà những người này xum xoe bên Tả Gia Tuấn càng thêm dễ dàng lý giải.

Kể có tiền phần lớn đều tiếc mạng, ai cũng muốn tránh dữ tìm lành, nếu như có thể được Tả đại sư chỉ điểm vài câu, cho dù là chỉ cái âm trạch, cũng là việc tốt để phúc cho hậu nhân.

- Ha ha, chào mọi người, Lưu tiên sinh, ngài kinh doanh cổ phiếu sao lại cảm thấy hứng thú với Ngọc Thạch vậy?

Tả Gia Tuấn cười ha ha, với mọi người chào hỏi, nhưng đối với những lời mời xem bói hỏi quẻ thì y khá hồ hững.

Sau khi Tả Gia Tuấn rời khỏi Lý Thiện Nguyên, lão đạo sĩ cũng nói cho người đệ tử này, việc xem bói coi quẻ tiết lộ nhiều Thiên Cơ, nếu không lưu ý sẽ bị trời phạt, cho nên ông yêu cầu Tả Gia Tuấn mỗi ngày không thể coi quá 3 quẻ, nhiều năm qua đi, Tả Gia Tuấn vẫn luôn tuân theo lời răn dạy của sư phụ.

Nhưng mà cái gì hiếm thành quý, vì Tả Gia Tuấn xem bói coi quẻ khá chuẩn, một ngày ba quẻ đều trúng, trong thời gian ngắn trở thành đại sư nổi tiếng hàng đầu, mọi tầng lớp nhân dân cảng đảo nếu có thể mời Tả Gia Tuấn xem bói thì rất là vinh hạnh.

- Thấy chưa? ông ngoại mới là đại sư chân chính!

Nhìn ông ngoại được nhiều người hâm mộ, Liễu Định Định đi bên cạnh Diệp Thiên cười đắc ý, nhưng nhớ tới bản lĩnh của Diệp Thiên, ngay lập tức ngậm miệng lại.

Diệp Thiên nghe vậy gật đầu nói:

- Tả sư huynh tay trắng gây dựng sự nghiệp, làm nên tên tuổi lớn như vậy, thật sự là rất giỏi!

Hồng Kông tuy là nơi nhỏ bé chật hẹp nhưng những người giàu có ở đây là tập hợp long xà hổ tạp, muốn sống yên ổn cũng không phải chỉ có bản lĩnh là được, mạnh vì gạo, bạo vì tiền, tiền là không thể thiếu.

Lúc này Tả Gia Tuấn cũng không chịu nổi bị vây lấy, liền chấp tay lại, hướng bốn phía nói:

- Các vị, chờ giao dịch Nguyên Thạch hôm nay xong xuôi, chúng ta lại tiếp tục tìm một chỗ uống trà ôn chuyện, mấy cái cửa hàng nhỏ của tôi cũng tha thiết mong chờ những khối Ngọc Thạch này.

- Theo lời Tả tiên sinh nói đi, tất cả mọi người chọn lựa nguyên thạch đi, đừng xúm lại nữa...

- Được, chờ giao dịch xong tôi làm chủ mời khách, Tả đại sư nhất định phải đến chơi đấy...

- Lưu tiên sinh, năm nay có thể chưa đến lượt ngài, chúng tôi nhớ năm trước đã cùng Tả đại sư có hẹn rồi.

Tả Gia Tuấn nói một câu nhưng lại làm vài người ở đây cãi nhau, nhân dịp này, Tả Gia Tuấn lách ra khỏi đám người, đi tới trước mặt Diệp Thiên.

- Sư huynh thật có bản lĩnh!

Diệp Thiên giơ ngón tay cái lên.

- Thôi, đệ đừng cười nhạo ta, nếu đệ chịu ở Hồng Kông xem bói coi quẻ, so với sư huynh còn mạnh hơn nhiều!

Tả Gia Tuấn lắc đầu cười khỏ, y không muốn tiếp tục chủ đề này, chỉ những tảng đá xấu xí trên mặt đất, nói:

- Sư đệ, ta giới thiệu cho đệ về những nguyên thạch này, lát nữa sẽ có đấu giá, nếu đệ có hứng thú có thể mua mấy khối về chơi.

- Đồng ý, sư huynh, đệ đang buồn bực đây, những nguyên thạch này tại sao lại không giống những nguyên thạch đệ thấy trước kia? Một chút cũng không giống Ngọc Thạch.

Nghe Tả Gia Tuấn nói xong, Diệp Thiên liền lục gật đầu.

Trước đây ở kinh thành, Diệp Thiên cũng mua Ngọc nguyên liệu, nhưng hẳn có thể dựa vào cảm ứng linh khí của Hòa Điền ngọc mạnh hay yếu, từ đó đoán chọn chất lượng Ngọc Thạch.

Nhưng vừa rồi Diệp Thiên thừa dịp Tả Gia Tuấn bị mọi người vây quanh, cũng lặng lẽ xuất ra khí cơ, phát hiện ra hơn một nghìn nguyên thạch chất đầy trong đây mà chỉ có vài khối có phản ứng linh khí yếu ớt.

Điều này làm cho Diệp Thiên hoài nghi rất nhiều, buồn nản trong lòng, lúc đầu hẳn muốn dựa vào cảm ứng để tìm mấy khối nguyên liệu tốt mang về.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 330

Văn Loan Hùng

Sau khi nghe Diệp Thiên nói Tả Gia Tuấn cười nói:

- Đệ nhìn không ra là đúng rồi, nếu không sao lại gọi là cuộc thạch chứ?

Dựa vào sự chuẩn xác của quẻ thuật, cuộc thạch đối với Tả Gia Tuấn không có gì đáng nói cả, hơn nữa dùng thuật bói toán đi cuộc thạch cũng phá hủy kiêng kỵ của một số người.

Mặc cho Tả Gia Tuấn vẫn là đại sư gì đấy, nếu như dám từ sông bạc nào thắng vài trăm triệu, e rằng khi đi ra cũng sẽ bị đạn lạc mà chết, một Tả Gia Tuấn am hiểu sâu về tránh dữ tìm lành dĩ nhiên sẽ không đi làm những chuyện như thế.

Nhưng cuộc thạch thì khác, tập trung thiên địa linh vào toàn bộ những khối Phi Thụy tinh mĩ, trước khi được mài ra đều được bao bọc bởi một lớp đá, dù cho bạn có thủ đoạn thần tiên đi chăng nữa cũng đừng hi vọng mà nhìn được bên trong khối đá đầy ẩn giấu thứ gì?

Cho nên hơn mười năm sau lần đầu tiên khi tiếp xúc với Phi Thụy nguyên thạch thì Tả Gia Tuấn liền mê luôn đồ thạch. Nhưng ông ta rất biết kiềm chế, hơn mười năm trở lại đây chỉ có lời nhiều lỗ ít, không giống như một số người cuộc đến khuynh gia bại sản.

- Những tảng đá này đều giống nhau mà. Làm sao mà có thể nhìn ra bên trong có Phi Thụy hay không chứ?

Diệp Thiên ngồi xổm bên chân mấy tảng đá liên tục lắc đầu nói:

- Đồ chơi này thực sự là cuộc mà. Nếu như bên trong những khối đá này đều không hề có ngọc thì tất cả mọi người đều không phải đã lỗ cả rồi sao?

Thành thật mà nói Diệp Thiên cũng chưa có nghiên cứu gì về Ngọc Thạch, câu thậm chí đến sự khác nhau giữa Ngọc và Phi Thụy

câu cũng không phân biệt nổi.

Đối với khái niệm về ngọc cứng ngọc mềm Diệp Thiên lại càng không biết. Phi Thúy vốn dĩ là như vậy, những vật trang sức làm từ Phi Thúy này không có cái nào là không cắt ra từ những khối nguyên thạch xấu xí như này.

- Sư đệ, vậy đệ sai rồi, những khối nguyên thạch này là được khai thác từ miệng núi lửa Myanmar ra, mười khối thì cả mười đều có Phi Thúy bên trong, chỉ là chất lượng Phi Thúy không giống nhau mà thôi.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Tả Gia Tuấn kéo Diệp Thiên đến bên khối nguyên thạch nặng hơn 100kg, chỉ vào và nói:

- Sư đệ, đệ nhìn này, khối nguyên thạch này đã bị cắt qua rồi, coi như là một khối đá đã cạy một nửa, người có kinh nghiệm có thể phán đoán chất lượng tốt xấu bên trong từ vết cắt này, từ đó quyết định xem có mua hay không...

Con và cháu gái đi chọn lựa nguyên thạch, Tả Gia Tuấn lại đưa Diệp Thiên đi dạo trong chợ, dựa theo những điểm khác nhau của từng loại nguyên thạch để giới thiệu những kiến thức cơ bản về cạy thạch cho Diệp Thiên.

Cạy thạch mang theo một từ cạy, nhân tố tự nhiên không xác định là rất lớn.

Có điều bên phương diện này cũng là cần kĩ thuật giảng dạy, giống như bề mặt của những khối nguyên thạch này. Về cơ bản thì đều bị xói mòn qua hoặc có tồn tại những vết nứt, đây chính là nhân tố quan trọng để phán đoán chất lượng tốt xấu của nguyên thạch.

Hơn nữa cạy thạch còn chia ra thành hai loại là toàn cạy và bán cạy. Nguyên thạch toàn cạy là sau khi khai thác ra thì không trải qua bất kì vết cắt hoặc chiết miệng nào cả, ngoại trừ từ vỏ đá bên ngoài ra không có bất kì thủ đoạn nào để thăm dò nguyên thạch bên trong.

Có điều toàn cạy có tính mạo hiểm cao, bởi vì chỉ dựa vào phán đoán vỏ thạch thì không ai dám khẳng định bên trong sẽ xuất hiện thứ gì, có khả năng là một khối Phi Thúy thượng hạng vô giá nhưng nhiều khi cũng chẳng có gì cả.

Còn về bán cạy, chính là một số sư phụ giải thạch có kinh nghiệm phong phú tiến hành cắt đôi với nguyên thạch. Lấy những vết cắt làm bán cạy nguyên thạch đều xuất hiện dấu vết của Phi Thúy.

Còn những người muốn mua Phi Thúy thì dựa vào tình trạng vết cắt hoặc mặt cắt để phân tích xem bên trong ẩn chứa nhiều hay ít Phi Thúy cùng chất lượng của chúng.

Tính cước của nguyên thạch bán cước lại ít hơn nhiều so với toàn cước, bởi vì bất luận thế nào vết cắt hoặc mặt cắt đều chứng minh bên trong tồn tại Phi Thủy, cước chỉ là cước chất lượng và số lượng của Phi Thủy mà thôi.

Cước thạch du nhập vào Trung Quốc từ thập kỉ tám mươi, những năm này Phi Thủy được giới thương nhân châu báu coi trọng, cước thạch cũng theo đó mà thịnh hành lên. Mỗi khi Myanmar và Hong Kong giao dịch nguyên thạch cũng dần trở thành nơi thăm mặc định là nơi buôn bán châu báu.

- Kì lạ, tại sao bây giờ khối đá bán cước lại ít như vậy chứ?

Vừa giới thiệu cho Diệp Thiên về lịch sử phát triển của cước thạch và quy tắc cơ bản, Tả Gia Tuấn vừa quan sát những khối nguyên thạch được chuyển về từ Myanmar lần này, sau khi xem một lúc lâu nét mặt tỏ ra khó hiểu.

Nói chung khối thạch toàn cước phần lớn đều xuất xứ từ Myanmar, còn khi vận chuyển đến Hong Kong gặp với giới buôn châu báu rất nhiều khối đá đã bị cắt ra.

Làm như vậy có hai nguyên nhân, một là những người buôn nguyên thạch có thể càng tăng được lợi ích từ vết cắt Phi Thủy, hai là họ thích mua khối bán cước, như vậy sẽ làm giảm đi độ mạo hiểm xuống mức thấp nhất.

Có điều năm nay chỉ có năm sáu khối nguyên thạch bị cắt xuất hiện, hơn một nghìn khối khác đều là toàn cước. Điều này khiến cho Tả Gia Tuấn không hiểu cũng là điều dĩ nhiên.

Bởi vì khối toàn cước quá nhiều, biểu hiện tốt nhất định sẽ bị nhiều người chú ý, vốn của Tả Gia Tuấn lại có hạn, muốn đi cạnh tranh những khối toàn cước tốt với những đại gia châu báu chỉ là lực bất tòng tâm.

Đúng lúc Tả Gia Tuấn có cảm giác nghi hoặc với một khối nguyên thạch lần này thì một người trung niên tầm hơn 40 tuổi với khuôn mặt chữ điền đi tới, cười nói:

- Thế nào, Tả đại sư, nhìn ra được khối đá tốt nào chưa?

- A Hùng, tên tiểu tử cậu cũng đến đây góp vui à, cậu cũng để ý đến món cước thạch ít tiền này sao?

Nhìn thấy người đi tới, Tả Gia Tuấn cười mắng, rõ ràng là khá thân quen với đôi phương.

Người này nghe vậy cười, chẳng để ý gì rồi nói:

- Thứ tôi theo đuổi không phải tiền, chỉ là khoái cảm mua được loại đá này sau khi đồ tặng thôi, Tả đại sư, người anh em này là?

Người này biết Tả Gia Tuấn mặc dù trông thì như tính tình hòa nhã với mọi người, nhưng kì thực trong lòng lại thanh cao một cách dị thường. Cậu ta quen biết Tả Gia Tuấn gần hai mươi năm rồi, cũng chưa từng gặp ông ta đi cùng ai bao giờ.

- Để tôi giới thiệu, vị này là Diệp Thiên, là đồng môn tiểu sư đệ của tôi, Diệp Thiên, cậu ấy tên là Văn Loan Hùng, nhìn cậu ấy trông trẻ tuổi mà là người có thể hô phong hoán vũ ở thị trường chứng khoán ở Hong Kong này đấy.

Lúc đưa Diệp Thiên đi quan sát nguyên thạch thì có người đến chào hỏi, cũng có người hỏi qua thân phận của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn chỉ cười cho qua, nhưng khi đối diện với cái người có tên Văn Loan Hùng này thái độ lại rõ ràng là rất khác.

- Oh! Hóa ra là đồng môn của Tả đại sư, thất lễ, thất lễ rồi.

Sau khi Tả Gia Tuấn giới thiệu, mắt Văn Loan Hùng lóe sáng, nắm chặt tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên cười, nói không kiêu ngạo:

- Đâu có, anh Văn mới nổi tiếng, Diệp Thiên em mới nghe là như sấm bên tai...

Diệp Thiên không biết nhiều về những người giàu ở Hong Kong, ngoại trừ Đường Văn Viễn ra cũng giống những người giàu có đến những người đi đường cũng biết đến như Lý Triệu Nhân, nhưng nhắc tới cũng khéo, cậu lại quen biết vị trước mặt này.

Khi ở trong khu nhà cao cấp của Đường Văn Viễn, vì sợ Diệp Thiên nhầm chán Đường Văn Viễn đã để cho A Đình đưa cho cậu rất nhiều báo, tạp chí Hong Kong, mà vị Văn Loan Hùng này lại xuất hiện trên mặt những tờ báo này, nhưng ít hơn nhiều so với những minh tinh màn ảnh.

Nguyên nhân chính đem lại cảm hứng cho Diệp Thiên chính là lịch sử tình trường của Văn Loan Hùng. Có vài nữ minh tinh mà Diệp Thiên vốn dĩ rất yêu mến cũng đều có vương mắc qua về tình cảm với cậu ta, điều này khiến cho Diệp Thiên nhớ rõ tên của cậu ta.

Có điều Diệp Thiên lại không biết Văn Loan Hùng lại có thể đứng trong hàng ngũ đại gia Hong Kong khi ở độ tuổi chưa đến năm mươi, cũng không phải chỉ có quan hệ với nữ nhân.

Khi Văn Loan Hùng hai sáu hai bảy tuổi, đã tay trắng gây dựng sự nghiệp với công ty thị trường, sau đó sau khi bước chân vào thị trường chứng khoán ở thế kỉ 80, lại càng liên tục ra tay, phát triển với tốc độ chóng mặt khiến người khác lóa mắt.

Phát triển đến bây giờ, Văn Loan Hùng đã có tất cả bốn công ty chứng khoán. Sau khi tổng giá trị đuối được 4 tập đoàn tài chính lớn, trở thành siêu tài phiệt dự khuyết, nghiệp vụ lấn sân sang các phương diện bất động sản, truyền thông, kiến trúc và công nghiệp chế tạo.

Có điều Văn Loan Hùng ngoài kiếm tiền và cặp với nữ minh tinh ra, rất ít người biết được rằng thứ làm cho hắn thấy hứng thú nhất chính là cược thạch.

Với xuất thân hiện tại của Văn Loan Hùng, tất nhiên là không để ý đến lợi nhuận của cược thạch, nhưng loại khoái cảm từ đá giải ra Phi Thúy tinh xảo này lại làm ông ta mê mết không ngừng.

Giá cả nguyên thạch ở Hong Kong mấy năm trở lại đây đang tăng, nhưng không liên quan gì đến nhân vật tầm cỡ Văn Loan Hùng, chỉ là hắn rất biết làm người, sau khi đồ tăng sẽ không rao giá trên trời, có lúc thậm chí bán ra với giá phải chăng đến mức dẫn đến sự ngăn cản của đám đồng nghiệp buôn bán đá quý.

- Đúng rồi, A Hùng, năm nay những khối nguyên thạch này làm sao thế? Sao phần lớn đều là nguyên thạch toàn cược, bán cược ít thế?

Sau khi giới thiệu Diệp Thiên và Văn Loan Hùng với nhau, Tả Gia Tuấn đặt sự tập trung vào Phi Thúy nguyên thạch, cậu ta biết Văn Loan Hùng rất thích cược thạch, có khi còn tham gia vào Công Bàn Myanmar, hỏi ông ta là đúng rồi.

Sau khi nghe Tả Gia Tuấn hỏi, Văn Loan Hùng nói:

- Tả đại sư, mấy bang ở Myanmar đang đánh nhau, bên Tam Giác Vàng cũng bận túi bụi, rất nhiều thương nhân đi vào Myanmar sẽ bị bắt cóc, năm nay giao dịch Phi Thúy thiếu chút nữa thì không mở được...

Do Phi Thúy chỉ có ở vùng đất hẹp hơn 100km, nên muốn mua Phi Thúy bắt buộc phải vào sâu trong cảnh nội, nhưng bây giờ ở Myanmar chiến tranh liên miên, ai có khả năng mà vào đi tìm Phi Thúy cơ chứ?

Trước kia những chủ buôn Phi Thúy ở Myanmar cất Phi Thúy bán là vì giành lợi nhuận cao hơn, nhưng bây giờ bọn họ lại chẳng quan tâm nữa, phần lớn đều bán trực tiếp nguyên thạch vừa được khai thác.

Hiện tại những khối đá bán cược trong chợ hầu hết đều là những thương nhân cất ra. Chỉ là sự mạo hiểm của giải thạch là rất lớn, vì vậy khối đá toàn cược mới trở nên nhiều, khối bán cược ít như vậy.

Không chỉ như vậy, giá nguyên thạch lần này cũng tăng gấp 7 lần so với năm trước. Nguyên nhân rất đơn giản, những thương nhân buôn nguyên thạch này có thể mang về đều là mạo hiểm tính mạng của bản thân vận chuyển nguyên thạch từ Myanmar ra.

- Được, mấy cửa hàng nhỏ của tôi năm tới làm ăn khó khăn rồi...

Nghe Văn Loan Hùng giải thích xong, Tả Gia Tuấn tự giễu cười, nhưng hắn cũng không để trong lòng, tỉ lệ tiêu thụ vật phẩm trang sức Phi Thúy ở trong ngành châu báu mặc dù đang tăng cao theo từng năm, nhưng so sánh với vàng và kim cương, thì vẫn có chút chênh lệch.

- Tả đại sư, không phải chỉ là vài miếng Phi Thúy thôi sao, để tôi cược tăng rồi, ông thích khối nào thì lấy đi là được mà.

Lời nói của Văn Loan Hùng khiến cho Diệp Thiên không khỏi nhìn ông ta mấy lần, cảm thấy người này không chỉ thích nữ minh tinh, khu nhà cao cấp mà cũng rất hào phóng với cả con trai nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 331

Cược Thạch

Haha, A Hùng, tôi với cậu giống nhau, đều là những kẻ yêu thú vui, những việc lãnh đạo của công ty sớm đã không quan tâm nữa rồi...

Sau khi nghe Văn Loan Hùng nói xong, Tả Gia Tuấn cười vui vẻ, nhưng không nhận cái cơ hội trời cho này. Với địa vị của ông ta bây giờ, chỉ vì mấy miếng Phi Thúy mà nợ người ta mỗi nhân tình thì là một việc tuyệt đối không thể xảy ra.

Văn Loan Hùng biết pháp nhãn của Tả Gia Tuấn không xâm nhập được vào mấy khối Phi Thúy, lập tức cười nói:

- Tả đại sư, hay là hôm nay chúng ta thử tài chút đi, xem ai giải ra được Phi Thúy có chất lượng tốt hơn, ông nghĩ thế nào?

Lời nói này của Văn Loan Hùng không hề có ý khiêu khích, người Hong Kong giáp Úc đảo, cơ hồ như không có người nào là không cược, đề nghị này của ông ta chỉ là vì tăng thêm chút tiền cược cho cuộc giao dịch này mà thôi.

Đây là việc thường gặp giữa những đại gia ở đây, cũng chỉ giống như thời gian đi đánh Golf của những kẻ tai to mặt lớn như Lý Siêu mà thôi. Thường xuyên tiến hành cược theo kiểu nhà giàu, một lần cược phải tính đến cả trăm nghìn USD.

Đương nhiên với thân thế của bọn họ số tiền cược này cũng chẳng thấm vào đâu, tăng thêm cũng không hề ảnh hưởng đến hòa khí, đây coi như là chuyện vui khi cược nhỏ.

- Được, anh đã có hứng thú như vậy thì tôi đây sẽ cùng anh cược một ván!

Tả Gia Tuấn không để ý và cược nhỏ vui vẻ với đối phương, lập tức nói:

- A Hùng, nếu như cậu thắng được tôi, tôi sẽ bói cho cậu một quẻ, còn chuyện của vị anh em kia không cần phải nhắc đến nhiều nữa, thiên tác nghiệt do khả vi, nhân tác nghiệt bất khả hoạt (trời gây nghiệp chướng có thể chống, người gây nghiệp chướng không thể

sống)!

Nghe Tả Gia Tuấn Văn Loan Hùng rùng mình, cung kính đáp:

- Đúng vậy, Tả đại sư, tôi sẽ không nhắc đến hấn ta nữa, hôm nay nếu như tôi thua, những nguyên thạch tôi vừa mua sẽ đều thuộc về ông.

Tả Gia Tuấn mấy năm nay đã ít xem quẻ đoán mệnh cho người ta rồi, dùng một quẻ thiên kim để hình dung thì ông ta cũng ngại ít, Văn Loan Hùng biết bản thân cho dù thua trận cũng có thể khiến Tả đại sư vui vẻ, vậy cũng là một việc rất đáng.

Sau khi ấn định tiền cược với Văn Loan Hùng, Tả Gia Tuấn nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Sư đệ, huynh cần phải tập trung chọn vài khối đá, đệ đi theo huynh cũng được mà tự mình đi dạo cũng không sao, nếu như cảm thấy không có hứng thú thì ngồi bên kia uống tách trà đi.

- Sư huynh, huynh không cần để ý đến đệ đâu, nói không chừng có khi đệ cũng cược vài khối đá chơi đấy.

Diệp Thiên cười khoát tay, có ý bảo Tả Gia Tuấn không cần phải chú ý đến cậu.

Cảnh tượng này thu trong tầm mắt Văn Loan Hùng, nhưng lòng lại chú tâm đến, cũng không biết là huynh đệ từ đâu đến của Tả Gia Tuấn mà lại khiến hấn đề bụng đến thế? Trong lòng Văn Loan Hùng cũng muốn kết giao với Diệp Thiên.

Tả Gia Tuấn gọi cháu gái nói:

- Định Định, đưa ông chú đi dạo đi!

- Được rồi, sư huynh, huynh đi làm việc của huynh đi.

Đợi sau khi Tả Gia Tuấn và Văn Loan Hùng rời đi Diệp Thiên mới nói:

- Định Định, người tên Văn Loan Hùng kia muốn tìm sư huynh xem bói à?

Diệp Thiên xem tướng của Văn Loan Hùng, mặc dù có chút mệnh phạm đào hoa, nhưng không hề ảnh hưởng đến tài vận của ông ta, hơn nữa vận thế ở tuổi trung niên rất mạnh, ít nhất là trong vòng mười năm nữa không có vấn đề gì.

Có điều dưới thượng đình Văn Loan Hùng hơi ngắn, chỉ sợ là lúc qua tuổi sáu mươi thì phiền toái không ngừng đến, hơn nữa nói không chừng còn có liên quan đến tai ương lao ngục.

- Chủ à, cái người...củ cả rất lớn đấy từ năm ngoái đã luôn tìm ông ngoại cháu rồi, nhưng ông ngoại ít khi xem quẻ cho người làm cỗ phỉu, vì vậy vẫn luôn chưa trả lời, không ngờ người này lại giao hoạt như vậy, dùng cục thạch để thu hút ông ngoại...

Rõ ràng là Liễu Định Định không có thiện ý với Văn Loan Hùng, nhưng cô lại biết rõ sự việc này.

Hóa ra sau khi tài chính Châu Á bất ổn từ năm ngoái, Văn Loan Hùng đã chịu ảnh hưởng rất lớn, tài sản bị thu hẹp đáng kể, điều đó khiến cho ông ta bị công kích nặng nề, nghĩ đến mười năm trước Tả Gia Tuấn nói với ông ta.

Mười năm trước Tả Gia Tuấn đã từng xem mệnh cho Văn Loan Hùng, nói ông ta trung niên chớ đắc ý quá nếu không năm bốn sáu tuổi sẽ gặp rủi ro tai ương, tính tính thì năm ngoái vừa đúng bốn sáu tuổi, Văn Loan Hùng lúc đó mới tìm đến Tả Gia Tuấn, muốn hỏi cách để hóa giải tai ương.

- Người đó là một nhà giàu mới nổi, hai mươi tuổi thân đồng đã trở thành ti phú đất đai, cả ngày chỉ biết vui đùa với nữ minh tinh, sau đó theo Văn Loan Hùng đầu cơ cỗ phỉu, sau khi gặp phải tài chính bất ổn lần này đã trở nên nghèo rớt mồng tơi.

ấn tượng Liễu Định Định về người này rõ ràng là không tốt, lúc nói chuyện nét mặt còn hiện ra vẻ vui mừng khi người khác gặp nạn, có lẽ trong mắt nữ giới, nam giới... đều không phải là người tốt chẳng?

- Định Định, sao cậu lại đến đây vậy?

Đúng lúc Diệp Thiên và Định Định đứng đó nói chuyện phiếm thì giọng một cô gái vang lên.

Liễu Định Định nhìn lại theo tiếng nói phát ra, ở phía cách chỗ Diệp Thiên và cô đứng tầm 5m có một đôi nam nữ, đang vẫy tay về phía mình, mặt không khỏi lộ rõ vẻ vui mừng, hét lớn:

- Niếp Niếp, ôi, Cầu Cầu cũng đến à?

Tiếng của Liễu Định Định rất lớn, khiến mọi người đứng gần đôi nam nữ này đều nhìn lại, làm cho ai cũng mang một vẻ mặt, tức giận đi đến bên Liễu Định Định, véo cho cô một cái rồi nói:

- Liễu Định Định, không được kêu tên của bọn anh, cái con bé mập này.

- Được rồi, được rồi, em không phải là vì vui quá mới gọi to như thế sao?

Liễu Định Định vội vàng chấp tay xin tha.

- Cao hứng cũng không được hết.

Cô bé kia liếc mắt qua Diệp Thiên, nét mặt lộ ra vẻ giảo hoạt nói:

- Tiểu thư Liễu Định Định của chúng ta có tình yêu từ khi nào vậy? Thậm chí không nói không nói không rằng đã tìm bạn trai rồi?

- Cậu đừng nói lung tung...

Liễu Định Định bị lời nói của cô gái ấy làm cho hoảng sợ, vội vàng bịt miệng cô ta lại nói:

- Đây là huynh đệ của ông ngoại mình, mình phải gọi là chú, cậu đừng có mà nói lung tung nhá.

Trong mắt Liễu Định Định, Diệp Thiên trẻ tuổi mà tu vị cao như vậy thì chính là một quái vật, thêm vào thân niên sai khiến, cô căn bản là không có khả năng nảy sinh bất kì mối quan hệ nào với Diệp Thiên.

- Chú?

Cô gái kia nghe thấy vậy tròn mắt ngạc nhiên, tiện đà bĩu môi, nói:

- Ai tin được chứ? Liễu Định Định cậu cũng phải viện ra cái lí do để nghe một chút đi?

- Định Định, hai người này là?

Nghe hai cô gái chiu chít ở đây Diệp Thiên cũng thấy buồn cười, nhưng cứ đứng đó mặc cho người ta bình phẩm từ đầu đến chân Diệp Thiên lại cũng không quen.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Liễu Định Định chỉ vào cô bé đứng cạnh cậu thanh niên nói:

- Chú, cậu ấy tên là Phạm Thuộc Quốc, là người nối nghiệp của châu báu Kim Thái Phú, lúc nhỏ còn mập giống như quả bóng rổ vậy, nên bọn cháu đều gọi cậu ấy là Cầu Cầu...

Nghe Liễu Định Định nói người trẻ tuổi với nét mặt bất đắc dĩ nói:

- Liễu Định Định, cậu hồi nhỏ cũng chẳng gầy hơn tớ đâu.

- Cô gái cũng lên tiếng bất bình vì cậu bạn trai.

- Được, không gọi nữa,

Liễu Định Định cười hi hi, chỉ vào cô gái nói:

- Chú, cô ấy tên là Văn Văn, là bạn thân của cháu, tên thường gọi là Niép Niép.

- Cho cậu gọi lại?

Văn Văn tựa hồ như cãi lộn với Liễu Định Định quen rồi, hai người cũng cười lên.

- Vị Diệp Thiên... Diệp tiên sinh, chú thực sự là bề trên của Định Định ạ?

Phạm Thuộc Quốc là người khá chín chắn, nhìn thấy bạn gái bên cạnh mình cãi lộn lại bắt chuyện với Diệp Thiên.

- Đúng vậy, tôi với ông ngoại của cô ấy có chút quan hệ, Diệp Thiên cười gật gật đầu, trong lòng hiểu rõ là chuyện gì ...

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói, Phạm Thuộc Quốc có chút câu nệ.

Tả Gia Tuấn là người như thế nào, Phạm Gia Tuấn tất nhiên là biết rõ, còn Diệp Thiên là sư đệ của Tả Gia Tuấn, vậy chính là trưởng bối của chính mình, nhưng Diệp Thiên còn quá trẻ tuổi, khiến cho người ta không biết nên xưng hô thế nào cho phải.

Năng lực của Diệp Thiên là gì, đương nhiên có thể nhìn ra được sự mất tự nhiên của đối phương, lập tức cười nói:

- Anh Phạm, mọi người nói chuyện, tôi tự đi dạo một lát...

- A, chú của mình đâu?

Đợi đến khi Định Định quay lại thì Diệp Thiên đã biết mất từ lúc nào.

Cô gái vẫn không chịu buông tha cho Định Định, cười nói:

- Định Định, chú của cậu cũng thật là đẹp trai nhá, không kém gì với Thuộc Quốc của chúng ta đâu.

- Cái gì chứ, các cậu không biết, chú mình rất lợi hại đấy...

Liều Định Định nói đến đây liền thè lưỡi, lại như cũng không nói nhiều nữa, kì môn vốn dĩ là người thường không thể biết được, nếu như bị ông ngoại phát hiện ra mình nói năng lung tung nhất định sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Lúc này Diệp Thiên đã sớm tách đám người này rồi, cậu lúc đó đang đứng trầm tư bên khối đá lớn nặng đến cả 500kg, đây cũng là khối đá có thể tích lớn nhất trong khu chợ.

Đây là một khối đá bán cược, ở một bên của khối đá có một vết cắt rất lớn, nhưng một đao này lại bị hỏng mất rồi, bởi vì toàn vết cắt này là kết tinh của một lớp sương màu trắng, không hề hiện ra chút dấu vết nào của Phi Thúy.

- Khối đá toàn cược này đều bị lớp đá bao trùm, không thể nào mà cảm nhận được linh khí ở bên trong. Nhưng khối đá bán cược này thì có thể, từ vị trí được cắt mở này có thể cảm thấy được tình trạng ở bên trong?

Vừa nãy Tả Gia Tuấn đã giới thiệu khái quát cho Diệp Thiên về sự khác nhau giữa bán cược và toàn cược, Diệp Thiên liền có chút động lòng, vào núi vàng mà lại về tay không thì đây không phải là phong cách của cậu, đã đến đây rồi, tóm lại là cũng muốn có chút thu hoạch.

Hơn nữa tính chất của Phi Thúy cứng hơn so với Hòa Điền Ngọc một chút, càng thích hợp hơn khi dùng để bố trí bày khai thông trận pháp, qua vài năm cũng có khả năng sẽ trở thành pháp khí.

Có điều Diệp Thiên hỏi thăm qua giá cả của Phi Thúy, Phi Thúy tốt đều tính đến mười nghìn, với thân phận của cậu thì thật không đủ tư cách để ở đây xem, vì vậy mới chú ý đến nguyên thạch.

Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Thiên đứng đó như đang đánh giá nguyên thạch, một luồng khí như theo cơ thể cậu tràn ra ngoài,

lặng yên không một tiếng động, chui vào nguyên thạch trước mặt, mở ra bên trong một cánh cửa.

- Hèn chi lại gọi là cuộc thạch, bên trong một chút linh khí nào cũng không có, ai mua thì người đẩy đen đui à.

Sau khi luồng khí này lan tỏa ra hơn một nửa khối đá, Diệp Thiên lộ ra vẻ thất vọng, vừa lúc muốn thu lại linh khí, lông mày bỗng nhiên dựng lên.

- O, đây... lẽ nào đây là Phi Thúy?

Ánh mắt của Diệp Thiên hướng về góc phía dưới của khối nguyên thạch, bởi vì ở chỗ này cậu cảm nhận được một luồng linh khí.

Khác biệt với nhị khí âm dương, linh khí tồn tại trong khối đá trong trẻo mà lạnh lùng, nhưng lại vô cùng thuần khiết, có chút tương tự như sâm cô ngàn năm của Diệp Thiên, đều là linh khí trời đất hội tụ mà thành.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 332

Dấu Giá

Một khối đá lớn như vậy lại có một khối Phi Thúy bé xíu như thế, thật là thái quá đi?

Rời khỏi khối đá xem như đã được cắt hết ra này, Diệp Thiên lại tiếp tục đi dạo trong chợ, giao dịch khối nguyên thạch bán cược lần này không nhiều, tất cả chỉ có mười khối, chỉ mất hai ba tiếng đồng hồ là Diệp Thiên có thể xem xét xong hết các khối này.

Chỉ có điều kết quả lại khiến cậu thấy thất vọng. Trong những khối đá đá cắt qua đó, có chừng một nửa là không khí loãng, còn lại là có Phi Thúy nhưng thể tích của Phi Thúy lại quá nhỏ, đến nỗi ba phần đều là nguyên thạch không đáng một xu.

- Chú, chú đi đâu thế? Cháu tìm chú cả nửa ngày rồi...

Đúng lúc Diệp Thiên thấy khát nước muốn trở lại hội trường đi tìm chút nước để uống thì Liễu Định Định xuất hiện trước mặt cậu, hai người Phạm Thuộc Quốc và Văn Văn đi theo cô.

Diệp Thiên liếc mắt nhìn họ một cách khó hiểu, tiện tay cầm lên một chai nước khoáng miễn phí do hội trường cung cấp rồi nói:

- Tôi đang đi xem những khối nguyên thạch này, sao thế?

Liễu Định Định chu miệng nói:

- Ông ngoại vừa mới giáo huấn cháu một trận, nói cháu không đi theo chú.

- Tôi có thể biến mất được sao? Sư huynh có chuyện gì thế?

Diệp Thiên nghe vậy cười, thân phận của người này thật là một chuyện kì lạ, mình rõ ràng là nhỏ tuổi hơn Liễu Định Định nhưng trước mặt cô lại có cảm giác như mình là trưởng bối vậy.

Liễu Định Định nói:

- Đâu giá nguyên thạch này sắp bắt đầu rồi, ông ngoại sai cháu đi tìm chú lại xem.

- Được, đi thôi.

Diệp Thiên gật gù đầu, theo Liễu Định Định đi đến một tòa nhà có lối kiến trúc độc đáo, sau khi đi vào mới phát hiện ra đám người Tả Gia Tuấn đã ngồi sẵn bên trong đợi rồi.

- Diệp Thiên, thế nào, xem vừa mắt được khối đá nào chưa vậy?

Nhìn thấy Diệp Thiên tiến vào, Tả Gia Tuấn đứng dậy hướng về phía cậu vẫy vẫy tay, thông thường thì Tả Gia Tuấn chỉ xưng hô su đệ với Diệp Thiên ở nhà riêng hoặc trước mặt bạn bè mà thôi.

Nhưng thể hiện thân thiết với Diệp Thiên của Tả Gia Tuấn còn khiến cho ánh mắt của nhiều người trong phòng này đều tập trung lên người Diệp Thiên.

Phải hiểu rằng, Tả Gia Tuấn mặc dù là người kinh doanh Ngọc Thạch Châu Báu nhưng ông ta rất ít hoạt động ở đây, chỉ là mấy năm nay đồ thạch trở nên thịnh hành nên mới thỉnh thoảng đến đây vài lần. Mặc dù rất khách sáo với người khác, nhưng từ trước đến nay chưa từng chào hỏi thân mật với ai như thế bao giờ.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, đi đến ngồi xuống trên chiếc ghế bên cạnh Tả Gia Tuấn, nói nhỏ:

- Đúng là mỗi nghề mỗi khác sư huynh ạ, việc cuộc thạch này thật quá sâu sắc, đệ hoàn toàn không hiểu gì cả.

Mặc dù lúc trước Tả Gia Tuấn giới thiệu qua cho Diệp Thiên, nhưng trong mắt Diệp Thiên những khối nguyên thạch này cơ bản đều giống nhau, cậu không phân biệt được tốt xấu.

- Haha, lúc trước tôi cũng như vậy, Diệp huynh đệ, có cơ hội thì chơi vài lần sẽ hiểu thôi.

Tả Gia Tuấn còn chưa trả lời, Văn Loan Hùng ngồi bên cạnh đã lớn tiếng cười nói, trong lời nói tỏ ra thân thiết, càng thu hút mọi người xung quanh không rời mắt khỏi Diệp Thiên.

Thân phận của Văn Loan Hùng và Tả Gia Tuấn đều có chút khác với mọi người, một người là vị đại sư bậc thầy đương đại, một

người lại là “cây súng bắn tia” nổi tiếng ở thị trường chứng khoán Hong Kong, nhưng lại cùng tỏ ra thiện ý với Diệp Thiên, điều này khiến cho mọi người đều trầm đoán thân phận của Diệp Thiên.

Cũng may là những người ở đây cũng coi như là có thân phận ở đất Cảng Đảo này nên cũng sẽ không đi phát ngôn lung tung, đợi ước chừng hơn mười phút sau, lần giao dịch này chính thức bắt đầu.

- Các vị đồng nghiệp trong ngành buôn bán châu báu, rất vinh hạnh khi chúng ta có thể gặp nhau ở đây, mọi người đều biết, gần đây Myanmar không được yên bình cho lắm, dẫn đến thị trường Phi Thúy Ngọc Thạch tăng vọt, những điều này tôi cũng không nói nhiều nữa, tiếp theo chúng ta bắt đầu cuộc đấu giá khối đá toàn cục!

Đang nói là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, ông ta là thường nhiệm quản lí của hiệp hội Ngọc Thạch Hong Kong, một cuộc giao dịch như hôm nay là do chính ông đứng ra tổ chức.

Có điều giao dịch nguyên thạch Hồng Kong lại khác với giao dịch Phi Thúy Myanmar.

Ở giao dịch Myanmar, ngoài đấu giá nguyên liệu trực tiếp còn có hình thức đấu giá gián tiếp. Gián tiếp chính là người tham gia đấu giá viết lên số đánh của nguyên thạch, sau đó viết số tiền bỏ thầu của mình phía dưới, cuối cùng thống kê xem ai là người đưa giá mức giá cao nhất, nguyên thạch sẽ thuộc về người đó.

So với đấu giá trực tiếp thì gián tiếp cần phải có hiểu biết về giá thị trường của Phi Thúy và nhân lực khảo cứu, thường thường có thể dùng mức giá thấp để mua được khối đá tâm ý.

Nhưng đã đến Hong Kong, phân đoạn gián tiếp này đã hoàn toàn bị loại bỏ, các khối nguyên thạch được ghi giá công khai, ai là người có tài lực hùng hậu thì người đó thắng.

Đây cũng là lí do khiến cho Tả Gia Tuấn không thể nhẫn nại được, danh tiếng của ông ta mặc dù lầy lừng ở đây, hầu bao còn nhiều hơn so với những người này nhưng bây giờ có vẻ không bằng.

- Được, tiếp theo khối đá được tiến hành đấu giá là khối nguyên thạch với số đánh 001. Giá khởi điểm là mười lăm nghìn đô la Hong Kong, bằng hữu có hứng thú xin mời phát giá.

Ở đây đều là đồng nghiệp trong ngành châu báu, không cần phải nói nhiều, cuộc đấu giá rất nhanh đã được tiến hành rồi.

Thị trường Phi Thúy năm 98, đúng khi vừa bắt đầu sôi động, còn chưa có khoản đầu tư rộng lượng động một cái là có giá hơn mấy trăm ngàn vạn như đời sau, giá của nguyên thạch tương đối thấp, vì vậy giá khởi điểm cũng không phải là quá cao.

- Hai mươi nghìn đô la Hong Kong.

- Năm mươi nghìn đô la Hong Kong.

- Tôi ra 120 nghìn đô la Hồng Kong.

- 120 nghìn, vâng, chúc mừng giám đốc Vương, khối nguyên thạch này đã thuộc về ngài.

Giá khởi điểm không cao, không có nghĩa là giá mua cũng thấp, khối này cho thấy là một khối đá toàn cực không tẻ, rất nhanh đã được nâng mức giá lên hai trăm nghìn, nếu không phải khối đá này chỉ to bằng cái nắm tay e rằng giá của nó còn tăng thêm vài lần nữa.

Bởi vì thị trường Phi Thúy đang ở giai đoạn dần được các nhà tiêu thụ thừa nhận. Các nhóm thương nhân châu báu lúc này để có được Phi Thúy nguyên thạch vẫn khá lí trí.

Qua thời gian tìm hiểu vừa rồi, mỗi người đối với nguyên thạch mình chú ý đều có sẵn trong lòng mức giá quy định. Khi vượt qua cái giá này rồi thì đa số mọi người sẽ không tiếp tục nâng giá nữa, cũng không có xuất hiện sự cạnh tranh kịch liệt.

Có điều theo một số biểu hiện tốt của khối nguyên thạch khi xuất hiện, mức đấu giá cũng dần tăng lên, cũng giống như khối đá có số hiệu 587 mà Tả Gia Tuấn vừa đấu được, ước chừng tiêu hơn sáu triệu tệ.

Với mức giá này, có lẽ do nhiều người nể Tả Gia Tuấn không tiếp tục đấu giá nếu không khối đá kia nhất định có thể đấu lên tám triệu.

- Sư huynh, khối... khối này đáng giá sao? Ai mà biết được bên trong có Phi Thúy hay không chứ?

Nếu như đó là một khối Ngọc Thạch có giá hơn sáu triệu thì Diệp Thiên cũng sẽ không nói gì, nhưng bỏ ra hơn sáu triệu, mà khả năng mua về chỉ là một khối đá không có giá trị gì cả, Diệp Thiên cảm thấy không đáng chút nào cả.

Tả Gia Tuấn nghe vậy cười khỏ nói:

- Trước kia huynh cũng nghĩ như đệ vậy đấy, nhưng mà cực thạch chính là như vậy, nếu như khối đá này có thể cắt ra, có khả năng

giá trị của nó có thể lên đến mười triệu thậm chí là hơn, còn nếu như không có gì hết thì coi như là cược thua rồi.

Sau khi nghe Tả Gia Tuấn nói, Văn Loan Hùng cười nói:

- Tả đại sư, vận khí của anh luôn rất tốt, Phi Thúy Vương năm ngoái bị anh đoạt và giải ra đây thôi.

Ngành châu báu Hong Kong mỗi lần tổ chức giao dịch hoặc là đấu giá, cũng đều tiến hành bình xét, cũng là chỉ ra cơ hội thể hiện thực lực giữa những người cùng nghề.

Mà giao dịch Phi Thúy nguyên thạch càng có một cái lệ được đặt ra, đó là sau khi giao dịch của mỗi năm kết thúc đều phải chọn ra một khối Phi Thúy có giá trị cao nhất và đạt danh hiệu “Phi Thúy Vương”.

Vận may của Tả Gia Tuấn trong năm trước rất tốt, ông ta bỏ ra sáu trăm nghìn đô la Hồng Kong để mua một khối nguyên thạch, thế nhưng khi giải ra lại là khối Phi Thúy Băng Chùng cao cấp có giá trị lên đến hơn một triệu và được trao tặng danh hiệu “Phi Thúy Vương”.

Cái danh hiệu này mặc dù không có điểm lợi nào cả, nhưng lại giúp ích trong việc nâng cao mức độ nổi tiếng của cửa hàng châu báu của bản thân.

Phi Thúy trong thị trường Phi Thúy hiện tại chiếm kim ngạch không lớn, sở dĩ trong rất nhiều người đến đây thì chỉ có một người được nhận danh hiệu “Phi Thúy Vương”.

Nghe Văn Loan Hùng nhắc tới chuyện từ năm trước, Tả Gia Tuấn làm ra bộ tức giận nói:

- A Hùng, cậu là đang an ủi tôi hay là đang châm chọc tôi thế? Mấy khối đá tốt đều bị cậu đoạt mất rồi, có phải là có ý muốn thắng lão già ta không?

Tiệm châu báu kia của Tả Gia Tuấn, thêm vào tổng giá trị cũng được một trăm triệu đô la Hồng Kong. Mà sản phẩm trang sức Phi Thúy cũng chỉ chiếm khoảng 10% trong tổng mức tiêu thụ mà thôi, vì vậy lần này số tiền mà Tả Gia Tuấn có thể dùng cũng chỉ tầm một triệu năm trăm nghìn.

Ngoài khối đá tốt này ra Tả Gia Tuấn cũng vừa mới ra tay vài lần, mặc dù những khối đá mua được cũng chỉ có giá trị tầm vài trăm nghìn nhưng cũng đã tiêu mất bảy tám phần tiền

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 333

Đổ Tảng

Cược thạch thường là cược tiền và cược tài lực. Văn Loan Hùng kia mới thực sự là khoe khoang về tài, vừa nãy liên tục ra tay, đã thu về được hết hơn mười khối đá tốt nhất.

Diệp Thiên tính đại khái thì người anh em này cũng đã bỏ ra ít nhất là sáu triệu đô la Hồng Kong trở lên, hơn nữa với điệu bộ này của ông ta, e rằng vẫn còn muốn mua thêm vài khối nữa mới cam tâm.

- Haha, lần này là tôi tung lưới chưa hẳn đã bắt được cá, còn anh là bắn tên có chủ đích, tôi làm sao mà dám cùng anh so bì chứ!

Mặc dù biết Tả Gia Tuấn đang nói đùa, nhưng Văn Loan Hùng vẫn phụ họa thêm khuôn mặt tươi cười. Tại nơi đất Hồng Kong này không ai dám đắc tội với Tả đại sư.

Điều này cũng không phải là nói Tả Gia Tuấn xem quẻ chính xác, chủ yếu là do trình độ uyên thâm trên lĩnh vực coi phong thủy, nếu thực sự đắc tội với ông, ngày nào đó lên lút động chân động tay trên phần mộ tổ tiên bạn, vậy con cháu hậu thế có thể sẽ gặp xui xẻo lớn rồi.

Khi danh tiếng của Tả Gia Tuấn mới nổi vào hơn hai mươi năm trước, đã từng có một thầy phong thủy nổi tiếng đến nhà khiêu khích, nói Tả Gia Tuấn chỉ là hữu danh vô thực, muốn đánh áp nhân tài mới nổi là Tả Gia Tuấn này.

Lúc ấy Tả Gia Tuấn không muốn nói nhiều, nhưng qua một tháng, thầy phong thủy này gặp tai nạn giao thông và qua đời, khi người nhà bài trí linh đường ở cửa nhà, lại vô ý để vật dễ cháy dẫn đến hỏa hoạn, cuối cùng dẫn đến kết cục nhà tan cửa nát.

Bởi vì vị thầy phong thủy này cũng rất có tiếng ở Hồng Kong, sau khi sự việc xảy ra thì phía cảnh sát cũng có tiến hành điều tra gay gắt về sự việc này, sau khi thường xuyên điều tra cẩn thận, đưa ra kết luận, tai nạn xe cộ và hỏa hoạn đều là việc ngoài ý muốn.

Lúc mới bắt đầu, vẫn chưa có người nào đưa ra mối liên hệ giữa việc này với Tả Gia Tuấn, nhưng sau đó từ một người già trông coi mộ truyền ra tin nói rằng một tháng trước đây Tả Gia Tuấn từng đi qua phần mộ tổ tiên của thầy phong thủy đó.

Mặc dù không ai có thể chứng minh được lời nói của cụ già trông nom mộ là thật hay giả, nhưng sau khi chuyện này được truyền ra ngoài, danh tiếng của Tả Gia Tuấn ở Hồng Kong nhanh chóng được lan truyền, đồng thời cũng đoạt được địa vị đệ nhất thầy phong thủy ở Căng Đào.

Cho nên đừng nói là Loan Văn Hùng, đến cả những phú hào bậc nhất Hồng Kong đứng đầu người Hoa như Hoắc Tước Sĩ khi gặp Tả Gia Tuấn cũng đều khách khí lạ thường, không dám có chút lãnh đạm.

Phần đấu giá của Tả Gia Tuấn hôm nay coi như đã xong, quay đầu nhìn thấy bộ dạng buồn ngủ của Diệp Thiên thì cười nói:

- Sao rồi, sư đệ, đệ không đấu giá lấy hai khối đá về giải thạch chơi sao? Huynh nói với đệ nhá, giải thạch mà một việc có thể cảm thấy rất sáng khoái đấy.

Những khối nguyên thạch đem ra đấu giá hôm nay cũng không phải là có giá quá cao, những khối có giá bán ra tầm ba năm vạn cũng không ít, Tả Gia Tuấn mặc dù không biết Diệp Thiên có bao nhiêu tiền, nhưng số tiền ít ỏi này vẫn có thể đưa ra được chứ?

- Đệ á? Hay là thôi đi, có tiền cũng không phải lãng phí như vậy chứ?

Sau khi nghe Tả Gia Tuấn nói, Diệp Thiên vội vàng lắc đầu, tục ngữ có câu mười lần cược chín lần thua, Diệp Thiên không thích cược, cậu thích nắm được tình thế phát triển trong lòng bàn tay.

- Diệp huynh đệ, hay là... tôi mua cho cậu vài khối chơi?

Văn Loan Hùng cười nói. Biểu hiện của ông ta rất chân thành, không hề có chút gì là khoe khoang cả, hoàn toàn là lời hỏi giữa những người bạn.

- Mọi người là đang ép tôi cược hay sao thế?

Diệp Thiên nghe vậy cười khỏ, cậu không hề muốn nhận ân tình này của Văn Loan Hùng, chỉ có thể nói:

- Được, vậy tôi cũng đấu giá một khối!

Đúng lúc trên khán đài đang đấu giá một khối nguyên thạch với giá khởi điểm không cao, chỉ cần hai mươi nghìn đô la Hồng Kong. Người chủ trì đấu giá hô lên liên tiếp ba lần rồi mà cũng không có người nào muốn ra giá, đối với mọi người đây hẳn là một khối phế liệu nhìn không vào mắt. Diệp Thiên giơ tay đấu giá.

- Tiếp theo là khối nguyên thạch cuối cùng trong buổi đấu giá hôm nay, cũng là khối có thể tích và trọng lượng lớn nhất. Giá khởi điểm của nó là ba triệu đô la Hồng Kong, quý vị ai có ý thì mời ra giá!

Qua hơn nửa giờ sau, cuộc đấu giá cũng tới hồi kết thúc, khối đá cuối cùng mà người chủ trì đấu giá nói tới cũng chính là khối đá mà Diệp Thiên đã nhìn thấy.

- Em thấy, rõ ràng là khối đá giải thua mà sao giá vẫn cao như thế chứ?

- Thì đúng là như vậy đấy, mặt cắt này cái gì cũng không có, bên trong căn bản cũng có thể là không có Phi Thúy!

Người chủ trì đấu giá vừa ra giá khởi điểm, dưới khán đài liền xôn xao lên, rất nhiều người đều để ý đến khối nguyên thạch Cự Vô Phách này, chỉ là nghe thấy giá đấu giá cao như vậy, mọi người lại cảm thấy có chút không cam lòng.

- Các vị, xin yên lặng một chút!

Nhìn thấy tiếng hô hào nhỏ reo lên, người chủ trì đấu giá giải thích:

- Khối nguyên thạch này mặc dù là người khác bỏ ra bảy triệu mua về từ Myanmar, nếu không phải là giải thua, làm sao có thể đấu với giá ba triệu chứ? Nhưng khối đá nguyên thạch này tuy lớn như vậy nói không chừng ở chỗ khác sẽ giải ra Phi Thúy đấy!

Lời của người chủ trì đấu giá khiến cho hội trường trở nên yên tĩnh hẳn, vân rấn trên khối nguyên thạch Cự Vô Phách này rất rõ ràng, một đao cắt hông, cũng không chứng tỏ rằng khối nguyên thạch này là phế liệu.

- Bốn triệu đô la Hồng Kong.

- Tôi ra năm triệu...

- Bảy triệu năm trăm đô la Hồng Kong!

Khoan hãy nói, người có tiền ở Hồng Kong rất nhiều, vừa nãy còn đánh trống reo hò kêu giá khởi điểm của khối nguyên thạch kia

cao, bây giờ đã đẩy giá lên cao như vậy, chớp mắt một cái đã lên đến hơn bảy triệu, vị thương nhân nguyên thạch này đã không bị lỗ vốn rồi.

Trong hội trường thì khối này hầu như đạt đến mức độ của một khối nguyên thạch bỏ đi. Cách xa so với dự đoán của Diệp Thiên, theo cậu, khối Phi Thúy bé xíu như lòng bàn tay này đến ba mươi nghìn cũng không đáng.

- Một triệu đô la Hồng Kong, tôi ra một triệu!

Điều khiến Diệp Thiên không nghĩ đến đó là Văn Loan Hùng ngồi bên cạnh cậu lai hỏ giá, hơn nữa thoáng cái đã nâng mức đấu giá lên hai nghìn năm trăm, mức giá này vừa phát ra, cả hội trường ngay lập tức yên ắng hẳn.

Khối nguyên thạch kia mặc dù lớp ngoài có vết tích vân rấn bị phong hóa. Nhưng nhát dao đầu tiên đã cắt hồng rồi, giá trị ít nhất cũng giảm một nửa, Văn Loan Hùng ra mức giá 1 triệu, trong mắt người khác đơn thuần là một hành vi phá sản, cũng không còn ai chịu cùng ông ta đấu giá nữa.

- Được, một triệu đô la Hồng Kong, khối nguyên thạch Cự Vô Phách này đã hoàn toàn thuộc về ông chủ Văn.

Sau khi hỏi hai lần mà không có ai báo giá, chùy của người chủ trì đấu giá gõ liên tục xuống:

- Giao dịch nguyên thạch hôm nay đến đây là kết thúc, bên ngoài chúng tôi có chuẩn bị công cụ giải thạch rồi, những người muốn giải thạch ở tại đây thì xin mời chuẩn bị sẵn sàng!

Tả Gia Tuấn cũng đứng dậy nói:

- Diệp Thiên, đi thôi, cuộc thạch bây giờ mới tính là bắt đầu!

Sau khi cùng Tả Gia Tuấn đi vào trong sân, nguyên thạch vút lộn xộn trên mặt đất, được nhân viên làm việc phân ra từng đồng từng đồng rất chỉnh tề, từ khi tiến hành đấu giá thì công việc ở đây đã trở nên bận rộn.

- Sư huynh, khối...khối đá này giải thế nào vậy? Những thứ này làm sao mà cắt ra được chứ?

Diệp Thiên thấy có chút mơ hồ, đây là lần đầu tiên trong đời cậu tiếp xúc với đồ thạch, trong đầu hoàn toàn không hề có khái niệm nào cả, lúc này vẫn đang nghĩ, có phải là mang khối đá về rồi dùng kiếm mặt trăng cắt ra không?

Tả Gia Tuấn nghe vậy cười, hướng về bốn phía bĩu môi nói:

- Này nha, bên kia không phải là máy giải thạch sao?

- Chính là bánh răng hơi lớn kia sao?

Sau khi Tả Gia Tuấn nói, Diệp Thiên mới chú ý đến, ở một góc xa trong sân, lần lượt đặt sáu bàn công cụ có bánh răng làm bằng hợp kim, ngoài ra còn có rất nhiều máy mài đá nhỏ cầm tay, đây có thể là dùng cho những khối nguyên thạch có thể tích nhỏ tương đương.

- Đúng, nhưng những máy giải thạch kia đệ không dùng được, Diệp Thiên, cầm lấy, đây là khối nguyên thạch mà đệ đã mua.

Tả Gia Tuấn gật đầu cười, từ trong đồng nguyên thạch lấy ra một khối đá nhỏ như lòng bàn tay đưa cho Diệp Thiên.

- Đồ chơi này đã tiêu tốn mất hai vạn đô la Hồng Kong?

Diệp Thiên cầm lấy khối đá đen thui, kêu khổ một tiếng nói:

- Sư huynh, số tiền này lúc về em sẽ trả anh.

Tả Gia Tuấn trừng mắt tức giận nói:

- Nói gì thế chứ? Là sư huynh mua cho đệ chơi thôi, đừng có mà nói đến tiền với chả không tiền gì hết.

Tả Gia Tuấn cũng là người nhà, không tôn tại nhân tình với không nhân tình, Diệp Thiên cũng không phải là người câu nệ cứng nhắc, nghĩ nghĩ rồi cười nói:

- Được, vậy đệ cảm ơn.

Nhìn quanh bốn phía, Diệp Thiên phát hiện ra những người mua nguyên thạch đều đang ngồi ở đây quan sát khối nguyên thạch mình đã mua, thậm chí còn xem kĩ lưỡng hơn cả lúc trước khi mua, có chút không hiểu nói:

- Sư huynh, không phải nói là phải cắt đá sao? Sao lại không có ai đi giải vậy?

- Giải thạch là cần phải có kĩ thuật, cần phải căn cứ vào đường nét vân rạn được vẽ ra, thực hiện để không làm ảnh hưởng đến Phi

Thúy ở bên trong, làm sao mà tùy tiện hạ dao được chứ?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: red;">Thúy ở bên trong, làm sao mà tùy tiện hạ dao được chứ?</span>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 334

Giải Thạch

Tả Gia Tuấn biết người huynh đệ của mình là dốt đặc cán mai với món đồ thạch này, nhẫn nại giải thích cho Diệp Thiên, cũng may con gái với con trai của mình đều hiểu biết về nguyên thạch, cũng không khiến hắn làm công tác đi xem xét và vẽ ra đường nét.

- Phức tạp như thế cơ á?

Nghe Tả Gia Tuấn nói xong, miệng Diệp Thiên kéo dài, cảm thấy nếu dao này cắt xuống mà cắt trật, món đồ với giá ban đầu một trăm vạn có lẽ sẽ biến thành mười vạn, khó trách những người này lại cẩn thận như vậy.

- Bọn họ không giải, đệ đi giải cho!

Diệp Thiên hôm nay là người đến đánh xi dầu, dù sao khối đá hai vạn tiền này cũng là sư huynh mua tặng cho chơi, một chút áp lực nào cũng không có, cầm khối đá trong tay đi về phía chiếc máy giải thạch gần nhất.

- A, có người giải thạch rồi...

- Đi thôi, đi xem nào, khối thạch đầu tiên của ngày hôm nay không biết có thể đổ tảng không nữa.

- Người trẻ tuổi kia là ai thế? Hình như chưa qua?

- Đi cùng Tả đại sư, chắc là hậu bối của ông ta.

Diệp Thiên vừa có động tĩnh, Tả Gia Tuấn liền tự nhiên đi theo, còn Tả Gia Tuấn vừa có động tĩnh thì sẽ thu hút sự chú ý của mọi người. Những thương gia châu báu vốn dĩ đang quan sát khối nguyên thạch của mình, nhất thời ồn ào xôn xao.

- Sư huynh, cứ như này cắt xuống là được rồi à?

Diệp Thiên đặt khối nguyên thạch bé bằng lòng bàn tay vào máy giải thạch, những nhân viên làm việc bên cạnh thuận thực thao tác máy móc, dùng hai khối thép giữ chặt khối nguyên thạch ở giữa.

- Đệ ... khối nguyên thạch của đệ nhỏ như vậy, muốn cắt ở chỗ nào đây?

Tả Gia Tuấn bị những lời nói của Diệp Thiên làm cho dở khóc dở cười, khối mà cậu mua là khối đá Hắc ô Sa, sinh ra từ một cái hang Mông lão ở Myanmar. Là loại có sản lượng cực thạch cho ra Phi Thúy cao nhất, khối đá biến đổi số lượng lớn nhất.

Thông thường Phi Thúy nguyên thạch, từ lớp vỏ ngoài đều có thể nhìn ra được một ít đặc thù, nhưng khối đá Hắc ô Sa này thì hoàn toàn bị lớp vỏ đen tuyền kia che dấu đi, vì vậy nó cũng được gọi là khối đá có tính cực mạnh nhất, khối đá cực mui thua chín được nói đến.

Có điều khối đá Hắc ô Sa nếu có thể giải ra Phi Thúy, thường thì là rất tốt, hơn nữa còn mang theo màu xanh.

Khối đá này của Diệp Thiên mặc dù mua với giá rất rẻ, nhưng cũng không thể tùy tiện cắt được, nếu Diệp Thiên làm như vậy, nhất định là sẽ bị mọi người ở đây cười nhạo.

- Người trẻ tuổi kia không biết giải thạch à?

- Đúng vậy, khối đá nhỏ như vậy mà cũng muốn cắt, không phải là lãng phí đồ vật sao?

- Đi thôi, giải tán, một khối đá Hắc ô Sa, không có gì đáng xem cả...

Mặc dù Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn nói chuyện không to, nhưng vẫn bị nhiều người khác nghe thấy, một là khối đá này quá nhỏ, biểu hiện cũng không có gì đặc biệt, hai là Diệp Thiên lại là người mới, người vây xem xung quanh nhất thời giải tán phân nửa.

- Diệp huynh đệ, khối đá này không cần phải cắt, cậu dùng đồ vật này mài lớp ngoài của nó đi, có Phi Thúy hay không về cơ bản là có thể nhìn thấy.

Văn Loan Hùng nhìn thấy sự kinh ngạc của Diệp Thiên, cười cười rồi đưa qua một chiếc mài đá, giải thích một chút cho Diệp Thiên.

- Cảm ơn anh Văn, em đã biết rồi!

Nguyên lí giải thạch rất đơn giản, nhưng muốn nắm chắc độ điêu luyện thì khó khăn là khá lớn, nghe Văn Loan Hùng giải thích, Diệp

Thiên đã hiểu ra.

Mài chút lớp vỏ bên ngoài các anh em cũng biết được bên trong có gì, đây mới thực sự là cuộc...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, cũng không còn do dự, trực tiếp mở công tắc đá mài, mài nhanh lên vỏ khối đá màu đen.

- Két...két...

Cùng với tiếng động khó nghe vang lên, bột phấn của khối thạch đen tiết ra tung bay lên.

- Tả đại sư, tay nghề của Diệp Thiên rất ổn đấy chứ!

Bởi vì khối nguyên thạch này được mua với giá khá thấp, rất khó có thể khiến người khác cảm giác căng thẳng hơn, cùng lúc Diệp Thiên giải thạch thì Văn Loan Hùng đứng nói chuyện với Tả Gia Tuấn.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên giải thạch, nhưng hai tay Diệp Thiên nắm lấy đá mài khá ổn, một người thường xuyên tự mình giải thạch như Văn Loan Hùng chỉ nhìn là có thể nhận ra ngay.

- Haha, cậu ta còn giỏi hơn tôi nhiều đấy...

Thấy Văn Loan Hùng khích lệ Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn không khỏi nở nụ cười, nhưng nghe Văn Loan Hùng nói mà thấy kinh ngạc, ông ta có thể nghe ra, Tả Gia Tuấn không phải là lời khách sáo.

- A, sư huynh, bên trong hình như có màu xanh.

Tả Gia Tuấn đang nói chuyện cùng Văn Loan Hùng, thì tiếng của Diệp Thiên vang lên.

- Cái gì? Giải ra màu xanh á?

Tả Gia Tuấn vội vàng đi đến, dán mắt vào nhìn, ngây cả người.

Nguyên nhân khiến Tả Gia Tuấn sửng sò, cũng không phải là thấy được màu xanh kia hiện ra rõ ràng như thế nào, mà là giật mình vì tốc độ giải thạch của Diệp Thiên.

Chỉ trong có hai phút ngắn ngủi mà Diệp Thiên có thể mài gần 1/3 thể tích khối đá. Mà bánh đá mài trên máy mài cũng bị mất hình dạng rồi.

Tay Diệp Thiên đã dùng bao nhiêu sức thể chứ, nếu như không phải đá mài này bị mài mòn không được, Diệp Thiên phỏng chừng có thể đem khối nguyên thạch một mạch mài nát thành bụi phấn.

- Sư huynh, đây được tính là đồ tăng không?

Nhìn thấy Tả Gia Tuấn im lặng, Diệp Thiên huých ông ta một cái.

- Há? Hiện ra màu xanh đương nhiên là tăng rồi.

Tả Gia Tuấn chấn tĩnh lại, vội vàng lấy nước lau sạch mặt mài, sau đó lấy ra một cái đèn pin huỳnh quang, sau khi mở ra thì nhìn kỹ vào mặt đá mài.

Vốn chỉ có màu lục thoáng hiện trên mặt cắt, sau khi được ánh sáng chiếu vào, một vòng ánh sáng từ đèn pin tức khắc đã tràn ngập màu xanh ngọc, trông rất đẹp mắt.

- Không thấy được chúng loại, lại nhìn thấy màu xanh, khối đá này cũng đồ tăng mạnh rồi à!

- Mau giải ra đi, xem xem Phi Thúy bên trong to như thế nào, rốt cuộc là tính chất ra sao?

Một tiếng đồ tăng của Tả Gia Tuấn lại thu hút mọi người xung quanh, bình thường dưới tình huống này, giống như loại Hắc ô Sa có giá không cao như loại này chỉ cần ra màu xanh là tăng mạnh rồi.

- Diệp huynh đệ, không tồi đâu, vận may của cậu thật là không thể chê vào đâu được, Tả đại sư, ông giải tiếp đi.

Văn Loan Hùng chúc Diệp Thiên, ông ta chơi cược thạch không phải là để kiếm tiền, chỉ như là cảm nhận được cái cảm giác trong thời khắc mài ra được Phi Thúy mà thôi.

- Diệp Thiên, đệ làm tiếp đi, chú ý một chút, tuyệt đối không được mài vào màu xanh của Phi Thúy, chỉ cần mài hết lớp màu sương cát kết tinh xung quanh đi là được rồi.

Tả Gia Tuấn gọi người đổi một bánh đá mài khác, đem máy mài đưa lại cho Diệp Thiên, tay trái của ông bị thương không thể dùng

lực, hôm nay đừng có nghĩ đến việc giải thạch nữa.

- Đây cũng coi là đồ tặng sao?

Diệp Thiên vẫn chưa hiểu, cậu cũng không rõ có thể tặng được bao nhiêu tiền, sau khi cầm lấy mấy mài từ Tả Gia Tuấn, tiếng mài rãng rắc lại vang lên.

Khi Diệp Thiên mài tảng đá tựa hồ như dùng rất nhiều sức, nhưng mỗi khi gần tiếp xúc với Phi Thúy, cậu đều có thể ngay lập tức thu sức lại, không làm tổn hại đến chút ngọc nào.

Lúc này người tụ tập lại ngày càng đông, nhìn động tác của Diệp Thiên, một số người trong nghề đều âm thầm gật đầu, nếu như không phải là biết đây là lần đầu tiên Diệp Thiên giải thạch, nhất định sẽ hiểu lầm rằng cậu là một người giải thạch có kinh nghiệm lâu năm.

Người giải thạch đều cẩn thận từng li từng tí một, sợ phá hủy mất Phi Thúy trong khối nguyên thạch khiến cho mất giá mạnh.

Nhưng Diệp Thiên thì ngược lại, mấy mài đá trong tay chưa hề dừng chuyển động, người xem bên cạnh đều kinh hồn bạt vía, sợ tay cậu run lên một cái là mài vào mặt ngọc Phi Thúy.

Nhưng từ đầu đến cuối tay Diệp Thiên đều vững như núi Thái Sơn, tiếp xúc cái là chuyển mặt đá mài luôn. Sau khi trên mặt đất phủ đầy lớp vụn đá, một viên Phi Thúy nhỏ hơn một chút so với trứng chim hiện ra trong lòng bàn tay Diệp Thiên.

- Linh khí của vật này cũng được, nhưng lại hơi nhỏ để làm ngọc bội, ngược lại có thể làm thành mấy vật trang sức.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 335

Rủi Ro

Thị trường Phi Thúy năm 98, hiện tượng hai cực giá cả rất nghiêm trọng, Phi Thúy cao cấp động một tí là lên đến hơn trăm vạn, mà so với Băng chủng kém chút nữa là thành loại Nhu chủng, giá cả cũng kém hơn nhiều.

Kì thật mấy năm nay Tả Gia Tuấn cũng không chú ý đến kinh doanh của công ty châu báu, cũng không hiểu lắm về giá cả thị trường của Phi Thúy, nên nói thấp hơn mức giá của nó, chính xác mà nói, nếu như chế thành trang sức Phi Thúy thì hẳn là có thể bán ra với giá ba trăm vạn.

Hơn nữa cùng với việc khai thác ở mỏ cũ Myanmar hầu như không còn, mức chênh lệch của loại ngày ngày càng thu nhỏ lại, đến sau này còn nhiều khối còn không được như thế này cũng sẽ được bán với giá trên trời. Đương nhiên, cũng không thể thiếu được nhân tố bên trong.

- Bao nhiêu? Có thể bán 200 vạn?

Nghe Tả Gia Tuấn nói mà Diệp Thiên ngẩn cả người.

Theo suy đoán của cậu vật to như thế này nhiều nhất là có giá trị hơn mười vạn, Diệp Thiên không ngờ được rằng giá mà Tả Gia Tuấn đưa ra lại nhiều hơn so với dự tính của cậu hơn mười lần.

- Phi Thúy đáng giá như vậy sao?

Diệp Thiên nuốt xuống từng ngụm nước miếng, không phải là cậu chưa từng nhìn thấy tiền, nhưng số tiền mà Đường Văn Viễn chuyển vào tài khoản của cậu và tiền tự tay mình kiếm được là hai cảm giác hoàn toàn khác nhau.

Giống như một người cầm tấm chi phiếu 100 vạn của ngân hàng trên tay, phỏng chừng sẽ không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng nếu

100 vạn đặt ngay trước mặt nhịp tim chắc chắn sẽ đập nhanh hơn rất nhiều.

- Không phải Phi Thúy đáng tiền mà là Phi Thúy cao cấp đáng tiền.

Nhìn bộ dạng của Diệp Thiên, Tà Gia Tuấn cười nói:

- Năm đó tam tiểu thư của Tổng gia kia có một bộ trang sức Phi Thúy cao cấp, nghe nói cũng không đạt đến đẳng cấp Thủy Tinh chúng, cũng có giá hơn 100 triệu, em nói xem đồ chơi này đáng tiền hay không chứ?

Đang lúc Diệp Thiên ngây người, một nam trung niên chen tới nói:

- Người anh em, miếng Phi Thúy này cậu có bán không? Tôi ra giá 200 vạn, chuyển nhượng cho tôi đi.

Mấy năm gần đây ở Hồng Kong đang thịnh hành nhẫn mắt Phi Thúy, rất nhiều ông chủ nhỏ rất ưa thích, hơn nữa còn ra tay rất hào phóng, giống như miếng Phi Thúy này, nếu như cắt cần thận thì cho ra bỏ ra 200 vạn vẫn lãi được 100 vạn.

- Anh muốn mua à? Xin lỗi, tôi không bán!

Diệp Thiên không hiểu lắm lời người Hồng Kong kia nói, nhưng mấy từ 200 vạn thì nghe rõ, lập tức lắc đầu nói:

- Tôi không hiểu về cái này lắm, sư huynh, miếng Phi Thúy này là dùng tiền của huynh mua, huynh cầm đi.

Miếng Phi Thúy này mặc dù khá tốt, nhưng linh khí bên trong vẫn không đạt được đến trình độ nuôi dưỡng pháp khí thầy tu mà Diệp Thiên mong muốn, mà muốn dùng nó bố trí trận pháp thì lại hơi nhỏ, Diệp Thiên cảm nó cũng không biết nên xử lý thế nào.

Hơn nữa da mặt Diệp Thiên cũng không dày đến mức mà đem bán nó đi, dù sao thì đồ vật này mặc dù trên danh nghĩa là của mình nhưng thực tế là do Tà Gia Tuấn bỏ tiền ra mua.

Nếu như không giải ra Phi Thúy thì thôi, chứ bây giờ giải ra Phi Thúy cao cấp rồi, nếu bán cho người khác, thì tướng của mình trở nên khó coi quá, Diệp Thiên cũng không muốn mất mặt.

- Không cần, Diệp Thiên, huynh không thể chiếm lấy đồ tốt này của đệ được.

Nghe Diệp Thiên nói Tà Gia Tuấn lập tức lắc đầu.

- Đùng để cho người ta xem chuyện cười nữa, sư huynh, huynh cầm lấy đi.

Diệp Thiên nhìn xung quanh nói nhỏ:

- Pháp khí kia để đưa cho Định Định hết rồi, khối Phi Thúy này có là gì nữa đâu?

- Chuyện này...thôi được rồi, Diệp Thiên, đợi đến khi đệ rời khỏi Hồng Kong, sư huynh sẽ lại chuẩn bị cho đệ ít đồ.

Tả Gia Tuấn cũng nghĩ pháp khí của Diệp Thiên nếu như bán cho những nhà giàu có ở Hồng Kong, đưa ra giá 1 triệu chắc chắn có người mua vội, giá đó không thể so với miếng Phi Thúy này được.

Lúc này người xung quanh rất đông, hai anh em cứ nhường đi nhường lại cũng không đẹp mắt, Tả Gia Tuấn liền nhận lấy miếng Phi Thúy, nhưng lại định sẵn chủ ý trong lòng, đợi đến khi Diệp Thiên rời khỏi Hồng Kong, nhất định sẽ tặng cho cậu một món quà lớn.

- Hi Quốc, nhìn thế nào? Xem xét kĩ rồi thì lấy ra giải đi?

Diệp Thiên mở ra một khởi đầu tốt đẹp, Tả Gia Tuấn muốn mượn vận may này để đem giải khối nguyên thạch mình mua, lập tức lớn tiếng gọi con rể.

- Cha, tạm ổn rồi, có thể giải được rồi.

Nghe thấy tiếng bố vợ gọi, Liễu Hi Quốc đưa theo mấy người, chuyển mấy khối nguyên thạch họ đã mua lại.

Tả Gia Tuấn nhìn nét vẽ trên khối nguyên thạch của con rể một lượt, gật đầu nói:

- Hi Quốc, tay cha không ổn lắm, hôm nay con giải thạch đi.

Vốn dĩ Tả Gia Tuấn muốn nhờ Diệp Thiên giải thạch hộ, nhưng nhìn vẻ hung hăng giải thạch của cậu ta vừa rồi cuối cùng đã bỏ qua ý định đấy.

Chẳng qua là Tả Gia Tuấn không biết rằng Diệp Thiên sớm đã nắm trong tay tình hình cụ thể, vừa rồi giải thạch thoạt nhìn thì thấy lỗ mãng kì thật tất cả đều nắm chắc rồi.

Liễu Hi Quốc giải thạch thì ổn hơn Diệp Thiên, cơ hồ mỗi nhát dao đều dừng lại quan sát một phen. Mặc dù trong mắt mọi người đây

là một phương pháp giải thạch chính xác nhưng Diệp Thiên nhìn thấy lại ngáp ngủ.

- Sư huynh, mọi người tiếp tục giải, đệ đi dạo xung quanh một lát.

Sau khi xem một lúc, Diệp Thiên cảm thấy hơi vô vị, giương mắt nhìn về phía không xa chỗ A Đỉnh đang ôm tảng đá nói chuyện với Văn Loan Hùng, không khỏi cười đi tới.

Diệp Thiên tiến lên vỗ vai A Đỉnh nói:

- ông cũng đồ thạch à?

- Thiếu gia, đến cũng đến rồi, tôi cũng mua một khối chơi.

Nhìn thấy Diệp Thiên, A Đỉnh cười hi hi, ngoài đánh đánh giết giết ra, thứ mà hắn thích nhất là cược, nhưng từ mười năm trước đến nay không đi Úc đảo nữa, hôm nay nhìn thấy cách đồ thạch này tay ngứa không chịu được.

- Đỉnh lão, ông gọi Diệp Thiên là gì thế?

Văn Loan Hùng bên cạnh nghe thấy A Đỉnh gọi, ánh mắt dăm dăm nhìn, cũng phải hiểu rằng, Đường Văn Viễn coi A Đỉnh như con cháu trong nhà, chính ông ta cũng không dám ngạo mạn quá mức với A Đỉnh.

- Haha, anh Văn, tôi với A Đỉnh có vai vế hơi khác, anh ấy theo vai vế mà gọi thôi.

Diệp Thiên cười, cũng không giải thích thêm gì với Văn Loan Hùng, khiến cho ông ta cảm thấy vô cùng rối rắm, phát hiện ra điều mà mình biết càng ngày càng nhiều, lại càng không nhìn thấu được thanh niên trước mặt này là đến từ đâu?

- Thiếu gia, vận khí của ngài hôm nay tốt đấy chứ, ngài xem xem cái này thế nào?

A Đỉnh vừa nhìn thấy Diệp Thiên đồ tảng, nên vội vàng mang tảng đá mình đang ôm trên tay chuẩn bị giải.

Diệp Thiên nhìn kĩ A Đỉnh liếc mắt một cái, cười nói:

- A Đỉnh, hôm nay mắt tán như lông, đồng tụ như thử thước, là một ngày thất bại đen đui, khối đá này, chắc chắc...

- Cái gì? Thiếu gia, ngài... sao ngài không nói sớm chứ?

Nghe Diệp Thiên phán, mặt A Đĩnh lập tức như đưa đám.

Diệp Thiên tức giận trả lời:

-Tên tiểu tử, nhà ông cũng có nói cho tôi biết là muốn cạy thạch đầu, thế nào, không tin lời của tôi hả? Vậy ông đi cắt một đao mà xem đi.

- Mua thì cũng đã mua rồi, tất nhiên là phải cắt rồi.

A Đĩnh về mặt đau khổ mang khối đá đến một máy giải thạch, nhưng có lời nói của Diệp Thiên, hẳn cũng chẳng muốn đi mài đá nữa, trực tiếp chuyển động bánh mài, cắt một đao từ giữa xuống.

- ôi, hỏng rồi...

Mọi người xung quanh phát ra tiếng thờ dài.

- Thiếu gia, lần sau ngài nhớ nhắc tôi trước đấy nhé.

Vứt hai nửa nguyên thạch dưới đất, A Đĩnh tiến đến trước mặt Diệp Thiên, nhưng nét mặt lại không có nét gì là chán nản cả, dù sao thì hơn mười vạn đô la Hồng Kong đối với cậu ta mà nói thì cũng không phải là số tiền lớn.

- Sau này ít dính đến những đồ này thôi...

Diệp Thiên tức giận trừng mắt nhìn A Đĩnh một cái, với thân phận của Diệp Thiên, sao lại phải đi xem tướng cho hẳn ta coi có thích hợp để đánh bạc hay không cơ chứ?

- Diệp huynh đệ, cậu xem xem tôi hôm nay thế nào?

Diệp Thiên vừa mới răn dạy và quở mắng A Đĩnh, Văn Loan Hùng lại hỏi cậu cùng một câu hỏi. Điều này khiến Diệp Thiên dở khóc dở cười. Sao không thấy bọn họ dám đi hỏi Tả Gia Tuấn cơ chứ?

- Anh Văn, muốn nghe sự thật không?

Vừa đồ tăng được miếng Phi Thúy, tâm trạng Diệp Thiên đang tốt, cũng không muốn tranh cãi với hai bọn họ nữa.

- Đương nhiên là muốn nghe sự thực rồi.

Văn Loan Hùng vội vàng gạt đầu, thực ra ông ta hỏi câu này với mục đích là muốn kéo gần mối quan hệ với Diệp Thiên.

- Được, vậy thứ cho tôi nói thẳng.

Diệp Thiên nhìn chằm chằm vào Văn Loan Hùng một lúc nói:

- Anh Văn, trên cằm anh có một cái mụn, đây là tướng rủi ro, mà lòng trắng mắt phải hiện ra một tia máu dài, đây là tướng lậu tài, em thấy anh hôm nay cũng không khá hơn A Đình chút nào đâu.

- Cậu... ý cậu là ... Diệp Thiên, không phải cậu đang đùa chứ?

Nghe Diệp Thiên nói Văn Loan Hùng giống như một quái vật nhìn chằm chằm Diệp Thiên.

Văn Loan Hùng từ khi còn trẻ đã phát lên rất mạnh, cho dù là nền tài chính châu Á lần này gặp phải phong ba bão táp cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ông ta, hôm nay Diệp Thiên lại nói ông ta lại gặp rủi ro với lậu tài, Văn Loan Hùng đúng là không tài nào mà tin được.

Người như Văn Loan Hùng, mặc dù hết lòng tin theo phong thủy, nhưng càng tin tưởng bản thân mình hơn, nếu đổi lại đây là do Tả Gia Tuấn nói, Văn Loan Hùng còn có thể tin sáu bảy phần, nhưng đây lại là do Diệp Thiên nói ra, ông ta hoàn toàn coi đây là lời nói đùa.

Diệp Thiên cười ha ha nói:

- Anh Văn, đây là sự thật, đúng là không dễ nghe cho lắm, nhưng lời thì tôi cũng nói ra rồi, tin hay không là việc của anh thôi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 336

Mắt Cửa (P1)

Diệp Thiên và Văn Loan Hùng chẳng có quan hệ gì cả, tốt xấu của ông ta không liên can đến bản thân, hôm nay cậu xem tướng cho ông ta coi như là nể tình lắm rồi.

- Sự thật cũng phải có tính thuyết phục, Diệp huynh đệ, có cần phải xem tôi giải thạch không?

Văn Loan Hùng nghe vậy cũng cười, với thân phận của ông ta, không thể đi trách móc Diệp Thiên được, hơn nữa, còn là do ông ta muốn nghe sự thật.

- Được, dù sao cũng không có việc gì, tôi sẽ xem anh giải thạch.

Diệp Thiên gật đầu, mọi người trong sân đều đang giải thạch, xem ai chẳng là xem chứ.

Không phải một mình Văn Loan Hùng tới, ông ta còn dẫn theo một chuyên gia cược thạch, vị chuyên gia này vừa nãy đã vẽ lên nét cắt rồi, Văn Loan Hùng chỉ cần theo đường đó mà cắt xuống là được rồi.

Văn Loan Hùng là người mua nhiều trong cuộc giao dịch lần này, nên thu hút được nhiều người đến xem. Đến Tả Gia Tuấn cũng vây lại đây, dù sao thì ông ta cũng đánh cược với Văn Loan Hùng.

-Két...rắc rắc...

Cùng với âm thanh kim loại cắt vào nguyên thạch phát ra chói tai. Một khối nguyên thạch toàn cược bị Văn Loan Hùng cắt ra, thủ pháp cắt thạch của ông ta cũng có vài phần giống Diệp Thiên, một đao đi xuống sạch sẽ nhanh lẹ.

- Tăng... đồ tăng rồi.

- Đúng vậy, nhìn thấy Phi Thúy rồi.

- Nhanh, lấy nước rửa sạch đi.

Một nửa tảng đá vừa rơi trên mặt đất, mắt mọi người đã nhìn thấy mặt cắt, lập tức hét lên, dưới bầu không khí này, cho dù không phải tảng đá của mình đổ tảng, cũng dễ khiến cho người ta nhiệt huyết tràn trề.

Sau khi sư phụ đổ thạch mà Văn Loan Hùng mời đến rửa sạch mặt cắt của nguyên thạch, cầm đèn pin soi vào bên trong, quay lại nhìn về phía Văn Loan Hùng nói:

- Thế nước bình thường, tảng thì có tảng nhưng không kiếm được nhiều tiền.

Khối đá này có chút nhẹ nhàng, nhưng chừng lại kém hơn một chút, chỉ đạt tới mức Du Thanh chừng, cho dù lượng Phi Thúy có nhiều hơn một chút, nhưng giá trị của nó khó có thể mà vượt qua được miếng Phi Thúy của Diệp Thiên.

- Không sao đâu, Luru sư phụ, ông sang bên kia giải miếng Phi Thúy ra, tôi tiếp tục cắt!

Văn Loan Hùng mạnh mẽ tức giận khoát tay áo, ông ta căn bản là không cần quan tâm có thể kiếm được nhiều hay ít tiền, hơn nữa bây giờ khó chịu của ông ta cũng đang nghẹn lên đến tận cổ, Diệp Thiên nói ông ta gặp rủi ro, lậu tài, ông chủ Văn còn không tin sao!

Một lần nữa đặt một khối đá hình trứng nặng chừng bảy tám chục cân lên máy cắt thạch, Văn Loan Hùng khởi động máy, âm thanh “ong ong” của bánh răng hợp kim sắc bén nhanh chóng phát ra.

Biểu hiện ở lớp vỏ đá của khối đá này rất tốt, dấu vết màu sắc nổi bật rõ ràng, vân rấn kéo dài hơn nửa tảng đá, Văn Loan Hùng ước chừng phải mất 8 triệu mới có thể mua được khối đá này.

Mà đường vẽ trên khối đá này cũng do chính ông ta cân nhắc, ông ta vẽ đường cắt ở chỗ rẽ bên trái. Nơi đó có một chỗ lồi ra ngoài, giống như là cái trán của Thọ tinh công vậy.

Dưới tình huống như vậy, nơi như thế sẽ không thể xuất hiện Phi Thúy, hạ dao từ chỗ này có thể sẽ cắt đến nơi giao nhau giữa Phi Thúy và nguyên thạch. Đường vẽ Văn Loan Hùng thật ra lại khá khả quan.

- Kết... rắc...!

Cùng với tiếng ma sát của tảng đá với kim loại chói tai, khối đá bị chia thành hai phần, phần có chỗ lồi lên rơi xuống đất.

- Tảng... lại tảng rồi!

Người đứng gần nhất, nhìn thấy một màu xanh hiện lên rõ ràng, vừa vừa lúc chuẩn bị lớn tiếng kêu lên lại phát hiện ra mặt cắt bị rơi trên mặt đất kia hình như cũng xuất hiện màu xanh.

- Đây... đây là cắt hông à?

Người vừa kêu lên lúc nãy lúc nhìn thấy khối đá rơi trên mặt đất lập tức ngậm miệng lại.

Thông thường mà nói thì trang sức Phi Thúy quan trọng nhất là vòng, vòng Phi Thúy tốt có thể bán được hơn một ngàn vạn, nguyên nhân là vòng cần dùng nguyên liệu nhiều và lớn, cần phải sử dụng một khối Phi Thúy đồng nhất mới có thể chế thành.

Nếu như làm vòng bằng miếng nguyên liệu bị cắt đứt này thì chỉ làm được những đồ chơi linh tinh thôi, mà giá trị của nó e rằng nhiều nhất cũng chỉ được khoảng trăm vạn. Giá cả chênh lệch giữa chúng không hề nhỏ tí nào.

Cho nên Phi Thúy cược thạch, không phải cứ giải ra màu xanh là tảng, mà còn phải giữ nguyên vẹn được miếng Phi Thúy nữa. Nếu như hạ đao mà không đúng mà cắt miếng Phi Thúy thành hai nửa thì giá trị của nó sẽ cách xa một trời một vực.

- Đúng là cắt hông rồi...

- ôi, tiếc quá, đáng nhẽ là có thể lấy ra một nguyên liệu làm vòng rất tốt chứ.

- Đúng vậy, hơn nữa thủy chủng cũng rất tốt, đã đạt được tới Băng chủng, nếu như làm thành vòng, ít nhất cũng phải được ba trăm vạn trở lên.

Sau khi tảng đá được cắt ra, những người quan sát giải thạch dồn dập vây xung quanh. Nhưng nét mặt ai cũng lộ rõ vẻ tiếc nuối, khối đá gần nghìn vạn, bây giờ cao nhất cũng chỉ được ba bốn trăm vạn.

Khối nguyên liệu này mặc dù cũng là Băng chủng nhưng màu sắc của nó cũng không thuần xanh lắm, phân bố mức độ không đồng nhất, nhưng lại có tính chất tốt để làm vòng, nhưng lại mài thành mặt như thế này thì lại cách xa thứ mà Diệp Thiên giải ra, chỉ có thể tạo thành vài đồ trang sức bán mà thôi.

Văn Loan Hùng lúc này chính là gặp phải trường hợp nói lúc nãy, vốn dĩ là một miếng Phi Thúy giờ bị chia thành hai miếng, giá trị của nó đã bị tụt dốc rồi.

- ôi, biết sớm thì mài khối đá một chút, miếng này gần ngay sát lớp vỏ đá, chỉ cần mài một cái là lộ ra rồi.

Một dao liên cắt mất gần bốn trăm vạn, mặc dù Văn Loan Hùng khoe khoang, thì cũng là cảm giác đau của xác thịt. Sau khi quan sát kĩ lại khối đá, trong lòng cảm thấy rất chán nản.

Nhưng Văn Loan Hùng giương mắt cũng thấy được Diệp Thiên cười như không cười, không khỏi rùng mình, đây... đây không phải là rui ro mà Diệp Thiên đã nói sao?

- Người thanh niên này không hề đơn giản.

Lúc này Văn Loan Hùng cũng không dám coi khinh Diệp Thiên nữa quá trình cắt khối đá tiếp theo cũng phải hết sức cẩn trọng. Chính là vận khí của ông ta hôm nay không được tốt, tính chất Phi Thúy giải ra hôm nay cũng rất bình thường.

Văn Loan Hùng không kinh doanh châu báu, những khối đá giải ra thường thì ông ta đều bán ngay tại đây, người bên cạnh xúm lại ra giá, những khối Phi Thúy mà Văn Loan Hùng giải ra được tổng cộng có giá khoảng 40 triệu.

Mà Văn Loan Hùng lại bỏ ra tổng cộng hơn 60 triệu đô la Hồng Kong, tương đương với lỗ hơn 20 triệu. Càng đúng hơn với lời phán rui ro của Diệp Thiên.

Nhưng vẫn may là Tả Gia Tuấn bên kia cũng không giải ra được khối đá nào có tính chất tốt hơn cả, cả hai đều giải ra khối Băng chủng Phi Thúy, so sánh một chút thì khối đá của Văn Loan Hùng cũng có giá trị cao hơn một tí.

Điều này cũng khiến cho ông ta thấy an ủi hơn. Mặc dù tổn thất đến hơn 20 triệu, nhưng có thể có thể thắng được lần cược này với Tả Gia Tuấn khiến ông ta phải xem tướng cho mình một lần, thật cũng đáng.

Phải biết rằng, xem bói hay suy diễn số mạng cho người đầu tư cổ phiếu là rất tiêu hao tinh thần, cũng chính là giảm thọ, vì vậy Văn Loan Hùng tìm Tả Gia Tuấn mấy lần nhưng ông vẫn không trả lời, đây không phải việc có tiền là giải quyết được.

Có điều nếu như đúng như lời Diệp Thiên nói, nhất định sẽ mất to này thì phá gia chi tử sau đó sẽ tự đề cử mình. Nhớ lại năm trước, khi ông ta mở công ty ở kinh thành, mỗi lần xem bói cũng mấy trăm vạn.

Lúc này Văn Loan Hùng đã giải hết mấy chục khối đá mà ông ta đã mua rồi, cũng vì ông là người ngoài ngành nên mới quyết đoán như vậy, đôi là người khác thì họ sẽ giữ lại bảy tám khối để dự trữ.

- Dem khối đá cuối cùng ra đây đi.

Khi mọi người đang định giải tán, không ngờ Văn Loan Hùng vẫn còn một khối nữa, chính là khối nguyên thạch bị cắt hỏng có thể tích lớn nhất lần này.

Một chiếc xe nâng ầm ầm đi tới, trên đó là khối Cự Vô Phách, bảy tám nhân viên hợp lực mới cố định được khối đá trên máy cắt thạch.

- Phòng chùng khối này cũng không giải ra Phi Thúy.

- Đúng vậy, ông xem mặt cắt này đi, ngay cả kết tinh sương cũng không nhìn thấy tí nào cả, đúng là một khối phế liệu thôi.

- Cái này cũng khó nói, trên tảng đá vẫn có vân rần, chứng minh rằng từng hình thành nên Phi Thúy.

Nhìn thấy khối Cự Vô Phách này mọi người xung quanh trao đổi sôi nổi, giá của nó đưa ra đến hơn 1 triệu, nếu như không giải ra bằng chùng hơn 1. 5- 2. 5 kg thì chắc chắn là sẽ lỗ.

Sau khi đứng ở máy cắt thạch nhìn khối đá, mắt của Diệp Thiên cũng híp lại, mọi người không biết nhưng trong lòng cậu hiểu rõ, trong khối nguyên thạch này có một khối Phi Thúy bằng nắm tay.

Tuy rằng thuộc loại gì thì cậu đốt đặc cán mai, nhưng thông qua khí của nó có thể cảm nhận được, khối Phi Thúy bằng nắm tay kia có ẩn chứa linh khí, tựa hồ như thuần khiết hơn khối mình vừa giải ra rất nhiều.

- Chẳng lẽ sự thất thoát tài chính này của Văn Loan Hùng ứng nghiệm ngay trên người mình?

Mắt nhìn thấy Văn Loan Hùng nắm trong tay cán máy cắt thạch, Diệp Thiên bỗng hiểu ra, trên mặt không khỏi lộ ra ý cười, gặp được mình ông chủ Văn thật là không gặp may rồi.

- Két... rắc rắc...

Tiếng cắt đá không ngừng vang lên, một khối nguyên thạch lớn rơi trên mặt đất, nhưng lần này cũng phát ra một tràng thờ dài.

Không cần hỏi, đao cắt này cũng hỏng rồi, đừng nói là Phi Thúy đến ngay cả những trạng thái vật chất kết tinh xem với Phi Thúy cũng không có xuất hiện.

- Lại thế nữa rồi!

Văn Loan Hùng để cho nhân viên điều chỉnh một chút phương hướng của khối nguyên thạch, ở một bên khác lại cắt xuống, khối này nặng gần 500kg, to gần bằng một người, cắt hai ba lần không ra Phi Thúy cũng không nêu rõ được gì cả.

Hơn nữa Văn Loan Hùng còn nhớ rõ lời Diệp Thiên nói là thất thoát tài chính, tất cả các khối đá đều giải hết rồi, nếu như là thất thoát tài chính thì chỉ có thể là ứng nghiệm ở khối này thôi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 337

Mắt Cửa (P2)

Cùng với âm thanh “rắc rắc” của bánh răng hợp kim cắt trên tầng đá vang lên, cả khối đá cũng bị Văn Loan Hùng cũng bị cắt tan tành, chia làm hơn mười khối nhỏ.

Mọi người cũng không đành lòng nhìn thấy giây phút này, cực thạch giải thạch này đều là có quy luật cả, bên trong một khối đá to lại không xuất hiện kết tinh Phi Thúy, chứng tỏ rằng đây không phải là khối đá Phi Thúy.

Tựa như Văn Loan Hùng đang nghiêng răng nghiêng lợi với khối nguyên thạch này vậy. Tuy rằng bên ngoài có vân rạn là biểu hiện hình thành Phi Thúy, nhưng kết cấu bên trong lại cho thấy rằng khối đá này khác với tượng tợ của mọi người.

Nếu đổi lại là người khác thì cũng không ai có đủ dũng khí để tiếp tục đứng giải thạch trước mặt mọi người, coi như là trong lòng không phục thì cũng sẽ chỉ mang về nhà mài từ từ chứ không ở đây mà chịu mất mặt.

Nhưng Văn Loan Hùng vốn cũng không phải là người làm trong ngành châu báu, ông ta đến đây cũng chỉ là vì thú vui mà thôi. Không thể quản được người khác đứng xem, vẫn là từng khối từng khối hơi lớn hơn một chút được giải ra.

Nhưng không biết có đúng với lời nói thất thoát tiền như Diệp Thiên nói không, Văn Loan Hùng đã cắt hơn mười dao rồi, thiếu chút nữa là cắt tới vị trí kết tinh sương.

Nếu xuất hiện lớp sương, Văn Loan Hùng nhất định sẽ không bỏ qua khối đá chứa Phi Thúy kia, nhưng mặt cắt lại chẳng khác gì so với những khối đá bình thường. ông ta tiện tay ném khối đá nhỏ hơn quả bóng một chút xuống đất.

Những người xem chung quanh cũng đều là người trong nghề, mỗi khối đá được cắt xuống đều được họ xem kỹ càng, nhưng nhìn về bóng loáng của nó không có vẻ gì là có dấu vết của Phi Thúy cả, khối nguyên thạch rất nhanh bị cắt xuống đầy lổ đi.

- Văn tiên sinh, khối đá này nhất định là phé vật rồi, không cần thiết phải giải tiếp nữa đâu.

- Đúng đấy, tiêu tốn 1 triệu mà đồ hồng thì cũng không phải là lần đầu tiên, ông chủ Văn cũng không cần phải bận tâm làm gì.

- ông Vương nói rất đúng, năm trước ở Myanmar, khối đá 3. 6 triệu của ông Vương không phải cũng cất hồng đấy sao?

Nhìn thấy Văn Loan Hùng không ngại phiền toái đem khối đá tiếp tục cất ra, người xem xung quanh còn cho rằng Văn Loan Hùng không nỡ từ bỏ một khối đá mua với giá 1 triệu đô la Hồng Kong cơ, vốn vãn khuyên giải.

Những người đầu giá khối đá này vừa nãy trong lòng lại cảm thấy không khỏi hối hận, may mà ông chủ Văn may mắn lấy được khối này, nếu không người lo lắng đến toát mồ hôi kia là chính mình rồi.

- Khối nguyên thạch này đều bị cất ra rồi, không có dấu vết nào có thể xuất hiện Phi Thúy cá, tên tiểu tử kia chắc chắn là nói sai rồi.

Văn Loan Hùng sau khi cất đá xong liền lắc đầu, nhẹ nhàng buông máy cất thạch ra.

Mọi người không hề biết rằng ngay từ đầu Văn Loan Hùng không hề để ý đến 1 triệu kia, ông ta còn đang suy nghĩ xem lời nói thất thoát tiền mà Diệp Thiên vừa nói lúc nãy cơ.

Chỉ là nhìn hơn mười khối đá lớn nhỏ trên mặt đất, Văn Loan Hùng cũng bắt đầu nghi ngờ lời nói của Diệp Thiên. Đá cũng giải ra đến mức này rồi, ông ta tự mình cũng không tin được là bên trong sẽ xuất hiện Phi Thúy.

Nhìn thấy Văn Loan Hùng dừng tay, Diệp Thiên đùng một cái lên người Tả Gia Tuấn, nhỏ giọng hỏi:

- Sư huynh, đồng phé liệu này xử lí như thế nào?

- Phé liệu thì tất nhiên là đem vứt đi rồi, còn có thể xử lí như thế nào nữa chứ?

Tả Gia Tuấn bị Diệp Thiên hỏi một câu hỏi lạ lùng, ai rồi hơi cần mấy cục đá vụn này làm gì nữa chứ?

- Đệ có thể lấy không?

Mắt Diệp Thiên sáng rực, âm thanh lại trầm thấp, sợ bị mọi người xung quanh nghe thấy.

- Việc này...

Tả Gia Tuấn nhíu mày, nói:

- Bây giờ những khối đá này vẫn thuộc về Văn Loan Hùng, nhưng đệ có thể mua từ ông ta, nhưng mà Diệp Thiên, những khối đá này đều là phế liệu, đệ muốn chúng để làm gì?

Vừa rồi Tả Gia Tuấn cũng tiến lên xem qua, khối nguyên thạch này đích xác là không có biểu hiện của Phi Thúy, hơn nữa còn bị cắt đến mức này rồi, phỏng chừng đến người bán đồng nát cũng không nhận.

- Vậy thì được...

Nghe Tả Gia Tuấn nói, Diệp Thiên đứng lên đi ra ngoài, mở miệng nói:

- Anh Văn, khối đá này anh còn muốn cắt tiếp không?

- Há?

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Thiên, Văn Loan Hùng chột dạ, hay là trong khối đá này còn có Phi Thúy thật?

- Không giải nữa, đây là khối phế liệu thôi...

Nhìn những mảnh đá vụn trên mặt đất, Văn Loan Hùng nhanh chóng gạt đi ý nghĩ này, cũng đã đem khối đá cắt mười tám khối nhỏ rồi, còn giải tiếp nữa thì còn mất mặt nữa.

Diệp Thiên cũng không vòng vo nữa, trực tiếp nói rõ ràng:

- Anh Văn, chuyện đã như vậy, tôi muốn mua lại những khối đá vụn này, không biết anh có đồng ý bán hay không?

- Người này điên rồi à? Mua mấy thứ đồ bỏ đi đấy để làm gì không biết?

- Phỏng chừng lại là muốn kiếm lậu, nhưng cậu ta cũng không nhìn xem, khối đá cũng cắt đến mức này rồi, làm gì còn tiền mà cho cậu ta kiểm tra nữa?

- Người trẻ tuổi muốn chiêm được ưu thế, chớ hấn chịu thiệt là rõ thôi mà.

Diệp Thiên vừa nói ra, mọi người đã lập tức âm ỉ lên, việc phế liệu giải ra Phi Thụy không phải chưa từng xảy ra, nhưng những phế liệu đó cũng có xuất hiện kết tinh, nói cách khác là có khả năng ra Phi Thụy.

Nhưng khối nguyên thạch này từ đầu đến cuối bên trong đều là đá, đừng nói là xen kết tinh, chính là đến một tia sương cũng không có, từ đầu khối đá đấy vẫn luôn là một ổ gà ngọc lục bảo đào ra trứng đá.

- Cậu muốn mua những khối phế liệu này?

Văn Loan Hùng hồ nghi nhìn Diệp Thiên, hay là người này thật có thể xem được là bên trong này có Phi Thụy?

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Vâng, tôi muốn cất chúng thêm một lần nữa, nếu như may mắn, không chừng lại giải được ra Phi Thụy.

- Chàng trai, cậu có hiểu về giải thạch không thế, khối đá này căn bản không thể giải ra Phi Thụy được, mọi người xung quanh đều xem qua rồi, ngành châu báu Hồng Kong khi nào lại có một tên ngốc như này ở đây thế này chứ?

- Haiz, bị anh nói trúng rồi, tôi đúng là không hiểu, hai từ cược thạch này đến hôm nay tôi mới nghe qua.

Diệp Thiên nghe vậy cười, nói tiếp:

- Tôi cũng chính là nghĩ tới nghiên cứu đấy, giải không ra cũng chẳng sao, mà giải ra được thì không phải là buôn bán lời hay sao?

- Việc... việc này...

Người này bị Diệp Thiên làm cho há hốc miệng, người khác đều thừa nhận chính mình dốt đặc cán mai, ông ta còn có thể nói gì được nữa?

- Anh Văn, anh có bán hay không vậy? nếu không anh tự mình giải tiếp đi, tôi xem góp vui cũng được.

Diệp Thiên không tiếp tục phản ứng lại người kia nữa, đảo mắt nhìn về phía Văn Loan Hùng.

- Diệp huynh đệ, cậu muốn cắt chơi thì cứ tiến hành đi, nói gì mà tiền với cả không tiền cơ chứ?

Văn Loan Hùng cười khò lắc đầu, nguyên thạch cắt hông không được gọi là nguyên thạch nữa rồi, mà gọi là đá thôi, hơn nữa những tảng đá này cũng không thể trải ra đường cũng không đốt cháy được, cho dù Diệp Thiên có bỏ tiền ra mua thì ông chủ Văn cũng ngại không dám bán.

- Đùng để ý anh Văn, nếu như tôi giải ra Phi Thúy, vậy thì tính là của ai chứ?

Diệp Thiên liên tục xoa tay, nhìn mọi người xung quanh đều choáng váng.

Thân phận của Văn Loan Hùng ở Hồng Kong là gì, lời ông ta nói ra há có thể hủy bỏ đạo lý? Đến Tả Gia Tuấn cũng nhìn không được, lời Diệp Thiên, nói nhỏ:

-Sur đệ, đệ muốn làm gì thế?

-Đệ đương nhiên là muốn giải thạch rồi.

Diệp Thiên nhìn về phía Văn Loan Hùng, thực thà nói:

- Anh Văn, hay là anh cứ ra giá đi, như vậy tảng đá này giải ra cũng là thuộc về tôi.

- Tên này có phải khủng điên rồi không?

Những người xung quanh đồng thời phát ra câu này.

Văn Loan Hùng cũng hơi giận, Diệp Thiên muốn bỏ tiền ra mua mỗi thứ phế vật này, không phải là muốn đánh vào mặt ông ta à? Lập tức nói:

- Dù cậu có giải ra được Kim Sơn đi nữa thì cũng coi như đó là bản lĩnh của cậu, tôi cũng không nói nhiều, nhiều người xem như vậy, chẳng nhẽ tôi lại đòi ý sao?

Văn Loan Hùng thật là cũng muốn chứng kiến xem Diệp Thiên có thể biến phế vật thành bảo bối được không, từ khối đá phế liệu được mọi người công nhận giải ra được Phi Thúy? Nếu như Diệp Thiên có thể giải ra được thì Văn Loan Hùng nhất định sẽ tâm phục khẩu phục.

- Tốt, vậy phải cảm ơn anh Văn rồi. Trên mặt không có gì, anh em đưa tiền cho anh nhưng là anh không nhận, lát nữa mà nhìn thấy Phi Thúy thì anh đừng hối hận nhé.

Vốn dĩ giải thạch một cách bình thường, sau khi Diệp Thiên làm âm ỉ lên, khiến không khí có chút thay đổi, những đã định rời đi đều không đi nữa, những thương gia châu báu vốn dĩ đang giải khối nguyên thạch của mình cũng vội vàng vây lại đây.

Diệp Thiên vẫy tay với một nhân viên ở đây nói:

- Đến đây giúp tôi cố định lại mấy khối đá này, tôi cắt xong một khối thì anh thay một khối khác.

- Được!

Mặc dù người này có chút coi thường tiếng phở thông của Diệp Thiên, nhưng đây là công việc của anh ta, nên chỉ có thể làm theo lời của Diệp Thiên đem những khối đá này đặt lên máy giải thạch.

- Khụ, khụ, khối đá lớn như vậy mà cậu ta cũng cắt à?

Hành động này của Diệp Thiên khiến cho tất cả mọi người đều im lặng, trên mặt đất tính ra cũng có mấy chục khối đá bỏ đi, nếu như giải ra như vậy, thì phải giải đến bao giờ?

Nhưng tốc độ giải thạch của Diệp Thiên hiển nhiên là vượt quá dự tính của mọi người, cậu ta vốn dĩ không hề xem kỹ cùng với vẽ đường cắt, chỉ cần đặt tảng đá lên rồi “ Răng rắc” một đao đi xuống là một chia làm hai.

Cho nên vụn đá tuy không nhỏ, nhưng qua hơn mười phút, hầu như toàn bộ số đá đó đều được Diệp Thiên giải hết ra, chỉ có điều Phi Thúy trong suy nghĩ thì không thấy tăm hơi đâu.

- Diệp Thiên, hay là thôi đi, đi thôi, đi xem huynh giải thạch, huynh vẫn còn hai khối chưa giải xong.

Tả Gia Tuấn đưa tay kéo Diệp Thiên, nói hai chữ sư huynh đặc biệt rõ ràng, ông ta không muốn mọi người coi thường vị sư đệ này, cố tình để lộ ra quan hệ giữa hai người.

Tả Gia Tuấn vừa nói lời này ra, người vừa phát ngôn châm chọc Diệp Thiên lập tức ngậm miệng, tục ngữ nói câu đánh chó phải ngoảnh mặt chủ, nếu như ngoài miệng thoải mái trêu chọc Tả Gia Tuấn thì hậu họa khó lường.

- Sư huynh, đợi đã, vẫn còn một khối nữa mà.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói với người làm việc:

- Đặt khối nằm dưới máy kia lên đi.

- Không phải là giống nhau sao?

Người nhân viên bê tảng đá lên với vẻ mặt không vui, cố định trên máy giải thạch.

- Két, rắc...rắc...

Diệp Thiên cũng giơ tay cắt xuống như vừa rồi, nhưng lần này cậu tính trước hướng cắt thoáng hơn một chút, bánh răng hợp kim theo sát tảng đá cắt xuống.

Lúc này đã không còn nhiều người chú ý đến Diệp Thiên giải thích về thạch, có thời gian rảnh tốt hơn hết cân nhắc bản thân nên mua nguyên thạch ở đâu, cho nên Diệp Thiên một đao hạ xuống cũng làm cho ba năm người chú ý.

- Cắt... Cắt tảng rồi?

Nói đến người chú ý một đao này của Diệp Thiên, rõ ràng phải nhắc tới Văn Loan Hùng, y luôn muốn hiểu rõ lời nói của Diệp Thiên về chuyện mất của của mình rốt cuộc là thật hay giả.

Đáp án dựa vào một đao này của Diệp Thiên công bố ra, đừng nói đến chất lượng của ngọc Phi Thúy như thế nào, Văn Loan Hùng ủng hộ công cắt khối cực thạch ra ngoài, nói là mất của đã có thể xác định được chắc chắn.

- Màu xanh đẹp, là khối nguyên liệu tốt.

- Giờ rửa sạch rồi nhìn xem sao...

Một tiếng nói của Văn Loan Hùng cũng hấp dẫn những người xung quanh đã đi hết quay trở lại, trong giới cực thạch, hẳn cắt vỡ một trăm lần có thể cũng không bị mọi người nhớ đến, nhưng là phình to một lần nhất định tên tuổi sẽ vang xa.

- Thiếu gia, màu xanh này... màu xanh này nhìn có chút lấp lánh nha.

Không đợi nhân viên bắt tay vào làm, A Đinh hấp tấp bung một chậu nước, cẩn thận đem khối đá chỉ nhỏ bằng lòng bàn tay rửa sạch.

- Để tôi xem xem...

Tả Gia Tuấn nghe vậy liền đẩy A Đinh ra, bật đèn pin huỳnh quang lên, đưa đèn soi sát lại bề mặt cắt.

- Oa!

Lúc này trời đã tối, hơn nữa chỗ cắt thạch bị mọi người vây lại, ánh sáng có chút nhá nhem, Tả Gia Tuấn dùng đèn pin chiếu lên Nguyên thạch xong, bốn phía không hện mà cùng vang lên tiếng than sợ hãi.

Không phải những người ở đây không có kiến thức, trái lại họ đều hiểu biết về Phi Thúy từ năm năm trở lên, nhưng một màn này xuất hiện trước mắt, bọn họ quả thật chưa từng nhìn thấy.

Ngay khi ánh sáng đèn pin cùng mặt cắt ăn khớp với nhau, một màu xanh biếc thấm vào nội tâm con người theo ánh sáng đèn pin chiếu ra, thậm chí tay phải cầm đèn pin của Tả Gia Tuấn đều bị phủ lên một màu xanh sáng bóng.

- Đây... Đây là Phi Thúy gì?

Nhìn thấy vòng sáng màu xanh biếc, Tả Gia Tuấn cũng kinh ngạc ngây dại, hấn đánh cuộc Thạch chơi Phi Thúy cũng hơn hai chục năm rồi, nhưng chưa bao giờ thấy qua màu sắc đơn thuần mà lại gần như cực hạn thể này.

Một ông lão đầu đã bạc khoảng hơn 70 tuổi đột nhiên hét lên:

- Dừng chạm vào... chẳng lẽ là Đế vương Lục.

Lời ông lão vừa nói ra, tiếng âm ỹ ngay lập tức trở nên tĩnh lặng, mọi người dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn khối Nguyên thạch đang nằm cố định trên máy cắt thạch.

- Sư huynh, Đế Vương Lục là cái gì thế?

Nhắc tới trong sân còn có nhiều người không hiểu lời ông lão, tất nhiên không thể thiếu Diệp Thiên, hẳn ngay cả cái tên Thủy Tinh Chung và Băng Chung ... hôm nay mới học được, đương nhiên không biết cái gì gọi là Đế Vương Lục rồi.

- Đợi lát nữa nói sau, Hi Quốc, đem cho ta mấy mài đá.

Tả Gia Tuấn khoát tay, cánh tay không bị thương với đến chỗ con rết, nhưng lấy được mấy mài đá rồi, Tả Gia Tuấn mới nghĩ đến vết thương trên tay, cười khổ nói:

- Diệp Thiên, đệ đến đây đi, cần phải cẩn thận một chút.

- Thứ này rất đắt sao?

Diệp Thiên lắc đầu, thuận tay nhận lấy mấy mài đá.

- Không phải vấn đề là đáng giá hay không đáng giá, vì căn bản là có tiền cũng không mua được, dù sao đệ cẩn thận một chút là được!

Tả Gia Tuấn thấy vẻ mặt Diệp Thiên không chú ý, vội vàng dặn dò vài câu.

- Tả tiên sinh, hay ngài tách đi, nếu làm vỡ mắt thì thật đáng tiếc!

- Nếu không để tôi làm, cam đoan sẽ không làm hỏng Phi Thúy.

- Hãy để ông Tề tách đi, ông ấy tách Thạch chưa bao giờ hỏng.

Dựa vào biểu hiện của Diệp Thiên vừa mới cắt thạch, mọi người không thể tin vào trình độ tách Thạch của Diệp Thiên, mắt nhìn thấy Diệp Thiên cầm mấy mài đá lên chuẩn bị tách Thạch, mọi người nhao nhao cả lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 338

Xem Bói

Văn Loan Hùng vừa ra giá, hoàn toàn làm cho mọi người ở đây im lặng, Phi Thúy Đế vương lực dù là hiếm thấy, nhưng hôm nay giá của Ngọc Phi Thúy cũng không phải là cao lắm, cũng không đạt được giá cao như thế... xưng là giá trên trời cũng không quá đáng.

- Tám mươi triệu? Văn huynh, ngài không phải nói đùa chứ?

Nghe thấy giá đó, tâm can Diệp Thiên cũng “phốc phốc” nhảy dựng lên.

Phải biết rằng tám chín năm nay giá của đô la Hồng Kông đổi sang nhân dân tệ nếu so với nhân dân tệ còn cao hơn một chút, tám mươi triệu đô la Hồng Kông có thể xấp xỉ tám mươi triệu nhân dân tệ đi?

Diệp Thiên không phải thánh nhân, hần cũng cần ăn uống và quan hệ nam nữ, tiền tài đối với hần không thể không hấp dẫn, hơn nữa vì nguyên nhân tu luyện mà Diệp Thiên so với người bình thường còn khao khát đối với tiền tài hơn nhiều.

Nhìn Phi Thúy sáng bóng tản ra khí lạnh như băng trong tay, Diệp Thiên trong lòng cũng do dự, chỉ cần gạt đầu một cái, tám mươi triệu có thể chui vào trong túi, hơn nữa Đường Văn Viễn cho số tiền kia có thể đưa chính mình trở thành hàng tỉ phú.

Nhưng nghe lời Tả Gia Tuấn nói xong, Diệp Thiên cũng hiểu được, loại Phi Thúy Đế vương lực này tuyệt đối chỉ có thể gặp mà không thể cầu, hôm nay mà bán đi, nay mai muốn tìm được chỉ sợ là vô cùng khó.

Với lại Diệp Thiên thật sự muốn đem khối nguyên liệu này lưu lại tạo hình thành một số đồ vật đặt đường tại Tử hạp viện, nếu như vận khí tốt thì vài năm sau nói không chừng có thể tạo ra mấy pháp khí.

- Người trẻ tuổi này, tám mươi triệu không thấp, ngoài Văn tiên sinh, không ai ra giá này đâu!

- Đế vương lực tuy rằng hiếm nhưng có bán cũng không được giá cao như thế, Văn tiên sinh thật sự là rất mạnh tay...

Diệp Thiên trong lòng cân nhắc lợi hại, những người bên cạnh tới tấp khuyên bảo, thật ra bọn họ không phải vì giúp Văn Loan Hùng có được khối Phi Thúy này, mà có thêm tâm tư khác.

Phải biết rằng Phi Thúy muốn sao tác thành một vật phẩm trang sức như kim cương nhất định cần có chút mạnh tay mua bán mới được, mà Văn Loan Hùng này ra giá lại là một tay nghề sao tác tuyệt hảo.

Chi cần hôm nay Diệp Thiên mang khối nguyên liệu này bán đi, ngày mai các tờ báo lớn ở Hồng Kông nhất định sẽ lấy tựa đề đưa tin là “Phi Thúy có giá trên trời”, nói vậy có thể tạo nên một trận sốt Phi Thúy ở Hồng Kông, được lợi tự nhiên là nhóm thương nhân châu bảo ở đây.

Đương nhiên, nếu Diệp Thiên không bán, bọn họ cũng có thể tiến hành sao tác, chỉ nghĩ kỹ một chút về tựa đề: “ông trùm thị trường chúng khoán ra giá tám mươi triệu không mua được khối Phi Thúy thượng hạng.”, tựa đề này phỏng chừng giống như trên có thể hấp dẫn mắt người đọc.

Trong lòng cân nhắc một lát, cuối cùng Diệp Thiên ngẩng đầu, mở miệng nói:

- Anh Văn, khối nguyên liệu này tôi cũng rất thích, tôi muốn tự tay tạo hình nó, anh xem...

Diệp Thiên còn trẻ, sau này không sợ không kiếm được tiền, nhưng liệu có gặp được loại Phi Thúy thượng hạng có thể chế tạo pháp cụ, cho nên cân nhắc mãi, hần liền cự tuyệt Văn Loan Hùng.

Nghe Diệp Thiên nói xong, Văn Loan Hùng thở dài khoát tay áo, nói:

- Không có việc gì, Văn mỗ xin chịu thua, Diệp huynh đệ, trình độ xem tướng của ngài không kém sư huynh nhi!

Lúc đầu Văn Loan Hùng đối với Diệp Thiên tò mò vì hần là sư đệ của Tả Gia Tuấn, nhưng hiện tại, y tâm phục khẩu phục Diệp Thiên, vừa gặp mặt một lần mà có thể xem ra mình xui xẻo mất của, có thể ngay cả Tả đại sư cũng chưa có bản lĩnh như vậy?

- Anh Văn, khối nguyên thạch này là anh tặng cho tôi, Diệp Thiên cũng lấy làm hổ thẹn, như vậy đi, tạo hình xong các đồ vật, tôi tặng anh một món đồ!

Nhìn thấy Văn Loan Hùng rộng rãi như thế, trong lòng Diệp Thiên đối với hần có vài phần thiện cảm, dù nói như thế nào, Nguyên thạch vốn thật là của Văn Loan Hùng, Diệp Thiên cũng coi như là nhận tình cảm của y.

Diệp Thiên đánh giá một lát, mấy khối ngọc thạch to nhỏ này có thể tạo ra hai bộ vòng cùng mười mấy đồ trang sức, đến khi đó tặng Văn Loan Hùng một món đồ - coi như là đem trả lại.

- Đùng như vậy Diệp huynh đệ, cậu nói vậy tôi sẽ ngưng ngưng.

Văn Loan Hùng liên tục xoa tay, lúc trước Diệp Thiên xem Thạch cũng đã nhắc nhở y, là chính y không tin trong thạch có ngọc, hiện tại tách ra Phi Thúy, chỉ có thể chứng minh hẳn có mắt không trông, làm sao còn mặt mũi từ Diệp Thiên đòi lấy trang sức Đế vương lục?

- Anh Văn, chuyện này để sau hãy nói...

Diệp Thiên thấy bốn phía mọi người vẫn vậy lại, không khỏi nhủ mà, hướng về Tả Gia Tuấn nói:

- Sư huynh, huynh xem Nguyên thạch bên kia không tách sao?

Tả Gia Tuấn gật đầu nói:

- Cũng gần giống nhau, Liễu Hi Quốc đã xem rồi, nếu không... Chúng ta tìm một nơi uống trà đêm đi, mọi người đều đói bụng cả rồi!

Lần này đấu giá Thạch kéo dài suốt một ngày, mọi người chỉ có buổi trưa ăn một chút, nghe Tả Gia Tuấn nói như thế, ai cũng cảm giác được bụng đang kêu “ọc ọc”.

- Hôm nay vị tiểu huynh đệ này tách ra Phi Thúy Đế vương lục, cũng là một chuyện may mắn đối với hội Ngọc Thạch Châu Bảo Hồng Kông chúng ta, do hiệp hội mời, chúng ta cùng đi ăn một chút có được không?

Nghe Tả Gia Tuấn nói xong, lúc này người tổ chức giao dịch đứng dậy, vốn là bọn họ đều chuẩn bị tiệc tối, chỉ là tất cả mọi người bận... tách Thạch nên chưa tham gia mà thôi.

- Vẫn do Tả mỗ là mời đi, rất hân hạnh được đón tiếp mọi người tham gia!

Đây thật sự là một canh bạc, Diệp Thiên muốn thu tiền mừng, người làm sư huynh Diệp Thiên như Tả Gia Tuấn tất nhiên sẽ không để Châu Bảo Hành làm chủ, lập tức bản thân nhận hết.

- Được, Tả đại sư mời nhất định phải đi rồi!

- Đúng vậy, tất cả mọi người đều đi thôi, chuyện này đáng để chúc mừng!

Khả năng kêu gọi của Tả Gia Tuấn cao hơn của người tổ chức hội giao dịch, thuyết mời to như vậy, tất cả mọi người đều nhao nhao đáp ứng, có vài người đóng gói lên xe những khối Phi Thúy chưa tách lại.

Những thương nhân châu bảo tới tham gia hội giao dịch đều có mang theo thù hạ thân tín, hơn nữa nhân viên làm việc ở đây trợ giúp, rất nhanh chóng đóng gói xong Phi Thúy của mình lên xe, một hàng hơn mười chiếc xe sang trọng chậm rãi đi về nội thành Hồng Kông.

Những thương nhân châu bảo này tuy rằng không phải là những người giàu có nhất Hồng Kông, nhưng lại có thân phận địa vị, ngay sau đó Tả Gia Tuấn bao trọn một phòng yến hội lộng lẫy xa hoa, xem như là giúp Diệp Thiên thu tiền mừng.

Người Hồng Kông thích uống trà, trà có thể uống từ điểm tâm buổi sáng đến đêm khuya, sau khi ngồi xuống, đủ loại món ăn điểm tâm

được bày lên bàn, không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn, Liễu Định Định cùng với Văn Loan Hùng và hai vợ chồng bố mẹ của Liễu Định Định ngồi một bàn, ăn một chút gì đó xong, Tả Gia Tuấn nhìn về phía Văn Loan Hùng, nói:

- A Hùng, trận đấu giá hôm nay tôi thua, một tháng sau cậu đến tìm tôi đi!

Lần này Tả Gia Tuấn chọn lựa được khối nguyên liệu Nguyên thạch chưa tách tốt, không so được với mảnh Đế vương lục của Diệp Thiên, tổng giá trị giá cũng không bằng khối Phi Thúy đã tách của Văn Loan Hùng, cho nên Tả Gia Tuấn mới nói như thế.

- Cảm ơn Tả đại sư!

Nghe Tả Gia Tuấn nói xong, phiền muộn của Văn Loan Hùng hôm nay lập tức trở thành hư không, y thật ra cả một năm đến cầu Tả Gia Tuấn cũng không có được câu trả lời chắc chắn, không ngờ được hôm nay chiếm được tiện nghi của Tả Gia Tuấn.

- Sư huynh, vết thương của huynh sợ phải dưỡng trong ba năm, trong khoảng thời gian này không nên xem số mạng cho người khác.

Nghe thấy hai người nói chuyện, Diệp Thiên nhíu mày, hẳn là người thông minh, hiểu rõ Tả Gia Tuấn đang dùng phương thức này để đền bù lại tổn thất của Văn Loan Hùng.

Tả Gia Tuấn khoát tay, cười nói:

- Không có việc gì, vết thương kia không có gì đáng ngại, không cần chậm trễ.

- Không được, vết thương kia của huynh mà không chú ý, sẽ làm thương tổn đến căn cơ.

Diệp Thiên lắc đầu, quay mặt hướng về Văn Loan Hùng, nói:

- Như vậy đi, anh Văn, để ta bói cho huynh một quẻ được không? Cái khác thì không nói nhưng có thể tính vận mệnh của anh trong hai mươi năm sau!

- Đệ xem bói?

Tả Gia Tuấn cùng Văn Loan Hùng cùng kinh hô, trợn mắt nhìn Diệp Thiên.

Tuy rằng hôm nay Diệp Thiên ở đó xem tướng Văn Loan Hùng, chỉ ra số phận hôm nay của y, nhưng Diệp Thiên còn trẻ tuổi so với Tả Gia Tuấn vài chục năm tích lũy uy danh, y vẫn tin “Tả đại sư” hơn một chút.

Về phần Tả Gia Tuấn, y biết tu vi thuật pháp của Diệp Thiên cực cao, nhưng sử dụng thuật pháp cùng xem bói hỏi quẻ vẫn là khác nhau, y cũng không biết trình độ tướng thuật của Diệp Thiên rốt cuộc là như thế nào.

Nhìn thấy biểu hiện của hai người xong, Diệp Thiên cười nói:

- Sao hạ sư huynh, không tin đệ sao? Chúng ta có danh chính là nhờ xem bói, khó mà là ngoại trừ đệ phải không?

- Không... không phải sư đệ, thuật pháp của đệ mạnh hơn sư huynh gấp trăm lần, xem bói hỏi quẻ tất nhiên là tinh thông.

Nghe Diệp Thiên nói xong, Tả Gia Tuấn vội vàng xoa tay, hướng về Văn Loan Hùng nói:

- A Hùng, tôi không gạt người, Diệp Thiên là đệ tử đích truyền, thân phận còn cao hơn tôi, đệ ấy chịu xem bói coi quẻ cho cậu, đây là vận may của cậu đấy!

Tuy rằng không biết bản lĩnh của Diệp Thiên rốt cuộc như thế nào, nhưng Tả Gia Tuấn tự nhiên không muốn để sự đệ lên đài, những lời nói của Văn Loan Hùng lộ tâm lý do dự, kỳ thật trong lòng y phần nhiều vẫn thiên về hướng Tả Gia Tuấn giúp y xem bói.

Nhưng nghĩ đến lúc trước Diệp Thiên xem tướng mạo của y đúng, cuối cùng Văn Loan Hùng quyết định nói:

- Vậy làm phiền Diệp huynh đệ, không biết bao giờ Diệp huynh đệ có thời gian rảnh?

Diệp Thiên không có vấn đề gì nói:

- Việc này không cần chạy tịnh tắm rửa, bây giờ cũng có thể.

- Bây giờ có thể?

Văn Loan Hùng sùng sốt một chút.

- Đương nhiên, tìm một nơi yên lặng một chút, tôi có thể bói cho anh một quẻ.

Diệp Thiên gật đầu, hôm nay có được khối Phi Thụy thượng hạng đáng giá mấy chục triệu, giúp Văn Loan Hùng tính một quẻ, xem như là không lấy không đồ của y.

- Được, để ta bố trí!

Văn Loan Hùng vội vàng đứng dậy, tìm người phục vụ đưa mấy người bọn họ vào một gian phòng kín, mấy người Liễu Định Định tự nhiên cùng đi vào.

Sau khi đi vào ngồi trong phòng, Diệp Thiên quay tay phải, trong lòng bàn tay xuất hiện rõ ràng một đồng tiền vàng chanh, hướng về Văn Loan Hùng nói:

- Văn huynh, nói ngày tháng năm sinh của huynh đi.

- Ta sinh năm 1951...

Nhìn thấy Diệp Thiên mang đồng tiền để xem bói bên người, Văn Loan Hùng không khỏi đối với hắn thêm vài phần tin tưởng.

Nhưng ông chủ Văn không biết, Đại Tề Thông Bảo là Diệp Thiên luôn mang bên mình, số lần dùng để xem bói có thể đếm trên đầu ngón tay.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 339

Giải Quẻ

Đây... Đây là Đại Tề thông báo của sư phụ?

Nhìn thấy Diệp Thiên lấy ra đồng tiền này, ánh mắt Tả Gia Tuấn có chút căng thẳng, trước đây y không ít lần nhìn thấy sư phụ dùng đồng tiền này để xem bói hỏi quẻ cho mọi người, lúc này nhìn vật nhớ người, đôi mắt không kìm được đỏ lên.

Nhìn thấy vẻ mặt thương tâm của Tả Gia Tuấn, Diệp Thiên vội nói:

- Sư huynh, còn cần huynh giúp đấy.

- Ta giúp cái gì?

Tả Gia Tuấn sùng sốt, bị Diệp Thiên chuyển sự chú ý.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Cho đệ mượn hai đồng tiền đi, chỉ một cái Đại Tề thông báo, đệ cũng không có cách nào xem bói hỏi quẻ được!

Phương thức xem bói có rất nhiều, dùng tương đối nhiều là cách xem bói đồng tiền, đã là xem tướng người kiếm cơm, trên người luôn luôn mang theo ba đồng tiền.

Diệp Thiên lúc trước cảm ứng được trong túi Tả Gia Tuấn có mấy đồng tiền mang theo linh khí, chắc là do y ngày thường thường xuyên thưởng thức, nên phía trên nhiễm một ít khí cơ của Tả Gia Tuấn.

- Đệ thiếu cả cái kiếm cơm của chúng ta... Ngay cả cái đó cũng không mang trên người.

Nghe thấy Diệp Thiên nói xong, Tả Gia Tuấn dờ khóc dờ cười từ trong túi lấy ra ba đồng tiền đặt lên bàn, mấy đồng tiền này đều là Càn Long thông báo.

Ở thời kỳ cận đại, đồng tiền sử dụng xem bói phần lớn dùng Càn Long thông báo, truyền thuyết nói là có thể gia tăng tính chuẩn xác, nhưng Diệp Thiên thấy, đơn thuần là nói linh tinh, mỗi quẻ của tổ sư gia đều chắc trúng, ông Càn Long không biết đầu thai ở nơi nào rồi.

Đưa tay lấy ra một đồng tiền, Diệp Thiên cầm hai đồng tiền cùng Đại Tề Thông báo tung ra một chỗ, hướng về Văn Loan Hùng nói:

- Anh Văn, tôi có ba cái không trắc, không thật không trắc, vô sự bất trắc, nặng trắc bất trắc, anh cầm ba đồng tiền này tung lên mặt bàn sáu lần, trong lòng nghĩ đến chuyện mà mình muốn hỏi.

Diệp Thiên dù trẻ tuổi nhưng nghiêm túc như vậy, trên người ẩn hiện một uy thế không thể cự tuyệt, Tả Gia Tuấn bên cạnh cùng hắn so sánh, vậy mà cũng kém hơn ba phần.

- Vâng, tôi sẽ làm theo yêu cầu của cậu!

Văn Loan Hùng tiếp nhận đồng tiền, cung kính đáp ứng, lúc này cũng không dám tiếp tục gọi là Diệp huynh đệ nữa.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Tốt lắm, bắt đầu đi!

Nghe Diệp Thiên nói xong, Văn Loan Hùng hơi khép mắt lại, trong lòng nhớ tới vấn đề y muốn hỏi, đồng tiền trong lòng bàn tay theo đó hất vào trên bàn.

- Thiếu âm, quẻ trung là dương, được rồi, anh tiếp tục đi...

Diệp Thiên nhìn thoáng qua mặt sau của mấy đồng tiền, ngón út tay trái gập lại.

- Ba mặt đều âm, không thay quẻ, tiếp tục tung ra...

- Hai mặt sau làm Thiếu Dương, giờ quẻ trung thành âm, đừng ngừng lại...

Theo đồng tiền liên tiếp tung ra từ tay Văn Loan Hùng, lời nói trong miệng Diệp Thiên phát ra chỉ có Tả Gia Tuấn nghe hiểu được, mười ngón trên hai tay không ngừng chuyển động, từng tin tức như là chiếu phim thông thường trong đầu hần chạy qua.

Đợi cho Văn Loan Hùng đổ quẻ tiền đồng sáu lần xong, Diệp Thiên khoát tay ý bảo y có thể dừng lại, bản thân nhắm mắt lại suy diễn.

Nhìn thấy mười ngón tay Diệp Thiên liên tiếp chuyển động, mọi người trong phòng đều ngừng thở, chỉ sợ quấy rầy Diệp Thiên đang xem bói, ngay cả Tả Gia Tuấn đối với thuật bói toán của Diệp Thiên cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Phải biết là coi bói đồng tiền là ở quẻ giống xuất hiện, sau đó cần căn cứ quẻ giống cho thấy gì để suy diễn ra thông tin, trong thời gian đó phải tra sáu mươi bốn quẻ, mà Diệp Thiên định dùng phương thức này, cả Tả Gia Tuấn cũng không theo kịp.

Khoảng hơn chục phút đồng hồ sau, Diệp Thiên mở mắt nói:

- Anh Văn, anh vừa hỏi một là vận thế tiền đồ, hai là hôn nhân gia đình, kỳ thật hai điều này là tương liên tương thông!

- Diệp... Diệp huynh đệ, đệ... đệ biết ta muốn hỏi gì sao?

Nghe Diệp Thiên nói xong, ánh mắt Văn Loan Hùng lộ ra kinh hãi, y trong thời gian tung ba quẻ đầu, trong lòng đều muốn hỏi tiền đồ vận may của mình, tới ba quẻ sau là hỏi hôn nhân, đúng theo từng chữ trong lời Diệp Thiên.

- Vậy... vậy Diệp đại sư, vận thế của ta rất cuộc như thế nào? Xin được chỉ giáo!

Văn Loan Hùng nói chuyện sửa lại cách xưng hô, Diệp huynh đệ trở thành Diệp đại sư, rõ ràng đưa Diệp Thiên tăng lên ngang tầm với “Tả đại sư”.

- Anh Văn, trời sinh anh là người mệnh mẽ đào hoa, bình thường phụ nữ không có cách nào chống lại anh, nhưng... bây giờ anh đi lại với người phụ nữ này...

Diệp Thiên nhìn Văn Loan Hùng liếc mắt một cái, hỏi tiếp:

- Người phụ nữ này có phải cảm nhận, xương gò má cao mà quai hàm gầy?

Nghe câu hỏi của Diệp Thiên, sắc mặt Văn Loan Hùng hơi có chút xấu hổ, nhìn thoáng qua mấy người trẻ tuổi bên cạnh, vẫn đáp:

- Ngài nói không sai, cô ấy... cô ấy gần giống so với tướng mạo ngài nói.

- Ân đường có vân, vân núi ngăn cách, đây là tướng khắc chồng không có con, hơn nữa cô ấy bị người nhà liên lụy, mười phần xui xẻo, sống cùng với cô ấy, anh không chỉ rui ro mà số phận liên tục đen đui!

Diệp Thiên cũng không biết người phụ nữ hiện tại Văn Loan Hùng đang đi lại là ai, những điều này là do hán suy diễn ra kết quả, nhưng trong tai Văn Loan Hùng nghe được lại giống như sấm sét giữa trời quang, trong mắt y tràn đầy sự kinh hãi hoảng sợ.

Hiện tại Văn Loan Hùng đang đi lại cũng là một nữ minh tinh nổi tiếng Hồng Kông, Văn Loan Hùng rất yêu thích cô, đã bao nuôi cô trong thời gian nhiều năm, như biệt thự cũng đã mua cho ba tòa liền.

Chuyện đó không thành vấn đề vì ông chủ Văn vốn là mạnh tay muốn cho nữ minh tinh niềm vui, y tặng nhiều biệt thự, nhưng một câu của Diệp Thiên, cũng nói đúng một sự việc.

Hiện tại Văn Loan Hùng bao nuôi mẹ của nữ minh tinh này, là một cuộc đánh cuộc với mạng người, nhưng vận may cực kém, qua thời gian mấy năm đã mất đi trên trăm triệu đô la Hồng Kông, mà phần thiếu thật ra chính là Văn Loan Hùng lặng lẽ bù vào.

Điều này làm Văn Loan Hùng vô cùng tò mò, ngoài người trong cuộc ra, người ngoài không ai biết được, lúc này bị Diệp Thiên trực tiếp nói ra, buộc y không thể không tin lời nói của Diệp Thiên.

Văn Loan Hùng không nghĩ tới nguồn gốc mọi việc không thuận lợi trong hai năm qua không ngờ là do người phụ nữ kia? Lúc này ruột gan rối bời, không nhịn được mở miệng hỏi:

- Vậy... Tôi cần phải làm gì bây giờ?

- Anh Văn, anh không định cùng cô ấy kết hôn chứ?

Diệp Thiên có chút buồn cười nhìn anh chàng PlayBoy này, nói:

- Nên dừng lại mà không dừng lại, trái lại chịu loạn, cô ấy nếu không thích hợp với anh, tốt nhất tách ra, anh không phải muốn nói rời xa cô ấy anh không sống nổi chứ, đó nhất định là chuyện đáng bị cả Hồng Kông chê cười!

- Sẽ không, sẽ không như vậy...

Văn Loan Hùng nghe Diệp Thiên nói nở nụ cười, thật ra nghe thấy lời Diệp Thiên nói xong, trong đầu y cũng nảy sinh ra ý niệm cùng người phụ nữ kia cắt đứt, bởi vì mẹ của người phụ nữ kia thật sự là cái hồ không đáy, mấy năm nay Văn Loan Hùng ít nhất mắt trên người bà trên trăm triệu.

- Về phần vận thế của anh...

Diệp Thiên liếc nhìn đám người Liễu Định Định, nói:

- Định Định, đưa bạn của cháu đi ra ngoài ngồi.

Văn Loan Hùng vốn có biệt hiệu là “Tay súng bắn tia nữ ngôi sao” cùng biệt hiệu “Tay súng bắn tia thị trường chứng khoán” vang dội như nhau, Diệp Thiên không sợ trước mặt người khác vạch trần sự đào hoa của y, nhưng những điều muốn nói bây giờ có liên quan đến số mệnh của y, không thích hợp để người ngoài nghe được.

- Vâng thưa ông chú!

Liễu Định Định không phải người không đúng mực, lập tức nghe lời, mời mọi người đi ra khỏi phòng.

- Diệp Thiên, vậy vận trình mấy năm sau này của tôi rốt cuộc như thế nào?

Nhìn thấy Diệp Thiên nghiêm túc đuổi đám người Liễu Định Định ra ngoài, tâm trạng Văn Loan Hùng không khỏi thấy bất an.

Diệp Thiên thoáng nhìn qua Văn Loan Hùng, nhẹ nhàng nói:

- Sau này trong ba mươi năm anh sẽ thuận buồm xuôi gió, nhưng khi anh sáu mươi tuổi, sẽ có tai ương lao ngục!

- Cái gì?

Văn Loan Hùng vốn đang định châm trà cho Diệp Thiên, bỗng ngây ngẩn cả người, vội hỏi:

- Diệp Thiên, vậy... Đó là thật sao?

Người dựa vào tư bản làm giàu, có ai là trong sạch? Nhất là Văn Loan Hùng trong thời gian ngắn hơn mười năm thu được

nguồn tài sản khổng lồ, trong nhiều chuyện xấu xa, thật sự nếu bị người ta tìm ra, cũng đủ để y ngay ngốc bị giam trong ngục vài năm.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Mạng anh là phú quý, nhưng sau hơi chật vật, về sau có nhiều điều không thuận, hơn nữa khí Kim Duệ của anh quá thịnh, tới lúc tuổi già không biết giấu tài, đó là nguồn gốc gây tai họa.

- Có thể... Có thể có biện pháp hóa giải không?

Văn Loan Hùng biết tính cách của mình, y tuy rằng nhiệt tình vì lợi ích chung, trong hội có rất nhiều bạn bè, nhưng đồng dạng thích khoe khoang, làm việc không biết thu dọn, đã từng làm mất lòng không ít người.

- Giải trừ? Thật cũng không khó...

Diệp Thiên nhìn về mặt cấp bách của Văn Loan Hùng, cầm lấy chén trên bàn nhấp chút nước trà, sau đó dùng ngón tay chấm nước, viết ra một chữ.

- Mẫn?

Văn Loan Hùng nhìn chữ này, không hiểu được, hỏi:

- Diệp... Diệp đại sư, đây... Chữ này cùng ta có quan hệ gì?

- Huynh biết chữ này đọc như thế nào không?

Diệp Thiên hỏi.

Văn Loan Hùng không hiểu ra sao, nói:

- Biết chứ, đọc là “mẫn”, là sao vậy?

Diệp Thiên cười, tiếp tục hỏi:

- Huynh biết ý nghĩa của chữ này không?

- Này... Thật là không biết.

Văn Loan Hùng nghe vậy lắc đầu, chữ Hán Trung Quốc uyên thâm, từng chữ đều tượng trưng nhiều ý nghĩa, Văn Loan Hùng tuy có thể đọc viết, nhưng thật sự là không biết ý nghĩa.

- Một chữ “mẫn”, có ý nghĩa hung tang, cũng là “mẫn”, còn hàm ý đau thương lo lắng, chữ này ý nghĩa hiện ra không rõ ràng.

Diệp Thiên cũng không làm khó Văn Loan Hùng, ngay sau đó giải thích cho y:

- Anh vốn họ Văn, chữ “văn” thêm chữ “môn” thành “mẫn”, vận thể của anh khi trung niên rất mạnh, nhưng đến lúc tuổi già số mệnh suy yếu, nếu phạm vào điều kị, liền sẽ quẩn lấy làm phiền anh!

- Diệp... Diệp đại sư, ngài có thể nói lại rõ một chút không? Tôi mỗi ngày đều phải đi qua cổng lớn, cũng không thể tháo dỡ hết các cổng chứ?

Lúc này Văn Loan Hùng mặc dù đối với lời nói của Diệp Thiên rất tin tưởng không nghi ngờ, nhưng y thật không nghĩ ra làm thế nào mới tránh được chữ “môn” này, đây có thể là quan hệ với chuyện vui buồn cuộc sống.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Cửa ra vào trong nhà là chuyện bình thường, có thể mời thần cửa trấn giữ, tôi nói “môn”, không phải là “môn” ấy.

- Vậy... Vậy “môn” là gì?

Văn Loan Hùng nghe vậy vò đầu, những thầy tướng nói chuyện toàn là thích che giấu, làm cho người ta trăm bề không lý giải được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 340

Giải Quẻ (2)

Người bình thường đều cho rằng thầy tướng số khi nói cái gì mà thiên cơ bất khả lộ, chỉ là lời nói bợn họ lừa gạt người khác, kỳ thực không phải vậy, một câu nói dù ít hay nhiều, đều cũng ảnh hưởng tới thầy tướng.

Con người cả đời giữ mạng, đều là lần theo dấu vết, vô hình trong có một mạng lưới lớn luân hồi sinh lão bệnh tử của mỗi người, thầy tướng số là làm những chuyện như mở ranh giới của mạng lưới ấy, điểm một quả cầu, càng ít người dám đâm vào mạng lưới ấy.

Trước kia Diệp Thiên vì Lý Thiện Nguyên mà nghịch thiên cải mệnh, chính là đâm vào mạng lưới này, sau đó cũng không tiếp tục làm lại, thẳng mất đi mười năm dương thọ.

Tuy rằng nghịch thiên cải mệnh cùng tiết lộ Thiên cơ sẽ chịu khổ khác nhau, nhưng lão đạo sĩ cùng hần thầy trò tình thâm, Diệp Thiên nguyện ý gánh vác kết quả này.

Nhưng Diệp Thiên cùng Văn Loan Hùng không thân chẳng quen, lại càng không cần như vậy... Tiêu hao nguyên khí của mình, hao tổn dương thọ bản thân, hao tổn kiêu này tuy rất ít, nhưng gộp lại nhiều hơn Diệp Thiên cũng khó có thể chịu đựng được.

Diệp Thiên không chịu nói rõ, thật đúng là gây khó khăn cho Văn Loan Hùng, y vè mặt đau khổ nói:

- Vậy... Đây rốt cuộc là thuyết pháp kiểu gì?

Nhìn thấy bộ dạng Văn Loan Hùng, Tả Gia Tuấn cười cười, băng quơ nói:

- A Hùng, không cần suy nghĩ nhiều như vậy, đi ra Hồng Kông xem một chút đi!

Vừa rồi Diệp Thiên không chỉ dùng thuật bói toán bằng đồng tiền, bên trong còn có học vấn giải thích chữ, Tả Gia Tuấn am hiểu sâu đạo xem bói hỏi quẻ, liếc mắt liền nhìn ra ý tứ mà Diệp Thiên muốn biểu đạt.

- Đi ra Hồng Kông xem một chút?

Văn Loan Hùng suy nghĩ một chút, bỗng nhiên mắt sáng lên, hô:

- Diệp... Diệp đại sư, ngài... ngài nói chẳng lẽ là Ma Cao (không phải là chữ sai, mà tránh đi địa danh), ta sau này không thể đi đến Ma Cao sao?

Diệp Thiên gạt đầu, chính Văn Loan Hùng tự đoán được, đương nhiên không tính là hấn tiết lộ Thiên Cơ, lập tức nói:

- Trong Ngũ Hành của anh thiếu Thổ, vốn mua bán bất động sản là thích hợp, nhưng anh là khí Kim quá bén nhọn, tin tưởng sẽ lấy Kim dẫn đường, sẽ gây cho anh gặp nhiều tai họa về sau, vung đất kia, cố gắng hết sức tránh tới nơi đó.

- Diệp... Diệp đại sư, ngài... ngài làm sao biết ta muốn mua bán bất động sản?

Lời nói của Diệp Thiên làm mặt Văn Loan Hùng đột nhiên biến sắc, cho dù lúc nói đến nữ minh tinh kia, sắc mặt y cũng không khó coi như bây giờ.

Phải biết, từ năm 97 khi bắt đầu khủng hoảng tài chính châu á, trong đầu Văn Loan Hùng từ từ có ý nghĩ rời khỏi thị trường chứng khoán, nhưng người như y, tuyệt đối không cam lòng là người bình thường, rời khỏi thị trường chứng khoán, y nhất định phải tìm được một sân khấu để thể hiện giá trị bản thân.

Sau khi suy nghĩ cặn kẽ một phen, ánh mắt Văn Loan Hùng nhìn về thị trường bất động sản, thừa dịp năm 97 trở về Hồng Kông lòng người vô cùng hoang mang, Văn Loan Hùng liên tục ra tay, giá thấp thu thập không ít sản nghiệp.

Nhưng mà bất động sản Hồng Kông sớm bị đại gia giàu có thực lực hùng hậu chia nhau, hơn nữa đất đai Hồng Kông rất ít, muốn phát triển lớn tương đối khó khăn, cho nên nhiều năm gần đây, Văn Loan Hùng chú ý đến Ma Cao.

Ma Cao và Hồng Kông cách biển, chỉ cách nhau có 60km, trọng yếu hơn là Ma Cao phát triển nhất là cá độ và kinh doanh khách sạn, đối với kinh doanh bất động sản là khu biệt thự cao cấp, thì không thể không hứng thú.

Còn một điều nữa là mật độ dân số của Ma Cao cũng không bằng Hồng Kông, mua đất so với Hồng Kông dễ dàng hơn, cho nên tâm lý Văn Loan Hùng đã có ý tưởng tiến quân đến Ma Cao.

Nhưng cho tới bây giờ, đó chẳng qua cũng chỉ là ý nghĩ trong lòng Văn Loan Hùng mà thôi, y cũng chưa bao giờ bàn bạc với người khác, cho dù là bạn bè lâu năm và thuộc hạ thân tín cũng không biết.

Lúc này ý nghĩ này bị Diệp Thiên một câu vạch trần, Văn Loan Hùng cảm giác như bản thân giống như không mặc quần áo đứng trước mặt Diệp Thiên, trong lòng rất khó chịu cũng cảm thấy khủng hoảng.

- Anh Văn, đều là quẻ tượng biểu hiện ra, anh không cần lo quá...

Thấy vẻ mặt Văn Loan Hùng, Diệp Thiên cũng đoán được ý nghĩ của y, lúc tâm tư chính mình bị người khác nhìn thấy không ai có thể duy trì bình tĩnh.

- Văn mỗ ghi nhớ, cảm ơn Diệp đại sư!

Sau khi Văn Loan Hùng nghe thấy thế, đứng lên cung kính bái Diệp Thiên, tuy rằng việc y vào tù chưa xảy ra, nhưng lời nói của Diệp Thiên cũng làm cho y sớm tìm cách tránh né.

Văn Loan Hùng không biết, nếu như không có lần xem bói này của Diệp Thiên, y một năm sau sẽ tiến quân Ma Cao kinh doanh bất động sản, hơn nữa vì thu mua một lượng lớn, y có thể dùng tiền bạc dẫn đường, trở thành một nhân vật có quyền lực tại Ma Cao.

Trong mười năm sau đó việc kinh doanh của y cũng sẽ thuận buồm xuôi gió, nhưng đến năm sáu mươi tuổi, những món nợ cũ bị lật ra, mà Văn Loan Hùng khó thoát tai họa ngục tù.

Đã được Diệp Thiên chỉ ra, quỹ đạo sinh mệnh Văn Loan Hùng đã thay đổi, vị nhà giàu người Hoa này sau đó vẫn phong sinh thủy khởi, lúc tuổi già cũng giữ được đường lui cho mình, đương nhiên, những điều đó sau này hãy nói.

- Được rồi anh Văn, đừng gọi là Diệp đại sư, hãy kêu tôi là Diệp Thiên đi, nói đến tôi còn nợ ân tình của anh đấy...

Nhìn thấy không khí trong phòng có chút ngưng trọng, Diệp Thiên đem khối Phi Thụy ra, cười nói:

- Hôm nay xem một quẻ này cho anh, sau này Phi Thụy tạo hình thành vật xong thì không có phần của anh đâu!

Thị trường chứng khoán biến số thật lớn, mà xem bói cho người tham gia thị trường chứng khoán, làm hao phí tinh lực vượt xa người bình thường, Diệp Thiên vừa rồi vận dụng năng lực trong đầu tiêu hao không ít nguyên khí, thì mới có thể nói ra những lời ấy.

- Về chuyện đó, Diệp huynh đệ hôm nay chỉ cho tôi nhiều điều, là chính bản thân ngu dốt không tiếp thu được thôi!

Văn Loan Hùng nghe vậy cười khỏ, Diệp Thiên đều nói rõ y sẽ mất của, nhưng chính mình không tin, đem khối Phi Thúy thượng hạng chấp tay dâng cho, thật sự là không thể trách Diệp Thiên.

- Ha ha, anh Văn chỉ là không biết thôi, tốt lắm, không nói chuyện này nữa.

Diệp Thiên nở nụ cười, thuận tay đem khối Phi Thúy đưa cho Tả Gia Tuấn nói:

- Sư huynh, trước kia đệ được sư phụ dạy cho một ít tay nghề tạo hình, nhưng mà tạo cái vòng cũng không biết, đệ nghĩ nhờ huynh giúp đệ tạo hình khối nguyên liệu này thành hai bộ vòng tay, còn lại đệ tiếp tục tạo hình một số vật nhỏ, huynh thấy thế nào?

Diệp Thiên không phải thật sự không thể tạo hình khối Phi Thúy này thành cái vòng, chỉ là hẳn không có công cụ thuận tiện, hơn nữa nếu muốn tạo thành vòng tay, để cho hẳn làm, chi sợ lãng phí ít nhất một phần ba khối nguyên liệu này.

- Được, chuyện này giao cho sư huynh đi, nhất định sẽ giảm tối thiểu lãng phí khối nguyên liệu này.

Tả Gia Tuấn đáp ứng, bằng quan hệ giữa y và Diệp Thiên, đến lúc mài xong cái vòng Đế Vương Lục trưng bày trong tiệm thêm mấy ngày, nhất định sẽ khiến thanh danh tiệm châu báu của y vang xa.

- Vậy thật cảm ơn sư huynh!

Diệp Thiên gật đầu.

- Tốt lắm, mọi người ngồi trước, ta cùng Định Định đi gọi cơm!

Cầm khối Phi Thúy đứng dậy, Tả đại sư cũng có ý tưởng có nên khoe khoang một chút với những người cùng nghề?

Sau khi Tả Gia Tuấn rời đi, Văn Loan Hùng chợt nhớ tới một chuyện, nói:

- Đúng rồi, Diệp Thiên mai ta có một yến hội, muốn mời đệ tham gia, không biết đệ có thời gian không?

Vừa rời nghe Tả Gia Tuấn nói bản lĩnh của Diệp Thiên còn lớn hơn y, Văn Loan Hùng còn tưởng là Tả Gia Tuấn khiêm tốn, nhưng sau khi trải qua chuyện xem bói hỏi quẻ vừa rồi, ông chủ Văn đã sớm tôn thờ Diệp Thiên.

Thái độ Tà Gia Tuấn làm đạo sĩ, duy trì quan hệ tốt đẹp với mọi người nhưng cũng rất khó tiếp cận, Văn Loan Hùng liền suy xét nên thân cận nhiều hơn với Diệp Thiên, sau này gặp khó khăn cũng thuận lợi cầu đến đối phương.

- Yên hội?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một lúc, tiếp đó cười khỏ nói:

- Anh Văn, hay là thôi đi, đối với chuyện này tôi không hứng thú lắm, hơn nữa, tôi ở Hồng Kông cũng không biết ai, đi đến đó cũng không thú vị.

Diệp Thiên nghĩ lại, bản thân mình lần nào tham gia yến hội cũng va chạm gây một ít chuyện, cho nên sau khi đi đầu giá từ thiện xong, Diệp Thiên rất ít xuất hiện ở nơi công cộng nhiều người.

- Đùng từ chối, Diệp Thiên, yến hội này rất thú vị, chủ yếu đều là người trẻ tuổi.

Nói tới đây, Văn Loan Hùng đột nhiên đối với Diệp Thiên đảo ánh mắt, cười nói:

- Yến hội lần này có rất nhiều ngôi sao Hồng Kông, tôi còn mời mấy ngôi sao đại lục, mà đều là tiện thể, cậu không muốn nhận thức một chút sao?

Văn Loan Hùng nghĩ, cho dù Diệp Thiên bản lĩnh lớn, cuối cùng cũng là người trẻ tuổi, đối với những ngôi sao nhất định ít nhiều có tâm lý sùng bái, sáng mai chỉ cần hấn vừa ý nữ ngôi sao nào, buổi tối chính mình sẽ khiến ngôi sao kia đi đến phòng Diệp Thiên.

- Việc này...

Nghe Văn Loan Hùng nói như vậy, Diệp Thiên đúng thật dao động tâm lý, từ nhỏ nhìn thấy một thế hệ điện ảnh Hồng Kông lớn lên, Diệp Thiên đối với những diễn viên người Hoa tiếng tăm lừng lẫy, thật đúng có vài phần tò mò, nhưng hấn cũng không có ý muốn xấu xa như Văn Loan Hùng.

Nhưng nghĩ đến số phận bản thân tham gia yến hội rất đen đủi, Diệp Thiên vẫn lắc đầu nói:

- Tôi không đi đâu, sáng mai có thể còn gặp Cung nữ sĩ.

Diệp Thiên từng đáp ứng Cung Tiểu Tiểu tìm kiếm thi hài chồng của nàng, hiện tại đã xử lý xong chuyện của mình, nên sớm giúp

người phụ nữ số khổ ấy giải quyết chuyện này, coi như làm việc thiện tích đức.

- Cung nữ sĩ? Cung Tiểu Tiểu?

Văn Loan Hùng im lặng, tiếp đó hiểu ra, chuyện chồng Cung Tiểu Tiểu mất tích ở Hồng Kông có thể nói là người đi đường đều biết.

Văn Loan Hùng chưa từ bỏ ý định, tiếp tục thuyết phục:

- Diệp Thiên, dù sao cậu cũng ở lại Hồng Kông vài ngày, không tham gia yến hội ngày mai quả thật đáng tiếc, người trẻ tuổi quen nhiều bạn bè mới có lợi.

Yến hội ngày mai kỳ thật chính là do Văn Loan Hùng khởi xướng chịu trách nhiệm chính, danh nghĩa là tổ chức sinh nhật cho một vị hồng nhan tri kỷ, đến đó ngoại trừ một số bạn tốt từ bên ngoài, rất nhiều ngôi sao điện ảnh nổi tiếng Hồng Kông cũng sẽ tham gia, thậm chí còn có ông chủ mấy công ty truyền hình và mấy nhà điện ảnh Hồng Kông.

- Chú Văn, quen bạn bè gì vậy?

Lúc Văn Loan Hùng đang thuyết phục Diệp Thiên, cửa phòng bị Liễu Định Định đẩy ra, vừa vặn nghe thấy câu nói sau cùng của y.

Nhìn thấy Liễu Định Định đi vào, Văn Loan Hùng trong lòng khê động, nói:

- Định Định, mai nhà chú Văn tổ chức tiệc, mời một số bạn bè giới giải trí, cháu muốn đến tham gia không?

Thiên Tài Tướng Sư

Tác giả: Đả Nhân

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 341

Lời Mời

Bấm nút "Thu gọn" để thu gọn nội dungThu gọn

- Người của giới giải trí? Không có hứng thú!

Liễu Định Định một câu liền cự tuyệt, cô tuy rằng không tính là xuất thân trong gia đình giàu có, nhưng từ nhỏ đi cùng ông ngoại ra vào những nhà giàu có, biết được chuyện xấu xa của các nữ ngôi sao và những ông chủ, đối với giới giải trí cũng không có hảo cảm.

Nhất là Văn Loan Hùng rất đào hoa này tổ chức yến hội, Liễu Định Định một chút hứng thú cũng không có, con người này ngoại trừ ở ngoài kiếm tiền, ham muốn lớn nhất là theo đuổi những người phụ nữ như bình hoa kia.

Sau khi nghe Liễu Định Định nói, Văn Loan Hùng không nhanh không chậm hỏi:

- Thật sự không có hứng thú? Trương Tuyết Hữu có thể cũng tới đó, không chừng còn có thể hát một bài cũng nên?

Vài năm trước Liễu Định Định từng tìm Văn Loan Hùng ký tên lên đĩa nhạc, y biết nha đầu kia thích ngôi sao ca nhạc này, nên mới nói như thế.

Quả nhiên vừa nghe thấy tên Trương Tuyết Hữu, biểu tình trên mặt Liễu Định Định liền thay đổi:

- Trương Tuyết Hữu cũng tới sao? Chú Văn, chú đừng gạt cháu nhé!

Con gái nhà giàu cùng dân chúng bình thường khác nhau chính là tầm mắt của các cô từ nhỏ đã rất cõi mờ, hiểu biết khá nhiều, nhưng con gái nhà giàu cũng thích sùng bái các ngôi sao, hơn nữa chuyện con gái nhà giàu được gả cho các ngôi sao nam ở trong giới giải trí cũng không hiếm thấy.

Giống như bố bà Trần - vợ của Chu Nhuận Phát, chính là ông chủ Singapore, số tài sản lên tới mười tỉ, ngoài ra còn một số bà chủ giàu có, đều gả cho ngôi sao nam.

Liễu Định Định từ nhỏ thích anh Trương Tuyết Hữu, đây cũng là người duy nhất trong giới giải trí mà cô để mắt, nhưng cô không giống một số cái tên Hồng Kông thường xuyên ra vào giới giải trí, nên thật sự không có cơ hội quen biết Trương Tuyết Hữu.

- Chú Văn sao dám lừa cháu? Thế nào, Định Định có tới tham gia không?

Văn Loan Hùng cười nói, đừng nói y thật sự mời Trương Tuyết Hữu, mà nhờ người thay mặt y mời, Trương Tuyết Hữu cũng phải nể mặt.

- Được, cháu đi.

Lần này Liễu Định Định một câu đáp ứng, xoay mặt nhìn về phía Diệp Thiên cầu xin:

- ông chú, ông... ông hãy đi cùng cháu...

Liễu Định Định là một cô gái thanh khiết thông minh, biết Văn Loan Hùng bày đủ tài trí mưu lược chỉ là để mời Diệp Thiên, cô cũng không có mặt mũi lớn như vậy.

- Được rồi, mai ta đi..

Nghe Liễu Định Định thỉnh cầu, Diệp Thiên nghĩ ngợi rồi cũng đáp ứng, hấn lớn tuổi như vậy, ảnh hưởng của điện ảnh Hồng Kông tới hấn cũng rất sâu, có thể gặp thần tượng ngày xưa, đối với Diệp Thiên mà nói vẫn rất có lực hấp dẫn.

- Ha ha, Diệp huynh đệ, chúng ta một lời đã định, buổi tối ngày mai tôi kêu xe đi đón cậu.

Thấy Diệp Thiên đáp ứng, Văn Loan Hùng rất vui mừng, sau khi Diệp Thiên giải què cho y hôm nay, y liền quyết định chủ động dốc hết sức quan hệ tốt với vị “Diệp đại sư” trẻ tuổi này.

Sau khi mệt nhọc cả một ngày, ăn cơm xong mọi người ào ào tản đi, vì mang Mao Đầu đến biệt thự Tả Gia Tuấn, nên Diệp Thiên vẫn định ở đó, sau khi ra khỏi khách sạn liền lên xe Tả Gia Tuấn.

- Thưa ngài, Đường gia... muốn tôi hỏi ngài một chút, mấy ngày này ngài có lúc nào rảnh ạ?

Đang lúc xe nổ máy định rời đi, A Đình liền tiến lại gần.

Diệp Thiên nghĩ một lát, nói:

- Ngày mai không được, ngày kia đi, ngày kia tới biệt thự của ông Đường.

- Ai, vậy tôi trở về Đường gia đây!

Thấy Diệp Thiên cho tin chính xác, vẻ mặt A Đình tươi cười tránh đường, lấy điện thoại ra gọi cho Đường Văn Viễn rồi quay về.

Tả Gia Tuấn cũng biết việc này, chờ lái xe ra khỏi khách sạn, hướng về Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, huynh từng tính toán cho chồng của Cung Tiểu Tiêu, y đã sớm bị hại, bây giờ đã qua bảy tám năm, muốn tìm được thi thể cũng không phải chuyện dễ dàng.

Năm năm trước Tả Gia Tuấn giúp Cung Tiểu Tiêu tính toán, đưa ra kết luận chồng của cô đã mất rồi, nhưng biến khơi mệnh mông, thế nên y không có bản lĩnh tìm được thi thể.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Sư huynh, trong lòng đệ nắm chắc, hao hụt tinh lực vẫn có thể tìm được.

Sự truyền thụ và kế thừa trong đầu Diệp Thiên có chút kỳ lạ, chỉ cần biết tin tức liên quan đến chồng của Cung Tiểu Tiêu, là có thể tự tiến hành suy đoán, chẳng qua dựa theo mức khó dễ của sự việc, cần tiêu hao nguyên khí của Diệp Thiên thôi.

- Vậy là tốt rồi, nếu không đủ sức lực, cũng không cần cố quá.

Thấy bộ dáng tràn đầy tin tưởng của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn không nói gì thêm, hôm nay cùng Diệp Thiên nói chuyện cũng hiểu rõ được.

Lái xe vào trong biệt thự của Tả Gia Tuấn, Diệp Thiên vừa mới xuống xe, một bóng dáng màu trắng từ trong nhà chạy ra, như tia chớp rơi vào vai Diệp Thiên.

- Mao Đầu? Người rút cuộc cũng tỉnh rồi!

Nhìn tiểu gia hỏa tinh thần phấn khởi, Diệp Thiên cười lớn, trong khoảng thời gian Mao Đầu ngủ say, thật sự để Diệp Thiên chịu không ít lo lắng.

Mao Đầu cũng thật hưng phấn, không ngừng dùng móng vuốt nhỏ cào lên tóc Diệp Thiên, trong miệng kêu “chít chít”, như trách Diệp Thiên để nó ở trong nhà.

- Ồ, cái đầu như nhỏ hơn chút à? Lông trên da cũng thật ngắn.

Diệp Thiên đưa tay ôm Mao Đầu, cẩn thận đánh giá, phát hiện Mao Đầu so với trước kia đã thành một vòng tròn nhỏ, lông trên người cũng ngắn đi nhiều, giống như sa tanh trơn bóng.

- Vậy... Đây là chuyện gì?

Nhìn Mao Đầu bé nhỏ dựa sát vào người mình, trên mặt Diệp Thiên lộ ra thần sắc kinh ngạc vô cùng, vì hắn phát hiện, trong thân thể Mao Đầu, chạy một cỗ nguyên khí cực kỳ giống hần.

Tuy rằng trong sách đạo sĩ nói cỏ cây vạn vật đều có linh khí, nhưng đó chỉ là một cách nói, ít nhất Diệp Thiên chưa bao giờ nhìn thấy trong cơ thể động vật có nguyên khí tồn tại, nhưng Mao Đầu trước mắt, lại phá vỡ nhận thức của hắn.

- Đùng... Hay Mao Đầu là linh vật?

Thấy tiểu động vật trước mặt, Diệp Thiên lâm vào trầm tư.

Ở cổ đại rất nhiều kỳ nhân dị sĩ ẩn cư núi rừng có nuôi một số động vật hoang dã, giống như truyền thuyết Viên Hầu trông coi động phủ tinh linh cũng không phải cách nhìn mới, có nhiều động vật hoang dã có khả năng thông thái, được gọi là linh vật.

Truyền thuyết linh vật sẽ mở ra linh trí, trí khôn không dưới người thường, thậm chí có thể thông qua linh khí trời đất tiến hành tu luyện, nhưng những điều này là do truyền thuyết chuyện xưa kể lại, Diệp Thiên cũng không có cách nào suy đoán Mao Đầu có phải như thế không?

- A, tôi... cá của tôi, cá của tôi đều chết hết rồi!

Đang lúc Diệp Thiên đang tự hỏi, một tiếng thét chói tai truyền đến bên tai, là của Liễu Định Định đang đứng ở bên ao trong vườn hoa, ánh mắt dọi ra nhìn tình hình dưới chân.

Bên ao vốn là con đường nhỏ đá cuội sạch sẽ, lúc này chất đầy đầu xương cá, sau một ngày bị mặt trời chiếu vào, phát ra mùi vị tanh tưởi, mà nguyên cá trong ao, lúc này không nhìn thấy cả một cái đuôi.

- Chít chít... chít chít!

Sau khi nghe được tiếng thét của Liễu Định Định, trong miệng Mao Đầu cũng phát ra tiếng kêu chói tai, dùng hai chân trước nhỏ chỉ chỉ bụng mình, sau đó dùng móng vuốt che kín mắt, giống như một đứa trẻ làm sai chuyện gì.

- Đây... Đây đều là do tôi từ nhỏ nuôi lớn a.

Nhìn thấy bộ dạng của Mao Đầu, Liễu Định Định khóc không ra nước mắt, cũng không có cách nào trách tiểu gia hỏa này, ai biết nó hôm nay tỉnh lại chứ?

- Khụ khụ, Định Định, lúc nào ông chú tặng cháu một ít cá, đừng chấp nhặt Mao Đầu nhé!

Diệp Thiên ho khan vài tiếng, vội vàng mang theo Mao Đầu trở về phòng, hẳn cũng không muốn thấy bộ dạng u oán của Liễu Định Định.

Sáng sớm ngày hôm sau, A Đình lại chờ trước cổng, Diệp Thiên theo thói quen cũng để y bên người, có cái đầu rắn dẫn đường, đi ra ngoài du ngoạn cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Do Liễu Định Định cùng A Đình dẫn đường, Diệp Thiên đi tới miếu đại tiên Cửu Long Hoàng, thấy các tín đồ đông nghịt, tấp nập, Diệp Thiên cuối cùng biết nguyên nhân địa vị của Tả Gia Tuấn ở Hồng Kông cao như vậy.

So sánh với đại lục, Hồng Kông đối với việc kế thừa truyền thống văn hóa Trung Quốc chắc chắn cần hoàn thiện thêm, từ việc Hồng Kông bây giờ vẫn đang sử dụng chữ phồn thể cho thấy tầm nhìn hạn hẹp.

Ở Hồng Kông từ quan lại quyền quý đến dân chúng bình thường, đều rất tin tưởng vào việc xem bói hỏi quẻ ở thầy tướng số, Tả Gia Tuấn vốn là có thực tài, tài năng ở Hồng Kông trở hết cũng là chuyện tất nhiên.

Nếu không phải gia đình đều ở kinh thành, trong đầu Diệp Thiên thậm chí sinh ra ý niệm đến định cư ở Hồng Kông, thổ nhượng nơi này mới là thích hợp nhất cho sự sinh tồn phát triển của thầy tướng.

Sau khi du ngoạn một ngày, lúc đám người Diệp Thiên trở về biệt thự của Tả Gia Tuấn, một chiếc xe đã đợi ở cổng.

- Người này thật đúng giống Trương Dương...

Nhìn thấy xe này, Diệp Thiên lắc đầu, nếu như bị Văn Loan Hùng nghe được nhất định sẽ tức chết, khổ tâm một phen của mình đổi lại hai chữ này trong miệng Diệp Thiên.

Nơi ở của Văn Loan Hùng ở vịnh nước cạn, thật ra cách không xa tòa nhà Đường Văn Viễn, là một trong những khu nhà cao nhất ở Hồng Kông, rất nhiều khu nhà biệt thự cao cấp trải dài trên sườn dốc của vịnh, giống như ông chủ người Hoa giàu có nhất Lý Siêu Nhân và vua thuyền Bao Ngọc bắt đầu đều ở nơi này.

- Ân? Đó là đang làm gì?

Lái xe vừa mới đi qua một chỗ ngoặt, đang lúc định đi vào vịnh nước cạn, một ánh sáng đèn trước xe chiếu đến, Diệp Thiên theo bản năng dùng tay che mắt.

Nhìn qua khe hở, Diệp Thiên phát hiện đứng trước mặt có bảy tám người, có nam có nữ, mỗi người đều mang súng ngắn, chỉ cần có xe qua, là cùng nhau nổ súng.

- Diệp tiên sinh, những người này là đội Cầu Tử Hồng Kông.

Tài xế lái xe lần này không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị, lái xe cho Văn Loan Hùng, ánh sáng tiếng tăm của y thậm chí so với một số ngôi sao nhỏ còn cao hơn.

Diệp Thiên không nói lắc đầu, sự riêng tư mỗi ngày đều phải phơi bày ra ánh sáng trước mặt mọi người, nếu đổi thành hắn, cuộc sống như vậy sợ là không qua được một ngày.

Năm phút đồng hồ sau, chiếc xe chạy vào trong biệt thự, lái xe vừa dùng điện thoại liên lạc với Văn Loan Hùng, lúc này y đang đứng ở cửa đợi Diệp Thiên.

Ngoại trừ Văn Loan Hùng ở ngoài, sân trong biệt thự đã có không ít người, hoặc đứng hoặc ngồi đang trò chuyện.

- Diệp huynh đệ, Liễu tiểu thư, A Đình, hoan nghênh các vị, mời vào bên trong ngôi, tôi giới thiệu cho các vị quen biết một số người bạn!

Thấy đám người Diệp Thiên xuống xe, Văn Loan Hùng vội vàng đón chào, hành động của y làm nhiều người ghé mắt nhìn theo, dường như hôm nay là lần đầu tiên Văn Loan Hùng đứng ở cửa đón khách vậy?

- Làm phiền anh Văn.

Diệp Thiên chấp tay cười với Văn Loan Hùng, cùng với Văn Loan Hùng cười nói đi vào phòng khách biệt thự.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 342

Giới Giải Trí

Văn Loan Hùng cùng Diệp Thiên vừa mới tiến vào phòng khách, mấy vị khách trung niên trong phòng liền đứng dậy, một vị trong đó hỏi:

- Văn tiên sinh, vị này là?

Người nói chuyện này dáng người không cao, nhưng ánh mắt sắc bén, cơ thể cường tráng, tuy rằng đeo giày Tây, nhưng cũng khó che đi hơi thở giang hồ.

Văn Loan Hùng thân thiết kéo Diệp Thiên nói:

- A Thắng, vị này chính là Diệp đại sư, là sư đệ đồng môn của Tả đại sư, bản lĩnh không hề kém Tả đại sư!

- Diệp... Diệp đại sư?

Người đàn ông trung niên tên A Thắng nghe vậy liền sững sờ, ánh mắt hướng về Văn Loan Hùng nói:

- Văn tiên sinh, này... Vị này chính là Diệp đại sư mà ông muốn giới thiệu?

Ở Hồng Kông, đều biết thanh danh của Tả Gia Tuấn, cùng với rất nhiều ông chủ giàu có Hồng Kông có quan hệ mật thiết, cũng mới được xưng hô là đại sư như vậy.

Nhưng Diệp Thiên tuổi còn trẻ, lại không làm được chuyện gì, nhưng Văn Loan Hùng lại xưng hô đại sư, làm mấy người trung niên trong phòng đều ghé mắt mãi.

- Đúng vậy, A Thắng, ông đừng thấy đại sư trẻ tuổi, Tả đại sư đối với ngài ấy cũng rất tôn sùng.

Văn Loan Hùng sợ mấy bằng hữu khinh thường Diệp Thiên, vội bỏ vị trí đứng đầu của Tả Gia Tuấn, mà lúc này mọi người nhìn đến Liễu Định Định và A Đinh theo sau Diệp Thiên, sắc mặt lập tức trở nên kỳ quái.

A Thắng cùng với A Đinh rất quen thuộc, đi đến A Đinh đang đứng phía sau, mở miệng nói:

- Anh Đinh, anh sao lại rảnh tới đây? Không phải đi cùng Đường gia sao?

- A Thắng, trong khoảng thời gian này tôi đều đi theo ngài ấy.

A Đinh nhìn đối phương liếc mắt một cái, giảm thấp thanh âm nói:

- Ngài ấy trong bang bối phận cực cao, chú nói chuyện nên chú ý một chút!

- Cái gì?

Nghe được lời nói A Đinh, A Thắng thật sự giật mình, trên mặt lộ ra thần sắc khiếp sợ.

Trước đây A Đinh từng là người của ông chủ của y, theo như bối phận y đều phải gọi một tiếng anh Đinh, sau khi rời giang hồ đi theo Đường Văn Viễn, lại tẩy sạch thân phận, tuy rằng A Đinh chỉ có thân phận bảo tiêu, nhưng hai đạo hắc bạch ở Hồng Kông không có người nào, không có ai dám đắc tội anh ta.

A Đinh luôn kiệt ngao bất tuân, nhưng lại kêu người kia một tiếng “thiếu gia” có thể đủ chứng minh người kia thân phận không tầm thường, hơn nữa nghe ý tứ trong lời nói của A Đinh, hẳn cũng là người trong bang?

Điều này làm A Thắng khó hiểu, bởi vì nguyên nhân ngoài cha hắn, hắn có địa vị cực cao trong bang phái Hồng Kông, có thể nói là một nhân vật một tay che trời của thế giới ngầm Hồng Kông, nhưng hắn cũng chưa nghe nói qua cái tên Diệp đại sư?

- Diệp huynh đệ, vị này tên là Hoa Thắng, là ông chủ của công ty điện ảnh Hoa Thịnh, vị này chính là Dương Đại Thành, anh Đại Thành là người lãnh đạo tập đoàn Anh Hoàng...

Văn Loan Hùng giới thiệu mấy người trước mặt cho Diệp Thiên, đều là ông chủ của mấy công ty điện ảnh và truyền hình lớn ở Hồng Kông, nhiều phim điện ảnh trước kia Diệp Thiên xem qua, đều xuất thân từ công ty của bọn họ.

Còn vị Hoa Thắng kia, Diệp Thiên lại càng quen thuộc, bởi vì hắn mới xem qua trong một bộ phim lúc năm mới, thấy diễn viên chính

của Hoa Thắng là một sát thủ, mà người diễn cùng hắn, chính là ông hoàng điện ảnh Chu Nhuận Phát.

- Diệp huynh đệ thật sự là tuổi trẻ tài cao, hoan nghênh sau này đến công ty Hoa Thịnh làm khách...

Chờ Văn Loan Hùng mở miệng giới thiệu xong những người khách trong phòng, Hoa Thắng cười hướng Diệp Thiên đưa tay ra, hắn đối với A Đinh vẫn có chút không tin, muốn ra tay thử công phu của Diệp Thiên.

- Hoa tiên sinh khách khí.

Diệp Thiên cười cười, làm như không biết đưa tay phải, cùng Hoa Thắng bắt tay.

- Đắc tội.

Sau khi cầm tay Diệp Thiên, Hoa Thắng chậm chậm tăng thêm lực đạo, những năm gần đây tuy rằng hắn bận rộn công việc, nhưng cũng không lơ lỏng chuyện luyện tập công phu.

Cha của Hoa Thắng trước kia là một vị thiếu tướng quốc đảng, sau khi quân đội quốc đảng bại trận, đi tới Hồng Kông phát triển, dựa vào huynh đệ thủ hạ cùng tiền vốn lập ra công ty Tân An, bị coi là lập ra tổ chức bang phái Tân Nghĩa An.

Hoa Thắng ở đầu những năm tám mươi tiếp nhận công việc của gia tộc, hoàn cảnh sinh tồn của những bang phái Hồng Kông lúc ấy rất gian nan, Hoa Thắng dùng cách khác, cùng Kỳ Huỳnh Hoa mạnh mẽ sáng lập công ty giải trí điện ảnh và truyền hình Hoa Thịnh, dựa vào các mối quan hệ từng bước phát triển lớn mạnh.

Cho tới giờ phút này, công ty Hoa Thịnh trong giới giải trí Hồng Kông đã thuộc loại lớn cấp bậc hàng đầu, mà Hoa Thắng từ thân phận thành viên của bang phái đã trở thành trùm giải trí, biến thân cực nhanh làm cho nhiều người trợn mắt há mồm.

Việc này rất nhiều người Hồng Kông cũng biết, nhưng Diệp Thiên lại không biết, hắn cũng chỉ thấy lạ Hoa Thắng vốn là ông chủ công ty lớn, tại sao lại có võ công không tồi như vậy?

- Ủ?

Ngay lúc Hoa Thắng dần dần tăng lực đạo, hắn đột nhiên cảm giác được, tay Diệp Thiên trở nên mềm nhũn, giống như đang nắm những sợi mì, tùy ý mình xoa nắn.

- Không ổn...

Sau khi cảm giác được tay phải Diệp Thiên biến hóa, Hoa Thắng thảm kêu một tiếng, vội vàng muốn buông tay ra, cũng không nghĩ tới hẳn đã không còn lối thoát nơi lòng, tay phải của đối phương vừa mềm như vô cốt, nháy mắt trở nên cứng như sắt thép.

Diệp Thiên cầm tay phải Hoa Thắng lung lay hai cái, cười nói:

- Hoa tiên sinh võ công không tồi, bản thân ở địa vị cao còn có thể kiên trì luyện tập võ công, hiếm thấy... hiếm thấy.

- Không dám, không dám, so sánh với Diệp tiên sinh, quả thực chính là không đáng nhắc tới.

Thời gian bắt tay chưa đến mười giây đồng hồ, trên trán Hoa Thắng đã lấm tấm mồ hôi, nếu cẩn thận quan sát trong lời nói, có thể thấy khóe miệng Hoa Thắng hơi run rẩy.

Văn Loan Hùng nhìn thấy có gì không ổn, mở miệng nói:

- Diệp huynh đệ, hai người đây là?

- Ha ha, không có việc gì.

Diệp Thiên cũng không làm khó Hoa Thắng, lúc Văn Loan Hùng mở miệng liền buông lỏng tay ra, cười nói:

- Sau này có cơ hội còn muốn thỉnh giáo Hoa tiên sinh nhiều hơn.

- Diệp đại sư quá khách khí, hẳn là Hoa mỗ mời Diệp đại sư dạy bảo mới đúng!

Sau khi Diệp Thiên buông tay ra, Hoa Thắng thở một hơi, tay phải nhịn không được run lên nhẹ nhẹ, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên mang đầy kính hãi, cũng không dám... có chút khinh thường nào nữa.

- Được rồi, khách đã đến đủ rồi, A Thắng, Diệp Thiên, đi thôi, chúng ta đi ra ngoài.

Văn Loan Hùng thấy Hoa Thắng chịu chút thiệt thòi nhỏ, vì sợ hai người lại xảy ra xung đột, hai tay lôi kéo hai người đi ra vườn hoa ngoài trời.

Diệp Thiên cười lắc đầu, trong lòng cũng không nghĩ thêm, trái lại bản thân mỗi lần tham gia yến hội, luôn có thể gặp chuyện như vậy.

Sau khi đi ra sân, một cô gái dáng người cao gầy, tướng mạo xinh đẹp đi đến bên cạnh Văn Loan Hùng, Diệp Thiên hướng mắt nhìn cô, lặng yên lui về phía sau mấy bước.

Người phụ nữ này tuy rằng bộ dạng rất được, nhưng cảm hơi nhọn, hơn nữa xương gò má rất cao, quai hàm gầy, đúng theo lời Diệp Thiên người phụ nữ này khác với người đàn ông trước mặt, vị này chắc chắn là nữ minh tinh mà Văn Loan Hùng đang bao bọc.

- Diệp huynh đệ, các vị, tôi xin lỗi không tiếp được.

Nhìn thấy cô gái kia đi tới, Văn Loan Hùng hướng mọi người thứ tội, rồi dắt tay cô gái kia đi.

- Các vị khách quý, các vị bằng hữu, hoan nghênh mọi người đến tham dự dạ hội sinh nhật của Thái tiểu thư, chúng ta ở đây chúc cho Thái tiểu thư mãi mãi thanh xuân, mãi mãi xinh đẹp!

Nói đến nữ minh tinh của Văn Loan Hùng, thứ nhất rất cần tiền, thứ hai là rất thủ đoạn, nghe những lời nói này ánh mắt nữ minh tinh tỏa sáng, vẻ mặt mang biểu tình hạnh phúc, trước mặt mọi người làm trò hôn Văn Loan Hùng một cái.

- Bánh ngọt!

Văn Loan Hùng khoát tay, ngọn đèn trong vườn hoa vụt tắt, một vật thể sáng lên trên bàn ăn chậm rãi được đẩy vào, bàn ăn bày một cái bánh ngọt lớn cao 18 tầng, bên tai vang lên bài hát chúc mừng sinh nhật bằng tiếng Anh.

Lúc này nữ minh tinh đã kích động mắt rung rung, dưới sự trợ giúp của Văn Loan Hùng cắt bánh ngọt ra cho khách tham dự, trong vườn hoa chốc lát đã tràn ngập tiếng cười.

Nhưng nữ minh tinh đang đắm chìm trong hạnh phúc cũng không biết, sau yến hội sinh nhật, Văn Loan Hùng liền chia tay cô, đây cũng là lần cuối Văn Loan Hùng vì nàng mà hoang phí.

- Chuyện xưa trước kia thành mây bay, tiêu tan trong nước mắt lẫn nhau, liền nói sẽ gặp lại, cũng ai oán vì không gặp được người.

Một bài tình ca vang lên, càng đưa đẩy không khí tiệc tối, có người nào đó cũng nhú mày, bài hát này có vẻ như không thích hợp

với tình huống này?

- Trương Tuyết, ông chú, đó là Trương Tuyết!

Sau khi nghe thấy tiếng hát, Liễu Định Định kích động nhảy dựng lên, lúc đầu còn chú ý Diệp Thiên, nếu không phải bận tâm thân phận con gái của mình, chỉ sợ sớm đã hét lên.

Nhìn thấy thần tượng chỉ số thông minh của Liễu Định Định thẳng hạ xuống 0, Diệp Thiên cười khở một tiếng, nhìn qua phát hiện thấy A Đình bị Hoa Thắng lôi kéo nói chuyện, Diệp Thiên lặng lẽ rời khỏi đám người tìm một góc ngồi xuống.

Mỗi lần tham gia yến hội cực kỳ xa hoa, Diệp Thiên luôn có một loại cảm giác không hợp, nhưng hôm nay cũng không quá nhàm chán, vì tầm mắt hắn thấy được, căn bản đại minh tinh đều là bình thường nghe nhiều nên quen.

Những đại minh tinh ngày thường làm bộ làm tịch mười phần, thế nhưng lúc này lại giả dối vô cùng, bởi vì người trong làng giải trí không phải là ông chủ giới giải trí thì chính là ông chủ thương trường, trước mặt bọn họ, bản thân mình chỉ là một diễn viên cao cấp mà thôi.

Kỳ thật con người trước ánh hào quang của mình tinh, đều giống nhau thực đáng thương, như mấy năm trước, rất nhiều đại minh tinh đều bắt buộc chụp ảnh, bọn họ chẳng qua chỉ là công cụ kiếm tiền của những ông chủ giới giải trí mà thôi.

- A, buông tay, buông tay anh ra!

Bỗng nhiên một tiếng thét chói tai trong vườn hoa vang lên, Diệp Thiên sững sốt, vội vàng nhìn lại, vì hắn nghe thấy giọng nữ kia rất quen thuộc.

Lúc này ngọn đèn trong vườn hoa vẫn chưa bật lên, nhưng với thị lực của Diệp Thiên, vẫn thấy rõ hai người đang lôi kéo cách mình không xa, mắt không khỏi hiện lên giận dữ.

- A Huy, dừng tay, anh định làm cái gì? Đây là nơi để làm loạn sao?

Diệp Thiên chưa kịp đi qua, ngọn đèn liền bật lên, thanh âm của Văn Loan Hùng cũng vang lên.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq

(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 343

Chặt Đứt Tay

Đây, đây là nơi nào? Đại Ca, có phải A Huy tôi không được đến đây?

Tên này mặt đỏ bừng bừng, rõ ràng đã uống rượu, tay phải nắm thật chặt tay 1 cô gái, vừa cười rất to vừa nói:

- Lúc ta có tiền, từng người các người sao không giả vờ ngây thơ chứ.

- Bây giờ A Huy tôi đang gặp nạn, các người cứ trốn cho thật xa vào. Ta nói cho các người biết, A Huy này rồi sẽ có ngày trở lại thời hoàng kim.

- A Huy, đừng vậy nữa, mọi người sẽ giúp đỡ cậu, nhưng cậu cũng phải chịu khó chăm chỉ.

Nghe được những lời đó, gương mặt Văn Loan Hùng lộ rõ vẻ bất lực. Con người đang đứng ngay trước mặt giờ trong cảnh khuy nh gia bại sản đó, nói gì cũng có quan hệ mật thiết khó tách rời với mình.

- Sao anh không hiểu chứ, cũng chỉ là chơi gái thôi mà. Đại ca ạ, anh chơi được, A Huy này không chơi được sao?

Nói rồi khịt mũi tỏ vẻ khinh bỉ, sau đó dùng tay phải kéo lấy một em minh tinh rất thời thượng, A Huy nói ngay:

- Con đàn bà này, có phải thấy A Huy này không có tiền nên không thèm chào hỏi không?

Cô gái vốn đứng nhìn ngay bên cạnh bất ngờ bị A Huy kéo tay, gương mặt lập tức biến sắc rồi nói ngay:

- Anh... anh ... tôi không quen anh.

- Không quen ta, ha ha, sao ở trên giường cô không nói thế chứ?

A Huy lúc này đã điên cuồng lắm rồi, tay phải giữ chặt, tay trái bắt đầu sò mó lên cơ thể cô gái, miệng bắt đầu cười nói một cách kỳ quái:

- Đại ca, em kết cô ta rồi, tối nay kêu cô ta ở với em, tý nữa anh ký cái chi phiếu đi.

- Đây, anh ký chi phiếu cho em.

Đúng lúc tay trái của A Huy chạm vào ngực cô gái, đột nhiên anh cảm thấy đau dữ dội như bị hổ kẹp, không thể động đậy được tiếp.

- Ngươi, ngươi là ai?

Cơn đau đón làm A Huy tưởng như có ai dung cồn đốt thành lửa trong đầu mình. Sau khi bình tĩnh lại, nhìn thấy là tướng mạo của Diệp Thiên, A Huy mắng ngay:

- Tên nhóc, tránh sang một bên, ta chơi gái liên quan mẹ gì ngươi.

A Huy vừa nói dứt lời, các ngôi sao có mặt lúc đó đều giận sôi lên. Một số người trước đây có quan hệ với hắn còn nghiêng răng tức giận hơn, hóa ra trước đây mình cũng chỉ là gái làng chơi, không hơn.

- Về mà chơi với mẹ mày ý.

Ánh mắt Diệp Thiên trở nên rất lạnh lùng, buông lỏng bàn tay đang giữ chặt A Huy, rồi tát thật mạnh lên mặt hắn:

- Bốp ...

Cả cơ thể A Huy như bay lên không trung.

- Diệp ... Diệp Thiên là cậu phải không?

Đến tận lúc này, cô gái bị A Huy quấy rối mới như bừng tỉnh, khuôn mặt hiện vẻ bất ngờ trước sự xuất hiện của Diệp Thiên.

- Chị Tĩnh Lan, 2 năm không gặp rồi, chị giờ đã là ngôi sao rồi sao?

Nhìn cô gái đang đứng trước mặt mình, khuôn mặt Diệp Thiên chợt giãn ra, nở nụ cười, cũng giống như lần đầu tiên được gặp Sầm Tĩnh Lan, lần đó Diệp Thiên giống sự ngưỡng ngàng của cậu học trò mới lần đầu được bước ra ngoài xã hội.

Sau lần gặp nhau trong bữa tiệc rượu đó, Diệp Thiên không còn gặp lại Sầm Tĩnh Lan nữa. Nhưng cũng thấy cô xuất hiện nhiều trên tivi, đúng như Diệp Thiên nói, cô giờ đã là một ngôi sao sáng.

Với vẻ bề ngoài xuất chúng, ngay từ khi còn chưa tốt nghiệp, Sầm Tĩnh Lan đã được một vị đạo diễn mời đóng vai nữ chính trong một bộ phim truyền hình khá nổi tiếng. Sau khi tốt nghiệp, cô đã hợp tác với rất nhiều đạo diễn Hồng Kong, đến nay đã là ngôi sao có tiếng của Đại Lục.

Diệp Thiên cũng không ngờ lại có thể gặp Sầm Tĩnh Lan ở đây, hẳn không kìm được hỏi:

- Chị Tĩnh Lan, sao chị lại ở đây?

Diệp Thiên biết Sầm Tĩnh Lan trước nay là người khá tự trọng, lại nhìn biểu hiện của cô lúc này, chắc cô vẫn còn là gái ngoan, không hiểu sao có thể xuất hiện trong bữa tiệc của đại gia ở đây chứ.

- Chị ở đây quay phim, chị, chị được đạo diễn Trương mời đến.

Người quen của Sầm Tĩnh Lan tại Hồng Kong không nhiều, cái vị đạo diễn Trương chết dẫm giờ này cũng không biết ở xá xính nào. Vốn lẽ đang cảm thấy chơi vui không nơi nương tựa, gặp được Diệp Thiên ở đây, khuôn mặt Sầm Tĩnh Lan bất giác chợt hồng lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 344

Đạo Diễn Trương

Văn Loan Hùng tổ chức những buổi tiệc kiểu như vậy, nói thẳng ra cũng chỉ là cái cớ cho những buổi tụ tập, cung cấp hàng cho những đại gia thôi.

Chi cần đôi bên tình nguyện là có thể phát triển hơn tình bạn. Đây cũng đã là bí mật được công khai trong giới, những ngôi sao đến các bữa tiệc này, trong lòng cũng đã hiểu rõ.

Nói gì thì nói, các đại gia phú hộ và những ngôi sao đó đều là người của công chúng, việc tình nguyện giữa hai bên cũng chỉ là họ biết với nhau, chắc chắn không bên nào bị ép buộc cả.

Nhưng hành động của A Huy hôm nay đã phạm vào điều kiêng kị trong giới.

Đương nhiên, trước đây không phải chưa xảy ra những việc như vậy, sau khi uống say cũng đã xảy ra. Điều này là do thân phận của hai bên khác xa nhau, những vị minh tinh kia cũng đành tự nhận là xui xẻo.

Chuyện A Huy hôm nay đúng là gặp phải vận hạn, Văn Loan Hùng cũng không ngờ rằng Diệp Thiên lại quen biết cô gái đó, mà còn có vẻ thân thiết. Vì cô gái này mà chặt đứt một tay của A Huy, còn phần nợ lây sang cả ông.

Văn Loan Hùng vừa nhìn Diệp Thiên đoán ý vừa nói:

- Diệp Thiên, tôi cũng không biết cô Sâm lại là bạn gái của cậu, nếu không đã báo cái thằng A Huy hỗn xược kia rồi.

Nghe được những lời của Văn Loan Hùng, Diệp Thiên quắc mắt lên nói:

- Những cô gái tôi quen chẳng nhẽ đều là bạn gái của tôi? Nếu cô gái đó không phải là bạn gái của tôi thì bị làm nhục sao cũng được ư?

Mặc dù đã quen biết Sâm Tinh Lan hơn chục năm, nhưng cả hai tuyệt nhiên không có liên hệ gì, thậm chí còn không biết cách gì để liên lạc với nhau. Nhưng đối với người con gái thanh khiết này, Diệp Thiên rất có cảm tình.

Hơn nữa, Diệp Thiên cũng rất không thuận mắt với những trò này của đám đại gia phú hộ. Bọn chúng có thể lấy tiền đè người, nhưng những người phụ nữ kia tình nguyện thì lại là một chuyện, còn nếu là bắt buộc thì quá là bỉ ổi rồi.

- Cậu Diệp, sự việc không như cậu nghĩ đâu. Lúc đó A Huy uống quá nhiều, với lại thời gian này tâm trạng không tốt nên mới hành động như vậy.

Gương mặt Văn Loan Hùng lộ rõ vẻ gượng gạo, thực tế A Huy là loại người gì, ông biết rõ nhất. Nếu như hắn không bị táng gia bại sản, hiện giờ còn ngang tàng hơn.

- Tâm trạng không tốt là có thể lấy phụ nữ ra trút giận ư?

Diệp Thiên hừ một tiếng.

Văn Loan Hùng vừa cười khở sở vừa than:

- Diệp Thiên à, nếu đổi lại là em, đang là tỷ phú có hai chục tỷ trong tay, bỗng dung 1 xu cũng không có, thử hỏi trong lòng có thoải mái được không? Thôi, hãy nể mặt tôi, đừng so đo chuyện này nữa.

- Hai chục tỷ của gia đình cũng phá hết được? Đây gọi là có bản lĩnh ư?

Gương mặt Diệp Thiên lộ vẻ kỳ lạ, có thể phá gia, mà phá đến tận mức này chắc cũng không phải người thường nữa rồi.

Văn Loan Hùng lắc lắc đầu giải thích:

- Diệp Thiên, thực ra không phải A Huy phá, mà do khoảng thời gian năm trước khủng hoảng kinh tế Châu Á, toàn bộ tiền của A Huy đều phải đền vào thị trường chứng khoán. Sau đó hắn mới mất hết ý chí chứ thực ra cũng là người tài giỏi.

A Huy tên đầy đủ là La Giai Huy, năm 16 tuổi bắt đầu làm đại lý bất động sản, lương tháng chỉ 900 đồng tiền Hồng Kong, dựa vào năng lực và khả năng phán đoán của mình, cộng với thị trường thuận lợi, trong phút chốc kiếm bộn tiền trong tay, từ 1 kẻ vô danh trở thành đại gia lớn có hàng chục tỷ trong tay.

Vào thập niên 90, cùng chung chí hướng trong lĩnh vực cổ phiếu, Văn Loan Hùng đã kết giao với La Giai Huy. Văn Loan Hùng vốn là người phóng khoáng, quan hệ cực rộng ở đất Hồng Kong đã giới thiệu La Giai Huy quen biết rất nhiều đại gia ở đây, lúc đó La Giai Huy đã gọi Văn Loan Hùng là Lão đại.

Văn Loan Hùng và La Giai Huy đều là người có tính cách khoe khoang khắp nơi, đặc biệt là việc theo đuổi nữ minh tinh. Chuyện tình phong lưu của hai người tại Hồng Kong rất được báo giới quan tâm, quan hệ tốt như vậy với báo giới nên bản thân họ cũng là người rất nổi tiếng.

Nhưng La Giai Huy còn trẻ đắc ý, chưa đến 30 tuổi mà vận may đã ảm ảm kéo đến, lúc gặp phải ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế, tài sản hàng chục tỷ cũng trôi đi như nước.

Hơn nữa, La Giai Huy phát triển kinh doanh cổ phiếu, gặp lúc giá cả ở Hồng Kong tụt dốc, thua lỗ nặng. Hấn nợ bọn cho vay lãi cao hàng chục tỷ, tài sản hiện nay quả không đủ để gán nợ,

Gần đây, phía ngân hàng còn đang yêu cầu La Giai Huy làm thủ tục tuyên bố phá sản, điều này làm cho La Giai Huy đang đắc ý bỗng trở nên buồn phiền thiếu não. Văn Loan Hùng có ý mời hẳn đến để giúp hẳn giải khuây, ai ngờ lại sảy ra cơ sự này.

- Thôi được rồi, tôi phải đi xem chị Tĩnh Lan thế nào đã.

Sau khi nghe Văn Loan Hùng giải thích, Diệp Thiên chi còn biết lắc đầu. Thực ra, nếu Diệp Thiên không phải thông qua tướng mạo nhìn ra số đoan mệnh, sống không quá 50 tuổi của La Giai Huy, thì cũng không chỉ chặt đứt một cánh tay để cảnh cáo như vậy.

- Được, tôi đi cùng cậu, đến xin lỗi cô Sâm.

Thấy Diệp Thiên không có ý định truy cứu việc này nữa, Văn Loan Hùng mới thở phào nhẹ nhõm, liền vội vàng đi phía trước dẫn đường cho Diệp Thiên.

Văn Loan Hùng tung hoành trong vớ thương nhân Hồng Kong hơn 30 năm nay, cho dù có trước mặt Lý Siêu Nhân thì cũng nói chuyện tự do ung dung, từ trước đến giờ chưa có cảm giác bị khắc chế khi đối diện với người khác như vậy.

- Chị Tĩnh Lan, chị không sao chứ?

Bước vào một căn phòng khác trong biệt thự, Diệp Thiên nhìn thấy Liễu Định Định đang ngồi nói chuyện với Sâm Tĩnh Lan, xem ra

cô đã lấy lại bình tĩnh.

- Diệp Thiên, chị, chị ... làm sao em lại ở đây thế?

Gặp lại Diệp Thiên lúc này, Sầm Tĩnh Lan còn tưởng như đang trong mơ. Nơi này cách Bắc Kinh hàng vạn dặm, lại là giới thượng lưu của Hồng Kong nữa chứ.

Mỗi lần gặp Diệp Thiên, Sầm Tĩnh Lan đều có được sự đồng cảm. Từ lần đầu gặp cậu sinh viên đại học còn nhiều bỡ ngỡ cho đến hiện nay là một thanh niên có tướng mạo rất thu hút phụ nữ của Diệp Thiên, Tĩnh Lan cảm giác như đây là 2 con người có nhiều điểm khác nhau.

Nhưng đến giờ này, hình ảnh của Diệp Thiên trong mắt Sầm Tĩnh Lan đã có sự thay đổi lớn. Cô không thể tin được con người đang đứng trước mặt mình lại là Diệp Thiên.

Để có thể tham gia bữa tiệc tối nay, nếu không phải là đại minh tinh thì cũng là đại gia phú hộ, Diệp Thiên là thân phận gì mà có thể tham gia đây. Hơn nữa cậu ta lại còn làm cho chủ nhân bữa tiệc hết mực tôn kính, ăn nói cũng phải giữ ý với cậu ta nữa chứ.

- Em với anh Văn là chỗ bạn bè, chi đến đây chơi thôi. Chị Tĩnh Lan, không việc gì là tốt rồi.

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn Văn Loan Hùng rồi nói tiếp:

- Sau này ở Hồng Kong, chị gặp phải phiền phức gì, cứ nói với anh Văn, anh ấy rất thích giúp đỡ người khác.

- Diệp Thiên cậu quá lời rồi, sau này ở Hồng Kong có việc gì, cô Sầm cứ tìm tôi là được.

Lời nói của Diệp Thiên làm Văn Loan Hùng đỏ bừng mặt, ông ta đúng là người thích giúp người khác thật, nhưng phải là phụ nữ, mà còn là cô giúp có báo đáp nữa. Thế nhưng, với cô gái đang ở trước mặt, có đánh chết Văn Loan Hùng cũng không dám có ý nghĩ đó.

- Tiểu ... Tiểu Sầm, cô không sao chứ?

Đúng lúc Văn Loan Hùng đang vỗ ngực đảm bảo thì có người bước tới gõ cửa, một cái đầu từ bên ngoài thò vào.

- Đạo diễn Trương, tôi không sao. May mà gặp một người bạn, tôi, tôi nghĩ là nên về nhà trước.

Vừa nhìn thấy người này bước vào, gương mặt Sâm Tĩnh Lan biểu lộ vẻ không vui, cô vốn không muốn tham gia những bữa tiệc kiểu như vậy, nếu không phải đạo diễn Trương năm lần bảy lượt mời thì cô đã không đến.

Nghe Sâm Tĩnh Lan nói không sao, đạo diễn Trương quay qua nhìn Văn Loan Hùng, đang đứng thẳng lưng khom lưng, vừa cười vừa nói:

- Ông Văn, thật ngại quá, gây phiền phức cho ông rồi.

Đạo diễn Trương tên đầy đủ là Trương Chi Hiên, là vị đạo diễn nổi tiếng của công ty Hoa Thịnh, ông là đạo diễn của rất nhiều bộ phim.

Điều quan trọng hơn, Trương Chi Hiên có mối quan hệ thân thiết như anh em với nhiều nghệ sỹ thành danh từ sớm. Đối với những người mới vào nghề, được quen biết ông là một điều vinh hạnh. Ông là một người có mối quan hệ rất rộng trong giới giải trí.

Chính vì vậy, Trương Chi Hiên thường là khách mời của những vị đại gia thích theo đuổi mình tinh. Bởi chuyện tế nhị này không cần đến giới thiệu, mà cũng không thể để họ tự cảm phiền đến mời mình tinh đi ăn tối.

Tuy vậy, Trương Chi Hiên cũng biết thân phận của mình không thể so bì với mấy tay đại gia này. Vì vậy, trước mặt Văn Loan Hùng ông mới khiêm tốn đến vậy. Đây cũng là một trong những bí quyết giúp ông tồn tại trong giới giải trí hơn hai chục năm.

Văn Loan Hùng biết Sâm Tĩnh Lan là do ông ta dẫn đến, xua xua tay nói:

- Không sao, đạo diễn Trương, chuyện này...

Văn Loan Hùng chưa kịp nói hết, Trương Chi Hiên vội nói ngay:

- Ông Văn, tôi sẽ bảo cô Sâm đi xin lỗi ông La, đảm bảo ông La vừa ý.

Khi sự việc trong hoa viên xảy ra, Trương Chi Hiên không có mặt ở đó. Lúc đó, ông đã ra ngoài để đón một cô minh tinh khác cũng do mình mời đến, nên ông không biết gì về những việc xảy ra.

Khi quay về biệt thự, Trương Chi Hiên mới nghe được chuyện giữa Sâm Tĩnh Lan và La Giai Huy, lại còn chuyện bạn của Sâm Tĩnh Lan chặt đứt tay La Giai Huy nữa.

Nghe đến đó, đạo diễn Trương đã lòng như lửa đốt, cũng không thể nghe tiếp được nữa, bèn vội vàng chạy vào bên trong biệt thự tìm Tĩnh Lan.

Dù sao La Giai Huy cũng là chỗ anh em với Văn Loan Hùng, dù hiện giờ đang thất thế nhưng cũng không phải là người mà Trương Chi Hiên có thể đắc tội được. Chi cần Văn Loan Hùng than phiền vài câu thôi, ông cũng đừng hòng tiếp tục kiếm ăn ở đất Hồng Kong này nữa.

Vì vậy, vừa bước vào phòng, Trương Chi Hiên đã nghĩ cách chuộc tội với Văn Loan Hùng, ông còn nghĩ sẽ sai người bắt Sầm Tĩnh Lan tới tận chân giường của La Giai Huy.

- Cô Sầm, đi vào bệnh viện với tôi, nếu ông La không bỏ qua cho cô, bộ phim này cô đừng hòng diễn tiếp nữa.

Đùng thấy Trương Chi Hiên khúm núm trước mặt Văn Loan Hùng như vậy, nhưng với các minh tinh bây giờ, trước mặt bọn họ, tiếng nói của ông rất có quyền uy.

Trong giới giải trí của Hồng Kong, ngoài ông chủ và người giám sát, đạo diễn là nhất. Rất nhiều minh tinh thành danh hơn chục năm nay cũng không dám đắc tội với Trương Chi Hiên.

Cho nên Trương Chi Hiên đinh ninh Sầm Tĩnh Lan sẽ nghe và răm rắp làm theo lời mình nói, hẳn không để ý đến chàng thanh niên bên cạnh đang lộ ra thái độ ngạc nhiên pha chút tức giận.

Diệp Thiên nhủ mảy, với những việc xảy ra lúc này, lẽ nào tên đạo diễn này lại có thái độ như vậy. Diệp Thiên thật sự nghi ngờ trí thông minh của hắn ta liệu có bằng người mới trưởng thành không đây.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 345

Vạ Miệng

Cô Sầm, cô không nghe thấy tôi nói gì à? Còn không mau đi theo tôi.

Nhìn thấy Sầm Tĩnh Lan đứng yên không phản ứng gì, Trương Chi Hiên tức giận vô cùng, cô à này lúc ở trường quay thì mình nói gì cũng nghe lời răm rắp, hôm nay sao to gan thế chứ?

Nghe Trương Chi Hiên nói vậy, không hiểu Sầm Tĩnh Lan lấy đâu ra dũng khí trả lời:

- Đạo diễn Trương, bộ phim này tôi không diễn nữa, ông đổi người khác đi.

Sầm Tĩnh Lan không phải nghệ sỹ thuộc quyền quản lý của công ty Hoa Thịnh. Nền điện ảnh Hồng Kong vài năm nay rất ảm đạm, nên họ muốn dùng những ngôi sao Đại Lục để thu hút thị trường, vì vậy mới có sự hợp tác này.

Sầm Tĩnh Lan không nói được tiếng Hồng Kông bản địa. Quay phim ở đây được nửa tháng, nhưng cô suốt ngày bị đạo diễn mắng, có những lúc còn bị người khác dở trò, cô cũng đã chịu đựng hết mức rồi.

- Không đóng là không đóng thôi sao, Sầm Tĩnh Lan, vậy còn tiền bồi thường do phá hợp đồng nữa. Hôm nay, nếu cô không đi xin lỗi ông La với tôi, sau này cô đừng hòng làm trong ngành giải trí của Hồng Kong và Đại lục nữa.

Trương Chi Hiên tỏ ý khinh bỉ với những lời nói vừa rồi của Sầm Tĩnh Lan. Cô mới chỉ là minh tinh được hơn 2 năm nay, ở Hồng Kong, đến những ngôi sao lớn như Châu Nhuận Phát còn không dám phá hợp đồng nữa là.

Hơn nữa ông chủ của Trương Chi Hiên rất có tiếng tại Hồng Kong, muốn cảnh cáo cô ta có gì khó chứ? Bất kể ở Hồng Kong hay Đại lục, lời ra chập vài tấm hình khóa thân xem còn dám cãi nữa không?

Diệp Thiên thực sự không nhịn được nữa, anh không còn gì để nói với tên đàn này nữa, lấy tay chỉ thẳng vào vẻ mặt đắc ý của

Trương Chi Hiên nói:

- Được rồi, ở đây hết việc của người, mau rút ra ngoài.

- Tên này, người...?

Diệp Thiên đã thành công khi làm Trương Chi Hiên quay sang chú ý đến mình.

- Đúng vậy, tay của La Giai Huy đã bị cắt đứt, ta nghĩ không phải diên đầu nhỉ?

Trương Chi Hiên làm việc trong giới giải trí Hồng Kong từ rất sớm, ông ta đã từng chứng kiến cả thời đại mà người ta chĩa súng vào diễn viên bắt đóng phim, vốn cũng là người trong bang hội, nên căn bản luôn nhìn không thuận mắt những kiểu nhiệt khí thanh niên như Diệp Thiên.

- Anh Văn, tôi thật thất vọng với xã hội thượng lưu Hồng Kong.

Diệp Thiên thờ dài một tiếng, đây là những loại người gì chứ? Cho dù là bang hội ở Bắc Kinh cũng phải nhường đường cho mình đi, cái tên khốn trước mặt này, vẫn còn ra cái bộ dạng huênh hoang ta là nhất thế không biết.

- Tên kia, muốn chết hả, người dám gọi Ông Văn là anh?

Trương Chi Hiên thấy Diệp Thiên có ý không coi mình ra gì, định mở miệng ra mắng nhưng vừa thốt ra thì chợt cảm thấy có gì đó không ổn.

Người Hồng Kong có thói quen xưng hô với chủ của mình là ông, với những người có địa vị trong xã hội thường thêm chữ “sinh” sau tên của họ, có nghĩa là “tiên sinh” với ý tôn trọng.

Với địa vị của Văn Loan Hùng, đến ông chủ của Trương Chi Hiên cũng phải gọi là anh Hùng. Những người có thể xưng anh em với Văn Loan Hùng ở Hồng Kong này không nhiều, không dưới 10 ngón tay.

Trước mặt Văn Loan Hùng, người này xưng hô mà anh em mà ông ta không có phản ứng gì, chuyện này, hay có gì đó mình đã bỏ qua nhỉ?

- Cậu Diệp, việc hôm nay, tôi thật xin lỗi.

Văn Loan Hùng không phải không có phản ứng gì mà là đã bị những lời nói lúc này của Trương Chi Hiên làm kinh ngạc quá đỗi, mãi đến lúc Diệp Thiên nói ra thì ông mới phản ứng lại tiếp.

Văn Loan Hùng thật bị làm cho tức chết, vừa đẹp yên được chuyện của La Giai Huy, từ đâu lại chạy đến tên Trương Chi Hiên này. Diệp Thiên đúng là không sai, những người xuất hiện hôm nay thật đúng là họa mà.

Nhưng Văn Loan Hùng với La Giai Huy còn là anh em, còn cái tên Trương Chi Hiên này, chẳng có mối quan hệ thân thiết gì. Sau khi xin lỗi Diệp Thiên, Văn Loan Hùng quay lại nói ngay:

- Đạo diễn Trương, ra ngoài đi, tôi sẽ nói chuyện với A Thắng sau.

Không để Sầm Tĩnh Lan diễn vai chính, còn giờ giọng uy hiếp, Văn Loan Hùng giận muốn chém tên đạo diễn này ra làm muôn mảnh. Phải nói chuyện với Hoa Thắng cho tên này về Đại Lục mà phát triển mới được.

- Ông, ông Văn, việc này là thế nào ạ?

Sau khi nghe Văn Loan Hùng xưng hô anh em với Diệp Thiên, Trương Chi Hiên ngẩn mặt ra. Ông ta vốn không phải người ngu muội gì, lại còn rất tinh ý, không hiểu hiện giờ mình đã làm sai điều gì.

- Được rồi, ra ngoài.

Văn Loan Hùng đã khó chịu lắm rồi, khoát khoát tay ra hiệu cho hấn ra ngoài, hôm nay đã 2 lần đắc tội với Diệp Thiên, ông đang không biết làm gì tiếp theo nữa đây.

- Ông Diệp, A Hiên cũng ở đây à? Cô Sầm là do công ty chúng tôi mời đến, xảy ra việc hôm nay, chúng tôi cũng có trách nhiệm.

Khi Trương đạo diễn còn chưa biết làm gì thì cánh cửa bật mở, Hoa Thắng đang dẫn 2 người khác đi vào phải trong phòng:

- A Hiên, hãy tăng gấp đôi cảnh quay của cô Sầm trong bộ phim tới, coi như giúp cô bớt kinh hãi.

- Cái, cái gì?

Trương Chi Hiên lúc trước mới chỉ thấp thòm thôi, nghe được những lời này từ ông chủ, hấn lập tức chuyển từ tâm trạng thấp thòm

sang sợ hãi.

Phải biết rằng, Hoa Thắng không phải thiện nam tín nữ gì, ảnh hưởng của hắn trong giới giải trí, đều là dựa vào bang hội, không những không nương tay với đối thủ mà những đệ tử phạm lỗi cũng như vậy.

Một vị đạo diễn nổi tiếng của thập niên 80, Hoa Thắng lúc đó muốn mời ông ta làm đạo diễn cho công ty mình, ai ngờ ông này từ chối không chút do dự.

Chỉ 3 ngày sau khi từ chối, ông này bị người ta chém trọng thương ngay trước cửa nhà, hung thủ sau đó không những không bỏ chạy mà còn đến cảnh sát đầu thú.

Dựa vào lời kể tên kia, ông đạo diễn này đã va phải hắn trước, sau đó hai bên xung đột. Sự việc đã tóm được hung thủ, cảnh sát cũng hết cách, đành phải làm theo luật thường, phạt hắn vài năm tù.

Thế nhưng, trong giới giải trí lúc đó ai cũng biết rõ việc này là như thế nào. Nhưng không có chứng cứ gì, ai dám dây vào Hoa Thắng chứ? Giới giải trí Hồng Kong chính thức đón nhận sự uy hiếp của Hoa Thắng.

Trương Chi Hiền cũng là lão làng trong công ty Hoa Thịnh, hắn hiểu rất rõ những thủ đoạn của ông chủ. Nghĩ đến những kẻ trước đây phạm lỗi bị cho vào túi đem quăng xuống sông, hai đầu gối tên đạo diễn Trương này bắt giác run lập cập.

- A Hiền, hôm nay làm sao thế, nghe không hiểu lời ta nói à?

Hoa Thắng cũng cảm thấy không khí trong phòng này có gì không đúng, lập tức quay qua nhìn Trương Chi Hiền với ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống.

- Ông chủ Hoa, vị đạo diễn này muốn làm khó Sầm Tình Lan, muốn cô ấy không có chỗ đứng tại Hồng Kong và Đại Lục.

Diệp Thiên cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, nhưng có ấn tượng cực xấu với tay đạo diễn này, đối với hắn, Diệp Thiên chỉ muốn dùng 1 chân dẫm cho chết ngay.

- Làm khó cô Sầm?

Nghe được những lời Diệp Thiên nói, Hoa Thắng đã hiểu vì sao không khí trong phòng lại như vậy. Hắn quay lại nhìn chằm chằm

tay đạo diễn với ánh mắt hình viên đạn.

- Ông chủ, ông chủ ... tôi sai rồi, là tôi không biết tình hình thế nào, tôi đáng chết.

Diệp Thắng vốn đang mạng bộ mặt cung kính như với bề trên, nghe vậy vừa trừng mắt lên quay qua nhìn Trương Chi Hiên với điệu bộ tức giận ngụt, bất giác làm tay này sợ quá quỳ ngay xuống đất, dùng hay tay bịt lấy miệng của mình.

Hoa Thắng căn bản không thêm để ý gì đến tay đạo diễn đang quỳ dưới đất, quay sang nói với Diệp Thiên:

- Ông Diệp, là tôi quản thúc không nghiêm, ông xem, muốn tay nào của hấn?

Vừa nãy ở bên ngoài, thông qua A Đình, A Thắng đã biết được thân phận của Diệp Thiên, hấn không khỏi ngạc nhiên. Hiện nay bang hội của hấn cũng phát triển từ Thanh bang trước đây nên vẫn duy trì các chế độ từ thời Thanh bang.

Mấy năm trước, khi chiêu khai đại hội Hồng Môn, Hoa Thắng cũng đã đến Mỹ để tham gia, điều này đã làm cho bang hội của hấn ngày càng phát triển ra quốc tế, những năm gần đây còn không ngừng nhận được sự ủng hộ của các Hồng Môn nước ngoài.

Người trong bang hội rất coi trọng vai vế, đặc biệt là trong Hồng Môn, khinh sư diệt tở là tội lớn nhất không thể tha.

Sau khi biết thân phận Diệp Thiên, Hoa Thắng còn đang chúc mừng vì mình chưa đắc tội gì với hấn. Thế nhưng, thật không ngờ tên thuộc hạ dưới mình lại ngu đến vậy, lại đi đắc tội với “ông” đây chứ.

Việc này mà đồn ra ngoài, mặc dù không ảnh hưởng gì đến việc làm ăn của Hoa Thắng, nhưng thanh danh thì mất hết, vì vậy hấn mới nói những lời vừa rồi với Diệp Thiên.

- Tôi cần tay hấn làm gì, tên này chỉ là xấu miệng chút.

Diệp Thiên cười nói khờ sờ, lúc nãy chặt tay La Giai Huy vì hấn dám dùng tay vô lễ với Sầm Tĩnh Lan, còn tên này, không có cơ hội dùng tay làm ra chuyện gì với Tĩnh Lan.

- Xấu miệng cũng dễ lo liệu.

Hoa Thắng lạnh lùng nói:

- A Hồ, đem hấn ra ngoài, dùng gậy trúc vấp vào miệng hấn, cho hấn 3 tháng không ra ngoài được.

- Không, không cần như vậy đâu.

Sầm Tĩnh Lan đang ngạc nhiên về thái độ của ông chủ Hoa Thắng với Diệp Thiên, nghe được những lời này, không nhịn được thốt lên, mặc dù cô đã đóng qua rất nhiều vai trong phim, nhưng chưa gặp tình huống thế này bao giờ.

- Cô Sầm, cứu tôi với, là tôi không đúng, xin cô đại lượng tha cho tôi.

Trương Chi Hiền từ dưới đất bồng bô tới bên cạnh Sầm Tĩnh Lan, ngẩng đầu lên nở nụ cười khoe hàm răng lộ nhô của hấn và van xin.

- Diệp Thiên, đây... chuyện này...

Bị một người 50 tuổi quỳ trước mặt, Sầm Tĩnh Lan khó xử chưa biết làm gì, quay qua nhìn Diệp Thiên, chuyện xảy ra trong này, cô không hiểu sao ai cũng nhìn sắc mặt của Diệp Thiên để hành động.

- Không liên quan đến em, đây là việc nhà của Hoa Thắng, hãy để họ giải quyết.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, Hoa Thắng phạt tên đạo diễn họ Trương như vậy, thực ra mình và Hoa Thắng có chút quan hệ nào đâu. Tuy vậy, Diệp Thiên cũng không có ý định cầu xin cho tên này, anh không có tâm địa bỏ tất như Tĩnh Lan.

- Được rồi, A Hồ, kéo hấn ra ngoài.

Hoa Thắng lộ vẻ bức dọc ra mặt. Hấn nghe được những lời vừa rồi, hiểu được Diệp Thiên không có ý định tha cho hấn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 346

Kiên Sợ

Đợi sau khi Trương Chi Hiên vừa gào khóc van xin vừa bị kéo ra ngoài, Hoa Thắng mới quay lại nhìn Sầm Tĩnh Lan nói:

- Cô Sầm, thuộc hạ của tôi không hiểu chuyện, mong cô tha lỗi.

- Tôi nghĩ, hợp đồng giữa chúng ta chắc phải thay đổi một chút, cụ thể tôi sẽ cho người đến làm việc với người đại diện của cô được chứ?

Hoa Thắng quả thực rất thông minh, xử lý việc này chỉ cần làm sao cho Sầm Tĩnh Lan vừa ý là Diệp Thiên không nói gì nữa. Đối phó với loại minh tinh mới nổi ở Đại Lục còn dễ hơn nhiều so với việc kết giao với Diệp Thiên.

Nếu người bị hại là Sầm Tĩnh Lan đã vừa ý rồi, Diệp Thiên sẽ không can dự thêm gì nữa. Nếu không, Hoa Thắng cũng đã xử lý thấu tình, không bị coi là bất kính với bề trên như Diệp Thiên.

- Cảm ơn ông chủ Hoa, thế bộ phim này, vẫn là đạo diễn Trương làm chứ ạ?

Sầm Tĩnh Lan hôm nay như người ngồi xuống qua sông, tâm trạng thấp thòm, trong đầu cứ u mê khó hiểu. Cô cũng không nghĩ sẽ xảy ra việc này, Trương Chi Hiên làm sao có thể làm tiếp bộ phim này.

- Ha ha, đạo diễn nổi tiếng công ty tôi rất nhiều, cô Sầm cứ yên tâm, chắc chắn không ảnh hưởng đến tiến độ bộ phim.

Hoa Thắng vừa cười nói. Đáng lẽ cũng định cho tên đạo diễn Trương làm nốt bộ phim này, vì hắn cũng đã vất vả với bộ phim, lại xảy ra chuyện này, không chém hắn thành mấy mảnh đã là tốt với hắn lắm rồi.

- Được rồi, không còn sớm nữa rồi, cảm ơn sự tiếp đón của anh, tới giờ tôi phải về rồi.

Thấy sự tình đã được giải quyết, Diệp Thiên đứng dậy quay qua nhìn Sầm Tĩnh Lan nói:

- Chị Tĩnh Lan, em phải về đây, sau này về Bắc Kinh sẽ liên lạc nhé. Em gái em rất thích chị, nó còn muốn xin chữ ký của chị nữa cơ.

Những lời này của Diệp Thiên quả không phải nói cho vui, Lưu Lam Lam đúng là rất thích Sầm Tĩnh Lan, vừa nghe Thanh Nhã nói Diệp Thiên quen biết Sầm Tĩnh Lan, nó cứ quần lấy bắt anh xin chữ ký Tĩnh Lan giúp nó.

Lúc đó, Diệp Thiên không có cách nào liên lạc với Sầm Tĩnh Lan thì đi đâu mà xin chữ ký chứ? Hơn nữa, lúc Thanh Nhã nói những điều đó, giọng điệu rất kỳ quái, Diệp Thiên lại càng không dám đi tìm Sầm Tĩnh Lan.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, không hiểu Sầm Tĩnh Lan nghĩ gì trong đầu mà mãi lâu sau mới nói được:

- Diệp Thiên, cảm ơn.

Mỗi lần gặp cậu thanh niên này đều làm cho Sầm Tĩnh Lan có những đoạn ký ức thật khó quên. Nhưng cô vẫn chưa có cơ hội tìm hiểu về Diệp Thiên, quả là một cậu thanh niên bí ẩn, khác hẳn người thường.

- Không có gì đâu, đừng quên cho em chữ ký là được. Anh Văn, ở đây vẫn còn nhiều khách, không cần tiễn tôi đâu.

Diệp Thiên vừa cười vừa vẫy tay dắt Liễu Định Định và A Định ra khỏi khu biệt thự.

- Không, Diệp Thiên, tôi sẽ sắp xếp xe đưa cậu về.

Thấy Diệp Thiên ra về, Văn Loan Hùng vội đứng dậy liên tục nói rồi quay qua Hoa Thắng:

- Cậu Hoa, cậu ngồi đợi chút, tôi quay lại ngay.

- Nhìn kia, người chặt đứt tay La Giai Huy ra rồi.

- Đúng, chính là người thanh niên đó, rốt cuộc đó là ai vậy nhỉ?

Diệp Thiên và Văn Loan Hùng vừa bước ra khỏi biệt thự, đám minh tinh đang tán mác nói chuyện bỗng dừng quay lại nhìn theo hai người. Những việc xảy ra ngày hôm nay còn đặc sắc hơn những gì họ từng thấy trên phim ảnh.

Thân phận của Diệp Thiên là điều được mọi người quan tâm hơn cả. Bởi bọn người này tin rằng, có vị tiểu siêu nhân này ở đây sẽ không phải bị Văn Loan Hùng đối đãi như vậy.

- Được rồi, sau này em không tham gia những buổi tiệc vô vị thế này nữa.

Diệp Thiên quay ra cố tình nói to cho bọn người đang nhìn theo nghe thấy, gương mặt không nhin được nụ cười méo mó, chân càng bước đi nhanh hơn.

- Diệp Thiên, đợi đã.

Mới từ hoa viên bước ra, vẫn chưa đi đến bãi đỗ xe đã nghe thấy tiếng gọi của Sầm Tĩnh Lan.

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn thấy bộ ngực Sầm Tĩnh Lan rung lên theo từng bước chạy của cô, ngạc nhiên hỏi:

- Chị Tĩnh Lan, chuyện gì vậy?

- Diệp Thiên, vừa đúng lúc trong túi tôi có tấm ảnh, tôi đã ký lên rồi.

Sầm Tĩnh Lan đưa bức ảnh cho Diệp Thiên, ngần ngừ nói tiếp:

- Diệp Thiên, tôi còn ở Hồng Kong hơn nửa tháng nữa, ngày mai anh có rảnh không, chị mời cậu ăn cơm.

Sầm Tĩnh Lan biết địa vị của giới nghệ sỹ ở Hồng Kong không cao. Hôm nay, nếu không phải Diệp Thiên giúp, chẳng biết chừng cô đã bị tay La Giai Huy đó làm nhục. Vì vậy, cô thật lòng muốn cảm ơn Diệp Thiên.

- Ừm, cảm ơn chị Tĩnh Lan.

Sau khi cầm tấm ảnh, Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Chị Tĩnh Lan, ngày mai em bận rồi. Thế này đi, đợi vài ngày nữa có thời gian, chúng ta đi xem phim của chị nhé.

Ngày mai đã hẹn với Cung Tiểu Tiểu, Diệp Thiên đã hứa giúp cô tìm ra nơi chôn xác của chồng, loại pháp thuật này cũng rất phức tạp, chắc cũng mất 2 - 3 ngày chứ không phải Diệp Thiên cố ý từ chối lời mời của Tĩnh Lan.

Nghe Diệp Thiên nói, Tình Lan có chút thất vọng hiện lên mặt nhưng vẫn rút tấm danh thiếp từ trong túi ra đưa Diệp Thiên và nói:

- Được, đây là điện thoại của chị, khi nào rảnh gọi điện cho chị nhé.

- Nhất định, chị Tình Lan ở Hồng Kong có việc gì cứ tìm anh Văn là được.

Diệp Thiên vừa cười nhìn ra Văn Loan Hùng vừa nói:

- Anh Văn, không cần tiễn nữa. Sau này nhớ đối xử tốt với chị Tình Lan nhé. Anh vốn nổi tiếng thương hoa tiếc ngọc, đừng tự phá danh tiếng của mình đấy.

- Yên tâm đi Diệp Thiên, cô Sầm mà xảy ra chuyện gì, Văn Loan Hùng này cũng hết chỗ trốn.

Văn Loan Hùng bị Diệp Thiên nói cho lộ rõ về gương gao trên mặt, trong lòng đang đoán xem quan hệ giữa Diệp Thiên và Sầm Tình Lan là gì? Hai người họ trông không giống như tình nhân, vậy mà Diệp Thiên lại quan tâm cô gái này đến vậy.

- A Phân, ra nói chuyện hầu cô Sầm đi.

Sau khi Diệp Thiên đi, Văn Loan Hùng gọi chủ nhân bữa tiệc ra nói chuyện với Sầm Tình Lan, còn mình đi thẳng về phòng khách.

- Anh Văn, cậu thanh niên lúc nãy, đúng là tự cao tự đại quá mà.

Văn Loan Hùng mới vừa về đến phòng đã nghe tiếng Hoa Thắng lâu bầu. Khi nãy, lúc về Diệp Thiên không thèm chào gì hắn, rõ ràng là không coi hắn ra gì.

Hoa Thắng khi nãy xử lý Trương Chi Hiên như vậy không phải vì sợ Diệp Thiên, mà không muốn vô cớ gây sự với hắn, như vậy đã nể mặt nhau lắm rồi, vậy mà hiện giờ hắn làm cho mình không có đường lui.

Một tên vai u thịt bắp đứng cạnh nghe được những lời ông chủ vừa nói, liền đáp ngay:

- Anh Thắng, có cần em tìm vài người dạy dỗ hắn không?

- Im mồm, ở đây đến lượt người nói sao?

Hoa Thắng đang tâm trạng không vui, đoạn quay qua tên tiểu tử kia, dùng một chân đá hấn thật lúi vài bước rồi ngã lăn ra đất.

Từ trước đến nay, con người của Hoa Thắng, nếu không phải là bạn thì là thù. Thế nhưng với Diệp Thiên, hấn thật sự không dám động đến. Đừng nói gì nhiều, đến một tên Tả Gia Tuấn cũng làm hấn phải kiêng kị rồi.

Văn Loan Hùng lắc lắc đầu mở miệng nói:

- Cậu Hoa, cậu nghe tôi nói một câu, chỉ có thể làm bạn với Diệp Thiên, không thể làm hấn tức giận được.

Văn Loan Hùng và Hoa Thắng đã quen biết nhau hơn chục năm, quan hệ khá tốt. Ông ta cũng không muốn bạn bè gặp họa vào thân nên đã kể việc mình quen biết Diệp Thiên như thế nào cho Hoa Thắng nghe.

- Hấn biết xem bói sao?

Nghe xong những lời của Văn Loan Hùng, Hoa Thắng lặng người, hấn thật không ngờ Diệp Thiên không phải người có vai vế trong bang hội mà là một kỳ môn pháp sư, những lời oán trách lúc nãy dường như tự động biến mất.

Những người trong giang hồ rất sợ động đến kỳ môn pháp sư. Hoa Thắng ở trong giới đã lâu, mặc dù thái độ Diệp Thiên trước mọi người không đúng nhưng Hoa Thắng giờ cũng không có cách nào khác.

Nghĩ tới đây, Hoa Thắng lại một lần nữa chúc mừng mình, may mà lúc nãy xử lý khéo, nếu không chọc giận tên Diệp Thiên này, không chừng mình sẽ gặp họa gì không biết nữa.

Trong lúc Văn Loan Hùng và Hoa Thắng nói chuyện về Diệp Thiên, A Đinh cũng đang nói với Diệp Thiên chuyện xảy ra hôm nay. Trên chiếc xe có lớp ngăn cách giữa tài xế và người ngồi dưới nên không sợ tài xế nghe được câu chuyện.

- Tiểu gia, tên Trương Chi Hiên đúng là không phải người tốt, làm người chỉ toàn nịnh bợ, theo con, tìm người dạy dỗ hấn đi.

Trước khi Hồng Kong trả về Đại Lục, cả giới giải trí Hồng Kong đều do các bang hội nắm giữ, là một đạo diễn nổi danh ở Hoa Thịnh, Trương Chi Hiên cũng có thể điều động khá nhiều tài nguyên trong xã hội đen.

A Đinh quen với Trương Chi Hiên cũng hơn chục năm nay, biết con người này có chút tài năng, nhưng tâm địa nhỏ mọn, Diệp Thiên hôm nay không những làm nhục hấn, mà còn làm hấn bị gây tức và vào mồm, mối thù này chắc hấn sẽ không bao giờ quên.

Những hành động lúc này của Diệp Thiên làm A Đỉnh rất phục, bất giác nhớ về những ngày còn trong giang hồ của mình. Nếu đã có ân oán với Trương Chi Hiên, tốt nhất là để hãn biên mất khỏi nhân gian.

- A Đỉnh, sát khí của ông không nhẹ đâu.

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Không có gì đâu, chuyện nhỏ ấy mà. Nhưng những ngày sau ông phải kiêng sát giới đi, vài năm nữa tôi mới dễ dàng hóa giải sát khí giúp ông.

Diệp Thiên đúng là không coi Trương Chi Hiên ra gì, thậm chí còn ngại nhớ đến diện mạo của hắn. Trong xã hội này, loại người nào cũng có, nếu gặp một người là giết một người, như vậy không đến 3 ngày chắc Diệp Thiên bị trời đánh quá.

Liễu Định Định ngồi bên cạnh nghe được những lời của Diệp Thiên và A Đỉnh, đột nhiên mở miệng nói:

- ông chú, cái tên Trương Chi Hiên đó đúng không phải người tốt gì, nếu là con cháu cũng khừ hẩn cho rồi.

- Định Định, cô là con gái, suốt ngày nói chuyện chém giết còn ra thể thống gì?

Diệp Thiên thật không ngờ, Liễu Định Định ngồi bên cạnh lại coi những lời nói của A Đỉnh là đương nhiên, anh em họ rớt cuộc đã làm việc gì mà oán trời oán đất vậy chứ? Một cô gái như Liễu Định Định lại có ý giết người?

- Ngày trước, hắn đã ép Trương Học Hữu đóng phim đấy.

Liễu Định Định bĩu môi nói, chính hắn đã ép thần tượng của mình như vậy nên Liễu Định Định mới có cái ý nghĩ đó.

- Được rồi, chuyện này bỏ qua đi, đừng nhắc đến nữa.

Diệp Thiên ngắt lời Liễu Định Định, trong lòng bất giác cảm thấy kinh ngạc, nhưng cảm giác này cũng vụt qua rất nhanh, Diệp Thiên không mấy may suy nghĩ về nó nhiều.

Trở lại biệt thự của Tả Gia Tuấn ngủ 1 đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Thiên đã dắt Mao Đầu đến nơi ở của Đường Văn Viễn. Phong thủy nơi này đúng là còn tốt hơn cả nhà của Tả Gia Tuấn. Sau khi giúp Cung Tiểu Tiểu suy diễn, có thể nhanh chóng giúp cho Diệp Thiên bổ sung nguồn năng lượng đã mất của mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; font-weight: bold; text-decoration: underline; text-decoration-color: #ccc;">More...</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 347

Tìm Người (Thượng)

Anh Văn, ông chủ Hoa, sao mọi người cùng đến vậy?

Văn Loan Hùng vẻ mặt tươi cười nói:

- Tôi hẹn với cậu Hoa đi uống trà, nhìn thấy xe của Tả đại sư chạy qua nên muốn đến thăm cậu và Tả đại sư.

Văn Loan Hùng đánh mắt nhìn sang Hoa Thắng đang đứng bên cạnh rồi nói tiếp:

- Diệp Thiên, việc ngày hôm qua chỉ là hiểu lầm thôi, Hoa Thắng cứ cảm thấy không yên, vậy chuyện này chúng ta cứ cho qua như vậy nhé.

Văn Loan Hùng có quan hệ rất tốt với Hoa Thắng. Trong giới giải trí, phải gọi là thân như thủ túc, quan hệ không thể tách rời nhau được. Vì vậy, trùng phạt một tên đạo diễn nhỏ nhoi thì không sao, nhưng ông ta cũng muốn giải tỏa những khúc mắc của Diệp Thiên đối với Hoa Thắng.

- Anh Văn, anh nói gì thế, tôi là người nhỏ mọn vậy sao?

Diệp Thiên nghe nói như vậy bật cười nói. Thực ra anh chỉ muốn phân ranh giới với xã hội đen Hồng Kong chứ không có ý kiến gì về Hoa Thắng.

Dù gì cũng phải giữ thể diện cho người khác, người ta đã đến tận nơi tìm, Diệp Thiên cũng không muốn làm quá, nghĩ một chút rồi nói ngay:

- Ông Hoa, hôm qua cũng chỉ là tức giận quá, Diệp Thiên tôi cũng có chút quá đáng, đạo diễn Trương của quý công ty không sao chứ?

- Không có gì, loại người có mắt không trông như vậy cần phải dạy dỗ mà.

Nghe những lời Diệp Thiên nói, Hoa Thắng vừa trả lời vừa biểu lộ vẻ cung kính lên gương mặt, với tay lấy một hộp quà rất sang trọng từ tên đệ tử bên cạnh rồi nói:

- ông Diệp, việc của cô Sầm tối qua đã sắp xếp ổn thỏa, đây là chút quà mọn nhân dịp công ty Hoa Thịnh chúng tôi tròn 18 tuổi, coi như đền tội với ông Diệp.

Hoa Thắng đến gặp Diệp Thiên hôm nay, không chỉ muốn đền tội mà còn có toan tính khác.

Hoa Thắng cũng là người cực kỳ tin vào đạo thuật phong thủy. Sau khi Hồng Kong trao trả cho Đại Lục năm 1997, hắn luôn luôn sống trong lo lắng, chỉ sợ các quan chức liên quan sẽ tìm tới tính sổ với mình, thường cảm thấy chút khủng hoảng khi nghĩ về tình cảnh của mình trong tương lai.

Vì vậy, trong 2 năm nay, Hoa Thắng đến nhà Tả đại sư không dưới 10 lần với mong muốn Tả đại sư giúp hắn đoán trước vận mệnh, nhưng Tả đại sư không ưa hắn nên chưa bao giờ gieo quẻ cho hắn.

Hôm qua, vừa nghe Diệp Thiên là kỳ nhân trong giới pháp sư, Hoa Thắng lập tức có ý nghĩ khác. Hắn nghĩ, Diệp Thiên dù sao cũng là thanh niên, chỉ cần cung kính với hắn, thêm vào đó là thật nhiều vàng bạc, biết đâu hắn sẽ động lòng mà xem giúp mình một quẻ.

- Quà kỷ niệm?

Diệp Thiên đỡ hộp quà với vẻ nghi ngờ, vừa cầm vào tay đã kinh ngạc, nhìn bề ngoài thì giống hệt hộp bánh kem, nhưng trọng lượng lại không nhẹ chút nào.

- á, là vàng à.

Vừa mở hộp ra nhìn, Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- ông chủ Hoa, hộp quà này nặng quá, tôi không dám nhận.

Hoa Thắng nói cũng không sai, bên trong hộp có một ít huy chương kỷ niệm, đây đều là những giải thưởng của các bộ phim mà công ty Hoa Thịnh đạt được trong những năm gần đây, nhưng có điều, các huy chương kỷ niệm đó đều được làm bằng vàng ròng.

Diệp Thiên nghĩ thầm, những tấm huy chương làm bằng vàng ròng này, cũng nặng ít nhất 2-3 cân, nói một cách khác, giá trị của nó cũng hơn 10 vạn tệ.

Tục ngữ có câu: vô công bất thụ lộc; Diệp Thiên có thể lấy tiền của Đường Văn Viễn, lấy viên phi thúy của Văn Loan Hùng mà không lo nghĩ gì, cũng là do bọn họ nợ hắn.

Nhưng Diệp Thiên và Hoa Thắng không có quan hệ gì, hộp quà này có vẻ quá nóng, mặc dù đã đoán được ít nhiều toan tính của Hoa Thắng, Diệp Thiên cũng đành khéo léo từ chối.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Hoa Thắng nhanh nhẩu nói:

- Ông Diệp, tôi thật không có ý gì khác, đây là chút quà mọn, coi như vì hôm qua làm cô Sâm kinh hãi quá.

- Vậy lúc nào ông đưa cho Sâm Tĩnh Lan đi, hôm qua tôi không bị kinh sợ.

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu rồi nói thẳng:

- Tâm ý của ông Hoa tôi rất hiểu, nhưng dạo này công việc hơi nhiều, đợi sau này có cơ hội, tôi có thể xem quà giúp ông.

Con người Hoa Thắng còn coi được nhưng Diệp Thiên cũng không muốn dây dưa thêm mới nói ra cái cơ hội không biết bao giờ mới có. Nếu Hoa Thắng thật sự tìm đến tận Bắc Kinh, Diệp Thiên cũng không phật ý xem giúp hắn 1 lần.

- Vậy, cảm ơn ông Diệp.

Hoa Thắng cũng rất biết thân phận, Diệp Thiên đã nói như vậy, sau này chắc chắn sẽ có cơ hội, nếu còn dây dưa có khi lại sôi hồng bóng không.

- Tiểu gia, ông Đường đã đến, còn có cả cô Cung.

Mấy người đang đứng nói chuyện trước cổng biệt thự, vẫn còn chưa kịp bước vào, bên ngoài đã có 2 chiếc xe phóng tới.

Nhìn thấy Đường Văn Viễn và Cung Tiểu Tiểu bước từ trên xe xuống, Văn Loan Hùng và Hoa Thắng lập tức bước lên trên cung cung kính kính nghênh tiếp:

- Kính chào chú Đường, cô Cung.

Bất kể là tuổi tác, thân phận hay gia sản, Văn Loan Hùng và Hoa Thắng không thể nào so bì với 2 người đang đứng trước mặt họ, chưa kể Đường Văn Viễn và cha của Hoa Thắng có quan hệ rất thân tình, cũng coi là quan hệ chú cháu trường bối vạn bối.

- Sao hai người lại ở đây?

Nhìn thấy Văn Loan Hùng và Hoa Thắng, Đường Văn Viễn ngạc nhiên hỏi:

- A Thắng, cháu đến có việc gì à?

Cha của Hoa Thắng năm xưa ngoài việc là thiếu tướng của Quốc dân đảng, ông còn là người của Thanh bang.

Năm đó, cha của Hoa Thắng và Đường Văn Viễn đã kết bái huynh đệ, sau khi Hoa Thắng bị giới chức Hồng Kong bắt đi điều tra, Đường Văn Viễn đã ra tay giúp đỡ rất nhiều cho Hoa gia, còn coi Hoa Thắng như con cháu trong nhà mà đối đãi.

- Chú Đường, con đến thăm ông Diệp.

Trước mặt Đường Văn Viễn, Hoa Thắng không dám tỏ vẻ gì, chỉ một mực cung kính vâng vâng dạ dạ.

- Ừm, được, phải coi chừng người của con đấy, Hồng Kong bây giờ không như những năm 97 nữa đâu.

Đường Văn Viễn nghe A Đình nói về chuyện xảy ra hôm qua, nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Diệp Thiên không phải người thường như con nghĩ đâu, cũng đừng vì phải trừng phạt thuộc hạ của mình mà bất mãn với Diệp Thiên.

Hoa Thắng nghe Đường Văn Viễn nói với mình có ý trách mắng, lập tức trả lời ngay:

- Chú Đường, con không dám, hôm nay con đến đây cũng là muốn xin lỗi ông Diệp.

- Thế thì tốt, nếu đã đến rồi thì vào luôn đi.

Đường Văn Viễn vừa nói vừa đến bên cạnh Diệp Thiên:

- Diệp Thiên, tôi mời cả mấy người bạn vào, không sao chứ?

- Đây là nhà của ông, tôi làm sao dám phản đối chứ.

Diệp Thiên lắc lắc đầu nhìn Cung Tiểu Tiểu hỏi:

- Cô Cung, những đồ tôi nói cô có mang đến đủ không?

- Đều mang đến đủ.

Nghe Diệp Thiên hỏi, Cung Tiểu Tiểu lập tức sai người mang 1 cái hòm đến và nói:

- Trong hòm này đều là đồ do ông ngoại tôi để lại. Trong nhiều năm nay, tôi đều bảo quản rất kỹ.

Diệp Thiên đưa tay cầm lấy chiếc hòm rồi nói:

- Được rồi, tôi lên tầng 2 đây, ông Đường, tôi không tiếp khách, đừng cho người lên nhé.

Nghi một chút, Diệp Thiên quay sang Tả Gia Tuấn nói tiếp:

- Sư huynh, việc này không được phân tâm, huynh đừng nhìn nhé.

- Ta biết rồi, đệ không phải miễn cưỡng, cẩn thận oan khí thoát ra phân lại đấy.

Tả Gia Tuấn biết rõ sự khó khăn của thuật gieo quẻ tìm người, năm xưa chính ông cũng đã gieo quẻ giúp Cung Tiểu Tiểu tìm nơi chôn thi hài của chồng nhưng đã bị oan khí thoát ra phân lại, thực ra còn vài lần nôn ra máu.

- Đệ hiểu rồi, huynh yên tâm.

Diệp Thiên gật gật đầu, không nói gì thêm nữa mà đi ngay vào một căn phòng trên gác.

Mở gương ra, bên trong chỉ toàn là áo trong áo ngoài, có cả áo khoác. Trong một túi nilong có bọc một chiếc áo len của chồng Cung Tiểu Tiểu, ngoài ra còn có một ống thủy tinh, bên trong còn có cả vết máu đã khô.

Những thứ này đều do Diệp Thiên bảo Cung Tiểu Tiểu giữ gìn. Bói quẻ tìm người và Phong Tượng tìm người thông thường khác nhau hoàn toàn, trong đó có một chút vu thuật, vì vậy, bắt buộc phải có một ít làm tin tức dẫn đường cho hai người cộng hưởng, từ đó mới đoán ra được vị trí chôn cất thi hài của Phó Nghị.

Diệp Thiên mở nắp bịt của ống thủy tinh ra, đổ hết nước trong chai vào ống, sau đó dùng khăn lau vết máu khô, rồi dùng 1 chiếc bút lông, chấm vào nước pha màu, bắt đầu vẽ.

Diệp Thiên vẽ rất chậm rãi, mỗi một nét đường như đều dùng hết năng lực trong người. Một bức tranh chỉ có 10 nét nhưng cũng mất 2 tiếng để vẽ.

- Không biết cái đồ này có dùng được không đây.

Vẽ xong bức tranh, cả người Diệp Thiên nằm hẫng trên nền đất, miệng thở từng hơi lớn, bức họa này đã tiêu mất hơn 5 thành công lực trên người anh.

Diệp Thiên đã sử dụng bí thuật tìm người trong vu thuật. Bí thuật này chỉ có thể tìm được người sống, không thể tìm được người chết. Vì vậy, Diệp Thiên đã dùng máu tươi của Phó Nghị để vẽ trận đồ, hơn nữa kết hợp với Phong Tượng nhất định sẽ tìm ra được vị trí chôn cất.

Vứt bút lông sang một bên, Diệp Thiên dần ngồi dậy. Ở đây thật không bằng Tứ hợp viện, đến khi mặt trăng đã lên cao, Diệp Thiên mới có thể đứng hẫng lên được.

Đi xuống phòng khách, Diệp Thiên phát hiện những người đến ban sang, không có một ai rời đi, tất cả đều ngồi uống trà nói chuyện dưới phòng khách. Nhìn thấy Diệp Thiên đi xuống, mọi người đều đứng hẫng dậy.

Cung Tiểu Tiểu là người nóng vội nhất, cô nói ngay:

- Diệp đại sư, thế nào rồi, có tìm được không?

- Trước mắt còn chưa biết, tôi phải đi ăn đã.

Diệp Thiên khoát khoát tay, cả ngày chưa ăn gì, hẫng đã đói lắm rồi. Hơn nữa, ban sáng hẫng cũng đã nói, tìm thi hài người chết, không phải là chuyện một sớm một chiều.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn vừa ngăn Cung Tiểu Tiểu không chắt vẩn Diệp Thiên nữa, vừa nói:

- Trong phòng ăn có đồ ăn đó, mau đi hâm nóng lại. A Đinh, dẫn Diệp Thiên đi.

- Các người thật biết hưởng thụ đấy chứ.

Nhìn thấy trên bàn bày la liệt các loại điểm tâm, bất kể nóng lạnh, Diệp Thiên ăn ngay lập tức, một lúc là ăn hết sạch số thức ăn trên bàn.

Trở lại phòng khách, nhìn thấy bộ dạng chờ đợi hy vọng của Cung Tiểu Tiểu, Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Được rồi, cô Cung, nếu mọi người không về thì tìm nơi ở lại vậy. Theo tôi nghĩ phải đến ngày mai mới có kết quả.

- Được, tôi sẽ ở lại chờ.

Chồng mất tích đã 8 năm nay, Cung Tiểu Tiểu lo lắng không lúc nào yên, nay đã gặp được người có thể tìm ra chồng mình, cô không thể rời đi được.

- Chúng ta mau về thôi.

Thấy Diệp Thiên quay lại nhìn mình, Văn Loan Hùng vội nói ngay. ông và Hoa Thắng vốn chỉ đến xem góp vui thôi, nếu có kết quả ngay thì tự nhiên sẽ không đợi ở đây nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 348

Tim Người (Hạ)

Ui da, nhẹ tay thôi, đau chết mất.

Trương Chi Hiên lấy tay tát mạnh vào mặt cô gái đứng trước mặt, lọ rượu thuốc trong tay cô gái đổ đầy ra đất, trên gương mặt trắng hồng của cô gái hằn lên dấu 5 ngón tay.

- ông đây không tha cho hấn đâu. Mẹ nó chứ, ông đã xin lỗi rồi còn đòi vả vào miệng nữa chứ.

Gương mặt Trương Chi Hiên lộ rõ vẻ hằn học ác độc, mặc dù sự việc đã qua 1 ngày nhưng mòm của hấn vẫn sưng lên như móng heo, cả hàm răng chỉ còn có 5-7 chiếc, khi nói chuyện là gió thổi vào ồm ồm.

Trương Chi Hiên đã biết sự nghiệp của mình tại Hồng Kong coi như chấm hết, sẽ bị Hoa Thịnh đuổi khỏi cửa. Còn công ty nào ở Hồng Kong dám nhận hấn nữa chứ. Từ giây phút đụng vào Diệp Thiên thì sự nghiệp đạo diễn của hấn coi như đã chính thức chấm dứt.

Làm một đạo diễn lớn hơn chục năm nay, việc com áo gạo tiền nửa đời sau không phải lo gì, Trương Chi Hiên cũng đã chuẩn bị sẵn cho việc di cư sang Châu Âu, chẳng nào Hồng Kong cũng không còn chỗ cho hấn dung thân nữa.

Nhưng Trương Chi Hiên rất căm giận, hấn hận Hoa Thịnh lật mặt vô tình, đã cống hiến hơn 20 năm cho công ty mà lại có kết cục như vậy.

Nhưng vốn hiểu rõ cách làm người của Hoa Thắng, Trương Chi Hiên không dám biểu lộ ý nghĩ này ra ngoài. Thậm chí, sau khi bị đánh đến nổi mòm sưng như miệng lợn cũng vẫn phải đến xin lỗi Hoa Thắng.

Bởi Trương Chi Hiên biết, nếu hấn có lộ ra một ý nghĩ không bằng lòng nào, rất có thể ngay ngày mai thôi, hấn sẽ bị cho vào bao tải ném xuống biển. Việc này cũng là việc thường ở cái công ty Hoa Thịnh.

Chính vì như vậy, Trương Chi Hiên chuyển toàn bộ sự căm hận sang Diệp Thiên, sau khi nghe được những lời ban sáng, hắn đã thầm đoán được về con người Diệp Thiên.

- Mẹ nó chứ, đồ Đại Lục đểu, cũng chỉ là dựa hơi lừa đảo thôi, ta có mất nửa gia tài cũng phải xử lý người.

Những thứ pháp sư phong thủy ở Hồng Kong này, không phải ai cũng tin.

Trương Chi Hiên chính là loại người không tin vào ma quỷ. Thậm chí trong mỗi lần khai máy bấm một bộ phim mới, hắn đều lấy những thứ hoa quả cúng lễ ăn. Nhiều năm rồi cũng có xảy ra chuyện gì đâu, trong lòng càng có ý coi thường những người suốt ngày chỉ thờ cúng dọa quỷ.

Chính vì vậy, sau khi dùng những người diễn viên thân cận để thông qua Sầm Tĩnh Lan tìm hiểu về thân phận của Diệp Thiên, Trương Chi Hiên trong lòng càng quyết tâm phải báo thù Diệp Thiên, giúp hóa giải mối hận ngàn ngút trong lòng.

Trong lúc Trương Chi Hiên đang nghiêng răng nghiêng lợi, tiếng chuông ngoài cửa bỗng reo vang, cô gái ra ngoài một lát rồi quay lại nói:

- Anh Hiên, ngoài kia có người tìm anh.

- Dẫn hắn vào đây, rồi cô về trước đi.

Trương Chi Hiên vừa nói vừa xoa xoa vết thương trên miệng, đầu tới hắn không nhếch nổi miệng, vẫy vẫy tay ra hiệu cô gái kia về trước.

Một người cao khoảng 1 mét 85, da ngăm đen bước vào phòng, đảo mắt nhìn một vòng quanh căn phòng rồi nói:

- Ông Trương, không biết ông tìm tôi có việc gì?

Người thanh niên vừa cao vừa gầy này nói chuyện bằng tiếng thổ ngữ Đài Loan rất khó nghe, Trương Chi Hiên lập tức nhíu mày, khoát khoát tay nói:

- Nói tiếng Việt đi, tôi biết nói đôi chút.

- Được, ông Trương, hội Việt Nam chúng tôi và công ty Tân An của ông trước nay nước sông không phạm nước giếng, ông tìm tôi

không biết có ý gì?

Dùng tiếng mẹ đẻ nói chuyện, người thanh niên cao đen đó đã nói một cách rất mạch lạc.

Trương Chi Hiên lắc đầu nói:

- Nguyễn Cát Nam, việc này không liên quan gì đến công ty cả. Năm đó khi cậu lần đầu tiên đến Hồng Kong, nếu không phải tôi giúp chắc cậu đã chết lâu rồi. Cậu còn nhớ chứ?

Nguyễn Cát Nam từ Việt Nam chạy nạn đến Hồng Kong vào những năm cuối thập niên 70, trên đường đã bị trúng đạn nhưng không dám tìm bác sỹ, may lúc đó gặp được Trương Chi Hiên.

Trước đây Trương Chi Hiên đã từng ở Việt Nam, nên cảm thấy thương hại và đã tìm một bác sỹ tư lỵ viên đạn ra giúp Nguyễn Cát Nam. Điều này đúng là có ơn cứu mạng với hắn.

Nhưng sau này, quá nhiều người Việt Nam tỵ nạn vào Hồng Kong, những người này hầu hết đều đã từng đi lính, không có khả năng gì khác, chỉ giỏi dùng súng đạn làm kẻ sinh nhai. Tuy vậy, đến những năm 80, bọn họ đã bắt đầu có những xung đột mâu thuẫn với chính giới xã hội đen Hồng Kong.

Thế nhưng mãng long trên trời không thắng nổi rắn dưới đất, cộng với sự ủng hộ của chính quyền Hồng Kong, hội Việt Nam cuối cùng cũng bị đẩy ra ngoài, lưu lạc đến tận Bắc Mỹ. Nhưng vẫn còn một bộ phận nhỏ còn lưu lại.

Những người này đã lợi dụng Hồng Kong làm bàn đạp, vận chuyển trái phép người nhập cư qua Hồng Kong đến Bắc Mỹ. Vì cách làm ăn khác nhau, lại không có xung đột gì với giới đại ca xã hội đen Hồng Kong nên bọn họ dần dần tồn tại lại.

Nguyễn Cát Nam là một trong những đại ca đầu tiên đến đây. Sau hơn 10 năm phát triển, hắn đã có những mối quan hệ nhất định tại Việt Nam và cả Hồng Kong, dần trở thành tay buôn có tiếng.

Tay buôn ở đây chính là làm người trung gian, giới thiệu các thương vụ làm ăn, kiếm tiền hoa hồng. Nguyễn Cát Nam làm trong đủ mọi lĩnh vực: thuốc súng, người, thuốc phiện...

Dựa vào mối quan hệ của mình, Trương Chi Hiên muốn tìm tên sát thủ tại Hồng Kong không khó, nhưng nếu hắn tìm người ở Hồng Kong, sau khi xong việc nhất định sẽ bị Hoa Trắng phát hiện. Chính vì vậy, hắn mới nghĩ đến tên Nguyễn Cát Nam này.

Nghe Trương Chi Hiên nhắc lại chuyện cũ, Nguyễn Cát Nam im lặng một lát rồi nói:

- Ông Trương, là tôi nợ ông, nhưng những năm qua, tôi cũng đã giúp ông rất nhiều.

Trương Chi Hiên nghiêng răng nói lại:

- Đây là lần cuối cùng, tôi sẽ đưa cậu 100 vạn, giúp tôi giết một người, chỉ cần giết được hắn, sau này cậu không nợ gì tôi nữa.

- 100 vạn, giết người?

Ở Hồng Kông, mấy chục vạn là có thể mua được mạng người. Nghe Trương Chi Hiên ra giá cao vậy, Nguyễn Cát Nam nhú mày suy nghĩ.

Trương Chi Hiên lấy tập tài liệu thu thập được đang ở trên bàn ném cho Nguyễn Cát Nam rồi nói:

- Hắn ta là Diệp Thiên, người Đại Lục, năm nay 21-22 tuổi gì đó, đây là ảnh của hắn.

Cầm tập tài liệu xem kỹ hơn, Nguyễn Cát Nam ngẩng đầu nói:

- Tôi sẽ nhanh chóng giúp ngài truyền tin này đi, nhưng không chắc có người nhận làm.

- Được, có thể sắp tới hắn sẽ rời khỏi Hồng Kông. Tôi không cần biết cậu được trong đó bao nhiêu tiền, chỉ cần giết được hắn, 100 vạn này toàn bộ là của cậu.

Trương Chi Hiên gật đầu một cách chắc chắn, lấy từ trong túi ra một bọc ném cho Nguyễn Cát Nam và nói:

- Trong này có 50 vạn coi như tiền đặt cọc, khi tên tiểu tử kia chết, tôi sẽ chuyển nốt 50 vạn nữa cho cậu.

Trương Chi Hiên tuy hận Diệp Thiên đến tận xương tủy, nhưng rất coi trọng cái mạng quèn của mình. Vì vậy, hắn đã mua sẵn vé máy bay ngày mai đi Châu Âu, cho dù Diệp Thiên bị giết, cũng không thể tìm được hắn.

- Được, tôi sẽ cố gắng.

Nguyễn Cát Nam lấy túi tiền và tài liệu rồi lặng lẽ rời khỏi nhà Trương Chi Hiên.

- Thượng khám hạ đoái, quả nhiên thị vong cổ chi tương a.

Trên một hòn đảo ở phía xa, Diệp Thiên hoàn toàn không biết có người đang định xử mình. Hắn đang dùng vài đồng tiền đồng để bói quẻ để tìm vị trí hiện nay của Phó Nghị.

- Thượng khám biến tổn quái, không ngờ bị giết rồi còn bị ném xuống biển.

Sau khi bói 1 quẻ, trông ngược Diệp Thiên chột đập thành thạch. Năm đó Phó Nghị bị người ta giết ở chợ, sao xác lại bị ném ra biển chứ?

Khảm vi thủy, người xưa có câu: người như thủy triều, ngựa như rồng. Cũng tức là trong thành phố, người và xe đều được ví như nước. Que bói đầu tiên của Diệp Thiên đã hiện ra chỗ Phó Nghị trước đây bị bắt.

- Cấn quái biến vi tổn, nên là hướng đông nam.

- Khôn thượng chấn hạ, sinh tác mạo địa nhi xuất, tử tác phản quy vu thổ...

- Cấn thượng cấn hạ, chung vạn vật thủy vạn vật giả mạc thịnh hồ cấn...

Không ngừng gieo nhiều quẻ, Diệp Thiên đã tập hợp những quẻ này lại, sự việc xảy ra 8 năm trước đang dần dần hiện lên rõ rệt trong não của Diệp Thiên.

Khi lần đầu bị bắt, Phó Nghị bị nhốt ở Vương Giác, nhưng do Phó Nghị đã nhìn rõ mặt bọn bắt cóc nên chúng có ý định giết ông.

Sau khi giết chết Phó Nghị, bọn bắt cóc đào tẩu đến Đài Loan. Khi thuyền của chúng vào đến vùng biển quốc tế, bọn chúng đã cho xác ông vào túi rồi ném xuống biển.

Nhưng để tránh bị tội, bọn người đó đã nói rằng khi ném xuống biển Phó Nghị vẫn còn sống. Đây cũng là nguyên nhân cảnh sát Hồng Kong không tuyên bố nguyên nhân cái chết.

Thuật tìm người này của Diệp Thiên tổn hao rất nhiều sinh lực. Sau khi tiến hành một thời gian, toàn cơ thể khi không chịu đựng được nữa sẽ tự động chìm vào giấc ngủ, sau khi đã khôi phục năng lực sẽ lại tiếp tục thuật này, cứ như vậy 3 ngày đêm.

- Ừm, có phản ứng rồi.

Sáng sớm ngày thứ 3, sau khi Diệp Thiên vừa reo què, trong lòng chợt có chút kích động, có một chút tin tức lúc được lúc không truyền lại, có gì đó tương tự như truyền từ nơi xa về.

- Đây, tại sao lại đến tận Đài Loan cơ chứ?

Mất một lúc lâu để đối chiếu với tấm hải đồ Đông Nam á, Diệp Thiên nhìn chăm chú vào đường biển của hòn đảo nhỏ, gương mặt lộ vẻ không ngờ, nhưng dù sao đây cũng là sự may mắn trong nỗi bất hạnh.

Phải biết trước, thủy triều rất có thể hút hết những vật thể vào sâu trong lòng đại dương. Nếu như vậy, dù Diệp Thiên có bản lĩnh thông thiên cũng không thể tìm được xác của Phó Nghị.

- Được, cứ đi ngủ trước đã.

Sau khi để tâm trí khóa chặt ở nguồn tin tức xa xăm kia, vì mệt mỏi quá nên Diệp Thiên lập tức chìm vào giấc ngủ. Dùng thuật truy tìm 3 ngày liên tục đã làm tổn hao rất nhiều tâm trí của Diệp Thiên.

Ngủ một giấc đến trưa ngày hôm sau, khi Diệp Thiên vừa tắm rửa xong xuống đến phòng khách đã nhìn thấy Cung Tiểu Tiểu ở đó với gương mặt tràn đầy hi vọng.

Diệp Thiên truy tìm 3 ngày thì Cung Tiểu Tiểu cũng như bị tra tấn 3 ngày. Những ngày này, bà giao hết công việc ở công ty cho thuộc hạ xử lý, còn mình ở lại đây đợi kết quả của Diệp Thiên.

Thế nhưng đợi đã 2 ngày liền vẫn không thấy Diệp Thiên tìm được nơi chôn xác, trong lòng Cung Tiểu Tiểu dần cảm thấy tuyệt vọng, gương mặt vốn hồng hào nay trở nên tiêu tụy hơn bao giờ hết.

Hôm nay Diệp Thiên đã không làm Cung Tiểu Tiểu thất vọng. Vừa mở cửa ra đã nói ngay:

- Đã tìm được tung tích của thi hài, ở Đài Loan.

- Đài Loan, nơi nào ở Đài Loan?

Cung Tiểu Tiểu và Đường Văn Viễn vội vàng hỏi ngay.

- Vị trí cụ thể tôi chưa thể nói rõ được.

Diệp Thiên lác lác đầu. Trong tay anh hiện không có bản đồ Đài Loan nên không thể chỉ chính xác vị trí, hơn nữa còn biểu hiện rằng Cung Tiểu Tiểu sẽ rất khó tìm ra thi hài Phó Nghi

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 349

Lộ Tin Tức

Với thuật tìm người thông thường, chỉ cần chỉ ra phương hướng không rõ ràng lắm, như kiểu hướng Đông Nam chẳng hạn, tuyệt nhiên không có cách nào khác tìm được vị trí cụ thể đến từng chi tiết.

Nhưng Diệp Thiên đã kết hợp giữa thuật tìm người thông thường và bí thuật nên khi đã cảm ứng được tin tức về người cần tìm thì sẽ biết được vị trí cụ thể.

Nhưng tìm người chết và người sống là hoàn toàn khác nhau. Nếu là người sống thì hoàn toàn có thể chỉ ra vị trí cụ thể để người khác đến tìm. Nhưng người chết thì đã bị chôn sâu dưới đất, nếu nhìn từ góc độ bản đồ thì phạm vi của nó quá lớn.

Nhìn thấy Diệp Thiên lắc đầu, Cung Tiểu Tiểu tưởng rằng hắn không chịu giúp đỡ bèn hắng giọng rồi quỳ xuống, vừa khóc vừa nói:

- Diệp đại sư, xin ngài nhất định phải tìm giúp vị trí chôn xác, ngoài kia đất khách quê người, lại cô đơn 1 mình, tôi không thể để anh ấy an nghỉ ở nơi như vậy.

- Cô Cung, cô đứng lên trước đã, việc này, vấn đề là tôi không đến được Đài Loan.

Diệp Thiên lấy tay đỡ Cung Tiểu Tiểu đứng dậy, nhíu mày suy nghĩ. Hắn đã bỏ bao công sức để tìm ra vị trí chôn xác, đáng nhẽ đã giúp là giúp đến cùng, thế nhưng chính hắn cũng không ngờ xác Phó Nghị lại trôi dạt đến Đài Loan.

Mặc dù Đài Loan và Đại Lục đã bình thường hóa quan hệ, nhưng để đến Đài Loan thì vẫn rất khó khăn. Diệp Thiên đã rời khỏi nhà khá lâu, nếu còn đi Đài Loan thì không biết sẽ lỡ mất bao nhiêu thời gian nữa.

Nghe được vậy, Đường Văn Viễn mở miệng nói ngay:

- Diệp Thiên, ngài hãy giúp Tiểu Tiểu đi, đi Đài Loan cũng dễ thôi. Thủ tục hãy để tôi lo, sẽ không có rắc rối gì đâu.

- Mất bao nhiêu ngày?

Diệp Thiên hỏi. Thực ra, hẳn cũng muốn tiễn Phật tiễn đến Tây Phương, hơn nữa, việc này cũng là hành thiện tích đức.

Thấy Diệp Thiên đã đồng ý, Đường Văn Viễn vội vàng nói ngay:

- Ngày mai là được thôi. Tôi và Tiểu Tiểu đều có sản nghiệp lớn tại Đài Loan, giờ chỉ cần thêm một người đi cùng thôi mà. Diệp Thiên, cậu thấy thế nào?

Vì Diệp Thiên là người Đại Lục, muốn đến Đài Loan cũng khá khó khăn, nhưng phải xem là do ai lo thủ tục. Nếu là Đường Văn Viễn và Cung Tiểu Tiểu, đến các vị lãnh đạo cao cấp của Đài Loan cũng phải nể vài phần.

- Ngày mai ư? Được.

Diệp Thiên vừa nghĩ vừa gật đầu đồng ý.

Sau khi Diệp Thiên gật đầu đồng ý, Đường Văn Viễn lại nói:

- Tốt quá, tôi sẽ đích thân lo việc này.

Cung Tiểu Tiểu cũng có việc phải sắp xếp nên rời khỏi biệt thự cùng lúc với Đường Văn Viễn.

- Sau này có tiền, thật mình cũng muốn phát triển sự nghiệp tại đây.

Sau khi hai người họ đi khỏi, Diệp Thiên dạo quanh hoa viên. Vị trí của biệt thự này nằm trên đường lên núi, nhìn thẳng ra biệt, là vùng đất trù phú rộng ngưu cư. Khi đứng ở đây, sẽ đem lại cho con người cảm giác thoải mái dễ chịu.

Không khí ở khu Tứ hợp viện của Diệp Thiên ở thành Bắc Kinh mặc dù cũng rất tốt nhưng nguồn khí đó là do lấy từ vận khí hàng trăm năm của Cố Cung. Chỉ vài năm nữa thôi, nơi đó rồi sẽ trở lại bình thường, và không còn xảy ra điều kỳ diệu như vậy nữa.

Phong thủy của biệt thự này là do thiên nhiên tạo ra. Nếu có thể tìm một địa điểm tốt, Diệp Thiên có thể bố trận để hút được nguyên khí của biển lớn hàng trăm năm, điều đó cũng không làm giảm bớt nguyên khí của nơi này.

Dạo quanh biệt thự một vòng, sau khi trêu đùa với con Mao Đầu đang già chết bên hồ, Diệp Thiên đột nhiên nhớ ra:

- Đúng rồi, phải gọi điện cho chị Tình Lan.

Mặc dù Diệp Thiên biết Hoa Thắng không dám bằng lòng không bằng mặt với mình, nhưng giải trí là thế giới xấu nhiều hơn tốt, nên không chắc có những người không biết điều vẫn sẽ gây khó dễ cho Tình Lan.

Trở lại phòng tìm danh thiếp của Tình Lan, Diệp Thiên cầm điện thoại và bấm nút gọi.

Trong một trường quay đang chuẩn bị quay cảnh tiếp theo, tất cả mọi người đều bận rộn công việc của mình nhưng trên gương mặt có chút lo lắng. Nguyên nhân việc này không gì khác bởi bộ phim này vẫn giữ nguyên dàn diễn viên mà lại thay đổi đạo diễn. Điều này rất hiếm khi xảy ra.

Khi Trương Chi Hiên bị thay, rất nhiều người có tâm trạng bất an. Mỗi vị đạo diễn làm việc đều có một ê kíp đi cùng, bao gồm cả quay phim. Mọi người trong ê kíp của Trương Chi Hiên đều cảm thấy những ngày tới sẽ không dễ dàng.

Cũng may vị đạo diễn được thay cũng là một tên tuổi của Hồng Kong, quay phim làm việc cũng khá thuận lợi. Nhưng không khí làm việc vẫn rất khẩn trương do việc thay đạo diễn bất chợt.

Một số người nhanh nhạy, không biết lấy tin tức từ đâu, đã nói rằng việc đạo diễn Trương Chi Hiên bị đòi là do có liên quan đến Sầm Tình Lan. Việc hôm sau Hoa Thắng đến thăm Sầm Tình Lan tại trường quay đã chứng minh cho lời đồn này.

Những nhân viên trước đây không coi Sầm Tình Lan ra gì đã thay đổi thái độ 180 độ, tỏ vẻ cung kính khách khí, nói chuyện với cô cũng không dám dùng thô ngữ mà lắp bắp nói bằng tiếng phổ thông.

- Diễn viên vào vị trí, đạo diễn chuẩn bị. Ai, điện thoại của ai đó? Không biết không được để điện thoại khi quay phim à?

Bận rộn hơn nữa tiếng để chuẩn bị cho cảnh quay, mọi thứ đều đã xong, đạo diễn cũng hô bắt đầu, đột nhiên lại có tiếng chuông điện thoại reo vang.

Điều này đã làm vị đạo diễn nổi trận lôi đình. Chuyện này xảy ra trong trường quay không khác gì thách thức uy quyền của đạo diễn.

- Đạo diễn Trần, xin, xin lỗi, là điện thoại của tôi, tôi quên chưa tắt điện thoại.

Sầm Tĩnh Lan phát ra tiếng nói yếu ớt, gương mặt lộ vẻ ngại ngùng. Việc này đúng là cô đã làm sai, nguyên tắc là phải tắt điện thoại trong giờ làm việc.

- À, là điện thoại của cô Sầm Tĩnh Lan sao?

Khi biết là điện thoại của Sầm Tĩnh Lan, vẻ giận giữ trên gương mặt đạo diễn Trần dần biến mất.

- Đợi một chút rồi quay tiếp, cô Sầm nghe điện thoại đi, biết đâu có việc gì gấp.

Sự thay đổi thái độ của đạo diễn Trần làm tất cả mọi người trong trường quay đều ngạc nhiên. Vị đạo diễn vốn tính khí nóng nảy sao bỗng dung lại thành ra tốt bụng nhún nhường vậy.

- Không cần, tôi... tôi sẽ tắt máy.

Sầm Tĩnh Lan vội vàng mở túi xách lấy điện thoại ra, nhưng khi nhìn thấy gọi đến là số điện thoại từ Hồng Kong, cô bất giác do dự. Ở Hồng Kong, chỉ có Diệp Thiên biết số điện thoại riêng của cô.

- Không việc gì, cô Sầm, cô cứ nghe điện thoại đi.

Nhìn thấy vẻ do dự của Tĩnh Lan, vị đạo diễn cười cười vỗ vào vai Sầm Tĩnh Lan rồi quay qua nói to với mọi người:

- Hỗ trợ, cảnh này phối cảnh không đúng, sửa lại chút đi.

Là một người có thâm niên lâu năm trong Hoa Thịnh, đạo diễn Trần biết rõ sự việc của Trương Chi Hiên. Hơn nữa, ông còn bắt gặp gương mặt bị đánh sưng vù của Trương Chi Hiên, có to gan hơn nữa, đạo diễn Trần cũng không dám đắc tội với Sầm Tĩnh Lan.

- Diệp Thiên, là cậu sao?

Mặc dù là số điện thoại lạ nhưng Sầm Tĩnh Lan đoán chỉ có thể là Diệp Thiên.

- Chị Tĩnh Lan, là tôi, không làm nhờ việc của chị chứ?

Quả nhiên, tiếng người nói trong điện thoại đích thị là của Diệp Thiên.

Sầm Tĩnh Lan đưa mắt nhìn mọi người xung quanh một vòng rồi nói:

- Không đâu, Diệp Thiên, cậu hết bận chưa?

- Ừm, cũng mấy hôm rồi không gặp, việc của tôi vẫn chưa xong, đúng rồi, ông chủ Hoa đối xử với chị thế nào, không làm khó gì chị chứ?

- Ông chủ Hoa hôm qua đã đến đây thăm tôi, mọi người ở đây đều đối xử rất tốt với tôi.

Sầm Tĩnh Lan do dự một chút rồi nói tiếp:

- Diệp Thiên, việc hôm trước vẫn chưa cảm ơn cậu, hôm nay tôi muốn mời cậu ăn cơm, không biết hôm nay có thời gian không?

- Ăn cơm, sợ rằng hôm nay không được rồi. Ngày mai tôi đi Đài Loan, khi nào về Bắc Kinh, tôi mời chị ăn cơm nhé.

- Vậy cũng được, khi nào về Bắc Kinh, cậu nhớ gọi điện cho tôi nhé.

Câu trả lời của Diệp Thiên làm Sầm Tĩnh Lan hơi thất vọng. Nói thêm vài câu nữa rồi cô vội vàng dập máy.

Sau khi nghe điện thoại, cả buổi sáng làm việc hôm đó Sầm Tĩnh Lan đều bồn chồn, rất nhiều cảnh phải quay lại nhiều lần. Điều này làm vị đạo diễn mới tới rất bức tức mà không dám biểu lộ ra ngoài.

Trong lúc ăn cơm trưa, một diễn viên có quan hệ khá tốt với Sầm Tĩnh Lan tiến lại nói:

- Chị Tĩnh Lan, là bạn trai chị gọi điện ban sáng phải không?

Từ khi ông chủ Hoa đến thăm Sầm Tĩnh Lan, tất cả mọi người trong đoàn phim, bất kể lớn nhỏ, khi nói chuyện với Sầm Tĩnh Lan, đều xưng hô với cô là “chị”. Cũng hết cách, đây là người mà ông chủ quan tâm mà.

Sầm Tĩnh Lan lắc đầu nói:

- Không phải bạn trai, chỉ là bạn bình thường thôi. A Liên, hôm nay tôi không được khỏe, làm phiền mọi người rồi.

A Liên cười nói:

- Chắc chắn là bạn trai rồi. Chị Tĩnh Lan, nam giới không được lười như vậy. Chị kêu anh ấy mời chị đi ăn tối ở nhà hàng xoay đi.

Gương mặt Sầm Tĩnh Lan chột đỏ bừng lên, cô vội giải thích:

- Không phải thật mà, chỉ là một người bạn ở Hồng Kong thôi, ngày mai anh ta đi Đài Loan, ôi, tôi nói điều này làm gì chứ.

- Thôi, thôi, được rồi, ăn cơm vậy. Buổi chiều phải tập trung hơn, nếu không đạo diễn Trần sẽ bực đó.

A Liên cũng không nói về vấn đề này nữa. Trong giờ nghỉ buổi chiều, tất cả mọi người đều không phát hiện ra A Liên đang trốn vào góc và gọi một cú điện thoại sang tận Châu Âu.

Trương Chi Hiền đã đến Châu Âu được hai ngày. Mặc dù trước đó hắn đã đến đây nghỉ ngơi nhiều lần, nhưng lần này là do bị người khác ép đến cùng đường. Vì vậy, mỗi lần nhắm mắt lại, hắn đều nghĩ về việc bị Diệp Thiên làm nhục.

Nghe được điện thoại của A Liên, Trương Chi Hiền bất giác nở nụ cười nham hiểm. Hắn lập tức lấy điện thoại gọi điện ngay cho Nguyễn Cát Nam.

- Chắc chắn không? Mục tiêu chắc ở Đài Loan chứ?

Sau khi nghe Trương Chi Hiền nói, Nguyễn Cát Nam nghi ngờ hỏi lại.

- Chắc chắn, Nguyễn Cát Nam, chỉ cần cậu giết hắn, nợ tình giữa tôi và cậu coi như xóa hết. Hơn nữa, 50 vạn tôi nợ cậu sẽ lập tức chuyển khoản cho cậu.

Trương Chi Hiền đúng là hận Diệp Thiên đến tận xương tủy. Năm nay hắn mới có 50 tuổi, đang là thời kỳ hoàng kim của nghề đạo diễn, chỉ vì Diệp Thiên mà mất tất cả. Nếu không phải còn chút lý trí thì hắn đã tự cầm súng đi bắn chết Diệp Thiên rồi.

Sau khi hỏi vài câu chi tiết hơn, Nguyễn Cát Nam nói tiếp:

- Được, 3 ngày nữa ông sẽ được nghe tin về cái chết của người này. Đến lúc đó, ông hãy tự động chuyển tiền vào tài khoản của tôi.

Việc làm ăn của Nguyễn Cát Nam rất lớn, mạng lưới của hắn ở khắp Đông Nam Á, chỉ cần chịu bỏ tiền thì hắn có thể đáp ứng được bất cứ yêu cầu gì của người đó.

Lần này cũng không ngoại lệ, sau khi đưa ra thông báo tìm người giết Diệp Thiên, chỉ nửa ngày sau đã có người nhận làm. Người này Nguyễn Cát Nam cũng quen biết, đó chính là người thuộc một binh đoàn rất có tiếng ở Đông Nam Á.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 350

Định Vị

Sáng sớm ngày hôm sau, xe của Cung Tiểu Tiểu đã đón Diệp Thiên tới sân bay. Máy bay riêng của Cung Tiểu Tiểu đã sẵn sàng, chỉ đợi Diệp Thiên đến nữa là cất cánh.

- Diệp Thiên, lần này tôi không đi cùng được, ngài cố gắng giúp đỡ Tiểu Tiểu, nhất định phải tìm được xác của Phó Nghị. Nếu làm được, tôi và Tiểu Tiểu sẽ rất cảm kích.

Đường Văn Viễn cũng tới sân bay, nhưng do tuổi cao, không thích hợp đi cùng Diệp Thiên khắp nơi, nên chỉ có A Đinh đi cùng để giúp Diệp Thiên xử lý các việc linh tinh vặt vãnh khác.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Ông Đường, ông yên tâm đi, cứ chăm sóc Mao Đầu thật tốt giúp tôi. Ngoài ra, ngài nhớ cất Yên Nguyệt Dao thật kỹ, đừng để người nào khác tương tự nó là được.

Không biết tại sao, cả đêm hôm qua Diệp Thiên đều ngủ không được yên giấc, cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra. Sau khi gieo quẻ, Diệp Thiên cũng không đoán được manh mối gì, nhưng cũng không dám thay đổi lại lịch trình với Tiểu Tiểu.

Cũng vì cảm giác có điềm báo trước này nên Diệp Thiên không đồng ý cho Tả Gia Tuấn và Liễu Định Định đi cùng mình đến Đài Loan, thậm chí Mao Đầu cũng để ở nhà. Nếu thật sự có chuyện gì xảy ra, một mình Diệp Thiên sẽ dễ thoát thân hơn, nhiều người đi cùng dễ gây chú ý.

Khi Diệp Thiên đang căn dặn Đường Văn Viễn một số việc, một người trung niên đeo kính đen bước tới cạnh Diệp Thiên và nói một cách cung kính:

- Ông Diệp, cô Cung đang đợi ông, máy bay chuẩn bị cất cánh.

Sau khi Phó Nghị bị bắt cóc 2 lần, giới đại gia Hồng Kong ai cũng cảm thấy bất an, lần lượt đều mời bảo vệ 24/24 của các đội phi hổ hoặc của nước ngoài tới bảo vệ gia đình mình.

Diệp Thiên cũng biết, người đàn ông đang đứng trước mặt mình đã từng làm nghề bảo vệ nhân chứng tại Hồng Kong, chưa biết thân thủ như thế nào nhưng sự cảnh giác thì đúng là số một.

Diệp Thiên gật gật đầu, nhìn về phía Đường Văn Viễn rồi nói:

- Chúng tôi phải đi trước đây, cùng lắm là 3 ngày sẽ quay lại, lúc đó tôi sẽ trở về Bắc Kinh.

Xa nhà hơn nửa tháng nay, mặc dù thường xuyên gọi điện về nhà, nhưng Diệp Đông Lan vẫn ca thán liên hồi, đến Thanh Nhã cũng đòi đến Hồng Kong mua sắm, đương nhiên cũng nhớ Diệp Thiên.

Chiếc máy bay riêng của Cung Tiểu Tiểu còn xa hoa hơn cả chiếc của Đường Văn Viễn. Chiếc máy bay này có đến 20 chỗ ngồi, trên máy bay, ngoài Cung Tiểu Tiểu và Diệp Thiên còn có 5 người bảo vệ của Cung Tiểu Tiểu và 3 người thuộc nhân viên tổ máy bay.

Cung Tiểu Tiểu dường như chưa nghỉ ngơi nhiều, gương mặt hiện rõ vẻ mệt mỏi. Hôm nay, bà mặc rất nghiêm trang, búi tóc hay buộc sau đầu hôm nay cũng được chải thành kiểu đầu búp bê. Cung Tiểu Tiểu nói, khi Phó Nghị còn sống, rất thích bà ăn vận và chải đầu như thế.

- Diệp đại sư, cái này, lần này chắc chắn sẽ tìm được nơi chôn xác chồng tôi chứ?

Từ lúc máy bay cất cánh, Cung Tiểu Tiểu vẫn kiểm chế suy nghĩ của chính mình, một lúc sau mới dám mở miệng hỏi.

Diệp Thiên gật gật đầu nói:

- Cô Cung yên tâm đi, chồng cô thường ngày làm việc không khoa trương, lại hay làm việc thiện, tôi sẽ không để xác ông ấy phải chôn nơi đất khách quê người đâu.

Khi Phó Nghị bị bắt cóc lần đầu tiên thì chỉ là một phú hào ẩn mình ở Hồng Kong, cho đến khi sự việc bị bắt cóc vỡ lở, người ngoài mới phát hiện được thân phận giàu có của ông. Đồng thời, danh tiếng thường xuyên làm việc thiện giúp người của ông lan truyền khắp

mọi nơi.

Đường Văn Viễn cũng đã từng kể với Diệp Thiên, vào những năm 80, Phó Nghị đã từng quyên góp cho Đại Lục số tiền lên đến hàng trăm tỷ. Nếu không phải ông bất hạnh mất sớm, chức trưởng khu hành chính đầu tiên tại Hồng Kong chưa chắc đã do người đương nhiệm đảm nhận.

Vì vậy, nếu là một người khác, Diệp Thiên cũng sẽ không tốn nhiều công sức như vậy. Đối với hai vợ chồng Phó Nghị, Diệp Thiên rất kính trọng.

- Thế thì tốt quá.

Khi hỏi Diệp Thiên, Cung Tiểu Tiểu không nghĩ sẽ có được câu trả lời, bà chỉ muốn trấn an tâm trạng rối bời, vừa lo sợ lại đau xót của mình.

Đường bay từ Hồng Kong đến Đài Loan cũng không xa lắm, chỉ nửa giờ đồng hồ là đến. Chiếc máy bay hạ cánh ở sân bay Cao Hùng, sau khi hạ cánh chắc chắn, một chiếc xe cơ hạng trung chạy đến bên cạnh chiếc phi cơ.

Trước mặt mọi người, Cung Tiểu Tiểu lại trở lại là một nữ cường nhân, sau khi đợi mọi người lên xe hết, bèn quay lại nói với lái xe một cách lạnh lùng:

- Về khách sạn.

Đây là do yêu cầu của Diệp Thiên, lúc anh làm phép thuật tại Hồng Kong đã cách Đài Loan quá xa, mặc dù có thể nhìn ra xác của Phó Nghị có thể ở tại thành phố Cao Hùng nhưng cũng phải làm lại một lần nữa.

Lần đầu tiên tới Đài Loan, Diệp Thiên rất tò mò, không ngừng nhìn ngắm cảnh vật bên ngoài.

Nhìn từ trên xe, cuộc sống ở đây cũng giống với ở Đại Lục, đều là người da vàng tóc đen cả. Vì vậy, nơi đây làm Diệp Thiên có cảm giác như mình đang ở Đại Lục.

Nhìn thấy Diệp Thiên dường như rất hứng thú với cảnh vật bên ngoài, Cung Tiểu Tiểu nói:

- Diệp Thiên, đây là lần đầu tiên ngài đến Đài Loan, khi xong việc tôi sẽ sắp xếp người dẫn ngài dạo quanh Cao Hùng.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Không cần đâu, đợi khi tìm được thi hài của ông Phó Nghị, tôi phải nhanh chóng quay lại Hồng Kong.

Tới Đài Loan lần này, Diệp Thiên cảm thấy có vẻ gì không ổn, trong lòng thường cảm thấy có gì đó kinh động, dường như sắp có việc gì đó xảy ra.

Cung Tiểu Tiểu đã bao toàn bộ phòng tổng thống của khách sạn 5 sao. Vừa đến khách sạn, Diệp Thiên về ngay phòng mình và dặn A Đình không được cho bất cứ ai vào trong.

Lấy ra chút máu tươi còn sót lại duy nhất của Phó Nghị, Diệp Thiên bắt đầu vẽ lại trận pháp gọi hồn. Sau khi kết thúc trận pháp, do tổn hao nhiều sức lực, Diệp Thiên cũng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng một mạch đến đêm, Diệp Thiên mới tỉnh giấc, cảm thấy nguyên khí cơ thể sụt giảm, Diệp Thiên ngồi dậy thở hổn hển trên giường.

Thành phố Cao Hùng nằm ở sát biển, đêm nay trời lại đang mưa. Đến sáng thì trời càng mưa to hơn, tỉnh giấc, Diệp Thiên nhìn ra bên ngoài cửa sổ, cả bầu trời như mờ mờ ảo ảo.

- Thế này thì phiền phức đây.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nước mưa như vậy lại chứa cả nguyên khí, cũng giống như sự việc phát sinh khi làm phép trên biển, khó hơn nhiều khi làm trên đất liền. Diệp Thiên đoán: trận mưa này làm sẽ mất thêm của mình 3 phần nguyên khí nữa.

Nhưng trận pháp vẽ bởi máu tươi không thể để quá lâu, Diệp Thiên cũng không biết trận mưa này đến bao giờ mới tạnh, có lẽ vẫn phải tiếp tục làm phép thôi. Lấy 3 đồng xu từ trong túi, trong đó có “Đại tề thông bảo” ra, Diệp Thiên bắt đầu gieo quẻ.

Khi Diệp Thiên bắt đầu gieo quẻ, bức tranh vẽ trận pháp gọi hồn của Phó Nghị sẽ có làn khói không màu không sắc từ từ bốc lên, đây chính là những tin tức lúc sinh thời của Phó Nghị.

Hàng trăm năm gần đây, khoa học phương Tây đang nghiên cứu về sự tồn tại của linh hồn, rất nhiều người cho rằng: người chết có tồn tại linh hồn, bọn họ kéo dài sinh mạng của mình bằng một cách khác.

Họ cho rằng, cơ thể con người chỉ là một loại công cụ của cuộc sống, linh hồn đã giúp cơ thể con người có thể hoạt động đi lại được. Vì vậy, thực chất của sinh mạng chính là sự tồn tại của linh hồn. Mỗi người khi chết đi thì linh hồn sẽ lang thang ở trên trần gian.

Nhưng Diệp Thiên biết, linh hồn không tồn tại. Nhưng tu duy của con người sẽ vẫn tồn tại một thời gian sau khi họ chết đi. Có những người oan nghiệt nặng, họ đã thông qua nguồn sát âm để phát tiết tư duy của mình ra ngoài, đây còn được gọi là tục quỷ phản hồi.

Sự phát tiết này sẽ diễn ra trong thời gian rất ngắn, nhiều nhất là 1 ngày sau thì tư duy đó sẽ dần biến mất mà không ý thức được, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu của sát khí tích tụ tại bệnh viện rất nhiều.

Nhưng mỗi người là một cá thể khác nhau. Sau khi người chết đi, vẫn còn có một chút tin tức còn lưu lại, nếu tin tức này có thật, chỉ cần sử dụng pháp thuật như của Diệp Thiên, nhưng không phải ai cũng nắm bắt được thuật này.

- Ừm, ở hướng Đông Nam.

Sau khi gieo quẻ đầu tiên, Diệp Thiên ngẩng đầu lên và cảm nhận mạnh mẽ một tin tức yếu ớt và một trận pháp ở rất xa cách khách sạn này hơn 30 dặm về hướng đông nam.

Diệp Thiên cho ngưng tụ tinh khí, lấy ra cái la bàn- vật chân truyền của sư môn. Đặt la bàn vào chính giữa trận pháp, giờ ngón tay cái trên tay phải ra, miệng Diệp Thiên không ngừng đọc thần chú.

Trận pháp đang không ngừng đưa ra các tin tức về xác của Phó Nghị, theo tiếng quát của Diệp Thiên đột nhiên ngưng tụ lại thành một khối, những làn khói tin tức vô hình vô sắc mau chóng chui vào trong chiếc la bàn.

Sau khi những làn khói tin tức chưa rõ ràng chui vào trong la bàn, trận pháp dùng máu tươi vẽ lên dần trở nên nhạt màu, sau cùng hoàn toàn biến mất không còn dấu tích.

- Thành công rồi.

Diệp Thiên thở phào nhẹ nhàng, cầm la bàn lên, trong lòng vừa niệm tên của Phó Nghị vừa có một luồng nguyên khí chui mạnh vào trong la bàn. Kim chỉ của la bàn đột nhiên quay vòng vòng mạnh mẽ, sau cùng dừng lại ở hướng đông nam.

Diệp Thiên đứng dậy bước ra khỏi phòng của mình, gõ lên cánh cửa phòng A Đình nói:

- A Đình, gọi cho ta phần cơm dành cho 3 người, tôi đói quá rồi.

Dịch vụ dành cho phòng tổng thống là tốt nhất. Khi Cung Tiểu Tiêu vừa đến, đã có ngay một bàn thức ăn hải sản được dọn ra. Diệp Thiên đã không ăn gì từ hôm qua đến giờ, không để ý gì đến Cung Tiểu Tiêu, lập tức ăn ngấu nghiến số thức ăn trên bàn.

Đợi Diệp Thiên ăn xong, Cung Tiểu Tiêu gấp gấp hỏi ngay:

- Diệp đại sư, sự việc thế nào rồi.

Diệp Thiên lấy khăn lau miệng rồi trả lời:

- Đã tìm được rồi, ở hướng Đông nam, cách 30 dặm.

- Có ... có thực vậy không? Vậy chúng ta mau đi thôi.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Cung Tiểu Tiêu sốt sắng đứng ngay dậy, không biết rằng đã làm đổ cả tách trà trước mặt.

Diệp Thiên vừa quay mặt ra hướng cửa sổ vừa nói:

- Bên ngoài đang mưa to thế, đào bới cũng không tiện, cô Cung, hay là đợi mưa nhỏ rồi chúng ta hãy đi.

La bàn đã khóa chặt luồng tin tức về vị trí xác của Phó Nghị, chỉ cần theo sự chỉ dẫn của la bàn, nhất định sẽ tìm được. Vì vậy, hiện giờ Diệp Thiên không sốt ruột lắm.

- Không, tôi sẽ đào bằng tay, chính tôi sẽ đào xác của anh Nghị.

Cung Tiểu Tiêu lắc lắc đầu nói một cách kiên quyết.

- Được rồi, vậy chúng ta đi thôi.

Diệp Thiên chỉ còn cách lắc đầu, 1 tia dự cảm xấu bất chợt nổi lên rõ ràng hơn bao giờ hết.

Trong lòng Diệp Thiên lúc này có chút buồn bực. Sự việc Đài Đà đã được giải quyết, A Đình cũng đã vớt xác tên sát thủ xuống biển, ai còn dám gây bất lợi với mình nữa chứ.

Nhưng Diệp Thiên làm sao cũng không thể ngờ một sự việc còn con xảy ra vài hôm trước lại làm cho Trương Chi Hiên hận mình tận xương tủy. Ngay ngày đầu tiên Diệp Thiên bước chân đến Đài Loan đã có một đoàn 20 người lạng lẽ tiến về Cao Hùng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 351

Xóm Vạn Chài

Cô Cung, cách 30m về phía Đông Nam là biển, hình như hôm nay có bão...chẳng lẽ cô còn muốn ra ngoài sao?

Cung Tiểu Tiểu kiên trì, Diệp Thiên và đoàn người đi vào bãi đỗ xe ngầm của khách sạn, nhưng nghe nói lái xe về hướng Nam đã bị dọa cho tái mặt.

Ở Đài Loan, hằng năm bão kèm động đất làm cho rất nhiều người chết và bị thương, nông nghiệp cũng bị tổn thất, vì thế mỗi khi bão về rất ít người muốn đi ra ngoài.

- Không sao đâu ạ, lái chậm một chút là được mà, hôm nay nhất định phải đi ra ngoài.

Lúc này Cung Tiểu Tiểu rất cố chấp, vì chồng mà dường như cô cũng vô tâm quên hết thầy, chỉ muốn nhanh chóng tìm được thi hài của Phó Nghi mang về Hồng Kông.

- Cô Cung, thực sự không cần phải vội thêm một ngày đâu.

Diệp Thiên thờ dài dường như hôm nay hẳn cũng cảm thấy có gì không tốt, sau khi ra ngoài tựa hồ như có chuyện gì không bình thường đã phát sinh.

Về mặt Cung Tiểu Tiểu bi thương, cô lắc đầu nói tiếp:

- Diệp đại sư, tôi đã chờ đợi 8 năm thực sự không thể chờ thêm được nữa, cầu xin anh hãy đưa tôi đi đi.

Diệp Thiên khoát tay cắt lời Cung Tiểu Tiểu, hướng về phía tài xế hỏi:

- Sư phụ, cách đây 30m về hướng nam rốt cục là nơi nào vậy?

Lái xe cười khỏ nói:

- Nơi đó là bến cảng và làng chài, sản phẩm cao gầu biển cũng từ đó mà lên bờ, thực ra bình thường ở đó cũng không có gì, thế nhưng thời tiết...

Cung Tiểu Tiểu khỏ sờ van xin nói:

- A Quả, hôm nay không báo bão, lúc mưa lớn cậu còn đưa bọn tôi đi đấy thôi, mọi người cứ yên tâm Tiểu Tiểu sẽ không bạc đãi với mọi người đâu.

- Thôi được, nếu như bão đến thật thì chúng ta sẽ lập tức quay về.

Lái xe suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đáp, dù sao Cung Tiểu Tiểu cũng là người quan trọng của ông chủ Vệ, hôm nay thực sự xe này không đi chỉ sợ cũng không còn được đi với công ty của cô ấy nữa.

- Được, đợi xong chuyện này mỗi người sẽ có 50 vạn tiền boa.

Sau khi nghe lái xe nói Cung Tiểu Tiểu tươi cười, cô vốn không phải là người thiếu hiểu biết nhưng lúc này cô chỉ biết bày tỏ lòng biết ơn đối với mọi người bằng tiền thôi.

Tục ngữ nói: trọng thưởng tất có dũng phu, Cung Tiểu Tiểu hô lên 50 vạn tiền boa, không chỉ có lái xe mà những người khác cũng lộ rõ vẻ mừng rỡ, đi ra ngoài trời mưa mà có thể thu được 50 vạn dù có đi buôn cũng không bằng.

Xe chậm chậm đi ra bãi xe ngầm của khách sạn, vừa mới đi ra ngoài mưa đã như trút, nước mưa giống như những con sông nhỏ rơi xuống cửa kính trong suốt như thủy tinh được đánh bóng, ngoài cửa sổ cảnh sắc trở nên mơ hồ không rõ.

Mưa càng lúc càng to, trời đất giống như một bức một mảnh rèm che mờ ảo, chớp, sấm sét, mưa ào ào giống như sông Thiên Hà hung hãn dội xuống đất.

Nhưng lúc này Thiên Âm vẫn đang là giữa trưa mà cứ như là đêm rồi, bật đèn cũng chỉ nhìn được chưa đầy 10 thước, cũng may lái xe là người có kinh nghiệm đi đường, so với đi bộ thì lái xe trong mưa cũng không nhanh hơn là bao.

Hơn nữa khoảng cách 30 dặm, xe đi đã mất 2 tiếng đồng hồ mưa đã nhỏ hơn rất nhiều nhưng sóng gió vẫn quay cuồng dữ dội, rít

gào chồm trên mặt biển giống như muốn nhào cả lên cảng làm cho người ta phải cảm thấy khiếp sợ.

- Được rồi, dừng ở chỗ này đi.

Nhìn thấy sóng đánh liên hồi lên cảng, sắc mặt Diệp Thiên cũng trở nên khó coi, mặc bản lĩnh tới đâu, chí sự Thông Thiên cũng không chịu nổi sóng lớn dữ dội đập vào, sức người đều trở nên nhỏ bé trước oai huy của đất trời.

- Diệp đại sư, di hài Tiên Phu đang ở chỗ nào?

Cung Tiểu Tiểu nhìn thấy Diệp Thiên nhìn ra biển sắc mặt trắng bệch, nếu thi hài của Phó Nghi ở nơi biển rộng kia thì hi vọng tìm thấy quả là xa vời.

- Chờ một chút.

Diệp Thiên khoát tay lấy la bàn ra, sau khi thổi sinh khí vào la bàn chuyển động quay tròn, chờ một lát la bàn chỉ về một hướng.

Diệp Thiên gọi tài xế:

- Đi hướng bên kia, khoảng 2km nữa.

- Được!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, lái xe vội vàng chuyển hướng theo phía Diệp Thiên chỉ, trong xe nhìn ra trước cảng sóng to động trời tạo nên áp lực lớn trong lòng người.

Lúc ra cảng được 300 m đột nhiên đường trở nên lầy lội, so với trước đường cũng hẹp hơn, xe xóc lắc lư khoảng nửa tiếng thì phía trước xuất hiện một thôn cá nhỏ.

Mưa to gây ra những thiệt hại trực tiếp cho làng chài, rất nhiều thanh niên đang mạo hiểm sửa gắp lại mái tranh bị gió cuốn đi, bọn họ chạy băng băng trong mưa còn gọi to, cả thôn trở nên bận rộn.

Lúc mưa tạnh thấy chiếc xe mạo hiểm đứng ở trước thôn, một cụ già cầm ô đi tới, theo sau ông còn một đám trẻ con.

- Cụ à, đến đây nói chuyện đi.

Diệp Thiên đề lái xe mở cửa đón cụ lên xe.

Nghe Diệp Thiên nói tiếng phổ thông, cụ chần chừ hỏi:

- Các anh... là ở bên kia sang?

Tuy ở Đài Loan cũng có nói phổ thông nhưng tiếng địa phương vẫn phổ biến, lúc nói chuyện người dân không dùng tiếng phổ thông, nghe Diệp Thiên nói cụ liền đoán ra lai lịch của hắn.

- Cụ à, chúng cháu đến từ Hồng Kông.

Diệp Thiên lấy từ trên xe ra một túi đồ ăn cho bọn trẻ, ông cụ liền có cảm tình, cười nói:

- Hoan nghênh các bạn Hồng Kông, không biết các bạn tìm đến làng chài cát này có chuyện gì?

Diệp Thiên cũng không dấu diếm gì, kể lại rõ đầu đuôi câu chuyện:

- Cụ à, có chuyện ạ, mong cụ chỉ cho mấy năm về trước làng các cụ có vớt được một cái xác nào từ biển trôi vào không.

Lúc này la bàn chỉ rõ chỗ chôn thi hài Phó Nghi chỉ cách đây chưa đến trăm thước, nhưng không thể tự tiện đến thôn người khác đào bới mộ lên được, nhất định sẽ bị người trong thôn đánh.

- Người chết?

Ông cụ nghe thấy vậy lặng người đi một lúc:

- Hằng năm chúng tôi đều vớt được không ít xác chết, cậu nói cụ thể một chút đi chính xác là năm nào?

Không biết có phải do hướng nước biển chảy hay không mà hằng năm làng chài này đều gặp không ít những xác chết trôi từ biển vào, cũng không thiếu những người nhà của nạn nhân đến tìm kiếm.

Lúc này đây, sau khi nghe Diệp Thiên nói, ông cụ cũng thấy ý đồ của bọn họ thật ra cũng bình thường, liền nói:

- Chàng trai, cậu nói rõ ràng một chút, nếu không ta cũng không nhớ nổi đâu.

Diệp Thiên liếc nhìn Cung Tiêu Tiêu, rồi nói:

- Cụ à khoảng tháng 4, tháng 5, năm 1990 nạn nhân là nam khoảng hơn 50 tuổi, cụ có ấn tượng gì không?

Sau một hồi suy nghĩ, ông cụ có chút áy náy, lắc đầu nói:

- Năm 1990, đó là chuyện cách đây khá lâu rồi. Hằng năm đều có người chết dạt vào bờ, phần lớn đều là nam.

Những người này chết bị ngâm lâu trong nước biển, cả người phù ra, căn bản là không thể nhìn vào tướng mạo mà đoán tuổi.

Diệp Thiên nói tiếp:

- Người này bị gói trong bao đay, cụ cố nhớ lại xem?

Theo suy đoán của Diệp Thiên, hẳn là trước khi bị giết Phó Nghi đã bị nhét vào bao đay ra đến vùng biển quốc tế sau đó là bị bỏ xuống biển, theo lẽ thường hẳn là xác chết là ở trong bao.

Ông cụ lắc đầu, ngắt lời:

- Không có, tuyệt đối không có cái bao chứa người chết nào trôi tới, việc này thì ta nhớ rất rõ.

- Dạ?

Diệp Thiên nghe thấy vậy nhíu mày:

- Chẳng lẽ bao tải buộc không chặt khi nước biển vào đã bị tuột ra.

- Cụ à, những nạn nhân bây giờ được chôn ở đâu ạ, cụ có thể chỉ cho chúng cháu được không?

Thật ra đến đây, vốn dĩ Diệp Thiên không cần người chỉ dẫn, hẳn hỏi ông chẳng qua là nếu lát nữa đào mộ sẽ không bị ngăn cản thôi.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, ông cụ chỉ vào thôn nói:

- Ở phía sau thôn, đều ở hết trên sườn núi, hằng năm nhiều như vậy e rằng ít nhất cũng phải hơn 100 người rồi.

Thôn Tiểu Ngư này đã có từ lâu, khi có xác chết trôi bọn họ có thể tìm đến những cơ quan chức năng để báo cáo nhưng có báo cáo thì những cơ quan đó cũng chẳng tìm ra đầu mối gì của thi thể khi còn sống.

Đã từ lâu rồi họ cũng chẳng đi báo cáo mà tự đem xác đi chôn ở sườn núi phía sau thôn, đã nhiều năm như vậy rồi phía sau núi đã trở thành bãi tha ma.

Diệp Thiên cảm la bàn đi ra nói:

- Cụ à, cả nam và nữ đều chôn ở đây, cháu nghĩ có muốn tìm ra cũng không phải không thể tìm ra được?

- Thì ra, vị tiểu huynh đệ này là thầy phong thủy, ta có thể dẫn các cháu đi.

Ở Hồng Kông và Đài Loan, thầy phong thủy được đãi ngộ hoàn toàn khác, từ người bình dân đến người làm quan to đều cực kì tôn sùng họ.

Ông cụ gọi lũ trẻ xuống xe, không nhiều như một đại hội, một người trung niên khoảng hơn 30 tuổi khoác áo mưa chạy tới, nói:

- Xe khó lái đi lên, mọi người hãy đi theo tôi.

- Được, xuống xe hết đi.

Diệp Thiên gạt đầu và mặc áo mưa đi xuống, bây giờ so với lúc trước mưa cũng không nhỏ hơn, trận mưa này làm mặt đất lầy lội vô cùng, đi một bước bùn dính đầy chân.

Đường ướt lầy lội, trơn, cùng đi theo người trung niên kia, trừ Diệp Thiên ra mấy người đều bị ngã mấy vòng.

Còn Cung Tiểu Tiểu thì càng không cần phải nói, đặc biệt cái quần trắng của cô sớm đã bị đất vàng bám một mảng, vết nhăn trên quần bó sát vào người.

Tuy quãng đường chỉ có 300 đến 400 m nhưng mọi người cũng phải đi mất hơn nửa tiếng, đi trên sườn sau núi, Diệp Thiên hít một hơi thật sâu, mưa tạnh liền lấy la bàn đặt lên lòng bàn tay.

- Đây, quả là tôi đang ở làng chài cát, chính là cách chỗ cảng 2km, bọn họ đi lên núi, đúng rồi, Diệp đại sư cũng lên núi rồi.

Đang thăm dò thi hài Phó Nghi trên chân núi, Diệp Thiên không biết lúc này tài xế trên xe đã ra ngoài nghe điện thoại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 352

Thi Hải

Trên thị trường chứng khoán mất đi một giá là mất đi một nhà xưởng, một người trung niên thân hình cao lớn cúp điện thoại, mỉm cười, sau khi nhìn mọi người một lượt nói:

- Mục tiêu đã xuất hiện, kiểm tra thiết bị, chuẩn bị xuất phát!

- Vâng.

Lời người trung niên nói chưa dứt, xung quanh đều nhất tề trả lời, hơn 20 thanh niên vẻ mặt dũng mãnh từ nhà xưởng chui ra, liên tục hô hết đợt này đến đợt khác.

Nếu như Diệp Thiên ở trong này thì có thể phát hiện ra những người đó đều có sát khí quán thân, nói vậy là hai tay bọn họ dính đầy máu tươi của người.

- Anh Long, đối phó với một người thôi, các anh em có cần đi hết không?

Một người đàn ông khoảng 30 tuổi không thèm để ý gì chỉ vuốt vuốt thanh đao bên áo.

Thiên Long, nhìn người kia liếc mắt thản nhiên nói:

- A Lang, ta muốn một mình chống lại nó, ta chết không phải nghi ngờ gì, ngươi còn muốn nhiều người đi sao?

Sau khi nghe Thiên Long nói, con ngươi của A Lang co rút lên, miệng hô:

- Cái gì? Anh Long so với nó anh lợi hại hơn mà!

Thiên Long đang ở biên giới Dong Binh của Đông Nam Á, như truyền thuyết vậy y đã từng là sát thủ của cùng Tam Giác Vàng, cũng từng một thân một mình ở Myanmar, Lào thoát được sự bao vây của chính phủ đổi lại còn làm cho đối phương bị trọng thương.

Mà từ 20 năm trước Thiên Long đã thành lập Dong Binh Đoàn 10 năm này đều hoành thành những nhiệm vụ lớn nhỏ, thậm chí tham ra cả chiến tranh Irắc mỗi trận đều hoành thành nhiệm vụ một cách tuyệt vời, thanh danh Đông Binh vang dội đến cả phương Tây.

Không nói khoa trương chút nào, Thiên Long chính là linh hồn của binh đoàn Chi Dong, hiện tại Thiên Long dám nói mình không phải là địch thủ của đối phương làm cho mọi người cảm thấy kinh ngạc.

- Sao cơ, sợ?

Thiên Long đứng trước 2 đội viên, trên mặt lộ vẻ đoán không ra tươi cười.

ở Thái Lan, Thiên Long gần như là ngoại tộc hàng đầu, cấp một cũng là học sinh giỏi nhất nhưng đến thời thanh niên thì lại vùi đầu vào trong quân đội, mấy lần tham gia hành động, bao vây truy quét vùng Tam Giác Vàng.

Vốn dĩ Thiên Long có thể làm tướng quân trong quân đội nhưng lại thoát khỏi quân đội thành lập Đông Binh, hoành hoành cả Đông Nam Á, cho nên xuất thân cao nhưng y lại càng ủng hộ vũ khí hiện đại.

Thiên Long nhỏ hơn vài tuổi so với Đài Đà, lúc y mới nhập môn, cuộc sống theo chân sư phụ cho nên đã có tình cảm sậu đậm với Đài Đà, sau khi nhìn thấy thi thể Đài Đà ở Thái Lan trong lòng y luôn nung nấu ý nghĩ báo thù cho sư huynh.

Tuy Thiên Long từ nhỏ đã tập tu nhưng biết vũ khí hiện đại gây sát thương hơn, y không tin Dong Binh Đoàn của mình lại không giết được Diệp Thiên.

Cho nên sau khi nghe thấy có người muốn ra ám sát Diệp Thiên trước, Thiên Long liền đoạt lấy nhiệm vụ này đương nhiên tất cả những chuyện này đều dấu vị Quốc sư kia.

- Sợ? Sợ hãi thì về đi!

Thiên Long hừ một tiếng lạnh lùng, giống như trong lòng muốn đánh luôn các thành viên trong Dong Binh Đoàn.

Đường như bị lời nói của Thiên Long kích động, A Lang tiến lên từng bước hô to:

- Anh Long, Thiên Long Dong Binh Đoàn chưa từng nói sợ, Thần căn giết Thần, Phật căn giết Phật.

- Thần căn giết Thần, Phật căn giết Phật!

Hơn 20 nam nhân cũng đồng thanh hô to, dù bên ngoài mưa rất lớn cũng không thể nào cản được tiếng hô này.

- Được, lên xe!

Thấy binh sĩ hô, Thiên Long vung tay lên, người hai đội đi lên 3 xe nhỏ, mạo hiểm trong mưa gió hướng thẳng về phía làng chài cát.

Cầm la bàn đứng trên sườn núi khoảng 100m² Diệp Thiên quay đầu về phía Cung Tiểu Tiểu nói:

- Mấy năm nay cô đều buôn bán thuận lợi, không thể bỏ qua công lao của phong thủy ở đây đâu nha!

Tuy đây chỉ là một bãi tha ma nhưng núi tọa nước, Phong thủy rất đẹp, cũng là một chỗ tốt của Âm trạch huyết, chính vì những người dân ở thôn này không biết về phong thủy, nếu không đem mộ của tổ tiên chôn ở đây thì hậu thế cũng sẽ được nhiều lợi lộc.

- Diệp đại sư, không biết kết quả nghiên cứu rốt cục là được chôn ở chỗ nào?

Căn bản là Cung Tiểu Tiểu không hiểu ý Diệp Thiên cô nhìn thấy những nấm mồ trên sườn núi thì trong lòng chỉ cảm thấy bi thương, trên mặt đầy nước không biết là mưa hay nước mắt nữa.

Dẫn đám Diệp Thiên lên núi, người trung niên kia đào bới lung tung, Cung Tiểu Tiểu còn chưa nói xong anh ta đã ngắt lời:

- Ở đây, chôn đến cả hàng trăm người làm sao có thể tìm được? Vị tiên sinh này không phải muốn những nấm mồ này thức dậy hết đây chứ.

Phải biết rằng, bãi tha ma này cách làng chài của họ không phải rất xa, nếu đào hết những nấm mồ này nên chỉ sợ buổi tối những người dân trong làng cũng không thể ngủ yên.

Hơn nữa người trung niên kia cũng không tin tưởng vào Diệp Thiên, trong đầu anh ta nghĩ thường những thầy địa lý đều có cốt cách như một người trung niên hoặc một ông lão, ở đâu ra một thầy phong thủy trẻ tuổi như vậy?

- Yên tâm đi!

Diệp Thiên khoát tay, cầm lấy la bàn thổi vào một luồng nguyên khí, sau khi la bàn quay một vòng, hi vọng về một phương hướng kim la bàn lại không ngừng rung lên.

- Bên kia...

Diệp Thiên bung la bàn ra, dầm dầy lên những vũng lầy trên sườn núi đi về hướng Nam, Cung Tiểu Tiểu thấy thế cũng vội vàng đi theo.

- Oac oac...

Trên chỗ bằng phẳng không có bất kì nấm mộ nào, chỉ có một con ếch ở trên đó, nhìn thấy người đến nó cũng không sợ hãi, phồng má lên kêu với Cung Tiểu Tiểu:

- Oac oac...

Diệp Thiên dừng lại, thân nhiên nói:

- Nấm mồ ở chỗ chú ếch này, họ ắt có quan hệ thân thích, không sao, chính là trong chỗ này!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, người dẫn đường rõ ràng ngay cả từ tiên sinh cũng không gọi:

- Tiểu huynh đệ, cậu có nhìn nhầm không, mỗi năm ta đều chôn hàng trăm người, chỗ này không giống có người chôn đâu.

Nhìn thấy mấy người như thế, Cung Tiểu Tiểu cũng tỏ cẻ chần chừ đang cầm xẻng muốn đào nhưng lại dừng tay.

Diệp Thiên lắc đầu:

- Đúng vậy, chỗ này chính là thi hài của Phó Nghi, lúc các cậu đào hãy cẩn thận một chút.

Khi nói chuyện, Diệp Thiên bắt đầu xem khí thuật, cảnh sắc xung quanh cũng trở nên mờ ảo, những thông tin chui vào đầu hần, khoảng đất bằng phẳng trước mặt còn cho thấy còn có 3, 4 chữ trên linh cữu Phó Nghi.

Loại thật này là để xem mồ mả, lúc Diệp Thiên nắm giữ nhưng lại không sử dụng lại vì trước mắt chưa đến nỗi phải dùng, Diệp Thiên lại đi ra.

- Cô Cung?

Hiểu nhiên Diệp Thiên nói không để mấy người bảo hộ nghi ngờ, mấy người đều nhìn về phía Cung Tiểu Tiểu.

Cung Tiểu Tiểu vẫn lộ vẻ kiên định, nói:

- Nghe Diệp đại sư, đào ở chỗ này.

Nghe Cung Tiểu Tiểu sắp xếp, mấy người không chần chừ, rẽ ra 2 bên chỉ sợ làm con ếch chết, cầm xẻng đào đất lên, chính vì trận mưa to này đã làm cho đất ướt nhèm, phải cố hết sức.

Khoảng chừng hơn 1 giờ, mấy người mới đào được cái hố rộng chừng 2 thước, dù bọn họ sức khỏe cường tráng cũng mệt đổ mồ hôi.

Vì trời còn mưa to, tràn đầy nước vào hố, đứng bên hố nước đào sâu thêm chút nữa là khó khăn thêm 10 phần, bắt đắc dĩ mấy người phải dừng lại.

- Diệp đại sư, chỗ đất này có đồ vật gì đó.

Một người dính đầy đất có chút bất mãn nhìn Diệp Thiên, hét lên:

- Đây không phải là ép người sao? Ngài đứng ở ngoài lưng cũng không bị đau, còn chúng tôi phải làm việc vất vả.

Tuy việc tìm giúp mồ mã đã làm được 10 năm, nhưng nếu đất tốt thì anh ta cũng không tỏ vẻ như thế, sau khi nghĩ một lúc, nói:

- Lấy cái múc nước đem đến chỗ này đi.

- Diệp đại sư, đào đất sâu như vậy rõ ràng là cũng không thấy thi hài... đây không phải là đã ép người sao?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, mấy người nhân viên đều không vui, bọn họ cũng nói với Cung Tiểu Tiểu rằng mình không phải là nhân viên bảo hộ.

- Nhanh lên một chút, nghe Diệp đại sư đào ra đi.

Cung Tiểu Tiểu thấy họ không nghe lời, vội vàng nói:

- Năm nay, ngoài phí mà công ty trả tôi sẽ cho thêm các anh mỗi người 100 vạn.

Giờ phút này, Cung Tiểu Tiêu chỉ còn biết tin tưởng hoàn toàn vào Diệp Thiên, nếu Diệp Thiên không kéo cô lại thì cô đã đi xuống hố rồi.

- Vậy được rồi...

Mỗi năm những người này cùng lắm cũng chỉ được 30, 40 vạn, chỉ một chuyến hôm nay có thể thu về 50 vạn đào tiếp được 100 vạn, công làm cũng đáng.

Việc mức nước từ hố ra cũng đơn giản hơn chỉ sau hơn nửa canh giờ nước được lấy ra, đáy hố dần dần hiện lên.

- Các anh đến đây đi.

Diệp Thiên lắc đầu để hai nhân viên đi lên, lúc Phó Nghi còn sống thích làm việc thiện, Diệp Thiên không muốn làm hồng hải cốt của anh ta.

Tuy mưa đã nhỏ hơn, nhưng trong hố vẫn lầy lội trơn ướt, không cẩn thận sẽ làm hồng thi hài bên trong, Diệp Thiên chuẩn bị đích thân làm.

- Mang quan tài chuẩn bị đi.

Diệp Thiên nhìn về phía Cung Tiểu Tiêu, dưới chân những nhân viên của công ty Đài Loan lúc này lộ rõ một quan tài bằng gốm sứ mạ vàng.

Sau khi thấy có người mở nắp quan tài gốm sứ ra, Diệp Thiên thu la bàn lại, tay nắm lấy móng, đi xuống chính là ném vào chỗ đất bùn lầy kia.

- Tìm thấy rồi.

Diệp Thiên không chế lực đạo cực kì chuẩn xác, lúc chạm vào vật thể dưới bùn đất, lập tức thu lại khí lực, đào xung quanh vật thể kia.

Đợi Diệp Thiên lấy vật thể kia ra, mọi người phát hiện rõ ràng là một khúc xương dài chừng 1 thước, bùn đất bám vào đã bị nước mưa

rửa sạch lộ ra màu trắng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #000080;">Chú ý</span><br>  
<span style="font-size: 0.9em; color: #000080;">Để tránh bị lừa đảo, xin quý khách vui lòng kiểm tra kỹ địa chỉ và số điện thoại của chúng tôi trước khi mua hàng.</span></div>  
</p>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 353

Sát Khí Đêm Mưa (P1)

A Nghi

Sau khi thấy cái bạch cốt, Cung Tiểu Tiểu không thể kìm chế nổi cảm xúc, kêu khóc đi về phía Diệp Thiên cũng may mà bị những người xung quanh kéo lại.

- Cung Tiểu Tiểu, trước hết hãy để tôi mang hết hài cốt của Phó Nghi lên đây đã.

Một câu của A Đình giống như có uy lực, để cho Cung Tiểu Tiểu đứng lại, hai tay run rẩy nhận lấy cái bạch cốt mặc cho bùn đất áp vào má mình.

Chứng kiến sự thương tâm của Cung Tiểu Tiểu, Diệp Thiên khuyên nhủ;

- Cung Tiểu Thu, chuyện cần làm gấp, sau khi về Hồng Kông hãy tìm pháp sư Phó tiên sinh cầu kinh siêu độ.

- Cám ơn, cảm ơn Diệp đại sư.

Cung Tiểu Tiểu trả lời trong nghẹn ngào, nhanh chóng để bạch cốt vào trong quan tài.

Dưới chỗ này đúng là có bộ hài cốt?

- Thân ki! Chỗ này không có dấu hiệu của nấm mồ nào sao hấn lại tìm ra?

- Bớt nói đi vài câu, vừa rồi đã mạo phạm Diệp đại sư, qua giúp đi.

Diệp Thiên để hài cốt ở dưới cho mấy người... mấy người kia đều há hốc mồm, trong lòng cũng không dám có một chút hoài nghi

Diệp Thiên.

- Tôi nhớ ra rồi, chỗ này đúng là đã chôn khi tôi mới 20 tuổi đầu, vị tiên sinh này thật là thần rồi.

Người trung niên dẫn đường kia cũng nghĩ ra, ánh mắt nhìn Diệp Thiên sợ hãi, kinh ngạc, Diệp Thiên dùng mấy chiêu thức công phu đã được xưng là thần tích.

Tim huyết chỗ này gần như là khô, vốn dĩ đây cũng là nhân vật lớn, lúc còn trên thế gian, có thể suy diễn chuẩn xác như vậy chỉ sợ cũng nhập vào Diệp Thiên rồi.

Nhưng cũng có ngoại lệ, vị Bắc Mĩ Hồng kia đã chiêu mộ La đại sư, ông ta cũng có thể làm được một chút, ông ta cũng đã từng giúp một thương gia Hoa Kiều tìm thấy thi hài ông nội, cho nên danh tiếng đã nhanh chóng được lan truyền ở Bắc Mĩ.

Chỉ là cùng Diệp Thiên dờ thủ đoạn, La đại sư không đặt tiền trước, chính là ông ta đã dùng thủ pháp của Giang Tương phái, ông ta cũng biết vị Hoa Kiều này trước kia là công nhân đường sắt ở Mĩ chết vào năm 1867 trên đoạn đường sắt Hoa Sơn.

Sau khi biết tin tức này, La đại sư đã sắp xếp chu đáo chặt chẽ, ông ta to gan giám “treo đầu dê bán thịt chó”, đào trộm hài cốt ông nội của người thương gia kia bí mật đem chôn ở Hoa Sơn mạch.

Sau đó thích thân lên đường đi cùng vị thương gia đến chỗ đã chôn và tìm ra thi hài, vị thương gia không thể nghĩ ngờ thủ đoạn đó, lần này coi như La đại sư đã lập công lớn vì thế mà thanh danh ở Bắc Mĩ Hoa cũng được lan truyền.

Đương nhiên đối với những nhân viên kia mà nói họ cũng không thể biết được thủ đoạn xấu xa bên trong, họ tận mắt nhìn thấy Diệp Thiên tìm được hài cốt, trong lòng chỉ còn biết kính nể Diệp Thiên.

- Cần thận một chút, có thể có các thi hài khác.

Hai người ở trong cái hố, Diệp Thiên bò lên, dưới hố không rộng, hai người như vậy là đủ rồi hơn nữa lại có Cung Tiểu Tiểu giúp, nói vậy chứ bọn họ cũng không giám dùng sức quá mạnh làm hỏng hài cốt.

Mưa to kể cũng có lợi, nước mưa tiện để rửa, nước mưa cọ rửa khung xương của Phó Nghi dần lộ ra việc thu rửa cũng diễn ra nhanh hơn.

Đài Loan mưa nhiều, bão Cao Hùng lại vừa tàn phá nơi đây, cũng đã gần 8 năm da thịt Phó Nghi hầu như không còn, ngay cả quần áo mặc trên người cũng lẫn đầy bùn đất không thấy dấu vết gì.

- A, sao lại có một khối sắt to thế này?

Một người đang dùng tay bới bùn bỗng kêu đau, trong lòng bàn tay của anh ta có một khối sắt loang lổ.

- Cầm lên cho tôi xem.

Diệp Thiên đưa tay ra lấy miếng sắt, dùng ngón cái chà chà những cái rỉ sắt rơi xuống.

Nhìn thấy giữa miếng sắt có hình tròn, Diệp Thiên chần chừ nói:

- Đây là dấu hiệu của Kim Lợi.

- Đúng, nhất định là A Nghi!

Cung Tiểu Tiểu túm lấy miếng sắt trong tay Diệp Thiên, nước mắt tuôn như suối.

Cung Tiểu Tiểu biết chồng mình khi còn sống có một người bạn tốt, tất cả bộ cạ vạt da lưng đều dùng Kim Lợi, còn thường xuyên cười nói muốn bỏ kinh doanh đi giúp, xuất hiện cái dây lưng này, đã xua tan mối nghi ngờ trong lòng Cung Tiểu Tiểu.

Thấy Cung Tiểu Tiểu bi thương, Diệp Thiên ngẩng đầu lên nói:

- Được rồi, cô Cung, hãy mau mang thi hài Phó tiên sinh trở về đi!

Mưa to cả ngày hơn nữa đây là triền núi, đường đi xuống núi đương đối nguy hiểm, Diệp Thiên nghĩ nên nhanh chóng trở về khách sạn.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Cung Tiểu Tiểu thôi không khóc nữa, bảo mấy cậu thanh niên nhanh nhanh lên một chút mang thi thể ở hố rửa sạch đi.

- Dạ.

Ngay lúc cuối khi cùng Thanh Lý Công thì trong lòng Diệp Thiên bỗng nổi lên một điểm báo, quay lại thì nhìn một cảnh sắc u ám, có những tia huyết sắc bay xuống cùng với nước mưa,

Tuy khí huyết trên cơ thể có lúc mạnh yếu khác nhau, nhưng nếu ý chí càng kiên định thì cơ thể càng cường tráng khí huyết cũng dồi dào hơn, giống như Tần Mạc Sở bá vương Hạng Vũ trong truyền thuyết chùm tia sáng trên đầu có thể có thể trùng thẳng với hướng yếu tế.

Đương nhiên, thông thường nhập vào thì không nhìn ra được, khí thuật này chỉ có Diệp Thiên mới hiểu được, chỉ có hắn mới nhìn ra khí huyết nhập vào thân.

Dù khí huyết trong truyền thuyết có hơi cường điệu nhưng phải cách mặt đất tới hơn 10 trượng rõ ràng khí huyết này trong mắt làm Diệp Thiên lộ ra vẻ giận dữ cũng là từ trước đến nay Diệp Thiên chưa từng gặp.

- Đây... đây là theo ta tới!?

Rốt cục thì Diệp Thiên cũng hiểu rõ nguyên nhân không phải ở suy nghĩ, vốn dĩ có người theo dõi hắn đến tận Đài Loan, hơn nữa lại nắm nắm rất rõ hành tung của hắn.

Sau khi Diệp Thiên nhìn mấy nhân viên nhất thời đã bỏ qua để bọn họ làm lộ tin đồn, khi xuất phát lên núi mấy người đều không rời khỏi tầm mắt của mình.

- Giết, mặc kệ các người muốn làm gì, ta muốn lấy mạng Diệp Thiên, hãy nộp mạng đi!

Diệp Thiên xuất hiện một ánh mắt tàn nhẫn, nhìn về phía người trung niên dẫn đường hỏi:

- Xin hỏi vị đại ca, sau núi này là vị trí nào vậy?

Chi bằng đi theo hướng bắt nguồn sát khí, căn bản Diệp Thiên không cần suy nghĩ, những người nhân viên này không khác gì lũ chó gà, mình mà ở lại không khác gì là đi nộp mạng.

Hơn nữa đến lúc đó chính mình cũng phải bận tâm phải dùng đến thuật pháp vô thi lúc đó không chừng sẽ còn liên lụy đến bản thân nữa, cho nên phải cân nhắc, chỗ này cũng không phải nơi thuận tiện để đánh nhau.

Sau khi Diệp Thiên sử dụng thủ đoạn điểm huyết, người dẫn đường trung niên kia sớm đã tin phục hẳn, sau khi nghe Diệp Thiên hỏi liền cung kính đáp:

- Thưa Diệp đại sư, sau chỗ này 10 dặm chính là Cao Hùng nổi tiếng với Phật Quảng Sơn, là thánh địa Phật giáo nổi tiếng nhất của Đài Loan.

- Phật Quảng Sơn? Đó có phải đạo tràng Tinh Vân Pháp sư không?

Diệp Thiên nghe thấy vậy sững sốt, cái tên này đối với hắn không phải xa lạ, lão đạo sĩ cũng từng nói qua về vị tiểu hòa thượng tinh thông pháp pháp này của Đài Loan, lúc đó ông ta cũng từng giảng Luận Đạo Tam Yếu ở Kin Lăng ai ai cũng đều phục.

Sau đó Lý Thiện Nguyên mới biết được tiểu hòa thượng này ở tận Đài Loan xa xôi, có một Thánh Địa Phật giáo ở Phật Quảng Sơn, cách nơi danh tiếng như vậy chỉ một dòng nước mà thôi, hai nơi nhập vào nhưng lại không có duyên phận.

Cũng tại nơi này, Phật hiệu thâm hậu, đúng lúc đó lại siêu độ được cho nhiều người. Diệp Thiên cảm thấy sát khí phía xa đang chậm lại, trên mặt cười lạnh đưa tay ra vẫy vẫy A Đỉnh.

- Thiếu gia, có chuyện vậy?

Trên mặt A Đỉnh đầy sát khí vừa mới theo được Diệp Thiên lại đang có cảm giác không hiểu chuyện gì ra chuyện gì cả.

- Có thể tin tức đến Đài Loan bị lộ, A Đỉnh, tôi sẽ dẫn bọn họ đi ngay, sau khi cậu trở về được nhất định phải điều tra xem ai làm.

Ở đây một lượng lớn thông tin nhập vào trong, Diệp Thiên chỉ có thể tin tưởng vào Cung Tiểu Tiểu nhưng hiển nhiên xử lý chuyện này cô ấy không bằng A Đỉnh được.

- Sao cơ? Ai mà dám to gan như vậy, dám động đến ngài?

Bất thành linh Diệp Thiên nghe được câu này, suýt nữa thì đã lọt ra ngoài.

- Ông hãy nói nhỏ một chút, nếu ta biết thì còn cần gì phải để ông đi điều tra?

Lúc nói chuyện bỗng nhiên trong lòng Diệp Thiên thấy có động tĩnh, hắn phát hiện ra người lái xe đang ngồi giữa, liền nói:

- Sau khi ông trở về hãy điều tra cả người lái xe, tôi nghi ngờ chính là anh ta.

A Đinh lắc đầu nói:

- Thiếu gia, cậu một mình thì quá nguy hiểm. Hay là ... tôi cùng đi với cậu? Năm đó cũng một đao chém chết người, sẽ không cần chân cậu đâu!

- Được rồi ông có tâm là được, lần này nếu tôi không chết sẽ nhớ kĩ câu nói này của ông.

Diệp Thiên khoát tay, hấn cũng nhìn ra rồi, đối phương hiển nhiên sẽ không muốn làm bị thương Cung Tiểu Tiểu, nếu không thì đã sớm tới đây bao vây rồi.

- Yên tâm đi, tôi sẽ điều tra sự tình thật rõ ràng.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, A Đinh gật đầu liên tục, với kiến thức và thủ đoạn của Diệp Thiên cậu ta tin là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Dặn dò A Đinh xong, Diệp Thiên đi về phía Cung Tiểu Tiểu nói:

- Cô Cung, tôi vừa mới nhớ ra có lỗi với Sư thầy ở Phật Quang Sơn, tiện đường tôi muốn xuống đó bái kiến người sau khi đã làm xong công việc này.

Diệp Thiên nói bất ngờ khiến Cung Tiểu Tiểu có chút không hiểu ra chuyện gì cả, liền nói:

- Diệp... Diệp đại sư, đã muộn thế này chuyện bái kiến đại sư không thể để ngày mai được sao?

Diệp Thiên cười lạnh lùng:

- Sợ là vào ngày mai không được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 354

Sát Khí Đêm Mưa. (P2)

Thấy Cung Tiểu Tiểu còn muốn hỏi nữa, A Đỉnh bước lên nói:

- Cô Cung, cô cũng đừng hỏi nữa, thật là tôi có việc cần phải làm.

Lúc nói chuyện, A Đỉnh bắt gặp ánh mắt của Cung Tiểu Tiểu, sau khi chồng chết một tay cô làm ăn buôn bán, đương nhiên cũng không phải là người đơn giản, sau khi nhìn với ánh mắt lạ, cô cũng không hỏi thêm gì nữa.

- Nếu như có người hỏi hướng đi của ta, mọi người cứ nói là được!

Diệp Thiên quay đầu lại, bước mạnh mấy bước trên sườn núi nhỏ đi hướng về phía núi.

Cây trong rừng Đài Loan một năm bốn mùa toàn là những cây đại thụ, chỉ trong khoảng khắc Diệp Thiên đã mất hút trong bụi cỏ rậm rạp, nhìn không thấy một dấu vết gì.

- A Đỉnh, sao lại thế này?

Diệp Thiên phát hiện ra sự cố, để Cung Tiểu Tiểu chú ý mở thi hài của chồng mình ra.

A Đỉnh kéo Cung Tiểu Tiểu lại gần vài bước nói:

- Cô Cung, có thể sẽ bất lợi đối với chúng ta, cậu ấy không muốn liên lụy đến chúng ta, cô hãy mau chạy đi.

- Có chuyện như vậy ư?

Cung Tiểu Tiểu tỏ ra giận dữ:

- Tôi sẽ gọi cứu trợ ngay, để bọn họ phải máy bay trực thăng đến đây gấp.

Có thể ở Hồng Kông tung hoành dọc ngang không kém gì các phú hào siêu cấp nhưng những chuyện ở xa thì không thể lường hết được.

Đừng có nhìn Cung Tiểu Tiểu chỉ là nữ nhi nhưng ở Đài Loan cô cũng có quan hệ khá rộng, hơn nữa lại có quan hệ với bên quân đội, cô cũng có thể phải trực thăng tới chứ không phải chỉ nói suông.

Diệp Thiên không biết lúc hấn đi hai nơi Hồng Kông và Đài Loan lại có thay đổi bất ngờ, trừ việc Cung Tiểu Tiểu đang ở ngoài, Đường Văn Viễn và Tả Gia Tuấn đều đã phát động các quan hệ của mình, trong thời gian ngắn đội quân hắc đạo ở Đài Loan sẽ nổi dậy.

Đương nhiên là lúc này Diệp Thiên không suy nghĩ được nhiều như vậy, khi hấn nhìn ra, tuy số lượng đối phương không ít hơn nữa lại đầy sát khí giết người dữ tợn, nhưng đôi khi không phải cứ nhiều người là làm được

Nhanh chóng xuyên qua núi, rất nhanh Diệp Thiên đã phát hiện, trên núi chỉ có mình hấn, chi bằng hãy tìm một khoảng đất thích hợp, chứ nếu như bị bao vây ở chỗ này thì rất khó thoát thân.

Sau 5, 6 phút Diệp Thiên đi đến chỗ đối diện là một cửa hàng bên cạnh đường quốc lộ, đường không rộng lắm, phía trước lại còn ngoằn ngoèo.

Sau khi Diệp Thiên đến nơi, hai cánh tay dang ra giống như con mèo nhảy qua rãnh nước lao ra từ bụi cỏ.

Hiển nhiên là đối phương không thể lái xe đến được vì địa hình rất hiểm trở, trên đường kia chỉ đơn thuần là nhằm mục tiêu mà ngắm đến.

Ở đầu thôn Tiểu Ngư, trừ xe của Diệp Thiên ở giữa ra, còn có 2 chiếc xe nữa có cả lái xe bên trong.

- A Quả, cậu làm không tồi, cậu phải quay lại dẫn Diệp Thiên đi, biết chưa?

Yêu Long tươi cười vỗ vào vai lái xe, tay còn cầm một xấp đô la nhét vào túi A Quả.

- Đại... đại gia... ngài cứ yên tâm đi, nhất định tôi sẽ làm theo sự sắp xếp của ngài.

Nhìn thấy người ngồi trên xe vẻ mặt dũng mãnh, sắc mặt như một trang tử hán, A Quả sợ tới mức nói không ra.

A Quả cũng không trách, anh ta cũng chỉ là một viên chức trong công ty, phải tìm đến cửa Diệp Thiên để biết hành tung của hắn, chỉ là A Quả muốn kiếm thêm một khoản thu nhập chứ không nghĩ rằng đối phương lại là một đám tội phạm.

Nhưng lúc đến đây rồi thì A Quả đâm lao cũng phải theo lao thôi, anh ta biết bây giờ chỉ cần hé nửa lời thì đối phương sẽ lập tức giết anh.

- Tê...tê...

Đúng lúc A Quả chuẩn bị xuống xe thì đột nhiên trong ngực A Quả truyền ra một âm thanh tê tê làm cho mặt Thiên Long biến sắc:

- A Quả, đợi chút, tôi đã cho cậu thuốc bột, cậu có bôi lên người Diệp Thiên không.

Lúc Diệp Thiên xem bói rồi suy đoán, A Quả đã nén theo dõi bí pháp, Thiên Long nói chỉ cần rắc một ít bột lên người đối phương, thì Thiên Long có thể truy xét đến cùng hành tung của người đó.

Hơn nữa thứ bột này lại không màu, không mùi, không vị, Thiên Long biết pháp thuật của Diệp Thiên rất cao minh, nhưng thực ra không thể tin vào chỉ sử dụng một ít độc dược mà trực tiếp đánh bại được Diệp Thiên.

Nghe thấy Thiên Long kêu la, A Quả rùng mình, nói buồn rười rượi:

- Đại gia... tôi đều làm theo sự sắp xếp của ông, thứ bột kia sớm đã rắc lên người hắn rồi.

Thiên Long cười cười, ôn hòa nói:

- Được, vậy là tốt rồi A Quả, cậu có thể quay về được rồi.

Về mặt A Quả còn lộ ra vẻ khó coi hơn là tươi cười, xoay người đi xuống xe, nhưng khi anh ta vừa mới bước xuống đất, toàn thân bỗng cứng đờ lại.

- Khục khục.

Trong cổ họng A Quả ho một trận khục khục rồi chậm chậm quay về hướng Thiên Long, không nói câu nào mà máu cứ từ miệng và mũi cứ chảy ra, rồi ngã ầm xuống xe.

- Phía dưới không cần dùng đô la đâu.

Thiên Long đi đến chỗ của A Quả, tay lấy đô la từ trong túi ra, nhìn về phía các nhân viên và nói:

- Hắn đã quay về xe rồi, mục tiêu đã muốn rời đi, chúng ra phải đuổi theo.

Sau khi Đỡ A Quả như người uống rượu say trở về hai chiếc xe khác cũng quay ngược lại, theo Thiên Long, chạy qua cái dãy núi nhỏ kia, đuổi theo đường Diệp Thiên đã chạy.

Đoạn đường này Diệp Thiên chạy thật nhanh, quẹo cả chân, xa hơn 10m đối với hắn mà nói là nhanh hơn bình thường rất nhiều, nhưng đúng hơn là mất 10 phút.

Trong chốc lát, Diệp Thiên đến Phật Quang Sơn, đúng lúc đó thì nghe thấy tiếng còi ô tô gầm rú ở phía sau, hắn cười lạnh lùng, rừng núi này rậm rạp, một mình ở đây là ở thế thất bại rồi.

Phật Quang Sơn chính là ngọn núi hoang sơ, tòa nhà hình cánh sen đang đã qua thời gian sửa chữa, quy mô kiến trúc của chùa rộng lớn, Diệp Thiên đứng dưới chân núi nhận xét rồi nhanh chóng đi vào trong bụi cỏ rậm.

- Dừng.

Thiên Long quát qua máy bộ đàm, hai chiếc xe dừng lại đúng chỗ Diệp Thiên vừa dừng chân, Thiên Long bắt chấp trời mưa to liền đẩy cửa xe đi xuống.

Thấy Phật Quang Sơn trong bóng tối, Thiên Long tỏ ra do dự, lúc này như đang bị một cao thủ dùng thủ pháp bao vây, nếu ở Trung Nguyên thì Thiên Long có thể tự tin chắc chắn đến 10 phần nhưng bây giờ thì chỉ có chưa đầy 5 phần.

- Anh Long, người kia đi lên núi sao? Núi này không cao, hãy để các anh em chia làm 3 người một nhóm chia nhau ra lên núi.

A Lang đi theo sau Thiên Long, cảm thấy cái chết đến 10 phần, trong những ngày này bọn chúng đều gần như đã cận kề cái chết, đối với bọn chúng mỗi lần có nhiệm vụ thì chuyện sinh tử chỉ như trò đùa mà thôi.

Thiên Long trầm tư không nói gì, y có thể cảm nhận được Diệp Thiên đã từng ở chỗ này, thậm chí trong mắt y còn hình dung thấy Diệp Thiên đã leo đến lưng núi lại còn như đang khiêu khích với mình.

Trên xe các thành viên đã được trang bị đầy đủ, họ lần lượt xuống xe, tuy chưa đến 10 người nhưng ai cũng đảm đảm sát khí bất chấp mưa to xông thẳng vào Phật Quang Phổ Miếu.

- Lên trên, 3 người một nhóm, A Lang mang theo 2 người nữa đi ra phía sau núi, A Hồ và 2 người nữa đi phía bên phải, A Báo và 2 người nữa đi bên trái lên núi, số còn đi theo ta.

Do dự một hồi lâu, rốt cục thì Thiên Long đã quyết định, bởi y hiểu nếu bỏ lỡ lần này thì sẽ không còn cơ hội nào bao vây diệt trừ Diệp Thiên nữa.

Phải biết rằng, Hồng Kông là một đô thị lớn của Quốc tế, nếu y nói sẽ giết người ở đây thì chi sự chính hần cũng không thể bảo vệ được mình.

Còn ở trong Trung Quốc đại lục thì càng không phải nói, trong đó cảm sủng tuyệt đối, tưởng tượng rằng ngông nghênh tiến thẳng vào Đài Loan như vậy thì càng không thể.

Chi ở trên đất Đài Loan, Thiên Long mới có thể tập hợp toàn bộ lực lượng, muốn giết chết Diệp Thiên chi cần mình y đấu cùng Diệp Thiên là được.

Dong Binh Đoàn của Thiên Long từng có thời gian ở chiến trường Trung Đông trên dưới khá đồng lòng, sau khi Thiên Long ra lệnh, 3 người một nhóm liền phân công công việc, đi vào rừng rậm.

- Sao bọn chúng lại biết vị trí của mình.

Dưới chân có thể cảm giác được có mấy nhóm đang tiến đến bao vây, Diệp Thiên kinh ngạc dừng lại, sau khi hít một hơi thật sâu, toàn thân cảm ứng lên.

- Mẹ kiếp, đúng là thuật rơi đầu.

Diệp Thiên xem xét, phát hiện góc áo mình bị thủng lại không thể nào thoát khỏi hơi thở vô hình, vô sắc cảm ứng kia.

- Người Thái Lan, lại là người Thái Lan, đúng là Âm Hồn Bất Tán rồi.

Diệp Thiên nhỏ lệ, xé góc áo bên tay phải, cầm lấy mảnh vải chạy thẳng lên núi.

- Chú ý, chỗ của đối phương là 7 giờ, các nhóm cẩn thận, các nhóm cẩn thận.

Lên núi Diệp Thiên không thể cảm nhận qua không khí, Thiên Long có thể cảm nhận được bí pháp cảm ứng của Diệp Thiên, y không ngừng truyền qua máy bộ đàm về vị trí của Diệp Thiên, cả đồng bọn đang dần thu nhỏ vòng vây lại.

Mưa càng lúc càng to, rơi xuống lá cây kêu “bộp bộp” dù ai cũng không nghĩ ra mưa đêm lại ở đây lại che đi sát khí rất đậm.

Sau 5 phút, bỗng Thiên Long hô to vào máy bộ đàm:

- Đối phương dừng lại, hẳn đang ở phương hướng 12 giờ, A Lang lập tức đến phương hướng 9 giờ đánh lên, A Hồ cậu dẫn người xông lên từ mặt sau.

Thiên Long cũng không biết, y đã đến vị trí của Diệp Thiên, chẳng qua chỉ là một cái vạt áo, lúc này Diệp Thiên đã sớm như quý biến mất.

- Nhận được, anh Long!

Sau khi nghe Thiên Long nói, vừa nhắc tay phải vừa đi theo hai đồng bọn dò đi từng bước hướng lên trên, A Lang còn vác súng trên vai để ngắm cầm trong đêm mưa nhắm đúng phương hướng 12 giờ.

Dù đã chuẩn bị đánh lên tốt nhưng A Lang không biết, ngay bên phải y cách 20 thước, một ánh mắt đang chăm chú nhìn vào bọn hắn, một sát khí thâm lương tràn ngập trong đêm mưa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 355

Ám Sát (Thượng)

Anh Lang, lần này giết người nào? Mà cần phải huy động tất cả anh em?

A Lang là nhóm phụ trách nhiệm vụ đánh lén ở cự li xa, thường thì cậu ta vẫn giữ nhiệm vụ ở giữa cũng là nhóm an toàn nhất, cho nên tam thái khá lơ là, hơn nữa bây giờ lại đang mưa to gió lớn không sợ tiếng động sẽ vang ở trên núi.

- Anh Long không dám hành động một mình nên phải chúng ta chứ gì?

A Lang hung hăng quay đầu lại trợn mắt lườm hai tên còn lại:

- Xốc lại tinh thần cho ta, anh Long nói đây là trận ác chiến.

A Lang theo Thiên Long đã hơn năm, đây là lần đầu tiên thấy y suy tính thiệt hơn, kể cả khi ở chiến trường Iraq, cậu ta cũng chưa từng thấy Thiên Long lại căng thẳng như vậy.

Lúc này A Lang cũng phải đề cao cảnh giác, cuộc sống cận kề cái chết trong những năm qua dường như đã nói cho cậu ta biết nếu hành động sơ suất thì phải đổi lại bằng chính mạng sống của mình.

Chỉ có điều A Lang có phân tâm một chút, hoàn toàn không biết cách đó 10m là cây đại thụ đang ẩn nấp một sát thần.

Diệp Thiên cũng không có ý trốn tránh, thậm chí còn khi ẩn nấp còn lộ ra cả nửa người, nhưng giờ phút này đây giống như không có U Linh, dù mắt thường có thấy thì cũng không có cảm giác sự sống đang tồn tại.

Đây cũng là một loại Chương Nhân Pháp, Diệp Thiên dồn toàn bộ hơi thở cả người nhập vào đêm mưa, mưa to trên mặt đất sương mù bốc hơi trở thành bức bình phong khá tốt.

- Thiên Long? Thiên Long là ai?

Tuy cách nhau chừng 10m, nghe rõ tiếng mưa rơi nhưng bọn họ nói gì cũng không thể thoát khỏi tai Diệp Thiên, sở dĩ hắn luôn ngấm ngấm chịu đựng là vì muốn biết hành tung của đối phương.

Nhưng Thiên Long cũng không nghe thấy cái tên Diệp Thiên, thực sự y không thể nghĩ được khi nào y mới kết liễu được đối phương? Đột nhiên quân mình lại giết chính mình.

- Mẹ kiếp, trông hắn là ai vậy, muốn lấy mạng ta, trước tiên hãy xem có đủ bản lĩnh không đã?

Mắt Diệp Thiên chảy một dòng lệ, từ khi đến Hồng Kông đến giờ cuộc sống bên cạnh Tinh Phong Huyết Vũ, cùng những cuộc đấu đá đã tôi luyện trái tim Diệp Thiên phải thêm cứng cỏi.

Mặc Dù bây giờ Diệp Thiên có thể rút lui nhưng hắn tuyệt đối không cho mình làm như vậy, dù là một đội quân được trang bị tinh nhuệ hay là bất cứ ai, Diệp Thiên cũng phải giết chết đối phương thật đau đớn mới được.

Mặt khác Diệp Thiên lại phát hiện ra một đội ngũ chưa đầy 5 phút đã có thể leo đến đỉnh núi, Diệp Thiên không thể tiếp tục chần chừ nữa, hắn phải ra tay không dẫu vết nắm giữ tất cả trong lòng bàn tay của mình.

Đúng lúc đó, tay trái bất quyết, vẽ vòng vây xung quanh mình, kích động nguyên khí, cũng cần ngưng kết sát khí để tấn công địch.

- Há...? Đây... đây là chuyện gì vậy?

Đúng lúc Diệp Thiên đang tiến hành ngưng kết sát khí thì hắn đột nhiên phát hiện, sát khí được ngưng kết loãng vô cùng thì đừng nói đến chuyện giết được địch mà ngay cả đến chuyện làm ảnh hưởng đến ý thức của bọn chúng cũng vô ích.

- Phật Quang Sơn? Mẹ kiếp không phải sát khí đều bị bọn chúng tịnh hóa đấy chứ?

Diệp Thiên chợt nhớ ra cái tên của ngọn núi này, liền choáng váng mặt mày, Diệp Thiên đậm chân mắng chính bản thân mình đã trải qua trăm nghìn cay đắng trên chiến trường mà sao lại không thể không chế được pháp thuật của chính mình.

Có thể âm sát đã bị Phật Môn siêu độ cho những oan hồn, nên Âm Lệ sát khí này một chút công hiệu cũng rất ít.

Thuật pháp giết người chính là muốn mượn sát khí của dương gian, nhưng ở Phật Quang Sơn này hoàn toàn không có sát khí, từ

trước Diệp Thiên đã không thể ngờ được như vậy, nếu không chắc chắn hẳn đã không lựa chọn nơi này.

- Ai, Diệp Thiên chỉ vừa cử động, ngay tức khắc đề phòng.

Bọn A Lang đã lên, nhìn về phía Diệp Thiên.

Đặc biệt trong đầu A Lang rất căng thẳng, tay phải cầm cướp lấy súng AK47 của đồng bọn, nhằm về Diệp Thiên mà bắn.

- Đoàn đoàn...

Tiếng súng xé toang cả màn mưa đêm, cả đồng bọn trên núi quay lại nhìn về phía A Lang.

- A Lang, sao lại thế này, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thiên Long hỏi to, như muốn bao vây lấy Diệp Thiên, khi A Lang nổ súng rất có thể đã để Diệp Thiên rời khỏi vị trí đó.

- Anh Long, chỗ này của chúng ta... giống như có...

Tiếng súng của A Lang vừa dứt, y còn chưa nói được câu nào thì đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết xe gió vang lên trong mấy bộ đàm.

Nhìn lại trên núi, vị trí của Diệp Thiên hoàn toàn không thay đổi, Yểu Long không kiềm chế được mở mấy bộ đàm, quát to:

- Các nhóm lập tức đến chỗ A Lang, phương hướng 9 giờ.

Bất kể là ở sa mạc hay ở vùng nhiệt đới thì chiến đấu trong mưa cũng phải có kinh nghiệm, Yểu Long có nhiều kinh nghiệm, nhưng lại tin theo bí thuật mê tín, sau khi gặp phải chuyện của A Lang, Yểu Long lập tức điều chỉnh cách nghĩ.

- Nhóm 7 nhận được.

- Nhóm 6 nhận được.

- Nhóm 5 nhận được.

- Nhóm 4 nhận được, lập tức đến ngay.

- Nhóm 3 nhận được.

Các nhóm trả lời, chính nhóm của A Lang không thấy tin tức gì, trong lòng Thiên Long hiểu được chi e A Lang này đã gặp điều bất trắc gì rồi.

Thiên Long đoán không sai, vừa rồi còn nói chuyện vui vẻ với A Lang, bây giờ thì là 3 thi thể lạnh ngắt, trên mặt đất còn loang lổ máu chảy.

A Lang đứng bên cạnh Diệp Thiên, lúc đó không chịu nổi phải dựa vào thân cây mà vừa rồi đã được Diệp Thiên bày trận.

Diệp Thiên thật không ngờ A Lang lại nhanh như vậy, hẳn có kêu lêm một tiếng nhỏ.

Lúc A Lang rút súng ra, Diệp Thiên cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, theo bản năng Diệp Thiên né sang trái, nhưng viên đạn lại bay qua mặt Diệp Thiên bắn lên vỏ cây.

Kể từ lúc xuất đạo Diệp Thiên cũng chưa bao giờ lại ở gần khoảng cách của tử thần đến thế sau khi tiếng súng xuất hiện võ thuật cũng trở nên sa sút, căn bản không thể so sánh hai người với nhau.

Coi như Diệp Thiên đã luyện đến khí Hóa Thần nhưng viên đạn bắn trúng chỗ hiểm thì cũng coi như đem mạng sống ra làm trò đùa.

Nhưng Diệp Thiên từ khi là một đứa trẻ được sinh ra đã cứng rắn, lúc này mà chạy trốn thì kết cục sẽ là bị truy sát đến cùng.

Cả cơ thể Diệp Thiên đang cố gắng dùng sức để đạp một cái lội nước giống như cá dính đầy cỏ dại bùn đất giống như con quỷ A Lang đang ở ngay dưới chân mình.

Mặc dù chưa từng qua huấn luyện nhưng 5 tuổi Diệp Thiên đã bắt đầu học phân biệt huyết đạo trên người gỗ, nên đối với hắn đánh vào những chỗ trọng yếu trên cơ thể là không khó.

Lúc A Lang còn chưa ý thức được, đột nhiên đã bị Diệp Thiên làm cho ngẩn người ra, sững sờ đứng trên mặt đất, hai tay giơ lên như thiêm điện xẹt qua chỗ yết hầu.

Lúc đó Diệp Thiên này sinh sát khí tự nhiên ra tay không có chút tình nào, dù có cứng như thép cũng có thể xuyên thủng chứ đừng

nói gì chỗ yết hầu.

Vung một đao cắt 2 cổ, máu phum ra ngoài như suối cùng với nước mưa phun cả vào mặt Diệp Thiên.

Máu tươi đầy trên mặt đất, mùi máu tanh làm cho khuôn mặt tuấn tú của Diệp Thiên cũng trở nên giống như quỷ, mùi máu đầy sát khí.

Lúc A Lang nổ súng trong trời mưa to thời gian rất ngắn ngủi, mưa to như trút nước đã làm giảm tầm nhìn.

Hơn nữa tiếng súng cũng áp luôn cả tiếng phát ra từ yết hầu của 2 đồng bọn, lúc A Lang phát hiện ra thì Diệp Thiên đã ở ngay trước mặt.

- Người... Người!

Thấy trước mặt giống như có một con quỷ, A Lang suýt nữa trợn mắt bỏ chạy, nhưng nhiều năm sống trong Dong Binh, theo bản năng A Lang đã tự động rút súng giơ lên.

Tay phải A Lang bóp cò sau đó lại phát hiện không thấy tiếng súng nổ.

Cúi đầu nhìn xuống y đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, tay phải và súng đều rơi xuống bùn đất đau nhức vô cùng cổ tay đã rời khỏi các dây thần kinh.

Nhiều năm theo Dong Binh cảm giác cận kề cái chết đã không làm cho A Lang sợ hãi nữa y nhìn thẳng về phía Diệp Thiên, tay trái ôm lấy hông.

Nhưng lúc đó A Lang thấy một tia chớp đánh xoẹt qua màn mưa, không kêu la nữa mọi thứ trước mắt đều trở nên mơ hồ.

- Tất cả đã chết?

Sau khi A Lang ngã trên mặt đất, như một bản năng, Diệp Thiên dừng lại, mũi nòng nặc mùi máu tươi, không nói câu gì, mưa rơi xuống đầu hắn, nước mưa cùng với máu trên đầu chảy cả xuống miệng.

- Oe.

Dù tinh thần Diệp Thiên có sát đá cũng phải ôm cây đại thụ nôn ra vì không chịu được cái mùi đó.

Chết ở chỗ vắng vẻ không ít lần hẳn đã già đánh giáp lá cà nhưng chiêu thức áp sát địch đối với Diệp Thiên mà nói cũng là một loại tấn công cực kì tàn khốc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 356

Ám Sát (Trung)

Cũng may mắn là trời mưa to, máu tươi trên đầu và trên mặt Diệp Thiên đã được nước mưa rửa sạch, sau khi nôn khan mấy tiếng, Diệp Thiên cũng dần quyên với mùi máu tươi.

- Người muốn giết ta, ta cũng muốn giết người.

Lúc này Diệp Thiên và đối phương phải có một bên chết, ngay cả Phật trên núi cũng không thể sử dụng được pháp thuật, Diệp Thiên cũng muốn giữ những người này ở đây nếu không hậu quả về sau sẽ khôn lường.

Vừa rồi nhìn phản ứng của A Lang cũng có thể nhận ra, đối phương hoàn toàn không phải tay giết người lão luyện, nếu không đã chém được hết những người này, Diệp Thiên cảm giác trĩu xuống.

- Không ổn!

Khi Diệp Thiên hồi phục lại tinh thần cũng là lúc có những bước chân dội về cách đó không xa, đó là tiếng bước chân của mấy tên cường đạo chạy về phía hắn.

Diệp Thiên căng thẳng, cả người chờ đẫn, úp mặt mắt xuống, hai tay đưa về phía trước, cả người dùng lực giống như bắn ra từ trong rừng rậm.

Diệp Thiên bò sát đất một cách chậm chạp, cả người yếu mềm như không còn xương cốt, lách qua một vài bụi cây như con rắn lúc ẩn lúc hiện.

- Đoàng... đoàng!

Đúng lúc Diệp Thiên động đậy là hàng loạt những tiếng súng nổ nhau nổ vào trong màn mưa dày đặc. Đạn lao lóe lửa trong mưa

rồi dường như bao vây lại ở chỗ Diệp Thiên.

Dong Binh cũng có chút kinh nghiệm liền giảm những tiếng súng xuống, bắn phá ở mảnh đất hình quạt, bọn chúng tin tưởng miễn là trên quả cầu này còn có sinh vật thì khi phong tỏa chúng đều chạy không thoát hết.

- Đoàn ... đoàn!

Sau 2 phút mới thấy tiếng súng ngừng nổ, từng đội Dong Binh đổi băng đạn, bắn ra máy trăm phát súng, mưa to cùng những tiếng sấm sét lẫn vào nhau làm hiện ra một chiến trường đại thâm sát.

Sau khi tiếng súng lắng xuống là những ánh đèn pin chiếu lên những khoảng đất trống, vốn dĩ cây cối cũng đã bị nã đạn cho đứt ngang thân thì cũng có thể thấy vừa rồi là những tiếng súng dày đặc nhường nào.

Sau khi xem xét tình hình, mấy tiểu đội của Dong Binh nói lòng khí giới, bọn chúng vừa mới bao vây tứ phía, vừa rồi là một trận bắn phá dữ dội căn bản đây đã là một góc chết, chúng tin kẻ địch đã bị chết dưới họng súng rồi.

Lúc đó Thiên Long chậm chậm tiếp cận chỗ đất trống, bỗng có báo động, một tiếng sét đánh xuống, phía trước khoảng 20m hình như có bóng người, Thiên Long kinh hãi hô lên:

- A Hồ cẩn thận người bên kia!

Tuy cầm súng trong tay nhưng những người trong đội không ai dám bóp cò vì không thể nhìn rõ qua màn đêm, nếu bắn rất có thể làm thương người của mình.

- Nhanh, đuổi lên!

Thiên Long đã gặp qua thương thế trên người sư huynh, biết bản lĩnh đối phương rất mạnh, tuy có kinh nghiệm chiến đấu nhưng đánh giáp lá cà thì y tuyệt đối không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

- Mẹ kiếp, thế mà bị thương!

Đạn bắn từ mặt đất lên, lúc này Diệp Thiên vô cũng phần nộ, tuy lúc trước Diệp Thiên phản ứng rất nhanh nhưng cũng đã mất nhiều sức, vừa rồi lại bị một trận đạn dày đặc làm cho hấn càng yếu hơn.

Đạn bắn trúng vào hõm vai Diệp Thiên, nhưng lúc bị trúng đạn, Diệp Thiên liền biến mất trên mặt đất, bị trúng đạn ở vai đã làm hấn mất đi một nửa sức lực.

Tuy bây giờ trúng đạn, nhưng cơ bản Diệp Thiên không bị tổn thương đến xương cốt, ngoài ra Diệp Thiên còn bị một viên đạn sượt qua mặt làm máu chảy cả xuống miệng hấn.

- Tất cả các người đều đáng chết!

Cảm giác chạy trong lúc cận kề cái chết làm cho Diệp Thiên bộc phát, vốn dĩ cách 3 người kia khoảng 10m nhưng Diệp Thiên đã nhảy qua kéo gần lại.

Sau khi nghe Thiên Long la hét, A Hồ cũng phản ứng rất nhanh, tay phải cầm lấy súng tự động, tay trái cầm lấy súng lục, đúng lúc đó đàng chân trời lóe lên một tia chớp, Diệp Thiên nhào lên đã hiện ra rõ ngay trước mặt.

- Đoàn... đoàn!

Mấy tiếng súng nổ nhưng vốn dĩ không trúng Diệp Thiên, nhưng như bị trúng đạn hấn ngã gục trên mặt đất, A Hồ vui mừng rất cực thì tên Diệp Thiên này đã bị trúng mấy phát súng.

Nhưng ánh đèn pin của thuộc hạ chiếu ngay xuống chỗ Diệp Thiên ngã xuống đất mà thực ra chỗ đó không một bóng người, A Hồ kinh ngạc, đang định nhìn bốn xung quanh thì đột nhiên có cảm giác chỗ bấp chân kêu lên một tiếng rảng rặc.

A Hồ cúi đầu nhìn xuống, có một bàn tay như từ dưới địa ngục vươn ra không hề có chút dấu vết nào bóp lấy cổ họng hấn “kịch” một tiếng vang lên đồng thời con người của A Hồ bắn ra ngoài.

- Anh Hồ!

5 tên khác trong Dong Binh phản ứng cực nhanh rút súng tự động, hai người khác thì rút súng lục bóp cò liên tiếp về phía Diệp Thiên.

Nhưng lúc xiết yết hầu của A Hồ, Diệp Thiên đã nhanh chóng ẩn mình vào lòng bàn tay A Hồ, tay phải giật hơn mười phát A Hồ còn chưa chết, y còn liên tục run rẩy vì bị rút gân.

Dùng sức xiết chặt yết hầu A Hồ, Diệp Thiên còn để cho A Hồ một chút sức lực để quay đầu lại, một phát súng của Dong Binh trúng người A Hồ và một người của Dong Binh ngã xuống, đều trong một đội.

Lúc đen xác A Hồ ném đi, Diệp Thiên vẫn nằm xấp trên mặt đất, giống như một con mèo to bò đi bằng 4 chân.

Lúc đi qua Dong Binh, Diệp Thiên đã đi qua trước mặt một người, một ánh sáng lóe lên họ liền phát hiện ra Diệp Thiên, một tiếng ôi ôi phát ra nắm lấy chỗ yết hầu rồi ngã xuống đất.

Ở chỗ cổ họng hần bị đứt. Thân hình Diệp Thiên căn bản không còn, hần luôn nằm trong bụi cỏ một trăn đập trên mặt đất, nhất thời đung phả người ngã lăn trên mặt đất người của Dong Binh.

Diệp Thiên giống như một con báo bò qua từng người, lúc bò qua hần lấy chân trái ập lên ngực mỗi người một cái.

Đội Dong Binh mặc áo chống đạn, bị đập ngực như bị sục xuống hai bên sườn như bị dao găm đâm vào nằm trên mặt đất vẻ rất căm giận.

Lúc này ở chỗ Diệp Thiên còn 3 người, Diệp Thiên đung vào 3 người rồi tay phải vẽ ra một hình cung vây.

Sau khi thổi chân khí vào, không một dấu vết thậm chí nuốt vào nhả ra trên đầu 3 người đó bay lên, rồi từ giữa cổ máu tươi cứ phun ra.

Hiển nhiên đạo pháp mà Diệp Thiên tu luyện cho tới nay luôn được đạo giáo răn dạy là phải dùng để giúp đỡ mọi người.

Nhưng bây giờ đang bị mười mấy tay súng tấn công sự sống chết chỉ trong chớp mắt thì không thể mềm lòng được, Diệp Thiên có đủ mười phần thiện nhưng cũng toàn thân cũng phải phát ra sát khí.

Giết chết A Hồ và 6 người khác Diệp Thiên không lui nữa mà tiến lên, thân hình hiện ra chạy tới giết các đội khác của Dong Binh.

Vừa rồi sau một tia chớp thì cả khu rừng rậm lại chìm vào bóng tối.

Hơn nữa mưa to như trút nước, cách hơn 10 thước cũng không nhìn thấy gì, A Báo dẫn theo 2 đội cũng chưa hề biết toàn đội quân của A Hồ ở bên kia đã bị giết.

Giờ phút này chiến khí trong Diệp Thiên đang bùng bùng, nhưng Diệp Thiên thông minh, khí chất thần cốt dường như đã được

luyện đến mức độ cao nhất, xung quanh mấy chục thước gió thổi cô lay nhưng trong lòng Diệp Thiên không hề giao động.

Rừng rậm che thân hình Diệp Thiên, mưa to át đi những âm thanh phát ra khi Diệp Thiên hành động, lúc cách 6 người của đội A Hồ khoảng 3, 4 thước Diệp Thiên có thể thẳng tiến trực tiếp giết chết bọn họ.

Đối phó với súng ống, cách tốt nhất là đánh giáp lá cà, cả người Diệp Thiên cứng đờ, nguyên khí phóng ra ngoài giống như mảnh hổ xuồng núi vồ vào đối thủ.

Trước mặt A Báo chỉ cảm thấy một trận cuồng phong thổi qua, mưa to tuôn xuống mặt.

Không để A Báo có thời gian phản ứng lại, cả người như bị nghiền nát, xương cốt đứt đoạn rồi ngã xuống đám bùn lầy.

Chuyện sinh tử treo lơ lửng, sau khi A Báo bị đứt hết gân cốt, Diệp Thiên dùng tay trái đánh vào ngực một trường làm vỡ tim và máu tươi của A Báo từ miệng phun ra.

Lúc xuất trường, tay phải Diệp Thiên đâm liên tiếp tất cả chóp qua, cổ họng của 4 người hiện ra 3 cái lỗ lớn, ánh mắt không thể tưởng tượng ra chuyện gì rồi từ từ ngã xuống đất.

Lại một tia chớp nữa sáng lên, Thiên Long và một đội nữa cuối cùng cũng đã chạy đến nhưng nhìn thấy trên đất đầy thi thể kinh nghiệm sát trận của Dong Binh cũng phải làm cho y cũng tái mặt, thậm chí phải vịn lấy người bên cạnh mà nôn ra.

3 xác chết không đầu, 4 người không hề bị ngoại thương nhưng máu cứ chảy ra, trên mặt A Hồ còn bị đánh như tổ ong bò vẽ, đầu 4 người khác thì mềm nát rũ trên mặt đất, cổ, đầu lâu cùng da thịt tương liền.

Ngoài A Hồ ra những người khác đều bị một đòn trí mạng, tuyệt đối không có trường thứ 2, đối phương nắm rất rõ lực đạo có thể nói là xuất thần nhập hóa.

Những người sống sót của Dong Bonh trong trận huyết hải cũng chưa từng thấy đối thủ nào lại dùng thủ đoạn ra tay tàn nhẫn đến vậy, quả thực hẳn không phải là người mà như một chiếc máy giết người.

Lúc này, bên cạnh Thiên Long còn tổng cộng 10 người, trừ Thiên Long 9 người còn lại thấy ớn lạnh trong lòng, bọn chúng biết mình có phải là kẻ chết thảm tiếp theo.

- Yaaa ...

Thấy 12 thuộc hạ đã theo mình hơn 10 năm bị Diệp Thiên giết chết chỉ trong chốc lát, Thiên Long tràn ngập huyết khí xông lên, tức xùì cả bọt mép ngửa mặt lên trời hét lớn.

Người bên cạnh chưa hề thấy người tráng kiện thủ lĩnh của Dong Binh Đoàn như vậy bao giờ, nói:

- Anh Long, hấn không phải là người, chúng ta hãy xuống núi trước đã.

- Xuống núi ư? Các cậu nghĩ hấn còn có thể cho các cậu xuống núi sao?

Thiên Long hừ một tiếng lạnh lùng, ném súng tự động trong tay đi, xé áo lộ ra đầy những vết sẹo ở ngực.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 357

Ám Sát (Hạ)

Muốn sống sót trở về, trước hết hãy vứt mạng mình đi đã.

Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư vốn rất tin tưởng Thiên Long. Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây không cho hắn đi tìm Diệp Thiên để gây phiền toái nếu không ông sẽ không đồng ý.

Bây giờ hắn đã biết Dong Bình Đoàn đang trên chiến trường, trong mắt Diệp Thiên ợn hắn chẳng là gì, một sự va chạm bình thường cũng không thể chịu nổi, thậm chí cũng không thể ngăn cản được Diệp Thiên.

Nhưng Thiên Long cũng không biết, nếu như không phải ở trên núi Phật Quang, thì Diệp Thiên còn có thể thực hiện được pháp thuật làm cho đồng bọn của y chết nhanh hơn.

Tuy biết được sự đáng sợ của Diệp Thiên nhưng trên đời này không có bán thuốc hồi hận. Diệp Thiên có thể cảm nhận được sát khí vì từ nhỏ hắn đã được tu luyện đồng nghĩa với việc hắn có thể cảm nhận được cả sâu trong rừng rậm có đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào chính mình.

Trờ tay rất nhanh, Thiên Long lè lưỡi, dùng dao găm cắt ra một vết rách, vị trí đó ngay lập tức đã được kích thích, làm cho tinh thần Thiên Long phấn chấn lên rất nhiều.

Dường như hành động của Thiên Long cũng kích thích những tên còn lại của Dong Bình Đoàn chúng cũng bớt sợ hãi hơn, chúng càng thêm tin tưởng vào súng ống, giống như Thiên Long, không chịu từ bỏ ý định nữa.

Suýt vung dao ra, hai tay Thiên Long nắm lấy thanh Đại Mã Sĩ Dao, Thiên Long giơ về rừng rậm phía trước, quát to:

- Ra đi, tao biết mày đang nghe thấy tao nói, nếu là nam tử hán thì hãy ra quyết đấu với tao.

Không ai phát hiện ra điều gì, chỗ ống quần của Thiên Long có một cái gì đó màu xanh biếc to bằng ngón tay cái chui ra, rồi chui vào bụi cỏ nhanh chóng biến mất.

- Mẹ kiếp, 19 cái súng, bỏ mày đường hoàng quyết đấu, tại sao mày không chết đi.

Sau khi náu trong rừng rậm nghe thấy Thiên Long nói, suýt nữa Diệp Thiên buột miệng mắng:

- Có bản lĩnh thì mày đem vứt hết súng đi, tao sẽ cho mày thỏa mãn nguyện vọng.

- Để xem ai nhẫn nại hơn?

Lấy ít địch nhiều, ngoài việc dùng trí ra, Diệp Thiên không thể đánh bừa đối phương được, trên núi này hẳn không phát huy được hết pháp thuật nhưng cũng có hiệu quả, Mật Lâm Tập không thể ngờ lại không thể chiếm thế thượng phong tuyệt đối với Diệp Thiên.

Nhưng Diệp Thiên cũng hơi khó chịu vì bị trúng đạn ở bả vai.

Hơn nữa vừa rồi mới giết 12 người tuy chỉ trong thời gian ngắn nhưng Diệp Thiên cũng phải sử dụng toàn bộ võ lực nên bây giờ cũng có chút mệt mỏi.

Đương nhiên, bây giờ toàn bộ tinh thần phải tập trung đề phòng, chúng cũng không quăng súng lên, Diệp Thiên cũng biết võ công của mình không giúp hắn tránh được viên đạn, vết súng trên vai là chứng cứ rõ nhất.

Diệp Thiên đang chờ... chờ đối phương hành động, nhất định lúc đó sẽ để lộ sơ hở rồi hẳn có thể áp sát giết được đối phương ngay lập tức.

- Anh Long, chúng ta không thể hao tổn thêm nữa, ngộ nhờ quân đội thường trú tới thì chúng ta không đi nổi đâu!

Ổ chỗ đất trống 5 phút sau cơn mưa, rốt cục hai bên cũng không chịu được nữa rồi.

Dong Bình Đoàn của Thiên Long là một trong những con gấu của Tứ Đại Kim Cương, đã từng xé tươi đối thủ trên chiến trường Đông Nam Á nhưng 3 người từng là hồ báo kia đã chết mất rồi.

- Được, xuống núi.

Sau khi nghe A Hùng nói lòng Thiên Long cũng có chút lay động, càng giằng co lâu với hấn thì càng bất lợi, hơn nữa Phật Quảng Sơn này đa phần địa thế không cao lắm, thực sự muốn bao vây nơi đây như khoanh tay chịu trói.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Thiên Long sắp xếp:

- A Hùng, tôi sẽ đi trước mở đường cậu cùng 5 người khác theo sau, không được tách ra, thấy gió thổi hay cỏ lay thì lập tức nổ súng!

Hiện tại trong Dong Binh Đoàn còn lại 10 người, nếu họ đoàn kết xuống núi thì đối phương cũng không có cách nào, bọn chúng cầm súng tự động không phải là thiêu hỏa côn.

- Há, có động tĩnh rồi sao?

Diệp Thiên ngồi trong rừng rậm, mắt mờ to, hấn không cần dùng mắt qua trời mưa to cũng có thể cảm nhận được những hành động của đối phương.

Còn Thiên Long cũng giống như người mù vậy cho dù cầm đèn pin soi cũng rất khó nhìn thấy tình hình xung quanh. Đây cũng là điều Diệp Thiên nắm chắc để đưa toàn bộ bọn chúng vào một chỗ.

Đứng lên nhẹ, Diệp Thiên như quỷ vậy biến mất trong rừng rậm, im lặng biến mất sau Thiên Long.

Chỗ Diệp Thiên đứng dậy chưa đầy 2 phút có một con rắn xanh bò đến, đang tiến đến chỗ Diệp Thiên, một lúc sau nó bò đi và chui vào bụi cỏ.

Tục ngữ có câu: Lên núi thì dễ xuống núi mới khó, Phật Quảng Sơn có 5 ngọn núi tuy không cao lắm nhưng cây cối rất rậm rạp, mưa làm cho núi càng trơn ướt, không thể đi nhanh được.

Hơn nữa lại còn có Diệp Thiên đang âm thầm ẩn náu khiến cho Dong Binh Đoàn càng lo lắng đề phòng, chỉ cần xung quanh có chút gió thổi hay cảm thấy có hơi người là lập tức nổ súng.

- Rầm!

Lúc vừa đi được khoảng 30m A Hùng bỗng phát hiện ra phía bên trái có một bóng người, A Hùng bắn súng tự động về phía đó,

tiếng súng cũng bị át bởi tiếng mưa.

- A Ngu, Tiểu Kim Tư, ông Lục các người bị làm sao vậy?

Tiếng súng vừa dứt, A Hùng phát hiện rõ ràng là có 3 người ở phía sau tắt thở rồi ngã lãn trên mặt đất.

Diệp Thiên dùng thủ đoạn, hai tay dính đầy máu tươi, các thành viên Dong Binh cảm thấy dựng hết cả lông tóc giống như bọn hắn không phải đối mặt với một người mà là một U Linh.

Thiên Long quay lại nhìn vết thương lớn trên yết hầu, rồi nói to:

- Đi, đừng dừng lại đuổi đến chỗ đất trống hắn sẽ không làm gì được nữa đâu.

Mặc dù đối phương đều là những cao thủ từng lâm nhưng đối với Diệp Thiên mà nói nó chỉ giống như làm thịt con dê thôi, có khi ẩn sau cây có lúc lại áp sát bên đường mà bọn chúng đi.

Từ lưng núi xuống đến chân núi độ cao khoảng 100 đến 200 thước cuối cùng bên cạnh Thiên Long cũng chỉ còn có A Hùng và một vài người nữa.

- Ra đây, ra đây cho tao, có bản lĩnh thì ra đấu đi.

Cả đám huynh đệ đã chết A Hùng không thể thoát khỏi sự giày vò, đau khổ, xuống đến chân núi, đầu óc A Hùng muốn điên rồ lên.

- Tao sẽ giúp mày đạt được mục đích.

Lúc A Hùng vừa mới đánh xong còn chưa kịp đổi băng đạn thì lại mưa to giống như những viên đạn bắn vào mặt của cậu ta.

Theo bản năng A Hùng nhắm mắt lại, một cảm giác mát lạnh truyền từ trán xuống dưới bụng, cả cơ thể thấy rất thoải mái.

A Hùng mở mắt ra thì phát hiện thấy những người phía trước như một vật gì đó đỏ đỏ, xanh xanh, một lúc lâu sau A Hùng mới phản ứng trở lại, những điều đó đều do máu cậu ta.

Diệp Thiên dùng một đao rạch từ mi mắt xuống đến bụng, cái đó mất đi không một dấu vết, nếu là Yển Nguyệt đao, thì chỉ sợ chuyện chết toàn thân của A Hùng cũng đừng mong nghĩ đến.

- Ra đi, chết trong tay súng hãy giống nam tử chiến đấu một trận.

Những người bên cạnh đều đã chết, bây giờ Thiên Long cũng không còn màng đến tính mạng mình nữa, những thứ trên đời đều có thể vứt bỏ.

Xé mảnh vải ở gấu quần, Thiên Long quấn vào vết thương cho Đại Mã Sĩ, lạnh lùng nhìn về phía A Hùng chết.

Diệp Thiên có thể cảm nhận được đúng là trên người đối phương không có súng nhưng không hiểu sao trong lòng hắn luôn thấy có sự nguy hiểm không phải từ đối phương, điều này làm hắn đau đầu mà vẫn không hiểu.

- Người là ai, vì sao lại phải truy sát ta?

Diệp Thiên đi ra, chỉ vào Thiên Long, việc ám sát bây giờ cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

- Ta là Thiên Long, là sư huynh ta bảo làm!

Ánh mắt Thiên Long giống như sắp chết nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên.

Nếu không phải rất nhiều lần xem ảnh của Diệp Thiên thì Thiên Long cũng không thể tin thầy Tướng Pháp này lại có một gương mặt tuấn tú và còn trẻ như vậy, dường như tất cả những khổ tâm của hai mươi mấy năm theo Dong Bình Đoàn đi tàn sát dường như cũng không còn.

- Thái Lan? độc sư?

Mắt Diệp Thiên nhỏ lệ, nếu như là sư phụ của Đài Đà thì thực ra chuyện này cũng có lý, vốn dĩ hắn nghĩ vị sư phụ hàng đầu Thái Lan này đã chết rồi.

- Năm đó sư phụ ta là Lý Thiện Nguyên đã đấu với ông Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, sư phụ người bị trục xuất khỏi Trung Quốc. Còn Diệp Thiên ta đã truy sát Đài Đà ở khắp Hồng Kông... ta sẽ tiễn người đi gặp sư huynh của người.

Diệp Thiên cũng không nói to nhưng cũng như cơn cuồng phong dội vào tai Thiên Long, y nghe xong sắc mặt liền biến đổi.

- Bớt nói nhảm đi, hôm nay chính là lúc để ta sẽ báo thù cho sư huynh.

Thiên Long hét to cắt lời Diệp Thiên, giơ đao trong tay lên đi về phía trước 1 bước, chém thẳng xuống Diệp Thiên.

Quyền thuật quan trọng của Thái Lan là binh khí, chiêu thức dùng đao của Thiên Long lại là học được từ Nhật Bản, y muốn đạt được đến ngũ giới thì phải dốc hết sức.

- Đao là đao sắc nhưng đao pháp là thường rồi.

Đối mặt với một đao dũng mãnh của Thiên Long, Diệp Thiên lắc đầu, cổ tay không một dấu vết giơ lên trước ngực rồi bỗng quát:

- Giết!

Phật Quang Sơn không sát khí nhưng cũng không có dấu vết của hung binh, sau tiếng gào to của Diệp Thiên là một sát khí sắc bén lập tức đâm thẳng xuống ấn đường của Thiên Long.

Vốn là Diệp Thiên cũng chưa dự đoán được là sẽ có một trận tử chiến như thế với Thiên Long, dùng những thuật pháp đó cũng như đối phó với chính mình, sát khí xâm nhập vào trong đầu, trong nháy mắt người trở nên mờ mịt.

- Chết!

Diệp Thiên hơi nghiêng người, Thiên Long cao lớn hơn vọt tới chắn trước hấn, cả người bay qua tám phần đầu dựng lên.

Trong nháy mắt dường như Thiên Long cũng tỉnh lại, trên mặt cười vẻ kì lạ.

-Ồ, không đúng!

Cùng lúc chém sạch bọn Thiên Long, trong lòng Diệp Thiên cũng có một cảm giác gọn lông tóc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 358

Gió Thổi Mây Bay (Thượng)

Sự thật cũng là như thế, ngay khi trong lòng Diệp Thiên báo động cảnh giác, hấn đột nhiên cảm giác được Vô Ngân nơi cánh tay phải có chút ngứa, giơ lên mắt nhìn, ánh mắt Diệp Thiên lộ ra kinh hãi.

Một con rắn nhỏ to bằng đầu ngón tay, dài hơn so với bàn tay một chút, cả người màu xanh biếc, đang cắn lấy cánh tay phải của Diệp Thiên. Khiến Diệp Thiên khiếp sợ chính là, cánh tay phải dường như không cảm giác chút đau đớn.

Tục ngữ nói chó cắn người thì sẽ không sủa, độc xà cũng là như thế, rắn non độc tính càng mạnh, cắn vào người càng không có cảm giác đau đớn, ở một vài nơi nhiều rắn, rất nhiều người đều là đang ngủ bị độc xà đoạt mất tánh mạng.

- Đáng chết!

Tay trái Diệp Thiên như tia chớp đưa ra ngoài, một tay nắm lấy con rắn nhỏ xanh biếc này, kinh lực phát ra, nhất thời biến con rắn này thành thịt vụn.

Cùng lúc đó, cánh tay phải Diệp Thiên cảm giác ê ẩm tê dại mãnh liệt, mắt thường đều có thể chứng kiến một dòng hắc tuyến đang chạy dọc theo cánh tay hướng lên trên, nếu không phải thể chất Diệp Thiên không giống người thường, chỉ sợ lúc này chất độc sớm lan đến toàn thân.

Nhưng chất độc vẫn vượt ra khỏi tưởng tượng của Diệp Thiên, giờ phút này hấn không cảm nổi vô ngân, một cảm giác mê muội hướng thẳng tâm trí, thân hình Diệp Thiên đứng ở trong mưa biến thành lung lay sắp đổ.

- Không thể... không thể ngã xuống...

Diệp Thiên biết, nếu ngã xuống, mạng nhỏ của hấn thật sự có thể bị mất ở nơi này.

Hít mạnh một hơi, mưa lạnh theo không khí tiến vào tới trong cổ họng, Diệp Thiên vốn có chút ý nghĩ mơ hồ, nhất thời trở nên thông suốt, tay trái liền đâm vào kinh mạch vai phải, khiến độc tố không lan nhanh đến nơi khác.

Chặn huyết khí vận hành rồi, Diệp Thiên dùng tay trái cầm qua Vô Ngân, bay nhanh ở cánh tay phải sung đỏ kia vẽ hình chữ thập, sau đó đưa miệng lên, dùng sức hút.

- Phụt!

Một ngụm máu tươi đen thùi phun ra, Diệp Thiên chỉ cảm thấy đầu lười đều tê lên, có thể thấy được độc tính mạnh liệt nhường nào, liền tiếp ba ngụm máu đen hút ra, máu tươi trong vết thương chảy ra đã chậm rãi biến thành màu đỏ.

- Không được, phải nhanh đi bệnh viện!

Trong lòng Diệp Thiên rõ ràng, hấn cũng chưa hoàn toàn trừ hết chất độc đi ra ngoài, nếu trì hoãn lâu, chỉ sợ chất độc tràn vào đến trong cơ thể hấn, vẫn là sẽ mang đến cho hấn một đòn trí mệnh.

Từ quần áo đã sớm rách rưới trên cơ thể, Diệp Thiên xé tiếp mảnh vải, băng cánh tay phải lại, nhìn xung quanh một chút, ngoài ngọn đèn trên núi cách đó không xa, nơi nơi đều bị mưa to bao phủ trong bóng đêm.

Hiện tại muốn chạy về thành phố là điều không thể, khoảng cách hơn mười km, chờ Diệp Thiên chạy tới, chỉ sợ cũng bị độc phát tác mà mất mạng.

Roi vào đường cùng, Diệp Thiên chỉ có thể theo bậc thang bò lên ngọn núi, động tác vô cùng thông thả, sợ gia tốc thì độc trong cơ thể lan nhanh hơn.

Phật Quang Sơn chia làm năm ngọn núi, ngoại trừ một ngọn núi mà Diệp Thiên vừa lên, còn giữ lại môi trường sinh thái tự nhiên, bốn ngọn núi khác đều là miếu thờ lớn nhỏ, Điện Phủ hùng vĩ, là nơi đắc địa của Phật Môn.

- Tam Thanh Quan? Ô, có làm hay không nhỉ?

Hơn mười phút đồng hồ sau, Diệp Thiên bò lên lưng chừng núi, có chút không dám tin, dụi dụi mắt, bởi vì ra hiện ở trước mặt hấn, là một điện thờ.

- Mẹ nó, mình... mình không phải bị độc tính phát tác chứ?

Diệp Thiên chỉ biết Phật Quảng Sơn là Thánh Địa Phật Môn, lại không nghĩ rằng ở trong này lại có điện thờ? Hay là những hòa thượng kia quá từ bi? Có thể dung hòa cả với các đạo sĩ?

Cảm xúc của Diệp Thiên biến hóa, độc tố vốn bị chân khí ngăn chặn nhất thời phát tác, chỉ cảm thấy ý nghĩ mất dần, đầu Diệp Thiên ngã vào cửa điện thờ ——

Từ khi rời làng chài đến lúc bị tập kích trong rừng, thời gian nhìn như thông thả, kì thực mới qua hơn một giờ.

Không nói đến chuyện Diệp Thiên bị ngất ở cửa điện thờ, thế giới bên ngoài, lại vì chuyện Diệp Thiên mất tích mà xáo trộn, Đường Văn Viễn cùng Cung Tiểu Tiểu và Tà Gia Tuấn ba người, đều là phát động quan hệ của mình, đem chuyện này động tới tầng lãnh đạo cao nhất.

Sau khi nhận được tin tức, Tà Gia Tuấn lòng nóng như lửa đốt, lập tức bảo Đường Văn Viễn sắp xếp máy bay chuyên cơ, bay thẳng đến Đài Loan.

Mặt khác, các bang phái khác của Đài Loan, cũng nhận được mệnh lệnh khẩn của các đại, sôi nổi xuất binh đi tìm một người thanh niên tên Diệp Thiên, trong phút chốc, cả Đài Loan, cả Cao Hùng, gió thổi lên, mây di chuyển.

Chu Cục trưởng - cục cảnh sát Cao Hùng lúc này đang ở trong phòng làm việc lau mồ hôi, hần vừa mới liên tiếp nhận được điện thoại của vài vị đại lão gọi tới, đều là yêu cầu hần làm tốt công việc, phải bảo vệ được một người tên là Diệp Thiên an toàn.

- Đem toàn bộ người điều điều đến Phật Quảng Sơn đi, vây nơi đó lại, một con chuột cũng không cho phép chạy trốn thoát.

Sau khi ra lệnh cho thuộc hạ, cục trưởng lại cầm lên điện thoại, cùng dân quân địa phương liên hệ, chỉ dựa vào đám cảnh sát giữ gìn trị an bọn hần này, căn bản là không thể hoàn thành nhiệm vụ vây Phật Quảng Sơn.

Huống chi Phật Quảng Sơn ở vào nơi vùng núi, vạn nhất xảy ra chuyện gì, hần chịu không nổi, nghĩ đến khẩu lệnh của vài vị đại lão, nói không chừng muốn lôi cả quân đội vào.

Điện thoại đánh đi rồi, Chu cục trưởng mới biết được, đã có quân đội tham gia, một đoàn binh lực lúc này đang xuất phát hướng Phật Quảng Sơn, nếu không phải trời mưa quá lớn, phỏng chừng máy bay trực thăng cũng đã điều động tới.

Biết được tin tức này, Chu cục trưởng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng không cần hấn hấn một mình quýt làm cam chịu, cầm lấy mũ mang theo vùi thủ hạ vào ô tô xuất phát, vị cục trưởng cũng hướng Phật Quang sơn mà tiến đến.

Trong một đêm mưa bình thường, cũng làm cho cả Cao Hùng đều chấn động lên, bởi vì ở trong mưa to, nơi nơi đều là xe cảnh sát và xe quân đội chạy như điên, điều này làm cho rất nhiều dân thành phố nhất thời thất kinh ngạc, bọn hắn còn tưởng rằng chiến tranh sắp xảy ra rồi.

Không chỉ có như thế, rất nhiều học sinh trung học ở trong nhà trốn tránh bão táp, cũng mạo hiểm mưa to chui ra khỏi nhà, mục tiêu rõ ràng cũng là Phật Quang sơn, đi đâu đều là một vài người mang bông tai nhìn như tên côn đồ.

Đây đều là các bang phái của Đài Loan được lệnh tập trung, bởi vì từ những năm 97, Đài Loan đã tiến hành nghiêm khắc đả kích với các băng nhóm, các lão đại đều là chạy trốn ra nước ngoài.

Như vậy, một số người tuổi trẻ liền nhân cơ hội chiếm vị trí, mua chuộc tiểu đệ ở trong trường học, đã hơn một năm, tuy rằng uy vọng không so được với đại lão trước kia, nhưng thực lực so với trước cũng chỉ mạnh không yếu.

- Ô, cho chúng tôi qua đi.

- Chúng tôi thích nửa đêm lên núi chơi, các anh quản được hết sao?

“Tham gia quân ngũ giỏi lắm o a, bạn thân ta cũng vậy phục qua nghĩa vụ quân sự!

“Nếu không nhường đường chúng ta liền vọt o a, các người để cho hay không? !”

Đến khi Chu cục trưởng đến chân núi Phật Quang Sơn, nơi đó cũng đã rất loạn, bộ đội đuổi tới trước đã tiến vào Phật Quang Sơn và đường hoàn toàn bị phong tỏa, quân đội làm nhiệm vụ đang giằng co cùng một vài nhóm người.

Lúc này trời mưa to đã dần dần ngừng xuống, mấy ngọn đèn dưới chân núi chiếu rọi, hơn mười cỗ xe quân xa và xe tư có rèm che đi vào đường núi bị vây chặt như nêm cối.

Những cậu thanh niên hơn mười tuổi căn bản không coi súng đạn của bộ đội ra gì, xô đẩy nhón nháo, đang muốn hướng lên trên núi, quang cảnh vô cùng hỗn loạn.

- Mau, hiệp trợ bộ đội đẩy bọn họ lại!

Chu cục trưởng mới vừa truyền đạt mệnh lệnh, thoáng cái thấy có chín người tới, vội vàng hô:

- A Lương, sao lại thế này? Lại đây!

- Chu cục trưởng, sao ngài cũng tới vậy?

Đứng ở ngoài đám đông, một người trung niên ba mươi bảy, ba tám tuổi nghe được tiếng Chu cục, rất sùng sốt, tiện đà cười cười đi tới, trên mặt lại không có gì e ngại.

- Ít nói nhảm, nơi này sao rồi?

Chu cục trưởng sắc mặt thật không tốt.

- Tôi cho cậu biết, lần này là lãnh đạo từ trên nhắc xuống dưới, các cậu không được làm gió làm mưa!

Chu cục trưởng nói đến A Lương, vốn là một huynh đệ đi theo Trúc Liên đại lão - Trần Hiếu Lễ, năm trước, Trần Hiếu Lễ bị chính quyền Đài Loan truy nã, bèn trốn sang Cambodia, mà A Lương thì lại là nhảy lên vị trí Đại lão mới của Trúc Liên.

Ở Đài Loan, xã hội đen mặc dù là trái pháp luật, nhưng người nào cũng biết bọn hắn có tồn tại, cảnh sát cũng không biện pháp gì, hai bên vẫn nể nhau ở một vài trường hợp nhất định.

Nhưng lúc này Chu cục trưởng cũng tức giận, nếu A Lương không lên đường, hẳn tuyệt đối không ngại làm một cuộc thanh trừ xã hội đen Cao Hùng.

- Chu cục trưởng, tôi cũng rất muốn chứ!

A Lương cười khỏ một tiếng, vươn tay ra khỏi ô cảm nhận mưa rơi, sau đó từ trong túi quần lấy ra bao thuốc lá, sau khi lấy một điều ra mời Chu cục trưởng, nói:

- Anh Lễ từ Cambodia gọi điện thoại tới, báo cho chúng tôi phải bảo vệ tốt một người tên là Diệp Thiên, anh nói xem... lời anh Lễ, tôi dám làm trái sao?

Chuyện Trần Hiếu Lễ chạy trốn tới Cambodia người nào cũng biết, A Lương cũng không sợ phải nói ở trước mặt Chu cục trưởng, hơn nữa hẳn có thể lên chức này cũng toàn bộ nhờ công của Trần Hiếu Lễ, đối với vị tiền nhiệm đại lão đó, hẳn không dám không nghe.

- Các cậu là đến bảo vệ cho Diệp Thiên?

Nghe được A Lương nói vậy, trên mặt Chu cục trưởng lộ ra vẻ kỳ lạ, những người kia ngày xưa chỉ hiểu được dọa dẫm, vơ vét tài sản và thêm cả chém giết, khi nào thì đổi tính tình nhỉ?

Trước mắt lộn xộn thật sự rất lạ, Chu cục trưởng nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Chúng ta có mục tiêu giống nhau, trước tiên bảo người của cậu bình tĩnh, đợi lát nữa cậu theo tôi đi vào!

- Được!

A Lương vừa mới nhận chức, tự nhiên cũng không muốn đắc tội với cảnh sát cao cấp, lập tức đáp ứng, quay lại giáo huấn các tiểu đệ một trận, không khí nhất thời trở nên có trật tự.

- Từ tổ trưởng, lần này là ông dẫn đội à?

Sau khi trình giấy tờ của mình, Chu cục trưởng dẫn A Lương đi qua cửa lính gác, thực hồ hởi bắt chuyện một thượng tá quân đội phía trong.

- Ô, họ... Bọn họ làm sao vậy?

Đi đến gần, Chu cục trưởng phát hiện, sắc mặt vị thượng tá quân đội ở bên trong, và bảy tám binh lính khác đều phi thường khó coi, trên mặt đất còn để lại lên một vài đồng nôn.

Lúc này mưa to đã hoàn toàn ngừng lại, đồng nôn mưa kia tỏa ra mùi thật khó chịu, khiến Chu cục trưởng cũng nhịn không được nữa, lấy ra khăn tay che mũi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 359

Gió Thổi Mây Bay (Trung)

Từ tổ trưởng, đây... đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Chu cục trưởng nói đến Từ tổ trưởng, là tổ trưởng doanh trại bộ đội đóng quân tại Cao Hùng, quân hàm thượng tá, tuổi hơn bốn mươi, phía trước cùng Chu cục trưởng có vài lần qua lại nên biết nhau.

Thực hiện nhiệm vụ, trên mặt đất mây đóng nôn tuyết đối là hiện trường do máy quân nhân tạo thành, bởi vì Chu cục trưởng thấy rõ ràng, khoe miệng một sĩ binh còn có chút dấu vết chưa được lau sạch sẽ.

- Lão Chu, ông đã đến rồi, tình huống này... Có chút không ổn!

Nhìn thấy Chu cục trưởng lại đây, vị thượng tá nở nụ cười khổ, khuôn mặt trắng bệch cũng lộ ra một tia huyết sắc.

- Làm sao vậy? Khó khăn... Chẳng lẽ là cái người kêu Diệp Thiên kia đã chết?

Chu cục trưởng nghe vậy kinh hãi, cấp trên nhắc đi nhắc lại hẳn phải bảo đảm an toàn cho Diệp Thiên.

Nghe được Chu cục trưởng nói xong, sắc mặt vị thượng tá rất cổ quái, giang tay nói:

- Hiện tại còn không biết, nhưng... Trên núi người chết cũng không ít.

- Chết người?

Chu cục trưởng nhíu mày, nói:

- Vậy... vậy nhanh chóng điều tra rõ Diệp Thiên sống hay chết đi, cho ra cái kết luận!

Thượng tá lắc lắc đầu, nói:

- Chúng tôi thiếu người khám nghiệm tử thi, không phải đang chờ các ông đến sao?

- Vậy còn chờ cái gì? Người chết đều trên núi sao? Chúng ta nhanh lên núi đi!

Đi theo Chu cục trưởng không chỉ có pháp y trong cục cảnh sát, đồng thời còn cần nhiều y bác sỹ, đây là sợ Diệp Thiên có chuyện ngoài ý muốn nên làm chuẩn bị.

Thượng tá liền kéo Chu cục trưởng lại, muốn nói lại thôi nói:

- Tôi nói này... Lão Chu, chúng ta là bạn bè, tôi... tôi khuyên ông đừng lên.

- Vậy ... như thế sao có thể?

Chu cục trưởng cười khỏ một tiếng, cũng giảm thấp thanh âm xuống, nói:

- Lão Từ, nói thật với ông, cấp trên ra áp lực rất lớn, cái người kêu Diệp Thiên kia thật sự là xảy ra chuyện, tôi cũng không tránh được khổ.

Thượng tá dẫn Chu cục trưởng và đám người lên trên núi, lại nói:

- Tôi còn chưa lên núi, chính là ở phía trước nhìn thấy mấy người chết, ông cần chuẩn bị tâm lý thật tốt!

Lúc trước vị thượng tá gần đi được tới chỗ kung chùng núi, lại không dám đi lên tiếp, bởi vì cảnh tượng này thật sự là quá mức làm cho người ta sợ hãi, khiến những quân nhân chưa từng đánh giặc này cũng sợ không nhẹ.

- Người chết có cái gì phải sợ? Tôi thấy nhiều rồi, mấy ngày hôm trước còn có một bang phái sống mái với nhau chém không ít người thiếu cánh tay thiếu cẳng chân đâu.

Chu cục trưởng chống đối, lúc nói chuyện ánh mắt còn quay sang A Lương, hẳn nói lời nói này cũng là nhằm vào A Lương, đây là chuyện thuộc hạ của A Lương.

Đi đến con đường mòn lên núi, một bác sỹ theo ở phía sau bỗng nhiên nói:

- Ô? Trên mặt đất sao lại dính thế?

- Mới vừa tạnh mưa, có thể là bùn chẳng?

Một người khác đáp.

- Không... Không... Không phải bùn, là.. Là máu!

Người bác sỹ nói chuyện lúc trước lấy đèn bin cầm tay soi xuống mặt đất, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch, trên phiến đá trên đường, tất cả đều là máu tươi!

Phải biết rằng, lúc này mưa mới vừa ngừng được không đầy mười phút, mà mưa lớn như thế cũng chưa thể làm trôi hết vết máu, chẳng phải là máu tươi trên người toàn bộ chảy ra hết sao?

Không đợi mọi người cảm nhận được khủng hoảng, thượng tá đã đứng sững lại, nói:

- Đây ... ở chỗ này!

Nghe được thượng tá nói vậy, mấy người không hẹn mà cùng đưa đèn chiếu đi phía trước, lại phát hiện trên mặt đất vốn không có gì, giờ phút này cũng đã bị nhuộm thành màu đỏ.

Bảy tám chiếc đèn pin thêm hai cái đèn chiếu sáng quân đội dùng, khiến nơi này được chiếu rọi đèn đuốc sáng trưng, mọi người phát hiện, mặt đất chung quanh chỗ họ đứng hơn mười mét, tất cả đều là máu tươi màu sắc đã trở nên đen thui.

Mặt khác, một mùi hôi thối, cũng truyền vào đến mũi của mọi người vào lúc này, mùi rất mãnh liệt, khiến Chu cục trưởng còn chưa thấy được xác chết đã vội vàng lấy tay bưng kín cái mũi, đồ ăn buổi tối thiếu chút nữa đã phun ra.

Chu cục trưởng móc từ trong túi quần ra bức ảnh, đó là ảnh chụp của Diệp Thiên cấp trên đưa tới, cố nén mùi hôi thối đi đến trước những chỗ dầy vải trắng, quay sang một thủ hạ, nói:

- Tiểu Lý, nhắc... nhắc tấm vải lên!

Làm pháp y hàng năm thấy không ít người chết, Tiểu Lý cũng đã quen đối với mùi hôi thối ở hiện trường, nghe được cục trưởng nói xong, một tay liền cầm vào vải trắng.

Những khuôn mặt không chút huyết sắc hiện ra trước mặt Chu cục trưởng, từ giữa chân mày của hắn bị một lưỡi dao sắc bén cắt, kéo dài đến bụng, y phục trên người toàn bộ đều bị cắt ra.

Điều này vốn không có gì lạ, nhưng ở bên cạnh, tràn đầy lực phủ ngũ tạng tanh tươi, màu sắc loang lổ từng đống, làm cho người ta thấy buồn nôn.

- Oe... oe!

Nhìn thấy những thứ dưới tấm vải trắng, Chu cục trưởng cũng nhịn không được nữa, xoay mặt liền há mồm ói ra, hắn bình thường đều là ngồi ở văn phòng mà phát hiệu lệnh, làm gì thấy qua cảnh tượng này nhỉ?

Mấy nhân viên cảnh sát đi theo Chu cục trưởng cùng nhau tiến đến cũng cảm giác được một cơn buồn nôn, có mấy người vội vàng chạy vài bước hướng sang bên cạnh, nôn ra ven đường, trong đó hai tiểu cô nương tức thì bị sợ tới mức vừa nôn vừa khóc, vé mặt rũ rượi.

- Cục trưởng, người này không phải Diệp Thiên.

Người pháp y ở bên cạnh hắn thật ra lại vô cùng bình tĩnh, tiếp nhận bức ảnh từ tay cục trưởng và đối chiếu cùng người tử vong này.

Chu cục trưởng vừa nôn mửa, vừa chỉ vào thi thể cách đó không xa, nói:

- Vậy... Người kia thì sao?

- Để tôi đi xem.

Người pháp y lên tiếng, lập tức đi đến gần thi thể được phủ tấm vải trắng khác, nhưng thật lâu lại không lên tiếng.

- Tiểu Lý, làm sao vậy?

Chu cục trưởng cố nên khó chịu trong dạ dày, xoay mặt nhìn thoáng qua hướng bên kia, lúc này vừa nhìn thì không sao cả, nhưng chút đồ ăn trong bụng cái kia diễm thực, lại một ngụm phun ra trên mặt đất.

Cái thi thể này thật ra không có ghê tởm như vậy, trên người không có bất kỳ vết thương, nhưng từ cổ của hán hướng lên, vón hán là chỗ của cái đầu, cũng rỗng tuếch.

Đợi cho Chu cục trưởng nhìn lại được nhân viên pháp y này đang trợn tròn đôi mắt thì trong bụng sớm đã không có gì nữa, bởi vì ngay cả nước chua hán đều phun ra không còn một giọt, thiếu chút nữa đã đem mật phun ra rồi.

Lúc này Chu cục trưởng mới hiểu được, vì sao vừa rồi Từ tổ trưởng cùng mấy người lính kia sắc mặt lại khó coi như thế, những quân nhân chưa bao giờ đánh giặc, về trình độ mà nói, sức chịu đựng không hơn so với hán.

A Lương đứng cạnh, cũng âm thầm thấy may mắn, may mắn là những quân nhân đó ngăn đón không cho người của hán lên núi, bởi vì nếu tiểu đệ của hán nhìn thấy cảnh tượng này, phỏng chừng mười người sẽ có chín người rời khỏi bang nhóm.

- Cục trưởng, hung thủ sử dụng vũ khí cực kỳ sắc bén, đầu người này là bị một đao chặt xuống!

Pháp y đã làm hết phận sự, đại khái xem xét xong thi thể, bắt đầu báo cáo với Chu cục trưởng.

- Được rồi, Tiểu Lý, cậu đưa nhân viên tổ pháp y lên núi đi, xem trên đó rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra!

Chu cục trưởng xoa tay, chặn họng Tiểu Lý, xoay mặt nhìn về phía vị thượng tá, nói:

- Từ tổ trưởng, phiền ông phái mấy người lính đi theo bọn họ, hiện tại còn chưa biết hung thủ còn trên núi hay không?

Cho tới bây giờ, ai cũng không thể ngờ cả hai người chết đều là chết ở trong tay Diệp Thiên, dù sao bọn họ không thể tin được người tướng mạo tuổi trẻ nhân hậu kia lại có quan hệ với hung thủ.

- Được!

Đối với pháp y mà nói, người chết khó coi hơn cũng đều gặp qua, Tiểu Lý cảm giác cảnh tượng này thật ra không sao cả, nghe được Chu cục trưởng ra lệnh, liền mang theo mấy người tổ pháp y và binh lính cùng đi, hướng lên trên núi.

Đợi cho pháp y lên núi rồi, Chu cục trưởng lại nhắc một người khác:

- Tiểu Liêu, cậu mang vài người đi hỏi thăm các miếu chung quanh đây, xem xem có hỏi được lúc trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?

Chuyện sắp xếp xong, Chu cục trưởng không muốn ở lại chỗ này nữa, cùng Từ tổ trưởng quay trở về tới lưng chừng núi, sắc mặt cũng trở nên khó coi như mấy người lính kia.

Phật Quang sơn tuy rằng không lớn, nhưng cao chừng một hai trăm mét, hơn nữa ngọn núi này vẫn giữ được vẻ hoang sơ nguyên thủy, trên núi cây cối dây đặc, tìm kiếm cũng rất khó khăn.

Liên tiếp phái ra ba đội tìm kiếm, suốt hơn mười giờ, đến giữa trưa ngày hôm sau, cuối cùng đã đem cả ngọn núi lật lên, mà tình hình ở trước mặt mọi người, cũng không thể làm cho người ta không thấy ớn lạnh.

Tất cả hai mươi hai xác chết, giờ phút này đều bày ra tại chân núi, pháp y phải làm việc thâu đêm, đại khái cũng điều tra ra nguyên nhân những người đó chết, kết quả làm cho người ta không thể tưởng tượng.

Bất kể là bị cắt yết hầu hay là chặt đầu mà chết, không có người nào mà không phải là bị một đòn trí mạng, mà ngực mấy người chết bị vỡ vụn càng thêm kinh khủng, từ vết thương nơi ngực mà xem thì quả thực giống như là bị đầu tàu đụng phải.

Tuy rằng đáy lòng mọi người cũng biết đây là người sống tạo thành, nhưng bọn họ càng muốn tin tưởng đây là quỷ quái làm ra, nếu không người này quả thực còn lợi hại hơn so với sử Thái Long trong phim “First Blood”.

Hơn hai mươi thi thể với đủ trạng thái chết thê thảm bày cả trên mặt đất, nhất thời khiến nhiệt độ nơi này đều giảm xuống vài độ.

Chu cục trưởng sắc mặt vẫn cực kỳ khó coi, tuy rằng trong những xác chết kia không có Diệp Thiên, nhưng trong khu vực thuộc quản lý của hắn có xuất hiện trọng đại như thế, Chu cục trưởng bất kể như thế nào đều tránh không nổi khó khăn.

- Trần nghị sĩ đến ...

Ngay khi Chu cục trưởng cảm giác được thế cục vượt ra khỏi năng lực của hắn, mấy nhân viên cảnh sát hô lên, hai người đã đi tới.

Nhân viên viện lập pháp Đài Loan có được “Quyền tài chính, quyền lập pháp và quyền chất vấn”. Thậm chí còn có quyền bãi miễn Tổng Thống và quyền bắt giam Tổng Thống, xem như giai tầng cao nhất trong xã hội.

Đối mặt vị nhân viên nghị viện - Trần nghị sĩ này, hơn nữa từ trước đến nay ông ta đều có thể chiếm thế thượng phong, Chu cục trưởng cũng không dám lãnh đạm, vội vàng nghênh đón.

- Tìm được Diệp Thiên chưa?

Khiến Chu cục trưởng kinh ngạc chính là, Trần nghị sĩ còn chưa nói chuyện, người trung niên ở bên cạnh hắn là một người nhìn qua chỉ hơn 40 tuổi lại mở miệng hỏi trước.

- Vị này là...

Chu cục trưởng có chút chần chờ, nhìn Trần nghị sĩ.

Nhìn ra Chu cục trưởng do dự, Trần nghị sĩ mở miệng nói:

- Vị này chính là từ Hồng Kông tới, Tả tiên sinh. Chu cục trưởng, đem tình huống mà ông nắm được nói một chút đi!

Đi theo Trần nghị sĩ đúng là Tả Gia Tuấn, tuy rằng suốt đêm hôm qua hắn ngồi bay tới, chính là bay trong mưa bão Cao Hùng, máy bay không thể hạ cánh, cuối cùng chỉ có thể hạ cánh ở một sân bay khác rồi chạy tới.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 360

Gió Thổi Mây Bay (Hạ)

Vâng, Trần nghị sĩ, Tả tiên sinh, trải qua một đêm tìm kiếm kiểm tra, tổng cộng phát hiện thi thể hai mươi hai người, trong số này cũng không có Diệp Thiên tiên sinh!

Bận việc một đêm, Chu cục trưởng cũng thấy mệt nhọc không chịu nổi, nhưng lúc này vẫn lấy tinh thần, đem tình huống hiện trường báo cáo cho Trần nghị sĩ.

- Thân phận của đôi phương đã tra ra chưa?

Tả Gia Tuấn trầm giọng hỏi, trên đường đến hẳn liền nhận được điện thoại, biết không phát hiện thi thể Diệp Thiên, điều này làm cho hẳn thờ ra nhẹ nhõm một chút, hận thấu xương đối với chuyện ám sát Diệp Thiên.

- Tả tiên sinh, thân phận của bọn họ đã điều tra rõ, là... Là Đông Bình đoàn Đông Nam Á của Thiên Long, tổng cộng có hai mươi hai người, toàn bộ đều chết.

Vụ án bị các nhân vật cao cấp khắp nơi chú ý, đương nhiên là hiệu suất vô cùng nhanh, trải qua công tác đối chiếu và chụp ảnh thi thể, rất nhanh liền tìm ra danh tính Đông Bình đoàn thanh danh hiển hách ở Đông Nam Á của Thiên Long.

Khiến Chu cục trưởng và vị thượng tá khiếp sợ chính là, những người này từng tham gia chiến tranh Iraq, thế nhưng toàn quân bị diệt tại Phật Quang sơn.

Khiếp sợ rất lớn, cần biết thanh danh Đông Bình đoàn của Thiên Long cũng rất đáng sợ. Nhưng bọn họ đến tột cùng là gặp đối thủ nào, mà hai mươi hai người lại không thể đào thoát một người?

- Đông Bình đoàn của Thiên Long? !

Trong miệng Tả Gia Tuấn vang lên một tiếng hừ lạnh, xoay mặt nhìn về phía A Đỉnh, nói:

- Đi điều tra cái Đồng Bình đoàn đó, xem xem có cái gì chú ý không?

Tuy rằng quy củ kỳ môn trong chốn giang hồ là có họa không liên quan người nhà, nhưng những người này thực sự không phải là người Trung Quốc, nếu Diệp Thiên thực sự xảy ra chuyện không hay, Tả Gia Tuấn cũng không ngại cho người nhà của bọn họ làm đám tang cho Diệp Thiên.

- Núi này nhiều Miếu, mà không có một hòa thượng nào biết chuyện ngày hôm qua?

Sau khi dặn dò A Đỉnh, Tả Gia Tuấn lại nhìn về phía Chu cục trưởng.

Chu cục trưởng cười khỏ một tiếng, nói:

- Tả tiên sinh, ngày hôm qua mưa lớn một đêm, hơn nữa sấm chớp ầm ầm, thật ra có hòa thượng nghe được tiếng sấm, nhưng tầm mắt quá kém, bọn họ thật sự không thấy gì.

Xảy ra án lớn như vậy, Chu cục trưởng cũng bất chấp nơi này là Thánh Địa Phật Môn, suốt đêm đến thăm dò các sư sãi chủ trì miếu tự của Phật Quang sơn, thậm chí kinh động tất cả các miếu tự, nhưng lại không ai có thể nói rõ chuyện đã xảy ra ban đêm.

Nghe xong Chu cục trưởng giải thích, Tả Gia Tuấn trầm ngâm một hồi, ngừng đầu nói:

- Được rồi, Trần nghị sĩ, lần này đã làm phiền ông, ông đi nghỉ ngơi chút đi, tôi xem qua vết thương những người này!

Hơn mười năm trước Tả Gia Tuấn từng suy đoán mạng cho vị nghị sĩ này, nói hẳn cuối cùng sẽ bỏ nghề luật sư và tham chính, hơn nữa sẽ ngồi vào chức vụ rất cao.

Lúc đó, Trần nghị sĩ cũng không tin, nhưng một lần gặp gỡ ngẫu nhiên để cho hắn bước vào chính đàn Đài Loan, và chỉ ngắn ngủn vài năm liền ngồi lên ghế ủy viên viện lập pháp và nghị sĩ, trong lòng tự nhiên rất phục Tả Gia Tuấn.

Nhưng Trần nghị sĩ cũng không biết, ngay cả Tả Gia Tuấn cũng chưa suy diễn ra, sau khi hắn sống ung dung ở chính đàn, cũng bị một xì căng đan gây nên tai ương lao ngục, đương nhiên, những điều này sau này hãy nói.

- Toàn bộ là một đao trí mạng, hẳn là sư đệ ra tay!

Sau khi tiễn Trần nghị sĩ, Tả Gia Tuấn liền xốc lên vải che ở trên thi thể mà nhìn lại, một lát đi qua, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Với nguyên nhân những người này chết mà nói, bọn họ đều chết với một đòn trí mạng của Diệp Thiên, nói cách khác chính là, Diệp Thiên hẳn là bình yên vô sự.

Còn chuyện không thể tìm được tăm hơi Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn đoán chừng là sau khi hắn đại khai sát giới, sợ làm cho đương cục chú ý, cho nên bỏ trốn.

Tự cho là đã làm rõ được chuyện đã xảy ra, Tả Gia Tuấn tâm tình thật tốt, sự đệ này thủ đoạn tuy rằng tàn nhẫn một chút, nhưng sinh tử tồn vong không phải người chết chính là ta chết, không có gì đáng nói.

- Chu cục trưởng, rút người thôi, Diệp Thiên hẳn là được người nào cứu đi rồi, mọi người không cần tiếp tục vây quanh Phật Quang sơn!

Trở lại bộ chỉ huy lâm thời, Tả Gia Tuấn tìm được Chu cục trưởng, hẳn nghĩ, nếu không rút người đang bao vây núi, Diệp Thiên chắc không dám lộ diện.

- Tả tiên sinh, thực sự quá phiền toái, không rút cũng phải rút!

Nghe được Tả Gia Tuấn nói vậy, trên mặt Chu cục trưởng lộ ra nụ cười khổ, còn binh lính vốn đang bao vây ở mỗi cái đèo, đã bắt đầu quay xe rút lui.

Trần nghị sĩ cũng mang vẻ mặt nghiêm túc, nhìn thấy Tả Gia Tuấn trở về, liền kéo hắn lại, nói:

- Tả tiên sinh, thật sự rất xin lỗi, tôi phải lập tức trở về, có chút chuyện!

- Chuyện gì xảy ra?

Tả Gia Tuấn thấy kỳ quái hỏi, Trần nghị sĩ có địa vị khá cao ở Đài Loan, trở thành người lãnh đạo kế nhiệm, tiếng nói rất cao, hẳn là không có việc gì có thể làm cho hắn căng thẳng như thế chứ?

Trần nghị sĩ cười khổ chỉ chỉ một phương hướng, cười khổ nói:

- Bên đó truyền đến nói, nói là Diệp Thiên mất tích ở chỗ chúng tôi bên này, muốn chúng ta báo cáo!

- Bên nào?

Tả Gia Tuấn sững sốt, nhưng cũng tỉnh ngộ, thì ra Trần nghị sĩ nói về đại lục.

- Đúng vậy, Tả tiên sinh, Diệp Thiên này rốt cuộc là ai vậy? Sao lại kinh động cả bên đó? Ngài cũng tìm cậu ta, có thể giúp chúng tôi nói rõ một chút hay không?

Trần nghị sĩ vừa mới nhận được điện thoại, thân phận người trong điện thoại hẳn là rất cao, là một vị tướng lãnh thế hệ trước, văn bố ở trong quân đội nhiều vô kể, nhưng không nhiều người có thể có thực quyền.

Đừng nhìn Đài Loan cả ngày hò hét đòi độc lập, kỳ thật đó là đại lục không để ý họ mà thôi, một lần Đài Loan làm quá mức, Đại Lục chỉ cần phái ra một chi hạm đội diễn tập, đã có thể khiến Đài Loan bên này căng thẳng một thời gian rất dài.

Tả Gia Tuấn lắc lắc đầu, nói:

- Thân phận tốt nhất ông cũng đừng hỏi, chuyện này để tôi giải quyết đi!

Tả Gia Tuấn biết, hôm qua, khi hắn đến Đài Loan, Đường Văn Viễn đang ở liên hệ vài đại nhân vật nội địa yêu cầu can thiệp, hẳn cũng không nghĩ tới Đường Văn Viễn lại có lực ảnh hưởng đến vậy, chỉ ngần ngừ mười mấy giờ khiến cho bên đó bắt đầu hành động.

Một cú điện thoại đánh tới Hồng Kông, quả nhiên hư Tả Gia Tuấn suy đoán, đúng là Đường Văn Viễn thông qua quan hệ tư nhân của mình, tạo áp lực với Đài Loan, sau khi thông báo chuyện chính mình suy tính ra, Tả Gia Tuấn cúp điện thoại.

- Bên kia hẳn là không có vấn đề gì đâu, Trần nghị sĩ, chuyện này cũng đừng có để lộ ra, thi thể đều hoá táng đi.

Cúp điện thoại rồi, Tả Gia Tuấn nhìn về phía Trần nghị sĩ, Diệp Thiên không biết tung tích, là sư huynh đương nhiên cần giải quyết tốt hậu quả cho hắn.

- Tả tiên sinh, chuyện này... chuyện này kết thúc ư?

Khi Tả Gia Tuấn gọi điện thoại, Trần nghị sĩ luôn luôn ở bên cạnh, mắt nhìn thấy Tả Gia Tuấn nói mấy câu, là có thể bình ổn chuyện này sao?

Tả Gia Tuấn thấy Trần nghị sĩ mang về mặt không tin, cười nói:

- Hừm, hay là ông tự gọi điện thoại hỏi một chút đi?

- Được, Tả tiên sinh ngài ngồi chút đi, tôi đi gọi điện thoại.

Trần nghị sĩ gật gật đầu, cũng chưa tin lời Tả Gia Tuấn nói, cầm điện thoại di động đi ra ngoài lều trại của bộ chỉ huy.

- Haiz, mấy người các cậu đang làm gì vậy? Ai u...

Trần nghị sĩ mới vừa vừa đi ra, bên ngoài lều mặt liền truyền đến một giọng trách mắng, ngay sau đó vài tiếng kêu đau đơn truyền ra, Tả Gia Tuấn vội vàng chui ra lều trại.

- Các cậu là ai?

Thấy bên ngoài lều đang đứng bốn nam nhân người nước ngoài, trong lòng Tả Gia Tuấn rung mình, nhất là khi một người nam nhân nhìn về phía mình, Tả Gia Tuấn có cảm giác như bị dã thú tấn công.

Bởi vì lúc này nhân viên quân đội cũng đã đi khỏi, những người lưu lại chỉ là nhân viên cảnh sát trong cục, thực hiển nhiên bọn họ không phải đối thủ của mấy người phương Tây này, hơn nữa trong tay mấy người này còn có súng.

- Chúng tôi nhận được uỷ thác, phải tìm một người tên là Diệp Thiên, người Trung Quốc phải bảo vệ tốt an toàn của cậu ta, đây là hình của cậu ấy, mọi người không nên hiểu lầm!

Nhìn thấy trong lều có người đang cầm súng, mấy người phương Tây kia tuy rằng sắc mặt không biến đổi, nhưng vẫn giải thích, một người trong đó còn lấy ra một tấm ảnh chụp.

- Là ai uỷ thác các cậu?

Tả Gia Tuấn hỏi.

Một cái người da trắng mặt lạnh băng, nói:

- Thực xin lỗi, cố chủ cơ mật chúng tôi không thể tiết lộ!

- Là Tổng tiêu thư?

Trong lòng Tả Gia Tuấn nghĩ đến một người, lúc này Chu cục trưởng nghe được động tĩnh cũng chạy lại đây, Tả Gia Tuấn liền kéo hẳn lại, nói:

- Đừng cho mấy người này đi vội, tôi gọi điện thoại!

Hôm qua, khi biết tin Diệp Thiên bị người đuổi giết, phản ứng đầu tiên của Tả Gia Tuấn là nghĩ đến người của Tổng gia làm, cho nên hẳn đã gọi điện thoại cho Tổng Vệ Lan, tức giận mắng bà vài câu.

Mà đột nhiên xuất hiện mấy người da trắng này, mỗi người cũng không phải hạng người dễ dàng, khiến cho Tả Gia Tuấn thấy áp lực rất lớn, có thể trong thời gian ngắn như vậy thuê được mấy người như vậy, ngoài Tổng Vệ Lan, người khác cũng không thể làm được.

Tả Gia Tuấn đoán không sai, sau khi nhận được điện thoại của hắn, thiếu chút nữa Tổng Vệ Lan đã trực tiếp ngồi chuyên cơ tới Đài Loan rồi.

Nhưng nắm trong tay đế quốc tài chính như vậy, Tổng Vệ Lan vẫn cần có lý trí, bà biết cho dù chính mình tới cũng không có tác dụng, cho nên trước tiên đã thuê những người cáo cấp nhất ở Tam Giác Vàng.

Để thuê họ làm nhiệm vụ, Tổng Vệ Lan mất gần ba trăm ngàn đôla tiền thuê, đương nhiên, đối với tánh mạng của con trai mà nói, số tiền này cũng không coi vào đâu.

Khi Tả Gia Tuấn gọi điện thoại cho Tổng Vệ Lan, Tổng Vệ Lan đang cho người đi điều tra hoạt động của người cháu trai trong khoảng thời gian này, nhận được điện thoại của Tả Gia Tuấn, biết con trai hẳn là không có việc gì, Tổng Vệ Lan mới thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người Tây này đã được thuê, đương nhiên là không thể quay về.

Tả Gia Tuấn mang theo mấy người lên trên núi đi một vòng, sau khi thấy dấu vết chém giết, mấy người được thuê vốn kiêu căng dị thường, đều có vẻ khiêm tốn hơn nhiều.

Bọn họ đều là những nhân vật đứng đầu giới bảo kê ở Tam Giác Vàng, nhưng đương nhiên biết nếu đổi thành bọn nó, kết cục phòng

chừng không khác những xác chết kia là bao.

Dưới áp chế của ngành tương quan Đài Loan, vụ án gây chấn động từ Hồng Kông, Đài Loan đến Đại Lục này, bị khống chế trong phạm vi nhỏ nhất.

Nhưng hai ngày nữa trôi qua, vốn cho là Diệp Thiên sẽ chủ động thò đầu ra, Tả Gia Tuấn bắt đầu bối rối, bởi vì Diệp Thiên lại như là biến mất trên thế giới này, không có tin tức gì về hắn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 361

Đại Sư Huynh (Thượng)

Diệp Thiên từ trong hôn mê từ từ tỉnh lại, hắn không biết mình ngủ bao lâu, hiện tại thân ở phương nào, nhưng cảm giác giấc ngủ vô cùng ngọt ngào, chất độc trong người giống như đều tiêu mất hết.

Tục ngữ nói người trong giang hồ thân không thuộc về bản thân, Diệp Thiên không muốn bước vào kỳ môn giang hồ, nhưng từ khi hắn ra tay giết mấy tên trộm mộ, kỳ thật đã là xâm nhập vào trong đó, rồi đến đâu pháp với đệ, càng không cách nào tự kiểm chế.

Trong khoảng thời gian này, thần kinh Diệp Thiên luôn luôn rất căng thẳng, nhưng tựa hồ trải qua giấc ngủ này, mọi cảm xúc đều giảm bớt không ít, khiến tâm trí Diệp Thiên trở nên vô cùng minh mẫn.

- Đây... Đây là đâu?

Còn chưa mở được to mắt, mũi của Diệp Thiên liền ngửi được một mùi đàn hương, mùi rất nhẹ nhàng, vào trong mũi làm cho lòng người không còn một chút tạp niệm.

- Đàn Hương của Ấn Độ?

Diệp Thiên buột miệng nói, sau khi mở mắt ra, thấy bên giường một mùi thơm ngát, hương thơm quanh quẩn.

Lý Thiện Nguyên – sư phụ của Diệp Thiên vốn không thích gì những thứ nhập từ nước ngoài, nhưng chi riêng lá trà và đàn hương thì rất thích, sở dĩ lựa chọn sống ở Mao Sơn, bởi vì nơi đó có mọc một loại lá trà mà Lý Thiện Nguyên yêu thích nhất.

Mà mỗi khi Diệp Thiên luyện công, Lý Thiện Nguyên luôn châm một cây đàn hương, mùi hương này quả là độc nhất vô nhị, nhưng lúc Diệp Thiên mười tuổi, lão đạo sĩ đã dùng hết số đàn hương đó.

Tuy rằng thời gian đã qua hơn mười năm, nhưng Diệp Thiên vẫn nhớ ra mùi hương của loại đàn hương này, liền thốt lên.

- Người bạn nhỏ kiến thức thật rộng rãi, không sai, đúng là đàn hương của Ân Độ!

Một thanh âm già nua vang lên bên tai Diệp Thiên, quay đầu nhìn lại, Diệp Thiên thấy tại trước giường chính mình đang nằm, một đạo sĩ dáng người gầy yếu đang ngồi.

Đạo sĩ này mặc một bộ áo bào thanh lan, trên đầu đội một cái mũ bẹp Hồn Nguyên, dùng một cây trâm ngọc cài tóc, tóc nhìn rất chỉnh tề.

Đạo sĩ tuy rằng dáng người cực kỳ gầy yếu, nhưng sắc mặt cũng rất hồng hào, trên mặt không có một nếp nhăn, nhưng từ mắt người nọ, Diệp Thiên lại có thể nhìn ra, người đạo sĩ này tuổi thọ ít nhất cũng phải bảy mươi có hơn.

Diệp Thiên dùng lực thất lung, ngồi dậy từ ván giường, chấp tay với lão đạo sĩ trước mặt, mở miệng hỏi:

- Xin hỏi chân nhân, là ngài cứu tiểu tử?

Tuy rằng không biết mình ngất mê trong bao lâu, nhưng chuyện trước khi bị ngất mê, Diệp Thiên vẫn nhớ rõ, hẳn nhớ rõ mình té xỉu ở trước cửa một điện thờ, hiện tại chính mình hẳn là đang ở trong điện thờ.

Cúi đầu nhìn xuống cánh tay phải của mình, miệng vết thương kia được thoa một tầng thảo dược, chỉ cảm thấy một chút man mát, mà miệng vết thương chữ thập do hấn dùng Vô Ngân vẽ ra, dĩ nhiên đã đóng vảy.

- Cơ duyên trùng hợp thôi, thấy người xa tới mà có thể thấy chết mà không cứu được sao?

Đạo sĩ kia cười, đứng lên rót chén nước cho Diệp Thiên, nói:

- Cậu trúng độc rắn, độc tính cực kỳ mãnh liệt, nhưng may mắn trước đó cậu đã hút được độc ra, hơn nữa chân khí trong cơ thể cậu rất mạnh, bảo vệ tâm mạch, nếu không lão đạo sĩ ta dù luôn luôn có thuốc giải độc, cũng không cứu được tính mệnh của cậu.

Nghe thấy đạo sĩ nói vậy, Diệp Thiên nhớ tới chân khí trong cơ thể, nhất thời phát hiện chân khí chạy tự nhiên, không có chút đình trệ, cũng chính như lão đạo sĩ nói, chất độc dĩ nhiên đã bị diệt hết.

Nhận thấy thân thể không còn đáng ngại, Diệp Thiên lập tức từ trên giường đi xuống mặt đất, bái một cái thật sậu đối với lão đạo sĩ này, mở miệng nói:

- Đa tạ chân nhân, xin hỏi chân nhân đạo hiệu gì, tiểu tử Diệp Thiên ngày sau dâng hương khói, tạ ơn chân nhân cứu mạng!

Tính mạng của Diệp Thiên này tánh mạng đối với lão đạo sĩ mà nói có lẽ không đáng giá chút tiền, nhưng Diệp Thiên cũng rất quý trọng, hẳn biết, chính mình thiếu nợ ơn người ta, ơn cứu mạng giống như sinh ra lần nữa, làm như thế nào cũng đều không đủ.

- Đạo hiệu? Ha ha, nơi này mấy kẻ ngốc cũng gọi ta là Nguyên Dương Tử, cậu bạn nhỏ kêu ta Nguyên Dương đi!

Lão đạo sĩ cười đưa chén trà trong tay cho Diệp Thiên.

- Nguyên Dương Tử?

Diệp Thiên nghe vậy trong lòng khẽ động, trên mặt lộ ra kinh hi.

Trước đây, không phải bậc thánh nhân không được có chữ “Tử” sau tên.

Giống Khổng Tử, Mạnh Tử, Trang Tử cùng Ba Pháp Tử - Cát Hồng, Tam Phong Tử - Trương Tam Phong của Đạo gia ... đều là người khai sơn lập phái, người trước mặt này có thể được người đời gọi là Nguyên Dương Tử, nói vậy cũng là một cao nhân đạo pháp tinh thâm.

- Ô, Nguyên Dương chân nhân, ngài... cánh tay của ngài?

Khi tiếp nhận chén trà từ Nguyên Dương Tử truyền cho, Diệp Thiên mới phát hiện, cảm thấy lão đạo sĩ này có vẻ gầy yếu như thế, là do thiếu một cánh tay trái.

- Ha ha, không có gì.

Nhìn thấy Diệp Thiên tỏ ra kinh ngạc, lão đạo sĩ trái lại rất thoải mái, cười cười nói:

- Năm đó tranh đấu cùng người ta, tài nghệ không bằng người ta, liền trở thành như thế.

Phóng xuất ra chân khí điều tra người khác là một hành vi cực kỳ bất lịch sự, nên Diệp Thiên vừa rồi cũng không đi cảm ứng khí cơ trong cơ thể đối phương, nhưng nghe thấy lão đạo sĩ nói vậy, Diệp Thiên cũng nổi lòng hiếu kỳ, nhịn không được phóng ra chân khí của mình.

Thử một lần cũng khiến Diệp Thiên kinh hãi, bởi vì hắn phát hiện chân khí trong cơ thể đối phương mạnh không lường được, giống

như một cái động tối, chính mình không thể thăm dò được!

Người này tu luyện có phần tương đồng với hấn, Diệp Thiên lúc này kinh ngạc không ít, từ khi hấn vào đời tới nay, ngoài Lý Thiên Nguyên mọc cánh thành tiên thành tiên ra, Diệp Thiên chưa gặp qua bất kỳ một người nào có thể đạt tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần.

Nhưng ở một điện thờ trong núi này, lại có thể xuất hiện một người như vậy, khiến tâm trí Diệp Thiên nhất thời khuấy động, cũng quên mất việc thu hồi nguyên khí của mình.

- Ý, người bạn nhỏ, cậu... cậu tuổi còn trẻ, làm thế nào cũng đạt tới cảnh giới như vậy?

Lão đạo sĩ tự chữa thương cho Diệp Thiên, mặc dù biết nguyên khí của hấn rất mạnh, nhưng thật không nghĩ tới Diệp Thiên đạt tới cảnh giới cao như thế.

- Tôi ... chỉ là cơ duyên trùng hợp thôi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nhìn về phía Nguyên Dương Tử, hỏi:

- Thực ra ngài đã đạt tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần, trên đời này còn có ai có thể làm gì được ngài?

Công phu tới được cảnh giới luyện khí Hóa Thần, tâm trí sẽ xuất hiện dự cảm, biết trước tương lai, chỉ cần bạn muốn, đại khái là có thể tránh được nguy hiểm tiến đến.

Giống như là Diệp Thiên lần này gặp nạn, cũng là hấn có ý định muốn biết người nào muốn tiêu diệt đuổi giết hấn. Bằng không, từ lúc ở làng chài, Diệp Thiên đã có thể chạy trốn. Người của Thiên Long hoàn toàn không có cơ hội bao vây được hấn.

Cho nên Diệp Thiên dám khẳng định, cánh tay lão đạo sĩ kia, nhất định là bị mất vì trúng độc.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Thiên hơi có chút mất tinh thần, hấn vốn cho là trên đời này chỉ có mình một người đạt được đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần, không nghĩ rằng là bản thân chỉ là Êch ngồi đáy giếng.

- Người bạn nhỏ, khi đó ta mới chỉ vào đến cảnh giới Kinh Lực, còn chưa đạt tới cảnh giới hiện tại đâu.

Lão đạo sĩ nghe vậy cười khò một tiếng, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm lại, mở miệng nói:

- Người bạn nhỏ, Tiểu hữu, Phật gia nói đến nhân quả, Đạo gia nói đến duyên phận, hôm nay ta và cậu có duyên, lão đạo sĩ ta có một chuyện muốn hỏi, hi vọng cậu có thể thành thật trả lời!

Thấy Nguyên Dương Tử nghiêm túc như thế, Diệp Thiên cũng thu lại vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói:

- Nguyên Dương chân nhân xin cứ hỏi, phạm là Diệp Thiên biết, tuyệt đối không dám có bất kỳ giấu diếm!

- Được, vậy lão đạo ta sẽ hỏi!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, từ cánh tay không bị cụt của Nguyên Dương Tử kia, đột nhiên xuất hiện hai thứ đồ, bỏ ra bàn.

- Xin hỏi, người bạn nhỏ này, hai đồ vật này là từ đâu mà đến? !

Lấy ra hai thứ này, Nguyên Dương Tử nhanh chóng nhìn chăm chăm vào Diệp Thiên, tựa hồ đang xác nhận hắn có nói dối hay không.

- Ông... vì sao ông lấy đồ trên người của tôi?

Nhìn thấy hai món đồ vật đó, Diệp Thiên biến sắc, đưa tay sờ soạng trên người, la bàn và “Đại Tề Thông Bảo” cũng không thấy đâu, chỉ có Vô Ngân nằm ở bên hông của mình.

- Người bạn nhỏ, không phải ta cố ý, mà là khi chữa thương cho cậu thấy từ bên người cậu rơi ra thôi.

Nguyên Dương Tử lắc lắc đầu, nói:

- Hai thứ này có liên quan đến ta, mong rằng người bạn nhỏ nói thật, Nguyên Dương vô cùng cảm kích!

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, gần như là lâu bầu nói:

- Đồ sư môn làm sao lại có liên quan tới ông?

- Sư môn? !

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, hai mắt lão đạo sĩ trợn lên.

- Nguồn gốc? !

Sau khi lão đạo sĩ lập lại một lần lời của Diệp Thiên, trong lòng Diệp Thiên cũng nhận thấy có chút gì.

- Ông... ông họ Cầu, tên là Tâm Gia? !

- Cậu... Sư phụ của cậu chính là họ Lý, tên là Thiện Nguyên? !

Diệp Thiên và Nguyên Dương Tử đồng thời quát lên, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên Dương Tử còn khá hơn, khi nhìn thấy La bàn và đồng Đại Tề Thông Bảo mà sư phụ thường xuyên thưởng thức, trong lòng đã có vài phần suy đoán.

Nhưng Diệp Thiên thì khác, bất kể như thế nào hắn cũng chưa thể nghĩ đến, lại có thể gặp được Đại sư huynh của mình mất tích mấy chục năm ở trên núi Phật Quang Sơn này, đây quả thực khiến cho hắn cảm thấy giống như đang ở trong mơ.

Diệp Thiên hô lên:

- Đại... Đại sư huynh?

- Cậu là đệ tử mà sư phụ ta thu nhận?

Lúc này Nguyên Dương Tử đã có thể xác định thân phận Diệp Thiên, tay phải ở bên hông chụp tới, gỡ xuống một khối ngọc bội, nói:

- Đây là pháp khí của sư phụ tặng cho ta khi ly biệt năm 1949, có thể chứng minh thân phận của ta!

- Sư huynh!

Diệp Thiên lui về phía sau hai bước, một cái lạy dài liền bái xuống, hắn biết sư phụ năm đó có mấy khối ngọc là pháp khí, đã tặng cho Đại sư huynh Cầu Tâm Gia cùng Nhị sư huynh Tả Gia Tuấn.

- Diệp... Đệ kêu Diệp Thiên phải không?

Cầu Tâm Gia có chút run rẩy, hỏi:

- Sư... Sư phụ, lão nhân gia, ông ấy, còn... còn trên đời không?

Cầu Tâm Gia từ nhỏ đi theo Lý Thiện Nguyên học nghệ, tình thầy trò không thua gì cha con, mặc dù rời Đại Lục đã gần năm mươi năm, nhưng Cầu Tâm Gia không có lúc nào là không nhớ tới giọng nói và dáng điệu, vẻ mặt vui cười của lão đạo sĩ.

Cầu Tâm Gia cũng hiểu được, lão đạo sĩ nếu quả thật sống đến hiện tại trong lời nói, chỉ sợ tuổi đã vượt qua một trăm ba mươi tuổi, nhưng trong lòng hẳn luôn còn tồn tại một chút hi vọng, hi vọng từ trong miệng Diệp Thiên biết được tin sư phụ còn tại thế!

Diệp Thiên âm đạm lắc đầu, ngữ khí bi thương nói:

- Đại sư huynh, sư phụ đã mọc cánh thành tiên ba năm trước đây!

Tuy rằng sớm đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng Cầu Tâm Gia vẫn biến sắc mặt, chân lão đảo lui về phía sau hai bước, ngã người trên ghế.

- Sư huynh, sư phụ ra đi vô cùng thanh thản!

Diệp Thiên xông về phía trước mấy bước, đỡ Cầu Tâm Gia, khi nắm lấy tay áo cánh tay trái trống rỗng kia thì trong mắt không khỏi lộ ra một tia tàn khốc, mở miệng hỏi:

- Sư huynh, cánh tay trái của huynh rốt cục là người nào gây nên?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 362

Đại Sư Huynh (Trung)

Không đề cập tới chuyện này vội, Diệp Thiên, đệ mau nói cho ta nghe một chút đi, mấy năm đó sư phụ như thế nào, ông ấy sống có chịu khổ gì không?

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, cánh tay trái đã bị chặt đứt gần nửa thế kỷ, thời gian là thuốc tốt nhất phủ lên vết thương, lúc này Cầu Tâm Gia chỉ quan tâm chính là cuộc sống sư phụ mấy năm trước.

Diệp Thiên nhìn sắc mặt Đại sư huynh, biết chuyện này khẳng định có rất nhiều uẩn khúc, lập tức cũng không còn truy vấn, mở miệng nói:

- Những năm đầu niên đại tám mươi đệ được sư phụ thu về, thân thể sư phụ khoẻ mạnh, luôn luôn vô bệnh vô tai họa, mấy năm trước đại nạn đến mới mọc cánh thành tiên...

Ngoài chuyện mình có được truyền thừa Ma Y một cách ly kỳ ra, Diệp Thiên không chút giấu diếm Đại sư huynh, đem những chuyện xảy ra giữa mình và lão đạo sĩ kể lại toàn bộ cho Cầu Tâm Gia.

Nghe nói từng vì Lý Thiện Nguyên mà nghịch yếu cải mệnh, ánh mắt Cầu Tâm Gia lộ ra ngạc nhiên, chờ Diệp Thiên nói đến chuyện sư phụ mọc cánh thành tiên, Cầu Tâm Gia cũng không khỏi bi thương.

Tuy rằng đã gần bát tuần (tuổi 80), nhưng sư ân rất nặng, sau khi Diệp Thiên nói xong chuyện hơn mười năm sau này, Cầu Tâm Gia vốn luôn biểu hiện không hề bận tâm điều gì, lúc này cũng là nước mắt tung hoành.

Thấy Cầu Tâm Gia bi thương, cả người đều đang run rẩy, Diệp Thiên khuyên giải an ủi nói:

- Sư huynh, không cần quá thương tâm, sư phụ nếu biết được huynh đệ chúng ta gặp lại, nói vậy cũng rất vui mừng!

Cầu Tâm Gia lau nước mắt nơi khoe mắt, thở dài nói:

- Năm đó khẩn cầu sư phụ đi Đài Loan cùng huynh, sư phụ không đồng ý, nếu không cũng không đến nỗi năm mươi năm không thể gặp lại!

- Sư huynh, phạm là cuộc sống đều có thiên định, sư phụ nghiên cứu uyên thâm, người ở lại Đại Lục, đương nhiên có lý do của người.

Lời này nói với Đại sư huynh cũng không phải Diệp Thiên dám nói bừa, nếu lão đạo sĩ tới Đài Loan, vậy đâu còn có hấn và Nhị sư huynh?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Cầu Tâm Gia lặng đi một chút, tiện đà sờ sờ cánh tay trống rỗng của chính mình, gật đầu nói:

- Đệ nói rất đúng, sư phụ nếu thật sự đến đây, nói không chừng còn bị liên lụy vì ta.

- Đại sư huynh, huynh... thương thế kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?

Diệp Thiên lại một lần nữa truy vấn, lúc trước đã giết hơn mai mươi người, sát khí trong lòng Diệp Thiên còn chưa tiêu, lúc nói chuyện sát khí cũng lộ ra.

- Không nói chuyện này, không nói chuyện này nữa...

Cầu Tâm Gia khoát tay áo, nói:

- Theo như lời đệ nói, Tả Gia Tuấn cũng là sư đệ của ta?

Tuy rằng lánh đời ẩn cư ở Phật Quang sơn này, nhưng không phải là Cầu Tâm Gia đều hoàn toàn không biết gì đối với thế sự cả, Á Tả đại sư hàng đầu Đông Nam hấn cũng đã nghe nói qua, nhưng không biết người kia lại là sư đệ - đồng môn của mình.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Vâng, Nhị sư huynh đang ở Hồng Kông, đệ gọi điện thoại cho huynh ấy, để cho huynh ấy tới nhé! Ba huynh đệ chúng ta cũng có thể sum họp!

Lúc này Diệp Thiên vẫn hồn nhiên không biết Tả Gia Tuấn sớm đã chạy đến Đài Loan, lúc này còn đang nóng ruột như kiến bò trên chảo nóng, nơi nơi ở tìm kiếm mình!

Vài thập niên độc lòng tĩnh tu, khiến Cầu Tâm Gia rất nhanh liền từ trong bị thương khi biết được sự phụ không còn tại thế, lấy lại bình tĩnh, nghĩ một chút nói:

- Lâu ngày huynh không liên lạc cùng ngoại giới, nơi này thật sự không có điện thoại, và lại đệ đừng nóng vội, nghỉ ngơi hai ngày trước đã, huynh mang đệ đi đến chỗ Tinh vân Đại hòa thượng gọi điện thoại.

Bởi vì chất độc mà Diệp Thiên trúng phải quá mãnh liệt, tuy rằng đã rút độc ra cho hắn, nhưng đã bị thương nguyên khí, cần điều dưỡng khô phục dần.

Hơn nữa Cầu Tâm Gia cũng biết một chút về chuyện hai ngày trước, đêm đó tiểu sư đệ ra tay quá độc, hắn cũng không muốn để tiết lộ tung tích Diệp Thiên, để tránh mang đến phiền toái không cần thiết cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên chợt nghe bụng truyền đến một tràng “Ừng ục”, trên mặt không khỏi đỏ lên, mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, sư huynh, đệ hôn mê bao lâu rồi?

- 3 ngày, dư độc trong cơ thể của đệ chưa hết, huynh sợ người sớm tỉnh dậy khí huyết vận hành nhanh hơn, dùng chút thảo dược an thần cho đệ ngủ thêm một ngày, đói bụng hả? Ta đã nấu cháo rồi, đợi chút sẽ bung tới cho đệ...

Khi lau chùi thân thể cho Diệp Thiên, nhìn thấy la bàn và đồng tiền mà sư phụ thường xuyên thường thức, Cầu Tâm Gia cũng đoán Diệp Thiên nhất định có quan hệ sâu xa với mình, cho nên cũng dốc sức giúp Diệp Thiên tiêu độc chữa thương.

- Ba ngày cơ à?

Diệp Thiên nghe vậy kinh hãi, vội vàng một kéo Cầu Tâm Gia lại, nói:

- Đại sư huynh, đệ... nếu không đi ra ngoài, bên ngoài chỉ sợ sẽ rối loạn!

Không nói đến Nhị sư huynh Tả Gia Tuấn, chính là Đường Văn Viễn vì bản thân muốn sống lâu vài năm, chỉ sợ lúc này đã liều mạng tìm mình, hơn nữa còn có Cung Tiểu Tiểu, hai đại siêu cấp phú hào tuyệt đối không thể để Diệp Thiên mất tích như vậy.

Diệp Thiên đoán không lầm, Đường Văn Viễn quả thật đang nóng ruột, vốn nghe theo Tả Gia Tuấn, yên lặng chờ đợi hai ngày, nhưng Diệp Thiên vẫn không thấy tung tích, Đường lão gia lúc này cũng đã chạy tới Đài Loan.

Lúc này cả Cao Hùng, bất kể là cảnh sát hay là giới xã hội đen, cơ hồ đều truyền tay nhau tám bắt ảnh chụp của Diệp Thiên, có thể nói là toàn dân bị khuấy động, đều đang tìm Diệp Thiên, chẳng qua không ai nghĩ tới, ngay từ đầu, trường hoàn toàn không rời khỏi Phật Quang sơn.

Lúc ấy cũng có cảnh sát tìm đến điện thờ này, chính là Cầu Tâm Gia sợ những cảnh sát kia muốn bắt Diệp Thiên về quy án, liền nói dối không biết việc này, rồi để đám cảnh sát đi.

Mà mọi người cũng đều nghĩ là Diệp Thiên sớm đã rời Phật Quang sơn, nên mấy ngày này cũng không về đây tìm kiếm, nhưng phạm vi tìm kiếm Diệp Thiên, lại cũng lan đến khắp cả Đài Loan.

- Không được, đệ muốn đi gọi điện thoại trước!

Tâm tư Diệp Thiên kích động, liền suy đoán cẩn thận và sử dụng cả các đốt ngón tay, không khỏi lòng nóng như lửa đốt, Đường Văn Viễn bọn họ sốt ruột, Diệp Thiên thật ra không để trong lòng, nhưng vạn nhất truyền về nhà, chẳng phải là sẽ khiến cha và mọi người lo lắng sao?

- Diệp Yêu, đệ giết nhiều người như vậy, hiện tại đi ra ngoài không thích hợp, như vậy đi, đệ đợi nửa giờ nữa, huynh đi tìm điện thoại cho đệ!

Cầu Tâm Gia đưa tay ngăn cản Diệp Thiên, người khác có thể không biết là vụ huyết án kia là do Diệp Thiên làm nhưng Cầu Tâm Gia cũng rất rõ ràng, viên đạn hãm vai của Diệp Thiên chính tay hắn đã lấy ra.

- Vậy ... được rồi, sư huynh, phiền huynh rồi!

Diệp Thiên nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng, hắn hiện tại cũng không biết tình hình bên ngoài như thế nào, một lúc giết hơn mai mười người, thật đúng là Diệp Thiên có chút chột dạ.

- Trước tiên đệ hãy ăn hết bát cháo này đi! Một lát huynh sẽ trở lại.

Lão đạo sĩ ra khỏi phòng, bung tới một bát cháo, nhanh nhẹn đặt ở trước mặt Diệp Thiên, lúc này mới xoay người ra khỏi điện thờ.

Lúc này Diệp Thiên cũng thật sự là đói bụng, bất chấp bát cháo nóng hôi hổi, một hơi húp sạch, vừa rồi mới nói chuyện cùng sư huynh, hiện tại mới có thời gian quan sát chỗ điện thờ này.

Diệp Thiên đang ở một gian phòng phía sau điện thờ, nơi này có một sân, trong sân có một cái giếng nước, có cả cây bốn gian phòng quanh sân, ngoài gian phòng này có thể ở, ba gian phòng khác thì có một gian phòng bếp và hai phòng để tạp vật.

Bởi vì Diệp Thiên ở trong phòng này, Cầu Tâm Gia tạm thời chuyển sang ở trong một gian tạp vật, nhưng cũng chỉ là dùng mấy khối gạch đặt dưới cái ván cửa, biến nó thành giường.

Xuyên qua hành lang gấp khúc chính là Chủ Điện của điện thờ, bên trong thờ phụng không phải Tam Thanh lão tổ, mà là tổ sư của Ma Y, nếu như trước khi Diệp Thiên ngất mê nhìn thấy nơi này, chắc chắn đã có thể đoán được thân phận Cầu Tâm Gia.

- Sư huynh sống thật đúng là bản khổ, mẹ nó chứ, mấy lão hòa thượng quả không ra gì!

Sau khi đi lại quanh điện thờ không lớn một vòng, Diệp Thiên quay về phòng, nơi này ngoài một bàn có ghế dựa và một cái giường, không còn vật gì khác, thậm chí cả đèn điện cũng chưa thấy có.

Phải biết rằng, ngay cả điện thờ của Diệp Thiên ở Mao Sơn, mấy năm trước đều được kéo đèn điện, Phật Quang sơn này ban đêm đèn đuốc sáng trưng, nhưng chỉ có ngôi điện thờ này không có, có thể thấy được sư huynh đã bị những hòa thượng kia coi thường như thế nào.

- Diệp Thiên, điện thoại đây, ồ, cháo đều đã ăn xong rồi hả? Huynh mới kiếm được ít gạo từ chỗ Đại hòa thượng, buổi tối chúng ta có cơm ăn rồi!

Cầu Tâm Gia không để Diệp Thiên đợi bao lâu, cũng chỉ hơn hai mươi phút, liền chạy trở về, lấy ra một cái điện thoại di động đưa cho Diệp Thiên, cười nói:

- Thứ này ta không biết dùng, Đại hòa thượng dạy ta một hồi cũng không nhớ được, đệ có biết dùng hay không vậy?

- Đệ có, đệ sẽ dùng!

Diệp Thiên không đi nghe điện thoại, mà lập tức phụ giúp Cầu Tâm Gia hạ mấy túi đeo trên đầu vai xuống, mở ra vừa nhìn, liền phát hiện trong túi có ít củ khô cắt miếng, ánh mắt Diệp Thiên nhìn không được liền sượng.

- Sư... Sư huynh, người... bình thường huynh chỉ ăn những thứ này?

Sư huynh tuổi tác đã cao, còn thiếu một cánh tay, bình thường không có người ở bên hầu hạ không nói, mỗi ngày đều ăn mấy thứ này, xem ra thân hình gầy gò kia cũng không phải do luyện công gây ra.

Nhìn thấy bộ dạng của Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia cười cười, mở miệng nói:

- Sư đệ, công lực tới cảnh giới như chúng ta, ăn cái gì cũng giống nhau, sơn hào hải vị cố nhiên có thể no bụng, nhưng cơm rau dưa cũng có thể thỏa mãn nhu cầu thân thể.

Nửa đời trước Cầu Tâm Gia hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng mấy chục năm trước đã trải qua một lần thay đổi lớn, sớm có thể làm được chuyện không vì có của mà vui, không vì mất mà bi thương.

Nếu không hôm nay nghe được tin tức về tiên sư, tâm trạng ông ta đã không biến hóa nhanh như vậy, theo điểm này mà nói, tâm trạng của ông ta tu vi chỉ kém Lý Thiện Nguyên.

- Sư huynh, huynh sống cũng thật khổ!

Diệp Thiên lắc đầu liên tục, bỗng nhiên trong lòng toát ra một nghi vấn, mở miệng nói:

- Sư huynh, Phật Quang sơn này là Thánh Địa Phật giáo, sao lại... làm sao có thể nhiều thêm một điện thờ của huynh như vậy?

Trước lúc ngất mê, trong lòng Diệp Thiên đã bắt đầu thâm nghĩ, nhưng cho tới giờ khắc này mới có cơ hội hỏi ra.

- Hắc hắc, đó là Tinh vân Đại hòa thượng chơi cờ bại bởi tay ta!

Nghe được câu hỏi của Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia cười đắc ý, vẻ mặt mười phần giống như là một đứa trẻ.

Lúc đầu Cầu Tâm Gia vốn là ở nhờ một ngôi miếu ở Phật Quang sơn, nhưng nghĩ đến những gì được sư môn truyền thừa, hẳn cùng với Tinh vân đại sư đánh cá cược, thắng được một tòa ngôi Miếu nhỏ, biến đổi chỗ này thành điện thờ Ma Y.

Chính là vì ở Phật Quang sơn, những người tới đều là tín đồ Phật giáo, không người nào tin theo đạo giáo, hơn nữa Cầu Tâm Gia có ả tình khác, cũng không muốn truyền đạo, cho nên điện thờ tồn tại vài thập niên rồi, vẫn không được người đời biết đến.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 363

Đại Sư Huỳnh (Hạ)

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 364

Bí Ẩn (Thượng)

Ngôi điện thờ trên Phật Quang sơn này, đối với tín đồ Phật giáo mà nói cũng không có gì quá đặc biệt, còn với các tăng nhân khắp núi thì không có người nào không biết điện thờ này.

Tả Gia Tuấn đi vào chân núi, hỏi thăm một chút, liền xác định được phương vị điện thờ, bảo lái xe ở dưới chân núi đợi, Tả Gia Tuấn mang theo mấy bình rượu đế và thức ăn chín đi lên trên núi.

- Đây... đây không phải là tượng tổ sư sao?

Tiến vào đền đại điện của điện thờ, nhìn thấy bức tượng vị cao nhân, Tả Gia Tuấn hỏi hận không ngừng, nếu trước đó hắn sớm lên tới nơi này, có lẽ đã sớm đã tìm được Diệp Thiên cùng Đại sư huynh.

Đánh giá một chút điện thờ, Tả Gia Tuấn liền lớn tiếng kêu lên:

- Diệp Thiên, Diệp Thiên, Đại sư huynh? !

- Cậu là ... Tả sư đệ?

Một giọng nói có chút già nua từ phía sau đại điện vang lên, Tả Gia Tuấn nhìn lại theo tiếng nói, cả người bỗng nhiên ngây ngẩn.

Sau một lúc lâu, Tả Gia Tuấn không kìm lòng được buột miệng nói ra:

- Sư ...sư phụ? À, không, sư huynh!

Lão đạo sĩ trước mặt này thật sự là quá mức giống Lý Thiện Nguyên, ngoài diện mạo hơi khác, dáng người và vẻ xuất trần lẫn khí chất cơ hồ là giống nhau như đúc, đột nhiên nhìn lại, Tả Gia Tuấn thiếu chút nữa nhận sai.

Kỳ thật không chỉ là Tả Gia Tuán, ngay cả Diệp Thiên khi đối mặt Cầu Tâm Gia cũng thường có áo giáp này, Đại sư huynh và sư phụ đều đạo sĩ theo quy củ, hai người có rất nhiều điểm tương tự.

- Tả sư đệ, đến phòng phía sau đi, tiểu sư đệ cũng ở đó!

Cầu Tâm Gia lộ ra nụ cười như trẻ con, trong một ngày nhìn thấy hai vị sư đệ đồng môn, điều này khiến cho hắn vui không tả siết.

Tâm trạng được tu vi tới cảnh giới này, Cầu Tâm Gia lại không đi khổng chế vui buồn của mình, đạo pháp tự nhiên mọi sự tùy tâm, nên khóc cứ khóc, nên cười cứ tự nhiên nở nụ cười.

Một bước nhảy sang phòng sau, Tả Gia Tuán liền thấy Diệp Thiên đang băng bó nơi bả vai, vội vàng đi lên hai bước, hỏi:

- Diệp Thiên, đệ bị thương?

Tả Gia Tuán còn tưởng rằng Diệp Thiên muốn trốn tránh trách nhiệm giết người lần này, nhưng từ hiện tại xem ra, sự tình không phải đơn giản như vậy.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Lần này đệ hơi khinh thường, bả vai đã trúng đạn, chỗ này cũng bị độc xà cắn một cái, nếu không phải gặp được Đại Sư huynh, tánh mạng của đệ chắc không giữ được!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Cầu Tâm Gia cười nói:

- Tiểu sư đệ, đệ phúc trạch thâm hậu, không phải người đoan mệnh, cả đời tuy nhiều khó khăn, nhưng lại là hữu kinh vô hiểm!

Diệp Thiên cũng là người trong kỳ môn, Cầu Tâm Gia dù tu luyện cao, tuy rằng không xem được mạng cho Diệp Thiên, nhưng vẫn có thể từ tướng mạo của Diệp Thiên nhìn ra một ít manh mối.

Giống như là Diệp Thiên năm đó cũng từng suy diễn ra thời gian đại nạn của lão đạo sĩ, chỉ tiếc khi đó công lực của hắn còn thấp, nên bị đả thương hơi nghiêm trọng một chút thôi.

- Môn hạ Ma Y, Tả Gia Tuán bái kiến Đại sư huynh!

Đến khi Cầu Tâm Gia nói xong vài câu, Tả Gia Tuấn sửa sang lại quần áo đi đến trước mặt Cầu Tâm Gia, cung kính bái một cái lạy dài.

Người trong Kỳ môn chú ý nhất là thân phận vai vế, sau khi Lý Thiện Nguyên qua đời, Cầu Tâm Gia dĩ nhiên là người có vai vế cao nhất Ma Y Nhất Mạch, chỉ cần Diệp Thiên không được lòng quyền môn chủ, lúc này đều cần tôn kính Cầu Tâm Gia nhất.

Cầu Tâm Gia đi nhanh về trước vài bước, dùng một cánh tay kéo Tả Gia Tuấn, cười nói:

- Tả sư đệ ở Đài Loan, thanh danh không kém đâu, chính là vì lúc trước huynh không biết chúng ta cùng một nhà, nên hơn mười năm mới gặp...

- Ở trước mặt sư huynh, Gia Tuấn có thanh danh gì đáng nói? !

Tả Gia Tuấn nghe Cầu Tâm Gia nói vậy, đỏ bừng cả khuôn mặt, hắn cũng không phải đang khiêm tốn, mà thật sự cảm thấy xấu hổ.

Trước không đề cập tới khả năng của gần như yêu nghiệt Diệp Thiên, chính là Đại sư huynh trước mặt đã sắp đến tuổi bát tuần, mà chân khí trong cơ thể sâu không lường được, một già một trẻ, mình hoàn toàn không sánh bằng.

Hơn nữa Tả Gia Tuấn từng nghe sư phụ nói qua, Đại sư huynh của hắn thiên phú dị bẩm, công pháp sư môn tu luyện không người nào có thể sánh cùng, hơn nữa rất chăm chỉ nghiên cứu đối với trận pháp kỳ môn, là vị đệ tử được lão đạo sĩ chân truyền nhiều nhất.

Vốn dĩ Tả Gia Tuấn đã tiến vào cảnh giới Kinh Lực, chỉ thiếu chút nữa có thể bước vào đến hóa kinh, trong lòng vốn là có chút kiêu căng, nhưng trước gặp Diệp Thiên, sau có Cầu Tâm Gia, cũng khiến tâm trạng của hắn xảy ra biến hóa không nhỏ.

Tu luyện mới bắt đầu là thân thể chịu đựng quyền cước, nhưng tới cảnh giới nhất định, thì tâm tính cũng thoải mái hơn, cả người đều trở nên minh mẫn, những chuyện ngày xưa nghĩ mãi mà không rõ vào thời khắc này đều trở nên thật dễ dàng, trên mặt Tả Gia Tuấn tự nhiên lộ ra một nụ cười từ nội tâm.

- Nay sư huynh, sư đệ nhận thức rất cao đấy!

Diệp Thiên và Cầu Tâm Gia liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nở nụ cười, nhưng không ai muốn đi đánh tỉnh Tả Gia Tuấn, ngộ đạo đối với Đạo gia mà nói, tuyệt đối là chuyện chi có thể ngộ mà không có thể cầu.

- A, Diệp Thiên, Đại sư huynh, là đệ thất lễ!

Ước chừng qua hơn nửa giờ sau, Tả Gia Tuân mới như ở trong mộng tỉnh lại.

- Chúc mừng Tả sư đệ, tin chắc rằng chỉ nửa năm, đệ cũng có thể đi vào đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần.

- Toàn bộ là nhờ sư huynh.

Sắc mặt Tả Gia Tuân vui mừng, lại lạy dài Cầu Tâm Gia.

Tả Gia Tuân vốn cho là đời này không thể tiến vào đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần, không ngờ tới một lần ngộ đạo, hần đã vượt qua cánh cửa này, chăm chỉ tu luyện nửa năm, nhất định có thể đột phá cảnh giới hiện tại.

Cầu Tâm Gia cất tiếng cười to:

- Ha ha, ba huynh đệ phái Ma Y chúng ta, đều có thể đi vào đến cảnh giới Luyện Khí tối cao, thầy của chúng ta cũng lấy đó mà tự hào!

Đạo gia Luyện Khí, mặc dù đang ở luyện khí Hóa Thần còn cần luyện đến luyện thần Phán Hư, Luyện Hư hợp đạo ... nhiều cảnh giới nữa. Nhưng đó đều là truyền thuyết, ít nhất từ xưa đến nay chưa từng nghe thấy có người đạt tới, chính là luyện khí Hóa Thần cũng chỉ có không nhiều người có thể tu luyện thành công.

Nếu đem cảnh giới của ba huynh đệ Diệp Thiên tung ra kỳ môn giang hồ, chỉ sợ cả kỳ môn đều chấn động lên, bởi vì sự suy thoái của kỳ môn đương đại, ngoài mấy lão gia mai danh ẩn tích ra, ngay cả người tiến vào đến Kinh Lực đã không nhiều lắm.

- Hôm nay nhất định phải uống một trận lớn!

Cầu Tâm Gia kéo Tả Gia Tuân ra, cười nói:

- Đại sư huynh của các đệ thật khôn khó, rượu và thức ăn chẳng phải đều phải do đệ tự chuẩn bị sao?

Nghe được Cầu Tâm Gia nói vậy, Tả Gia Tuân vội vàng nói:

- Đại sư huynh, chuyện này ... lấy bản lĩnh của huynh, đủ để làm vương đất này, há có thể bị thế tục tục làm ảnh hưởng?

Trong suy nghĩ của Tả Gia Tuân, Đại sư huynh là ở ẩn tu luyện, nếu không, với năng lực của ông ta, còn không nên được phụng

đường như thần tiên sống hay sao?

Cầm những thứ mang tới đặt lên trên bàn, Tả Gia Tuấn đỡ lấy Cầu Tâm Gia, nói:

- Sư huynh, xin huynh ngồi xuống đã!

Cầu Tâm Gia khoát tay, cười nói:

- Huynh đệ chúng ta cũng đừng nói quá khách sáo như vậy, cái ghế dựa này không đủ ngồi, tiểu sư đệ ngồi trên giường đi.

- Ô, Đại sư huynh, huynh... cánh tay của huynh?

Mãi đến lúc này, Tả Gia Tuấn mới phát hiện cánh tay trái không còn của Cầu Tâm Gia, không khỏi biến sắc mặt,

- Sư huynh, cánh tay huynh là người phương nào gây nên?

Phản ứng rất giống Diệp Thiên lúc đầu, khuôn mặt tuấn tú của Tả Gia Tuấn cũng lộ ra vẻ khiếp sợ cực độ, với năng lực của lão đạo sĩ, có thể đủ dùng tránh họa, là ai có thể khiến thương thế của ông ta thành như vậy?

- Tả sư huynh, ngồi xuống rồi nói chuyện!

Diệp Thiên lôi Tả Gia Tuấn ngồi xuống, sau đó ra phòng bếp cầm ba cái bát. Sau khi trở lại, Diệp Thiên mở bình rượu để mà Tả Gia Tuấn mang đến, đổ tràn đầy 3 bát, mở miệng nói:

- Hôm nay có thể được thấy Đại sư huynh, là may mắn cho sư môn chúng ta, tiểu đệ xin kính hai vị sư huynh một chén!

Diệp Thiên lúc trước đã hỏi qua Cầu Tâm Gia về vấn đề này, nhưng Cầu Tâm Gia không chịu nhiều lời, nên lúc này Diệp Thiên nghĩ dùng mấy bát rượu, chờ sư huynh cảm giác say, dĩ nhiên là sẽ nói.

- Tiểu sư đệ, còn dám giờ thủ đoạn với sư huynh sao?

Cầu Tâm Gia sống đã tám mươi năm, đối với thủ đoạn nhỏ của Diệp Thiên, tự nhiên không thể qua mắt, lắc lắc đầu cười nói:

- Có thể nhìn thấy hai sư đệ, đời này huynh đã không còn cầu mong gì hơn, chuyện về cánh tay này, huynh liền nói cho các đệ

nghe đây!

- Nào, uống cạn bát này trước!

Đạo sĩ vốn là không kiêng kỵ đồ ăn gì, đừng thấy Cậu Tâm Gia đáng người thấp bé, từa lợm cũng không kém so với Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn, một ngụm uống hết rượu trong bát.

- Các đệ cũng biết, từ năm 1949, huynh từ Đại Lục tới Đài Loan, nhưng các đệ không biết, năm 1950 huynh cũng đã trở lại nội địa một chuyến...

Cầm bát không, Cậu Tâm Gia miên man trong hồi ức, nói ra bí ẩn mà khiến cho cả Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn đều khiếp sợ không thôi.

Thì ra, ngay lúc đó Cậu Tâm Gia là một người trong chánh phủ Tưởng Giới Thạch, là một người cực kỳ đặc biệt, chuyên xử lý một số chuyện mà Tưởng Giới Thạch không thể giao cho người bên ngoài.

Ở năm 1950, khi đại lục đã sắp được giải phóng, Tả Gia Tuấn nhận được một nhiệm vụ, phải về nội địa áp giải một số lượng vàng cực kỳ khổng lồ đến Đài Loan.

Số vàng này thực sự không phải là thuộc về Trung Quốc toàn bộ, mà là Nhật Bản năm đó đoạt được từ các quốc gia Đông Nam Á, bởi vì trong bốn năm năm này, Nhật Bản binh bại như núi đổ, thậm chí cũng không kịp đem vàng về Nhật Bản, chỉ có thể vùi lấp ở biên cảnh Trung Quốc.

Mà tin tức này mãi đến khi binh lính của Tưởng thị ở đại lục đại bại mới lộ ra, lúc này Tưởng thị cũng chẳng quan tâm khoản tiền này, thẳng đến Đài Loan định cư, mới nhớ ra, nhiệm vụ này liền rơi vào tay Cậu Tâm Gia, cho hắn mang theo hơn hai mươi người, trải qua không ít khó khăn từ Myanmar vòng về Trung Quốc.

Khi đó biên cảnh Vân Nam chưa hoàn toàn giải phóng, Trần đại tướng và người nhà họ Tống còn chưa tiến vào Xuân Thành, hoàn cảnh tương đối hỗn loạn.

Lúc bắt đầu, Cậu Tâm Gia tiến hành nhiệm vụ phi thường thuận lợi, cần dùng tam ngày, đã tìm ra toàn bộ số vàng, hơn nữa đưa đến biên cảnh Myanmar, chuẩn bị từ một vịnh của Myanmar quay lại Đài Loan.

Nhưng ngay khi vào đến đất Myanmar, trong lòng Cầu Tâm Gia bỗng nhiên nổi lên một tia báo động, chớp thời cơ để cho thủ hạ một lần nữa giấu hết số vàng đi, dẫn người chuẩn bị lui trở lại biên giới Trung Quốc.

Số vàng đó tuy là được cất giấu rồi, nhưng khi người của Cầu Tâm Gia phân hồi lại biên cảnh, cũng bị một bang phái thần bí phục kích, thủ hạ toàn bộ chết trận, Cầu Tâm Gia cũng trả giá bằng một cánh tay trái mới thoát được!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 365

Bí Ẩn (Trung)

Nói đến đây, về mặt Cầu Tâm Gia có chút âm đạm, hơn phân nửa thủ hạ đi theo hắn về đại lục đều là hắn tự huấn luyện ra, tình cảm sâu đậm, cũng không ngờ lại bị tiêu diệt hết tại đây.

Hơn nữa nếu không phải lúc cuối cùng mấy tên thủ hạ xông lên làm bia đỡ đạn, có lẽ Cầu Tâm Gia cũng khó có thể trốn thoát, tuy rằng sự tình đã qua gần nửa thế kỷ, cũng khiến Cầu Tâm Gia có chút chấn động.

- Đại sư huynh, là ai làm? Là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây?

Sắc mặt Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn khẽ động, sư môn của hai người vốn là có ân oán sâu đậm với quốc sư của Thái Lan, chẳng lẽ là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây ra tay?

- Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây? Làm sao hai đệ lại nghĩ đến hắn?

Nghe được câu hỏi của Diệp Thiên, trên mặt Cầu Tâm Gia hiện ra một tia kinh ngạc,

- Huynh có biết Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, sư phụ từng cùng hắn đấu một trận, nhưng việc huynh bị chặn giết, lại không có quan hệ gì đến hắn.

Những năm hai mươi, ba mươi, Cầu Tâm Gia thường theo Lý Thiện Nguyên học nghệ, hắn hiểu biết tương đối nhiều về những chuyện của Lý Thiện Nguyên năm đó. Khi Lý Thiện Nguyên cùng Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đấu pháp, Cầu Tâm Gia thậm chí cũng có mặt tại đó.

Diệp Thiên thân nhiên nói:

- Sư huynh, trước đây không lâu đệ từng giết chết Đài Đà, vốn là đồ đệ của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, hơn nữa lần này truy

sát đê là người tinh thông độc thuật, đê hoài nghi hấn và Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây cũng có chút liên quan!

Tuy rằng ở Đông Nam Á, hiểu được độc thuật có không ít người, nhưng thanh danh lớn nhất vẫn là Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây, chính mình vừa mới giết đê tử ruột của hấn đã có người tới cửa đuổi giết, tuyệt đối không thể không quan hệ gì tới hấn.

Nhưng có điều Diệp Thiên không biết, hấn giết chết người tên Thiên Long kia, cùng Đai Đà giống nhau, đều là đồ đê của Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây, hấn cùng với độc sư Thái Lan đã là đối thủ không đội trời chung.

- Ô, đê trúng độc rất mạnh, nếu không phải ta có đúng thuốc chữa, chi sợ cánh tay của đê giữ không được, hấn là rắn do người Thái Lan nuôi ra.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu, mày hơi hơi nhíu lại,

- Nếu bàn về bản lĩnh, chúng ta không cần sợ Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây, nhưng người này tinh thông tà thuật, làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Đối với lời nói của Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuấn đều gật đầu tán thành, lấy Đai Đà mà nói, bản thân hấn cũng không phải quá khó đối phó, nhưng hấn mang theo cái vật thể không phải người chẳng phải quý kia, cũng khiến Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn đều có chút cảm giác e ngại.

Hơn nữa Diệp Thiên cảm nhận sâu nhất, mấy ngày hôm trước hấn giết chết Thiên Long, vậy mà sau khi Thiên Long chết còn có thể làm cho chất độc phát tác, thiếu chút nữa khiến cho Diệp Thiên ra đi cùng hấn. Nghĩ đến đây, Diệp Thiên thậm chí còn nghĩ lại mà sợ.

Thấy thần sắc trên mặt hai sư đê, Cầu Tâm Gia cho là trong lòng bọn họ kinh sợ, lớn tiếng cười nói:

- Không có việc gì, các đê không cần sợ hấn, năm đó sư phụ có thể khiến hấn đại bại, hiện tại sư huynh mặc dù đã già nua, vẫn có thể bảo vệ được các đê!

Nhưng Cầu Tâm Gia nói ra lời này, lại phát hiện trên mặt Tả Gia Tuấn lộ ra thần sắc quái dị, không khỏi hỏi:

- Tả sư đê, làm sao vậy? Không tin lời ta sao?

Cầu Tâm Gia đi theo Lý Thiện Nguyên sớm nhất, hấn học được cũng là nhiều nhất, ngoài công pháp, gần như đã kế thừa được toàn

bộ cách bày trận pháp của Lý Thiện Nguyên.

Hơn nữa, đã hơn năm mươi năm tiềm tu, Cửu Tâm Gia đã tiến một bước hoàn thiện một số sát trận công phạt, hẳn tự nghĩ ở trận pháp kỳ môn, đương thời không người nào có thể hơn được.

- Không... Không, Đại sư huynh, huynh hiểu lầm, đệ không có ý kia.

Tả Gia Tuấn liên tục xua tay, nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nói tiếp:

- Nhưng lúc tuổi già sư phụ từng hoàn thiện thuật pháp công phạt Ma Y chúng ta, đều truyền cho tiểu sư đệ.

- Cái gì? Tả sư đệ, đệ nói thực không?

Cửu Tâm Gia nghe vậy lấp bắp kinh hãi, khi nói mặc dù là hỏi Tả Gia Tuấn nhưng ánh mắt lại là nhìn phía Diệp Thiên.

Ở công pháp Cửu Tâm Gia tu luyện đã rất cao, hẳn cũng từng muốn được như Lý Thiện Nguyên, cố gắng hoàn thiện công pháp sư môn, nhưng thuật pháp truyền thừa huyền diệu nan giải, hao phí mấy chục năm, Cửu Tâm Gia cũng chỉ có thêm chút lĩnh ngộ ở trận pháp mà thôi.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Đại sư huynh, Tả sư huynh nói là thật đó, sư phụ từng tìm khắp nơi trong các điển tịch kỳ môn, tham khảo không ít công pháp trong đó, lúc tuổi già trở nên tinh thông, để lại rất nhiều thuật pháp công phạt.

Nói chuyện cùng Cửu Tâm Gia, Diệp Thiên cũng lại bịa thêm chút, bởi vì Cửu Tâm Gia không thể so bì cùng Tả Gia Tuấn, cảnh giới tu luyện của hắn đã không thua sư phụ Lý Thiện Nguyên là bao, hiểu biết đối với công pháp cũng sâu sắc hơn.

Nếu như mình cứ nói thuật pháp công phạt đều là lão đạo sĩ nhắm mắt làm liều mà sáng tạo ra, cho dù ngoài miệng Cửu Tâm Gia không nói gì, trong lòng chi sợ cũng sẽ không tin.

Nhưng lĩnh vực kỳ môn Trung Quốc rất rộng, Diệp Thiên dùng từ tham khảo, cũng đã khiến Cửu Tâm Gia bỏ qua hoài nghi. Có điều Cửu Tâm Gia không biết chính là kỳ môn đại lục sớm đã không ra sao. Lúc này công pháp được lưu truyền tới nay, so với Ma Y bọn họ đã không bằng.

Quả nhiên, Diệp Thiên nói như vậy, Cầu Tâm Gia không còn một tia nghi ngờ, gật đầu thờ dài:

- Sư phụ chúng ta học rộng biết nhiều, đệ tử chung quy không bì kịp!

- Cầu sư huynh, chuyện này không đề cập tới vội, khi nào có thời gian đệ nhất định truyền cho huynh những thuật pháp này.

Diệp Thiên sợ Cầu Tâm Gia hỏi tình huống cụ thể khi lão đạo sĩ sáng lập thuật pháp, liền tranh thủ chuyển đề tài:

- Sư huynh, năm đó rốt cuộc là ai đã thương huynh, huynh hãy nói cho đệ và Tả sư ca nghe đi.

- Đúng, đúng, Cầu sư huynh, rốt cuộc là người nào đã thương huynh vậy?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Tả Gia Tuấn cũng liên tục gật đầu, không nói đến mối hận cụt tay của Cầu Tâm Gia, riêng câu chuyện đó, cũng là một bí ẩn kinh thiên.

- Được, huynh sẽ nói cho các đệ biết!

Cầu Tâm Gia đứng lên đi đến bên giường, nhắc chăn đơn lên, lại từ phía trên mở ra một cái ván giường, từ bên trong lấy ra một thanh đao Nhật Bản dài chuôi.

- Là người Nhật Bản làm!

Bỏ đao lên trên bàn, lần này Cầu Tâm Gia không còn do dự, trực tiếp nói ra tướng địch:

- Số vàng kia vốn là Nhật Bản cướp giật từ các quốc gia Đông Nam Á tới, khi Nhật Bản chiến bại, những người chôn vàng người Nhật Bản cũng chưa chết hết.

Chính là lúc ấy thế cục Đông Nam Á không ổn định, Nhật Bản lại là quốc gia thua trận, bọn hán đơi năm năm sau mới chuẩn bị đem số vàng đó về Nhật Bản, lại không nghĩ rằng bị ta nhanh chân đến trước...

Bị thiệt thòi lớn như vậy, Cầu Tâm Gia tự nhiên không chịu từ bỏ ý đồ, sau khi bỏ chạy về Đài Loan, hán vận dụng một vài mối quan hệ bí ẩn điều tra ra chân tướng chuyện này.

Thì ra là, phía Nhật Bản cùng chung ý tưởng vị Tướng tiên sinh kia, bọn họ cũng phái ra một lực lượng không cho người ngoài biết,

trong đó có ba trường phái võ thuật Nhật Bản.

Cánh tay trái của Cậu Tâm Gia, chính là bị một đao của một người thanh niên Nhật Bản chặt đứt, nhưng người nọ cũng không được yên, ngực hắn đã trúng một chưởng của Cậu Tâm Gia không nói, ngay cả vũ khí cũng bị Cậu Tâm Gia đoạt mất.

- Đao tốt!

Nghe Cậu Tâm Gia nói xong, Tả Gia Tuấn cầm lên đao trên bàn, chỉ rút ra một nửa, nhất thời liền bị hàn quang đập vào mặt, một cảm giác lạnh tóa ra bốn phía, khiến hơi thở Tả Gia Tuấn đều có chút căng thẳng.

Lưỡi đao võ sĩ này sắc bén vô cùng, thân đao do Tinh Cương Bách luyện mà thành, mặt trên những đường vân tinh mỹ bao kín, loại bảo đao làm bằng tay này, đến hôm nay đã cực kỳ hiếm thấy.

Đợi đến khi Tả Gia Tuấn thấy hai chữ ở chuôi đao, nhận không được, hô hấp dồn dập, lớn tiếng hô lên:

- Muramasa? Không ngờ là nó? !

- Yêu đao Muramasa?

Ngồi ở bên cạnh, Diệp Thiên cũng không khỏi sửng sốt, trong chiến tranh kháng Nhật, lão đao sĩ cùng các trường phái võ thuật Nhật Bản cũng không ít lần giao thủ, nên Diệp Thiên cũng không xa lạ gì đối với mỗi trường phái Nhật Bản.

Lưỡi đao Muramasa dài 73. 32 cen-ti-mét, là do Muromachi chế tạo ra, khả năng trăm cắt nổi tiếng.

Có điều oan hồn trong đao Muramasa quá nhiều. Khi ông nội của Tokugawa Leyasu là Matsudaira Leyasu chiến đấu với gia tộc Oda, bị thuộc hạ của mình dùng Muramasa một đao chém từ vai phải xuống bụng bên trái.

Sau đó cha của Tokugawa Leyasu cũng bị cận thân dùng đao chém bị thương đùi, cũng là dùng Muramasa. Sau này, con trai của Tokugawa Leyasu bị Oda Nobunaga nghi ngờ cấu kết cùng Takeda mà mổ bụng tự sát, vẫn là dùng Muramasa!

Cho nên, Tokugawa Leyasu cực kỳ thống hận Muramasa, cho là biểu tượng của “Không may mắn”, hạ lệnh hủy Muramasa, không được sử dụng, người cầm đao đều bị coi là coi thường Tướng Quân, bị cực hình, bởi vậy thanh danh “Yêu đao Muramasa” cũng được lưu truyền.

Nhưng “Muramasa” cũng là đao có khả năng chiến đấu nhất Nhật Bản, “Muramasa” đời đầu còn được liệt vào thập đại danh đao của Nhật Bản.

Vài danh đao Nhật Bản khác đều được truyền thừa, nhưng “Yêu đao Muramasa” này cũng thất lạc, Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuấn đều không nghĩ tới lại gặp được đao này ở đây.

- Đúng vậy, đây là yêu đao Muramasa của Tokugawa Leyasu, sau đó lại bị gia tộc Kitamiya lấy được, ha ha, chắc là bảo vật trấn phái của phái Nhất đao Kitamiya bị ta chiếm, nhưng không dám công bố ra nhi?

Thấy Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuấn kinh ngạc, Cầu Tâm Gia phá lên cười, tuy rằng hấn sớm đã không còn ý muốn tranh đấu, nhưng nghĩ đến gia tộc Kitamiya mấy năm nay mệt mỏi tìm kiếm đao này, trong lòng cũng thấy sung sướng.

Tuy rằng Cầu Tâm Gia rời xa trần thế, nhưng Lão hòa thượng trên Phật Quang Sơn này cũng rất nhạy bén với tin tức, ít nhất Cầu Tâm Gia cũng biết, Kitamiya gia tộc này năm mươi năm từ đến không gián đoạn đối với hấn điều tra.

Diệp Thiên tiếp nhận Muramasa từ tay Tả Gia Tuấn, nói:

- Phái Nhất đao Kitamiya, nếu dám lấn đến Ma Y nhất mạch chúng ta, hai sư huynh, chúng ta có nên giết bọn Nhật Bản hay không?

- Giết người Nhật Bản? Tiểu sư đệ, đệ xem chúng ta có nên làm chuyện này không?

Nghe được Diệp Thiên nói những lời này, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đều mang vẻ mặt dở khóc dở cười, hai người bọn họ cộng lại cũng đến 150 tuổi, cho dù thù hận lớn hơn nữa, cũng không muốn làm mấy chuyện này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 366

Bí Ẩn (Hạ)

Sau khi nghe được những lời của Cậu Tâm Gia, Diệp Thiên cười gượng gạo nói:

- Tất nhiên sẽ không cần các sư huynh phải ra tay nữa, khi có cơ hội tiểu đệ nhất định đòi lại công bằng cho các huynh.

Diệp Thiên vốn là người hay bênh vực người thân bất kể lý lẽ, hơn nữa lại tiếp thu những đạo nghĩa cũ nên càng không có thiện cảm gì với người Nhật.

Vi vậy, Diệp Thiên không có ý định nói bừa về chuyện này. Thật sự nếu sau này gặp được người của gia tộc Kitamiya, Diệp Thiên nhất định sẽ khiến những người đó bị thương tổn.

- Tiểu sư đệ, không ngờ đệ lại có sát khí mạnh đến vậy. Không biết phải tập luyện thể nào mới đạt được cảnh giới đó?

Nghe được những lời của Diệp Thiên, Cậu Tâm Gia vừa lắc đầu cười khổ sở vừa nói:

- Mặc dù huynh đã mất một cánh tay, nhưng phía địch không cũng không hơn gì, thời gian cũng qua lâu rồi, hay là thôi đi.

Lúc đó, hai nhóm người ấy đều vì số vàng, nên cũng không thể phân rõ ai đúng ai sai. Hơn nữa, với sự quyết tâm không ngại sống chết của Cậu Tâm Gia, người Nhật cũng bị thương vong rất nhiều.

Nhất là người Anh Hùng của Kitamiya, tên đã chém đứt tay của Cậu Tâm Gia, trước đây vốn là cao thủ dùng đao bạc nhất của nhất đao Kitamiya, nhưng sau khi bị trúng một trường của Cậu Tâm Gia đã biến mất hoàn toàn trong giới võ thuật Nhật Bản.

Nói một cách khác, mặc dù Cậu Tâm Gia đã bị mất một cánh tay, nhưng tổn thất không lớn. Tổn thất nhất là thanh đao Muramasa, làm cho danh tiếng của nhất đao Kitamiya bị sụt giảm, là đời thứ hai truyền lưu nó.

- Đại sư huynh nói cũng đúng.

Nghe được những lời nói của Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên cảm thấy chấn động trong lòng. Lời của đại sư huynh nói cũng đúng, tâm lý giết người của anh trong thời gian này rất mạnh, tính tình cũng trở nên khoa trương hơn, không ít lần hành xử vô duyên vô cớ bất kể đúng sai.

Thực ra việc này cũng không thể trách Diệp Thiên, trong mỗi con người đều tồn tại tà tâm. Diệp Thiên thiếu niên đặc chí, cộng thêm đắc tu lâu này, đến Tả Gia Tuấn cũng không thể đoán được tâm giới của anh. Tâm trí ngạo mạn tự đại lớn dần lên.

Sau lần thoát hiểm này, Diệp Thiên cũng trở nên trầm tĩnh hơn. Nhất là sau khi nhìn thấy Cầu Tâm Gia không có bất cứ giao thiệp với bên ngoài nào cũng tu luyện được như vậy làm Diệp Thiên cảm nhận được cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân.

Tả Gia Tuấn chợt nhớ ra một chuyện, liền nói ngay:

- Đúng rồi, đại sư huynh, trước đây người đi theo ông Trương cơ mà, sao giờ lại lưu lạc tới đây xuất gia?

Thực ra, trong lòng Tả Gia Tuấn cũng có chút buồn bực, hẳn đã đến Cao Hùng nhiều lần, hai đảng phái Phật Đạo không hẳn xung khắc như nước với lửa, nhưng quan hệ cũng không tốt lắm. Một người toàn tâm với Đạo giáo như Tả Gia Tuấn cũng chưa từng đến Phật Quảng Sơn bao giờ.

Nhưng dù thế nào Tả Gia Tuấn cũng không thể ngờ vị đại sư huynh của mình lại ẩn cư ở một nơi thánh địa Phật Môn như vậy. Hơn nữa, năm xưa Cầu Tâm Gia chắc chắn là người quyền cao vọng trọng, tại sao lại lưu lạc đến thành ra như vậy.

Nghe Tả Gia Tuấn nói, gương mặt Cầu Tâm Gia lộ vẻ thất vọng rồi thở dài:

- Gần vua như gần cọp, ông Trương tuy có chí khí kiêu hùng nhưng lại thiếu lòng bao dung, hơn nữa lại hay nghe lời xu nịnh, nếu huynh không ẩn cư ở đây, có lẽ đã mất mạng từ sớm rồi.

Sau khi chịu bao nhiêu khổ cực mới trở về được Đài Loan, Cầu Tâm Gia lập tức báo cáo ngay nguyên nhân thất bại với các cơ quan liên quan, đồng thời ông cũng đã gặp và nhận được sự thăm hỏi của Trương Giới Thạch.

Thế nhưng, chỉ vài ngày sau Cầu Tâm Gia đã phát hiện phòng bệnh của mình có thêm rất nhiều tai mắt. Một thuộc hạ cũ vừa nhận chức thống quân đã mạo hiểm tính mạng để đưa tin tình báo tới cho Cầu Tâm Gia.

Thì ra, một tên trong thông quân ngày trước hay đổi đầu với Cầu Tâm Gia đã lợi dụng sự việc này để nói xấu ông. Hắn đã nói ông già bị thương nặng nhưng thực chất là muốn dùng khổ nhục kế để độc chiếm số vàng.

Tường Giới Thạch vốn là người rất đa nghi, mặc dù không tin tưởng hoàn toàn vào những lời nói đó nhưng cũng đã nghi ngờ Cầu Tâm Gia. Vì vậy, ông đã phái rất nhiều người tay chân đến không chế Cầu Tâm Gia.

Cầu Tâm Gia vốn biết rõ tâm địa của Tường Giới Thạch, lại càng rõ hơn tình cảnh hiện giờ của mình đã mất một cánh tay, không còn giá trị lợi dụng nữa. Nhất định Tường Giới Thạch sẽ thủ tiêu diệt khẩu mình để che giấu tin tức về số vàng kia.

Cầu Tâm Gia khi đó là nhân vật đại biểu cho phái thanh niên của bộ phận đặc thù, không phải là hạng người dễ đối phó gì, mặc dù có hơn 20 tâm phúc chết tại Myanmar nhưng vẫn còn những thuộc hạ trung thành với mình, nếu không Cầu Tâm Gia sẽ không có cách nào đổi đầu với địch thù.

Sau khi suy nghĩ nguyên nhân hậu quả của sự việc, Cầu Tâm Gia đã lợi dụng hết các mối quan hệ của mình để tạo ra một trận cháy giả ở bệnh viện, đồng thời sử dụng chiếu treo đầu dê bán thịt chó, cho đặt 1 xác chết bị đứt một cánh tay ngay trong phòng bệnh, còn mình thì trốn chạy ngay.

Cầu Tâm Gia vốn định rời khỏi Đài Loan, nhưng Đại Lục thì càng không thể đến, ra các nước khác thì văn hóa tiếng nói không thông. Đúng lúc đó, ông đã gặp lại người bạn cũ ở trong nước tới xây dựng Phật Quang Sơn là Tinh Vân Đại Sư. Từ đó, Cầu Tâm Gia đã trốn và ẩn cư lẫn trong Phật Quang Sơn.

Cầu Tâm Gia từ nhỏ đã được truyền dạy lý luận đạo giáo, mặc dù có mối quan hệ tốt với Tinh Vân nhưng nhiều lúc không tránh khỏi tranh luận. Vào những năm 70 khi Tường Giới Thạch qua đời, Cầu Tâm Gia đã đùa vui với Tinh Vân, ai thắng sẽ được ngồi chỗ quan đạo này.

Vợ của Cầu Tâm Gia đã mất vào những năm 60, ông lại không có con cái gì, trong nhiều năm nay ông đều không có gì vương bận, một lòng nghiên cứu pháp thuật sư môn, những ân oán trước đây đều trôi đi theo gió.

- Có thể thoát được tính mạng cũng gọi là đại phúc trong đại nạn rồi.

Sau khi nghe Cầu Tâm Gia giảng giải, Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn đều thờ dài nhẹ nhõm, Tường Giới Thạch vốn là một trong những người quyền lực nhất trong Trung Quốc trong 100 năm nay, Cầu Tâm Gia có thể bảo toàn tính mạng trong tay của ông ta đã là một kỳ

tích.

- Giết người và quyền lực luôn là một trò vui trong tay ông ta. Đại sư huynh, lúc đó huynh không nên nói vị trí giấu vàng cho ông ta.

Diệp Thiên đã lớn lên ở Đại Lục, tất nhiên sẽ không có cảm tình gì với Tướng Giới Thạch, lại càng cảm thấy tức giận bất bình trước hoàn cảnh của Cầu Tâm Gia.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, gương mặt Cầu Tâm Gia biểu lộ vẻ ngoan cố, ông nói:

- Nói thì cũng nói rồi, nhưng lời đó chắc gì là sự thật.

- Cái gì?

Lần này đến lượt Diệp Thiên và Cầu Tâm Gia há hốc mồm kinh ngạc. Để cho quân Nhật Bản và Đài Loan dốc sức tranh giành kho báu này thì phải biết số vàng đó không phải là ít.

- Cho đến ngày hôm nay, chỉ có 2 người các đệ biết rõ sự thật.

Cầu Tâm Gia lộ ra nụ cười nham hiểm:

- Năm đó, nếu là ông Tướng đích thân hỏi về tung tích của số vàng đó, ta sẽ nói rõ sự thực. Nhưng ông ta lại sai người bên cạnh hỏi, như vậy ta không thể nào không chừa một con đường sống cho mình.

Lúc đó, Cầu Tâm Gia không hề có ý nghĩ tham của, ông chỉ muốn bảo đảm tính mạng cho mình nên mới nói ra vị trí giấu số vàng đó. Ông định sau này sẽ đích thân nói lại với Tướng Giới Thạch.

Nhưng Cầu Tâm Gia không những không có được cơ hội đó mà ông còn mang họa sát thân. Vì vậy, ông không còn tiết lộ tung tích số vàng đó cho bất cứ ai nữa.

Sau khi Cầu Tâm Gia chết già được một năm, vợ của ông cũng bị các cơ quan khác không chế theo dõi.

Cho đến khi vợ của ông chết vào những năm 60, người ta mới dỡ bỏ lệnh không chế này. Có lẽ Tướng Giới Thạch đã biết mình bị lừa, Cầu Tâm Gia thì đã chết, đành phải chuyển hướng chú ý sang bà góa phụ này.

Cầu Tâm Gia cũng vì sợ liên lụy đến vợ nên từ khi giá chết, chưa một lần nào liên lạc lại. Vì vậy, sự bố trí của Tường Giới Thạch hoàn toàn vô dụng, tung tích của số vàng đó cuối cùng cũng trở thành truyền thuyết.

- Sư huynh, vậy số vàng đó thực ra là bao nhiêu?

Diệp Thiên cảm thấy rất tò mò, nhất là sự việc tung tích kho báu vàng này, từ trước đến giờ chỉ được nghe trong truyền thuyết, nhưng trước mặt mình lại là một người tham gia vào sự việc năm đó, Diệp Thiên không kim được bất giác hỏi luôn.

- Sao vậy, tiểu đệ cũng động lòng rồi à?

Cầu Tâm Gia hỏi rồi cười một cách hài hước, nhưng mắt thì nhìn chăm chăm Diệp Thiên. Mặc dù Cầu Tâm Gia rất tin tưởng hai người huynh đệ này, nhưng tri diện bất tri nhân tâm, nếu Diệp Thiên đúng là tên tiểu nhân tham lam thì tên tiểu đệ như vậy cũng không cần làm gì.

Cầu Tâm Gia hỏi câu này làm gương mặt Diệp Thiên chột đỏ bừng, liền lập tức nói ngay:

- Đại sư huynh, đệ chỉ là hiếu kỳ thôi. Đệ thật sự không có ý gì khác với số vàng đó, huynh hãy coi như đệ chưa hỏi bao giờ?

- Đại sư huynh, tiểu sư đệ lần này giúp Cung Tiểu Tiểu tìm tung tích xác của chồng, sẽ được Cung Tiểu Tiểu trả công không ít, chắc hẳn đệ ấy không tham gì số vàng đó.

Tả Gia Tuấn đã quen biết Diệp Thiên lâu ngày, biết chắc Diệp Thiên không phải là người tham lam nên đã nói vài lời đỡ cho Diệp Thiên.

Cầu Tâm Gia từ từ gạt đầu sau khi nhìn vào mắt Diệp Thiên chăm chăm và thấy trong đôi mắt ấy sự thuần khiết, ông lại nói tiếp:

- Số vàng đó tổng cộng 20 tấn, toàn bộ đều được đúc thành vàng thoi, lúc đó ta phải dùng tới hơn 10 sức ngựa kéo, các đệ tính xem nó đáng giá thế nào?

Tả Gia Tuấn khởi nghiệp bằng vàng bạc châu báu nên biết rõ giá trị của vàng hơn Diệp Thiên, sau khi tính nhẩm, không nhịn được kêu lên:

- 20 tấn, ui chà, vậy chẳng khác nào giá trị hàng tỷ sao?

Đây đúng là con số có thể biến thánh nhân thành ma quỷ, đến Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn cũng đều kinh ngạc há hốc mồm, mãi một lúc sau mới định thần được.

Mới vừa bị Cầu Tâm Gia nghi ngờ, nên Diệp Thiên không muốn nói về chuyện số vàng nữa đành chuyển chủ đề:

- Được rồi, không nói việc này nữa. Không chừng số vàng đó đã bị người khác đào được rồi ý chứ. Thôi, tiểu đệ kính 2 vị sư huynh một chén.

Sau khi uống cả chén rượu vào bụng, Diệp Thiên mở miệng nói:

- Đại sư huynh, huynh hiện giờ không vướng bận gì, cũng không có người nhà, hay là lần này huynh cùng về Đại Lục với đệ, rồi cùng nhau đi bái tế sư phụ.

Thấy cuộc sống khắc khổ của Cầu Tâm Gia, trong lòng Diệp Thiên bất giác có ý nghĩ này. Nhưng vì không muốn Cầu Tâm Gia nghi ngờ gì nên anh đành nói thẳng ý nghĩ của mình.

Nghe Diệp Thiên nói, Tả Gia Tuấn nói ngay với một vẻ không vừa lòng:

- Tiểu đệ, hãy để đại sư huynh ở Hồng Kong với huynh, huynh cũng chỉ có một mình, bình thường cũng sống qua ngày như đại sư huynh thôi.

Tục ngữ nói huynh trưởng như cha, mặc dù mới quen biết Cầu Tâm Gia có một ngày, nhưng tình huynh đệ của họ như không hề bị chia cắt, thêm vào đó khí chất của Cầu Tâm Gia giống hệt Lý Thiện Nguyên càng làm cho Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn cảm thấy gần gũi.

- Cứ đi bái tế sư phụ trước, chuyện ở nơi nào thì sau này hãy tính.

Nhìn thấy hai sư đệ bắt đầu tranh chấp, Cầu Tâm Gia phải đứng ra giảng hòa. Ông cũng cảm thấy tấm lòng chân thành của họ, trong lòng như dấy lên một cảm xúc ấm áp dễ chịu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 367

Xuất Sơn

Ngày hôm nay, huynh đệ ba người đều uống say mềm, không ai cố gắng tiêu giảm cảm giác say, hai già một trẻ liền chen chúc trong phòng nhỏ hẹp của Cầu Tâm Gia.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, những con gà được nuôi trong Tự Miếu bắt đầu gáy lên, Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn ba người đồng thời nhìn nhau cười, tình đồng môn giữa ba người thật khiến trái tim ấm áp.

Mặc dù không có quan hệ huyết thống, ba người tuổi tác lại chênh lệch rất nhiều, nhưng cùng được truyền thừa một môn phái, cũng khiến cho bọn họ còn thân hơn so với anh em ruột.

- Trong núi thanh tịnh, lão đạo ta lại phải từ bỏ rồi!

Sau khi thức dậy, Cầu Tâm Gia đi vào trong viện tập thể dục, quay mắt về phía điện thờ đã ở mấy chục năm, trong lòng có chút không muốn.

- Sư huynh, nhập thế hay xuất thế đối với huynh mà nói, còn không phải đều là giống nhau sao?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, tuy rằng thân trúng đạn và độc, nhưng hãn tuổi trẻ sức khỏe tốt, trải qua mấy ngày nay dưỡng thương, ngoài việc thân thể còn có chút suy yếu, tinh thần đã không khác trước kia.

- Đại sư huynh, nơi này huynh còn có thứ gì muốn mang đi hay không? Khi trở về đệ bảo người tới thu dọn một chút cho huynh!

Tả Gia Tuấn cũng từ trong nhà đi ra, trên tay cầm lấy cái điện thoại, về mặt cười khổ.

Từ đêm hôm qua đến hiện tại, điện thoại di động của Tả Gia Tuấn có thể có hơn chục cuộc điện thoại, hãn và Diệp Thiên nếu tiếp tục không quay về, chỉ sợ Đường Văn Viễn sẽ tìm tới tận Phật Quang sơn này.

Cầu Tâm Gia vốn phong túng, trong lòng có một chút không lờ rờ đi nhưng cũng rất mau tan thành mây khói, liếc mắt nhìn quanh một cái, nói:

- Ngoài thanh Muramasa, ở đây cũng không có gì đáng giá.

Tả Gia Tuấn gật gật đầu, nói:

- Vậy chúng ta đi thôi, đệ gọi xe lại đây đón.

Diệp Thiên mắt tích liên lụy thật sự quá lớn, mà lúc trước hắn đánh gục quân của Thiên Long cũng khiến cho sóng gió nổi lên, Tả Gia Tuấn nghĩ nên mau chóng phản hồi Hồng Kông, đến lúc đó cho dù có người nào đó muốn bắt lợi cho Diệp Thiên, cũng không thể trắng trợn mang súng truy sát giống mấy ngày hôm trước như vậy.

Cầu Tâm Gia trầm ngâm một chút, cầm trong tay mang thanh “Muramasa” ném cho Diệp Thiên, nói:

- Các đệ xuống dưới chân núi chờ ta một hồi, ta muốn đi đến chỗ Tinh vân Đại hòa thượng cáo biệt, ở trên đất của người khác vài thập niên, cũng cần nể mặt người ta.

Tuy rằng Cầu Tâm Gia lớn hơn so với Tinh Vân gần mười tuổi, nhưng hắn tu luyện thâm hậu, chuyện sống xác định là lâu hơn so với Tinh Vân.

Tinh Vân và Cầu Tâm Gia cố nhiên là một tăng một đạo, nhưng hai người cũng có giao tình hơn nửa đời người, nhắc tới luyện tiếu với Phật Quang sơn này của Cầu Tâm Gia, cũng chỉ có Tinh vân Đại pháp sư mà thôi.

- Vâng, Đại sư huynh, bọn đệ ở dưới chân núi chờ huynh!

Tả Gia Tuấn gật gật đầu, từ khi biết những chuyện giữa Cầu Tâm Gia và Tinh Vân, trong lòng hắn cũng rất bội phục đối với Tinh Vân hòa thượng.

Phải biết rằng, vị họ Tường kia ở Đài Loan chính là người quyền thế ngập trời, Tinh Vân dám mạo hiểm thu nhận và giúp đỡ Cầu Tâm Gia, điều này là người thường không thể làm được.

Ra khỏi điện thờ, Cầu Tâm Gia đi lên núi còn Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn thì hướng xuống dưới chân núi, nhưng ngay khi đi xuống

đường vào núi, chân mày Tả Gia Tuấn bỗng nhiên nhíu lại.

- Sư huynh, bọn họ là ai?

Nhìn thấy chỗ đường lên núi đang đứng bốn người da trắng hình thể dũng mãnh, Diệp Thiên nắm “Muramasa” trong tay, hơi bước nhanh một chút, đứng trước người Tả Gia Tuấn.

Tuy rằng Tả Gia Tuấn công phu không tồi, nhưng năng lực cảm ứng đối với nguy hiểm so với Diệp Thiên vẫn là kém rất nhiều, khoảng cách gần như vậy, nếu như đối phương dùng súng bắn, Tả Gia Tuấn nhất định tránh không nổi.

- Sát khí thật mạnh? !

Diệp Thiên vừa đứng lên trước, bốn người da trắng nhất thời cảm giác hơi thở đều dồn dập, giống như đứng ở trước mặt bọn họ là một con Cự Long trong thần thoại Tây Phương, tỏa ra bên ngoài áp lực vô cùng mạnh.

Nhất là thanh đao Nhật Bản trong tay Diệp Thiên, giờ phút này không gió mà vang, phát ra tiếng ong ong, tựa hồ muốn thoát khỏi vỏ đao, uống máu địch.

Khi Diệp Thiên nhìn về phía bọn hắn, mấy người da trắng này nhin không được cả người phát lạnh, trên người nổi da gà, trong đầu kim lòng không được lại liên tưởng đến mấy ngày trước đây chứng kiến những người của Dong Bình chết như thế nào.

- Diệp tiên sinh, nhĩ hảo, ta gọi là Maracay Damodi, mấy vị này là đồng đội của tôi, chúng tôi nhận một lời ủy thác, cần tiến hành bảo vệ ngài.

Đội bảo kê này đã nhận ủy thác của Tổng Vĩ Lan, sau mấy ngày tìm kiếm Diệp Thiên không có kết quả, bọn hắn đã bị Tả Gia Tuấn đuổi đi, nhưng cũng luôn luôn lưu ý nhất cử nhất động của Tả Gia Tuấn.

Hôm qua Tả Gia Tuấn đến Phật Quang sơn, những người này cũng đi theo, chính là vì Phật Quang sơn có quá nhiều miếu thờ, bọn hắn căn bản là không có cách nào tìm kiếm, chỉ có thể ở dưới chân núi chờ đợi.

Là đội trưởng đội bảo kê này, Maracay không thể không đứng ra, hắn sớm đã khắc ghi tướng mạo Diệp Thiên vào đầu, biết được chàng thanh niên trước mặt đây sát khí này, chính là đối tượng bọn họ cần bảo hộ.

Nhưng lúc này Maracay có thể kết luận, hai mươi hai người Dong Binh kia tuyệt đối là chết trong tay Diệp Thiên, trong lòng nhin không được không ngừng kêu khổ, nhân vật sát thần như vậy, đâu cần bọn họ bảo hộ?

- Bảo vệ tôi?

Diệp Thiên nghe cũng hiểu được Anh ngữ của đối phương, nghe vậy lặng đi một chút, hỏi:

- Các anh là nhận uỷ thác của ai?

- Diệp tiên sinh, người uỷ thác chúng tôi chính là Tổng nữ sĩ đang ở Mỹ, kỳ hạn là một năm, hi vọng... Hi vọng cậu không làm khó chúng tôi.

Lúc trước, khi đối mặt Tả Gia Tuấn, Maracay còn có chút ưu thế, nhưng hiện tại đứng ở trước mặt Diệp Thiên, chút kiêu căng trong lòng hắn đã sớm tan thành mây khói.

Mặc dù có lòng tin tuyệt đối đối với thương pháp của mình, nhưng Maracay cũng dám khẳng định, sợ là mình không rút nổi súng, cây đao trong tay đối phương kia liền cắt đứt cổ họng của mình.

Cho nên Maracay hoàn toàn không dám nói sẽ phụ trách được sự an toàn cho Diệp Thiên, hắn chỉ cầu Diệp Thiên có thể cho bọn họ đi theo, hoàn thành hợp đồng một năm này mà thôi.

- Diệp Thiên, là người mà mẹ của đệ phải tới, ta đã xác minh rồi.

Tả Gia Tuấn tiến lên vài bước, nhỏ giọng nói bên tai Diệp Thiên.

- Bọn họ thì có ích lợi gì? Còn thêm phiền ý chứ.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, không cho là việc làm của mẹ hắn là đúng, muốn an toàn cho mình, sớm một chút xử lý sạch tên Tổng Hiều Long đi chẳng phải xong sao?

- Dù sao số đông cũng khiến người khác kinh sợ, hiện tại đệ đang đứng ở thời buổi rối loạn, cứ giữ ở bên người đi.

Tuy rằng Tả Gia Tuấn cũng cảm giác mấy người bù kê cao cấp này không có tác dụng gì, nhưng có bọn hắn theo bên người, có lẽ sẽ làm rất nhiều người phải dè chừng.

- Được rồi.

Diệp Thiên thở dài, nhìn về phía Maracay nói:

- Đi theo tôi thì được, nhưng tôi không hi vọng bị các anh quấy rầy đến cuộc sống của tôi, từ hôm nay trở đi, trừ phi xảy ra sự cố, nếu không các anh chỉ có thể đi cách tôi hai mươi mét trở lên.

Bảo tiêu, cái từ này ai cũng biết, nhưng ở Trung Quốc, không phải ai cũng có thể dùng, nhất là bảo tiêu người ngoại quốc, Diệp Thiên cũng không muốn về nước lại bị nhìn như gấu trúc.

Diệp Thiên mở miệng nói chuyện vài câu, sát khí trên người nháy mắt tiêu mất hết, điều này cũng làm cho mấy bảo tiêu kia nhẹ nhàng thở ra, Maracay vội vàng nói:

- Được, Diệp tiên sinh, chúng tôi nhất định làm theo ngài nói!

Từ khi nhìn thấy Diệp Thiên lần đầu tiên, trong lòng Maracay đã rõ ràng, đây là một người vô luận nội tâm hay ngoại lực cũng rất mạnh, những chuyện nếu như ngay cả Diệp Thiên đều ứng phó không nổi, vài người bọn hắn càng không thể.

Cho nên Diệp Thiên đưa ra yêu cầu tuy rằng có chút không hợp với quy tắc bảo vệ của bọn hắn, nhưng Maracay vẫn phải đồng ý. Phải biết rằng, chỉ cần làm xong một năm này, ba trăm ngàn Đô-la cũng đủ cho bọn hắn sống dư giả nửa đời sau.

- Được rồi, vậy các anh có thể cách tôi xa một chút ngay đi.

Diệp Thiên khoát tay áo, hẳn một thân một mình đã quen, bị những người này đi theo, cả người đều cảm giác không thoải mái, nếu không phải vì thể diện của mẹ hắn, Diệp Thiên đã sớm đuổi hết mấy người này đi.

Maracay gật gật đầu, từ trong túi quần móc ra cái di động, nói:

- Diệp tiên sinh, bộ điện thoại này hi vọng ngài có thể mang theo, nó có công năng xác định vị trí vệ tinh, gặp phải chuyện khẩn cấp cũng tiện cho chúng tôi tìm kiếm ngài.

- Được, tôi lấy, các anh có thể đi.

Diệp Thiên đưa tay tiếp nhận điện thoại, điện thoại di động của hắn đã không biết tung tích từ đêm mưa gió đó, nhìn thấy Maracay lấy ra điện thoại còn nhỏ và hiện đại hơn so với thứ của mình, Diệp Thiên sẽ không chối từ.

Đám người Maracay hơi hơi cúi mình vái chào Diệp Thiên, trở về tới xe đỗ cách đó mấy chục mét, mới phát giác quần áo sau lưng đã hoàn toàn ướt đẫm, có thể thấy được vừa rồi Diệp Thiên đã tạo cho bọn hắn bao nhiêu áp lực.

- Muramasa này thật đúng là yêu đao, sát khí quá lớn, chỉ kém so với Vô Ngân một chút.

Maracay rời đi rồi, Diệp Thiên có chút kinh ngạc đánh giá thanh đao Muramasa.

Nhìn thấy Diệp Thiên muốn rút đao ra quan sát, Tả Gia Tuấn vội vàng ngăn hắn lại, nói:

- Diệp sư đệ, đao này đệ đem về đặt ở trong nhà, không có việc gì đừng đem ra, nếu không sẽ gây ra tai họa.

Cái đao Muramasa này, là võ sĩ rèn đao nổi tiếng Nhật Bản – Muromachi rèn ra, lại là Muramasa đời thứ nhất, ở Nhật Bản xếp hàng rất cao trong danh sách các danh đao.

Hơn nữa Nhật Bản lại là tộc người rất sĩ diện, nhất là võ sĩ Nhật Bản, lại còn được tôn nghiêm như sinh mạng, năm đó vị anh hùng Kitamiya mất đi thanh Muramasa này, về đến gia tộc thiếu chút nữa phải mổ bụng tự sát.

Cho nên nếu bị bọn họ biết được cây đao này ở trên tay Diệp Thiên, chỉ sợ sau này Diệp Thiên vĩnh viễn không có một ngày yên ổn, từ điểm đó nhìn lại, Muramasa này thật đúng là vật không thể dùng.

- Sư huynh, đệ biết.

Nghe xong Tả Gia Tuấn giải thích, Diệp Thiên gật gật đầu, nếu đổi là mấy ngày hôm trước, nói không chừng hắn còn thích cố ý khoe khoang, hấp dẫn phải Nhất đao Kitamiya đến báo thù rửa hận cho Đại sư huynh.

Nhưng đã trải qua lần tập sát đêm mưa đó, Diệp Thiên cũng cẩn thận hơn không ít, càng thêm khắc sâu đối với lời cô nhân: không cần tỏ ra quân tử trong nguy cấp.

- Ở? Lão Đường cùng Cung nữ sĩ đích thân đến sao?

Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuấn nói chuyện, một chiếc xe thương vụ đi nhanh tới đường rẽ, Đường Văn Viễn cùng Cung Tiểu Tiểu, một

trước một sau xuống xe.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; font-weight: bold; color: #000080;">Trước một sau xuống xe.</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 368

Không Thẹn Với Lòng

Diệp Thiên, ngài không sao chứ, không bị thương chứ?

- Không, đều là do Tiểu Tiểu này, nếu không phải vì tìm tung tích xác của chồng tôi thì sẽ không làm Diệp đại sư bị thương.

Cung Tiểu Tiểu nhìn Diệp Thiên với ánh mắt cảm kích, đồng thời còn tự nhận trách nhiệm về mình.

Trong mấy ngày hôm nay, ngoài việc tìm Diệp Thiên, Cung Tiểu Tiểu cũng rất bận rộn.

Sau khi đối chiếu ADN của bộ xương tìm được và vết máu còn lại đã xác định được các xác đó chính xác là của Phó Nghị. Kỳ án kéo dài đến 8 năm cuối cùng đã có thể kết thúc.

Chỉ dựa vào việc gieo quẻ xem bói, vượt qua hàng vạn dặm biển xa xôi để tìm ra thi hài bị chôn sâu dưới đất. Việc này đối với Cung Tiểu Tiểu như là nằm mơ vậy.

Vì vậy, trong mắt của Cung Tiểu Tiểu, hình tượng của Diệp Thiên như một vị thần vậy, điều này hoàn toàn bắt nguồn từ nội tâm.

- Được rồi, cô Cung, ông Đường, việc này không liên quan gì đến mọi người.

Thấy hai người họ nhìn chăm chăm vào vết thương nơi hõm vai trên cơ thể mình, Diệp Thiên không nhịn được cười:

- Đều là do tôi hành sự gây thù chuốc oán với người khác, lại còn làm hai người lo lắng nữa.

Lúc đầu, tính cách Diệp Thiên không hề cao ngạo. Hắn luôn được kể thừa đạo giáo với tâm niệm làm người phải làm việc thiện. Nhưng sau khi đến Hồng Kong, các hành vi của Diệp Thiên đã thay đổi, thành ra kỳ quái hẳn so với trước đây.

Đương nhiên, điều này cũng là có nguyên do của nó. Diệp Thiên đến Hồng Kông đã gặp rất nhiều chuyện, đầu tiên là chuyện đấu pháp với Đài Đà, rồi chuyện sát thủ ám sát đã làm cho Diệp Thiên luôn trong trạng thái lo âu, do vậy mà tính tình cũng trở nên hiếu sát hơn.

Nhưng sau hai ngày ở trên Phật Quang Sơn, không khí từ bi nơi đây đã vô hình hóa giải rất nhiều sát khí trong Diệp Thiên.

Thêm vào sự chỉ dẫn của Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên đã nhận thức được mình đang trong trạng thái không ổn. Sau khi Diệp Thiên hấp thụ được hết luồng khí trên người, con người đã trở lại khiêm nhường như trước đây.

Sau khi hỏi vài ba câu chuyện, Đường Văn Viễn nói:

- Đi thôi, chúng ta về khách sạn thôi, buổi chiều chúng ta sẽ về Hồng Kông.

- Đợi chút, phải đợi một người nữa.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nhìn Đường Văn Viễn nói:

- Lão Đường, sự việc trước đây có còn phiền phức gì không?

Diệp Thiên đã giết 22 người trên Phật Quang Sơn, mặc dù họ đều là có ý muốn giết mình trước. Nhưng nếu việc này truyền ra ngoài, sẽ tạo ra một đợt sóng to gió lớn, trong lòng Diệp Thiên cũng ít nhiều cảm thấy bất an.

- Sự việc trước đây?

Đường Văn Viễn nghe vậy lặng người đi một chút, mãi sau mới phản ứng lại được, ông cười nói:

- Ngài đang nói đến việc những tên bị chết kia?

- Không việc gì. Bọn họ đều không phải chính thức nhập cảnh, bản thân đều là nhập cư trái phép đến Đài Loan, lại còn giữ vũ khí phi pháp, chắc chắn sẽ không có người truy cứu trách nhiệm việc này đâu.

Mặc dù trên mặt tươi cười nhưng trong lòng Đường Văn Viễn không khỏi khiếp sợ. Khi Diệp Thiên hỏi câu này, Đường Văn Viễn đã nghe được chút tin tức, đúng là hơn 20 người kia đều bị Diệp Thiên giết chết.

Nghĩ đến cái chết thâm thâm của hơn 20 người đó, Đường Văn Viễn bất giác sản sinh cảm giác lo lắng, một người nhìn nhỏ nhẽ vô hại vậy mà lại có thể ra tay tàn ác đến thế.

Trong cái xã hội này, mặc dù vũ khí cá nhân đã được tối ưu hóa đến mức vô giới hạn, nhưng một người với gia sản hàng chục tỷ như Đường Văn Viễn khi đứng trước Diệp Thiên cũng cảm thấy như mình nhỏ bé hẳn, không có bất kỳ ưu thế nào.

- Được rồi, lên xe đi.

Những thiện nam tín nữ đến lễ Phật tại Phật Quảng Sơn không ít, nên Diệp Thiên không muốn đứng ngay bên ngoài đợi Cầu Tâm Gia, sau khi nói với Tả Gia Tuấn một tiếng liền tiến vào trong xe ngồi đợi.

Mặc dù rất muốn hỏi người Diệp Thiên đang đợi là ai, nhưng Đường Văn Viễn khi đối diện với Diệp Thiên như mất hẳn khí thế, không dám mở miệng hỏi.

Cũng may Cầu Tâm Gia không làm cho Diệp Thiên đợi lâu, sau khi bọn họ vào xe ngồi khoảng nửa tiếng đã nhìn thấy hai người, trong đó có một hòa thượng mặc áo cà sa vàng sẫm màu bước từ trên núi xuống.

Còn có đội hòa thượng vừa xuống đến, đã chia thành 2 hàng đứng ngay ngắn hai bên, phía trước 3 mét đều vẫy hoa, không khí rất trang nghiêm.

Hai người bước ra từ trong hai hàng này, một người mặt tròn tai to mặc áo cà sa màu vàng, một người gầy gò mặc áo đạo không mới cũng không cũ.

Cung Tiểu Tiểu và Đường Văn Viễn đang ngồi trên xe, sau khi đã nhìn rõ mặt hai người vừa bước ra, cả người kinh động bất giác nói ngay:

- Tinh Vân đại sư, ông ta đang tiễn ai vậy chứ?

Tinh Vân đại sư ra đời ở Kim Lăng những năm 20, năm 20 tuổi thì xuất gia. Đến gần những năm 60, Tinh Vân đại sư với tôn chỉ “Nhập gian Phật Giáo” đã phát dương Phật pháp, làm hàng ngàn đệ tử trên thế giới xuất gia, Phật tín ngưỡng được quảng đại đến hàng ngàn vạn người trên thế giới.

Vào thời kỳ đầu những năm 90, Tinh Vân pháp sư trở thành hội trưởng tổng hội thế giới Hội Phật Quang Quốc tế. Ông còn được các

trường học Phật Giáo trên thế giới phong tặng học vị tiến sỹ, là đệ nhất đương kim Phật học thế giới.

Cung Tiểu Tiểu và Đường Văn Viễn đều có quen biết với Tinh Vân đại sư, đồng thời còn quyên góp rất nhiều tiền cho Phật Quảng Sơn. Nhưng với những điều đó thôi, bọn họ cũng chưa từng được Tinh Vân đại sư đưa tiễn như vậy.

- Tôi xuống xe chào Tinh Vân đại sư một tiếng. Diệp Thiên, sao ngài cũng xuống xe chứ?

Đường Văn Viễn quay đầu lại định nói với Diệp Thiên nhưng đã thấy hần mở cửa bước xuống xe và đi về phía Tinh Vân đại sư cùng vị đạo sỹ kia.

Đường Văn Viễn vốn đã biết sức ảnh hưởng của Tinh Vân đại sư tại Đài Loan, vì sợ sát khí của Diệp Thiên sẽ mạo phạm Đại sư nên ông lập tức chạy đuổi theo sau Diệp Thiên. Mặc dù tuổi cao đã ngoài 60 nhưng bước chân vẫn chắc chắn nhanh nhẹn vô cùng.

Nhưng chưa để Đường Văn Viễn đuổi kịp, Diệp Thiên đã mỉm cười với người đang đứng bên cạnh Tinh Vân đại sư. Tinh Vân đại sư cũng tươi cười với hai người. Cảnh tượng này càng khiến Đường Văn Viễn mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên.

Thực ra Phật Đạo 2 phái không hẳn là không đội trời chung, nhưng dù gì đạo bất đồng bất tương trợ, từ trước đến giờ cứ Phật hưng thì đạo suy, Phật suy thì Đạo hưng. Tinh Vân đại sư đích thân tiễn vị đạo sỹ kia xuống núi, việc này quả thật rất kỳ quái.

Không chỉ có Cung Tiểu Tiểu và Đường Văn Viễn hiếu kỳ, những người đang có mặt trên Phật Quảng Sơn đều như vậy, những người ở xa thì chỉ chỉ trỏ trỏ và bàn luận xem thân phận của người đạo sỹ kia thực ra là ai?

- Tinh Vân đại sư, lâu quá không gặp. Phật pháp của đại sư đã cao thâm hơn trước rất nhiều.

Đường Văn Viễn có kìm nén sự hiếu kỳ của mình, bước đến bên cạnh chào hỏi Tinh Vân đại sư.

Nhìn thấy Đường Văn Viễn, Tinh Vân đại sư chấp hai tay vào nhau cười nói:

- Hóa ra là Đường cư sỹ, nhìn thấy cư sỹ khỏe mạnh, thật là đáng mừng.

Muốn phát dương Phật giáo thì không thể thiếu được sự tài trợ hùng hậu của những cư sỹ như vậy. Tinh Vân đại sư đều quen biết với hầu hết giới phú hộ, trong đó có cả Đường Văn Viễn và Cung Tiểu Tiểu.

- Đại sư, ngài đây là...?

Đường Văn Viễn quay qua nhìn Diệp Thiên và vị đạo sỹ đó, cuối cùng cũng không khỏi hiếu kỳ, người này là cao nhân nào mà Tinh Vân đại sư phải đích thân tiễn vậy chứ?

- Người bạn già của tôi hôm nay rời khỏi Phật Quang Sơn, nên hòa thượng này đến tiễn.

Đối với Tinh Vân mà nói, sự việc xảy ra không thể nói với bất kỳ ai, hơn nữa Trương Giới Thạch đã qua đời, Đài Loan đã không còn nằm trong tay ông ta, Cửu Tâm Gia cũng không cần phải trốn tránh như trước nữa.

- Rất cảm tạ sự chăm sóc của Tinh Vân đại sư với sư huynh tôi trong bao năm qua.

Nghe Tinh Vân đại sư nói, Diệp Thiên quay người lại hành lễ với ông ta. Cửu Tâm Gia có thể yên lành tu đạo pháp trong nhiều năm qua đều nhờ sự giúp đỡ của Tinh Vân đại sư.

- Ha ha, ta với Nguyên Dương Tử kết giao với nhau hơn sáu chục năm nay, nên làm cả thôi.

Tinh Vân đại sư vừa cười vừa quay qua nói với Diệp Thiên:

- Nhưng đối với Diệp thí chủ, tôi cũng có một lời khuyên.

Tinh Vân đại sư và Diệp Tâm Gia bằng vai phải lứa với nhau, nhưng trước mặt Diệp Thiên, ông không hề tỏ thái độ bề trên, lời nói thẳng thắn, ngữ khí ôn hòa làm cho người nghe có cảm giác như luồng gió xuân thổi đến.

- Đại sư, mời nói.

Diệp Thiên gật gù đầu với bộ dạng rất cung kính lắng nghe.

- Diệp thí chủ là kỳ tài trừ yêu, tuồi đời còn trẻ nhưng đạo pháp thâm sâu khó lường, là người giỏi nhất ta từng gặp.

Sau khi Tinh Vân đại sư khen ngợi Diệp Thiên, ông đó quay qua nói tiếp:

- Nhưng sát khí của thí chủ quá nặng, thật ra đến cả cỏ cây cũng có linh hồn, vận vật lại càng như vậy, hy vọng Diệp thí chủ sau này có thể giảm bớt giết chóc, làm việc thiện nhiều hơn.

Những việc xảy ra vài ngày trước trên Phật Quang Sơn chắc chắn không qua được mắt Tinh Vân đại sư. Mặc dù Diệp Thiên đã dấu kỹ sát khí sâu trong cơ thể nhưng cũng không thể qua được sự cảm ứng và con mắt tinh tường của ông.

- Hòa thượng, sư đệ của ta cần người dạy bảo sao?

Diệp Thiên chưa nói gì, đã thấy Cầu Tâm Gia tỏ ý không vừa lòng. Đồ kỵ, bao che khuyết điểm là truyền thống của Ma Y, từ Lý Thiện Nguyên tới Diệp Thiên, giờ lại cả Cầu Tâm Gia, tất cả đều như vậy.

- Sư huynh, không sao đâu.

Diệp Thiên vừa cười vừa khoát khoát tay với Cầu Tâm Gia, hấn nhủ mà tỏ ý không bằng lòng rồi nói với Tinh Vân đại sư:

- Đại sư, Phật môn có hộ pháp kim cương, trừ ác hành thiện. Những người Diệp Thiên giết đều đáng chết, dù sau này có bị đày xuống A Tỳ địa ngục, Diệp mỗ này có chết vài lần cũng không hối hận.

Từ khi ra đời đến nay, bàn tay Diệp Thiên đã dính vào không ít máu tươi, nhưng bất kể là lần đào cổ mộ hay giết Đài Đà Tây Phương, máu người vấy đầy tay nhưng những người Diệp Thiên giết quả thực rất đáng chết.

- Ha ha, lão hòa thượng, hết nói rồi chứ. Diệp sư đệ là trường môn truyền nhân môn phái của ta, làm sao chỉ mình người có thể điểm hóa được đây.

Thấy câu nói của Diệp Thiên làm Tinh Vân đại sư không trả lời được, Cầu Tâm Gia đắc ý cười lớn. Trong nhiều năm tranh luận với Tinh Vân đại sư, hôm nay nhìn thấy ông ta bị vạ không trả lời được, trong lòng cảm thấy sáng khoái vô cùng.

- Là hòa thượng nhiều chuyện, mong Diệp thí chủ đừng trách.

Thấy Cầu Tâm Gia đã chỉ rõ thân phận của Diệp Thiên, Tinh Vân biết rõ mình không nên nói gì nữa. Diệp Thiên đã được chọn là truyền nhân môn phái, thân phận giờ đã khác, không còn là người mình có thể dạy bảo nữa rồi.

- Đại sư quá lời rồi. Diệp mỗ tôi hành xử cốt sao không thẹn với lòng.

Diệp Thiên dùng một câu nói của người đời trước là Lưu Bá Ôn với ngữ điệu âm vang mạnh mẽ trả lời vị đại sư đã biểu lộ rõ lập trường của mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 369

Thù Lao (P1)

Cuộc đối thoại giữa Diệp Thiên và Tinh Vân đại sư làm Cung Tiểu Tiểu và Đường Văn Viễn kinh ngạc vô cùng. Lời nói của Diệp Thiên lại có thể làm Tinh Vân đại sư phải công khai xin lỗi trước mặt bao nhiêu người. Chuyện này mà đồn ra ngoài chắc chắn sẽ làm náo động đây.

- Lão hòa thượng, nhớ giữ gìn sức khỏe. Hai năm sau gặp lại, chúng ta sẽ tiếp tục tranh luận.

Cầu Tâm Gia là người không câu nệ, ông vốn không muốn Tinh Vân đại sư xuống núi tiễn mình nhưng đại sư vẫn kiên quyết nên mới có cảnh tượng này.

Tinh Vân đại sư chắp hai tay vào nhau, hơi cúi người, nói nhẹ nhàng:

- Được, anh Nguyên Dương, lão hòa thượng sẽ chờ ngày gặp lại.

Tinh Vân đại sư quả thật không muốn rời xa người bạn đã quen hơn 60 năm nay. Nhưng ông biết Cầu Tâm Gia xưa nay xem quẻ rất chuẩn, nói 2 năm sau gặp lại thì nhất định chuyện đó sẽ xảy ra.

Cầu Tâm Gia quay lại nhìn một lượt ngọn núi hoang vu năm nào giờ đã trở thành thánh địa phật môn, trong lòng bỗng cảm thấy bồi hồi. Ông vừa đi ra phía ngoài vừa hát:

- Bạch vân tại thiên, khâu lãng tự xuất, đạo lý du viễn, sơn xuyên gian chi, tương tử vô tử, thượng năng phục lai...

Bóng dáng thong thả bước đi cùng bài hát “Bạch Vân Dao” của Cầu Tâm Gia đã làm Diệp Thiên bất giác nhớ lại cảnh tượng sư phụ mọc cánh thành tiên. Cảnh tượng lúc đó không khác gì lúc này.

Lắc lắc đầu xua đi ký ức đó, Diệp Thiên gơ tay chào Tinh Vân đại sư rồi bước lên ngai phía trước, nhường đại sư huynh ngồi vị trí

trang trọng trong chiếc xe do A Đình lái.

Sau khi xe của Diệp Thiên rời đi khoảng 10 mét, một chiếc xe nhỏ từ từ bám theo. Đây chính là đoàn người Maracay được Tổng Vụ Lan thuê để bảo vệ Diệp Thiên.

- Quả là thay đổi thật sự quá nhanh!

Nhìn cảnh vật qua ô cửa sổ, Cầu Tâm Gia chợt cảm thấy xao động. Hơn chục năm nay, ông không hề rời khỏi Phật Quang Sơn. Ngoài việc được nghe Tinh Vân đại sư kể lại, ông không biết gì về thế giới bên ngoài.

Khi xe về đến khách sạn, tâm trạng của Cầu Tâm Gia đã trở lại bình thường. Lúc trẻ ông đã được hưởng hết vinh hoa phú quý trên đời, khi vào tuổi trung niên gặp bất trắc, phải sống thanh đạm hơn chục năm trời, nên ông có cái nhìn thoáng hơn đối với mọi thứ trong cuộc sống.

- Nguyên Dương chân nhân, không biết ngài có yêu cầu gì trong việc ăn uống không?

Ngồi trên xe, Đường Văn Viễn đã biết được thân phận của Cầu Tâm Gia. Về đến khách sạn cũng gần trưa, ông phải tranh thủ xin ý kiến của Cầu Tâm Gia trước khi chuẩn bị tiệc rượu.

Cầu Tâm Gia phẩy phẩy tay ra hiệu:

- Tôi sống ở vùng núi hoang dã lâu rồi, ăn gì cũng vậy thôi, ăn thanh đạm một chút càng tốt.

- Được, tôi sẽ kêu người chuẩn bị.

Đường Văn Viễn gật đầu đồng ý. Trên thế giới này chắc chỉ còn 3 sư huynh đệ này mới có thể làm Đường Văn Viễn đích thân hỏi xem muốn ăn uống thế nào để chuẩn bị.

Bữa trưa được dọn ra với những thực đơn tuy không phong phú nhưng được làm rất kỳ công. Đường Văn Viễn đã đưa Diệp Thiên và mọi người tới phòng tổng thống. Họ ở đây nghỉ ngơi khoảng 1 tiếng rồi ra sân bay để về Hồng Kong.

- Diệp Thiên, Trương Chi Hiên đã bị Hoa Thắng bắt giam ở Hồng Kong, ngài định xử lý hẩn thế nào?

Đường Văn Viễn rất tức giận trước sự việc xảy ra với Diệp Thiên nên đã sử dụng hầu hết các mối quan hệ của mình. Hôm qua ông

vừa nhận được điện thoại của Hoa Thắng nói đã bắt được Trương Chi Hiền và đang giữ hẩn ở Hồng Kong.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Tôi không có hận thù gì với người này, chỉ là những sự oán trách tạm thời thôi. Hẩn đã muốn sát thủ giết người, vậy cứ để Hoa Thắng xử lý hẩn theo quy tắc giang hồ.

Rời khỏi Đại Lục lần này, có thể nói Diệp Thiên đã thoát khỏi bao nhiêu tai kiếp. Mặc dù các vết thương trên người không nặng, không để lại sẹo gì nhưng trong lòng Diệp Thiên đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

- Được, trước đây tên Trương Chi Hiền này cũng là người trong bang hội, vậy tôi sẽ nói Hoa Thắng dùng quy tắc bang hội xử lý hẩn.

Đường Văn Viễn gật đầu đồng ý. Dù sao thì ông cũng không muốn nhìn thấy Diệp Thiên ra tay. Bởi cảnh tượng những tử thi lần trước bị Diệp Thiên giết đã khiến cho nhiều người không chịu được.

- Đúng rồi, ông Đường, sư huynh của tôi đã xuất gia nhiều năm về trước, hơn chục năm nay không quan hệ gì với bên ngoài, ông có thể làm giấy tờ tùy thân cho anh ấy không? Nếu làm được thân phận quy y đạo sỹ thì tốt quá.

- Được, không biết tên thật của ngài Nguyên Dương là gì?

Đường Văn Viễn lập tức đồng ý. Việc nhỏ này đối với Đường Văn Viễn cũng chỉ là tiện thể thôi.

Diệp Thiên quay ra hỏi Cầu Tâm Gia còn đang mãi miết xem tivi:

- Sư huynh, tên thật của huynh là gì?

Mặc dù những người biết về sự việc kho báu vàng đã chết rất lâu nhưng thân phận thật của Cầu Tâm Gia cũng chết vào lúc đó, nên càng không thể xuất hiện được nữa.

- Xem ra ngài Nguyên Dương cũng là người cần kiệm.

Không nghe thấy Cầu Tâm Gia trả lời mà chỉ nghe những lời Diệp Thiên nói, Đường Văn Viễn đã đoán được ra sự việc.

- Họ Lý, tên Gia Hâm. Làm phiền ông Đường rồi.

Cầu Tâm Gia nói đại một cái tên cho Đường Văn Viễn nhưng mắt vẫn không rời khỏi chiếc tivi đang chiếu bộ phim “ Chuột và mèo”.

Diệp Thiên cười nói tiếp:

- Sư huynh tôi vẫn tính trẻ con lắm. Ông Đường, phiền ông giúp chuyện này rồi.

- Không có gì, việc nhỏ mà.

Đường Văn Viễn khoát khoát tay kêu A Đinh lấy ra 1 chiếc máy ảnh, chụp 2 bức ảnh Cầu Tâm Gia. Sau đó, ông nói với A Đinh vài câu, căn dặn về việc liên hệ với cơ quan phụ trách vấn đề này của Hồng Kong.

A Đinh vừa bước ra khỏi xe thì Cung Tiểu Tiểu đã đi tới, gương mặt nhìn Diệp Thiên đầy cảm kích nói:

- Diệp đại sư, đáng lẽ tôi phải đưa ngài về Hồng Kong, nhưng việc của chồng tôi ở Đài Loan phải mất 7 ngày mới có thể di dời linh cốt đi nơi khác. Thành thật xin lỗi.

Vì chuyện tìm kiếm hài cốt của chồng, Cung Tiểu Tiểu đã mời rất nhiều pháp sư nổi tiếng nhưng đều không thể tìm được. Đến khi gặp được Diệp Thiên, sự việc này đã đi đến hồi kết thúc.

- Không có vấn đề gì đâu, cô Cung, cô cũng đừng đau buồn quá.

Diệp Thiên rất kính trọng người phụ nữ này. Sau khi chồng qua đời, bà một mình gánh các chuyện kinh doanh, tạo dựng ra cả một đế chế sản nghiệp. Việc này không phải người thường có thể làm được.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Cung Tiểu Tiểu đưa cho Diệp Thiên túi đang cầm trên tay rồi nói:

- Diệp đại sư, đây là chút tâm ý của tôi, ngài chi việc ký tên lên trên là được.

- Đây là gì vậy?

Diệp Thiên hơi ngạc nhiên, mở túi tài liệu, bên trong chỉ toàn là tiếng anh, dày tới 4-50 trang.

Cung Tiểu Tiểu cảm lấy tập tài liệu ngay trên cùng nói tiếp:

- Diệp đại sư, vài năm trước tôi có mua một căn biệt thự ở Vịnh Nước Cạn, chưa đến ở bao giờ. Ngài hiện giờ vẫn chưa có chỗ ở Hồng Kong, vậy tôi xin chuyển nhượng căn biệt thự này cho ngài.

- Đây là tài liệu sang tên nhà đất?

Hiện giờ, Diệp Thiên đã hiểu. Hải cốt của Phó Nghị đã tìm được, đây chính là lúc Cung Tiểu Tiểu trả công cho mình.

Diệp Thiên còn tưởng Cung Tiểu Tiểu sẽ viết cho mình một tấm chi phiếu, ai ngờ lại tặng cả căn biệt thự.

Để tìm kiếm hải cốt của Phó Nghị, Diệp Thiên đã bỏ rất nhiều công sức nên cảm thấy mình xứng đáng nhận được căn biệt thự này nên không khách sáo gì, anh cầm lại tấm tài liệu, quay sang nói với Cung Tiểu Tiểu:

- Cô Cung, căn biệt thự này bao nhiêu mét vuông thế?

- Diện tích mặt sàn 620 mét vuông. Tổng cộng có 3 tầng, nếu tính cả vườn tược thì khoảng 3000 mét vuông, chắc đủ cho ngài ở chứ ạ?

Cung Tiểu Tiểu vừa giải thích vừa rút ra 1 tờ giấy:

- Đây là sơ đồ căn biệt thự, Diệp đại sư có thể xem. Nếu ngài không thích, tôi còn 1 căn ở núi Thái Bình.

- Hơn 3000 mét vuông?

Diệp Thiên bị con số này làm kinh ngạc. Đã ở Hồng Kong vài ngày, Diệp Thiên cũng đã hiểu chút ít về giới đại gia ở đây. Một căn biệt thự 3000 mét vuông thì phải mất bao nhiêu tiền chứ?

Nghe Cung Tiểu Tiểu tặng nhà cho Diệp Thiên, Đường Văn Viễn ngồi bên cạnh nói:

- Tôi đã tới căn biệt thự đó rồi, rất đẹp, còn hơn cả căn tôi đang ở nữa cơ. Lúc đó, Tiểu Tiểu mua căn hộ đó cũng vào khoảng 120 ngàn vạn đó.

Nghe thấy vậy, Diệp Thiên lại càng ú ớ không biết nói gì. Không phải anh chưa từng gặp người giàu, nhưng có thể tặng nhà trị giá ngàn vạn thế này thì mới nhìn thấy lần đầu.

Đến ông chủ thích theo đuổi mình tinh như Đường Văn Viễn cũng chỉ tặng biệt thự chi giá 2-30 nghìn vạn thôi.

- Diệp đại sư còn chê chặt ư?

Thấy Diệp Thiên không nói gì, Cung Tiểu Tiểu nhú mày hỏi tiếp:

- Tôi và chồng có một căn biệt thự trên núi rộng hơn 1 chút, nhưng thủ tục hơi rắc rối.

- Không, không phải, cô Cung. Cô hiểu nhầm rồi, không phải biệt thự chặt mà là to quá, trước đây tôi chưa từng được biết qua.

Diệp Thiên xoa xoa tay. Diệp Thiên vốn dĩ tưởng căn biệt thự này chỉ 10-20 nghìn vạn, ai ngờ người đàn bà này lại có thể ra tay hào phóng đến như vậy.

Cung Tiểu Tiểu lác đầu nói rất thật:

- Diệp đại sư, nếu có dùng cả gia tài để đổi lấy hài cốt của chồng thì tôi cũng đồng ý. Vì vậy, dù thế nào ngài cũng phải lấy căn biệt thự này.

Đường Văn Viễn ngồi bên cạnh cũng nói vào:

- Diệp Thiên, Cung Tiểu Tiểu cũng làm về bất động sản, nếu người ta có lòng vậy thì ngài cứ nhận đi.

Sau khi tiếp nhận công ty của chồng, Cung Tiểu Tiểu đã điều chỉnh lại chiến lược, dốc toàn lực làm bất động sản. Hiện nay, đã trở thành một trong 4 công ty bất động sản lớn nhất Hồng Kong.

Bản thân Cung Tiểu Tiểu cũng là một tỷ phú giàu có ở Hồng Kong, tặng 1 căn biệt thự thì có xá gì chứ.

- Vậy được, cung kính chi bằng tuân lệnh.

Suy nghĩ một lúc, Diệp Thiên nhận lại túi tài liệu. Trong lòng so sánh người dân Hồng Kong đúng là phóng khoáng hơn người Đài Loan. Trước đây giúp Liêu Hạo Đức tìm mộ mẹ cũng chỉ lấy có 1-2 vạn.

Thấy Diệp Thiên đã đồng ý, Cung Tiểu Tiểu lại lấy tiếp một túi tài liệu nữa:

- Diệp đại sư, đây là tài liệu chuyển nhượng cổ phần. Tôi muốn chuyển nhượng 1% số cổ phần của tôi ở công ty cho ngài.

- Cái gì, Tiểu Tiểu, cô muốn chuyển nhượng số cổ phần ở Hoa Mậu.

Vốn chỉ ngồi bên cạnh, nhưng khi nghe đến những lời Cung Tiểu Tiểu vừa nói, Đường Văn Viễn không nhịn nổi giật mình, trên gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên tột cùng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 370

Thù Lao (P2)

Tập đoàn Hoa Mậu là một trong 4 tập đoàn kinh doanh hỗn hợp lớn nhất Hồng Kong. Ngoài bất động sản, sản nghiệp của tập đoàn còn có trong các lĩnh vực như: Tài chính, quản lý tài sản, ẩm thực, giải trí...

Dựa vào sự tính toán của các cơ quan liên quan của Hồng Kong vào năm ngoái, tổng giá trị tài sản của tập đoàn Hoa Mậu khoảng tám mươi tỷ đô la, là cổ đông nắm giữ cổ phần lớn nhất trong tập đoàn, Cung Tiểu Tiêu đã chiếm đến 40% cổ phần.

40% cổ phần này tương đương khối tài sản khoảng 30 tỷ. Hay nói một cách khác, nếu Cung Tiểu Tiêu đã bỏ ra 1% mà thị trường vẫn tuột dốc, thì đã lãng phí 800 triệu đô la Hồng Kong.

Hơn nữa, Hoa Mậu phát triển vững mạnh, sản nghiệp luôn luôn tăng trưởng hàng năm. Hiện nay, 1% cũng tương đương với 800 triệu, có thể năm sau đã tăng lên mấy tỷ cũng không chừng.

Đối với những người siêu giàu có trong giới Hồng Kong như Đường Văn Viễn, giữa bọn họ luôn có thói quen trao đổi cổ phần cho nhau. Đường Văn Viễn từ trước tới giờ luôn muốn có cổ phần của Hoa Mậu nhưng vấp phải sự từ chối của Cung Tiểu Tiêu.

Nguyên nhân cũng là do Cung Tiểu Tiêu không có quyền hành tuyệt đối về cổ phần trong tập đoàn, đồng thời cũng do lo ngại sợ người khác thu mua nên cô không dám bán số cổ phần trong tay mình. Về việc này, Đường Văn Viễn cũng có thể hiểu được.

Cũng vì nguyên nhân như vậy, khi thấy Cung Tiểu Tiêu lấy ra 1% cổ phần của tập đoàn để tặng cho Diệp Thiên, Đường Văn Viễn bất giác cảm thấy kinh ngạc, sự rộng lượng này đến chính ông cũng không làm được.

- Đúng, tôi muốn tặng Diệp đại sư 1% số cổ phần.

Cung Tiểu Tiêu nhắc lại một lần nữa lời nói của mình, ngữ khí chắc như đinh đóng cột.

Cung Tiểu Tiểu cũng đã gần 60 tuổi, chồng đã qua đời. Một mình bà chồng chọi với sản nghiệp hàng trăm tỷ đồng, tiền với bà cũng chỉ là những con số thôi.

Lần này tìm được xác của chồng, tâm trạng của Cung Tiểu Tiểu đã thay đổi. Vốn có ý nghĩ phát triển tập đoàn lớn mạnh hơn nữa, nhưng giờ điều đó không còn quan trọng nhiều nữa, vì vậy bà mới quyết định tặng 1% cổ phần cho Diệp Thiên.

- Đợi một chút, cô Cung, căn nhà này tôi có thể nhận, nhưng tôi lấy số cổ phần của cô làm gì chứ. Tôi không biết gì về kinh doanh, lại không hứng thú lắm với việc đó, tôi nghĩ, việc cổ phần thì thôi đi.

Diệp Thiên có chút ngạc nhiên không hiểu khi thấy tại sao Đường Văn Viễn lại kinh ngạc đến vậy. Không biết gì về danh tiếng tập đoàn Hoa Mậu, đối với Diệp Thiên, 1% cổ phần không hẳn là nhiều.

Mà nhận cổ phần thì cũng phải thực hiện một số nghĩa vụ, Diệp Thiên vốn rất ghét những trò tranh đấu trong thương trường, nên đã thẳng thừng cự tuyệt số cổ phần này.

Nhưng Diệp Thiên có điều không biết, đối với một công ty như tập đoàn Hoa Mậu, đừng nói là 1% cổ phần, chỉ cần nắm giữ 0.0001% cổ phần thôi cũng đủ để ăn tiêu cả đời mà không hết.

Ở Hồng Kong có rất nhiều phú hộ tài sản trăm tỷ, họ không hẳn có tài đặc biệt gì, thực chất là đầu tư cổ phiếu giỏi, thế lực gia tộc hùng hậu, vừa ra đời thì đã có sản nghiệp gia tài tổ tiên để lại.

Tuy những cổ phần sở hữu chỉ là 0.000% thôi, nhưng đó cũng là những con số người thường không thể tưởng tượng được. Những con số này đủ để con cháu họ ăn tiêu chơi bời sành điệu cả đời không hết.

- Không cần?

Nghe Diệp Thiên nói vậy, gương mặt Đường Văn Viễn lộ vẻ khó hiểu, ông quay qua nhìn Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, hôm nay tôi mới thật sự khâm phục ngài.

- Cổ phần trị giá 800 triệu ngài cũng không cần. Nói thẳng ra, nếu ngài không cần, ngài bán lại cho tôi, tôi sẵn sàng trả ngay cho ngài 900 triệu.

- Tám trăm triệu sao?

Diệp Thiên đang uống dở tách trà, bị những lời nói của Đường Văn Viễn làm giật bản mình, nhưng cũng may anh đã không chế cơ thể mình rất tốt, tay cầm tách trà nhưng không biểu lộ bất kỳ sự run rẩy nào.

Cầu Tâm Gia đang xem phim “Chó và mèo” nghe được con số Đường Văn Viễn nói cũng bất ngờ liếc mắt nhìn Diệp Thiên. Thấy Diệp Thiên vẫn bình tĩnh như thường, Cầu Tâm Gia không dò xét nữa mà gật gật đầu vừa ý.

- Ủm, Diệp Thiên, ông Đường nói không sai, 1% cổ phần của Hoa Mậu, khoảng chừng đó tiền.

Tả Gia Tuấn ở bên cạnh biết được Diệp Thiên còn chưa hiểu biết nhiều về cổ phần, mở miệng giải thích:

- Diệp Thiên, nếu đệ có cổ phần, sẽ được gọi là cổ đông của công ty, có thể tham gia hội nghị cổ đông, được đưa ra ý kiến và đề xuất. Tuy nhiên không được hỏi cặn kẽ về đường lối công việc kinh doanh của công ty. Mỗi năm công ty đều phân chia cổ tức cho cổ đông dựa theo tình hình kinh doanh. 1 năm được chia 1 triệu là điều bình thường.

Sau khi nghe Tả Gia Tuấn giải thích, trong bụng Diệp Thiên đã bắt đầu cảm thấy hối hận, tại sao mình lại không chịu học các kiến thức về tài chính kinh tế chứ? Sao có thể vứt đi một số tiền lớn như vậy?

Nhưng lời đã nói ra, Diệp Thiên cũng không có cách nào nói lại được. Hơn nữa, tự nhiên có được số tiền lớn như vậy, không biết là phước hay họa. Suy nghĩ một chút rồi Diệp Thiên nói:

- Cô Cung, vô công bắt thụ lộc, căn nhà thì tôi sẽ nhận, số cổ phần thì thôi đi, không cần đâu.

Cung Tiểu Tiểu thấy thái độ kiên quyết của Diệp Thiên, không khuyên can nữa mà trả lời:

- Vậy được thôi, Diệp đại sư, ngài ký tên vào giấy chuyển nhượng ngôi nhà này, tôi sẽ tìm công ty công chứng làm nốt thủ tục.

Thấy Diệp Thiên vẫn quyết định không lấy số cổ phần, Cầu Tâm Gia đang xem tivi cũng quay lại nói:

- Tiểu sư đệ, giỏi lắm, lợi bất cập hại, làm người phải biết tiến lui đúng lúc, người mạnh hơn sư huynh nhiều đấy.

Khi còn trẻ, Cầu Tâm Gia là một người rất yêu tiền tài và quyền lực. Nếu không ông đã không đi theo Trương Giới Thạch tới Đài Loan khi mới 30 tuổi.

Những biến cố liên quan đến sinh tử sau này đã làm cho Cầu Tâm Gia nhận thức được điều đáng quý với sinh mạng của mình. Cái gọi là anh hùng cái thế, giàu nhất thiên hạ, đến cuối cùng cũng là một nắm mồ hôi.

- Cảm ơn đại sư huynh dạy bảo.

Diệp Thiên đáp lại với vẻ mặt cung kính, nhưng trong lòng thì như đang đứt từng khúc ruột:

- 800 triệu, số tiền bị bỏ như vậy đó, trên đời này còn tìm được tên bại gia tử nào ngu ngốc như mình nữa không?

- Ha ha, tiểu sư đệ, ngươi cũng không cần hối hận, trường môn truyền nhân của Ma Y không phải rẻ đâu.

Cầu Tâm Gia dường như đoán biết tâm ý của Diệp Thiên nên cười nói ngay:

- Nếu sau này đệ có hứng thú, đến Myanmar chơi đi. Đẳng nào bên đó đều là vật vô chủ hết, lấy về dùng cũng không làm ông trời đổ kị đâu.

Những lời Cầu Tâm Gia nói khá mơ hồ nên Đường Văn Viễn và Cung Tiểu Tiểu lại không hiểu ý của ông muốn nói gì. Chỉ Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn đều biết vị đại sư huynh mình đang nói đến số vàng 20 tấn đó, giá trị gấp bao nhiêu lần 800 triệu đây.

Trước đây Tả Gia Tuấn và Diệp Thiên đều kiêng dè, không dám nhắc đến số vàng đó.

Nhưng nay, Cầu Tâm Gia đã tự nói ra điều đó chứng tỏ ông đã coi hai huynh đệ họ như người cùng một nhà. Điều này còn làm Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn cảm thấy vui hơn cả tìm được kho vàng đó.

Thấy giờ gian dự kiến rời khỏi Đài Loan gần đến, Diệp Thiên đứng dậy nói:

- Được rồi, cô Cung, cô còn bận việc hậu sự của ông Phó, không cần ở với chúng tôi đâu. Sau này có cơ hội chúng ta sẽ gặp lại ở Hồng Kong.

Sau khi từ biệt Cung Tiểu Tiểu, Diệp Thiên và mọi người vào làm thủ tục tại sân bay rồi lên chiếc phi cơ riêng của Đường Văn Viễn.

Mặc dù Cầu Tâm Gia không có giấy tờ gì, nhưng việc này đối với Đường Văn Viễn quá dễ dàng. Vốn dĩ không ai đi kiểm tra chiếc xe mà ông lái thẳng vào trong sân bay, làm sao mà triệu phú họ Đường này lại đi giúp người khác nhập cư trái phép bằng phi cơ riêng chứ.

Hơn một giờ sau, phi cơ đã về tới sân bay Hồng Kong, một chiếc xe hào nhoáng chạy tới đón mọi người về thẳng dinh cơ của Đường Văn Viễn.

Sau khi cùng 3 huynh đệ Diệp Thiên ăn cơm tối, Đường Văn Viễn cáo từ xin về. Liễu Định Định cũng bị Tả Gia Tuấn đuổi về nhà, trong biệt thự của Tả Gia giờ chỉ còn 3 người.

- Nơi này phong thủy không tồi, Long bàn Hồ cư, có thể bày thêm một Tụ Linh trận pháp nữa, sau khi ta tu luyện bày ra trận này chắc chắn sẽ thành công.

Cầu Tâm Gia vốn tinh thông trận pháp, sau khi đi một vòng trong ngôi biệt thự đã rút ra kết luận giống hệt Diệp Thiên.

- Tụ Linh trận, ôi, đại sư huynh, sau này huynh với nhị sư huynh đến chỗ của đệ, nói không chừng không muốn rời đi nữa ý chứ.

Nghe được lời của Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên cười thâm trong bụng, khuôn mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

- Nơi ở của đệ làm sao, cũng bố trí trận pháp rồi sao?

Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đều nhìn về phía Diệp Thiên, việc này Diệp Thiên đã nắm được điều cốt yếu. Chỉ là 2 vị sư huynh đều là người đã ẩn tích, không còn hỏi chuyện đời nữa. Điều này làm cho Diệp Thiên thấy như rất khó chịu.

- Đúng rồi, Diệp Thiên, chúng ta đều là những người tu đạo. Đối với pháp, lý, tài, địa đều không thể thiếu một thứ nào. Nếu muốn phát dương Ma Y, sau này phải tìm ra con đường đúng đắn giống như hòa thượng Tinh Vân vậy.

Sau khi ba huynh đệ nói chuyện một lúc, Cầu Tâm Gia đột nhiên chuyển chủ đề sang kho báu vàng:

- Theo ta, nếu ngươi có thời gian thì đi đào 20 tấn vàng đó đi, ngươi là trưởng môn truyền nhân của Ma Y, số vàng đó nên do ngươi giữ.

- Phát dương đạo giáo? Sư huynh, người không biết tình hình ở Đại Lục rồi, họ quản lý rất chặt việc tôn giáo, căn bản là không có lối đầu.

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Theo đệ, số vàng đó cứ để cho nhị sư huynh. Sau đó tìm vài ngôi chùa để nhập vào Ma y cũng được đó chứ.

- Thôi, đại sư huynh nói cho đệ thi đệ cứ lấy, việc ta có thể làm, nhưng tiền do đệ bảo quản.

Tả Gia Tuấn vừa nói đã biểu lộ ý dứt khoát mọi chuyện, ông năm nay cũng gần 60 tuổi, đã là một triệu phú giàu có, nên càng không có lòng tham gì với số vàng đó.

Diệp Thiên không muốn tiếp tục vấn đề này nữa nên lắc đầu nói:

- Việc này để sau hẵng nói. Ai biết số vàng kia còn không chứ?

- Còn thì tất nhiên là còn. Những thứ mà sư huynh ta muốn giấu thì không ai trong thiên hạ này biết được.

Nghe được những lời của Diệp Thiên, Cửu Tâm Gia bất giác nở nụ cười. Lúc đó, ông vốn có ý định che giấu vị trí trốn giấu số vàng. Cho nên, tung tích của chúng có thể nói là quý không biết, thần không hay.

Hơn nữa, hơn 20 người đi theo ông ta lúc ấy đều đã tử vong, trên thế giới này chỉ còn có mình Cửu Tâm Gia là biết tung tích thật sự của số vàng đó.

- Được rồi, có người đến, đệ đi mở cửa.

Khi ba huynh đệ họ đang tán gẫu vui vẻ, bất giác chuông cửa kêu lên, Diệp Thiên lập tức quay người bước ra phía ngoài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn
www.dtv-ebook.com

Chương 371

Thiên Tài Tướng Sư

Tác Giả: Đả Nhãn

Chương 371: Xử lý

Nhóm dịch: Hana

Nguồn: Mê truyện

- Ông chủ Hoa, anh Văn, hai người đây là...?

- Ông Diệp, là tôi quản lý không nghiêm, đã đem lại nhiều phiền phức cho ông.

Thấy Diệp Thiên không có ý nhìn lại phía mình, Hoa Thắng cười gương gao nói tiếp:

- Tên phản bội Trương Chi Hiên, tôi đã đưa tới đây, tùy ông Diệp xử lý.

Việc trước đây Diệp Thiên bị truy sát khiến Đường Văn Viễn rất tức giận, chuyện này đã làm kinh động cả giới người Hoa. Sau này đã tìm được chủ mưu chính là tay đạo diễn thuộc hạ của Hoa Thắng, điều này làm ông chủ Hoa vốn dĩ rất được nể trọng nay không còn mặt mũi gặp ai nữa.

Vì vậy, sau khi các môn phái Hải ngoại bắt giữ Trương Chi Hiên, Hoa Thắng đã đích thân bay qua Châu Âu áp giải hắn về Hồng Kong, chờ Diệp Thiên xử lý.

Diệp Thiên liếc mắt nhìn vào trong xe một rồi nói:

- Ông chủ Hoa, tôi là người tuân thủ pháp luật, Trương Chi Hiên đã vi phạm luật như thế nào, ông cứ theo đó mà xử thôi. Việc này không phải hỏi tôi nữa.

Muốn Diệp Thiên ra tay xử lý một tên tâm địa độc ác, giết người không ghê tay thì không vấn đề gì. Nhưng Trương Chi Hiên chỉ là người bình thường, Diệp Thiên không đành ra tay, việc này để Hoa Thắng xử lý là hợp tình hợp lý nhất.

- Cậu là người tuân thủ pháp luật?

Diệp Thiên vừa nói ra những lời này, trong mắt của Hoa Thắng và Văn Loan Hùng ánh lên sự ngạc nhiên, đã từng gặp qua rất nhiều người nói dối, nhưng nói một cách bình thản như vậy, đây là lần đầu tiên hai người này mới gặp.

Sự việc Diệp Thiên giết chết 22 tay sát thủ bậc nhất Đông Nam Á sớm đã được truyền ra ngoài. Khi Hoa Thắng xem ảnh chụp lại những tên đó chết thảm như thế nào, phải hai ngày sau hắn mới ăn được cơm trở lại.

Thế mà người gây ra sự việc đó, giờ lại nói mình là người tuân thủ pháp luật với điệu bộ rất nghiêm túc, điều này làm Hoa Thắng bất giác cảm thấy khâm phục:

- Đừng nói là những việc lớn hơn nữa, nếu so với Diệp Thiên, đây mới thực sự là người tuân thủ pháp luật.

- Ông chủ Hoa, anh Văn, bây giờ cũng đã muộn rồi, vậy không mời hai vị vào nhà ngồi nữa nhé.

Sau khi hiểu rõ ý định của Hoa Thắng, Diệp Thiên đi xuống tiễn khách. Sau lần trước biết thế nào là tiệc rượu của Văn Loan Hùng, một chút cảm tình của Diệp Thiên với con người này cũng biến mất.

- Được, vậy không phiền ông Diệp nghỉ ngơi nữa.

Hoa Thắng là người có con mắt rất tinh đời, hắn lấy từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng, sau đó nói:

- Lần này là do người của công ty tôi đã phạm lỗi với ông Diệp, làm ngài tổn thất nhiều, đây chỉ là chút tâm ý của tôi, hy vọng ngài nhận lấy.

- Được rồi, tôi sẽ nhận. Tạm biệt hai vị.

Diệp Thiên nghĩ một chút rồi quyết định nhận cái thẻ ngân hàng đó. Lần này hắn đến Hồng Kong, ngoài việc kiếm được ngôi nhà,

còn lại chưa kiếm được ít tiền mặt nào, đằng nào tiền của Hoa Thắng cũng không phải tiền sạch sẽ gì, không nhận cũng phí.

Đương nhiên, nếu Diệp Thiên có ý định đem bán căn nhà Cung Tiểu Tiểu tặng, chắc chắn sẽ trở thành triệu phú. Bởi căn biệt thự hào nhoáng này hiện giờ cũng trị giá 300 triệu chứ không ít.

- Nhị sư huynh, huynh muốn về ư?

Vừa bước trở lại phòng khách, Diệp Thiên nhìn thấy Cửu Tâm Gia đang đi cùng Tả Gia Tuấn ra ngoài, bắt giác đứng lặng một chút.

Tả Gia Tuấn cười nói:

- Đại sư huynh muốn xem thanh Yên Nguyệt Đào của đệ, ta về nhà mang nó đến đây.

- Diệp Thiên, sao trước đây không nghe đệ nói vậy?

Cửu Tâm Gia nói vậy không có ý trách móc gì Diệp Thiên, ông biết điều kiện để hình thành pháp khí công kích rất khắc nghiệt, hiện nay lưu truyền trên thế giới lại cực ít, tất nhiên vì thế Cửu Tâm Gia cũng chưa từng được nhìn thấy bao giờ.

- Sư huynh, những đồ tốt đệ có rất nhiều.

Diệp Thiên cười hí hí rồi quay qua Tả Gia Tuấn nói:

- Tả sư huynh, anh nhớ mang cả con Mao Đầu đến nữa nhé, nó mấy ngày rồi không gặp đệ, chắc muốn nổ tung rồi ý chứ.

Diệp Thiên cảm thấy lần đi Đài Loan này, sai lầm lớn nhất là không mang theo Mao Đầu. Nếu không, trong đêm mưa hôm đó, anh đã không phải khổ như vậy, chỉ cần mình con Mao Đầu cũng có thể xử lý nửa số binh đoàn đó.

- Được, ta đi rồi sẽ quay lại nhanh thôi. Đúng lúc trong nhà ta còn vài bình rượu ngon 50 năm tuổi.

Tả Gia Tuấn gật đầu đồng ý rồi rời đi ngay. Ông ta đúng là đi nhanh về càng nhanh hơn, chưa đầy một tiếng đã thấy ông quay lại căn biệt thự với con Mao Đầu.

- Ui, cái con Mao Đầu này cả người đầy mùi cá, không biết đã ăn bao nhiêu rồi chứ.

Cái cách con Mao Đầu giậm giữ chính là để giúp Diệp Thiên chải đầu. Vừa nhìn thấy nó liền lập tức nhảy lên vai Diệp Thiên, hai tay cào cào làm tóc Diệp Thiên rối như tổ quạ.

- Chít chít!

Mao Đầu bỗng nhiên dừng lại, bắt đầu ngửi ngửi trên vai Diệp Thiên, rồi cả bộ lông dựng đứng lên, kêu to một tiếng như muốn hỏi Diệp Thiên về mùi máu trên vết thương.

- Tiểu sư đệ, con vật đệ nuôi rất thông minh đó.

Nhìn thấy con Mao Đầu kêu gào vì vết thương của Diệp Thiên, mắt của Cầu Tâm Gia sáng lên, sau đó nói tiếp:

- Năm xưa ta đi theo sư phụ trên núi Nga My đã gặp một con khi trắng, trừ việc nó không biết nói, còn lại giống hệt con người. Ta thấy con vật của đệ không khác gì con khi trắng khi đó.

- Tốt rồi, đừng kêu nữa, không có chuyện gì đâu.

Diệp Thiên an ủi làm yên lòng Mao Đầu, sau đó quay qua nhìn Cầu Tâm Gia nói:

- Sư huynh, huynh đi nhiều nơi kiến thức rộng, đệ muốn hỏi huynh, trên thế giới này có sự tồn tại của linh vật không?

Trong những kiến thức Diệp Thiên được truyền dạy, cũng có những ghi chép về các con linh vật được nuôi trong vu tộc từ rất xa xưa. Trong đó đều nói là nuôi khi để làm nô bộc, nuôi chim làm bạn, nhưng linh tính của chúng vẫn không thể nào vượt qua được con người.

Diệp Thiên từ trước đến giờ đều coi những ghi chép này là truyền thuyết. Nhưng sự xuất hiện của Mao Đầu đã làm dậy lên sự nghi ngờ trong Diệp Thiên. Bởi biểu hiện của con vật này đều không khác gì mấy so với những gì truyền thuyết ghi lại.

Nghe Diệp Thiên hỏi, Cầu Tâm Gia nghĩ một lát rồi nói:

- Thiên địa vạn vật đều có linh hồn nên đương nhiên là tồn tại chứ. Nhưng hiện nay nguyên khí của đất trời đang mất dần, những thứ đó muốn linh cũng không phải việc dễ dàng đâu.

- Con Mao Đầu này chắc là một linh vật rồi. Tại nơi đệ ở, trong hồ có nuôi rất nhiều cá và chim, nhưng tất cả đều bị nó ăn sạch.

Cầu Tâm Gia nói chưa hết câu thì tiếng của Tả Gia Tuấn vọng lại. Ông vào chậm hơn Mao Đầu một chút, vừa bước đến cửa đã mở miệng mách tội nó.

- Chít chít!

Mao Đầu dùng hai chân che mắt, làm bộ dạng rất xấu hổ làm mọi người đều cười ồ lên.

Sau khi nhìn thấy Yển Nguyệt đạo, Cầu Tâm Gia không ngừng tán thưởng, còn nói Diệp Thiên thật là có phúc.

Năm xưa, khi Cầu Tâm Gia đi theo Lý Thiện Nguyên hành tẩu giang hồ là lúc kỳ môn cận đại phát triển nhất cũng chưa từng gặp một pháp khí công kích nào như vậy.

Cầu Tâm Gia phải đợi chuẩn bị xong các giấy tờ tùy thân mới có thể trở về Đại Lục, vì vậy ông nghỉ lại Hồng Kong vài ngày.

Vì việc chuyển nhượng tên căn biệt thự Cung Tiểu Tiểu tặng phải mất vài tháng, Diệp Thiên lại không thể đợi lâu như vậy nên đã giao lại việc này cho Đường Văn Viễn xử lý.

Mấy ngày sau đó, Diệp Thiên đã viết lại các bí thuật công kích được thừa kế để cho hai vị sư huynh tu luyện. Còn mình thì kêu A Đinh dẫn đi mua sắm quanh Hồng Kong.

Chuyến này đến Hồng Kong thời gian không ngắn, vì muốn xoa dịu cơn giận của người nhà và bạn gái, Diệp Thiên cũng coi như có lòng khi tiêu sạch 500 vạn Hoa Thắng tặng cho mình, không còn dư lại lấy một đồng.

Ngoài việc mua cho cha, 2 bác và anh họ mỗi người một chiếc đồng hồ trị giá hơn chục vạn, Diệp Thiên còn mua rất nhiều quần áo hàng hiệu cho các cô bắt kể họ có mặc được hay không.

- Ông Đường, ông đến đó à, giấy tờ làm xong chưa?

Một ngày Diệp Thiên trở về biệt thự sau khi đi mua sắm, nhìn thấy Đường Văn Viễn ngồi nói chuyện với hai vị sư huynh, còn để một tấm hộ chiếu và chứng minh thư Hồng Kong trước mặt Cầu Tâm Gia.

- Đều làm xong rồi, Diệp Thiên, bao giờ mọi người đi? Tôi sẽ dùng phi cơ riêng đưa mọi người về Bắc Kinh.

Đường Văn Viễn bất giác đứng hẳn dậy chào như Diệp Thiên chính là chủ của căn biệt thự vậy.

Điều này cũng không thể trách Đường Văn Viễn. Bất cứ ai tận mắt chứng kiến Diệp Thiên giết người đều không thể đối đãi với hắn bình thường như trước đây được nữa.

- Ngày mai sẽ đi, tôi rời khỏi nhà cũng hơn một tháng rồi, đại sư huynh chắc hơn 10 năm rồi chưa quay lại.

Diệp Thiên quay qua nhìn Cầu Tâm Gia, mặc dù gương mặt ông vẫn rất bình thường nhưng Diệp Thiên có thể nhìn thấy một tia kích động hiện lên trong mắt ông.

- Được, tôi sẽ sắp xếp.

Đường Văn Viễn gật gật đầu, sau đó nghi ngại nói tiếp:

- Diệp Thiên, có việc này hy vọng ngài đồng ý.

- Chuyện gì, ông cứ nói đi.

- Diệp Thiên, A Đỉnh đã theo tôi hơn 20 năm rồi, ông xem có thể hoàn toàn tiêu trừ mầm bệnh trong người hắn không?

Xuất thân của Đường Văn Viễn vốn không tốt, tục ngữ nói sống phải có trước có sau, ông ta cũng được coi là người có tình có nghĩa trong giới phú hộ Hồng Kong.

- Được, vậy nói A Đỉnh lần này đến ở Tứ hợp viên vài ngày cùng tôi.

Diệp Thiên nghe được việc này liền gật đầu đồng ý. Thời gian này A Đỉnh đều bận rộn giúp đỡ cho Diệp Thiên, còn giúp hắn hóa giải sát khí trong người. Vì vậy, Diệp Thiên đã nghĩ tới việc của A Đỉnh.

Thấy Diệp Thiên gật đầu đồng ý, gương mặt Đường Văn Viễn lộ vẻ ngưỡng mộ. Nếu không phải bị công việc ở Hồng Kong quán lầy thì ông cũng đồng ý bỏ tiền thuê hàng chục vạn một ngày để đến ở khu Tứ Hợp Viên đó.

- Đúng rồi, còn 2 chuyện nữa tôi muốn nói với ngài.

Đường Văn Viễn đột nhiên nhớ ra lời nhắc nhở của Hoa Thắng, lời tờ báo từ trong túi ra đưa Diệp Thiên.

Đây là tiêu đề của tờ báo được nhiều người coi nhất tại Hồng Kong:

- Đạo diễn người Hoa nổi tiếng Trương Chi Hiên bị cướp trên phố đêm 38 nhất, tử vong ngay tại chỗ.

Còn một chuyện nữa chính là sự xung đột giữa xã hội đen Hồng Kong và bang hội Việt Nam. Tất cả những người Việt Nam nhập cư trái phép qua Hồng Kong đều bị đũa, trong đó có một người đã bị chết tên Nguyễn Cát Nam.

Diệp Thiên lắc đầu cười, anh hiểu ý của Hoa Thắng. Đạo diễn bị cướp giết ngoài phố chỉ là muốn tin tức này lọt đến tai của mình.

Việc người Việt Nam bị đũa khỏi Hồng Kong là câu trả lời cho việc Diệp Thiên gặp phải tại Đài Loan. Hoa Thắng xử lý những việc này làm Diệp Thiên rất hài lòng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 372

Về Nhà

Anh, anh về rồi.

Diệp Thiên vừa bước chân vào cổng của Tứ hợp viện đã gặp ngay Lưu Lam Lam. Hai năm nay ăn uống đầy đủ, từ một tiểu nha đầu gầy gò, giờ cô đã trở thành một cô gái rồi.

- Ôi, Mao Đầu, sao mà gầy thế?

Nhìn thấy con Mao Đầu trên vai Diệp Thiên, Lưu Lam Lam với tay ôm lấy nó vào lòng vuốt ve:

- Chắc anh Diệp Thiên ngược đãi mày rồi. Tớ nữa tao sẽ mua cân thịt bò cho mày ăn.

- Nói gì thế, ra ngoài lấy đồ vào đi, anh mua cho em nhiều quần áo lấm, còn cả nước hoa nữa.

Diệp Thiên cười xoa xoa đầu cô em gái, hần quay lại đằng sau nói:

- Đây là em họ của đệ, hai sư huynh, mời vào trong ngồi.

Dẫn Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn vào bên trong tứ hợp viện, Diệp Thiên quay lại nói với Lưu Lam Lam:

- Lam Lam, đây là chị Định Định. Định Định, A Định, hai người đi giúp Lam Lam nhé.

Lần này không chỉ có A Định, Liễu Định Định cũng theo Tả Gia Tuấn đến Bắc Kinh. Bởi sau đó họ còn đi bái tế Lý Thiện Nguyên, Liễu Định Định là đệ tử môn phái Ma Y, nên không thể vắng mặt.

Lưu Lam Lam không thuộc môn phái Ma Y nên không cần phân biệt vai vế với Định Định, nếu không sẽ khiến Định Định buồn bực

chết mất, vì mấy người ở đây ai cũng có vai vế cao hơn cô.

- Diệp Thiên, đứng ở cửa làm gì thế, mau mời khách vào nhà đi.

Diệp Đông Mai từ trong phòng bước ra, nhìn thấy Diệp Thiên đã về, cũng rất mừng rỡ.

- Cô, mẹ của Khiếu Thiên đâu?

Phát hiện hai mẹ con Diệp Đông Mai đều ở nhà, Diệp Thiên phát hiện ra sự kỳ lạ.

Diệp Đông Mai cười nói:

- Mấy hôm trước có người hiến giác mạc, bà Châu đã làm phẫu thuật, mấy ngày nữa mới xuất viện được, chị cả đang ở viện chăm sóc cô ấy.

- Con không biết gì việc này cả, ngày mai con sẽ đi thăm cô ấy.

Diệp Thiên nghe vậy gật gật đầu. Từ khi cô Châu đến ở đây, cô và hai bác của Diệp Thiên trở nên thân nhau như chị em. Bình thường khu hợp viện này có thêm người ở càng trở nên đông vui nhộn nhịp hơn.

- Đúng rồi, cô ơi, đây là 2 vị sư huynh của con, chắc mọi người đều bằng vai vế với nhau.

Diệp Thiên giới thiệu Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cho cô rồi sau đó nói:

- Thôi đừng vào phòng nữa, chúng ta ngồi ở ngoài vườn đi. Ở đó con còn ít trà Đại hồng bào, đại sư huynh chắc nhiều năm chưa uống loại đó lắm rồi.

Giờ cũng đã gần đến Trung thu, tiết trời ở Bắc Kinh cũng trở nên dễ chịu hẳn. Mấy người họ không vào trong nữa mà ngồi nói chuyện ngay ngoài vườn.

Diệp Thiên đã từng nghe sư phụ nói, năm xưa trà Đại hồng bào của sư phụ uống đều do Cầu Tâm Gia tìm về. Tin chắc Cầu Tâm Gia cũng rất nhớ loại trà này. Diệp Thiên đã lấy số trà Vệ Hồng Quân tặng ra mời mọi người uống.

- Trước đây, nhà của ta ở kinh thành cũng là một khu tứ hợp viên, chớp mắt đã 5-60 năm trôi qua, thật không ngờ giờ đây ta còn có

thể ngồi uống trà trong tứ hợp viện.

Thấy khung cảnh quen thuộc trước mắt, Cửu Tâm Gia bắt giặc than thở vậy. Từ khi bước chân quay về mảnh đất kinh thành, các ký ức của nửa thế kỷ trước cứ ùa về.

- Diệp Thiên, đệ nói nơi đệ ở chính là khu Tứ hợp viện này?

Tả Gia Tuấn thì nhìn khắp bốn phía, gương mặt hoài nghi nhìn Diệp Thiên:

- Ở đây không có dấu hiệu của Tụ Linh trận, đệ nói Tụ Linh trận là ở đâu thế?

Nghe Tả Gia Tuấn hỏi, Cửu Tâm Gia ngược đầu nhìn lên, vì năng lực của ông mạnh hơn Tả Gia Tuấn nhiều, chi đảo một vòng, ánh mắt ông đã ngừng lại phía đông nam của viện.

- Không xong rồi, phạm phải long mạch của nhà vua, dẫn tới oan khí càng nặng. Sư đệ, đệ thật là mạnh tay quá.

Vừa nhìn một vòng, gương mặt Cửu Tâm Gia đã lộ vẻ kinh ngạc lẫn tự hào. Ông đứng hẳn dậy, chỉ muốn ngay lập tức tiến về phía đó để xem kỹ hơn.

- Hi hi, đại sư huynh, ăn cơm tối xong chúng ta hãy qua đó. Cha đệ chút nữa là về rồi. Cha đệ và sư phụ còn quen biết nhau trước cả đệ, hai người nhất định phải gặp mặt mới được.

Diệp Thiên cười giữ tay Cửu Tâm Gia lại rồi quay sang Tả Gia Tuấn:

- Nhị sư huynh, huynh ở đây 2 tháng đi, đảm bảo huynh sẽ luyện được đến cảnh giới Hóa thân.

- Hả, có hiệu quả vậy sao, Diệp Thiên, đệ không đùa đấy chứ?

Nghe Diệp Thiên nói, gương mặt Tả Gia Tuấn lập tức biến sắc. Mặc dù ông đã luyện được đến phần nhập môn của cảnh giới Hóa thân, nhưng muốn đạt hẳn đến cảnh giới đó, ít nhất cũng mất thêm nửa năm nữa.

Diệp Thiên đã nói khu Tứ hợp viện này có thể rút ngắn thời gian chuyển lên cảnh giới cao hơn. Điều này làm Tả Gia Tuấn khắp khởi mừng thầm.

Con người tiến vào cảnh giới Hóa thân thì tuổi thọ sẽ tăng lên rất nhiều. Sống đến hơn trăm tuổi là việc rất bình thường, giống như Lý Thiện Nguyên, ông đã sống đến năm 130 tuổi.

Dựa vào nghiên cứu của một số cơ quan nghiên cứu, đối với con người, tuổi thọ thông thường phải hơn 100 tuổi, nhưng có rất nhiều nguyên nhân đã cản trở việc đó.

Nó giống như là áp lực, công việc, rượu bia, thuốc lá, không khí ô nhiễm... đều ảnh hưởng đến tuổi thọ con người.

Nguyên khí trong căn nhà này có thể làm tiêu trừ các mầm bệnh trong cơ thể người, làm con người sống thọ hơn. Đây cũng là nguyên nhân những người luyện được cảnh giới cao của Ma Y tại đây đều trường thọ.

- Đương nhiên là thật rồi. Tớ nữa đệ dẫn 2 người đi xem là biết liền.

Diệp Thiên cười nói với 2 người họ. Linh khí của khu tứ hợp viên này rất tốt, dùng để đột phá những điểm trên cơ thể con người là hợp lý nhất.

- Sư phụ, ngài đã trở về rồi?

Đang nói chuyện với các sư huynh, Diệp Thiên nhìn thấy Chu Khiếu Thiên xách chiếc va ly to, tay bị Lư Lam Lam kéo đang bước vào trong.

Nhìn thấy hai người đang ngồi cạnh Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên nghi ngờ hỏi:

- Sư phụ, hai người này là...?

- Tên tiểu tử này, ta mới đi có hơn một tháng mà đã luyện đến kinh lực rồi à?

Diệp Thiên vừa nhìn qua cơ thể của Chu Khiếu Thiên đã biết ngay nên gương mặt Diệp Thiên lộ rõ vẻ khen ngợi. Tư chất của Chu Khiếu Thiên rất phù hợp với môn phái Ma Y. Nhưng do công pháp trước đây Chu Khiếu Thiên luyện, khác hoàn toàn với Ma Y nên rất khó bước vào môn phái.

- Sư phụ, con mới bước vào cảnh giới đó vài ngày trước thôi.

Chu Khiếu Thiên ngượng ngùng gật đầu, mắt không ngừng nhìn Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn.

Sau khi bước vào cảnh giới kinh lực, cảm giác của Chu Hiểu Thiên với các sự vật bên ngoài đã nhanh nhạy hơn rất nhiều. Hai người đang đứng trước mặt, huyết khí của họ rất mạnh, không kém Diệp Thiên là mấy, còn mạnh hơn mình hàng trăm lần.

Phát hiện này làm Chu Hiểu Thiên cảm thấy chán nản, mình đã được coi là khá rồi mà bỗng dưng hiện ra 2 người còn giỏi hơn mình gấp trăm lần.

Diệp Thiên nhìn ra được tâm sự của Chu Khiếu Thiên, bất giác cười nói:

- Khiếu Thiên, 2 vị đây là sư bá của ngươi, mau đến hành lễ đi.

- Xin bái kiến sư bá.

Nghe được những lời giới thiệu của Diệp Thiên, mắt Chu Khiếu Thiên như sáng lên, lập tức bước tới quỳ trước mặt Cửu Tâm Gia và Chu Khiếu Thiên, khúc mắc trong lòng đã không còn nữa. Sư môn trường bối mà còn không bằng mình thì quá là chuyện cười.

- Đây đúng là giống tốt, nhưng lại không phải luyện Ma Y của chúng ta, thật đáng tiếc.

Gương mặt Cửu Tâm Gia lộ rõ vẻ đáng tiếc nói tiếp:

- Ta đã nghe sư đệ nói về việc của ngươi. Kinh mạch của ngươi ta cũng biết. Năm xưa bị ép buộc làm người thừa kế. Vào những năm 60 ta cũng có quen biết với vài đệ tử Chu gia. Hiện nay chắc là sống ở Tương Tây, khi nào có thời gian nên đến đó tìm.

Năm xưa, khi Cửu Tâm Gia đi theo Tường Giới Thạch, được coi là đại diện của các môn phái giang hồ nên ông rất am tường về tình hình các môn phái, thậm chí còn hơn cả sự am hiểu của Lý Thiện Nguyên.

Vài ngày trước, khi Diệp Thiên nói ra tên của đệ tử mình, Cửu Tâm Gia đã biết lai lịch của Chu Khiếu Thiên. Hôm nay thấy được tư chất của Chu Khiếu Thiên không tồi nên đã nói ra những sự việc mình biết trước đây ra.

- Hơn 60 năm trước?

Chu Khiếu Thiên vừa nghe đã giật cả mình, không nói được câu nào, gương mặt hiện rõ vẻ không tin lắm.

Cửu Tâm Gia đã ngoài 80 mươi nhưng do tu luyện nhiều năm nên trông chỉ khoảng 50 tuổi. Vậy mà ông mở miệng nói việc hơn 60

năm trước đây thì sao người khác tin nổi chứ.

- Tiểu tử thời này, không tin lời sư bá sao, khi sư bá còn hành tẩu giang hồ, đến ông của ngươi còn chưa ra đời cơ.

Diệp Thiên vừa cười vừa vỗ vai Chu Khiếu Thiên nói:

- Được rồi, đi giúp đỡ mọi người đi. Ta đã mua vài cái đồng hồ bên Hồng Kong, lát nữa ngươi cũng chọn một cái đi.

Sau khi Chu Khiếu Thiên ra ngoài, Diệp Đông Bình đỡ xe xong cũng bước vào Tứ hợp viện, Diệp Thiên lại giới thiệu mọi người một lần nữa.

Diệp Đông Bình và Lý Thiện Nguyên quen nhau hơn 20 năm nay. Vì vậy, có một số chuyện ông còn biết rõ hơn cả Diệp Thiên. Nói lại một số chuyện trước đây của Lý Thiện Nguyên làm Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn bất giác thốn thức không yên.

Buổi tối, Thanh Nhã cũng tới. Cô kéo Diệp Thiên tới chỗ không người trách mắng, vừa nói nước mắt vừa rơi lã chã.

Nhưng Diệp Thiên đúng là da mặt càng ngày càng dày, sau khi ôm Thanh Nhã, anh lấy từ trong người ra một hộp quà đưa cho cô rồi mỉm cười.

Đáng lẽ muốn Thanh Nhã ở lại đây qua đêm nhưng ăn cơm tối xong cô đã vội vã quay lại trường học.

Thanh Nhã sắp tốt nghiệp nên còn rất nhiều việc phải làm ở trường. Cô đã hẹn Diệp Thiên ngày mai đến trường giúp cô chuyển một số đồ cá nhân về nhà trước. Hai người đã đính hôn rồi nên cũng không phải kiêng kị gì lắm.

Buổi tối, Chu Khiếu Thiên đến bệnh viện thăm mẹ. Diệp Thiên dẫn Cầu Tâm Gia, Tả Gia Tuấn và Liễu Định Định, A Đinh đến nơi ở của mình, vừa bước vào trong, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đã bị linh khí nơi này làm cho kinh ngạc.

- Âm dương hợp nhất, thiên địa tạo hợp. Sư đệ, bố trí trận pháp này, đến sư huynh cũng không bằng đệ rồi.

Cầu Tâm Gia đã nghiên cứu trận pháp hơn chục năm nay, nhưng khi nhìn thấy hiệu quả của tụ linh trận này đã không hỏi bái phục vị sư đệ của mình.

- Đại sư huynh, huynh đừng nói vậy, mau vào trong thôi, đệ thấy trước đây mình sống đúng là lãng phí thật.

Tả Gia Tuấn cũng cười đau khổ. Biệt thự của ông ở Hồng Kong không có trận pháp gì nhưng so với khu tứ hợp viện này thì đúng là khác nhau một trời một vực.

- Sư huynh, hãy chọn phòng trước đi.

Diệp Thiên cười nói rồi nhìn về phía Liễu Định Định và A Đinh:

- Hai người mỗi tuần chỉ được ở đây 3 ngày. A Đinh, chỉ cần 1 tháng thì bệnh trong người ông sẽ khỏi hẳn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 373

Truyền Bí Thuật

A Đỉnh đứng trong Tứ hợp viện, chỉ cần hít thở thôi cũng cảm thấy khác, một hơi thở hít vào bụng làm toàn thân trở nên khoan khoái hơn nhiều, đầu óc cũng nhẹ nhàng thoải mái hẳn.

A Đỉnh biết, trước đây Đường Văn Viễn sống trong căn nhà này, hàng ngày đều phải trả tiền thuê nhà lên đến trăm vạn.

Nhưng A Đỉnh chưa từng được Diệp Thiên cho phép bước vào bên trong, nên lúc đó cảm thấy thật không đáng giá. Nhưng hiện giờ, nếu bảo A Đỉnh bỏ 100 vạn một ngày để ở đây, anh cũng tình nguyện làm.

- Tiên cảnh gì chứ, chỉ là không khí trong sạch hơn chút thôi. A Đỉnh, việc ở đây đừng có truyền ra ngoài nhé.

Diệp Thiên biết A Đỉnh có thói quen luyện tập vào buổi sáng, nên nhìn hắn rồi nói tiếp:

- Ông cách ngày đến đây ở 1 ngày, cũng không cần phải dậy sớm quá, và cũng đừng có những hoạt động quá kích động tại đây.

Luyện công trong Tu Linh trận, việc này không phải ai cũng làm được. Việc luyện công sẽ làm tăng tốc độ hấp thụ linh khí. Điều này chính là phương pháp luyện công tuyệt vời nhất cho Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn tại đây.

Nhưng đối với A Đỉnh, cơ thể vẫn chưa qua tu luyện nên sợ cơ thể sẽ phản lại những linh khí khi luyện tập. Hấp thụ linh khí quá nhiều sẽ phá hoại cơ thể người luyện. Chính vì vậy, Diệp Thiên mới dặn dò A Đỉnh như thế.

- Vâng, tôi biết rồi.

Mặc dù A Đỉnh không hiểu rõ ý nghĩa của những lời dặn dò nhưng vẫn rất tôn kính Diệp Thiên. Đối với những mệnh lệnh của Diệp Thiên, A Đỉnh không dám có ý nghĩ trái lời.

- Ông chú, còn con thì sao?

Liễu Đình Đình nhìn Diệp Thiên với bộ dạng đáng thương. Những người đã vào khu Tứ hợp viện này, không có người nào không muốn ở lại. Đối với Liễu Đình Đình, cô cũng muốn ở lại nơi này thêm một thời gian.

- Cô vẫn chưa bước vào cảnh giới Kinh Lực, ở nơi này nhiều cũng không có ích gì.

Diệp Thiên nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Cô có thể luyện công ở đây, nhưng cũng giống như A Đình, cách ngày đến đây ở một ngày, Đình Đình, dục tốc bất đạt, phải nắm chắc cơ bản trước.

Tuy tuổi đời còn nhỏ hơn Liễu Đình Đình nhưng Diệp Thiên nói năng với bộ dạng từ tốn, rất uy nghiêm. Cậu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đứng bên cạnh nghe được không ngừng gật đầu đồng ý. Họ còn rất khâm phục sự phụ khi đã thu nhận được một đệ tử truyền nhân tài năng như vậy.

- Vâng, ông chú, con biết rồi.

Thấy ông ngoại không nói gì, Liễu Đình Đình biết những gì Diệp Thiên vừa nói cũng là muốn tốt cho cô.

Diệp Thiên nhìn đồng hồ, đã 9h hơn rồi, bèn quay ra nói tiếp với mọi người:

- Được rồi, A Đình, ông ngủ phía trước viện, 2 vị sư huynh và Đình Đình ngủ ở trung viện, những đồ dùng cá nhân trong phòng đều đã được thay mới, nếu thiếu thứ gì cứ nói với tôi.

Nghe Diệp Thiên nói, A Đình vội vàng trả lời:

- Ông chú, nếu thiếu thứ gì con sẽ tự đi mua, không phải phiền đến người đâu.

Bên cạnh mà có người giúp việc đi theo 24/24 quả có khác, khi chuẩn bị lên đường, Diệp Thiên cũng có ý muốn Đường Văn Viễn nhường người này lại cho mình.

- Tiểu sư đệ, linh khí ở nơi này càng ngày càng ít, theo ta, nếu ở đây thì tranh thủ đừng ngủ nữa.

Cầu Tâm Gia cười ha ha nói rồi đi thẳng tới ngôi trong căn phòng phía trước. Mặc dù ông không có ý muốn đột phá cảnh giới mới trong Hóa Thân, nhưng bên cánh tay bị gãy, đến cầm nắm những vật nhẹ cũng không thể được, vậy mà nơi này đã giúp hóa giải được chuyện đó.

Sau khi sắp xếp cho mọi người, Diệp Thiên trở về căn phòng phía sau hậu viện của mình. Chu Khiếu Thiên ngày nào cũng đến quét dọn một lượt trong viện. Mặc dù đã đi hơn 1 tháng, nhưng trong phòng vẫn sạch sẽ tinh tươm.

Sau khi tắm rửa xong, Diệp Thiên quay lại phòng khách, ấn nút mở cửa trên giá sách, bên trong lộ ra một tủ bảo hiểm gắn trên tường.

Sau khi mở cánh cửa của tủ bảo hiểm, Diệp Thiên lấy ra quyển sách thật dày do chính tay sư phụ viết các bí thuật truyền lại.

Theo thỏa thuận ban đầu giữa Diệp Thiên và Lý Thiệu Nguyên, những bí thuật này không được truyền lại cho hai vị sư huynh. Nhưng sau sự việc ở Hồng Kong, Diệp Thiên phát hiện ra kẻ thù của môn phái Ma Y không phải là ít.

Tả Gia Tuấn không có dã tâm gì, ông đã bỏ toàn bộ tâm sức lên người cháu ngoại, đồng thời rất muốn tìm người kế thừa môn phái, nên ông cũng là người đáng tin.

Chính vì vậy, Diệp Thiên đã chuẩn bị đưa quyển bí thuật này ra cho hai vị sư huynh xem. Có như vậy, sau này gặp phải việc gì, không đánh lại được địch nhưng cũng có thể bảo vệ được mình.

Những bí thuật được truyền lại của Diệp Thiên rất nhiều, hắn và Lý Thiệu Nguyên phải mất 2 năm mới ghi chép hết lại. Tổng cộng họ đã ghi chép hơn 18 quyển với hàng trăm công pháp. Sau khi suy nghĩ, Diệp Thiên lấy ra 3 quyển mà Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn có thể luyện được.

- Sư huynh, vẫn chưa ngủ sao? Đệ có thể vào không?

Diệp Thiên cầm 3 quyển sách đi vào trung viện, bước đến gõ cửa phòng của Cầu Tâm Gia.

- Tiểu sư đệ, ta đang nói chuyện với Tả Gia Tuấn thôi, mau vào đi.

Nghe tiếng của Cầu Tâm Gia vọng ra ngoài, Diệp Thiên đẩy cửa bước vào trong.

Nhìn thấy Diệp Thiên bước vào, Cầu Tâm Gia đứng dậy rót cho anh ly trà rồi nói tiếp:

- Vết thương của đệ vẫn chưa khô, sao không ngủ sớm đi.

- Sư huynh, đây là sách bí thuật do đệ và sư phụ ghi lại. Huynh và nhị huynh hãy lấy tham khảo đi.

Diệp Thiên không nói thêm nhiều nữa, trực tiếp để 3 quyển sách lên bàn.

- Sách bí thuật?

Cầu Tâm Gia vội vàng cầm quyển sách lên, mở ngay trang đầu tiên, nói ngay với vẻ ngạc nhiên:

- Sư phụ... là nét bút của sư phụ.

- Không sai, nó là do sư phụ đích thân viết lại.

Tả Gia Tuấn đứng bên cạnh thấy vậy liền nói ngay. Ông và Cầu Tâm Gia đã đi theo sư phụ một thời gian dài nên rất quen thuộc với nét chữ của Lý Thiện Nguyên.

Cầu Tâm Gia chỉ nhìn qua quyển bí thuật rồi lập tức gấp nó lại, quay sang nhìn Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, những thứ này sư phụ nói để đưa lại cho 2 ta xem ư?

Các môn phái, thông thường chỉ truyền lại bí thuật cốt yếu cho người kế thừa, có nghĩa là ngoại trừ Diệp Thiên, đến Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đều không có tư cách xem hay luyện các loại bí thuật này.

- Sư phụ nói để đệ tử tự xử trí.

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Đại sư huynh, môn phái của chúng ta người ít, đừng nghĩ nhiều nữa, đệ là trưởng môn của Ma Ynên dù sao cũng có quyền này.

- Tiểu sư đệ, tấm lòng của đệ, sư huynh xin nhận.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu, nhìn sang Tả Gia Tuấn nói tiếp:

- Nhị sư đệ, đây đều là những bí thuật cốt yếu của phái Ma Y chúng ta, đệ không được truyền lại cho bất cứ ai.

Cầu Tâm Gia dù sao cũng là người thời kỳ trước khi giải phóng nên ông rất coi trọng vấn đề kế thừa của môn phái. Mặc dù ông biết tâm lý quý trọng lẫn nhau trong một môn phái như vậy sẽ không có lợi cho sự phát triển của nó nhưng nhất thời cũng khó có thể thay đổi nhận thức con người.

- Sư huynh, đệ biết. Trừ phi Diệp Thiên mở miệng nói ra, nếu không đệ tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Tả Gia Tuấn gật đầu với vẻ cương quyết.

Cầu Tâm Gia đặt 3 quyển sách ngăn ngăn vào giữa bàn, quay lại nhìn Diệp Thiên nói:

- Tiểu sư đệ, ở đây có nến hương không?

- Có, sư huynh chờ chút.

Diệp Thiên đã hiểu ý của đại sư huynh, hẩn quay về phòng lấy nến hương, sau đó tháo bức tranh vẽ Lý Thiệu Nguyên trên tường xuống.

- Sư phụ?

Sau khi nhìn thấy bức tranh, cả người Cầu Tâm Gia như run lên, ông dùng 2 tay cung kính đỡ lấy bức tranh, sau đó treo nó vào vị trí chính giữa tường.

Sau khi đốt nến, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đều quỳ xuống đất, dập đầu 3 lần với 3 quyển sách bí thuật trên bàn để cảm ơn công lao day dỗ của sư phụ.

Đợi 2 người hành lễ xong, Diệp Thiên nói:

- Sư huynh, ngày tháng sau này còn dài, hôm nay hai người ngủ sớm đi.

- Được rồi, tiểu sư đệ bị thương cũng không nhẹ, mau về phòng đi.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu nhưng mắt vẫn không rời khỏi mấy quyển sách bí thuật, có lẽ đêm nay không có ý định đi ngủ.

Diệp Thiên cũng không khuyên bảo gì nữa, nói vài câu với 2 vị sư huynh rồi quay về phòng. Nhưng đêm nay Diệp Thiên cũng không có ý định đi ngủ vì hắn còn một chuyện nữa phải làm.

Trở về phòng, Diệp Thiên mở ba lô của mình, lấy ra 7-8 vật nhỏ xanh óng ánh để vào lòng bàn tay. Dưới ánh sáng của đèn trong phòng, cả bàn tay của Diệp Thiên như nhuộm sang một màu xanh mượt.

Đây là phi thúy Đế Vương Lục mà Diệp Thiên đã có được ở Hồng Kong. Cả khối đều để lại công ty đá quý của Tả Gia Tuấn ở Hồng Kong để chế tác, dự tính có thể làm được 2 chiếc vòng.

Phi thúy nằm trên tay Diệp Thiên là những nguyên liệu nhỏ thừa ra bên ngoài. Đừng nghĩ đây chỉ là những nguyên liệu hạ cấp để làm vòng, nó cũng có giá trị hơn vàng nhiều.

Diệp Thiên dự định chế tạo những vật này thành các món đồ có giá rồi đặt ở các mắt xích quan trọng trong Tụ Linh trận. Cực phẩm phi thúy này có giá trị rất cao đối với việc hấp thụ linh khí. Nói không chừng chỉ vài năm sau lại xuất hiện mấy cái pháp khí không chừng.

2 người có pháp lực rất lợi hại là Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đến đây sẽ làm cho linh khí hết nhanh hơn. Vì vậy, Diệp Thiên càng muốn nhanh chóng làm xong chúng rồi đặt vào trong trận pháp.

Những miếng ngọc phi thúy này đều được cắt theo ý của Diệp Thiên. Tổng cộng có 8 miếng, có thể làm ra tám vật có giá. Diệp Thiên bật đèn sáng lên rồi bắt đầu điêu khắc.

Sau khi mới bước vào cảnh giới Hóa Thân, Diệp Thiên đã đạt đến giai đoạn nhập môn của việc không chế bản thân. Mỗi đao điều khắc đều dùng lực để làm nhưng lại hết sức phù hợp, không mạnh mà cũng chẳng nhẹ quá.

Động tác điêu khắc ngọc của Diệp Thiên cũng rất nhanh. Chỉ cần nửa tiếng, một miếng ngọc phi thúy hình quan âm rất sống động đã hiện ra trong tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên thường xuyên điêu khắc ngọc khí trong nhà. Trước đây còn mua sẵn một máy đánh bóng loại nhỏ để sẵn phòng khi có việc sẽ dùng đến.

Mở máy đánh bóng ở ngay bên cạnh, Diệp Thiên bỏ miếng ngọc quan âm vào bên trong. Hơn 10 phút sau, miếng ngọc bóng loáng đã xuất hiện. Nó hiện ra ánh xanh rực rỡ dưới ánh đèn huỳnh quang.

Bốn miếng ngọc quan âm, 4 miếng tượng phật đã làm Diệp Thiên bặt suốt đêm. Sau khi làm xong hết cũng là lúc nghe thấy tiếng gà gáy sáng.

Bước tới vị trí mắt trợn sau hậu viện, Diệp Thiên lấy một viên gạch dưới đất lên, phía dưới lộ ra miếng ngọc trắng, cầm miếng ngọc đó lên, Diệp Thiên bỏ 8 miếng phi thúy vừa làm vào đó rồi để lại mọi thứ lại như cũ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 374

Xã Đoàn

Sau khi đặt xong máy mài ngọc, Diệp Thiên nghe thấy tiếng mở cửa ở trung viện, bước qua đó thì thấy hai sư huynh đang từ trong nhà đi ra. Ba người bắt gặp nhau cười.

Chiếm cứ được ba vị trí khác nhau trong Tứ Hợp Viện, ba anh em đồng thời dựng cọc tu luyện. Còn cái sân linh khí dồi dào thì đột nhiên biến đổi, nhanh chóng tiêu hao.

- Vật nhỏ này thật có thể tu luyện?

Dưới máy cảm ứng của Diệp Thiên, phát hiện trong khu tứ hợp viện ngoài ba chỗ linh khí ra, linh khí chỗ vườn hoa cũng không ngừng tiêu tan.

Diệp Thiên biết đó chính là chỗ lông gà, nghĩ ngợi một lát liền nhắm nghiền hai mắt lại thôi không nghĩ gì nữa. Chỗ lông gà trời sinh quả thực có linh khí, sau này biến thành bộ dạng gì thì còn phải xét xem vận mệnh của nó.

Mất hai giờ hoàn tất, linh khí trong sân này loãng đi rất nhiều. nhưng may mà trận pháp dịch chuyển, chẳng bao lâu sau lại khôi phục như lúc ban đầu.

Sau buổi luyện công sáng, mấy huynh đệ tụ tập lại cùng nhau. Cầu Tâm Gia cảm thấy linh khí quanh người mình, nhanh mồm bảo:

- Trận pháp này tuy tốt, nhưng long mạch hoàng cung xét cho cùng không có rễ bám, sinh khí cũng có hạn. Sư đệ, nhiều nhất hai năm, vận khí hoàng cung cũng sẽ bị dùng hết.

Diệp thiên gật đầu, bảo:

- Đệ biết, có thể giữ được hai năm đã là không tồi rồi. Chờ nhà bên hồng Kong xử lý xong đệ sẽ qua đó xem. Nếu địa hình thích hợp

thì cũng có thể bày Tụ Linh Trận.

- Tiểu đệ, nơi này tuy tốt, nhưng chúng ta phải đi bái tế sư phụ trước đã. Đệ nói xem bao giờ đi thì thích hợp?

Cầu Tâm Gia và Tả Gia tuân tụy đối với tứ hợp viện của Diệp Thiên khen không ngớt miệng, nhưng mục đích chủ yếu bọn họ tới đại lục là để bái tế sư phụ Lý thiện Nguyên, thế nên không thể chần chừ.

Diệp thiên suy nghĩ một lúc rồi bảo:

- Sư huynh, đệ ở Bắc kinh còn một số việc phải xử lí, một tuần nữa là ba năm ngày giỗ sư phụ. Thế này đi, hôm đó chúng ta đi Mao Sơn, được không?

Biết tin Diệp Thiên trở về hôm qua, bọn người Vệ Hồng Quân đều điện thoại qua, muốn hẹn Diệp thiên đi ăn. Nhưng quả thật Diệp Thiên không rảnh, đều từ chối hết.

Diệp Thiên không phải cả đời sinh sống ở Bắc Kinh này. Nhưng có một gia đình lớn chẳng phải là tốt lắm sao, nhiều bằng hữu nhiều đường. Diệp Thiên nghĩ, sáng mai vẫn nên đi gặp bọn họ. Ít nhất trong thời gian mình đi vắng, xảy ra chuyện gì cũng có người giúp đỡ.

Còn hôm nay, Diệp thiên lại muốn đến trường Thanh Hoa, Vu Thanh Nhã đã sắp tốt nghiệp, có một số đồ đạc phải dọn về. Là vị hôn phu, Diệp Thiên thấy cần phải có trách nhiệm.

Cầu Tâm Gia nghĩ rồi bảo:

- Được, không vội mấy ngày. Ta rời khỏi Bắc Kinh cũng được hơn năm mươi năm rồi, tranh thủ đi dạo vài nơi vậy.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Vậy để A Đình đi cùng huynh, đệ đưa chiếc xe kia cho A Đình.

Do tới qua Diệp Thiên không dặn dò phải dậy sớm nên giờ A Đình vẫn ngủ khò khò trong phòng. Diệp Thiên ra ngoài mua điểm tâm, liền đem kế hoạch hai ngày dặn dò hẳn.

Nghe thấy Diệp Thiên đồng ý để hẳn đưa Cầu Tâm Gia ra ngoài dạo chơi, A Đình cười bảo:

- Cậu à, không cần xe của cậu. Ông Đường bên cạnh có xe, tôi tới đó đánh xe ra là được rồi.

- Vậy cũng tốt, cẩn thận một chút

Diệp Thiên gạt đầu. hôm nay cậu cần đi dọn đồ, không có xe cũng bất tiện.

Sau khi ăn sáng xong, Diệp Thiên lái xe ra khỏi tú hạp viện. Nhưng ngõ tú hạp viện nhỏ quá, Diệp Thiên liền thắng xe lại, để xe bên đường xuống đi bộ.

- Máy người, để xe kiểu gì thế này?

Đến đầu ngõ, Diệp Thiên dùng tay vỗ vỗ vào một thành xe.

- Diệp, Diệp tiên sinh, sao ngài phát hiện ra chúng tôi.

Cửa kính hạ xuống lộ ra bộ mặt thiếu não của Maracay. Bọn hắn đã cẩn thận hết sức rồi vậy mà vẫn bị diệp thiên phát hiện. Điều này khiến cho mấy vị bảo tiêu không khỏi thất vọng.

Diệp thiên lôi ra chiếc điện thoại định vị, cười bảo:

- Các anh có thể tìm được tôi, vậy tôi không thể sao?

Thành thật mà nói, Diệp thiên rất phục mấy tên này. Hôm qua vừa về đến Bắc Kinh, hôm nay bọn họ đã trực sẵn ở ngõ. Sự chuyên nghiệp này là không thể nghi ngờ.

Maracay biết trước mặt thanh niên này không thể giấu được, bèn nói:

- Diệp tiên sinh, bọn tôi ở tại một khách sạn gần đây. Ngài yên tâm, chúng tôi sẽ không làm phiền ngài đâu!

Diệp thiên cười bảo:

- Được, Bắc Kinh này người ngoại quốc không nhiều. Các anh tránh xa tôi một chút, ngoài năm mươi mét là được rồi.

Nghe thấy những lời này của Diệp Thiên, trên mặt Maracay không khỏi lộ ra vẻ khổ não.

- Được, Diệp tiên sinh, chúng tôi sẽ giữ khoảng cách như vậy.

Nghĩ lại hơn hai mươi thi thể hôm đó, trong lòng Maracay không tự chủ được, liền thấy lạnh cả người, tất nhiên không dám làm trái lời diệp Thiên, chỉ có thể chấp nhận.

Lại leo lên con Land Rover hiếm hoi sử dụng của mình, Diệp Thiên đi tới trường Thanh Hoa. Sau khi làm thủ tục đăng kí, Diệp Thiên trực tiếp cho xe chạy đến khu ký túc Vũ Thanh Nhã ở.

Tám chín năm nay, khắp Bắc Kinh đều là Land Rover. Diệp Thiên vừa dừng xe trước sân kí túc, không khỏi hút ánh nhìn ngưỡng mộ của các cô gái, và sự ghen tị của các anh chàng.

- Diệp Thiên, đợi em một lát, dọn xong ngay đây.

Diệp Thiên điện cho vu thanh Nhã.

Diệp thiên cười bảo:

- Để anh lên trên giúp một tay nhé? Anh chưa bao giờ lên ký túc xá nữ đâu đấy?

- Muốn thì lên đi, mấy cô bạn trên này cũng không mặc quần áo đâu.

- Vũ Thanh Nhã, cậu mới không mặc quần áo ấy? Có bạn trai rồi thì không cần chị em nữa sao?

- Đây các cậu, cởi bỏ quần áo của Vũ thanh Nhã để Diệp Thiên lên đi.

- Woa, Vũ đại mỹ nữ thật đẹp, các chị em, cố lên!

Diệp Thiên nghe thấy tiếng đùa náo loạn của mấy cô gái trong điện thoại.

- Không nói chuyện với anh nữa, em xuống ngay đây.

Vũ Thanh Nhã vội vàng nói một câu liền cúp điện thoại.

- Vẫn là cuộc sống học đường thuần khiết.

- Có nên điện thoại cho lão đại không?

Diệp Thiên rút điện thoại ra tìm số của Từ Chấn Nam. Tuy đã rời khỏi trường Thanh Hoa ba năm rồi, nhưng mối quan hệ với Từ Chấn Nam vẫn giữ được tốt đẹp, chẳng qua là ít lui tới mà thôi.

- Diệp Thiên, tiêu tử cậu sao lại hút thuốc?

Vừa mới nhắc máy gọi điện cho Từ Chấn Nam, sau xe đã cất lên giọng nói quen thuộc.

- Ai yo, lão đại, tôi vừa mới nhắc máy thì anh đã đến rồi, bay đến đây à?

Diệp Thiên mừng rỡ, cũng chưa kịp tắt điện thoại, chỉ nghe một hồi chuông di động phát ra.

- Dung Dung vừa rồi điện thoại nói anh tới, huynh đệ tốt đến rồi, sao tôi có thể không đến chứ?

Từ Chấn Nam miệng cười tay cướp lấy điếu thuốc trên miệng Diệp Thiên, hút mạnh một hơi rồi đưa trả, ngược mắt nhìn lên trên cửa sổ kí túc, bảo:

- Sau này ít hút thuốc trước mặt tôi thôi, anh em đều cai cả hết rồi!

Diệp Thiên cười mở cửa xe, nện một đấm vào ngực Từ Chấn Nam, cười bảo:

- Anh đi chết đi, chẳng kiên định gì cả. Lão đại nếu như đặt anh trước thời kì giải phóng chắc chắn sẽ là tên bán nước.

Tháng này Diệp Thiên đứng bên bờ sinh tử vài lần, đầu óc lúc nào cũng căng như dây đàn. Trước mặt cùng Từ Chấn Nam nói chuyện tào lao vài câu thật ra trong lòng cũng cảm thấy thoải mái.

- Đây, bộ dạng tôi chính phái thế này, sao có thể là bán nước được? tôi nói cậu Diệp Thiên, xe này của cậu không tồi đấy chứ. So với con Hummer của ông già tôi trước đây oai phong không kém.

Đến trước xe, Từ Chấn Nam mới cảm thấy sự xa hoa con Land Rover này của Diệp Thiên. Đàn ông con trai có mấy ai không thích xe cộ, ngó nghiêng trước sau đánh giá.

- Được rồi, anh mua không nổi đâu.

Diệp Thiên kéo tay Từ Chấn Nam bảo:

- Lát nữa cùng với tôi và Vệ Dung Dung về nhà ăn cơm nhé. Anh em chúng ta lâu rồi không uống một chén. Ay, tôi nói mặt mũi anh sao thế này? Lại là chơi bóng bị đánh trúng hả?

Đứng trực diện nói chuyện với Từ Chấn Nam Diệp Thiên mới phát hiện, mắt phải anh bạn tím sẫm, quai hàm cũng sưng phồng lên. Về mặt này so với hình tượng chính phái mà anh ta nói vừa rồi quả là tương phản hẳn.

Nhưng Diệp Thiên biết, Từ Chấn Nam thích nhất là đánh bóng rổ. Lúc còn học cùng một trường với anh bạn này, mặt mũi anh ta bầm dập thâm tím là chuyện thường. Lần này cũng chẳng có gì ngoại lệ.

- Không phải chơi bóng, mà là mấy tên tiểu tử Karate.

Nhìn thấy nụ cười trên mặt Diệp Thiên, Từ Chấn Nam vội kêu lên:

- Anh em ta cũng không để cho người Trung Quốc mất mặt. Tên tôn tử đó cũng bị ta đập cho một trường, khẳng định nội thương.

Diệp Thiên nhin cười, hỏi:

- Tôi nói anh chơi bóng rổ là được rồi, sao còn đánh nhau với mấy tên Karate?

Trong trường này có rất nhiều đoàn phái. Nếu điều kiện thuận lợi, nhà trường còn có thể cung cấp cho một ít sân bãi.

Diệp Thiên tuy biết những xã đoàn này, nhưng cậu ở trường học tính ra chưa đầy nửa năm, nên cũng không qua lại gì với mấy xã đoàn này.

Từ Chấn Nam liếc nhìn Diệp Thiên, hơi chút ngượng ngùng bảo:

- Dung Dung nói tôi vô dụng, giờ con trai phải có võ công mới có cảm giác an toàn.

- Ta nói, anh không thể có chút triển vọng gì được đâu?

Nghe Từ Chấn Nam nói thế, Diệp thiên hết lời, lão đại này cả đời xem ra chỉ như quả ớt cay trên cây.

- Chờ chút, tôi nhận điện thoại, là võ đoàn chúng ta điện tới.

Đang nói chuyện thì Từ Chân Nam có điện thoại.

- Alo, tôi đang ở kí túc xá nữ... cái gì? mấy tên tôn tử kia gọi cao thủ đến? Đừng lo, người anh em tôi sẽ qua giúp một tay!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 375

Hội Võ Thuật

Lão đại, mấy tháng rồi không gặp? Sao lại biến thành gà trống xù lông thế này?

Trông thấy dáng vẻ đầy phần nộ của Từ Chấn Nam, Diệp Thiên không khỏi bật cười. Đã bị người ta đánh ra nông nỗi này, còn to mồm đòi tiêu diệt người khác?

Thấy Diệp Thiên tỏ ra cố nhịn cười, Từ Chấn Nam vô cùng khó chịu bảo:

- Tôi nói cậu Diệp Thiên, tiểu tử cậu đừng có coi thường ca ca này. Mấy hôm trước phó hội bị tôi gạt một quyền thì ngã. Tôi bây giờ là chủ lực tối cao của hội võ thuật.

- Đúng thế, hôm kia Chấn Nam nhà chúng ta rất lợi hại.

Từ Chấn Nam chưa dứt lời, một giọng nữ lạnh lạnh đã vang lên. Nhưng lại là bốn cô gái từ trong khu nhà bước ra. Đi trước nhất chính là Vu Thanh Nhã và Vệ Dung Dung, trên tay mỗi người đều cầm theo một thứ đồ vật.

- Ai yo, Dung Dung, thành người nhà với Vu Thanh Nhã nhanh như vậy?

- Chính thế. So với Vu Thanh Nhã còn buồn nôn hơn...

Mấy cô gái ở cùng khu trọ bốn năm năm rồi, quan hệ với nhau đều rất tốt. Vệ Dung Dung vừa mới khen Từ Chấn Nam, ngay lập tức bị mọi người túm đuôi.

- Chính là nhà chúng tôi, thì sao nào? Các chị đang đố kị chứ gì!

Biệt danh Ổ Cay của Vệ Dung Dung quả không phải là nói không. Cô nàng vội vàng cong môi phản bác. Một đám con gái hi hi ha

ha não loạn ở cửa khu trọ.

- Thanh Nhã, đưa đồ cho anh.

Đội đám con gái vui đùa ầm ĩ một trận xong, Diệp Thiên mở thùng xe sau ra, cầm lấy thứ đồ trong tay Vu Thanh Nhã.

Một cô gái mặt tròn, giọng nói ngọt ngào chú ý tới động tác của Diệp Thiên, mở miệng nói:

- Xem kìa, người nhà Vu Thanh Nhã có phong độ, dễ nhìn, nghe nói trước kia cũng học trường Thanh Hoa?

Trở về lại trường, tâm tình Diệp Thiên tốt lên rất nhiều, nhớ tới năm đó nhập học, trên mặt cổ ý bãi làm ra một bộ dạng thành thật, nói:

- Vâng, chào bà chị!

- Nói đi, làm sao cậu theo đuổi được Vu Thanh Nhã?

- Đúng vậy, đệ nhất mỹ nhân của khoa báo chí mà chưa được, cậu phait thành khẩn khai báo!

Thời gian Diệp Thiên ở trường Thanh Hoa rất ngắn. Ngoài Vệ Dung Dung ra, mấy bạn học khác của Vu Thanh Nhã đều không quen biết cậu. Nhưng thấy Diệp Thiên nói chuyện hay hay nên cả đám liền vây lại.

- Thật muốn nói?

Ánh mắt Diệp Thiên lộ ra một tia tinh quái.

- Được rồi, đừng có bày trò nữa.

Vu Thanh Nhã hiểu quá rõ Diệp Thiên, bực mình đẩy hẳn một cái bảo:

- Các chị em, từ nay trở đi chúng ta đường ai nấy đi rồi. Hôm nay tôi làm chủ, mọi người ra ngoài ăn cơm nhé?

- Được quá, Thanh Nhã, cậu muốn bọn tớ chọn ai?

- Là thế này, hôm nay phải đề cho bạn trai cậu xốt ruột một chút.

Mấy cô gái nghe Vũ Thanh Nhã nói thế đều gật đầu đồng ý.

Thực ra các nàng đều có ý cất cổ Diệp Thiên. Máy mỹ nữ khoa báo đều không thiếu người theo đuổi. Bạn trai của mấy cô gái này cũng rất có tiền, chẳng qua là hôm nay gặp phải Diệp Thiên tất nhiên phải bắt cậu chủ chi thôi.

Từ Chấn Nam nghe thế sững người lại, lắp ba lắp bắp nói:

- Diệp Thiên, tôi...tôi còn có chút việc bên kia.

Diệp Thiên thấy buồn cười trước điệu bộ của Từ Chấn Nam, vui vẻ bảo:

- Chẳng phải là cuộc đọ sức giữa học viên hai phái sao? Thiếu anh thì làm sao tiếp tục được chứ?

- Diệp Thiên, không thể nói như vậy. Judo gì đó của Nhật Bản đều phát triển từ võ thuật Trung Quốc. Giờ quay lại chê bai võ thuật Trung Quốc, chẳng phải là khi sư diệt tổ sao?

Từ Chấn Nam thành khẩn lắc đầu nói:

- Không được, tôi phải đi xem xem. Diệp Thiên, hay là các cậu cứ đi ăn trước đi. lát nữa tôi đuổi theo.

- Chấn Nam, em đi cùng anh.

Vệ Dung Dung nhẹ nhàng kéo lấy cánh tay Từ Chấn Nam, bảo:

- Tôi đi trợ giúp cho anh!

Với Diệp Thiên, luyện võ chỉ có hai loại mục đích, một là để thân thể khỏe mạnh, hai là để tự vệ nơi chiến trường.

Như Taekwondo của Hàn Quốc và Judo của Nhật Bản tuy đã được xếp vào các môn thi đấu của Á Vận Hội nhưng Diệp Thiên thấy đó chỉ là những động tác khoa chân múa tay, cơ bản không đáng chú ý.

Nghe Diệp Thiên nói thế, cô gái mặt tròn trĩnh cũng lên tiếng:

-Được, chúng ta cùng đi, những người Nhật Bản đó rất ngông cuồng.

Vũ Thanh Nhã gật đầu bảo:

- Vậy thì đi thôi, dù sao còn lâu mới đến giờ ăn cơm.

Võ thuật quán cách chỗ này cũng không xa lắm, Diệp Thiên dùng xa cạnh cổng ký túc, mấy bước chân thì đến nơi rồi.

Diệp Thiên kéo Vũ Thanh Nhã đi sau, nhỏ tiếng hỏi:

- Thanh Nhã, chuyện gì vậy? Chẳng qua chỉ là cuộc đọ sức giữa các học viên của võ thuật quán với nhau? Đến mức phải quyết liệt như kẻ thù vậy sao?

Do quan hệ rất tốt với Vệ Dung Dung, Vũ Thanh Nhã rất rõ chuyện này, bảo:

- Vốn dĩ là không có chuyện gì, hai võ quán mỗi bên thu nhận học viên của riêng mình, nhưng một học sinh Nhật Bản mới vào, nói võ thuật Trung Quốc không bằng Karate, hai bên liền đối đầu...

Thật ra người Nhật Bản cũng không phải là cực kì cuồng vọng, trường môn hai phái xưa kia cũng rất hòa hợp, giữa hai bên không có mâu thuẫn gì sâu nặng.

Nhưng cái vị xã trưởng năm ngoái vừa tốt nghiệp trở về nước và một học viên mới nhập học kia thì lại cực kì cuồng vọng, liên tiếp khiêu khích học viên võ quán, khiến mối quan hệ hai bên ngày càng trở nên tồi tệ.

Hơn nửa năm nay, võ Karate cùng võ thuật Trung Quốc đã nhiều lần ngồi vào bàn thương lượng, cũng tranh đấu thắng thua rồi. Đệ tử ở giữa đánh giá nhưng thật sự không xảy ra chuyện lớn gì.

Sân bãi của võ quán đại học Thanh Hoa là một sân cầu lông trong phòng, bọn họ chỉ có thể sử dụng vào tối thứ hai, tư, sáu và hai ngày cuối tuần.

Hôm nay là thứ bảy, vốn là ngày học viên ra ngoài dạo chơi, nhưng lúc này ở cổng võ quán lại cực kì náo nhiệt, bốn năm mươi người đang vây quanh đó nói chuyện.

- Không có người Nhật Bản à?

Diệp Thiên đưa mắt đảo qua đảo lại cũng không phát hiện ra người mặc trang phục Karate.

- Ai, Từ lão đại đến rồi, hôm nay để anh đánh trận thứ ba!

Đám mỹ nữ đi bên cạnh Diệp Thiên này cực kì có sức hút. Cả hội còn chưa bước lên phía trước, những học viên đang mãi thương lượng ngay lập tức bị hấp dẫn.

- Sao? Bọn hấn vẫn chưa tới?

Từ Chấn Nam rất muốn tận hưởng cái cảm giác được mọi người tung hô, bẻ các khớp ngón tay kêu răng rắc, bảo:

- Đối phương có cao thủ gì? Máy anh em các người không thu phục nổi sao?

Từ Chấn Nam tuy công phu chẳng ra gì, nhưng cũng là tứ đại đệ tử, tuổi tác lại lớn, hơn nữa tính cách lại hào sảng, rộng tay với bạn bè nên bọn đàn em đối với hấn rất tâm phục khẩu phục.

- Từ lão đại, đây là chiến thiếp dưới của bọn chúng, anh xem xem.

Một người cao gầy bước ra từ trong đám người đông đúc, trong tay cầm một tờ giấy nhỏ màu đen đưa cho Từ Chấn Nam.

- Thiệp đen? Đối phương không hiểu luật hay định hạ độc thủ?

Trông thấy tờ thiệp, mí mắt Diệp Thiên giật giật liên hồi. Trong giới giang hồ mà phát thiệp đen là thể hiện ý một mất một còn, nhưng đây là trong khuôn khổ trường học, chẳng nhẽ hai bên lại có mối thâm thù sâu nặng đến vậy sao?

- Ba trận hai được thì thắng?

Từ Chấn Nam nhìn dòng chữ trên thiệp một hồi rồi quay sang nói với người cao gầy:

- Được, lát nữa Lý Phong đánh trận đầu, A Phi đánh trận hai, tôi đánh trận ba, mọi người thấy thế nào?

A Phi mà Từ Chấn Nam nhắc đến là một học viên cao mét tám, nặng không dưới một tạ. Nghe Từ Chấn Nam gọi tên, người nọ lên tiếng đồng ý.

Từ Chấn Nam sắp xếp như vậy là có cái lý của hắn. Tuy rằng hắn ở võ thuật quán tiếng tăm rất tốt nhưng cũng phải biết tự lượng sức mình. So về công phu, hắn cùng Lâm cũng chỉ xếp được thứ ba.

Còn về người thứ nhất và thứ hai là Lý Phong và A Phi. Lý Phong xuất thân từ gia đình võ quyền, tuổi đời mới chỉ mười chín nhưng công phu thật không tồi, ít nhất Từ Chấn Nam đã có lần không qua nổi ba chiêu trên tay hắn.

Còn A Phi thì là người Dự Tĩnh, sống ở dưới chân núi Thiếu Thất, lúc năm tuổi đã được bố gửi đến trường võ luyện tám năm.

Đừng có nhìn A Phi bộ dạng béo ục ịch, nhưng đầu óc hắn rất tốt, thành tích học tập cực cao. Năm kia lấy tư cách là học viên trường cao đẳng Trưng Nguyên thi vào đại học Thanh Hoa, hoàn toàn có thể gọi là văn võ song toàn.

- Quả thật là có chút công phu.

Đứng bên Diệp Thiên mỉm cười gật đầu. tuy hai người so với Liễu Định Định còn thua xa nhưng với tư cách là một học viên thì đã xem như giỏi lắm rồi.

Sau khi sắp xếp xong thứ tự ra thi đấu, Từ Chấn Nam lớn tiếng nói rằng:

- Đi, chúng ta đi trước, định đứng ở đây chờ nghênh đón bọn họ chắc?

- Đúng thế, đứng ở đây sẽ làm nhục hết nhục khí.

- Đi nào, mọi người vào cả đi, đầu tiên phải chuẩn bị tốt sân bãi đã!

Sau khi nghe hiệu lệnh của Từ Chấn Nam, năm sáu chục học viên chen chúc nhau bước vào tràng quán.

Trong số đó chỉ có hơn hai mươi người là người của võ quán. Số còn lại cũng như hội người Diệp Thiên, đều là thích xem náo nhiệt mà đến cổ vũ. Con gái chiếm tới hơn nửa.

Mọi người ba chân bốn cẳng tháo lưới cầu lông trong sân trường đấu xuống, trải một lớp đệm trong sân, tiếp đó căng thùng bốn góc. Sau một hồi bố trí, cái sân xem ra chỉnh trang hẳn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 376

Chiến Thiếp

Sau khi chỉ huy mọi người sắp xếp xong sân bãi. Từ Chấn Nam đặt mông ngồi bịch xuống cạnh Diệp Thiên, đặc ý bảo:

- Diệp Thiên, thế nào? Anh đây không đánh bóng luyện võ, cũng tìm hiểu phong thủy nhé?

Tuy không xuất thân nhà võ nhưng năng lực tổ chức của Từ Chấn Nam rất khá. Năm ngoái sau khi tốt nghiệp đại học, cậu liền trở thành hội trưởng đương nhiệm của võ quán. Kết quả này hoàn toàn không phải dựa vào công phu cao thấp mà có được.

- Lão đại, lát nữa đừng có để cho mặt mũi bầm dập đấy?

Diệp Thiên nghe thế mỉm cười. Với kiến thức và kinh nghiệm thập tử nhất sinh một đời của mình, anh ta vốn dĩ chẳng để tâm đến trận đấu này. Nếu không phải Từ Chấn Nam mời đến, anh cũng không phí thời gian ngồi ở đây.

- Cắt, đừng tưởng rằng cậu biết lưỡng thủ. Đại ca ngươi hai năm nay cũng không phải ngồi chơi.

Trong lời nói của Từ Chấn Nam với Diệp Thiên có chút dè chừng. Cậu biết Diệp Thiên thân thủ không thường, nhưng cao thấp thế nào thì Từ Chấn Nam cũng không rõ, vì trước giờ chưa từng thấy Diệp Thiên ra tay trước mặt hẳn.

- Bọn họ đến rồi, Dung Dung, các cô ngồi đây được rồi, xem tôi dạy dỗ tên tiểu tử kia một trận!

Đang nói chuyện, từ cổng võ quán một đám người bước vào, đại để khoảng bốn năm chục người. Từ Chấn Nam vội vàng đứng dậy ra nghênh đón.

Đi đầu đám người là một đôi nam nữ.

- Máy người bọn họ thật là âm hồn bất tán?

Diệp Thiên thấy theo sau đám người là mấy gương mặt quen thuộc, chính là bốn người Maracay. Diệp Thiên không khỏi méo mặt, càng không hiểu vì sao mấy ca ca này lại chui được vào trường Thanh Hoa.

- Bỏ đi, chỉ cần không ảnh hưởng đến chúng ta, bọn họ thích làm gì thì làm.

Thấy Maracay ngồi xuống một góc bên khán đài, Diệp Thiên cũng không bận tâm nữa, dồn sức chú ý sang hội Karate.

- Đây là những học sinh của Hoa Thanh quán?

Thấy thanh thế đối thủ một chút cũng không yếu hơn bên mình, Diệp Thiên không khỏi quay sang Vu Thanh Nhã hỏi một câu. Tuy câu không quan tâm đến trận đấu này nhưng đối với chuyện của anh em mình thì không thể làm ngơ.

Vu Thanh Nhã gật đầu, bảo:

- Đều là hội Hoa Thanh đấy, có điều phần đa đều là du học sinh Nhật Bản và Hàn Quốc, Trung Quốc tương đối ít.

- Uhm, vẫn còn kém một chút.

Nghe Vu Thanh Nhã trả lời, Diệp Thiên trong lòng thoải mái hơn chút ít. Cho dù võ thuật Trung Quốc xuống dốc, cũng không thể để Nhật Bản lãng nhục.

- Myyamoto, thế nào, bị ta đánh bại không phục, còn đem theo trợ thủ đến đây?

Lúc này Từ Chấn Nam đã dắt theo đoàn người ra nghênh đón đối phương. Anh không quen biết đôi nam nữ đi đầu, vì thế những lời này là để cho người bị thương phía sau.

Trông thấy Từ Chấn Nam, trên mặt Miyamoto lộ rõ vẻ oán hận, lớn tiếng nói:

- Ngươi không có võ đức, đá vào hạ bộ của ta, thắng thế thì có nghĩa gì!

- Chuyện... chuyện này là thế nào?

Từ Chấn Nam đứng trước còn chưa kịp mở lời, Diệp Thiên đã sững người lại, cảm thấy đây không đơn giản chỉ là cuộc tỉ thí thông thường mà giống như một cuộc đấu chuốc thù rửa hận.

Vệ Dung Dung ngồi cạnh Vũ Thanh Nhã hơi ngại ngùng bảo:

- Lúc bọn họ tỉ thí với nhau, Chấn Nam hình như... Hình như đã chạm đến phần dưới của hấn?

- Ha ha ...

Diệp Thiên nghe vậy lớn tiếng cười to. Tuy chiêu này không được chính thống cho lắm nhưng Liêu Âm Chân quả thực là kỳ chiêu chiến thắng trong giao đấu.

Liêu Âm Chân là chiêu thức đánh vào phần dưới (hạ bộ) của đối thủ, nhẹ thì đau đớn khó chịu, nặng thì mất mạng. Hiểm nhất chính là ở chỗ, sau khi bị đánh trúng sẽ khiến cho các cơ quan bị tổn hại, không thể sinh đẻ, dẫn tới “đoạn tử tuyệt tôn”.

Dưới quan niệm võ đức trong giang hồ, chiêu thức như vậy quả thực là âm hiểm vô cùng. Có điều Từ Chấn Nam lại chẳng phải du nhập giang hồ gì, dùng chiêu thức này với người Nhật Bản, Diệp Thiên giờ cả hai tay đồng ý.

Diệp Thiên cười to quá đến mức cả trường đấu quay lại nhìn cậu. người Nhật Bản đứng trước cùng đột nhiên mặt đanh lại, dùng tiếng Hán quát lớn:

- Người Trung Quốc các người thật không biết lễ phép!

- Yo, ta nói, ta cười chuyện của ta mắc mớ gì đến ông?

Diệp Thiên tức giận nói:

- Quyền cước vô tình, đao kiếm không có mắt, giao đấu thua rồi thì nhận đi, tìm nhiều lí do biện bạch như vậy làm gì?

- Nói rất đúng, sợ thua thì đừng có đến tỉ thí nữa.

- Là thế này, huynh trưởng của võ quán chúng tôi vết thương vẫn chưa lành hẳn, hơn nữa chúng tôi cũng đã nói gì đâu.

- Người Nhật Bản không bao giờ chịu thua, có bản lĩnh thì qua đây đấu tiếp, hơn nữa huynh trưởng ta cũng không cố tình đá vào hạ bộ của hấn.

Diệp Thiên vừa dứt lời, người trong đội Từ Chấn Nam đồng loạt lớn tiếng reo hò. Dùng chân đá vào hạ bộ đối thủ để làm hấn mất

sức chiến đấu vốn dĩ khiến cho người trong võ quán cảm thấy có chút gì đó mất mặt. Chính thế nên Diệp Thiên nói như vậy sẽ làm cho tình thế được xoay ngược.

Thật ra Từ Chấn Nam hôm đó không phải là cố ý. Cậu ta vốn không phải là đối thủ của Miyamoto. Sau khi bị quăng ngã rồi lãnh đòn liên tiếp hai lần, làm sao còn nhớ nổi đã ra chiêu thức gì chứ? Đá bừa một chưởng ra, nào ngờ trúng phải “gậy con cháu” của Miyamoto rồi.

Thấy đối phương khí thế áp đảo, Miyamoto tức tối đến nổi mặt mày sa sầm, thiếu chút nữa thì ngất đi, lớn tiếng bảo:

- Các ngươi, các ngươi đúng là đồ vô sỉ!

Từ sau khi trúng phải trường này, Miyamoto luôn cảm thấy khó chịu ở phần hạ bộ, lúc nửa đêm thì cứ gọi là đau đốn nhức nhối. Vội vã đi bệnh viện kiểm tra nhưng kết quả thu được như tin sét đánh ngang tai, hẳn rất có khả năng không thể duy trì nòi giống được nữa.

Miyamoto là một chi của gia tộc Kitamiya của Nhật Bản. Tuy không được mọi người trong gia tộc coi trọng lắm nhưng Miyamoto lại là chi chính. Nếu thật sự mất đi khả năng sinh đẻ, vấp phải sóng to gió lớn là chuyện khó tránh khỏi.

- Biểu đệ, không cần phải nói nhiều với bọn chúng như vậy. Người Trung Quốc có câu: xem lực thuộc hạ là biết thượng cấp.

Miyamoto đang định nói tiếp thì bị một người thanh niên trẻ tuổi chặn lại.

- Đúng thế, biểu ca, tất cả đều giao phó cho huynh!

Sau khi nghe người thanh niên trẻ tuổi nói thế, Miyamoto cố nén bộ hạ đau đốn, hai chân kẹp chặt lại, cúi mình vái chào.

- Yên tâm đi!

Người trẻ tuổi đó vỗ vai Miyamoto, bước lên trước một bước nói:

- Ta là đệ tử Kitamiya Thái Lang, đại học Seoul Hàn Quốc, cũng là huynh trưởng của hai phái võ Taekwondo và karate, đến thỉnh giáo võ thuật Trung Quốc của võ quán Hoa Thanh.

- Kitamiya Thái Lang?!

Nghe thấy cái tên này, mắt Diệp Thiên liền híp lại. Ngay đến bản thân cậu cũng không biết mỗi khi trong đầu dấy lên ý muốn sát hại, hai mắt cậu ta tự dung sẽ híp lại.

ở Nhật Bản, tuy Kitamiya đi du học rất nhiều nhưng trong giới võ thuật mà nói chỉ có lưu truyền Kitamiya Nhất Đao. Diệp Thiên không biết người thanh niên đang đứng trong đấu trường này liệu có quan hệ gì với phái Nhất Đao Kitamiya hông?

- Được, cứ dựa theo thiệp chiến của các anh, đấu ba được hai thì thắng. Các anh xuất chiến là ba vị nào?

Từ Chấn Nam cũng không muốn tiếp tục dong dài cùng đối phương. Dù sao chiến thắng bằng cách đá vào bộ hạ của đối thủ cũng khiến hắn có chút không đẹp lắm.

- Tôi và Pak Kim Hye tiểu thư xuất chiến.

Mọi người đều bất ngờ, không ngờ Kitamiya Thái Lang lại cùng với cô gái đi bên cạnh hắn xuất chiến, hơn nữa cô gái đó lại là người Hàn Quốc?

- Người Hàn Quốc chuyện gì cũng đối tốt với Nhật Bản sao?

Diệp Thiên ngồi dưới cổ vũ nghe thế cũng sững người. Trà độc của Hàn Quốc chỉ chịu lép vế dưới Trung Quốc, trước giờ với Nhật Bản thù hận vô cùng, nhưng tại sao cô gái này lại đồng ý giúp đỡ Kitamiya Thái lang?

- Tôi có một yêu cầu!

Kitamiya Thái Lan đột nhiên chỉ vào Diệp Thiên nói:

- Đúng như lời vị học viên kia nói, đao kiếm không mất quyền cước vô tình. Nếu hai bên xảy ra thương tích gì không được truy cứu trách nhiệm của đối phương. Các anh đồng ý thì chúng ta bắt đầu tiến hành thi đấu!

- Ai sợ ai chứ? Chúng ta sẽ không giống như bộ dạng của Miyamoto đâu!

- Cứ thế đi, Từ lão đại, đồng ý bọn họ, lát nữa tặng cho bọn chúng một trường!

- Định chết à, không thấy có con gái sao? Trường Liêu Âm Chân này không thể sử dụng với phái nữ.

Lời của Kitamiya Thái Lang khiến cho người trong võ quán đánh trống tung hô. Bọn họ đều là thanh niên hai mươi, ngựa non hầu đá, hội trường mà không huyền não thì xem không hay.

- Được, ta đồng ý với ngươi!

Nghe thấy tiếng reo hò của mọi người trong võ quán, Từ Chấn Nam nhiệt huyết sôi lên sung sức, mở to mồm lớn giọng đồng ý.

A Phi cùng Lý Phong đứng bên cạnh mặc dù thấy có chút gì không ổn nhưng Từ Chấn Nam đã mở miệng đồng ý rồi thì hai người còn nói gì được nữa.

- Tốt lắm, chúng ta viết cam kết, tránh tới lúc đó đối phương gây rắc rối!

Kitamiya Thái Lang sắc mặt không đổi. một người theo sau lập tức đưa ra chiến thiếp, giống y hệt với cái mà hội Từ Chấn Nam nhận được.

Sau khi Kitamiya Thái Lang viết thêm mấy chữ lên, ký tên mình xong, chiến thiếp liền được đưa cho Từ Chấn Nam.

- Viết thì viết, ai sợ gì chứ?

Từ Chấn Nam cũng không phải tên ngốc. trong lòng hắn cũng biết thừa có chút bất ổn, nhưng đã trót cười lên lung hỏ rồi làm sao mà xuống được. Nếu như nhún bước, truyền ra ngoài thì võ quán cũng khó mà làm ăn tiếp được.

Nhất là đối phương lại là người Nhật Bản, càng không thể để mắt mặt được. Từ Chấn Nam khi này nhận thiếp, liếc qua mấy chữ, cắn chặt răng ký tên.

- Ôi trời, lão đại đúng là một tên ngốc.

Thấy rõ màn kịch như vậy mà còn đâm đầu vào. Diệp Thiên không khỏi lắc đầu chán nản. Từ Chấn Nam luyện võ được hai năm đã tưởng rằng mình thiên hạ vô địch sao?

Đặt chiến thiếp lên trên mặt bàn, Kitamiya Thái Lang chỉ vào Từ Chấn Nam, lớn tiếng bảo:

- Được, trận thứ nhất, ta đấu với ngươi!

- Anh em sợ ta không đấu được sao?

Thấy đối phương chọn đúng mình, Từ Chấn Nam tức khí cởi quần áo xông lên.

Lý Phong sớm đã cảm thấy sự việc có cái gì đó không đúng rồi, vội vàng cản Từ Chấn Nam lại, bảo:

- Từ lão đại, cứ để đệ lên trước, cứ theo kế hoạch ban đầu của chúng ta mà làm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center; width: fit-content; margin: 0 auto 10px auto;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #000080;">...</span>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 377

Park Kim Hee

Lý Phong bốn tuổi thì đã theo cha học võ, sáu tuổi bắt đầu luyện tập quyền võ gia truyền. Chỉ có điều bay giờ võ thuật thất thế nên phần lớn thời gian của cậu dành cho học tập.

Nhưng cho dù như vậy, luyện tập võ thuật hàng năm cũng khiến cho Lý Phong có một cảm giác khác thường. Lúc này hẳn cảm thấy Kitamiya Thái Lang trước mặt mình giống như một con mãnh thú, khiến trong lòng hấn ý thức rõ cảm giác nguy hiểm.

Vì vậy theo bản năng Lý Phong liền ngăn cản Từ Chấn Nam. Vì cậu biết, Từ Chấn Nam xông lên cho dù không chết thì cũng trọng thương. Chiến thiệp của đối phương chính là một cái bẫy.

- Được rồi, Lý Phong, người cẩn thận một chút.

Từ Chấn Nam tuy nóng nảy nhưng cũng không phải kẻ ngốc. Hấn cũng cảm nhận được ý đồ ban nãy của đối phương, lập tức nói với Kitamiya Thái Lang:

- Ba trận hai thắng, bên chúng tôi cứ Lý Phong đánh trận đầu!

Theo quy tắc mà nói, Từ Chấn Nam làm như vậy không có gì là sai, cho dù là Kitamiya Thái Lang cũng không nói được gì.

Sau một hồi chăm chăm nhìn Từ Chấn Nam, Kitamiya Thái Lang lùi lại một bước, quay sang nói với cô gái bên cạnh:

- Park Kim Hee tiểu thư, hai trận đầu phiền cô rồi!

Park Kim Hee thoáng nhìn Bắc Cung Thái Lang, dùng tiếng Hàn đáp:

- Kitamiya Thái Lang, ngài phải nhớ rõ, tôi đi theo anh hùng Kitamiya học đao kiếm, chứ không phải là nô bộc của nhà các ngài!

- Park Kim Hee tiểu thư, tôi nghĩ là cô đã hiểu nhầm rồi. Người Trung Quốc kính thường Karate và Taewondo Hàn Quốc các cô, chúng ta đây là vì mình mà chứng minh danh tiếng thôi.

Kitamiya Thái Lang quay sang Park Kim Hee cúi mình thật thấp vái một vái, rồi nói:

- Gia tộc Kitamiya chúng tôi đối với việc thu mua điện tử thất tinh Hàn Quốc nhất định sẽ cân nhắc trước nhất ý kiến của nhà họ Park cô. Park Kim Hee tiểu thư, xin kính nhờ!

Trước mặt nữ nhân này, Kitamiya Thái Lang quả thật không dám dùng giọng điệu mệnh lệnh nói chuyện.

Vì cô gái này không những là cháu gái Park Kim Hee tông sư Taekwondo Hàn Quốc mà còn là một đồ đệ giỏi giang của gia tộc Kitamiya.

Theo cách nói của nhân vật lớn kia, Park Kim Hee thông minh thiên bẩm, tuy không phải người Nhật Bản nhưng đã được truyền thừa. Kitamiya Thái Lang tuyệt đối không phải là đối thủ của cô.

Nghe thấy Kitamiya Thái Lang đề cập đến chuyện làm ăn của nhà mình, Park Kim Hee đành bắt đắc dĩ bảo:

- Được rồi, tôi sẽ đánh một trận, còn lại thì kệ nhà ngươi!

Cuộc khủng hoảng tiền tệ Châu Á mấy năm nay tác động rất xấu đối với Hàn Quốc. Do ông ngoại cô ở Nhật Bản có hệ thống chân rết rất sâu, vì vậy cuộc làm ăn nhà họ Park với Nhật Bản trước giờ qua lại khá nhiều.

Nhưng chính vì vậy mà nhà họ Park hiện giờ đang đối mặt với nguy cơ đuối to khó vẫy. Nhiều dự án chi cần bên Nhật Bản rút vốn là tề liệt ngay lập tức. Cho nên biết rõ Kitamiya Thái Lang đang uy hiếp mình Park Kim Hee cũng đành chịu.

- Anh hùng Kitamiya, Thanh Nhã, anh không nghe nhầm đấy chứ? Chính xác là cái tên anh hùng Kitamiya?

Park Kim Hee và Kitamiya Thái lang luôn dùng tiếng Hàn nói chuyện. Có điều bọn họ không ngờ tới, Vu Thanh Nhã là chuyên gia tin tức, ngoài tiếng Anh ra, tay trái của cô nàng chính là tiếng Hàn và tiếng Nhật.

Vì thế khi hai người đối thoại, Vu Thanh Nhã đã khễ khàng dịch lại cho Diệp Thiên. Nghe thấy cái tên Kitamiya anh hùng, ánh mắt Diệp Thiên bỗng chốc sáng bùng.

- Diệp Thiên, anh làm sao vậy?

Vu Thanh Nhã ngồi cạnh Diệp Thiên, đột nhiên lạnh hết cả người, quay sang thấy nụ cười lạnh lùng của Diệp Thiên không khỏi hoảng sợ.

- Anh không sao, chỉ thấy khó chịu với người Nhật Bản thôi.

Diệp Thiên lắc đầu, không nói thêm gì, ánh mắt chăm chú quan sát Park Kim Hee vừa bỏ áo khoác đi lên đấu trường.

- Tôi là Park Kim Hee, chủ tu đạo thuật, và cũng là đai đen Taekwondo, mong được chỉ giáo!

Park Kim Hee đồng ý Kitamiya Thái Lang xong cũng không phí lời, cởi giày và áo khoác ngoài ra, lộ ra một làn da trắng nõn nà như tuyết.

- Đai đen?

Nghe màn giới thiệu của Park Kim Hee, Lý Phong trong lòng không khỏi lạnh lạnh.

Đối với Taekwondo, Lý Phong cũng có chút hiểu biết. tuy ở ngoài nhìn vào trông rất hoành tráng, nhất là kỹ thuật biểu diễn nhưng nhiều cú đá không thích hợp với đấu chính diện, bài luyện cũng gần như không có.

Nhưng có thể đạt đến đai đen Taekwondo lại nắm nhiều kỹ xảo quyền thuật của Karate thì quả thật không thể tầm thường.

Đối thủ trẻ tuổi như vậy mà đã có thể đạt đến đai đen, Lý Phong thầm bỏ đi cái ý định coi thường nữ giới, vội nói:

- Lý Phong, truyền nhân Ký Tinh Hình Ý, xin thỉnh giáo!

Vi đảm bảo hai bên không xảy ra thương tích, võ đài bài trí một tầng đệm thật dày. Chẳng qua là Liêu Âm Cước của Từ Chấn Nam quá lợi hại nên cái đệm này cũng không bảo hộ nổi cho phần bộ hạ của Miyamoto.

Sau khi Lý Phong cùng Park Kim Hee đến giữa võ đài, một quyền chào nhau, cả hai cùng lúc lùi lại một bước, Lý Phong đẩy về ngạo nghễ xuất thế.

Park Kim Hee cũng chân trước chân sau, người hơi hướng về phía trước, hai tay thủ sẵn trước ngực. Đây chính là thế phòng thủ

thường thấy trên Tivi.

Diệp Thiên vừa đưa mắt nhìn liền rút ra kết luận, lắc đầu bảo:

- Anh Lý Phong này không phải là đối thủ của cô gái đó.

- Diệp Thiên, còn chưa đánh thì biết sao được? Lại là dự đoán hả?

Nghe Diệp Thiên nhận xét thế, Vệ Dung Dung có chút mất hứng. Dù sao đi nữa thì Lý Phong cũng là học viên trường mình, Diệp Thiên nói thế chẳng khác nào tự làm nhục chí diệt uy à?

- Tài nghệ không bằng còn đi dọa người, cậu xem đi rồi sẽ biết.

Diệp Thiên không muốn tranh luận cùng Vệ Dung Dung. Cậu nói ra câu đấy tất nhiên phải có cái lí của mình.

Hai đối thủ này, một người từ nhỏ đã khổ luyện thực chiến, một người lấy thân thể cường tráng làm mục đích luyện tập, cơ bản cũng không thể so sánh được.

Người ngoài khó có thể nhìn ra, nhưng Diệp Thiên biết, đây là biểu hiện khí huyết sung mãn sau khi luyện tập đến mức căng trào mà có được.

Sau khi công phu luyện tập đến mức này, gân cốt da thịt liền trở lên mềm dẻo lạ thường, có thể lỏng chặt. lúc giao đấu có thể bật phát công lực trong chớp mắt, sức chiến đấu mạnh mẽ vô cùng.

Hơn nữa Park Kim Hee bày ra thế Taekwondo, bên trong còn ẩn chứa tư thế Karate.

Tư thế này cực kì có lợi cho phát lực, có thể rút roi sau lưng ra ngay tức khắc, thêm đó mượn lực thất lung có thể phát huy hết sức lực toàn thân.

Lý Phong tuy học hành sâu xa nhưng võ thuật ít luyện lại chỉ dựa thân thể cường tráng, cho nên thế đầu bày ra so với nữ sĩ kia kém hơn rất nhiều. Không cần đánh Diệp Thiên cũng biết ai thua.

- Ôi!

Ngay khi Diệp Thiên vừa dứt lời, cả thân người Park Kim Hee bắt đầu chuyển động. chỉ thấy chân trước của cô dùng lực, hai tay nhanh như chớp chớp lấy cổ áo Lý Phong, nghiêng người như muốn nhào qua vai.

Lý Phong mơ hồ không nhìn ra được ý định của đối thủ, hai tay Park Kim Hee xông thẳng tới trước mắt.

- Hông rồi, tiểu tử này không biết 70% Taekwondo đều là dùng chân sao?

Trông thấy Lý Phong lùi lại một bước, khoảng cách vừa khớp với một bước của đối phương, Diệp Thiên than lên một tiếng. vốn nghĩ Lý Phong có thể đấu được vài chiêu cùng nữ nhân kia nhưng thế này thì về mode luôn rồi.

Trên võ đài diễn ra quả như Diệp Thiên dự đoán. Park Kim Hee hai tay vừa được mở thế, liền tung người xoay một vòng qua bên trái.

Nhưng cùng với vòng xoay của thân người, Park Kim Hee dùng chân trái làm điểm tựa, vẽ một đường cong, chân phải thon dài đá một cước vào thẳng quai hàm Lý Phong.

Trường này Park Kim Hee dùng toàn bộ lực ở phần thắt lưng, so với lực ở các bộ phận khác lớn hơn rất nhiều. Lý Phong bị một cước đá ngửa mặt về phía sau, ngã bịch xuống đệm.

- Lý Phong, cậu không sao chứ?

Kết quả đến đột ngột quá, hơn trăm người trong võ đài không kịp phản ứng, ngay đến cả đám người Miyamoto cũng sững sờ tới mức không dám hò reo.

Chừng bốn năm giây sau, Lý phong trên đệm bắt đầu nhúc nhích. Từ Chấn Nam như vừa tỉnh mộng, vội vàng lao tới, một tay kéo Lý Phong ra.

Má trái Lý phong đã sưng phồng lên, mắt hoa mày chóng, bị trường này đánh đến hôn mê rồi. Từ Chấn Nam lay lay hấn một hồi, Lý Phong mới hoàn hồn trở lại.

- Từ lão đại, tôi không phải là đối thủ của cô ta.

Lý Phong vừa mới mở miệng, một cái răng lẫn lộn những máu liền rơi ra. Có thể thấy trường lúc này khủng khiếp đến mức nào.

Có điều Lý Phong cũng hiểu, thực ra dưới chân đối phương vẫn còn chút tình, nếu không trường này ra hết cỡ chắc hẳn đã chấn

thương não luôn rồi.

- Không sao cả, Lý Phong, cậu nghỉ ngơi đi, các anh em sẽ bảo thù cho cậu!

Từ Chấn Nam tuy ngoài miệng rắn rỏi, nhưng trong lòng thật sự một chút tự tin cũng không có. Với nhân lực của hắn, ngay cả quyền vừa rồi đá ra thế nào cũng không nhìn nổi, lên thi đấu kết quả chắc còn thảm hại hơn cả Lý Phong.

- Tôi đánh xong rồi, chuyện sau tôi không quản nữa.

Đang lúc Từ lão đại diu Lý Phong xuống dưới, còn không biết là để mình hay A Phi lên tiếp theo thì Park Kim Hee liền quăng ra một câu, xoay người đi giày ra khỏi sàn đấu.

- Không đánh nữa?

Mọi người trong võ quán đều thấy khó hiểu với hành động của nữ nhân này. Lý Phong là đệ nhất võ quán mà cũng không thể đánh bại cô gái này thì những người còn lại thua chắc rồi, vậy tại sao cô ta lại xuống sàn?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 378

Khuyên Giải

Diệp Thiên, cô gái này lợi hại như vậy, người Nhật Bản đó chắc còn khủng khiếp hơn nhiều?

Trận đấu vừa rồi đã dập tắt mọi nghi ngờ bức bối trong lòng Vệ Dung Dung rồi. Giờ cô đã biết cậu bạn của mình thật là có tài nhìn nhận.

Trước đây Từ Chấn Nam chưa bao giờ gặp qua đối thủ nào. Đó là vì đây là đại học, hơn nữa còn là một trong những đại học tốt nhất trong nước, cao thủ giang hồ đương nhiên không thể xuất hiện trong những chỗ như thế này.

- Người Nhật Bản đó không bằng cô gái Hàn Quốc.

Diệp Thiên lắc đầu.

- Nhưng đánh với lão đại, năm ba chiêu không thành vấn đề!

Diệp Thiên nhận định như vậy càng khiến cho Vệ Dung Dung mặt thêm biến sắc.

- Không đánh nữa sao? Sao lại không tiếp tục?

- Không đánh nữa cũng tốt. Đến Lý Phong còn không địch nổi cô ấy thì đấu tiếp làm gì?

- Cô gái đó thật lợi hại, một cước đã đá ngã Lý Phong, tớ thấy A Phi cũng không đấu nổi cô ấy đâu.

Sau lúc ban đầu yên tĩnh, người trong võ quán bắt đầu rầm rì bàn tán, mắt liếc nhìn về phía cô gái Hàn Quốc với một chút sợ hãi trong lòng.

Nhưng đến khi Bắc Cung Thái Lang lên võ đài, mọi người mới vỡ lẽ ra một điều. Trận đấu này vốn không có kết thúc, chỉ là đối phương thay người lên ứng chiến mà thôi.

- Tôi phải đánh cùng cậu!

Kitamiya Thái Lang đứng giữa sân, chỉ tay vào Từ Chấn Nam, sau đó từ từ gấp các ngón tay lại.

Lý Phong vừa bị Park Kim He e cho một trường nghe thấy Kitamiya Thái Lang nói thế liền vội vàng kéo Từ Chấn Nam lại:

- Từ lão đại, đừng đánh với hắn, để cho A Phi lên!

- Không được, hắn chọn người đấu là tôi, cứ để tôi lên!

Từ Chấn Nam bị hành động của Kitamiya Thái Lang chọc giận. Giờ mà không lên võ đài thì về sau sẽ không còn mặt mũi nào mà chỉ huy trong võ quán nữa.

- Hông rồi, lão đại phải lên đài rồi?

Diệp Thiên ngồi dưới lác đầu đứng dậy.

- Thật đúng là không biết không sợ. Tuy công phu của người Nhật Bản kia kém hơn so với cô gái Hàn Quốc nhưng đấu với Từ Chấn Nam thì chẳng cần tiêu phí sức lực gì.

Karate vốn dĩ tên gọi là Đường Thủ Đạo, tiếp thu không ít tinh hoa võ thuật Trung Quốc, gồm các loại kỹ thuật: đá, đánh, xuất, lấy, ném, khóa, vặn, nghịch kỹ, điểm huyết. Một số phái còn luyện thêm cả vũ khí thuật.

Giống như công phu của gia tộc Kitamiya, điều đáng chú trọng là đao pháp và kiếm đạo, còn Karate, chẳng qua chỉ là đệ tử học tập kiến thức cơ bản thôi. Nếu may mắn đệ tử này có khả năng thiên bẩm thì sẽ trở thành truyền nhân chân chính.

Kitamiya Thái Lang tuy là dòng chính trong gia tộc, nhưng từ nhỏ đã lộ ra khả năng kinh doanh trời phú. Dù vậy, hắn cũng chỉ học có Karate.

So với võ thuật Trung Quốc, quyền cước Karate sử dụng phối hợp, chiêu thức ngắn gọn giản dị, coi trọng luyện tập đối chiến, tính thực tế cao.

Tuy Diệp Thiên ngẫm hiểu được võ thuật Trung Quốc hơn xa Nhật Bản ở những điểm này, nhưng hiện giờ võ thuật Trung Quốc đã mai một dần chỉ còn lại trong dân gian. Nếu muốn học thành tài thì phải tự tìm kiếm cho mình những bậc cao nhân sống ẩn dật.

Hơn nữa một nguyên nhân lớn khiến cho võ thuật Trung Quốc không được phổ cập như Nhật Bản bây giờ đó là muốn luyện đến một trình độ nhất định thì phải cần rất nhiều thời gian, thông thường phải kiên trì luyện tập từ năm tới mười năm mới có chút thành tựu.

Vì vậy, Taekwondo cùng Karate hiện nay đã vượt xa võ thuật Trung Quốc. Trong mắt rất nhiều người, Karate và Taekwondo lợi hại hơn khá nhiều.

Quan trọng hơn là, người luyện võ chân chính.

Những người này cơ bản sẽ không động thủ và thi thố cùng một số quyền sư. Cũng giống như Diệp Thiên, muốn cậu biểu diễn một bài thi, đó quả thực là một sự sỉ nhục.

Có điều lúc này Diệp Thiên không xông lên không được. vừa nãy Park Kim Hee giao đấu cùng Lý Phong, không có ý thức chiến đấu gì. Diệp Thiên tuy biết Lý Phong sẽ thua nhưng cũng không có nguy hiểm gì.

Còn Kitamiya Thái Lang thì không như vậy. Trên người hắn sát khí đầm đằm, đầy vẻ kiêu ngạo, thêm vào đó đối thủ lại là Từ Chấn Nam.

Diệp Thiên tin chắc nếu Từ Chấn Nam bước lên, tuy rằng không đến nỗi mất mạng nhưng bước xuống chắc chắn còn thê thảm hơn nhiều so với người tên Miyamoto kia.

- Khoan đã, lão đại!

Từ Chấn Nam vừa mới cởi áo khoác ngoài ra đang chuẩn bị bước lên võ đài thì Diệp Thiên đi đến kéo lại.

- Diệp Thiên, sao vậy?

Từ Chấn Nam bẻ các đốt ngón tay, không ngừng phát ra tiếng kêu “răng rắc”, hắn đang dùng cách này để tự khích lệ cho mình.

- Anh không phải là đối thủ của hắn, lên trận sau đi, đấu trận này còn thảm hơn nữa.

Diệp Thiên dùng cảm hất về phía Miyamoto.

- Hừ, ngươi đừng có mà dọa ta?

Nếu lấy Lý Phong ra so sánh, Từ Chấn Nam đã chẳng là gì rồi, thế này chẳng phải không dung thích ăn đánh sao? Da thịt hần dày còn chịu đựng được, nhưng phần hạ bộ yếu mềm ngộ nhỡ phé đi, cả đời hần đúng là bất lực.

Diệp Thiên nhìn chăm chăm Từ Chấn Nam bảo:

- Tôi nói thật, chỉ cần anh lên võ đài, hần tuyệt đối dám phé anh!

Nghe Diệp thiên nói thế, Từ Chấn Nam mặt mũi trắng bệch. Dù sao hần cũng mới chỉ là một học viên, chuyện hần lỡ phé Miyamoto cùng chỉ là vô ý, hơn nữa trong lòng cũng thấy chút xấu hổ.

Giờ để chuyện tương tự lặp lại ở mình, nói không sợ là già, Từ Chấn Nam trán đã muốn toát mồ hôi hột.

- Lên đi, hay là nhà ngươi sợ?

Thấy Từ Chấn Nam đứng vẫn đứng dưới nói chuyện cùng một người khác, Kitamiya Thái Lang có chút không kiên nhẫn.

- Phé thì phé, lão tử cùng hần liều mạng!

Từ Chấn Nam khùng lên vì bị Kitamiya Thái Lang khích bác, đẩy Diệp Thiên sang một bên, hăm hở xông lên võ đài.

Diệp Thiên không nói không rằng, tự động lùi về phía sau hai bước.

- Lão đại, tôi lên trước cho, chỉ lần này thôi.

Diệp Thiên thờ dài, xoay người bước lên cái đệm dày trên võ đài:

- Kitamiya, vết thương tiểu đệ ngươi Miyamoto cũng không nặng lắm đâu, mấy ngày nữa tụ huyết tiêu tan sẽ không ảnh hưởng gì đến cuộc sống sau này, tôi thấy... cuộc tỉ thí này nên cho qua đi.

Miyamoto tuy không phải luyện Thiết Đương Công gì nhưng Từ Chấn Nam cũng không phải là Hoàng Phi Hồng, làm gì đá đến nỗi

không thể sinh đẻ, chỉ là phần hạ bộ của hắn quá mất cảm yếu ớt nên mới cảm giác quá lên như vậy thôi.

Diệp Thiên biết trước mặt mình là Kitamiya gia tộc nhưng quả thực là hắn rất yếu, tới mức Diệp Thiên không có hứng cùng hắn động thủ. Làm thương Kitamiya anh hùng, đệ tử đời sau của hắn cũng không có lợi ích gì.

- Sao? Vết thương của ta không vấn đề gì?

Diệp Thiên vừa nói những lời này ra, Bắc Cung Thái lang còn chưa kịp ý kiến gì thì Miyamoto đã lớn tiếng kêu to.

- Được rồi, Từ Chấn Nam cũng không phải cố ý đá nguoi, tôi thấy... chuyện này nên bỏ đi.

Với thân phận của Diệp Thiên hiện nay, hắn không muốn tham dự quá sâu vào những chuyện kiểu này.

- Làm sao ta biết lời nguoi nói là đáng tin?

Miyamoto hỏi lại, nhưng trong lòng sớm đã khắp khởi mong Diệp Thiên khẳng định.

Diệp Thiên lắc lắc đầu bảo:

- Hai ngày nữa nguoi đi kiểm tra lại thì biết ngay.

- Chuyện này....

Nghe Diệp Thiên nói thế, Miyamoto hơi chút do dự. Hắn biết rõ, một khi Kitamiya Thái Lang đã ra tay thì rất khó khống chế.

Hồi nhỏ Miyamoto ở cùng với Bắc Cung Thái Lang nên tính cách ka ka mình thế nào hắn hiểu rõ hơn ai hết.

Khi hắn học trung học, từng có một lần đã bị xã hội đen ngoài trường cướp, vốn dĩ những chuyện như vậy nói cho người nhà, đương nhiên sẽ có người ra tay trừng trị những người đó.

Nhưng Kitamiya thái Lang về nhà, một câu cũng không mở miệng, ngày hôm sau đi học, hắn ra khỏi nhà sớm, trong túi gài sẵn một thanh đao ngắn, đợi lúc tan học chặn gặp bọn xã hội đen, hắn rút thanh đoản đao ra vọt tới tấp ngã ba người.

Lúc ấy đi theo sau Kitamiya Thái Lang, Miyamoto rất choáng váng, bị Kitamiya Thái Lang lôi kéo, chạy về nhà cũng chưa kịp phản

ứng. Sau đó lại được tin trong ba người bị đánh có đến hai người tử vong tại chỗ.

Giã tộc Kitamiya ở cái thành phố kia quả là thế lực thật lớn, cuối cùng chuyện này cũng được đè ép xuống, nhưng từ đó về sau, Miyamoto rất hợp với người anh họ này, đồng thời, cũng đã tràn ngập kính sợ.

Lúc trước Miyamoto cũng là do lo lắng của quý bị phé nên trong lòng tức giận, mới mời anh họ hấn tới, nhưng nghe được Diệp Thiên nói mình không có việc gì, Miyamoto nhất thời dao động.

Phải biết rằng, nơi này chính là trường Thanh Hoa, là Trường Số 1 của Trung Quốc, nếu anh họ hấn thật sự đánh chết hay đánh cho đối phương tàn phế ở trong này, vậy cái gọi là chiến thiếp căn bản liền không có tác dụng gì.

Suy nghĩ cẩn thận, cuối cùng Kiyamoto quyết định không khuếch đại tình thế, dùng Nhật ngữ hướng nói với Kitamiya Thái Lang:

- Anh Thái Lang, chuyện này, hay là... Coi như xong đi?

Đứng ở giữa lời đài Kitamiya Thái Lang lắc lắc đầu, nói:

- Hừ, không, Kiyamoto, cậu không cần sợ hãi, chẳng lẽ cậu quên anh Đường là làm nghề gì à? Có anh ấy, chúng ta sẽ không bị trừng phạt.

Anh Đường mà Kitamiya Thái Lang nói đến là một vị võ quan lãnh sự quán Nhật Bản trú tại Trung Quốc, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần Kitamiya Thái Lang trốn được vào lãnh sự quán, hấn tin tưởng không ai có thể gây khó cho hấn.

Hơn nữa vừa rồi biểu hiện trình độ của Park Kim Hee ra quyền thuật cực cao, đối với Kitamiya Thái Lang cũng là một loại kích thích, hấn cũng muốn dùng một thắng lợi để chứng minh thân phận đệ tử gia tộc Kitamiya của chính mình.

Nghe được anh họ nói lời này, Kiyamoto từ nhỏ đã có lòng sợ hãi Kitamiya Thái Lang, cũng không dám lại nói khuyên bảo.

- Sao? Còn không được sao?

Sau tràng tiếng Nhật ít người hiểu được, khi hai người đối thoại, bên cạnh Diệp Thiên đã có người phiên dịch, Diệp Thiên nhất thời nhú mày.

var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 379

Karate (Thượng)

Các người, võ công của Trung Quốc, đã hùng rồi!

Kitamiya Thái Lang thực chất là một tên quân phiệt, từ nhỏ đã được nghe các bậc tiền bối của mình kể chuyện Trung Quốc ở nửa thế kỉ trước, biết rằng đây là một đất nước rộng lớn và có ý thức tự tôn dân tộc rất cao.

Cái gọi là quan hệ Trung Nhật tốt đẹp chẳng qua chỉ là lời xã giao từ phía chính phủ. Tám mươi phần trăm dân số Trung Quốc trước giờ không hề có ý định bỏ qua cho người hàng xóm này.

Mà cũng rất nhiều người Nhật Bản, hành động xâm lược mang cho chúng sự hứng khởi, hình thành nên chủ nghĩa quân phiệt với không ít ý niệm xấu xa trong đầu.

Vì thế nên dù em họ Miyamoto của mình có mở miệng thì Kitamiya Thái Lang cũng không muốn bỏ cơ hội tốt đánh người Trung Quốc này. Hắn muốn gieo vào lòng những học viên này hạt giống người Nhật Bản luôn bất khả chiến bại.

- Diệp Thiên, cậu xuống dưới đi, để tôi đánh với hắn, ai sợ ai chứ?

Thái độ khiêu khích của Kitamiya Thái Lang khiến Từ Chấn Nam vô cùng tức giận. Không chỉ có hắn, những thành viên khác của võ quán cũng kích động đánh trống reo hò, trường đấu trở nên hết sức náo nhiệt.

Diệp Thiên nét mặt hơi chút kì quái nhìn lên Kitamiya Thái Lang hỏi:

- Người thật sự muốn đấu tiếp?

Vốn dĩ là Từ Chấn Nam ra tay không cần thận làm tổn thương Miyamoto. Người bị hại là đối phương vì vậy Diệp Thiên cũng không dám tính toán gì. Nhưng giờ Kitamiya Thái Lang được đà lấn tới, Diệp Thiên trong đầu lửa bốc lên ngàn ngọn.

- Đương nhiên, các người dùng thủ đoạn không chính đáng đánh thắng em họ ta, giờ lại không dám tí thí sao?

Kitamiya Thái Lang tuy không học đao pháp kiếm đạo gì của gia tộc nhưng lại đeo đai đen thất đoạn của Karate, từng giành quán quân trong trận đấu Karate trong nước, kinh nghiệm thực chiến tương đối dày dặn. Ở Á Vận Hội Bắc Kinh nếu không phải vì tuổi quá nhỏ thì đã thành đại diện Nhật Bản tham gia rồi. Vì vậy, Kitamiya Thái Lang cực kì tự tin về bản thân mình.

Thấy đối phương không chịu buông tha, Diệp Thiên bảo:

- Được, ta đấu với người, không vấn đề gì chứ?

- Người ... có thể thay cho bọn hắn sao?

Kitamiya Thái Lang không nhận ra Diệp Thiên nhưng đối với hắn mà nói đánh cùng ai không quan trọng, miễn là cho người Trung Quốc nếm mùi thất bại là được rồi.

Trong trường đấu này ngoài Vu Thanh Nhã, Vệ Dung Dung và Từ Chấn Nam ra, không có ai biết Diệp Thiên, tất nhiên cũng không có chút tin tưởng gì với cậu. A Phi thấy thế còn nói lớn:

- Để mình lên cho!

- Anh?

Diệp Thiên lắc đầu, bảo:

- Thiếu Lâm đàm chân của anh tuy rằng công lực không tồi nhưng kinh nghiệm chiến đấu ít quá, để tôi đánh cho.

- Sao cậu biết ta luyện chính là đàm chân?

Nghe Diệp Thiên nói trúng phóc thế, A Phi hơi hoảng. Vì trong võ quán này nhiều người cũng không hề biết thứ hắn luyện là đàm chân.

- Cậu tuy hơi béo, nhưng bước chân lại có phần chắc chắn, rất dễ nhìn ra.

Diệp Thiên mỉm cười không nói gì. Động tác Đàm Chân xốc vác, phối hợp nhịp nhàng, chiêu thức linh hoạt, tiến công nhanh chóng,

nhip điệu khòe khoắn, Lý Thiện Nguyên cực kì tôn sùng, sớm đã để cho Diệp Thiên luyện qua một thời gian.

Võ thuật Trung Quốc xưa nay đều có tên gọi Nam quyền Bắc Chân. Nam quyền ở đây chính là Hồng quyền còn Bắc Chân chính là Đàm Chân.

Quyền này nguồn gốc từ chùa Long Đàm tỉnh Lỗ, được gọi là Đàm Chân. Triều Minh, thiền sư Tung Sơn của Thiếu Lâm đích thân đến chùa Lâm Thanh Long Đàm tìm hiểu, cùng hậu bối của Côn Luân đại sư đàm luận.

Hai người cùng trao đổi Thiếu Lâm La Hán quyền và Lâm Thanh đàm chân, sau đó, Thiếu Lâm Tự có tiến hành cải tổ và lưu truyền Đàm chân, được gọi là Thiếu Lâm đàm chân.

Nghe Diệp Thiên nói được võ công của mình. A Phi lộ vẻ không tin nổi. Hắn có chút khó hiểu nhìn thân thể Diệp Thiên. Nhìn kiểu gì cũng không thấy giống người luyện võ.

- Được rồi. Bọn họ cũng không có ý kiến gì, để hai chúng tôi tỉ thí đi!

Diệp Thiên quay mặt qua nói với Kitamiya Thái Lang:

- Karate Nhật Bản chính là sự kết hợp một số kỹ xảo trong quyền thuật của người Trung Quốc. Chính là đệ tử lãnh giáo sư phụ. Tôi dùng hai tay là coi thường anh! Như vậy đi, tôi chỉ dùng một tay đấu với Karate của anh!

Diệp Thiên nói chuyện, đưa tay trái của mình đến sau lưng, tay phải hơi hơi nâng lên, vẻ mặt tươi cười nhìn Kitamiya Thái Lang.

- Sao cơ? Chỉ dùng một tay?

- Thật hay giả đấy?

- Từ lão đại, người bạn này là ai vậy? Không Phải cao thủ võ lâm chứ?

Diệp Thiên vừa nói xong, cả võ quán nhất thời huyền não. Lời này thật sự là rất có khí phách, trên mặt những người trong hội võ thuật đều lộ ra thần sắc hưng phấn, sôi nổi hỏi han Từ Chấn Nam về lai lịch Diệp Thiên.

Còn người mà Kiyamoto dẫn tới, trên mặt lại là lộ ra vẻ phẫn nộ, hành vi này của Diệp Thiên, quả thực chính là đang miệt thị vận động viên Karate, làm cho bọn họ không thể chịu đựng được.

Kitamiya Thái Lang giận tím mặt, há mồm mắng:

- Đồ khốn!

- Khốn kiếp! Mày thử chửi thêm một câu đi!

Sắc mặt Diệp Thiên chợt lạnh xuống, biến sắc cực nhanh khiến Kitamiya Thái Lang đều thấy phát lạnh.

- Thực xin lỗi, là ta thất lễ!

Kitamiya Thái Lang có danh hiệu đai đen Karate cũng không phải nói khoác, những trận đấu đều đánh vô số kẻ, năng lực điều tiết không chế tâm lý hết sức xuất sắc, sau khi nổi giận, lập tức thu lại tâm trạng, hơn nữa còn bái Diệp Thiên một cái.

- Mẹ nó, Nhật Bản chính là đê tiện, nói chuyện tử tế thì người đùa giỡn, rồi lại lật mặt được ngay.

Diệp Thiên cũng không biết Kitamiya Thái Lang là đang cố ý làm cho mình kích động, còn tưởng rằng hấn sợ?

Tựa hồ từ chuyện Diệp Thiên trấn định thần thái rất nhanh, Kitamiya Thái Lang cảm thấy một tia dị thường, trở nên cẩn thận hơn, hấn lấy từ trong túi ra một mảnh vải dán ở chỗ trán, sau đó đứng ở trong sân, bày ra một tư thế phòng ngự của Karate.

Kitamiya Thái Lang cuồng vọng cũng là có ý muốn chọc giận đối phương, nhưng trong lòng hấn, lại trở nên dị thường trầm ổn, không hề có ý động thủ trước.

- Lên đi, Karate nặng tiến công không nặng phòng thủ. Nếu như ta ra tay trước, người không còn cơ hội nữa đâu.

Diệp Thiên chìa một ngón tay ra, hương về phía Kitamiya Thái Lang ra hiệu một cái ngoắc, trả lại động tác khiêu khích vừa rồi mà hấn làm với Từ Chân Nam.

Y như rằng, Kitamiya Thái Lang thôi thế phòng bị, hai chân chuyển dịch, cả người hùng hổ tiến về phía Diệp Thiên, bàn tay phải dần dần khép lại, trong miệng hét to một tiếng “Ya!” lập tức bay lên bỗ thẳng xuống đầu Diệp Thiên.

Karate là một sự vận động quyền cước kết hợp cực kì hoàn mỹ giữa sức lực và kĩ thuật. một trường này của Kitamiya Thái Lang có thể đập nát hai mươi viên gạch.

Tuy hẳn chưa dồn hết toàn lực nhưng nếu đánh trúng Diệp Thiên thì trong nháy mắt hoàn toàn có thể khiến cho cậu mất đi sức chiến đấu, hơn nữa còn có thể để lại chấn động nặng nề ở phần đầu.

Ya!

Trông thấy trường hung mãnh mà Kitamiya Thái lang tung ra, mọi người trong ngoài trường đấu kinh hãi không hét ra một tiếng động. Cước này quyết không thua kém so với Park Kim Hee hồi nãy.

- Hừ!

Thấy Kitamiya Thái Lang tung chương đầy khí thế, Diệp Thiên hừ một tiếng, đưa tay ra trước ngực đỡ đòn.

Ngay khi đối phương sắp sửa đánh trúng chính mặt mình, đầu ngón tay tay phải Diệp Thiên nhẹ nhàng xẹt qua nách Kitamiya Thái Lang. Kitamiya Thái Lang vốn đã tung một chương tràn ngập sức lực, bỗng nhiên mềm nhũn rũ xuống trước mặt Diệp Thiên.

Kitamiya Thái Lang phản ứng rất mau, hẳn thậm chí cũng chưa suy nghĩ Diệp Thiên sẽ đỡ một chiêu này như thế nào, chân trái liền mạnh mẽ đạp trên mặt đất, cả thân thể bay lên không, gối phải hung mãnh đánh tới ngực Diệp Thiên.

- Đánh bằng đầu gối? Hóa chiêu của Thái Lan? Động tác võ thuật đẹp mắt, nhưng Nhật Bản thật đúng là một tộc người không có văn hóa chính mình.

Ở trong mắt những người khác, động tác của Kitamiya Thái Lang là liên hoàn, ở giữa không dừng lại chút nào, nhưng là ở trong mắt Diệp Thiên, Kitamiya Thái Lang cũng có sơ hở, thậm chí còn nhân hạ đi đánh giá động tác đối phương.

Quay mắt về phía một chiêu khí thế hung mãnh này của đối phương, thân hình Diệp Thiên lại chưa động, tay phải bỗng nhiên giơ lên, một ngón trở giơ về phía Kitamiya Thái Lang.

Chiêu này của Diệp Thiên chẳng những nằm ngoài sự tưởng tượng của mọi người mà chính Kitamiya Thái Lang cũng không ngờ tới. Một đàng là đầu gối cứng cáp, một đàng là ngón tay yếu ớt, hai người này căn bản không cần đấu?

Lúc đầu gối cùng ngón trở chạm vào nhau, mọi người bao gồm cả Kitamiya Thái Lang đều tưởng rằng ngón tay Diệp Thiên đã gãy. Kitamiya Thái Lang đột nhiên cả người bay lên, liền sau đó ngã lảo quay trên đệm.

- Chuyện gì thế này?

- Sao lại ngã sấp xuống thế này?

- Người Nhật kia đang chiếm ưu thế mà, sao lại không ra đòn được nhỉ?

Tình huống bất ngờ khiến cho người trong đấu trường hết sức bất ngờ, lớn tiếng cười nhạo Kitamiya Thái Lang. Dư âm Lý Phong bại trận vừa rồi dường như tan biến hết.

- Khốn kiếp!

Kitamiya Thái Lan ngã xuống cũng không bị thương, lồm cồm bò dậy, ánh mắt nhìn Diệp Thiên đầy cay cú.

- Ta nói ngươi không có trí nhớ à?

Diệp Thiên nhướng mày. Vừa rồi cậu mới chỉ dùng tay nắm lấy phần mềm ở đùi của Kitamiya Thái Lang chứ chưa hề có một chút chân khí phóng kích ra ngoài. Đây chính là để tha cho hắn.

Ai ngờ Kitamiya Thái lang lại không biết tốt xấu xông lên mắng chửi khiến cho Diệp Thiên lửa bốc lên ngàn ngút. Người Trung Quốc ghét nhất chính là bị câu mắng chửi này của Nhật Bản.

Kitamiya Thái Lang không trả lời Diệp Thiên mà nhào tới, dùng một chưởng đánh vào đầu Diệp Thiên.

Bất ngờ Diệp Thiên đỡ được, Kitamiya Thái Lang lùi lại nửa bước, định đưa chân phải đánh vào phía hạ bộ Diệp Thiên.

Kitamiya Thái Lang nhú mày lại, nhưng không phải là công phu của Karate, mà là thuật công kích của gia tộc Kitamiya.

Kitamiya Thái Lang từ nhỏ đã luyện tập chiêu này, thậm chí một cước có thể đánh vỡ bốn năm viên gạch, dùng trong chiến đấu khó lòng phòng bị, kết cục không chết mà tổn thương, cực kì thâm độc.

- Mẹ nó, còn nói chúng ta không có võ đức?

Lúc Kitamiya Thái Lang cách Diệp Thiên chừng hai ba mươi cm, Diệp Thiên đã cảm nhận được một trận gió lạnh tỏa ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 380

Karate (Hạ)

Kitamiya Thái Lang quyền cước hư ảo, một chiêu móc ngược thật đúng là sát chiêu. Hơn nữa hắn biến chiêu rất nhanh, cực kì khó đoán. Nếu đổi lại là A Phi ít kinh nghiệm đối chiến nhất định sẽ bị đánh trúng.

Có điều võ công của Diệp Thiên đến trình độ này, chênh khá xa so với thực lực của Kitamiya Thái Lang, đánh lên hoặc là một số động tác võ thuật đẹp mắt đã không là đối thủ của hắn.

Trước mặt Diệp Thiên, Kitamiya Thái Lang chỉ như một đứa trẻ mới học võ. Chiêu thức đánh ra có vẻ bí hiểm nhưng cũng không giấu được khí chất. Ngay cả lúc Kitamiya Thái Lang chuyển bước, Diệp Thiên cũng biết hắn định đánh chiêu gì tiếp theo.

Đang trên đà tung trường vào hạ bộ của Diệp Thiên, trên mặt Kitamiya Thái Lang lộ rõ nụ cười xảo quyết.

Không giống với trường vô tình mà Từ Chân Nam đánh trúng vào hạ bộ của Miyamoto, Kitamiya Thái Lang chủ ý dồn toàn lực. Trường này của hắn phải vỡ đến một chồng gạch. Cho dù đối phương có luyện Thiết Đương Công cũng phải gãy xiêu tại chỗ.

So với những chiêu thất thủ đã thương người, đây là chuyện bình thường. Thêm vào đó mình đã trót ghi rõ quy tắc thương vong tự chịu trên chiến thiếp. Chỉ cần không đánh chết đối phương thì cũng không có vấn đề gì.

Có điều nụ cười trên mặt Kitamiya Thái Lang còn chưa kịp thu lại, đột nhiên bỗng có cảm giác chân phải căng ra, như bị cái gì kẹp chặt, vừa cúi đầu nhìn xuống, Kitamiya Thái Lang không khỏi hốt hoảng giật mình.

Lúc đầu khi Kitamiya Thái Lang xuất chiêu này, Diệp Thiên thân trên không chút chuyển động, nhưng kì thực cậu đang dồn lực xuống phần thân dưới, đồng thời mười đầu ngón chân hướng vào trong, hình thành nội bát tự.

Như thế, khi Kitamiya Thái Lang vừa tung trường đến, hai đầu gối của Diệp Thiên đã kịp kẹp chặt.

Diệp Thiên dùng chiêu này Diệp Thiên sử dụng một chiêu này, là nam quyền trung ôn mã cứng rắn cầu công phu, nam quyền chú ý trát mã, cũng chính là tục xưng “Cái cọc bước”, yêu cầu ngũ chỉ trảo, bắm rễ, cường điệu “Vững như Thiết Tháp tọa như núi” .

Diệp Thiên năm tuổi luyện võ, tám tuổi bắt đầu theo Lý Thiện Nguyên tâm sư.

Mà một chiêu này võ tấn công hàng trung bình, cũng đã thấy qua, là thuộc loại nam quyền trong Hồng gia quyền đạo. Tương truyền là năm đó đệ tử Thiếu Lâm là Hồng Hi Quan sáng chế. Lý Thiện Nguyên từ những năm ở Quảng Đông đã học được.

Thiết Cầu Tam cực kì nổi tiếng ở võ lâm cận đại, hơn nữa võ công thiên về cứng rắn, quyền cước như sắt, sau này thủ đồ Lâm Phúc Thành truyền thụ cho Hoàng Phi Hồng.

Chiêu này Diệp Thiên đánh ra, hạ bộ đang tư thế mở khép lại trong nháy mắt, phần eo hạ xuống dồn lực xuống hai đầu gối, giống như hai cái sừng ở đỉnh đầu sơn dương, mạnh mẽ đáp trả “cái móc câu” của Kitamiya Thái Lang.

Tuy không xuất thân từ nam quyền, chiêu này của Diệp Thiên cũng không phải chính tông, nhưng với Kitamiya Thái Lang thế là đủ, một kẹp, Kitamiya Thái Lang không thể động đậy.

Diệp Thiên cú thái độ khiêu khích của Kitamiya Thái Lang. Sau khi kẹp được chân phải hắn, bất ngờ dùng lực dồn lên chân hắn.

Giống như bị cái kim kẹp chặt, một tiếng “răng rắc” phát ra, Kitamiya Thái Lang gãy xương rồi, miệng hắn kêu lên một tiếng thảm thiết.

Kitamiya Thái Lang bụng dạ vốn hiểm ác, mười hai mươi ba tuổi đã dám giết người. Bây giờ chịu thiệt thòi, hai tròng mắt sớm đã đỏ ngầu.

Kitamiya Thái Lang không buồn quan tâm đến chân của mình nữa, lập tức dùng tay phải thành đao bộ trường, lao tới yết hầu Diệp Thiên.

Kitamiya Thái Lang tuy không thừa kế đao pháp của gia tộc, nhưng nếu thủ đao này đánh trúng cũng không khác gì trường hồi này, hoàn toàn có thể cắt gãy cổ Diệp Thiên.

- Định lấy mạng ta à? Nhưng công phu của người này vẫn còn chưa đủ, nếu đổi lại là nha đầu họ Kim kia thì chắc xong.

Chương này của Kitamiya Thái Lang giống như nhát dao chí mạng, nhưng suy cho cùng hẳn không phải là luyện đao pháp hay kiếm thuật gì, mục đích xuất đao quá rõ. Nếu đổi lại là người Nhật Bản có lẽ còn nguy hiểm hơn.

Đối mặt với chương này của Kitamiya Thái Lang, Diệp Thiên chỉ cần nhìn lướt qua đã thu vào tầm nhìn cái người tên gọi là Park Kim Hee. Cậu rất muốn biết đồ đệ của anh hùng Kitamiya rốt cục công phu đạt đến cảnh giới nào?

Diệp Thiên là nhân vật như thế nào chứ? Ngày trước ở Đài Loan vụ giết 22 người cho tới giờ vẫn chưa nguôi ngoai. Tuy chỉ thoáng nhìn qua nhưng ánh mắt đầy sát khí cũng đủ quét cả người Park Kim Hee

- Đây là ai? Sao lại đáng sợ đến thế?

Bị Diệp Thiên liếc nhìn, Park Kim Hee đang chăm chú nhìn hai người tí thì bỗng thấy rờn rợn, cả người lông tơ dựng đứng, mồ hôi lạnh chảy xuống theo sống lưng, cô cảm thấy như con dã thú hung mãnh đang xông về phía mình.

Sau khi ánh mắt Diệp Thiên rời đi, cảm giác đó của Park Kim Hee mới từ từ tan biến. Thời khắc đó cực kì ngắn ngủi, Park Kim Hee cũng không biết vừa rồi có phải là ảo giác hay không?

Vào lúc này, Diệp Thiên cũng không còn tâm trí nào dây dưa với Kitamiya Thái Lang.

Cùng với hai tiếng “răng rắc” vang lên, Kitamiya Thái Lang vội lui về sau, cả người ngã nhào trên đất.

Chỉ là không ai nhìn thấy lúc Diệp Thiên bẻ gãy và buông Kitamiya Thái Lang ra, tay phải nhanh như chớp nhẹ nhàng vỗ vào bụng hắn, động tác nhanh đến nỗi máy quay cũng không thể quay nổi.

Từ khi xuất đạo tới nay, Diệp Thiên đã tự lập cho mình một tôn chỉ phải giết người. Vừa rồi Diệp Thiên thấy Kitamiya Thái Lang đầy sát khí, dưới tay cậu đột nhiên cũng không còn một chút tình nghĩa.

- Á.... Á..., chân của ta gãy rồi!

Kitamiya Thái Lang ngã xuống đất đã hoàn toàn mất đi phong độ ban đầu, không ngừng quay cuồng kêu rên. Máy người trong hội Karate định chạy đến nâng hắn dậy nhưng đều bị hắn đá ra ngoài.

Diệp Thiên vừa rồi sử dụng chính là chương Phân Căn Thác Cốt. Tuy không đến mức tổn thương vào xương nhưng cũng rất lâu mới

Có thể khôi hấn, người bị thương cực kì đau đớn lại vô cùng khó chịu.

- Được, đánh hay lắm!

- Anh hùng, anh hùng!

Đánh chết Nhật Bản, bảo vệ uy phong của nước ta!

Từ lúc Diệp Thiên và Kitamiya Thái Lang ra đấu, tuy miêu tả rất chậm nhưng thực tế chỉ xảy ra ngắn ngủi khoảng 7, 8 giây, Kitamiya Thái Lang đã té ngã trên đất. Các thành viên võ quán nhao nhao phản ứng.

Sự náo nhiệt của các thành viên trong trường đấu hoàn toàn bị tiếng kêu rên của Kitamiya Thái Lang đốt lên.

- Các ngươi cho rằng đây là niên đại 20, 30 sao?

Diệp Tiên liếc mắt, ép tay xuống. Cả đấu trường lặng ngắt như tờ.

- Các học viên, luyện võ thuật tôn chỉ là ở cường tráng thân thể. Hi vọng mọi người chú trọng điểm này, đừng đi động thủ thí thỉ với người.

Những lời này của Diệp Thiên thực chất nói với Từ Chấn Nam.

Từ Chấn Nam chỉ có mấy võ công mèo quào, căn bản là không cào được mặt bàn, cư nhiên còn dám cùng người khác quyết đấu tỷ thí, nếu không đánh thức hấn, ngày sau chỉ sợ sớm muộn gì sẽ bị người khác đánh tan xương.

Nhìn thấy ánh mắt Diệp Thiên liếc về phía mình, Từ Chấn Nam cười trừ, hai tay chấp lại hướng về phía Diệp Thiên, ý muốn Diệp Thiên giữ lại cho mình vài phần sĩ diện trước mặt mọi người.

- Ngươi đánh thương người tính sao đây?

- Đúng thế! Cậu ta đánh trọng thương Kitamiya Thái Lang không thể đi được.

- Kitamiya Thái Lang còn không biết tình hình thế nào, mọi người mau lại xem!

Đúng lúc Diệp Thiên chuẩn bị bước xuống võ đài, năm sáu chục đệ tử Nhật Hàn ào ào xông tới, tiếng kêu của Kitamiya Thái Lan thật sự quá thê thảm. Bọn hắn đều sợ xảy ra chuyện gì nên vây quanh Diệp Thiên chặn không cho cậu đi.

Đương nhiên, trận đấu vẫn còn nhưng không ai dám động thủ, bọn hắn không muốn trở thành kẻ kế tiếp kêu hét ren la trên mặt đất.

- Hắn không sao đâu, để ta chữa cho hắn.

Diệp Thiên thân nhiên làm như không có chuyện gì, mỉm cười nhìn Kitamiya Thái Lang đã quần gói ra khỏi võ đài.

- Người muốn làm gì?

Park Kim Hee đứng trước mặt Diệp Thiên. Kitamiya Thái Lang là đệ tử của sư phụ cô. Nếu hắn lại bị thương lần nữa, trở về Nhật Bản cô cũng không có cách gì nói lại.

- Trị thương cho hắn thôi.

Diệp Thiên nhìn Park Kim Hee nhưng lần này không có sát khí, nhưng Park Kim Hee cũng vội vàng lui về sau hai bước. Đợi cô đứng vững xong thì Diệp Thiên cũng lướt qua mặt cô dời đi rồi.

- Cố chịu đau một chút!

Diệp Thiên cầm lấy tay phải của Kitamiya Thái Lang,

Sau khi trị thương xong tay của Kitamiya Thái Lang, Diệp Thiên cầm lấy chân hắn xoa nắn một chút, đau nhức tiêu biến hoàn toàn. Mồ hôi hắn vã ra đầy người, sau đó là cảm giác dễ chịu như ở thiên đường.

Thấy Diệp Thiên trị thương cho mình như thế, Kitamiya Thái Lang đang ngẩng cao đầu thì cúi thấp. Sau khi được mọi người đỡ dậy, đành nhìn Diệp Thiên nói:

- Cảm ơn, ta thua rồi!

- Vết thương của người không đáng ngại, nghỉ ngơi vài ngày thì tốt rồi.

Diệp Thiên vẻ mặt tươi cười nhưng ánh mắt lại lộ ra tia lạnh lùng. Cậu trông ra trong mắt Kitamiya Thái Lang sự thù oán.

Nhưng Diệp Thiên cũng không phải là thiện nam nữ tín, trong lúc giao đầu hấn cũng đã xuống tay độc ác để Kitamiya Thái Lang không còn cơ hội tìm mình báo thù.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 381

Đông Bắc Hồ Gia

Lúc Diệp Thiên đánh ngã Kitamiya Thái Lang đầu ngón tay đã bấm khắp vùng bụng của hắn, một luồng ám khí đã tự động luồn vào huyết đạo bên trong.

Diệp Thiên 5 tuổi đã bắt đầu chơi người đồng, đối với huyết đạo trên cơ thể người cực kì hiểu rõ, nhắm mắt lại cũng không bấm sai.

Sau khi tiến vào cảnh giới hiện tại, Diệp Thiên với chân khí nắm trong tay lại càng đạt đến trình độ cao siêu. Luồng ám khí này sẽ ẩn nấp trong cơ thể Kitamiya Thái Lang 1 tháng.

Sau 1 tháng ám khí này sẽ bộc phát ra, hai huyết ở trung khu vùng bụng sẽ bị ngăn cách xuất hiện hiện tượng nôn ra máu, đồng thời khí hải dưới đan điền sẽ hoàn toàn bị phá hủy.

Hiện tượng này cực kì giống với đau sóc hông. Đến lúc đó Kitamiya Thái Lang không chết cũng sẽ biến thành một phế nhân. Khi ấy cách một tháng cũng không có người nghĩ đến kẻ sát hại Diệp Thiên nữa.

Kì thật, nếu Diệp Thiên muốn cho Kitamiya Thái Lang chết nhanh một chút biện pháp còn đầy. Chẳng qua là sau chuyện ở Hồng Kông Diệp Thiên đã hiểu ra một điều, hành sự cao tay chính là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến tai họa.

Trong lúc nhất thời, gươm đã được tuốt vỏ, bỗng nhiên trở nên hài hòa lạ thường, Kitamiya Thái Lang vênh váo cũng trở nên khiêm tốn hơn rất nhiều.

Còn Diệp Thiên chiến thắng lại chủ động ra tay chữa cho Kitamiya Thái Lang thể hiện mỹ đức của võ thuật Trung Quốc. Nhưng trong lòng hai người thực sự nghĩ gì dân tình khó đoán biết.

Tuy rằng Diệp Thiên giải Phân Căn Thác Cốt trên người Kitamiya Thái Lang nhưng xương cốt hắn cũng chịu tổn thương không nhẹ.

Sau khi 2 đệ tử đỡ dậy, Kitamiya Thái Lang quay sang Diệp Thiên nói:

- Rất cảm ơn sự giúp đỡ của người, hi vọng sau này Thái Lang còn có cơ hội lĩnh giáo võ thuật Trung Quốc.

- Sợ rằng người không có cơ hội nữa rồi!

Diệp Thiên trong lòng cười thầm, miệng bảo:

- Lúc nào cũng sẵn sàng. Tôi ngưỡng mộ Karate cùng Judo đã lâu, rất vui được làm quen với cao thủ võ thuật Nhật Bản!

Diệp Thiên vừa nói ra những lời này, Kitamiya Thái Lang trên mặt đã lộ rõ vẻ xấu hổ. Ý Diệp Thiên đã thể hiện rất rõ trong lời nói, mình không phải là đối thủ của hắn. Nếu lại tiếp tục, tốt nhất là để cho cao thủ đích thực ra tay.

- Vâng, Thái Lang ghi nhớ!

Kitamiya Thái Lang nhìn Diệp Thiên gật đầu lia lịa, gọi đệ tử của mình đỡ ra khỏi võ quán.

Còn Diệp Thiên thì bị học viên trong võ quán vây kín, mồm năm miệng mười nhao nhao hỏi kinh nghiệm giao đấu vừa rồi. Có người còn đề nghị Diệp Thiên làm trưởng võ quán. Cả đấu trường náo nhiệt khác thường.

Cuối cùng Từ Chấn Nam phải ra mặt giải thích rằng Diệp Thiên đã thôi học ở trường Thanh Hoa, mọi người biết chuyện mới nản dần buông tha. Sau tiếng gọi của Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên mới chạy ra khỏi tràng quán.

- Lúc thi cũng không mệt như vậy?

Sau khi kéo Vu Thanh Nhã ra khỏi tràng quán, Diệp Thiên lau mồ hôi trên trán. Trung Quốc người tài giỏi không thiếu, chẳng qua là bị dè dặt lâu quá mà thôi.

- Ngày mai là anh trở thành nhân vật nổi tiếng của trường Thanh Hoa rồi, còn có gì không vui à?

Vu Thanh Nhã trêu Diệp Thiên. Thấy cậu bạn uy phong cao cường, trong lòng cô cũng thấy mừng rỡ lạ thường.

- Được rồi, đánh bại người Nhật Bản thì còn gì vui hơn chứ?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, dựa vào địa vị của cậu so với giang hồ, giao đầu cùng Kitamiya Thái Lang thật đúng là ức hiếp người quá đáng. Hơn nữa tên tiểu tử đó còn không thức thời, sau cùng ép mình phải ra độc chiêu.

- Phải rồi, Thanh Nhã, cô gái tên gọi Park Kim Hee kia, cũng là sinh viên đại học Seoul à?

Nếu nói điều Diệp Thiên chú ý đến, chính là cô gái tên Park Kim Hee, cho dù cô là đệ tử của Kitamiya Thái Lang.

- Anh quan tâm đến làm gì? Có phải vì cô gái đó rất xinh không?

Nghe Diệp Thiên hỏi về Park Kim Hee, nét mặt Vu Thanh Nhã trầm xuống hẳn.

- Anh cùng sư phụ của cô ta có chút quen biết. Cánh tay của đại sư huynh chính là bị sư phụ của cô ta chặt đứt. Haiz... mà anh giải thích cho em làm gì chứ, con gái các em thật phiền phức.

Diệp Thiên vừa mới giải thích mấy câu, bỗng cảm thấy có chút gì đó không đúng... Những chuyện giang hồ ác ý này dường như không cần phải cho Vu Thanh Nhã biết.

- Cánh tay của Lão Đạo Sĩ chính là bị người ta chặt đứt?

Lời của Diệp Thiên quả nhiên làm cho Vu Thanh Nhã hoảng. Hôm qua lúc ăn cơm cô cũng liếc nhìn bà vai cụt lùn đáng sợ của Cửu Tâm Gia, thật không ngờ cánh tay của lão nhân hiền lành ấy lại bị sư phụ của Park Kim Hee chặt đứt.

- Được rồi, chuyện này em đừng nói ra bên ngoài, bọn họ biết thì không hay.

Thấy sắc mặt Vu Thanh Nhã tái mét, Diệp Thiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Vu Thanh Nhã, trong lòng thầm trách mình nhanh mồm nhanh miệng, không có chuyện gì khác lại đi nói chuyện này với cô bạn làm chi?

Nụ cười ngọt ngào nở trên gương mặt tròn của Hồ Tiểu Tiên. Là một cô gái với tính cách hướng ngoại, cô đặt cánh tay lên trên vai Diệp Thiên, đặc ý bảo:

- Diệp Thiên, anh thật quá tuyệt! Vu Thanh Nhã, không được rồi, cậu phải cho tớ mượn bạn trai cậu mấy ngày dùng tạm thôi. Trời ơi, đẹp trai quá, bị bạn trai cậu mê hoặc rồi!

- Hồ Tiểu Tiên, cậu cái đồ hồ li tinh này, dám quyến rũ bạn trai tớ, còn định cướp bạn trai của tớ cơ à? Tớ liều mạng với cậu!

Chơi cùng nhau bốn năm nay rồi. những trò đùa kiểu này mở miệng ra là quen. Có điều Vu Thanh Nhã yếu hơn, để bảo vệ chủ quyền của mình, lập tức tránh xa Diệp Thiên, cùng mấy cô bạn của mình náo loạn.

- Tiểu hồ li, cái tên này thật thú vị.

Đứng trước mặt bạn gái, Diệp Thiên không dám chú ý đến cô gái mặt tròn.

- Ô, trên người có nhiều linh khí như vậy, chẳng lẽ là người của kì môn?

Vừa mới nhìn, Diệp Thiên đã sững người lại. tuy linh khí trên người tiểu hồ li cực kì mòng manh, nhưng vẫn bị Diệp Thiên trông ra.

Đúng lúc Diệp Thiên đang định dạng lại xem thực hư thế nào thì Từ Chấn Nam bước đến trước mặt cậu, giơ ngón tay lên bảo:

- Diệp Thiên, tiểu tử này công phu thật tốt, cao thủ, quả nhiên là cao thủ giang hồ.

- Thôi đi, bằng công phu của anh là được rồi.

Diệp Thiên khoát tay, nghiêm túc bảo:

- Lão đại, người Nhật Bản kia lòng dạ hẹp hòi, nhưng công phu không phải chúng ta có thể đấu được. Sau này đừng có kích động mà khiêu chiến nữa, nhớ kĩ đấy, ngàn vạn lần không được nóng nảy!

Việc này hôm nay nếu không phải vừa hay Diệp Thiên tới, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt đẹp. Từ Chấn Nam dù không chết cũng sẽ bị Kitamiya Thái Lang đánh cho tàn phế. Lần này Diệp Thiên có thể cứu được Từ Chấn Nam nhưng lần sau thì chưa chắc vận khí đã may mắn đến thế.

Từ Chấn Nam gật đầu nói:

- Tôi biết, tôi sẽ sửa lại tôn chỉ của võ quán. Tập võ là để cường tráng thân thể, không được cùng các võ môn khác này sinh xung đột.

Học viên có thể vào được trường Thanh Hoa, trí tuệ là không cần hoài nghi. Từ Chấn Nam hôm nay thoát được kiếp nạn này, trong lòng sớm đã nghĩ cách tránh nạn ngày sau.

- Nhất là người Nhật Bản, anh phải chú ý.

Diệp Thiên nghĩ một lát, lo lắng dấn dò Từ Chấn Nam một câu. Cậu sợ sau này Kitamiya Thái Lang có chuyện gì, người ta sẽ giận chó chém mèo mà đi tìm Từ Chấn Nam.

- Tôi biết rồi, nhưng Diệp Thiên, hôm nay đánh quá hay, tên tiểu tử kia được dạy dỗ no rồi!

Nhắc đến chuyện vừa rồi xảy ra, Từ Chấn Nam không khỏi mặt mày hớn hờ. Trước kia bọn hắn cùng người học Karate thi đấu, hầu hết đều là hòa đều, chứ đâu có được chiến thắng dễ dàng như Diệp Thiên.

- Đừng nói tới chuyện này nữa.

Lúc này Diệp Thiên vẫn có cảm giác mình đang bắt nạt người khác. Nghe Từ Chấn Nam nói thế, vội đưa tay ngắt lời, bảo:

- Lão đại, hỏi anh một chuyện, tiểu hồ li đó là người thế nào?

- Sao? Ăn cơm trong bát lại nhớ cháy trong nồi sao?

Từ Chấn Nam tinh quái nhìn Diệp Thiên, bảo:

- Cô bé kia là người Đông Bắc, trông có vẻ con nhà khá giả. Phải rồi, gan cô ta cực lớn, thường xuyên cung cấp cho Vệ Dung Dung những chuyện ma quái.

- Người Đông Bắc?

Diệp Thiên gật đầu, trong lòng cũng hiểu ra ít nhiều rồi. Tiểu hồ li có chút linh khí nhưng hình như không giống do tự thân tu luyện ra, có lẽ thế hắn chính là người Đông Bắc.

Còn về đạo Nhật Nguyệt thì là một loại đạo giáo chuyên môn gọi các loại hồ li, chồn, xà và một số động vật có linh khí để bắt bệnh cho người, chính là bà cốt trong dân gian.

Có điều Nhật Nguyệt đạo cũng là một kĩ pháp, phương pháp tu luyện của bọn hắn rất cổ quái. Lý Thiệu Nguyên cũng không biết nhiều, Diệp Thiên tuy đoán ra được lai lịch của cô gái nhưng cũng không rõ cô có bản lĩnh gì.

- Ày, câu đang nghĩ gì thế? Hồ Tiêu Tiên và Vu Thanh Nhã quan hệ rất tốt, cậu dám đề ý đến cô ấy, qua nổi mắt Vu Thanh Nhã sao?

Thấy Diệp Thiên trầm ngâm không nói, Từ Chấn Nam tưởng rằng cậu chàng đang động lòng ngây ngất gì rồi.

- Đẹp đi, tôi có ý gì với cô ta chứ, chỉ là nghe cái tên có chút kì quái mà thôi.

Diệp Thiên bực tức trừng mắt nhìn Từ Chấn Nam một cái. Mấy cô gái cười nói đi đến phía kí túc. Xe Diệp Thiên còn đậu ở chỗ đó.

Sau khi rẽ qua chỗ ngoặt, mọi người bỗng nhiên trông thấy một cô gái bên cạnh xe Diệp Thiên, trong tay cầm một vật gì đó rất dài bọc kín trong một cái bao màu đen.

Lúc cách Park Kim Hee chừng năm sáu mét, Vu Thanh Nhã rào bước lên trước, dùng tiếng Hàn hỏi:

- Cô tới đây làm gì?

Diệp Thiên lúc này không ngớt hỏi thăm tình hình, giờ lại gặp Park Kim Hee ở đây, trong lòng Vu Thanh Nhã có chút cảm giác không thoải mái.

- Tôi tới tìm hấn.

Park Kim Hee nhã nhặn trả lời Vu Thanh Nhã, hướng mắt về phía Diệp Thiên, cung kính nói:

- Tôi muốn lĩnh giáo một chút công phu của Diệp Thiên, mong Diệp Thiên chỉ giáo!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 382

Món Ăn

Tôi sẽ không đấu cùng cô, đao kiếm vô tình, lúc đó sẽ xảy ra chuyện sinh tử mà chúng ta không hề có thù oán gì cả!

Thấy Pak Kim Hye tìm mình, Diệp Thiên nhíu mày, tuy hấn và Kitamiya đều là anh hùng tiết lễ nhưng hấn không có thù oán gì với cô gái Hàn Quốc kia cả.

Việc ti thí quyền cước coi như bỏ qua, Diệp Thiên có thể không chế tốt lực đạo của mình nhưng đao súng không có mắt, sở trường của hấn lại không phải là gươm đao, lấy quyền cước đấu với đao kiếm Diệp Thiên cũng không dám chắc phần thắng trong tay.

Nếu không nghĩ đến việc mình sẽ bị thương thì nhất định Diệp Thiên sẽ tới lấy khí thế của Lôi Đình đánh cho Pak Kim Hye tan tác nhưng chính hấn cũng không hi vọng nhìn thấy.

Sau khi nghe Diệp Thiên, Pak Kim Hye lắc đầu, kiên trì nói:

- Không, có thể đao của tôi sẽ không ra sao, nhưng tôi muốn được Diệp Thiên chỉ giáo.

Pak Kim Hye kiên trì như vậy là bởi vì vừa rồi ở trong quán cô đã bị ánh mắt của Diệp Thiên làm cho sợ hãi, trong lòng cô luôn có một sự sợ sệt, điều này đối với việc tu hành võ đạo sau này là cực kì bất lợi.

Phải biết rằng chỗ Pak Kim Hye luyện tập đao pháp ở Nhật Bản gọi chung là kiếm đạo, từ thời kì Chiến Quốc của Nhật Bản bởi vì nội chiến nhiều năm đã chạm vào sự tiến bộ của kiếm thuật kiếm thuật trong cách mạng đã nổi tiếng trở thành võ nghệ quốc gia.

Chẳng qua ở thời kì này tinh thần kiếm đạo bị chủ nghĩa quân phiệt lợi dụng nó trở thành công cụ chiến đấu hữu dụng của quân phiệt, làm xảy ra đại chiến Thế Giới thứ II “ Vạn tuế đột kích”, “Ngọc nát” chính là những nguyên nhân sâu xa.

Nguyên nhân chính là ở chỗ này, kiếm đạo của Nhật Bản là một hung khí sắc bén, đáng chú ý là từ trước đến nay chỉ một đao mà đã

khuyến cho địch thủ bại chiến, điều đó cần phải phối hợp cao giữa tâm cảnh và tu hành.

Nhưng Diệp Thiên liếc mắt một cái đã hiểu ý trong lòng Pak Kim Hye, nếu không cùng Diệp Thiên giao đấu, hơn nữa phải đánh bại hắn thì sau này trên võ đạo mình sẽ không còn gì để tiến bộ nữa.

Cho nên sau khi cho người mang xe tới Võ sĩ đạo cô liền lập tức đuổi theo để khiêu chiến với Diệp Thiên.

- Không ra đao thì còn có thể gọi là đao pháp sao? Anh đang si nhục tôi hay đang si nhục kiếm đạo luyện đao pháp của tôi?

Mặt Diệp Thiên lạnh lùng nói:

- Tôi có cách đả thương ngươi, hãy thôi việc tí thí.

Tuy Diệp Thiên cũng rất muốn hạ gục người của Nhất Đao Kitamiya nhưng hôm nay có Thanh Nhã đi cùng nên hắn không muốn tí thí với cô gái Hàn Quốc này.

- Không, dù có bị thương cũng là do Pak Kim Hye can tâm tình nguyện, xin Diệp Thiên hãy chi giáo!

Thấy Diệp Thiên muốn kéo cửa xe ra, Pak Kim Hye cố đi lên trước mặt ngăn cản Diệp Thiên

- Đây là loại người gì vậy hả?

Diệp Thiên bị Pak Kim Hye làm cho bất đắc dĩ, nếu đối diện với một nam nhân thì hắn đã xéo qua nhưng đây lại là một nữ nhi, thật là Diệp Thiên không lờ ra tay.

- Đúng rồi, mấy tên gia hỏa này không thể lấy tiền mà không làm việc?

Diệp Thiên liếc mắt một cái đúng lúc chứng kiến cách đó khoảng 20, 30m có mấy người bọn Maracay, vẫy vẫy tay.

Sau khi Diệp Thiên đồng ý với bọn họ lần đầu tiên đón tiếp mình trước mặt người khác, Maracay vội vàng chạy tới, cung kính hỏi:

- Diệp Thiên Sinh, xin hỏi có chuyện gì vậy?

Vừa rồi biểu hiện của Diệp Thiên trong võ quán đã để cho Maracay xác định, làm rõ nguyên nhân cái chết của hơn 20 người thuộc

Dong Binh, trong lòng y chí còn biết kính sợ Diệp Thiên.

Diệp Thiên chỉ xuống Pak Kim Hye nói:

- Vị nữ nhân này ở đây gây rối tôi, các anh hãy đuổi cô ta đi để tôi lên xe.

- Vâng, Diệp tiên sinh!

Maracay để cho mấy người bảo vệ, sau khi ông chủ ra lệnh, cậu ta và một nhóm bảo vệ áp Pak Kim Hye ở giữa.

Lúc xảy ra chuyện, không đợi Pak Kim Hye kịp phản ứng gì, hai người đã để cho Diệp Thiên lên xe Land Rover, thậm chí còn chưa có cơ hội rút tay tên võ sĩ đạo ra.

- Hừ, anh ... mẹ kiếp mấy người này, chuyện lật vật này cũng phải khiến tôi làm hả?

Diệp Thiên nhìn thấy màn này không khỏi vui mừng nhếch mép cười, cuối cùng hắn cũng phát hiện bảo kê đi theo cũng có chỗ tốt rồi.

- Đi, nhanh lên một chút, lên xe!

Diệp Thiên kéo vị trí lái rồi ngồi xuống, để cho Thanh Nhã và mấy người lên sau, Diệp Thiên khởi động xe đạp thẳng chân ga, để lại Pak Kim Hye và đám người Maracay ở lại phía sau.

- Diệp Thiên, ngươi... xin hãy chấp nhận lời khiêu chiến của tôi!

Phen này Pak Kim Hye bị Diệp thiên làm cho choáng váng, lúc tinh thần tỉnh táo lại thì đã không thấy tăm hơi Diệp Thiên đâu.

Xe chạy nhanh ra sau trường Thanh Hoa, lúc đó ở trên xe mọi người mới phản ứng, Từ Chấn Nam tỏ vẻ kì lạ hỏi người bạn học cùng nửa năm, hỏi:

- Tôi nói này, Diệp Thiên, rốt cục tiểu tử nhà ngươi còn bao nhiêu bí mật nữa?

- Tôi nào có bí mật gì đâu?

Diệp Thiên kêu lên như bị oan uổng:

- Lão Đại, chúng ta cùng đối mặt, năm đó lúc tôi nhờ anh bóp lưng cho không phải anh đã xem qua hết rồi sao?

Nghe khẩu khí kêu oan của Diệp Thiên, mọi người ngồi trên xe nổi cả da gà, Vệ Dung Dung đã dùng tay kéo lỏng tai Từ Chấn Nam lại bắt đầu hình phạt nghiêm khắc.

Thanh Nhã tức giận nói:

- Khiến người ta ghét thật!

Nhưng ngồi ở phía sau, Hồ Tiểu Tiên đã cho Diệp Thiên một cái tát, cậu ta vỗ vào đầu Diệp Thiên, hét lên:

- Diệp Thiên quá oách rồi, ngay cả người nước ngoài cũng nghe theo sự chỉ huy của ngươi.

Đừng nói là Hồ Tiểu Tiên chứ đến Thanh Nhã cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với mấy tên bảo vệ kia, cô hỏi:

- Diệp Thiên, mấy người... mấy người ngoại quốc kia đang làm gì vậy?

- Ha Ha, mấy người bạn nước ngoài của anh, lúc nào anh sẽ nói với em.

Chuyện ở Đài Loan, người trong nhà Diệp Thiên còn không biết, hơn nữa mọi chuyện cũng đã qua, Diệp Thiên càng không muốn nói ra, liền đánh trống lảng nói:

- Mấy vị, muốn ăn chút gì đó không? Tuy tôi nghèo nhưng mỗi người một một bát đậu hoa thì không sao.

- Muốn, đi Toàn Tụ Đức, không cầu đồ ngon nhưng cầu đồ đắt nhất.

- Được đây, lên xe này rồi mà còn dám nói là nghèo, đánh cường hào há?

- Không được, đi Toàn Tụ Đức thì hỏi cho hần quá, đi khách sạn Kinh Thành tôi muốn ăn bảo sí ở Đàm Gia.

Lời nói của Diệp Thiên bị mấy người trong xe đòi phạt, Từ Chấn Nam lại càng ồn ào hơn, nói muốn ăn vậy cá muối, lại thêm được mấy cô nương nhất trí thao thao nói những món đó còn có thể làm đẹp nữa.

- Lão Đại, anh thật đen tối, đây không phải là không nuôn tha cho cái mạng nhỏ của tôi sao?

Diệp Thiên kêu lên một tiếng bi thảm, tuy hẳn chưa ăn đồ ăn của Đàm Gia nhưng đã nghe nói nó rất nổi tiếng.

Đồ ăn Trung Quốc ở Đàm Gia là đồ ăn nổi tiếng đắt đỏ nhất, đồ ăn của Đàm Gia là thường giành cho những quan chức, bày tiệc rượu với danh hiệu “Bảng nhân đồ ăn”. Đây cũng là khách sạn duy nhất còn bảo tồn được đồ ăn quan phủ.

Trước kia, lúc Diệp Thiên nói chuyện phiếm cùng Vệ Hồng Quân thường nghe thấy ông nói mời quan chức đi ăn cơm ở Đàm Gia là chuyện thường xuyên.

- Ai bảo tiểu tử nhà ngươi giấu nhiều chuyện bí mật như vậy, nếu không nói cho bọn tôi nghe một chút thì cứ để chúng ta đến khách sạn ngồi ăn cơm cũng được.

Từ Chấn Nam nghe thấy vậy liền cười, cậu ta và Vệ Dung Dung đã từng ném qua đồ ăn ở Đàm Gia, một bữa cơm mà 2 người ăn mất hơn 70 nghìn, lần này đúng là để bóp nghẹt Diệp Thiên đây.

- Được, đi là được hả?

Diệp Thiên cười khổ, tuy 2 năm qua hẳn có kiếm được một chút tiền nhưng cũng nghèo từ bé, trừ việc mời khách, thì chính hắn cũng chưa bao giờ dám ăn tiệc rượu đến hơn một vạn đâu.

Nhưng hôm nay là vì Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên không thể nhỏ nhen được, sau khi đi vào cửa tiệm cơm, mọi người xuống xe, còn Diệp Thiên đi tìm bãi đỗ, đầu năm nay chỗ đỗ xe của Kinh Thành còn rất ít.

- Cảnh vật nơi này cũng không tồi đâu?

Mới ra khỏi thanh máy, tầng 7, Diệp Thiên đã nghe thấy tiếng đàn từ 4 phía, bình thường khách sạn thường yên tĩnh chứ không âm ỉ như thế này.

- Sao vậy? tìm chỗ ngồi đi, đợi tôi làm chi vậy?

Sau khi đi vào bên trong, Diệp Thiên sững sờ thấy mấy người khoan thai đứng bên cạnh, cũng không biết có phải đang chờ mình hay không?

- Diệp Thiên, không còn chỗ ngồi.

Vệ Dung Dung có vẻ bất mãn trừng mắt nhìn Từ Chấn Nam:

- Cậu cũng biết tới đây ăn cơm phải đặt trước cơ mà, làm sao bây giờ?

- Tôi đâu có nhớ ra?

Gia cảnh nhà Từ Chấn Nam rất khá, nhưng đối với một sinh viên thì cũng phải chú ý, bình thường ở trường học rất hay cùng Đại Bài Dương uống bia, rượu, hát hò.

Chỗ này, Từ Chấn Nam cũng mới chỉ ghé qua đây ăn cơm có 1 lần làm sao mà nhớ rõ muốn ăn cơm ở đây thì phải gọi đặt trước.

Thấy vợ chồng Từ Chấn Nam như đang muốn nội chiến, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Được, ở đây ồn ào quá, không được thì chúng ta đổi nơi khác.

Lúc đám người Diệp Thiên đang chuẩn bị dời đi thì một người phục vụ đi tới, nói:

- Máy vị tiên sinh, có một phòng khách họ đã hủy hẹn trước, các vị có muốn đến đó không?

- Ôi, tôi không chuẩn bị rồi, hôm nay ra ngoài không xem bói đúng là gặp xui xẻo.

Diệp Thiên tác oai tác oái, vẻ mặt cười khô, người hướng dẫn kia vẫn nở nụ cười. Những năm này, người có thể đến đây dùng cơm thì sẽ không phải là người đơn giản, người phục vụ lễ phép cười rồi dẫn họ vào phòng.

Vệ Dung Dung đi phía sau thì thầm:

- Kỳ thật, hẳn là bọn họ có nhiều phòng dự bị, đều để cho mấy quan cấp cao. Tầng 8 làm gì còn phòng cho khách đâu, nghe nói là chuẩn bị cho quan lớn.

Diệp Thiên nghe thấy khê lắc đầu, kẻ có tiền càng ngày càng nhiều, xã hội cũng phân chi giai cấp sâu sắc hơn, hội Tổng Anh Lan cũng thường đến đây ăn, chỗ này đúng là nơi giành cho những người có tiền của.

Nhưng loại người này trong xã hội từ xưa tới giờ vẫn vậy, Kim Tự Tháp vĩnh viễn không thay đổi, Diệp Thiên cũng không có năng lực tự nhiên đó, hẳn chỉ có thể bảo vệ được người nhà mình không phải chịu ức hiếp mà thôi.

- Tiểu Lý, đợi chút...

Lúc bọn Diệp Thiên đi đến cửa phòng, một cô gái mặc váy đen vôi vàng chạy tới.

- Quản lý, sao vậy?

Người phục vụ có chút không hiểu nhìn về phía cô gái.

Nữ quản lý vẻ mặt như muốn xin lỗi nhìn về phía bọn Diệp Thiên nói:

- Thật sự xin lỗi mấy vị tiên sinh, phòng này đã có người đặt rồi, lúc này là do chúng tôi nhầm, bây giờ khách đang tới rồi ạ!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 383

Cái Tát Trời Giáng

Diệp Thiên nghe thấy vậy, đứng thẳng ánh mắt nhìn chăm chăm vào người quản lý hỏi:

Không

- phải vừa mới nói là khách đã hủy sao? Sao bây giờ lại thế này?

Diệp Thiên rất có gan, trực giác mách bảo cậu ta, hẳn là khách đã hủy phòng chẳng qua là người quản lý này muốn họ ra ngoài thôi.

- Thực sự xin lỗi mấy vị, là chúng tôi đã nhầm lẫn, đề tôi đền cho các vị.

Nữ quản lý kia lấy ra từ ví tiền mấy tờ giấy nói:

- Đây là nhóm khách được khách sạn ưu đãi, dựa vào đây sẽ được 8 lần ưu đãi, đó là thể hiện chút thành ý của chúng tôi thành thật xin lỗi.

Diệp Thiên đoán không sai, đúng là người ở phòng kia đã bị trả lại, nhưng ngay lúc đó có một vị khách quen gọi điện nói cần đặt một phòng, hơn nữa lại tới ngay lập tức.

Nhưng ai mà biết được vốn khách sạn cũng không có nhiều phòng, hôm nay đúng là chật ních, vị quản lý này đã có biện pháp đối với đám thanh niên Diệp Thiên.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Tôi không thiếu tiền, nhưng ở khách sạn này có đồ ăn quan phủ rất tinh túy nên mới dẫn mọi người đến đây dùng cơm.

- Khụ khụ, thật sự xin lỗi.

Bị Diệp Thiên nói trúng tim đen, nữ giám đốc kia xấu hổ.

- Đi thôi, ăn cơm ở cái nơi này, mất hết cả hứng.

Diệp Thiên không thèm nhận sự ưu đãi kia, quay đầu ra ngoài Thanh Nhã và mấy người cũng bị chọc tức liền ra ngoài theo Diệp Thiên.

- Ấy, tôi nói này không phải anh đã gần 10 năm rồi không đến kinh thành đây chứ?

- Lão Mạc nói rất đúng? Chuyện đã 10 năm rồi.

- Hiện tại, khách sạn này chính là nơi có đồ ăn quan phủ ngon nhất, tôi nói cho các anh biết, tôi đã thử qua, những thứ kia chỉ có hoàng đế mới được ăn đến.

Lúc đám Diệp Thiên ra bên ngoài, thấy mấy người đàn ông đi trước đàm tiếu, nói lớn hơn bình thường, để lại đám người đi ở dưới.

- Ở đây là tầng 7, cho các cậu nói, tầng 8 chính là... các anh em chưa đến đâu.

- Phòng đó khó đặt? Đương nhiên là khó đặt, nhưng tôi là ai? Khách sạn ở thành Tứ Cửu này, ai mà lại dám không nể mặt tôi chứ?

Theo đó, một nhóm người cùng đối mặt với bọn Diệp Thiên, đi trước mặt Diệp Thiên và người đầu lĩnh bên kia đi phía sau, hai người cùng dừng bước.

- Là cậu? Khả khả, son không chuyển thủy chuyển, không ngờ chúng ta lại gặp ở đây?

Người đối diện với Diệp Thiên tươi cười chỉ có điều hơi có chút nham hiểm.

- Thế nào, vẫn còn muốn chơi súng sao? Cần thận lời nói đấy không lại làm tổn thương chính mình.

Trông thấy người này Diệp Thiên cũng tươi cười, nếu không nghe bọn chúng nói mà chỉ nhìn sắc mặt nhất định sẽ nghĩ chúng đến đây hẳn có quan hệ không tồi với người ở đây.

Thật ra thì người được vừa đến cũng coi Diệp Thiên là người quen, nhưng không thể nói rõ quan hệ, chiếc Land Rover của Diệp Thiên ở bãi đỗ xe, chính là nhờ người bạn thân phúc đó nên mới mua được chiếc xe này.

- Tiểu tử, cậu nói cái gì đấy?

Nghe thấy Diệp Thiên nhắc tới chuyện súng ống, Hoàng Tư Chí nhất thời nhớ lại ngày ở phòng 4s đã bị khuất phục, tính cách của y cũng như chó, nói lật mặt là lật mặt ngay.

Diệp Thiên muốn lờ người đó đi, nói nhiều cũng vô nghĩa, đi từng bước lên phía trước nói:

- Được, chó không được cản đường, tránh ra.

- Con trai, mắng ai đấy?

Diệp Thiên vừa nói câu đó, mấy người đi theo Hoàng Tư Chí liền không phản ứng gì.

- Ai trả lời, chửi người đó.

Vốn dĩ Diệp Thiên muốn nhằm vào Hoàng Tư Chí, nhưng mấy người kia lại theo dết chuyện, tự nhiên Diệp Thiên cũng tiếp lời, hẳn đang bị một lô chuyện làm cho ghen chấy, đang muốn tìm người để trút hết ra.

- Ấc, anh Hoàng, ở thành Tứ Cửu này mà vẫn có người dám gọi tên.

5 người đi theo sau Hoàng Tư Chí những người đó đều khoảng hơn 30 tuổi, một đám người thẳng lưng, ánh mắt có vẻ rất lợi hại, có 2 người bề cỡ áo, ánh mắt toát lên vẻ hung phần.

- Phục vụ trong quân đội?

Vừa nhìn Diệp Thiên đã hiểu ra thân phận của họ nhưng họ sao có thể làm hoành tráng được như vậy, hẳn là không khác Hoàng Tư Chí là bao, chắc là có quan lớn trong quân đội.

Nhìn thấy Diệp Thiên nhiu mày, Thanh Nhã vội vàng kéo hẳn, nói:

- Diệp Thiên, thôi đi, chúng ta tìm chỗ khác ăn, không đáng để chúng ta tính toán.

Lớn lên cùng Diệp Thiên từ nhỏ, Thanh Nhã biết thói quen của Diệp Thiên, hẳn chỉ cần nhủu chân mày là sắp phát hỏa.

Chẳng qua là hồi bé Diệp Thiên ủ rũ, có chút hư hỏng, hẳn thường đối xử với các bạn trong trường không được thoải mái, trong trường tuyệt đối không nổi cáu mà là lúc về sẽ chặn đường đối phương đánh cho bầm dập mặt mày.

Vì những chuyện đó không xảy ra trong trường học nên những học sinh kia cũng không có cách nào báo cáo thầy, cô giáo được, chỉ có thể về nhà nói với bố mẹ.

Nhưng Diệp Đông Bình cũng luôn bao che khuyết điểm cho con trai, sau lưng lại khích lệ Diệp Thiên đã làm tốt, giờ đây những đệ tử cấp cao cũng không dám trêu chọc hắn nữa.

Nhưng tuổi càng lớn, bây giờ Thanh Nhã cũng có lúc không hiểu được Diệp Thiên, hẳn càng ngày càng nóng tính, trong lòng cô cũng có chút sợ hãi, vội vàng kéo hắn ra.

- Ấy da, đây không phải là một cô gái sao?

Lúc Thanh Nhã nói chuyện, Hoàng tư Chí nhìn thấy cô, vẻ mặt khôì hài nói:

- Vị tiểu thư này không phải là không có chỗ ăn cơm sao? Tôi nói nghe, đừng đi theo người này, anh đây đã đặt rồi, đi ăn cơm cùng chúng tôi nhé!

Hoàng Tư Chí là loại người thấy đàn bà là không đành lòng đi nếu không thì đã xảy ra xung đột với Diệp Thiên, thấy theo sau Diệp Thiên là một cô gái xinh đẹp thì bệnh cũ lại tái phát.

- Cút đi, hôm nay tâm trạng ta không tốt đừng có nói những điều vô ích!

Thấy Hoàng Tư Chí trêu chọc Thanh Nhã, vẻ mặt Diệp Thiên liền trầm xuống.

- Anh Hoàng, người kia là ai? Mà dám nói chuyện vượt mặt như vậy.

Diệp Thiên tỏ ý muốn đánh nhưng Hoàng Tư Chí có vẻ do dự.

Diệp Thiên đoán không sai, những người này từ nhỏ đã ở cùng chơi với Hoàng Tư Chí, hơn nữa người nhà bọn chúng lại bằng vai phải lứa cùng ông nội Hoàng Tư Chí.

Chỉ là mấy người này sau khi xuất quân đã theo cha, rời khỏi kinh thành, cha chú họ bây giờ quân hàm thấp nhất cũng đã là thiếu tướng, những nơi đóng quân là có toàn quyền.

Mấy người lần này đến Kinh Thành đều muốn đến thăm ông, đúng lúc gặp Hoàng Tur Chí. Tuy đối với bậc cha chú, so với bố Hoàng Tur Chí thì có hơn, nhưng quan hệ với ông nội Hoàng Tur Chí thì hẳn đều rất kính trọng.

Đương nhiên mấy người này cũng không phải ngu, thành Bắc Kinh này có thể có người làm cho bọn hắn không thể trêu chọc nổi, nhìn thấy Diệp Thiên kiên cường như thế khiến những người kia không tránh khỏi trong lòng có những sự khó chịu.

- Người này tên Diệp Thiên, mấy người các anh nói cũng không sai, hắn và Hồ Quân có quan hệ không tồi đâu.

Mặc dù Hoàng Tur Chí biết mấy người cùng đơn vị, nhưng gia đình từ lâu đã có truyền thống hiếu học không có người nào là không có tích dẫu thấp đèn, hôm đó chính mình cũng không thể nói rõ được tại sao lại đắc tội với mấy người kia.

Đây cũng là cái vòng phép tắc luẩn quẩn, người gây kích động cho mình thì đằng sau nên nghĩ đến chuyện giúp đỡ họ, bây giờ Hoàng Tur Chí muốn nhờ mấy người giáo huấn Diệp Thiên nhưng vẫn chưa nói rõ.

- Hồ Quân? Là anh Hồ? Em nói anh nghe, anh Hoàng kia không phải đều là người một nhà sao?

Nghe Hoàng nói câu này, những người kia sắc mặt liền thay đổi, bây giờ cha Hồ Quân đang làm chức to trong quân đội, so với cha mẹ họ thì chức của cha Hồ Quân cao hơn nhiều, lần này chắc chắn những người này không muốn liên lụy.

So với mặt trời đã lặn ở Hoàng gia Tây Sơn thì làm sao những người này dám chọc vào, tuy không đến mức cùng Diệp Thiên bảm vú những mối qua hệ bạn bè nhưng có người đã nghĩ đến đó.

- Vận thế của Hồ Quân cũng không tệ.

Nghe người bên cạnh nhắc tới Hồ Quân, Hoàng Tur chí liền tức khí cũng vì tên tiểu tử này mới tuyệt giao với Hồ Quân, lập tức chỉ vào Diệp Thiên nói:

- Hắn chỉ là người tầm thường chẳng qua là có chút tiền mà thôi, các anh em nghe tôi nói câu này, có tôi thì không có hắn, có hắn thì không có tôi, mấy anh giúp ai thì giúp đi?

- Thật là... mẹ kiếp nó toàn nói những điều vô nghĩa.

Bọn Diệp Thiên bị ngăn cản ở ghé hành lang ngoài cửa đại sảnh, chuyện tranh giành chỗ dùng cơm trong đại sảnh khiến rất nhiều người chú ý họ lại gần, Diệp Thiên có thể cảm thấy ánh mắt từ 4 phía đang nhìn, hẳn không thể nhẫn nhịn được nữa.

- Tiểu tử, ngươi dám mắng ta?

Ở Bắc Kinh, Hoàng Tur Chí đã quen làm chủ, nghe thấy Diệp Thiên mắng cũng không nhịn được, liền tát thẳng vào mặt Diệp Thiên.

Sau cái tát, Hoàng Tur Chí bỗng nhớ đến thân thù hấn, trong lòng bỗng cảm thấy không ổn lại nghe thấy một tiếng bốp vang ròn, Hoàng Tur Chí cảm thấy choáng váng ngồi nguyên một chỗ, hai người di chuyển rồi phịch một tiếng đặt mông ngồi xuống.

Diệp Thiên bị một cái tát những người ăn cơm ở cạnh đó đều nghe thấy họ cũng cảm thấy choáng váng.

Ai cũng đều nhìn thấy cái tát đó Diệp Thiên bị người xung quanh nhìn, mọi người chưa từng thấy cái tát nào như vậy, lực ở tay không chỉ lớn mà còn đầy kỹ xảo, nếu không phải người khỏe thì đã bị bay ra ngoài rồi.

- Bốp ...

Diệp Thiên bị một cái tát làm cho choáng váng, Hoàng Tur Chí thì phun cả máu tươi ra lẫn với một chiếc răng cửa, nhìn rõ quai hàm đang sưng lên.

- Tôi nói nghe, đều là anh em trong hội, là bạn thân mà ngươi ra tay cũng độc ác quá.

Diệp Thiên ra tay, để mấy người đi theo Hoàng Tur Chí cũng không có cách nào, vừa rồi Hoàng Tur Chí đã nói rõ, vậy mà bọn họ còn giả vờ không biết, sau này cũng không còn mặt mũi nào ở trong hội nữa.

- Thế nào, muốn hấn ra mặt?

Cũng là động đến chân hỏa của Diệp Thiên, hẳn liếc mắt mấy người đi tới.

- Mẹ kiếp, người này đang làm gì vậy?

Bị Diệp Thiên nhìn chằm chằm, những người kia đều cảm giác run lên, không làm gì được được phải lui về phía sau.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; width: 100%; height: 100%; text-align: center; padding: 5px;>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 384

Xui Xẻo

Mấy người này đi theo Hoàng Tư Chí, có mộ số người đi theo ông nội, trong chiến tranh chống Nhật, lúc giải phóng cũng đã không biết đến bao nhiêu người đã nhuốm máu tươi của địch.

Tuy các lão tướng quân đã tuổi già sức yếu nhưng ở Hùng Phong những cái cây trong trận huyết hải đã ngưng thành sát khí, có thể dọa cho bọn nhóc này sợ tè dầm ra quần.

Nhưng vừa rồi lúc ánh mắt Diệp Thiên đảo qua bọn họ những người này liền cảm thấy trong lòng phát lạnh, giống như bị cả nhà nhìn vào khiến không được tự nhiên.

Bị Diệp Thiên cho một cái tát làm cho đầu óc choáng váng đến giờ mới tỉnh lại, bò dậy trốn về phía sau mấy người, hô lên:

- Mẹ kiếp, dám đánh tao, các anh em xông lên.

- Tiếp tục kêu la, ta sẽ còn tát nữa, có tin ta sẽ cho người máy thêm 2 cái răng cửa nữa không hả?

Diệp Thiên trừng mắt tuy âm thanh không lớn nhưng Hoàng Tư Chí cũng sợ tới mức phải cầm miệng lại, nói đùa gì vậy, bị gãy răng cửa nếu không còn răng thì chẳng phải khi hít gió sẽ lộ hết ra sao?

Thấy Hoàng Tư Chí bị Diệp Thiên biến thành như vậy, một người bắt chắp nói:

- Vị huynh đệ kia giết người cũng cần xem mặt, tất cả mọi người đều trong một hội, mọi chuyện không nên tuyệt tình như thế.

- Ta và các người cùng một giuộc sao, các người cũng không phải trong hội, là hấn động tay trước, ta chỉ tự vệ mà thôi. Các người muốn trả đòn ta sẽ tiếp hết.

Tuy cho Hoàng Tur Chí một cái tát, nhưng cơn tức trong lòng Diệp Thiên vẫn chưa tan, hấn ước những người này đều động thủ khi đó cho mỗi người một các tát, lúc đó đi ăn sẽ thoải mái.

- Được, có khí phách, Diệp Thiên hãy cho mỗi tên một cái tát đi.

Diệp Thiên nói chưa dứt thì phía sau đã vỗ tay tán thưởng, nhìn lại cũng thấy Hồ Tiểu Tiên đang vỗ tay, chỉ e thiên hạ sẽ loạn.

Sau khi nghe Hồ Tiểu Tiên nói, mấy người kia lùi lại phía sau, sợ Diệp Thiên nghe cô bé kia nói xong lại trút ra những cái tát, với tốc độ vừa rồi của Diệp Thiên sợ rằng bọn họ có muốn tránh cũng không được.

Lúc hai bên giằng co, Hoàng Tur Chí bò ra phía sau, bỗng nhiên đứng dậy, nói:

- Chúng ta đi, Diệp Thiên, hôm nay tôi nhận thua trước.

Tục ngữ có câu: vượt qua sợ hãi thì không còn sợ nữa, ở thành Tứ Cửu này Hoàng Tur Chí đều có thể đi ngang qua người khác mà không làm gì được. Nhưng hấn phải để lại bàn ăn cho Diệp Thiên chứ nếu không lại bị cho thêm một cái tát.

Rốt cục Hoàng Tur Chí đã hiểu rõ dùng vũ lực cũng không lại. Bên hấn nhiều hơn vài người cũng không phải là đối thủ của Diệp Thiên, ở lại cũng chỉ rước thêm nhục nhã vào mình.

Nhưng tất cả mọi chuyện trên đời không phải đều dùng vũ lực để giải quyết, chịu thiệt thòi lớn như vậy, Hoàng Tur Chí sớm đã nghĩ cách để trả thù Diệp Thiên.

Ánh mắt đầy thù hận nhìn thoáng qua Diệp Thiên, Hoàng Tur Chí cũng không quay đầu lại, đi ra phía nhà ăn bên ngoài, mấy người lạng đi một lúc sau đó cũng đi theo y.

- Xúi quẩy, chúng ta đi ăn cơm!

Thấy Hoàng Tur Chí nói như vậy ngược lại Diệp Thiên không đi chỉ tay vào người quản lý kia nói:

- Bây giờ, có phòng trống chứ? Sắp xếp cho chúng ta ăn cơm đi.

- Diệp Thiên, đổi nơi khác ăn đi?

Thanh Nhã kéo nhẹ cánh tay Diệp Thiên, ai nấy cũng đều thấy trước khi đi ánh mắt Hoàng Tư Chí tràn đầy sự hận thù.

Tuy nhà Thanh Nhã giàu có, nhưng tục ngữ cũng có câu: dân không đấu với quan, cô thường xuyên nghe cha nói người làm quan bụng dạ độc ác, lúc này đây cô lại sợ Diệp Thiên sẽ phải chịu thiệt thòi.

- Sao phải đi? ăn ở đây đi, mệt cả buổi, anh cũng đói bụng rồi.

Diệp Thiên lắc đầu, nhìn về phía nữ giám đốc nói tiếp:

- Có phải không còn phòng hay không?

- Há?

Cho tới giờ vị giám đốc tinh thần vị giám đốc kia mới hồi phục lại, nói:

- Không, không... có phòng!

Ban đầu bọn Diệp Thiên muốn vào căn phòng kia nhưng kỳ thực chính là bị Hoàng Tư Chí chiếm mất.

Tuy khách sạn đã kín nhưng Hoàng Tư Chí ở Tứ Cửu thành cũng không phải bình thường, bữa cơm này hẳn muốn đặt vị tổng giám đốc khách sạn thấy hẳn cũng phải cười. Cho nên sau khi Hoàng Tư Chí gọi điện thoại, thì người quản lý lập tức giữ phòng định cho đám người Diệp Thiên ăn.

Giờ phút này thấy Hoàng Tư Chí bị bọn Diệp Thiên làm cho không còn mặt mũi, cô quản lý này sợ hãi, đây đúng là sự đánh lộn giữa Diêm Vương và quỷ quái bị tai ương đây mà.

Bây giờ người quản lý không dám nói gì, nếu không trước vị này lại bị thêm một cái tát thì khuôn mặt xinh đẹp cũng coi như xong, hai chân cố đứng vững, nữ quản lý nơm nớp lo sợ nhanh chóng nhường đường cho bọn Diệp Thiên.

- Mời vị, mời... mời vào.

Sau khi đẩy cửa ra, nữ quản lý mời Diệp Thiên và những người khác đi vào, sau đó tránh ra cho người bán hàng đến tiếp đón còn mình chạy ngay đến toilet.

- Ăn cơm ở đây, không phải là ăn cảnh vật sao?

Nhìn bên trong một nửa phòng của sô và cách bày trí xa hoa, thanh lịch, Diệp Thiên lắc đầu, người Kinh Thành chú ý tới vẻ sang trọng lịch sự, mời khách ăn cơm trong này, đây đúng là nơi tốt để khoe khoang.

- Diệp Thiên, vừa rồi... vậy thực sự là không sao chứ?

Cái tát vừa rồi của Diệp Thiên không chỉ hù người quản lý trong khách sạn mà hù cả bọn Từ Chấn Nam nữa.

Hơn nữa sự việc xảy ra như vậy, ngoài Hồ Tiểu Tiên thì mấy cô cũng đều mất hết hứng thú, các cô không ai xuất thân từ nhà quan nên đối với những người đó trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Diệp Thiên lắc đầu:

- Có chuyện gì được sao? Tôi chính là người thô bạo, mấy người đừng lo cho tôi nữa.

- Không nói anh đâu.

Thanh Nhã giận Diệp Thiên cầm lấy đồ nói:

- Các em, vì chúng ta mà an ủi, đều là đồ ăn đắt tiền.

Diệp Thiên muốn trách, liền để cho không khí trong phòng lắng xuống.

Tuy gia cảnh mấy cô gái này rất khá, tìm được bạn trai cũng không tồi, nhưng đúng là chưa bao giờ đến khách sạn Kinh Thành, sau nghe Thanh Nhã nói, mọi người đều nhìn vào menu.

- Tôi muốn 3 vây cá.

- Còn thêm một cái gạch cua, vây cá..

- Vây cá ở đây là nổi tiếng nhất, thêm chút đi!

- Mỗi người một suất canh tổ yến...

Tuy vừa nói vừa sợ nhưng những cô này đều gọi đồ ăn rất rõ ràng, gọi không phải là vậy cá thì cũng là tổ yến, Diệp Thiên nghe thấy vậy liền cười khỏ.

- Sau này ra ngoài phải bói một quẻ, nếu có nói là rủi ro thì chi bằng ở nhà.

Tuy trong lòng kêu khỏ nhưng Diệp Thiên cũng đã ăn:

- Gì kia...Phật nhảy đến tường, ngoài ra còn có tòi chung cá, để 2 đầu nha, đúng rồi, rượu đỏ cũng có mấy bình, có Laffey từ 3 đến 8 năm rồi...

Dù sao hôm nay cũng xui xẻo, dù có thế nào thì Diệp Thiên và các bạn bè cũng không đến mức một bữa cơm cũng không ăn nổi.

Nghe bọn Diệp Thiên gọi đồ ăn, người bán hàng kia cũng lú lờ không nói lên lời, hằng ngày ở đây cô gặp không ít những người khách đến đây, thật đúng là không có ai xa xỉ như Diệp Thiên.

Nhưng người bán hàng này cũng không biết, trong thực đơn không ghi giá, nên từ đầu Diệp Thiên cũng không biết tổng cộng mất bao nhiêu tiền.

Đến nổi cái Laffey kia Diệp Thiên lại càng không biết, hẳn chỉ biết ở chỗ villa Lão Đường có rượu Laffey, còn hẳn chỉ thích uống duy nhất rượu đỏ, cho nên cũng uống khá tốt.

Chờ người phục vụ mang thực đơn ra ngoài báo cáo cho nữ quản lý, đến người quản lý cũng hoảng sợ, sau khi đi sắp xếp bên nhà bếp liền chạy đến văn phòng của Tổng giám đốc, đem chuyện vừa rồi báo cáo lại từ đầu chí cuối.

- Hây, thực đúng là tiền nào của lấy, ăn cá muối này cũng gần bằng chỗ Lão Đường ha.

Lúc đợi đồ ăn lên, Diệp Thiên cùng mọi người cầm đũa, nâng ly rượu đỏ, mấy người cũng đã quên chuyện vừa rồi, không khí liền náo nhiệt hẳn lên.

- Hồ Tiểu Tiên, nghe nói các cậu bên Đông Bắc kia mời thần có đúng không vậy?

Giữa bữa ăn, bỗng Diệp Thiên hỏi Hồ Tiểu Tiên, qua mấy tiếng đồng hồ hẳn thấy cô bé này tính tình khá thẳng thắn.

Hồ Tiểu tiên đối với Diệp Thiên không hề đề phòng gì, liền nói:

- Đương nhiên là thật, bà ngoại em có thể mời được Hồ Tiên.

- Mời Hồ Tiên? Chẳng trách lại gọi em là Hồ Tiểu Tiên, em có phải hồ ly tinh biến thành không đấy hả?

Sau khi nghe Hồ Tiểu Tiên nói, Vệ Dung Dung cũng không nhịn được liền trêu ghẹo, ở cùng ký túc xá 4, 5 năm liền mà chưa hề nghe Hồ Tiểu Tiên kể qua chuyện này.

- Cũng không thể nói lung tung được, mọi người không cần lo.

Hồ Tiểu Tiên chặn miệng Vệ Dung Dung về mặt e ngại nhìn xung quanh.

- Mời Hồ Tiên, rốt cục là cái gì vậy?

Thấy thần sắc Hồ Tiểu Tiên, Diệp Thiên không khỏi động lòng, tuy hẳn tin vạn vật có linh nhưng cũng không tin quý thần yêu quái, nhưng mời thần đúng là có thật, Diệp Thiên cũng không hiểu rõ cách thức của bọn họ.

Thấy không khí có phần nặng nề, Diệp Thiên vội vàng nâng chén rượu lên nói:

- Coi như vì phu nhân của tôi - Thanh Nhã, cảm ơn các các quý ông quý bà mấy năm qua đã chiếu cố Thanh Nhã.

- Oa, đã đính hôn rồi hả?

- Vu Thanh Nhã, sao cậu không nói cho chúng tôi biết.

- Được lắm, tôi sẽ liều mạng với cậu!

Diệp Thiên tuôn ra mãnh liệt, làm cho không khí trở nên sôi nổi hơn, mọi người cùng đứng dậy cùng cụm ly.

Bữa cơm kéo dài đến hơn 3 giờ chiều, sau đó Diệp Thiên đi trả tiền, một người trung niên khoảng hơn 40 tuổi đi vào phòng Vip này.

- Vị tiên sinh này, tôi là Tổng giám đốc của khách sạn, bữa trưa của ngài tổng cộng mất 26 vạn 8 nghìn nhưng để bày tỏ sự xin lỗi cùng tôi chỉ lấy 26 vạn thôi.

Tuy người đàn ông này nói chuyện có phần khách sáo, nhưng khi nói ra con số đó Diệp Thiên mới nhìn lại hóa đơn trong tay.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 385

Hỗ Trợ Điều Tra

Này... này, 3 bình rượu Laff, là ... là 15 vạn?

Nhìn thất những con số trong biên lai, Diệp Thiên há hốc mồm, hẳn không ngờ chỉ thuận tay lấy chút rượu đỏ mà hôm nay đúng là phá của rồi.

- Vị tiên sinh này, ngài lấy rượu đỏ là 825, đây chính là loại rượu đỏ được sản xuất tốt nhất trong 1 năm qua, khi mưa xuống cộng với nhiệt độ không khí bất thường sẽ thích hợp cho việc gieo trồng cây nho, rượu nho này sản xuất trong vòng một năm nên rất quý. Hơn nữa, rượu đỏ Laffey một năm chỉ sản xuất được 24000 bình, trong số đó chỉ có 2000 bình được nhập vào Trung Quốc, cho nên mức giá của nó so với Thế giới cũng cao hơn một chút, mong ngài thông cảm.

Thành thật mà nói, vị Tổng giám đốc này đang có phần hoài nghi thân phận của Diệp Thiên, bởi vì những người có gia thế đến đây ăn cơm đều lấy hóa đơn về cho công ty thanh toán, căn bản là bọn họ không đi truy vấn chuyện này.

Nhưng lúc trước thật sự đã thấy Diệp Thiên tát Hoàng Tư Chí, thậm chí ông ta đã xem qua camera, chưa có ai dám làm như thế. Bây giờ vị Tổng giám đốc này vẫn còn đang bắt ngờ về những hiểu biết của Diệp Thiên về rượu vang.

- Lão Đường à Lão Đường, lần này ông đã hại tôi thảm rồi, ai bảo tú rượu nhà ông để để những loại rượu đắt như vậy làm chi? Nhưng đúng là hương vị của loại rượu này không tồi, lần sau sang Hồng Kông nhất định phải mua về một ít.

Diệp Thiên thầm oán trách trong lòng. Ở Hồng Kông xa xôi, Đường Văn Viễn không nhận được hắt hơi, liền vội vàng giảm độ điều hòa, ở cái tuổi này cũng không chịu được lạnh nữa.

- Bạn bè cũng bớt đi, phần lớn rượu này cũng là tôi uống.

Diệp Thiên liền an ủi mình, 3 bình rượu vang kia nhưng thực ra hơn 2 bình đã vào bụng hắn.

Nhìn tiếp xuống biên lai, Diệp Thiên lấy lại bình tĩnh, bởi vì hắn phát hiện, tiền cơm là 26 vạn, ít nhất mỗi người ăn hết 2 đến 3 vạn.

Kỳ thực bào ngư, vây cá này ăn cũng không tiện lắm nhưng nói bình thường thì Diệp Thiên và 6 người bọn họ ăn như vậy cũng là đủ rồi.

- Được rồi, quẹt thẻ đi...

Khai vị bằng tổ yến, bào ngư ăn với cơm, hôm nay Diệp Thiên đúng là xa xỉ bỏ chi phiếu ra tiêu một cái mà mất 26 vạn.

Nhưng Diệp Thiên cũng để người phục vụ gói lại phần bào ngư và cơm lại, Mao Đầu thích ăn cá nhất, hôm nay đi chơi thoải mái cùng bạn bè thì cũng phải an ủi tên tiểu tử này chứ.

Đến nỗi mà người phục vụ cũng phải tỏ ánh mắt khinh bỉ, chỉ là Diệp Thiên không phát hiện ra, căn cứ tiết kiệm là phẩm chất tốt đẹp của người Trung Quốc, có được tiền lãi thì cũng không được quên đồng vốn, bạn bè ta cũng đều xuất thân từ những người nghèo cả.

Ra khỏi nhà ăn đi vào thang máy, Hồ Tiểu Tiên hơi tò mò nhìn Diệp Thiên hỏi:

- Diệp Thiên, anh gói cơm thừa ở khách sạn về không sợ mất mát sao?

Hồ Tiểu Tiên vừa nói ra câu này, Thanh Nhã cũng nhìn thẳng vào Diệp Thiên, hành động của hắn khiến cô cũng có chút khó hiểu, hơn 20 vạn cũng đã trả rồi lại còn gói cơm thừa về sao?

Phải biết rằng 8, 9 năm nay, mọi người ăn cơm xong không thường gói lại, Diệp Thiên cũng là học được từ Hồng Kông, lúc hắn và Đường Văn Viễn đi ăn sáng thì còn lại thịt bò thừa lão kia cũng đều gọi người phục vụ gói lại cho mình.

- Tôi bỏ tiền ra mua cái gì đó, không dùng hết thì tại sao lại không được mang về.

Diệp Thiên có lý nói:

- Học sinh tiểu học còn biết tiết kiệm là vinh quang, lãng phí là xấu hổ, tinh thần giác ngộ của mọi người còn thấp lắm, hàng vạn triệu phú ở Hồng Kông khi đi ăn cơm lúc về còn gói lại, tôi đây đã tính gì há?

Khi Diệp Thiên nói đám người Thanh Nhã đưa mắt nhìn nhau, vốn dĩ chuyện này lại bị Diệp Thiên nói ra giống như vinh quang là tối cao rồi.

Nhưng nghĩ lại một chút, quả thực Diệp Thiên nói cũng có lý, đúng là không thể mang chuyện gói com ăn không hết ra để mà đánh giá một con người có hào phóng hay không, đây là một quan niệm còn mang nhiều vấn đề tranh cãi.

Dĩ nhiên trước mắt mà nói, việc gói đó chưa phổ biến, nhưng người tỉ phú làm việc đó thì được gọi là tiết kiệm nhưng nếu là người khác thì nhất định sẽ bị nói là keo kiệt.

- Mấy vị, xin hãy chờ một chút, tôi sẽ lái xe đến.

Mấy người vừa ra khỏi thang máy vừa nói vừa cười, để cho Thanh Nhã và mấy người nữa chờ ở cửa hàng rượu, Diệp Thiên ra bãi đỗ xe.

- Hãy, mấy người đang làm gì vậy?

Diệp Thiên vừa đi xa được khoảng 10m, thì phát hiện có khoảng 3, 4 người đàn ông đi sau mình. Diệp Thiên cũng không biết phải làm thế nào với đám bạn, đứng vào giữa trưa như thế này.

- Lễ nào là Hoàng Tư Chí đi tìm sát thủ?

Trong đầu Diệp Thiên vừa thoáng có ý nghĩ này thì cũng liền gạt đi, đừng nói là mấy người kia không có chút sát khí, chứ ngay đến cả Hoàng Tư Chí cũng chưa chắc có gan như vậy, thuê sát thủ giết người ở Kinh Thành, Hoàng Tư Chí kia không phải là đã đủ quần lụa áo là rồi mà làm càn chứ.

Nhưng rất nhanh chóng Diệp Thiên sẽ biết được thân phận của mắt người này, lúc hắn vừa mới mở cửa xe ra thì 3, 4 người đàn ông kia cũng bước nhanh hơn, sau khi chạy đến trước mặt Diệp Thiên, một người cầm trong tay một tờ giấy, nói:

- Cậu chính là Diệp Thiên? Chúng tôi có một cái đơn tố cáo cậu có ý gây thương tích, cần cậu đi ngay để hợp tác điều tra.

- Cảnh sát?

Diệp Thiên nhú mày cầm lấy tờ giấy, nhìn thoáng qua cái tên nói:

- Dương Cảnh Quan, tôi là Diệp Thiên, không biết tôi đã làm ai bị thương mà các người lại đến tìm tôi?

Diệp Thiên đã biết nhưng cố tình hỏi, cắn vào móng cũng biết đây là Hoàng Tư Chí, mẹ kiếp, hắn đã nói ra chuyện đó, nhưng hắn lớn như vậy rồi mà còn đi tìm cảnh sát, dù không muốn thì cũng phải theo bọn họ về.

- Người bị cậu làm bị thương chính là Hoàng Tư Chí tiên sinh, vì vậy mà cậu hãy theo chúng tôi một chuyến để đối chứng!

Thấy Diệp Thiên vẫn giữ được bình tĩnh, người đứng đầu đội cảnh sát lấy chứng minh từ trong túi ra.

3 tên cảnh sát tận mắt nhìn thấy Diệp Thiên đi ra từ khách sạn, hơn nữa đi bên cạnh còn có những cô gái rất xinh đẹp, đi xe xịn mà bọn họ đều gọi không ra tên.

Đù các lời giải thích, người thanh niên này tuyệt đối không phải là chém giết vu vơ, mình vô ý phá án cũng sẽ bị đối phương cho ăn đòn.

Nhưng trường hợp này nhất định cũng phải lo liệu, bởi vì đây là lệnh của Cục trưởng chỉ đạo xuống.

Hơn nữa, lúc bọn Hoàng Tư Chí tố cáo bọn hắn cũng có ở hiện trường, không ngờ Cục trưởng đã ghi chép lập án với tốc độ cực nhanh, chuyện phá án từ trước đến nay đều từ bản ghi chép.

Và lại bọn người Dương Cảnh Quan trong đội cảnh sát hình sự, như chuyện đánh nhau này chỉ là chuyện nhỏ thì sao đến lượt bọn họ quản? CỐN không phải là Cục trưởng Trương lên tiếng, khiến mấy người này đồ cảnh sát cũng chưa kịp mặc mà đã vội chạy đến.

Nhưng sau khi gặp Diệp Thiên, mấy người cảnh sát này mới biết sự tình thực sự không phải đơn giản như vậy, rất có thể trêu chọc không nổi người khác nên mới phải khác sáo như thế.

Nếu trước mặt người này quần áo không chỉnh tề mà cứ tiếp tục lôi thôi cái người vừa đi xe đạp vừa nói không chừng mấy người đó đã sớm cho Diệp Thiên về rồi.

- Diệp tiên sinh, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đúng lúc Diệp Thiên nói chuyện với mấy người cảnh sát thì đám người Maracay chạy tới, 2 người trong đó đã đẩy 3 tên cảnh sát ra, ngoài ra còn có 2 người khác chắn trước mặt Diệp Thiên.

- Các người đang làm gì vậy?

Bất ngờ bị 4 người chặn trước mặt, 3 tên cảnh sát kia thấy hoảng sợ.

Tục ngữ có câu: Ngoại giao không có chuyện nhỏ, nhất là ở kinh thành, người nước ngoài tuy tài trí không hơn người, nhưng chuyện quan hệ với người nước ngoài thường làm cho người khác đau đầu.

- Chúng tôi là cảnh sát, có chuyện cần Diệp Thiên hỗ trợ điều tra, xin hỏi các anh có quan hệ gì với Diệp Thiên?

Người dẫn đầu là Dương Cảnh Quan đã tốt nghiệp Đại học Công an, Anh ngữ ở cấp 6, nói chuyện với người nước ngoài không có bất cứ chướng ngại gì.

Nghe thất đối phương là cảnh sát, Maracay và mấy người bạn liếc nhìn nhau, nói:

- Diệp Thiên chúng tôi phải bảo vệ anh ta, xin hỏi anh ta đã phạm phải điều gì trong pháp luật của quý quốc? Nếu có chúng tôi sẽ mời luật sư tốt nhất trên thế giới cho anh ấy.

Maracay chính là người bảo vệ, mà người hẳn cần phụ trách chính là bảo vệ sự an toàn cho Diệp Thiên, nhưng nếu Diệp Thiên phạm pháp thì cậu ta cũng không có cách nào, nên đương nhiên trước mặt cảnh sát Maracay chỉ muốn gây áp lực.

- Mẹ kiếp, tên tiểu tử này rốt cục là ai? Mà thậm chí còn có đến 4 bảo vệ.

Sau khi nghe Maracay nói, đội Dương Cảnh Quan nhúc nhếch hết cả đầu.

Hắn theo nghề cảnh sát đã hơn 10 năm, cũng từng nhận nhiều nhiệm vụ khuyên giải liên quan đến người nước ngoài, cũng gặp qua không ít người nước ngoài có bảo vệ, nhưng từ trước tới giờ cũng chưa hề nghe thấy trong kinh thành có người nào là bảo vệ mà mang quốc tịch nước ngoài cả.

- Mấy vị tiên sinh, bây giờ Diệp Thiên vẫn đang trong giai đoạn điều tra, chúng tôi vẫn chưa xác định được cậu ấy có tội hay không, nhưng nhất định phải đưa về điều tra, hi vọng các anh không cản trở người thi hành công vụ!

Tuy trong lòng Dương Cảnh Quan biết trường hợp này có chút sai lệch nhưng là lệnh của cục trưởng nên nhất định phải mang Diệp Thiên về, cho nên thái độ của anh ta tương đối cứng rắn.

- Các người có thể mang dương sự của tôi đi, nhưng để tránh các người sẽ tra tấn bức cung, chúng tôi cũng cần đi theo một lúc.

Đám Maracay có nhiệm vụ là bảo vệ cho Diệp Thiên không bị thương tổn, nếu Diệp Thiên bị đánh ở cục cảnh sát thì bọn họ cũng bắt lặc.

- Maracay, việc này cậu đừng xen vào, tôi tự giải quyết là được rồi.

Diệp Thiên cũng biết hôm nay phải đi một chuyến, liền nói với mấy tên cảnh sát:

- Tôi cần giao xe cho bạn, đợi tôi đến cửa khách sạn rồi tôi sẽ lên xe của các anh.

- Được, không vấn đề gì!

Thấy Diệp Thiên đồng ý, Dương Cảnh Quan thở phào, dù sao Cục trưởng cũng giao yêu cầu phải mang hấn về, khi về Cục cảnh sát mình cũng muốn xin nghỉ, kẻ ngu độn mới đi chuyến này.

Sau khi chạy xe đến cửa tiệm rượu, Diệp Thiên đưa chìa khóa cho Thanh Nhã rồi nhìn xuống xe của cảnh sát nói:

- Thanh Nhã, em lái xe về đi, Hoàng Tư Chí tố cáo anh cố tình gây thương tích, anh phải đi cũng mấy vị cảnh sát này một chuyến.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 386

Thẩm Vấn

Đến cục cảnh sát? Diệp Thiên, chúng em cùng đi với anh.

Thanh Nhã nói với mấy người cảnh sát:

- Chúng tôi đều chứng kiến sự tình nên có thể chứng minh là Hoàng Tư Chí ra tay trước.

- Được rồi, chúng ta cùng đi.

- Kẻ ác lại làm cáo trạng trước hả? Thật quá là ghê tởm.

- Đồng chí cảnh sát, tôi là phóng viên của Đài truyền hình, các anh cũng không thể nghe từ một phía, nếu không tôi sẽ đưa chuyện này lên truyền hình TV.

Hôm nay, đi ăn cùng Diệp Thiên còn có mấy cô gái đang tác nghiệp, Vệ Dung Dung lại càng mang chuyện công việc ra nói sẽ đưa nó lên truyền hình, phóng viên cũng có thẻ trong tay.

- Mẹ kiếp, mấy người này là ai thế? Ngay cả phóng viên cũng ra mặt rồi.

Trong lòng Dương Cảnh Quan không ngừng kêu khổ, 8, 9 năm nay inte còn chưa phổ biến, nên mọi người đều chú ý vào TV, ngộ nhờ chuyện chấp pháp lung tung của chúng bị đưa tin, chuyện này thực đúng là không thể chịu nổi, có lẽ bọn hắn muốn hãm hại người cũng không được.

- Xin phép, người nào thích thì đi đi, bạn tôi muốn xin nghỉ.

Dương Cảnh Quan kiên định, Diêm Vương này đánh nhau, không cần phải lôi bọn hắn tiểu quỷ chịu tội thay.

- Được rồi, nhiều chuyện rồi, Thanh Nhã, trước tiên em hãy cùng Hồ Tiểu Tiên về trường học đi, để lão Đại đi cùng anh một chuyến, không chừng lúc em về anh cũng về nhà rồi.

Diệp Thiên thấy mấy cô còn lú lú mẫm mẫm, liền cười, hấn nhìn ra ngay, chuyện này liên quan đến cảnh sát không nhiều, phần nhiều là liên quan đến Hoàng Tư Chí.

Nếu đối phương muốn báo án chạy như nước chảy, Diệp Thiên không đi sẽ bị nắm nhược điểm, mặc dù biết Hoàng Tư Chí thâm hiểm, Diệp Thiên cũng không sợ hấn, Diệp Thiên còn không tin trong xã hội này có thể nói trắng thành đen.

Vu Thanh Nhã hiểu Diệp Thiên đã nói như vậy thì hấn trong lòng đã khẳng định chắc chắn, liền gật đầu nói;

- Được, Diệp Thiên, vậy anh phải chú ý một chút, bọn họ làm gì trái pháp luật thì phải báo cáo, làm cho họ không còn quần áo trên người.

- Cô gái này, các cô phải tin vào cơ quan chấp pháp chứ, người tốt sẽ không phải chịu oan uổng, còn người xấu cũng không thoát được đâu.

Vu Thanh Nhã nói, thực ra Dương Cảnh Quan cũng không nói gì, nhưng người kia nhỏ tuổi hơn y, y có vẻ khó chịu, từ trước đến giờ cảnh sát hình sự phá án cũng đâu đá lung tung hôm nay sao chịu được sự oan ức này.

- Tiểu Vương, được rồi.

Dương Cảnh Quan cũng không muốn dây cà ra dây muống, quay lại liếc mắt nhìn thuộc hạ, cười nói với Diệp Thiên:

- Chúng ta có thể đi được rồi chứ?

- Được rồi, đi thôi.

Diệp Thiên ngồi sau xe người cảnh sát, thò đầu qua cửa xe, nói với Thanh Nhã:

- Đừng quên cho Mao Đầu ăn bào ngư với com, cũng phải cho tên tiểu tử đó nếm chút com Kinh Thành chứ.

- Em biết rồi, anh phải cẩn thận một chút.

Thanh Nhã gật đầu, đợi xe cảnh sát dời đi, liền lập tức gọi điện thoại.

Mà chỗ cách sau xe cảnh sát khoảng 10m, Maracay thuê một chiếc xe đuổi theo, hắn cũng lấy điện thoại ra gọi.

Với tư cách là bảo vệ của Diệp Thiên, Maracay có thể cam đoan đảm bảo Diệp Thiên sẽ không bị thương, nhưng hắn cũng không có phận sự gì để cùng đi với Diệp Thiên vào phòng tạm giam của Cục Cảnh sát, cho nên tình huống này phải báo cho chủ thuê một tiếng.

- Diệp Thiên, nhìn cậu vẫn còn trẻ, có con rồi hả?

Hôm nay Dương Cảnh Quan biết dẫn cả đội bắt người, kì thực đã đắc tội với Diệp Thiên rồi, đây cũng là muốn làm cho quan hệ của mình và Diệp Thiên dịu đi một chút, ít nhất cũng phải mang chuyện này tránh xa một lúc.

- Con? Tôi chưa có con.

Diệp Thiên nghe thất vọng sững sốt, vẻ mặt kỳ lạ nói:

- Ý anh nói là Mao Đầu?

Thấy Dương Cảnh Quan gật đầu, Diệp Thiên cười khổ:

- Đó là tôi nuôi một con chồn, nó và người đầu có quan hệ gì.

- A, là hiểu lầm, hiểu lầm.

Diệp Thiên vừa nói ra, Dương Cảnh Quan và đám người thăm mắng sự ngu muội trong lòng, bọn họ cũng chưa được ăn bào ngư với cơm nhưng đây lại cho một con vật? Đúng là phá gia chi tử đây mà.

Tuy mấy cảnh sát trên xe có chút khách sáo nhưng Diệp Thiên cũng không biết vào Cục cảnh sát rồi sẽ nảy sinh chuyện gì, hắn nghĩ một lúc rồi nói:

- Đúng rồi, tôi gọi điện thoại một chút, không sao chứ?

- Được, nếu cậu muốn trợ giúp cho việc điều tra.

- Anh Hồ, hôm nay tôi Diệp Thiên đã làm phiền Hoàng Tur Chí, tôi phải đến Cục cảnh sát.

Ân oán với Hoàng Tur Chí là từ Hồ Quân mà ra, cuộc gọi đầu tiên của Diệp Thiên là gọi cho Hồ Quân.

- Cái gì? Tên tiểu tử đó muốn chết à?

Lúc đó điện thoại của Hồ Quân liền đổ chuông, lúc trước anh ta đã cảnh báo Hoàng Tur Chí không được làm chuyện xằng bậy:

- Diệp Thiên, bây giờ tôi đang ở Thiên Tân, cậu đang ở đâu vậy? 2 giờ, không 1 giờ nữa tôi qua.

Hỏi tên phân cục của bọn Dương Cảnh Quan, Diệp Thiên báo cho Hồ Quân, bên kia trả lời trước khi cúp điện thoại Diệp Thiên nghe thấy tiếng nổ máy rất to.

- Hay là gọi điện thoại cho anh họ? Thôi bỏ đi, chắc anh ấy đang bận.

- Mẹ kiếp, trò chơi còn liên quan đến mấy người nữa.

Sau khi cắt cuộc gọi cho Hồ Quân, Diệp Thiên cân nhắc một hồi, đánh thêm cú điện thoại, Đường Văn Viễn còn có vẻ giống như ủy viên hàng đầu của Hội nghị chính trị.

- Lão Đường, tôi đã xảy ra chút chuyện...

Nói được điện thoại với Đường Văn Viễn, Diệp Thiên cũng không nói vô nghĩa liền nói ra chuyện của mình:

- Tình hình lớn rồi, việc trái pháp luật đã bị người ta bắt được tận nơi.

Chuyện của Hoàng Tur Chí không phải là giả, nhưng Diệp Thiên hạ lệnh cho lãnh đạo cũng làm cho người ta phát cáu, không có những người này nổi giáo cho giặc thì Hoàng Tur Chí đến cái rắm cũng không dám tính.

- Tôi biết rồi, cậu yên tâm đi, không ai dám động vào cậu đâu.

Đường Văn Viễn ước gì Diệp Thiên có chuyện cầu đến mình, thì lập tức có điện thoại đến.

Nghe 2 cuộc điện thoại của Diệp Thiên, bọn Dương Cảnh Quan lặng đi, cảm thấy vị này đang làm lớn chuyện đấy? Phải biết rằng

chuyện làm trái pháp luật không phải bọn họ mà là cục trưởng.

Vừa rồi thấy Diệp Thiên có chút khó chịu, người cảnh sát trẻ sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, chuyện của phân cục Lão Đại chưa hề phải để mắt đến vậy là tự mình hành mình rồi.

Nửa tiếng sau, xe cảnh sát đã chạy nhanh vào phân cục.

Dương Cảnh Quan vừa mang Diệp Thiên lên tầng, một người thậm chí còn không nhìn Diệp Thiên, nói:

- Lão Dương, đi đâu thế? Cục trưởng hỏi nhiều rồi đấy.

- Đại đội Ngô, anh ta chính là Diệp Thiên, vị này là Từ Chấn Nam tận mắt chứng kiến những gì ở hiện trường.

Thấy người đến, Dương Cảnh Quan giới thiệu Diệp Thiên cho người này, rồi nói tiếp:

- Ngô đại đội, vừa rồi nhà tôi có chuyện gấp, tôi phải đi tìm cục trưởng xin phép, vụ này giao lại cho anh nhé!

Dương Đại Đội phó đại đội trưởng trong phân cục cảnh sát, còn việc phụ trách tình hình trị an là đại đội trưởng, hiểu người hiểu chuyện trị an luôn là chức quan béo bở đều do một tay đại đội trưởng này đảm đương.

Sự thật đúng là như thế, Ngô đại đội chính là một tay Cục trưởng nâng đỡ, đề bạt lên, hơn nữa đợt sang năm vị phó cục trưởng về thì nhất định ông ta sẽ tiến thêm bước nữa.

Đối với chuyện này, đại đội trưởng Ngô cũng tương đối rõ ràng, vì Cục trưởng vừa mới cho ông ta vào làm quan được một thời gian thì Hoàng công tử kia ở văn phòng của Cục trưởng cũng tỏ thái độ rất thân thiết, trong lòng Ngô Đại Đội cũng hiểu rõ lòng người.

Ở đất Kinh Thành này, có thể làm cho một vị cảnh sát phân cục trưởng 50 tuổi xuất đầu lộ diện thân thiết với một người hơn 30 tuổi như vậy trừ chuyện là quan hệ bên ngoài ra thì hẳn phải là đối phương thế lực thâm hậu.

Đại đội trưởng Ngô đoán không sai, Thảm cục trưởng đã ở đây hơn 30 năm chính là ông nội của Hoàng Tư Chí, sau đó chuyển công tác về địa phương làm cục trưởng, tất cả đều là kết quả của Hoàng lão gia.

Cho nên khi Hoàng Tư Chí đã tìm đến thì bất kể như thế nào Cục trưởng Thảm cũng không được thờ ơ, tuy Hoàng lão gia đã qua đời nhưng ơn chi ngô không thể nói bằng lời là xong, nếu không nhất định sẽ bị người ta mắng chửi.

- Được rồi, có chuyện gì mau đi đi, cục trưởng Thẩm nói vụ này để tôi tiếp nhận.

Thấy Dương Cảnh Quan chủ động dời khỏi bàn, trong lòng Ngô Đại Đội thấy vui, vừa rồi Cục trưởng Thẩm đã thông báo cho ông ta bảo muốn ông ta chiếu cố cho Diệp Thiên, Dương Cảnh Quan ở bên chỉ làm vương bận thêm.

Dương Cảnh Quan nhìn về phía Diệp Thiên cười nói với Ngô Đại Đội:

- Ngô Đại Đội, kỳ thực Diệp tiên sinh mới là người bị hại, anh cần thẩm tra tốt một chút.

- Biết rồi, nhà cậu còn có chuyện mau đi đi.

Ngô Đại Đội khoát tay áo, căn bản là không muốn nói ra những điều trong lòng với Dương Cảnh Quan.

Cả đội cảnh sát hình sự này đều chịu sự quản lý của Phó cục trưởng, mà Phó Cục trưởng cũng đang chuẩn bị lui về, để chức vị này cho vị đương nhiệm nào đó của đội cảnh sát.

Kể từ đó, Dương Cảnh Quan như càng có thể tiến thêm một bước, nhưng Cục trưởng Thẩm xuất thân tương đối từ bộ đội khiến ý đồ này của bọn hắn khó mà thực hiện được.

Nhưng hôm nay Dương Cảnh Quan cũng có một tia hi vọng, từ cuộc gọi kia của Diệp Thiên y cũng thấy được nếu Cục trưởng Thẩm thiên vị Hoàng công tử kia thì chỉ e chuyện sẽ càng lớn lúc đó cơ hội của y cũng đến rồi.

- Tiểu Triệu, cậu mang người này đi lấy khẩu cung, cậu là Diệp Thiên, đi theo tôi.

Nếu làm việc với các trọng án thì khẳng định đội trưởng Ngô không thể chuyên nghiệp bằng Dương Cảnh Quan nhưng chuyện đánh nhau xử lý Diệp Thiên thì đúng đúng là chuyên môn của ông ta.

- Ai, muốn hỏi khẩu cung cùng lúc sao.

Từ Chấn Nam thấy Diệp Thiên cũng bị mang đi một mình liền nói ồn ào.

- Cảnh sát phá án, muốn cậu dạy hay sao?

Ngô đại đội khoát tay, 2 cảnh sát đi cùng Từ Chấn Nan vào trong một căn phòng.

Cục trưởng Ngô còn mang theo 2 người khác, mang cả Diệp Thiên đi qua ký túc xá vào trong một căn phòng thẩm vấn.

- Ngồi xuống!

Vừa mới vào trong phòng 2 cảnh sát đã đẩy Diệp Thiên xuống ghế thẩm vấn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<\/pre>
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 387

Đánh Lén Cảnh Sát

Bả vai Diệp Thiên run lên, đẩy tên kia nói:

- Dừng động thủ...

- Tiểu tử này vào đây mà còn không ngoan ngoãn? Có phải muốn ngứa da, ngứa thịt rồi không?

Mắt Ngô Đại Đội trừng lên, ngay lúc đó đẩy bả vai Diệp Thiên.

- Tôi nói, tôi đến đây là để hỗ trợ việc điều tra, vì cơ gì mà đưa tôi đến phòng thẩm vấn?

Từ lúc đến Cục cảnh sát tới giờ Diệp Thiên đều không nói gì, trong lòng hắn hiểu rõ nếu Hoàng Tur Chí dám tìm người để đối phó với hắn thì nhất định phải có quan hệ mật thiết với người này.

Lúc này đây Diệp Thiên đang chờ, hắn đang chờ Hồ Quân đến hoặc là Đường Văn Viễn ở bên kia có thể trợ giúp. Nhưng trước mắt hắn đã bị đưa tới phòng thẩm vấn, trong lòng Diệp Thiên thấy rất khó chịu.

Đúng là hắn đánh Hoàng Tur Chí, Diệp Thiên cũng thừa nhận, nhưng là lúc đó Hoàng Tur Chí động tay trước, tục ngữ có câu: Không có lửa thì không có khói. Dựa vào cái gì mà mang hắn tới đây phỏng vấn?

Hơn nữa, còn dùng song sắt để ngăn cách người thẩm vấn, rõ ràng đây là chỗ để thẩm vấn tội phạm, chẳng qua hắn chỉ đánh người có một cái mà đến nỗi như thế này là cùng.

- Bịch!

Ngô đại đội vỗ mạnh xuống bàn một cái:

- Ngoan ngoan một chút đi, cũng không cần biết đây là nơi nào? Ngồi xuống cho tôi!

Ngô đại đội quản trật tự an ninh, hằng ngày đi tiếp xúc với những người sống lang thang nên kinh nghiệm rất phong phú, vẻ mặt của ông ta khiến người ta cũng phải khiếp sợ.

Nhung Diệp Thiên cũng đâu có chịu dễ dàng như vậy, lắc đầu nói:

- Tôi nhắc lại một lần nữa, tôi đến đây là để hỗ trợ việc điều tra chứ không phải đến để bị các người thẩm vấn, tôi muốn đổi chỗ khác.

Dáng người Diệp Thiên cao lớn đứng ở đó, còn hai người cũng không nhúc nhích, Ngô đại đội im lặng một lúc rồi nói:

- Hiện tại, có người tố cáo anh đánh người trọng thương, anh chỉ có thể ở chỗ này đợi, tôi khuyên anh nên thành thật trả lời câu hỏi.

Căn cứ vào cách nói ám chỉ của Cục trưởng Thẩm là muốn ông ta coi chừng Diệp Thiên một chút, sau đó tạm giữ 5, 3 ngày rồi thả hẳn ra.

Nhung có điều rõ nhận thấy là Diệp Thiên không thể phối hợp được với mấy người thanh niên này, hơn nữa trong đầu lại luôn có ý nghĩ trả thù, Ngô Đại Đội cũng không muốn làm việc trong phòng thẩm vấn này, giờ lại phải lừa Diệp Thiên vào ngồi ở ghế thẩm vấn đó.

- Tôi nói anh nghe, muốn vào hàng ngũ ấy, muốn thì cũng phải xem mình có đủ lực hay không đã chứ?

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, rồi đi đến chỗ cái ghế kia rồi ngồi xuống:

- Hỏi nhanh lên, hỏi xong tôi còn phải về nữa.

- Bộp.

Diệp Thiên liếc ngồi xuống, hai người khác cũng lập tức cùng ngồi xuống, Diệp Thiên bị gì chặt hai cánh tay xuống ghế.

- Còn muốn về ư?

Ngô đại đội cười nhạo.

- Người hãy ở đây mà hưởng thụ đi.

Vừa nói chuyện ánh mắt của Ngô Đại Đội hướng về phía 2 thuộc hạ, còn mình thì đứng lên đi ra ngoài.

Trên đời này không ai là người ngu cả, nhất là làm nghề giống như bọn họ, đầu tiên là tỏ vẻ muốn bảo vệ mình trước, cho nên tên Ngô đại đội sớm đã gọi hai người khác đến phối hợp, để cho bọn họ đến “hầu hạ” Diệp Thiên.

Sau này nếu có xảy ra chuyện gì, thì sẽ đổ trách nhiệm lên 2 người này, chuyện khai trừ, chính mình cũng rơi vào sự quản lý của lãnh đạo.

Hơn nữa nuôi mấy tên này chẳng phải để cho họ làm những chuyện này hay sao? Dưới quyền lãnh đạo dù sao cũng phải cam chịu tiếng xấu.

- Hoàng Tiên sinh, mời ngồi...

Sau khi ra khỏi phòng thẩm vấn, Ngô đại đội đi vào phòng Cục trưởng rồi mời Hoàng Tư Chí theo dõi, ở trong này qua nghi hình không chỉ theo dõi được cuộc thẩm vấn mà kể cả từng âm thanh cũng nghe thấy rất rõ.

Điểm này là Hoàng Tư Chí nói ra, hôm nay phải chịu thiệt thòi, nếu Diệp Thiên không bị ngược đãi thì dù có thể nào cũng không khỏi người giận trong lòng.

- Anh Ngô, hôm nay đã làm phiền anh, chú Thẩm có nói cho em biết, anh yên tâm, vị trí Phó cục trưởng này không ai có thể lấy đi được.

Có thể ở thành Tứ Cửu, Hoàng Tư Chí cũng không phải cỏ rác, để cho người khác khăng khăng làm chuyện bất lợi thì không được, lúc này liền đồng ý với đại đội trưởng Ngô.

Sau khi nghe Hoàng Tư Chí nói, Ngô đại đội mừng thầm trong lòng, nói:

- Hoàng tiên sinh cứ yên tâm đi, xử lý chuyện này là sở trường của hai thủ hạ.

Phải biết rằng, Phó cục trưởng cũng là do đội cảnh sát nâng đỡ mà lên, tuy rằng Thẩm cục có chiếu cố y nhưng chuyện này là chuyện xấu có thể cam đoan trước mặt vị này về qua hệ với Thông Thiên.

- Mẹ kiếp, hóa ra là muốn ra tay với ta hả?

Thấy 2 tên này mang theo mũ, lại không mang quân hàm trên đồng phục cảnh sát, Diệp Thiên liền hiểu ra ý đồ của Hoàng Tư Chí. Không thể đánh được Diệp Thiên thì tìm cảnh sát để đối phó với hắn? Để xem hắn có dám đánh cảnh sát không?

Một người đi đến trước mặt Diệp Thiên, cười lạnh nói:

- Tiểu tử, mày là trâu há mà ngay cả đến Ngô Đại Đội cũng dám đắc tội?

Hành động vừa rồi của Diệp Thiên, làm cho bọn họ rất khó chịu, hằng ngày bắt những tên côn đồ, cũng không có tên nào dám hung hăng càn quấy như Diệp Thiên.

Diệp Thiên ngẩng đầu, nhìn mấy người này rồi liếc mắt một cái, chậm chậm nói:

- Hai người các người, cách xa ta một chút, hôm nay tâm trạng ta không được tốt, đừng có khiến ta bắt mấy người các người để trút giận đấy.

Nghĩ lại Diệp Thiên có cảm giác hối hận, ngày hôm nay trôi qua thực không hiểu ra sao cả, giúp Thanh Nhã đi lấy hết cái này đến cái kia, còn bị người Hàn Quốc làm phiền, sau đó đi ăn cơm thì lại gặp tên ruồi bọ Hoàng Tư Chí này.

Bây giờ thì tốt rồi còn bị đưa về cục cảnh sát, đến bây giờ Diệp Thiên cũng không phải là đã làm hại người khác, nên trong lòng sớm đã đầy một bụng tức giận.

- Thằng nhóc còn hoàng hoành hả?

Mấy tên đứng trước mặt Diệp Thiên, nghe thấy Diệp Thiên nói vậy suýt nữa thì bị một cái tát, lúc đó Diệp Thiên đang ngồi cố định trên ghế, tự nhiên không thể phản kháng được.

Có điều đã khuyên mấy người rồi. Diệp Thiên bị còng hai tay, nhưng 2 chân vẫn còn, chân phải Diệp Thiên vừa nhấc một chân đá đầu gối tên kia.

Chương này của Diệp Thiên tuy không mạnh lắm nhưng cũng làm cho tên đó đau tê, y liền cảm thấy dưới chân mềm nhũn, cả người hướng về phía Diệp Thiên đầu gối vừa bị đá.

- Bạch...

Một tiếng nặng nề vang lên, người kia toàn thân mềm nhũn ra ngã lãn trên mặt đất, hai hàng máu mũi chảy ra, cả người cũng ngất đi.

- Mẹ kiếp, mày dám kháng pháp?

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy người kia bàng hoàng nhưng rất nhanh phản ứng lại rút côn ở bên hông ra, đánh tới tấp về phía Diệp Thiên.

Cái côn này dài xấp xỉ 2 thước, hơn nữa cách chĩa người kia đứng cũng không thể đến chỗ Diệp Thiên đó cũng là nguyên nhân mà bọn họ cố tình để Diệp Thiên ngồi trên ghế.

Chẳng qua là có chút thất thủ, giống như suy đoán của bọn họ, bởi vì lúc lấy côn ra đánh vào người Diệp Thiên thì bỗng nhiên có một cách tay thon dài bắt lấy cái côn.

- Mày còn dám đánh trả?

Người này hô lên một tiếng, rồi đột nhiên lại thấy không đúng, không phải 2 tay Diệp Thiên bị còng hay sao? Cúi đầu nhìn lại xuống ghế, đột nhiên tên kia bị Diệp Thiên nhắc xúc lên.

- Được rồi, đi đi ...

Diệp Thiên tay phải dùng sức, tên cảnh sát kia đã bị chộp lấy, tiện tay lại gỡ lên cổ người này một cái, làm cho cổ họng tên này nói không ra tiếng, cả người mềm nhũn ra ngã lãn xuống đất.

Sau khi thả 2 người này, Diệp Thiên đứng dậy, đứng thẳng người nhìn lên chỗ camera nói:

- Tôi biết các ông đang nhìn, đừng giống rùa rút đầu có bản lĩnh thì ra đây.

Diệp Thiên đoán không sai, Hoàng Tư Chí đã thấy rõ hết, hấn và Ngô đại đội không ngờ vừa rồi Diệp Thiên lại phản kháng kịch liệt như thế, hai bọn họ chứng kiến cảnh đó mà sững sờ.

- Đánh lên cảnh sát, hấn... chính hấn đánh lên cảnh sát!

Lời khiêu khích của Diệp Thiên đã làm cho Hoàng Tư Chí tỉnh lại.

Từ bé Hoàng Tur Chí đã được ông nội nuông chiều, vốn có tính ngông cuồng, thấy sự phản kháng của Diệp Thiên, hẳn liền nghĩ ra một chủ ý trên mặt tỏ vẻ mừng rỡ.

Dùng sức kéo Ngô đại đội, Hoàng Tur Chí nói:

- Anh Ngô, đây là hẳn đã đánh lén cảnh sát dù sao cũng theo dõi hẳn rồi, xử lý hẳn, xử lý hẳn đi!

- Này?

Sau khi nghe Hoàng Tur Chí nói, Ngô đại đội tỏ vẻ do dự, muốn giúp vị công tử này giáo huấn tên kia thì không vấn đề gì nhưng chuyện này đã không thể kiểm soát được.

Hơn nữa thần thái nói chuyện của người kia căn bản là không để bụng chuyện đánh người bị thương, nắm chắc chúng cứ cho nên dù có thể nào thì Ngô đại đội cũng sẽ không thể ra lệnh đánh Diệp Thiên được.

- Hay là đi trước đi, chỉ bằng lấy tội danh đánh lén cảnh sát của hẳn, ít nhất hẳn cũng bị phạt 2 năm tù.

Cuối cùng Ngô đại đội cũng trả lời Hoàng Tur Chí, lúc theo dõi, mấy người, vội vàng chạy đến phòng thẩm vấn, hai tên kia còn không biết sống hay chết.

- Mẹ kiếp, hôm nay may mắn chơi đùa với cái chết.

Hoàng Tur Chí cũng đi theo sau Ngô đại đội, y không nhìn thấy hối hận việc đã khiêu khích Diệp Thiên, chỉ cần Diệp Thiên dám động thủ thì tự nhiên Ngô đại đội sẽ có lý do để ra tay.

- Âm!

Cửa phòng thẩm vấn bị đẩy ra, Ngô đại đội cùng mấy cảnh sát lần lượt vào, nhưng lại thấy Diệp Thiên vẫn thông dong ngồi trên ghế, đang nhìn bọn hẳn.

- Cho tôi đứng đây!

Ngô đại đội không nói gì, khoát tay với mấy người cảnh sát, 3, 4 người cảnh sát nhìn về phía Diệp Thiên rồi xông tới.

Diệp Thiên dám đánh đồng chí của họ, Ngô đại đội còn có thể nhin nhưng Diệp Thiên dám động thù với 8, 9 tên cảnh sát kia thì sự đã mắc phải tội đánh lên cảnh sát.

Nhưng hôm nay là một ngày mà nhất định cả đời Ngô đại đội không bao giờ quên được.

Vốn dĩ Diệp Thiên ngồi trên ghế, bất ngờ ra tay, mấy người Ngô đại đội định ra tay với Diệp Thiên đều bị ngã xuống đất.

- Mày ... mày...

Theo bản năng Ngô đại đội định lấy súng dất ở hông ra nhưng lúc nhắm thẳng Diệp Thiên thì cảm thấy hoa mắt, cũng không thấy súng đâu nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 388

Càng Làm To Chuyện

Bỏ.... bỏ súng xuống!

Lúc đại đội trưởng Ngô hồi phục lại tinh thần, phát hiện thấy Diệp Thiên đang cầm súng, hấn lấy can đảm, kéo cò súng chuẩn bị lên nòng.

Mặc dù đại đội trưởng Ngô quản lý việc trị an nhưng nói thế nào thì cũng theo nghề cảnh sát thâm niên hơn 20 năm rồi, hiểu rất rõ tâm lý bọn tội phạm, lúc ở cùng, bọn chúng rất dễ có những hành vi cực đoan.

Sau khi bị trúng thương trên núi Quảng Phật Diệp Thiên rất dị ứng với loại vũ khí hiện đại này, liếc nhìn Đại đội trưởng Ngô rồi nói:

- Tôi không phải là phạm nhân, kể cả khi tôi có là tội phạm thì cũng không cần phải chĩa súng vào người tôi như thế.

- Người... người bỏ súng xuống.

Đại đội trưởng Ngô bị Diệp Thiên nhìn mà trong lòng thấy rợn cả tóc gáy, cảm giác đối diện với mình không phải là người mà là con mãnh thú.

- Không thành vấn đề!

Diệp Thiên cầm súng, mấy viên đạn bắn ra, rơi leng keng trên mặt đất.

- Người dám ngang nhiên đánh lên cảnh sát, là vi phạm pháp luật, ta khuyên người nên ăn nói thành thật rồi mà đợi pháp luật nghiêm trị.

Thấy Diệp Thiên rút mấy viên đạn ra, đại đội trưởng Ngô nhanh chóng thả lỏng, vội vàng quy kết cho Diệp Thiên tội đánh lên cảnh sát,

trong phòng thẩm vấn cảnh sát đã ngã đầy trên đất, Diệp Thiên đã đắc tội với cảnh sát rồi.

- Đánh lên cảnh sát?

Diệp Thiên cười lạnh, ném khẩu súng của đội trưởng Ngô đi:

- Tôi chỉ tự vệ thôi, pháp luật có quy định khi người ta bị thương thì có quyền tự vệ.

- Diệp Thiên nguoi nhất định phải chết, đợi lúc nguoi vào trại giam rồi, tao sẽ chơi trò chết với nguoi.

So với đội trưởng Ngô thì Hoàng Tur Chí chậm hơn rất nhiều, lúc chờ y chạy vào phòng thẩm vấn thì Diệp Thiên đã ném khẩu súng của Đội trưởng Ngô đi mất rồi, nhiều cảnh sát chạy đến xem, Đội trưởng Ngô mừng rỡ cầm lấy súng.

- Hoàng Tur Chí, cái này thì nguoi cũng có chút tiền đồ đấy?

Thấy Hoàng Tur Chí đi vào, Diệp Thiên bước tới tay bóp chặt cổ họng y, nói:

- Hoàng công tử, người lớn nhà nguoi không nói cho nguoi biết có những người không thể trêu chọc ư?

Bị Diệp Thiên bóp cổ, chặn mạch máu, mặt Hoàng Tur Chí đỏ lên, nói không ra hơi:

- Ngô Anh Ngô... bắn đi?

- Ta cũng muốn bắn lắm.

Đội trưởng Ngô cũng thấy bực bội vô cùng, tất cả đạn đều rơi xuống đất, trong tay hắn còn không có cả cái côn điện của cảnh sát.

- Diệp Thiên nguoi không thả người thì tội sẽ càng nặng thêm.

Đội trưởng Ngô cũng cảm thấy không ổn, cố tình nói to để cho đồng sự bên ngoài nghe thấy, y cũng đi ra cửa.

- Muốn chạy sao?

Diệp Thiên tiện tay nhắc Hoàng Tur Chí đi theo rồi lấy chân đóng cửa phòng thẩm vấn lại.

- Tiểu tử, người đứng là tai họa.

Sau khi ngăn Đội trưởng Ngô lại, Diệp Thiên nhìn Hoàng Tư Chí, tay phải dứt camera xuống rồi bắt quyết vẽ trận pháp Hư Không, sau đó vỗ một cái lên vai Hoàng Tư Chí.

Hoàng Tư Chí cảm thấy người phát lạnh, vội vàng lui về phía sau, tỏ vẻ kinh khủng, hô:

- Người ... người muốn làm gì?

- Thực ra cũng rất sợ hãi, mẹ kiếp không biết là hắn muốn giờ trò gì?

Diệp Thiên nhìn Đội trưởng Ngô, từ từ ngồi xuống rồi nói:

- Mình dọa mình thôi không sao cả, cẩn thận không sợ mất cả tiền đồ của người khác nữa sao?

Nghe Diệp Thiên nói câu này, Đội trưởng Ngô trong lòng cảm thấy bất an, chỉ mong Cục trưởng mau đến để nắm lấy cục diện này.

- Bên trong xảy ra chuyện gì vậy?

Vừa rồi Đội trưởng Ngô hô to làm kinh động đến không ít người, hơn nữa cảnh sát theo dõi thấy xảy ra chuyện liền lập tức đi báo cáo.

Trong Cục cảnh sát mà dám bắt cóc cảnh sát đây đúng là chuyện hiếm thấy từ khi khai quốc đến nay.

Vốn dĩ muốn cùng Hoàng Tư Chí đi dùng cơm nhưng sau khi Cục trưởng Thẩm Minh Hâm nhận được báo cáo thì toát cả mồ hôi lập tức đến phòng thẩm vấn.

- Ta kêu gọi đầu hàng, nếu không cảnh sát xông vào sẽ bắn chết ngay.

Những năm 70 Thẩm Minh Hâm đã tham gia chiến đấu ở chiến trường Việt Nam nên vẫn có quyền thế trong quân đội trước mắt ông ta con trai mình bị Diệp Thiên bắt cóc, ông ta phải lập tức giải quyết chuyện này.

- Lão Thẩm, ai cho người quyền nổ súng?

Trước cửa chỗ mấy cảnh sát bị thương đang kêu gọi đầu hàng, có một âm thanh truyền ra.

Thẩm Minh Hâm nghe thấy vậy sùng sốt, quay đầu lại nhìn, từ trước đến nay quan hệ của ông ta với phân cục cũng không tốt, cười lạnh và nói:

- Cục trưởng Triệu? Ở đây không phải là phân cục, không khiến ông phải nói.

Năm đó Hoàng lão gia có một bộ cũ còn bây giờ chức phó trong Bộ công an vẫn để trống, luôn chiếu cố cho Cục trưởng Thẩm, cho nên đối với bộ người này Thẩm Minh Hâm thường không để mắt đến.

Cục trưởng Triệu còn chưa nói, Hồ Quân ở cạnh ông ta phải nóng mắt, quát to:

- Mẹ kiếp, mày dám nỏ súng bỏ mày sẽ mang quân đội đến đập chết mày.

Hồ Quân đến Kinh Thành cũng chưa lâu, các mối quan hệ còn chưa bằng Hoàng Tư Chí, Cục trưởng Triệu là cha một người bạn làm thư kí và anh ta thì chẳng có quan hệ gì.

Chính Hồ Quân cũng không ngờ tình thế lại diễn biến như vậy, Diệp Thiên bị một đám cảnh sát đánh thương trong phòng, vậy mà Cục trưởng kia còn ra lệnh bắn chết.

Hồ Quân biết quan hệ giữa Diệp Thiên và Đường Văn Viễn, hôm nay muốn đâm cái lỗ thủng, cho nên anh ta thực sự nóng nảy, lấy điện thoại ra gọi cho lực lượng thường trú.

- Ai, Hồ Quân, câu đừng làm chuyện ngu xuẩn!

Thấy Hồ Quân gọi điện thoại, Cục trưởng Triệu hoảng sợ, đây là Kinh Thành dưới chân thiên tử động đến quân lính là phá trời rồi.

- Gọi quân lính để làm ta sợ ư?

Thẩm Minh Hâm cười lạnh một tiếng:

- Năm đó khi lão tử đánh giặc còn không thêm để ý bùn đất, gọi đầu hàng là không chịu tình, xông vào đi.

- Đây là chuyện gì vậy? Lão Trần sao không gọi điện thoại đến văn phòng?

Cục trưởng Thẩm chưa dứt lời thì có âm thanh của một đám người vang lên.

- Đây là ai?

Trong lòng Thẩm Minh Hâm có chút nghi hoặc, ông ta sớm có thể đem chuyện này báo lên phân cục, vậy mà trước mắt có người ngắt lời lão.

- Cục trưởng Hạ, sao ngài lại đến đây? Vốn đám người của Cục trưởng Triệu đứng ngoài ngênh đón nhưng không thấy ngài đâu.

- Cục trưởng Hạ?

Thẩm Minh Hâm kinh ngạc, ngoài chức danh phó kia ra thì không ai được gọi như vậy.

Chón quan trường cũng có quy củ của nó, sự tôn nghiêm của lãnh đạo tuyệt đối không được mạo phạm nếu không mọi người đều gọi thế thì chẳng phải sẽ loạn hết lên sao.

Thẩm Minh Hâm có thể không nể mặt Cục trưởng Triệu nhưng thực sự ông ta không dám đắc tội với Cục trưởng Hạ, nếu không cái chức của hắn trong bộ máy lãnh đạo cũng khó mà giữ được.

Mặc dù Thẩm Minh Hâm xuất thân trong quân đội nhưng cũng hiểu đạo lý này, vội vàng rẽ mọi người ra đi về phía đám cảnh sát, nói:

- Báo cáo Cục trưởng Hạ, bên trong có một phạm nhân đang bị tình nghi bắt cóc cảnh sát, tôi đang xử lý.

- Thôi lắm, chính anh và Hoàng Tư Chí lợi dụng chức quyền, bắt Diệp Thiên đếm cục dùng hình phạt riêng, để xem vụ này anh xử lý thế nào?

Hồ Quân cũng không phải là người nội bộ, hơn nữa trong kinh thành thân phận cha cậu ta cũng cao hơn người cục trưởng, sau khi nghe Thẩm Minh Hâm nói liền chửi ầm lên.

- Người... người nói bậy!

Bị Hồ Quân vạch trần mặt Thẩm Minh Hâm đỏ gay.

- Diệp Thiên? Sao lại thế này? Không phải nói đến để hỗ trợ điều tra sao? Sao có thể như vậy được?

Điều tất cả mọi người không ngờ tới chính là vị Cục trưởng Hạ không nói chuyện mà đứng sau một người trung niên đưa ra được mấy vấn đề.

- Bí thư trưởng Tiêu, ngài yên tâm, nhất định tôi sẽ điều tra chuyện này rõ ràng.

Cục trưởng Hạ vừa nói xong, mọi người đều sững sốt, hóa ra Cục trưởng Hạ cũng không phải là nhân vật chính mà chỉ tới cùng Bí thư Tiêu.

Có mấy người, sự so sánh đã rõ, người trung niên kia là Phó bí thư thành ủy, hay xuất hiện ở Kinh Thành.

Sau khi Đường Văn Viễn nhận được điện thoại của Diệp Thiên cứ nghĩ mãi chuyện này thấy có chút không đúng, ông gọi điện cho Bí thư Thành phố nói Diệp Thiên là con cháu của ông.

Đường Văn Viễn là lãnh đạo, vì thế mà vị Phó bí thư kia cũng không dám ngạo mạn, lập tức cử Bí thư Tiêu đi xử lý chuyện này.

- Đảm bảo an toàn cho Diệp Thiên, cần điều tra rõ chuyện lạm dụng chức quyền.

Bí thư Tiêu cũng nhận ra thân phận của Thẩm Minh Hân phân nửa, lời này thật quá mạnh đi?

- Còn không mau mang chuyện này làm theo quy định.

Tục ngữ có câu: Quyền lực dè chết người, chẳng qua Thẩm Minh Hân cũng chỉ là phó không thể qua được 1 cái hố rộng, đối phương có muốn chinh đốn ông ta cũng là chuyện dễ dàng.

- Đúng là hấn đánh lên cảnh sát, hơn nữa lại còn bắt cóc 5 cảnh sát, chúng ta cũng không có hình phạt riêng.

Giờ phút này Thẩm Minh Hân đâm lao thì phải theo lao, chỉ có thể moi móc chuyện Diệp Thiên đánh lên cảnh sát thôi.

- Rốt cục là xảy ra chuyện gì, không chỉ nghe từ một phía, tôi nghĩ không phải là cần đình chỉ công tác của Cục trưởng ở đây đây chứ.

Câu nói bất ngờ làm Bí thư Tiêu lặng đi, ngay cả ông ta cũng không dám nói đình chỉ công tác của ai, khẩu khí lớn quá nhỉ.


```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 389

Chủ Nhiệm Tiết

Như vậy, ở Kinh Thành, cấp bậc của quan chức so với thị dân cũng cao hơn rất nhiều, bình thường phân cục nhiều nhất là cấp cán bộ, nhưng Thẩm Minh Hâm là ở cấp bậc Phó cảnh sát.

Tuy Cục công an thuộc về chính phủ, nhưng đặc thù về quyền ngành thì không thể so với Bí thư Tiêu được nhất định phải điều chỉnh công tác của Thẩm Minh Hâm.

Thế nhưng một người xa lạ thì không thể trực tiếp cách chức được như thế sẽ không khỏi làm mọi người hoảng sợ, nháo nhác.

Nói chuyện chính là người trung niên khoảng 45, 46 tuổi, khuôn mặt không có gì đặc biệt nhưng cứ đứng ở đó làm cho người ta có một cảm giác khó chịu, chắc là đã quen với chuyện ra lệnh cho người khác.

Người trung niên cạnh, lại còn một người nữa khoảng 60 tuổi, không cao lắm tóc đã điểm hoa râm nhưng ánh mắt thì sắc bén lạ thường, ông ta đảo đi đảo lại trong lòng không khỏi run lên.

Hai người ở phía sau, còn có 7, 8 người cảnh sát họ cũng đều phải 40, 50 tuổi, trên vai đều có quân hàm của cảnh sát cấp bậc cũng cao hơn Thẩm Minh Hâm.

- Cục trưởng Đậu? sao ngài lại đến đây?

Nhìn thấy người tóc điểm hoa râm, Cục trưởng Hạ vội vàng đi tới, lời nói của ông ta làm cho tất cả cảnh sát phải lấp bắp sợ hãi, bởi vì ở Kinh Thành này vị Cục trưởng Đậu chính là một người công an tiền bối, hơn nữa còn kiêm luôn cả Phó bộ trưởng.

Lúc Thẩm Minh Hâm đối mặt với Cục trưởng, cảm thấy rất sợ hãi, bởi vì ít nhiều Cục trưởng Hạ cũng muốn tỏ ra chút uy lực cho nên Thẩm cục trưởng còn có chút may mắn nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Lui về phía sau mấy bước, Cục trưởng Thẩm lấy đi động ra, trước mắt là ông ta không đối phó được nên gọi điện thoại kêu khổ, nhưng không biết điện thoại hết pin từ khi nào.

- Tiểu Hạ, cô cũng ở đây.

Cục trưởng Đậu gật đầu, nói:

- Bí thư Trương, nghe chủ nhiệm Tiết nói không có, mang Thẩm Minh Hâm đi thẩm tra vì có chuyện liên quan đến ông ta.

Cục trưởng Đậu vừa nói xong, mọi người đều nín thở, một lần nữa lại hướng ánh mắt về phía người trung niên kia, sôi nổi suy đoán về thân phận anh ta.

- Chủ nhiệm Tiết?

Bí thư Tiêu nhìn thấy người kia, ban đầu dường như có cảm giác đã quen biết, đợi Cục trưởng Đậu ra nghênh đón liền vươn 2 tay ra.

- Chủ nhiệm Tiết, ở Kinh Thành tôi rất nóng ruột, chuyện này là như thế nào mà lại kinh động cả đến ngài?

Bí thư Tiêu hạ mình cúi thấp, lúc nhìn Bí thư ông ta cũng tỏ vẻ cung kính như thế.

- Bí thư Tiêu.

Tuy Chủ nhiệm Tiết về mặt có tươi cười nhưng mọi người đều có cảm giác xa cách.

Đưa bàn tay mềm mại nắm tay Tiêu bí thư, chủ nhiệm Tiết nói:

- Bí thư Tiêu, thủ trưởng rất quan tâm đến chuyện này, khi Kinh Thành xây dựng đội ngũ cảnh sát đều lấy người có trình độ cao vào cơ quan chấp pháp, cho nên chuyện con sâu bỏ rầu nổi canh, cần phải kiên quyết loại trừ trong đội ngũ cảnh sát.

Chủ nhiệm Tiết cũng không nói to, nhưng mỗi lời nói đều như giao cho Thẩm Minh một khẩu súng lục, ông ta thấy tràn ngập sự tuyệt vọng, không biết Chủ nhiệm tiết từ đâu tới đây mà quả thực rất cay độc, đầy khách sáo, nhưng những lời nói cũng đều như căn chết chính mình.

Nếu không phải còn ôm hi vọng ở lời nói của vị Lãnh đạo kia thì bây giờ Thẩm Minh Hâm cũng như cá chết lưới rách rồi, ông ta thực

không chịu nổi 4, 5 người làm cho ông ta không trở về được như ngày ban đầu.

Nội bộ vẫn lấy Cục trưởng Đậu, sau khi chủ nhiệm Tiết ra chỉ thị, Cục trưởng Đậu lên nói:

- Chủ nhiệm Tiết cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ quán triệt chỉ thị, Cục trưởng xem có phải cứu người ra không?

Chủ nhiệm Tiết gật đầu nói:

- Ấy, không liên quan, mọi người tản ra đi, để người bên trong đi ra.

Sau khi nghe Chủ nhiệm Tiết nói, đám cảnh sát liền lập tức tản ra, hôm nay vụ này thật lớn, ngộ nhờ để lãnh đạo phải lo lắng thì cả đời này cũng không có chút công danh gì.

Đang sắp bị kiểm tra kỉ luật của Bí thư, Thẩm Minh Hâm lại có chút không cam lòng, hét lớn;

- Cục trưởng Đậu, Hoàng Tư Chí ở bên trong, tôi cũng muốn cứu bọn họ ra nên mới như thế.

- Hoàng Tư Chí? Sao anh ta lại ở trong đó?

Cục trưởng Đậu sững sốt, tuy Hoàng Gia có một thời rách nát nhưng bây giờ cũng là thế hệ tiền bối vẫn là nhớ đến bạn xưa.

- Là thế này, Hoàng Tư Chí báo án, ông ta nói bị Diệp Thiên đánh, sau khi chúng tôi lập chuyên án đã gọi Diệp Thiên đến để hỗ trợ việc điều tra thế nhưng hắn đã ra tay đánh người bị thương mấy cảnh sát và Hoàng Tư Chí ở bên trong.

Thấy Cục trưởng Đậu muốn hỏi, Thẩm Minh Hâm biết đây chính là cơ hội duy nhất của mình, vội vàng nói ra hết đầu đuôi câu chuyện, không thiên vị bên nào.

- Chỉ là hỗ trợ điều tra, thì không cần phải thẩm vấn ở trong phòng đó chứ?

Cục trưởng Đậu không nói gì, vị Tiết chủ nhiệm kia liền hỏi:

- Mặt khác Hoàng Tư Chí lại là đương sự, sao lại ra chỗ Diệp Thiên điều tra? Chẳng lẽ lại là lạm dụng tư quyền?

Con mắt chủ nhiệm Tiết rất sắc bén, nhìn vấn đề cũng đương đối thấu đáo, những ý đồ của Cục trưởng Thẩm và đại đội Ngô đều bị

phơi bày ra hết, ông nói khiến Thẩm Minh Hâm câm miệng lại không được nói gì.

Nhận thấy chủ nhiệm Tiết có vẻ không bỏ qua, Cục trưởng Đậu cũng không hiểu, liền khoát tay nói:

- Được lắm, tiểu Thẩm, không sợ phạm sai lầm nhưng nhất định phải khai báo rõ ràng, cùng Bí thư đi đi.

Lúc Hoàng lão gia ở đó, nhất định phải nể mặt Cục trưởng Đậu, nhưng bây giờ chuyện của Hoàng Tư Chí đã qua không thể cùng chủ nhiệm Tiết đại diện phía sau cho người kia.

Nghe được những lời này từ Cục trưởng Đậu, sắc mặt Thẩm Minh Hâm như đồng tro tàn, trông già hơn tuổi, bước đi lảo đảo qua đám người.

Đúng lúc đó, cửa phòng thẩm vấn được mở ra, nhìn tình hình bên trong Cục trưởng, Bí thư, Chủ nhiệm đều ngậy ngấn cả người.

Một người còn trẻ đang ngồi trầm ngâm trên ghế thẩm vấn, mà mấy cảnh sát thì vẻ mặt đầy sự bất an đứng ở góc tường, trên đất còn 2 người không biết còn sống hay đã chết.

Thấy cửa bị mở ra, không có súng lục Ngô đại đội mừng rỡ xông ra ngoài còn chưa nhìn rõ điều gì, đã la lớn:

- Chông lệnh, đánh lên cảnh sát, nhanh, nhanh bắt Diệp Thiên lại.

- Làm càn, cậu là ai?

Cục trưởng Đậu hét to, làm Ngô đại đội sợ hãi, sau khi nhìn mặt đối phương sợ run cả người, Lão Đại của kinh thành này lẽ nào anh ta lại không biết?

- Báo cáo Cục trưởng Đậu, lúc chúng tôi thẩm tra án, thì nghi phạm bắt bớ rồi đánh lên cảnh sát, đang chuẩn bị ra tay.

Đại đội Ngô cũng là người lãnh đạo, lời khách sáo, lúc này còn cho Cục trưởng Đậu xem hiện trường và Diệp Thiên.

- Ai cho người quyền đánh người? Cảnh sát nhân dân mà dùng súng đối phó với nhân dân sao?

Đừng nhìn Cục trưởng Đậu không cao nhưng chỉ một tiếng hô cũng đủ làm cho lỗ tai người ta ù ù lên rồi đến nỗi Ngô đại đội còn đứng đại ra ở đó, y không biết vừa rồi mình báo cáo rốt cục là có vấn đề gì không?

- Lấy súng của hắn, đi lấy khẩu cung thì có phải là lạm dụng chức quyền làm chuyện tư không hả?

Nghe thấy câu này, Cục trưởng Hạ khoát tay, mấy người xông tới sau khi giao nộp súng, không hiểu sao Ngô đại đội lại đời nơi này.

- Các người là ai?

Lúc này Hoàng Tư Chí cũng ra khỏi phòng thẩm vấn, thấy mấy người cảnh sát đứng ở cửa, cũng há hốc cả mồm.

- Anh chính là Hoàng Tư Chí? Một chút hiểu biết cũng không có.

Cục trưởng Đậu liếc nhìn Hoàng Tư Chí một cái, nói:

- Dẫn hắn đến phòng khác đi.

Hoàng Tư Chí cũng không chống lại, y thấy trong đám người có Hồ Quân, trong lòng cho rằng chuyện này là Hồ Quân muốn làm tới, nhưng y cũng không sợ, Thẩm Minh Hân không đủ trọng lượng y còn có các mối quan hệ khác.

- Diệp Thiên, cậu không sao chứ?

Thấy Diệp Thiên đi ra, Hồ Quân vội vàng ra đón. Nói:

- Lần trước đều tại tôi, không xử lý tốt chuyện đó, nên mới để tên tiểu tử Hoàng Tư Chí này làm khó cậu.

- Không sao?

Diệp Thiên nhìn Hồ Quân gật đầu, chỉ vào chỗ mấy người nói:

- Hóa ra là muốn bắt 2 tên cảnh sát dùng côn điện đánh tôi, không cần thận lại đâm chính mình, mấy người kia không sao cả.

Thấy Hồ Quân và mấy người trong phòng thẩm vấn, Diệp Thiên biết mình không sao, hắn cũng không muốn làm tới chuyện này, bởi mấy người kia đều thi hành lệnh của cấp trên chứ không có sai lầm gì quá lớn.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, tận mắt thấy đại đội trưởng cảnh sát nhân dân bị mang đi, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, vừa rồi bị đánh cũng chẳng đau đớn gì, nhìn về phía Diệp Thiên đầy cảm kích.

- Minh tự đắm vào mình?

Lúc sau trừ mấy cảnh sát, những lời của Diệp Thiên đều làm cho mọi người một phen dờ khóc dờ cười, tên tiểu tử này đúng là hư hỏng rồi? Ai không có việc gì thì cầm lấy côn ảnh sát thử lên người mình.

Nhưng bọn họ vì chuyện của Diệp Thiên mà đến, nên cũng không vạch trần tiểu sáo của Diệp Thiên, cả đám nhìn nhau cười.

Thấy Diệp Thiên không bị thương, Cục trưởng Đâu cũng bớt căng thẳng nói:

- Được rồi, bị thương thì vào bệnh viện còn những người khác thì đi lấy khẩu cung.

- Cậu chính là Diệp Thiên?

Chủ nhiệm Tiết nhìn người thanh niên, nói:

- Cục trưởng Đâu chúng ta đi chỗ khác nói chuyện.

- Được, đi vào phòng họp đi.

Cục trưởng Đâu gật đầu, lập tức phía sau có người đi tới, người kia cũng muốn đi theo Phó cục trưởng.

- Ấy, cậu không thể đi theo.

Lúc Hồ Quân và Diệp Thiên cùng Cục trưởng Tiêu đi vào phòng họp, thì bị chủ nhiệm Tiết ngăn lại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 390

Bài Học Kinh Nghiệm

Bí thư Tiêu, tôi là bạn của Diệp Thiên, ba tôi là ...!

Tuy thông qua Cục trưởng Triệu nên mới biết thân phận của Hồ Quân nhưng Hồ Quân nhận ra ngay vị Bí thư Tiêu kia làm bộ đội trong quân sự, anh ta tin nhất định Bí thư Tiêu cũng biết cha mình.

Bí thư Tiêu không nói chuyện, chủ nhiệm Tiết liếc nhìn Hồ Quân, nói:

- A, Hồ Quân. Là con trai tư lặc đấy ư, vậy cùng đi nha.

- Anh Hồ, người bên kia của anh phải không?

Diệp Thiên đi lặng lẽ ở phía sau hỏi Hồ Quân, trước mắt dường như hắt dường như ngoài Hồ Quân và Đường Văn Viễn ra thì mình cũng không biết ai nữa.

- Cục trưởng Triệu đi đằng sau là tôi mang đến, Diệp Thiên, xấu hổ quá, tôi đến Kinh Thành chỉ trong thời gian ngắn, người quen biết cũng không nhiều.

Sau khi nghe Diệp Thiên hỏi, Hồ Quân đỏ mặt, chính xác là hôm nay anh ta không giúp Diệp Thiên được gì, bây giờ ngay cả đến việc anh ta mang Cục trưởng Triệu đến cũng bị người ta ngăn lại không thể vào phòng họp.

- Anh Hồ, anh có thể đến đã là bạn của Diệp Thiên, lời này chẳng có nghĩa lý gì cả.

Diệp Thiên cười cười, nhìn về phía mấy người, giận giữ nói:

- Mấy người kia có thân phận gì hả?

- Cậu không biết?

Hồ Quân nghe thấy vậy sùng sốt, mấy lời này của hắn cũng có thể nghe được, những người này cũng là vì Diệp Thiên mà tới, anh em mình mà Thành Tường này cũng không nhận ra.

Diệp Thiên cười khỏ nói:

- Tôi sẽ gọi điện thoại cho Lão Đường, sao lại có nhiều người như vậy?

- Người kia hơn 50 tuổi mặc Âu phục, là Bí thư Tiêu, cùng chỗ y chính là Phó cục trưởng Hạ...

Vốn dĩ Hồ Quân không quen biết những người này, cũng là do vừa rồi được Cục trưởng Triệu giới thiệu:

- Người tóc trắng kia là Cục trưởng Thành Phố, cũng là Phó bộ trưởng, nhưng người bên cạnh kia là Chủ nhiệm Tiết thì tôi không biết.

Phải nói sự xuất hiện hôm nay trong phân cục là có mục đích lớn, hẳn là vị Chủ nhiệm Tiết, rồi Cục trưởng muốn đích thân tiếp khách, Bí thư Tiêu cũng tỏ ra cung kính, hẳn là người này có thân phận không đơn giản.

Bình thường Hồ Quân cũng cố gắng quan sát nhưng đừng nói là thấy mà thậm chí còn chưa từng nghe qua tên tuổi của vị Chủ nhiệm Tiết này nên trong lòng cũng cảm thấy rất buồn bực.

- Tôi gọi điện thoại!

Diệp Thiên cũng chẳng muốn đến, hơn nữa phòng họp của phân cục lại ở tầng 2, mấy phút đồng hồ đã trôi qua, rõ ràng là Diệp Thiên đi chậm lại lấy điện thoại ra.

- Diệp Thiên, không có phải có chuyện gì đấy chứ? Tôi gọi điện cho Bí thư thành phố, hẳn là bọn họ sẽ vì Lão Đường này ra mặt.

Tiếng của Đường Văn Viễn trong điện thoại vang ra, Diệp Thiên đã gọi điện thoại thì không hẳn là không có việc gì.

- Không có chuyện gì đâu, Lão Đường cảm ơn ông nha!

Sau khi nghe Đường Văn Viễn nói, Diệp Thiên liền hiểu ngay vị Bí thư Tiêu kia hẳn là có mối quan hệ.

- Tôi mà khách khí nổi gì? À đúng rồi, mấy ngày nữa tôi và Tiểu Tuyết sẽ đi khỏi chỗ ở một thời gian.

Đường Văn Viễn đến tuổi này rồi, da mặt không phải là dày, vừa mới chiếu cố giúp Diệp Thiên đã liền đòi báo đáp.

- Lúc này tôi không rảnh, ngày kia tôi đi khỏi Bắc Kinh, chờ tôi về rồi nói sau.

Diệp Thiên cũng không phải là người dễ dàng như vậy, thông báo một tiếng rồi cúp máy, Đường lão gia tức giận quẳng luôn điện thoại trong tay vừa nói chuyện với Diệp Thiên xuống cầu.

Thấy Diệp Thiên tự ý nói chuyện với Đường Văn Viễn, Hồ Quân hít một hơi trong lòng, lão gia kia tuy văng mặt nhưng vẫn có địa vị cực kì cao, mà Diệp Thiên dám nói như vậy.

Sau khi đi lên phòng họp ở tầng 2, Diệp Thiên đi đến bên Bí thư Tiêu nói:

- Bí thư Tiêu, thật ngại quá, chuyện nhỏ như vậy mà cũng phải để ngài chạy một chuyến, vừa mới nói chuyện với Lão Đường, nhất định phải đích thân cảm tạ ngài.

Dù sao thì Lão Đường cũng không bán dễ tình người, ông ta có đến Kinh Thành cảm tạ vị Bí thư đại nhân này hay không thì Diệp Thiên cũng không xen vào.

Lời này là Diệp Thiên nói thay Đường Văn Viễn, Bí thư Tiêu cũng không dám, nói:

- Đường lão khách sáo rồi, Tiểu Diệp, lúc về hãy tới hỏi thăm sức khỏe Đường lão giúp tôi và hoan nghênh ông ấy đến kinh thành.

Hơn nữa sau chuyện hôm nay, ngoài Đường Văn Viễn, hẳn còn có một mục đích lớn hơn chính là trước mặt Bí thư Tiêu cũng không dám bả giá Diệp Thiên.

- Vậy Đường lão?

Diệp Thiên và Bí thư Tiêu nói chuyện khiến chủ nhiệm Tiết lặng đi một chút, quay lại hỏi một câu.

- Đúng, Đường Văn Viễn tiên sinh ở Hồng Kông đã gọi đến đây cho Bí thư Lý.

Vừa rồi, Cục trưởng Đậu và Bí thư Tiêu vừa mới hàn huyên vài câu nhưng thật ra đã biết chuyện này.

- Oh. Cậu còn biết cả Đường Văn Viễn.

Ánh mắt của Chủ nhiệm Tiết nhìn Diệp Thiên tỏ vẻ tò mò, ông ta làm thủ trưởng gần 15 năm cho tới bây giờ chưa hề thấy thủ trưởng lấy quan hệ cá nhân ra để làm việc.

- Bí thư Tiêu, tôi đi trước nhé, tôi còn có mấy chuyện gấp ở nhà.

Sau khi Diệp Thiên hàn huyên vài câu cùng Bí thư Tiêu liền cáo từ, điều này làm cho chủ nhiệm Tiết bất ngờ, chẳng lẽ lại để người thanh niên kia sắp xếp chuyện của Cục trưởng Đậu.

Thấy vẻ mặt của chủ nhiệm Tiết có vẻ hơi khó chịu, cục trưởng Đậu vội vàng nói:

- Tiểu Diệp, đừng đi vội, ngồi xuống nói chuyện hôm nay một chút đi.

Diệp Thiên cười cũng không khách sáo, ngồi ghé cạnh 2 người nói:

- Cục trưởng Đậu, thật ra cũng không có chuyện gì, tôi có tranh cãi vài câu với Hoàng Tư Chí kia, sau đó y liền báo nguy, gọi người đến bắt tôi. Lúc hỏi han, 2 người trong phòng không cẩn thận đã chạm phải công tắc của cảnh sát, chuyện chỉ có như vậy.

- Đây, rõ ràng là giao quyết!

Sau khi Diệp Thiên nói, trong lòng mấy người đều oán thăm, tuy tuổi chưa cao nhưng cũng còn có mắt, sống chết hấn cũng không thừa nhận việc hai người kia là bị hấn đánh ngã.

- Tiểu Diệp, ngươi yên tâm đi, nhất định chúng tôi sẽ điều tra rõ,

Cục trưởng Đậu gật đầu, nhìn về phía chủ nhiệm Tiết hỏi:

- Chủ nhiệm Tiết, anh xem, còn có gì cần bổ sung không?

Cho tới giờ, Cục trưởng Đậu cũng không biết rốt cục là Diệp Thiên có quan hệ như thế nào với Chủ nhiệm Tiết, có thể là cho Đường Văn Viễn đến Hồng Kông và Chủ nhiệm Tiết xuất hiện đồng thời với Diệp Thiên, trong lòng ông ta cảm thấy rất tò mò.

- Diệp Thiên, chủ tịch Tổng muốn tôi nói với cậu, làm người thì phải kiên định, làm việc thì phải trung thực.

Chủ nhiệm Tiết vừa nói ra câu này, Cục trưởng Đậu và Bí thư trưởng Tiêu cảm thấy rất thoải mái, quả nhiên là Chủ tịch Tổng nói Chủ nhiệm Tiết tới, thì chuyện hôm nay xem ra cũng không uổng phí.

Phải biết rằng, tuy Chủ tịch Tổng đã lui về mây tháng nhưng tầm ảnh hưởng thì vẫn không thể coi thường, trong vòng 5, 10 năm nữa còn phát huy tác dụng cực lớn.

- Tổng ... chủ tịch Tổng?

Trong lòng Cục trưởng Đậu hiểu được không có nghĩa là Hồ Quân cũng biết rõ thân phận của chủ nhiệm Tiết, lúc anh ta nghe được 3 tiếng Chủ tịch Tổng thì không kìm chế được hô lên.

Hồ Quân giải thích qua thân thế của Diệp Thiên, trừ anh ta và Đường Văn Viễn ở Hồng Kông như từ nhỏ đến lớn đều đi theo cha, dường như chẳng có tin tức gì của gia đình, trước mắt liên lụy đến người cầm đầu, Hồ Quân không thể không sợ hãi.

- Đừng nhìn tôi, tôi và người kia không có quan hệ gì.

Thấy Hồ Quân nhìn về phía mình, Diệp Thiên khoát tay:

- Tôi cũng không biết ai là Chủ tịch Tổng, hai câu nói kia tôi không thể nhận nổi.

Lời nói của Diệp Thiên quả thực nặng như trái bom nổ trong phòng họp làm mọi người choáng váng, quá cố chấp, lúc nói đến Chủ tịch Tổng, ngay cả sự tôn kính cũng thiếu.

- Diệp Thiên, tại sao cậu lại nói như thế? Chủ tịch Tổng cũng là muốn tốt cho cậu.

Trên mặt Chủ nhiệm Tiết tỏ rõ sự bất ngờ, ông ta chưa từng thấy một người thanh niên nào lại kiêu căng ngạo mạn như vậy.

Thành thật mà nói, Chủ nhiệm Tiết cũng không biết Tổng Hạo Nhiên và Diệp Thiên có quan hệ như thế nào, ông chuyển lời nói của Diệp Thiên báo cáo với thủ trưởng.

Nhưng chủ nhiệm Tiết biết, hôm nay sau khi thủ trưởng tiếp nhận cuộc điện thoại đã rất tức giận, thậm chí còn ném cái bích ty yêu quý đi.

Sau đó thủ trưởng để ông ta đi tìm Cục trưởng Đậu, nhanh chóng đuổi đến phân cục, chính người thanh niên này, Chủ nhiệm Tiết đã

theo thủ trưởng 20 năm cũng là lần đầu tiên thấy ông xử lý công việc như vậy.

Theo ý tưởng của Chủ nhiệm Tiết, Diệp Thiên nhất định là vấn đề của thủ trưởng, hơn nữa lại là vấn đề cực kỳ quan trọng, nếu không thì tuyệt đối không làm chuyện như vậy trước nhiệm kỳ mới đang đến gần.

- Chủ nhiệm Tiết, phiền ông trở về báo cáo với vị kia, Tiểu Diệp đồ mồ hôi cũng sẽ ăn cơm của bản thân mình chứ không cần ông ta chăm sóc, đồng thời ông ta cũng không có tư cách để giáo huấn tôi.

Phải nói mấy câu nói đó của Diệp Thiên như vừa mới bỏ xuống một quả bom thì lại giống như một viên đạn làm cho mọi người đều không thể tin được.

Trong lời nói của Diệp Thiên, rõ ràng là biết thân phận của Chủ tịch Tổng, lại còn dám chỉ trích Chủ tịch Tổng không có tư cách giáo huấn hắn, lời nói sắc cạnh làm cho bọn họ không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

- Khụ khụ...

Cục trưởng Đâu ho khan một tiếng rồi nói:

- Chủ nhiệm Tiết, tôi đi hỏi Thẩm Minh Hâm xem thế nào, các cậu ngồi trước đi!

Liên quan đến chuyện nhà của thủ trưởng, để bọn họ nghe được tuyệt đối không có lợi, Bí thư trưởng Tiêu cũng nghĩ như vậy liền đứng lên nói:

- Cục trưởng Đâu, chúng ta cùng đi, tôi cũng có chuyện muốn báo cáo.

Vốn dĩ trong chuyện này Hồ Quân không hiểu gì dù chỉ là một đốt ngón tay, một lúc bị Bí thư Tiêu nháy mắt trong phòng họp ra ý bảo để Diệp Thiên và Chủ nhiệm Tiết trong phòng họp.

- Chủ nhiệm Tiết có một số chuyện ông không biết, quay về báo cáo Tổng Hạo Thiên, tôi là tôi, ông ta là ông ta, hi vọng sau này đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi nữa.

Lần này rõ ràng là Diệp Thiên còn không gọi Chủ tịch Tổng mà gọi thẳng tên Tổng Hạo Thiên, người kia từ nhỏ đã để cho hắn đã mất mẹ, thực sự Diệp Thiên rất kích động.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 391

Âm Hồn Bất Tán

Lúc mới gặp Chủ nhiệm Tiết trong lòng Diệp Thiên có một cảm giác rất mờ lung, người này tuổi tác không lớn lắm nhưng đầy uy quyền khi nói chuyện với Cục trưởng cục cảnh sát ông ta khá thờ ơ, chắc là thường xuyên đi sau lãnh đạo.

Sau khi biết được qua hệ của Bí thư Tiêu và Đường Văn Viễn, Diệp Thiên liền hiểu ngay, trừ chủ nhiệm Tiết

Còn Tổng Hạo Nhiên làm sao biết chuyện này, Diệp Thiên đoán chừng ông ta đã phái người, vì hắn nhìn Maracay trong đám cảnh sát mãi mà không thấy, chắc là có chút chỉ thị gì đó.

Quả nhiên câu nói tiếp theo của Chủ nhiệm Tiết đã chứng minh sự suy đoán của Diệp Thiên. Đúng là vị này chưa từng gặp qua ông ngoại, trong lòng Diệp Thiên tràn đầy oán hận, tự nhiên không muốn nhận việc mình đã làm.

Hơn nữa đối với Tổng Gia mà nói, Diệp Thiên cũng chẳng có tình cảm tốt đẹp gì, nếu không phải vì mẹ, sau khi liên tiếp bị con cháu Tổng Gia truy sát thì Diệp Thiên đã đem cái đời phần mộ của tổ tiên cho long mạch đứt rồi.

- Người thanh niên, cậu có biết Chủ tịch Tổng là ai không? Mà sao lại nói như vậy? cậu có biết nói thế hậu quả sẽ thế nào không?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói về Tổng Hạo Nhiên, sắc mặt Chủ nhiệm Tiết lạnh ngắt, cho dù Diệp Thiên và Tổng Hạo Nhiên có quan hệ gì với nhau thì là người làm việc cho thủ trưởng, Chủ nhiệm Tiết cũng đều phải có trách nhiệm giữ gìn sự tôn nghiêm cho thủ trưởng của mình.

- Chủ nhiệm Tiết, hôm nay đã tới, Diệp Thiên thực sự rất cảm kích, nhưng chuyện này là của cá nhân tôi.

Diệp Thiên tỏ vẻ thành khẩn, nói:

- Trước mặt vị kia tôi và ngài còn có nhiều chuyện chưa biết, xin hãy chuyển lời của tôi đến ông ấy, tôi xin cáo từ trước.

Lời nói của Diệp Thiên làm chủ nhiệm Tiết phải sùng sốt:

- Đúng vậy, đây là chuyện gia đình của thủ trưởng, mình chỉ cần chuyển lời là được không cần phải có ý kiến gì nữa.

Ngây người ra một lúc, Diệp Thiên đã đi ra khỏi phòng họp, Chủ nhiệm Tiết ngồi trên ghế cân nhắc xem khi trở về sẽ báo cáo chuyện này như thế nào với thủ trưởng.

- Tiểu Diệp, nói xong rồi?

Cục trưởng Đậu và Cục trưởng Hạ đang nói chuyện ở chỗ cách không xa phòng họp lắm, thấy Diệp Thiên đi ra, liền tươi cười.

Bọn họ là những người từng trải nên dễ nhận ra hẳn là Diệp Thiên là văn bối của Tổng Hạo Nhiên, có lẽ vì xảy ra mâu thuẫn gì đó nên vừa nãy Diệp Thiên mới ăn nói lỗ mãng như vậy.

Nhưng Chủ tịch Tổng đã giao cho ông ta làm công việc này, hằng ngày phải đến văn phòng nhất định phải bảo vệ Diệp Thiên, thế nên bây giờ thái độ đối đãi với Diệp Thiên của hai vị Cục trưởng cũng thân thiết hơn trước.

Hôm nay gặp chuyện của Tổng Hạo Nhiên, cuối cùng bị Diệp Thiên phá hỏng, xem như trước mặt 2 vị Cục trưởng, Diệp Thiên miễn cưỡng cười nói:

- Cảm tạ 2 vị Cục trưởng đã chiếu cố cho tiểu tử, Cục trưởng Đậu nếu không còn chuyện gì nữa tôi có thể đi được chưa?

- đương nhiên là đi được rồi, để tôi gọi xe đưa cậu đi.

Cục trưởng Đậu chần chờ một chút rồi nói tiếp:

- Tiểu Diệp, sau này dù có chuyện gì thì không nên hành động, lúc đó cháu có thể tìm chú hay chú Hạ đều được, đây là số điện thoại, nhưng buổi tối thì đừng làm phiền 2 lão bá này.

Chuyện hôm nay của Diệp Thiên, coi như đã thông rồi.

Hơn nữa đội ngũ cảnh sát trong Kinh Thành cũng có đủ loại vấn đề, Cục trưởng Đậu cũng không muốn để Diệp Thiên tiếp tục gây họa nữa, cho nên đã quyết định gọi điện thoại cho Diệp Thiên.

Cục trưởng Hạ và Cục trưởng Đậu tự nhiên lại có chung một suy nghĩ, liền xe một tờ giấy và lấy bút ra ghi số điện thoại đưa cho Diệp Thiên.

Thấy trước mắt mình Cục trưởng Đậu rất tận tình khuyên bảo, Diệp Thiên rất cảm kích, liền tỏ vẻ xin lỗi, rồi nói:

- Cảm ơn bác Đậu, cảm ơn chú Hạ, lần này là cháu đã lỗ mãng rồi.

- Ày, đứa trẻ này vẫn là rất lễ phép, nhất định là Hoàng Tư Chí đã chọc giận cháu rồi.

Thái độ của Cục trưởng Đậu đối với Diệp Thiên rất hài lòng, nhưng nghĩ đến Hoàng Tư Chí lại thấy đau đầu, những việc này cũng chưa đến mức làm người khác bị thương, có nên giáo dục cậu ta một chút không?

Khi Hoàng lão gia còn sống đã từng giúp đỡ không ít những cán bộ kì cựu, bây giờ nhiều người còn sống liền đến giúp một tay, Cục trưởng Đậu liền gọi điện thoại xin tha cho Hoàng Tư Chí.

Tuy trọng lượng hai người cộng lại cũng kém xa chủ tịch Tổng nhưng cũng có quyền lãnh đạo, nếu có nói có chút đắc tội thì cũng đủ để Cục trưởng Đậu sau này phải gặp rắc rối.

- Cục trưởng Đậu, cháu và Hoàng Tư Chí vốn không có nhiều mâu thuẫn, chính là do cậu ta lòng dạ nhỏ nhen, luôn muốn gây rắc rối, nếu ngài nói thì cậu ta sẽ cho là ngài làm.

Diệp Thiên cười rồi đột nhiên nói tiếp:

- Nhưng vị Thẩm cục trưởng kia không phân biệt rõ đúng sai, cháu hi vọng Cục trưởng Đậu có thể xử lý nghiêm túc chuyện này.

Đối xử với Hoàng Tư Chí, Diệp Thiên sớm biết có thể dùng thủ đoạn, nhưng hẳn biết ở Kinh Thành này đối phương có quan hệ thâm căn cố đế, rất khó làm gì hẳn được, thôi thì để cho Cục trưởng Đậu ra mặt thay.

Nhưng Cục trưởng Thẩm lại nổi giáo cho giặc thì Diệp Thiên sẽ không chịu buông tha, phải biết rằng nếu Cục trưởng Thẩm càng có kết cục bi thảm thì sự giúp đỡ cho Hoàng Tư Chí càng ít, ai sẽ đi giúp người hay gây họa cho mình đây.

- Được, Tiểu Diệp, xem như cháu đã có đại ân với bác Đậu.

Cục trưởng Đậu nghe thấy vậy tươi cười:

- Nên chỉnh đốn lại đội ngũ cảnh sát ở Kinh Thành, có người lợi dụng chức quyền, cần kiên quyết làm trong sạch đội ngũ cảnh sát.

Cục trưởng Đậu gây áp lực nên Hoàng Tư Chí, trong mắt ông ta không coi Thảm Minh Hâm ra gì, lúc để cho Ban Kỳ Luật Thanh Tra can thiệp vào, ông cần phải nắm bắt suy nghĩ của họ.

- Cháu xin cáo từ trước, hôm nay thật sự đa tạ bác Đậu và chú Hạ.

Diệp Thiên hiểu lời cục trưởng Đậu nói, không ở lại nữa, nhìn về phía Hồ Quân nói:

- Anh Hồ, lái xe tới đi. Tiễn em về một chuyến đi, em còn có bạn học ở chỗ này, tìm cậu ấy rồi chúng ta cùng đi.

Đến lúc này Diệp Thiên mới nhớ, hóa ra còn chưa ghi lại khẩu cung của lão Đại, vội vàng hỏi một người sau khi tìm được Từ Chấn Nam, mấy người hãy đến Cục cảnh sát làm việc.

- Hoàng Tư Chí?

Vừa ra khỏi tòa nhà, Diệp Thiên liền nhìn thấy Hoàng Tư Chí ở trước cửa, hóa ra là người bạn này còn đến sớm hơn cả mình.

- Họ Diệp kia, đừng tưởng có Hồ Quân bảo vệ mà không sao, chúng ta sẽ không để yên đâu!

Đi ra từ cục cảnh sát bình yên vô sự, Hoàng Tư Chí lại hung hăng càn quấy, y còn tưởng hôm nay Hồ Quân sẽ không tới, y không biết thân phận của Chủ nhiệm Tiết.

- Tôi bảo vệ cậu ta, cậu ta bảo vệ tôi thì đúng hơn!

Sau khi nghe Hoàng Tư Chí nói, Hồ Quân cười khở, cậu ta vốn cho rằng Diệp Thiên có xuất thân bình thường nhưng qua ngày hôm nay, Hồ Quân thực sự cảm giác Diệp Thiên rất đặc biệt.

Thấy Hoàng Tư Chí, Diệp Thiên cười:

- Ta nói này, ngươi cũng trưởng thành rồi, hãy về lo cho cuộc sống của mình cho tốt đi? Cẩn thận những chuyện xấu đã làm, không đem đến lại gặp phải ác mộng đấy.

Diệp Thiên cười nhưng Hoàng Tur Chí lại rùng mình một cái, liền lui lại mấy bước, cũng không dám nhiều lời nữa, chiếc xe nhanh chóng đến đón y dời đi.

Không biết có phải do Diệp Thiên đã nguyện rủa quá mức hay không, mà sau khi về nhà Hoàng Tur Chí liền gặp ác mộng, trước kia y đã gây ra tai họa khiến một cô gái phải tự sát, trong mộng cô ta như muốn tới lấy mạng y.

Bình thường người ta khi nằm mơ tỉnh lại sẽ quên ngay nhưng Hoàng Tur Chí không như vậy, sau khi tỉnh dậy y nhớ rất rõ từng chi tiết, sợ tới mức bật hết đèn trong phòng lên không dám ngủ nữa.

Nhưng dường như cô gái kia cứ quần lấy y, ban ngày khi ngủ y lại gặp ác mộng.

Trong một tuần số giờ Hoàng Tur Chí ngủ được cũng chưa đến 5 giờ, cân nặng từ 80kg cũng giảm xuống còn có 55kg, đến ngày thứ 3 thì phải vào nhập viện.

Thời gian trôi qua, số lần gặp ác mộng cũng giảm đi, nhưng cảnh trong mộng khiến Hoàng Tur Chí sợ, luôn thấy bất an, lẽ ra Hoàng công tử có thể ở trong thành Bắc Kinh sống trong lụa là.

Còn Thẩm Minh Hâm, sau ngày thẩm tra thứ 3 phải tuyên bố quy án, bởi vì điều tra ra trong nhà ông ta phần lớn số tài sản là không minh bạch, tổng cộng là hơn 500 vạn RMB và hơn 60 vạn đôla.

Mặt khác căn cứ vào báo cáo của quần chúng, là tác phong của Cục trưởng Thẩm đã bị biến chất, bất động sản của ông ta xung quanh Kinh Thành mỗi chỗ đều nuôi một người đàn bà.

Sau khi chuyện này bị điều tra ra cả Kinh Thành đều chấn động, Bộ lãnh đạo đã ra chỉ thị: nhanh chóng xử lý nghiêm, cuối tuần đến thứ 2 chuyển án của Thẩm Minh Hâm cho Bộ tư pháp.

2 tháng sau, qua sự tuyên án của Pháp viện, số tài sản của Thẩm Minh Hâm không rõ nguồn gốc, tội tham ô đã rõ phạt tù 12 năm, tước đoạt quyền công dân 10 năm.

Dương nhiên những chuyện đó là về sau, lúc biết kết quả Diệp Thiên cười trừ, loại người này lợi dụng chức quyền, tham ô nhận hối lộ vốn phải bị nghiêm trị.

Sau khi cùng Từ Chấn Nam về trường học, về đến nhà, Diệp Thiên gặp phải một phiền toái, hẳn phát hiện ra người Hàn Quốc Pak

Kim Hye đang hồn rơi phách tán đứng ở cửa.

- Diệp tiên sinh, xin hãy chỉ giáo!

Võ sĩ Nhất đao Pak Kim Hye sau khi nhìn thấy Diệp Thiên liền vội vàng bái chào nghênh đón.

- Tôi ti thí cùng cô, cô sẽ chuẩn bị như thế nào?

Diệp Thiên nheo mắt, người trong kỳ môn, tối kỵ là tìm đến tận nhà, mà hành vi này của Pak Kim Hye phạm phải đúng điều cấm kỵ này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 392

Rút Được Dao Ra Thì Coi Như Người Thắng

Giang hồ có quy tắc riêng của giang hồ, không giống như những phép tắc quy củ trong những tiểu thuyết võ hiệp, từ xưa đến nay, giang hồ đều tuân theo quy tắc không gây liên lụy đến người thân.

Tan cửa nát nhà, thế thì chẳng khác nào là không có người kế truyền, bất kể là ở niên đại nào thì cũng đều bị phản đối.

Cho nên cho dù là đồng môn đồng đạo, bình thường khi đến thăm người khác, trừ khi là bạn tri kỉ, hiếm khi tìm đến nhà, chính vì sợ phạm phải điều kiêng kị.

Đối với người dân Nhật Bản và Hàn Quốc, Diệp Thiên cũng không có ấn tượng tốt đẹp gì. Một nước thì có lịch sử xâm lược không thể chấp nhận được, một nước thì rất ngạo mạn, đến nỗi nói Khổng Tử là người Hàn Quốc.

Mà những hành động xấu xa của Park Kim Hee này khiến cho Diệp Thiên có ý định giết người. Hôm nay Park Kim Hee có thể tìm đến nhà, như vậy sau này thì trường bối sư môn của cô ta cũng có thể như vậy.

- Diệp tiên sinh, Park Kim Hee chỉ muốn ngài chỉ giáo 1 chút kiếm đạo của tôi thôi, không có ý gì khác đâu.

Sau khi bị ánh mắt của Diệp Thiên dò xét, Park Kim Hee cảm thấy như hóa đá, tóc gáy dựng ngược thì không nói mà từ trong xương cốt như phát ra 1 dòng khí lạnh, lúc này máu trong người hình như là bị đông lại.

Nếu không phải là từ nhỏ đã có tinh thần võ đạo kiên định vẫn còn nói cớ thì sợ là giờ phút Park Kim Hee ở trước mặt Diệp Thiên này, ngay cả 1 câu nói hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

Diệp Thiên không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nhìn Park Kim Hee, khí trên người như sóng trào, không ngừng ập tới Park Kim Hee, cậu phải gieo nỗi sợ hãi vào trong lòng đối phương.

Giờ khắc này, Park Kim Hee cảm thấy tên Diệp Thiên ở trước mặt như biến thành 1 con mãnh thú, mà cô, thì chính là thực vật, cái cảm giác sợ hãi sinh ra trong lòng của cô cứ không ngừng bào mòn tinh thần cô.

Hồ gầm trong núi có thể khiến cho muôn loài thú vật phải tháo chạy, loài người cũng như vậy, Diệp Thiên không phải giết người như ngóe, nhưng cũng giết đến mấy mươi mạng người rồi, nếu như cậu không cố ý phóng sát khí ra, có thể dọa người nhát gan không thể không chế nổi tại hiện trường.

- Diệp Thiên, làm gì đó? Cô gái này là bạn của cháu à, sao lại không mời vào nhà?

Đúng vào lúc Park Kim Hee không thể giữ nổi tinh thần nữa thì có giọng 1 người phụ nữ vang lên. Cùng với câu nói này, Park Kim Hee cảm thấy toàn thân được thả lỏng, cái các giác bức bối khi nãy bỗng nhiên tan biến hoàn toàn.

- Bác cả, bác đi mua thức ăn đi?

Trong lòng Diệp Thiên cảm thấy hơi tiếc, chỉ còn 1 bước nữa thì Park Kim Hee đã không chiến mà bại rồi.

- Bác vừa từ bệnh viện về, nhân tiện đi mua chút đồ ăn luôn.

Bà bác nghi ngờ nhìn Diệp Thiên và Park Kim Hee, kéo cánh tay Diệp Thiên lại, nói nhỏ:

- Diệp Thiên, cháu làm cái gì vậy? Thanh Nhã là cô gái tốt, cháu mà dám làm chuyện gì không phải với Thanh Nhã, Bác đánh gãy chân đấy!

Kể từ sau khi Diệp Thiên đính hôn, số lần Vu Thanh Nhã đến căn Tư Hợp Viện này cũng tăng lên, ngày thường thường hay đến nói chuyện, dọn dẹp nhà cửa cùng bác, mấy người bác của Diệp Thiên đã sớm coi cô như là cháu dâu trong nhà.

Sát khí trên người Diệp Thiên cao ngút trời, cũng không dám thi triển qua chỗ bác, chỉ có thể thấp giọng nói:

- Bác cả, bác nói cái gì thế? Cô ta là người Hàn Quốc, chẳng có quan hệ gì với cháu hết.

- Gái Hàn Quốc à? Thế thì không được, nhà chúng ta không thể lấy người ngoại quốc được!

Bà bác tự dung lực bớt mắt câu sau của Diệp Thiên, khiến cho cậu đỡ khóc đỡ cười, cũng may là tiếng trung của Park Kim Hee cũng không được tốt lắm, nếu không thì những biểu hiện uy hiếp của Diệp Thiên trước mặt cô gái kia sẽ tan thành mây khói mất.

- Vâng, Cháu với bác nói không hiểu nhau.

Diệp Thiên đẩy bác vào trong Tứ Hợp Viện, quay đầu nhìn Park Kim Hee 1 cái, nói:

- Cô đi theo tôi!

Diệp Thiên biết, hôm nay mà không làm cho cô gái Hàn Quốc này không còn ý định tỷ thí với mình thì không được. Ở trong nhà tất nhiên là không thể được rồi, cho nên Diệp Thiên mới tìm chỗ nào đó yên tĩnh.

- Vâng!

Mặc dù trong lòng rất sợ hãi, nhưng Park Kim Hee vẫn đi theo sau Diệp Thiên.

- Ở đây đi.

Sau khi dẫn Park Kim Hee đi được 5, 6 phút, 2 người đến 1 công viên nhỏ ngay sát Tứ Hợp Viện, nơi này buổi sáng tiếng người ồn ào, khắp nơi đều là những ông bà với bộ quần áo luyện công trên người nhưng đến cuối buổi chiều thì lại yên tĩnh lạ thường.

- Vẫn mong được chỉ bảo!

Park Kim Hee cởi áo khoác ngoài ra, lộ ra bộ quần áo luyện công trắng toát bên trong, cời bỏ tấm vải đen quấn quanh thanh vũ khí trong tay, hiện ra 1 thanh kiếm samurai cán dài.

- Lôi Thiết?

Sau khi nhìn thấy thanh kiếm Samurai trong tay của Park Kim Hee, sắc mặt Diệp Thiên nghiêm lại, thị lực của cậu cực tốt, tuy rằng lúc này sắp đến hoàng hôn, nhưng Diệp Thiên vẫn nhìn rõ 2 chữ “Lôi Thiết” trên thân kiếm.

Lôi Thiết cũng giống như thanh kiếm Diệp Thiên đang cất ở trong nhà kia, đều là 1 trong 10 thanh đao nổi tiếng ở Nhật Bản.

Lôi Thiết vốn tên gọi là “Thiên điều” là thanh kiếm nổi tiếng của danh tướng Lập Hoa Đạo Tuyết sử dụng thời Nhật Bản Chiến Quốc, nghe nói Đạo Tuyết đã từng thử dùng kiếm để chém sét trong cơn dông bão mà không chết, Đạo Tuyết gặp đại nạn mà không chết từ đây được người đời gọi là Lôi thần hóa thân, cái tên “Lôi Thiết” cũng vì thế mà có.

Thế nhưng Diệp Thiên nhìn vào cái nghệ thuật khám bực trên cán kiếm kia, lại không giống như thanh kiếm Lôi Thiết được lưu lại từ thời Chiến Quốc Nhật Bản lắm, đoán chừng hẳn là thời bây giờ hay là thời cận đại mô phỏng lại mà thôi.

- Đúng vậy, đây là danh khí Lôi Thiết sư phụ ban tặng cho tôi, xin ngài chỉ giáo!

Park Kim Hee gật gật đầu, đao ở tay, hơi thở của cô ta hùng dũng hơn, khi nãy trong lòng sợ hãi Diệp Thiên nay tự dung biến mất.

Thời đại vũ khí lạnh ở Nhật Bản, lấy đao làm tôn nghiêm, mà hơn nữa Nhật Bản cũng không có trình độ rèn đao tinh tế như vậy. Ý cô Lôi Thiết đao trong tay, Park Kim Hee cũng tự tin lên gấp mấy lần.

Nhìn Park Kim Hee trước mặt, Diệp Thiên chậm rãi nói:

- Nếu như cô có thể rút kiếm ra trước mặt tôi, thì trận tỉ thí này, coi như cô thắng!

Không phải Diệp Thiên tự cao, sự thật là cậu không thể tay không bắt giặc, nếu như Park Kim Hee có thể rút “Lôi Thiết” ra khỏi vỏ, thì Diệp thiên muốn đánh bại cô ta, e là cực kỳ khó.

Phải biết rằng, Diệp Thiên cũng chưa luyện qua các loại kungfu khác như Thiết Bổ Sam Kim Chung Tráo, bị đao chém thì người sẽ đổ máu.

Hơn nữa đao pháp Nhật Bản hung ác tàn nhẫn, nếu như không sử dụng thuật pháp, Diệp Thiên thật sự không thể giữ nổi mình mà phải rút lui. Nhưng trái lại, không chế được động tác của Park Kim Hee đối với Diệp Thiên mà nói thì dễ hơn 1 chút.

Thế nhưng Park Kim Hee lại không biết ý định trong lòng Diệp Thiên, còn tưởng rằng Diệp Thiên coi thường cô, lập tức nét mặt trở nên lạnh lùng, nói:

- Park Kim Hee này 12 năm học kiếm, đến này đã đạt đến kiếm sư thất đẳng, đối phó với địch thủ còn chưa bao giờ phải rút kiếm ra khỏi vỏ, ngay cả Kiếm Thánh cũng không làm thế được!

Park Kim Hee lúc mới bắt đầu tiếp xúc với kiếm đạo Nhật Bản chính là luyện tập cách rút kiếm, nội dung chủ yếu đó là “ 1 khi rút ra là phải giết”, lợi dụng tốc độ rút đao ra nhanh như cắt để công kích đối phương tạo thành thế tấn công bất ngờ.

Phải nói là Diệp Thiên có thể tay không đánh bại mình cầm kiếm, Park Kim Hee tin rằng cậu có khả năng này, nhưng khiến cho mình

không thể rút kiếm ra khỏi vỏ, Park Kim Hee dù thế nào cũng không tin.

- Được và không được, thử xem sẽ biết!

Diệp Thiên mỉm cười, nhưng các cơ toàn thân thì căng cứng lên, cũng giống như là 1 con báo đang đi săn, tập trung quan sát từng cử động của Park Kim Hee.

- Được!

Park Kim Hee thốt ra 1 tiếng tức giận, tay trái cầm vỏ kiếm đặt ngang trước ngực, tay phải nhanh như chớp cầm vào cán kiếm, rút mạnh ra.

- Tăng!

1 tiếng vang giòn vang lên, thanh kiếm “Lôi Thiết” đó đã rời ra khỏi vỏ khoảng 3 tấc, ánh mặt trời chiếu qua lùm cây, chiếu lên trên mình kiếm, ánh lên 1 tia sáng sắc bén.

Chỉ có điều cùng lúc với động tác của Park Kim Hee, thân thể đang đứng yên của Diệp Thiên đột nhiên giống như bóng ma di chuyển, cũng không nhìn thấy động tác của cậu như thế nào, thân hình đã đến bên trái Park Kim Hee.

Tay phải Diệp Thiên nhẹ nhàng đẩy khủy tay của Park Kim Hee, đẩy thanh Thiết Lôi đã tuốt ra 1/3 khỏi vỏ đột nhiên nhanh chóng chui lại bao, phải ra 1 tiếng “tang” giòn tan.

Bị Diệp Thiên ngăn cản không cho rút kiếm ra, Park Kim Hee cũng không bối rối, mà tay trái lại mượn lực đẩy của Diệp Thiên kia, thuận thế đặt chắc ở thất lung, tay phải vốn không rời khỏi cán kiếm, lại rút lên trên trước ngực.

Thế rút kiếm này gọi là “chém áo cá sa”, lúc võ sĩ đao rút kiếm ra khỏi vỏ, mũi đao hướng xuống dưới, nhưng trong nháy mắt rút ra chém vào phía vai trái của đối phương và khiến cho người ta không thể phòng bị.

Thế nhưng động tác của Diệp Thiên, lúc tay phải Park Kim Hee chuẩn bị rút đao ra khỏi vỏ trong nháy mắt, Diệp Thiên uốn cong ngón trỏ tay phải, nhẹ nhàng bắn vào mu bàn tay đang nắm đao của Park Kim Hee.

Park Kim Hee vốn dùng sức lực toàn thân dồn vào tay phải, mu bàn tay bỗng nhiên như bị trúng đạn, 1 cảm giác đau đón theo cánh

tay lan đến tận trung khu thần kinh.

Park Kim Hee lúc này, tay phải cũng không có cách nào cầm cán đao nữa, như là bị điện giật buông cán đao ra, lùi về sau mà thân thể vẫn không ngừng run rẩy, có thể thấy được lực khi nẩy của ngón tay của Diệp Thiên.

Người tu luyện qua thuật rút kiếm, thường có thể thuận cả 2 tay, khả năng dùng kiếm bằng tay trái của Park Kim Hee cũng không thua tay phải là bao, lập tức thân hình lùi về phía sau.

- Này!

Park Kim Hee phát ra 1 tiếng kêu to, đồng thời chống đao về phía sau, sống lưng tựa trên vô kiếm, tay trái thuận thể nắm lấy cán kiếm.

Thế này gọi là thiết hạ, sau khi kiếm ra khỏi vỏ, có thể chém từ đỉnh đầu đối thủ xuống, từ phía trên tạo thành hình vòng cung chém xuống tới chỗ ngực, khiến cho đối thủ không thể che chắn, thực sự mạnh mẽ vô cùng.

Thế nhưng kiếm pháp lợi hại này lúc thi triển muốn rút ra khỏi vỏ, Diệp Thiên căn bản không để cho Park Kim Hee có cơ hội này, đúng vào lúc chân Park Kim Hee di chuyển, thân thể của cậu như là gắn liền với cô ta, nhanh chóng lùi lên trên.

Park Kim Hee đang định rút kiếm không ngờ lại nhìn thấy Diệp Thiên đột nhiên dính sát ngay bên cạnh, thậm chí đến cả hơi thở của đối phương cũng có thể nghe được rõ ràng, lại không thể rút kiếm ra, thân thể lùi về phía sau.

- Cầm lấy đi!

Sau khi nhìn thấy lần này Park Kim Hee lấy tay rút đao, Diệp Thiên cũng không muốn dây dưa với cô ta nữa, tay phải duỗi mạnh ra, sau khi cướp vô kiếm trên tay trái của Park Kim Hee, 1 tay cầm lấy Lôi Thiết rút ra khỏi lưng cô ta.

Diệp Thiên tay phải trượt xuống, cầm lên trên vô đao, ngón tay cái nhẹ nhàng bật lên trên, khiến cho thanh Thiết Lôi khi nẩy mà Park Kim Hee tìm mọi cách, hao tổn khí lực mà không thể nào rút ra được, phát ra 1 tiếng giòn tan, tự động bắn khỏi vỏ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 393

Báo Cáo

Nhìn thấy hiện trường trước mắt thế này, Park Kim Hee mặt mày tái nhợt, đã từng kiêu ngạo về kiếm đạo của mình, thế nhưng ngay cả rút thanh đao ra khỏi vỏ cũng không thể, điều này khiến cho tâm trạng cô tan vỡ.

- Kiểm tốt!

Thanh kiếm này dài không đến ba thước, thân kiếm rộng chừng 2 ngón tay, uốn hình cánh cung, toàn bộ kiếm được khắc những hoa văn như băng vỡ, Diệp Thiên biết, đây là 1 kỹ thuật rèn kiếm rất đặc thù của Nhật Bản.

Tay phải cầm cán kiếm, ngón trỏ tay trái Diệp Thiên búng nhẹ vào thân kiếm, 1 tiếng kêu “keng keng” giòn tan vang lên, thân kiếm rung lên, cả thanh kiếm như sống động hẳn lên.

- Có kiếm mà không có duyên, kể cả kiếm tốt cũng không có tác dụng gì.

Diệp Thiên tiện tay vung kiếm lên, khung cảnh xung quanh ngay lập vụt lên ánh sáng mờ ảo, nhiệt độ không khí cũng như là giảm xuống mấy độ.

1 tiếng “tang” vang lên, Diệp Thiên nhét kiếm vào trong vỏ, tiện tay ném cho Park Kim Hee, nói:

- Kiếm đạo Nhật Bản, vớ vẩn, quay về mà nói với Kitamiya Anh Hùng, muốn gặp được võ đạo chân chính, thì đến Trung Quốc tìm tôi.

- Cậu biết sự phụ tôi à?

Park Kim Hee giật mình ngẩng đầu lên, thoát ra khỏi cái cảnh tâm trí thất thần khi này.

- Không quen biết, nhưng người cầm thanh đao này mang về cho hấn, hấn sẽ nhận ra tôi!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, ra khỏi công viên, nhìn thì đi rất chậm rãi nhưng mới có chớp mắt mà đã đi được hơn 10 mét rồi, tiếng nói từ xa vọng lại:

- Sau này không được tôi cho phép, thì vào gần nhà tôi trong phạm vi 500 mét, giết không tha!

Câu cuối cùng này của Diệp Thiên, khiến cho Park Kim Hee toát mồ hôi lạnh, lúc này cô mới hiểu vì sao lúc trước sắc mặt Diệp Thiên khó coi như vậy, đoán chừng là mình đã phạm phải điều kiêng kị của người ta rồi.

- Sao lại muốn mình đem kiếm cho sư phụ nhỉ?

Park Kim Hee hơi khó hiểu nhìn vào thanh Lôi Thiết trong tay, tiện tay rút luôn kiếm ra.

- Há?

Vào lúc kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, Park Kim Hee cảm thấy có gì không ổn, thanh đao Thiết Lôi vốn rất nặng, lúc này trở nên nhẹ như bồng.

Đợi cho đao rút ra khỏi vỏ xong, Park Kim Hee phát hiện, thân đao vốn dài đến 3 thước, lúc này chỉ còn lại 1 khúc nửa thước lơ lửng trên tay cô.

Park Kim Hee vô cùng kinh ngạc, vội vàng dốc ngược vỏ kiếm, 2 tiếng “keng keng” vang lên, 2 đoạn kiếm mỗi đoạn dài 1 thước rơi trên đá sỏi.

- Hấn... hấn ta lúc cầm kiếm đã chặt đứt rồi sao?

Nhìn thấy thân hình Diệp Thiên dần biến mất, cả người Park Kim Hee sững sờ đứng ở đó rất lâu, trong lòng ngoài cảm giác sợ hãi ra, cũng không còn ý nghĩ muốn tìm Diệp Thiên tỷ thí nữa.

Phải biết rằng, thanh kiếm này là do 1 danh sư nổi tiếng ở Nhật Bản đã dành 5 năm để chế tạo ra.

Trong đó dung hợp cả kỹ thuật rèn kiếm thời cổ đại và khoa học kỹ thuật hiện đại, được coi là 1 món binh khí thần cũng không quá, nhưng lại bị Diệp Thiên thân nhiên chặt gãy thành 3 đoạn.

Công lực như vậy, Park Kim Hee thực sự không thể tưởng tượng nổi, ngay cả ông nội của cô và sư phụ cô Kitamiya Anh Hùng cũng không thể làm nổi như vậy.

Chiều thức này của Diệp Thiên càng làm cho Park Kim Hee càng có kiến thức sâu hơn về Trung Quốc, xưa kia những người Hàn Quốc tự cao tự đại và kiêu ngạo như thế này bây giờ lại trở nên buồn cười như vậy.

Diệp Thiên cũng không để ý tới cảm giác trong lòng của Park Kim Hee lúc này, sau khi trở về nhà, thì thấy A Đình cùng 2 vị sư huynh đã quay trở lại, đang ngồi ngoài sân nói chuyện.

- Tiểu sư đệ, làm sao vậy? Sao trên người cậu sát khí nặng thế?

Nhìn thấy Diệp Thiên vào sân, Cầu Tâm Gia không khỏi nhíu mày lại, nơi đô thị như thế này không giống như Phật Quang Sơn, Nếu như Diệp Thiên không thu lại sát khí ngút trời như vậy, sớm muộn gì cũng gây nên đại họa.

- Sư huynh, không có gì, hôm nay ra khỏi cửa không bói quẻ, nên gặp 1 chút chuyện.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Khi này đệ tử của Kitamiya Anh Hùng qua đây tỷ thí, thế nhưng như vậy đi, đại sư huynh, sau này có cơ hội, đệ sẽ tìm Kitamiya Anh Hùng tìm lại công bằng.

Diệp Thiên biết, năm đó Nhật Bản ý đông người, do Kitamiya Anh Hùng đánh lên, nên chặt đứt cánh tay phải của đại sư huynh, thủ đoạn có thể nói là đê tiện cực kỳ.

Nếu không phải Park Kim Hee là con gái, hơn nữa lúc tỷ thí vào lúc chính Ngọ không được giết người thì Diệp Thiên ít nhất cũng đã đánh cho cô ta bị thương rồi.

- Đệ tử của Kitamiya Anh Hùng?

Cầu Tâm Gia nghe vậy sững sốt, nói:

- Kể cho huynh nghe, đệ với hấn chiến thế nào đi.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Park Kim Hee chắc là học kiếm pháp của Kitamiya Nhất Dao, thế nhưng đệ không cho cô ta cơ hội rút kiếm ra khỏi vỏ.

Nghe Diệp Thiên kể xong, Cầu Tâm Gia mở miệng nói:

- Tiểu sư đệ, kiếm đạo Kitamiya Nhất Dao có thể được lưu truyền hơn trăm năm ở Nhật Bản, cũng có chỗ nên học hỏi, loại đao pháp này vô cùng dị, góc xuất đao cũng xảo trá vô cùng.

- Năm đó Kitamiya Anh Hùng được vinh dự là hậu nhân kiệt xuất nhất trong gia tộc Kitamiya, đao pháp biến ảo khôn lường, không có đối thủ, nếu như sau này đệ gặp hắn, nhất định phải cẩn trọng mới được.

- Vâng, sư huynh, đệ sẽ chú ý.

Diệp Thiên khắc sâu lời nói của đại sư huynh trong lòng, sau chuyện ở Đài Đà kia, Diệp Thiên hiểu được đạo lý sư tử vô thổ thì phải dồn hết sức lực mới được.

- Được rồi, Diệp Thiên, mời khách vào ăn cơm đi.

Bà bác lúc này làm cơm xong rồi, đi qua nói:

- Diệp Thiên, bác nói cháu biết, không được phép làm xằng làm bậy cùng cô gái Hàn Quốc đầy đầu đầy, người họ Diệp nhà ta không chấp nhận người này đâu.

- Bác cả, bác nói gì vậy chứ? Cháu là hạng người như thế sao?

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền cười mỉu, may là Vu Thanh Nhã thời gian này có việc phải quay lại trường học, không thì chuyện hôm nay mình có nhảy xuống sông hoàng Hà cũng không rửa sạch được.

Vào thời điểm mấy người Diệp Thiên đang ăn cơm vui vẻ ở ngôi nhà cũ, thì ở đại sảnh Hồng Tường được canh gác nghiêm ngặt cách không xa bọn họ cho lắm có 1 ông lão đang lặng lẽ ăn cơm.

Thức ăn bày trên bàn cũng vô cùng đơn giản, 4 món rau 1 bát canh, canh thì là canh đậu hũ đầu cá, trên bàn còn có 1 bát cơm nhỏ, Tổng Hạo Nhiên là người miền nam, cũng không có thói quen ăn màn thầu.

Ông lão ăn cơm rất chậm, mỗi một miếng nhai kỹ hơn bình thường, giống như là đang ăn sơn hào hải vị vậy.

Đứng ở bên trái ông lão rõ ràng là vị Tiết chủ nhiệm Tiết Thanh Thịnh buổi chiều kia, chỉ có điều Tiết chủ nhiệm lúc trước oai phong lẫm liệt kia bây giờ đến thờ mệnh cũng không dám, như là ông lão yên lặng kia đang đè 1 ngọn núi lên trên người ông vậy.

Mặc dù mới đảm nhiệm nhiệm kỳ mới, nhưng công việc hàng ngày của Tổng Hạo Nhiên cũng được sắp xếp hết sức sít sao, sau khi Tiết Thanh Thịnh giải quyết xong chuyện của Diệp Thiên, đến đây đã đợi hơn 2 tiếng đồng hồ rồi.

Mặc dù có ý muốn báo cáo chuyện ban chiều cho thủ trưởng, thế nhưng hẳn biết thủ trưởng đang ăn cơm không thích nói chuyện, nên chỉ có thể đứng 1 bên đợi thủ trưởng ăn xong mới nói.

- Tiểu Tiết, đi, đi dạo cùng tôi đi.

Nửa giờ sau, tổng Hạo Nhiên cuối cùng cũng dứt hạt cơm cuối cùng trong bát vào miệng, đứng dậy, mặc dù đã hơn 70 tuổi, nhưng dáng người cao lớn của Tổng Hạo Nhiên không có dấu hiệu còng xuống, sống lưng vẫn thẳng đứng.

- Vâng, thủ trưởng, ngài từ từ thôi.

Nhìn thấy Tổng Hạo Thiên đi ra khỏi phòng trước, Tiết Thanh Thịnh vội vàng đi theo sau, bên cạnh ông còn có 1 thầy thuốc bảo vệ sức khỏe cầm theo chén trà bảo vệ sức khỏe thủ trưởng và thư ký công việc nữa, 4, 5 người đi theo sau Tổng Hạo Thiên đi đến công viên Thủ Bò Hà.

Không giống như người khác, Tổng Hạo Thiên từ nhỏ đã sống trong lụa là, vào lúc cuối đời này, cũng giống như hoàng đế đương triều Thái Tổ, nhưng thời gian ông đi tản bộ thì là sau giờ cơm chiều.

Công viên Thủ Bò Hà nằm ở phía đông, cũng không phải là lớn lắm nên có thể rất nhiều người ở thành Tứ Cửu không biết đến, nhưng lại là nơi mà các thủ trưởng sống trong Hồng Tường này thường hay đến tản bộ nhất.

- Máy người các người không phải đứng gần ta quá thế này đâu, thân thể ta vẫn còn tốt!

Trên đường đến công viên, Tổng Hạo Thiên khoát tay đội thầy thuốc bảo vệ sức khỏe, mấy người đó tự nhiên hiểu ý thủ trưởng muốn nói gì, ngay lập tức đi chậm lại vài bước.

Tổng Hạo Thiên duỗi 2 cánh tay, nhìn về phía Tiết Thanh Thịnh, nói:

- Nói đi, tên tiểu tử đó không phải là chẳng nói cái gì tốt đẹp chứ?

Trên thế giới này, thời gian có thể là biện pháp hữu hiệu nhất để hóa giải mọi thù hận.

Mặc dù chú của Tổng Hạo Thiên gián tiếp chết trong tay của nhà lão Diệp, những hơn nửa thế kỷ trôi qua, Diệp gia cùng với những người già cùng thế hệ với họ đã không còn rồi, thù hận đó trong lòng Tổng Hạo Thiên cũng đã vơi đi rất nhiều.

Hơn nữa trong lòng Tổng Hạo Thiên cũng có 1 phần áy náy với con gái cả, năm đó nếu không phải là ông cố chấp, con gái sẽ không 1 mình lẻ loi ở Mỹ, xa cách chồng và con trai hơn 20 năm.

Cho nên mặc dù Tổng Hạo Thiên cũng không có cảm tình gì đối với đứa cháu ngoại, nhưng nghe con gái gọi điện về là con trai cô bị người khác làm hại, sau khi cô nói muốn tự mình về Trung Quốc, Tổng Hạo Thiên vẫn tức giận, lúc này mới có chuyện Tiết chủ nhiệm buổi chiều xuất hiện ở phân cục.

Đương nhiên, Tiết Thanh Thịnh không báo cáo nguyên vẹn những lời nói của Diệp Thiên, lập tức cười nói:

- Thủ trưởng, Diệp... Diệp Thiên vẫn còn trẻ con, không nói cái gì tốt cả.

Tổng Hạo Thiên nhìn chăm chăm vào mắt Tiết Thanh Thịnh, bỗng nhiên nở nụ cười, nói:

- Đừng lo, chú nói đi, đứa trẻ đó vẫn còn giận, tôi có thể hiểu được!

- Diệp Thiên, cậu... cậu ta nói tự mình chửi mồ hôi của mình, ăn cơm của chính mình, không cần ngài phải chiếu cố bảo vệ, cậu ta còn nói... nói ngài không có tư cách dạy dỗ cậu ta!

Bị Tổng Hạo Thiên nhìn như vậy, Tiết Thanh Thịnh cảm thấy mồ hôi lạnh toát ra ở sống lưng, cũng không dám che giấu nữa, kể ra nguyên vẹn những lời nói lúc chiều của Diệp Thiên.

- Đứa trẻ này, xúc động mạnh y như cha của nó vậy, thế nhưng có thể không ý quyền quý, không sợ cường quyền, nó... cũng coi như là 1 đứa trẻ tốt đấy.

Nghe thấy những lời chuyển báo của Tiết Thanh Thịnh về Diệp Thiên này, Tổng Hạo Thiên choáng váng, cười lên 1 lần nữa, cũng

có 1 chút yêu thích đứa cháu ngoại chưa từng gặp mặt này, ít nhất đời này của Tổng gia, thì cũng chẳng có con cháu nào có được khí chất giống như Diệp Thiên vậy.

- Thủ trưởng, Diệp Thiên vẫn còn nhỏ ăn nói bậy bạ, ngài đừng có coi là thật.

Tiết Thanh Thịnh theo Tổng Hạo Thiên đã 10 năm, cho tới bây giờ chưa từng thấy ông khen ngợi ai bao giờ, còn tưởng rằng ông ta cố tình nói ngược lại.

- Ha ha, tiểu Tiết, đứa trẻ đó là cháu của ta, chẳng qua là nó có chút hiểu lầm với ta thôi.

Tổng Hạo Thiên nói ra lời này, khiến Tiết Thanh Thịnh cảm thấy nhẹ lòng, thậm chí mình may mắn là hôm nay không hồng hách với Diệp Thiên, đứa cháu có thể khiến cho thủ trưởng tự hào thế này, sợ là quan hệ cũng không bình thường đâu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 394

Bái Tế Sư Phụ

Tổng Hạo Thiên chuyển đề tài, mở miệng nói:

- Tiểu Tiết, chú theo tôi cũng gần mười năm rồi nhỉ?

- Vâng, lúc tôi còn ở Giang Nam đã đi theo thủ trưởng rồi, đến bây giờ cũng vừa được 10 năm.

Tiết Thanh Thịnh đầu tiên cảm thấy giật mình, tiếp đó hình như đã ý thức được cái gì đó, thế nhưng trên mặt vẫn không có chút biến đổi nào.

Tổng Hạo Thiên gật gật đầu, thân nhiên nói:

- Sau khi xong nhiệm kỳ này, chú đến Giang Nam làm bí thư đi, cứ ở trung ương mặc dù đại cục nhìn thì rất tốt nhưng khiếm khuyết của chú chính là thiếu kinh nghiệm biện pháp chính trị.

Lời nói của Tổng Hạo Thiên khiến cho tim trong lồng ngực của Tiết Thanh Thịnh đập loạn hấn lên, vội vàng đứng thẳng lên, nói to:

- Vâng, thủ trưởng, tôi nhất định sẽ làm việc chăm chỉ, tuyệt đối không làm mất thể diện của ngài đâu.

Thành phố Giang Nam là nơi nào chứ? Từ xưa đến nay chính là nơi giàu có nhất của Trung Quốc, hơn nữa lại là thành phố trực thuộc tỉnh, Tiết Thanh Thịnh đi lần này, đã có thể 1 bước gia nhập vào hàng ngũ thứ trưởng rồi.

- Đi theo ta nhiều năm như vậy, cũng vất vả cho chú, sớm sẽ sắp xếp cho chú xuống đó.

Tổng Hạo Thiên nhẹ lắc đầu, thân thể tiếp tục đi về phía trước, lơ đãng nói:

- Có khi đưa đũa trẻ đó đến gặp ta đi, ta nợ nó nhiều quá.

Sau khi nói xong câu này, Tống Hạo Thiên khoát tay, ý bảo Tiết Thanh Thịnh không cần theo nữa, Tiết Thanh Thịnh đứng ở phía sau, phát hiện bóng dáng của thủ trưởng lúc này trong nháy mắt chột già đi rất nhiều.

- Cái gì? Diệp Thiên đi rồi à, đi đâu?

Tiết Thanh Thịnh cũng không biết chỗ ở của Diệp Thiên, ngày hôm sau dò hỏi được địa chỉ của Diệp Thiên lập tức đến xem, chỉ có điều sau khi hỏi bà trước mặt, biết được sáng sớm nay Diệp Thiên đã rời đi rồi.

- Đến thành phố Giang Nam, đại khái là 2, 3 tuần sau mới về.

Diệp Đông Trúc hơi khó hiểu nhìn người trung niên trước mặt này, bà làm mấy chục năm chủ nhiệm ở ủy ban rồi, mặc dù chức vụ không lớn lắm, nhưng nhìn thoáng qua có thể biết được cơ chế của người trung niên này, hơn nữa làm chức quan cũng không nhỏ.

- Thế thì tốt, bà này, khi nào cậu ấy trở về thì phiền bà báo cho tôi 1 tiếng nhé.

Tiết Thanh Tịnh bất đắc dĩ phải để lại tấm danh thiếp cho bà, ông không thể đuổi đến tận Giang Nam để tìm Diệp Thiên về, hơn nữa thái độ của Diệp Thiên với thủ trưởng, có chịu hay không còn là 1 chuyện khác.

- Anh Phong, lại phiền anh rồi, Nguru Nguru có khỏe không?

Vào lúc xe lửa dừng ở ga Giang Nam, thì đã là hơn 4 giờ chiều rồi, Phong Huống nhận được điện thoại của Diệp Thiên, sớm đã đứng chờ ở cửa ga rồi.

Nguru Nguru là tên con gái của Phong Huống, nay cũng được 3, 4 tuổi, năm ngoái vào lúc Vương Doanh mang bé đến Bắc Kinh ở vài ngày, con bé đó cứ thích quần quít bên Diệp Thiên.

- Khỏe, đều khỏe cả, chị Doanh Doanh của cậu cứ nhắc tới cậu suốt, nói cậu phải nửa năm rồi chưa thấy về.

Phong Huống đón lấy cái ba lô trong tay Diệp Thiên, có chút tò mò nhìn 2 người bên cạnh Diệp Thiên.

Hơn 10 năm qua rồi, Phong Huống cũng từ 1 người thanh niên non nớt tràn đầy nhiệt huyết trở thành 1 người đàn ông hơn 30 tuổi, trên người ông có 1 chút điềm tĩnh hơn, ít đi thói kiêu căng của tuổi trẻ nữa.

- Anh Phong, đây là 2 sư huynh của em, 1 người đến từ Đài Loan, 1 người đến từ Hongkong,

Diệp Thiên giới thiệu qua loa 1 chút cho Phong Huống, cậu từ năm 10 tuổi đã lớn lên trong nhà Phong Huống, bình thường cũng giống như người 1 nhà, không có chuyện gì phải giấu diếm cả.

- Hai vị mời lên xe!

Phong Huống gật gật đầu, mở cửa xe, hơn 3 giờ trên xe lửa, Diệp Thiên dẫn Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đến chân núi Mao Sơn.

Thấy Phong Huống cũng muốn lên núi, Diệp Thiên nói:

- Anh Phong, anh đừng lên, 2 ngày sau bọn em xuống núi sẽ gọi điện thoại cho anh, lúc đó cũng muốn đến thăm chị Doanh Doanh.

- Được, nếu cần gì, anh sẽ đưa lên.

Phong Huống gật gật đầu, sau khi chào Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn, thì lái xe đi.

- Địa điểm tốt, sư phụ thật là có mắt nhìn, có khả năng tinh tường như thế, chắc chắn cũng là tâm nguyện của sư phụ.

Chân đi trên những con đường nhỏ là những tảng đá lớn trên núi, bên tai văng vẳng tiếng chim hót, côn trùng kêu, hai bên thì khắp nơi đều là những rừng trúc, làm cho Cầu Tâm Gia sống ở trên rừng nhưng vẫn luôn tán thưởng nơi này.

Con đường núi này ở đằng sau thôn nhỏ của Diệp Thiên, trước kia hơi khó đi 1 chút.

Mỗi lần đến nơi này, Diệp Thiên luôn cảm thấy tâm hồn mình rất yên bình, tựa như những lời dạy bảo của sư phụ lại vang lên trong đầu.

- Đại sư huynh, nhị sư huynh, đây chính là điện thờ mà lúc sinh thời sư phụ đã sống ở đây, người nhà của sư phụ ở đây cũng được hơn 30 năm rồi.

Hơn nửa tiếng sau, 3 người đến chỗ điện thờ đó, so với hồi Diệp Thiên rời đi điện thờ cũng không có gì khác biệt lắm, chỉ khác là xung quanh đây có nhiều gà vịt hơn, khiến cho nơi này có thêm nhiều sinh khí hơn.

- A, Diệp Thiên, cậu về rồi à!

3 người vừa dừng chân trước điện thờ, thì đã thấy vang lên giọng nói của 1 người phụ nữ, vợ Nhị Lăng đuổi mấy con dê từ trên sườn núi xuống.

- Chị Nhị Lăng, anh Nhị Lăng đâu rồi?

Diệp Thiên vội vàng ra đón, nhìn kỹ chị Nhị Lăng, chị cũng già đi chút rồi, năm đó là 1 người đàn bà da dẻ mịn màng, lúc này trên mặt đã xuất hiện dấu vết của thời gian.

Chị Nhị Lăng đuổi đàn dê vào bên trong hàng rào điện thờ rồi cười nói:

- Cháu trai của cậu mới nhập trường, Nhị Lăng thuê 1 phòng trên thị trấn ở cùng nó, Diệp Thiên, 2 vị đây là...?

- Chị Nhị Lăng, đây là 2 đồ đệ khác của sư phụ, bọn họ đến đây là để bái lạy sư phụ, Diệp Thiên giới thiệu Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuần cho chị Nhị Lăng.

Mặc dù Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuần biết là Diệp Thiên bỏ tiền ra mời người trông coi điện thờ, nhưng vẫn rất tôn trọng chị Nhị Lăng. Tả Gia Tuần móc ra 1 phong bì đỏ chót kín đáo đưa cho chị Nhị Lăng.

Chờ chị Nhị Lăng nhận lấy bao lì xì, Diệp Thiên cười nói:

- Nhị tẩu, hôm nay chị xuống núi ở đi, em cùng các vị sư huynh ở lại trên núi, sáng sớm mai sẽ đến bái mộ sư phụ.

- Uh, Diệp Thiên, gạo trong điện thờ không thiếu, mấy thứ gà vịt các cậu muốn ăn thì thịt, không sao đâu.

Sau khi dặn dò Diệp Thiên vài câu, chị Nhị Lăng thu dọn chút đồ đạc của mình rồi xuống núi.

- Sư huynh, tối nay chúng ta sẽ ở đây, 2 căn phòng này đều có thể ở được hết.

Diệp Thiên xem qua 1 chút căn phòng sau điện thờ, chị Nhị Lăng đã dọn dẹp hết sức sạch sẽ, hai căn phòng có đến 3 cái giường, có 1 phòng còn có 1 vài quyển sách giáo khoa cấp 3, chắc là kỳ nghỉ đông và nghỉ hè con trai của Nhị Lăng ở đây.

Lúc này trời cũng đã tối rồi, Diệp Thiên ở phòng bếp sau vườn đun nước sôi, sau đó ra ngoài bắt 1 con gà cắt tiết vặt lông, hái 1 ít ớt

xanh trong vườn, làm 1 bữa ăn không phải là thịnh soạn nhưng là 1 bữa tối mang đậm hương vị của địa phương.

Nghe tiếng nước chảy và tiếng côn trùng trong núi, Diệp Thiên ngủ vô cùng ngon giấc, âm thanh ồn ào của thành phố, sự gò bó của thể gian tại giờ khắc này hình như không còn tồn tại nữa.

Hơn 5 giờ sáng hôm sau, 3 vị huynh đệ cùng nhau thức dậy, sau khi cả 3 người đứng trước điện thờ tu luyện xong, Diệp Thiên nấu 1 nồi cháo làm bữa sáng.

Ánh mặt trời mới lên, ngồi trong sân trước điện thờ, thưởng thức dưa muối tự làm, ăn cháo mùi vị thơm ngon, gió mát thổi bên tai, cảm giác thanh thản dễ chịu không nói nên lời.

- Thật muốn buông xuôi tất cả mọi thứ!

So sánh cảnh sắc thiên nhiên thuần khiết, Tả Gia Tuần cảm thấy căn biệt thự của mình thực không đáng để nhắc đến.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu, bỗng nhiên nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Tiểu sư đệ, hai năm nữa, huynh sẽ về đây với sư phụ!

- Sao lại phải đợi 2 năm nữa?

Diệp Thiên mới đầu sùng sốt, tiếp đó phản ứng lại, cười nói:

- Được, đại sư huynh, đây là huynh nói đấy nhé, hai năm nữa đệ đến HongKong bày 1 trận tụ linh hồn, huynh đừng có mà hối hận đấy!

Diệp Thiên biết, Cầu Tâm Gia cụt tay từ lâu, kinh mạch nửa người có nhiều thương tổn, cũng muốn giúp tụ linh khí trong Tứ Hợp Viện để trị vết thương cũ, nên mới nói ra kỳ hạn 2 năm.

Cầu Tâm Gia nghe vậy, nở nụ cười nói:

- Huynh vốn là người vùng núi, nếu không phải là đến bái lạy sư phụ, huynh cũng không ra khỏi Phật Quang Sơn đâu, núi lại về núi thôi mà.

Phải nói là phong cảnh ở Phật Quang Sơn so với Mão Sơn thì thua xa. Ở đó vốn là 1 ngọn núi hoang cải tạo thành thánh địa Phật môn, làm sao có thể so sánh với động tiên ở núi này được.

- Được, chúng ta đến bái mộ sư phụ đi.

Diệp Thiên dọn phòng 1 chút, lúc đi ra thì vác 1 cái bao thật to, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cũng thay quần áo tươm tất, lặng lẽ đi theo sau Diệp Thiên.

- Đúng là nơi lý tưởng.

Đi lên trên núi khoảng hơn 20 phút, đường mòn cũng biến mất, mà phía trước đột nhiên rộng rãi, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn vừa nhìn thấy phía trước, không nhịn được đồng thời khen ngợi.

Cánh tay Cầu Tâm Gia lật lại, 1 cái la bàn to bằng bàn tay xuất hiện trong tay, mắt vừa nhìn thấy, nét mặt đã ngạc nhiên, nói:

- Ở phía sau chỗ này có núi dựa vững chắc, bên trái có Thanh Long, bên phải có Bạch Hổ, phía trước có núi dựa, phía sau có sơn rộng, nước chảy uốn quanh, quả nhiên là 1 nơi bảo địa phong thủy.

Diệp Thiên lúc đầu mới tìm âm trạch cho sư phụ đã tìm chỗ bảo địa phong thủy tuyệt nhất trên núi này, nơi này 3 mặt có núi bao quanh, mà ở chỗ chân mộ còn có nước từ trên núi chảy xuống hồ, đúng với thuyết pháp “dựa vào núi, đối diện với nước, tránh được gió, tụ được khí”

Đi tới nơi này, không cần Diệp Thiên phải nói nhiều, Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn tiến lên phía trước vài bước, phía trước xuất hiện 1 ngôi mộ, trên đầu mộ có 1 tảng đá xanh, khắc: mộ của Tôn sư Lý Thiện Nguyên. Ký tên: đệ tử Diệp Thiên lập.

Ở mặt sau phiến đá, còn có dòng chữ nhỏ khắc ngày sinh tháng đẻ và cuộc đời của lão Đạo.

Diệp Thiên làm như vậy là nếu như trên thế gian này Lý Thiện Nguyên vẫn còn có con cháu, có thể lấy huyết địa tránh gió tụ khí nơi này để khiến cho con cháu sau này có thể hưởng phú quý giàu sang vô cùng.

- Sư phụ!

Nhìn thấy dòng chữ trên bia đá, Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn đồng thời quỳ sụp 2 gối, lê đầu gối lên vài bước, đầu dập mạnh

xuống, nước mắt cứ thế trào ra.

- Sư huynh, đứng lên thắp hương cho sư phụ trước đã.

Diệp Thiên tiến lên phía trước nâng 2 vị sư huynh đứng dậy, lấy hương nến từ trong bao ra, ngoài ra còn có 4 bình rượu Mao Đài, đặt trước mộ của sư phụ.

Sau khi thắp hương xong, Diệp Thiên nói:

- Đại sư huynh, huynh đến đi!

- Uh!

Cầu Tâm Gia lau nước mắt trên mặt, đứng giữa 3 người, miệng nói:

- Đồ nhi Cầu Tâm Gia, 10 năm rồi không thể phụng dưỡng sư phụ, là bất hiếu, nay trở về tế bái sư phụ dưới cửu tuyền.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 395

Cả Đời Không Qua Lại Với Nhau

Cầu Tâm Gia dẫn đầu, 3 huynh đệ đồng loạt quỳ xuống, trên núi vốn đang lặng gió, đột nhiên từ dưới chân núi nổi lên 1 lớp sương mù, quét lên trên sườn núi.

Nếu như đứng ở xa nhìn chỗ này, mây mù lượn giữa lưng chừng núi, giống như là tiền cảnh vậy, sau khi sương mù bốc lên đến đỉnh núi thì đột nhiên hóa thành 1 trận mưa phùn, làm dịu lại vạn vật trong núi.

- Sư phụ biết chúng ta đến thăm người đấy!

Mặc dù trong lòng hiểu được sương mù chẳng qua là hiện tượng tự nhiên, nhưng Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn vẫn vô cùng kích động, lời đồng giấy vàng mà Diệp Thiên đã chuẩn bị ở trong bao ra, đốt trước mộ sư phụ.

Nói cũng kỳ quái, tuy rằng ở đây có gió, có mưa, nhưng mấy tờ giấy vàng đó cháy rất mau, hơn nữa cho dù gió có to, giấy vàng cháy thành tro cũng tụ lại mà không tan, không có chút nào bị thổi đi cả.

Cảnh này khiến cho Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn lệ tràn đầy mặt, tuổi hai người này cộng lại cũng là ông già đến 150 tuổi, đứng trước mộ Lý Thiện Nguyên khóc không thành tiếng.

Phải biết rằng, hai người và cả Diệp Thiên, đều được Lý Thiện Nguyên nuôi nấng từ nhỏ, tình cảm vô cùng thân thiết với sư phụ, thế nhưng 1 năm đất trời lại khiến cho người phải xa cách nhau, sao có thể không khiến cho 3 huynh đệ cảm thấy bi thương.

- Sư huynh, được rồi, sư phụ cũng là sống trường thọ rồi, thử hỏi trên thế gian này có mấy người có thể sống đến 130 tuổi chứ, sư huynh không cần phải quá buồn như vậy.

Diệp Thiên lau nước mắt trên mặt, rồi đỡ 2 vị sư huynh đứng dậy, 2 người này tuổi cũng cao rồi, cứ đau buồn như vậy, cũng ảnh

hường không tốt đến thân thể và tinh thần.

- Sư phụ, lúc con 8 tuổi nghịch ngợm, rơi xuống nước suýt chết đuối, nếu như không phải là nhờ người, Mao Oa cũng không sống được đến ngày hôm nay.

Cầu Tâm Gia ngồi trước mộ lão Đạo, mở 1 bình rượu Mao Đài, kể liên miên chuyện ngày trước:

- Mao Oa biết sư phụ thích uống rượu, đây là rượu Mao Đài tiểu sư đệ mang đến, người cứ việc uống đi.

Cứ nói cứ nói, nước mắt lại chảy xuống ướt đầm cả khuôn mặt, Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuấn nghe thấy thế cũng rất đau buồn, bọn họ mặc dù tuổi tác cách biệt lớn, nhưng tình cảm đối với Lý Thiện Nguyên cũng chân thành như nhau.

Cầu Tâm Gia ôn xong chuyện cũ, Tả Gia Tuấn cũng nhắc lại 1 hồi, đợt bái lạy này diễn ra đúng 1 ngày, đến lúc mặt trời lặn về phía tây, hoàng hôn sắp đến, huynh đệ mới lưu luyến quay trở về điện thờ.

3 huynh đệ dù sao cũng không có chuyện gì quan trọng, lại không nỡ rời sư phụ, hơn nữa Liễu Định Định vì mẹ ngã bị thương mà phải về Hồng Kông thăm gấp, cũng không đến được, sau khi 3 huynh đệ hội ý 1 hồi, thì đi xuống núi.

Mỗi ngày ngoài tu luyện công pháp ra, mấy người Diệp Thiên đều đến ngồi trước mộ sư phụ, cuộc sống tránh xa bụi trần nhân thế này, làm cho sát khí lúc trước Diệp Thiên bị lây nhiễm kia cũng dần dần tan bớt, tựa như cảm thấy trong lòng tĩnh lại.

Ở trên núi nửa tháng, 1 mình Liễu Định Định từ Hong Kong đến, 3 huynh đệ thêm cả Liễu định Định lại 1 lần nữa đến bái lạy sư phụ, thế nhưng lần này là do Diệp Thiên dẫn đầu, cũng coi như là tế cáo sư phụ thêm 1 đệ tử của Ma Y Nhất Mạch.

Điện thờ chỉ có 2 phòng, 4 người ở cũng không tiện, hơn nữa ở trên núi hơn 1 tháng, ngày thứ 2 Liễu Định Định đến, thì mấy người Diệp Thiên liền xuống núi quay về thị trấn.

Sắp xếp cho 2 vị sư huynh và Liễu Định Định trở về Bắc Kinh, Diệp Thiên đến nhà Phong Huống ở vài ngày, sau đó đến nhà cha vợ 1 chuyến, sau khi rời kinh thành khoảng 2 tháng mới quay về.

Tả Gia Tuấn ở HongKong còn có sản nghiệp không nhỏ, tuy rằng sớm đã tìm con dâu cho con trai, nhưng còn 1 số việc cần phải đích thân ông xử lý, ở Tứ Hợp Viện vài ngày, không đợi đến khi Diệp Thiên quay về đã cùng cháu gái quay về HongKong.

Về phần Cậu Tâm Gia đã coi đây như là nhà mình, mỗi ngày ngoài ngôi thiền luyện khí, cũng 1 vài ông lão nói chuyện đánh cờ, mỗi ngày trôi qua đều rất mãn nguyện.

Hôm Diệp Thiên quay về Bắc Kinh, người nhà họ Diệp đều ở ngôi nhà cũ, ngoài ra còn có Chu Khiếu Thiên và mẹ đã xuất viện, đại gia đình vô cùng náo nhiệt.

Đương nhiên, Diệp Thiên thường xuyên đi đây đi đó tận mười mấy ngày cũng được mọi người dạy dỗ cho 1 trận, “Diệp đại sư” uy phong凛凛 ở bên ngoài lúc này chỉ có thể cúi đầu ngoan ngoãn, thành khẩn tiếp thu mọi ý kiến.

Cả nhà họ Diệp ăn cơm cũng không phải là lúc không nói chuyện, lúc ăn được nửa bữa thì bác cả tùm tùm cười nói:

- Thanh Nhã này, con cũng tốt nghiệp rồi, cũng bắt đầu đi làm, bác thấy, hay là con kết hôn với Diệp Thiên đi?

- Nói bác với cả 2 cô sức khỏe vẫn còn tốt, sớm sinh thằng cháu mập mạp đi, các bác còn có thể giúp cháu trông được.

Mấy đời nhà họ Diệp đàn ông kế thừa, con trai nối dõi cũng không có nhiều, lúc này mấy người bác của Diệp Thiên hận không thể bắt cậu kết hôn ngay lập tức, cho nhà họ Diệp thẳng cháu nối dõi tông đường.

Nhìn thấy Vu Thanh Nhã bị 2 bác nói đến mặt đỏ tía tai, Diệp Thiên vội vàng xoa dịu, nói:

- Bác cả, con mới 22 tuổi, cần phải gấp thế sao?

- Thằng bé này, 22 tuổi còn nhỏ à? Trước thời giải phóng, cũng có con đến 7, 8 tuổi rồi đấy.

Bà bác vẫn không chịu bỏ chuyện con cháu, khiến cho Vu Thanh Nhã cũng hơi ngượng ngùng.

- Bác cả, việc này để sau hẵng nói đi, con còn phải nói chuyện với cha vợ cháu đã, bác già rồi đừng có gấp như vậy?

- Bác nói chuyện với Tiểu Vu, cháu cứ cắt ngang lời bác làm gì?

Thấy Diệp Thiên xen miệng vào, bà bác lại thay đổi mục tiêu, mắng cho Diệp Thiên 1 trận, đúng lúc này điện thoại của Vu Thanh Nhã vang lên, vội vàng rời bàn ăn nghe điện thoại.

Sau khi Vu Thanh Nhã ra ngoài, Cậu Tâm Gia vẫn luôn buồn phiền ăn cơm uống rượu bỗng nhiên nói:

- Diệp Thiên, em đã thay đổi mệnh của em dâu, không dính vào thuật pháp, kết hôn cũng không sao đâu.

Kể từ khi Diệp Thiên đưa ra bí pháp truyền thừa, thuật pháp Cửu Tâm Gia tu luyện bỗng nhiên tiến bộ rất nhiều, thế nhưng cho dù như thế, thì ông cũng không thể nào thôi diễn ra được số mệnh của Vũ Thanh Nhã, nên mới nói những lời như vậy.

Nhìn thấy Cửu Tâm Gia cũng sôi nổi tham gia, Diệp Thiên dờ khóc dờ cười, nói:

- Đại sư huynh, chuyện này anh đừng than gia vào, Thanh Nhã mới tốt nghiệp, mới đi làm có mấy ngày, chờ cô ấy quen đã rồi bọn em mới kết hôn.

Bởi vì trước kia là thực tập sinh ở đài truyền hình trung ương, hơn nữa điều kiện Vũ Thanh Nhã cũng rất tốt, sau khi tốt nghiệp thì được vào làm trong đài truyền hình trung ương.

Mặc dù tình cảm Diệp Thiên vô cùng tốt, nhưng tuổi Vũ Thanh Nhã tuổi vẫn còn nhỏ, cũng muốn đạt chút thành tích trong công việc, sau khi bàn với Diệp Thiên, 2 người quyết định lùi lại thời gian kết hôn.

- Công việc với kết hôn thì có liên quan gì đến nhau chứ, bác nói 2 cháu là có suy nghĩ gì vậy?

Bà bác bắt mẫn nói.

- A, bác cả, chuông cửa kêu kia, cháu ra xem ai đến!

Đúng vào lúc Diệp Thiên sắp không chịu nổi rồi thì chuông cửa vang lên, giống như bắt được ân nhân cứu mạng, Diệp Thiên vội vàng trốn ra, cười gian 1 tiếng.

- Hix, Tiết chủ nhiệm, sao lại là ông chứ?

Sau khi ra mở cửa, Diệp Thiên nhìn vào người đứng trước cửa, không khỏi sùng sốt 1 chút.

Lúc đang ở Mao Sơn, Diệp Thiên nhận được điện thoại của bác, biết Tiết Thanh Thịnh đến nhà, chỉ có điều cậu không để tâm, không ngờ đã qua 2 tháng rồi, ông ta lại tìm đến đây.

- Diệp Thiên, có thể nói vài câu với cậu được không?

Nhìn thấy Diệp Thiên ra mở cửa, Tiết Thanh Thịnh không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hôm đó gặp Diệp Thiên và cha cậu Diệp Đông Bình, Tiết Thanh Thịnh nói rõ mục đích đến. Được biết Tổng Hạo Thiên muốn tìm con trai, sút chút nữa Diệp Đông Bình không giữ nổi đánh Tiết Thanh Thịnh rồi.

- Tiết chủ nhiệm, giữa chúng ta không có chuyện gì phải nói?

Nhìn thấy người đến là Tiết Thanh Thịnh, Diệp Thiên nhú mày lại, định đóng cửa, cậu căn bản là không cần biết đối phương đến với ý đồ gì, nhất định là theo ý của ông ngoại mà đến.

Tiết Thanh Thịnh vội vàng đặt tay ở khung cửa, nói to:

-Áy, Diệp Thiên, cậu đừng đóng cửa, nghe tôi nói đã.

Diệp Thiên dùng tay, mặt vô tình nói:

- Được, ông nói đi.

- Tôi kể lại chuyện hôm đó cho thủ trưởng nghe, thủ trưởng cảm thấy có chút không phải với cậu, muốn được gặp cậu.

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Thiên lộ vẻ bức mình, Tiết Thanh Thịnh vội càng chuyển đề tài:

- Diệp Thiên, chuyện giữa cậu và thủ trưởng tôi vốn không hiểu, nhưng thủ trưởng đã hơn 70 rồi, sức khỏe cũng không tốt, tôi nghĩ... là con cháu, cho dù có hiểu lắm điều gì cũng nên lo lắng 1 chút cho sức khỏe người già.

Tiết Thanh Thịnh có quyết định đến Giang Nam nhậm chức rồi, tháng sau sẽ đi nhậm chức, thế nhưng trước khi đi, ông vẫn muốn hoàn thành nhiệm vụ thủ trưởng giao cho, dù sao thủ trưởng giao chuyện riêng tư cho mình cũng là tuyệt đối tin tưởng mình.

- Tiết chủ nhiệm, ông ta họ Tống, tôi họ Diệp, giữa chúng tôi không có bất kỳ quan hệ nào hết, Con cháu họ Tống không thiếu, không đến nỗi rơi vào cảnh người già cô đơn lạnh lẽo.

Diệp Thiên trên mặt lộ ra vẻ châm biếm, nói tiếp:

- Người nhà họ Diệp chúng tôi không muốn có quan hệ gì với người đó, hy vọng ông có thể chuyển những lời này đến ông ấy.

Nếu như là Tổng Vi Lan đến, còn có khả năng Diệp Thiên gặp mặt Tổng Hạo Thiên, nhưng đến lúc này mẹ cậu vẫn chưa trở về, điều này làm sao có thể xóa tan thù hận của Diệp Thiên đối với vị họ Tổng kia được chứ.

- Diệp Thiên, cậu suy nghĩ lại 1 chút, thù trường thật sự rất muốn gặp cậu.

- Diệp Thiên, anh ở ngoài cửa làm gì đi? Em có chuyện muốn nói với anh.

Vào lúc Tiết Thanh Thịnh đang định nói 1 chút với Diệp Thiên nữa, thì bên trong đột nhiên vang lên giọng 1 cô gái, làm gián đoạn lời nói của ông.

- Xin lỗi, Tiết chủ nhiệm, ý của tôi đã rất rõ ràng rồi, trừ phi... mà thôi bỏ đi, ông nói với vị ấy là 2 nhà Diệp Tổng cả đời không qua lại với nhau!

Diệp Thiên vốn định nói là trừ khi mẹ trở về, thế nhưng câu này nhấn với người trước mặt này hình như không thích hợp lắm, còn nghĩ đến Tổng Hiểu Long mấy lần đuổi giết mình, Diệp Thiên mới nói ra những lời oán hận này.

- Nay, Diệp thiên, cậu hãy nghe tôi nói mấy câu đã!

Sau khi thấy Diệp Thiên nói xong thì đóng sập cửa lại, Tiết Thanh Thịnh không khỏi dừng chân, trong lòng suy nghĩ không biết báo lại với thù trường thế nào.

- Thanh Nhã, chuyện gì? Sao em lại khóc thế kia?

Quay đầu lại, Diệp Thiên nhìn thấy Vu Thanh Nhã đứng không xa lắm đang khóc, không khỏi giạt mình, nói:

- Có phải lúc nãy bác ép em không? Để anh đi nói với bọn họ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 396

Đông Bắc Kỳ Môn

Diệp Thiên, không liên quan đến chuyện mấy bác đâu.

Nhìn thấy Diệp Thiên nổi giận đùng đùng đi vào trong sân, Vu Thanh Nhã vội vàng kéo cậu lại.

- Thế là chuyện gì? Chẳng nhẽ là các bác không khuyên được, em không sinh được con trai thất vọng nên khóc à?

Nghe thấy không liên quan đến mấy bác, Diệp thiên lập tức nhẹ nhõm hẳn, mà miệng lại bắt đầu trêu.

- Anh đúng là, chẳng đàng hoàng tý nào.

Vu Thanh Nhã bị Diệp Thiên hỏi bật cười không khóc nữa, đánh 1 cái lên người cậu, nói:

- Là bạn học Hồ Tiểu Tiên của em xảy ra chuyện.

- Hồ Tiểu Tiên? Cô ấy hiện đang ở đâu? Xảy ra chuyện gì?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, trong đầu hiện ngay hình ảnh cô gái mặt tròn tròn, là 1 cô gái Đông Bắc tính tình sáng khoái, Diệp Thiên rất có ấn tượng với cô ấy.

- Tiểu Tiên tốt nghiệp xong thi về quê, làm việc ở đài truyền hình thành phố, đi làm cũng 2 tháng rồi.

Vu Thanh Nhã với mấy chị em cùng phòng trong kí túc quan hệ rất tốt, mặc dù đã tốt nghiệp rồi, nhưng hình như cứ cách 2, 3 ngày lại gọi điện cho nhau, vừa rồi là 1 bạn học ở Đông Bắc gọi điện đến.

Trường Thanh Hoa tuy rằng là trường số 1 trong nước, nhưng tốt nghiệp chuyên ngành báo chí dù sao cũng không danh tiếng

bằng Viện phát thanh truyền hình Bắc Kinh, muốn làm việc ở thủ đô, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Giống như Vệ Dung Dung được phân vào đài truyền hình Thành phố Bắc Kinh, thứ nhất là bởi vì cô có hộ khẩu ở Bắc Kinh, 2 là Vệ Hồng Quân quan hệ rộng, mới có thể khiến cho con gái có được công việc vẻ vang như vậy, phải biết rằng, mỗi năm những học viện ưu tú nhất của học viện phát thanh truyền hình cũng không tìm nổi việc.

Vu Thanh Nhã sở dĩ có thể ở lại đài truyền hình Trung Ương thực ra cũng là vì được Vu Hạo Nhiên âm thầm giúp đỡ, chẳng qua là không cho con gái biết mà thôi, còn về Hồ Tiểu Tiên, chỉ có thể đến từ đâu thì về nơi đó mà thôi.

Đương nhiên, dựa vào tấm bằng Thanh Hoa, đơn vị công tác của Hồ Tiểu Tiên cũng được định rất nhanh, thế nhưng làm phát thanh viên không dễ như vậy, tại đài truyền hình thành phố Trường Bạch cần tuyển 1 phóng viên.

- Thế rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Về mặt Diệp Thiên nghi hoặc, nhìn vào cái miệng nhỏ nhắn của Vu Thanh Nhã mà cũng muốn khóc lên, vợ nói:

- Em đừng vợ, nói từ từ thôi.

Nhìn thấy bộ dạng này của Vu Thanh Nhã, trong lòng Diệp Thiên cũng đang âm thầm đọc tên của Hồ Tiểu Tiên, tay phải bấm ngón tay, đang suy diễn vận mệnh của cô ấy.

- Không tốt, kiếp này cô ấy sợ là sinh mệnh nguy cấp!

Vừa mới thôi diễn 1 chút, trên mặt Diệp Thiên đã lộ ra vẻ ngạc nhiên, chau mày lại.

Tuy rằng vào thời điểm 2 tháng trước lúc Diệp Thiên nhìn thấy Hồ Tiểu Tiên vốn không giúp cô ấy quan sát tướng mạo, nhưng cô gái này không giống như người chết sớm, chỉ là mới thôi diễn thôi, quả đã hiện lên là đại hung.

Đương nhiên, mệnh người không phải là không thể thay đổi, tùy theo tuổi tác lớn lên và hoàn cảnh mà thay đổi, con người luôn luôn gặp những sự việc khác nhau, 1 việc nhỏ có khi cũng có thể thay đổi cả vận mệnh 1 con người.

Lúc này Vu Thanh Nhã đã điều chỉnh lại cảm xúc, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, Tiểu Tiên mắc bệnh lạ, buổi chiều sau khi vào viện thì bất tỉnh, bác sĩ nói sự sống của cô ấy bây giờ rất mong manh,

rất... rất có khả năng là... sẽ... sẽ chết.

Đang nói đến bệnh tình của Hồ Tiểu Thiên, Vu Thanh Nhã không nhận được ghen lời, 2 cô vừa mới chia tay nhau được 2 tháng, mấy chị em ở với nhau 4, 5 năm trời gặp phải chuyện này, Vu Thanh Nhã yếu mềm làm sao có thể chấp nhận được.

Diệp Thiên ôm Vu Thanh Nhã đang khóc vào lòng, ôn tồn nói:

- Cụ thể là xảy ra chuyện gì? Hồ Tiểu Tiên không vô duyên vô cớ mà hôn mê chứ?

Vu Thanh Nhã lắc lắc đầu, yếu ớt dựa vào vai Diệp Thiên, hai tay cô ôm lấy Diệp Thiên, nói:

- Em không biết, Hiểu Tình nói Tiểu Tiên làm MC, sau đó lúc trở về đến đài truyền hình thì tự dung ngất xỉu, nếu không phải bảo vệ ở cửa đưa đi cấp cứu kịp thời thì có thể đã mất mạng rồi.

Hiểu Tình là 1 người bạn học khác của Vu Thanh Nhã, cũng là người khi này gọi điện đến, làm cùng đài truyền hình với Hồ Tiểu Tiên, sau khi xảy ra chuyện, cô vội vàng đến bệnh viện trông ngay.

- Thanh Nhã, đừng có kích động, ở hiền gặp lành, Hồ Tiểu Tiên còn trẻ như vậy, chắc là không sao đâu.

Vốn chỉ dựa vào quẻ bói và Vu Thanh Nhã kể, Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc Hồ Tiểu Tiên đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể an ủi Vu Thanh Nhã như vậy.

Vu Thanh Nhã đột nhiên ngẩng đầu, kiên định nói:

- Không được, em... em phải đi thăm Hồ Tiểu Tiên, em gọi điện thoại cho Vệ Dung Dung đã!

- Thế, anh bảo này, em không đi làm sao?

Diệp Thiên 1 tay chặn lại tay đang gọi điện của Vu Thanh Nhã, thành thật nói, vừa rồi Diệp Thiên gieo quẻ, có chút nguy hiểm, cậu cũng không muốn để Vu Thanh Nhã đi chuyến này.

Vu Thanh Nhã rút điện thoại ra nói:

- Có thể xin nghỉ phép mà, xin 15 ngày nghỉ để em về quê, em vẫn chưa xin nghỉ mà.

- Dung Dung hả, cậu biết gì chưa? Mình muốn đến thành phố Trường Bạch thăm Tiểu Tiên, cậu có đi hay không? ...Thế tốt quá, thế bọn mình cùng đi đi, được, cậu đặt vé máy bay đi, đặt 2 vé nhé!

Sau khi gọi điện thoại, Vu Thanh Nhã nói với Vệ Dung Dung vài câu, liền kêu lên, Diệp Thiên nhìn thấy lác đầu, vừa rồi còn buồn bã như vậy, thế mà bây giờ lại cười được rồi, cứ như là đi du lịch vậy?

Diệp Thiên ghé miệng vào cái bên tai Thanh Nhã, nói to:

- Đặt 3 vé máy bay, anh cũng đi!

Để cho Thanh Nhã đến thành phố không quen gần với người Triều Tiên, Diệp Thiên cảm thấy không yên tâm, nhất là sau khi gieo quẻ, thấy nơi đó cũng không yên bình tý nào, xem ra mình cũng nên đi.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã vội vàng nói vào di động:

- Uh, Dung Dung, đặt 3 vé nha, đúng rồi, cậu hỏi Từ Chấn Nam xem có đi hay không nữa?

- ĐỪNG, đây là đi thăm bệnh bạn học, không phải là đi du lịch đâu.

Diệp Thiên nghe thấy suýt chút nữa nổi khùng lên, mang theo 2 bà cô này đi, cậu đã sợ xảy ra chuyện gì không nổi rồi, nếu như còn có thêm cả Từ Chấn Nam nữa, thế không phải là càng thêm phiền sao?

- Uh, thế chúng ta 3 người, cậu đặt vé máy bay nhanh chút nha!

Vu Thanh Nhã bị Diệp Thiên nói đến mặt đỏ lên, sau khi nói mấy câu thì tắt điện thoại.

- Được rồi, đừng lo lắng, có tôi là chồng cô đi theo rồi, Diêm Vương cũng không dám bắt Hồ Tiểu Tiên đi đâu.

Diệp Thiên lác lác đầu, vắn mũi Thanh Nhã 1 chút, kỳ thực đúng vào lúc cậu nói ra là muốn đi Trường Bạch, thì quẻ đại hung đó của Hồ Tiểu Tiên lại biến thành quẻ không có gì nguy hiểm rồi.

Diệp Thiên biết, mình bây giờ đã trở thành 1 quý nhân rồi, nhưng Đạo gia giảng pháp duyên, Hồ Tiểu Tiên và Vu Thanh Nhã có duyên với nhau, ấn tượng của mình với cô ấy cũng rất tốt, không thể không giúp được.

- Hai người các con, 1 người đi gọi điện thoại, 1 người ra mở cửa, sao mà đi lâu thế hả? Đây, Thanh Nhã, có phải Diệp Thiên bắt nạt con không?

Sau khi quay vào nhà ăn, mọi người trong phòng đều nhìn chăm chăm vào 2 người Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã tuy rằng sửa sang lại, nhưng đôi mắt đỏ đỏ kia vẫn không thoát khỏi sự chú ý của mấy người bác.

- Bác cả, cháu đâu dám chứ?

Diệp Thiên kêu oan.

- Bạn học của Thanh Nhã xảy ra chút chuyện, ngày mai con cùng cô ấy đến Trường Bạch 1 chuyến, mọi người đừng có mà suy đoán nhiều.

- Lại muốn đi rồi, tiểu Thiên, cháu... cháu mới về nhà đấy!

Nghe thấy Diệp Thiên lại muốn ra ngoài, mấy người bác trong nhà đều không tha.

Diệp Thiên nửa thật nửa đùa nói:

- Bọn con có quyền đi du lịch chứ, lúc về nói không chừng lại kết hôn luôn cũng nên.

- Thế thì được, chuyện tốt, bác nói này tiểu Thiên, cháu mà không cùng Thanh Nhã ra ngoài chơi, cả ngày chi biết tự mình bay nhảy thôi, lần này phải đi cùng Thanh Nhã đấy!

Diệp Thiên nói ra lời này, nét mặt bác cả như nở hoa, hận 1 nỗi ngay bây giờ không thể trực xuất Diệp Thiên ra khỏi cửa, nghe thấy Diệp Thiên nói vậy đã tin rồi, mấy người phụ nữ nhà họ Diệp sao lại đều thế hết không biết?

Sau khi ăn cơm xong, Diệp Thiên cùng Vu Thanh Nhã nán lại nói chuyện với mấy bác, rồi lúi Cẩu Tâm Gia về nhà mình, ngày mai đi Trường Bạch, cậu có vài vấn đề muốn thỉnh giáo đại sư huynh.

Sau khi Diệp Thiên kể chuyện Vu Thanh Nhã nghe được cho Cẩu Tâm Gia, mở miệng hỏi:

- Đại sư huynh, chuyện này anh thấy thế nào?

Tuy rằng trong quê biểu thị tình hình không rõ ràng lắm, nhưng không biết vì sao, Diệp Thiên vẫn cảm thấy chuyện này có liên quan đến kỳ môn giang hồ, liên lụy đến kỳ môn, vì thế muốn đến hỏi Cầu Tâm Gia.

Phải biết rằng, Cầu Tâm Gia trong thời kỳ trước giải phóng, từng 1 lần chủ trì kỳ môn trong nước, hiểu rõ như lòng bàn tay các kỳ môn trong nước, tuy rằng đã cách nửa thế kỷ, nhưng những kỳ môn ở mỗi địa phương, tóm tắt vẫn có thể có hậu nhân tồn tại.

- Nói không tốt, có khả năng tự nhiên phát bệnh, cũng có thể có khả năng là bị người khác làm phép, phải nhìn tận mặt huynh mới nói chuẩn được.

Cầu Tâm Gia nghĩ 1 lát, nói:

- Không thì thế này, tiểu sư đệ, ngày mai anh đi với chú 1 chuyến.

- Đại sư huynh, không cần đâu, huynh kể tình hình kỳ môn ở đó cho em biết là được.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, đại sư huynh đã hơn 80 rồi, sao lại có thể để huynh ấy ngược xuôi với mình được.

- Trường Bạch đi sâu vào vùng trung bộ núi Trường Bạch, cũng được gọi là vùng ranh giới Liêu Đông, nơi đó là khởi nguồn của nhà Thanh, là cái nôi của dân tộc Mãn, cho nên là nơi đạo Tát Mãn rất thịnh hành.

Cầu Tâm Gia suy nghĩ 1 hồi mới tiếp tục nói:

- Vào cuối đời nhà Thanh, đạo Tát Mãn đã suy vong, sau khi nhà Thanh bị diệt vong, cũng không có bất kỳ Vu sư Tát Mãn nào xuất hiện trên Trung Nguyên nữa, nên anh cũng không hiểu về bọn họ cho lắm.

- Sư huynh, ý của anh là đạo Tát Mãn vẫn còn sót lại ở đâu sao?

Diệp Thiên hỏi, cậu âm thầm cảm nhận được lần đi này của mình có liên quan đến kỳ môn của địa phương.

- Chắc chắn có, đạo Tát Mãn có thể có lịch sử lâu đời ngang với xuất hiện của loài người, sao lại có thể diệt vong được.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu, giọng nói rất kiên định:

- Ngoài đạo Tát Mãn ra, ở đó còn có đạo Nhật Nguyệt tồn tại, lấy họ Hồ và họ Hùng làm chủ, anh cũng quen biết 1 ông lão họ Hồ,

nhưng không biết bây giờ còn sống hay không?

Nói tới đây, Cậu Tâm Gia nở nụ cười:

- Ngày ấy đạo Nhật Nguyệt thờ cúng chính là linh vật thiên địa, tổ tiên 2 nhà Hồ Hùng vốn không phải họ này, chỉ có điều 1 bên thờ cúng Hoàng Đại Tiên, 1 bên thờ cúng Hùng Lạc Sĩ nên mới sửa lại thành thế.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 397

Hơi Thở Sinh Mệnh

Hoàng Đại Tiên, Hùng Lực Sĩ?

Diệp Thiên nghe thấy có chút há hốc miệng, mở miệng cười nói:

- Sư huynh, còn Tây Du Ký đâu, trên đời này ở đâu có loài hồ ly và ma quỷ đó chứ? Dù sao em cũng chưa gặp qua.

Ngoài khu vực Tây Tạng thần bí và truyền thuyết có Thần Nông của người cổ tồn tại ra, Diệp Thiên cũng cùng lão Đạo đi đến nửa đất nước này, cũng chưa bao giờ thấy qua cái gọi là quỷ quái yêu ma kia, nên cho rằng lời nói của Cầu Tâm Gia có chút không đúng.

- Sư đệ, chưa gặp qua không có nghĩa là không có.

Cầu Tâm Gia nghe vậy cười cười, chỉ vào còn chồn đang ăn cá trong ao vườn kia, nói:

- Cái con vật nhỏ này ngoài không biết nói tiếng người ra, chú xem nó với người có cái gì khác nhau?

- Cái... cái này, con chồn này so với những con vật bình thường khác có chút không giống.

Cầu Tâm Gia lấy con chồn làm vật so sánh, Diệp Thiên thực sự không thể nói điều gì, con vật nhỏ này thực sự rất hiểu nhân tính.

- Khi khi!

Lỗi tai chồn cực thính, nghe thấy Cầu Tâm Gia và Diệp Thiên nhắc đến mình, liền chạy tới, toàn thân đứng thẳng lên, nịnh hót giơ 2 chân trước cào vào Cầu Tâm Gia.

Khoảng thời gian này Cầu Tâm Gia nhàn rỗi, đọc 1 chút phương thuốc đan dược bí truyền của Lý Thiện Nguyên truyền lại, dùng

được liệu trong phòng của Diệp Thiên, chế được không ít đan dược, mà con chồn bách độc không thể xâm nhập kia chính là vật thí nghiệm tốt nhất.

Có lẽ những viên dược hoàn này đối với con chồn cũng có chỗ có ích, nên nó coi người thân ngoài Diệp Thiên ra còn có cả Cầu Tâm Gia nữa, chỉ cần ông bắt đầu chế thuốc, thì nó liền phi như điên theo chân ngay.

- Đi, sang chỗ khác chơi.

Diệp Thiên xách cổ con chồn, ném nó về bên cạnh hồ nước, cau mày nói:

- Nhưng mà, cho dù con chồn có thể hiểu được tính người, nó cũng không có cách nào đem bản lĩnh của nó làm như người được.

- Diệp Thiên, trên đời này lắm chuyện chúng ta không thể nào giải thích được, miễn nam thần thánh phổ biến, có thể mời đến Quan Công và Tề Thiên Đại Thánh, điều này chú có thể giải thích sao?

Thời gian sống của Cầu Tâm Gia lâu hơn nhiều so với Diệp Thiên, ông không bác bỏ thuyết quỷ thần, bởi vì những chiêu thức trong Ma Y Nhất Mạch người ngoài xem cũng là vô cùng thần kỳ, không phải là mức độ bình thường.

- Nói không hiểu, người ngoài thấy bản lĩnh của chúng ta cũng có thể cho rằng chúng ta là thần tiên cũng nên?

Diệp Thiên im lặng 1 hồi, bỗng nhiên 2 tay bấm huyệt, vẽ vào không trung trước mặt, khí âm dương đụng vào nhau, 1 tia lửa sáng lóe lên, khiến cho con chồn ở xa xa cũng kinh hãi kêu lên khi khi.

- Thế thì phải rồi, thực ra loài người cũng là 1 loại động vật, anh có thể bảo đảm là động vật không thể tiến hóa thành 1 loại có thể có suy nghĩ và ngôn ngữ được không?

Cầu Tâm Gia vỗ vai Diệp Thiên, nói:

- May mà cậu vẫn còn trẻ, vẫn chấp nhận sự việc vẫn không nhanh bằng lão già này, sự việc gì trước tiên cũng không nên phủ định, thế nhưng anh cũng không khẳng định trên thế gian này có hay không linh vật tồn tại.

Diệp Thiên gật gật đầu, lẩm bẩm nói:

- Sự phụ tùng nói, người biết nghi ngại mà không biết thỏa mãn, động vật biết thỏa mãn mà không biết nghi ngại, có lẽ đây chính là

sự khác biệt lớn nhất giữ con người và động vật.

Cầu Tâm Gia đứng dậy, cười nói:

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, lần này đi Trường Bạch, được dịp tiếp xúc 1 chút người của đạo Tát Mãn và đạo Nhật Nguyệt. Dựa vào bản lĩnh của chú bây giờ thì không phải sợ ai nữa.

- Anh ở đâu cũng có bạn hết, thế nhưng bây giờ không còn trên nhân thế nữa, nếu như chú có thể gặp được con cháu của ông ấy, nhắc đến anh có khi có người biết đấy.

- Vâng, đa tạ đại sư huynh, đi lần này chắc là không có nguy hiểm, hình như là có chút duyên phận, sư huynh, thế em đi nghỉ đây!

Sau khi nghe đại sư huynh nói xong, Diệp Thiên thông suốt, dù sao lần này cũng không trốn được, mặc kệ cậu gặp phải điều gì thì tùy cơ ứng biến mà thôi.

Hơn nữa sau khi Diệp Thiên gia nhập vào giới luyện khí, có thể âm thầm dự đoán cho mình 1 chút họa phúc lành dữ, khi này cậu bói 1 quẻ, là quẻ ánh sáng nơi cuối con đường, khiến cho Diệp Thiên cũng yên tâm.

Vũ Thanh Nhã tối đó ngủ lại ở căn nhà cũ, sáng sớm hôm sau, Vệ Hồng Quân lái xe đưa Vệ Dung Dung đến Tứ Hợp Viện, sau khi đón Diệp Thiên và Vũ Thanh Nhã, rồi đưa cả 3 người cùng đến sân bay.

Thành phố Trường Bạch nằm ở ngoài khu nội địa thành phố Trường Bạch, năm 98 vẫn chưa có sân bay, 3 người Diệp Thiên chỉ có thể ngồi máy bay đến sân bay Đồng Hóa.

- Lạnh quá!

Mới ra khỏi sân bay, Vũ Thanh Nhã hắt xì hơi 1 cái, lúc này đã là cuối tháng 10, mấy ngày nữa Bắc Kinh sẽ đón trận tuyết đầu tiên, nhiệt độ nơi này ước chừng còn thấp hơn vài độ so với Bắc Kinh.

- Được, em xem Vệ Tiểu thư kia, sớm đã trang bị đủ cả!

Buổi sáng thời gian gấp, Vũ Thanh Nhã cũng không kịp chuẩn bị quần áo dày, còn Vệ Dung Dung thì khoác chiếc áo da kín mít.

- Thanh Nhã, mặc áo của anh trước đã, lát nữa đến thành phố Trường Bạch thì mua 1 cái áo lông thú!

Diệp Thiên cởi áo khoác của mình khoác lên người Thanh Nhã, bên trong còn mặc mỗi cái áo sơ mi.

- Thôi, lạnh quá, anh sẽ bị lạnh cóng mất.

Tuy rằng trong lòng Vu Thanh Nhã như mở cờ nhưng vẫn đem áo trả lại Diệp Thiên.

- Không sao đâu, kể cả âm mấy chục độ thì anh mặc thế này cũng không thấy lạnh đâu.

Diệp Thiên cười lác lác đầu, cậu sớm đã đạt đến trình độ hàn lạnh bất xâm rồi, ngoài không thể hấp thụ năng lượng tự nhiên ra thì so với ở thời cổ đại cái mà được gọi là thần tiên kia cũng không kém là bao.

Nhìn thấy 2 vợ chồng đứng bên cạnh tình tứ, Vệ Dung Dung bắt mẫn than thở:

- Được rồi, đừng có ân ân ái ái nữa, sớm biết thế này đã kêu Chấn Nam xin nghỉ vài ngày để đi cùng rồi.

- Cái miệng của cô kia chắc không đông lạnh như tôi được đâu.

Diệp Thiên nghe thấy thế phá lên cười, kéo Vu Thanh Nhã lên 1 chiếc taxi.

Đồng Hóa cách không xa Trường Bạch cho lắm, chỉ hơn 100km, hơn nữa đường đi cũng dễ dàng, sau khi đi hơn 40 phút, cũng đã tiến vào địa phận Trường Bạch, 2 bên đường có thể nhìn thấy toàn những khu rừng rậm rạp.

Diệp Thiên ngồi phía trước mở cửa sổ ra, 1 cơn gió lạnh tấp vào mặt, làm cho cả người Diệp Thiên cảm thấy sáng khoái, có lẽ vì diện tích rừng lớn, ít có công nghiệp hiện đại mà bầu trời dường như trong xanh hơn rất nhiều so với Bắc Kinh.

Bên cạnh đường là con sông chảy uốn lượn, mặc dù lá Bạch Dương và cây Dương đã rụng hết rồi nhưng vẫn tạo cho người ta cái cảm giác tràn trề sức sống.

- Chàng trai, mùa này sắp có bão tuyết rồi, đến Trường Bạch chẳng có chỗ nào chơi đâu, đúng rồi, chàng trai này câu mặc ít thế không thấy lạnh hay sao?

Diệp Thiên vốn mặc mỗi 1 chiếc áo khiến cho vị lái xe đó cảm thấy kỳ lạ, lúc này nhìn thấy Diệp Thiên mở cửa sổ ra nữa, nét mặt thanh thản, không nhin được mở miệng nói chuyện.

Diệp Thiên cười nói:

- Mùa đông em cũng tắm bằng nước lạnh, thói quen rồi, anh này, có phải Trường Bạch rất gần Triều Tiên không?

Lái xe gạt đầu nói:

- Uh, phía nam chính là sông Áp Lục, qua bên kia sông Áp Lục chính là Triều Tiên đấy, đáng tiếc là hôm nay lạnh quá, nếu không đến hẻm núi sông Áp Lục chơi cũng không tệ đâu.

Lái xe trò chuyện cùng Diệp Thiên, xe rất nhanh đã vào đến thành phố Trường Bạch, thành phố này không lớn lắm, nhưng đường phố vô cùng sạch sẽ, Vũ Thanh Nhã sau khi gọi điện thoại cho cô bạn Tiền Hiểu Tĩnh xong thì xe dừng trước cổng bệnh viện nhân dân thành phố.

- Hiểu Tĩnh, Thanh Nhã, Dung Dung!

Còn không xuống xe đi, Vũ Thanh Nhã cùng Vệ Dung Dung nhìn thấy Tiền Hiểu Tĩnh đứng ở cổng bệnh viện, xuống xe, 3 cô gái ôm lấy nhau.

Nhắc tới Hồ Tiểu Tiên vẫn còn hôn mê trong bệnh viện, 3 cô gái lập tức khóc lên, mới tốt nghiệp có 2 tháng đã xảy ra chuyện thế này, khiến cho mấy cô gái còn chưa hiểu hết chuyện trên thế gian này cảm thấy rất khó có thể chấp nhận được.

Diệp Thiên đợi cho mấy người Vũ Thanh Nhã bình tĩnh lại đã, mới mở miệng nói:

- Được rồi, đi vào nói đi, Thanh Nhã, cẩn thận không lại bị cảm lạnh!

- Diệp Thiên, anh cũng đến à?

Nhìn thấy bạn trai Vũ Thanh Nhã cũng đến, Tiền Hiểu Tĩnh có chút ngượng ngùng, lau nước mắt nói:

- Tiểu Tiên ở trong phòng bệnh, để mình dẫn mọi người đi.

Đi phía sau mấy cô gái, Diệp Thiên hỏi:

- Tiền tiểu thư, Hồ Tiểu Tiên mắc bệnh gì đã biết chưa?

- Gọi em là Hiểu Tĩnh đi.

Tiền Tiểu Tĩnh nhìn thoáng qua Diệp Thiên, lắc đầu nói:

- Làm đủ các loại xét nghiệm rồi, nhưng bác sĩ không biết là bệnh gì, nhưng... Thật ra...

Tiểu Tĩnh do sự 1 chút, cố nói thật nhỏ:

- Nhưng thật ra ông nội Hồ Tiểu Tiên nói, Tiểu Tiên có thể... có thể là do bị trúng tà, bị người ta làm pháp!

Bởi vì Trường Bạch ở vị trí hẻo lánh, giao thông cũng không thuận tiện, trước kia khi có người mắc bệnh không phải là đến tìm đại thần Vu Sư Tát Mãn thì lại đến tìm thần Vu Hán Vu bà đạo Nhật Nguyệt để chữa bệnh.

Cho nên người sống ở đây đều rất tin vào người bị trúng các loại tà ma, nhìn thần thái của Tiền Hiểu Tĩnh cũng rất tin vào những lời nói của ông nội Hồ Tiểu Tiên.

- Đến rồi, đây là mẹ của Tiểu Tiên, còn cô đây là hộ lý.

Đến 1 căn phòng khoa ngoại, Tiền Tiểu Tĩnh nhẹ nhàng đẩy cửa 1 căn phòng ra, giới thiệu 2 người phụ nữ hơn 40 tuổi cho mấy người Diệp Thiên.

Bởi vì Trường Bạch mấy năm này cũng chỉ có 2 sinh viên trường Thanh Hoa, nên đài truyền hình vẫn đánh giá cao Hồ Tiểu Tiên, không chỉ sắp xếp cho cô 1 mình trong phòng cấp cứu mà còn mời 1 hộ lý đến chăm sóc Hồ Tiểu Tiên cùng người nhà cô.

- Là bạn học của Tiểu Tiên à? Cảm ơn, thật là cảm ơn các cháu, đưa con gái khôn khổ của cô!

Sau khi nghe Tiền Hiểu Tĩnh giới thiệu, mẹ Hồ Tiểu Tiên vội vàng đứng lên, nhìn thấy đứa con gái đang cầm dây rợ vào lỗ mũi trên giường bệnh không khỏi bật khóc lên.

Theo cách nói của bác sĩ thì tim của Tiểu Tiên đập rất chậm, hơn nữa phải mượn bình ô xy mới hô hấp được, lúc nào tính mạng cũng nguy hiểm.

- Gì, đừng khóc, Tiểu Tiên nhất định không sao đâu.

Tục ngữ nói, con gái là làm bằng nước, câu nói này quả thật không sai, Vũ Thanh Nhã cùng Vệ Dung Dung vốn định khuyên mẹ của Hồ Tiểu Tiên nhưng nói xong thì cùng đều òa khóc cả lên.

- Quái lạ, trong cơ thể cô ấy cũng không có sắt khí, thân thể cũng không khác gì người bình thường, nhưng sao hơi thở lại yếu ớt thế này?

Sau khi Diệp Thiên vào phòng bệnh, liền chú ý đến người Hồ Tiểu Tiên đang nằm trên giường bệnh, phóng ra 1 dòng khí nhỏ kiểm tra, không khỏi nhíu mày lại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 398

Thuật Dẫn Hồn

Tiêu chuẩn để đánh giá 1 người khỏe mạnh bình thường chính là xem khí huyết người này có dồi dào hay không, mà lúc này khí huyết Hồ Tiểu Tiên lại yếu dần, sắc mặt nhợt nhạt, hơi thở cực kỳ yếu ớt, trên mặt còn ẩn hiện 1 tia tử khí.

Nếu là Diệp Thiên làm phép với 1 người nào đó, cũng có thể gây nên hiện tượng này, nhưng điều khiến cậu cảm thấy mơ hồ chính là bên trong cơ thể Hồ Tiểu Tiên không có sát khí, đây ngoại trừ có khả năng là thuật pháp đã thương người ra, trừ phi là thủ đoạn mà cậu chưa hề biết tới.

- Di này, Tiểu Tiên trước kia có bệnh gì không?

Sau khi đợi cho mấy người Vu Thanh Nhã bình tĩnh lại, Diệp Thiên mở miệng hỏi, cậu nhớ lần trước gặp Hồ Tiểu Tiên, thì trong cơ thể cô hình như có linh khí hỗn tạp, nhưng lúc này lại biến mất không thấy.

Mẹ Tiểu Tiên còn cho rằng Diệp Thiên là bạn học cùng con gái, lắc đầu nói:

- Không có, Tiểu Tiên của tôi từ nhỏ sức khỏe đã rất tốt, 10 tuổi đã có thể theo ông nội vào núi hái thuốc, lớn như vậy cũng chưa bị bệnh mấy lần đâu.

- Thế thì kỳ quái.

Diệp Thiên nghĩ 1 chút, mở miệng nói:

- Gì này, cháu có học qua Trung Y, có thể bắt mạch cho Tiểu Tiên được không ạ?

Mẹ Hồ Tiểu Tiên nghe vậy lắc đầu nói:

- Ông nội nó cũng là thầy thuốc, cũng không nói được 2, 3 câu, chàng trai, nếu như cậu hiểu bắt mạch thì xem mạch cho nó đi.

Ông nội Hồ Tiểu Tiên vào thập niên 70 là thầy thuốc trong thôn, nghe nói y thuật rất cao siêu, ở thời điểm đó rất được mọi người tôn kính.

Sau thời kỳ cải cách, ông lão mở 1 phòng khám, chuyên trị bệnh nan y, thế nhưng đối với đứa cháu gái này ông Hồ cũng đành bó tay.

Giơ 2 ngón tay đè lên cổ tay Hồ Tiểu Tiên, Diệp Thiên hơi nhắm mắt lại, đem cát khí xâm nhập vào trong thân thể Hồ Tiểu Tiên, cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Sau khi suy nghĩ 1 lúc, Diệp Thiên đem chỗ cát khí này vây quanh tâm mạch của Hồ Tiểu Tiên, cậu cũng không thể tìm ra được nơi có bệnh của Tiểu Tiên, chỉ có thể bảo vệ tâm mạch của cô, trong thời gian ngắn này không bị cắt đứt.

- Dì, cháu cũng không tìm ra vấn đề của Tiểu Tiên, thế nhưng cô ấy trẻ như vậy, nhất định là không sao đâu.

Diệp Thiên nhìn thất tử khí trên mặt Hồ Tiểu Tiên biến mất, biết sinh khí của mình đã có tác dụng, lập tức cảm thấy yên tâm hơn, mở miệng nói:

- Tiểu Tiên trước lúc bị bệnh có gặp chuyện gì không ạ?

Nếu là mắc bệnh, khẳng định là có dấu hiệu, nhưng Hồ Tiểu Tiên đang yên đang lành lại biến thành thế này, Diệp Thiên vẫn nghi ngờ cô bị pháp thuật xâm nhập, chỉ có điều mình không tìm ra được mà thôi.

Mẹ Hồ Tiểu Tiên lắc đầu nói:

- Cái này chúng tôi cũng không biết, chuyện công việc của Tiểu Tiên cũng rất ít khi nói với chúng tôi.

Mẹ Hồ Tiểu Tiên lúc này nhìn vào ánh mắt của Diệp Thiên, cảm thấy có chút kỳ quái, chàng trai này sao lại hỏi thế này? Lẽ nào Tiểu Tiên bị người khác hại thành ra thế này?

- Hiểu Tĩnh, em có biết không?

Diệp Thiên không để ý đến nét mặt của mẹ Hồ Tiểu Tiên, mà nhìn vào Tiền Hiểu Tĩnh, cả 2 cô đều làm cùng 1 đài truyền hình, lại là

bạn học, chắc là biết hơn 1 chút.

Theo như Diệp Thiên thấy, muốn biết được nguyên nhân hôn mê của Hồ Tiểu Tiên, đầu tiên phải biết được cô có đắc tội với người nào hay không? Mà Hồ Tiểu Tiên vừa mới tốt nghiệp trở về, thì chắc là người đắc tội sợ là chỉ vì quan hệ công việc.

- Không có gì đâu, em cũng làm ở đài truyền hình, Tiểu Tiên thích ra ngoài làm việc, tạm thời chính là làm công việc phóng viên, 1 ngày em cũng không gặp cô ấy mấy lần đâu.

Tiền Hiểu Tĩnh tuy rằng quan hệ rất tốt với Hồ Tiểu Tiên nhưng cũng không cùng 1 ngành, Hồ Tiểu Tiên bây giờ đang làm tin tức gì cũng không rõ lắm.

Vu Thanh Nhã nhìn thấy sắc mặt của mẹ Hồ Tiểu Tiên có chút không kiên nhẫn, vội vàng kéo Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, chúng ta xuống dưới trước đi, buổi chiều lại đến thăm Tiểu Tiên.

- Uh. Di à, chúng cháu đi trước đây!

Diệp Thiên nghe vậy sững sờ, lập tức phản ứng lại, mình ở trong phòng bệnh hồi này hồi nọ thật là không thích hợp.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Vu Thanh Nhã hung hăng véo vào bên hông Diệp Thiên, nhỏ giọng nói:

- Người này, sau lại như là Sherlock Holmes vậy, Tiểu Tiên còn đang nằm trên giường bệnh, anh hỏi mấy câu vô dụng đó làm gì?

- Uh, lần này anh có lòng nhưng không được báo đáp rồi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói với Tiền Hiểu Tĩnh đi đằng trước:

- Hiểu Tĩnh, em hỏi thăm 1 chút, xem xem Hồ Tiểu Tiên trong khoảng thời gian này đi làm tin tức gì?

- A, thế để em hỏi.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Tiền Hiểu Tĩnh rút điện thoại ra gọi.

1 lát sau Tiền Hiểu Tĩnh ngắt điện thoại, nói với Diệp Thiên:

- Phóng viên cũ hướng dẫn Tiểu Tiên nói, Tiểu Tiên hình như đang điều tra tin tức buôn lậu động vật hoang dã.

- Buôn lậu?

- Vâng, chính là buôn lậu, chúng ta đang ở trong núi Trường Bạch, có rất nhiều động vật hoang dã thường xuyên có người vào trong núi săn, sau đó thì buôn lậu những thứ quý báu như xương hổ, mật gấu ra ngoài.

Là 1 người Trường Bạch, hình như không ai là không biết chuyện này, Tiền Hiểu Tĩnh cũng nghe thấy nhiều:

- Không riêng gì dược liệu, thậm chí bọn họ còn buôn lậu cả động vật nữa, hàng năm phải điều tra ra mấy vụ án kiểu thế này.

Nghe Tiền Hiểu Tĩnh giải thích, mấy người Diệp Thiên mới biết, những người này vốn ở dưới chân núi Trường Bạch, trước kia vốn là những hộ săn bắn, nhà nhà đều có súng.

Tuy rằng hàng năm chính phủ đều tuyên truyền rộng rãi, hơn nữa tiến hành giao nộp súng, nhưng dựa vào núi thì ăn núi, vẫn có rất nhiều người bí quá làm liều, lên săn trộm những động vật được quốc gia bảo vệ, rất khó có thể cấm hoàn toàn.

- Lên săn bắn?

Diệp Thiên trong lòng chợt lăm bầm 1 tiếng, ngẩng đầu nói:

- Tìm chỗ nào ăn trước đã, Hiểu Tĩnh, lát nữa em dẫn Thanh Nhã đi mua mấy cái áo bông, sau đó chúng ta sẽ đến thăm Tiểu Tiên.

- Vâng, ngay cạnh bệnh viện có khách sạn, là khách sạn tốt nhất ở Trường Bạch, rất nhiều nhà kinh doanh dược liệu đều ở đó.

Tiền Hiểu Tĩnh gật đầu, cô biết Vu Thanh Nhã và Vệ Dung Dung không thiếu tiền, mà Diệp Thiên lại càng giàu, lập tức dẫn mấy người đến khách sạn đăng ký 2 phòng.

Đương nhiên, 2 căn phòng đó là Vệ Dung Dung và Vu Thanh Nhã ở 1 phòng, còn anh bạn Diệp Thiên chỉ có thể ở 1 mình 1 phòng.

Cơm trưa ăn ở trong khách sạn, mấy người cũng không có tâm trạng ăn uống, Tiền Hiểu Tĩnh dẫn 2 cô gái đi mua áo, Diệp Thiên trở về trong phòng, rút điện thoại gọi cho Cầu Tâm Gia.

Sau khi Diệp Thiên kể tình hình Hồ Tiển Tiên xong, nói:

- Đại sư huynh, tình hình là thế, em không tìm ra được chỗ có bệnh của Hồ Tiểu Tiên, thế nhưng em có cảm giác, cô ấy là bị người ta hành pháp!

- Hơi thở cực yếu, khí huyết yếu dần, nhưng thân thể lại không có thương tổn gì?

Cầm Tâm Gia trầm ngâm trong điện thoại 1 hồi, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Diệp Thiên, đạo Tát Mãn thờ vạn vật có linh hồn, trong đó có nhiều thuật pháp đều nhằm vào linh hồn, anh thấy, lần này rất có khả năng là thuật dẫn hồn của đạo Tát Mãn.

- Thuật dẫn hồn? Cái này em thực sự chưa nghe qua!

Diệp Thiên vô ý lắc đầu, sau đó hỏi:

- Đại sư huynh, thế làm thế nào để phá được thuật pháp này?

- Đạo Tát Mãn thường là ở 2 tỉnh Đông Bắc, anh cũng không hiểu thuật pháp của bọn họ cho lắm, cái tên này cũng là nghe từ miệng của 1 vị Lạt Ma Tây Tạng mà thôi.

Cầm Tâm Gia dừng 1 lát, tựa như đang suy nghĩ cái gì, 1 hồi lâu sau mới nói:

- Diệp Thiên, em thử thuật chiêu hồn trong truyền thừa của chúng ta xem, có thể khiến cho cô gái ấy tỉnh lại được không, nếu không được, thì anh cũng không có cách nào.

Thuật dẫn hồn, đúng như ý nghĩa, chính là hút hồn phách từ trong cơ thể con người ra, đã không còn hồn phách, người tự nhiên sẽ chết, trừ phi có thể tu luyện Đạo gia thần thông phân hư vật du.

Cầm Tâm Gia chỉ ra cách này cũng là bất đắc dĩ, nếu như đối phương có thể dẫn hồn, như vậy chúng ta có thể chiêu hồn, chỉ có điều thuật pháp Trung Nguyên có nhiều cái không giống với đạo Tát Mãn, nên ông cũng không dám chắc là thành công.

Diệp Thiên bỗng nhiên nghĩ tới 1 chuyện, lập tức cười khổ nói:

- Sư huynh, thuật chiêu hồn phải làm pháp, thế... thế thì gia đình cô gái ấy không chắc đồng ý đâu!

Vừa rồi lúc ăn cơm Diệp Thiên nghe Tiên Hiều Tĩnh nói, cha mẹ Hồ Tiểu Tiên đều là giáo viên, từ trước đến nay đối với mấy chuyện quý thần đều không tin, trước kia ông nội Hồ Tiểu Tiên muốn mời đại thần nhưng bị cha mẹ Hồ Tiểu Tiên cản lại.

Diệp Thiên thi triển thuật chiêu hồn, mặc dù không đến mức khoa trương giống như đại thần khua chiêng gõ trống nhưng là cần phải khai thông nguyên khí trời đất, hơn nữa phải gọi tên Hồ Tiểu Tiên mới được.

- Trước kia anh cũng biết 1 ông bạn đạo Nhật Nguyệt họ Hồ, em có thể xem ông ta có liên quan gì đến nhà họ Hồ này không, nếu mà có liên quan thì là chuyện tốt.

Cầu Tâm Gia đột nhiên nhớ ra 1 chuyện, nói tiếp:

- Đúng rồi, anh nghe nói thuật dẫn hồn cần người dẫn hồn đi, còn cần rễ cây phân hồn làm thuốc dẫn, Trường Bạch có thứ đó, em có thể đi tìm xem!

- Cây phân hồn à? Vâng, em biết rồi, có chuyện gì thì em gọi điện cho anh nha?

Sau khi ngắt điện thoại, Diệp Thiên cười méo, xem ra mình trước kia đúng là ếch ngồi đáy giếng, Cầu Tâm Gia nói đến thuật dẫn hồn hay là cây phân hồn gì đó, cậu đúng là chưa từng nghe qua.

Thế nhưng Diệp Thiên đã bảo vệ tâm mạch Hồ Tiểu Tiên, trong khoảng thời gian ngắn cô sẽ không xảy ra vấn đề gì, Diệp Thiên nếu có thời gian muốn đi tìm hiểu cây phân hồn.

Hơn 1 tiếng sau, mấy người Vu Thanh Nhã mua quần áo cũng về đến khách sạn, sau khi nghỉ 1 lát, cả đoàn người lại đến phòng bệnh thăm.

Trừ mẹ của Hồ Tiểu Tiên và cô hộ lý của ra, lúc này trong phòng bệnh còn có thêm 1 ông lão hơn 60 tuổi nữa, dáng ông già này rất cao, tướng mạo uy mãnh, sống lưng thẳng tắp, không thấy 1 chút biểu hiện nào của tuổi già.

- Không thể tin được, người này đã luyện đến mức tận cùng rồi sao?

Ánh mắt Diệp thiên quét qua người ông lão này, thân thể không khỏi ngừng 1 chút, ông lão này đã đạt đến cảnh giới cao, khí huyết tràn đầy, ngay cả thanh niên hơn 20 tuổi cũng còn kém hơn hẳn.

- Ta nói này, Tiểu Liên, mời thầy đến thì sao? Trước kia ta còn mời Hồ Đại Tiên xem bệnh cho mọi người, mấy người trẻ các người không hiểu chuyện, Tiểu Tiên như vậy rồi, thử xem sợ cái gì chứ?

Giọng nói ông lão này vang dội, mặc dù lúc nói chuyện cố ý hạ thấp giọng xuống, nhưng vẫn chấn động “ong ong” bên lỗ tai.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 399

Cội Nguồn

Ba, bây giờ là lúc nào rồi, ba đừng có gây thêm phiền phức có được không?

Mẹ của Hồ Tiểu Tiên hình như không chấp nhận đề nghị của ông lão, nhỏ giọng than thở 1 câu:

- Lúc trước nếu như đem bà đến bệnh viện sớm 1 chút thì bà... bà sẽ không đến mức vì không đưa đến kịp thời để chữa trị mà ra đi đâu!

- Con nói cái gì?

Ông lão mặc dù đã lớn tuổi rồi nhưng lỗ tai vẫn vô cùng thính, sau khi nghe thấy con dâu nói vậy, nét mặt lập tức nổi giận, 2 mắt trợn ngược lên, bộ dạng trông rất đáng sợ.

- Trong nhà này hình như có chút chuyện?

Mấy người Diệp Thiên vừa mới đẩy cửa bước vào thì thấy cảnh này, nên trong lòng tự đoán ra, nhìn mẹ của Hồ Tiểu Tiên cũng không giống như người bất hiểu, nhưng thái độ trước mặt này cũng có chút hơi tệ.

Có thể là không muốn cãi nhau trước mặt người ngoài, sau khi nhìn thấy mấy người Vu Thanh Nhã đi vào, giọng nói của mẹ Hồ Tiểu Tiên dịu lại, nhìn ông lão nói:

- Ba, xin ba đừng, cứ để cho bác sĩ khám bệnh của Tiểu Tiên đi, ba không thấy sắc mặt Hồ Tiểu Tiên hôm nay tốt lên nhiều rồi sao? Con bé thực không chịu nổi dày vò đâu!

- Được, tùy các người thôi, dù sao Tiểu Tiên cũng là con gái các người!

Sau khi nghe được con dâu nói vậy, ông lão thở dài 1 cái, bỗng nhiên cả người như già đi hơn 10 tuổi, giờ 2 bàn tay to như 2 khúc cây kia nhẹ nhàng vuốt lên đầu cháu gái 1 chút.

Ông lão tuy rằng y thuật rất cao siêu nhưng không tìm ra được cháu gái mắc bệnh gì, hơn nữa Hồ Tiểu Tiên bây giờ chỉ dựa vào nước muối mà duy trì tính mạng, ông dùng mấy vị thuốc cũng không có cách nào giúp Hồ Tiểu Tiên hồi phục.

- Ta đi đây, mai lại đến!

Nhìn thấy 1 đám người đi vào trong phòng, ông lão đứng bên giường cảm thấy có chút cô đơn, cũng không chào hỏi mấy người Diệp Thiên, lập tức ra khỏi phòng bệnh.

- Tiểu Dư, tiểu Vệ, thật khiến cho các cháu chê cười quá, tính tình ông nội Tiểu Tiên là thế đấy, mình là thầy thuốc còn tin vào mấy thứ ma quỷ, bà nội lúc trước, ôi, nói chuyện này với các cháu làm gì chứ?

Sau khi ông lão ra khỏi cửa, mẹ Hồ Tiểu Tiên đứng lên mời bọn họ ngồi, tuy rằng trong lòng lo lắng cho con gái nhưng cũng không muốn thất lễ với mấy người Vu Thanh Nhã không quản ngại dặm xa xôi từ kinh thành đến đây.

Diệp Thiên trong lòng động 1 cái, hỏi:

- Dì à, lúc trước làm sao vậy? Cháu thấy ông Hồ cũng không phải là người không có lý?

- Y thuật của ông nội Tiểu Tiên cao siêu thì không phải là sai, nhưng Đông y không phải bệnh nào cũng có thể chữa được, ông ấy chính là không nghe người khác khuyên bảo, lúc trước bà nội bị bệnh viêm ruột thừa cấp tính mà ông ấy không đồng ý đưa đến bệnh viện.

Mẹ Hồ Tiểu Tiên cũng không phải là người có thể giữ được chuyện, hơn nữa chuyện này giống như 1 cái nhọt trong nhà họ, bình thường không ai muốn nhắc đến, vẫn luôn giữ ở trong lòng.

Hơn 20 năm trôi qua, cha của Hồ Tiểu Tiên cũng vì chuyện này mà mâu thuẫn với cha mình, tuy rằng không tới mức không còn nhìn mặt nhau nữa nhưng tình cảm cha con thì lạnh nhạt hơn so với những gia đình bình thường khác rất nhiều, cho nên Diệp Thiên vừa hỏi, mẹ của Hồ Tiểu Tiên liền nhắc lại ngay.

Hóa ra, đúng vào lúc cha mẹ Hồ Tiểu Tiên mới kết hôn được hơn 2 năm, bà của Hồ Tiểu Tiên đột nhiên mắc bệnh cấp tính, lúc ấy ông

nội của Hồ Tiểu Tiên mới mở phòng khám, đã chữa cho vợ bằng phương pháp Đông y.

Chỉ có điều kể cả là uống thuốc hay là châm cứu, bệnh của bà Hồ Tiểu Tiên vẫn không có biến chuyển, lúc ấy cha của Tiểu Tiên mới đưa mẹ đến bệnh viện, nhưng bị cha ngăn lại.

Thế hệ tiền bối học Đông Y, tư tưởng đều tương đối bảo thủ, cho rằng Tây y có thể chữa khỏi bệnh thì Đông y cũng có thể chữa được.

Cho nên ông lão nói thế nào cũng không đồng ý đưa vợ đến bệnh viện, ngược đại còn dùng 1 vài thứ “mê tín phong kiến” (mẹ Hồ Tiểu Tiên cho là như vậy) truyền thừa lại của nhà họ Hồ, giả thần giả quỷ chữa bệnh cho bà, nhưng cuối cùng cũng không được.

Mất nhìn thấy mẹ sắp không qua khỏi, cha của Hồ Tiểu Tiên mặc kệ sự phản đối của cha, vẫn cứ đem mẹ đến bệnh viện, xét nghiệm hóa ra là bệnh viêm ruột thừa cấp tính, thế nhưng bởi vì đưa đến bệnh viện quá muộn, cuối cùng cũng qua đời, năm đó hơn 40 tuổi.

Kể từ đó, cha của Hồ Tiểu Tiên cho rằng chính cha mình hại mẹ, đã nhiều năm trôi qua nhưng vẫn không bỏ qua cho cha.

Mà sau khi xảy ra chuyện, ông lão cũng đóng luôn phòng khám, 1 mình lui vào trong rừng sâu trong núi Trường Bạch, đến tận sau khi sinh Hồ Tiểu Tiên, quan hệ cha con mới dịu lại.

Lúc này mẹ Hồ Tiểu Tiên sau khi nghe thấy ông lão nhắc đến thầy cúng, nguyên nhân chủ yếu phản ứng kịch liệt như vậy là năm đó vào lúc chồng đưa mẹ đến bệnh viện, mặc dù không phải mời thầy, nhưng cũng có thầy, 2 người cũng không khác nhau là mấy.

- Hóa ra là như vậy à?

Sau khi nghe mẹ Hồ Tiểu Tiên kể xong, Diệp Thiên cúi đầu, dùng âm thanh cực bé tự lẩm bẩm:

- Xem ra truyền thừa Nhất Mạch Hồ Thị này cũng có chỗ khiếm khuyết, nếu không đối với chúng bệnh viêm ruột thừa như vậy, mặc dù không thể trị khỏi bệnh, nhưng vẫn có thể làm đỡ hơn 1 chút được chứ.

Từ trên người ông lão đó, Diệp Thiên cảm ứng được khí huyết cuộn cuộn, nhưng linh khí trong người thuật pháp không có đến 1 tia, nhưng ông lão đó lại hiểu được 1 chút thuật pháp chữa bệnh, cho nên Diệp Thiên suy đoán chắc là ông lão bị mất truyền thừa.

Nhìn thấy mẹ Hồ Tiểu Tiên đang nói chuyện với mấy cô gái, Diệp Thiên lặng lẽ đứng dậy, chạy ra khỏi bệnh viện đuổi theo.

Ông lão cũng mới bỏ đi, lúc Diệp Thiên đuổi theo đến cửa bệnh viện, vừa nhìn thấy ông lão đang cỡi đây 1 chiếc xe ngựa, ngồi vào trong xe.

Xe ngựa chạy trong thành phố là cực kỳ ít thấy, thế nhưng ở đây ba mặt Trường Bạch đều được bao quanh bởi núi, đường lên núi rất khó đi, nên trên đường quốc lộ có thể nhìn thấy vết tích của xe ngựa.

Mắt nhìn thấy ông lão đang vung roi lên, Diệp Thiên vội vàng chạy qua, kéo lại cương ngựa, nói:

- Ông ơi, xin chờ 1 lát, cháu có việc muốn hỏi ạ!

- À, cậu là chàng trai vừa ròi trong phòng bệnh đó hả?

Nhìn thấy Diệp Thiên kéo đầu ngựa lại, ông lão không khỏi ngạc nhiên.

Tục ngữ nói người trong nghề thì xem xét nội tình bên trong, người ngoại đạo thì chỉ xem cảnh náo nhiệt, ông lão Hồ này mặc dù không còn quá roi nữa, nhưng ngựa đã chạy, lực mấy trăm cân, cần bản là không thể kéo dừng được.

1 tay Diệp Thiên đã khiến cho con ngựa này không thể đi thêm nửa bước, ông Hồ tự hỏi, nếu là chính mình mặc dù có thể làm như vậy, nhưng tuyệt đối không thể có sắc mặt không thay đổi như Diệp Thiên đó được.

- Không ngờ cậu lại là người đồng đạo, nhưng lại không biết là người nơi nào, không biết cậu là người nhà nào?

Hảo hán vùng Đông Bắc nơi này, không chịu làm nô dịch cho người Nhật Bản, trước thời kỳ giải phóng đều ngang dọc ở trong vùng Đông Bắc Trung Quốc, ông lão Hồ nói ra 1 tràng giọng nói giang hồ nhưng cũng là không có ý gì cả, còn có chút giống như bọn cướp đường thời trước.

Diệp Thiên mỉm cười, nói:

- Ông à, cháu không phải là người giang hồ, thế nhưng sư huynh cháu trước kia đã từng tới 2 tỉnh Đông Bắc, đã bái 1 vị đại ca ở bên tàu tên là Hồ Vân Báo, không biết ông có quen biết không?

- Hồ... Hồ Vân Báo?

Ông lão vốn ngồi trên xe ngựa, nghe đến cái tên này, 2 mắt trừng lên, tay phải vỗ lên trên xe, toàn thân lập tức bay qua, dừng ngay

trước mặt Diệp Thiên.

Hai chân vừa mới chạm đất, tay phải ông Hồ đã nắm chặt lấy Diệp Thiên, mở miệng hỏi:

- Cậu bạn, cậu... cậu sao lại biết tên tục của cha tôi?

Phải biết rằng, cha của ông Hồ trước thời kỳ giải phóng tung hoành nổi tiếng là thủ lĩnh của bọn cướp đường ở vùng Đồng Hóa, Trường Bạch, sau thời kỳ giải phóng bị đàn áp, đã đổi tên Hồ Văn Báo thành Hồ Thiên Báo, ẩn cư trong núi Trường Bạch.

Đừng nói là Diệp Thiên là người ngoài, mà ngay cả con trai ông Hồ cũng không biết được cái tên kiêng kị này của cha mình, cho nên nghe thấy tên của người cha đã qua đời của mình, ông Hồ chẳng khác gì như sét đánh ngang tai.

- Ông lão, cháu nói rồi, là sư huynh cháu quen biết với Hồ Văn Báo tiên sinh.

Diệp Thiên nhìn quanh, nói tiếp:

- Chúng ta nói chuyện ở đây không thích hợp, hay là đổi chỗ khác đi?

Tuy rằng xe ngựa ở Trường Bạch không ít, nhưng cái xe này của ông Hồ ở trước cổng bệnh viện, thu hút chú ý của mọi người, Diệp Thiên cũng không thể ôn lại tình bằng hữu ở nơi này được.

- Đừng gọi tôi là ông Hồ, sư huynh cậu quen biết cha tôi, thế cậu vẫn cao hơn tôi 1 bậc, tôi là Hồ Hồng Đức đi, cậu gọi là lão Hồ là được rồi!

Hồ Hồng Đức đem xe ngựa buộc lại chỗ gốc cây bên ngoài bệnh viện, xách 1 cái túi trong tay, chỉ vào quán đối diện, nói:

- Cậu bạn, đi, chúng ta vào đó ngồi nói chuyện!

- Vâng!

Diệp Thiên gật gù đầu, thi theo ông lão vào quán, lúc này là hơn 3 giờ chiều, cũng không có người ăn cơm, cả quán chỉ có 2 người họ.

Sau khi ngồi xuống, ông Hồ cũng không vội vã hỏi Diệp Thiên, mà là sau khi gọi 2 bát mì to xong, sau đó đặt thêm 1 cân thịt dê nữa,

mặt khác gọi thêm 1 bình rượu lớn, sau khi thệt rượu bày trên bàn, mới mở miệng hỏi:

- Cậu bạn, xin hỏi họ tên của quý sư huynh là gì, làm thế nào mà quen cha tôi?

Diệp Thiên cũng không giấu diếm, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Sư huynh tôi họ Cầu, năm 40 đã đến 3 tỉnh Đông Bắc, không biết ông có nghe qua Hồ Vân Báo tiên sinh nhắc đến bao giờ không?

- Cầu Tâm Gia? Đây... đây không.... Không phải là Kim Nhân Điều hay sao?

Sau khi nghe thấy Diệp thiên nói vậy, Hồ Hồng Đức đứng mạnh lên, giọng nói cực lớn, làm các tấm kính trong quan rung lên, dọa đến mức mấy đầu bếp trong bếp thiếu chút nữa dùng cả tay bịt 2 tai lại.

- Kim Nhân Điều? Không ngờ sư huynh còn có biệt danh này?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt 1 chút, cậu tới giờ chưa hề nghe qua sư huynh có cái tên hiệu này.

Thế nhưng Diệp Thiên không biết, Cầu Tâm Gia năm đó làm việc cho chính phủ, cái biệt hiệu này cũng là nửa khen nửa chê, kết giao không ít bạn bè, nhưng cũng có không ít thù địch, cho nên mới không đề cập đến với Diệp Thiên.

- Cháu nói này ông, chúng ta nói nhỏ giọng 1 chút được không? Giọng của ông đến cả chúng ta cũng không chịu nổi!

Giọng nói Hồ Hồng Đức quá lớn, mấy người phục vụ trong quán cũng không đáp ứng lại.

Hồ Hồng Đức cũng ý thức được là mình thất lễ, cười cười về xin lỗi với mấy người phục vụ trong quán, ngồi lại xuống ghế, nhỏ giọng nói:

- Cậu bạn, ông... ông ấy vẫn còn sống à?

- Sư huynh còn sống, trước khi cháu đến đây, cũng chính là sư huynh nói tên tôn phụ của ông cho cháu biết.

Diệp Thiên tò mò nhìn về phía Hồ Hồng Đức, mở miệng nói:

- Lão Hồ, chẳng nhẽ ông gặp qua sư huynh cháu rồi?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; font-weight: bold; text-decoration: underline;">More</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn Quyển 5

Chương 400: Đả Nhãn

Chương 401: Phân Hồn Thảo

Chương 402: Chày Gỗ

Chương 403: Kê Săn Trôm

Chương 404: Tam Hoa Tu Đình

Chương 405: Chiêu Hồn (Thượng)

Chương 406: Chiêu Hồn (Trung)

Chương 407: Chiêu Hồn (Hạ)

Chương 408: Đầu Pháp

Chương 409: Tinh Dây

Chương 410: Canh Phi Long

Chương 411: Lỗi Nhò Cùng Phải Trà Thù

Chương 412: Vào Núi

Chương 413: Hải Sâm (Thượng)

Chương 414: Hải Sâm (Hạ)

Chương 415: Phá Gia Chi Tử

Chương 416: Không Thê Buồng Tha (Thượng)

Chương 417: Không Thê Buồng Tha (Trung)

Chương 418: Không Thê Buồng Tha (Hạ)

Chương 419: Giảng Cọ

Chương 420: Cầu Thần

Chương 421: Ra Tay Quyết Đoán

Chương 422: Không Chết Không Ngừng

Chương 423: Nơi Có Đông Tiên

Chương 424: Thê Ngoại Đào Viên

Chương 425: Được Mùa

Chương 426: Hắc Long Đàm

Chương 427: Giao Long

Chương 428: Giao Long (Trung)

Chương 429: Giao Long (Hạ)

Chương 430: Trở Về Kinh

Chương 431: Chân Thành

Chương 432: Anh Hùng Vô Danh

Chương 433: Mất Vui

Chương 434: Phụ Tử Đa Đàm

Chương 435: Lợi Ích Gia Tộc

Chương 436: Sĩ Nhục

Chương 437: Giàu Có

Chương 438: Không Xứng Nói Chuyện Với Tôi

[Chương 439: Dế Gậy](#)
[Chương 440: Bàn Cũ](#)
[Chương 441: Lên Tiếng Chi Bảo](#)
[Chương 442: Ba Điều Kiện](#)
[Chương 443: Ba Điều Kiện \(Ha\)](#)
[Chương 444: Chưa Xong](#)
[Chương 445: Mắc Lừa](#)
[Chương 446: Bàng Lừa Đảo \(Thương\)](#)
[Chương 447: Bàng Lừa Đảo \(Trung\)](#)
[Chương 448: Bàng Lừa Đảo \(Ha\)](#)
[Chương 449: Chủ Nợ Đèn Nhà](#)
[Chương 450: Thiên Môn](#)
[Chương 451: Quy Tắc](#)
[Chương 452: Sắp Xếp](#)
[Chương 453: Bi Leo Cây](#)
[Chương 454: Boxing Ngâm \(Thương\)](#)
[Chương 455: Boxing Ngâm \(Trung\)](#)
[Chương 456: Boxing Ngâm \(Ha\)](#)
[Chương 457: Boxing Dưới Đất](#)
[Chương 458: Quy Tắc](#)
[Chương 459: Vô Địch Châu Âu](#)
[Chương 460: Đòn Sát Thủ](#)
[Chương 461: Sinh Tử](#)
[Chương 462: Trại Huấn Luyện Chết](#)
[Chương 463: Gừng Càng Già Càng Cay](#)
[Chương 464: Đồi Dầu Gay Cấn](#)
[Chương 465: Đồi Thủ Đáng Kính Trong](#)
[Chương 466: Sự Kiêu Ngạo Của Vũ Già](#)
[Chương 467: Súng](#)
[Chương 468: Cút Tay](#)
[Chương 469: Khiếu Khích](#)
[Chương 470: Cầu Xin Một Trận Chiến](#)
[Chương 471: Nhục Nhã](#)
[Chương 472: Món Ăn](#)
[Chương 473: Tâm Huyết](#)
[Chương 474: Công Ty Cổ Phần](#)
[Chương 475: Ăn Nói Thăng Thấn](#)
[Chương 476: Sư Đoàn Lái Buôn](#)
[Chương 477: Thuê \(Thương\)](#)
[Chương 478: Thuê \(Ha\)](#)
[Chương 479: Sứ Quan](#)
[Chương 480: Sĩ Nhục](#)
[Chương 481: Biển Thái](#)
[Chương 482: Đi Myanmar](#)
[Chương 483: Rangoon](#)

Chương 484: Vũ Khí Đạn Dược

Chương 485: Nhân Duyên

Chương 486: Lễ Vật

Chương 487: Xe Thiết Giáp

Chương 488: Chế Hành

Chương 489: Mâu Thuẫn

Chương 490: Ma Quỷ Sơn

Chương 491: Ma Quỷ Sơn

Chương 492: Đến Nơi

: Chương 493

Chương 494: Bò Ngựa Bắt Ve (1)

Chương 495: Bò Ngựa Bắt Ve (2)

Chương 496: Bò Ngựa Bắt Ve (3)

Chương 497: Chim Sẻ Ở Phía Sau (1)

Chương 498: Chim Sẻ Ở Phía Sau (2)

Chương 499: Chim Sẻ Ở Phía Sau (3)

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 400

Đả Nhân

Ba, bây giờ là lúc nào rồi, ba đừng có gây thêm phiền phức có được không?

Mẹ của Hồ Tiểu Tiên hình như không chấp nhận đề nghị của ông lão, nhỏ giọng than thở 1 câu:

- Lúc trước nếu như đem bà đến bệnh viện sớm 1 chút thì bà... bà sẽ không đến mức vì không đưa đến kịp thời để chữa trị mà ra đi đâu!

- Con nói cái gì?

Ông lão mặc dù đã lớn tuổi rồi nhưng lỗ tai vẫn vô cùng thính, sau khi nghe thấy con dâu nói vậy, nét mặt lập tức nổi giận, 2 mắt trợn ngược lên, bộ dạng trông rất đáng sợ.

- Trong nhà này hình như có chút chuyện?

Mấy người Diệp Thiên vừa mới đẩy cửa bước vào thì thấy cảnh này, nên trong lòng tự đoán ra, nhìn mẹ của Hồ Tiểu Tiên cũng không giống như người bất hiểu, nhưng thái độ trước mặt này cũng có chút hơi tệ.

Có thể là không muốn cãi nhau trước mặt người ngoài, sau khi nhìn thấy mấy người Vu Thanh Nhã đi vào, giọng nói của mẹ Hồ Tiểu Tiên dịu lại, nhìn ông lão nói:

- Ba, xin ba đừng cứ để cho bác sĩ khám bệnh của Tiểu Tiên đi, ba không thấy sắc mặt Hồ Tiểu Tiên hôm nay tốt lên nhiều rồi sao? Con bé thực không chịu nổi dày vò đâu!

- Được, tùy các người thôi, dù sao Tiểu Tiên cũng là con gái các người!

Sau khi nghe được con dâu nói vậy, ông lão thở dài 1 cái, bỗng nhiên cả người như già đi hơn 10 tuổi, giờ 2 bàn tay to như 2 khúc cây kia nhẹ nhàng vuốt lên đầu cháu gái 1 chút.

Ông lão tuy rằng y thuật rất cao siêu nhưng không tìm ra được cháu gái mắc bệnh gì, hơn nữa Hồ Tiểu Tiên bây giờ chỉ dựa vào nước muối mà duy trì tính mạng, ông dùng mấy vị thuốc cũng không có cách nào giúp Hồ Tiểu Tiên hồi phục.

- Ta đi đây, mai lại đến!

Nhìn thấy 1 đám người đi vào trong phòng, ông lão đứng bên giường cảm thấy có chút cô đơn, cũng không chào hỏi mấy người Diệp Thiên, lập tức ra khỏi phòng bệnh.

- Tiểu Dư, tiểu Vệ, thật khiến cho các cháu chê cười quá, tính tình ông nội Tiểu Tiên là thế đấy, mình là thầy thuốc còn tin vào mấy thứ ma quỷ, bà nội lúc trước, ôi, nói chuyện này với các cháu làm gì chứ?

Sau khi ông lão ra khỏi cửa, mẹ Hồ Tiểu Tiên đứng lên mời bọn họ ngồi, tuy rằng trong lòng lo lắng cho con gái nhưng cũng không muốn thất lễ với mấy người Vu Thanh Nhã không quản ngại dặm xa xôi từ kinh thành đến đây.

Diệp Thiên trong lòng động 1 cái, hỏi:

- Dì à, lúc trước làm sao vậy? Cháu thấy ông Hồ cũng không phải là người không có lý?

- Y thuật của ông nội Tiểu Tiên cao siêu thì không phải là sai, nhưng Đông y không phải bệnh nào cũng có thể chữa được, ông ấy chính là không nghe người khác khuyên bảo, lúc trước bà nội bị bệnh viêm ruột thừa cấp tính mà ông ấy không đồng ý đưa đến bệnh viện.

Mẹ Hồ Tiểu Tiên cũng không phải là người có thể giữ được chuyện, hơn nữa chuyện này giống như 1 cái nhọt trong nhà họ, bình thường không ai muốn nhắc đến, vẫn luôn giữ ở trong lòng.

Hơn 20 năm trôi qua, cha của Hồ Tiểu Tiên cũng vì chuyện này mà mâu thuẫn với cha mình, tuy rằng không tới mức không còn nhìn mặt nhau nữa nhưng tình cảm cha con thì lạnh nhạt hơn so với những gia đình bình thường khác rất nhiều, cho nên Diệp Thiên vừa hỏi, mẹ của Hồ Tiểu Tiên liền nhắc lại ngay.

Hóa ra, đúng vào lúc cha mẹ Hồ Tiểu Tiên mới kết hôn được hơn 2 năm, bà của Hồ Tiểu Tiên đột nhiên mắc bệnh cấp tính, lúc ấy ông

nội của Hồ Tiểu Tiên mới mở phòng khám, đã chữa cho vợ bằng phương pháp Đông y.

Chỉ có điều kể cả là uống thuốc hay là châm cứu, bệnh của bà Hồ Tiểu Tiên vẫn không có biến chuyển, lúc ấy cha của Tiểu Tiên mới đưa mẹ đến bệnh viện, nhưng bị cha ngăn lại.

Thế hệ tiền bối học Đông Y, tư tưởng đều tương đối bảo thủ, cho rằng Tây y có thể chữa khỏi bệnh thì Đông y cũng có thể chữa được.

Cho nên ông lão nói thế nào cũng không đồng ý đưa vợ đến bệnh viện, ngược đại còn dùng 1 vài thứ “mê tín phong kiến” (mẹ Hồ Tiểu Tiên cho là như vậy) truyền thừa lại của nhà họ Hồ, giả thần giả quỷ chữa bệnh cho bà, nhưng cuối cùng cũng không được.

Mất nhìn thấy mẹ sắp không qua khỏi, cha của Hồ Tiểu Tiên mặc kệ sự phản đối của cha, vẫn cứ đem mẹ đến bệnh viện, xét nghiệm hóa ra là bệnh viêm ruột thừa cấp tính, thế nhưng bởi vì đưa đến bệnh viện quá muộn, cuối cùng cũng qua đời, năm đó hơn 40 tuổi.

Kể từ đó, cha của Hồ Tiểu Tiên cho rằng chính cha mình hại mẹ, đã nhiều năm trôi qua nhưng vẫn không bỏ qua cho cha.

Mà sau khi xảy ra chuyện, ông lão cũng đóng luôn phòng khám, 1 mình lui vào trong rừng sâu trong núi Trường Bạch, đến tận sau khi sinh Hồ Tiểu Tiên, quan hệ cha con mới dịu lại.

Lúc này mẹ Hồ Tiểu Tiên sau khi nghe thấy ông lão nhắc đến thầy cúng, nguyên nhân chủ yếu phản ứng kịch liệt như vậy là năm đó vào lúc chồng đưa mẹ đến bệnh viện, mặc dù không phải mời thầy, nhưng cũng có thầy, 2 người cũng không khác nhau là mấy.

- Hóa ra là như vậy à?

Sau khi nghe mẹ Hồ Tiểu Tiên kể xong, Diệp Thiên cúi đầu, dùng âm thanh cực bé tự lẩm bẩm:

- Xem ra truyền thừa Nhất Mạch Hồ Thị này cũng có chỗ khiếm khuyết, nếu không đối với chúng bệnh viêm ruột thừa như vậy, mặc dù không thể trị khỏi bệnh, nhưng vẫn có thể làm đỡ hơn 1 chút được chứ.

Từ trên người ông lão đó, Diệp Thiên cảm ứng được khí huyết cuộn cuộn, nhưng linh khí trong người thuật pháp không có đến 1 tia, nhưng ông lão đó lại hiểu được 1 chút thuật pháp chữa bệnh, cho nên Diệp Thiên suy đoán chắc là ông lão bị mất truyền thừa.

Nhìn thấy mẹ Hồ Tiểu Tiên đang nói chuyện với mấy cô gái, Diệp Thiên lặng lẽ đứng dậy, chạy ra khỏi bệnh viện đuổi theo.

Ông lão cũng mới bỏ đi, lúc Diệp Thiên đuổi theo đến cửa bệnh viện, vừa nhìn thấy ông lão đang cỡi dây 1 chiếc xe ngựa, ngồi vào trong xe.

Xe ngựa chạy trong thành phố là cực kỳ ít thấy, thế nhưng ở đây ba mặt Trường Bạch đều được bao quanh bởi núi, đường lên núi rất khó đi, nên trên đường quốc lộ có thể nhìn thấy vết tích của xe ngựa.

Mắt nhìn thấy ông lão đang vung roi lên, Diệp Thiên vội vàng chạy qua, kéo lại cương ngựa, nói:

- Ông ơi, xin chờ 1 lát, cháu có việc muốn hỏi ạ!

- À, cậu là chàng trai vừa ròi trong phòng bệnh đó hả?

Nhìn thấy Diệp Thiên kéo đầu ngựa lại, ông lão không khỏi ngạc nhiên.

Tục ngữ nói người trong nghề thì xem xét nội tình bên trong, người ngoại đạo thì chỉ xem cảnh náo nhiệt, ông lão Hồ này mặc dù không còn quá roi nữa, nhưng ngựa đã chạy, lực mấy trăm cân, cần bản là không thể kéo dừng được.

1 tay Diệp Thiên đã khiến cho con ngựa này không thể đi thêm nữa bước, ông Hồ tự hỏi, nếu là chính mình mặc dù có thể làm như vậy, nhưng tuyệt đối không thể có sắc mặt không thay đổi như Diệp Thiên đó được.

- Không ngờ cậu lại là người đồng đạo, nhưng lại không biết là người nơi nào, không biết cậu là người nhà nào?

Hảo hán vùng Đông Bắc nơi này, không chịu làm nô dịch cho người Nhật Bản, trước thời kỳ giải phóng đều ngang dọc ở trong vùng Đông Bắc Trung Quốc, ông lão Hồ nói ra 1 tràng giọng nói giang hồ nhưng cũng là không có ý gì cả, còn có chút giống như bọn cướp đường thời trước.

Diệp Thiên mỉm cười, nói:

- Ông à, cháu không phải là người giang hồ, thế nhưng sư huynh cháu trước kia đã từng tới 2 tỉnh Đông Bắc, đã bái 1 vị đại ca ở bên tàu tên là Hồ Vân Báo, không biết ông có quen biết không?

- Hồ... Hồ Vân Báo?

Ông lão vốn ngồi trên xe ngựa, nghe đến cái tên này, 2 mắt trừng lên, tay phải vỗ lên trên xe, toàn thân lập tức bay qua, dừng ngay

trước mặt Diệp Thiên.

Hai chân vừa mới chạm đất, tay phải ông Hồ đã nắm chặt lấy Diệp Thiên, mở miệng hỏi:

- Cậu bạn, cậu... cậu sao lại biết tên tục của cha tôi?

Phải biết rằng, cha của ông Hồ trước thời kỳ giải phóng tung hoành nổi tiếng là thủ lĩnh của bọn cướp đường ở vùng Đồng Hóa, Trường Bạch, sau thời kỳ giải phóng bị đàn áp, đã đổi tên Hồ Văn Báo thành Hồ Thiên Báo, ẩn cư trong núi Trường Bạch.

Đừng nói là Diệp Thiên là người ngoài, mà ngay cả con trai ông Hồ cũng không biết được cái tên kiêng kị này của cha mình, cho nên nghe thấy tên của người cha đã qua đời của mình, ông Hồ chẳng khác gì như sét đánh ngang tai.

- Ông lão, cháu nói rồi, là sư huynh cháu quen biết với Hồ Văn Báo tiên sinh.

Diệp Thiên nhìn quanh, nói tiếp:

- Chúng ta nói chuyện ở đây không thích hợp, hay là đổi chỗ khác đi?

Tuy rằng xe ngựa ở Trường Bạch không ít, nhưng cái xe này của ông Hồ ở trước cổng bệnh viện, thu hút chú ý của mọi người, Diệp Thiên cũng không thể ôn lại tình bằng hữu ở nơi này được.

- Đừng gọi tôi là ông Hồ, sư huynh cậu quen biết cha tôi, thế cậu vẫn cao hơn tôi 1 bậc, tôi là Hồ Hồng Đức đi, cậu gọi là lão Hồ là được rồi!

Hồ Hồng Đức đem xe ngựa buộc lại chỗ gốc cây bên ngoài bệnh viện, xách 1 cái túi trong tay, chỉ vào quán đối diện, nói:

- Cậu bạn, đi, chúng ta vào đó ngồi nói chuyện!

- Vâng!

Diệp Thiên gật gật đầu, thi theo ông lão vào quán, lúc này là hơn 3 giờ chiều, cũng không có người ăn cơm, cả quán chỉ có 2 người họ.

Sau khi ngồi xuống, ông Hồ cũng không vội vã hỏi Diệp Thiên, mà là sau khi gọi 2 bát mì to xong, sau đó đặt thêm 1 cân thịt dê nữa,

mặt khác gọi thêm 1 bình rượu lớn, sau khi thệt rượu bày trên bàn, mới mở miệng hỏi:

- Cậu bạn, xin hỏi họ tên của quý sư huynh là gì, làm thế nào mà quen cha tôi?

Diệp Thiên cũng không giấu diếm, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Sư huynh tôi họ Cầu, năm 40 đã đến 3 tỉnh Đông Bắc, không biết ông có nghe qua Hồ Vân Báo tiên sinh nhắc đến bao giờ không?

- Cầu Tâm Gia? Đây... đây không.... Không phải là Kim Nhân Điều hay sao?

Sau khi nghe thấy Diệp thiên nói vậy, Hồ Hồng Đức đứng mạnh lên, giọng nói cực lớn, làm các tấm kính trong quan rung lên, dọa đến mức mấy đầu bếp trong bếp thiếu chút nữa dùng cả tay bịt 2 tai lại.

- Kim Nhân Điều? Không ngờ sư huynh còn có biệt danh này?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt 1 chút, cậu tới giờ chưa hề nghe qua sư huynh có cái tên hiệu này.

Thế nhưng Diệp Thiên không biết, Cầu Tâm Gia năm đó làm việc cho chính phủ, cái biệt hiệu này cũng là nửa khen nửa chê, kết giao không ít bạn bè, nhưng cũng có không ít thù địch, cho nên mới không đề cập đến với Diệp Thiên.

- Cháu nói này ông, chúng ta nói nhỏ giọng 1 chút được không? Giọng của ông đến cả chúng ta cũng không chịu nổi!

Giọng nói Hồ Hồng Đức quá lớn, mấy người phục vụ trong quán cũng không đáp ứng lại.

Hồ Hồng Đức cũng ý thức được là mình thất lễ, cười cười về xin lỗi với mấy người phục vụ trong quán, ngồi lại xuống ghế, nhỏ giọng nói:

- Cậu bạn, ông... ông ấy vẫn còn sống à?

- Sư huynh còn sống, trước khi cháu đến đây, cũng chính là sư huynh nói tên tôn phụ của ông cho cháu biết.

Diệp Thiên tò mò nhìn về phía Hồ Hồng Đức, mở miệng nói:

- Lão Hồ, chẳng lẽ ông gặp qua sư huynh cháu rồi?

- Đùng, đùng gọi tôi là ông Hồ, gọi Lão Hồ là được rồi, không thì tôi khó mà uống ngụm rượu này với cậu được.

Nghe xong cách xưng hô của Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức liền lắc tay lia lịa, Cầu Tâm Gia và cha ông ta có mối quan hệ thân thiết, theo lý mà nói thì vai vế của ông ta còn nhỏ hơn Lý Dương một bậc, gọi một tiếng Lão Hồ đã là quá lắm rồi.

Lý Dương đã sớm quen với địa vị của mình trong giang hồ, nên cũng không từ chối, liền mở miệng nói:

- Được, vậy thì tôi gọi là Lão Hồ, ông từng gặp qua đại sư huynh của tôi chứ?

- Từng gặp qua, vào năm 1940!

Hồ Hồng Đức tự rót cho mình một ly rượu, ngược cổ uống cạn, hồi tưởng lại chuyện xưa, nói:

- Kim Nhân Điều đến Đông Bắc liên hệ với lực lượng võ trang kháng Nhật, tìm được cha tôi, nếu không có ông ấy thì tôi và cha đã bị bọn quỷ Nhật bao vây rồi...

Mặc dù lúc đó Hồ Hồng Đức chỉ mới có tám tuổi, nhưng vẫn có ấn tượng sâu sắc về ngày đó, vì kể từ sau ngày đó, ông ta đã rời khỏi sơn trại của cha, trở về sinh sống ở huyện thành.

Sau khi Nhật Bản chiếm được ba tỉnh Đông Bắc, Hồ Văn Báo vốn chỉ là một thợ săn trong Trường Bạch Sơn, liền lên núi, tự phong là Hồ tư lệnh, dưới trướng ông ta tụ tập được hơn một trăm người.

Những người này đa số là dân săn bắt ở Trường Bạch Sơn hoặc là dân ở vùng khác, không thiếu gì súng ống, đạn dược, hơn nữa rất có năng lực tác chiến trong rừng núi, mấy lần giao đấu với người Nhật, đều khiến đối phương phải tổn thất nghiêm trọng.

Hơn nữa Hồ Văn Báo có thân thủ cao cường, từng dắt theo tám anh em đột nhập vào Phụng Thiên Phủ, đánh cướp một ngân hàng Nhật Bản, cướp sạch kim khố trong ngân hàng.

Chính trong lúc bọn Nhật Bản vây bắt toàn thành, Hồ Văn Báo lại đơn thân độc mã đột nhập vào doanh trại quân Nhật, ám sát một thiếu tướng có quân hàm cao nhất trong quân trại, đồng thời nhân lúc trong thành đại loạn, dắt theo anh em an toàn thoát khỏi Phụng Thiên.

Trải qua việc này, Hồ Văn Báo được người Đông Bắc tung hô là đại hiệp Đông Bắc, danh tiếng có một không hai, nhưng người sợ

nổi tiếng, heo sợ mập, ông ta cũng vì vậy mà bị người Nhật Bản điên cuồng truy bắt.

Có điều Trường Bạch Sơn rừng rậm um tùm, đất đai rộng lớn, bọn người Hồ Văn Báo ở trong núi như cá được nước, trải qua nhiều cuộc vây bắt vẫn bình yên vô sự, danh tiếng ngày càng vang xa, trở thành thủ lĩnh của vùng Đông Bắc.

Không chỉ có người Nhật tìm Hồ Văn Báo, mà liên quân kháng Nhật Đông Bắc và chính phủ Quốc Dân Đảng lúc bấy giờ đều nhiều lần phái người chiêu dụ, nhưng cũng không tìm được tăm tích của bọn họ.

Đó là một mùa đông buốt giá, tuyết đã phủ đầy núi, theo kinh nghiệm trước kia, bọn quý Nhật bản không thể vào Trường Bạch Sơn được, nên Hồ Văn Báo cũng lơ là cảnh giác, vốn là hai trạm gác đổi lại còn một trạm.

Nhưng ai ngờ rằng, chính vào mùa xuân năm 1940, khi Hồ Văn Báo và anh em đang uống rượu vui vẻ, bọn quý Nhật trong một lữ đoàn dưới sự dẫn dắt của tên phản đồ trong trại ông ta đã mò tới chân núi.

Đội ngũ hơn một trăm người, bọn quý Nhật dùng đến cả một lữ đoàn, có thể thấy được quyết tâm tiêu diệt Hồ Văn Báo của chúng, điều nguy hiểm là bọn người Hồ Văn Báo đều còn bận bịu lo ăn Tết.

Chi là không đợi cho bọn quý Nhật bao vây cả ngọn núi, thì một vị khách không mời mà đến lại đến sơn trại trước, ông ta chính là Cầu Tâm Gia.

Lúc ấy Hồ Hồng Đức chỉ mới tám tuổi, đến giờ vẫn còn nhớ như in, Cầu Tâm Gia chi dùng vòn vện ba chiều, thì đã bắt được người được mệnh danh đánh khắp Đông Bắc không địch thủ là cha ông ta, đồng thời nói ra hành động vây núi của bọn người Nhật.

Người trong gang hồ bá phục hảo hán, thêm vào đó việc này lại có liên quan đến gia đình và tính mạng của Hồ Văn Báo, sau khi được thả ra, Hồ Văn Báo liền cho người đi tra xét, không lâu sau, dưới núi liền vang lên tiếng súng.

May mà Cầu Tâm Gia đến sớm, bọn quý Nhật vẫn chưa bao vây xong, Hồ Văn Báo đem theo hơn một trăm anh em liều chết đột phá ra ngoài, trốn vào chỗ sâu trong Trường Bạch Sơn.

Nhưng trải qua chuyện này, anh em dưới trướng của Hồ Văn Báo đã chết hơn phân nửa, ngay cả mẹ của Hồ Hồng Đức, cũng bị đạn lạc bắn chết trong lúc đột phá vòng vây.

Ân cứu mạng to hơn trời, sau khi Hồ Văn Báo thoát ra ngoài, đương nhiên là mang ân Cầu Tâm Gia, hai người đã uống máu ăn thề

kết nghĩa anh em, Hồ Văn Báo cũng tiếp nhận ủy dụ của chính phủ Quốc Dân Đảng.

Kể từ lúc lên núi, Hồ Văn Báo đã không màng đến chuyện sống chết, nhưng với đứa con duy nhất là Hồ Hồng Đức lại có chút không nỡ.

Nhân dịp Cầu Tâm Gia rời núi, ông ta đem Hồ Hồng Đức tám tuổi giao cho người huynh đệ kết bái này, để Cầu Tâm Gia dẫn con mình đến nhà một người bà con xa có mở phòng khám Đông y.

Mãi cho đến năm năm sau, quân Nhật thua trận đầu hàng, Hồ Hồng Đức mới gặp lại cha mình, Hồ Văn Báo lúc bấy giờ đã đeo quân hàm thiếu tướng của Quốc Dân Đảng rồi.

Có điều sau khi đánh đuổi người Nhật, Hồ Văn Báo thật sự không có hứng thú với nội chiến trong nước, nên ở lại nhà người bác họ, công phu của Hồ Hồng Đức cũng được rèn luyện vào lúc đó, hơn nữa cũng kế thừa được bản lĩnh Đông y của người bà con.

- Lão Hồ, ông lại có quan hệ sâu xa với sư huynh vậy à?

Hồ Hồng Đức kể đến đây, Diệp Thiên đã há hốc mồm ra rồi, câu chuyện giết quý Nhật kháng chiến của nửa thế kỷ trước này, hẳn nghe mà trào dâng nhiệt huyết, hận mình không thể sinh vào thời đại đó.

Diệp Thiên cũng hết lòng kính phục đại sư huynh, do giáo dục từ nhỏ, hẳn không có hứng thú gì với Quốc Dân Đảng, nên vốn cũng không quan tâm đến thân phận của Cầu Tâm Gia.

Nhưng hôm nay Diệp Thiên mới biết rằng, trong lúc quốc gia gặp nạn, đại sư huynh của mình không phải ngồi trong phòng làm việc mà làm phép ra lệnh, mà liều mạng hết mình với bọn quý Nhật!

- Phải đó, năm đó thúc công ta đi hơn ba ngày trong tuyết dày, mới ra khỏi được rừng già, nếu không có ông ta, tôi và cha đã sớm mất mạng từ lâu rồi!

Mất Hồ Hồng Đức ửng đỏ, sau khi ra khỏi núi, Cầu Tâm Gia còn cùng ông ta sống hơn một tháng, thấy không có gì nguy hiểm mới bỏ đi, lúc bỏ đi còn để lại mười con cá vàng mà cha tặng.

- Diệp Thiên này, hiện nay thúc ấy ở đâu vậy? Tôi muốn đến thăm ông ấy, cúi đầu muốn lay tạ thúc!

Hồ Hồng Đức ngẩng đầu lên, mắt đỏ ửng, tâm trạng có chút kích động.

- Lão Hồ, đừng kích động, cháu gái của ông còn đang nằm trên giường bệnh mà!

Diệp Thiên trầm giọng lại nói, giọng nói rất có lực, dù tiếng không to nhưng lại vang dội, thức tỉnh Hồ Hồng Đức.

- Ôi, đều trách tôi năm đó chỉ muốn luyện võ, không muốn học thuật pháp gia truyền, nếu không thì...

Hồ Hồng Đức thở dài nuối tiếc.

- Tôi đang định hỏi ông chuyện này đây!

Nghe Hồ Hồng Đức chủ động nhắc đến việc này, Diệp Thiên nói:

- Lão Hồ, ông và sư huynh tôi có quan hệ mật thiết như vậy, môn phái của tôi chắc ông cũng biết rồi đúng không?

Hồ Hồng Đức gật đầu, nói:

- Biết, thúc ấy từng nói với tôi, mọi người là thân tướng, nắm giữ thuật pháp trung nguyên.

- Nhà họ Hồ của ông vốn là Nhật Nguyệt Đạo, vậy tại sao lại không được thừa kế lại?

Diệp Thiên hỏi.

- Ôi, chi trách tôi thời trẻ không hiểu chuyện...

Hồ Hồng Đức có hơi buồn, lại uống thêm một ly, bắt đầu nói chuyện sau khi cha của ông ta xuống núi.

Hồ Hồng Đức biết thuật pháp gia truyền của mình, nhưng thời trẻ chỉ muốn luyện võ, không có hứng thú gì với mấy thuật pháp như tinh thần, vẽ bùa, đọc chú, Hồ Văn Báo cảm gậy mới bắt ông ta học được chút ít.

Sau khi giải phóng, Hồ Văn Báo do từng làm quan cho chính phủ Quốc Dân Đảng nên bị người ta tố cáo, hết cách, lại đành trốn vào núi sâu, mãi đến khi qua đời vào năm 1960 cũng không rời núi, đương nhiên không thể giám sát, đốc thúc con trai luyện thuật pháp rồi.

Chờ đến phong trào Ngũ Tứ vô tiền khoáng hậu trong lịch sử nổ ra ở toàn quốc, vợ của Hồ Hồng Đức lại sợ mấy cuốn sách về bùa chú trong nhà sẽ gây họa nên thiêu rụi hết tất cả.

Từ đó, truyền thừa của nhà họ Hồ ở Đông Bắc cũng bị mất trong tay của Hồ Hồng Đức.

Mặc dù sau đó Hồ Hồng Đức vô cùng hối hận, nhưng những thứ này đã sớm bị thiêu rụi thành tro, ông ta cũng không có cách gì khác, dựa vào tay nghề Đông y học được trước đó, mở một phòng khám nhỏ.

Thế nên mặc dù Hồ Hồng Đức biết kì môn, cũng biết một vài môn đạo bên trong, nhưng bản thân ông ta đã bị bài trừ ra khỏi kì môn, giống như lần này ông ta nghi ngờ cháu gái đã trúng thuật pháp nhưng cũng đành bất lực.

Hồ Hồng Đức đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội nắm lấy tay Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, thúc ấy có thể cứu Tiên Nhi, thúc ấy nhất định có thể cứu nó!

Ngày đó khi bị bọn Nhật Bản bao vây núi, Cầu Tâm Gia từng bày ra một trận pháp để ngăn địch, khiến cho quân Nhật lên núi phải quanh quẩn tại chỗ suốt một đêm, nếu không thì bọn người Hồ Vân Báo chưa chắc có thể trốn thoát dễ dàng.

Nghĩ đến đây, ánh mắt âm đạm của Hồ Hồng Đức khi nhắc đến cháu gái liền sáng rỡ, giọng nói bất giác to lên không ít.

- Ông già này, ông mà còn ồn ào thì tiệm này không bán đồ cho ông nữa đâu!

Một nhân viên phục vụ khó chịu bước đến, cổ họng của ông già này làm bằng gì mà vừa nãy đầu bếp lại bị hù một phen, cầm dao cắt trúng ngón tay.

- Dừng ngắt lời tôi, không thấy tôi đang bàn chuyện sao?

Hồ Hồng Đức trừng mắt liền làm tên phục vụ sợ hãi rút cổ lại, ông ta tiện tay lôi ra một xấp tiền, đếm bảy tám trăm quăng ra:

- Còn đến quấy rối thì tôi sẽ đập nát tiệm của cậu đấy!

Dù tính khí của người Đông Bắc không được tốt, nhưng đó cũng là đối xử với người, một là tuổi của Hồ Hồng Đức đã lớn, hai là có một bộ dạng hung tợn khiến chủ quán sợ đến mức nhận tiền rồi không dám nói thêm lời nào nữa.

- Diệp Thiên, cậu dẫn tôi đi gặp thúc ấy đi, thúc ấy nhất định có thể cứu được Tiểu Tiên!

Sau khi đuổi nhân viên phục vụ, Hồ Hồng Đức cầu khẩn Diệp Thiên, do việc vợ qua đời, quan hệ giữa ông ta với con trai, con dâu không được tốt lắm, chỉ đề tâm đến đứa cháu gái thông minh hiếu thảo này thôi.

- Lão Hồ, ông đừng vội, lần này Tiểu Tiên không có nguy hiểm gì đâu, sẽ không nguy hiểm đến tính mạng!

Diệp Thiên khuyên giải Hồ Hồng Đức một câu, đột nhiên chuyển lời, hỏi:

- Tôi thấy trong người Tiểu Tiên có chút linh khí, không biết do đâu mà thành vậy? Nếu không có những linh khí này tránh đỡ thì e rằng Tiểu Tiên đã không ổn rồi...

- Ô, đó là khi Tiểu Tiên tám tuổi, hồ tiên mà tôi mời đã cho nó linh khí hộ thân, có điều công lực của tôi còn non kém, hồ tiên mà tôi mời đến pháp lực không đủ!

Sau khi nghe xong câu hỏi của Diệp Thiên, mặt của Hồ Hồng Đức đỏ ửng lên, đó cũng là lần thi triển pháp lực thành công duy nhất trong đời của ông ta, sau này làm thế nào cũng không mời thêm được lần nào nữa...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 401

Phản Hồn Thảo

Lúc Cầu Tâm Gia kết bạn cùng Hồ Vân Báo, đang bị người Nhật Bản bao vây đuổi giết. Sau đó phá được vòng vây ở núi Trường Bạch thấy mệt mỏi, cho nên Cầu Tâm Gia cũng không có thời gian cùng Hồ Vân Báo đi tìm kiếm thuật pháp.

Cho nên Hồ Hồng Đức là người thứ nhất thông hiểu thuật pháp đạo Nhật Nguyệt mà Diệp Thiên gặp được, trước mắt từ miệng y nghe được chữ cáo tiên, Diệp Thiên không nhịn được mở miệng hỏi:

- Trên đời này thật sự có cáo tiên sao?

- Việc này... tôi... tôi cũng không rõ lắm, đúng là sau khi niệm thần chú, có thể cảm giác một có một nguồn lực trong người, lúc tám tuổi Tiểu Tiên mời cáo tiên hộ thể, cô ấy từ đó không sinh bệnh nữa.

Đối mặt với câu hỏi của Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức cũng không nói ra ----, đều do y trước đây không chịu tu luyện thuật pháp, hiện tại hối hận cũng không kịp nữa.

Nhưng Hồ Hồng Đức nghe cha nói qua, ông ấy năm đó một thân một mình tiến vào doanh trại quân Nhật để ám sát vị thiếu tướng kia, tất cả đều dựa vào thuật độn thổ của thuật pháp. Không có thuật pháp gia truyền, ông ấy cũng không có thanh danh lớn như vậy.

Hơn nữa Hồ Hồng Đức còn tận mắt thấy cha làm phép mời cáo tiên trên người, cha y hơn năm mươi tuổi ở núi Trường Bạch vẫn linh hoạt giống như Viên Hầu vậy. Thực sự làm Hồ Hồng Đức mở rộng tầm mắt.

Nhưng chuyện liên quan đến tính mạng cháu gái, Hồ Hồng Đức hiện tại thật sự không có tâm tình cùng Diệp Thiên đi thảo luận thuật pháp, lấp bắp nói:

- Diệp Thiên, giờ không nói chuyện này, cậu xem, có thể cùng ông chú liên hệ một lúc, phiên lão nhân gia đến đây một chuyện

không?

Hồ Hồng Đức biết Cầu Tâm Gia đã qua tuổi tám mươi, theo lý thuyết nói nên tự mình vẫn bói đến đập đầu vấn an ông ấy, nhưng tình hình trước mắt, Hồ Hồng Đức cũng không kịp làm như vậy.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Ông Hồ, tôi vừa rồi gọi điện thoại cho Đại sư huynh, y đối với thuật pháp bên này của ông cũng không phải rất quen thuộc, y tới hay không kỳ thật đều như nhau.

- Vậy... Vậy Tiểu Tiên chẳng phải là?

Hồ Hồng Đức nghe vậy kinh hãi, nếu như ngay cả Cầu Tâm Gia theo lời nói cũng không có cách nào, vậy trên đời này sợ không ai cứu được cháu gái, trên mặt Hồ Hồng Đức lập tức lộ ra thần sắc bi thương.

- Ông Hồ, ý của tôi nói, tôi ở đây, sư huynh tới hay không đều giống nhau!

Thấy Hồ Hồng Đức nghe không hiểu ý mình, Diệp Thiên lặp lại lời vừa nói.

- Diệp Thiên, cậu... Cậu nói, cậu có thể cứu được Tiểu Tiên?

Lúc này Hồ Hồng Đức nghe rõ, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Thiên, trong lòng hơi không tin.

Năm đó Cầu Tâm Gia ba chiều đánh bại cha của y, lại thi triển trận pháp vây khốn Tiểu Quý Tử, những điều này do Hồ Hồng Đức chính mắt thấy. Thân thù anh hùng vô địch kia, cho dù trải qua thời gian năm sáu mươi năm, vẫn trong lòng y để lại ấn tượng không thể xóa nhòa.

Nhưng Diệp Thiên trước mặt vừa mới khoảng hơn hai mươi năm tuổi thọ, trên mặt thậm chí còn có một chút non nớt. Hồ Hồng Đức dù thế nào cũng không thể liên hệ đến cao nhân thuật pháp trong ấn tượng của y.

- Không chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng có thể thử một lần!

Diệp Thiên đến bây giờ cũng không biết Hồ Tiểu Tiên rốt cuộc là trùng loại thuật pháp nào, cũng chỉ có thể dùng thuật chiêu hồn để thử một lần, cho nên không dám bảo đảm với Hồ Hồng Đức.

Nghĩ một lát, Diệp Thiên tiếp tục nói:

- Ông Hồ, muốn tôi cứu chữa cho cháu gái ông, cần hai điều kiện.

- Cậu nói đi, chỉ cần tôi có thể làm được, 10 điều kiện cũng làm!

Hồ Hồng Đức vội vàng đồng ý, y cùng Cửu Tâm Gia có quan hệ sâu sắc, cũng không có nghĩa cùng Diệp Thiên có giao tình, người khác tự nhiên không thể vội giúp không công mình.

Diệp Thiên gật đầu, nói:

- Thứ nhất, trong lúc tôi làm phép, bên trong phòng trừ ông ra, không thể có người ngoài, nếu chuyện ấy không làm được, thì điều sau cũng không cần nhắc tới!

- Chuyện này không thành vấn đề, tôi sẽ đuổi hết các cô ấy đi!

Lão tử không phát hỏa, thẳng nhóc này thật đúng vì ta mấy năm nay ăn chay a?

Hồ Hồng Đức cắn chặt răng, vì tính mạng cháu gái, liền cùng vợ con trở mặt, cũng muốn cam đoan khi Diệp Thiên làm phép không thể bị quấy nhiễu.

- Tốt lắm, điều kiện thứ hai là tôi cần rễ cây một gốc phản hồn thảo, ông có thể tìm được không?

Dựa theo thuyết pháp sư huynh, phải dùng rễ cây phản hồn thảo nghiền nát thành phần, sau đó trộn cùng hương châm lên, không có thứ này, Diệp Thiên thi triển thuật chiêu hồn cũng giảm tác dụng.

- Phản hồn thảo? Đây là thứ gì?

Hồ Hồng Đức nghe vậy sùng sốt, y chưa từng nghe qua có thứ này.

- Ông không biết?

Trên mặt Diệp Thiên cũng lộ ra thân sắc kinh dị, theo lời sư huynh nói, đất Đông Bắc này hẳn có phản hồn thảo sinh trưởng.

Hồ Hồng Đức lắc đầu, nói:

- Không biết, cậu nói một chút về đặc tính hình dạng của nó đi? Cây trong rừng già của chúng ta, có rất nhiều cách gọi.

- Đây là một loại thực vật, cao khoảng sáu mươi cm đến 1 mét rưỡi, thân cây to ngắn, cành nhánh dài nhỏ, thân màu nâu, lá thường hình trứng.

- Cây này mùa Hạ Thu nở hoa, đa số đầu nhánh nở các cụm hoa, có ba cánh, hình bán cầu, màu xanh biếc pha chút tím, thường mọc bên hoa mõm chó lam tử sắc, ông Hồ, tôi cũng chỉ biết như vậy, ông xem có loại thực vật nào giống thế không?

Trí nhớ Diệp Thiên phi thường, Cậu Tâm Gia trong điện thoại miêu tả cho hắn qua một lần đặc thù phản hồn thảo, lúc này nói ra một chữ không sai thuật lại.

Hồ Hồng Đức tưởng tượng tinh tế, ánh mắt bỗng nhiên phát sáng, lớn tiếng nói:

- Cây này gọi là Lư giáp bản thái, có, trong rừng già có thể thấy mấy cây này!

- Lư giáp bản thái? Tên này thật có ý nghĩa, ông Hồ, ông xác định chứ?

Các loại thực vật trong núi Trường Bạch nhiều đến vạn loài, Diệp Thiên sợ Hồ Hồng Đức nhận sai.

- Khẳng định, chính là Lư giáp bản thái!

Hồ Hồng Đức từ khi sinh ra đã sinh trưởng trong rừng già núi Trường Bạch, sau đến nhà trường bồi học Đông y, đối với dược liệu rõ như lòng bàn tay.

- Nhưng mùa này cành lá Lư giáp bản thái đều rụng hết, muốn tìm rễ cây cũng không dễ.

Hồ Hồng Đức nói xong nhíu mày, nếu như ở hai mùa xuân thu, Lư giáp bản thái thực sự nở hoa rất nhiều, ở nhiều nơi có thể thấy.

Nhưng bây giờ đã gần đến mùa đông, trong núi rừng ngoại trừ tùng bách, cây cối còn lại đều trụi lụi, mà thực vật thân cỏ lại chỉ còn phần rễ chôn dưới đất, để tìm được có chút phiền phức.

- Diệp Thiên, nếu không như thế này, tôi bây giờ cưỡi ngựa về núi, cậu ở đây chờ tôi một ngày, chậm nhất xế chiều ngày mai, tôi sẽ

mang phân hồn thảo trở lại, cậu thấy sao?

Vì tính mạng cháu gái, Hồ Hồng Đức bất chấp nhiều như vậy, y chính là lấy tay đào, cũng phải tìm được phân hồn thảo.

- Ông Hồ, tôi ở đây cũng không có việc gì, nếu không đi cùng với ông một chuyến đi!

Diệp Thiên nghĩ lại mình ở trong phòng bệnh cũng rất nhàm chán, hơn nữa người bệnh là một cô gái, không bằng đi theo Hồ Hồng Đức dạo một vòng trong núi Trường Bạch.

- Diệp Thiên, núi Trường Bạch đi cũng không tốt, cậu là người ở thành phố lớn, sợ đi không quen.

Hồ Hồng Đức nghe vậy lắc đầu, y sợ Diệp Thiên đi theo chậm trễ việc y tìm kiếm phân hồn thảo.

Diệp Thiên nhìn ra tâm tư Hồ Hồng Đức, lập tức lớn tiếng cười:

- Ông Hồ, tôi không phải ở trong thành phố lớn, tôi năm tuổi liền cả ngày di chuyển trong núi, chớ xem thường tôi nha!

- Vậy được, chúng ta bây giờ đi!

Hồ Hồng Đức tính tình vội vàng, từ túi trong áo lấy ra hai trăm đồng đặt trên bàn, lôi kéo Diệp Thiên đi ra khỏi tiệm mì.

Sau khi đóng cửa phòng khám nhỏ, Hồ Hồng Đức hàng năm đều ở trong núi Trường Bạch, mấy năm gần đây trong núi trồng rừng, sau khi nghiêm cấm bắt giết động vật hoang dã, Hồ Hồng Đức thường xuyên đi hái một ít dược liệu trân quý, trong tay cũng không phải thiếu tiền.

- Ai, tôi phải gọi điện thoại.

Diệp Thiên vốn định quay về bệnh viện nói cho Thanh Nhã một tiếng, không nghĩ tới thẳng bị Hồ Hồng Đức đưa lên xe ngựa, chỉ có thể dờ khóc dờ cười lấy điện thoại đi động ra gọi điện cho Thanh Nhã.

Tuy rằng không biết Diệp Thiên tại sao cùng ông nội Hồ Tiểu Tiên đi cùng nhau, tuy Thanh Nhã không biết việc Diệp Thiên làm, nhưng không có lo lắng, chỉ nhắc Diệp Thiên chú ý một chút.

- Giá! Hự...

Diệp Thiên đã ngồi ô tô, xe lửa, máy bay, nhưng ngồi xe ngựa là lần đầu, nhìn thấy Hồ Hồng Đức giờ roi thúc ngựa, thật ra có vài phần mới lạ.

Thị trấn Trường Bạch cũng không phải rất lớn, sau hơn nửa tiếng đồng hồ, xe ngựa ra khỏi trấn, chạy trên mặt đất đầy bùn, so với trong thành phố còn nhanh hơn vài phần.

- Diệp Thiên, công phu của cậu, không lường được nha!

Sau khi lên xe ngựa, Hồ Hồng Đức và Diệp Thiên một trái một phải ngồi trên càng xe, bả vai hai người kề nhau, Hồ Hồng Đức mới phát hiện Diệp Thiên trên người, chỉ mặc phong phanh quần áo trong.

Phải biết rằng, trong núi Trường Bạch nhiệt độ âm gần 11 độ, đã là dưới 0, cho dù là Hồ Hồng Đức trên người cũng khoác áo lông cáo lớn, nếu không cũng không chịu được cái lạnh vô cùng kia.

Lúc này Hồ Hồng Đức mới hiểu được mình xem thường Diệp Thiên, không nói đầu xa, riêng công phu nóng lạnh bất xâm này của Diệp Thiên, bản thân y so ra còn kém xa.

Diệp Thiên cười nói:

- Cơ duyên của tôi tốt thôi, ông Hồ, bao lâu nữa mới đến chỗ ông ở?

Lúc này xe ngựa đã lên đường núi, trên đường nhỏ xóc nảy hai bên đều là Bạch Hoa Lâm, ngồi trên xe giống như nhảy nhót vậy, cả người đều run run.

Hồ Hồng Đức giờ roi đánh ngựa lên, chỉ vào phía trước nói:

- Qua lâm trường làm việc phía trước, đi xa hơn xấp xỉ trong nửa giờ sẽ tới, xe ngựa này là xe làm việc của lâm trường, tôi muốn trả lại.

Đang khi nói chuyện, đường nhỏ phía trước trở nên rộng rãi, một đồng gỗ lớn để lâm trường làm việc xuất hiện trước mắt.

- Hồ gia, Tiểu Tiên có sao không? Sao trở lại sớm như vậy, vị tiểu huynh đệ này là ai vậy?

Sau khi xe ngựa dừng lại xuống xe, một người trung niên hơn 40 tuổi đón chào, có chút kỳ quái nhìn Diệp Thiên ngồi bên cạnh, lấy từ bao thuốc lá ra đưa cho Hồ Hồng Đức và Diệp Thiên một điếu.

- Tiểu nha đầu mạng mạnh, không sợ, thuốc này tôi chưa châm hay là lấy tẩu thuốc của tôi hút đi!

Hồ Hồng Đức đẩy thuốc lá trả lại, nói:

- Tổng Tràn Trường, đây là bạn học của Tiểu Tiên, theo tôi vào trong núi, anh lấy mấy bình rượu cho tôi, buổi tối uống chống lạnh!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 402

Chày Gỗ

Sau khi đi ra khỏi lâm trường làm việc, Hồ Hồng Đức đưa Diệp Thiên cùng lao vào rừng già, cuối mùa thu lá rụng, thành tảng thật dày chất đầy đất, giẫm lên phát ra âm thanh “răng rắc”, trong núi rừng yên tĩnh truyền đi thật xa.

Rừng rậm Đông Bắc cùng với rừng Tùng của Mao Sơn hoàn toàn khác nhau, những loại đại thụ che trời và núi non kéo dài không dứt ở Mao Sơn đều không có, làm cho người ta có cảm giác nguyên sơ mà thô kệch.

- Ông Hồ, không phải nói cảm súng sao? Sao còn có thể săn hươu ở đây?

Trên đường đi đến chỗ ở của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên thuận miệng cùng y tán gẫu.

- Cảm súng đó là nhằm vào người trong trấn, sống trong núi Trường Bạch, nhà ai không có hai súng săn? Có thể cảm người ở đây sao?

Hồ Hồng Đức lắc đầu, nói tiếp:

- Hươu trên núi nhiều, lại dễ săn, chúng ta sáng mai xem có thể đi săn hay không, tôi cho cậu ném thử thịt hươu.

- Được, có thể gặp được lão hổ mới tốt chứ!

Trong đầu Diệp Thiên cũng không có khái niệm bảo vệ động vật hoang dã, hẳn từ tám tuổi bắt đầu ở Mao Sơn bắt động vật, một số động vật nhỏ loại cáo vốn tùy ý ở bên ngoài Mao Sơn, bị Diệp Thiên đuổi vào tận sâu bên trong Mao Sơn.

- Lão hổ cũng không nhiều, cáo cũng không thiếu, chính là con vật kia giảo hoạt hơn, trên người tôi khoác da cáo lửa, là hơn mười năm trước săn được.

Nói đến chiếc áo da cáo trên người mình đang mặc, về mặt Hồ Hồng Đức tự hào, từng có một thương nhân lông da sau khi thấy ra giá bốn trăm nghìn đô la, y không nỡ bán đi.

Cáo lửa trong giới tự nhiên là một động vật thần bí, rất ít người thấy được cả người nó, cho tới nay được cho là hóa thân thần bí quý dị.

Hơn nữa cáo lửa sức bật mạnh mẽ, có thể trong nháy mắt khởi động, trong thời gian nhất định có thể chạy tương đương cùng báo liệp – động vật chạy nhanh nhất thế giới.

Những hộ săn bắn xung quanh núi Trường Bạch ai cũng biết ngọn núi có cáo lửa, nhưng chưa từng có một người có thể săn được, Hồ Hồng Đức năm đó bắt được cáo lửa này tạo nên náo động rất lớn.

Diệp Thiên nửa nói giỡn nói:

- Ông Hồ, Nhật Nguyệt các người nói chính là thờ cáo tiên, sẵn chúng, chẳng thể trách ông mời không được cáo tiên.

- Sao? Bị tôi nói trúng rồi?

Sau khi Diệp Thiên nói ra những lời này, thấy Hồ Hồng Đức lập tức thay đổi sắc mặt, bản thân cũng sững sờ.

- Đúng là bị cậu nói hết!

Hồ Hồng Đức thờ dài nói:

- Từ khi săn được con cáo này, tôi trước kia có thể dùng thuật pháp đơn giản, nhưng sau đều không dùng được, bằng không tôi già đi, cũng không trở thành...

Người tập võ phần lớn đều tâm tính phân biệt hạng người, Hồ Hồng Đức năm đó sau khi nhìn thấy con cáo lửa này, cũng không nghĩ sẽ quan hệ với việc mình mời đại tiên thần thông, tổn sức chín trâu hai hổ giết chết cáo.

Tuy rằng sau này không xuất hiện chuyện đại cáo tiên trách móc, nhưng y vốn biết một ít thuật pháp nông cạn, rốt cuộc cũng không thi triển được.

- Được rồi, không nói chuyện này nữa, vẫn là nhanh tìm được phản hồn thảo, tôi nói ông Hồ, thực vật trong núi đều khô héo hết,

Ông có thể tìm được phân hồn thảo sao?

Thấy bản thân nhắc lại chuyện thương tâm của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên vội thay đổi đề tài.

- Có thể, tôi nhớ được đi qua ngọn núi phía trước kia, dòng suối bên cạnh chân núi trong rừng cây có Lư giáp bản thái, sáng sớm ngày mai chúng ta qua đó sẽ biết!

Hồ Hồng Đức và Diệp Thiên đều là người biết đi đường rừng, ngoài miệng không nói, nhưng dưới chân không chậm chút nào, hơn nửa tiếng sau đã tiến vào lưng chừng núi, cũng chính là nhà Hồ Hồng Đức.

Nhà gỗ ba gian dùng đầu gỗ dựng thành hình tam giác, ở giữa có một sân lớn, bốn phía nhà gỗ, có một xây hàng rào, trên hàng rào lộ một ít Linh Đăng nhỏ, đây cũng là dùng để đuổi dã thú.

- Gâu... gâu!

Theo tiếng chó sủa một hồi, một con chó già lông vàng từ trong hàng rào nhày ra, đối với Hồ Hồng Đức vẫy đuôi, lập tức ánh mắt nhìn thẳng Diệp Thiên.

Khả năng biết trước của chó đối với nguy hiểm vượt qua con người rất xa, con chó vàng già đã tranh đấu cùng báo nhỏ sói hoang, đầu tiên đã phát hiện ra huyết khí mệnh môn trên người Diệp Thiên.

Hồ Hồng Đức lấy tay vỗ đầu con chó vàng nói:

- Đại Hoàng, đây là người khách tôn quý nhất của chúng ta, bạn tốt!

- Ô ô...

Tựa hồ có thể nghe hiểu lời nói của Hồ Hồng Đức, từ mồm Đại Hoàng phát ra một hồi âm thanh nức nở, dùng cái mũi hít hà dưới chân Diệp Thiên, xoay người chạy đi.

- Dừng cho Đại Hoàng là một con chó ghê, rất nhiều sói hoang trên núi này đã cắn nó!

Hồ Hồng Đức cười đẩy hàng rào gỗ, nói:

- Diệp Thiên, vào đi, tôi dọn chút đồ ăn, chúng ta tiếp tục uống chút, lát nữa cậu vào nghỉ trong phòng Tiểu Tiên.

Nhà gỗ ba gian này theo thứ tự là chỗ ở Hồ Hồng Đức và cháu gái, còn một gian khác là phòng tạp vật, có đôi khi thợ săn qua đường cũng tá túc ở trong.

- Được, nơi này cũng thật nguyên sơ nha?

Mọi thứ trước mắt đối với Diệp Thiên mà nói, đều là thật mới mẻ, đầu gỗ nhà gỗ này thậm chí còn có vô cây khô quắt, tuyệt đối là kiến trúc nguyên vị nguyên sơ nhất.

Sống ở nơi này, Diệp Thiên thậm chí có cảm giác trở về xã hội nguyên thủy, ở mấy vạn năm trước tổ tiên mình có lẽ cũng như thế này, dùng điều kiện sơ hải nhất cùng thiên nhiên tranh đấu.

- Nhưng nguyên khí thật ra cũng không yếu, chẳng thể trách Hồ Hồng Đức có thể từ ngoài đến trong, đem công phu ngoại gia luyện tới mạnh mẽ như vậy.

Diệp Thiên hít sâu một hơi, nguyên khí tự do giữa trời đất tuy rằng không hùng hậu bằng tứ hợp viện, nhưng vô cùng tinh khiết, từng jtj từng đợt tràn đến trong cơ thể Diệp Thiên, nhất thời cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Phải biết rằng, nguyên khí trời đất không chỉ hữu dụng với người tu đạo, chính người thường sống trong nơi có nguyên khí tinh khiết lâu, thân thể đều cũng được tẩm bổ vô bệnh vô tai họa.

Thân mình Hồ Hồng Đức chính là người luyện công, ở lâu nơi này, nội thương tích lũy trong cơ thể y vì luyện công phu ngoại môn, không hiểu được đều được nguyên khí chữa khỏi.

- Diệp Thiên, tới ăn cơm đi, hôm nay sắc trời đã muộn, bằng không tôi sẽ vào rừng săn cho cậu mấy con phi long ăn.

Trong phòng Hồ Hồng Đức treo đầy thịt heo rừng cùng một ít món ăn thôn quê, sau khi tự mình xuống bếp nấu vài món thức ăn, gọi Diệp Thiên ngồi xuống bên bàn.

Trong phòng đốt lửa, uống hơn sáu mươi độ Thiên Dao Tử, nghe Hồ Hồng Đức nói chuyện vài thập niên trước, thỉnh thoảng bên tai truyền đến tiếng kêu của sói hoang, những điều này trong thành phố không thể biết đến.

Công lực Diệp Thiên không có tác dụng khổng chế từ lượng, một hôm uống say khướt đặc biệt ngủ được, sáng sớm ngày hôm sau, rời giường đẩy cửa gỗ ra, gió lạnh thổi vào mặt, tinh thần phấn khởi lên.

Hồ Hồng Đức đang đứng trong sân chuẩn bị, nhìn thấy Diệp Thiên đi ra, chào:

- Diệp Thiên, đi thôi, đi sớm về sớm!

- Ông Hồ, ông cầm một đoạn dây thừng đỏ để làm gì?

Nhìn thấy súng săn trên lưng Hồ Hồng Đức, đang đem một đoạn dây thừng đỏ nhét vào túi sau lưng, Diệp Thiên không khỏi có chút kỳ quái.

Hồ Hồng Đức cười nói:

- Tôi trong núi trồng mấy gốc cây Bồng chùi già, lần này vào núi hái ra nhờ cậu mang cho ông chú bồi bổ thân mình.

- Bồng chùi? Đó là cây gì?

Diệp Thiên lặng đi.

- Chúng ta gọi cái này là pháp, chính là nhân sâm.

Về mặt Hồ Hồng Đức tiếc nuối:

- Ai, tôi năm ngoái bán một gốc cây ba trăm năm tuổi, sớm biết sẽ để lại cho ông chú, trên núi này nhân sâm ngày càng ít đi.

- Cây ba trăm năm trong núi hoang?

Diệp Thiên hỏi:

- Ông Hồ, ông bán bao nhiêu tiền?

Hồ Hồng Đức tặc lưỡi nói:

- Ba triệu, là một ông cho thuê nhà đến mua, tôi không biết nói giá.

- Ba triệu?

Diệp Thiên không quản Hồ Hồng Đức là người hơn sáu chục tuổi, thẳng mồm miệng mắng:

- Tôi nói ông Hồ, ông thế không phải phá sản sao? Sâm già trăm năm có thể bán được bảy tám triệu, sâm ba trăm năm ông bán có ba triệu?!

Lúc Diệp Thiên thời gian trước thông mạch cho Đường Tuyết Tuyết, Đường Văn Viễn gần như được liệu thị trường sâm trong núi hoang ở Hà Bắc làm thành viên, ước chừng mấy chục triệu nhân dân tệ, chỉ là gốc sâm trăm năm, liền tiêu gần một chục triệu.

Trước mắt nghe thấy Hồ Hồng Đức đem sâm già ba trăm năm tuổi bán được ba triệu, Diệp Thiên kêu một tiếng đau lòng a, phải biết rằng, bây giờ đừng nói sâm già trên trăm năm, vài chục năm nay cũng không thấy nhiều nữa.

- Tôi cũng biết giá kia thấp, nhưng tôi cần tiền nhiều như vậy cũng vô dụng, hơn nữa đối phương là khách quen, thì bán cho y, Diệp Thiên, cậu muốn dùng làm gì?

Bây giờ Diệp Thiên trên thực tế so với Hồ Hồng Đức cao hơn một bậc, tuy nói năng lỗ mãng, nhưng ông Hồ một chút tức giận cũng không có, ai bảo sư huynh Diệp Thiên cùng cha y là anh em huyết tửu kết nghĩa chứ.

- Ông Hồ, lời này của ông thật mới mẻ nha, nhân sâm đối với người học võ có thể vô dụng sao?

Diệp Thiên tức giận hỏi.

- Vậy được, tôi để gốc Bồng chùy cũng hơn hai trăm năm tuổi, cậu mang cho ông chú, còn vài gốc khác hơn năm mươi năm, nếu cậu dùng được, tôi hái cho!

Người có kinh nghiệm hái, chắc sẽ không nhìn thấy nhân sâm liền hái, giống như Hồ Hồng Đức vậy, thường thường sau khi gặp được nhân sâm, sẽ đánh dấu bên cạnh ít ký hiệu, đợi đến lúc có thể dùng mới đi hái.

- Được, đến lúc đó tôi và ông sẽ biết.

Diệp Thiên ăn vào bụng ít nhất cũng trăm tám mươi gốc cây, nhưng chưa từng thấy quá trình hái sâm, nghe Hồ Hồng Đức nói thế,

cũng có ý động.

Hai người nói chuyện ra khỏi nhà gỗ, chớ Đại Hoàng phía trước phe phẩy đuôi dẫn đường, rất nhanh đi qua đỉnh núi.

Núi rừng phía sau cũng trở nên rậm rạp, đi qua những phiến hoa trắng trong rừng có thể tưởng tượng, nếu đổi thành mùa hạ cảnh lá sum xuê, chỉ sợ đỉnh đầu đều không thấy được một tia sáng mặt trời.

- Diệp Thiên, chậm một chút!

Vừa đi xuyên qua một mảng rừng rậm, Đại Hoàng đột nhiên dừng chân, mà Diệp Thiên phía sau cũng bị Hồ Hồng Đức gọi lại.

- Sao, có nhân sâm?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 403

Kẻ Săn Trộm

Chiều dài chiều rộng bẫy này khoảng chừng hai mét, nhưng chiều sâu có thể đạt tới ba mét, một khoảng trống lớn ở dưới. Phía dưới cắm hơn mười đầu cây trúc đã vót nhọn, nếu có người vô ý ngã xuống, tuyệt đối không có đường sống.

- Ai làm bẫy này thế? Mẹ nó, ngay cả ký hiệu cũng không làm?

Nhìn thấy cảnh phía dưới, Diệp Thiên cũng không nhìn được trên trán toát mồ hôi lạnh, nếu là hấn một chân bước tới, không chừng sẽ rơi xuống, tuy rằng những cây trúc kia không chắc lấy được mạng hấn, nhưng chỉ sợ không thể tránh khỏi bị thương.

Bởi vì đi theo Hồ Hồng Đức dẫn đường, Diệp Thiên lúc trước cũng không xuất ra khí cơ cảm ứng nguy hiểm, lúc này hấn mới biết được, cảm giác nguyên sơ trong rừng rậm, cũng giấu điếm sát khí.

- Đúng rồi, kẻ săn trộm, không nghĩ tới bọn chúng đặt bẫy tận đây, đồ không biết sống chết!

Về mặt Hồ Hồng Đức tức giận, y mặc dù thỉnh thoảng vào núi săn, nhưng chỉ là vì nhu cầu ăn no bụng của mình, cho tới bây giờ cũng không bán con thú săn được, số lượng săn cũng rất ít.

Có thể kẻ săn trộm chuyên nghiệp không giống như trước, từ Phi Long bay trên bầu trời, có đến hươu, hổ, gấu đen, bọn chúng không chỗ nào không tìm, mặc kệ sống chết.

Giống như bẫy lớn như vậy trước mặt Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức bây giờ, chính là nhằm vào những dã thú cỡ lớn như hổ, báo.

Nếu quan sát cẩn thận, có thể phát hiện độ dài ngắn của những cây trúc kia được chú ý, có thể đâm vào bụng hổ cũng không thương tổn tới lông da trên lưng, kẻ săn trộm này cũng có thể nói là dụng tâm khổ sở.

- Lại có thể đem bẫy đến địa bàn của tôi? Bây giờ không rảnh xử lý bọn chúng, chờ Tiểu Tiên tỉnh lại, tôi sẽ tiếp tục tìm bọn họ tính

sổ!

Bá chủ núi Trường Bạch, cho tới bây giờ cũng không phải là hồ Đông Bắc trong núi, mà là nhóm thợ săn xung quanh núi, trước giải phóng thậm chí trong một thời gian dài sau giải phóng, Hồ Văn Báo được công nhận là vua núi Trường Bạch, cũng không ai dám khiêu chiến địa vị của y.

Bây tám mươi năm sau khi Hồ Văn Báo mất, Hồ Hồng Đức trong núi Trường Bạch cũng rất nổi danh, trong ngàn vạn người ở trong núi Trường Bạch săn bắn hoặc hái nhân sâm, chỉ có một mình Hồ Hồng Đức dám tay không đi vào núi Trường Bạch.

Trừ bỏ săn bắn con cáo lửa kia, Hồ Hồng Đức đã từng bắt giết qua hồ báo, nhắc tới tên của y, không một người nào không giơ ngón tay cái lên.

Nhưng Hồ Hồng Đức thủy chung đều tuân theo một nguyên tắc, phải là lên núi kiếm ăn, nhóm hộ săn bắn xung quanh bắt động vật để ăn, y chưa bao giờ nói gì, cho dù người đánh chết hồ làm rượu hồ cốt uống, Hồ Hồng Đức cũng coi như không thấy.

Nhưng nếu là có tổ chức săn bắt dã thú trong núi bán lấy tiền, Hồ Hồng Đức sẽ không thờ ơ đứng nhìn, mấy năm nay không ít nhóm săn trộm bị y bắt đến đồn công an lâm nghiệp, ít nhất cũng hơn mười người.

Những người này mặc dù đối với Hồ Hồng Đức hận thấu xương, nhưng bắt đắc dĩ trong núi bọn chúng không phải là đối thủ của Hồ Hồng Đức, bởi vậy mấy ngọn núi xung quanh nhà gỗ của Hồ Hồng Đức, bình thường sẽ không có kẻ săn trộm hoạt động.

Nhưng hôm nay có bầy xuất hiện, có thể nói những người kia mang móng vuốt vươn tới địa bàn của Hồ Hồng Đức, nếu không phải trong lòng vương bận chuyện cháu gái, Hồ Hồng Đức tuyệt đối không bỏ qua.

- Diệp Thiên, chờ tôi một lúc, tôi lấp cái hồ này!

Mặt Hồ Hồng Đức âm trầm từ trên lưng lấy xuống một cái xèng công binh ngắn, xúc những bùn đất cỏ khô những người đó đào lên để che giấu vào trong hồ, tuy rằng không thể lấp đầy, nhưng sẽ không làm bị thương được dã thú đi qua.

Vậy là chậm trễ hơn nửa tiếng đồng hồ, sau khi bận rộn xong, Hồ Hồng Đức nhìn xuống đồng hồ quả quýt có kim phát sáng bên hông nói:

- Hôm nay không có thời gian hái sâm rồi, thời gian tương đối ngắn, Diệp Thiên, cậu đi sau tôi, cẩn thận phía trước còn có bầy.

- Được, ông cũng cần thận một chút!

Diệp Thiên không phô trương, đi theo sau Hồ Hồng Đức, nhưng lần này hấn phóng ra khí cơ, cảm ứng đến con đường phía trước có thể là nơi gây cho hấn cảm giác nguy hiểm.

Bước vào đoạn đường này, liên tiếp phát hiện ba cái bẫy lớn nhỏ không đều, có hơn mười cái cặp sấn động vật cỡ lớn, có một lần nếu Diệp Thiên không phản ứng nhanh, bị con chó Đại Hoàng kia xui xẻo trên chọc.

- Để lão tử bắt được đám người kia, tôi cũng không phải không thể lột da bọn chúng!

Hồ Hồng Đức xem ra đen mặt, đối phương trắng trợn bày ra nhiều bẫy như vậy, rõ ràng là không thấy y trong mắt, điều này làm cho Hồ Hồng Đức nhất ngôn cửu đỉnh ở núi Trường Bạch có cảm giác không thể nhịn được nữa.

- Ông Hồ, bớt giận, vẫn là trước tiên tìm được phản hồn thảo đã, nhân sâm hôm nay không vội lấy, chờ Tiểu Tiên tinh, tôi tiếp tục cùng ông đi một chuyến!

Diệp Thiên vờ vai Hồ Hồng Đức, trong lòng lửa giận cũng dâng cao, những kẻ săn trộm này thiết kế bẫy mà không có bất kỳ ký hiệu nào, làm sao đơn thuần để bắt dã thú đi qua, quả thực có người tính kế bên trong, có thể nói là bụng dạ độc ác.

- Được, bọn chúng nếu như thích núi Trường Bạch như vậy, cho chúng ở tại đây luôn đi.

Ánh mắt Hồ Hồng Đức lộ ra sát khí, cũng phát hỏa, có người cha như Hồ Văn Báo, Hồ Hồng Đức tự nhiên không phải là kẻ thiện lương, mạng người cũng không phải có một, nơi rừng sâu núi cao này, giết chết một vài người ném vào trong núi, thần tiên cũng không biết.

- Ừ, chỉ có con hươu ngọc bị kẹt, buổi tối chúng ta nướng thịt hươu ăn!

Ở một nơi đặt kẹt thú, Diệp Thiên lần đầu tiên thấy hươu, con này có điểm giống lộc, nhưng hình dáng nhỏ hơn một chút, cả thân màu vàng, rơi vào trong cỏ khô thật ra rất khó phát hiện.

Con hươu này chỉ bị kẹt chân, Hồ Hồng Đức cũng không nói nhảm, đưa tay sờ vào cổ hươu, cật cổ của nó, mở túi xách sau lưng, tiện tay nhét vào.

- Đi thôi, chậm thêm trời tối không trở về được.

Bởi vì xử lý bẫy cũng kẹt thú làm chậm trễ không ít thời gian, chờ tới nơi mà theo lời Hồ Hồng Đức có phần hỗn thảo sinh trưởng, đã là hơn một giờ chiều.

Đi tới chân núi, Hồ Hồng Đức chỉ vào dòng suối cách đó không xa nói:

- Diệp Thiên, chính là chỗ đó, Lư giáp bản thái hợp với khí hậu ẩm ướt, chịu úng, sợ khô hạn, thông thường đều sống ở nơi sườn núi dốc, bãi cỏ ven bờ sông.

Dòng suối này chỉ rộng hơn một mét, nước trong suốt thấy đáy, chảy xuôi vô cùng thông thả, dựa theo lời nói Hồ Hồng Đức, đợi lúc sang năm mới đầu xuân tuyết trên núi tan, dòng suối nhỏ này sẽ biến thành một dòng sông.

Hai bên suối, đều là rừng cây hoa trắng cao lớn, có thể tưởng tượng ở mùa xuân, rừng cây rậm rạp sẽ che dấu trọn dòng suối lại, đúng là nơi phản hồn thảo sinh trưởng tốt.

- Đất màu đen, đúng vậy, đất này khẳng định có Lư giáp hạ bản thái!

Hồ Hồng Đức đi đến bờ suối, từ mặt đất cảm một nắm bùn đất lên xem, trên mặt lộ ra sắc thái vui mừng.

- Ông Hồ, đào đi, để trở về cũng sắp trời tối rồi, đừng chậm trễ!

Diệp Thiên nhìn sắc trời, mặt trời trên đỉnh đầu bị một mảng mây đen che chặn, gió nổi lên.

Diệp Thiên không sợ lạnh, cũng không có nghĩa hấn thích mặc quần áo phong phanh gặp mưa, hơn nữa mưa một lúc, nhiệt độ không khí còn hạ xuống, hơn nữa đường rừng trơn ướt, Diệp Thiên cũng không muốn ở lại trong rừng già.

- Được!

Hồ Hồng Đức đáp ứng, sau khi đi một khoảng mười mét cách dòng suối quan sát một chút cỏ khô trên mặt đất, cảm xèng công binh lên.

- Tìm được rồi, Diệp Thiên, cậu xem có phải thứ này không?

Vừa đào mấy xèng, Hồ Hồng Đức liền kêu lên, phân hồn thảo cũng không phải là dược liệu trân quý, nếu là đúng mùa, trong núi Trường Bạch có rất nhiều nơi có thể thấy qua.

- Đúng vậy, hẳn là thứ này rồi, ông Hồ, lấy nhiều một chút!

Diệp Thiên nhặt lên rễ cây lớn cỡ bàn tay, gốc cây có hai cái tai nhỏ, có điểm giống như lỗ tai con lừa, chẳng thể trách bị dân bản xứ gọi là Lư giáp bản thái.

- Ông Hồ, được rồi, như vậy đủ rồi!

Phân hồn thảo sinh trưởng chủ yếu đều thành từng mảng, mất không nhiều công sức, Hồ Hồng Đức liền đào ra bảy tám rễ cây phân hồn thảo, Diệp Thiên thấy đủ rồi, liền gọi y lại.

Hồ Hồng Đức đem rễ cây phân hồn thảo cất vào túi sau lưng, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, mấy thứ này dùng như thế nào?

- Hong khô nghiền nát thành phấn, sau đó đem hương nghiền nát, pha lẫn cùng nhau đốt lên.

Diệp Thiên nhìn sắc trời, nói:

- Hôm nay chi sợ không còn kịp nữa rồi, chúng ta về trước ở trong nhà của ông, làm việc này xong rồi nói sau, Tiểu Tiên trong vòng ba ngày hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì.

Hồ Hồng Đức đối với lời nói Diệp Thiên tự nhiên không có điều gì dị nghị, y là người sống trên núi, đối với đoán trước khí trời so với Diệp Thiên cũng đúng, xem chừng núi Trường Bạch rất nhanh sẽ nghênh đón trận tuyết đầu tiên năm nay.

Quả nhiên, ngay lúc Hồ Hồng Đức cùng Diệp Thiên đi tới nhà gỗ không lâu, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi, tuyết núi Trường Bạch cùng Diệp Thiên đã thấy khác nhau, một hạt bông tuyết to chừng cỡ bàn tay trẻ nhỏ, Diệp Thiên xem thấy kỳ quái.

Ngoài phòng tuyết lớn rơi tán loạn, trong phòng hòa thuận vui vẻ, lửa đốt chiếu rọi nhà gỗ đỏ bừng một mảnh, thường thường vang lên tiếng nổ của củi đốt.

Trên lửa trại gác một con hươu đã làm lông sạch sẽ, trong bụng được Hồ Hồng Đức nhét vào không ít gia vị, trên thịt còn dùng dao

ạch vài vết, Hồ Hồng Đức tỉnh thoảng chà mỡ lên mặt.

Mắt không nhiều công sức, mùi thịt nướng tràn ngập trong phòng nhỏ, Hồ Hồng Đức cầm cái đĩa, từ trên người hươu nướng chín xẻ ra mấy miếng thịt, đưa tới trước mặt Diệp Thiên.

- Không tệ, thịt này thật thơm!

Động vật trên núi Mao Sơn không nhiều, Diệp Thiên trước đây thường xuyên ra ngoài ăn chim trĩ, giống món ăn thôn quê như thịt hươu đều không tệ, ăn một miếng không khỏi giơ ngón trỏ khen.

Hồ Hồng Đức luyện chính là công phu ngoại gia, đừng nhìn thấy đã hơn sáu mươi tuổi, lượng cơm ăn so với Diệp Thiên không ít hơn, một con hươu đã lột da bỏ đi nội tạng còn nặng hơn hai mươi cân, đã bị Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức hai người xẻ ăn hết.

Sau khi cơm nước xong, Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức đem rễ cây phân hồn thảo đặt bên đồng lửa, hong mấy tiếng chờ hàm lượng nước bên trong bốc hơi hết, mới đem nghiền nát thành bột phấn, hai người bận việc đến nửa đêm mới xem như làm xong việc này.

- Trời, cửa như thế này làm sao đi được đây?

Sáng sớm ngày hôm sau rời giường, lúc Diệp Thiên định đi ra, lại phát hiện bên ngoài cửa tuyết lớn, lấp đến nửa cánh cửa.

Chiều dài chiều rộng bấy này khoảng chừng hai mét, nhưng chiều sâu có thể đạt tới ba mét, một khoảng trống lớn ở dưới. Phía dưới cắm hơn mười đầu cây trúc đã vót nhọn, nếu có người vô ý ngã xuống, tuyệt đối không có đường sống.

- Ai làm bấy này thế? Mẹ nó, ngay cả ký hiệu cũng không làm?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 404

Tam Hoa Tự Định

Vậy làm sao đi ra đây?

Đẩy cửa tạo thành một khe chạy ngược vào trong chút tuyết đọng, Diệp Thiên há hốc mồm, nếu tuyết tiếp tục rơi lớn hơn nữa, ngốc ở trong phòng chẳng phải bị chôn sống sao?

Bản khoản của Diệp Thiên cũng không phải không có đạo lý, ở vùng núi Đông Bắc rất nhiều nơi, bởi vì tuyết lớn vùi lấp một số phòng ở những nơi vắng vẻ, nhất là một số nhà gỗ có kết cấu rời rạc, thường xuyên bị hiện tượng tuyết đọng ép đổ.

Thấy Hồ Hồng Đức đang cầm xẻng trong viện xúc tuyết đọng bên ngoài đi, Diệp Thiên kêu lớn:

- Ông Hồ, sao ông đi ra ngoài được?

- Đi qua cửa sổ, Diệp Thiên, chưa từng thấy qua tuyết lớn thế này phải không?

Hồ Hồng Đức cười ha hả, thanh âm chấn động tuyết đọng trên mái nhà “phốc xuy phốc xuy” rụng xuống.

Hồ Hồng Đức trên người lúc này chỉ có mặc một chiếc áo lông cáo lửa, tuy đã qua tuổi sáu mươi, lồng ngực rộng lớn, lưng hồ eo vượn, cánh tay tráng kiện, làn da màu đồng bình thường trong tuyết tạo lên một loại mỹ cảm khác thường.

- Được, tôi cũng đi qua đường cửa sổ.

Thấy Hồ Hồng Đức một lúc đã xúc gần đến chỗ mình, Diệp Thiên xúc rèm vải dày của cửa sổ, khễ đẩy ra ngoài, cả tấm ván gỗ dùng làm cửa sổ liền bị đẩy ra.

- Dễ chịu!

Một cơn gió lạnh mang theo bông tuyết từ cửa sổ chảy vào trong cỗ hòm Diệp Thiên, kích thích lỗ chân lông cả người hắn như nổ tung, nguyên khí trời đất tinh khiết kia, không ngừng tràn đầy trong cơ thể hắn.

Đưa tay khẽ chống lên cửa sổ, thân thể Diệp Thiên liền chui ra ngoài, hai chân vừa chạm vào trong nền tuyết, sau một đêm tuyết lớn rơi, gần như tới trên đầu gối hắn.

- Cảnh sắc thật hùng vĩ nha!

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn hướng ra bốn phía, nhất thời ngây ngẩn cả người, vùng trời trước mắt hắn, toàn bộ đều một màu sắc bao phủ, trừ bỏ màu trắng, trong mắt không còn một màu khác.

Loại màu trắng này không chỉ làm thị giác Diệp Thiên có một lực kích động lớn, còn làm nội tâm hắn rung động không thôi.

Diệp Thiên chưa từng nghĩ tới, một loại màu sắc đơn thuần đến cực hạn, loại trắng lệt này không thể dùng lời mà tả được, hơn nữa tại nơi băng tuyết tự nhiên ban cho, con người có vẻ thật nhỏ bé.

Thấy Diệp Thiên đi ra, Hồ Hồng Đức ném xềng qua, hô:

- Diệp Thiên, hỗ trợ dùm, xúc sạch tuyết bên này, chúng ta liền đi tới bệnh viện!

Kết cấu nhà gỗ của Hồ Hồng Đức tuy rằng thật chắc chắn, nhưng không chịu nổi áp lực của tuyết lớn trong thời gian dài, sau khi xúc sạch hết tuyết đọng lại trên mặt đất, y và Diệp Thiên tới nóc nhà, gạt xuống một tầng tuyết thật dày...

Tuy bầu trời lại rơi tuyết, nhưng bông tuyết đã nhỏ đi nhiều, cho dù rơi xuống một ngày nữa, cũng không tạo uy hiếp đối với nhà gỗ.

- Diệp Thiên, thật không biết công phu của cậu luyện như thế nào?

Sau khi xúc sạch hết tuyết, Hồ Hồng Đức tranh thủ mặc quần áo vào, trong lúc hoạt động vừa rồi khí huyết vận hành, một thân đồ mồ hôi, Hồ Hồng Đức có thể không sợ lạnh tới âm hai mươi độ, nhưng lúc này hơi nóng tan hết, thân thể cũng không dám không mặc thêm.

Ngược lại Diệp Thiên, lúc làm việc mặc áo sơ mi, bây giờ vẫn như thế, hơn nữa trên người không đổ một chút mồ hôi, tựa hồ việc độ

lạnh của băng tuyết đối với hần không có một chút ảnh hưởng.

Diệp Thiên cầm xẻng trong tay cắm lên mặt đất, khoát tay áo không nói gì, trên mặt đột nhiên hai má ửng hồng, ngay sau đó giữa ngực và bụng như có một luồng sấm sét, há miệng phun ra, một luồng khí trắng giống như sông Ngân, từ trong miệng Diệp Thiên vọt ra.

Luồng khí trắng này tụ lại không phân tán, giống như có ý thức ngưng tụ cách ba thước trên đỉnh đầu Diệp Thiên, chậm rãi biến thành hai đóa hoa, rõ ràng là hai đóa hoa.

- Tam... tam hoa tụ đỉnh?

Hồ Hồng Đức bên cạnh mắt thấy sớm đã choáng váng, y biết Diệp Thiên công lực cực cao, nhưng không nghĩ đạt tới cảnh giới như vậy, quả thật có thể coi là nhân vật thần tiên.

- Oa!

Nghe thấy Hồ Hồng Đức kêu lên, Diệp Thiên bất mãn trừng mắt liếc y một cái, mũi miệng dùng sức khê hấp thu, hai đóa hoa trên đỉnh đầu lập tức hóa thành luồng sương trắng, bay vào mũi Diệp Thiên.

- Nơi này rất lạnh, đối với tu luyện Đạo gia thật ra có ưu đãi rất lớn phải không?

Tuy rằng bị Hồ Hồng Đức cắt đứt, nhưng trong lòng Diệp Thiên vẫn vui sướng.

Sau khi tiến vào cảnh giới luyện khí Hóa Thần, tu vi Diệp Thiên liền không tiến thêm tấc nào nữa, nhưng hôm nay khi xúc tuyết, những lỗ chân lông huyết đạo bị phong bế quanh thân, nhưng lại có lợi không ngờ.

Lúc Diệp Thiên hoạt động hoàn toàn lâm vào trạng thái nội tức, hần để những lỗ chân lông quanh thân đóng lại chống lạnh, chính là nhiệt độ âm mảy chục độ trong không khí đối với hần vẫn kích thích, khí ngũ tạng đều chấn động.

Hơn nữa cái loại này đối với mình hiểu được, đã ở đáy lòng Diệp Thiên mọc rễ nảy mầm, sau khi làm Diệp Thiên phun ra chân khí trong cơ thể, khí này vậy mà trắng đen xen nhau, mỗi nơi, mờ ảo hình thành chiều hướng tam hoa tụ đỉnh.

Cái gọi là tam hoa tụ đỉnh, cần tách ra để giải thích, “tam hoa” chính là “ba đóa hoa”, biểu hiện thần khí tinh cơ thể người được hóa hoa, còn “tụ đỉnh” đem thần khí tinh hòa làm một có thể thấy được ở phía trước.

Đạo gia tu luyện lại, là luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư, cuối cùng tụ đỉnh, có thể vạn kiếp bất xâm.

Đến cảnh giới này, tinh khí thần đã thành trạng thái thuộc trạng thái “hợp”, bưng tinh Kim Hoa mạnh mẽ hiện trong không trung, thì cốt thể hóa hoa tỏa sáng, hào quang rực rỡ bốn phía.

Tam hoa theo Đạo gia có ba loại cảnh giới, người hoa cùng luyện tinh hóa khí, hoa là luyện khí hóa thần, thậm chí hoa trời, thì phải luyện thần phản hư, cũng gọi là Duyên Hoa, Ngân Hoa và Kim Hoa.

Đương nhiên, Diệp Thiên chính là đã hình thành hai đóa hoa không trọn vẹn, thậm chí cả Ngân Hoa cũng chưa hoàn toàn hthậm chí cả Ngân Hoa cũng chưa hoàn toàn hiện ra, càng không thể nói rõ cái gì là Ngũ khí triều nguyên, nhưng cái gì là Ngũ khí triều nguyên, nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, đã tiến bộ rất nhiều.

Vốn Diệp Thiên luôn hoài nghi, cảnh giới sau của luyện khí hóa thần, có phải là do cổ nhân hư cấu ra không? Nhưng lần ngộ đạo ngày hôm nay, cũng để lòng hấn nhận thấy, tựa hồ biết được một chút phương hướng.

- Nếu như có thể đạt tới cảnh giới Ngũ khí triều nguyên, có thể để thần thức ra ngoài, đạt được câu “tam hoa tụ đỉnh” trong “Tây du ký”, câu nói “thấu triệt Ngũ khí triều nguyên”, cũng không thể không có đạo lý.

Diệp Thiên đứng yên tại chỗ, hơi nhắm mắt lại, tinh tế nhận thức hiểu biết vừa rồi, Hồ Hồng Đức biết mình quấy rầy Diệp Thiên, ngay cả thờ cũng không dám.

Trong vòng ba mét quanh Diệp Thiên, thế nhưng không có một bông tuyết rơi xuống, như là bị một vòng bảo vệ vô hình đẩy ra, mà Diệp Thiên trong đó cũng không hề hay biết.

Khoảng qua hơn một giờ, Diệp Thiên mới tỉnh lại, trên mặt mỉm cười, Đạo gia trải qua cái gọi là “Thế hồ quán đỉnh”, đó là cảm giác vừa rồi của hấn, trời đất tựa hồ đối với Diệp Thiên lại một lần nữa mở ra một cái cửa lớn.

- Diệp... Diệp Thiên, tôi vừa rồi có phải quấy nhiễu cậu không?

Nhìn thấy trên mặt Diệp Thiên lộ ra mỉm cười, Hồ Hồng Đức dè dặt hỏi một câu.

Phải nói trước đây Hồ Hồng Đức kính trọng Diệp Thiên, nguyên nhân vì Cầu Tâm Gia, thế nhưng lúc này lại sợ hãi nhiều hơn, Diệp Thiên vừa rồi cho y cảm giác, giống như núi lớn đè nặng, bức y không thở nổi.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, khoát tay cười:

- Không có việc gì, tu vì tôi chưa đạt, nếu mạnh mẽ ngưng tụ tam hoa, ngược lại sẽ phản lại, ông vừa rồi thật ra đã giúp tôi.

Diệp Thiên tiến vào cảnh giới luyện khí hóa thần không lâu, tuy có ngộ đạo một chút, nhưng dù sao công lực còn rất nhỏ bé, khí trong ngũ tạng hẳn không đủ làm tam hoa hiện hình.

- Vừa rồi... vậy vừa rồi thật sự là tam hoa tụ đỉnh?

Hồ Hồng Đức giật mình miệng há to, phàm là người tập võ, cơ hồ không ai không biết từ này.

- Tôi cũng mới đụng đến gần cánh cửa, khoảng cách tới cảnh giới tam hoa tụ đỉnh còn xa lắm.

Diệp Thiên lắc đầu, tu luyện cảnh giới Ngũ khí triều nguyên tam hoa tụ đỉnh, nhất thiết tìm giấu thần, can giấu hồn, tỳ giấu ý, phôi giấu phách, thận giấu tinh, Diệp Thiên cũng tu luyện chưa đến mức đó.

- Khó lường, khó lường!

Hồ Hồng Đức muốn tìm mà không ra từ nào để kích lệ Diệp Thiên, trên mặt lộ thần sắc vô cùng ước ao.

Thấy bộ dạng của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên cười nói:

- Ông Hồ, ông không cần hâm mộ tôi, tôi tu luyện công phu Đạo gia, ông tu luyện công phu quyền cước ngoại môn, đều tốt cả, lúc nào rảnh tôi còn muốn mời ông dạy công phu Ứng Trảo nữa.

Diệp Thiên đã sớm được thấy hai tay của Hồ Hồng Đức như lão thụ bàn căn, mười ngón tay nắm lại cuộn chặt, đây là biểu hiện đã luyện Ứng Trảo công đến mức tận cùng, lúc đối địch, mười móng tay bắn ra, có thể vỡ đoạn sắt, uy lực không kém gì lưỡi dao sắc bén.

- Nếu không, hiện tại chúng ta liền so tài một chút?

Hồ Hồng Đức cũng là kẻ võ si, lúc y sinh ra võ thuật dĩ nhiên xuống dốc, cả đời cũng chưa thể cùng ai say sưa đánh một trận, sau khi nghe được lời nói Diệp Thiên, lập tức có chút nóng lòng muốn thử xem.

- Thôi đi!

Nhìn thấy bộ dạng vội vàng của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên dờ khóc dờ cười nói:

- Ông Hồ, cháu gái ông chỉ có thể chống đỡ nhiều nhất ba ngày, chúng ta vẫn là nên nhanh xuống núi đi!

- Đúng, đúng, sao tôi lại quên mất chuyện này!

Hồ Hồng Đức vỗ đầu một cái nói:

- Chờ Tiểu Tiên hết bệnh rồi, Diệp Thiên cậu ở chỗ tôi khoảng hai tháng, tôi truyền dạy cho cậu công phu Ứng Trảo Trường Bạch, lấy nội công của cậu, nếu sử dụng lợi hại hơn tôi gấp trăm lần!

Con Hồ Hồng Đức tuy học được một ít công phu gia truyền, nhưng sau đó y lại làm phản, một số chiêu lợi hại sẽ không thể truyền lại.

Mà Hồ Tiểu Tiên lại là con gái, không thích hợp tu luyện công phu Ứng Trảo, Hồ Hồng Đức một mạch không chỉ mất đi thuật pháp, thấy ngay cả công pháp cũng không truyền lại được, lúc này mới có ý niệm truyền cho Diệp Thiên trong đầu.

Diệp Thiên nghe vậy cười nói:

- Tiểu Tiên hết bệnh rồi, ông vẫn là cùng tôi đi kinh thành một chuyến đi, sư huynh cũng rất cao hứng khi nhìn thấy ông.

- Được, dù sao công phu dạy ở đâu cũng được!

Hồ Hồng Đức lại gật đầu, nhưng giống như nhờ vả Diệp Thiên, sợ hấn không muốn học công phu của mình.

Diệp Thiên vừa rồi tu luyện, làm chậm trễ hơn hai tiếng, liền không ăn điểm tâm, Hồ Hồng Đức thu dọn xong mấy thứ, hai người bước trên tuyết dày hướng vào chân núi.

- Vậy làm sao đi ra đây?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 405

Chiêu Hồn (Thượng)

Trong lòng vướng bận chuyện cháu gái, tuy rằng mỗi bước chận đi trong tuyết cao đến đầu gối, nhưng Hồ Hồng Đức vẫn đi rất nhanh, mỗi bước mang theo một mảng tuyết lớn, mạnh mẽ từ trong tuyết tạo ra một con đường.

Vốn cho là Diệp Thiên sẽ không theo kịp bước chân của mình, nhưng nhìn sang bên cạnh, trên mặt Hồ Hồng Đức lập tức lộ ra thần sắc hoảng sợ, trong lòng chịu đã kích.

Diệp Thiên không biết từ nơi nào chợt được hai nhánh cây dài hơn một mét, mỗi tay nắm một cây, nhánh cây thò ra phía trước, đẩy nhẹ trên mặt đất một chút, thân thể cũng nhẹ nhàng được đẩy về phía trước.

Hồ Hồng Đức quay đầu nhìn lại, từng bước của Diệp Thiên đi qua tầng tuyết, chỉ có dấu vết bè sâu khoảng một tấc, tuy rằng không bằng Đạp tuyết vô ngân, nhưng cũng không khác bao nhiêu.

Tốc độ hai người đi đều là cực nhanh, hơn nửa tiếng sau, đã tới nông trường ngày hôm qua.

Đẩy cửa gỗ văn phòng làm việc của lâm trường, lập tức nhiệt độ ảm áp phá vào mặt, trong phòng đang đốt lò, bên ngoài là tuyết rơi, bên trong cũng hòa thuận vui vẻ.

Hồ Hồng Đức đem hai chân heo rừng sấy trên vai ném lên bàn, nói:

- Tiểu Tổng, hôm nay có xe vào trấn không? Tôi đáp một cái!

Bình thường có thể mượn xe ngựa làm việc trên lâm trường, nhưng lúc này tuyết lớn ngập đường, cần phải có xe jeep chuyên dụng làm việc của lâm trường mới được, bánh xe của xe là đặc chế, có thể đi lại được trên tuyết.

Nghe được lời Hồ Hồng Đức, Tổng Tràng Trường cười nói:

- Hồ gia, ngài tới đúng lúc, tôi đây đang chuẩn bị đi thị trấn, chúng ta cùng đi thôi!

Hồ Hồng Đức vỗ bông tuyết trên người, nói:

- Vậy tốt quá, quay về thị trấn tôi mời cậu uống dương canh!

- Hồ gia, uống dương canh không bằng ông mấy ngày nữa săn mấy con Phi Long để ăn, hương vị kia thật tuyệt nha!

Tổng Trạng Trường vừa cùng Hồ Hồng Đức nói chuyện, vừa cầm cặp công văn đi ra ngoài cửa, tuyết lớn ngập núi, công việc trên lâm trường cũng dừng lại, y cũng muốn vào thị trấn báo cáo.

- Muốn ăn Phi Long không thành vấn đề, nhưng cậu trông nom tốt cái miệng của cậu, lần trước mới săn ba con, đã bị anh cả cậu nhắc nhở vài ngày.

Con vật gọi là Phi Long, thật ra chính là gà hoa vĩ trắng, là một loại chim không di trú trong rừng rậm có duy nhất trong rừng rậm Đông Bắc của ba tỉnh, thịt Phi Long trắng mềm, dinh dưỡng rất phong phú, là món ăn có “hương vị tuyệt hảo” quý và lạ, trên thế giới hiếm thấy.

Câu cửa miệng nói “trên trời thịt rồng, dưới đất thịt lừa”, “thịt rồng” này chính là chỉ thịt gà trắng.

Nhưng hiện tại Phi Long đã bị liệt vào động vật được quốc gia bảo vệ, các ngành liên quan thường xuyên tuyên truyền với nhóm các hộ săn bắn trong núi, anh cả Tổng Trạng Trường chính là sở trưởng đồn công an lâm nghiệp, lần trước biết Hồ Hồng Đức săn mấy con, thiếu chút nữa nổi giận với y.

Tổng Trạng Trường cười nói:

- Y chính là ngoài miệng nói, còn lại kêu tôi bảo chị dâu nấu canh cách thủy, y ăn không biết là bao nhiêu nữa.

Đang lúc nói chuyện, mấy người đã đi đến trước một chiếc xe jeep, xe này trải qua lắp lại, trông rất cao, trên lớp xe có cuốn một vòng xích, để phòng ngừa xe bị trượt trong tuyết.

Làm việc trên lâm trường Trạng Trường cũng không phải là quan lớn, Tổng Trạng Trường hiển nhiên không có lái xe, mở chiếc xe jeep không biết sản xuất từ năm bao nhiêu, đưa hai người Diệp Thiên đi vào trong thị trấn.

Từ trên người lấy ra một tẩu thuốc, Hồ Hồng Đức ở trên cửa kính xe châm đầu tẩu, chọt nhớ ra một chuyện, mở miệng nói:

- Đúng rồi, Tiểu Tống, gần đây có thấy người lạ nào lên núi không? Tôi ở núi bắc thấy một số cạm bẫy, đúng là để sẵn hồ Đông Bắc và gấu đen!

Đến chỗ ở của Hồ Hồng Đức trong rừng rậm trên núi cao, nhất định phải đi qua lâm trường đang làm việc, mà trong núi cắm vào, mọi người hầu hết đều biết nhau, xuất hiện người lạ mặt, Tống Tràng Trường nhất định sẽ nhớ rõ.

Tống Tràng Trường lắc đầu nói:

- Không có, năm nay trời lạnh sớm, làm việc trên lâm trường chưa từng thấy người lạ.

Ánh mắt Hồ Hồng Đức lộ ra một tia âm lãnh, tự nhủ:

- Thế thì sẽ đi từ chỗ Mạnh Hạt Từ bên kia đi lên sao? Chờ Tiểu Tiên khỏe lên, tôi đi qua bên kia một chuyến!

Lỗ hồng của Hồ Hồng Đức chính là Mạnh Hạt Từ, chẳng qua lòng trắng trong mắt hơi nhiều thôi, kỳ thật ánh mắt sáng vô cùng, thuật bắn súng tại khu núi Trường Bạch này phải là hạng nhất hạng nhì, tuổi tác so với Hồ Hồng Đức nhỏ hơn mười tuổi, bình thường với Hồ Hồng Đức có chút đối phó.

Nhưng cha Mạnh Hạt Từ, lại là Ngũ trại chủ thủ hạ của Hồ Vân Báo trước kia, hai người coi như có giao tình thế hệ trước, tuy rằng Mạnh Hạt Từ có vài chuyện làm không đúng, nhưng Hồ Hồng Đức cũng không chấp nhận y.

Chẳng qua lần này Mạnh Hạt Từ phạm vào kiêng kị của Hồ Hồng Đức, sẵn trộm chưa nói đến, nhưng những cạm bẫy đó không có ký hiệu rõ ràng, rành rành chính là nhắm tới y, cho tới bây giờ chưa từng vượt qua được Hồ Hồng Đức, đương nhiên nuốt không trôi con tức này.

Đây là chuyện riêng của Hồ Hồng Đức, lập tức y cũng không có nhiều lời, đem đề tài chuyển sang chuyện khác, cùng Tống Tràng Trường tán gẫu qua chuyện.

Lúc ra khỏi thị trấn hôm qua ngồi xe ngựa, chạy mất khoảng hai giờ, hôm nay đi ô tô, nhưng trái lại trên đường xóc nảy hơn ba tiếng mới tới nội thành.

Đã là hai giờ chiều, Tổng Trảng Trường vội vã đi đến chỗ lãnh đạo báo cáo công tác, sau khi đưa Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức đến cửa bệnh viện liền lái xe rời đi.

Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức lại ngồi vào quán trước mặt hôm qua, nhưng lần này bọn họ tán gẫu không nhiều, mỗi người ăn hai bát liền vào bệnh viện.

- Thằng nhóc này cũng tới, Diệp Thiên, lúc nữa cậu đừng nói chuyện, tôi đuổi bọn họ đi!

Sau khi Hồ Hồng Đức thấy một chiếc xe đỗ lại trong bệnh viện, sắc mặt liền thay đổi.

- Ông Hồ, làm sao vậy?

Diệp Thiên nghe Hồ Hồng Đức nói có chút không hiểu.

- Cha của Tiểu Tiên y đến đây, cái đồ khốn khiếp cũng nhắc, không nghe theo lời tôi.

Hồ Hồng Đức tỉnh tỉnh táo táo, hai mắt trừng lớn, nói:

- Diệp Thiên, cậu không cần xen vào, tôi cam đoan trong thời gian cậu làm phép không có ai trong phòng, lão tử không phát uy, thật đúng là nợ bọn chúng?

- Đừng nóng, ông Hồ, thuật chiêu hồn của tôi ban ngày không thi triển được, cần đến tối mới làm phép được, ông đừng đi vào liền cứng rắn bắt rời đi, hai người có thù gì, mà đến nỗi phải như vậy?

Diệp Thiên thấy Hồ Hồng Đức nói dở khóc dở cười, người đã đến sau bảy mươi tuổi, cùng con cái có cái gì vướng mắc đây? Thấy sức mạnh của Hồ Hồng Đức, tựa hồ không loại bỏ khả năng dùng vũ lực uy hiếp.

- Vậy đi thôi, tôi sẽ nói buổi tối trông nom, cho bọn chúng cút hết đi!

Hồ Hồng Đức gật đầu, kỳ thật y đối với con cái vẫn có một tia áy náy, năm đó không phải mình cố tình không cho vợ đi bệnh viện, có lẽ bà ấy vẫn có thể sống đến bây giờ.

- Con ông đã làm cái gì?

Diệp Thiên thuận miệng hỏi, chiếc xe dừng bên ngoài kia là một chiếc Toyota đẹp, không chắc chắn chính là xe của lãnh đạo cấp cao.

- Đồ hỗn trưởng kia trước làm thầy giáo, luồn lách mà đi lên, hiện tại trong sở giáo dục, hình như đã là phó cục trưởng?

Tuy trong miệng Hồ Hồng Đức kêu đồ khốn này nọ, nhưng Diệp Thiên nhìn ra, y vẫn thật để ý người con này.

Sau khi đẩy cửa phòng bệnh ra, Thanh Nhã và Vệ Dung Dung đều ở bên trong, ngoại trừ bà Hồ cùng hộ lý, còn có một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn.

- Diệp Thiên, ngày hôm qua tuyết rơi lớn, điện thoại di động của anh lại không liên lạc được, làm em lo lắng chết!

Thấy Diệp Thiên tiến vào, Thanh Nhã vội chạy lại, hôm qua tuyết rơi lớn như vậy, làm cô cả đêm ngủ không ngon.

Diệp Thiên cầm tay Thanh Nhã, nhỏ giọng nói:

- Không có việc gì, anh ở trong núi rất tốt.

- Cha, cha đã đến?

Hồ Hồng Đức đi vào phòng bệnh, người đàn ông trung niên kia cũng đứng lên, nói:

- Cha, năm nay tuyết đặc biệt lớn, con xem người vẫn nên trở về nhà đi...

Nét mặt già nua của Hồ Hồng Đức nhất thời đóng băng, tức giận nói:

- Trở về nhà làm gì? Bị các người làm cho tức chết sao? Ta thế nào cũng không về, ở trong núi rất tốt!

Kỳ thật quan hệ của Hồ Hồng Đức và con cái cũng không còn bết bát nữa, chính là y mạnh mẽ cả đời như thế, đến nhà con ở, thì phải hướng con cúi đầu, việc này y ngàn vạn lần không làm được.

- Cha, người...

Giọng của người đàn ông trung niên cũng đề cao vài phân, chỉ nhìn những người khác trong phòng bệnh, rồi cuộc thờ dài, quay

sang nhìn Diệp Thiên, nói:

- Cậu là Tiểu Diệp phải không? Cảm ơn cậu tới xem Tiểu Tiên, tôi tên là Hồ Đại Quân, là cha của Tiểu Tiên!

- Xin chào, tôi tên là Diệp Thiên!

Diệp Thiên gật đầu cùng Hồ Đại Quân bắt tay, nếu không có quan hệ với Hồ Hồng Đức, hẳn có lẽ sẽ gọi chú Hồ, nhưng lúc này dù thế nào cũng không nói.

- Ha ha, Tiểu Diệp là từ kinh thành tới, khí độ này chính là không giống ai!

Hồ Đại Quân là người đã quen làm lãnh đạo, y có thể cảm giác trên người Diệp Thiên có loại khí thế không giận mà uy, lập tức còn nghĩ rằng Diệp Thiên là công tử nhà ai.

Theo lý thuyết thái độ của Hồ Đại Quân đã đủ thấp, nhưng Hồ Hồng Đức cũng không hài lòng, đứng bên cạnh mở miệng khiển trách:

- Tiểu Diệp là người có thể gọi sao? Ta, cha ta so với cậu ấy còn thấp hơn một bậc đấy!

Hồ Đại Quân bị lời nói của cha làm dờ khóc dờ cười, trước mặt mọi người y cũng không muốn cùng Hồ Hồng Đức cãi nhau, lập tức nói:

- Cha, người muốn làm thế nào mới vừa lòng đây? Tiểu Diệp từ Bắc Kinh tới, cùng người có quan hệ gì đây?

Hồ Hồng Đức tức giận nói:

- Từ Bắc Kinh tới sao lại không thể có quan hệ? Diệp Thiên sư huynh của cậu ấy cùng ông nội người uống huyết tửu lạy thề, người nói người nên gọi cậu ấy là gì?

- Ông nội... anh em kết nghĩa của ông nội?

Sau khi nghe thấy lời nói của cha, Hồ Đại Quân nhất thời ngây ngẩn cả người, y thật sự không nghĩ tới Diệp Thiên lại có thể cùng Hồ gia bọn họ có quan hệ này.

Hồ Đại Quân đã gặp ông nội, hơn nửa mới trước đây còn đi theo Hồ Văn Báo ở trong núi hai năm, cũng biết Hồ Văn Báo khi còn sống rung chuyển trời đất, hơn nữa Hồ Đại Quân có ngày hôm nay, trên trình độ cao, vẫn là dựa vào ánh sáng của ông nội.

Năm đó Hồ Văn Báo quy ẩn núi rừng, cấp dưới y cũng có một bộ phận huynh đệ đi tham gia cách mạng, sau khi ba tỉnh Đông Bắc giải phóng, những người đó đều chuyển đến nơi này, hơn nữa đảm nhiệm chức vụ nhất định.

Sau khi đợi kết thúc mười năm hỗn loạn, một số người đã ngồi trên chức vị lãnh đạo tương đối cao, cho dù sau đó nghỉ hưu, ở vùng Đông Bắc vẫn còn có năng lực rất lớn.

Hồ Đại Quân có thể từ một người giáo viên bình thường đi đến bước chân hiện tại, y cũng biết, trong chuyện này có sự nâng đỡ chính mình của những bộ hạ cũ của ông nội, sâu trong nội tâm đối với ông nội vô cùng kính trọng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 406

Chiêu Hồn (Trung)

Được, chúng ta bên nào bên đấy tự nói đi, đúng rồi, Diệp Thiên, sư huynh của cậu tên gì đây?

Hồ Đại Quân cũng là người trên 40 rồi, nhưng vẫn sợ cha mình mắng khiến cho ông phải gọi là ông Diệp Thiên, sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, vội vàng thuận theo, mới nói câu này ra.

- Đồ ranh con, trường bối là trường bối, chẳng hiểu quy tắc gì cả!

Hồ Hồng Đức đứng bên cạnh không hài lòng than thở 1 câu, rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Diệp Thiên cười nói:

- Sư huynh tôi tên là Câu Tâm Gia, không biết chú nghe qua bao giờ chưa?

- Kim Nhân Điều?

Hồ Đại Quân kinh hãi thốt lên.

- Chú cũng biết à?

Diệp Thiên hơi ngạc nhiên liếc mắt nhìn Hồ Đại Quân 1 cái, biệt hiệu này của sư huynh nổi tiếng ra phết, cả 2 đời nhà Hồ Hồng Đức đều biết cả.

- Tôi từng nghe ông nội nhắc qua, ông tôi nói công phu của vị đó còn hơn nội tôi gấp trăm lần.

Hồ Đại Quân từ nhỏ đã theo ông nội vào trong núi ở vài năm, trẻ con thường thích nghe kể chuyện, Hồ Đại Quân cũng không ngoại

lệ, mỗi buổi tối đến thường quán lấy Hồ Văn Báo nghe kể chuyện.

Hồ Văn Báo lúc còn tung hoành khắp vùng núi Trường Bạch, truyện như tiểu thuyết của ông nhiều không kể xiết, thế nhưng Hồ Văn Báo ấn tượng sâu nhất vẫn là vị huyinh đệ kết nghĩa kia của ông.

Cho nên năm đó chuyện 1 mình Kim Nhân Điều xông vào sơn trại, Hồ Đại Quân không biết là được nghe bao nhiêu lần rồi. Mà cũng do họ Cầu rất ít nên ông mới nhớ cái tên Cầu Tâm Gia như vậy.

- Diệp Thiên, ông nội tôi cũng ca ngợi rằng võ công của sư suynh cậu là vô địch thiên hạ, đợi đến khi sức khỏe Tiểu Tiên tốt hơn 1 chút, 2 chúng ta thử đấu 1 chút đi.

Gia đình Hồ Đại Quân vốn có tiếng là ham học hỏi, từ nhỏ đã luyện võ, bình thường 7, 8 người cũng không đến gần được ông, lúc này nghe thấy Diệp Thiên là sư đệ của Kim Nhân Điều, lập tức cảm thấy hứng thú, muốn so tài với Diệp Thiên 1 chút.

- Thôi, đừng có ở đây mà mất thể diện nữa, Diệp Thiên chỉ cần 1 đầu ngón tay thôi cũng đủ để đánh ngã ngươi rồi.

Hồ Hồng Đức thực sự là không chịu được nữa, tức giận nói:

- Cha ngươi còn không phải là đối thủ của Diệp Thiên, dựa vào cái công phu gà mờ của ngươi, mà cũng định so tài à?

- Cái gì? Cha, đến cha cũng đánh không lại Diệp Thiên à?

Hồ Đại Quân nghe vậy sùng sốt, ông biết võ công của cha mình, thân cây to bằng cái bát ô tô mà Hồ Hồng Đức dùng 1 trảo có thể đốn ngã được, công phu ngoại môn luyện đến đỉnh cao, ngay cả những nhà võ thuật nổi tiếng mà Hồ Đại Quân biết cũng chưa có ai là đối thủ của cha mình.

Thế nhưng Hồ Đại Quân cũng biết, cha mình cả đời chưa bao giờ nói dối 1 lời, nếu như cha nói đánh không lại Diệp Thiên thì công phu tên Diệp Thiên đó tuyệt đối là cao hơn mình.

Nghe thấy 2 cha con Hồ Hồng Đức nói về Diệp Thiên, Vệ Dung Dung ở 1 bên cũng chen miệng vào:

- Công phu Diệp Thiên thực sự rất lợi hại, trước kia cậu ta chỉ dùng 1 chiêu thôi mà đánh bại được cả lũ Nhật Bản đấy.

- Được rồi, không nói vấn đề này nữa, tình hình Tiểu Tiên thế nào rồi?

Diệp Thiên khoát tay, cậu không phải đến đây để khoe khoang, lập tức đổi đề tài về cô Tiểu Tiên đang nằm trên giường bệnh kia.

Hồ Đại Quân lắc lắc đầu, nói:

- Hôm qua còn tốt, nhưng hôm nay hình như lại xấu đi rồi, tôi đến Bắc Kinh mời chuyên gia, chắc ngày mai có thể hội chẩn cho Tiểu Tiên.

- Chuyên gia gì chứ, Tiểu Tiên bị người ta bắt mất hồn phách đi rồi, tìm chuyên gia cũng vô dụng thôi!

Hồ Hồng Đức tức giận hừ lên 1 tiếng.

- Cha, cha đừng có nhắc đến cái đó nữa có được không? Tiểu Tiên đây là mắc bệnh, chúng ta phải tin vào khoa học chứ!

Nhắc tới việc này, Hồ Đại Quân lại không bằng lòng với cha mình, năm đó Hồ Hồng Đức giả thần giả quỷ xem bệnh cho mẹ, ai ngờ lại khiến cho bà qua đời trong đau đớn, cái cảnh đó đến tận ngày hôm nay Hồ Đại Quân vẫn còn nhớ như in.

Hồ Hồng Đức trừng mắt lên, mắng:

- Khoa học cái con khi, hôm nay các người về hết đi, để ta ở trong này trông cho.

- Không được đâu, lão Hồ nói như vậy, bọn họ mà đi được mới là lạ!

Sau khi Hồ Hồng Đức nói vậy, Diệp Thiên trầm nghĩ thấy không ổn, ông lão này cũng là người 60, 70 tuổi rồi, sao lại là người thiếu kiên nhẫn như thế được chứ?

- Cha, có phải cha lại định mời thần đến chữa bệnh cho Tiểu Tiên à?

Quả nhiên, Hồ Đại Quân liếc mắt 1 cái là có thể hiểu rõ ý đồ của cha mình rồi, nói như đinh đóng cột:

- Con không đồng ý, Tiểu Tiên là con gái của con, con không cho cha làm bậy đâu.

Hồ Hồng Đức sắc tay áo lên, tức giận nói:

- Tiểu Tiên cũng là cháu gái của ta, tiểu tử thôi, có phải người muốn chống đối hay không?

- Này, này, tôi nói này lão Hồ, ông tức giận cái gì há? Có gì thì từ từ nói được không?

Diệp Thiên đặt 1 bàn tay lên vai Hồ Hồng Đức, Hồ Hồng Đức vốn đang định lao vào đánh con trai, lập tức cảm thấy 1 cỗ lực mạnh như ngọn núi đè lên người, chân cũng không bước đi được.

- Diệp Thiên, để cậu cười rồi, cha tôi tính tình nóng nảy, nói không được thì lại muốn động thủ.

Nhìn thấy bộ dạng mặt đỏ phừng phừng của cha mình, Hồ Đại Quân cũng thấy hơi nghi ngờ, nhìn về Diệp Thiên, nói:

- Ngày mai chuyên gia tới rồi, cậu nói, có thể để cho cha tôi làm bậy được không?

Diệp Thiên trầm ngâm 1 chút, nói:

- Lão Hồ cũng không phải là nói bậy đâu, có thể chú không biết, tôi tu luyện công phu nội gia, có thể châm kim bấm huyệt cho người khác được, tôi muốn chữa trị cho Tiểu Tiên 1 chút, không biết các vị xem có được không?

Lúc đến bệnh viện Diệp Thiên đi guốc trong bụng Hồ Hồng Đức rồi, để ông đến nói với con trai, nhưng tình hình bây giờ, nếu Diệp Thiên không nói vào, sợ là cái phòng bệnh này sẽ là nơi đầu võ của 2 cha con họ mất.

- Châm kim bấm huyệt à? Diệp Thiên, thế được sao?

Hồ Đại Quân có chút hồ nghi nhìn qua Diệp Thiên, tuy rằng ông không tin mấy cái thể loại mê tín mời thần kia, thế nhưng vẫn luôn trung thành với Đông Y, dù sao hồi còn nhỏ bị bệnh, cũng uống không ít thuốc Đông Y của cha mình.

- Giám đốc Hồ.

Diệp Thiên không tiện trực tiếp gọi tên Hồ Đại Quân, nghĩ 1 lát rồi gọi chức danh của ông, nói:

- Ngài cũng biết đây, theo lý luận của Đông Y thì thân thể là 1 khối khí chất, hình thể, tinh thần thống nhất, tôi nghĩ là khí huyết Tiểu Tiên không thông nên dẫn đến tình trạng như bây giờ, cho nên tôi vượt kính mạch của cô ấy, cho dù không được thì cũng không gây thương tổn đâu.

- Không phải mời đại thần à?

Hồ Đại Quân thế nào cũng không yên tâm về cha mình, hơn nữa Diệp Thiên thực sự là quá trẻ tuổi, đối với lời nói của Diệp Thiên, 10 phần ông chỉ tin 3 phần thôi.

- Giám đốc Hồ, mời đại thần là kỹ năng độc đáo của đạo Tát Mãn Đông Bắc, tôi không biết cái này.

Diệp Thiên hiểu tâm tư của Hồ Đại Quân, lập tức tay phải đánh 1 trào hư không trúng Hồ Đại Quân cách đó hơn 3 mét, 1 cỗ kinh lực nhập vào cơ thể, nắm chặt lấy bả vai Hồ Đại Quân.

Hồ Đại Quân vốn không ngờ Diệp Thiên có thể xuất ra chiêu này, không có bất kỳ phản ứng nào, đã bị Diệp Thiên kẹp lấy bả vai, chỗ bả vai ấy giống như bị kẹp sắt kẹp chặt vậy, không thể động đậy được.

Sau khi kéo Hồ Đại Quân đến bên cạnh mình, Diệp Thiên mới buông tay ra, cười nói:

- Giám đốc Hồ, tôi tu luyện công phu Đạo gia, chú trọng vào âm dương cân bằng, khí huyết giao hòa, ông thấy công phu này thế nào?

- Đây... đây là công phu gì chứ?

Hồ Đại Quân giống như đang nằm mơ, mãi đến khi Diệp Thiên mở miệng nói chuyện, ông mới giật mình tỉnh lại.

Lúc này Hồ Đại Quân mới biết được, vì lẽ đó mà cha mình mới đánh giá Diệp Thiên như vậy, tuyệt đối không phải là nói suông, cái khác không nói, chính chiêu Diệp Thiên mới xuất thủ này, đúng là giám đốc Hồ mới nghe đến lần đầu.

- Công phu nội gia mà luyện đến cực đỉnh, có thể phóng chân khí ra ngoài, tôi đây còn kém xa lắm.

Diệp Thiên cười cười, nói:

- Thế nhưng đủ để vuốt kinh mạch cho Tiểu Tiên, giám đốc Hồ ông thấy thế nào?

- Được, thế thì thử xem!

Diệp Thiên xuất 1 chiêu này, cảm giác của Hồ Đại Quân với Diệp Thiên hoàn toàn thay đổi, vừa rồi trong mắt ông còn là 1 tên Diệp

Thiên non nớt, lúc này thì lại giống như hình tượng 1 cao nhân đắc đạo.

Còn về mẹ Hồ Tiểu Tiên trong phòng bệnh, căn bản là không hiểu đang xảy ra chuyện gì, thế nhưng Hồ Đại Quân đồng ý cho Diệp Thiên chữa bệnh cho Tiểu Tiên, mấy người ngoài cũng không thể nói nhiều được.

- Tầm nhìn của người này đúng là không khác quá.

Nhìn thấy Hồ Đại Quân cuối cùng cũng đồng ý, Diệp Thiên cười khở 1 tiếng, nếu đổi lại là Đường Văn Viễn nghe nói mình làm phép cho ông ta, còn không mừng đến rơi nước mắt sao? Đến chỗ này, lại phải giả vờ châm kim bấm huyệt để làm bình phong.

- Ấy, sao lại nhiều người thế này? Thế này không có lợi cho người bệnh đâu, ra ngoài hết đi, chỉ để 1 người ở lại thôi!

Lúc đang nói chuyện, 1 vị bác sĩ đi vào trong phòng bệnh, thấy phòng bệnh đầy người, không khỏi nhíu mày, cũng không khách khí đuổi hết mấy người ra bên ngoài.

Hồ Đại Quân cũng biết nhiều người làm cho không khí trong phòng kém lưu thông, lập tức hô:

- Đi, chúng ta ra ngoài tìm chỗ ngồi trước đi, tiểu Vu, tiểu Vệ, buổi tối chú Hồ mời các cháu ăn bữa cơm.

Tuy rằng lo lắng cho con gái, nhưng bạn học của Tiểu Tiên từ ngàn dặm xa xôi đến đây thăm hỏi, bậc làm cha mẹ cũng nên tiếp đãi 1 chút, lập tức để bà Hồ ở lại phòng bệnh, còn những người khác thì rút lui hết.

Hồ Hồng Đức đi sau kéo Diệp Thiên, nhỏ giọng hỏi:

- Diệp Thiên, cậu biết châm kim, ấn huyệt thật à?

Diệp Thiên tức giận nói:

- Tôi không nói như vậy, thì con trai ông đồng ý cho tôi sao?

- Khụ khụ, cái tên thối tha này, đến lời của cha nó cũng không nghe.

Hồ Hồng Đức mặt đỏ lên, lúc vào bệnh viện ông dám quả quyết, ai ngờ cuối cùng vẫn phải Diệp Thiên ra mặt thuyết phục con trai.

Diệp Thiên suy nghĩ 1 chút, nói:

- Lão Hồ, kim châm ông phải đi mua 1 bộ đi, lúc định hồn phách phải dùng đến đấy.

- Được, lát nữa tôi sẽ mua, nếu cậu nói sớm hơn chút, trong nhà tôi có mấy bộ kim châm đấy.

Hồ Hồng Đức gật gật đầu.

Lúc 2 người Diệp Thiên đến bệnh viện, đã là tầm khoảng 3 giờ chiều rồi, lúc ra khỏi bệnh viện thì cũng gần đến 5 giờ, Hồ Đại Quân tìm 1 khách sạn gần đấy, cùng mấy người Diệp Thiên ăn 1 bữa cơm.

Mà Hồ Hồng Đức nhân lúc ăn cơm này, đi ra ngoài mua 1 bộ kim châm, hơn nữa còn 1 thêm 1 cái lư hương nhỏ, cái này dùng để đốt cỏ phân hồn.

Sau khi trở lại phòng bệnh, Diệp Thiên chặn mấy người Hồ Đại Quân lại, mở miệng nói:

- Được rồi, Giám đốc Hồ, vào lúc tôi châm kim thì không thể bị quấy rầy được, để lão Hồ vào, còn mấy người các ông ở bên ngoài chờ đi.

- Thế... thế được rồi, Diệp Thiên, vạn sự nhờ cậu vậy.

Hồ Đại Quân do dự dùng chân lại. Mặc dù có nghi ngờ Diệp Thiên 1 chút, nhưng tình trạng con gái như vậy, ông chỉ có thể thử bừa thôi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 407

Chiêu Hồn (Hạ)

Sau khi đi vào phòng, Diệp Thiên quay đầu lại nhìn Hồ Hồng Đức, nói:

- Lão Hồ, canh cửa đây, không được để bất kỳ ai vào đâu!

Diệp Thiên đối với bí pháp được truyền thừa trong đầu, phần lớn đều biết nguyên do nguồn gốc, nhưng chỉ duy nhất chiêu thuật gọi hồn này, Diệp Thiên vẫn không biết nguyên lý do đâu, nên trong lòng càng phải cẩn thận hơn.

- Được rồi, cậu cứ yên tâm đi, ngay cả ông trời đến tôi cũng không cho vào đâu!

Hồ Hồng Đức đáp lại, nhìn trái nhìn phải, lập tức đi đến đầu giường, đem cái tủ ở đầu giường kia bịt kín cửa lại, sau đó ngồi lên trên đó.

- Lão Hồ, nếu ông sinh sớm hơn 30 năm, nhất định còn tiếng tăm hơn cả cha ông đấy!

Nhìn thấy hành động của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên đúng là dở khóc dở cười, lão già này quả không hổ danh được sinh ra trong thổ phi, đến 60, 70 tuổi rồi mà hành động vẫn có mùi thổ phi.

Cười lắc lắc đầu, Diệp Thiên cầm lấy cái bao của Hồ Hồng Đức, đem cái đèn dầu và bộ kim châm ra.

Sau khi đốt đèn dầu để khử trùng, Diệp Thiên đứng trước người Hồ Tiểu Tiên, ngón cái và ngón trỏ tay phải cầm chặt 1 cây kim, nhanh như chớp cắm vào chỗ kinh mạch ở ngực bụng Hồ Tiểu Tiên.

Sau khi cắm kim xong, tay phải Diệp Thiên không ngừng, liên tiếp đem 5 cây kim cắm xuyên qua quần áo lên người Hồ Tiểu Tiên, Hồ Hồng Đức ngồi chỗ cửa nhìn lạng cả người, cả đời ông làm Trung Y, hôm nay mới biết còn có kiểu châm cứu như vậy.

Sau khi châm 5 cây kim, Diệp Thiên cũng hơi thở dốc, trong 5 cây kim này, mỗi cây đều có chứa sinh lực, đều lần lượt cắm vào trong 5 chỗ tâm kinh, tý kinh, phế kinh, thận kinh, can kinh Hồ Tiểu Tiên.

Tâm kinh, tý kinh, phế kinh, thận kinh, can kinh là ngũ tạng bên trong con người, ứng với mộc, hỏa, thổ, kim, thủy trong ngũ hành.

Diệp Thiên đây là dùng lực của kim bạc làm chấn động khí ngũ tạng của Hồ Tiểu Tiên, khiến cho cơ thể cô trong 1 khoảng thời gian ngắn, có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Đâm 5 cây kim này vào, Diệp Thiên lại rút ra 1 cây kim bạc nữa, cắm ở chỗ huyết ấn đường của Hồ Tiểu Tiên, cây kim này dùng để định hồn phách.

Thân người có 3 hồn 7 vía, là chỗ sinh lực tính mạng của con người, linh hồn con người bình thường đi với cơ thể, người sau khi gặp phải điều gì bất ngờ hay kinh ngạc thì hồn sẽ rời thân, khó mà quay lại được.

Mất đi 1 hồn 1 phách, có thể khiến cho người ta uể oải buồn bã, tinh thần hoảng hốt, mất đi 2 hồn có thể khiến cho người ta nằm liệt giường, 3 hồn 7 vía mà mất hết thì cũng là lúc con người ta sẽ chết.

Hồ Tiểu Tiên đến nay vẫn còn hơi thở sinh mệnh, chứng minh rằng không phải 3 hồn 7 vía bị hút đi hết, cây kim này của Diệp Thiên có thể ổn định lại hồn phách trong người cô, tăng cường ý thức bản thân của Hồ Tiểu Tiên.

Sau khi làm xong, Hồ Tiểu Tiên sắc mặt vốn trắng bệch, lúc này lộ ra vẻ hồng hào, ngực phập phồng cũng dần dần ổn định hẳn lên, Diệp Thiên biết, 1 phen công phu này quả không uổng phí.

Cầm cái lư hương đó ra, Diệp Thiên nghiền nát cây cỏ phân hồn thành bột rồi đặt vào trong đó, lấy tay chà thành từng sợi nhang vòng, sau đó dùng bật lửa đốt từng sợi.

Có lẽ là tác dụng của hương tự nhiên, 1 làn khói từ lư hương bay vào không trung, chỉ có điều tốc độ cháy nhanh hơn nhiều so với tốc độ hương bay, chẳng bao lâu sau, toàn bộ căn phòng đều bị làn khói cay xè đó bao phủ.

Hồ Tiểu Tiên đã nằm 3 ngày rồi, sau khi ngửi thấy mùi hương này, thân thể bỗng nhiên run lên 1 chút, 1 làm khí mắt thường không nhìn thấy được tràn ra ngoài thân, ngưng tụ trên thân thể.

- Cái gọi là hồn phách, kỳ thực chính là tinh khí cơ thể ngưng tụ mà tạo thành, Tiểu Tiên bị hôn mê bất tỉnh sở dĩ chính là bị người ta

rút tinh khí đi!

Nhìn thấy tinh khí thoát ra trên người Hồ Tiểu Tiên, trong lòng Diệp Thiên ngay lập tức có thể hiểu được, tinh khí chính là gốc rễ của cơ thể, tinh khí mất đi, con người tự nhiên sẽ chết.

Thế nhưng lúc này lại không phải là thời cơ tốt để suy xét thuật pháp, 2 tay Diệp Thiên giơ lên, vẽ trong hư không 2 cái trận pháp, trong miệng quát 1 tiếng:

- Đi!

Sau khi Diệp Thiên quát lên 1 tiếng, nhiệt độ trong phòng đột nhiên giảm hẳn xuống, gió bên cửa sổ nổi lên, mà người Hồ Tiểu Tiên hình như phát ra ánh sáng, sau đó lại biến mất.

Diệp Thiên nhắm mắt lại, ngồi khoanh chân trên mặt đất cách giường Hồ Tiểu Tiên 3 mét, tay bấm huyệt, không ngừng đánh lên người Hồ Tiểu Tiên, đồng thời trong miệng phát ra tiếng quát trầm thấp:

- Nhà họ Hồ có cô con gái, tên viết là Tiểu Tiên, hồn quay về đi!

Cùng lúc với Diệp Thiên không ngừng tụng những lời giống như tụng kinh này, nguyên khí trong phòng bệnh trở nên hỗn loạn, trận pháp hư không của Diệp Thiên trên người Hồ Tiểu Tiên sinh ra 1 lực dẫn, khiến cho nguyên khí trong phòng điên cuồng nhập vào người Hồ Tiểu Tiên.

Chỉ có điều sau khi chỗ nguyên khí này chạm đến chỗ tinh khí bao quanh Hồ Tiểu Tiên đó, thì lại tản ra tứ phía, 2 khí hoàn toàn không thể dung hòa được.

Thế nhưng giọng tụng kinh trầm thấp của Diệp Thiên, như là có ma lực, dẫn chỗ tinh khí của Hồ Tiểu Tiên xuyên qua cửa sổ, lẩn vào trong bóng đêm, hình như đang đi tìm hồn phách tiêu tán của mình.

- Đây rốt cuộc là gọi hồn hay là dẫn hồn đây?

Diệp Thiên ngồi trên mặt đất cố gắng thi triển thuật pháp, Hồ Hồng Đức ở cạnh cửa không chịu nổi, giọng nói của Diệp Thiên như ma chú, khiến cho não ông cảm thấy đau nhức, ý thức có vẻ như thoát ra khỏi cơ thể.

Hít sâu 1 hơi vào, Hồ Hồng Đức vội vã bảo vệ tinh thần, cả người lúc này mới tỉnh lại, vội vàng kéo 2 mảnh vải trên người xuống, bịt chặt lỗ tai lại.

Tuyết rơi suốt 1 ngày 1 đêm, bao phủ toàn bộ núi Trường Bạch trong rét mướt, ở chỗ núi Bắc Lộc cách chỗ ở của Hồ Hồng Đức hơn 60km, có 1 thôn nhỏ có hơn 10 hộ dân sinh sống.

Nông thôn mùa đông lại càng yên tĩnh dị thường, đến ngay cả chó săn cũng được đưa về nhà, thế nhưng ở đầu thôn dựa vào sườn núi có 1 căn nhà gỗ nhỏ, được đèn đuốc chiếu sáng trung, thỉnh thoảng lại vọng lại tiếng dô ầm ĩ.

Ngôi nhà này trước sau đều trống rỗng, cách rất xa những ngôi nhà khác trong thôn, trợ trợ đến gai mắt, ở cửa trái trong phòng, cắm 1 cây trúc dài, ở trên đỉnh cây trúc, buộc chặt 1 miếng vải đỏ dài hơn 3 thước.

Trên tấm vải đỏ còn treo 1 miếng vải đen hình tam giác bị xé thành 3 mảnh, mảnh giữa rộng, mảnh bên cạnh hẹp và ngắn, mảnh phía dưới màu đen như năm ngón tay, như những chiếc răng nanh đen nhánh.

Nếu là Diệp Thiên hoặc là Hồ Hồng Đức ở đây liếc mắt 1 cái có thể nhận ra đây là thứ để dẫn hồn độc đáo của dân tộc Mãn, hơn nữa miếng vải ở giữa tấm vải này còn viết tên Hồ Tiểu Tiên trên đó.

5 người đang ngồi trong phòng, đang uống rượu, trên bàn bày các món ăn dân dã, cái bát ở giữa kia có thể nhìn thấy là đựng canh, đúng là canh Phi Long.

- Mạnh gia, nào, tôi kính ngài 1 bát!

1 người đàn ông 30 tuổi bộ dạng xấu xí sau khi uống 1 bát rượu, lau miệng nói:

- Mạnh gia, mấy cái bẫy chúng ta làm đó, đều bị lão Hồ Hán Tam làm hỏng hết, nếu không giao được đợt hàng này, thì chỗ tiền đó cũng không lấy được đâu!

Người này tên là Quách Tử Sâm, vốn là 1 tên vô lại trong thôn, vào những năm 90, 1 mình đến Nga, 3 năm sau trở về, thì lưng giắt bạc triệu.

Mới đầu người ta nghĩ hẳn làm kinh doanh rồi phát tài, nhưng thực ra hẳn sẵn bản trộm động vật quý hiếm trong núi Trường Bạch rồi buôn ra nước ngoài, từ đó kiếm chác được rất nhiều lợi nhuận.

Đi đêm lắm có ngày gặp ma, vào 1 lần giết hồ Đông Bắc, Quách Tử Sâm gặp phải Hồ Hồng Đức, bị ông bắt vào đồn công an, phạt hạn 3 năm tù.

Những tên tội phạm này đều có 1 bệnh chung, chính là muốn không làm mà hưởng, Quách Tử Sâm sau khi mãn hạn tù về nhà làm ăn 2 năm, rồi rút cục cũng không kiếm chế được, lại quay trời về với nghề cũ.

Chi có điều trong lòng hẳn rất sợ Hồ Hồng Đức, lần này sẵn bắt trộm ngoài việc liên hệ với mấy tên đã từng giống hắn, đều bị Hồ Hồng Đức bắt cải tạo ra, còn tìm được Mạnh Hạt Từ ở trong thôn.

Mạnh Hạt Từ không phải là người gốc trong thôn, ông nội hẳn nghe nói thừa lệnh vua đã từng làm quan, chỉ có điều sau khi hoàng đế cuối cùng bị bắt, cả nhà Mạnh Hạt Từ mới đến nơi này.

Thế nhưng cha của Mạnh Hạt Từ khí vận không tốt lắm, năm đó sau khi Hồ Văn Báo quy ẩn, ông ta gia nhập Quốc đảng, đến năm 49 không có tư cách đi Đài Loan, sau thời kỳ giải phóng bị người ta tố giác, cuối cùng thì bị xử bắn.

Lúc đó Mạnh Hạt Từ tuy rằng mới 12, 13 tuổi, nhưng đã sống dựa vào núi Trường Bạch, nên không bị chết đói, đến năm 90, Mạnh Hạt Từ đã nổi tiếng ở vùng núi Trường Bạch.

Chỉ có điều cha bị bắn chết, tính tình Mạnh Hạt Từ liền trở nên kỳ quái, hơn nữa hẳn không biết học được chiêu mời thần ở đâu, ngày thường có vẻ lảm lảm li li khiến cho người dân trong thôn đều sợ hãi tránh xa hẳn.

Thế nhưng Quách Tử Sâm biết trình độ bắn súng của Mạnh Hạt Từ rất siêu, nhắc tới trong phạm vi mấy trăm dặm người có thể chống đỡ lại Hồ Hồng Đức chỉ có mỗi 1 mình tên Mạnh Hạt Từ này, cho nên lúc này mới đến nhập hội cùng hắn.

- Chỗ bấy đó vốn không phải là cái đê bấy hồ Đông Bắc rồi.

Mạnh Hạt Từ sau khi uống 1 bát rượu, thì xem thường, lòng trắng mắt hẳn vốn nhiều, lúc này còn không nhìn thấy lòng đen đâu nữa.

- Mạnh gia, Hồ Hán Tam ở ngọn núi này cũng mấy chục năm rồi, hạ bấy sợ là không làm khó được hắn ta đâu?

Lúc Quách Tử Sâm nhắc đến Hồ Hồng Đức, trong mắt tràn đầy thù hận, trong núi Trường Bạch này không phải có mỗi mình hắn, dựa vào cái gì mà không cho bọn ta sẵn bắt động vật kiếm tiền chứ?

- Không làm khó được hắn, ta có thể làm khó được cháu gái hắn, 7 ngày nữa, Hồ Tiểu Tiên chắc chắn chết, nhân dịp này, thì giải quyết xong việc này đi, lát nữa tôi đi thu chỗ đồ cũ!

Mạnh Hạt Từ xé 1 chân lợn rừng nướng vàng ươm, cắn mạnh 1 miếng, oán hận của hắn với Hồ Hồng Đức, không thua mấy người đẩy chút nào đâu.

Tục ngữ nói “1 bát gạo có thể tạo nên ân tình, 1 đấu gạo cũng có thể gây ra thù hận”, sau khi cha Mạnh Hạt Từ bị bắn chết, Hồ Văn Báo cũng lo lắng cho gia đình hắn nhiều, mỗi tháng đều mang gạo đến cho 2 mẹ con hắn.

Chi có điều sau này Hồ Văn Báo phải trốn vào trong núi Trường Bạch, hơn nữa mấy năm liền thiên tai lũ lụt nghiêm trọng, cả nhà Hồ Hồng Đức còn bữa đực bữa cái, cho nên cũng không lo cho nhà Mạnh Hạt Từ được nữa.

Nhưng Mạnh Hạt Từ lòng dạ hẹp hòi, lại vì vậy lại ghen ghét với nhà Hồ Văn Báo, sau khi hắn trưởng thành thì chuyện gì cũng đối nghịch với Hồ Hồng Đức, cả núi Trường Bạch lớn như vậy không ai là không biết 2 người này bất hòa.

- Keng keng keng, keng keng keng!

Đang lúc mấy người đang bàn bạc trao đổi chuyện săn bắn hổ Đông Bắc, thì cái chuông ở 1 góc phòng đột nhiên không gió mà vang lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 408

Đấu Pháp

Dẫn linh hồn!

- Mạnh gia, sao vậy?

Quách Tử Sâm cũng cảm thấy chuông kêu có chút lạ thường, căn phòng này kín như bưng, ngay cả 1 làn gió cũng không lọt vào được, thế thì cái chuông đó sao lại tự kêu vậy?

- Xảy ra chuyện rồi, có người đang dùng thuật chiêu hồn!

Mạnh Hạo tử tiện tay cầm áo khoác da, cầm cái chuông trong góc phòng, chạy ra khỏi phòng, 1 trận gió lạnh tấp vào người, lạnh đến nổi mấy người Quách Tử Sâm run lên bần bật.

- muốn tìm đem hồn phách Hồ Tiểu Tiên về à? Không dễ như vậy đâu?

Ngẩng đầu nhìn tấm vải dẫn hồn ở trước cửa, trên mặt Mạnh Hạo Tử nở 1 nụ cười lạnh lùng.

Hôm nay là gió Đông Bắc, theo lý thuyết thì chiêu hồn phải thổi về hướng đông bắc, thế nhưng sự việc xảy ra trước mắt lại ngoài lẽ thường, chỗ chiêu hồn tung bay kia, lại hướng về phía tây nam, mà nơi đó lại đúng là chỗ thị trấn.

Quay người vào phòng, Mạnh Hạo Tử lục tìm 1 hồi trong rương, móc ra 1 cái trống da dê, nhìn Quách Tử Sâm, nói:

- Mở cửa ra, các người cũng không phải ra ngoài đâu.

- Mạnh gia, đây, đây là chuyện gì vậy?

Nhìn thấy vẻ mặt Mạnh Hạt Từ kỳ dị, Quách Từ Sâm có chút không yên, tuy rằng mấy người bọn họ mưu đồ đối phó Hồ Hồng Đức, nhưng từ tận thâm tâm, Quách Từ Sâm cũng cảm thấy uy của Hồ Hồng Đức như hổ.

- Không sao đâu, trình độ đạo Nhật Nguyệt gà mờ của Hồ Hồng Đức, đâu không lại ta đâu!

Mạnh Hạt Từ nhe răng cười, trước kia đã từng mấy lần hấn buộc Hồ Hồng Đức đấu pháp với mình, chỉ có điều Hồ Hồng Đức không tiếp chiêu, hơn nữa khí huyết hấn hùng hậu, Mạnh Hạt Từ cũng không biết làm thế nào được.

Chỉ có điều hôm nay Hồ Hồng Đức vì cháu gái mà lại dùng đến thuật pháp gà mờ kia, khiến cho Mạnh Hạt Từ có cảm giác nắm được cơ hội.

Lấy tay vò tóc, Mạnh Hạt Từ cởi áo da trên người ra, đặt chuông ở bên hông, mặc 1 chiếc áo đơn giản rồi mở then cài cửa nhảy ra ngoài, đồng thời tay phải giơ lên gõ vào cáo trống da dê đó 1 cái.

- Tùng!

1 tiếng trống trầm lắng vang lên, mà tiếp đó Mạnh Hạt Từ hát vang lên:

- Mời... đại thần Nhi Lạp!

Phải nói giọng hát Mạnh Hạt Từ cũng không tồi, giọng ngân dài, cũng có chút âm vận, chỉ có điều làn điệu tiếp theo của hắn, lại khiến cho người ta không lạnh mà run.

- Mặt trời xuống núi, trời tối đen, nhà nhà đóng cửa lại, chim Khách, chim Hi Tước, Quạ bay qua ngọn cây, Khổng Tước và Bò Câu bên mái hiên, 10 nhà mà chỉ có 9 cái khóa, cửa lớn nhà tôi không đóng, giờ roi đánh trống mời thần tiên ai u uy...

Theo giọng hát của Mạnh Hạt Từ, thân thể hắn càng rung lên, tiếng trống da trong tay cùng tiếng chuông bên hông văng vẳng bên tai, sau khi truyền ra xa, có mấy hộ vốn còn đang sáng đèn, lập tức tắt đèn đi ngủ.

Cái mà Mạnh Hạt Từ nhảy chính là điệu nhảy chính tông của Tát Mãn, cũng được gọi là nhảy đại thần.

Ở Đông Bắc, rất nhiều nơi coi nhảy đại thần là 1 loại hình nghệ thuật dân gian, hơn nữa lúc nhảy phải cần có 2 người, nhưng kỳ thực không phải vậy, thuật pháp Tát Mãn chân chính, 1 người là đủ rồi.

Ông nội Mạnh Hạt Từ, năm đó chính là Đại vu sư (thuật sư) Tắt Mãn của hoàng đế đời Mạc, nhất mạch của bọn họ, cũng chính là Tắt Mãn hoàng gia chính tông, nhậy đại thần lừa bịp trong dân gian ở Đông Bắc này thì hoàn toàn không thể nào sánh cùng.

Tiếng chuông, tiếng trống cộng với cả giọng hát khàn khàn kia, tiếng gió 4 phía bị át hẳn, tại đây tuyết đêm yên tĩnh có chút quý dị, sợ tới mực mấy người trong phòng không dám thở mạnh.

Đột nhiên, cả người Mạnh Hạt Từ run lên, giọng hát ngừng lại, hai mắt nhìn quanh 4 phía, không nhìn thấy lòng đen đâu, trong bóng đêm hiện ra 1 màu xanh lè.

Bị Mạnh Hạt Từ liếc nhìn, mấy người thanh niên trai tráng trong phòng bình thường đối mặt với sài lang hổ báo thể mà toàn thân sợ nổi cả da gà, cả người run như cây sậy.

- Ha ha, Hồ Hồng Đức, đầu cùng ta? Để ta cho hồn phách ngươi không thể quay về được!

Không giống như ma quỷ nhập vào người trong truyền thuyết, Mạnh Hạt Từ căn bản là không có bộ dạng bị phụ thuộc, điệu bộ nói chuyện vẫn như cũ, thế nhưng trong mắt của hắn cũng nhiều hơn 1 tia đờ lờm.

Hơn nữa quanh người Mạnh Hạt Từ, không thấy có chút nguyên khí nào, thế này khiến cho giác quan thứ sáu của hắn nhạy bén lạ thường, lòng trắng mắt kia có thể nhìn thấy được linh khí lưu chuyển trong trời đất.

Cảm nhận được dao động linh khí truyền đến từ núi Trường Bạch, trên mặt Mạnh Hạt Từ nhe răng cười, đột nhiên mở to mồm thờ, lúc này linh khí 4 phía căn phòng, trong nháy mắt đã loạn cả lên, tám chiêu hồn trên câu trúc kia đột nhiên quay đầu lại, bay lên theo hướng gió bắc.

- Ấy, có người thi pháp?

Diệp Thiên đang ngồi ngay ngắn trên sàn trong phòng bệnh, mắt đột nhiên mở ra, thân thể đứng lên, trên mặt cực kỳ nghiêm trọng.

Dựa theo lý luận Đạo gia, cho dù sau khi chết, tinh khí trên người trong thời gian ngắn vẫn chưa tiêu biến hoàn toàn, Diệp Thiên dùng thuật chiêu hồn, chính là muốn gọi tinh khí thoát ra khỏi cơ thể Tiêu Tiên về, để chữa khỏi bệnh cho cô.

Vừa rồi Diệp Thiên cảm nhận được vị trí tinh khí của Hồ Tiêu Tiên, hơn nữa mắt có thể đưa trở về, ai mà biết được đúng lúc đó, lại có người ra tay khiến cho chỗ linh khí ở đó bị rối loạn, lại còn chặt đứt tia liên hệ đó nữa.

- Diệp Thiên, xảy ra chuyện gì thế?

Nhìn thấy Diệp Thiên bỗng đứng đứng dậy, Hồ Hồng Đức ngồi cạnh cửa cũng đứng lên.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Gặp phải người đồng đạo, tôi đến nhiều nơi như vậy, vẫn là lần đầu nhìn thấy cao nhân thông hiểu thuật pháp đây.

- Cậu nói cái gì? Khụ, nãy tôi bị lỗ tai lại.

Hồ Hồng Đức chỉ thấy miệng Diệp Thiên động mà không có âm thanh, sững sốt 1 chút mới nhớ ra khi nãy bị lỗ tai lại rồi.

- Không có gì, bắt giữ linh hồn người khác, cũng không phải hành vi của người chính đạo, 1 khi hấn đã như vậy, tôi đấu với hấn 1 trận!

Diệp Thiên cười lạnh lùng, cậu có thể cảm nhận được, người đó tuy rằng có thể làm hỗn loạn tinh khí ở đó, nhưng không có khả năng công kích theo thần thức như mình đâu.

- Bắt giữ hồn phách người? Con mẹ nó, đó không phải là tên Mạnh Hạt Từ làm sao?

Sau khi nghe được Diệp Thiên nói vậy, Hồ Hồng Đức đột nhiên đứng bật dậy, dậm chân quát to lên.

Lúc trước Hồ Hồng Đức chỉ nghĩ đến cháu gái bị dọa hoặc là gặp phải chuyện gì mới dẫn đến hồn lìa khỏi thân, ông vốn không nghĩ là do tên Mạnh Hạt Từ.

Bởi vì tuy rằng Hồ Hồng Đức bất hòa với Mạnh Hạt Từ, nhưng hai nhà dù thế này cũng là thân với nhau bao năm rồi, lại không có đại thù hận gì, Mạnh Hạt Từ cũng không ra tay hại Tiểu Tiên đâu.

Nhưng những lời Diệp Thiên vừa nói ra này, Hồ Hồng Đức có thể khẳng định là do Mạnh Hạt Từ gây ra nên nổi giận, gân xanh trên mặt nổi lên, hận ngay lập tức không thể đi tìm tên Mạnh Hạt Từ đó cho hấn bài học được.

- Không nói nữa, yên lặng nào!

Diệp Thiên liếc mắt nhìn Hồ Hồng Đức 1 cái, 6 chữ ngắn gọn này như 1 gáo nước lạnh dội lên đầu Hồ Hồng Đức, lập tức bình tĩnh

lại.

Sau khi quát Hồ Hồng Đức 1 câu, Diệp Thiên ấn phương vị bát quái trong phòng, rồi bước chân như ảo, 1 dòng sát khí từ 4 phương 8 hướng hội tụ lại.

Bệnh viện vốn là nơi sát khí ngưng đọng, lúc này muốn ngưng tụ sát khí cũng không mất thời gian lắm, không lâu sau, nhiệt độ trong phòng chợt giảm xuống 8 độ, tuy rằng đèn sáng, nhưng làm cho người khác cảm giác âm u kinh khủng.

Lúc sát khí trong phòng khiến cho Hồ Hồng Đức cảm thấy lạnh, 2 chân Diệp Thiên đứng ngoài chứ bát, 2 tay ôm thành ấn hình đại luân kim cương ấn, miệng hét lớn 1 tiếng:

- Binh!

Theo tiếng quát của Diệp Thiên, sát khí trong phòng đều ngưng tụ bên trong đại luân kim cương ấn của Diệp Thiên, đẩy vào hư không, Diệp Thiên theo thần thức dẫn đại luân kim cương ấn đó đi.

Thế này vẫn chưa được coi là xong, tiếng binh khi nãy vừa thốt ra, tay Diệp Thiên lại biến thành ấn sư tử, sau tiếng “đấu” thì theo sát sau các chữ “binh” cũng phóng ra.

Tuy rằng Diệp Thiên cách xa núi Trường Bạch hơn 10 km, nhưng 2 câu 9 chữ này trong nháy mắt đã xuyên qua hư không, đến thôn nhỏ chỗ Mạnh Hạt Từ kia.

- Sao lại thế này, đây... đây là thế nào?

Nguyên khí trời đất vốn đang đảo loạn, Mạnh Hạt Từ tự cho rằng có thể đả thương Hồ Hồng Đức, đột nhiên cảm thấy đau tim, không đợi hắn kịp định thần lại, 1 đạo kim cương ấn pháp nặng như núi đột nhiên xuất hiện trên đầu hắn.

- Mẹ nó, không phải Hồ Hồng Đức, là thủ đoạn của ai vậy?

Mạnh Hạt Từ trách 1 câu rồi chạy trốn, chỉ có điều động tác của hắn có mau lẹ hơn nữa cũng không ngăn được thần thức dân dốt của Diệp Thiên.

Ầm ầm nổ 1 tiếng, như không khí bị nổ vậy, 2 dòng linh khí chạm vào nhau, tuyết ngoài phòng bay tung tóe, che chắn cả tầm mắt.

- Khụ... khụ khụ!

1 trận ho khan dữ dội, thân hình Mạnh Hạt Từ hiện dần ra, trong lòng kinh hãi vẫn có 1 chút may mắn, may mắn là hôm nay hấn mời Hùng Lực Sĩ, tuy rằng tấn công không đủ, nhưng phòng ngự lại rất mạnh.

Chỉ có điều Mạnh Hạt Từ vui mừng hơi sớm, lúc hấn ngẩng đầu nhìn tám chiêu hồn, cảm giác tim đập nhanh lại hiện lên, 1 đạo hình sư từ lại đang lao thẳng vào mình.

Vừa rồi phòng ngự trên người đã bị kim cương pháp ấn phá hỏng 7, 8 phần rồi, Diệp Thiên 1 chữ “đấu” này, Mạnh Hạt Từ rất cuộc không ngăn được.

Dưới đòn công kích của linh khí là hình mà như thực kia, thân hình Mạnh Hạt Từ như bị đạn bắn trúng, Ầm 1 tiếng đập vào phòng, thân thể vào thời điểm ở trên không trung, 1 ngụm máu tươi trào ra miệng.

- Người này còn biết bay nữa cơ à?

Mấy người Quách Tử Sâm hôm nay xem như được mở rộng tầm mắt, cảm thấy nhảy đại thần không phải thôi mà còn có thể làm cho mình bay được sao?

Thế nhưng lúc bọn họ phát hiện ra là không phải, bởi vì Mạnh Hạt Từ bay trong không trung, còn phun ra 1 ngụm máu tươi, sau khi rơi cho Mạnh Hạt Từ rơi trên bàn, mấy người vội vàng vây quanh.

- Đi... vào núi, gặp... gặp phải cao nhân rồi!

Lúc này mặt Mạnh Hạt Từ héo quắt như tàu lá, linh khí vờn quanh tiêu biến không thấy nữa, hơi thở mong manh chẳng khác gì Hồ Tiểu Tiên trên giường bệnh.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 409

Tĩnh Dạ

Thuật sư đấu pháp tuy rằng không có khói súng, nhưng độ nguy hiểm còn hơn súng đạn nhiều, nếu không phải Mạnh Hạt Từ mượn lực thần nhập thân, hơn nữa lại cách xa Diệp Thiên như vậy, thì 1 chiêu vừa rồi, có thể lấy được mạng của hắn.

Thế nhưng kể cả như vậy, Mạnh Hạt Từ cũng không còn những ngày thoải mái nữa, lực phủ ngũ tạng giống như là bị xe đâm vậy, nằm trên mặt đất nôn ra liên tiếp mấy ngụm máu tươi.

Dựa vào tình trạng này của Mạnh Hạt Từ, căn bản là không thể vào núi, bản năng sinh tồn trời dậy, chỉ vào ngăn tủ trên cùng, nói:

- Từ Sâm, đem cái hòm thuốc đó lại đây cho ta.

- Hix, Mạnh gia, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Quách Từ Sâm lên tiếng, tìm cái ghế đầu giẫm lên đem cái hòm thuốc xuống.

- Đối phương mời cao nhân, tôi đấu không lại hắn, chúng ta vào núi trốn 1 thời gian!

Mạnh Hạt Từ sắc mặt lộ ra vẻ thù hận, hắn già như vậy, chưa từng ăn món nào nhục như vậy.

- Đợi vết thương của ta tốt hơn 1 chút, quyết không tha cho mấy người đó đâu!

Mạnh Hạt Từ vô cùng đau đớn mở cái rương nhỏ ra, lập tức 1 mùi hương nồng nặc bay ra.

Toàn bộ cái rương nhỏ chỉ có 1 vật, đó là củ sâm dài gần 20 cm, thế nhưng chỉ còn lại 1 nửa, trên 1 nửa đó còn có những xúc tu mọc ra từ giữa.

- Ô, củ nhân sâm này phải trên 300 năm rồi đấy nhỉ?

Nhìn thấy củ sâm này, Quách Tử Sâm không khỏi lưu luyến, nếu không phải chỉ còn lại 1 nữa, có lẽ hẳn đã âm mưu sát hại tính mạng để giành lấy rồi cũng nên.

- Không đến 300 năm, thế nhưng cũng khoảng đấy.

Mạnh Hạt Tử 2 tay run rẩy cầm 1 con dao nhỏ ra, tước 1 mảnh sâm nhét vào miệng, sau khi suy nghĩ 1 lát, thì cắt 2/3 cho vào trong miệng.

Giá nhân sâm mọc hoang ai cũng biết, Mạnh Hạt Tử lúc này cũng sợ mấy người Quách Tử Sâm nổi lòng tham mờ mắt, dựa vào tình hình hiện nay của mình, chắc chắn đánh không lại mấy tên trai tráng đó.

Tác dụng bổ khí của nhân sâm quả là nhanh chóng, mấy phút sau khi đưa miếng sâm vào trong miệng, sắc mặt khô vàng của Mạnh Hạt Tử đã tái nhợt lên, tiếp đó xuất hiện 1 tia hồng hào.

Lại nghĩ hơn nửa giờ nữa, Mạnh Hạt Tử đã có thể hoạt động được, lập tức đứng lên, sau khi thu dọn 1/3 chỗ nhân sâm còn lại, gỡ khẩu súng săn trên tường xuống rồi cầm cái trống của mình, nói:

- Đi, chúng ta vào núi.

- Mạnh gia, tuyết lớn như vậy, vào núi nguy hiểm lắm.

Mấy người Quách Tử Sâm không muốn đi, bên ngoài trời lạnh dưới 0 độ, đến nước tiểu cũng có thể bị đóng băng, chui vào trong rừng già, thế chẳng khác gì đi tìm chết sao.

Mạnh Hạt Tử lắc lắc đầu nói:

- Không vào núi, thì đợi Hồ Hồng Đức tới đón các người nhé!

Kỳ thực Mạnh Hạt Tử cũng không thiếu tiền, người có thể tung hoành ở núi Trường Bạch, ai mà không có đến trăm vạn? Sở dĩ lần này hẳn ra tay như vậy, hoàn toàn là bởi vì trong lòng ghen ghét với Hồ Hồng Đức.

Lần này Mạnh Hạt Tử cũng hiểu được Hồ Hồng Đức đã biết chuyện này có liên quan đến mình, hẳn biết tính cách của Hồ Hồng

Đức, 2 người bây giờ đã là không chết không ngừng rồi, thương thế của hắn chưa hồi phục, không thể đợi chết ở đây được.

Nghe Mạnh Hạt Từ nhắc tới Hồ Hồng Đức, sắc mặt Quách Từ Sâm hiện ra sự sợ hãi, 1 người thanh niên không cao lắm lên tiếng:

- Mạnh gia, nếu không... chúng ta liều mạng với tên Hồ Hán Tam đi, 5 người 5 khẩu súng, tôi không tin là chúng ta không tiêu diệt được hắn?

- Man Ngưu, người cho rằng Hồ Hồng Đức làm bia ngắm sống cho người, đứng đó để người bắn chắc?

Mạnh Hạt Từ cười nhạt 1 tiếng.

- Trong rừng già này, hắn còn xảo quyết hơn cả hồ ly, đừng tưởng rằng người cầm súng là giỏi!

Đột nhiên nghĩ đến vị cao nhân mới ra tay kia, Mạnh Hạt Từ đứng ngồi không yên, mở miệng nói:

- Ít nói nhảm đi, không muốn chết thì đi theo ta, ta có chỗ ở trong khe núi, lạnh không tới được, đói không chết được các người đâu!

Tục ngữ nói thỏ khôn có 3 hang, chuyện Mạnh Hạt Từ ở núi Trường Bạch giết người đoạt sâm cũng không ít, nên đã sớm chuẩn bị chỗ ẩn thân ở trong núi, lúc này đúng là rất hữu ích.

- Vâng, chúng tôi nghe theo Mạnh gia!

Mấy người Quách Từ Sâm liếc nhìn nhau 1 cái, do sợ hãi Hồ Hồng Đức nên bọn họ chọn vào trong núi.

Thu thập 1 chút đồ đạc này nọ, 5 người mỗi người 1 cây súng, mạo hiểm bóng đêm tẩu tán vào bên trong núi Trường Bạch.

Lúc này cách xa Trường Bạch, Diệp Thiên trong phòng bệnh cũng không chịu nổi, cậu vẫn chưa luyện đến cảnh giới thần phản hư, vừa rồi sau khi phóng thần thức ra, lại không có năng lực thu về.

Thần thức tiêu tan khẳng định là đã cản phản lại Diệp Thiên, sắc mặt vốn hồng hào của Diệp Thiên, đột nhiên trở nên trắng bệch, thân thể rung lên mấy hồi.

- Diệp Thiên, cậu làm sao vậy?

Hồ Hồng Đức biết Diệp Thiên mới đầu pháp với người ta, vừa rồi không dám tiến lên, lúc này thấy toàn thân Diệp Thiên lỏng ra, liền bước lên phía trước đỡ cậu.

Sau khi biết được Diệp Thiên mới đầu pháp hư không với người khác, Hồ Hồng Đức lúc này hối hận không kịp, sớm biết thuật pháp có thủ đoạn như vậy, lúc trước ông đã không coi nó như rác.

Diệp Thiên hít 1 hơi thật sâu, sau khi nghỉ ngơi 1 lát, mới nói:

- Đối phương là người đạo Tát Mãn, tôi bị thương 1 chút thôi, thế nhưng người đó mất hơn nửa mạng rồi, lão Hồ, có khả năng chính là tên Mạnh Hạt Từ ông nói đó!

Tuy rằng vừa rồi thần thức phóng ra đều tiêu tan hết, nhưng trong nháy mắt giao đấu với Mạnh Hạt Từ, Diệp Thiên cũng cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Cái loại hơi thở này có chút kỳ quái, tuy rằng cũng là linh khí, nhưng hoàn toàn không giống với nguyên khí thuần túy trên thế gian này, hình như có 1 chút quỷ dị không diễn tả bằng lời được, đó tuyệt đối không phải mà Mạnh Hạt Từ tự mình tu luyện ra được.

Thế nhưng 2 người khoảng cách quá xa, Diệp Thiên cũng không có cách nào tra xét sự huyền bí của đạo Tát Mãn, thậm chí sau khi thuật ẩn Sư Từ ra ngoài, thì kết quả ra sao cậu cũng không biết được.

Hồ Hồng Đức trên mặt lộ ra vẻ dūr tợn, vô cùng đau đớn nói:

- Quả nhiên là hắn, Diệp Thiên, cậu yên tâm, tôi không tha cho hắn đâu.

- Hắn không ở chỗ đó đợi ông đến gõ cửa nữa đâu, lão Hồ, yên lặng 1 chút.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Tiểu Tiên sắp tỉnh rồi, con trai ông cũng sốt ruột lắm, gọi bọn họ vào đi.

Không bị Mạnh Hạt Từ kim hãm nữa, trận pháp mà Diệp Thiên vẽ hư không trên người Tiểu Tiên đã có tác dụng, hấp thu tinh khí trong dẫn tẩm hồn về hết.

Lúc Diệp Thiên nói chuyện cùng Hồ Hồng Đức, cậu cảm nhận được tinh khí trên người Hồ Tiểu Tiên đang lớn dần lên, lục phủ ngũ

tặng vốn suy nhược nay được tràn đầy, cả người đã có dấu hiệu tinh lại.

- Tiểu Tiên sắp tinh ư?

Hồ Hồng Đức nghe vậy đầu tiên là sùng sốt, sau đó vui mừng khôn xiết, vội vàng đẩy cửa ra.

- Các người ở đây làm gì? Người bệnh xảy ra vấn đề gì, các người ai phụ trách hả?

Không ngờ cánh cửa vừa mới mở ra, Hồ Hồng Đức đã nghe thấy 1 tràng khiển trách, bác sĩ phụ trách Hồ Tiểu Tiên suýt chút nữa chỉ vào mặt ông.

Bác sĩ Lưu cũng cảm thấy khó thở, vừa rồi ông vào kiểm tra phòng, cũng bị đám người Hồ Đại Quân cản lại, nói là có người bên trong chăm cứu cho Hồ Tiểu Tiên, không cho ông quấy rầy.

Thế này rõ ràng là không tin vào bệnh viện rồi, bác sĩ Lưu vừa rồi nhin lại không gõ cửa, nhưng lúc này Hồ Hồng Đức mở cửa ra, ông lại tức giận bước ra.

- Người ồn ào cái gì? Lại còn chỉ vào mặt ông nữa à!

Hồ Hồng Đức tình tình thế nào chứ? Lập tức khoát tay đẩy vị bác sĩ này ra ngoài 4, 5 mét, nếu không phải dựa vào tường, nhất định là đã ngã chổng mông rồi.

- Người... người thế này thế thế nào chứ?

Bác sĩ Lưu há hốc mồm, ông còn chưa gặp qua người nhà người bệnh nào thô bạo như vậy.

- Ta sống mấy chục năm rồi, đều sống như thế đấy, làm sao?

Hồ Hồng Đức trừng mắt lên, bác sĩ Lưu bị đẩy về phía sau sợ tới mực trốn sau mấy người Hồ Đại Quân.

- Cha, cha làm gì thế? Bệnh viện đây là nơi gây sự được sao?

Hồ Đại Quân đúng là không biết nói thế nào với cha nữa, ở bệnh viện đắc tội với bác sĩ, còn muốn để con cái chữa bệnh nữa không đây?

- Đi chỗ khác đi, không có chỗ cho người nói chuyện, bọn lang băm đến bệnh gì cũng không tìm ra được, mà còn dám dương oai với ta à?

Hồ Hồng Đức nổi nóng, đã không chịu tiếp thu thì thôi, còn mắng cả con trai nữa.

- Lão Hồ, ông làm gì thế? Nhanh vào đi!

Diệp Thiên ở trong phòng bệnh nghe được động tĩnh bên ngoài, nhất thời có chút dờ khóc dờ cười, Hồ Hồng Đức cũng là người 70 tuổi rồi, sao lại nóng tính hơn cả 1 đứa trẻ 20 thế kia?

Lời nói của người khác Hồ Hồng Đức có thể không nghe, nhưng ông lại cực kỳ cung kính Diệp Thiên, lập tức không đòi co với tên bác sĩ nữa, nói với con trai:

- Đại Quân, các con vào trong đi, Tiểu Tiên sắp tỉnh rồi!

- Tiểu Tiên sắp tỉnh?

Nghe thấy cha nói như vậy, mấy người Hồ Đại Quân vui mừng khôn xiết, cùng nhau lần lượt vào phòng bệnh, vị bác sĩ Lưu đó nghĩ 1 lát rồi cũng đi vào.

- Châm... châm kim còn chưa rút ra sao?

Sau khi đi vào trong phòng, mọi người đều thấy mặt vào ngực bụng Hồ Tiểu Tiên đang bị châm kim, trong lòng cũng tin mấy lời nói trước đó của Diệp Thiên, cậu ta đúng là châm cứu cho Hồ Tiểu Tiên.

Chỉ có điều bọn họ không biết, đây là Diệp Thiên cố ý chưa rút ra, hơn nữa kim châm ở chỗ ấn đường trên mày của Hồ Tiểu Tiên có tác dụng định thần, sau khi rút ra, Hồ Tiểu Tiên có thể tỉnh dậy ngay.

Nhìn thấy mọi người vào, Diệp Thiên nói:

- Bây giờ nhờ ra đây, Hồ Tiểu Tiên mấy ngày rồi không ăn cơm, có thể cơ thể có chút suy nhược, mấy người đi mua cháo đi, tốt nhất là cho thêm 1 miếng nhân sâm, để cô ấy bồi bổ hạ khí.

- Vâng, vâng, tôi... tôi lập tức đi!

Mẹ Hồ Tiểu Tiên lập tức trả lời, thế nhưng thân thể vẫn không động, bà không thể tin lời nói của Diệp Thiên được, muốn tận mắt thấy con gái tinh lại.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, không nói thêm điều gì, đi đến bên cạnh Hồ Tiểu Tiên, ra tay nhanh như gió, nhanh như điện rút 6 cây kim trên người Hồ Tiểu Tiên ra.

Mọi người trong phòng đều ngừng thở, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nét mặt Hồ Tiểu Tiên, cô gái giống như là đang ngủ say vậy, lông mày đột nhiên động đậy, ánh mắt cũng mờ dần ra.

- Dần dần mở mắt ra, Hồ Tiểu Tiên nhìn trần nhà trắng phau, giọng nói yếu ớt hỏi:

- Tôi... tôi đây là ở đâu đây?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 410

Canh Phi Long

Tiểu Tiên, mẹ đây, con... con hôn mê mấy ngày rồi.

Nhìn thấy con gái tỉnh dậy, mẹ Hồ Tiểu Tiên lập tức đến bên cạnh giường, vừa mới mở miệng, nước mắt đã rơi lã chã, con gái bệnh mấy ngày rồi, có thể không ảnh hưởng đến bà hay sao?

Hồ Hồng Đức kéo con dâu lại, nói:

- Được rồi, nhanh đi mua cháo cho Tiểu Tiên đi, à, để cha đi cùng con, chỗ thằng què Tôn đó còn có mấy củ sâm, ta không đi con cũng không lấy được đâu!

Người đào sâm trên núi Trường Bạch, lúc nào trong tay cũng có hàng dự trữ, giống như là 1 nửa nhân sâm của Mạnh Hạt Tử kia, cứu hần đâu chỉ mỗi 1 lần.

Tên què Tôn theo lời của Hồ Hồng Đức, cũng là 1 người đào sâm nổi tiếng trong núi Trường Bạch, bởi vì hồi còn trẻ đi đào sâm bị trượt chân, sau khi chữa khỏi thì vẫn bị đi khập khiễng, lúc này mới có cái biệt danh này.

- Thanh Nhã, em ở lại cùng Tiểu Tiên đi, anh về khách sạn làm 1 giấc, lão Hồ, chúng ta cùng đi ra ngoài đi!

Nhìn thấy Hồ Tiểu Tiên không sao, Diệp Thiên cũng yên tâm, thế nhưng trong đầu cảm thấy cực kỳ đau nhức, thậm chí còn hơi chóng mặt, cậu biết là do di chứng của thần thức tiêu tan.

- Diệp Thiên, cậu thấy đấy, thật... thật không biết phải cảm ơn cậu thế nào đây!

Diệp Thiên vừa nói ra lời này, 2 vợ chồng Hồ Đại Quân mới nhớ ra khi nãy chỉ quan tâm đến con gái mà chưa cảm ơn đại ơn đại đức của Diệp Thiên, lập tức nóng mặt lên.

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Giám đốc Hồ, không cần khách khí đâu, cháu cũng là bạn của Tiểu Tiên, cô chú chăm sóc Tiểu Tiên đi, cháu về trước đây.
- Này, Diệp Thiên, để tôi đưa cậu ra ngoài!

Nhìn thấy Diệp Thiên bước ra cửa, Hồ Hồng Đức vội vàng đi theo.

- Diệp Thiên, cậu thực sự không sao chứ? Sắc mặt cậu không được tốt cho lắm.

Đừng nhìn Hồ Hồng Đức tỉnh tỉnh nóng nảy, nhưng nhãn lực không kém tẹo nào, sắc mặt Diệp Thiên trước và sau khi chữa bệnh cho cháu mình thực sự là hoàn toàn không giống nhau.

- Bị tổn thương nguyên khí, không có gì lớn lắm đâu, lão Hồ, 2 ngày này đừng đến quấy rầy tôi nha, để tôi dưỡng thương 1 ngày.

Trước kia bị nguyên khí cản lại đó là vì thân thể không khỏe mạnh, nhưng lần này đầu pháp, Diệp Thiên tiêu tán thần thức, loại cảm giác đầu óc đau nhức này, đối với cậu mà nói đúng là lần đầu tiên.

- Uh, để tôi đưa cậu về!

Hồ Hồng Đức gật gật đầu, ông cũng là người trọng tình nghĩa, thế nhưng lời cảm ơn cửa miệng đúng là chẳng có tác dụng gì, Hồ Hồng Đức trong lòng đã hạ quyết tâm, chuẩn bị đen mấy củ nhân sâm 400 năm trong núi tặng cho Diệp Thiên.

Sau khi trở về phòng, Diệp Thiên cưỡng chế thân thể khó chịu, khoanh chân ngồi trên giường vận hành 1 ngày, lúc này đầu óc mới choáng váng ngủ thiếp đi.

- Diệp Thiên cũng không biết mình ngủ bao lâu, sau 1 giấc tỉnh lại, thì cảm giác đau đốn trong đầu biến mất không thấy nữa.

Sau khi vén cửa sổ phòng khách ra, bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, nhưng chỗ tuyết đọng vẫn chưa tan, toàn thành phố đều phủ 1 lớp màn trắng xóa, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn mặt trời, hẳn là 3, 4 giờ rồi.

Đứng trước cửa sổ vận động thân thể, trong lòng Diệp Thiên đang suy xét, mặc dù bị thương, nhưng chuyến này thu hoạch cũng lớn đây.

Diệp Thiên hiện tại vẫn chưa tu luyện đến cảnh giới thân phân hư, mới đến ngưỡng cửa, loại ngộ đạo này tuyệt đối là chỉ có thể gặp nhưng không thể tìm được.

- Ọt ọt... ọt ọt!

Tại Diệp Thiên đột nhiên động 1 cái, cậu nghe tiếng ọt ọt trong phòng vọng lại, đang định ngẩng đầu lên tìm kiếm thì mới sực ra, không thể nhìn được cười, hóa ra là bụng mình đói.

Cầm lấy điện thoại trong khách sạn, Diệp Thiên gọi đến phòng Thanh Nhã, nhưng lại không ai bắt máy, nghĩ 1 lát thì gọi số điện thoại của cô ấy.

- Diệp Thiên, anh tỉnh rồi à? Anh ngủ 2 ngày rồi, bọn em đang ở nhà Tiểu Tiên, anh mau đến đây đi!

Điện thoại vừa mới thông thì tiếng vui mừng của Vu Thanh Nhã vang lên, nói địa chỉ nhà Hồ Tiểu Tiên cho Diệp Thiên nghe.

- Nay, anh nói này, bọn em ăn cơm chưa? Anh đi tìm chỗ nào ăn đã rồi hẵng qua.

Diệp Thiên quắp bụng, lúc này nhà người ta không phải là lúc ăn cơm, đi tìm cái gì lấp đầy bụng đã rồi hẵng nói.

- Bọn em ăn rồi, áy, Diệp Thiên, ông Hồ muốn nói chuyện với anh này!

Vu Thanh Nhã mới nói được 1 nửa thì đã bị Hồ Hồng Đức giật lấy điện thoại:

- Diệp Thiên, đến nhà tôi đi, hôm qua tôi vào núi đánh được 2 con phi long để cậu bồi bổ nguyên khí!

- Được, lão Hồ, thế chuẩn bị thêm tý thịt đi, tôi đói quá rồi.

Diệp Thiên cũng không khách khí với Hồ Hồng Đức, sau khi ngắt điện thoại thì bắt xe đến nhà Hồ Tiểu Tiên ngay.

Nhà Hồ Tiểu Tiên ở khu ngoại ô thành phố, ở đó có 1 tiểu khu hoa viên biệt thự, mỗi căn biệt thự đều có 1 vườn hoa lớn, tính riêng tư vô cùng tốt.

- 1 vị phó giám đốc, có thể có được căn hộ như vậy sao? Hồ Đại Quân không phải là tham ô chứ?

Nhìn thấy sân tuyết đọng được quét dọn sạch sẽ, trong đầu Diệp Thiên liền hiện ngay ý nghĩ này.

Thế nhưng Diệp Thiên không biết, căn hộ này không phải là sở hữu của cha mẹ Hồ Tiểu Tiên, mà là của Hồ Tiểu Tiên, lúc cô thi đỗ đại học Thanh Hoa, Hồ Hồng Đức đã mua tặng cháu gái.

Là 1 người nổi tiếng về đào sâm ở núi Trường Bạch, tổng giá trị mà Hồ Hồng Đức đào sâm được phải trên 10 triệu, mua được biệt thự như vậy cũng là phải.

- Diệp Thiên, cậu đến rồi à, mau, mau vào nhà đi!

Nhận được điện thoại của Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức cứ đứng chờ ở cổng khiến cho vợ chồng Hồ Đại Quân ngượng ngùng, không ngại gió lạnh đứng chờ bên ngoài cùng cha.

- Lão Hồ, khách khí như vậy làm gì chứ!

Diệp Thiên cười cười, chào 2 vợ chồng Hồ Đại Quân rồi cùng vào biệt thự.

- Diệp Thiên, anh có thể ngủ được thật à, lúc em mở cửa anh còn chưa dậy!

Nhìn thấy bạn trai đến, Vu Thanh Nhã vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Thiên, hơi lo lắng cầm lấy tay cậu.

Diệp Thiên cười nói:

- Không sao đâu, hao tổn chút nguyên khí, ngủ 2 ngày là bù lại rồi.

Hồ Tiểu Tiên cũng đi tới, cúi xuống trước mặt Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, cảm ơn anh, em nghe ông nội nói nếu không có anh, thì em đã không xong rồi!

- Khụ, làm cái gì thế chứ?

Diệp Thiên gỡ gỡ đầu, nói với Hồ Hồng Đức:

- Lão Hồ, tôi đến đây để ăn cơm, mau mang thức ăn lên đi!

- Uh, câu chờ 1 chút, tôi mang lên ngay!

Diệp Thiên nói 1 câu, thì Hồ Hồng Đức như tiểu nhị trả lời lại ngay, khiến cho mọi người đều bật cười, làm cho không khí trong phòng bắt đầu thoải mái hơn.

Qua khoảng 7, 8 phút, Hồ Hồng Đức nhắc 1 cái nôi ra ngoài phòng khách, sau khi mời Diệp Thiên sang phòng ăn, nói:

- Diệp Thiên, đây là canh phi long hàm nhân sâm, tay nghề tôi đảm bảo đủ để cho cậu ăn cắn nhâm cả đầu lưỡi đấy.

- Thơm quá, lão Hồ, tay nghề ông quả không tệ!

Diệp Thiên chưa ăn, chỉ ngửi mùi hương và nhìn thấy canh màu sữa kia thôi bụng lại bắt đầu kêu lên ọt ọt, múc 1 thìa canh cho lên miệng, đầu lưỡi lập tức cảm nhận được 1 vị tươi ngon chưa bao giờ được ăn qua.

- Diệp Thiên, đây là dùng canh gà mái làm nguyên liệu, cho thêm 1 chút nấm tươi, cái này mà ở thời cổ đại, hoàng đế cũng không có mà ăn, nghe thấy Diệp Thiên khen ngợi tay nghề mình như vậy, Hồ Hồng Đức ngoác miệng cười.

Nồi canh này đúng là Hồ Hồng Đức tốn bao nhiêu công sức, ông không biết khi nào thì Diệp Thiên tỉnh liền hầm 1 nồi canh gà mái to, mãi đến lúc Diệp Thiên nói là qua đây, mới bỏ phi long vào trong nôi.

Hơn nữa 2 nửa củ nhân sâm trong nồi canh này, Hồ Hồng Đức nửa mua nửa cướp tên Tôn què đó, đây là nhân sâm phải đến trăm năm rồi, để ở ngoài bán chắc cũng đến mấy trăm vạn.

- Cha, sau này cha ít bắt phi long đi, bây giờ nhà nước đang càng ngày càng bảo vệ động vật hoang dã ngặt hơn đấy.

Hồ Đại Quân trong phòng khách nghe được 2 người nói chuyện như vậy, không nhịn được nói 1 câu.

- Nói thừa, ta để ăn chứ không mang bán? Hôm qua không phải người cũng ăn rất ngon đó sao?

Hồ Hồng Đức trừng mắt mắng con, khiến cho Hồ Đại Quân ngược ngùng ngậm miệng lại.

Sau khi ăn 1 miếng thịt phi long, đúng như lời Hồ Hồng Đức nói, Diệp Thiên thiếu chút nữa thì cắn cả đầu lưỡi, không nhịn được nói:

- Thịt này đúng là ngon, lão Hồ, lát nữa chúng ta vào rừng bắt mấy con, tôi phải mang cho sư huynh với người nhà 1 chút mới được!

Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức giống nhau, đều là người không sợ trời, không sợ đất, trong lòng đều không có quan tâm đến pháp luật bảo vệ động vật, người trong giang hồ vẫn luôn theo quy luật cá lớn nuốt cá bé mà.

- Được, đúng là 2 người chúng ta hợp tính nhau.

Diệp Thiên nói lời này khiến cho Hồ Hồng Đức mặt mày hớn hờ, thế nhưng sau đó mặt nhăn lại nói:

- Diệp Thiên, cậu... cậu là ông, thế này không thể làm bừa được.

Lời của Hồ Hồng Đức đúng là buồn cười, ông lão này mặc dù tính tình nóng nảy, mở miệng ra là chửi mắng người, thế nhưng thực chất lại rất đáng yêu.

- Ông nội, cháu cũng muốn ăn!

Không biết từ lúc nào mấy người con gái Hồ Tiểu Tiên cùng Vu Thanh Nhã đã qua đây, mắt mở to nhìn vào nồi canh.

Hương vị canh phi long này người bình thường không thể ngăn cản mình được, Hồ Đại Quân ngoài miệng nói phải bảo vệ động vật hoang dã, kỳ thực ông ngồi trong phòng khách mà ánh mắt cứ dán chặt vào nhà ăn.

Hồ Hồng Đức tức giận trừng mắt liếc cháu gái 1 cái, nói:

- Các cháu không phải hôm qua ăn rồi sao? Diệp Thiên chữa bệnh cho cháu bị tổn thương nguyên khí, ông phải bồi bổ cho cậu ấy.

- Được, các em đừng tranh nhau nữa, muốn ăn thì mấy ngày nữa theo anh vào núi.

Diệp Thiên cũng không hiểu được cái gì gọi là khách khí, lúc này bụng cậu đói kêu òn ọt, cũng mặc kệ canh đó nóng thế nào, múc từng muôi to uống vào bụng, cả nồi canh mới có mấy phút mà đã nhìn thấy đáy rồi.

- Đúng là đồ chết đói!

Vu Thanh Nhã tức giận liếc Diệp Thiên 1 cái, kỳ thực cô cũng muốn uống thêm 1 chút canh phi long đó, nghe nói rất có lợi cho sắc đẹp của phụ nữ.

- Ha ga, không ăn thì đúng là chết đói!

Diệp Thiên trước mặt Thanh Nhã đúng là da mặt rất dày, cười ha ha, ánh mắt nhìn về phía Hồ Hồng Đức nói:

- Lão Hồ, tìm chỗ nào nói chuyện đi.

Đi vào trong địa phận núi Trường Bạch, tự dung vô duyên vô cố đầu với người ta 1 trận, Diệp Thiên tự dung muốn biết rõ thực chất là chuyện gì?

Hơn nữa theo quy tắc giang hồ, nếu đã buộc nút thắt với người khác thì phải hóa giải mở ra, cho dù là bắt tay giảng hòa hay là mây sổng tao chết tóm lại là vẫn phải có mức này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 411

Lỗi Nhỏ Cũng Phải Trả Thù

Chuyện xảy ra với Hồ Tiểu Tiên, mặc dù Hồ Hồng Đức muốn làm rõ chân tướng sự việc, nhưng vì tôn trọng Diệp Thiên, chuyện vừa rồi để tự Hồ Tiểu Tiên nói là thích hợp hơn.

Sau khi đi vào phòng, Hồ Hồng Đức mời Diệp Thiên ngồi xuống ghế, rồi đóng cửa vào, nói:

- Tiểu Tiên, nói chuyện mấy ngày hôm trước cho Diệp Thiên nghe đi.

Hồ Tiểu Tiên suy nghĩ 1 chút, nói:

- Cháu cũng không biết xảy ra chuyện gì, tự dung bị hôn mê, thế nhưng trước đó, cháu đến núi Bắc Lộc.

Theo lời Hồ Tiểu Tiên kể, chuyện trong đầu Diệp Thiên đang dần dần sáng tỏ.

Nguyên do là đài truyền hình đang chuẩn bị cho Hồ Tiểu Tiên làm 1 phóng sự, thế nhưng tính tình Hồ Tiểu Tiên khá là hoạt bát, yêu cầu tự mình làm phóng viên.

Thế nhưng chỗ núi Trường Bạch, hàng năm ngoài mua bán nhân sâm ra, rất ít có tin tức gì có giá trị cả, mà Hồ Tiểu Tiên cũng là 1 cô gái bước bình, luôn muốn tạo chút thành tích.

Vào ngày hôm trước, Hồ Tiểu Tiên nhìn thấy 1 người quen của ông nội ở đó, nghe nói gần đây tình hình săn bắn, buôn lậu động vật quý hiếm được quốc gia bảo vệ khá là nghiêm trọng, vì thế Hồ đại tiểu thư mới có ý định này.

Từ nhỏ sống cùng Hồ Hồng Đức, Hồ Tiểu Tiên tuy rằng không học Ung trào công gia truyền, nhưng 1 ít kỹ năng phòng thân thì cũng có, hơn nữa lại vô cùng quen thuộc vùng núi Trường Bạch, Hồ Tiểu Tiên nói với đài truyền hình 1 cái, 1 mình đến núi Bắc Lộc.

Thế nhưng săn bắn trộm cũng là kẻ trộm, đương nhiên ban ngày ban mặt không thể dễ bị người khác nhìn thấy, lần mò 1 buổi chiều ở 1 thôn nhỏ trong núi Trường Bạch, Hồ Tiểu Tiên cũng không nghe được tin tức gì có giá trị.

Chán nản đang định quay về, thì Hồ Tiểu Tiên gặp “bạn cũ” của ông nội, sau khi chào hỏi vài câu, người đó nói ông ta biết chuyện săn bắn trộm, vì thế Hồ Tiểu Tiên không 1 chút chuẩn bị phòng thân đã đi theo hần ta.

Cái tên “bạn cũ” đó chính là Mạnh Hạt Từ, Hồ Hồng Đức tuy rằng bất hòa với Mạnh Hạt Từ, nhưng cũng không nói chuyện này cho con cháu nghe, lúc này Hồ Tiểu Tiên vẫn xem hần ta như trưởng bối.

Đúng trưa hôm đó Hồ Tiểu Tiên ăn cơm nhà Mạnh Hạt Từ, thế nhưng khi cô nhắc đến chuyện săn bắn trộm, Mạnh Hạt Từ cứ ấp a ập úng không nói.

Sau đó Hồ Tiểu Tiên sốt ruột, Mạnh Hạt Từ tự nhiên nói hần ta biết mời thần, đây cũng là nghệ thuật dân gian, có thể làm tin tức cho Hồ Tiểu Tiên, Hồ Tiểu Tiên nghĩ cũng phải, để cho Mạnh Hạt Từ nhảy 1 đoạn, cô xem tư liệu sống này có thích hợp hay không.

Mạnh Hạt Từ đồng ý, lấy ra 1 mảnh vải cắm trên cây trúc ở trước cửa, sau đó cầm cái trống da dê trong tay nhảy dựng lên.

Tuy rằng Hồ Tiểu Tiên từng thấy qua người khác nhảy đại thần, nhưng giọng hát Mạnh Hạt Từ đúng là rất ma mị, đặc biệt là lúc Mạnh Hạt Từ mời thần nhập thân, Hồ Tiểu Tiên cảm thấy lạnh run người.

Lúc này Hồ Tiểu Tiên còn tưởng rằng mình sợ quá mà như vậy nên không để ý, ngược lại lại hào hứng với tư liệu sống Mạnh Hạt Từ nhảy đại thần, đến hơn 2 giờ chiều mới quay về đài truyền hình.

Thế nhưng lúc Hồ Tiểu Tiên quay trở về đến cổng đài truyền hình, đột nhiên cảm thấy hôn mê, toàn thân mất đi ý thức, còn về chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay, đều là nghe cha mẹ kể lại.

- Ông nội, Ông... Ông Mạnh là người xấu đó!

Cho tới bây giờ, Hồ Tiểu Tiên còn không tin là mình bị Mạnh Hạt Từ làm cho như vậy, dù sao từ nhỏ đến lớn mỗi lần nhìn thấy Mạnh Hạt Từ đều là bộ dạng hiền lành.

Hồ Hồng Đức không muốn để cho cháu gái biết chuyện xấu xa mà Mạnh Hạt Từ gây ra trước kia, khoát tay nói:

- Cháu còn bé, có 1 số việc mà cháu không biết, được rồi, cháu ra ngoài đón bạn đi, ông nói chuyện với Diệp Thiên 1 lát.

- Thần thần bí bí, cháu cũng không muốn nghe đâu.

Hồ Tiểu Tiên làm cái mặt quý với ông nội, thờ hỏn hẻn ra khỏi phòng.

Sau khi đợi cho Hồ Tiểu Tiên đi khỏi, sắc mặt Diệp Thiên nghiêm nghị, mở miệng nói:

- Lão Hồ, nói về tên Mạnh Hạt Tử này xem, thuật pháp của hắn kế thừa từ môn phái nào?

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên gặp 1 người trong thuật pháp trong nước, tuy rằng công lực đối phương không bằng cậu, nhưng cũng khiến cho Diệp Thiên có cảnh giác hơn, giang hồ rộng lớn, chẳng lẽ không có cao nhân chân chính nào ư?

- Ông nội Mạnh Hạt Tử từng làm qua đại Tát Mãn hoàng gia của hoàng đế nhà Mạt, cha tôi từng nói, bọn họ kể truyền vu thuật Tát Mãn, hồi còn nhỏ tôi cũng từng thấy qua ông nội hắn nhảy đại thần.

Chỉ có điều cha Mạnh Hạt Tử hình như không học loại này, tôi cũng không biết Mạnh Hạt Tử học ở đâu ra, nhưng chắc là truyền thừa trong nhà hắn, Mạnh Hạt Tử tự mình học được.

Vào thời điểm cha Mạnh Hạt Tử còn sống, hai nhà Mạnh và Hồ rất thân, nên rất rõ tình hình nhà hắn, sau khi cha Mạnh Hạt Tử chết, quan hệ 2 nhà mới bắt đầu xấu đi.

Sau khi nghe được Hồ Hồng Đức nói vậy, Diệp Thiên lâm bầm:

- Thuật pháp của hắn rất kỳ quái, tôi cũng không biết hắn ta mượn lực gì, thế nhưng tuyệt đối không phải nguyên khí trời đất bình thường, chẳng lẽ trên đời này thực sự có thần tiên ma quỷ hay sao?

Nguyên khí trên người Diệp Thiên đều là do mình khổ luyện ra, từ trước đến nay cậu chưa bao giờ nghĩ qua lại có phương pháp không làm mà nhận được, hơn nữa nguyên khí chống đỡ cậu hôm trước kia, Diệp thiên cũng chưa bao giờ thấy qua.

- Làm gì có thần tiên ma quỷ chứ?

Hồ Hồng Đức sinh sống cả đời trong núi cho rằng mấy lời của Diệp Thiên là không đúng:

- Từ nhỏ tôi đã nhìn thấy cha tôi mời thần, lúc ban đầu giống như con dê nổi điên vậy, thế nhưng thân thể trước và sau cũng không khác gì nhau, nếu như thực sự có ma quỷ thì tôi chắc chắn có thể nhận ra.

Lúc còn nhỏ Hồ Hồng Đức không đồng ý học thuật pháp đạo Nhật Nguyệt, chính bởi vì bộ dạng mời thần kia hết sức buồn cười, thanh niên lại sợ mất mặt, bây giờ hối hận cũng là quá muộn rồi.

- Chẳng lẽ trên thế giới này còn có nguyên khí khác nữa sao? Chắc chắn là như vậy rồi!

Sau khi Diệp Thiên suy nghĩ 1 hồi, trong đầu bỗng nhiên lóe lên, cậu tu luyện tâm pháp đạo gia, vận dụng chính là 2 khí âm dương trong trời đất, thế nhưng đây chỉ là lý luận của phái Đạo gia.

Phật gia nói sức mạnh của tín ngưỡng, hội tụ hàng vạn tín đồ thành 1, có thể xây dựng hình tượng Phật vàng thành bất tử, cái này cũng hoàn toàn không giống với lý luận của Đạo gia.

Mà phương Tây thờ phụng chúa Jesus, đạo Hồi thì thờ thánh A La, đây là những lý luận không giống với Đạo giáo, nhưng cũng không ngăn cản sự phát triển của nhân loại, chắc là còn có chỗ huyền bí nào đó.

Đạo Tát Mãn xuất hiện tương đối sớm, vốn là 3 tỉnh Đông Bắc bao gồm giáo phái thịnh hành nhất khu vực Mông Cổ, chỉ có điều sau này dần dần bị Phật giáo thay thế.

Nhưng cũng không xóa bỏ được đạo Tát Mãn tồn tại, chỗ thần bí trong giáo phái cổ xưa, chỉ có điều nhân thế không biết được mà thôi.

Giống như lúc trước Diệp Thiên gặp ma thuật hắc ám châu Âu, loại quyền lực tà ác nguyên rủa này, tuy rằng cậu có thể phá giải, nhưng cũng không có cách nào biết được ảo diệu trong đó.

Diệp Thiên suy nghĩ 1 hồi, ngừng đầu nhìn về phía Hồ Hồng Đức, mở miệng nói:

- Lão Hồ, đạo Tát Mãn này còn có truyền nhân sao?

Thời kỳ sớm đạo Tát Mãn cũng có thể trở thành quốc giáo, tuy rằng bây giờ suy tàn, nhưng Diệp Thiên tin tưởng vẫn còn có truyền thừa, lúc này cậu muốn làm sáng tỏ Mạnh Hạt Tử có ai giúp đỡ hay không?

Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, nói:

- Tôi thực ra biết không ít người biết nhảy đại thần, thế nhưng hình như chỉ có Mạnh Hạt Từ có môn đạo thôi, còn lại đều là kẻ bị bọm giang hồ!

Nhảy đại thần tên khoa học là điệu nhảy Tát Mãn, người biết môn này ở Đông Bắc rất nhiều, Hồ Hồng Đức quen cũng đến 180 người, thế nhưng người có thể mời thần chân chính, theo như ông biết chỉ có mỗi Mạnh Hạt Từ thôi.

- Haiz, kỳ môn giang hồ thực sự là sắp suy tàn rồi.

Sau khi nghe Hồ Hồng Đức nói vậy, Diệp Thiên thở dài, cũng cảm thấy có chút mất mát, truyền thừa cổ xưa từng cái một bị diệt vong, khiến cho cậu có cảm giác bị thương.

- Lão Hồ, Mạnh Hạt Từ là người thế nào?

Diệp Thiên trầm giọng hỏi, kỳ môn điều tàn, cậu cũng không muốn truy sát.

- Mạnh Hạt Từ à?

Hồ Hồng Đức hừ 1 tiếng trong mũi, nói:

- Nếu không nể mặt cha hấn, tôi đã sớm làm thịt hấn rồi, mẹ nó, lão ta giết người cướp của, chuyện gì mà chẳng làm rồi.

Hồ Hồng Đức vào năm 40 cha mới mất, còn chưa có hiềm khích với Mạnh Hạt Từ, lúc ở trên núi Trương Bạch, thấy Mạnh Hạt Từ giết người đào sâm, cướp nhân sâm trong tay người đó.

Tổ tiên Hồ Hồng Đức và Mạnh Hạt Từ đều làm nghề giết người cướp của, hồi còn nhỏ Hồ Hồng Đức lớn lên trong thổ phi, hơn nữa ông cũng không quen người đào sâm đó, lập tức cảnh cáo Mạnh Hạt Từ vài câu, rồi bỏ qua chuyện này.

Thế nhưng 20 năm sau, trong núi Trường Bạch thường xuyên nghe tin người hái sâm chết, trong đó Hồ Hồng Đức cũng quen biết 1 vài người.

Lúc ấy Hồ Hồng Đức liền nghi ngờ Mạnh Hạt Từ, 1 lần theo dõi Mạnh Hạt Từ vào núi, quả nhiên phát hiện hấn ta tàn sát người hái sâm, lần này Hồ Hồng Đức giận giữ, thiếu chút nữa đã động thủ với hấn ta.

Sau sự việc đó, Mạnh Hạt Tử cũng giảm bớt đi, nhưng 2 nhà từ đó về sau cũng không qua lại nữa, hồi nhỏ Hồ Tiểu Tiên cũng gặp Mạnh Hạt Tử vài lần, cho nên cũng không biết oán hận của ông nội với hắn.

Chỉ có điều Hồ Hồng Đức cũng không biết, Mạnh Hạt Tử sở dĩ hận hắn, lại là bởi vì sau khi cha chết, nhà họ Hồ đã không còn tiếp tế cho gia đình hắn nữa.

Sau khi kể quá trình kết oán của mình với Mạnh Hạt Tử xong, Hồ Hồng Đức nói:

- Diệp Thiên, Mạnh Hạt Tử là loại người lòng dạ hẹp hòi, 1 lỗi nhỏ thôi cũng phải trả thù, hôm kia đấu pháp thua, hắn nhất định không từ bỏ ý đồ đâu.

- Lão Hồ, thế nào? Nói những lời này với tôi làm gì?

Nghe thấy Hồ Hồng Đức nói những lời này, Diệp Thiên sắc mặt lộ vẻ cười cười:

- Tôi phải mong quay về kinh thành, Mạnh Hạt Tử muốn tìm thì chi có thể đi tìm ông, liên quan gì đến tôi chứ?

- Khụ khụ, Diệp Thiên, tôi không phải có ý thế.

Nét mặt già nua của Hồ Hồng Đức bị Diệp Thiên nói đỏ bừng lên, biết Diệp Thiên thi pháp như vậy, ông cũng phải kiêng kỵ vài phần.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 412

Vào Núi

Có ý đó cũng không sao.

Diệp Thiên cười khoát tay áo, nói:

- Người này tâm thuật bất chánh, tôi giúp ông trừ hấn đi cũng không có gì, ông có biết hấn ở chỗ nào không?

Diệp Thiên cũng không phải là người quá lương thiện, người chết ở trên tay hấn, chi sợ nhiều hơn cả so với Hồ Hồng Đức và Mạnh Hạt Từ cộng lại, Mạnh Hạt Từ có lý do đáng chết, Diệp Thiên cũng không ngại tiễn đối phương một đoạn đường.

Còn về bí pháp truyền thừa, dù sao kỳ môn giang hồ hiện tại cũng không có nhiều người, đoạn tuyệt truyền thừa sớm nhiều vô kể, cũng không chỉ có môn phái này.

- Mạnh Hạt Từ đâu còn dám ở chỗ cũ? Sớm chạy vào núi rồi!

Vào ngày cháu gái mình tỉnh lại, Hồ Hồng Đức liền muốn tới nhà giết Mạnh Hạt Từ, chẳng qua nơi đó sớm đã người không nhà trống, trừ mấy vật dẫn hồn có viết tên Hồ Tiểu Tiên tìm được ở đó, Hồ Hồng Đức không thu hoạch được gì.

- Lão Hồ, chuyện này có thể khó làm, Trường Bạch sơn lớn như vậy, đừng nói một người trốn vào đó, chính là xấp xỉ một nghìn người đi vào cũng khó mà tìm ra, tôi làm sao tìm được Mạnh Hạt Từ?

Diệp Thiên nghe vậy nhú mày, Trường Bạch sơn kéo dài ngàn dặm, chỉ trong 2500m đã có vài chục ngọn núi, hơn nữa có một bộ phận còn trong lãnh thổ Triều Tiên. Mạnh Hạt Từ thật sự muốn tránh, chính mình căn bản tìm không thấy hấn.

Hồ Hồng Đức cười khỏ một tiếng, nói:

- Diệp Thiên, chuyện này không làm phiền cậu, với thuật pháp của Mạnh Hạo Tử, lão Hồ tôi cũng không phải uống nước lạnh mà lớn, đầu với hắn còn không biết ai chết ai sống đâu.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Tôi phá pháp thuật của hắn, nói vậy hắn hiện tại cũng không dễ sống đâu, thật sự ông không cần phải sợ hắn, chính là đề phòng hắn hại người vô tội là được!

Khí huyết của Hồ Hồng Đức thịnh vượng, dẫn hồn thuật của Mạnh Hạo Tử không thể ảnh hưởng nhiều đối với hắn, hơn nữa cho dù Mạnh Hạo Tử tinh thần hiện thân, cũng chưa chắc có thể đánh thắng được cao thủ như Hồ Hồng Đức.

Huống chi lúc trước Mạnh Hạo Tử bị Diệp Thiên phá thuật pháp, một mạng của hắn phỏng chừng hiện tại cũng chỉ còn lại có nửa, lại càng không đủ gây chuyện.

- Lúc nào tôi đi sẽ để cho Tiểu Tiên một lá bùa, có thể giữ không cho cô ấy bị thuật pháp xâm nhập.

Diệp Thiên vỗ vỗ tay đứng dậy, nói:

- Tuyệt cũng ngừng rồi, lão Hồ, chúng ta vào núi đi, rồng bay thật sự rất tuyệt!

Diệp Thiên ăn cái gì từ trước đến nay luôn thích ăn no, nhưng hôm nay ném xong canh rồng bay mới biết được cái gì gọi là mỹ vị, trước kia ăn được trứng cá muối hay vây cá quả thực cũng giống như đồ bỏ đi thôi.

- Được, tôi đưa cậu đi xa một chút, qua ba ngọn núi bên kia cũng không có thiếu rồng bay, tuyệt đối sẽ cho cậu ăn no!

Hồ Hồng Đức lên tiếng nở nụ cười, hắn nói lời này nếu như bị ngành bảo hộ động vật tương quan nghe được, chỉ sợ không cần thẩm tra, có thể trực tiếp kết án vài năm.

Phải biết rằng, rồng bay tên khoa học là trăn gà, chính là một động vật bảo hộ quốc gia, cho dù ở Trường Bạch sơn và núi Đại Hưng An, cũng là rất ít thấy, mức độ được bảo hộ cũng không thua gì hổ Đông Bắc.

- Diệp Thiên, đi Trường Bạch sơn? Chúng em cũng phải đi!

- Được, tôi đưa mọi người đi, những thứ hay ho trên núi càng nhiều!

Diệp Thiên đi ra ngoài vừa nói như thế, Vu Thanh Nhã và Vệ Dung Dung nhất thời cũng nổi hứng, Hồ Tiểu Tiên lại càng sôi nổi nói dẫn đường cho mấy người. Lần này cô sinh bệnh, khiến lãnh đạo đơn vị sợ không nhẹ, trực tiếp cho cô kỳ nghỉ ba tháng.

- Ôi, mọi người có thể đi chơi, tôi còn phải đi làm!

Trong mấy cô nương, chỉ có Tiền Hiểu Tình không có thời gian, nghe nói muốn đi Trường Bạch sơn, nhất thời kêu khổ.

- Hiểu Tình, yên tâm đi, mình sẽ làm hướng dẫn du lịch tốt.

Hồ Tiểu Tiên cũng là người vừa liền vết sẹo đã quên đau, trong đầu còn ảo tưởng cảnh lên trên núi ném tuyết.

- Liều lĩnh! Trong núi thì có cái gì hay ho? Hôm nay lạnh thế này, chạy loạn cái gì, tiểu Tiên, bệnh của con chưa khỏi mà!

Nghe được con gái kêu la, Hồ Đại Quân không vui, nếu không phải chạy lên Trường Bạch sơn đi tìm tin tức, có thể dễ xảy ra chuyện như vậy sao?

- Ông nội?

Hồ Tiểu Tiên Hồ sợ cha, nhưng cô biết, ở nhà họ, vò quýt dày có móng tay nhọn.

Quả nhiên, Hồ Tiểu Tiên mới kêu một tiếng này, ánh mắt Hồ Hồng Đức liền trừng lên,

- Trường Bạch sơn thì sao? Cha ngươi đều là Trường Bạch sơn nuôi sống, tiểu Tiên, đi cùng ông nội đi!

- Thôi được, mọi người cẩn thận một chút, cha, cha trông chừng mấy đứa cẩn thận đấy!

Hồ Đại Quân bắt đắc dĩ lắc đầu, cha hắn là người nổi danh không nói lý lẽ, chuyện đã cho phép, ai cũng khuyên không được.

- Biết rồi, tiểu Tiên từ nhỏ sống cùng ta, cũng không thấy từng có tật bệnh gì, mới về mấy ngày, đã xảy ra chuyện này, đều là các ngươi không chăm lo tốt!

Hồ Hồng Đức không kiên nhẫn trách con trai một câu, hơn nữa còn trả đũa, Hồ Đại Quân tức giận đến mức liền xoa mặt vào thư phòng, trước người cha này, một chút tính tình của hắn cũng bị mất.

Nhưng tuy rằng tức giận, Hồ Đại Quân vẫn kêu xe chuyên dụng của mình chở con gái và cha đi, mấy ngày hôm trước tuyết rơi đều đóng thành băng rồi, lái xe trên băng, còn muốn nguy hiểm hơn so với tuyết rơi.

Mùa đông Đông Bắc tới sớm, khi Diệp Thiên tới nhà Hồ Tiểu Tiên thì cũng đã là buổi chiều, khi tới lâm trường sắc trời hoàn toàn đen lại.

Hồ Hồng Đức cũng không phải một người không có chút chùng mực, hẳn biết mấy người con gái không thể như hắn và Diệp Thiên, đi đường đêm lên núi là rất nguy hiểm, lập tức thu xếp công việc ngay tại lâm trường rồi ở lại.

Khi Hồ Tiểu Tiên học tiểu học là học từ những công nhân làm việc trên lâm trường, toàn bộ công nhân trên lâm trường đều coi cô trở thành niềm kiêu ngạo của công nhân trên lâm trường, hưởng chi còn có hai sinh viên trường Thanh Hoa đi cùng, tất cả công nhân trên lâm trường đều xao động.

Sau khi công nhân lâm trường dọn sạch tuyết đọng trên lâm trường, tổ chức một bữa tiệc tối và đốt lửa trại long trọng, mặc dù không có món ngon như rỗng bay, nhưng thịt dê và lợn núi nướng vàng óng, cũng khiến cho mọi người ăn uống say sưa thoải mái.

Sớm hôm sau, đám người Vu Thanh Nhã rời khỏi lâm trường, hơn một giờ đi đường núi, rốt cục đi tới căn nhà gỗ của Hồ Hồng Đức, nghênh đón bọn họ vẫn là con chó vàng.

- Thật đẹp, quả thực giống như là truyện cổ tích!

Nhìn thấy cảnh tuyết khắp núi này, Vu Thanh Nhã và Vệ Dung Dung cũng như Diệp Thiên lúc trước, cả người đều ngây dại ra, thế giới màu trắng này gây cho lòng người sự rung động, thật sự không thể dùng ngôn ngữ mà miêu tả.

Tuy rằng không phải lần đầu tiên nhìn thấy cảnh đẹp loại này, Diệp Thiên vẫn đắm chìm trong đó, qua một hồi lâu mới lên tiếng:

- Thanh Nhã, nếu cảm giác này rất tuyệt, sau này anh tìm nơi phong thủy tốt, cũng xây mấy căn nhà gỗ, sau này hàng năm chúng ta đều đến ở vài ngày thì thế nào?

- Được rồi, đừng tỏ ra tình cảm tại nơi thanh tịnh này, coi chúng ta là không khí à?

Hồ Tiểu Tiên và Vệ Dung Dung làm bộ nôn mửa, lời Vu Thanh Nhã chạy tới chơi tuyết.

- Nói thật lại không ai tin nhỉ?

Diệp Thiên cười khổ lắc lắc đầu, từ khi hắn cảm giác được thời tiết băng hàn này có lợi với linh ngộ cảnh giới, Diệp Thiên thật sự có ý niệm sống ở Trường Bạch sơn một thời gian ngắn.

- Trường Bạch sơn từ trước đến nay được xưng là Long huyết hàng đầu, nếu có thể tìm được Long mạch bày ra pháp trận, ngay cả nguyên khí trong Tứ Hợp Viện ở Bắc Kinh cũng so ra kém nơi này ...

Diệp Thiên cân nhắc trong lòng, cảm giác ý nghĩ này không sai.

- Oành!

Một nắm tuyết đập vào trên đầu đang trầm tư của Diệp Thiên, ngẩng đầu nhìn lại, thấy Vu Thanh Nhã đang nghịch ngợm cười với mình.

- Giỏi, dám đánh lên anh, đón đạn pháo của anh đây!

Nhìn thấy mấy người con gái với vẻ sung sướng, Diệp Thiên cũng nổi tính trẻ con lên, từ trên mặt đất nắm một nắm tuyết ném đi.

Nhưng khiến Diệp Thiên không nói gì chính là, Hồ Hồng Đức kia cũng gia nhập vào, Diệp Thiên bị đòn của ba người hợp nhau đánh lui tới trong phòng.

Đêm đó ba người con gái ngủ trong phòng Hồ Tiểu Tiên, Diệp Thiên lại phải ngủ ở phòng cát đồ, không có bếp lò, trong phòng rét lạnh dị thường, ngoài Diệp Thiên, ai cũng khó chịu.

Cùng mấy người con gái ở trên núi chơi suốt ba ngày, Hồ Hồng Đức tự mình đi bắt mấy con rồng bay, cho các cô gái lại được dịp mài răng.

Tối ngày thứ ba, Vệ Dung Dung cũng có chút bị cảm lạnh, cảm tâm thường ở trong núi này chính là bệnh nặng, Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức chạy xe suốt đêm đưa mấy người về trong thành.

Nhưng điều này cũng làm cho Diệp Thiên nhẹ nhàng thở ra, hắn còn lo sợ mình và Hồ Hồng Đức vào núi hái sâm, mấy nữ nhân này muốn đi theo thì thật phiền to.

Ở thành phố một ngày, sớm hôm sau Diệp Thiên cùng với Hồ Hồng Đức lại quay trở về Trường Bạch sơn, Diệp Thiên ăn không ít nhân sâm, nhưng chưa từng đi đào nhân sâm, đối với hành trình vào rừng già lần này cũng đã tràn ngập chờ mong.

- Lão Hồ, mang nhiều đồ như vậy để làm chi?

Nhìn thấy Hồ Hồng Đức đem cò, bếp, nồi ... đều nhét vào ba lô, Diệp Thiên có chút không kiên nhẫn.

Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, vẻ mặt nghiêm túc nói:

- Diệp Thiên, chúng ta lần này vào núi, nói không chừng phải ở mười ngày nửa tháng, đồ không chuẩn bị không thể được!

Đối với người hái sâm mà nói, mùa đông Trường Bạch sơn là khu vực cấm với sinh mệnh nhân loại, cũng chỉ có người như Hồ Hồng Đức mới dám vào Trường Bạch sơn trong mùa đông.

Nhưng cho dù là Hồ Hồng Đức đã già, hái sâm lâu năm như vậy, cũng không dám có chút khinh thường, tại rừng già vô biên vô hạn này, một chút sơ sẩy cũng tạo thành hậu quả trí mạng.

- Ông cầm súng, những thứ kia để tôi đeo cho.

Khó khăn lắm mới chờ Hồ Hồng Đức thu dọn xong, Diệp Thiên một tay lấy kia cái túi đeo lên lưng.

- Diệp Thiên, nếu cậu muốn làm người hái sâm ở Trường Bạch sơn, tuyệt đối cần những thứ này!

Nhìn thấy cái ba lô hơn một trăm cân trên lưng Diệp Thiên nhẹ như không, Hồ Hồng Đức nhìn không được giờ lên ngón tay cái, người hái sâm cũng cần một sức khỏe cường tráng.

- Tôi không giành bát cơm của ông đâu, lão Hồ, đi, vào núi thôi!

Nghe Hồ Hồng Đức nói vậy, Diệp Thiên nhất thời ha ha phá lên cười, tiếng cười khiến tuyết đọng trên cây sồi nổi rơi xuống.

Trường Bạch sơn đối với Hồ Hồng Đức mà nói, không khác hoa viên là bao nhiêu.

Còn Diệp Thiên cũng là kẻ tài cao gan cũng lớn, thời tiết tiếp tục tồi tệ hơn, đối với hắn đều không là vấn đề, hai người đi cực nhanh, giữa trưa đã đến một chỗ có thể hái cô phân hồn.

Cái chỗ này cách Trường Bạch sơn hai đỉnh núi, đã coi như tới vùng thâm sâu của Trường Bạch sơn, ngoài những người có kinh nghiệm hái sâm, đây chính là khu vực nguy hiểm.

-Ợi một chút, Diệp Thiên, nơi này có nhn sâm khoảng năm mươi năm.

Khi đi qua một rừng cây, Hồ Hồng Đức bỗng nhiên đứng lại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

```
} (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 413

Hái Sâm (Thượng)

Nơi này có nhân sâm?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, nơi này là một triền núi, cây cối rậm rạp thấp bé, tầm nhìn rộng rãi, nơi này nếu có nhân sâm, không phải sớm bị người hái đi rồi?

- Được rồi, chính là chỗ này.

Hồ Hồng Đức gật gật đầu, thực khăng định nói:

- Tôi đi hái sâm năm kia phát hiện nơi này có sâm chưa đủ năm, tôi lưu lại.

- Nơi này cách bên ngoài hai ngọn núi, bị người thấy được lại không hái đi sao?

Diệp Thiên hỏi ra nghi vấn trong lòng, hơn nữa hẳn vẫn nghĩ nhân sâm đều là sinh trưởng ở núi cao trùng điệp, không nghĩ tới nơi như vậy liền có thể gặp được một cây sâm núi.

Phải biết rằng, khi Diệp Thiên ở chợ dược liệu Hà Bắc, nhân sâm núi tuyết đối là khó gặp, đừng nói sâm trăm năm, chính là vài thập niên, đều bị một số thương gia coi là trân điểm chi bảo.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Hồ Hồng Đức lộ ra vẻ tự hào, nói:

- Bọn tiểu Nhị cũng biết nơi này là địa bàn của tôi, bọn họ cho dù Phóng Sơn, cũng sẽ không đụng đến chày gỗ mà tôi lưu lại!

- Phóng Sơn, là cái gì?

Diệp Thiên lại nghe thấy một danh từ chính mình không hiểu.

- Đi đào củ sâm, chính là Phóng Sơn, những người đó vào núi sợ xảy ra sự cố, thông thường đều là bảy tám người vào núi, trong đó có một người là đầu lĩnh, cũng được gọi là trưởng đoàn...

Khi Hồ Hồng Đức còn trẻ, cũng từng Phóng Sơn, sau này hắn có kinh nghiệm hái sâm mùa đông, một mình một người vào núi, cho nên đối với Phóng Sơn, hắn cũng hiểu biết rất rõ.

Mỗi một câu nói và hành động của những người Phóng Sơn, người ở bên ngoài xem ra đều tràn ngập sắc thái thần bí, nhưng kỳ thật lời nói và việc làm đó, đều là có mục đích.

Phóng Sơn lúc ban đầu, người Phóng Sơn cần xếp hàng, lấy một thanh gỗ gạt cỏ ra, tìm kiếm từ chân núi theo triển núi hướng lên trên, cái này gọi là "Áp Sơn", một loại phương thức khác là "Xuyết Sơn", chính là mọi người phân ra tìm kiếm, lấy cây gỗ làm tín hiệu liên lạc.

Nhưng vô luận loại phương thức nào, đều nghiêm cấm nói chuyện, không cho phép ăn cái gì, dựa theo thuyết pháp của những người Phóng Sơn, một khi kinh động đến dù chỉ là nhân sâm con, nhân sâm sẽ bỏ chạy.

Mà nguyên nhân chính là tìm nhân sâm cần hết sức tập trung, nói chuyện, ăn cái gì sẽ phân tán lực chú ý của đoàn người, còn nữa, nếu ở trong núi rừng lớn tiếng hô, thực dễ dàng sinh ra tiếng vọng mà lạc đường.

Ai phát hiện nhân sâm, liền lập tức cắm cây gỗ trên mặt đất, dùng một sợi dây tơ hồng buộc trên thân cây nhân sâm, ở dưới thân nhân sâm trải lên một tấm vải đỏ, nghe nói, nhân sâm con có thể độn đất mà chạy, nhưng buộc dây tơ hồng liền chạy không thoát.

Kỳ thật, buộc tơ hồng chỉ là để bắt mắt, bởi vì nhân sâm sinh trưởng ở trong bụi cỏ dại, không cẩn thận là sẽ dẫm phải. Buộc lên nó một sợi tơ hồng, màu xanh đỏ xen nhau, rất bắt mắt.

Còn về vải đỏ trên đất, đó là dùng để đón những hạt sâm khẽ rụng bị rụng, thứ này cũng rất quý giá, là một loại thuốc đỡ đẻ rất tốt. Làm xong tất cả chuyện này, người may mắn tìm được nhân sâm sẽ hô to một tiếng “Bồng Trùy”!

Sau đó những người cùng đoàn hỏi:

- "Hàng gì?"

Trả lời:

- Ngũ phẩm Diệp!

Mọi người vừa nghe, liền nói: "Đương!". Đây toàn là ngôn ngữ người trong nghề hái sâm Trường Bạch sơn.

- Sao tôi nghe như lệnh của thổ phi trên núi vậy? Cái gì gọi là Ngũ phẩm Diệp?

Diệp Thiên có chút hồ nghi nhìn hướng Hồ Hồng Đức, cười nói:

- Lão Hồ, đây không phải ông nói tiếng lóng năm đó học được ở trong sơn trại đấy chứ?

- Haiz, không phải cậu từng mua sâm sao? Như thế nào ngay cả phẩm chất nhân sâm đều không hiểu?

Hồ Hồng Đức này là người không nói lý lẽ, gặp được Diệp Thiên cũng bế tắc, chỉ có thể nhẫn nại giải thích cho hắn đặc tính của nhân sâm.

Thì ra, nhân sâm hoang dại trên 15 năm chỉ là một quả Phục Diệp, tục xưng "Tam hoa", 5-10 năm sau có thể dài ra, một quả Phục Diệp đầy đủ năm trạng, tục xưng "Bàn tay".

Mà 10 - 20 năm sau, chiều dài sâm núi có thể đến hai quả Phục Diệp, thủ lĩnh Phóng Sơn gọi nó là " cái chìa khóa Khai Sơn ", ý là tìm được manh mối, quanh đó rất có thể có thật nhiều "Chày gỗ".

30 năm sau, chiều dài sâm núi là ba quả Phục Diệp, tục xưng "Đế đèn", 50 năm là "Tứ phẩm Diệp", sâm núi dài được đến Tứ phẩm Diệp thường đã được 50 - 80 năm.

Nhân sâm hoang dại chiều dài năm quả Phục Diệp, chính là "Ngũ phẩm Diệp" mà Hồ Hồng Đức vừa nói.

Ngũ phẩm Diệp trên 80 năm, ở Trường Bạch sơn đã rất ít thấy, thủ lĩnh Phóng Sơn gọi là "Một đồng", phóng mắt nhìn quanh có thể tìm thấy rất nhiều sâm lớn nhỏ, có cây sâm sáu, bảy mươi năm tuổi, cũng có ba, bốn mươi năm tuổi.

Còn "Lục phẩm Diệp", sâm linh trăm năm trở lên, cực kỳ hiếm thấy, có thể nói quý hiếm như quốc bảo, người Phóng Sơn gọi là "Một mảnh", ngụ ý thấy sâm già như vậy, khắp triển núi sẽ có vô số sâm con, giống như tộc đàn.

Hiện tại trừ phi người hái sâm vào tận sâu trong núi non trùng điệp, căn bản là không thấy được Lục phẩm Diệp tồn tại, đây cũng là sâm hạng thượng đẳng hiện có, còn Thất phẩm Diệp giống trong truyền thuyết, thì ngay cả Hồ Hồng Đức đều chưa thấy qua.

- Lão Hồ, ông nói nơi này có sâm năm mươi năm, không phải là Tứ phẩm Diệp sao?

Diệp Thiên học rất nhanh, thúc giục nói:

- Chỉ cho tôi, cho tôi xem xem Tứ phẩm Diệp là thế nào.

- Tôi nói cho cậu biết, mùa đông thế này nào còn có Diệp? Nhân sâm giống như gấu, mùa đông là ngủ đông!

Hồ Hồng Đức thực không biết mình mang Diệp Thiên vào núi là đúng hay sai, người này ngay cả chút kiến thức về nhân sâm đều không hiểu.

Hàng năm thời kì sinh trưởng của nhân sâm rất ngắn. Một năm giữa ba tháng 6, 7, 8 là mùa thịnh vượng sinh trưởng, từ giữa tháng 9 có sương, tới giữa tháng 5, chúng không hoạt động đến hơn 240 ngày.

Thời kì sinh trưởng ngắn như vậy, khiến cho hàng năm nhân sâm sinh trưởng chỉ tăng thêm cân nặng gần 1g, gặp phải năm thời tiết không tốt, thậm chí còn không tăng trưởng, đây cũng là một nguyên nhân nhân sâm trở nên quý như thế.

Diệp Thiên nghe thấy không thể thấy được Tứ phẩm Diệp, có chút mất hứng nói:

- Được rồi, trước tiên hãy đào cái cây sâm năm mươi năm này ra đi, nghe nói sâm hoang đại nấu canh, chính là rất thơm!

Hồ Hồng Đức có chút chần chừ nói:

- Diệp Thiên, Tứ phẩm Diệp này còn có thể lớn được, hay là ... tôi mang cậu đi lấy Lục phẩm Diệp nhé? Chắc nó cũng dài ra nhiều rồi.

- Đừng, lão Hồ, coi như nó có thể dài thành Ngũ phẩm Diệp, nhưng liệu ông còn có thể sống bao nhiêu năm đây? Thứ này ông không lấy, sớm muộn gì cũng bị người đào đi!

Nghe được Hồ Hồng Đức nói vậy, Diệp Thiên lắc đầu, nhớ ngày đó mình đến chợ dược liệu tìm mua sâm, ngay cả sâm núi ba mươi năm cũng mua không nổi, trước mắt có sâm núi năm mươi năm, Diệp Thiên làm sao có thể buông tha chứ?

- Được, cậu muốn đào thì chúng ta đào!

Hồ Hồng Đức cười khở một tiếng, may mắn Diệp Thiên không biết phân biệt rõ nhân sâm, nếu không nếu để hấn đến hái sâm, đây tuyệt đối là một tai họa của Trường Bạch sơn, có lẽ nhân sâm, nhung hươu, lông chồn - tam bảo của Trường Bạch sơn, thật sẽ tuyệt tích.

Sâm núi hoang dã năm mươi năm, đã có thể đào rồi, Hồ Hồng Đức cũng không còn tiếc hận, lập tức ngồi xuống cạnh một đồng tuyết, dọn sạch tuyết.

- Đây là ông lưu?

Diệp Thiên thấy dưới mặt tuyết chỗ gốc cây, hiện lên một cái dây đỏ, ở dây đỏ còn treo một đồng tiền.

- Được rồi, mặt trên có ký hiệu của tôi, người khác nhìn qua cũng biết là tôi lưu lại.

Hồ Hồng Đức tháo dây xuống đưa cho Diệp Thiên, Diệp Thiên để vào trong tay vừa nhìn, thấy đồng tiền này cũng đã bị mài bằng, sau đó dùng dao khắc ở trước mặt chữ "Hồ".

- Những người hái sâm không phải đều phải cột dây trên lá nhân sâm chứ? Ông buộc trên tàng cây để làm chi?

Diệp Thiên có chút không hiểu.

- Mùa đông nhân sâm rụng lá, tôi làm thế nào tìm được?

Hồ Hồng Đức quả thực là nhưc đầu vô cùng đối với những câu hỏi của Diệp Thiên, Trường Bạch sơn này, đứa trẻ tám tuổi đều biết tri thức đó, Diệp Thiên lại không rõ.

- Ồ, vậy theo như lời của ông nói, nhân sâm con ở gần đây cũng nhiều?

Nghe Hồ Hồng Đức vừa nói như thế, Diệp Thiên hiểu ra, bỗng nhiên trong lòng khẽ động, đem thần khí phóng ra ngoài, nhân sâm là thiên địa linh túy hình thành, có lẽ mình có thể cảm ứng được?

- Ồ? Quả nhiên có thể tìm được? !

Vừa mới phóng ra khí cơ, Diệp Thiên liền cảm ứng được cách chân trái không đến ba mươi cen-ti-mét dưới đất, ẩn chứa một linh khí cực kỳ mạnh.

- Lão Hồ, nhân sâm ở chỗ này?

Diệp Thiên chỉ chỉ mặt đất.

- Há? Làm sao cậu biết?

Hồ Hồng Đức nghe vậy lặng đi một chút, đưa tay sờ đến ba lô Diệp Thiên đeo, lấy ra bầu hút thuốc. của hắn.

- Điều này nói ra ông cũng không học được, lão Hồ, chờ xem, xem tôi tìm cho ông một cây Thất phẩm Diệp!

Đã phát hiện có thể sử dụng nguyên khí, Diệp Thiên mừng rỡ trong lòng, tuy rằng công lực của hắn còn thấp, nguyên khí chỉ có thể cảm ứng được phạm vi 10m, nhưng nếu vận may tốt, nói không chừng thực có thể tìm được một ít sâm thượng hạng.

- Trên đời này nào có còn Thất phẩm Diệp?

Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, châm tẩu hút thuốc.

- Nói không chừng tôi vận may tốt lại gặp được đây?

Diệp Thiên đẩy Hồ Hồng Đức một cái.

- Sao ông cũng hút thuốc vậy? Châm lên rồi thì chúng ta đi đào Lục phẩm Diệp nha!

- Không hút thuốc lá tôi sợ tay sẽ run, chờ tôi hút xong điếu này sẽ đào!

Những người Phóng Sơn trước khi đào sâm, đều cũng hút điếu thuốc, đây là vì hoà dịu căng thẳng trong lòng. Phải biết rằng, nếu vô ý làm xước chút vỏ sâm, hoặc làm đứt một đoạn rễ sâm, nước nhân sâm liền chảy ra, giá trị liền giảm đi.

Năm đó Hồ Hồng Đức cũng là người Phóng Sơn, tuy rằng sau này tự mình đi tìm sâm, nhưng cái thói quen này cũng giữ lại, hơn nữa mùa hè đi đào sâm, côn trùng rất nhiều, hút thuốc cũng có tác dụng đuổi côn trùng.

- Lão Hồ, nếu ông sợ tay run, để tôi đào đi.

Dưới cảm nhận của Diệp Thiên, nhân sâm dưới đất đều trình hiện tại trong đầu hắn, hắn tự tin tuyệt đối sẽ không thương tổn đến một cái rễ cây.

- Đùng, Diệp Thiên, đây không phải là chuyện có thể nói giỡn?

Hồ Hồng Đức bị Diệp Thiên hù cho nhảy dựng lên trên đất, thiếu chút nữa ngay cả tẩu hút thuốc cũng đánh rơi. Nhân sâm này năm mươi năm đã là khá hiếm thấy, đào lên không cẩn thận là mất cả trăm tám mươi vạn, nếu như bị Diệp Thiên làm nát bét, vậy rất đáng tiếc.

Hồ Hồng Đức phản ứng như vậy khiến Diệp Thiên rất là khó chịu, mở miệng nói:

- Lão Hồ, không tin tôi phải không? Nếu có sai lầm, tôi bồi thường tiền cho ông!!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 414

Hái Sâm (Hạ)

Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, nói:

- Diệp Thiên, không phải vấn đề có tiền hay không, những nhân sâm này đều là tập trung tinh túy thiên địa mà thành, tổn thương thì rất đáng tiếc!

Tuy rằng mắc nợ nhân tình với Diệp Thiên, nhưng chỉ là một người đào sâm, Hồ Hồng Đức vẫn kiên trì muốn chính mình đào sâm lên.

Phải biết rằng, mùa đông Đông Bắc, ngay cả thổ địa đều có thể bị đông cứng, khi đào nhân sâm nếu so với mùa hạ khó khăn hơn trăm lần, hơi có sai lầm liền làm thương tổn đến rễ nhân sâm.

Diệp Thiên bất mãn nhìn thoáng qua Hồ Hồng Đức, nói:

- Lão Hồ, xem thường tôi có phải hay không? Nói cho ông biết, với khí thuật của chúng tôi, lấy một con sâm tính cái gì chứ?

- Thật sao? Chân khí có thể thấy được nhân sâm?

Hồ Hồng Đức nghe Diệp Thiên nói sừng sốt, chân khí được sử dụng trong phong thủy, chẳng lẽ còn có thể sử dụng tìm sâm?

Hồ Hồng Đức cũng không biết Diệp Thiên nói thật hay giả, nhưng nhìn thấy Diệp Thiên kiên trì như thế, cuối cùng lắc lắc đầu, nói:

- Được rồi, cậu cẩn thận một chút, nhân sâm cũng không phải là sinh trưởng thẳng từ trên xuống dưới, nó là nằm ngang dưới đất, trước tiên cậu cần đào từ bốn phía, ngàn vạn lần không nên làm bị thương rễ sâm!

Không giống các thực vật bình thường thân rễ hướng xuống đất, thân rễ nhân sâm ngược lại lớn lên theo chiều ngang, những cái rễ

to tất cả đều hướng về mặt đất, cho nên khi đào sâu nhất định phải đào từ xa mà đến gần, từ dưới lên trên, một chút một chút.

- Tôi biết rồi, lão Hồ, ông xem được rồi.

Diệp Thiên đem ba lô đặt xuống bên cạnh, đưa tay vào bên trong rút ra dụng cụ đào ngắn, trăng tráo nói:

- Lão Hồ, nếu tôi tới Trường Bạch sơn lấy sâm, các ông đã sớm không có cơm ăn!

Nghe Diệp Thiên nói vậy, lại nhìn động tác của hắn, thiếu chút nữa Hồ Hồng Đức đã khóc lên, một phát nắm lấy xềng, nói như cầu xin:

- Tôi nói này, hay là để tôi đào đi, đào sâm sao có thể sử dụng đồ bằng sắt thép vậy?

- Vậy sao, không cần xềng thì dùng cái gì?

Diệp Thiên nghe vậy dùng động tác, ánh mắt nhìn lại tay của Hồ Hồng Đức một chút nói:

- Lão Hồ, ông luyện chính là Ứng Trảo công, nhưng Trường Bạch sơn này nhiều người đào sâm như vậy, vị tất đều có thể làm được thế? Bọn hắn chẳng lẽ cũng lấy tay mà đào?

Mấy ngày nay ngoài việc đi cùng bọn Vu Thanh Nhã lên núi du ngoạn, Diệp Thiên cũng cùng Hồ Hồng Đức luận bàn vài lần, đối với cái môn ở Trường Bạch sơn Ứng Trảo công cương mãnh đến cực điểm này, Diệp Thiên cũng rất sùng bái.

Nhất là luyện đến cảnh giới như Hồ Hồng Đức, mười ngón tay quả thực giống như là mười chuôi dao sắc bén, thân cây cỡ khoảng cái bát ăn cơm một phen có thể bẻ gãy, nếu chộp vào thân người, thì phải là năm lỗ thủng máu chảy đầm đìa.

Cho nên lúc này Diệp Thiên mới hoài nghi Hồ Hồng Đức khi lấy sâm, liệu có phải trực tiếp dùng tay hay không, dù sao xềng này cũng không linh hoạt bằng ngón tay.

- Ai nói bọn họ lấy tay đào?

Hồ Hồng Đức thật sự thực hồi hận mang Diệp Thiên vào núi, lắc đầu từ trong ba lô rút ra tiểu đao bằng gỗ, nói:

- Dùng đao gỗ này mà đào, bằng không còn có thể dùng sừng hươu, dù sao cũng không thể dùng đồ bằng sắt thép!

Nhân sâm tươi, bất kể là thân hay rễ, đều rất yếu ớt, chỉ cần gặp phải đồ bằng sắt thép, nhất định sẽ bị tổn thương, cho nên đao gỗ cùng sừng hươu là công cụ người lấy sâm cần chuẩn bị.

Năm đó Hồ Hồng Đức cũng là sử dụng hai loại công cụ này, nhưng huấn luyện công phu được đến như hiện nay, quả như Diệp Thiên nói, hắn đều là dùng hai tay mà lấy sâm.

Lần này vào núi sở dĩ mang theo đao gỗ và sừng hươu, là muốn cho Diệp Thiên đã ghiền, tìm nhân sâm hơn mười năm cho hắn lấy, chính là Hồ Hồng Đức không nghĩ tới, Diệp Thiên này muốn luyện tập với nhân sâm năm mươi năm, không phải bình thường.

- Cần chú ý thật đúng là nhiều, được rồi, dùng đao này đi.

Diệp Thiên vứt bỏ xẻng, tiếp nhận món đồ chơi giống như con dao gỗ, nhin không được lác đàu, mùa đông lạnh thế này thổ địa đều bị đông cứng, nếu đổi thành người lấy sâm bình thường, dùng đao gỗ này tới khi nào mới đào được?

Nhưng đối với Diệp Thiên mà nói, dùng cái gì thật sự không quan trọng, rót chân khí vào đao, chỉ sợ so với xẻng kia còn sắc bén hơn vài phần.

Mặc dù phía trước biểu hiện của Diệp Thiên như chẳng quan tâm, nhưng sau khi bắt tay hành động, cả người đều trở nên trầm tĩnh, hắn cảm ứng một chút vị trí của nhân sâm, đào từ cách nhân sâm hơn ba mươi cen-ti-mét.

Nhìn thấy Diệp Thiên thận trọng như vậy, Hồ Hồng Đức thêm vài phần tin tưởng, hắn tuy rằng không biết cái gì gọi là thái độ quyết định thành bại, nhưng khi đào sâm nhất định cần hết sức tảo trung.

- Thứ này sinh trưởng ở bên trong lòng đất, có thể hấp thu tinh khí trong thiên địa ngưng tụ lại, thật không hổ là Thiên Linh Địa bảo trong truyền thuyết, có điều sinh trưởng quá chậm!

Nhân sâm là dược liệu quý nhất mà Diệp Thiên tu luyện tới nay đã dùng qua, mà thật sự nó cũng không hổ danh vua trong bách thảo, dược tính của nó đối với sự tiến bộ của việc luyện công pháp của Diệp Thiên cũng có tác dụng rất lớn.

Tuy rằng biết rõ mình sẽ không làm tổn thương đến nhân sâm, động tác của Diệp Thiên cũng cực kỳ cẩn thận, nhìn như nhanh chóng kì thực lại rất mềm dẻo, nhẹ nhàng dọn sạch đất chung quanh cây nhân sâm.

- Cẩn thận một chút, cần đào được nguyên vẹn, đào lên rồi làm sạch đất!

Đất đông cứng chính là tầng ngoài, sau khi đào lên, đất bên trong liền trở nên mềm nhũn ra, động tác Diệp Thiên trở nên nhanh hơn, khiến Hồ Hồng Đức đứng xem không khỏi lo lắng đề phòng.

Diệp Thiên lúc này cũng thấy thoải mái, quay đầu lại cười nói:

- Lão Hồ, ông xem là được rồi!

Với sự khổng lồ của Diệp Thiên, rất thích hợp làm công việc tỉ mỉ này, sau khi làm sạch đất bán vào sâm, ném dao gỗ đi, dùng tay búng từng cái rễ nhân sâm, đất phía dưới liền bay đi.

Sau khi đào ra cả củ nhân sâm, mười ngón tay Diệp Thiên giống như bay làm sạch bùn đất dính vào thân sâm, Hồ Hồng Đức đứng xem mà trợn mắt há hốc mồm, nhất thời cả người đều choáng váng.

Phải biết rằng, nhân sâm sinh trưởng trong đất, còn dính thật nhiều rễ cỏ, rễ cây, đá sỏi cứng, có những thứ bị rễ sâm bao vây ở bên trong.

Nhưng mười ngón tay Diệp Thiên kia giống như là cái kim thêu, dị thường linh hoạt, đem toàn bộ tạp vật thanh trừ hết, động tác tuy rằng cực nhanh, nhưng lại không làm cho rễ bị chút tổn thương nào.

Hơn mười phút đi qua, một cây nhân sâm đầy đủ, thân rễ chính màu vàng nâu hiện ra trên tay Diệp Thiên.

Rễ của cây nhân sâm này có chừng hơn mười nhánh, to thì như cây tăm, nhỏ thì như sợi tóc, đáng quý chính là, nhiều rễ nhỏ như vậy, không có một cái nào bị gãy.

Ngay cả Hồ Hồng Đức cũng không cách nào lấy sâm được đầy đủ như vậy, lấy sâm mấy chục năm, Hồ Hồng Đức dám nói, cây nhân sâm trong tay Diệp Thiên năm tuổi không phải lâu nhất, nhưng phẩm chất tuyệt đối là tốt nhất.

- Thứ đồ chơi này ngoài màu sắc ra, chỗ khác thật sự là giống cà rốt nhỉ?

Diệp Thiên đem gốc cây nhân sâm cẩn thận đặt ở lòng bàn tay, cẩn thận đánh giá, hẳn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nhân sâm tươi, cùng nhân sâm trước kia mua quả là có sự khác nhau rất lớn.

Diệp Thiên có thể cảm giác được, nước bên trong nhân sâm này, ẩn chứa tinh khí cực kỳ dồi dào, thứ này mà dùng thì nhân sâm khô

không thể so sánh được.

Người thấy cái mùi thơm nhẹ nhàng này, Diệp Thiên thậm chí có một loại mộng muốn cho ngay vào trong miệng nhai.

Đối với người bình thường mà nói có lẽ sẽ quá bổ béo, nhưng đối với sức khỏe của Diệp Thiên mà nói, tuyệt đối sẽ không có cách nói quá bổ như thế, chính là Diệp Thiên lấy Lục phẩm Diệp làm cơm ăn, thì những tinh túy cũng đều sẽ chuyển hóa thành tinh khí trong cơ thể hắn.

- Diệp Thiên, cầm cho chắc, cẩn thận đừng bẻ gãy các rễ con.

Lúc này Hồ Hồng Đức cũng phục hồi tinh thần lại, vội vàng cầm nhân sâm lại đây xem xét, lại quay đầu lại chạy hai mươi mét về phía rừng Bạch Hoa.

- Lão Hồ, ông làm gì vậy?

Diệp Thiên có chút kinh ngạc nghiêng đầu sang chỗ khác, mới vừa kêu một tiếng, liền thấy tay phải Hồ Hồng Đức chụp một cái, cào một cái trên thân cây Bạch Hoa cao lớn nhất.

"Bộp" một tiếng, một mảnh vỏ cây khá lớn bị Hồ Hồng Đức lôi xuống, ngồi xổm người xuống rồi lại đứng trên mặt đất tuyết đọng, qua một hồi lâu Hồ Hồng Đức mới chạy trở về.

- Diệp Thiên, đưa nhân sâm cho tôi.

Không đợi Diệp Thiên mở miệng hỏi, Hồ Hồng Đức cầm lấy nhân sâm, dùng vỏ cây bọc lại, Diệp Thiên phát hiện, ở trong vỏ cây còn có một chút rêu xanh và bùn đất thổi rửa.

Hồ Hồng Đức lại lấy từ trong ba lô ra một cái hộp gỗ, cẩn thận đem vỏ cây đã bọc nhân sâm thả vào, sau khi làm xong, mới nhẹ nhàng thở ra.

Thấy Diệp Thiên ánh mắt nghi hoặc, Hồ Hồng Đức cười nói:

- Thân cây nhân sâm này rời khỏi đất, sẽ rất nhanh trở nên khô quắt, tôi dùng vỏ cây và rêu xanh bọc lấy nó, sẽ bảo đảm tinh khí của nó sẽ không tiết ra ngoài!

- Cần chú ý thật sự không ít, nếu là tôi, trực tiếp làm thịt bồ sung nguyên khí không phải xong sao?

Diệp Thiên liếm liếm môi, nhân sâm thì hẳn dùng qua không ít, nhưng loại nhân sâm tươi thể này, Diệp Thiên thật đúng là chưa dùng qua, tinh khí không lồ trong cây nhân sâm, khiến Diệp Thiên ngứa ngáy trong lòng.

Thấy ánh mắt Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức nhin không được lui về phía sau một bước, ôm hộp gỗ vào trong lòng, nói:

- Cậu đừng phung phí của trời, Tứ phẩm Diệp năm mươi năm đã không thấy nhiều, lưu lại sau này còn có thể giữ mạng đấy!

Cái gọi là giữ mạng, chính là người sắp chết, chỉ còn lại có một chút hơi, đem nhân sâm trăm năm cắt thành từng miếng nhỏ, cho người bệnh ngậm, tinh khí trong nhân sâm liền có thể cho người ta sống lâu thêm một chút, để mà để lại di ngôn.

Thời cổ đại, rất nhiều nhà giàu trong nhà đều có dấu sâm nhiều năm, chính là xuất phát từ duyên cớ này, có điều nhân sâm trăm năm tới hiện đại đã là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, nên nhân sâm năm mươi năm cũng miễn cưỡng có thể dùng thay.

- Tôi chỉ muốn ném thử hương vị mà thôi.

Nhìn thấy Hồ Hồng Đức phòng bị như phòng trộm mà nhìn mình, Diệp Thiên phẫn nộ nói:

- Lão Hồ, quanh đây cũng không thiếu nhân sâm, chẳng qua không to bằng cây này, chúng ta có nên đào nữa hay không?

Thông qua khí cơ cảm ứng, Diệp Thiên có thể nhận thấy được, chung quanh Tứ phẩm Diệp này chừng 10m, còn có một vài thứ ẩn chứa tinh khí, nói vậy chính là nhân sâm con ở chỗ này.

- Ông tổ tông, ngài để lại cho Trường Bạch sơn chút hạt giống nhân sâm được không? Cảnh rừng này còn phải nuôi sống không ít người đâu!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Hồ Hồng Đức nhất thời nở nụ cười khô.

Người lấy sâm có quy định của người lấy sâm, trừ phi gặp được Ngũ phẩm Diệp, bọn họ mới có thể đem tứ phẩm Diệp cùng tam phẩm Diệp chung quanh đào ra, nhân sâm khác hơn mười năm, người lấy sâm tuyệt đối sẽ không động vào.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 415

Phá Gia Chi Tử

Được, không đào, nhưng lão Hồ này, lát nữa tôi lại tự tìm được nhân sâm tốt, ông đừng quản nhiều như vậy nhé.

Thấy vẻ mặt buồn rười rượi của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên cười vỗ vỗ bờ vai của hắn, hỏi:

- Lão Hồ, phần lớn nhân sâm sẽ mọc ở những nơi như thế nào? Ông nói cho tôi nghe một chút đi.

Trường Bạch sơn lớn như vậy, Diệp Thiên không thể lúc nào cũng phóng xuất ra khí cơ được! Hắn còn chưa tu luyện tới cảnh giới luyện thần Phản Hư, khí cơ phóng đi hơi nhiều một chút liền cảm giác được mỏi mệt.

Lúc này Diệp Thiên muốn bắt tên có đích, chỉ kiểm tra ở những nơi có khả năng có nhân sâm cao, nếu không phỏng chừng nhân sâm chưa tìm được hắn đã có thể bị mệt chết.

- Cậu vẫn còn muốn tìm nhân sâm?

Hồ Hồng Đức nhin không được oán thảm một câu, hắn cũng đã nhìn ra, Diệp Thiên lấy sâm thành thạo như vậy, hoàn toàn là nhờ sự giúp đỡ của khả năng khống chế thân thể cường đại.

Nhưng Diệp Thiên đã hỏi, Hồ Hồng Đức vẫn cần trả lời, nghĩ một chút, lúc sau liền nói:

- Nhân sâm có yêu cầu với hoàn cảnh sinh trưởng thực nghiêm khắc, thích sinh trưởng ở nơi rét lạnh, tầng đất mặt nhiều mùn, ánh mặt trời không trực tiếp chiếu xuống, nước mưa rơi xuống nhiều.

Còn cụ thể ở những chỗ nào, điều này khó nói, cậu xem... Giống như trên sườn núi có thể đào được nhân sâm, trong rừng cây cũng có thể có, chính là trong núi non trùng điệp, cũng có người đào được nhân sâm hơn trăm tuổi.

Ngày trước trong cuốn “ Bản thảo kinh tập chú” Đào Hoàng Cảnh từng nói: Tam nha ngũ Diệp, bồi dương hướng âm, dục lại hoa ngã, đoạn thụ tương tâm. Mấy câu nói đó có thể nói khái quát nơi nhân sâm sinh trưởng rồi!

Hồ Hồng Đức không được học hành cao, hẳn biết chữ là học được từ vị Lão Trung Y ngày trước.

Nhưng nếu nói phương diện tri thức về nhân sâm cùng Đông y, ở Trường Bạch sơn, Hồ Hồng Đức dám xưng thứ hai, tuyệt đối không ai dám khoe khoang đứng thứ nhất.

Diệp Thiên chỉ vào rừng cây Bình Pha, hỏi:

- Đoạn thụ? Ý nói khu rừng cây thấp?

- Đúng rồi, dưới tầng cây thấp phát hiện nhân sâm xác suất rất lớn.

Hồ Hồng Đức gật gật đầu, lấy nhân sâm dựa vào kinh nghiệm nhiều năm Phóng Sơn, cũng không phải là thuận miệng giải thích nói vài lời có thể hiểu hết, nếu không Trường Bạch sơn này đã sớm không tìm được cây nhân sâm nào rồi.

Sau khi tự tay đào ra một cây nhân sâm, Diệp Thiên hứng thú thêm nhiều, hận không thể lập tức tìm được một cây nhân sâm ngàn năm, khẩn cấp thúc giục nói:

- Đi thôi, đi tới chỗ ông nói có Lục phẩm Diệp đó, nói không chừng tôi sẽ có thể tìm được cây nhân sâm Thất phẩm Diệp trong truyền thuyết đấy!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, khoe miệng Hồ Hồng Đức co giật một chút, cũng không nói thêm cái gì, cha của cha hẳn cũng sống ở Trường Bạch sơn, cũng chưa từng thấy qua nhân sâm Thất phẩm Diệp.

Rất nhiều người lấy nhân sâm thậm chí tin rằng, nhân sâm vừa đạt được Thất phẩm Diệp, liền sinh ra linh tính, cũng chính là truyền thuyết dân gian về em bé nhân sâm, có thể xu cát tị hung, người thường căn bản là không thấy được.

Thấy Diệp Thiên cao hứng phấn chấn đi ở phía trước, thường thường đánh giá trên mặt đất, Hồ Hồng Đức dờ khóc dờ cười đi theo, hai người lại leo lên đỉnh núi.

Trường Bạch sơn chỉ cao hơn so với mặt biển chừng 2500m, ngoài đỉnh cao nhất còn có vài chục núi khác, nghiêm khắc mà nói, Diệp

Thiên và Hồ Hồng Đức mới ở núi bên cạnh, hơn một giờ sau, bọn hắn mới đi đến đỉnh núi cao nhất phía bắc.

Mặc dù Diệp Thiên nhìn thấy rừng cây thấp liền phóng xuất ra khí cơ, nhưng vận may của hắn dường như không ổn, ngọn núi này không còn tồn tại cây nhân sâm lâu năm nào nữa, tựa hồ thực sự có linh tính và đang tránh né Diệp Thiên.

- Diệp Thiên, dừng lại đi, đã đi năm sáu giờ rồi, chúng ta cầm làm chút đồ ăn!

Nhìn thấy Diệp Thiên còn đang hết nhìn đông lại nhìn tây, Hồ Hồng Đức cũng nhìn không được, khí huyết hắn thịnh vượng không già, nhưng tóm lại là ông lão hơn sáu mươi tuổi rồi, vẫn nhất định phải bổ sung chút đồ ăn.

- Nhân sâm đều trốn đi rồi sao? Lại không phát hiện ra một cây nào!

Nghe được lời Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên cũng đứng lại, đoạn đường này hắn cũng không ít lần phóng xuất ra khí cơ, thân thể tuy rằng không mệt, nhưng tinh thần cũng cảm giác có chút mệt mỏi.

Diệp Thiên đặt ba lô ở trên mặt đất, nhớ lại mỹ vị của món canh rỗng bay, chép miệng, nói:

- Ăn gì đó? Lão Hồ, bắt mấy con rỗng bay đi?

Khi đi trên đường, xuyên qua rừng cây, thật ra cũng nhìn thấy mấy con rỗng bay, nhưng lúc ấy tâm tư Diệp Thiên đều ở nhân sâm rồi, cũng không còn để ý, bây giờ nghe Hồ Hồng Đức nói đến thức ăn, con giun trong bụng nhất thời quấy lên.

- Nhỏ giọng một chút, tôi xem xem...

Hồ Hồng Đức chìa ngón tay ở bên miệng xuyt một tiếng, bọn họ lúc này đang ở giữa sườn núi, xuống chút nữa chính là một rừng hoa, cũng là nơi rỗng bay thích nhất.

Nhiệt độ trong núi thấp hơn so với bên ngoài, tuyết đọng từ mấy ngày hôm trước dưới đất cũng chưa hòa tan hết, Hồ Hồng Đức đi lên trước mấy bước, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhỏ giọng nói:

- Diệp Thiên, chúng ta có lộc ăn ngon rồi, cánh rừng này có một hang ổ rỗng bay!

Diệp Thiên nhìn theo ánh mắt Hồ Hồng Đức, quả nhiên, trên mặt tuyết phía trước bảy tám thước, có một dấu vết thật nhỏ, kéo dài đến rừng cây.

Hồ Hồng Đức lấy từ trong ba lô ra một nỏ chế tạo rất hoàn mỹ, nói:

- Mùa đông rỗng bay dễ bắt nhất, Diệp Thiên, cậu thu thập chút củi khô để đốt, tôi đi một chút sẽ trở lại!

Diệp Thiên thật đúng là không nhìn thấy Hồ Hồng Đức đặt vào trong ba lô thứ này, tò mò hỏi:

- Nỏ tay? Không cần súng?

Hồ Hồng Đức cười nói:

- Súng không dùng được, bắn được một con là cùng, thứ này tốt nhất!

- Tôi đi với ông.

Diệp Thiên ăn hai lần thịt rỗng bay, nhưng đều là đã làm thịt sẵn, rỗng bay chân chính hắn còn chưa từng thấy qua đâu.

- Được, nói nhỏ thôi, đừng khiến chúng kinh động!

Hồ Hồng Đức gạt gạt đầu, hướng về rừng cây.

Diệp Thiên gạt đầu, thân thể nhất thời lảo nhễ nhàng rất nhiều, dấu chân dẫm trên mặt tuyết chỉ lưu lại một chút, thấy vậy mặt già của Hồ Hồng Đức đỏ lên, có vẻ như hắn phát ra thanh âm, ngược lại khá lớn.

Trong rừng cây này có chút thưa, trên mặt đất còn mọc lên không ít cây thấp bé, Hồ Hồng Đức ra dáo tay với Diệp Thiên, lặng lẽ đi tới một bụi cây.

- Kết... Răng rắc!

Ngay khi cự ly của Hồ Hồng Đức cách sào huyết rỗng bay còn có bảy tám thước, một nhánh cây không chịu nổi tuyết đọng, đã gãy xuống.

Theo một tiếng vang này, từ trong bụi cây thấp bé đột nhiên xi xoẹt bay ra bốn con vật, giương cánh liền bay đi ra ngoài bìa rừng.

- Có bốn con à? !

Hồ Hồng Đức phản ứng cực nhanh, tay phải cầm tay nỏ hướng lên trên, ngay cả ngắm cũng chưa ngắm, trực tiếp bóp cò, một mũi tên hợp kim bắn đi ra ngoài.

Hồ Hồng Đức bắn ra một mũi tên này, tay trái vừa ấn, một mũi tên dài bằng ngón tay lại xuất hiện trên nỏ, khoát tay định bắn một con rồng bay khác.

Nhưng bán được hai con, cũng là cực hạn với Hồ Hồng Đức, hắn không còn có thời gian đối phó với hai con rồng bay đã sắp bay ra khỏi rừng cây.

Đang lúc Hồ Hồng Đức cảm thấy có chút buồn nản, hai con vật cách mặt đất đã hơn mười thước, bỗng nhiên ục một tiếng, từ không trung rơi xuống đất.

Hồ Hồng Đức thị lực phi thường, hắn có thể thấy, từ thân thể hai con rồng bay, còn có hai bông tuyết, quay đầu lại nhìn về phía Diệp Thiên đang vỗ tay, ánh mắt Hồ Hồng Đức lộ ra một tia hoảng sợ.

Rồng bay tốc độ cực nhanh, nhất là tới độ cao mười mét, trừ phi dùng súng bắn, thông thường rất khó làm gì được chúng nó, không nghĩ tới Diệp Thiên tùy tay ném hai cục tuyết, đã đánh hạ được.

Hiện tại Hồ Hồng Đức xem như tin, nếu hắn và Diệp Thiên đồng thời sinh sống trong rừng già này, Diệp Thiên nhất định sống thoải mái hơn so với hắn rất nhiều.

Điều này làm cho người được xưng là thợ săn tốt nhất Trường Bạch sơn là Hồ Hồng Đức, trong lòng rất là khó chịu, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, cậu đi chặt vếp và đun nước, tôi lại đi bắt thêm con hươu bào!

- Được! Mấy con rồng bay thật đúng là không đủ ăn!

Diệp Thiên gật gật đầu, thịt rồng bay không tòi, nhưng bỏ lông cùng nội tạng đi rồi, nhiều nhất chỉ có hai ba trăm gram mà thôi, thức ăn tuyệt đối là không thể ăn no.

Mùa đông trong rừng rậm đầy cành cây khô, Diệp Thiên nhặt một bó đặt ở chỗ dốc, sau đó dùng xẻng xúc một khối đất trống, ở

giữa đất trồng đào cái hồ.

Đem cành khô châm lên, Diệp Thiên đem nồi đặt lên mặt trên, lấy mấy khối tuyết đông lạnh thành băng ở trong nồi, hơn mười phút sau, tuyết tan cũng chậm rãi tản mát ra hơi nóng.

- Sống trong núi này thật ra cũng hơi thú vị, so với Mao Sơn thích thú hơn!

Diệp Thiên rút cuộc vẫn là người trẻ tuổi, bất kể là lúc trước lấy sâm hay là hiện tại nấu cơm dã ngoại, với hắn mà nói đều là chuyện thực mới mẻ, loại thể nghiệm này hắn chưa từng trải qua.

Thừa dịp nấu nước, Diệp Thiên đem bó con rồng bay đi vật lông và bỏ nội tạng, chờ nước sôi, trực tiếp đem rồng bay ném vào bên trong.

Nhìn thấy Hồ Hồng Đức còn chưa có trở lại, Diệp Thiên từ trong ba lô móc ra cái hộp gỗ, đem củ sâm bên trong ra.

- Hắc hắc, lão Hồ, thứ tốt thế này không dùng rất đáng tiếc nhỉ?

"Răng rắc" một tiếng, Diệp Thiên đã cắn Tứ phẩm Diệp kia mất một nửa, còn một nửa khác, lại ném vào nồi đun cùng rồng bay.

- Thứ tốt!

Một nửa nhân sâm đi vào miệng, Diệp Thiên nhất thời cảm giác một hơi chua tràn ngập trong miệng, đồng thời một dòng nhiệt khí theo yết hầu tốc hành đến ngực bụng.

- Thuốc này mạnh hơn thuốc sắc gấp trăm lần!

Diệp Thiên không dám coi thường, trực tiếp khoanh chân trên mặt tuyết, vận chuyển nguyên khí, nguyên khí tinh thuần như vậy, nếu tiêu tán ở trong người thật rất đáng tiếc.

Đối với Diệp Thiên mà nói, sâm núi năm mươi năm ẩn chứa tinh khí, vẫn là thiếu một chút, chỉ một tuần, tinh khí trong nửa củ sâm dĩ nhiên bị hấp thu hầu như không còn.

Ở rừng già một ngày mệt, Diệp Thiên còn có hao tổn thân thức, tất cả đều bổ sung trở về, khi Diệp Thiên đứng lên cảm giác tinh thần rất sáng khoái.

- Diệp Thiên, cậu ăn hết củ sâm rồi? Đây... Đây không phải phá gia chi tử sao?

Diệp Thiên vừa mới đứng dậy, Hồ Hồng Đức khiêng một con hươu bào trở về, thấy hộp gỗ rỗng tuếch trên mặt đất, nhất thời khóc không ra nước mắt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 416

Không Thể Buông Tha (Thượng)

Diệp Thiên thật vô tội chỉ vào nồi đun nước nói:

- Ông Hồ, nhưng tôi chưa ăn xong, hơn phân nửa đều quăng vào trong súp rồi...

- Cậu... cậu như thế là phung phí của trời cho a!

Hồ Hồng Đức hái sâm mấy chục năm, ngoại trừ để cho mọi người dùng cứu mạng, cho tới bây giờ không gặp người ăn nhân sâm, nếu không phải cảm thấy mình đánh không lại Diệp Thiên, y hiện tại cũng có tâm tư muốn động thủ.

- Ông Hồ, ông thiếu tiền sao?

Nhìn thấy bộ dạng tức giận của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên đột nhiên hỏi.

- Tôi hơn nửa thân mình đều xuống mồ rồi, cần tiền làm gì đây?

Hồ Hồng Đức tức giận nói.

Diệp Thiên vỗ đùi, nói:

- Đúng vậy, ông lại không thiếu tiền, tại sao phải giữ lại nhân sâm này đây? Hơn nữa, ông cho rằng thứ đồ này có thể để người dân mua cứu mạng sao?

Diệp Thiên vỗ vỗ bả vai Hồ Hồng Đức, cười nói:

- Mấy gốc Bồng chùi năm mươi năm này, không có mấy trăm nghìn cũng không xem được một cái, người dân có thể mua nổi không?

Không cần nghĩ, so với tiện nghi cho mấy kẻ có tiền, không bằng lấy ra hai chúng ta bồi bổ thân thể đi..

Diệp Thiên trải qua lần đó mua nhân sâm có thể nói là khắc sâu trong trí nhớ, mấy triệu trên thị trường được liệu căn bản là không đáng tiền, có vài chủ quán lại đem những cây nhân sâm hoang dã nhiều năm cất giấu đi, không phải người khách có thực lực, bọn họ căn bản không lấy ra.

Hơn nữa từ xưa đến nay, nhân sâm cho tới bây giờ vốn là thứ người dân bình thường có thể sử dụng, so với giữ lại để người dùng giá cao mua đi, Diệp Thiên cảm thấy không bằng ăn vào bụng có lợi ích thực tế hơn.

- Nhưng... nhưng đây là thứ tốt nha!

Hồ Hồng Đức bị Diệp Thiên nói có chút mơ hồ, tuy rằng cảm thấy hắn nói không đúng, nhưng lại tìm không ra từ ngữ gì để phản bác.

- Thứ tốt?

Diệp Thiên bĩu môi:

- Ăn vào trong bụng mới xem là thứ tốt, thứ này ông giữ ở nhà cái rắm cũng không dùng tới, tôi nói ông Hồ, ông đã hơn sáu mươi tuổi, sao lại đối với vật ngoài thân vẫn không nhìn ra hả?

- Tôi... tôi không có không nhìn ra nha!

Hồ Hồng Đức bị Diệp Thiên nói thế lại cảm thấy có chút xấu hổ, chẳng lẽ mình thật sự làm sai sao?

Thấy Hồ Hồng Đức đi quanh quẩn, Diệp Thiên cười nói:

- Được rồi, tôi cái gì đây? Cầm con hươu này đem lột da rửa sạch nướng ăn thôi!

Kỳ thật Diệp Thiên ăn sống nhân sâm, thật đúng là phung phí của trời cho, nếu như bị Cửu Tâm Gia biết, nói không chừng cũng giận dữ nói hắn một trận.

Phải biết rằng, nhân sâm càng lâu trong núi, chế dược liệu kết quả càng tốt, Lý Thiện Nguyên lưu lại mấy phương thuốc, dùng nhân sâm sơn dã làm thuốc chính cùng với dược liệu khác chế ra đan dược, công hiệu này so với ăn sống còn mạnh hơn nhiều.

Sau khi rửa sạch lột da hươu, canh phi long con nấu đã xong, Diệp Thiên đặt chảo sắt xuống, dùng một nhánh cây xuyên qua con hươu, nhóm lửa trại nướng lên.

Uống nửa nhánh tứ phẩm diệp trong canh phi long, sau khi ăn hết nửa nhánh nhân sâm vào trong bụng, Diệp Thiên thỏa ước nguyện nói:

- Ông Hồ, được tính năm mươi năm này vẫn chưa đủ, tôi vận công một ngày đã hấp thu hết tinh khí, không biết nhân sâm trăm năm trở lên như thế nào?

- Đừng, cậu đừng có nghĩ tới, Diệp Thiên, nếu cậu có ý lấy lục phẩm diệp kia, sâm đó tôi sẽ không đào lên!

Hồ Hồng Đức sợ Diệp Thiên, nhìn hấn liếc mắt một cái, nói:

- Sâm lục phẩm diệp kia là tôi muốn tặng cho chú Cửu, không thể để cậu ăn được!

Diệp Thiên ha ha cười nói:

- Nói gì thế? Tôi giống hạng người như vậy sao?

- Không phải giống, cậu căn bản là vậy!

Hồ Hồng Đức một chút mặt mũi cũng không cho Diệp Thiên, vẻ mặt mang biểu tình phẫn nộ nói Diệp Thiên.

- Được rồi, ăn cái gì đi!

Diệp Thiên tức giận lấy một chân hươu đã nướng vàng óng, há mồm bắt đầu ăn, bên cạnh có rượu Hồ Hồng Đức chuẩn bị, hai người uống rất vui vẻ.

- Đúng rồi, ông Hồ, chúng ta không mang theo lều trại, trời lạnh như vậy thì ở đâu đây?

Sau khi ăn xong, Diệp Thiên xúc tuyệt dập tắt lửa trại, ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời cũng đã sắp xuống núi.

- Đi theo tôi có đông lạnh cũng không tới lượt cậu, đi thôi, còn khoảng một giờ đi đường nữa!

Hồ Hồng Đức cẩn thận lại đang xúc tuyết bao thêm lượt nữa lên lửa trại đã tắt, rừng rậm mùa đông dễ dàng phát sinh hỏa hoạn, không cẩn thận có thể dẫn đến đốt cháy cả núi rừng.

Sau khi thu thập xong đồ vật này nọ, hai người lại lao vào trong rừng, sắc trời cũng dần tối, ánh chiều tà chiếu lên tuyết trắng, lấp lánh sắc màu đẹp đẽ hiếm có.

- Uh? Kia là cái gì?

Lúc xuống sườn dốc vừa mới đi vào trong rừng già, Diệp Thiên nhìn thấy bầy tám mét phía trước trên cây hiện lên một màu vàng sáng bóng.

- À, là con chồn lớn, lại là chồn tía nha!

Hồ Hồng Đức nghe tiếng nhìn lại, trên mặt lộ ra một tia kinh hãi, đưa tay lấy nỏ ra.

Diệp Thiên cũng thấy rõ ràng, hóa ra là con chồn lông vàng hơi tím, con vật này cũng không sợ người, đang trên cây cách mặt đất bầy tám mét, tò mò nhìn Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức.

- Ông Hồ, chậm một chút, con vật này không thể bắt!

Diệp Thiên chặn ngang Hồ Hồng Đức dè xuống tay nỏ đang hướng về phía chồn tía.

Tựa hồ cảm thấy địch ý của Hồ Hồng Đức, trong miệng con chồn kia phát ra mấy tiếng “chì chì”, rồi phi nhanh biến mất trong rừng.

Hồ Hồng Đức cảm nỏ, có chút tức giận hướng Diệp Thiên, la lên:

- Diệp Thiên, sao vậy? Con chồn tía này rất hiếm thấy đấy, da lông của nó là thượng đẳng!

Núi Trường Bạch có ba bảo vật, nhân sâm, nhung hươu và lông chồn, nhưng bán ra bên ngoài, phần lớn đều là nuôi dưỡng hoặc là gieo trồng, như loại chồn tía hoang dã này là vô cùng hiếm thấy.

- Ông Hồ, trong núi này cái gì cũng có thể ăn, cái gì cũng có thể bắt, chỉ riêng con chồn này, không cho phép ông hại nó bị thương!

Lúc Diệp Thiên nói chuyện thu hồi tính cọt nhá, xuất phát nguyên nhân từ mao đầu, Diệp Thiên không cho ai sát hại con chồn, cho

dù chồn tía và chồn tuyết không cùng một giống.

- Cáo tiên tôi còn không sợ, bắt con chồn thì sao?

Hồ Hồng Đức không hiểu ra sao, y vài chục năm nay ít nhất cũng bắt trăm tám mươi con chồn núi Trường Bạch, ngành bảo vệ động vật cũng không quản được y, sao Diệp Thiên lại không cho bắt?

- Tôi nuôi một con chồn tuyết, con vật ấy rất thông thái, trên người ông sát khí rất nặng, cẩn thận nó cắn ông...

- Được, không bắt sẽ không bắt, lúc nào cùng cậu đi kinh thành, tôi nhìn xem con chồn ấy có thần kỳ như cậu nói không?

Diệp Thiên nói cho Hồ Hồng Đức về mao đầu, nghe được y cảm thấy rất kỳ lạ, trong núi động vật có linh tính Hồ Hồng Đức gặp qua không ít, nhưng chưa từng thấy qua linh vật như trong miệng Diệp Thiên nói.

- Tới rồi, buổi tối chúng ta ở đây!

Sau khi hai người trò chuyện qua lại hơn một giờ, xuyên qua một cánh rừng già, trước mắt trên dốc thoải, rõ ràng hiện ra một cái nhà gỗ nhỏ, chung quanh nhà gỗ, còn vây một hàng rào.

- Ông Hồ, đây là ai xây?

Diệp Thiên không nghĩ tới trong núi sâu rừng rậm, lại còn có nhà ở.

- Nhà gỗ này khoảng trên trăm năm rồi, chuyên để cho người vào núi hái thuốc ở lại.

Đến nơi này, Hồ Hồng Đức cũng nhẹ nhàng thở ra, ban đêm trong núi Trường Bạch nhiệt độ thấp nhất có thể âm hai ba mươi độ, cho dù y khí huyết thịnh vượng, ở trong đống tuyết ngay ngốc một đêm cũng sẽ đông thành cây băng.

- Đợi chút, trước tiên dừng bước vào!

Đang lúc Diệp Thiên qua hàng rào chuẩn bị đẩy cửa, bị Hồ Hồng Đức phía sau kéo lại.

- Có người đã tới nơi này, hơn nữa đã ở lại đây mấy ngày nay!

Hồ Hồng Đức ngồi xồm xuồng, lấy tay gạt tuyết đọng ở cửa, lập tức lộ ra mấy dấu chân rõ ràng.

Diệp Thiên cho là không đúng nói:

- Ông Hồ, không phải ông nói, nơi này chính là làm cho người vào núi hái thuốc ở còn gì?

- Tháng này, dám vào núi Trường Bạch không có mấy người, cho dù không bị lạnh chết, cũng sẽ lạc đường trong rừng già!

Trên mặt Hồ Hồng Đức lộ ra hận ý:

- Đúng là Mạnh Hạt Từ, núi Trường Bạch này trừ tôi ra, chỉ có y dám vào núi lúc này!

Mùa đông núi Trường Bạch, cơ hồ đều trắng tuyết, rất khó phân biệt phương hướng, kể cả khách mua sâm có kinh nghiệm, trừ phi bắt đắc dĩ cũng sẽ không vào núi, Hồ Hồng Đức trước tiên nghĩ tới là Mạnh Hạt Từ.

- Có thể gặp được luôn cũng tốt, ông Hồ, an tâm nghỉ ngơi một đêm, sáng mai đi tìm bọn họ!

Nghe thấy Mạnh Hạt Từ, trong mắt Diệp Thiên cũng ẩn hiện sát khí, bị một người thông hiểu thuật pháp để ý tới, mùi vị kia tuyệt đối không dễ chịu.

Hồ Hồng Đức gạt đầu, nói:

- Bọn họ nếu đến đây, cũng khỏi phải nghĩ đến ra khỏi núi.

Lúc trước vì săn giết con cáo lửa kia, y đuổi theo suốt ba ngày ba đêm, nói đến bản lĩnh trong núi truy bắt, Hồ Hồng Đức tuyệt đối là độc nhất của khu núi Trường Bạch.

Cách nhà gỗ hai người Diệp Thiên đang ở hai đỉnh núi, cũng có một nhà gỗ, bên trong lửa trại đang cháy lớn, vài người đang vây quanh một tấm da hổ máu chày đầm đìa đánh giá.

Bên cạnh da hổ, còn một đống xương hổ chồng chất trên mặt đất, đây đều là thứ tốt, bán ra có thể đạt giá trên trời, còn thịt hổ, bị bọn họ ném đi, hương vị thịt hổ có phần lên men, không ai thích ăn.

Quách Tử Sâm không che giấu tham lam trong mắt, y mạo hiểm nhiều như thế phiêu lưu tiến vào trong núi Trường Bạch, không phải

vì tấm da hổ này sao?

Nhìn trộm Mạnh Hạt Từ, Quách Từ Sâm giờ ngón tay cái lên, nói:

- Mạnh gia, thương pháp giỏi, tấm da hổ này bán đi, ít nhất đáng giá năm trăm nghìn!

Con hổ Đông Bắc này bị Mạnh Hạt Từ phóng một thương, hơn nữa viên đạn xuyên qua mắt phải, trên da hổ không có một vết đạn, thậm chí không thương tổn cả lông, loại da hổ này, trên thị trường giá cả cực cao.

Thần sắc Mạnh Hạt Từ so với mấy ngày hôm trước tốt lên rất nhiều, nói:

- Sáng mai đi xa hơn vào trong núi, tôi vẫn cảm giác, lão già Hồ Hồng Đức kia không chừng đã đuổi vào trong núi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 417

Không Thể Buông Tha (Trung)

Núi Trường Bạch lớn như vậy, xuồng núi có rất nhiều đường, thật sự đi ra vượt biên vào trong Triều Tiên, đám người Quách Từ Sâm vốn không sợ Hồ Hồng Đức có thể tìm được bọn họ.

Đó là lí do Mạnh Hạt Từ phải tiếp tục đi vào trong núi, mấy người Quách Từ Sâm đều không đồng ý, bán tấm da hổ này tìm một cô gái nhỏ cùng lên chiếc giường tiêu dao sung sướng, không phải tốt hơn so với cố chấp ở trong núi lớn có thể đông lạnh người thành cây băng sao?

- Có tiền cũng phải còn mạng mới tiêu xài được, các người có thể đi ra khi lão già kia đuổi giết sao?

Mạnh Hạt Từ liếc mắt, cười nhạo nói:

- Đi ra ngoài nhất định chết, chẳng thà vòng quanh ở lại trong núi lớn này, Hồ Hồng Đức y có võ thuật cao cường, Mạnh Hạt Từ tôi cũng không phải ăn chay lớn lên.

Mạnh Hạt Từ lần này ra tay đối phó với Hồ Tiểu Tiên, vốn cũng không phải vì tiền, Hồ Hồng Đức mấy lần ngăn cản y giết người cướp của, Mạnh Hạt Từ đã sớm động sát tâm, chẳng qua trong lòng luôn kiêng kị, chưa ra tay mà thôi.

Kỳ thật cho dù thất thủ, Mạnh Hạt Từ cũng không phải sợ Hồ Hồng Đức, nhưng người kia âm thầm phá thuật pháp của y, cũng làm Mạnh Hạt Từ sợ tới mức tê liệt, lúc này mới cố ý trốn vào núi Trường Bạch.

Phải biết rằng, Mạnh Hạt Từ dùng thuật pháp gia truyền Tát Mãn, trong hơn mười năm nay không biết lấy tính mạng bao nhiêu người, nhưng lần này y không chỉ thuật pháp bị phá, ngay cả mọi người cũng thiếu chút nữa bị chết, có thể thấy được đối phương không phải khả năng của y có thể đối phó được.

Quách Tử Sâm nhìn sắc mặt của Mạnh Hạt Tử, cẩn trọng nói:

- Mạnh gia, chúng ta là cầu tài, không tất yếu cùng Hồ Hán Tam liều một sống một chết đâu?

Mạnh Hạt Tử lắc đầu nói:

- Phải, các người đi đi, tôi qua mùa đông này mới xuống núi!

- Vậy... Mạnh gia, tôi... chúng tôi phải đi sao?

Nghe được lời này của Mạnh Hạt Tử, mấy người Quách Tử Sâm liền choáng váng.

Bọn họ thật sự muốn tự mình đi ra, có thể bây giờ đã chui vào bên trong bụng núi Trường Bạch, không có Mạnh Hạt Tử dẫn đường, bọn họ đừng nói xuống núi, có thể cánh rừng già này cũng không đi qua được!

- Nhị Oa, tầm mắt muốn mở rộng một chút, tấm da hổ này trên tay, còn sợ gì sau này không bán được tiền sao?

Mạnh Hạt Tử cũng không muốn lúc này đấu tranh nội bộ, khẩu khí dịu đi một chút, nói:

- Các người đi theo tôi, chỉ cần có thể xử lý lão già Hồ Hồng Đức kia, sau này đồ vật trong núi Trường Bạch không phải để các người tùy ý lấy sao?

Mạnh Hạt Tử lúc này có thương tích trong người, hơn nữa y một người một súng đối phó với Hồ Hồng Đức, cũng không thật sự nắm chắc, huống chi bên cạnh Hồ Hồng Đức còn có cao thủ thần bí, cho nên y mới chịu đưa đám người Quách Tử Sâm đi cùng.

Giống nhiều người trong giang hồ, Mạnh Hạt Tử mặc dù thông hiểu thuật pháp, nhưng trong lòng y, uy lực của vũ khí hiện đại, còn xếp trên thuật pháp kia.

Có Quách Tử Sâm bọn họ đi theo bên cạnh, dù cho Hồ Hồng Đức có đuổi theo, đến lúc đó dùng súng bắn loạn, Hồ Hồng Đức cùng kẻ giúp đỡ y, kể cả là thần tiên cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Được rồi, nghe theo ngài Mạnh gia!

Quách Tử Sâm cùng mấy người khác liếc nhau một cái, tình thế so với người mạnh hơn, chính bọn họ cũng không thể tự đi ra khỏi

ngọn núi lớn này, chỉ có thể gặt đầu đáp ứng.

Nhưng Quách Tử Sâm còn có chút không cam lòng, mắt đảo một vòng sau đó mở miệng nói:

- Đúng rồi Mạnh gia, lương thực chúng ta cũng không mang nhiều, sợ là sống không qua nổi mùa đông này?

Mạnh Hạt Tử nghe vậy phá lên cười, khoát tay áo nói:

- Chuyện này các người không cần lo lắng, đi theo Mạnh gia tôi, cam đoan các người có thể thưởng thức những món nổi tiếng của ngọn núi này!

Vài chục năm gần đây khách mua sâm chết trong tay Mạnh Hạt Tử, ít nhất cũng phải hơn mười người, Mạnh Hạt Tử cũng sợ chính phủ tra được y, sớm ở trong núi bố trí đường lui, hơn nữa dự trữ lượng lớn lương thực vật tư, chính để chuẩn bị khi cần đến.

- Được rồi, uống xong rượu đi ngủ đi, sáng mai xuất phát sớm một chút, tới được chỗ ấy là an toàn!

Không biết vì cái gì, trong lòng Mạnh Hạt Tử luôn có cảm giác bất an, nếu không phải buổi tối không thể phân rõ đường, y thậm chí một khắc cũng không muốn ở lại trong này.

- Lão tử mấy tháng trước ở đây bỏ sung gạo và mì, đều bị bọn họ lấy đi!

Hồ Hồng Đức đốt đèn dầu trong nhà gỗ, tìm kiếm khắp nơi một lúc, sắc mặt lập tức trở nên rất khó coi.

Tác dụng của nhà gỗ này, chính là để cho người vào núi hái thuốc dừng chân ở tạm, dựa theo quy củ của núi, ở đây ăn gì dùng gì, đều phải bỏ sung lại.

Nhưng rất rõ ràng, người của Mạnh Hạt Tử ăn hết đồ ăn trong bếp, phần còn lại cũng lấy mất, rõ ràng chính là không muốn lưu lại cho người phía sau.

- Ông Hồ, đừng nhắc nữa, đem thịt sấy ra, ăn nhanh rồi nghỉ ngơi!

Diệp Thiên điểm này rất tốt, sơn hào hải vị hẳn có thể ăn, đồng dạng, cơm rau dưa hàng ngày hẳn cũng có thể dùng, hơn nữa sáng mai không chừng có thể gặp đám người Mạnh Hạt Tử, Diệp Thiên lại càng không nghĩ tới bây giờ lãng phí tinh thần.

- Sáng mai bắt kịp bọn họ, tôi sẽ lột da của bọn họ!

Người sống trên núi đặc biệt coi trọng quy củ, hành vi của Mạnh Hạo Tử, thậm chí làm hại cháu gái Hồ Hồng Đức làm y phẫn nộ, phải biết rằng, bọn họ lấy đi đồ tiếp tế, rất có thể khiến người phía sau mất đi tính mạng.

Sự hận thù của Hồ Hồng Đức làm Diệp Thiên giật mình, mở miệng hỏi:

- Tôi nói ông Hồ, giết người bất quá chi đầu xuống đất, ông sẽ không thật sự làm vậy chứ?

Hồ Hồng Đức lắc đầu, nói:

- Tôi chưa làm qua, nhưng tôi đã thấy, năm đó cha tôi đã từng lấy mạng người!

- Đúng hay sai vậy? Ông Hồ, nói đi.

Sau khi nghe lời Hồ Hồng Đức nói, Diệp Thiên cũng có thể đoán ra, ông già này năm đó trong hang ổ thổ phỉ nổi loạn, chuyện xua trên người khẳng định không ít.

Hồ Hồng Đức trầm ngâm một lát, tựa hồ nhớ lại chuyện trước đây, lúc lâu sau mới mở miệng, nói:

- Đó là lúc tôi tám tuổi, cũng chính là chuyện sau khi bọn xâm lược phá vòng vây trốn thoát, tuyệt năm ấy, so với năm nay còn lớn hơn...

- Năm đó người bán đứng Hồ Vân Báo, là Lục trại chủ trong sơn trại, y vì một lần xuống núi chơi kỹ viện, bị người Nhật Bản bắt lấy, vì cái mạng nhỏ của mình mà làm kẻ phản bội.

- Sau khi đem vợ và con giao cho người Nhật Bản, Lục trại chủ được phóng thả về trên núi, vì sợ làm Hồ Vân Báo nghi ngờ, y và người Nhật Bản có liên hệ, đều cho em trai ruột đi làm.

- Ngày đó dẫn người Nhật Bản lên núi, cũng chính là em trai Lục trại chủ, nhưng chuyện này cũng bị Cửu Tâm Gia phá rối, lúc ấy Lục trại chủ bị trời.

- Không biết là Lục trại chủ tốt số hay mạng xui xẻo? Lúc phá vây nhiều người chết như vậy, y lại có thể không thương tổn một cọng lông sợi tóc được người đưa ra ngoài, nhưng sau khi phát sinh chuyện đó, lại hồi hận bản thân sao lại được cha mẹ sinh ra!

Sau khi người Nhật Bản xông ra khỏi vòng vây, Hồ Văn Báo cho người lột hết quần áo trên người Lục trai chủ, đào một cái hố trong tuyết, chôn Lục trại chủ trong đó, chỉ để đầu thò ra.

Hồ Văn Báo tự động thủ cạo sạch tóc của Lục trại chủ, sau đó dùng dao nhỏ sắc bén cắt một vòng trên trán Lục trại chủ, cho người đem thủy ngân đun sôi từ trên đầu đổ xuống dưới.

Bởi vì mật độ thủy ngân khá lớn, cũng tương đối nặng, đồ xuống sẽ làm da của Lục trại chủ tách rời với cơ thể.

Loại đau nhức này làm Lục trại chủ huych một tiếng, liền từ trong tuyết chui ra, còn lại da người dính trong hố tuyết, cả người đều là máu tươi, chạy được hơn mười mét rồi té ngã ra đất, kêu rên hơn nửa tiếng rồi mới chết.

Loại cảnh tượng khủng bố này, làm Hồ Hồng Đức lúc ấy chỉ có tám tuổi mà cả đời cũng khó quên được, nhưng cha là anh hùng hào hán, Hồ Hồng Đức thật sự chưa từng sợ hãi như vậy.

- Tôi nhờ vào! Ông... các người thật đúng là vô nhân tính!

Sau khi nghe Hồ Hồng Đức kể xong, cho dù Diệp Thiên to gan lớn mật, cũng không nhìn được lông tóc dựng đứng.

Chết kiểu này đối với người chịu hình và người quan sát, đều là một loại kích thích mãnh liệt, đập mạnh vào thị giác, e là cả đời không thể quên được.

Diệp Thiên tự hỏi bản thân coi như là người thủ đoạn độc ác, người chết trong tay hắn cũng có vài chục mạng, nhưng để hắn dùng biện pháp như thế giết người, Diệp Thiên tuyệt đối không làm được.

- Diệp Thiên, đổi thành chúng ta, lúc ấy cũng sẽ làm như vậy!

Hồ Hồng Đức đối với lời nói của Diệp Thiên không cho là đúng, lắc đầu nói:

- Lên núi làm thổ phi? Có ai là người lương thiện? Ai không muốn ngồi ghế thứ nhất, đối xử với kẻ phản bội nếu không tàn nhẫn một chút, huynh đệ dưới tay đều xem thường ta!

- Kháo, là giết gà dọa khỉ sao?

Diệp Thiên hiểu được một chút.

Sự thật cũng đúng như thế, Hồ Văn Báo khi đó lột da Lục trai chủ, những người còn sống, từ sau không còn ai dám suy nghĩ gian dối, cả đời đối với Hồ Văn Báo biết vâng lời.

Dù là sau giải phóng, có người đưa ra chuyện bắt sống đại thổ phi phản động Hồ Văn Báo, cũng đều bị những thù hạ của y áp xuống, có khi thậm chí để núi Trường Bạch thành khu vực quân sự cấm.

Hồ Hồng Đức gật đầu, nói:

- Được rồi, chính là đạo lý đó, nếu như trước kia, tôi lột da Mạnh Hạt Tử, làm cho mọi người biết hậu quả khi phá hư quy củ của núi rừng!

Sau khi nghe lời Hồ Hồng Đức nói, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, cảm thấy ông lão này ngoài miệng nói tàn nhẫn, cũng chưa chắc thật sự dám làm thế, lão gia hỏa này vừa rồi thật làm mình sợ không ít.

- Ông Hồ, tôi và cha ông khi xuất chiêu, đều có thể coi là người lương thiện!

Nói thật, Diệp Thiên thật sự có chút hướng tới không chịu sự ràng buộc thế tục, cuộc sống mồm to uống rượu ăn thịt miếng lớn, chính là sinh không gặp thời, chỉ có thể để hồng trần cuộn cuộn đi.

- Hắc hắc, cậu so với cha của tôi, cũng không kém cạnh nhau!

Thấy Diệp Thiên lấy bản thân so sánh với cha y, vẻ mặt Hồ Hồng Đức khinh thường.

Hồ Hồng Đức nhận thấy, Diệp Thiên chính là thanh niên hai mươi tuổi, ngoại trừ thân thủ thuật pháp cao minh, chỉ sợ thấy máu cũng ngây ngốc luôn thôi?

- Ông Hồ, tôi mà sinh ở thời đó, nói không chừng sẽ đoạt chiếc ghế của cha ông đấy!

Diệp Thiên đúng là không phục, Đại sư huynh có thanh danh lớn như vậy, Diệp Thiên hẳn há có thể kém hơn?

- Được rồi, ăn chút gì rồi nghỉ ngơi sớm đi!

Một ngày đi trong rừng núi, Hồ Hồng Đức sức lực có chút không chịu nổi, thấy bộ dáng Diệp Thiên hứng trí tung bồng, vội xua tay nói:

- Tôi biết chỗ ở trong núi của Mạnh Hạp Tử, sáng mai chúng ta đến gần đó chặn đường y!

Núi Trường Bạch lớn như vậy, xuống núi có rất nhiều đường, thật sự đi ra vượt biên vào trong Triều Tiên, đám người Quách Tử Sâm sẽ không sợ Hồ Hồng Đức có thể tìm được bọn họ.

Đó là lí do Mạnh Hạp Tử phải tiếp tục đi vào trong núi, mấy người Quách Tử Sâm đều không đồng ý, bán tấm da hổ này tìm một cô gái nhỏ cùng lên chiếc giường tiêu dao sung sướng, không phải tốt hơn so với cố chấp ở trong núi lớn có thể đông lạnh người thành cột băng sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 418

Không Thể Buông Tha (Hạ)

Sự yên lặng dị thường trong đêm ở núi Trường Bạch, phản phát trong thế giới không tiếng động, chỉ có thanh âm “đùng” của tiếng củi đốt trong phòng, mới làm người ta cảm giác được mình đang trong hiện thực.

Hoàn cảnh như thế để trầm tư mặc tưởng là rất thích hợp, sau khi Hồ Hồng Đức ăn uống no đủ đã ngủ luôn, Diệp Thiên cũng yên lặng ngồi xuống góc phòng, dùng tâm cảm thụ chốn bồng lai không bị nhân loại làm dơ.

Cùng linh khí ngưng tụ bằng trận pháp trong tứ hợp viện kinh thành không giống nhau, linh khí trong núi mặc dù không nhiều như vậy, nhưng rất tinh khiết, hơn nữa mang hơi thở mát lạnh, nhưng là cùng linh khí trong mấy khối Phi Thúy mà Diệp Thiên đoạt được có vài phần tương tự.

- Đợi có cơ hội cần biết thêm một chút về tín ngưỡng Phật gia và Tây Phương, bọn họ có thể tồn tại lâu như vậy, có nhiều tín đồ như vậy, chắc chắn phải có chỗ độc đáo!

Nghĩ lại vài ngày trước đấu pháp cùng Mạnh Hạt Tử khi thấy được loại linh khí kia, Diệp Thiên hướng suy nghĩ không khỏi liên tưởng đến Phật gia và giáo phái Tây Phương, lúc này trong đầu hắn đã rõ ràng, tư duy trong tín hiệu mã hóa do chính mình chuyển động thành.

Diệp Thiên chậm rãi nhắm mắt lại, lúc này hắn muốn tiến sâu vào trạng thái suy tưởng, đồng thời thở chậm hơn nhiều, mỗi lần phải qua vài phút, mới có thể thấy ngực phập phồng yếu ớt.

“Sa sa... sa sa...” Đột nhiên, thanh âm ma sát của bước chân và tuyết đọng rơi vào lỗ tai Diệp Thiên, lập tức đánh thức hắn đang suy tưởng.

- Ông Hồ, tỉnh dậy!

Diệp Thiên vừa mới mở miệng kêu một tiếng, Hồ Hồng Đức vốn đang ngủ say liền mở mắt, người sống trong núi, sự cảnh giác không hề kém so với Diệp Thiên.

- Âm!

Một tiếng vang thật lớn, cả nhà gỗ đều chấn động, miếng gỗ cửa không phải thật chắc chắn đã thẳng bị bên ngoài phá ra, một bóng dáng tối đen cùng với gió lạnh thấu xương luồn vào phòng.

- Mẹ nó, gấu chó sao?

Thi lực Diệp Thiên rất tốt, liếc mắt một cái đã thấy được một con gấu đen cao khoảng một mét rưỡi.

Sau khi đi vào phòng, con gấu dường như với lửa trại có chút sợ hãi, nhưng giống như luyện tiếc rời đi, cái mũi hít hà về phía hai người Diệp Thiên, cư nhiên không quan tâm chui vào một góc nhà gỗ ngủ.

- Vậy... vậy gấu chó này là do người nuôi?

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Thiên nhất thời hai mắt mở to nhìn, trong ấn tượng của hắn, gấu chó tựa hồ sẽ tấn công con người, có thể cảnh tượng trước mắt hoàn toàn phá vỡ nhận thức của hắn.

Vốn Diệp Thiên đã chuẩn bị kỹ càng, tự nhiên rơi vào lòng bàn tay, nghĩ thâm sát mai có thịt gấu ăn, nhưng đáng diệu đại gia hòa này ngày thơ chân thành, làm Diệp Thiên làm sao cũng không hạ thủ sát hại được.

- Hừ hừ!

Dường như trả lời lời nói của Diệp Thiên, con gấu chó trở mình, trong miệng phát ra thanh âm hừ hừ.

- Làm nó ngủ ngay đi, con gấu chó này vô hại!

Hồ Hồng Đức cũng không nghĩ tới nửa đêm một con gấu chó xông vào, lác đầu đứng dậy đóng cửa phòng bị mở ra, ngăn gió lạnh thổi vào trong phòng.

- Ông Hồ, nếu ban đêm nó đặt móng ngòi trên người ông thì làm sao bây giờ?

Diệp Thiên nghe người ta nói, lợi hại nhất của gấu chó không phải là bàn tay, mà là móng, người cường tráng khỏe mạnh bị cái móng lớn kia ngõi trên người, cũng sẽ nát tương thành một cục thịt.

Hồ Hồng Đức cười nói:

- Không có việc gì, vừa mới bắt đầu mùa đông, trong bụng nó chất béo nhiều, có lẽ nó không tìm được hang động, chỉ có thể chui đến đây...

Gấu chó sống tại phương Bắc, có thói quen ngủ đông, hàng năm lúc tuyết rơi, chúng liền rúc vào trong hang động không ăn không uống, dựa vào lượng mỡ tích lũy lúc trước mà vượt qua mùa đông giá rét.

Chẳng qua nếu như gấu chó đã tiến vào ngủ đông bị người ta đánh thức, sẽ không còn hiền ngoan như bây giờ, kể cả loài hổ bá vương núi rừng, cũng phải nhượng bộ lui binh.

Quả nhiên, một đêm này hai người và một con gấu đều bình an vô sự, sáng hôm sau lúc Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức rời đi, đại gia hỏa này còn dùng thanh âm hừ hừ rung trời tiễn đưa hai người.

- Ông Hồ, thế nào? Phải đuổi theo bọn người Mạnh Hạt Tử, hay là đi lấy nhân sâm trước?

Sau khi đi ra khỏi nhà gỗ, Diệp Thiên nhìn về phía Hồ Hồng Đức, tình huống trong núi này, hẳn rõ ràng không quen thuộc.

Hồ Hồng Đức nghĩ một lát nói:

- Đuổi theo Mạnh Hạt Tử, nhân sâm lấy được vài ngày cũng không quan trọng!

Hồ Hồng Đức cũng không chịu thiệt, ở núi Trường Bạch hoành hành nhiều năm như vậy, trước khi y bị Mạnh Hạt Tử tính kế, thiếu chút nữa làm cháu gái chết trước mắt y, đương nhiên nuốt không trôi con tức này.

- Được, tôi cũng muốn biết thuật pháp giáo phái Tát Mãn!

Diệp Thiên cũng không có ý kiến gì, hẳn đối với thuật pháp của Mạnh Hạt Tử có thể tự thân không tu luyện mà mượn linh khí cũng cảm thấy thật hứng thú.

- Quên đem Đại Hoàng theo, đi thôi, nơi này lên núi có một con đường thôi, qua đây hẳn có thể thấy dấu vết bọn họ để lại.

Lúc đám người Mạnh Hạt Từ vào núi, tuyết không ngừng rơi, tuyết lớn vùi lấp đi rất nhiều dấu vết, nhưng Hồ Hồng Đức ở trong núi nhiều năm như vậy, một chút dấu vết để lại đều có thể cho y hiểu rõ hướng mà đối phương đi qua.

Tim đã nửa ngày sau khi vượt qua ngọn núi trước mắt cao tới 2000 mét, quả nhiên tìm được một đồng lửa trại bị vùi lấp dưới tuyết.

Hồ Hồng Đức dạo một vòng xung quanh, sau đó mở miệng nói:

- Đúng vậy, Mạnh Hạt Từ theo hướng sơn trại mà đi!

- Cha ông năm đó lập một sơn trại?

Diệp Thiên tò mò hỏi.

- Đúng vậy, nơi đó địa thế hiểm trở, hơn nữa vô cùng bí mật, trừ phi là người mình, bằng không rất khó phát hiện.

Nói tới đây, trên mặt Hồ Hồng Đức lộ ra hận ý:

- Mạnh Hạt Từ vốn không biết chỗ đó, cha của tôi năm đó dẫn y vào núi đi qua đây, thứ vong ân bội nghĩa ấy!

Cha của Mạnh Hạt Từ vừa mới bị bắn chết, Hồ Văn Báo nhớ lại tình xưa, từng đưa Mạnh Hạt Từ lên núi ở mấy tháng, còn dạy y một số công phu đơn giản.

Nhưng sau đó tin tức vây bắt Hồ Văn Báo rất nhiều, ông ấy sợ liên lụy tới Mạnh Hạt Từ, đã đưa y trở về nhà, chính vì thế mà tên kiêu ngạo này trở nên hận Hồ Văn Báo.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Ông Hồ, không đúng, Mạnh Hạt Từ hẳn là hiểu được, ông cũng biết chỗ sơn trại kia, y không sợ ông đuổi theo sao?

- Người này tâm tư ác độc, y vào núi có lẽ không có ý tốt, chi sợ muốn cùng tôi chám dứt tất cả.

Muốn nói trên đời này người hiểu rõ bản thân mình nhất, chưa chắc đã là người thân, thông thường đều là người hận mình đến tận xương tủy, chính như Mạnh Hạt Từ biết Hồ Hồng Đức sẽ đuổi vào trong núi, Hồ Hồng Đức cũng nắm được tâm tư của Mạnh Hạt Từ.

- Vậy chúng ta vượt qua như vậy, chẳng phải theo ý muốn của y sao?

Tuy rằng Mạnh Hạt Tử thuật pháp không cao lắm, nhưng cẩn thận tốt hơn, Diệp Thiên cũng không muốn thua ở đây.

- Không có việc gì, tôi biết một đường mòn, chúng ta có thể đến sơn trại trước người của y.

Trên mặt Hồ Hồng Đức cười ác độc:

- Cha ta năm đó xưng bá vương núi Trường Bạch, con của ông ấy cũng không phải kẻ hèn nhát, muốn cùng ta đấu, đạo hạnh Mạnh Hạt Tử vẫn còn chưa đủ đâu!

Thanh danh của Hồ Hồng Đức ở núi Trường Bạch cũng không phải thổi phồng, năm người Nhật Bản đầu hàng, lúc ấy Hồ Hồng Đức bắt qua mười ba mươi bốn tuổi, dựa vào một chiếc dao găm giết chết sáu tên giặc, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến y không bị cha liên lụy.

Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức đều là người có thân thủ cao minh, người thường xem ra khó có thể vượt qua núi non trùng điệp, trong khi hai người bọn họ lại không coi vào đâu, trong vòng một ngày, hai người vượt qua hai đỉnh núi.

Lúc buổi tối vẫn nghỉ ngơi trong một nhà gỗ trong núi, nhưng hôm nay hai người luân phiên gác đêm, vì dựa theo tính toán của Hồ Hồng Đức, khoảng cách của bọn họ với đám người Mạnh Hạt Tử đi trước ba ngày, chắc là đã không còn xa.

Sáng sớm hôm sau, Hồ Hồng Đức vẫn đưa Diệp Thiên đi vào rừng rậm, tới buổi trưa, hai người đi tới dưới chân một ngọn núi.

Chỉ vào đỉnh núi mây mù lượn lờ, Hồ Hồng Đức nói:

- Diệp Thiên, đây là hàng rào của cha tôi năm đó, vốn ở dưới chân núi có nhà ở, nhưng đều bị giặc xâm lược đốt hết!

- Nơi tốt, núi này dễ phòng thủ khó tấn công nha!

Diệp Thiên cẩn thận quan sát, ngọn núi này không giống với đa số ngọn núi khác trong núi Trường Bạch có sườn dốc thoải, lên núi chỉ có một đường mòn nhỏ, lúc trước người Nhật Bản hẳn là ở đây chịu thiệt thòi rất nhiều.

- Ông Hồ, làm sao vậy?

Nhìn thấy ánh mắt Hồ Hồng Đức nhìn thẳng lên trên núi, Diệp Thiên vỗ vai y.

- Ấc, không có việc gì, Diệp Thiên, chúng ta lên núi đi, lên trên chân núi chờ bọn họ!

Hồ Hồng Đức đã rất nhiều năm chưa tới nơi này, đứng ở chân núi, nhớ lại chuyện cũ đã xảy ra hơn nửa thế kỷ trước, trong lúc nhất thời có chút hoảng hốt.

Diệp Thiên tiện tay bấm một que, lập tức mây nhú lại, đưa tay kéo Hồ Hồng Đức lại, nói:

- Đợi một chút, tôi vừa mới bấm một que, bọn họ hẳn là đang ở hướng Đông Bắc cách đây ba mươi dặm, không chắc sẽ lên núi!

Nhiều người trong kỳ môn hiểu được xu cát tịnh hung, lúc trước Diệp Thiên coi qua hướng đi của Mạnh Hạo Tử, nhưng chỉ biết y ở trong núi lớn, nhưng hiện tại ở khoảng cách gần, Diệp Thiên suy đoán cũng chính xác hơn nhiều.

- Ba mươi dặm hướng Đông Bắc? Nơi đó không phải hướng đến đầm Hắc Long sao?

Hồ Hồng Đức nghe vậy sững sốt, nơi ấy có một hồ nước sâu không thấy đáy, hơn nửa hàng năm có độc chương bao phủ, rất ít người dám tới gần nơi đó.

Nghe Hồ Hồng Đức nói về đầm Hắc Long, Diệp Thiên cười nói:

- Ông Hồ, chính là đầm Hắc Long, hai người chúng ta thì sợ gì!

- Được, không thể buông tha, người dũng cảm sẽ chiến thắng, chúng ta đi!

Hồ Hồng Đức bị Diệp Thiên nói hào hứng quá, đem nhiều đồ vật trên người ném lên mặt đất, chỉ cảm nỏ, bên hông mang một thanh đao Khai Sơn sắc bén.

Bởi vì rừng núi rậm rạp, trong rừng già, súng ống cũng không phải là lựa chọn tốt nhất, lúc va chạm gần nhau, vũ khí lạnh thường có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

- Nhanh lên, đi nhanh chút, còn bảy tám dặm nữa là có thể nghỉ ngơi.

Ở cách hai người Diệp Thiên khoảng hơn ba mươi dặm, Mạnh Hạo Tử đang không ngừng thúc giục đám người Quách Tử Sâm, y

phát hiện đưa mấy người này theo là hoàn toàn sai lầm, làm cho dự tính của y đến nơi chôn chệm mất một ngày.

Mà làm Mạnh Hạo Tử sốt ruột chính là, trong lòng y thỉnh thoảng sẽ nổi lên cảm giác tim đập nhanh hơn, tựa như bị hổ Đông Bắc theo dõi khi mườì tám tuổi vào núi, trực giác nói cho y biết, Hồ Hồng Đức đã không còn cách y bao xa...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 419

Giăng Co

Người thường thì phải đi hơn nửa ngày đường, thế mà hai người chỉ mất hơn 1 tiếng đồng hồ đã đến rồi, nhìn thấy sương mù đang bốc lên ở phía trước, Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức cùng dừng chân lại.

Đây là 1 hẻm núi dài đến hơn 1000 mét, trong khe núi 1 làn sương mù xám xịt dày đặc, ở chỗ mặt đất có tuyết và sương mù ướt đầm kia có chút hơi bản.

- Lớp sương mù này hơi kỳ quái, theo như lý thuyết, sương mù bình thường đều xuất hiện ở Lĩnh Nam mưa nhiều, thế mà tại sao ở đây cũng có?

Trong núi Mao Sơn cũng có khí độc tồn tại, Diệp Thiên hồi còn nhỏ đã từng đi lạc vào, chỉ có điều khí độc ở đó không nhiều lắm, chỉ khiến cho cậu bị bệnh mấy ngày mà thôi.

Khí độc là do sau khi những động thực vật ở rừng rậm nguyên sinh phân hủy tạo thành, nguyên nhân chủ yếu là không có con người xử lý xác chết động thực vật nên chúng biến thành khí độc, thế nhưng ở miền bắc này là cực kỳ hiếm thấy.

- Đây chính là Hắc Long Đàm rồi, Diệp Thiên, cậu có thể cảm ứng được bọn Mạnh Hạt Tử đang ở nơi nào không?

Nhìn thấy lớp sương mù tối tăm mờ mịt trước mặt kia, sắc mặt Hồ Hồng Đức có chút trang nghiêm, núi Trường Bạch có rất nhiều chỗ người thường không thể đi vào, Hắc Long Đàm là 1 trong những nơi đó.

Trước kia, vào thời kỳ Hồ Hồng Đức còn săn bắn, từng đuổi theo 1 con lợn rừng mà chui đến chỗ sương mù này, chỉ có điều chẳng đến mấy phút sau, lợn rừng như mấy con ruồi muỗi bị bắn vọt ra, lớp lông da dày thế mà bị thổi rữa hết.

Kể từ đó, Hồ Hồng Đức đã liệt Hắc Long Đàm này vào vùng cấm, hơn nữa chỗ lối vào khe núi đối diện này dựng 1 tấm biển cảnh

báo nguy hiểm.

- Bọn họ ở phía trước cách chúng ta khoảng 5 dặm, chắc là có 4, 5 người!

Diệp Thiên cảm động tiền ra bói 1 quẻ, có lẽ là có duyên tiếp cận đối phương, quẻ này của cậu càng ngày càng rõ.

- Từ đó mà muốn lên núi, nhất định phải đi qua Hắc Long Đàm, bọn người Mạnh Hạc Tử đến đó làm gì nhỉ?

Hồ Hồng Đức nghe vậy nhú mày, xem tuyến đường đám người Mạnh Hạc Tử đi, hình như là đến Hắc Long Đàm, nơi này là cấm địa nổi tiếng trong núi Trường Bạch, ông cũng có chút không hiểu ý định của Mạnh Hạc Tử là gì.

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Lão Hồ, quản nhiều như vậy làm gì, chi bằng bắt bọn chúng lại tra hỏi thì khác biết.

- Uh, ở sườn núi có con đường nhỏ, chúng ta qua đó đi!

Hồ Hồng Đức gật gù đầu, con đường nhỏ này cực kỳ khó đi, ngoại trừ ông và Diệp Thiên ra, cho dù là Mạnh Hạc Tử biết được, hẳn ta cũng không thể đi được.

Nói là con đường nhỏ, chẳng qua là ở sườn núi có 1 khe hở nhỏ, hẹp đến mức chỉ đủ 1 người qua, hơn nữa có chỗ còn bị gãy khoảng 2, 3 mét, thêm nữa, chỗ tuyết đọng, người thường chắc là đứng cũng không vững.

Phía dưới khe hở này, chính là vách núi đen ngòm cao 50, 60 mét, nhìn xuống phía dưới là khí độc mịt mờ, ngay cả Diệp Thiên cũng cảm thấy hơi run sợ, ở đây ngộ nhỡ ngã xuống, cho dù là không chết, sợ là cũng bị trúng độc mà chết.

Lúc này Diệp Thiên cũng phải rất cẩn thận, khi nãy đi đường còn thoải mái, chân như mọc rễ, mỗi bước đi đều cực kỳ cẩn thận, sau khi đi hơn nửa tiếng đồng hồ, 2 người mới qua khỏi khe núi.

Quay đầu lại nhìn đoạn đường mình vừa đi, Diệp Thiên chỉ cảm thấy tinh thần mỏi mệt, trên đầu Hồ Hồng đức cũng toát mồ hôi to bằng hạt đậu, bộ dạng kia nhìn còn chật vật hơn cả Diệp Thiên.

- Lão Hồ, nghỉ thôi, đến nước cũng chưa uống ngụm nào kia!

Diệp Thiên cầm ra 1 chai nước ra, vừa định uống nước thì phát hiện nước trong chai đã đóng thành băng hết rồi.

- Diệp Thiên, đừng có ăn thứ tuyết đấy, cẩn thận có độc đấy!

Nhìn thấy diệp Thiên bốc tuyết trên đất đưa vào miệng, Hồ Hồng Đức chặn tay cậu lại, đem bình rượu lại cho Diệp Thiên.

- Lão Hồ, Bọn họ hình như vẫn chưa di chuyển, ông có muốn bày bẫy không?

Uống 1 hớp rượu, hơi thở của Diệp Thiên cũng bình thường lại.

Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, nói:

- Không có ích đâu, Mạnh Hạt Từ sống mấy chục năm trong núi rồi, mấy cái bẫy này cũng không có tác dụng với hắn ta đâu.

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua vùng núi rậm rạp phía xa xa, thân nhiên nói:

- Vậy sống chết phó mặc cho ông trời đi, ông cẩn thận chút, súng đạn không có mất, đến lúc đó tôi cũng không cứu được ông đâu!

Giang hồ ân oán giang hồ, đã ra tay phá giải được thuật pháp của Mạnh Hạt Từ, Diệp Thiên cũng không có ý định hóa giải gì nữa. Vì không muốn để lại mối họa sau này cho mình, Mạnh Hạt Từ nhất định phải ở lại trong núi.

- Cậu mới phải cẩn thận đấy, nếu xảy ra chuyện gì, tôi cũng không có cách nào nói lại với tiểu Vu đâu.

Được Diệp Thiên, 1 tên tiểu tử căn dặn, Hồ Hồng Đức lập tức cảm thấy toàn thân không được tự nhiên lắm, ông nói thế nào cũng là người đã từng giết quỷ, cũng phải mạnh hơn Diệp Thiên nhiều chứ?

- Đúng rồi, đừng ra tay quá độc ác, đi theo mấy người Mạnh Hạt Từ bắt họ lại là được rồi, tôi có chuyện muốn hỏi cho rõ ràng!

Hồ Hồng Đức tuy rằng không nói đến việc tuân thủ pháp luật, nhưng cũng không muốn sát hại người vô tội, ông lúc này sợ Diệp Thiên tuổi trẻ khí mạnh, ra tay giết người không tha.

Hồ Hồng Đức đã từng thấy Diệp Thiên, Niết Tuyết Đoàn bắt chim, Tuyết Đoàn dồn khí, trực tiếp làm vỡ nát nội tạng của con Phi Long đó, nếu như đánh vào đầu, tuyết đối 1 chiêu đó có thể đoạt mạng.

- Tôi biết, chúng ta cứ đi về phía trước, tìm 1 chỗ đợi bọn họ đi!

Diệp Thiên gật gù đầu, cậu vốn tu hành Đạo gia, tuy rằng không kiêng kị sát khí, nhưng sát khí cậu tích tụ đã rất nhiều, cũng muốn hóa giải bớt đi, cậu cũng không muốn vô duyên vô cớ mà ra tay giết người.

Hồ Hồng Đức quan sát xung quanh, nói:

- Không cần tìm, ở ngay chỗ rừng trong cửa động này là được, đến lúc đó súng cũng không có tác dụng đâu!

Bên ngoài khe hẹp là 1 khu rừng có diện tích khá lớn, kéo dài phải đến mấy nghìn mét, tuy rằng là mùa đông, cành lá đã rụng hết, nhưng nhìn qua vẫn cảm thấy rất hùng vĩ.

1 tảng đá to như vậy, đừng nói là mấy người Mạnh Hạt Tử, mà cho thêm mấy trăm người nữa nhìn không chớp mắt, lập tức cũng có thể hóa giải số lượng người đông của đối phương đó.

- Nhanh chút nào, đi thôi, muốn chết ở đây phải không?

Mạnh Hạt Tử bắt đắ dĩ nhìn mấy người vừa mới com no rượu say xong, ngã trái ngã phải nằm trên mặt đất, hẳn ta lúc này thực sự hối hận vì đã đưa bọn họ lên núi.

Hơn 2 giờ chiều cũng đã đến nơi rồi, nhưng mà mấy người không nên ăn com xong mới lên đường, ăn com thì ăn com, đằng này lại uống cả rượu, nên tới lúc này mới hơi tỉnh tỉnh.

Mắt thấy mặt trời đã sắp lặn rồi, nhiều độ cũng giảm xuống hơn 10 độ, nếu không đến nơi ẩn thân, sợ là mấy người Mạnh Hạt Tử sẽ không chống đỡ được, cũng không biết trong đầu mấy người này nghĩ cái gì nữa?

Quách Tử Sâm châm 1 điếu thuốc lá, cười cười nói:

- Mạnh gia, nghỉ 1 chút đi, ông không phải nói là còn vài dặm nữa sao, chúng ta nghỉ 1 lát lấy sức rồi hẵng đi tiếp có được không?

Mấy người Quách Tử Sâm, ở vùng núi Trường Bạch này cũng có tiếng là ham ăn biếng làm, nếu không thì đã không làm nghề săn trộm buôn lậu này rồi, đến hôm nay, ra khỏi núi gần 1 tuần, tinh thần và thể lực bọn họ sớm đã mệt mỏi.

- Không được, bây giờ phải đi, ta cảm thấy có gì không ổn!

Mạnh Hạt Từ lắc đầu, lần này cũng không nhân nhượng mấy người đó nữa, mặt lạnh lùng nói:

- Các người nếu không đi thì ở lại đây đi!

- Được, được, Mạnh gia, ông đừng nóng, chúng tôi đi là được chứ gì?

Nghe thấy Mạnh Hạt Từ nói vậy, mấy người đành phải đứng dậy, bỏ bọn họ lại đây, thì cũng chỉ có 1 kết cục, đó là chết mà thôi!

Hình như sau núi không có đường, nhờ ánh chiều tà, Mạnh Hạt Từ xem xét 1 vài kí hiệu trên cây, đưa mấy người đó xuyên vào rừng.

Ngày tại lúc định đi ra khỏi cánh rừng, mí mắt Mạnh Hạt Từ đột nhiên nháy mạnh, cảm thấy rối loạn, vội vàng dừng chân, hạ thấp giọng quay đầu lại hô:

- Đợi 1 chút!

- Ông Mạnh, làm sao vậy? ông không phải nói là qua khỏi cánh rừng này là đến à?

Quách Tử Sâm không hiểu nhìn về phía Mạnh Hạt Từ.

Trên đường đi Mạnh Hạt Từ mặt mũi hiên lạnh, nay đột nhiên thay đổi, tát 1 cái đau điếng vào đầu Quách Tử Sâm, mắng:

- Con mẹ mày, nói nhỏ chút thôi.

Mạnh Hạt Từ nổi con tam bành, khiến cho mấy người này đều sững cả người, Quách Tử Sâm cúi đầu, trong mắt tràn đầy sự oán hận, trong lòng có ý định sau khi rời núi nhất định sẽ xử lý tên Mạnh Hạt Từ này.

Mạnh Hạt Từ lúc này làm sao có thể quản được suy nghĩ của Quách Tử Sâm, sau khi hẩn giấu mình sau 1 cây đại thụ, ánh mắt nhìn vào khoảng không trong khe núi, la lớn:

- Hồ lão đại, nếu đã đến đây, thì đừng trốn nữa, ra đi!

Rất nhiều động vật khi đối diện nguy hiểm, đều có phản ứng cực kỳ nhạy bén, giống như là con kiến khi gặp động đất sẽ chuyển nhà, chó gặp nguy hiểm sẽ sủa cuồng vậy.

Giác quan thứ 6 loài người yếu hơn nhiều so với loài vật, nhưng người luyện đạo và học võ, có thể kích hoạt tiềm năng này của thân thể, thì sẽ có được năng lực này.

Mạnh Hạt Tử tuy rằng kế thừa thuật phát Tát Mãn không trọn vẹn, hơn nữa cũng không ai chỉ dạy, nhưng thường xuyên cầu thân, hơn nữa trên người cũng được truyền lại không ít linh khí, đối với việc cảm ứng những nguy hiểm thế này, cũng vượt xa hơn người bình thường.

- Ra đi... ra đi.

Giọng nói Mạnh Hạt Tử truyền xa ra ngoài, vang từng đợt vào bên trong khe núi, làm rung động tuyết trên những cây cỏ thụ không ngừng rơi xuống là tả.

- Mạnh gia? Hồ... Hồ Hán Tam đuổi đến đây rồi à?

Mạnh Hạt Tử mới hét ra, mặt mày mấy người Quách Tử Sâm lập tức trắng bệch, bọn họ từng được Hồ Hồng Đức thu nhận, từ trong lòng cảm thấy sợ sệt.

- Mạnh Quảng Đức, hai nhà chúng ta mấy đời thân nhau, vì sao lại giết hại cháu gái của ta? Cho lão Hồ ta 1 lời giải thích đi?

Không đợi Mạnh Hạt Tử mở miệng, trong khe núi chợt vang lên tiếng của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên cũng không ngờ tới, Mạnh Hạt Tử có thể cảm nhận được tung tích của bọn họ, cuộc mai phục này lại biến thành cuộc đối đầu.

Mạnh Hạt Tử đảo mắt, lớn tiếng trả lời:

- Ông nói cái gì? Hồ lão đại, tôi nghe không rõ, có việc gì thì đứng ra nói chuyện đi!

Vừa với nói chuyện, Mạnh Hạt Tử vừa đem khẩu súng trường trong tay nhẹ nhàng tiến lên 5, 6 bước, sau đó quay đầu nhỏ giọng nói:

- Đợi cho Hồ Hồng Đức thò đầu ra, thì toàn bộ đều hướng vào ông ta nha!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 420

Câu Thân

Lão Hồ, ông ra làm gì?

Nhìn thấy Hồ Hồng Đức đang trốn ở đằng sau 1 tảng đá trong cửa động tự nhiên đứng dậy, Diệp Thiên vội vàng kéo ông lại.

- Mạnh Hạt Tử gọi tôi ra, tôi phải ra để nói cho ra lẽ mới được!

Hồ Hồng Đức có chút kỳ quái nhìn Diệp Thiên, nói:

- Ở nơi này, chúng tôi có cách nói chuyện riêng, mọi người đàm phán không thành thì mới dùng đến súng đạn, Mạnh Hạt Tử ông ta không sợ, tôi sợ gì chứ?

Trước thời kỳ giải phóng, 2 tỉnh đông bắc đầu đầu cũng có thổ phi, ngoài những quân nhân ra, ở trong thành phố thì đừng hy vọng tìm được 1 người lương thiện, chỉ có điều như vậy thì kẻ cướp vào nhà cướp của cũng thường xuyên gặp kẻ cướp ở đó.

Cho nên ở đây chuyện những tên thổ phi đụng mặt nhau là thường xuyên, nếu như giữa 2 bên thổ phi xảy ra xung đột, việc đầu tiên là sẽ đàm phán trước, nếu như đàm phán không thành thì mới chiến đấu với nhau.

Chu dù là tới thời bây giờ, thì ở ngọn núi này vẫn giữ quy tắc như vậy, cho nên Hồ Hồng Đức lúc này mới nhô người lên, muốn nói rõ chuyện với Mạnh Hạt Tử.

Sau khi nghe Hồ Hồng Đức giải thích, Diệp Thiên dờ khóc dờ cười, 1 tay kéo ông trở lại, không giữ được bình tĩnh nói:

- Tôi nói này lão Hồ, ông cũng đến 67, 68 rồi, hình như não hồng hết rồi phải không?

Cách khu rừng già đó khoảng 30 mét, Diệp Thiên thậm chí có thể cảm nhận rõ ràng có sát khí truyền đến, Hồ Hồng Đức có dũng khí

đi ra ngoài, nhất định sẽ bị bọn họ đánh cho tan xác.

- Không thể nào? Nếu như Mạnh Hạt Tử làm vậy, hắn ta cũng không thể vẫy vùng ở ngọn núi này được nữa đâu.

Hồ Hồ Đức là người bảo thủ, đặt biệt xem trọng những quy tắc, lúc này cảm thấy không đồng ý với những lời nói của Diệp Thiên.

- Đúng là, giết ông rồi, ai mà biết hắn ta phá vỡ quy tắc?

Diệp Thiên nhìn Hồ Hồng Đức với vẻ không bình thường, cậu thực sự không biết ông lão này sao có thể sống lâu như vậy, mà lại còn sống rất tốt nữa chứ.

Kỳ thực Diệp Thiên không biết, nếu như quy tắc ở ngọn núi này bị phá vỡ, sẽ bị chết rất nhanh, Hồ Hồng Đức là người coi trọng chính nghĩa, thêm nữa võ công cao cường, mặc dù gặp qua không ít loại tiểu nhân, nhưng đều không có gì nguy hiểm hết.

- Đưa mũ đây, cởi quần ra nữa!

Nhìn thấy Hồ Hồng Đức không tin lời mình, Diệp Thiên kéo cái mũ da cừu ở trên đầu ông xuống, sau khi chờ Hồ Hồng Đức cởi quần áo xong, Diệp Thiên nhặt 1 cành cây khô dài hơn 2 mét, đội mũ, khoác quần áo lên trên đó.

Diệp Thiên đến bên cạnh mép đá, quay đầu lại nói với Hồ Hồng Đức:

- Gọi đi!

- Mạnh Quảng Đức, tôi ra đây, ông cũng ra đi!

Theo tiếng kêu của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên đem cái cây quần áo đó nhô ra khỏi cửa hang.

Lúc này mặt trời đã xuống núi, có hơi tối tăm, nhưng nhờ có ánh tuyết trắng trên đất phản lại, vẫn có thể nhận ra bóng người, thế nhưng khoảng cách xa 20, 30 mét, Diệp Thiên tin rằng đám người Mạnh Hạt Tử cũng nhìn không rõ lắm.

- Pặc!

- Pang Pang

- Pặc Pặc Pặc

Vào lúc Diệp Thiên mới nhô cái cây quần áo lên, đã vang lên âm thanh súng nổ, có tiếng như tiếng pháo nổ, có tiếng thì trầm lắng, sắc nét vang lên, sau khi truyền vào trong động, thì chỉ còn không gian tuyệt đêm tĩnh mịch vọng lại.

Mà cái cây mặc quần áo đội mũ kia, trong nháy mắt đã bị trúng mấy chục viên đạn, bị bắn vào bay tung tóe lên trên, rất lâu sau mới rơi xuống mặt đất.

Mấy người Mạnh Hạt Từ súng gì cũng có, súng trường 56 bắn tự động, đến khẩu 83 trước thời kỳ giải phóng, còn khẩu Quách Từ Sâm cầm là khẩu m79, cũng không biết hắn ta lấy đâu ra thứ vũ khí tiêu chuẩn của bộ đội này.

Thậm chí có vị huynh đệ còn cầm theo cả khẩu súng lục cũ, 1 súng bắn ra, vô số đạn sắt đã bắn là tả vào tảng đá lớn, loại súng này tuy rằng lực bắn không mạnh, nhưng khả năng trúng mục tiêu là rất lớn, số lượng đạn trên bộ quần áo kia đến 8, 9 phần là do nó bắn trúng.

- Mẹ nó, Mạnh Hạt Từ thật không xứng làm người trong núi.

Nhìn thấy cảnh này, Hồ Hồng Đức mồ hôi lạnh chảy dọc theo sống lưng, vừa rồi nếu không phải Diệp Thiên giữ ông lại, thật là lão già này đã toi mạng ở nơi này rồi.

- Mạnh gia, bắn trúng rồi, xử xong Hồ Hán Tam rồi!

Nhìn thấy 1 cái bóng cao cao bay lên, trong rừng vọng lại 1 tràng tiếng hoan hô, cách xa đó 20, 30 mét, đám người Quách Từ Sâm cũng không thấy rõ đó chẳng qua chỉ là 1 bộ quần áo mà thôi.

- Câm miệng lại hết cho ta!

Người khác nhìn không rõ, không có nghĩa là Mạnh Hạt Từ không phát hiện ra, ánh mắt của hắn lòng trắng nhiều hơn lòng đen, nhưng nhìn còn tốt hơn nhiều so với mấy người Quách Từ Sâm.

- Sao vậy? Mạnh gia?

Nhìn thấy khuôn mặt âm u của Mạnh Hạt Từ, mấy người Quách Từ Sâm ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Mạnh Hạt Tử tức giận quát:

- Đó chỉ là bộ quần áo thôi, lão già Hồ Hồng Đức này cũng học được kẻ sách này đấy.

Trên đời này còn có 1 loại người như vậy, cho tới bây giờ chỉ luôn nhìn vào khuyết điểm người khác, mà cũng không nghĩ đến hành vi của mình, Mạnh Hạt Tử cũng không ngẫm lại, nếu không phải hắn đã lừa trước thì Diệp Thiên sao có thể nghĩ ra được cách này?

- Mạnh... Mạnh gia, thế... thế làm sao bây giờ? Tên Hồ Lão Tam này có tiếng là lòng dạ nham hiểm.

Nghe thấy không giết chết được Hồ Hồng Đức, Quách Tử Sâm nói câu này mà nghiêng răng kèn kẹt, hắn cũng coi như là 1 người trên giang hồ, thuộc hạ cũng có đến mấy người, nhưng đối mặt với Hồ Hồng Đức, thực sự 1 chút sức sức mạnh cũng không có.

Năm đó Quách Tử Sâm trong tay có súng, nhưng lại bị Hồ Hồng Đức phi 1 đao cắm vào cổ tay, cho tới bây giờ tay trái cầm súng vẫn còn chưa hoạt bát.

Mạnh Hạt Tử lúc này cũng mắt bình tĩnh, 1 cước đạp qua, mắng:

- Mẹ nó, ta bảo các ngươi đi sớm 1 chút, thế mà chẳng có thằng nào thèm nghe cả, nếu không đã không bị bọn họ chặn ở cửa động thế này!

- Mạnh gia, hay là chúng ta rút lui đi!

Quách Tử Sâm bị đá người ngã trên mặt đất, đứng lên cũng không dám 1 câu oán hận, mấy cái mạng con con của bọn họ bây giờ, đều trông cậy vào Mạnh Hạt Tử hết.

- Rút về à? Không lạnh chết thì cũng bị Hồ Hồng Đức giết chết, cứ đợi đã!

Mạnh Hạt Tử hít 1 hơi thật sâu, cố gắng giữ bình tĩnh, lúc này, nóng giận chỉ càng làm phán đoán thêm sai lầm.

- Lão Hồ, bên đó sao lại không có động tĩnh nữa rồi? Chẳng lẽ là muốn bỏ chạy sao?

Ở đằng sau phiến đá ở cửa động, Diệp Thiên cũng đang bàn bạc với Hồ Hồng Đức, hỏa lực của đôi phương rất mạnh, đến cả Diệp Thiên cũng không chắc dám xông ra.

Hồ Hồng Đức cười nhạt, nói:

- Bọn họ đang đợi, đợi cho chúng ta hết kiên nhẫn!

1 thợ săn giỏi, điều quan trọng nhất không phải là kỹ thuật bắn súng chuẩn, mà là nhất định phải biết kiên nhẫn, quan trọng là 1 nhất có thể đoạt được mạng, thế nhưng độ kiên nhẫn của Hồ Hồng Đức, Mạnh Hạt Từ xem ra đã đánh giá nhầm rồi.

Có lẽ bản thân Mạnh Hạt Từ có thể đọ được với Hồ Hồng Đức, nhưng mấy người Quách Từ Sâm cũng chỉ là người bình thường, tuy rằng đều là thanh niên cường tráng, nhưng với nhiệt độ âm hơn 20 độ trong núi này, cho dù có mặc 1 đồng áo khoác lông thú bên ngoài, cũng không thể tiếp tục chịu đựng lâu hơn được nữa.

- Mạnh... Mạnh gia, thế... thế này chúng tôi không chịu được, sắp... sắp chết lạnh rồi!

Gần nửa giờ trôi qua, mấy người Quách Từ Sâm khởi động chân ở chỗ đó, mặt môi tím bầm, cái lạnh này tựa như đông lạnh cả linh hồn người ta lại vậy.

- Nhị Ngu, cậu đến đây, ở đây bảo vệ cửa động, mấy người các cậu đi tìm củi đốt đi, nhóm lửa ở chỗ đất trống kia.

Nhìn thấy sắc mặt của mấy người Quách Từ Sâm, Mạnh Hạt Từ cũng hiểu bọn họ sắp không chống đỡ nổi nữa, chưa đến 1 giờ, mà suy nghĩ của mấy người đó đã trở nên chậm chạp, đến lúc đó sợ là cả súng cũng không cầm nổi mất.

Hơn nữa cho dù kể cả là Mạnh Hạt Từ, thế này mà đối mặt, thì hẳn cũng không phải là đối thủ của Hồ Hồng Đức, thế nhưng hẳn bảo Quách Từ Sâm nhóm lửa, cũng chẳng là ý tốt gì.

- Vâng, Mạnh gia, chỉ cần bảo vệ cửa động, Hồ Hán Tám nhất định không ra được, đến lúc đó chúng ra sẽ đợi hắn tiêu hao đến chết!

Sau khi nghe Mạnh Hạt Từ nói vậy, mấy người Quách Từ Sâm vui mừng khôn xiết, thế nhưng ai cũng không nhìn thấy nụ cười lạnh lùng trên mặt của Mạnh Hạt Từ.

- Diệp Thiên, bọn họ nhóm lửa, như vậy cứ tiếp tục, không có lợi cho chúng ta!

1 đóm lửa lập lòe ánh lên đối diện với khu rừng, thế nhưng vì cây cối rậm rạp, Hồ Hồng Đức cũng không thể nhìn thấy được bóng dáng của mấy người Mạnh Hạt Từ.

- Lão Hồ, đây không phải là biện pháp, để chúng ta bị lạnh còn bọn họ thì đốt lửa sưởi ấm.

Diệp Thiên chau mày lại, trong động này không có đến 1 gốc cây, 2 người họ muốn nhóm lửa cũng không được.

Nhìn thấy đống lửa, Mạnh Hạt Tử trốn đằng sau gốc cây nói với người thanh niên đứng bên cạnh:

- Nhị Nguu, cậu nhìn giúp tôi 1 chút, để tôi cầu thần thần!

Nhị Nguu gật đầu, nói:

- Vâng, Mạnh gia, ông yên tâm đi, đến cả 1 con ruồi tôi cũng không để lọt ra!

Tay trái cầm lấy trống da dê, tay phải Mạnh Hạt Tử gõ thật mạnh vào, trong miệng hát lên:

- Trời giá rét, đất đông lạnh, tôi vào núi, tứ phía đều là nguy hiểm, qua đến lầu thần tiên dừng chân lại, Tề Thiên Đại Thánh ngài nhập thân tôi đi, ai u!

Giọng hát thô lỗ vang vọng trong núi, thêm nữa tiếng trống da dê không ngừng vang lên, tuy rằng biết Mạnh Hạt Tử là người mình, nhưng 1 không khí hết sức kỳ lạ vẫn bao trùm trong lòng mấy người Quách Tử Sâm.

- Mạnh Hạt Tử sao lại hát lên thế này?

Diệp Thiên cho tới tận bây giờ vẫn chưa thấy cầu thần bao giờ, nghe thấy mấy lời hát đó thành ra lại thấy rất hay.

- Hắn ta đang cầu thần nhập thân đấy!

Sắc mặt Hồ Hồng Đức có chút trang nghiêm, sau khi cháu gái bị Mạnh Hạt Tử làm phép, ông cũng không dám xem thường môn tà này nữa.

- Cầu thần?

Diệp Thiên nghe vậy rung mình, nụ cười lập tức biến mất, nói:

- Lão Hồ, ông chú ý chút, ông xem xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Thuật Tát Mãn ra đời vào thời nhà Tần hoặc là sớm hơn, bởi vì khi đó tuổi thọ con người rất ngắn, lại có nhiều thiên tai bệnh tật.

Cho nên thuật Tát Mãn lấy phương pháp chữa bệnh làm chính, cũng không có nhiều thủ đoạn tấn công, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu sau này bị Phật giáo thay thế dần.

Thế nhưng thuật pháp truyền thừa mấy nghìn thậm chí mấy vạn năm, tóm lại cũng có chỗ độc đáo riêng, Diệp Thiên sau khi dẫn dò Hồ Hồng Đức, phóng thần thức ra ngoài, cũng muốn cảm nhận 1 chút lúc loại pháp thuật này thi triển thế nào, có gây nên ảnh hưởng đến nguyên khí trời đất hay không.

- Ấy, Đây là linh lực gì?

Sau khi giọng hát Mạnh Hạt Từ vang lên được hơn 1 phút, Diệp Thiên bỗng nhiên nhận thấy được, giữa trời đất sinh ra 1 loại linh khí mà cậu chưa gặp bao giờ, rồi nhập vào trong người Mạnh Hạt Từ.

Mà Diệp Thiên vốn cảm nhận được khí huyết của Mạnh Hạt Từ vốn không bằng cả Hồ Hồng Đức, nay đột nhiên khí huyết dâng trào, đã nhập vào người Hồ Hồng Đức, nghĩ rằng đây chính là tác dụng của “ cầu thần”

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
 (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 421

Ra Tay Quyết Đoán

Đây... đây là vị Đại thần tôn kính nào nhập thân thể?

Nhị Ngu đứng dựa sau 1 gốc cây không xa Mạnh Hạc Tử nhìn thấy toàn thân Mạnh Hạc Tử sau khi rung lên 1 hồi, 2 con mắt như ánh lên màu lục, thật giống chó sói trong núi.

- Ha ha, Hồ lão đại, ông lấy cái gì đấu lại tôi chứ?

Sau khi mượn linh khí, Mạnh Hạc Tử chỉ cảm thấy sức lực toàn thân tràn trề, chỉ có điều giọng điệu hẳn bỗng nhiên sắc bén hẳn lên, giống như là giọng gà vịt vậy, làm cho người nghe có chút hoảng sợ.

- Đúng thế, Hồ Hán Tam, có bản lĩnh thì ra đi, Quách gia ở đây đợi nhà ngươi!

Nghe được tiếng hát của Mạnh Hạc Tử, mấy người Quách Tử Sâm cười phá lên, sau khi nhóm lửa sưởi ấm xong, lúc này tinh thần đã hồi phục, sự sợ hãi Hồ Hồng Đức cũng giảm bớt đi nhiều.

Nghe thấy mọi người cùng kêu gọi, Mạnh Hạc Tử bỗng nhiên cười thầm, nhìn Nhị Ngu nói:

- Mấy người các ngươi, bảo ban Hồ lão đại nha!

- Mạnh gia, ngài... ngài đây là ý gì ạ?

Nhị Ngu nghe vậy sững sốt, vào lúc nhìn vào Mạnh Hạc Tử, lập tức ngớ người ra.

Mạnh Hạc Tử vốn đứng sau thân cây, lúc này như là khi vượn, vèo vèo đã nhảy lên thân cây Bạch Dương cao hơn 10 mét, mà thân thể bắn 1 cái đã nhảy sang cây khác.

Mãi cho đến khi bóng dáng Mạnh Hạt Từ biến mất bên trong rừng rậm, Nhị Nguu mới phản ứng lại, trong miệng thì thào nói:

- Mẹ nó, đây mà là Tôn Đại Thánh nhập thân à?

Có lẽ hôm nãy nào bị băng lạnh làm hỏng rồi, Nhị Nguu đến giờ phút này vẫn chưa ý thức được, Mạnh Hạt Từ đã bỏ lại bọn họ ở đây, tự mình chạy trốn rồi.

- Không được rồi, lão Hồ, Mạnh Hạt Từ, hắn ta định bỏ chạy!

Nhị Nguu không phản ứng lại, cũng không có nghĩa là Diệp Thiên cũng thế, khí cảm nhận được Mạnh Hạt Từ đã bỏ chạy hơn 10 mét, Diệp Thiên liền đứng dậy.

Khí của Diệp Thiên cũng không thể phóng ra xa lắm, cậu cảm nhận được Mạnh Hạt Từ hình như nhanh như chớp đã biến mất trong phạm vi cảm ứng của mình, điều này ngoài bỏ chạy ra, hình như không có lời giải thích nào khác.

- Lão Hồ, ông đi sau nha!

Trong rừng chỉ còn lại 1 người phòng thủ, Diệp Thiên căn bản là không cần đề ý, khi nói chuyện thân thể nhún xuống 1 cái, chân phải đạp mạnh lên mặt đất, toàn thân như 1 mũi tên chạy ra ngoài vùng tuyết.

- Mạnh... Mạnh gia, ngài định đi đâu?

Nhị Nguu lúc này hình như đang ngơ ngác nhìn vào chỗ mà Mạnh Hạt Từ biến mất, hắn còn đang suy nghĩ, còn chưa tỉnh lại sau khi nhìn thấy cảnh lúc nãy, thật sự không biết thân chết đã xuất hiện ở đằng sau rồi.

Khoảng cách hơn 30 mét, đối với Diệp Thiên mà nói chỉ bằng 1 hơi thở, đợi cho Nhị Nguu nghe thấy động tĩnh đằng sau lưng, đột nhiên cảm thấy đầu đau đớn, thân thể từ từ bị nhắc lên tận thân cây.

- Nhị Nguu, Mạnh gia, sao lại thế này?

Nghe thấy giọng nói từ trong rừng vọng lại, mấy người Quách Tử Sâm cảm sùng đứng lên.

Chỉ có điều vừa mới đứng lên, 1 trận gió tuyết lạnh đập vào mặt, khiến cho theo bản năng mà nhắm chặt mắt lại.

Đứng vào lúc nhắm mắt này, Diệp Thiên đã như con sói vọt qua, cậu cũng không hạ thủ, tay phải nắm chường, nhẹ nhàng đứng trước cổ 3 người.

Diệp Thiên hiểu về khí huyết con người, có thể được coi là thiên hạ vô song, 3 người lập tức cảm thấy não tê rần, cả người ngã rạp xuống đất.

- Ấy, còn có 1 người nữa?

Ngay tại thời điểm Diệp Thiên đánh ngã 3 người kia, bỗng nhiên cảm thấy tim đập nhanh, chân phải bước mạnh 1 bước lên phía trước, cả người phóng lên cao 2 mét.

Người nổ súng đúng là Quách Tử Sâm, hắn thông minh hơn nhiều so với mấy người khác, ngay tại lúc Diệp Thiên xông tới, thân thể hắn đã lùi lại vài bước, Diệp Thiên dùng chân đá tuyết ra, nên không bị hắn nhìn thấy.

Chỉ có điều tốc độ của Diệp Thiên quá nhanh, chờ Quách Tử Sâm nâng họng súng lên, thì mấy người bạn của hắn đã ngã khụy xuống đất rồi.

Quách Tử Sâm vào năm 90, đã từng cùng 1 nhóm người, thừa lệnh làm 1 vụ diệt môn, nếu không phải sau này vì săn trộm thú quý mà bị bắt, từ đó ở ẩn thì rất có khả năng là đã sớm bị ăn đạn rồi.

Mà khẩu m79 trong tay hắn đây, cũng chính là do Quách Tử Sâm đánh xiu 1 lính bộ đội canh gác, cả đời này của hắn khâm phục nhất chính là năm ngoái bắt được Bạch Bảo Sơn (tội phạm giết người), có thể gọi là tâm địa độc ác.

Quách Tử Sâm căn bản là không để ý đến đồng bọn mình, chỉ cần có thể đánh đối phương là được, bởi vì lúc này hắn còn tưởng rằng người nhảy vào rừng chính là Hồ Hồng Đức.

- Chết đi!

Nhìn thấy người này phản ứng nhanh như vậy, lúc Quách Tử Sâm bắn 1 phát không trúng, lập tức chuẩn bị lên họng lần nữa, Diệp Thiên vung tay phải lên, 1 ánh sáng chớp nhoáng hiện lên, Quách Tử Sâm đột nhiên dừng những động tác đó lại.

- Diệp Thiên, sao rồi, cậu có bị thương không?

Ngay tại giờ phút này, Hồ Hồng Đức cũng từ bên ngoài rừng chạy lại, nhìn thấy Quách Tử Sâm cầm súng đứng cách mình 4, 5 mét, tay phải nhắc lên, 1 cái nỏ điện hợp kim trên tay bắn thẳng vào cổ tay phải của Quách Tử Sâm.

- Pọc pọc!

Nỏ hợp kim cực kỳ chuẩn xác bắn trúng Quách Tử Sâm, tiếng nỏ bắn vào thịt, rõ ràng vọng lại bên tai Hồ Hồng Đức, nhưng Quách Tử Sâm đứng đó tựa như không sao cả, vẫn đứng nguyên như vậy.

- Ấy, đây là thế nào vậy?

Hồ Hồng Đức có chút buồn bực, mới đi về phía trước 1 bước, Quách Tử Sâm đứng trước mặt, đột nhiên hộp sọ của hắn bắn lên trên nửa mét.

- Há?

Hồ Hồng Đức đúng là cả đời này đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, nhưng lúc nhìn thấy khung cảnh đáng sợ như vậy cũng không chịu được hô to lên 1 tiếng, toàn thân lùi lại sau mấy bước.

Ngay vào lúc Hồ Hồng Đức lui ra phía sau, thân thể Quách Tử Sâm thịch 1 tiếng ngã ùng trên mặt đất, thế nhưng máu tươi ở não vẫn chảy ra róc rách, nhuộm hết vùng tuyết xung quanh thành 1 màu đỏ,

- Lão Hồ, thế nào, sợ à?

Thân hình Diệp Thiên giống như quỷ lùi đến bên cạnh Hồ Hồng Đức, cậu cũng không muốn bị máu bắn này dính vào thân thể mình.

- Diệp... Diệp Thiên, là... là cậu làm à?

Hồ Hồng Đức đùng đùng nhìn về phía Diệp Thiên, chuyện xảy ra trước mắt, ông thực sự không thể tin được người thanh niên sắc mặt bình tĩnh này lại là người ra tay.

- Lão Hồ, người này oán khí toàn thân, ít nhất cũng giết 4, 5 mạng người rồi, chết cũng đáng!

Vừa rồi vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Diệp Thiên không thể ra tay lưu tình được, chân khí toàn thân thanh Vô Ngân ánh lên 1

tia dài 3 thước, trực tiếp cắt đứt cổ Quách Tử Sâm.

Hơn nữa vì tốc độ Vô Ngân quá nhanh, hơn nữa ánh đao sắc bén vô cùng, đợi đến lúc Hồ Hồng Đức làm rung chuyển mặt đất, mới khiến cho cái đầu Quách Tử Sâm rơi xuống đất.

- Tôi... tôi biết hẳn, mấy năm trước tôi đã bắt hẳn đến cục cảnh sát.

Hồ Hồng Đức nhìn thấy cái đầu trên mặt đất kia, lại nhìn mặt Diệp Thiên không chút biến sắc, không biết vì cái gì, đột nhiên cảm thấy rùng mình.

Phải biết rằng, năm đó lúc Hồ Hồng Đức dùng dao găm đâm chết mấy tên tiểu quỷ, về nhà nôn hết mật vàng ra, làm sao có thể ra tay giết người quyết đoán như Diệp Thiên được.

Chi có điều Hồ Hồng Đức không biết, Diệp Thiên đều đã từng gặp qua những chuyện còn thê thảm hơn so với bộ dạng Quách Tử Sâm, hơn nữa đều là đích thân cậu ra tay, cảnh trước mặt này, đối với Diệp Thiên mà nói thì chẳng là cái gì.

Bông nhiên nhìn thấy mấy người khác cũng nằm trên đất, Hồ Hồng Đức không khỏi cực kỳ biến sắc, nhìn về phía Diệp Thiên, hỏi:

- Diệp Thiên, mấy... mấy người này đều không phải là cậu giết chứ?

- Đâu, chi là hôn mê bất tỉnh thôi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, chỉ vào 1 trong số đó nói:

- người này trúng mấy viên đạn, chắc là cũng không sống nổi rồi!

Diệp Thiên nói khiến cho Hồ Hồng Đức thờ phào nhẹ nhõm, mấy người này ông đều quen biết, đều là đệ tử sẵn bản trong núi Trường Bạch, cũng không phải tất cả đều đáng tội chết cả.

- Đáng tiếc, lại để cho Mạnh Hạt Tử chạy thoát mất rồi!

Diệp Thiên đuổi thươ nhưng vẫn chậm vài bước, Mạnh Hạt Tử mượn linh khí kia khiến cho thân thể hẳn linh hoạt lạ thường, chi trong 1 lát đã biến mất vào trong rừng rậm.

- Chấn chạy không thoát được đâu, chỉ cần ở trong núi này, tôi có thể tìm ra hắn!

Không bắt được tên đầu sỏ, về mặt Hồ Hồng Đức hiện lên vẻ khó chịu.

Sau khi xem xét xung quanh 1 hồi, nét mặt Hồ Hồng Đức lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng, bởi vì trên nền tuyết sau cánh rừng sau chỗ nhóm lửa kia, ngoài dấu chân của bọn họ ra thì không có bất kỳ dấu chân quay lại.

- Lão Hồ, hắn trèo lên cây chạy, ông tìm không ra đâu.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, với thân thủ của cậu cũng có thể trèo lên cây, thế nhưng so với Mạnh Hạt Từ, hình như vẫn kém hơn vài phần.

- áy, vẫn còn dám quay lại à?

Diệp Thiên mới mở miệng, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, bởi vì cậu cảm nhận được, Mạnh Hạt Từ không biết từ khi nào đã đến tới bên ngoài cánh rừng, chính là chỗ bên cạnh cửa động.

- Lão Hồ, ông đợi tôi!

Sau khi Diệp Thiên nói xong 1 câu, thân thể bay nhanh hướng theo chỗ Mạnh Hạt Từ chạy trốn, tuy rằng không biết vì sao Mạnh Hạt Từ quay lại, nhưng Diệp Thiên lần này không thể bỏ qua cho hắn.

Nhờ vào ánh trăng phản chiếu trên nền tuyết trắng, Diệp Thiên có thể nhìn thấy được chỗ cách cửa động hơn 10 mét, có thân hình 1 ông lão không cao lắm đang đứng ở đó, sau khi nghe thấy tiếng mình, người đó đột nhiên quay đầu lại.

- Mẹ nó, đây mà là người sao?

Nhìn thấy Mạnh Hạt Từ ánh mắt xanh lè, Diệp Thiên cũng bị hoảng sợ, dừng chân cách Mạnh Hạt Từ khoảng 7, 8 mét.

Mạnh Hạt Từ không ngờ động tác của mình linh hoạt như vậy, mà cũng kinh động đến Diệp Thiên, nhất thời xoay người lại, mở miệng nói:

- Người chính là người Hồ lão đại nhờ đến giúp 1 tay phải không?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, hỏi ngược lại:

- Thân là người trong kỳ môn, Hồ Tiểu Tiên đã đắc tội với ông à?

Kỳ môn có quy tắc của kỳ môn, cấm giết người vô tội, nhưng nếu là người đắc tội trước, ra tay đánh người không ai có thể nói gì, Diệp Thiên chính là muốn hỏi Mạnh Hạt Từ câu này.

- Mạnh gia muốn giết người, còn cần phải có nguyên nhân sai? Tiểu tử, người cũng đi chết đi!

Không biết có phải do linh khí nhập thân hay không, Mạnh Hạt Từ lúc này cũng không còn tinh táo nữa, hoàn toàn quên mất lúc trước bị đối phương đánh bại truy giết, mà nay lại chủ động tấn công Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 422

Không Chết Không Ngừng

Dáng người Mạnh Hạt Tử không cao, lúc này co người lại, nhún vai xuống, hai tay vỗ lên mặt đất 1 cái, cả người như bay lên trời, trông giống như là con khi tiến đến đánh Diệp Thiên.

- Hầu quyền? Lẽ nào thực sự là có thể cầu Tề Thiên Đại Thánh thật sao?

Nền móng quyền pháp của Diệp Thiên chính là Ngũ Cảm Diễn, dựa vào hiểu biết về hình tượng quyền của loài động vật, vừa nhìn thấy động tác này của Mạnh Hạt Tử, biết luôn là hấn sử dụng Hầu quyền.

Tương truyền hầu quyền là do 1 nhà võ thuật đời Mạt Thanh lúc sống ở trong rừng rậm đã sáng chế ra, quyền pháp linh hoạt kỳ dị, chiêu tấn công không cần chuẩn bị, rất khác so với những chiêu thức bình thường của những môn phái khác.

Hai chân nhấc lên, thân thể Diệp Thiên lùi lại sau 1 bước, hóa giải thế tấn công của Mạnh Hạt Tử, động tác Mạnh Hạt Tử tuy nhanh, nhưng còn thua kém 1 khoảng nhất định so với Diệp Thiên.

Nhìn thấy Diệp Thiên né tránh, Mạnh Hạt Tử đạp mạnh 1 cái lên mặt đất, không đứng dậy đã hạ 3 đường tấn công về phía Diệp Thiên, trong đó 1 chiêu Khi trộm đào, động tác nham hiểm vô cùng.

Chân phải Diệp Thiên nhấc lên, nhắm mạnh xuống 1 trào này của Mạnh Hạt Tử, 1 tiếng đau đốn vang lên, Diệp Thiên hơi nhíu mày, 1 trào này của Mạnh Hạt Tử đã xé rách quần của cậu, chỗ cơ thịt trên chân đau âm ỉ.

1 chiêu này không có hiệu quả, Mạnh Hạt Tử cũng hơi sững sốt 1 chút, hấn từng đánh lên 1 vị khách trong núi, 1 móng vuốt này chém xuống đã chặt đứt chân người đó, thế mà không ngờ rằng lại vô tác dụng đối với Diệp Thiên.

Miệng phát ra 1 tiếng kêu kỳ quái, đúng lúc Mạnh Hạt Tử đang định tiến về phía trước, thì thân hình cao lớn đã chặn đứng trước mặt

Diệp Thiên, là Hồ Hồng Đức chạy từ trong rừng qua đây.

- Diệp Thiên, để tôi!

Đổi mặt với 1 người đã thân nhau từ mấy chục năm trước, nay lại là địch thủ sống chết, Hồ Hồng Đức hai tay nhấc lên, tạo thành hình ung trào, giờ cao lên.

- Cận thận 1 chút, công lực của hắn hiện tại không yếu hơn ông đâu!

Diệp Thiên gật gù đầu, sau khi dặn dò Hồ Hồng Đức 1 câu, cả người lui sang 1 bên.

Điều Hầu không chỉ vì mấy loại động vật bé nhỏ như thỏ, chuột mà kể cả khi trong núi thậm chí cũng là đối tượng của nó, ung trái đầu hầu quyền, vừa đúng xứng tầm đối thủ.

Tuy rằng Hồ Hồng Đức lúc này yếu hơn 1 chút so với Mạnh Hạp Tử đã cầu thân nhập thân, nhưng công phu của ông là do tự mình luyện được, vận dụng cũng thoái mái hơn nhiều so với Mạnh Hạp Tử.

Hầu quyền trọng chiêu thức, quyền đánh rất khéo léo, mà Ung trào lại phát lực cương bạo, 5 ngón tay Hồ Hồng Đức như 5 cái móc câu bằng sắt, lực tuôn ra, mỗi 1 trào phát ra đều mang theo tiếng gió vù vù, hai người đấu nhau, trong 1 thời gian ngắn đúng là thắng bại bất phân.

- Ái!

Theo 1 tiếng kêu đau đớn, thân hình của 2 người cũng đột nhiên tách nhau ra, Hồ Hồng Đức bị thất thế, sau lưng bị Mạnh Hạp Tử cào vào 1 vết 5 vết máu có thể rõ ràng thấy được.

- Hồ lão đại, mọi người đều nhờ vào ngọn núi này mà có cơm ăn, ông đi theo đạo Dương Quan của ông, tôi đi cầu độ mộc của tôi, sao ông cứ năm lần bảy lượt phá hỏng chuyện của tôi thế? Chẳng lẽ ông không niệm tình tổ tiên chúng ta sao?

Sau 1 chiêu thành công, Mạnh Hạp Tử lại không tiếp tục đánh nữa, tròn mắt xoay tít, lúc lúc đều ngắm vào Diệp Thiên đứng bên cạnh.

Đối với Hồ Hồng Đức, Mạnh Hạp Tử vốn không e ngại, nhưng cái người trẻ tuổi không biết nông sâu ra sao này, thực sự cứ khiến

cho tìm hần đập nhanh, cho nên mặc dù đang chiếm thế thượng phong, nhưng lời nói Mạnh Hạt Từ mềm mỏng lại.

- Mạnh Quảng Đức, quy tắc ở núi không phải là ông không hiểu, tôi tha cho ông mấy lần rồi, thế nhưng ông lại làm hại cháu gái tôi, ông tôi hôm nay, không chết không ngừng!

Hồ Hồng Đức lớn hơn với Mạnh Hạt Từ mười mấy tuổi, ông càng coi trọng quy tắc của thế hệ đi trước, cũng chính bởi vậy, ông hận Mạnh Hạt Từ thấu xương, 2 người căn bản là không có đường giảng hòa.

Tuy rằng cảm thấy vết thương sau lưng đau nhức, thế nhưng Hồ Hồng Đức tuy già rồi nhưng vẫn kiên cường, căn bản là không rung động, ông cảm thấy khí thế Mạnh Hạt Từ hình như đang suy yếu dần.

Không riêng gì Hồ Hồng Đức cảm nhận được, Diệp Thiên đứng ở 1 bên cũng rõ ràng nhận thấy được, linh khí xung quanh Mạnh Hạt Từ kia cũng đang dần dần biến mất, ước chừng sau 5, 3 phút nữa, Mạnh Hạt Từ cũng chỉ như người bình thường mà thôi.

Mạnh Hạt Từ biến sắc, miệng hùm gan sứa hô:

- Hồ lão đại, ông đừng có ép người quá đáng!

Mạnh Hạt Từ tu luyện thuật Tát Mãn, là do ông nội hần truyền lại, lúc ấy hoàng đế nhà Thanh thoái vị, quân phiệt đại chiến, Trung Quốc thời ấy lâm vào cảnh hỗn loạn.

Vì muốn bảo tồn huyết mạch của chính mình, ông nội Mạnh Hạt Từ cũng không cho con trai tập luyện thuật pháp Tát Mãn, mà sai người đưa con trai đến vùng đất cội nguồn của đạo Tát Mãn ở núi Trường Bạch ẩn cư.

Chỉ có điều Trung Quốc lúc đó cũng không còn nơi nào bình yên, cha của Mạnh Hạt Từ cuối cùng cũng theo Hồ Vân Báo lên núi làm thổ phi, vào cái thời đại súng hoành hành kia, ông ta cũng không thể nào để ý đến thuật pháp gia truyền Tát Mãn được.

Sau khi cha Mạnh Hạt Từ bị bắn chết xong, 2 hòm sách thuật pháp được cất giấu trong nhà, 1 hòm bị tịch thu tiêu hủy, còn 1 hòm thì được cất giấu dưới giường, có cả chiếc trống da dê và chuông Từ Kim mà Mạnh Hạt Từ luôn mang bên mình đó nữa.

Người trong núi cũng khá chất phác, không vì cha Mạnh Hạt Từ bị bắn chết mà ki thị hần, cho nên lúc còn nhỏ hần cũng đi học 2 năm, 1 lần gặp được, thì mở cái hòm đó ra.

Kiến thức trong rương khiến cho Mạnh Hạt Từ mở rộng tầm mắt, mặc dù truyền thừa không trọn vẹn, nhưng Mạnh Hạt Từ vẫn có thể học được thuật pháp cầu thần nhập thân. Nhưng loại pháp thuật này cũng có chỗ thiếu hụt rất lớn.

Đó chính là thần lực của thần đến, thời gian duy trì rất hạn chế, thường thì nhiều nhất chỉ có thể giữ được nửa giờ, hơn nữa sau khi cầu thần, thì thần thể thường suy yếu đi.

Lúc này thời gian thần lực tiêu biến cũng sắp đến rồi, cho nên Mạnh Hạt Từ mới chịu thua Hồ Hồng Đức, ánh mắt đó đồng thời quay tròn 4 phía để xem xét, cũng là chuẩn bị bỏ chạy.

- Muốn chạy à? Ở lại đây cho ta xem đi!

Hồ Hồng Đức là loại người gì chứ, liếc mắt 1 cái đã hiểu rõ tâm tư của Mạnh Hạt Từ, lập tức không nói thêm lời nào, nhào người lên, 1 cặp ung trào cứng như sắt đá đánh mạnh vào chỗ yếu của Mạnh Hạt Từ.

Diệp Thiên nhìn thấy dưới chân của Mạnh Hạt Từ đã như hơi bay lên, lập tức hét lên:

- Lão Hồ, nhanh lên, hấn sắp không xong rồi!

- Yên tâm, hấn ta chạy không thoát đâu!

Hồ Hồng Đức đánh vào Mạnh Hạt Từ 1 quyền, lập tức cảm giác được lực của đối phương đã yếu đi, trong miệng phát ra tiếng chim ưng kêu, 1 trào vồ xuống yết hầu của Mạnh Hạt Từ.

Theo như Hồ Hồng Đức nghĩ của, Mạnh Hạt Từ nhất định là có thể tránh được trào này, sau đó mình có thể vồ vào 2 vai của hấn, nhưng điều mà Hồ Hồng Đức không ngờ đến đó là, thân thể Mạnh Hạt Từ đột nhiên cứng đờ, bị ông đánh trúng.

Hồ Hồng Đức từ nhỏ đã luyện ung trào vồ bóng gỗ trong nước, lớn hơn 1 chút thì bóng gỗ đổi thành bóng sắt, 1 trào vồ xuống kinh lực cương mãnh vô cùng, ngay cả thân cây to bằng bát ô tô cũng có thể chặt gãy, huống hồ chỉ là cỗ người.

Bởi vì khi này lưng bị thương, nên Hồ Hồng Đức lúc này xuất ra toàn lực để đối phó, ông cũng không ngờ rằng Mạnh Hạt Từ không né tránh, lực ở đầu ngón tay lúc này cũng không có cách nào có thể thu lại.

1 tiếng “răng rắc” giòn tan vang lên, cỗ Mạnh Hạt Từ dưới 1 trào này, đột nhiên nhẹ nhàng rơi xuống, cái đầu lâu đó rơi xuống đất,

trong mắt vẫn còn lưu lại 1 tia nhìn không thể tin tưởng được.

Mạnh Hạt Từ cũng không ngờ tới, đã đến cửa ải này, thần lực trên người đột nhiên tiêu biến, thân thủ mà hắn vốn có thể nào cũng không phải là đối thủ của Hồ Hồng Đức, cái cổ này chẳng khác nào giống như đang tặng cho ung trào kia.

- Lão Hồ, ông... ông sao lại vô chết hán rồi?

Diệp Thiên cũng không ngờ thắng thua lại phân nhanh như vậy, hơn nữa như những lời của Hồ Hồng Đức kia, 2 người này không chết không ngừng.

Mạnh Hạt Từ sống chết thế nào, Diệp Thiên cũng không quan tâm, nhưng đối với truyền thừa của Mạnh Hạt Từ, cậu cũng muốn tìm hiểu xem 1 chút, xem xem thuật pháp Tát Mãn rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng Mạnh Hạt Từ chết thế này, truyền thừa đó cũng theo hắn mà tan như mây khói, điều này làm cho Diệp Thiên cảm thấy có chút mất mát, giang hồ kỳ môn từ nay sẽ thiếu đi 1 nhánh.

- Tôi... tôi cũng không ngờ sao hắn lại không né chứ!

Hồ Hồng Đức gương cười, từ từ buông tay ra khỏi cổ của Mạnh Hạt Từ, thân thể đó đã không còn hơi thở rồi, phù phù 1 tiếng, ngã xuống mặt đất.

Hồ Hồng Đức lúc này đã thu lại khí lực, chỉ có điều trình độ của ông vẫn chưa đến trình độ tuyệt mỹ, thu lại rồi, cũng không nắm vào 5 lỗ thủng, cũng coi như là lưu lại thi thể vẹn toàn cho Mạnh Hạt Từ.

- Được rồi, xem trên người hắn ta còn lưu lại cái gì không?

Diệp Thiên thở dài, nói:

- Lão Hồ, nhóm lửa ở chỗ đất trống này đi, tôi đem mấy thi thể của mấy người kia nữa qua đây, nếu không thì họ sẽ chết vì đông lạnh mất!

Nhiệt độ âm 20, 30 độ, chỉ sợ nửa giờ nữa thì mấy người đó máu đông lại mà chết mất, nếu Hồ Hồng Đức nói tội mấy người đó chưa đến mức đáng chết, Diệp Thiên cũng muốn để cho họ con đường sống.

Ngoại trừ Quách Tử Sâm bị cậu đánh ra thì mấy người theo Quách Tử Sâm vào núi còn có 2 người nữa, mỗi tay xách 1 người, Diệp Thiên ném bọn họ vào bên cạnh đồng lửa mà Hồ Hồng Đức mới nhóm lên.

Hồ Hồng Đức trong tay cầm 1 tấm da dê, đưa vào tay Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, cậu xem xem thứ này đi, tìm thấy trên người Mạnh Hạt Từ.

Ngoài tấm da dê đó ra, trong tay Hồ Hồng Đức còn cầm 1 miếng nhân sâm lớn bằng ngón tay trỏ, thế nhưng cái trống da dê lúc trước thì không thấy tung tích đâu.

- Lão Hồ, trên tấm da dê này là 1 tấm bản đồ à?

Diệp Thiên nhận lấy tấm da dê, tỉ mỉ quan sát, ngẩng đầu nói:

- Tấm da dê này hình như mới được chế tạo ra?

- Đúng thế, tấm da dê này không quá 20 năm, thế nhưng tấm bản đồ này là có ý nghĩa đấy.

Hồ Hồng Đức gật gật đầu, nhìn tuyến đường trên bản đồ nói:

- Đường chính này là qua Hắc Long Đàm, cũng chính là nơi mà chúng ta đang đứng đây, mà chỗ này, chính là ở đó!

Hướng ngón tay Hồ Hồng Đức chỉ, rõ ràng là 1 vách núi cách bọn họ hơn 10 mét, mà lúc đầu khi Diệp Thiên nhìn thấy Mạnh Hạt Từ, hẳn hình như đang đứng trước vách đá đó.

- Kỳ lạ!

Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức cùng nhìn nhau 1 cái, đồng thời đứng dậy chạy qua chỗ đó.

- Ấy, đây không phải là cái trống mà Mạnh Hạt Từ gõ sao?

Diệp Thiên 1 cước đã tới chỗ đồ vật này, cầm lên nhìn, mắt lập tức sáng lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 423

Nơi Có Động Tiên

Khi này Diệp Thiên nghe thấy loại âm thanh của trống dê này, nhưng chưa thấy vật này bao giờ, nhìn xuống cái trống ở trong tay xem xét 1 hồi, ngây ngẩn cả người.

- Pháp khí, đây rõ ràng là 1 món pháp khí?

Trong trống ẩn chứa linh khí, khiến cho Diệp Thiên trong chốc lát có thể khẳng định trống da dê này là pháp khí, chỉ có điều linh khí dao động kia lại hơi quý dị, so với linh khí mà Diệp Thiên biết thì hoàn toàn không giống.

Nguyên khí mà Đạo gia từng nói, chỉ có 2 khí âm dương trong trời đất, nhưng linh khí trong cái trống này, tuyệt nhiên không giống 2 khí âm dương, mà lại khiến cho Diệp Thiên 1 cảm giác hoang dã cổ xưa.

Trống da dê bình thường, thân trống đều làm bằng gỗ, nhưng cái trống này lại được làm bằng đồng xanh, cầm trong tay thấy rất nặng.

Hơn nữa trên mình trống còn khắc 1 số hình người, 1 nhóm người nguyên thủy không mặc gì, hình như đang tế bái gì đó, ngoài ra còn trang trí thêm các loài hoa, chim, cỏ, cây cối.

Nhờ có ánh lửa cách đó không xa, Hồ Hồng Đức cũng nhìn thấy vật trong tay Diệp Thiên, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, sao vậy? Chiếc trống này là của Mạnh Hạt Tử, có thể lúc này rơi ở chỗ này.

Mấy chục năm trước Hồ Hồng Đức đã thấy qua trống đồng biết là Mạnh Hạt Tử dùng để cầu thần, từ trước tới nay như hình với bóng với Mạnh Hạt Tử, lúc này nhìn thấy ở đây cũng không cảm thấy kỳ lạ.

- Thứ này có chỗ kỳ lạ, giống như 1 món đồ pháp khí trong kỳ môn, nhưng lại có chút không giống.

Hồ Hồng Đức 1 nửa cũng được coi là người trong kỳ môn, Diệp Thiên cũng không muốn giấu ông để lấy cái trống này làm của riêng mình.

- Pháp khí? Pháp khí của đạo Tát Mãn?

Hồ Hồng Đức đã nghe qua từ pháp khí, xem xét chiếc trống trong tay 1 hồi, lắc đầu ném cho Diệp Thiên, nói:

- Thứ này tôi không dùng đến, Diệp Thiên cậu lấy nó đi!

- Được, thứ này để nghiên cứu 1 chút xem!

Diệp Thiên giơ ngón trỏ nhẹ nhàng bắn 1 luồng khí vào, 1 âm thanh trầm lắng vang lên:

- Da này, cũng không phải là da dê, lão Hồ, ông có biết đây là da gì không?

Điều làm cho Diệp Thiên kinh ngạc chính là, Hồ Hồng Đức quen thuộc với ngọn núi này thế mà còn lắc đầu, cũng hoàn toàn không biết lai lịch của loại da trống này.

- Hẳn là thứ do đạo Tát Mãn truyền lại.

Diệp Thiên cầm trống, dùng vài phần khí lực gõ 1 chút vào mặt trống, lập tức 1 thứ âm thanh trầm lắng vang lên trong núi.

Cùng lúc đó, 1 luồng hơi thở cổ xưa trong chiếc trống kia, hình như đang tràn ra bên ngoài, linh khí trời đất trong vòng hàng chục mét xung quanh Diệp Thiên đột nhiên nổi lên giống với âm thanh của trống đồng vậy.

Chỉ có điều không bao lâu sau, là mấy giây sau, dòng linh khí này tiêu tán dần, lúc Diệp Thiên hồi phục tinh thần, nguyên khí trong trời đất cũng khôi phục như bình thường.

- Chắc là phải là thần chú thêm vào mới có thể ngưng tụ khí được, đây gọi là cầu đại thần, kỳ thực chính là linh khí trong chiếc trống, thế nhưng linh khí đó từ đâu mà có?

Cầm cái mặt trống này, Diệp Thiên trầm tư suy nghĩ, nghĩ đến giọng hát lúc trước của Mạnh Hật Tử, trong lòng Diệp Thiên đột nhiên lóe sáng, có lẽ thần chú này, chính là phương pháp dẫn kinh khí cổ quái.

Chỉ có điều Mạnh Hạp Tử chết như vậy, thân chủ cũng thất truyền, còn về lời hát “mời đại thân” của nhưng tên lừa đảo ở 3 tỉnh Đông Bắc có tác dụng hay không, Diệp Thiên cũng không biết được rồi.

- A, Diệp Thiên, ở đây còn có cái chuông, tôi thấy Mạnh Hạp Tử lúc trước có cầm qua!

Đúng vào lúc Diệp Thiên đang thăm dò sự kỳ ảo của trống đồng, giọng nói của Hồ Hồng Đức vọng qua, còn có 1 cái chuông to bằng tay trẻ con, lắc 1 cái, phát ra những tiếng kêu “ keng keng” giòn tan.

- Đây... đây cũng là 1 món pháp khí à?

Nhìn thấy cái chuông này, não của Diệp Thiên có chút chập mạch, pháp khí trong kỳ môn rất khó gặp, thế mà hôm nay cậu gặp đến những 2 cái.

- Tôi cũng không cần dùng đến, cậu lấy đi!

Hồ Hồng Đức đem chiếc chuông cho Diệp Thiên.

Cầm chuông xem xét 1 hồi, nét mặt Diệp Thiên hiện lên 1 tia do dự, thế nhưng vẫn nói:

- Lão Hồ, thứ này có tác dụng chiêu dẫn hồn phách, thế nhưng cũng có thể an thần tĩnh khí, có thể chống lại sự ăn mòn của sát khí, ông để trong phòng của Hồ Tiểu Tiên, rất có ích cho cô ấy.

Cái chuông này là được chét bằng đá Tử Kim, thế nhưng niên đại còn kém xa so với cái trống đồng, hơn nữa bên trong ẩn chứa linh khí trời đất, tuy rằng là cực kỳ quý báu nhưng trong mắt của Diệp Thiên, giá trị của chuông này cũng còn lâu mới bằng chiếc trống đồng đó.

Lần này có được trống đồng, Diệp Thiên đã cực kỳ thỏa mãn, tác dụng của chuông này đối với cậu cũng không lớn lắm, Hồ Tiểu Tiên đã mất đi không ít tinh khí, để cái chuông này trong phòng, có thể tránh dữ tìm lành, dưỡng thân thể của cô bé.

- Thế à, còn có tác dụng như vậy, thế để tôi lấy!

Hồ Hồng Đức yêu quý cháu gái vô cùng, sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, ông cũng không từ chối, nhận luôn chiếc chuông đó.

- Lão Hồ, ông khi này nói Mạnh Hạp Tử đứng đây làm gì?

Sau khi thu thập được cái trống và chuông, Diệp Thiên đứng ở chỗ mà Mạnh Hạp Tử đã đứng, thế nhưng trước mặt ngoài 1 vách đá lồi lõm ra thì chỉ có tuyệt động, không khác gì những chỗ khác.

- Diệp Thiên, cậu tránh ra, để tôi xem xem.

Hồ Hồng Đức nhìn thấy 1 chỗ bất thường, chờ cho Diệp Thiên tránh ra, ông giơ tay gõ lên trên vách đá.

- Tùng... tùng tùng...

Hồ Hồng Đức đập vỡ chỗ tuyệt động lồi lõm kia, dọn dẹp 1 ít cây khô leo trên vách đá, sau khi gõ vào vách đá thì nhận thấy là tiếng gõ vào gỗ kêu “tùng tùng”.

- Đằng sau là khoảng trống!

Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức sững sốt, cùng đồng thanh nói:

- Lê nào bên trong có động?

- Xem xem sẽ biết liền.

Hồ Hồng Đức lần mò trên tảng đá, 1 lát sau, 2 tay dùng sức kéo 2 mép của tảng đá ra, 1 tấm gỗ rộng chừng 1 mét bị ông tháo ra, 1 cái cửa động xuất hiện trước mặt 2 người.

- Trong này có không khí lưu thông, không phải sơn động.

Sau khi cửa động hiện ra, 1 luồng gió mát thổi từ bên trong ra, cũng không phải là cái mùi lâu không gặp không khí.

- Đi, vào trong xem xem!

Nơi này bố trí hết sức khéo léo, hơn nữa hành vi trước đó của Mạnh Hạp Tử khiến Diệp Thiên có thể kết luận, bên trong hẳn là chỗ ẩn thân của Mạnh Hạp Tử.

Diệp Thiên đoán không sai, Mạnh Hạo Tử lần này vào núi, vốn không phải vì cái sơn trại kia, mục đích của hắn, chính là vào bên trong động này, nơi này là sào huyệt tuyệt đối bí mật của hắn ở núi Trường Bạch.

Sau khi cầu thần nhập thân, Mạnh Hạo Tử nhanh chóng rời xa Diệp Thiên, thế nhưng hắn cũng biết thần lực của mình không thể kéo dài, nếu không vào trong sơn động, sợ là không phải bị Hồ Hồng Đức đuổi giết, cũng bị không khí hôm nay làm cho đông cứng mà chết.

Cho nên sau khi đi quanh rừng 1 vòng, Mạnh Hạo Tử lại mạo hiểm vào trong sơn cốc này, chỉ có điều hắn không ngờ rằng Diệp Thiên cảm ứng hơi thở đã phát hiện ra tung tích của hắn, có thể nói là tính toán rất thông minh, đến cuối cùng cũng chết!

- Diệp Thiên, đợi đã, chuẩn bị 1 chút hăng vào!

Tuy rằng bố trí của động khẳng định là do người làm, nhưng Hồ Hồng Đức biết Mạnh Hạo Tử tính tình xảo quyệt, nói không chừng bên trong bố trí bẫy cũng nên.

Lập tức trở về chỗ đồng lửa, Hồ Hồng Đức đem mấy thi thể đông cứng đờ đặt bên cạnh đồng lửa, cũng muốn đợi lúc quay ra sẽ chôn cất.

Cởi 1 bộ quần áo từ 1 bộ thi thể, Hồ Hồng Đức làm 2 cây đuốc đơn giản, thuận thế gõ 1 cái vào cái đầu đang hôn mê bất tỉnh kia, đảm bảo trong 2 giờ nữa bọn họ sẽ không tỉnh lại, mới cùng Diệp Thiên đi đến cửa động.

- Lão Hồ, để tôi đi trước.

Năng lực cảm ứng nguy hiểm của Diệp Thiên cao hơn Hồ Hồng Đức, lúc trước cậu phóng khí ra, cảm thấy trong sơn động này không có nguy hiểm tồn tại.

Sau khi châm đuốc, thân thể thấp xuống, Diệp Thiên chui vào cái cửa động cao 1 mét kia, sau khi đi vào trong mấy mét, Diệp Thiên liền phát hiện, nếu là nói là sơn động, thì chẳng bằng nói là 1 cái khe núi thì thỏa đáng hơn.

Bởi vì sơn động cực kỳ hẹp, nhưng cao thì đến tận 3, 4 mét, Diệp Thiên vẫn có thể đứng thẳng, thế nhưng lúc đi qua 1 vài nơi, thì phải nghiêng người mới qua được.

Ở 1 số nơi dọc đường, thậm chí có nơi còn nhìn thấy dấu vết đao rìu chặt đá, chắc là vết do Mạnh Hạo Tử lưu lại, cho nên cho dù đường không dễ đi, nhưng 2 người Diệp Thiên vẫn miễn cưỡng đi vào.

Không biết vì sao mà hình thành cái sơn động sâu thế này, 2 người Diệp Thiên đi khoảng 7, 8 phút rồi, cũng đi được khoảng 40, 50 mét rồi, nhưng phía trước rất cục cũng không có gì.

- Ấy, lão Hồ, ông có cảm nhận được không, nhiệt độ ở đây, hình như nóng hơn rất nhiều?

Đi thêm 4, 5 phút nữa, Diệp Thiên bỗng nhiên cảm thấy 1 dòng khí nóng ập vào mặt, cậu tuy rằng đã đạt tới cảnh giới hàn bất xâm, nhưng vẫn luôn có năng lực cảm nhận nóng lạnh.

So với tuyết băng lạnh ngoài kia, nhiệt độ trong này ít nhất phải ấm hơn 18, 19 độ, khiến cho Diệp Thiên khi này mới ở trong giá lạnh kia cảm thấy rất nóng.

- Uh, kỳ lạ thật, hay là đằng sau núi này thông qua sườn núi?

Hồ Hồng Đức cảm nhận được rõ ràng, ông mặc áo dày như vậy, mà nóng đến toát hết cả mồ hôi trán.

- Thế nhưng không đúng, cho dù là sườn núi, nhiệt độ cũng không cao như vậy, trừ phi... trừ phi bên trong có hồ nước nóng!

Suy cho cùng là người lớn lên trong núi Trường Bạch, Hồ Hồng Đức am hiểu mọi góc ngách trong núi, có khi còn hiểu biết hơn so với mấy nhà địa chất, vừa mới đặt vấn đề đã nghĩ ngay đến khả năng này.

Núi Trường Bạch lúc đầu là đại dương mệnh mỏng, do vỏ trái đất nâng kên, nước biển rút xuống, bề mặt trái đất lại xuất hiện mặt nước, hơn nữa lại trải qua hơn 10 trận núi lửa bùng nổ, do đó có không ít suối nước nóng cho du khách tắm rửa.

Chi có điều rất nhiều suối nước nóng này đều ở độ cao hơn 1000 mét so với mực nước biển, Hồ Hồng Đức cũng không dám khẳng định trong sơn động này có suối nước nóng tồn tại.

Lời nói của Hồ Hồng Đức chưa dứt, Diệp Thiên đi phía trước đột nhiên trở nên cứng ngắc, rất khó khăn quay cổ lại, nói:

- Lão Hồ, ông đoán đúng quá!

Trước Diệp Thiên khoảng 3 mét xuất hiện 1 cửa động, 1 tia sáng lấp lánh ở chỗ cửa động đó, ở đây quả nhiên là có động tiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 424

Thế Ngoại Đào Viên

Đây... đây là nơi nào vậy?

Nhìn thấy địa thế ngoài động, Hồ Hồng Đức cũng ngây cả người, cảnh sắc trước mặt, cả đời ông cũng chưa bao giờ gặp qua.

Sơn động cách mặt đất khoảng chừng 10 mét, có thể rõ ràng nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài.

Xuất hiện trước mặt 2 người, là 1 khe núi lõm vào, đại khái là rộng khoảng 3, 4 nghìn mét vuông, chung quang vách núi đen ngòm, vây quanh toàn bộ sơn cốc này.

Trong cốc có rất nhiều cây ăn quả thấp bé, trên đó đương nhiên là đầy quả, cỏ mọc đầy trên đất, nếu không phải Diệp Thiên tận mắt nhìn thấy, thì 2 người Diệp Thiên đã tưởng đang lạc trong mộng vậy.

Ở giữa thung lũng, có 1 hồ nước nóng lớn chừng 70, 80 mét vuông, không ngừng nổi những bọt khí, phát ra tiếng kêu “bọc bọc”.

Bởi vì thung lũng được vây kín, nên suối nước nóng có nhiệt độ cực cao, hơi bốc lên trên, thế nhưng chắn toàn bộ gió lạnh thấu xương ở bên ngoài, tạo thành 1 không gian địa lý độc đáo.

Cạnh những cây ăn quả kia, còn có 1 cái cọc gỗ, 1 ngôi nhà gỗ cao hơn mặt đất 1 mét, phần trên không bóc vỏ cây đi, ở chỗ nhiệt độ nóng ẩm ướt thế này nhưng vẫn có màu xanh biếc.

Ngẩng đầu nhìn, cây tùng trên vách núi đen ngòm vẫn là tuyết trắng bao phủ, 2 nơi trời đất phân biệt rõ ràng, làm cho người ta không thể thán phục tạo hóa thiên nhiên vô cùng kỳ diệu!

Mà điều làm cho Diệp Thiên hưng phấn chính là, linh khí trong sơn cốc này vô cùng sung mãn, giống như được người ta bày 1 trận pháp giam cầm linh khí trong nơi này.

- Lão Hồ, nơi này chắc là nơi mà Mạnh Hạo Tử ẩn thân?

Nhìn thấy cảnh đẹp trước mặt, Diệp Thiên lâm bẫm:

- Lão già này chọn được nơi này, cũng không biết vì sao mà hắn tìm được nơi này nhỉ?

Từ vết tích khi vào trong cửa động có thể thấy được lúc đầu cái cửa động này rất nhỏ, được Mạnh Hạo Tử cải tạo mới khiến người có thể chui qua được, chắc là phát hiện ra nơi này, cũng là có chuyện mà người ta không biết được.

Kỳ thực lúc đầu Mạnh Hạo Tử đuổi theo 1 con chồn bạc vào đến nơi này, con chồn bạc đó chui vào trong này mất tích, Mạnh Hạo Tử bố trí bẫy ở cửa động, đau khổ chờ 5 ngày, cũng không thấy con chồn bạc chui ra.

Điều này khiến Mạnh Hạo Tử cảm thấy kỳ quái, 5 ngày không ăn cái gì, con hồ ly kia cũng chết đói, lòng hiếu kỳ khiến hắn mở rộng cửa động mà đi vào, do đó phát hiện ra cái đào hoa viên này.

Từ đó về sau, Mạnh Hạo Tử dùng chỗ này làm nơi ẩn thân tuyệt mật của mình, ở trong cốc còn xây nhà gỗ, dự trữ lương thực vật tư, thậm chí tiền tài bao năm kiếm được, cũng đều cất ở trong này.

Chi có điều Mạnh Hạo Tử hao tổn gần 10 năm mới sắp xếp được chỗ yên thân, hắn chết đi, cũng không còn có ý nghĩa gì nữa, mà nói trắng ra là có lời cho 2 người Diệp Thiên quá!

Cảm nhận được linh khí dồi dào trong cốc, Diệp Thiên rất cuộc không nhịn được, khễ đẩy Hồ Hồng Đức 1 cái, nói:

- đi, đi tiếp xem xem.

Đề tiện ra vào, Mạnh Hạo Tử đóng 1 cột gỗ trên vách núi, làm cái thang 2 người có thể lên xuống vào trong động.

Dẫm lên cỏ, cảm thấy dưới chân mềm mại, lại nghĩ đến tuyết lớn bên ngoài động, nơi này giống như là tiên cảnh vậy.

4 phía xung quanh suối nước nóng được trồng đầy cây táo gai, cây táo gai, cây sô còn có mận gai ở đóc bắc Trung Quốc, trái cây rụng xuống sau khi thối rữa, thì nuôi dưỡng nơi này thành 1 mảnh đất màu mỡ, tạo thành 1 môi trường sinh thái hết sức đẹp đẽ.

- Hix, nước ở đây sao lại nóng như vậy?

Diệp Thiên đến bên cạnh hồ nước nóng, đưa tay xuống thử nhiệt độ trong hồ, vừa mới thả tay xuống đã phải rút lên ngay, khi này không dùng chân khí hộ thân, mu bàn tay đã đỏ lừ.

Hồ Hồng Đức cũng học Diệp Thiên thò tay vào nước xem thử nhiệt độ của nước, ngẩng đầu cười nói:

- Diệp Thiên, hồ nước nóng trong núi Trường Bạch này có thể luộc được trứng chim, trong nháy mắt là chín luôn, nước nóng này sợ là phải trên 70, 80 độ đấy

Diệp Thiên nhìn 1 vòng quanh sơn cốc, trong lòng trầm nghĩ:

- Đó chắc hẳn là miệng núi lửa, chỉ có điều sao lại bị vách núi bao vây bên trong chứ?

- Nghĩ nhiều làm gì, Diệp Thiên, đi, đi vào trong phòng Mạnh Hạt Từ xem 1 chút đi!

Hồ Hồng Đức vốn không có ý định tìm hiểu ngọn nguồn giống Diệp Thiên, cảnh đẹp kỳ diệu trong núi Trường Bạch còn nhiều, lúc ban đầu kinh ngạc, sau thì ông cũng dần quen rồi.

Tới trước ngôi nhà gỗ, nét mặt Hồ Hồng Đức cũng lộ vẻ khiếp sợ, lấy tay vuốt cái cọc gỗ, nói:

- Khiếp quá, Diệp Thiên, đây đều là gỗ cây hạch đào à!

Mạnh Hạt Từ rõ ràng đã tiêu tốn rất nhiều công sức vào đây, nhà gỗ này toàn bộ đều dùng gỗ mà lại là gỗ cây Hạch Đào trong sơn cốc.

Cây Hạch Đào rất cứng, hơn nữa lại dễ uốn, khả năng chống bị ăn mòn tuyệt vời, cho dù thường xuyên ở trong sương mù của sơn cốc, cũng không dễ dàng mà bị ăn mòn.

Phải biết rằng, cây Hạch Đào bình thường là hàng mỹ nghệ để điêu khắc hay là để làm những vật dụng quý trong nhà, có thể thấy ngôi nhà gỗ trước mắt này toàn bộ đều được xây từ gỗ Hạch Đào, nếu là ở bên ngoài, thì căn nhà này quả là vô giá.

- Lão Hồ, tên Mạnh Hạt Từ này không làm thợ mộc quả là điều đáng tiếc.

Diệp Thiên vốn không hiểu biết gì về cây Hạch Đào, chỉ có điều cậu cảm nhận được xây dựng căn nhà gỗ này quả không tồi.

- Đi thôi, vào xem xem!

Đi thêm 3 bậc cầu thang gỗ, Diệp Thiên đẩy cửa gỗ ra.

Hắc Long Đàm vốn là 1 nơi cực kỳ nguy hiểm ở Trường Bạch, đừng nói là người, mà ngay cả động vật cũng không dám đến nơi này, vì vậy mà Mạnh Hạo Tử không thiết kế bẫy gì cả, thậm chí ngay cả khóa cửa cũng không cần.

Nhà gỗ tổng cộng chia làm 3 gian, mỗi gian đều thông nhau, gian giữa có 1 cửa ngăn cách, gian ngoài cùng đặt 1 chiếc giường, trên đầu giường có 1 cái bàn gỗ, bên trên có 1 cái đèn dầu hỏa, trên tường treo 1 con dao pha và dụng cụ săn bắn.

Sau khi châm đèn dầu, hai người nhìn thấy, trên giường đặt 3 hộp gỗ màu đỏ, ngoài ra trong phòng không còn đồ vật gì khác, Diệp Thiên ngồi xổm xuống dùng tay sờ lên mặt sàn, cũng không có nhiều bụi, chắc là Mạnh Hạo Tử trước đó không lâu mới ghé qua nơi này.

Đẩy cửa 2 phòng khác ra, 1 mùi lương thực sục vào mũi 2 người, lương thực trong này đều dùng túi ni lông lớn gói kín lại, để tránh không khí ẩm ngoài phòng ăn mòn.

Ngoài lương thực, gạo ra, 1 phòng khác thì đầy ắp thịt khô, đều được ướp muối, bảo đảm để 2 năm cũng không bị gì.

- Người này mà thực sự muốn trốn, sợ là vài năm cũng không ra ngoài, chỉ sợ chết đói thôi!

Nhìn đồ vật ở 2 phòng, Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, nếu không phải là người đại gian đại ác, sao lại ở thời hòa bình này vẫn còn tồn nhiều công sức để đi dự trữ nhiều đồ vật thế này?

- Xem xem trong cái hộp kia là cái gì?

Diệp Thiên đến trước giường, giơ tay lôi 1 cái hộp ra, hộp cũng là dùng cây Hạch Đào để làm, sợ là cây Hạch Đào trong sơn cốc này, đều bị Mạnh Hạo Tử chặt hết.

- Ủa, nhiều tiền vậy?

Vừa mở hộp ra, Diệp Thiên không nhìn được thốt ra 1 câu, trong cái hộp rộng chừng 50 cm, dài chừng 1 mét này, toàn bộ đều là những tẹp tiền 500 tệ được bọc bởi túi ni lông.

Trên những tờ tiền mặt này, còn bày chính tề những 6 con Tiểu Hoàng Ngưu vàng óng, thứ này trước thời kỳ giải phóng đúng rất có

giá trị, cũng không biết Mạnh Hạp Tử lấy từ đâu ra?

Diệp Thiên đoán số tiền trong hộp, lại nghĩ đến Hồ Hồng Đức định tặng căn biệt thự đó cho cháu gái, không khỏi phẫn nộ nói:

- Ở đây ít nhất phải có đến 400 vạn, tôi nói này lão Hồ, mấy người trong núi các ông lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?

Vào năm 98 này, những người có đến 400 vạn, mặc kệ là người thành phố nào, đều có thể được coi là giàu có, tên Mạnh Hạp Tử này nếu là người kinh doanh không nói làm gì, nhưng hẳn lại là 1 người trong núi, đây mới đúng là có tiền nhưng không lộ ra ngoài.

Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, nói:

- Cũng là mấy năm này kiếm được chút tiền, mấy chục năm trước, cho dù là cậu có đào được nhân sâm, cũng không bán được bao tiền đâu.

Ở thời đại kinh tế có kế hoạch, tư nhân không được phép mua bán dược liệu, nếu không cậu sẽ bị tội đầu cơ trục lợi, chi nên đào được những dược liệu quý báu như nhân sâm, chỉ có thể bán cho nhà nước, giá thấp thế kia khiến người ta rất phẫn nộ.

Thế nhưng những người như Hồ Hồng Đức này, thà để dược liệu trong tay chứ không bán, cho nên lúc thị trường mở cửa, bọn họ lập tức nước lên thì thuyền lên.

Tên Mạnh Hạp Tử này ở núi Trường Bạch cũng có tiếng là khách Nhân Sâm, bảo bối hẳn đào được tuyệt đối không ít hơn Hồ Hồng Đức, thế nên có nhiều tiền như vậy, thực ra là cũng phải.

Diệp Thiên động lòng, đem hộp tiền đó đặt trước mặt Hồ Hồng Đức nói:

- Lão Hồ, số tiền này tôi không cần, thế nhưng đồ trong 2 hộp đó, thì tôi xem ông không được tranh với tôi đâu!

- Cậu không thiệt đâu, đồ trong hộp đó sợ là còn đánh giá hơn nhiều so với số tiền này ấy chứ?

Hồ Hồng Đức nghe vậy nở nụ cười, trong lòng cũng không để ý, Mạnh Hạp Tử vốn bị Diệp Thiên chặn đứng, mấy thứ này đáng lẽ là của Diệp Thiên hết.

- Lão Hồ, mau đến xem xem, thứ này là thật hay là giả?

Tuy rằng trong lòng sớm đã có chuẩn bị, nhưng lúc Diệp Thiên mở 2 chiếc hộp khác, lòng ngực vẫn không chịu được thờ gập lên.

Trong hộp này đặt 4 vật, ngoài 3 cái bình sứ ở ngoài ra, ở giữa hộp để 1 cây nấm linh chi lớn như cái quạt, màu đỏ, màu sắc vô cùng diễm lệ, thân nấm dài chừng đến độ nửa mét.

Truyền thuyết trong Đạo gia, nấm linh chi có công hiệu chữa khỏi bách bệnh, tác dụng linh nghiệm, công hiệu nhanh chóng, tên nấm Linh Chi, còn có tên là “ thuốc bất tử” hay còn được người ta gọi là “cỏ Linh Chi”, Lý Thiện nguyên trong phương thuốc lưu lại, về căn bản đều phải dùng đến thứ này.

- Đương nhiên là thật, cây nấm Linh Chi này phải có niên đại đến 300 năm rồi, thực sự là rất quý đấy, Diệp Thiên, đồ trong bình này còn quý hơn nấm Linh Chi nhiều.

Đối với những người sống trong núi Trường Bạch mà nói, nấm Linh Chi mặc dù hiếm gặp, nhưng trong núi cũng không hiếm thấy, nhưng ánh mắt của Hồ Hồng Đức lại gắn chặt vào 3 cái bình sứ kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 425

Được Mùa

Lão Hồ, trong mấy cái lọ này đều là nhân sâm phải không? Sao lại phải đặt thế này? Không phải càng phiên sao?

Diệp Thiên phóng 1 dòng khí nhẹ ra cảm ứng, thì biết được thứ trong bình là gì, trong mỗi cái bình để 1 củ nhân sâm, mà linh khí của nó còn nhiều hơn hẳn so với củ mà đã bị mình nhai rồi đó.

- Loại nhân sâm này nếu như bảo quản không cẩn thận, sẽ bị côn trùng hay có thể bị mốc, Mạnh Hạt Tử thật là tốn công sức.

Nghĩ đến Mạnh Hạt Tử đang phơi thầy ngoài sơn cốc kia, Hồ Hồng Đức không nhịn được thở dài, khu núi Trường Bạch này, Mạnh Hạt Tử cũng được coi như là nhân vật số 1, bản lĩnh sẵn sẵn và khai thác thì không thua kém mình.

Quen biết hơn 10 năm, cuối cùng đối đầu nhau, lại chết dưới tay mình, nhất là nhìn thấy Mạnh Hạt Tử đã bảo quản những dược liệu quý như vậy, trong lòng Hồ Hồng Đức không khỏi có 1 cảm giác không nói lên thành lời được.

- Còn nghiên cứu nhiều đến thế sao?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, mở 1 cái bình sứ ra, nhìn thấy bên trong có 1 cái hộp dược bọc bằng giấy nhựa, bên dưới hộp còn thò ra 1 tờ giấy dầu, bên dưới giấy dầu thì phủ 1 lớp bột vôi trắng.

Giơ tay mở cái hộp đó ra, sau khi mở túi ra, Diệp Thiên mới phát hiện, nhân sâm ở trong cái hộp này bên ngoài còn được bọc 1 tờ giấy trắng nữa.

- Lão Hồ, nhân sâm thực sự cần phải bảo quản như vậy sao?

Nghĩ đến số nhân sâm được để ở trong Tứ Hợp Viện của mình, Diệp Thiên không khỏi xấu hổ, trừ mấy củ nhân sâm được cậu cất đi, thì số còn lại bị cậu ném bừa ở trong phòng.

Cũng may trong căn Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên có Yên Nguyệt Dao yểm trợ giữ nhà, còn có con chồn tinh nghịch kia nữa, đến 1 con muỗi cũng không lọt vào được, nếu không thì làm sao tránh được bị côn trùng ăn hết.

- Đương nhiên rồi, thế này cũng chỉ bảo quản được vài năm thôi.

Hồ Hồng Đức khoát tay áo nói:

- Được rồi, nhanh mở ra xem xem, Mạnh Hạt Tử có thể giấu những thứ này, nhất định là không rề đâu.

Đều là những loại nhân sâm nổi tiếng nhất ở Trường Bạch, Mạnh Hạt Tử phải có nhiều phương tiện hơn hẳn so với Hồ Hồng đức, hẳn ngoài tự mình đào sâm ra, còn tham gia khai khác đào sâm với những người đào sâm khác, nên số lượng tích trữ là cực kỳ nhiều.

- Đây chắc phải là loại nhân sâm lục phẩm diệp?

Mở tờ giấy trắng bọc nhân sâm ra, 1 mùi nhân sâm thơm ngát xộc vào mũi Diệp Thiên, điều khiến cậu ngạc nhiên chính là, củ nhân sâm này được những rễ phụ vây lấy xung quanh, thế nhưng lại không nhìn thấy củ chính ở đâu.

Nhìn thấy củ nhân sâm này, Hồ Hồng Đức lập tức biến sắc, vội vàng nói:

- Diệp Thiên, nhẹ nhàng thôi, mau,,, mau đặt lên trên bàn.

Chờ cho Diệp Thiên đặt nhân sâm lên bàn, Hồ Hồng Đức cẩn thận vén những rễ vây quanh ra, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, sau hơn 10 phút, củ nhân sâm này mới lộ ra.

Củ nhân sâm thực ra không to lắm, chỉ rộng khoảng 2 ngón tay, nhưng rễ phụ thì rất nhiều, dài đến cả 1 cái bàn 1 mét rưỡi, lúc này nhân sâm như là ngón tay út, rễ phụ thì mỏng như là sợi tóc, rậm rạp phủ kín cả mặt bàn.

- 800 năm, củ nhân sâm này ít nhất phải trên 800 năm, chỉ thiếu 1 chút nữa là đến thất phẩm diệp, vua của nhân Sâm, đây hoàn toàn có thể được gọi là vua của nhân sâm!

Hồ Hồng Đức cả đời đào sâm ở núi Trường Bạch, cũng chưa thấy củ nhân sâm lâu năm nào quý báu thế này, lấy tay vuốt nhẹ những rễ con trên củ nhân sâm, nét mặt cực kỳ xúc động.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Củ Sâm này không tồi, mặc dù phơi khô rồi, thế nhưng tinh khí bên trong tốt hơn nhiều so với nấm Linh Chi 50 tuổi kia, đúng là đồ tốt!

Nhìn thấy Diệp Thiên nhìn chằm chằm vào củ vua sâm trên bàn, nét mặt Hồ Hồng Đức đột nhiên có chút khó coi, vội vàng nói:

- Diệp thiên, cậu không phải là muốn ăn sống củ sâm này chứ? Mùi vị sâm khô cũng không dễ ăn đâu!

- Không, sao có thể ăn chứ.

Bị Hồ Hồng Đức nói trúng tim đen, Diệp Thiên cười ha ha, chuyển đề tài nói:

- Lão Hồ, lấy cái này đi, chúng ta xem 2 củ khác.

2 củ nhân sâm khác này mặc dù không có niên đại lâu năm như củ sâm vua đó, nhưng cũng là sâm trên trăm năm, hơn nữa phẩm chất tốt vô cùng, đưa ra bên ngoài sẽ là những bảo vật quý hàng đầu thế giới, có tiền cũng không mua được.

- Lão Hồ, nói rồi nhé, mấy thứ này đều là của tôi hết!

Diệp Thiên xem xét lại củ sâm vua trên bàn 1 lần nữa, rồi đem đặt trong hộp gỗ, dưới con mắt bắt lực của Hồ Hồng Đức, cậu lấy luôn cả 2 hộp gỗ đó nữa.

- Nay, Diệp Thiên, mấy thứ này phải dùng cẩn thận, người bệnh sắp chết có thể dùng thứ này để kéo dài sự sống thêm được 1 thời gian đấy!

Hồ Hồng Đức thở dài, ông sợ Diệp Thiên nông nổi, ăn luôn mấy củ sâm lâu năm này, như thế thì đúng là trâu bò nhai mẩu đơn.

- Lão Hồ, yên tâm đi, mấy thứ này trong tay của tôi, có tác dụng nhiều hơn so với ở chỗ ông.

Diệp Thiên cười cười, nói:

- Sau này mấy tháng nữa, tôi lấy cho ông mấy viên dược hoàn, ông dùng xong sẽ biết chỗ nào tốt!

Trong phương thuốc mà Lý Thiện Nguyên để lại. Có mấy loại đơn hoàn cần phải dùng nhân sâm trên trăm năm làm thuốc dẫn.

Mấy loại đan dược này đối với người luyện võ là vô cùng tốt, nhất là võ sư hấp thụ bên ngoài vào trong như Hồ Hồng Đức, lại có thể làm tiêu trừ 1 số bệnh ngấm trong cơ thể ông.

Chi có điều sâm tốt khó tìm, Diệp Thiên vẫn chưa tìm được dược liệu như vậy về nhà, trước mắt có 3 củ sâm trăm năm như vậy, cũng muốn chế ra mấy loại đan dược bổ khí lợi huyết.

- Được, thế chúng ta đã nói xong rồi nha!

Ở cùng Diệp Thiên 1 khoảng thời gian ngắn như vậy, Hồ Hồng Đức biết được mắt nhìn của cậu ta rất cao, thứ có thể khiến cậu ta tôn sùng như vậy, thì chắc chắn là những thứ rất tốt.

- Lão Hồ, đây là cái gì?

Diệp Thiên mở cái hòm cuối cùng ra, trong hòm cũng đặt 4 cái hộp nhựa, hộp trong suốt, Diệp Thiên có thể nhìn thấy bên trong có 1 vài thứ gì đó màu vàng óng.

Nhìn thấy 4 cái hộp nhựa kia, Hồ Hồng Đức ngạc nhiên hô lên:

- Mỡ Éch Tuyết? Đây cũng là vật tốt, bà ơi, thế này thì Mạnh Hạt Tử phải giết bao nhiêu con ếch rừng rồi đây?

(Ếch Tuyết: 1 loài ếch hiếm sống trong núi Trường Bạch, do nó ngủ đông 100 ngày nên được gọi là Éch Tuyết)

Nhìn thấy bộ dạng không hiểu gì của Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức giải thích:

- Thứ này cũng là 1 loại dược liệu, thế nhưng dược tinh luyện trên người động vật mà ra, có thể bổ hư nhuận phế, tăng cường sức khỏe, so với 3 vật quý trên núi Trường Bạch cũng không kém hơn đâu.

Mỡ Éch Tuyết chính công đều được sản xuất từ dầu ếch trong rừng núi Trường Bạch, mỡ từ bụng con ếch rừng vào mùa thu sau khi phơi khô thu được gọi là mỡ Éch Tuyết, đàn ông sau khi dùng thì tráng dương bổ thận, còn đàn bà thì có tác dụng giữ vẻ thanh xuân.

Cho nên từ thời Mạt Thanh, mỡ Éch Tuyết đã được làm công phẩm, xưa này rất có nhu cầu, thuộc loại sản phẩm cung không đáp ứng nổi cầu.

Thế nhưng vào những năm 70, do môi trường sinh thái ngày càng xấu đi, lại bị con người khai thác quá mức, thế cho nên ếch rừng ở

Trung Quốc gần như bị tuyết chùng, mấy năm nay tăng cường bảo vệ ếch rừng, mới khôi phục lại 1 chút.

Mạnh Hạt Từ có thể thu thập được nhiều mỡ Ếch Tuyết như vậy, nghĩ có thể biết được đã có bao nhiêu con ếch bị chết trong tay hắn, hơn nữa mỡ Ếch Tuyết mới được làm gần đây thôi, cũng không biết Mạnh Hạt Từ cất chỗ này là có ý gì?

- Khụ khụ...

Diệp Thiên vừa nghe công hiệu của mỡ Ếch Tuyết, lập tức ho khan 1 tiếng, đóng cái hộp lại, nói:

- Lão Hồ, thứ này không có tác dụng với ông đâu, nhà tôi phụ nữ nhiều, cho tôi đi nha!

- Cháu gái ta không phải là phụ nữ sao? Nó cũng cần dùng đến mà.

Đối diện với thứ tốt như vậy, Hồ Hồng Đức cũng không muốn nhường, chỗ mỡ Ếch Tuyết này màu vàng óng, phẩm chất tốt vô cùng, đến ông bình thường cũng không làm ra được.

- Được, 4 hộp cho ông 1 hộp, tôi nói lão Hồ ông thực không có phúc, mình sống ở núi Trường Bạch, mà còn đi tranh giành với tôi là khách bên ngoài sao?

Diệp Thiên lấy 1 hộp trong hòm ra đưa cho Hồ Hồng Đức, sau đó đi vào trong phòng đổ bao gạo ra, lấy cái bao đi để đựng chỗ mỡ Ếch Tuyết và nhân sâm kia.

- Ai mà chê đồ tốt nhiều bao giờ, chỗ này có thể để tôi bồi bổ thân thể.

Đối với củ nhân sâm vua có giá trị rất cao kia, Hồ Hồng Đức có thể nhường, nhưng chỗ mỡ Ếch Tuyết này thì ông phải lấy thôi.

Sau khi lấy hết những đồ quý báu của Mạnh Hạt Từ, Diệp Thiên nói:

- Đi thôi, lão Hồ, mấy tên tiểu tử đó cũng sắp tinh lại rồi, chỗ này cũng không nên để họ biết được.

Ra khỏi nhà gỗ, cảm thụ được linh khí thuần khiết trong sơn cốc, Diệp Thiên có chút không muốn, lắc đầu, nếu không phải nơi này quá hẻo lánh, bày 1 trận ngưng tụ linh khí để tu luyện, thì tác dụng của nó thậm chí còn mạnh hơn hẳn so với căn Tứ Hợp Viện kia.

Phải biết rằng, Tứ Hợp Viện là do âm sát khí và long mạch của cố cung tạo thành, cuối cùng cũng có ngày tiêu hao hết thôi.

Nhưng suối nước nóng trong sơn cốc này đã tâm bồ cho linh khí, cũng là do tự nhiên tạo thành, chỉ sợ là dùng trên mấy trăm năm, cũng không bao giờ hết được.

Hơn nữa chỗ này còn là 1 nơi ẩn thân tuyệt vời, cho dù là bên ngoài có phạm phải tội gì, sống ẩn trong này thì không phải sợ gì, nếu như Diệp Thiên là người có tâm địa độc ác, nói không chừng có thể có ý định giết chết Hồ Hồng Đức.

Diệp Thiên vỗ vai Hồ Hồng Đức, nói:

- Lão Hồ, lát nữa ra ngoài cửa tôi bố trí 1 lát, nếu như sau này xảy ra chuyện gì, thì đây cũng là 1 đường lui.

Thế sự vô thường, ai cũng không dám nói sau này sẽ xảy ra chuyện gì, nhất là mấy người thuật sư giống như Diệp Thiên, từ trước đến nay đều bị chính quyền cấm kỵ, nói không chừng đến 1 lúc nào đó phải dùng đến nơi này.

- Tôi biết, cậu yên tâm đi, ngay cả Tiểu Tiên, tôi cũng không nói cho nó biết đâu.

Hồ Hồng Đức nghe vậy gật đầu, ông đã từng trải qua cả 2 cuộc chiến tranh thời cận đại Trung Quốc, còn có cả 1 lần vận động sau thời kiến quốc nữa, ảnh hưởng rất lớn đến những người già như ông.

Tư tưởng muốn sống cuộc sống yên bình của Hồ Hồng Đức còn mạnh hơn nhiều so với Diệp Thiên, hơn nữa trong núi này cũng là nơi ẩn thân của mình, chẳng qua là không bằng nơi bí ẩn này mà thôi.

Tính về thời gian thì 2 người này đã ở trong cốc hơn 1 tiếng đồng hồ rồi, sau khi thu thập đồ xong, leo lên trên cửa động, 2 người dọc theo đường mà chui ra ngoài.

- Ấy, sao lại có mùi máu tươi nồng nặc như vậy?

Vừa mới chui ra khỏi sơn động, Diệp Thiên nhíu mày lại, giương mắt nhìn lên, chỗ nhóm lửa đó vẫn cháy, chỉ có điều mấy người nằm bên cạnh đồng lửa đó, thì tất cả đều biến mất không thấy.

- Lão Hồ, có phải do đàn sói làm không?

Vài bước chạy lại bên đồng lửa, Diệp Thiên nhìn thấy vũng máu tươi trên đất, bởi vì nơi này nhiệt độ cao, nên mùi máu tươi cũng khó ngửi hơn.

- Không phải đàn sói, Diệp Thiên, đây.. đây là vết máu đến chỗ Hắc Long Đàm!

Hồ Hồng Đức cẩn thận xem xét chung quanh, nét mặt đột nhiên trắng bệch.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: red;"> </span>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write ("<div style=">
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 426

Hắc Long Đàm

Thật đúng là, đây... đây là vật gì rơi lại vậy?

Sau khi nghe thấy Hồ Hồng Đức nói vậy, Diệp Thiên nhờ ánh sáng của đồng lửa xem xét trên mặt tuyết, sắc mặt đột nhiên cũng trở nên khó coi hơn.

Bởi vì mấy người Mạnh Hạt Tử không phải bị chết mà là bị đánh hôn mê, cho nên xung quanh đồng lửa không có vết dấu nhau, nhưng ở trên nền tuyết lại có 1 vết kéo dài, khí độc kéo dài đến tận trong sơn cốc.

Hơn nữa cái sinh vật thần bí chưa biết này cũng cực kỳ tàn nhẫn, lúc nó tha mấy người này, hình như còn cắn xé máu tươi khắp cả người bọn họ, sau đó mới kéo vào trong sơn cốc.

Cho nên trong phạm vi 20 mét từ chỗ đồng lửa đến chỗ cửa động, rải đầy máu tươi, còn có nội tạng của 1 vài người, thế nhưng lúc này đã đông lại cứng ngắc.

- Lão Hồ, ông tới xem, trên đất còn có chất nhầy nhầy.

Diệp Thiên theo dấu vết tìm kiếm, ngòai xoắn xuống lau 1 chút trên tuyết, trên tay dính 1 ít chất lỏng nhầy nhầy.

Chất lỏng đó trong suốt, không biết là do vật gì tạo thành, dưới nhiệt độ âm 20 độ này mà không bị đông cứng lại, dùng tay sờ vào có thể cảm thấy được lực dính của nó.

- Đây... đây là dịch tiết của rắn, lẽ... lẽ nào truyền thuyết đó là thật hay sao?

Nhìn vào cửa sơn cốc tối om om, trên mặt Hồ Hồng Đức lộ ra 1 vẻ sợ hãi, chân cũng liên tục lui về sau vài bước, đủ để cảm thấy khoảng cách này an toàn với cửa động.

- Lão Hồ, truyền thuyết gì?

Diệp Thiên tuy rằng là loại người không kỵ quý thần, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Hồ Hồng Đức, trong lòng cũng cảm thấy ớn lạnh.

Hồ Hồng Đức khoát tay, vào trong rừng ôm ra 1 đồng củi khô rồi ném vào trong đồng lửa, sau khi lửa cháy to lớn, mới mở miệng nói:

- Diệp Thiên, tôi từng nói rồi, trong sơn cốc này có Hắc Long Đàm.

Hóa ra, chỗ này không có dấu chân người đến, nhưng vào mùa hè vẫn có người đào sâm có thể đến đây, thế nhưng hơn 100 năm trước, nơi này lưu truyền 1 truyền thuyết về quái vật ăn thịt người.

Bởi vì khí độc của Hắc Long Đàm vào lúc sáng sớm tiêu biến hết, có mấy người đào sâm bất ngờ phát hiện 1 vài dược liệu quý ở nơi này, khiến cho họ cực kỳ vui mừng, nhân dịp khí độc tiêu biến hết, vào sâu trong sơn cốc tìm kiếm.

Nhưng ai ngờ được vào lúc họ hái được dược liệu, thì trong Hắc Long Đàm trong sơn cốc đột nhiên có 1 con giống như rắn mà không phải rắn, là 1 con quái vật có 2 móng vuốt dài, há miệng cắn đứt đầu người hái thuốc.

Lúc ấy tổng cộng có 5 người vào núi, nhưng chỉ có 2 người chạy thoát được, chỉ có điều 2 người này sau khi quay trở về thì phát điên, truyền thuyết quái vật trong Hắc Long Đàm cũng không cánh mà bay xa hơn.

Hàng vạn người hái thuốc trong núi Trường Bạch, thèm muốn dược liệu trong cốc, cũng có người cho rằng truyền thuyết đó không đúng.

20 năm sau khi chuyện đó xảy ra, 1 nhóm người tu tập lại, thành 1 đội ngũ hơn 10 người, lại đi tới Hắc Long Đàm lần nữa.

Những người này mang theo vũ khí sừng sấn, thậm chí cả 1 chiếc lưới bắt cá to nữa, sau khi chờ ngoài cốc 1 đêm, sáng sớm hôm sau, khí độc bao phủ trong cốc đột nhiên tiêu biến.

Cẩn thận tiến vào trong cốc, mới đầu không có bất kỳ điều gì khác thường xảy ra, nhưng vào lúc nhóm người này vào đến chỗ nước ao đen như mực đó, thì chuyện khác thường đột nhiên xảy ra.

Miêu tả hoàn toàn giống với 2 người trước đó kể, 1 con rắn khổng lồ từ trong ao nước ngoi lên, nhanh như chớp cắn vào thân thể 1

người, kéo vào trong ao.

Tốc độ con rắn không lồ đó cực nhanh, làm cho mọi người căn bản là chưa kịp phản ứng gì, sau khi chờ cho bọn họ khôi phục tinh thần, hồ nước lại yên ả, tựa như chưa xảy ra chuyện gì.

Lần này nhiều người đến, dũng khí cũng tăng lên không ít, hơn nữa còn có người thấy rõ con rắn khổng lồ đó, không phải là quái vật gì.

Cho nên mặc dù biết rõ rằng đồng bọn mình bị kéo xuống nước không còn hy vọng sống sót, nên mọi người muốn ném mình vào trong hồ.

Chỗ mình đó được mọi người đặt vào trong 1 cái bình gốm, sau đó dùng kíp nổ liên tiếp như đê nổ núi, sau khi châm ngòi thì ném vào trong.

Tuy rằng mình được làm hết sức thô sơ, nhưng uy lực lại rất lớn, sau khi nổ, lập tức ao nước rộng mấy chục mét kia nổi lên con sóng động trời.

Một tiếng thét giống như tiếng trẻ con vang lên, 1 thân hình đen ngòm trôi lên khỏi ao, cái đuôi quẫy quẫy, quật 6, 7 người vào trong ao.

Những người đến tiêu diệt con quái vật này, cũng đều là những thợ săn nổi tiếng trong núi Trường Bạch, lập tức kinh sợ hoảng loạn, lấy súng đánh lại.

Thế nhưng đợi cho khói bụi tan hết, tất cả những người này đều cảm thấy choáng váng, bởi vì ngoài mấy cái vảy rơi trên mặt đất, cái con quái vật như con mãng xà khổng lồ kia, thì ngay cả 1 giọt máu cũng không thấy chảy ra.

Cũng có người tinh mắt nhìn thấy, trên đầu con mãng xà khổng lồ đó hình như nổi lên 1 cái sừng, chỗ dưới 1 mét chỗ đầu trần không lồ đó, là 2 cái móng vuốt rất dài, phát hiện này làm cho mấy người rút xuống ao cùng mấy người trên bờ đều cảm thấy kinh hoàng.

Phải biết rằng, khi đó mặc dù triều Thanh đã diệt vong, nhưng đối với rất nhiều dân chúng mà nói, thì rồng vẫn còn tồn tại, con quái vật trước mặt giống như rồng này khiến họ nảy sinh ý định rút lui.

Chỉ có điều hành động khi nãy của mấy người này đã chọc giận con quái vật, ngay tại lúc có người muốn vút súng trong tay xuống

để chạy trốn, thì thân thể con quái vật đó lại ngoi lên cao, 1 ngụm khí mờ mờ từ trong miệng con rắn phun ra.

Lớp khí này lan tỏa cực nhanh, có người mới chạy đến cửa động, đã bị lớp khí đó đuổi kịp, toàn bộ đều bị quấn quai trên mặt đất, máu thịt toàn thân thối rữa, chết thảm.

Lần này đi tiêu diệt quái vật tổng cộng có 18 người, đến cuối cùng chỉ còn lại 1 người đứng ở cửa động là may mắn sống sót.

Thế nhưng người này cũng hít phải 1 ít khí độc, miễn cưỡng dùng nhân sâm để vớt vát mạng sống, trong núi gặp được 1 người đi đào sâm, sau khi kể xong thì chết.

Sau sự kiện đó, Hắc Long Đàm trở thành 1 vùng cấm đối với toàn bộ người hái thuốc trên núi Trường Bạch, không có ai có gan đến sơn cốc này, thậm chí cả rừng già ngoài sơn cốc cũng không có dấu chân người đến.

Ao nước trong sơn cốc kia, cũng chính thức được người đời mệnh danh là Hắc Long Đàm!

Mà đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà chỗ Mạnh Hạo Tử phát hiện để ẩn thân đó đến bây giờ vẫn chưa bị ai phát hiện ra cả.

- Ròng? Lão Hồ, ông... ông cảm thấy có khả năng này sao?

Nghe Hồ Hồng Đức kể truyền thuyết xa xưa xong, sắc mặt Diệp Thiên cực kỳ kỳ lạ, ròng chằng qua là được 1 số người phác họa nên mà thôi, trên đời này làm gì có rồng tồn tại?

- Tôi cảm thấy có khả năng đó!

Sắc mặt Hồ Hồng Đức nghiêm túc gật đầu, nói:

- Năm đó cha tôi dựng 1 doanh trại cách đây không xa cũng, cũng từng muốn tìm hiểu 1 chút Hắc Long Đàm này, chỉ có điều không biết xảy ra chuyện gì, khí độc trong sơn cốc này mấy ngày liền không tiêu tan, cuối cùng cũng đành thôi cái ý định này.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Lão Hồ, tôi cảm thấy bên trong chắc là có rắn nước hay là cá sấu.

Theo như Diệp Thiên thấy, người dân trước thời kỳ giải phóng, còn không biết cá sấu là loài gì, bọn họ rất có khả năng nhìn cá sấu

thành rồng, cổ đại có nhiều sự huyền ảo như vậy lắm.

Giống như mọi người đều biết đến truyền thuyết “Chu Xứ trừ 3 cái hại”, ông ta tiêu diệt rồng nước, kỳ thực là 1 con cá sấu, chẳng qua kiến thức người cổ xưa hạn hẹp, biến cá sấu thành rồng nước mà thôi.

- Mặc kệ là cá sấu hay rồng, chúng ra cũng không thể dây vào, Diệp Thiên, hôm nay ở đây 1 ngày rồi, sớm ngày mai xuống núi đi.

Tuy rằng là hạng người gan to mặt lớn, nhưng từ trước đến nay Hồ Hồng Đức vẫn luôn kính nể Hắc Long Đàm là tránh xa, hơn nữa dấu vết in lại trên mặt đất, làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

- Chẳng lẽ con vật sống trong ao này là 1 linh vật hay sao? Nếu không vào lúc Hồ Văn Báo muốn tiêu diệt nó, sao chỗ khí độc đó lại không tiêu tan?

Đây là lần đầu tiên Diệp Thiên nghe thấy truyền thuyết trong Hắc Long Đàm, nên cậu cũng không cảm thấy sợ hãi quái vật trong ao lắm, người tu luyện đến cảnh giới như cậu, ngoài kính sợ trời đất ra, rất ít vật có thể làm cậu sợ.

- Lão Hồ, ông đợi đã, tôi qua đó xem xem!

Diệp Thiên vừa nói vừa đứng dậy, lập tức đi vào trong sơn cốc.

- Diệp Thiên, cậu... cậu đừng đi, đây không phải là nơi chơi đâu.

Hồ Hồng Đức kinh hãi, vội vàng nhảy lên trước mặt Diệp Thiên chặn lại.

Diệp Thiên cười lắc đầu, nói:

- Lão Hồ, không sao đâu, tôi đứng ngoài khí độc cảm ứng 1 chút, xem rốt cuộc khí độc bên trong đó là gì, con quái vật hôm nay cũng ăn uống no rồi, sẽ không đối phó với tôi đâu.

Hồ Hồng Đức thấy mình không khuyên được Diệp Thiên, mở miệng nói:

- Thế... thế tôi vào cùng cậu!

- Đừng, lão Hồ, thân pháp của ông không được, nếu như xảy ra chuyện gì thì rườm rà thêm, được rồi, ông đợi tôi bên ngoài đi!

Diệp Thiên khoát tay, cậu rất tự tin vào thân pháp của mình, kể cả con quái vật từ trong khí độc đó nháy ra, cậu cam đoan mình cũng có thể chạy ra khỏi động.

Hơn nữa nói cho cùng, Diệp Thiên cũng không phải sợ, nếu như đầu, ai sống ai chết vẫn chưa biết được.

- Được rồi, cậu cẩn thận 1 chút, haiz, sao tôi lại dẫn cậu vào núi cơ chứ!

Hồ Hồng Đức buồn rầu lắc đầu, Diệp Thiên lúc trước lịch sự, tạo cho người khác ấn tượng rất tốt, nhưng sau khi vào núi Hồ Hồng Đức mới phát hiện, tiểu tử này tuyệt đối không phải là người bình thường.

- Tôi biết rồi, lão Hồ, ông ở bên ngoài cũng cẩn thận 1 chút, có cái gì bất thường thì chạy vào rừng nhé!

Diệp Thiên khoát tay không quay đầu lại, cậu cũng không cần cầm đuốc, thân hình chậm rãi rồi biến mất bên trong cốc, lửa bên ngoài rất cực cũng không thể chiếu tới bên trong.

Diệp Thiên ngoài miệng nói dễ dàng, nhưng hành động cũng không dám có sơ xuất gì, cậu không chỉ đem toàn bộ ý thức phóng ra ngoài, mà thanh Vô Ngân trong tay cũng chuẩn bị 1 đòn trí mạng.

- Sương mù ở đây cũng thật kỳ lạ, bên trong rõ ràng còn có chứa linh khí?

Mặc dù ánh mắt không thể nhìn thấy gì, nhưng tình hình hơn 10 mét xung quanh Diệp Thiên, thì hiện rõ ràng trong đầu cậu, sau khi vào trong cốc khoảng 7, 8 phút, Diệp Thiên cảm thấy được có khí độc tồn tại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 427

Giao Long

Đứng cách chỗ khí độc khoảng 7, 8 thước Diệp Thiên nhắm mắt lại tĩnh lặng cảm nhận những khí thể kia, được một lúc, Diệp Thiên mở mắt, chậm rãi đi vào phía trong.

Nói là 7, 8 thước nhưng chỉ quá 300 bước chân thôi, rất nhanh Diệp Thiên đã biến mất trong sương mù u tối.

Hơi thở lúc này của Diệp Thiên đã chuyển hoàn toàn sang nội tức, khi hắn quay người chân khí dâng trào, tựa hồ như có một cái vòng bảo hộ vô hình trên cổ, tất cả độc khí trong sương mù đều ở ngoài cơ thể hắn.

- Không được, tôi phải duy trì trạng thái này ít nhất là hơn 10 phút, nếu gặp phải quái vật thì chi e mình sẽ không phải là đối thủ của nó.

Mặc dù Diệp Thiên có gan lớn đến thế nào thì cũng sẽ không mạo hiểm một cách vô nghĩa, sau khi nhận thấy trạng thái của bản thân mình, toàn thân bất động, 7, 8 phút sau mới quay về đến cửa hang.

- Diệp Thiên anh không sao chứ?

Tay Quách Tử cầm cái gì đó nhỏ nhỏ roi hết xương, Hồ Hồng Đức đang thò đầu từ trong sơn cốc nhìn thấy Diệp Thiên liền vội vàng ra đón.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Không sao, lão Hồ trong Sơn Cốc này có khí độc, chỉ sợ linh vật kia muốn ra ngoài thôi.

Năm mới Diệp Thiên chợt nghe sự phụ nói về sinh vật trên thế gian trừ con người ra sẽ có một vài sinh vật có linh trí, những loài động vật như vậy gọi là linh vật.

Nhưng những loài linh vật này nhiều nhất chỉ sống được mấy tuổi, theo bảm sinh những linh vật đó có khả năng ngoại cảm được những nguy hiểm, chúng thường ở sâu trong núi sâu rất khó nhận ra.

Cả đời Lý Thiện Nguyên vào Nam ra Bắc, đội trời đạp đất nhưng y cũng chưa bao giờ thấy linh vật, chỉ là theo nghe sư phụ nói mà thôi.

Cho nên Lý Thiện Nguyên cũng không dám khẳng định trên đời này có linh vật hay không, lúc đó là nói theo chuyện ngày xưa mà đúng lúc Diệp Thiên nghe thấy.

Nhưng sau khi nghe Hồ Hồng Đức nói về chuyện quái vật, Diệp Thiên lại tự mình thử khí độc này, dường như hấn cũng có thể nhận định, ở trong Sơn Cốc này không có ẩn chứa linh vật.

Trong độc chướng có ẩn chứa linh khí không phải được tạo thành từ trong truyền thuyết, sinh vật tu luyện muốn nhập vào xuất ra phải vào ngày có trăng, nói không chừng chính chướng khí trong Sơn Cốc này lại là hơi thở của chúng.

- Anh nói khí độc ở khắp núi này đều là do quái vật thở ra? Không phải đây là chúng đã thành tinh sao?

Nhưng Hồ Hồng Đức cũng khó mà biết được thực hư điều Diệp Thiên vừa nói mà chỉ biết trừng mắt nhìn ra ngoài.

Cả đời này y đã giết chết không biết bao là sài, lang, hổ báo nhưng cũng chưa bao giờ thấy sơn tinh, quỷ quái, rõ ràng là không thể tin được lời Diệp Thiên nói.

- Lão Hồ trên đời này chưa chắc đã có yêu quái.

Trước đây, Diệp Thiên cũng không tin những chuyện đó nhưng trong nhà mình có nuôi một con chồn tuyết lần này đến núi Trường Bạch lại nhìn thấy một người mù có có pháp thuật quỷ thần.

Bây giờ bên hông có treo một cái trống đồng Diệp Thiên suy nghĩ mãi mà không ra, tất cả chuyện này đều thay đổi trong thế giới nhận thức của Diệp Thiên.

Đúng lúc Diệp Thiên suy nghĩ, Tát Mãn giáo có thuyết pháp linh vật đó không phải là lời nói vô căn cứ, chỉ là trình độ của bọn hấn không thể giải thích được sự tiến hóa của nhân loại mà thôi.

- Được rồi, Diệp Thiên đừng có nghĩ nhiều như vậy, chúng ta ngủ một giấc thôi, sáng mai mọi chuyện lại trở về sự thật ấy mà.

Hồ Hồng Đức có chút sợ hãi nhìn về phía Sơn Cốc nói:

- Nếu không thì chúng ta tắt đèn lồng, vào rừng nhóm lửa đi?

Vốn dĩ ngủ trong hang kia là bình an rồi nhưng Hồ Hồng Đức lại sợ nếu sáng sớm mai có quái vật tới thì đến lúc đó có muốn thoát thân cũng không được.

- Lão Hồ, không sao đâu ngủ đi để tôi trông cho.

Diệp Thiên lắc đầu, hần ngồi xuống cùng ngủ, nhất định phải khôi phục lại vì đã tiêu hao nguyên khí mất 2 giờ trong ngày hôm nay, hơn nữa có bất cứ động tĩnh nào cũng không thể qua được mắt hắn.

- Được, tôi ngủ trước nửa đêm gọi tôi dậy nha!

Hôm nay đi đường rừng núi một ngày, tối lại đánh nhau một trận với tên mù, lại còn bị thương ở lưng, sức khỏe Hồ Hồng Đức đã suy yếu nếu không nghỉ ngơi sẽ không thể trụ nổi nữa.

Y nằm vật xuống, miệng lẩm bẩm, Diệp Thiên cho thêm một ít củi vào đống lửa, lạng yên ngồi bên cạnh Hồ Hồng Đức.

Đêm nay, Diệp Thiên cũng không đánh thức Hồ Hồng Quân dậy, đi ra chỗ có ngôi sao vừa mới bay lên lúc lóe lên một tia sáng Hồ Hồng Đức tỉnh dậy

Khi mặt trời xuất hiện từ phía xa đỉnh núi, Diệp Thiên ngáp ngủ một tia khí màu tím bị hần nuốt vào trong, sau khi xuống cổ họng, giữa ngực và bụng Diệp Thiên có cái gì đó chui vào bụng hắn chạy loạn lên.

Dốc hết sức nhô ra nhưng đã uống công luyện tập, từ miệng Diệp Thiên cách khoảng 10m, thấy Hồ Hồng Đức há hốc mồm lúc này y mới biết mình đang ở giữa 2 chân Diệp Thiên.

- Diệp Thiên, Sao có thể luyện được công phu tốt như vậy?

Tài năng này của Diệp Thiên khiến Hồ Hồng Đức thấy rất cực 10 năm tu luyện của đã uống phí rồi.

Sau khi nghe Hồ Hồng Đức nói, Diệp Thiên cười:

- Lão Hồ, công phu mà tôi tu luyện chính là Đạo Gia, anh không học nên không cần hâm mộ tôi đâu.

Quay đầu lại một chút mấy vị lão thâm kí cũng không thể sánh được, việc hần tu luyện được dưỡng khí thì chuyện sống lâu trăm tuổi không thành vấn đề rồi.

- Ôi, sớm biết thì tôi đã học thuật pháp gia truyền.

Hồ Hồng Đức thất vọng khi y thấy được kết quả mà Diệp Thiên tu luyện được.

- Mỗi gia truyền thừa đều không giống nhau, truyền thụ Đạo gia nếu không đồng tâm giống nhau thì cũng vô dụng!

Diệp Thiên lắc đầu bỗng trong lòng có cảm giác gì đó vội quay đầu lại nhìn trong Sơn Cốc hần lạng cả người.

- Sao vậy Diệp Thiên?

Hồ Hồng Đức thấy Diệp Thiên đột nhiên không nói nữa, cũng nhìn theo Diệp Thiên nửa lời không nói gì.

Mùa đông ở núi Trường Bạch không có sương mù, ở chỗ bọn hần có thể thấy rõ từng ngọn cỏ trong Sơn Cốc khi có khí độc bao phủ thì không nhìn thấy gì bên trong nữa.

Nhưng bây giờ có thể thấy chương khí trong hang đã giảm đi như sắp có biến động gì đó tất cả sương mù đó tan hết đi.

Chẳng qua là 4 phút ngắn ngủi, chỗ có sương mù bao phủ đều biến mất không thấy đâu, bất ngờ hai bên vách núi hiện lên hồ nước sâu, Diệp Thiên đang đứng trước hồ nước đó.

- Quả nhiên là linh vật, lão Hồ ở đây chờ tôi!

Nói xong Diệp Thiên lao vào trong Sơn Cốc.

Trong Sơn Cốc cũng là một hồ nước chỉ cách có mấy trăm thước, trước mắt Hồ Hồng Đức cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng Diệp Thiên không hiểu hần mơ hồ nhìn thấy hình như là một con rắn đang ở trên mặt nước, trong miệng đó đang nuốt lại

sương mù.

Yêu quái muốt nhất, nguyệt, thật đúng như trong truyền thuyết, lúc này Diệp Thiên bắt chấp cả sợ hãi, hẳn muốn xem rốt cục quái vật này là cái gì? Thực sự là có sự tồn tại của linh trí hay không?

Tốc độ của Diệp Thiên cực nhanh, nháy mắt sau khi chờ quái vật hút hết khí Diệp Thiên chỉ còn cách hồ nước chỉ khoảng 10m.

- Oe oe!

Đường như Diệp Thiên cảm thấy trên người Diệp mình có huyết khí, không giống như trong truyền thuyết con quái vật kia không hề tấn công Diệp Thiên, mà lại kêu lên một tiếng như trẻ con, giống như đang cảnh cáo Diệp Thiên vậy.

Thu lại sát khí, lại tỏa ra huyết khí, Diệp Thiên nói:

- Tôi không có ác ý, chúng ta giống nhau hãy hiện thân đi.

Hồ nước này đen như mực, trừ chỗ giống như rấn thì đỉnh đầu của nó đã dần lộ ra, Diệp Thiên không nhìn rõ những gì ở dưới nước.

- Hu hu!

Đường như Diệp Thiên có thể cảm nhận được tinh khí trong trẻo trên người mình, cái đầu kia ở dưới nước gật gật với Diệp Thiên, rồi quay cuồng trong nước sau đó nó bơi lên bờ.

- Ta nhỏ vào, đây mà là Giao Long sao? Trên đời này có tồn tại loại đó ư?

Khi thấy hết con quái vật Diệp Thiên khiếp sợ, thiếu chút nữa thì không giữ nổi bình tĩnh.

Trước mắt Diệp Thiên là một con rắn độc nhất vô nhị, cao chừng 7, 8 thước trông giống như cái thùng nước vậy.

Ổ cổ của nó có hoa văn màu trắng, ngoài ra trên lưng còn có hoa văn màu đen, rồi màu sắc ở ngực, Thần Quang chiếu rọi xuống ngực, giống như nhiều màu sắc phát ra qua rèm.

Chùng đó còn không đủ để Diệp Thiên kinh ngạc, kì lạ là cách đầu của nó 3 thước còn lộ ra đôi móng vuốt, mỗi móng vuốt có 3 chi, có lẽ là vì nó sống dưới nước giữa 3 chi còn có cả màng nữa.

Đuôi còn dài và rắn, chỗ mi mắt nổi lên một khối thịt, trong mắt đanh chéo, quả thực rất giống như trong truyền thuyết Giao Long.

- Hu hu!

Lúc Diệp Thiên còn ngây người ra thì trong miệng còn thường luồng lại kêu lên, Diệp Thiên quay lại nhìn thì thấy Hồ Hồng Đức cũng chạy đến.

Đứng trước người cách 4, 5 thước là một con thường luồng với bộ dạng bất an, Diệp Thiên vội quát lớn:

- Lão Hồ, quay lại, quay lại nhanh lên.

Hồ Hồng Đức nhanh chóng ra khỏi cửa động, con Giao Long mới lặng yên trở lại, dùng ánh mắt sáng nhìn Diệp Thiên, dường như nhận ra đồng bọn nhưng vì sao lại có cơ thể kì quái như vậy.

Thấy con Giao Long cũng không có ý tấn công mình, Diệp Thiên thả lỏng nói:

- Ta nói chuyện ngươi có thể hiểu sao?

- Hu hu!

Trả lời Diệp Thiên một tiếng, con thường luồng liếm đầu rồi mở miệng ra một mùi hôi thối ngập tràn vào mũi Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 428

Giao Long (Trung)

Ánh mắt như 2 cái bóng đèn, quay lại nhìn Diệp Thiên, rõ ràng là đầu con Giao Long này rất kì lạ, hơi thở cũng giống như đồng loại, tại sao hôm qua nó lại nuốt chửng mấy sinh mạng... nó chẳng phải là rất giống loài bò sát sao?

Bị con Giao Long này nhìn chăm chăm, Diệp Thiên cũng có chút căng thẳng, tuy rằng hắn có bày tỏ thiện ý nhưng ai mà biết được nó có hiểu hay không.

Nghĩ đến đó, Diệp Thiên thở sâu, khí huyết cả cơ thể đều trống, đây cũng là hắn muốn đề phòng đối phương tấn công mình, đến lúc đó cũng có thể lập tức rút lui được.

Nhưng Giao Long cảm thấy trên người Diệp Thiên có tinh khí lại rất vui mừng, nhìn về phía Diệp Thiên sau khi kêu 2 tiếng hu hu nó rụi đầu xuống chân Diệp Thiên, nhẹ nhàng cọ sát vào ống quần hắn.

Giao Long kia giống như sinh vật thậm chí còn đến gần Diệp Thiên, từ xa Hồ Hồng Đức nhìn thấy vậy kinh hồn bạt vía nắm chặt lấy khẩu súng trong tay.

Dường như Giao Long cảm thấy mối nguy hiểm, Hồ Hồng Đức vừa mới động đậy nó liền tức giận nghiêng đầu ra chỗ khác, hướng về phía cửa hang kêu to lên, 2 chân và màng móng khê vuốt, dường như nó đang muốn chạy trốn Hồ Hồng Đức.

- Đùng để ý đến anh ta, anh ta không có ác ý đâu!

Diệp Thiên có thể nhận ra sự kích động của Giao Long, thấy nó muốn tấn công, Hồ Hồng Đức liền vội vàng vỗ vào người nó.

Con Giao Long xuất hiện như vậy thực sự chỉ có trong truyền thuyết, Diệp Thiên cũng không biết nói gì cho nó hiểu, hắn lặng một hồi lâu nói tiếp:

- Ta nói này, người vẫn thường ở đây ư?

Tuy rằng Giao Long đã muốn mở ra linh khí, nhưng cho đến bây giờ nó cũng chưa thể hiểu được ngôn ngữ của con người, nghe nói như thế là nó rất khó có thể hiểu được sự giải thích của Diệp Thiên.

- Có phải người sinh ra ở đầm nước này không?

Diệp Thiên chỉ vào dòng nước đen như mực nói, Giao Long gật đầu.

- Ta biết truyền thuyết về Thuồng Luồng trăm năm sẽ hóa thành Rồng, không biết người đã ở đây bao nhiêu năm rồi?

Diệp Thiên có thể cảm nhận rõ ràng khí huyết rất nhiều trên người Giao Long nhiều hơn mình, hẳn chưa từng gặp linh vật như vậy, Diệp Thiên cũng không biết chúng tu luyện như thế nào, cũng không biết cảnh giới cuối cùng sẽ đạt được là gì.

Sống ở trong núi này suốt mấy trăm năm Giao Long cũng được xem như sinh vật chúa tể của núi Trường Bạch này rồi, các loài vật khác cũng chỉ là cây cỏ mà thôi.

Nó cảm thấy hơi thở của đồng loại nên rất vui mừng, nhẹ nhàng cắn lấy ống quần của Diệp Thiên và muốn ra khỏi đầm nước.

- Ta nhờ vào, đây là người muốn làm gì vậy?

Diệp Thiên vội vàng thu chân lại, nếu không muốn thấy đối phương có ý xấu, trong đầu Diệp Thiên cũng có ý ra tay.

Nhưng trừ phần bụng ra thì tất cả chỗ khác của nó đều giống như quái vật, Diệp Thiên không có cách gì, hơn nữa trong cơ thể nó còn ẩn chứa cả tinh khí nhất định Diệp Thiên không phải là đối thủ của nó.

Thấy Giao Long có thể nổi lên từ đầm nước lại kêu hu hu với mình, Diệp Thiên hỏi dò:

- Người có thể cho ta uống nước được không?

Giao Long gật đầu, ánh mắt lộ ra vẻ vui sướng, dường như nó hiểu được sự vui mừng của Diệp Thiên.

- Sao nước này lại lạnh như vậy?

Diệp Thiên chân chừ bên hồ nước, sau khi đưa tay xuống thử thấy nước lạnh hần rùng mình.

Có thể nhìn xuống độ sâu cả trăm mét nhưng không hề thấy đáy hồ, Diệp Thiên xua tay nói:

- Không được, quá lạnh ta không thể xuống được.

Tuy đã tu luyện đến cái lạnh giá cũng không thể xâm phạm đến cơ thể nhưng dường như cái lạnh của hồ nước này có thể khiến linh hồn con người ta đông cứng lại, Diệp Thiên dựng cả chân lông, sợ rằng khi đi xuống sẽ không chịu được khí lạnh kia.

Giao Long thấy Diệp Thiên không chịu xuống nước, cũng không có ý cưỡng ép, nó nhảy xuống quay cuồng trong nước, sóng cuộn cuộn nổi lên từ 4 phía.

Tuy Giao Long lớn tuổi hơn Diệp Thiên rất nhiều, nhưng tâm tính vẫn chẳng khác gì 1 đứa trẻ, Giao Long bỗng lặn xuống đáy hồ, mặt hồ dần dần bình yên trở lại.

Cho đến lúc Diệp Thiên nhìn xuống chỗ Hắc Long thoát nhìn 4 mặt hồ rồi nhìn vào chỗ Giao Long thì có một áp lực vô hình khiến Diệp Thiên không thể thở nổi.

Có thể lúc đo do ảnh hưởng của khí độc, sâu trong Sơn Cốc này không có đến cả một ngọn cỏ nhưng trên chỗ đá có một vài cây thấp bé khô héo, nói như vậy là mùa xuân đã làm cho cây cối sống lại.

Ngoài ra mặt hồ còn khẽ rung lên có mấy con vật động đậy, hẳn là Giao Long đã no bụng bằng những sinh vật trong núi này, mấy người đêm qua đã bị kéo vào không chừng cũng đang ở trong đó.

Còn một điểm nữa khiến Diệp Thiên cảm thấy kì lạ, nước ở trong hồ này lạnh vô cùng thế nhưng cảm giác cũng khá giống trong núi Ôn Tuyền bên ngoài phát ra đầy những linh khí li ti.

Nếu như là ở thời xưa thì trong đầm Ôn Tuyền kia vẫn là nơi tu luyện tốt nhất đó cũng là nơi của động tiên.

Tuy nước trong hồ sờ rất lạnh nhưng đứng bên hồ vận công pháp, đưa linh khí vào trong cơ thể Diệp Thiên cảm thấy tinh thần rất sáng khoái.

Thấy Diệp Thiên đứng bất động ở đó Hồ Hồng Đức ở ngoài cửa động có vẻ sốt ruột, la lớn:

- Diệp Thiên, sao rồi? không sao chứ? Nhanh ra đi!

Hồ Hồng Đức gọi to khiến Diệp Thiên tỉnh lại, nhều mày nói:

- Lão Hồ, tôi không sao, tôi muốn cho Giao Long này thông suốt, để từ nay về sau nó không thể tiếp tục hại người được nữa.

Thành thật mà nói, Diệp Thiên đúng là có ý nghĩ này vì 10 năm trước mọi người sử dụng súng kíp tác dụng cũng không cao, căn bản là đạn không thể xuyên thủng được làn da phòng ngự của Giao Long.

Nhưng hôm nay không giống ngày trước, nếu như Giao Long vẫn ăn thịt người xung quanh đây, để cảnh sát tới bao vây thì nó cũng khó mà thoát khỏi.

Trên đời này có duy nhất sự tồn tại của Giao Long này, Diệp Thiên cũng không muốn quấy rầy nó, nhưng cũng cần Giao Long phối hợp một chút.

Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức nói chuyện làm động đến đáy hồ khiến Giao Long quay cuồng, thân thể to lớn của nó lúc ẩn lúc hiện, lập tức tới bên cạnh Diệp Thiên.

Đột nhiên Giao Long há miệng, một ánh sáng chỉ như ngón trỏ giống như ánh sáng có màu ngăm đen của tảng đá, rơi xuống trước mặt Diệp Thiên.

- Cái gì đây?

Diệp Thiên sững sốt một lúc, ngồi xổm xuống cầm viên đá nhỏ đó lên nhưng cùng với lúc viên đá kia rơi cả người Diệp Thiên cũng run lên mạnh mẽ.

Lạnh, cảm giác lạnh còn tăng lên gấp bội từ ngón tay Diệp Thiên truyền vào cơ thể, cái lạnh đó dường như làm cho cả huyết mạch Diệp Thiên đông cứng lại, trong lúc đó các sợi tóc của Diệp Thiên cũng kết lại thành các sợi băng.

Nhưng khí huyết trong cơ thể của Diệp Thiên cũng đồng thời quay vòng lên, hần lo lắng, kinh mạch chậm rãi giúp Diệp Thiên xua đi khí lạnh.

Tuy vừa rồi không phòng bị, nhưng coi như lúc chân khí của Diệp Thiên bơi đi, hàn khí và nguyên khí trong cơ thể hần hòa làm một

ngắn ngủi, Diệp Thiên cảm thấy nguyên khí trong cơ thể hẳn mạnh lên rất nhiều.

Khoảng 7, 8 phút, Diệp Thiên há mồm phun như mũi kiếm bắn ra, so với lúc sáng thì hơi thở đã khỏe hơn rất nhiều đúng như vừa thoát khỏi một lưỡi dao sắc bén.

- Cái gì đây? Tại sao nó có thể bổ sung linh lực? Tại sao linh lực lại lạnh giá như vậy?

Ngón tay thôi đừng vào viên tiểu thạch, trong nháy mắt Diệp Thiên tràn đầy vẻ kinh ngạc, chỉ cần không chạm vào thứ này thì dường như nó hoàn toàn vô hại giống như một khối ngọc thông thường không có gì phải để mắt đến.

Giao Long thấy Diệp Thiên không cầm viên đá nhỏ, nó dùng chân màng có móng vuốt hướng về phía Diệp Thiên đầy đầy.

- Người muốn tặng cho ta?

Diệp Thiên hỏi, tảng đá này lạnh vô cùng nhưng lại có tác dụng rất lớn đối với công pháp, nó kết hợp với hàn khí trong cơ thể khiến cho Diệp Thiên cảm thấy nguyên khí đang động lại nhất nhiều.

Nhìn thấy hồ nước đen như mực, Diệp Thiên hiểu cỡ lẽ sự xuất hiện của Hắc Long trong hồ có liên quan đến những tảng đá.

- Hu hu

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói, Giao Long gật đầu.

- Được, ta cầm lấy nó nha!

Đây là đồ tốt, Diệp Thiên cũng không khách khí, lấy một mảng vải bọc lấy Mặc Ngọc cất vào túi mình.

- Cả người người đều có màu hồng nâu lại ngăm đen, gọi người là Hắc Giao nhé!

Nhận được một vật kì lạ như vậy, Diệp Thiên rất vui mừng, thuận miệng gọi luôn cái tên Hắc Giao vừa mới đặt:

- Hắc Giao, với sự tu luyện của ngươi bây giờ chỉ cần ngươi hấp thụ được tinh khí của trời đất thì có thể sống sót được chứ sau này không cần ăn thịt người nữa.

Vì muốn để Hắc Giao hiểu lời mình nói Diệp Thiên khoa chân múa tay giải thích, cuối cùng chuyện này cũng đã được nói ra rõ ràng.

- Hu hu!

Tuy Hắc Giao hiểu lời Diệp Thiên nói, nhưng ánh mắt lạnh lùng của nó thoát lộ ra vẻ đầy nghi hoặc.

- Nếu ngươi bị phát hiện thì sẽ bị con người giết chết!

Bất đắc dĩ Diệp Thiên phải nói vậy trong nó vẫn còn tính người.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói lời này, ánh mắt Hắc Giao có vẻ không thêm để ý, nó rẽ nước vung cái đuôi, “oạch” một cái nước bắn tung tóe, đá vỡ ra trắng xóa như những miếng đậu phụ.

- Oa, ngươi thật lợi hại.

-

Vốn dĩ Diệp Thiên có thể dốc hết sức giao đấu với nó nhưng sau khi nhìn thấy đá vỡ vụn bắn cả trên mặt đất thì hẳn biết không thể xem thường con Hắc Giao này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 429

Giao Long (Hạ)

Dùng cái đuôi rút ra, Hắc Giao lại kêu lên hu hu nó nhìn Diệp Thiên với ánh mắt đầy sự đắc thắng.

Sống trong núi này đã mấy trăm năm, trừ những người trước kia tạo cho nó cảm giác nguy hiểm thì cho đến giờ nó cũng chưa từng gặp đối thủ, xung quanh cái hồ này đều là thiên hạ của Hắc Long.

- Hắc Giao, bây giờ không giống như trước nữa, có rất nhiều vũ khí có thể giết chết được người.

Diệp Thiên lắc đầu, bây giờ sức mạnh của cá nhân không phải là sức mạnh của xã hội, nói ví dụ một Hồ Hồng Đức có thể đánh bại 350 người thường nhưng chỉ cần một khẩu súng thì chỉ một người thường thôi là đã có thể xử lý được anh ta.

Cho nên dù Hắc Giao này có lợi hại thế nào thì cũng chỉ là một sinh vật, con người có rất nhiều biện pháp có thể giết chết nó, Diệp Thiên không muốn nó gặp phải kết cục như vậy.

- Hu hu!

Hắc Giao lắc đầu kêu lên, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hồ Hồng Đức ở ngoài động, nó mơ hồ cảm thấy người đó đang cầm cái gì đó trên tay có thể làm tổn thương đến nó.

Muốn thuyết phục bá chủ núi Trường Bạch này nên Diệp Thiên liền lấy ra một đồ vật, nói:

- Không tin phải không? Người đi theo ta!

Thấy sự thẳng thắn của Diệp Thiên, Hắc Giao có chút do dự, nó bò theo động tác độc đáo khác thường, 2 chân trước hoàn toàn bất động, cả thân mình nó giống như một con rắn bình thường uốn lượn bò về phía trước với tốc độ cực nhanh.

- Diệp Thiên, người đưa ta tới đây làm gì?

Thấy Diệp Thiên muốn đưa Giao Long ra cửa hang, Hồ Hồng Đức liền lùi lại phía sau, đứng yên ở chỗ cách đó khoảng 30 thước.

Diệp Thiên nhẹ nhàng sờ vào đầu Hắc Giao:

- Hắc Giao, kia là người nhà đừng làm thương y.

Hắc Giao nhìn Hồ Hồng Đức có chút mơ hồ, loài bò sát không có nguyên khí của trời đất, nó có thể một hơi nuốt chửng con người, làm sao có thể coi anh ta là người một nhà được.

Nhưng sống ở trong núi lớn như vậy, lần đầu tiên trong đời tu luyện nó được gặp đồng bạn, nên nó tin Diệp Thiên, nó nhìn Hồ Hồng Đức gật đầu.

Diệp Thiên vẫy tay nói:

- Lão Hồ, anh lại đây đừng có ý nghĩ coi nó là kẻ thù nữa.

Hắc Giao có năng lực cảm tính rất tốt, chỉ một chút dịch ý là nó cũng có thể cảm nhận được, không tu luyện một loại với Diệp Thiên đây cũng là bản năng thông thường của loài vật.

- Này.... Đồ vật này đã tiến hóa thực sự không phải đã thành Rồng rồi đấy chứ?

Hồ Hồng Đức cũng không phải là người nhất gan, liền đi về phía Hắc Giao, thực chất giống như uy hiếp hẳn cũng không còn cách tiếp cận nào khác.

- Trên đời này có Rồng hay không thì cũng khó mà nói được nhưng chi e cũng chẳng còn nhiều những con thường luồng như thế này.

Diệp Thiên lắc đầu với ánh mắt tiếp cận của Hồ Hồng Đức nói:

- Lão Hồ, trong hồ Hắc Long này có Giao Long, ngàn vạn lần cũng không được nói chuyện này ra ngoài, trước kia nó chỉ là truyền thuyết nên người ta chưa chắc đã tin đâu.

Trên đời này thiếu gì kẻ bí quá hóa liều, quả thực nếu có người biết nơi ở của Giao Long, chỉ e hồ Hắc Long này vĩnh viễn không còn giữ được sự yên tĩnh, núi cao mờ mịt cũng không thể ngăn cản được lòng người xấu xa.

- Tôi biết, cậu yên tâm đi!

Hồ Hồng Đức gật đầu trả lời.

Diệp Thiên nói tiếp:

- Đúng rồi, đưa cho tôi khẩu súng!

Muốn để cho Giao Long tin chuyện con người có thể làm nó bị thương thì nhất định phải cho nó thấy uy lực của vũ khí hiện đại, sau khi lấy súng từ Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên bắn liên tiếp về phía trước.

- Đoàng đoàng.... Đoàng đoàng!

Tiếng súng liên tiếp vang lên, cây cối bị bắn thương cành lá bay tứ tung, nhựa trên cây nhỏ xuống, sau khi đạn bắn ra đều để lại những vết thương sâu trên cây cối.

- Thế nào? Tiểu tử này, ngươi có thể đỡ nổi đạn sao?

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn về phía Hắc Giao nhưng phát hiện nó không có vẻ gì là kinh ngạc, mắt nó lại còn tỏ vẻ khinh thường.

- Hu hu!

Hắc Giao khẽ lắc đầu, lộ ra cái đuôi dữ tợn bỗng đưa về phía Diệp Thiên, chạm vào những cây bị thương rồi bò ra xa khoảng 7, 8 thước.

- Ngươi...ngươi muốn ta bắn ngươi?

Diệp Thiên hiểu ý của Hắc Giao.

- Hu hu!

Hắc Giao gật đầu liên tục, dường như nó rất tin tưởng vào khả năng phòng ngự của mình.

- Được thôi, người hãy cẩn thận một chút!

Có trời Diệp Thiên mới biết khả năng của loài linh vật này, khả năng đối phó với nguy hiểm rất cao nhưng nếu nó làm như thế thì cũng không dám chắc chuyện gì xảy ra.

- Cẩn thận!

Diệp Thiên đổi băng đạn, liên tiếp bắn vào đuôi Hắc Giao.

- Đoàn đoàn...

Hai viên đạn liên tiếp được bắn ra, Diệp Thiên hạ súng xuống nhìn về phía Hắc Giao, cái đuôi ngăm đen của nó xuất hiện 2 điểm trắng.

- Cái này, cái này... cũng thật lợi hại?

Tuy sức mạnh của súng này không bằng súng trường tự động nhưng cũng là vũ khí chính thức của quân đội, so với súng của mấy lão thợ săn trong núi Trường Bạch này cũng lợi hại hơn nhiều nhưng không ngờ lại vô dụng trước Hắc Long không thể làm tổn thương được nó.

Hồ Hồng Đức có chút không hiểu hành động của Diệp Thiên, hỏi:

- Diệp Thiên, đây là có ý gì vậy?

- Tôi sợ người ta ăn lo rồi sẽ đụng tới cảnh sát mà làm nó tổn thương.

Diệp Thiên vò đầu, vũ khí lợi hại trong tay mình không uy hiếp được Hắc Giao thì tự nhiên lời nói của hắn cũng không có sức thuyết phục.

- Cái này là lo xa rồi!

Hồ Hồng Đức suy nghĩ một lúc rồi chạy vào rừng cây lấy ra 2 vật tròn vo nói:

- Cậu lấy vật này thử xem!

Thấy Hồ Hồng Đức cầm vật gì đó trong tay, dường như Hắc Long có phản ứng, nó thu mình lại về phía sau, một mực muốn vào động, nó chìa đầu ra tỏ vẻ vô cùng sợ hãi.

- Lão Hồ, cái này lấy từ đâu vậy?

Thấy 2 đồ vật đó, Diệp Thiên cũng hoảng hốt, đây chính là 2 quả lựu đạn.

Hồ Hồng Đức chỉ vào cái túi màu đen nói:

- Tìm thấy trong túi của mấy người mù, đúng rồi, còn có da hổ của lão Trương, không chừng đã bị đánh ở đây mấy ngày rồi.

Thấy cử động của Hắc Giao, có trời Diệp Thiên mới biết thứ đó đã uy hiếp được nó, hấn nói:

- Lão Hồ, thứ này tôi không biết sử dụng, anh hãy ném một quả đi để dọa Hắc Giao!

- Được!

Hồ Hồng Đức gật đầu, dùng ngón cái rất dây quả lựu đạn ra rồi ném thật xa vào rừng cây.

Vài giây sau đoànng một tiếng, mặt đất rung chuyển, đất bắn lên cao cả 10m một gốc cây to bằng cái bát ăn cơm đã rách toạc gốc, đám Diệp Thiên cũng ngã văng xuống đất.

Đừng nói đến Hắc Giao mà ngay cả Diệp Thiên cũng phải giật mình, hấn đã chơi đùa với nhiều loại vũ khí nhưng chưa hề gặp loại lựu đạn có khả năng sát thương như thế này.

Diệp Thiên không biết là khi Thanh Long đã vội vàng tiến vào Đài Loan đã không mang theo các loại bom nếu không Diệp Thiên sẽ dễ dàng đánh chết hết toàn bộ bọn chúng.

- ừ? Hắc Giao đấy chứ?

Lúc quay lại nhìn về phía cửa hang, không thấy bóng dáng của tên kia, vừa nhìn vào bên trong Hắc Giao đã nhảy xuống hồ, Diệp Thiên phá lên cười.

- ha ha! Người nhà đang đùa thôi mà.

Diệp Thiên lấy trong túi vật có thể làm người ta bị thương do giá rét ra, đưa cho Hồ Hồng Đức, nói:

- Lão Hồ, tôi vào nói chuyện với Hắc Giao, anh xem đây là vật gì, đúng rồi nhớ là không được để nó tiếp xúc với da.

Hàng năm Hồ Hồng Đức sống ở trong núi Trường Bạch mà vật này lại có ở núi Trường Bạch, Diệp Thiên muốn xem anh ta có biết lai lịch của vật này hay không.

- Hu hu!

Thấy Diệp Thiên đến bên hồ nước, Hắc Giao chạy ra từ hồ nước, 2 chân quơ lên ánh mắt tỏ vẻ sợ hãi.

- Biết sợ rồi hả? Vũ khí như thế ở bên ngoài nhiều lắm, sau này người không cần phải sát sinh cũng đừng dòi khòi hồ Hắc Long này nữa.

Diệp Thiên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Nếu người cảm nhận được có con người đang đến gần hãy dùng chướng khí phong tỏa động này, đám người đó sẽ khó thở, dùng cho họ thấy người.

Diệp Thiên đã biết, khí độc trong hồ này đều là do Hắc Giao thổi ra vào lúc sáng sớm và lúc chạng vạng.

Không biết tại sao, khí độc của Hắc Long cộng với linh khí trong động này thì lại biến thành chướng khí độc tính sẽ mạnh thêm, người và sinh vật bình thường hít phải nó sẽ khó mà thoát khỏi cái chết.

- Hu hu!

Lần này, sau khi nghe Diệp Thiên nói, Hắc Giao gật đầu liên tục, nó đã sống ngàn này tuổi rồi nên cũng hiểu được sinh mạng rất đáng quý.

- Tiếc là ta không thể ở đây, hôm nay từ biệt, sau này không biết khi nào mới gặp được nhau.

Tuy trên trái đất này có hàng trăm triệu người, nhưng trừ anh em ra thì nó chỉ gặp được một mình Diệp Thiên là đồng đạo điều đó

cũng làm cho Diệp Thiên cảm thấy buồn ngủ.

- Hu hu!

Đường như Hắc Giao đã hiểu ý Diệp Thiên, mắt nó tỏ sự tiếc nuối, nó cẩn nhẹ vào chân Diệp Thiên.

Diệp Thiên ngồi trên mặt đất, tay xoa lên trán nó, nói:

- Người thuộc về núi này, ta thuộc về thế giới bên ngoài, Hắc Giao, sau này nhất định ta sẽ đến thăm ngươi, chờ ngày ngươi từ thường luồng sẽ hóa thành Rồng nhé!

Lần này vào núi đã 1 tuần, Diệp Thiên lo Thanh Nhã sẽ nhớ, sau khi ngồi 1 tiếng trong động, Diệp Thiên đứng dậy đi ra ngoài hang.

Theo lời dặn dò của Diệp Thiên, Hắc Giao nhảy xuống đầm nước nó gào thét, khí độc trong mồm bắn ra sau khi hòa với linh khí bao phủ toàn động.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 430

Trở Về Kinh

Lắng nghe âm thanh của Hắc Giao, Diệp Thiên cũng có chút không đành, nhưng cũng không thể cùng ẩn cư cùng chuyên tâm tu luyện với Hắc Long trong rừng núi này được, dù sao thì giữa người và loài vật cũng có sự khác nhau.

Thấy phía sau chướng khí không ngừng tản ra, Diệp Thiên bước đến cửa hang quay đầu nhìn lại thì Hắc Long đã biến mất trong làn khí độc đó, chỉ còn lại âm thanh của nó hòa vào khoảng không.

- Lão Hồ,? Sao lại thế này?

Diệp Thiên thờ dãi, nhìn lại, thấy bóng của Hồ Hồng Đức, lại thấy anh ta tựa vào gốc cây đại thụ rồi ngã xuống, mắt nhắm chặt không biết là còn sống hay đã chết.

- Nói rồi, tất cả những thứ này không được đụng vào!

Diệp Thiên bước đến bên Hồ Hồng Đức, thấy Mắc Ngọc như tảng đá ở dưới chân anh ta thì đã hiểu rõ, đoán là y đã không nghe lời mình tự ý sờ vào vật này.

Bây giờ Diệp thiên đang tu vị, lúc chạm vào tảng đá này suýt nữa cũng bị đông cứng lại, Hồ Hồng Đức thì càng thê thảm hơn, toàn bộ tóc của anh ta đã đông cứng lại thành băng, môi cũng đóng băng xanh tím lại, toàn thân đang run lẩy bẩy.

Thấy Hồ Hồng Đức còn có thể cử động được, Diệp Thiên thờ phào, vội đỡ Hồ Hồng Đức ngồi thẳng dậy, đánh một chưởng vào sau lưng đó chính là truyền chân khí của mình vào cơ thể anh ta để xua ta đi hàn khí.

- Cái đồ chơi này đúng là giết người mà không thấy máu.

Sau khi Diệp Thiên truyền chân khí vào cơ thể Hồ Hồng Đức, cảm thấy khí huyết Hồ Hồng Đức lưu thông chậm, kinh mạch đều tràn

ngập hàn khí, lạnh vô cùng, nếu không kịp cứu chữa kịp thời, thì chi e Hồ Hồng Đức sẽ chết công.

Diệp Thiên tập trung tư tưởng để hóa giải toàn bộ hàn khí trong cơ thể của Hồ Hồng Đức.

Không biết là có được hay không vì Diệp Thiên mới chỉ hóa giải qua hàn khí, sau khi hấn dùng chân khí của mình để tiếp xúc với hàn khí thì hàn khí đã được hóa giải thành linh lực và nó hòa vào cùng với chân khí của Diệp Thiên.

Ngoài ra có một chút chân khí cũng hòa vào được với chân khí của Hồ Hồng Đức, cơ thể lạnh cóng của hấn cũng đang được phục hồi lại.

Một lúc lâu sau Diệp Thiên đứng lên, hấn lấy từ trong túi ra một khối hạch tội chữ phiến đút vào miệng Hồ Hồng Đức, đây chính là đồng hạch tội của người mù còn sót lại.

Có thể làm được gì thì Diệp Thiên cũng đã làm, hấn đã loại trừ hàn khí, còn bồi bổ đã sơn hạch tội để bổ sung huyết khí cho Hồ Hồng Đức, hấn tin anh ta không còn gì đáng ngại.

- Diệp Thiên, rốt cục đây là đồ quý gì vậy?

Cuối cùng thì 5 phút đồng hồ sau Hồ Hồng Đức cũng đã mở mắt, thấy cục đá nhỏ màu đen rơi trên mặt đất liền vô cùng sợ hãi.

Tuy cơ thể đã bị hàn khí xâm nhập nhưng Hồ Hồng Đức cũng nhanh chóng tỉnh lại.

Anh ta cũng đã từng nỗ lực đi hóa giải hàn khí, mấy chục năm tu luyện chân khí nhưng chỉ như muối bỏ biển, nếu không có Diệp Thiên cứu giúp thì hấn đã sớm phải bỏ mạng rồi.

- Lão Hồ không phải là tôi đã dặn là không được sờ vào vật đó hay sao?

Diệp Thiên cười khỏ nói:

- Xem tôi vì vận chân khí mà biến thành ra cái gì đây này?

Dù là lần đầu tiên tiếp xúc với hàn khí, vừa rồi lúc giúp Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên đã hấp thu không ít linh lực, một chút linh lực có thể tràn vào cơ thể Hồ Hồng Đức thì điều đó cũng là rất tốt cho anh ta.

- Này! nhiều bệnh trong cơ thể không tiện nói ra cũng khỏi hết rồi!

Xem xét tình hình một chút, Hồ Hồng Đức mừng rỡ, anh ta luyện ngoại công cũng ở mức khá, thời trẻ cũng gây không ít tai họa, đó là cái bệnh mà không có cách nào trị tận gốc chỉ điều trị từ từ được thôi.

Nhưng chi vừa mới vận công, Hồ Hồng Đức lại phát hiện, bệnh phổi không tiện nói ra đã thuyên giảm phân nửa, tuy cơ thể không tốt hẳn nhưng cũng thấy sáng khoái vài phần.

- Diệp Thiên rốt cục đây là vật gì vậy?

Lần này lúc nhìn về phía viên đá nhỏ, Hồ Hồng Đức vừa sợ hãi lại vừa vui mừng.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Tôi cũng không biết đây là cái gì, đó là Hắc Long cho tôi, nó có thể trợ giúp cho việc tu luyện, nhưng người thường thì sẽ không thể chịu nổi nó.

Biết vật này chưa lâu, bây giờ Diệp Thiên đã biết lúc người chạm đến nó, nó sẽ phát ra hàn khí rất mạnh, nhưng nếu dùng quần áo bọc lại thì nó cũng không khác gì những tảng đá khác.

- Đồ của quái vật tặng thì cũng chỉ có quái vật mới dùng được.

Tuy nhìn thêm thường tảng đá màu đen kia nhưng Hồ Hồng Đức cũng hiểu đó là bảo bối của Diệp Thiên, nếu nó ở chỗ anh ta thì cũng không khác gì là bảo bối giữ mạng.

Diệp Thiên cẩn thận cất tảng đá đó đi, nói:

- Được rồi, lão Hồ, chúng ta ở trong núi cũng đã hơn 1 tuần, hôm nay xuống núi thôi.

Hồ Hồng Đức ngẩng đầu nhìn lên trời nói:

- Được, bằng không thì hôm nay sẽ phải chứng kiến tuyết rơi, nếu không rời khỏi đây thì e chỉ có thể ở trong núi được thôi.

Thật sự khí tuyết rơi cộng với gió núi cũng có thể dày tới hơn 1 thước, Hồ Hồng Đức cũng không muốn bị rơi vào cảnh muốn cũng

không thể xuống núi được.

Quay đầu lại, Diệp Thiên hét lớn vào hang:

- Này, chúng tôi đi đây... đi đây... Đi đây!

Âm thanh vang vào trong động lẫn với tiếng gió như tiếng Ròng kêu lan tỏa khắp núi rừng.

Sau khi Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức khuất vào rừng sâu, một thân hình khổng lồ theo khí độc chui ra, nó nhìn bên ngoài động thật lâu và dường như rất vắng vẻ.

Lúc lên núi 2 người cũng không mang theo nhiều đồ, nhưng lúc xuống núi thì linh kinh mấy cái bao lớn, ở tạm một ngày trong nhà gỗ trên núi, 2 người mới về nhà Vũ Lâm.

Vốn dĩ Diệp Thiên muốn cái lục phân hạch tội ra nhưng Hồ Hồng Đức sống chết không chịu, anh ta nói Diệp Thiên đã đến được đây rồi nếu không có Hồ Hồng Đức dẫn đường thì Diệp Thiên cũng đành chịu.

Nghỉ ngơi ở nhà Hồ Hồng Đức được 1, 2 ngày, 2 người mang đồ vật kia ra phân tích một chút, họ mới đến phố Trường Bạch đã để cho đám Thanh Nhã chờ ngoài cửa từ sớm.

- Diệp Thiên lần sau lên núi nhất định phải mang em đi cùng.

Bạn trai mình chạy đến núi Trường Bạch săn Thái Hạch Tội, để cho mình vào nguy hiểm Thanh Nhã không vui nếu không có chị em bên cạnh thì sớm cô đã đi thắp tùng theo Diệp Thiên.

- Này, Diệp Thiên đây là vật gì vậy? Em nhớ là anh đâu có mang theo đồ chơi này đâu.

Thanh Nhã miệng thì nói chuyện, mắt lại nhìn Diệp Thiên, thấy trên cổ hắn có cái dây gì màu đen thuận tay cô kéo luôn nó ra ngoài.

Trên sợi dây có một cái túi da nhỏ, bên trong có cái gì căng phồng, đó là một viên đá thần bí đây là dụng ý của Hồ Hồng Đức đã may cho Diệp Thiên một cái túi da nhỏ.

Vốn Diệp Thiên cũng không biết viên đá đó ở trước ngực, hắn có thể cảm nhận được linh khí từ ngực đang tràn vào cơ thể mình làm dịu toàn bộ hệ thống kinh mạch, thậm chí công hiệu của nó hơn rất nhiều so với một ngày tu luyện của hắn.

- Đùng, thứ này em đừng đụng vào!

Hai tay Diệp Thiên đều đang xách 2 cái hòm, không để lúc Thanh Nhã sờ vào hấn đã ngăn cản cô, để Thanh Nhã mở cái túi kia ra, cầm cái tảng đá màu đen trên tay.

- Đây là vật gì vậy?

Điều khiến cho Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức bất ngờ chính là Thanh Nhã cầm vật đó trên tay mà không có bất kì một phản ứng nào xảy ra, cô đang lẩn đi lẩn lại và vuốt ve nó.

- Cho mình xem, cho mình một tí!

Tục ngữ có câu: ba người thường chơi 1 trò, Vệ Dung Dung và Hồ Tiểu Tiên cũng xông tới, mỗi người đều sờ một chút nhưng không hề có hiện tượng phát sinh hàn khí.

- Vật này đối với người không tu luyện thì không có tác dụng gì?

Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức cùng nhìn nhau, cả hai đều không có cách nào lý giải được.

- Được rồi, vật này anh lấy trên núi, trả lại cho anh đi.

Diệp Thiên sợ mấy cô gái này làm vỡ tảng đá, hấn cầm và cất nó vào trong túi da.

Cứ như vậy tiếp xúc trong một khoảng thời gian ngắn Diệp Thiên cũng rung mình mấy cái, cũng không thể nói rằng hàn khí của nó đã biến mất.

- Được lắm, chúng ta bắt được mấy con Rồng bay, hôm nay chúng ta sẽ được uống canh Rồng bay.

Lúc nói, Hồ Hồng Đức tay phải cầm theo 6 con Rồng bay nhất thời đã thu hút được sự chú ý của mấy cô gái không ai chú ý đến viên đá nhỏ kia nữa.

Buổi tối sau khi vợ Hồ Đại Quân về, Hồ Hồng Đức nói chuyện bọn hấn muốn đến Kinh Thành, mọi người cùng bàn bạc và quyết định ngày mai sẽ đi luôn.

Nhưng bởi vì xem ra không tiện cho tấm da con hổ của Diệp Thiên, nhưng hẳn lại không có cách nào khác, nếu bị phát hiện ở sân bay thì tội danh buôn bán động vật quý hiếm của quốc gia thì hẳn khó mà có thể thoát được.

Cuối cùng phải để cho Thanh Nhã và Vệ Dung Dung đi máy bay còn hẳn và Hồ Hồng Đức sẽ đi tàu về Kinh, lúc về đến Kinh Thành đã chậm 3 ngày so với Thanh Nhã.

- Diệp Thiên, lão thức có ở nhà không?

Sau khi đi ra từ nhà ga Kinh Thành ra, thấy đám người nhón nha nhón nháo, muốn thấy ngay trường bối mặc dù đã hơn 60 tuổi rồi mà Hồ Hồng Đức vẫn còn suy tính thiệt hơn.

- Có nhà, cháu đã gọi điện thoại nhưng chưa nói người đến.

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền cười, trái tim đã rời khỏi đại lục gần nửa thế kỉ, bạn bè cũng đã qua đời, nói vậy nhất khi nhìn thấy Hồ Hồng Đức sẽ rất vui.

- Đi, về nhà thôi, tối nay ném thũ rượu Sái Kinh Thành để giải xui ở núi Trường Bạch!

Diệp Thiên không nhấc người nhà ra đón mà bắt taxi cùng với Hồ Hồng Đức về thẳng nhà.

Vừa mở cửa đi vào phòng, có một người lên đến bên Diệp Thiên, vuốt ve chải chuốt mái tóc của hắn.

- Đây là con chôn tuyết?

Hồ Hồng Đức đi sau Diệp Thiên nhìn con Mao Đầu có vẻ kì lạ, con vật này là nguyên nhân làm cho hắn cầu thả tất cả áo khoác da đều phải để lại ở Đông Bắc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 431

Chân Thành

Xem ra Hồ Hồng Đức cho rằng động vật thì vẫn cứ là động vật, sinh ra bọn chúng đã không có khả năng giống như con người, y còn không tin tiểu Gia hòa này có thể phân biệt được mùi của lông chồn, nếu Diệp Thiên không kiên trì thuyết phục thì y đã mang cái áo khoác da kia đến.

Cho nên bây giờ khi nhìn về phía Mao Đầu Hồ Hồng Đức vẫn có chút hoài nghi đồng thời lại dùng ánh mắt của người đi săn nhìn Mao Đầu lông trên cơ thể nó toàn màu trắng giống như tuyết vậy.

- Được rồi, Mao Đầu đừng gây chuyện nữa, đây là lão Hồ, ngươi biết đấy!

Diệp Thiên kéo Mao Đầu từ trên vai xuống, mỗi khi con vật này nhảy lên đầu Diệp Thiên thì đều làm cho tóc của hắn giống như gà vừa mới từ ổ ra.

- Chit chit...

Mao Đầu nhìn lên Hồ Hồng Đức, rồi bỗng nhiên lông nó sù lên, kêu một tiếng sắc nhọn, tiếng kêu cực kì thê lương, nó bỏ nhào về phía Hồ Hồng Đức.

- Tiểu tử này cũng biết tâm người không an.

Diệp Thiên phản ứng cực nhanh, lúc Mao Đầu kêu lên một tiếng chói tai, hắn liền nắm lấy cái cổ của nó, quay lại nhìn về phía Hồ Hồng Đức, giật giữ nói:

- Lão Hồ, thu lại sát khí đi, bằng không nếu bị nó làm thương tôi cũng mặc kệ đấy.

- Tôi... tôi đối với nó tôi cũng không có nổi sát tâm nữa!

Thấy dường như mình không được hoan nghênh, Hồ Hồng Đức hậm hực nói đồng thời cũng thu lại sát khí của mình.

Sau khi bị tảng đá quái dị kia làm cho lạnh cóng và được Diệp Thiên cứu chữa, không riêng gì những bệnh khó nói trong cơ thể khỏi hết mà ngay cả công lực của Hồ Hồng Đức cũng tăng lên không ít.

Mấy ngày nay Diệp Thiên cũng đã truyền cho y nội công, bây giờ nếu Hồ Hồng Đức bị đám người mù tấn công lại tuyệt đối sẽ không bị như lần trước nữa.

Thấy Hồ Hồng Đức có vẻ không hài lòng, Diệp Thiên tức giận nói:

- Lão Hồ, đừng không phục, nếu Mao Đầu dùng móng vuốt thì cam đoan 2 giờ sau ông phải suy nghĩ lại ngay.

Móng vuốt của Mao Đầu có một loại độc tố có thể làm tê liệt khu thần kinh trung ương còn có thể gây chết người trong nháy mắt người ta đã mất đi sự chống cự, sau khi Mao Đầu nuốt con ấn hồ mang của Kim Cương Vương thì nó lại càng trở lên lợi hại.

- Tôi có thể bị nó bắt? Ở núi Trường Bạch nhiều dã thú như vậy không một loài nào tôi không sợ.

Hồ Hồng Đức lắc đầu cho là không đúng, từ nhỏ y đã luyện Ứng Trào Công có thể khắc chế được loài động vật đặc biệt này.

Hơn nữa số động vật bị giết trên núi nhiều vô kể nên sát khí trên cỏ người kia rất nặng, trừ mấy ngày trước đây trông thấy Hắc Giao ở núi Trường Bạch ra thì người nào trông thấy nó cũng phải chạy chồn chật vật.

- Lão Hồ, có thể kìm nén một chút không? Tại sao khi thấy Hắc Giao lại không nói như vậy?

Diệp Thiên cười mà như không nhìn Hồ Hồng Đức, ông già này lúc nhìn con thỏ còn suýt hoảng sợ cơ mà, muốn cẩn thận là có ngay cẩn thận.

- Nó sao có thể so sánh được với Hắc Giao?

Hồ Hồng Đức âm ức, lẩm bẫm một câu.

- Trải qua mấy chục năm, tất nhiên là Mao Đầu không bằng được Hắc Giao!

Diệp Thiên lườm Hồ Hồng Đức một cái, tuy Mao Đầu không bằng Hắc Giao có thể hấp thu được tinh hoa của trời đất nhưng hiện tại

nó nó biết hút lap linh khí, sớm muộn gì cũng có một ngày nó bằng Hắc Giao.

Xoa đầu vỗ về Mao Đầu, Diệp Thiên nói:

- Mao Đầu, lão Hồ là khách, đừng làm bừa lát ta sẽ làm điểm tâm thật ngon cho.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Mao Đầu nhìn về phía Hồ Hồng Đức mấy cái móng vuốt giơ ra rồi cả bộ lông xù nó đều thu lại, nó có thể cảm nhận người trước mặt có sát khí rất nặng không phải là một người tốt.

- Chit chit... chit chit

Mao Đầu bỗng hít một hơi rồi lên nháy lên vai Diệp Thiên dùng móng vuốt kéo cái túi da ở ngực Diệp Thiên ra, Diệp Thiên không kịp phản ứng gì nó đã lôi được tảng đá ra.

• Làm cho Diệp Thiên khó có thể ngăn lại hàn khí trên cổ, xem ra nó cũng là bả vật đối với Mao Đầu, sau khi lấy mực thạch ra, hai móng vuốt của nó đặt trước ngực, ánh mắt lộ ra sự say mê.

- Diệp Diệp Thiên... tôi tin rồi.

Hành động của Mao Đầu khiến cho Hồ Hồng Đức phải ngờ ngàng há hốc mồm.

Phải biết rằng lúc y chỉ sợ ý đụng phải Mực Thạch thì suýt nữa đã bị đông cứng lại, vậy mà Mao Đầu ôm trọn lấy nó thì người cao, thấp, tốt, xấu đều lộ ra.

- Có thể loài động vật này có khả năng chống lại hàn khí rất mạnh.

Thấy Mao Đầu và bảo bối của mình như vậy, Diệp Thiên cũng không sợ nó làm vỡ Mực Thạch, hấn nhìn Hồ Hồng Đức rồi nói:

- Đi thôi, chuyển mấy đồ này vào đi, có lẽ đại sư huynh đã chờ bên trong từ lâu rồi.

- Đi, Diệp Thiên viện này có chút gì đó rất quái lạ? so với núi Trường Bạch thì bầu không khí ở đây rất thanh tân.

Xách hòm đi vào trong được vài ước Hồ Hồng Đức đã cảm nhận tứ hợp viện này không giống với trong núi, y ở trong núi lâu như vậy nên rất nhạy cảm với môi trường bên ngoài.

- Dương nhiên rồi, đây là còn chưa đến chỗ ở đâu.

Diệp Thiên còn giảng giải cho Hồ Hồng Đức một chút về trận pháp, đưa y đi vòng qua tiền viện rồi đi đến trung viện sau khi nhìn qua một lượt cảm nhận hoa cỏ nơi này đích thị là nhà mình rồi.

- Đại sư huynh!

Diệp Thiên để hòm xuống đất, kéo Hồ Hồng Đức lại nói:

- Đại sư huynh, anh xem em mang ai đến này!

- Nghe thấy tiếng Mao Đầu, anh cũng biết là em.

- Rồi, xem tên tiểu tử này thân thiết chưa kìa.

Cắt hoa một bên cầu thả quá, hấn nhìn về phía Hồ Hồng Đức cười nói:

- Tôi dời khỏi đại lực đã nhiều năm, vị tiểu huynh đệ này hẳn là cố nhân rồi.

Tuy râu tóc Hồ Hồng Đức đã bạc trắng, Cầu Tâm Gia liếc mắt nhìn khí huyết từ trong cơ thể là cũng đoán được tuổi tác nhưng cũng chưa nhận ra thân phận của Hồ Hồng Đức.

Biết rằng, năm đó lúc Cầu Tâm Gia nhìn thấy Hồ Hồng Đức thì ông là mới chỉ là một đứa trẻ, 60 năm qua đi dung mạo cũng có những thay đổi lớn.

- Lão thúc, cháu là đứa bé Đức đây mà... ngài không nhận ra cháu ạ?

Hồ Hồng Đức vút hết hành lý xuống đất, hai chân quỳ, đầu dập xuống đất nghẹn ngào nói:

- Lão thúc, đứa bé bày xin bái lạy ngài.

Người trong giang hồ rất trọng tình nghĩa, năm đó Cầu Tâm Gia lúc vào sinh ra từ đầu mang theo Hồ Hồng Đức, sau đó còn chăm sóc y hơn 1 tháng, tuy đã trải qua mấy chục năm nhưng ân tình này một ngày Hồ Hồng Đức cũng không dám quên.

Lúc ngẩng đầu lên, Hồ Hồng Đức quý đi tới trước mặt Cầu Tâm Gia vái lạy ông.

- Hảo hán!

Thấy sự tình cảm chân thành của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên cũng dung dung lệ trào, năm đó trong giang hồ còn là thiếu niên vậy mà nay tóc đã bạc cả nhưng tình cảm thì một chút cũng không hề giảm đi.

- Đức.... bé Đức? thật là cháu đấy ư?

Dù Cầu tâm Gia đã ở ẩn nhiều năm nhưng cũng không khỏi xúc động.

Sau khi nghe Hồ Hồng Đức nói, không kìm được cảm xúc cả người cũng run rẩy theo.

Đã dời xa đại lục nhiều năm như vậy, vốn Cầu Tâm Gia đã nghĩ bạn bè có lẽ cũng biến thành hoàng thổ hết mất rồi, bất ngờ hôm nay gặp lại vẫn bối, ông cũng không khỏi bồi hồi xúc động.

- Lão thúc, là cháu, là đứa trẻ Đức đây không ngờ đứa bé này còn có thể gặp được ngài.

Hồ Hồng Đức đúng là người chí tình, sau khi phụ thân qua đời, một mình chống đỡ gia đình, gặp lại trường bối tất cả tấm chân tình đều không thể kìm nén nổi.

- Tốt! Tốt! đứa bé ngoan!

Cầu Tâm Gia ngửa mặt lên trời nói 3 câu tốt làm âm thanh vang khắp viện cây lá bay là tả, hiếm khi thấy ông xúc động như vậy.

- Đức, dưới gối nam nhi có hoàng kim hãy đứng dậy mà nói!

Tay phải Cầu Tâm Gia phất tụ bào lên tay Hồ Hồng Đức, y cao đến 8 thước nhưng cũng bị Cầu Tâm Gia kéo lên được.

Sau khi lau nước mắt, Hồ Hồng Đức tươi cười, nói:

- Lão thúc, ngài cũng 90 tuổi rồi nhưng vẫn còn khỏe lắm.

Cầu Tâm Gia sinh năm 1905 bây giờ đã 89 tuổi nhưng khi ông tu trong núi thường ăn hoàng tinh, hơn nữa vốn Áo tạng nhất mạch là

tu cho tính mạng cho nên nhìn ông mới chỉ như ngoài 60.

Cầu Tâm Gia kéo Hồ Hồng Đức lại ngồi gần ghế đá trong viện, cười nói:

- Tiểu tử thời này, năm đó bảo người học thì người không nghe cũng không muốn tu luyện thuật pháp gia truyền, bây giờ mới hối hận há?

Căn cốt Hồ Hồng Đức tốt, vốn dĩ Cầu Tâm Gia muốn cho y vào Áo tang nhất mạch, hơn nữa lại có quan hệ tốt với Hồ Báo Hoa, đợi cho sau khi rời khỏi núi Trường Bạch thì sẽ đưa ông ta đến Giang Nam.

Chẳng qua năm đó Hồ Hồng Đức còn nhỏ, tính nết lại ngang bướng không thèm sống dựa vào cha, hơn nữa lại không hứng thú với công phu gia truyền kia cho nên sống chết cũng không đi theo Cầu Tâm Gia.

- Lão thúc, lúc đó cháu còn nhỏ còn bây giờ có muốn học thì cũng muộn rồi.

Hồ Hồng Đức thờ dài, cuộc gặp gỡ này thật khó nói, một chuyện nhỏ mà có thể thay đổi được cả vận mệnh, số phận có thể thay đổi cũng là ở nguyên nhân này.

- Lão thúc, ngài... cánh tay ngài bị làm sao vậy?

Vừa rồi, không khí còn náo động, Hồ Hồng Đức còn chưa nhìn thấy cánh tay trái của Cầu Tâm Gia không ngờ tay áo đó lại trống rỗng.

- Không sao, năm đó ta bị thương, bây giờ thì đều tốt trở lại rồi.

Cầu Tâm Gia cười khoát tay áo, hỏi:

- Đức, ta đã báo Hoa lão đệ sao không thấy đến? cháu hãy nói qua tình hình của ông ấy cho ta nghe đi.

Hồ Báo Hoa lớn tuổi hơn Cầu Tâm Gia nhưng năm đó ông đã cứu Hồ Hoa Báo khỏi một đám người nên ông ta gọi Cầu Tâm Gia là huynh xưng đệ.

Năm đó Cầu Tâm Gia còn trong giang hồ quen biết không ít người nhưng vì kết nghĩa huynh đệ với Hồ Hoa Báo nên cuộc gặp gỡ này mãi không thể quên được.

- Sau khi giải phóng, cha cháu dời khỏi núi Trường Bạch, ông ấy sống đến năm 67 tuổi thì mất, khi lâm chung ông ấy còn nhắc tới ngài, muốn cháu nhất định phải tìm và phụng dưỡng ngài lúc tuổi già.

Nhắc chuyện cũ, Hồ Hồng Đức không kìm nổi cảm xúc, vì năm đó kháng chiến khi giết địch đã đánh mất Cửu Tâm Gia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 432

Anh Hùng Vô Danh

Khi còn trẻ thường không biết quý trọng thời gian cứ để cho thời gian trôi đi nhanh chóng, vài chục năm ngắn ngủi qua đi, tuy Hồ Hồng Đức kém Cầu Tâm gia mấy chục tuổi nhưng tình cảm từ 50 năm trước vẫn rất đáng trân trọng.

Nghe Cầu Tâm Gia và Hồ Hồng Đức nói chuyện, Diệp Thiên cảm thấy như trở lại những năm tháng chiến tranh loạn lạc, cả 2 bên đều đang nói về chuyện cũ rất thân mật.

- Lão thúc, trời lạnh, sao ngài mặc phong phanh vậy?

Lúc sau, Hồ Hồng Quân thấy đang là mùa đông giá rét mà quần áo thì vẫn như cũ, vội vàng lấy áo trong hòm ra nói:

- Lão thúc, đây là áo da Hổ Hồ đã may, ngài hãy giữ lấy mặc, là cháu biếu ngài.

- Được, ta nhận năm đó Báo Hoa lão đệ nói muốn để Hổ Hồ may tặng ta không ngờ nó lại ở chỗ cháu.

Cầu Tâm Gia gật đầu, nhận lấy chiếc áo khoác nói:

- Cha cháu cả đời lập công, ông ấy xứng đáng là anh hùng, nếu năm đó Tương tiên sinh không nói những cái đó....

Nghĩ lại năm đó Hồ Báo Hoa oai hùng khí thế cao ngất trời khiến cho Cầu Tâm Gia thốn thức mãi không thôi, lúc đất nước lâm nạn có nhiều lắm những người anh hùng vô danh.

- Lão thúc, cha cháu rất phục ngài cả đời ông thường nói câu này.

Hồ Hồng Đức lau nước mắt, uống một ngụm trà vừa mới đưa vào miệng đã phì ra, nói:

- Lão thúc, hôm nay muốn uống rượu, cháu muốn kính ngài 1 chén.

- Được, hôm nay chúng ta sẽ uống một bữa.

Cầu Tâm Gia nhìn về phía Diệp Thiên gật đầu nói:

- Tiểu sư đệ, phiền đệ mang một chút đồ nhắm ngon đến đây nhé!

- Được, bọn huynh cứ trò chuyện đi lát nữa rượu và thức ăn sẽ đến ngay.

Diệp Thiên gật đầu, hơn 50 năm chưa gặp hẳn là có nhiều điều muốn nói. Diệp Thiên cáo tội rồi mang 2 cái hòm to vào trong phòng mình.

- Cha, con đã về rồi!

Diệp Thiên lấy điện thoại gọi cho cha, hôm nay hẳn bận nhiều chuyện, chuyện mua rượu và đặt đồ ăn phải làm phiền đến cha rồi.

- Tiểu tử thôi, ta làm quản gia khi nào vậy? còn biết về nhà nữa cơ đấy.

Nghe con trai nói, Diệp Đông Bình tức giận, trong thời gian vừa rồi xảy ra không biết là bao nhiêu chuyện mà không thấy Diệp Thiên đâu.

- Cha, con cũng rất bận mà.

Diệp Thiên cười đùa nói:

- Đúng rồi, cha nhà mình có khách, hai bình Mao Thai của cha mang ra nhé, để Khiếu Thiên đi mua chút đồ ăn nữa cho thịnh soạn mới được.

Nghe nói có khách đến, Diệp Đông Bình gật đầu nói:

- Được, Khiếu Thiên đang đi làm, à ta còn có chuyện muốn nói với con.

- Cha, có chuyện gì để tối ăn cơm xong đã, bây giờ con đang có việc bận đã.

Diệp Thiên nói được 3 câu rồi cúp máy, bên kia khiến Diệp Đông Bình tức giận dựng râu trợn cả mắt lên, cũng không có cách nào với cậu con trai này nữa, có vẻ như tự Diệp Thiên sẽ không mua gì.

Thật là Diệp Thiên cần có việc phải làm, tuy thời tiết đã chuyển lạnh, ngoài những đồ vật trong cái hòm kia thì còn nhiều chuyện khác cần xử lý.

Mở cái hòm thứ nhất ra Diệp Thiên để tấm da con hổ lên ghế sau đó ra ngoài bẻ mấy cành cây, sau khi chống cái đầu hổ lên đặt nó ở cửa thông gió.

Lúc ở núi Trường Bạch, Hồ Hồng Đức đã dùng bài thuốc gia truyền tiêu chế tấm da hổ này rất tốt, qua tiêu chế màu lông hổ sáng rực rỡ nhưng vì mới qua thời gian ngắn nên phải đặt nó trở chỗ râm mát thoáng gió.

Đặt da hổ, Diệp Thiên lấy trong hòm ra mấy hộp plastic chứa mỡ tuyết cấp, đối với phụ nữ mỡ tuyết cấp này còn tốt hơn cả trăm lần sâu, nó dùng để duy trì sắc đẹp.

Mỡ tuyết cấp bảo quản dễ hơn nhân sâm chỉ cần để nó vào trong tủ lạnh là được, giữ nó trong hộp plastic vẫn còn tươi Diệp Thiên tự tay để nó vào trong tủ lạnh.

Cuối cùng là xử lý đến mấy trăm của sâm, cuộc sống của Diệp Thiên ở trong tứ hợp viện khá đầy đủ lại không có muối cũng không cần dùng hạch tội để diệt côn trùng, Diệp Thiên để mấy của sâm kia trong hòm sắt.

- Sư phụ, sư phụ, ngài đã về!

Diệp Thiên vừa mới thu dọn xong đồ đạc thì đã nghe thấy tiếng Chu Khiếu Thiên.

- Khiếu Thiên, ba tôi để cậu đến phải không? Rượu và thức ăn đã chuẩn bị tốt rồi chứ?

Diệp Thiên đẩy cửa đi ra, cười nện vào ngực Khiếu Thiên, nói:

- Thời gian vừa qua, công lực có giảm sút không đấy? Có muốn ra ngoài đọ sức cũng lão nhân kia không?

Kỹ thuật của Diệp Thiên không nhiều lắm nên dạy cho Chu Khiếu Thiên cũng chỉ được ít nhưng Ứng Trảo công của Hồ Hồng Đức có thể tôn làm sư phụ để cậu ta lãnh giáo một chút cũng rất tốt.

Chu Khiếu Thiên tò mò hỏi:

- Sư phụ, lão nhân kia là ai vậy? ánh mắt thập sắc bén.

Tuy Hồ Hồng Đức đã lớn tuổi nhưng lúc còn trẻ cũng rất hung ác, ông ta và Chu Khiếu Thiên đều là cao thủ nhưng khí thế trên cơ thể thì Hồ Hồng Đức mạnh hơn Chu Khiếu Thiên nhiều.

- Ông ta là đại sư Ứng Trảo công trên núi Trường Bạch cùng vai vế với người, gọi ông ta là Hồ sư huynh được chứ.

Diệp Thiên khoát tay nói:

- Đi, ta sẽ cho ngươi làm quen với ông ấy.

- Diệp Thiên, lão Hồ ta mời ngài một ly, nếu ngài không tìm được lão thúc thì cả đời này tôi cũng không hi vọng được gặp lại ông ấy.

Lúc đó Hồ Hồng Đức và Cầu Tâm Gia đã ngồi uống ở trong sân, thấy Diệp Thiên đi tới Hồ Hồng Đức vội đứng lên rót đầy chén rượu.

- Lão Hồ, bạn cũ của sư huynh còn không nhiều, nếu có lòng hãy ở lại đây cùng huynh ấy đi.

Diệp Thiên gạt đầu, nhận rượu từ Hồ Hồng Đức uống một hơi hết sạch, sau đó kéo Chu Khiếu Thiên lại nói:

- Lão Hồ, Khiếu Thiên là đồ đệ của tôi, cũng coi như huynh đệ lúc nói chuyện xin hãy để ý đến cậu ấy một chút.

- Được, lão Hồ tôi sẽ không đối xử tệ với Chu sư đệ đâu.

Nghe Diệp Thiên nói câu này, vẻ mặt tươi cười của Hồ Hồng Đức bỗng nghiêm nghị, bình thường thì nói đùa cũng không sao cả nhưng khi Diệp Thiên bàn về chuyện vai vế thì Hồ Hồng Đức cũng phải nghiêm túc.

- Được rồi, Khiếu Thiên đứa trẻ này rất khá, Đức ăn chút gì lót dạ đi đã, Ứng Trảo công của núi Trường Bạch có không muốn cũng ở trong người cháu rồi.

Cầu Tâm Gia thấy khô khí có chút ngưng lại liền cười nói:

- Hôm nay chỉ ôn chuyện cũ, hai người cũng ngồi xuống đây, ta cho hai người kể chuyện năm đó đã giết quý ở Đông Bắc như thế nào.

Có lẽ vì nguyên nhân chính trị mà ít khi Cửu Tâm Gia cùng Diệp Thiên ôn lại chuyện cũ, hôm nay nhìn thấy con của bạn cũ cũng vui mừng nói cứ thao thao bất tuyệt.

Lúc toàn dân kháng chiến, trong giang hồ kỳ môn ở quốc đảo cũng đấu tranh không ngừng nhưng chuyện này cực kì bí mật, cũng không có văn bản chính thống nào ghi lại.

Nhưng năm đó chính Cửu Tâm Gia chủ trương giữ lại người trong kỳ môn, nhân tiện nói về chuyện cũ mấy người Hồ Hồng Đức lắng nghe và cũng bàn luận sôi nổi.

Lúc này Diệp Thiên mới biết, vì mình mà vị đại sư này chết trong tay người Nhật Bản,

Hoàng tộc Mãn Châu nhận giặc làm cha giết hại đồng bào, hơn nữa Hoàng Cô Truân và Cửu Nhất Bát lại là gián điệp nhưng cũng đều bị Cửu Tâm Gia bắt được.

- Lão thúc, rốt cục là cô gái kia đã chết hay chưa?

Hồ Hồng Đức cũng là lần đầu tiên biết chuyện này, ánh mắt giận giữ vì ông ta hận người đàn bà Đông Bắc đó thấu xương, lúc làm nô dịch ở vùng Đông Bắc nước Mãn Châu cũng có chút qua hệ với cô ta.

ở Đông Bắc dân gian lưu truyền rất nhiều chuyện, thậm chí có người nói cô ta đang sống ở ngoại ô vùng Đông Bắc ở một vùng nông thôn, cho đến nay cũng 70 năm lên Hồ Hồng Đức mới hỏi câu đó.

- Chết rồi, kêu rên 3 ngày, 3 đêm rồi bị kéo ra ngoài bắn chết, chỉ còn thi thể thôi.

Nhắc tới cô gái này Cửu Tâm Gia có vẻ lo lắng.

Ngày trước vì vây bắt cô gái này, Cửu Tâm Gia hao tổn không ít công sức cuối cùng phải tuân thủ mệnh lệnh trên phải ở nhà bày trận pháp, để cho người con gái kia phát điên mà chết.

- Su huynh rốt cục anh còn giấu giếm điều gì?

Chuyện này nếu ngài không nói thì nó mãi là một vụ án bí mật.

Sau khi nghe Cầu Tâm Gia nói, bọn Diệp Thiên đưa mắt nhìn nhau, bọn hắn không thể ngờ thế nhưng lâu nay Cầu Tâm Gia vẫn giữ nó là chuyện bí ẩn.

Đổi mặt với sự thật của lịch sử, trong lòng Diệp Thiên cảm thấy kì lạ giống như mình đang chạy trong đó khiến cho người ta có cảm giác quay ngược dòng thời gian.

- Lịch sử là do kẻ thắng cuộc viết, hi vọng người đời sau không quên công ơn của tổ tiên.

Sau khi chuyện kháng chiến xảy ra, Cầu Tâm Gia cũng không còn hứng thú nên cũng không hề nói chuyện đó ra.

- Diệp Thiên, các đệ cũng ăn được thứ này há? ta và Đoàn Tụ Đức đi mua thêm con vịt và chút đồ ăn nữa.

Mấy người đang uống rượu nói chuyện thì Diệp Đông Bình đi vào trong tay cầm một gói hộp cơm để lên bàn.

- Cha, đây là bạn con ở núi Trường Bạch, cha cứ gọi là lão Hồ cũng được.

Diệp Thiên kéo ch lại, giới thiệu với Hồ Hồng Đức, theo con trai vai vế của Diệp Đông Bình cũng được tăng lên đôi ba phần, nhưng thật ra mà nói ông cũng không quen.

Sau khi khách sáo mấy câu rồi kính rượu cùng Hồ Hồng Đức, Diệp Đông Bình kéo áo con trai 2 người ra chùi hóng mát.

Diệp Thiên có chút bất mãn nói:

- Cha nhà đang có khách có chuyện gì mà phải ra về thần bí như vậy?

- Mẹ con đến Kinh Thành rồi.

Diệp Đông Bình liếc nhìn con trai, thần nhiên nói nhưng đối với Diệp Thiên thì không kém gì sấm sét giữa trời quang.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 433

Mất Vui

Từ nhỏ Diệp Thiên và ba đã sống dựa vào nhau, mẹ hắn ít khi xuất hiện hắn gần như không có mẹ điều đó đối với Diệp Thiên cũng không có ảnh hưởng gì lớn cho lắm.

Nhưng không ai biết, hồi nhỏ mỗi lần Diệp Thiên đánh nhau chủ yếu đều tại chúng bạn lãng nhệch hắn không có mẹ điều đó đã đung vào phần thiêng liêng trong con người Diệp Thiên.

Nhưng cuộc sống thì vẫn phải tiếp tục, theo tháng năm Diệp Thiên lớn dần, hình ảnh người mẹ trong tâm trí Diệp Thiên cũng dần mờ nhạt thậm chí có một thời gian rất dài hắn không còn nhớ ra là có mẹ nữa.

Bây giờ đây khi mà Diệp Thiên không còn quan tâm gì đến cuộc sống của người phụ nữ đó nữa thì đột nhiên Diệp Đông Bình lại nhắc đến bà, khiến cho tâm trạng hắn như có sóng biển luôn cuộn trào không thể yên ổn trở lại được.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Thiên bình tĩnh trở lại, hỏi cha:

- Cha, bà ấy ở đâu? Con ... con muốn gặp bà ấy!

Từ nhỏ đến lớn Diệp Thiên chưa bao giờ gọi một tiếng mẹ, bây giờ cũng chỉ dùng từ “bà ấy” để xưng hô, vẻ mặt như hoàn toàn không có quan hệ gì với người đó.

Diệp Đông Bình nhìn con trai, lắc đầu:

- Đi rồi, sang Mỹ từ 3 ngày trước rồi.

- Sao cơ? Tại sao ba không nói cho con biết?

Sự kìm nén trong Diệp Thiên đã trở thành tức giận, hấn nhìn cha:

- Cha, tại sao lại không cho con? Tại sao hả?

Diệp Thiên cảm giác mình đang ngồi trong một cái guồng xe, vừa mới nghe được một chút tin tức của mẹ, trong nháy mắt đã không còn gì nữa, điều đó làm hấn không kiểm soát nổi tình cảm của mình.

Diệp Thiên hét to làm kinh động cả đến những người đang uống rượu trong viện, Cầu Tâm Gia nói với theo:

- Tiểu sư đệ, phải biết kìm chế tức giận chứ!

- chít chít... chít chít!

Dường như cảm nhận được sự tức giận của Diệp Thiên, bỗng nhiên Mao Đầu từ trong lòng chạy ra leo lên đầu Diệp Thiên rồi ngã xuống nhưng mảnh mặc ngọc nó ôm cũng không thấy đâu nữa.

Gió Thùy Châu thổi vào mát mẻ làm cho Diệp Thiên cũng bình tĩnh trở lại, hấn nói:

- đại sư huynh, đệ biết rồi.

- Cha con cần một lời giải thích.

Diệp Thiên nhìn về phía cha, tự nhiên trong lòng cảm thấy thoải mái hơn.

Vốn dĩ khi nghe được tin tức của mẹ đã đến Kinh Thành, Diệp Thiên rất kích động, hấn hồ hởi không biết mình phải đối mặt như thế nào với mẫu thân, điều đó là cho hấn vừa bàng hoàng lại vừa vui mừng khôn xiết.

Nhưng khi nghe thấy tin mẹ đã đi xa, Diệp Thiên lại càng tức giận, chính hấn cũng không hiểu mình đang có cảm giác gì.

- Con là tên tiểu tử ngốc, bây giờ còn muốn chất vấn ta nữa ư?

Nghe con trai nói cần lời giải thích, Diệp Đông Bình liền mắng:

- Ta gọi điện cho con thì tắt máy, gọi cho Thanh Nhã thì nó nói con đang trong núi Trường Bạch, không liên lạc được ta cũng chẳng

còn cách nào khác.

Bởi vì, lần quyết định về nước Tống Vĩ Lan quyết định vội vàng, Diệp Đông Bình cũng không biết trước, lúc đó ông đã đi khắp nơi tìm Diệp Thiên nhưng không thể liên lạc được.

Sau khi gọi điện cho Thanh Nhã mới biết hẳn đang ở trong núi thẳm rừng sâu, Diệp Đông Bình cũng không nói cho Thanh Nhã biết cho sao thì cũng chưa biết cô ấy có chắc phải là con dâu của mình hay chưa.

- Con ... việc này phải trách con.

Diệp Thiên tính lại một chút, lúc mẹ về nước, đúng ngày hôm đó hẳn lên núi Trường Bạch, hơn nữa thời gian ở trong đó di động hoàn toàn không có sóng.

Mẹ về nước được một tuần, đúng vừa với thời gian hẳn ở trong núi, thầy tướng tính sai vậy là đã bỏ qua cơ hội được gặp mẹ.

Trầm tư một hồi lâu, Diệp Thiên mới hỏi:

- Cha, bà ấy... lần này về nước làm gì vậy? khi nào thì quay lại?

- Là để gặp Tống Hạo Nhiên, cụ thể làm gì thì cha không biết, cha cũng chỉ gặp mẹ con có một lần.

Tình cảm của Diệp Đông Bình với vợ cũng không được tốt lắm, từ trước đến nay ông thường gọi thẳng tên bà, nhưng khi nhắc tới mẹ Diệp Thiên trên mặt ông vẫn có sự dịu dàng.

Vốn dĩ lần trước Diệp Đông Bình gặp Tống Vĩ Lan thì cảm giác cũng chẳng khác con trai bây giờ lắm, dù sao thì thời gian cũng có thể cọ sạch được nhiều món đồ.

Nhưng sau khi gặp được Tống Vĩ Lan, Diệp Đông Bình đã hiểu cả đời ông đã sống vì người đàn bà này, trừ bà ra không một người con gái nào khác có thể bước vào cuộc đời ông.

Năm tháng qua đi cũng không thể xóa nhòa tình cảm giữa 2 người, thân phận, dù địa vị đã thay đổi nhưng cũng không thể thay đổi được tình cảm của 2 người.

Đêm hôm đó, Diệp Đông Bình nói rất nhiều chuyện với vợ, có con trai và trải qua nhiều năm như vậy nhưng khoảng cách giữa 2

người cũng dần biến mất.

Nhưng trong lòng Diệp Đông Bình có lẽ vẫn còn oán hận Tống Vĩ Lan nên lần này khi bà về nước muốn ông đi cùng để đến gặp Tống Hạo Nhiên nhưng ông đã từ chối.

Nói chuyện về Tống Vĩ Lan xong, Diệp Đông Bình chân chừ một lúc rồi nói tiếp:

- Diệp Thiên, mẹ con từng nói... Muốn con đi gặp Tống Hạo Nhiên, cha không biết ý con thế nào?

Mặc dù không ưa gì người vợ này nhưng con trai cũng đã trưởng thành rồi, Diệp Đông Bình không muốn ân oán đời trước kéo dài đến cả đời Diệp Thiên, hơn nữa dù sao đó cũng là ông ngoại Diệp Thiên.

- Cha, cha không cần phải gặp ông ấy, để con đi?

Nghe cha nói, Diệp Thiên trừng mắt, Diệp Đông Bình chẳng có thiện cảm gì với Tống gia ông ấy chỉ có thể để ở trong lòng là thôi.

Đó là còn chưa nhắc đến chuyện Tống Hiểu Long 5 lần 7 lượt muốn đưa hấn vào chỗ chết nếu không nghĩ đến mẹ thì hấn nhất định không tha thứ cho Tống Hạo Nhiên.

Tuy rằng hủy hoại người là điều tối kị trong phong thủy nhưng nếu không nghĩ đến tình cảm của mẫu thân thì không chừng Diệp Thiên đã động tay, động chân với phần mộ tổ tiên của Tống gia rồi.

Diệp Đông Bình lắc đầu nói:

- Cha không nói chuyện này nữa, con tự mình quyết định đi, cha chỉ chuyển lời của mẹ con thôi.

- Không gặp, nhà đó không ai có tình, con không coi Tống Hạo Nhiên là ông ngoại, e rằng ông ta cũng không coi con là cháu ngoại đâu, thà không gặp còn hơn.

Diệp Thiên từ nhỏ đã là người phi thường, đừng nói là bản thân hấn đã không có chút ấn tượng gì với mẹ chứ ngay đến cha cũng không thể làm thay đổi nhưng suy nghĩ của hấn về mẹ, Diệp Thiên nói câu này là đã thể hiện sự kiên định của mình.

Diệp Thiên chưa nói xong, Cầu Tâm Gia đã ngắt lời:

- Nói cho cùng không gặp là hơn, Diệp Thiên sau này đệ phải thay đổi suy nghĩ đi, sư huynh sẽ giúp đệ đi gặp Tổng Hạo Nhiên.

Tuy Diệp Thiên nói chuyện với cha không to tiếng nhưng vì khoảng cách gần nên đều không lọt qua tai của Cầu Tâm Gia, ông không muốn nghe cũng không được, cũng không thể nhét bông vào lỗ tai đi.

Nhưng ngoài Cầu Tâm Gia thì cả Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên đều không nghe được gì, lão đại bất ngờ thốt lên 1 câu khiến họ chẳng hiểu gì cả.

Thấy ánh mắt đầy nghi vấn của Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên, Cầu Tâm Gia cười khoát tay áo nói:

- Nghe được mấy câu nên thuận miệng nói thôi, chúng ta nói chuyện tiếp. Đức năm đó cha cháu.....

Ngoài miệng thì nói chuyện nhưng ánh mắt Cầu Tâm Gia vẫn để ý đến trang phục của người thanh niên, ồn chẳng xa lạ gì Tổng Hạo Nhiên nhưng cũng không thân thiết gì nhiều với ông ta.

Cho nên sau khi nghe thấy Tổng Hạo Nhiên lại là ông ngoại của Diệp Thiên thì ông rất muốn gặp người đó dù sao thì cổ nhân của ông cũng không còn nhiều.

- Sư huynh, tai huynh cũng còn thính đấy chứ? Được chúng ta quay lại viện nói chuyện, đệ cũng còn nhiều thứ muốn đưa cho mấy cô gái kia.

Bị Cầu Tâm Gia đánh vào tim đen, Diệp Thiên cười nói:

- Khếu Thiên, hầu rượu lão Hồ cho tốt, hôm nay phải hạ gục ông ấy nha.

Chu Khiếu Thiên cười nói:

- Sư phụ, ngài yên tâm đi, đệ tử mới 20 tuổi còn có thể không bằng Hồ sư huynh sao?

- Tiểu tử thôi, ở Núi Trương Bạch thân thủ của lão Hồ ta là vô song, đấu với ta cậu còn chưa đủ kinh nghiệm đâu!

Vốn dĩ Hồ Hồng Đức cũng không môn tự cao tự đại nhưng cũng đã xưng hô huynh đệ với Chu Khiếu Thiên.

- Cha, chúng ta đi ra về phía sau viện đi.

Diệp Thiên cười xách theo Mao Đầu nói:

- Chúng ta đi chơi nào, không được đánh mất vật kia.

Mặc Ngọc ở chỗ Mao Đầu nên Diệp Thiên cũng không cần lo lắng, trên đời này người dám cướp đồ của hấn xem chừng cũng không có

- Chit chit!

Mao Đầu thích chí dùng móng vuốt chỉ đường, Diệp Thiên vừa cúi đầu vừa nhìn bỗng ngăn cả người ra, hóa ra là tên tiểu gia hỏa này đã ném Mặc Ngọc vào trong ao.

Đáy ao vốn trong suốt nhưng giờ đã biến sắc, tuy không bằng hồ của Hắc Long nhưng nước cũng đen như mực có thể dùng để chấm bút lông được thậm chí là không thể thấy cả bóng người in xuống.

Hơn nữa trước kia ao rất mát mẻ thì bây giờ lại tỏa ra một khí lạnh vô cùng, sau khi dung hợp cùng Tụ Linh trận của trời đất khiến cho không khí trong viện trở nên ngào ngạt lạ thường.

- Muốn hỏi Hắc Giao, rốt cục trong đáy hồ còn có bao nhiêu tảng đá như vậy?

Muốn đến xem màu nước ở hồ Hắc Long, Diệp Thiên suy nghĩ nếu 45 đồng Mực Thạch này đã hấp thụ hết long khí thì hấn cũng có thể lấy nước này để bố trí Tụ Linh trận.

- Diệp Thiên, đây... đây là vật gì vậy?

Vừa mới ra hậu viện, Diệp Đông Bình hoảng hốt kêu lên, bị Diệp Thiên để miếng da hổ trước cửa làm cho Diệp Đông Bình khiếp sợ.

- Cha, đâu là da Trương Hồ, đã qua tiêu chế cẩn thận sau này sẽ để ở phòng khách,

Diệp Thiên như nói nhảm, hoảng hốt kéo cha vào phòng, tuy vừa nãy không vui nhưng lần này mẹ hấn tới, hấn vẫn muốn biết một chút thông tin.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 434

Phụ Tử Dạ Đàm.

Trên đường ở Kinh Thành bên trong tứ hợp viện, có một người tóc xõa bạc trắng đang ngồi đánh cờ, đằng sau còn có mấy y tá.

Một bác sĩ chăm sóc sức khỏe khoảng hơn 40 tuổi nhìn đồng hồ trên tay đi đến người lớn tuổi phía trước nhẹ nhàng nói:

- Thủ trưởng, bây giờ cũng không còn sớm nữa ngoài trời lại lạnh hay là vào nhà đi.

Ông cụ không để ý, khoát tay nói:

- Không đi, tôi còn đang trông coi việc này không thể để chúng nó muốn là gì thì làm được?

Sau khi nghe ông cụ nói, mấy người y tá nhìn nhau nói, họ cũng không biết phải làm thế nào, một người quay về phòng cầm giấy tờ và khoác áo ba- đờ- xuy lên người.

Đúng lúc đó, một người từ trong viện đi ra đó là một sĩ quan mang quân hàm thiếu tá, đi theo sau ông ta còn có một người trung niên khoảng hơn 40 tuổi trông cũng khá giống với ông cụ trong viện.

Nhìn thấy người trung niên kia nói rằng đến để kiểm tra sức khỏe, liền vội ra đón, giọng nhỏ nhẹ:

- Tổng tiên sinh, ngài hãy khuyên thủ tướng đi, ông ấy ngồi ngoài đã lâu rồi không tốt cho sức khỏe của ông ấy.

- Tiểu Vương đang tố cáo ta đây hả, mấy người này không thể để cho ta thoải mái một chút sao?

Tuy ông cụ đã ngoài 70 tuổi nhưng vẫn còn minh mẫn, ngẩng đầu lên nhìn mọi người, ném quân cờ trong tay nói:

- Không được, tâm không yên, không đánh được cờ, có đánh cũng không có ý nghĩa gì.

Người đến kéo ông cụ ra, cười nói:

- Cha, chủ nhiệm Vương cũng vì sức khỏe của cha, cha cũng phải phối hợp với ông ấy chứ.

Ông cụ này là Tống Hạo Nhiên, hai tháng trước ông ta còn là lãnh đạo của đất nước nhưng giờ đã xuống chức, tuy ông là người Thượng Hải nhưng ở Kinh Thành đã lâu cũng chưa rời khỏi đây bao giờ.

Mà núi Ngọc Tuyền và Tây Sơn cách nhau khá xa, ông cụ cũng không thích cuối cùng ông đã chọn dưỡng thọ ở chỗ này, tuy ở đây náo nhiệt nhưng cũng có chỗ yên tĩnh cuộc sống cũng ổn định nên ông thích.

Chỗ này bên cạnh tứ hợp viện, năm xưa là nơi ở của Thái tổ, cách đó không xa có một cái nhà đó là nơi ở của vợ lãnh đạo.

Cho nên bố trí bảo vệ trong này cũng tương đối dễ dàng, đứng ở giữa suy nghĩ một lát liền đồng ý với yêu cầu của Tống Hạo Nhiên

- Cha sương cốt của cha còn tốt lắm, sống thêm 10 năm nữa cũng không vấn đề gì đâu.

Tuy mạnh mẽ như vậy nhưng Tống Hạo Nhiên đã lui về gần 2 tháng, trên lật đã lộ sự già nua, tóc cũng bạc hết rồi.

- Cha, với cơ thể này cha sống 20 năm nữa cũng không thành vấn đề gì.

Nói chuyện với Tống Hạo Nhiên đúng là Tống Chi Kiện con trai ông, y cũng phải hơn 50 rồi, ông ta được chăm sóc tốt nên trông vẫn trẻ 15, 16 tuổi so với tuổi thật.

Những câu chuyện về Tống Chi Kiện này cũng không thua kém gì cha là Tống Hạo Nhiên.

Ảnh hưởng của Tống gia ở trong nước cũng khá lớn, sau khi giải phóng các công ty hợp doanh thì gia tộc này vẫn có một cuộc sống đầy đủ.

Sinh ra trong Tống gia, Tống Chi Kiện có cả tính đặc biệt, năm 16, 17 tuổi có mở một xưởng xe thể thao, quảng cáo xung quanh trên bãi biển, y nổi tiếng là con tử con nhà giàu.

Nhưng bây giờ đã 60, 70 tuổi, Tống gia đã bị thiệt hại nghiêm trọng, Tống Chi Kiện bị đẩy đến Tứ Xuyên để lao động cải tạo, lúc cải tạo xong thì cũng đã hơn 30 tuổi, chân tay Tống Chi Kiện cũng không còn được linh hoạt nữa.

Trước năm giải phóng, rất nhiều người trong Tổng gia di cư sang nước ngoài, các đệ tử của Tổng gia cũng vậy, lúc đó Tổng Chi Kiện đang đi làm công, sau 3 năm cũng thu hồi lại được 1/3 công ty.

Sau đó anh con bác Tổng Chi Kiện muốn chuyên tâm vào công ty khác nên đã nhượng lại cho y công ty này, y cũng là người quyết đoán, lấy ra 100 vạn đô la Hồng Kông đã tiết kiệm mua lại và trở thành cổ đông lớn nhất trong công ty.

Những năm 80 Tổng Chi Kiện đã giao bán công ty, số tiền mặt ước tính phải hàng trăm triệu sau đó lại giao dịch trên sàn chứng khoán và trở thành gia đình triệu phú.

Đương nhiên trong chuyện này cũng có không ít những triệu phú khác trong nước giúp đỡ Tổng gia nhưng cũng không thể phủ nhận bản lĩnh phi thường của Tổng Chi Kiện, đó là kế sách lâu dài của gia tộc họ Tổng.

Sau đó là mấy chục năm ăn chơi trác tang, bây giờ Tôn Chi Kiện đã chín chắn hơn nhiều, nhất cử nhất động đều nằm trong khuôn khổ của một thương nhân, y từ từ dìu Tổng Hạo Nhiên vào phòng.

- Tiểu Vương, các người ở bên ngoài đi, ta chuyện riêng muốn nói!

Tổng Hạo Nhiên khoát tay, ngăn mấy y tá ngoài cửa lại.

Thấy cha có vẻ mệt mỏi, Tổng Chi Kiện nói:

- Cha, hôm nay cha mệt rồi, mai con lại đến nhé?

Tuy bây giờ trong tay Tổng Chi Kiện có trong tay cả chục tỷ nhưng ông hiểu người cầm lái Tổng gia vẫn phải là cha mình.

Một ngày có Tổng Hạo Nhiên thì Tổng gia còn như Định Hảo Thần Châm, mãi mãi không thể sụp đổ, bản thân Tổng Chi Kiện không có năng lực chống đỡ nổi Tổng gia.

Không nói đâu xa, đó là chuyện tài sản so với Mỹ Quốc Đại thì Tổng Chi Kiện còn kém xa

Kỳ thực, trong Tổng gia sau này ai trở thành tộc trưởng thì Tổng Chi Kiện cũng không để ý nhiều, nếu đại muội có ý làm tộc trưởng thì y sẽ hoàn toàn ủng hộ.

Nhưng Tổng Chi Kiện mới nói chuyện với đại muội Tổng Vĩ Lan có một lần, y phát hiện trong tay Tổng Vĩ Lan có cả mấy trăm triệu

đô la, đó là số tài sản khổng lồ cô đều muốn chuyển nhượng cho con trai.

Kể từ đó, Tổng Chi Kiện không thể đáp ứng nổi, tài sản của Tổng Vi Lan chiếm 80 phần trăm tài sản của Tổng gia, nếu chuyển hết chi cháu ngoại thì số tài sản này chẳng còn liên qua gì đến Tổng gia nữa.

Có lẽ lúc này Tổng Hạo Nhiên còn hy vọng sẽ át chế được sự bất mãn của mọi người.

Nhưng điều Tổng Chi Kiện lo lắng chính là ngộ nhỡ cha y qua đời thì Tổng Gia sẽ sụp đổ ngay, cơ nghiệp Tổng Hạo Nhiên gây dựng sẽ bị hủy hoại trong chốc lát.

- Quay về càng mệt thêm, chỗ này đúng là làm người ta mệt thêm!

Tổng Hạo Nhiên khoát tay, đang ở ngoài cửa ông vào ngồi trên ghế salon, nhắm mắt một hồi rồi mới nói:

- Chi Kiện, ý của em con, con thấy thế nào?

Lần này khi con gái đến Kinh Thành đã đề cập với Tổng Hạo Nhiên một vấn đề khó khăn, khiến cho mấy hôm nay ông phải trầm tư suy nghĩ nhiều.

Tổng Vay lan rất rõ ràng đưa ra, của nàng toàn bộ tài sản, đều muốn chuyển nhượng cấp của mình nhi tử Diệp Thiên, cũng chính là Tổng Hạo Thiên cái kia chưa từng gặp mặt ngoại tôn. Tổng Vi Lan đã thể hiện rõ quan điểm bà muốn toàn bộ tài sản của mình được chuyển cho con trai là Diệp Thiên, nhưng Tổng Hạo Nhiên lại chưa hề được gặp cháu ngoại.

Dù là tộc trưởng nhưng Tổng Hạo Nhiên đã ở phe con gái, ông không có cách nào cũng không thể thay đổi được suy nghĩ của Tổng Vi Lan.

Biết rằng, lúc lập nghiệp ở Mỹ dù có dùng một chút tài sản tiết kiệm nhưng hện nay Tổng Vi Lan vẫn nắm trong tay nền thương nghiệp của quốc gia, số tài sản đã vượt xa con số hàng vạn đồng.

Hơn nữa, mấy năm nay Tổng Vi Lan cũng không còn được nhân dỗi nữa, bà dùng nhiều cách khiến cho toàn bộ tài sản của Tổng Gia phải được đem buôn bán, có thể nói việc buôn bán toàn quyền nằm trong tay Tổng Vi Lan.

Nhưng chuyện buôn bán ở nước đế quốc còn có rất nhiều đệ tử của Tổng thị cũng tham gia, bọn họ không hề biết chuyện này, mà

đều muốn biết tài sản của Tổng gia.

Cho nên nếu không cẩn thận trong lời nói thì sẽ không thể lường trước được Tổng Hạo Nhiên có còn bị xuống chức nữa không, không chừng doanh nghiệp mấy chục năm gây dựng của Tổng thị ở hải ngoại sẽ một lần nữa rơi vào cục diện xấu.

Mà hiện tại Tổng Hạo Nhiên là lãnh đạo nhà nước bị xuống chức tài sản mà ông có trong tay dần dần sẽ phải giao nộp hết.

Cái này làm cho Tổng gia trở thành thất nghiệp khiến nhiều người không có công ăn việc làm gì, con gái ông buôn bán ở ngoại quốc đúng là một lực chọn tốt nhất.

Là Tổng Vĩ Lan quyết định, không nói là Tổng Hạo Nhiên hay cả Tổng gia đều lâm vào tuyệt cảnh nhưng Tổng Hạo Nhiên là quân nhân số 1 sau khi về hưu nhất định ông sẽ sắp xếp lại gia tộc mình.

Phương diện đầu tiên là cô con gái kia, thứ hai là toàn gia tộc.

Trong lòng Tổng Hạo Nhiên cũng trăm mối tơ vò, cho nên mới gọi con trai từ Hồng Kông về, lần này 2 cha con nói chuyện xem sẽ quyết định để Tổng thị đi theo hướng nào.

- Cha, em con là người ngoại nhu nội cương, chưa bao giờ thay đổi quyết định, chuyện này là từ trước đến nay rồi.

Nghĩ đến tính cách của em gái, Tổng Chi khẩu khí càng lớn:

- Con thấy muốn tránh cho gia tộc mình không mắc vào cảnh rối loạn, hay là mình xuống tay với Diệp Thiên.

- Ấy?

Nghe thấy con trai nói câu này, Tổng Hạo Nhiên đang nhắm mắt cũng phải mở trừng ra, nghiêm khắc nhìn con trai:

- Chi Kiện, cha không cho phép con động đến người khác hơn nữa đó lại là cháu ngoại ta, không quan tâm Vĩ Vĩ có những quyết định gì con cũng không được đụng vào đứa bé này.

Tuy đã từng làm lãnh đạo trong bộ máy nhà nước, nhưng hiện tại Tổng Hạo Nhiên vẫn còn nhiều uy thế, Tổng Chi Kiện cũng phải từng bước rút lui, y cười khổ đáp:

- Không phải con thất lễ, con chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi.

- Nói đi, tại sao con lại muốn xuống tay với đứa bé đó?

Tống Hạo Nhiên nhìn con trai cảnh cáo, rồi lại dựa lưng vào ghế và nhắm mắt lại.

- Cha nhưng muội muội cũng không được giao hết tài sản cho Diệp Thiên.

Tống Chi Kiện suy nghĩ một lúc rồi lờ mờ trước ý của Tống Hạo Nhiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 435

Lợi Ích Gia Tộc

Tổng Hạo Thiên nhìn về phía con trai, cau mày hỏi:

- Chi Kiện, tại sao lại nói như vậy? chúng ta biết nguồn gốc của những tài sản này, nhưng nhiều người trong gia tộc đều không biết!

Muốn nói với cô con gái lớn này, Tổng Hạo Thiên phải bái phục cô đến ba phần, nhưng số tiền dự trữ của gia tộc mà cô dùng lần này chỉ có một triệu USD mà thôi. Trong con mắt của nhiều người thì số tiền này không là gì cả.

Nhưng Tống Vĩ Lan lại mượn chút tiền này để đại triển quyền cước, mấy lần sát nhập vào thị trường chứng khoán đều thu lợi lớn, hơn nữa trong vài lần khủng hoảng thế giới đều thoát nạn an toàn.

Hơn nữa Tống Vĩ Lan có con mắt tinh tường, đầu tư mạo hiểm vào cả những công ty như Microsoft, Dell, hiện tại gần như là một trong những người có cổ phần lớn nhất trong những công ty này, vượt hơn 10 tỉ USD rồi.

Sau khi bước vào thập niên 90, Tống Vĩ Lan dần dần đầu tư vốn vào công thương nghiệp, có hệ thống thương nghiệp lớn ở cả Bắc Mỹ và Châu Phi.

Có thể nói, Tống Vĩ Lan thành công trên lĩnh vực kinh doanh, thậm chí còn vượt xa cả tài sản gia tộc mà tiền nhân Tống thị đã tạo ra, đủ để cho con cháu kinh doanh kì tài Tống thị tự phụ đều cảm thấy hổ thẹn.

Nhưng cũng chính vì như thế, con cháu Tống gia ở trong nước và nước ngoài đều muốn coi số tiền khổng lồ này là tài sản của nhà họ Tống, bọn họ không hề biết tài sản thực sự của Tống gia chiếm trong đó là một phần rất ít.

Cho nên nếu như Tống Vĩ Lan chuyển toàn bộ số tiền này dưới danh nghĩa của lý Dương thì sẽ hưởng đến nội bộ Tống gia, e rằng đến Tống Hạo Thiên cũng chưa chắc đã áp chế được.

Nếu như sự việc như thế thực sự xảy ra, Tổng Hạo Thiên cơ hồ cũng có thể đoán được gia tộc sẽ một lần nữa rơi vào trạng thái sụp đổ.

-Cha, tình hình của Vi Lan cha cũng biết, em ấy đã quyết định e là không ai có thể thuyết phục được, nếu chị quyết tâm như vậy, tất cả tài sản đều thuộc về Diệp Thiên thì làm thế nào?

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của cha, Tổng Chi Kiện nói tiếp:

-Chúng ta có thể ra tay từ phía Diệp Thiên, buộc cậu ta đồng ý cậu ta chỉ có thể nhận được tiền hoa hồng lợi nhuận hằng năm từ số tài sản này thôi, nhưng không có quyền lợi tiến hàng thay đổi mua bán hoặc là can thiệp vào hoạt động kinh doanh của tập đoàn.

Nói cách khác, Diệp Thiên là người sở hữu cổ phần, nhưng chỉ dừng ở đây mà thôi. Phát triển tài chính của tập đoàn vẫn như trước đây, cổ phần nằm trong tay của chị cả hay trong tay của cậu ta thì cũng không khác nhau.

-Đây chưa chắc đã là một biện pháp...

Tổng Hạo Thiên trầm ngâm một lát nói:

-Vấn đề là ở chỗ Diệp Thiên có đồng ý hay không? Chi Kiện, nếu đổi lại là con, con có đồng ý không?

Theo như Tổng Chi Kiện nói, Diệp Thiên quả thật là một con rối rồi, ngoài việc hàng năm ngồi nhận số tiền lớn của cậu ta ra thì chẳng có quyền hành gì trong tập đoàn tài chính cả.

Nhưng theo như Tổng Hạo Thiên biết thì đứa cháu ngoại này là một người rất có tính cách, mặc dù có nhiều mối quan hệ ở kinh thành, làm việc không phải là quá ngang ngược, nhưng cũng không phải là quá hiền từ, cậu ta tự nguyện để cho Tổng gia khống chế mình sao?

-Cha, đương nhiên là cậu ta sẽ không đồng ý rồi.

Thấy cha lấy mình ra so sánh với Diệp Thiên, Tổng Chi Kiệt dờ khóc dờ cười, cậu ta phụ trách quản lý tập đoàn Cảng đảo Thiên Tín trị giá cả chục tỉ hơn mười năm nay rồi, nắm quyền trong tay chẳng nghề lại có thể so sánh với cậu thanh niên Diệp Thiên còn non nớt sao?

-Diệp Thiên mới 20 tuổi đầu, mặc dù có chút tài sản, nhưng mà cha, số tài sản trên tay em gái mỗi năm chỉ là tiền lãi, e rằng phải tính con số hơn 1 tỷ, con không tin Diệp Thiên sẽ hờ hững với số tiền này.

Kể từ khi biết được suy nghĩ của em mình, Tổng Chi Kiện cũng điều tra qua về Diệp Thiên, biết được Diệp Thiên cũng có chút tài sản, nhưng so với số tài sản mà cậu ta sắp có được thì đúng là không đáng kể gì cả.

Tổng Chi Kiện tin tưởng em mình cũng đồng ý với cách làm của cậu ta, dù sao thì số tài sản này cũng thuộc về Diệp Thiên, chẳng qua chỉ là do gia tộc Tổng thị giữ mà thôi.

Tổng Hạo Thiên lắc đầu nói:

-Chi Kiện, con đừng có quên, nếu như Diệp Thiên không đồng ý, thì cậu ta không những có thể có được số tài sản này, mà còn có thể tùy ý khống chế số tiền đó.

Đối với một người thanh niên có dã tâm mà nói, sức hấp dẫn này có thể còn muốn hơn so với giá trị bản thân mình.

Hiện tại Tổng Hạo Thiên rất đau đầu, bởi vì ngoài việc không thể chủ động dùng thủ đoạn gì ra, ông còn không còn cách nào khác để xử trí với đứa con gái và cháu ngoại của mình, sự việc này đã nằm ngoài tầm kiểm soát của ông ta.

Hơn nữa mặc dù Tổng Hạo Thiên có quyền thế cao trong nước đi chăng nữa, nhưng khi bước sang nước khác thì ông không có sức ảnh hưởng nào nữa, càng không thể với tới được hành vi buôn bán thông thường được pháp luật nước ngoài bảo vệ.

-Cha, nếu cậu ta không đáp ứng, vậy cậu ta sẽ trở thành kẻ thù của Tổng gia, trừ phi cậu ta ra nước ngoài sinh sống, nếu không bất luận là đến nơi nào đều phải chịu nhiều loại hạn chế.

Sau khi nghe cha mình nói xong, nét mặt Tổng Chi Kiện trầm hẳn xuống, suy nghĩ của cậu ta với nhiều con cháu nhà Tổng gia khác đều giống nhau, đều đem lợi ích của gia tộc đặt lên hàng đầu.

Với thế lực của Tổng gia ở trong nước, tuyệt đối là có thể làm được điều mà Tổng Chi Kiện vừa nói, mặc dù không đến mức khiến cho Diệp Thiên khốn đốn nhưng cũng khiến cậu ta khó khăn mới có thể làm được mọi việc.

Nhưng Tổng Chi Kiện cũng không biết, nếu như cậu ta thực sự làm như vậy, thì khoảng cách bị giết của Tổng gia cũng không còn xa nữa, với tính cách của Diệp Thiên, nhất định sẽ đã kích Tổng gia đến thương tích đầy mình.

-Vậy nếu em gái đưa Diệp Thiên ra nước ngoài sống thì chúng ta có thể làm gì chứ?

Tổng Hạo Thiên lắc đầu, có chút thất vọng với suy nghĩ của con trai mình, đến bước này thì đây cũng là một âm mưu, nếu không thì cũng là thủ đoạn mờ ám

Tổng Chi Kiện oán hận nói:

-Nếu như Vi Lan làm vậy, thì nó không còn là người nhà họ Tổng nữa rồi, cha, nó vẫn nghe lời cha nhất, cha hãy thử khuyên nhủ nó xem.

Thân tình đối với Tổng Chi Kiện mà nói thật không đáng là gì, hắn đã sớm có một cuộc sống giàu có, thời thanh thiếu gặp đại biến đời đến thời trung niên sau khi cuộc sống lại trở lại quỹ đạo quen thuộc, cái loại dục vọng muốn không chế này cũng trở nên mãnh liệt hơn.

Cũng không phải là Tổng Chi Kiện thèm muốn cái tài sản của em gái mình, hắn chỉ là không muốn khiến cho Tổng gia bị chia năm xẻ bảy, ít nhất là trong khi hắn tiếp nhận chức vị trưởng tộc từ cha mình, Tổng gia có thể có một giai đoạn phát triển ổn định tốt đẹp.

Tổng Hạo Thiên hứng thú tiêu điều nói:

-Cha cũng khuyên rồi, nhưng nó không nghe, đứa nhỏ này năm đó ta đã nợ nó nhiều, bây giờ ta cũng không muốn bức bách nó nữa.

Tùng là người có nhiều tiền nhất cả nước, sau đó trở thành nhà lãnh đạo quốc gia, những vinh nhục hưng suy mà cả đời Tổng Hạo Thiên trải qua thật là nhiều không kể xiết.

Ông từ sớm đã dốc sức hòa hợp gia tộc, khi về già trời xui đất khiến thế nào lại tiến vào con đường chính trị, cũng đạt được đến đỉnh phong của con người Tổng Hạo Thiên, nhưng phần hoa đi qua, cảm giác lạc lõng cô đơn trong tâm hồn là cảm giác mà người khác khó lòng tưởng tượng được.

Trước mắt sau khi xuống khỏi vị trí cao kia, Tổng Hạo Thiên lại hiểu ra nhiều hơn, năm trước kịch liệt phản đối hôn sự của con gái mình, dẫn đến hơn 20 năm nay, ba người trong cùng một nhà mà không hề gặp nhau một lần, khiến cho Tổng Hạo Thiên cảm thấy áy náy.

Còn về phần ân oán kia với Diệp Thiên bây giờ ông cũng cảm thấy bình thường, vì vậy ông thà để cho Tổng gia vì việc này mà rơi

vào hỗn loạn còn hơn là ép con gái mình giao nộp số tài sản này ra.

-Cha, vậy làm thử theo cách cha nói đi, nếu như Diệp Thiên đồng ý, những việc này không phải là đã giải quyết xong rồi sao?

Tổng Chi Kiện vẫn kiên trì với ý kiến của mình, theo cậu ta thì Diệp Thiên nhất định sẽ đồng ý với cái kế hoạch chính mình đề ra.

-Được rồi, ngày mai tự con đi tìm Diệp Thiên, đứa nhỏ này có rất nhiều hiểu lầm với Tổng gia chúng ta.

Tới tuổi này của Tổng Hạo Thiên, nhiều việc nhìn rất thấu đáo, lập tức lấy khẩu khí dặn dò:

-Sau khi gặp đứa trẻ đó, con giải thích nhiều một chút, không cần phải động đến cái chức trưởng bối, Tổng gia chúng ta chưa từng cho cậu ta bất cứ thứ gì, cũng không có tư cách đứng trước mặt cậu ta khoa chân múa tay.

Nhìn thấy cha cuối cùng cũng gật đầu, Tổng Chi Kiện mừng rỡ, tràn đầy tin tưởng nói:

-Cha, cha yên tâm đi, con nhất định sẽ thuyết phục được cậu ta.

Tổng Hạo Thiên lắc lắc đầu nhắm mắt lại, dựa lưng vào ghế sofa, mệt mỏi khoát tay, tỏ rõ sự mệt mỏi, khiến cho một người già cả đời kiên cường tinh thần giờ trở nên hư nhược rồi.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm, Diệp Thiên vừa luyện công xong, Chu Khiếu Thiên liền thò đầu từ cửa vườn hoa ra cười nói:

-Sư phụ, đệ tử đưa Hồ sư huynh đi dạo, đại sư bá cũng đi, sư phụ có muốn đi cùng không?

Mấy người hôm qua uống say mềm, nhưng cơ thể họ đã chuyển biến tốt, sau vài tiếng đồng hồ đã có thể giải hết rượu, tinh thần sáng láng thế này rồi.

-Ta không đi, tí nữa muốn đến bên Lão Trạch Tử xem, tối qua về muộn quá chưa sang được.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, quay người đi vào phòng, lấy chìa khóa ô tô ném cho Chu Khiếu Thiên nói:

-lái xe cẩn thận chút, hai vị này tuổi cũng cao rồi, xảy ra chuyện gì ta tìm tiểu tử ngươi hỏi tội.

-Vâng, sư phụ cứ yên tâm.

Cầm lấy chìa khóa, Chu Khiếu Thiên mừng rỡ tung tăng, cậu ta vừa mới lấy được bằng lái xe không lâu, đúng lúc đang muốn lái xe, đã sớm nhìn thấy xe của Diệp Thiên chỉ là không có cơ hội mà thôi.

Sau khi đưa mấy nhà tư tưởng ra khỏi cửa, Diệp Thiên đi đến ao bên cạnh, hôm qua trời tối đen không nhìn được hết, trước mắt nhưng lại muốn nhìn sự thay đổi của nước ao đối với tảng đá thần bí kia.

Nước ao đã biến thành màu đen hơn nhiều, Diệp Thiên đưa tay thử một chút, nước ấm trở nên lạnh, nhưng không lạnh thấu xương bằng nước hồ Hắc Long, cũng không phải sợ có thể lạnh quá mà làm tổn hại đến người.

Qua 8 giờ, Diệp Thiên trở lại phòng cầm trên tay một hộp dầu hơi tuyết

Vốn dĩ định để cha mình mang đi hôm qua, sau đó sợ cha nói không rõ, mấy cô không biết trân trọng vật này, nên Diệp Thiên quyết định tự mình mang đi.

- Mọi người tìm ai thế?

Diệp Thiên vừa mở cửa ra liền nhìn thấy bốn người đứng ở đó, một người trung niên đang đánh giá mặt cửa tứ hợp viện, Diệp Thiên mở cửa khiến họ giật mình.

- Cậu là Diệp Thiên? Tôi đến tìm cậu!

Nhớ đến lời dặn dò của cha tối qua, nét mặt Tống Chi Kiện tỏ vẻ tươi cười chân thành.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 436

Sĩ Nhục

Tim cháu? Có chuyện gì sao ạ?

Diệp Thiên nhìn thấy người này, trong lòng nhất thời hiểu ra, cậu không hề xa lạ gì với người này, lúc trước khi đến Hồng Kong, rất nhiều tạp chí đều có ảnh của ông ta trên trang bìa.

Tổng Chi Kiện- người có tài chính hùng mạnh ở Hồng Kong, mấy năm nay cùng với những phú hào người Hoa như Lý Siêu Nhân liên kết xuất kích, thực hiện nhiều vụ làm ăn mua bán khiến thế giới phải khiếp sợ, cũng là siêu cấp phú hào nổi lên nhanh nhất ở Hồng Kong.

Nhưng những kinh nghiệm này với Diệp Thiên mà nói thì chẳng liên quan gì đến Diệp Thiên cả, Diệp Thiên để ý đến nhất là thân phận khác của Tổng Chi Kiện, cũng là thân phận con trưởng của Tổng gia.

Nói cách khác, đứng trước mặt Diệp Thiên, chính là cậu của Diệp Thiên, đương nhiên Diệp Thiên tuyệt đối không chấp nhận điều đó, đến mẹ đẻ của mình cậu còn chưa gặp qua, huống chi là người cậu này.

-Diệp Thiên, ta là...

-Chú là Tổng Chi Kiện? cháu quen, là đại gia Hồng Kong.

Diệp Thiên không đợi cho Tổng Chi Kiện nói ra tên của mình đã cắt lời nói:

-Tổng tiên sinh, cháu còn có việc phải làm, chú có việc gì cứ nói thẳng.

-Diệp Thiên, tới cửa là khách, dù gì thì cũng để cho bọn chú vào nhà ngồi đã chứ?

Tổng Chi Kiện trong những năm gần đây như phong sinh thủy khởi ở Hồng Kong, chưa từng bị vừa mở miệng ra đã bị người khác cắt ngang như vậy bao giờ, ánh mắt có chút phần sắc, nhưng nghĩ đến lời cha mình nói, nên đã khéo léo giấu sự bất mãn ấy đi.

Diệp Thiên mỉm cười, lắc đầu nói:

-Cháu xin lỗi, cửa chính nhà Diệp gia, ai cũng có thể vào, nhưng người nhà Tổng gia thì không.

Diệp Thiên không biết Tổng Chi Kiện vì việc gì mà tìm đến cậu, cũng không hề muốn biết, căn bản cũng chẳng cần thiết phải nể mặt người này, đến nỗi thân phận đại gia Hồng Kong càng làm cho Diệp Thiên cảm thấy nực cười hơn.

Diệp Thiên vừa dứt lời, nét mặt của Tổng Chi Kiện và những người đi cùng lập tức biến sắc, bọn họ không ngờ lời nói của Diệp Thiên lại sắc bén như vậy, không hề có chút tình cảm nào.

Một người thanh niên chừng hai tám hai chín tuổi bước lên trước vài bước, mở miệng khiển trách:

-Cậu ăn nói kiểu gì thế? Cha tôi dù sao cũng là cậu của cậu, cậu ăn nói với trường bối như vậy à?

Người thanh niên này là con của Tổng Chi Kiện, tên là Tổng Lương Đông, khi mới hơn mười tuổi đã được Tổng Chi Kiện đưa sang Mỹ du học, cũng ở gần chỗ bác gái nên chuyện của Diệp Thiên cũng hiểu rất rõ.

Mặt Diệp Thiên lộ vẻ ngờ ngàng nói:

- Trường bối? người của nhà cậu tôi sớm đã chết cả rồi, thôi xin anh, đừng có nói giỡn với tôi nữa.

Diệp Thiên mặc dù coi như là học qua cao đẳng, nhưng từ nhỏ xuất thân nông thôn, bản lĩnh sĩ nhục người khác có thể hơn những công tử từ nhỏ sống trong cảnh nhung lụa nhiều.

Sau khi không nói ra những lời thô tục, mặt người thanh niên lập tức đỏ rần lên, đến Tổng Chi Kiện cũng phát hỏa, ông ta chưa từng gặp một đứa trẻ nào thiếu giáo dục như vậy.

Nhưng Tổng Chi Kiện không hề nghĩ qua Diệp Thiên vốn không hề có giao tiếp gì với Tổng gia bọn họ, hơn nữa còn oán hận chồng chất, Diệp Thiên nghe tên của bọn họ không chỉ thẳng vào mặt màng là đã nể mặt họ lắm rồi.

-Oất con, mày mắng ai đấy, muốn ăn đòn hả?

Nghe thấy Diệp Thiên vòng vo mắng cả nhà họ Tống, Tống Lương Đông không nhẫn nhịn được nữa, tiến về phía trước khua khua nắm đấm.

Trong tên của Tống Lương Đông mặc dù có chữ Lương nhưng tuyệt đối không phải là hạng người lương thiện gì, cũng là kẻ ăn chơi chác tang có tiếng ở Cảng Đào, mấy năm nay tiếp xúc với việc kinh doanh của gia tộc mới bớt phóng túng hơn.

-Gi? Anh muốn động thủ?

Diệp Thiên vừa đưa tay phải lên, cầm chặt lấy cổ tay của Lương Đông, ánh mắt híp lại, trên tay hơi dùng sức, đau đớn truyền từ tay phải ra, Tống Lương Đông lập tức hét lớn.

-Buông Lương Đông ra, buông Lương công tử ra!

Tống Lương Kiệt cùng mấy người phía sau đồng thời kêu lên, ba người thanh niên mặc áo đen nhanh chóng tiến lên phía trước, cơ hồ như vây quanh Diệp Thiên.

Tống Chi Kiện cũng không còn ngăn cản mấy người vệ sĩ kia ra tay nữa, Diệp Thiên đúng là cần phải dậy dỗ một chút, thanh niên cần phải chịu thiệt chút mới hiểu được đạo lý.

-Cách giáo dục của Tống gia tốt thật đấy, tới nhà người khác gây phiền toái còn dám động thủ nữa, còn cho rằng Lãng Lãng Càn Khôn đều là người nhà Tống gia các người nữa chứ?

Diệp Thiên cười lạnh lùng nhìn mấy tên vệ sĩ, buông lỏng Tống Lương Đông ra, vẫy vẫy tay về phía phía xa xa:

-Nhiều người hơn chứ gì? Mã Lạp Khải, lại đây!

Khi đi Trường Bạch Sơn lần trước, Diệp Thiên vốn dĩ không chào hỏi người nào như Mã Lạp Khải bao giờ, nhưng đang giống như kiến bò trên chảo nóng như hôm nay phát hiện ra Diệp Thiên thì mừng rỡ như điên.

Nếu không phải là thấy có người nói chuyện cùng Diệp Thiên, bọn họ đã sớm chạy đến, bây giờ nhìn thấy đối phương chủ động vẫy tay, mấy người Mã Lạp Khải tự giác thực hiện chức trách vệ sĩ.

-Đúng, bọn họ đúng là đang làm phiền tôi.

Diệp Thiên gật đầu cười, nói:

-Tôi đang nghi ngờ bọn họ định bắt cóc tôi, Mã Lạp Khai, mọi người đưa bọn họ đến cảnh sát đi, nói không chừng cảnh sát còn trao tặng danh hiệu vinh dự người nước ngoài tốt của thành phố đấy.

Diệp Thiên bất ngờ chơi xỏ, cậu biết Tổng Chi Kiện nếu như bị đưa đến đồn cảnh sát, tương đương với việc Tổng gia bị ăn một cái bạt tai, khiến cho bọn họ khổ sở nói không nên lời.

Bởi vì chuyện này là người nước ngoài làm, hơn nữa lí do lại rất đầy đủ, Tổng Chi Kiện cũng không thể làm gì mấy người Mã Lạp Khai được, còn về Diệp Thiên thì càng sợ cậu ta báo thù hơn.

-Chúng tôi không phải là bắt cóc đâu, mọi người không cần phải làm loạn đâu.

Tổng Chi Kiện và con trai đều tinh thông tiếng anh, đều nghe rõ đoạn hội thoại giữa Diệp Thiên với Mã Lạp Khai, nét mặt lập tức biến sắc, nếu thực sự bị đưa đến cảnh sát thì chuyện cười này quá to rồi.

-Ồ, các vị, tôi nghĩ có chuyện gì cần nói thì đến cảnh sát rồi nói.

Mấy người Mã Lạp Khai mặc kệ Tổng Chi Kiện đang nói gì, khó có một lần được làm nhiệm vụ của một vệ sĩ, tất nhiên là phải thể hiện trước mặt Diệp Thiên một chút.

Những người mặc y phục đen đi cùng Tổng Chi Kiện đều là xuất ngũ từ đội Phi Hồ ở Hồng Kong, cũng là những vệ sĩ mà những nhà giàu ở Cảng Đảo rất thích dùng.

Nhưng mặc dù những người này mang theo bên người trông rất là uy phong, nhưng gặp những người Dong Bình đỉnh cao như hội Mã Lạp Khai thì thật không đủ bản lĩnh.

Sau khi nhận mệnh lệnh của Diệp Thiên, mấy người Mã Lạp Khai vây lại xung quanh, với võ công thuần phục đã khổng chế được mấy tên vệ sĩ kia, còn lại một tên nhìn hai cha con Tổng Chi Kiện với ánh mắt yếu ớt.

Diệp Thiên liếc nhìn hai cha con Tổng Chi Kiện, tiện tay đóng cửa lại, gẩy chân bước ra ngoài miệng còn nói:

-Mã Lạp Khai, giao bọn họ cho mấy người, tôi có việc đi trước.

Thấy Diệp Thiên thực sự muốn đưa bọn họ đến sở cảnh sát, Tổng Chi Kiện vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không thể không cúi đầu nói:

-Diệp Thiên, cậu có chuyện muốn nói với cháu, mặc dù Diệp gia và Tống gia có thù hận với nhau nhưng dù sao ta cũng vẫn là cậu của cháu mà.

Tổng Chi Kiện cũng không biết đến gặp Diệp Thiên nói chuyện, sự việc lại phát triển đến bước này, điều này khiến cho ông ta hiểu những gì cha mình nói, đã biết cháu ngoại ruột của mình không phải là người dễ đối phó.

-Cậu?

Mặt Diệp Thiên lạnh băng, quay người lạnh lùng nhìn Tống Chi Kiện nói:

-Tôi cảnh cáo chú một lần nữa, tôi không có cậu, nếu tiếp tục dám giả mạo trường bối của tôi, đừng trách tôi không khách khí.

Từ tướng mạo của Tống Chi Kiện Diệp Thiên có thể nhận ra được, người này đáng người mũi ưng, trán cao, khoảng cách giữa hai mắt rộng, là một người ngạo ngược có dã tâm.

Người như vậy đều là hạng người thà phụ người trong thiên hạ còn hơn để người trong thiên hạ phụ mình, tình thân trong lòng họ căn bản chẳng là gì.

Nếu đổi lại là một người trung hậu, Diệp Thiên còn nể mặt mẹ mình, hoặc là còn để lại cho ông ta chút thể diện, nhưng đối với Tống Chi Kiện, chớp mắt một cái là có thể nhìn thấu tâm địa của ông ta, nên tự nhiên là không có sắc mặt tốt rồi.

-Được rồi, coi như là Tống mỗ lỡ lời, Diệp Thiên, tôi đến đây không hề có ác ý gì cả, cậu cũng không cần phải như thế chứ?

Tổng Chi Kiện là con trai duy nhất của Tống Hạo Thiên, nếu thực sự bị đưa đến cảnh sát, thì chuyện này thực quá nhục cười, mặc dù Tống gia luôn bang quan với chính trị trong nước nhưng người muốn nhìn chuyện cười của họ cũng không phải là ít.

Vừa mới gây ra náo loạn, xung quanh tứ hợp viện đã tụ tập không ít người, Diệp Thiên lập tức nhũ mày khoát tay nói:

-Mã Lạp Khải, buông họ ra đi, Tống tiên sinh, các người có thể đi rồi.

-Diệp Thiên, tôi thực sự là có chuyện muốn nói với cháu.

Nhìn thấy Mã Lạp Khai thả thuộc hạ của mình ra, Tống Chi Kiện vội vàng đuổi theo, nói:

-Diệp Thiên, cháu yên tâm, chúng tôi đối với cháu tuyệt đối là có lợi, cháu không thể dành chút thời gian để nói chuyện với ta được sao?

Trải qua nhiều năm buồn ba, đã khiến cho lòng dạ Tống Chi Kiện không phải tâm bình thường, trong giây lát đã có thể điều chỉnh tốt trạng thái, bây giờ còn sử dụng thái độ ngang hàng thậm chí còn khiêm tốn nói chuyện cùng Diệp Thiên.

-Chuyện có lợi cho tôi?

Diệp Thiên nhìn Tống Chi Kiện với vẻ giễu cợt, ánh mắt của cậu khiến cho người hơn năm mươi tuổi như Tống Chi Kiện cũng hơi chột dạ, qua mười mấy giây sau Diệp Thiên mới mở miệng nói:

-Bây giờ tôi còn có chút chuyện, ông muốn tìm tôi nói chuyện thì đi theo tôi đi.

Cơ hội đã có trong tay không dễ dàng buông ra, Diệp Thiên vội vàng đưa mấy cô đi, thứ này tâm bỏ thân thể cho mấy cô với Chu Khiếu Thiên là rất tốt.

Nghe thấy Diệp Thiên hạ giọng, trong lòng Tống Chi Kiện như trút được gánh nặng, vội vàng nhìn con trai, để cho cậu ta không được manh động, đưa mấy người đi theo sau Diệp Thiên.

-Tôi vừa mới nói qua, cửa nhà Diệp Thiên không hoan nghênh Tống gia các người, mấy vị đứng ngoài đợi đi.

Khi đến cửa nhà Lão Trạch Tử, Diệp Thiên dừng bước, khi Diệp Thiên nói ra những lời này hai cha con Tống Chi Kiện lại một trận nóng mặt, trong lòng cảm thấy chưa bao giờ phải chịu nỗi nhục như thế này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 437

Giàu Có

Tục ngữ có câu vô dục tắc cương, Diệp Thiên không hề muốn đến chỗ của Tống gia, cậu cũng không cần thiết phải đi lo xem tâm tình của Tống Chi Kiện như thế nào, nếu thấy khó chịu thì ông có thể về.

Nhưng hai cha con Tống Chi Kiện thì không được, bọn hắn lần này đến là để cầu Diệp Thiên, vốn dĩ còn muốn nhận cậu cháu với Diệp Thiên, thuận tiện nhắc đến việc kia.

Nhưng ai biết được rằng Diệp Thiên căn bản là không tiếp lời, thẳng thừng chặn họng họ lại, hơn nữa thiếu chút nữa là đưa bọn họ đến sở cảnh sát.

Nếu như đôi địa điểm, đôi người khác, Tống Chi Kiện đã sớm nổi trận lôi đình rồi, nhưng tình thế bức người ta mạnh mẽ hơn, vì số tiền hơn chục triệu quản lý trên tay chị mình, Tống Chi Kiện lại không thể không nhẫn nhịn.

-Mã Lạp Khải, để ý bọn họ, đừng để cho bọn họ tiến vào sân.

Diệp Thiên lạnh lùng liếc qua hai cha con Tống Chi Kiện, ánh mắt như đèn phòng trộm, coi như lòng dạ Tống Chi Kiện thâm hậu, cũng bị tức đến nổi gân xanh nổi hết trên trán, thiếu chút nữa thì nổ ra.

Diệp Thiên cũng mặc kệ ông ta có tức hay không, quay người đi vào trong sân, còn mấy người Mã Lạp Khải thì đứng lại canh giữ sân cửa, thực hiện mệnh lệnh của Diệp Thiên.

Nhìn thấy Diệp Thiên đi vào sân, Diệp Đông Mai đang giặt quần áo đi tới, cầm tay kéo cháu lại, giận dữ nói:

-Diệp Thiên, hôm qua bảo quay lại sao không quay lại hả?

Cảm nhận được cái lạnh từ tay cô, Diệp Thiên bất mãn nói:

-Cô, trời lạnh như thế này, sao cô còn giặt quần áo bằng tay chứ? Mua lấy cái cái máy giặt mà giặt không được à?

-Có hai bộ quần áo thôi, không đáng để dùng máy giặt, cô lấy tay vò mấy cái là được rồi.

Diệp Đông Mai lắc đầu cười, thấy trên tay Diệp Thiên còn cầm một cái hộp nhựa, không khỏi ngạc nhiên hỏi:

-Cháu cầm cái gì thế, màu sắc khá đẹp đấy.

Diệp Thiên từ chỗ người mù lấy được dầu sò tuyết, là loại cao cấp nhất, sắc Kim hoàng, mặc dù bên ngoài cách lớp nhựa nhìn nhìn qua cũng thấy rất thoải mái.

-Cô à, vật này gọi là dầu sò tuyết, chút nữa cháu lấy một ít cho sâm, chung cùng với nhau, tốt cho sức khỏe của cả cô và bác.

Diệp Thiên giải thích cách dùng cho cô mình, sau đó đi vào phòng bếp, đến nỗi đồ chơi này còn có thể so sánh với giá vàng, cậu không nói, nếu không với tính tiết kiệm của cô mình thì nhất định sẽ không chịu ăn.

-Diệp Thiên, cháu đến đây à, Khiếu Thiên vẫn khỏe chứ?

Bác Châu đang nấu đồ ăn sáng trong phòng bếp thấy Diệp Thiên đi tới, vội vội đứng lên.

-Khỏe ạ, Khiếu Thiên rất hiểu chuyện, giúp em rất nhiều việc.

Diệp Thiên nhìn ánh mắt của Chu mẫu, vết sẹo cũng đã mờ hết, xem ra phẫu thuật rất thành công, cười nói:

-Chị Chu ở đây có quen không? Mắt thế nào rồi? không còn chảy nước mắt bị đau nữa chứ?

Mấy người Chu mẫu và Diệp Đông Mai đều xưng hô là chị em, nhưng Chu Khiếu Thiên là đồ đệ của Diệp Thiên, Chu Mẫu kiên quyết bắt Diệp Thiên kêu bà là chị, cách xưng hô loạn hết cả lên.

-Không có, không có, rất tốt, cảm ơn em, Diệp Thiên, ngồi đi, đồ ăn sáng sắp xong rồi, chúng ta cùng ăn thôi.

Cho tới giờ Chu Mẫu vẫn không che giấu sự cảm kích của mình với Diệp Thiên, từ sau khi mắt tốt lên, lúc nào cũng là người bận rộn nhất, hai chị em Diệp Đông Mai đã vài lần khuyên nhưng đều không nghe.

Nhưng so với cuộc sống trước kia, Chu Mẫu không thể nghi ngờ rằng cuộc sống như trên thiên đường rồi, con trai hiểu chuyện được việc, thêm vào đó hàng ngày đều có mấy chị nói chuyện cùng nên tâm tình cũng khoan khoái hơn rất nhiều.

-Vâng, chị nên chú ý sức khỏe hơn, những chuyện lật vật này mời một người đến làm là được rồi.

Diệp Thiên kính người, không coi mình là người gia đình phú quý, mà luận về phẩm hạnh, Chu Mẫu ngậm đắng nuốt cay nuôi Khiếu Thiên trưởng thành, điểm này Diệp Thiên vô cùng tôn trọng.

Giúp Chu Mẫu dọn đồ ăn lên bàn, lão thái thái cũng mang bánh bao đến, nhìn thất Diệp Thiên lập tức mắng:

-Tiểu tử thôi, vẫn còn biết đường về nhà nữa à, ra ngoài lâu như thế đến điện thoại cũng không thèm gọi về.

-Hi hi, bác à, cháu ra ngoài làm chuyện tốt, một hộp dầu sò tuyết to cháu để trong tủ lạnh ý.

Diệp Thiên cười cười ôm lấy lão thái thái, cậu thực sự cảm nhận được cảm giác gia đình.

-Dầu sò tuyết, đây chắc là đồ tốt, đúng lúc cần bồi bổ sức khỏe cho cô hai và Nhị Cầm, coi như tiểu tử cháu có lương tâm.

Năm đó khi Diệp gia còn chưa xuống dốc, vẫn còn là một nhà giàu có ở kinh thành, Chu Mẫu là người có trí thức, khi còn trẻ đã dùng qua dầu sò tuyết, lúc đó giá của nó đã đắt khiến người khác phải kinh người rồi.

Lão thái thái chợt nhớ tới tình hình vừa bước vào cửa khi nãy, hỏi Diệp Thiên:

-À, Diệp Thiên, mấy người ngoài cửa làm gì thế? Còn có mấy người nước ngoài, nhìn cũng không thấy giống người tốt.

-Bác, không có gì đâu, không cần để ý đến bọn họ, bác làm phụ trách khu đường này ai dám đến làm phiền cơ chứ?

Diệp Thiên cười nói, cậu biết trong nhà Diệp gia, thì bác là người căm ghét Tống gia nhất, cậu không muốn gây đến phiền toái cho bác mình.

Diệp Thiên cố tình lừa hai cha con Tống Chi Kiện, vì vậy ăn cơm rất chậm, nhìn thời gian cũng gần đến 9 giờ sáng rồi, lúc này miệng mới ngậm cây tằm, từ từ đi ra khỏi tứ hợp viện.

-Ôi, thật không phải rồi, vừa ăn sáng, mấy người vẫn chưa ăn nhỉ?

Bộ dạng miệng ngậm tăm ợ một cái thật khiến người ta tức giận, Diệp Lương Đông chưa bao giờ chịu thiệt như vậy, lập tức trừng mắt nói nhưng lại bị Tổng Chi Kiện ngăn lại.

-Không sao, ăn hay không có quan trọng gì đâu.

Tổng Chi Kiện cũng coi như là có thể ngậm ngậm chịu đựng, rõ ràng là phải đứng bên ngoài đợi cả tiếng đồng hồ, nhưng lại như không thấy bộ dạng đầy của Diệp Thiên nói:

-Diệp Thiên, tìm nơi nào đó ngồi đi, chú thực sự có chuyện muốn nói với cháu.

-Được rồi, quanh công viên gần đây có một quán trà, đi đến đây đi.

Tổng Chi Kiện kèm chế với Diệp Thiên, thì Diệp Thiên cũng thầm khen trong lòng, là người có thể làm nên nghiệp lớn, quả nhiên là hạng người không dễ đối phó.

Phải biết rằng nói thế nào thì Tổng Chi Kiện cũng là cậu của Diệp Thiên, trường bối phải khom lưng khuyu gối chờ như vậy, nhẫn nại này không phải người bình thường có thể làm được.

-Lão Mã, mọi người đi theo xa một chút.

Quay người nhìn mấy người Mã Lạp Khải, thuận miệng gọi biệt danh của cậu ta.

-Vâng, Diệp tiên sinh.

Mã Lạp Khải nhìn cảnh cáo một lần nữa về sĩ của Tổng Chi Kiện, đứng ở xa dán mắt vào sau Diệp Thiên, hẳn biết Diệp Thiên có sức chiến đấu kinh người, cũng không sợ xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

Diệp Thiên đưa Tổng Chi Kiện đến quán trà, hơi giống với loại quán trà ở kinh thành đầu năm, những ông bà già buổi sáng ăn điểm tâm uống trà thật sự không ít, còn có người hát kinh kịch, càng làm không khí náo nhiệt hơn.

Tổng Chi Kiện thì không có gì nhưng mặt Tổng Lương Đông lộ rõ vẻ bất mãn, cậu ta từ nhỏ đã sống trong cảnh giàu có, ra ngoài đều là vào những khách sạn xa hoa, làm gì có chuyện đi đến một nơi như thế này để ăn cơm uống trà chứ?

Diệp Thiên vờ như không nhìn thấy cái chau mày của Tổng Lương Đông, cười nói:

-Chỗ này hơi sơ sài, hai vị đừng để ý nhé.

-Không sao, lẩu trà ở Hồng Kong cũng thế này thôi.

Tổng Chi Kiện cau mày, nói:

-Diệp Thiên, có thể tìm một phong nào yên tĩnh được không, nói chuyện ở đây e rằng phải hét lên mới nghe thấy mất.

-Được, ở đây có phòng riêng.

Diệp Thiên gật gù đầu, dẫn hai người đi lên tầng hai, đi vào phòng rồi buông rèm xuống, bên tai yên tĩnh hơn rất nhiều.

-Ông chủ Tổng thời gian của ông là vàng là bạc, những lời nói thừa thãi thì không cần nói nữa, có chuyện gì thì nói thẳng đi.

Diệp Thiên gọi một ấm trà anh, lại quên mất rằng hai người trước mặt vẫn chưa ăn sáng, bữa ăn điểm tâm thì không hề gọi.

-Được, Diệp Thiên, vậy chú sẽ nói thẳng.

Tổng Chi Kiện đã lĩnh giáo qua những thủ đoạn này của cháu mình, không nói những lời vô nghĩa nữa, nói thẳng vào vấn đề:

-Diệp Thiên, không biết cháu có thừa nhận hay không, thì mẹ của cháu Tổng Vĩ Lan, là chị gái của cậu, cháu không nhận thì cậu cũng chịu, nhưng Tổng gia lại nhận cháu.

-Đợi một chút.

Diệp Thiên ngắt lời Tổng Chi Kiện, nói:

-Cháu chưa nghe rõ, từ trước đến giờ không hề biết là mình còn có mẹ, nên cái gì mà cậu, chú cũng không cần phải nói ra, nếu không cháu lại cho rằng chú đang lợi dụng cháu.

-Việc... việc này...

Tổng Chi Kiện bị Diệp Thiên chặn họng hơi hốt hoảng, gặp được loại người không theo lẽ thường như Diệp Thiên, lập tức khiến

ông ta lấp bắp.

-Được rồi, chú không nói chuyện đó nữa.

Tổng Chi Kiện uống ngụm trà, bụng dù cho có đói cồn cào ông cũng không muốn vòng vo với Diệp Thiên nữa, hàng vẫn gầy gọn nói:

-Tình hình là thế này, chị của chú có một khoản tiền, muốn thừa kế cho cháu, nhưng số tài sản này có quan hệ nhiều đến Tổng gia, chứ không phải chỉ là của chị chú.

Tổng gia bao năm nay đã nợ cháu nhiều, vì vậy chú không phản đối việc cháu được kế thừa khoản tiền này, nhưng chú hi vọng cháu có thể kí một hiệp định, chỉ là chủ của số tiền kia, chứ không tham dự đến vấn đề quản lí kinh doanh số tiền đó, cháu thấy thế nào?

-Cháu nói này, sao lại đổ lên đầu cháu chứ, cảm tình lại là vì tiền làm âm ỉ lên à?

Sau khi nghe xong Tổng Chi Kiện nói, thân sắc Diệp Thiên lộ ra tia trào phúng.

Trong lòng Diệp Thiên luôn rất buồn bực, bản thân không lui tới nhà Tổng gia bao giờ, vì có gì mà cái người cậu tùy tiện này lại tìm đến cửa chứ? Giờ thì hiểu rõ rồi, tình cảm là do có số tiền trên tay mẹ mình.

Diệp Thiên lắc lắc đầu:

-con cháu những nhà giàu đều dùng tiền để đo lường mọi thứ trên thế giới này, cũng chỉ có tiền mới khiến vị trùm ở Cảng Đảo này có thể hạ thấp mình đến vậy?

-Diệp Thiên, cháu có biết số tiền này đáng giá bao nhiêu không?

Thấy Diệp Thiên trầm mặc không nói, Tổng Chi Kiện vội vàng nói:

- Số tài sản mà cháu được thừa kế, tổng giá trị trên 30 tỷ USD, chỉ là tiền hoa hồng hàng năm, từng đầy đủ cho cháu dùng đến mấy đời rồi!

-Mấy chục tỉ USD? Lão Đường mới là nhà giàu trăm triệu đô, chi cần gặt đầu cái là cậu lập tức trở nên giàu có không ai sánh bằng.

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, cậu biết mẹ mình làm ăn rất lớn, nhưng cũng không ngờ rằng lại lớn đến cả chục tỉ USD, nhắc tới số tiền lớn như vậy không có gì kích động đến cậu, điều đó cũng không thực tế.

Nhưng thấy bộ dạng Tổng Chi Kiện tràn đầy tự tin, Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, nháy mắt bình tĩnh trở lại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 438

Không Xứng Nói Chuyện Với Tôi

Sau sự sợ hãi ban đầu, Diệp Thiên nhanh chóng bình tĩnh trở lại, dĩ nhiên không khó để phát hiện ra lỗ hổng trong lời nói của Tổng Chi Kiện.

Theo như lời ông ta nói, thì số tiền kia là thuộc về nhà Tổng gia, mà gần như vì bồi thường cho Diệp Thiên, mà chuyển nhượng lại cả mấy chục tỉ cho Diệp Thiên, kiểu lấy cớ này chỉ có đi lừa đứa trẻ năm tuổi còn nói được.

Chân tướng của sự việc rất đơn giản, tài sản trị giá mấy chục tỉ USD nhất định là đều thuộc về mẹ Diệp Thiên, Tổng gia phòng chừng là không thể đoạt được số tiền đó, nên mới lui đến cầu Diệp Thiên, đem chủ ý này nói rằng là của cậu.

Đến lúc đó thì bản thân mình chỉ có cổ phần chứ không có tư cách tham dự vào công việc quản lí kinh doanh của tập đoàn, Tổng gia muốn dùng thủ đoạn này để đổi vị trí tài sản, quả là quá dễ dàng rồi.

Diệp Thiên nghĩ không sai, Tổng gia chính là có chủ ý đấy, hơn nữa thậm chí cũng không nói thật khi ở trước mặt cha mình, bởi vì ngoài Tổng Vi Lan ra không ai có thể biết được giá trị của số tài sản này.

Những công ti sản xuất đều có tiềm lực phát triển lớn, giống như cổ phiếu của Microsoft, trong thời gian mười năm ngắn ngủi đã tăng lên gấp mười lần, số tài sản này đủ để cho cậu có thể nắm trong tay cả gia tộc Tổng thị.

-Ý tôi là, số tài sản của Tổng phu nhân do ai kế thừa, không cần phải thông qua các người chuyển lời chứ?

Diệp Thiên uống ngụm trà, cười như không cười nhìn về phía Tổng Chi Kiện.

Thấy Diệp Thiên tươi cười trong lòng ông ta “hồi hộp”, ông biết người thanh niên trước mặt mình không dễ gì mà làm cho hồ đồ, có lẽ đã phát hiện ra ý đồ của mình.

Nghĩ một lúc sau, Tổng Chi Kiện nói với về mặt thành khẩn:

-Diệp Thiên, số tài sản này là do các con cháu Tổng gia nỗ lực cùng nhau phấn đấu mới kiếm được, mẹ... mẹ cháu không thể nắm toàn bộ trong tay, cách giải quyết này cũng là cách giải quyết tốt nhất, cháu cũng cần phải hiểu điều này.

-Tiền là của ai, thì để người đó đến nói chuyện với tôi, tôi nghĩ, Tổng tiên sinh ông không đủ điều kiện để nói chuyện này, xin lỗi, tôi còn có việc, xin đi trước.

Sau khi làm rõ mục đích của Tổng Chi Kiện, trong lòng Diệp Thiên cảm thấy thật đáng buồn, bản thân Tổng Chi Kiện và gia đình e rằng tiêu không hết, vì tiền mà có thể hạ thấp bản thân.

Người của những gia tộc này lẽ nào thực không hiểu, tình cảm giữa người với người dù có dùng nhiều tiền hơn thế nữa cũng không thể mua được sao?

Cha mẹ hiện tại cũng không có hòa thuận, Tổng gia liền khẩn cấp nhảy ra, càng khiến Diệp Thiên cảm thấy khinh thường Tổng gia hơn, thậm chí còn không muốn tiếp tục ngồi đây nữa.

-Diệp Thiên, người... rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đây là chúng ta muốn giữ lại thể diện cho bác gái, mới đến nói chuyện với người, nếu người không biết điều thì số tiền đó một phen cũng không lấy được.

Nhìn thấy cha mình khép nép nói chuyện với Diệp Thiên, thế nhưng cậu lại muốn đứng lên đi khỏi, Tổng Lương Đông không thể nhẫn nhịn được nữa, bỗng nhiên đứng lên chỉ tay về phía Diệp Thiên.

-Anh... đang uy hiếp tôi?

Diệp Thiên hí mắt lên, ngoài Tổng Vi Lan ra thì cậu không coi ai trong nhà họ Tổng là người thân, nói cách khác, cậu tuyệt đối có thể ra tay với ai trong nhà Tổng gia dám uy hiếp cậu.

Trước đây từng có một Tổng Hiểu Triết đã chết vì tai nạn xe cộ, ngoài ra còn có Tổng Hiểu Long nợ cậu một mạng sống.

Cảm nhận được sát khí của Diệp Thiên, trái tim Tổng Lương Đông như bị ai hung hăng nắm giữ được, trán toát ra mồ hôi lạnh to như hạt đậu, ngã ngồi trên ghế thốt không ra lời.

Bởi lẽ sát ý của Diệp Thiên chính là nhằm để đối phó với Tổng Lương Đông, coi như Tổng Chi Kiện bên cạnh cậu không có cảm giác gì thì chỉ nghĩ đến việc con trai ông ta bình tĩnh một chút.

-Diệp Thiên, Tiểu Đông không có ý uy hiếp cháu đâu, nó nói đều là sự thật, đây cũng là bước cuối cùng mà Tổng gia chúng ta có thể làm được, hi vọng cháu cân nhắc kĩ lưỡng một chút.

Tổng Chi Kiện thực sự không nghĩ tới rằng Diệp Thiên chỉ là một cậu thanh niên mới có 20 tuổi đầu lại có thể khó chơi như vậy, khiến cho người già đời trong buôn bán đàm phán như ông cũng đều cảm thấy bó tay bó chân, không có biện pháp nào khác.

-Ông không phải là người cầm lái cho Tổng gia sao?

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, buông một câu rồi xoay người vén rèm đi ra ngoài:

-Muốn cùng tôi đàm phán, ông không được, nếu không để phu nhân Tổng đến tìm tôi, thì hãy để cho lão tiên sinh đến đi.

Diệp Thiên hiểu rằng nếu Tổng Chi Kiện đã tìm đến cửa thì chuyện này nhất định phải có một kết quả, nếu không sau này cậu sẽ còn phải bận tâm, vì vậy mới đưa ra yêu cầu đó, Tổng Chi Kiện đúng là không đủ tư cách để nói chuyện cùng cậu.

Tuy rằng Diệp Thiên không thừa nhận ông ngoại, nhưng là Tổng Hạo Thiên có thể có hành động hiến tặng số tiền gần trăm tỉ cho quốc gia mà không cần tuyên dương, còn khiến cho Diệp Thiên không thể nói ra những lời khó nghe.

-Cậu...Cậu... ngạo mạn!

Tổng Chi Kiện bị Diệp Thiên nói lúc trước khi đi thì hoảng sợ, ông ta không ngờ rằng Diệp Thiên có thể dám nói ra cậu bảo người lớn tuổi đến nhà như vậy, việc này quả thực đúng là không biết trời cao đất dày là gì.

Tổng Chi Kiện có thể đến cửa nhà Diệp gia, bởi vì hấn tạm thời không thể đại diện cho Tổng gia, ông ta đến nhà không thể nói rằng Tổng gia hạ mình trước Diệp gia được, đây cũng là do thân phận của ông ta quyết định.

Nhưng Tổng Hạo Thiên là ai, với thân phận tộc trưởng của Tổng gia, cũng là người lãnh đạo của quốc gia không lâu nay, quản lý trong tay hơn tỉ người, há lại có thể bị coi thường bởi một tiểu tử đầu còn để chỏm Diệp Thiên sao?

-Tiểu Đông, con sao thế?

Phun ra một tràng tức giận mà Diệp Thiên không nghe thấy xong, Tổng Chi Kiện mới phát hiện ra con trai mình có gì đó không ổn, ngồi ở chỗ đó, hai mắt đăm đăm, mồ hôi đầm đìa.

-Cha, cái... cái thằng Diệp Thiên kia...thật đáng sợ, nó liếc mắt một cái khiến con không thể nào không cảm thấy sợ hãi.

Sau khi bị cha mình tưới cho một tách trà, Tổng Lương Đông mới hồi phục lại tinh thần, ánh mắt đầy sợ hãi, từ trước đến giờ hẳn chưa từng nghĩ rằng ánh mắt của một người lại có thể đáng sợ đến vậy?

-Người... người này không có triển vọng.

Thấy con trai bị Diệp Thiên dọa lòng Tổng Chi Kiện bất đắc dĩ lắc đầu nói:

-Được rồi, đừng làm mất mặt thêm nữa, đi thôi, đi đến chỗ ông thôi.

Những lời nói này của Diệp Thiên, Tổng Chi Kiện chuyển lời lại cho cha mình, Tổng Hạo Thiên đến nhà là chuyện không thể nào, nhưng có thể cho chị mình đến một chuyến, đến lúc đó cùng thực hiện trách nhiệm của mẹ con.

-Tổng tiên sinh, sức khỏe của thù trưởng không tốt, ông đừng nói chuyện lâu quá.

Hơn một giờ sau, Tổng Chi Kiện cùng con trai đến đường Vạn Thọ nơi Tổng Hạo Thiên ở, được y tá dặn dò xong mới cho đi vào, đến ngay cả Tổng Lương Đông cũng phải đứng ngoài chờ.

Đang đi tản bộ trong sân nhìn thấy con trai đi vào, không chờ ông ta nói đã cười:

-Không được phải không? Ta sớm đã biết đứa trẻ này không dễ để cho người khác định đoạt đâu, người của Diệp gia, đều rất quật cường.

-Cậu ta quật cường chỗ nào? Chính là không hiểu chuyện.

Nghĩ đến cuộc gặp mặt hôm nay với Diệp Thiên, Tổng Chi Kiện lớn thế này rồi nhưng trong lòng không nhịn được có chút uất ức, bề trên như ông ta cũng coi như là tuyệt vời rồi.

-Cha, chuyện chính là như vậy...

Sau khi giúp cha ngồi xuống, Tống Chi Kiện một lần nữa kể lại chân tướng sự việc một cách khách quan không thêm mắm thêm muối:

-Diệp Thiên không thừa nhận Tống gia, cậu ta cũng không muốn nói chuyện cùng con về việc này, con thấy, hay là để chị cả đi xem sao?

-Chị con ư? Tính cách của nó còn quật cường hơn cả tiểu tử đấy, muốn thuyết phục nó thì vẫn cần phải đi tìm Diệp Thiên.

Tống Hạo Thiên tức giận nhìn con trai mình, nó là loại người gì chứ? Há có thể nhìn không ra lòng dạ của con trai mình?

-Thôi quên đi, là Tống gia nợ nó, ta đến đây thì sợ gì chứ?

Tống Hạo Thiên thở dài, lui đến hai tháng nay ông cũng tự hỏi rất nhiều, cả đời này ông cảm thấy có lỗi nhất chính là cô con gái lớn, tiếp theo cũng nảy sinh sự áy náy đối với Diệp Thiên.

-Cha, như vậy... như vậy sao mà được?

Lời nói của Tống Hạo Thiên khiến con trai tròn mắt lên nhìn:

-Không được, tuyệt đối không được, cha, thân phận của cha là gì chứ, làm sao có thể đến nhà Diệp gia được?

Ân oán giữa hai nhà Diệp Tống, lớp người già ở kinh thành không ai là không biết, luôn luôn là cả đời không qua lại với nhau, chủ Tống gia hiện tại Tống Hạo Thiên đến cửa nhà Diệp gia, điều đó đồng nghĩa với việc đại diện cho cả nhà họ Tống đến cúi đầu trước Diệp gia.

Nếu Diệp gia vẫn là thuộc gia đình giàu có, thì người khác còn có thể hiểu được, nhưng Diệp gia đã suy tàn rồi, nếu cúi đầu như vậy thật khiến cho nhiều người chê trách, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu để Tống Chi Kiện ngăn cản cha mình.

-Ta thì có thân phận gì chứ? Chỉ là một lão già về hưu mà thôi!

Tống Hạo Thiên liếc mắt nhìn con trai một cái nói tiếp:

-con người à, có lúc không nên để mình quá tham lam làm việc gì đó, Chi Kiện, khi nào con bằng tuổi ta có lẽ con sẽ hiểu.

-Đã qua tám giờ tối, con muốn thi đi cùng đi.

Tổng Hạo Thiên đứng lên, khoát tay áo gây sự chú ý của con trai rồi rời đi, nói thật thì mặc dù Tổng Chi Kiện là người buôn bán tài hoa ở Hồng Kong, nhưng vẫn khiến cho Tổng Hạo Thiên thấy thất vọng.

-Anh Hồ, kinh thành này thế nào? Tập nập hơn Trường Bạch Sơn nhà ông chứ?

Hơn sáu giờ buổi tối, Chu Khiếu Thiên lái xe đưa Hồ Hồng Đức cùng Cầu Tâm Gia về, nhìn bộ dạng hung phấn của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên không khỏi cười nói:

-Anh Hồ, rõ ràng là ở lại trong kinh thành này tốt lắm, không có chuyện gì cũng có thể trò chuyện cùng sư huynh.

-Ồ vài ngày thì còn có thể chứ ở lâu dài thì không được.

Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, sợ Cầu Tâm Gia có suy nghĩ khác, vội vàng nói:

-Chú à, cháu muốn ở cùng chú, nhưng thực không nỡ rời Trường Bạch Sơn, chú đừng giận nhé.

-Ta tức gì cháu chứ, năm đó muốn đưa cháu đo thi không đồng ý, còn không biết tính nết của cháu đấy?

Cầu Tâm Gia nghe vậy cười, ông hôm nay về lại chốn xưa đi thăm thú rất nhiều nơi, trong lòng cũng có chút bùi ngùi xúc động, nhìn Diệp Thiên nói:

-Tiểu sư đệ, hôm nay không có chuyện gì chứ? Cùng với sư huynh uống một chút, anh lại kể cho em nghe mấy chuyện quá khứ.

-Được ạ, Khiếu Thiên, cậu đến quán ăn gọi mấy món đi, tôi đi lát hai vò rượu Mao Đài, cha quá ki rồi, hôm qua lấy ra không phải là rượu!

Diệp Thiên đồng ý ngay lập tức, những chuyện truyền kì xảy ra với Cầu Tâm Gia người khác muốn nghe cũng không nghe được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 439

Để Gây

Tháng 12 ở kinh thành đã vào mùa nước đóng thành băng, mùa đông năm nay đặc biệt lạnh, khoảng bảy tám giờ tối những người nói chuyện phiếm trong ngõ cũng giải tán.

Chi ở trong tứ hợp viện của Diệp Thiên, không phải nói là ấm áp như mùa xuân nhưng khí lạnh đều bị chắn hết ở ngoài. Bên trong tứ hợp viện bày một bàn tiệc rượu, không khí vô cùng náo nhiệt.

Cầu Tâm Gia ngồi hàng đầu, kể về những chuyện đã xảy ra với ông, nghe vậy mấy người Diệp Thiên khi thì vỗ tay cười to, khi thì trầm tư không nói.

Bởi vì thân phận đặc biệt của Cầu Tâm Gia mấy năm nay rất nhiều quan còn không có kết luận được sự việc, nhưng ông ta đều hiểu rõ, giống như vị cục trưởng ca ngạo và phi báng Trung Quốc quốc dân đảng kia, Cầu Tâm Gia đánh giá rất cao ông ta.

Rất nhiều người nghĩ vị cục trưởng kia chỉ vì tận sức tranh đấu cho nội bộ đất nước, nhưng thực sự không biết rằng ông ta cũng vai trò lớn trong chiến tranh kháng Nhật, cống hiến rất nhiều thứ mà người ta không biết đến.

Có thể nói, phạm là nơi có người Trung Quốc tồn tại, thì đều có nhân viên tình báo nào đó hoạt động, dĩ nhiên thành công hay thất bại đều được viết trong sách những người thành công, rất nhiều chân tướng của lịch sử đều đã mất đi theo chiều dài thời gian rồi.

Diệp Thiên bung bát rượu lên, kính Cầu Tâm Gia một bát, cười nói:

-Su huynh, em nghĩ khi nào có thời gian anh hãy viết một cuốn hồi kí đi, đó mới gọi là tôn trọng đối với lịch sử.

-Hồi kí? Đến Hồng Kong viết còn được, ở bên kia ai dám xuất bản chứ?

Cầu Tâm Gia nghe vậy cười, ông biết rõ chuyện này, tùy tiện nói ra thì một việc cũng là bí mật kinh thiên động địa, cho dù là đã qua

nửa thế kỉ rồi cũng sẽ tạo ra sóng to gió lớn.

-Vậy thì mang ra nước ngoài xuất bản, khi nào quay về nói một tiếng với nhị sư huynh là được rồi.

Đang nói chuyện đột nhiên có tiếng chuông cửa, Diệp Thiên đứng dậy.

-Giờ này còn có ai đến nữa chứ? Sư huynh, mọi người cứ uống trước đi, em ra xem ai.

-Ai đấy? Khí huyết thật thà chất phác như thế?

Vừa mới đi tới giữa sân, lông mày Diệp Thiên tự nhiên nhíu lại, cậu có thể cảm ứng thấy phía bên ngoài cửa chính của tứ hợp viện có ba người khí huyết sục sôi đang đứng, mặc dù còn chưa tiến vào, cũng không xê xích bao nhiêu.

Hơn nữa ở ngõ nhỏ mấy chục thước đó, Diệp Thiên cũng có thể cảm nhận được một người như vậy tồn tại, nói cách khác, trong khu vực tứ hợp viện lúc này có ít nhất bảy tám cao thủ.

Nhưng những người này cũng không đáng để Diệp Thiên để ý, thêm nữa trên người bọn họ cũng không có sát khí, Diệp Thiên chỉ là đề cao cảnh giác, đến mở hé cửa.

-Lại là ông ư? Sáng nay tôi đã nói rõ ràng rồi, cái cảm tình đấy vẫn là sao đây.

Thấy trước cửa là Tổng Chi Kiện, Diệp Thiên đưa tầm mắt nhìn mấy người bên cạnh ông ta, mấy người vệ sĩ này mạnh hơn nhiều so với mấy người ông ta mang theo lúc sáng.

-Ôi, Diệp Thiên, cháu... cháu sao lại ăn nói như thế chứ?

Tổng Chi Kiện biết cậu thanh niên này không dễ trêu chọc, nhưng không ngờ rằng vừa mở cửa ra cậu ta đã nói câu khiến cho ông ta không thể không thấy bức tức, nếu Tổng gia muốn gây phiền phức cho cậu ta thì việc gì phải đến tận cửa thế này chứ?

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

-Tôi đã nói rồi, không có gì để nói với ông cả, bên trong tôi còn có khách, cứ như vậy đi.

-Đợi một chút.

Tiếng một người già cất lên mà không hề mất đi vẻ uy nghiêm, từ một chỗ trong hèm ngọn đèn không chiếu đến vọng tới, từ trong 4 người trung niên đi ra.

Cùng lúc đó, một người trung niên với dáng người khô ngô đứng dưới bậc chỗ Diệp Thiên đi lên, đưa tay giữ Diệp Thiên đang muốn đóng cửa.

-Muốn đánh sao?

Diệp Thiên vốn dĩ đã dừng lại động tác đóng cửa, nhưng nhìn thấy hành động của người này, lập tức đẩy tay người này ra.

Người trung niên không hề tránh né, mà một tay bắt lấy cổ tay Diệp Thiên nói:

-Cậu thanh niên, nói chuyện với người lớn hơn mình thì phải lễ phép một chút.

Người này là Phục Tranh Minh, trung tá quân đội của tổng cục cảnh vệ, cũng chính là vệ sĩ có danh là Trung Nam Hải, đặc biệt phụ trách nhóm công tác bảo vệ này, phải chọn lựa gắt gao mới được.

Những người này cả ngày đi theo thủ trưởng, vừa nhìn thấy ngữ khí kiêu căng của Diệp Thiên, Phục Tranh Minh cảm thấy khó chịu, nhìn thấy Diệp Thiên ra tay với mình ngay trước mặt trong lòng khỏi khỏi nở nụ cười lạnh.

Nắm lấy cổ tay Diệp Thiên, đồng thời dùng chút lực ghi cổ tay, không muốn làm Diệp Thiên bị thương nhưng cũng không thể không kêu lên một tiếng đau.

-Ông là gì mà dám giáo huấn tôi?

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, tính cách của cậu từ trước đến nay chưa phải chịu qua mềm rắn, mặc dù đã đoán ra thân phận của những người này nhưng cũng không chịu nhượng bộ.

Tay phải run lên, cổ tay Diệp Thiên bị nắm chặt ngay sau đó cũng thoát ra ngoài, cơ thể to lớn của Phục Tranh Minh rời khỏi mặt đất, bị Diệp Thiên hất bay ra ngoài.

-Oành!

Một âm thanh lớn vọng lại, người Phục Tranh Minh bay cách xa ba bốn mét, ngã sòng soài trên mặt đất, toàn thân đau nhức, thể

nhưng không thể bò dậy được.

Biến cố bất thình lình, khiến cho mấy người vệ sĩ của Tống Hạo Thiên đi đến bên này mà mặt tái mét, trong đó ba người vây quanh Tống Hạo Thiên, tràn đầy lòng căm thù nhìn về phía Diệp Thiên.

Còn hai người còn lại bên cạnh Tống Hạo Thiên lại lấy từ trong người ra một khẩu súng lục, ngón tay lên nòng súng, người bị hướng đến dĩ nhiên là Diệp Thiên.

Bị hai cây súng dí vào người, da đầu Diệp Thiên nhất thời ngứa ran, thân hình nhanh nhẹn lướt sang bên trái, núp sau cánh cửa dày, lặng yên không một tiếng động rơi xuống lòng bàn tay.

Diệp Thiên vốn dĩ là người vô pháp vô thiên, vận mệnh của cậu chỉ có thể do cậu nắm giữ, hơn nữa trong mắt cậu ai cũng bình đẳng như nhau, không ai có thể được hưởng bất cứ đặc quyền gì, cứ cho là những già ở ngoài cửa cũng không được.

Người tu đạo tùy tâm sở dục, lúc này sát tâm Diệp Thiên nổi lên, nói không chừng thật có thể gây ra đại án kinh thiên địa, chẳng qua cuộc đời này trốn trong Trường Bạch Sơn và kết giao với xã hội đen mà thôi.

Ngay lúc tâm tư Diệp Thiên bất định, âm thanh của Tống Hạo Thiên từ ngoài cửa vọng lại:

-Diệp Thiên, cháu ra đi, ta đảm bảo không ai có thể làm hại đến cháu đâu.

-không cần ông bảo đảm, cũng không có ai có thể làm hại đến tôi.

Diệp Thiên lộ diện từ phía sau cửa, khinh thường nhìn thoáng qua mấy người kia:

-Đây chính là các đặc quyền mà các người được hưởng à? Nhưng chỉ với mấy người thật không đáng xem, tôi nghĩ sẽ bắt lợi với các người, bọn họ... ngần không được.

Đồng thời lúc Diệp Thiên nói chuyện một luồng sát khí trộn lẫn với thần sắc dữ tợn nhập vào cơ thể mà ra, giống như gợn sóng cuốn về phía mấy người kia, điều này khiến cho sắc mặt nhanh chóng thay đổi, một đám người không nhìn được đưa tay giấu về phía trong lòng.

Diệp Thiên đứng trên thềm đá, lúc đó khiến bọn họ cảm giác giống như một cuồng ma giết người hàng loạt, chỉ có một loại sát khí,

lại có thể khiến cho đấy lòng của mấy người vệ sĩ phải trải qua bách chiến ngàn dặm mới được chọn cũng thấy ổn lạnh.

Nhưng nghề nghiệp tốt đẹp rèn luyện hàng ngày, còn khiến cho họ gắt gao vây quanh Tổng Hạo Thiên, từng bước không lùi đối kháng với khí thế của Diệp Thiên, nhưng thân sắc mấy người này đều trắng bệch.

Ngược lại Tổng Hạo Thiên đứng bên trong vòng vây sắc mặt không hề thay đổi, cả đời sống trong vinh nhục đã tôi luyện thành khí thế, nhưng khó khăn lắm mới ngăn chặn được khí Diệp Thiên phóng ra.

-Mọi người thường nói quyền thế ngút trời, câu nói này không hề sai, sau này vô thức lại có thể toát ra khí thế rõ ràng là có thể tương kháng với khí thế của mình, chẳng trách được mọi người ai cũng muốn làm quan.

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Diệp Thiên cũng hiểu kì, cậu vốn dĩ chỉ là muốn khiến cho mấy người cảnh vệ kia thấy khiếp sợ mà thôi, lập tức nét mặt âm đạm cười, áp lực này khiến cho khí thế ngút trời của mấy người này thoáng chốc đã bay hết rồi.

-Không biết là Tổng lão tiên sinh đến nhà, thật là thất lễ quá rồi!

Diệp Thiên rất kính trọng vị lão nhân đã cống hiến cho đất nước trước mặt này, nhưng đó về công, còn về tư mà nói thì Tổng Hạo Thiên lại là người mà Diệp Thiên hận, từ nhỏ bản thân đã không có mẹ, chính là do một tay ông ta gây ra.

Người có lòng độ lượng không nhiều, Diệp Thiên cũng như vậy, nếu bắt cậu phải chọn giữa gia đình và quốc gia, nhất định cậu sẽ chọn gia đình đầu tiên, sau đó mới là quốc gia, lúc sáng cậu từng nói là để cho Tổng Hạo Thiên đi đến, chứ không hề nói là để cho ông ta bước vào cửa.

Không đợi Tổng Hạo Thiên mở miệng, Diệp Thiên hờ hững nói:

-Lúc sáng cháu đã nói qua với Tổng Chi Kiện tiên sinh đây, cửa nhà Diệp gia ai cũng có thể vào, riêng nhà họ Tổng thì không được, cho nên, xin lỗi, ngài vẫn không thể đi vào ngôi nhà này!

Lời nói bình thản của Diệp Thiên lộ ra vẻ ngạo mạn, khiến cho những cảnh vệ đứng xung quanh lộ ra vẻ mặt không thể tượng tượng nổi. Bọn họ chưa hề nghĩ rằng, trong nước lại có người dám nói với Tổng Hạo Thiên như vậy.

-Diệp Thiên, hôm nay ta đến đây không phải là muốn khuyên cháu điều gì cả, chỉ là muốn đến thăm cháu mà thôi, nếu như cháu không hoan nghênh lão già này thì ta xin cáo từ.

Sau khi lời Diệp Thiên được thốt ra, thân hình cao lớn của Tổng Hạo Thiên đột nhiên trùng xuống, tất cả mọi người trong nháy mắt như già hơn chục tuổi, đến cả Diệp Thiên cũng lặng người đi.

Nhìn thấy cha mình muốn đi, Tổng Chi Kiện không nhẫn nhịn được liền mở miệng nói:

-Cha, cha xem, nó... nó thật quá hỗn lão.

Những lời này của Tổng Chi Kiện đã nói trúng những gì mà những người canh vệ kia đang nghĩ. Người đảm nhiệm nhiệm vụ làm canh vệ cho Tổng Hạo Thiên ít nhất cũng phải ba bốn năm rồi, chưa từng gặp phải ai lại vô lễ như Diệp Thiên cả.

-Gieo nhân nào gặp quả ý, nếu như chuyến đến thăm này của ta có thể hóa giải được oán hận trong lòng đứa trẻ này, vậy điều đó có là gì chứ?

Tổng Hạo Thiên vẫy tay áo ngăn lời con trai nói, quay sang nói với Diệp Thiên:

-Người trẻ tuổi có lòng hăng hái là cái tốt, nhưng lúc mới đầu thì sẽ dễ dàng bị gây, những ngày sau này của cháu, không dễ cắt nữa rồi.

-Văn Hiên lão đệ, đừng đi nói người khác thế, khi ông còn trẻ, không phải là cũng giống Diệp Thiên bây giờ sao? Chi sợ còn gặp nó ba phần ý chứ?

Âm thanh Tổng Hạo Thiên còn chưa dứt, một giọng nói già nua cao ngất vang lên, từ trong hiện ra bên cạnh Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 440

Bạn Cũ

Bảo vệ thù trường!

Thân hình Cầu Tâm Gia vừa xuất hiện, thần kinh mấy người cảnh vệ lập tức cứng lại, một lần nữa vây quanh Tổng Hạo Thiên.

Trong cuộc đối thoại vừa rồi giữa thù trường và Diệp Thiên, bọn họ có thể nghe ra giữa Diệp Thiên và thù trường có chút quan hệ với nhau, nguy hiểm không lớn, nhưng đối với những người lạ, phản ứng đầu tiên của bọn họ chính là phải đề cao cảnh giác.

Huấn luyện mà nhóm cảnh vệ nhận được là đặt sự an toàn của thù trường lên hàng đầu, vì vậy người đứng trước Tổng Hạo Thiên có vóc dáng khoảng 1m85, che khuất Tổng Hạo Thiên.

Nhưng mấy người vây quanh như vậy, Tổng Hạo Thiên cũng không nhìn thấy Cầu Tâm Gia đang nói nữa rồi, điều này làm cho ông ta có chút luống cuống, cho nên đưa tay đẩy hai người đang đứng trước mặt ra.

-Các cậu nhường đường, nhường đường cho tôi!

Vừa mới bị Diệp Thiên xem thường như vậy nhưng vẫn bình tĩnh như bình thường, sau khi nghe thấy tiếng của Cầu Tâm Gia, lại có chút thất thố, tiếng nói cũng có chút run rẩy.

Phải biết rằng, thời gian giải phóng thậm chí còn sớm hơn, thông thường chỉ cần là người có chút thân phận đều khắc lên mình mấy chữ chính là trong những lời thanh niên tuổi hai mươi nói, quan nhi tự “Lễ kí, khúc lễ thượng”

Ý nghĩa chính của chữ được chọn này là sau khi trở thành nam nhi tuổi hai mươi thì có những cách xưng không được như danh vi nhân phụ chi đạo, bạn bè..., phải thêm chữ cố quan, cũng là một hình thức tôn trọng.

Chữ Tổng Hạo Thiên, hai từ “Văn hiến” mà Cầu Tâm Gia vừa nói ra từ sau khi giải phóng đã không còn ai xưng hô với ông ta như

vậy nữa rồi.

Còn đối phó thì vẫn gọi bốn chữ “Văn hiên lão đệ”, nói rõ đối phương nhất định là vị bạn bè cũ thân thiết, hơn nữa còn nhiều tuổi hơn mình, điều này khiến cho Tổng Hạo Thiên có chút không bình thường.

Sau khi đẩy cánh vệ phía trước ra, Tổng Hạo Thiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy Cầu Tâm Gia trước mặt.

Diệp Thiên không thiếu tiền, trước cửa lớn lắp bóng đèn khoảng 200W, khiến cho trước cửa sáng trưng, vì vậy Tổng Hạo Thiên có thể nhìn rõ Cầu Tâm Gia trước mặt.

Nhưng cái nhìn này, lòng mày Tổng Hạo Thiên không khỏi nhíu lại, bản thân tựa hồ như cũng không nhận ra đạo nhân, ông ta làm sao có thể biết được tên của mình chứ?

Hành động này của Tổng Hạo Thiên nhất thời khiến cho những cảnh vệ đứng xung quanh đều hiểu rõ, người được gọi với bốn chữ Văn hiên lão đệ kia chính là thủ trưởng.

Nhưng kể từ đó, những cảnh vệ này lại bắt đầu thấy kì quái, bởi vì vị đạo sĩ này nhìn thì mới chỉ hơn bốn mươi tuổi đầu, tại sao lại gọi thủ trưởng là đệ chứ?

Không chỉ có nhóm cảnh vệ thấy kì quái, chính Tổng Chi Kiện cũng nhíu mày, những bằng hữu của cha mình ông ta đều biết, mấy năm nay làm ăn thuận lợi cũng chính là do duyên cơ này, nhưng vị đạo sĩ kia ông lại không có chút ấn tượng nào cả.

Với thân phận ở tuổi này của Tổng Hạo Thiên, chuyện gì cũng có thể hỏi thẳng, ông ta cũng không hề che giấu nổi nghi hoặc trong lòng, mở miệng nói:

-Xin hỏi vị đạo trưởng này xưng hô thế nào, sao lại có thể biết được tên của tôi?

-Tên của ta? Văn hiên lão đệ, ông thật sự không biết ta?

Sau khi Cầu Tâm Gia nghe được lời của Tổng Hạo Thiên chột sừng sốt, tiếp theo đánh giá một phen, nụ cười khổ có chút tự giễu:

-cũng đúng, hơn sáu mươi năm gian khổ biến đổi thất thường, lão đạo cũng đã không còn là cố nhân nữa rồi.

Khi Cầu Tâm Gia nắm quyền năm đó, ông có quyền bắt giữ những phần tử bị nghi ngờ là có khả năng gây hại cho đất nước, thậm

chỉ bao gồm cả vị cục trưởng kia, có thể nói là dưới một người trên vạn người, lúc đó thật là oai phong凛冽.

Có điều sau khi đến Đài Loan hơn nửa lại tiếp nhận một nhiệm vụ quan trọng, khí huyết Cửu Tâm Gia hao tổn nhiều, hơn nữa ẩn cư trong núi cả nửa thế kỉ, cả người đều phát sinh biến hóa kinh thiên động địa.

Cho nên đừng nói là Tổng Hạo Thiên, chỉ sợ cho dù là Trương tiên sinh tái thế, lúc này cũng chưa chắc có thể nhận ra được ông ta, đến nỗi sở dĩ Hồ Hồng Đức nhận được ra thì cũng là do nghe ông ta nói chuyện với Diệp Thiên.

Nhìn thấy cổ nhân năm ấy giờ không nhận ra mình nữa, điều này khiến cho Cửu Tâm Gia có chút tu nghi, lắc đầu nói:

-Không nhận ra thì thôi, không nhận ra thì thôi, Diệp Thiên, chúng ta đi vào thôi!

-Vâng, sư huynh!

Diệp Thiên trả lời, ngay sau đó nói báo thù:

-Bọn họ đều phải đi rồi, ngài lại đến đây xem nào nhiệt gì nữa? Tổng Hạo Thiên tiên sinh quyền cao chức trọng, làm sao còn nhớ anh là ai?

Đối với người đứng trước mặt này là ông ngoại người đã khiến cho bản thân cậu từ nhỏ đến lớn thiếu hụt tình yêu thương của mẹ, Diệp Thiên lúc này thật sự là không để ý đến sự kính trọng nữa, lúc nói chuyện còn nói trào phúng ông ta vài câu.

Nhìn thấy hai người Diệp Thiên quay lưng định đi vào tứ hợp viện, Tổng Hạo Thiên vội vàng hô:

-Vị đạo trưởng này xin dừng bước, tôi tuổi tác đã cao, trí nhớ thực sự không được tốt cho lắm, xin hỏi đạo trưởng là ai? Xung hô thế nào?

Phải biết rằng, từ sau khi giải phóng, Tổng Hạo Thiên không còn dùng tên Văn Hiến nữa, người biết được nhất định là bạn cũ thân thiết.

Hơn nữa Tổng Hạo Thiên cũng lờ mờ có cảm giác quen thuộc với người đứng trước mặt này, nhưng bất kể thế nào cũng không nhớ ra được là ai?

Cửu Tâm Gia dừng bước, nói:

-Tôi là Nguyên Dương Tử, ông có thể nhớ ra không?

-Nguyên Dương Tử? Nguyên Dương Tử... Nguyên Dương?

Tổng Hạo Thiên nhắc lại tên này vài lần, đột nhiên ánh mắt trợn tròn, không thể tin được ngược mắt lên nhìn Cầu Tâm Gia, giọng run run nói:

-Ông... chẳng lẽ là... Nguyên Dương huynh trưởng?

-Haha, không là ta thì còn ai vào đây nữa?

Cầu Tâm Gia gật đầu, thờ dài nói:

-Văn Hiên lão đệ, hơn nửa thế kỉ không gặp, ta cũng không còn tướng mạo như trước nữa rồi.

Cầu Tâm Gia lúc nhỏ thường tu luyện thuật pháp với Lý Thiện Nguyên, khi ông 20 tuổi, Lý Thiện Nguyên ban cho ông ta tên “Nguyên Dương”, Cầu Tâm Gia bên ngoài luôn dùng tên này, hơn nữa sau khi xuất gia, đã lấy hiệu là Nguyên Dương Tử.

-Nguyên Dương huynh, anh vẫn... vẫn còn sống, có thể thế sao?

Cho tới giờ khắc này, sự kinh hãi trên mặt Tổng Hạo Thiên cũng không hề thuyên giảm, năm đó quan hệ giữa Tổng gia và hai đảng đều rất khăng khít, Tổng Hạo Thiên lại càng ngao du rộng rãi, mặc dù thân ở đại lục, nhưng những việc xảy ra ở Đài Loan đều nắm rõ.

Vào đầu thập niên 50, Tổng Hạo Thiên nhận được tin Cầu Tâm Gia táng thân ở bệnh viện, năm đó còn thôn thức không thôi, nhưng người trước mặt rõ ràng đã chết giờ còn sống hiện ra sờ sờ trước mắt, đây là một cú đá kích lớn đối với Tổng Hạo Thiên.

Vốn là người có vốn kinh doanh lớn nhất trong nước, từ thập niên 80 lại bắt đầu nhận chức vụ lãnh đạo, phong vận chôn quan trường gần hai năm, Tổng Hạo Thiên cũng đã trải qua không ít phong ba bão táp, nhưng hôm nay lại là cuộc chấn động lớn nhất trong cuộc đời ông.

-Đúng vậy, đến tôi còn không tin được là mình còn sống nữa là...

Cầu Tâm Gia thờ dài một tiếng nói:

-Văn Hiên lão đệ, vào trong nói chuyện đi.

Lời mời của Cậu Tâm Gia lại khiến cho Diệp Thiên từ nãy không nói gì phải nhiều mày:

-Sư huynh, em đã nói qua, cửa nhà Diệp gia không tiếp người nhà họ Tống, ôn chuyện cũ có thể đi ra ngoài.

-Diệp Thiên, ân oán giữa hai nhà Diệp Tống ta đều biết, những gì Tống gia làm năm đó cũng có phần quá đáng, nhưng đều là chuyện của đời trước rồi, em cũng không cần phải canh cánh trong lòng nữa.

Cậu Tâm Gia lại quên rằng đây là nhà Diệp Thiên, lập tức cười khở nói:

-Văn Hiên lão đệ đã đích thân đến đây, cũng coi như là cúi đầu trước Diệp gia rồi, không thể các người có chết cũng không thôi sao?

Năm đó chuyện giữa hai nhà Diệp Tống làm náo loạn cả kinh thành, Cậu Tâm Gia cũng biết rõ, nhưng người đứng đầu Tống gia lúc đó lại không phải là Tống Hạo Thiên, cho nên ông ta muốn từ đây hóa giải.

-Chuyện của đời trước không liên quan đến em, em cũng không đi hận thù chuyện này.

Diệp Thiên liếc nhìn Tống Hạo Thiên một cái, thân nhiên nói:

-Đối nhân xử thế, hoàn toàn không theo suy nghĩ phụ nữ, vợ chồng người khác li tán, mẫu tử li biệt, người tâm địa ác độc như vậy, em không thể để cho ông ta tiến vào Diệp gia được.

Lòng dạ Diệp Thiên tuy rằng không gọi là rộng rãi, nhưng ân oán nửa thế kỉ trước của gia tộc, cậu không hề đặt trong lòng, nhưng hành vi chia rẽ không khoan nhượng cha mẹ cậu thì không thể nào cho qua được.

Nghe được nguyên do Diệp Thiên không cho Tống Hạo Thiên vào cửa, Cậu Tâm Gia không khỏi đau đầu, tục ngữ có câu “thanh quan khó dứt việc nhà”, đây là việc nhà của Diệp Thiên, cho dù thân là sư huynh cũng không nên nhiều lời.

Cậu Tâm Gia chớp mắt, rõ ràng vút ân oán giữa Diệp Thiên và Tống Hạo Thiên sang một bên nói:

-Diệp Thiên, coi như là nể mặt sư huynh đi, mượn chỗ của em để tiếp đón vị bạn cũ này được không?

-Sư huynh...

Diệp Thiên thờ dài, ánh mắt vô tình hay hữu ý nhìn Tống Chi Kiện một lúc, nói tiếp:

-Tống gia bọn họ làm quá nhiều việc xấu xa, em thật sự không muốn vì bọn họ mà làm ô uế nhà cửa.

-thì để cho Văn Hiên lão đệ vào một mình không được sao?

Nét mặt Cầu Tâm Gia nghiêm nghị nói:

-Ta biết tính cách của em, Văn Hiên cũng không làm khó em đâu, nếu không sư huynh đã không đáp ứng.

Sư huynh đã nói đến nước này, Diệp Thiên cũng có chút khó xử, do dự một lúc, gật đầu nói:

-Thôi được, để một mình ông ta vào thôi, những người khác đều đứng ngoài đợi đi!

Phải hiểu rằng bạn cũ của Cầu Tâm Gia chỉ đếm trên đầu ngón tay, nếu không phải là chuyện của mình với Tống gia, buộc Tống Hạo Thiên ở ngoài cửa thì sắc mặt của sư huynh cũng không dễ coi chút nào.

Hơn nữa Tống Hạo Thiên đến cửa, đối với ân oán hai nhà Diệp Tống cũng có thể viết lên một dấu chấm hết rồi, đặt nguyên nhân mẹ mình sang một bên, Diệp Thiên cũng nên để cho Tống Hạo Thiên đi vào.

-Được, ta đi vào một mình, anh Nguyên Dương, anh có thể đem hết những chuyện trải qua bao năm qua nói cho ta không?

So với gặp mặt Diệp Thiên, thì hiển nhiên việc ôn chuyện với ông bạn già này còn quan trọng hơn, năm đó nếu không do có Cầu Tâm Gia giúp đỡ, Tống gia đã sớm bị hủy trong chiến tranh ở Thượng Hải rồi.

-Thù trường, thực xin lỗi, chúng tôi không thể để cho ngài đi vào.

Tống Hạo Thiên vừa định cất bước, lại bị Phục Tranh Minh kéo lại, dựa theo điều lệ của cảnh vệ, dưới tình huống không tuyệt đối an toàn, bọn họ một tác cũng không được rời khỏi Tống Hạo Thiên.

Hơn nữa lúc trước Diệp Thiên còn lộ ra thân thủ của mình, khiến cho Phục Tranh Minh không khỏi sợ hãi, nếu như có chuyện gì xảy ra thì bọn họ làm sao có thể tha thứ được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 441

Lên Tiếng Chỉ Báo

Việc này, Nguyên Dương lão ca, ông xem?

Tổng Hạo Thiên biết chức trách của cảnh vệ, ông cũng không cần phải đi làm khó những người đã đi theo ông bao năm nay, lập tức đưa ánh nhìn về phía Cầu Tâm Gia.

-Một người, gián điệp!

Diệp Thiên liếc mắt nhìn Cầu Tâm Gia, nói ra vài từ rồi quay người đi vào tứ hợp viện, ngôi nhà này của cậu nhiều bí mật như vậy, không ngờ rằng lại bị những cảnh vệ này biết, nếu không những ngày sau này thật không thể yên bình được nữa rồi.

Cầu Tâm Gia cười khổ lắc đầu nói:

-Tôi cũng không còn cách nào khác, Văn Hiến lão đệ, đối với tiểu sư huynh, tôi cũng đều phải nhường ba phần, ông đừng coi cậu ấy là một người bình thường.

Tuy rằng thân là đại sư huynh của Diệp Thiên, nhưng trong lòng Cầu Tâm Gia hiểu được, luận về tu vị của Diệp Thiên thì cậu không hề yếu hơn ông ta mà thậm chí còn mạnh hơn vài phần, luận về thuật pháp, thì thuật pháp của Cầu Tâm Gia là học được từ Diệp Thiên, hai người càng không thể so sánh được.

Hưởng chi Diệp Thiên vẫn là môn chủ của Ma YNhất Mạch, nếu thật sự phải nói thì Cầu Tâm Gia cũng phải nhường cậu ba phần, hơn nữa việc Diệp Thiên tôn kính bản thân ông là không giả, nhưng Cầu Gia Tâm cũng không thể làm quá.

Tổng Hạo Thiên có chút khó xử nhìn cảnh vệ xung quanh, mở miệng nói:

-Nguyên Dương lão huynh, hay là vào trong sân nói đi, từ biệt hơn 50 năm trước, trong lòng tiểu đệ vẫn luôn nhớ mong anh.

-Văn Hiến lão đệ, ta cho ông vào căn nhà này là duyên phận của ông, tự mình nên nắm giữ nhé.

Cầu Gia Tâm liếc nhìn Tổng Hạo Thiên một cái, lời nói cũng nhắc nhở ông ta.

Linh khí tứ hợp viện này của Diệp Thiên dồi dào, đối với người già mà nói, tuyệt đối là nơi tiêu trừ bệnh tật kéo dài tuổi thọ, như với sức khỏe của Tổng Hạo Thiên có thể ở bên trong này mấy tiếng cũng là một cơ hội rất tốt.

-Nguyên Dương huynh, anh có ý gì vậy?

Sau khi nghe thấy lời của Cầu Tâm Gia, Tổng Hạo Thiên đột nhiên có chút chần chừ, ông ta mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng đầu óc vẫn còn rất minh mẫn.

-Được, em đi vào cùng anh, có anh Nguyên Dương ở đây, trên đời này muốn cũng không có ai có thể làm thương đến em. Nghĩ đến thân phận năm đó của Cầu Tâm Gia Tổng Hạo Thiên vẫn quyết định đi vào tứ hợp viện.

Phục Tranh Minh ngăn trước mặt Tổng Hạo Thiên, vẻ mặt kiên định nói:

-Thù trưởng, thực sự mong ngài đừng làm khó chúng tôi.

Tổng Hạo Thiên lắc đầu nói:

-Được rồi, ta sẽ không làm cho mọi người khó xử, gọi điện cho ta!

Với cấp bậc của Tổng Hạo Thiên, chính là được dùng những cảnh vệ tốt nhất, cho dù có xuống rồi, thì nhất cử nhất động của ông cũng thu hút sự chú ý cho nhiều người, vậy nên mới chọn đến gặp Diệp Thiên vào buổi tối.

Cho nên muốn một mình đi vào sân, thì Tổng Hạo Thiên phải trực tiếp nói chuyện với lãnh đạo cục cảnh vệ.

Sau khi trong cuộc điện thoại phát ra một trận lôi đình thì bên kia tựa hồ cũng đồng ý với yêu cầu của Tổng Hạo Thiên, đưa điện thoại cho Phục Tranh Minh, Tổng Hạo Thiên nói:

-mọi người ở bên ngoài chờ tôi, không được tiến vào sân một bước!

Phục Tranh Minh lúc đó cũng nhận được chỉ thị của lãnh đạo trong điện thoại vội vàng nói:

-Vâng, thủ trưởng, mong ngài nhất định phải đảm bảo an toàn.

-Ôi, cha, thế... thế còn con thì sao?

Tổng Chi Kiện nghe thấy vậy liền sốt ruột, ông ta mặc dù không phải sống sung sướng gì nhưng cũng là người năm sáu mươi tuổi rồi, tiết lạnh mùa đông như thế này mà phải đứng ngoài để đợi, cái cảm giác thực sự không dễ chịu lắm.

-Con về trước đi, Chi Kiện, con thật khiến ta thất vọng.

Tổng Hạo Thiên lạnh lùng nhìn con trai, lời nói ra càng khiến cho Tổng Chi Kiện như rơi vào trong hầm băng lạnh, ít nhất cũng hai mươi năm rồi, cha mình chưa bao giờ nói nặng lời như vậy.

Sau khi Tổng Hạo Thiên đi vào trong tứ hợp viện, cánh cửa chính lập tức đóng lại, đám người Phục Tranh Minh cũng không dám lơ là, nhanh chóng sắp xếp lực lượng, phong tỏa hết ngõ ngách quan trọng xung quanh tứ hợp viện.

-Anh Nguyên Dương, chuyện gì, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đi vào tứ hợp viện Tổng Hạo Thiên mới phát hiện ra một bên người Cầu Tâm Gia, chỗ ống tay áo bên trái bay bay, cánh tay cũng bị chặt đứt.

-Không phải là cánh tay này ta cũng không bị giả chết, chuyện cũ năm xưa thôi không nói đến chuyện này nữa.

Về chuyện vàng của Myanmar, Cầu Tâm Gia có thể kể với Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn nhưng tuyệt đối không thể nói với Tổng Hạo Thiên, chuyện này thực sự là liên quan đến nhiều thứ.

Cần phải biết rằng lượng vàng dự trữ của đại lục không quá vài trăm tấn, nhưng số vàng kia lại đạt được 20 tấn, đây có thể là vật tư mà quốc gia chuẩn bị cho chiến tranh, khó đảm bảo được rằng Tổng Hạo Thiên sẽ không động lòng...

-Được, vậy hãy nói cho em biết những năm qua anh sống thế nào đi.

Tổng Hạo Thiên buồn bã không thôi nói:

-Tại sao anh lại không quay về tìm em chứ? Ngày đó có em, nói gì thì nói cũng có thể đảm bảo an toàn được cho anh chứ.

Tổng gia năm đó mặc dù trong chính phủ quốc Đảng cũng có vài chức trách quan trọng, nhưng so với những đại gia tộc kia, sự nghiệp kinh doanh thương mại của họ có thể vượt qua một bậc, nhưng trên trường chính trị, thì còn kém xa.

Gia sản khổng lồ kia sớm đã thu hút sự tò mò dò xét của mọi người, nếu không phải là giao thiệp tốt với Cậu Tâm Gia thì e rằng đêm trước giải phóng, tài sản của Tổng gia đều bị cướp sạch trơn.

Cho nên lời nói này của Tổng Hạo Thiên tuyệt đối là xuất phát từ đáy lòng, không hề một câu giả dối, cho dù là Cậu Tâm Gia có mang tội ác tày trời thì ông ta cũng bảo đảm an toàn cho Cậu Tâm Gia bằng mọi giá.

-Khi ta gặp nạn lúc đó, cậu cũng phải trải qua những ngày tháng không mấy dễ dàng chứ?

Cậu Tâm Gia cũng cảm nhận được sự chân thành của Tổng Hạo Thiên, cười cười nói:

-Sau này ở lâu trong núi, cũng không muốn ra ngoài nữa, nếu như không phải là tiểu sư đệ mời thì e rằng đến lúc chết ta cũng vẫn ở lại Đài Loan.

-Tiểu sư đệ? Đúng rồi, anh Nguyên Dương, anh và Diệp Thiên rốt cuộc là có quan hệ gì vậy? Tuổi tác của hai người chênh lệch lớn như vậy mà.

Vừa rồi ở ngoài cửa Tổng Hạo Thiên chưa kịp hỏi quan hệ giữa Diệp Thiên và Cậu Tâm Gia, bây giờ lại nghe thấy ông ta nhắc tới, không chần chừ mà hỏi luôn.

-Văn Hiên lão đệ, sư phụ Thiện Nguyên của ta là một kì nhân đương thời, bản lĩnh của ta đều là do sư phụ dạy bảo, những năm cuối đời ông thu nạp được Diệp Thiên làm đồ đệ, nên Diệp Thiên với ta đương nhiên là có quan hệ sư huynh sư đệ rồi..

Lý Thiện Nguyên may mắn kế thừa giáo huấn của tổ tông, không chịu đốc sức phục vụ người đương quyền, vì thế thanh danh trong dân gian cũng không vang dội, rất nhiều người cũng không biết được sự tồn tại của ông, nghe giải thích của Cậu Tâm Gia khiến cho Tổng Hạo Thiên không nói nên lời.

-Văn Hiên lão đệ, sư đệ này của ta là người được kế thừa nhiều nhất, coi như là ta không thể nào mà bì kịp được, ta khuyên ông hay là không chế người trong nhà đi, đừng gây tai họa rắc rối cho Tổng gia nữa.

Cậu Tâm Gia biết rằng Tổng Hiên Long phái người đuổi giết Diệp Thiên, ông ta cũng biết rằng Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không chịu

để yên, xuất phát từ thâm tình với Tổng Hạo Thiên, nên ông ta không thể không nhắc nhở một câu.

-Khổng chế người nhà? Nguyên Dương lão ca, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Tổng Hạo Thiên chìm nổi trong giới chính trị Thượng Hải lâu như vậy, sớm đã thành tinh rồi, làm sao có thể không nghe ra ý tứ trong lời nói của Cầu Tâm Gia chứ, nghe xong nhất thời ngậy người.

Hơn nữa Tổng Hạo Thiên lập tức liên tưởng đến Tổng Hiểu Triết, với vụ tai nạn ngoài ý muốn ở Thượng Hải, mà theo như ông ta biết thì lúc đó Diệp Thiên đang ở Thượng Hải đính hôn cùng bạn gái.

-Ta là người ngoài, không nói nhiều nữa, trong lòng cậu có dự định là được rồi.

Cầu Tâm Gia thờ dài, không đành nhìn thấy ông bạn già của mình mơ mơ màng màng, lập tức nói:

-ta nói nhiều rồi, Diệp Thiên bây giờ cũng là nể mặt con gái cậu, không làm gì đối với Tổng gia, nếu không cơ nghiệp của Tổng gia cả trăm năm cũng đều bị hủy hoại trong chốc lát.

Lời nói vừa rồi của Cầu Tâm Gia càng khiến cho lòng Tổng Hạo Thiên thức tỉnh, nhưng câu nói đó lại khiến cho toàn thân sồn da gà.

Cầu Tâm Gia là ai chứ. Tổng Hạo Thiên là người hiểu rõ nhất, ông ta năm đó chính là bóng dáng của Trương tiên sinh trong chính phủ quốc dân Đảng, thủ đoạn tàn nhẫn thần bí, càng thông hiểu kĩ môn trận pháp, là cánh tay đắc lực của Trương tiên sinh.

Lời từ miệng của Cầu Tâm Gia nói ra thì chắc như đinh đóng cột, tuyệt đối không một câu giả dối, nói cách khác, Diệp Thiên thật sự là có khả năng phá vỡ Tổng Gia.

Tuy rằng điều này khiến cho Tổng Hạo Thiên không thể nào tin được, nhưng đối với lời nói của Cầu Tâm Gia thì ông ta không dám nghi ngờ, nghĩ đến hành động chia cách cha mẹ Diệp Thiên năm đó, từ tận đáy lòng không khỏi thấy ớn lạnh.

Hơn nữa theo thái độ vừa rồi của Diệp Thiên, Tổng Hạo Thiên có thể nhìn ra, cậu ta tuyệt đối không coi Tổng gia là người thân, nếu con cháu Tổng gia gây ra việc gì thì không chừng sẽ gây ra đại họa thật.

Khi hai người nói chuyện, đã tiến đến giữa sân, Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên ngồi ở đó nhìn thấy Cầu Tâm Gia đi vào cùng một người lớn tuổi, lập tức đứng dậy.

-Ừ, tiểu sư đệ đâu?

Nhìn thấy Diệp Thiên không ngồi ở đây, Cầu Tâm Gia nhìn về phía Chu Khiếu Thiên.

-Sư phụ nói thấy không thoải mái nên đi về phía sau rồi, ông không phải là.. Tổng... Tổng gì đó đấy chứ?

Lúc trả lời Cầu Tâm Gia, Chu Khiếu Thiên liếc mắt một cái nhìn thất diện mạo của Tổng Hạo Thiên, cả người nhất thời thấy choáng váng, vị tóc bạc này cơ hồ gần mười năm nay ngày nào cũng đều xuất hiện trên TV mà.

Cầu Tâm Gia đưa tay phải gõ lên đầu Chu Khiếu Thiên một cái, cười nói:

-Được rồi, ông ta là ông ngoài của tiểu sư đệ, đi gọi Diệp Thiên ra đây cùng nhau nói chuyện.

-Vâng... vâng... con đi ngay.

Chu Khiếu Thiên căn bản không nghe rõ quan hệ giữa Tổng Hạo Thiên và sư phụ mình, không biết phải làm sao liền chạy về phía sau tứ hợp viện, trong đầu vẫn giống như đngag nằm mơ, không ngừng quay đầu lại nhìn.

Cuộc sống của Tổng Hạo Thiên thật khác xa so với Chu Khiếu Thiên, đột nhiên hiện ra trước mắt, cảm giác này khiến cho con người ta cảm thấy như không thật.

Nhưng thật ra Hồ Hồng Đức gần mười năm nay sống trên núi, chưa xem TV bao giờ, không hề biết rằng ông già này là ai, đặt tay lên vai Tổng Hạo Thiên nói:

-Nhìn ông chắc hơn tôi vài tuổi, lại là chú của bạn, nên lão Hồ chúc ông một chén.

-Được, vậy hôm nay uống một li, nào, anh Nguyên Dương, Văn Hiến kính anh!

Tổng Hạo Thiên cũng không biết Hồ Hồng Đức là ai, nhìn bộ dạng của ông ta, nếu như là trước kia thì không chừng là người trong sơn trại, nhưng hôm nay gặp Cầu Tâm Gia, Tổng Hạo Thiên rất vui mừng, vẫn giơ chén rượu lên.

-À? Không khí trong này hình như khác xa so với bên ngoài đấy nhỉ?

Bát rượu trắng này gần ba lượng, bình thường Tổng Hạo Thiên uống vào là bắt đầu say say, nhưng lần này sau khi uống xong đầu

óc vẫn hoàn toàn tinh táo, cũng chú ý đến điểm khác ở tứ hợp viện này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 442

Ba Điều Kiện

Tuy rằng Tổng Hạo Thiên được hưởng sự chăm sóc sức khỏe tốt nhất theo tiêu chuẩn cao nhất của quốc gia, nhưng nói thế nào thì cũng 80 tuổi rồi, các cơ quan chức năng cũng bị thoái hóa, khiến cho cơ thể của ông cũng không thể được như trước.

Đáng nhẽ nếu như có bác sĩ đi theo, thì Tổng Hạo Thiên đến 1 chén rượu cũng đừng mong được uống vào bụng. Nhưng hôm nay gặp được bạn cũ của nửa thế kỉ không gặp, ông cũng không đếm xỉa đến, hơn nữa còn chuẩn bị trước tinh thần là sẽ bị uống say.

Chỉ là Tổng Hạo Thiên không hề nghĩ tới rằng sau khi uống hết chỗ rượu, thì đầu óc của ông dường như lại còn minh mẫn hơn mấy phần, đồng thời cũng chú ý đến điểm khác của tứ hợp viện, mặc dù bên ngoài gió lạnh gào thét, nhưng bên trong tứ hợp viện này lại ấm áp như khí trời mùa xuân vậy.

-Ta có bố trí vài trận pháp trong ngôi nhà này, không khí tốt hơn so với bên ngoài một chút, Văn Hiên lão đệ à, ta lớn hơn ông gần mười tuổi nhưng cũng không có vẻ già hơn ông nhá.

Nghe thấy nghi vấn của Tổng Hạo Thiên, Cửu Tâm Gia ôm sự tình lên người mình, ông ta đây là do muốn bảo vệ Diệp Thiên, thanh niên mà đã thể hiện ra điểm mạnh như vậy thực sự không phải là chuyện tốt.

Thủ đoạn của anh Nguyên Dương thật là khó lường, nếu có thể sống lâu ở đây, thực sự là rất may mắn đó...

Đến thân phận này của Tổng Hạo Thiên những bí mật trên đời này đối với ông ta mà nói thực ít rồi, tự nhiên sẽ biết được sự tồn tại của kì môn, có điều gần mười năm nay quốc gia cố ý đã kích phân hóa, kì môn giang hồ sớm đã không còn chỗ đứng như trước khi giải phóng nữa rồi.

Cho nên những lời này của Cửu Tâm Gia ông ta không hề hoài nghi. Ông biết Cửu Tâm Gia là một kì nhân đương thời, cho dù là Tương tiên sinh năm đó, cũng đều có chút nể trọng đối với ông, có thể bố trí được trận pháp như thế này cũng chẳng có gì là lạ.

-Sống lâu ở nơi này? Nếu không muốn chết sớm thì em thì vào đây ở thử xem?

Lời của Tống Hạo Thiên còn chưa dứt, thanh âm lạnh lùng của Diệp Thiên đã truyền tới, trận pháp của cậu có thể tiêu trừ bệnh tật, kéo dài tuổi thọ, nhưng lại không thể cứu được người chết.

-Cháu... cháu... đứa trẻ này...

Tống Hạo Thiên bị những lời nói của Diệp Thiên khiến cho đỡ khóc đỡ cười, làm ông ngoại như này thật thất bại, lại bị chính cháu ngoại của mình nguyên rủa chết sớm, không biết có phải là người độc nhất vô nhị trên đời này không nữa.

Nhưng ngẫm lại thì Tống Hạo Thiên ngoại trừ có cái danh nghĩa là ông ngoại ra thì không hề có quan hệ gì đến Diệp Thiên nữa cả.

Mặc dù ông ta đã sớm biết có sự tồn tại của Diệp Thiên, nhưng lúc đó bận bịu việc quốc gia, nên không để trong lòng, bây giờ thái độ của Diệp Thiên đối với ông như vậy hoàn toàn đều do Tống Hạo Thiên gây tội thì phải chịu tội mà thôi.

Thấy Diệp Thiên có thái độ như vậy, Cầu Tâm Gia cũng thờ dài, bắt đắ dĩ nói:

-Diệp Thiên, nên lấy chữ hiếu làm đầu, Văn Hiến sư đệ cho dù có nhiều điểm không đúng âu cũng là có nguyên do của nó, em cũng không cần phải quá cố chấp như vậy, có chuyện gì thì hôm nay hãy giải quyết cho xong đi.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Sư huynh, mẹ là người sinh ra em, cha là người nuôi dưỡng em, còn ông ta thì có liên quan gì chứ?

Lời này Diệp Thiên vừa nói ra, Tống Hạo Thiên sắc mặt xấu hổ, cả cuộc đời ông mặc dù có trải qua nhiều thăng trầm, nhưng phần lớn thời gian đều giữ chức vị cao, cũng chưa từng bị ai chỉ trích qua như vậy bao giờ.

Còn lại là bị chính cháu ngoại của mình nói thẳng vào mặt nữa chứ, trong lòng ông cảm thấy rất khó chịu, nhưng những lời chỉ trích của Diệp Thiên lại khiến cho Tống Hạo Thiên khó lòng mà phản bác được.

Tống Hạo Thiên thờ dài một tiếng, nói với Diệp Thiên:

-Diệp Thiên, năm đó, ông thực sự có lỗi với cha con cháu, lão già ta tại đây xin lỗi cháu.

Hưởng hết phú quý trên nhân gian, cũng từng nắm được ngọn núi quyền lực cao nhất, Tổng Hạo Thiên sau khi nghỉ hưu cũng hiểu rõ nhiều điều, mặc dù hối hận về những việc mình đã làm năm đó nhưng trong lòng cũng áy náy hơn đối với Diệp Thiên.

Còn Tổng Hạo Thiên sợ dĩ không màng đến thân phận cúi đầu giải thích với Diệp Thiên còn có một nguyên nhân khác, chính là như lời Cầu Tâm Gia vừa nói, ông muốn hóa giải ân oán kia với Diệp Thiên.

Trước khi giải phóng kì môn giang hồ khắp nơi hưng thịnh, Tổng Hạo Thiên cũng có thể tiếp xúc với cái vòng luẩn quẩn kia, biết rõ thủ đoạn thần bí của những kì môn này, bị một người như vậy ghi nhớ, bất luận là ai cũng đừng mong có một giấc ngủ yên lành.

Chính như lời nói của Cầu Tâm Gia, nếu đầu Diệp Thiên bị xúc động phát hỏa lên, chạy đến mộ tổ tiên động chân động tay, thì Tổng Hạo Thiên có chết cũng không có mặt mũi nào mà đi gặp tổ tiên.

Chẳng qua Tổng Hạo Thiên khom người lần này, khiến cho mọi người có mặt ở đây đều biến sắc, đặc biệt là Chu Khiếu Thiên, sớm đã hoảng hốt đầu óc, ông ta chưa từng nghĩ rằng lúc sinh thời lại có thể nhìn thấy một màn ly kì như vậy?

Tổng Hạo Thiên là ai? Đây chính là một trong những lãnh đạo cso quyền lực tối cao trong việc quyết định con đường phát triển của đất nước, nếu trong quá khứ, nếu như không phải là hoàng đế thì cũng là thượng thư đại thần, ông ta lại có thể cúi đầu giải thích với Diệp Thiên hay sao? Điều này khiến cho đầu óc Chu Khiếu Thiên có chút không bình thường.

-Đừng, tôi không nhận được đâu.

Mặc dù trong lòng Diệp Thiên tràn đầy sự phẫn nộ, nhưng cũng không nghĩ rằng Tổng Hạo Thiên có thể làm ra một hành động như thế, vội vàng nhoài người tránh Tổng Hạo Thiên.

Diệp Thiên không thể nhận lễ này được, dĩ nhiên nguyên nhân thân phận hau bên nằm ở bên trong, nhưng cậu không muốn dễ dàng tha thứ cho Tổng Hạo Thiên như vậy, nếu không lấy thân phận của Tổng Hạo Thiên, cho dù là tiếp tục oán hận thì cũng đủ để hóa giải rồi.

-Diệp Thiên, cháu rút cuộc là bắt lão già này làm gì mới có thể tha thứ cho ta chứ?

Nhìn thấy Diệp Thiên tránh lễ này, Tổng Hạo Thiên cũng cười khổ không thôi, tuổi tác cao như vậy mà cúi đầu xin lỗi, nhưng Diệp Thiên vẫn không chịu tha thứ.

Chi là Tổng Hạo Thiên lại không nghĩ rằng mình gây ra thường tổn cho Diệp Thiên như vậy, ông khiến cho một đứa trẻ từ lúc hiểu chuyện đã mất đi mẹ mình, mất đi tình thương của mẹ.

Ông ta không thể tưởng tượng nổi, lúc nhỏ nhìn thấy Diệp Thiên kiên cường là vậy, từng bao lần tưởng tượng hình dáng của mẹ trong mơ, sau mỗi khi tỉnh dậy nước mắt ướt đẫm gối, điều này đối với một đứa trẻ mà nói, không thể nghĩ ngờ rằng nó quá tàn khốc.

Oán hận nhiều năm chất chứa, muốn dùng một câu hoặc khom người xin lỗi mà hóa giải được, hiển nhiên là điều không thể, huống chi Diệp Thiên cũng chẳng phải là người có lòng dạ độ lượng, cậu từ trước đến nay cũng đều là kì môn được mọi người kính trọng, còn là một người giải quyết đạo.

Gieo gió gặt bão, Tổng tiên sinh, theo như cá nhân tôi mà nói thì cả đời này cũng không muốn có bất kì quan hệ nào với ông cả.

Diệp Thiên lắc đầu chậm rãi nói:

-Tổng gia các người quyền thế ngấp trời cũng tốt, phú giáp thiên hạ cũng được thôi, cũng chẳng có chút quan hệ nào với Diệp Thiên cả, muốn tôi tha thứ cho ông, không cần phải nói nhiều nữa!

-Diệp Thiên, năm đó để cho Vi Vi ra nước ngoài, là ta không đúngm cháu có yêu cầu gì cứ việc nói.

Tổng Hạo Thiên không nghĩ rằng thái độ của Diệp Thiên lại quật cường đến thế, thờ dài nói:

Vi Vi ở nước ngoài đã tạo ra của cải, có quan hệ không nhỏ đối với Tổng gia, số tiền đó đều muốn do cháu kế thừa, Tổng gia sẽ không can thiệp nữa.

So sánh với việc hóa giải oán hận trong lòng Diệp Thiên thì số tài sản kia không thấm vào đâu cả, Tổng Hạo Thiên năm đó có thể quyên tài sản tặng cho quốc gia, thì sớm chi coi tiền là một con số mà thôi.

Hơn nữa mấy năm nay Tổng Hạo Thiên chủ trì kinh tế trong nước, một cường quốc có hơn mười triệu dân cư như vậy thì số tiền trăm tỉ USD với ông cũng chỉ là mây khói.

-Tiền? Bản thân tôi cũng quên rồi, Tổng gia các người lúc nào cũng muốn lấy tiền để đong đếm tình cảm.

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng:

-Từ nhỏ cha tôi đã dạy, tự làm tự ăn, số tiền của nữ nhân họ Tống là số tiền của bà ấy, không liên can gì đến tôi cả.

Với bản lĩnh của Diệp Thiên muốn kiếm tiền thật dễ như trở bàn tay, chục tỉ hay ngàn vạn gia tài kì thật cũng không mấy khác nhau. Kì thật tài khoản ngân hàng cũng chỉ là một chuỗi con số mà thôi.

-cháu... cháu không cần số tiền đó? Cháu có biết số tiền đó đáng giá cả chục tỉ USD không?

Nhìn thấy vẻ mặt Diệp Thiên không có gì là giả vờ, khiến cho Tống Hạo Thiên thật sự kinh ngạc, ông ta sống đến bảy tám chục tuổi đầu nhưng cũng không thể nhìn thông sự việc này làm sao có thể châm phá cửa ải danh lợi được đây?

Diệp Thiên cười như không cười nhìn Tống Hạo Thiên, mở miệng nói:

-Tôi cho ông chục tỉ ông có thể mua một người mẹ đẻ không?

-Sao cơ?

Lời này Diệp Thiên vừa nói ra, nhất thời mấy người nghe bên cạnh trợn tròn mắt, nhưng khi nghĩ kĩ, lời nói này của Diệp Thiên cũng có lí, có những việc không thể dùng tiền mà mua được.

-Ta biết cháu lo lắng điều gì.

Vừa rồi Tống Hạo Thiên tiến vào tứ hợp viện nói chuyện cùng với Cầu Tâm Gia, không hề lọt vào lỗ tai của Diệp Thiên, cậu đối với cử chỉ của Tống Hạo Thiên, trong lòng cũng biết rõ, biết rằng đối phương lo sợ bản thân mình phá hủy phong thủy của Tống gia.

-Tống tiên sinh, hai nhà Diệp Tống trở mặt, sự việc xảy ra trên người ông, năm đó Tống gia đưa hồi lộ giao thiệp với Diệp gia, tổ tiên của tôi đã đáp ứng rồi, nhưng sự việc sau này xảy ra thế nào ông cũng biết rõ, không phải là do tổ tiên tôi không giữ chữ tín mà đây là chuyện không thể làm.

Tống gia các người lại vì chuyện này mà ghét hận lên tổ tiên tôi, sau đó lại giậu đồ bìm leo, làm cho Diệp gia suy bại đến như thế này, nguyên do chuyện này đều là do lòng dạ hẹp hòi của Tống gia các người.

Nếu dựa vào ân oán hai nhà Diệp Tống, tôi sớm đã hủy địa khí của nhà các người, hủy đi phong thủy của Tống gia, ông hẳn là may mắn, ông đã sinh ra một người con gái tốt.

Diệp Thiên giơ lên một ngón tay cái nói:

-Thứ nhất, Tổng Chi Kiện lấy danh nghĩa nhà Tổng gia, đăng báo ở Cảng Đảo xin lỗi Diệp gia, đây là biện pháp duy nhất mà nhà Tổng gia các người có thể hóa giải ân oán.

Ân oán giữa Diệp Thiên và Diệp Đông Bình với Tổng gia cũng chỉ là ân oán cá nhân.

Diệp gia bị Tổng gia chèn ép từ thế kỉ hai mươi ba mươi, cơn tức này Diệp Thiên nhất định phải trút.

-Ta đồng ý với yêu cầu này, cháu còn điều kiện gì nữa không, nói ra hết đi.

Tổng Hạo Thiên trầm ngâm một lúc, gật đầu đồng ý, ông đến Diệp gia lần này vốn dĩ là muốn hóa giải ân oán khắc sâu trong lòng giữa hai nhà Tổng Diệp.

Diệp Thiên lại giơ ra thêm một ngón tay nói:

-Thứ hai, tài sản của Tổng Vi Lan tôi không thể kế thừa.

Người nhà Tổng gia cũng đừng mong tranh giành, số tài sản này nhất định sẽ do bà Tổng quyết định, nếu như để cho tôi biết được các người dùng thủ đoạn can thiệp vào, đừng trách tôi tuổi nhỏ dễ kích động.

-Được, ta đồng ý, cho dù Vi Vi có quyên số tiền đó ra bên ngoài, Tổng gia cũng không có người nào dám nói một câu.

Nghe điều kiện của Diệp Thiên, Tổng Hạo Thiên không thể không có cảm giác hoang đường.

Với thân phận lãnh đạo đất nước, lại có thể đàm phán như một tên giang hồ như vậy, hơn nữa còn bị đối phương uy hiếp nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 443

Ba Điều Kiện (Hạ)

Họ Tổng nhà mình sao lại có tên tiểu tử cứng đầu thế này chứ?

Đối mặt với đứa cháu ngoại này, Tổng Hạo Thiên đúng là dở khóc dở cười, mà cũng xúc động trong lòng, đừng có thấy hành động này của Diệp Thiên có chút không lên được bậc nhưng lại khiến mình phải cúi đầu.

Hành động Diệp Thiên nhìn như kẻ vô lại, nhưng cố tình đứng chặn cửa nhà Tổng Hạo Thiên, Diệp Thiên là người trong kỳ môn nên Tổng Hạo Thiên rất dè dặt.

Có lẽ có người sẽ nói, Diệp Thiên có mạnh lắm chẳng qua cũng chỉ là 1 người, dựa vào thân phận của Tổng Hạo Thiên, bắt hoặc giết chết cậu cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay mà thôi.

Nhưng người như vậy phải là những người không phải là cha mẹ bạn bè thân thích, dù không thân thiết nhưng Tổng Hạo Thiên vẫn là ông ngoại, làm những việc như vậy, đúng là bôi nhọ thanh danh Tổng Hạo Thiên.

Đừng thấy Diệp Thiên gan to làm càn, vừa rồi lúc ở ngoài cửa trong đầu còn có ý định giết người, nhưng người mà cậu muốn giết chẳng qua là mấy người cảnh vệ uy hiếp cậu, chứ không dám động vào 1 sợi lông của Tổng Hạo Thiên.

- Diệp Thiên, cháu nói điều kiện thứ 3 của cháu là gì? Cứ nói ra đi.

Tổng Hạo Thiên bây giờ đúng là có chút hối hận, nếu mình sớm quan tâm đến đứa cháu ngoại này 1 chút, mặc dù nó không mang họ Tổng, nhưng rất có thể sẽ có lợi cho sự phát triển của nhà họ Tổng.

- Điều kiện thứ 3 à?

- Diệp Thiên trầm ngâm 1 chút, cũng chưa nghĩ ra có nên nói rõ với Tổng Hạo Thiên hay không. Cháu cứ nói đi, chỉ cần ông làm

được thì làm gì cũng đồng ý hết!

Nhìn thấy Diệp Thiên có chút do dự, Tống Hạo Thiên lại tò mò, cái tên tiểu tử ngang ngược này, còn có cái gì phải kiêng kỵ nữa chứ? - Nhà họ Tống từng có người ám sát cháu vài lần, thậm chí thuê cả lính đánh thuê truy đuổi cháu, người này...

Diệp Thiên nói đến đây thì dừng lại, ánh mắt có chút lạnh lùng nhìn qua Tống Hạo Thiên, ý đồ trong đó không cần nói cũng biết, dòng sát ý đó ngay cả Tống Hạo Thiên cũng có chút không chịu nổi.

Sau khi sừng sốt 1 chút, Tống Hạo Thiên nói to:

- Không... không thể nào, người nhà họ Tống tôi không làm những chuyện như thế đâu! Từ xa xưa mà nói, Tống gia vẫn luôn hoạt động trong lĩnh vực kinh doanh, 20 năm nay mới tiến vào giới chính trị.

Thương gia thì coi trọng hòa khí phát tài, mặc dù thương trường cũng có nhiều tranh đấu, nhưng trên căn bản vẫn phải tôn trọng những quy tắc tuần hoàn, chứ không thể đấu đá chém giết giống bọn xã hội đen được.

Chuyện mà Diệp Thiên nói đã vượt qua giới hạn tâm lý của Tống Hạo Thiên, thế nào ông cũng không tin nhà họ Tống lại có loại người như thế.

- Văn Hiến lão đệ, Diệp Thiên nói đều là sự thật đấy, lúc đó tôi cũng ở hiện trường, nếu mà không gặp được tôi có khi cái mạng nhỏ của Diệp Thiên này đã không còn rồi ấy chứ.

Nói đến chuyện này, Cầu Tâm Gia cũng không còn đứng về phía Tống Hạo Thiên nữa, ông rất ghét kiểu người trong gia tộc đấu đá lẫn nhau, người của Tống gia làm chuyện thế này, thì khoảng cách đến gia tộc suy tàn không còn xa rồi.

- Nguyên Dương đại ca, ông nói là thật à?

Nhìn thấy Cầu Tâm Gia gật gật đầu, Tống Hạo Thiên không còn đứng thẳng được nữa, đột nhiên lưng trở nên gù xuống, cả người trong nháy mắt hình như già đi rất nhiều, lúc nói chuyện môi còn run run.

Cả đời dốc sức để Tống gia được yên ổn và rạng danh, Tống Hạo Thiên không ngờ rằng sắp đến lúc lâm chung rồi mà Tống gia lại thành ra thế này, cố gắng cả đời của ông, thoáng chốc lại trở nên buồn cười như vậy.

Gia nhập vào giới chính trị, chỉ là do 1 vài nhu cầu chính trị mà thôi, chứ từ trong sâu thẳm mà nói, Tống Hạo Thiên vẫn muốn được làm 1 thương nhân, chỉ có điều mục tiêu phấn đấu cả đời của ông đến giờ phút này lại hoàn toàn bị phá sản.

Loại đá kích này, khiến cho Tống Hạo Thiên tuy là 1 người mạnh mẽ quen với sóng to gió lớn rồi mà vẫn không thể chịu đựng được.

Nhìn thấy sắc mặt Tống Hạo Thiên cực kỳ khó coi, Cầu Tâm Gia vội vàng nói:

- Văn Hiến lão đệ, Tống gia lớn vậy có vài ba loại người như thế cũng là điều dễ hiểu, ông cũng đừng tức giận như vậy. Tống Hạo Thiên hít 1 hơi thật sâu vào, cảm kích nhìn về phía Cầu Tâm Gia, gật đầu nói:

- Nguyên Dương, cảm ơn ông, Diệp Thiên, cháu nói tên nó là gì đi? Chuyện này ông sẽ làm cho ra nhẽ cho cháu! - Cháu không cần ông làm cho ra nhẽ cho cháu.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Chuyện của cháu không quen nhờ người khác giải quyết giùm, Tống tiên sinh, điều kiện của cháu không phải là cần ông làm cho ra nhẽ đâu. - Vậy cháu... đây là ý gì?

Diệp Thiên vừa nói ra lời này, không chỉ có Tống Hạo Thiên không hiểu là ý gì mà ngay cả Cầu Tâm Gia cũng mơ hồ nhìn Diệp Thiên, cậu nói ra chuyện này, không phải muốn để Tống Hạo Thiên can thiệp vào hay sao?

- Người khác cái gì nợ cháu thì cháu thích tự mình đến đòi hơn, thế nhưng chuyện này là do Tống gia gây nên, yêu cầu của cháu là nhà họ Diệp ở kinh thành sẽ không bị bất kỳ ảnh hưởng gì hết.

Diệp Thiên cười cười, nói tiếp:

- Con người cháu rất ích kỉ, cũng thù rất dai, tật xấu cũng nhiều, nhưng có 1 điểm, nếu ai động đến người thân của cháu, cháu sẽ đuổi giết hấn đến tận cùng cuối đất, không chết không ngừng. Diệp Thiên nói ra những lời này, Tống Hạo Thiên lập tức hiểu được, nói chuyện vòng vo tam quốc nửa ngày, cũng chỉ là muốn mình đảm bảo an toàn cho người nhà họ Diệp.

Nếu là người khác nói những lời hỏ báo này với mình, Tống Hạo Thiên tuyệt đối chỉ cười trừ, chỉ cho rằng con nít chưa hiểu chuyện, nhưng từ miệng Diệp Thiên nói ra, ông sẽ cẩn trọng ghi nhớ.

Bởi vì nếu Tống Hạo Thiên đồng ý với Diệp Thiên, ông nhất định sẽ phải làm đến nơi đến chốn, nếu không người nhà họ Diệp mà có bất kỳ thương tổn nào thì cái tên tiểu tử không phân biệt trắng đen kia nhất định sẽ đổ lên đầu nhà họ Tống.

- Được rồi, ông đồng ý, trong khả năng lớn nhất của ông sẽ đảm bảo an toàn cho người nhà họ Diệp ở Bắc Kinh.

Trầm ngâm 1 hồi lâu, Tống Hạo Thiên rốt cục cũng gật đầu đồng ý, tuy rằng ông là lãnh đạo đã về hưu, nhưng sắp xếp 1 vài người bảo vệ Diệp gia, cũng không có vấn đề gì.

Chi có điều sau khi đồng ý điều kiện của Diệp Thiên, tâm lý của Tống Hạo Thiên có cảm giác không biết nên vui hay buồn nữa.

Bởi vì 20 năm trước, hai nhà Diệp Tống là kẻ thù không đội trời chung, thế nhưng sau này mình lại phải nghĩ mọi cách để đảm bảo an toàn cho nhà họ Diệp, thế sự khó đoán trước, đều là như vậy.

- Được, nếu Tống tiên sinh đã đồng ý rồi, ân oán hai nhà Diệp Tống, từ nay về sau xóa bỏ!

Không đề cập đến chuyện của mẹ, Tống Hạo Thiên có thể đáp ứng 3 điều kiện này cũng đã thể hiện đủ thành ý, tuy rằng oán khí trong lòng Diệp Thiên vẫn chưa tiêu biến hết, cậu vẫn nâng chén rượu lên hướng về Tống Hạo Thiên ở xa xa, nói:

- Tiểu tử hôm nay có nhiều mạo phạm, mong rằng ông đại nhân đại lượng sẽ không so đo với cháu. Kiệu có người khiêng, người có người nâng đỡ, Diệp Thiên đã nói ra điều bất mãn của mình với Tống gia rồi, nếu còn tiếp tục nữa, e là hơi thái quá.

Diệp Thiên dù vô tình không nhận ông ngoại, nhưng dù sao đối phương cũng đã 80, nhường 1 bước cũng là đạo làm người.

- Ông... ông so đo với cháu?

Tống Hạo Thiên bị đứa cháu vô lại này chọc cho dờ khóc dờ cười, nó biến mình thành đứa con nít 3 tuổi chắc? Tát 1 cái rồi lại dùng kẹo ngọt dỗ.

- Được rồi, Văn Hiên lão đệ, theo tôi nói, ông cũng sắp xuống hố rồi, còn quan tâm nhiều đến chuyện gia tộc làm gì chứ?

Nhìn thấy Diệp Thiên thương lượng với ông bạn già mình xong rồi, Cầu Tâm Gia thở phào nhẹ nhõm, kéo Tống Hạo Thiên qua 1 bên, nói:

- Đến đây, đến đây, kể cho tôi nghe chuyện ngày trước 1 chút đi! Được, lát nữa tôi cùng nói với ông, thế cánh tay này rất cuộc là

chuyện gì?

Cuối cùng cũng gỡ được nút thắt trong lòng Diệp Thiên, tâm trạng Tống Hạo Thiên đúng là thoải mái hơn rất nhiều, cảm chén rượu lên uống cùng mấy người Cầu Tâm Gia. Mà Diệp Thiên lúc này lại có chút xấu hổ, đang nghĩ có nên quay lại vườn sau hay không thì trong phòng chợt vang lên tiếng điện thoại.

- Su huynh, các anh uống trước đi, em đi nhận điện thoại đã!

Diệp Thiên đứng dậy đi vào phòng, trong sân này tràn ngập linh khí, sóng di động không thông, có thể có số điện thoại bàn, thì chắc là người rất thân thiết với Diệp Thiên. - Diệp Thiên, tên tiểu tử thối này làm cái quái gì thế? Sao ngoài sân bị người vây quanh thế, đến ba... ba cũng không được vào à?

Vừa mới nhắc điện thoại lên, bên trong đã vọng ra tiếng giận dữ của Diệp Đông Bình, cả cửa nhà mình cũng không được vào, thế thì ai mà chẳng nổi cáu.

- Khụ khụ, ba, ba đừng nóng, con ra ngoài đón ba đây!

Sau khi nghe được giọng cha, Diệp Thiên liền dập điện thoại, thế nhưng vừa ra đến cửa Tứ Hợp Viện thì dừng chân lại. Sau khi Diệp Thiên đưa ra cái điều kiện khi nãy, nhìn thấy Tống Hạo Thiên vui vẻ đồng ý, cậu liền tiện mồm thay cha hóa giải luôn mâu thuẫn hai nhà Diệp Tống.

Thế nhưng lúc này Diệp Thiên mới nhớ ra, mình có phải chủ nhà họ Diệp đâu, nếu như cha không đồng ý, thì chuyện đó không thể như thế được đâu.

- Thôi, lo nhiều làm gì, cha mình không thích thì cũng phải làm rõ với nhà họ Tống đi.

Diệp Đông Bình trang phục ngay ngắn đang tranh luận trước cổng, vội vàng hô:

- Diệp Thiên, chuyện gì thế? - Đó là ba tôi, để ba tôi vào đi!

Diệp Thiên liếc mắt nhìn Phục Tranh Minh, khiến cho ông sợ tới mức lui sau vài bước, tục ngữ nói hào hán không ăn mỗi thiệt trước mắt, người dám đối đầu gat gắt với thủ trưởng, cho dù đánh hấn cũng là vô ích mà thôi.

- Ba, dạo này ba bận cái gì? Sao bây giờ mới qua đây?

Sau khi Diệp Thiên quay về kinh thành, đây là lần đầu tiên Diệp Đông Bình xuất hiện, cũng không biết bận việc gì mà lúc này mới qua đây, Diệp Thiên cảm thấy có chút kỳ quái.

Sau khi Diệp Thiên kéo Diệp Đông Bình vào sân, thoáng nhìn sắc mặt của cha, lập tức nhíu mày lại, mở miệng hỏi:

- Ba, có phải ba gặp chuyện gì rồi không? Con thấy khí sắc cha không được tốt lắm. Diệp Đông bình cười khỏ nói:

- Có chuyện rồi, lần này ba con gặp chuyện không nhỏ, thế nên mới đến bàn bạc cùng con đây.

- Ba đợi chút.

Diệp Thiên ngắt lời cha, nói:

- Trong sân còn có chuyện lớn hơn, chờ giải quyết xong đã rồi hẵng nói.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 444

Chưa Xong

Chuyện gì mà còn lớn hơn nữa?

Diệp Đông Bình khi này chỉ quan tâm đến chuyện của mình, nghe con trai nói, lập tức nhớ ra chuyện ngoài cửa, tức giận hỏi:

- Ta nói tiểu tử nhà ngươi lại làm chuyện gì đây? Bên ngoài kia sao có nhiều người thế?

Đối với khả năng kiếm chuyện của con trai, Diệp Đông Bình đã được nếm nhiều lần rồi, từ lớp 1 đã bắt đầu rồi, cứ dăm ba ngày lại phải bán bánh ngọt đến xin lỗi bạn béo của Diệp Thiên vì đánh nhau.

- Ba, không phải con gây chuyện, là chuyện tự tìm đến cửa đây chứ, ba vào xem thì biết!

Diệp Thiên cũng mặc kệ tốt xấu, cậu biết rõ Tổng Hạo Thiên hôm nay đến là để giải hòa cùng nhà họ Diệp, tuyệt đối không dám thể hiện bộ mặt cha vợ trước mặt Diệp Đông Bình, lúc này cũng muốn nhìn cha mình đến lúc đó thì biểu lộ thế nào.

Cho nên Diệp Thiên không nói thẳng ra, chỉ dẫn cha đi qua sân trước, đi tới trước mặt mấy người đang náo nhiệt bên trong.

- Khụ khụ...

-

Cầu Tâm Gia vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Diệp Đông Bình, sắc mặt bỗng nhiên trở nên kỳ dị, ho khan 1 tiếng, nói:

- A, Diệp Đông Bình đến rồi, đến đây, ngồi xuống uống 1 chén đi! - Hôm nay sao mà vui vẻ thế này, tiểu tử thối, mang 2 bình rượu mao đài của ta đến đây đi?

Do Tổng Hạo Thiên ngồi quay mặt vào hoa viên, nên Diệp Đông Bình chỉ nhìn thấy cái bóng dáng cao lớn đầu tóc bạc phơ, còn tưởng rằng là bạn của Cầu Tâm Gia, lập tức ngồi xuống chỗ Diệp Thiên khi nãy kia.

Diệp Đông Bình cũng là người uống được, rót chén rượu, nhắc lên nói:

- Được, tôi kính ông chén, ông... ông... ông là Tổng... Tổng Hạo Thiên?!

Diệp Đông Bình vẫn chưa ngồi vững, vừa đúng lúc đối diện với ông Tổng, bát rượu trong tay “xoảng” 1 tiếng rơi trên mặt đất, cả người đứng sững sờ ở đó.

Diệp Đông Bình quen Tổng Vi Lan ở nông thôn, từ trước đến nay ông chưa bao giờ gặp Tổng Hạo Thiên.

Thế nhưng sau những năm 90, Tổng Hạo Thiên ngày nào cũng xuất hiện trên tivi, Diệp Đông Bình hôm nào cũng nghĩ rằng kèn kẹt, hận không thể nhai thịt ông lão này được.

Cho nên mặc dù chưa gặp qua Tổng Hạo Thiên Diệp Đông Bình đã coi ông ta là “bạn tri kỉ” đã lâu, lúc này trong tình huống ngồi đối diện, liếc mắt 1 cái cũng nhận ra.

Chỉ có điều đột nhiên nhìn thấy oan gia mà mình nguyên rủa suốt hơn 20 năm qua, Diệp Đông Bình lập tức cảm thấy choáng váng, nào ông lúc này đã biến thành 1 khoảng trống, chỉ biết nhìn chăm chăm vào Tổng Hạo Thiên.

- Đông... khụ khụ, tiểu Diệp, tôi là Tổng Hạo Thiên!

Tổng Hạo Thiên vốn đã quen với sóng to gió lớn nhiều rồi tuy rằng không ngờ có ngày gặp được con rể, nhưng phản ứng của ông cũng nhanh hơn Diệp Đông Bình nhiều.

Kỳ thực Tổng Hạo Thiên vốn định gọi 1 tiếng “Đông Bình”, chỉ có điều tự cảm thấy như vậy không quen, nên đổi thành “tiểu Diệp”.

Diệp Đông Bình đột nhiên đứng dậy, trên mặt lộ vẻ vì vừa ngạc nhiên vừa cảm phẫn nên rất khó coi, nhỏ giọng quát:

- Tổng Hạo Thiên, ông... ông sao lại biết nhà của tôi?! Phải nói Diệp Đông Bình tuy rằng bị nhiều sức ép thế nhưng bây giờ đã thoải mái nhiều rồi, cũng học được cách ngoại giao kết bạn thậm chí đút lót 1 vài ông chủ, vì thế mới mong làm nghề buôn bán đồ cổ được.

Từ trong sâu thẳm, tính cách 2 cha con Diệp Đông Bình cũng có vài phần giống nhau, chưa bao giờ phải khúm núm khi đối mặt với quyền quý, cho dù thân phận mình chỉ bé như con kiến, nhưng vẫn dám khiêu chiến với con voi.

Thân phận Tổng Hạo Thiên tất nhiên giàu có, nhưng số tiền đó không có liên quan gì với Diệp Đông Bình, hơn nữa ân oán gia tộc và mối hận đã cướp vợ mình đi, khiến cho 2 con mắt Diệp Đông Bình nhìn Tổng Hạo Thiên đỏ ngầu lên.

- Lại là 1 tên tiểu tử cứng đầu? Sao nhà họ Diệp toàn người thế này vậy?

Nhìn thấy bộ dạng thù hận của Diệp Đông Bình, tâm lý Tổng Hạo Thiên cũng rối bời. Vừa mới giải quyết mỗi khúc mắc của con trai xong, giờ lại đến người cha khó tính này, Tổng Hạo Thiên ngày trước giải quyết chuyện quốc gia đại sự cũng không có cảm giác đau đầu như vậy?

- Chuyện này cậu hỏi Diệp Thiên đi.

Tổng Hạo Thiên nể Diệp Thiên, cũng không có nghĩa là hòa nhã với Diệp Đông Bình, tuy rằng hắn kết tóc se duyên với con gái nhưng thế nào cũng không coi mình là cha vợ.

- Diệp Thiên, sao lại thế này?

Diệp Đông Bình nghiêng răng nghiêng lợi, đầu óc cũng dần dần trấn tĩnh lại, ông biết con trai cũng không đời nào tiếp đón Tổng gia, lúc này Tổng Hạo Thiên đến nhà, chắc chắn là có chuyện gì bên trong mình không biết.

Bộ dạng Diệp Thiên lúc này tỏ vẻ không liên quan, mở miệng nói:

- Ba, Tổng lão tiên sinh đại diện cho Tổng gia đến nhận lỗi với nhà họ Diệp chúng ta, qua cửa đều là khách, chúng ta không thể từ chối để họ ở ngoài cửa phải không?

Dù sao Tổng Hạo Thiên đã kiềm chế nhiều, nghe Diệp Thiên nói những lời này, không kiềm chế được nữa, tức giận nói:

- Còn không cự tuyệt ta ở ngoài cửa à? Nếu không phải nhờ có Nguyên Dương huynh, ta 20 năm là đây là lần đầu tiên được ném cái cánh đóng cửa không cho khách vào đây!

- Ba, Tổng lão tiên sinh cũng đồng ý rồi, ông ấy sẽ đăng lời xin lỗi trên truyền thông ở HongKong chính thức nhận lỗi với họ Diệp

chúng ta.

Diệp Thiên vốn không quan tâm Tổng Hạo Thiên, nói tiếp:

- Ba, con thấy ông ấy lớn tuổi thế, lại có thành ý nữa, cũng miễn cưỡng đồng ý rồi, chuyện là như vậy, ba là chủ nhà họ Diệp, chuyện này cũng còn phải chờ ba quyết định!

Chuyện xảy ra ở Đài Loan của Diệp Thiên trong nhà không ai biết cả, hơn nữa 2 điều kiện đó, cậu cũng chưa nói cho cha biết, chỉ nói chuyện Tổng gia nhận lỗi ra thôi.

Thế nhưng Diệp Thiên nói những lời này là đang nói với người đang tức giận, Tổng Hạo Thiên khi nãy nói với cậu ta nửa ngày thì cậu ta mới đồng ý, nhưng lúc này lại không phải là chut nhà thế nhưng ông biết bản tính của cậu nên cũng không nói thêm nhiều nữa.

Rầu rĩ rót 1 chén rượu, Tổng Hạo Thiên ngẩng cổ làm 1 chén, bình thường có bác sĩ chăm sóc nghiêm ngặt, mỗi ngày chỉ cho uống 1 chén nhỏ, cũng khó nói ông già này không muốn từ từ uống.

- Chuyện... chuyện nhà họ Diệp, bác cả làm chủ!

Điều làm cho Tổng Hạo Thiên muốn tức đến hộc máu chính là Diệp Đông Bình im lặng 1 hồi lâu, bây giờ lại thốt ra lời này, hôm nay mình đến đây chẳng nhẽ vô ích hay sao?

2 cha con, người này càng khó hơn người kia, cuối cùng lại để 1 người phụ nữ làm chủ?

Kỳ thực điều Tổng Hạo Thiên không biết, thái độ Diệp Đông Bình đối với ân oán đời trước của gia tộc không giống với Diệp Thiên, ông cũng không đồng ý cái kiểu oán nói tiếp oán mãi như vậy.

Mà Diệp Đông Bình không muốn dựa vào thân phận chủ gia đình để chấp nhận lời xin lỗi của Tổng Hạo Thiên, người này cũng là nguyên nhân mà khiến cho vợ chồng ông phải xa cách hơn 20 năm!

- Ba, chuyện gì ra chuyện ấy, bác cả nhất định sẽ đồng ý thôi, bác già rồi cũng nhắc đến suốt.

Diệp Thiên đứng quay lưng về phía Tổng Hạo Thiên, lập tức nháy mắt với cha, hé miệng không tiếng động nói:

- Đặt điều kiện, để mẹ con...

Diệp Đông Bình mới đầu không hiểu câu từ miệng con trai nghĩa là gì, sau khi nhìn 2 lần, rốt cục cũng hiểu, trong lòng chấn động mạnh 1 cái, không dám nhìn về phía con trai nữa.

Phải biết rằng, 20 năm qua chưa bao giờ Diệp Đông Bình quên vợ, ông không giờ phút nào là không muốn được đoàn tụ với vợ.

Vì thế Diệp Đông Bình thậm chí xé rách tấm bằng cử nhân, ra đời làm kinh doanh, lúc này ngoài vì con trai ra cũng vì muốn vợ có thể 1 lần nữa quay trở lại bên mình.

Chỉ có điều thời gian trước Tống Vi Lan về nước, có nói ông cho mình thời gian 1 năm, mới xử lý xong mọi chuyện, sẽ về sống cùng ông và con trai.

Chưa đến thời gian hứa hẹn, có thể thời gian sẽ trôi qua nhanh hơn 1 chút. Lời hứa 1 năm của vợ, khiến cho Diệp Đông Bình có cảm giác 1 ngày dài như 1 năm, hình như thời gian mỗi ngày trôi qua quá chậm.

Con trai gợi ý, khiến cho Diệp Đông Bình thấy có hy vọng vợ sẽ sớm trở về bên mình, hơi thở của ông có phần trở nên gấp gáp hơn.

- Khụ khụ...

Cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, Diệp Đông Bình ho khan 1 tiếng, ổn định lại tâm trạng, sau khi oán hận trên mặt tiêu biến hết, nhìn về phía Tống Hạo Thiên, nói:

- Tống tiên sinh, nếu ông có ý giảng hòa cùng Diệp gia, như vậy tôi có 1 điều kiện, không biết ông có thể suy nghĩ 1 chút không! - Lại điều kiện à?!

Tống Hạo Thiên thiếu chút nữa thì đứng dựng lên, sao mà 2 cha con này lảm nhọt vậy? Con trai mới đưa ra 3 yêu cầu, thoáng 1 cái, cha nó mới đến đây, lại còn đưa ra thêm điều kiện nữa, thực muốn dìm ông xuống bùn sao?

Diệp Thiên nhìn thấy Tống Hạo Thiên ức chế không kìm nổi tức giận, vội vàng nói:

- Ấy, Tống lão tiên sinh, ông không ngại nghe 1 chút đi, đây cũng không phải nhà họ Diệp chúng tôi tìm đến nhà...

Câu nói này của Diệp Thiên khiến cho Tống Hạo Thiên bình tĩnh lại, đã đồng ý 3 yêu cầu của Diệp Thiên rồi, cũng chấp gì thêm 1 điều kiện của Diệp Đông Bình nữa, về mặt Tống Hạo Thiên bắt đắc dĩ nói:

- Được, xem như tôi nợ 2 cha con cái người vậy, điều kiện gì, nói đi!

- Tổng tiên sinh, năm đó tôi và vợ phải xa cách là do ân oán đời trước của 2 nhà Diệp Tổng, nếu ông đồng ý hóa giải ân oán kia, thế... thế thì có thể để vợ tôi về nước được không?!

Lúc nói câu cuối cùng, giọng của Diệp Đông Bình có chút run run, có hy vọng có thể lập tức đoàn tụ với vợ, ông cũng không muốn phải đợi 1 năm nữa.

- Hóa ra là điều kiện này?

Sau khi nghe Diệp Đông Bình nói xong, Tổng Hạo Thiên cũng lập tức dịu xuống, ông có thể cảm nhận được, con gái cũng cảm thấy nhớ vì lâu rồi không được gặp chồng.

- Đáng lẽ năm đó không nên chia cách chúng nó.

Tổng Hạo Thiên trong nháy mắt tinh thần có chút hoảng hốt, nếu không phải sai lầm của mình, có lẽ Diệp Thiên lúc này sẽ gọi mình 1 tiếng ông ngoại.

Nhìn thấy Tổng Hạo Thiên im lặng không nói, Diệp Đông Bình không nhịn được thúc giục:

- Có được không, ông nói 1 câu đi? - Chuyện năm đó tôi cũng có chỗ không đúng, tôi có thể gọi Vi Vi về.

Tổng Hạo Thiên nói đến đây quay đầu nói, nhìn Diệp Thiên nói:

- Thế nhưng... chuyện đăng báo ở HongKong coi như bỏ được không? Hôm nay nhện cả 1 đêm, Tổng Hạo Thiên lúc này dựa vào khuyết điểm 2 cha con họ, không nhịn nữa tiến lên 1 bước!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 445

Mắc Lừa

Ấy, thế thì không được.

Diệp Thiên cũng không dễ lừa như vậy, lập tức ngẩng đầu lên, nói:

- Lúc này cháu vừa mới nói với cha chuyện nào ra chuyện ấy, sao ông lại trở mặt thế chứ? Diệp Thiên và Diệp Đông Bình không quan tâm ân oán đời trước, nhưng còn bác cả thì không thế, bác cả Diệp Thiên thậm chí quy cái chết của cha mình là tại nhà họ Tống, nếu không công khai nhận lỗi, chỉ sợ bác cả sẽ khó mà đồng ý.

- Bỏ đi, không nói chuyện với 2 tên mồm mép các người nữa, việc này tôi cũng đồng ý.

Tống Hạo Thiên có chút mệt mỏi khoát tay, nói:

- Diệp Thiên, ông cũng muốn cháu đồng ý 1 chuyện với ông!

Diệp Thiên bĩu môi, nói:

- Chuyện mà ông nói tốt nhất là nên dễ làm thôi, cháu còn trẻ bả vai yếu, không kham nổi chuyện lớn đâu! Tiếp xúc với Tống Hạo Thiên, Diệp Thiên nhận thấy ông ấy cũng không phải là người đáng ghét, tự dung tâm trạng cậu thay đổi, ngay cả Diệp Thiên cũng không để ý.

Tống Hạo Thiên sắc mặt nghiêm túc lên, mở miệng nói:

- Cái tên bại hoại không tuân thủ quy tắc trong nhà kia, cháu có thể tự mình giải quyết, nhưng ông muốn cháu đảm bảo, sau này tuyệt đối không được làm thương tổn đến căn cơ nhà họ Tống.

Từ thời Mạt Thanh đến sau khi đất nước giải phóng, nhà họ Tống thăng trầm hơn trăm năm, Tống Hạo Thiên cũng không muốn Tống gia sụp đổ trong tay mình, mà với tên Diệp Thiên trước mặt này, thì không chắc không xảy ra khả năng này.

- Ông quân giáo tốt người nhà ông đi, cháu sẽ không gây tai họa cho nhà họ Tống đâu, mạch phong thủy kẻ ác sẽ bị trời phạt, nếu không phải bị bắt buộc, cháu cũng sẽ không làm chuyện như thế đâu!

Người trong giang hồ lời nói đáng giá ngàn vàng, Diệp Thiên nói lời này cũng không đồng ý hoàn toàn yêu cầu của Tống gia, nếu sau này Tống gia đổi đầu với cậu thế chẳng phải lời hứa đó sẽ là hòn đá cản chân mình hay sao?

- Được rồi, hôm nay cháu bảo đảm không gây phiền nhiễu cho nhà họ Tống.

Hôm nay cùng 2 cha con Diệp Thiên đàm phán khiến cho Tống Hạo Thiên vô cùng mệt mỏi, thể này còn mệt mỏi hơn nhiều so với năm đó thăm viếng các quốc gia khác.

Nếu không phải được nguyên khí thuần dưỡng trong Tứ Hợp Viện tẩm bổ thân thể, thì lúc này chắc Tống Hạo Thiên đã không chống đỡ được nữa rồi.

Cho dù như vậy, Tống Hạo Thiên vẫn nhíu mày, đứng dậy nói:

-- Nguyên Dương lão ca, hôm nay về cùng tôi đi, ngày mai 2 huynh đệ chúng ta cùng ôn lại chuyện cũ, thế nào?

- Được, đợi lát nữa tôi châm cứu cho ông, cũng khiến ông dễ chịu hơn 1 chút đấy!

Cầu Tâm Gia gật đầu, đứng lên nói:

-- Diệp Thiên, chú Đức, tôi sang chỗ Văn Hiên ở mấy ngày nha. Sư huynh, không được đâu.

Diệp Thiên nghe vậy lắc đầu, Cầu Tâm Gia năm đó bị chính phủ hận đến thấu xương, nếu như có người nhận ra thân phận ông, tuyệt đối sẽ gây sóng to gió lớn.

Cầu Tâm Gia biết được ý Diệp Thiên, lập tức cười nói:

- Không sao đâu, Văn Hiên lão đệ còn không nhận ra anh được, chỉ sợ là người trên thế giới này quên anh hết rồi, tiểu sư đệ, không phải lo đâu!

Chuyện Cầu Tâm Gia năm đó lãnh đạo kỳ môn giang hồ, phần lớn không để người ngoài biết được, thậm chí cũng không nhiều người trong Quốc Dân Đảng biết được, sỡ dĩ ông quen biết Tống Hạo Thiên bởi vì 2 nhà họ mấy đời thân nhau rồi.

Hơn nữa ẩn cư nửa thế kỷ trong núi, dung mạo Cầu Tâm Gia cũng hoàn toàn không giống với năm đó, ông vốn không sợ thế gian này còn người nhận ra mình.

Diệp Thiên ngẫm lại cũng thấy đúng, gật đầu nói:

- Thế được rồi, sư huynh, em tiễn mọi người ra ngoài.

- Thủ trưởng, ngài không sao chứ?

Lúc đưa Cầu Tâm Gia và Tống Hạo Thiên ra ngoài cửa, tên Phục Thanh Minh đang đứng ở cổng Tứ Hợp Viện quay người lại, sớm đã lo lắng như ngồi trên đồng lửa, nhìn thấy Tống Hạo Thiên, vội vàng ra ngêng đón.

- Không sao đâu, chỉ là uống chút rượu thôi.

-

Tống Hạo Thiên cười khoát tay, chỉ vào Cầu Tâm Gia nói:

- Tranh Minh, đây là bạn tôi sẽ ở với tôi vài ngày, cậu cứ theo trình tự mà làm việc đi. Đến cấp bậc như Tống Hạo Thiên rồi, ai tiếp xúc gần gũi với ông đều phải được thẩm tra nghiêm ngặt, cũng là kiểu bảo vệ.

- Đây là chứng minh thư của tôi, cậu cầm đi.

Cầu Tâm Gia lấy 1 tấm chứng minh thư nhân dân và tấm thẻ đạo sĩ từ trong túi ra đưa cho Phục Tranh Minh. Mấy thứ này đều là thật cả, Cầu Tâm Gia không sợ bọn họ tra ra, hơn nữa bất luận bọn họ có thẩm tra thế nào cũng không có bất kỳ quan hệ gì với tên Kim Nhân Điều của hơn nửa thế kỷ trước.

Đúng như Cầu Tâm Gia suy đoán, lúc ông ngồi cùng Tống Hạo Thiên trên xe, cơ quan tình báo khổng lồ đã bắt đầu vận hành.

Tuy rằng đã đến nửa đêm rồi, nhưng phía HongKong rất nhanh chóng báo tin về, chứng minh thư đó là thật, hơn nữa là do Đường

Văn Viễn đích thân lo liệu nên không có bất kỳ vấn đề gì.

Sự việc liên quan đến Đường Văn Viễn, tự nhiên lại có người có cấp bậc ngang ông gọi điện thoại đến, sau khi có Đường Văn Viễn cam đoan thì thân phận Cầu Tâm Gia mới coi như được chứng minh.

Mà chỉ mất thời gian ngắn ngủi có nửa tiếng bằng với Diệp Thiên chạy bộ từ Tứ Hợp Viện đến đường Vạn Thọ mà thôi.

- Lão Hồ, đến đây, làm 1 chén, rượu Mao Đài ở kinh thành này tuyệt đối không kém hơn ở Đông Bắc các ông đâu!

Diệp Thiên mới quay vào trung viện, chợt nghe thấy tiếng cha đang cao giọng nói, không khỏi nhú mày. Tuy rằng tửu lượng cha không tồi, nhưng uống với Chu Khiếu Thiên và Hồ Hồng Đức 2 người mà công phu đã luyện đến ám kinh thì thực sự giống như ruồi đậu trên đầu hồ... muốn chết!

Cướp chén rượu trong tay cha, Diệp Thiên nói:

- Ba, sao ba lại ở đây uống rượu, không phải tìm con có việc sao? - Có việc à? Có chuyện gì nhi?

Diệp Đông Bình lúc này đã say lơ mơ, nhìn Diệp Thiên nói:

- Con trai, hôm nay ba cao hứng, để cho ba uống thoải mái đi, mẹ con... mẹ con sắp về rồi, còn có biết không?

Cứ nói mà ánh mắt nam tử hán của Diệp Đông Bình đỏ dần lên, vợ chồng xa nhau hơn 20 năm, tình cảm đè nén trong lòng, lúc này hoàn toàn bộc phát ra.

- Ba, con biết, cao hứng, con cũng cao hứng!

Diệp Thiên đỡ lấy cha, lấy tay đập vào đầu ông 1 cái, Diệp Đông Bình lập tức hôn mê.

- Khiếu Thiên, cậu cứ tiếp tục uống với lão Hồ đi, uống vui vào!

Diệp Thiên biết tửu lượng Hồ Hồng Đức vô cùng tốt, Diệp Thiên uống thậm chí cũng không thắng được ông ấy.

Sau khi chào 2 người họ, Diệp Thiên đỡ cha vào trong hậu viện, con người vui mừng quá hay đau buồn quá ảnh hưởng rất lớn tới thân thể hay tinh thần cũng, lúc này Diệp Thiên mới ấn huyệt cho cha để cho cha ngủ ngon 1 giấc.

Sau chỉ dọn dẹp để cha ngủ, Diệp Thiên mới suy nghĩ, mẹ đối với cậu là 1 từ vô cùng xa lạ, Diệp Thiên thực sự không biết đối diện với người phụ nữ chưa từng gặp mặt bao giờ nhưng có ảnh hưởng lớn với mình 20 năm qua thế nào đây?

- Chắc cha cần mẹ hơn mình?

Mắt nhìn thấy cha đang ngủ say, Diệp Thiên lắc lắc đầu, cậu cũng không đi ngủ, mà ngồi trên bục gỗ ở cửa, nhịp thở của Diệp Thiên, dần dần cũng ổn định hơn.

- Khát quá, con trai, lấy cho ba chén nước!

Sáng hôm sau, Diệp Thiên ra ngoài luyện công, sau khi bước vào phòng thì nghe được tiếng cha gọi, vội vàng lấy 1 cốc nước pha thêm 1 chút mật ong cho cha uống.

- Con trai, hôm qua ba nằm mơ, mơ thấy mẹ con về đấy.

Sau khi uống 1 hơi xong, Diệp Đông Bình hồi phục vài phần tâm trí, 1 tay dựa vào Diệp Thiên đồng thời tay trái véo vào chân phải, nói:

- Đúng là nằm mơ rồi, sao véo vào chân mà không đau thế này!

- Ba, đau thế nào được, cái mà cha véo vào là chân con đấy?!

Diệp Thiên có chút dờ khóc dờ cười nhìn cha đúng là kẻ dờ hơi, hôm qua ngủ lâu như vậy mà vẫn chưa tỉnh lại, vẫn còn suy nghĩ về chuyện của mẹ.

- Há, cha véo vào chân con à?

Diệp Đông Bình nghe vậy sùng sốt, tiện đà cao hứng nói:

- Thế... thế chuyện hôm qua là thật à? Đương nhiên là thật rồi.

Diệp Thiên gật đầu, mở miệng nói:

-- Ba, bên bác cả ba sang nói nha, người già xem nặng ân oán hai nhà Diệp Tống quá. Nói chuyện gì? Ân oán gì?

Diệp Đông Bình có chút không hiểu nhìn con trai.

- Thôi, cha ngủ thêm tý nữa đi.

Tâm trạng lúc này của Diệp Thiên quả thực còn bức tức hơn chuyện hôm qua với Tổng Hạo Thiên, cảm thấy cha mình chỉ nhớ mỗi chuyện của mẹ, còn chuyện khác thì quên sạch rồi.

- Ba nhớ ra rồi, là chuyện đăng báo xin lỗi chứ gì? Chuyện này để ba đi nói với bác cả, nhất định không có vấn đề gì đâu.

Có lẽ chén mật óc đó đã có tác dụng, Diệp Đông Bình dần dần hồi phục tâm trí, cuối cùng cũng khiến Diệp Thiên nhẹ cả lòng.

- Vâng, cha, sau này chuyện này cha nói chuyện với nhà họ Tống nha, con không muốn nhìn thấy bọn họ nữa.

Do chuyện Tống Hiểu Long mấy lần đuổi giết mình, Diệp Thiên trừ mẹ ra thì đều có ác cảm với tất cả người nhà họ Tống, cho nên kể cả mẹ có về, thì Diệp Thiên cũng không kết giao với nhà họ Tống.

- Được, ba... ba gọi điện thoại cho mẹ con cái đã.

Diệp Đông Bình đồng ý 1 tiếng, chỉ có điều sau khi nhắc điện thoại lên, thì động tác Diệp Đông Bình lại dừng lại. Diệp Thiên còn chưa nghe thấy giọng mẹ, vốn đang mong chờ thế mà cha lại bất động, Diệp Thiên vội vàng hỏi:

- Ba, sao thế? Con trai, chuyện hôm qua cha đến tìm con nói với con rồi nhỉ?

Diệp Đông Bình buông điện thoại xuống, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngùng.

- Há, ba, nói rồi hay không mà cha không biết sao? Sao còn chạy đến hỏi con?

Diệp Thiên nhìn thấy bộ dạng của cha, cau mày hỏi:

-- Chắc chắn là ba gặp chuyện rồi, ba, nói đi, bị người ta chặn đường cướp giật hay bị gái cướp thế? Cút sang 1 bên đi, đã thế còn bị người trâu đùa nữa há?

- Diệp Đông Bình bị con trai nói cho nổi khùng, 1 cước không đá trúng Diệp Thiên, mà ngược lại còn tẹo cả eo mình. Là làm ăn gặp chuyện thôi, hôm trước mới mua được 1 món đồ, cũng trả tiền qua rồi.

Sau khi ngồi bên giường trầm mặc 1 hồi, Diệp Đông Bình mới nói mục đích tìm coi trai ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  

```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 446

Bang Lừa Đảo (Thượng)

Ba, sao lại thế? Ba làm nghề này cũng 10 năm rồi, sao lại không cẩn thận thế được chứ?

Sau khi nghe thấy Diệp Đông Bình nói vậy, Diệp Thiên không khỏi sùng sốt 1 chút, phí mất lừa khi mua bán đồ cổ là chuyện thường tình, nhưng ở cái tuổi Diệp Đông Bình và thời gian làm nghề như vậy, xác suất bị lừa là vô cùng thấp.

Phải biết rằng, từ năm 80 Diệp Đông Bình đã bắt đầu buôn bán đồ cổ, cũng coi như là người tiên phong làm nghề này trong nước, số lượng hàng thật đồ cổ qua tay ông nhiều vô kể, trình độ 1 vài người mà được gọi là chuyên gia có khi cũng không cao hơn Diệp Đông Bình.

- Ba... ba bị người ta cho vào bẫy!

Nghe con trai hỏi vậy, khuôn mặt Diệp Đông Bình lập tức đỏ ửng lên, 1 hồi lâu sau mới thốt ra được 1 câu.

- À, cái bẫy à, bẫy đến cả nhà mình à?

Diệp Thiên nghe vậy sùng sốt, tiện đà nở nụ cười lạnh lùng, tục ngữ nói khắp chốn giang hồ đâu đâu cũng có kẻ lừa gạt, đời Thanh Mạt, có 1 bang lừa người tụ tập lại, xưng danh là Bang Lừa Đảo trong giang hồ.

Cũng nguy trang thành thấy tướng số, về căn bản không hành động 1 mình, thủ đoạn của Bang Lừa Đảo cũng cao siêu hơn, thường do các nhóm làm, từ bàn ghế đồ gia dụng, cốc uống trà đến vàng bạc châu báu trang sức, không cái nào là không bị lừa.

Diệp Thiên từng nghe lão Đạo nói, ở những năm 20 có 1 thương nhân nổi tiếng ở Thượng Hải bị 1 nhóm bỏ ra 3 năm lừa đảo, lừa hết toàn bộ tài sản, cuối cùng đành phải nhảy xuống sông Hoàng Phố tự vẫn.

Hơn nữa từ 1 khía cạnh nào đó mà nói, mảnh khoe lừa người còn nhiều hơn so với môn đạo, cực kỳ nguy hại đến dân chúng.

Cho nên có các bang lừa đảo cũng giống với môn phái tướng đạo, sau thời kiến quốc, đều bị quốc gia truy đuổi nghiêm khắc.

Cao thủ lừa đảo thế hệ trước về căn bản đến giờ đã bị chết hết, mà trình độ các thanh niên không ăn thua gì, phần lớn chỉ có thể lừa những ông bà già. Có thể lừa đảo được Diệp Đông Bình chắc chắn phải là cao thủ trong cao thủ.

Diệp Thiên không biết rốt cuộc là chuyện như thế nào, nhưng trong lòng hoài nghi, nhưng cũng không làm kết luận gì, sau khi suy nghĩ 1 lát, nhìn về phía cha nói:

- Ba, ba kể chi tiết đi.

Diệp Đông bình thở dài, nói:

- Haiz, đây... cũng tại ba tham, là thế này, năm đó ba vừa tới Bắc Kinh mở tiệm, thì quen 1 người khách HongKong, người này tuy rằng không mua nhiều đồ, nhưng cực kỳ am hiểu đồ cổ.

Chuyện này của Diệp Đông Bình rất dài, ước chừng kể đến hơn nửa giờ, Diệp Thiên mới nghe xong chóng hết cả mặt.

Hóa ra, sau khi Diệp Đông Bình hòa hợp lại với người nhà, lập tức mở 1 cửa hàng đồ cổ ở Phan Gia Viên, hơn nữa còn để chồng của em gái mình trông coi giúp, chỗ này Tiền Văn Trung cũng có giới thiệu.

Hóa ra, sau khi Diệp Đông Bình hòa hợp lại với người nhà, lập tức mở 1 cửa hàng đồ cổ ở Phan Gia Viên, hơn nữa còn để chồng của em gái mình trông coi giúp, chỗ này Tiền Văn Trung cũng có giới thiệu.

Diệp Đông Bình tuy rằng là người kinh thành, nhưng cửa hàng ở Phan Gia Viên kia vẫn là thuộc về hộ ngoại tỉnh, sau khi khai trương cửa hàng, làm ăn cũng không tốt cho lắm, hơn nữa lại bị 1 vài người cùng nghề xa lánh, khoảng thời gian đó Diệp Đông Bình rất khó khăn.

Người này tên là Bao Phong Lãng, tuy rằng vóc dáng không cao, diện mạo cũng hơi xấu xí, nhưng nói năng tao nhã, nói chuyện cùng Diệp Đông bình 1 lúc mà đã như là thân quen lâu lắm rồi, luôn ra sức ca ngợi kiến thức đồ cổ của Diệp Đông Bình.

Tục ngữ nói “lời hay 1 câu ấm 3 mùa đông, lời ác 1 câu khiến cho người ta lạnh 6 tháng”. Lúc ấy Diệp Đông Bình đang có chút buồn rầu, lập tức coi người này là tri kỷ, kể ra cửa hàng làm ăn khó khăn, càng lúc càng tâm sự nhiều hơn, 2 người dần dần trở nên thân thiết hơn.

Theo cách nói của Diệp Đông Bình, cái tên Bao Phong Lãng đó mở 1 công ty thương mại nước ngoài, hẳn từng ngồi uống trà với 1 đối tác ở Quảng Đông, cũng có 1 chút hiểu biết về quy mô công ty.

Mà trong mấy năm, Bao Phong Lãng đã mua hơn 10 vạn tiền đồ cổ từ cửa hàng Diệp Đông Bình, người này rất có nhãn lực, mua đồ không món nào là đồ dỏm, khiến cho Diệp Đông Bình cũng xem trọng 3 phần.

Đúng vào lúc năm ngoái, Bao Phong Lãng trong 1 lần uống trà nói chuyện vô tình nói đến năm đó Viên Minh Viên bị thiêu hủy, bị bọn xâm lược cướp đi 12 đầu con giáp.

Trong đó có 7 món chuột, trâu, hổ, thỏ, ngựa, khi, lợn đang ở nước ngoài, còn chó, rồng, rắn, gà và dê 5 món này không biết lưu lạc ở đâu, qua điều tra hẳn biết là do người trong nước đang cất giữ.

Lúc này Bao Phong Lãng hết sức ca ngợi tượng đầu 12 con giáp đó, nói nếu mình có 1 cái, thì cuộc đời này không còn gì tiếc nuối nữa, hơn nữa còn nhờ Diệp Đông Bình để ý giúp nếu có tin tức gì thì thông báo cho ông.

Bởi vì giao dịch đồ Thanh Đồng thời cổ đại vẫn luôn bị quốc gia hạn chế, mà đồ vật giống đầu 12 con giáp này lại là báu vật của quốc gia.

Diệp Đông Bình lúc đó tuy rằng đồng ý, nhưng vẫn chưa để tâm, dù sao thứ nhất là giao dịch những thứ phạm pháp, thứ hai là vật lưu lạc mất tích hàng trăm năm rồi, đâu có dễ mà ông thấy được.

Nhưng ai mà biết được mấy ngày hôm trước, 1 người từng có vụ mua bán đồ cổ với Diệp Đông Bình đến tìm ông, trong tay có 1 món đồ quý báu của quốc gia muốn bán nhưng chưa tìm được người thích hợp, hỏi Diệp Đông Bình có muốn thu thứ này không?

Nói thật, làm ăn này kiểu này, đặc biệt là mua bán đồ cổ, thực không có mấy người tuân thủ pháp luật, nếu không thì ông cứ ngồi yên vị trên đồng tiền đi, Diệp Đông Bình vừa mới nghe thì nói muốn xem hàng trước đã.

Người nọ đồng ý, đưa Diệp Đông Bình đến 1 chỗ ngoại ô, đưa ra 1 cái đầu rồng, Diệp Đông Bình vừa mới xem lập tức chấn động hẳn.

Cái đầu rồng này bất luận là hình dạng hay là thể tích cũng giống y như đúc cái bị mất ở Viên Minh Viên kia, mà người buôn đồ cổ đó đã nói rõ đây là báu vật quốc gia, cũng đáng giá 30 triệu.

Diệp Đông Bình buôn bán nhiều năm như vậy, chuyện ma quỷ gì cũng đề nghe hết rồi, tự nhiên không tin vào mắt mình, dùng dụng cụ mang theo giám định 1 hồi, cũng không có bất kỳ kẽ hở gì.

Phải biết rằng, Diệp Đông Bình năm đó vì cái lơ hương 3 chân mà thiệt hại nặng nề, từ lần đó về sau, ông cũng tốn nhiều công sức để giám định đồ Thanh Đồng hơn, rất có kiến thức để nhận biết đồ Thanh Đồng.

Nhưng ông cũng chỉ là người bình thường, tâm lý rất tự tin, sau khi xem xét 1 hồi, Diệp Đông Bình cảm thấy có đến 8 phần đây là đồ thật, nhưng ông cũng không kết luận vội vàng, mà chụp 1 tấm ảnh độ nét cao mang về.

Trở về cửa hàng Diệp Đông Bình liền gọi điện cho Bao Phong Lăng, hỏi 1 lát, người này đang ở HongKong, nghe được Diệp Đông Bình mới phát hiện ra cái đầu rồng, Bao Phong Lăng điện thoại lập tức mừng rỡ như điên trong.

Chỉ có điều vụ làm ăn này của ông ta ở HongKong rất quan trọng, nhanh nhất cũng phải 3 ngày mới về đến Bắc Kinh, liền bảo Diệp Đông Bình gửi bức hình cho tên Mã Tử của mình, xem xem đồ vật này có nên lấy hay không.

Lúc đó sau khi tên Mã Tử ấy đến đây, Diệp Đông Bình cùng hắn đến 1 tiệm chụp ảnh scan, cũng rõ ràng thấy tên Mã Tử trả mấy chục đồng là tiền HongKong.

Vào phòng scan chưa đến 10 phút, di động Diệp Đông Bình vang lên, điện thoại hiện dãy số HongKong, Bao Phong Lăng kết luận món đồ đó chính là đầu rồng bị thất lạc năm đó.

Bao Phong Lăng khiến cho Diệp Đông Bình cảm thấy yên tâm, chờ sau khi hắn quay về kinh thành đàm phán vụ này, hơn nữa ông cũng nói món đồ này ông mua chưa đến 100 triệu, hắn vẫn muốn mua, hơn nữa Diệp Đông Bình làm người trung gian, cũng muốn tỏ lòng biết ơn.

Món đồ này không phải Diệp Đông Bình muốn mua, nên cũng không có gì nguy hiểm lắm, suy nghĩ 1 chút lời thỉnh cầu của Bao Phong Lăng, đồng ý giúp hắn ta 3 ngày.

Thế nhưng không ngờ vào ngày hôm sau, cái tên buôn lậu đồ cổ đó gọi điện thoại, nói là có 1 ông chủ nhìn thấy món đồ đó, nếu Diệp Đông Bình không cần, thì hắn sẽ bán cho người khác, hơn nữa ông chủ đó chiều hôm này cũng trả đủ tiền.

Diệp Đông Bình nghe thấy thế, lập tức gọi cho Bao Phong Lăng.

Diệp Đông Bình mới kể sự tình, bên kia lập tức sốt ruột, nói mình lập tức đặt vé máy bay, buổi tối có thể về đến Bắc Kinh, nhờ Diệp Đông Bình bất luận thế nào cũng phải giữ được cái đầu rồng đó.

Hơn nữa quả thực cũng trả tiền trước, hẳn không quan tâm Diệp Đông Bình mua bao nhiêu tiền cũng bằng lòng ông 80 triệu.

Nghe đối phương nói lời này, Diệp Đông Bình có chút động lòng, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, ông vốn không nói giá cả của cái đầu rồng đó cho Bao Phong Lăng biết là hiểu tâm lý của hắn. Nếu mình ăn trước thì trong nháy mắt có thể kiếm được 50 triệu.

Sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Đông Bình liên lạc với tên buôn đồ cổ kia, nói là buổi tối xem hàng rồi giao dịch có được không? Tên buôn đồ cổ đó từ chối, buổi chiều người khác sẽ đến trả hóa đơn nhận hàng, hẳn ta không thể không làm vụ này được.

Lại trải qua 1 hồi suy nghĩ, Diệp Đông Bình vẫn quyết định lấy cái đầu rồng đó, dù sao ông cũng tự mình xem qua món đồ đó rồi, trong lòng cũng đỡ lo vài phần.

Làm ăn bao nhiêu năm như vậy, đặc biệt mấy năm qua Diệp Đông Bình làm ăn xuống dốc, lúc này trong tay ông nhiều nhất cũng chỉ có 11 triệu, thu i hết số tiền trong tiệm đồ cổ nữa, khó khăn lắm mới đủ 30 triệu.

Sau khi dồn 30 triệu này vào tám chi phiếu, Diệp Đông Bình đưa theo Chu Khiếu Thiên đến chỗ buôn đồ cổ kia, giao dịch tiến hành vô cùng thuận lợi, sau khi chuyển khoản xong, cái đầu rồng lại được ông giám định vài lần nữa kia thuộc quyền sở hữu của Diệp Đông Bình.

Sau khi mua được đầu rồng, Diệp Đông Bình lập tức gọi điện thoại cho Bao Phong Lăng, sau khi điện thoại thông, Bao Phong Lăng nói sắp lên máy bay, đến Bắc Kinh sẽ gọi lại sau, bảo Diệp Đông Bình nhất định phải bảo quản tốt cái đầu rồng ấy.

Chỉ có điều mãi cho đến hơn 11 giờ tối số điện thoại tên Bao Phong Lăng từ HongKong đó vẫn không thể gọi được, Diệp Đông Bình gọi số di động trong nước của Bao Phong Lăng cũng không có người nghe.

Lúc ấy Diệp Đông Bình trong lòng liền cảm thấy 1 chút không ổn, sáng sớm hôm sau lập tức đi tìm công ty thương mại của Bao Phong Lăng, đi lần này lập tức choáng váng.

```
var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
```



```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 447

Bang Lừa Đảo (Trung)

Công ty thương mại vẫn có người ra vào, có rất nhiều công nhân viên đang bận rộn khiến cho Diệp Đông Bình lúc đầu còn thờ phào nhẹ nhõm, 1 công ty lớn như vậy, thì tổng giám đốc không thể chạy đi đâu được.

- Tổng giám đốc Bao à? Chúng tôi không biết người này? Ông này có phải nhầm rồi không?

Thế nhưng lúc Diệp Đông Bình hỏi bọn họ là tổng giám đốc Bao ở đâu? Mấy cô gái xinh đẹp ở trước cửa lập tức trợn tròn 2 mắt. Hết sức nhiệt tình nói chuyện với Diệp Đông Bình, công ty của bọn họ không có tổng giám đốc hay là phó tổng giám đốc nào họ Bao cả!

- Không thể nào, hần tên là Bao Phong Lăng, là ông chủ của các cô mà!

Diệp Đông Bình lập tức nói là không thể nào, ông đã nhiều lần cùng Bao Phong Lăng vào công ty này, hơn nữa lúc đó còn cùng Bao Phong Lăng ngồi nói chuyện ở phòng tiếp khách của công ty, lúc ấy còn có thư ký lấy nước cho ông nữa vẫn luôn mồm gọi là Bao tổng.

- Đúng rồi, chính là cô, người mang nước cho tôi hôm đó chính là cô!

Diệp Đông Bình đang nói chuyện, bỗng nhiên nhìn thấy 1 cô gái dáng người thon thả đi ngang qua, bèn giữ cô ta lại, khiến cho cô ta hoảng sợ.

- Ông là Diệp tổng à?

Mặc dù đã qua 1 năm, thế nhưng trí nhớ cô này vẫn cực tốt, liếc mắt 1 cái đã nhận ra Diệp Đông Bình.

- Đúng, đúng, Bao tổng của các cô có ở đây hay không? Tôi đến đây tìm ông ấy.

- Diệp Đông Bình lúc này hơi bình tâm lại, tìm được người thì không sợ hấn chạy nữa. Bao tổng của chúng tôi?

Cô gái đó có chút kỳ quái nhìn Diệp Đông Bình, hỏi:

- Ông nói là Bao Phong Lãng tiên sinh đó à?

Diệp Đông Bình vội hét lên:

- Đúng, chính là ông ấy, lần trước tôi đến đây cùng ông ấy, cô quên rồi sao?

Khuôn mặt cô gái bỗng nhiên kỳ quái hơn, nói:

- Tôi vẫn nhớ, thế nhưng Bao tiên sinh không phải là nhân viên trong công ty chúng tôi, ông ấy chỉ là khách thôi.

- Cái gì? Hấn... hấn chỉ là khách của các cô thôi à?

Diệp Đông Bình như bị sét đánh, trợn tròn mắt lên. Chuyện người mua bán đồ cổ bị lừa gạt thì nhiều lắm, đến lúc này rồi, ông còn không hiểu hay sao?

Thế nhưng Diệp Đông Bình vẫn lôi cô thư ký đó ra tìm 1 chỗ ngồi nói chuyện 1 lát, cũng may là cô thư ký này rất hiểu chuyện, cũng coi như là làm rõ chân tướng sự việc.

Hóa ra, Bao Phong Lãng năm đó lấy danh nghĩa là 1 công ty thương mại HongKong ký kết 1 hợp đồng với công ty thương mại này.

Bàn bạc ký kết không lâu sau, Bao Phong Lãng gọi điện nói còn có 1 vài chi tiết cần bàn với tổng giám đốc bọn họ, thế nhưng vừa đúng lúc tổng giám đốc bọn họ không ở công ty, sau đó Bao Phong Lãng mới đề nghị là đợi công ty họ 1 thời gian nữa.

Chuyện tiếp đó thì tự Diệp Đông Bình được kiểm nghiệm, sau khi đến công ty, Bao Phong Lãng dựa vào danh nghĩa công ty sắp xếp, nói thắm cùng cô thư ký 1 hồi, sau đó mới dẫn ông đến phòng họp, hàn huyên hơn 1 giờ mới đi ra.

Tới lúc này, Diệp Đông Bình đã biết chính xác là mình bị lừa, thế nhưng ông vẫn còn ảo tưởng mong cái đầu rồng kia là thật, lập tức quay về nhà.

Sau 1 ngày hôm qua xem xét nghiên cứu, Diệp Đông Bình cuối cùng cũng hiểu, 30 triệu của ông rốt cục để đổi lấy mua 1 món hàng

mỹ nghệ hiện đại.

Mà tên buôn đồ cổ với Bao Phong Lãng chính là đồng bọn, chuyện này từ đầu đến cuối, đều là 2 người đó giật dây mà thôi.

Chỉ có điều Diệp Đông Bình thế nào cũng không hiểu được, quen biết Bao Phong Lãng cũng 3, 4 năm rồi, hóa ra ngay từ ngày đầu quen, hắn đã bày ra bẫy đó ra rồi, lòng người sao có thể hiểm ác đến mức thế được?

Nói tới đây, Diệp Đông Bình dậm chân thờ dài, tiền bị lừa, tâm can đau nhói, nhưng cái cảm giác đau khổ vì bị lừa khiến ông còn khó chịu hơn.

Sau khi nghe Diệp Đông Bình kể xong, Diệp Thiên bĩu môi, không cho là đúng nói:

- Ba, cái này thì có gì lạ chứ, con hỏi ba, nếu ba làm chuyên về 1 ngành, tốn 3, 4 năm để kiếm được 30, 40 triệu, ba có bằng lòng làm không?

- Nói thừa, ba đương nhiên là bằng lòng rồi, ba làm đồ cổ vất vả hơn 10 năm cũng chỉ kiếm được hơn 10 triệu, có chuyện 3, 4 năm có thể kiếm được 30, 40 triệu như thế ai mà không làm?

Diệp Đông Bình lúc này bụng nóng như lửa đốt, thế nhưng lập tức phản ứng lại:

- Diệp Thiên, con... con bảo, bọn họ là kẻ lừa đảo chuyên nghiệp à, chuyên đi lừa người để kiếm sống à?

- Haiz, tin mới lắm à?

Diệp Thiên nghe thế nở nụ cười, nói:

- Không phải kẻ lừa đảo chuyên nghiệp có thể lấy được nhiều tiền trong tay ba như vậy sao?

Diệp Đông Bình thờ dài, nói:

- Đây... đây cũng tại ba tham, nếu không phải muốn được miếng lớn, cũng... cũng không đến mức bị lừa nhiều tiền như vậy đâu.

- Ba, ham muốn vốn không phải là 1 cái tội, bọn lừa đảo này sở dĩ có thể hành động xuôn xẻ như vậy được chính là lợi dụng cái nhược điểm này.

Diệp Thiên dùng 1 chút, bỗng nhiên có chút kỳ quái nhìn về phía cha, hỏi:

- Đúng rồi, ba, ba mua đồ cô vẫn luôn luôn cực kỳ cẩn thận, sao trong thời gian 3 ngày ngắn ngủi như vậy đã quyết định làm vụ làm ăn lớn thế này?

Kể từ lúc Diệp Đông Bình làm vụ mất tiền hỏi Diệp Thiên vào đại học đó, ông vẫn luôn luôn cẩn thận, bình thường những vụ làm ăn lớn hay vụ ông cảm thấy không tự tin thì rất ít khi ông làm.

Chỉ có điều hành động lần này của cha, cũng khiến Diệp Thiên cảm thấy kỳ quái, sống cùng cha hơn 20 năm, cậu lần đầu phát hiện cha mình cũng có ham muốn lớn như vậy.

Thấy ánh mắt của con trai, Diệp Đông Bình lấp ba lấp bắp nói:

Ba... ba không phải vì mẹ... mẹ con về, có thể... có thể kiếm chút thể diện không được sao?

Diệp Đông Bình hiểu được xuất thân của Tống Vĩ Lan, hơn nữa sau lần gặp mặt trước, hai người tuy rằng trò chuyện rất vui nhưng tâm lý Diệp Đông Bình cũng nảy sinh 1 vài vấn đề.

Năm đó tướng mạo Diệp Đông Bình khôi ngô tuấn tú, hơn nữa lại là sinh viên xuất sắc của đại học Thanh Hoa, hơn nữa còn biết viết thơ tình, v. v trong hàng ngàn thanh niên tri thức nông thôn cũng thuộc hạng người xuất sắc nhất.

Mà Tống Vĩ Lan lúc đó cũng chưa chưa có dấu hiệu là người có tư chất kinh doanh, dù sao mỗi ngày gặp nhau thì cái tư chất đó cũng không bộc lộ ra ngoài được, lúc ấy 2 người này trong mắt người khác là nam tài nữ sắc, là 1 cặp vô cùng xứng đôi vừa lứa.

Kể cả sau khi kết hôn, chuyện bên ngoài cũng do Diệp Đông Bình lo liệu, Tống Vĩ Lan lo chuyện bếp núc, những việc nặng nhọc như là đào bể nước thì 1 mình Diệp Đông Bình làm, có thể nói là trụ cột trong gia đình.

Thế mà thoát 1 cái đã hơn 20 năm, đối diện với ông bây giờ đã là 1 quý bà giàu có trên thế giới, hơn nữa Tống Vĩ Lan rất chăm chút nhan sắc, nhìn qua chỉ giống 1 phụ nữ 30 tuổi, điều này cũng khiến cho Diệp Đông Bình sắp già rồi cảm thấy có chút xấu hổ.

Đương nhiên, trước mắt Tống Vĩ Lan, Diệp Đông Bình vẫn biểu hiện hết sức tự nhiên, thế nhưng về đến nhà, ông lại cân nhắc mình có nên kiếm nhiều tiền hơn 1 chút hay không, để sau này bà xã đỡ coi thường mình.

Tục ngữ nói nam nữ khi yêu thì chỉ số thông minh giảm xuống rất nhiều, tuy rằng Diệp Đông Bình đã 40, 50 tuổi rồi, những cũng không khéo léo hơn bọn thanh niên bây giờ là bao, thậm chí chỉ số thông minh cũng giảm đi mấy điểm rồi.

Còn chưa tỉnh táo sau khi hưng phấn vì gặp được Tống Vi Lan thì cái vụ mua bán đầu rồng kia tự nhiên tìm đến Diệp Đông Bình, đây chẳng phải chết đuối vớ được cọc hay sao?

Cho nên ông mất đi khả năng phán đoán chuẩn xác cho vụ mua bán đó, hơn nữa lại nóng lòng muốn làm được chút chuyện chứng tỏ khả năng của mình, nên Diệp Đông Bình đã lọt vào cái lưới mà họ giăng ra t3, 4 năm qua.

Kỳ thực Diệp Đông Bình không hẳn muốn dùng cách kiếm tiền để chứng minh bản thân mình, ông chỉ muốn chứng minh mình rất thành công trong lĩnh vực này, mà còn làm cực kỳ tốt nữa, cũng giống như địa vị của Tống Vi Lan ở phố Wall kia.

Thế nhưng Diệp Đông Bình rốt cục đến Bắc Kinh chưa bao lâu, kinh doanh mặc dù rất thuận lợi, nhưng vẫn còn thua xa các thương gia buôn đồ cổ trong nước, lúc này mới rơi vào bẫy của Bao Phong Lăng!

- Ba, ba... hóa ra là có ý nghĩ này ư?

Sau khi nghe cha giải thích, Diệp Thiên quả thực là dở khóc dở cười. Gia tài mẹ mình ít cũng phải đến mấy trăm triệu đô, mà cha mình chỉ là 1 người buôn đồ cổ bình thường, cũng không thể kiếm được nhiều tiền như vậy, thế mà ông cũng muốn dùng cách kiếm tiền để chứng tỏ khả năng của mình.

- Ba... ba không phải là không muốn bị mẹ con xem thường hay sao?

Diệp Đông Bình từ trước đến nay trước mặt con trai vẫn luôn rất kiên cường, thế nhưng lúc này lại cúi đầu giống như 1 đứa trẻ làm sai chuyện gì vậy. Nhìn thấy bộ dạng cha mình, Diệp Thiên vốn đang mỉm cười, trong lòng đột nhiên cảm thấy hốt hoảng, hình như có 1 bàn tay to đang véo trái tim mình, xé trái tim mình ra khiến cậu cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đây mà là ba mình ư? Đây mà là người mà vẫn cầm roi đuổi mình khắp sân đây sao? Đây mà là người ba mà lúc mình mắc lỗi đã chạy đến trường đập bàn ầm ầm với giáo viên đây sao?

Chẳng mấy chốc, 2 cha còn đã dần dần già đi, áp lực cuộc sống, khiến cho người cha trước mặt mình đây đầu đã lấm tẩm hoa râm, sương sống hình như đã không còn trắng như nằm nào nữa rồi.

Nhìn thấy vẻ mặt bàng hoàng của cha, nghĩ đến bóng dáng cha tiễn mình ra ga năm đó, mắt Diệp Thiên bỗng dung dỏ lên.

Mấy năm nay cậu chỉ tung hoành ngang dọc, càng ngày càng ít nói chuyện cùng cha, cũng càng ngày càng xa... tìm cha hơn.

- Ba, không thể đâu, không ai coi thường cha đâu!

Diệp Thiên đặt tay phải lên trên vai cha, sau khi cha ngẩng mặt lên. Diệp Thiên nhìn thấy ánh mắt cha, ngập ngừng nói từng từ 1:

- Bây giờ thì không, sau này cũng không có ai coi thường ba cả, bởi vì, cha là cha của Diệp Thiên con! Ngay cả Tổng Vi Lan, mẹ con cũng không dám xem thường con đâu!

30 năm trước thì kính trọng cha, 30 năm sau thì coi trọng con.

Về yếu ớt mà khi nãy Diệp Đông Bình biểu hiện ra đó khiến cho Diệp Thiên mới hiểu được cha là 1 người đàn ông, trong lòng phải chịu cái áp lực này.

Đồng thời Diệp Thiên trong lòng đã hạ quyết tâm, không thể để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương đến người cha đã cùng mình nương tựa suốt 20 năm qua.

- Nhưng mà... Diệp Thiên, ba... ba lần này cũng đem tiền của con vào vụ đó hết rồi!

Diệp Đông bình có chút ngượng ngừng nói, số tiền đó vốn cất đi để dùng lúc Diệp Thiên kết hôn.

Diệp Thiên gượng cười 1 cái, nói:

- Ba, ba mua đồ cổ thực ra chính là đánh bạc, cờ bạc không biết thế nào, ai thắng ai thua còn chưa biết đâu?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 448

Bang Lừa Đảo (Hạ)

Tiểu Thiên, con nói câu này là có ý gì? Lẽ... lẽ nào không thể tìm được bọn họ hay sao?

Nghe thấy con trai nói như vậy, to hai Diệp Đông Bình mở mắt nhìn, sau khi xảy ra chuyện này, ông không có ý định đến báo cảnh sát, càng không nghĩ có thể đuổi theo Bao Phong Lãng đòi tiền lại.

Phải biết rằng, tư nhân mua bán báu vật quốc gia nếu có là đồ thật đi chẳng nữa cũng đủ để ngồi tù 3, 5 năm.

Mặc dù cuối cùng mua phải đồ mỹ nghệ, không phạm pháp, hơn nữa đối phương còn phạm tội lừa đảo, nhưng theo quy tắc nghề buôn bán đồ cổ thì chỉ có thể nuốt nuốt nước bọt làm ngơ mà thôi.

Đương nhiên, Diệp Đông Bình cũng có thể chọn cách đi báo cảnh sát, chỉ có điều như vậy, chuyện này mà truyền ra ngoài, Diệp Đông Bình sau này không thể góc đầu trong ngành đồ cổ được nữa.

- Đương nhiên có thể tìm được, ba, ba không biết con làm gì sao? Thầy tướng phong thủy chính là đoán chữ tìm người, giúp người ta tránh dữ tìm lành!

Diệp Thiên cười ha ha, nói tiếp:

- Ba, ba quen hẳn 3, 4 năm rồi, có món đồ nào của hẳn hay không? Ví dụ như là cái gì đấy như tóc chẳng hạn.

Diệp Thiên có thể kết luận, cái tên Bao Phong Lãng chắc chắn là giả, cho nên cậu bói toán hỏi quẻ thôi diễn tung tích người này cần phải có 1 vật mà Bao Phong Lãng đã từng dùng qua, trên đó có chút khí của hẳn.

- Đồ mà hẳn dùng qua à?

Diệp Đông Bình suy nghĩ 1 hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, nói:

- Hình như thực sự là không có, cái tên Bao đó mặc dù tướng mạo không được dễ nhìn cho lắm nhưng lại rất chú trọng bề ngoài, lần này đầu cũng vuốt keo bóng loáng ngay cả ruồi cũng không đậu được, sao mà có tóc rơi được chứ?

Mấy năm nay lúc mà Diệp Đông Bình ở cùng Bao Phong Lăng, chuyện làm nhiều nhất chính là ngồi uống trà, thế những mỗi lần uống trà phải dùng nước nóng để tráng ấm, làm sao có lưu lại cái gì chứ?

- Diệp Thiên, bọn họ cầm số tiền này, cũng không biết chạy đến đâu, con... con có thể tìm được bọn họ không?

Tuy rằng biết con trai không giống như người bình thường, nhưng theo cách nghĩ của Diệp Đông Bình, cái tên Bao này lừa đảo nhiều năm như vậy, nói không chừng có thể chạy ra nước ngoài rồi cũng nên, bản lãnh con trai có lớn đến đâu cũng không thể tìm được.

Diệp Thiên cười khỏ 1 tiếng, nói:

- Ba, cho nên phải nhanh 1 chút mới được, ba thử nghĩ lại xem, hẳn có dùng thứ gì ở chỗ ba hay không?

Bọn Bao Phong Lăng nếu như còn ở trong kinh thành, dựa vào trình độ luyện thuật pháp của Diệp Thiên bây giờ, có thể chuẩn bị tìm được họ rồi.

Nhưng nếu ra khỏi kinh thành rồi, cậu chỉ có thể thôi diễn ra vị trí mà thôi, nếu họ mà chạy ra nước ngoài rồi, thì ngay cả Diệp Thiên cũng đành phải bó tay.

Thế nhưng Diệp Thiên biết, năm đó những người trong Bang Lừa Đảo liên tiếp lừa đảo, bọn họ tồn 3, 4 năm trời để bày ra thế trận này, tuyệt đối không chỉ nhằm vào mỗi cha mình đâu.

Nói cách khác, bọn họ rất có thể còn có mục tiêu khác ở kinh thành, nếu Bao Phong Lăng là người của Bang Lừa Đảo năm đó, như vậy rất có khả năng là còn lưu lại kinh thành.

- Đồ vật sử dụng qua à, đúng là không có thật.

Diệp Đông Bình lúc này nghĩ kỹ lại, lập tức phát hiện Bao Phong Lăng là người làm việc cực kỳ cẩn thận, lúc kết giao với mình còn cố ý tránh 1 số chuyện, chỉ có điều lúc đó mình không phát hiện ra mà thôi.

Diệp Đông Bình bỗng nhiên nghĩ tới 1 chuyện, lớn tiếng nói:

- Đúng rồi, ba nhớ ra rồi, có lần hẳn mua 1 cái nghiên mực của ba, trả tiền bằng đô la HongKong, cái thứ này không tiêu được trong nước, để ba lấy cho con!

Chuyện này xảy ra nửa năm trước kia, Bao Phong Lãng 1 lần đến cửa hàng của Diệp Đông Bình, nói là sắp đến ngày về HongKong, nghĩ muốn mua nghiên mực tặng 1 người, lúc ấy trong tay không có nhân dân tệ bèn trả 15000 đô la HongKong cho Diệp Đông Bình.

Lúc ấy Bao Phong Lãng còn nói, lần sau mời Diệp Đông Bình đến HongKong du ngoạn 1 chuyến, số tiền này có thể tiêu ở HongKong, không cần phải đổi thành nhân dân tệ đâu, cho nên Diệp Đông Bình mới giữ lại.

Chuyện này cũng khiến cho Diệp Đông Bình càng tin tưởng rằng Bao Phong Lãng ở HongKong thật, hơn nữa hơn còn cất 10 ngàn đô la HongKong đó bây giờ trong két sắt.

- Là tiền à? Cái này lại có chút phiền phức.

Diệp Thiên nghe vậy nhú mày, nói tới thứ gì bị qua tay nhiều nhất trên đời này thì đó chính là tiền mặt, những thông tin nhiễu trên tờ tiền cực nhiều, mình chưa chắc có thể cảm ứng được khí của tên đại sư lừa bịp đó.

- Thôi xem xem rồi hẵng nói.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Ba, đi, đi về nhà, lấy tiền cho con xem đi!

Diệp Đông Bình gật đầu, nói:

- Uh, nếu mà không được thì đành thôi, con trai, ba nghĩ định sẽ bán bảo vật trấn nhà đi, cũng không đến mức không có tiền cho con làm đám cưới!

Xảy ra chuyện này, Diệp Đông Bình cảm thấy có lỗi với con trai nhiều nhất, ông biết Diệp Thiên đem gửi hết số tiền của nó chỗ mình, lần này lại như vậy, 2 cha con lại biến thành kẻ nghèo hèn rồi.

- Ba, nói gì thế? Con là con trai ba, ba tiêu tiền của con không phải là lẽ hiển nhiên hay sao?

Diệp Thiên cười đùa nắm chặt lấy bả vai cha, mặc dù là nói đùa nhưng cũng khiến cho Diệp Đông Bình cảm thấy bớt lo lắng đi mấy phần.

Nói chuyện mặc dù Diệp Thiên có chút đau lòng, nhưng cũng không quá để ý, cùng lắm lấy mấy củ sâm trong két sắt ra, bán 1 củ đi cũng kiếm được mấy chục triệu, hơn nữa lại không thiếu thị trường.

Đương nhiên, thứ mà nghìn vàng khó mà mua được Diệp Thiên sẽ không dễ bán như vậy, bán ra thì dễ thôi nhưng sau này muốn mua lại thì lại không được dễ như vậy.

- Có phải là phải nghĩ cách kiếm tiền rồi hay không? sớm biết thì đã nhận số cổ phần đó của Cung Tiểu Tiểu rồi, đúng là thanh cao hại chết người!

Đang đợi cha rửa mặt, Diệp Thiên ngồi trong phòng ăn suy nghĩ, mặc dù cậu không quá coi trọng tiền, nhưng sống trên đời này không có tiền thì thật là khó bước đi.

Giống như Diệp Đông Bình tiêu sạch tiền lần này, Diệp Thiên cũng chỉ còn dư lại 70, 80 ngàn mà thôi.

- Hay là, tìm lão Đường xoay sở 1 chút?

Diệp Thiên liền nghĩ đến việc này thế nhưng lại bỏ ý định này đi ngay, cứ đến đực khoét lão Đường mãi cũng không phải cách hay, đến nhờ ông ấy có khi tình cảm lại vì tiền mà bị sứt mẻ cũng nên.

Nghĩ quanh co không tìm được ý hay nào, Diệp Thiên không nghĩ nữa, thấy cha ra khỏi nhà tắm rồi 2 người cùng ra khỏi phòng, chuẩn bị đến căn nhà cũ lấy số đô la HongKong kia.

- Diệp Thiên, sư phụ đi đâu đấy?

Đi đến trung viện, chỉ thấy Hồ Hồng Đức đang dạy kiến thức cơ bản của Ứng Trảo Công cho Chu Khiếu Thiên với 1 quả bóng trên nước.

- Đúng rồi, lão Hồ, chuyện của Bang Lừa Đảo ông biết không? Ba tôi gặp phải chuyện rồi.

Nhìn thấy Hồ Hồng Đức, mắt Diệp Thiên sáng lên, ông già này cũng ở thời xã hội cũ, tuy rằng không tinh thông bằng Cầu Tâm Gia,

nhưng va chạm những chuyện và người tuyệt đối không ít.

- Bang Lừa Đảo à? Tôi cũng có nghe qua.

Hồ Hồng Đức nghĩ 1 chút, nói:

- Kỳ thực Bang Lừa Đảo còn được gọi là thuật lừa đảo, cũng được coi là 1 nhánh của kỳ môn, thế nhưng bọn trộm đó phần lớn ở miền nam, cụ thể thế nào tôi cũng không rõ lắm.

Năm đó 3 tỉnh Đông Bắc đều được báo động, ai hành tẩu giang hồ đều là dùng súng bắn giết, nên không ai dám lừa đảo trộm cắp, đây cũng là lý do mà Bang Lừa Đảo không phổ biến ở miền bắc được.

- Diệp lão đệ xảy ra chuyện gì thế? Bị người trong Bang Lừa Đảo để mắt tới à?

Hồ Hồng Đức có vẻ kỳ quái nhìn về phía Diệp Đông Bình, ông không ngờ rằng Diệp Đông Bình có thằng con trai khôn khéo hơn quý này mà còn bị bọn giang hồ lừa đảo lừa.

- Ấy, ba tôi là bị gài, đối phương là cao thủ, tốn 3, 4 năm trời giảng cãi bầy, mắc là đúng rồi.

2 người trước mặt này cũng không phải người ngoài, Diệp Thiên cũng không giấu bọn họ, sau khi kể chuyện xảy ra, nói:

- Hôm nay đừng luyện nữa, lão Hồ, Khiếu Thiên, theo tôi ra ngoài đi dạo đi.

Nghe được chuyện giao dịch đầu rồng hôm đấy xong, mắt Chu Khiếu Thiên lập tức trừng lên, đặng đặng sát khí nói:

- Sư phụ, tôi mà bắt người 2 người này thì đánh gãy chân hần! Tiểu tử, sợ là ngươi không tranh được ta đâu.

Hồ Hồng Đức chỉ nhìn thoáng qua Diệp Thiên, ông đã từng chứng kiến thủ đoạn của Diệp Thiên, trong lòng không nhìn được cảm thấy xót thương cho tên lừa đảo đó.

Sau khi trở về nhà cũ, Diệp Đông Bình mở két sắt ra lấy ra hơn 20 tờ đô la mới cóng đưa cho Diệp Thiên, nói:

- Con trai, chính là chỗ đô la HongKong này, con xem có thể phát hiện ra cái gì không?

Diệp Thiên cầm tờ đô la HongKong trên tay, xem xét tỉ mỉ hơn 20 tờ đó, trên mặt lộ ra nụ cười khổ:

- Ba, có tác dụng thì cũng có, thế nhưng chỗ tiền là chỉ có 3 tờ là tiền thật thôi!

Diệp Thiên đã từng thấy qua tờ đô la HongKong, hơn nữa tay cậu nhạy bén hơn tay người bình thường nhiều, liền phát hiện ra chất của 3 tờ này không giống với những tờ con lại, xem xét cẩn thận thêm 1 lần nữa, đáp án hóa ra là như vậy.

- Mẹ nó, mà tổ nhà hần! Chẳng trách không để ba đến ngân hàng đổi tiền, hóa ra đều là giả hết!

Nghe thấy con trai nói vậy, sắc mặt Diệp Đông Bình tái nhợt, khiến cho mình vẫn luôn khoe khoang là có học, không nhận được phải tuân ra những lời thô tục đó, tức giận đến mức gân xanh trên mặt nổi lên.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nói:

-- Ba, chỗ tiền giả này cũng coi như là được in tốt, mấy chục triệu cũng mất rồi, tức giận làm gì chứ?

- Ta nói tiểu tử nhà ngươi đây là đang khuyên ta hay là đang mắng ta đấy.

Diệp Đông Bình cũng không nhận được lời nói của con trai, mình làm kinh doanh bao nhiêu năm nay vậy, sao lại có thể phạm phải sai lầm này chứ.

- Được rồi, ba, ba cùng bác cả giải thích chuyện Tống Hạo Thiên đăng lời xin lỗi trên báo đi.

Diệp Thiên cười ha ha chuyển đề tài, nói:

- Tống Hạo Thiên đến nhà thể diện cũng đủ lớn rồi, đúng rồi, lão Hồ, ông tiếp tục luyện công cùng Khiếu Thiên đi, tôi cần yên tĩnh 1 chút.

Tiền giả cũng có chỗ tốt của tiền giả, bởi vì số lần tiền lưu thông cực ít, cho nên thông tin bị nhiễu cũng nhiều, Diệp Thiên có thể dễ dàng phân biệt được khí của tiền thương nhân Hongkong Bao đó.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 449

Chủ Nợ Đến Nhà

Đặt 20 tờ tiền ra trước mặt, Diệp Thiên ngồi xuống tập trung tinh thần, phóng khí ra cảm ứng.

Chỗ khí dính trên tờ tiền này cũng không quá hỗn tạp, sau khi phân biệt 1 hồi, ngoài hơi thở của Diệp Thiên ra chỉ có 7, 8 loại hơi thở khác, điều này khiến cho Diệp Thiên rất vui mừng.

Nếu là tiền lưu thông bình thường thì rất có thể là đã qua tay hàng trăm ngàn người rồi, cho dù Diệp Thiên cũng không có cách nào thôi diễn khí đó, lúc đó chỉ có nước mà học máu ra, nhưng chỉ có 7, 8 người đối với Diệp Thiên mà nói không phải là vấn đề lớn lắm.

Cậu không phải là không muốn tra xét cái đầu rỗng giá đó, chỉ có điều vật bằng đồng thau có thể hấp thụ rất ít nguyên khí trời đất, bởi vậy rất khó có hơi thở người.

- Đây là ở miền nam, nhớ thế trước đã.

- Ấy, người này đang ở 600km hướng Tây Bắc, đã đến địa phận Sơn Tây, không phải là hán rồi.

- Người này đang ở Bắc Kinh? Ấy, còn có 2 người, đều là ở Đại Hưng, rất có khả năng là bọn họ!

- Còn có người ở Bắc Kinh nữa à? Anh bạn này ở Triều Dương à?

Diệp Thiên sau khi cảm ứng hơi thở dùng phương pháp bí thuật tiến hành thôi diễn 1 hồi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, bởi vì cậu phát hiện, trong những người từng chạm vào tờ tiền đó thì có 2 người hiện đang ở Bắc Kinh.

Tuy rằng Diệp Thiên không dám khẳng định trong 2 người này nhất định có Bao Phong Lăng, nhưng không nghi ngờ gì nữa hy vọng là rất lớn, sau khi gom chỗ đô la Hongkong lại, Diệp Thiên đứng dậy đi ra khỏi phòng.

- Ấy, bác cả cũng đến đây à, trời lạnh thế sao lại đứng ngoài cửa thế kia?

Diệp Thiên mới đẩy cửa ra, thấy ba, bác cả và bác hai đang đứng nói chuyện ở trong sân, người trong nhà hình như đều đến đông đủ cả.

- Diệp Thiên, lại đây, bác có chuyện muốn hỏi cháu!

Bác cả vẫy tay, sau khi gọi Diệp Thiên qua, mở miệng hỏi:

- hôm kia cái lão già Tổng đến tin cháu à? - Vâng, ông ấy nói muốn hóa giải ân oán hai nhà Diệp Tổng, hơn nữa cũng đăng tin với báo chí Hong Kong là chịu nhận lỗi với nhà họ Diệp!

Diệp Thiên gật đầu, trong lòng bác cả đúng là bội phục, nói thế nào thì bác cả trước kia cũng là cán bộ nhà nước, tất nhiên không có chút kính trọng gì với ông già đó.

Trộm liếc nhìn bác cả 1 cái, Diệp Thiên khuyên nhủ:

- Bác cả, oan gia không nên kết, cháu thấy đối phương cũng có thành ý, chuyện này coi như xong rồi đi.

Tuy rằng Diệp gia chỉ có Diệp Đông Bình và Diệp Thiên là 2 người đàn ông, Diệp Đông Bình được coi như là chủ nhà họ Diệp, chỉ có điều trong căn Tứ Hợp Viện này, bác cả hình như vẫn có quyền hơn.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, bác cả nọ nụ cười, nói:

- Tiểu Thiên, bác cả có nói không đồng ý đâu, có thể khiến cho cái ông lão Tổng đó cúi đầu, bác cả thực sự rất vui rồi.

Hơn nữa thế kỷ qua, nhà họ Tổng phát triển không ngừng, nhưng nhà họ Diệp lại ngày càng rớt xuống, Diệp Đông Trúc vốn cho rằng nhà họ Diệp không ngang hàng với Tổng gia, không ngờ rằng cháu mình có thể báo 1 tin vui mừng như thế.

- Đông Bình, mấy ngày này ba đi HongKong, đợi khi nào báo đăng bài xin lỗi thì cả nhà họ Diệp chúng ta sẽ báo cho họ hàng, bạn bè thân thích, ba xem còn ai dám coi thường chúng ta không!

Những năm trước mặc dù nhà họ Diệp bị thua, nhưng thuyền vỡ vẫn còn có 3 cây đinh, kỳ thực bạn bè thân thích cũng không thiếu, chỉ có điều Diệp gia kết thù với nhà họ Tổng thế lực cực kỳ mạnh khiến cho rất nhiều họ hàng xa đều đoạn tuyệt.

Bác cả cũng không phải người nhỏ nhen gì, bây giờ có thể khiến cho Diệp gia cúi đầu, bà nhất định không e dè chút nào, lập tức kéo em gái vào bàn chi tiết cụ thể.

- Bác cả, cháu với ba còn có chút việc, việc này 2 bác cứ trao đổi là được rồi.

Diệp Thiên thấy bộ dạng hào hứng của bác, vội kéo cha lại, nói:

- Không phải đi HongKong đâu, lát nữa con bảo bạn con ở bên đó gửi báo qua đây là được rồi!

- Đúng rồi, chị cả, em với tiểu Thiên còn có chuyện, tối nay chúng ta bàn chuyện này sau nha.

Diệp Đông Bình mới mất 30 triệu, làm tiêu tan gia sản, làm gì còn có tâm trạng bàn chuyện gia tộc chứ, sau khi nói 1 câu thì cùng con trai ra khỏi sân.

Gọi 2 người Hồ Hồng Đức đang đứng ở sân trước ra khỏi Tứ Hợp Viện, Diệp Đông Bình vội vàng hỏi:

- Thế nào, người đó có đang ở Bắc Kinh không? Có, chắc chắn là cái tên họ Bao mà cha nói kia!

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

-- Ba, lên xe đi, bây giờ chúng ta phải đi tìm bọn họ! Được, tìm được tên Vương Bát Đản (tên ăn trộm) kia, ta sẽ lột da hắn!

Bộ dạng dữ tợn của Diệp Đông Bình khiến cho Diệp Thiên nhìn thấy không khỏi cười lên, đây đúng là lần đầu tiên cậu nhìn thấy bộ dạng hỗn hển của cha như thế này.

- Con trai, đi đâu?

Sau khi lên xe về nhà, Diệp Đông Bình nhìn về phía con trai. Diệp Thiên mở miệng nói:

- Đang ở Triều Dương, ba, cách 3km về hướng này. Rẽ bên phải, đúng rồi, đi phía trước 100 mét nữa!

Diệp Thiên không ngừng chỉ đường cho ba, hơn nửa tiếng đồng hồ sau, xe dừng ở bên cạnh 1 cái chợ.

Diệp Đông Bình nhìn tấm biển phía trước, có chút nghi ngờ hỏi Diệp Thiên:

- Con trai, đây là chợ quần áo mà, con nói cái tên họ Bao đó ở đây á? - Hấn có ở hay không con không biết.

Diệp Thiên sắc mặt hơi kỳ quái chỉ về hướng 1 người đàn ông cách xe bọn họ khoảng 50 mét đang ngồi xổm bên lề đường, nói:

- Ba, ba xem xem, có quen người đó hay không?

Người đàn ông đó khoảng 30 tuổi, khỏe miệng có nốt ruồi đen, 2 mắt nhìn chăm chặp vào người đi đường, nách còn cắp 1 cái túi da màu đen, lúc lúc lại đến gần người đi lại nói vài câu.

Diệp Đông Bình nhìn người đó 1 hồi lâu, lắc đầu nói:

- Không quen, con nói... hấn ta có thể là đồng bọn của Bao Phong Lãng hả?

Diệp Thiên trong lòng chỉ là phán đoán, thế nhưng không nói gì nữa, mở miệng nói:

- Không phải là hấn à, ba, đi thôi, đến Đại Hưng.

- Được.

Diệp Đông Bình gật đầu, ông biết mình không có khả năng tìm được số tiền đó về, nên đành nghe con trai nói vậy.

- Hơn 30 phút sau, Diệp Thiên dừng xe ở 1 bãi đỗ xe ngoài 1 khách sạn 4 sao ở Đại Hưng.

Diệp Thiên ngồi trong xe lạng lẽ thôi diễn 1 hồi, nhìn qua toàn nhà, nói:

- Bọn họ đang ở trong khách sạn, ba, chúng ta đi lên đi.

- Con trai, con... con nói, chúng ta có nên đi báo cảnh sát không nhì?

Sắp tìm được tên thương nhân HongKong đó, Diệp Đông Bình cũng có chút tội, mấy năm nay tuy rằng làm ăn cũng trốn thuế không ít, thế nhưng tóm lại vẫn là 1 công dân tốt.

Sau khi nghe Diệp Đông Bình nói vậy Hồ Hồng Đức ngồi sau không khỏi nở nụ cười, nói:

- Đông Bình lão đệ, giang hồ có quy tắc của giang hồ, ông đi theo là được rồi, chuyện này để chúng tôi giải quyết.

Người giang hồ làm chuyện giang hồ, thế nhưng trong giang hồ kể cả hiện nay hay là trước thời kỳ giải phóng điều kiêng kỵ nhất chính là có quan hệ với phía chính phủ.

Chuyện xảy ra thì tự mình giải quyết, nếu không cho dù có lý cũng biến thành vô lý, chuyện giải quyết giống như vậy, ngay cả Chu Khiếu Thiên còn có nhiều kinh nghiệm hơn Diệp Đông Bình.

- Được, tôi nghe theo anh Hồ vậy!

Diệp Đông Bình tuy rằng không hiểu quy tắc này, nhưng ông biết, sau khi cảnh sát nhúng tay vào thì chuyện này phiền phức hơn nhiều so với tự mình giải quyết, hơn nữa như vậy, chuyện ông bị mất 30 triệu kia cũng không giấu được nữa.

- Lão Hồ, ở tầng 9, bọn đệ vào trước, huynh với Chu Khiếu Thiên thì 3 phút sau hẵng lên nha!

Diệp Thiên quay đầu lại dặn Hồ Hồng Đức 1 câu, từ trong xe lấy ra 1 cây kim hình tròn rồi kéo cha ra khỏi xe, rồi vào thang máy trong khách sạn lên tầng 9.

Đợi 3, 4 phút, sau khi hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên lên đến tầng 9 thì Diệp Thiên mới đến trước cửa phòng.

- Ấy, sao lại có tận 4 người bên trong?

Khoảng cách gần như vậy, Diệp Thiên có thể cảm nhận được khí của mấy người bên trong phòng, thế nhưng ngoài hơi thở của 2 người dính trên tờ tiền ra thì còn có 2 người khác bên trong nữa.

- Diệp Thiên, bên trong này à?

- Hồ Hồng Đức thấy Diệp Thiên dừng lại, đi đến trước cửa nhấc chân lên định đá văng cánh cửa. Lão Hồ, đá cửa hòng rồi phải đến đây.

Diệp Thiên kéo Hồ Hồng Đức lại, đưa que kim hình vòng vào trong thì cánh cửa lập tức mở ra.

Kỹ thuật này lúc Diệp Thiên đi theo Lý Thiện Nguyên hành tẩu giang hồ, học được từ 1 lão tặc họ Vương ở Thương Châu, cũng may loại cửa này không giống như loại cửa vặn xoay ở khách sạn Thượng Hải.

Sau hơn 1 phút, Diệp Thiên đặt tay lên nắm cửa, vặn nhẹ 1 cái, cánh cửa vốn bị khóa bên trong liền được mở ra.

Chỉ có điều cánh cửa này vừa mở ra, Diệp Thiên liền nhú mày, bởi vì cái mùi từ trong bay ra không dễ ngửi cho lắm, mấy người nổi đuôi nhau đi vào trong phòng, Chu Khiếu Thiên đi cuối cùng đóng cửa lại.

- Hix, đây... đây là đang làm gì vậy?

Đây là 1 phòng đôi bình thường, vừa vào đến cửa được 2 bước thì nhìn thấy cái giường, thế nhưng sự việc trước mặt Diệp Thiên lại vượt quá tưởng tượng của cậu.

Trên tấm nệm trắng muốt trên giường là 1 đôi nam nữ trần truồng đang quấn lấy nhau, tiếng thở dốc hồng hộc tràn ngập trong phòng những.

Trận đấu hình như đang đến thời điểm quan trọng nhất, đôi nam nữ đó thậm chí còn không phát hiện có thêm 4 người khác đang có mặt trong phòng nữa.

Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên còn chưa được nếm mùi đời, lúc này gặp phải cảnh tượng này, Diệp Thiên không khỏi quanh co, nói:

- Lão Hồ, ông lên đi, phụ nữ thì đuổi đi, còn đàn ông thì để lại!

Giọng nói của Diệp Thiên tuy rằng âm lượng không lớn lắm nhưng vẫn kinh động mấy người trên giường, lúc đó 2 người đàn ông trên giường còn chưa kịp quay đầu lại, đã bị Hồ Hồng Đức nắm cổ ném xuống đất.

Còn về mấy người đàn bà thì đánh 1 cái vào gáy khiến cả 2 người rơi vào hôn mê, 2 thầy trò Diệp Thiên đều nhìn chăm chú vào 2 thân thể trắng như tuyết kia.

Diệp Đông Bình cũng là người từng trải, vội vàng lấy cái chăn phủ lên trên thân thể 2 người đó, quay đầu lại nhìn người nằm trên mặt đất vẫn còn chưa tỉnh lại đó, ánh mắt lập tức đỏ ngầu lên.

Lúc này Diệp Đông Bình không còn dáng vẻ thư sinh yếu đuối như năm nào nữa, tất 1 cái như trời giáng, miệng mắng:

- Tên Bao kia, không ngờ Diệp Đông Bình ta có thể tìm đến đây à?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 450

Thiên Môn

Diệp Đông Bình cũng là 1 người đàn ông cường tráng, 1 cái bạt tai này lập tức khiến khoe miệng tên Bao Phong Lãng đỏ rì máu, 1 vấp ngã ập xuống thảm nhà.

- Ấy, cha mình mà có thể ra tay tàn nhẫn như vậy được sao?

Nhìn thấy hành động bạo lực của Diệp Đông Bình, Diệp Thiên không chịu được tim đập nhanh lên, trước kia mỗi lần cha dạy dỗ bình đều là hạ thủ lưu tình, nếu không lúc nhỏ mình mà bị ăn cái tát thế này sợ là bay cả đầu rồi.

- Luru Lão Nhi, mày cũng là tên Vương Bát Đản à!

Sau khi tát Bao Phong Lãng 1 cái, Diệp Đông Bình lại đá 1 cước vào ngực người này nữa, tên này chính là người đã bán đầu rồng cho mình.

- Ba, đừng đánh, chúng ta không phải đến để đánh nhau.

Nhìn thấy Diệp Đông Bình không định bỏ qua, Diệp Thiên vội vàng kếp cha lại, xem ra gien bạo lực trong người mình phần lớn là được di truyền từ ba.

Diệp Đông Bình tiếp tục đá vào tên Bao Phong Lãng nằm trên đất, hét:

- Diệp Thiên, con tránh ra, để ba đá thêm mấy nhát nữa!

Diệp Thiên dờ khóc dờ cười, nói:

- Được rồi, đánh bọn họ cũng không có tác dụng gì, số tiền đó cha có muốn lấy lại hay không?

Diệp Thiên vừa nói ra lời này, Diệp Đông Bình lập tức tỉnh lại, đúng rồi, ông đến đây không phải để đánh người, đến là vì chuyện đòi lại 30 triệu đó.

Nhìn tên tiểu đệ Bao Phong Lăng đang ngồi trên mặt đất, Diệp Đông Bình tức giận nói:

- Tên Bao kia, thật uổng công ta coi ngươi là bạn, ngươi tốn bao nhiêu năm như vậy để tính kế với ta, tốt, đúng thật là bạn tốt đấy!

- Ông chủ Diệp, ông đây... đây sao lại có chuyện lừa đảo chứ?

Tên Bao Phong Lăng ngồi trên sàn nhà đảo mắt 1 cái, chỉ vào 2 người đàn bà trên giường kia, nói 1 cách rất vô tội:

- Tôi không biết là ông đang nói cái gì? Hôm qua tôi mới quay về Bắc Kinh, vừa đúng lúc gặp được lão Luru, ông cũng biết tôi rất khoái món này, chuẩn bị tối nay đến tìm ông đây.

Bao Phong Lăng nói 1 câu tiếng phổ thông, trên mặt hiện vẻ có rất nhiều uẩn khúc, hình như khi này vừa vừa mây mưa với mấy người đàn bà đó, thật như mình là bông hoa cúc bị đánh vạ.

Nghe Bao Phong Lăng nói đến phụ nữ, mùi hoa oải hương trong phòng khiến cho Diệp Thiên không chịu đựng được, nhú mày lại, nói:

- Khiếu Thiên, mở cửa sổ ra, cái mùi này khó ngửi quá.

Nhìn thấy tên Bao Phong Lăng sau khi nghe thấy mình bảo mở cửa ra thì 2 con người đảo liên tục, Diệp Thiên cười nói:

- Đây là tầng 9, nhảy xuống thì chắc chắn chết, ông cứ thử xem.

- Tôi đang hoảng thì ngồi đây, việc gì phải nhảy lầu chứ?

Bao Phong Lăng ưỡn ngực đáp, thế nhưng lập tức lui về, nếu như trước mắt toàn là phụ nữ thì hẳn ta nhất định không ngại khoe tên tiểu đệ bên dưới của mình, chỉ có điều đối diện với 1 lũ đàn ông, Bao Phong Lăng che kín chỗ ấy lại.

Lời nói của Bao Phong Lăng khiến cho lửa giận trong người Diệp Đông Bình lại ngút lên ngàn ngút, tức giận nói:

- Tên họ Bao kia, ngươi và Luru Lão Nhị giảng bẫy để ta mắc vào, đến bây giờ vẫn không chịu thừa nhận à?

- Ông chủ Diệp, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói lung tung được đâu!

Sắc mặt Bao Phong Lãng bỗng nhiên nghiêm nghị, mở miệng nói:

- Không phải tôi định tới nay đến tìm ông hay sao? Lần này ông đâm đá tôi như vậy, vụ làm ăn của chúng ta tiếp tục thế nào được nữa đây?

Không đợi cho Bao Phong Lãng nói hết, Diệp Đông Bình không kiên nhẫn, mắng:

- Làm ăn cái con mẹ nhà mày, nhanh trả tiền của ông đây.

- Nếu không...

- Tôi cảm tiền gì của ông nào? Lão Diệp, chúng ta không nói suông được.

Bao Phong Lãng chắn chắn là loại người đâm đầu vào tường vẫn không chịu quay đầu lại, giờ phút này bị bắt tại trận nhưng đến chết vẫn không thừa nhận. Diệp Đông Bình tức giận cười lên, khoát tay nói:

- Được, tôi không nói chuyện với ông, tên họ Lưu kia, cái đầu rỗng ông bán cho tôi là ông lấy từ nhà xí nào ra đấy? Bớt nói bậy đi, 30 triệu của tôi đâu?

Lưu Lão Nhị khoảng 35, 36 tuổi, dáng người không cao, còn chưa đến mét bảy, thân hình cũng hơi gầy yếu, thuộc loại người yếu kém người bình thường không ai chú ý đến, nhìn thoáng qua chỉ là 1 người bình thường.

Vừa rồi nhân lúc Bao Phong Lãng bị đánh, Lưu Lão Nhị khẽ kéo chiếc chăn quấn quanh người mình, bộ dạng không chặt vật như tên thương nhân HongKong Bao Phong Lãng kia, ánh mắt còn lộ ra vẻ giả dối, nhìn không có điểm tốt nào.

- Ông chủ Diệp, ông nói những lời là hơi quá rồi? đồ không phải là ép ông mua, chúng ra 1 bên đồng ý 1 bên bán, không ai làm việc như ông hết.

Quả nhiên tên Lưu Lão Nhị không phải là người tốt, há mồm nói:

- Hơn nữa, món đồ đó tuyệt đối là thật? ai mà biết được có phải ông đổi cái khác rồi lại đến tìm tôi không? Nếu không chúng ta tìm người ở Bắc Kinh phân xử đi?

Mua bán đồ cổ quan trọng nhất chính là nhãn lực, trong nghề có 1 quy tắc luật bất thành văn, chính là nếu như mắt nhìn mà mua phải đồ dỏm chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay... có khổ cũng không được nói ra, Lưu Lão Nhị dám chắc Diệp Đông Bình không dám làm âm lên, nên mới hung hăng như vậy.

- Hai người các người bày ra cái bẫy này thì chẳng có liên quan gì đến quy tắc trong nghề cả, tên Lưu kia, hôm nay nếu không đưa tiền ra đây, ta... ta...

Diệp Đông Bình suy cho cùng vẫn là người thành thật, bị Lưu Lão Nhị lừa nhiều tiền như vậy, muốn nói vài câu giận giữ nhưng không biết mở miệng thế nào.

Nhìn thấy bộ dạng Diệp Đông Bình, Lưu Lão Nhị không sợ hãi đứng lên, cười lạnh nói:

- Ông chủ Diệp, lời này không thể nói lung tung, nếu như ông cảm thấy Lưu Lão Nhị tôi lừa ông vớ việc trình công an, thế nhưng mua bán đồ Thanh Đông là trọng tội, ông cần phải nghĩ kĩ nha.

Miếng ngon nằm trong miệng rồi có thể dễ dàng nhổ ra được sao, Lưu Lão Nhị bây giờ chính là cái bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi, kể cả Diệp Đông Bình có nói thế nào thì hắn cũng không thừa nhận.

Hơn nữa Lưu Lão Nhị cũng đã biết Diệp Đông Bình nhiều năm, biết người này có chút đáng về thư sinh, tuyệt đối không dám làm gì bọn họ.

- Ta... ta.... con mẹ nhà ngươi!

Diệp Đông Bình nói chuyện giơ tay lên.

- Được rồi, ba, ba nghỉ ngơi chút đi, tay của ba không đủ đâu.

Diệp Thiên không biết mấy năm nay cha làm ăn thế nào mà vừa rồi không dám nói lý với bọn đó? Sau khi ngăn cha lại, gọi Chu Khiếu Thiên, nói:

- Tặng cho họ cái tát, cho hắn nói chuyện dễ nghe chút đi!

- Vâng, sư phụ!

Chu Khiếu Thiên ở bên cạnh sớm đã không kiên nhẫn được, sau khi nghe Diệp Thiên nói, đi lên tát cho 2 cái, đánh đến mức Lưu Lão Nhị kêu khóc ầm lên, há mồm nhả ra 2 cái răng có cả máu tươi.

- Báo tinh, tôi sẽ báo tinh!

Lưu Lão Nhị lớn tiếng làm ầm lên, chỉ có điều sau khi mất 2 cái răng cửa, chữ “cảnh sát” kia lại biến thành chữ “tinh”.

Chu Khiếu Thiên trừng mắt, quát:

- Còn kêu nữa tôi nhả 1 mồm răng ra, có tin không?

Trước kia Lưu Lão Nhị cũng gặp qua Chu Khiếu Thiên rồi, hẳn vốn cảm nhận được đây là 1 tiểu nhị rất thật thà, không ngờ ra tay lại ác như vậy, bị Chu Khiếu Thiên dọa liền ngậm miệng lại.

Thế nhưng Lưu Lão Nhị và Bao Phong Lăng cũng là những tên giang hồ sõi đời, trên mặt tuy rằng lộ vẻ sợ hãi nhưng Diệp Thiên liếc mắt qua 1 cái có thể nhận ra đây chỉ là giả vờ, lập tức nói:

- Tôi nói này, cũng không phải nhiều lời nữa, mấy người Bang Lừa Đảo các người vẫn luôn hoạt động ở miền nam, đến kinh thành là vượt quá địa phận rồi đấy.

Diệp Thiên vừa nói ra lời này, mặt Lưu Lão Nhị và Bao Phong Lăng lập tức biến sắc, có chút không tin nhìn về Diệp Thiên, 2 người họ thật không ngờ đến có thật gặp được người trong giang hồ.

Diệp Thiên không quan tâm bọn họ nghĩ cái gì, tự nói:

- Tôi biết quy của của bang của các người, đưa tiền vào rồi thì khó mà lấy ra nguyên vẹn được, như vậy đi, tiền không đưa ra thì không được đâu, tôi sẽ chặt 1 tay 1 chân các ông, không quá đáng chứ?

- Cậu... cậu là người môn đạo nào? Đều là người trong giang hồ... hành... hành sự không... không thể tuyệt tình như vậy chứ!

Những lời này của Diệp Thiên mặc dù nói bằng giọng nhưng đúng vào lúc cậu nói, nhiệt độ trong phòng hình như giảm xuống mấy độ, lập tức dọa 2 người Bao Phong Lăng mặt mày biến sắc.

Cũng giống như những phái giang hồ trước kia, vượt quá địa phận của mình là điều tối kỵ trong giang hồ, nhẹ thì chặt tay chân, nặng thì nhét vào bao ném xuống sông cho cá ăn thịt, bọn họ nghe được những lời này, Diệp Thiên tuyệt đối không uy hiếp thôi đâu.

- Bây giờ nói quy tắc giang hồ với tôi đi? Sao khi này hung hăng thế mà?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, vỗ nhẹ vào mặt Bao Phong Lăng, nói:

-- Cái khác không nói trước, chỗ tiền đó phải nộp ra thôi, tiền của tôi có thể bị lừa như thế được sao?

- Hix, chỗ... chỗ tiền đó đã không ở đây rồi!

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Bao Phong Lăng lập tức tối xầm mặt mày, lời nói hình như còn có cả tiếng nấc.

- Cái gì? Tiền không còn?

Diệp Thiên cũng nhíu mày:

- Cũng phải, bộ dạng 2 người không giống như đang ngồi trên công đường thế nào cũng phải tôn kính người khác, nói đi, 2 người thuộc môn đạo nào?

Trước thời kỳ giải phóng, Bang Lừa Đảo trong nước chia thành 3 nhóm, 1 nhóm ở khu vực Quảng Đông, bao gồm các tỉnh Hồ Nam, Giang Tây, còn 1 số người thì cố thủ ở biển Thượng Hải, phần lớn là đệ tử chính của Thanh Bang.

Còn về những người miền bắc, do dân chúng thầy tướng phong thủy tương đối hùng mạnh đối với những kẻ lừa đảo này căn bản bắt được là giết nên dần dần người của bang lừa đảo cũng rút lui.

Bao Phong Lăng nhìn thoáng qua Diệp Thiên, cẩn thận nói:

-- Ông trẻ, chúng tôi không phải là người của Bang Lừa Đảo, chúng tôi là truyền nhân của Thiên Môn, đi theo Cát Lão Đại ở Giang Tây.

- Thiên Môn à? Các người mà dám xưng là Thiên Môn à?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Diệp Thiên không nhịn được cười lên, Thiên Môn chân chính không phải lừa đảo, mà là đề cao trí

tuệ uyên thâm, kế sách thâm thúy.

Trong lịch sử không ít nhân vật làm mưa làm gió thần bí đều xuất thân từ Thiên Môn, nơi đã đào tạo và bồi dưỡng hơn 1000 anh hùng ẩn sĩ, ví dụ như Tô Tần, Trương Nghi xuất thân là môn hạ của Quý Cốc Tử, Trương Lương có sư phụ Hoàng Thạch Công, người của Thiên Môn vừa xuất môn đã thay đổi cục diện thiên hạ.

Mà người sáng lập ra Thiên Môn chính là thánh nhân cổ đại trong truyền thuyết... Hạ Vũ, cả thế giới đều biết Hạ Vũ có công trị thủy, nhưng lại không biết ông có ngàn thuật kế uyên thâm mà có được thiên hạ, được muôn đời tôn sùng.

Hạ Vũ tính toán mưu kế diệt trừ tận gốc, loại bỏ hoàn toàn các thế lực bộ lạc trong thiên hạ, cũng hủy bỏ luật truyền ngôi con trai cả, từ đó giang sơn xã tắc trở thành người 1 nhà 1 họ, người người đều chung 1 nguồn gốc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 451

Quy Tắc

Có truyền thuyết nói rằng Lưu Bá Ôn chính là người trong Thiên Môn, sau này bị Chu Nguyên Chương biết được nên đã diệt trừ tận gốc Thiên Môn, đời sau không còn có người của Thiên Môn có thể khuấy động thiên hạ được nữa.

Kể từ đời Thanh Mạt, 1 số bọn lừa đảo vì muốn ra oai nên đều xưng danh là người của Thiên Môn, suốt cả 1 thời gian dài nên cái nhìn của mọi người với Thiên Môn cũng thay đổi, coi Thiên môn chỉ ngang hàng với bọn lừa đảo.

Thế nhưng Diệp Thiên cũng biết, Thiên Môn mặc dù tụt dốc hơn cả Ma Y Nhất Mạch nhưng truyền thừa tồn tại đã lâu cho nên đến tận bây giờ vẫn còn tồn tại trên đời vì lúc Diệp Thiên còn đi cùng lão Đạo đã gặp qua người của Thiên Môn.

Cho nên Bao Phong Lăng nói là hấn xuất thân từ Thiên Môn, Diệp Thiên không nhịn được cười lên, bang lừa đảo là bang lừa đảo, không nên kéo Thiên Môn vào, môn phái ở dưới hạng 9 giang hồ chắc chắn không ngang mặt được với đời.

Vào thời cổ đại, xã hội chia làm 9 hạng, mà người trong giang hồ thì phân trên hoặc dưới hạng 9.

Giống như hòa thượng, đạo sĩ, họa sĩ, thầy thuốc, thầy địa lý, thầy bói, đầu bếp, thầy giáo trường tư những người này đều trên hạng 9, thân phận những người này không phải cao quý gì nhưng có nhiều va chạm với xã hội nên cũng có chút vẻ vang.

Còn dưới hạng 9 có đào kép, tỷ nữ, kỹ nữ, ăn xin, lưu manh, hiệu cầm đồ, nhà tắm, thợ mộc, đạo tặc, bang phái như bang lừa đảo này đều được coi là loại ác ôn dưới hạng 9.

- Cát lão đại của chúng tôi đích thực là truyền nhân của Thiên môn, huynh ấy thậm chí có pháp thuật thần tiên nữa, anh bạn này, lừa tiền ngoài phạm vi là chúng tôi không đúng, thế nhưng tôi khuyên cậu vẫn nên thả chúng tôi ra, mọi người cùng dĩ hòa vi quý đi!

Nhắc tới đại ca mình, con người Bao Phong Lăng dường như thay đổi thành 1 người khác, cái thần trọng vừa rồi không thấy đâu

nữ, mà nói như thể để uy hiếp Diệp Thiên vậy.

- Biết phép tiên à? Tôi cũng biết phép tiên đấy? hay là tôi thi triển cho ông xem nhé?

Diệp Thiên tức giận nói:

- Ít nói những lời vô nghĩa đi, trả tiền cho tôi, tôi lấy 1 bàn tay ông, không đưa tiền ra, thì để lão Đại của các ông đến nhật xác nhá, để tôi xem phép tiên của hần ta có thể biến thi thể người chết thành người sống được hay không?

Lúc Diệp Thiên nói chuyện không có ý định ẩn sát khí của mình, dòng sát khí đó xâm nhập vào bên trong cơ thể Bao Phong Lăng khiến cho hần cảm thấy lạnh thấu xương, cả người không chịu nổi run lên.

- Diệp Thiên, đây...

- Lão đệ, xem diễn là được rồi!

- Đây... vị này, chúng tôi... 2 người chúng tôi chỉ giữ lại 2 triệu, số tiền còn lại thực sự đã giao cho lão Đại hết rồi.

Trên đời này người mà có thể chịu được sát ý của Diệp Thiên thật chẳng có mấy người, Bao Phong Lăng biết người thanh niên trước mặt thật sự có thể hạ thủ giết bọn họ, cũng không dám giấu diếm nữa, thành thực kể ra sự tình.

Cát Lão Đại trong lời nói của bọn họ là người Giang Tây, năm nay hơn 50 tuổi, mở 1 quán trà ở Nam Xương, Giang Tây, đương nhiên, đây chỉ là vỏ bọc làm ăn bên ngoài.

Mà thực tế Cát Lão Đại là đại ca của bang lừa đảo khổng lồ ở 2 nơi Thượng Hải và Quảng Đông, hễ là những vụ án lừa lọc ở 2 tỉnh đó thì căn bản đều xuất phát từ bang của hần.

Vào thời điểm 5 năm trước, Cát Lão Đại cảm thấy địa bàn không đủ, vì thế đã nhắm ngay thị trường trống trơn miền bắc, phái 2 đại tướng dưới quyền mình đi, đó chính là Bao Phong Lăng và Lưu Lão Nhị 2 người.

2 người này quả không phụ lòng của Cát Lão Đại, rất nhanh chóng đã cắm rễ ở kinh thành, hơn nữa 1 bên làm mua bán đồ cổ, 1 bên chỉ nói được vài câu tiếng phổ thông nên trở thành 1 thương nhân nổi tiếng ở HọngKong.

2 người lúc mới bắt đầu cũng kiếm được 1 chút, thế nhưng nhanh chóng cảm thấy không đủ, trở về Giang Tây bàn bạc với Cát Lão

Đại, tập trung vào thị trường đồ cổ đang nóng kia.

Tên Cát Lão Đại bỏ vốn để 2 người đó yên tâm, từng bước tiếp xúc với 1 vài thương nhân đồ cổ ở kinh thành, đợi thời cơ chín muồi sẽ làm 1 mẻ rồi cao chạy xa bay.

Lần chờ đợi này đã 3, 4 năm rồi, Bao Phong Lãng cảm thấy thời cơ đã chín muồi, rồi cuối cùng thu lưới, con cá đầu tiên lọt vào cái lưới này chính là Diệp Đông Bình.

Sau khi lấy được 30 triệu đó của Diệp Đông Bình, Bao Phong Lãng lập tức đem 20 triệu đó cho Cát Lão Đại, sau đó bỏ căn hộ đã thuê 3 năm cùng Lưu Lão nhị ở trong khách sạn này.

Sau khi nghe thấy Bao Phong Lãng nói vậy, Diệp Thiên cau mày, nói:

- Theo thói quen của Bang Lừa Đảo các người, sau khi hạ thủ xong thì lập tức rút lui, tại sao còn ở lại kinh thành làm gì?

Bao Phong Lãng do dự 1 chút, nói:

- Lúc đó húng tôi giảng bầy tổng cộng 5 người, thì có 2 người mắc bẫy, chúng... chúng tôi định làm xong mẻ này rồi mới về.

Sự tình quả nhiên giống với Diệp Thiên dự đoán, Bang Lừa Đảo này hành sự sẽ không chỉ đặt 1 quả trứng trong ổ thòi đầu, cho dù không lừa đến Diệp Đông Bình thì họ cũng sẽ ra tay với những người khác.

Chỉ có điều người này cũng không thoát được 1 chữ tham, Bang Lừa Đảo lợi dụng lòng tham của người khác để lừa đảo, kết quả là ngay cả mình cũng bị lừa.

Phải biết rằng, nếu Bao Phong Lãng và Lưu Lão Nhị sau khi ra tay lập tức cao chạy xa bay, cho dù dựa vào năng lực Diệp Thiên cũng khó mà xác định được nơi ẩn thân của bọn họ, hay chí ít cũng không bắt được họ nhanh thế này.

- Lão Hồ, cái tên Cát Lão Đại ở Giang Tây, ông có nghe qua bao giờ chưa?

Diệp Thiên quay đầu nhìn Hồ Hồng đức, những năm 80 cậu và Lão Đạo từng đi qua Giang Tây nhưng cho tới bây giờ chưa nghe qua cái tên này bao giờ.

- Chưa, Lão Hồ tôi ở Đông Bắc chưa từng nghe qua cái tên này.

Hồ Hồng Đức lắc đầu.

- Lát quay về hỏi sư huynh xem.

Diệp Thiên nhìn Bao Phong Lăng, nói:

- Bang Lừa Đảo hoạt động không liên quan gì tới tôi, nhưng lừa trúng tôi, tôi không thể không quan tâm được.

Nhìn thấy sắc mặt 2 người Bao Phong Lăng lộ vẻ sợ hãi, Diệp Thiên khoát tay nói:

- Các ông đừng sợ, gọi điện thoại cho Cát Lão Đại, chỉ cần giải quyết xong việc, nhiều nhất tôi cũng chỉ lấy 1 bàn tay các ông thôi, dựa vào y học hiện đại, chặt đứt gân tay vẫn có thể nối lại được mà!

Quy tắc trong chốn giang hồ, đã làm sai chuyện gì, tất nhiên là sẽ bị phạt cảnh cáo, cho dù Cát Lão Đại có giao tiền ra, 2 người kia cũng không tránh được bị đánh gãy gân tay.

Thế nhưng Diệp Thiên đã nói là cảnh cáo mức nhẹ nhất thôi. Nếu gặp phải 1 vài đồng đạo giang hồ hiểm ác khác, 1 chân 1 tay này tuyệt đối là không còn rồi.

Bao Phong Lăng làm nghề này cũng có thâm niên, biết Diệp Thiên nói không sai, suy nghĩ 1 lúc, gật đầu nói:

- Được, để tôi gọi điện thoại!

- Khiếu Thiên, đưa quần áo cho hắn!

Diệp Thiên không sợ 2 người bọn họ ra võ, 6 người trong phòng còn có 2 người là cao thủ ám kinh, hơn nữa còn có cả mình, cho dù Bao Phong Lăng có muốn nhảy lầu tự sát cũng không làm được.

Bao Phong Lăng vẫn rất lưu manh, sau khi mặc quần áo xong rút điện thoại ra ấn số, điện thoại nhanh chóng thông, Diệp Thiên động động tai, nghe từ trong microphone điện thoại có giọng của 1 người đàn ông.

Nghe thấy Bao Phong Lăng nói chuyện bằng tiếng phổ thông với người đó, Diệp Thiên cười nói:

- Không sao đâu, cứ nói bằng tiếng địa phương của các ông đi, tôi không sợ bị chơi đâu.

Năm đó lúc đi theo Lão Đạo hành tẩu giang hồ, Diệp Thiên còn nhỏ tuổi, vừa đúng lúc học tiếng nói, cho nên ngôn ngữ từ nam ra bắc Diệp Thiên về căn bản là đều có thể nghe hiểu.

Ngôn ngữ các tỉnh của Trung Quốc không giống nhau, người không biết tiếng nghe không khác tiếng nước ngoài là mấy, lúc Bao Phong Lãng nói huyền thuyên trong điện thoại, Diệp Đông Bình cùng Hồ Hồng Đức trợn tròn mắt nghe không hiểu từ nào.

Còn Chu Khiếu Thiên tiến đến bên cạnh Diệp Thiên, nói:

-- Sư phụ hẳn nói tiếng Giang Tây thật đấy, không phải dõi đâu. Cậu sao có thể nghe hiểu được thế?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt 1 chút, mấy lời cậu hơi vấp vả mới nghe hiểu, thế mà Chu Khiếu Thiên lại có thể nghe được.

Chu Khiếu Thiên gãi gãi đầu, nói:

- Nhà gốc con ở Giang Tây, lúc còn nhỏ con vẫn hay nói tiếng này cùng cha mà.

Diệp Thiên cười nói:

- Thế mà sư phụ quên mất, dòng họ Chu gia nhà các cậu gốc là đầu sỏ ở tỉnh Giang Tây.

Diệp Thiên lúc đang nói chuyện cùng Chu Khiếu Thiên, Bao Phong Lãng 1 tay che kín microphon đi động, nói:

- Diệp gia, Cát Lão Đại của chúng tôi muốn nói chuyện với ngài! Không cần, ông nói với hắn là được.

Diệp Thiên khoát tay, vị Cát Lão Đại kia đơn giản muốn lôi vài câu giang hồ ra nói với cậu, Diệp Thiên nói với hắn cũng vô nghĩa.

- 3 ngày sau, gặp mặt ở Thiên Tân, không biết ngài có đồng ý thế không?

Bao Phong Lãng nói 1 tràng trong điện thoại, ngẩng đầu lên hướng Diệp Thiên.

- Sợ đến kinh thành tìm ta à?

Diệp Thiên cười lạnh nói:

- Thế thì theo Cát Lão Đại của các người nói đi, 3 ngày sau sẽ gặp mặt ở Thiên Tân, muộn 2 ngày thì mất 1 cánh tay, nếu đến trễ 5 ngày thì tiêu huynh đệ ở bên dưới các người sẽ mất 1 cái trước nhà.

Lời này của Diệp Thiên khiến cho tên Lưu Lão Nhị vội khép 2 chân lại, đàn ông mà không có cái này thì đúng là sống không bằng chết.

Sau khi ngắt điện thoại, Bao Phong Lăng đặt điện thoại lên lên bàn, nói:

-- Diệp gia, đại ca chúng tôi nói lần này vượt quá phạm vi hoạt động, xin lỗi ngài, 12h 3 ngày sau sẽ gặp mặt ở quán trà ở Thiên Tân, không gặp không về. Được, các người thu dọn đi, 2 ngày nữa đi theo ta!

Diệp Thiên gật đầu, trong lòng đang suy nghĩ, không biết 3 ngày tới không biết để 2 người này ở đâu đây?

Nhìn thấy Diệp Thiên hình như không giống người thường lắm, Bao Phong Lăng đánh bạo nói:

- Diệp gia, có câu muốn thỉnh giáo ngài 1 chút, rốt cục sao ngài tìm được chúng tôi thế?

Nghe được câu hỏi này của Bao Phong Lăng, Diệp Thiên không khỏi cười lên, nói:

- Tôi cũng muốn hỏi các ông, Bang Lừa Đảo làm việc thường không bao giờ bắt cần như vậy, lấy hơn 20 tờ đô la HongKong giả để lừa ba tôi, các người không sợ sớm bị lộ à?

- Đô... đô la HongKong giả?

Bao Phong Lăng nghe vậy sững sốt 1 chút, tiếp đó nhảy dựng lên, 1 cước đá vào người Lưu Lão Nhị, mắng:

- Con mẹ nhà người, bảo người đi đổi đô la HongKong cũng bị người ta lừa, ta đánh chết người!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 452

Sắp Xếp

2 người Bao Phong Lăng và Lưu Lão Nhị thành 1 đội lừa đảo, như là 1 đôi hát song ca, 1 người hát chính 1 người hát bè, dùng nhìn tên Lưu Lão Nhị chỉ giao dịch với Diệp Đông Bình thôi thế nhưng còn có vai trò quan trọng hơn Bao Phong Lăng 1 chút đấy.

Kể từ lúc tiếp xúc với đối tượng cho đến lúc thu lưới về, khoảng thời gian mấy năm này lại có 1 điểm sai lầm, đúng là khôn 3 năm đại 1 giờ, tầm quan trọng của Bao Phong Lăng không cần nói cũng biết.

- Mẹ mày, chúng ta thậm chí được coi là ông cha của bọn lừa đảo chứ thế mà con mẹ mày lại bị người ta lừa, ông đá chết mày!

Lúc này nghe thấy cái bầy mình dày công sắp đặt 3, 4 năm qua lại vì mấy tờ tiền giả ấy mà bị người ta tìm đến nhà, Bao Phong Lăng tức giận xanh mặt, đá tới tấp vào Lưu Lão Nhị.

Bao Phong Lăng và Lưu Lão Nhị là quỷ háo sắc, 3 ngày 2 người đã gọi mấy con đàn bà đến khách sạn quần lấy nhau.

Cho nên sau khi Bao Phong Lăng nhìn thấy chỗ tiền giả này theo bản năng cho rằng Lưu Lão Nhị lúc đi đổi ngoại tệ đã bị người ta cho là kẻ ngốc, nhân tiện thăm dò ra tận địa điểm dừng chân của bọn họ.

- Anh Phong, tôi... tôi cũng chưa nhìn thấy đô la HongKong bao giờ, làm sao mà biết đâu đâu là thật đâu là giả?

Lưu Lão Nhị bị Bao Phong Lăng đá liên hồi thì kêu lên oai oái:

- Ông mà gặp lại tên Vương Bát dân đó, 1 đao đâm chết hẳn luôn!

Sau khi xem đôi này biểu diễn xong, Diệp Thiên không nhịn được cười, nói:

- Được rồi, mau mặc quần áo lên rồi đi.

Nhìn thấy trông mắt Bao Phong Lãng xoay tròn, Diệp Thiên tiếp tục nói:

- Đúng rồi, các ông ra ngoài có thể hô, cũng có thể chạy, chỉ cần các ông cho rằng có thể tránh được 2 tay của lão Hồ đây là được.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Hồ Hồng Đức nhìn quanh phòng, thấy có 2 cái cốc sứ ở trên bàn, tay phải cầm lên, dùng lực 1 chút trong nháy mắt cái cốc đó đã vỡ vụn ra.

Hồ Hồng Đức chậm chậm xoay chặt bàn tay rồi mở ra phai ra, thổi nhẹ 1 cái, 1 lớp bột bay khỏi lòng bàn tay, bay tan vào trước mặt 2 tên Bao Phong Lãng và Lưu Lão Nhị.

Trong Bang Lừa Đảo cũng có người biết võ chính là người phụ trách võ lực tranh đấu của bang.

Thủ hạ của Cát Lão Đại cũng có mấy người được gọi là “cao thủ giang hồ”, nhưng so với Hồ Hồng Đức, mấy người kia quả thực giống với đứa con nít 3 tuổi mùa đao hơn, căn bản không xứng để so sánh.

Cho nên chiêu này của Hồ Hồng Đức rất có ích dùng để uy hiếp, dọa cho 2 người Bao Phong Lãng mặt mày trắng bệch, trong lòng vốn đang có ý định chạy trốn nay lập tức tiêu biến luôn.

Về phần 2 con đàn bà trong phòng kia, Hồ Hồng Đức xuống tay cũng rất chùng mực, ngủ hơn 1 tiếng thì tỉnh dậy, 2 cô này thấy sự tình đang như vậy nhưng cũng không dám la lên.

- Diệp Thiên, con định đưa bọn họ đi đâu?

Sau khi ra khỏi khách sạn, Diệp Đông Bình nhìn về phía con trai, ông đã bao giờ trải qua chuyện như thế này đâu, ngoài lúc đầu oai ra còn lại thì ông để Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức làm chủ.

Diệp Thiên liếc nhìn Bao Phong Lãng, nói:

- Tìm 1 chỗ trông chừng bọn họ, chân của bọn người của Bang lừa Đảo này có dầu đầy, không cẩn thận bọn họ sẽ chuồn mất.

Bao Phong Lãng cười khỏ 1 tiếng, nói:

- Diệp gia, chúng tôi đâu dám, lần này đúng là gặp hạn rồi!

Điểm khác nhau giữa Bang lừa đảo và hào khách giang hồ chính là 1 bên động não 1 bên động thủ, giống như là học trò gặp phải quân binh, có lý nói cũng không được, 2 loại người này mà đối đầu, rõ ràng là bọn lừa đảo thiếu lực lượng võ lực sẽ bất lợi hơn.

Diệp Thiên mới động não chợt nghĩ đến 1 nơi, nhìn về phía cha, nói:

- Ba, ba lái xe về trước đi, con tìm chỗ sắp xếp cho bọn họ ở.

Về chuyện trong giang hồ, Diệp Thiên cũng không muốn để cha tham dự vào quá nhiều, bởi vì ông ấy vốn không phải là người trong giang hồ, biết nhiều quá cũng không phải là chuyện tốt.

- con trai, con lại đây, ba nói với con 1 câu.

Sau khi nghe được Diệp Thiên nói vậy, Diệp Đông Bình do dự 1 chút, kéo Diệp Thiên sang 1 bên, nhỏ giọng nói:

- Trông chừng đừng để bọn họ chạy thoát là được rồi chứ đừng đánh bọn họ, 2 người đó lừa đảo là có tội, chúng ta giam giữ họ cũng là phạm pháp đấy.

Diệp Đông Bình tuy rằng không biết con trai xử trí thế nào với bọn họ, nhưng ông biết Diệp Thiên từ nhỏ đã hay đánh người, năm 7, 8 tuổi còn đánh 1 cậu cao to hơn 10 tuổi chảy máu mắt, ông đúng là sợ mấy chuyện như kiểu Diệp Thiên đánh gãy chân tay 2 người này lắm.

- Vâng, con biết rồi, ba, lúc nào cha đi học luật pháp thế mà hiểu rõ thế?

Diệp Thiên bị cha nói đến dở khóc dở cười, bây giờ cho dù là niên đại nào đi chăng nữa thì vẫn tồn tại giang hồ, tất nhiên có quy tắc hành sự riêng, tuy rằng không dám nói là tốt hơn pháp luật nhưng pháp luật hiện nay có ảnh hưởng rất ít đến giang hồ.

Giống như quy tắc Cát Lão Đại phái người đi lừa tiền vượt quá giới hạn, cho dù Diệp Thiên có giết chết 2 bọn họ, Cát Lão Đại cũng không dám đi báo cảnh sát, thậm chí còn trăm phương nghìn kế giấu đi.

Còn về phần Cát Lão Đại có vì vậy mà trả thù Diệp Thiên hay không, đó lại là 1 chuyện khác, tóm lại là dân không quan tâm, quan không xét xử, tất cả đều là chuyện tự giải quyết hết.

Sau khi tiễn cha về, Diệp Thiên ngồi xuống chỗ lái xe, còn Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên 1 bên phải 1 bên trái ngồi cạnh 2 người

Bao Phong Lãng, 2 người đó cho dù là muốn nhảy khỏi xe cũng không được.

Hơn nửa giờ sau, thấy xe của Diệp Thiên sau khi đến Tây Thành thì quẹo vào 1 cái ngõ nhỏ, Chu Khiếu Thiên nói:

- Sư phụ, sư phụ định đến chỗ Khâu sư huynh đó à?

- Uh, ngoài chỗ lão Khâu ra, ta thực sự không biết để bọn họ ở đâu.

Diệp Thiên nhìn tên Bao Phong Lãng bà Lưu Lão Nhị qua kính chiếu hậu, 2 người này tuy rằng nét mặt đã trấn tĩnh lại, nhưng đi qua bờ sông sao giày không ướt được? Bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên bị bắt.

Trong lúc nói chuyện xe đã chạy đến đầu ngõ của quán võ An Đức, sau khi dừng xe, mấy người lần lượt xuống xe, theo ngõ nhỏ đi vào trong võ quán.

- Ấy, đang làm gì thế?

1 hàng 4, 5 người Diệp Thiên này đúng là có chút gai mắt, còn chưa đến cổng võ quán, mấy người thanh niên đứng ở đó đã vội chạy ra nhìn.

Thủ hạ của Khâu Văn Đông trong thành Tứ Cừu vẫn luôn đi ngang hàng, nói chuyện cũng không khách khí như vậy, chỉ có điều tên thủ lĩnh trẻ tuổi kia liếc mắt nhìn thấy Diệp Thiên, đột nhiên quay đầu bỏ chạy.

- Lại... lại đến thách đấu rồi!

Anh bạn này vừa chạy vừa hô to, khiến cho Diệp Thiên đúng là dở khóc dở cười, lần trước đã bắt tay giảng hòa, thế mà vẫn như cái bóng ma ám ảnh trong lòng bọn họ?

Vừa mới la hét, hơn 10 người trong võ quán đã lần lượt nhảy bổ ra, trên tay còn cầm theo vũ khí gây gộc, mà dẫn đầu là đại đệ tử của Khâu Văn Đông- Võ Thần.

- Đồ ranh con, Diệp gia tới cửa là khách quý, tiểu tử ngươi lại gọi quý cái gì hả?

Nhìn thấy Diệp Thiên, Võ Thần đập mạnh 1 cái vào đầu người nọ, xoay người nói:

- Quay vào đi, quay vào hết đi, Diệp gia không phải là người ngoài.

Sau khi đuổi bọn đệ tử sau lưng vào trong, Võ Thần mới ra nghênh đón Diệp Thiên, chắp 2 tay vào, cười nói:

- Diệp gia, sao hôm nay ngài lại có thời gian đến đây thế này? Khiếu Thiên huynh đệ, cậu cũng có thời gian mà không đến à?

Sau chuyện đến võ quán thách đấu của Diệp Thiên đó, Chu Khiếu Thiên cũng có vài lần đến võ quán An Đức học tập chút bí thuật bất truyền Bát Cực Quyền của Phùng Hằng Vũ, nên kết giao với Võ Thần.

- Võ Thần, lão Khâu có ở nhà hay không? Tôi có chút chuyện muốn nhờ huynh ấy.

Diệp Thiên khoát tay, cũng không khách sáo với Võ Thần, lập tức đi vào sân.

- Sư phụ vừa gọi điện thoại bảo là lát nữa sẽ đến đây, Diệp gia, mời ngài vào trong uống ngụm trà.

Võ Thần cười mời Diệp Thiên đi vào trong, trong giang hồ rất tôn trọng thực lực, Diệp Thiên lần trước thách đấu võ quán đã khiến cho Võ Thần tâm phục khẩu phục.

So với lần trước thì trong sân có nhiều người hơn, có 1 vài đệ tử không biết Diệp Thiên, nên nhìn Diệp Thiên chằm chằm.

Những người này mới học võ nên tính tình không hiểu động, mới học được mấy chiêu mà đã cho rằng mình là thiên hạ vô địch, thế nhưng đều bị Võ Thần trừng mắt bắt quay vào hết.

Sau khi vào phòng, Diệp Thiên ngồi trên cái ghế Bát Tiên ở bên cạnh ghế chủ trong phòng, chỉ vào Bao Phong Lăng và Lưu Lão Nhi nói:

- 2 người này vượt quá phạm vi hoạt động, lừa tiền của tôi, Võ Thần, để ở chỗ các anh mấy ngày được không, đừng để bọn họ chạy mất!

Chuyện này nói ra có hơi mất mặt, chỉ có điều Diệp Thiên không thể nghĩ ra được chỗ nào để 2 người này ở, chỉ có thể tự làm xấu mình, để người ở trong võ quán mấy ngày.

- Lừa... lừa cả tiền của cậu à? Họ đến từ đâu mà vượt quá giới hạn thế, gan to thế à?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Võ Thần giật mình há miệng, 2 mắt nhìn chăm chăm vào 2 người Bao Phong Lăng, 2 người đó bị nhìn đến mức toàn thân cảm thấy không được thoải mái.

Đến võ quán này, nhìn thấy người đàn ông vạm vỡ lùn lùn đó và thái độ của Diệp Thiên, Bao Phong Lăng và Lưu Lão Nhị cũng hoàn toàn không còn ý định chạy trốn nữa, lần này đúng là dẫm lên cửa sắt rồi.

Đối với chuyện mất mặt này, Diệp Thiên cũng không muốn nói nhiều, khoát tay nói:

- Người miền nam, tôi cũng không rõ lắm, anh tìm phòng cho tôi gửi 3 ngày có được không?

- Được, không thành vấn đề.

Võ Thần cũng là người biết chuyện, lập tức gọi 2 người lại, nói:

- Nhốt 2 người họ ở hậu viện đi, chăm sóc tốt cho hắn, nhưng đừng để bọn họ ra khỏi phòng nửa bước, rõ chưa?

Quán võ An Đức chỉ giúp Diệp Thiên trông người vài ngày, không liên quan đến chuyện của Diệp Thiên, nên lần này Võ Thần mới dàn xếp như vậy, sau này chuyện này giải quyết xong, 2 người này cũng không đổ lên đầu võ quán.

- Võ ca, yên tâm đi, 2 người, đi thôi!

Người trong giang hồ hành sự, cũng kó mà không bị người khác nhận ra, Khâu Văn Đông có thể làm ăn lớn như vậy, cũng phát sinh không ít mâu thuẫn với người khác, thỉnh thoảng cũng có người để ý đến.

Cho nên đối với chuyện như vậy, người trong võ quán cũng là ngựa quen đường cũ.

- Thảo nào hôm nay tôi thấy con chim khách bên giường tự nhiên hót hóa ra là có Diệp huynh đệ đến.

Vừa mới đưa 2 người Bao Phong Lăng đi, Khâu Văn Đông từ trong cửa bước vào, ông với Phùng Hằng Vũ tuy rằng xưng hô là huynh đệ, nhưng cũng không có quan hệ gì, chỉ là xưng hô thể thôi.

- Lão Khâu, hôm nay đến làm phiền ông đây.

Diệp Thiên đứng lên, mỉm cười tiếp đón, tục ngữ nói kiêu có người khiêng, người có người nâng đỡ, hành tẩu trong giang hồ không

phải là cần phải như thế sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 453

Bị Leo Cây

Nói gì thế chứ, Diệp lão đệ, chúng ta đều sống trong kinh thành, chuyện của cậu không phải chuyện của tôi sao? Nói phiến hay không phiến cái gì chứ?

Khâu Văn Đông vốn là người ngay thẳng phóng khoáng, cũng có ý định kết giao với Diệp thiên, nói những lời này khiến cho người nghe cảm thấy rất thoải mái.

- Diệp lão đệ, vị này là?

Khâu Văn Đông và Chu Khiếu Thiên cũng quen biết nhau rồi, thế nhưng đây là lần đầu tiên Khâu Văn Đông gặp Hồ Hồng Đức, ông già này thân hình cao lớn, mặc dù đã hơn 60 tuổi nhưng sinh lực còn mạnh mẽ hơn cả đám thanh niên, liếc mắt nhìn qua 1 cái cũng biết là người có võ.

Hồ Hồng Đức không cần Diệp Thiên giới thiệu, 2 tay chấp vào, nói:

- Hồ Hồng Đức ở núi Trường Bạch, đến mạo muội mong Khâu lão đệ không lấy làm phiến.

Nghe được chữ núi Trường Bạch, Khâu Văn Đông trong lòng động 1 cái, mở miệng nói:

- Lão huynh họ Hồ, không biết xưng hô với thủ lĩnh Hồ Vân Báo ở 3 tỉnh Đông Bắc thế nào ạ?

- Đây là cha tôi, sao? Khâu lão đệ cũng biết tên cha tôi à?

Hồ Hồng Đức nghe vậy sùng sốt, ông thấy người này chưa quá 50 tuổi mà cũng quen biết với cha mình hay sao?

- Ha ha!

Khâu Văn Đông cười lớn 1 tiếng, nói:

- Thế thì không phải người ngoài rồi, Hồ huynh, năm đó cha tôi đi qua 3 tỉnh Đông Bắc, cũng có kết giao với thủ lĩnh Hồ, duyên phận, đúng là duyên phận!

Khâu Văn Đông vốn là con hiếm muộn. Cha của ông là Khâu Anh Đức là 1 võ thuật gia ở kinh thành, rất có thanh danh trong chốn võ lâm, giao du rộng rãi, quen biết Hồ Văn Báo cũng là chuyện dễ hiểu.

Giang hồ nói rộng thì cũng rộng, nhưng nói nhỏ thì lại là nhỏ, Khâu Văn Đông làm quen như vậy, 2 bên kết giao thân thiết hơn rất nhiều.

Hồ Hồng Đức bèn biểu diễn 1 chiêu công phu Ưng Trảo Công cho các đệ tử của Khâu Văn Đông xem, cây hoa mai thân to bằng bát ô tô kia bị 1 trảo của ông chặt gãy khiến cho mọi người đều xanh lè mắt khiếp sợ.

Buổi trưa Khâu Văn Đông mời mọi người đến 1 khách sạn dùng bữa, mấy chén rượu xuống bụng, tình cảm huynh đệ cũng càng thân thiết hơn, không khí cực kỳ náo nhiệt.

- Diệp lão đệ, chuyện này dễ thôi, mấy ngày nữa để anh mời mấy vị lão gia trong võ lâm đi cùng cậu, nói chuyện tiền nong với bọn họ, không chỉ lấy lại số tiền ấy đâu mà còn phải bắt họ tính toán thêm 1 chút!

Sau ba 3 tuần rượu, Khâu Văn Đông nổi máu lên, ông là dân Bắc Kinh gốc, hơn nữa cha ông ở địa phận Hà Bắc là Thiên Tân cũng quen rất nhiều người, trước kia chưa từng phải giải quyết những vụ thế này bởi vì rất có kinh nghiệm.

Diệp Thiên trầm ngâm 1 chút, nói:

- Được, thế thì phiền anh vậy. Chuyện giang hồ vẫn phải dùng quy tắc giang hồ để giải quyết, đôi phương đã ra mặt sắp xếp rồi Diệp Thiên cũng không thể đánh giết được, nếu không có lý cũng thành vô lý.

Lúc này, 2 bên cạnh tranh không phải dùng vũ lực cá nhân mà là xem có khả năng mời người đến đàm phán, mời ai càng có địa vị cao và quan hệ rộng thì càng tốt.

Diệp Thiên mặc dù được coi là người trong giang hồ, nhưng cậu vẫn chưa gia nhập vào, năm đó đi theo lão Đạo quen biết không ít tiền bối địa vị rất cao, chỉ có điều họ đã sớm qua đời rồi, nếu để Diệp Thiên mời người, cậu cũng không mời được mấy người.

- Đúng rồi, anh Khâu, cái tên Cát Lão Đại ở Giang Tây đó, anh nghe qua bao giờ chưa?

Diệp Thiên năm xưa cũng đi quan địa phận Giang Tây, thăm hỏi mấy vị cao thủ võ lâm của miền nam, nhưng chưa bao giờ nghe qua có người họ Cát trong giang hồ cả.

Khâu Văn Đông lắc đầu nói:

- Chưa, chú Diệp, võ lâm miền nam không giống với miền bắc của chúng ta đâu, bọn họ rất coi trọng tiền, từ lâu đã 1 vài người đã ra nước ngoài mở quán võ, còn lại 1 vài người thì hăm hại lừa tiền người tốt, 2 bên thực sự rất ít qua lại.

Võ lâm 2 miền bắc nam từ xưa đã phân ranh giới rõ ràng, chia thành 2 giang hồ, miền bắc khinh thường miền nam, miền nam cũng không coi miền bắc ra gì, Khâu Văn Đông cũng không biết nhiều.

- Chú Diệp, thế này đi, anh có bạn ở Giang Tây, để anh nhờ người hỏi thăm 1 chút nha!

Diệp Thiên gật đầu, nói:

- Anh Khâu nếu như có người quen thì thăm dò nội tình đối phương trước đi, chuyện này em vẫn cảm thấy có gì đó không ổn.

Bữa rượu này uống đến tận 4, 5 giờ chiều thì Diệp Thiên mới cùng Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên cáo từ ra về, còn về 2 người Bao Phong Lăng thì ở bên trong võ quán.

- Diệp Thiên, không để 2 người đó bị gì chứ?

Diệp Đông Bình trở về vẫn ở trong căn Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên, nhìn thấy mấy người về, liền vội ra đón, ông cũng là người bình thường, sợ con trai làm chuyện gì phạm pháp.

- Ba, không sao đâu, để người canh rồi, sau này dẫn bọn họ cùng đi đàm phán là được.

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Ba, ba không phải lo lắng đâu, chuyện này con giải quyết là được rồi, hôm nay mệt rồi, con về phòng ngủ trước đây.

Không biết vì cái gì, lúc trưa hôm nay uống rượu, Diệp Thiên vẫn cảm thấy nóng lòng, vẫn cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì cái

tên Cát Lão Đại đó đồng ý quá thoải mái.

Tục ngữ nói kỹ nữ vô tình hát câu vô nghĩa, tên lừa đảo này cũng không tốt hơn 2 tên đó, theo lý thuyết mà nói thì tên Cát Lão Đại này tuyệt đối không phải là người trọng tình trọng nghĩa như vậy.

Phải biết rằng, vào năm 98 này có rất ít triệu phú, mà các tỉ phú lại càng hiếm như lông phượng sừng lân, Diệp Thiên vẫn không dám chắc cái tên Cát Lão Đại đó có thể vì 2 tên thủ hạ mà có thể nôn ra gần 30 triệu đó.

Sau khi trở về phòng, Diệp Thiên lấy ra 3 đồng xu bói quẻ, liền tiếp hiện lên là tam quẻ, rõ ràng là quẻ “núi tổn thất”, điều này khiến cho sắc mặt Diệp Thiên trở nên khó nhìn, đây chính là điềm báo xui xẻo.

Tuy nói rằng không thể bói chính mình, nhưng Diệp Thiên sau khi tu luyện tinh thông vẫn có thể mở 1 chút môn đạo, trước mắt là 3 quẻ rui ro liên tiếp, về căn bản là trời đã định thế rồi.

Đến giữa trưa ngày hôm sau, Diệp Thiên nhận được điện thoại của Khâu Văn Đông,

Theo tin tức bên Giang Tây gửi về, xác thực là có 1 người tên Cát Lão Đại, nhưng hẳn không phải là người đứng đầu trong giang hồ, mà là 1 kẻ lừa đảo vô lại lũng đoạn thị trường.

Theo cách nói của bạn Khâu Văn Đông đó, ngày hôm qua không biết xảy ra chuyện gì, Cát Lão Đại cũng không xuất hiện ở địa phận Giang Tây nữa, hình như có người thấy hắn ở sân bay.

Sau khi nghe được Khâu Văn Đông nói vậy, Diệp Thiên lại khẳng định quẻ bói mình không sai, Cát Lão Đại hẹn 3 ngày chẳng qua là muốn để mình chạy thoát mà thôi, số tiền 30 triệu lớn như vậy đủ để hắn bỏ cơ nghiệp này mà chạy trốn.

Sau khi cảm ơn Khâu Văn Đông trong điện thoại, Diệp Thiên cũng dặn ông không cần mời bạn bè trong giang hồ nữa, sau khi đi lần này đối phương không lộ mặt thì mình cũng không nên nợ người ta nhiều ân tình như vậy.

Đương nhiên, Diệp Thiên vẫn phải đi, sáng sớm thứ 3, cậu dẫn theo Chu Khiếu Thiên còn chưa chào hỏi ai đã lên ô tô lái đến quán trà hẹn ở Thiên Tân đó.

Từ 10 giờ sáng, Diệp Thiên đợi đến 2 giờ chiều, Cát Lão Đại cũng không lộ diện, mà số điện thoại mà Bao Phong Lăng đưa cho kia gọi thế nào cũng nằm ngoài vùng phủ sóng, tạm thời không thể liên lạc được.

- Mẹ nó, đánh ngỗng cả ngày cuối cùng lại bị nó mổ mù mắt!

Tâm trạng này của Diệp Thiên gọi là hận, nếu hôm đó cậu đến Giang Tây, 8, 9 phần là có thể chặn được tên Cát Lão Đại đó, nhưng không ngờ đối phương lại tính kế kim thiên thoát xác.

Kể từ khi Diệp Thiên xuất đạo tới nay, chưa bao giờ phải nếm mỗi nhục nào to đến thế, trên đường lái xe về kinh thành, ngiên răng kèn kèn, lái thẳng xe đến quán võ của Khâu Văn Đông.

- Lão đệ, đối phương không đến à?

- Nhìn thấy sắc mặt âm u của Diệp Thiên, Khâu Văn Đông tự hiểu là Diệp Thiên đã bị leo cây rồi. Ấy, theo quy tắc mà làm đi.

- Diệp Thiên gật đầu, cùng Khâu Văn Đông vào phòng giam 2 người đó. Diệp gia, mọi chuyện có thỏa đáng không?

Bao Phong Lăng và Lưu Lão Nhị mấy ngày này ăn uống cũng không tởi, sắc mặt cũng hồng hào lên rất nhiều.

- Cát Lão Đại của các người không đến, quy tắc cũng đều hiểu rồi, 2 chân 1 tay là thanh toán xong ân oán.

Sắc mặt Diệp Thiên không chút thay đổi, nếu như không phải 2 người này tội không đến mức chết thì cậu đã giết quách đi cho rồi. Diệp Thiên vì kiếm 4 triệu, chữa bệnh 1 tháng cho Đường Tuyết Tuyết, mỗi ngày phải hao tổn hết công lực, đây đều là tiền vất vả mà có.

- Mẹ nó, tôi tận tâm vất vả bán sức cho hấn 10 năm trời, tôi... con mẹ 18 đời tổ tông nhà hấn!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, 2 người Bao Phong Lăng lập tức biến sắc, 1 chân 1 tay này cũng không phải đánh gãy đơn giản như vậy mà là chặt đứt luôn cả 1 chân 1 tay.

- Diệp gia, là 2 anh em tôi có mắt như mù, đi theo nhầm người, mong ngài độ nhân độ lượng, tạm tha cho chúng tôi lần này!

Bao Phong Lăng cùng Lưu Lão Nhị phù phù 1 tiếng rồi quỳ xuống trước mặt Diệp Thiên, chán chạm xuống đất kêu “bình bịch”, 2 người bọn họ cũng hơn 30 tuổi rồi, nếu không còn chân tay, nửa đời sau sống thế nào đây?

- Diệp gia, chúng tôi có thể lập công chuộc tội, chúng tôi có thể bắt tên Cát Lão Đại về cho ngài được.

Câu nói này của Bao Phong Lăng khiến cho Diệp Thiên giật mình:

- Các người có thể tìm được Cát Lão Đại?

Nếu có thể tìm được hắn thì chuyện cũ của các người ta coi như bỏ qua. Cho dù chặt đứt chân tay 2 người này, đối với Diệp Thiên mà nói cũng không có lợi gì, 20 triệu mất tằm kia cũng thế mà không thể tìm lại được.

Nhìn thấy có thể xoay chuyển tình thế, Bao Phong Lăng vội vàng nói:

- Diệp gia, Cát Lão Đại trước kia cũng làm nhiều vụ rồi, cũng đều trốn 1 thời gian, thế những 1 năm rưỡi sau hắn lại quay trở về, nếu ngài tha cho 2 chúng tôi, chúng tôi nhất định sẽ giúp ngài tìm ra tên Cát Lão Đại đó!

- Tha cho các người à? Các người mà chạy đi ta biết đường nào mà lần?

Diệp Thiên lạnh lùng cười 1 tiếng, bỗng nhiên tiến về phía trước 1 bước, tay phải nhanh như chớp ấn vào xoa bóp chỗ bụng của 2 người, 1 cỗ âm khí nhập vào bên trong 2 người họ.

- Diệp gia, ngài... ngài làm gì vậy?

Hai người chỉ cảm thấy toàn thân nổi lạnh, sau khi sợ run bắn cả người thì lại không thấy cảm giác gì nữa.

Diệp Thiên lạnh lùng nói:

- Các người đi đi, tìm được tên Cát Lão Đại rồi thì quay về tìm ta.

- Diệp gia, ngài... ngài không đùa chúng tôi chứ? Như... như vậy mà thả chúng tôi đi ư?

Thái độ của Diệp Thiên đột nhiên thay đổi, khiến cho Bao Phong Lăng và Lưu Lão Nhị không dám tin.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 454

Boxing Ngâm (Thượng)

Diệp đệ, mấy lời này của cậu có phải nói nhằm không?

Đừng nói huynh đệ Bao Phong Lãng không tin lời của Diệp Thiên, mà ngay cả Khâu Văn Đông cũng lộ vẻ khó hiểu, mấy người này trong giang hồ đều là hạng người lòng lang dạ sói hết. Diệp Thiên làm sao mà có thể dễ dàng bỏ qua 2 người này như vậy được?

Phải biết rằng, theo quy tắc trong nghề, nếu như lừa đảo bị bắt, mà không trả lại tiền thì 2 người này phải chặt đứt 1 chân 1 tay, như thế là còn rể đây, kể cả là có đem nhét vào bao tải rồi chìm xuống sông, như thế vẫn là hợp tình hợp lý.

Mà hành động của Diệp Thiên cũng vượt qua dự đoán của mọi người trong phòng, 2 người này nhất định sẽ lặn mất tăm cho coi.

- Anh Khâu, anh thấy em giống như là đang đùa sao?

Diệp Thiên cười mà như không cười liếc Bao Phong Lãng 1 cái, nói:

- Thế nào? Con định để tôi mời cơm nữa à?

- Diệp gia, cậu đừng giỡn chúng tôi, hay là, tôi để ngón tay của tôi lại đây được không.

Bao Phong Lãng cười khỏ 1 tiếng, hấn cũng là người có thể tự chặt tay mình được, mắt nhìn thấy cái chặn giấy bằng đá trên bàn, cầm lên rồi đập mạnh xuống ngón tay.

- 1 ngón tay mà đủ sao?

Diệp Tay giơ tay nắm lấy cổ tay Bao Phong Lãng, nói:

- Tôi không cần các người để lại thứ gì hết, thế nhưng nhớ kỹ lời của các người đấy, khi nào tìm được Cát lão đại, thì đến tìm tôi, tôi tin là các ông còn phải cuồng cuồng hơn cả tôi đấy.

Bao Phong Lãng và Lưu Lão Nhị được cầm 200 vạn, nhưng đã bị bọn họ tiêu mất 3, 4 vạn rồi, còn lại thì đều bị Diệp Thiên lấy lại hết.

Giữ 2 người này lại cũng không có tác dụng gì, lại càng phiền thêm.

- Diệp gia, ngài... ngài nói thật chứ?

Bao Phong Lãng nhìn Diệp Thiên không dám tin, hẳn ta lúc này còn đang nghi ngờ đầu óc Diệp Thiên có phải chập mạch rồi không?

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Mau rút đi, các người càng sớm tìm được Cát lão đại ngày nào thì càng được thoát sớm ngày ấy.

- Vâng, Diệp gia, ngài yên tâm, 2 anh em chúng tôi nhất định tìm ra tên Vương Bát Đản đó, ngài yên tâm đi!

Nhìn Diệp Thiên không giống như đang nói chơi, Bao Phong Lãng cùng Lưu Lão Nhị vui mừng khôn xiết, bởi vì Diệp Thiên nói lời này, bên trong quán võ cũng không có ai ngăn cản lại.

- Lão Bao, ông nói đây là chuyện gì chứ? Hẳn... hẳn ta thực sự để cho chúng ta đi sao?

Mới ra khỏi Tứ Hợp Viện, 2 người này chạy như điên, chạy 1 mạch đi được 3, 4 dặm mới bùng tình, nhìn đối phương mà như đang mơ giữa ban ngày vậy.

- Chắc là 1 tên ngốc, Lão Nhị, nhanh thu dọn đồ đạc rời khỏi kinh thành, cái tên Vương Bát Đản Cát lão đại này thực sự muốn tìm 30 triệu đó, 2 anh em chúng ta phải phân ra thế nào đây!

Sắc mặt Bao Phong Lãng lộ vẻ sảo trá, Cát lão đại lần này rõ ràng là muốn dồn họ vào chỗ chết, nếu như không phải là gặp được tên khốn Diệp Thiên, chắc là thi thể bọn họ bây giờ không biết đã nằm ở nơi nào rồi.

Tuy rằng tiền và thẻ trên người đã bị Diệp Thiên lấy đi, nhưng làm nghề này như bọn họ, thường là “thò phải có 3 hàng”, lúc nào cũng phải để lại cho mình 1 đường lui, 2 người lẩn lộn ở kinh thành mấy năm rồi, cũng có vài người thân.

- Diệp lão đệ, cậu định làm gì vậy?

Sau khi đợi cho 2 người Bao Phong Lăng đi khỏi, về mặt Khâu Văn Đông nghi hoặc nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Nếu như chú sợ chặt đứt chân tay bọn họ bị chính quyền sờ đến, thì để anh giúp chú ra tay, loại người như vậy nếu như không xử lý, sợ là sau này những người phương bắc chúng ta sẽ bị mấy người phương nam đó phá hoại đấy.

Hành động khi nãy của Diệp Thiên trong mắt của người trong giang hồ thì là biểu hiện của người nhất gan sợ phiền phức, phạm tội lớn như vậy mà cậu không truy cứu, nếu như chuyện ở đây lan truyền ra ngoài, Quá Giang Long này không có chỗ đứng ở kinh thành nữa rồi.

Nét mặt Diệp Thiên hiện lên 1 nụ cười lạnh lùng, khoát tay nói:

- Anh Khâu, không sao đâu, 2 người này nếu như không tìm được Cát lão đại, sau này cũng không làm đàn ông được nữa, tôi không tin bọn họ có thể chịu được như vậy.

- Thật à? Ha ha, Diệp lão đệ thật thủ đoạn, là đàn ông thì không thể chịu được rồi!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Khâu Văn Đông lúc này mới hiểu ra, không khỏi cười ha ha, hần hơn 50 tuổi rồi, nhưng lại là người không có đàn bà thì không vui được, đương nhiên có thể hiểu được nỗi khổ này.

Chẳng qua là Khâu Văn Đông không biết, thủ đoạn của Diệp Thiên không chỉ như vậy, khi nãy 1 chiêu ngầm của cậu không chỉ làm cho 2 người mất đi khả năng đó, đồng thời còn giấu 1 dòng âm sát khí vào trong cơ thể 2 người đó.

Sau này chỉ cần mỗi lần đến đầu ngày 15, âm khí nổi lên dương khí yếu đi, thì âm khí trong cơ thể bọn họ sẽ phát tác, như là 1 con dao nhỏ cắt trong lục phủ ngũ tạng vậy, thể loại đau đớn này người thường tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Diệp Thiên tin rằng, chỉ cần 2 người này nếm qua 1 lần mùi vị của nó thôi, trừ phi bọn họ có đủ dũng khí tự sát, nếu không tuyệt đối sẽ liều mạng đi tìm Cát lão đại, cái này so với việc chặt đứt chân tay bọn họ còn đau đớn hơn nhiều.

Sau khi nói vài chuyện tào lao với Khâu Văn Đông, Diệp Thiên chấp tay lại, nói:

- Khâu huynh, lần này phiền anh rồi, sau này có chuyện gì, cứ việc nói với em 1 tiếng, bây giờ thì em xin cáo từ.

Tuy rằng giải quyết sự việc chưa trọn vẹn, nhưng lần này phải mắc nợ Khâu Văn Đông, điều này khiến cho Diệp Thiên cảm thấy hơi buồn rầu, về nhà cũng không biết giải thích thế nào với cha đây.

Nhìn thấy Diệp Thiên sắp đi, Khâu Văn Đông vội kéo tay cậu lại, nói:

-- Diệp lão đệ, việc này không cần gấp, sớm muộn gì cũng có thể bắt được tên Vương Bát Đán kia, tối nay có trận đấu boxing không biết cậu có hứng thú xem không?

- Boxing? Nghĩa là gì?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, cậu cũng thích xem chương trình thi đấu Boxing của Mỹ, thế nhưng trong nước hình như vẫn chưa có giải quyền anh chuyên nghiệp thể này.

Khâu Văn Đông cười nói:

-- Chính là đấu Boxing ngầm, trong đó anh cũng có cổ phần, thế nào? Có muốn mở rộng tầm mắt không?

- Boxing ngầm? Đó là cái gì? Khâu huynh, anh kể rõ 1 chút đi.

Diệp Thiên chỉ nghe qua trên giang hồ có trả thù đánh lén, cho tới bây giờ vẫn chưa nghe qua Boxing ngầm bao giờ.

- Thực ra chính là trò mua vui của mấy người có tiền thôi, ở khu vực Bắc Kinh Thiên Tân, trò Boxing ngầm này chẳng qua là 1 trò mua vui hạng nhất mà thôi.

Nhìn thấy Diệp Thiên ngây ngô không biết cái gì gọi là Boxing ngầm, Khâu Văn Đông cười giải thích cho cậu, Boxing ngầm nói trắng ra chính là 1 kiểu đánh bạc, chẳng qua là dụng cụ để đánh bạc là đổi từ súc sắc và bài lơ khơ thành con người mà thôi.

Hai võ sĩ Boxing đánh nhau trên đài, đám đông xung quanh có thể đặt cược, nhà cái căn cứ vào tỉ số thắng thua của 2 bên, trả tiền cược và tiền lời cho người thắng cược.

Võ sĩ đánh Boxing ngầm trước tiên phải ký vào giấy sinh tử.

Nói cách khác, sau khi lên đài, sống chết không còn là của mình nữa, cái kiểu kích thích mãnh liệt giữa sự sống và cái chết này, cũng

làm cho những vị đại gia comple chính tề cũng thích bon chen vào, rất nhanh đã mở rộng những trận đấu Boxing ngầm này.

Hơn nữa ở khu Bắc Kinh – Thiên Tân, không chỉ có đấu Boxing ngầm, mà còn có mấy kiểu đánh cược đấu chó chơi gà nữa, như vậy thu hút những công tử nhà giàu hoặc những đại gia thiếu thốn tình cảm tham gia đánh cược, chẳng qua là không có tính kích thích như chơi Boxing ngầm mà thôi.

Theo như Khâu Văn Đông nói, người tổ chức buổi Boxing ngầm, là 1 người thanh niên mới 30 tuổi đầu, nhưng gia đình cực kỳ có thể lực ở Bắc Kinh, hình như còn có quan hệ với bên quân đội, mở đấu Boxing ngầm này được 3 năm rồi, nhưng chưa từng xảy ra chuyện gì.

Là 1 nhân vật tiếng tăm lừng lẫy ở kinh thành, Khâu Văn Đông cũng nhúng tay vào, 3 năm trước góp vào 100 vạn, cũng chiếm 1 % cổ phần công ty, lớn nhỏ cũng được coi là 1 cổ đông.

- 100 vạn mà chỉ chiếm 1% cổ phần thôi à?

Nghe Khâu Văn Đông nói đến đây, Diệp Thiên không khỏi có chút lú lờ, phải biết rằng, vào thời gian 3 năm trước, đừng nói là đại gia 100 vạn mà ngay cả đại gia 10 vạn cũng không có nhiều, thế mà bỏ ra 100 vạn cũng chỉ chiếm 1%, thế thì công ty này phải lớn thế nào chứ?

- Chú em, tôi biết đủ rồi, kể cả không trả cho tôi 1 xu, tôi cũng mời người khác đến xem đấu trường.

Khâu Văn Đông cười khỏ 1 tiếng, bình thường nhìn dáng người oai phong là thế, thế nhưng trong mắt của những người bình thường, thì ông chẳng qua là 1 con chó được nuôi dưỡng mà thôi, khi nào thả ra thì sẽ cắn người.

Năm đó khi người ta đến mời ông, mang theo 1 đoàn người thẳng tắp, còn dí súng vào đầu ông bắt lên xe.

Trong tình huống đó, Khâu Văn Đông căn bản là không có sự lựa chọn nào cả, ngoan ngoãn lấy ra 100 vạn góp cổ phần, thậm chí cả tấm biên lai cũng không dám cầm.

Thế nhưng 3 năm qua, Khâu Văn Đông cũng được không ít lợi nhuận, bởi vì lợi nhuận của Boxing ngầm, vượt xa sự tưởng tượng của ông, chỉ dựa vào 1 % cổ phần công ty thôi, mà hoa hồng hàng năm của Khâu Văn Đông cũng được trên 500 vạn rồi.

Nói cách khác, Boxing ngầm này tổ chức 3 năm, lợi nhuận mà nó thu được ít nhất cũng hơn 10 triệu, lợi nhuận này được phân phát thế nào Khâu Văn Đông cũng không biết được.

Khâu Văn Đông cười nói:

-- Thế nào? Chú em, có muốn đi giải sấu không? Dựa vào nhân lực của chú, chọn bừa mấy tay, kiếm được mấy trăm vạn là quá dễ.

- Đánh cược Boxing à?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Thôi bỏ đi, em không có hứng thú với đánh bạc lắm.

Tuy rằng chuyện này suýt chút nữa đã khiến cha mình phá sản, nhưng Diệp Thiên cũng không muốn dùng cách này mà kiếm tiền, cậu là truyền thừa của Ma Y Nhất Mạch, kỹ thuật và đầu óc là để dùng võ, làm như vậy sợ là tổ sư gia cũng sống dậy mà mắng cậu bất tài ấy chứ.

- Sư phụ, chúng ra không cược mà đến xem là không được đâu.

Diệp Thiên cũng mấy lần ở giữa ranh giới sống chết rồi, tự nhiên đối với loại Boxing này cũng không có hứng thú gì, thế nhưng Chu Khiếu Thiên chưa thấy cảnh đấu giữa sự sống và cái chết bao giờ, nghe Khâu Văn Đông nói vậy ngựa ngáy hẳn lên.

- Đúng vậy, Diệp lão đệ, trận Boxing ngầm hôm nay có 2 cao thủ Tây đấy.

Khâu Văn Đông cũng nói thêm vào.

- Còn có người nước ngoài à? Hix, còn liên hệ với người nước ngoài nữa à?

Diệp Thiên nghe vậy hơi sùng sốt, trong lòng cũng hơi hưng phấn lên, suy nghĩ 1 lát rồi nói:

-- Thế được, tối nay chúng ta đi xem xem, lão Hồ, Chu Khiếu Thiên với tôi nữa, 3 người đi không vấn đề gì chứ?

- Không vấn đề gì, lão Khâu tôi dẫn mấy người vào mà không được sao.

Nét mặt Khâu Văn Đông lộ vẻ vui mừng, ông cố vũ Diệp Thiên đến xem Boxing ngầm như vậy, trong lòng cũng là có tính toán. Phải biết rằng, Khâu Văn Đông rất có danh tiếng ở kinh thành, nhưng vũ lực mà ông có cũng chỉ bình thường thôi, ảnh hưởng của quyền lực Boxing ngầm không ngừng mở rộng, cao thủ ngày càng nhiều, ông Khâu này cũng cảm thấy có chút lực bất tòng tâm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 455

Boxing Ngâm (Trung)

Boxing ngâm mỗi năm có thể kiếm được lợi nhuận cao như vậy, nên được rất nhiều người để ý, lại còn được vị công tử có thể lực để bảo kê, đến nay vẫn chưa bị chính quyền sờ đến.

Nhưng không giống trong giang hồ, sau thời kỳ giải phóng, những đại ca trong giang hồ cũng không có những ngày thoải mái, đặc biệt là vào thời kỳ tiền tài thống trị như bây giờ, cái ngày võ công chinh phục thiên hạ đã sớm qua lâu rồi.

Những người này cũng không dám động đến người tổ chức Boxing ngâm, chỉ có thể nhắm vào cái cổ phần 1% của Khâu Văn Đông kia mà thôi.

Từ năm ngoái bắt đầu, từng có những người ở những tỉnh lân cận đến hỏi thăm, mặc dù nói là dùng võ để kết bạn nhưng kỳ thực trong lòng mọi người đều hiểu rõ, bọn họ chẳng qua là muốn kiếm được 1 khoản từ Boxing ngâm mà thôi.

Khâu Văn Đông cũng có chút võ thuật, lúc mới bắt đầu còn có thể đối phó lại được, không ít cao thủ đều bại dưới chưởng bát quái của ông.

Nhưng 1 năm gần đây, lại xuất hiện 1 vài cao thủ, nếu không phải nhờ võ sư bát đẳng Phùng Hằng Vũ nổi tiếng mời đến từ Thương Châu, sợ là 1% đó đã sớm đổi chủ rồi.

Chỉ có điều Phùng Hằng Vũ sau khi phá được ám kính, vì lĩnh hội môn đạo ám khí, mà đã về Thương Châu bế quan rồi.

Kể từ đó, Khâu Văn Đông đúng là rơi vào tình trạng khó khăn, không có cao thủ yểm trợ, tận đáy lòng thực sự hoang mang, lúc này mới trăm phương nghìn kế để mời Diệp Thiên đến xem trận đấu Boxing ngâm.

Diệp Thiên cũng không nghĩ đến đến suy nghĩ sâu xa của Khâu Văn Đông, sau khi đồng ý, thì đưa Chu Khiếu Thiên về nhà, cha

chắc là đang ngồi nhà trông chờ mòn mỏi con trai đây.

Nhìn thấy con trai vào nhà, Diệp Đông Bình đi đi lại lại ngoài sân đã nửa ngày vội vàng kéo Diệp Thiên lại, đi đến chỗ vườn hoa trong sân, nhỏ giọng nói:

- Diệp Thiên, thế nào? Bọn họ có trả lại tiền không?

Chuyện Diệp Đông Bình bị người ra lừa ba nghìn vạn, ngoài vài người biết ra thì mấy người bác của Diệp Thiên không ai biết cả, thậm chí đến chồng của bác hai cũng giấu hết.

Diệp Thiên cười khỏ 1 tiếng, nói:

- Ba, bị bên đó cho leo cây. - Cái gì? Thế... thế này thì làm sao được?

Diệp Đông Bình nghe vậy sừng sốt, sau đó sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, chỗ tiền đó không những có 2 nghìn vạn của con trai, mà số tiền mà cả đời ông kiếm được, hình như cũng đặt toàn bộ vào trong đó.

- Ba, chẳng qua chỉ là mấy nghìn vạn thôi mà, có con đây rồi, cha không phải sợ gì đâu.

Nhìn thấy sắc mặt cha trắng bệch, tâm trạng Diệp Thiên cũng hơi buồn, cậu biết cha mình đau lòng không hẳn là bởi vì số tiền đó, mà quan trọng hơn cả, lần này bị lừa khiến cho lòng tự tin của cha bị tổn thương.

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu nói:

- Diệp Thiên, sang năm con cùng tiểu Nhã kết hôn, cần phải dùng nhiều tiền, không được, cha phải bán vài món đồ đi thôi.

Thành thật mà nói, xét về vốn lưu động, thì Diệp Đông Bình trong thị trường đồ cổ ở Bắc Kinh này không được liệt trong 50 tiệm đồ cổ, nhưng nếu nói về giá trị tài sản, ông tuyệt đối có thể được xếp trong top 3.

Phải biết rằng, Diệp Đông Bình sưu tầm đồ cổ từ rất sớm, thời điểm mà Diệp Đông Bình chơi đồ cổ, giá đồ cổ còn rất thấp, nên tới thời điểm bây giờ ông thu được không ít món, trong đó có nhiều món là cổ vật của quốc gia.

Chỉ có điều Diệp Đông Bình vẫn luôn giữ nguyên tắc thu vào mà không bán ra, những món đồ bán ra từ trước đến nay đều là mấy món không đáng tiền lắm, trong thư phòng của ông, còn cất giấu nhiều món đồ cổ thượng hạng đáng giá trên mấy ngàn vạn.

- Cha, mấy món đó đều là bảo bối gia truyền, cha đừng bán vội, đợi con nửa năm nữa, nếu con không giải quyết được chuyện này thì cha hãy nghĩ đến chuyện bán đi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, móc trong túi ra 1 tấm thẻ, nói:

- Trong này có 100 vạn, mật mã là 123456, cha cầm lấy dùng tạm đã, mẹ có về thì cha cũng không mất thẻ điện.

Tổng Hạo Nhiên xử lý chuyện rất nhanh, sau khi đáp ứng 3 điều kiện với Diệp Thiên, ngày hôm sau, báo chí HongKong đã đăng tin lấy danh nghĩa Tổng Chi Kiện, đã đăng 1 tin xin lỗi dài tận nửa trang.

Lời xin lỗi này lúc đó đã gây chấn động cả HongKong, thế nhưng không ai biết Diệp gia trong lời xin lỗi đó là thần thánh phương nào, cũng chỉ có lúc đó mấy người như Đường Văn Viễn hiểu được mà thôi.

Cùng lúc đó Tổng Hạo Nhiên cũng làm hòa với con gái, ngộ ý không can thiệp vào bất kỳ việc gì của con gái nữa, bao gồm cả số tài sản sở hữu dưới tên của bà, điều này khiến cho Tổng Vĩ Lan nhanh chóng quyết định sẽ về nước trước tết.

Diệp Thiên biết, cha mình vội nghĩ đến chuyện bán đi số bảo bối này, 1 phần cũng là vì mẹ sắp về nước, cha là 1 người đàn ông mạnh mẽ, cũng không muốn bị vợ coi thường.

Sau khi nghe con trai nói vậy, Diệp Đông Bình nắm chặt tay rồi thở dài ra, nói:

- Cũng được, con trai, yên tâm đi, cha nhất định có thể kiếm lại được số tiền đó mà.

- Cha, con tin cha nhất định làm được, thôi, con về nhà bên kia đây, có thể đại sư huynh hôm nay sẽ về đó.

Đi đến cửa Tứ Hợp Viện, Diệp Thiên quay đầu lại, cười nói:

- Cha, con khuyên cha thêm 1 câu, đối với mẹ không có gì bằng tiền đâu, thế nào cha cũng bị đánh đập tời bời cho mà xem!

- Cút đi, cha người giống loại ăn bám phụ nữ lắm sao?

Diệp Đông Bình trừng mắt nhìn con trai, thế nhưng nhờ câu nói này mà buồn bực cũng vơi đi rất nhiều.

Về đến Tứ Hợp Viện, Cầu Tâm Gia quả nhiên đang đứng trong sân trò chuyện cùng Hồ Hồng Đức, nhìn thấy 3 thầy trò Diệp Thiên đi vào, không khỏi cười nói:

-Tiểu sư đệ gần đây số mệnh không tốt, có tướng phá sản, nhưng cũng không cần tổn nhiều sinh khí đâu. Sư huynh, anh đây đúng là chuyện xảy ra rồi mới đoán hả.

Diệp Thiên cười, ngồi xuống nói:

- Thế nào? Nói chuyện với lão già đó được không?

- Tên tiểu tử này, Văn Hiến nói thế nào cũng là ông ngoại cậu, đừng có gọi là lão già.

Cầu Tâm Gia có chút bất lực nhìn tiểu đệ của mình, nói:

- Văn Hiến kể cho tôi chuyện tình năm đó, lúc đó Tống Gia còn có mấy vị trưởng bối nữa, áp lực của ông ấy cũng rất lớn lắm. Đặc biệt là nhị thúc của Văn Hiến, người trong Nhất Mạch đó, sau khi biết chuyện của cha cậu, lại càng không bỏ qua, thiếu chút nữa đã làm họ Tống ở trong nước tan đàn xẻ nghé, vì thế ông ngoại cậu mới gửi mẹ cậu ra nước ngoài.

Cả 1 dòng họ lớn, chứ không phải 1 cá nhân nào có thể nói là được, Tống Hạo Nhiên năm đó, cũng không phải là người có tiếng nói trong Tống gia, trên ông ấy còn có vài trưởng bối khác nữa.

Việc hôn nhân của Tống Vi Lan và Diệp Đông Bình, cũng gặp trở ngại lớn nhất, chính là mấy vị trưởng lão đó và nhị thúc của Tống Hạo Nhiên, người trong Nhất Mạch chết trong nhà tù đó đã ép Tống Hạo Nhiên không còn cách nào khác, mới nghĩ ra cách đưa Tống Vi Lan ra nước ngoài.

Thế nhưng sai lầm rồi cuộc vẫn là sai lầm, cũng không thể nào bù đắp lại những tổn thương mà Diệp Thiên hồi nhỏ phải chịu đựng, với thân phận của Tống Hạo Nhiên tất nhiên cũng không đến giải thích với Diệp Thiên, mượn miệng của Cầu Tâm Gia, mới khiến Diệp Thiên hiểu được nỗi khổ trong lòng ông.

- Sư huynh, chuyện này đừng nói nữa, em cũng có vài chuyện muốn thỉnh giáo anh.

Chuyện giữa Diệp Thiên và nhà họ Tống cũng coi như là đã kết thúc rồi, trước khi mẹ trở về thì cũng không muốn nhắc đến nữa, lập tức khoát tay nói:

- Sư huynh, người trong kỳ môn ở tỉnh Giang Tây, có người nào họ Cát không?

Diệp Thiên từ miệng Bao Phong Lăng biết được, tên Cát lão đại này chắc chắn có vài phần học đạo, bói toán chuẩn vô cùng, hơn nữa cũng biết công phu, dựa vào những điều này mà suy ra, người này thực sự có khả năng là người trong kỳ môn.

- Họ Cát à? Không có.

Cầu Tâm Gia nhìn thoáng qua Chu Khiếu Thiên đi sau Diệp Thiên nói:

- Kỳ môn ở tỉnh Giang Tây có họ Chu là họ chính, cũng chính là tổ tiên của Chu Khiếu Thiên đây. Thế nhưng con cháu truyền thừa của nhà Chu Khiếu Thiên đều là phần tử cận bã, năm đó đích thân anh đã giết chết 2 người, còn lại 1 vài người sau này cũng không rõ tung tích.

Truyền thừa dòng họ Chu vốn lấy tổ tiên của Chu Khiếu Thiên làm dòng họ chính, vào thời Mạt Thanh, truyền thừa của dòng họ chính đã bị dòng họ lân cận chiếm lấy, khiến cho tổ tiên cho Chu Khiếu Thiên phải đi tha hương.

Chi có điều truyền thừa nhất mạch của dòng họ lân cận này tâm thuật không chính đạo, vào thời kì kháng Nhật, đã công khai giúp đỡ Nhật Bản tiêu diệt hoàn vệ người trong kỳ môn ở 2 tỉnh Giang Tây và Hồ Nam.

Năm đó, Cầu Tâm Gia dẫn đầy người trong kỳ môn ở khắp Trung Nguyên đã tiến hành truy sát nhánh Chu Thị Nhất Mạch đó, mặc dù giết chết được mấy người, nhưng vẫn còn có 1 vài con cá lọt lưới bỏ chạy trốn mất.

Sự việc này do có liên lụy đến cả Chu Khiếu Thiên, Cầu Tâm Gia từ trước đến nay không nhắc đến, nếu không phải Diệp Thiên hỏi về chuyện trong kỳ môn ở tỉnh Giang Tây, ông cũng sẽ không nói ra.

Nghe xong chuyện này, mắt Chu Khiếu Thiên lập tức đỏ hoe, cậu không ngờ tới Chu Thị đã từng là Hán gian, điều này đối với sự tự hào về tổ tiên của dòng họ mình, Chu Khiếu Thiên khó có thể chấp nhận được.

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên nước mắt rung rung, Diệp Thiên vỗ vai cậu nói:

- Khiếu Thiên, phần tử xấu trong giang hồ nhiều lắm, hơn nữa bọn họ cũng đã cướp đoạt truyền thừa của tổ tiên cậu, cũng không có quan hệ gì lắm với cậu đâu.

- Họ Cát, trong kỳ môn chưa từng nghe qua họ này.

Diệp Thiên đang lúc trấn an đồ đệ, Cửu Tâm Gia mắt đột nhiên sáng lên, nói:

-- Sư đệ, cậu xem bỏ bên ngoài chữ Chu 周 đi, thì đọc thế nào? Chữ Chu 周 bỏ vạch bên ngoài đi à? Thế... thế chẳng phải đọc là chữ Cát 吉 sai?

Diệp Thiên nghe vậy sùng sốt:

- Sư huynh, ý của anh là, tên lừa tiền của em này, chính là hậu nhân của Chu thị năm đó à?

Cửu Tâm Gia gật gật đầu, nói:

- Tổ tiên là hán gian, nên chắc là hán cũng không dám dùng họ vốn có nữa, nếu như người này họ Cát lại là người trong kỳ môn nữa, thì chắc chắn là như thế.

- Mẹ nó, thật đúng là đại họa.

Diệp Thiên liếc nhìn đồ đệ 1 cái, nói:

-- Khiếu Thiên, cậu yên tâm đi, đợi tôi tìm được tên Cát lão đại này, tôi dẫn cậu cùng đi, nếu như đúng là truyền thừa Chu Thị, thì đến ngày vật trở về chủ cũ rồi. Vâng, sư phụ, em nghe theo anh.

- Chu Khiếu Thiên gật gật đầu, trong mắt cậu ánh lên sự thù hận. Đúng rồi, sư huynh, lão Hồ, tối nay có trận đấu Boxing, 2 người có muốn đến xem không?

Diệp Thiên nhìn giờ, lúc đã đã là hơn 7 giờ tối rồi, đoán cũng sắp đến lúc Khâu Văn Đông lái xe qua đây đón mình rồi.

Sau khi nghe Diệp Thiên kể về thực chất trận đấu Boxing này, Cửu Tâm Gia lắc đầu nói:

- Anh không đi đâu, chú dẫn 2 người họ đi là được rồi, tiểu sư đệ, sát khí trên người chú nặng quá, tối nay không được ra tay đâu đây.

Đang lúc nói chuyện, thì điện thoại trong phòng vang lên, sau khi nghe điện thoại, Diệp Thiên chào Cửu Tâm Gia 1 câu rồi dẫn theo

Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên ra khỏi Tử Hợp Viện.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align: center; border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto 10px auto;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #000080;">HỒ HỒNG ĐỨC VÀ CHU KHIẾU THIÊN RA KHỎI TỬ HỢP VIỆN.</span>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write ("<span style=">
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 456

Boxing Ngâm (Hạ)

Áy, Võ Thần, ông khác qua 1 mình à? Lão Khâu đâu?

Đi đến 1 ngõ trong Tứ Hợp Viện, 1 chiếc xe thương mại đã dừng ở đó, Diệp Thiên mới lên xe nhìn thấy ngoài Vũ Thần lái xe ra thì trên xe không có ai cả.

Khâu Văn Đông có thể xưng anh gọi em với Diệp Thiên, nhưng Võ Thần không dám, sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, vội vàng nói:

- Diệp gia, sư phụ đã qua bên đấu trường trước rồi, hôm nay tổng cộng có 6 trận đấu, sư phụ đến sớm 1 chút để xem xét hội trường. Võ Thần, 6 trận đấu này có ai tham gia nhiều?

Diệp Thiên có chút tò mò hỏi, đánh Boxing này cực kỳ nguy hiểm, rất dễ chết, cậu cũng không biết nhà tổ chức kiếm đâu ra võ sĩ nữa?

- Diệp gia, người nào cũng có, có 1 vài đệ tử của các môn phái trong nước, cũng có 1 vài bộ đội đặc chủng, còn có 1 vài người vô địch quyền anh ngầm của người nước ngoài nữa, hôm nay có 1 người đến từ vô địch quyền anh của Nga.

Võ Thần dừng 1 chút, cười nói:

- Người đến tham gia quyền anh, đại bộ phận đều tương đối chặt vật, thế nhưng cũng có 1 vài người muốn tìm kiếm sự kích thích bản thân mình, Diệp gia, ngài hôm nay đến xem sẽ biết liền.

Tuy rằng lần trước Chu Khiếu Thiên đánh thương Võ Thần, thế nhưng 2 người quan hệ cũng khá tốt, lần này Chu Khiếu Thiên cũng hơi tò mò hỏi:

- Võ đại ca, nếu dựa vào bản lĩnh của anh mà tham gia đấu quyền anh thì được xếp hạng mấy?

- Loại Boxing ngầm này không phân thứ hạng đâu.

Võ Thần cười khò 1 tiếng, nói:

- Nếu là so tài võ thuật, thì tôi có thể lên đánh, thế nhưng trên đó là cá cược sống chết, nếu như anh lên đánh, thì sợ là 3 quá 3 trận đã bị người khác đánh chết rồi.

Chu Khiếu Thiên nghe vậy 2 mắt mở to nhìn, có chút không tin nói:

- Không phải chứ, Thiết Sa Chương của Võ đại ca cũng không vừa đâu, mà không đỡ nổi 3 trận à?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua đồ đệ, lắc đầu nói:

- Khiếu Thiên, sinh tử chiến và tỉ thí võ thuật không giống nhau đâu, chỉ có mỗi giới võ thôi không được, còn phải khôn ngoan nữa, người có thể không đếm xỉa đến sống chết của mình mới có thể tham gia loại đấu này được. Luận về tỉ thí võ công trong giang hồ, chủ yếu là xem khả năng của đối thủ, 1 bên thua 1 chiêu, thì không cần phải tiếp tục tỉ thí nữa.

Nhưng đánh Boxing ngầm lại không như thế, 2 bên không chết không ngừng, nếu như cậu đánh 1 quyền vào đầu đối phương rồi lại lui về sau 1 bước chấp tay lại nhường, sợ là đối phương bất thành linh có thể ra tay giết chết cậu ngay.

1 điểm khác nữa chính là võ công cao không có nghĩa là có dũng khí, có những người cả 1 đời luyện quyền, kungfu không thể nói là không siêu được, thế nhưng khi đối mặt với kẻ liều mạng không biết võ thuật chưa chắc đã có thể thắng được đối phương.

Giống như 1 chuyện xảy ra ở Trịnh Châu, có 1 vị võ sư Thái Cực quyền nổi tiếng trong giới võ thuật trong nước, có lần trên đường gặp bọn cướp, do chuyện xảy ra gần đây, vị này đã luyện 30, 40 năm võ thuật, tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Mà tên cướp đấy lại là 1 người trẻ tuổi, nhìn bộ dạng khoảng 20 tuổi, thấy có người đi đường ngăn lại, lập tức rút dao ra, liều chết đâm vào vị đó.

Vị võ sư thái cực nổi tiếng này từ trước đến nay đều biểu diễn hay là dạy dỗ đồ đệ, ít nhất cũng phải giúp đỡ người đi đường, ai ngờ gặp phải trường hợp liều mạng này, lập tức dũng khí bốc hơi đi đâu hết.

Tục ngữ nói, người nào dũng cảm sẽ là người chiến thắng, 1 bên là liều mạng muốn chạy trốn, 1 bên có võ công nhưng không có

gan, 2 bên gặp nhau, vị võ sư Thái Cực nổi tiếng đó đã bị ăn 1 dao, đừng nói là bắt người, mà ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng suýt nữa toi mất.

Đây cũng là vì sao mà tục ngữ có câu quyền bừa đánh chết sư phụ già, giữa không màng sống chết và khả năng đánh võ căn bản là 2 khái niệm hoàn toàn không giống nhau.

- Sư phụ, cái này luyện qua đấm bốc và chưa từng luyện qua cũng không không giống nhau lắm phải không?

Nghe Diệp Thiên giải thích, Chu Khiếu Thiên có chút không phục nói.

- Đương nhiên không giống nhau, chỉ cần khí thế cậu không bị áp đảo, người bình thường tất nhiên là không thể đánh lại cậu được rồi.

Diệp Thiên cười nói:

- Khiếu Thiên, đừng thấy kùnu của cậu có thể sử dụng được ám kinh, nếu lão Hồ chiến đấu liều mạng với cậu, ông ấy 1 chiêu có thể giết chết cậu, việc luyện võ này không đổ máu thì không được.

Nghe thấy Diệp Thiên nói đến máu, Hồ Hồng Đức không nhịn được rung mình 1 cái, nói:

- Được rồi, Diệp Thiên, bằng này tuổi thì lấy đầu ra đổ nhiều máu như vậy, Khiếu Thiên học được kungfu giúp thân thể khỏe mạnh là được rồi.

Đối với cảnh giết người trong rừng của Diệp Thiên kia, Hồ Hồng Đức cảm thấy như mới xảy ra vậy, căn cơ Chu Khiếu Thiên không tồi, nhưng đừng có học theo kiểu Diệp Thiên giết người thô bạo như vậy là được rồi.

Vừa lái xe vừa nói chuyện, hơn 1 tiếng sau đã đến phường Hòa Lang Bắc Kinh, xe đậu trong sân ngoài 1 tòa nhà 3 tầng.

Sau khi dừng xe, Võ Thần nhìn Diệp Thiên, nói:

- Diệp gia, đây vốn là câu lạc bộ tư nhân, sau này được đổi thành nơi tổ chức đấm bốc ngầm, trận đấu đầu tiên 9 giờ mới bắt đầu, chúng ta đi ăn gì đó trước đi.

- Uh, hôm nay tôi đến đây mở rộng tầm mắt, theo sắp xếp của các ông vậy.

Diệp Thiên gật gật đầu, đẩy cửa bước xuống xe.

- Người đến cũng nhiều quá.

Tầng 1 của câu lạc bộ chính là phòng tiệc buffe, nhìn qua lớp kính kia có thể thấy được người đến người đi trong đó, có nam có nữ, cứ như là tổ chức tiệc rượu bình thường vậy.

Võ Thần nghe vậy cười nói:

- Đương nhiên rồi, người có tiền ở khu Bắc Kinh Thiên Tân này, ít người không đến nơi này lắm.

Có Võ Thần dẫn đường, đoàn người Diệp Thiên cũng không gặp trở ngại gì, 4 người bọn họ mới vào trong phòng tiệc đứng, lập tức đã thu hút ánh mắt của không ít người.

Chủ yếu là thân hình ông già Hồ quá đỗi khác người, thân cao gần 1m9, hơn nữa đầu tóc thì bạc phơ, có muốn không nổi bật cũng không được.

Thế nhưng Hồ Hồng Đức cũng không phải là người hiền lành, trừng mắt liếc lại những ánh mắt này, ánh mắt sắc bén lập tức làm cho mọi người không dám nhìn tiếp nữa.

- Diệp huynh đệ, cậu đến rồi à, tôi đang muốn gọi điện cho Võ Thần đây.

Đang lúc Diệp Thiên tìm đĩa chuẩn bị lấy thức ăn, giọng nói Khâu Văn Đông vang lên, ngẩng đầu lên thì thấy Khâu Văn Đông cùng 1 người đàn ông tầm 30 tuổi qua đây.

Người đàn ông này cao khoảng 1m75, mặt mũi gầy gò, đôi mắt dài và hẹp, nhìn có chút nữ tính, chỉ có điều lúc nhìn người khác, từ trong ánh mắt tự nhiên lộ ra 1 ánh mắt sắc bén, hiện ra cực kỳ khí thế.

Diệp Thiên sau khi ngắm người đàn ông đó 1 hồi thì thu ánh mắt lại, trong lòng thầm nghĩ:

- Người này thực sự không yếu, giống như là từ bộ đội ra.

Đương nhiên, cái gọi là không yếu của Diệp Thiên, chỉ là so sánh với người bình thường mà thôi, tất nhiên không thể nào so sánh

nổi với câu được.

- Diệp lão đệ, để tôi giới thiệu, vị này là Chúc tổng Chúc Duy Phong, cũng là ông chủ của câu lạc bộ này.

Sau khi đến trước mặt Diệp Thiên, Khâu Văn Đông nhẹ bước sang 1 bên, nhường người đàn ông bên cạnh vị trí chính, Diệp Thiên có thể thấy được, lúc Khâu Văn Đông nói chuyện, trong ánh mắt nhìn vị Chúc tổng này ẩn chứa 1 sự sợ hãi.

- Chúc tổng, vị này chính là Diệp...

Ngay tại lúc Khâu Văn Đông chuẩn bị giới thiệu Diệp Thiên, Chúc Duy Phong khoát tay nói:

- Lão Khâu, không cần giới thiệu, danh tiếng Diệp huynh đệ tôi đã sớm nghe qua, vẫn chưa có cơ hội làm quen thôi, hôm nay có Diệp huynh đệ đến chỗ vũ, thực sự là vinh hạnh cho Chúc mỡ quá!

- Ấy, Chúc tổng biết tôi à?

Tuy rằng đối phương xưng hô huynh đệ, nhưng Diệp Thiên cũng không nhận lời hấn, vẫn xưng hô cho đúng quy tắc.

Chúc Duy Phong nghe vậy cười nói:

- Chuyện Diệp huynh đệ dạy dỗ Hoàng Tư Chí, trong kinh thành ai mà chẳng biết.

- À, Chúc tổng có qua lại với Hoàng công tử đó à?

Sắc mặt Diệp Thiên lộ vẻ trêu tức, người này biết Hoàng Tư Chí, chắc là con cháu của những người có công trạng năm đó.

Trong thành Bắc Kinh này, tất nhiên là cũng có những người có thể tự thân vận động đến địa vị cao, nhưng nếu luận về thế lực cùng các quan hệ rắc rối phức tạp thì hình như đều có liên quan đến những quan gia thừa lập nước.

Thế lực của những người này cực lớn, kể cả đến những người bên trong Hồng Tường cũng không dám khinh thường, dù sao những môn đệ của những người này cũng có liên quan đến giới quân đội, sơ xuất 1 cái cỡ thế phá vỡ thế căng bằng nào đó.

Thế nhưng đến giờ phút này, Diệp Thiên cũng không ý thức được, trong mắt của những người tin tức nhanh chóng thì cậu đã trở thành người trong hội này rồi, hơn nữa còn ở 1 vị trí cực kỳ cao nữa.

- Hoàng Tư Chí hẳn thi được coi là công tử gì chứ?

Chúc Duy Phong trên mặt lộ ra vẻ châm biếm, nói:

- tôi chẳng có qua lại với tên chó điên đó đâu, nếu không phải nể mặt ông nội hẳn thi đã sớm ra tay cho hắn 1 bài học rồi, hành động lần trước của Diệp huynh đệ có thể gọi là làm há hê lòng người!

- Chúc tổng quá khen, Khâu huynh, huynh đi cùng Chúc tổng trước đi, em vẫn còn chưa ăn cơm, hay là... chúng ta lát nữa hãy nói chuyện tiếp vậy.

Diệp Thiên không muốn nhắc lại chuyện lần đó, hơn nữa Chúc Duy Phong đứng cạnh mình, hình như thu hút hết ánh mắt của mọi người lại, khiến Diệp Thiên cảm thấy không quen.

Diệp Thiên nói ra câu này, nét mặt mọi người đứng cách đó không xa hiện lên vẻ hết sức ngạc nhiên.

Chúc Duy Phong là tầng lớp nào chứ? Đã qua nhiều lượt khách như vậy mà hắn vẫn chưa đích thân ra chào hỏi ai, mắt nhìn thấy người thanh niên này chẳng có 1 chút cảm kích nào cả, đã thế còn đؤổi hắn đi để mình ăn cơm nữa.

Thế nhưng sắc mặt Chúc Duy Phong cũng không lộ ra vẻ không vui gì cả, mà gật đầu nói:

- Uh, Diệp huynh đệ, cậu ăn đi, lát nữa tôi cho người đem quá 2 bình rượu Mao Đài 50 năm, trận đấu Boxing hôm nay, để tôi giải thích cho Diệp huynh đệ!

Chúc Duy Phong nói ra câu này, không chỉ có những người khách cảm thấy kinh ngạc, mà ngay cả Khâu Văn Đông cũng không dám tin nhìn về phía Diệp Thiên, ông thực ra vẫn không hiểu, Diệp Thiên làm sao có thể khiến cho Chúc tổng mất nhìn trên đỉnh kia lại can tâm tình nguyện tiếp khách như vậy.

Khâu Văn Đông vốn chỉ cho rằng võ công Diệp Thiên tốt, có hạng cao trên giang hồ, nhưng cảnh vừa rồi khiến ông rùng mình, bởi vì nếu như Diệp Thiên chỉ là người có thân phận trên giang hồ thì tuyệt đؤoi Chúc Duy Phong sẽ không có thái độ như vậy với cậu ta.

- Vậy cảm ơn Chúc tổng nha.

Diệp Thiên gật đầu không khách khí, rượu Mao Đài 50 năm kể cả có tiền cũng không mua được, lúc này cảm thấy có hứng thú ăn

hơn hẳn, gọi 2 người Hồ Hồng Đức ngồi vào 1 góc khuất.

Thế nhưng việc vừa rồi xảy ra cho dù Diệp Thiên có biểu hiện khiêm nhường, cũng trở thành trung tâm bàn tán của mọi người, khiến cho cậu ăn bữa cơm này cảm thấy vô vị, sau khi uống hết 1 bình Mao Đài với Hồ Hồng Đức thì đứng dậy ra khỏi phòng ăn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 457

Boxing Dưới Đất

Diệp tiên sinh, Chúc tổng đang đợi ngài ngoài phòng thượng khách!

3 người Diệp Thiên mới đến cửa nhà ăn, đã bị 1 cô gái yêu kiều chặn lại, cô gái này khoảng 25 tuổi, dáng người cao mảnh khảnh, gương mặt trang điểm nhẹ, phong cách vô cùng tao nhã.

- Uh, dẫn đường đi.

Diệp Thiên gật gù đầu, tự nhiên bắt cô gái xinh đẹp này dẫn đường, cô gái mặc dù vẫn giữ thái độ tốt, nhưng tức giận, dùng chân 1 lát rồi mới dẫn mấy người Diệp Thiên đi qua nhà ăn, đến chỗ thang máy.

- Tổng tổng có 3 tầng, thế mà phải càn cả thang máy nữa sao, thực là lãng phí quá.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, đi theo cô gái đó vào trong thang máy.

- Tầng 2, tầng 3 đều là câu lạc bộ tư nhân, Chúc tổng rất ít khi mời bạn bè lên đây.

Cô gái không biết thân phận của Diệp Thiên, nên lúc nói chuyện có vẻ kiêu căng, mà cô ta vốn có tính kiêu ngạo, bởi vì gia thế của cô cũng không kém gì Chúc Duy Phong.

- À, thế đám bốc thì diễn ra ở chỗ nào?

Diệp Thiên nghe vậy thì sừng sốt 1 chút, tòa nhà này tổng cộng có 3 tầng, tầng 1 là nhà ăn, tầng 2, tầng 3 là câu lạc bộ tư nhân, lẽ nào lại tổ chức đấu Boxing ở ngoài sân sao?

- Đương nhiên là ở dưới đất, đợi lát nữa thì ngài sẽ biết.

- Cô gái liếc nhìn Diệp Thiên 1 cái, cũng không nói nhiều lời. Bọn tôi không đắc tội với cô chứ?

- Diệp Thiên có chút vô vị sờ lên mũi, rên kêu lên 1 tiếng, sau khi thang máy đến tầng 3, Chúc Duy Phong và Khâu Văn Đông đã đón ở cửa thang máy.

- A Phong, em mang người đến đây.

Nhìn thấy Chúc Duy Phong, cô gái đó đổi lại cách xưng hô, thậm chí còn nũng nịu liếc đối phương 1 cái.

Chúc Duy Phong cười ha ha, thò tay vòng qua eo cô gái, nói:

- Toa Toa, vất vả cho em rồi, Diệp huynh đệ là khách quý, cũng chỉ có em ra mặt mới thể hiện được sự long trọng thôi.

Toa Toa nghe vậy sững sốt 1 chút, có chút kỳ quái hỏi:

- Khách quý, Con cháu nhà ai? Sao em chưa gặp qua bao giờ?

Toa Toa cùng Chúc Duy Phong lớn lên cùng nhau từ nhỏ, biết vị hôn phu của mình luôn là người kiêu ngạo, thêm nữa bản thân anh ấy cũng đã trải qua biết bao nhiêu chuyện ly kỳ, kể cả là con em của đại lão gia trong kinh thành hẳn cũng không coi ra gì.

Mà phong thái của Diệp Thiên này còn thua xa so với con cháu danh giá khác trong thành Bắc Kinh, Toa Toa không biết vì sao mà vị hôn phu của mình lại kính trọng 1 người thanh niên như vậy.

- Cháu đích tôn của ngoại trưởng Tống gia!

Chúc Duy Phong thì thầm bên tai Toa Toa, giọng nói rất nhỏ, trong mắt của người ngoài, còn tưởng rằng 2 người đang thân mật với nhau. Cháu đích tôn của ngoại trưởng Tống gia!

- Máy người đàn ông các anh đúng là.

Toa Toa cũng là 1 người con gái cực kỳ thông minh, tuy rằng trong lòng kinh sợ, nhưng bên ngoài vẫn không lộ ra vẻ gì, chỉ nắm cánh tay của Chúc Duy Phong mà thôi.

- đàn ông cả mà em!

Chúc Duy Phong trêu chọc Toa Toa 1 câu, chuyên hướng nhìn sang Diệp Thiên, cười nói:

- Diệp Thiên huynh đệ, đây là vị hôn thê của tôi, cậu gọi là Toa Toa là được rồi.

Tầng lớp người như Chúc Duy Phong, luôn luôn khinh thường kết giao với những người bình thường, nhưng nếu là những người mà bọn họ đã duyệt thì kết giao có thể tạo ấn tượng tốt với người ta.

Chúc Duy Phong chính là thông qua việc đơn giản là giới thiệu vị hôn phu, vô hình chung đã kéo Diệp Thiên thân thiết thêm vài phần.

- Chuyện xảy ra trong kinh thành, thật chẳng có chuyện gì có thể nói là bí mật cả!

Diệp Thiên thờ dài, thỉnh lực của cậu thế nào chứ? Dù Chúc Duy Phong nói cực nhỏ với Toa Toa, nhưng cũng không thoát khỏi tai Diệp Thiên, chỉ có điều Diệp Thiên không ngờ tới, Tổng Hạo Nhiên lần đó vào nhà bí mật như thế, sao lại bị người khác biết được.

- Tiểu thư Toa Toa rất xinh đẹp, thật là xứng đôi vừa lứa với Chúc tổng.

Người khác nể mặt, Diệp Thiên cũng không ngại tán dương vài câu, thế nhưng độ kiên nhẫn của cậu cũng chỉ đến đó mà thôi, chuyên chủ đề nói:

- Không biết trận đấu Boxing hôm nay khi nào thì bắt đầu? Đây là lần đầu tiên tôi đến đây đấy.

- Đúng 9 giờ bắt đầu, Diệp huynh đệ, còn nửa tiếng nữa, chúng ta ngồi uống nước chè đã.

Chúc Duy Phong ở phía trước dẫn đường, cười nói:

- Diệp huynh đệ muốn xem trực tiếp hay là xem qua ti vi? Xem trực tiếp thì hơi có mùi máu đấy!

Lúc nói chuyện, Chúc Duy Phong hơi nghiêng mặt 1 chút nhìn 2 người Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên, dấu hiệu 2 người này có võ là đặc biệt ràng, hẳn ta cho rằng 2 người này là vệ sĩ của Diệp Thiên.

- Người đến đây, không phải đều là vì muốn xem cảnh đấm máu đó sao?

Diệp Thiên thân nhiên cười, nói:

- Xem trực tiếp đi, tuy rằng lá gan tôi không lớn lắm, nhưng cũng không đến mức bị sợ đâu.

Mấy người vừa đi vừa nói chuyện đến trước 1 căn phòng, đứng ở cửa là 1 người đàn ông mặc âu phục đen sau khi mở cửa ra, Diệp Thiên mới hiểu được ý nghĩa mấy câu nói của Chúc Duy Phong.

1 tên gọi khác đây là phòng làm việc, chứ không nói nói đây là phòng giám sát và điều khiển, 4 bức tường trong căn phòng này, đầu đầu cũng treo đầy những màn hình đủ loại lớn nhỏ.

Thông qua vô số camera ở khắp các góc, ghi lại toàn bộ hình ảnh bên trong màn hình, không có góc chết nào, hơn nữa lại có thể làm chậm lại, ở đây quan sát trận đấu, chắc chắn còn rõ hơn cả so với xem trực tiếp.

- Đây là dưới mặt đất à?

Nhìn cảnh trong màn hình, Diệp Thiên có chút không tin nổi, bởi vì những camera này ngoài ngắm chuẩn vào võ đài ra, còn theo dõi toàn bộ phạm vi kiến trúc dưới lòng đất.

Tuy rằng xem trong màn hình không được trực quan cho lắm, nhưng Diệp Thiên cảm thấy, diện tích đấu trường phải đến 1000, 2000 mét vuông, 4 phía đều là ghế ngồi, ít nhất có thể chứa đến 700, 800 khác giả.

Nhìn thấy nét kinh ngạc trên mặt Diệp Thiên, Chúc Duy Phong không khỏi đắc ý, cười nói:

- Đúng vậy, nơi này trước kia là 1 hầm trú ẩn, sau này không dùng đến, tôi liền cải tạo thành đấu trường quyền anh, Diệp huynh đệ, muốn uống trà gì?

Diệp Thiên khoát tay nói:

- Không phải uống trà đâu, Chúc tổng, chúng ta đi xem đi.

Diệp Thiên thực sự chưa bao giờ nghĩ đến trong địa phận Trung Quốc, lại có thể tồn tại 1 đấu trường ngầm quy mô như vậy, trong lòng cũng cảm thấy kính nể Chúc Duy Phong vài phần.

- Được, thế chúng ta xuống đó đi!

Chúc Duy Phong gật đầu, quay đầu hướng Khâu Văn Đông nói:

- Lão Khâu, ông dẫn người xem xét ở đây, có chuyện gì lập tức nói với tôi.

Nghe được Chúc Duy Phong giao phó, Khâu Văn Đông vội vàng nói:

- Chúc tổng, yên tâm đi, ai lại dám đến quấy rối địa phận của ngài chứ?

Diệp Thiên phát hiện, ngày thường sống lưng Khâu Văn Đông thẳng tắp, lúc này lại khom lưng xuống, trong lòng không khỏi thầm than.

Câu nói “Học được võ nghệ tốt, bán cho bậc đế vương” quả nhiên không sai, Khâu Văn Đông cũng coi như là 1 cao thủ trong giới võ thuật ở Bắc Kinh Thiên Tân, nhưng trước mặt Chúc Duy Phong, lại không còn biểu hiện khí phách phong độ nữa.

- Đây chắc là dưới mặt đất 30 mét.

Đứng trong thang máy xuống dưới mặt đất, Diệp Thiên ước tính 1 chút, ngạc nhiên phát hiện chỗ đấu trường Boxing này phải cách mặt đất đến 30, 40 mét, xem ra ngoài cái tạo hầm trú ẩn ra, người bình thường khó mà có thể đào sâu như vậy.

Diệp Thiên ở trong phòng giám sát theo dõi tình hình dưới đất, không bằng xuống dưới này trực tiếp xem, sau khi ra khỏi thang máy, Diệp Thiên không nhận được tán thưởng 1 câu:

- Chúc tổng, ông đúng thật là hào phóng đấy!

Diện tích đấu trường này thì Diệp Thiên đã được nhìn qua phòng theo dõi, thế nhưng điều khiến cậu không ngờ đến chính là độ cao dưới mặt đất này so với hầm trú ẩn hoàn toàn không giống, mà cao hơn tận 10 mét.

Cách trần nhà 14, 15 mét, là 1 kết cấu dây thép cố định được đan xen bởi 1 loạt giá thép, trên đó treo khoảng 40, 50 ánh đèn chói sáng, chiếu sáng trung toàn bộ không gian 1000, 2000 mét dưới lòng đất.

Thế nhưng Diệp Thiên không biết, chỗ hầm trú ẩn này vốn thuộc về quân đội, mà nơi này lại là nơi của xe tăng và vũ khí hạng nặng đầu, không gian đương nhiên phải rộng lớn hơn nhiều so với hầm trú ẩn bình thường.

Ở giữa đấu trường, là 1 võ đài quyền anh tiêu chuẩn quốc tế 5, 6 mét, chỉ có điều chất liệu sử dụng không giống như quốc tế dùng, trên võ đài vốn không dung đệm bảo hộ tuyến thủ, mà dùng 1 tầng đá được mài bóng loáng làm sàn.

Thậm chí 4 cột ở 4 phía võ đài cũng là đá hết, dây thừng thì dùng thép để buộc lại, Diệp Thiên tập trung nhìn, trên mặt hơi ửng màu đỏ, thờ 1 hơi hung khí ra ngoài.

Lúc này trong đấu trường đã tụ tập không ít người, có người yên tĩnh ngồi trên ghế, có người thì cần 1 ít tư liệu đang nói thật nhỏ, không khí có vẻ có chút căng thẳng, khiến cho người ta có cảm giác yên tĩnh trước cơn bão.

- Diệp Thiên, sao cậu lại đến đây?

Vào lúc Chúc Duy Phong đưa đám người Diệp Thiên vào trong chỗ ngồi trong đấu trường, 1 người đang ngồi ở ghế đứng lên, sau khi gọi tên Diệp Thiên, hình như vẫn còn không tin vào 2 con mắt của mình.

Diệp Thiên cười mà như không cười nhìn người đó, nói:

- Anh Hồ, anh có thể đến đây sao em không thể đến chứ?

- Ồ, cũng phải, tôi quên mất.

-

Hồ Quân gãi gãi đầu, cậu ta nghĩ tới thân phận của Diệp Thiên, thế nhưng chuyện này vẫn chưa làm rõ, Hồ Quân nói đến 1 nửa thì dừng lại, chỉ vào Chúc Duy Phong nói:

- Tên này là bạn từ hồi bé tí với anh, cứ nhất định bắt anh làm cổ đông, rảnh rỗi nên anh đến xem thôi.

Sau khi cha của Hồ Quân nhiệm kỳ mới năm này, ngồi yên ổn ở cái ghế thứ 6 của ủy ban quân sự trung ương, quyền thế so với lúc gặp Diệp Thiên ấy thì cao hơn nhiều, khiến cho Hồ Quân, nước lên thì thuyền cũng lên.

Mà nơi kiếm tiền kiểu thế này ở kinh thành, điều cấm kỵ nhất chính là ăn mảnh, Chúc Duy Phong tuy rằng là người khởi xướng ra đấu boxing ngầm, nhưng vốn của hắn cũng chỉ chiếm không quá 20% cổ phần công ty, còn lại căn bản đều chia ra hết.

Chuyện kinh ngạc của Chu Khiếu Thiên lần trước xôn xao ở kinh thành vì vậy Chúc Duy Phong tự nhiên biết Hồ Quân quen biết Diệp Thiên, lập tức nói:

- Lão Hồ, thế cậu đi cùng Diệp huynh đệ đi, tôi đến tiếp đón vài người khác, lát nữa lại qua đây.

Hồ Quân cũng rất thân mật với Chúc Duy Phong, cười nói:

- Tôi nói cậu mời Diệp Thiên đến đây mà không nói với tôi, lát nữa phải đền tôi 2 bình rượu Mao Đài 50 năm nha.

- Rượu bị Diệp huynh đệ uống hết rồi, muốn uống thì cậu đến tìm cậu ấy đi.

Chúc Duy Phong cười ha ha, đưa Toa Toa đi sang chỗ khác, những người đến hôm nay có không ít ông chủ tập đoàn tài chính trong nước, hẳn ít nhiều cũng muốn ra mặt tiếp đón.

- Tôi nói, anh làm ăn nghiêm túc không làm, sao lại đến đây?

Sau khi Chúc Duy Phong đi khỏi, Diệp Thiên nói rất nhiều chuyện với Hồ Quân.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 458

Quy Tắc

Diệp Thiên, có đôi khi mình không làm cái này thì trong lòng người khác sẽ không yên.

Hồ Quân cười khở lắc đầu, sau khi theo cha vào kinh thành, cậu mới biết được nước ở đây sâu thế nào? Thế nhưng so với ở Đông Bắc, số tiền này đúng là dễ kiếm hơn thật.

Giống như vụ làm ăn bằng đấu trường boxing ngầm này, Hồ Quân không mất 1 xu, ngược lại còn được tặng không 10% cổ phần công ty, Chúc Duy Phong không phải là nhìn vào quan hệ của cha cậu với giới quân đội ở Bắc Kinh hay sao.

Mọi việc thế này, cũng xảy ra nhiều lần với Hồ Quân rồi, nói các khác, 1 năm cậu không làm gì cả, cũng kiếm được gần triệu đồng, hơn nữa ít nhiều cũng là hợp pháp hết.

- 1 năm 1 triệu à?

Nghe con số đó phát ra từ miệng Hồ Quân, Diệp Thiên lập tức há hốc mồm, cậu vất vả mấy năm mới kiếm được 3, 4 nghìn vạn, bị cha mượn đi như vậy, 1 đêm đã trở về tay t rắng, thật không dám so sánh với Hồ Quân.

- 1 triệu mà nhiều lắm sao?

Hồ Quân bĩu môi, nói:

- Ông Tổng nhà cậu về hưu rồi, nhưng vẫn rất có ảnh hưởng đấy, chỉ cần cậu đồng ý, cũng có thể nắm ít nhất 10% cổ phần ở đây đấy, nói không chừng còn nhiều hơn nữa ấy chứ!

- Em bảo này, nhà họ Tổng là nhà họ Tổng, em là em, em với nhà họ Tổng không có quan hệ nào hết, đừng có kéo em vào chung với bọn họ.

Diệp Thiên lập tức nóng lên, phản biện:

- Em, Diệp Thiên là người tuân thủ pháp luật, những chuyện phạm pháp thế này từ trước đến nay em đều không làm!

- Khụ khụ!

Diệp Thiên chưa nói xong, Hồ Hồng Đức uống nước bên cạnh liền bị sặc, nước sặc ra khỏi miệng, Diệp Thiên, mà tuân thủ pháp luật à? Không nói đến chuyện cậu giết người, chỉ riêng chuyện Diệp Thiên đánh chỗ phi long đó cũng đủ cho cậu ngồi tù vài năm rồi.

- Lão Hồ, sao lại phản ứng mạnh như vậy? Diệp Thiên tôi làm gì vi phạm đạo nghĩa giang hồ đâu?

Diệp Thiên tức giận liếc nhìn Hồ Hồng Đức 1 cái, pháp luật mà cậu nói đều là chỉ quy tắc giang hồ, không có quan hệ gì với pháp luật của nhà nước hết.

Hồ Hồng Đức nhin cười, nói:

- Không, cậu ưu tú như vậy có thể được bình chọn làm top 10 thanh niên đấy.

- Thế còn được, lão Hồ, tôi nói ông giết nhiều động vật nhà nước bảo vệ như vậy, cần thận cảnh sát bắt ông đấy.

Diệp Thiên nói xong cũng cười lên, nhà mình mới biết chuyện nhà mình, cậu rõ ràng không phải là 1 người xấu, nhưng tuyệt đối không thể coi là 1 người tốt được, người xưa nói hiệp sĩ ý có võ công mà phạm pháp, chỉ là nói loại người như cậu.

Sau khi nói cười mấy câu cùng Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên nhìn về phía Hồ Quân, hỏi:

- Đúng rồi, anh Hồ, thế tên Chúc Duy Phong này rốt cục là có thân thế thế nào? Mà dám làm chuyện lớn thế này ở trong kinh thành.

- Khu vực Thiên Tân – Bắc Kinh là 1 thành phố trực thuộc trung ương, có thể được coi là khu cực quan trọng của quốc gia, Chúc Duy Phong có thể mở 1 đấu trường Boxing ngầm ở đây, chắc là phải có quan hệ đến tận trung ương mới dám làm như vậy.

Hồ Quân nhìn ngang nhìn dọc, nói nhỏ:

- Ông nội cậu ta là Chúc xx, tuy rằng mắt sớm, thế nhưng ai cũng phải nể mặt nhà hắn vài phần.

- Là hấn à? Chẳng trách, cái tên này thì đúng là bằng lệnh bài miễn chết rồi con gi!

Nghe Hồ Quân nói ra cái tên đó, Diệp Thiên lập tức lặng đi 1 chút, địa vị người này đúng là quá cao, cao đến mức mà những người kẻ vai sát cánh với ông ta thời đầu lập nước cũng chỉ còn lại vòn vẹn không quá 10 người.

Tuy rằng vị ấy vào năm 70, 80 đã qua đời, thế nhưng là 1 trong những người lập nước, người ấy bất kể là trong giới chính trị hay quân đội đều có không ít thuộc hạ dưới quyền, rất có tầm ảnh hưởng, đơn giản là không có lời nào so sánh được.

- Chúc Duy Phong cũng không phải hoàn toàn dựa vào ông nội đâu.

Hồ Quân không có nhiều bạn bè ở kinh thành, thế nhưng cực kỳ sùng bái Chúc Duy Phong, nói:

- Tên này cũng rất khôn ngoan, nhà họ đời này chỉ có mỗi hấn là con độc đinh, thế nhưng vào năm 15 tuổi, hấn đã lặng lẽ gia nhập vào quân đội.

Gia tộc giống như nhà họ Chúc này, cũng có hệ thống giáo dục riêng đối với con cháu mình, Chúc Duy Phong từ nhỏ đã rất nghịch ngợm, sau khi ông nội qua đời, cũng không biết cậu ta dùng cách nào mà lặng lẽ gia nhập vào quân đội.

Làm lính thì không nói làm gì, gia đình có nền tảng trong quân đội, vốn có ý định để Chúc Duy Phong rèn luyện trong quân ngũ, thế nhưng sau khi làm lính 2 năm, đã trở thành chỉ huy, từ đó đã tiến vào trong những tổ chức nội bộ mà người khác không biết được.

Trong thời gian 8 năm này, chúc Duy Phong đều ở nước ngoài, giữ chức vị cấp cao bí mật, ngay cả cha cậu là bộ trưởng của 1 bộ cũng không biết, chỉ sau sự kiện Liên Xô tan rã, mới biết có con trai tham gia trong đó.

Không biết có phải là chán tham gia quân đội rồi hay không mà sau khi ở trong quân ngũ 10 năm, Chúc Duy Phong lại trở về kinh thành, chơi bời lêu lổng mấy năm, mới mở đấu trường boxing ngầm này, để làm trò mua vui.

- Ấy, nếp nhăn trên trán hấn nhiều, nửa đời trước cũng long đong lận đận, người này có thể kết giao đây.

Sau khi nghe Hồ Quân kể xong, Diệp Thiên gật gật đầu, cậu đã sớm cảm nhận được sát khí trên người Chúc Duy Phong rất nặng, số người chết trong tay hấn chắc cũng không ít hơn mình đâu.

Hơn nữa từ tướng mạo Chúc Duy Phong có thể thấy, hấn thuộc loại người không cam lòng sống cuộc sống bình dị của người bình

thường, cho dù là ở thời đại hòa bình, cũng muốn tìm kiếm vài thứ có thể kích thích mình.

Nói cách khác, Chúc Duy Phong bị ảnh hưởng bởi lịch sử trước đó, nói trắng ra thêm 1 chút, chính là hội chứng di tích chiến tranh, hấn vẫn chưa thích ứng với việc từ 1 quân nhân trở thành 1 người dân thường.

- Không nói hấn nữa.

Hồ Quân khoát tay, nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, cậu hôm nay đến đây, có phải muốn đánh cược 1 ván không?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Em không có hứng thú lắm với trò này, đến cả ai đánh với ai em cũng không biết, đánh cược thế nào được?

- Hix, ở đây không phải đùa viết rồi sao?

- Hồ Quân chi lên mấy tờ giấy trên bàn cạnh Diệp Thiên. Thật đúng là, để em xem đã!

Diệp Thiên với tay cầm mấy tờ giấy rõ ràng là được photo ra, trên đó quả nhiên viết tiểu sử của các đấu sĩ.

Chỗ tiểu sử này đúng là hết sức chi tiết, không chỉ có tướng mạo, tuổi tác và khả năng quyền pháp đặc biệt của đấu sĩ mà thậm chí còn có cả những chiến tích mà đấu sĩ đã từng đạt được qua những trận đấu boxing ngầm trước, chỉ xem tiểu sử thôi cũng có thể hiểu được đấu sĩ rồi.

Giống như lúc này Diệp Thiên xem đến người có biệt hiệu là Chân thần Trương Tam, luyện môn võ Trạc Cước, đã đánh 6 trận ở đây, chiến tích là 5 trận thắng 1 trận bại.

Cõ lẽ có bạn sẽ nói, đánh boxing ngầm là trận chiến sinh tử, người này bại sao lại vẫn còn sống?

Kỳ thực boxing ngầm trong nước không tàn nhẫn như ở nước ngoài, 2 bên mặc dù đã ký kết sinh tử, nhưng 1 bên đã bị đánh ra khỏi võ đài mà nhận thua, thì bình thường sẽ không đánh tiếp nữa.

Cho nên những trận đấu sinh tử cũng không có nhiều, boxing ngầm này đến bây giờ đã tổ chức được 3 năm, mỗi tuần đều có 1 trận

đầu, nhưng đó người chết thậm chí cũng chưa đến 20 người.

Đương nhiên, số người bị thương tàn phế cũng không hề ít, hình như tuần nào cũng có, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà boxing ngầm thu hút được các đại gia đến xem.

Nhìn thấy Diệp Thiên xem xét tỉ mỉ, Hồ Quân nói:

- Diệp Thiên, mặt trước không cần xem đâu, cậu xem 2 trang sau là được rồi. Ày, có gì không giống?

Sau khi nghe Hồ Quân nói vậy, Diệp Thiên lật đến 2 trang cuối trong đồng giấy photo kia.

- Người Nga à? Sao lại đến đây?

Trên giấy là 1 cái tên Andreayebich, giới thiệu khá qua loa, chỉ nói hần đến từ 1 trại huấn luyện ở Siberia, vô địch quyền anh ngầm ở châu Âu, về phần chiến tích, thì trên giấy photo cũng không nói rõ.

Thế nhưng tỉ lệ cược mà nhà cái đặt cho Andreayebich khá thấp, 1 ăn 7, nói khác khác, người đặt cược cho Andrea đặt 7 đồng, nếu như thắng cũng chỉ được thêm 1 đồng.

Trái lại, nếu đối thủ của Andreayebich thắng, thì nhà cái phải trả gấp 7 lần, có thể thấy Chúc Duy Phong cực kỳ coi trọng người vô địch giải Boxing ngầm châu Âu này.

Hồ Quân nhìn quanh, kể miệng bên tai Diệp Thiên, nói nhỏ:

- Diệp Thiên, người này 3 năm trước xuất ngũ khỏi quân đội Nga, 3 năm nay tham gia hơn 100 trận đấu boxing ngầm, không có 1 trận bại, người chết trong tay hần đến hơn 43 người, số còn lại thì cũng tàn tật hết!

- Sao hần có thể tham gia đấu boxing trong nước được?

Diệp Thiên nghe vậy nhú mày, trên này không viết chiến tích, không phải là hãm hại người khác sao? Cậu biết 1 số kỹ năng chiến đấu ở nước ngoài, thực tình thì cũng không kém hơn võ thuật Trung Quốc, thậm chí có mặt còn lợi hại hơn.

- Khắp Châu Á, Châu Âu nơi đâu cũng có Boxing ngầm, cũng không biết Chúc Duy Phong sao lại liên hệ được? Đấu sĩ của chúng ta, cũng có người qua bên đó đánh.

Hồ Quân thả lỏng tay, cậu tuy rằng là 1 cổ đông của đấu trường này, nhưng cũng không biết tình hình kinh doanh cụ thể, đấu trường Boxing ngầm này vẫn là do 1 tay Chúc Duy Phong độc quyền.

- Tên Andreayebich này cực kỳ lợi hại, ấy, sao còn có cả người Nhật nữa này? Tôi nói các anh đây là muốn kháng Nhật hay là sao?

Diệp Thiên mở tờ giấy cuối cùng ra, nhìn thấy tên Takumi Kato, không khỏi biến sắc 1 chút.

Người dân Trung Quốc vẫn rất mâu thuẫn với người Nhật Bản, tìm 1 người Nhật Bản lên võ đài, thắng thì không nói làm gì, nhưng nếu mà thua, thì đúng là mất thể diện quốc gia quá.

Người dân Trung Quốc vẫn rất mâu thuẫn với người Nhật Bản, tìm 1 người Nhật Bản lên võ đài, thắng thì không nói làm gì, nhưng nếu mà thua, thì đúng là mất thể diện quốc gia quá.

- Cái này anh cũng không biết.

Hồ Quân cười mỉu 1 tiếng, nói:

- Người này vô địch trong giới Boxing ngầm Nhật Bản, cũng có 1 chút tiếng tăm trong giới Boxing ngầm quốc tế, lần này là hẳn chủ động muốn tham gia trận đấu boxing ngầm này, bọn anh cũng không thể từ chối.

- Mẹ nó, họ dùng kiếm, thế mà con mẹ nó lại muốn đánh với quyền sao?

Diệp Thiên sau khi nhìn tư liệu của tên Takumi Kato đó, không nhịn được chửi đồng lên. - Diệp Thiên, đấu boxing ngầm nói trắng ra là không có quy tắc đấu, chiến đấu để đánh bại đối phương, cho nên chỉ cần 2 bên đồng ý thì ngoài không được sử dụng súng ra, thì bất kì vũ khí nào cũng được phép sử dụng hết.

Thấy Diệp Thiên không biết quy tắc của boxing ngầm, Hồ Quân lại giải thích 1 hồi cho cậu, điểm khác biệt lớn nhất giữa cái gọi là boxing ngầm và boxing chính quy đó là, nó không hề có quy tắc đáng nói nào hết.

Trên võ đài của boxing ngầm, mặc kệ họ sử dụng biện pháp gì để đánh bại đối thủ, chỉ cần cuối cùng cậu vẫn có thể đứng thẳng được, thì cậu chính là người thắng!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; font-weight: bold; text-decoration: underline; text-decoration-color: #ccc;">More</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 459

Vô Dịch Châu Âu

Không có quy định về sử dụng vũ khí để chiến đấu à?

Diệp Thiên nghe vậy trong lòng cảm thấy kinh hoàng, độ tàn khốc của đấu Boxing ngầm ngày vượt xa tưởng tượng của cậu, đấu nhau mà không đeo bao tay mặc dù không có thương vong nhưng chiến đấu có vũ khí chắc chắn sẽ càng nguy hiểm hơn.

- Thế nếu không có ai đồng ý đấu nhau với tên Takumi Kato này thì sao?

Diệp Thiên nghĩ đến 1 khả năng, những tuyển thủ tham gia đấu boxing ngầm, cũng đều cần phải được bọn họ đồng ý, nhà tổ chức không thể ép buộc họ tham gia trận đấu, nếu bọn họ không đồng ý, thì nhà cái cũng đành chịu.

Hồ Quân lắc lắc đầu nói:

- Quyền anh cũng có quy định, nếu 1 đấu sĩ tham gia đấu 10 lần, không có ai chiến đấu cùng hắn hoặc là sau khi thắng 10 trận liên tiếp, hắn sẽ dành được danh hiệu vua quyền anh ngầm, chúng ta phải trả cho hắn 1 món tiền không nhỏ đâu.

Theo cách nói của Hồ Quân, boxing ngầm này mặc dù không có sắp xếp, nhưng lại có trọng tài, sau mỗi 1 trận đấu, nếu có thể liên tiếp ở trên võ đài, như vậy thì phí trả cho hắn ta sẽ là gấp đôi.

Nói cách khác, phí ra trận đầu tiên của Chân thần Trương Tam kia là 5 vạn nhân dân tệ, sau khi hắn đánh thắng 1 trận mà muốn đánh trận tiếp theo, như vậy trận thứ 2 là 10 vạn, trận thứ 3 là 20 vạn, thứ 4 là 40 vạn, như vậy cứ nhân lên, sẽ là 1 con số khổng lồ.

Chỉ có điều từ khi boxing Bắc Tân mở đến nay thì chưa có ai thắng liên tiếp trên 5 trận, vì vậy nhà tổ chức từ lợi ích của họ xem xét, cũng không thể để cho Takumi Kato thắng 10 trận liên tiếp, bọn họ nhất định sẽ sắp xếp để ra phí đài, sắp xếp cao thủ để chiến đấu với hắn.

- Thế nào Diệp huynh đệ, có muốn chơi 1 chút không?

Chúc Duy Phong sau khi chào hỏi 1 lượt ở khắp hội trường xong, lại về đến chỗ ngồi bên cạnh Diệp Thiên, nhìn thấy Diệp Thiên đang cầm tờ tiêu sử trong tay, không khỏi cười nói:

- Tên vua quyền anh của Nga này tuy rằng rất lợi hại, nhưng bên chúng ta không phải không có cao thủ, Diệp huynh đệ, tỉ lệ đặt cược là 1 ăn 7.

- Ha ha, xem đã hăng nói, tiêu đệ trong túi tôi lúc này đúng là hơi khó xử, không chơi được trận này rồi, thôi để từ từ vậy.

Diệp Thiên ậm à ậm ừ từ chối, đặt tờ tiêu sử lên trên bàn, hỏi:

- Còn bao lâu nữa mới bắt đầu?

Chúc Duy Phong mày nhíu lên, nói:

- Bắt đầu luôn bây giờ, Diệp huynh đệ nếu cậu muốn chơi 1 chút, tiền không phải là vấn đề đâu.

- Hay là thôi đi, tôi xem mấy trận đấu trước đã.

Diệp Thiên cũng không nhận lời Chúc Duy Phong, cầm tiền của người khác, tiền của mấy người này có phải dễ cầm lắm đâu, nếu như không cẩn thận, có thể là tự chui đầu vào rọ cũng nên.

2 người đang nói chuyện, 1 người trung niên mặc âu phục bước lên trên võ đài, cùng lúc đó, tất cả đèn trong hội trường đều vụt tắt, lúc 1 tiếng hô vang lên, 3 hàng điện lại vọt sáng, toàn bộ đèn đều hướng vào võ đài, chiếu sáng toàn bộ võ đài.

- Thưa quý ông quý bà, hoàn nghênh các vị tham gia trận đấu boxing không quy tắc ngày hôm nay, chắc hẳn rất nhiều trong số các bạn không phải là lần đầu tiên, nói thêm 1 chút nữa là không phải nói nhiều nữa hy vọng các bạn sẽ có 1 buổi tối khó quên tại đây.

Sau khi người trung niên khai mạc ngắn gọn vài câu thì giọng điệu kéo dài, la lớn:

- Dưới đây sắp tiến hành trận đấu đầu tiên, đối thủ là vua quyền anh Nga Andreayebich và Chân Thần Vô Ảnh Trương Tam của Trung Quốc. Andreayebich đã từng đạt danh hiệu thắng 10 trận đấu liên tiếp ở đấu trường quyền anh Châu Âu, là bá chủ đương kim vô địch quyền anh Châu Âu, tin rằng anh sẽ dùng thực lực của mình để chinh phục mỗi người chúng ta.

Mà Chân Thần Trương Tam mọi người cũng rất quen rồi, kỳ tích sáng chói thắng 5 trận bại 1 trận tại đấu trường của chúng ta đã chứng minh thực lực của anh, hôm nay trận đấu đầu tiên này nhất định là 1 trận long hổ tranh đấu!

Tỉ lệ cá cược đã phát cho mọi người hết rồi, các vị có thể dựa vào phán đoán của mình mà mua thắng thua, thời gian đặt cược là từ 3 phút sau khi trận đấu bắt đầu, xin mời các vị để ý đến thời gian đặt cược.

Giọng nói của người trung niên đó tràn đầy tính kích thích, đã đẩy không khí trong hội trường kích động hẳn lên, trận đấu đầu tiên sắp diễn ra, khiến cho sắc mặt mọi người đều tràn đầy kích động, hình như cũng thờ gấp hơn hẳn bình thường.

- Bên dưới là tuyển thủ đầu tiên của chúng ta, Adreyebich vô địch quyền anh Nga.

Theo tiếng hét của người dẫn chương trình đó, ngọn đèn trên khán đài cũng tắt bớt, đồng lời 1 ánh đèn sáng lên, chiếu thẳng vào phòng nghỉ ngơi của võ sĩ cách võ đài 50 mét. 1 người châu Âu cao lớn xuất hiện trong ánh sáng, bộ dạng hần ta, không khí khiến mọi người trong hội trường cảm thấy rùng mình.

Andreyebich thân hình cao hơn 2 mét, dáng người đặc biệt lực lưỡng, cơ thịt trên 2 cánh tay như là đồng thau, tự nhiên phát ra 1 loại ánh sáng như ánh sáng kim loại.

Bên dưới khoeo mắt bên phải của andreyebich còn có 1 vết sẹo, kéo dài đến tận khoeo miệng, lúc hắn mở miệng cười, vết sẹo đó dần ra, nhìn thấy cảnh này, toàn bộ người trong hội trường đều thất thanh bởi vì bọn họ đều cảm thấy lạnh toát trong lòng, giống như người trước mặt này không phải là 1 con người mà là giống 1 con gấu bắc cực hơn.

Vẫy vẫy tay chào về 4 phía, Adreyebich dưới ánh đèn đó không nhanh không chậm bước đến võ đài, trước người hắn còn có 2 người nước ngoài nữa, chờ đến lúc Andreyebich lên võ đài, 2 người đó cúi dây thùng trên võ đài ra để Andreyebich đi vào.

- Đây chính là Andreyebich vô địch quyền anh châu Âu của chúng ta, các bạn có thấy dáng người vạm vỡ của anh giống 1 con gấu bắc cực mạnh mẽ không ạ?

- Các vị, xin mời đặt cược đi ạ, tin rằng anh ấy sẽ không làm các vị phải thất vọng đâu!

Người dẫn chương trình vẫn tiếp tục kích động, người này vốn định sờ 1 chút lên cơ bắp trên người Andreyebich, thế nhưng cái người cao to hung mãnh kia đột nhiên nhếch mép cười 1 cái với ông ta, dọa đến mỗi MC phải lui lại mấy bước, nếu không phải có dây

thùng chần lại, thì chắc đã bị rớt xuống đài rồi.

Chỗ ngồi của mấy người Diệp Thiên, là 1 chỗ đối diện với võ đài ở trên cao, phía trên chỉ có 7, 8 ghế ngồi, chỗ ngồi này cũng rất gần với võ đài, là vị trí tốt nhân, vì thế Diệp Thiên có thể dễ dàng nhìn thấy tên Andreyebich kia.

- Đây... đây sao có thể chứ?

Cực kỳ tập trung nhìn vào thân hình tên Andreyebich dữ tợn kia xong, Diệp Thiên biến sắc, thân thể không tự chủ tự nhiên đứng dậy.

Nhìn thấy Diệp Thiên đột nhiên đứng lên, Chúc Duy Phong còn tưởng rằng cậu bị Andreyebich dọa, không khỏi cười nói:

- Diệp huynh đệ, không phải sợ đâu, cho dù hắn có phát điên lên cũng không làm hại đến tận chỗ chúng ta đâu!

Sau lưng Chúc Duy Phong có tận 4 người đàn ông mặc âu phục đen, Diệp Thiên có thể cảm ứng được, bên hông họ có mang theo vũ khí, 4 khẩu súng cùng nổ thì chắc chắn có thể đảm bảo an toàn cho các vị khách quý.

- Không sao đâu, không sao đâu, hơi kích động thôi!

Diệp Thiên khoát tay ngồi lại xuống, trên mặt đã bình tĩnh lại, sự sợ hãi trong tim cũng không vui đi 1 nửa bởi vì khí huyết tên Andreyebich trên võ đài này cực sung, thậm chí còn mạnh hơn Hồ Hồng Đức đến 3 phần.

Dưới cảm ứng của Diệp Thiên, Andreyebich giống như là 1 cái lò lửa, mỗi 1 cấu tạo cơ thịt cơ bắp của hắn, hình như đã trải qua muôn ngàn lần tôi luyện, giống như là núi lửa trong lòng đất, ẩn chứa 1 sức mạnh khiến cho Diệp Thiên cảm thấy kinh hãi.

Nếu không dùng thuật pháp, mình chắc chắn không phải là đối thủ của người này, công... công phu của hắn sao có thể luyện được thế chứ?

Mãi đến giờ phút này, Diệp Thiên mới biết mình đã quá coi thường anh hùng trong thiên hạ, võ thuật Trung Quốc tuy ra đời từ rất xa xưa, nhưng kỹ năng chiến đấu của người nước ngoài cũng không phải là bình thường, như tên Andreyebich này, mặc dù không nói là có thể đánh bại được giới võ thuật trong nước được, nhưng người có thể chống đỡ được hắn, tuyệt đối là rất ít.

Diệp Thiên đã từng đọc qua 1 bộ tiểu thuyết, trong đó có đoạn người nước ngoài đến Trung Quốc đấu nhau, đã đánh bại liên tiếp vô

số cao thủ, cuối cùng mới bị vị đại hiệp Đồ Tâm Ngũ đánh bại.

Lúc ấy Diệp Thiên có chút bực mình, giang hồ lúc ấy mạnh như vậy, cao thủ không thiếu, vì sao ngoài đại hiệp Đồ Tâm Ngũ ra không ai có thể chế ngự được hắn, bây giờ gặp được Andreyebich, Diệp Thiên mới hiểu được, cao thủ đấu võ của nước ngoài, thực lực cũng không kém hơn những võ sư bậc thầy trong nước đâu.

- Lão Hồ, ông thấy người này thế nào?

Diệp Thiên nghiêng mặt, nhìn sang Hồ Hồng Đức hỏi. Hồ Hồng Đức chậm rãi lắc đầu, mặt nghiêm nghị nói:

- Nếu luận về đấu võ, tôi có thể thắng hắn, nhưng đấu sinh tử thì tôi chắc chắn chết dưới tay hắn, sợ là ngoài cậu với cả lão thúc ra, thì không ai có thể thắng được hắn, mà... mà ngay cả lão thúc lúc này, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn đâu.

Andreyebich chưa đến 40 tuổi, chính là đến thời kỳ sung mãn nhất của cuộc đời, mà Cầu Tâm Gia đã gần đến 90 rồi, khí huyết đã suy yếu đi rất nhiều, vì thế Hồ Hồng Đức mới nói ra những lời này.

- Xem xem bên chúng ta có cao thủ như vậy không, nếu không thì hôm nay đúng là không có kết thúc đẹp rồi.

Diệp Thiên không nói gì thờ dài, chớp mũi cậu đã thấm ngửi được 1 mùi máu tươi, trận đấu đẫm máu hôm nay, chắc chắn là có người đổ máu.

- Phía dưới xin mời Chân Thần Vô Ảnh Trương Tam...

Andreyebich mặc dù rất nổi tiếng ở châu Âu, nhưng lại là lần đầu tiên đấu boxing trong nước, cho nên sau khi Chân Thần Trương Tam xuất hiện dưới ánh đèn chiếu vào cửa của 1 phòng nghỉ khác, 1 tràng pháo tay trong hội trường vang lên.

Đúng như trong tiểu sử giới thiệu, Chân thần Trương Tam đã đấu 6 trận đấu ở trong đấu trường này, chiến tích 5 trận thắng nó thể nói là không sai, thêm nữa là người Trung Quốc, có lợi thế sân nhà, hắn ta xuất hiện trên võ đài được cổ vũ nhiệt tình hơn hẳn Andreyebich.

Trên người khoác 1 chiếc áo choàng màu đỏ, Trương Tam chỉ cao khoảng 1 m7, dáng người chắc nịch, bước chân cực kỳ ổn định, toàn bộ võ công của hắn nằm ở đôi chân này.

Đi đến bên cạnh võ đài, Trương Tam không cần nghiêng người, nháy 1 cái thật đẹp lên võ đài, khiến mọi người trong hội trường đều hoan hô ầm lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 460

Đòn Sát Thủ

So với động tác lên đài hết sức bình thường của vô địch quyền anh châu Âu Andreyebich, thì động tác của Chân Thần Trương Tam hoa mỹ hơn nhiều, khiến cho mọi người không ngừng hoan hô, có người thậm chí còn bắt đầu cân nhắc có nên mua cửa Trương Tam hay không, dù sao tỉ lệ ăn cũng đến tận 7 ăn 1.

Hơn nữa trên võ đài boxing ngầm, không thể nói được là cứ to thì nhất định sẽ thắng, người thua dưới đôi chân thép của Trương Tam cũng đến 5 người, người nào cũng có thân hình cao lớn hơn ông ta, thậm chí cũng có người to lớn ngang với tên andreyebich kia.

- Công phu Trạc Cước.

Lúc bước đi, thân trên của Trương Tam thậm chí không động, mỗi 1 bước đi như là đang đo lường vậy, mỗi sải bước là 1 mét, sau khi hấn bước lên võ đài, cả người giống như là 1 cây đinh đóng ở chỗ đó vậy, võ công hết sức tuyệt vời.

Trạc Cước bắt đầu từ thời nhà Tống, phát triển vào 2 triều nhà Minh Thanh, như nhân vật Võ Tông đánh Tướng Môn Thần (thần giữ cửa họ Tướng) trong Thủy Hử truyện mà mọi người đều biết, trong đó Võ Tông sử dụng chiêu Ngọc Hoàn bộ, Uyên Ương cước, đều là chiêu thức trong Trạc Cước.

Sau đó được chiến tướng Triệu Ích Xan thời Thái Bình Thiên Quốc hoàn thiện, môn võ Trạc Cước lại càng mạnh hơn, cao thủ Trạc Cước chân chính, 1 cước phát ra có thể đốn ngã được cả thân cây to bằng bát ô tô, vào thời Mạt Thanh, còn có vị cao thủ Trạc Cước liên tiếp đốn được 18 cây Mai, khiến cho Trạc Cước càng nổi tiếng hơn.

- Võ công cũng không tệ, kinh lực đã luyện đến trên đùi, chỉ có điều hấn ta chưa thể tiến vào ám kinh, nên về căn bản vẫn không phải là đối thủ của Andreyebich.

Diệp Thiên hơi lắc đầu, đôi chân Trương Tam linh hoạt, môn võ Trạc Cước trên giang hồ cũng chiếm 1 vị trí nhất định, chỉ có điều

thực lực giữa hai người quá chênh lệch, giống như là 1 người trưởng thành đấu với đứa con nít 3 tuổi, trong mắt của Diệp Thiên, thắng thua căn bản là đã rõ rồi.

- Được rồi, thời gian cá cược là 5 phút, xin mời mọi người điền vào phiếu cá cược rồi đưa cho nhân viên phục vụ ạ.

Sau khi chờ cho Andreyebich và Trương Tam cùng đứng trên võ đài, giọng của người dẫn chương trình lại vang lên, còn Andreyebich và Trương Tam cùng đứng lặng lẽ ở 1 góc võ đài đợi trận đấu bắt đầu.

Mặc dù vừa rồi động tác Trương Tam lên đài rất khoa trương, kinh nghiệm đấu boxing ngầm của Trương Tam cũng hết sức phong phú, lúc này hẳn cực kỳ bình tĩnh, hít thở đều đặn điều chỉnh trạng thái của cơ thể, sau khi trận đấu bắt đầu sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để tìm điểm yếu của đối thủ, sau đó thì đánh bại.

Không nói đến đến 2 người trên võ đài chuẩn bị chiến đấu, mà bên ngoài võ đài những đại gia cũng đang suy tính, cân nhắc mạnh yếu của 2 người, Chúc Duy Phong ngồi bên cạnh Diệp Thiên cầm 1 tờ giấy cược ra, cười nói:

- Diệp huynh đệ, thế nào, có hứng thú chơi 1 chút không?

- Không có hứng thú.

Diệp Thiên ngắn gọn từ chối Chúc Duy Phong, lắc đầu nói:

- Chúc tổng, người của ông bên này nếu như đều như tên Chân Thần Trương Tam kia, sợ là Andreyebich sẽ đạt được danh hiệu vô địch quyền anh ở đây mất.

- Trương Tam chỉ là người dò đường mà thôi, thực lực của hắn ở đấu trường này chỉ xếp ở mức trung bình thôi.

Chúc Duy Phong cảm thấy ngạc nhiên vì những lời nói của Diệp Thiên, hắn không biết được Diệp Thiên dựa vào đâu mà đưa ra phán đoán như vậy, thế nhưng liếc nhìn Hồ Hồng Đức bên cạnh cậu 1 cái, Chúc Duy Phong lại lập tức bình thường trở lại, thực lực người đầu tóc bạc phơ này cũng cực kỳ mạnh, cho dù là cao thủ chiến đấu hạng nhất bên này của hắn cũng chưa chắc là đối thủ của ông ta.

- Diệp huynh đệ, Trương Tam tuy rằng lực tấn công có hơi yếu, thế nhưng thân pháp của hắn ta lại cực kỳ linh hoạt, nếu như có thể đánh trúng điểm yếu của đối phương, chưa hẳn là sẽ thua trận đấu này đâu.

Trương Tam là do Chúc Duy Phong dốc sức đào tạo nên, thấy bị Diệp Thiên xem thường, trong lòng Chúc Duy Phong cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Hơn nữa hẳn sợ dĩ để Trương Tam ra đánh đầu tiên, đó là bởi vì quyền cước là Trương Tam cực kỳ nhanh nhẹn, cho dù không thể thắng được đối phương, nhưng Andreyebich muốn đánh bại được Trương Tam, sợ là cũng không phải chuyện dễ đâu.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, có chút cho là không đúng nói:

- Thế à, thế để Diệp Thiên tôi chờ xem. Nói thật, sức chiến đấu giống như Trương Tam này, sợ là không chịu được 3 quyền liên tiếp của Hồ Hồng Đức, cho dù là thân pháp của Andreyebich không bằng Hồ Hồng Đức, nhưng 2 bên căn bản không phải là đối thủ ngang hàng, muốn bắt ngờ xử lý được đối phương, hình như là chuyện không thể.

Người có thể đến đây, không có ai không phải là những thương gia có tiếng ở trong nước, danh dự đương nhiên là có sự bảo đảm, bọn họ chỉ cần điền số tiền vào trong phiếu đặt cược, sau đó kí tên mình bên dưới là được, bên hội trường sẽ có nhân viên đến thu phiếu đặt cược rồi thống kê lại.

5 phút đồng hồ trôi qua nhanh như 1 cái nháy mắt, 1 tiếng chuông vang lên, mọi người lập tức chú ý đến chỗ võ đài.

- Hai vị, quy tắc không phải nói nhiều rồi, 1 bên ngã xuống hoặc là bị đánh ra khỏi võ đài, thì bên còn lại sẽ thắng, bây giờ.... Trận đấu bắt đầu!

Những trận đấu boxing ngầm này, căn bản là không cần trọng tài, bởi vì tất cả mọi người trong hội trường đều có thể làm trọng tài, sau khi người dẫn chương trình kia hô 1 câu của trọng tài xong thì lui khỏi võ đài, hẳn ta cũng không dám ở giữa 2 người đó nữa.

Phải biết rằng, Lúc ban đầu Chúc Duy Phong mở boxing ngầm cũng có trọng tài, thế nhưng sau khi liên tiếp cả 3 trọng tài bị giết chết thì trên võ đài không còn có trọng tài nữa, ứng với câu nói đó, ánh mắt mọi người sáng lên như tuyết.

Đánh boxing ngầm không phải là đấu võ, huống hồ là đấu nhau với 1 người tây, Chân thần Trương Tam cũng không có bộ dạng như trong võ lâm nữa, mà sau khi trọng tài tuyên bố trận đấu bắt đầu, thân hình lập tức chạy vòng quanh võ đài.

Còn tên Andreyebich vẫn luôn nhắm mắt đứng trên võ đài, cuối cùng cũng mở mắt ra, đôi mắt màu xám kia không có 1 tia sinh khí, nhìn tên Trương Tam giống như 1 người chết, không có bất kỳ phản ứng gì với động tác trên đài của hắn ta.

- Đánh đi, lên đi!

- Đánh chết hẳn đi, đánh chết hẳn đi!

Hai người 1 động 1 tĩnh, nhưng không có ai xuất chiêu cả, điều này khiến cho mọi người trên khán đài cảm thấy không hài lòng, liền reo hò đánh trống âm ỉ lên, mặc dù rất nhiều người mua phiếu tên Andreyebich hung ác kia thắng, thế nhưng nếu xét về phương diện tình cảm, thì bọn họ vẫn mong tên Trương Tam sẽ đánh bại đối phương.

Nghe thấy tiếng hô của mọi người trên khán đài, Trương Tam cũng cảm thấy tiếp tục như thế không phải là hay, lúc đó 2 chân nhấc lên, nhanh như điện vòng ra phía sau Andreyebich, toàn thân vẫn không động, chân phải vèo 1 tiếng đá vào huyệt thái dương bên phải của Andreyebich.

Đây cũng là 1 chiêu đoạt mạng của Trác Cước, 1 cước này nhìn là đá, nhưng kỳ thực là điểm cuối cùng tiếp xúc với đối phương lại là mũi chân, nhưng đừng xem thường điểm mũi chân này, ngay cả 1 tấm gỗ dài 7, 8 cm cũng bị 1 cước này đâm thủng đấy.

Có lẽ biết thân pháp của mình không bằng đối phương, nên Andreyebich căn bản cũng không có ý xoay người, tai phải động 1 cái, tay phải đột nhiên nâng lên, bảo vệ chỗ thái dương của mình.

1 cước này của Trương Tam chính xác chạm vào cánh tay Andreyebich, 2 chưởng giao nhau, 1 tiếng “bùng” nổ vang, âm thanh trong trẻo như tiếng roi lệnh lúc hoàng đế lên triều.

Hai người lúc này cũng không tiếp xúc quá lâu, thân hình vừa mới chạm vào đã tách nhau ra, thế nhưng Andreyebich vẫn đứng chỗ cũ, mà bước chân của Trương Tam đã phải lùi về 4, 5 bước, lưng đập mạnh vào cột đá mới dừng lại được.

- Hầy, tên... tên này rốt cục có phải là người không đây?

Sau khi Trương Tam đứng vững lại mới cảm thấy chân phải mình tê âm ỉ, trong lòng kinh ngạc đơn giản là không lời nào có thể diễn tả được, hẳn không ngờ rằng cước của mình đã luyện đến độ chặt dứt được đá, kim loại rồi thế mà không thể làm gì được cánh tay của đối phương.

- Khà khà, Agawnewmes, miệng Andreyebich phát ra 1 tiếng cười quái dị, xoay người đối diện với Trương Tam, ngoắc ngoắc ngón tay trỏ, ý bảo hẳn lại đến đây nữa đi.

- Tôi không tin huyệt thái dương và chỗ đũng quần người cũng luyện đến mức như cánh tay đó?

Tuy rằng vừa rồi mới dính 1 chương, nhưng Trương Tam vẫn không có ý buông tha, dù sao võ đài này cũng lớn hơn 1 chút so với võ đài bình thường, đủ để cho hắn né được đòn truy kích của Andreyebich, có lẽ trong lòng Trương Tam cho rằng mình là bất khả chiến bại.

Tiếp theo Trương Tam không ngừng xuất cước hoặc móc hoặc nhảy lên hạ 3 đường tấn công vào Andreyebich, chỉ có điều mỗi lần Andreyebich đưa tay ra đỡ thì Trương Tam lại lập tức biến chiêu, cũng không dấn vào vết xe đổ như lần đầu nữa.

- Đá hắn, đá tiếp đi.

- Hầy, đây là làm gì chứ, đá chết hắn đi!

Theo như người ngoài thấy, Andreyebich như là bao cát, cũng không chủ động tấn công, chỉ đứng ở đó để Trương Tam đánh, nhưng điều kỳ lạ là, mỗi cước Trương Tam đá vào Andreyebich không hiệu vì sao mà lại thu về, khiến cho mấy người ngoại đạo trên khán đài, bắt đầu kêu gào ầm lên.

Thế nhưng Trương Tam cũng không để ý đến những tiếng kêu đó, hắn trước sau vẫn tìm cơ hội tốt nhất để tấn công, trận đấu boxing ngàm như thế này mà nói, chỉ cần 1 cơ hội thôi cũng có thể phân thắng bại... thậm chí là sống chết.

Đúng vào lúc mọi người dần dần bắt đầu không giữ được bình tĩnh nữa, Trương Tam đánh bất ngờ vào sau lưng Andreyebich không có kết quả, thì thân hình hắn đột nhiên đứng ra đối diện với Andreyebich, 2 ngón tay phải giơ ra, chọc vào 2 mắt của Andreyebich.

Tục ngữ nói “tay là 2 cánh cửa, đều nhờ chân để đánh người”, “3 phần, chân đánh 7 phần”, luyện công phu chân thì thất nhiên công phu 2 tay sẽ yếu, ai cũng không ngờ, Trương Tam ngoài luyện Trạc Cước ra, lúc còn nhỏ còn luyện cả chỉ kinh, 10 ngón tay của hắn ta cũng có thể đâm thủng gạch.

Lúc trước Trương Tam đều chưa dùng qua đòn sát thủ này, chính là đánh bất ngờ, mà mục đích của hắn cũng đạt được rồi, 1 chiêu song long khám phá biển này cực kỳ nhanh nhẹn, ngay cả Andreyebich cũng hoàn toàn không ngờ đến.

Bởi vì Andreyebich đưa tay ra đỡ đòn tấn công vào sau lưng của Trương Tam, lúc này không kịp đưa tay bảo vệ 2 mắt, mắt nhìn thấy đầu ngón tay mình sắp chạm đến mắt của Andreyebich rồi, trong lòng Trương Tam không khỏi mừng như điên.

Điểm yếu nhất trên cơ thể người, chính là chỗ đũng quần kia và đôi mắt, Trương Tam tự tin, chỉ cần đâm trúng mắt của Andreyebich, hẳn có thể nhờ đc 2 tròng mắt tươi sống kia ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 461

Sinh Tử

Trương Tam năm nay 36 tuổi, là người ở thị trấn Nhiêu Dương, Hà Bắc, cũng là nơi mà vào thời cận đại Trạc Cước phát triển, ông còn trẻ đã rất thích đấu nhau, đã từng 1 lần say rượu rồi xảy ra xung đột, móc mắt của 1 người, sau đó mới biết người đó vốn là 1 cảnh sát chìm.

Sau đó, Trương Tam trên đường chạy trốn, nhờ thân thù và khôn ngoan hơn người, đã nhanh chóng gây dựng được danh tiếng trên giang hồ, nhưng vì vụ án năm đó, Trương Tam không dám dùng tên thật, thậm chí đến cả võ tay cũng không dám dùng nữa.

Mà sau khi gia nhập vào boxing ngầm 2 năm trước, cuộc sống của Trương Tam lập tức thay đổi 1 trời 1 vực, Chúc Duy Phong không biết nhờ quan hệ gì, mà giải quyết xong vụ án của hắn, khiến cho cuộc đời Trương Tam lần đầu tiên quang minh chính đại quay về quê hương mình.

Hiện nay Trương Tam cũng tiết kiệm được mấy chục vạn, nếu như rút lui khỏi giới boxing ngầm, cũng có thể sống 1 cuộc sống bình dị, chỉ có điều vì muốn báo đáp Chúc Duy Phong, hắn mới ở lại đấu trường này, ngay cả trận đấu đầu tiên trên đấu trường với Andreybich này, cũng là Trương Tam tự nguyện.

Đương nhiên, Chúc Duy Phong đưa ra mức thưởng kếch xù cho trận đấu này, cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Trương Tam lên sàn, bởi vì nếu thắng được trận này, hắn có thể kiếm được 50 vạn, cho dù là đánh bại cũng có được phí ra khỏi sàn là 20 vạn, đây cũng là điều mà Trương Tam khó có thể từ chối.

Bởi đã sớm từng trải, Trương Tam bất luận là lúc nổi tiếng trên giang hồ hay là lúc đánh boxing ngầm, từ trước đến nay vẫn chưa bao giờ dùng qua võ tay, đây cũng là cơ hội cuối cùng đồng thời cũng là đòn sát thủ để bảo vệ mạng sống mình, phải đối diện với tên Andreybich bất khả chiến bại, Trương Tam mới phải sử dụng đến.

1 luồng khí lực từ đầu ngón tay Trương Tam phóng ra, đừng nói là đôi mắt, mà ngay cả 1 tấm gỗ, Trương Tam cũng có thể chọc

thùng 2 lỗ, mà hơn nữa người mạnh mẽ đến đâu mất đi đôi mắt, cũng biến thành 1 người bất lực.

Trên mặt Trương Tam lộ ra nụ cười ác độc, trong đầu hắn đã bắt đầu tưởng tượng ra cảnh 2 con mắt của Andreyebich lăn lông lốc dưới sàn, mọi người trên khán đài lúc này như ngừng thở, bởi vì thắng bại... sắp rõ rồi.

- Bốp!

1 tiếng kêu giòn tan từ võ đài vang ra, dưới hiệu quả đặc biệt của âm thanh đó, như có tiếng lanh lảnh lạ thường, mà miệng Trương Tam phát ra 1 tiếng kêu đau đớn, thân hình nhanh như chớp lui ra phía sau.

Chỉ có điều Trương Tam mới đặt cược toàn bộ vốn liếng vào chiêu đó, thân hình dựa quá mức về phía trước, thân thể hắn mặc dù đã bay về phía sau, nhưng bàn tay phải còn chưa kịp rút về.

Tay của Andreyebich kia giống như 1 cái quạt, lúc này đột nhiên linh hoạt lạ thường, nắm chặt cổ tay Trương Tam, kéo vào trong lòng.

Đợt kéo này, Trương Tam sợ tới mức hồn vía lên mây, hắn biết khí lực của mình cũng hoàn toàn không thể so sánh với Andreyebich được, dưới tình thế cấp bách, toàn thân Trương Tam nghiêng người bay lên, đầu chúc xuống dưới, chân hướng lên trên, 2 chân giống như lưỡi kéo, kẹp vào 2 huyệt thái dương của Andreyebich.

Huyệt thái dương của người đánh võ, chắc chắn là 1 bộ phận yếu nhất trên cơ thể con người, Trương Tam thầm nghĩ chi cần làm cho Andreyebich thả cánh tay đó của mình ra, sau đó sẽ chạy ra khỏi võ đài, hắn đã bị Andreyebich dọa cho hết hồn rồi, cũng không còn dũng khí đấu tiếp nữa.

Chỉ có điều những chuyện phát sinh trong trận đấu ngày hôm nay, hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng của Trương Tam, vốn cho rằng Andreyebich sẽ phải rút tay lại đỡ, thế nhưng hắn không chút động đậy hứng trọn 1 cước của Trương Tam, 1 ánh sáng lóe lên, mũi chân của Trương Tam dùng đúng chỗ huyệt thái dương của Andreyebich.

- Người... người này điên rồi sao?

Lúc đá trúng đối phương, trong lòng Trương Tam dâng lên 1 cảm giác hoang đường, theo hiểu biết của hắn, không có bất kỳ 1 người học võ nào lại có thể đem huyệt thái dương – 1 điểm yếu ra cho kẻ địch đánh.

Kinh nghiệm đầu võ của Trương Tam cũng cực kỳ phong phú, trong lòng trong nháy mắt đã có ý định chuyển bại thành thắng, nhưng vào lúc 2 chân của hắn đá trúng đầu, thuận thế móc vào cổ của Andreyebich, hắn muốn dùng toàn bộ lực của 2 chân cắt đứt cổ của Andreyebich.

Chi có điều mặt Trương Tam hướng xuống mặt đất, hắn căn bản là không có cách nào nhìn thấy biểu hiện trên mặt của Andreyebich, nếu không hắn nhất định đã hối hận với sự lựa chọn của mình.

Đương nhiên, Trương Tam cũng không có cơ hội để hối hận.

Ngay lúc 2 chân Trương Tam kẹp lấy cổ của andreyebich, 2 bàn tay to như cái quạt đồng thời nắm chặt vào chỗ mắt cá chân 2 chân của Trương Tam, trên nét mặt của Andreyebich lộ 1 nụ cười nham hiểm, cùng với chỗ máu chảy trên đầu đó, toàn thân giống như 1 con quỳ trong địa ngục.

- Hắn... sao hắn không sao?

Đây là ý nghĩ cuối cùng trên thế gian này của Trương Tam, ngay tại thời điểm hắn vừa ý thức được sai lầm của mình, 1 cổ lực mạnh mẽ đột nhiên xé toạc 2 chân Trương Tam ra, trong nháy mắt sự đau đớn truyền lên não bộ Trương Tam, sau đó suy nghĩ của hắn cũng chìm dần vào bóng tối.

Tên Andreyebich vạm vỡ như 1 con gấu bắc cực, sau khi nắm lấy 2 chân Trương Tam, căn bản cũng không ngừng lại, 2 tay giơ lên trên, 2 chưởng hướng phát ra, hắn chỉ đơn giản dùng lực cánh tay xé toạc đôi người Trương Tam ra.

Máu tươi cùng nội tạng văng tung tóe khắp nơi, trong nháy mắt ướt đẫm mà khuôn mặt Andreyebich, hắn giống như là 1 con tinh tinh đẫm máu, 2 tay còn kéo 1 nửa thân thể, ngửa mặt lên trời gào thét, chấn động đến mức mọi người xung quanh khán đài đều cảm thấy đau nhức cả lỗ tai.

Trương Tam còn chưa cảm nhận thấy sự đau đớn, lúc này lại biến thành sự sợ hãi, khiến cho mọi người trong hội trường, trừ Diệp Thiên ra đều sợ hãi, lúc này bất kể là đại gia giàu có hay là thiên kim tiểu thư đều mặt trắng bệch.

Có vài người còn không chịu được kích động bất ngờ lúc này, nhìn thấy cảnh trên võ đài lúc này không ngừng nôn mửa, lần đầu tiên họ biết, hóa ra muốn theo đuổi sự kích thích, thì phải cần có 1 trái tim mạnh mẽ.

Toàn bộ hội trường lúc này đều rơi vào khủng hoảng, 1 vài người thậm chí còn đứng lên chạy về phía thang máy, bọn họ sợ tên

Andreyebich trên võ đài phát điên chết chết bọn họ giống như là giết gà thì chết.

Có người có thể cảm thấy không đúng, bọn họ tới vốn là để tìm kích thích, nhìn thấy cảnh máu me này, nên hoan hô cổ vũ tên Andreyebich này mới là đúng.

Nhưng phải biết rằng, sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn, bọn họ có thể chấp nhận người sống bị đánh chết, nhưng kiểu như 1 người đang sống sờ sờ mà bị tách làm 2 thể kia, mà trên võ đài khắp nơi còn tung tóe nội tạng, loại kích thích mạnh thế này, thực sự vượt xa sức chịu đựng của bọn họ.

Sau khi sức chịu đựng đến cực điểm, thì điều còn lại là sự tan vỡ, nhất là tiếng la khóc của những vị phu nhân, lại cảm tăng thêm cảm giác tan vỡ, 1 vài người vốn có thể chịu đựng được, cũng không chịu được la hét ầm lên.

Trong nháy mắt, toàn bộ hội trường nhón nháo ầm lên, ai cũng không biết được đây là tiếng kêu hoảng sợ đến tột cùng hay là tiếng cổ vũ cho Andreyebich, hay là dùng cách này để giảm bớt sự sợ hãi của bản thân.

- Yên lặng nào, xin mọi người yên lặng ạ. Andreyebich tiên sinh là 1 quyền thủ chuyên nghiệp, anh sẽ không làm tổn hại đến mọi người đâu, xin mọi người bình tĩnh!

Vào lúc này, vị MC hơn 40 tuổi đó đứng dậy, thế nhưng hắn cũng đứng cách xa võ đài, trường hợp này, cho dù đã làm MC cho boxing gần 3 năm rồi, những cũng cảm thấy 2 chân mềm nhũn, lấy hết dũng khí toàn thân, cũng không dám đến gần con người như con quỷ đây.

Theo tiếng nói của MC, 1 đội bảo vệ hơn 20 người mang súng, cũng lần lượt đứng lên ở trong các góc của hội trường, sự xuất hiện của bọn họ, làm cho mấy người như muốn ngất xỉu dần dần bình tĩnh lại, rốt cuộc trong lòng những người này, 1 người có võ mạnh mẽ đến đây cũng khó có thể chống lại được vũ khí hiện đại.

Chi có điều sau khi mấy người đó xuất hiện, thân thể Andreyebich trên võ đài run rẩy đứng bật dậy, cảm trong tay 2 mảnh thân thể khắp nơi đều là máu tươi, thế nhưng rốt cuộc thì hắn vẫn có thể đè nén được thứ dục vọng đó xuống, sau khi vứt 2 mảnh thân thể đó ra, lắng lặng đứng giữa võ đài.

- Người này tuyệt đối không đơn giản, hắn đã từng có kinh nghiệm tay không đấu với súng, hơn nữa kinh nghiệm còn cực kỳ phong phú!

Sau khi nhìn thấy hành động của Andreyebich, tâm thần Diệp Thiên chấn động, bởi vì biểu hiện vừa rồi của Andreyebich, cực kỳ giống với cậu, Diệp Thiên trước kia lúc bị súng dí vào người, phản ứng đầu tiên là phải giết sạch những người đó để bảo vệ chính mình.

Từ điểm này mà nói, Diệp Thiên cũng là loại người giống như Andreyebich, bọn họ chỉ bằng lòng tự mình nắm giữ vận mệnh chính mình, bất kỳ cử chỉ nào bọn họ cho là bị uy hiếp, đều phải hứng chịu đòn trí mạng.

Thế nhưng hoàn cảnh xung quanh Diệp Thiên lúc đó chỉ toàn là cây cối, mà Andreyebich lại trực tiếp đối diện với hơn 20 người có vũ khí, nếu hắn mà có hành động gì bất thường, sợ là trong nháy mắt sẽ bị bắn thủng như cái sàng, đứng yên bất động mới là sự lựa chọn sáng suốt nhất lúc này.

2 người châu Âu đi theo Andreyebich đó, cũng lần lượt đi qua sợi dây thừng trên võ đài, 1 người cầm thùng nước, 1 người cầm bông băng rửa sạch vết thương trên trán của Andreyebich.

Thế nhưng toàn thân Andreyebich lúc này đều là máu tươi, sau khi dội thùng nước đó lên đầu, toàn bộ sàn võ đài đều biến thành màu đỏ, 1 dòng nước đỏ tươi chảy xuống, dần dần ngập hết cả sàn.

Theo lý mà nói, chuyện rửa sạch vết thương thì nên đến phòng nghỉ mà làm, chỉ có điều Andreyebich đứng đó bất động, ai cũng không dám mở miệng đuổi hắn đi, 2 người châu Âu này ra hiệu, lại có thêm 3 thùng nước được đưa lên võ đài dội lên đầu Andreyebich.

Vết máu trên đầu sau khi được rửa sạch, 1 vài người mắt tinh phát hiện, 1 mảnh da ở chỗ trán của Andreyebich đã bị tróc ra, mọi người lúc này mới biết được, hóa ra bị Trương Tam đánh chiêu bất ngờ, Andreyebich cũng bị thương.

Đối với điểm này, Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức đã sớm nhìn thấy, thực lực Andreyebich thực sự rất mạnh, nhưng công phu ngón tay của Trương Tam cũng không thể khinh thường, nếu không phải vào lúc nguy cấp đầu hắn ở dưới thấp, thì thắng bại trận này đúng là khó đoán trước được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 462

Trại Huấn Luyện Chết

Thêm hơn 20 nhân viên bảo vệ có vũ khí trong hội trường, người dẫn chương trình hình như bạo dạn hơn, nói tiếng anh với Andreyebich trên võ đài:

- Andreyebich tiên sinh, mời ngài đi xuống để nghỉ ngơi 1 chút ạ! Andreyebich hơi hơi gật đầu, xoay người xuống khỏi võ đài, 2 nhân viên tùy tùng cũng đi xuống vào phòng nghỉ.

Đến tận giờ phút này, toàn bộ khán giả xung quanh mới thờ phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng thảo luận chuyện khi nãy, thế nhưng cho dù là những người đặt cược tên Andreyebich, sắc mặt hoảng sợ nhiều hơn là vui mừng.

Andreyebich dựa vào sự hung tàn của hắn, khiến cho mọi người trong hội trường khiếp sợ, khi boxing ngằm được mở ra đến nay đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện như vậy từ.

Chúc Duy Phong ngồi cạnh Diệp Thiên sắc mặt cũng cực kỳ khó coi, hắn sở dĩ phái Trương Tam ra đấu trận đầu tiên là coi trọng thân pháp linh hoạt của Trương Tam, cho dù không địch lại được, cũng là thể rút lui an toàn.

Chi có điều Chúc Duy Phong không ngờ, độ nguy hiểm của Andreyebich còn vượt xa dự đoán của hắn, Trương Tam 1 người liều lĩnh, rốt cuộc đã bị xé thành 2 mảnh, lúc này chẳng khác nào tát 1 cái vào bản mặt kiêu căng của Chúc Dung Phong.

Về trận đấu tiếp theo, Chúc Duy Phong cũng cảm thấy khó xử, cậu cực kỳ hiểu võ công của các quyền thủ, bọn họ không có thân pháp như Trương Tam, nếu đấu với tên Andreyebich này, sợ là không đỡ được 1 chiêu.

Để người ra đời sống lấy chết, nhưng nếu không ai chiến đấu với Andreyebich, thì Chúc Duy Phong sẽ phải chi trả cho hắn tiền thưởng của vô địch quyền anh 10 trận liên tiếp hàng nghìn vạn nhân dân tệ, hơn nữa thanh danh hắn trên giới boxing sẽ bị người trong giới cười nhạo, không chiến mà bại đối với 1 nhà tổ chức boxing ngằm mà nói, thì đúng là 1 kiểu sĩ nhục.

Hơn nữa với tên Andreyebich hung tàn này, các quyền thù ở đấu trường boxing ngầm này cũng không còn dùng khí chiến đấu cùng nữa, đến giờ phút này Chúc Duy Phong mới hiểu được câu nói: mời thần đến thì dễ nhưng tiễn thần đi thì khó.

- Lão Hồ, ông có biết cao cái tên ngoại quốc này sao mà luyện được thể không?

Sự thắng bại của Andreyebich chẳng có bất kỳ liên quan gì hết với Diệp Thiên, lúc này cậu nhỏ giọng bàn luận về trận đấu lúc này kia, đối với sự hung tàn của Andreyebich Diệp Thiên đúng là có chút không thoải mái.

- Tôi từng nghe người ta nói, những thằng tây đó đều được luyện ở nơi trời băng đất tuyết, hình như hoàn cảnh vô cùng khắc nghiệt, cụ thể thì tôi cũng không biết.

Hồ Hồng Đức vẻ mặt nghiêm trọng đối với sức khỏe của Andreyebich kia, ông cũng cảm thấy khiếp sợ, nếu như đổi là mình lên trên đó đấu, trong lòng Hồ Hồng Đức thậm chí không năm chắc phần thắng, bởi vì ông không biết ám kinh của mình có tác dụng với tên tây biến thái kia không nữa?

- Lai lịch của hắn tôi biết.

Chúc Duy Phong sắc mặt vẫn rất khó coi nghe thấy Diệp Thiên nói chuyện với Hồ Hồng Đức xong, thờ dài nói:

-Hắn xuất thân từ trại huấn luyện ở Siberia, vốn là quân đội được huấn luyện đặc biệt ở Liên Xô cũ, sau này Liên Xô giải thể, gia đình hắn bị 1 nhóm tội phạm giết chết nên tính tình đột nhiên thay đổi, 1 hơi thờ giết chết 27 người, nếu như không phải hắn từng có chiến công hiển hách, sợ là đã sớm bị bắn chết rồi.

- Trại huấn luyện Siberia à? Đây rốt cục là tổ chức gì thế?

Diệp Thiên nghe thấy thể sùng sốt, hôm nay cậu đã được nghe từ này đến 2 lần. - Đó là địa ngục.

Sắc mặt Chúc Duy Phong có chút khó coi, giọng nói cũng cố hạ thấp xuống:

- Trại huấn luyện ở Siberia là căn cứ huấn luyện bộ đội đặc chủng tàn khốc nhất thế giới, bộ đội đặc chủng ưu tú nhất của mỗi quốc gia hiện nay hình như đều được huấn luyện tại đây, cũng có cả Trung Quốc nữa.

Do khu vực giá lạnh ở Siberia, nhiệt độ thường xuyên âm 40 độ, hoàn cảnh cực kỳ khắc nghiệt, là 1 thử thách cực lớn đối với thân

thể mỗi người, nhưng đối với những tổ chức theo đuổi lực lượng mạnh mẽ mà nói, Siberia lại là 1 vùng đất quý.

Vào thời kỳ trước kia, Siberia đơn giản chỉ là 1 căn cứ huấn luyện bộ đội đặc chủng, được bảo mật vô cùng chặt chẽ, không để người bình thường biết được.

Thế nhưng sau khi Liên Xô giải thể, hệ thống tài chính của Nga hình như sụp đổ, bọn họ cũng không có cách nào tiếp tục trò chống quy mô lớn như vậy nữa, nhưng rất nhiều người trong căn cứ huấn luyện kinh người đó đều rời khỏi quân đội, hoặc là làm lính đánh thuê, hoặc là làm sát thủ.

Những người xuất thân từ doanh trại Siberia đó, không 1 ai không trở thành 1 nhân tài xuất chúng ở nơi mà họ làm, bởi vậy trại huấn luyện Siberia đã bị mọi người vén bức màn bí mật, phương pháp huấn luyện của bọn họ cũng dần dần bị truyền ra ngoài.

Chỉ có điều huấn luyện kiểu này phải nhờ vào điều kiện tự nhiên tàn khốc như ở Siberia, vì thế rất nhiều quốc gia sau khi trải qua thương hiệp đã đạt được hiệp nghị với Nga, do những nước này bỏ vốn ra, xây dựng lại doanh trại huấn luyện Siberia.

Sau khi xây dựng xong doanh trại huấn luyện Siberia, không chỉ đơn thuần thuộc quyền sở hữu của Nga nữa, huấn luyện viên mà bọn họ thuê mỗi năm, đều là những nhân tài đặc chủng chiến đấu được đào tạo từ các quốc gia đến, trong trại huấn luyện này, hầu như có thể nhìn thấy người đủ các màu da, từ người da trắng, da vàng đến da đen, thậm chí còn có cả người Ấn Độ bản địa.

Chỉ có điều mỗi lần đưa vào 1 học viên, thì mỗi quốc gia phải trả phí cao đến tận hàng trăm vạn đô la, vài năm sau, dần dần hình thành 1 thông lệ, chỉ cần có tiền, trại huấn luyện sau khi trải qua sàng lọc bước đầu, cũng có thể huấn luyện nhân tài cho 1 vài tổ chức phi quân sự.

Giống như những tổ chức boxing ngầm ở khắp nơi trên thế giới bây giờ, cũng thường xuyên gửi 1 vài quyền thủ đến để huấn luyện, để nâng cao đấu trường của mình về vũ lực hoặc là tấn công các tổ chức boxing ngầm khác, Chúc Duy Phong đã từng nghĩ qua điều này, chỉ có điều tố chất quyền thủ trong đấu trường của hắn còn lâu mới đạt được tiêu chuẩn vào trong trại huấn luyện.

Phải biết rằng, tỉ lệ đào thải trong trại huấn luyện Siberia cực cao, nói 1 cách khác, 1 đội 100 học viên, đến khi tốt nghiệp chỉ còn lại 10 người mà thôi.

Trong 90 người bị đào thải kia, ít nhất có 70 người đã chết, 30 người còn lại đến phân nửa là cả đời bị tàn phế, cho nên cái tên trại huấn luyện Siberia còn được gọi 1 cái tên khác là trại huấn luyện chết.

Nhưng mỗi người xuất thân từ trại huấn luyện Sirebia, đều là những người nằm ở vị trí cao nhất của những tổ chức hay mỗi quốc gia, mà Andreyebich là 1 huấn luyện viên bí mật trong trại huấn luyện, thực lực của hắn chỉ nghĩ thôi cũng biết được.

- Còn có cả nơi như thế tồn tại à? Sao cậu biết được thế?

Sau khi nghe Chúc Duy Phong kể xong, Hồ Hồng Đức có chút kỳ quái nhìn về phía hắn, kỳ thực những lời này cũng là điều mà Diệp Thiên muốn hỏi, thế nhưng cậu không có quan hệ gì lắm với Chúc Duy Phong, không thể như Hồ Hồng Đức cậu mình nhiều tuổi mà hỏi được.

- Tôi đã từng ở trong đó 1 năm, tự nhiên biết thôi, chỉ có điều không ngờ thực lực tên Andreyebich này còn vượt xa tưởng tượng của tôi.

Chúc Duy Phong cười chua xót, cho tới tận bây giờ, những cảnh tượng tàn khốc ở trại huấn luyện Siberia đó vẫn thường xuyên quanh quẩn trước mắt hắn, nếu không phải thân phận Chúc Duy Phong bị bại lộ, sợ là đến tận bây giờ, hắn vẫn đang mai danh ẩn tích ở 1 nơi nào đó trên thế giới này.

Trong trại huấn luyện ở Sibria, có đủ các kiểu huấn luyện, thời gian và phương pháp huấn luyện cũng hoàn toàn không giống.

Giống như huấn luyện bộ đội đặc chủng, thời gian kéo dài đến 3 năm, 3 năm ở đây, hình như mỗi phút mỗi giây đều phải đối mặt nguy hiểm đến tính mạng, thậm chí phải tham gia nhiều lần chiến đấu, mà đối thủ đều là quân đội tư nhân của những trùm ma túy lớn, trải qua 3 năm huấn luyện, thì người thắng được đó bất kể là về thể lực hay là tinh thần đều cứng rắn như 1 thanh sắt thép.

Mà Chúc Duy Phong tham gia không phải là khóa học 1 mình tác chiến, mà là gia nhập vào trong lòng địch và phá hoại, đối với yêu cầu tố chất tổng hợp của người này phải cao hơn người học võ nhiều.

Bởi vì chúc Duy Phong tham gia trại huấn luyện này tách biệt với những người khác, cho nên hắn vẫn đánh giá thấp sự dũng mãnh và vũ lực của trại huấn luyện Siberia, nếu không hắn tuyệt đối không dám mời tên Andreyebich này tham gia trận đấu boxing ngầm của mình.

- Hoàn cảnh tàn khốc, thực sự là 1 thử thách cực lớn đối với ý chí con người!

- Hồ Hồng Đức gật đầu, ông bao nhiêu năm sống trong núi Trường Bạch, mùa đông ở đó cũng lạnh âm mười mấy độ, đối với điểm này thì ông cũng có cơ hội trải nghiệm rồi. Duy Phong, thế... để cho tên Andreyebich thắng 10 trận liên tiếp sao?

- Hồ Quân ở 1 bên vốn không hiểu mấy thứ này, chỉ là cậu nghe thấy những lời bắt đắ dĩ trong miệng Chúc Duy Phong kia, rõ ràng là anh bạn mình cảm thấy mấy quyền thủ của đội mình không có lợi thế rồi. Chỉ sợ là đành phải thế thôi.

Chúc Duy Phong cười khở 1 tiếng, hẳn lúc này mới hiểu được, Andreyebich lúc ấy ra giá ra võ đài chỉ cần 10 vạn nhân dân tệ thôi, thực ra là hẳn muốn thắng hết 10 trận kia.

Lúc ấy cũng vì Andreyebich đưa ra giá ra đài như vậy, làm cho độ coi trọng của Chúc Duy Phong với hẳn cũng giảm đi đôi chút, thế nhưng Chúc Duy Phong không ngờ tới, Andreyebich đã tính kỹ, cũng là tính cực kỳ khôn khéo.

Phải biết rằng, trận đấu đầu tiên thắng 20 vạn, trận thứ 2 là 40 vạn, trận thứ 3 sẽ là 80 vạn, cứ như vậy tính tiếp, trận đấu thứ 10 của hẳn sẽ là 51, 2 triệu nhân dân tệ tiền thưởng.

Hơn 5 triệu tiền thưởng, Chúc Duy Phong thực ra có thể chi trả được, mấu chốt là 1 người ngoại quốc chiến thắng liên tiếp 10 trận đấu của boxing ngầm trong nước, nếu truyền ra ngoài, tổ chức boxing ngầm trong nước sẽ không thể ngẩng đầu nổi với giới boxing nước ngoài.

Lúc mấy người nói chuyện, Andreyebich lại 1 lần nữa lên trên đài, ngoài trên trán có thêm 2 miếng dán vết thương ra, thì Andreyebich cũng không khác gì khi nãy, giống như 1 ngọn núi lửa yên tĩnh trên võ đài, không biết khi nào thì bùng phát.

Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng vị MC đó vẫn phải đứng trên võ đài, thế nhưng đứng 1 khoảng cách vừa đủ với Andreyebich, đọc tên quyền thủ thứ 2 chiến đấu với Andreyebich.

Chi có điều sau khi đọc tên 3 phút, chỗ cửa phòng nghỉ của quyền thủ đó vẫn không có ai bước ra cả, thế này có nghĩa là quyền thủ này đã bỏ cuộc.

Mọi người ngồi xung quanh đấu trường nhìn thấy quyền thủ thứ 2 bỏ cuộc, không khỏi la ó ầm lên, điều này khiến cho sắc mặt Chúc Duy Phong càng khó coi hơn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 463

Gừng Càng Già Càng Cay

Tìm 1 quả trứng đánh với tên quỷ đó đi!

- Đúng thế, ngay cả đánh cũng không dám, đúng là quá mất mặt.

- Nhanh bắt đầu trận đấu đi, chúng tôi muốn xem thi đấu!

Tuy rằng trận đấu này quyền thủ bỏ cuộc, nhưng người MC từ điện thoại bên tai vẫn nghe được chỉ thị, trực tiếp tuyên bố nghỉ ngơi 1 chút, chiến cho mọi người trong hội trường bất mãn đứng lên, bọn họ đến đây không phải để ngồi uống trà nói chuyện tào lao.

Nghe thấy tiếng ồn ào của mọi người, người MC lau mồ hôi lạnh trên trán, hô to nói:

- Mọi người yên lặng 1 chút, sau đây còn có quyền thủ tiếp tục thi đấu, lập tức có thể bắt đầu ngay!

Theo tiếng người MC vang lên, hội trường lập tức yên lặng hơn rất nhiều, người MC bắt đầu giới thiệu tình hình quyền thủ tham gia thi đấu tiếp theo.

Ngay tại lúc Andreybich quay lại phòng nghỉ, Chúc Duy Phong cáo từ mấy người Diệp Thiên, vội vàng ra sau hội trường.

Thế nhưng gần 5 phút đồng hồ trôi qua, sắc mặt khó coi Chúc Duy Phong lại quay lại, đặt mông ngồi lên ghế, cũng không có phản ứng với cả ánh mắt Toa Toa đang hướng về phía hắn.

Mà lúc này, 2 quyền thủ trên võ đài đã bắt đầu chém giết, thế nhưng 2 người này thua xa trận đấu của Chân thần Trương Tam với Andreybich khi nãy, tuy rằng quyền đến cước đi rất đẹp mắt, nhưng không có nguy hiểm gì đáng nói.

Cuối cùng trận đấu này 1 quyền thủ bị đánh ra khỏi võ đài mà phân thắng bại, lúc người thắng giơ tay về phía khán giả, thì 1 loạt

tiếng la ó lại vang lên.

Lần này lại ngược lại, tuy rằng tên Andreyebich hung ác giết chết nhiều người, nhưng kiểu đánh đó gây kích thích cho mọi người, thể nhưng đối lập mà nói, trận đấu thứ 2 này lại giống như nước ấm thành nước sôi vậy, chẳng có gì thú vị.

- Duy Phong, làm sao bây giờ?

Mắt nhìn thấy Andreyebich vừa mới ra đài, Hồ Quân đã có chút sốt ruột, vừa rồi khán giả mắng những câu rất khó nghe, nếu trận đấu tiếp theo mà còn như vậy, có thể đấu trường này sẽ mất đi 1 số lượng khách hàng lớn.

- Bọn họ đều không đồng ý ra đấu, hơn nữa người dám liều mạng với Andreyebich lại không phải người nước mình.

Chúc Duy Phong cười mỉu 1 tiếng, vừa rồi hấn rời đi là làm 2 chuyện, chuyện thứ nhất là tìm quyền thủ ra đấu, hoi bọn họ có đồng ý ra ứng chiến với tên Andreyebich không?

Đáp án hiện đã viết lên trên mặt Chúc Duy Phong, sau 1 màn đấm máu như vậy, hơn 10 quyền thủ còn lại không 1 ai dám đứng ra, dù sao bọn họ đánh boxing ngầm là kiếm tiền, chứ không phải là để mất mạng.

Sau khi dò hỏi không có kết quả, Chúc Duy Phong nhờ quan hệ tình báo, tìm được 1 bộ ngành, tìm được 1 người đã từng tốt nghiệp ở trại huấn luyện Siberia đó, thể nhưng điều thất vọng là, cả 3 người mạnh nhất của tổ chức đó, đều không ở trong nước.

- Duy Phong, không thì thể này anh xem được không?

Hồ Quân làm kinh doanh, xử lý vấn đề này am hiểu hơn 1 chút so với Chúc Duy Phong, say khi suy nghĩ 1 lát nói:

- Đi tìm Andreyebich thương lượng, cho hấn tiền thưởng 10 trận đấu liên tiếp, để hấn bỏ trận đấu này, anh xem có được không?

- Được thì được, nhưng còn thanh danh đấu trường của chúng ta, toàn bộ kết thúc à?

Chúc Duy Phong hận bây giờ không thể tát cho mình mấy cái, hấn mời Andreyebich đến, vốn là để tổ chức boxing Trung Quốc vang danh trên trường quốc tế, nhưng không ngờ sự tình lại trái lại thể này, cuối cùng phải dùng phương pháp để mời Andreyebich rời khỏi trận đấu.

- Thể cũng không còn cách nào khác, nếu mất đi số khách hàng này, thì đấu trường của chúng ta sẽ phải đóng cửa mất.

Hồ Quân xem ra còn hiểu vấn đề hơn Chúc Duy Phong, ảnh hưởng tốt xấu với quốc tế thế nào, cũng không ảnh hưởng đến lợi ích của bọn họ, nhưng những người khách trong hội trường này nếu như lần sau không đến nữa, đấu trường này cũng không thể tồn tại được.

- Thế cũng chỉ còn mỗi cách này thôi.

Chúc Duy Phong lắc đầu đứng dậy, ánh mắt bỗng nhiên đảo qua Hồ Hồng Đức, ma xui quỷ khiến thế nào đột nhiên hỏi Hồ Hồng Đức:

- Ông Hồ, nếu ông đánh với Andreyebich, có thể có được mấy phần thắng?

- Tôi à?

Hồ Hồng Đức không ngờ Chúc Duy Phong đột nhiên hỏi mình chuyện này, không khỏi sững sốt 1 chút, mở miệng nói:

- Nếu chỉ cần đánh con quỷ tây đó ra khỏi võ đài, tôi có thể nắm chắc phần thắng, nhưng nếu muốn đánh bại hay là giết hẳn, thì 1 phần cũng không có.

Hồ Hồng Đức luyện Ưng Trào công, tuy rằng công phu chính là 10 ngón tay, chim ưng đánh đến 9 tầng mây, yêu cầu thân pháp phải cực cao, luận về tính linh hoạt của bước chân thì Hồ Hồng Đức thậm chí còn nhanh hơn cả tên Chân thân Trương Tam gia.

Mà võ công của Hồ Hồng Đức thì Trương Tam không thể sánh được, nếu chỉ cần đánh Andreyebich rớt khỏi võ đài thì Hồ Hồng Đức như nắm chắc phần thắng, nhưng kinh lực của ông có thể đánh chết được tên Andreyebich không, 1 chút chắc chắn ông cũng không có.

- Lão Hồ nói đúng đấy.

Diệp Thiên gật đầu, sắc mặt Chúc Duy Phong lộ vẻ âm đạm, tất nhiên là cũng hiểu ý của Hồ Hồng Đức.

- Ông này, mấy lời này của ông nghĩa là gì? Đánh rớt xuống khỏi võ đài được, thì không phải là thắng rồi sao?

Mấy người Diệp Thiên có thể hiểu được ý của Hồ Hồng Đức, nhưng Toa Toa cô gái duy nhất ngồi bên cạnh bọn họ thì lại không hiểu ý cho lắm. Chúc Duy Phong có chút không biết nói gì, nói:

- Toa Toa, đây là trận đấu không có quy tắc, không phải rút khỏi võ đài là thắng đâu.

Quy tắc của trận đấu không có quy tắc, trừ phi 1 bên nhận thua, nếu không phải đợi sau khi đối phương không thể đứng dậy được nữa, thì mới được tuyên bố là thắng cuộc.

Nếu Hồ Hồng Đức chỉ đơn giản là đánh Andreyebich rút khỏi đài, mà Andreyebich vẫn không chịu nhận thua, thì hẳn vẫn có thể đấu tiếp, Hồ Hồng Đức già hơn Andreyebich những hơn 20 tuổi, cuối cùng cũng phải bại dưới tay hắn mà thôi.

Lúc này Andreyebich lại 1 lần nữa bước lên sàn, nhìn tên Andreyebich giống con gấu hung mãnh kia, Hồ Hồng Đức đột nhiên nói:

- Kỳ thực tôi cũng muốn đấu với bọn tây 1 phen, bọn này trước năm 80 cũng quấy phá Đông Bắc không ít.

Mặc dù Trung Quốc và Liên Xô cũ đều là chủ nghĩa cộng sản, nhưng quan hệ của Trung Quốc và Liên Xô cũ cũng chỉ có 1 thời gian rất ngắn mà thôi, thời kỳ khác đều là đề phòng lẫn nhau, đặc biệt là năm đó Nhật Bản thất bại, quân Liên Xô cũ đã tiến vào 3 tỉnh Đông Bắc gây không ít thiệt hại.

Cho nên Hồ Hồng Đức luôn có ác cảm với bọn tây này, hơn nữa sự hung tàn của Andreyebich lại càng nhen nhóm kích thích khí huyết của Hồ Hồng Đức, ông già này tuy rằng tuổi tác đã lớn, nhưng tính tình cũng táo bạo hơn nhiều so với bọn thanh niên.

- Lão Hồ, ám kính chưa chắc đã có thể đá thương hắn, tôi thấy hay là ông thôi đi.

Nghe thấy Hồ Hồng Đức nói vậy, Diệp Thiên đúng là không biết nói gì, là ông già 70 tuổi sắp xuống mồ đến nơi rồi, thế mà tính tình vẫn còn nóng nảy thế này? Nói thật thắng thua ở đấu trường boxing ngầm này cũng chẳng có quan hệ gì với bọn họ cả.

Hơn nữa đấu đá thế này cũng quá là nguy hiểm, chỉ cần sơ xuất 1 cái, thì cũng chỉ có kết cục giống tên Trương Tam thôi, cho dù là Diệp Thiên cũng không cứu được.

- Không thử thì biết thế nào được?

Hồ Hồng Đức nhìn tên Andreyebich trên võ đài, trong mắt tràn đầy chiến ý:

- Cho dù ám kính không động được đến hắn, tôi cũng đánh hắn lăn lộn mấy vòng, cho bọn Tây hết oai đi, còn tưởng rằng Trung Hoa chúng ta không có người!

Những lời này của Hồ Hồ Hồng Đức khiến cho Chúc Duy Phong có được 1 tia hy vọng, vội vàng nói:

- Ông Hồ, chỉ cần đánh ngang với hần ta, tôi sẽ trả ông 10 triệu phí lên đài.

Điều Chúc Duy Phong coi trọng không phải là vấn đề tiền, mà là thể diện, chỉ cần có thể giữ thể diện cho đấu trường của hần, đừng nói là 10 triệu, mà cả 100 triệu hần cũng bằng lòng bỏ ra.

- Tôi cũng chẳng thiếu tiền, chẳng qua là không thích nhìn bọn tây mũi lõ này thôi!

- Hồ Hồng Đức không cần phải nể mặt Chúc Duy Phong, nghe đến tiền, không khỏi trờng mắt lên. Lão Hồ, ông không thể lên được!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, ngăn cản Hồ Hồng Đức đang nóng lòng muốn tỉ thí lại, khí huyết không dồi dào bằng Andreyebich, lên đó không nói là đi tìm chết, nhưng tỉ lệ thắng cũng là cực kỳ bé. Chu Khiếu Thiên vẫn luôn không nói gì, đột nhiên mở miệng nói:

- Đúng thế, Hồ sư huynh, bằng không... để em lên đó đấu 1 trận vậy?

- Cậu, cậu không được, Khiếu Thiên, kinh nghiệm chiến đấu của cậu còn ít, bộ pháp cũng chưa tốt, sẽ bị đánh chết thôi.

Hồ Hồng Đức cả đời này trải qua không biết bao nhiêu chuyện, nhãn lực cũng không kém Diệp Thiên, liếc mắt thôi cũng tìm ra được chỗ nhược điểm của Chu Khiếu Thiên.

- Diệp Thiên, thực ra cậu không cần lo lắng, khí lực tôi mặc dù không bằng hần, nhưng muốn bảo vệ tính mệnh mà rút lui cũng không khó, lão Hồ lên đó đánh với hần 2 chiêu rồi xuống không được sao?

- Hồ Hồng Đức đúng là muốn đọ sức với tên tây mũi lõ đó rồi. Khí lực không bằng hần, đúng rồi, lão Hồ, điểm kém nhất của ông cũng chỉ là khí lực mà thôi!

Trong lòng Diệp Thiên đột nhiên nhớ ra 1 chuyện, mở miệng nói:

- Lão Hồ, nếu khí lực của ông không kém hơn hần thì có thể đánh bại hần không?

- Mấy lời này của cậu không phải vô nghĩa sao? Nếu thế thì tôi có thể đánh hần đến răng rụng khắp sàn ấy chứ, nếu lão Hồ tôi mà trẻ lại 20 tuổi, cũng không kém hơn hần đâu!

- Hồ Hồng Đức ưỡn ngực, dù sao cũng nói là không cần tiền, ông cũng không nghĩ xem mình hơn 40 tuổi, cũng có ám kinh đầu, còn lâu mới bằng tên Andreyebich đó. Được, thế trận đấu này ông xuống đấu đi!

Diệp Thiên gật gật đầu, nhìn về phía Chúc Duy Phong nói:

- Chúc Tổng, trận đấu này lão Hồ đánh, thế nhưng thời gian phải lùi lại 20 phút.

- Thế không thành vấn đề, thế nhưng nếu nhờ có sơ xuất gì...

Hồ Hồng Đức và Diệp Thiên đồng ý, nhưng Chúc Duy Phong lại có chút lo lắng, hần nhìn thấy quan hệ của Hồ Hồng Đức cực thân với Diệp Thiên, nếu ông lão đó mà bị Andreyebich đánh chết, thế thì đúng là quan hệ của mình với Diệp Thiên sẽ bị sút mẻ.

- Anh làm tốt chuyện của anh là được rồi, đúng rồi, thế 10 triệu đó anh đi chuẩn bị đi!

Diệp Thiên kéo Hồ Hồng Đức, đứng lên nói:

- Chuẩn bị 1 phòng nghỉ ngơi, xem chừng người bên ngoài cho tôi, đừng để ai quấy rầy đây!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 464

ĐỐI ĐẦU GAY CÁN

Quân này, bọn họ đi làm gì thế?

Đợi cho Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức rời khỏi, Chúc Duy Phong về mặt nghi hoặc nhìn về phía Hồ Quân, hẳn có điều không hiểu, loại người có thân phận quyền sư như Hồ Hồng Đức này, vì sao Diệp Thiên nói gì thì đều nghe răm tắp như vậy?

Trước mặt cái tên trẻ tuổi Diệp Thiên này, Hồ Hồng Đức biểu hiện hết sức tôn trọng, Chúc Duy Phong tin rằng, nếu Diệp Thiên không đồng ý cho Hồ Hồng Đức ra ứng chiến, sợ là ông lão đó cũng không lên võ đài đâu.

- Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai được chứ?

Hồ Quân tức giận khinh thường nói:

- Anh nói Diệp Thiên là con cháu nhà họ Tống, cậu ấy không thích thế đâu, còn nữa, dựa vào bản lĩnh của Diệp Thiên, cũng không phải dựa thế Tống gia đâu.

Hồ Quân từng gặp qua thái độ của Diệp Thiên với nhà họ Tống, có thể khiến cho Đường Văn Viễn cung kính như vậy, cũng không phải là dựa vào gia thế nhà họ Tống mà có thể như vậy, Đường Văn Viễn có quan hệ rất sâu đậm với Hồng môn, dựa vào thế lực ở hải ngoại, chắc chắn cũng không thấp hơn Tống gia đâu.

- Sao? Diệp Thiên còn có gia thế khác nữa à?

Chúc Duy Phong nghe vậy thì kinh ngạc. Trước kia hẳn cũng không biết Diệp Thiên, chỉ nghe nói chuyện của cậu ta với Tống gia mà thôi, hôm nay nhìn thấy Khâu Văn Đông đưa Diệp Thiên đến, lúc ấy mới có ý định kết giao với Diệp Thiên. Hồ Quân lắc lắc đầu, nói:

--Có thể lực khác hay không thì em không biết, nhưng Đường Văn Viễn ở Hongkong cũng cực kỳ thân thiết với cậu ta, hơn nữa Diệp

Thiên vốn giỏi về bói quẻ xem tướng, ở kinh thành cũng quen biết không ít ông lớn đầu.

- Xem bói à? Chẳng nhẽ là người trong kỳ môn?

Do quan hệ công việc trước kia, Chúc Duy Phong cũng biết nhiều chuyện trên giang hồ hơn Hồ Quân, sau khi nghe được như vậy, sắc mặt không khỏi đanh lại.

Tục ngữ nói, hiệp sĩ dùng võ công mà phạm vào điều cấm, từ xưa đến nay, nhân sĩ giang hồ, rất nhiều người được triều đình chiêu hàng, nhưng là những người trong kỳ môn thì đều khinh thường quyền chức, thỉnh thoảng mới xuất hiện vài người luyện đan trong cung đình, cũng chỉ là những người không bằng lòng trong kỳ môn.

So với những kẻ dám giết người trong giang hồ, thủ đoạn của người trong kỳ môn còn gây tổn thất lớn đến những tầng lớp cao trong xã hội hơn nhiều, vì vậy từ thời đầu kiến quốc, các ngành bộ liên quan đã bài trừ cái thể loại nguy trang mê tín phong kiến này, tiến hành quét sạch kỳ môn trong giang hồ.

Đương nhiên, những môn phái có truyền thừa đến hàng trăm thậm chí hàng ngàn đệ tử, cũng không phải dễ dàng gì mà quét sạch hết được, kỳ môn vẫn luôn tồn tại, chẳng qua là ngày càng suy thoái hơn mà thôi, hơn nữa 1 vài người có bản lĩnh thật sự cũng qua đời rồi, những ngành bộ có liên quan mới bớt quan tâm đến kỳ môn.

- Diệp Thiên còn nhỏ tuổi như vậy, chắc là đệ tử mới của môn phái nào đó thôi?

Nghĩ đến tuổi tác Diệp Thiên, Chúc Duy Phong thế nào cũng không thể nghĩ Diệp Thiên có thể làm việc dạy thuật pháp âm dương sinh tử của cao nhân trong truyền thuyết đó, lắc lắc đầu không nghĩ nữa.

- Này, Diệp Thiên, lão Hồ, 2 người lại đây.

Đúng lúc Chúc Duy Phong đang nói chuyện cùng Hồ Quân, 2 bóng người yêu lặng không 1 tiếng động xuyên qua hội trường, về đến chỗ ngồi bên cạnh, Chúc Duy Phong ngẩng đầu lên nhìn Hồ Hồng Đức 1 cái, lập tức cảm thấy hoảng sợ.

Dáng người Hồ Hồng Đức vốn đã uy mãnh dị thường, nay thân hình như cao hơn mấy phân, cả người giống như 1 thanh kiếm tuốt ra khỏi vỏ, đứng ở đó, phát ra 1 làn khí nguy hiểm, khiến cho Chúc Duy Phong, 1 người thường xuyên kề cận cái chết, cũng cảm thấy không lạnh mà run.

Phải nói Andreyebich khi này giống như 1 ngọn núi lửa không biết khi nào thì bùng nổ, thì Hồ Hồng Đức lúc này lại giống như 1 con sư tử tỉnh giấc, hình như bất cứ lúc nào cũng có thể cắn người, người nào gan nhỏ 1 chút, chỉ sợ ở trước mặt ông đứng còn không vững.

- Dừng nhiều lời nữa, bây giờ sắp xếp trận đấu đi!

Đối với sự chào đón của Chúc Duy Phong, Diệp Thiên lúc này cũng lộ rõ vẻ không còn vẻ lịch sự nữa, khoát tay nói:

- 3 phút nữa, trận đấu phải được bắt đầu.

Chúc Duy Phong nhìn thấy nét vội vàng trên mặt Diệp Thiên, vội vàng nói:

- Được, tôi lập tức sắp xếp.

Lúc này Andreyebich vẫn đứng trên võ đài, sau khi Chúc Duy Phong dùng bộ đàm chỉ huy nói vài câu, tinh thần người dẫn chương trình chấn động 1 cái, cầm microphone lên hô:

- Sau đây mời Hồ lão gia nổi tiếng với Ưng trào công của vùng núi Trường Bạch lên võ đài!

- Hồ lão gia? Là ai vậy?

- Chưa nghe bao giờ, thanh niên còn không đánh lại được tên Tây này, ông già này có thể đánh được không đây?

- Đúng thế, đấu trường này không phải là đang lừa người đấy chứ? Thanh niên sợ chết không dám lên, để cho ông già đó chịu chết chứ gì?

Tiếng người MC chưa dứt, đám người xung quanh võ đài lập tức xô xao hấn lên, có người còn chửi ầm lên, ném chai nước khoáng cùng vỏ hạt dưa vào người MC.

Người dẫn chương trình không ngờ phản ứng mọi người lại thái quá như vậy, 1 bên nhanh nhẹn tránh đồng rác rưởi, 1 bên hô:

- Yên lặng nào mọi người, tôi bảo đảm với các vị trận đấu này sẽ càng thêm phần kích thích, bây giờ là thời gian đặt cược, chỉ còn 2 phút nữa, mời các vị nhanh nhanh đặt cược!

Bởi vì Diệp Thiên thúc giục, thời gian đặt cược là 5 phút giảm xuống còn 2 phút, lúc toàn thể hội trường sáng rực lên, Hồ Hồng Đức cũng chậm rãi bước lên võ đài.

Hồ Hồng Đức cực giống Andreyebich, sau khi nhân viên phía sau mở dây thừng ra thì đi vào, đối với 1 quyền sư có kinh nghiệm mà nói, bất kỳ 1 động tác không cần thiết nào, cũng đều tiêu phí thể lực của mình, đó là 1 hành động cực kỳ ngu xuẩn.

Sau khi Hồ Hồng Đức bước lên võ đài, tiếng reo rờ xung quanh đột nhiên ngừng hẳn, bởi vì sự xuất hiện của Hồ Hồng Đức, khiến cho ánh mắt mọi người đều sáng lên.

Hồ Hồng Đức là 1 người cao hơn 1m8, sau khi ra ngoài đi dạo cùng Diệp Thiên 1 chuyến thì bây giờ thân thể như cao hơn 10 cm, đứng cùng Andreyebich trên võ đài hình như cũng không kém hơn là bao.

Hơn nữa Hồ Hồng Đức đã hơn 60 tuổi nhưng các cơ thịt toàn thân cũng không mềm lỏng đi, các cơ bắp thô kệch lộ ra bên ngoài kia vàng óng như đồng thau, 1 khối nổi lên như quả bom kéo dài từ cổ xuống trước ngực, sau lưng và cả 2 bắp đùi.

Cơ bắp này ở dưới ánh đèn vàng, khiến cho Hồ Hồng Đức như 1 cỗ máy sắt thép được đúc từ khuôn ra, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, thì những người trong hội trường này ai cũng không thể tin được, người da vàng lại có người có hình thể cơ bắp không thua người châu Âu như thế.

- Đây là quyền thủ Hồ lão gia bậc thầy của Ung Trảo công đến từ núi Trường Bạch, ông sống bằng nghề săn bắn thú rừng, trận đấu sau đây, nhất định là 1 trận long hổ tranh đấu cực kỳ phấn khích.

Người dẫn chương trình trên võ đài lúc này bị sử dụng mãnh của Hồ Hồng Đức làm cho chấn động, đứng trên võ đài cố gắng hết sức thổi phồng không khí trận đấu lên, kỳ thực hẳn vốn không biết tư liệu tiểu sử gì về Hồ Hồng Đức, đây chẳng qua là do tự mình nghĩ ra mà thôi.

- Nói nhiều quá!

Nhìn thấy người dẫn chương trình lái nhai ở trên võ đài, Diệp Thiên ở bên dưới nhíu mày, bỗng nhiên hô lớn:

- Lão Hồ, 20 phút!

Hồ Hồng Đức nếu trẻ thêm 20 tuổi, có lẽ có thể kéo dài trận đấu với Andreyebich, nhưng lúc này ông đã gần 70, đấu cùng

Andreyebich, tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, cho nên Diệp Thiên mới phải dùng biện pháp khác.

Vừa rồi đến phòng nghỉ, Diệp Thiên tìm ra quy luật của việc đánh cái trống da dê kia, mới cầu thần nhập lên Hồ Hồng Đức, tuy rằng trên tay không có dụng cụ nháy múa cầu thần, nhưng Diệp Thiên bắt chước nguyên khí đó, cuối cùng cũng mời thần nhập thân thành công, khiến cho cơ thể Hồ Hồng Đức có thêm năng lượng kỳ diệu.

Chỉ có điều loại năng lượng này là mượn ngoại lực, vốn không thể tồn tại trong 1 thời gian dài, cho nên lúc này Diệp Thiên mới nhắc nhở Hồ Hồng Đức, nhất định phải giải quyết trận đấu trong vòng 20 phút, nếu không chắc chắn là bại vong.

Rất nhiều người xung quanh nghe được tiếng hô, nhưng bọn họ cũng không hiểu 20 phút này có nghĩa là gì, chỉ có Hồ Hồng Đức đứng trên võ đài nghe là hiểu, lập tức nắm vào bả vai người dẫn chương trình, miệng quát:

- Cậu có thể đi xuống được rồi!

Hồ hồng Đức tiện tay ném xuống, người dẫn chương trình đó nặng hơn 50 cân, giống như là mất hết cân nặng vậy, lập tức bay ra khỏi võ đài.

Hồ Hồng Đức dùng công lực này, sau khi người dẫn chương trình bay ra khỏi đài 7, 8 mét, nhưng 2 chân vẫn đứng trên mặt đất, thế nhưng lực đánh quá lớn này khiến cho người dẫn chương trình phải lui lại mấy bước, cuối cùng cũng đặt mông ngồi trên mặt đất.

Cảnh này khiến cho mọi người trong hội trường im lặng không 1 tiếng động, người đó phải nặng đến 80, 90 kg thể mà giống như là ném 1 món đồ chơi ra ngoài, hình tượng Hồ Hồng Đức lập tức có vị trí cao trong mắt mọi người.

Tên Andreyebich trên sàn mặt không 1 chút cảm xúc, nhìn thấy cảnh này, ánh mắt tự nhiên co lại, hắn ta cảm nhận 1 loại khí nguy hiểm mãnh liệt trên người đối diện này, giống như Andreyebich 20 năm trước gặp phải 1 con gấu ngựa cuồng bạo nặng đến 300, 400kg.

Điều này khiến cho vết sẹo trên mặt Andreyebich co giật, bởi vì vết sẹo này chính là món quà mà con gấu ngựa năm đó tặng, lúc đó nó tát 1 bên mặt của hắn, mặc dù đã nhiều lần phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng vết sẹo này cũng không thể nào xóa đi được.

Ánh mắt như chim Ưng nhìn chằm chằm Andreyebich, Hồ Hồng Đức quát:

- Đến đi, để cho ta ném 1 chút kỹ thuật đấu nhau của người châu Âu các ngươi đi!

Kỹ thuật đấu nhau trong lời nói của Hồ Hồng Đức, cũng chính là nghệ thuật đấu võ. Ở Châu Âu, ngoài đánh quyền anh là môn võ đối kháng đỉnh cao ra, giống như kiểu người nước ngoài sử dụng ở bãi biển Bailei trước giải phóng, thực ra là hình thức ban đầu của võ thuật đánh nhay kịch liệt.

Trải qua gần 1 thế kỷ phát triển, nghệ thuật đấu nhau cũng ngày càng phát triển, kỳ thực khả năng chiến đấu và 1 chiêu lực sát thương đối thủ cao siêu hơn chiêu thức của 1 số môn phái trong nước, được rất nhiều nhân viên tác chiến đặc chủng quốc gia và giới boxing ngầm tôn sùng.

Không giống như Trương Tam lúc chiến đấu né tránh, lúc này Hồ Hồng Đức chủ động tiến lên, miệng hét lớn 1 tiếng, 2 chân dậm xuống đất, thân thể như 1 cỗ xe tăng tiến về hướng Andreyebich nghiền nát hẳn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 465

Đối Thủ Đáng Kính Trọng

Công phu Ưng Trảo của Hồ Hồng Đức, phải chú ý phối hợp toàn bộ thân pháp, chân phải sau khi giảm võ mấy tầng đá trên sàn thì cả người nhanh như điện đánh vào Andreyebich.

Thân thể ở giữa không trung, 2 tay Hồ Hồng Đức nắm trảo, 10 đầu ngón tay vốn gập lại, lúc này toàn bộ đều duỗi ra giống 10 thanh đoản đao vậy, nếu cắm vào chỗ da thịt, nhất định sẽ gây ra 10 lỗ máu.

Bay trên không tấn công xuống dưới, Hồ Hồng Đức giống con chim ưng mạnh mẽ bay lượn trên 9 tầng mây khóa chặt Andreyebich lại, lực mà 10 ngón tay bắn ra rõ ràng kích thích khiến cho da của Andreyebich tê rần.

- Hây!

Cảm nhận được sự uy hiếp đủ để chết người đó, Andreyebich cuối cùng cũng xuất thủ, miệng gào to lên 1 tiếng, ngực gồng cứng lên, rõ ràng không để ý đến 2 trảo đang tiến đến chỗ yếu huyệt của mình, 2 quyền đồng thời nhắm ngay chỗ bụng và ngực Hồ Hồng Đức mà đánh.

Andreyebich là 1 cao thủ kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, hẳn biết rõ thân thể mình không linh hoạt bằng người phương đông, cho nên quyết không tránh né, trực tiếp lấy mạng đối mạng với đối phương, loại người suốt ngày kề cận cái chết như hắn, vốn xem cái chết nhẹ như lông hồng.

Andreyebich không quan tâm đến sống chết, nhưng Hồ Hồng Đức còn chưa sống đủ, nhìn thấy Andreyebich lấy mạng đối mạng, thì 2 trảo hướng về phía ngực của đối phương kia, ông rút lại 1 tay, còn 1 tay thì chạm vào 2 tay của Andreyebich.

- Bùm 1 tiếng vang lên, cộng với âm hưởng của võ đài càng vang lên gấp đôi, theo tiếng nổ này, thân thể cao lớn của Andreyebich hùng hực liên tiếp lùi về phía sau 3 bước, mà thân hình Hồ Hồng Đức thì bay lên trời, nhẹ nhàng đậu trên dây thừng.

Cảnh này xảy ra hết sức nhanh chóng, mọi người ở trên khán đài căn bản là chưa nhìn thấy rõ, thân hình 2 người tách nhau ra, chỉ có điều nhìn thấy tên Andreyebich độc ác bị Hồ Hồng Đức đánh lui, khán đài lập tức vang lên 1 trận hoan hô.

- Con mẹ nó, đây mà là người sao?

Hồ Hồng Đức sau khi đứng vững, chỉ cảm thấy 2 tay tê rần, nhìn sang góc bên kia, không nhìn được chửi to lên, 10 cái móng vuốt mà ông giữ gìn bao nhiêu năm nay, cuối cùng bị gãy mất 5 cái.

Điều này khiến cho Hồ Hồng Đức rất đau lòng, ngày xưa vào núi săn bắn, ông cũng nhờ vào 10 cái móng vuốt này mà tung hoành ngang dọc trên núi Trường Bạch ở 3 tỉnh Đông Bắc, kể cả là sài lang hồ bảo hũng dữ thế nào dưới 1 trảo này cũng chết hết, bây giờ gãy mất 1 nửa thì đúng là Hồ Hồng Đức thiếu mất 1 món đồ sát thủ rồi.

Thế nhưng lúc Hồ Hồng Đức nhìn qua Andreyebich, sắc mặt ông mới chuyển biến tốt hơn, bởi vì 5 móng vuốt bị gãy đó, toàn bộ đều đang cắm trên mu bàn tay Andreyebich, máu tươi cứ thế chảy xuống, từng giọt từng giọt đọng trên võ đài.

Andreyebich đứng trên võ đài hình như hoàn toàn không cảm nhận được thương thế ở tay, chỉ thấy các ngón tay gập lại, rồi từ từ nắm chặt vào, thì 5 cái móng vuốt cắm trên mu bàn tay đó, từng cái từng cái bị ép rơi ra.

Sau khi chỗ móng vuốt đó rơi xuống sàn, máu trên tay của Andreyebich cũng thôi không chảy nữa, nếu không phải có chỗ máu dưới chân hấn ra, thì nhìn chỗ da đó lúc này cũng chẳng khác gì lúc chưa bị thương.

Nhưng lúc Andreyebich nhìn qua Hồ Hồng Đức, 2 con mắt màu xám của hắn ta lộ ra 1 tia sinh khí, bởi vì khi nãy hắn thực sự cảm nhận được áp lực của ông lão đó, đối thủ như vậy thật đáng để hắn tôn trọng.

Phải biết rằng, Andreyebich năm nay chưa quá 41 tuổi, đúng vào lúc thể lực sung mãn nhất của đời người, thế nhưng ông lão trước mặt này lại không hề yếu hơn hắn, khiến cho trong lòng Andreyebich cực kỳ chấn động.

- Lão Hồ, não ông hỏng rồi à? Đánh cảm hòa với hắn ta làm gì?

Cảnh vừa rồi dưới ánh đèn sáng chói đó, ngoài Khâu Văn Đông ngồi trong phòng điều khiển xem hình ảnh chậm kia, thì toàn hội trường chỉ có Diệp Thiên là nhìn thấy rõ ràng, không nhìn được hét âm lên, ông già này cũng 67, 68 rồi, thế mà khi nãy lại đánh cảm hòa với Andreyebich như vậy.

- Diệp Thiên, đừng làm phiền lão Hồ!

Cao thủ đối chiến, sợ nhất là bị nhân tố bên ngoài như Diệp Thiên quấy rầy, điều này khiến cho Chúc Duy Phong có chút bất mãn, bởi vì theo như hắn thấy, người hoàn toàn không có khí chất con nhà võ như Diệp Thiên thực sự là không nên ồn ào. Diệp Thiên căn bản là không để ý đến Chúc Duy Phong, tiếp tục hô lên:

- Lão Hồ, còn đánh như thế nữa thì ông xuống dưới, để tôi lên đánh!

Câu này của Diệp Thiên khiến cho Chúc Duy Phong không nói được câu nào nữa, dựa vào cái dáng yêu ớt không chịu nổi gió này mà muốn đấu với Andreyebich ư? Chỉ sợ vừa mới lên võ đài đối mặt với Andreyebich thôi cũng đã đứng không vững rồi.

- Yên tâm đi, tên tiểu tử này thực ra là 1 trang hảo hán đấy!

Hồ Hồng Đức quay đầu nhếch mép cười với Diệp Thiên, khi này ông chỉ cảm nhận được khí lực dồi dào trong cơ thể mình, không nhìn được đấu 1 chưởng với Andreyebich mà thôi, thế nhưng đấu 1 chiêu này, ông mới hiểu được sức mạnh của Andreyebich đáng sợ thế nào.

Hồ Hồng Đức vốn là cao thủ ám kinh, hơn nữa nhờ vào cỗ lực mà Diệp Thiên làm phép kia, đơn giản mà nói, ông cũng không yếu hơn Diệp Thiên đâu, nhưng cho dù như vậy, cũng chỉ đấu ngang nhau với Andreyebich, không thể chiếm được thế thượng phong được.

- Ông rất mạnh, đáng để tôi dùng toàn lực ra để đối phó!

Vào lúc Hồ Hồng Đức quay đầu nói chuyện với Diệp Thiên, Andreyebich cũng không xông lên đánh lên, mà nói với Hồ Hồng Đức 1 câu tiếng Nga, đợi cho Hồ Hồng Đức quay đầu lại, chân phải Andreyebich nhắm mạnh xuống, cả 4 cọc đá được xây bằng đá xanh 4 phía võ đài đều rung lên.

- Rắc rắc!

Tiếng tảng đá vỡ ra, nhờ âm hưởng trên võ đài phát ra rõ ràng, cùng lúc đó, thân hình cao lớn của Andreyebich giống như 1 viên đạn pháo, bắn về phía Hồ Hồng Đức. Thân pháp không linh hoạt bằng Hồ Hồng Đức, không có nghĩa là tốc độ Andreyebich chậm hơn ông, hẳn lần này tốc độ cực nhanh, thân thể to lớn kia phong bế kín 2 bên phải trái của Hồ Hồng Đức, hình như chỉ còn lại 1 đường đỡ.

Thế nhưng kinh nghiệm đối chiến của Hồ Hồng Đức phong phú thế nào chứ? Đã biết khí lực mình không bằng đối phương, sao ông

còn dám đấu với Andreyebich? Ngay tại lúc thân hình Andreyebich bùng nổ, chân phải Hồ Hồng Đức nhấc lên, đập mạnh vào sợi dây thừng đằng sau lưng.

Sợi dây thừng này được làm từ dây thép, để làm thương đối thủ, bên ngoài còn được bọc 1 lớp vải mềm nữa, tính co giãn rất tốt, sau khi chân Hồ Hồng Đức nhấc lên, người nảy lên trên, toàn thân lập tức bay lên trời, nhẹ nhàng nhảy qua đầu Andreyebich.

Lúc bay qua đầu Andreyebich, Hồ Hồng Đức dồn khí ở đan điền, thân thể ập mạnh xuống, chân phải nhanh như chớp đập vào chỗ tim sau lưng Andreyebich, mượn lực này, Hồ Hồng Đức lộn ngược 1 cái đứng vững trên mặt đất.

Andreyebich chiêu này vốn dốc hết khí lực toàn thân, nhưng lại chạm vào 1 khoảng không, lại bị chân Hồ Hồng Đức đập vào điểm yếu huyệt sau lưng nữa, lúc này không có cách nào thu thân thể lại, lập tức chạm phải dây thừng, chỗ dây thừng to bằng cánh tay trẻ con kia bị khí lực của hắn cắt đứt.

Sau khi cắt đứt dây thừng, Andreyebich cũng không có cách nào dừng lại được, toàn khối thân thể không lồ kia lao ra khỏi võ đài, ngã nhào trên mặt đất.

- Thắng bại đã phân rồi ư?

1 màn này xảy ra quá nhanh, 2 cao thủ này mới giao đấu lần 2 thế mà Andreyebich đã bị Hồ Hồng Đức đánh ra khỏi võ đài, vừa rồi mọi người được chứng kiến tên Andreyebich hung ác tàn bạo, lúc này còn chưa kịp suy nghĩ lại, toàn hội trường yên tĩnh, thậm chí cũng không có đến 1 tiếng hoan hô.

- Khụ khụ.

Andreyebich ngã trên mặt đất động đậy, dùng 1 tay đỡ thân thể đứng dậy, miệng ho khan 1 tiếng, người ngồi gần đó, đều có thể nhìn thấy chỗ đất mà hắn nôn ra kia có 1 ngụm máu đen.

Thương tích Andreyebich quả thực không nhẹ, chỗ tim sau lưng vốn là 1 điểm yếu trên cơ thể con người, hơn nữa lại bị Hồ Hồng Đức khéo léo tránh lực nặng ngàn cân, mượn lực đánh lực, đợi đến chiêu Andreyebich dốc toàn lực ra chưởng đánh mình, dưới 2 đòn như vậy, Andreyebich cũng không có cách nào trụ được.

Sau khi đứng lên, thân thể Andreyebich lão đảo, nhưng người được huấn luyện ý chí kiên cường trong hoàn cảnh khắc nghiệt bao nhiêu năm như vậy, nên hắn vẫn có thể đứng vững được, từng bước từng bước bước lên võ đài, hắn có chút không cam lòng không hiểu

sao lại thua đối phương như vậy được.

- Đánh chết hắn đi!

- Đánh chết hắn đi, đánh chết con quý Tây đó đi!

- Giết hắn đi!

Người mất tinh có thể nhìn thấy được, Andreyebich lúc này là nỏ đã hết đà, đến giờ phút này, mọi người trong hội trường mới sôi nổi hẳn lên, 1 loại thú tính nguyên thủy trào dâng trong lòng mọi người, đến cả những người phụ nữ bình thường là những phu nhân cũng gào ầm lên.

- Cút hết sang 1 bên!

Hồ Hồng Đức đứng vững vàng trên võ đài, nghe thấy tiếng hò reo như vậy, trong miệng hét lên 1 tiếng như tiếng sấm, lập tức khổng chế lại âm thanh hỗn loạn trong hội trường.

Tiếng hét của Hồ Hồng Đức cũng giống như 1 cước đánh bại Andreyebich, đều khiến cho mọi người có chút không hiểu, thế nhưng hiệu quả lại rất tốt, ít nhất cũng có thể khiến cho hội trường yên tĩnh lại.

Nhìn thấy những người bình thường đều mặc comple ra vẻ ta đây đạo mạo trang nghiêm, Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu rồi nói với 1 người châu Âu đứng bên ngoài võ đài:

- Người bảo hắn nhận thua đi, không đánh nữa, nếu không, hắn cầm chắc cái chết!

Hồ Hồng Đức là 1 người đánh võ, ông có niềm kiêu hãnh riêng của bản thân, tuy rằng Andreyebich bị thương nặng, nhưng Hồ Hồng Đức biết, trận đấu này ông có thắng cũng không vẻ vang, nếu không phải có Diệp Thiên làm phép tăng thêm khí lực, thì 1 cước đó của ông cũng nhất định không thể phá vỡ phòng ngự thân thể của Andreyebich được.

Mà Andreyebich, cũng đáng là 1 đối thủ để Hồ Hồng Đức tôn trọng, nếu ở Trung Quốc thì hắn cũng là 1 võ sĩ.

Người châu Âu đó có thể hiểu được tiếng Hán, sau khi nghe Hồ Hồng Đức nói xong, sắc mặt lỗ rỗ vẻ lo lắng, vội vàng nói tiếng Nga với Andreyebich.

Andreyebich cũng không nghe lời 1 trợ thủ của mình, mà lão đảo bước lên võ đài, đứng trước mặt Hồ Hồng Đức.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #000080;">Warning: Content truncated for readability. </span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 466

Sự Kiêu Ngạo Của Vũ Giả

Tuy đang bị trọng thương nhưng ánh mắt của Duy Kỳ vẫn rất sáng luôn chăm chú nhìn Hồ Hồng Đức, ánh mắt đó tỏ ra không hề yếu ớt chút nào.

Ngày trước hồi còn trẻ ở trong đội đặc chủng Duy Kỳ là thành viên ưu tú nhất, vậy mà chỉ qua có một đêm mà bao nhiêu chuyện thay đổi. Duy Kỳ đã giết chết kẻ thù thế là cuộc đời từ nay về sau không sẽ không còn có được niềm vui nữa rồi.

Cho nên An Đức Duy Kỳ đã từ chối lời mời của trại huấn luyện, một thân một mình thâm nhập vào thế giới đen, Châu Âu rộng lớn như vậy cũng không ai biết y còn sống hơn tưởng y vừa mới chết.

Chẳng qua thân làm một cường giả, An Đức Duy Kỳ không muốn tự sát để kết thúc tính mạng của mình cho nên anh mới không ngừng khiêu chiến với các cơ quan, tổ chức, đây có lẽ là do nguyên nhân của cái thân bí Phương Đông.

Trung Quốc cũng không để cho An Duy Kỳ thất vọng, chỉ là cuộc thi đấu thứ hai anh ta đã gặp phải một đối thủ cực mạnh, đối với An Duy Kỳ mà nói chết trong tay Hồ Hồng Đức có lẽ là một kết cục tốt nhất.

- Phủ tạng của ngươi đã chảy máu, cho dù ta không ra tay thì ngươi cũng không sống nổi, ngươi còn trẻ còn làm được nhiều việc hà tất phải chết ở chỗ này.

Nhìn thấy ý chí ở trong mắt của An Đức Duy Kỳ, Hồ Hồng Đức cũng phải lắc đầu nhưng y cũng không quan tâm gì đến quyền đài nữa, y liền đến ngồi bên cạnh Diệp Thiên.

An Đức Duy Kỳ cũng có sự kiên trì của mình, giống như Hồ Hồng Đức cũng có sự kiêu ngạo của y, nghiêm túc mà nói trong cuộc tranh tài này Hồ Hồng Đức đã làm tệ rồi, đó cũng là do tính tình ngay thẳng của y, quả thực nếu giết An Đức Duy Kỳ thì đó cũng là sự sỉ nhục lớn trong cuộc đời của y.

Tới mức An Đức Duy Kỳ còn xé rách Trương Tam, cái kia cũng không có quan hệ gì với Hồ Hồng Đức, anh ta cũng không còn nghĩa vụ phải đi báo thù cho Trương Tam, dù sao lần này lên quyền đài cũng đã chuẩn bị chuyện sinh tử.

Hơn nữa trong trận đấu, dưới tay sát thủ Trương Tam nếu An Đức Duy Kỳ phản ứng chậm thì chi e phải khênh người đi trên mặt đất lúc này lại chính là anh ta, trên hắc quyền không có chuyện ân oán cũng không có chuyện tư thù.

- Đây... cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì vậy?

- Tại sao lại không giết nó?

- Cuối cùng là ai thua, ai thắng?

Hành động này của Hồ Hồng Đức đã để cho cả hội trường phải ồ lên, thường ngày trong này có những kẻ phú hào ra vẻ đạo mạo không khí giả tạo đã bị xé toang, thấy An Đức Duy Kỳ bị 2 trợ thủ hạ xuống lôi đài, một vài người đã chửi ầm lên.

- Hồ lão, An Đức Duy Kỳ đã kí tên vào giấy sinh tử, vì sao lại không giết anh ta.

Hành động của Hồ Hồng Đức cũng có chút khó hiểu, đương nhiên nhân lực của ông ta có thể nhìn ra An Đức Duy Kỳ đã kiệt sức, hẳn không hiểu tại sao Hồ Hồng Đức lại bỏ qua cơ hội hạ gục đối thủ.

- Cậu đang chất vấn ta ư?

Hồ Hồng Đức trừng mắt, lạnh lùng nhìn về phía Chúc Duy Phong, thần lực của ông ta vẫn chưa hết đường như có cả sát khí theo gió đập vào Chúc Duy Phong.

Đây cũng chính là cái được gọi là hiệp sĩ vi phạm lệnh cấm, trong mắt Hồ Hồng Đức loại người này chỉ biết cố chấp, giống như là Diệp Thiên với Cầu Tâm Gia thậm chí là An Đức Duy Kỳ mới chỉ vừa đi xuống lôi đài nhưng rất dễ để nhận ra Chúc Duy Phong không có ở trong hàng ngũ đó.

Mấy hôm trước ở tứ hợp viện, dùng nói là Chúc Duy Phong đã biết được thân phận của Tống Hạo Nhiên mà ngay cả đến Hồ Hồng Đức cũng coi chuyện đó là chuyện cũ, sau khi hô một tiếng lão Tống thì ở phía trước thái độ cũng không có gì thay đổi.

Bị Hồ Hồng Đức trừng, Chúc Duy Phong rung mình, y biết những người này là vô pháp, vô thiên, mình chỉ cần nói sai một câu thì

không chừng sẽ bị đối phương đá thương ngay nên Chúc Duy Phong vội lấy cớ nói:

- Không dám, Hồ lão, ngài nghĩ nhiều rồi, chỉ là... lần này thắng thua đối với ngài không có nghĩa lý gì!

Quyền trằng này của Chúc Duy Phong không giống với Hồ Hồng Đức, hẳn đây chính là nhân vật của quyền pháp tông sư, cũng chính bởi vì đó là quyền pháp của các đại sư, người kiêu ngạo bất tuân. Căn bản đi là những cao thủ chân chính không thể dùng tiền tài để mời chào họ được.

Hồ Hồng Đức sẽ không mua Chúc Duy Phong, y lạnh lùng nói:

- Có gì phân biệt là không tốt nào? Coi như ta đã thua là được.

- Được thế thì cứ theo như ngài lo liệu!

Nhân vật này Chúc Duy Phong không để gì buông tha nhưng dù sao An Đức Duy Kỳ đã bị trọng thương, nếu y còn dám đánh nữa thì là tự tìm đến đường chết.

- Lão Hồ, mẹ kiếp không sai!

Hành động này của Hồ Hồng Đức đối với Diệp Thiên cũng chỉ là sự thương thức, hẳn càng không thể để Chúc Duy Phong cảm nhận được liền vỗ vào vai Hồ Hồng Đức.

- Khả khả, Hồ Hồng Đức của tôi là người như thế nào, chuyện thắng trên võ đài nhất định là không quan tâm.

Bị Diệp Thiên vỗ, dường như Hồ Hồng Đức đã nhận được một phần thương, y liền cười nhìn Chúc Duy Phong kêu lên một tiếng buồn bực, đều là người mà tại sao mà thái độ của Hồ Hồng Đức đối với 2 người lại khác nhau như vậy.

Ừ, y đến đây làm gì? Lại còn muốn đánh nhau với người?

Đang nói chuyện với Hồ Hồng Đức, An Đức Duy Kỳ vịn tay người nâng mình lên rồi đi về phía bọn hắn đang ngồi.

- Không sao, để cho y lại đây!

Chúc Duy Phong không phải là người thiện tra, nếu bị thương thì hẳn An Đức Duy kỳ sẽ sợ nhưng như thế thì sự từng trải của

những năm trước kia đã đề y sống là vô dụng rồi, ngay sau đó y khoát tay bảo mấy người bảo vệ phía trước lui đi.

Thấy mấy người ở lối đi đã tránh ra, An Đức Duy Kỳ đến cạnh Hồ Hồng Đức, nói làm nhảm về trận Nga La Tư rồi quỳ xuống, tay bị thương cầm lấy tay phải Hồ Hồng Đức.

- An Đức Duy Kỳ tiên sinh đã nói, ngài đã gặp người lợi hại, ngài hãy cho anh ta sống thêm chút nữa, anh ta là đạo sư không cứ trèo lên người khác được.

Đi theo An Đức Duy Kỳ có mấy người Châu Âu để phiên dịch cho An Đức Duy Kỳ họ nói:

- An Đức Duy kỳ tiên sinh còn nói, nếu có ngày ngài đến thăm quê thì hẳn sẽ dùng chiêu đãi ngài món bánh mì hảo hạng nhất.

- Được, có cơ hội nhất định ta sẽ đi, lão Đầu Tư cũng muốn gặp để biết thế nào mà lại huấn luyện ra người bị đánh ngã xuống đất thế này.

Hồ Hồng Đức cười lớn, thời gian ở núi Trường Bạch y cũng thường xuyên giao tiếp với Nga Tư La đã biết Nga La Tư là người chiêu đãi khách quý bằng muối và bánh mì đây cũng là nét truyền thống đã có từ nhiều thế kỉ.

Thấy An Đức Duy Kỳ đứng lên, Hồ Hồng Đức nói:

- Đúng rồi, hãy về tĩnh dưỡng 1 tháng, không được hoạt động mạnh, nếu không vết thương của ngươi sẽ rất khó chữa khỏi đấy.

Tục ngữ đã nói: Tôn thương đến gân cốt là 100 ngày mà Hồ Hồng Đức bị nội thương khá nghiêm trọng, nếu là người khác thì chiedo một cú đá của Hồ Hồng Đức là đã chết rồi, chỉ có An Đức Duy Kỳ biến thái sau khi bị đánh mới vẫn thoải mái, tự nhiên đi lại được như thế.

Sau khi dặn dò An Đức Duy Kỳ xong, bỗng Hồ Hồng Đức nhìn về phía Diệp Thiên, cười nói:

- Diệp Thiên, ta thấy tên tiểu tử này cũng thuận mắt, cậu hãy đi lấy cho hắn một ít thuốc trị thương đi.

Mấy ngày nay ở trong kinh thành, Hồ Hồng Đức biết chú Cầu Tâm Gia cũng biết là y có mang đến dã sơn hạch tộ, đó là viên thuốc có thể trị cả nội và ngoại thương, y cũng biết trên người Diệp Thiên đang giữ vật này.

- Chính tôi cũng chưa dùng loại thuốc này, thật ra nó có thể trị thương được sao?

Diệp Thiên tức giận trừng mắt lườm Hồ Hồng Đức rồi nhìn về phía An Đức Duy Kỳ, nói bằng tiếng anh:

- Mở miệng ra!

Một người đã từng làm bộ đội đặc chủng, đương nhiên An Đức nói tiếng anh không khó khăn gì, sau khi nghe Diệp Thiên nói, anh ta không há to mồm ra mà chỉ há cho vừa một hạt đậu tương to, một viên đạn mới có thể chui lọt.

Không để cho An Đức Duy Kỳ có phản ứng gì Diệp Thiên đã vằm lấy cằm của anh ta, nhẹ nhàng đẩy lên, viên thuốc đã trôi xuống yết hầu và đi vào bụng anh ta.

An Đức Duy Kỳ nhìn Diệp Thiên với vẻ nghi ngờ, anh ta không biết rốt cục là người thanh niên này có ý gì, nhưng sau đó một lúc bụng hả ứ lên cổ một cảm giác ấm áp chỗ đau cũng đã giảm đi rất nhiều.

- Cảm ơn, Trung Quốc quả là một quốc gia thần kì!

An Đức Duy Kỳ dù có không lanh lợi thì cũng biết Diệp Thiên không có ác ý, anh ta chỉ có thể hình dung vật mà mình vừa nuốt vào bụng là vật thần kì mà thôi.

Chỉ là An Đức Duy Kỳ không biết, Diệp Thiên vừa cho anh ta uống viên thuốc mà Cửu Tâm Gia đã dùng nhiều loại thảo dược quý hiếm để chế ra, nó không những có thể chữa khỏi vết thương của An Đức Duy Kỳ mà thậm chí nó còn sót lại những tai họa ngầm trong cơ thể của anh ta, không có cách nào hóa giải được công hiệu của nó.

- Quay về Nga La Tư đi thôi, sẽ có ngày chúng ta gặp lại nhau.

Cho tới giờ Diệp Thiên còn chưa xem tướng cho bất cứ người ngoại quốc nào, vừa rồi đờ đặng nhìn An Đức Duy Kỳ hẳn phát hiện người này còn có thể xuất hiện cùng mình nhưng chưa biết cụ thể là trong truyện gì thì Diệp Thiên cũng không thể đoán ra được.

- Diệp Thiên vốn dĩ cậu cũng có võ công?

Đợi cho An Đức Duy kỳ đi khỏi, Chúc Duy Phong ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên, tuy sức đấu có hạn nhưng ánh mắt không bình thường mà cay độc, động tác vả vào mồm An Đức Duy Kỳ

- Ha ha, trước đây còn đánh nhau nữa cơ nhưng còn kém xa so với Chúc tổng.

Diệp Thiên cười và lắc đầu nói tiếp:

- Lão Hồ cũng mệt rồi, cần phải nghỉ ngơi, hôm nay không phải đến nữa.

Trận thi đấu hôm nay coi như Diệp Thiên đã có nhiều kiến thức, An Đức Duy Kỳ hung mãnh đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn, những trận đấu cũng có vài phần chờ mong ở trận đấu.

Báo chương lỗi

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  

```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 467

Súng

Một trăm ngàn?

Diệp Thiên nghe thấy vậy sững sốt, thấy bên cạnh mình là Hồ Hồng Đức lúc sau phản ứng lại mới lắc đầu nói:

- Tiền kia là của lão Hồ và tôi thì không liên quan gì, ông ấy cũng không cần tài khoản, sáng mai tôi sẽ dẫn ông ta đi mở cho cậu một tài khoản.

Hồ Hồng Đức giống như người mù đã chết, đặc biệt là đều thích tiền mặt, y đang tránh nạn sâu trong núi Trường Bạch đồng thời cũng giấu một khối lượng lớn tiền và vàng, đối với bọn hắn đã từng trải qua loạn lạc mà nói có lẽ vẫn tin tưởng vào vàng là một ngoại tệ mạnh.

- Này, Chúc Duy Phong và Diệp Thiên lần đầu gặp mặt, quan hệ cũng không có gì là sâu đậm, Diệp Thiên nói ra câu này cũng không tiện mời ở lại, nhưng Chúc Duy Phong lại muốn kết thân với Diệp Thiên thì ngay sau đó nhìn về phía Hồ Quân.

Hồ Quân hiểu ý của Chúc Duy Phong liền cười nói:

- Diệp Thiên, còn có một binh khí quyết đấu một trận, cậu không nhìn thấy sao?

- Binh khí quyết đấu? cái kia gọi là Đẳng Thác Hải của người Nhật Bản? Y là cái gì mà đến đây.

Vừa nghe Hồ Quân nói như thế, Diệp Thiên nhớ lại lần cuối cũng nhìn thấy người Nhật Bản trên tờ giấy thực ra trong lòng cũng có chút hứng thú.

- Duy Phong, cậu hãy đến giới thiệu đi, tôi cũng không quen biết người kia.

Hồ Quân lắc đầu nhìn về phía Chúc Duy Phong, y chỉ có quyền cố gắng chứ không tham dự vào việc kinh doanh, những việc này lại càng không quen.

- Tin tức cụ thể chúng ta cũng không biết, chỉ biết rằng mấy năm gần đây y ở Nhật Bản đang ngầm xây dựng xã hội đen để nổi dậy, vốn dĩ chúng ta cũng không mời y, lại càng không quen biết gì với các tổ chức Nhật Bản, y muốn trao đổi về quyền lực ở Trung Quốc ta cũng không thể từ chối.

Chúc Duy Phong cười khỏ giới thiệu Đằng Thác Hải, giờ phút này y cảm thấy mình chẳng kém gì quyền lực của tổ chức Quốc tế đen, không nói đâu xa là những tin tình báo. Điều này làm cho Chúc Duy Phong xấu hổ vô cùng, dù sao trước kia y cũng đã từng làm công viên này.

- Vậy, được rồi, xem hết trận này đi.

Diệp Thiên thế nào cũng được gạt đầu, hôm nay đã hiểu biết về kỹ thuật chém giết của phương tây, có thể cũng rút ra từ đó chút tác dụng gì đó,

Lúc này người xem ở trong tràng đang khua môi múa mép giải thích, hứng thú đã lắng xuống. Tuy Hồ Hồng Đức đã không giết chết An Đức Duy Kỳ nhưng dù sao đánh bại hắn cũng đã an ủi phần nào tâm lý của những người kia.

- Vũ khí của trận đấu. như thế nào là lãnh khí quyết đấu, 2 bên quyết đấu một Đằng Trác Hải là của Nhật Bản

Thêm Đằng Trác Hải là người Nhật Bản ban tổ chức lãnh binh chiến đấu của vua đến nay đã có nhiều chiến tích, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú thêm 10 phần, mà Phục Trạch Lương là truyền nhân của Nhạc gia, là một tay bắn súng xuất quỷ nhập thần.

Hai người bọn họ quyết đấu sẽ có sự phấn khích khác thường, xin mời phía dưới mời truyền nhân của Nhạc gia... Phục Trạch Lương.

Người chủ trì kéo dài âm điệu dạo đầu, đèn trong hội trường tắt hết. một vài người trung niên đang dưới ánh đèn chậm rãi đi lên võ đài.

Người này cao khoảng một thước bảy, to béo mặc cái u phục luyện công màu trắng diềm tĩnh sau khi đi lên võ đài liền mở cái túi vải lấy ra từ bên trong ra tam tiết Tinh Cương chế vào báng súng.

- Rắc ...rắc...rắc...

Tiếng sắt va vào nhau âm thanh truyền ra từ tay của Phúc, dĩ nhiên là một thanh côn bằng sắt dài hơn 2 thước, chỉ thấy y mang một tay nải lấy một cái đầu súng long lánh lót vào đỉnh của báng súng.

Đến nước này, toàn thân nổi lên bóng như kim khí, súng đang ở trong tay Phúc Trạch Lương. Tay phải cầm một đầu súng dốc hết sức run lên, khẩu súng trong tay Phúc Trạch Lương giống như một con linh xà cử động, Tinh Cương trên thân súng dường như cũng trở lên co dãn mềm mại.

- Được!

Không biết ở dưới ai đã hô lên, hướng dẫn mọi đả mọi người vỗ tay. Tục ngữ có câu một tắc dài thì một tắc mạnh. Cái súng này dài tới hơn 2 thước, nói như vậy là có vị thể rồi.

Thoáng nhìn Diệp Thiên cao hơn Phúc Trạch Lương hơn một đầu người, hấn nhìn về phía Hồ Hồng Đức hỏi:

- Lão Hồ, người này cầm súng đều giữa súng nha?

Đối với loại lãnh khí Diệp Thiên không biết nhiều lắm, ngoại trừ mấy đao pháp ra, còn lại mà nói thì dốt không kém gì đặc cán mai, trước mắt có thể nhận ra súng bình này cũng là quý rồi.

Hồ Hồng Đức gật đầu:

- Đúng vậy, súng này cao độ 2 thước nhưng dùng Tinh Cương làm báng súng, làm xung quanh cũng có phần trái với nghệ thuật làm súng, tôi thấy đây không phải là người tốt.

Trước giải phóng Hồ Hồng Đức cũng không còn nhỏ sau giải phóng lại sống nhiều năm trong núi sâu, cho nên vẫn thuộc lớp tư tưởng của người già, thấy người này được gọi là súng trung bình

Có câu châm ngôn là: côn thánh, đao năm còn súng pahir cả đời, theo như câu nói đó thì thuật bắn súng là một trong 18 loại binh khí khó học nhất.

Mà súng cũng có 4 loại: súng hoa, súng bình thường, đại súng và đại can trẻ mỗi loại một quy cách, mỗi loại cũng đều có cách sát thương khác nhau.

Tốt nhất là loại súng làm bằng sáp ong, nó mềm và dẻo, bất kể là khiêu khích hay đâm cũng dễ có khả năng đã thương người, chế tạo được loại súng này cũng phải dựa vào kinh nghiệm cả trăm năm mà tổ tiên đúc kết được.

Cho nên thấy Phục Trạch Lương sát khí càng lớn lựa chọn cây súng làm từ Tinh Cương thì Hồ Hồng Đức đã dự đoán người này chỉ có thua làm không thắng được.

- Lão Hồ, kĩ thuật bắn súng của Phục Trạch Lương rất cao, Đằng Thác Hải đánh không lại được rồi.

Thấy đối thủ chưa bắt đầu, Hồ Hồng Đức liền lấy uy phong, Chúc Duy Phong thì có chút không hài lòng, y từng gặp Phục Trạch Lương lúc anh ta đang được huấn luyện, anh ta đã từng dùng súng sáp ong chỉ trong nháy mắt đã bắn trúng ngực người khác như thế là đủ rồi.

- Nói nhiều vô ích, xem đi!

Từ đầu Hồ Hồng Đức luôn giải thích cho Chúc Duy Phong, 3 tinh phía Đông Bắc có không ít các cao thủ, Hồ Hồng Đức cũng tiếp xúc rất nhiều với họ chỉ liếc mắt là đã phát hiện ra Phục Trạch Lương đang trầm ổn không thể nhận định các động tác võ công có đẹp không nhưng chắc chắn là không thể cao siêu hơn thuật bắn súng.

Phải biết rằng kỹ thuật bắn súng sớm nhất là dùng cho chiến mã, dài đến 2, 3 thước, nó là vũ khí của các đội quân hùng hậu, 2 ngựa giao nhau súng đối súng xem ai nặng kí, ai lợi dụng nhưng so với súng thì ngựa vẫn còn rất nhiều.

Cho nên lúc này muốn eo giảm bớt lực, hơn nữa sáp ong cũng có sự co giãn, đầu súng rắn có thể làm cong nhưng có thể hoãn lại xung đột, tay sẽ bị trấn thương,

Chi là lần này Phục Trạch Lương muốn cầu xin, lực eo luyện không đến nhà thậm chí cả sáp ong cũng không cần đổi lại Hồ Hồng Đức là đồ đệ, e rằng y đã sớm xấu hổ vì bị tát rưng hết răng rồi.

- Phía dưới, xin mời người đến từ Nhật Bản – Đằng Thác Hải.

Hiệp đầu quyền thi đấu thuộc về An Đức Duy Kỳ cho nên người dẫn chương trình cũng không giới thiệu nhiều về Đằng Thác Hải, anh ta xuất hiện trên võ đài, đèn cũng được bật lên, ở giữa là một người Nhật Bản đang ôm thanh đao, bên kí là Phục Trạch Lương đang đi lên võ đài.

Người Nhật bản này cao khoảng 1m72, trên trán bịt một mảnh vải ở giữa có Nhật kì, từ lúc lên võ đài đã không nói câu nào mà chỉ nhìn Phục Trạch Lương rất lạnh lùng.

- Tốt lắm, 5 phút bắt đầu.

Hai bên đã lên võ đài người trọng tài vội nhảy xuống, tuy có ra thời gian nhưng không báo ai bắt đầu trước, hiện tại 2 bên đều ra sức uy hiếp đối phương.

5 phút đồng hồ trôi qua, keng một tiếng vang lên, không khí trong võ đài đột nhiên căng thẳng, vây quanh để xem trận đấu là những phu nhân của các phú gia, bọn họ đều hồi hộp nín thở.

Hai lãnh khí đối chiến, không đeo găng tay thì sẽ càng nguy hiểm, dù là đâm giũa hay chém một nhát thì đều có khả năng trúng phải tứ chi, hơn nữa chuyện thắng bại chỉ được ở trong vòng càn khôn.

- Xin chỉ giáo.

Sau khi nghe tiếng chuông, người Nhật Bản kia cúi Phục Trạch Lương, lúc đó là để đáp lễ, đột nhiên người Nhật Bản lẩn thân lên nói “tránh” một tiếng vang giòn, ánh mắt sáng lên rồi nhanh như tia chớp anh ta đã vạch tới cổ họng Phục Trạch Lương.

- Ê tiện.

Trong võ đài, mọi người đều thoáng có ý nghĩ này, chỉ là không ai nói ra, bởi vì đánh nhau bằng lãnh khí thì chỉ một giây thôi là có thể phân thắng bại rồi.

Tuy công phu của Phục Trạch Lương so với Hồ Hồng Đức là bình thường, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của y rất phong phú, lúc đao cắt trên cổ theo bản năng tay phải của y nhanh như tia chớp đã gạt được thanh đao ra.

- Keng

Một tiếng kim loại va vào nhau vang lên, Phục Trạch Lương lui xuống.

Súng ở gần binh khí công kích, thêm nữa là Đằng Thác Hải bị kéo ra, cuộc tỉ thí này Phục Trạch Lương không đánh cũng rơi xuống, y nhào xuống võ đài xin thua trận là được rồi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 468

Cặt Tay

Phục Trạch Lương phản ứng rất nhanh nhưng Đàng Trách hải cũng là người dày kinh nghiệm, y biết độ chênh lệch của 2 loại vũ khí này, sau khi bỏ một đao cả cơ thể, xương cốt như bị co lại, hai tay võ sĩ cầm lấy đao rồi bỏ nhanh như tia chớp.

- Keng ...Keng... keng...!

3 tiếng kim loại va đập vào nhau vang lên, 2 võ sĩ chợt tách ra, Phục Trạch Lương lùi liên tục về phía sau 8 thước lưng chạm phải dây chần 4 phía của võ đài mới dừng lại được.

- Bị thương rồi?

ở dưới võ đài có người phát hiện, tay phải Phục Trạch Lương đang run lên, chỗ áo trắng bộ y phục luyện võ đã bị nhuốm màu đỏ tươi, có lẽ là vai đã bị chém một đao điều này chỉ có Phục Trạch Lương mới biết được.

- Thật là mất mặt, người luyện võ công cho lại chính là nhạc phụ, nếu Nhạc Phi còn sống thì ông cũng tức mà chết mất.

Chứng kiến trận giao đấu vừa rồi, Hồ Hồng Đức hừ một tiếng lạnh lùng, tay là bộ phận không thể tách rời cơ thể, tay bị thương quá thức đối với người luyện võ công mà nói thì đó là một sự sỉ nhục.

Phải biết rằng, có súng có quân thì được vua khen, hai quân giao đấu quan trọng nhất là súng chứ đao, côn thì không tính.

Sử dụng súng tốt cũng giống như nắm được sinh mạng trong tay, nhất là lúc súng giống như Du Long là một cái trượng dài bảo vệ, chỗ đầu súng hàn sẽ làm cho quan địch kêu gào thảm thiết như vậy là cuộc đại chiến đã bách thắng, đó đúng là một trận hoành tảo thiên quân làm thay đổi triều đại, quyết sạch càn khôn, phi đao thì côn cũng có thể sánh được.

Thế nhưng nếu mang Tinh Cương để đấu thì loại súng trung bình ở trong tay Phục Trạch Lương cũng trở nên vô lực, ngay cả môn

hộ cũng không đánh được, xem kia Hồ Hồng Đức đang chửi ầm lên.

Chúc Duy Phong ngồi ở bên cạnh, sắc mặt cũng vô cùng khó coi, vừ rồi Trương Tam bị An Đức Duy Ki xé rách áo rõ ràng là có sử dụng lãnh khí trong cuộc quyết đấu, lúc này mặt đối mặt không biết tiếp theo Phục Trạch Lương sẽ ứng phó như thế nào đây.

Bất đắc dĩ Chúc Duy Phong mới phái Phục Trạch Lương lên võ đài bởi vì hiện nay trong giang hồ người luyện võ thì nhiều nhưng người luyện binh khí thì ngày càng ít, chủ yếu là vì họ bị nhà nước đối tượng phải quản lý vũ khí, ra ngoài thì không được mang theo vũ khí cho nên người luyện tập cũng ít đi.

- Người ... võ công không được, năm đó sư phụ đã từng chặt cách tay của người Trung Quốc bây giờ ta cũng chỉ làm theo sư phụ thôi, ta chỉ cần cách tay chứ không cần tính mạng của người.

Tất cả mọi người không ngờ là trên võ đài sau khi 2 người tách ra là Đằng Thác Hải không vội tấn công, thế nhưng có vẻ y rất ngông cuồng có chút tiếng Trung đã khiêu khích Phục Trạch Lương, hơn nữa y bỏ vật cầm trong tay võ sĩ đao bỏ vào túi, cứ chỉ võ cùng khinh miệt.

- Sư phụ y là ai?

Sau khi nghe Đằng Thác Hải nói Diệp Thiên ở dưới võ đài không khỏi nhú mày, kể từ khi sư huynh hắn bị người Nhật Bản chặt đứt một cánh tay, Diệp Thiên vô cùng miễn cảm với các võ sĩ đao người Nhật Bản.

- Tôi không biết sư phụ của y là ai.

Chúc Duy Phong lắc đầu nói:

- Tôi chỉ biết hắn xuất thân từ một công ty kiếm đạo Nhật Bản, võ y cũng là một tay kiếm đạo nổi tiếng, nhưng không biết tại sao y đột nhiên lại gia nhập xã hội đen.

ở Nhật Bản, kiếm thuật đao pháp được thống nhất gọi là kiếm đạo, kiếm đạo Nhật Bản có từ rất xa xưa rồi, người luyện kiếm đạo có địa vị cực cao, Đằng Thác Hải đã bỏ qua cơ hội tiến lên làm thầy, y quyết vùi đầu vào loại tổ chức vô quy tắc, thật sự là làm cho người khác rất khó hiểu.

Bởi vì trước khi có Đằng thác Hải, một nhà Nhật Bản đã tự giới thiệu và yêu cầu muốn được tham gia trận đấu của xã hội đen, thời

gian rất gấp nên Chúc Duy Phong cũng chỉ thông qua 1 người bạn Nhật Bản để biết về Đăng Thác Hải, đại khái là biết được rất ít, thực sự là không thể biết được y đến từ đâu.

- Y xuất thân từ công ty kiểm đạo tên là gì?

Diệp Thiên quay về phía Chúc Duy Phong nói:

- Điều này thì ngay cả Chúc tổng cũng không biết.

Lời nói của Diệp Thiên có ý giễu cợt, một bên nghe lắng tai nghe nhưng Chúc Duy Phong cười khỏ, lần này y tiến cử liên tiếp 2 quyền thủ ra nước ngoài tuy nhiên lại không thăm dò đối phương, thực sự là không khỏi làm cho người ta có cảm giác khuôn phép.

- Diệp Thiêu, cái này tôi biết, giống như gọi cái gì là công ty Bắc Cung, thực ra là y đã tập hợp Bắc Cung Nhất đạo lại ở Nhật Bản thì cũng coi như là có chút danh tiếng.

Thêm vào nữa, lúc ở Nhật Bản trong trận thi đấu Đăng Thác Hải đã vô nguyên tắc mà được phong danh hiệu “Vua bình khí”, sau đó ang Hàn Quốc thi đấu thắng 20 trận liên tiếp, Chúc Duy Phong cũng biết một ít thông tin về y.

- Bắc Cung Nhất Đạo Lưu?

Diệp Thiên nghe thấy vậy sững sốt, sau đó là tươi cười:

- Trái Đất này đúng là bé thật, cố nhiên ta 2 lần đụng phải người nhà Bắc Cung.

- Thế nào? Diệp Thiên sao cậu biết?

Thấy Diệp Thiên tươi cười, Chúc Duy Phong thì căng thẳng, nếu Diệp Thiên và người trên võ đài có chút quan hệ thì vậy thì chẳng phải là hẳn không có cách gì mời được Hồ Hồng Đức lên võ đài đấu với Đăng Thác Hải được rồi.

- Tôi không biết y mà biết sự phụ y.

Diệp Thiên nở nụ cười từ tận đáy lòng, có thể Đăng Thác Hải vẫn chìm trong chiến tích nói như vậy là chuyện năm xưa các anh hùng Bắc Cung chặt đứt cánh tay của Cầu Tâm Gia chỉ là chuyện cũ, trước mắt là thấy Đăng Thác Hải đang rất lợi thế.

- Mẹ kiếp, ai dạy dỗ tên đồ đệ này, đồ chơi gì vậy hả?

Lúc Chúc Duy Phong kêu khổ, trận quyết đấu trên võ đài lại bắt đầu, Hồ Hồng Đức đã thấy Phục Trạch Lương giờ trò đùa giỡn, không nhịn được nữa Hồ Hồng Đức lớn tiếng mắng khiến cho mọi người nhìn dồn lại phía đó.

Vừa rồi lúc tách ra, Phục Trạch Lương đã muốn giật lùi lại 7, 8 thước, theo lý thuyết thì khoảng cách như vậy hoàn toàn có thể giúp y phát huy hết khả năng chế ngự kẻ thù ngoài 3m.

Kỹ thuật bắn súng của cao thủ chính là chỉ một chiêu mà hạ gục đối thủ, ra tay một nhất đều phải trí mạng đối thủ, nói đúng là nếu súng có bắn loạn xạ thì có thần tiên cũng khó mà đề phòng được.

Phục Trạch Lương cố tình hết lần này đến lần khác dùng súng sự mềm dẻo rất kém, vừa rồi cầm cái súng hoa run lên, mẹ kiếp ngay cả 3 bông hoa cũng chưa chắc đã làm bị thương được, hơn nữa Đãng Thác Hải lại nặng hơn anh ta cả 10 cân.

Xem đến đây, Diệp Thiên thở dài nói:

- Võ công của Chúc Tổng như vậy, sẽ không để bọn họ lên võ đài thi đấu, buộc người Trung Quốc phải ra mặt.

Diệp Thiên vừa rút lời, Đãng Thác Hải tay phải nắm lấy chuôi đao kéo mạnh ra ngoài, võ sĩ đao vượt thanh đao sắc bén của mình, người trượt xuống, âm thanh chói tai tiếng kim loại cọ sát vào nhau vang lên trong võ đài.

Phục Trạch Lương đỡ lấy thanh đao của võ sĩ đao khi y tuốt đao ra làm phát sinh một ánh sáng điện, tiếng đao cọ sát vào nhau vang lên trong võ đài, theo đó là một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Căn bản là Phục Trạch Lương không nghĩ tới việc luyện tập trong mấy ngày, bản thân tăng đến hơn 10kg ra đòn bị đối phương chặn lại, ngay người ra một lúc còn chưa kịp phản ứng gì mà chỉ thấy trước mặt là một ánh sáng lóe lên rồi cảm giác đau nhức ở cánh tay phải.

Cúi đầu nhìn xuống, Phục Trạch Lương thấy 5 ngón tay mình trừ ngón cái ra thì 4 ngón còn lại đã bị đứt, cảm giác đau buốt đến tận não. Súng trong tay Phục Trạch Lương cũng rơi ầm xuống mặt đất.

Nhưng ác mộng của Phục Trạch Lương vẫn chưa kết thúc, ngay sau tiếng kêu thảm thiết của hắn thì cục diện đã khác, một lưỡi đao lướt qua những ngón tay của Phục Trạch Lương sau đó giơ cao lên rồi như tia chớp bổ xuống vai của Phục Trạch Lương.

- Hả?

Phục Trạch Lương thét lên một tiếng bi thảm rùng rợn nhưng sau đó là cánh tay đã bị rơi xuống võ đài, thậm chí Phục Trạch Lương còn không dám nhìn, máu tươi ở bả vai phun ra, bạn bè nhắm mắt không dám nhìn còn ngất đi nữa.

- Khôn khiếp!

Tình thế như vậy, rốt cục thì Chúc Duy Phong cũng không thể ngồi yên được cầm cái chén trong tay đập xuống đất.

Y theo dõi trận đấu trong bóng tối, 3 năm nay không biết có bao nhiêu trường hợp dùng lãnh khí chiến đấu lấy súng làm côn đũa là một đối thủ ngang tàn.

Phục Trạch Lương huấn luyện ở nước ngoài đều là những kĩ xảo tiềm phục, cũng luyện được nhiều chiêu chế địch nhưng không biết nhiều về lãnh khí, vốn dĩ Phục Trạch Lương còn tưởng võ công của mình cao siêu cho nên trong trận đấu này Chúc Duy Phong mới để Phục Trạch Lương lên.

Hôm nay trong trận đấu này, mặt đối mặt Phục Trạch Lương đã bị người Nhật Bản chém đứt một cánh tay, ngàn ngữ nói một câu rất đúng ngân thương như đèn cầy hết dầu, sắc mặt của Chúc Duy Phong đã trở lên tím tái.

- Hai người lên đó khiêng cho tôi cái mặt xấu hổ kia xuống.

Sau khi đập vỡ chiếc cốc, thấy tình hình không ổn, Chúc Duy Phong nói tiếp:

- Đưa ngay đi viện, lập tức cắt cánh tay kia đi.

Dù có nói thế ào thì Phục Trạch Lương cũng đã bại trận, nếu như nói để y tự sinh tự diệt thì Chúc Duy Phong cũng sợ tâm mọi người ớn lạnh, sau này muốn mời chào thêm các quyền thủ sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

Sau khi nghe Chúc Duy Phong nói, 4, 5 người mang cáng lên võ đài, 2 người khiêng Phục Trạch Lương đặt lên cáng, mấy người khác lấy nước dội lên võ đài máu chảy xuống lênh láng đến nửa võ đài.

- Nhạc gia, không gì hơn được người này, căn bản là chúng không thể sánh được với kiếm đạo Nhật Bản.

Sau khi rửa sạch võ đài, Đằng Thác Hải hạ màn, đợi mọi người đi xuống, y dùng chân dẫm nát súng của Phục Trạch Lương.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: gray;">...</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 469

Khiêu Khích

Chương 469: Khiêu khích

Mất mặt, đúng làm mất mặt hơn nữa lại còn giờ trò đánh người Trung Quốc trước mặt người Trung Quốc trên võ đài.

Phải biết rằng võ công của Nhạc gia là do Nhạc Phi sáng chế, năm đó kĩ thuật bắn súng giết đến tượng cũng phải sợ mất mặt. Sau đó Nhạc gia sáng chế kĩ thuật bắn súng mới giết giặc chính là xác người Nhật còn ở khắp đồng.

Thêm nữa Đàng Thác Hải lại thông thạo tiếng Trung lại biết được súng của Nhạc gia là hàng đầu, nói như vậy để biết rằng một trường này của y đã giảm nát toàn bộ võ đài của người Trung Quốc, để bọn họ phải cảm thấy khiếp sợ.

- Mẹ kiếp, lão Hồ ta sẽ xé xác người.

Đàng Thác Hải ngông cuồng khiến cho Hồ Hồng Đức ức máu lên đến tận cổ mặt đỏ gay như Quan Công, tay phải đập xuống sô pha ầm một cái, sau đó là bóp và mảy cái bọt biển trong túi và đập vỡ mấy cái chén.

Thấy Hồ Hồng Đức kích động như vậy, mắt Chúc Duy Phong sáng lên, hôm nay trong võ đài này y đã rất tín nhiệm ông ta chỉ một cú đá đã khiến cho An Đức Duy Ki phải cúi đầu gọi alf Hồ lão gia tử, trong mắt Chúc Duy Phong ông đứng là cao thủ trong các cao thủ.

Mặc dù Hồ Hồng Đức không có kiến thức nhiều về sử dụng binh khí nhưng có cả trăm phương pháp, đối với Hồ Hồng Đức thì phải dùng binh khí và lồng với sự giáo huấn trong đó, thậm chí nếu là dùng lãnh khí thì còn có nhiều người lợi hại hơn.

- Lão hồ đừng nóng nảy, nghe xem y nói gì đã?

Thấy Hồ Hồng Đức định lên, Diệp Thiên liền nắm bả vai ám chỉ bảo ông ta về chỗ ngồi.

Vừa rồi, Hồ Hồng Đức mời thân, cơ thể đang trong lúc suy nhược nhất, công lực cũng chỉ còn 2, 3 phần, bây giờ đừng nói là đánh nhau với Hồ Hồng Đức chưa đánh Trương Tam cũng chưa chắc đã thắng được.

Hơn nữa chiến đấu với loại binh khí nguy hiểm đánh võ chỉ cần không cẩn thận một chút thì có thể phơi thây ngay tại chỗ. Diệp Thiên càng không thể để cho Hồ Hồng Đức tác chiến.

- Sư phụ, nếu không thì... con đi trước?

Chu Khiếu Thiên cũng bất bình đứng dậy nói:

- Người Nhật Bản này đúng là ngông cuồng, tôi phải giáo huấn cho nó một trận!

Khi Trung Quốc và Nhật Bản tiến tới quan hệ mật thiết, triều Đường người Nhật Bản còn tỏ thái độ làm anh em muốn học tập nhưng đến triều Minh, Nhật Bản cảm thấy được tài nguyên nước mình nghèo nàn. Vì thế đã chủ ý đánh bại sư phụ của mình.

Từ giữa đến cuối triều Minh, giặc Oa đến từ Nhật Bản đã mang lại một thảm họa lớn cho triều đình, thậm chí là dân cư các vùng thành thị duyên hải nghe thấy tên giặc Oa đã bỏ chạy hết, thường thì 20 đến 30 tên giặc Oa hoặc người Nhật hoành hành trong một thành. Cuối triều Minh buôn bán trên biển đã bị biến động lớn.

Cho đến khi binh của Thích Kế Quang xuất hiện cục diện mới được xoay chuyển. Nhưng Trung Quốc đất rộng, tài nguyên phong phú, lại giáo huấn không ít người Nhật Bản họ vẫn để bụng và luôn có tư tưởng xâm lược Trung Quốc.

Cuối Triều Thanh, triều đình ngày càng bạc nhược, người Nhật Bản cũng không che dấu dã tâm của mình, hạm đội Bắc Dương đã bị diệt chỉ trong một buổi trưa, toàn quân đã bị người Nhật thăm sát trong một trận huyết chiến.

Bởi vậy, lịch sử trung Quốc thời cận đại là lịch sử bị áp bức và lăng nhục. Dường như mỗi người Trung Quốc có lương tri đều nhớ rất rõ giai đoạn lịch sử này.

Mấy chục năm sau cuộc chiến tranh xâm lược của quân Nhật càng khơi sâu mối hận thù của 2 nước này, trừ bọn Hán gian bán nước thì toàn đều không thể quên mối huyết nhục với người Nhật Bản này, phải diệt sạch người Nhật Bản.

Mặc dù 70 năm đã trôi qua, vì nền chính trị quốc gia Trung Quốc cũng đã xây dựng mối bang giao, hào hảo với Nhật Bản nhưng đối với người dân trong nước mà nói họ vẫn không thể tha thứ cho người Nhật Bản, họ cũng không che giấu lòng hận thù của mình.

Một tác đất giang sơn là một tác máu. Năm đó, trong lúc kháng Nhật, các võ sĩ trong võ lâm gia nhập vào các đội quân. Mối thù của bọn họ với người Nhật Bản càng thêm sâu, vốn dĩ ông nội của Chu Khiếu Thiên cũng có 2 đồ đệ tham gia chiến tranh năm đó đến nay vẫn bật vô âm tín, cho nên bây giờ khi nhìn thấy Đẳng Thác Hải hùng hăng, ngạo mạn Chu Khiếu Thiên không chịu được phải đứng dậy.

- Mẹ kiếp, đánh chết bọn Nhật Bản đi.

- Chúc Duy Phong, võ đài là của ngươi? Ngươi chết ở đâu rồi?

Không chỉ Chu Khiếu Thiên mà tất cả những thương nhân giàu có trong võ đài cũng đứng dậy làm cho không khí ồn ào hẳn lên, điều đó làm cho Chúc Duy Phong rất khó chịu.

- Sư phụ, con lên nhé!

Một lần nữa Chu Khiếu Thiên lại nói.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Khiếu Thiên, võ công mà đánh nhau với binh khí là hoàn toàn không hợp, nó rất dày kinh nghiệm, con không phải là đối thủ của nó đâu...

Binh khí cũng có thể gọi là hung khí, nhất là loại đao kiếm này lại càng giống hung khí, lưỡi đao cực kì sắc bén, dường như rất dễ gây sát thương chỉ cần đụng phải là sẽ chết ngay, võ công có cao đến đâu thì gặp phải loại lãnh khí này cũng phải bó tay, nó cũng giống như võ công có cao đến đâu mà chém một đao đã ngã thì không có lý chút nào.

Tuy quyền pháp của Chu Khiếu Thiên từng bước tiến bộ nhưng lại ít khi tiếp xúc với binh khí chỉ sợ lên đó chưa đánh được 3 chiêu thì đã bị Đẳng Thác hải chém thương.

Thấy Diệp Thiên không chỉ ngăn cản Hồ Hồng Đức, mà còn ngăn cản người thanh niên kia lại, Chúc Duy Phong thất vọng lại thấy mọi người trong võ đài đang rất kích động, y giậm chân và đi về phía phòng nghỉ.

Tục ngữ nói có trọng thưởng tất có người dũng cảm, bằng bất cứ giá nào Chúc Duy Phong cũng phải lên giá một triệu để khuyến khích những người quyền thủ tâm huyết, hơn nữa không thể để thua trận, cho dù tất cả đều bị đánh bại thì Chúc Duy Phong cũng không cho phép không có quyền thủ nào không dám lên sân khấu.

- Người mạnh chỉ nói bằng sức mạnh, tôi Đặng Thác Hải là truyền nhân của đạo xã Nhật Bản Bắc Cung, không phải là tôi khiêu khích chur vị mà tôi chỉ muốn chứng minh bây giờ võ công binh khí của Trung Quốc không còn hoàn toàn là siêu việt nữa rồi.

Lời nói của Đặng Thác Hải như một luồng điện lan truyền khắp võ đài:

- Trước mắt tôi đến Trung Quốc, chính là vì muốn khiêu chiến với các cao thủ binh khí của Trung Quốc, ở đây có vị nào không phục thì có thể lên sân khấu.

Một câu nói nữa của Đặng Thác Hải truyền đi trong võ đài, không khí bỗng yên tĩnh trở lại, ở đây gần trăm người không phải ai cũng mất tiếng, có lẽ giờ phút này nhiệt huyết đang sôi sục trong họ nhưng thực sự tài nghệ của bọn họ cũng không bằng người ta.

Thấy võ đài yên tĩnh trở lại, Đặng Thác Hải tỏ vẻ tươi cười, người Nhật Bản tối thờ là sức mạnh, nói tất cả bằng sức mạnh, hôm nay trong mắt y chính là y muốn tuyệt đối dùng sức mạnh muốn cho các xã hội đen ở Trung Quốc phải khiếp sợ.

Thêm vào đó, 2 năm trước Đặng Thác Hải theo Bắc Cung kiếm đạo tiến vào Nhật Bản vô nguyên tắc đã đánh nhau kịch liệt với các tổ chức, thực sự không pahir vì bản tên không trúng đích, sau hai năm y chiến thắng toàn bộ đối thủ của Nhật Bản thực sự là trong chuyện này có chút bí ẩn.

Mọi người đều biết, Judo Nhật Bản và đạo Không Thủ phát triển rất mạnh, ngày nay Judo và Không Thủ đạo quán đã lan ra toàn Thế giới, dường như có nơi người ta còn coi hai loại này là thông dụng.

Mà Judo và đạo Không Thủ phát triển, ở Nhật Bản hằng năm các công ty về Judo và đạo Không Thủ thu được một khoản khổng lồ hàng triệu đô, làm cho các tập đoàn này trở thành tập đoàn tài chính lớn nhất.

Nhưng lịch sử kiếm đạo của Nhật Bản đã có rừ lâu đời đã trở thành thông dụng trên thế giới nhưng đã rơi vào khủng hoảng, gia tộc Bắc Cung đã làm đại biểu cho kiếm đạo Nhật Bản lại rơi vào tồn thất nặng nề.

Một số người phân tích về gia tộc Bắc Cung, nguyên nhân mà bọn họ thông thạo kiếm đạo chủ yếu tập trung vào 2 điểm: đầu tiên là đã lãnh khí từ lâu đã rút khỏi võ đài, không phải mọi người không biết đến tính sát thương của nó mà người dân bình thường cũng không muốn học.

Thứ 2 là kiếm đạo luôn dùng lực để khiêu khích, tục nhữu nói rằng có mạnh cũng không áp được rắn độc, dù gia tộc Bắc Cung càng lợi hại cũng không thể cùng liều mạng với bọn rắn độc vượt biển được huống chi là súng ống ở ngay trước mặt, đao pháp, kiếm thuật có

lợi hại đến đâu cũng vô dụng.

Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, gia tộc Bắc Cung đã quyết định dùng phương thức chiến đấu vô quy tắc, để cho những tổ chức ngầm trong các quốc gia kia biết đến lợi hại của kiếm đạo, những ngày sau đó nó sẽ không tiếp tục bị trở ngại nữa.

Quan trọng hơn nữa, bọn họ muốn thông qua đao pháp của Bắc Cung Nhất Đao để các tổ chức xã hội đen, các đại gia đánh bạc đêm khuya biết đến, nếu bọn họ biết đến kiếm đạo thì kiếm đạo sẽ thông dụng và tiện lợi hơn.

Sự thật đúng như bọn họ nghĩ như vậy, sau khi Đẳng Thác Hải ở Hàn Quốc, gia tộc Bắc Cung đã mở kiếm đạo quán ở Hàn Quốc bỗng nhiên việc làm ăn tốt lên, thậm chí có cả xí nghiệp Hàn Quốc cũng luyện tập kiếm đạo, điều đó làm cho một số người trong gia tộc Bắc Cung thấy mình đã làm đúng.

Cho nên khi biết được quy tắc đánh nhau ở Trung Quốc họ đã mời Nga La Tư là một vị quyền vương đến Trung Quốc, sau cuộc tranh tài, một số người trong Bắc Cung đã giao động. Phải biết rằng dân Trung Quốc là hơn 1 tỉ, nếu có thể phát triển ở thị trường này thì lợi nhuận thật khó mà có thể tưởng tượng được.

Vì thế Đẳng Thác Hải mới hành trình đến Trung Quốc, nhưng người Nhật Bản cũng quyên một chút, vốn Trung Quốc và Nhật Bản có thâm thù cho nên hành động của Đẳng Thác Hải chỉ như sự khiêu khích, hơn nữa là khiêu khích tất cả người dân Trung Quốc.

- Nhật Bản kiếm đạo, chẳng qua là thoát khuôn từ đao pháp, kiếm thuật của Trung Quốc mà ra, hơn nữa nó chỉ tu khí lực không tu nội công, vậy mà dám chạy tới Trung Quốc mà trâng tráo!

Mọi người trong võ đài ai cũng cảm thấy nhục nhã, bỗng nhiên có tiếng vang lên, mọi người nhìn theo đó là một chàng thanh niên khoảng hơn 20 tuổi đang đi lên võ đài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 470

Cầu Xin Một Trận Chiến.

Chương 470: Cầu xin một trận chiến.

- Người này là ai vậy? thế nào mà ta lại chưa từng gặp.
- Không biết, chắc hẳn không phải là quyền thủ của võ đài.
- Vừa rồi, cậu ta ngồi với Chúc Tổng, hình như là bạn của Chúc Tổng.
- Người này không được. Vừa rồi cậu ta không biết Phục Trạch Lương đã bị chặt đứt một cách tay hay sao?

Sau khi mặc bộ võ phục luyện công màu trắng giống của Phục Trạch Lương, Diệp Thiên đi lên võ đài, mọi người ở dưới náo động, sôi nổi bàn về Diệp Thiên, tuy Diệp Thiên cũng cao hơn 1 thước nhưng nhìn vẫn thấy gầy yếu không bằng cả mấy người xem ở dưới.

Cho nên dù mọi người vô cùng phấn lộ với vẻ khiêu khích của Đàng Thác Hải nhưng cũng không xem trọng Diệp Thiên lắm, dù sao lên võ đài cũng là chuyện sống chết, cho dù là một lão quyền sư lúc đánh sống chết cũng chưa thể ổn định lại được.

Mà Diệp Thiên chỉ giống như một cậu bé 20 tuổi, có thể không đánh lại được hắc quyền, đúng là không được mọi người đồng ý, nói không chừng chỉ sau một hiệp hẳn còn thê thảm hơn cả Phục Trạch Lương nữa.

ở dưới võ đài đã có người thờ dài, ngã xuống đất là người thanh niên, chỉ có nhiệt huyết mà không tính đến hậu quả, bị đối phương đánh chết thì đúng là chết một cách vô ích rồi.

- Cậu là ai?

Thấy Diệp Thiên lên võ đài, Đàng Thác Hải có chút sùng sốt, chau mày nhìn Diệp Thiên một lúc rồi nói:

- Người Trung Quốc có một câu ngạn ngữ: thắng làm vua thua làm giặc, tôi vừa đánh bại một người, muốn gì thì hãy nói rõ vấn đề đi.

Mặc dù là người kiêu ngạo nhưng đối với lời nói của Đằng Thác Hải kia nghe cũng lọt tai được mấy phần, bởi hắn hiểu rất rõ nhược điểm của kiếm đạo Nhật Bản, Diệp Thiên nói kiếm đạo chỉ tu khí không tu nội công lời này cũng không sai.

Đạo pháp của Nhật Bản điểm chú ý chính là ở sự hung mãnh sắc bén chưa từng có từ trước đến nay, nhưng ít có sự biến hóa, chỉ thay đổi tốc độ mạnh yếu, chính là ở câu tục ngữ nói, chỉ có thể phóng mà không thể thu, đó cũng chính là sơ hở lớn nhất.

Đối với người này, là tông sư của Nhật Bản kiếm đạo cũng có chút hiểu biết, chẳng qua thời cận đại có ít người luyện tập binh khí, mà những cao nhân thì lại thường hay ở ẩn sâu trong các núi vùng thôn dã, mấy chục năm qua, kiếm đạo Nhật Bản đã đạo pháp giết người bằng lãnh khí ác nhất trên Thế giới.

Cho nên người Nhật Bản cũng không có ý quên đi khuyết điểm trong đạo pháp của bọn họ, qua nhiều trận thắng, lại trở thành những đệ tử cuồng vọng trong thiên hạ, bây giờ khi nghe câu nói của Diệp Thiên, Đằng Thác Hải chủ quan không cho là đúng.

Diệp Thiên nhíu lông mày nói:

- Được, thắng làm vua thua làm giặc? đó là ý của ngươi, chỉ cần ta đánh bại ngươi thì ngươi phải khuất phục.

- Không, kiếm đạo Nhật Bản phải vượt xa lãnh khí Trung Quốc, nếu ngươi có đánh bại ngươi thì ta cũng sẽ không phục...

Đằng Thác Hải buồn cười nhìn Diệp Thiên nói tiếp:

- Hơn nữa ngươi cũng không đánh bại được ta, tinh thần cổ vũ của người Trung Quốc đã xuống dốc, ngươi không chịu học kỹ thuật của các vị tiền bối, ở điểm này chính các ngươi cũng không bằng bọn ta.

- Tâm huyết của người Trung Quốc, há những loại người man di như ngươi lại không biết?

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền cười, lắc đầu nói:

- Lâu rồi nên người Nhật Bản các ngươi không nhớ ư, năm đó xâm lược Trung Quốc cuối cùng phải bại chiếm mà đầu hàng, đến giờ còn không biết hối cải, ta đây là người Trung Hoa cả một vùng đất oai phong chẳng lẽ lại không ai giết nổi ngươi hay sao.

- Nói hay lắm, xử lý tên tiểu tử kia đi.

- Giết chết nó, đánh đổ người Nhật Bản.

Qua cái lắc đầu lời nói như luồng điện lan truyền trong không gian, cả võ đài đều sôi trào lên ở giữa là mối hận thù đến tận xương tủy, mặc dù có rất nhiều người buôn bán Nhật Bản lui tới nhưng họ cũng rất phản cảm với người Nhật Bản này.

Nghe thấy tiếng hô dưới võ đài, Diệp Thiên biết cũng không dễ dàng gì hấn cười khở, bởi tuy ngoài miệng hấn phân bác Đằng Thác Hải nhưng trình độ của Đằng Thác Hải là không tồi, hiện những thanh niên Trung Quốc đúng là ham ăn biếng làm, đừng nói là chịu khổ để luyện tập võ công chứ đến ăn cơm nhiều khi bố, mẹ cũng phải bung lên đến tận mồm.

Nhưng đây chỉ là nói nhằm vào người thường, còn những gia thế võ học chân chính tựa như Chu Khiếu Thiên sinh ra trong lúc gia tộc đang suy thoái là cậu ta từ nhỏ đã khắc khổ luyện tập võ công, nếu nói về quyền pháp thì Đằng Thác Hải cũng không phải là đối thủ của Chu Khiếu Thiên.

- Người thanh niên, đúng là ngươi muốn đấu với ta một trận chứ?

Đằng Thác Hải hiểu được tiếng Trung, khi nghe thấy võ đài hô muốn giết y và đánh bại người Nhật Bản, thì sắc mặt y trầm xuống, Diệp Thiên vừa lên đài thì uy thế mà vừa rồi y đã chặt đứt cánh tay của Phục Trạch Lương mất hết.

Lần này Đằng Thác Hải đến Trung Quốc cũng không phải là muốn dùng võ để kết bạn mà là y muốn dùng kiếm đạo để chinh phục các phú hào đồng thời muốn làm cho các tổ chức đen ở Trung Quốc phải kinh sợ, nhưng lời nói của Diệp Thiên đã biến những cố gắng của hấn thành hư không.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Đúng vậy, theo như người Nhật Bản các ngươi lý luận thì chính là nắm tay của người nào lớn thì người đó làm lão đại, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, các ngươi đã lùn lại còn tự cao tự đại.

- Ngươi đã sỉ nhục người Nhật Bản ta.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Đằng Thác Hải giậm giữ, tay phải nắm lấy chuôi đao, thấy Diệp Thiên nói:

- Lấy vũ khí của ngươi ra ta sẽ cho ngươi thấy kiếm đạo Nhật Bản lợi hại như thế nào.

Thực ra là Đẳng Thác Hải muốn một đao mà chém đứt Diệp Thiên thành hai đoạn, chẳng qua là trước đây y hay đánh lén, nếu đối phó với vũ khí mà Diệp Thiên không đeo găng tay thì chỉ e tên kiếm đạo Nhật Bản kia sẽ trượt không biết xấu hổ là gì thôi.

Nhưng ngay sau khi Đẳng Thác Hải chưa dứt lời thì có một tiếng thét vô cùng kinh hãi cách đó khoảng 20m từ trong phòng truyền ra:

- Diệp Thiên? Chuyện gì vậy, sao cậu đã lên rồi?

Chúc Duy Phong vừa nói thuyết phục được một quyền thủ luyện tập Thái Cực Quyền, vừa mới cùng anh ta đi ra từ phòng nghỉ thì lại thấy Diệp Thiên đã đứng trên võ đài, anh ta kinh ngạc vội vàng bước lên võ đài.

Tất cả những người trong võ đài đều có thể kí tên vào giấy sinh tử, tuy là chưa được pháp luật cho phép nhưng có thứ đó Chúc Duy Phong bớt được nhiều phiền phức, Diệp Thiên không giống một quyền thủ đừng nói gì đến chuyện kí tên vào giấy sinh tử chứ việc để cho hắn đánh nhau cũng Chúc Duy Phong cũng không cho phép.

Phải biết rằng Diệp Thiên là cháu ngoại, là người cảm lái duy nhất của Tổng gia, mẹ hắn có một số lượng tài sản khổng lồ mà có thể sau này hắn chính là người thừa kế.

Ngộ nhỡ, Diệp Thiên có xảy ra chuyện gì thì những công lao của Chúc Duy Phong đối với ông nội hắn sẽ là vô ích, đúng nói đến chuyện đi xuống khỏi võ đài mà chỉ e rằng nửa cuộc đời còn lại của hắn cũng phải sống trong mai danh ẩn tích.

Cho nên Chúc Duy Phong dám đề cho Hồ Hồng Đức lên võ đài chứ trăm nghìn lần cũng không dám đề việc đó cho Diệp Thiên lên so đấu với Đẳng Thác Hải, Trung Quốc có câu cách ngô: Phải cẩn thận với người Thiên Kim, có thể hình dung Diệp Thiên chính là người như thế và đương nhiên bản thân Chúc Duy Phong cũng ở trong phạm vi này.

Thấy vẻ mặt lo lắng của Chúc Duy Phong dưới võ đài, Diệp Thiên lắc đầu nói: -

- Chúc tổng, người bạn Nhật bản này kinh thường võ thuật của Trung Quốc mà Diệp Thiên cũng là một thành viên của võ thuật Trung Quốc cho nên không thể ngồi yên mà không quan tâm gì, tôi chỉ có thể lên võ đài xin lĩnh giáo một phen.

- Diệp Thiên, cậu hãy xuống dưới trước đã,.. Đây không phải là lúc nói đến khí phách!

Chúc Duy Phong đâu dễ dàng mà cái gì cũng quản được Diệp Thiên. Lúc này đây ông ta chỉ biết kéo Diệp Thiên từ trên võ đài

xuống bởi vì nếu Diệp Thiên mà có tổn thương gì thì kết cục của ông ta cũng thảm thương không kém.

Thấy Hồ Quân khoanh tay ngồi nhìn, Chúc Duy Phong giận giữ nói:

- Hồ Quân, thanh niên trẻ tuổi làm liều mà tại sao cậu không ngăn lại?

- Tôi, tôi không khuyên nổi hắn!

Hồ Quân cười khỏ nói:

- Trước đây ở Hồng Kông, hắn cũng không khách khí với Đường lão gia, tôi quá hiểu tính cách hắn rồi.

Thực ra lúc Diệp Thiên muốn lên võ đài, Hồ Quân đã kéo Diệp Thiên lại nhưng mà không thể ngăn cản nổi hắn, hơn nữa qua chuyện Diệp Thiên hành hung Hoàng Tư Chí rồi đại náo ở cục cảnh sát, Hồ Quân thừa biết Diệp Thiên là người rất khó thay đổi.

- Đây... cái này không được!

Chúc Duy Phong lắc đầu, chỉ vào mấy người bảo lãnh viên đang im lặng nói:

- Mấy người lại đây, mau lôi Diệp Thiên xuống!

Trên võ đài Diệp Thiên cách Đăng Thác Hải khoảng 5 thước, Chúc Duy Phong sợ Đăng Thác Hải lại đá thương người, cho nên mới bảo mấy người mang súng lên võ đài đồng thời cảnh cáo Đăng Thác Hải không được hành động thiếu suy nghĩ.

Sau khi nghe Chúc Duy Phong nói, Diệp Thiên tỏ vẻ lạnh lùng, nhìn Chúc Duy Phong rồi nói:

- Chúc tổng, đây là tôi ti thí cùng người Nhật Bản, ông không nên tham dự vào.

Nếu Đăng Thác Hải anh hùng, đệ tử của Bắc Cung thì có lẽ Diệp Thiên sẽ không ra tay, để cho người Nhật Bản này kích lệ những người trong nước cũng không phải là chuyện xấu bởi vì tất cả những người dưới võ đài đều thiếu một tia nhiệt huyết.

Nhưng đây Đăng Thác Hải lại ngông cuồng thêm nữa anh hùng Bắc Cung mà lại chém đứt cánh tay trái của Cầu Tâm Gia lại đi tuyên dương chiến tích đó, Diệp Thiên không thể chịu được hơn nữa cách nói của Đăng Thác Hải làm cho Diệp Thiên sinh lòng sát khí, đừng nói là Chúc Duy Phong chứ ngay cả đến Thiên Vương lão tử cũng không thể ngăn cản nổi Diệp Thiên.

- Nay... như thế này là tốt ư?

Bị cái nhìn của Diệp Thiên lướt xuống võ đài, Chúc Duy Phong thấy lạnh cả người, nhất thời không dám cho người lên võ đài mời Diệp Thiên xuống nữa.

- Chúc tổng, ông cũng không cần phải lo lắng làm gì, từ trước đến nay Diệp Thiên làm việc gì cũng không bao giờ để liên lụy đến bạn bè.

Diệp Thiên thấu hiểu tâm tư của Chúc Duy Phong, hấn cười cười ngẩng đầu nhìn về phía camera trong võ đài, nói một câu:

- Hôm nay Diệp mổ lên võ đài, sống chết là số trời, nhưng tôi cần một trận đánh.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 471

Nhục Nhã

Diệp Thiên hiểu sự băn khoăn của Chúc Duy Phong, hành động đó là để yên lòng ông ta thôi, để ông ta bảo những người mang súng trên võ đài đi xuống như vậy sẽ tránh khỏi việc làm trò cười cho Đẳng Thác Hải.

Trong này có ít nhất 10 cái camera, dù Diệp Thiên có nhìn nói vào 1 cái camera thì lúc hắn nói camera ở nọ góc độ cũng đã thu vào rồi.

Chúc Duy Phong cũng không ngờ Diệp Thiên lại làm như vậy, ông ta im lặng một lúc rồi lắc đầu nói:

- Nay Diệp Thiên đây không phải là chuyện đùa đâu, hãy để cho Hồng phó sư lên đi.

Trong lòng Chúc Duy Phong cũng hiểu rõ, nếu Diệp Thiên có xảy ra chuyện gì ở đây thì ông ta là người đứng phía sau thì không lo được nhiều chuyện như vậy, bất luận Diệp Thiên có thể nào thì ông ta cũng không dám phiêu lưu, mạo hiểm được.

- Chúc tổng, tôi mà đi xuống thì ông lên đi?

Về mặt Diệp Thiên trầm xuống, nhưng trong lòng khá giận giữ, bị người Nhật Bản khiêu khích mà Chúc Duy Phong còn cân nhắc nọ kia nhưng Diệp Thiên cũng không nề hà gì chuyện này.

- Cậu?

Chúc Duy Phong cười khổ, đang lúc nói chuyện thì bị Hồ Hồng Đức kéo về:

- Nghe tôi nói đây, tiểu tử nhà ngươi hãy xem có chuyện gì nào nhiệt đi. Diệp Thiên chịu ra tay thì đó là phúc phận của nhà ngươi, hãy xuống dưới mà xem đi.

Bị Hồ Hồng Đức dùng lực của Ưng Trảo công nắm lấy vai phải, Chúc Duy Phong tê dại, chỉ có thể ngồi ở trên ghế, về mặt đau khổ nói:

- Hồ lão gia à, là vì thân phận của Diệp Thiên có chút đặc biệt.

Sau khi nghe Chúc Duy Phong nói, Hồ Hồng Đức bĩu môi nói:

- Ông ăn củ cải thì lãnh đạm đi đừng quan tâm, không sao đâu, nếu Diệp thua người Nhật Bản này thì nhất định lão Hồ ta sẽ lên thi đấu.

Tuy Hồ Hồng Đức chưa từng thấy Diệp Thiên dùng binh khí nhưng một đao thì có thể lấy được mạng người, bất kể là binh khí gì nếu ở trong tay Diệp Thiên thì đều có thể phát huy được tác dụng cực lớn cho dù hắn có lấy súng làm côn thì cũng có thể xoay tròn đề chết được tên Nhật Bản kia trên võ đài.

- Diệp... Diệp Thiên lợi hại như vậy ư?

Chúc Duy Phong không dám tin tưởng Hồ Hồng Đức, nếu không phải vừa rồi ông ta đánh bại An Đức Duy Kỳ thì nhất định Chúc Duy Phong sẽ cho rằng Hồ Hồng Đức khoác lác, căn bản cơ thể Diệp Thiên không có gì đặc biệt, Chúc Duy Phong không nghĩ là dấu trong đó lại là một vị cao thủ.

Chẳng qua là Chúc Duy Phong không biết tiểu học Diệp Thiên đã học nội quyền, lại có thể chịu đựng được ngoại quyền, sức mạnh bên trong hắn có thể nuôi hắn trong nháy mắt đã phát ra uy lực, lực sát thương này không thể so sánh với ngoại công được.

- Lợi hại? Người Nhật Bản này cộng cả với An Đức Duy Kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn.

Dường như so sánh An Đức Duy Kỳ với Đằng Thác Hải thì có chút không ổn, Chúc Duy Phong “phì” một tiếng rồi nói tiếp:

- An Đức Duy Kỳ vẫn còn là nam tử hán còn cái tên tiểu tử này là cái đồ gì không biết? thôi hãy xem sự náo nhiệt này đi.

- Vậy... Vậy được rồi!

Chúc Duy Phong bất đắc dĩ phải gật đầu chỉ còn biết tin tưởng vào lời Hồ Hồng Đức.

Nhưng sau khi suy nghĩ một chút, Chúc Duy Phong vẫn muốn dời khỏi chỗ ngồi, am thầm lấy ra máy bộ đàm truyền đi lệnh để cho

những người đang núp trong bóng tối chú ý lên võ đài nếu tình hình có nguy hiểm đến tính mạng của Diệp Thiên thì phải hạ võ đài đưa Diệp Thiên đi cấp cứu ngay lập tức.

Thấy Diệp Thiên mất thời gian thuyết phục Chúc Duy Phong, Đằng Thác Hải mất kiên nhẫn chỉ tay về phía Diệp Thiên nói:

- Người Trung Quốc làm việc thật là mê, ngươi... dùng binh khí gì?

- Có đúng là ngươi chạy lên võ đài không vậy?

Diệp Thiên coi thường lờm lờm 1 cái, hắn cũng cân nhắc tình hình thành thực àm nói hắn không có học về lãnh khí, đao, súng, còn hắn không biết sử dụng cái nào cả, thật là cảm vũ khí còn không thuận tiện bằng đánh tay không nữa.

Trong lúc Diệp Thiên nói không muốn cầm vũ khí thì đã thấy cái súng dưới chân đã bị Đằng Thác Hải dẫm nát, hắn động lòng nói:

- Không phải là ngươi đã nói kĩ thuật súng của Nhạc gia không bằng kiếm đạo của Nhật Bản hay sao? Để ta dùng cây súng này đi!

Vừa nói Diệp Thiên vừa đi về phía Đằng Thác Hải không hiểu sao Đằng Thác Hải lại không tự chủ được y lùi lại mấy bước để tránh cái đã giẫm nát dưới chân ra.

- Hồng rồi, tên tiểu tử này sao không dùng cái gì tốt hơn mà lại dùng cây súng này?

Thấy Diệp Thiên cúi đầu nhặt cây súng lên, Hồ Hồng Đức không nhịn được nói thảm một câu: Phải biết rằng còn thàng, đao năm còn súng thì cả đời. Học súng là khó khăn nhất, xem ra khả năng dùng kiếm của Hồ Hồng Đức còn không bằng Đằng Thác Hải.

- Ta sẽ cho ngươi biết kiếm đạo lợi hại như thế nào?

Vừa rồi, Đằng Thác Hải có chút bất năm với chính bản thân mình lui lại mấy bước, thấy Diệp Thiên cầm súng lên, toàn thân y cứng đờ, tay phải cầm thật chặt chuôi đao đang chuẩn bị thời cơ sẽ đã tương đối thủ.

- Chính bằng ngươi?

Diệp Thiên nghe thấy vậy, cười giễu cợt một tiếng:

- Người Nhật Bản các ngươi cái gì cũng học từ người Trung Quốc, học lại không đến nơi đến chốn

Lời này của Diệp Thiên không phải là ăn nói linh tinh, văn hóa của người Nhật Bản đúng là đều học theo và chịu ảnh hưởng của người Trung Quốc từ ăn, mặc, ở, đi lại đến các tập quán, sinh hoạt chính là đều giống in người Trung Quốc cổ đại.

Hiện nay, người Nhật Bản vẫn ngủ ở thảm trên sàn nhà chính là sự bắt nguồn và kết tinh hoàn mỹ của văn hóa Hán quốc đến nay đã gần 2 ngàn năm lịch sử, đến thời Đường nó thịnh hành và được truyền vào Nhật Bản, trong những ngôi mộ cổ ở Hoàng thất Tây An vẫn còn đầy đầy những thảm lót sàn nhà như thế.

- Nhật Bản, chỗ ngồi của tổ tông các người, kiếm đạo cũng là của người Trung Quốc, mau cút xuống đi.

- Vốn dĩ nước Nhật Bản chỉ là một đám băng của sông Hàu Tử, nếu không phải là Từ Phúc dẫn theo người đến Nhật Bản thì không biết chúng mày còn đang ăn lông ở lỗ ở đâu.

- Khả khà, Nhật Bản vốn là nước loạn luân, các người có biết không, bên bọn nó con cái luôn khinh thường mẹ.

Lời này của Diệp Thiên khiến cho mấy người dưới võ đài đồng tình, họ cười vang một trận, họ có chút hiểu biết về văn hóa của người Nhật Bản và đang bàn luận sôi nổi, không ngừng châm chọc chỉ tay lên võ đài.

- Người ... ăn nói xuyên tạc.

Hiển nhiên Đằng Thác Hải không biết nước y có thảm lót sàn, nghe Diệp Thiên nói và bị những người dưới võ đài nhạo báng, y giận tím mặt, sáng loáng thanh gươm được tên võ sĩ rút ra, tiện tay y vút vô đao sang một bên, giờ song đao trên tay lên quá mức độ gánh vác.

Trên võ đài Đằng Thác Hải không tranh cãi nổi Diệp Thiên, điều đó càng làm tăng sự hận thù trong lòng, y đã quyết dùng máu tươi của Diệp Thiên để rửa sạch nỗi sỉ nhục của mình.

- Đến đây đi, ta sẽ cho người biết thế nào là kỹ thuật bắn súng.

Lúc này toàn thân Đằng Thác Hải cứng đờ thì Diệp Thiên lại mền mại khác thường, hắn cầm miếng sắt dưới đất một tay đỡ, giờ ngón trỏ ra như khiêu khích thêm Đằng Thác Hải và tỏ rõ sự khinh thường.

Thấy mọi người vây xung quanh võ đài như vậy Diệp Thiên cũng không khỏi toát mồ hôi vì họ đã vừa chứng kiến sự hung tàn của Đằng Thác Hải vết máu trên đao y vẫn còn nhỏ xuống.

Nhưng Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên vẫn mỉm cười, ngoại công chuyên vào nội công họ hiểu sự “ Nói lỏng” này của Diệp Thiên là có hàm ý gì.

Nội gia quyền là nơi “Nói lỏng” cần như “ Da lý bao cốt” đó mới là nội gia quyền thực sự.

Nhưng nói lỏng và lừa không giống nhau, nói lỏng cần một thời gian nhất định còn thời gian thì phải nhanh, vận khí từ đầu đến chân nếu toàn cơ thể đều nha hoặc nghi ngại thì đó chính là trễ.

Bình thường nhìn thấy cao thủ nội gia đều là miễn cưỡng, tinh thần bình tĩnh không được miễn cưỡng, nếu đã hạ quyết tâm thì thỏ chạy cũng phải lấy được đầu, thấy hấn không để ý một luồng nội khí chạy toàn thân chỉ cần đợi thêm Đẳng Thác Hải động đây thì lập tức Diệp Thiên sẽ phản ứng ngay.

Nhưng sở dĩ Diệp Thiên làm như vậy cũng là bởi vì Diệp Thiên không hiểu về kĩ thuật bắn súng, khi người này tấn công sẽ không tránh khỏi những sơ hở,

- Hầy ha!

Sau khi đi xung quanh Diệp Thiên nửa vòng, bỗng nhiên Đẳng Thác Hải bước về phía trước nột bước dài, giơ cao thanh đao nhanh như một tia chớp chém thẳng xuống người Diệp Thiên, y làm như vậy là bởi vì vừa rồi Diệp Thiên đã có những lời sát tâm.

Diệp Thiên cách Đẳng Thác Hải khoảng 4, 5m, sau một bước Đẳng Thác Hải đã đứng trước Diệp Thiên cả người đã ở trong đao.

Đao này đã làm cho mọi người dưới võ đài phải nín thở, Chúc Duy Phong càng nắm chặt chiếc cốc trong tay nếu thực sự Diệp Thiên bị bổ đao này thì sẽ chết ngay trên võ đài.

Dù động tác của Đẳng Thác Hải rất nhanh nhưng trong mắt Diệp Thiên đó cũng chỉ là chậm, chân trái đứng yên, chân phải vẽ một vòng tròn thậm chí cả cái súng cũng được nâng lên tia sáng lóe lên của võ sĩ đao nhằm thẳng Diệp Thiên mà chém xuống.

Sau một đao Đẳng Thác Hải phóng nhanh về phía trước nhưng kinh nghiệm đối phó của hấn vô cùng phong phú, lúc lao ra y đã dồn 2 đao vào một tay, tay trái không cầm gì để phòng Diệp Thiên tấn công.

- Người Nhật Bản các người cũng có chút khả năng về đao pháp đấy.

Từ khi giao đầu với Phác Kim Hi, Diệp Thiên cũng có hiểu biết về kiếm đạo Nhật Bản

Cho nên căn bản là Diệp Thiên không tính toán chuyện ra tay, hơn nữa Đăng Thác Hải lại khờ lên lữ giận trong Diệp Thiên, chủ ý hôm nay là hẳn quyết định làm cho tên Nhật Bản ngông cuồng, tự cao tự đại này một lần nhục nhã, sau đó là cho y biết là tại sao mà hoa lại có màu hồng như vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 472

Món Ăn

Ngông cuồng, nguoi đúng là không có giáo dục, nguoi không phải là võ sĩ.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói câu này Đẳng Thác Hải tức đỏ mặt lên, dù đó là ngôn ngữ gì thì cũng là mắng chửi người khác, Diệp Thiên nói vậy là đã chạm vào lòng tự ái của Đẳng Thác Hải khiến y bị tổn thương lớn.

- Giáo dục? Cháu đến đây khiêu khích ông nội thì ông nội lại không trách mắng cháu được sao?

Diệp Thiên cười một tiếng lạnh lùng:

- Về mà hỏi tổ tiên nhà nguoi, võ sĩ đao là đến từ đâu? Đừng có không biết gì mà luôn mồm nói kiếm đao Nhật Bản, chẳng qua các nguoi chỉ nhập đao pháp mà thôi.

Võ sĩ người Nhật bản vốn muốn đi chu du khắp Trung Quốc, nói đến đây là đủ biết người Nhật Bản trí nhớ đã chết, triều Đường, hậu Hán tiến hành cải cách nhưng các võ sĩ đao thì không có bất kì một tiến bộ nào.

Cho đến ngày nay, lãnh khí của Trung Quốc cũng chỉ có miêu đao mà cũng chỉ là loại nhỏ.

Mà căn bản thì đao pháp Nhật Bản không có gì đáng nói, nếu sơ hở thì chỉ có đường chết, người Miêu cũng có 300 năm đấu tranh, Trung Hoa rộng lớn nhưng người Miêu thì không không nhiều nhưng họ gan dạ kinh nghiệm lại phong phú người Oa cũng không sánh bằng.

Thêm nữa là Đẳng Thác Hải lại nhảy lên chém một đao, cố nhiên là thanh thế không còn nhỏ nữa nhưng trong mắt Diệp Thiên thì đó chỉ là chuyện buồn cười mà thôi.

Thật sự là người Nhật Bản này không hiểu, nhìn xuống thấy thật uy phong nhưng rất chậm, thế nào cũng phải giơ lên trước rồi mới

tiếp tục hạ xuống. Hạ xuống là dùng lực hút của Trái Đất, lực hút của Trái Đất chỉ tăng có hạn so với chân là lực lên tới ngàn cân.

Mặc dù Diệp Thiên tiếp xúc với lãnh khí không nhiều lắm nhưng hắn cũng biết cao thủ nội công cũng không vung bừa đao, kiếm chỉ giờ ra một chút là thu về.

Trong “Thùy Hử” Lý Dương giết Ngưu Nhị, bảo đao chỉ chém 1 nhát về phía trước, Ngưu Nhị thỏ ra máu người Nhật Bản kia là học không đến nơi đến chốn, đao pháp chính tông của Trung Hoa chưa bao giờ chém xuống dưới, dùng toàn bộ thân đao để chuyên hóa, đao cũng không bao giờ giờ lên cao chỉ cần hơi cao thì bị chặt đứt ngay chính là ngàn cân cũng bị chặt xuống cũng không sợ.

Năm đó Hàn Mặc Hiệp từng ở trong vòng đao pháp, làm 20 chính quân biên đại đao pháp, đặc biệt là để đối phó với ngốc đao Nhật Bản.

Người Nhật Bản khinh miệt miếng sắt, giờ đao lên đánh xuống Đại Khảm Đao đâm ngựa chắc như Thái Sơn dùng lực nhắc 2 đao chém xuống, đao của Nhật Bản không ngừng chém xuống lúc này Đại Bản Đao vừa xông tới vừa chém xuống cổ người Nhật Bản.

29 đao lớn, Trường Thành quyết chiến, không có cách nào chém vào người Nhật Bản, nghiên cứu đặc biệt ra cương để bảo vệ cổ cũng là do bọn họ nghĩ ra, bang quỹ kia có trời cũng không nghĩ ra được là tại sao lại thua qua mấy chục năm tổng kết kinh nghiệm lại phát minh ra cái gọi là rút đao

Nghĩ đến đây trong lòng Diệp Thiên cũng không khỏi có chút âm đạm. bởi vì trước khi giải phóng, các cao thủ đều vào quốc đảng, sau khi giải phóng thì tính toán rõ không xuất hiện nội gia quyền pháp tông sư.

Tựa như Tôn Lộ Đường luôn ẩn cư ở vùng nông thôn mặc cho người ta có khuyên làm sao cũng không chịu xuống núi, cái gọi là khí công đại sư thì như nắm mọc sau mưa kể từ đó võ thuật truyền thống của Trung Hoa dần lâm vào suy thoái, há chẳng đến lượt Nhật Bản.

- Đánh, mau đánh đi. Giết nó!

- Giết chết tên quỷ Nhật bản đi!

Sau một đao của Đẳng Thác Hải Diệp Thiên vẫn chưa rời khỏi vị trí, sau khi bị chém một đao Đẳng Thác Hải cũng cảnh giác hơn, trước mặt thì tỏ ra yếu ớt nhưng thực ra đối phó với y không hề dễ dàng chút nào.

Hai người đều không nhúc nhích, trên võ đài bỗng nhiên yên tĩnh điều này làm cho người xem có vẻ không hài lòng, họ đánh trống gieo hò sôi nổi gào thét bắt Diệp Thiên giết chết Đằng Thác Hải.

Nghe thấy những lời hò hét đó, sắc mặt Đằng Thác Hải cực kì khó coi, y không ngờ hành trình trình phục Trung Quốc của mình lại gặp phải người như thế, không những khiến y phải cảm miệng mà còn khiến y nhục nhã, tài nghệ của hắn còn bí hiểm khó thăm dò.

- Chúng ta sẽ cho người biết thế nào là kiếm đạo Nhật Bản chân chính.

Diệp Thiên không để người dưới đài kêu la nhưng Đằng Thác Hải cũng không nhịn được, sau khi chạy một vòng quanh Diệp Thiên tiếp tục tập trung sức lực cầm võ đao nhằm thẳng Diệp Thiên mà chém.

- Đồ... đồ đồ!

Mấy tiếng đao vang lên, một cao, một thấp vung ra những người dưới võ đài sùng sốt, Diệp Thiên vẫn đứng nguyên tại chỗ mà Đằng Thác Hải thì lui về xa hơn lưng đã dán xuống võ đài mà ngực thì đang thở hổn hển hẳn là vừa rồi đã phải tiêu hao không ít sức lực.

Giống như Hồ Hồng Đức, lúc này Chúc Duy Phong đã được mở rộng tầm mắt, vừa rồi thấy Diệp Thiên từng bước lui lại giống như là trong tay có cầm súng vậy làm cho thể công của Đằng Thác Hải hoàn toàn vô dụng, hai thể cao thấp xem là rõ ngay, Diệp Thiên cũng có thời gian bình tĩnh lại, sắc mặt vừa rồi cũng là có một không hai thậm chí còn gây cho người ta có cảm giác uể oải.

Đây cũng là đặc thù của luyện tập nội công, chú ý thì đúng là bất động, quả là giống như Đại tướng quân ngồi trên trường cao, toàn thân thả lỏng dáng điệu rất giống mỹ nhân dung dung nhân nhân, nhưng khí tụ 3000 vòng chạm vào nhau cũng phát huy tác dụng, đó mới thực sự là sự dũng mãnh phi thường.

- Thế nào? Ta đứng bất động ở đây cho mày chém, nếu người không làm ta bị thương được thì đúng là kiếm đạo Nhật Bản thật là vô dụng, bây giờ người tin chưa?

Diệp Thiên nhìn một cái rồi thở hổn hển nhìn Đằng Thác Hải lắc đầu:

- Người tự hiểu, kĩ xảo của tam tác đao quốc không quan trọng thế mà cũng dám đến Trung Hao khoe khoang, đúng là liều lĩnh, nếu đã đến đây rồi thì hãy ở lại mấy ngày rồi hãy về.

Diệp Thiên bỗng vặn mình một cái, vẻ lười nhác trên mặt bỗng thay đổi trong nháy mắt, vừa rồi hẳn giống như buồn ngủ vậy còn

bây giờ hẳn lại giống một thanh kiếm lợi hại tỏa khí bức người như Kinh Đào Hải Lăng đập vào Đẳng Thác Hải mà đi.

- Ta ... Ta...

Đẳng Thác Hải không thể ngờ là trong nháy mắt võ công của Diệp Thiên lại thay đổi nhanh như vậy, khí thế trên cổ hắn làm cho Đẳng Thác Hải cảm thấy mình vô dụng giống như trước mặt mình là một tòa nhà sừng sững mà không thể bầu vúi vào được.

Tục ngữ có câu: Hào hán không nước mắt, Đẳng Thác Hải cũng là loại sát nhân, phản ứng của người bạn này cũng cực nhanh, y lập tức xin thua chẳng qua vừa mới nói được 2 câu đã bị làm cho phải câm miệng lại.

- Bây giờ muốn cầu xin thì muộn rồi.

Diệp Thiên hé một tia cười lạnh lùng nhưng chân cũng lui xuống một bước, chân trái để vào chỗ khẩu súng bị vỡ quất súng lên cao 3 thước rồi cầm lấy, dường như trong đầu Diệp Thiên lúc này chỉ có súng, cách đó 7 thước ngắm đúng vào gáy Đẳng Thác Hải.

Chiêu này nhìn thì đơn giản nhưng là thuật bắn súng tinh túy của Nhạc Gia, súng trong tay có thể làm cho chủ của nó nổi tiếng, kỳ thực cái giá trước mặt Diệp Thiên cũng là để dọa nạt Đẳng Thác Hải, đó là chiêu của Diệp Thiên hẳn muốn dụ Đẳng Thác Hải chủ động ra tay.

Mặc dù không chủ động tấn công nhưng Diệp Thiên đã thúc ép Đẳng Thác Hải rất mãnh liệt, để làm cho Đẳng Thác Hải có cảm giác Diệp Thiên chỉ cần hơn manh động như thế cũng đủ cho y một kết cục đau khổ.

Dường như bị dồn đến bức đường cùng rốt cục Đẳng Thác Hải cũng phải rat ay, 2 tay cắn chặt võ đao gào thét như một con thú dữ mặt đỏ bừng nhắm thẳng vào gáy của Diệp Thiên, giữa người y như bị bóp méo lại.

- Giết!!!

Thấy rốt cục thì Đẳng Thác Hải cũng không chịu được, Diệp Thiên không chần chừ vừa nhẩy vào đối phương tay phải đồng thời hơi nhú, tay trái ép xuống một cây sắt nặng hơn 30 cân giống như Độc Long Toàn điện xạ đều phát ra âm thanh “xuy xuy”.

Theo lý thuyết của súng thì ngay từ đầu không có sự mềm dẻo thì không thể cùng với sáp ong làm thành loại súng lớn nhất được.

Chính là Diệp Thiên đã cho chân khí vào trong đó, khẩu súng lớn đột nhiên mềm ra, 9 ánh hàn quang lóe lên như hoa mai nở rộ bay

lên không trung bao vây lấy Đẳng Thác Hải mà y thì không biết phải đỡ lấy bằng cách nào.

- Sư huynh hãy lấy lại nợ trước đi.

Hoa súng xuyên thấu Đẳng Thác Hải, y kinh hãi khuôn mặt biến dạng, Diệp Thiên vô cùng cứng rắn, các động tác liên tục không ngừng, tay phải rìn lên buông lỏng lên phía trước sau đó tay trái bắn mạnh rồi buông lỏng đại súng, cả người lui lại phía sau.

Động tác này của Diệp Thiên đã lên tới cực điểm, cho dù mắt có tinh nhưng Hồ Hồng Đức cũng không nhìn rõ là đã xảy ra chuyện gì, lúc Diệp Thiên lui lại phía sau, một âm thanh bi thảm không giống của con người vang lên trong võ đài.

Đúng lúc đó, Đẳng Thác Hải nhảy lên trong không trung, hai tay mở ra cả người nổi thành máu, 5 mảnh cơ thể đứt ra rơi liên tiếp trên võ đài, âm thanh nặng nề này làm cho từ đáy lòng người ta cũng phải run lên.

- Này... Này... Xảy ra chuyện gì vậy?

- Ông trời ơi, đây là gì vậy? Ngũ mã phanh thây.

Chuyện này xảy ra quá nhanh, những phú hào và các cô gái nhìn chằm chằm vào hai quyền thủ mà cũng chưa kịp phản ứng gì, khoảng hơn 2 phút sau, trong võ đài như có bom nguyên tử nổ ầm ầm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 473

Tâm Huyết

Keng!

Lúc mọi người trong võ đài hét sùng sốt thì một tiếng cười giòn vang lên, vừa rồi đạn bị Diệp Thiên tung lên không trung, mũi súng cắm xuống mặt đất, đá rơi xuống hết võ đài.

Bên cạnh là mũi súng làm Đẳng Thác Hải đau đớn, dường như y còn chưa tỉnh táo trở lại, mắt toát ra vẻ đau đớn không biết phải làm sao trước khung cảnh mờ mịt.

Máu tươi ở tứ chi không ngừng chảy Đẳng Thác Hải cảm thấy mất hết sức lực, yếu hẳn đi thậm chí để cổ đến gần mũi súng trong gió cũng không được, y kêu lên một tiếng tuyệt vọng, khiến mọi người trong võ đài run lên.

- Tay bị chặt rồi, đau quá.

Một tiếng kêu lẫn với tiếng hô vang lên, lúc này người chú ý đến võ đài chỉ còn có một người, người đó là thanh niên mặc áo trắng đứng khoanh tay trước Đẳng Thác Hải, máu tươi chảy dưới chân hắn nhưng bộ quần áo luyện công màu trắng không hề dính một vệt máu tươi nào.

- Người sẽ không chết đâu bởi vì người thiếu không nhiều.

Lúc nói chuyện Diệp Thiên cúi người xuống, như một tia chớp đánh vào Đẳng Thác Hải, sau khi đứng dậy, thân nhiên nói:

- Sự phụ của người nợ một người Trung Quốc một cánh tay, nay ta tính cả nợ cũ và nợ mới, ta chỉ thu lại tứ chi của người chứ không cần tính mạng người đâu.

- Ma quỷ, người đúng là ma quỷ, thiên chiếu đại thân ta đã gặp phải ma quỷ rồi.

Bị Diệp Thiên chặt đứt huyết mạch nhưng máu còn bị mất nhiều hơn, Đẳng Thác Hải trở nên mơ hồ, y muốn đưa tay ra sờ mặt Diệp Thiên nhưng quên rằng mình đã bị mất cách tay.

- Người này... Rốt cục có phải là người hay không?

Thêm một ma quỷ nữa Đẳng Thác Hải, sau khi một tiếng hô lên khiến cho mọi người dưới võ đài hưởng ứng, tuy Đẳng Thác Hải hung hăng, can quấy khiến người khác phân cảm nhưng thủ đoạn của Diệp Thiên làm cho bọn họ cảm thấy cũng thật băng giá, lạnh lùng, ánh mắt mọi người nhìn về phía Diệp Thiên mà tràn đầy sợ hãi.

Nhất là sau khi Diệp Thiên chặt đứt tứ chi mà Đẳng Thác Hải vẫn điềm nhiên càng làm cho mọi người sợ hãi rụng cả tóc gáy, người có trái tim mạnh mẽ đến nhường nào cũng không thể vui vẻ khi chứng kiến chuyện này.

Những người dưới võ đài khiếp sợ thủ đoạn này của Diệp Thiên, có một người mồ hôi rơi như mưa, ngồi trong phòng có điều hòa mà toàn thân ướt đẫm, người này chính là Khâu Văn Đông.

Lúc Diệp Thiên ra tay quả thực là tốc độ quá nhanh, những người trong võ đài không kịp nhìn thấy gì, thêm vào đó Đẳng Thác Hải kêu la ngã trên đất nhưng Khâu Văn Đông trong phòng vẫn đang chăm chú theo dõi, sau khi cho quay chậm lại thì cảm giác lại hoàn toàn không giống mọi người.

Lúc Diệp Thiên giở trò với súng hoa, Khâu Văn Đông đã theo dõi thấy ở phía trên mũi súng có một tia ánh sáng trắng bắn ra chừng 3 thước, Khâu Văn Đông cũng là người trong giới võ lâm, đầu tiên là nghĩ tới chuyện cương khí bị phóng ra ngoài.

Đối với loại cương khí bị phóng ra ngoài thì Khâu Văn Đông cũng không lạ gì bởi ông ta đã từng nghe cha mình nói về chuyện này, năm đó Lý Thư Văn và Tôn Lộc Đường có thể làm được Bát Quái, đạt tới trình độ cương khí có thể phóng được ra ngoài nhưng lúc đó bọn họ đã ở tuổi xưa nay hiếm rồi.

Còn Diệp Thiên mới có bao nhiêu? Năm nay nhiều nhất cũng chỉ 22 tuổi, vốn dĩ Khâu Văn Đông phải đánh giá cao năng lực của Diệp Thiên nhưng ông ta lại không ngờ tuổi đời của Diệp Thiên lại có thể sánh ngang với hai vị Tông sư của đất nước.

Chúng kiểm thủ đoạn tàn nhẫn của Diệp Thiên, còn muốn đến đá chuyện với Diệp Thiên, Khâu Văn Đông cảm thấy hoảng sợ, nếu không phải là bạn với Phùng Hằng Vũ và là bạn cố tri của Diệp Thiên thì chỉ e bây giờ không còn ngồi vững được nữa.

- Tiểu Vũ, cậu đến đây mà theo dõi có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi, tôi muốn xuống đo xem một chút.

Lau mồ hôi lạnh trên trán, Khâu Văn Đông đứng dậy đi vào cửa võ đài, ngày thương ông ta và mấy vị cố đồng thường hay theo dõi ở ngoài không cho bất cứ ai vào nhưng hiển nhiên là bây giờ Khâu Văn Đông không thể nghĩ được nhiều như vậy.

Sau khi dặn dò đồ đệ vài câu, Khâu Văn Đông vội vàng đi tới võ đài, ông ta sợ Chúc Duy Phong không dám đắc tội với Diệp Thiên, phải biết rằng tuy không cùng thời đại nhưng Diệp Thiên như vậy là giống với nhân vật Tông sư chân chính, bọn họ cũng không thể định nổi tội.

Diệp Thiên cũng không biết hành động vừa rồi của anh ta, thấy bộ dạng của Khâu Văn Đông thì lúc này Diệp Thiên đã nhảy xuống võ đài và đi đến chỗ ngồi của mình.

- Người ... người đừng có tới đây!

Điều Diệp Thiên không ngờ tới chính là hắn còn chưa đi đến chỗ ngồi của mình thì không chỉ Toa Toa bên cạnh Chúc Duy Phong đã hét lên mà những người ngồi hàng ghế ở trên cũng lùi về phía sau.

Mặc dù bộ dạng này Diệp Thiên bình thường nhưng lúc trên võ đài hắn hét lên và bàn chân dính máu tươi cũng đủ để mọi người kinh hoàng, ngay sau đó thì vẻ mặt thanh tú của Diệp Thiên cũng trở nên dữ tợn.

- Toa Toa đừng có nói lung tung.

Chúc Duy Phong ngã xuống đất nhưng cũng biết chuyện này liền cau mặt và quả mắng cố gái đứng phía sau mình và nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp huynh đệ, chuyện hôm nay thật sự là rất cảm ơn anh, anh yên tâm, chuyện của Đằng Thác Hải tuyệt đối sẽ không liên lụy đến anh đâu.

- Những người này là gì kia chứ? Các anh em còn sợ bị bọn họ trả thù nữa.

Diệp Thiên tức giận nhìn Chúc Duy Phong, noia:

- Là tôi làm thì đương nhiên tôi không sợ chuyện phải gánh vác hậu quả, nếu người Nhật Bản có đi tìm thì hãy nói là tứ chi của Đằng Thác Hải đã bị tôi chặt đứt.

- Không, như thế sao được?

Chúc Duy Phong vội tươi cười nói, giống như Diệp Thiên tâm tính người thanh niên này thật khó đoán định, tóm lại thái độ cung kính thì không phải là chuyện xấu.

Mãi đến bây giờ Chúc Duy Phong mới hiểu nguyên nhân mà Hồ Hồng Đức cung kính người thanh niên này, giống Diệp Thiên người này quả là người có chấp căn bản là không để mắt đến pháp luật, trừ khi người khác có thể một gậy mà đánh chết hẳn chứ không nên đắc tội với hắn làm gì bởi nếu làm như vậy thì cả đời người đó sẽ không được yên ổn đâu.

- Việc này để sau hãy nói...

Diệp Thiên khoát tay áo, nhìn về phía sau võ đài nói:

- Chúc tổng, ta đã nói không để Đẳng tiên sinh chết, thiết nghĩ điều này hẳn anh có thể làm được.

Diệp Thiên lấy súng ra mà trong nháy mắt đã chém đứt tứ chi của Đẳng Thác Hải, sau đó lại phong tỏa huyết mạch của y khiến Đẳng Thác Hải chảy không ít máu nhưng nếu được cứu chữa kịp thời thì sẽ bảo toàn được tính mạng.

Nhưng cho dù là có dữ lại được tính mạng thì tứ chi cũng khó mà phục hồi lại được, nửa đời sau của Đẳng Thác Hải sẽ phải giống như “người trệ” thời Tây Hán Lữ Trĩ” rồi cũng có thể sống như người bình thường nhưng đối với một võ sĩ mà nói thì sống như vậy quả thực không bằng chết.

- Có thể làm ngay đi, chi cần y còn một hơi thở, tôi cũng nhất định phải cứu sống.

Vốn dĩ lúc này Chúc Duy Phong không thể quan tâm đến sự sống chết của Đẳng Thác Hải vì dù sao y cũng đã kí vào giấy sinh tử nhưng Diệp Thiên đã có lời thì sao Chúc Duy Phong dám từ chối, liền lập tức gọi người đến mang Đẳng Thác Hải xuống dưới võ đài đi vào phòng giải phẫu mới bác sĩ giỏi, thực ra phương tiện cứu chữa rất thuận lợi.

Thấy cánh tay Đẳng Thác Hải được mang ra ngoài, Chúc Duy Phong mới thở phào nhẹ nhõm, sau khi để ý đến vết máu ở chân Diệp Thiên mới nói:

- Diệp huynh, dưới chân anh toàn máu để tôi đi đổi giày nhé.

Khâu Văn Đông đang trong thang máy, vừa lúc nghe thấy Chúc Duy Phong nói vậy liền vội vàng:

- Đúng ... đúng, Diệp huynh đệ, cậu đi cỡ giày bao nhiêu? thích loại gì? Để tôi cho người đi mua.

- Không cần, tôi không kiêng kị điều này, tìm giế lau đi một chút là được rồi!

Diệp Thiên chau mày nhìn xuống chân rồi nói tiếp:

- Chân có dính chút máu, đây mới là sự khoái trá nhất cuộc đời, ha ha!

Năm đó Cầu Tâm Gia sư huynh bị anh hùng Bắc Cung chặt đứt cánh tay trái thì Diệp Thiên luôn canh cánh trong lòng, tuy lần trước làm ám thủ đệ tử Bắc Cung nhưng vẫn không khoái bằng hôm nay, có thể nói Diệp Thiên đang cực kỳ vui sướng.

- Nói rất đúng! Vị huynh đệ kia, tôi mời cậu một chén rượu!

Diệp Thiên còn chưa nói xong, có một người thanh niên phía sau đứng lên trong tay cầm một cái cốc để dài, bên trong là rượu đỏ liền mang tới trước mặt Diệp Thiên.

Tuy vừa rồi chứng kiến cảnh tàn nhẫn do Diệp Thiên gây nên những cũng không thể nghi ngờ tất cả người Trung Quốc có chút ác khí và tuy trận đấu này không thể rửa hết đại nhục của Trung Quốc thời cận đại nhưng cũng làm cho bọn họ vô cùng vui sướng.

- Tôi không uống rượu đỏ!

Diệp Thiên lắc đầu, nhìn về phía Chúc Duy Phong nói:

- Chúc tổng, có rượu trắng không?

- Có, có rượu trắng!

Không đợi Chúc Duy Phong trả lời, Khâu Văn Đông liền đáp xuống, quay chạy về phía văn phòng, chưa đầy 1 phút đã mang đến 1 chai Mao Thai.

- Ly rượu này, kính chúc Trung Hoa tre già măng mọc là những người đàn ông tốt.

Nhận rượu Mao Đài là Khâu Văn Đông, Diệp Thiên mở chai ra tay che miệng chai giả bộ định rót vào ly có bụng to, chân dài nhưng sau đó thì lắc lắc và uống một hơi hết sạch.

Cầm chai rượu rong tay đổ vào miệng chén, Diệp Thiên nói:

- Chén này, xin kính các chư vị ở đây, còn có tâm huyết của người Trung Quốc.

Hai chén đã xuống bụng, Diệp Thiên ném cái chén xuống đất, quay đi về phía thang máy, khẽ nói:

- Triệu khách nam hồ anh, Ngô câu sương tuyết minh, ngân yên chiều con ngựa trắng, tấp xấp như Lưu tinh, mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu dấu.

- Hào... Hào hán!

Diệp Thiên và bộ quần áo trắng biến mất trong thang máy, trong võ đài phát ra một cơn gió như những tiếng vỗ tay vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 474

Công Ty Cổ Phần

Từ trước đến nay người Trung Quốc không thiếu tâm huyết, đó cũng là quan niệm giúp họ làm tốt đẹp hơn truyền thống của mình, những người trong nước luôn có tranh chấp

Nhưng từ nửa thế kỷ trước đã xảy ra chiến tranh xâm lược thì sư tử ngủ yên đã tỉnh dậy, mấy chục năm của phát triển của một đất nước để cho cái gọi là Trung Quốc được trường Quốc tế biết đến, địa vị của Trung Quốc cũng không ngừng tăng lên.

Đến những năm quốc gia bước vào giai đoạn chiến tranh, hai bên giai tranh làm cho nhiệt huyết sôi trào, một trận đấu mà Diệp Thiên chém đứt tứ chi của Đằng Thác Hải, sau một phen sáng khoái người ta đã nhớ kĩ cái bóng màu áo trắng kia.

- Ôi chao, thế mà vừa rồi không đánh cược?

- Đúng vậy, đáng tiếc quá, nếu không nhất định tôi sẽ cược là Diệp đại sư sẽ thắng.

- Tiếc cái gì? Chuyển đi hôm nay cả đời này cũng không thể quên được.

Sau khi vỗ tay bày tỏ sự ngưỡng mộ Diệp Thiên thì đột nhiên có người lại kêu khổ, trận đấu này có vẻ là họ say sưa theo dõi, những nghi vấn trong lòng trở thành hư không nhưng cũng có rất nhiều người không chú ý họ đều có cảm giác tiếc nuối.

Đương nhiên là một người trong số đó nói như vậy, dù là An Đức Duy Kỳ và Trương Tam đối chiến hay là Diệp Thiên dùng súng đầu với người ngoại quốc thì 2 trận đấu này cũng làm cho bọn họ cả đời khó mà quên được.

Quay về sau khi theo dõi trên tầng, tự nhiên có người giục Diệp Thiên đi rửa máu đen trên mặt, không biết Chúc Duy Phong nói gì mà để Khẩu Văn Đông luôn ở bên cạnh Diệp Thiên.

- Sư phụ, người thật là khỏe.

Vừa rồi thấy Khâu Văn Đông trở về màn ảnh, tay Chu Khiếu Thiên nắm chặt, hận là vừa rồi không thể phát ra thần uy, thanh niên luôn có thói quen sung bái kẻ mạnh, trong giờ khắc này Diệp Thiên không thể ngờ Chu Khiếu Thiên đang ca tụng mình.

- Diệp Thiên, không ngờ phương pháp của cậu lại phát huy tốt như vậy?

Theo dõi trận đấu trên màn ảnh, hai mắt Hồ Hồng Đức cũng sáng ra nhất là sau khi chứng kiến Diệp Thiên sử dụng súng hoa, thi càng lớn tiếng khen tốt.

Diệp Thiên ở trên võ đài vừa trả lời mấy câu:

- Quan công trọn mắt, trọn mắt là muốn giết người.

Lời mới đó ý là Hồ Hồng Đức vui vẻ, thoải mái quá mà không để ý gì đến chính mình.

- Lão Hồ, chỉ thiếu với tôi lời tặng bốc, tục ngữ có câu: Nhất pháp thông, trăm pháp thông, ông cũng từng luyện côn pháp, chỉ e thương pháp này không mạnh bằng.

Diệp Thiên khoát tay cười, chie tay lên màn hình rồi nhìn về phía Khâu Văn Đông nói:

- Lão Khâu, trừ cái màn hình kia ra, thì hãy xóa hết những những màn hình sau đi, tôi ngồi ở đây...

Sợ dĩ đến phòng theo dõi là Diệp Thiên muốn xem phương pháp nghi hình tuy không sợ gia tộc Bắc Cung trả thù nhưng lai lịch của mình hẳn cũng không muốn người khác biết, nhất là chuyện hẳn có thể phát ra cương khí.

Đặng Thác Hải không chịu nổi đột kích nhưng ngẫu nhiên ắt sẽ có xuất hiện thiên tài người Nhật Bản, sẽ hiểu về trí tuệ con người thậm chí là học trộm nội công tâm pháp của Trung Quốc, những gì cố gắng lưu truyền kiếm đạo ngàn năm sẽ bị thay đổi.

Từ thời dựng nước Thái tổ cũng từng nói qua: theo chiến lược chúng ta phải coi thường kẻ địch nhưng cũng từ chiến thuật chúng ta cũng phải coi trọng kẻ địch, sau khi suýt rơi đầu ở Myanmar thì đối với bất cứ đối thủ nào Diệp Thiên cũng không thể xem thường.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng không muốn để phương pháp ra tay của hắn bị truyền ra ngoài, tục ngữ có câu: người sợ nổi tiếng như lợn sợ khỏe, nếu như bị cái tầng cao hơn này làm cho sợ hãi thì chưa hẳn đã là điều tốt, đến lúc đó chuyện quốc gia đại sự cũng đều liên quan đến Diệp Thiên mà làm liên lụy đến người nhà thì đó không phải là điều mà Diệp Thiên mong muốn.

- Nay ... Diệp huynh đệ, tôi... ở đây tôi chỉ là một cô đồng nhỏ, cất bỏ tư liệu theo dõi thì tôi không có quyền này.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói câu này, Khâu Văn Đông tỏ vẻ khó xử, ở đây theo dõi tất cả võ đài nếu Chúc Duy Phong không cho phép thì ông ta không dám tự tiện xóa sạch những băng ghi hình này.

Lúc đang không thể giải thích như thế nào cho Diệp Thiên thì Chúc Duy Phong từ ngoài cửa đi vào, cười nói:

- Lão Khâu, nghe Diệp huynh đệ đi, hãy xóa hết những băng ghi hình này.

- Chúc tổng, thật cảm ơn quá!

Diệp Thiên nhìn Chúc Duy Phong tươi cười, tục ngữ nói: sài kiêu hoa thì cũng có người nể mặt, được người khác nể tình Diệp Thiên cũng muốn đãi mộ.

- Diệp huynh đệ nói gì vậy, muốn nói cảm ơn thì hôm nay phải là tôi nói, hôm nay đúng là phải cảm ơn Hồ lão!

Chúc Duy Phong khoát tay nói:

- Nếu không có hai vị thì đúng là hôm nay tôi đã vút võ đài đi rồi.

Diệp Thiên nhú mày nói:

- Người có thất thủ, mã có thất đề nhưng thực ra cũng không vào đâu cả nhưng Chúc tổng, Diệp mỗ có lời này, ngài là cao thủ võ đài tại sao lại không ra nhập.

- Diệp huynh đệ, ngài muốn tôi mời mấy vị quyền thủ ư?

Chúc Duy Phong nghe xong liền cười khỏ:

- Người có bản lĩnh chân chính, đều phải có sư tổ huấn luyện, không tranh khônng đua tranh cùng người khác, không phải cứ có tiền là mời được, cần phải có khí phách mạnh mẽ.

Chúc Duy Phong đã từng chạy đến 2 tỉnh võ thuật lớn là Hà Nam và Hà Bắc để ghi danh đến rất nhiều nhà có võ luyện tập công phu vì sức khỏe cơ thể không chỉ phục vụ cho chiến đấu mà còn để sống chết với nó.

Hơn nữa rất nhiều thế hệ gia truyền đều phải nghiêm khắc thu nạp đồ đệ, các bậc trưởng bối cũng không muốn đồ đệ của mình bị đánh chết cho nên Chúc Duy Phong chạy một vòng cũng chỉ tìm thấy có 3 cao thủ nhưng để đấu với quyền thủ có tầm quốc tế này thì còn kém xa.

Nhìn đến đó, có lẽ không hiểu các bạn Trung Quốc trải qua cực khổ thế nào mới có được quyền pháp tông sư? Bọn họ không giống lúc trước không giống với loại võ công ở bãi biển, mang võ công đi truyền thụ càng làm cho người ta khỏe lên.

Dù suy nghĩ này cũng tốt nhưng căn bản là không có khả năng thực hiện được. Điều đầu tiên là chính quyền không cho phép, bởi vì dù có ở thời đại nào đi nữa thì dùng võ đều vi phạm luật cấm, người luyện võ sau khi thành thạo rồi sẽ mang đến nhiều điều bất ổn cho xã hội.

Thử nghĩ xem thường ngày mọi người có rất nhiều lời trêu chọc, nếu bốt cãi nhau thì sẽ tránh được chuyện đầu rơi máu chảy thì cũng sẽ không có chuyện gì, bọn họ cũng không phải dùng đến chân tay.

Còn nữa những người này thường tốt, xấu lẫn lộn, truyền thụ cho người tốt thì không sao nhưng nếu truyền phải cho phường trộm cắp thì sẽ gây ra nguy hại lớn cho xã hội, đó cũng là nguyên nhân từ trước đến nay của việc truyền thụ võ công.

- Điều cậu nói cũng là sự thực, giang hồ bây giờ và ngày đó không giống nhau cũng tốt, đó cũng thể hiện pháp chế của xã hội.

Thấy người cầm đôi giày đứng ở cửa, Diệp Thiên đi dép lê đứng dậy:

- Cũng không còn sớm nữa, Chúc tông tôi muốn về Cửu Thành, hôm nay dùng ở đây đi.

Mấy trận quyền nữa phải đến 12 giờ đối với những cô gái cuộc sống về đêm mới là thực sự bắt đầu, nhưng Diệp Thiên làm việc và nghỉ ngơi đều theo quy luật của người bình thường.

- Diệp huynh đệ, tôi còn có chuyện muốn nói...

Thấy Diệp Thiên xỏ giày muốn đi, Chúc Duy Phong vội vàng gọi hắn ở lại.

- ừ, có chuyện gì vậy?

Diệp Thiên quay đầu lại, vẻ mặt có vẻ không muốn chờ đợi thêm nữa.

- Đây là tiền thưởng của Hồ Lão đã thắng An Đức Duy Ki, 100 ngàn mật mã là 123456 chuyển khoản.

Chúc Duy Phong lấy một tờ ngân phiếu đưa cho Diệp Thiên, ông ta vừa đi ra ngoài là để lấy từ trong hòm sắt.

Diệp Thiên lắc đầu, không nhận mà nhìn về phía Hồ Hồng Đức nói:

- Lão Hồ, anh hãy nhận đi, đánh người sống, chết đều là anh mà.

- Được, vậy thì tôi cảm.

Hồ Hồng Đức cũng không muốn nói nhiều lằng nhằng, cầm lấy chuyện trước kia coi như đã được giải quyết.

Sau khi tiễn khách, Chúc Duy Phong lấy ra một đồng giấy tờ, nói:

- Còn 1 việc nữa, đây là giấy chuyển nhượng 15% cổ phần võ đài, cậu kí tên và trở thành cổ đông lớn.

Chúc Duy Phong dựng võ đài này lên cũng không phải hoàn toàn vì tiền, các ông ta theo đuổi chính là cảm giác sinh tử cho nên cũng có thể vì võ đài mà lui xuống đường như đã làm rớt tất cả cổ phần.

Từ lúc Diệp Thiên xuống khỏi võ đài, Chúc Duy Phong đã cho người làm hợp đồng chuyển nhượng, chẳng qua trong hợp đồng Chúc Duy Phong còn muốn mình có 20% cổ phần công ty.

Ban đầu Chúc Duy Phong nghĩ 5% cổ phần công ty cũng không ít nhưng như thế chẳng khác nào hàng năm tặng không Diệp Thiên mấy ngàn vạn, trong Cửu Thành này trừ những 5 người thì không ai nhiều bằng Diệp Thiên.

Thế nhưng sau khi Diệp Thiên đánh bại Đằng Thác Hải, Chúc Duy Phong nghĩ 5% cổ phần công ty đối với Diệp Thiên thực ra cũng không nhiều lắm. sau khi biết hẳn có quan hệ với Tổng gia thì chi bằng hãy cho Diệp Thiên làm quyền pháp.

Phải biết rằng, võ đài tồn tại vẫn dựa vào việc đánh nhau là chính, cái này cần có một cao thủ cai quản, giống như hôm nay lúc hai cao thủ đã thể hiện giá trị của mình, không thể thiếu được Diệp Thiên, hẳn đúng cao thủ Càn Khôn của trận đánh.

Cho nên Chúc Duy Phong ngoan ngoãn, chi ra 10% cổ phần lại nói với Hồ Quân gộp cổ phần lại chuẩn bị nhượng cho Diệp Thiên 15% cổ phần công ty.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 475

Ăn Nói Thẳng Thắn

Kể từ đó, Chúc Duy Phong ngằm sáng lập ra tổ chức xã hội đen do đó mà cổ phần công ty đã thâm hụt đến 10%, nếu như Diệp Thiên làm như đã nói thì hẳn chính là cổ công lớn nhất của võ đài.

Sau khi Chúc Duy Phong rút cổ phần công ty ra đã mà không hề biết trước đó Khâu Văn Đông đã rất hoảng sợ, 15% cổ phần công ty có thể thu lợi được cả hàng trăm ngàn vạn điều đó làm cho Khâu Văn Đông điên lên được, ông ta đã vất vả giúp đỡ xử lý công việc của võ đài cả 3 năm nay, mà phần cổ phần có được so với Diệp Thiên chỉ là số lẻ.

- 15 % cổ phần võ đài? Chuyển nhượng cho tôi?

Diệp Thiên kinh ngạc nhìn bản hợp đồng trong tay Chúc Duy Phong nhưng không nhận lấy, căn bản là hắn không nghĩ mình chỉ thi đấu có một trận mà đổi được số cổ phần trị giá hơn tỷ như thế này.

Chúc Duy Phong gật đầu nói:

- Được rồi, Diệp huynh đệ, cậu là thần tiên trong Cửu Thành này ít nhiều cũng có công, cậu cứ yên tâm nhận lấy đi nó tuyệt đối không gây phiền phức cho cậu đâu.

Cùng với việc lấy cổ phần trong công ty ra chuyển nhượng cho Diệp Thiên 15% Chúc Duy Phong cảm thấy nhất định sẽ không bị phiền phức tìm đến nữa, còn bản thân mình thì có lẽ không giúp được gì nhiều cho võ đài nữa.

Nhưng Diệp Thiên lại không đồng ý, hẳn là một cao thủ không thể tiếp xúc với xã hội đen của Chúc Duy Phong được, tiền cử người quyền thủ ngoài đến đấu ở Trung Quốc, tóm lại là Diệp Thiên có thể tự chủ được không sợ các quyền thủ nước ngoài làm càn.

- Hay là thôi đi, tôi không có hứng thú gì đâu, Chúc tổng thành ý của ngài tôi xin ghi nhận.

Diệp Thiên lắc đầu, ngay cả một chút do dự cũng không có mà thẳng thừng từ chối, đừng nói là hằng năm chia hoa hồng chứ trước kia Cung Tiểu Tiêu tặng cho hắn cổ phần công ty trị giá cả hơn 10 triệu hắn cũng đâu có nhận.

Diệp Thiên hiểu được đạo lý ở trên đời này tuyệt đối không có chuyện cái bánh nướng tự nhiên từ trên trời rơi xuống, có bất cứ cái gì thì cũng phải trả giá của nó bằng năng lực, lương tâm, lấy được bao nhiêu thì phải mất đi nhường ấy.

Diệp Thiên cũng rất hiểu tâm tư của Chúc Duy Phong, muốn trói buộc hắn với võ đài bằng ít cổ phần thì qua là khinh thường Diệp Thiên, tiền tài đối với hắn không phải là tất cả cần biết rằng chỉ cần Diệp Thiên gật đầu thì ngay lập tức hắn có số tài sản kếch sù cả mấy trăm triệu đô la.

Thấy Diệp Thiên không nhận, Chúc Duy Phong vội vàng nói:

- Diệp huynh đệ, đây chỉ là chút thành ý, những người trong hội ở kinh thành đều có chút cổ phần, cậu đừng từ chối.

Trong câu nói Chúc Duy Phong còn có ý là Diệp Thiên nhận tiền thì sẽ là người trong hội. Chỉ vì từ thời mở nước đến giờ bọn họ cũng có công, tuy thường ngày làm việc bình thường nhưng trong thâm tâm vẫn có chút cao ngạo, cũng không phải ai cũng vào được trong hội của họ.

- Ha ha, Chúc tổng ngài thấy tôi giống người đang thiếu tiền lắm sao?

Diệp Thiên nghe thấy vậy cười, nhìn Chúc Duy Phong với ánh mắt đầy suy nghĩ:

- Diệp Thiên tôi chỉ là một người dân bình thường, e rằng không hợp với những vòng luẩn quẩn trong kinh thành, thành ý của Chúc tổng tôi xin nhận, hôm nay đến đây thôi nhé.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói câu này, Chúc Duy Phong thờ dài trong lòng, ông ta có biết một chút về mẹ của Diệp Thiên, ông ta biết sự giàu có của người đàn bà này là không thể hình dung nổi cho nên lúc lấy cổ phần công ty ra ông ta cũng chuẩn bị luôn rằng mình sẽ bị từ chối.

Hơn nữa dù Diệp Thiên có phải là cháu của dòng dõi Thiên Tổng gia không thì cũng vẫn cứ là quyền pháp tông sư, điều đó không cho phép hắn dính dáng nhiều đến võ đài, ông ta thừa nhận trước đây đã lo lắng và là người quyết đoán, chuyện này không thể làm được ông ta để hợp đồng lên bàn và nói:

- Được rồi, để tôi sắp xếp người tiễn cậu, Diệp huynh đệ mai không có việc gì hãy ở đây thêm chút nữa đi.

- Được, cảm ơn Chúc tổng, Hồ Quân có rảnh không cùng uống trà đi, đừng có cả ngày nghĩ đến chuyện kiếm tiền như thế.

Thấy Hồ Quân và Khâu Văn Đông không đi theo ý Diệp Thiên có trời mới biết bọn họ muốn nói chuyện gì, Hồ Quân liền đứng dậy đi khỏi.

Chúc Duy Phong tặng cho Diệp Thiên một chiếc xe Mercedes hào hoa và chất lượng nhất, sau khi hỏi địa chỉ, người tài xế tự đưa âm thủy tinh đương nhiên là lấy lại một ít phú hào.

- Diệp Thiên tại sao phải giữ lại cái mạng chó thẳng Nhật Bản kia lại?

Lúc ở võ đài Hồ Hồng Đức không tiện nói ra, ông ta biết với bản lĩnh của Diệp Thiên hoàn toàn có thể đánh chết tên Đằng Thác Hải nhưng không hiểu sao hấn lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy dù sao đó cũng là người Nhật Bản hơn nữa lại là một võ giả.

- Lão Hồ, lúc ở trên võ đài sao tôi nói ông không nghe thấy?

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn Hồ Hồng Đức:

- Không phải tôi đã nói rồi sao, Đằng Thác Hải chỉ thiếu chúng ta 2 cánh tay, chặt tứ chi của y là chúng ta lấy cả vốn lẫn lời rồi.

- Không phải, tiểu tử nhà ngươi còn có suy nghĩ khác, có phải là không muốn đánh nhau với tiểu nhân?

Hồ Hồng Đức lắc đầu. tuy tính khí nóng nảy nhưng ông ta không hồ đồ, như thế nào là luyện võ công đến mức độ cảnh giới?

Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên đều là những người có thể tin tưởng được, Diệp Thiên cũng không dấu diếm, hấn suy nghĩ rồi nói:

- Đúng, chính là tôi muốn Đằng Thác Hải nhớ đến sự phụ, cánh tay trái của đại sư huynh chính là bị anh hùng Bắc Cung chặt đứt.

- Cái gì? Tay của lão thúc chính là bị người Nhật Bản chặt đứt?

Hồ Hồng Đức kinh ngạc đứng lên, quỳen mắt là mình đang ở trong xe khiến đầu đập vào trần xe Mercedes.

Ngay từ đầu Hồ Hồng Đức đã không để ý gì đến cảm giác đau đớn, hỏi Diệp Thiên:

- Diệp Thiên, rốt cục chuyện này là gì vậy? tôi nhớ là 4, 5 năm trước lúc người Nhật Bản đầu hàng cánh tay của lão thúc vẫn tốt mà.

Trước kia Cầu Tâm Gia đã từng đến núi Trường Bạch, ông muốn báo cho Hồ Báo Hoa cũng dời đi nhưng Hồ Báo Hoa quá xa quê cuối cùng phải ở lại đó cũng là lần cuối cùng Hồ Hồng Đức nhìn thấy Cầu Tâm Gia.

- Chuyện cụ thể thế nào, ông đừng hỏi nữa, biết là trong đó có gọi đến anh hùng Bắc Cung là được rồi.

20 tấn vàng đúng là chuyện lớn, cho dù Diệp Thiên có tin Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên thì cũng không thể nói ra chuyện này, chỉ e ngoài 3 huynh đệ bọn họ ra thì năm đó cũng có người đánh lén Cầu Tâm Gia có trong tài liệu của người Nhật Bản.

- Diệp Thiên, cậu có xác định được người đó không? Những người Nhật Bản e rằng cũng không làm gì được lão thúc đâu.

Cầu Tâm Gia dẫn dắt cả một nhóm người tung hoành trên vùng đất Trung Hoa có thể nói rằng quân Nhật Bản có gai độc cũng không thể có cách gì lấy được vàng, Hồ Hồng Đức không tin Cầu Tâm Gia lại để cho người Nhật Bản chặt đứt cánh tay của mình.

- Ông cho rằng người Nhật Bản sẽ công khai đối phó với sư huynh ư?

Diệp Thiên cười một tiếng lạnh lùng:

- Hơn 200 người bao vây 1 người, đó là một cái bẫy lúc đo sư huynh bị thất thủ, lão Hồ, không sao anh hùng Bắc Cung còn chưa chết khoản nợ này nhất định có ngày phải tính.

Từ Hoa Thanh đến Bắc Cung Thái Lang, trong đầu Diệp Thiên luôn có ý định báo thù, hấn làm bị thương Bắc Cung Thái Lang có lẽ bây giờ người bạn kia đã đi gặp thiên chiếu đại thần rồi.

Chẳng qua trong người Bắc Cung Thái Lang có bệnh không tiện nói ra, ở Hàn Quốc cho nên một nửa gia tộc Bắc Cung nhất định sẽ tìm Diệp Thiên nhưng lần này Đằng Thác Hải bị chặt đứt tứ chi thì không thể khiêu chiến với gia tộc Bắc Cung được nữa.

Chuyện mà Diệp Thiên lo lắng trước mắt là vì chuyện đánh nhau mà phải hoãn lại cuộc hẹn với Tống Hạo Nhiên và cả gia đình Bắc Cung, bây giờ không phải kiêng kị gì nữa, hấn ước gì gia tộc Bắc Cung có thể phái một anh hùng đến Trung Quốc.

Đêm đó lúc ở Tứ Hợp Viện đã là hơn 2 giờ nhưng Diệp Thiên không ngờ là Cầu Tâm Gia vẫn chưa ngủ, mà vẫn đang ở trong viện

chờ hẩn.

- Sư huynh, sao muộn rồi mà vẫn chưa đi nghỉ?

Thấy cánh tay áo trống không của Cậu Tâm Gia, Diệp Thiên rất đau xót thời gian này hẩn biết được không ít chuyện quá khứ của Cậu Tâm Gia, hẩn biết nửa thế kỉ trước sư huynh mình được phong làm anh hùng Trung Quốc.

- Tiểu tử, sao cậu lại cso sát tâm lớn như vậy?

Cậu Tâm Gia thấy Diệp Thiên liền cười khở:

- Lúc đi ta đã nói là cậu không được động chân động tay, mà tại sao vẫn đã thương người khác.

Cậu Tâm Gia có cảm thấy mùi máu tanh trên người hẩn tuyệt đối không qua nổi mắt ông, nhất lại là Diệp Thiên không cất cái liềm khí trên cổ đi, để cho Cậu Tâm Gia sống mấy chục năm trong đêm tĩnh cũng không khỏi nhú lông mày.

- Diệp Thiên quay đầu lại nhìn 2 người về phía sau nói:

- Mọi người đi nghỉ trước đi, tôi muốn nói với sư huynh mấy câu.

- Sư huynh hôm nay đệ gặp gia tộc Bắc Cung, đệ có thể không ra tay được sao?

Sau khi đợi Chu Khiếu Thiên và Hồ Hồng Đức đi khỏi, Diệp Thiên mới nói ra chuyện này, hẩn cũng không muốn dấu diếm Cậu Tâm Gia chuyện đối phó với gia tộc Bắc Cung.

- Quyền pháp Châu Á vẫn có chỗ đáng khen nhưng so với nội công của Trung Hoa mà nói vẫn thua xa, đứa trẻ Đức thật đáng đánh chỉ có vài phần trăm phong thái của Tôn Lộc Đường.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Cậu Tâm Gia không đề cập đến chuyện gia tộc Bắc Cung nữa, mà lại cảm thấy hứng thú với chuyện Hồ Hồng Đức và An Đức Duy Kỳ.

Năm đó Tôn Lộc Đường đã 50 từng đánh cho Peter ngã xiêu trên chiến trường, vì vậy mà danh tiếng đã lan truyền trong võ lâm đã được gọi là thiên hạ đệ nhất cao thủ.

- Người Nhật Bản có dã tâm, bọn họ đến Trung Quốc không phải chỉ là chuyện đơn giản!

Sau khi khen ngợi Hồ Hồng Đức, câu tâm gia lại nói về đề tài người Nhật Bản.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; font-weight: bold; color: #000080;">Chú ý</span><br>  
<span style="font-size: 0.7em; color: #000080;">Bạn đang xem nội dung tài liệu <span style="font-weight: bold;">[Tên tài liệu]</span>, để tải tài liệu gốc về máy bạn click vào nút <span style="font-weight: bold;">TẢI</span> ở phía dưới đây</span></div>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 476

Sư Đoàn Lái Buôn

Sư huynh, hận thù hai nước Trung Nhật mãi mãi không thể nào hóa giải được, bọn họ có thể có mục đích gì chứ?

Sau khi nghe Cầu Tâm Gia nói vậy, Diệp Thiên hơi sùng sốt 1 chút, theo như cậu nghĩ, gặp Takumi Kato chẳng qua là ngẫu nhiên mà thôi, Diệp Thiên cũng không muốn suy xét làm gì. Cầu Tâm Gia lắc đầu, nói:

- Không hiểu gia tộc Kitamiya từ đời Thiên Hoàng Minh Trị Matsuhito, bọn họ đã nắm giữ chức quyền cao trong chính quyền Nhật Bản, đến thời xâm lược Trung Hoa, gia tộc Kitamiya có hơn 10 đội quân, là sức mạnh thực sự của quân đội Nhật Bản.

Năm đó bị gia tộc Kitamiya đánh lên chặt đứt mất 1 cánh tay trái, Cầu Tâm Gia đến giờ vẫn hận thù, lúc ông nằm viện còn chưa được ông Trương nhớ đến, đã từng dùng nguồn riêng của mình để điều tra gia tộc Kitamiya.

Lần điều tra đó Cầu Tâm Gia phát hiện, gia tộc Kitamiya vốn cực kỳ có thể lực, vượt xa tưởng tượng của ông, trong hải quân, không quân hay bộ quân của quân đội Nhật Bản đâu đâu cũng có người của gia tộc Kitamiya, năm đó 1 tướng quân của gia tộc Kitamiya đã chịu trách nhiệm chôn cất số vàng đó tại Myanmar.

Cầu Tâm Gia xuất thân từ cục tình báo, theo tư liệu mà ông nắm được, ông đã phát hiện ra 1 điều rất thú vị, đó chính là... gia tộc Kitamiya mặc dù với danh nghĩa là nguyện trung thành với Thiên Hoàng, thế nhưng từ thời Mạc Phủ thì Thiên Hoàng Nhật Bản mà mất quyền lực hơn 1 ngàn năm.

Nói cách khác chính là gia tộc Kitamiya đã không còn trung thành với Thiên Hoàng, theo tư liệu đó Cầu Tâm Gia phát hiện, những người giữ chức vị quan trọng trong quân đội của gia tộc Kitamiya, ai ai cũng đều có ý đồ cá nhân lớn hơn lòng trung thành với đất nước, mà Cầu Tâm Gia biết rõ vị chỉ huy sư đoàn thứ 4 Osaka giai đoạn đầu cũng là người trong gia tộc Kitamiya.

Sư đoàn thứ tư Osaka ngay cả Cầu Tâm Gia cũng thấy buồn cười, sư đoàn này còn có biệt danh khác gọi là “sư đoàn lái buôn”, 8

năm trước, khi Nhật Bản xâm lược Trung Quốc, sư đoàn thứ tư này cũng kinh doanh không ít những văn kiện tuyệt mật với Cầu Tâm Gia.

Sư đoàn thứ tư có khoảng 22000 người, bên dưới còn có 4 liên đội, được trang bị thiết giáp tiêu chuẩn, cái gọi là “đội quân tinh nhuệ” của Nhật Bản, là vì sau nhiều lần chiến tranh Nga-Nhật, có được tên hiệu “8 liên đội không sợ bại” và “sư đoàn bất lực hạng nhất trong Hoàng quân”.

Do năm đó tên chỉ huy sư đoàn trong gia tộc Kitamiya không tôn trọng Thiên Hoàng, sư đoàn thứ tư tiến vào Trung Quốc vẫn không thay đổi tác phong ích lợi của mình.

Năm 1939, sự kiện Nặc Môn Khâm - Liên Xô và Nhật Bản xảy ra chiến tranh ở biên giới Trung-Mông, quân đội Nhật Bản đã ra lệnh huy động khẩn cấp 2 sư đoàn đóng quân ở Osaka, Sendai phía bắc Mãn Châu.

Sư đoàn Sendai sau khi nhận được mệnh lệnh, gấp rút hành quân 4 ngày từ biển Hailar tới Nặc Môn Khâm, đến chiến trường ngày hôm đó tham gia chiến đấu ngay, nhưng đã rất nhanh chóng bị quân đội Liên Xô đánh tan rã.

Trái lại, sư đoàn thứ tư nhận được lệnh lại hết sức chậm chạp không có động tĩnh gì, nguyên nhân là sau khi nhận được lệnh, người mắc bệnh trong sư đoàn rất nhiều, nhìn ra nhìn vào, khắp doanh trại đều vì đủ các lý do mà phải án binh bất động.

Đội trưởng liên quân đội Nhật Bản lên con giặc giữ, tự mình ngồi trong bệnh xá để tham gia chẩn đoán bệnh, mới miễn cưỡng tổ chức lại được đội ngũ xuất phát lên đường, nhưng sự việc vẫn chưa chấm dứt, binh lính sư đoàn thứ tư lại đùa giỡn trên đường đi.

Từ biển Hailar đến Nặc Môn Khâm, sư đoàn thứ hai đi hết 4 ngày, thế mà sư đoàn thứ tư đi tổng cộng hết 8 ngày, hơn nữa đại bộ phận binh lính đã rút lại phía sau, nhưng may mắn chính là ngay khi sư đoàn thứ tư đến chiến trường, thì Liên Xô, Nhật Bản đã tuyên bố ngừng chiến.

Tin tức truyền đến, số binh lính tụt lại phía sau của sư đoàn thứ tư như uống được “thuốc tăng lực”, nhanh chóng theo kịp đơn vị, ngay cả những binh lính “mắc bệnh” ở lại cũng nhanh như bay lao đến chiến trường, 1 bên vô cùng oán hận, 1 bên không có cơ hội đánh trận nào, sư trưởng Sawada của sư đoàn lúc bấy giờ mới phán: nơi đóng quân của sư đoàn thứ 4 quá rải rác.

Mà điều châm biếm nhất chính là, lúc quay về, quân số sư đoàn thứ tư đầy đủ, tinh thần sung mãn, trở thành đội quân có uy lực nhất, còn sư đoàn thứ hai đến chiến trường đầu tiên thì chiến đấu rơi cả mũ giáp, quân sĩ bị thương đầy khắp doanh trại.

Làm đủ trò cho thiên hạ cười, nhưng vận khí sư đoàn thứ tư lại rất tốt, bởi vì lúc ấy chiến sự xâm lược Trung Quốc đang căng thẳng,

nhu cầu tiếp viện cao, bộ binh Nhật Bản đành phải không truy cứu trách nhiệm của sư đoàn thứ tư, điều họ nhanh chóng xuống phía nam tiếp viện, sư đoàn thứ tư biến đổi trở thành quân đội tinh nhuệ nhất trong 11 đội quân.

Nghiêm khắc mà nói, sư đoàn thứ tư Osaka cũng có công hiển, bởi vì lúc tiến vào Từ Châu, sau khi 40 vạn binh lính của Lý Tông Nhân thoát khỏi vòng vây Nhật Bản, người ngựa kiệt sức, sức chiến đấu giảm xuống rất nhiều, lúc đi qua 1 con đường ở biên giới tỉnh Hà Nam, An Huy, Giang Tô phát hiện trên đường rõ ràng có 1 đội quân Nhật Bản được trang bị vũ khí đầy đủ đang.

Lúc Quân đội Trung Quốc đang cực kỳ mệt mỏi, hỗn loạn kinh hãi rời khỏi đường đến 1 ngọn núi gần đó, điều kỳ lạ chính là, qua đó lâu rồi vẫn không thấy quân đội Nhật Bản đuổi theo, chỉ huy đội quân Trung Quốc thấy rất kỳ lạ phái người đi dò xét thì thấy nhánh quân Nhật Bản đó không có ý định truy kích gì, trái lại, rõ ràng còn đang nấu cơm bên lề đường.

Do vừa mới thoát khỏi vòng vây quân Nhật Bản, tinh thể vô cùng nguy hiểm, đội quân Trung Quốc đành phải nhẫn nhịn, bất chấp khó khăn đi qua khỏi con đường đó, kết quả là vẫn bình an, sau việc đội trưởng nhánh quân Nhật Bản nam tiến đó lại lấy lý do “nghiêm khắc tuân thủ kỷ luật tác chiến” và giải thích có vẻ hợp lý:

- Không nhận được mệnh lệnh tiến hành chặn đánh quân đội Trung Quốc.

Từ sau trận đánh ở Trường Sa, sư đoàn thứ tư với tư cách là chủ công, mới tiến vào đến Trường Sa thì bị đánh bật ra, vì thế quân đoàn thứ tư trở thành “Tang Môn tinh”, quân đội nào cũng không cần, đại bản doanh đành phải đổi thành trực thuộc quân đội.

Vì vậy binh lính sư đoàn thứ tư có câu nói:

- Tôi gia nhập sư đoàn thiết giáp, bắt đầu chiến đấu thuộc quân đội tinh nhuệ Quan Đông, chiến đấu trong 11 quân... vẫn rất tinh nhuệ, cuối cùng 11 đội quân trang bị không bằng chúng tôi, đành phải đổi đại bản doanh thành cấp dưới.

Tháng 8 năm 1945 khi quân đội Nhật bản đầu hàng, sư đoàn thứ tư sang vùng lân cận Băng Cốc Thái Lan nghỉ ngơi và hồi phục, cách chấp nhận số phận thất bại của quân đội Nhật bản không giống với các sư đoàn khác, sư đoàn thứ tư đầu hàng trở về nước rất nhanh chóng và thuận lợi.

Toàn bộ binh lính tiểu đoàn thứ tư khuôn mặt trắng hồng, khỏe mạnh xuất hiện ở bến cảng Nhật Bản, những binh lính ở trong nước ăn uống không đủ dinh dưỡng, thân hình tiêu tụy đều rất ngạc nhiên. Sau khi thống kê, sư đoàn thứ tư là quân chết ít nhất trong quân đội phía nam Nhật Bản, trang bị vật tư giữ lại đầy đủ nhất.

Quân Mỹ đánh giá đội quân này là “yêu hòa bình”, mà sau khi sư đoàn thứ tư về nước, cũng lập tức bộc lộ cái điểm này ra, ngày hôm sau về nước đã đến trước doanh trại quân Mỹ mở quầy hàng, rao bán kỹ vật thời chiến tranh.

- Tuyệt vời, quân đội Nhật Bản nếu như đều như vậy, thì sẽ không có chiến tranh xâm lược nữa.

Sau khi nghe Cầu Tâm Gia miêu tả sư đoàn Osaka xong, Diệp Thiên không nhịn được cười, lần đầu tiên cậu nghe thấy trên thế giới có 1 đội quân như vậy.

-Còn không phải là mấy người nhà dòng họ Kitamiya đó xúi giục hay sao, sau chiến tranh, kinh tế Nhật Bản phát triển nhanh nhất, cho nên trong mắt những người dòng họ Kitamiya đó chỉ có tiền thôi, nếu không có điểm nào tốt, chắc là bọn họ cũng không tiến vào Trung Quốc.

Nói đến dòng họ Kitamiya, sắc mặt Cầu Tâm Gia cũng trở nên nghiêm nghị hơn, tuy rằng gia tộc này khinh thường vương quyền, nhưng để làm cho gia tộc hưng thịnh thì họ hết sức độc ác, không từ thủ đoạn nào.

Giống như chỗ vàng được chôn ở Nhật Bản kia, gia tộc Kitamiya vốn không định thông báo cho quốc gia biết, chỉ có điều khiến bọn họ không ngờ đến là Cầu Tâm Gia đã đi trước 1 bước.

Đương nhiên, Cầu Tâm Gia cũng vì thế mà phải trả giá bằng 1 cánh tay trái và sinh mạng của hơn 10 vị huynh đệ.

Sự thực đúng như Cầu Tâm Gia nghĩ, gia tộc Kitamiya lần này đúng là nhắm vào thị trường kiếm đạo không lồ ở Trung Quốc và Hàn Quốc, chỉ có điều bọn họ tiến vào thị trường Hàn Quốc thì suôn sẻ, nhưng khi vào Trung Quốc thì số phận Takumi Kato đúng là thể thảm.

- Sư huynh, công phu Takumi Kato không hề kém, chắc là nhân vật quan trọng được dòng họ Kitamiya bồi dưỡng, em không tin bọn họ có thể ngồi yên bất động, đến lúc đó huynh đệ chúng ta cùng phân thắng bại với bọn họ!

Diệp Thiên đầy phấn khích, cầm bình rượu Mao Đài kia mà Chúc Duy Phong tặng kia, sau khi uống 1 hơi hết nửa bình, đưa cho Cầu Tâm Gia, nói:

- Sư huynh, năm đó anh 1 thân 1 mình ở nước ngoài mới bị như vậy, bây giờ ở sân nhà, nhất định không cho bọn họ có đường về nữa!

- Sân nhà? Ha ha, cũng đúng, đây là ở Trung Quốc, anh là người Trung Quốc mà...

Cầu Tâm Gia cười phảng phất chút buồn, khoát tay nói:

- Diệp Thiên, chuyện gia tộc Kitamiya, bọn họ làm việc rất cẩn thận, không dễ có hành động trả thù đâu, nhưng gần đây anh cảm thấy tinh thần không tập trung, bói 1 quẻ, hình như chỗ vàng đó có chuyện rồi.

- Chỗ vàng của Myanmar đó à? Sư huynh, anh không phải giấu vàng ở 1 chỗ cực kỳ bí mật sao? Chắc là không xảy ra chuyện gì đâu.

- Anh không biết, chuyện có liên quan đến mình, bói quẻ vô cùng mập mờ, hơn nữa cách nhiều năm như vậy, địa hình diện mạo ngọn núi chỗ đó chắc cũng có thay đổi, chuyện có người đào được vàng cũng có thể đấy.

Mấy ngày này Cầu Tâm Gia cũng đang thôi diễn chuyện chỗ vàng đó, hôm nay Diệp Thiên nhắc đến gia tộc Kitamiya, làm cho trong lòng Cầu Tâm Gia lại càng có cảnh giác.

Bởi vì năm đó chỗ người của dòng họ Kitamiya bị ông giết chỉ cách chỗ ông giấu vàng hơn 10km, cũng không phải là xa lắm, nếu nửa thế kỷ này gia tộc Kitamiya vẫn không ngừng kiếm tìm, cũng có khả năng là tìm được chỗ vàng đó rồi.

Ngửa mặt uống 1 hơi hết sạch bình rượu, Cầu Tâm Gia nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Sư đệ, chỗ vàng đó vốn là Nhật Bản cướp bóc được của các nước Đông Nam Á, không thể bị bọn họ động đến được, sư huynh cậu không bận chút chuyện thì đã đến lấy chỗ vàng này đi rồi!

- Để em đi lấy?

Diệp Thiên nghe vậy cũng có chút động lòng, thế nhưng lại thờ dãi, nói:

- Sư huynh, chỗ đó là 20 tấn vàng, phải đến 2 vạn cân gì đó, anh bảo em đi lấy, cho dù có tìm thấy, em cũng không mang về được!

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, nói:

- Cái này em không phải lo, chỉ cần vận chuyển chỗ vàng đó đến chỗ kín, tự khắc có người đến giúp đỡ, đến lúc đó bọn em mang vàng về nước thôi.

- Tống Hạo Thiên à?

Diệp Thiên cười híp mắt, người có thể làm được việc mà Cầu Tâm Gia nói, đương nhiên thế gian này sợ là chỉ có mỗi Tống Hạo Thiên thôi.

- Haiz, có thể tha thứ được thì tha thứ không được sao?

Cầu Tâm Gia chỉ vào Diệp Thiên cười mắng:

- Văn Hiên lão đệ cũng gần 80 rồi, cậu ấy đã khom lưng nhận lỗi rồi, cậu còn muốn gì nữa? Bất ông ấy quý xuống nhần lỗi nữa chắc?

- Diệp Thiên, làm người phải có lòng khoan dung, thôi thì nể mặt anh đi, năm nay cùng ăn tết với nhà họ Tống đi.

Tuy rằng thời gian ở cùng Diệp Thiên không phải là lâu, nhưng Cầu Tâm Gia biết, tính tình sư đệ mình có ân báo ân, có thù báo thù, tuy rằng cậu có đưa ra điều kiện để giảng hòa cùng nhà họ Tống, nhưng khúc mắc trong lòng vẫn không tiêu biến được.

Diệp Thiên đột nhiên nhìn về phía Cầu Tâm Gia, hỏi:

- Sư huynh, kể cho Tống Hạo Thiên biết chuyện nào, ông ta sẽ không động lòng sao?

- Ông ấy không biết chuyện vàng bạc, anh chỉ báo có món đồ quý muốn đưa qua, đến lúc đó nhờ ông ấy giúp thôi.

Cầu Tâm Gia giải thích 1 câu, tiếp đó dờ khóc dờ cười nói:

- Sư đệ, Tống Hạo Thiên tốt xấu gì cũng là người có đến hàng ti đồng ấy chứ, ông ấy không động lòng vì số vàng đó đâu, sẽ không muốn bỏ cái danh ông ngoại đổi lấy cái danh khác đâu.

- Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa.

Diệp Thiên không muốn đề cập đến chuyện nhà họ Tống, khoát tay nói:

- Sư huynh, khuôn vác 20 tấn vàng này, ít nhất phải cần hơn 10 người, tạm thời lúc này đi tìm những người có thể tin tưởng được đi.

Do chuyện cha bị người khác lừa, trong lòng Diệp Thiên còn có chút ngượng ngùng, buổi tối còn ra về ta đây không cần lấy cổ phần của Chúc Duy Phong, lúc này còn lại 1 chút tiền, không đủ để cậu dùng bao lâu nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 477

Thuê (Thượng)

Lão Đức và Chu Khiếu Thiên có thể tin được, còn có mấy người vệ sĩ miễn phí đó nữa cũng có thể dùng được, còn mấy người nữa thì anh nghĩ cách đi.

Cầu Tâm Gia đưa ra 1 bản sao, đưa cho Diệp Thiên, nói:

Bản đồ giấu vàng anh đã vẽ cẩn thận, sau khi cậu nhớ kỹ thì đốt nó đi, mặt khác đi đến Myanmar, thì tìm 1 cái lý do, nếu không sẽ bị người ta để ý.

- Sự việc trọng đại, Cầu Tâm Gia cũng không muốn vì chỗ vàng này khiến Diệp Thiên gặp phải tai họa gì, dù sao 1 người có mệnh đến đâu, đối đầu với 1 quốc gia hay 1 thế lực mạnh, vẫn không thể được.

Cầu Tâm Gia năm đó không thể không được gọi là không mạnh được, hơn nữa còn dẫn theo 1 nhóm thuật sĩ nổi tiếng trong nước nữa, nhưng dưới sự vây quét của gia tộc Kitamiya, vẫn là mạnh không địch nổi đông, thậm chí đến Cầu Tâm Gia cũng suýt mất mạng ở Myanmar.

- Sư huynh, anh nói đám người Maracay đó có thể tin được à?

Cầm bản đồ Diệp Thiên cũng không xem xét, mà có chút ngạc nhiên nhìn về phía Cầu Tâm Gia, tục ngữ nói không cùng dòng họ, lòng dạ tất nhiên cũng khác nhau. Diệp Thiên không tin mấy người Maracay đó nhìn thấy chỗ vàng khổng lồ đó mà không nổi lòng tham?

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu nói:

- Bọn họ đều là lính đánh thuê chuyên nghiệp, thấy hợp đồng là quan trọng nhất, chỉ cần cậu trả đủ tiền thuê cho họ, bọn họ sẽ

không phản bội đâu.

Ở thập niên 30, 40, Cầu Tâm Gia cũng tiếp xúc với rất nhiều người Mỹ, những người Mỹ xuất ngũ sau khi được thoả mãn tiền và gái thì chắc chắn liều mạng giúp đỡ Trung Quốc, vị tướng quân Phi Long của đội Phi Hồ thế.

- Được, thế em sẽ nói chuyện với họ 1 chút, còn mấy người khác có thể đến chỗ Khâu Văn Đông tìm, vấn đề cũng không lớn lắm.

Nghe Cầu Tâm Gia nói như vậy, Diệp Thiên lại cảm thấy được có thêm vài phần khả thi, là 1 truyền nhân của Ma YNhat Mạch, thuật xem người của Diệp Thiên cũng không phải nói chơi, nếu là hạng người gian tà, cậu cũng sẽ không nhận vào trong đội ngũ.

- Được rồi, xem bản đồ xong thì huỷ đi, nghỉ sớm 1 chút, nội mấy ngày nữa thì đi thôi.

Chỗ vàng này giống như 1 tảng đá lớn đè ép trong lòng của Cầu Tâm Gia hơn nửa thế kỷ qua, bây giờ sau khi đưa bản đồ ra, nét mặt Cầu Tâm Gia cũng lộ vài phần thoải mái, ông tin rằng tiêu sư đệ nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này.

- Vâng, sư huynh, tìm được người thì sẽ xuất phát.

Diệp Thiên gật gật đầu, xem xét bản đồ dưới ngọn đèn trong phòng, Cầu Tâm Gia mô tả hết sức tỉ mỉ, nhất là chỗ giấu vàng, ngay cả địa hình cây cối cũng vẽ ra.

Cầm bản đồ chừng 5 phút, Diệp Thiên nhắm 2 mắt lại, đợi cho hình vẽ hiện lại rõ ràng trong đầu, 2 tay Diệp Thiên chà xát, 2 khí âm dương lần lượt va chạm, tờ giấy đó đột nhiên bốc cháy.

Sau khi chúc sư huynh ngủ ngon thì 2 người cùng đi nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi mấy tiếng đồng hồ thì trời sáng, mấy người trong Tứ Hợp Viện này đều không phải là người bình thường, hình như cùng đồng loạt đứng dậy chọn 1 góc của sân để tiến hành luyện tập.

Chuyện xảy ra hôm qua, đối với Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức mà nói, căn bản là không thể động nổi bọn họ.

- Lão Mã, lại đây!

khoảng 7 giờ hơn, Diệp Thiên mở cửa Tứ Hợp Viện, liếc mắt nhìn thấy Maracay đang luyện tập 1 góc, không khỏi nở nụ cười. Đúng như lời của Cầu Tâm Gia nói, mấy tên lính đánh thuê này đúng là làm hết phận sự của mình, nếu cậu không cho bọn họ ra ngoài thì cả 4

người cả đêm sẽ luân phiên nhau ngồi ngoài sân theo dõi cậu, thế thì sợ gì phát sinh chuyện ngoài ý muốn chứ.

- Diệp gia, ngài phải ra ngoài sao?

Maracay quả có thiên phú về ngôn ngữ, ở kinh thành thời gian ngắn như vậy, mà có thể nghe nói được 1 số câu tiếng Trung đơn giản, hơn nữa còn mang đậm chất Bắc Kinh.

Diệp Thiên cười, vỗ vỗ vai Maracay nói:

- Đi thôi, tôi mời anh đi ăn sáng ở kinh thành.

- Ồ, cảm ơn ông chủ!

Đi theo Diệp Thiên mấy tháng, Maracay chưa được đối xử thế này bao giờ, lập tức cảm thấy có chút vừa mừng vừa lo, vội vàng theo sau Diệp Thiên.

Ở chỗ ngõ hẻm có 1 cửa hàng ăn sáng, Diệp Thiên gọi bánh bao, bánh quẩy cùng sữa đậu nành, mời Maracay ngồi xuống, người nước ngoài ở thành Tứ Cửu này nhiều, nên mấy người ngồi ăn sáng xung quanh cũng không để ý.

- Lão Mã, hợp đồng của các ông còn bao nhiêu lâu nữa thì hết hạn nhỉ?

Diệp Thiên uống 1 hớp sữa đậu nành, cắn 1 miếng bánh quẩy, nhìn về phía Maracay, thế nhưng lúc này chuyển sang nói tiếng Anh.

- Ông chủ, còn 8 tháng nữa.

Maracay nhìn thoáng qua Diệp Thiên, chần chừ 1 lát nói:

- Ông chủ, hy vọng sau này ông có thể để cho chúng tôi theo sau, nếu không chúng tôi khó ăn nói với bà Tống lắm ạ.

Là 1 trong những lính đánh thuê cấp cao nhất trên thế giới này, Maracay đối với nhiệm vụ lần này không khỏi cảm thấy xấu hổ.

Thực không phải vì nhiệm vụ khó khăn gì, mà trái lại, nhiệm vụ lần này lại hết sức thoải mái, thoải mái đến độ bọn họ mỗi ngày đều hình như chỉ nhìn cánh cổng không có việc gì để làm, việc này đối với người có thói quen luôn kề cận cái chết như Maracay mà nói thì lại là 1 kiểu hành hạ đau đớn.

Hơn nữa sức mạnh của Diệp Thiên cũng khiến cho bọn họ khó nói ra cái khổ của mình được, nếu không phải vì 1 năm 30 triệu đủ để cho bọn họ không lo lắng gì nữa thì chắc rằng Maracay đã sớm chấm dứt hợp đồng này rồi.

Sau khi nghe Maracay than phiền 1 hồi, Diệp Thiên cầm lấy cái bánh bao cho vào miệng, nói mập mờ:

--Lão Mã, tôi sắp phải đi 1 chuyến xa nhà.

- Đi xa nhà?

Maracay nghe vậy lập tức cười khổ:

- Ông chủ, lần này ông phải để cho chúng tôi theo với, nếu không, nhiệm vụ của chúng tôi đúng là không cách nào làm được.

Lúc trước, Diệp Thiên đến núi Trường Bạch, ra lệnh cho mấy người Maracay ở lại kinh thành, thế nhưng không ngờ Tống Vi Lan đã về đến kinh thành, biết được Maracay không theo sát Diệp Thiên, mắng cho họ 1 trận, khiến cho Maracay khổ không nói ra được.

Nhìn thấy bộ dạng Maracay không màng cơm nước, Diệp Thiên không khỏi cười khổ:

- Lão Mã, không ngại nói với ông, lần này tôi đi ra ngoài có chút nguy hiểm, ông có xác định đi với tôi không?

- Đương nhiên, ông chủ, nhiệm vụ càng nguy hiểm càng có tính kích thích!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, mắt Maracay sáng lên:

- Ông chủ, ông có thể hỏi thêm giới lính đánh thuê trên thế giới, tôi Maracay năm đó tiếp nhận nhiệm vụ ở Iraq tỉ lệ hoàn thành là 100%, ở Đông Nam Á này có gì có thể làm khó được chúng tôi chứ.

Hình như lại nghĩ đến năng lực của Diệp Thiên, Maracay ngượng ngùng cười, nói tiếp:

- Đương nhiên, nếu so sánh với ông chủ, thì vẫn kém hơn 1 chút!

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Được, tôi tin tưởng độ chuyên nghiệp của các ông, tôi muốn ký kết 1 hợp đồng mới với các ông, nếu như lần này các ông theo tôi

ra ngoài có thể hoàn thành nhiệm vụ thì 30 triệu đô la đó không phải đợi 1 năm, sau khi trở về thì trả các ông luôn!

Bị mấy người Maracay theo sát, Diệp Thiên cũng có chút phiền toái, dù sao 1 tháng nữa mẹ mới về nước, đến lúc đó nói 1 chút, tin rằng mẹ sẽ đồng ý trả trước chỗ tiền thuê này.

- Ông chủ, đây... rốt cuộc là ra ngoài làm gì ạ? nếu muốn đánh nhau, thì trang thiết bị trong tay chúng tôi không đủ.

Diệp Thiên lúc này nghiêm túc đứng lên, trong lòng Maracay quả thật có chút bồn chồn, có thể khiến cho loại người có thể giết chết 10 tên lính đánh thuê như Diệp Thiên cảm thấy nguy hiểm, nhất định là chuyện không nhỏ đâu.

Thân làm lính đánh thuê như Maracay, đầu tiên nhất định phải hiểu được độ khó của nhiệm vụ, sau đó mới quyết định, đương nhiên, đúng như lời Cầu Tâm Gia nói, nếu nhiệm vụ mà Maracay đã nhận, thì 2 bên viết hợp đồng, lúc đó bọn họ sẽ dùng toàn lực ủng hộ.

- Đi đến 1 nước Đông Nam Á, đến tìm 1 nơi giấu bảo vật, các ông chỉ cần trợ giúp tôi, có lẽ sẽ xảy ra chút tranh đấu, cũng có thể bình yên biển lặng, thời gian đại khái là 1 tuần đến nửa tháng nữa, ông cứ suy nghĩ kỹ đi.

Sở dĩ nói vàng thành bảo vật là Diệp Thiên không muốn tiết lộ tin tức nhiều, nhưng vẫn phải để Maracay biết là làm cái gì, tránh lúc họ nhìn thấy chỗ vàng đó lại nổi lòng tham.

- Tìm bảo vật à?

Trên mặt Maracay lộ ra 1 tia hưng phấn, giọng nói cũng tự nhiên mà to hơn, khiến cho mọi người ăn sáng xung quanh đều quay lại nhìn:

- Ồ, xin lỗi, ông chủ, tôi hưng phấn quá, nhiệm vụ này chúng tôi nhận.

Hình như sợ Diệp Thiên không đồng ý, tiếp đó Maracay nói thêm:

- Ông yên tâm đi, chúng tôi chỉ lấy tiền thuê, tuyệt đối không dò xét bảo vật của ngài đâu.

Ở các quốc gia phương tây có rất nhiều truyền thuyết về tìm vàng và kho báu hải tặc, rất nhiều người phương Tây từ nhỏ đã có mơ ước được đi tìm kiếm, mấy người Maracay sở dĩ trở thành lính đánh thuê thứ nhất là muốn kiếm tiền, thứ 2 là muốn được hưởng thụ cuộc sống phiêu lưu, thám hiểm tìm bảo vật, vì vậy khiến họ rất có hứng thú.

- Được, mấy ngày nữa tôi sẽ sửa soạn hợp đồng mang cho ông, mặc kệ lần này có tìm được bảo vật hay không, thì số tiền thuê 30 triệu đó sẽ trả cho các ông hết.

Diệp Thiên gật gù đầu, sau khi mua bữa sáng cho mấy người nữa, đứng dậy đi về Tứ Hợp Viện, lúc gần đến trước cửa, Diệp Thiên nói với Maracay ở đằng sau:

- Sau khi xuất cảnh, các ông phải chuẩn bị 1 vài khẩu súng, đây không có vấn đề gì đâu.

Trước kia nhiều thế kỷ, người của gia tộc Kitamiya đã từng dùng vũ khí hiện đại để đánh lén mấy người Cầu Tâm Gia, bọn họ vốn không có tinh thần võ sĩ, hơn nữa lần này vận chuyển vàng gặp phải chuyện gì, Diệp Thiên cũng không biết, việc đầu tiên là phải chuẩn bị đã.

- Ông chủ, ông yên tâm đi, 4 người chúng tôi đều chuẩn bị kha khá rồi, có thể chống lại 1 tiểu đội.

Nhắc tới vũ khí hiện đại, trên mặt Maracay lập tức lộ ra vẻ kiêu ngạo, bọn họ vì đủ các lý do mà xuất ngũ từ quân đội chiến đấu cấp cao nhất của Mỹ, đã trải qua các cuộc chiến tranh hiện đại chắc chắn nhiều hơn hẳn Diệp Thiên.

Về nguồn gốc vũ khí, Maracay cũng có nguồn riêng của bọn họ, nước Mỹ là 1 quốc gia có thể công khai mua bán vũ khí, trang bị trong tay bọn họ, thậm chí còn đầy đủ hơn so với quân đội phân phát.

- Được, các ông đi chuẩn bị đi, mấy ngày này đừng đi theo tôi.

Diệp Thiên suy nghĩ 1 lát, nói:

- 5 ngày sau xuất phát, đích đến là Yangon Myanmar, ông có thể đem vũ khí qua đó trước!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 478

Thuê (Hạ)

Cầm bánh bao và sữa đậu nành về Tứ Hợp Viện, Cầu Tâm Gia ra đón, cười nói:

- Diệp Thiên, nhị sư huynh của cậu hôm nay về, có lý do cho cậu đến Myanmar rồi.

- Ấy? Nhị sư huynh đến kinh thành thì có liên quan gì đến việc em đi Myanmar?

Diệp Thiên nghe thấy thế sùng sốt 1 chút, cậu đang định lấy danh nghĩa là đi du lịch, còn về mấy người Maracay thì sau khi nhập cảnh tách cậu ra, mục đích như vậy là đỡ lãng nhãng nhất.

- Chú ấy không phải kinh doanh mấy công ty châu báu hay sao, qua Myanmar bàn chút chuyện làm ăn, đến lúc đó cậu qua đó với danh nghĩa công ty HồngKong của chú ấy, sau khi đến Myanmar thì cậu hăng đi cũng được.

Tuy rằng Cầu Tâm Gia không định tự mình đi Myanmar, thế nhưng ông vẫn rất để tâm đến chuyện gần nửa thế kỷ trước của mình, sau khi nghe điện thoại thấy cháu gái của Giai Tuấn muốn đi Myanmar, lập tức nhớ đến Diệp Thiên.

- Vâng, sư huynh, anh ăn sáng đi, Khiếu Thiên, mang túi đi theo ta!

Sau khi nghe Cầu Tâm Gia nói vậy, Diệp Thiên cũng rất hứng thú, đặt đồ ăn sáng xuống rồi gọi Chu Khiếu Thiên, 2 người ra sân sau lái xe đi đến chỗ võ quán của Khâu Văn Đông.

Đi được nửa đường Diệp Thiên gọi điện cho Khâu Văn Đông, sau khi đến võ quán, Khâu Văn Đông dẫn theo 1 đám đàn em chờ ở cửa nhỏ, 2 thầy trò này hôm qua còn về muộn hơn Diệp Thiên, lúc này tinh thần có vẻ hơi mệt mỏi.

- Diệp huynh đệ, có chuyện gì cậu gọi điện thoại để lão Khâu tôi qua là được rồi, thế này lại phiền cậu qua đây 1 chuyến!

Xe Diệp Thiên vừa mới dừng lại, Khâu Văn Đông đã đón mở cửa xe cho cậu, động tác này khiến cho đám đệ tử trừ Võ Thần ra đều thâm thi ở bên trong, Khâu Văn Đông nói thế nào cũng là nhân vật tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành, không cần thiết phải khếp nép trước Diệp Thiên thế chứ?

Thế nhưng chỉ có Khâu Văn Đông và Võ Thần hiểu, người thanh niên trước mặt này kinh khủng thế nào, không đề cập đến thân thủ của Diệp Thiên, chỉ riêng dựa vào Chúc Duy Phong hôm qua để lộ gia thế như vậy, cũng đủ chi 2 thầy trò Khâu Văn Đông khiếp sợ rồi.

Trong giang hồ phân ra làm 2 loại người, 1 loại là “vàng bạc ngọc ngà mua lời ca tiếng cười, say đắm ánh trăng xem nhẹ quyền quý”, vương hầu quý tộc bọn họ vốn chỉ coi như rác rưởi bình thường, ở thời cổ đại bọn họ còn được gọi bằng 1 cái tên khác đó là ẩn sĩ.

1 loại còn lại chính là loại người học văn học võ rồi bán mình cho bậc đế vương, mục đích cuối cùng là đem sự xuất sắc của mình để phục vụ các bậc đế vương, cha của Khâu Văn Đông, Khâu An Đức chính là người như vậy, khiến cho Khâu Văn Đông vẫn luôn cảm thấy hổ thẹn.

- Anh Khâu, khách khí làm gì, hôm nay có chút chuyện muốn đến nhờ anh đây.

Diệp Thiên chẳng qua cũng mới 20 tuổi, Khâu Văn Đông cũng gần 50 rồi, thế nhưng cách gọi anh Khâu của Diệp Thiên lại khiến cho Khâu Văn Đông cảm thấy rất thoải mái.

- Diệp huynh đệ, mời vào bên trong, tiểu Võ, mang 2 chén trà đến đây!

Nghe thấy Diệp Thiên có việc muốn nhờ, Khâu Văn Đông cảm thấy tinh thần chấn động, cái mệt mỏi hôm qua hình như tiêu biến hết, có thể giúp được Diệp Thiên, đối với ông mà nói thì đúng là may mắn tuyệt vời rồi.

Sau khi chào các đệ tử đang tập luyện trong sân, Khâu Văn Đông đưa Diệp Thiên vào trong phòng, cũng không khách sáo, nói thẳng:

- Diệp huynh đệ, có gì cậu cứ nói thẳng, chỉ cần lão Khâu tôi có thể làm được, thì lên núi đao biển lửa tôi cũng không màng.

Trên đời này lắm chuyện kỳ quái, người thực sự cần giúp đỡ thì không có đường, nhưng còn 1 vài người chỉ cần có 1 chút yêu cầu thôi, căn bản là không cần phải mở mồm, thì đã đầy người vất óc suy nghĩ để giúp đỡ rồi.

Kỳ thực chuyện này nếu dùng lý luận phật pháp để giải thích, thì đơn giản chỉ là 2 chữ “nhân quả”, loại người này, muốn gặt được

kết quả tốt, thì sau này lúc mình gặp khó khăn thì có thể được quý nhân giúp đỡ. Còn người bình thường 1 là không có hậu thuẫn, 2 là không có năng lực, nên không có ai muốn kết “nhân quả” với bọn họ.

- Diệp gia, mời uống trà!

Đang nói chuyện, Võ Thần bung 2 chén trà lên, đặt trên bàn rồi lui ra, ông biết thân phận mình kém hơn Diệp Thiên rất nhiều, cũng không dám đứng đó nghe 2 người họ nói chuyện.

- Anh Võ này, chuyện này có khi phải nhờ anh giúp, anh ở lại đây đi.

Nhìn thấy Võ Thần ra ngoài, Diệp Thiên vội vàng gọi lại, cậu biết sư phụ của anh ta là Phùng Hằng Vũ ở Hà Bắc võ công rất siêu phàm, mà còn là hậu bối của Diệp Thiên, tính ra thì không biết anh ta kém Diệp Thiên bao nhiêu bậc.

- Được rồi, thế để em gọi tên anh vậy.

Nhìn thấy Võ Thần sợ hãi, Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Mấy này nữa em phải ra ngoài làm chút chuyện, hôm nay tới là muốn hỏi anh Khâu cho mượn mấy anh em, Võ Thần là 1 nhé.

Võ Thần tuy rằng thân hình không cao, nhưng lông mi dày, mặt vuông vắn, môi dày vừa phải, ánh mắt khi nhìn người khác tự mà không tiêu, theo tướng thuật mà nói, người như vậy tính tình khảng khái, cử xử quang minh chính đại, bình thường sẽ không làm mấy chuyện trộm cướp vặt.

- Diệp huynh đệ, chuyện này dễ thôi, đệ tử của Khâu Văn Đông tôi tuy rằng không đến 3000 nhưng 800 1000 người thì có, cần bao nhiêu cậu cứ nói, tôi lập tức triệu tập bọn họ ngay.

Khâu Văn Đông cũng chính là truyền thân của dòng Bát Quái Chương chính thống, cũng có võ công, hơn nữa rất có thanh danh ở kinh thành, người đến bái sư học võ cũng không ít, mấy năm nay đệ tử nhập môn quả thực cũng đến 800 người.

Diệp Thiên cười nói:

- Không cần nhiều người như vậy đâu, anh Khâu, tìm mấy người có thực lực 1 chút là được, lần này đi có thể rất tốn sức, à, ngoài ra còn phải kín miệng, không được truyền chuyện này ra ngoài.

Võ quán này của Khâu Văn Đông, kỳ thực chính là 1 giang hồ thu nhỏ, có Võ Thần là người chính phái, những kẻ có dã tâm nhất định là cũng có, đến mượn người của Khâu Văn Đông, Diệp Thiên cũng là bắt đắc dĩ mà thôi, chứ trong tay ông ta thực sự cũng không có mấy người có thể dùng được.

- Được, người của tôi, Diệp huynh đệ cứ thoải mái dùng đi.

Nhìn thấy Diệp Thiên không nói gì, Khâu Văn Đông cũng không truy vấn, nhìn về phía Vô Thần nói:

- Tiểu Võ, đi... gọi mấy vị huynh đệ của cậu lại đây, luyện võ bình thường bắt được trộm cướp là được.

Khâu Văn Đông thu nhận không ít đệ tử, nhưng người được ông xem trọng cũng chỉ có hơn 10 người, trong đó có mấy người không nhất thiết là có thiên phú luyện võ, nhưng tôn sư trọng đạo, được rất nhiều quyền sư yêu quý.

Võ thần ra rồi vào cũng chỉ mất có 1 phút, đã mang theo 17, 18 thanh niên vào.

- Ôi, Ma Y Nhất Mạch của mình đến bao giờ mới hưng thịnh được thế này?

Nhìn thấy Khâu Văn Đông tha hồ chọn ra bao nhiêu là thanh niên võ công cũng không tồi thì Diệp Thiên lại liên tưởng đến Ma Y Nhất Mạch, Diệp Thiên không khỏi có chút phiền muộn, lúc sư phụ qua đời, chính mình luôn mồm là phải chấn hưng Ma Y Nhất Mạch, thế nhưng đến bây giờ chỉ có mỗi Chu Khiếu Thiên là đệ tử.

- Khiếu Thiên, cậu không có việc gì cũng phải đi thu thập vài đệ tử đi, nếu không đã không đến mức phải đi mượn người thế này.

Lúc dẫn Chu Khiếu Thiên ra khỏi phòng, Diệp Thiên không nhìn được thì thầm 1 tiếng.

- Con đi thu nhận đệ tử à?

Nghe thấy sư phụ nói như vậy, Chu Khiếu Thiên lập tức dờ khóc dờ cười, cậu còn nhỏ hơn cả Diệp Thiên đến 2 tuổi, cho dù muốn công khai mở mối, thì đi đâu lấy người muốn bái cậu làm sư phụ chứ?

Hưởng hồ thân thù của Diệp Thiên còn cao hơn mình gấp trăm lần, đến bây giờ cũng chưa có đến 1 đệ tử sao? Thế nhưng Chu Khiếu Thiên chỉ dám nghĩ trong lòng, ngoài miệng không dám nói gì, sắc mặt kỳ lạ đi theo Diệp Thiên ra khỏi phòng.

- Diệp gia có việc, muốn đưa theo vài người ra ngoài, đây là may mắn của các ngươi đấy, tất cả đứng thẳng cho to!

Võ Thân là đại sư huynh, trước mặt các sư đệ rất có uy tín, hơn 10 người đó lập tức ưỡn ngực, 2 mắt nhìn thẳng. Diệp Thiên cũng không nói chuyện, lập tức đến trước mặt người đầu tiên, nhìn vào 2 mắt cậu ta.

Thuật xem người của Ma YNhất Mạch, đầu tiên là xem mắt, phàm là người tâm thuật bất chính, thường thường là không dám nhìn thẳng vào người đối diện, cái đạo lý kẻ trộm nhìn thấy cảnh sát, không cần nói tinh thần đã hoảng loạn.

Câu thành ngữ có tật giật mình, kỳ thực chính là biểu thị của ánh mắt, đương nhiên, ngoài 2 ánh mắt ra, diệp Thiên còn có bí quyết xem người khác, sau khi xem 1 vòng thì chọn ra được 7 người.

Lúc Diệp Thiên ra hiệu, Võ Thân đuổi mấy người còn lại đi, rồi đưa 7 người này vào trong phòng.

- Lần này tôi đi Myanmar giải quyết chút chuyện, cần mấy vị huynh đệ đến giúp đỡ, thế nhưng phải nói trước vài câu, các vị nhất định phải tuân theo mệnh lệnh của tôi vô điều kiện, nếu không tôi không đảm bảo sinh mệnh của các vị đâu.

Diệp Thiên cũng không phí lời, đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Bây giờ nếu có ai không muốn đi, có thể ra ngoài, việc này cũng không miễn cưỡng, các vị cũng không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào, tôi Diệp Thiên đảm bảo, lão Khâu tuyệt đối sẽ không dằn vò các vị đâu.

Những lời đó của Diệp Thiên khiến cho 7 người sững sờ 1 chút, bọn họ không nghĩ là phải xuất ngoại, hơn nữa hình như còn có chút nguy hiểm, lúc này mặc dù không có ai bước ra, nhưng trên phải đều có vài phần do dự, đều hướng nhìn về phía Khâu Văn Đông.

Nhìn thấy biểu hiện trên mặt các đệ tử, Khâu Văn Đông không khỏi cười mắng:

- Đi cùng Diệp huynh đệ đi.

- Sư phụ, con bằng lòng đi!

- Sư phụ, con cũng đồng ý đi!

Khâu Văn Đông đối xử với các đệ tử rất hào phóng, chỉ cần làm trong công ty của ông thôi, mỗi tháng trả cho họ 3500 đồng, các đệ tử cũng rất tín nhiệm ông, cho nên vừa nói ra câu này, mấy người nó lập tức như được uống thuốc an thần, đều mở miệng đồng ý ngay.

Nhìn thấy mấy người bày tỏ như vậy, Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

-- Lần này cứ cho là Diệp mỗ tôi thuê các vị đi, sau khi từ Myanmar trở về thì các vị mỗi người sẽ được 1 triệu, nhưng có 1 điểm, chuyện xảy ra ở Myanmar không được nói ra với bất kỳ ai.

- Mỗi người 1 triệu à? Tôi nói này Diệp Thiên đệ, cậu đưa cả lão Khâu tôi đi nữa đi!

Lời nói của Khâu Văn Đông khiến cho đám đệ tử bật cười, cũng giảm bớt 1 chút áp lực vừa rồi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 479

Sứ Quan

Số đệ tử đó của Khâu Văn Đông, cũng đảm nhiệm 1 vài chức vị trong công ty, mỗi tháng cũng nhận được 3500 đồng, ở cái thời điểm năm 10 này, đãi ngộ như thế cũng được coi là tốt rồi.

Mấy người trong lòng vốn còn do dự ý định đi Myanmar, nhưng lúc này Diệp Thiên mở miệng nói 1 triệu, lập tức tháo gỡ khúc mắc trong lòng họ, phải biết rằng, nếu đổi thành tiền lương thì bọn họ phải kiếm đến mấy chục năm mới được 1 triệu.

Tính cả Võ Thần, Diệp Thiên tổng cộng thuê 8 người của Khâu Văn Đông, cộng với Chu Khiếu Thiên và Hồ Hồng Đức, mặt khác phải thuê 4 người Maracay nữa Diệp Thiên cảm thấy đội hình 15 người này thế là đủ rồi.

Sau khi chọn được người mạnh khỏe, Diệp Thiên nhìn về phía Khâu Văn Đông, hỏi:

- Anh Khâu, trong vòng 5 ngày có thể giúp bọn họ làm hộ chiếu đi Myanmar được không? Nếu không được thì em nghĩ cách khác.

Người bình thường xin hộ chiếu thì phải mất hơn 10 ngày, nhưng rõ ràng là Diệp Thiên không chờ lâu như vậy được, nếu Khâu Văn Đông không làm được, nói không chừng cậu sẽ phải nhờ Hồ Quân hay là mối quan hệ với ông chủ Lôi cũng nên, đối với cậu mà nói, làm mấy tấm hộ chiếu cũng không thành vấn đề.

- Diệp huynh đệ, xem thường lão Khâu hay là thế nào thế? Mấy tấm hộ chiếu thôi mà, ngày kia là làm xong, nhất định không làm chậm trễ chuyện của cậu đâu.

Khâu Văn Đông tính tình thoải mái, nếu Diệp Thiên không nói đến đi Myanmar làm gì, thì ông cũng không hỏi 1 từ, vả ngược nhận chuyện làm hộ chiếu về mình, ở kinh thành lăn lộn nhiều năm như vậy, cái này Khâu Văn Đông cũng có quan hệ.

Hơn nữa Diệp Thiên nhờ ông làm hộ chiếu, chính là nợ ông 1 chuyện, đây mới là điều Khâu Văn Đông coi trọng, có món nợ này, sau

này nói không chừng có thể giúp lại ông.

Phải biết rằng, nghĩ tới những người như Khâu Văn Đông bắt đầu hoạt động trong cả 2 giới trắng đen, bình thường nhìn oai phong như vậy, nhưng trong lòng ông hiểu, nếu như các ngành bộ liên quan muốn tóm gọn ông thật không khác gì giết 1 con gà.

Cho nên Khâu Văn Đông vẫn luôn nỗ lực để kết giao với tầng lớp quyền quý, chính là muốn nếu như có người muốn tính sổ ông, thì những người đó nói giúp ông 1 câu, có thể giữ lại được tính mạng.

- Anh Khâu, sau này Diệp Thiên nhất định đền ơn, hôm nay đến đây đã, mấy ngày này có nhiều chuyện quá, đợi đến khi em đi Myanmar về thì nói chuyện tiếp nha.

Khuôn mặt Diệp Thiên có vẻ vô tình, nhưng cũng không có nghĩa là cậu không biết làm người, nói vài câu đơn giản mà khiến nét mặt Khâu Văn Đông không giấu được vẻ vui mừng, tiễn 2 thầy trò Diệp Thiên ra tận ngõ nhỏ.

- Sư phụ, con... con...

Sau khi xe ra khỏi ngõ, Chu Khiếu Thiên ngồi bên cạnh muốn nói gì nhưng lại thôi. Sao thế?

- Muốn nói gì thì nói đi.

Diệp Thiên liếc nhìn Chu Khiếu Thiên, không khỏi nọ nọ cười, Chu Khiếu Thiên lấy cam đảm nói:

- Sư phụ, sư phụ đi Myanmar, có thể dẫn con đi theo được không?

Nói thế nào thì Chu Khiếu Thiên cũng lớn lên từ gia đình bình thường, tuy rằng có tập luyện 1 ít võ thuật, nhưng gốc rễ vẫn là gia đình bình thường, nghe đến có cơ hội xuất ngoại, lập tức trong lòng chộn rộn hẳn lên, kể cả là đi đến nước nghèo đến mức chó ăn đá gà ăn sỏi.

- Hầy, ta chưa nói là đưa theo cậu à, cả cậu và lão Hồ đều đi.

Diệp thiên nghe thấy thế cười lên, Chu Khiếu Thiên và Hồ Hồng Đức là người mà cậu có thể tin được, 2 người này đến Myanmar chính là 1 cánh tay đắc lực.

- Hi, cảm ơn sư phụ!

Chu Khiếu Thiên cao hứng kêu lên, đối với người tầm tuổi cậu mà nói, rất muốn bay ra thế giới bên ngoài, nhất là công lực hiện tại của Chu Khiếu Thiên không hề kém, càng muốn ra ngoài kiểm nghiệm 1 phen.

- Đừng phấn khích sớm như thế, cậu đi lần này chỉ làm cu li mà thôi.

Nhìn thấy bộ dạng hung phấn của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên không nhịn được đá xoáy 1 chút, 2 thầy trò cười nói từ trong xe đến tận đầu ngõ.

- Tiểu Thiên, mấy ngày này làm gì mà đi suốt vậy, cả ngày chẳng thấy con đâu cả?

Vừa mới vào đến sân đã gặp ngay Diệp Đông Bình đang ôm 1 cái hộp gỗ, đang bước ra ngoài.

- Ba, con đây không phải là đang đi kiếm bù vào khoản đó hay sao?

Diệp Thiên cười đáp, thế nhưng nhìn thấy sắc mặt cha tối sầm lại, lập tức biết mình lỡ lời, vội vàng nói:

--Ba, con đùa thôi, ba đừng để ý nha.

- Tiểu tử thối, ta và ngươi cái gì gọi là thật chứ?

Diệp Đông Bình miễn cưỡng cười, nói:

- Bác cả đang làm cơm đấy, lát nữa gọi sư huynh cùng đến ăn cơm, cha ra ngoài có chút chuyện.

- Vâng, Ba, có chuyện gì ăn cơm xong hẵng làm, 1 lát nữa là đến giờ ăn cơm rồi còn gì.

Diệp Đông Bình muốn đi, nhưng lại bị Diệp Thiên kéo lại, sợ rơi cái hộp trong lòng, Diệp Đông Bình chỉ có thể đứng lại, tức giận nói:

- Cha có hẹn với người ta rồi, ăn cơm bên ngoài cũng được.

Diệp Thiên không thả tay, mắt nhìn vào cái hộp trong lòng cha, mở miệng nói:

- Ba, có phải ba định bán đồ không?

- Đôi phương trả giá thế nào?

2 cha con nương tựa vào nhau hơn 20 năm, Diệp Thiên có thể không nhận ra là cha mình đang làm gì hay sao?

Nếu là lúc bình thường, Diệp Thiên cũng không xen vào chuyện làm ăn của cha, thế nhưng qua sự việc lừa lọc đó, Diệp Thiên sợ cha nghĩ không thông, bán mất đồ vật quý báu tích cóp hơn 10 năm qua, tuy rằng không chơi đồ cổ, nhưng Diệp Thiên cũng biết chỗ đó đáng giá không nhỏ đâu.

- Là thứ không đáng tiền thôi mà, cha để lại cũng không để làm gì, vừa đúng lúc có người cần, thì bán cho người ta thôi.

Diệp Đông Bình cúi đầu, mắt nhìn xuống đất, nói chuyện rõ ràng là đang giấu diếm gì, thế nhưng lúc sau thì phản ứng lại, hét lên:

- Làm chuyện của con đi, chuyện của cha đừng có quản nhiều.

- Vâng, còn xem xem được không?

Tay phải Diệp Thiên bắn ra 1 tia vào khỉu tay đang gấp vào của cha, Diệp Đông Bình lập tức cảm thấy cánh tay mềm nhũn, cái hộp vốn ôm trong lòng lúc này rơi xuống, khiến ông vô cùng lo sợ.

- Mau đón lấy, đừng có để nó rơi!

Tuy rằng trong hộp có thể nhét đầy bông, nhưng đồ sứ bên trong cũng là vật dễ vỡ, Diệp Đông Bình sợ đến đứng tim.

- Không vỡ đâu.

Diệp Thiên giơ tay đón lấy cái hộp gỗ, sau khi mở hộp ra, 1 cái bình dài chừng 30cm, 1 cái bình sứ hình 3 cột tròn hiện ra trước mặt Diệp Thiên. Toàn thân bình sứ phủ lớp men trắng sữa, chất men dày, đặc biệt là trắng men nứt từng lớp cực kì hài hòa, như sóng nước lấp lánh, trong như pha lê, chỗ men nứt không chỉ là những mảng lớn, mà từ nhỏ đến lớn, men nứt uốn lượn như máu lươn, khiến cho người ta cái cảm giác không khỏi thán phục.

Tượng sứ tạo nhã dịu dàng thể hiện hàm ý bên trong, hoa văn không tinh xảo đến mức xôn xao mọi người, cũng không rực rỡ mê hoặc lòng người, tạo hình đơn giản như vậy, ngay cả Diệp Thiên cũng có thể thấy đây không phải là vật bình thường.

- Ba, cái này sao cha lại muốn bán? Bán đi không để gì mua lại được đâu!

Nhìn thấy cái bình sứ này, Diệp Thiên mắt mở to, đây chính là cái mà cha mình đi mua hơn 10 năm trước, 1 món đồ sứ quý báu mà cha thu thập được, trước kia lúc Diệp Thiên còn đi học, Diệp Đông Bình không biết khoe khoang trước mặt cậu bao nhiêu lần.

Đây là món đồ sứ quan thời Bắc Tống, là được cải tiến sang phương pháp lò nung, sứ chuyên cung cấp cho hoàng cung, hơn nữa cũng là món đồ sứ duy nhất xuất thân từ hoàng gia cung đình trong lịch sử không lưu thông trên thị trường, cũng chuyên dùng cho hoàng thất.

- Người ta trả 800 vạn, cái giá này là cao rồi, không bán để làm gì?

Bị con trai nhìn thấy đồ mình muốn bán, nét mặt Diệp Đông Bình có chút khó xử, bởi vì ông từng nói qua không chỉ 1 lần, sẽ dùng cái bình sứ từ thời Bắc Tống này làm đồ gia truyền của nhà họ Diệp.

Thị trường tác phẩm nghệ thuật những năm 90, ngoài gốm màu đời đường có giá cao ở nước ngoài ra, còn lại đồ sứ giá không cao lắm, bình thường đều giá 10 vạn đến 100 vạn, Diệp Đông Bình nói 800 vạn, đúng là cái giá trên trời.

Thế nhưng nếu không phải xảy ra chuyện đó, Diệp Đông Bình cũng không bán món đồ sứ này ra, bởi vì sứ Quan đời Tống rất hiếm thấy, cùng không thua gì cái lò sứ Thanh Hoa đời nhà Nguyên đâu.

Có 1 tích cổ, vị vua Tống Huy Tông đời nhà Tống yêu thích ngắm tranh đá Kỳ Thạch nổi tiếng trong lịch sử, lúc bị quân Kim vây bắt, cho rằng mình là vận mệnh đế vương và cái giá của đế vương đã tự mình phá hủy bộ sưu tầm của mình, hủy hoại cả hoàng cung trong chốc lát.

Sau đại họa này, những tác phẩm sứ Quan sau đời Bắc Tống có thể nói là còn đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có số ít ỏi được trưng bày trong các viện bảo tàng thế giới, giá trị nghệ thuật cao đến mức nào có thể nghĩ mà biết được.

Năm đó Diệp Đông Bình thu được món đồ sứ này từ tay của 1 nhà giàu ở Giang Nam, vui sướng đến mức mấy ngày không ngủ được, cứ lời Diệp Thiên ra để kể lể về kiến thức đồ sứ nhà Tống, niềm yêu thích không lời nào có thể diễn tả được.

Chi có điều lần cầm tiền con trai mất không còn 1 xu, mà vợ thì tháng sau về nước, Diệp Đông Bình rơi vào đường cùng, mới nghĩ bán món đồ sứ này, quả nhiên, ông vừa mới ngó ý, đã có người trả cả 800 vạn.

- Ba, cất về đi, chúng ta không thiếu 800 vạn kia!

Nhìn thấy cha bán món đồ quý như tính mạng mình đi, sống mũi Diệp Thiên cảm thấy cay cay, lập tức nói:

- Ba, con có được tin tức của bọn lừa tiền kia rồi, mấy ngày nữa còn sẽ đi tìm chúng, cha yên tâm, số tiền đó nhất định mang về, hơn nữa nhất định sẽ đem về trước khi mẹ về.

Chuyện số vàng liên lụy quá lớn, còn liên quan đến 1 vài bí mật của sư huynh, cho nên Diệp Thiên không muốn cho cha biết, lấy chuyện mấy tên lừa đảo đó làm bình phong.

Nhắc đến chuyện mấy tên lừa đảo đó, Diệp Thiên cũng có chút tiến triển, bởi vì mấy ngày trước Bao Phong Lăng không chịu được loại đau đớn đó, đã gọi cho Diệp Thiên 1 cú điện thoại, nói là có 1 chút tin tức về Cát Lão Đại, sau khi xác nhận, lập tức sẽ liên hệ với Diệp Thiên.

- Thật à?

Diệp Đông Bình nghe vậy sững sốt, rồi mừng rỡ, nếu không phải là bất đắc dĩ, ông cũng không bán cái bình sứ quý như sinh mạng mình đi.

- Đương nhiên là thật, Khiếu Thiên mấy ngày nữa cũng đi cùng con, mấy tên đó tuyệt đối không thoát được đâu.

Nói chuyện ánh mắt của Diệp Thiên cứ nhìn về Chu Khiếu Thiên, Chu Khiếu Thiên vội vàng nói:

- Chú Diệp, đúng thế, sư phụ đã ra tay, chú cứ yên tâm ở nhà mà đón tin tốt đi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỬ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 480

Sĩ Nhục

Nhìn thấy cha nhắc bình sứ lên, Diệp Thiên nói:

- Ba, sau này có hứng thì thu mua đồ cổ, không có việc gì cha ra ngoài uống trà nói chuyện với mấy ông bạn là được rồi.

Nói thật, đối với việc buôn bán của cha, Diệp Thiên cũng không quan tâm lắm, cậu cảm nhận được cha mình nên trở thành 1 nhà nghiên cứu, không cần phải liên quan đến mấy thứ có mùi tiền này, như vậy cha sẽ không so sánh với mẹ nữa, thế thì sẽ bình tâm hơn rất nhiều.

Diệp Thiên vẫn luôn muốn tìm cơ hội để khuyên giải cha, nhưng đúng lúc đó Diệp Đông Bình bị lừa, những lời này cậu cũng khó nói ra, nếu không thì chẳng phải nghi ngờ năng lực của cha sao?

- Tiểu tử thôi, cha người mới hơn 40 thôi, còn lâu mới đến tuổi về hưu.

Diệp Đông Bình bắt mắt liếc con trai 1 cái, mấy năm nay thị trường các tác phẩm nghệ thuật trong nước đang nóng, ông đang muốn mở rộng quy mô kinh doanh, không ngờ lại nhận được 1 lời cảnh cáo.

- Vâng, tùy cha vậy, thế nhưng, chờ... chờ mẹ con về đã, cha còn nhiều thời gian rồi cho mẹ con mà.

Đối với hành vi của cha, Diệp Thiên có thể lý giải được, dù sao không có người đàn ông nào lại muốn bị phụ nữ coi thường cả, huống hồ năm đó Diệp Đông Bình tuần tú lịch sự, trong mấy ngàn thanh niên tri thức nông thôn, thì là người chơi nổi nhất.

Mà hiện tại Diệp Đông Bình mặc dù tính tình cũng không khác xưa là mấy, nhưng so với mẹ Diệp Thiên Tống Vĩ Lan mà nói, thì căn bản là không cùng 1 tầng lớp, không nói về giàu có, chính là địa vị tài chính Tống Vĩ Lan trên thế giới hiện nay khiến cho Diệp Đông Bình cũng tự cảm thấy xấu hổ.

Thế nhưng Diệp Thiên tin rằng người mẹ chưa bao giờ mình gặp mặt kia vẫn rất coi trọng tình nghĩa, nếu không 20 năm qua, cũng không ở vậy mãi thế, thanh niên tuấn tú nước ngoài thiếu gì, chứ không như cha mình.

- Tiểu tử thối, chuyện người lớn con ít quản đi.

Diệp Đông Bình mở miệng nói, mới ý thức được con trai cũng là người đã đính hôn rồi, lập tức nói lại:

- À, chuyện của cha và mẹ, con ít quản đi.

- Cha đến lúc đó đừng có mà mời còn quản nha, được rồi, con nhận điện thoại trước đã.

Diệp Thiên căn bản không cho lời nói của cha là đúng, đang định huyền thuyên vài câu với cha nữa thì tiếng điện thoại vang lên.

- Tôi là Diệp Thiên đây, xin hỏi ông là ai đấy?

Diệp Thiên nhìn xuống màn hình, hiện lên dãy số lạ.

- Diệp huynh đệ, tôi là Chúc Duy Phong đây.

Trong điện thoại vang lại tiếng cười của Chúc Duy Phong:

- Giờ này gọi cho cậu, không làm phiền cậu chứ?

- Hóa ra là Chúc tổng à, có việc gì chiếu cố đến tiểu đệ thế?

Đối với chuyện Chúc Duy Phong có được số điện thoại của mình, Diệp Thiên cũng không cảm thấy lạ, dù sao Hồ Quân và Khâu Văn Đông cũng có số điện thoại của mình, lập tức cười ha ha với Chúc Duy Phong.

- Diệp huynh đệ, có chuyện muốn nhờ cậu 1 chút.

Ngữ khí trong điện thoại của Chúc Duy Phong bỗng trở nên nghiêm túc 1 chút:

- Cả đêm hôm qua cứu Takumi Kato, giữ được tính mạng rồi, thế nhưng sáng sớm hôm nay, phía Nhật Bản phái người qua đây, đòi đưa hấn đi, anh muốn hỏi ý kiến của chú 1 chút.

Nếu là người bình thường đến từ bên Nhật Bản, Chúc Duy Phong sẽ không để ý trong lòng, nhưng lần này lại không giống thế, nhân vật quan trọng đến từ Nhật Bản lại là tùy viên quân sự trong đại sứ quán Nhật Bản tại Trung Quốc, cấp bậc tương đương với cấp bậc Tham tán ngoại giao, nên được hưởng rất nhiều đặc quyền.

Nhân vật tùy viên quân sự này nói với Chúc Duy Phong, bọn họ cũng không truy cứu trách nhiệm hành vi tư nhân giao lưu với Takumi Kato, nhưng đương sự Takumi Kato nhất định phải được đưa về Nhật Bản, nếu không sẽ gửi thông điệp đến phía Trung quốc là người Nhật Bản bị hãm hại ở Trung Quốc.

Tục ngữ nói ngoại giao không có việc gì là việc nhỏ, Chúc Duy Phong cho dù ở trong nước rất có thể lực, nhưng động đến chuyện ngoại giao, thì không còn nằm trong lòng bàn tay hấn nữa, như vậy không còn theo ý của Chúc Duy Phong, nên lúc này mới gọi điện thoại đến hỏi ý kiến Diệp Thiên.

Diệp Thiên từ lời nói của Chúc Duy Phong có thể nhận ra được áp lực của anh ta, lập tức cười nói:

- Chúc tổng, 1 tên tàn phế thôi mà, bọn họ muốn, thì trả về cho họ là được.

- Được, Diệp lão đệ, đa tạ ý kiến của cậu, tôi nói, hôm qua để hấn ném mùi đau là được rồi.

Sau khi nghe được Diệp Thiên nói vậy, Chúc Duy Phong thở dài nhẹ nhõm, hấn trước sau không đoán ra được Diệp Thiên giữ lại mệnh Takumi Kato làm gì? Hôm qua nếu như 1 súng bắn hấn chết, thì có phải là không phiền toái nhiều như vậy không?

- Ha ha, Chúc tổng, chết thì lợi cho anh quá.

Diệp Thiên bĩu môi, không cho là đúng, đương nhiên, về ý định trong đầu cậu cũng không nói cho Chúc Duy Phong biết.

- Đúng rồi, Diệp lão đệ, bọn họ yêu cầu lấy bằng ghi hình nhưng anh từ chối rồi, cậu yên tâm đi, từ chỗ của anh không để lộ ra chuyện liên quan đến cậu đâu.

Vi tránh để Diệp Thiên hiểu lầm, Chúc Duy Phong ngay sau đó đã giải thích 1 hồi, dù sao đôi phương cũng tìm được người trong đại sứ quán ra mặt, nói như vậy thế lực cũng rất lớn, mà Diệp Thiên hôm qua vì đánh boxing ngân, nếu mình mà bán đứng Diệp Thiên, sợ là cả Hồ Quân cũng tuyệt giao với mình, nên cũng không muốn vướng trong cái vòng luẩn quẩn này.

- ĐỪNG, Chúc tổng, hôm qua tôi nói những lời đó, mọi người trong hội trường đều nghe được, anh không nói người khác cũng sẽ

biết.

Sau khi nghe Chúc Duy Phong nói vậy, Diệp Thiên cũng không đồng ý chuyện này, mở miệng nói:

- Chúc tổng, cuộn băng hôm qua đã hủy rồi, thế nhưng anh có thể nói tên của em cho bọn họ!

Lần này đi Myanmar có thể gặp được người Nhật Bản đến tìm vàng, chỉ có điều Cầu Tâm Gia thôi diễn mơ hồ, cho nên Diệp Thiên ước gì gia tộc Kitamiya tìm trong nước, bọn họ nếu lui về Nhật Bản, Diệp Thiên không thể rửa hận cho đại sư huynh được.

Chỉ có điều Chúc Duy Phong không hiểu ý của Diệp Thiên, hắn còn tưởng rằng Diệp Thiên đang nói ngược lại, lập tức cười nói:

- Lão đệ, đừng nói giỡn, anh không là người vô nghĩa như vậy đâu, cậu yên tâm đi, áp lực này anh vẫn đỡ được.

- Haiz, em nói chơi với anh làm gì?

Diệp Thiên nói:

- Chúc tổng, không sao đâu, anh cứ làm theo lời em, kể chuyện tình hôm qua từ đầu chí cuối cho hắn nghe là được, thật đấy, em vẫn còn muốn được nếm mùi kiếm đạo của bọn Nhật Bản đó thêm lần nữa!

- Lão đệ, cậu đang nói thật à?

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Chúc Duy Phong ngây cả người, tuy rằng Diệp Thiên hôm qua ra tay cực kỳ tàn nhẫn, nhưng Chúc Duy Phong thấy Diệp Thiên thế nào cũng không giống như loại thanh niên máu nóng.

- Đương nhiên là thật, Chúc tổng, em còn có việc, anh cứ nói theo lời em là được!

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên đã gọi đại sư huynh sang ăn cơm, Diệp Thiên cũng không nói nhiều với Chúc Duy Phong nữa, nói 1 câu rồi ngắt điện thoại.

- Đây... đây đúng là không sợ phiền toái sao?

Nghe thấy lời nói trong điện thoại, Chúc Duy Phong có chút há hốc mồm, chuyện mà người khác e dè sợ sệt, người bạn này đúng là tốt, ôm hết chuyện vào mình.

Thế nhưng theo cách nói của Diệp Thiên, có lẽ bên Nhật Bản thực sự còn phải cao thủ đến, đến lúc đó Diệp Thiên nhất định lại xuất trường, đây cũng là cơ hội tốt để boxing ngầm trong nước gây tiếng vang với quốc tế.

Nghĩ đến đây, Chúc Duy Phong có vài phần phấn khởi, lập tức gọi điện thoại đến tùy viên quân sự Nhật Bản đó, tự mình dẫn hắn ta đến 1 bệnh viện tư nhân, giao Takumi Kato còn đang hôn mê cho bọn họ.

Diệp Thiên đúng là theo lời cậu nói, mấy ngày nay bận túi bụi, cậu vốn tìm Vệ Hồng Quân giúp đỡ giải quyết việc hộ chiếu, ai mà biết được thể diện ông không đủ lớn, phải đợi sau 5 ngày mới lấy được, rơi vào đường cùng, Diệp Thiên mới phải tìm đến Hồ Quân, lúc này trước lúc đi Myanmar 1 ngày, mới cầm được hộ chiếu và visa trong tay.

4 người Maracay ngày đầu tiên lặng lẽ rời kinh thành không 1 tiếng động, tới Yangon mới gọi điện thoại cho Diệp Thiên, sau đó mấy ngày không có tin tức gì, nhưng người này thường đi khắp thế giới, cũng không cần Diệp Thiên quan tâm sự an nguy của bọn họ.

Về phần 8 người ở võ quán An Đức, hộ chiếu và visa đều đã làm xong, Khâu Văn Đông đăng ký cho họ theo 1 đoàn du lịch, sắp xếp đi cùng chuyến bay với Diệp Thiên, hơn nữa cả vé máy bay cũng không phải Diệp Thiên trả.

Vào lúc Diệp Thiên chuẩn bị rời kinh thành đến Myanmar, trong 1 trang viên khu ngoại ô Osaka Nhật Bản, không khí có chút áp lực, hơn 20 người Nhật Bản dáng người dũng mãnh bảo vệ cửa ra vào của trang viên, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

Ở giữa trang viên là 1 ngôi nhà nhỏ xây theo kiến trúc Nhật Bản phối hợp vô cùng hài hòa, 3 người đứng trước cửa sổ phòng ngủ, mà người nằm trên giường, chính là Takumi Kato mất cả tay chân.

Người đứng ở giữa đó, nhìn qua là 1 ông lão đầu tóc bạc phơ, ông lão dáng người khoảng 1m7, khí quan trên mặt sắc sảo, giống như thanh đao vậy, đứng đó lưng thẳng tắp, vẻ mặt vô cùng kiên nghị, thế nhưng 2 mắt nhìn hướng về Takumi Kato đó, lộ ra 1 vẻ bi thương.

- Ông chủ, xin vén màn lên ạ, cho tôi nhìn thấy ánh sáng bên ngoài đi?

Sau khi năm cách lu 4, 5 ngày, Takumi Kato đã tỉnh lại, thế nhưng tinh thần cực kỳ yếu, giọng nói như là tiếng muỗi kêu vậy.

- Có nghe thấy không, mở màn ra!

Ông lão nhìn Takumi Kato, không quay đầu lại nhắc người ở 1 câu.

- Vâng!

1 người trung niên hơn 40 tuổi đứng ở bên cạnh đi đến bên cửa sổ kéo bức màn lên, ánh dương buổi sáng sớm thật ấm áp, lập tức chiếu lên người Takumi Kato nhìn như chiếc bánh bao.

- Kato, cậu đã dùng giọt máu trên người chiến đấu đến giây phút cuối cùng, cậu là dũng sĩ!

Ông lão đó nhìn Kato, lúc nói chuyện ánh mắt vốn mềm mại đột nhiên ngân ngấn lệ:

- Thế nhưng, cậu làm tôi thất vọng quá, cậu không thể hoàn thành nhiệm vụ của gia tộc, cậu đã khiến dòng họ Kitamiya bị sỉ nhục, cậu... không nên sống trở về!

Hình như nói chuyện có phần hơi cấp bách, ông lão ho khan vài tiếng, ngồi đàn ông đứng đằng sau vội vàng mang khăn qua, sau khi ho dữ dội, ông lão lấy khăn lau miệng, cái khăn như tuyết trắng kia, rõ ràng là dính vết máu tươi.

Sau khi nhân lấy khăn, người trung niên cẩn thận nói:

- Xin ngài đừng kích động, Kato cũng đã cố gắng hết sức rồi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 481

Biến Thái

Sau khi nghe được lời của người trung niên nói, ông lão giận tím mặt, một bàn tay hạ xuống, lớn tiếng mắng:

- Làm một võ sĩ, Katou không nên còn sống trở về, người có biết hay không, vết nhơ của hãn thuộc loại vinh dự của Bắc Cung gia tộc!

- Cáp y!

Bị ông lão tát cho quay một vòng, người trung niên hai chân dừng lại, la lớn:

- Gia chủ nói rất đúng, quân Katou hãn nên tự sát, dùng máu tươi rửa sạch sỉ nhục của hãn!

Lời nói tuy là vậy, nhưng trong lòng người trung niên cũng không cho là đúng, nói rằng Bắc Cung gia tộc bọn họ khi nào từng vinh quang nói qua tinh thần võ sĩ đạo? Từ khi bắt đầu thời đại tư bản chủ nghĩa của Thiên hoàng Minh Trị, gia tộc Bắc Cung luôn là người đầu cơ trong nước Nhật, đương nhiên, chính bọn họ quyết đối không chịu thừa nhận.

Hơn nữa năm đó đứng trước mặt ông lão này mang hết tinh anh gia tộc ra, đến Myanmar tìm nơi vàng bị vùi lấp, ai biết cuối cùng mất tay mà về, không nói đã chết hơn mười người, ngay cả gia chủ cũng bị bệnh lao.

Hiện tại Gia Đẳng Thác Hải vì gia tộc mà bị người chém đứt tứ chi, gia chủ cùng y nói đến tinh thần võ sĩ, không phải buộc quân Katou đi tìm cái chết sao? Dù người trung niên cùng Katou quan hệ không tệ, nhưng hiện tại Katou biến thành bộ dạng này, có chết hay không quan hệ cũng không lớn nữa.

- Hồn đản, Katou cả tay đều không có, sao đi tự sát được?

Người trung niên vốn muốn nói theo ý gia chủ, có thể ít đi mấy cái bạt tai, nhưng không ngờ võ môn ngựa lại sơ hở, lại là một cái

bạt tai trên mặt, người trung niên lập tức cảm thấy răng lung lay, trong miệng lan tỏa vị mẫn mẫn.

- Để cho tôi chết đi!

Gia Đăng Thác Hải nằm trên giường bệnh, giãy dụa nhúc nhích, nhìn về phía ông lão kia nói:

- Gia chủ, thỉnh nói cho con gái và cháu người, chồng cô ấy chết trận!

Gia Đăng Thác Hải hiểu được, sau khi chiến tranh thế giới kết thúc, thực tế nắm giữ sự đoàn thứ tư của Bắc Cung gia tộc, luôn bị phần tử phe cánh hữu trong quân Nhật coi như là trứng mềm, nếu như mình lộ ra tin tức chiến bại, sẽ trở thành trò cười lớn trong Bắc Cung gia tộc. Cho nên dù Gia Đăng Thác Hải là con rể Bắc Cung Anh Hùng, y... cũng nhất định phải chết!

Trên mặt Bắc Cung Anh Hùng lộ ra thần sắc cổ quái, gật đầu nói:

- Được, người có thể yên tâm đi gặp Thiên Chiếu đại thần rồi, ta sẽ chiếu cố tốt vợ và con người!

- Tạ ơn gia chủ, tôi còn một yêu cầu, thỉnh giết chết Diệp Thiên, dùng máu của hắn rửa sạch si nhục của tôi!

Gia Đăng Thác Hải hơi thờ mong manh nói, trên mặt lộ vẻ mong đợi.

- Kẻ địch của Bắc Cung gia tộc, đều phải chết!

Trong mắt Bắc Cung Anh Hùng hiện lên một tia huyết lệ, cả người giống như kiếm tuốt khỏi vỏ. Đột nhiên đưa tay phất qua đỉnh đầu Gia Đăng Thác Hải, vốn Gia Đăng Thác Hải định nói tiếp vài câu lập tức mở to hai mắt nhìn, chỉ là quang mang trong mắt dần dần trở nên phai nhạt.

Bắc Cung Anh Hùng lạnh lùng liếc mắt nhìn thoáng qua Gia Đăng Thác Hải đã biến thành thi thể, mở miệng nói:

- Đem hắn đi hỏa táng, đối với bên ngoài nói Katou ở Trung Quốc ngọc nát rồi!

- Cáp y!

Người trung niên hai chân dừng lại, trong miệng nói lại hai từ, hai cái tát vừa rồi, dạy y cái gì gọi là im lặng là vàng.

Bắc Cung Anh Hùng xoay người định ra khỏi phòng, một lão già khoảng sáu mươi tuổi ở phía sau y lập tức đi theo. Từ đầu đến cuối không nói một câu, hiển nhiên rất hiểu tính cách Bắc Cung Anh Hùng.

Sau khi đi vào trong trang viên, Bắc Cung Anh Hùng quay lại nhìn về người đứng sau, hỏi:

- Ngạn Tuấn, tư liệu về người Trung Quốc kia điều tra thế nào rồi?

- Rõ ràng ạ, hần tên là Diệp Thiên, năm nay hai mươi hai tuổi, mấy năm trước thôi học đại học Hoa Thanh. Là cháu ngoại của Tống Hạo Thiên mới từ Trung Quốc tới, còn về môn phái võ thuật của hần, chúng ta tạm thời chưa điều tra rõ ràng được!

Bắc Cung Ngạn Tuấn đưa một chồng tư liệu ảnh chụp giao trên tay Bắc Cung Anh Hùng, nói tiếp:

- Gia chủ, người này cực kỳ thù hận người Nhật Bản chúng ta, gia tộc muốn tiến vào thị trường Trung Quốc, nhất định phải thu dọn hần!

- Bát đất, chúng ta là người làm ăn, không phải sát thủ!

Bắc Cung Anh Hùng bất mãn nhìn thoáng qua hậu bối được chính mình quyết định là người kẻ tục gia tộc, khiển trách:

- Nếu người nói Tống Hạo Thiên biết Diệp Thiên bị chúng ta giết chết, như thế công việc kinh doanh của chúng ta ở Trung Quốc, sẽ chịu đả kích trí mạng!

- Cáp y!

Bắc Cung Ngạn Tuấn vốn không dám phản bác vị gia chủ hi nộ vô thường này, lập tức chuyển đề tài nói:

- Gia chủ, chúng ta ở Hàn Quốc và Singapore đầu tư mở một trăm hai mươi Kiểm đạo quán đã xong, nhưng giai đoạn trước cần mười hai triệu yên Nhật, người xem xem?

Bắc Cung gia tộc trong chiến tranh thế giới, đã từng thu được lượng của cải lớn, nhưng sau khi chiến tranh thế giới kết thúc, chính phủ Nhật Bản cùng với các tập đoàn tài chính lớn cố ý chèn ép, ngày tháng Bắc Cung gia tộc trải qua rất không tốt, hơn nữa trong những năm tám mươi lúc yên Nhật sụt giá, bọn họ lại càng bị tổn thất nặng, mấy trăm triệu yên Nhật tư sản hóa thành hư ảo.

Hiện tại không có chiến tranh nổ ra, thanh danh gia tộc Bắc Cung trong nước cũng không tốt lắm, cho nên Bắc Cung Anh Hùng liền

đưa ánh mắt tới thị trường ngoài nước, ngược lại chỉ thu một ít hiệu quả, nhưng kiếm đạo quán đầu tư khá lớn, lại nhanh chóng mở rộng, tiền vốn của gia tộc Bắc Cung cũng không theo kịp.

- Khảo sát Myanmar tiến hành thế nào rồi?

Nhắc đến tiền, Bắc Cung Anh Hùng cũng nhú mày lại, đề tài kia luôn canh cánh trong lòng y.

Bắc Cung Ngạn Tuấn nói:

- Gia chủ, chúng ta có một manh mối, năm đó ở nơi ấy, có một thôn dân hơn bảy mươi nói, từng có một đội người được thuê qua nhà hấn hỏi thăm, tôi hoài nghi, nơi vàng được giấu, nhất định cách thôn ấy không xa...

Bắc Cung Anh Hùng trầm ngâm một lúc lâu, mở miệng nói:

- Người sắp xếp, ngày mai chúng ta cùng đi Myanmar, nơi ấy ta rất quen thuộc, hy vọng có thể tìm được một chút manh mối, Ngạn Tuấn, khoản này vốn là vàng của gia tộc Bắc Cung chúng ta, lần này nhất định phải tìm được, người cần phải đi những người tinh nhuệ nhất của gia tộc!

- Cáp y, tôi bây giờ sẽ đi sắp xếp ngay!

Trong gia tộc Bắc Cung, Bắc Cung Anh Hùng giống như vị thần cao nhất, cho dù khi Bắc Cung Ngạn Tuấn nhận vị trí gia chủ, cũng không dám làm trái ý nguyện của y, sau khi đáp ứng, vội vàng đi sắp xếp.

Đứng nguyên tại chỗ một lúc, Bắc Cung Anh Hùng quay người hướng một tòa nhà nhỏ đi tới, sau khi gõ cửa, một người phụ nữ trung niên hơn ba mươi ra mở cửa.

- Mỹ Trí Tử, chồng cô đã chết!

Bắc Cung Anh Hùng đi vào trong phòng, tiện tay đóng cửa phòng lại.

- Cha, tôi đoán được, ngài không phải đã sớm muốn hấn chết sao?

Người phụ nữ tên Mỹ Trí Tử sau khi nghe được tin tức này, trên mặt không lộ ra chút biểu tình kinh ngạc nào, giống như đã sớm biết kết quả này.

- Bát đất, cởi quần áo ra!

Trong mắt Bắc Cung Anh Hùng đột nhiên lộ ra quang mang giống như dã thú, đưa tay kéo ngực Mỹ Trí Từ, cởi cả thân ki-mô-nô ra, một thân thể trắng như tuyết lộ ra trước mặt Bắc Cung Anh Hùng.

Osaka tháng mười hai rét lạnh vô cùng, da thịt lộ bên ngoài nhẹ nhàng run lên, trong miệng Bắc Cung Anh Hùng phát ra một tiếng rên rỉ như đê nén thống khổ, đột nhiên xông tới phòng bên cạnh, lúc lại đi ra, trong tay đã cầm một cái roi da màu đen.

Tiếng roi quật cùng tiếng phụ nữ rên rỉ, không ngừng trong phong truyện ra, sau một lúc lâu, trên da thịt tuyết trắng của Mỹ Trí Từ đã bị che kín bởi từng vết roi, mà Bắc Cung Anh Hùng cũng dần bình tĩnh lại, ném roi da xuống lên lầu hai.

- Cầu Tâm Gia cha, tôi lại đi Myanmar, không biết ông còn sống không?

Lên tới phòng trên lầu hai, Bắc Cung Anh Hùng nhốt mình lại trong bóng tối, phát ra tiếng như dã thú bị thương tru lên.

Năm đó Cầu Tâm Gia bị Bắc Cung Anh Hùng đánh lén gãy một tay, mà Bắc Cung Anh Hùng cũng bị trúng một chương, đơn giản xem bề ngoài, Bắc Cung Anh Hùng đã chiếm được lợi thế.

Nhưng không ai biết, Bắc Cung Anh Hùng bị một chương này chẳng những bị thương, mà lại mất luôn khả năng sinh đẻ, nói cách khác, tiểu đê đê phía dưới của y trừ bỏ có công dụng đẻ nước tiểu ra ngoài, còn lại mất đi tư chất đàn ông.

Lúc đó Bắc Cung Anh Hùng chẳng qua mới hai mươi tuổi đầu, chịu đã kích như vậy làm tâm lý y trở nên biến thái, sau khi vết thương được khâu chế, liều mạng luyện tập liếm đạo gia tộc, lúc ba mươi tuổi, ra tay đâm chính người cha sinh ra mình, ngồi lên vị trí gia chủ.

Sau khi bốn mươi tuổi, Bắc Cung Anh Hùng dùng thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn ngồi yên trên vị trí gia chủ, chỉ là tính tình y cũng trở nên nóng nảy, vài lần đầu tư số tiền lớn sai lầm, làm gia tộc tổn thất nghiêm trọng, nguyên nhân cũng vì y nóng lòng khai thác thị trường ngoài nước.

Còn Mỹ Trí Từ chính là người con gái duy nhất mà Bắc Cung Anh Hùng hơn ba mươi năm trước bí mật nhận nuôi.

Nhưng ai cũng không biết là, Bắc Cung Anh Hùng bề ngoài ra vẻ đạo mạo hơn nữa từ sau khi vợ qua đời chưa bao giờ đi tìm đàn bà,

không ngờ là kẻ biến thái, lúc Mỹ Trí Từ mười tám tuổi, Bắc Cung Anh Hùng liền xé toạc y phục cô, dùng chuỗi đao võ sĩ làm Mỹ Trí Từ trở thành phụ nữ.

Từ sau gần hai mươi năm, Mỹ Trí Từ luôn luôn chịu Bắc Cung Anh Hùng hủy hoại, cho dù sau khi kết hôn chồng cũng bị điều đến nơi khác, không biết Gia Đằng Thác Hải đến lúc sắp chết còn cảm tạ “Nhạc phụ đại nhân”, nếu biết chân tướng, sẽ có tâm trạng ra sao?

Đương nhiên, quan niệm luân lý của người Nhật Bản hỗn loạn, trong dân Nhật Bản hoặc cá nhân từng người thái độ đối với việc loạn luân “không thương tổn người trong cuộc lại không nguy hiểm cho người khác”, lại khoan dung đến mức người ta khó có thể tin.

Quốc gia này mặc dù đối với Phật giáo rất tôn trọng, nhưng đối với cách nhìn và cách làm lại khiến người ta ghen hợm nhìn trần trối, bọn họ yêu anh em, phạm vi đối tượng quan hệ rất rộng, cho dù con đi thăm viếng mẹ ở thôn trang hay bộ lạc, cùng với những người vợ khác của cha y, hoặc chị em của mình phát sinh quan hệ cũng không bị chỉ trích.

Ở thời gian hồ một vị hoàng thái tử Nhật Bản bởi vì đã đến thăm một người em gái ruột của mình, mà bị tước đoạt ngôi vị hoàng đế, cho nên dù Gia Đằng Thác Hải đã biết chuyện Bắc Cung Anh Hùng nói không chừng cũng sẽ không không cho là đúng, đây là một cái xã hội và quốc gia loạn luân!

Sau khi nghe được lời của người trung niên nói, ông lão giận tím mặt, một bàn tay hạ xuống, lớn tiếng mắng:

- Làm một võ sĩ, Katou không nên còn sống trở về, người có biết hay không, vết nhơ của hãn thuộc loại vinh dự của Bắc Cung gia tộc!

- Cáp y!

Bị ông lão tát cho quay một vòng, người trung niên hai chân dừng lại, la lớn:

- Gia chủ nói rất đúng, quân Katou hãn nên tự sát, dùng máu tươi rửa sạch sỉ nhục của hãn!

Lời nói tuy là vậy, nhưng trong lòng người trung niên cũng không cho là đúng, nói rằng Bắc Cung gia tộc bọn họ khi nào từng vinh quang nói qua tinh thần võ sĩ đạo? Từ khi bắt đầu thời đại tư bản chủ nghĩa của Thiên hoàng Minh Trị, gia tộc Bắc Cung luôn là người đầu cơ trong nước Nhật, đương nhiên, chính bọn họ tuyệt đối không chịu thừa nhận.

Hơn nữa năm đó đúng trước mặt ông lão này mang hết tinh anh gia tộc ra, đến Myanmar tìm nơi vàng bị vùi lấp, ai biết cuối cùng

mất tay mà về, không nói đã chết hơn mười người, ngay cả gia chủ cũng bị bệnh lao.

Hiện tại Gia Đăng Thác Hải vì gia tộc mà bị người chém đứt tứ chi, gia chủ cùng y nói đến tinh thần võ sĩ, không phải buộc quân Katou đi tìm cái chết sao? Dù người trung niên cùng Katou quan hệ không tệ, nhưng hiện tại Katou biến thành bộ dạng này, có chết hay không quan hệ cũng không lớn nữa.

- Hồn đản, Katou cả tay đều không có, sao đi tự sát được?

Người trung niên vốn muốn nói theo ý gia chủ, có thể ít đi mấy cái bạt tai, nhưng không ngờ võ môn ngửa lại sơ hở, lại là một cái bạt tai trên mặt, người trung niên lập tức cảm thấy răng lung lay, trong miệng lan tỏa vị mằn mặn.

- Để cho tôi chết đi!

Gia Đăng Thác Hải nằm trên giường bệnh, giãy dựa nhúc nhích, nhìn về phía ông lão kia nói:

- Gia chủ, thỉnh nói cho con gái và cháu người, chồng cô ấy chết trận!

Gia Đăng Thác Hải hiểu được, sau khi chiến tranh thế giới kết thúc, thực tế nắm giữ sự đoàn thứ tư của Bắc Cung gia tộc, luôn bị phân từ phe cánh hữu trong quân Nhật coi như là trúng mêm, nếu như mình lộ ra tin tức chiến bại, sẽ trở thành trò cười lớn trong Bắc Cung gia tộc. Cho nên dù Gia Đăng Thác Hải là con rể Bắc Cung Anh Hùng, y... cũng nhất định phải chết!

Trên mặt Bắc Cung Anh Hùng lộ ra thần sắc cổ quái, gật đầu nói:

- Được, ngươi có thể yên tâm đi gặp Thiên Chiêu đại thần rồi, ta sẽ chiếu cố tốt vợ và con ngươi!

- Tạ ơn gia chủ, tôi còn một yêu cầu, thỉnh giết chết Diệp Thiên, dùng máu của hắn rửa sạch sỉ nhục của tôi!

Gia Đăng Thác Hải hơi thở mong manh nói, trên mặt lộ vẻ mong đợi.

- Kẻ địch của Bắc Cung gia tộc, đều phải chết!

Trong mắt Bắc Cung Anh Hùng hiện lên một tia huyết lệ, cả người giống như kiếm tuốt khỏi vỏ. Đột nhiên đưa tay phất qua đỉnh đầu Gia Đăng Thác Hải, vốn Gia Đăng Thác Hải định nói tiếp vài câu lập tức mở to hai mắt nhìn, chỉ là quang mang trong mắt dần dần trở nên phai nhạt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; font-weight: bold; text-decoration: underline; text-decoration-color: #ccc;">More</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 482

Đi Myanmar

Sau khi máy bay bay lên trời, Chu Khiếu Thiên đứng ngồi không yên, ghé vào bên cửa sổ nhìn mặt đất đang dần thu nhỏ, vẻ mặt tràn đầy tò mò, bọn họ ngồi là khoang hạng nhất, tiếp viên hàng không đứng bên cạnh không cần phải nói thêm, trên mặt luôn nở nụ cười chuyên nghiệp.

Đợi máy bay đi vào tầng mây, Chu Khiếu Thiên mới thu hồi ánh mắt, mặt ửng đỏ mỉm cười, nhìn trộm tiếp viên hàng không xinh xắn, hướng Thiên hỏi:

Sư phụ, chúng ta sẽ ở Hồng Kông vài ngày sao?

Bởi vì Thiên dùng danh nghĩa công việc tham gia Phi Thúy Myanmar, hơn nữa chuyến bay này lại ngừng ở Hồng Kông, cho nên Thiên cùng Liễu Tông Quả con rể Tả Gia Tuấn hẹn nhau gặp ở sân bay Hồng Kông, sau đó đi máy bay riêng của Đường Văn Viễn tới Myanmar trước.

Về phần đám người Vũ Thần, còn lại đi theo đoàn du lịch trực tiếp đi Myanmar, khách sạn trước đây đã đặt phòng được, hơn nữa có điện thoại liên hệ, cũng không phải ngu mà bỏ mất.

Ta ở Hồng Kông có biệt thự, sau này người khi nào muốn đều đến ở được, nhưng lần này khỏi phải nghĩ đến, trước làm tốt việc này rồi nói sau.

Nhìn vẻ mặt chờ mong của Chu Khiếu Thiên, Thiên không nhịn được nở nụ cười, lần đầu tiên mình đi máy bay cũng có cùng bộ dáng với y bây giờ, chỉ còn thiếu không hỏi đồ uống trên máy bay bao nhiêu tiền một cốc thôi!

Ông Hồ, cảm giác thế nào?

Thiên nghiêng đầu nhìn về phía Hồ Hồng Đức, biểu hiện của y cùng Chu Khiếu Thiên khác nhau, từ lúc máy bay cất cánh, sắc mặt luôn luôn rất căng thẳng.

Cùng cậu đi xong lần này, tôi không bao giờ ngồi máy bay nữa.

Hồ Hồng Đức lắc đầu:

Tôi không thích loại cảm giác này, nếu từ trên này ngã xuống, đến thần tiên cũng biến thành thịt vụn thôi.

Người luyện võ, thường thường khá chú trọng hoàn cảnh chung quanh, hơn nữa công lực đạt tới trình độ nhất định, giác quan thứ sáu sẽ trở lên mẫn cảm dị thường, có thể mơ hồ cảm ứng được nguy cơ phát sinh, nhưng ngồi trên máy bay, loại cảm ứng này dường như hạ xuống dưới 0.

Kỳ thật đây cũng là nguyên nhân công lực Hồ Hồng Đức chưa đạt, nếu đổi thành Thiên, trước khi lên máy bay, hẳn có thể sơ sơ cảm giác được việc này có phát sinh nguy hiểm hay không, nếu tâm thần không yên, Thiên tuyệt đối không lên chuyến bay này.

Đúng vậy, không có chuyện khẩn cấp, tôi cũng không muốn đi máy bay.

Thiên gật đầu, lúc hắn và lão đạo hành tẩu giang hồ, phương tiện giao thông không phải là hai chân thì chính là ô tô xe lửa, dù là Lý Thiện Nguyên hay là Hồ Hồng Đức, bọn họ đều cùng một loại người, không thích cảm giác không thể nắm trong tay.

Đây cũng chính là nguyên nhân Diệp Thiên hướng Đường Văn Viễn mượn máy bay riêng, nếu vạn nhất ở Myanmar phát sinh chuyện ngoài ý muốn, có máy bay riêng của Đường Văn Viễn, coi như mình cho mọi người một đường rút lui.

Vài giờ sau, máy bay dần dần đáp xuống sân bay Hồng Kông, động cơ vừa mới ngừng lại, một chiếc Mercedes dài đi đến, dừng ở phía dưới bên mạn máy bay, làm cho một số du khách tò mò qua cửa sổ nhìn xuống.

Đi xuống thôi.

Thiên đứng lên, ánh mắt hướng Vũ Thần ngồi sau, đưa Hồ Hồng Đức cùng Chu Khiếu Thiên xuống máy bay.

Thiên, tôi nói người không thể ở Hồng Kông dừng vài ngày sao? Tiểu Tiểu tặng người biệt thự kia, người chưa có xem qua.

Nhìn thấy Thiên đi xuống máy bay, Đường Văn Viễn một đầu tóc bạc nghênh đón, lão gia này năm nay cũng gần tám mươi, nhưng

tình thân rất tốt, đứng đó sống lưng thẳng tắp.

Chào anh Thiên!

Sau Đường Văn Viễn lộ ra một cái đầu nhỏ, thời gian Thiên chữa bệnh cho Đường Tuyết Tuyết, hai người hầu như sớm chiều ở chung, tình cảm giống như huynh muội bình thường.

Hắc, Tuyết Tuyết, chúng ta đã lâu không gặp, đã thành cô gái trưởng thành rồi nha?

Thiên theo thói quen vươn tay ra, xoa trên đầu Đường Tuyết Tuyết, sau đó cảm thấy không ổn, vội rút tay lại.

Ngoại trừ tuyệt mạch cứu âm của Đường Tuyết Tuyết, dáng người so với năm trước ít nhất cũng cao hơn 10 cm, giống như là mầm đậu đáng người cũng trở lên thùy mị, nhất là sắc mặt vốn trắng bệch, hiện tại trên mặt trắng mang theo tia đỏ ửng, đã hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh.

Anh Thiên, anh tới nhà em ở vài ngày được không, Tuyết Tuyết rất nhớ anh.

Đường Tuyết Tuyết không chú ý Thiên xấu hổ, xông lên kéo cánh tay Thiên, tâm tính của cô rất đơn thuần, cũng không chú ý đến mình đã là cô gái lớn.

Khụ khụ, Tuyết Tuyết, lần này không được.

Thiên cười khò một tiếng, nhìn về phía Đường Văn Viễn nói:

Ông Đường, tôi lần này có việc cần lo liệu, trở về xử lý xong việc, tôi đến xem phòng kia.

Cung Tiểu Tiểu đưa ra ở biệt thự cách chỗ ở Đường Văn Viễn không xa, nghe Đường Văn Viễn nói phong thủy còn hơn chỗ ở của y, điều này làm Diệp Thiên có chút chờ mong, nếu như có thể bày ra trận pháp tiếp dẫn linh khí trên biển, trong một trăm năm cũng không lo tu luyện sử dụng nguyên khí trời đất nữa.

Chi là Thiên trong thời gian này luôn luôn cảm thấy không tự nhiên, trong tay chưa có Ngọc Thạch thượng phẩm để bày trận, cho nên chuyện này bị trì hoãn, nhưng nếu có thể thuận lợi tìm được số vàng kia, Thiên thật sự rất muốn nhanh chóng bố trí biệt thự ở Hồng Kông.

Được, vậy là quyết định rồi.

Đường Văn Viễn gật đầu, kéo Thiên sang bên cạnh vài bước, nhỏ giọng nói:

Tôi cùng với tướng quân Ba Cương của Myanmar là bạn hữu nhiều năm, sau khi cái máy bay này hạ cánh, sẽ dừng trong sân bay quân dụng do tướng quân Ba Cương kiểm soát, cậu nếu gặp chuyện gì, có thể tìm tướng quân Ba Cương xin giúp đỡ, hơn nữa bất cứ lúc nào đều có thể vào sân bay trong doanh trại để cất cánh, không bị hàng không quân lý.

Đường Văn Viễn là nhân vật thế nào, Thiên mặc dù chưa nói mục đích mượn máy bay riêng, nhưng người am hiểu sâu sắc tính cách Thiên cũng đoán được hần nhất định gặp phiền toái, cho nên không chỉ có mượn máy bay, thậm chí đường lui cho Thiên đều đã sắp xếp xong xuôi.

Ông Đường, tôi nếu muốn mượn mấy chiếc xe quân đội, không biết có được không?

Sau khi nghe Đường Văn Viễn nói, trong lòng Thiên cảm động, người đi Myanmar lần này cùng hần thật sự không ít, nếu có thể mượn mấy chiếc xe quân đội Myanmar, đi ra ngoài có thể thuận tiện hơn rất nhiều.

Không thành vấn đề, cậu trước tiên qua đó, đến lúc ấy tôi liên hệ, để bọn họ gọi điện thoại cho cậu, mấy chiếc xe tuyệt đối không thành vấn đề.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 483

Rangoon

Diệp Thiên mặc dù ít tuổi, nhưng dù sao thân phận địa vị như thế, lên máy bay hẳn không nói gì, cũng làm cho không ai dám nói, sau khi máy bay bay khoảng nửa tiếng, Diệp Thiên hướng Liễu Hi Quốc hỏi về một vài chuyện Myanmar, không khí mới có vẻ bớt đi áp lực.

Liễu Định Định vừa vận ngòi đối diện Chu Khiếu Thiên, tựa hồ còn nhớ chuyện vừa bị gọi là cháu gái, tinh thoảng hướng Chu Khiếu Thiên quơ nắm tay nhỏ, nếu không bản khoản Diệp Thiên cùng cha mẹ đang ở đây, cô thật sự có thể tại ngàn mét trên không điều võ.

Sau hơn hai giờ, máy bay đáp xuống Rangoon Myanmar, nơi này khí hậu cùng Hồng Kông không khác nhau lắm, tuy rằng đã sắp đến cuối tháng mười hai, nhưng nhiệt độ vẫn hơn hai mươi, so sánh kinh thành lúc này đã là băng tuyết, nơi này có thể thấy được chuối tây và cây dừa, làm cho người ta có cảm giác gió mát nước Nam.

Chưa bao giờ ra khỏi nước nên Chu Khiếu Thiên lại càng đánh giá chung quanh, tựa như Hồ Hồng Đức cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, y cả đời sống trong núi Trường Bạch, đối với cái rét căm căm đã thành thói quen, độ ẩm nơi này làm y cảm giác không thích ứng lắm.

Thật là thảm hại, Hi Quốc, các người có xe tới đón sao?

Sau khi ra khỏi sân bay, Diệp Thiên không thể không nhíu mày, dù sao Rangoon cũng là thủ đô Myanmar, xe taxi đợi khách bên ngoài sân bay, lại có thể đều là xe ba bánh, có mấy người, cư nhiên là nhân lực, làm Diệp Thiên không nhận được có loại cảm giác trở về thời điểm những năm tám mươi trong nước.

Có, tổ ủy sẽ sắp xếp, tiểu sư thúc, chúng ta đợi một chút.

Liễu Hi Quốc cùng Diệp Thiên tiếp xúc không nhiều, nhưng y vẫn là người rất bảo thủ, bởi vì Diệp Thiên là sư đệ nhạc phụ, cho nên Liễu Hi Quốc đối với Diệp Thiên là thập phần cung kính, trong lời nói không có một chút vô lễ.

Hơn nữa lần trước Diệp Thiên ở Hồng Kông tách thạch, lại có thể tách ra một khối Phi thúy Đế vương lục thượng hạng, tuy rằng đó không phải thuộc về nhà bọn họ, nhưng mài ra một đôi vòng tay Đế vương lục, đến bây giờ còn trưng bày trong tiệm châu báu, bởi vậy làm cho thanh danh Công ty châu báu Tả Gia Tuấn xây dựng ở Hồng Kông lan truyền xa rộng.

Trong khi hai người đang nói chuyện một chiếc xe, phần đuôi nhả khói đen, xông thẳng vào lối ra của sân bay, một thanh niên da ngăm đen ngậm thuốc lá, cầm một tấm bài hướng sân bay đi tới.

Này anh tới đón chúng tôi sao?

Ánh mắt Liễu Định Định tương đối tinh, liếc mắt đọc chữ trên tấm bài, liền vội kéo người trẻ tuổi kia.

Định Định, làm việc không nên thô lỗ như vậy.

Thấy hành động của con gái, Liễu Hi Quốc đứng bên phải đỡ khóc đỡ cười đứng dậy, bởi vì người trẻ tuổi kia lúc này hai mắt đang nhìn đăm đăm Liễu Định Định, cô gái Myanmar đều bị làn da ngăm đen, chỗ y chưa bao giờ gặp được người con gái xinh đẹp như vậy?

Liễu Hi Quốc chặn tầm mắt người trẻ tuổi, chỉ vào tấm thẻ bài trong tay y hỏi:

Tôi là Liễu Hi Quốc, xin hỏi cậu là người đến đón chúng tôi sao?

Sau khi người trẻ tuổi kiễng đầu ngón chân muốn lại nhìn thấy Liễu Định Định không có kết quả, mới không tình nguyện nói:

Đúng vậy, tôi là tổ úy phái tới, các vị, mời lên xe đi.

Sau khi ngồi lên xe, đám người Diệp Thiên mới thêm một bước cảm nhận được Myanmar nghèo khổ này đến chiếc xe --- quốc gia cũng không biết là hồng, khỏi phải nói điều hòa, ngay cả cửa kính xe cũng không có, sau khi chạy đến khách sạn, mấy người đều xám mặt mày tro, khỏi phải nói có bao nhiêu chật vật.

Hi Quốc, người không phải nói Myanmar khoáng sản tài nguyên phong phú, sao lại nghèo như vậy?

Xuống xe đi vào khách sạn, Diệp Thiên nhìn không được hướng Liễu Hi Quốc, bởi vì lúc trước Liễu Hi Quốc giới thiệu với hắn, hàm

lượng vàng của Myanmar rất lớn, không đến mức có bộ dáng nghèo khổ này chứ?

Liễu Hi Quốc nghe vậy cười nói:

Tiểu sư thúc, có tiền đều trong phạm vi khống chế của chính phủ và quân đội Liên bang cùng Bộ lạc Myanmar, cùng lắm là tới gần Rangoon, hoàn toàn từ đầu không có nhiều tài chính thu vào, căn bản không có cách nào tiến hành xây dựng cơ bản.

Myanmar tuy rằng không lớn, nhưng là mảnh đất nơi nơi đều là rừng rậm đồi núi, mỗi Bộ lạc chiếm cứ trên cơ bản đều không đi, chính phủ mua quân. Mà tài nguyên đất đai phong phú giàu có này, chính phủ lại càng dùng nghĩ nhúng chàm, hầu như dựa vào công việc Phi Thúy hàng năm thu vào, nhân viên công vụ không bị chết đói, đã coi như là không tồi rồi.

Chính phủ này như hoa tuyết thể, ngay cả chính phủ nhà Thanh trước kia cũng không bằng nha?

Đám người Diệp Thiên đi vào khách sạn đến trước bàn làm việc làm thủ tục nhập cư, hấn dùng danh nghĩa đánh cược Thạch đến Myanmar này, ở bề ngoài công việc vẫn phải làm.

Sau khi có được thẻ phòng, Liễu Hi Quốc nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

Tiểu sư thúc, nếu đến đây, ngài cũng đi công vận Phi Thúy một chuyến đi, nói không chừng có thể tìm ra thứ tốt.

Đánh cược đều là Phi Thúy? Toàn bộ đánh cược là bán phái không?

Sau khi nghe lời Liễu Hi Quốc nói, Diệp Thiên không khỏi tim đập thình thịch, phải biết rằng, nếu như hấn định tại đóng biệt thự ở Hồng Kông bày ra trận pháp, cần không ít Ngọc thạch phẩm chất tốt, mà tính chất Phi Thúy dâng tính năng linh khí, so với Điền ngọc tốt hơn, nếu quả thật có thể đánh cược được mấy khối, thật sự có thể làm Diệp Thiên tiết kiệm được một khoản tiền lớn.

Liễu Hi Quốc nói:

Myanmar bên này hàng là trực tiếp, mới từ mỏ đưa tới, phần lớn đều toàn bộ đánh cược, tiểu sư thúc ngài thấy lần trước, đều là hàng Mao thạch cũ mà các thương nhân tự mình tách ra, mà chủ nhân mỏ quặng đầu tiên, lại càng ưa thích bán ra toàn bộ khối nguyên liệu.

Một khối Nguyên thạch như da thạch, chỉ có thần tiên mới có thể từ trong đó phân rõ có hay không ẩn chứa Phi Thúy, cho nên toàn bộ người ở mỏ quặng này, chủ yếu rất ít tách thạch ra bán, như vậy có thể tránh mạo hiểm thổng phòng đánh cược thua.

Nhưng nếu như may mắn, một vài da thạch biểu hiện không tốt bị bán đi giá rẻ, thường thường cũng có thể tách ra Phi Thủy có giá trên trời, truy cứu cũng không thể nói rõ ra là ai bồi ai kiếm.

Vậy hay thôi đi, toàn bộ khối nguyên liệu đánh cược tính quá lớn, ta sợ tìm không được.

Nghe Liễu Hi Quốc vừa nói xong, Diệp Thiên lập tức muốn bỏ qua ý niệm đi đánh cược thạch trong đầu, mở miệng nói:

Ta sáng mai đi làm công chuyện, nhanh thì năm ba ngày, chậm thì một tuần có thể trở lại, nếu quá ngày đó, người tự mình quay về Hồng Kông đi.

Mấy ngày nay Diệp Thiên cũng suy đoán qua hành trình Myanmar lần này, suy đoán ra kết quả không khác Cầu Tâm Gia lắm, tiền đồ khó hiểu không hiểu, Diệp Thiên cũng không biết chuyện gì sẽ phát sinh, hẳn cũng không dám chắc chuyện này có thuận lợi hay không.

Liễu Hi Quốc đáp:

Vâng, tiểu sư thúc, nếu cần trợ giúp gì, ngài có thể bất cứ lúc nào gọi điện thoại cho tôi.

Khoát tay, Diệp Thiên cầm thẻ phòng cùng Hồ Hồng Đức hai người lập tức hướng thang máy đi tới, còn

Liễu Định Định tự động đi theo, Diệp Thiên cũng lười nói, chỉ sợ tiên sư Lý Thiện Nguyên tái thế, cũng đối với nha đầu kia không có biện pháp.

Nhưng Liễu Định Định lúc nhỏ luyện tập công pháp chính là nhất mạch ma y, sau khi Diệp Thiên truyền thuật pháp, tu vi Liễu Định Định là Nhất Nhật Thiên Lý, tuy rằng không giống Chu Khiếu Thiên tiến vào ám kinh, nhưng đối phó với năm ba người đàn ông vạm vỡ, tuyệt đối không có vấn đề, ít nhiều cũng có thể giúp Diệp Thiên nhanh hơn.

Ông chú, ngài làm gì vậy?

Thấy Diệp Thiên tiến vào phòng liền khoanh chân ngồi trên giường, Liễu Định Định không khỏi kỳ quái hỏi.

Ta mệt mỏi, nghỉ ngơi không được sao?

Nước ngoài không thể so với trong nước, mọi chuyện đều phải cẩn thận, nhất là lượng vàng rất lớn, nếu để lộ tin tức, chỉ sợ các loại

Ngưu quỷ Xà thần đều chen chúc tới, cho nên Diệp Thiên đang dùng khí cơ cảm ứng trong phòng có bị người lắp thiết bị theo dõi hay không.

Với tư vị hiện tại của Diệp Thiên, người bên ngoài cách hơn trăm mét nhìn hắn, trong lòng hắn có thể sinh ra báo động, thiết bị theo dõi nghe trộm mặc dù là dụng cụ điện tử, nhưng không thể gạt được giác quan thứ sáu của Diệp Thiên tra xét.

Lừa ai đây?

Liễu Định Định bất mãn than thở một câu.

Oa táo!

Diệp Thiên tức giận nhìn cô trừng mắt một cái, lại nhắm hai mắt lại, qua khoảng năm sáu phút sau mới đứng dậy xuống giường, nói:

Định Định ở một phòng, ông Hồ cùng Khiếu Thiên cùng tôi ở bên này, ngòai đã hơn nửa ngày trên máy bay, mệt mỏi nên nghỉ ngơi một chút.

Myanmar tuy rằng cơ sở căn bản rất kém cỏi, vừa rồi một đường cũng không thấy một tòa nhà nào cao hơn mười tầng, nhưng khách sạn này xây dựng không tồi, đám người Diệp Thiên ở chính là hai phòng vừa có phòng khách, phòng ngủ, nhà tắm vệ sinh độc lập.

Tôi không làm phiền nữa!

Liễu Định Định còn nghĩ ở lại trong phòng Diệp Thiên.

Không làm phiền thì trở về nghỉ đi!

Sau khi đuổi Liễu Định Định đi, Diệp Thiên lấy điện thoại di động mở máy, vừa khởi động máy bốn năm tin nhắn hiện lên, chưa kịp xem, chuông điện thoại di động liên tiếp vang lên.

Tôi là Diệp Thiên.

Diệp Thiên ấn phím nghe.

Diệp tiên sinh, tôi là phụ tá của tướng quân Ba Cương Chương Sơn, có ba chiếc xe quân sự để anh kiểm tra và nhận, không biết anh

bây giờ ở đâu?

Trong điện thoại truyền đến một giọng nói phổ thông có hơi khó chịu, mang theo hương vị của miền núi.

Diệp Thiên nghĩ một lát, nói:

Tôi vừa đến Myanmar, hiện tại đang ở Rangoon, hay vậy đi, ngày mai anh có thể đưa ba chiếc xe đến bên ngoài Rangoon không? Đến lúc ấy chúng ta lại liên lạc.

Đang ở nước khác tha hương, hơn nữa lần này lại dẫn theo nhiều người như vậy, Diệp Thiên làm việc không thể không cẩn thận, đây cũng là nguyên nhân khiến không cho đám người Mã Lạp Khải cùng Vũ Thần theo hẳn đến Myanmar, sợ bị người một lưới bắt hết.

Không vấn đề, tôi ngày mai liên lạc lại với Diệp tiên sinh cũng được!

Đối phương hẳn là quân nhân, nói chuyện rất ngắn gọn, sau khi đáp ứng thì ngắt điện thoại luôn.

Nghe trong loa truyền đến thanh âm tu tu, Diệp Thiên lập tức gọi điện thoại cho Đường Văn Viễn, sau khi thẩm tra đối chiếu tên Chương Sơn, lúc này mới yên lòng.

Nhìn lướt qua tin nhắn trên điện thoại di động, Diệp Thiên gọi điện cho Vũ Thần, biết đối phương đã sắp hạ cánh, hơn nữa vào khách sạn ở cách phòng mình không xa, sau khi dặn dò Vũ Thần vài câu không được gây chuyện, Diệp Thiên ngắt điện thoại.

Sự phụ, chúng ta lần này rốt cuộc muốn làm gì?

Thấy biểu hiện Diệp Thiên trên đường đến khách sạn, Chu Khiếu Thiên không khỏi tò mò trong lòng.

Vàng, ta lần này đến tìm kiếm vàng được một đám người Nhật Bản giấu kín ở Myanmar trong chiến tranh thế giới thứ hai, ông Hồ, Khiếu Thiên, lúc trước không phải không nói cho mọi người biết, thật sự là quan hệ rất lớn, sợ để lộ tin tức.

Đến nơi này, Diệp Thiên cùng không cần tiếp tục đối với hai người che giấu, lập tức đem góc ngách chuyện này giải thích hết.

Diệp Thiên mặc dù ít tuổi, nhưng dù sao thân phận địa vị như thế, lên máy bay hẳn không nói gì, cũng làm cho không ai dám nói, sau khi máy bay bay khoảng nửa tiếng, Diệp Thiên hướng Liễu Hi Quốc hỏi về một vài chuyện Myanmar, không khí mới có vẻ bớt đi áp lực.

Liễu Định Định vừa vặn ngồi đối diện Chu Khiếu Thiên, tựa hồ còn nhớ chuyện vừa bị gọi là cháu gái, thanh thoàng hương Chu Khiếu Thiên quơ nắm tay nhỏ, nếu không bản khoản Diệp Thiên cùng cha mẹ đang ở đây, cô thật sự có thể tại ngàn mét trên không điều võ.

Sau hơn hai giờ, máy bay đáp xuống Rangoon Myanmar, nơi này khí hậu cùng Hồng Kông không khác nhau lắm, tuy rằng đã sắp đến cuối tháng mười hai, nhưng nhiệt độ vẫn hơn hai mươi, so sánh kinh thành lúc này đã là băng tuyết, nơi này có thể thấy được chuối tây và cây dứa, làm cho người ta có cảm giác gió mát nước Nam.

Chưa bao giờ ra khỏi nước nên Chu Khiếu Thiên lại càng đánh giá chung quanh, tựa như Hồ Hồng Đức cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, y cả đời sống trong núi Trường Bạch, đối với cái rét căm căm đã thành thói quen, độ ẩm nơi này làm y cảm giác không thích ứng lắm.

Thật là thảm hại, Hi Quốc, các người có xe tới đón sao?

Sau khi ra khỏi sân bay, Diệp Thiên không thể không nhíu mày, dù sao Rangoon cũng là thủ đô Myanmar, xe taxi đợi khách bên ngoài sân bay, lại có thể đều là xe ba bánh, có mấy người, cư nhiên là nhân lực, làm Diệp Thiên không nhận được có loại cảm giác trở về thời điểm những năm tám mươi trong nước.

Có, tổ ủy sẽ sắp xếp, tiểu sư thúc, chúng ta đợi một chút.

Liễu Hi Quốc cùng Diệp Thiên tiếp xúc không nhiều, nhưng y vẫn là người rất bảo thủ, bởi vì Diệp Thiên là sư đệ nhạc phụ, cho nên Liễu Hi Quốc đối với Diệp Thiên là thập phần cung kính, trong lời nói không có một chút vô lễ.

Hơn nữa lần trước Diệp Thiên ở Hồng Kông tách thạch, lại có thể tách ra một khối Phi thúy Đế vương lục thượng hạng, tuy rằng đó không phải thuộc về nhà bọn họ, nhưng mài ra một đôi vòng tay Đế vương lục, đến bây giờ còn trưng bày trong tiệm châu báu, bởi vậy làm cho thanh danh Công ty châu báu Tả Gia Tuấn xây dựng ở Hồng Kông lan truyền xa rộng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 484

Vũ Khí Dạn Dụa

Nghe Diệp Thiên nói xong, Hồ Hồng Đức bữ môi nói:

Tôi chỉ biết cậu không thấy thỏ không tung ung, thì ra có hai mươi tấn vàng này, chẳng thể trách cậu chướng mắt con cá vàng bé của Mạnh Hạt Tử.

Hồ Hồng Đức cũng là người sáu bảy mươi tuổi, đừng chi nhìn y quanh năm sống trong núi Trường Bạch, nhưng bản thân và gia đình cũng có ít nhất hai chục triệu nhân dân tệ, hơn nữa mấy ngày hôm trước trong trận Hắc Quyền kiếm được một trăm ngàn kia, Hồ Hồng Đức ưu sầu tiền tiêu như thế nào, đối với hai mươi tấn vàng trong lời Diệp Thiên, hoàn toàn từ đầu không chút hứng thú.

Sư phụ, nhiều vàng như vậy, chúng ta cùng cùng bọn anh Vũ Thần, có thể chuyển ra ngoài không?

Chu Khiếu Thiên suy nghĩ không giống Hồ Hồng Đức, y vạch lên ngón tay tính toán rõ ràng 20 tấn vàng tương đương khối lượng 20 nghìn kg, miệng há không khép lại được.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

Trước tiên tìm được vàng, chuyện vận chuyển ta có cách khác, được rồi, một ngày ngồi máy bay, đều đi nghỉ đi.

Giống như đám người Tống Hạo Thiên, nếu đáp ứng Cửu Tâm Gia, sẽ tuyệt đối không lỡ lời, nhưng lại có Hồ Hồng Đức người của mình ở lại máy bay, cùng lắm Diệp Thiên để một nhóm vận chuyển đến Hồng Kông, như vậy càng thuận tiện ra tay.

Hơn hai giờ sau, sắc trời Rangoon đã dần tối, Diệp Thiên đưa đám người Hồ Hồng Đức trong phòng khách sạn ăn chút gì đó, sau đó tìm phục vụ khách sạn mua bản đồ Rangoon, một mình lặng yên không một tiếng động ra khách sạn, cũng không kêu xe, một mình lang thang trên đường cái Rangoon.

Là thủ đô của Myanmar, ban đêm Rangoon rất náo nhiệt, hơn nữa bây giờ là những ngày mời dự họp công việc Phi Thúc, trong quán nhỏ ở dưới ánh đèn đường, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy du khách đến từ trong nước, Diệp Thiên xuất hiện ở đây cũng không gây bất ngờ.

Sau khi đi bộ khoảng nửa tiếng đồng hồ, Diệp Thiên nương theo ngọn đèn nhìn thoáng bản đồ, sau khi đối chiếu đánh giá địa hình bốn phía một lúc, thân hình di chuyển đến một ngõ tối không có đèn, tìm đến cánh cửa thứ ba.

Ai?

Trong phòng vốn có tiếng nói chuyện bỗng ngừng lại, có người dùng tiếng Anh hỏi.

Tôi là Thiên.

Diệp Thiên vừa gõ cửa, vừa dựa sát người vào bên sườn cửa. Bởi vì ngay lúc đó, trong lòng hấn nổi lên báo động, cũng phía sau cửa có khẩu súng đang hướng chính mình.

Hắt xì!

Cửa gỗ mở ra một khe nhỏ, sau khi thấy rõ ràng Diệp Thiên trước mặt, khe hở được mở lớn một chút, Diệp Thiên nghiêng người tiến vào trong.

Ồ, ông chủ, tôi nghĩ nếu ngài tiến vào giới Dong Binh, thật sự không cho người khác đường sống.

Thấy Diệp Thiên tiến vào, Mã Lạp Khải buông súng tiểu liên nhỏ trong tay ra, trên mặt lộ biểu tình khoa trương, nhưng trong lòng hấn cũng thật sự rung động. Bản thân chẳng qua chỉ nói cho Diệp Thiên một cái tên cửa hiệu, hấn lại có thể nhanh như vậy tìm được đến đây, vốn Mã Lạp Khải định muợn một chút đến khách sạn tìm Diệp Thiên.

Chuẩn bị thế nào?

Diệp Thiên khoát tay áo, hấn đối với khen tặng của người nước ngoài không có hứng thú, đám người Mã Lạp Khải là hấn lần này đi tìm vàng triệu tập đến, nếu quả thật lúc phát sinh xung đột cùng địa phương hoặc thế lực khác, bọn họ sẽ phát huy tác dụng quyết định.

Ông chủ, chúng tôi làm việc, ngài cứ yên tâm.

Mã Lạp Khải cười đứng dậy, đi đến trước một cái cửa trong phòng, đưa tay đẩy vào trong, nói:

Ông chủ, mời ngài xem!

Thần thần bí bí làm cái gì?

Diệp Thiên hơi bất mãn đi tới trước cửa, Mã Lạp Khải tiếp tục bật đèn, căn phòng hơn mười mét vuông, lập tức sáng rõ ngay trước mặt.

Kháo, cậu... các cậu đem nơi đây biến thành kho vũ khí đạn dược sao?

Thấy bố trí trong phòng, Diệp Thiên lập tức há hốc mồm. Bởi vì trong căn phòng trước mắt hắn, tràn ngập bày một phòng vũ khí đạn dược, lớn như súng liên thanh kiểu tổ ong xoay tròn, nhỏ đến từng rương lựu đạn khoai lang đang mở nắp, thậm chí còn có hai súng bắn đạn tên lửa. Chỉ sợ vũ khí đạn dược nơi này, có thể phát động chiến tranh rồi.

Ông chủ, ngài sắp xếp thời gian tương đối gấp, từ Mĩ vận chuyển vũ khí đạn dược không kịp, nên... tôi từ trong tay người bạn Lào bên kia mua một ít, ngài xem có thể sử dụng không?

Thấy Diệp Thiên giật mình, trên mặt Mã Lạp Khải lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, cho đến nay đều là y trước mặt Diệp Thiên kinh ngạc, tình huống bây giờ lại ngược lại, Mã Lạp Khải giống như trời nóng được ăn dưa hấu ướp lạnh, trong lòng khỏi phải nói vô cùng dễ chịu.

Kỳ thật vốn Mã Lạp Khải nghĩ mang vài khẩu súng tiểu liên linh tinh tiện mang vài vũ khí nhỏ, có được số vũ khí đạn dược này, chỉ có thể nói vận khí của y không tồi.

Ngay sau ngày Mã Lạp Khải vào Myanmar, muốn mua vũ khí thì tìm được một vị lái buôn trước đây hiểu biết về vũ khí đạn dược, cũng biết được tin tức oanh động toàn thế giới Khôn Sa độc ác kiêu ngạo của Tam Giác Vàng “đầu hàng”.

Phải biết rằng, Khôn Sa ở Tam Giác Vàng hoành hành mấy chục năm, thời kỳ thế lực của y cường thịnh nhất, kiểm soát được một vương quốc thuộc phiến thật sự, một đường biên giới Thái Lan - Myanmar dài đến 400km, phía Đông Myanmar cùng Thái Lan. Mảnh đất giáp giới ba nước phong phú đều thành “vương quốc” của y.

Khôn Sa ở vương quốc của mình còn thậm chí có vệ tinh TV. Trường học và tên lửa phòng không y chiếm cứ đều rất nhiều được giới truyền thông miêu tả là “Tùng Lâm giấu kín”, mà còn có rất nhiều cửa hàng, thị trường, đường quốc lộ tốt tạo thành thành phố và thị

trần.

Bởi vì Khôn Sa hướng ngoại bán thuốc phiện, một lần đã chiếm được 80 % tổng khối lượng trong thế giới thuốc phiện, kể từ đó, không riêng gì mấy quốc gia xung quanh Tam Giác Vàng đối với Khôn Sa hận thấu xương, cả nước Mĩ cũng treo giải thưởng hai triệu đô la bắt y.

Nhưng Tam Giác Vàng địa hình phức tạp, hơn nữa thực lực Khôn Sa hùng hậu, mấy quốc gia xung quanh Tam Giác Vàng liên hợp bao vây đuổi giết y, đều không có cách nào bắt được y, năm gần bảy mươi Khôn Sa vẫn là vua của Tam Giác Vàng.

Chỉ là mấy năm gần đây tuổi thọ của Khôn Sa đã lớn, Thái Lan, Myanmar và Lào mấy lần liên hợp bao vây đuổi giết, cũng tiến thêm một bước áp chế phạm vi thế lực của Khôn Sa, sau khi Myanmar đối với Khôn Sa có đặc xá, y dẫn đầu quân của mình đến Myanmar đầu hàng, hiện tại y cùng bốn người vợ đang bị giam lỏng ở Rangoon.

Khôn Sa đầu hàng, đối với cả thế cục Myanmar, Lào cùng Thái Lan có ảnh hưởng rất lớn, bởi vì Khôn Sa đầu hàng Myanmar, cho nên súng ống cùng vũ khí trong cơ cấu quân sự khổng lồ của y, đều bị chính phủ Myanmar thu được.

Chính phủ Myanmar là quân nhân chấp chính, vốn đỉnh đỉnh đang đang nghèo khổ, ngay sau lúc bán đi những vũ khí không dùng được, có vài người lập tức lợi dụng quyền lợi trong tay. Cần như giá thuốc trắng bán ra bên ngoài để tất cả trang bị vũ khí cho quân đội.

Chẳng qua Khôn Sa đầu hàng, Myanmar bao gồm cả khu Đông Nam Á hiện tại đã hướng đến thời kỳ phát triển vững vàng, vốn thu hút hàng vũ khí, hiện giờ lại không nở buông tay, Mã Lạp Khải mất gần 100 nghìn đô la, liền mua được số quân dụng vật tư trên giá trị trước đây ít nhất cũng 1 triệu đô la.

Người này thật là một truyền kỳ nha!

Nghe Mã Lạp Khải kể xong cuộc đời Khôn Sa, Diệp Thiên cũng không nhịn được khen một câu, người này nếu sớm sinh ra trước 100 năm, chỉ sợ thực sự có năng lực phá vỡ một quốc gia.

Đúng vậy, nhưng Khôn Sa bị bắt, Dong Binh về sau đến Đông Nam Á cũng ít đi.

Mã Lạp Khải đối với lời Diệp Thiên cũng cho là đúng, phải biết rằng, trước khi Khôn Sa đầu hàng, tổ chức Dong Binh thế giới nhận nhiệm vụ nhiều nhất, chính là vây bắt Khôn Sa cùng thuộc hạ của y đều được văn bản niêm yết giá rõ ràng.

Chẳng qua chĩa mũi nhọn vào nhiệm vụ Khôn Sa gần hai mươi năm, hằng năm luôn luôn treo giải thưởng tiền thưởng, nhưng Khôn Sa vẫn sống rất tốt, nếu không phải dưới tay y có tên phản đồ, Khôn Sa cũng chưa chắc khinh địch như vậy, sẽ hướng chính phủ Myanmar đầu hàng.

Ông chủ, ngài cho chúng tôi đến Myanmar, rốt cuộc là vì chuyện gì?

Có số vũ khí đạn dược này lót đáy, Mã Lạp Khải chắc chắn nghi ngờ rất lớn, đang lúc trò chuyện cùng Diệp Thiên, cũng bớt đi vài phần kính cẩn cùng nơm nớp lo sợ trước đây, đương nhiên, làm một gã Dong Binh chuyên nghiệp, Mã Lạp Khải vẫn tiếp tục thực hiện hợp đồng với Diệp Thiên.

Chúng ta ngày mai muốn đi Bột Cổ, cậu cùng người của cậu đi trước mở đường, phải chú ý ẩn nấp thật tốt.

Diệp Thiên lấy ra một tấm bản đồ khác, tấm bản đồ này tỉ lệ nhỏ nhất, thậm chí có thể chỉ rõ một con sông, một cái cầu thậm chí một triền núi, Mã Lạp Khải trước tiên nhìn thấy, nhất thời lặng đi, bởi vì Diệp Thiên lấy ra chính là bản đồ phân bố quân sự Myanmar.

Tấm bản đồ này là Diệp Thiên dùng quan hệ với Hồ Quân, từ một bộ phận cực kỳ đặc thù làm cho, thống kê các loại số liệu công tác bên trong, chỉ sợ so với chính phủ Myanmar còn tường tận hơn.

Nhìn thấy tấm bản đồ này, lại nghĩ tới thực lực hùng hậu của Tổng Vĩ Lan, thái độ của Mã Lạp Khải đối với Diệp Thiên, nhất thời lại muốn ca ngợi rất nhiều, người nước ngoài từ trước đến nay đều chỉ nhìn nhận tiền tài và thực lực, Diệp Thiên năng lực của bản thân và gia tộc sau lưng hắn, cũng không phải Mã Lạp Khải có thể đắc tội được.

Diệp Thiên mở ra xem, cho dù ở Myanmar cũng có thể có loại bản đồ quân sự tuyệt mật này, dùng ngón tay chỉ một vị trí:

Đông Chi, ngày mai cậu dùng thời gian một ngày đi qua tỉnh Bột Cổ, nhất định đi tới Đông Chi, chúng ta tại Đông Chi hội hợp.

Nói thật, Diệp Thiên lên chuyến bay tới Rangoon, kỳ thật không bằng đi đến thành phố lớn thứ hai Myanmar Man Đê Li, bởi vì nơi giấu vàng, khoảng cách Man Đê Li ngược lại càng gần hơn, nhưng con đường kia nhiều núi đồi, ô tô không thể đi lại, cho nên Diệp Thiên mới quyết định từ Rangoon lái xe qua.

Được, chúng ta xem vị trí Đông Chi đi.

Mã Lạp Khải vừa nói từ bên cạnh bàn cầm lên một thứ giống như vật quét thềm, sau khi mân mê một chút, một thanh âm “giọt” vang

lên, trên máy móc xuất hiện một màn hình LCD, trên đó hiện lên một bản đồ.

Trên bản đồ khóa định một điểm vòng tròn, dùng tiếng Anh viết rõ ràng địa danh Đông Chi, mà trên màn ảnh tự nhiên còn biểu hiện cảnh sông núi, nhìn qua nếu so với tấm bản đồ quân sự Diệp Thiên có còn chuẩn xác tinh xảo hơn.

Nghe Diệp Thiên nói xong, Hồ Hồng Đức bĩu môi nói:

Tôi chỉ biết cậu không thấy thỏ không tung ung, thì ra có hai mươi tấn vàng này, chẳng thể trách cậu chướng mắt con cá vàng bé của Mạnh Hạp Tử.

Hồ Hồng Đức cũng là người sáu bảy mươi tuổi, đừng chi nhìn y quanh năm sống trong núi Trường Bạch, nhưng bản thân và gia đình cũng có ít nhất hai chục triệu nhân dân tệ, hơn nữa mấy ngày hôm trước trong trận Hắc Quyền kiếm được một trăm ngàn kia, Hồ Hồng Đức ưu sầu tiền tiêu như thế nào, đối với hai mươi tấn vàng trong lời Diệp Thiên, hoàn toàn từ đầu không chút hứng thú.

Sư phụ, nhiều vàng như vậy, chúng ta cùng cùng bọn anh Vũ Thần, có thể chuyển ra ngoài không?

Chu Khiếu Thiên suy nghĩ không giống Hồ Hồng Đức, y vạch lên ngón tay tính toán rõ ràng 20 tấn vàng tương đương khối lượng 20 nghìn kg, miệng há không khép lại được.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

Trước tiên tìm được vàng, chuyện vận chuyển ta có cách khác, được rồi, một ngày ngồi máy bay, đều đi nghỉ đi.

Giống như đám người Tống Hạo Thiên, nếu đáp ứng Cầu Tâm Gia, sẽ tuyệt đối không lỡ lời, nhưng lại có Hồ Hồng Đức người của mình ở lại máy bay, cùng lắm Diệp Thiên để một nhóm vận chuyển đến Hồng Kông, như vậy càng thuận tiện ra tay.

Hơn hai giờ sau, sắc trời Rangoon đã dần tối, Diệp Thiên đưa đám người Hồ Hồng Đức trong phòng khách sạn ăn chút gì đó, sau đó tìm phục vụ khách sạn mua bản đồ Rangoon, một mình lặng yên không một tiếng động ra khách sạn, cũng không kêu xe, một mình lang thang trên đường cái Rangoon.

Là thủ đô của Myanmar, ban đêm Rangoon rất náo nhiệt, hơn nữa bây giờ là những ngày mời dự họp công việc Phi Thúy, trong quán nhò ở dưới ánh đèn đường, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy du khách đến từ trong nước, Diệp Thiên xuất hiện ở đây cũng không gây bất ngờ.

Sau khi đi bộ khoảng nửa tiếng đồng hồ, Diệp Thiên nương theo ngọn đèn nhìn thoáng bản đồ, sau khi đối chiếu đánh giá địa hình bốn phía một lúc, thân hình di chuyển đến một ngõ tối không có đèn, tìm đến cánh cửa thứ ba.

Ai?

Trong phòng vốn có tiếng nói chuyện bỗng ngừng lại, có người dùng tiếng Anh hỏi.

Tôi là Thiên.

Diệp Thiên vừa gõ cửa, vừa dựa sát người vào bên sườn cửa. Bởi vì ngay lúc đó, trong lòng hần nổi lên báo động, cũng phía sau cửa có khẩu súng đang hướng chính mình.

Hất xi!

Cửa gỗ mở ra một khe nhỏ, sau khi thấy rõ ràng Diệp Thiên trước mặt, khe hở được mở lớn một chút, Diệp Thiên nghiêng người tiến vào trong.

Ồ, ông chủ, tôi nghĩ nếu ngài tiến vào giới Dong Binh, thật sự không cho người khác đường sống.

Thấy Diệp Thiên tiến vào, Mã Lạp Khải buông súng tiểu liên nhỏ trong tay ra, trên mặt lộ biểu tình khoa trương, nhưng trong lòng hần cũng thật sự rung động. Bản thân chẳng qua chỉ nói cho Diệp Thiên một cái tên cửa hiệu, hần lại có thể nhanh như vậy tìm được đến đây, vốn Mã Lạp Khải định muợn một chút đến khách sạn tìm Diệp Thiên.

Chuẩn bị thế nào?

Diệp Thiên khoát tay ao, hần đối với khen tặng của người nước ngoài không có hứng thú, đám người Mã Lạp Khải là hần lần này đi tìm vàng triệu tập đến, nếu quả thật lúc phát sinh xung đột cùng địa phương hoặc thế lực khác, bọn họ sẽ phát huy tác dụng quyết định.

Ông chủ, chúng tôi làm việc, ngài cứ yên tâm.

Mã Lạp Khải cười đứng dậy, đi đến trước một cái cửa trong phòng, đưa tay đẩy vào trong, nói:

Ông chủ, mời ngài xem!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 485

Nhân Duyên

Đây là vật gì thế?

Diệp Thiên có chút tò mò nhìn về phía vật mà Mã Lạp Khải đang cầm trên tay, hẳn tìm Hồ Quân để lấy được tấm bản đồ này đã phải nọ không ít nhân tình, mà tấm cờ bàn tay trên tay Mã Lạp Khải thể hiện hình dạng sông núi bề mặt trái đất, lại có thể còn chi tiết hơn cả một tấm bản đồ.

-Theo tin tình báo từ Anh quốc, hi hi, ông chủ, đây là vật chuyên dụng mà điệp viên 007 dùng trên phim đấy.

Mã Lạp Khải cười đắc ý, hẳn cũng không hề khoác lác, vật hắn đang cầm là hệ thống định vị vệ tinh GPRS đời mới nhất của bộ ngành tương quan Anh, có thể liên tục bay trên không trung, thực hiện định vị, theo dõi địa điểm trên mặt đất.

Qua vài năm nữa, loại hệ thống này sẽ được sử dụng rộng rãi cho ô tô gia dụng, còn trong hiện tại thì nó thuộc loại kĩ thuật quân sự tối tân nhất, nếu không phải trong tiêu đội Dong Binh của Mã Lạp Khải có một bộ đội đặc chumh trước của Anh thì hẳn thật không thể có được thứ này.

-Đây là núi cao ở hồ Lion, chúng ta gặp nhau ở đây đi.

Mã Lạp Khải thân thuộc Myanmar hơn Diệp Thiên nhiều, chỉ vào một điểm trên bản đồ rồi nói:

-Hồ Lion có diện tích khá lớn, trên hồ còn có nhiều đảo nổi do nhiều xác thực vật thối rữa tích tụ lâu ngày hình thành nên, cư dân tộc Anh Đạt trên vùng này còn gieo trồng hoa màu và xây dựng nhà cửa trên đảo, hơn nữa mùa này có rất nhiều khách du lịch đến đây, ba năm mươi người ở đây sẽ không bị lộ đâu.

Diệp Thiên nhìn một chút địa điểm hồ Lion, gật đầu nói:

-Được, vậy mai tôi sẽ đưa cho mọi người một chiếc xe quân đội, xe mọi người đi bây giờ không phải dùng đến nữa, được rồi, không có chuyện gì thì tôi về trước đây.

Với một phòng vũ khí đạn dược này thì chiếc xe kia không thể chở được hết, Diệp Thiên cũng lo hội lão Mã bị giữ lại kiểm tra ở Myanmar, việc đó ảnh hưởng rất lớn tới kế hoạch của cậu.

Nhìn thấy Diệp Thiên muốn rời đi, Mã Lạp Khải cầm lấy chiếc máy bộ đàm hơi lớn hơn so với chiếc điện thoại di động đặt trên bàn đưa cho Diệp Thiên nói:

-Cậu chủ, cậu cầm lấy chiếc bộ đàm này đi, ở đây tôi có một chiếc máy phát công dẫn lớn, trong vòng 60km cũng có thể gọi điện được, sử dụng cái này cũng tương đối dễ.

Giữ chức vụ cao ở Dong Binh, mấy người Mã Lạp Khải bây giờ mới thể hiện được năng lực của họ, những thiết bị mà bọn họ sử dụng đều là loại hàng đầu, còn mạnh hơn cả vũ khí của bộ đội đặc chủng ở một số nước.

Như chiếc bộ đàm này mà họ đưa cho Diệp Thiên là cầm tay, hơn nữa còn có tai nghe riêng, thậm chí còn chống ngấm nước, trong khi chiến tranh có thể càng tăng thêm tính thuận tiện trong việc chỉ huy, tính bí mật và tính linh hoạt là rất cao.

Nhận được chiếc bộ đàm tốt, Diệp Thiên dời khỏi nơi ẩn náu của Mã Lạp Khải trở về khách sạn, vừa đẩy cửa phòng, thì một âm thanh như gió bão bay tới, giờ tay chần lầy thì lại một chiếc ghế bay tới.

-Các người đang làm cái gì thế hả? Bây giờ là mấy giờ rồi?

Diệp Thiên định thần nhìn lại, té ra tất cả bàn ghế sofa trong phòng khách đều được dọn hết lại, Chu Khiếu Thiên và Liễu Định Định đang biểu diễn võ thuật bên trong, đảo mắt nhìn thấy Hồ Hồng Đức đang cổ vũ nhiệt liệt, Diệp Thiên không khỏi cười rồi mắng:

-Lão Hồ, bọn trẻ chúng nó làm loạn mà anh không quản à?

Tuy rằng tuổi hai người cũng gần tương đương nhau, nhưng từ nhỏ Diệp Thiên đã theo sư phụ hành tẩu giang hồ, lời cậu nói ra có vẻ có lực hơn người trung niên hơn 40 tuổi này.

-Bọn trẻ tập luyện, ta quản làm gì chứ?

Hồ Hồng Đức bĩu môi, sợ thiên hạ không loạn nói:

-Tiểu Định Định, ông trẻ của cháu đến rồi, nhanh chóng đưa ra tuyệt chiêu đi, vừa rồi có thể cháu bị thiệt rồi đấy.

-Ai thiệt chứ? Không phải là khí lực của ông lớn hơn của cháu sao?

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên quay lưng lại với mình, Liễu Định Định đảo mắt một cái, nhấc chân đá vào mông Chu Khiếu Thiên, chỉ không ngờ rằng Chu Khiếu Thiên sau khi tiến vào ám kinh thì phản ứng cũng nhanh nhẹn hơn nhiều, nghiêng sang phải cười cười, đưa tay bắt lấy chân Liễu Định Định.

-Tại ông làm phiền đây, cháu chỉ ở trong phòng luyện công thôi sao ông phải làm phiền cháu làm gì chứ?

Chu Khiếu Thiên cũng bị Liễu Định Định làm cho khổ không thể tả, vừa nói chuyện vừa phải vùng tay ra, Liễu Định Định cũng không thể tiếp tục giữ được cậu nữa, xông lên phía trước theo bản năng giữ lấy tay trái cả người Định Định ngã nhào vào ngực cậu.

-Anh... anh bắt nạt em.

Cảm thấy bàn tay to khỏe của Chu Khiếu Thiên đang đặt trên người mình, mặt Định Định bỗng đỏ rần, khi ở Căng Đảo cô thường tìm người đàm luận võ công, cũng không ít lần tiếp xúc thân thể với người khác, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời trong lòng lại xuất hiện cái cảm giác tê dại này.

-Anh bắt nạt em?

Lúc Chu Khiếu Thiên đang định đứng dậy thì bất chợt một cảm giác yếu đuối từ tay trái truyền đến, nhất thời há hốc mồm, đến quên cả bỏ tay ra.

-Khiếu Thiên, con là sư thúc, sao có thể bắt nạt sư đệ muội nữ chứ?

-Ông trẻ, ông cũng bắt nạt cháu. Ai là đệ muội nữ của cậu ta chứ?

Từ nhỏ đến lớn Liễu Định Định mang có tính cách con trai, bị Diệp Thiên nói làm cho đỏ cả mặt, rời ra khỏi vòng tay của Chu Khiếu Thiên.

-Khụ, khụ, nghe ta nói hết không được à?

Nhìn thấy sự việc này, Diệp Thiên ho khan vài tiếng, nói tiếp:

-Võ thuật của Định Định mặc dù do đích thân sư huynh truyền cho nhưng không có bài sư, tính ra các người xưng hô anh em có lẽ hợp hơn. Chúng ta quan trọng là làm tùy tâm, nếu như hai đứa có tình chàng ý thiếp đi nữa thì ta cũng không phản đối.

Mặc dù đối với tình cảm Diệp Thiên cũng là người mới, nhưng từ trước Chu Khiếu Thiên đã tỏ tình với Liễu Định Định khi ở Căng Đảo, Diệp Thiên cũng cảm nhận được hai người này cũng mất qua mây lại, nhìn là thấy tình cảm đó, làm sao còn có thể không hiểu chứ?

-Ông trẻ!

-Sư phụ?

Lời của Diệp Thiên vừa được nói ra, Chu Khiếu Thiên và Liễu Định Định cùng đồng thanh, từ cổ đến tai Chu Khiếu Thiên như một con tôm hùm được luộc chín, sắc mặt còn đỏ hơn cả Liễu Định Định.

Đúng là Chu Khiếu Thiên có tình cảm với Liễu Định Định, hơn nữa mặc dù cậu là người tập võ, nhưng tính cách cũng hơi yếu mềm, loại người như vậy thường nảy sinh tình cảm với những người con gái mạnh mẽ. Khi nhìn thấy Định Định vào năm năm trước, trong lòng cậu đã bắt đầu tồn tại thứ tình cảm này.

Cho nên khi Định Định muốn đi theo Diệp Thiên đến Myanmar, Chu Khiếu Thiên đã dồn hết tâm trí nói chuyện, nhưng chưa ý thức được rằng thứ tình cảm mông lung đầy chính là tình yêu. Đột nhiên bị Diệp Thiên nói trúng tim, nhất thời không biết phải làm thế nào.

-Nhìn ta làm cái gì? Đây là chuyện của mấy đứa, nếu như không đồng ý, thì tiếp tục đánh là được rồi, ta còn có chuyện cần thương lượng với lão Hồ, không nói chuyện tiếp với hai đứa được.

Diệp Thiên lói Hồ Hồng Đức tựa hồ như chưa xem đủ đi, hai người chui vào phòng, để lại phòng khách cho Chu Khiếu Thiên và Liễu Định Định.

Vốn dĩ Chu Khiếu Thiên mới 20 tuổi, Diệp Thiên cũng chưa từng xem quẻ tình duyên cho cậu, nhưng chính là nhìn thấy tình cảnh vừa rồi, lòng Diệp Thiên liền suy diễn, phát hiện ra bất tự của cậu tương hợp với Định Định, tuy không chắc trăm phần trăm trở thành vợ chồng, nhưng hi vọng hai người ở cạnh nhau sau này là rất lớn.

-Haiz, thật không nhìn ra, em còn có năng lực làm mai mối nữa cơ đấy?

Sau khi đi vào phòng, Hồ Hồng Đức trêu Diệp Thiên, tuy rằng vai vế của ông thấp hơn so với Diệp Thiên nhưng xét về tuổi tác thì không có gì là không thể nói như thế cả.

-Anh mới là già rồi mà còn không thay đổi được, nhìn thấy hai đứa nó đánh nhau mà không thèm ngăn.

Diệp Thiên tức giận trừng mắt nhìn Hồ Hồng Đức, nói:

-Ngủ sớm đi, mai chúng ta còn phải đi sớm.

Bị Diệp Thiên chặn họng, Hồ Hồng Đức chỉ còn cách phẫn nộ nằm lên giường. Nhưng chỉ cần nghe tiếng thở của ông là Diệp Thiên biết ông vẫn chưa ngủ.

Khoảng hơn một tiếng trôi qua, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, Chu Khiếu Thiên rón rén bước đến, vừa mò vào giường, tiếng cười quái dị của Hồ Hồng Đức đã vang lên bên tai:

-Nói chuyện thế nào rồi? Không nghe thấy hai đứa đánh nhau, không phải là đang làm chuyện khác chứ?

Bị Hồ Hồng Đức dọa giật nảy mình, Chu Khiếu Thiên liền bật dậy khỏi giường, không ngừng giải thích:

-Không có ạ, cháu, chúng cháu ngoài ngoài kia nói chuyện.

-Được rồi, lão Hồ, anh đừng dọa Khiếu Thiên nữa, trước đây nó là đứa mà có tính nết ba lần đánh cũng không ra rắm, nếu bị dọa nữa, em không tha cho anh đâu.

Nghe đến bộ danh tích trử như vàng của Khiếu Thiên trước đây, Diệp Thiên không khỏi nhin cười, trách Hồ Hồng Đức một câu xong nói:

-Được rồi, đi ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm, tôi cảm thấy không được tốt, xem chừng sẽ gặp phải chuyện gì đấy.

-Su phụ, vậy... vậy con với Định Định thật là khoong cần phải phận vai vế chứ ạ?

-

Diệp Thiên không hề hỏi tới, nhưng Khiếu Thiên lại không thể nhịn được sau khi lần qua lần lại một lúc trên giường, liền với tay chạm vào chỗ Diệp Thiên đang nằm.

-Có vấn đề gì sao?

Diệp Thiên chỉ biết tên tiểu nữ này không chịu được lập tức cười nói:

-Liễu Định Định là cháu ngoại của sư huynh ta, điều đó không hề sai, nhưng nó không hề bá môn sư huynh, vai vế thế tục với sư môn bất đồng, tiểu tử người cứ yên tâm đi.

Bây giờ và trước kia không giống nhau, khoa học kỹ thuật phát triển ảnh hưởng lớn đến vấn đề ô nhiễm môi trường, linh khí đất trời cũng ngày càng trở nên mỏng hơn.

Dưới dưới tình huống như vậy, nhiều việc vốn dĩ đã được chủ định đều có thể biến đổi, đối với những việc mang tính ngẫu nhiên câu thì Diệp Thiên cũng khó mà suy diễn ra được, cho nên lúc này mới không dám bói tình duyên cho Liễu Định Định và Khiếu Thiên.

Nhưng nhận được lời hứa hẹn của Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên cũng yên lòng hơn, không lâu đã ngáy rồi, lại là đã tiến vào một mức độ thâm sâu đã định trước, Diệp Thiên âm thầm gạt đầu, dò đệ này thật có thiên phú.

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi thức dậy, Diệp Thiên gọi điện cho sĩ quan phụ tá, hẹn gặp mặt tại nơi có cảnh nổi tiếng Ngưỡng Quang cách kim đồng hồ 10km về phía Bắc, sau đó gọi một chiếc xe bus của khách sạn.

Diệp Thiên làm cẩn thận như vậy, không phải lo lắng quân địch, mà là sợ bị chính phủ Myanmar nghe thấy tầm hơi gì đó, vì nếu như việc vàng bị chính phủ quân đội biết được e rằng tướng quân Ba Cương là người đầu tiên sẽ tiêu diệt cậu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

```
}; } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 486

Lễ Vật

Diệp Thiên tin rằng bất kì một quốc gia có chủ quyền nào, cho dù là trong thời chiến tranh, cũng là theo dõi chặt chẽ người nhập cảnh từ bên ngoài, cậu sợ nếu mình vô ý để lộ thì ngoài bản thân cậu và Hồ Hồng Đức ra, thậm chí là Chu Khiếu Thiên và Định Định cũng chưa báo về việc này.

Đối với mấy người Võ Thần, thì Diệp Thiên lại càng không cần phải nói, chỉ khi bắt đầu vận chuyển vàng, bọn họ mới biết mình lần này đến Myanmar là làm cái gì, đến nỗi sau này có bị bên Myanmar biết hay không Diệp Thiên cũng không quan tâm, cùng lắm là bị liệt vào danh sách những người không được hoan nghênh ở Myanmar mà thôi.

Sáng ngày thứ hai, sau khi ăn điểm tâm ở nhà ăn khách sạn, mấy người Võ Thần đã đứng chờ ở cửa khoảng 20 phút, phía khách sạn phải đến một chiếc xe thiết giáp, là chiếc mà Diệp Thiên đặt từ tối hôm qua.

Những khách nhân đến Myanmar du lịch hoặc tham gia đồ thạch, kim tháp- điểm nổi tiếng nhất của Ngưỡng Quang là nơi nhất định phải đến, mỗi ngày khách sạn đều sắp xếp chuyến du lịch cho những người đến đây, vì vậy Diệp Thiên cũng không muốn người khác chú ý đến hành vi của mình.

Sau khi lên xe, Diệp Thiên cũng không nói chuyện cùng với những võ sĩ của mình, chỉ nhỏ tiếng nói chuyện cùng với Hồ Hồng Đức, mà không biết có phải nguyên nhân là do tấm rèm cửa sổ bị hỏng hay không, hôm nay Liễu Định Định trở nên yên lặng lạ thường, Diệp Thiên ngẫu nhiên ngẩng đầu nhìn cô một cái, nét mặt bỗng dưng đỏ ửng.

Khi xe đến kim tháp thì là vào lúc hơn 8 giờ sáng, nhưng là một điểm du lịch nổi tiếng ở Myanmar nên du khách ở đây từ sớm đã đến đây rất đông, ngoài những gương mặt Châu Á ra còn có một số ít người da trắng và người da đen.

-Anh bạn, tối nay chúng tôi sẽ ở lại đây, không cần phải qua đón đâu.

Diệp Thiên lấy ra tờ 100\$ đưa cho người lái xe, anh bạn kia vui mừng gật đầu liên tục, bình thường ông ta cũng rất hay được nhận tiền boa, nhưng hào phóng như Diệp Thiên thì chưa gặp bao giờ.

Đợi cho chiếc xe nhanh chóng rời khỏi tầm mắt của mình, Diệp Thiên lúc đó mới vẫy tay những người võ sĩ, trong phong cảnh là nơi toàn những người khách du lịch, nên không cần phải kiêng dè gì cả.

Diệp Thiên cười hỏi:

- Thế nào, hôm qua ở có tốt không?

- Tốt, cả đời chúng tôi đây là lần đầu tiên được ăn hải sản, vây cá và bún cũng gần như vậy.

- Hi, cảm ơn ông Diệp, nơi đây ấm áp hơn Bắc Kinh nhiều.

- Đúng vậy, lần đầu tiên tôi được xuất ngoại đây, thật là nhờ phúc của ông Diệp rồi.

Đáng nhẽ Khâu Văn Đông đăng kí cho Võ Thần vào đoàn du lịch, nhưng vừa vào khách sạn thì những võ sĩ này đã tìm đường hướng dẫn viên du lịch, sau khi đưa cho ông ta ba nghìn USD, trong vòng 5 ngày, người du lịch sẽ không đến quấy rầy bọn họ nữa.

Ba nghìn USD này và bữa cơm tối qua của những võ sĩ này đều do Diệp Thiên trả, tục ngữ có câu hoàng đế cũng không để binh đối, Diệp Thiên cũng sẽ không thể nào tiết kiệm số tiền nhỏ đấy, hôm qua không chỉ sắp xếp cho họ ăn một bữa ăn linh đình, mà còn đưa cho họ một chút tiền để hưởng thụ cuộc sống ở Myanmar.

Cho nên sau khi nghe Diệp Thiên hỏi, mấy người đồng thanh nói, ngoài mấy người hơi lớn tuổi một chút ra thì những người còn lại đều xấp xỉ tuổi Khiếu Thiên, cũng là lần đầu tiên xuất ngoại, nên cảm thấy mới mẻ với cảnh sắc nơi đây.

- Được rồi, đừng ồn ào nữa.

Võ Thần nhú mày, trách mắng mấy người kia một câu, rồi nói với Diệp Thiên:

- Diệp gia, có việc gì cần giao phó, ngài cứ nói đi, chúng tôi cái khác thì không có chứ sức thì có thừa.

Võ Thần nhìn qua thái độ của Diệp Thiên, cậu biết việc lần này nếu như làm khiến cho Diệp Thiên hài lòng, vậy võ quán của bọn họ ở kinh thành có thể có chỗ dựa, làm ăn phát đạt, không bị người khác bắt nạt nữa.

Cho nên Võ Thần cùng những người khác sớm đã định trước rồi, việc này không nói không hỏi, chỉ cần là việc mà Diệp Thiên giao cho thì nhất định phải gắng sức làm cho tốt.

-Tiểu Vũ, đưa mọi người theo tôi, đoạn đường này không hề gần, mọi người đều đi theo.

Diệp Thiên là dùng tiền mướn người, lập tức cũng không khách khí, chào hỏi mọi người xong, đến cửa lớn của kim tháp cũng không vào, mà đi thẳng về phía Bắc.

Bởi vì ở Myanmar có nhiều núi, đường luôn là một vấn đề lớn trong phát triển kinh tế ở Myanmar, mà người Myanmar xuất hành, thường dựa vào tàu hỏa, mấy người Diệp Thiên sau khi đi được ba bốn dặm, con đường nhựa đã biến thành con đường đá, nhiều chỗ gồ ghề rất khó đi.

Cũng may là trong đoàn người này, ngoài Hồ Hồng Đức và Liễu Định Định ra, đều là những chàng trai tràn đầy khí huyết, bình thường đều rèn luyện sức khỏe, đi bộ mặc dù ai cũng mồ hôi đầm đìa nhưng lại không một ai than khổ.

Đi mất một thời gian tương đối dài mới đến được địa điểm đã hẹn, đây là một nơi gò đồi, phía bắc là rừng rậm nguyên sinh, cách khoảng vài trăm thước, Diệp Thiên nhìn thấy một loạt xe dừng ở đó.

-Đứng lại, các người là ai?

Đi gần lại phía trước, một tiếng súng vang lên, một khuôn mặt nghiêm nghị khoảng 30 tuổi, mặc quân phục với quân hàm thượng tá Myanmar đi ra.

-Diệp gia, chuyện gì thế?

Bất ngờ gặp tình trạng như vậy Võ Thần cũng thấy lo lắng, bọn họ mặc dù bình thường cũng là người thích đấu tranh tàn nhẫn, nhưng bị súng chỉ vào người lại là lần đầu tiên, nhìn thấy khẩu súng đen chỉ sợ viên đạn bên trong sẽ phóng ra.

-Không sao, không cần phải lo lắng.

Diệp Thiên tiến lên phía trên nói với vị thượng tá:

-Tôi là Diệp Thiên, xin hỏi ngài có phải là thượng tá Chương Sơn không?

-Câu chính là Diệp Thiên?

Chương Sơn nâng tay chào theo nghi thức quân đội, lớn tiếng nói:

-Mệnh lệnh của Phụng Ba Cương tướng quân, đưa ba xe bọc thép đến, giao tiếp với Diệp tiên sinh một chút đi.

Cùng với âm thanh của Chương Sơn, mười mấy binh lính đang vây quanh liền đưa xe ra, ba chiếc xe thiết giáp được trang trí đầy màu sắc xuất hiện trước mặt Diệp Thiên.

-Tôi thấy lão Đường đúng thật là cao tay đấy.

Diệp Thiên nghĩ rằng cùng lắm thì cũng chỉ là mượn được mấy chiếc xe tải Đông Phong, không ngờ toàn bộ lại đều là xe thiết giáp, boong xe kia về căn bản là súng không thể bắn xuyên qua được.

Chiều dài của ba chiếc xe này khoảng 5m, xe rộng 3m, tổng cộng có tám bánh xe, hơn nữa lớp xe thì rất lớn, gầm xe thì cao thích hợp cho chạy ở đường núi, ngoài ra, quan sát từ bên ngoài mỗi chiếc xe ngồi bảy tám người là không thành vấn đề.

-Thượng tá, cảm ơn ngài.

Diệp Thiên tiếp nhận tập văn kiện từ Chương Sơn, kí tên mình lên đó, sau đó Chu Khiếu Thiên đưa cho Chương Sơn chiếc túi đen trên tay nói:

-Đây là món quà mà Ba Cương tướng quân ở Cảng Đào nhờ tôi gửi cho ngài, là xi gà chính cống, có tất cả 18 hộp, trong đó sáu hộp là thuộc về ngài.

Những vật này Đường Văn Viễn đã chuẩn bị đầy đủ rồi, Diệp Thiên cũng không biết giá trị của nó, nhưng sau khi Chương Sơn nghe thấy là xi gà gương mặt vốn dĩ lạnh khốc đã nở nụ cười.

-Cảm ơn, ta và tướng quân rất thích món quà này.

Chương Sơn sau khi nhận lấy chiếc túi, mở mắt ra nhìn nụ cười xán lạn lập tức nở trên khuôn mặt, theo Ba Cương tướng quân đã lâu rồi, ông nhìn là nhận ra loại xi gà với cách đóng gói năm điều này, giá mỗi gói phải hơn 150USD.

Quân đội cấp cao Myanmar rất thích hút xì gà, thực ra thì cũng có quan hệ với Khôn Sa, vị này rõ ràng là trùm ma túy lớn, chính mình chưa bao giờ dính đến thuốc phiện, chỉ riêng mỗi là thích hút xì gà Ba Tây.

Từng có một thời gian những trùm thuốc phiện lớn nhỏ ở nước ngoài trước khi đến Tam Giác Vàng đều mang đến cho Khôn Sa một món quà, Tam Giác Vàng đã từng trở thành nơi tập trung nhiều xì gà cao cấp Cu Ba nổi tiếng nhất Châu Á.

Trong vài lần hoạt động quân sự tấn công ở Tam Giác Vàng, quân đội Myanmar đã thu được khá nhiều xì gà loại này, những người binh lính bình thường thì thường không đến lượt hút mà cuối cùng đều rơi vào tay những tướng lĩnh, những tướng lĩnh này thích hương vị của loại thuốc này.

Nhưng những vị này lại không có mặt Khôn Sa, cũng không ai tặng xì gà cho họ cả, cho dù là muốn mua cũng không mua được loại chính gốc như thế này, có một số phương pháp mà tướng quân có thể lấy được xì gà Cu Ba chính gốc.

Cho nên Hồ Hồng Đức tặng món quà này không nói đến giá trị của nó là bao nhiêu mà là làm vừa lòng những người dưới này, đây cũng là nguyên nhân mà Chương Sơn nở nụ cười, tướng quân ăn thịt thì ông ta uống canh, lần sau khi các tướng quân tụ họp thì hẳn có thể mang xì gà ra khoe khoang, nhất định có thể trấn được nhóm sĩ quan này.

Đương nhiên, Diệp Thiên không hề biết giá trị của những điếu xì gà này cũng không biết được vị trí của nó trong mắt những người binh sĩ, cũng không biết Đường Văn Viễn một lúc đã tặng đi gần mười vạn USD, lúc này còn thăm oán kiến thức của người Myanmar hạn hẹp, chỉ có mấy hộp xì gà mà đã đánh gục được họ.

Đem bọc đựng đầy xì gà ra sau đưa cho binh lính, Chương Sơn thuận miệng hỏi:

-Diệp tiên sinh, không biết ngài muốn dùng mấy chiếc xe thiết giáp này đi đâu, đi vào trong núi sao?

-Vừa cầm lấy đồ mà đã bắt đầu hỏi vòng vo?

Diệp Thiên tức giận mắng một câu, nhưng nét mặt lại không hề thay đổi chút nào, cười nói:

-Đường tiên sinh gần đây nhận được một hũ phương thuốc cổ truyền rượu hổ cốt, nhất định là dùng hổ tươi nhất để bào chế, lúc này mới làm phiến đến tướng quân.

Nói tới đây, nét mặt Diệp Thiên cố tình lộ ra vẻ kì quái, cậu biết Đường tiên dinh mặc dù tuổi đã cao, nhưng sức khỏe vẫn rất tốt, đàn

ông mà, vẫn luôn cần dùng đến vật này.

-Đúng vậy, đúng vậy, haha, nếu như rượu hồ cốt đó có hiệu quả, mong Diệp tiên sinh lúc đó có thể bảo cho phương thuốc cổ truyền, tôi nghĩ tướng quân nhất định có thể vui mừng đưa cho Đường tiên sinh xương hổ mới nhất.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói như vậy Chương Sơn lập tức cười lớn, lòng nghi ngờ đối với Diệp Thiên mất đi chính là do nguyên nhân vô cùng trùng hợp là năm ngoái, Đường Văn Viễn đúng là có yêu cầu xương hổ từ Ba Cương tướng quân chỉ là lúc đó không có xương mới thôi.

Còn hổ có phải là động vật cần bảo vệ hay không, Chương Sơn lại không quan tâm, trong đại bàn truyền thống của những sĩ quan cấp cao này, sự tồn tại của bọn họ chẳng khác nào là Hoàng đế, cũng tuyệt đối không có tổ chức bảo vệ động vật nào đến kháng nghị trước đây.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 487

Xe Thiết Giáp

Diệp tiên sinh, hay là tôi đưa cho cậu mấy người lính, bọn họ đều là những người thân cận, dẫn đường cho mọi người cũng tốt.

Lần này không phải Chương Sơn nghi ngờ động cơ của Diệp Thiên, mà chỉ là nhận được nhiều ân nghĩa từ Đường Văn Viễn như vậy, Chương Sơn muốn giúp một chút thôi mà, dù sao thì những thứ như hổ ở trong rừng thì cũng không nhiều, những người ngoài đến như Diệp Thiên cũng đánh lại được.

-Cảm ơn thượng tá, vậy là tốt lắm rồi, tôi đang lo là không có ai quen thuộc địa hình.

Nghe thấy lời Chương Sơn nói, trong lòng Diệp Thiên nhất thời kêu khổ, nhưng đề nghị của đối phương hợp tình hợp lý, mình mà từ chối thì không hợp tình hợp lý tí nào, Diệp Thiên chỉ có thể gật đầu đồng ý.

-Chẳng lẽ sau khi tìm được vàng thì thủ tiêu bọn chúng?

Trong đầu Diệp Thiên hiện ra một suy nghĩ như vậy, nhưng lại bị mình bác bỏ, trên đất Myanmar mà đắc tội với binh sĩ ở đây, thì chắc chắn là muốn tìm vào chỗ chết, nếu như là một mình Diệp Thiên thì không sao nhưng dưới tay mình còn có nhiều người như vậy, chắc chắn là không thể trốn được thể lực đuổi giết.

Khi nhìn thấy Chương Sơn quay đầu lại chọn binh lính, trên cổ lộ ra một miếng Phi Thúy Quan Âm xanh biếc, trong đầu Diệp Thiên lập tức lóe sáng, lui về phía sau không một tiếng động, nói nhỏ vài câu bên tai Hồ Hồng Đức.

Khi Chương Sơn đang định giới thiệu bốn năm người được chọn ra cho Diệp Thiên, bỗng nhiên Võ Thần phía sau Diệp Thiên gõ một cái lên đầu của một cậu thanh niên, nói kháy:

-Nhị Hồ, mẹ nó chứ, hôm qua uống nước rửa chân của Quan Âm Bồ Tát hay sao mà miệng thối như thế chứ?

Nhị Hồ không hề tức giận, cười hi hi nói:

-Anh Vũ, Quan Âm Bồ Tát kia là nam, muốn uống em cũng phải tìm nữ Bồ Tát chứ.

Đông Chi cách biên giới Myanmar không xa, rất nhiều người Myanmar đều biết tiếng Hán và tiếng một số địa phương như Vân Quý, lời của Võ Thần và Nhị Hồ sau khi truyền đến tai đám người Chương Sơn, nét mặt của họ lập tức biến đổi.

-Các người, các người... dám không tôn trọng Phật Tổ?

Một binh sĩ đứng phía sau Chương Sơn, đưa tay giương súng lên nòng, giờ về phía hai người kia, nhìn bộ dạng kích động của hắn rất có thể sẽ tùy cơ bóp cò.

Không riêng gì người lính kia, những binh lính còn lại trong nhóm khi nghe được lời nói của hai người binh lính kia súng trên tay cũng lập tức phát ra tiếng "răng rắc", không khí lúc đó trở nên ngạt thở đến mức khó mà kiểm soát được.

-Ôi... ôi... chuyện gì thế?

Người khởi xướng chuyện này là Diệp Thiên cũng không nghĩ tới là những binh lính này lại phản ứng kịch liệt như vậy, vội vàng kéo Chương Sơn lại nói:

-Thượng tá, xảy ra chuyện gì thế? Sao bọn họ lại chĩa súng vào chúng tôi? Chúng ta là bạn bè, không phải là kẻ thù chứ?

-Không, hai người họ là bạn!

Về mặt Chương Sơn vẫn ôn hòa như vậy, lúc này mặt cũng âm u hơn, nhìn Võ Thần nói:

-Bọn họ có thể không tin Phật tổ, nhưng tuyệt đối không được khinh thường Bồ tát, Diệp tiên sinh, tôi muốn cậu giao hai người kia cho tôi.

Có thể nói, người Myanmar rất tin ngưỡng Phật giáo, thậm chí còn vượt qua cả Ấn Độ- nơi bắt nguồn của Phật giáo, mặc dù tính cách của người Myanmar ôn hòa nhưng lời đối thoại của Nhị Hồ và Võ Thần vừa nãy vẫn là chạm đến giới hạn của bọn họ.

-Áy, không phải, thượng tá, bọn họ không hề biết điều kiêng kị của quý quốc, cũng không cố ý mạo phạm...

Thấy Chương Sơn mở miệng đòi người, Diệp Thiên lập tức cảm thấy lần này mình đùa hơi quá trớn rồi, vội vàng móc trong túi quần ra một đô la bồng thân của Đường Văn Viễn, đếm cũng không đếm nhét vào người Chương Sơn, nói:

-Nề mặt Đường tiên sinh, mong ngài hãy tha thứ cho bọn họ một lần.

Cảm nhận được tập đô la dày cộp trong tay nét mặt Chương Sơn lập tức dịu xuống, tuy rằng ông ta cũng là một Phật tử, nhưng đối diện với một đồng tiền Đô la hình tượng Phật gia trong lòng Chương Sơn nhất thời bị yếu đi vô số lần.

Trầm ngâm một lúc, Chương Sơn phẩy tay áo, bảo thuộc hạ phía sau hạ súng xuống, nói:

-Được rồi, nề mặt Đường tiên sinh, lần này tôi bỏ qua cho bọn họ.

Vào thời năm 98, thu nhập bình quân đầu người của chỉ có mấy trăm tiền RMB, là một trong những quốc gia nghèo nhất, cứ coi như Chương Sơn quyền cao chức trọng, thì số tiền nghìn USD này cũng là số tiền mà ông ta khó lòng cự tuyệt, khuôn mặt Washington in trên đồng tiền tựa hồ lớn hơn Phật tổ một chút.

-Cám ơn, cảm ơn thượng tá, tôi sẽ dạy bảo bọn họ.

Nhìn thấy Chương Sơn thả lỏng, Diệp Thiên cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu như vì chủ ý của mình mà khiến Võ Thần chịu nạn thì trong lòng Diệp Thiên sẽ cảm thấy rất khó chịu, cũng may là sóng gió đã qua.

-Diệp tiên sinh, binh lính của tôi chắc sẽ không cùng ở chung một chỗ với bọn họ đâu, thật đáng tiếc, lần săn bắn này, mọi người tự tiến hành một mình đi.

Tuy rằng Diệp Thiên đã giải thích, hơn nữa còn đưa ra một số tiền thể hiện sự thành ý, nhưng lòng Chương Sơn vẫn có chút khúc mắc, vốn dĩ đã sắp xếp mấy hướng dẫn viên du lịch, giờ cũng không muốn đưa cho Diệp Thiên nữa.

Hơn nữa cho dù là Chương Sơn khăng khăng muốn phái người đi, thì e rằng những binh sĩ này cũng không vừa lòng, nếu tiếp tục gây ra chuyện gì đó có khi còn đánh chết người, ông ta cũng không còn cách nào khác để đối đãi với Ba Cương tướng quân.

-Ồ, như vậy sao được chứ?

Diệp Thiên kinh ngạc hô lên một tiếng, quay đầu nhìn Nhị Hồ và Võ Thần, hung tợn mắng:

-Hai cái tên đáng chết này!

-Diệp tiên sinh, nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành rồi, mọi người sau khi sẵn bản xong, mang xe về đây hoặc là đỗ ở nơi nào đó là được rồi.

Có lẽ là do chuyện không vui này, nét mặt Chương Sơn lại mang vẻ lạnh lùng khô khốc lúc trước, đem chìa khóa mấy chiếc xe ném cho Diệp Thiên, đưa mấy binh lính lên xe nghênh ngang rời đi.

-Trời ơi, dọa chết tôi rồi!

Đợi cho binh lính Myanmar rời khỏi, Nhị Hồ mới lên tiếng kinh hãi, hai chân mềm nhũn khụy dưới đất, hấn không nghĩ rằng chuyện vừa rồi suýt chút nữa khiến hấn mất mạng, lúc miệng sưng chĩa vào hấn, hấn cơ hồ nghĩ là đối phương muốn nổ súng rồi.

Võ Thần tuy rằng đã lăn lộn đã lâu trên giang hồ, không khụy trên mặt đất, nhưng cũng bị dọa chết khiếp, nhìn Diệp Thiên cười khổ nói:

-Diệp gia, trò kích thích như vậy, lần sau đừng bắt chúng tôi chơi nữa.

-Haha, không sao, bọn họ không dám tùy tiện nổ súng đâu, trước kia Myanmar chính là một thuộc địa của nước ta.

Diệp Thiên cười an ủi hai người họ vài câu, nhưng dù cho là đích thân lời cậu nói ra cũng không có nghĩa lí gì cả.

Cần biết rằng nếu như là ở những nơi như khách sạn, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào, thì Chương Sơn sẽ không dám giết bọn họ.

Nhưng đây lại là một nơi hoang vắng đến ngay cả một con chim cũng không nhìn thấy, sau khi giết chết mình, rồi đổ vấy cho trùm ma túy là mọi việc coi như xong, dù sao thì những băng trùm ở Tam Giác Vàng cũng đã bao lần giúp những kẻ làm chuyện xấu che giấu đi tội của mình.

-Khiếu Thiên, con lái một chiếc xe, Võ Thần, trong số các người có người biết lái xe chứ? 1 chiếc xe khác để các người ngồi.

Nhìn thấy nét mặt của mấy người Võ Quán đều không được tốt lắm, Diệp Thiên dùng chiếc xe thiết giáp trước mặt để đỡ đỡ tài.

-Có, tôi biết lái, xe gì cũng từng lái qua rồi, nhưng thật ra chưa lái xe thiết giáp bao giờ.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy lời Diệp Thiên nói, Võ Thần lập tức tập trung sự chú ý lên xe thiết giáp, đưa các sư đệ thủ hạ lên xe, sau khi mở cửa xe thì nhanh như chớp liền chui vào phòng điều khiển.

-Ha, cái xe này đúng là không tệ tí nào, còn có cả bàn kéo nữa.

Lúc trước Diệp Thiên cũng không có thời gian đi quan sát mấy chiếc xe thiết giáp, bây giờ đi đánh giá sơ qua thì ánh mắt nhất thời lóe sáng.

Hóa ra súng ống và các loại vũ khí trên chiếc xe này đều bị gỡ hết ra, nhưng ở mỗi đuôi xe ngoài việc có dây thùng kéo ra, còn có một bàn kéo chạy bằng điện, dây kéo quấn quanh trên bàn kéo, ít nhất cũng dài bảy tám mươi mét.

Bàn kéo này đối với việc vận chuyển vàng mà nói, quả là có tác dụng, dùng bàn kéo để vận chuyển, tốc độ và hiệu quả của nó nhất định sẽ cao hơn nhiều so với sức người, điều này đồng nghĩa với việc sau khi tìm thấy vàng Diệp Thiên có thể nhanh chóng chuyển vị trí.

-Sư phụ, người chỉ tìm hai người lái xe, còn một chiếc nữa thì làm thế nào?

Sau khi Khiếu Thiên thích thú với chiếc xe xong liền nhìn về phía Diệp Thiên.

-Chiếc xe kia là giữ cho người khác.

Diệp Thiên lấy mấy bộ đàm ra, hô:

-Lão Mã, xem đủ cảnh tượng náo nhiệt rồi, các người có thể đi ra rồi.

Khi giao thiệp với Chương Sơn vừa nãy, Diệp Thiên liền phát hiện ra đất dưới chân khẽ rung lên, là do cảm nhận được máy của hội Mã Lạp Khai, biết họ đã đến tới đây.

Diệp Thiên vừa tắt bộ đàm đi, trên một con đường khác với con đường họ đi đến, phát ra âm thanh của chiếc ô tô.

-Ô, cậu chủ, cậu tìm đâu ra những chiếc xe này thế?

Sau khi dừng xe, Mã Lạp Khai mở cửa xe nhảy xuống, lúc trước ông ta ở một nơi cách đây 1km dùng kính viễn vọng quan sát Diệp

Thiên và Chương Sơn, chỉ là mặc dù nhìn rõ nhưng lại không biết bọn họ đang nói chuyện gì với nhau.

-Dừng quân nhiều thế, lão Mã, chiếc này ông lái đi, chúng ta gặp nhau ở hồ Lion.

Diệp Thiên phát tay áo, cậu không có nghĩa vụ đi giải thích lai lịch của chiếc xe này, nói ngắn gọn xong, sắc mặt Diệp Thiên nghiêm lại:

-Lão Mã, nếu như phía trước gặp người Nhật Bản, thì cần phải thật cẩn trọng xem xét, tốt nhất là nên ra tay trước để chiếm ưu thế.

Theo như lời Cầu Gia Tâm, lượng vàng trong chiến ngảm năm còn có thể tồn tại, e rằng cũng đưa cho ông ta và những người trong gia tộc Cung Bồn kia, nếu như trên núi hoang vắng mà gặp phải người Nhật, thì mười phần là người xấu chưa chết của gia tộc Bắc Cung.

-Chiếc xe này tuyệt vời quá, đi đường núi mà tốc độ có thể đạt được 80km/h

Về mặt Mã Lạp Khải hưng phấn huyết sáo, từ trong phòng điều khiển nhô đầu ra nói:

-Cậu chủ, cậu cứ yên tâm đi, tôi cũng ghét người Nhật Bản, nhưng đương nhiên là lại rất thích các cô nương Nhật.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 488

Chế Hành

Cậu chủ, bọn họ là ai thế?

Nhìn thấy còn có bảy tám người ngoài đang thử điều chỉnh một chiếc xe khác, nét mặt Mã Lạp Khải nghi hoặc nhìn về phía Diệp Thiên.

Với ánh mắt của Mã Lạp Khải, dĩ nhiên là có thể nhìn ra cử chỉ của những người trẻ tuổi này rất kinh hoạt. Trong đó cái người Hán thấp bé khỏe mạnh kia hai tay như lão thụ bàn căn, gân xanh nổi lên, rõ ràng là một nhân vật không dễ trêu chọc.

-Đều là những người ta mời đến trợ giúp hoàn thành việc này.

Diệp Thiên cũng không giấu giếm thân phận của mấy người Võ Thần. Cậu muốn cho Mã Lạp Khải hiểu được, không phải chỉ có bọn họ mới được thuê làm việc, đối với hội Võ Thần mà nói, đây cũng là một loại quy định, nhìn thời gian sắp đến buổi trưa rồi, Diệp Thiên nói:

-Lão Mã, mấy người đi phía trước, có vấn đề gì có thể dùng máy bộ đàm liên lạc bất cứ lúc nào.

Từ bên Ngưỡng Quang đến bên Đông Chi, đường không phải là dễ đi, nếu như chậm thêm một chút, e rằng đến tối cũng không tới nơi được, thời tiết nóng bức ở Myanmar Diệp Thiên thật không muốn dựng trại trên đất muối bay khắp nơi này.

-Được, các anh em, làm việc thôi.

Mã Lạp Khải gật đầu, chống hai tay, nhảy ra khỏi xe thiết giáp, gọi ba người đi cùng:

-Các huynh đệ, làm việc, đưa hết vũ khí lên xe đi.

Sau khi bốc lên khoang sau xe, xe chuyển bánh với đồng súng ống nặng trĩu, bắt ngờ hướng về phía đối diện, Mã Lạp Khải một tay cầm súng, quát khê một tiếng, nâng khẩu súng liên thanh lên, tiện tay vắt một băng đạn dài khoảng bốn năm mét quanh người.

-Đó là ai chứ?

Vốn là khi Diệp Thiên nói chuyện với Mã Lạp Khải, mấy người Võ Thần cảm thấy kì lạ, không biết Diệp Thiên quen mấy người kia như thế nào, nhìn thấy Mã Lạp Khải cầm lên vũ khí mà chỉ nhìn thấy trên ti vi, lần lượt từng người nhất thời há hốc mồm ngạc nhiên.

Khẩu súng liên thanh này ước chừng phải dài tới cả 1.6m, bánh xe lớn nhỏ thêm vào tám khẩu súng có thể liên tục thay đổi phát đạn ở phía trước, ít nhất cũng phải nặng gần một hai trăm cân, nếu như thêm phần lực phía sau nữa thì thật là làm người khác kinh hoàng. Đến Diệp Thiên cũng không thể không thừa nhận Mã Lạp Khải thật quá hoành tráng.

-Lão Mã, khiêm tốn, khiêm tốn một chút.

Cùng lúc Mã Lạp Khải cầm khẩu súng lên, cơ thể Diệp Thiên không thể không lùi lại sau vài bước, nửa người núp sau xe thiết giáp, cậu có thể cảm nhận được, khẩu súng kia có thể uy hiếp trí mạng đến cậu, tự nhiên nhất định không thể để thân thể mình bại lộ trước họng súng.

Vốn dĩ Mã Lạp Khải đang khoe khoang súng, nghe thấy Diệp Thiên nói không khỏi ngượng ngùng, bỏ súng vào trong xe, vừa rồi hẳn cũng không thử dò xét suy nghĩ của Diệp Thiên, chỉ là sau khi cầm súng trên tay hẳn mới phát hiện ra chính mình lại có sát khí lớn như vậy, cũng không có tự hào là có thể làm mất đi vẻ thần bí của người thanh niên phương Đông này.

Hành động kế tiếp của Mã Lạp Khải khiến cho mấy người Võ Thần giống như đang thăm quan một kho vũ khí đạn dược, từng viên đạn vàng vàng, súng phóng lựu đạn, còn cả những vũ khí hạng nhẹ như súng bắn tự động nữa, đều được đem hết lên xe, cỗ xe chứa được cỡ mười người thì bị chiếm mất phân nửa diện tích.

-Diệp... Diệp gia, mấy người họ là ai thế?

Võ Thần lúc này không muốn nghịch với chiếc xe nữa rồi, đi đến cạnh Diệp Thiên nhẹ nhàng hỏi.

Đối phương vận chuyển vũ khí ngay trước mặt bọn họ, hiển nhiên không có gì ác ý, do vậy từ nãy đến giờ, cảm giác sợ hãi kia đã biến mất hết rồi, những thanh niên bên cạnh Võ Thần kia đều mang vẻ hâm mộ.

Phải biết rằng quốc gia quản lý rất nghiêm khắc những loại vũ khí như thế này, người bình thường lại càng thấy hiếu kì, đặc biệt là loại vũ khí này mang đến cho người ta cảm giác an toàn, giống như khi một học sinh yếu ớt cầm loại vũ khí này trên tay mà đối mặt với những kẻ vạm vỡ thì cũng không có cảm giác sợ hãi.

Diệp Thiên thoáng nhìn qua Võ Thần, cười nói:

-Là Dong Binh mà tôi mời đến, haha, giống mọi người thôi.

Tục ngữ nói có cạnh tranh mới có áp lực, Võ Thần đột nhiên biến sắc, trộm nhìn về phía mấy tiểu sư đệ tay không đeo găng tay, lại tiếp tục so sánh với đám người Mã Lạp Khải, trong lòng cảm thấy áp lực vô cùng.

-Diệp gia, người của tôi đều là những người luyện võ, không thể so sánh với họ được.

Võ Thần phần nộ nói, trong lời nói cũng dẫn theo sự yếu ớt, bọn họ có thể đông hơn gấp đôi hội Mã Lạp Khải nhưng nếu như hai bên có xung đột thì đối phương chỉ cần một người cũng có thể tiêu diệt được bọn họ, hai bên về căn bản là không phải đối thủ của nhau.

Công tác vận chuyển của Mã Lạp Khải cuối cùng cũng xong, cỗ xe việt dã kia chỉ còn bảy tám khẩu súng tự động cũ, Diệp Thiên quay sang hỏi Võ Thần:

-Đúng rồi, Võ Thần, các người biết bắn súng không?

-Có chứ, công ty bảo vệ của tôi mỗi năm đều có thể thực hành bắn đạn thật, những người này đều biết.

Nghe thấy Diệp Thiên hỏi, Võ Thần ý thức được, nét mặt lập tức trở nên hung phấn.

-Tốt lắm, tôi đưa cho mấy người mấy khẩu.

Diệp Thiên hô về phía Mã Lạp Khải:

-Lão Mã, mấy khẩu súng kia đưa cho tôi đi, hết bao nhiêu tiền tính ra tôi trả cho anh.

Nếu muốn điều hành hai bên, Diệp Thiên tất nhiên là muốn cho vũ lực của hai bên cân bằng một chút, ngay cả kinh nghiệm thực chiến của hội Võ Thần cũng không bằng hội Mã Lạp Khải, nhưng trong tay có thêm vũ khí tự động thì đến Diệp Thiên cũng có uy hiếp

chứ không nói đến hội Mã Lạp Khai.

-Cậu cũng cần súng á?

Mã Lạp Khai nghe thấy vậy lặng người một lúc, tiếp tục nhìn sang mấy người Võ Thần, nhất thời hiểu ra, cười nói:

-ok, mấy khẩu đó tặng cho các người, bên trong vẫn còn ba thùng đạn, cũng đều đưa cho các người hết.

Đối với Diệp Thiên, Mã Lạp Khai không có cách nghĩ nào cả, bởi vì khi nhìn thấy hình tượng thâm trầm của Dong Binh ở Đài Loan, thỉnh thoảng vẫn còn hiện ra trong mộng cảnh của Mã Lạp Khai, hẳn là không đưa ra được một tia dũng khí nào để lấy sự chú ý của Diệp Thiên.

-Được, vậy cảm ơn mọi người.

Diệp Thiên cũng không khách khí, vẫy tay một cái Võ Thần lập tức chạy đến, sau khi chọn được khẩu AK 47, không thể không cảm lên thích thú, những tiểu tử kia cũng không cam tâm làm người đến sau, chen nhau lên trước chọn súng.

-Lão Hồ, anh nói xem, giang hồ chúng ta, có thể suy vong được không?

Nhìn thấy bộ dạng của mấy người Võ Thần, Diệp Thiên cười khỏ, những người luyện võ đều có biểu hiện như vậy, làm gì có ai mà tự nguyện chịu khổ mà luyện một thứ võ thuật vô dụng chứ? Cần biết rằng là người luyện công phu tuyệt đỉnh như Diệp Thiên luyện đến cả một hai chục Quyển sư e rằng vẫn không tránh được đạn.

-Xu thế tất yếu, không phải cậu có thể xoay chuyển được.

Hồ Hồng Đức ngược lại có cái nhìn rất xa, lúc ba tuổi khi còn mặc quần thùng đũng đã chơi súng cùng với cha, cách bắn súng bình thường cũng không cho phép, ở trong nước chỉ có thể mang vào rừng săn thú, trước mắt có thể chơi, không nhìn được cũng chạy đến lấy một khẩu.

-Được, tiểu tử ngươi cũng đi đi...

Nhìn thấy bộ dạng Chu Khiếu Thiên cũng mong chờ được thử ngọc, Diệp Thiên tức giận đáp cậu một cái, nhìn Liễu Định Định nói:

-Vẫn chỉ có Định Định là hiểu chuyện, người luyện võ công như chúng ta cầm súng thì ra cái gì chứ?

-Thực ra, khẩu súng này xấu quá, nếu như cháu lấy thì sẽ lấu khẩu súng bánh xe di động hạng nặng của người nước ngoài.

Liễu Định Định nói một câu khiến cho Diệp Thiên tức giận, có thể đem tên súng nói rõ ràng như thế cậu không tin Liễu Định Định trước đây chưa từng chơi qua súng.

-Cậu chủ, chúng tôi đi trước đây.

Sau khi đem số vũ khí đạn dược chuyển hết lên xe thiết giáp. Mã Lạp Khải từ trong xe chào Diệp Thiên, một chân nhún ga, sau đó một chân phanh lại, tay cầm vô lăng, chơi đùa với chiếc xe.

-Này, muốn chết thì cũng cách xa ta một chút, Diệp Thiên không kiếm được tức giận, quát lên từ phía sau, xe chở nhiều đạn dược như vậy nếu như xảy ra chuyện gì, nội trong vòng trên dưới 100 thước e rằng đều bị san bằng.

-Được rồi, đừng đùa nữa, tắt cả lại đây.

Sau khi đợi mấy người Mã Lạp Khải rời đi, Diệp Thiên vỗ vỗ tay, gọi hết thuộc hạ Bang tử đang được Hồ Hồng Đức chỉ đạo làm quen với súng lại, nói:

-Thu súng lại đi, đóng chốt bảo hiểm, nghỉ ngơi một lúc rồi chuẩn bị lên đường.

Không biết vì sao, từ sau khi đến Myanmar, trong lòng Diệp Thiên có cảm giác gấp gáp, giống như nguy cơ vô hình đang từng bước từng bước tiếp cận, đây cũng là Diệp Thiên tình nguyện đáp trả ân tình to lớn cho Đường Văn Viễn, nguyên nhân của việc muốn mấy chiếc xe quân đội Myanmar này.

Ngay khi mấy người Diệp Thiên xuất phát hướng tới phía đông, một loạt máy bay từ từ hạ cánh trên sân bay Dehler, từ trên bước xuống hơn một trăm người mặc quần áo bình thường cùng với chiếc mũ du lịch mặt trời, trên tay còn vẫy vẫy một lá cờ nhỏ, nối đuôi nhau đi lên chiếc bus xe đã đợi sẵn từ trước trên sân bay.

Đây là máy bay du lịch từ thuê từ Nhật Bản đến, thành viên bên trong tất nhiên là bộ tộc Bắc Cung rồi.

Hành trình lần này đến Myanmar, Bắc Cung anh hùng tựa hồ như huy động toàn bộ binh lính tinh nhuệ, đây cũng là từ sau chiến tranh thế giới thứ 2, đây là lần đầu tiên gia tộc Bắc Cung tham gia một hoạt động lớn như thế này, đương nhiên, danh nghĩa đến Myanmar

lần này chỉ là một tổ chức tập thể du lịch tâm cỡ thuộc vào Bắc Cung mà thôi.

Xe bus rời khỏi sân bay, chậm chậm xuyên qua nội thành Dehler, dừng lại ở bãi đỗ xe của một khách sạn năm sao, sớm đã chật kín người, ngoài người nói tiếng Nhật ra, không có một người Nhật nào thực sự cả.

Tuy rằng mười năm nay ở Myanmar sát vũ mà về, nhưng Bắc Cung anh hùng vẫn luôn không từ bỏ qua việc tìm vàng, để thuận lợi cho những người thuộc tộc sống ở Myanmar, hẳn thậm chí còn đầu tư vài trăm triệu, đầu tư vào một khách sạn xa hoa như vậy ở Dehler.

Sau một lúc bận rộn, các thành viên của gia tộc Bắc Cung đều được đưa vào phòng đã đặt, mà Bắc Cung anh hùng và hai người khác có tuổi cũng không kém người già bao nhiêu, một người trung niên Nhật Bản dẫn đường, đi vào tầng 18, tầng cao nhất của khách sạn nơi là phòng của tổng thống.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 489

Mâu Thuần

Khách sạn này vốn dĩ là xây dựng theo thói quen của người Nhật Bản, phong cách phòng của tổng thống cũng theo hình thức này, sau khi những người Bắc Cung Anh Hùng lên phòng ngồi xuống, lập tức một cô gái Nhật lên hầu trà.

-Chủ nhân, người đã đến rồi, hay là ngài nghỉ một lát rồi gặp ông ta?

Người trung niên dẫn đường lúc này, quỳ chân trước mặt Bắc Cung Anh Hùng, thần thái cực kì kính cẩn.

Người đang nói chuyện là Bắc Cung Trục Thụ, năm nay 15 tuổi, từ khi khách sạn năm sao này được xây dựng thì cậu đã đến đây làm.

Bên ngoài thì Bắc Cung Trục Thụ phụ trách việc hoạt động của khách sạn, nhưng trên thực tế hẳn chủ yếu là tập trung tìm kiếm tung tích của số vàng năm xưa, do mấy năm nay rồi mà không có tiến triển gì cả, khi trở báo cáo hàng năm hẳn đều chịu mấy cái tát của chủ nhân, cho nên bây giờ trước mặt Bắc Cung Anh Hùng biểu hiện cũng có chút nơm nớp lo sợ.

-Bát Việt, chẳng lẽ ta tới Myanmar là để du sơn ngoạn thủy sao?

Gần đây càng ngày Bắc Cung Anh Hùng càng không khống chế nổi suy nghĩ của mình giờ tay lên, nhưng nghĩ đến việc Bắc Cung Trục Thụ tìm được người biết chuyện năm đó, cũng coi như là có công với gia tộc, bàn tay mới không dừng trên mặt hẳn.

-Vâng, tôi lập tức đưa hẳn đến.

Bắc Cung Trục Thụ bái chủ nhân một cái, lập tức đứng dậy quay người rời khỏi phòng tổng thống, trong lòng có chút hối hận khi đưa thông tin này báo cho Bắc Cung, nếu như lại không tìm thấy vàng thì hẳn không biết cái mạng này còn giữ nổi không nữa.

-Chủ nhân, tôi cùng đi với hẳn ta, khi Bắc Cung Trục Thụ đi ra ngoài, Bắc Cung Ngạn Tuấn cũng đứng lên, sau khi Bắc Cung Anh

Hùng cho phép lập tức đuổi theo sau ra ngoài.

-Trực Thụ, chúng ta mấy năm rồi không gặp nhỉ, tóc cậu trắng đi nhiều rồi đấy.

Bắc Cung Ngạn Tuấn và Bắc Cung Trực Thụ là anh em, quan hệ bình thường rất tốt, sau khi đuổi kịp liền hạ thấp âm lượng nói:

-Tinh khí chủ nhân gần đây càng này càng nóng nảy, tin tức của người kia rốt cuộc có đáng tin cậy không?

-Ngạn Tuấn Quân, anh cũng già đi nhiều...

Bắc Cung Trực Thụ thở dài, cười khổ nói:

-mặc kệ tin của người kia có đáng tin hay không, em cũng muốn báo cáo công tác mà bao năm nay chưa làm được cho chủ nhân, chỉ sợ chủ nhân sẽ lệnh cho anh mổ bụng em thôi, chủ nhân có phải hơi điên cuồng rồi?

Mổ bụng ở Nhật Bản là một cách tự sát có lịch sử khá dài, lấy dao rạch bụng ra được cho là một nghi thức tự sát “Vinh quang”.

Hình thức này bắt đầu thịnh hành từ sau khi chiếm giữ Mạc Phủ, bởi vì bị cướp đi trận địa nên tự chịu trách nhiệm mà mổ bụng, hoặc nhiều người bị bắt thì tự mổ bụng tại trận chiến. Từ sau khi Giang Hộ diễn ra, hệ thống chính trị xã hội tương đối vững vàng, khi đó mổ bụng phần lớn là trở thành một hình phạt.

Tới thời kì chiến tranh thế giới thứ hai, hình thức mổ bụng đã đạt tới cao trào, càng được truyền ra bởi phim ảnh, truyền hình nên cả thế giới đều biết.

Nói thật, là người nắm trong tay cả một quân đoàn, gia tộc Bắc Cung luôn luôn lấy lợi ích làm đầu, chứ không chủ trương khuếch trương lực lượng, từ thời Mạc Phủ đã ít dùng hình thức mổ bụng tự sát.

Nhưng là từ sau khi Bắc Cung Anh HÙNG làm chủ gia tộc, lại ép mấy nguyên lão trong gia tộc mổ bụng, điều này khiến cho rất nhiều người bất mãn với Bắc Cung Anh Hùng, nhưng không ai dám ra mặt phản kháng mà thôi.

-Trực Thụ, ăn nói cẩn thận.

Nghe thấy em mình nói như vậy khuôn mặt Ngạn Tuấn biến sắc, thanh âm cũng thấp xuống, nói:

-Xuất phát điểm hành sự của gia chủ vẫn là lấy lợi ích gia tộc làm gốc, nhưng những hành vi của những người kia hơi khiếm nhã, lần này nếu không tìm thấy vàng thì cậu nên trốn đi một thời gian, may ra sự tình có chút biến hóa.

Là một người kế thừa thế lực gần ngàn năm mà nói, gia tộc Bắc Cung không phải chỉ lời nói của Bắc Cung Anh Hùng là định đoạt được, vẫn là còn có những túc lão đặc biệt nghiên cứu kiếm đạo trong gia tộc, những người này mới là vũ lực trung tâm của gia tộc Bắc Cung.

Năm năm trước, Bắc Cung Anh Hùng ép một người trong gia tộc vì phạm một sai lầm nhỏ mà mỗ bụng, ai biết được người này lại là con cháu của một vị túc lão này. Bởi vậy khiến cho một số người trong hội túc lão rất bất mãn, có người đề nghị Bắc Cung Anh Hùng tạm rời chức gia chủ, vào trong hội túc lão để tu bổ kiếm đạo.

Đương nhiên, trong hội này cũng có người ủng hộ Bắc Cung Anh Hùng, nếu không vào những năm 80 vì những sai lầm trong đầu tư đã bị gia tộc hắt khỏi vị trí gia chủ.

Cho nên đề nghị này luôn luôn gây ra tranh chấp không ngừng, chuyện Anh Hùng đến Myanmar tìm vàng lần này quyết định việc hắt ta còn được kế thừa vị trí gia chủ hay không.

Tim được vàng, chứng minh Bắc Cung Anh Hùng là chính xác, còn không thì các mâu thuẫn trước kia sẽ liên tục bùng lên, cứ coi như là Bắc Cung Anh Hùng có thế lực thì cũng chỉ còn con đường rút lui trong im lặng.

Lần này đến Myanmar, gia tộc Bắc Cung còn tám vị nguyên lão thì đã đến ba, cũng chính là trường bối đích hệ của Bắc Cung Anh Hùng, nhưng bọn họ thích yên tĩnh, nên không cùng đoàn đến, mà đến sau trên chiếc chuyên cơ của gia tộc Bắc Cung.

-Em biết rồi, cảm ơn anh Ngạn Tuấn Quân.

Bắc Cung Trục Thụ cũng coi như là một thành viên trọng yếu của gia tộc Bắc Cung, sau khi nghe thấy anh mình nói như vậy, nét mặt lộ ra nét vui mừng, trong mười năm làm gia chủ của Bắc Cung Anh Hùng, quả thực là chỉ không để cho gia tộc Bắc Cung chịu thiệt thòi, đưa gia tộc trở thành tâm điểm mà đến thiên hoàng cũng phải sùng bái.

-Được rồi, tự mình cẩn thận một chút, mấy ngày này đừng để xảy ra chuyện gì, một khi già chủ nổi giận, anh cũng không bảo vệ được em đâu.

Bắc Cung Ngạn Tuấn thấp giọng hỏi đồ đệ, hắt mấy năm nay đều nuôi không ít hồng phúc, Bắc Cung Anh Hùng kinh doanh khách

sạn năm sao ở Myanmar nhiều năm, nên cũng coi như là một người giỏi trong lĩnh vực quản lí, hẳn cũng không muốn để chuyện này xảy ra.

-Vâng, em sẽ chú ý.

Lời của anh Đường khiến cho Bắc Cung Trục Thụ rùng mình, hẳn biết Bắc Cung Anh Hùng bình thường thì như có vẻ là một lão già bất mãn, nhưng thực ra trình độ kiếm đạo của hẳn rất cao siêu.

Vào ba mươi năm trước khi giành được vị trí gia chủ, Bắc Cung Trục Thụ mới có hơn mười tuổi, tận mắt nhìn thấy Bắc Cung Anh Hùng một mình một đao, chém chết chính cha mình và hộ vệ gia chủ Đại Bát lúc đó, tự tay giết chết cha ruột đúng là mất hết nhân tính.

Chuyện này cũng đã để lại bóng ma trong lòng Trục Thụ, đó là lí do vì sao nhiều năm nay mặc dù bất mãn với Bắc Cung Anh Hùng nhưng từ trước đến giờ lại không dám cãi lại mệnh lệnh của hẳn, sau khi nghe thấy lời của anh Đường trong lòng mới lóe ra một tia hi vọng.

Khi hai người nói chuyện, đã đến một phòng ở tầng mười trong khách sạn, có hai người đang đứng ở trước cửa phòng, Bắc Cung Trục Thụ chào hỏi bọn họ, một người trong số đó mở cửa phòng ra.

Sau khi tiến vào căn phòng xa hoa, Bắc Cung Trục Thụ dùng tiếng Myanmar một cách thuần thực, nói với một ông đã lớn tuổi ngồi trên ghế sa lon đang xem tivi:

-Ngài Đức Khâm Baden, sống ở đây có vui không?

-Quen... quen, nhưng có điều, Bắc Cung tiên sinh, tôi... tôi muốn về rồi.

Cụ già hơn bảy mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, các nếp nhăn trên mặt hẳn sâu, là hình tượng một lão già nông thôn Myanmar điển hình, cái đầu của ông không cao lắm, nhất là ở tuổi này, dáng người hơi còng, sau khi đứng lên từ ghế salon, cũng không cao hơn so với lúc ngồi bao nhiêu, vẻ mặt có chút cau nộ.

-Ồ, Đức Khâm Baden, là tôi tiếp đãi không tốt sao? Ông có yêu cầu gì, đều có thể nói với tôi.

Bắc Cung Trục Thụ cười nói:

-tộc người của ông đều hi vọng ông có thể sống ở đây một thời gian, nhưng nếu như ông thực sự muốn về, vậy cũng được, lát nữa tôi dẫn ông đi gặp một người, trả lời vài câu hỏi là được.

-Được được, có thể trở về là tốt rồi.

Đức Khâm Baden tuy chỉ là một người nông dân Myanmar bình thường, cả đời không đi ra khỏi làng thôn nơi ông sinh sống, nhưng ở cái tuổi này của ông, có thể nhìn thấu rất nhiều chuyện, biết mình ở đây dường như là rất thoải mái nhưng thực ra là đang bị giam lỏng.

Còn về phần Bắc Cung Trực Thụ nói người nhà của ông muốn ông ở đây thêm một thời gian, âu cũng là sự thật, bởi vì Đức Khâm Baden là người Đạn Bang Myanmar, từ thời Quốc Minh, Đạn Bang luôn bị Thổ Ty Vương thống trị, không hề tiếp nhận sự quản lí và lãnh đạo của Myanmar, chữ và ngôn ngữ mà họ sử dụng cũng không khác gì nhiều người Mãn, vào năm 1947, Đạn Bang Myanmar, Khắc Khâm Bang, Khâm Bang Cập, là trung tâm cho thị trấn nhỏ ở cánh nội Bân Long Đạn Bang, kí kết hiệp định “Bân Long”, giành được độc lập từ chính phủ Anh, cuối cùng Đạn Bang Ty Vương trở thành tổng thống chính phủ Mãn đầu tiên của Myanmar. Có thể thấy thế lực Đạn Bang ở Myanmar là rất lớn và có vị trí quan trọng.

Nhưng trước đây, người mạnh về quân sự Myanmar- Ôn tướng quân đã đảo chính giành chính quyền, cùng năm đó, xóa bỏ “hiến pháp liên bang”, thành lập ủy ban cách mạng tiến hành chế độ thống trị độc tài từ đó về sau, các bang vì quyền tự chủ của mình mà sôi nổi giao chiến cùng chính quyền trung tâm Myanmar, lan rộng ra thành cuộc nội chiến, một khi đã diễn ra thì khó mà cứu vãn được.

Trong cuộc nội chiến này không nghi ngờ gì việc Đạn Bang là chủ lực trong việc phản chính quyền, vào thời kì năm sáu mươi bảy mươi, thậm chí không ít thanh niên Trung Quốc hùng hực sức trẻ đi vào chiến trường Myanmar, chiến đấu vì giúp đỡ người dân Đạn Bang giành lại tự do.

Đây là cuộc chiến tranh trường kì, kéo dài đến tận thập niên 90, phía trước đã đề cập đến Đại Độc Kiêu Khôn Cát, chính là người lãnh đạo sau này của Đạn Bang, ông đã làm trong ba năm, tuyên bố Đạn Bang thoát khỏi liên bang độc lập kiến quốc Myanmar.

Tuy rằng Khôn Cát đã đầu hàng chính phủ Myanmar, nhưng chiến tranh ở Đạn Bang vẫn diễn ra không ngừng, quân đội Nam Đạn Bang cũng vẫn luôn đấu tranh vì tự do của Đạn Bang.

Nhưng những tổn thất mà chiến tranh mang lại là rất lớn, mà Bắc Cung Trực Thụ lại thường rất hào phóng với các hoạt động ở khu vực Đạn Bang, nên bọn họ rất quý trọng khách, cho nên Đức Khâm Baden đến sống ở khách sạn này cũng đúng là giao phó của những người Đạn Bang.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 490

Ma Quỷ Sơn

Trong tình thế hỗn loạn ở Myanmar, không nghi ngờ gì về việc càng làm tăng thêm lợi cho các nước khác và khu vực, bất kể là quân chính phủ Myanmar hay là phe chống đối Myanmar, phía sau đều có bóng dáng của một số nước lớn hưởng lợi, nếu không bộ tộc Đạn Bang bình thường bất luận thế nào cũng không thể bị chống đỡ trong nhiều năm như vậy được.

Đức Khâm Baden chỉ là một nông dân Đạn Bang bình thường nhất. vì sống ở vùng nông thôn hẻo lánh, cũng chưa hề trải qua chiến tranh loạn lạc, nhưng ngay cả như vậy, sau khi Bắc Cung Trục Thụ tìm được người lãnh đạo Đạn Bang hơn nữa còn đưa cho họ một số tiền, Đức Khâm Baden cũng trở thành một người Đạn Bang có mối quan hệ tốt với người Nhật Bản.

Bắc Cung Ngạn Tuấn nhìn một lúc rồi nói:

-Trục Thụ, đi nhanh đi, giờ không còn sớm nữa đâu.

Thành thực mà nói, Bắc Cung Ngạn Tuấn không nghĩ là gia chủ lần này có thể tìm thấy vàng, đây là việc của nửa thế kỉ trước rồi, hơn nữa phía bên Trung Quốc bây giờ cũng có người đến, nói không chừng đã sớm mang vàng đi rồi.

Hơn nữa Bắc Cung Ngạn Tuấn còn có một điều thực không thể hiểu, tổng lượng vàng là 20 tấn, dựa vào giá một chỉ vàng là khoảng 20USD vào năm 93, 20 tấn vàng cũng chỉ khoảng ba bốn trăm triệu USD mà thôi.

Nhưng vì tìm số vàng này, mấy năm sau, gia tộc Bắc Cung vẫn đầu tư sức người sức của vào tìm kiếm, hơn nữa còn xây dựng khách sạn năm sao, e rằng con số này cũng chẳng kém là bao, có lẽ đây là nguyên nhân chủ yếu khiến cho nhiều người trong gia tộc Bắc Cung cảm thấy bất mãn.

Đưa Đức Khâm Baden đi cùng, Bắc Cung Trục Thụ quay trở lại căn phòng tổng thống ở tầng mười tám, Bắc Cung Anh Hùng mất nhắm đang ngồi dưỡng ngay ngắn trên tấm thảm lót sàn, từ từ mở mắt ra, nhìn Đức Khâm Baden một cái nói:

-Trực Thụ, bảo ông ta nói sự tình đi, ta nghe hiểu được tiếng Myanmar!

-Vâng!

Nét mặt của Bắc Cung Trực Thụ không vì cuộc đối thoại lúc nãy mà xuất hiện điểm dị khác biệt, sau khi trả lời thì vỗ nhẹ vào vai Đức Khâm Baden nói:

-Ông nói hết việc mà ông biết cho gia chủ đi, sau đó chúng tôi sẽ đưa ông về.

Ông Đức Khâm Baden không nhìn nét mặt Trực Thụ khi nói câu này, nét mặt của mấy người trong căn phòng này đồng thời lộ ra nụ cười chế nhạo, vui mừng nói:

-tôi nhất định sẽ nói cho mọi người, nhưng thời gian cũng cách lâu rồi, có những việc tôi không thể nhớ được nữa.

-Không sao, ông cứ từ từ nghĩ.

Bắc Cung Anh Hùng xua tay, không hề thúc giục Đức Khâm Baden.

-Đó là chuyện xảy ra năm 1950, lúc đó tôi mới 18 tuổi, nhà rất nghèo, hàng ngày chỉ có thể lên núi hái quả dại ăn...

Ánh mắt Đức Khâm Baden ánh lên quá khứ, từ từ nhớ lại chuyện xảy ra năm xưa.

Bởi vì khi Myanmar đang ở trong thời kì chiến tranh thế giới thứ 2, đã trở thành một trong những chiến trường chủ yếu chịu sự công kích của liên minh Trung Mỹ đối với Nhật Bản, do đó bọn họ phải chịu chiến tranh khốc liệt hơn nhiều những nước láng giềng như Lào và Thái Lan, không một thiên tai khủng khiếp nào có thể hình dung ra được.

Tuy rằng năm 1950 đã chấm dứt chiến tranh rồi, nhưng Myanmar nhiều con đường mật trong rừng vẫn chưa được thông, kinh tế không phát triển, ngược lại do tiền của trong nước đều bị quân Nhật chiếm đoạt hết, đã nghèo lại càng trở nên bần cùng.

Đức Khâm Baden lúc đó ở tại vùng núi Đạn Bang ranh giới giữa Myanmar, Lào và Trung Quốc, nơi đây không hề chịu ảnh hưởng của chiến tranh, nhưng cuộc sống của họ thì rất khó khăn, nếu như không phải dựa vào núi lớn, thì về căn bản là không thể sống được.

Nhưng ngay cả như vậy, Đức Khâm Baden thiếu muối để ăn nên cơ thể gầy yếu, 18 tuổi mà bộ dạng trông như chỉ có 12 tuổi thôi, người trong nhà đều vào rừng hái dược liệu mang ra ngoài bán, do đó đôi được một ít đồ thiết yếu dùng cho cuộc sống.

Đức Khâm Baden còn nhớ rõ, có một đội quân hơn 20 người đến, khiến cho thôn chi có hơn 100 người nhón nháo, bởi vì đó là người Trung Quốc, mang đến rất nhiều muối và đồ dùng họ còn thiếu cho họ.

Nhưng điều kiện của những người này lại lại có chút kì quái, họ cần mượn người trong thôn hơn 40 con la, hơn nữa chỉ dùng trong một ngày, hôm sau sẽ trả luôn.

Đạn Bang tiếp giáp với Vân Nam Trung Quốc, lúc đó đường ranh rới không rõ ràng như bây giờ, người dân hai nước có thể tự do qua lại, giao dịch dễ dàng hơn, hơn nữa cư dân ở đây đều thật thà chất phác, trong đầu không hề tồn tại hai chữ gian thương.

Cho nên buôn bán diễn ra thuận lợi, mà trong chiều tối ngày hôm sau, những người Trung Quốc này quả nhiên trở về như đã hẹn, nhưng có ba con la đã chết trong núi rồi, bọn họ lại bồi thường cho một ít tiền.

Theo lí thuyết thì đây là một cuộc giao dịch bình thường, cũng có điểm gì nghi ngờ cả, nhưng khi đó Đức Khâm Baden giao ngựa người Trung Quốc mà nói thì những gì ông ta nhìn thấy lại không hề đơn giản như vậy.

Sau khi ông đưa ngựa đến nơi đã định, Đức Khâm Baden cảm thấy tò mò, lúc đó không hề đi xa, mà trèo lên một ngọn núi khác, từ nơi đó quan sát hành động của người Trung Quốc.

Ông phát hiện ra, mấy người này đem hơn mười chiếc rương gỗ để trên lưng la, rồi tiến vào trong khu rừng cấm, nơi đó là núi quý-nơi mà người dân nghe nói là biến sắc.

Trong suy nghĩ của người Myanmar có hai nơi không thể đi vào đó là “Dã Nhân Sơn” nằm ở phía Bắc Myanmar, nơi đó có rừng rậm, trưởng khí thì hoành hành, cho nên trong khu rừng này từng có dã nhân ẩn hiện, vì vậy trong phạm vi hàng trăm km, đều trở thành nơi không người ở.

Thời kì chiến tranh kháng chiến chống Nhật, năm vạn người Trung Quốc đi qua Dã Nhân sơn đến Ấn Độ, chỉ còn lại ba bốn nghìn người, ngay cả cái số lẻ cũng chưa tới, mà trong mười vạn tổng binh lực mà quân viễn chinh Trung Quốc tham chiến ước chừng hơn một vạn người đã hi sinh, trong đó có năm vạn người chết ở Dã Nhân sơn.

Bởi vậy Dã Nhân sơn chấn động cả thế giới, sau chiến tranh mặc dù các nhà quốc gia học đều tiến hành khảo sát nhưng do hoàn cảnh địa lí ở đây quá tồi tệ nên cuối cùng đều đến không công.

Mà một vùng cấm địa khác của Myanmar lại nằm ở núi quý khu Đạn Bang, núi ở nơi đây trùng điệp, xanh tươi rập rập như biển, trong rừng đậm lây kéo dài không ngừng, lang sói mãnh thú hoành hành, sốt rét tràn lan, chính là ở chỗ giữa của khu rừng sâu.

Mà núi quý không chỉ làm cho người ta sợ hãi như vậy, trong núi có nhiều hang, rất nhiều cửa hang giống như là khe sâu thông thường, đi vào không hề cảnh giác, nhưng càng đi sâu vào bên trong, mới đột nhiên phát hiện ra mình đã đi vào trong động.

Những động này đan xen vào nhau, giống như một mê cung vậy, hơn nữa bên trong còn sống rất nhiều loài ưa bóng tối, mặc dù mắt tựa hồ như mù, nhưng khứu giác và thính giác của chúng lại rất nhanh nhạy, một khi có động tĩnh gì là có khả năng sẽ thu hút một số lượng dày đặc bao vây tiêu diệt.

Cho nên chỉ cần sau khi người đi vào, về cơ bản là khó có khả năng sống sót, đối với những người Đạn Bang mà nói, đi vào núi quý có thể sống đi ra, nhưng nếu vô tình đi vào mấy cái hang kia thì chỉ có một con đường chết.

ở vùng phụ cận lại có người Đạn Bang, từ nhỏ khi sinh ra đã nhận thức được điều này do người lớn trong làng truyền lại, tuyệt đối không nên đi vào trong núi, trước khi Đức Khâm Baden 18 tuổi, không bao giờ dám đi vào núi một bước.

Cho nên khi ông nhìn thấy người Trung Quốc đưa la đi vào trong đó, phản ứng đầu tiên là chính là sau này trong thôn không còn có gia súc để dùng nữa rồi, bởi vì trong ấn tượng của ông, không có một ai hay một loài ra súc nào có thể sống sót đi ra sau khi đi vào núi quý.

Xuất phát từ sự tò mò, ông mới đứng ở nơi có thể quan sát được họ đi vào núi, một ngày sau, chuyện làm cho ông khiếp sợ đã xảy ra, những người Trung Quốc này lại có thể dẫn la đi ra.

Ông phát hiện ra, vốn dĩ có tổng cộng tất cả là 56 con la và 28 người đi vào, nhưng khi đi ra chỉ còn lại 50 con cừu và 25 người, có thể nói bọn họ cũng có thiệt hại nhưng chỉ có 3 con la và ba người mà thôi.

Đợi sau khi họ bồi thường thiệt hại rồi rời đi, trái tim tuổi trẻ của ông đã rung động, những người Trung Quốc này đi vào trong núi quý làm gì, sao lại có thể an toàn đi ra, điểm này vẫn khiến cho ông không ngừng hoài nghi.

Hai năm sau, nội chiến Myanmar bùng nổ, ngôi làng nghèo khó này cũng bị chiến tranh lan đến, rất nhiều người muốn lấy được tiền của ở bên ngoài cũng trở nên khó khăn, nhiều thanh niên trong làng đều phải rời khỏi núi, gia nhập vào quân đội chính phủ tham gia kháng chiến.

Nhưng Đức Khâm Baden không rời đi, đem bí mật ông cất giữ trong lòng hai năm nay nói cho một đứa bạn lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

Căn cứ vào tình hình mà ông quan sát được, bọn họ nhanh chóng rút ra được một kết luận, những thứ mà người Trung Quốc giấu trong rương gỗ là một số tài sản lớn, mà số của cải này hiện giờ lại đang được giấu trong núi quý kia.

Tục ngữ có câu thấy tiền là động tâm, nếu như đạt được số tiền đó, bọn họ có thể rời khỏi Myanmar, đi đến một nước khác sinh sống, trong sự nghi vấn đây bọn họ đã đưa ra quyết định cuối cùng là đi vào trong núi quý.

Quyết định này khiến cho cả đời Đức Khâm Baden cũng khó mà quên được, thậm chí bốn năm sau đó, ông lúc nào cũng sống trong trạng thái tinh thần không bình thường, đến khi gặp được Trục Thụ, ông mới dần dần hồi tưởng lại chuyện xảy ra gần nửa thế kỉ trước.

Nói tới lúc đó, hai mắt của ông lại tỏ ra hoảng sợ, miệng đột nhiên im bặt, hai tay quơ quơ trên không trung, la lớn:

-Tránh xa ta ra, núi quý, tránh xa ta ra đi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 491

Ma Quỷ Sơn

Chuyện gì xảy ra thế?

Trong lúc quan trọng thì ông ta bỗng dưng im lặng không nói gì, Bắc Cung Anh Hùng giận dữ đứng dậy hận không thể chia hai tay ra bóp cổ ông ta.

Phải biết rằng, đây là số vàng mà Bắc Cung Anh Hùng đã tìm kiếm gần 50 năm nay, nghe được tin tức có giá trị nhất từ trước tới giờ.

- Gia chủ, tinh thần của ông ta không được ổn định, cần phải để cho ông ta chấn tĩnh đã.

Bắc Cung Trục Thụ sớm biết sẽ xảy ra tình huống như thế này, lập tức mang theo một cây kim đựng trong hộp ra, để cho hai người khác dè Đức Khâm Baden ra rồi tiêm vào 1 cánh tay của ông ta.

Khoảng hơn một phút đồng hồ sau khi tiêm mũi tiêm này ông ta dần dần tỉnh lại, nhưng vẻ sợ hãi không hề thuyên giảm, mấp máy môi mãi không nói nên lời.

-Hắt cho ông chén nước.

Bắc Cung Anh Hùng lúc đó đã bình tĩnh trở lại, hẳn cũng muốn biết, cái núi quỷ mà ông ta nói đến là có hình dạng như thế nào, lại có thể khiến cho ông ta đến cả nửa thế kỉ rồi mà cũng khó quên như thế

- Chúng tôi vừa bước vào trong núi quỷ, mọi thứ thật yên tĩnh...

Sau khi bị Bắc Cung Trục Thụ hắt nước vào mặt, Đức Khâm Baden lấy lại được tinh thần, kể tiếp sự việc mới kể được một nửa.

Đức Khâm Baden và ba người bạn của mình đều chưa bao giờ đi vào núi quỷ, sau khi họ tiến vào khe núi, phát hiện ra bên trong rất

yên tĩnh, rừng núi rậm rạp, nhìn qua đó ra ngoài cũng không có khác gì.

Điều này làm cho mấy người họ yên tâm hơn một chút, tiếp tục đi vào trong núi.

Nơi bọn họ ở là một khu rừng rậm nguyên sinh chưa bị chịu tác động của con người, nên căn bản là không có đường đi, tựa hồ như mặt đất bị lá rụng đầy, thành lớp dày phủ kín.

Bởi vì miêu tả đầy rừng rợn về núi quý của tổ tông nên bọn họ rất cẩn thận, cứ đi được ba năm mét là lại lấy dao khắc lên cây làm kí hiệu, đề phòng trường hợp bị lạc.

Thế núi nơi này cũng không hiểm trở, ngược lại còn rất bằng phẳng, giữa các cây có khe hở không nhỏ, thậm chí còn đi qua được một chiếc ô tô, chỉ có điều ở giữa lại mọc lên nhiều cỏ dại, bọn họ tin rằng những người Trung Quốc mấy năm trước vào đây là đi dọc theo con đường này.

Suy đoán của họ quả không sai, bởi đi được một lúc, Đức Khâm Baden đột nhiên cảm thấy dưới chân mình đạp phải vật gì đó cứng cứng, làm bàn chân đi rom của ông ta cảm thấy đau.

Bóni lớp lá rụng ra, một món đồ chơi trẻ con màu vàng chanh hiện ra trước mặt bọn họ.

-Vàng, nhất định là vàng.

Mặc dù ánh sáng của miếng vàng này hơi tối, nhưng cho dù chưa nhìn thấy vàng bao giờ, thì suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu họ chính là ý nghĩ đó.

Theo như phương pháp dạy của lớp già, Đức Khâm Baden đưa miếng kim loại đã bị ô xi hóa kia vào miệng, cắn một cái, sau khi cắn thì miếng kim loại này lưu lại một dấu răng.

Phải biết rằng, vàng có tính mềm, cho dùng là dùng móng tay khắc hoa lên vàng, thì tỉ lệ lưu lại dấu vết trên nó là rất cao, thực nghiệm của ông ta cho thấy, thứ mà bọn họ có được chắc chắn là một miếng vàng.

Phát hiện này khiến họ vui mừng khôn xiết, rõ ràng, miếng vàng này là do người Trung Quốc vận chuyển vào, chỉ là không biết vì sao lại rơi ra đây được một khối, lại vừa vắn bọn họ lượm được.

Mặc dù không giống với tiền tệ của nước nào trên thế giới lúc bấy giờ, nhưng nó là vàng, bất luận là để ở nước nào, đều là vật có thể lưu thông, trọng lượng của miếng vàng này gần hai nghìn khắc, với mức sống của người Myanmar lúc đấy, cũng đủ cho họ lo cuộc sống trong vòng mười năm.

Nhưng lòng tham của con người là vô đáy, tuy rằng họ đã kiếm được một miếng vàng có giá trị, nhưng vẫn có tham vọng muốn tìm được số của cải mà những người Trung Quốc đã giấu, nghĩ đến một số tiền lớn như thế mà họ tìm thấy được thì tất cả bọn họ sẽ bị kích động đến run người.

Số vàng trước mắt, khiến họ quên đi rằng bản thân mình đang ở trong núi quý, cất giữ vàng cẩn thận, căn bản là không cần phải thương lượng bọn họ cũng thống nhất là tiếp tục đi tìm số vàng kia.

Tiếp tục đi vào sâu trong rừng, mấy người họ thậm chí còn thảo luận sôi nổi, chờ sau khi tìm thấy vàng, mỗi người sẽ cưới ba người vợ hiền, hay là cưới năm người vợ đây? Trên mặt trần đây nụ cười hạnh phúc, hoàn toàn không hề biết rằng tử thần đang múa liềm trước mắt họ.

Theo như nơi mà lừa có thể đi qua, những người thanh niên đầu óc u mê, tiếp tục đi tới, vô tri vô giác đã tiến vào nơi thâm sâu của núi quý.

Mặt trời trên đầu tựa hồ như không còn phát ra ánh sáng để chỉ dẫn phương hướng cho bọn họ nữa, không biết từ lúc nào đã tiến vào một cái động rộng rãi.

Cái hang này cao hơn 20m, hơn nữa bên trên còn rất mỏng, nham thạch ở nhiều chỗ cũng đã bị vỡ, ánh sáng còn chiếu qua những khe nứt vào bên trong được, đó là lí do mà lúc trước họ không phát hiện ra.

Nghĩ đến lời dặn của tổ tiên, cảm thấy dưới ánh sáng kia một cảm giác âm đạm, trong lòng bọn họ đều thấy sợ hãi, không biết phía trước sẽ có nguy hiểm gì.

Nhưng nghĩ đến vàng, hơn nữa năm đó người Trung Quốc đi ra vô sự, nên bọn họ cũng lấy lại được dũng khí, đốt lửa lên rồi tiếp tục đi vào trong động.

Có lẽ vì trong động không có sinh vật nào tồn tại, nên sau khi đi vào trong năm sáu mươi mét, họ phát hiện ra, dấu vết lưu lại càng ngày càng nhiều, có nơi còn có nước, lại có thể rõ ràng nhìn thấy dấu chân ngựa, điều này làm cho bọn họ cảm thấy rất phấn chấn.

Khi đi vào chỗ đỉnh nham thạch bị rạn nứt, có thể nhìn thấy ánh mặt trời, ở phía trước họ, xuất hiện một đường rẽ thông suốt ra bốn ngã, xung quanh đều là nước, tạo thành một cái đầm ở giữa, diện tích mặt nước ước chừng cũng phải 20m².

Ánh sáng mặt trời chiếu từ trên đỉnh xuống thì mấy người họ phát hiện ra thùng gỗ đặt bốn năm mươi cây trúc và gỗ lên trên.

Có lẽ vì nơi này ẩm ướt, rất nhiều rương gỗ đã muồn mục, từ đầu gỗ bị vớ ra, Đức Khâm Baden có thể nhìn rõ ánh vàng lóe ra từ trong đó.

Một kho báu lớn hiện ra trước mắt, mấy người họ không thể nào chịu đựng được nữa, ném cây đuốc, nhảy vào trong đầm nước, tranh nhau bơi lên phía trước.

Tuy rằng Đức Khâm Baden cũng thấy kích động, nhưng ông là người khởi xướng lần này, nên trong lòng cảm thấy dè dặt, trong khi bạn của ông vui mừng nhảy xuống dưới nước thì ông đứng trên bờ cầm đuốc, không nhảy xuống cùng bọn họ.

Cũng chính vì sự rụt rè này mà cứu mạng ông ta, vì khi người bơi nhanh nhất chuẩn bị đến bờ thì một việc kinh khủng đã xảy ra.

Người kia mới chỉ bước một chân lên bờ, thì cơ thể bỗng nhiên lại rơi vào trong đầm, ngay cả bọt sóng cũng không nổi lên, rồi biến mất trên mặt nước.

Phải biết rằng, nơi này nước cao cùng lắm là đến thắt lưng mà thôi, người đứng không ngập quá đầu, xảy ra tình trạng như vậy khiến cho vẻ mặt tươi cười của Đức Khâm Baden trên bờ đột nhiên kinh hãi.

Mà hai người đang bơi trong đầm kia lại không hề phát hiện ra cảnh tượng này. Mọi tập trung của họ đều hướng về những hòm chứa đầy vàng kia, đợi đến khi Đức Khâm Baden lấy lại được phản ứng gọi họ thì họ giống người đầu tiên, đến 1 âm thanh cũng không phát ra, đã chìm xuống dưới nước, hai tay quơ quơ trên mặt nước vài cái.

-A!

Đầu của một người chồi lên mặt nước, sau khi phát ra một tiếng thì lại giống như vị ma quỷ lồi ngược trở lại trong nước, vẫn là người đầu tiên dưới nước phát hiện ra việc ngoài ý muốn kia.

Nước trong này rõ ràng rất trong xanh, thêm với ánh nắng chiếu từ trên đỉnh xuống, Đức Khâm Baden đứng ở bên trên nhìn rõ những gì diễn ra dưới kia, vô cùng khiếp sợ, khiến cho toàn thân cứng đờ, thậm chí trọng đầu còn không có khái niệm là phải chạy trốn

nữa.

Trong tầm mắt của ông ta, không hề có vật gì trong nước, bây giờ lại có xuất hiện hơn mười bóng dài dài, to khỏe, chúng giống như Giao Long, không ngừng cuộn lên trong nước, cái đuôi lớn thỉnh thoảng lộ ra trên mặt nước, đập đập tạo thành sóng lăn tăn.

Con ác mộng lớn vờn quanh người ông ta hơn nửa thế kỉ nay, chính là những gì mà ông nhìn thấy lúc đó, thậm chí đến cả cảnh ba người bạn của mình bị mãng xà tranh nhau cắn xé ông cũng nhìn thấy rõ.

Đến bây giờ ông còn nhớ rõ, ánh mắt vô cùng hoảng sợ của họ ở dưới nước, hình bóng dài dài ma quỷ, không ngừng lấy thân đè họ xuống, cuối cùng cư nhiên hành hạ họ đến con mắt lồi ra ngoài, cả người xụi lơ như bèo, lơ lửng trên mặt nước.

Cho đến tận bây giờ, chúng mới ăn thi thể của ba người họ, từng con phân nhau ra ăn từng bộ phận cơ thể, chỉ chừa lại phần đầu, chẳng mấy chốc cả vùng nước biển thành một biển máu, khiến cho Đức Khâm Baden không nhìn rõ được sự tình nữa.

Một luồng gió như thổi từ địa phủ qua, khiến cho ông rùng mình một cái, đầu óc mình mẫn trở lại, có thể khống chế được bản thân, không còn dững khí nhìn xuống dưới mặt nước mà quay người lập tức bỏ chạy.

Không biết là bọn ma quỷ này có ăn thức ăn hay không nhưng phía sau ông, không hề có con nào đuổi theo, mà trong đầu ông chỉ có một ý nghĩ là chạy trốn, ma xui quỷ khiến thế nào ông lại có thể chui ra khỏi hang, đứng trên mặt đất.

Chỉ là vừa tiếp xúc với ánh sáng mặt trời, ông đã lập tức bất tỉnh, chính mình cũng không hiểu sao có thể trở lại thôn được nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 492

Đến Nơi

Sau khi tỉnh dậy, ông cảm thấy hối hận, hối hận vì tham vọng của mình và của ba người bạn mình, mà đã mất đi tận ba sinh mạng, mà miếng vàng kẹp bên hông kia, cũng không biết bị mất khi nào.

Mà khi tỉnh thần ông chưa hoàn toàn bình thường trở lại, lại lớn tiếng gọi vàng và quý trong núi, tất cả số vàng đều là do quý biến thành để bọn chúng có thể nuốt họ vào trong bụng.

Truyền thuyết này cùng với trải nghiệm của bản thân mình, làm sao còn có người nào dám vào núi quý nữa? đừng nói đến vàng là truyện từ miệng của kẻ điên truyền ra, mà nó là sự thật, bộ dạng thê thảm của Đức Khâm Baden đến quý núi cũng phải chùn bước.

Nếu không phải là mấy chục năm sau, lời nói điên khùng của ông ta mà bị Bắc Cung Trực Thụ nghe được, có lẽ hẳn còn tự trách bản thân với nỗi sợ hãi không thể thoát khỏi.

-Đức Khâm Baden, trên mặt miếng vàng ông phát hiện ra có khắc chữ gì trên mặt không?

Sau khi nghe ông ta kể lại sự việc, ánh mắt Bắc Cung Anh Hùng sáng quắc lên, hẳn tựa hồ có thể kết luận, lượng lớn vàng mà gia tộc mình bị mất đã bị giấu kín trong núi quý.

Phải biết rằng, tìm kiếm nhiều năm ở Myanmar như vậy, Bắc Cung Anh Hùng cũng nghe qua địa danh núi quý, hơn nữa còn phái người đến đây tìm qua, nhưng phái đi mười người thì không có người nào sống sót đi ra cả.

Người mà hẳn phái đi, đều là những người tinh nhuệ trong gia tộc, thế nhưng lại bị diệt trong núi, điều này khiến cho Bắc Cung Anh Hùng nhận thấy đây là một nơi cực kì nguy hiểm, người Trung Quốc không thể nào có thể đi vào trong đây để giấu vàng được cả.

Hơn nữa khi đó Đức Khâm Baden điên khùng chạy loạn, lại không hề bị người của gia tộc Bắc Cung phát hiện ra, nên đến tận bây

giờ, Bắc Cung Anh Hùng mới có thể tìm kiếm được tin tức xác thực nhất về số vàng đó.

-Tôi không biết, nhưng bên trên khắc lên mấy hình xiêu xiêu vẹo vẹo.

Cả đời ông ta chưa ra khỏi làng thôn, nên tin tức này không truyền được ra ngoài, thậm chí đến cả người Nhật từng chiếm lĩnh cả Myanmar mà cũng đều không biết, càng không thể nói đến người biết tiếng Nhật.

—Ông có thể vẽ ra không?

Âm thanh của Bắc Cung Anh Hùng có chút run rẩy, mặc dù trong lòng đã đoán định được số vàng mà ông ta nhắc đến là số vàng mà hấn mất ở Myanmar, nhưng tim gần nửa thế kỉ rồi, Bắc Cung Anh Hùng không thể nào mà chẩn tĩnh được.

-Có thể.

Mấy chục năm nay trong đầu Đức Khâm Baden luôn lờn vờn miếng vàng kia cùng những con mãng xà, hình vẽ trên miếng vàng từ lâu đã khắc sâu trong tâm trí ông, lập tức cầm lấy tờ giấy mà Trục Thụ đưa ra, vẽ lên trên đó.

-Chiêu hòa!

Tuy nhiên nét vẽ của ông ta xiêu vẹo trên giấy, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái là Bắc Cung Anh Hùng có thể nhận ra được, chữ viết trên đó là “Chiêu hòa”, cũng là năm hiệu của thiên hoàng Nhật đưa quân xâm lược năm đó.

Trong chiến tranh thế giới thứ hai, người Nhật Bản có một thói quen, sau khi cướp được vàng và bạc, bọn họ sẽ nung chảy vàng bạc ngay tại đó, đúc lại thành từng miếng to nhỏ bằng nhau rồi mới chuyển về Nhật Bản.

Vì để thể hiện rõ ràng địa vị cao của Thiên Hoàng Nhật, trên mặt những miếng vàng này thường sẽ khắc chữ tên hiệu “Chiêu Hòa Thiên Hoàng”, sau khi nhìn thấy hai chữ này, Bắc Cung Anh Hùng không còn nghi ngờ gì nữa.

-Những điều tôi biết đều nói ra hết rồi, khi nào thì tôi có thể trở về.

Cho dù ông ta có tiếp tục ngu dốt thì cũng nhận ra mục tiêu của những người này là số vàng kia, nhưng bây giờ ông đã sớm quên đi số vàng kia rồi, chỉ muốn quãng đời còn lại được sống trong ngôi làng nhỏ kia mà thôi.

-Đức Khâm Baden, ông có thể về nghỉ rồi, yên tâm, tôi sẽ sớm đưa ông về, rất nhanh thôi.

Nét mặt Bắc Cung Anh Hùng nghiêm túc làm ra vẻ hứa hẹn, ý bảo Bắc Cung Trực Thụ phải người đưa ông ta trở về.

-Gia chủ, chúng ta cần không?

Sau khi thuộc hạ đưa Đức Khâm Baden trở về phòng, Bắc Cung Trực Thụ đưa tay lên cổ làm một động tác.

-Lời ta vừa nói ngươi không nghe thấy sao?

Bắc Cung Anh Hùng giận tím mặt, tát cho hắn một bạt tai, lớn tiếng trách mắng:

-Ông ta là người duy nhất đi vào núi quý mà còn sống sót, chúng ta muốn tìm thấy vàng thì còn phải nhờ vào ông ta, chẳng lẽ ngươi muốn để cho ông ta chết đi hay sao?

-Vâng, là tôi đã lỗ mãng rồi.

Mặc dù khoe miệng bị ri máu nhưng Bắc Cung Trực Thụ không dám đưa tay lau, hai chân dừng lại, gật đầu, lại cố gắng ưỡn thẳng ngực.

ở Nhật Bản, bất kể là quân đội chính phủ hay là gia đình trong dân gian, đều phải có thói quen chịu người trên đánh, nếu như nói, họ còn bị coi thường, sau khi bị đánh, tuyệt đối không được phép trốn tránh, mà còn phải ưỡn ngực cúi đầu.

Người Nhật cho rằng, đầu chính là bộ phận cao quý nhất của con người, muốn xin lỗi, thì đầu càng cúi thấp càng thể hiện mình xin lỗi càng thật tâm, vì vậy bất kể là ngoài đời thực hay trên phim ảnh truyền hình, điều khiến cho người ta nhớ sâu sắc nhất chính là hình tượng với vẻ mặt trầm trọng khi chịu tát.

-Gia chủ theo lời của Đức Khâm Baden thì trong núi quý rất nguy hiểm, chúng ta phải cẩn thận.

Nhìn thấy em mình bị đánh, Bắc Cung Ngạn Tuấn vội vàng chuyển đề tài, những gì Đức Khâm Baden vừa nói cũng khiến cho hắn sợ hãi, trong đầu hiện ra hình ảnh con mãng xà ăn thịt người.

Hơn nữa người đến lần này đều là những người tinh nhuệ trong gia tộc, Bắc Cung Ngạn Tuấn cũng lo sợ tổn thất lớn khiến cho gia tộc Bắc Cung thất bại hoàn toàn, như vậy cho dù có tiếp nhận chức gia chủ thì cũng không phải là chuyện lớn sao?

-những con người ngu muội này, chẳng nhẽ những đại thần như các người cũng không tin sao?

Bác Cung Anh Hùng chưa từng nể mặt người thừa kế của mình:

-Bác Cung Trục Thụ, lập tức chuẩn bị thuốc thang cần thiết và các đồ dùng khác để đi vào rừng, sáng sớm ngày mai, tất cả mọi người đi đến Đạn Bang, đây là thời cơ để gia tộc Bắc Cung chúng ta lớn mạnh trở lại.

-Vâng.

Vừa bị ăn một cái tát, về mặt Trục Thụ vẫn còn chút hoảng hốt, không dám trái lệnh của của người này, sau khi đáp trả, vội vàng đi ra khỏi phòng, thậm chí ánh mắt Bắc Cung Ngạn Tuấn nhìn hấn cũng không phát hiện ra.

Tục ngữ có câu, có tiền dễ làm việc, dưới sự thúc giục của một món tiền lớn, công tác chuẩn bị nhanh chóng được hoàn thành, Bắc Cung Trục Thụ tập hợp được hơn ba mươi cỗ xe việt dã hướng về phía Đạn Bang đi tới, còn người của gia tộc Bắc Cung, từ sáng sớm ngày hôm sau đã ngồi trên xe bus đi tới.

Khi Bắc Cung Trục Thụ đến Myanmar, hơn nữa còn tìm kiếm chuẩn bị, thì mấy người Diệp Thiên đang trên xe thiết giáp tiến về phía Đông.

Bởi vì địa hình Myanmar nhiều núi, địa thế phía Bắc cao hơn phía Nam, phía Đông là cao nguyên Đạn Bang, được xưng là ngọn núi cao nhất ở Myanmar, đường rất khó đi, nếu không phải là mượn được mấy chiếc xe thiết giáp này, thì còn phải tốn thêm mấy ngày nữa.

Khi màn đêm sắp buông xuống, đoàn người Diệp Thiên mới đi đến hoag Nhân Lai nằm về phía Nam khoảng hơn 10km.

-Cậu chủ, hôm nay chúng ta ngủ lại ở bên ngoài này đi, những đồ này để ở ngoài thật không yên tâm lắm.

Mã Lạp Khai dừng xe thiết giáp ở hồ Nhân Lai cách chỗ núi một đoạn không xa, chiếc xe này của ông ta quả đúng là một kho vũ khí đạn dược loại nhỏ, cho dù có được cấp giấy thông hành, mà bị người phát hiện ra thì cũng khó mà rời khỏi Myanmar.

Diệp Thiên gạt đầu, nhìn lên bản đồ, sau đó nói:

-Ngày mai chúng ta sẽ đến thẳng khu vực Đạn Bang, nhưng một ngày có khi không đến được, chúng ta dừng trên đường một ngày nữa.

Tuy rằng thủ lĩnh Khôn Cát đã muốn đầu hàng, đội xe của họ không bị quân kháng chiến của Đạn Bang gây khó dễ, nhưng càng đi đến gần Đạn Bang thì đường càng gập ghềnh, lộ trình hai ngày cũng khiến Diệp Thiên thấy lạc quan.

Sau khi thống nhất lộ trình với Mã Lạp Khải, Diệp Thiên mở cửa xe thiết giáp đi ra hồ, mấy năm nay loạn lạc không ngừng, phương tiện đi lại của rất nhiều trùm buôn thuốc phiện hoặc đại phú hào là xe thiết giáp, hai chiếc xe này của Diệp Thiên cũng không khiến ai chú ý đến.

Diện tích hồ Nhân Lai rất lớn, trong hồ nước có nhiều xác thực vật thối rữa hình thành một đảo nổi, cư dân địa phương xây dựng lên phòng ốc ở đây cho khách du lịch, đã trở thành một phong cảnh đặc biệt, thu hút không ít khách nước ngoài đến đây du ngoạn.

Sau khi ăn một chút đặc sản Myanmar, màn đêm buông xuống, đèn đuốc trên hồ Nhân Lai sáng trưng, người dân tộc Anh Đạt đốt lửa trại trên đảo nổi, biểu diễn trên thuyền, mãi đến tận khuya mới yên tĩnh trở lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Diệp Thiên rời khỏi hồ Nhân Lai, tiếp tục hướng đến Đạn Bang, cùng lúc đó, ở thành phố Dehler ở phía Đông, cũng có một đội quân lớn bắt đầu cuộc hành trình từ Myanmar.

Nhưng khoảng cách giữa Đạn Bang và Dehler gần hơn ở Đông Chi, khi bọn Diệp Thiên mới đi được nửa đường, thì ba bốn mươi cỗ xe việt dã đã dừng lại ở Đạn Bang, chính là ngôi làng nơi Đức Khâm Baden đã sống.

Đội quân hơn trăm người, làm cho cả thôn trở nên náo nhiệt, nhưng nghe tin Bắc Cung Anh Hùng đến giết trừ quý núi, hơn nữa còn mang đồ đến, nên đã trở thành khách quý của dân làng, không hề chống đối họ.

- Gia chủ, trời đã tối rồi, hay là ngày mai chúng ta hãy đi vào núi?

Nhìn đường vào đen đen của núi quý từ phía xa, chẳng biết tại sao trong lòng Ngạn Tuấn lại sinh ra một điềm báo không tốt, nếu để cho hắn chọn lựa, hắn sẽ dẫn những người này đi, tuyệt đối không cho họ tiến vào trong núi.

Bắc Cung Anh Hùng trầm giọng nói:

- Phái một đội quân, lấy lưu huỳnh phun dọc đường, những người còn lại, sáng sớm ngày mai vào núi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân
www.dtv-ebook.com

Chương 493

Thiên Tài Tướng Sư

Tác Giả: Đả Nhân

Chương 493: Tử sĩ

Nhóm dịch: Nghĩa Hiệp

Nguồn: metruyen

Khi màn đêm buông xuống, thôn làng nhỏ huyên náo cả ngày lại trở nên yên tĩnh.

Mười mấy cái lều được dựng lên xung quanh thôn, âm thầm bao lấy thôn làng, trong rừng cây xung quanh cũng có bóng dáng của vài người Nhật, giám sát chặt chẽ mấy ngôi nhà đang sáng đèn trong làng kia.

Tại một lều bạt cao chừng ba mét, hơi giống lều Mông Cổ, được trải thảm xa hoa, trên rèm vải đối diện cửa có treo một thanh kiếm Katana, dưới thanh kiếm có viết bốn chữ to “Võ vận trường cửu”.

Dưới bốn chữ “võ vận trường cửu” này, được trải chiếu tatami đẹp đẽ, Bắc Cung Anh Hùng đang ngồi ở giữa, ở bàn trà bên cạnh có ba người ngồi, trong đó có Bắc Cung Ngạn Tuấn và Bắc Cung Trục Thu - người phụ trách hành động lần này.

Lúc này trên khuôn mặt luôn điềm tĩnh của Bắc Cung Ngạn Tuấn lại lộ ra vẻ lo lắng, chốc chốc lại liếc nhìn kim đồng hồ trên tay, sau khi nhìn một hồi lâu, mới dè dặt nói:

-Gia chủ, đã đến giờ hẹn rồi, bọn họ vẫn chưa về!

Đám người mà Bắc Cung Ngạn Tuấn nói là tiểu đội tiền trạm vào ba tiếng trước đã tiến vào Ma Quỷ Sơn để dò xét, vốn dĩ Bắc Cung Ngạn Tuấn phản đối việc đi vào một nơi chưa rõ tình hình như Ma Quỷ Sơn vào ban đêm, chỉ là gia chủ Bắc Cung Anh Hùng cứ kiên quyết nên đội quân tám người kia vẫn được phái đi.

Các tinh anh gia tộc đến Myanmar lần này tổng cộng có gần hai trăm người, phái đi tám người vốn chẳng là gì cả, nhưng điều khiến Bắc Cung Ngạn Tuấn sốt ruột là trong số tám người đó có con trai của ông ta Bắc Cung Hòa Điền, đây cũng là đứa con trai trưởng luôn được ông đặt nhiều kì vọng.

Bắc Cung Anh Hùng thấy Bắc Cung Ngạn Tuấn đứng ngồi không yên bèn nói:

-Ngạn Tổ, luyện kiếm, việc đầu tiên phải tu tâm, không thể để sự việc bên ngoài che mắt, cũng đừng bị tình thân che mắt tâm linh, Hòa Điền cũng là đệ tử chân truyền của ta, lẽ nào ta lại không lo cho nó hay sao?

Nói đến đây, Bắc Cung Anh Hùng gần giọng nói:

-Nụ hoa trong nhà kính không lớn lên được, chỉ có trải qua thử thách tàn khốc nhất, nó mới có thể trở thành trụ cột của gia tộc Bắc Cung chúng ta!

Khi nhắc đến Bắc Cung Hòa Điền, khuôn mặt lạnh lùng của Bắc Cung Anh Hùng nở một nụ cười hiếm có, chứng tỏ trong lòng ông ta rất xem trọng hần ta.

-Vâng, gia chủ nói đúng, là tôi quá lo lắng rồi!

Bất kể Bắc Cung Anh Hùng có nói đúng hay sai, dù gì thì người đã được phái đi rồi, nghĩ nhiều như vậy cũng không có ích gì, Bắc Cung Ngạn Tuấn cũng chỉ có thể nghe theo ý trời thôi.

Đột nhiên ngoài lều có tiếng hỗn loạn, màn lều được vén lên, một người mặc y phục màu đen từ đầu đến chân, chỉ lộ ra hai mắt bước vào, quỳ rạp trước mặt Bắc Cung Anh Hùng, nói:

-Thưa gia chủ, theo mệnh lệnh của người, đường đã được mở ra một dặm ngoài Ma Quỷ Sơn, tiểu đội do tôi chỉ huy có bốn người đã hy sinh vì gia tộc rồi ạ!

-Hà? Đã xảy ra chuyện gì?

Nghe thấy tám người phải đi có bốn người chết, trên mặt của Bắc Cung Anh Hùng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, trầm giọng hỏi:

-Sao lại có nhiều người chết đến vậy?

Phải biết rằng, tám người được phái đi lần này tuyệt đối là tinh anh trong số các tinh anh của gia tộc, kể từ lúc ba tuổi bọn họ đã được ngâm mình trong nước thuốc đặc biệt, loại nước thuốc này là phương thuốc cổ đại mà trước đây gia tộc Bắc Cung lấy được từ Trung Quốc, nó có thể tăng cường sự dẻo dai của kinh mạch, thanh trừ tạp chất trong cơ thể.

Đến lúc năm tuổi, những hậu duệ này của gia tộc sẽ bị tiêm vào đầu tư tưởng trung thành với gia tộc, đồng thời sẽ được đưa tới các trại huấn luyện thực hiện các huấn luyện tàn khốc với những đứa trẻ khác được gia tộc Bắc Cung nuôi dưỡng.

Sự tàn khốc của loại huấn luyện này không chỉ trên thể xác mà còn là một sự hủy hoại to lớn đối với tâm linh của những đứa trẻ này, bởi vì trong đó có rất nhiều nội dung huấn luyện bắt chúng phải chính tay giết chết bạn bè của mình.

Do sức đề kháng của trẻ nhỏ yếu ớt dễ sinh bệnh, nên có thể nói tỉ lệ tử vong trong những trại huấn luyện bí mật này của gia tộc Bắc Cung thậm chí không thua kém gì trại huấn luyện hắc quyền ở Seberia, trong tình trạng bình thường, ở một trại huấn luyện ba mươi người thì số người có thể sống sót không vượt quá năm người, những người này chính là tử sĩ của gia tộc Bắc Cung.

Đương nhiên, những hậu duệ này của gia tộc Bắc Cung, trừ khi có tình huống bất ngờ, thông thường họ sẽ không chết, nhưng những hậu duệ bị loại, thường không được xem trọng trong gia tộc, cùng lắm cũng chỉ phụ trách nhiệm vụ duy trì huyết mạch của gia tộc.

Sau khi Bắc Cung Anh Hùng đoạt được vị trí gia chủ, kể từ khi bắt đầu thành lập trại huấn luyện bí mật vào ba mươi năm trước cho đến hôm nay cũng chỉ có được hơn hai mươi tử sĩ đủ tư cách, thế nên sau khi nghe nhiệm vụ lần này tổn thất mất bốn người, khuôn mặt ông ta cũng biến sắc.

-Thưa gia chủ, có ba người bị rắn độc cắn chết, còn có một người, là... bị hoa ăn thịt người giết chết ạ!

Dù Bắc Cung Hòa Điền đã trải qua sự huấn luyện tàn khốc hơn mười năm, đã sớm tôi rèn được lòng dạ sắt thép, nhưng nhớ lại chuyện nhìn thấy lúc này ở Ma Quỷ Sơn, ánh mắt vẫn lộ ra vẻ sợ hãi, hẳn không sợ chém giết với người ta, nhưng càng không muốn chết một cách không minh bạch.

Khi vừa mới tiến vào Ma Quỷ Sơn, tốc độ tiến quân của bọn họ rất nhanh, dọc đường phun thuốc đem theo bên người như lưu huỳnh để xua đuổi bọn rắn độc, nhưng khi tiến vào thêm 2km, các lùm cây trong rừng hoặc trên sườn núi đã phủ kín cả ngọn núi.

Những lùm cây này thấp nhất cũng cao ngang đầu gối, có lùm cao đến hơn một mét, người đi trong đó hoàn toàn không có cách nào phát hiện được sinh vật trong lùm cây, ba thành viên gia tộc đã chết kia, chính là lúc đang dùng dao mở đường thì bị rắn độc cắn vào mắt mà chết.

Không sai, chính là mắt, bởi vì đồ mà bọn họ mặc là đồ phòng hộ liền thân được chế tạo đặc biệt, có độ dẻo và độ bền rất cao, răng độc của loài rắn, hoàn toàn không có cách nào cắn rách được, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Bắc Cung Anh Hùng yên tâm phái bọn họ đi dò đường vào ban đêm.

Chỉ là khi đi qua một lùm cây, không biết có phải là đã kinh động đến một ổ rắn hay không mà hàng ngàn con rắn độc bỏ nhào ra, trong phút chốc đã bủa lấy ba người đi ở phía trước kia, sau mấy tiếng kêu thảm thiết thì không còn nghe thấy tiếng động gì nữa.

Dù bọn người Bắc Cung Hòa Điền đi ở phía sau đã dùng súng phun lửa đốt chết toàn bộ lũ rắn trong hang, nhưng ba người bạn đồng hành ban nãy, cũng đã trở thành những thi thể cháy đen.

Biến cố này khiến Bắc Cung Hòa Điền đề cao cảnh giác, hẳn ta dường như chưa tiến lên trước mấy mét liền dùng súng phun lửa phun lửa về phía trước, may là núi Myanmar ẩm thấp, không cần sợ sẽ gây ra hỏa hoạn.

Cứ thế lại đi về trước khoảng bốn, năm trăm mét, lùm cây thưa thớt dần đi, bọn người Bắc Cung Hòa Điền cũng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng ngay chính lúc này, một người đi ở bên phải của tiểu đội bọn họ đột nhiên kêu lên thảm thiết, vài người nhìn về nơi phát ra tiếng kêu, ai nấy đều ngẩn cả người ra.

Bên cạnh người này có một loài thực vật nhiệt đới hơi giống cây chuối, chỉ là lớn hơn cây chuối một chút, cành nhánh to lớn của nó tản ra khắp mọi nơi, trên ngọn của những nhánh này còn mọc ra những đóa hoa nhỏ màu trắng, tỏa ra mùi thơm mê người.

Chỉ là vào lúc này, những cành cây kia lại giống như một cái lồng, bao chặt lấy đồng đội của bọn họ, hơn nữa nhánh cây còn phun vào bên trong một loại chất dịch có tính ăn mòn rất mạnh, chỉ trong thời gian vùn vện mùi mấy giây, bộ quần áo phòng hộ của người này đã bị ăn mòn mất.

Chờ đến khi mấy người Bắc Cung Hòa Điền kịp phản ứng thì thân thể người đó đã bắt đầu mục ruỗng, tiếng kêu là thảm thiết vang vọng bên tai, không còn cách nào khác, bọn họ lại chỉ có thể dùng đến súng phun lửa để thiêu cháy cả người đồng đội cùng cái cây có thể giết người kia.

Biển cổ liên tiếp khiến những tử sĩ từ nhỏ đã chịu huấn luyện nghiêm khắc này cũng phải rùng mình, sau khi dò xét thêm 3km, bọn họ liền lập tức rút về.

-Ở chỗ này của Myanmar sao lại có hoa ăn thịt người được chứ?

Nghe xong lời kể của đệ tử, Bắc Cung Anh Hùng cũng sầm mặt lại.

Hoa ăn thịt người và cây ăn thịt người đều thật sự tồn tại trên thế giới này, giống như có một loài thực vật được gọi là “Nhật Luân Hoa”, người hay động vật không cần thận mà đụng phải nó, những cái lá mảnh và dài kia sẽ lập tức cuốn lại giống như móng vuốt của loài chim, giữ chặt lấy người, kéo họ ngã lên đám cỏ ẩm ướt, cho đến khi họ không thể động đậy được nữa.

Còn đám nhện lớn sống cộng sinh trên “Nhật Luân Hoa” sẽ chen chúc bò lên người người bị hại, từ từ hút và nhai, ăn no một bữa ngon, sau khi con nhện ăn xong xác người, phân mà nó thải ra lại trở thành phân bón của “Nhật Luân Hoa”.

Nhưng thông thường thì loại hoa ăn thịt người hay cây ăn thịt người này đều phân bố ở rừng nguyên sinh rậm rạp và đầm lầy rộng lớn ở lưu vực sông Amazon của Nam Mỹ, ở Châu Á chưa từng xuất hiện loại thực vật này.

Vào thời buổi mà khoa học kĩ thuật rất phát triển như hiện nay, môi trường tự nhiên rất khó làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, nhưng sự thật trước mắt khiến trong lòng của Bắc Cung Anh Hùng dấy lên một dự cảm không lành, Ma Quỷ Sơn hoàn toàn không dễ chinh phục như ông ta đã tưởng tượng.

Nhìn thấy Bắc Cung Anh Hùng trầm tư không nói, Bắc Cung Ngạn Tuấn ở bên cạnh lo sợ ông ta lại phải con của mình đi, vội vàng nói:

-Thưa gia chủ, Ma Quỷ Sơn kì quái khó lường, tôi nghĩ..., chúng ta vẫn nên chờ trời sáng rồi lái xe vào vậy, như vậy cũng có thể giảm bớt tử vong!

-Được, Hòa Điền, cậu vào nghỉ ngơi đi, chuyện xảy ra ngày hôm nay đừng nói ra ngoài!

Bắc Cung Anh Hùng gật đầu, tính tình của ông ta đúng là hung ác thật, nhưng cũng không đến mức có suy nghĩ điên cuồng là hủy hoại cả một gia tộc tại Ma Quỷ Sơn này, sau khi bảo Bắc Cung Hòa Điền lui ra, lần đầu tiên Bắc Cung Anh Hùng nghiêm túc bàn bạc đối sách với Bắc Cung Ngạn Tuấn và Trục Thụ.

Khi Ma Quý Sơn im hơi lặng tiếng nuốt chửng mấy người tử sĩ kia, thì trong một sơn cốc nọ cách Ma Quý Sơn hơn 300km cũng có mấy lều trại được dựng lên, mười mấy người đang vây quanh đống lửa ngoài lều nướng đồ ăn.

-Chuyến đi lần này của chúng ta rốt cuộc là để làm gì vậy ạ?

Võ Thần xoay chân heo rừng trên giá, thận trọng hỏi Diệp Thiên, hai ngày ở chung với nhau, hẳn ta cảm thấy Diệp Thiên hoàn toàn không phải là loại cậu ấm xem trời bằng vung, bình thường hẳn ta cũng rất dễ nói chuyện.

-Đến nơi thì mọi người sẽ biết thôi, sáng mai phải tranh thủ đến kịp đó.

Diệp Thiên lắc đầu, mắt nhìn về màn đêm tăm tối, dường như có thể xé toạt bầu trời, nhìn thấy ánh lửa sáng lên từ ngoài rặng núi Ma Quý Sơn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 494

Bộ Ngựa Bất Ve (1)

Ra về thần bí, đồ là do Cầu Tâm Gia giấu đi, còn có thể mất được hay sao?

Hồ Hồng Đức nhìn thấy Diệp Thiên chỉ nói một nửa, không khỏi nhỏ giọng lầm bầm, trong lòng của ông ta, Cầu Tâm Gia không gì là không thể làm được, thứ mà ông ta giấu kín, đương nhiên cũng không phải người bình thường có thể tìm được.

-Ông thì biết gì chứ? Đi nghỉ đi, tịnh dưỡng tinh thần cho tốt!

Diệp Thiên không hài lòng, trừng mắt nhìn Hồ Hồng Đức một cái, năm đó hơn hai mươi người mà Cầu Tâm Gia dẫn đi gần như đều là cao thủ kỳ môn trong nước lúc bấy giờ, dù là như vậy vẫn tổn thất ba người, những người mà hắn mang theo chẳng qua chỉ là những người bình thường có công phu thô thiển, chỉ cần một phút bất cẩn là mất mạng như chơi.

Hơn nữa năm đó lúc Cầu Tâm Gia rời khỏi, đã lợi dụng vị trí địa lý đặc biệt trong nham động của Ma Quỷ Sơn để bày ra trận pháp Cửu Quỷ Khóa Sát, gom tất cả sát khí trong bán kính mấy km ở xung quanh vào nơi cất giấu bảo vật, mấy chục năm qua, sát khí tích tụ ở nơi này có thể giết chết bọn người Võ Thần trong chớp mắt.

Tinh thần của Thakin Ba Thein Tin thất thường kì thật có liên quan chặt chẽ đến trận pháp này, chỉ là lúc đó trận pháp mới hình thành, sát khí tích tụ không nhiều, nếu không thì Thakin Ba Thein Tin không chỉ tinh thần không tỉnh táo mà có lẽ cũng khó lòng sống sót, thoát khỏi Ma Quỷ Sơn.

Mặc dù thuật pháp của Cầu Tâm Gia lúc bấy giờ không bằng được với Diệp Thiên hiện nay, trận pháp cũng khá đơn giản, chỉ là sự tích tụ sát khí trong mấy chục năm nay cũng có thể khiến nơi đó trở thành một nơi đầy âm khí, dù Diệp Thiên muốn phá giải, e rằng cũng phải gặp nhiều trắc trở.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm nghị của Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức cũng không dám nói đùa nữa, bọn Võ Thần sau khi ăn uống no nê

cũng đã vào lều nghỉ ngơi, cả đêm không nói lời nào. Hơn năm giờ sáng hôm sau, tiếng động cơ của hai xe thiết giáp xé toang sự yên tĩnh của núi rừng, chạy về hướng Ma Quý Sơn.

Khoảng cách hơn 300km, nếu là nơi có đường đi tốt, cũng chỉ mất ba đến năm tiếng đồng hồ, chỉ là ở nơi đồi núi rừng rậm thế này, xe có thể đi qua được đã là điều không dễ dàng rồi, tốc độ chạy vô cùng chậm chạp, chạy đến buổi trưa, cách Ma Quý Sơn trên bản đồ còn những sáu, bảy mươi kilomet đường đi.

-Rè rè...ông chủ, gọi ông chủ!

Trong lúc bọn người Diệp Thiên xuống xe chuẩn bị bữa trưa, máy bộ đàm bên hông của Diệp Thiên đột nhiên vang lên tiếng rè rè, tiếp đó là tiếng gọi của Mã Lạp Khải.

Diệp Thiên lấy máy bộ đàm xuống, hỏi:

-Lão Mã, Diệp Thiên đây, có chuyện gì vậy? Bây giờ mọi người đến đâu rồi?

-Chúng tôi đã đến ngoài núi Ma Quý Sơn rồi, có điều hình như tình hình có chút không ổn!

Lúc này Mã Lạp Khải đang đứng ở một gò đồi cao hơn mười mét, xe thiết giáp mà họ lái dừng ở khu rừng dưới đồi, xe được nguy trang bởi các loại thực vật màu xanh, dù có tiến đến gần, người bình thường cũng khó mà phát hiện ra được.

Nơi đây cách lối vào Ma Quý Sơn và làng nhỏ trên núi kia khoảng 1000m, nhưng cảm kính viễn vọng quân dụng, Mã Lạp Khải có thể thấy rõ tình hình nơi đó.

Mặc dù các lều trại quanh làng đã được thu vào, nhưng trong lùm cỏ giữa rừng ở lối ra quanh làng, vẫn có thể thấp thoáng nhìn thấy vài người trẻ tuổi thân hình dững mảnh mặc đồ tác chiến, trên vai bọn họ đều vác vũ khí tự động, Mã Lạp Khải đếm ước chừng, tổng cộng có ba mươi hai người mang súng, bọn họ phong tỏa cả thôn làng.

-Quân nhân chuyên nghiệp!

Sau khi nhìn thấy những người này, trong lòng Mã Lạp Khải liền dấy lên một suy nghĩ như vậy, ông ta liền dùng máy bộ đàm gọi cho Diệp Thiên.

-Lão Mã, ông hãy nghĩ cách bắt lấy một người, làm rõ lai lịch của bọn họ, tổng cộng có bao nhiêu người!

Sau khi nghe Mã Lạp Khải nói rõ tình hình, Diệp Thiên trầm lòng xuống, hẳn ta không ngờ rằng bản thân hẳn vội vàng đuổi đến đây lại bị người khác nhanh chân đến trước.

-Vâng ông chủ, tôi hiểu rồi!

Mã Lạp Khải đáp một câu liền tắt máy bộ đàm, ra dấu với bên dưới, mấy tháng nay đi theo Diệp Thiên, bọn người Mã Lạp Khải bút rút chết được, bây giờ lại có thể trở lại với cuộc sống thân thuộc, bọn họ đều phấn khởi ra mặt.

Bọn lính gác Nhật nhìn thì có vẻ canh gác nghiêm ngặt nhưng đều là nhắm vào thôn làng bị chúng bao vây, còn đối với bên ngoài thì tính cảnh giác của chúng không cao, Mã Lạp Khải đích thân ra tay, lèn vào nơi cách thôn làng chỉ có năm mươi mét, lặng lẽ đánh nát một tên canh vệ có vắc súng.

Một đội viên trong tiểu đội bốn người của Mã Lạp Khải, trước đây từng trú đóng ở Okinawa, nghe và nói tiếng Nhật đương nhiên là không có vấn đề gì.

Đám lính được phái ở ngoài canh gác thôn làng đương nhiên không cần phải là quân lính tinh nhuệ gì, dưới sự nghiêm hình bức cung của Mã Lạp Khải, sau năm, sáu phút ngắn ngủi, bọn họ đã biết rõ nhân số và trang bị, hỏa lực của đối phương, điều này cũng khiến cho bọn người Mã Lạp Khải phải giật mình.

Thì ra lần này gia tộc Bắc Cung đã huy động tổng cộng hơn một trăm tám mươi thành viên gia tộc, mô, mỗi người đều được trang bị vũ khí tự động và một trái bom, ngoài ra bọn họ còn có một chiếc xe thiết giáp cùng với mười lăm cây súng phun lửa.

Quan trọng nhất là, trong hơn một trăm người này thì đa số đều từng có kinh nghiệm đánh thuê ở nước ngoài, thậm chí có hơn mười người còn xuất thân từ trường quân sự West Point nổi tiếng của Mỹ, không phải là chinh chiến trăm trận, cũng là người từng tham gia chiến trường, từng gặp qua giết chóc, võ trang như vậy nếu là ở Myanmar mà nói đã có thể xem là lực lượng quân sự hùng mạnh rồi.

Đương nhiên, Bắc Cung Anh Hùng cũng không nói rõ với người trong gia tộc về nhiệm vụ lần này, giống như đám người canh gác bên ngoài này chỉ biết mọi người đều đã vào trong núi, còn về chuyện vào đó làm gì lại không nói rõ được.

-Ông chủ, rốt cuộc chúng ta đến đây để làm gì vậy?

Sau khi làm rõ tình trạng của đôi phương, mạnh mẽ như đám người Mã Lạp Khải cũng phải cười khở, bọn họ có mạnh mẽ cỡ nào thì cũng chỉ bốn người, muốn tác chiến với hơn một trăm quân nhân chuyên nghiệp Nhật Bản không thua kém gì mình, trong lòng Mã Lạp Khải thật sự cũng không nắm chắc.

Đặc biệt là thôn làng này được dựng trên một triền dốc thoải, tiến sâu vào trong chính là lối vào Ma Quỷ Sơn, còn phía dưới lại là vùng đất bằng phẳng, chỉ có mấy lùm cây thấp bé, ngoài năm trăm mét mới có rừng rậm, vô cùng bất lợi cho việc tập kích, lúc này Mã Lạp Khải cũng gần như phải nằm rạp người xuống đất, bỏ cả năm trăm mét mới không bị đám lính canh gác phát hiện ra.

Diệp Thiên không trả lời câu hỏi của Mã Lạp Khải, mà lại cất tiếng hỏi:

-Lão Mã, tôi thuê ông ở cấp bậc nào vậy?

Lính đánh thuê quốc tế có phân cấp bậc, cấp bậc của lính đánh thuê càng cao, tiền thuê họ cũng sẽ càng đắt, trong hợp đồng thuê, trách nhiệm đối với các lính đánh thuê cũng được phân chia và quy định rõ ràng, trả thù lao tương ứng mới có thể sai những lính đánh thuê chuyên nghiệp này đi thực hiện trách nhiệm tương ứng.

Điều này giống với việc mua đồ, tiền nào của đó, bạn không thể trông chờ vào việc tổn ngót ghét một vạn thuê bảo tiêu thì hẳn ta sẽ bán mạng cho bạn, người như thế cùng lắm cũng chỉ có thể đem theo bên người làm tay sai thôi.

-Ông chủ, cái mà bà Tổng và chúng tôi kí kết là hợp đồng thuê cao cấp nhất, ông có quyền ra lệnh cho chúng tôi tác chiến!

Nghe xong câu hỏi của Diệp Thiên, Mã Lạp Khải cười khở, ông ta hiểu ý của Diệp Thiên, xem ra trận chiến hôm nay khó lòng tránh được rồi.

-Lão Mã, ông không cần lo lắng, tôi sẽ không để cho mọi người đi làm những việc ngoài khả năng của mình đâu.

Nghe được tiếng cười khở của Mã Lạp Khải, Diệp Thiên nói qua mấy bộ đàm:

-Lão Mã, tôi muốn ông giải quyết mấy tên lính gác ngoài Ma Quỷ Sơn kia, sau đó dùng hỏa lực phong tỏa lối vào Ma Quỷ Sơn, chỉ cần có thể làm được những điều này, nhiệm vụ lần này của mọi người coi như đã hoàn thành.

Mặc dù lần này gia tộc Bắc Cung đã huy động hơn một trăm người, nhưng bọn họ cũng mới chỉ đến nơi này, Diệp Thiên hoàn toàn không lo lắng, điều hắn sợ nhất là gia tộc Bắc Cung sau khi đã lấy được bảo vật thì rời khỏi, như vậy thì dù hắn có bản lĩnh thông thiên

cũng không cách nào đuổi đến Nhật Bản đoạt lại vàng.

-Ông chủ, ông nói thật chứ?

Nghe xong lời của Diệp Thiên, tinh thần của Mã Lạp Khai phần khởi trở lại, bắt bọn họ đánh giáp lá cà với hơn một trăm người, Mã Lạp Khai tự hỏi mình không có bản lĩnh đó, nhưng tập kích mấy chục lính gác không có tính cảnh giác cao, thì ông ta vẫn chắc chắn có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

-Không sai, chỉ cần ông có thể giải quyết bọn lính gác, đồng thời phong tỏa lối vào Ma Quý Sơn, hợp đồng thuê giữa tôi và ông coi như đã được hoàn thành!

Sau khi Diệp Thiên lặp lại lời nói của mình một lần nữa qua máy bộ đàm thì quay về phía mọi người vừa ăn uống no say, hô to:

-Năm bắt thời gian, trong vòng ba tiếng đồng hồ phải đuổi kịp đến nơi đã được chỉ định!

Ma Quý Sơn tỉnh mạch trăm ngàn năm nay, trong buổi sáng mờ sương này, giống như bị một lũ ma quỷ xông vào, rừng núi yên tĩnh trở nên huyền ảo, tiếng ồn từ động cơ của các loại xe vang dội cả núi đồi, một chiếc thiết giáp đi đầu, nghiền nát từng cái cây to.

Có điều tốc độ di chuyển của đội ngũ không được nhanh, bởi vì ngoài việc phải chặt đi những cây thô to ra, ở một vài nơi còn phải dựng cầu tạm bợ để xe thiết giáp đi qua.

Hơn nữa một vài động vật vốn dĩ hoạt động về đêm cũng bị tiếng vang lớn làm thức giấc, đi vào trong đội ngũ đang theo sau xe thiết giáp, chốc chốc lại phát ra tiếng kêu thét, bọn họ không có đồ phòng hộ như tiểu đội tử sĩ tinh nhuệ kia.

May là trước khi đến có chuẩn bị đầy đủ, các loại huyết thanh kháng nọc độc rắn đều có đem theo, mặc dù trên đường đi có hơn hai mươi người không cẩn thận mà bị rắn độc cắn bị thương, nhưng lại không có người nào mất mạng, ba bốn tiếng đồng hồ trôi qua, xe chạy đến chỗ trước đó xuất hiện hoa ăn thịt người.

Đứng trước hoa ăn thịt người bị thiêu rụi kia xem một hồi lâu, Bắc Cung Anh Hùng cho người đưa Thakin Ba Thein Tin đến, nói với giọng hân hộc:

-Thakin Ba Thein Tin, chính vì sự không thành thật của ông, các con của ta đã phải gánh chịu sự hy sinh rất lớn, ta muốn biết, ông còn có chuyện gì giấu ta nữa không?

Thakin Ba Thein Tin vẽ mặt sợ hãi nhìn địa hình xung quanh, la lớn:

-Tôi xin thề, mỗi câu tôi nói ra đều là sự thật, tiếp tục đi về trước năm trăm mét sẽ tiến vào trong nham động đó rồi, ông...các ông không thể tiếp tục đi tiếp nữa, ma quỷ sẽ giáng lời nguyền xuống!

Thật ra cái chết của tiểu đội tử sĩ hoàn toàn không thể trách Thakin Ba Thein Tin được, bởi vì loại hoa ăn thịt người trên Ma Quỷ Sơn này nở hoa vào ban đêm, bọn chúng chuyên bắt những sinh vật hoạt động về đêm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 495

Bộ Ngựa Bất Ve (2)

Rất tốt, hy vọng những lời ông nói đều là sự thật.

Ánh mắt sắc bén của Bắc Cung Anh Hùng nhìn chăm chăm vào người Thakin Ba Thein Tin, làm ông ta phát run, giống như trở về tình cảnh nhìn thấy đàn rắn nhảy múa năm nào, những giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trán không ngừng rơi xuống

-Thưa gia chủ, phía trước xuất hiện hang động, tiểu đội ảnh tử đã tiến vào rồi ạ!

Bắc Cung Anh Hùng vừa dứt lời, phía trước đã truyền lại tin tức, khiến ông ta chuyển sự chú ý sang nơi khác, Thakin Ba Thein Tin thì mềm nhũn cả người, áp lực mà lúc này Bắc Cung Anh Hùng tạo ra cho ông ta quá lớn.

Bắc Cung Anh Hùng trầm ngâm hồi lâu, nói:

-Bảo tiểu đội ảnh tử không được tự ý tiến vào, toàn bộ rút khỏi hang, phía sau tăng nhanh tốc độ tiến về trước!

Tiểu đội ảnh tử là tổ chức chuyên phụ trách ám sát của gia tộc Bắc Cung, tinh thông hẳn thuật Nhật, giỏi ẩn nấp, số lượng của bọn họ thậm chí còn ít hơn tiểu đội tử sĩ, tổng cộng chỉ có mười hai người, Bắc Cung Anh Hùng không thể mất một ai trong số đó được.

Dưới mệnh lệnh của Bắc Cung Anh Hùng, tốc độ di chuyển của đội ngũ lại được tăng lên mấy phần, không biết là do nguyên nhân gì, khi cách lối vào hang còn những hơn ba trăm mét thì cây cối bỗng nhiên trở nên thưa thớt hẳn.

Lùm cây dưới đất cũng ít đi, có nơi thậm chí còn lộ ra bùn đen, tiếp tục tiến lên trước hơn một trăm mét, mọi người vốn dĩ đầm đìa mồ hôi, đột nhiên cảm thấy mát mẻ hơn nhiều, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng lạnh đi, ngay cả mặt trời chói chang trên đầu kia dường như cũng không còn oi ả nữa.

Những thay đổi này tuy có làm vài người chú ý, nhưng bọn họ đều tưởng rằng là do khí hậu đặc biệt trong núi mà ra, nên không để

tâm, ngược lại người nào người nấy mở rộng vạt áo để cảm nhận sự mát mẻ kia.

-Ma quỷ, đây nhất định là lời nguyên của ma quỷ!

Không ai phát hiện, Thakin Ba Thein Tin loạng choạng đi theo đội ngũ lúc này sắc mặt trắng bệch, miệng lảm bảm thổ ngữ địa phương, nếu không được người phụ trách canh giữ ông ta đỡ, e rằng Thakin Ba Thein Tin không còn sức lực để đi tiếp rồi.

Mặc dù đã hơn bốn mươi năm kể từ lần đầu tiên ông ta đến đây, nhưng Thakin Ba Thein Tin nhớ rất rõ, trước khi ông ta vô tình bước vào hang, dọc đường đi đâu đâu cũng có thực vật, cả vùng tràn trề sức sống.

Nhưng lúc này ở trước mắt, những thực vật vốn dĩ phủ đầy mặt đất lại đột nhiên biến mất, đi hơn một trăm mét, Thakin Ba Thein Tin thậm chí còn không nhìn thấy một con kiến hoặc một con côn trùng nào, cả một vùng yên lặng như tờ.

Địa hình của Ma Quỷ Sơn vô cùng quái dị, những cửa vào hang động trong núi kia càng giống một khe núi rộng mở, lúc mới vào, trên đầu còn có thể nhìn thấy ánh sáng, nhưng sau khi tiến vào được một đoạn sẽ phát hiện bản thân đã ở trong núi rồi.

Hơn nữa sau khi bạn đi được một quãng ở trong hang, trên đầu có lẽ còn có ánh sáng rọi vào, nên dù không dùng đuốc hoặc đèn, cũng có thể nhìn rõ tình hình trong hang, điều này cũng làm cho nhiều người không hay biết gì mà tiến sâu vào trong hang.

Cái địa hình không biết đã được hình thành như thế nào này, hình dạng ở nhiều nơi đều giống nhau, rối rắm phức tạp giống như mê cung vậy, khi ánh sáng trên đầu trở nên yếu ớt, Bắc Cung Anh Hùng kêu đội ngũ dừng lại, bởi vì ông ta cũng đã cảm thấy được sự âm u lạnh lẽo.

Ở đây thậm chí cả một luồng gió nhẹ cũng không có, nhưng mọi người lại cảm thấy từng luồng hơi lạnh thấu xương thổi tốc vào tận tim gan, hoàn toàn không giống với cảm giác mát mẻ khi nãy. Vài người thể trạng không tốt đã không chịu được mà bắt đầu run rẩy.

Bắc Cung Anh Hùng sầm mặt lại, trên mặt lộ ra vẻ sùng sốt.

Chính là lúc này, vào giờ Tý mỗi ngày, kinh mạch của Bắc Cung Anh Hùng đều phải chịu đựng nỗi đau thấu tim gan, tâm lý biến thái kia của ông ta kì thật cũng là một cách để ông ta giải tỏa đau khổ. Nếu không thì e là Bắc Cung Anh Hùng đã sớm chịu đựng không nổi rồi.

Cảm nhận luồng hơi lạnh lẽo giống luồng khí lạnh độc nhất vô nhị trong cơ thể mình, suy nghĩ của Bắc Cung Anh Hùng bắt giác lại

trở về mấy chục năm trước.

Lúc bấy giờ Bắc Cung Anh Hùng chỉ là một hậu duệ vô danh tiểu tốt trong gia tộc, cha ông ta bản thân là gia chủ, giống như một con ngựa nòi sinh liền mười mấy đứa con trai.

Bắc Cung Anh Hùng không được xuất chúng, để có được sự chú ý của cha mới gia nhập vào đội tìm bảo vật ở Myanmar, chỉ là khi bọn họ theo chỉ dẫn của một vị tiên bối trong gia tộc, người đã hy sinh trong thế chiến thứ hai tìm đến nơi cất giấu bảo vật, thì mới phát hiện bảo vật đã bị người ta cướp mất rồi.

Điều này khiến cho người trưởng lão dẫn đội vô cùng tức giận, sau khi phái người giỏi về truy lùng đi điều tra thì phát hiện có một nhóm người Trung Quốc từng hoạt động ở nơi này, hơn nữa còn là không lâu trước đó.

Vị trưởng bối này dứt khoát dẫn quân đội đuổi theo, hơn nữa còn tốn nhiều tiền tìm một người dẫn đường bản địa, khi những người Trung Quốc này sắp tiến vào biên giới Trung Quốc, thì chặn đứng bọn họ tại một nơi địa thế hiểm yếu.

Bắc Cung Anh Hùng sẽ không bao giờ quên được, đó là buổi chiều tối với ánh hoàng hôn đỏ như máu, ông ta cùng với hơn một trăm tinh anh của gia tộc trốn ở hai bên khe núi, đây cũng là con đường mà những người Trung Quốc muốn về nước kia phải đi qua.

Chỉ là điều khiến Bắc Cung Anh Hùng không ngờ tới là đội ngũ chỉ có hơn hai mươi người kia vô cùng cẩn thận, đặc biệt là người đứng đầu đội ngũ, càng giống như có giác quan thứ sáu vậy, khi đội ngũ vừa tiến vào khe núi, liền quay đầu xông lại ra ngoài.

Chỉ là phía sau cũng có phục binh của gia tộc Bắc Cung mai phục, để biết rõ tầm tích của những bảo vật kia, vị trưởng bối gia tộc lúc đó không ra lệnh nổ súng mà đem mấy chục người bao vây lấy đám người Trung Quốc kia.

Nhưng sự việc xảy ra tiếp sau đó khiến ai nấy đều không ngờ được, đám người Trung Quốc vốn đã ở thế hạ phong, lại có thể ra tay trước, người Trung Quốc dẫn đầu kia tay nắm thanh Thanh Phong ba thước, chỉ một cái giáp mặt đã giết chết vị trưởng lão kia.

Còn những người Trung Quốc mà ông ta dẫn theo, người nào người nấy hùng mãnh vô cùng, hơn bốn mươi tinh anh của gia tộc Bắc Cung, dưới tình trạng hai đánh một, trong vòng mấy phút ngắn ngủi lại bị những người Trung Quốc này giết sạch.

Biến cố đột ngột này khiến các thành viên gia tộc còn mai phục sau núi kia phải trợn tròn mắt.

Rất nhiều người trong số họ từng tham gia cuộc chiến tranh xâm lược Trung Hoa, trong ấn tượng của họ, người Trung Quốc yếu ớt

như cừ non vậy, dù là người Trung Quốc cường tráng nhất, khi đầu kiếm cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Nhưng tình hình trước mắt lại phá vỡ mọi nhận thức của bọn họ trước đó, bọn người Trung Quốc này có điểm nào giống cừ non chứ? Kẻ nào kẻ nấy đều giống như sắt thần vậy, có mấy người sau khi giết chết người thân của bọn họ thậm chí còn dùng đao móc tim gan của họ ra bỏ vào mồm nhai nhóp nhép.

Vị trưởng lão dẫn dắt đội đã bị giết, thủ đoạn tàn nhẫn của quân địch khiến đám quân Nhật đã quen nghe mệnh lệnh của cấp trên trong nhất thời không biết phải làm gì, tâm trạng sợ hãi chiếm lấy tâm trí của bọn họ, nhìn thấy sắp đánh mất thời cơ, để đám người Trung Quốc kia chui vào lùm ở hai bên khe núi.

-Nổ súng bắn chết bọn họ!

Vào lúc này, một tiếng súng vang lên, cùng với đó là mệnh lệnh của Bắc Cung Anh Hùng, bọn người Nhật kia liền tìm thấy người tâm phúc, nhắm thẳng vào người Trung Quốc mà bắn.

Nếu nói về năng lực tác chiến độc lập của người Nhật, thì thật sự rất mạnh, đạn mà họ bắn ra trong tình trạng hoảng loạn và không có chuẩn bị, trong phút chốc đã quật ngã mười bảy, mười tám người Trung Quốc, năm sáu người còn lại, lại núp vào sau một tảng đá lớn, giằng co qua lại với người của gia tộc Bắc Cung.

Tấn công thành công cũng khiến cho đám người Nhật Bản lấy lại tự tin, đồng thời cũng tự trách mình về sự sợ hãi ban nãy.

Thế nên khi thấy đối phương chỉ còn lại năm sáu người, bọn người Nhật Bản kẻ nào kẻ nấy kêu gào lên, rút kiếm Katana từ hông ra, xông xuống khe núi, bọn họ quyết định phải dùng phương pháp của võ sĩ để rửa nỗi nhục trong lòng lúc này.

Chi là hiện thực lại một lần nữa đã kích bọn họ, mặc dù đối phương chỉ còn lại năm sáu người, nhưng không có người nào là chưa từng thân chinh trăm trận, sự tấn công của bốn mươi, năm mươi người đều không thể khiến họ rối loạn trận tuyến, ngược lại người Nhật lại bị mấy người Trung Quốc kia liên tiếp chém chết mười mấy người.

Nhưng lần này, người Nhật cũng nổi sát khí không còn sợ nữa, ưu thế về mặt nhân số khiến mấy người Trung Quốc kia dần dần không chống đỡ được, cuối cùng chỉ còn lại người cầm đầu cùng với một người to con khác ra sức chống chọi, nhưng cũng bị bọn họ bao vây.

Bắc Cung Anh Hùng vốn tính xảo quyết, lúc đầu khi mới công kích, ông ta trốn ở phía sau cùng, giờ nhìn thấy người Trung Quốc

cầm kiếm kia chống cự không nổi, liền bước dần về phía ông ta, khi đôi phương có sơ hở liền một đao chặt đứt cánh tay trái của ông ta.

Chỉ là đôi phương phản ứng rất nhanh, không đợi Bắc Cung Anh Hùng tiếp tục lập công, liền vung nhanh một kiếm đâm vào ngực của Bắc Cung Anh Hùng, nếu không có người bên cạnh lấy đao đỡ cho, thì lúc này Bắc Cung Anh Hùng đã sớm trở thành một đồng xương khô rồi.

Nhưng trong lòng người đó rõ ràng vô cùng tức giận, lại quăng kiếm đi, dùng tay phải chưởng vào người Bắc Cung Anh Hùng, lúc đó Bắc Cung Anh Hùng chỉ cảm thấy có một luồng lực lớn, miệng ọc máu, cả người bị đánh bay về phía sau.

Qua tầm nhìn mơ hồ, Bắc Cung Anh Hùng nhìn thấy người trắng sẫm trắng kia hét lên giận dữ, liều chết xông ra tạo lối thoát, bảo vệ người mất tay kia thoát khỏi vòng vây, còn về chuyện xảy ra sau đó thì Bắc Cung Anh Hùng không thể tận mắt nhìn thấy rồi, bởi vì lúc đó ông ta đã hôn mê bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, Bắc Cung Anh Hùng liền cảm thấy cả người lạnh toát, điều này cũng khiến cho tính cách của ông ta có sự thay đổi lớn.

Cảm nhận luồng khí lạnh giống hoàn toàn với luồng khí phát tác trong cơ thể của mình, Bắc Cung Anh Hùng đứng ở đó, cả người hơi run rẩy, ông ta không biết rằng lúc này bản thân ông ta đang sợ hãi hay là đang kích động.

-Hừm, Cầu Tâm Gia, lẽ nào nhà ngươi vẫn chưa chết sao?

Bắc Cung Anh Hùng biết rõ, cách gần nửa thế kỷ, ông ta sẽ dùng một cách khác để giao đấu với người Trung Quốc mà sau này ông ta biết tên là Cầu Tâm Gia một lần nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 496

Bộ Ngựa Bất Ve (3)

Nhật Bản kể từ sau khi Thiên Hoàng nắm quyền trở lại vào thế kỉ trước vẫn không nguôi dã tâm với các nước Châu Á, đã phái rất nhiều nhân viên tình báo đến các nước này.

Sau khi không lấy được vàng, gia tộc Bắc Cung đã nhanh chóng điều tra ra lai lịch của đám người làm bọn họ trắng tay, do đó Bắc Cung Anh Hùng cũng biết được tên của Cầu Tâm Gia, và biết thêm rằng, con người này chính là con át chủ bài của Trung Quốc từng khiến quân đội Nhật Bản tôn thất nghiêm trọng vào thời kì Nhật Bản chiếm Trung Quốc.

Sau đó Bắc Cung Anh Hùng đã điều động rất nhiều nhân lực, phái người lên vào Đài Loan, muốn biết được tầm tích của kho vàng kia từ miệng của Cầu Tâm Gia, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là một Cầu Tâm Gia trầm trện không chết lại mất mạng trong một trận hỏa hoạn ly kì.

Cảm nhận luồng khí lạnh lẽo ở xung quanh, hậu duệ Bắc Cung sau khi vào hang mặt liền biến sắc, cũng may bọn họ đều là người đã được trui rèn từ nhỏ, khí huyết trong người vẫn dồi dào, trong nhất thời vẫn không bị ảnh hưởng đến thần chí.

Nhưng dù là như vậy, có vài người thể chất kém cũng cảm thấy không gượng nổi, luồng sát khí giống như làn sóng thổi quét qua người bọn họ, không ngừng tấn công vào tinh thần của họ, người đứng ở phía trước mặt mày đã trắng bệch, nhợt nhạt.

-Gia chủ, nơi đây thật kì lạ, hay là tạm thời chúng ta không vào đó ạ?

Bắc Cung Ngạn Tuấn đứng phía sau Bắc Cung Anh Hùng, sắc mặt cũng hết sức khó coi, ông ta là thiên tài thương nghiệp hiếm có của gia tộc Bắc Cung, mấy năm nay nếu không phải ông ta ra sức chống đỡ, e rằng kinh phí của gia tộc Bắc Cung đã sớm không còn rồi.

Chỉ là thường ngày công việc của Bắc Cung Ngạn Tuấn quá nhiều nên không rảnh để luyện kiếm, công phu của ông ta cũng chỉ ở mức bình thường, có lẽ còn không bằng với một vài hậu duệ gia tộc bình thường, nếu không phải ý chí của ông ta kiên định thì lúc này e

rằng đã không giữ được tinh thần rồi.

-Rút lui, toàn bộ rút ra ngoài!

Nghe xong lời của Bắc Cung Ngạn Tuấn, Bắc Cung Anh Hùng mãi đấm mình trong hồi tưởng liền thay đổi sắc mặt, lần này những người đến Myanmar đều là tinh anh của gia tộc, nếu đều bị “bắt lực” như ông ta, không thể làm đàn ông, vậy thì Bắc Cung Anh Hùng sẽ trở thành tội đồ của gia tộc rồi.

Thật ra Bắc Cung Anh Hùng đã quá lo lắng rồi, chương năm xưa của Cửu Tâm Gia được chương ra trong nỗi oán hận, đem toàn bộ công lực tích tụ trong một chương, đồng thời đưa một luồng sát khí vào người ông ta, còn về chuyện luồng sát khí này cuối cùng khiến cho Bắc Cung Anh Hùng không làm được đàn ông lại là chuyện vô tình, ngay cả bản thân Cửu Tâm Gia cũng không biết được.

Lúc này sát khí mà trận pháp Cửu Quý Tòa Sát tích tụ chỉ ảnh hưởng đến hệ thống thần kinh của con người, nó sẽ trực tiếp phá hoại trung khu thần kinh, khiến người ta nảy sinh ảo giác, không có ảnh hưởng lớn đến mặt sinh lý của cơ thể.

Nghe được lời nói của gia chủ, đám hậu duệ gia tộc vốn đã lo sợ bất an liền nhanh chóng lùi ra phía sau.

Nói ra cũng kì lạ, bọn họ chỉ lùi ra năm mươi bước, cảm giác lạnh lẽo trên người đột nhiên biến mất, ánh mặt trời rọi từ đỉnh đầu làm cả người ấm áp vô cùng, so với lúc nãy có sự khác biệt rất lớn như nước với lửa vậy.

-Hửm, sao ông ta còn chưa trở về?

Khi mọi người đã đứng lại, Bắc Cung Anh Hùng phát hiện vẫn còn có một người ở lại nơi họ vừa mới đứng, miệng cười cười, mắt nhìn chăm chăm vào nơi sâu thẳm trong hang động, người này chính là Thakin Ba Thein Tin.

-Đi, kéo ông ta ra!

Bắc Cung Anh Hùng quay đầu lại, căn dặn một câu, hai người trong gia tộc bước khỏi hàng ngũ, chạy về phía Thakin Ba Thein Tin.

Chỉ là không đợi hai người chạy đến bên Thakin Ba Thein Tin, Thakin Ba Thein Tin đứng ở đó đột nhiên vung tay loạn xạ, miệng lớn tiếng gào thét:

-Ma quý, ta phải giết ngươi, ta phải giết ngươi!

Cùng với tiếng hét, Thakin Ba Thein Tin nhắc bước, loạng choạng chạy vào trong hang sâu, hai tay cứ quơ quào trong không trung, giống như đang đánh nhau với một người nào đó, bọn người trong gia tộc Bắc Cung nhìn thấy mà trong lòng rợn tóc gáy, ngay cả hai người chạy ra ngoài kia cũng dừng chân lại.

Mặt đất trong hang không bằng phẳng, sau khi chạy hơn mười mét, Thakin Ba Thein Tin bị một hòn đá dưới chân làm vấp ngã, sau khi vấp té Thakin Ba Thein Tin đột nhiên dùng hay tay bóp chặt lấy cổ mình, miệng phát ra tiếng thờ đốc “grừ grừ” như tiếng kêu của dã thú.

Cũng không biết làm sao Thakin Ba Thein Tin lại có nhiều sức lực đến vậy, sau cú ngã này, khí huyết trào lên mặt đỏ bừng bừng, hai mắt lồi ra ngoài như mắt cá, nhìn chùng chùng về phía sau.

Chỉ mấy phút ngắn ngủi, Thakin Ba Thein Tin đã ngừng giãy giụa, ngũ quan thất khiếu trào ra máu tươi, làm vẻ mặt chết không nhắm mắt của ông ta càng trở nên quái dị và khủng khiếp, mọi người nhìn thấy đều bất giác lui về sau một bước, trong lòng sùng sốt.

Tự sát không đáng sợ, hiện nay mỗi năm trên thế giới có chín trăm ngàn người chết vì tự sát, trung bình bốn mươi giây có một người tự sát, hơn nữa còn có vô vàn cách chết, có uống thuốc độc, treo cổ, bắn súng, nhảy sông, sờ tay vào công tắc điện, còn có cách mổ bụng tự sát truyền thống của người Nhật Bản, nhưng cách tự mình bóp cổ mình đến chết thì mọi người ở đây mới thấy lần đầu.

-Hừm!

Nhìn thấy người duy nhất vào hang động này đã chết, Bắc Cung Anh Hùng không khỏi giận dữ, bước đến bên hai người vừa chạy ra lúc nãy, tát liên tiếp bốn bạt tai lên mặt họ.

Trong lúc Bắc Cung Anh Hùng còn định tát tiếp mấy bạt tai thì đột nhiên trong hàng ngũ vang lên một âm thanh già nua:

-Anh Hùng, kiềm chế cơn giận, tâm tình gần đây của cậu càng lúc càng không ổn định rồi!

Nghe thấy trong gia tộc lại có người dám gọi thẳng tên của Bắc Cung Anh Hùng khiến đám hậu duệ gia tộc này vô cùng kinh ngạc, nhôn nhao nhìn về nơi phát ra tiếng nói, lại phát hiện, giữa hàng ngũ có ba ông cụ dáng người khom khom.

Ba người già này có lẽ luôn đi theo mọi người, nhưng lạ là, mãi đến khi một người trong số họ lên tiếng thì mọi người bên cạnh mới phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ.

Giọng nói này không vang dội nhưng lại khiến cho người đang tức giận như Bắc Cung Anh Hùng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, quay đầu lại, nhìn về phía mọi người, nói:

-Đằng Phu trưởng lão, là Anh Hùng bất tài, nhiều năm như vậy vẫn không thể tìm được món đồ đó, làm cho gia tộc phải sa sút!

-Đằng Phu trưởng lão, ông ta lại là Bắc Cung Đằng Phu à?

-Trời ạ, Đằng Phu trưởng lão vẫn còn sống?

Bắc Cung Anh Hùng vừa dứt lời, trong hàng ngũ liền vang lên tiếng kêu la kinh ngạc, mọi cặp mắt đều đổ dồn về ba ông lão kia, bọn họ muốn biết rốt cuộc người nào mới là Bắc Cung Đằng Phu, người được Bắc Cung Anh Hùng gọi là Đằng Phu trưởng lão?

-Không thể trách cậu được, kỳ nhân Trung Quốc nhiều vô kể, không phải một đất nước Nhật Bản chúng ta có thể chinh phục được.

Ông lão đứng ở giữa lắc đầu, đôi mắt đục ngầu đột nhiên lóe sáng, nói:

-Nơi này hơi kì lạ, rất có thể đã bị người ta bày kỳ môn trận pháp!

-Kỳ môn trận pháp?

Bắc Cung Anh Hùng nghe vậy sùng sốt, cất tiếng hỏi:

-Đằng Phu trưởng lão, vậy có cách hóa giải hay không?

Bắc Cung Anh Hùng biết, ông lão trước mắt này, dù là trong gia tộc Bắc Cung cũng là một nhân vật truyền kì, ông ta sinh ra trước chiến tranh thế giới thứ nhất, ba tuổi đã bắt đầu chịu huấn luyện Ninja, lúc tám tuổi theo cha đến Trung Quốc cũng không ngừng luyện tập nhẫn thuật.

Ở Trung Quốc vào thời kì quân phiệt hỗn loạn, lúc trẻ Bắc Cung Đằng Phu đã lăn lộn ở Thượng Hải, từng gia nhập Thanh Bang, sau đó lại giả danh là người Trung Quốc đi khắp nơi bán sư học võ.

Lúc ba mươi tuổi, Bắc Cung Đằng Phu đã dung hợp kiếm thuật Trung Quốc vào kiếm đạo của gia tộc, làm cho đao pháp của gia tộc Bắc Cung, ngoài sự cương mãnh cũng có thêm vài chiêu thức phòng ngự, gây ra chấn động lớn ở Nhật Bản lúc bấy giờ, được tôn là tông sư của kiếm đạo, khi ba mươi lăm tuổi đã được vào hội đồng trưởng lão của gia tộc.

Trong thời kì Nhật Bản xâm chiếm Trung Quốc, Bắc Cung Đằng Phu với tư cách là một thành viên trong Hắc Long Hội, đã gieo rắc rất nhiều tộc ác ở Trung Quốc, nhiều lần dẫn dắt cao thủ kiếm đạo Nhật Bản, bao vây những người mà ông ta đã từng bái sư học nghệ trước đó, tàn sát các nhân sĩ võ lâm Trung Quốc.

Nhưng sau khi Nhật Bản thua trận đầu hàng, Bắc Cung Đằng Phu đột nhiên mai danh ẩn tích, thậm chí cả người trong gia tộc cũng không biết tăm tích của ông ta, nhiều người đều cho rằng ông ta đã chết trong biển lửa chiến tranh, sự xuất hiện của Bắc Cung Đằng Phu vào lúc này thật sự khiến cho những hậu bối kia vô cùng kinh ngạc.

-Đây có lẽ là trận pháp mà ông bạn già bày ra, là Ma YNhất Mạch của Trung Quốc.

Bắc Cung Đằng Phu tiến về trước hơn hai mươi bước, nhắm mắt cảm nhận luồng sát khí dày đặc này, hồi lâu mới mở miệng nói:

-Trương truyền Trung Quốc có một kỳ nhân tên là Lý Thiện Nguyên, ta chưa từng gặp qua, nhưng đồ đệ của ông ta chính là Cầu Tâm Gia, Anh Hùng cậu cũng biết người này đấy!

Vào thời kì Nhật Bản xâm chiếm Trung Quốc, Bắc Cung Đằng Phu cũng có ít nhiều quan hệ với Cầu Tâm Gia, ông ta dẫn dắt Ninja Nhật Bản còn Cầu Tâm Gia lại dẫn đầu người trong kỳ nhân tiến hành một trận tranh đấu mà không ai biết được.

Mặc dù đôi bên đều có thắng bại nhưng Bắc Cung Đằng Phu biết rằng, nếu không có binh lực vững mạnh của quân Nhật lúc đó làm hậu thuẫn, thì e rằng quân đoàn Ninja do ông ta dẫn dắt đã sớm bị Cầu Tâm Gia giết sạch rồi.

-Nếu là ông ta, Bắc Cung Đằng Phu, nơi đây là do ông ta bày trận pháp, vậy thì bên trong nhất định có bảo vật mà gia tộc chúng ta để lại rồi!

Trong mắt Bắc Cung Anh Hùng dấy lên sự thù hận, sự đau khổ mà ông ta phải gánh chịu mỗi ngày trong mấy chục năm nay khiến ông ta căm hận Cầu Tâm Gia thấu xương.

-Kỳ môn trận pháp của Trung Quốc biến hóa vô lường, ta cần có chút thời gian!

Ngày trước khi Bắc Cung Đằng Phu học lóm nghề ở Trung Quốc, do xương cốt đã rắn chắc, dù học được một vài võ thuật và kỳ môn độn giáp hung lại không được tiếp xúc với điều cốt lõi nhất của các phái kỳ môn, trận pháp trước mắt này, không phải nói phá là có thể phá được.

-Được, vậy tất cả đều nhờ vào Đấng Phu trưởng lão rồi!

Bác Cung Anh Hùng lại bảo người trong gia tộc lui về sau thêm mấy chục mét, hỏi Bác Cung Ngạn Tuấn:

-Vẫn chưa liên lạc được với đám người bên ngoài sao? Tại sao lại như vậy?

Khi tiến vào bên trong Ma Quỷ Sơn, không hiểu sao bọn họ lại mất hết liên lạc với đám người bên ngoài, chỉ là nơi đây hẻo lánh, Bác Cung Anh Hùng hoàn toàn không ngờ rằng, “bọn ngựa bắt ve, chim sẽ rình phía sau”.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 497

Chim Sẻ Ở Phía Sau (1)

Không liên lạc được, gia chủ, có lẽ ở đây có từ trường đặc biệt gì đó, thiết bị liên lạc không thể kết nối được.

Bắc Cung Ngạn Tuấn lắc đầu nói:

- Tôi vừa phái ba người quay lại làng, có điều trên đường về có rất nhiều rắn và côn trùng, ba người đó đều bị chúng cắn bị thương rồi, chỉ có thể chờ sau khi lấy được kho vàng kia thì mọi người cùng nhau trở về thôi.

Khi mọi người trong gia tộc Bắc Cung vào núi có dùng xe thiết giáp mở đường, còn dùng súng phun lửa dẹp sạch lùm cây, hơn nữa còn phun các loại thuốc diệt rắn như lưu huỳnh ở hai bên đường, rất ít có rắn độc muỗi mòng đến gần.

Nhưng sau khi mọi người đi qua những con côn trùng và rắn độc ấy lại ồ ạt kéo đến, cũng không biết có phải là do xảy ra dị biến hay không mà chúng lại không sợ lưu huỳnh, có nhiều con lại trở về địa bàn của chúng, khi ba người kia đi qua lại bị rắn độc cắn phải.

- Gia chủ, dù sao thì cũng đã biết được bảo vật được cất giấu trong đây, hay là chúng ta lui về trước, bàn bạc kỹ lưỡng hơn, có được không ạ?

Không biết vì sao mà trong lòng Bắc Cung Ngạn Tuấn cứ có cảm giác thấp thỏm bất an, trước đây khi gia tộc đầu tư cổ phiếu thất bại, ông ta cũng từng có cảm giác này, chỉ là lúc đó thấp cổ bé họng, không ai nghe theo lời của ông ta.

Cũng là sau sự việc lần ấy, Bắc Cung Ngạn Tuấn đã lọt vào mắt xanh của gia chủ, bắt đầu khôi phục công việc đầu tư đối ngoại của gia tộc, mãi đến năm trước, mới được mặc định là người nối nghiệp của gia chủ.

-Ta cũng cảm thấy không ổn, nhưng lúc này nhất định phải lấy được kho bảo vật kia.

Bắc Cung Anh Hùng lắc đầu, ông ta cũng là người hơn bảy mươi tuổi rồi, hơn nữa gần đây sát khí trong người càng lúc càng phát

tác thường xuyên hơn, Bắc Cung Anh Hùng cũng không biết bản thân có thể gượng đến lúc nào, nếu không tìm được kho bảo vật kia, ông ta sẽ chết không nhắm mắt.

-Gia chủ, bảo vật lúc nào cũng có thể lấy được, nhưng nếu chúng ta bị người khác bao vây tại đây, thì lại liên quan đến sự tồn vong của cả gia tộc!

Dù không dám mở lời khiển trách, nhưng khẩu khí của Bắc Cung Ngạn Tuấn cũng không tốt mấy, nói xong, ông ta cũng thấp thòm trong lòng, sợ chọc giận Bắc Cung Anh Hùng.

-Ngạn Tổ, thời cơ không đợi người, đã kéo hơn nửa thế kỉ rồi, không thể kéo dài thêm nữa!

Bắc Cung Anh Hùng nhìn ngó xung quanh, dường như đã hạ quyết tâm, nói với Bắc Cung Hòa Điền:

-Toàn bộ lui ra, tiểu đội ảnh tử canh gác trong phạm vi ba mươi mét!

Trong gia tộc Bắc Cung, tổng cộng có hai sự tồn tại rất đặc biệt, một là tiểu đội ảnh tử do các Ninja hợp thành, chuyên phụ trách tập kích ám sát và tình báo, hai là tiểu đội tử sĩ, phụ trách tấn công giết chóc, hai tiểu đội này hợp lại thành Ảnh Sát.

Trong các gia tộc ở Nhật Bản từ thời chiến quốc trở đi, trên cơ bản đều có sự tồn tại của loại tiểu đội đặc biệt này. Nổi tiếng nhất là các gia tộc Ninja như YHạ, Giáp Hạ, Võ Tàng, sức mạnh quân sự của họ còn cao hơn gia tộc Bắc Cung một bậc.

Dưới mệnh lệnh của Bắc Cung Anh Hùng, tiểu đội ảnh tử tổng cộng gồm hơn ba mươi người liền phân bố tiến hành, lần lượt đuổi các thành viên trong gia tộc kia ra ngoài mười mét, tạo nên một vòng tròn, chỉ có lác đác vài người đứng giữa vòng tròn đó.

Sau khi tiểu đội ảnh tử hoàn thành nhiệm vụ, Bắc Cung Anh Hùng nói với một ông cụ vừa nãy đứng cạnh Bắc Cung Đằng Phu:

-Chính Thái trưởng lão, Ngạn Tuấn là nhân tài kiệt xuất trong đám văn bối của gia tộc, chuyện này, tôi nghĩ rằng...không nên giấu cậu ta nữa!

Khi đối mặt với vị trưởng lão này, Bắc Cung Anh Hùng lại không kính cẩn lắm, bởi vì tuổi tác và thân phận của ông ta không thua kém gì vị Bắc Cung Chính Thái trước mặt kia, chỉ là bản thân ông ta không muốn vào hội trưởng lão mà thôi.

Chính Thái trưởng lão sau khi nghe xong lời của Bắc Cung Anh Hùng liền gật đầu, nói:

-Ngạn Tuấn, đây là cơ mật tối cao của gia tộc Bắc Cung, cậu có thể bảo đảm sẽ không lan truyền ra ngoài không?

-Thưa trưởng lão, Ngạn Tuấn tuyệt đối sẽ không nói cho người ngoài biết những điều mà hôm nay Ngạn Tuấn nghe thấy, dù là nửa chữ!

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của gia chủ và trưởng lão, Bắc Cung Ngạn Tuấn giật thót mình, ông ta vốn đoán rằng kho vàng lần này tuyệt đối không đơn giản như vậy, quả nhiên sự thật đúng với những gì ông ta đã dự đoán, bên trong còn có cơ mật khác.

-Được lắm, Ngạn Tuấn, cậu có biết Bắc Cung Chính Võ không?

Bắc Cung Anh Hùng nghiêm mặt nói.

-Thưa biết, ông ta là anh hùng của gia tộc chúng ta, từng làm sư đoàn trưởng của sư đoàn Miến Điện.

Bắc Cung Ngạn Tuấn cảm thấy hơi khó hiểu trước câu hỏi của Bắc Cung Anh Hùng, kho vàng ở Myanmar là do Bắc Cung Chính Võ cất giấu, những người có chút địa vị trong gia tộc đều biết cả.

Bắc Cung Anh Hùng trầm giọng nói:

-Ông ta quả thật là sư đoàn trưởng của sư đoàn Miến Điện, nhưng ông ta đồng thời cũng là người phụ trách việc quản lý tiền bạc trong gia tộc.

Nghe xong câu nói của gia chủ, Bắc Cung Ngạn Tuấn há hốc mồm ngạc nhiên, một người phụ trách việc quản lý tài sản trong gia tộc, có tầm quan trọng không thua kém gì gia chủ, thông thường đều sẽ ở lại trong gia tộc, Bắc Cung Ngạn Tuấn không ngờ rằng, vào thời kì đó, lại do Bắc Cung Chính Võ phụ trách quản lý chuyện tiền nong.

Huyết thống bên Bắc Cung Anh Hùng là huyết thống của hậu duệ thuộc dòng chi trưởng trong gia tộc, bản thân của Bắc Cung Anh Hùng là con trai của gia chủ tiền nhiệm, còn Bắc Cung Chính Thái ở bên cạnh ông ta là anh họ của ông ta, Bắc Cung Chính Võ vừa được nhắc đến lại là anh em ruột của Chính Thái trưởng lão.

Lúc này trong lòng Bắc Cung Ngạn Tuấn mơ hồ nghĩ ra điều gì đó, lại không cách nào nắm bắt được, liền buột miệng hỏi:

-Gia chủ, tôi...tôi không hiểu...ý...ý của ông.

Bắc Cung Anh Hùng chậm rãi nói:

-Ngạn Tuấn, cậu có biết tại sao sau chiến tranh, gia tộc Bắc Cung của chúng ta lại không phát triển bằng các gia tộc khác hay không?

-Không biết ạ.

Bắc Cung Ngạn Tuấn lắc đầu, ông ta sinh ra sau chiến tranh, mãi đến cuối thập niên tám mươi mới được Bắc Cung Anh Hùng trọng dụng, điều mà ông ta biết được cũng có hạn.

Có điều sau khi tiếp quản quyền quản lý tài chính trong gia tộc Bắc Cung, Bắc Cung Ngạn Tuấn cũng luôn có nghi ngờ trong lòng, bởi vì theo ông ta thấy một gia tộc Bắc Cung hết sức to lớn mà kinh phí có thể dùng đến thật ra lại rất có hạn, đa phần đều là một số bất động sản, điều này không hợp với vị trí của gia tộc Bắc Cung ở Nhật Bản.

-Bởi vì tài sản của gia tộc Bắc Cung chúng ta, phần lớn đều nằm trong tay của Bắc Cung Chính Võ, năm đó ông ta hy sinh trong trận chiến ở Myanmar, tâm tích của những của cải kia cũng trở thành điều bí ẩn, nhưng ta tin rằng, anh họ Chính Võ nhất định sẽ cất giữ lại những của cải đó.

Qua lời kể của Bắc Cung Anh Hùng, một bí mật trọng yếu chỉ lưu truyền trong gia tộc Bắc Cung đã được tiết lộ trước Bắc Cung Ngạn Tuấn.

Hóa ra, để giành được thắng lợi tuyệt đối trong trận đánh kia, lúc bấy giờ gia tộc Bắc Cung gần như phải hết toàn bộ tinh anh trong gia tộc, người nắm quyền quản lý tài chính như Bắc Cung Chính Võ cũng vì vậy mà được thăng làm sư đoàn trưởng của sư đoàn Miến Điện.

Của cải to lớn mà gia tộc Bắc Cung có được qua các trận chiến lúc bấy giờ, thông qua nhiều con đường khác nhau mà đều tụ tập trong tay của Bắc Cung Chính Võ.

Sau khi tham chiến ở Mỹ, gia tộc Bắc Cung dần dần suy tàn, Bắc Cung Chính Võ là người đầu tiên nhận ra rằng chiến cục có thể sẽ thay đổi, thế nên ông ta đã đích thân đến châu Âu một chuyến, đem toàn bộ tài sản của gia tộc mà mình nắm giữ, toàn bộ đều gửi trong ngân hàng của nước trung lập là nước Thụy Sĩ.

Do trong lịch sử nước Thụy Sĩ luôn duy trì quan điểm trung lập về mặt chính trị và quân sự, nên ngành tài chính của nó cũng là

ngành phát triển nhất trên thế giới, hệ thống tài chính hoàn thiện cùng với chế độ “ngân hàng bảo mật” nổi tiếng gần xa đã thu hút dòng chảy của tiền tệ quốc tế đổ về đây, dù là trong thời chiến, uy tín của nó cũng đủ khiến cho người Nhật đem tiền gửi vào.

Không ai biết được rốt cuộc thì Bắc Cung Chính Võ đã rót bao nhiêu tiền vào ngân hàng Thụy Sĩ, nhưng có một điều có thể khẳng định đó là của cải mà gia tộc Bắc Cung tích góp trong mấy trăm năm qua thì đã có 70% được gửi vào trong đó.

Chi là không ai ngờ rằng Bắc Cung Chính Võ lại tận trung vì Thiên Hoàng ở Myanmar, mặc dù chưa chắc ông ta trung thành đến thế, nhưng súng đạn không có mất, ông ta thậm chí ngay cả một câu di ngôn cũng không kịp để lại.

May là con cháu gia tộc đi theo Bắc Cung Chính Võ lúc bấy giờ đã truyền thông tin ra ngoài, có điều hẳn ta không phải là người phụ trách cất giấu bảo vật, chỉ biết được vị trí đại khái, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu mà mãi đến năm năm sau khi Nhật Bản đầu hàng, gia tộc Bắc Cung mới xác định được địa điểm cụ thể của kho vàng và phái người đến Myanmar.

-Thì ra là như vậy, gia chủ, là tôi đã hiểu lầm ông, xin ông hãy xử phạt tôi!

Sau khi nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, Bắc Cung Ngạn Tuấn mới chợt hiểu ra, hèn gì Bắc Cung Anh Hùng lại bất chấp sự phản đối của nhiều người trong gia tộc, trích ra khoản tiền khổng lồ để xây khách sạn năm sao ở Myanmar, đồng thời mỗi năm đều đầu tư kinh phí vào Myanmar, thì ra mục đích của ông ta không chỉ đơn thuần là vì kho vàng kia, mà là muốn tìm ra của cải mà Bắc Cung Chính Võ gửi trong ngân hàng Thụy Sĩ.

Trong thế chiến thứ nhất, Nhật Bản từng tham gia chiến tranh, vào thế chiến thứ hai càng càn quét cả vùng Đông Nam Á, toàn bộ tài sản mà họ cướp được là một con số không kể xiết, dù tính thế nào e rằng cũng là con số trên mười tỷ đô, so với số tiền này thì con số mà Bắc Cung Anh Hùng bỏ ra đầu tư chẳng là gì cả.

-Ngạn Tuấn, đây là cơ mật tối cao của gia tộc, không được nói với bất kì ai!

Sau khi tiết lộ cơ mật, Bắc Cung Anh Hùng cũng thờ phào nhẹ nhõm, trong lòng cảm thấy mệt mỏi vô cùng, có lẽ đợi sau khi tìm ra kho bảo vật này, trở về Nhật ông ta có thể vào hội đồng trường lão để dưỡng già rồi.

-Vâng, thưa gia chủ!

Nghe xong lời của gia chủ, trong lòng Bắc Cung Ngạn Tuấn kích động vô cùng, đây là lần đầu tiên gia chủ tỏ ý muốn giao lại quyền cho ông ta.

Trận pháp mà Cầu Tâm Gia bày ra năm đó, trải qua sự tích tụ bao nhiêu năm, sát khí tụ hội xung quanh trận pháp đã đến một mức độ đáng sợ, mặc dù Bắc Cung Đẳng Phu hiểu sơ về kỳ môn trận pháp, nhưng muốn phá giải cũng vô cùng khó khăn, thời gian thì cứ từ từ trôi đi.

Khi trời nhá nhem tối, đám người Diệp Thiên cuối cùng cũng đã đến ngoài Ma Quỷ Sơn, tiếng ồn từ xe thiết giáp làm các thôn dân đang nấu ăn đổ dồn ra ngoài ngó xem.

Có điều trang phục của bọn Diệp Thiên cũng giống với đám người Nhật kia, đều là đồ nguy trang, các thôn dân chất phác kia không ngờ rằng, những người vốn dĩ còn đang tuần tra xung quanh làng kia, lúc này đều đã trở thành thi thể, nằm ngay ngắn trong khu rừng cách làng bốn năm trăm mét.

-Lão Mã, làm tốt lắm!

Lúc này Diệp Thiên và Mã Lạp Khai đang đứng xung quanh hai mươi ba cái thi thể kia, ba người còn lại trong tiểu đội đánh thuê, đang canh giữ ở lối vào Ma Quỷ Sơn, vì trong nhiệm vụ mà Diệp Thiên giao phó, bọn họ còn phải phong tỏa toàn bộ đám người Nhật đã vào núi kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 498

Chim Sẻ Ở Phía Sau (2)

Bắc Cung Anh Hùng để lại tổng cộng hơn ba mươi người, ngoài những thi thể ở trong rừng kia, còn có tám thi thể bị vớt trong lùm cây xung quanh làng, khi đám người Mã Lạp Khải ám sát những người này, từ đầu đến cuối đều dùng “vũ khí lạnh” nên không gây ra tiếng ồn gì.

Thủ đoạn này cũng khiến cho Diệp Thiên phải than thở, nếu nói đến tập kích bất ngờ, Diệp Thiên tự hỏi không thua kém bất kì kẻ nào, nhưng tiến hành ám sát ở nơi trống trải thế này, thì hẳn ta kém xa bọn người của Mã Lạp Khải, chỉ ít thì trong khoảng cách hơn năm trăm mét từ đây đến trạm gác, Diệp Thiên rất khó mà tập kích được.

-Thưa ông chủ, chúng ta có cần dẫn người đánh vào trong không?

Chỉ một mình Mã Lạp Khải vừa này đã giải quyết được hơn mười tên lính Nhật, lúc này cả người ông ta tỏa ra sát khí, hai mắt đỏ ngầu, tinh thần hưng phấn, nóng lòng muốn dùng đao thật kiếm thật đánh thêm một trận nữa, cũng coi như là trận đánh cuối cùng từ biệt cuộc đời làm lính đánh thuê của chính ông ta.

Mã Lạp Khải là lính đánh thuê chuyên nghiệp, từng dẫn dắt tiểu đội đánh thuê của ông ta tham gia chiến tranh Iraq, binh lính Iraq chết dưới tay ông ta cũng có hơn mười người, nhưng điều đó không phải được hoàn thành trong một lần nhiệm vụ, việc giết chóc giống như hôm nay, nhất thời đã khơi gợi ma quỷ trong lòng ông ta.

Nhìn lối vào khe núi hình chữ S ở đằng xa kia, Diệp Thiên lắc đầu, nói:

-Lão Mã này, đối phương có hơn một trăm người, chúng ta chỉ có hơn mười người, không nhất thiết phải liều mạng với bọn họ, hơn nữa Trung Quốc có một câu tục ngữ “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở phía sau”, đợi bọn họ ra khỏi núi, đó mới là thời cơ tốt để chúng ta ra tay!

Ở bên đây, chỉ có Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức và Mã Lạp Khải là có kinh nghiệm chém giết trên chiến trường, bọn người của Võ Thần

ầu đã đánh nhau còn được, nhưng nếu phải dùng đao thật sừng thật thì bọn họ chẳng ra sao cả, Diệp Thiên dù có tự tin đến đâu, cũng không dám lấy năm sáu người chống chọi với hơn một trăm người của đối phương.

Hơn nữa lần trước ở Đài Loan, cảnh vật xung quanh là rừng cây um tùm, có thể ẩn nấp ở bất kì mọi nơi, nên Diệp Thiên không sợ đối phương có lực lượng đông đảo, nhưng trong Ma Quỷ Sơn này lại có nhiều lùm cây thấp bé, hơn một trăm người của đối phương nã sừng vào, dù Diệp Thiên có là thần thánh cũng sẽ bị đánh toi bời.

Bây giờ chỉ cần Diệp Thiên giữ chặt lối vào Ma Quỷ Sơn thì cũng đồng nghĩa với việc đang đứng ở thế bất bại rồi, hấn ta không cần phải làm thêm việc dư thừa, bỏ đi ưu thế của mình để liều sống liều chết với Bắc Cung Anh Hùng.

Đang nói, Diệp Thiên bèn vỗ một cái vào vai của Mã Lạp Khải, một luồng nguyên khí tỏa ra từ bàn tay hấn, trong nháy mắt xâm nhập vào trong da thịt của Mã Lạp Khải, Mã Lạp Khải vốn dĩ còn đang sục sôi nhiệt huyết đột nhiên rùng mình một cái, cả người lại tỉnh táo hẳn ra.

Nghĩ đến cử chỉ vừa rồi của mình, trán của Mã Lạp Khải toát cả mồ hôi lạnh, bèn gật đầu nói:

-Ông chủ nói đúng lắm, quả thật không cần phải liều mạng với bọn họ!

-Diệp gia, cháu có chuyện tìm ông.

Trong lúc Diệp Thiên và Mã Lạp Khải đang bàn bạc việc phong tỏa lối vào Ma Quỷ Sơn, thì đột nhiên có tiếng kêu của Võ Thần từ trong rừng truyền đến.

-Có chuyện gì? Vào đây rồi nói.

Diệp Thiên nghe vậy sừng sốt, vừa nãy hấn ta ra lệnh cho bọn người Võ Thần mai phục ở ngoài Ma Quỷ Sơn, để hỗ trợ, ngăn bọn lính Nhật chạy thoát. Hấn ta đáng lý sẽ không trái lại lệnh của Diệp Thiên tự ý bỏ đi.

-Diệp gia, là...là Háo Tử tìm ông!

Sau khi vào rừng, Võ Thần và người thanh niên trẻ phía sau hấn nhìn thấy đồng thi thể trên đất, vẻ mặt liền trở nên tái nhợt.

Mặc dù võ quán An Đức có tiếng tăm lừng lẫy trong giới võ lâm phương Bắc, nhưng bình thường cũng chỉ là so tài tỉ thí với đồng

đạo võ lâm, ra tay rất có chừng mực, đừng nói lấy mạng của người ta, dù là chuyện bị thương cũng hiếm khi xảy ra.

Có thể nói, những người theo Diệp Thiên đến Myanmar, dù cũng được coi là nhân sĩ võ lâm, nhưng người nào người nấy đều có xuất thân trong sạch, ngay cả một hồ sơ phạm tội trong cục cảnh sát cũng không có, nên khi chứng kiến thủ đoạn của những người nước ngoài này, một người luôn trầm tĩnh như Võ Thần nói năng cũng không còn được trôi chảy nữa.

-Đi thôi, chúng ta ra ngoài nói!

Diệp Thiên nói với Võ Thần một tiếng, bèn quay đầu nhìn sang Mã Lạp Khải nói:

-Lão Mã, lát nữa tôi sẽ gọi bọn Lão Hồ đến giúp, mấy người các ông chịu khó một chút, đào một cái hố để chôn bọn người này nhé, trời nóng như thế này, đừng để sinh ra bệnh gì đấy.

Thật ra nếu nói hủy thi diệt tích, cách tốt nhất là dùng lửa đốt, đổ một thùng xăng xuống, không cần đến nửa tiếng đồng hồ, ngay cả xương cũng bị đốt thành tro rồi, chỉ là Diệp Thiên không muốn khói lửa ngạt trời gây sự chú ý cho những người trong Ma Quỷ Sơn, mới nghĩ ra cách chôn xác xuống đất.

Ra khỏi rừng, Diệp Thiên căn dặn Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên đang canh giữ ở ngoài một tiếng, nói với người thanh niên đứng cạnh Võ Thần:

-Háo Tử, xảy ra chuyện gì vậy?

Háo Tử mà Diệp Thiên nhắc đến, tên thật là Lê Tiểu Hạo, là người Vân Quý, gia cảnh cũng khá giả, mấy năm trước xem qua vài phim võ thuật do Hồng Kông sản xuất liền chạy đến kinh thành muốn báii sư học nghệ, ma xui quỷ khiến thế nào lại tìm đến võ quán An Đức, trở thành một thành viên trong đó.

-Thưa Diệp gia, chuyện...chuyện là thế này...

Lê Tiểu Hạo hơi sợ sệt nhìn vào rừng, lấp bắp nói:

-Tôi...vừa nãy tôi có nói mấy câu với mấy người già trong làng, nghe họ nói, Ma Quỷ Sơn không chỉ có một lối vào này, cách hai mươi dặm ở phía Bắc của núi còn có một nơi có thể vào được, tôi...tôi cảm thấy tin tức này có lẽ sẽ có ích với ông, phải không ạ?

Trên thế gian này chỉ có kẻ ngốc bẩm sinh, không có người nào sau này mới trở nên ngốc đi, ai cũng có thể thấy mệnh lệnh do Diệp Thiên ban ra, chính là muốn nhốt những người Nhật đã vào núi kia ở trong đó, việc xuất hiện thêm một lối vào nữa, sẽ trở nên vô cùng quan trọng.

Lê Tiểu Hạo vốn sống ở tỉnh Vân Quý giáp với Myanmar, phong tục tập quán và ngôn ngữ của hai bên trên cơ bản là khá giống nhau, vừa nãy sau khi hắn biết được thông tin này, liền tìm đến Võ Thần, vội vội vàng vàng tới tìm Diệp Thiên.

-Cái gì? Vẫn còn một lối ra khác sao?

Diệp Thiên nghe vậy ngăn người ra, vội hỏi:

-Háo Tử, tin này có chính xác không? Ông lão kia liệu có nói dối không?

Nếu trong núi thật sự còn có một lối ra khác, vậy thì nỗ lực của Diệp Thiên coi như uổng công rồi, hơn nữa đối phương rất có khả năng sau khi thoát ra từ chỗ khác, quay ngược lại bao vây bọn họ, đến lúc đó rất khó nói ai là bại ngửa, ai mới là chim sẻ rồi.

Lê Tiểu Hạo lắc đầu, nói:

-Diệp gia, tôi đã hỏi rõ ràng, ông lão đó từng trong lúc chán dê, vào nhâm Ma Quỷ Sơn, chính là vào từ khu vực ngoài hai mươi dặm kia, có điều do địa hình trong núi kì lạ, sau khi vào núi đi đến lối ra này, chỉ có 3-5km.

Sự tình quan trọng, sau khi Lê Tiểu Hạo hỏi đi hỏi lại rõ ràng, mới đến tìm Diệp Thiên, bởi vì sau khi ông lão này thoát ra từ lối vào Ma Quỷ Sơn ở trước làng, mới biết bản thân mình đã vào nhâm Ma Quỷ Sơn, lúc đó sợ đến mức mấy ngày liền đều không dám ra ngoài chán dê.

-Võ Thần, mọi người theo ta.

Sắc mặt Diệp Thiên thay đổi nhiều lần, dậm chân phải xuống đất một cái, liền quay người tiến vào rừng, hô to với Hồ Hồng Đức đang quơ xẻng đào hố:

-Lão Hồ, ông đi theo tôi, Khiếu Thiên, ông dẫn dắt bọn họ tiếp tục đào hố.

Không để tâm đến vẻ mặt khó coi của Võ Thần và Lê Tiểu Hạo, Diệp Thiên kéo Hồ Hồng Đức ra khỏi rừng, nói cho ông ta nghe về

chuyện Ma Quỷ Sơn vẫn còn một lối thoát khác.

Sau khi nghe xong lời của Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức trầm ngâm hồi lâu, bèn nói:

-Ba đến năm kilomet cũng không xa lắm, nếu Bắc Cung Anh Hùng bị chặn trong cốc, ông ta nhất định sẽ phái người đi tìm những lối ra khác, lúc đó muốn đánh hay bỏ chạy đều nằm trong tầm tay của đối phương

-Ôi, có lẽ sư huynh cũng không biết chuyện này.

Trong lòng Diệp Thiên cũng rối như tơ vò, nhưng hẳn ta biết chuyện này không thể trách Cầu Tâm Gia, Ma Quỷ Sơn xưa nay là cấm địa của con người, Cầu Tâm Gia có thể dẫn người vào đã là chuyện không dễ dàng rồi, làm sao ông ta còn dám kiếm thêm chuyện, mà mò trong Ma Quỷ Sơn?

Nhìn thấy Diệp Thiên nhìn mình chằm chằm, Hồ Hồng Đức vung hai tay, cười gượng nói:

-Diệp Thiên, cậu đừng nhìn tôi, chuyện này tôi cũng không có cách gì đâu.

Nếu nói đến trình độ săn bắt của Hồ Hồng Đức thì Diệp Thiên không sánh bằng, nhưng trong núi là hơn một trăm con người, không ai ngóc đầu nổi đứng nguyên tại chỗ cho Hồ Hồng Đức điểm danh, đối với tình huống thế này ông ta cũng lực bất tòng tâm.

-Hừm, tôi có chết cũng không thể để cho bọn quỷ Nhật Bản lấy vàng đi đâu!

Nhìn thấy bộ dạng khó xử của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên nhin không được bèn mắng một câu, năm đó Cầu Tâm Gia cướp bảo vật từ tay bọn Nhật và giấu nó đi, lẽ nào bản thân hẳn lại không bằng đại sư huynh, chỉ có thể tro mắt nhìn bọn Nhật Bản đạt được mục đích hay sao?

-Diệp Thiên, cậu nói đùa gì vậy?

Hồ Hồng Đức nghe mà sùng sờ, kéo Diệp Thiên lại khi hắn đang cời áo khoác, nói:

-Trong đó có hơn một trăm người lặn, một mình cậu vào thì có ích gì?

Bây giờ không phải là sự đối đầu của hai tướng lĩnh trong thời cổ đại, bên nào thắng có thể quyết định thế cục của cả trận chiến, ở hiện đại, sự dũng cảm của cá nhân chỉ bị coi là đầu óc ngu si tứ chi phát triển, dù là nhân sĩ võ lâm như Hồ Hồng Đức cũng không cho

rằng một mình Diệp Thiên đơn thương độc mã thì có thể làm nên được chuyện gì.

-Không sao, Lão Mã, ông kiểm cho tôi một bộ quần áo lại đây, tôi trà trộn vào sẽ không bị bọn họ phát hiện ra đâu.

Diệp Thiên từ nhỏ đã rất kiên quyết trước chủ ý của mình, việc mà hắn ta đã quyết định, không ai có thể thay đổi được, lúc này đã hạ quyết tâm, thì nhất định phải vào Ma Quỷ Sơn một phen.

Trong lúc nói chuyện Diệp Thiên đã cởi hết áo quần trên người mình xuống, chỉ mặc một cái quần lót tam giác, sau đó lấy ra một cái chai đậy kín to bằng cái nắm tay từ trong ba lô của mình.

Mở nắp chai, Diệp Thiên cẩn thận nghiêng miệng chai, đổ vào lòng bàn tay của mình, một mùi tanh hôi khó ngửi liền bốc ra, nhưng Diệp Thiên đã sớm nín thở, không chần chừ gì liền trực tiếp bôi thứ nước thuốc trong suốt đó lên người mình.

Khi cầm đồ nguy trang có kí hiệu của gia tộc Bắc Cung bước đến, Hồ Hồng Đức chịu không nổi phải dùng bộ đồ cầm trên tay bịt mũi lại, tức giận nói:

-Trời ạ, đây là mùi gì vậy? Cậu còn trét lên người nữa, ko thấy ghê tởm hay sao?

-Lão Hồ, mười phút sau thì mùi này sẽ tan biến, không có thứ này, tôi thật không dám vào Ma Quỷ Sơn đâu.

Diệp Thiên nghe thế liền cười, sau khi cẩn thận đậy nắp bình lại, liền nói:

-Thứ này là do đại sư huynh chế ra, năm đó sư huynh có thể dẫn người vào Ma Quỷ Sơn, đều dựa vào món bảo bối này, nếu không thì ông nghĩ là mấy con rắn độc, mũi độc trong núi đều là hòa thượng chỉ ăn chay thôi sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 499

Chim Sẻ Ở Phía Sau (3)

Ồ? Còn có thứ tốt thế à?

Hồ Hồng Đức nghe vậy mắt liền sáng rỡ, mùi hôi tanh kia dường như cũng không còn khó ngửi nữa, liền hỏi:

- Diệp Thiên, thứ này cậu phải chừa cho ta chút ít nhé, mấy thứ độc hại trong Trường Bạch Sơn cũng không ít, mang theo thứ này thì có thể bớt đi nhiều phiền toái.

- Nghĩ hay nhỉ, lượng thuốc ở chỗ tôi cũng chỉ đủ cho một người dùng thôi, có điều chờ lo xong chuyện ở đây, cũng không phải không thể chế thêm loại thuốc này.

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, chai thuốc trong tay hẳn có dùng tiền cũng mua không được, có thứ này trong tay, chẳng khác nào đã giữ chìa khóa vào Ma Quỷ Sơn tìm bảo vật.

Năm đó Cầu Tâm Gia chọn Ma Quỷ Sơn làm nơi cất vàng, không phải là không có mục đích, mà là đã trải qua sự khảo sát tỉ mỉ, mới đưa ra quyết định.

Ma Quỷ Sơn nằm sâu trong bang Shan, phía sau là những dãy núi lớn trải dài, hơn nữa lối vào núi có hình chữ S, còn lại đều là ba mặt bị núi bao bọc, đây là nơi đại hung trong địa lý phong thủy, ngụ ý sát khí có vào chứ không ra, lại là một phong thủy tuyệt địa tự nhiên.

*Bang Shan: là một bang của Myanmar, lấy tên từ người Shan, một trong những dân tộc sống ở khu vực này. Đây là bang rộng nhất trong 14 bang và các phân chia chính khác của Myanmar.

Trước khi dẫn thuộc hạ vào Ma Quỷ Sơn, Cầu Tâm Gia đã từng vào trong núi, gặp qua hoa ăn thịt người và loại rắn độc kia, nhưng

những thứ này đương nhiên không làm khó được ông ta, vạn vật sinh ra đều có khắc tinh, sau khi góp nhặt một vài dược liệu trong núi, ông ta đã chế ra thứ thuốc mà Diệp Thiên đang cầm trong tay kia.

Dù khi mới bôi lên người, thuốc có mùi tanh hôi khó ngửi, nhưng chỉ cần qua hơn mười phút, mùi đó sẽ biến mất, nhưng công hiệu lại không giảm đi, bất kể là rắn độc, mủi độc hay hoa ăn thịt người trong Ma Quỷ Sơn người thấy nó đều phải lùi xa ba thước.

Năm đó sau khi bị gia tộc Bắc Cung đánh lén thành công, tất cả trang bị mà Cửu Tâm Gia mang theo đều mất sạch, chỉ có chai thuốc này là được giấu ở trên người.

Chỉ là sau gần nửa thế kỉ, cái chai vốn đầy thuốc, giờ chỉ còn lại nửa chai, chỉ miễn cưỡng đủ để Diệp Thiên bôi lên người, đó cũng là nguyên nhân chính mà Diệp Thiên chuẩn bị một thân một mình tiến vào Ma Quỷ Sơn.

Qua khoảng mười phút, Hồ Hồng Đức khịt khịt mũi, vẻ mặt ngạc nhiên, nói:

-Ồ, cái mùi đó thật sự không còn nữa rồi

-Hi hi, lão Hồ, ông ngửi riết đâm ghiền rồi hả? Chẳng lẽ không chê mùi này hôi à?

Diệp Thiên nhìn Hồ Hồng Đức với vẻ kì quái, đồng thời miệng hít một hơi thật dài.

Hồ Hồng Đức ưỡn ngực nói:

-Diệp Thiên cậu ngửi được, lão Hồ ta không thể ngửi được sao? Hôi chút thôi, có gì đáng sợ chứ?

-Nhưng...ban nãy tôi chuyển sang hít thở từ bên trong, hoàn toàn không ngửi thấy mùi đó, ha ha ha...

Diệp Thiên thật sự nhin không nổi, bèn cười phá lên, làm Hồ Hồng Đức nguơng cả mặt, muốn xuất hiện ngay một miếng tào hủ để đập đầu vào chết.

-Được rồi, Lão Hồ, tôi đi đây, ông dẫn dắt bọn họ canh giữ ở đây, khi nào tôi ra sẽ phát ám hiệu trước, nếu không phải tôi thì mọi người cứ trực tiếp dùng súng chia vào đầu người đó.

Trận đại chiến sắp xảy ra, sự thư giãn này là không thể thiếu được, mặc dù Diệp Thiên từng có chiến tích lấy ít thắng nhiều, nhưng đối mặt với toàn bộ tinh anh của gia tộc Bắc Cung, trong lòng hẳn ta ít nhiều cũng có chút lo lắng, lời nói đùa lúc nãy lại khiến cho tâm

trạng hơi kích động của Diệp Thiên bình tĩnh trở lại.

-Yên tâm đi, tài bắn súng của Lão Hồ ta tuyệt đối không thua kém gì đám quý tây dương kia.

Hồ Hồng Đức kiêu hãnh nói, mấy ngày nay trên đường đến Ma Quỷ Sơn, Hồ Hồng Đức không ít lần dùng đến súng đạn, khiến ông ta tìm lại được cảm giác năm nào, đồng thời cũng đã cực kì thành thạo cách sử dụng đồng súng ống quân dụng này.

-Tốt lắm, vậy tôi đi đây.

Diệp Thiên gật đầu, có người từng trải như Hồ Hồng Đức ở đây, lại thêm vào bọn người Mã Lạp Khai có kinh nghiệm phong phú về chiến tranh hiện đại, lối ra này của Ma Quỷ Sơn mặc dù không thể nói là tường đồng vách sắt, nhưng cũng chắc chắn không phải là hơn một trăm người thì có thể liều chết xông ra được.

-Hừm, Diệp Thiên, cậu học Nhẫn Thuật của bọn quý Nhật từ lúc nào vậy?

Hồ Hồng Đức đương nhiên sẽ không tin Diệp Thiên sử dụng tiên pháp nào đó, điều ông ta nghĩ tới đầu tiên là bản lĩnh nổi tiếng nhất của Ninja Nhật Bản, đó chính là ẩn thân, nhìn không được mà hét vào không khí.

-Nhẫn Thuật quái gì, Nhẫn Thuật của bọn Nhật Bản đều được biến hóa từ kỳ môn độn giáp của Trung Quốc mà ra, cơ sở lý luận chính là “Bình pháp Tôn Tử” của Trung Quốc chúng ta, còn lý luận âm dương cụ thể lại là tâm pháp của Đạo gia, cái mà bổn đại gia dùng mới là ẩn thuật chính tông nè...

Hồ Hồng Đức chưa dứt lời, giọng của Diệp Thiên liền vang lên, nhìn chung văn hóa của Nhật Bản từ thời chiến quốc đến nay, ngoài mẫu tử, phụ tử loạn luân và ngành sản xuất phim AV phát triển ra, có thứ nào là không học hỏi từ Trung Quốc chứ? Nếu nói đến tập đoàn đạo chích sớm nhất thế giới thì cư dân của đảo quốc vô liêm sĩ này tuyệt đối xứng đáng với danh xưng đó.

Thuật pháp mà Diệp Thiên dùng là có từ kỳ môn độn giáp của Trung Quốc. Hắn dùng hư không vẽ bùa tạo ra trận pháp, làm khuây động nguyên khí quanh người, khiến mắt người nảy sinh ảo giác, từ đó phát huy hiệu quả của thuật ẩn thân.

-Còn có loại pháp thuật này nữa à? Dùng nó không phải sẽ trở thành vô địch hay sao? Chẳng phải thấy một tên Nhật Bản thì sẽ giết một tên sao?

Hồ Hồng Đức nghe vậy, hai mắt sáng rỡ, nóng lòng muốn thuật pháp của Diệp Thiên có thể thi triển trên người mình, sau đó xông

vào Ma Quỷ Sơn tìm bọn quý Nhật đại khai sát giới một phen.

Diệp Thiên tức giận trừng mắt nhìn Hồ Hồng Đức, cười mắng:

-Ông nghĩ hay nhi, thuật pháp này nếu có thể di chuyển, tôi còn phải phí sức bảo mấy người trấn giữ ở miệng núi hay sao?

Loại thuật pháp này mặc dù có thể tránh được tai mắt của người khác trong tạm thời, nhưng chỉ cần người thi triển thuật pháp di chuyển, trận pháp xung quanh người hắn ta sẽ bị phá giải, dù là Diệp Thiên cũng không có cách nào để thay đổi, đây là chuyện vượt ngoài khả năng của con người.

Đương nhiên, loại thuật pháp này khó mà sử dụng khi đối địch, nhưng Diệp Thiên còn có biện pháp khác, sau khi giải thích cho Hồ Hồng Đức, cả người hắn ta lại từ từ mờ đi, trong sắc trời hoàng hôn chỉ còn lại một cái bóng, lẫn vào trong “hang cọp” Ma Quỷ Sơn.

-Đằng Phu trưởng lão, ông có thể phá trận pháp này không?

Trong lúc Diệp Thiên tiến vào Ma Quỷ Sơn thì Bắc Cung Đằng Phu đi tới đi lui trong nham động hết 3, 4 tiếng cuối cùng cũng đã dừng lại, khuôn mặt già nua không thể nhìn ra hi vọng ỏi khiến Bắc Cung Anh Hùng ở bên cạnh đứng ngồi không yên.

Gần đây nội thương của Bắc Cung Anh Hùng càng lúc càng phát tác thường xuyên hơn, ông ta biết dù bản thân có trút bỏ gánh nặng gia tộc, vào viện dưỡng lão dưỡng già thì cũng không còn sống được bao lâu nữa, trước lúc đó, ông ta rất muốn tìm lại bảo vật của gia tộc, để chứng minh hành vi giết cha giết anh tranh giành địa vị gia chủ, tất cả cũng chỉ là vì nghĩ cho tiền đồ gia tộc.

Bắc Cung Đằng Phu lắc đầu, nói:

-Ta không phá được trận pháp này, mặc dù địa thế của Ma Quỷ Sơn không cao, nhưng địa hình hiểm nguy, không phải là nơi có phong thủy tốt, Cầu Tâm Gia biến nơi đây thành đại trận phong thủy, sát khí tích tụ trong mấy chục năm nay, e rằng chính bản thân ông ta cũng khó lòng phá giải được trận pháp này.

Mặc dù Bắc Cung Đằng Phu không rành về trận pháp, nhưng có hiểu sơ về lý luận hai khí âm dương, nơi này vốn là âm thịnh dương suy, thêm vào Cầu Tâm Gia cố tình dẫn dắt, kéo toàn bộ sát khí ở Ma Quỷ Sơn tụ họp ở đây, âm khí gần như thịnh đến cực điểm, không phải sức người có thể phá giải được.

-Vậy... vậy phải làm sao? Lẽ nào gia tộc Bắc Cung chúng ta phải tiếp tục suy tàn hay sao?

Sau khi nghe xong lời của Đấng Phu trưởng lão, khuôn mặt của Bắc Cung Anh Hùng lộ vẻ tuyệt vọng, Bắc Cung Đấng Phu là người duy nhất trong gia tộc am hiểu kỳ môn trận pháp của Trung Quốc, nếu ông ta không phá giải được, thì e rằng cả nước Nhật cũng không ai có thể làm được.

Nhìn thấy bộ dạng thều thào của Bắc Cung Anh Hùng, Đấng Phu trưởng lão bỗng nói:

-Anh Hùng, ta đương nhiên không phá giải được, nhưng vẫn có cách miễn cưỡng đột nhập vào đó.

-Thật sao? Đấng Phu trưởng lão, phải làm thế nào, ông nói...

Bắc Cung Anh Hùng nghe xong liền sững sốt, tiếp đó mừng rỡ, nắm lấy bàn tay sần sùi của Bắc Cung Đấng Phu, sờ vuốt nó như vuốt ve một người tình.

-Khụ... khụ...

Dù Bắc Cung Đấng Phu đã đứng tuổi, nhưng không có loại sở thích đó, sau khi im lặng giặt khỏi tay của Bắc Cung Anh Hùng, bèn nói:

-Phương pháp rất đơn giản, tập trung tất cả súng phun lửa mà mọi người trong gia tộc mang theo, đương có thể khắc âm, sau khi bắn súng phun lửa, thì có thể tiêu trừ sát khí ở phía trước.

Chờ sau khi sát khí đã được tiêu trừ, thì chúng ta thuận thế tiến vào, chỉ cần động tác đủ nhanh, có lẽ có thể đem những bảo vật kia ra ngoài trước khi dùng hết số súng phun lửa đó.

Cách này của Bắc Cung Đấng Phu được suy ra từ lý luận ngũ hành tương khắc, âm dương vốn đối lập nhau, sát khí là thứ chí âm, còn ngọn lửa với nhiệt độ cao đương nhiên chính là thể hiện của vật chí dương, mặc dù chưa trải qua nghiệm chứng, nhưng trong mắt Bắc Cung Anh Hùng đã lộ ra vẻ hưng phấn.

Lúc này trời đã tối, Bắc Cung Anh Hùng không thể chờ được nữa, sau khi ra lệnh, mấy chục ngọn đèn được mở lên, soi sáng nham động, tuy ánh sáng của nó không chói mắt bằng ngọn lửa, nhưng cũng có thể tăng thêm mấy phần dương khí.

Hang động tuy rộng rãi nhưng cũng không chứa được nhiều người cùng lúc tiến vào như thế, mười hai người tay cầm súng phun lửa đứng xếp thành hai hàng, mỗi hàng đều có sáu người.

Sau khi mệnh lệnh được phát ra, sáu người phía trước bóp cò, sáu tia lửa như rồng lửa phát ra tiếng kêu chói tai, nhắm thẳng tới chỗ hơn mười mét phía trước, nhưng phàm là nơi nào có tia lửa đi qua, không khí dường như đều bị biến đổi.

Chờ sau khi tia lửa biến mất, vách hang vốn dĩ có chút xanh đen liền trở thành một mảng đen xì, một vài nơi còn sót lại vệt dầu, vẫn đang bốc cháy, khắp nơi trong không khí tỏa ra mùi cháy khét.

Nhưng điều khiến Bắc Cung Anh Hùng vui mừng là sau khi ông ta bước vào vùng bị cháy, luồng âm khí kia quả nhiên đã biến mất, nói cách khác, kế sách này của Đổng Phu trưởng lão là hoàn toàn khả thi.

Bắc Cung Anh Hùng vui mừng quá đỗi, vội ra lệnh cho người trong hai đội luân phiên bắn súng phun lửa, đội ngũ bị nhốt trong đây cả ngày gần như không tiến được nửa bước, cuối cùng cũng đã chậm rãi tiến lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn Quyển 6

Chương 500: Hòa Thiệu Trần Không Lò

Chương 501: Quái Xà Hai Đầu

Chương 502: Thương Vong Năng Nè

Chương 503: Kê Cà Là Mạnh Xà Cũng Phải Quy Tiên

Chương 504: Rương Mật Mã

Chương 505: Thân Trọng

Chương 506: Rút Dây Đông Rừng

Chương 507: Chiu Nhuc

Chương 508: Nhẫn Thuật

Chương 509: Ngọc Nát

Chương 510: Hủy Xác

Chương 511: Xuất Cảnh

Chương 512: Hiểu Lâm

Chương 513: Lấy Đức Thu Phục Người

Chương 514: Giao Dịch Phi Thúy

Chương 515: Nguyên Liễu Xấu Xí

Chương 516: Giao Dịch

Chương 517: Giải Thạch (Thượng)

Chương 518: Giải Thạch (Trung)

Chương 519: Giải Thạch (Hạ)

Chương 520: Ngọc Tùy

Chương 521: Tranh Giành Mua

Chương 522: Hãn Dùng Cái Khác

Chương 523: Một Tỷ

Chương 524: Phong Thủy

Chương 525: Công Tác Chuẩn Bị

Chương 526: Mẫu Thân

Chương 527: Tương Kiến

Chương 528: Tương Kiến (Hạ)

Chương 529: Sum Vây

Chương 530: Anna

Chương 531: Hắc Bang

Chương 532: Đã Được Lời Còn Vờ Vít

Chương 533: Chết Không Đối Chứng

Chương 534: Tin Tức Về Cát Lão Đại

Chương 535: Rắn Độc Không Thắng Được Rồng

Chương 536: Cát Lão Đại

Chương 537: Lòng Đa Nham Hiểm

Chương 538: Quê Hưng

[Chương 539: Thoái Mái Mả Vào](#)
[Chương 540: Nhân Tài](#)
[Chương 541: Bảo Ứng](#)
[Chương 542: Nhập Vào Nhất Mạch](#)
[Chương 543: Tân Niên \(Thương\)](#)
[Chương 544: Tân Niên \(Ha\)](#)
[Chương 545: Văn Mệnh Quốc Gia](#)
[Chương 546: Có Chuyện Ở Hồng Kông](#)
[Chương 547: Ha Nguyên Bát Văn](#)
[Chương 548: Kỳ Quái](#)
[Chương 549: Thi Khí](#)
[Chương 550: Dưới Mộ Còn Mộ](#)
[Chương 551: Ấp Chê](#)
[Chương 552: Cầu Siêu](#)
[Chương 553: Cầu Siêu \(Trung\)](#)
[Chương 554: Cầu Siêu \(Ha\)](#)
[Chương 555: Tỷ Phú \(Thương\)](#)
[Chương 556: Tỷ Phú \(Ha\)](#)
[Chương 557: Tam Cục Pháp Trận](#)
[Chương 558: Khởi Trận \(Thương\)](#)
[Chương 559: Khởi Trận \(Trung\)](#)
[Chương 560: Khởi Trận \(Ha\)](#)
[Chương 561: Trong Thương](#)
[Chương 562: Cảnh Tiên](#)
[Chương 563: Hồi Phục](#)
[Chương 564: Tiệc Rượu](#)
[Chương 565: Trung Tâm \(Thương\)](#)
[Chương 566: Trung Tâm \(Ha\)](#)
[Chương 567: Đê Từ Cổ Nhân](#)
[Chương 568: Hận Cũ](#)
[Chương 569: Đấu Đá](#)
[Chương 570: Bắt Bè](#)
[Chương 571: Huyền Hoang](#)
[Chương 572: Chưởng Môn Vs Môn Chủ](#)
[Chương 573: Chết Ngay Lập Tức](#)
[Chương 574: Tâm Phục Khẩu Phục](#)
[Chương 575: Một Phái Có 3 Người Siêu Phàm](#)
[Chương 576: Khiếp Sợ](#)
[Chương 577: Nhân Ngoai Hữu Nhân](#)
[Chương 578: Thôi Bối Đồ](#)
[Chương 579: Quay Về Kinh](#)
[Chương 580: Cái Chìa Khóa](#)
[Chương 581: Hôn Lễ \(Thương\)](#)
[Chương 582: Hôn Lễ \(Trung\)](#)
[Chương 583: Hôn Lễ \(Ha\)](#)

Chương 584: Lễ Thành Hôn

Chương 585: Đông Phòng Hoa Trúc

Chương 586: Không Nên Ra Ngoài

Chương 587: Ban Đờng Hành

Chương 588: San Francisco

Chương 589: Lôi Thục

Chương 590: Gia Nhập Hồng Môn

Chương 591: Ngôi Công Đường Xứ Án

Chương 592: Ngôi Công Đường Xứ Án

Chương 593: Sát Tâm

Chương 594: Công Ty Hắc Thủy

Chương 595: Cầu Kết

Chương 596: Hồng Môn

Chương 597: Tới Cửa Đòi Người

Chương 598: Ban Cũ

Chương 599: Khai Hội Hương Đường

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 500

Hỏa Thiêu Trăn Khổng Lò

Ban đầu, gia tộc Bắc Cung tiến vào với tốc độ rất nhanh, mười hai khẩu súng luân phiên phun lửa, biến hang động thành một biển lửa, sát khí lạnh lẽo ngưng kết gần nửa thế kỉ liền bị tiêu trừ hết.

Nhưng sau khi tiến sâu vào thêm ba bốn mươi mét, bọn người Bắc Cung Anh Hùng rõ ràng cảm thấy có gì không đúng, sát khí tràn ngập trong hang, giống như một thực thể, từng luồng khí đen, bùa vây khắp mọi ngõ ngách của hang động.

Vách hang mọc đầy rêu xanh, nước tù đọng trong ổ gà, lại đen như mực, vài người không cẩn thận giẫm phải, hai chân như rơi vào hầm băng, lạnh cóng cả người.

Dù súng phun lửa vẫn tiếp tục phát huy công dụng của mình, thậm chí có thể làm nước đọng trong các vũng nước bốc hơi, nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi khi súng ngừng phun lửa, luồng sát khí có ở khắp mọi nơi kia lại dần dần tụ hội tại những nơi họ vừa dọn xong.

-Đẩy nhanh tốc độ, nhanh lên, nhanh lên!

Cảm nhận luồng sát khí khiến cả người phải nổi da gà, Bắc Cung Anh Hùng cũng lộ ra vẻ lo lắng, ông ta không thể trách Bắc Cung Đằng Phu trưởng lão, vì nếu không có chủ ý của ông ta, thì có lẽ bây giờ bọn họ ngay cả chỗ này cũng không tiến vào được.

Chỉ là mỗi lần sau khi súng phun lửa phun lửa xong, thì không khí ở chỗ đất trống cũng sẽ bốc cháy, đội ngũ phải đợi một hồi lâu mới có thể tiến lên, nên có muốn nhanh cũng không nhanh được.

Nghĩ ngợi hồi lâu, Bắc Cung Anh Hùng đổi một vài người trong tiểu đội tử sĩ lên trước, bọn họ có thể tạm thời nín thở đi qua nơi bị thiêu đốt, từ đó mà tốc độ di chuyển của đội ngũ liền nhanh lên rất nhiều.

Theo cách nói của Thakin Ba Thein Tin thì sơn động giấu vàng kia cách lối vào nham động không xa lắm, cũng chỉ có một trăm mười mét, nhưng một trăm mười mét ngắn ngủi này cũng đủ để đám người của gia tộc Bắc Cung đi mất gần nửa tiếng đồng hồ.

-Là...là ở đó, nơi đó chính là kho báu của gia tộc!

Sau khi rẽ qua một ngã rẽ, một khoảng đất rộng trống trải xuất hiện ngay trước mặt họ, chỗ nham động này cao đến hơn ba mươi mét, đá trên đỉnh bị vỡ, nứt thành một cái lỗ lớn với bán kính bảy tám mét.

Ánh sáng của vầng trăng mới mọc rọi vào trong lỗ, giống như mở một cửa sổ trên mái nhà, dù không dựa vào ánh sáng của đèn, cũng có thể lơ mơ nhìn thấy tình hình trong nham động.

Thay vì nói đây là một nham động, thì nó càng giống một cung điện dưới lòng đất hơn, nó chiếm diện tích rất lớn, trong động có bảy, tám cột đá thiên nhiên, từng khối thạch nhũ treo lơ lửng trên đỉnh nham động.

Có lẽ là do đỉnh nham động bị nứt, mặt đất trước mặt Bắc Cung Anh Hùng đọng đầy nước, tạo thành một đầm nước, chỉ có điều đầm nước trong vắt mà Thakin Ba Thein Tin nói giờ đây lại đen như mực, hơn nữa còn kéo dài ra phía sau nham động, không ai biết đầm nước này chảy về nơi nào.

Bị cái đầm nước kì lạ này bao bọc ở chính giữa là một cái đài cao hơn một mét, phía trên đài chất đầy những khối vàng to bằng nắm tay của trẻ sơ sinh, do đã trải qua hàng chục năm mà các rương gỗ đựng vàng đã sớm mục nát, vàng ở bên trong chất chồng trên đài.

Từng tia sáng tỏa ra từ đài, kho vàng bị đóng bụi mấy chục năm tỏa ra ánh vàng chói mắt, làm mọi người phải híp mắt lại, mặt của ai cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Khi tiến vào Myanmar, rất nhiều người không biết mục đích của chuyến đi lần này, nhưng nhìn thấy khối vàng chất chồng như núi ở trước mặt kia, làm sao bọn họ còn không hiểu chứ?

Có vài con cháu gia tộc tuổi còn trẻ đã không kìm được kích động trong lòng, vội vã nhào vào đầm lầy, khi phát hiện nước trong đầm chỉ sâu đến thắt lưng thì bọn họ càng gào thét chạy đến bên đài để vàng.

-Trở về, hùm, toàn bộ trở lại đây cho ta!

Sự xuất hiện của kho vàng khiến đội hình vốn hoàn chỉnh liền trở nên hỗn loạn, đây là điều mà Bắc Cung Anh Hùng không thể ngờ

tối, dù ông ta đã lên tiếng quát mắng, nhưng vẫn có hơn mười hậu duệ gia tộc đã đi đến giữa đầm nước.

Khi nhiều người cảm thấy khó hiểu trước sự nổi giận của gia chủ, thì đầm nước vốn tĩnh lặng, đột nhiên nổi sóng, nước đầm đen như mực bắn tóe ra khắp nơi, từng con trăn khổng lồ trên người mọc đầy vảy, cả người đen thui trôi lên mặt nước, hoặc cắn hoặc quất, kéo hơn mười người tiến vào đầm kia xuống dưới mặt nước.

-Đây... đây là quái vật gì vậy?

Dưới ánh đèn chiếu sáng của mọi người, cả không gian rộng lớn sáng trưng như ban ngày, tất cả những người đứng bên đầm nước đều có thể nhìn thấy rõ ràng, từng con trăn khổng lồ trên người mọc đầy vảy, cả người đen thui trôi lên mặt nước, hoặc cắn hoặc quất, kéo hơn mười người tiến vào đầm kia xuống dưới mặt nước.

Không ai biết được dưới đầm kia rốt cuộc có bao nhiêu con trăn khổng lồ, nhưng trong đầm nước lúc này vô cùng náo nhiệt, giống như nước sôi được đun nóng, không ngừng trào ra ngoài, chốc chốc lại có chân tay bị đứt văng khỏi mặt nước, tiếp đó sẽ xuất hiện một cái miệng lớn nuốt hết tất cả.

Cảnh tượng bất ngờ này không những làm những hậu duệ gia tộc bình thường không hề có chút chuẩn bị nào sợ hết hồn, mà ngay cả neah đã sớm biết có trăn khổng lồ trong đầm nước cũng phải há hốc mồm, chỉ có người trong cuộc mới có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi mà Thakin Ba Thein Tin phải gánh chịu năm nào.

Biển cổ này đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ vòn vẹn sau một hai phút, đầm nước trào sóng đã yên bình trở lại.

Không biết tại sao mà đám trăn khổng lồ trong đầm nước kia lại không đến bên bờ, nhưng đám người sớm bị dọa đến hết hồn kia, hoàn toàn không cần Bắc Cung Anh Hùng ra lệnh nữa, đồng loạt lùi ra sau, mãi đến khi đã lùi ra hơn mười mét mới lần lượt chia thẳng súng vào đầm nước, đứng lại sợ hãi.

-Giết chết chúng nó, giết chết chúng nó!

Không biết có phải là do vũ khí trong tay tạo thêm dũng khí hay ban nãy bị kích thích quá lớn, mà một số người kim không được chia súng vào đầm nước đen kịt kia mà bóp cò, nhất thời tiếng súng nổ vang trong nham động, khói súng tràn ngập, tiếng vọng lớn làm mọi người ù cả tai.

-Hừm, lũ ngu đàn này!

Nhìn thấy bộ dạng chạy loạn của đám đước gọi là tinh anh gia tộc kia, Bắc Cung Anh Hùng vô cùng tức giận, đưa tay nắm lấy một người đang nỗ súng vào đầm nước, tát liên tiếp mười mấy cái bạt tai lên mặt hắn ta.

Mặc dù không biết tại sao đám trăn khổng lồ trong đầm không lên bờ truy kích mọi người, nhưng Bắc Cung Anh Hùng hiểu rõ rằng, lẽ như đám trăn khổng lồ này xông lên bờ, hơn một trăm người của ông ta hoàn toàn không làm được gì, đám ngu xuẩn này chỉ đang chọc giận những sinh vật đáng sợ kia.

Điều khiến Bắc Cung Anh Hùng cảm thấy mừng là những viên đạn bắn vào đầm nước kia, giống như tảng đá chìm xuống đại dương, không gợi nổi sóng, cũng không chọc giận đám trăn khổng lồ, ngoài mùi thuốc súng ra, nham động lại trở nên yên tĩnh.

Nhận thấy việc vào trong đầm nước để tiếp cận đài chứa vàng là chuyện không thể làm được, Bắc Cung Ngạn Tuần chau mày, nói:

-Gia chủ, hay là chúng ta dựng cầu để qua, được không ạ?

Trước đó cần nhắc địa hình ở Myanmar phức tạp, trong đám con cháu gia tộc đến từ Nhật Bản này cũng có vài người là nhân viên kiến trúc, đầm nước này chỉ rộng hơn mười mét, dùng nửa tiếng đồng hồ là có thể dựng được một chiếc cầu đơn giản.

-Không được, chỉ cần tiến vào phạm vi đầm nước, sẽ bị những con trăn kia công kích.

Bắc Cung Anh Hùng chưa đáp lời thì Đàng Phu trưởng lão đã lắc đầu:

-Khi ta còn trẻ cũng từng thấy qua trăn lớn, có điều hình thể lớn như vậy, có lẽ chỉ tồn tại ở Amazon, ta nghi ngờ đám trăn khổng lồ ở đây đều là động vật biến dị, nếu không thể tóm hết bọn chúng thì tốt nhất là đừng chọc giận chúng.

Trăn khổng lồ Amazon mà Đàng Phu trưởng lão nói là loại rắn có hình thể lớn nhất, mạnh nhất trên thế giới, con đã hoàn toàn trưởng thành có thể đạt đến 30 thước Anh, nặng gần 150 kg, còn đám trăn khổng lồ xuất hiện lúc này, hình thể còn to hơn gấp ba lần so với trăn khổng lồ Amazon.

Bản tính trăn khổng lồ thích nước, bình thường sống trong bùn lầy hoặc nơi nước cạn, săn thịt chim nước, rùa, chuột lang khổng lồ, heo vòi, hươu, nai, ... có khi thậm chí còn nuốt cả cá sấu dài đến hai mét rưỡi, có thể nói là sự tồn tại đáng sợ trong các sinh vật trong rừng già, không có bất kì động vật nào có thể uy hiếp đến tính mạng của chúng.

Hơn nữa sức sống của loài rắn rất mạnh, chỉ có chặt mất đầu rắn, bọn chúng mới thật sự chết đi, nên Đàng Phu trưởng lão mới nói ra

những lời như vậy, đối với ông ta mà nói, dùng những vũ khí này để đối phó với trần không lồ, chắc chắn là một hành vi ngu xuẩn nhất.

-Vậy phải làm thế nào? Làm sao mới có thể giết chết bọn chúng?

Nhìn kho vàng dưới ánh đèn kia, Bắc Cung Anh Hùng không muốn chờ đợi thêm phút giây nào nữa, vì kho bảo tàng có thể trùng chấn uy danh gia tộc kia, mà mấy chục năm nay ông ta đã gánh chịu biết bao nghi ngờ và chỉ trích, chỉ cần đem bảo vật trở về thành công, ông ta sẽ trở thành gia chủ vĩ đại nhất từ trước tới nay của gia tộc.

-Dùng lửa đốt, đốt chết hết toàn bộ bọn chúng!

Nghe xong câu hỏi của Bắc Cung Anh Hùng, vẻ mặt của Đẳng Phu trưởng lão lộ ra sát khí:

-Loại rắn thích nơi râm mát, sát khí ở đây dày đặc là nguyên nhân chủ yếu mà chúng không muốn rời khỏi, nếu chúng ta đốt cái đầm này, nếu bọn chúng không muốn chết, thì chỉ có thể bỏ đi thôi!

Bắc Cung Đẳng Phu là lão làng đã than gia thế chiến thứ hai, trên tay cũng không biết đã dính máu tươi của bao nhiêu người, tính mạng con người trong mắt ông ta không có ý nghĩa gì, càng không cần nói là đối phó với đám trần không lồ máu lạnh này rồi, liếc mắt một cái đã nghĩ ra một chủ ý ác độc.

-Được, cứ làm theo lời của Đẳng Phu trưởng lão!

Bắc Cung Anh Hùng nghe thế vui mừng, vội ra lệnh cho thuộc hạ ra ngoài đem tất cả thùng xăng dự trữ trên xe ở phía ngoài nham động vào đây, sau nửa tiếng đồng hồ, hơn hai mươi thùng xăng, gần một tấn xăng được xếp ngay ngắn bên đầm nước.

Bắc Cung Anh Hùng vừa ra lệnh, hơn mười thành viên gia tộc gan dạ liền mở nắp thùng xăng, đổ xuống đầm nước, một mùi xăng nồng nặc tràn ngập khắp nham động.

Sau khi để tất cả mọi người lui về sau mấy chục mét, một đội từ sĩ cầm súng phun lửa, đứng ở nơi cách đầm nước hơn mười mét, năm sáu tia sáng như rồng lửa nhả thẳng vào trong đầm nước.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 501

Quái Xà Hai Đầu

Khi súng phun lửa bắn ra lửa, phun đến mặt nước đang có xăng, sau một tiếng động lớn, ánh lửa khiến người ta hoa mắt phóng lên cao, khí nóng của nó làm đám người đứng ngoài mấy chục mét phải vội vàng lùi ra sau.

-Thành công rồi!

Mặc dù bị sức nóng kia làm cho ngã nhào nhưng Bắc Cung Anh Hùng đứng ở phía trước, sau khi bò dậy khuôn mặt liềm lộ ra vẻ vui mừng, phải biết rằng, dù đứng ở khoảng cách xa như vậy nhưng lông mày và tóc của ông ta đều bị cháy xém, tin chắc rằng đám trần không lồ trong đầm nước kia sẽ không chịu nổi nhiệt độ cao như vậy.

Sự thật đúng như Bắc Cung Anh Hùng đã nghĩ, trong lúc ánh lửa bùng lên cao, thì trong đầm nước vang lên tiếng kêu la như tiếng con nít, tiếp đó là từng thân hình to lớn trôi lên mặt nước, ra sức giãy giụa trong biển lửa.

Nhưng cả một đầm nước đều bị bao trùm bởi biển lửa, sự giãy giụa của đám trần không lồ kia rõ ràng chỉ là vô ích, chúng chỉ có thể đau đớn vặn vẹo thân hình to lớn của mình, những thân rắn thô to quật vào các bức vách xung quanh, lại khiến cho bọn người Bắc Cung Anh Hùng phải một phen run rẩy.

-Hừ, vàng của ta?

Những con trần không lồ kia bị thiêu đốt đau đớn còn có thể để tâm được gì? Ngay cả kho vàng trên đài cũng bị quét roi xuống không ít, có mấy thỏi vàng rơi đến trước mặt của gia tộc Bắc Cung, nhưng rất nhiều thỏi vàng lại rớt xuống đầm nước.

Dù Bắc Cung Anh Hùng rất tức giận nhưng lại không có cách nào, chỉ có thể mở to mắt nhìn kho vàng trên đài từ từ rơi dần đi, may là cái đầm nước này không lớn, sau khi đốt chết hết bọn trần không lồ, vẫn có thể gom lại vàng.

-Ồ đây...ở đây có ít nhất là trên trăm con trăn khổng lồ đó?!

Nhìn đám trăn khổng lồ toàn thân bốc cháy, mọi người đứng ở xa nhìn mà mặt mày tái mét, may mà bản thân họ không nóng vội, nếu không thì dựa vào hơn một trăm người bọn họ cũng chỉ miễn cưỡng đủ nhét kẽ răng cho chúng thôi.

-Cẩn thận một chút, Ảnh Sát tiến lên trước, cẩn thận đám trăn khổng lồ lên bờ!

Bác Cung Anh Hùng không dám khinh suất, ai biết được đám trăn khổng lồ kia sau khi mất đi lý trí có lên bờ liêu một phen sống chết với bọn họ hay không? Liền hạ lệnh cho tiểu đội Ảnh Sát tập trung tất cả súng ống hỏa lực trong đội ngũ, tổ chức thành một tuyến phong tỏa hỏa lực trước mặt mọi người.

-Hà? Dừng hỏa công, đúng là một lũ dã nhân chưa được khai hóa.

Trong lúc sơn động giấu vàng ánh lửa rợp trời, Diệp Thiên cũng vừa vào sâu trong Ma Quỷ Sơn, do trên người hắn ta có bôi thuốc khiến cho lũ rắn độc, mũi độc phải tránh xa, nên tốc độ di chuyển của Diệp Thiên rất nhanh, đã đến nơi cách lối vào nham động mấy trăm mét.

Chỉ là đối mặt với hơn một trăm bọn người Nhật Bản trước mặt, khí huyết tràn trề, võ trang đầy mình, Diệp Thiên cũng không dám có chút sơ suất gì, hắn ẩn mình chờ sau khi bọn họ bị sát khí xâm nhập vào cơ thể mà phát cuồng, rồi nhân lúc rối loạn đánh cướp, ai ngờ đám người đó lại dùng chiêu này để phá trận pháp của sư huynh.

Hai khí âm dương tương sinh tương khắc, khí âm khi cực thịnh sẽ làm cho con người thân chí bất minh, tư duy rối loạn, đa số những người mắc bệnh tâm thần trên thế giới, đều là do hai khí âm dương trong người mất cân bằng nghiêm trọng mà ra.

Lý giải của một số nhà nghiên cứu huyền học về hiện tượng này là, âm khí là năng lượng tiêu cực trong vũ trụ, còn dương khí lại là năng lượng tích cực, nếu năng lượng tiêu cực lớn hơn năng lượng tích cực thì cơ thể người đó sẽ sinh ra bệnh tật, đây cũng là lý luận mà Đông y thường nói đến.

Trận Cửu Quỷ Tỏa Sát vây quanh đầm nước này, chính là tích tụ sát khí trong Ma Quỷ Sơn để phòng ngự, hơn nữa thời gian càng lâu thì uy lực càng lớn, trên đường đi Diệp Thiên cũng đang suy nghĩ phải phá giải như thế nào, vừa mới có chút đầu mối, không ngờ đám người Nhật Bản này lại dùng hỏa công, phá giải toàn bộ trận pháp.

Diệp Thiên vốn dĩ định thừa dịp rối loạn lên vào giết chóc, lúc này lại đứng không yên rồi, lúc này nếu không đục nước béo cò một

phen thì cũng quá có lỗi với động tĩnh lớn như thế trong nham động rồi.

Kéo miếng vải màu đen ở trên đầu xuống, khuôn mặt Diệp Thiên chỉ có đôi mắt là lộ ra ngoài, không có khác biệt gì với đa số bọn người Nhật Bản trong hang, Diệp Thiên triển khai thân hình, bàn tay bầu chặt, âm thầm trốn vào trong nham động.

Xăng dầu trong đầm nước vẫn đang bốc cháy, mùi xăng và mùi thịt trần bị đốt cháy tràn ngập cả nham động, cửa sổ trên đỉnh hang giống máy hút khói dầu vậy, hút sạch từng luồng khói dày đặc, đám người trong gia tộc Bắc Cung khó khăn lắm mới có thể chịu được cái mùi khó ngửi này.

Đầm nước giống như một biển lửa thu hút ánh nhìn của mỗi người ở đây, không ai biết vào lúc này, đã có một người ăn mặc giống bọn họ trà trộn vào trong đội ngũ, cũng đang ngạc nhiên nhìn nơi đang bốc ra ánh lửa ngút trời kia.

-Dương thịnh âm suy, dùng cách này để phá giải trận pháp mà sư huynh đã bỏ bao tâm sức bày ra, thật là một phương pháp nhanh gọn.

Mặc dù Diệp Thiên cảm thấy không đáng thay cho sư huynh, nhưng không thể không thừa nhận, đối phó với sát khí vô hình này, cách làm của gia tộc Bắc Cung quả thật là cách tốt nhất và cũng là cách đơn giản nhất, ít ra thì tại nơi mà hiện nay Diệp Thiên đang đứng đã không còn cảm thấy sự tồn tại của sát khí rồi.

Ngọn lửa hừng hực cháy hơn nửa tiếng đồng hồ mới dần dần nhỏ lại, dùng đèn chiếu vào mặt nước, đầm nước vốn dĩ đen như mực lại trở nên trong vắt.

Xác của từng con trần không lồ bị cháy rụi như than nổi đầy trên đầm nước, chỉ là trên người bọn chúng đã sớm không còn hơi thở của sự sống nữa.

Trên thế giới này, ngoài thiên mệnh khó đoán, thật sự không có bất kì sinh vật nào có thể đối chọi với con người, những con trần khổng lồ có vị trí cao nhất trong giới ăn thịt ở Ma Quỷ Sơn kia, cuối cùng vẫn bị toàn quân giết sạch.

Nhưng trong lòng Diệp Thiên vẫn mơ hồ cảm thấy bất an, một nơi bị bao phủ hơn mấy chục năm bởi sát khí tích tụ từ trận pháp này, uy lực của nó hẳn là không chỉ có thế, nên hẳn âm thầm lùi về sau mấy bước, không tùy tiện ra tay.

-Đằng Phu trưởng lão, ông không hổ danh là Thượng Nhẫn của Nhật Bản, sự chấn hưng sau này của gia tộc Bắc Cung, công lao của ông là lớn nhất!

Nhìn thấy trên cơ bản đã giải quyết được sự uy hiếp của đám trăn khổng lồ, Bắc Cung Anh Hùng cúi người thật sâu, bái một cái trước Bắc Cung Đằng Phu ở bên cạnh.

Ở Nhật Bản, Ninja dựa theo cấp bậc lại chia thành ba loại Thượng, Trung, Hạ.

Thượng Nhẫn lại được gọi là “Trí Nang Nhẫn” là chuyên thống lĩnh công tác vạch sách lược, bố cục, Trung Nhẫn, là đầu não, linh hồn của tác chiến thực tế, cũng có một trình độ Nhẫn Thuật nhất định, Hạ Nhẫn cũng gọi là “Thê Nhẫn” là người đứng ở đầu, giao đấu trực tiếp với quân địch.

Nhìn chung trong lịch sử Ninja Nhật Bản, Hạ Nhẫn và Trung Nhẫn vô cùng đông đảo, gần như mỗi một gia tộc đều có thể đào tạo ra, nhưng sự tồn tại của Thượng Nhẫn lại vô cùng hiếm hoi, Thượng Nhẫn có thể được giới Ninja Nhật Bản công nhận, trong lịch sử Nhật Bản đều là những nhân vật có tiếng tăm lẫy lừng.

Sở dĩ Bắc Cung Đằng Phu trong thế chiến thứ hai có thể thống lĩnh Hắc Long Hội, là nhờ vào danh tiếng Thượng Nhẫn của ông ta, đương nhiên là trưởng lão của gia tộc Bắc Cung chuyên về đao pháp, kiếm pháp của ông ta cũng đạt đến trình độ cao siêu, được tôn là tông sư Ninja nội tiếng nhất của Nhật Bản thời cận đại.

Đối với lời khen ngợi của gia chủ đương thời, Bắc Cung Đằng Phu cũng không có chút khiêm tốn, đến bên đầm nước, sau khi nhìn ngọn lửa còn đang cháy trên mặt nước liền xoay người lại, nghiêm mặt nói:

-Anh Hùng, đã không còn uy hiếp nữa, mau bảo người thu gom lại đồng vàng rơi vãi kia, quan trọng nhất là, nhất định phải tìm ra thứ có chứa chứng chi tiền gửi của ngân hàng Thụy Sĩ!

Bắc Cung Đằng Phu biết rằng, thứ mà gia tộc đề văn kiện cơ mật nhất đều là rương mật mã bỏ túi do ngân hàng Thụy Sĩ cung cấp riêng, loại rương mật mã này nước lửa bất xâm, đao rìu khó mở, dù là trận lửa lúc này cũng không thể làm hư hại văn kiện trong rương mật mã.

-Vâng, Đằng Phu trưởng lão, nhất định có thể tìm ra.

Bắc Cung Anh Hùng dừng lại, khi đang ngẩng đầu chuẩn bị ra lệnh cho mọi người trong gia tộc xuống đầm nước mò tìm thì đột nhiên ngáy cả người ra, trên mặt lộ ra vẻ vô cùng kì lạ.

-Anh Hùng, làm sao vậy?

Đặng Phu trưởng lão đang đối mặt với Bắc Cung Anh Hùng phát hiện ra vẻ mặt kì quái đó của ông ta.

-Trưởng lão, mau lùi lại!

Bắc Cung Anh Hùng cũng coi như phản ứng rất nhanh rồi, chỉ sừng sốt trong một hai giây liền hết to, đồng thời cả người nhanh chóng lùi về phía sau.

Bắc Cung Đằng Phu cũng là người sống hơn bảy tám chục tuổi, sau khi nghe xong lời của Bắc Cung Anh Hùng, lòng liền trầm xuống, hai chân dùng sức đạp mạnh trên mặt đất, chuẩn bị rời khỏi đầm nước.

Chỉ là phản ứng của Bắc Cung Đằng Phu vẫn chậm hơn một chút so với người chạy nhanh hơn thỏ như Bắc Cung Anh Hùng, khi ông ta nhào người về phía trước, hai chân lại như bị dính chặt xuống đất, lực mà ban nãy hai chân đạp xuống đất tạo ra lại không hề truyền lên chân.

Quay đầu lại nhìn, một người từ lúc đến Myanmar đến giờ luôn tỏ ra trấn tĩnh như Bắc Cung Đằng Phu cũng phải sững người ra, miệng bất giác lẩm bẩm:

-Đại... đại thần Bát Kỳ?

Sau lưng của Bắc Cung Đằng Phu, bỗng nhiên xuất hiện một con trăn khổng lồ, nó còn lớn hơn gấp mấy lần so với đám trăn khổng lồ trong đầm nước lúc nãy, thân rắn thô to như thân thể của người trưởng thành, càng quái dị ở chỗ, ở chỗ trên cổ nó bày tạc lại mọc hai cái đầu.

Trong truyền thuyết, thần thoại của Nhật Bản, Bát Kỳ là con rắn khổng lồ có tám đầu tám đuôi, có người nói nó là họa thủy, cũng có người tôn nó là thần thú bảo vệ Nhật Bản, con quái vật có hai đầu ở trước mặt này, khiến Bắc Cung Đằng Phu ngay lập tức liên tưởng tới đại thần Bát Kỳ.

Trên hai đầu nó phủ đầy vảy, bốn con mắt to như cái bóng đèn, đang phát ra những tia sáng xanh, nhìn chằm chằm vào Bắc Cung Đằng Phu, còn đuôi của nó, không biết từ lúc nào đã từ trong nước quán lên bờ, quán chặt lấy nửa thân dưới của Bắc Cung Đằng Phu.

Dù Bắc Cung Đằng Phu có sống hơn bảy tám chục năm, lại là vị Thượng Nhẫn duy nhất của Nhật Bản hiện nay, khi đối diện với con quái vật siêu tự nhiên này, đầu óc cũng trở nên ngu muội, hoàn toàn không thể có bất kì động tác nào.

-Nổ súng, nổ súng, bắn lên người nó đi!

Mọi người trong nham động đều bị sùng sốt trước sự xuất hiện bất ngờ của con quái vật này, chỉ có Bắc Cung Anh Hùng kịp phản ứng, giơ tay giựt lấy một khẩu súng tiểu liên, bắn một băng đạn về con quái vật có thân hình cao lớn kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 502

Thương Vong Nặng Nề

Tài bắn súng của Kitamiya Hiro chuẩn vô cùng, Toàn bộ đạn bắn ra đều xượt qua người Kitamiya Tsuru trúng ngay thân thể con quái xà, không có viên nào đã thương người Kitamiya Tsusu.

Nhưng điều khiến cho người ta kinh ngạc chính là đạn sau khi bắn trúng thân con rắn lại phát ra những tiếng kêu “đình đình”. Minh con rắn tóe ra những tia lửa, sau đó mấy cái vảy đen xì to bằng bàn tay trẻ em rơi xuống mặt đất.

- Oe!

Tuy rằng không làm cho con rắn bị thương, nhưng lực viên đạn bắn vào vẫn khiến cho con rắn đó cảm giác đau đớn, lúc ánh mắt giống như quả đèn lồng kia nhìn về hướng Kitamiya Hiro thì cái đuôi đang quấn quanh 1 nửa thân dưới của Kitamiya Tsuru không kiềm chế được quẫy tung lên.

- A!

Con quái xà vì đau quá mà hành động như vậy, nhưng cái quấy này của nó lực đâu chỉ là ngàn cân? Tsuru vốn đang đảo mắt tìm lối thoát thì cảm giác từ bên hông cho đến tận đầu khớp xương giống như bị 1 chiếc xe lu nghiền qua, từng khúc từng khúc nát tươm.

Kitamiya Tsuru hồi trẻ có tu luyện Nhãn Thuật, nhưng 10 năm nay lui về sống cuộc sống sung sướng an nhàn, sớm đã không còn cái anh hùng năm ấy nữa rồi, đột nhiên bị đau khiến ông ta không chịu nổi phát ra những tiếng kêu la thảm thiết, 2 tay cứ quơ quơ không trung.

- Mẹ nó, đây là con quái vật gì chứ?

Cảnh trước mắt này không chỉ khiến cho mọi người trong gia tộc Kitamiya choáng váng, mà ngay cả Diệp Thiên đứng giữa bọn họ

cũng được 1 phen kinh ngạc, cậu có thể cảm nhận được huyết khí tràn trề trên người con quái xà 2 đầu này cũng không kém con rắn đen ở núi Trường Bạch là bao.

- Oe oe!

Miệng con quái xà phát ra tiếng như tiếng khóc nỉ non như tiếng trẻ con khóc, cái đuôi giờ lên ném văng người Kitamiya Tsuru bị nghiền nát như tro ra đằng sau, thân hình to lớn trôi lên khỏi mặt đất, nhanh như chớp tiến về phía Kitamiya Hiro.

Đã là những sinh vật biến dị thì thường có 1 chút trí khôn, cho dù không thể suy nghĩ giống người nhưng vẫn có thể cảm nhận được thái độ thù địch của đối phương, hành động vừa rồi của Kitamiya Hiro đã chọc giận bá chủ trong núi Ma Quỷ rồi.

Sau khi nhô lên khỏi mặt nước, toàn thân con quái xà đều hiện ra trước ngọn đèn, nó dài khoảng 15 mét, chỗ lưng sần sùi dài khoảng 3 thước, có 2 cái đầu 1 phải 1 trái, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến sự di chuyển của thân thể.

- Nổ súng, bắn vào mắt nó!

Ngoài Diệp Thiên và Kitamiya Hiro ra, thì người đầu tiên phản ứng kịp trong đám người đang kinh ngạc kiachính là Kitamiya Yanjun, lúc nhìn thấy con quái xà nhô lên lập tức hô to lên.

Người là sinh vật sống theo bầy đàn, vẫn luôn có thói quen nhắm mắt làm liều, theo tiếng hô của Kitamiya Yanjun này, rất nhiều người đều giơ súng lên, bắn vào con quái xà đang ở trên không trung.

Trong nháy mắt, cả hang động ầm ầm tiếng súng nổ, mấy trăm phát súng giống như mưa bão ào ào trút lên thân thể con quái xà.

thể nhưng điều khiến mọi người không ngờ đến chính là con quái xà trên không trung đó đột nhiên xoay người 1 cái, nắp 2 cái đầu vào đằng sau lưng, vẫn ương ngạnh tiếp đạn.

- Pằng pằng pằng!

Tiếng súng nổ bên tai không dứt, toàn bộ đạn bắn ra đều trúng vào người con quái xà, nhưng không có phát nào là trúng vào trong thân thể nó cả, tất cả đều bị lớp vảy bên ngoài kia ngăn lại.

khoảng cách 2 bên chỉ khoảng 30, 40 mét, mà chiều dài con quái xà đã là 15 mét, hơn nữa lần này ngoi đầu lên, mọi người chỉ kịp bắn

ra 1 lượt đạt thì con quái xà đó đã tới ngay trước mặt rồi.

- Oe!

Trong miệng con quái xà phát ra 1 tiếng kêu khiến người ta khiếp đảm, 2 cái đầu con quái xà đồng thời thò ra phía trước do thám, cái miệng rộng lớn của nó há ra, 2 cái lưỡi con rắn thò ra quấn quanh đám người 1 vòng, 2 đê từ của Kiamiya không kịp né tránh lập tức bị cuốn lấy.

Không đợi cho 2 người đó có bất kỳ hành động gì, lưỡi rắn đột nhiên co thụt lại, 2 người đó thậm chí cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra đã bị con rắn khổng lồ đó nuốt vào bụng, chỉ còn lại 2 khẩu súng tiêu liên trên mặt đất.

Cảnh này khiến cho những người chứng kiến cảm thấy nổi cả da gà, những người còn lại rút lui ra đằng sau, chỉ có điều hàng động này rộng lớn vẫn không trông trải bằng bên ngoài.

Cùng lúc con quái xà nuốt 2 người đó thì cái đuôi to đùng của nó quét ra ngoài, lực mạnh lập tức khiến cho 7, 8 người trước mặt bay khỏi mặt đất, lúc còn đang bay trong không trung thì miệng đã phun ra 1 ngụm máu tươi, thân thể sau khi bay cao hơn 10 mét đập vào vách đá, lúc rơi xuống toàn thân mềm nhũn như không còn xương, chỉ kịp hít vào mà chưa kịp thở ra.

Quái xà trong núi Ma quỷ là loại động vật ăn thịt độc ác nhất, chưa từng bị bất kỳ cái gì uy hiếp, nhưng đám người trước mắt nhỏ yếu như loại bò sát này lại khiến cho nó cảm thấy bị uy hiếp, lập tức không dừng lại, 2 cái mồm ở 2 đầu lập tức mở to ra, phun mạnh 1 hơi ra ngoài.

Mọi người của gia tộc Kitamiya vốn vừa mới lui ra sau hơn 10 mét, chỉ kịp nhìn thấy chỗ dịch nhầy đen đen sắp bay đến, không kịp né tránh, dịch nhầy đã lập tức đổ ập xuống người họ.

- Mặt của tôi?

- Tay... tay của tôi, sao.. sao lại thế này?

Hơn 10 người bị dịch nhầy phun trúng, trên người đột nhiên phát ra những tiếng kêu xì xì, từ người họ 1 làn khói trắng bay lên, giống như là bị tạt trúng axit, chỗ quần áo đó trong nháy mắt đã bị ăn mòn hết.

Không chỉ có thế, dịch nhầy còn ăn mòn da bọn họ, hơn nữa tốc độ cực nhanh, 1 vài người mặt đã bị thổi rữa đến lộ cả xương trắng,

miệng không nhìn được phát ra những tiếng kêu tuyệt vọng.

Có vài người hiểu ra vấn đề, chạy nhanh vào trong ao, bọn họ muốn dùng nước trong ao để rửa chỗ dịch dạ dày này, chỉ có điều mới đi được 7, 8 mét thì lớp da trên người đã bị ăn mòn hết, nhìn qua trông như bộ xương khô vậy, nhìn cực kỳ kinh dị.

Thế nhưng mấy chiêu tấn công liên tiếp của quái xà này đã khiến cho số lượng người phía trước giảm đi rất nhiều, những người còn lại đều lui về sau cách con quái xà hơn 10 mét, nhóm tinh nhuệ của gia tộc Kitamiya sau bối rối phút đầu thì liền bắn súng về phía con quái xà.

Điều khiến cho mọi người không ngờ đến chính là, ngay lúc tiếng súng vang lên, thân thể con quái xà bỗng nhiên quây lại, hai cái đầu đượ ản kĩ đằng sau thân thể, tất cả đạn bắn vào đều bị văng ra.

Thế nhưng lớp đạn dày đặc này vẫn khiến cho con quái xà bị thương, sau khi bắn lớp vảy rụng trên mặt đất, có 1 số viên đạn đã bắn trúng thân thể của nó, thân thể con quái xà như ngọn núi rung lên, rõ ràng là thể hiện không được dễ chịu cho lắm.

Thành viên tiểu đội cảm tử cầm súng bắn ầm ầm, từng đợt đạn liên tiếp bắn lên người con quái, lập tức khiến cho chỗ con quái xà ở đó biến thành 1 biển lửa, 1 mùi thịt nướng bay lên ngập tràn toàn bộ không khí bên trong hang.

Nhìn thấy thân thể con quái xà bốc lửa, số người may mắn còn lại không nhìn được thờ phào nhẹ nhõm, có 1 vài người cuồng loạn kêu ầm lên, 1 vài người thì vội vàng nạp đạn vào súng thế nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn chăm chăm vào chỗ biển lửa cách xa hơn 10 mét kia.

Nhưng đúng vào lúc mọi người nghĩ rằng đã tiêu diệt được con quái xà, lần này con quái xà học thông minh hơn, 1 cột lửa dài kéo dài bên trong đồng lửa kia không còn bay lên trên không nữa mà bò trên mặt đất tiến đến chỗ mọi người đang đứng.

- Mẹ nó, cái thứ này chắc chắn là hấp thụ quá nhiều sắt khí, nên thân thể có khả năng kháng lửa.

Diệp Thiên đứng ở chỗ xa nhất quan sát nhưng vẫn thấy rất rõ ràng, lúc chỗ con quái xà biến thành 1 biển lửa, cậu nhìn thấy con quái vật này kỳ thực không bị tổn thương gì nghiêm trọng lắm, bởi vì khói lửa sau khi phun vào thân con quái xà, thì lại âm thầm rút xuống 1 bên.

Mà mùi thịt nướng mà mọi người ngửi được, lại là chỗ ngọn lửa đốt vảy của quái xà, chỗ lửa đó chỉ làm tổn thương bên ngoài thân thể con quái xà, cũng không phải là đòn tấn công trí mạng.

Nhưng đòn tấn công này, khiến cho con quái xà vô địch trong núi Ma Quỷ xông thẳng lên, sau đòn tàn sát này, nó cũng không để ý đến chỗ đạn mà mọi người bắn ra nữa, thậm chí cả mắt cũng không bảo vệ nữa mà toàn thân con rắn dài như con rồng này không ngừng quay cuồng trong động.

Mà 2 cái đầu lưỡi dài trên đầu đó cứ bất thành linh lại phóng ra, mỗi lần phóng ra lại nuốt 2 người vào trong bụng, có lẽ vì cần phải giết hại nên cứ mỗi lần nuốt người vào quái xà lại nhỏ ra, chỉ có điều đám người đó đã bị dịch vị dạ dày ăn mòn không còn hình dáng nữa rồi.

1 tảng đá cứng ngắc lúc bị con quái xà quật vào rơi xuống mềm như 1 miếng đậu, rơi trúng đầu mọi người, tất nhiên là cảm giác không dễ chịu gì, hơn nữa còn bị thân thể rắn nghiền nát, trong nháy mắt đám phòng ngự của gia tộc Kitamiya loạn lên.

Nhìn thấy cảnh chỉ vồn vện hơn 1 phút này thế mà có đến 70, 80 người tinh anh của gia tộc Kitamiya bị quái xà giết chết, Kitamiya Hiro vô cùng đau lòng, lần này đến Myanmar tổn thất nhiều như vậy, cho dù có chiếm được số tiền kia cũng không có cách nào bù đắp được tổn thất số người thương vong.

Phải biết rằng, tiền tài có thể kiếm được bằng cách khác, thế nhưng số người tinh nhuệ trong gia tộc này đều phải bồi dưỡng đào tạo 10, 20 năm mới có được, hơn nữa đều là đệ tử con cháu của dòng họ, chết nhiều như vậy, cục diện nội bộ gia tộc Kitamiya chắc chắn phát sinh biến hoá lớn.

- Wada, tiểu đội Cẩm tử, giết nó đi!

Do nửa người bên dưới mất đi cái khả năng đó nên dẫn đến âm thanh bị biến đổi khiến cho tiếng nói của Kitamiya Hiro trong hang cũng trở nên sắc bén lạ thường, rõ ràng truyền đến tai mọi người, lập tức có mấy thành viên trong tiểu đội Cẩm Tử không sợ chết tiến lên đối diện với quái xà.

- Oe!

Quái xà lúc này cực kỳ cuồng bạo, nó căn bản là mặc kệ người trước mặt là ai, lười thè ra, nuốt luôn 2 người trước mặt vào trong miệng, đồng thời 1 ngụm dịch axit trong dạ dày phun ra, ăn mòn 2 người đó.

Chỉ có điều trí thông minh của 1 con động vật không thể nào so sánh với con người được, nó cũng không thể nhìn thấy, lúc 2 người bị nuốt vào đó đồng thời tay thoát ra 1 làn khói nhẹ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 503

Kẻ Cả Là Mạnh Xà Cũng Phải Quy Tiên

Nhật Bản là 1 dân tộc biến thái và tàn độc, bọn họ không những gây ra những cái chết thảm hại ở các nước Đông Nam Á vào thế chiến thứ hai mà ngay cả đối với người 1 nhà cũng không có tình người.

Trong quân đội Nhật Bản, nguyên tắc đầu tiên chính là binh lính phải tuân thủ mệnh lệnh, yêu cầu kỷ luật cao vô cùng, từng có người tiết lộ binh lính Nhật Bản trước thế chiến thứ Hai tập huấn thế nào, lúc đó sau khi tuân thủ mệnh lệnh tiến về phía trước đối diện với 1 cái hố sâu hun hút, hơn 10 binh lính không chùn bước đã nhảy xuống dưới

Hy sinh vì nghĩa lớn, đây là chuyện thường gặp nhất trong quân đội Nhật Bản, gia tộc Kitamiya, cũng như vậy nhiệm vụ tiểu đội Cẩm Từ nhận chính là như vậy.

Mấy thành viên tiểu đội Cẩm Từ xông vào con quái xà đó, vốn không nghĩ đến còn có cơ hội trở về, vào thời điểm bị con quái xà quấn lấy thân, bọn họ không có chút kinh hoàng, mà 2 tay đồng thời còn cầm 2 trái lựu đạn.

Mà loại lựu đạn sử dụng không giống với những gia tộc khác dùng, 2 người này cầm loại lựu đạn đặc biệt, cũng là mảnh bom trong súng, vỏ cứng bên ngoài, bên trong chứa lượng thuốc nổ cực lớn, sau khi kích hoạt ngòi nổ, vỏ ngoài nứt ra biến thành mảnh đạn nhiệt độ cao nhất toả ra 4 phía.

Loại lựu đạn này đủ để phá huỷ được cả 1 vài chiếc xe bọc thép trừ loại xe tăng dày, lựu đạn của 2 thành viên của tiểu đội Cẩm Từ này sớm đã gỡ lớp bảo hiểm bên ngoài, lúc bị con quái xà nuốt vào miệng, ngòi nổ đã được châm.

Làn khói nhẹ trộn lẫn 1 mùi thuốc súng bay ra từ miệng con quái xà, nó hình như cũng cảm giác được nguy hiểm đang kề cận, khối thân thể to lớn đó giãy mạnh lên, quật gãy xương hơn 10 người trước khá xa ngã trên mặt đất.

- Âm, âm!

Hai tiếng nổ mạnh vang lên gần như là cùng 1 lúc chấn động cả hang động rung lên, đá vụn trên đỉnh cũng rơi xuống ầm ầm, giống như là sắp sụp xuống đến nơi rồi.

Sau khi đầu quái xà ngẩng cao trong không trung rồi dần dần dừng lại, ngay sau đó 1 đợt khói lửa bắn lên đầu con quái xà, 2 cái đầu vốn đen như mực cứng như đá đó trong nháy mắt hình như biến thành trong suốt, 1 ánh sáng đỏ rực hiện ra từ cái đầu đó.

Chỉ có điều tình trạng này chỉ kéo dài có vài giây, cái đầu rắn cứng rắn kia giống như thủy tinh nát chột vỡ vụn ra từng mảnh từng mảnh nhỏ như bị dao sắc năm vẩy, thịt từ đầu con quái xà bắn ra, theo dòng máu bắn lên cao.

1 vài người đứng chỗ gần quái xà cũng bị bắn trúng, những mảnh đạn tàn xuyên qua người bọn họ rồi mới chạm vào vách đá, trong nháy mắt có hơn 10 người thiệt mạng.

Mà những người đứng ở xa xa, lúc này đều đứng yên, ngơ ngác nhìn thân thể quái xà đập mạnh trên mặt đất.

Quái xà tàn bạo khiến cho bọn họ sợ hãi, cho dù lúc này bại nằm yên trên mặt đất nhưng bọn họ cũng không dám khẳng định là con quái xà không bật dậy lần nữa tấn công bọn họ.

- Wada, Wada!

Vào lúc mọi người không dám manh động, 1 tiếng gọi bi thương phát ra từ miệng của Kitamiya Yanjun, thân hình của hắn lao đảo chạy xa khỏi chỗ con quái xà, bởi vì trong 2 chiến sĩ cảm tử vừa rồi bị con quái xà nuốt có con trai của ông là Kitamiya Wada.

Cha tiễn con chết, đối với Kitamiya Yanjun mà nói không nghi ngờ gì nữa chính là 1 cú đánh đau đớn, chạy đến bên cạnh thân thể con quái xà, 2 tay ông cũng cào cấu vào trong miệng con quái xà, miệng khóc bi thương.

Nhìn thấy tử thi chết đầy, trong nháy mắt Kitamiya Hiro như già đi cả chục tuổi, thân thể vốn đứng thẳng nay cúi khom xuống, 2 mắt vô hồn nhìn phía trước, trong miệng thì thảo lẩm bầm:

- Trưởng lão Mioru, lần này tôi làm đúng hay là sai đây?

Để tìm lại kho báu gia tộc 1 cách thuận lợi, Kitamiya Hiro có thể nói là đã dùng hết đội quân tinh nhuệ của gia tộc, hơn nữa đại bộ

phần đội quân tinh nhuệ là con cháu trong gia tộc, sau này chấn hưng gia tộc phát triển, đều phải trông cậy vào bọn họ.

Chỉ có điều Kitamiya Hiro thế nào cũng không thể tin được, chỉ có 1 lần tìm báu vật của gia tộc đơn giản như vậy thậm chí trong bọn họ còn chưa có ai có thể sờ đến 1 cục vàng, thế mà lại chết thảm khốc như vậy, liếc mắt nhìn quan chi còn lại không đến hơn 20 người, Kitamiya Hiro quả thực đúng là khóc không ra nước mắt.

Phải biết rằng, các gia tộc ở Nhật Bản thương lượng nghiêm cấm sử dụng súng ống, cho nên số đội quân tinh nhuệ của gia tộc này còn đảm nhiệm trọng trách bảo vệ gia tộc, vẫn sợ võ lực của các gia tộc khác.

Hiện tại chỉ còn lại 1 vài người, Kitamiya Hiro thậm chí có thể đoán được, đại hội lần tới của con cháu thế gia Nhật Bản, hình ảnh nao nhiệt hồi xưa của gia tộc Kitamiya đã không còn nữa rồi.

Cho nên cho dù có chiếm được chỗ báu vật này, gia tộc Kitamiya cũng mất nhiều hơn là được, nếu dựa theo quy tắc mà Kitamiya Hiro đặt ra 10 năm trước, thì hẳn tổ chức cuộc truy tìm báu vật lần này thì chính mình phải tự sát tạ tội với gia tộc.

- Hiro, chuyện này không trách ông được, ai... ai cũng không ngờ được chuyện lại xảy ra như vậy, sau khi về đến gia tộc, tôi sẽ giải thích rõ ràng với các trưởng lão.

Lần này đến tổng cộng có 3 vị trưởng lão, Kitamiya Tsuru bị quái xà nghiền nát nửa người dưới, giờ phút này sống hay chết còn chưa biết, còn 1 người trưởng lão khác trong cảnh hỗn loạn khi này đã mất mạng, lúc này chỉ còn thừa lại 1 người Kitamiya Mioru, thế nhưng sắc mặt trắng bệch 2 mắt thất thần nhìn chân tay cụt rơi đầy trên mặt đất.

- Cứu người, nhanh lên cứu người!

Lời nói của trưởng lão Mioru khiến cho Kitamiya Hiro tỉnh lại vài phần, vội vàng la lớn lên, nhún người nhảy lên chỗ đám con cháu của gia tộc đang bị choáng váng đó, tát mạnh vào bọn họ để họ tỉnh lại.

Còn lại tổng cộng 28 người, lúc Kitamiya Hiro tát thì tất cả mọi người mới tỉnh lại, cổ nén khó chịu ở trong lòng lại, tìm kiếm người sống sót trong đám người bị cụt chân tay hay đang bị ăn mòn đó.

1 giờ trôi qua, kết quả lại khiến Kitamiya Hiro cực kỳ thất vọng, bởi vì lần tìm cứu này không thể tìm được 1 người sống sót, cho dù là 1 số người nhìn có vẻ là thương thế không nặng lắm, vừa rồi còn phát ra tiếng rên rỉ, không biết vì sao cũng tắt thở.

- Ma, ở đây có ma!

Tình tình kỳ lạ này khiến cho 1 tên con cháu của 1 gia tộc suy sụp, sau khi nhặt 1 khẩu súng trên mặt đất, quay ngược họng súng, chĩa vào cổ họng mình, không đợi Kitamiya tới ngăn lại, đã dùng lực bóp cò.

Tiếng súng ngọt ngào trong hang núi, Trên mặt Kitamiya Hiro 1 màu u ám, hẳn biết, mình nên làm như người đó, rút thanh đao bên hông ra, dùng phương thức này để tạ tội với người chết.

- Tên gốc này, các anh đều là tinh anh của gia tộc Kitamiya, chấn hưng gia tộc phải dựa vào các anh, đứng đứng dậy hết cho tôi!

Đúng vào lúc Kitamiya Hiro do dự, giọng của trưởng lão Mioru vang lên.

- Ở đây có hàng trăm triệu đô la mà gia tộc ta gửi ở ngân hàng Thụy Sĩ, chỉ cần tìm được số tiền này, chúng ta có thể chấn hưng uy danh gia tộc, các cậu có muốn trở thành công thần của gia tộc không!

Ngay vào lúc tinh thần bình sĩ u mê, Kitamiya Mioru không nghĩ nhiều như vậy, nói ra bí mật lớn nhất của gia tộc.

Tục ngữ nói người chết vì tiền, chim chết vì ăn, thủ đoạn giả vờ có hàng trăm triệu đô la quả nhiên khiến cho đám đệ tử gia tộc mắt mũi mù mịt lộ ra 1 tia sinh khí, ngẩng đầu nhìn 2 người Kitamiya Hiro và Kitamiya Mioru.

Lời nói của trưởng lão Mioru cũng làm thức tỉnh Kitamiya Hiro, nhìn thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình, vội vàng nói:

- Đúng vậy, chỉ cần có thể tìm được số tài sản đó của gia tộc, các người đều là công thần của gia tộc, tôi Kitamiya Hiro lấy danh nghĩa là gia chủ xin thề, sau này phân chia tài sản của gia tộc, các người sẽ đều chia phần tốt nhất.

- Gia chủ, thế số người chết hôm nay phải làm sao bây giờ?

Những người này đến Myanmar, về căn bản đều là quan hệ thân thích, Kitamiya Hiro nói có lợi, cũng khiến cho bọn họ cảm thấy hài lòng.

- Lần này ta chỉ huy sai lầm, sau khi trở về nước, ta sẽ nói với các trưởng lão thôi chức gia chủ, sau đó sẽ đền bù 1 khoản cho mọi người.

Về mặt Kitamiya Hiro xót xa nói:

- Bây giờ máu chốt chính là, không thể khiến cho con cháu gia tộc đổ máu vô ích được, chỉ có cách tìm lại được số tài sản của tổ tiên ta mới có thể an ủi được linh hồn bọn họ.

- Gia chủ nói phải, mọi người tìm chỗ vàng trong ao đi, núi này rất quý di, ở lâu hơn nữa không biết còn xảy ra chuyện gì nữa đây.

Kitamiya Yanjun cũng từ trong đau thương tỉnh lại, kỳ thực nghĩ lại 1 chút, lần này cũng không trách Kitamiya Hiro được, quái xà 2 đầu xuất hiện nằm ngoài trí tưởng tượng của loài người, nếu không phải Kitamiya Yanjun nhìn thấy tận mắt, ông cũng không bao giờ tin là thật.

Kitamiya Yanjun vừa nói ra lời này, cả 30 người ở đó không nhận được cảm thấy ớn lạnh, 1 con quái xà 2 đầu hình như đã giết hết toàn bộ lực lượng bọn họ, nếu còn xuất hiện thêm 1 con quái vật như thế nữa, chỉ sợ toàn bộ đội quân tinh nhuệ của gia tộc Kitamiya đều phải chôn thân nơi này mất.

Mọi người rút cuộc cũng mặc kệ máu loãng, hỗn hợp dung dịch và nước ao vung vãi trên mặt đất, từng người từng người lần lượt nhảy xuống lục mò dưới ao.

- Mẹ nó, đến lúc này rồi mà vẫn còn muốn tiền à?

Nhìn thấy hành động của mọi người, trong lòng Diệp Thiên chửi thầm 1 tiếng, thế nhưng lúc này vẫn chưa phải là thời cơ ra tay tốt nhất, cậu vẫn muốn đợi đám người Kitamiya Hiro ra khỏi núi Ma Quỷ, đánh thế gọng kìm với người ở ngoài núi, nhân tiện cũng có thể để bọn họ giúp vận chuyển mạng vàng ra ngoài.

Do không hiểu ngôn ngữ, Diệp Thiên chỉ có thể bắt chước theo, đi theo người bên cạnh nhảy xuống nước, vớt từng khối vàng ra, rồi xếp ngay ngắn trên bờ.

Chỗ nước ao này không sâu lắm, hơn nữa bị đốt bốc hơi cũng nhiều, lúc này mới ngập đến đầu gối, 20, 30 người lần mò qua 1 lượt ao thì bên trong căn bản đã không còn dấu vết của vàng nữa.

- Hi... Hiro!

Đúng lúc mọi người chuẩn bị định trèo lên bờ ao thì có 1 âm thanh yếu ớt từ bên trên vọng xuống.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; font-weight: bold; color: #000080;">More...</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 504

Rương Mật Mã

Ai? Ai đang nói đây?

Lúc đang gom vàng, từ đầu đến cuối đều không có ai bước lên trên bờ, nghe thấy âm thanh trên mặt đất truyền lại, tất cả mọi người đều kinh hãi, cùng soi đèn lên chỗ phát ra tiếng nói.

- Trưởng lão Tsuru?

Trong đồng vàng bạc châu báu bừa bộn kia, lộ ra thân hình gầy gò của 1 ông lão, rõ ràng là Kitamiya Tsuru người đã bị con quái xà quật xuống chưa biết sống chết thế nào, lúc này sắc mặt ông ta nhợt nhạt nằm trên đồng vàng, trong lòng còn ôm 1 món đồ vật.

- Trưởng lão Tsuru, ông bị thương thế nào rồi?

Nhìn thấy Tsuru chưa chết, Kitamiya Hiro liền cảm thấy hết sức vui mừng, hẳn biết vị trưởng lão này có thứ bậc cực cao trong gia tộc, có ông ta nói đỡ cho mình, sau khi về đến gia tộc, mình nhất định có thể tránh được cái kết cục phơi thây, có lẽ còn có thể được vào hội trưởng lão để an hưởng tuổi già.

- Khụ khụ, không sao đâu, vẫn chưa chết được.

Nhìn Kitamiya Tsuru gầy khô, kì thực cả đời tu luyện Nhãn Thuật, sức chịu đựng đau đớn thậm chí có thể sánh ngang với các đại sư yoga Ấn Độ, tuy rằng bị quái vật nghiền nát toàn bộ nửa người dưới, nhưng ông ta vẫn tràn đầy sinh lực như cũ.

- Mẹ kiếp, khi nãy không phát hiện ra lão già này, nếu không đã cho 1 chưởng đi đời rồi.

Nhìn thấy Kitamiya Tsuru đang nằm trên bờ, trong lòng Diệp Thiên có chút buồn bực.

Khi này lúc cứu người bị thương, động tác Diệp Thiên vô cùng nhanh, đến bên cạnh mỗi người mặc kệ là sống hay chết, đánh luôn 1 chưởng vào chỗ ngực, kỳ thực hơn 100 người kia cũng có đến 50, 60 người là có thể cứu chữa được, nhưng tất cả đều bị Diệp Thiên tiễn về châu Diêm Vương hết.

Cho dù là mấy người Kitamiya lúc này có cần thận, nhưng bọn họ cũng chỉ đề phòng các loại sinh vật như quái xà, thể nào cũng không ngờ tới có kẻ địch trong quân mình, cho nên hành động này của Diệp Thiên tất nhiên là không bị ai để ý.

Kitamiya Hiro chạy lên lấy tay sờ soạng chi dưới của Tsuru chi cảm thấy toàn bộ các khớp hạ bộ đã bị nghiền nát, bên trong giống như không có xương cốt vậy, vội vàng gọi Diệp Thiên đang đứng trong nước lại:

- Nhanh lên, đem cáng đến đây!

- Hix, tên này nói cái gì thế?

Diệp Thiên nghe thấy không khỏi sững sốt 1 chút, chữ Nhật thì cậu cũng biết 1 ít, thể nhưng tiếng Nhật thì cậu dốt đặc cán mai, căn bản là không biết Kitamiya Hiro gọi cái gì, suy nghĩ vội, thân thể Diệp Thiên căng cứng, nhún người nhảy lên trên, giải quyết Kitamiya Hiro trước vậy.

- Khụ khụ, đợi đã, không phải vội đâu, tôi chưa chết ngay được đâu.

Đúng vào lúc Diệp Thiên chuẩn bị ra tay, trưởng lão Tsuru ho khan vài tiếng, ngăn động tác của Kitamiya Hiro lại, nói:

- Hiro, cậu có biết tôi tìm được cái gì không?

- Trưởng lão Tsuru, ngài lo chữa bệnh trước đi.

Kitamiya Hiro vừa mở miệng khuyên Tsuru thì ánh mắt đột nhiên sáng ngời lên, nhìn chăm chăm vào thứ trong lòng của ông ta, giọng nói có chút run rẩy hỏi:

- Trưởng... trưởng lão Tsuru, Có... có phải là ngài tìm được chứng cứ của ngân hàng Thụy Sĩ năm đó của gia tộc mình rồi không?

Là 1 gia tộc có niên đại từ thời Chiến quốc, gia tộc Kitamiya chắc chắn được coi là gia tộc lâu đời bậc nhất trong lịch sử Nhật Bản, tài sản nhiều vô cùng, thậm chí ngay cả gia đình hoàng thất cũng không so sánh được.

Chi có điều năm đó Kitamiya Seibu từ trần, khiến cho phần lớn tài sản của gia tộc Kitamiya đều bị đóng băng trong ngân hàng Thụy Sĩ, điều này cũng là nguyên nhân vì sao sau thế chiến thứ hai gia tộc Kitamiya ngày càng suy vong, mà nguồn gốc sâu xa cũng chính vì làm mất số tài sản khổng lồ kia.

Cho nên lúc này nhìn thấy cái rương kim loại màu tro bạc trong lòng của trưởng lão Tsuru kia, nét mặt Kitamiya Hiro không nhịn được lộ ra vẻ hết sức vui mừng, hơn nửa đời cố gắng của ông ta, đến hôm nay cuối cùng cũng có hồi báo.

- Đúng vậy, Hiro, ta chết rồi cũng không sao cả, cái rương này, cậu nhất định phải mang về cho gia tộc!

Trưởng lão Tsuru yếu ớt gật đầu, đưa cái rương đẩy cho Kitamiya Hiro.

- Trưởng lão, ngài yên tâm, Hiro nhất định sẽ trấn danh gia tộc!

Kitamiya Hiro dùng 2 tay nhận chiếc rương đó, chi có điều tay vừa mới cầm, mảy liền nhú lại, bởi vì nhìn qua cái rương giống như bằng kim loại đầy lại nhẹ vô cùng, cầm trên tay không thấy nặng gì.

Cảm thấy cái rương rất nặng, Kitamiya Hiro có chút nghi ngờ, chỗ bằng chứng gửi ngân hàng để chấn hưng gia tộc này có thật là cất trong cái rương này hay không?

Trưởng lão Tsuru nhìn thấy vẻ nghi ngờ của Kitamiya Hiro, nét mặt tươi cười, nói:

- Cái này là dùng 1 loại kim loại bí mật để chế tác, cho tới bây giờ trên thế giới cũng chỉ có ngân hàng Thụy Sĩ mới có kỹ thuật này, cậu không phải nghi ngờ nó là giả đâu.

Chất liệu để làm chiếc rương này là vô cùng hiếm, giá cả chế tạo là vô cùng đắt đỏ, cho tới bây giờ, ngân hàng Thụy Sĩ cũng chỉ đưa ra tổng cộng 8 chiếc, cho dù là các nhà hào kiệt bây giờ cũng chưa chắc là tặng chiếc rương này.

Cho dù ở nửa thế kỷ trước, cũng chỉ có khách hàng gửi trên trăm triệu đô la mới được tặng 1 chiếc rương mật mã như vậy, hơ nên mặc dù kiến thức Kitamiya Hiro rộng nhưng cũng không biết có loại rương này tồn tại.

Nhìn thấy Kitamiya Hiro vẫn cứ khó hiểu như cũ, trưởng lão Tsuru nói:

- Nếu như cậu không yên tâm, mở ra xem đi!

- Trường lão chó trách, chuyện thực sự quan trọng, Hiro cũng không dám có bất kỳ sơ xuất gì.

Rất nhiều thành viên tinh nhuệ của gia tộc đã tử vong, còn lại đều trông cậy vào cái rương này, nếu như bên trong trống rỗng, thì Kitamiya Hiro chắc chắn sẽ bị chết tại chỗ, cho nên mặc dù ở nơi nguy hiểm, hắn vẫn kiên quyết kiểm tra.

- Hai lão quỷ này to nhỏ cái gì thế nhỡ?

Diệp Thiên làm bộ đang mò vàng trong ao, hai tai vẫn nghe 2 người đó nói chuyện, chỉ có điều cậu không biết tiếng Nhật, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang bàn luận chuyện gì.

- Các cậu, canh gác tứ phía!

Sau khi quyết định mở rương, Kitamiya Hiro ra lệnh với các đệ tử gia tộc còn lại. Mặc dù biết rất ít có người đến nơi này, nhưng Kitamiya Hiro vẫn không dám có chút sơ xuất nào.

- Vâng!

Mấy người đệ tử đang đứng trong hồ đồng loạt hô vang, chia thành mấy đội bao quanh chỗ bờ, chỉ có Diệp Thiên ngốc nghếch vẫn cứ đứng đực ở đó, đợi sau khi mọi người trả lời, lúc này mới vội bắt chước thôi không mò vàng nữa.

- Tên ngốc, đàn như vậy thế mà sao lại vẫn còn sống không biết?

Nhìn thấy động tác chân tay vụng về phản ứng chậm chạp của Diệp Thiên, Kitamiya Hiro không nhịn được tức giận trong lòng, lần này hành động không ít người trong tiểu đội Cẩm Từ chết, thế mà nhìn thấy cái tên ngốc nghếch này vẫn còn sống, nếu không phải là đang vội tìm rương mật mã, thì Kitamiya sớm đã tát cho cái bạt tai rồi.

- Yanjun, trưởng lão Mioru, 2 người lại đây đi!

Liếc mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái, Kitamiya Hiro gọi 2 người Kitamiya Yanjun và Kitamiya Mioru đến trên bờ, mở rương lần này có ý nghĩa vô cùng lớn, cần phải có nhiều người chứng kiến.

Đợi đến khi Kitamiya Yanjun đến trước mặt mình, Kitamiya Hiro mở miệng nói:

- Yanjun, nhớ lại đoạn mật mã của cậu đi.

- Đó... đó là mật mã mở khóa rương sao?

Kitamiya Yanjun nghe vậy sùng sốt, lúc hắn mới tiếp nhận quyền sở hữu tài sản gia tộc đã được yêu cầu phải nhớ 1 đoạn mật mã dài đến 48 chữ tiếng anh tạo thành mật mã, chỉ có điều lúc đó Kitamiya Yanjun không biết tác dụng của chỗ mật mã đó.

Kitamiya Hiro gật đầu nói:

- Đúng thế, mật mã rương này tổng cộng cần mật khẩu là 168 chữ và số tiếng anh mới mở được, phân cho trưởng lão hội, gia chủ và người phụ trách nắm giữ tài chính, Yanjun, tự cậu đến thao tác đi.

Để bảo mật, nên chỗ mật mã này cần phải do 3 người nắm giữ, hôm nay vừa đúng cả 3 người ở đây, nếu không Kitamiya Hiro không thể kiểm tra được trong rương mật mã này có vấn đề bằng chứng tồn tại hay không?

- Được!

Sau khi Kitamiya Hiro giải thích xong, Kitamiya Yanjun không chần chừ nữa, nhận rương mật mã từ tay gia chủ. Cái rương mật mã này cũng không phải được làm từ gỗ, mặc dù để ở chỗ ẩm u ẩm ướt này 10 năm thế nhưng không có dấu vết han gỉ, sau khi mở lớp vỏ ngoài ra, thì 1 loạt chữ số tiếng anh xuất hiện trước mặt Kitamiya Yanjun.

Sau khi bấm đoạn mật mã ghi nhớ vào bàn phím, thì Kitamiya Yanjun trả lại chiếc rương cho gia chủ, rồi lần lượt đến Kitamiya Hiro và trưởng lão Mioru nhập mật mã vào, “pang” 1 tiếng vang lên, chiếc rương mở ra.

Nhìn cái rương mật mã nứt ra 1 kẽ nhỏ, 3 người trên bờ ngưỡng thờ, mọi người cách đó không xa đang thực thi nhiệm vụ canh gác ánh mắt không nhìn được cũng đều hướng về phía cái rương kia.

- Con bà nó, mấy tên lão quý này căng thẳng như vậy, bên trong nhất định là có đồ gì tốt!

Diệp Thiên ruy rằng không hiểu tiếng Nhật, nhưng từ động tác vừa rồi của mấy người, cũng biết đồ trong vật này không phải là thứ bình thường gì, bởi vì từ đầu đến cuối, Kitamiya Hiro vẫn không thèm nhìn đến chỗ vàng đó mà vẫn luôn chú ý tập trung vào cái rương bạc này.

Hai tay run rẩy, Kitamiya Hiro nhẹ nhàng mở rương mật mã ra, ánh sáng ở 3 phía chiếu vào, khung cảnh bên trong rương mật mã hiện

ra trước mặt mọi người.

Bên trong rương là 1 lớp nhung màu đỏ, ở giữa có chỗ lõm vào, đặt ở trong đó là 1 xấp văn kiện được bọc trong túi bóng, mà phía trên văn kiện còn có 1 cái rãnh nhỏ, bên trong còn đặt 1 vật hình tròn bằng kim loại, không nhìn rõ là vật gì.

- Trưởng... trưởng lão Tsuru, đồ, đều ở trong này hết.

Kitamiya Hiro nhanh chóng cầm chỗ văn kiện đó, cẩn thận mở túi bóng ra, sau khi lật xem qua mắt tờ giấy, nét mặt lập tức lộ vẻ vô cùng vui mừng.

- Trưởng lão Seibu đã không đánh mất tài sản thuộc về gia tộc, Hiro, cậu nhất định phải mang nó trả về cho gia tộc!

Sau khi nghe được Kitamiya Hiro nói, trưởng lão Tsuru nói lại câu khi nãy 1 lần nữa, lúc này ông ta đã tận lực rồi, rốt cuộc cũng không chống đỡ nổi nữa, sau khi dặn dò Kitamiya Hiro 1 câu xong, nằm trên mặt đất thờ hỗn loạn.

- Trưởng lão Tsuru, ngài yên tâm đi!

Kitamiya Hiro gật đầu, xem xét kỹ cái vật kim loại giống chiếc bút máy kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 505

Thận Trọng

Vật kim loại này dài hơn ngón tay trở 1 chút, mặt trên có 2 đường rãnh, khắc hoa văn tinh xảo, nhìn qua giống như 1 món hàng mỹ nghệ vậy.

- Gia chủ, đây là thứ gì vậy?

qKitamiya Yanjun có chút tò mò nhìn vật trong tay gia chủ, chuyện tìm kho báu của gia tộc cũng giảm bớt đôi chút đau khổ tang tóc khi này.

- Chia khóa!

Kitamiya Hiro cầm vật kim loại trong tay nghiên cứu 1 hồi, nói:

- Đây là chìa khóa kết bảo hiểm của gia tộc ta ở ngân hàng Thụy Sĩ, chỉ cần giữ chiếc chìa khóa này, là có thể đến Thụy Sĩ mở kết bảo hiểm của gia tộc lấy ra thứ bên trong đó!

Ngân hàng Thụy Sĩ sơ dĩ có thể tồn tại 1 thời gian dài như vậy mà không sụp đổ, chủ yếu là dựa vào chữ tín bảo mật cho khách hàng, cho dù ông có gửi vật ở ngân hàng bao nhiêu lâu, chỉ cần đưa ra bằng chứng, đều có thể lấy đồ ra dễ dàng.

tiền gửi trong ngân hàng Thụy Sĩ có thể an toàn như để ở trong két sắt.

Đương nhiên, ở đây cũng có điểm khá khó khăn, nếu người gửi ngân hàng đột nhiên qua đời, khi còn sống không giao lại di chúc ngân hàng, lúc chết không có cơ hội nói mật mã ngân hàng cho người nhà, thì số tài sản đó sẽ vĩnh viễn nằm trong ngân hàng Thụy Sĩ không lấy ra được.

Giống như trong thế chiến thứ hai, do bị phát xít Đức cưỡng chế, lúc ấy người Do Thái bước vào đường cùng, không nghĩ được

nhieu, qua người trung gian gửi hết số tài sản của mình vào trong ngân hàng Thụy Sĩ.

Sau này số người Do thái đó phần lớn đã bị giết hại trong trại tập trung của Đức, tài khoản và mật mã của bọn họ ở ngân hàng Thụy Sĩ cũng biến thành tro tàn, tiền của người gửi tiết kiệm cũng trở thành tài khoản chết không có người nhận.

Mà tình hình của gia tộc Kitamiya cũng tương tự như thế, sau khi Kitamiya Seibu chết, thông tin mật mã tài khoản cũng vì thế mà mất, cho nên mấy năm nay gia tộc Kitamiya thương lượng nhiều lần với bên ngân hàng Thụy Sĩ, nhưng trước sau vẫn không có cách nào lấy ra được khối tài sản khổng lồ đó.

Nhận chiếc chìa khóa trong tay Kitamiya Hiro xem xét tỉ mỉ 1 hồi, Kitamiya Yanjun mở miệng nói:

- Đây là kỹ thuật đỉnh cao của ngân hàng Thụy Sĩ 50 năm trước, kể cả là bây giờ cũng không có ai có thể phá vỡ được.

Mặc dù so sánh với chỗ vẫn kiện kia mà nói, giá trị cái chìa khóa này cũng giảm đi đáng kể, nhưng năm đó Kitamiya Seibu gửi đồ trong két sắt của ngân hàng Thụy Sĩ, cũng đều là bảo bối cướp bóc được từ các quốc gia hàng ngàn năm tích lũy được, trong đó có không ít báu vật vô giá.

Nhìn thấy Kitamiya Yanjun trả lại chiếc chìa khóa, Kitamiya Hiro lắc đầu nói:

- Yanjun, chiếc chìa khóa này cậu giữ đi, đợi về đến gia tộc thì hãy đưa cho tôi.

- Ấy? Cái này... liên quan tương đối lớn, hay là để trong rương mật mã đi?

Kitamiya Yanjun nghe vậy sững sốt, cái chìa khóa này khá nặng, nếu như ông ta cầm roi đi mất, thế thì lần này trở thành tội nhân của gia tộc Kitamiya rồi.

- Không riêng gì chìa khóa, ngay cả vẫn kiện, tôi cũng mang theo bên mình hết.

Kitamiya Hiro khoát tay, nhét vẫn kiện lại vào trong túi bóng, bỏ vào trong ngực mình, quần áo của hắn chống cháy, không thấm nước, cũng không làm hỏng chỗ vẫn kiện bằng chứng kia.

- Gia chủ, như vậy không ổn đâu?

Nếu không phải Kitamiya Hiro đưa chìa khóa cho mình giữ, thì Kitamiya Yanjun lúc này thậm chí nghi ngờ có phải Kitamiya Hiro này

sinh ý định độc chiếm số tài sản này hay không, thứ này giấu trên người, làm sao có thể an toàn bằng đặt trong rương mật mã được cơ chứ?

Nghe thấy 2 người tranh luận, Kitamiya Tsuru vốn đang nhắm mắt, đột nhiên mở mắt ra, nói:

- Cứ theo Kitamiya Hiro mà làm, ông ấy làm như vậy cũng có lý riêng, mục tiêu của rương mật mã quá lớn.

- Vẫn là trưởng lão Tsuru hiểu tâm tư của tôi.

Nếu không phải trưởng lão Tsuru thân thể già yếu, thì Kitamiya Hiro người mà đã mất đi khả năng đàn ông thực muốn quan hệ hữu nghị thân thiết hơn với ông ta, ông lão này vẫn luôn như con giun trong bụng mình. Phải biết rằng, rương mật mã mặc dù an toàn, nhưng mục tiêu quá lớn, năm đó Kitamiya Hiro có thể mai phục đánh lén Cầu Tâm Gia, khó có thể đảm bảo được hôm nay hẳn không bị người khác nhớ đến.

Hơn nửa kể từ khi vào núi Ma Quỷ, vẫn không có cách nào liên lạc được với đệ tử gia tộc ở ngoài núi, điều này giống như 1 bóng ma ám ảnh Kitamiya Hiro, tục ngữ nói kẻ giết người nhất định sẽ bị người giết lại. Báo ứng của năm đó, nói không chừng lần này sẽ phải trả.

Lúc này đệ tử gia tộc thương vong thảm hại, dựa vào 20, 30 người này, nếu như gặp phải tập kích, sợ khó mà giữ được rương mật mã nên đem đồ vật ra ngoài, đến lúc đó ném rương mật mã ra, bọn họ có khi còn có cơ hội chạy thoát được.

- Gia chủ anh minh, là Yanjun suy nghĩ không thấu đáo.

Sau khi nghe Kitamiya Tsuru giải thích xong, sắc mặt Kitamiya Yanjun xấu hổ, bình thường hẳn vẫn tự cảm thấy mình mưu trí vô song, nhưng giờ phút này mới ý thức được, mình so sánh với con cáo già này khoảng cách còn quá xa.

- Không phải nói nhiều như vậy, vận chuyển vàng ra ngoài đã, sáng mai chúng ta sẽ rời khỏi nơi này!

Đứng ở bầu không khí u ám trong động, Kitamiya Hiro không nói ra được điều khó nói trong lòng, sau khi cất vãn kiện đi, mở miệng nói:

- 2 người đến đây, khiêng trưởng lão Tsuru ra ngoài đi, những người khác chuẩn bị dây thừng, đưa chỗ vàng đó ra khỏi cửa động đi. Kitamiya Hiro ra lệnh, số đệ tử gia tộc còn lại bần rợn hẳn lên.

7, 8 người đẩy xe vào trong động, ở chỗ cửa động, chiếc xe bọc thép kia cũng khởi động máy, tiếng động cơ gầm rú vang vọng toàn núi Ma Quý.

Ổ đuôi xe bọc thép, có trang bị thêm thiết bị dây kéo đặc biệt, sau khi chất đầy số vàng lên xe 4 bánh, móc dây vào xe, là có thể đem ra khỏi động, bên cạnh còn có 3 đệ tử đi theo, nhặt số vàng rơi ra vào lại bên trong.

Chỗ vàng cất trong hang động, đều là loại vàng 1kg 1 thỏi, 20 tấn vàng, ước chừng hơn 1 vạn thỏi, hơn nữa còn có thêm các loại trang sức vàng bạc đá quý ngọc bích chất đầy như núi, bận rộn suốt cả 1 đêm mới vận chuyển được tất cả chỗ đồ đó ra ngoài cửa hang.

Vì tìm kiếm số tài sản này mà đệ tử con cháu gia tộc Kitamiya chết không ít, thi thể đều chất ở trong góc trong hang, sau khi vận chuyển toàn bộ số vàng ra ngoài, mấy thành viên may mắn còn lại leo lên trên đỉnh hang, gài thuốc nổ cẩn thận.

Mặc dù bận rộn cả 1 đêm tất cả mọi người đều cảm thấy cực kỳ mệt mỏi nhưng có thể rời chỗ này ngay lập tức vẫn khiến cho mọi người ra sức khuôn chỗ vàng đó lên xe.

- Đi thôi, gia chủ, Wada cũng là hy sinh công hiến cho gia tộc, đây là vinh quang của bọn họ!

Nhìn thấy Kitamiya đứng lặng rất lâu ở cửa hang, Kitamiya Yanjun hình như cũng hiểu được phần nào sự tàn nhẫn của gia chủ, không biết 10 năm trước xảy ra chuyện gì, nhưng những gì mà Kitamiya Hiro hôm nay hành động, đều là muốn xóa bỏ những sai lầm mà hắn đã phạm phải.

- Yanjun, tôi mệt rồi, đợi khi về nước, tôi sẽ nói với các trưởng lão thôi chức gia chủ, sau này... gia tộc Kitamiya nhờ vào ông đấy, nhờ ông đấy!

Tồn thất nhiều đệ tử ưu tú của gia tộc như vậy, Kitamiya Hiro hiểu được, cho dù là hắn không phải tự sát, nhưng vị trí gia chủ chắc chắn là không giữ được nữa, vừa rồi kỳ thực không phải hắn tương niệm những đệ tử gia tộc đã chết mà là hồi ức lại những chiến tích mấy chục năm qua của mình.

- Đi thôi!

Kitamiya Hiro khoát tay, hơn 20 xe việt dã đồng thời khởi động máy, lúc trước vào núi hơn trăm người, lúc này còn sót lại hơn 20 người, cho nên hình như là 1 người 1 xe.

Vẫn là chiếc xe bọc thép đi trước mờ đường, hơn 20 xe việt dã chất đầy vàng bạc châu báu đi sát theo sau, lúc đoàn xe rời khoảng 400, 500 mét, phía sau bọn họ vọng lại 1 tiếng nổ ầm ầm.

Kitamiya Hiro lần này hình như đặt hết số thuốc nổ bom mìn ở trong hang, theo tiếng nổ đó, 1 làn khói nghi ngút bay lên trời, trông giống như 1 cái mũ nấm bao phủ khắp khu vực hang đó.

Khoảng hơn nửa giờ sau, chỗ khói đó mới tan dần đi, lúc ngoái đầu nhìn, chỗ hang núi vốn cao khoảng 30 mét đó đã bị san bằng phẳng, nếu sau này bị người ta phát hiện ra hơn 100 thi thể đó, có lẽ sẽ trở thành 1 điều 1 ẩn chẳng?

- Cru vào núi Ma Quý không rộng lắm, nhiều nhất chỉ có thể đủ 2 xe đi vào, nếu như phía trước bị tấn công, sợ là bọn họ lập tức lui về sau.

Tuy rằng không hiểu tiếng Nhật, nhưng Diệp Thiên vẫn không bị phát hiện, bởi vì 1 số các chủ gia đình của gia tộc gặp phải khó khăn nên có rất nhiều người cũng không biết nhau lắm, Diệp Thiên cũng được phân ngòì vào chiếc xe việt dã chất đầy vàng bạc châu báu.

Thế nhưng lúc này Diệp Thiên lại có chút đau đầu, điểm đáng sợ của núi Ma Quý không nghi ngờ gì nữa chính là con mãnh xà trong rừng, lúc này mãnh xà đã bị tiêu diệt rồi, nếu đoàn xe bị tấn công ở cửa núi thì rất có khả năng là bọn họ sẽ tìm lối ra khác.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên đánh tay lái tấp vào lề đường, thả lỏng ga dưới chân, tự dung đi cuối đoàn xe mà không bị ai phát hiện.

- Dừng lại!

- Lúc đi đến cửa núi, xe bọc thép đi phía trước dừng lại, Kitamiya Hiro bất thình lình chui ra. Yanjun, vẫn không thể liên lạc được với những người ở ngoài đó sao?

Kitamiya Hiro có chút nghiêm trọng nhìn chỗ cửa núi Ma Quý kia, trong lòng cảm giác bất an vô cùng.

- Thiết vị thông tin của chúng ta đến đây vẫn chưa có tín hiệu!

Kitamiya Yanjun lắc đầu, trong thâm tâm hẳn cũng cảm thấy có chút bất ổn, vừa rồi gây nên tiếng động lớn như vậy, theo lý thuyết mà nói thì người bên ngoài sẽ phải vào trong xem xét tình hình chứ.

Kitamiya Hiro nhìn thoáng qua mấy xe việt dã, nói:

-- Naoki, ra ngoài xem xét 1 chút đi! Vâng, gia chủ!

- Mặc dù trong lòng không muốn, nhưng Kitamiya Naoki vẫn vâng lời, mang theo 5 người đi ra ngoài núi Ma Quỷ. Đúng là xảo quyết.

Nhìn thấy tình hình này, Diệp Thiên vẫn ở trong xe không ra ngoài, nhẹ nhàng mở cửa xe ra, gõ vào 1 chiếc xe phía trước mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 506

Rút Dây Động Rừng

Diệp Thiên đến trước cửa kính chiếc xe trước mặt đó, tay thò vào trong túi áo lấy ra 1 bao thuốc lá, vỗ vỗ cửa kính, nói:

- Xin chào!

- Xin chào!

Mặc dù cảm thấy tiếng Nhật của Diệp Thiên có chút kỳ quặc nhưng người đó vẫn hạ cửa kính xuống, thò tay ra nhận lấy điều thuốc của Diệp Thiên đưa cho. Còn bao thuốc của hắn lúc tìm vàng ở trong ao đã bị ướt hết rồi.

- Tiểu tử, ra đây đi...

Nhìn thấy cửa mở, nét mặt Diệp Thiên bỗng nhiên tươi cười, trong miệng nói ra 1 câu nửa tiếng Trung nửa tiếng Nhật, không đợi cho anh bạn đó có bất kỳ phản ứng gì, 2 ngón tay phải nhanh như chớp chọc vào yết hầu hắn.

1 tiếng “pọc!” nhỏ vang lên, yết hầu của người Nhật Bản đó đột nhiên rớt xuống ngực, 2 mắt mở to vẻ khó hiểu, thế nào hắn cũng không hiểu được, đầu là đệ tử Kitamiya sao người này lại ra tay sát hại hắn.

Dụng thân thể người này thẳng lên, để đầu hắn dựa vào tay lái, từ xa nhìn trông giống như một mồi quạ nên cúi đầu xuống. Xong xuôi Diệp Thiên vỗ vỗ tay, nhét điều thuốc vào trong bao, đạo cụ này không thể vứt đi được.

Lúc này mọi người gia tộc Kitamiya đều chú ý đến chỗ cửa ra núi Ma Quỷ kia, căn bản là không ai để ý đến chuyện xảy ra ở cuối đoàn xe, hơn nữa cũng có rất nhiều người xuống xe hút thuốc như Diệp Thiên nên hành động này của Diệp Thiên không bị ai chú ý đến.

Dựa vào câu tiếng Nhật “xin chào” học lỏm được, Diệp Thiên trong 3, 4 phút ngắn ngủi đã liên tiếp bẻ gãy cổ được 4 người, bọn họ đều không ngờ trong nội bộ lại có 1 tên thần chết như vậy.

Không nói đến Diệp Thiên bện rộn ở đằng sau, Kitamiya Naoki sau khi được lệnh dò được, dẫn theo 5 người lên đường ra khỏi núi.

Đường vào núi Ma Quỷ hình chữ S, dài khoảng hơn 100 mét, 2 cửa núi không có cách nào nhìn thấy phía đối diện được, phải đi đến đối diện mới có thể nhìn thấy rõ hình hình phía bên kia, cũng giống như Kitamiya Hiro, trong lòng Kitamiya Naoki lúc này cũng cảm thấy có chút hiềm nghi.

Phải biết rằng bên ngoài là do hấn bố trí, theo lý thuyết lúc đi đến chỗ này thì phải có các thành viên gia tộc tiếp ứng, thế nhưng lúc này trong núi lại âm u tĩnh lặng, khiến cho hấn có cảm giác sờn tóc gáy.

Tia nắng sáng sớm âm áp chiếu lên người Kitamiya Naoki cũng khiến cho hấn chẳng cảm thấy âm áp chút nào, thậm chí trong lòng còn cảm thấy lạnh hơn trong hang.

Càng ra gần đến cửa núi Ma Quỷ thì lại càng có cảm giác này, thế nhưng lúc cả nhóm đứng ở cửa núi lại không thấy xảy ra chuyện gì.

- Người tiếp ứng bên ngoài đâu?

Kitamiya Naoki cũng không vì vậy mà lơ là cảnh giác, lại càng cảm thấy bất an hơn, bởi vì hấn nhìn ra xa, ngoài làn khói bếp đang bay lên trời thôn xa xa kia, thì 5 người vốn đang canh ở cửa vào núi đã không thấy đâu nữa.

- Bọn đàn này, bọn ta ở bên trong bán sống bán chết thế mà bọn người ở ngoài này lại tìm chỗ để ngủ à!

Đi đến trước mặt 1 người mắng nhiếc, trải qua 1 đêm kinh hồn bạt vía trong núi Ma Quỷ, lúc này ra khỏi núi thần kinh đã đỡ căng thẳng hơn, trong lòng chỉ nghĩ rằng đám người này đang an nhàn ngủ ngoài núi.

- Cũng có khả năng đó?

Nghe thấy tiếng than phiền của người trước mặt, sự nghi ngờ trong lòng Kitamiya Naoki cũng giảm bớt hết, vốn vẫn luôn ẩn thân ở trong sơn cốc, lúc này đi ra, đi tới cửa vào núi quan sát 4 phía, nói:

- Các người cố thủ ở đây, tôi về thông báo với gia chủ!

Khi nói chuyện, Kitamiya Naoki bỗng cảm thấy chói mắt, vội vàng hướng mắt về chỗ lùm cây chỗ cửa núi kia thì phát hiện có 1 vật

giống như thấu kính, phản chiếu ánh mặt trời lên mặt hắn.

- Không hay rồi!

Trong lòng Kitamiya Naoki kinh hãi, đúng lúc hắn định xoay người chạy vào trong núi, “pằng” 1 tiếng súng nặng nề vang lên, bắn vào giữa trán Kitamiya Naoki, bị bắn mạnh 1 cái khiến cả người hắn bay ra xa 4, 5 mét.

Tiếng súng này giống như 1 tín hiệu, không đợi cho 5 người đó định thần lại, 1 trận tiếng súng liên tiếp vang lên, 5 người không có chút đề phòng nào bị đánh đến co quắp lại, mỗi người lĩnh đến hơn 10 viên đạn.

Tiếng súng vừa ngưng lại, thân hình 4 người bay nhanh từ lùm cây cách đó 40, 50 mét ra, động tác nhanh chóng tiến gần đến cửa vào núi Ma Quý, 1 người trong đó thu cái giá súng lại.

- Chết tiệt, vừa rồi là ai nổ súng? Không biết đây chỉ là 1 tiểu đội dò đường thôi hay sao? Kinh động đến người bên trong rồi!

Sau khi cất súng đi, Maracay thờ dài, quay đầu nhìn lại về phía mấy người Hồ Hồng Đức, mắng 1 câu nửa tiếng Anh nửa tiếng Trung.

Phải biết rằng, theo tình báo mà bọn họ nhận được, đối phương tổng cộng có hơn 100 người, chỉ dựa vào 10 người bọn họ rất khó có thể quét sạch được đội hình đối phương, hơn nữa nghiêm khắc mà nói, đám người Võ Thần căn bản là không có năng lực chiến đấu, cuối cùng là chỉ dựa vào 4 người bọn họ.

Cho nên Maracay chôn thuốc nổ ở cửa vào núi Ma Quý, chuẩn bị đợi đoàn xe Nhật Bản ra đến 1 nửa là sẽ châm ngòi, chặn đứng bọn họ lại, như vậy mới có thể tấn công đối phương mạnh nhất được, chỉ có điều vừa rồi không biết ai quá kích động, đã xử lý sạch cả tiểu đội Nhật Bản này, như vậy, người ở bên trong chắc chắn là bị kinh động, muốn đoàn xe bọn họ tiếp tục ra ngoài cửa núi là cực kỳ khó.

- Khụ khụ, cái... cái này là tôi dùng kính ngắm súng quan sát tên đó, bị hắn phát hiện.

Sau khi nghe Maracay nói xong, nét mặt già nua của Hồ Hồng Đức không chịu được đỡ lên, từ trước đến nay ông vẫn chưa dùng thử kính ngắm bắn của súng bắn tia bao giờ, vừa rồi sử dụng kính ngắm bắn quan sát chỗ xa, không ngờ bị ánh mặt trời phản chiếu trực tiếp lên mặt Kitamiya Naoki.

Hồ Hồng Đức phản ứng cực kỳ nhanh, sau khi nhìn thấy sắc mặt Kitamiya Naoki thay rồi, quyết định bóp cò súng, nếu như không

đợi mấy tên quý trình sát này lui về góc cửa, sẽ càng bất lợi cho bọn họ.

Maracay cũng hiểu được điều này, khoát tay nói:

- Bỏ đi, các ông lui ra sau 1 chút, ở đây chúng ta sẽ tiến hành bao vây hỏa lực.

Đối với năng lực chiến đấu của đám người Võ Thần, Maracay thực không dám khen ngợi, vừa rồi 8 người bắn ra trăm phát đạn nhưng trúng chẳng được mấy viên vào mấy người Nhật Bản đó lại, phần lớn là bay ra ngoài không khí.

Hơn nữa Maracay cũng nhận thấy, những người này cũng là lần đầu tiên giết người, nét mặt tràn đầy hưng phấn pha lẫn sợ hãi, những trận chiến dễ dàng còn có thể, còn nếu như không may có thương vong thì chắc mấy người đó sẽ vướng chân mình.

- Có nghe hay không? Các người lui về đi, để tôi và Khiếu Thiên ở lại là được rồi.

Hồ Hồng Đức giả vờ không nghe thấy lời nói của Maracay, đuổi bọn Võ Thần quay về rồi dựa vào 1 chỗ sau vách đá, móc bao thuốc ra làm 1 điếu.

Đối với Hồ Hồng Đức như cái cột này, Maracay cũng không có cách nào, hơn nữa ông lão này bắn súng cực kỳ chuẩn, không có chút sơ hở nào, chỉ có thể chấp nhận sự hiền hữu của ông ta mà thôi. Thế nhưng Chu Khiếu Thiên lại tranh điếu thuốc trong tay ông ta, nói:

- Hồ sư huynh, mấy người Nhật Bản đó đến rồi, sư phụ đệ có thể có ở trong đó đấy.

Tuy kém Diệp Thiên không đến mấy tuổi, nhưng kể từ sau khi được Diệp Thiên nhận làm đệ tử, cuộc sống của Chu Khiếu Thiên cũng thay đổi chóng mặt, mất mẹ cũng được chữa trị. Cậu cũng không phải là người vô tình, thực sự coi Diệp Thiên là ân sư.

- Diệp Thiên?

Hồ Hồng Đức liếc Chu Khiếu Thiên 1 cái, cướp lại bao thuốc, tức giận nói:

- Sư phụ cậu còn hơn cả cá trạch, lại có thêm võ công ẩn nấp hành tung, đừng nói là hơn 100 con quý đó mà là 1000 người cũng không làm gì được hắn đâu.

Hồ Hồng Đức tuy rằng không luyện trận pháp kỳ môn gia truyền, nhưng cực kỳ hiểu biết hành sự của người trong kỳ môn. Điểm

khác biệt lớn nhất người trong kỳ môn và nhân sĩ giang hồ chính là năng lực cảm nhận nguy hiểm của những người này cực kỳ tốt, cực ít người tự đưa mình vào tình thế nguy hiểm.

Mà Diệp Thiên thì thiếu gì thủ đoạn, cả đời Hồ Hồng Đức chưa từng thấy, đánh chết ông cũng không tin Diệp Thiên có thể xảy ra chuyện gì.

Sau khi nghe Hồ Hồng Đức nói vậy, Chu Khiếu Thiên cũng thoải mái hơn 1 chút, chỉ có điều vẫn nắm chặt cây súng trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chỗ quẹo ở cửa núi kia.

- Tên ngốc, xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc khoảng cách đoàn xe chỉ còn cách cửa động hơn 200 mét thì vang lên tiếng súng, Kitamiya Hiro vốn đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên xe như con thỏ bị chặt đuôi nhảy dựng lên, cái dự cảm trong lòng kia đã thành hiện thực rồi.

Mà 4, 5 đệ tử đang đứng trước xe nói chuyện hút thuốc sau khi nghe được tiếng súng mặt biến sắc. Từng tên thân hình thấp bé, chui ra đằng sau xe nấp. 1 đêm hôm qua kinh động hòn phách đã sớm khiến cho bọn họ thần hồn nát thần tính nhìn gà hóa quốc rồi.

- Con bà nó, có phải là lính đánh thuê quốc tế không đây, đến cả tiểu đội do thám của đối phương cũng không phân biệt được.

Diệp Thiên liên tiếp chặt đứt cổ hơn 10 người, trong lòng không khỏi có chút bức mình, còn sót lại 29 người Nhật Bản, đã bị cậu xử lý xong 14 người, còn có 6 người đi dò đường nữa, tính cả mấy người Kitamiya Hiro thì chỉ còn lại 9 người mà thôi.

Tiếng súng vang lên vẫn đi 1 chút, Diệp Thiên trừ tên Kitamiya Hiro xử lý hoàn toàn 4, 5 tên nữa, đến lúc đó chỉ còn lại mấy lão già, lúc này thắng bại đã phân rồi.

- Gia chủ, cửa vào núi Ma Quỷ nhất định là có người mai phục!

Đợi 5, 6 phút, không có ai chạy về, sắc mặt Kitamiya Yanjun trở nên cực kỳ khó coi. Kitamiya Hiro quan sát địa hình 1 chút, mở miệng nói:

- Yanjun, gọi bọn họ ea đi, thủ ở nơi này, chúng ta nghĩ biện pháp khác đi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 507

Chịu Nhục

Kitamiya Hiro cũng không khác Diệp Thiên nghĩ cho lắm, nguyên nhân chủ yếu núi này không có dấu chân người chính là do mảnh xà khổng lồ, thấy quái xà đã bị tiêu diệt, bọn họ hoàn toàn có thể tìm ra đường khác.

Cho nên phong tỏa cửa vào núi Ma Quý là điều quan trọng, Kitamiya Hiro đã chuẩn bị để 1 nửa số người lại đây, số người còn lại đi ra ngoài do đường, bất luận thế nào kho báu gia tộc cũng không thể rơi vào tay người khác.

- Vâng, gia chủ, mấy người các người, bảo vệ cửa núi đi!

Nghe thấy gia chủ nói vậy, Kitamiya Yanjun trả lời 1 câu, sau khi ra lệnh cho người ở máy xe phía trên, vội vàng chạy ra sau đoàn xe, trong lòng hẳn cũng có chút kỳ quái, vừa rồi tiếng động ồn ào như vậy, vì sao những người đó không có 1 ai ra xem cả?

- Mẹ kiếp, Hikari, sao lại đang ngủ thế này, mau ra đây!

Đến trước 1 chiếc xe gần nhất, Kitamiya Yanjun liếc mắt 1 cái nhìn thấy cháu mình Kitamiya Hikari đang cúi đầu lên tay lái ngủ, mở tấm kính cửa sổ ra, nhìn thấy nửa khuôn mặt của cậu ta.

Tuy rằng tính tình thường ngày tương đối ôn hòa, nhưng lúc này Kitamiya Yanjun cũng không nhịn được đánh vào gáy cháu mình 1 cái.

- Hi...Hikari, cháu... cháu làm sao thế này?

Điều khiến cho Kitamiya Yanjun không ngờ tới chính là, thân thể Kitamiya Hikari đột nhiên lăn từ tay lái xuống, khuôn mặt nghiêng nghiêng trắng bệch dị thường, 2 con mắt chết không cam lòng mở trừng trừng, khóe miệng còn có vết máu tươi chưa đông lại.

Kitamiya Yanjun hoảng hốt, thân thể vội vàng lui lại, thế nhưng lúc này, đột nhiên 1 thân hình đang sau ngòai đây, giờ tay không chế

tay phải Kitamiya Yanjun, 1 cổ lực mạnh mẽ phát ra kéo mạnh Kitamiya Yanjun vào phía trong.

Không đợi cho Kitamiya Yanjun mở miệng kêu cứu, tay trái Diệp Thiên như lưỡi rắn nhéo vào yết hầu hắn. “pạch” 1 tiếng giòn tan vang lên, dĩ nhiên đập nát yết hầu của Kitamiya Yanjun.

- A...a...

Lúc này khuôn mặt Kitamiya Yanjun cũng giống khuôn mặt cháu trai mới chết của mình như đúc, hẳn thế nào cũng không tin được, mình thân làm chủ gia tộc Kitamiya, thế mà lại chết ở đây.

Trong lòng Kitamiya Yanjun còn có nhiều điều uất ức, hẳn còn muốn đưa gia tộc Kitamiya trở lại thời kỳ huy hoàng, hẳn còn muốn khắc tên mình vào trong sử sách gia tộc, hẳn còn muốn...

Chỉ có điều tất cả những điều này, đều theo ý thức của Kitamiya Yanjun từ từ mờ nhạt dần, 2 mắt tràn đầy nghi hoặc kia không dám tin, giống như đang trình bày những chuyện còn lưu luyến thế gian này của mình với Diệp Thiên.

- Ấy, hình như người này cất chìa khóa?

Diệp Thiên khi nãy vẫn luôn nấp ở sau xe, vốn không biết là ai mở cửa xe ra, lúc này nhìn thấy bộ mặt Kitamiya Yanjun không khỏi sửng sốt 1 chút, trải qua 1 đêm quan sát, cậu có thể nhận ra được, địa vị người này ở gia tộc Kitamiya hình như không thấp hơn cái lão Kitamiya Hiro kia.

Vừa hiện ý nghĩ này trong đầu, tay phải Diệp Thiên mò vào trong ngực Kitamiya Yanjun, lúc này tay mò thấy 1 vật kim loại được chế tác hoàn mỹ, tuy rằng không biết thứ này dùng để làm gì nhưng biểu hiện của Kitamiya Hiro lúc đó khi nhìn thấy vật này Diệp Thiên vẫn nhớ rõ ở trong lòng.

- Yanjun, Yanjun, xảy ra chuyện gì vậy?

Kitamiya Hiro vừa nãy vẫn luôn chú ý đến tình hình bên này, lúc hắn nhìn thấy Kitamiya Yanjun đột nhiên chui vào trong xe liền cảm thấy có gì đó không ổn, bước nhanh qua bên này.

Nghe thấy tiếng gọi của Kitamiya Hiro, Diệp Thiên nhét nhanh cái chìa khóa đó vào túi áo mình, nhẹ nhàng phi ra ngoài cửa bên phải, nhanh như thoát biến mất trong bụi cỏ.

- Mẹ kiếp!

Vị trí Kitamiya Hiro đứng chỉ cách chiếc xe này 7, 8 mét, đi mấy bước thì đến trước xe, khi hắn ngược nhìn thấy thân hình Kitamiya Yanjun, không nhìn được mắt nút ra, tay phải “keng” 1 tiếng rút thanh kiếm samurai ở bên hông ra.

- Ai... là ai làm, ra đi, ra đây cho ta!

Kitamiya Yanjun là do chính Kitamiya Hiro đích thân chọn lựa đào tạo hơn 10 năm cho vị trí kế nghiệp gia chủ, Kitamiya không con cái, mọi tâm huyết của hắn đều dồn vào Kitamiya Yanjun, Kitamiya Yanjun chết khiến cho hắn không thể không chế được mình, hận không thể băm kẻ thù ra làm trăm mảnh.

Kitamiya Mioru đứng cách đó không xa nghe được tiếng Kitamiya Hiro giận dữ cũng chạy lại, không rõ nên hỏi:

- Hiro, sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì vậy?

Kitamiya Hiro nghiến răng nghiến lợi nói:

- Yanjun, nó... đã hy sinh vì gia tộc rồi!

- Cái gì?

Sau khi nghe được Kitamiya Hiro nói, trưởng lão Mioru cũng chấn động vô cùng, vội vàng nhìn vào trong xe, ánh mắt nhất thời trợn ngược lên. - Có người, có người trà trộn vào.

2 người chết trong xe, rõ ràng là bọn họ đều không đề phòng mà bị người đó xuống tay đánh trộm, điều này cũng nói rõ, hung thủ nhất định là ẩn mình trong bọn họ, hoặc là phần đồ của gia tộc.

Kitamiya Hiro tin rằng mình đã đem theo đội quân tinh nhuệ nhất của gia tộc đến Myanmar, cũng chưa từng nghĩ rằng cuối cùng những tinh anh của gia tộc lại chôn thân ở núi Ma Quỷ này, ngay cả người mà hắn chọn làm người nối nghiệp cũng phải đến châu Diêm Vương, điều này khiến cho Kitamiya Hiro như phát cuồng.

- Hiro, lấy lại chìa khóa chỗ Yanjun đi?

Kitamiya Mioru là trưởng lão của gia tộc, bình thường cũng không tiếp xúc nhiều với Kitamiya Yanjun, đối với cái chết của hắn chỉ

cảm thấy căm tức, nhưng đầu tiên đầu óc vẫn nghĩ về chiếc chìa khóa mở két sắt ở ngân hàng Thụy Sỹ kia.

Sau khi nghe thấy Kitamiya Mioru nói vậy, Kitamiya Hiro mới như tỉnh mộng, mò tay vào trong ngực biến đổi, thì thảo nói:

- Không, không có rồi...

- Hiro, có người có âm mưu rồi, chúng ta lên xe nhanh đi, không thể để bọn họ đánh trước đánh sau được.

Tuy rằng mất chiếc chìa khóa, nhưng bằng chứng vẫn hiện trong ngực Kitamiya Hiro cũng cực kỳ quan trọng, việc này có quan hệ nghiêm trọng đến sinh tồn của gia tộc Kitamiya sau này, trưởng lão Mioru vội vàng kéo Kitamiya Hiro đang đứng đực chỗ cũ chạy vào trong xe bọc thép.

- Pang... pang pang! Mẹ kiếp!

Đúng lúc Kitamiya Mioru nảy sinh ý định rút lui thì bỗng nhiên đằng sau vang lên tiếng súng cùng tiếng hét nổi giận, sau đó tiếng kêu thất thanh vang lên, đợi đến khi truyền đến tai 2 người thì tiếng hét thảm thiết đã chấm dứt.

Qua tấm chắn xe việt dã nhìn ra ngoài, trưởng lão Mioru và Kitamiya Hiro lặng cả người, 4, 5 người vốn còn đang sống, bây giờ đều nằm soài trên mặt đất, đôi chân còn đang run rẩy kia có thể biết được là bọn họ vẫn còn chưa chết.

Thế nhưng cổ họng mấy người này có 1 vết thương như miệng con cá chép không ngừng phun máu tươi ra, Kitamiya Hiro liếc mắt 1 cái có thể nhận ra, mấy người này không còn khả năng sống sót rồi.

Đến lúc này, người của gia tộc Kitamiya lần này đến Myanmar so với lần trước chỉ còn vồn vẹn lại 3 người Kitamiya Hiro, trưởng lão Mioru và trưởng lão Tsuru, còn lại có thể bị coi là toàn quân chết sạch rồi.

So với cái khí thế hùng hực lúc dẫn hơn 100 người vào núi, đến lúc này chỉ còn lại 3 lão già tuổi cộng lại trên 250 tuổi này, Kitamiya Hiro bỗng chốc như già đi 20, 30 tuổi, mái tóc bạc vẫn luôn được chải chuốt cẩn thận lúc này rối bời, tấm lưng còng xuống phải nhờ đến thanh kiếm Samurai chống đỡ mới đứng được, khiến cho người ta cái cảm giác gằn đất xa trời.

- Gia chủ, đi, đi mau thôi!

Mấy người chết vừa rồi đều là người của tiểu đội Ảnh Sát, cho dù ở trong Nhật Bản cũng đều là những Ninja xuất chúng, chỉ có điều

bọn họ đến cả lực đánh trả cũng không có đã bị người ta chặt đứt yết hầu như cắt tiết gà rồi, trong lòng Kitamiya Mioru cũng cảm thấy lạnh cả người.

- Nếu đã đến rồi, thì đừng đi nữa!

Kitamiya Mioru chưa nói xong, 1 âm thanh trong trẻo vang lên, mặc dù Diệp Thiên không hiểu tiếng Nhật, nhưng Diệp Thiên cũng nhận ra được là 2 người đó đang muốn chạy về phía xe thiết giáp.

- Người... người là người Trung Quốc?

So với Diệp Thiên, Kitamiya Hiro và trưởng lão Mioru hiểu tiếng Trung Quốc hơn, những người Nhật Bản sinh trước thế chiến thứ 2 thì đến 90% người đều chọn môn tiếng Trung là môn học bắt buộc.

- Nghe hiểu lời của ta à?

Diệp Thiên nhướng mày, trong mắt hàm ý chế giễu:

- Thế thì quá tốt rồi, chúng ta cũng không cần nhiều lời nữa, toàn bộ chỗ vàng này đều thuộc về tôi hết, các ông có ý kiến gì không?

- Mẹ kiếp, đây là tài sản của gia tộc Kitamiya!

Kitamiya Hiro trợn trừng mắt tức giận, nắm chặt chuôi kiếm, hấn từ trước đến nay chưa thấy người nào vô liêm sỉ như vậy, giết chết đệ tử con cháu nhà người ta thế mà vẫn luôn mồm nói đây là đồ của mình.

Diệp Thiên dù thế vẫn lắc đầu, nói:

- Nhảm rồi, chỗ này vốn là của sư huynh tôi giấu ở đây, có liên quan gì với gia tộc Kitamiya các người chứ?

- Của sư huynh người?

Kitamiya Hiro nghe vậy sững sốt, hình như cảm thấy có sát khí tấn công vào người mình, 2 mắt hí lên, nói:

- Người có quan hệ gì với Cầu Tâm Gia?

- Chỗ đồ này đều do Cầu Tâm Gia cất, huynh ấy đương nhiên là sư huynh tôi!

Diệp Thiên tuy rằng nét mặt tươi cười, nhưng từ đêm qua đến nay đã giết ít nhất cũng hàng chục mạng rồi, cỗ sát khí vây quanh thân thể đó khiến cho người ta cái cảm giác ớn lạnh.

- Mẹ kiếp!

Kitamiya Hiro phần nộ, lúc đang định lao lên thì bị trưởng lão Mioru ngăn lại:

- Người Trung Quốc các ngươi có câu “oan gia nên giải không nên kết, số vàng này... chúng tôi có thể để cho cậu, nhưng cậu nhất định phải thả chúng tôi đi!

- Trưởng lão Mioru?!

Tâm trạng Kitamiya Hiro lúc này như ngòi thuốc nổ, đang muốn nổ tung ra, sau khi nghe được Kitamiya Mioru nói vậy, không nhịn được hét lên:

- Hắn là kẻ địch của gia tộc Kitamiya của chúng ta, không thể bỏ qua cho hắn như vậy được!

- Mẹ kiếp!

Kitamiya Mioru tát 1 cái bạt tai vào mặt Kitamiya Hiro, quát to bằng tiếng Nhật:

- Hiro, tài sản ở Thụy Sĩ là gốc rễ để vực dậy gia tộc, cậu phải lấy nó về cho gia tộc!

- Vâng! Trưởng lão Mioru nói rất đúng!

Cái bạt tai này khiến cho Kitamiya Hiro tỉnh táo lên rất nhiều, năm đó lúc đánh lén Cầu Tâm Gia, hơn 100 người bọn họ cũng không thể hạ được, lúc này chỉ dựa vào hắn và trưởng lão Mioru gần đất xa trời này căn bản là không phải là đối thủ của thanh niên trước mặt này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```



```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 508

Nhẫn Thuật

Sát khí bức người trên người Diệp Thiên đều do khi nãy giết hàng loạt đệ tử Kitamiya mà tạo thành, tuy rằng Kitamiya Hiro trong lòng cảm thấy tức giận nhưng lúc này hắn không dám có chút manh động, sợ Diệp Thiên sẽ tấn công trí mạng.

Kỳ thực Kitamiya Hiro sống đến ngần này tuổi rồi cũng không xem trọng cái chết nữa, nhưng số giấy tờ chứng minh của ngân hàng Thụy Sĩ trong ngực hắn bất luận thế nào cũng không được để mất đi, nếu không hắn vĩnh viễn sẽ bị khắc trên cột nhục nhã của gia tộc Kitamiya.

- Lần này gia tộc Kitamiya gặp hạn rồi, số vàng này, ngươi có thể lấy hết đi!

Sau 1 hồi suy nghĩ, Kitamiya Hiro ngẩng đầu lên, ánh mắt có phần khuất phục, chẳng bao lâu sau, tên người Trung Quốc yếu ớt trong mắt bọn họ lúc này lại như 1 ngọn núi đè xuống khiến cho bọn họ không thở được.

- Vàng tất nhiên ta tôi phải lấy đi rồi, tha cho các ngươi cũng không phải là không thể.

Diệp Thiên có chút suy nghĩ liếc nhìn Kitamiya Hiro nói:

- Đưa số giấy tờ trong ngực ngươi cho ta, các ngươi có thể ngay lập tức rời núi Ma Quỷ.

Tuy rằng không biết số giấy tờ trong ngực Kitamiya Hiro là cái gì nhưng đối phương tình nguyện để lại 20 xe vàng này cho mình để giữ lại số giấy tờ kia, Diệp Thiên tự nhiên cũng biết số giấy tờ kia quan trọng như thế nào.

- Mẹ kiếp, ngươi, ngươi quá tham đấy!

Lời nói của Diệp Thiên chưa dứt, Kitamiya Hiro không thể nén được nổi tức giận trong lòng nữa, tay phải “xoạt” 1 tiếng rút thanh kiếm Samurai ra khỏi vỏ, sau khi rút ra xa, nói:

- Người Trung Quốc các ngươi có câu, nói là thắng làm vua thua làm giặc, chỉ cần có thể đánh bại ta, tất cả đồ vật ở đây đều là của ngươi.

Sau lần tranh đấu cả 2 bên cùng thiệt hại với Cầu Tâm Gia hơn nửa thế kỷ trước, Kitamiya Hiro trở về nước nén sự đau đớn đó lại, bế quan 10 năm, tu luyện kiếm pháp gia tộc Kitamiya đến mức siêu phàm, lúc đó mới xuất quan khiêu chiến với cha, giành lấy vị trí gia chủ.

Tuy rằng gần 10 năm qua thân thể Kitamiya Hiro đã suy yếu nhiều, không còn sung sức như năm nào nữa, nhưng hẳn tin rằng, mình có gặp lại Cầu Tâm Gia tuyệt đối không thua thảm bại như vậy, thấy Diệp Thiên dần đến chân tường, rốt cục tính tình bạo ngược cũng nổi lên.

Kitamiya Hiro hơn 70 tuổi, dáng người không cao lắm, nhưng thân thể thẳng tắp, 2 tay nắm chặt kiếm, tóc bạc trên đầu bay bay, trông thật có khí chất bậc thầy.

- Nói hay, thắng làm vua, thua làm giặc, lý lẽ người giang hồ là vậy, năm đó như đánh lên sư huynh ta, hôm nay ta thay mặt sư huynh đòi lại công bằng!

Diệp Thiên bỏ mũ trùm xuống, lộ ra khuôn mặt của mình, khuôn mặt trẻ măng ấy khiến cho Kitamiya Hiro cùng trưởng lão Mioru ở bên cạnh phải giật mình, mặc dù nghe giọng nói có thể đoán được đối phương còn trẻ tuổi, nhưng 2 người không ngờ rằng Diệp Thiên lại là 1 thanh niên chưa hết tuổi trẻ con như vậy.

Mũi chân di di trên mặt đất, hướng mũi kiếm về phía Diệp Thiên, tiện tay vung kiếm mấy cái, Diệp Thiên ngéo ngón trỏ tay trái về phía Kitamiya Hiro, nói:

- Ngươi tuổi già sức yếu, ta nhường ngươi 1 chiêu!

Tuy rằng về mặt Diệp Thiên lộ vẻ khinh miệt nhưng ánh mắt cậu không dám có chút sơ xuất, vừa rồi khiêu khích Kitamiya Hiro như vậy, ông ta cũng không tấn công tùy tiện, riêng điểm nhấn này khiến cho Diệp Thiên có chút ngưỡng mộ.

- Mẹ kiếp!

Chiêu khích tướng của Diệp Thiên cuối cùng cũng có thể chọc giận Kitamiya Hiro, chỉ thấy 2 chân hắn nhếch 1 bước, cánh tay giơ cao lên, thế đao như vũ bão bổ xuống Diệp Thiên.

- Keng... keng keng...

Diệp Thiên 1 tay đỡ kiếm, cũng không trốn tránh, tiếp chiêu, hóa giải chiêu tấn công liên tiếp này của Kitamiya Hiro, dưới chân như 1 cái rễ cây không 1 chút di chuyển, sau 1 loạt tiếng kim loại va chạm, thân thể 2 người tách nhau ra.

- Thế đao của Kitamiya Hiro chẳng qua chỉ có vậy, thật đúng là ăn cắp kiếm thuật Trung Hoa để làm môn phái riêng của mình?

Đao của Diệp Thiên khiến Kitamiya Hiro phải lui hơn 5 mét, lạnh lùng cười nói.

Không giống với tên Takumi Kato gặp ở trận đấu boxing ngâm trong nước, đao pháp Kitamiya nhìn cực kỳ hung mãnh, kỳ thực mỗi đao đều không sử dụng hết công lực, nhiều nhất cũng chỉ sử dụng 7, 8 phần, động tác đưa ra đẩy vào liên tục không dứt, cũng có vài phần giống kiếm đạo Thái Cực Quyền Trung Quốc.

Chỉ có điều Diệp Thiên căn bản không hiểu kiếm thuật, vốn không để ý Kitamiya Hiro biến hóa thế nào, chỉ dựa vào nhanh tay nhanh mắt dốc hết cương lực phá, mười mấy đao này, không những đón được hết những chiêu thức của Kitamiya Hiro mà còn khiến cho gân bàn tay hắn tê âm ý.

- Mẹ kiếp!

Kitamiya Hiro biết, việc hôm nay tuyệt đối không có cách nào giải quyết êm đẹp được, cho dù có đưa ra số giấy tờ bằng chứng ngân hàng này, đối phương tuyệt đối không bỏ qua cho mình, trong lúc nhất thời hung tính bộc phát, thân thể uyển chuyển đánh tiếp.

Kitamiya Hiro lúc này đã hoàn toàn không phòng ngự, mỗi 1 đao xuất ra đều dùng hết khí lực toàn thân, cách đánh cả 2 đều thiệt này cũng khiến cho Diệp Thiên phải thối lui 2 bước.

- Chém thoài mái chút đi?

Diệp Thiên nhìn mặc dù chống đỡ tương đối chặt vậy nhưng tiếp đỡ khá nhanh, mấy chục đao Kitamiya Hiro dùng hết sức lực toàn thân, tất cả đều bị Diệp Thiên tiếp chiêu hóa giải hết, mắt nhìn thấy Kitamiya Hiro mệt mỏi, tay phải Diệp Thiên chuyển từ thủ sang công, mũi đao sắc bén lạnh lùng trong nháy mắt khiến nhiệt độ xung quanh như giảm xuống mấy độ.

- Keng.. rầm keng.

Sau 1 hồi tiếng kim loại va chạm, Kitamiya Hiro đột nhiên cảm thấy tay phải mình đỡ dao của Diệp Thiên nhẹ đi rất nhiều, nhìn kỹ lại, thì lại hết hoảng, bởi vì thanh Onimaru Kunitsuna của mình đã bị Diệp Thiên chặt đứt làm đôi.

Phải biết rằng, thân là gia chủ của gia tộc Kitamiya, thanh đao mà Kitamiya Hiro sở hữu này là cũng có xuất thân hoàng tráng, thanh Onimaru Kunitsuna là thanh bảo đao gia truyền của gia đình Hojo ở Kamakura, lúc dòng họ Hojo tán nát, Kitamiya Hiro trong 1 lần ngẫu nhiên, bỏ ra 1 món tiền lớn để mua lại.

Mà thanh đao mà Diệp Thiên cầm kia, chỉ là thanh mà đệ tử gia tộc mang theo, bất luận thế nào về chất hay là thanh danh không thể bằng thanh của mình được, thế mà lúc này Diệp Thiên dễ dàng chém đứt thanh Onimaru Kunitsuna thành 2 đoạn.

Lúc này Kitamiya Hiro không có thời gian xót bảo đao, thừa lúc thanh Onimaru Kunitsuna gây cản trở thể tấn công của Diệp Thiên, thân hình lui về sau, 1 đao Diệp Thiên đánh xuống, chỗ mũi đao cách Kitamiya gần nửa thước, khó mà gây thương tổn đến hắn được.

- Đứt cho ta!

Ánh mắt Diệp Thiên lạnh lùng, miệng phát ra 1 tiếng gào to, lực tay phải chém thẳng không giảm, nhưng điều khiến cho Kitamiya Hiro hồn vía lên mây chính là, chỗ hàn quang ở mũi đao Samurai phát ra kia đột nhiên xuất hiện 1 ánh sáng màu trắng.

Khoảng cách 2 người vốn quá gần, Diệp Tiên bất ngờ sử dụng đao cương, Kitamiya Hiro căn bản không có cách nào né tránh, tro mắt nhìn dòng ánh sáng màu trắng đó chém xuống bả vai phải mình.

“Pặc” 1 tiếng vang lên, Kitamiya Hiro thậm chí còn chưa cảm nhận được đau đớn, cánh tay phải đã rời khỏi bả vai, xương trắng lập tức lộ ra, 1 dòng máu từ bả vai phun ra xa tận hơn 1 mét.

Kể cả là lão già Kitamiya Hiro có mạnh hơn nữa thân hình cũng không đứng vững được, lão đảo lui về sau 7, 8 mét, quỳ 1 gối trên mặt đất, dùng tay trái chống kiếm đỡ thân thể mình.

- 1 đao này, là của đại sư huynh ta!

Nhìn thấy cánh tay phải rơi trên mặt đất, sắc mặt Diệp Thiên không chút thay đổi, kẻ giết người bị người giết lại, nếu đã chọn giang hồ thì ắt sẽ có ngày tái ngộ như vậy, Diệp Thiên tự hỏi nói không chừng 1 ngày nào đấy, cũng sẽ có người giẫm lên thi thể mình cũng nên.

Đây cũng là nguyên nhân mà rất nhiều bậc tiền bối đến 1 độ tuổi nhất định liền rửa tay gác kiếm, sóng sông Trường Giang lớp sau đè lớp trước, không cần thận 1 cái, sóng trước sẽ bị vỗ chết ở bờ cát.

Ân oán giang hồ, từ trước đến nay, Diệp Thiên chưa bao giờ bỏ qua cho ai cả, sau 1 đao chặt đứt tay phải Kitamiya Hiro, bàn tay Diệp Thiên rung lên, thân hình nhanh như điện lao lên.

Thế nhưng vào lúc này, tay trái Kitamiya Hiro thò vào túi móc ra 1 thứ ném về phía Diệp Thiên, “phịch” 1 tiếng vang lên, đồ rơi dưới chân Diệp Thiên, thoát ra 1 làn khói màu đen, bao quanh quanh chỗ đứng của Diệp Thiên hơn 10 mét.

- Giả thần giả quỷ!

Trong lòng Diệp Thiên vừa động, đột nhiên kéo dài hơi thở, cậu không biết làn khói này có độc hay không, tóm lại cẩn thận vẫn tốt hơn.

- Muốn chết à!

Diệp Thiên vừa mới chuyển thành tự hô hấp, liền cảm nhận được phía sau thân thể có 1 bóng người nhẹ nhàng tiến lại gần, nhìn khí huyết cơ thể, hẳn là vị trưởng lão Mioru vẫn chưa xuất chiêu kia.

Diệp Thiên giả vờ không biết đi về phía trước 2 bước, lúc nhìn thấy thân hình bước ra khỏi chỗ khói kia, Kitamiya Mioru ở đằng sau lật bàn tay lại, 1 cặp đao 3 lưỡi ở trên tay nhẹ nhàng không 1 tiếng động bay tới chỗ Diệp Thiên.

Gia tộc Kitamiya hồi số, người tu luyện Nhãn Thuật nhiều hơn người luyện kiếm, Kitamiya Mioru cũng thế, mặc dù ông ta không nổi tiếng bằng Kitamiya Tsuru nhưng trong thế hệ Nhãn Thuật nổi tiếng ở Nhật Bản, kinh nghiệm đương đầu với kẻ thù là cực kỳ phong phú.

Động tác Kitamiya Mioru rất mềm mại, không mang khí hòa, mà vũ khí của hắn dùng toàn màu đen, am hiểu sâu sắc thuật ám sát, cũng không biết có bao nhiêu người đã chết dưới đao 3 lưỡi này rồi.

Chỉ có điều bên ngoài lưu truyền Nhãn Thuật mơ hồ, trong mắt của Diệp Thiên thì lại rất buồn cười, cao thủ chân chính đối diện với kẻ địch đều thông qua cảm nhận khí huyết mà biết trí đối phương, Kitamiya Hiro từ nhận là cao thủ Nhãn Thuật, lại không ngờ rằng hành động của mình lại hiện rõ ràng trước mặt Diệp Thiên.

Đúng vào lúc đao 3 lưỡi của Kitamiya Mioru bắn vào cổ Diệp Thiên, thân hình Diệp Thiên bỗng dừng lại, chân phải hướng lên 1

chút, Kitamiya Mioru không hiểu, chỉ cảm thấy lạnh trước ngực, sau đó 1 lực mạnh truyền ra, đánh văng người hắn ra sau.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 509

Ngọc Nát

Sao... sao lại thế này?

Thân thể bay ra xa hơn 10 mét, nhìn xuống cán kiếm Samurai xuyên qua ngực mình, sắc mặt Kitamiya Mioru tràn đầy khó hiểu, thế nào hắn cũng không hiểu được, Diệp Thiên quay lưng lại phía mình thế mà sao hắn lại phát hiện ra mình? Thanh đao kia sao lại cắm vào ngực mình được.

Kitamiya Mioru cũng không biết, vừa rồi lúc hắn tiến vào trong làn khói kia, Diệp Thiên đã phát hiện ra hắn.

Thời điểm lúc Kitamiya Mioru tiếp cận, Diệp Thiên dùng chân đá hất thanh Samurai dưới đất lên, chân sau đá vào cán đao 1 cái, khoảng cách như vậy, thanh kiếm Samurai dưới lực của Diệp Thiên, Kitamiya Mioru có thể né tránh được sao? Ngay lập tức bị cắm xuyên tim.

Diệp Thiên lững thững bước ra khỏi mảnh đất đầy khói đó, lạnh lùng nhìn về phía Kitamiya Mioru, nói:

- Nhẫn Thuật các ngươi chẳng qua chỉ là 1 vài sợi lông của Kỳ Môn Độn Giáp của Trung Quốc mà thôi, thế mà cũng dám thi triển trước mặt ta, cũng coi như là tự mình làm bậy không thể sống đi.

Trong 1 số tác phẩm điện ảnh trước kia, thường khoác lác Nhẫn Thuật Nhật Bản vô cùng kì diệu. Tho thì 1 chút thậm chí cũng không so với kỳ môn độn giáp được, kỳ thực chỉ là thủ thuật che mắt trong dân gian Trung Quốc mà thôi.

Cũng giống như Ngũ Hành Độn Thuật của Ninja, nói trắng ra thì đơn giản cực kỳ.

Kim Độn Thuật chính là dùng kim loại phản chiếu ánh sáng vào mắt đối phương “ve sào thoát xác” để bỏ chạy, cũng có thể nhân lúc địch chưa chuẩn bị để đả thương.

Mộc Độn Thuật chính là dùng các leo trèo và nhảy, cần phải hỗ trợ 1 vài công cụ, các căn hộ Nhật Bản trước kia xây ở vị trí thấp, người có thể leo lên cây có thể lên vào bất kỳ ngôi nhà nào, điều này cũng tạo nên tin đồn nhóm Ninja có võ nghệ cao cường.

Thủy Độn Thuật thì học kỹ năng bơi lội, dùng ống dẫn để thở dưới nước, người không hiểu có thể cho rằng đối phương có bản lĩnh cao cường, cái này có phần giống lão tử Cầu Thiên Trượng trong tác phẩm Anh hùng xạ điêu của Kim đại hiệp.

Còn về Hỏa Độn Thuật, chính là lợi dụng phương thức hóa học để làm đạn khói hoặc 1 vài công cụ để phóng hỏa, thời điểm sớm nhất chưa xuất hiện bom đạn, hỏa khí của hỏa độn chỉ dùng lại ở khói lửa nguyên thủy, vừa rồi thủ đoạn mà Kitamiya Hiro dùng, chính là Hỏa Độn Thuật.

Mà trong điện ảnh Thổ Độn Thuật là thần kỳ nhất, nhưng sự thật thì không như diễn, người vào 1 cái có thể chui vào lòng đất rồi biến mất, sự thật thì đó là dưới 1 lớp bùn, người đó sớm đào 1 đường hầm hơn nữa ở những nơi có lớp bùn đất mềm mới có thể sử dụng, nếu không thì bạn tìm 1 chỗ xi măng xem họ có thi triển được thổ độn thuật được nữa hay không?

Còn về ngũ hành động thuật chân chính của Đạo gia, đến ngay cả Diệp Thiên cũng không có cửa vào, bây giờ cậu nhiều nhất chỉ có thể lợi dụng hoàn cảnh nguyên khí thay đổi xung quanh để ẩn nấp hành tung mà thôi, chứ không thể thần kỳ như trong truyền thuyết được.

Thế nhưng cho dù như vậy, Kitamiya Hiro biểu diễn những tiểu xảo như vậy vẫn không thể qua nổi mắt Diệp Thiên, nếu không phải muốn xem thủ đoạn của đối phương, Diệp Thiên khi này chỉ cần khởi động nguyên khí trời đất xung quanh mình là có thể giải tán lớp khói đó ngay.

- Kỳ môn Trung Quốc, quả nhiên là danh bất hư truyền!

Kitamiya Mioru ánh mắt có chút lưu luyến nhìn ngọn núi xanh đàng xa xa, khoe miệng phun ra ngụm máu tươi, đột nhiên giơ 2 tay cầm vào cán đao Samurai trước ngực, dùng sức kéo mạnh 1 cái xuống dưới, toàn bộ khoang bụng lập tức bị mở ra, ruột vung vãi trên mặt đất.

- Võ sĩ có kiêu chết của võ sĩ!

Kitamiya Mioru cười mà như không cười nhìn Diệp Thiên, thân thể từ từ quỳ trên mặt đất, đầu gục xuống, trút hơi thở cuối cùng.

- Tội gì phải làm khổ mình? Để lại toàn thân không phải tốt hơn sao?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, thế nhưng trong lòng cũng cảm thấy kính nể vị trường lão gia tộc này, kiêu rạch bụng tự sát này cần phải có dũng khí lớn, phải biết rằng, ở thế chiến thứ 2, không biết có bao nhiêu quân tướng Nhật Bản vì tránh rạch bụng mà đã chọn cách bắn súng tự sát.

- Kitamiya Hiro ra mặt đi, ta còn có lời muốn nói, đưa giấy tờ trong ngực ngươi ra, ta sẽ tha mạng cho ngươi!

Đứng bên cạnh thi thể Kitamiya Mioru suy nghĩ 1 hồi, Diệp Thiên chuyển ánh mắt về phía xe thiết giáp, tuy rằng khi này bị khói bao phủ nhưng cậu vẫn cảm nhận được rõ ràng Kitamiya Hiro chạy trốn vào trong xe thiết giáp.

- Rắc rắc!

Đúng lúc Diệp Thiên đang nói chuyện, 1 tiếng động rất nhỏ truyền đến tai Diệp Thiên, tim Diệp Thiên như nhảy dựng lên, trái tim như bị 1 bàn tay to bóp, cả người nổi da gà, 1 cảm giác nguy hiểm chưa bao giờ thấy bao khắp tâm trạng cậu. Căn bản không kịp nghĩ kỹ, thân thể Diệp Thiên không hề báo trước nằm úp xuống mặt đất, tay chân bò giống như loài bò sát, úp mặt xuống đất chạy trốn ra bên ngoài, nếu không phải nhìn kỹ thì Diệp Thiên như là đột nhiên biến mất vậy.

- Pằng pằng... pằng pằng pằng!!!

Hình như đúng lúc Diệp Thiên nằm xuống, 1 loạt tiếng súng đồng loạt vang lên, liếp tiếp 1 loạt đạn đường kính 13mm như vũ bão bay đến.

Thân thể Kitamiya Mioru vốn đang ngồi trên đất đối diện với Diệp Thiên giống như ruộng lúa mạch sau mùa thu hoạch, bị làn mưa đạn kia bắn thành 2 mảnh, thịt máu bay đầy trời.

- Hiro, đánh trúng hấn chưa?

1 tiếng nói yếu ớt phát ra từ xe thiết giáp, xuyên qua làn khói súng kia nhìn lại thì thấy trong xe thiết giáp 2 người đang ngồi, ngoài Kitamiya Hiro đang bị thương ra vẫn còn trường lão Tsuru sau khi bị thương vẫn không thấy đau kia.

Mà người vừa rồi ngồi trong xe thiết giáp điều khiển họng súng cũng chính là trường lão Tsuru, ông lão này sinh mệnh lớn không phải loại vừa, nửa thân dưới bị quai xà nghiền nát thế mà vẫn sống như người bình thường, sinh lực vẫn tràn trề, thậm chí còn nhiều hơn mấy phần so với Kitamiya Hiro.

- Trưởng lão Tsuru, hình như không có.

Kitamiya Hiro lắc đầu, cánh tay phải mất máu nhiều khiến cho mặt mày hấn tái nhợt, thần trí cũng hốt hoảng, nếu không phải hơn 10 năm tu luyện ý trí kiên cường chỉ sợ là lúc này đã sớm hôn mê rồi.

- Ha ha, ngày hôm nay chính là ngày đại hạn của Kitamiya Tsuru ta rồi.

Súng máy trong xe thiết giáp chỉ được trang bị 1 lượt đạn, 2 người 1 bị thương chân, 1 n bị thương tay, hoàn toàn không phải là đối thủ của Diệp Thiên.

Trên mặt Kitamiya Tsuru hình như lộ ra 1 tia giải thoát, trong miệng lẩm bẩm:

- Năm đó ở Trung Quốc ta gặp 1 người kỳ lạ, hắn nói có thể sống đến 85 tuổi, nhưng chẳng chết dưới dưới đao binh chứ không phải chết già, ta... ta lúc đó giận dữ giết hắn luôn, lẽ... lẽ nào đây là báo ứng hay sao?

- Đúng, đây là báo ứng, gieo nhân năm đó, hôm nay hái quả, nhân quả tuần hoàn, không ai có thể tránh khỏi, 2 người các ngươi, có thể lên đường rồi!

Lời nói Kitamiya Tsuru chưa dứt, thân hình Diệp Thiên đã xuất hiện bên sườn xe thiết giáp, trên mặt cậu có vết thương, lúc tránh súng máy bị cõ đại trên đất cắt qua.

Lúc nhỏ Diệp Thiên ở núi Mao Sơn, tính tình tương đối lương thiện, có lần trên đường từ đạo quán về nhà, nhìn thấy 1 con rắn độc chặn đường, lúc đó Diệp Thiên mới 8 tuổi, chỉ cầm khúc cây đẩy con rắn độc ra, cũng không đánh nó chết.

Nhưng ai biết được, lúc Diệp Thiên đi qua, con rắn độc đó đột nhiên chui ra, cắn vào chân cậu, nếu không phải tiếng thét của Diệp Thiên kinh động đến lão Đạo, chỉ sợ cậu đã sớm chết vì nọc độc rắn rồi.

Điều này khiến cho Diệp Thiên hiểu được đạo lý đánh rắn không chết nó quay lại cắn mình, cũng giống như đánh bại Nhật Bản năm đó, Trung Quốc vì đủ các nguyên nhân mà không tiến hành bắt đền bù chiến tranh. Bây giờ Nhật Bản qua đây, lại bắt đầu tiến hành đủ các hình thức khiêu chiến với Trung Quốc, đây hoàn toàn là do lúc đó đáng cảm quyền tự chuốc vạ vào thân.

Cho nên Diệp Thiên từ lúc bắt đầu đã không định bỏ qua cho những người Nhật Bản này, theo như lời đại sư huynh và lão Đạo nói, người Nhật Bản đều là súc sinh, giết bao nhiêu cũng không bù đắp lại được, từ hôm qua đến hôm nay giết đến 70, 80 người, Diệp Thiên

cũng không có chút áp lực tâm lý nào.

- Đò đâu, mau đưa ra đây, nếu không tôi cũng không ngại lấy nó từ thi thể của các ông đâu!

Diệp Thiên đi từng bước về phía trước, gơ tay phải lên “keng” 1 tiếng, thanh Samurai trong tay cậu đã cắm vào trong lớp thép xe bọc thép, thân đao và cán đao còn thừa lại nửa thanh ở bên ngoài phát ra những tiếng “ong ong” rung rung.

- Người muốn lấy, thì tự đến mà lấy đi.

Liếc mắt nhìn nhau với trường lão Tsuru 1 cái, Kitamiya Hiro cười như điên, đưa cánh tay phải còn lại vào trong lồng ngực, lấy ra 1 tập giấy tờ được gói trong giấy bóng:

- Mẹ nó, đồ điên!

Sau khi nhìn thấy hành động của Kitamiya Hiro, Diệp Thiên cũng không tiến về phía trước, mà mũi chân dùng lực nhấn mạnh về phía trước 1 chút, thân thể nhanh chóng thối lui về phía sau.

Ngay lúc Diệp Thiên lui ra sau, nét mặt Kitamiya Tsuru lộ ra 1 vẻ tiếc nuối, trong tay bay ra 2 làn khói nhẹ, cũng là lựu đạn cao trong 2 tay hắn, thời điểm lúc Kitamiya Hiro nói chuyện cũng ra khỏi ngòi nổ ra.

- Âm!

Do chỉ cách lối vào núi Ma Quỷ hơn 200, 300 mét, tiếng động lớn như vậy truyền ra ngoài núi, hòn đá trên vách ngoài cửa vào núi bị chấn động rơi xuống, vỡ tan khiến cho mấy người Maracay đang mai phục ở cửa núi phải lui ra sau hơn 10 mét.

- Hồ sư huynh, đây là tiếng gì?

- Chu Khiếu Thiên khẽ chau mày bịt lỗ tai lại, tiếng nổ vừa rồi khiến cho mặt đất rung lên, cũng không biết rốt cục trong núi Ma Quỷ xảy ra chuyện gì. Tiếng bom nổ!

Hồ Hồng Đức trả lời rõ ràng. Chu Khiếu Thiên bất mãn nhìn về phía Hồ Hồng Đức, than thở nói:

- Nói thừa, đệ đương nhiên là biết đây là tiếng bom nổ rồi, chỉ có điều,,, ury lực quá là lớn. –

- Đây là loại bom xịn, sau khi nổ thì dẫn đạn được nổ thêm nữa, ta nghĩ... trong núi Ma Quỷ chắc đã xảy ra chuyện gì thú vị?

Suy cho cùng cũng là người chuyên nghiệp, Maracay liền mở mồm phân tích hiện trường bom nổ, đúng như hấn ta đoán, chỉ dựa vào 2 quả lựu đạn cao không đủ để gây tiếng động lớn như vậy, chủ yếu là đạn được còn lại trong xe thiết giáp cũng đều bị dẫn nổ hết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
 (midLength).after ('
```

```
 '); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 510

Hủy Xác

Lão Mã, hay là... chúng ta vào đó xem đi?

Ở bên ngoài chờ 1 đêm, Hồ Hồng Đức trong lòng ngửa ngáy, vốn là người gan to mật lớn, ông vốn không để ý. núi Ma Quỷ nghe đồn là có đường vào mà không có đường ra.

Chỉ có điều Diệp Thiên lúc đi để Maracay phụ trách công việc canh gác ngoài núi, việc nhỏ dám nói chơi với Diệp Thiên, nhưng đối với chuyện thế này vẫn phải hỏi ý kiến Maracay trước đã.

- Bên trong chắc là đã xảy ra biến cố, vào xem cũng không phải là không được.

Maracay nghe vậy do dự 1 chút, suy nghĩ hồi lâu rồi hạ quyết tâm, nói:

- Steve, anh cùng bọn họ thủ tại đây, tôi cùng Hồ tiên sinh vào trong xem tình hình bên trong.

Theo lý thuyết nhiệm vụ của Maracay kể từ khi tiêu diệt 30 người Nhật Bản kia coi như là đã xong, thế nhưng ông vẫn luôn tò mò mục đích chuyến đi lần này của Diệp Thiên, lại càng muốn biết Diệp Thiên 1 thân 1 mình vào núi rút cuộc chiến đấu với hơn 100 người Nhật Bản được tranh bị vũ khí đầy đi kia thế nào.

Sau 1 hồi sắp xếp, Maracay đi trước, Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên nối đuôi theo sau, 3 người cẩn thận tiến vào trong cửa núi Ma Quỷ, đi sâu vào bên trong.

- Đây... đây là chuyện gì?

Cửa vào hơn 100 mét hình chữ S, cũng chỉ trong mấy phút, mấy người đến 1 chỗ cửa ra, trốn sau 1 phiến đá nhìn vào trong núi, ngay lập tức đều ngẩn cả người.

1 đoàn mấy mươi chiếc xe việt dã xếp thành 1 đoàn dài, ở trước đoàn xe đó, là 1 chiếc xe bọc thép, thế nhưng chiếc xe bọc thép này nhìn rất thô thâm, toàn bộ phần đầu của chiếc xe này đã không còn, biến thành 1 đồng sắt vụn.

Ở phía trước xe bọc thép là thân hình của 1 người mà cả 3 người đều rất quen, còn cả đoàn xe đằng sau thì yên tĩnh lạ thường, không khí cực kỳ kỳ lạ.

- Lẽ nào... khi nãy bom nổ chính là do Diệp Thiên làm?

3 người trốn sau phiến đá nhìn nhau đứng lên, bọn họ có chút không hiểu, mỗi 1 mình Diệp Thiên chống đỡ lại hơn trăm người đó như thế nào?

- Là các ngươi à? Ra đi, đừng có trốn nữa!

Diệp Thiên hơi nhíu mày 1 chút, ngay sau đó lại giãn ra, từ hơi thở của 3 người trốn ở chỗ cửa đó, cậu có thể nhận ra thân phận bọn họ.

- Chúa ơi, ông chủ, rốt cục ông làm gì vậy? Sao ông làm được như vậy?

Sau khi ra khỏi phiến đá đó, Maracay liếc mắt nhìn thấy 4 thi thể nằm trên mặt đất, lúc này trong thâm tâm ông nghĩ Diệp Thiên quả thực có thể so sánh với chúa. Phải biết rằng, lúc Diệp Thiên vào núi, thậm chí cả súng cũng chưa cầm.

- Không phải phí lời nữa, lão Mã, ông lên chiếc xe kia, mở chiếc xe bọc thép kia ra!

Tâm trạng Diệp Thiên lúc này cũng không được tốt lắm, bởi vì sau vụ nổ cậu phát hiện, dùng nói là đồng giấy tờ trong tay Kitamiya Hiro, mà ngay cả 1 tờ giấy cũng không thấy, đến tận bây giờ, chiếc xe bọc thép đó vẫn đang cháy.

Tuy rằng không biết chỗ giấy tờ kia là thứ gì, nhưng Diệp Thiên tin rằng, vì bảo vệ thứ đó Kitamiya Hiro có thể cúi đầu trước mình, có thể thấy được giá trị của nó không phải là nhỏ.

Chỉ có điều sau vụ nổ này, tất cả đều không còn nữa, số giấy tờ trong túi bóng kia vĩnh viễn là 1 điều bí ẩn.

- Ông chủ, nhiều xe như vậy chúng ta không thể mở được hết?

Maracay cũng là người hiểu chuyện, sau khi nghe được Diệp Thiên nói vậy, lập tức hiểu ngay ý của cậu ta, vị trí xe bọc thép này ở

giấu kín đằng sau đoàn xe.

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Không cần mở hết, ông lên xe thì biết ngay mà.

- Chỗ xe hông này cũng không đáng tiền, xe Nhật Bản sản xuất chất lượng kém thôi mà.

Maracay không hiểu nên mở cửa xe ra, miệng vẫn còn lẩm bẩm, vào những năm 60, 70, xe ô tô giá rẻ của Nhật Bản từng 1 thời chiếm lĩnh thị trường Mỹ, cha của Maracay cũng vì thế mà bị thất nghiệp.

- Nhìn cửa xe này, căn bản là không cần đập mạnh.

Maracay chui nửa người vào trong xe, còn lại nhai nghiêng răng kèn két, thế nhưng lúc ánh mắt ông ta nhìn vào trong xe, ngó người ra:

- Ông... ông chủ, tôi nhìn thấy chúa rồi phải không?

Do nguyên nhân trọng lượng và số lượng vàng để ở thùng sau xe sẽ gây mất cân bằng, cho nên từng thỏi từng thỏi đều được xếp ngay ngắn trên ghế ngồi sau xe, trong mỗi xe đều chứa chừng gần trăm cân vàng.

Mặc dù có 1 chút vàng rơi xuống đất, nhưng đồng vàng xếp trên ghế sau vẫn khiến cho Maracay hoa mắt, thân là 1 lính đánh thuê nổi tiếng trên thế giới, ông ta tuyệt đối không cho rằng chỗ vàng này là đồng thau.

- Lão Mã, sao vậy?

Hồ Hồng Đức sau khi nghe tiếng kêu thất thanh của Maracay, cũng thò đầu vào xe nhìn, liếc mắt nhìn 1 cái khiến cho ông không thể nào quay sang chỗ khác được.

- Mẹ ơi, độ tinh khiết của số vàng này rất cao!

Không giống như Maracay, Hồ Hồng Đức trước đó đã biết có số vàng này rồi, lập tức thò tay sờ vào 1 thỏi, mở miệng cắn thử 1 cái, sau khi đưa vàng ra, 1 hàng răng in trên thỏi vàng.

- Ông chủ, nhiệm vụ của ông lần này chính là tìm kiếm số vàng này à?

Maracay từng nhìn thấy ngôi nhà bằng vàng của Thái Tử nước Ả Rập, sau 1 hồi ngây người, rất nhanh thì tỉnh lại, ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên.

- Đúng vậy, chỗ vàng này chính là mục tiêu đi lần này của tôi.

Diệp Thiên gật gật đầu, cười mà như không cười, nhìn Maracay, nói:

- Lão Mã, có phải ông cũng muốn chia 1 ít hay không?

Phải biết rằng, trên 20 chiếc xe này, xe nào cũng có nhiều vàng như vậy!

- Xe... xe nào cũng có nhiều như vậy?

Theo lời nói của Diệp Thiên, Maracay nuốt từng ngụm nước miếng, trên mặt lộ ra vẻ đấu tranh, thế nhưng lúc ánh mắt ông ta nhìn thấy chiếc xe bọc thép đang cháy hừng hực và những thi thể nằm trước xe việt dã kia, não Maracay lập tức hồi tỉnh trấn tĩnh lại.

- Ông chủ, chúng tôi là lính đánh thuê chuyên nghiệp, danh dự được đặt lên hàng đầu, hơn nữa theo luật pháp Mỹ, người nào thám hiểm tìm ra được kho báu, thì hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của người ấy!

Maracay tuy rằng tự nhận tiểu đội lính đánh thuê của hắn là đội lính đánh thuê tinh nhuệ hàng đầu thế giới, nhưng so với Diệp Thiên, 1 tay có thể giết liền hơn trăm người như vậy, thế mà còn không thấy chút lo lắng nào.

Đặc biệt là Diệp Thiên đang đứng dưới ánh nắng mặt trời lúc này, cả người thoát ra 1 làn khí nguy hiểm không nói nên lời, áp lực vô hình đó khiến cho Maracay có 1 cảm giác nghẹt thở.

- Ha ha, vậy là tốt rồi, lão Mã, 30 triệu đô của các ông, đợi khi nào ra ngoài có thể lấy được rồi!

Không quan tâm Maracay nói thật hay là giả vờ, Diệp Thiên cũng không sợ tâm địa khac của hắn ta, mấy tên nước ngoài này mặc dù rất tham tiền, nhưng bọn họ lại càng hiểu được đạo lý có tiền chứ không phí mạng.

Maracay lúc này đã hoàn toàn không có ý định khác, giờ tay lái tên Nhật Bản đã chết trong xe ra quãng sang bên cạnh, nói với Diệp Thiên:

- Ông chủ, số người chết này làm sao bây giờ?

Diệp Thiên suy nghĩ 1 lát, nói:

- Trên mỗi sẽ đều có 1 người, các ông lôi họ ra hết đi, rồi quăng vào xe bọc thép kia.

Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên cùng đồng ý 1 tiếng, mở cửa 1 chiếc xe ra, bắt đầu làm công việc khuân vác, cũng may bọn này mới chết không lâu trên người cũng không có mùi gì.

Nhưng cho dù như vậy, lúc đem tử thi hơn 20 người nhét vào xe bọc thép, sắc mặt Chu Khiếu Thiên không chịu được tái nhợt, nghiêm khắc mà nói, cậu ta vốn không thể được coi là người trong giang hồ, ngoài bữa đám người ngoài núi Ma Quỷ kia ra, Chu Khiếu Thiên từ trước đến nay chưa bao giờ giết người.

Còn về sắc mặt Maracay cũng không hơn Chu Khiếu Thiên là bao, ông ta không phải sợ người chết mà là kinh hãi Diệp Thiên ra tay tàn nhẫn, từ dấu hiệu của những người chết đó mà thấy, tất cả đều bị Diệp Thiên móc hầu mà chết, Diệp Thiên ngay cả vũ khí lạnh cũng không hề động đến, đã giải quyết được hơn 20 người.

Hồ Hồng Đức với cảnh này cũng không sao cả, lúc ông còn mặc quần thùng đáy đã từng nhìn thấy cha mình lột da người, nên cảnh này đối với ông căn bản không là gì cả, sau khi ném thi thể cuối cùng lên xe bọc thép, nhủu mà nói:

- Diệp Thiên, đồng lửa này sắp tàn rồi, chắc không đốt được hết đồng thi thể này đâu?

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Đằng sau chiếc xe đó còn có 1 thùng xăng, Khiếu Thiên đi lấy lại đây đi.

- Vâng!

Chu Khiếu Thiên cố nén sự khó chịu trong lòng, chạy đến chiếc xe cuối cùng, nhấc ra 1 thùng xăng, đổ lên trên xe bọc thép, ngay lập tức lửa ngút lên tận trời, ngọn lửa hầm hập đó nhanh chóng nuốt trọn thi thể hơn 20 người.

- Ông chủ, không phải nói là hơn 100 người sao? Sao lại chỉ còn lại bằng này thôi?

Sau khi thiêu hủy thi thể xong, Maracay mới có cơ hội nói ra nghi vấn của mình, ông ta vừa nói ra câu này, Hồ Hồng Đức và Chu Khiếu Thiên cũng ngay lập tức nhìn về phía Diệp Thiên, khi này hấp tấp vội vàng, 2 người không nghĩ đến điều này.

- Tất cả đều chết ở chỗ giấu vàng hết rồi.

Diệp Thiên cười lạnh đáp lại 1 tiếng.

- Sư huynh ta bày trận mà có thể phá 1 cách dễ dàng hay sao? Trong núi này ngưng tụ sát khí hơn 10 năm qua, nên sinh ra 1 con quái xà 2 đầu...

Diệp Thiên kể tóm tắt chuyện trong hang động 1 lượt, cả 3 người nghe đều há hốc mồm, bọn họ đều không ngờ rằng, cái tên gọi núi Ma Quỷ này hóa ra là vì trong núi có những con mãnh xà như vậy tạo thành.

- Chúa ơi, đúng là quá điên cuồng, may mà chúng tôi không vào.

Sau khi nghe Diệp Thiên kể xong, Maracay không nhận được tay vẽ hình chữ thập ở ngực, mãnh xà có thể nuốt hàng trăm người, đây chính là thần biển Poseidon trong thần thoại Hy Lạp.

- Đúng rồi, lão Mã, ông xem đây là cái gì, ông có biết hay không?

Lúc đang chờ ngọn lửa thiêu đốt thi thể, Diệp Thiên móc từ túi áo ra 1 vật kim loại, cậu rút cục vẫn không biết nó là cái gì, nhìn thì chắc là do phương Tây chế tạo, có lẽ Maracay có thể biết.

- Thứ này tôi cũng không chắc...

Nhận vật kim loại này nghiên cứu hồi lâu, Maracay gãi đầu nói:

- Ông chủ, nhìn qua giống như là chìa khóa kết sắt vậy, nhưng tôi cũng không dám chắc đâu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 511

Xuất Cảnh

Cái này là chìa khóa ư? Không phải là hàng thủ công mỹ nghệ à?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt 1 chút, sau khi nhận lại thứ đó, xem xét 1 hồi, cũng không thấy có điểm nào giống với cái chìa khóa bình thường cả, xem những kẽ hoa văn khắc trên bề mặt thì nói là hàng mỹ nghệ người ta còn tin 1 chút.

Maracay lắc đầu, nói:

- Ông chủ, tôi cũng không dám khẳng định đâu, nếu thật là chiếc chìa khóa, nó có thể mở được két bảo hiểm phức tạp nhất trên thế giới đây.

- Được, mặc kệ nó là cái gì, tôi cứ giữ chơi vậy.

Diệp Thiên tận mắt nhìn thấy Kitamiya Hiro lấy thứ này ra từ rương mật mã, bất kể nó là cái gì, thì giá trị cũng không hề nhỏ, đáng tiếc là rương mật mã ở trong xe bọc thép, nếu không Diệp Thiên có thể mang nó về tìm người để hỏi.

Lắc lắc đầu xua cái ý nghĩ vô dụng kia, Diệp Thiên vỗ vỗ tay nói:

- Lão Hồ, gọi bọn Võ Thần vào mở hết xe bọc thép ra, mở 3 cái xe này để đồ trước đi, để hết rồi thì hàng để ở chỗ xe việt dã này.

Để cho an toàn, Diệp Thiên ngoài 3 người Maracay này ra thì để những người còn lại ở lại cửa vào núi Ma Quỷ, để tránh giống như Kitamiya Hiro bị người ta mai phục, đương nhiên, cũng không thể trách Kitamiya Hiro sắp xếp không thỏa đáng, chỉ có thể nói là tại mấy người Diệp Thiên quá mạnh.

Sau khi đám người Võ Thần nhìn thấy chỗ vàng này, biểu hiện còn kinh khủng hơn Maracay, từng người từng người sững sốt 1 hồi lâu mới định thần lại được, nếu không phải chỗ máu tươi trên đất và mùi chiếc xe bọc thép chất đầy thi thể đang cháy hừng hực kia, cũng

khó có thể đảm bảo bọn họ không nảy sinh ý định khác.

Sát khí lạnh lạnh từ người Diệp Thiên khiến bọn họ định thần lại, sau phút kinh ngạc ban đầu, mấy người mới làm công việc khuân vác của mình, bọn họ cũng coi như là người thông minh, biết tiền nào có thể chi được nhớ trong lòng thôi.

- Lão Hồ, ông trông coi nha, tôi nghỉ ngơi 1 lát.

Hơn 10 tấn vàng này không phải số lượng nhỏ, khuân vác cũng mất 1 thời gian, Diệp Thiên dặn dò Hồ Hồng Đức 1 tiếng rồi tìm 1 chỗ ngồi khoanh chân, hôm qua mệt nhọc 1 đêm, cũng khiến cho cậu cảm thấy mệt mỏi.

Điều quan trọng hơn là, cả 1 đêm Diệp Thiên giết mấy chục người, sát khí người chết vây quanh người cực kỳ nhiều đã âm thầm ảnh hưởng đến tinh thần cậu, lúc này Diệp Thiên cảm thấy được cực kỳ nóng lòng, kể từ khi cậu tu luyện Ma Y Nhất Mạch chưa thấy điều này bao giờ.

“Thượng phẩm diệp thủ, thập hồi độ nhân, bách ma ẩn vận, ly hợp tự nhiên, hỗn động xích văn, vô vô thượng chân...”

Miệng lầm nhảm đọc kinh độ người, Diệp Thiên chỉ cảm thấy sát khí oán hận quán quanh người mình lần lượt từng làn được mở ra, người trong kỳ môn nói “vạn pháp không dính” chính là có phương pháp hóa giải sát khí, nếu đối là người bình thường, sớm muộn gì cũng bị cỗ sát khí quán quanh người này làm cho thần kinh bất bình thường.

Cũng giống như 1 vài tướng quân già trải qua hàng trăm trận chiến sau khi chiến tranh kết thúc thường tu tâm dưỡng tính, tập luyện 1 vài quyền pháp nội gia, chính là vì để hóa giải sát khí trên chiến trường lây nhiễm.

Nhưng cũng có 1 vài người không làm như vậy, đến lúc tuổi già, tính tình sẽ trở nên nóng nảy lạ thường, nguyên nhân chính là vì không hóa giải sát khí trong người, khiến họ lúc về sau tuổi già sức yếu, không áp chế được nên sát khí phát tác.

Khoảng 3, 4 giờ, lúc mặt trời lên đến đỉnh đầu, Diệp Thiên mới đứng dậy, sát khí vốn quanh quần vây lấy người được khử sạch không còn, Diệp Thiên lúc này nhìn dưới ánh mặt trời mới giống khuôn mặt 1 đứa trẻ lớn.

- Diệp Thiên, nghỉ ngơi xong rồi à?

Nhìn thấy Diệp Thiên qua đây, Hồ Hồng Đức nói:

- Đồ đều mang lên xe hết rồi, ngoài 3 cái xe bọc thép ra, còn cần phải 5 chiếc xe việt dã nữa mới được.

20 tấn vàng là gần 2 vạn cân, nếu không phải xe bọc thép có tải trọng lớn, thì riêng vấn đề vận chuyển cũng khiến Diệp Thiên đủ đau đầu rồi.

- Ông chủ, chỗ đồ này của ông, có cần tôi giúp vận chuyển ra ngoài không?

Maracay đã bước qua, ông ta ở nước ngoài nhiều năm như vậy, làm không ít vụ buôn lậu, cũng có 1 vài con đường đặc biệt có thể mang vàng ra ngoài Myanmar.

- Không cần, lão Mã, phân người của ông ra, giúp tôi lái xe là được rồi.

Diệp thiên lắc lắc đầu, nhìn trời nói:

- Đi thôi, không còn sớm rồi, ra khỏi núi thôi!

Chiếc xe việt dã còn lại, đều được Diệp Thiên tập trung lại, mở thùng xăng ra, lúc đoàn xe rời núi, châm lửa đốt, 1 làn khói đen dày đặc trong nháy mắt tràn ngập núi Ma Quý.

Bởi vì mấy người Diệp Thiên cũng không tiếp xúc nào với người trong thôn, lúc bọn họ rời đi, người trong thôn còn tưởng rằng đám người Nhật Bản còn ở trong núi. Do sợ núi Ma Quý nên mấy người này cũng không dám vào núi xem.

Lúc màn đêm buông xuống, đoàn xe của Diệp Thiên đã đến 1 nơi cách núi Ma Quý hơn 200km, tới ngoài 1 thị trấn nhỏ tên là Mengpu, tiến về phía trước 10 km nữa chính là biên giới Trung Quốc- Myanmar.

Đoàn xe chở đầy vàng của Diệp Thiên này cũng không dám tiến vào thị trấn, để mấy người Maracay đi mua chút đồ ăn về, mọi người đều ăn đơn giản ở trong xe.

Hồ Hồng Đức tay cầm 1 thỏi vàng lên ngắm ngía, hướng về Diệp Thiên mở miệng nói:

- Diệp Thiên, chúng ta làm sao mà mang mấy thứ này ra ngoài được, vượt biên à?

- Tôi sống còn chưa đủ đâu!

Diệp Thiên lật mặt kiêu ngạo, cầm cái điện thoại mà trước khi đi Đường Văn Viễn đưa cho mình, đi đến 1 nơi cách đoàn xe hơn 10 mét.

- A lô, tôi là Diệp Thiên đây, tôi muốn tin Tống Hạo Thiên!

Sau khi điện thoại thông, Diệp Thiên cũng không nhiều lời, trực tiếp nói tên mình và người mình muốn tìm ra, cậu biết, người giống như Tống Hạo Thiên, tất cả các cuộc điện thoại đều do thư ký bên cạnh nhận, mình vốn không thể trực tiếp nói chuyện được.

- Diệp Thiên, không thể gọi ông ngoại được sao?

Quả nhiên, tiếng Diệp Thiên vừa dứt, điện thoại kia im lặng 1 khoảng lâu, qua khoảng 3, 4 phút, tiếng của Tống Hạo Thiên truyền đến bên tai, tiếng nói ông lão này tràn đầy vẻ không biết làm sao.

- Tôi còn chưa gặp mẹ bao giờ, sao đến gọi ông ngoại được?

Diệp Thiên cũng không nể mặt Tống Hạo Thiên, trực tiếp nói:

- Đại sư huynh chắc là nói với ông rồi, tôi có 1 số vàng muốn mang về nước, ông có thể sắp xếp được không?

- Cái gì? Cháu đã lấy được số vàng đó rồi sao? Có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?

Lời nói của Diệp Thiên khiến cho Tống Hạo Thiên có chút kinh ngạc, ông ta biết trước là Diệp Thiên đến Myanmar, thế nhưng Diệp Thiên có thể lấy được số vàng kia không, Tống Hạo Thiên cũng không quá coi trọng. Ông ta đã trao đổi chuyện này, lệnh cho bộ đội đặc chủng ở biên giới Trung Quốc- Myanmar nhanh chóng đến biên giới Myanmar, chuẩn bị trợ giúp Diệp thiên.

- Ngoài ý muốn, ha ha, có 1 chút việc xảy ra ngoài ý muốn, thế nhưng đã giải quyết xong rồi.

Diệp Thiên khẽ cười 1 tiếng, hôm nay trải qua 1 ngày 1 đêm, khiến cậu kinh động, nhất là con quái xà 2 đầu không kém gì con rắn đen kia khiến cho Diệp Thiên lần đầu biết được tạo hóa thiên nhiên thần kỳ, Diệp Thiên không biết vùng đất cấm không để người ta biết được kia rốt cục có bao nhiêu loại vật siêu tự nhiên như vậy tồn tại.

- Cháu có bị thương không?

Giọng nói Tống Hạo Thiên có chút lo lắng, mặc dù quen biết Diệp Thiên 1 thời gian ngắn. Thế nhưng thân làm cháu ngoại, Diệp Thiên cũng có vị trí quan trọng trong lòng của Tống Hạo Thiên.

- Không, tôi nói tọa độ cho ông, khi nào ông có thể phái người đến?

Diệp Thiên cũng chẳng muốn nói những lời vô nghĩa không quan trọng đó với Tổng Hạo thiên, nếu không phải Cầu Tâm Gia kiên trì bảo cậu liên lạc với Tổng Hạo Thiên, nói không chừng Diệp Thiên đã đi theo con đường của Maracay vận chuyển vàng ra ngoài rồi.

- Nội trong vòng 3 giờ, sẽ có người đến đó tiếp ứng cháu!

Biết là Diệp Thiên không bị thương gì, Tổng Hạo Thiên cũng yên tâm, sau khi hỏi tỉ mỉ tọa độ của Diệp Thiên, nói:

- Sau khi nhìn thấy bọn họ, cháu cùng họ về nước là được rồi!

- Tôi còn có việc, đến lúc đó tôi đến Hồng Kông rồi mới về!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, mở miệng từ chối Tổng Hạo thiên, không đợi bên kia trả lời, đã ngắt luôn điện thoại.

- Tên tiêu tử thời này, giống y hệt ba nó!

Cũng may là Tổng Hạo Thiên kèm chế tốt, cũng không bị Diệp Thiên làm cho tức đến vứt cả điện thoại, ông giữ chức vị cao bao nhiêu năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị ai ngắt điện thoại như vậy. Nói chuyện điện thoại với 1 thủ trưởng, sau khi hỏi thăm sức khỏe mới được ngắt điện thoại.

- Diệp Thiên, sao mà hứng thú như vậy?

Nhìn thấy miệng Diệp Thiên tươi cười từ đường nhỏ trở về trong xe, về mặt Hồ Hồng Đức ngạc nhiên hỏi, ông ở cùng Diệp Thiên cũng khá lâu rồi, rất ít khi thấy cậu ta lộ ra vẻ mặt trẻ con như vậy.

- Tôi hứng thú à?

Diệp Thiên nghe vậy sùng sốt, tiện đà phản ứng lại, trong lòng có 1 cảm giác không nói nên lời, xem ra cậu ta rất vui khi đấu khẩu với Tổng Hạo Thiên và thấy bộ dạng ông ta như vậy. Có lẽ oán hận trong thâm tâm cậu cũng không sâu như cậu vẫn tưởng tượng.

- Mọi người nghỉ ngơi 1 lát, muộn chút nữa sẽ có người đến đưa chúng ta nhập cảnh.

Diệp Thiên cũng không biết Tổng Hạo Thiên dùng cách gì để giúp đoàn xe của cậu ra ngoài, bởi vì cả 2 bên quân đội đều đóng ở biên giới Trung Quốc – Myanmar là, thế nhưng người có thân phận như tổng Hạo thiên chắc chắn là không nói ba hoa đâu.

Sau khi nghe được Diệp Thiên nói vậy, mọi người 2 ngày qua đã sớm mệt mỏi không chịu được rồi liền mơ màng ngủ, đại khái qua 2 giờ thì có tiếng phi cơ gầm rú, khiến cho mọi người đang ngủ say tỉnh lại.

- Hầy, trực thăng à?

Sau khi nhìn thấy ánh đèn trực thăng kia, Diệp thiên ngây cả người, bởi vì mấy chiếc trực thăng ở trên trời kia đều là trực thăng vận chuyển hàng cỡ lớn, trắng trợn tiến vào địa phận Trung Quốc như vậy, cũng không biết Tổng Hạo Thiên rốt cục làm thế nào đây?

Chỗ đoàn xe Diệp Thiên ở là 1 chỗ đất trống trong 1 mảnh rừng rậm, không gian rộng vô cùng, tổng cộng 5 chiếc trực thăng dần dần hạ xuống.

1 người trung niên hàm trung ta bước từ chiếc trực thăng đầu tiên xuống, đi đến trước mặt mấy người Diệp Thiên, nói:

- Ai là Diệp Thiên? Tôi là Tổng Phi, phụng mệnh đến đây!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 512

Hiếu Lâm

Quá hung hăng nhỉ?

Diệp Thiên chỉ cho là Tổng Hạo Thiên sẽ phái người đến đón mình, nhưng đem đoàn xe chống trộm này đến tận biên cảnh, chính là điều hấn không tưởng, ông ta còn phái cả máy bay trực thăng, hơn nữa còn không phải một cái, đây vượt ra khỏi suy đoán của Diệp Thiên lúc trước.

Bình thường Diệp Thiên xem tin tức, luôn cảm giác Trung Quốc có chút yếu thế, các nước nhỏ cũng dám đến khiêu khích, nhưng lúc này tận mắt nhìn thấy một cái máy bay trực thăng tạo thành đội hình, trắng trợn xâm nhập lãnh thổ nước người khác thì hấn mới chánh thức ý thức được, những điều lổ tai nghe được gì đó đều là thật sự.

Dù sao lần này là Tổng Hạo Thiên đáp ứng Đại sư huynh, Diệp Thiên cũng không khách khí, lập tức đi lên phía trước từng bước, nói:

- Tôi là Diệp Thiên, kêu người của các anh chuẩn bị khuân vác đồ đi.

- Thực xin lỗi, chúng tôi nhận được mệnh lệnh chính là mang một số đồ vật đi, cũng không có nghĩa vụ khuân vác.

Khiến Diệp Thiên không nghĩ tới chính là, người trung tá kia lại lắc đầu, nói tiếp:

- Hơn nữa trừ ngoài phi công, chỉ có một mình tôi tới, cậu sẽ không bắt tôi một mình dọn sạch chứ?

- Được, tự chúng tôi chuyển đồ!

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, vị trung tá này tựa hồ không phối hợp với mình? Máy bay trực thăng đã đến, vì sao không mang theo mấy người tham gia quân ngũ tới đây chứ? Nhưng đối phương nếu đã nói như vậy, Diệp Thiên cũng không còn nói nhiều,

khoát tay nói với đám người Võ Thần, nói:

- Mấy anh em vất vả rồi, đem vàng lên đi...

- Được rồi!

Bị tiếng máy bay trực thăng thật lớn khiến cho đám người Võ Thần đang buồn ngủ hoàn toàn tỉnh táo, vội vàng đáp ứng, vừa mới đầu, khi máy bay trực thăng tới, mấy người còn tưởng rằng là quân đội Myanmar tới bắt bọn họ, hiện tại nhìn ra, không ngờ là “Người một nhà”, đều tỉnh tâm lại.

Đồng thời thái độ đám người Võ Thần đối với Diệp Thiên cũng trở nên cung kính, một cú điện thoại là có thể gọi máy bay trực thăng nông nghênh đến quốc gia khác, đây đã là xâm phạm đến không phận quốc gia khác, quan hệ sau lưng Diệp Thiên bọn hắn tuyệt đối không thể đoán được.

Bởi vì lúc trước vàng được để trong rương gỗ cũng đã mục, toàn bộ vàng đều là rải rác, mỗi khối nặng đến hai ki-lô-gam, một lần tối đa cũng chỉ có thể mang hơn mười thỏi, cũng may trên trực thăng có vài xe đẩy, mới khiến cho hiệu suất khâuân vác cao.

Nhìn thấy từng khối vàng ánh vàng rực rỡ, trên mặt trung tá Tổng Phi lộ ra vẻ mặt quái dị, lúc trước khi nhận được nhiệm vụ này, hắn còn cảm giác hơi ngạc nhiên, vì một chút vàng mà cần đến hắn, nhưng nhìn thấy số lượng khổng lồ như thế thì Tổng Phi nhất thời rung động không ngừng.

Phải biết rằng, nếu trong tất cả những xe này đều đầy vàng, số lượng ít nhất cũng hai mươi tấn, đối với số lượng vàng dự trữ một quốc gia mà nói đã một con số không nhỏ, đây chính là con số không ngờ.

Hiện tại Tổng Phi mới hiểu được, vì cái gì mà trước khi máy bay trực thăng cất cánh, tất cả vũ khí trang bị trên máy bay đều phải tháo dỡ xuống, chính là vì giảm bớt sức nặng chịu tải cho những khối vàng này.

Khi một chiếc xe đẩy qua trước mặt mình, Tổng Phi đưa tay cầm lên một khối vàng từ phía trên, nhìn kỹ một cái, quay sang nói với Diệp Thiên:

- Diệp Thiên, số vàng này của mọi người, hẳn là có được từ người Nhật Bản nhỉ?

- Đúng vậy, đây là vàng mà người Nhật Bản để lại sau thế chiến thứ Hai!

Diệp Thiên cũng không giấu diếm lai lịch số vàng, bởi vì khi những thỏi vàng này được đúc thành thỏi, mặt trên đều lưu lại mấy chữ là tiếng Nhật, người thông minh liếc mắt một cái có thể nhìn ra lai lịch.

Tổng Phi sáng mắt lên, gật gật đầu nói:

- Số vàng này phải thuộc về quốc gia mới đúng, thực cảm tạ cậu có thể tìm được chúng về từ Myanmar!

- Khụ khụ, thuộc về quốc gia?

Diệp Thiên nghe vậy thần sắc trở nên cổ quái, người này có phải vì tham gia quân ngũ nên choáng váng?

Diệp Thiên nghĩ một chút, giải thích:

- Số vàng này đều là Nhật Bản cướp giạt từ các quốc gia Đông Nam Á, không liên quan đến Trung Quốc.

Nhật Bản từ Trung Quốc cướp đi được, hiện đang trong viện bảo tàng của người Nhật Bản, đều là bảo bối văn vật của Trung Quốc, đó mới là thuộc về Trung Quốc, hà cớ gì tôi đây phải đi tìm người Nhật Bản can thiệp, đem đồ vật trả lại cho quốc gia?

- Nói cũng không thể nói như vậy, năm đó Trung Quốc đã bị người Nhật Bản làm cho thê thảm, mấy thứ này để bồi thường cũng là nên mà.

Tổng Phi ung dung cười, có chút không đồng ý đối với lời của Diệp Thiên.

- Thôi, đừng nói nữa!

Diệp Thiên có chút tức giận, hấn sống chết vì số vàng này, cậu nói đầu tiên của người này muốn thu về quốc gia, nào có chuyện tốt như vậy?

- Trung Quốc là đã bị thương tổn rất lớn, nhưng năm đó cũng đã nhận bồi thường, là người nào ra quyết định đây?

Ánh mắt Diệp Thiên trở nên sắc bén,

- Tôi chỉ là một dân chúng bình thường, không phải đồ của tôi tôi không cần, nhưng đã là của tôi, ai cũng khỏi phải nghĩ đến cướp đi, không tin anh có thể thử xem!

Diệp Thiên hiện đang hoài nghi, không phải Tổng Hạo Thiên có ý sau khi giúp hắn đem vàng về nước, tiếp tục thu về quốc gia? Đây không phải lấy hắn ra đùa giỡn sao?

Tổng Phi lắc lắc đầu, nói:

- Không cần thử, tôi tin tưởng thượng cấp sẽ bồi thường đối với cậu thỏa đáng, nhưng số vàng này, nhất định là thuộc về quốc gia.

- Tôi không có gì nói với anh!

Nghe thế, Diệp Thiên hận không thể đưa tay bóp chết hắn, lập tức móc ra di động, tìm lại số vừa rồi và ấn gọi đi.

- Diệp Thiên, tìm Tổng Hạo Thiên!

Điện thoại chuyển được rồi, Diệp Thiên gần giọng, Tổng Hạo Thiên nếu dám đùa giỡn hắn trong chuyện này, Diệp Thiên nhất định trở lại quốc nội sẽ đi đến phần mộ tổ tiên nhà Tổng gia giừo trò, làm như vậy quả thực chính là khinh người quá đáng.

Hai ba phút sau, trong điện thoại truyền lại thanh âm của Tổng Hạo Thiên,

- Diệp Thiên, người tiếp ứng của tôi tới rồi chứ? Tôi nói cho cậu biết, tốt nhất vẫn là về cùng bọn họ ...

- Thôi, anh không phải rào đón, tôi nói cho anh biết, số vàng này là tôi liều mạng có được. Ai cũng khỏi nghĩ muốn lấy đi, không tin anh thử xem, tôi không đào phần mộ tổ tiên nhà họ Tổng lên, tôi sẽ không họ Diệp!

Nếu đổi là người khác, Diệp Thiên chưa chắc tức giận đến vậy, nhưng hắn vốn không ưa Tổng gia, lại bị Tổng Hạo Thiên cho một vố, nhất thời khiến Diệp Thiên mất đi bình tĩnh, còn may chưa chửi ầm lên trong điện thoại.

- Haiz, tôi nói này, cậu đang nói những gì thế? Ai muốn vàng của cậu, tôi là loại tầm nhìn đơn giản vậy sao?

Ở kinh thành, Tổng Hạo Thiên bị Diệp Thiên nói mà trong lòng nháy dựng, mặc dù hắn là Vị tai to mặt lớn, nhưng trước giải phóng cũng có hiểu biết sâu sắc về kỳ môn, nhất là giao hảo với Cầu Tâm Gia, hắn tin tưởng phong thủy, thật đúng là sợ Diệp Thiên xông đến tố trách Tổng gia bày phong thủy.

- Tầm nhìn xa mà lại nghĩ đến vàng của tôi?

Diệp Thiên hoàn toàn không để ý giải thích của Tổng Hạo Thiên, mở miệng nói:

- Đồng chí Tổng Phi nói, số vàng này phải thu về quốc hữu!

- Tổng Phi? Làm bừa bãi, cậu đưa điện thoại cho anh ta!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Tổng Hạo Thiên nhất thời cũng giận, hắn có ý thu số vàng này, nhưng tuyệt đối không phải làm bừa, không ngờ bị Tổng Phi làm rối loạn kế hoạch.

- Có người tìm anh!

Diệp Thiên tức giận nhìn Tổng Phi một cái, vứt điện thoại di động cho hắn.

- Chào Thủ trưởng!

Từ cuộc điện thoại Diệp Thiên vừa nghe, Tổng Phi còn có thể không rõ đối phương là ai sao? Lúc này vẻ mặt hắn tràn đầy mồ hôi lạnh. Sau khi hắn tiếp nhận điện thoại, một thanh âm vang dội khiến đám người Võ Thần cũng phải dốc toàn lực chú ý lại đây.

- Vâng, vâng, là tôi trái với kỷ luật, trở về nhất định kiểm điểm, nhất định phục tùng mệnh lệnh của thủ trưởng!

Cũng không biết Tổng Hạo Thiên nói gì, Tổng Phi ngạo khí mười phần, lại thành kẻ phụ họa, ngay cả mồ hôi trên trán nhỏ xuống cũng không dám lau.

Qua chừng ba phút, Tổng Phi mới đưa điện thoại đưa trả lại cho Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, thủ trưởng có chuyện cần nói cùng ngài...

Tổng Phi vốn là con cháu chính thống của Tổng gia, hàng năm ngày lễ ngày tết, đều có thể đến kinh thành gặp vị lão gia kia, cho nên lúc này mới có tư cách trực tiếp đối thoại cùng Tổng Hạo Thiên, cũng là nguyên nhân Tổng Hạo Thiên phái hắn đến.

Chính là Tổng Phi không nghĩ tới, cậu thanh niên trước mắt này, lại là cháu ngoại của ông, tính ra còn là em họ của mình, thật đúng là lũ vọt miếu Long Vương, người một nhà không nhìn ra người một nhà!

- Không liên quan đến anh là tốt rồi.

Sau khi nhận điện thoại, khẩu khí Diệp Thiên đã khá hơn so với vừa rồi đã khá nhiều, cái kia tính tình cũng thật giống con lừa, phứt chốc, nếu trái lại, hẳn dám giết người!

- Khụ khụ, Diệp Thiên, tôi còn có chuyện nói với cậu.

Điện thoại lại có tiếng Tống Hạo Thiên ho khan một tiếng, nói:

- Cậu tìm được số vàng này, chẳng phải sau này muốn tôi ra tay đổi thành tiền sao? Quốc gia bây giờ không cho phép tư nhân tiến hành mua bán kim loại quý, ý của tôi là, cậu đem số vàng này bán cho quốc gia, tôi sẽ dựa theo tỉ giá vàng trả cho cậu!

Quá cảnh điều động trực thăng, kể cả Tống Hạo Thiên trước kia quyền thế ngấp trời, cũng làm không được, đây là hẳn cùng một vài nhân sĩ cao cấp tiến hành thương lượng qua, trong đó có điều kiện một phần số vàng này phải thu về quốc gia.

- Sao vậy hả?

Diệp Thiên nghe vậy do dự một chút, nhiều vàng như vậy hẳn cũng không thể dùng, có thể đổi tiền mặt đương nhiên là tốt, cho dù thiệt chút Diệp Thiên cũng đồng ý, lập tức gật gật đầu, nói:

- Lưu lại cho tôi 5 tấn, những thứ khác cũng có thể bán cho các ông!

- Tôi nói này, giữ nhiều vàng như vậy ở trong tay để làm chi?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, lão gia cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tiểu tử này tính cách chính là khó chơi vô cùng, nếu không lần trước cũng sẽ không ép được hắn đăng báo giải thích trên báo Hồng Kông.

- Tôi lưu không được à? Đúng rồi, 5 tấn vàng này ông giúp tôi đúc lại một lần nữa, phí tổn chiết khấu từ trong số vàng này là được!

Số vàng này tuy rằng là dạng thô, nhưng rất nhiều nhà giàu còn ưa thích dùng làm trang sức phòng ốc, nguyên nhân chính là vì vàng có công hiệu chiêu tài tiến bảo trong phong thủy, Diệp Thiên lưu lại 5 tấn trong số vàng này, cũng muốn dùng cho biệt thự của hắn ở Hồng Kông kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 513

Lấy Đức Thu Phục Người

Thời cổ đại, các nơi trên thế giới mọi người đều coi vàng là thứ tốt nhất. Cho đến ngày nay, vàng vẫn là tiền tệ được thông hành trên thế giới, chỉ cần trong tay có vàng thật, ở các ngân hàng thế giới, các cửa hàng trang sức, vàng bạc đều có thể đổi thành tiền. Vàng có thể thông hành trên toàn thế giới mà không bị ngăn trở, địa vị và giá trị của chúng thậm chí còn có phần ổn định hơn các loại tiền tệ.

Hơn nữa cơ hồ toàn bộ xa xỉ phẩm đều bị vấn đề hao mòn, như một số hàng hiệu như đồng hồ, túi xách... khi mua mới tinh nhưng mua khi trở về đã không thể bán ra giá gốc, dùng qua thời gian lâu thì giá trị lại càng sụt giảm gay gắt, có thể ngay cả một nửa giá gốc cũng không đáng.

Nhưng vàng không tồn tại vấn đề hao mòn, độ sáng bóng và giá trị là vĩnh cửu, làm trang sức đeo cho đến khi mất màu, giá trị của vàng cũng không bị tiêu giảm, trên thị trường không chiết khấu giá trang sức vàng để lâu, chỉ cần một lần đánh lại liền có thể khôi phục sáng bóng ban đầu, có thể luyện chế thành trang sức vàng hoàn toàn mới hoặc thỏi vàng.

Trong mắt thế nhân vàng là tượng trưng của cải, nhưng trong mắt Diệp Thiên, vàng còn có công dụng khác, từ lúc Cửu Tâm Gia cho Diệp Thiên đi lấy vàng, trong lòng Diệp Thiên đã có suy tính đối với công dụng số vàng này.

Thời cổ đại, người Inca coi vàng là mồ hôi của mặt trời, khi mai táng Pha-ra-ông, các đại thần Ai Cập cổ cần nhét vàng trong thối. Thánh kinh Matei, Phúc Âm giáo lý có đề cập ba vị giáo sĩ Đông Phương mang đến lễ vật, một trong số đó chính là vàng, mà Ngày Tận Thế trong Thánh kinh miêu tả thánh Jerusalem chết trong con đường bằng vàng ròng.

Những dấu hiệu này đều thuyết minh, trong tôn giáo nước ngoài, vàng cũng có địa vị rất đặc thù. Còn người đời rất ít người biết, ở phong thủy, vàng được sử dụng cũng là rất nhiều, một số kiến trúc nhìn qua có màu vàng rực rỡ vô cùng, kỳ thật là có lý do ở bên trong.

Vàng rất hiếm, giá trị và sự trân quý ổn định, là tượng trưng cho của cải và thân phận, do đó kiến trúc phong thủy do vàng tạo ra, sẽ hình thành một loại khí vận độc đáo, có trợ giúp thật lớn đối với việc thu tiền tài về cho chủ nhân.

Nhưng số lượng vàng dự trữ của Trung Quốc rất ít, từ xưa đến nay, cũng chỉ có bậc đế vương mới có thể hưởng dụng những kiến trúc phong thủy tạo ra bằng vàng. Có vị siêu cấp phú hào dùng vàng làm đồ trang sức cho trọn cả gian phòng, thậm chí cả bồn cầu cũng là vàng ròng, kỳ thật cũng là do được một vài cao nhân chi điểm.

Biệt thự của Diệp Thiên ở Hồng Kông, nằm ở lưng chừng núi, vị trí theo phong thủy địa lý mà nói là tốt, Diệp Thiên sở dĩ giữ lại số vàng này, cũng muốn tạo ra một trận pháp phong thủy từ vàng, khiến nơi đó chẳng những có thể trở thành một Tụ Linh Châu, còn có mang đến tài vận.

Đương nhiên, những lời này Diệp Thiên chắc chắn sẽ không nói rõ với Tống Hạo Thiên, Diệp Tống hai nhà là kẻ thù truyền kiếp, Diệp Thiên cũng không có lý do cần nói với Tống Hạo Thiên những điều này.

- Được, coi như tôi thua cậu, điều kiện này tôi đáp ứng!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Tống Hạo Thiên lắc đầu nở nụ cười khổ, lúc tuổi già hẳn đã sống đến đỉnh cấp trong chính trị, không ngờ đến giờ già cả, lại gặp 1 khác tinh như vậy.

Nhưng yêu cầu này của Diệp Thiên hẳn vẫn có thể làm được, người giống như Tống Hạo Thiên, nói chuyện đương nhiên sẽ để ba phần đường sống, lúc trước hẳn thương lượng cùng mấy người kia, cũng không nói rõ số lượng vàng, Diệp Thiên cắt xén 5 tấn, hẳn vẫn có thể làm được.

- Đúng rồi, cậu mới nói là thật hay giả vậy? Thật là số vàng này là cướp từ tay người khác sao?

Đáp ứng yêu cầu của Diệp Thiên, Tống Hạo Thiên lại có chút tò mò, hỏi, hẳn cảm giác Diệp Thiên vừa rồi có chút căng thẳng, không giống như đang giả vờ.

- Tôi bốc phét đấy, ông đừng coi là thật, vàng này là sư huynh của tôi giấu đi, làm sư đệ lấy ra cũng là đương nhiên, tôi cần cướp từ trong tay người khác sao?

Diệp Thiên đương nhiên sẽ không thừa nhận, liền nói vừa rồi nói nhầm, thực vô trách nhiệm giải thích một câu, lại nói:

- Thôi, ông không phản đối, tôi cúp máy đây!

- Nhóc con, lại cúp điện thoại của ta rồi?

Nghe được tiếng tút tút từ trong loa truyền đến, lần này lão gia là cũng nhìn không được nữa, tiện tay ném điện thoại văng ra ngoài, ngồi ở trên ghế sa lon mà thấy bức bí, khiến cho bảo vệ, y sỹ cùng mấy thư ký bên cạnh đều đưa mắt nhìn nhau, không biết là ai làm thủ trường phát hỏa lớn như vậy?

Sau khi ném điện thoại đi rồi, Tống Hạo Thiên lại nở nụ cười, cả đời hắn quan trường chìm nổi mấy chục năm, chế ngự cơn giận đã rất tốt, hiện tại có thể bị Diệp Thiên làm cho tức giận nổi trận lôi đình, cũng coi như tiểu tử đó có bản lĩnh.

- Không có việc gì, các cậu đều đi ra ngoài đi.

Khoát tay áo đuổi đám đông ra khỏi phòng, Tống Hạo Thiên lại cầm điện thoại lên, điện thoại cho mấy điệp viên bí ẩn, nhắc nhở một vài chuyện.

Đối với một người, bất kể là yêu hay là hận, luôn muốn biết nhiều tin tức hơn về một người, Tống Hạo Thiên sở dĩ gọi đi những cú điện thoại đó, chính là để tâm đối với những lời Diệp Thiên mới vừa nói trong điện thoại. Hắn tìm một số ban ngành đi điều tra. Hắn muốn xem những ngày gần đây có nhiều người Nhật Bản vào đến Myanmar hay không?

Năm ngày sau đó, ngành tương quan phản hồi một vài tin tức cho Tống Hạo Thiên, cả kinh Tống Hạo Thiên vô ý đánh rớt cả cái bình trà yêu thích nhất đang cầm trong tay.

Tin tức nói rõ, một tuần trước, có một trăm bảy mươi tám người Nhật Bản lấy danh nghĩa đoàn du lịch vào tới Myanmar, nhưng năm ngày trước, những người Nhật Bản đó tất cả đều mất tích một cách ly kỳ ở Myanmar, phương diện tương quan phía Nhật Bản đang tiến hành thương lượng cùng chính phủ Myanmar.

Địa điểm cuối cùng những người Nhật Bản này mất tích, cùng vị trí tọa độ mà Diệp Thiên đưa cho hắn cũng không phải rất xa, chỉ có khoảng một hai trăm km, điều này không thể không khiến Tống Hạo Thiên toát mồ hôi lạnh, cảm thấy tiểu tử đó nói cũng không có nói ngoa, ngược lại đang che giấu một vài chuyện.

Trong tình thế cấp bách Tống Hạo Thiên vội vàng liên hệ với Diệp Thiên, biết được hắn đã sắp tới Hồng Kông, lúc này mới thả lỏng tinh thần, đương nhiên, chuyện này cũng để sau này hãy nói.

- Thế nào, còn muốn sung công số vàng của tôi không?

Cúp điện thoại rồi, Diệp Thiên có chút hài hước nhìn về phía vị trung tá Tống Phi. Trợ giúp quốc gia xây dựng không thành vấn đề,

nhưng cũng không thể làm tổn hại người lương thiện, Diệp Thiên cũng là đường đường chính chính, dựa vào cái gì mà muốn bảo hấn không công đưa vàng cho quốc gia?

Từ điểm này mà nói, phó chủ tịch Tổng có trình độ cao hơn người khác rất nhiều, đáp ứng người khác đưa ra đề nghị làm cho hai bên cùng có lợi, mới là lấy đức thu phục người, nếu không Diệp Thiên cũng không ngại làm một “điều dân”.

- Không... Không dám, cậu... Nói xem nên làm sao bây giờ, bây giờ thế nào thì tốt nhỉ?

Tổng Phi đăm đăm nhìn Diệp Thiên, bị lời của hấn làm cho giật mình, hấn chừng này tuổi, số lần gặp Tổng Hạo Thiên mới chỉ có mười mấy lần, nhưng trong gia tộc đã xem như được sủng ái.

Nhưng hơn mười lần gặp mặt này, lời nói Tổng Hạo Thiên nói với hấn, cộng lại còn không nhiều như vừa rồi răn dạy và quở mắng ở trong điện thoại, sớm khiến cho tinh thần Tổng Phi căng lên, đương nhiên, đây là bị khiếp sợ.

Hơn nữa Diệp Thiên đối thoại cùng lão gia, cũng làm cho Tổng Phi nghe được mà trong lòng dậy sóng, hấn có chút không hiểu được, hai người này rốt cuộc ai là ông ai là cháu? Hay là người trẻ tuổi trước mặt kia là con riêng của lão gia?

- Đem đồ về như thế nào, lúc trước anh định thế nào thì bây giờ làm thế, nhưng nếu để cho tôi biết anh tác quái gì đó, cẩn thận tôi đến nhà tìm anh!

Bởi vì nguyên nhân từ Tổng Hiểu Long, Diệp Thiên từ trước đến nay đều không có cảm tình gì đối với người của Tổng gia, nếu hấn biết người trước mặt này có tâm xấu xa, nói không chừng sẽ bóp chết hấn ngay.

- Vâng, cậu yên tâm, tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ!

Lúc này Tổng Phi đã không dám coi Diệp Thiên thành người bình thường trong Tổng gia, phải biết rằng, ngay cả người anh cả trong Tổng gia mà hấn biết, phòng chừng ở trước mặt lão gia cũng không được hưởng thụ loại đãi ngộ này.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Được rồi, đừng đứng ở nơi này làm cột điện, hỗ trợ làm việc đi!

Đây dù sao cũng là ở trong biên giới Myanmar, Diệp Thiên cũng sợ đêm dài lắm mộng, lập tức cũng tiến lên động tay, Tổng Phi

đương nhiên không dám tiếp tục tự cao tự đại, đi theo phía sau Diệp Thiên giúp đỡ khuôn vác vàng và Phi Thúy lên.

Ước chừng hơn hai giờ làm việc, ngoài một số vàng và châu báu rơi vãi trên đường, cuối cùng toàn bộ vàng đã được đưa lên máy bay trực thăng.

- Lão Hồ, ông và Khiếu Thiên cùng theo về nước đi.

Diệp Thiên vỗ vỗ tay, gọi đám đông triệu tập lại, nói:

- Còn Võ Thần các anh thì cũng cùng nhau trở về, à, chờ vàng được nấu lại rồi, mỗi người lấy một khối làm tiền thưởng, còn lại một trăm vạn, chờ tôi trở lại kinh thành sẽ đưa tiền mặt cho các anh!

- Cảm ơn Diệp gia...

- Diệp gia ngài quá khách khí, chúng tôi cũng không cần làm gì mà!

- Đúng vậy, lần sau Diệp gia ngài có việc, cứ việc nói một tiếng là được!

Những người này không ngờ rằng ngoài một trăm vạn tiền thù lao, lại vẫn được một thỏi vàng làm thù lao, lập tức trên mặt đều lộ ra nét vui mừng. Phải biết rằng, coi như lấy tỉ giá vàng lúc này thì 1g vàng đã một trăm tám mươi tệ, hai ki-lô-gam vàng thì cũng giá trị một hai chục vạn tệ.

- Đồ và tiền, các anh cứ việc cầm, nhưng có một số chuyện, lần này tới Myanmar trải qua, trừ Khâu Văn Đông ra, không được nói với bất luận kẻ nào, nếu không đừng trách Diệp Thiên tôi trở mặt!

Ngữ khí của Diệp Thiên bỗng nhiên trở nên âm trầm, trước vẫn sau võ, Diệp Thiên vậy cũng là lấy đức thu phục người. Hơn nữa số dĩ nấu lại vàng lại cho bọn hắn, chính là không muốn để tin tức bị lộ ra ngoài, nếu không phần tử xấu gia tộc Kitamiya đó, nhất định sẽ tìm đến kinh thành liêu mạng cùng mình.

Nhưng Diệp Thiên không muốn gạt Khâu Văn Đông. Lão tiểu tử kia nhất định sẽ hỏi, những đệ tử này không dám không nói, thứ hai Khâu Văn Đông cũng là người thông thấu, hắn là tuyệt đối sẽ không đem chuyện này đi tuyên dương khắp nơi, nếu không hắn cũng không thể yên ổn sống tới ngày hôm nay.

- Diệp gia, ngài yên tâm, thả lỏng tinh thần đi, những tiểu tử này ai dám nhiều lời nói một chữ ra bên ngoài, tiểu Vũ tôi sẽ cắt bỏ đầu lưỡi của hắn cho ngài nhắm rượu uống!

Thấy trước mặt máy bay trực thăng đã sẵn sàng, lại liên tưởng đến ma quỷ trong núi thiêu đốt hơn mười cái thi thể cùng chuyện hơn một trăm người mất tích kỳ kỳ, Võ Thần vội vàng thay mặt mọi người đứng ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 514

Giao Dịch Phi Thúy

Sư phụ, mọi người đều đi rồi, người ở lại Myanmar để làm chi? Hay là, con cùng sư phụ ở lại?

Nhìn thấy Diệp Thiên không muốn đi theo máy bay trực thăng về nước, Chu Khiếu Thiên có chút bận tâm, hấn lớn như vậy thấy người chết cũng chưa thấy hơn việc lần này, thần trí có chút hốt hoảng, sợ Diệp Thiên ở Myanmar xảy ra chuyện gì.

- Ta lưu lại đương nhiên có chuyện, máy cỡ xe thiết giáp phải đưa trở về chứ?

Diệp Thiên cười khoát tay áo, nói:

- Ta còn muốn đến chỗ Liễu Hi Quốc, tòa nhà bên Hồng Kông bày trận cần một số Ngọc Thạch tốt, ta đi thử xem, xem có thể thu được chút đồ tốt hay không?

Trong lòng Diệp Thiên hiểu được, nhiều người Nhật Bản như vậy mắt tích ở Myanmar, tuyệt đối sẽ dấy lên một trận phong ba không nhỏ, hấn muốn trước khi tin tức để lộ ra ngoài, đem xe thiết giáp về cho Ba Cương tướng quân, sau này khi có người nghi ngờ, bản thân đã sớm xa chạy cao bay.

Còn về chuyện đi tìm Liễu Hi Quốc, là ý định nhất thời của Diệp Thiên, khu nhà cấp cao ở Hồng Kông bày trận cần sử dụng Ngọc Thạch, cũng không nhất định phải rất trân quý, nhưng cần số lượng thực khổng lồ, cùng với việc sau khi về nước đi thu mua, không bằng thừa dịp này đi giao dịch Phi Thúy Myanmar xem sao, nói không chừng vận khí tốt có thể sẽ có được một ít.

Hơn nữa Phi Thúy thuộc loại ngọc cứng rắn, khả năng chịu đựng đối với nguyên khí thiên địa, nếu so với Hòa Điền Ngọc còn tốt hơn một bậc, nhưng vì loại Ngọc Thạch này không được sản xuất tại quốc nội, từ xưa không được kỳ môn biết đến, ngay cả truyền thừa trong đầu Diệp Thiên cũng không có giới thiệu về Phi Thúy.

- Diệp Thiên, nếu cậu không trở về, chúng tôi đi trước vậy!

Nhìn thấy hai thầy trò này đang muốn tán gẫu, Tổng Phi không dám tiếp tục trì hoãn, nhiệm vụ này của hắn là có hạn chế thời gian, nếu tiếp tục chần chừ, sẽ vượt qua thời gian dự định.

Diệp Thiên gật gật đầu, vỗ vỗ vai Chu Khiếu Thiên, chỉ vào Tổng Phi nói:

- Được, Khiếu Thiên, giao cho cậu một nhiệm vụ trọng yếu. Đi cùng anh ta, thúc giục bọn họ đưa 5 tấn vàng đi đúc lại cho ta. Đến lúc đó cậu trông chừng việc đưa đến chỗ lão Đường ở Hồng Kông ấy!

- Vâng, sư phụ cứ yên tâm đi, con nhất định làm tốt!

Nghe được Diệp Thiên giao phó chuyện trọng yếu như vậy cho hắn làm, Chu Khiếu Thiên nhất thời hưng phấn, lớn tiếng hứa hẹn.

- Người thế nào vậy? Tuổi không khác nhau lắm, người thì tính tình như một con quỳ, một người lại đơn thuần như vậy!

Tổng Phi có chút buồn bực nhìn về hai thầy trò Diệp Thiên, với nhãn lực của hắn, tự nhiên nhìn ra được Diệp Thiên đang lừa dối người trẻ tuổi kia, mượn thêm một trăm cái lá gan cho Tổng Phi, hắn cũng không dám động tay chân vào số vàng này, còn cần tìm người đi theo sao?

Nhìn thấy mấy cái máy bay trực thăng phát ra tiếng gầm rú rung trời, chậm chậm bay lên cách mặt đất, Diệp Thiên nhìn về phía mấy người Mã Lạp Kai, cười nói:

- Lão Mã, mấy người tiếp tục vất vả một chuyến, cùng tôi đem xe thiết giáp đưa trở về nhé?

- Không vất vả, không vất vả đâu, ông chủ, đây còn không phải là việc nên làm sao?

Đi theo đám người Võ Thần vài ngày, Mã Lạp Kai lại học được vài câu giọng Bắc Kinh, nhưng hắn dùng cái tiếng phổ thông kia nói ra, Diệp Thiên nghe được mà muốn bật cười.

- Đúng rồi, ông chủ, ngài rốt cuộc là giải quyết những người Nhật Bản như thế nào vậy?

Nhìn thấy Diệp Thiên tâm tình đang tốt, Mã Lạp Kai khoa tay múa chân đối với cổ họng của mình một chút, là một người thường xuyên chạy ở bên bờ sinh tử, đối với kiểu giết người đó, lão Mã vẫn cần phải khiêm tốn. Dù sao thêm một đường sống, ở một vài thời

điểm sẽ có thêm một phần hi vọng sinh tồn.

- Cái này, anh thực học không được?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nhìn thấy vẻ mặt không tin của Mã Lạp Kai, cười khỏ một tiếng, nói:

- Lão Mã, bày ra tư thế phòng ngự mạnh nhất của anh đi!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Mã Lạp Kai vội vàng lui từng bước, hai chân đứng lại hình chữ bát, hai tay lúc lên lúc xuống, bày ra không phải là thế quyền anh của Tây Phương, mà là Quyền Đạo của Lý Tiểu Long, cẩn thận bảo hộ hai bộ vị yếu trên người mình.

- Cẩn trọng!

Diệp Thiên ngoài miệng nhắc nhở hần một câu, tay phải "Vù" một tiếng vươn ra, liền nắm tới cổ Mã Lạp Kai.

Nhắc tới cũng kỳ quái, Mã Lạp Kai tuy rằng có thể thấy rõ ràng động tác của Diệp Thiên, thậm chí cả khi hần ra tay đều xem rất rõ, nhưng không biết tại sao, đến khi hần giơ tay trái trước ngực hướng lên trên đón đỡ, đã cảm giác cổ họng đau đớn, cũng đã bị Diệp Thiên bóp chặt cổ.

Mặc dù biết Diệp Thiên sẽ không hạ sát, Mã Lạp Kai vẫn cả kinh, vẻ mặt tái nhợt, đôi mắt người như Diệp Thiên, từ đáy lòng hần thấy thật bất đắc dĩ, tất cả đều là sợ hãi, hần thề cả đời mình cũng không muốn gặp được đối thủ như vậy.

- Võ công của Trung Quốc chú ý nội và ngoại, cần rèn luyện từ nhỏ, hiện tại căn cốt của anh đã cứng, luyện cũng không được.

Thấy thần sắc cầu xin trong mắt Mã Lạp Kai, Diệp Thiên cười cười buông lỏng tay ra, người nước ngoài có một chút ưu điểm, đó là sùng bái cường giả, chỉ cần mình thực sự mạnh hơn bọn hần, những người này cũng không dám suy nghĩ gian dối.

Sau cú đánh đó của Diệp Thiên, đám người Mã Lạp Kai trở nên ngoan ngoãn dị thường, sau khi đưa mấy cỗ xe việt dã đã không còn vàng chạy đến một khe sâu thiêu hủy, bốn người lên 3 cỗ xe thiết giáp, hai ngày sau đó trở về Ngưỡng Quang.

Giữa đường trở về Diệp Thiên săn bắt được một con hổ, nhờ có da Hổ che dấu, sĩ quan phụ tá của Ba Cương đến đón cỗ xe không có chút nghi ngờ nào, hần cũng không thể tưởng tượng được, ngăn ngừa một tuần này, Diệp Thiên đã đi qua quá nửa Myanmar, làm ra một chuyện đủ để thế giới khiếp sợ.

Đương nhiên, ngoài bộ xương trong xe việt dã, hơn một trăm người Nhật Bản cũng đã biến mất triệt để trên thế giới này, muốn từ nham động bị sụp kia tìm ra thi thể, hoàn toàn là không có khả năng.

Sau khi giao nhận xe thiết giáp, đám người Mã Lạp Kai dùng con đường của bọn nó, đem vũ khí đạn dược còn lại vận chuyển khỏi Myanmar, cùng Diệp Thiên hẹn gặp tại kinh thành rồi rời đi, Diệp Thiên thì được một chiếc quân xa hộ tống, về tới khách sạn ở Myanmar.

- Tiểu thúc, thúc đã về rồi!

Diệp Thiên đột nhiên ra hiện trước mặt, Liễu Hi Quốc cũng không cảm thấy kinh ngạc, hẳn biết vị này vai vế rất cao, giống như cha vợ của mình, đều có được một vài bản lĩnh không rõ, không thể dùng ánh mắt thường nhân đi nhìn bọn họ.

Chẳng qua nếu như Liễu Hi Quốc biết Diệp Thiên mấy ngày nay làm ra những chuyện gì, chỉ sợ cũng sẽ chấn kinh!

Diệp Thiên nhìn chung quanh một cái, có chút kỳ quái hỏi:

- Hi Quốc, Định Định đâu?

Khi rời Ngưỡng Quang, Diệp Thiên đã ra nghiêm lệnh, không cho phép Liễu Định Định tham dự đến hành động lần này, nha đầu kia lúc ấy thiếu chút nữa bị tức phát khóc, vì uy môn chủ của Diệp Thiên, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng.

- Cô ấy không thích đồ thạch, đến kinh thành tìm ông ngoại cô ấy rồi.

Liễu Hi Quốc cũng là không thể nê hà đối với cô gái trẻ này, tuy rằng bộ dạng rất khá, nhưng từ nhỏ đã điên điên khùng khùng, đến giờ ngay cả một người bạn trai cũng không có, nhưng xem ra cô và đồ đệ của Diệp Thiên kia, có vài phần ý tứ.

- Các anh chuẩn bị khi nào thì đi? Có đi đến chỗ cướp thạch hay không?

Diệp Thiên cũng không có tư cách đến Myanmar đồ thạch, muốn đi vào sân bãi khu giao dịch Phi Thúy, còn phải nhờ danh nghĩa của Liễu Hi Quốc mới được.

Liễu Hi Quốc đáp:

- Tiểu thúc, chúng ta chọn mua vật liệu đá đều không tồi, buổi chiều đi xem xét một vòng, sáng mai trở về Hồng Kông!

- Tốt lắm, tôi đi cùng các anh bổ sung kiến thức, nếu là có nguyên liệu gì vừa ý, các anh mua giúp một chút được chứ?

Lộ trình của Liễu Hi Quốc khiến Diệp Thiên rất vừa lòng, ở Myanmar làm ra chuyện lớn như vậy, hẳn cũng không muốn ở đây lâu, xế chiều đi giao dịch Phi Thúy nhìn một chút, nếu như có thể tìm được nguyên liệu ngọc thích hợp thì tốt nhất, nếu tìm không được, hẳn cũng sẽ rời đi vào ngày mai.

- Không thành vấn đề, tiểu thúc, tài khoản của chúng ta còn để lại ba trăm vạn đôla ứng phó nhu cầu bức thiết thì dùng, có thể mua nguyên liệu tốt về!

Liễu Hi Quốc biết quan hệ của Diệp Thiên và cha vợ, lập tức đáp ứng, lúc này giao dịch Phi Thúy Myanmar còn chưa nóng như sau này, nguyên liệu vượt qua vạn tệ cũng xem như hàng tốt nhất rồi, ba trăm vạn đôla, xem như một con số xa xỉ.

Kêu xe của khách sạn đến, vợ chồng Liễu Hi Quốc mời một sư phụ cước thạch đến, mang Diệp Thiên đi tới trung tâm giao dịch Ngọc Thạch nằm ở vùng ngoại ô Ngưỡng Quang.

Hiện tại nơi này còn chưa được quy mô như về sau, chính là ở một khu đất trống rất lớn trong tường vây, người ngoài tường vây bốn phía toàn bộ đều là quân nhân Myanmar súng vác vai, đạn lên nòng đứng gác, bất cứ thương nhân tham dự giao dịch Phi Thúy đều không thể tới gần tường vây, chỉ có thể vào ra từ cửa chính.

- Đây... toàn bộ đều là Phi Thúy?

Sau khi trình một số giấy tờ giấy chứng nhận, Diệp Thiên tiến vào tới trong sân khu giao dịch Phi Thúy, nhìn thấy phạm vi chùng hơn một ngàn thước kia bày đầy đủ loại đá nguyên liệu, Diệp Thiên cũng không nhìn được phát ngây dại.

- Tiểu thúc, chuẩn xác mà nói hẳn là toàn bộ đều là nguyên thạch, bên trong có Phi Thúy hay không, thì còn khó mà nói.

Nhìn thấy Diệp Thiên bộ dáng khiếp sợ, Liễu Hi Quốc không khỏi nở nụ cười, hẳn lần đầu tham gia giao dịch, biểu hiện còn không bằng Diệp Thiên vừa rồi.

- Sao người ít như vậy nhỉ?

Diệp Thiên phát hiện, so sánh với hội trường giao dịch rộng rãi, người ở bên trong này tương đối ít, chỉ có rất ít khu vực có người nghỉ chân quan sát.

- Tiểu thúc, Myanmar gần đây thế cục không được ổn lắm, cho nên lần này người tham gia không quá nhiều, mặt khác giao dịch cũng đã sắp xong, có những người đều ở lại khách sạn!

Từ sau khi Khôn Sa đầu hàng, thế cục Myanmar cũng hỗn loạn cả lên, rất nhiều thương nhân thế lực lớn từ các quốc gia Đông Nam Á đến Myanmar giao dịch Ngọc Thạch bị bắt cóc, đưa ra tiền chuộc rất cao, khiến cho các thương nhân đến Myanmar giao dịch Phi Thúy thần hồn nát thần tính.

Cho nên không có một số người trong quân đội kia, giao dịch lần này khó mà tiến hành, cũng khiến cho giao dịch lần này tiêu điều dị thường, lượng nguyên thạch được mua bán thấp hơn lần trước nhiều.

Nhưng giao dịch Myanmar tổ chức tốt hay không, không quan hệ gì đến Diệp Thiên, nghe Liễu Hi Quốc giải thích vậy, hần lại hỏi:

- Hi Quốc, bên kia là bán nguyên liệu cườm thạch?

Sau khi dẫn Diệp Thiên tới khu bán nguyên liệu, Liễu Hi Quốc cẩn thận nhắc nhở nói:

- Sư thúc, năm nay giá cả Phi Thúy ở thị trường có hạ một chút, chú đừng mua quá!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 515

Nguyên Liệu Xấu Xí

Ồ? Nguyên liệu khan hiếm, vậy hẳn là kéo thị trường thành phẩm thực nóng lên mới đúng chứ? Các anh không cần bổ sung về kho sao?

Nghe được Liễu Hi Quốc nói vậy, Diệp Thiên có chút kỳ quái hỏi.

Liễu Hi Quốc cười khỏ một tiếng, nói:

- Chính là nguyên nhân này, làm cho thị trường Phi Thúy không được ổn định, rất nhiều người hiện nay cũng đang xem chừng...

Thì ra là, khi thế cục ở Myanmar thay đổi, giá Phi Thúy nguyên liệu tăng mạnh liệt, phí tổn tăng cao, khiến cho Phi Thúy thành phẩm còn trong tay cũng bởi vậy mà mất giá, thứ mà vốn đáng giá mấy ngàn đồng, hiện tại cũng chỉ bán được mấy vạn đồng, tốc độ tăng giá nguyên liệu làm cho người ta nghẹn họng đứng nhìn.

Ở những năm 98 này, thị trường Phi Thúy còn không được hoàn thiện, đại bộ phận đều là một số khách hàng bậc trung và thấp, đại bộ phận người mua còn chưa để ý đến nó. Như vậy, giá bán Phi Thúy tăng, càng khiến cho rất nhiều người chùn bước.

Tuy rằng rất nhiều người hiểu được đó là một điều chỉnh, nhưng khách hàng cao cấp không can dự vào, một số trang sức quý bán không được, cũng khiến cho thị trường Phi Thúy tiêu điều, giao dịch Phi Thúy Myanmar lần này cũng trở nên vắng như chùa bà đanh.

Nghe xong giải thích của Liễu Hi Quốc, Diệp Thiên cười nói:

- Hi Quốc, nếu có thể anh đem toàn bộ tài chính đầu tư vào thị trường nguyên liệu đi, sau này chắc là sẽ không thiệt!

- Tiểu thúc, người xem trọng thị trường này?

Liễu Hi Quốc có chút kỳ quái nhìn sang Diệp Thiên, trong trí nhớ của hắn vị Tiểu sư thúc này hình như cũng không phải kinh doanh Ngọc Thạch thì phải?

Diệp Thiên nghe vậy lắc lắc đầu, nói:

- Hòa Điền Ngọc ở Tân Cương sắp bị khai thác hết, giá cả cao hơn mười năm trước đến hơn 10 lần, anh thừa dịp này ra tay một chút, hẳn là không thua thiệt?

Diệp Thiên cũng không biết làm kinh doanh châu báu, nhưng hắn hiểu được một đạo lý, Phi Thúy này cùng với Ngọc Thạch và vàng đều là giống nhau, chúng đều thuộc về loại tài nguyên không thể tái sinh, một khi khai thác hết rồi, trữ hàng ở trong tay, sẽ trở thành đầu cơ kiếm lợi.

- Tiểu thúc nói rất đúng, cháu muốn cùng ba cháu thương lượng một chút rồi nói sau.

Diệp Thiên nói cũng có lý, rất nhiều người đều có thể hiểu được, nhưng trên đời này càng nhiều người hiểu chuyện hơn. Có thể kiếm được tiền, cũng chỉ có một số ít người, những người này chẳng những tầm nhìn rộng, trọng yếu hơn là dám ra tay. Đây cũng một trong những yếu tố của sự thành công.

Đương nhiên, Liễu Hi Quốc biết cha vợ hắn rất là coi trọng đối với Diệp Thiên, ngôn ngữ trong lúc nói cũng rất tôn sùng, cho nên đối với lời của Diệp Thiên hắn cũng không dám bỏ qua. Thật sự lấy điện thoại cầm tay ra chuẩn bị liên hệ cùng Tả Gia Tuấn.

- Ha ha. Chuyện này Sư huynh có thể không quyết được cho anh!

Diệp Thiên cười cười không nói gì thêm nữa, tuy rằng Tả Gia Tuấn tinh thông tướng thuật xem bói, nhưng chuyện này liên lụy đến chuyện của mình. Nên đều là thấy không rõ, nhiều nhất chỉ có thể tự bày ra cái phong thủy tụ tài cho mình thôi.

Hơn nữa đề cập đến tiền tài, là khó khăn nhất trong thuật bói toán. Nếu không những thầy tướng còn cần phải xem bói cho người chung quanh sao, trực tiếp gieo quẻ rồi đầu tư vào thị trường chứng khoán không phải có thể kiếm được chậu vàng sao?

Nhìn thấy Liễu Hi Quốc đi đến một bên gọi điện thoại, Diệp Thiên đi dạo quanh khu vực bán nguyên liệu, thị trường Phi Thúy xuống dốc với hắn mà nói cũng là một cơ hội, Diệp Thiên có thể dùng giá thấp mua nguyên liệu mà hắn cần.

- Nhiều nguyên thạch như vậy, nếu bên trong tất cả đều có Phi Thúy, bản thân đời này cũng không cần ưu sầu vì thiếu Ngọc Thạch

bày trận.

Đi khắp khu nguyên liệu Phi Thúy, Diệp Thiên không khỏi thấy trong đầu nhẹ nhàng, người giống như hần "Tài, lữ, pháp, " thiếu một thứ cũng không được. Do đó cần tài chính không lồ làm hậu thuẫn.

Tuy rằng Diệp Thiên mới vừa giàu to, có một số tiền của phi nghĩa, nhưng số vàng đó là Đại sư huynh của hắn cất giấu, Diệp Thiên cũng ngại lấy toàn bộ làm của riêng, đến lúc đó nói không chừng phải lấy đại bộ phận số vàng làm kinh phí cho Ma Y, nếu không hẳn tuyệt đối sẽ á ngại. Như vậy, đối với chuyện hắn tu luyện là cực kỳ bất lợi.

- Há? Lần này nguyên liệu bán cược cũng không ít?

Đi vào khu nguyên liệu bán cược, Diệp Thiên không khỏi lặng đi một chút. Tại hội trường này tuyệt đại đa số nguyên liệu bán cược đều tập trung ở nơi này, nguyên liệu đã cất một nửa hoặc lớp vỏ xếp la liệt.

Nhìn thấy Diệp Thiên tướng mạo trẻ tuổi như vậy đi tới, các thương nhân bán nguyên thạch cũng không để ý, đều cho rằng hắn là đệ tử nhà ai mang đến mở rộng kiến thức. Cả đám vẫn đang quan sát cược thạch mà mình thích.

- Chắc hẳn Phi Thúy trong những nguyên liệu này, so với nguyên liệu ở Hồng Kông lần đó nhiều hơn rất nhiều nhỉ?

Nhìn thấy từng khối nguyên liệu có tầng sương trắng hoặc vân quán quanh, trong lòng Diệp Thiên nhin không được cũng mang chút kích động, khí cơ có thể cảm ứng được linh khí thiên địa đặc thù, ở trong này tuyệt đối là cỗ máy vô dụng.

Bởi vì lần này số lượng Ngọc Thạch nhiều hơn, Diệp Thiên lập tức đi đến một khối hình trứng, nặng ước chừng ba bốn trăm cân, nguyên liệu này có vỏ màu xanh, ở giữa nguyên liệu có một mặt cắt bằng lòng bàn tay.

Lúc này ở trước khối nguyên liệu này, đang có hai người trung niên ngồi xem, dùng đèn pin cường quang trong tay không ngừng chiếu lên vỏ nguyên liệu, ánh mắt trùng lên thật tròn, tựa hồ nhìn thấu qua vỏ để thấy tình hình bên trong.

Diệp Thiên cũng không nóng vội, đứng ở bên cạnh tĩnh lặng, yên lặng chờ hai người xem xét nguyên thạch, qua 5-6 phút sau, một người trong đó đứng lên, nói:

- Lão Ngô, ông thấy thế nào? Mặt cắt này lộ ra tầng sương, bên trong nhất định là có Phi Thúy, nhưng phẩm chất và số lượng rất khó nhận định.

Người trung niên được gọi lão Ngô gật gật đầu nói:

- Thập vụ cửu thúy (10 khối thì có đến 9 khối có Phi Thúy), ông chủ, tôi thích khối nguyên liệu này.

Nghe được hai người đối thoại, trên mặt Diệp Thiên nhin không được nở một nụ cười, "Thần tiên khó khăn đoạn tác ngọc" những lời này nói quả nhiên đúng, khối nguyên liệu được hai người xem trọng, kỳ thật bên trong chỉ có một chút Phi Thúy phân bố rải rác, độ tinh khiết của linh khí cũng không cao lắm.

- Chàng trai, như thế nào? Có không đồng ý với ý kiến của tôi không?

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ tươi cười như không đồng tình thì vừa vặn bị lão Ngô ngẩng đầu thấy được, điều này làm cho trong lòng hắn hơi có chút không thoải mái, hắn cũng là sư phụ giám định và thường thức đồ thạch nổi danh, lập tức liền chất vấn.

Diệp Thiên biết nụ cười của mình để cho người khác hiểu lầm, vội vàng nói:

- Không dám, tôi không hiểu đồ thạch, chỉ là nghe đại thúc nói thú vị, lúc này mới cười lên, thật sự không có ý gì khác.

Tuy rằng những năm gần đây Diệp Thiên giao tiếp càng ngày càng rộng, nhưng hắn biến sắc mặt có thể là theo chân Lý Thiệu Nguyên vào Nam ra Bắc học được, diễn cảm khi giải thích thành thật một cách dị thường, nhất thời khiến sắc mặt lão Ngô dịu đi.

- Ha ha, người trẻ tuổi, cậu đến với ai?

Tục ngữ nói đưa tay không đánh người khuôn mặt tươi cười, Diệp Thiên đã chịu nhận lỗi, lão Ngô cũng không nghĩ làm quá mức, chàng thanh niên trước mặt này khiêm tốn nên để cho hắn rất thiện cảm.

Diệp Thiên cười chỉ chỉ Liễu Hi Quốc, nói:

- Tôi đi cùng người của Châu bá Tả Thị ở Hồng Kông!

- Ôi, là lão Liễu à, vậy cũng không phải là người ngoài, tôi thấy cậu không phải hiểu về Phi Thúy lắm, muốn đi theo tôi nghe một chút hay không?

Lão Ngô này lại là người thích lên mặt dạy đời, xoay mặt nói với người trung niên bên cạnh hắn nói:

- Trịnh tổng, là người của Tả đại sư bên kia, đi theo chúng ta không sao chứ?

Nếu lúc bình luận về nguyên thạch trước công chúng, thì cũng do không có người dự thính, nhưng bây giờ là có người của công ty châu báu đến chọn lựa vật liệu, nói chung đối với người ngoài thì vẫn tương đối kiêng kỵ, dù sao thì đồng nghiệp thường là kẻ thù!

- Người của Tả đại sư sao?

Người trung niên kia đánh giá cẩn thận Diệp Thiên một chút, trên mặt hiện lên một tia như có suy nghĩ gì, cười nói:

- Xin chào, tôi tên gọi là Trịnh Đại Quân, là người phụ trách thu mua nguyên liệu của Trịnh Thị ở Hồng Kông, tiểu huynh đệ nếu không có việc gì, đi theo Ngô sư phụ nghe ông ấy giảng giải về Phi Thúy cũng không tồi.

So sánh với công ty của Tả Gia Tuấn, không thể nghi ngờ Trịnh Thị là xí nghiệp mạnh ở Hồng Kông, hành động của bọn họ, luôn luôn là chong chóng quay trong thị trường vật phẩm trang sức Đông Nam Á, người này là người phụ trách nguyên liệu của Trịnh Thị, trong giới cũng là có địa vị cao.

Nhưng một đoạn thời gian trước, châu báu Tả Thị ở Hồng Kông đột nhiên đưa ra mấy món vật phẩm trang sức Đế Vương Lục, lập tức đưa công ty bọn họ trở thành công ty tiêu thụ vật phẩm trang sức Phi Thúy cao cấp, trong nghề gây nên náo động rất lớn.

Trịnh Đại Quân cũng từng hỏi thăm qua lai lịch của Đế Vương Lục Phi Thúy này, biết là một người trẻ tuổi đồ thạch mà có được, cho nên sau khi nhìn thấy Diệp Thiên, trong lòng cũng có chút nghi ngờ bất định, cũng không dám khoe khoang với Diệp Thiên về công ty.

Lão Ngô là người đã từng gặp Tả Gia Tuấn một lần, lúc này mới dựa vào tư cách của mình mời Diệp Thiên, nhưng Trịnh Đại Quân nhiệt tình, thật khiến Ngô sư phụ xem trọng Diệp Thiên hơn, hẳn biết Trịnh tổng bình thường đều là mắt cao hơn đầu.

- Cảm ơn nhị vị, tôi chỉ đến vô giúp vui, đối với đồ thạch chính là dốt đặc cán mai, nhị vị tiếp tục đi.

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, từ chối khéo ý tốt của đối phương, vừa lúc đi qua một khối nguyên liệu thể tích không kém khối nguyên liệu lúc trước, dừng bước nói:

- Khối nguyên liệu này xấu quá, tôi xem trước một chút, nhị vị cứ đi trước!

Khối Phi Thúy nguyên liệu hiện ra trước mặt Diệp Thiên này, cả vật thể hơi có màu đỏ sậm, cái đáy có chút giống cái thớt, ở trên lại

Có tầng tầng lớp lớp thành ba tầng, đột nhiên nhìn qua, thật sự rất giống một đồng phân bị phóng đại, cũng không trách Diệp Thiên nói nó có hình tượng xấu xí.

Một bên của khối nguyên thạch, bị cắt ra một góc hình vuông góc, khiến cho hình dạng nhìn qua có vẻ chẳng ra cái gì cả.

- Chàng trai, khối nguyên liệu này là phế liệu, những chủ cửa hàng này lòng dạ hiểm độc bày ở nơi này lừa người, không cần phải tiêu phí tâm tư ở nó đâu.

Nhìn thấy Diệp Thiên dừng lại ở bên cạnh nguyên thạch, lão Ngô hảo tâm nhắc nhở hắn một câu.

Là một người kinh nghiệm phong phú về đồ thạch, lão Ngô đương nhiên sẽ không thích bình luận hình dạng nó tốt xấu, mấu chốt là nguyên liệu này biểu hiện thật sự là quá kém, đừng nói tầng sương, thậm chí cả thạch anh kết tinh cơ bản nhất cũng không có xuất hiện, căn bản là không thể hình thành Phi Thúy.

- Ha ha, tôi cũng chỉ là tùy tiện nhìn xem.

Diệp Thiên vốn dĩ cũng không có hứng thú gì đối với nguyên liệu này, hắn chỉ là muốn tìm lý do thoát khỏi hai người này mà thôi, nhưng chứng kiến bọn họ vẫn đứng đó, Diệp Thiên đành phóng xuất ra khí cơ, từ mặt cắt phẳng của nguyên liệu mà cảm ứng bên trong.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 516

Giao Dịch

Bất kể là Ngọc Thạch Phi Thúy hay là kim cương, mã não, ngẫu nhiên kỳ ngộ mà hình thành lại bị nguyên khí thiên địa nuôi vạn năm, trong nó đều là ẩn chứa linh khí. Diệp Thiên cũng không có thấy bằng mắt, nhưng lại có thể nhờ vào linh khí tồn tại hay không, để phán đoán trong khối nguyên liệu.

Tay phải nhẹ nhàng vuốt ve ở trên khối nguyên liệu bóng loáng, một dòng khí cơ từ cơ thể Diệp Thiên tràn ra, lặng yên không một tiếng động trổ vào bên trong nguyên liệu.

- Há? Đây là có chuyện gì?

Diệp Thiên ngồi xổm người xuống thể nghiệm và quan sát xem khối nguyên liệu này. Chỉ là vì thoát khỏi vị Ngô sư phụ kia cùng Trịnh tổng mà thôi, nhưng khi dòng khí cơ tràn vào đến bên trong nguyên liệu thì sắc mặt của hắn lập tức trở nên dị thường.

Bởi vì ngay khi khí cơ tiến vào đến nguyên thạch, Diệp Thiên liền cảm ứng được, một hơi nóng, tiếp xúc cùng khí cơ của hắn, hơi nóng đó dung dưỡng khí cơ của Diệp Thiên, thật giống như trở lại bào thai của mẹ được nước ối bao trùm, vô cùng thoải mái.

Diệp Thiên trước kia cũng tra xét nguyên liệu, biết độ cứng Phi Thúy nếu so với Hòa Điền ngọc còn lớn hơn một chút, hơi thấp nếu so với khoáng vật như kim cương. Trong Phi Thúy ẩn chứa linh khí có một tia mát lạnh, làm cho người ta cảm giác lạnh như băng, linh khí giống hôm nay như, vẫn là lần đầu tiên hắn gặp được.

Tuy rằng không biết trong khối nguyên liệu xấu xí này rốt cuộc súc tích cái gì, nhưng Diệp Thiên biết, thể gian vạn vật đều có linh, vật có thể ẩn chứa linh khí, nhất định không là vật phẩm bình thường, kém nữa thì đó cũng là một loại khoáng vật hiếm thấy.

Hít một hơi thật sâu, khí cơ Diệp Thiên tiếp tục tìm kiếm sâu trong nguyên liệu, cái cảm giác ấm áp dễ chịu rất mãnh liệt, điều này làm cho trên mặt hắn lộ ra một tia vui mừng, xem ra khối nguyên liệu này có thể nuôi dưỡng linh khí không nhỏ. Hơn nữa càng hướng vào

trong, độ tinh khiết cũng càng cao.

Nhưng Diệp Thiên cũng có thể làm chất dẫn linh khí Ngọc Thạch, hơi suy nghĩ một chút, tay phải Diệp Thiên tràn ra chân khí tinh khiết, hướng vào bên trong nguyên liệu.

Để chân khí chạy trong nguyên liệu một vòng, Diệp Thiên mạnh mẽ đưa tay rút trở về, chân khí lưu lại trong nguyên liệu. Khi lại dùng khí cơ cảm ứng, Diệp Thiên kinh hỉ phát hiện, cái dòng khí âm áp dễ chịu trong nguyên liệu, đã dung hợp cùng linh khí mà chính mình tu luyện ra được.

- Ha ha, thứ tốt!

Lúc này đây trong lòng Diệp Thiên không còn chút hoài nghi nào, khoáng vật trong khối nguyên liệu này, tuyệt đối có thể sử dụng bố trí trận pháp khu nhà cấp cao của hắn ở Hồng Kông, hơn nữa công hiệu so với Hòa Điền Ngọc phẩm chất tốt nhất cũng không thể kém.

- Mẹ nó, đồ thạch cũng phải nhìn phẩm chất và diện mạo?

Cẩn thận dùng khí cơ cảm ứng linh khí ẩn chứa trong khoáng vật một lúc sau, Diệp Thiên mới đứng lên, nhìn lại số bên cạnh Ngọc Thạch. Vừa nhìn hắn không khỏi có chút dờ khóc dờ cười, nguyên liệu được đánh số là 1414.

Người phương Tây đặc biệt Cơ Đốc Giáo đồ kiêng kỵ nhất là con số "Mười ba", sự thật trong sinh hoạt mọi người trăm phương ngàn kế tránh nó. Ở Hà Lan, rất khó tìm được nhà số 13, bọn họ dùng "12a" thay thế, sân khấu kịch ở Anh quốc không có sắp xếp ghế số 13 và hàng số 13, nước Pháp 12 và 14 sắp xếp liền nhau là bình thường.

Mà người trong nước nhất là ở duyên Haiti, chú ý nhất là may mắn, bảng số xe cần 168, số điện thoại di động cũng là 8 càng nhiều càng tốt, nhưng kiêng kỵ nhất đúng là số 4, cùng Tây Phương giống nhau. Rất nhiều nhà xây dựng có phong thủy, thường thường không có số 14, đây cũng là khác biệt với văn hóa Tây Phương.

Người Myanmar không biết có phải là liệu cơm gắp mắm hay không, đem khối nguyên liệu hình thể xấu xí này đánh số 14, chỉ sợ đây cũng là nguyên nhân không có thương nhân nào lui tới nguyên liệu này?

Nhưng cái này cũng khiến tâm tư Diệp Thiên thích thú, bởi vì khối nguyên liệu này yết giá chỉ có chín trăm chín mươi chín đôla, ở năm 1998 này, đổi thành nhân dân tệ, cũng chính là một ngàn đồng tiền, Diệp Thiên nghĩ, đây quả thực cùng với tặng không không khác

nhau là bao.

Lão Ngô thấy Diệp Thiên đứng lên, nhìn chăm chăm giá bên cạnh nguyên liệu, không khỏi cười hỏi:

-Tiểu huynh đệ. không phải cậu thật sự vừa ý nguyên liệu này chứ?

- Ha ha, tôi cũng không hiểu đồ chơi này. Nhìn kỹ hãy nói.

Diệp Thiên từ chối cho ý kiến, cười cười, ghi tạc con số 1414 trong lòng, tiếp tục đi lên phía trước.

Theo biểu hiện Diệp Thiên vừa rồi, vị Trịnh tổng kia tựa hồ nhìn ra hắn cũng không hiểu lắm về đồ thạch, lập tức cũng mất đi hứng thú đối với Diệp Thiên, kéo Ngô sư phụ đi chọn lựa một vài nguyên liệu biểu hiện tốt. Thị trường Phi Thúy tụt dốc, đối với hắn, đang tài chính hùng hậu cũng là cực kỳ có lợi.

Đã không có hai người kia gây rối, Diệp Thiên xem nguyên liệu với tốc độ nhanh hơn, từ khi khí cơ triển lộ, linh khí phân bố trong phạm vi 10m quanh người, tất cả đều hiện ra bên trong cảm ứng, căn bản là không cần đi nghiệm nhìn từng khối.

So sánh với ở đồ thạch Hồng Kông, chất lượng nguyên liệu ở Myanmar không thể nghi ngờ là tốt hơn rất nhiều, cơ hồ mỗi một khối nguyên liệu được cắt ra, đều ẩn chứa Phi Thúy, nhưng nguyên liệu phần lớn rất nhỏ, đối với nguyên liệu mà chỉ có Phi Thúy to bằng móng tay, Diệp Thiên cũng không cảm thấy hứng thú.

Sau khi đi khu bán đồ thạch quanh quần một vòng, Diệp Thiên lại chọn lựa một khối nguyên liệu hơn bảy mươi ki-lô-gam, linh khí trong khối nguyên liệu này tuy rằng không bằng khối 1414, nhưng số lượng nhiều, cơ hồ dưới lớp vỏ có thể nhìn thấy ngọc, có thể lấy ra bốn năm mươi ki-lô-gam Phi Thúy, dễ dàng dùng cho trận pháp.

Hơn nữa Phi Thúy này biểu hiện cũng không được khá lắm, tuy rằng lộ ra một chút ngọc, nhưng lại không mang thúy, yết giá chỉ có một vạn hai ngàn đôla, người chú ý đến nó không phải rất nhiều.

Nhìn ung hai khối nguyên liệu này, Diệp Thiên lắc lư một vòng, tìm được Liễu Hi Quốc ở khu nguyên liệu lớn.

- Tiểu thúc, cháu đang muốn đi tìm thúc đây, thế nào? Tìm được nguyên liệu thích hợp rồi chứ?

Nhìn thấy Diệp Thiên lại đây, Liễu Hi Quốc vội vàng đứng lên, nói:

- Cháu nói với ba, ông ấy cũng đồng ý với ý kiến của chú, quyết định đem ba trăm vạn đôla này mua hết nguyên liệu.

Tiệm châu báu của Tả Gia Tuấn, làm nhiều nhất là hàng vàng bạc, nghiệp vụ Phi Thúy chính là mấy năm gần đây mới phát triển, nhưng 6 vật phẩm trang sức Đế Vương Lục mà Diệp Thiên cho tiệm châu báu của hắn làm rạng rỡ không ít, Tả Gia Tuấn cũng quyết định đem trọng tâm tiêu thụ của cửa hàng sau này chuyển sang Phi Thúy Ngọc Thạch.

Ba trăm vạn đôla ở đây, đã xem như món tiền xa xỉ, nhất là hiện tại thị trường Phi Thúy sa sút, nếu có tầm nhìn, có thể trừ một số lớn nguyên liệu phẩm chất không tồi.

- Tôi chọn được hai khối nguyên liệu, Hi Quốc, thứ này mua bán như thế nào nhỉ?

Nói thành thật mà nói, trong lòng Diệp Thiên vẫn có chút lo lắng, tìm lần cả khu vực bán đồ thạch, không còn có nguyên liệu nào tốt hơn so với hai khối nguyên liệu kia, nếu như bị người ta cướp đi một khối, Diệp Thiên phỏng chừng cũng muốn có tâm tư ngăn cản, lúc này mới vội vàng chạy đến tìm Liễu Hi Quốc.

- Tiểu thúc, thúc mua nguyên liệu gì? Cộng lại tổng cộng bao nhiêu tiền?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Liễu Hi Quốc lặng đi một chút, hắn vốn cho là Diệp Thiên cũng chỉ thích náo nhiệt, cũng sẽ không ra tay, không ngờ Diệp Thiên thật đúng là muốn mua?

Như vậy, tiền của Liễu Hi Quốc có thể sẽ hơi bí, dù sao hắn cũng chọn lựa không ít nguyên liệu lớn, cộng lại giá trị hơn hai trăm vạn Đô-la.

Diệp Thiên không chú ý thần sắc Liễu Hi Quốc, mở miệng nói:

- Không đắt, một khối nguyên liệu giá một vạn hai ngàn Đô-la, một khối ba trăm Đô-la, cộng lại là một vạn hai ngàn lẻ ba trăm, Hi Quốc, tiền này tự tôi bỏ ra đấy, nhưng mượn của anh trước.

- Nguyên liệu ba trăm Đô-la?

Liễu Hi Quốc nghe vậy phá lên cười, tuy rằng lần này mua vào không ít nguyên liệu, nhưng mấy chục vạn Đô-la hắn vẫn có thể xoay được, lập tức nói:

- Tiểu thúc, đừng nói có tiền hay không, ba cháu nếu biết cháu đòi thúc trả hơn một vạn Đô-la này, về nhà nhất định tìm cháu tính sổ.

- Chuyện này sau này hãy nói, hai khối nguyên liệu kia cần mua như thế nào? Tôi đã nghe nói hình như cần đấu giá?

Diệp Thiên đang sợ đêm dài lắm mộng, chỉ có mua về được hai khối nguyên liệu đó hẳn mới có thể yên tâm.

- Nếu sớm hai ngày thật đúng là cần đấu giá, nhưng hiện tại không cần.

Liễu Hi Quốc cười nói:

- Tiểu thúc, thúc đưa số của nguyên liệu cho cháu, cháu đi giao dịch.

Lúc đầu, giao dịch Phi Thúy kỳ trước đã có tiền lệ, là sau giao dịch quy mô lớn, ba ngày cuối cùng sẽ lấy phương thức tự mua bán tiến hành.

Chủ nhân của khối nguyên liệu sẽ ghi rõ giá cả nguyên liệu của mình, chỉ cần anh có thể trả đủ số tiền này, là có thể trực tiếp giao dịch. Điều này thứ nhất là vì muốn hấp dẫn khách du lịch đến Myanmar mua hàng, thứ hai cũng có chút như là bán phá giá, xử lý sạch nguyên liệu mà mình thấy không tốt.

Mang theo Diệp Thiên đi vào một cái cửa sổ chỗ ban tổ chức, Liễu Hi Quốc viết số của hai khối nguyên liệu lên tờ giấy đưa cho người cùng mình giao dịch, không lâu sau, hai xe nâng phát ra tiếng gầm rú lại đây, mặt trên bày ra đúng là hai khối nguyên liệu kia.

Vì cam đoan những thương nhân này bán nguyên liệu đúng cho du khách, tránh phát sinh hiện tượng đòi trả hàng, vài ngày giao dịch cuối cùng, đều phải thông qua đối phương xác nhận mới có thể tiến hành.

Nhưng sau khi chứng kiến hai khối nguyên liệu trên xe nâng, ánh mắt Liễu Hi Quốc không khỏi trừng lên thật tròn, xoa nhẹ, phát hiện mình không hoa mắt sau, cười khổ nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Tiểu thúc, đây... đây là nguyên liệu mà thúc muốn mua?

- Ừm, đúng đó? Làm sao vậy?

Diệp Thiên liếc mắt nhìn Liễu Hi Quốc một cái, không hài lòng đối với phản ứng của hắn, khi hắn chứng kiến chung quanh có vài

người định vây quanh xem náo nhiệt thì vội vàng nói:

- Tôi nói này, anh nhanh xác nhận vào hóa đơn mua đi, đồ này nếu như bị người ta lấy đi, tôi không tha cho anh!

- Được, chỉ cần thúc thấy thích là được!

Nhìn thấy Diệp Thiên tròng mắt, Liễu Hi Quốc cũng không còn dám nói vô nghĩa, cười khỏ xác nhận, tiến hành giao dịch ở cửa sổ, bởi vì số tiền không nhiều lắm, hẳn thậm chí không cần chuyển khoản, mà trực tiếp chi một vạn hai ngàn ba trăm đôla tiền mặt.

- Thứ này là của chúng ta rồi sao?

Khi Liễu Hi Quốc giao dịch xong, trên mặt Diệp Thiên mới lộ ra nét tươi cười, giống như tre con chiếm được cái gì quý hiếm lắm!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 517

Giải Thạch (Thượng)

Tiểu thúc, đi thôi, giao dịch xong thì đừng ngại ra chỗ này!

Chúng kiến bộ dáng đó của Diệp Thiên, Liễu Hi Quốc thật muốn giã vờ không biết hắn, mua về hai khối nguyên liệu mà chó chẳng thèm, thế nhưng lại giống như được lợi, chuyện này nếu truyền đi ra, chỉ sợ châu báo Tả Thị ở Hồng Kông lại sẽ nổi danh.

Phải biết rằng, nguyên liệu 1414 bởi vì giống phần nào đó từ cơ thể người ra, lần giao dịch Myanmar này vận khí cực cao, hoặc là có người không biết lần này nguyên liệu bán ra giá cao nhất là bao nhiêu, nhưng không ai chưa từng nghe qua có một khối nguyên liệu như vậy.

- Hi Quốc, tìm người đem hai khối nguyên liệu này đi, đều đưa về Hồng Kông đi!

Nghe được lời của Liễu Hi Quốc, Diệp Thiên đứng dậy, nhìn chung quanh một cái, giảm thanh âm thấp xuống dặn dò:

- Vận chuyển đến máy bay tư nhân của Đường Văn Viễn đi, đi con đường khác tôi không yên tâm.

Myanmar gần đây tình hình chính trị rất là không ổn, những nơi quân đội và chính phủ có thể khống chế cũng giới hạn ở Ngưỡng Quang và Dehler, nếu vận nhất trên đường khuôn vác mà nguyên liệu bị mất đi, Diệp Thiên thật sự là khóc không ra nước mắt.

- Những thứ này chúng ta mang về sao?

Liễu Hi Quốc nghe vậy nở nụ cười khổ, nhìn thoáng qua hai khối nguyên liệu kia, nói:

- Tiểu thúc, hai khối nguyên liệu này, thúc cất ở chỗ này là được, còn cần mang về Hồng Kông?

Tới tham gia giao dịch Myanmar, các thương nhân nói chung, nếu mua nguyên liệu bán đồ đặc biệt quý, vì thận trọng phần lớn đều

đưa về quốc nội rồi tiến hành giải thạch, vì thế không tiếc tổn tiền vận chuyển cao.

Nhưng đối với nguyên liệu biểu hiện thông thường, bọn hán thường thường cũng sẽ giải thạch tại hiện trường. Còn có một số thương nhân đầu cơ trục lợi, giải thạch giải trưởng liền trực tiếp bán ra tại hiện trường, đây cũng là nguyên nhân giới giải thạch truyền lưu nhiều chuyện.

Đương nhiên, những chuyện này thông thường đều là người nào đó mua nguyên liệu giá thấp, đồ thắng lớn, trong vòng một đêm trở thành tăng ngàn vạn lần, nhưng người đồ thạch táng gia bại sản cũng sẽ bị mọi người quên lãng. Dần dần biến mất trong hội chợ thạch.

- Giải thạch tại hiện trường?

Diệp Thiên nghe vậy có chút do dự, dù sao hắn đã biết Phi Thúy trong nguyên liệu của hắn không tệ, cũng không muốn hấp dẫn mọi người chú ý ở trong này. Hơn nữa, Diệp Thiên chính là thầy phong thủy, cũng không phải sư phụ giải thạch giống như lão Ngô.

Nhưng Liễu Hi Quốc nói cũng có lý, khối nguyên liệu kia chỉ có bảy tám chục ki-lô-gam còn để nói, mang theo cũng không khó khăn, nhưng nó nặng mấy trăm cân thì khuân vác có chút phiền phức, chỉ sợ đến lúc đó phải dùng xe nâng trong sân bay.

- Hắc hắc. Tôi nói này, chàng trai, cậu thật đúng là thích giải khối nguyên liệu này?

Diệp Thiên đang do dự, vị Ngô sư phụ không biết từ nơi này xông đến, liếc mắt một cái thấy khối nguyên liệu trên xe nâng, không khỏi cười nói:

- Người trẻ tuổi, cậu thật đúng là có ý, nhưng khối nguyên liệu này cũng không lo bởi thường nhiều, mấy trăm đôla mà thôi. Coi như là giao học phí thôi!

- Ôi. Lão Ngô, ông nói cái gì đó? Vị này là trưởng bối của tôi, tôi kêu thúc thúc, nói chuyện với anh ấy, ông chú ý một chút.

Diệp Thiên cũng không có ý kiến gì đối với xưng hô của lão Ngô, nhưng Liễu Hi Quốc không đồng ý, cha vợ hắn có địa vị cao ở Hồng Kông, là sư đệ của cha vợ, Diệp Thiên há lại có thể để một sư phụ giải thạch như vậy khinh nhục? Ngay cả vị đứng ở bên cạnh hắn kia cũng không được!

- Cái... Cái gì? Liễu... Liễu tông. Cậu nói cậu ta là trưởng bối của cậu?

Lão Ngô bị lời nói của Liễu Hi Quốc làm hoảng hồn, nhìn thấy Liễu Hi Quốc gật đầu xác nhận, vội vàng nói:

- Xin lỗi, vị tiên sinh này, lão Ngô tôi quá là miệng thối, ngài ngàn vạn lần đừng trách móc!

Nếu Diệp Thiên là văn bối Tả gia, lão Ngô còn có thể lên mặt ở trước mặt hắn. Nhưng hắn không ngờ là trưởng bối của Liễu Hi Quốc, lão Ngô xưng hô cũng có chút bất kính.

Phải biết rằng, lực ảnh hưởng của châu báu Tả Thị ở Hồng Kông chỉ là bình thường, nhưng trước mặt liên quan đến Tả Gia Tuấn, nếu người nào đó làm hắn giận, hoàn toàn không cần tự mình đối phó, chỉ cần để tin tức lộ ra, chỉ sợ người nọ sẽ phải chịu nhiều chèn ép ở Hồng Kông, rất nhiều người muốn nịnh bợ Tả đại sư.

- Ha ha, lão Ngô là người như vậy, không có gì ý xấu.

Khi lão Ngô giải thích với Diệp Thiên, đứng ở một bên, Trịnh Đại Quân mày nháy dựng, trong óc của hắn nhất thời nghĩ tới một người, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ tươi cười, nói tiếp:

- Vị này hẳn chính là Diệp tiên sinh? Tôi từng nghe Văn sinh nói về ngài.

- Văn sinh? Văn Loan Hùng?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, có chút chần chừ nói:

- Tôi không quen thuộc anh ta lắm, còn có nói chuyện gì khác không?

Diệp Thiên không thích người sau lưng đàm luận đúng sai, Văn Loan Hùng dám đem chuyện của hắn nói lung tung, điều này làm cho chút thiện cảm của Diệp Thiên đối với Văn Loan Hùng cũng không còn.

- Không, không có gì, Diệp tiên sinh giải thạch ở Hồng Kông giải ra một khối Phi Thúy Đế Vương Lục thượng hạng, trong ngành chính là không người nào không biết, không người không hiểu.

Trịnh Đại Quân cũng không dám đắc tội trước mặt thanh niên này, trong hội giải thạch ở Hồng Kông, người nào không biết Tả đại sư có một người tiểu sư đệ tuổi còn trẻ?

Hơn nữa tiểu sư đệ này tính tình hơi tàn nhẫn, ở Hồng Kông có vài ngày liền đắc tội một ông chủ giới giải trí, nhưng khiến tất cả mọi

người kinh ngạc chính là, ông chủ Hoa thà rằng chảy nước mắt đuổi đi đạo diễn xuất sắc nhất của mình, cũng không dám đắc tội người thanh niên này.

Nhưng Diệp Thiên đã rời Hồng Kông, rất nhiều người biết chuyện này, lại chưa từng gặp qua Diệp Thiên.

Trịnh gia cũng là phú hào ở Hồng Kông, tài sản thậm chí ở trên cả Văn Loan Hùng. Trịnh Đại Quân, là con cháu Trịnh gia, đối việc này đương nhiên hiểu biết rất rõ ràng. Lúc trước, chuyện truyền kỳ về đạo diễn kia, hẳn đã cảm thấy có chút tò mò rồi.

- Ha ha, ông nhận lầm người rồi, tôi nhưng chưa từng giải thạch, lần này cũng là lần đầu tiên.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, tục ngữ nói người đời thường sợ nổi danh, hẳn không muốn có tiếng trong giới cực thạch, lập tức lên tiếng chối, chuẩn bị xoay người rời đi.

Nhưng Diệp Thiên còn chưa đi được hai bước, phía sau liền truyền lại thanh âm của Liễu Hi Quốc.

- Tiểu thúc, nguyên liệu này, thật sự cần đem lên máy bay sao? Vậy khẳng định ngày mai chúng ta đi không được, còn có những thủ tục cần làm..

Dưới sự can thiệp của quân đội và chính phủ, xuất nguyên liệu đi rất nghiêm khắc, phàm là những thứ không phải Phi Thúy mua ở Myanmar, thống nhất bị coi là buôn lậu, cho nên thủ tục xuất quan rất là rườm rà, nếu đem giải, riêng lấy đi Phi Thúy bên trong, dễ dàng hơn xa so với mang theo nguyên thạch.

- Sao? Phiền toái như vậy?

Nghe xong Liễu Hi Quốc giải thích, Diệp Thiên nhú mày, nói:

- Vậy cứ giải ra Phi Thúy rồi mang đi, Hi Quốc, anh liên hệ lão Đường bên kia, để cho ông ta báo với phi cơ, buổi tối trở về chúng ta liền đi!

Chuyện ở Ma Quý sơn đã qua vài ngày, Diệp Thiên cũng sợ chuyện phát sinh, có thể sớm rời đi một khắc là tốt một khắc. Còn về phần nguyên thạch giải ra Phi Thúy sẽ tạo thành náo động, hẳn không rảnh bận tâm, mà giao dịch mỗi ngày đều có người giải ra Ngọc Thạch thượng hạng, Diệp Thiên đồ tưởng hai khối, hẳn là cũng không coi là hiếm lạ?

- Được, chúng ta đi giải nguyên liệu, sau đó đi về khách sạn thu dọn đồ, trực tiếp đến sân bay!

Liễu Hi Quốc gật gật đầu, Diệp Thiên là trưởng bối, sắp xếp của hắn đương nhiên là phải nghe theo, may mà mình vừa mua nguyên thạch cũng đã làm thủ tục gửi vận chuyển quốc tế, chỉ cần đơn giản thu dọn đồ một chút là được.

Hơn nữa Liễu Hi Quốc cũng không xem trọng 2 khối nguyên liệu này, phòng chừng cũng chỉ là mấy đao là xong, coi như cho Tiểu sư thúc của mình giải nghiệm.

- Diệp tiên sinh, không biết chúng ta có thể đi theo xem một chút hay không?

Trịnh Đại Quân nghe được Diệp Thiên muốn giải thạch, trong lòng không khỏi rung động.

- Không thể...?

Diệp Thiên tức giận đáp một câu,

- Chân trên người anh, anh muốn đi theo tôi có biện pháp ngăn sao?

- Ha ha, Diệp tiên sinh hay nói giỡn.

Trịnh Đại Quân khẳng định Diệp Thiên chính là người khiến Văn Loan Hùng và ông chủ Hoa đồng thời phải kinh ngạc. Lập tức đi theo sau hai xe nâng, hướng đến khu giải thạch bên ngoài hội trường.

Phía sau có châu báo Trịnh thị hậu thuấn, Trịnh Đại Quân trong giới giải thạch cấp bậc rất cao, thấy hắn cảm thấy hứng thú đối với hai khối nguyên liệu phẩm chất cùng vô cùng tệ như thế, một số người cũng sôi nổi đi theo, vốn là những ngày giao dịch cuối cùng, trong này người nhân rồi cũng không ít.

Khu giải thạch cách đó không xa, một loạt bảy tám máy giải thạch được đặt ở nơi đó, ở bên cạnh máy giải thạch, còn có rất nhiều như là máy mài, công nhân phụ giúp... có những vật nhỏ Diệp Thiên thậm chí không biết tác dụng là gì, so với hắn ở Hồng Kông nhìn thấy đầy đủ hơn rất nhiều.

Sau khi yêu cầu một máy giải thạch, Liễu Hi Quốc nhìn về phía Diệp Thiên, hỏi:

- Tiểu thúc, thúc cần giải khối nào trước?

Diệp Thiên đáp:

- Khỏi lớn ấy, giải nó trước tiên đi!

Kỳ thật trong lòng Diệp Thiên cũng rất tò mò, nguyên liệu này chứa linh khí rốt cuộc là Phi Thúy hay là khoáng vật khác, dùng thứ này bày trận chuyển hóa linh khí, tin rằng Tụ Linh Trận của tòa nhà kia hiệu quả còn tốt hơn vài phần.

- Được!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Liễu Hi Quốc cũng không còn nói vô nghĩa, trực tiếp cho xe nâng chạy đến bên cạnh máy giải thạch, mời đến bảy tám nhân viên, hợp lực đem khối nguyên thạch xấu xí mang lên máy giải thạch.

- Để tôi!

Thấy Liễu Hi Quốc muốn gia cố nguyên thạch, Diệp Thiên đi tới, bánh răng hợp kim của máy giải thạch là cố định, chỉ có thể di động nguyên thạch phía dưới đến xác định phương vị muốn cắt, hẳn đương nhiên không thể để cho Liễu Hi Quốc đem vị trí có ngọc lên trên.

- Tảng đá như vậy còn muốn vẽ tuyến tìm vị trí sao?

- Đúng, nguyên liệu 1414 tồi như vậy, nếu có thể cắt ra Phi Thúy, lão Vương tôi sẽ làm thịt tất cả đá vụn!

- Cẩn thận nói mạnh miệng quá đấy, không nhìn thấy Chu Đò không nói lời nào sao, nói không chừng trong khối nguyên liệu này thực có cái gì đó.

Chứng kiến Diệp Thiên cố định vị trí nguyên liệu trên bánh răng hợp kim, người bên cạnh không biết thân phận Diệp Thiên, nhất thời nói trào phúng, nguyên liệu này bị tất cả mọi người cho là phế liệu. Nếu quả thật có thể giải ra Phi Thúy, vậy chỉ có thể nói người tham gia giao dịch Phi Thúy Myanmar lần này đều là mắt bị mù.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 518

Giải Thạch (Trung)

Diệp Thiên, tùy tiện cắt một đao đi xuống là được mà. Khối nguyên liệu này biểu hiện như là toàn đá, mặc dù có chút biểu hiện tốt, nhưng chắc chắn sẽ không giải ra Phi Thúy.

Nghe được những người chung quanh đó nghị luận, trên mặt Liễu Hi Quốc cảm giác có chút nóng, lần này châu báo Tả Thị chỉ sợ lại phải nổi danh, nguyên liệu này ở giao dịch hơn mười ngày được gọi là "nguyên thạch thượng hạng", mà không người hỏi thăm, tự nhiên lại bị bọn họ mua đi.

Cho nên lúc này Liễu Hi Quốc cũng chẳng quan tâm Diệp Thiên trước mặt là "Trường bối", nhin không được đành "Nhắc nhở" hẳn một câu, sớm một chút cắt cho xong rồi chạy lầy người, tránh mắt mặt trước nhiều người như vậy.

- Hi Quốc, anh có thể nhìn xuyên thấu qua lớp vỏ nguyên liệu này, thấy được bên trong không?

Diệp Thiên cố định xong, miệng mặc dù là đang nói chuyện với Liễu Hi Quốc, ánh mắt lại đang liếc về những người đang nghị luận sôi nổi bốn phía.

- Tuy rằng tôi không thể, nhưng tiểu thúc này, cực thạch cũng cần có kỹ xảo!

Liễu Hi Quốc nghe vậy lặng đi một chút, hẳn nghe rõ ý của Diệp Thiên, cảm thấy hẳn thật đúng là đang nghĩ trong nguyên liệu này có Phi Thúy?

- Nhìn không thấu là được, nếu không mỗi người các anh không phải đều phát tài rồi sao?

Diệp Thiên tức giận nhìn Liễu Hi Quốc, cũng giống như đang cho mọi người một bạt tai, rất có ý.

- Người trẻ tuổi, cực thạch cũng không đơn giản giống như cậu nghĩ đâu, cẩn thận mạnh miệng quá!

- Đúng, tùy tiện chọn lựa "nguyên liệu như cứt chó ", lại nghĩ giải ra Phi Thúy, nào có chuyện dễ dàng như vậy?

- Người của Tả gia khi nào hồ đồ như vậy nhỉ? Chúng ta nhìn kỹ xem, hẳn có thể giải ra Phi Thúy cái dạng gì?

Diệp Thiên nói lời này xem như làm cho nhiều người tức giận, mọi người vây xem sôi nổi đánh trống reo hò. Cả đám đều lộ ra nụ cười lạnh, bọn hắn muốn nhìn xem người này rốt cuộc làm sao có thể từ khối nguyên liệu như "Phế liệu" này giải ra Phi Thúy?

- Tôi không mời các anh đến quan sát việc giải thạch, đều là một lũ không mời mà tự đến!

Diệp Thiên bĩu môi, hẳn hoàn toàn không tính sẽ vào ngành này, cũng không sợ đắc tội người trong hội giải thạch. Lúc này hẳn lắm bầm một câu là cổ tình cho tất cả mọi người nghe được một cách rõ ràng, tức giận đến nỗi những tiền bối về cuộc thạch đều có chút ngứa răng.

- Tiểu thúc, thúc còn muốn vẽ tuyền sao? Không vẽ thì cắt được rồi đấy!?

Lúc này Liễu Hi Quốc cũng muốn khóc lên. Người khác không hiểu Diệp Thiên thế nào, không chừng ngày sau sẽ làm cho châu báu Tả Thị mất mặt, ở đây có ít nhất mười công ty châu báu thực lực đều hơn xa châu báu Tả Thị.

- Được, tôi liền cắt.

Diệp Thiên cũng không muốn ở Myanmar thêm lâu, đem khối nguyên liệu cố định xong vị trí, tay trái khởi động công tắc máy giải thạch, cả bánh răng hợp kim màu bạc, nhất thời chuyển động nhanh.

Tay phải chộp vào bánh răng. Diệp Thiên chậm rãi đem xoay tròn bánh răng đê xuống. Khi bánh răng tiếp xúc đến nguyên thạch, từng mảnh vụn bột phấn tung bay lên.

Diệp Thiên chọn máy giải thạch này, là một trong những máy giải thạch lớn nhất trong này. Bánh răng hợp kim đạt bán kính bốn mươi cen-ti-mét, mà chỗ mà Diệp Thiên muốn cắt, đường kính chỉ có chừng ba mươi lăm cen-ti-mét. Nói cách khác, một dao này cắt xuống, là có thể cắt ra một mặt cắt.

Động tác của Diệp Thiên cũng không phải là nhanh, nhưng khi hạ dao đến khi nguyên liệu sắp được cắt ra, tốc độ đều rất nhanh, theo tiếng cọ xát "Rắc rắc" của bánh răng cùng nguyên liệu, "Oành" một tiếng, một khối nguyên liệu hơn - ba mươi ki-lô-gam chia lia ra, đập vào máy giải thạch và rơi ở trên mặt đất.

- Nhìn xem. Có điều gì lạ không?

- Nhanh lên, dùng nước rửa sạch đi, người này chắc là không biết giải thạch, khiến cho chương khí mù mịt.

Vừa mới cất ra, người vây xem liền xôn xao, có người đem đến một cái ống nước, dùng nước hướng lên máy giải thạch, khiến Diệp Thiên phải tránh qua một bên. Giống như vừa mới trào phúng hoàn toàn không phải xuất phát từ bọn hắn.

- Ôi, chuyện gì đây?

Tay Diệp Thiên còn nắm vào máy giải thạch, đầu óc lại có chút hỗn loạn, hay là những người đó nhãn lực lợi hại lắm, xuyên thấu qua mặt cắt là biết bên trong. Có thể thấy hết bên trong? Có thể biết được những thứ ngay cả Diệp Thiên còn không biết.

- Hi Quốc, bọn họ làm cái gì vậy hả?

Diệp Thiên buông bánh răng xuống— đầu nhìn về phía Liễu Hi Quốc, nếu không phải vừa rồi những người này châm chọc, Diệp Thiên khẳng định cho là bọn họ đều là thiên lôi chỉ đâu đánh đấy!

Liễu Hi Quốc không phản đối, nhìn Diệp Thiên cười nói:

- Tiểu thúc, cục thạch chính là như vậy, một nguyên liệu được giải, tất cả mọi người muốn biết rốt cuộc là trường hay là lỗ!

Mị lực lớn nhất của cục thạch, đương nhiên là ở giải thạch, trong quá trình giải thạch, cho dù là người lành nghề, đều cũng cảm giác hơi căng thẳng, bởi vì đây không chỉ là đang khảo chứng nhãn lực của bọn họ, còn quyết định cái ví của bọn họ.

Phải biết rằng, cho dù là người có kinh nghiệm về cục thạch, cũng không dám khẳng định một khối nguyên thạch có tồn tại Phi Thúy và phẩm chất tốt xấu hay không. Muốn biết kết quả, chỉ có thể dựa vào giải thạch, cho nên từ trước đến nay giải thạch đã có thuyết pháp "Một đao Thiên đường một đao Địa Ngục", những lời này, sử dụng ở trong hội giải thạch là rất thích hợp.

Dần dà cũng đã hình thành quy củ, chỉ cần là ở hiện trường giao dịch giải thạch, đều đưa tới rất nhiều người vây xem, cho dù không phải nguyên liệu của họ, những người này cũng đều vì đồ trường mà hoan hô, vì đồ hồng mà thờ dài.

Đương nhiên, hôm nay những người đến vây xem, chỉ sợ lại trái ngược, bọn họ đều mong đợi Diệp Thiên đồ hồng, phỏng chừng loại tâm trạng này ở trong cục thạch cũng là cực kỳ hiếm thấy.

- Thế nào? Cắt ra cái gì vậy?

- Đúng vậy, cho chúng tôi nhìn xem, là cắt hông à?

Mặt cắt chỉ có một thước vuông, mấy người vây lại, người phía sau nhìn không tới, cả đám nhanh chóng lộn xộn, hận không thể đá mấy cái vào mông mấy người mập mạp ở phía trước.

- Ô, này... đây làm sao lại có màu sương nhĩ? Nói không được, nói không được là trứng hay là hông?!!

Mọi người ở phía sau thúc giục, một cái đầu đầy tóc bạc đứng lên, trên mặt tràn đầy nghi hoặc, hần tiếp xúc nghề cạo thạch chừng hơn bốn mươi năm, từ trước giải phóng đã bắt đầu làm ở biên cảnh Trung Quốc, nhưng còn chưa từng thấy qua tình huống này.

- Đường lão, sao lại thế này nhĩ? Tình hình khối nguyên liệu đó như thế nào, nói cho chúng tôi đi!

Thấy ông lão kia đứng lên, mọi người đằng sau nhất thời đánh trống reo hò, nhưng phạm là người trong giới cạo thạch, không có một người nào muốn đắc tội người này, bởi vì trong hội tiếng tăm của hắn thật sự rất vang.

Gia tộc Đường lão đã khôi nghiệp châu báu từ triều Thanh, năm đó vị Thân Vương bị Từ Hi thái hậu ban chỉ ép bọn họ dâng ngọc lục bảo Phi Thúy, chính là người trong gia tộc Đường lão, sau này Từ Hi thái hậu có một món đồ trang sức mặt trên gắn đầy Phi Thúy, cũng là Đường gia hiến tặng.

Từ lúc tuổi còn trẻ Đường lão đã chạy ở biên cảnh Trung Quốc, sống bằng cạo thạch đã gần nửa thế kỷ, ra tay cạo thạch có lẽ không bị lỗ lớn lần nào, đang được người trong giới cạo thạch gọi là "Phi Thúy Vương".

Những người vây xem này dám chế giễu Diệp Thiên, nhưng ở trước mặt Đường lão, một đám này quy củ vô cùng, nhìn thấy lão gia đó cau mày đang tự hỏi, thời yên tĩnh trở lại.

- Khối nguyên liệu này tôi từng xem qua, vô màu đỏ sậm, như là bị quặng sắt ăn mòn qua, mà mặt cắt không thấy gì, cũng không còn thấy Phi Thúy, dựa theo lẽ thường mà nói, đây là một khối phế liệu.

Đường lão suy tư một hồi lâu, thấy tất cả mọi người đang đợi hắn nói chuyện, cười cười mở miệng nói:

- Nhưng chàng thanh niên này giải ra màu sương, hơn nữa bên trong mơ hồ lộ ra sợi màu đỏ, xem ra khả năng giải được Phi Thúy

Hồng Phi thật lớn!

- Cái gì? Đường lão, ý của ngài là cậu ta đồ trưởng?

- Không thể nào đâu, khối phế liệu này có thể giải ra Phi Thụy Hồng Phi sao?

- Hồng Phi giá cả không cao, nhiều nhất cũng chỉ kiếm một ít mà thôi, mà có giải được hay không còn không biết đâu.

Đường lão vừa nói lời này, nhất thời cả khu trở nên náo loạn, trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc không thể tin, có mấy người đứng gần lại cầm đèn pin nhỏ vọt tới, đưa tay dính sát vào mặt cắt của khối nguyên liệu, muốn từ đó nhìn thấu quang bên trong.

Diệp Thiên lại đang nhàn rỗi, dùng cánh tay đập vào Liễu Hi Quốc đang mang về mặt ngây dại ra, hỏi:

- Hi Quốc, Hồng Phi là cái gì? Cũng là Phi Thụy à?

- Hồng Phi đương nhiên là Phi Thụy.

Liễu Hi Quốc cười khò một tiếng, nói:

- Tiểu thúc, thúc... thúc có vận khí tốt đấy, tuy rằng giá cả Hồng Phi không cao lắm, nhưng... nhưng đó cũng là đồ tãng.

Trong ngành Phi Thụy, từ xưa còn có thuyết pháp Hồng Phi lục thụy, sắc thái Phi Thụy, là do khoáng vật dưới nền đất ăn mòn hình thành, giống như Hồng Phi, thông thường đều là quặng sắt nhuộm dần gây ra, do ở dưới đất nhiều quặng sắt, cho nên Hồng Phi cứng chỉ bình thường, giá cả ở trên thị trường cũng không cao lắm, thường làm ra đồ chất lượng thường hoặc trung.

Nhưng cho dù Hồng Phi có rẻ nữa, Diệp Thiên cũng là kiếm chút không bồi thường, một khối nguyên liệu to như vậy, hẳn chỉ tốn ba trăm Đô-la, cái đó cũng không có gì khác là tặng không. Phải biết rằng, một khối nguyên liệu lớn như vậy, coi như chỉ lấy ra hơn mười cân Hồng Phi nguyên liệu, vậy cũng có thể đáng mấy chục vạn.

Lúc này những người vây xem ở bên cạnh máy giải thạch, trên mặt đều lộ ra thần sắc cổ quái, bọn họ không nghĩ tới Diệp Thiên thật đúng là may mắn như vậy, lại có thể từ khối nguyên liệu cứt chó này, cắt ra Phi Thụy.

Tục ngữ nói được làm vua thua làm giặc, giới cực thạch cũng là như thế, tuy rằng vẫn chưa giải xong toàn bộ Hồng Phi ra, nhưng chỉ gần chỗ này xuất hiện tầng sương, cũng khiến cho mọi người có cái nhìn khác đối với Diệp Thiên, những người vừa hiển lộ ra về tự

cao tự đại với Diệp Thiên, tựa hồ cũng trở nên tự ti.

Khi mọi người kinh ngạc vì vận khí tốt của Diệp Thiên thì Đường lão lại ngồi xổm trước mặt cất quan sát một phen, đứng lên, nói với Diệp Thiên:

- Vị Tiểu ca này, phía sau không thể tiếp tục cất, cậu dùng máy mài mài vào trong đi, hẳn là có thể nhìn thấy ngọc.

- Được, cảm ơn trưởng bối dạy bảo!

Diệp Thiên gật gật đầu, cầm lên máy mài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 519

Giải Thạch (Hạ)

Ông lão gật đầu cười, chỉ vào một nơi trên mặt cắt nói:

- Chàng trai, từ nơi này mài vào, cẩn thận một chút, nhiều nhất chỉ hai đốt ngón tay, nhất định sẽ thấy Phi Thúy.

Diệp Thiên có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua ông lão, tục ngữ kỹ xảo do chuyên tâm, một ông lão đáng mạo tằm thường thật đúng là bất phàm, Diệp Thiên dùng khí cơ cảm ứng, chỗ xuất hiện Phi Thúy, đích xác như ông ta nói, không sai tí nào.

Cười cười với ông lão, Diệp Thiên mở công tắc máy mài, tiếng động cơ kéo đá mài xoay tròn, nhất thời vang vọng cả sân bãi, những người vây xem kia cũng đều đứng thành một vòng, sôi nổi nhìn Diệp Thiên.

- Kết... Rắc rắc!

Dựa theo chỗ mà ông lão chỉ điểm, Diệp Thiên đem đá mài với vàng tiến đến, từng hạt phấn màu trắng như tinh thể hỗn hợp với các mảnh vụn, nhất thời bay lên, tiếng cọ xát khó nghe không dứt bên tai.

Diệp Thiên mài thạch động tác rất mau, đến khi một mặt khối đá mài bị mài hết, Diệp Thiên cũng chưa dừng lại quan sát một chút, sau khi thay đổi một hòn đá mài khác, lại tiếp tục lặp lại động tác vừa rồi, còn vị kia Đường lão thì luôn đứng bên cạnh nhìn chăm chăm mặt cắt, đương nhiên không thèm để ý đến mảnh vụn trên mặt đất.

- Ngừng!

Đường lão bỗng nhiên hô lớn một tiếng, theo tiếng kêu của ông ta, tay phải Diệp Thiên rút trở về, một màu như của Tụ Phi Phi Thúy hiện ra trước mặt mọi người.

- Tăng, đồ tăng!

- Ra Phi Thúy rồi, con bà nó, tiêu tử này thật sự là may như chó!

- Được, lão Vương, vừa rồi ông đã nói muốn ăn sạch tất cả đá vụn nhỉ?

- Chàng trai, là cao thủ đây!?

Đường lão luôn luôn chú ý đến Diệp Thiên mài thạch, cũng không có tiến lên vô giúp vui, mà nói ý khen ngợi Diệp Thiên một câu, chỉ có chính hắn mới hiểu được, khi hắn kêu lên. Kỳ thật Diệp Thiên đã thu tay trở về, cho dù không có nhắc nhở của mình, Diệp Thiên cũng sẽ không làm ảnh hưởng tới chút ngọc nào.

Giải thạch cũng là môn võ công, độ khó cũng không dễ dàng, cao thủ giải thạch chân chính cũng không phải dựa vào ánh mắt quan sát, mà là dựa vào một loại trực giác trong lòng. Bọn họ thường thường đều có thể dùng lại đúng lúc với công cụ để không làm tổn thương ngọc. Cách nói này tuy rằng huyền diệu, nhưng là có tồn tại.

Chẳng qua muốn đạt tới loại cảnh giới này, không có hai mươi ba mươi năm giải thạch, thật là khó làm được. Đường lão trước kia tự mình có thể, nhưng hiện tại tuổi già sức yếu. Tinh lực không còn như năm đó nữa, hắn cũng không dám nói chính mình có thể làm tốt hơn so với Diệp Thiên vừa rồi.

- Ha ha, lão nhân gia quá khen, là tay cứng mà thôi.

Diệp Thiên đáp một câu, không phủ nhận cũng không thừa nhận.

Với thân thể kinh lực của Diệp Thiên bây giờ, dùng nói trước đó có thể cảm ứng được Phi Thúy trong nguyên liệu, coi như không biết vị trí Phi Thúy, dựa vào cảm giác chấn động rất nhỏ của Diệp Thiên thông qua đá mài đối với khối nguyên liệu, hắn cũng có thể thu tay mài trong phút chốc.

- Lão nhân gia. Ngài giúp tôi nhìn xem vật này phẩm chất như thế nào đi.

Nói về cảm ứng nguyên liệu và giải thạch, mặc dù Diệp Thiên không dám nói Thiên Hạ Vô Song, nhưng người có thể vượt qua chính mình tuyệt đối không nhiều lắm. Nhưng nói về phân rõ Phi Thúy, hắn không khác mắt nù lắm, nếu không dùng linh khí cảm ứng, chỉ sợ ngay cả Thủy Tinh Chung hắn cũng phân không nổi.

- Được, trong Tụ Phi Phi Thúy cũng là có thượng hạng, tôi sẽ giúp cậu nhìn xem!

Đường lão làm nghề này luôn luôn vì yêu thích dẫn dắt hậu bối. Thông thường người không quen biết nhờ hắn hỗ trợ xem nguyên liệu. Đường lão cũng rất ít khi cự tuyệt, nhìn thấy Diệp Thiên đã mở miệng. Lão nhân lấy ra từ trong túi một cái đèn pin nhỏ, đi tới mặt cắt của khối nguyên liệu.

- Ha ha, anh bạn, tránh một chút đi.

Diệp Thiên một tay nắm vào áo người đang đứng cạnh khối nguyên liệu xem xét, nhẹ nhàng đẩy hắn tới một bên, sau khi giải ra Phi Thúy, nơi đó đã bị người xem vây chặt như nêm cối.

- Đều tránh cả đi, tránh ra cho Đường lão nhìn xem!

Bị Diệp Thiên đẩy ra, người nọ đang muốn phát hoả, thấy Đường lão đứng ở trước mặt, nhất thời lạng lẽ rút lui, muốn tồn tại trong giới cước thạch, hắn không dám đắc tội "Phi Thúy Vương".

- Ôi, mấy anh, Tụ Phi là cái gì?

- Đúng, nói cho chúng tôi đi, là trưởng rồi sao?

Nghe được người nọ kêu lên, những người vây quanh nguyên liệu cũng tránh ra, nhưng vẻ kinh ngạc trong mắt mấy người kia cũng khiến những người không thể chen lên nhìn mặt cắt trước tiên hiếu kỳ không thôi.

Một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi nói:

- Nói không rõ, Tụ sắc rất đẹp, phẩm chất chắc là không quá kém.

Lời của người trung niên cũng làm cho mọi người thôi nghị luận, sôi nổi tập trung nhìn Đường lão đang quan sát mặt cắt, bọn hắn cũng muốn biết, khối nguyên liệu bị tất cả mọi người không coi trọng, đến tận cùng có thể giải ra Phi Thúy dạng gì?

- Đường lão, thế nào?

Qua chừng hơn mười phút, Đường lão thu đèn pin và kính lúp trong tay về, đám đông lập tức vây quanh, nếu người trẻ tuổi kia thật sự dùng ba trăm đôla mua một khối Phi Thúy giá trên trời, vậy trong giới cước thạch, đã trở thành một kinh điển.

Đường lão lau mồ hôi trên trán, nói:

- Mặt cắt quá nhỏ, xem không rõ ràng, nhưng bộ phận hiển lộ ra, là Tụ Phi thượng đẳng hiếm gặp, chủng thủy ít nhất cũng đạt tới Băng Chung, còn về bên trong, cần giải hết mới biết được.

- Cái gì? Tụ Phi thượng đẳng sao?

- Ông trời ơi, một khối to như vậy, không phải đều là Tụ Phi nguyên liệu chứ?

- Tăng lớn rồi, đây chính là đồ tăng, chi cần có thể lấy ra một ki-lô-gam, nguyên liệu này liền giá trị trên trăm vạn!

Đường lão nói giống như Kinh Lôi, chấn động làm cho mọi người đều sửng sốt, nhưng khi phản ứng lại đây, các tiếng nghị luận nhất thời lại sôi nổi vang lên, hiện trường trở nên ầm ĩ không ngừng.

Phải biết rằng, Tụ Phi cố nhiên giá cả không cao lắm, nhưng đó là với Tụ Phi nguyên liệu bình thường, hoặc ngọc Phi Thúy nguyên liệu có chút thượng hạng Tụ Phi, nhưng Tụ Phi chân chính như là " Kê Quan Tụ", giá trị cũng không kém Đế Vương Lục bao nhiêu, cũng là hiếm thấy trong Phi Thúy.

Danh tiếng Đường lão ở nghề cực thạch, cùng với Soros trong giới tài chính không khác lắm, lời của ông ta thì không ai nghi ngờ, cho nên nghe xong ông ta bình thuật, ánh mắt mọi người lại nhìn vào khối nguyên liệu xấu xí kia và Diệp Thiên thì đã trở nên nóng bỏng.

Nguyên liệu này nặng mấy trăm cân, hiện tại chỉ cắt được năm ba mươi cân, mà được Đường lão gọi là Tụ Phi thượng phẩm, ở trong đó ẩn chứa Phi Thúy, rất có thể đạt tới một con số làm cho người ta không thể tin được.

Cho nên lúc này trong mắt người cực thạch và thương nhân làm nghề châu báu, nguyên liệu vốn được gọi là "Cứt chó", đã biến hoá nhanh chóng, đã trở thành cái bánh thơm ngọt trong mắt mọi người, dù mặt trên thật sự có cứt chó, phỏng chừng cũng có người muốn cắn một miếng.

- Tiểu huynh đệ, nguyên liệu không nên tiếp tục giải, vạn nhất giải hỏng có thể sẽ thua lỗ lớn đấy, anh bạn, tôi ra năm trăm vạn, cậu bán cho tôi đi!

Nhìn chằm chằm nguyên thạch là vô dụng, rất nhanh đã có người chú ý tới Diệp Thiên, một người trung niên trên cổ mang theo xích vàng bằng ngón út, ra giá đầu tiên.

- Ông chủ Tề, ông thật quá đen tối, Phi Thúy hiển lộ ra chừng này, cũng không chỉ năm trăm vạn đâu!

Một thương nhân châu báu khác mang kính có vẽ hào hoa phong nhã nói với vị ông chủ Tề kia, rồi mới nói với Diệp Thiên:

- Vị tiên sinh này, tôi ra tám trăm vạn, cậu xem giá cả này thế nào? Nếu có thể chúng ta còn có thể bàn lại!

- Tám trăm vạn ngài đã muốn lấy đi, còn muốn kiểm lậu như thị trường đồ cổ sao, tiểu huynh đệ, tôi ra một trăm ngàn!

Vị ông chủ Tề kia bị người vạch mặt, trên mặt cũng không chút xấu hổ, một lần nữa lại ra giá với Diệp Thiên.

- Tôi ra một ngàn hai trăm vạn!

- Một ngàn năm trăm vạn, trong cửa hàng của tôi đúng là thiếu vật phẩm trang sức Tụ Phi!

- Tôi ra một ngàn tám trăm vạn, người trẻ tuổi, giá cả này không phải thấp!

Giao dịch Phi Thúy Myanmar, tập hợp nhiều thương nhân châu báu cao cấp nhất của Đông Nam Á, những người này là hạng người tài lực hùng hậu, nâng giá mấy trăm vạn, mắt cũng không chớp một chút.

Người không hiểu cuộc thạch nhìn thấy có thể sẽ cảm giác không đúng, chỉ bằng một người một câu, khiến những ông chủ này cùng nâng giá sao? Vạn nhất nếu người khác giở trò, vậy bọn họ còn không bị thiệt sao?

Kỳ thật tình huống này trong giao dịch Phi Thúy, nhất là khu giải thạch là thường xuyên phát sinh, phải biết rằng, tuy rằng Phi Thúy khai thác ra số lượng cũng không ít, nhưng tinh phẩm cũng không nhiều lắm, tựa như Đế Vương Lục, có những thương nhân làm nghề này thậm chí cả đời cũng chưa thể thấy qua.

Cho nên một khi có Phi Thúy phẩm chất cao cấp xuất hiện, thường thường đều sẽ khiến cho mọi người tranh mua, bởi vì một khối Phi Thúy thượng hạng, có thể là nguyên liệu rất kém, một ngàn đồng cũng không đáng, nhưng cho dù khai ra giá cả hơn một nghìn vạn mua Phi Thúy, bọn họ cũng không suy nghĩ.

Đương nhiên, lời bình của Đường lão, không thể nghi ngờ giống như là một chất xúc tác, khiến mọi người ở hiện trường náo động, cả đám liều mạng hô lên giá cả.

- Con bà nó, chẳng thể trách có nhiều người thích cuộc thạch như vậy, tiền này tới, so với cướp ngân hàng còn nhanh hơn!

Dù là Diệp Thiên coi như là người gặp qua sóng to gió lớn, cũng bị những người nhiệt tình này làm cho hoảng sợ.

Diệp Thiên cũng không phải khiếp sợ vì hơn một nghìn vạn, máu chốt là nguyên liệu của hắn chỉ là hơn ba trăm đôla mua được, hiện tại tăng hơn vạn lần, hơn nữa nhìn thế này, những người đó còn chưa từ bỏ, giá cả còn có thể tiếp tục tăng lên.

Nhưng Diệp Thiên cũng không dám để cho những người đó lại ra giá, khối Phi Thúy này cho dù tiếp tục tăng giá, hắn cũng không định bán lấy tiền, dù sao chờ số vàng kia đúc xong, Diệp Thiên cũng không phải là thiếu tiền, mà có tiền cũng chưa chắc mua được Phi Thúy này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 520

Ngọc Túy

Tiểu thúc, đừng nghe những người này lừa dối, nguyên liệu này thể tích lớn như vậy, ngọc bên trong nhất định không ít, cháu nghĩ... thúc cứ tiếp tục cắt một đóa đi.

Nhìn thấy Diệp Thiên cau mày trầm mặc không nói, Liễu Hi Quốc hơi sốt ruột, thật ra hắn thường xuyên tham dự cuộc thạch, biết những người này đều là muốn thừa dịp nguyên thạch chưa được giải hoàn toàn, kiếm lớn một chút mà thôi.

Đương nhiên, bọn hắn cũng có khả năng bị mất tiền, bằng không cũng không được gọi là đồ thạch, lợi ích bên trong nghề này, từ trước đến nay đều là đi cùng hiểm nguy.

- Anh nghĩ rằng tôi sẽ bán?

Diệp Thiên nghe vậy cười cười, thoáng thờ dài, quát:

- Mấy vị nhường một chút, tôi còn muốn tiếp tục giải thạch mà!

Tiếng quát của Diệp Thiên ản chứa chân khí, nhất thời khiến đầu óc những người vây ở bên cạnh hắn tranh nhau ra giá như thanh tịnh lại, cảm thấy bản thân cố tranh chấp trong khi người khác hoàn toàn không có ý bán làm gì?

- Tiểu huynh đệ, nếu tiếp tục cắt xuống, cắt hóng thì có thể không đáng một đồng đâu.

- Đúng, ví dụ loại này chúng tôi thấy nhiều rồi, nhân dịp đang tăng, bán là lời đấy!

- Đúng, cậu mua có hơn ba trăm Đô-la, bán ra hai ngàn vạn tệ, có muốn chuyển cho tôi hay không?

Mặc dù Diệp Thiên nói tiếp tục giải thạch, nhưng vẫn có khối người không cam lòng, hoặc là hiểu mà động lòng nhắc nhở, hoặc là

nói đe dọa, dù sao thì thủ đoạn nhiều, mục đích không có gì hơn chính là muốn cho Diệp Thiên bán đi khối Phi Thúy.

Không ai là người ngu, Hồng Phi thượng hạng rất hiếm, như Đế Vương Lục vậy, chỉ cần trong mấy trăm cân nguyên thạch này có thể lấy ra một khối kha khá, cho dù ra đến giá hai ngàn vạn, bọn họ cũng chỉ có kiếm không có lỗ vốn.

- Tôi nói này... Các anh có thấy phiền hay không?

Diệp Thiên cau mày đẩy một người ra, nói:

- Vừa rồi không phải đều kêu la, nói Diệp mỗ chắc chắn sẽ đỡ hồng sao? Sao một đám đều dùng cảm thê, được rồi, đã giải rồi, tôi muốn giải tiếp!

Thấy Diệp Thiên có chút mất kiên nhẫn, những người vốn đang vây quanh bên cạnh mấy giải thạch cũng chỉ có thể phần nộ tránh đường đi. Không quan tâm Diệp Thiên mua nguyên liệu này giá cả là bao nhiêu, nguyên liệu này có quyền sở hữu là Diệp Thiên là không thể nghi ngờ, bọn họ tiếp tục thêm muốn cũng không thể quyết định thay Diệp Thiên.

- Sớm một chút giải Phi Thúy ra đi!

Diệp Thiên không thích người khác vô giúp vui và khoe khoang, lần này khi đã bị mọi người vây xem làm cho có chút bức bối, nhìn thấy khối nguyên liệu này trong hơn mười phút ngắn ngủn đã xảy ra biến hóa long trời lở đất, trong lòng bồng giạt mình.

Dù sao bản thân hẳn cần Phi Thúy trong nguyên liệu này, chỉ là vì bố trí Tụ Linh Trận pháp trong khu nhà cấp cao cần dùng, nhưng lại cần gia công một chút. Đem chế tạo thành ngọc bội và đồ mỹ nghệ tạo hình pháp trận là được. Phi Thúy có hoàn chỉnh hay không, Diệp Thiên cũng không để ý.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên rõ ràng cũng không cần linh khí cảm ứng tình hình khối Phi Thúy bên trong nguyên liệu. Trực tiếp đến bên khối nguyên liệu, nhắm ngay giữa nó mà đưa lên mấy cắt, muốn trực tiếp một đao từ trung gian cắt xuống. Sau đó lại lấy Phi Thúy từ hai bên.

- Tiểu thúc, thúc... thúc định làm gì?

Nhìn thấy hành động của Diệp Thiên, Liễu Hi Quốc có vẻ nghi ngờ, định đùa gì vậy chứ? Đã sắp giải ra Hồng Phi, biện pháp tốt nhất tiếp theo chính là dùng đá mài từng bước đem giải ra, mức độ lớn nhất bảo vệ Phi Thúy trong nguyên liệu tốt nhất.

Còn Diệp Thiên nếu cắt xuống một đao như vậy, chi e dù cho Phi Thúy có hoàn chỉnh cũng bị hấn hủy mất giá trị, Phải biết rằng, một khối Phi Thúy thượng hạng tạo hình ra thành vật trang trí, giá trị căn bản là không thể so sánh như vòng ngọc hay trang sức bình thường.

- Chàng trai, giải thạch không là cắt bình thường, đồ tặng chỉ có thể từ từ mà mài, nếu cậu không chê, để tôi giúp cậu mài một mặt thì như thế nào?

Đường lão nhìn ra suy tính của Diệp Thiên, cũng nói khuyên bảo hấn. Cả đời ông ta yêu tha thiết Phi Thúy, thật sự không thể để một khối nguyên liệu tốt như thế bị Diệp Thiên làm lãng phí, trong mắt ông ta, đây là một loại khinh nhờn đối với văn hóa Ngọc Thạch.

Nhưng với tuổi thọ thể lực của Đường lão, tối đa cũng chỉ có thể mài ra một mặt. Nguyên liệu thể tích lớn như vậy mà trong đó xuất hiện Phi Thúy phẩm chất tốt, cho dù mài mười ngày nửa tháng đều thực bình thường. Thậm chí cả Liễu Hi Quốc cũng đã làm tốt việc chuẩn bị thuê người khuân vác nguyên liệu này lên phi cơ mang về Hồng Kông.

- Không cần, tôi mua nguyên liệu này vốn là cắt cho vui, hiện tại cắt tặng, cứ cắt một đao đi, dù sao bán hơn ba trăm Đô-la hấn là không thành vấn đề nhỉ?

Nghe được lời nói chân thành và tha thiết từ Đường, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, hấn tới tham gia giao dịch là vì muốn tìm được Ngọc Thạch thích hợp làm vật dẫn cho trận pháp, còn giá trị Ngọc Thạch, Diệp Thiên căn bản là không lo lắng.

- Được, tùy cậu vậy...

Đường lão lắc lắc đầu, trong lòng cảm thấy một chút tiếc hận, nhưng đồ là của Diệp Thiên, hấn đừng nói chặn ngang cắt một đao, chính là đem nguyên liệu này cắt thành tám khối, cũng không người nào có thể nói gì.

- Tiểu tử này điên rồi chẳng? Bày đặt tiền không kiếm lại muốn cắt một đao?

- Cắt một đao cũng không sao, chính là phải xem vị trí cắt, từ trung gian khai đao, đây không phải làm bừa sao? Phi Thúy cũng sẽ bị cậu ta làm lãng phí mất.

Mọi người vốn đang yên tĩnh trở lại, nhìn thấy Diệp Thiên khăng khăng cần cắt một đao này, lại bắt đầu sôi nổi hoài nghi chỉ số thông minh của Diệp Thiên, không phải có bài ca nói là "ông trời yêu thích những đứa trẻ ngu ngốc" sao? Người trẻ tuổi kia không phải là trời sinh kém trí tuệ nên mới có thể chọn khối nguyên liệu cầu cũng ghét bỏ này chứ?

Diệp Thiên cười, lời khuyên giải của mọi người cũng chưa nghe vào trong lỗ tai, sau khi gia cố tốt khối nguyên liệu, vươn tay bật ra công tắc nguồn điện của máy giải thạch.

Lúc này sắc trời đã gần đến lúc hoàng hôn, mặt trời về phía tây trở nên hồng đỏ, chiếu xạ lên bánh răng hợp kim, toát ra một màu vàng, nhìn vào nhiều người đau cả mắt, nhìn không được híp mắt lại, đồng thời, trong tai của bọn hắn cũng truyền ra tiếng cọ xát của kim loại vào khối nguyên liệu.

Bất chấp bị chói hai mắt, cơ hồ tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, nhìn chăm chăm tay phải Diệp Thiên, bọn họ muốn biết, bên trong nguyên liệu này rốt cuộc có chứa bao nhiêu Phi Thúy, hành vi ngu xuẩn của Diệp Thiên gây cho hắn bao nhiêu tổn thất.

Bán kính bánh răng hợp kim còn không đủ để phân nguyên liệu thành hai, khi bánh răng cắt vào đến trục khối nguyên liệu thì Diệp Thiên dừng tay lại, lấy nguyên liệu ra.

Lần này Diệp Thiên không cho thương nhân châu báu kịp ngó mắt, trực tiếp ngăn bọn họ ở bên ngoài, bảo Liễu Hi Quốc đem nguyên thạch lại đây, hắn chuẩn bị tiếp tục cắt từ dưới đáy một đao, tách hoàn toàn nguyên liệu này ra.

Khi mọi người khó hiểu, nghi hoặc, phẫn nộ và không thể làm gì, thanh âm của máy cắt một lần nữa vang lên, ngoài thanh âm bánh răng cắt vào trong viên đá "Rắc rắc", toàn khu giải thạch yên tĩnh vô cùng, tất cả mọi người ngừng rồi lại thở, chờ đáp án cuối cùng được công bố.

Động tác Diệp Thiên cắt thạch chưa nói đạt tới mỹ cảm, hắn giống như là một đồ tể giết heo cầm dao trong tay, tiến hành phân chia nguyên liệu rất thô lỗ, thậm chí cự tuyệt người khác muốn dùng nước hạ nhiệt độ cho bánh răng, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm liền đem trọn khối nguyên liệu chia làm hai nửa.

Đối với chuyện nắm trong tay sự tỉ mỉ, trên đời này người có thể so được với Diệp Thiên tuyệt đối là chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, tuy rằng từ hai mặt phân biệt cắt xuống, nhưng hai đầu ăn khớp không chệ vào đâu được, giống như là áp đặt, không lệch khỏi quỹ đạo chút nào.

Nhưng thể tích nguyên liệu quá lớn, cũng không giải thạch giống người khác, khi một nửa rơi trên mặt đất, mà vẫn giống một khối vững như Thái Sơn trên máy giải thạch, những người vây xem nhanh chóng sôi nổi mở đèn pin chiếu vào nguyên liệu, muốn thấy rõ tình hình bên trong trước tiên.

- Đều lui ra sau, nếu không tôi sẽ nói cho binh lính là các anh muốn cướp bóc!

Diệp Thiên một tiếng gào to, ngăn cản mấy người đã muốn xông lên vây xem, xoay mặt nói với Đường lão:

- Phiền ngài, Đường lão nhìn xem, đây rốt cuộc là Phi Thúy gì?

Khi nói chuyện, Diệp Thiên dùng sức đem một nửa nguyên thạch đẩy lên máy cắt thạch, mặt cắt bóng loáng và chính tề, nhất thời hiện ra trong mắt mọi người.

Mặt trời lặn về phía tây chiếu lên mặt cắt, một sắc quang hồng ánh lên, thật giống như là nước trong mặt hồ, phản xạ lại bầu trời, cái cảm giác chói mắt này khiến tất cả mọi người xem ngây người.

- Đẹp, thật đẹp!

- Đây... Đây tuyệt đối là Hồng Phi thượng hạng!

- Ông trời ơi, một khối to như vậy, giá trị bao nhiêu tiền đây?

Qua chừng hơn một phút sau, trong đám người mới truyền lại tiếng dè nén chính mình, ngay cả "Phi Thúy Vương" kiến thức rộng rãi cũng không ngoại lệ, ngây ngất nhìn chằm chằm cái mặt cắt, dưới chân không hề di động một bước.

Lúc này căn bản sẽ không có người nào lại dám nói Diệp Thiên cắt hỏng, bởi vì coi như Diệp Thiên cắt hỏng, đó cũng là khác nhau giữa mười tỷ và chín mươi chín triệu, hao tổn một chút Phi Thúy, so sánh với ít nhất có thể lấy ra trên trăm cân ngọc mà nói, căn bản là không đáng nhắc tới.

- Đường lão, ngài nhìn xem, Hồng Phi này phẩm chất như thế nào? Tôi cảm thấy màu sắc và độ trong suốt cũng tốt?

Muốn nói về người hiện tại trong toàn hội trường duy nhất còn có thể giữ lại về trấn định đương nhiên là chỉ có Diệp Thiên, Phi Thúy trong nguyên liệu sớm như trong dự đoán của hắn, trước mắt Diệp Thiên thăm nghĩ muốn làm rõ ràng, Hồng Phi này phẩm chất như thế nào.

Phẩm chất Ngọc Thạch, trực tiếp quyết định khả năng ẩn chứa số lượng và cường độ nguyên khí thiên địa của nó, dưới sự cảm ứng khí cơ của Diệp Thiên, hắn nhận thấy được Phi Thúy ở trong mặt cắt này, tựa hồ có một khối to hơn so với nắm tay một chút phát ra linh

khí là nồng đậm nhất.

- Màu sắc đỏ tươi, độ thấu ánh sáng tốt, sáng bóng tinh, sáu mươi phần trăm có thể đạt tới phẩm chất "Kê Quan Hồng", ồ, đây... Đây là ngọc tùy sao?

Mang theo kính cầm đèn pin cường quang dò xét một hồi lâu, ánh mắt Đường lão chú ý tới Diệp Thiên, lại lặng đi một chút, sa đó thanh âm bỗng nhiên trở nên kích động.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 521

Tranh Giành Mua

Chỗ mà Diệp Thiên chi vào, một khối Ngọc bằng lòng bán tay, màu sắc cũng không giống các chỗ khác, nó càng thêm đỏ tươi hơn một chút, hơn nữa độ trong suốt cực cao, dùng đèn chiếu, ánh sáng dường như hoàn toàn có thể xuyên thấu qua được.

Phẩm chất tốt nhất trong Phi Thúy sở dĩ được gọi là Thủy Tinh Chung, vì hiệu quả trong suốt của chúng, không hề nghi ngờ, phẩm chất khối Phi Thúy này đỏ tươi, tuyệt đối có thể đạt đến Thủy Tinh Chung, so với những ngọc thạch được giải ra bên cạnh kia chất lượng cao hơn rất nhiều.

- Đường lão, ngọc tuyền là cái gì? Cũng là một loại Phi Thúy sao?

Nhìn thấy Đường lão kích động, Diệp Thiên có chút không hiểu, những từ mà nghe người này nói có chút giống trong tiểu thuyết vũ hiệp, nhưng trong cảm ứng của Diệp Thiên, đây cũng chỉ là một loại Ngọc Thạch, chỉ là chứa linh khí hiệu quả so với cái khác tốt hơn một chút thôi.

- Ha ha, tôi lại thất thố rồi, thứ này có thể gọi là ngọc tuyền, cũng có thể gọi là Hồng Phi Thủy Tinh Chung!

Đường lão cầm kính lúp và đèn pin lại cẩn thận quan sát một phen, trên mặt lộ ra tươi cười, nói:

- Kỳ thật ngọc tuyền chỉ là một tên gọi chung, bất kể là trong nê-phrít hay là Phi Thúy, đều cũng có thể sản sinh ngọc tuyền, giới khoáng vật chất xem như thực bình thường.

Nhưng trong số Ngọc Thạch mà chúng ta thấy, ngọc tuyền chân chính, cũng là tinh hoa trong ngọc, là tinh túy trong ngọc, tập trung linh khí của thiên địa rèn luyện mà thành, chỉ có loại Ngọc Thạch thượng hạng này, mới có thể xưng là ngọc tuyền.

Kỳ thật, Kê Huyết Thạch và mã não, đều là một loại ngọc tuyền, là thạch anh bình thường biến chủng, trải qua phức tạp hoàn cảnh

điều kiện địa lý mà hình thành, còn ngọc tủy theo lời Đường lão, còn có hàm ý ngọc tâm, đại biểu cho tinh túy nhất trong một khối ngọc.

- Lão gia, thứ này so với Đế Vương Lục Phi Thúy thì thế nào?

Diệp Thiên nghe vậy trong lòng bỗng giật mình. Khối Hồng Phi có thể dùng bày trận, chùng trên trăm ki-lô-gam, dùng cho bố trí Tụ Linh Trận thì thừa, Diệp Thiên thật là có thể bớt ra, mài thành vòng tay cũng có thể, con gái Diệp gia không ít, tạo chút niềm vui cũng không tệ.

- Khác nhau rất xa. Đều có ưu điểm.

Đường lão nghĩ một chút, nói:

- Thúy quý do Lục, Phi quý vì Hồng, hai loại sắc thái này đều thuần túy, xét đến mức tận cùng, thì phân không được tốt xấu nữa, chúng đồng dạng đều là tinh phẩm khó gặp.

Nhìn thấy Ngọc Thạch màu hồng kia không mang theo một tia tạp chất, Đường lão thở dài:

-Tiểu huynh đệ, trình độ giải thạch của cậu, tôi thật khâm phục, vào sâu thêm chút nữa khối Hồng Phi thượng hạng này cũng sẽ bị phá hư, cũng chỉ có thể mài thành nhẫn, không thể chế tạo thành vòng tay, càng thêm trân quý!

- Tôi... Tôi chỉ là tùy tay mà cắt thôi!

Dù là Diệp Thiên da mặt không phải dây bình thường, được Đường lão nói những lời thổi phồng này thì mặt đỏ tai hồng. Trời biết, khi Diệp Thiên vừa rời cắt ra một đao này hoàn toàn không sử dụng khí cơ, mà là cắt trong sự không kiên nhẫn.

Có thể trùng hợp như vậy, một đao này Diệp Thiên thật tùy ý, thế nhưng không hề làm thương tổn đến Hồng Phi thượng hạng này. Với thể tích khối Hồng Phi này, lấy ra hai ba cái vòng và hơn mười cái nhẫn là tuyệt đối không thành vấn đề.

- Tiểu huynh đệ quá khiêm nhường.

Đường lão nghe vậy cười cười, cũng không thể nào tin được lời nói của Diệp Thiên, hấn nghĩ, Diệp Thiên khẳng định có một tuyệt chiêu giám định và thưởng thức nguyên thạch, chính là không muốn nói rõ đối với mình thôi, hấn cũng không trách Diệp Thiên. Không ai muốn hiển lộ tài của mình trước công chúng.

- Khiêm tốn? Tôi thật không biết cái gì gọi là khiêm tốn...

Diệp Thiên nghe vậy không nói gì, khó khăn lắm mới noi thật, còn bị người ta hiểu lầm thành khiêm tốn.

- Được rồi, tiểu huynh đệ, khối Phi Thúy nguyên liệu này ngoài đạt tới Hồng Phi Thúy Tinh Chủng thượng hạng ra, còn lại phẩm chất cũng đạt đến Băng Chủng cao cấp, tôi giải thạch đã năm mươi năm mà cũng ít thấy, giá trị rất cao!

Sau khi Đường lão thổi phồng khối Phi Thúy bị cắt thành hai nửa kia xong, bỗng nhiên đề tài lại chuyển, nói:

- Ở quốc nội tôi cũng mở một công ty chuyên doanh Phi Thúy, không biết tiểu huynh đệ có muốn cùng ta hợp tác hay không, cùng đem Hồng Phi này tới đó?

Tục ngữ nói tiền tài động nhân tâm, Hồng Phi đó giá trị thật lớn, chính là người như Đường lão vậy, cũng nhin không được nữa mở miệng muốn nhờ cậy, hẳn tin rằng, nếu đem toàn bộ khối Hồng Phi này tạo hình thành vật phẩm trang sức tinh tế, xinh đẹp hoặc là vật trang trí đầy ra thị trường, nhất định có thể khiến cho nó nóng lên thật nhiều.

- Ôi, Đường lão, Diệp Thiên chính là tiểu thúc của tôi, thứ này cho dù là anh ấy cần bán, cũng chỉ bán cho châu báu Tả thị thôi chứ?

Diệp Thiên chưa trả lời, một bên Liễu Hi Quốc đã nóng nảy, tất cả mọi người đều là trong nghề Phi Thúy, ai cũng hiểu được giá trị khối Phi Thúy này.

Nó đại biểu không đơn thuần là tiền tài, còn cả danh tiếng, nếu ai có thể có nguyên liệu này thu vào trong túi, đưa ra một loạt vật phẩm trang sức Hồng Phi, nói không chừng có thể nâng địa vị lên thành công ty châu báu lành nghề ở nội địa.

Phải biết rằng, Phi Thúy làm vật phẩm trang sức, mặc dù là có hiến tặng Từ Hi thái hậu và cô Ba quyền khuynh nhất thế, nhưng chỉ cực hạn trong Đông Nam Á, ở Âu Mĩ chỉ công nhận kim cương và vàng, đối Phi Thúy cũng không cảm thấy thực hứng thú, cũng không thừa nhận địa vị công ty này ở trong ngành Châu Báu.

Cho nên một đoạn thời gian rất dài sau Kiến Quốc, ở Trung Quốc không có người tiêu thụ thúc đẩy, đồ Phi Thúy đều trì trệ không phát triển, mãi đến niên đại tám mươi này, Phi Thúy mới lại lần nữa xuất hiện trước mặt thế nhân, được người trong nước thúc đẩy, dần dần được người tiêu thụ ở Đông Nam Á và Âu Mĩ thừa nhận.

Có thể nói không khoa trương, thị trường Phi Thúy Trung Quốc, chính là chong chóng đo chiều gió trong thị trường Phi Thúy quốc

tế.

Mà bởi vì vật phẩm trang sức Phi Thúy nóng lên không lâu, trước mắt trong nghề này, còn chưa có người chiếm lĩnh tuyệt đối, chỉ là một số công ty thương hiệu lâu đời dựa vào thực lực hùng hậu, chiếm cứ nửa giang sơn.

Nhưng nói thật, những công ty lâu đời này, cũng không thể lấy ra được sản phẩm cao cấp, giống như châu báu Tả thị, sau khi đưa ra mấy món Phi Thúy như vậy, mơ hồ đã có chút vượt lên.

Một thời gian trước, vật phẩm trang sức Đế Vương Lục của Diệp Thiên đã làm chấn động thị trường Phi Thúy ngay tại cảng đảo, cũng làm cho công ty của Tả Gia Tuấn nổi bật lên. Hiện tại người Hồng Kông muốn chọn mua Phi Thúy, rất nhiều người đã muốn đến châu báu Tả thị, đây là hiệu ứng cao nhất mà Phi Thúy mang đến.

Hồng Phi vốn có vẻ đẹp dị thường, thích hợp người nữ đeo, nếu đem nguyên liệu này tạo ra thành vật phẩm trang sức đẩy ra bán, tin rằng sẽ làm cho những công ty ở Hồng Kông bị xua như xua vịt, cũng có thể tiến một bước nâng cao thương hiệu Châu Báu Tả thị.

Cho nên nhìn thấy Diệp Thiên cắt ra Hồng Phi thượng hạng, Liễu Hi Quốc há có thể không động tâm? Lúc này cũng chẳng quan tâm đứng trước mặt Đường lão, trực tiếp tranh đoạt, Liễu Hi Quốc nghĩ, đây là một cơ hội cho châu báu Tả thị phát triển tốt nhất.

Nghe được Liễu Hi Quốc nói vậy, Đường lão cười cười, nói:

- Tiểu Liễu, lời này của cậu không đúng, nguyên liệu này, châu báu Tả thị nhà cậu có thể nuốt hết không?

Tất cả mọi người đều là người trong nghề, mỗi công ty đều rất hiểu thực lực của nhau, Phi Thúy trong hai khối nguyên liệu của Diệp Thiên này giá trị ít nhất cũng trên một triệu tệ. Đường lão biết, trên tay châu báu Tả thị căn bản không có nhiều vốn lưu động như vậy.

- Đúng vậy, Liễu tổng, cho mọi người một chén canh? Hồng Phi này, chúng tôi lấy một phần ba thì thế nào?

Tiếng của Đường lão chưa dứt, Trịnh Đại Quân cũng nhảy vào, cơ hội xảy ra trước mắt, không người nào muốn buông tha, nếu không hẳn cũng không thể trở thành người phụ trách nghiệp vụ Phi Thúy của châu báu Trịnh thị.

- Tiểu huynh đệ, chúng tôi cũng muốn mua, giá cả tùy cậu!

- Thủy Tinh Chúng kia tôi không cần, Hồng Phi Băng Chúng thì cho chúng tôi hai cân được không? Tiểu huynh đệ, tôi ra giá 500

vạn!

- Đúng vậy, món hời không thể đều bị các anh chiếm đi? Liễu tổng, Trịnh tổng, cũng muốn cho công ty nhỏ của chúng tôi này phần cơm ăn đi?

Nhìn thấy Liễu Hi Quốc, Đường lão còn cả Trịnh Đại Quân đều lộ ra ý đồ thu mua, những thương nhân và chủ công ty châu báu đang vây xem nguyên liệu, cũng nhìn không được, ánh mắt nóng như lửa nhìn chằm chằm hai khối nguyên liệu, sôi nổi nói giá với Diệp Thiên.

Hiện tại thị trường Phi Thúy không ổn định lắm, công ty Phi Thúy cao cấp còn chưa hình thành, bọn họ còn có thể sinh tồn ở trong nghề này, vạn nhất thị trường nếu như bị chinh hợp, trên tay những công ty nhỏ nếu không có vài thứ tốt, rất nhanh cũng sẽ bị thị trường đào thải.

Hiện trường đã có người hô lên giá cả, là người của châu báu Trịnh thị tự nhiên không cam lòng, sau khi Trịnh Đại Quân gọi một cuộc điện thoại nói đơn giản vài câu, đi tới trước mặt Diệp Thiên, nói:

- Diệp huynh đệ, Hồng Phi nguyên liệu thượng hạng và toàn bộ nguyên liệu Băng Chung, tôi đều muốn một phần ba, cậu xem giá tám trăm ngàn đô la Hồng Kông thì thế nào?

- Một phần ba? Tám trăm ngàn? !

Nghe giá đó, trong khu giải thạch, tất cả mọi người hít vào một hơi, bởi vì theo như bọn họ vừa rồi dự đoán, Phi Thúy trong hai khối nguyên thạch này cộng lại giá trị hẳn là chừng một triệu tệ, Trịnh Đại Quân ra giá khiến cho rất nhiều công ty nhỏ tiền vốn không nhiều bị bài trừ khỏi trò chơi.

Đường lão, luôn luôn biểu hiện không hề bận tâm, cũng âm thầm thở dài từ đáy lòng, thanh danh hấn vang dội là không giả, nhưng tiền vốn thì kém quá xa Trịnh thị, xem ra lần này châu báu Trịnh thị thật sự chuẩn bị chinh hợp thị trường Phi Thúy, từng bước xác định ra tiêu chuẩn ngành sản xuất này.

- Tiểu thúc, ba cháu nói thúc nghe điện thoại!

Khi mọi người đang tại trong khu giải thạch yên lặng trước cái giá Trịnh thị đưa ra thì Liễu Hi Quốc đầu đầy mồ hôi từ bên ngoài đám người chen chúc tiến vào, trong tay giơ cao lên cái di động.

Đúng như Đường lão nói, vốn của châu báu Tả thị không đủ mua toàn bộ khối Phi Thúy, nhưng Liễu Hi Quốc cũng có tuyệt chiêu chứ, lập tức đi ra gọi điện thoại cho cha vợ, có đôi khi mối quan hệ mạnh hơn nhiều so với tiền tài.

- Sư huynh điện thoại tới?

Nhìn về mặt hung phần của Liễu Hi Quốc và mọi người vây xem, trong lòng Diệp Thiên có cảm giác dở khóc dở cười.

Từ lúc cắt ra Phi Thúy đến hiện tại, hắn còn chưa kịp nói lên một câu, hai khối nguyên liệu kia thuộc về hắn nhưng dường như đã bị mọi người chia cắt, không có một người nào, hỏi Diệp Thiên có muốn bán hay không.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 522

Hắn Dùng Cái Khác

Này, sư huynh mai đệ đi Hồng Kông, sư huynh có muốn đi cùng đệ không?

Diệp Thiên trong Tứ Hợp Viện ở Kinh Thành bày Tụ Linh trận pháp, sau khi bày được một lúc tuy sát khí và long mạch đã lưu lại linh khí nhưng cũng đã bị tiêu hao một ít, lúc đầu linh khí trong Tứ Hợp Viện đã bị loãng rất nhiều.

Hơn nữa Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn còn có cả bọn Chu Khiếu Thiên và Hồ Hồng Đức vẫn ở lại đó thì linh khí sẽ càng bị hao tổn nhanh.

Theo sự tính toán của Diệp Thiên nhiều nhất cũng phải mất thêm nửa năm thì linh khí mới không bị tiêu hao nữa, nhưng tối đa cũng chỉ được 1 người đạt được công hiệu đến lúc đó thì cũng không thích hợp để bọn hắn tu luyện nữa.

Cho nên lúc này Diệp Thiên mới vội vàng sắp xếp cho dù tạm thời mình không ở lại được thì để đại sư huynh ở lại cũng được, phải nhớ rằng Cầu Tâm Gia đang bị thương kinh mạch nửa người cần phải có một nơi thích hợp để điều dưỡng.

- Diệp Thiên nghe nói ở Myanmar cậu đã lấy ra một khối lượng lớn Hồng Phi.

Tả Gia Tuấn không có công phu đã cùng Diệp Thiên kéo mấy thứ này, Tả Thị Châu Bảo là do cậu ta sáng tạo ra, còn sống có thể thấy Tả Thị Châu Bảo phát quang là tâm nguyện của Tả Gia Tuấn, không chừng lúc này đang đòi hỏi tiểu sư đệ của mình.

- Sư huynh, đúng vậy, nguyên liệu vải này cũng khá tốt, hơn 300 đôla mua liền đi.

Nói đến chuyện này, Diệp Thiên không nhịn được cười nửa tiếng trước mọi người ở đây còn chằm chọc hắn còn bây giờ thì ai cũng như đang muốn gả con gái cho mình, lại còn xem hắn có bằng lòng hay không.

Tuy Diệp Thiên không phải người nông cạn nhưng trước sự thay đổi đó hắn thấy vô cùng sáng khoái.

- Sư đệ, lần này đệ phải nể mặt ta.

Đều là người nhà Tả Gia Tuấn cũng không e lệ Diệp Thiên nữa mà nói ngắn gọn:

- Cậu hãy giải thích chuyện Hồng Phi cho sư huynh đi, tôi phụ trách việc thành phẩm, đường tiêu thụ cũng để tôi. Đợi sau khi tôi bán về chúng ta phân thành 2, 8. Tôi 2 cậu 8 thế nào?

Tục ngữ có câu: anh em tính toán, Tả Gia Tuấn đã gia điều kiện này cho Diệp Thiên không thể nói rằng không ăn dày, đây quả thực mà nói thì Diệp Thiên chỉ như làm công, phân chia 2, 8. Đường như cuối cùng thì Tả Thị Châu Bảo cũng chẳng có bất kì một lợi nhuận nào.

Cần biết rằng gia công Phi Thúy là việc rất tỉ mỉ, tinh xảo cần phải mới người có tài nghệ cao siêu. Điều này sẽ mất nhiều phí tổn, hơn nữa phí tổn này phải chiếm mất một nửa lợi nhuận bán ra, Tả Gia Tuấn chia lấy 2.

Có một lần hoạt động, sau khi Tả Thị Châu Bảo phát triển mang Ngọc Thạch Phi Thúy đi tiêu thụ. Phi Thúy dần dần được biết đến đó là thời cơ tốt để Tả Thị Châu Bảo bước vào thời kì phát triển cao.

- Sư huynh, huynh cũng đừng có nhớ đến Phi Thúy nữa, đệ không bán cho huynh đâu và cũng không bán cho bất cứ người nào cả.

Thấy những người xung quanh đang tha thiết mong chờ mình gọi điện thoại, Diệp Thiên cũng trả lời trực tiếp Tả Gia Tuấn, bên cạnh những người đó vui vẻ câu trả lời của Diệp Thiên đã khiến họ buồn bực, Tả Thị Châu Bảo không diễn thì họ cũng không diễn.

- Diệp Thiên, cậu... cậu cần nhiều Phi Thúy như vậy để làm gì?

Vốn Tả Gia Tuấn nghĩ rằng Diệp Thiên sẽ nể mặt mình nhưng không ngờ lại bị từ chối, nói trong điện thoại có vẻ không vui, trước nay mình chưa hề mở miệng xin sư đệ vậy mà lại không được nể mặt.

Diệp Thiên cũng cảm thấy rằng ngữ khí của mình có chút cứng nhắc, liền vội vàng nói:

- Nhị sư huynh, chuyện này để ngày mai gặp rồi nói sau, đến lúc đó huynh còn muốn đệ tặng thì đệ có thể không tặng sao?

- Được, vậy thì để gặp rồi nói đi.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Tả Gia Tuấn biết mình đã hiểu lầm sư đệ, nghĩ cũng đúng tình cảm huynh đệ của bọn họ không thể chỉ

vì một món đồ mà sứt mẻ được.

- Diệp... Diệp tiên sinh, không biết là rốt cục đã có ý tưởng gì với Phi Thủy đó chưa?

Thấy Diệp Thiên cúp điện thoại, Trịnh Đại Quân hỏi một cách cẩn trọng, y đã nghe thấy Diệp Thiên nói chuyện với Tả đại sư, giọng điệu nói chuyện của Tả Gia Tuấn cũng cho ăn tát được, cho nên thái độ của Trịnh tổng với Diệp Thiên cũng có sự cung kính.

Thấy Diệp Thiên trầm ngâm mà không nói gì, Trịnh Đại Quân tưởng mình ra giá thấp liền vội vàng nói:

- Diệp tiên sinh, ngài yên tâm đi giá cả hoàn toàn không thành vấn đề, trên cơ sở mua 1/3 là 800 ngàn thì còn thêm 400 ngàn Hồng Kông nữa.

Tài sản của tập đoàn Trịnh thị có tới mấy trăm triệu đôla Hồng Kông, công ty Châu Báo là tài sản tốt nhất của tập đoàn Trịnh thị, mà bọn hắn lúc ở công ty ở Myanmar đã đề ra phương hướng phát triển vài năm tới của công ty thì cũng phải phát triển mạnh mẽ hơn thị trường Phi Thủy.

Cho nên Trịnh Đại Quân và ban giám đốc sau khi tiến hành khai thông đã tiến thu mua nguyên liệu này, chủ ý của bọn họ và Tả Gia Tuấn khá giống nhau cho dù không kiếm được tiền thì cũng vẫn muốn chiếm thời cơ trước.

- Trịnh tổng, ngài ăn thịt thì cũng phải để chúng tôi ăn rau chứ.

- Chính là, Trịnh tổng tập đoàn Trịnh Thị Châu Báo của các ông khoe khoang sự đại tài

- Diệp tiên sinh, chúng tôi không quan tâm đến giá cả của Trịnh tổng, nhưng chúng tôi vẫn có thành ý, chỉ cần ngài đồng ý bán Hồng Phi thì chúng ta có thể bàn lại mà.

Trịnh Đại Quân vội vàng để ý đến cảm nhận của Diệp Thiên, không ngờ, cái giá bảy, tám trăm ngàn đã khiến cho nhóm thương nhân bất mãn, bây giờ đề cao lên 50% quả thực là muốn tuyệt đường làm ăn của họ.

Biết rằng, thị trường tiêu thụ Phi Thủy hiện nay phần lớn vẫn còn thấp, những người bình thường thuê nhà bán Phi Thủy đi từ hơn 10 đến mười mấy vạn cũng không nhiều điều đó làm khó cho bọn thương gia họ phải gánh vác chuyện mua vàng nguyên liệu.

Cho nên khi Trịnh Đại Quân ra giá so với giá của nguyên liệu Phi Thủy trên thị trường thì hơn, hơn nữa mức độ còn lớn hơn nhiều.

Tuy lòng cừu đang ở trên người nhóm thương gia châu báu không quá đề cao sự chênh lệch giá bán của đồ trang sức nhưng giá của Phi Thúy trên thị trường hiện nay thế nào thì bọn họ đều biết, cái này mấy ngàn vạn thì đúng là mức nước đi rồi.

- Các vị, tôi không có ý đó, các vị hiểu lầm rồi.

Bị mọi người chỉ trích làm cho Trịnh Đại Quân có chút khó xử nhưng nếu nghe cùng bọn họ thì sau này cũng sống cũng không dễ dàng gì.

- Nay, các người lại tán gẫu rồi? tôi nói bán Hồng Phi sao?

Thấy những người này vứt mình sang một bên Diệp Thiên thật không biết nói gì cho phải, cảm thấy mình như người nghèo vậy, không bán Phi Thúy thì không có tiền ăn cơm chắc.

- Không bán, vậy đồ thạch là chi?

- Đúng vậy chẳng lẽ chê giá thấp.

- Không thể nào, Trịnh tổng ra giá không phải là thấp cho dù tôi có làm thành phẩm thì cũng không có được lợi nhuận đó.

Lời nói của Diệp Thiên như từ trong chảo dầu ngã vào chậu nước lạnh, cả hội trường nổ òa, bọn họ thảo luận sôi nổi

Thấy Diệp Thiên từ chối chào hàng, Trịnh Đại Quân vội vàng nói với nhóm thương gia:

- Diệp tiên sinh, có phải ngài đang lo lắng? Chúng ta có thể thương lượng giá cả tiếp mà.

- Trịnh tổng, ngài thấy tôi giống người thiếu tiền lắm sao?

Diệp Thiên thoáng cười nhìn Trịnh Đại Quân, nói tiếp:

- Tôi dừ lại Phi Thúy đó để dùng, nếu không thì cũng cho Tả sư huynh chứ nháy định không bán, ngài đừng nghĩ đến nữa.

- Cậu được đấy, Diệp tiên sinh, mong rằng sau này chúng ta vẫn còn hợp tác.

Trịnh Đại Quân bị Diệp Thiên làm cho tức giận, lập tức quay về phía đám người kia, bọn họ làm giàu ở cảng không phải cái gì cũng đi

theo chính đạo vẫn có thể lực ngầm, Trịnh Đại Quân về chuẩn bị đi mời gia tộc xem có cách nào khác gây áp lực cho Diệp Thiên hay không.

Sau khi nói rõ ý định của mình cho gia tộc, chưa đầy nửa giờ có điện thoại một lão gia suýt chết khiến ông ta phải chạy suốt một đêm về cảng, thậm chí còn đi nhanh hơn Diệp Thiên

- Không bán những Phi Thúy đó, xin mọi người để tôi giải thích về đá một chút.

Căn bản Diệp Thiên không để ý chuyện Trịnh Đại Quân đã dời đi, hấn nhìn bên trái, bên phải rồi đến khởi động máy cắt đá rồi phân chia Hồng Phi thượng hạng.

Chẳng qua tiếp theo Diệp Thiên giải thích về đá, mọi người mắng hấn trong lòng, vì trừ Phi Thúy ra thì những thứ khắc hấn đều mặc kệ.

Cắt đá cần cưa có độ dày cao đang cắt thì thịt Phi Thúy bị hao tổn nhiều, Diệp Thiên cắt một đoạn phải hao mất 1 cân Phi Thúy nếu đổi thành tiền cũng phải mất mấy chục vạn.

Từ đó Diệp Thiên cắt tăng tốc độ lên sau 7, 8 phút hai khối cộng lại đến mấy trăm nguyên đá đều bị hấn chia ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 523

Một Tỷ

Phá gia chi tử, rốt cục đây là con nhà ai?

- Một khối Phi Thúy đẹp bị cắt nát nát, đúng là lãng phí khối nguyên liệu tốt.

Hành động của Diệp Thiên khiến mọi người xung quanh ngỡ ngàng, thật là đau lòng một khối Phi Thúy đẹp đã bị cắt tan tác.

Đường lão hiểu biết rộng, miệng ông run rẩy, cả đời chơi Phi Thúy đã có tình cảm với nó, hành động khác thường của Diệp Thiên khiến ông đau lòng.

Đường lão phát hiện ra lý do Diệp Thiên là hao tổn Hồng Phi chẳng qua nguyên nhân chỉ là ở bánh cưa, lúc cắt ngọc bị tiêu hao thì đã trở thành phế liệu, Diệp Thiên hạ dao cực kì chuẩn không hề làm hao tổn đến Phi Thúy dù chỉ là một chút.

Nguyên liệu là của Diệp Thiên hẳn muốn chơi đùa như thế nào thì không ai quản được, 7, 8 phút ngắn ngủn qua đi, hai khối đá nặng đến mấy trăm cân đã bị tróc ra thành những khối hình chữ nhật nặng khoảng 30, 40 cân đã hiện ra trước mặt mọi người.

Mặc dù không hề trải qua công đoạn đánh bóng nhưng thứ nguyên liệu này hiện ra đỏ tươi sáng bóng làm mê mẩn lòng người, ánh chiều Lạc Nhật tỏa sáng làm tán ra một năng lượng lớn, xung quanh khối thạch hơn 10m đầu có màu đỏ hải dương.

Tất cả mọi người đều bị mê mẩn bởi sắc hồng bên trong, lúc đó trước mắt mọi người chỉ còn một màu nếu không được tận mắt nhìn thấy thì không thể gây ra cho bọn họ một chấn động lớn như vậy.

- Đẹp, thật sự là rất đẹp!

Trong đầu mọi người đều có ý nghĩ như vậy.

Lúc đó trong giây lát, bọn họ từ trạng thái thương thức cái đẹp sang trạng thái phần nộ vì không biết Diệp Thiên tìm được ở đâu mấy cái bao rồi đem cất hết Phi Thúy đi, toàn bộ số ngọc nguyên liệu đã bị tổng hết vào trong bao.

Tuy có thể nhìn xuyên thấu qua lớp bao vẫn thấy màu đỏ lờ mờ nhưng cảnh tượng dao động như vừa rồi thì đã biến mất mọi người đều cảm thấy tiếc nuối.

Một lúc lâu sau, Liễu Hi Quốc mới tỉnh lại, nhìn cái bao tải trên tay Diệp Thiên hỏi:

- Tiểu thúc, còn phải giải nguyên liệu này hay sao?

Thấy ánh mắt của những người xung quanh Diệp Thiên lắc đầu:

- Không giải được phải mang về Hồng Kông.

Diệp Thiên không hề sợ những người này nảy sinh lòng tham, hắn thấy mình oai khi cầm Hồng Phi, mấy hôm trước ở Ma Quỷ sơn hắn đã làm chuyện kinh người, ngộ nhờ lời nói ra điều gì đó thì sẽ xảy ra sóng gió, cho nên Diệp Thiên không muốn chuyện mẹ đẻ chuyện con cho nên chỉ hi vọng sẽ nhanh chóng rời khỏi Myanmar.

Mấy khối Hồng Phi cộng lại cũng phải trên 1 tạ, một mình Diệp Thiên thì chỉ kéo được 70- 80kg thôi phải có 2 người thì mới kéo được.

- Đúng, Tiểu thúc, vậy bây giờ chúng ta phải đi.

Liễu Hi Quốc nhìn xung quanh đặc ý, tuy y không mua được Hồng Phi nhưng chỉ cần có ngày Diệp Thiên muốn bán thì cơ hội của y so với những người này nhiều hơn nhiều. Tả Thị Châu Bảo không phải là hoàn toàn không có cơ hội.

Đang lúc mọi người còn hỗn loạn Diệp Thiên đã đi ra bãi để xe rồi lên xe trở về khách sạn.

Vì trong tay Diệp Thiên có Phi Thủy thượng hạng lên tới hơn 1 tỉ, Liễu Hi Quốc cũng nhanh chóng trở về khách sạn thu dọn đồ đạc lập tức chạy đến Ngưỡng Quan rồi ra thẳng sân bay.

Đường Văn Viễn không hề nghi ngờ Diệp Thiên mà hết lòng ủng hộ, Diệp Thiên mới đến Myanmar gần nửa tháng nhưng ở sân bay luôn có máy bay tư nhân sẵn sàng phục vụ Diệp Thiên.

Vấn đề đường hàng không đã được khai thông từ sớm, bọn người trên máy bay đã chờ Diệp Thiên khoảng nửa tiếng rồi, khi máy bay rời đường băng phóng lên cao, nhìn từ cửa sổ xuống tất cả vạn vật đều bị thu nhỏ lại.

- Kết thúc rồi, tin rằng Đại sư huynh sẽ không trách ta.

Thấy thành Ngưỡng Quang đang dần thu nhỏ lại, Diệp Thiên nghĩ lại chuyện gặp gỡ ở Ma Quỷ Sơn hẳn thấy mệt mỏi nếu quái xà 2 đầu không xuất hiện thì gia tộc Bắc Cung cũng không ít hơn 100 người.

Hơn nữa quái xà 2 đầu tồn tại cũng là tiếng chuông cảnh tỉnh Diệp Thiên, trên thế giới này có rất nhiều người không muốn biết những góc sáng, có người còn có thể sinh sống cùng những sinh vật.

Mỗi lần nhớ lại quái xà 2 đầu và Hắc Giao trong núi Trường Bạch, Diệp Thiên đều có một ảo giác, chẳng lẽ trong những chuyện thần thoại trước kia đều lấy nguyên mẫu là những sinh vật này? Nếu như vậy thì những thần tiên ngày xưa tại sao lại không ở đây.

Lắc đầu cười, suy nghĩ đó chợt biến mất Diệp Thiên nhắm mắt lại nghỉ ngơi, rời Myanmar thì chuyện ở Ma Quỷ Sơn cũng kết thúc, điều đó làm cho thần kinh Diệp Thiên được thả lỏng dễ chịu hơn.

Hơn 2 tiếng sau, máy bay từ từ đáp xuống sân bay Quốc tế, đi ra từ Cabin Diệp Thiên phát hiện đón mình lần này không có Đường Văn Viễn.

Hỏi Đường Tuyết Tuyết, Diệp Thiên mới biết trước đó mấy ngày lập xí nghiệp của Đường thị, Đường Văn Viễn đã đầu tư toàn bộ của cải vào đó dù sức khỏe ông ta còn khá tốt nhưng dù sao thì tuổi tác cũng đã cao ông ấy ở nhà nghỉ ngơi.

- Lại một năm nữa trôi qua...

Trước mặt Đường Tuyết Tuyết cười tươi như hoa, Diệp Thiên mơ hồ suy nghĩ trong nháy mắt mình cũng đã 23, 24 tuổi rồi hơn nữa sang năm mới hẳn cũng muốn lập gia đình.

Nghĩ đến Thanh Nhã ở Kinh Thành, Diệp Thiên có chút áy náy, vài năm chạy ngược chạy xuôi hẳn đã đối xử lạnh nhạt với Thanh Nhã, tốt nhất là những ngày sau ở Kinh Thành nên làm chuyện tốt để lương tâm ổn định lại.

Từ chối lời mời của Đường Tuyết Tuyết ở Đường gia, Diệp Thiên để cho bọn họ đưa tới biệt thự của Đường Gia Tuấn, tới Hồng Kông không ở nhà của Sư huynh quay lại bị Tả Gia Tuấn nhú mày.

- Tiểu sư đệ, chuyện châu báu coi như xong, Hồng Phi kia phải cho sư huynh một ít nha.

Lúc giữa trưa ngày thứ 2, Tả Gia Tuấn và Cầu Tâm Gia đến biệt thự, câu nói đầu tiên đầy trách móc, Diệp Thiên nghe thấy mà nổi cả da gà.

- Gia Tuấn, Tiểu sư đệ làm việc gì đều có lý của cậu ấy, trước hết hãy để cậu ấy nói chuyện ở Mayanar đã.

Cầu Tâm Gia cười giải vây cho Diệp Thiên, ông không quan tâm Hồng Phi là cái gì nhưng lại rất tò mò chuyện gặp gỡ của Diệp Thiên ở trong núi Ma Quỷ, năm đó dẫn người vào trong núi đã bị hao tổn nhiều huynh đệ vậy mà không ngờ Diệp Thiên lại có thể lấy vàng từ trong đó ra.

Đối với 2 người này Diệp Thiên không có gì phải dấu diếm, nói ngắn gọn:

- Đại sư huynh, anh hùng Bắc Cung này muốn chém đầu nhưng hơn 100 người trong gia tộc đã bị tiêu diệt.

- Cái gì?

Dù Cầu Tâm Gia đã tu luyện đến mức không hề bận tâm đến cảnh giới nhưng cũng bị Diệp Thiên làm cho kinh ngạc đang ngồi trên ghế Salon thì nháy dựng lên, Cầu Tâm Gia không ngờ gia tộc Bắc Cung lại có đến hơn 100 người sang Myanmar.

- Đại sư huynh, vận khí của đệ cũng còn tốt, không ngờ quái vật trong núi đo tính tình kỳ quặc...

Diệp Thiên kể lại từ đầu chí cuối, câu chuyện ly kì nhất là lúc kể đến đoạn quái xà 2 đầu xuất hiện 2 người lo lắng cho Diệp Thiên mãi không thôi.

Nói hoàn chỉnh câu chuyện đã trải qua, Diệp Thiên giơ 2 tay làm 1 nói:

- Đại sư huynh, chuyện là như vậy đó, mặc dù đệ có muốn giữ anh hùng Bắc Cung lại cũng bất lực...

- Ha ha.

Cầu Gia Minh thừa hiểu ý của tiểu sư đệ đây muốn giữ lại anh hùng Bắc Cung chính là muốn tự mình giải quyết, ông cười nói:

- Bởi vì tất cả tài tử đã thành vong, Diệp Thiên ta không như nghĩ như đệ, anh hùng Bắc Cung đã thành tâm ma của ta.

Chuyện mất cánh tay ở Myanmar năm đó đã thành quá khứ. Cầu Tâm Gia cũng thân nhiên, hơn nữa nghiêm khắc mà nói Bắc Cung gia tộc vốn mất hết vàng.

- Đúng rồi, Diệp Thiên, vàng này muốn vào nước đây là giấy tờ ta giao cho đệ.

Cầu Tâm Gia lấy từ trong ngực quyển sổ tiết kiệm, sau khi đưa cho Diệp Thiên nói tiếp:

- Văn lão đệ cho ta biết, cậu giữ lại vàng đó luyện 3 ngày sau hãy mang đến đây, cậu không nên gấp gáp.

- Ta không sốt ruột nhưng ông ấy sốt ruột.

Diệp Thiên cười mở sổ tiết kiệm ra, hắn không ngờ Tổng Hạo Nhiên lại làm việc hiệu quả cao như vậy, đám Chu Khiếu Thiên đã về nước mà 3 ngày sau đã chuyển vàng thành tiền rồi còn để cho Cầu Tâm Gia giao lại cho mình.

Thấy chữ đằng sau Diệp Thiên nhíu mày nhưng hắn thấy số tiền trong sổ tiết kiệm hơi ít nhưng so với hắn cũng đủ dùng, hắn Tổng Hạo Nhiên làm việc này đã tiêu tốn không ít sức lực.

Diệp Thiên đoán không sai, giá bán vàng trên thị trường Quốc tế mỗi khối bán ra cũng được hơn 80 nguyên, bán trong nước cho tiện, Diệp Thiên bán 5 tấn vàng giá hơn 10 triệu một cái có kết quả đó cũng nhờ vào Tổng Hạo Nhiên.

Cầm sổ tiết kiệm suy nghĩ một lát, Diệp Thiên tính toán rồi nhìn về phía Cầu Tâm Gia nói:

- Sư huynh, đệ muốn lấy ra 2 triệu, còn lại 8 triệu làm quỹ cho Ma Ynhất mạch, hai sư huynh có thể tìm người đầu tư, huynh thấy thế nào?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 524

Phong Thủy

Vàng là do cậu tìm được, ta không có liên quan gì, tiểu đệ số tiền này đệ muốn dùng vào việc gì cũng không cần hỏi ý kiến của ta.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Cầu Tâm Gia cười, ông biết tiểu sư đệ không muốn chiếm quyền mình nên mới phải chia tiền bán vàng cho Ma Y nhất mạch.

Cầu Tâm Gia cũng đã 90 tuổi không còn gì ràng buộc với thế gian này nữa, tiền tài, danh lợi đối với ông chỉ như gió bay, dù Diệp Thiên có làm gì với sổ tiết kiệm này thì ông cũng không hỏi.

- Sư huynh cứ quyết định như vậy đi.

Diệp Thiên cười nói tiếp:

- 2 triệu kia đệ sẽ dùng để bày trận pháp và trang hoàng lại nhà cửa, nếu lần này bày thành công Tụ Linh Trận thì sau này Ma Y nhất mạch không sợ tiểu đệ hút linh khí nữa rồi.

- Ô, Diệp Thiên đây chính là nguyên nhân mà cậu gọi ta và Gia Tuấn cùng đi Hồng Kông đấy hử?

Cầu Tâm Gia nghe thất vọng mắt sáng lên, võ công của ông với cảnh giới này có thể biết được linh khí rất tốt đối với cơ thể con người.

Cổ nhân thường tìm đến núi sâu để ẩn cư nhưng chính vì linh khí đậm ở nơi tu luyện tuy không biết có chêt hay không nhưng thật sự là rất có lợi cho người khỏe mạnh, kéo dài tuổi thọ sống lâu đến trăm tuổi là hoàn toàn không thành vấn đề gì.

Tựa như đạo sĩ Lý Thiện Nguyên, lúc cuộc sống còn chưa có ô nhiễm của công nghiệp, thân luyện tới chân thực khí lúc tuổi già lại ẩn cư trong núi cuối cùng sống lâu đến 120 tuổi, đây chính là linh khí đã tẩm bổ cho cơ thể.

- Đúng, đại sư huynh, đệ phải nghiên cứu trận pháp tuy biến linh khí đang nhiều nhưng khó mà duy trì lâu, 3 huynh đệ chúng ta hợp sức bày trận pháp thì trận pháp sẽ càng hoàn thiện hơn.

Diệp Thiên bày Tụ Linh Trận ở trong Tứ Hợp Viện nhưng thực ra dùng tiểu xảo lợi dụng phương vị quý môn thảo sát khí đã tích tụ mấy trăm năm đi, đồng thời dùng đến linh khí còn sót lại trong long mạch, 2 người cùng hợp lại lúc sau mới vận hành trận pháp.

Bày trận pháp ở gần biển công tác chuẩn bị cũng phải nhiều hơn, bởi vì biển có nước mà linh khí thường dị sự động, nó thường ổn định trong núi non, đây cũng là nguyên nhân mà cổ nhân thường tìm kiếm hải đảo để ẩn cư.

Muốn bày trận pháp ở trong này, đầu tiên Diệp Thiên chỉ cần ở trong biệt thự và biển lúc kiến tạo sẽ hòa hoãn làm xung đột kiến trúc, làm cho linh khí ở biển dữ dội, điên cuồng đến mức nó xông vào nhà làm cho không ai chịu được, mặt khác muốn thay đổi trận pháp lấy linh khí chuyển hóa thích hợp thành thứ con người có thể tu luyện được, chuyện này khó khăn hơn mấy lần so với bày Tụ Linh Trận.

Điều này Diệp Thiên cũng là tiếp thu từ Cung Tiểu Tiểu, đó cũng là nguyên nhân không động thủ khi bày trận pháp, trừ những rườm rà còn phải vận dụng thiên văn nếu không có hoàng kim thì Diệp Thiên cũng không thể cải tạo được ngôi biệt thự này.

- Ha ha, lần này lấy chuyện của cậu là chính, ta và Nhị sư đệ sẽ cho cậu xuống tay.

Cầu Tâm Gia đã già trước mắt có thể cùng hai sư đệ bày trận pháp, trong lòng không kiềm chế được liền nói:

- Chùng nào chúng ta bắt đầu bày trận? tiểu sư đệ cần tài liệu gì để Gia Tuấn chuẩn bị.

- Đúng vậy, Diệp Thiên muốn gì để ta đi đặt mua.

Tả Gia Tuấn gật đầu, vốn ông ta cũng không mong tiến được đến mức luyện khí hóa thần chính là kể từ sau khi kết bạn với Diệp Thiên, công pháp đột nhiên tăng mạnh chứ ban đầu vốn không có khả năng chạm được đến cảnh giới.

- Sư huynh không muốn mấy cái Hồng Phi sao?

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền cười, đọc sách là tu luyện tâm tính, 2 người đều có huyền diệu nhưng chỉ cần lĩnh hội lần thứ nhất cũng đã không kiềm chế được, Tả Gia Tuấn mới sơ luyện trên con đường luyện khí hóa thần nên so với người bình thường cũng hơi sót ruột hơn một chút.

- Hồng Phi, đúng rồi, Diệp Thiên có phải cậu dùng mấy thứ đó bày trận pháp không?

Nghe thấy Diệp Thiên nhắc tới chuyện này, Tả Gia Tuấn phản ứng ngay, ông biết bày trận pháp này cần một khối lượng lớn Ngọc Thạch chỉ là trước kia không nghĩ tới chuyện có thể dùng đến Phi Thúy.

- Haha, nhị sư huynh nếu Hồng Phi kia không thể dùng để bày trận pháp thì đệ còn mặt mũi nào nữa.

Diệp Thiên cười haha, Diệp Thiên lấy cái bao trong phòng khách nói:

- Nhị sư huynh, tổng cộng ở đây là hơn 100 kg Phi Thúy, đem qua đệ đã thử vẽ một ít, huynh tìm kĩ nghệ mài ngọc rồi vẽ theo bản thảo, lớn nhỏ nhất định phải làm cho thật chuẩn.

Vừa nói Diệp Thiên vừa lấy ra 7, 8 bức tranh đủ các loại cho Tả Gia Tuấn, trên mặt tranh có ngọc bội, ngọc trụ, ngọc hoàn, đó là những vật phẩm trang trí rất nhỏ nhưng những đường vân thì rất đơn giản, tin rằng sư huynh có thể đảm nhận công việc mài ngọc này.

Kì thực họa tiết có chút rườm rà, Diệp Thiên muốn đích thân tạo hình, bởi Ngọc Thạch ở vị trí mắt trận cần có nguyên khí để vận chuyển được đại trận mà việc àn y thì sư phó không thể hoàn thành được.

Tả Gia Tuấn tạo hình ngọc cũng rất khéo, nhìn bản vẽ một lúc rồi nói:

- Không thành vấn đề, đồ án cũng không phức tạp lắm, tôi sẽ đi tìm mấy thợ thủ công trong vòng năm ngày có thể tạo hình được.

Tả Gia Tuấn còn có một nhà xưởng tạo hình ngọc hơn nửa những công ty vàng bạc, châu báu cũng phải nể mặt ông vài phần, năm đó đều do ông che chở nếu nói nhanh thì chỉ 3 ngày là xong.

- Đúng rồi, tiểu sư đệ lần thu thạch này tất cả đều phải dùng đến ngọc nguyên liệu.

Tả Gia Tuấn nhìn vào gói vải Hồng Phi một hồi rồi nhìn Diệp Thiên nói:

- Còn có một đồng Hồng Phi thượng hạng đây? Cậu còn không mau khai thông trận pháp Ngọc Thạch đi? Đùng vung phí của trời.

Đùng nói là một nhóm vật phẩm trang sức cao quý chỉ cần có việc thì có thể tăng lên đến một nhà châu báu, cho nên tuy Tả Gia Tuấn không chú ý đánh loại Hồng Phi này nhưng cũng đang ngắm đồng thúy tinh trên cái bao vải kia.

Nhưng Tả Gia Tuấn cũng không tìm thấy nguyên liệu chắc là Diệp Thiên đã cất đi rồi.

- Nhị sư huynh đang lo lắng nguyên liệu hay sao?

Diệp Thiên biểu cảm nói:

- Sang năm tiểu đệ kết hôn, nguyên liệu đồng vải kia muốn để đánh 2 cái vòng lúc đưa cho vợ, không phải huynh ngay cả em trai, em dâu cũng không muốn thương đày chứ.

Trong tay Diệp Thiên cũng không thiếu đồ trang sức chẳng qua Thanh Nhã thích màu đỏ, lúc nhìn thấy đồng Phi Thúy thượng hạng Diệp Thiên đã suy nghĩ đến chuyện sẽ đánh thành vật phẩm để tặng Thanh Nhã.

- Tiểu tử, cậu tính toán tinh đấy.

Sau khi nghe Diệp Thiên giải thích, Tả Gia Tuấn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Như vậy đi, cái vòng hãy để tôi mài, quy của như cũ những đồ vật kia tôi không cần nhưng trong vòng nửa năm chờ đến lúc kết hôn tôi sẽ đưa cho cậu, cứ cho là giúp sư huynh đi.

- Vậy không thành vấn đề.

Vừa nghe thấy Tả Gia Tuấn nói như thế, Diệp Thiên gật đầu trả lời, làm 2 cái vòng tay cũng chỉ cần một ít. Tả Gia Tuấn đã đưa ra đề nghị mà Diệp Thiên đang cầu không được.

- Được rồi, nhị sư đệ tuổi đệ cũng không ít sau khi làm chuyện này xong không phải chạy ngược chạy xuôi nữa.

Nghe thấy 2 người nói chuyện Cửu Tâm Gia cũng không kiên nhẫn được nữa liền đứng lên nói:

- Đi, chúng ta đi, Diệp Thiên nhìn tòa nhà phía trước xem đã rồi nói sau.

- Được, dù sao nơi này cách cũng không xa bây giờ chúng ta đi ngay đi.

Diệp Thiên cũng muốn bố trí trận pháp sớm sau khi khi đợi linh khí trong Tụ Linh Trận giảm bớt một chút thì có thể để những người trong nhà đến ngụ ở nhà cũ, chỗ 2 vị sư huynh tu dưỡng Diệp Thiên có thể chạy đi chạy lại được.

Ba người cũng không cần gọi người điều khiển do Tả Gia Tuấn lái xe hướng tới vùng đất phong thủy trù phú, có thể thấy những mái nhà ẩn hiện trong những lùm cây sum xuê nhưng vẫn là cảnh đảo ít người ở lại.

Tả Gia Tuấn lái xe giữa những ngôi nhà cao cấp ở lưng chừng núi, sau khi qua vào vọng gác đã đến một con đường mòn nhỏ trong rừng, hai bên đường rậm rạp bóng cây ngô đồng, hai vách tường còn lại là những dãy núi rêu xanh làm cho người ta có cảm giác thật thanh tĩnh.

- Đến rồi, Diệp Thiên chính là ở trong chỗ này!

Xe dừng lại cách chỗ trước cửa sắt chừng 300 thước, Tả Gia Tuấn cầm cái khóa điện tử mở ra cả tòa biệt thự hiện ra trước mắt.

Kiểm trúc tòa biệt thự này gồm 4 tầng, tường bên ngoài do nhiều năm không tu sửa đã bong tróc nhiều nhưng cỏ cây vùng nhiệt đới bên trong vườn đều được cắt tỉa gọn gàng, ngăn nắp, cửa nhà không có một hạt bụi, hẳn là có người thường xuyên đến quét tước, dọn dẹp.

Thực ra theo ý kiến của Cung Tiểu Tiểu, cô muốn mời các công ty nội thất cao cấp nhất Thế giới đến trang hoàng cho biệt thự thật rực rỡ sau đó tặng cho Diệp Thiên nhưng Diệp Thiên lại có suy nghĩ của riêng mình tự nhiên không muốn làm gì mà cứ để yên nó như vậy.

- Được, phong thủy của ngôi biệt thự này so với chỗ lão Đường còn tốt hơn nhiều, lại còn gần biển nữa chứ.

Sau khi đi vào vườn hoa, Diệp Thiên liền đi ra sau lưng núi, ngắm biển khơi xa xa, ánh mắt sáng lên, đứng ở lưng núi này cảm giác thật vui vẻ thoải mái, khiến Diệp Thiên khen không ngớt lời.

Theo bí quyết Thất Tinh Bát Quái Diệp Thiên lúc Diệp Thiên đi vào trong biệt thự không khỏi nhẩn mặt, nói:

- Nhị sư huynh, có thể chiêm chước một chút không, để cái đó xuống sâu 800 thước sau đó tạo nên một vườn phong thủy trụ ở bên ngoài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 525

Công Tác Chuẩn Bị

Này, tiểu sư đệ hãy nhìn ra đi.

Diệp Thiên nhìn theo hướng ngón tay chỉ, Tả Gia Tuấn không nhịn được cười:

- Mặc dù Hồng Kông có nhiều vùng đất phong thủy trù phú nhưng cũng có nhiều người địa phương, tiểu sư đệ cậu muốn cái Xích Trụ kia âm khí tích tụ phải tích tụ ở chỗ nào.

Phương Nam nhiều thành thị vô cùng, nhất là khu duyên hải, nơi có thành thị thường là những nơi có gió êm dịu, Hồng Kông kể từ khi bị đế quốc Anh thống trị đã có những đại sư quy hoạch phong thủy.

Bởi vì chỗ của Xích Trụ khá lệch, nặng âm khí chỗ định giam nó đều là cảng của các thương gia, nơi này cũng ít có người nay giao thiệp với cùng địa phương Diệp Thiên cảm thấy sát khí trên cổ chính là do Xích Trụ hướng tới.

- Sư huynh, đệ bày trận pháp này không cần cầm dương giao hòa, sát khí trên cổ sẽ được hóa giải nếu không sẽ ảnh hưởng đến vận hành trận pháp, huynh có thể xây dựng một cái phong thủy ở chỗ kia không?

Cung Tiểu Tiểu xây căn biệt thự này chỉ có duy nhất một khuyết điểm đó là sườn chính lại quay về phía nhà tù Xích Trụ, tuy có cách xa nhau nhưng vẫn bị ảnh hưởng nếu bình thường thì sự ảnh hưởng đó không lớn lắm nhưng chỗ Diệp Thiên cần bày Tụ Linh Trận thì phải đem phá bỏ đi.

Diệp Thiên chỉ ra chỗ là cảnh quan của vùng duyên hải, nơi đó có những con đường thẳng tắp, muốn mở phong thủy ở nơi này Diệp Thiên đang tự hỏi có đến đích được hay không.

Tả Gia Tuấn nhìn theo ngón tay chỉ của Diệp Thiên một lúc lâu rồi trầm ngâm nói:

- Đời sống dân cư ở chỗ kia cũng không phải là thịnh vượng, du khách đến cũng không nhiều lắm nhưng tiểu sư đệ, chất vàng này cần chúng ta phải tìm ra, thật là có thể kéo được những người này đến.

Tả Gia Tuấn đã từng tham gia nhiều phong thủy vào các cảng đảo nên khá nổi tiếng về phong thủy trước kia từng làm cố vấn cao nhất về phong thủy theo như lời ông nói thì tầng lớp trong xã hội ở đảo này có ảnh hưởng lớn đến phong thủy.

Cho nên Tả Gia Tuấn chỉ cần chỉ ra chỗ nào phong thủy xấu sẽ ảnh hưởng ngay đến phong thủy của những ngôi nhà cao cấp trên lưng chừng núi, khi Diệp Thiên gặp các bạn hàng xóm giàu có thì có chút bối rối. Lấy ảnh hưởng của những người chính quyền trong xã thì không có khó khăn gì.

- Sư huynh tiền nong không thành vấn đề, đệ sẽ đi chuẩn bị hai triệu tư vàng.

Sau khi nghe thấy Tả Gia Tuấn nói, Diệp Thiên gật đầu nói tiếp:

- Chỗ giữa đường cần làm trước một vòng tròn, ở giữa đặt một cái bàn phong thủy bằng thạch anh, kéo hai bên trái phải, việc này tốn không ít sức lực đâu.

- Hay, tiểu sư đệ.. đệ thật cao minh.

Diệp Thiên còn chưa nói xong, Cầu Tâm Gia đã lớn tiếng khen ngợi, Tả Gia Tuấn nghe thấy có chút sững sờ, dường như Diệp Thiên bày Tụ Linh Trận Pháp không cần phải nhờ đến chính quyền di dời mấy điểm du lịch kia đi.

Tất cả đều là người một nhà, Tả Gia Tuấn có chút khó hiểu trong lòng cảm thấy nghi ngờ liền hỏi:

- Đại sư huynh, tiểu sư đệ lúc mới bắt đầu không phải đã nói là cần đến cột nước Kiến Phong sao? Tại sao bây giờ lại phải làm phong thủy bàn thạch.

- Gia Tuấn, chỗ thi công ở giữa có bàn thạch, trái phải tiến ra đều phải tiến hành xung quanh cái bàn thạch đó, dương quay về làm âm. Âm dương sẽ thay đổi liên tục mới có may mắn sinh được khí thì chẳng khác gì là tạo ta một cái cửa, đem sát khí Xích Trụ kia chắn ở bên ngoài.

Mấy chục năm Cầu Tâm Gia cũng không phải là đã sống uống, ông đã lưu truyền ở Trung Quốc mấy ngàn trận pháp tất cả đều qua một lần nghiên cứu, Diệp Thiên vừa nói xong ông đã hiểu dụng ý của hắn.

Thông thường khi sử dụng thạch trận phong thủy thì đều là Nhất tinh trận cũng chính là nhìn quanh Nhất Tinh để làm mất thạch trận phong thủy, để âm dương hòa vào nhau, theo sự thay đổi của phong thủy Diệp Thiên sẽ vứt bỏ Nhất Tinh trận rục tiếp xây dựng ý tưởng thạch trận phong thủy khiến trong nhất thời Tả Gia Tuấn không hiểu được dụng ý của hắn.

Sau khi hiểu ý tưởng của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn nói:

- Tiểu sư đệ, nếu một mình xây dựng thạch trận phong thủy này thì đơn giản rồi.

Theo thuyết pháp của Diệp Thiên, chỉ cần chỗ thi công làm được một cái vòng tròn thì cũng không cần đổi lại bản vẽ, dựa vào mối quan hệ của Tả Gia Tuấn hợp mấy vị tí phú ở lưng chừng núi này lại là được.

- Không, thi công phong thủy trụ này có thể làm được dưới chân núi.

Vị trí của ngôi nhà này cao hơn vòng quanh núi, phía trước bên phải gần biển, chỗ biển sâu hơn 8000 thước có một hòn đảo đường như đó là chỗ chơi đùa của Linh Long, bên phải chính là chỗ của Xích Trụ, tuy vận mệnh của Thạch trận vẫn có chỗ thiếu sót đáng tiếc cho nên còn muốn thi công phong thủy trận.

- Được, nhanh nhất là 3 ngày, chậm nhất là nửa tháng, nhất định ta đến lấy giấy phép ở chính quyền và tranh thủ khởi công.

Mấy năm nay tuy Tả Gia Tuấn cũng đến xem phong thủy cho các phú hào trên cảng đảo nhưng cũng không bằng một bút tích như vậy của Diệp Thiên trong lòng cũng cảm thấy có chút vui sướng.

Phải biết rằng Diệp Thiên đối dương trạch phong thủy cũng không phải là chuyện dễ, xung quanh trong phạm vi hơn 100m các khu vực cũng khác nhau, kết hợp với linh khí trên biển sau đó là Tụ Linh Trận dĩ nhiên là vượt xa sự hiểu biết của Tả Gia Tuấn.

Tục ngữ có câu: võ công ở ngay trong người, điểm mấu chốt quyết định sự thành bại này cũng không phải ở dương trạch mình bố trí mà cần phối hợp nhiều nhân tố khác bên ngoài, hơn nữa Diệp Thiên lại không dùng đến Ngọc Thạch không có từ 20 ngày đến nửa tháng thì những khu nhà cao cấp này cũng chưa thể động thổ được.

Diệp Thiên thăm dò đơn giản, sau khi dùng la bàn định vị phương hướng đã cùng với 2 sư huynh rời khỏi đây, Tả Gia Tuấn tiễn 2 người vào nhà rồi một mình lái xe ra ngoài, muốn xây dựng trên cảng đảo tấc đất tấc vàng này quả không phải là chuyện dễ dàng.

Mấy ngày liên tiếp Tả Gia Tuấn đều đi sớm về muộn, lại còn mặc y phục Bát Quái đạo nói rằng “ Tả đại sư” cũng không sai, sau một

tuần chính quyền cảng đảo thu thập ý kiến rồi quyết định dựng lên một điểm phong cảnh ở ngay lưng chừng núi.

3 ngày trước, một bảo vật trong đền nặng tới 5 tấn vàng đã bị Diệp Thiên thu về trong yên lặng, để tặng trung tá Tổng Phi thì đúng là không vật gì sánh bằng.

Ngoài hoàng kim ra Liễu Hi Quốc còn mang đến gần một ngàn trang sức bằng Hồng Phi lấy ra trong đó một ngọc bội cứng nhất, Diệp Thiên mất nhiều công công cũng chủ yếu là chạm ngọc bội để bày trận pháp, những thứ này làm linh khí rất hiệu quả.

- Diệp Thiên, sao rồi?

Chính quyền cho rằng cậu làm tốt nhưng cũng cần phải thiết kế cột nước.

Hôm nay về đến nhà Tả Gia Tuấn có chút mệt mỏi, từ xa cũng có thể ngửi thấy mùi rượu trong miệng, địa vị của ông cao như vậy nhưng muốn cầu xin người khác giúp đỡ cũng phải hạ mình.

- Sư huynh, đệ chuẩn bị xong từ sớm rồi, các huynh cứ dựa vào đó mà thi công.

Sau khi nghe Tả Gia Tuấn nói, Diệp Thiên bỏ dao khắc ngọc bội xuống cầm một tờ giấy đưa cho Tả Gia Tuấn nói:

- Hình dạng bên ngoài của cây cột nhất định phải như thế này, theo góc độ phong thủy mà nói vườn là trời, phương là đất

Mặt khắc nơi này cần tạo hình đồ thức Long, Phượng và Kỳ, Lân, dưới 3 vòng, vây 3 thước vị trí 4 phương là Phương Nam trước Chu Tước, phương Bắc sau Huyền Vũ, phương Đông trái là Thanh Long, phương Tây phải là Bạch Hổ, không được có bất kì nhảm lẫn nào.

Cái thứ hai trong vòng đó 1m là Bát Quái, Phục Hi mở đất trời, Nữ Oa vá trời, Hậu Nghệ bắn mặt trời và Đại Vũ trị thủy, 4 người này đức hạnh, tài năng đều phải chạm ở mặt trước, thiếu một cái cũng không được.

Vòng ngoài cách mặt đất mười hai phân chia làm 2 phía, vị trí của cung mưa là chư thần Lô Điện, đây cũng là chỗ của 3 vòng quan trọng của trụ phong thủy, phải đích thân huynh giám sát chế tạo mới được.

Diệp Thiên nói đến đây bỗng dừng lại một chút chỉ vào đồ án trụ phong thủy phía trước nói:

- Vòng quanh trụ phong thủy là đồ án Thái Cực, Âm trước, Dương sau, từ đó có thể chắn được sát khí ở bên ngoài, trong phạm vi một

trăm dặm sẽ là nơi địa linh nhân kiệt, tài nguyên phong phú, dồi dào.

Đương nhiên Diệp Thiên còn có một câu nữa không nói ra, phải đợi sau khi hoàn thành trụ phong thủy, độ cao phải thấp hơn những ngôi nhà cao cấp sát khí không được phát ra tác dụng, lúc trận pháp này đại thành linh khí của biển sẽ rót vào trận pháp

Đương nhiên bên trong phong thủy trụ này tiêu tốn nhiều tiền của nhất định sẽ sinh ra Hán Bạch Ngọc Thạch vờn quanh muốn vậy cũng phải tiêu tốn gần 400 ngàn.

Mà ở trong mắt âm dương lại càng cần đến trên 100 mắt có khắc ngọc bội, ngọc bội này Diệp Thiên sẽ dùng thuật pháp để giắc thêm vào, tuy không có dụng cụ của thầy tu nhưng so với bùa hộ mệnh thì hiệu quả hơn nhiều, nếu hẳn muốn bán ra ngoài thì mấy ngàn vạn là không phải bàn nhiều.

Sau khi Tả Gia Tuấn giới thiệu lại trận pháp, Diệp Thiên lại dặn dò:

- Nhị huynh, trận pháp này cần phải vận hành trên 100 năm toàn bộ chất liệu dùng phải là tốt nhất, điều này phải đích thân sư huynh lo mới được.

Diệp Thiên biết kiến trúc của Vệ Hồng Quân ở Trung Quốc có rất nhiều tin vịt, hẳn không muốn phong thủy trụ này chỉ được có mấy năm chỉ vì chất lượng thi công hay nguyên liệu không tốt sập đổ.

- Yên tâm đi, về chất lượng thi đảm bảo tuyệt đối, ở đây không phải là đất liền.

Tả Gia Tuấn cười nói.

- Vậy thì tốt rồi...

Diệp Thiên gật đầu cười, đang lúc định nói chuyện thì trên bàn bỗng vang lên một tiếng, sư huynh đợi một chút, nhị sư huynh đệ có điện thoại.

- Tiểu tử thôi, ở bên ngoài cũng chẳng khác gì nên về nhà đi.

Sau khi nói điện thoại, tiếng của Diệp Đông Bình từ trong loa vọng ra nhưng Diệp Thiên cảm thấy giọng nói tỏ rõ sự vui mừng.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 526

Mẫu Thân

Diệp Thiên đang thảo luận với 2 vị sư huynh về phong thủy của ngôi biệt thự thì đoán ngay ra ý cha, hấn không yên lòng nói:

- Cha, ở Hồng Kông con còn một số việc phải xử lý chưa chắc sang năm đã về được.

Cung Tiểu Tiểu đã mua ngôi biệt thự từ đầu năm vốn dĩ muốn cùng chồng đến đó ở ai ngờ đúng lúc trang hoàng thì người chồng lại bất ngờ gặp tai họa, nếu Diệp Thiên không nói thì e rằng đến giờ cũng vẫn chưa tìm thấy hài cốt.

Vi vậy mà từ đo đến này ngôi biệt thự bị bỏ hoang, Diệp Thiên không chỉ bày Tụ Linh Trận mà tiếp theo còn phải dọn dẹp lại biệt thự để nghi ngơi khoảng chừng cũng phải mất đến 3 tháng.

Diệp Thiên còn muốn giám sát việc thi công phong thủy trận cho nên hấn cũng chỉ có thể ở lại kinh thành 1 năm, năm sau còn phải quay về cảnh đảo.

Nhưng điều Diệp Thiên không ngờ chính là hấn chưa nói xong thì Diệp Đông Bình đã tức giận:

- Tiểu tử thôi, muốn đổi trời hả? ta đây cũng không muốn đụng đến ngươi nếu không nhanh chóng trở về ta sẽ cắt đứt chân tay ngươi đấy.

- Cha, cha là cha con sao? Vậy mà còn nói là luôn quan tâm con?

Diệp Thiên bị cha mắng vì không về kinh hấn theo cha đến 10 tuổi cũng thường xuyên thấy ông ra ngoài có khi cả 2, 3 tháng không dùng đi động nhưng chưa bao giờ thấy cha vội vàng như vậy.

Diệp Đông Bình bị con trai làm tức đỏ cả mặt nhưng ngoài miệng vẫn thét lớn:

- Tiểu tử, con đừng có nói nhảm nữa, mau trở về sáng mai ta muốn thấy con.

- Đông Bình, ông không thể nói chuyện với con trai để nghe một chút sao?

Lúc Diệp Đông Bình đang uy hiếp Diệp Thiên mấy câu thì có nghe thấy một âm thanh khác thường vang lên trong điện thoại giọng đó là giọng Bắc Kinh, nhưng không phải là con gái mà là của đàn ông nghe rất uyển chuyển.

- Khụ khụ

Bị âm thanh này là cho trở về trạng thái ban đầu cộng với mấy tiếng ho khan, lấy tay bịt loa quay đầu lại nói:

- Vi Lan, em biết không tiểu tử này rất láu cá, nếu e không cho nó vài gậy thì nó có mà leo lên cả đầu trời đấy.

Diệp Đông Bình cũng không thiếu các biện pháp trị con trai ngay từ khi nó còn nhỏ, căn bản là Diệp Thiên trong tay Lý Thiệu Nguyên không coi ông ra gì, những cách giáo dục đó không thể thực hiện được, nói có sách mách có chứng tiểu tử này đang á khẩu không nói được gì. Diệp Đông Bình chỉ lớn tiếng dọa con trai.

- Diệp Đông Bình anh không được nói như vậy, nó là đứa giỏi nhất biết nghe lời nhất.

Vốn dĩ Tổng Vi Lan còn muốn khen ngợi Diệp Thiên nhưng nghĩ đến uy phong một đời của cha là Tổng Hạo Nhiên đều bị tên tiểu tử này làm đổ hết liền không nói nữa, chỉ nín môi ngồi trên salon cười. Thấy vẻ mặt thất thần của Diệp Đông Bình bịt chặt microphone không bỏ tay.

- Cha, cha nói gì vậy, thực sự con không rảnh mà, thêm năm nữa lúc về ăn tết con sẽ tặng cha mấy món đồ thật đẹp, được không?

Đối với thái độ dọa dẫm của cha từ trước đến nay Diệp Thiên đều chỉ cho là đùa, sau khi tếu táo vài câu trong điện thoại, lúc đang định tắt máy thì nghe thấy tiếng cười của phụ nữ rất duyên hắc lạng người đi một lúc.

- Cha, ai đang cười vậy? nghe phụ nữ này cười tuổi cũng không lớn lắm.

Giọng điệu của Diệp Thiên không được tốt lắm:

- Có phải mẹ con từ nước ngoài về không... nếu cha ở nhà dám nuôi tiểu nhân thì đừng trách lúc về con không khách khí đấy.

Diệp Thiên nghe thấy cái gì vậy? Hấn có thể cam đoan rằng tuyệt đối chưa hề nghe thấy tiếng của người đó, nói cách khác là hấn không biết người đàn bà trong phòng cha hấn lúc này là ai.

- Tiểu tử thôi, ba của con là loại người như vậy sao? Không phải là mẹ con nhanh trở lại mà là đã trở về rồi. Con có về hay không hả?

Diệp Đông Bình bị con trai làm cho dở khóc, dở cười, tức giận cúp điện thoại, nói:

- Vu Lan, con trai mà em khen ngợi nói năng không dễ nghe đâu.

- Cái gì? Con trai khen em? Đông Bình anh xem hiện tại em không trang điểm đâu nhé.

Sau khi nghe Diệp Đông Bình nói, Tống Vĩ Lan lập tức ngồi thẳng lại, cầm cái gương lên nhìn mình có chút xúc động giống như Diệp Thiên đang đứng trước mặt mình vậy.

Đối với đứa con trai này Tống Vĩ Lan luôn cảm thấy áy náy, cái đó cũng làm cha bà để ý đến Diệp Thiên trong 10 năm nay đến giờ bà vẫn không hề gọi cho con trai một cuộc điện thoại, bà sợ con trai sẽ chỉ trích mình, bà còn sợ hơn công lao của mình trong hơn 20 năm sẽ hóa thành công dã tràng.

Cho nên Diệp Đông Bình chỉ cần nói con trai khen bà một câu là đã thay đổi Tống Vĩ Lan khiến bà trở về như một người phụ nữ bình thường, vừa soi gương lại còn vừa hỏi xem Diệp Đông Bình có thấy mình không ổn ở chỗ nào không?

- Vĩ Lan em không cần trang điểm cũng xinh đẹp nhất trên đời này rồi.

Diệp Đông Bình bỏ điện thoại xuống đến bên cạnh vợ, thay đổi hoàn toàn thái độ khô khan trước kia, nhìn nhưng Tống Vĩ Lan có vẻ ngượng ngùng, mặt ửng đỏ quay đầu đi tránh ánh mắt của Diệp Đông Bình.

- Nói sạo, em đã 40. 50 tuổi rồi còn xinh đẹp gì nữa.

Kể cũng lạ, hơn 20 năm nay không ít những người tài giỏi theo đuổi Tống Vĩ Lan, những tên đó càng khen bà càng thấy buồn nôn nhưng người có thể làm cho bà thẹn thùng trốn tránh thì chỉ có người đàn ông này, có lẽ trong truyền thuyết đây là đậu hũ trong nước biển... đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn.

- Vĩ Lan trong lòng anh em vẫn mãi là một tiểu cô nương.

Hơn 20 năm nay Diệp Đông Bình không nói đến thực tế nữa, càng lúc càng nhanh nhẹn, cái gì là khoảng cách thân phận đều không còn tồn tại nữa, cái đó cũng là nguyên nhân khiến 2 người xa cách hơn 20 năm nay mới được đoàn tụ.

- Đông Bình, không được, cho em thêm chút thời gian, chờ con trai về rồi nói sau đi.

Trong lúc 2 người đang gần nhau, Tống Vĩ Lan có chút kích động đẩy Diệp Đông Bình ra, vội vàng chạy về phòng ngủ của mình, bà đóng chặt cửa mặc dù đối mặt với người đàn ông này trong lúc nhất thời bà cũng không có cách nào điều chỉnh bản thân.

- Nhưng, ta là chồng em cơ mà.

Thấy bóng lưng uyển chuyển của vợ, Diệp Đông Bình nán lời của ông không sai, khi ông có giấy tờ quan trọng trong hòm sắt đó là giấy hôn thú của đại đội sản xuất viết cho ông, căn cứ vào đó hai người đúng là vợ chồng hợp pháp.

- Tiểu tử thôi, nếu con mà không làm mối cho ta và mẹ con thì ta sẽ không nhận người nữa.

Diệp Đông Bình không thực hiện được tâm nguyện liền đổ bực tức lên người con trai những lần gần gũi vợ đều lấy con trai ra làm tấm chắn khiến Diệp Đông Bình rất ngứa răng.

- Tiếng cười kia vọng lại là của mẹ? không sai.

Diệp Thiên tay phải cầm di động, nghe thấy câu nói sau cùng của cha, cả 2 người đều ngấy ra trong đầu không ngừng nghĩ về cuộc điện thoại rồi cười.

Vốn dĩ theo lời của Diệp Đông Bình, thì hẳn là mấy ngày trước Tống Vĩ Lan đã trở lại kinh thành, Diệp Thiên chưa chuẩn bị tâm lý đột nhiên hơn 20 năm mẹ lại xuất hiện trong nhà trong lòng hẳn bị kích động lớn.

- Tiểu sư đệ làm sao vậy? có phải ở nhà có việc gấp không?

-

Cầu Tâm Gia thấy Diệp Thiên sau khi nghe điện thoại thì thất thần, buồn chán liền vội vàng nói:

- Có chuyện thì đệ về trước đi, trận pháp này cũng không thể bày trí được trong ngày một, ngày hai, đệ để lại bản vẽ ở đây bọn ta sẽ giúp đệ vẽ giống y như vậy.

Lúc Cầu Tâm Gia giảng giải về trận pháp, Diệp Thiên nói ra ý tưởng của hắn, Cầu Tâm Gia liền hiểu ngay cho nên chuyện tạo phong thủy như vậy Cầu Tâm Gia hoàn toàn có thể đảm nhận.

- Đại sư huynh, chỉ e huynh phải giúp đệ làm giống hệt như vậy...

Diệp Thiên cười một tiếng khở sở:

- Có huynh ở đây đệ cũng yên tâm, chuyện bày trí ngôi nhà này để đệ quay lại rồi tính sau.

Phong thủy trụ thay đổi xung quanh biệt thự này trong vòng 100 dặm khí hậu ở từng nơi cũng khác nhau, sáng tạo Tụ Linh Trận cũng cần nhiều điều kiện bên ngoài tác động.

Nhưng Tụ Linh Trận có thể bày trí thành công hay không còn dựa vào năng lực, trong biệt thự này tri thức về khoa học tự nhiên vẫn là quan trọng nhất hơn nữa những chi tiết rất nhỏ cũng cần Diệp Thiên nói rõ chỉ có thể đợi hắn từ kinh thành quay về.

- Diệp Thiên xảy ra chuyện gì vậy? ở đây có đại sư huynh rồi, có muốn ta cũng trở về với đệ không?

Tả Gia Tuấn nói chuyện lý giải trận pháp của mình không bằng Cầu Tâm Gia, còn chuyện quan hên khắp nơi ông đã làm xong còn những chuyện về sau không thể giúp đỡ được gì.

Hai người trước mặt đều là 2 người thân nhất, Diệp Thiên cũng không muốn đấu, hắn cười khở nói:

- Nhị sư huynh, không cần đâu, việc nhà mà, là mẹ đệ quay về.

Nghe thấy chuyện này Cầu Tâm Gia vỗ vai Diệp Thiên cười mắng:

- Tiểu tử thôi, 10 tháng mang nặng đẻ đau, cha mẹ dù có lỗi lắm gì thì cũng là người sinh ra đệ, có cái gì mà nhớ rồi, nhanh trở về đi.

- Đúng, đúng...bây giờ ta đi tìm lão Đường chuẩn bị máy bay.

Diệp Thiên cũng biết chừng mực, liền gật đầu muốn đi ra ngoài thì bị Tả Gia Tuấn kéo lại:

- Đệ không xem bây giờ là mấy giờ rồi à? Để sáng mai ta đi đặt vé máy bay, đệ có muốn cho mẹ mình nghỉ ngơi hay không?

- Được vậy thì sự huynh sắp xếp nhé, đệ... đệ không ngủ được.

Diệp Thiên tự cho là mình tu luyện không tồi nhưng gặp phải chuyện này vẫn làm hắn giao động, hận là hắn không thể chạy ngay về Bắc Kinh để hắn vừa yêu vừa hận người phụ nữ kia.

Sau khi quay về phòng ngủ, mấy năm nay luôn ngủ trong tư thế ngồi, hiếm thấy Diệp Thiên lâu mà không nhập định được trong đầu hắn lớn vòn toàn là mấy chửa mẫu thân.

Hơn 13 giờ rồi cục thì cũng về đến nhà, người cũng mệt, lấy con ngựa ra trước, tranh thủ sáng mai đột phá.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 527

Tương Kiến.

Sư phụ, không phải người nói trở về từ mấy hôm trước sao? Trong nhà không có chuyện gì cả.

8 giờ sáng máy bay đáp xuống sân bay của thủ đô, Chu Khiếu Thiên mở cửa se Land Rover đang chờ ở ngoài sân bay.

Chu Khiếu Thiên và Hồ Hồng Đức đã đưa Diệp Thiên về từ sớm, chính là Diệp Đông Bình muốn làm chuyện bí mật không nói trước chuyện này cho vợ biết, cả mấy chị em trong nhà này cũng không cho biết.

- Được rồi, lái xe đi!

Diệp Thiên tựa vào ghế lẽ ra một đêm hần không ngủ hần phải mệt mỏi nhưng không biết vì sao trong lòng hần luôn thấy vội vàng, tinh thần cũng không mệt mỏi gì hết.

Nghi ngơi một lúc, Diệp Thiên nói:

- Đúng rồi, võ giả những người đó sắp xếp sao rồi?

Diệp Thiên biết lúc này những người Nhật Bản đã bắt tay vào việc điều tra chuyện mấy người anh hùng Bắc Cung mất tích, nhưng hần tự hỏi không có dấu vết gì lưu lại ở núi Ma Quỷ cho dù người Nhật Bản có thể tìm thấy 3 tường quân thì cũng chỉ có thể hoài nghi chính bản thân mình chưa không hề có căn cứ gì xác đáng.

Có thể tiết lộ chuyện này duy nhất chỉ có mấy người võ thần kia, nếu những người Myanmar để lộ tin tức nhưng thật ra rất khó có thể tìm thấy họ.

Cho nên Diệp Thiên đã thông báo cho Chu Khiếu Thiên và Hồ Hồng Đức đặc biệt là sai Khâu Văn Đông để sắp xếp cho họ tạm thời đi khỏi kinh thành, ít nhất cũng để chuyện này qua đi rồi nói sau.

- Sư phụ người yên tâm đi, bọn họ chưa quay lại kinh thành đâu họ phải đi kí hợp đồng với Châu Phùng Hằng, Vũ sư huynh ở đó nhất định người Nhật Bản sẽ không tìm thấy đâu.

Chu Khiếu Thiên vừa lái xe, vừa cười nói:

- Hôm qua đệ tử cho bọn họ mỗi người một ít vàng nhưng sư phụ 100 vạn thì khi nào mới đưa cho bọn họ.

Thành thật mà nói, lúc đầu nghe những người võ thần không về kinh thành vẫn có chút vội vàng bởi vì chuyện xảy ra ở núi Ma Quỷ là chuyện lớn, quả thực giống như cuộc chiến tranh vậy.

Hơn nữa một lượng lớn hoàng kim không thể khiến họ khỏi lo lắng đề phòng, sợ Diệp Thiên sẽ giết người diệt khẩu, hôm qua nếu Chu Khiếu Thiên không cầm vàng đến thì họ cũng lấy trộm mà chạy chốn rồi.

Sau khi nghe Chu Khiếu Thiên nói, Diệp Thiên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Quay lại lấy 100 ngàn, hãy đưa cho bọn họ 200 vạn cậu hãy giữ lại mà dùng.

Có trời Diệp Thiên mới biết Khiếu Thiên đã làm việc cùng với cha ở trong cửa hàng đồ cổ luôn có tiền lương, bình thường cũng được 1, 2 ngàn nhưng nói chung vẫn khá túng thiếu.

Tuy cho đến giờ Chu Khiếu Thiên vẫn chưa đề cập đến chuyện này nhưng Diệp Thiên cũng không phải là người nhỏ mọn, người ngoài còn có thể cho cả vạn thì đồ đệ mình đương nhiên cũng phải hiểu hơn một chút.

Đang lúc lái xe Chu Khiếu Thiên nghe thấy sư phụ nói vậy hai tay run lên, vội vàng đỡ tay lái nói:

- Sư phụ... không cần đâu, con có làm gì tiếp đâu... Hơn nữa con cũng con cũng không có việc gì mà cần đến nhiều tiền như vậy.

Thực ra là Diệp Đông Bình đã sớm trả lương cho Chu Khiếu Thiên, cậu ta cầm tiền cũng phải được sự đồng ý của Chu mẫu cho nên Chu Khiếu Thiên cũng có chút ngưng ngừng, lúc sinh nhật mẹ cậu ta cũng chỉ mua đôi bông tai vàng.

- Cho cậu tiền đương nhiên là để cậu tiêu sài rồi.

Bổng Diệp Thiên nói:

- Khiếu Thiên, thời gian vừa qua rất nhiều người trong môn phái đã vì tiền mà đi vào con đường tà đạo cuối cùng là không được chết trong tuổi già, cho nên cậu có tiền rồi cũng không được làm chuyện phạm pháp.

Người trong môn phái ăn uống với ngũ cốc hơn nữa ý chí không kiên định dễ bị quá làm liều nên thường làm chuyện trái với đạo đức.

Giống như tên đạo tặc nổi tiếng trước thời giải phóng “ Yển Từ Lý Tam” chính là người trong giang hồ nhưng thứ nhất là hám phụ nữ, thứ hai là thuốc phiện.

Lúc đó Lý Tam trộm được một bảo vật trên quốc đảo bị người ta bao vây vốn dĩ không làm khó được y nhưng lúc thả người y lại lên cơn nghiện thuốc phiện nên chỉ còn cách chịu trôi.

Vốn dĩ Diệp Thiên không biết chuyện này chẳng qua là lúc nghe Đại sư huynh nói chuyện phiếm nên mới biết.

Năm đó Cầu Tâm Gia cố ý thả cho Lý Tam một con ngựa để cho y vì mình mà dốc sức nhưng không ngờ bạn mình lại nghiện thuốc phiện đột tử khi đang ở trong tù chứ không phải bị người ta đánh chết.

Tuy Diệp Thiên thấy Chu Khiếu Thiên là người có đạo đức năm đó đào trộm mộ cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ nhưng tục ngữ nói cũng đúng vì đồng tiền khó mà có thể làm được anh hùng hảo hán, kinh tế rộng rãi tự nhiên sẽ dẫn đến những hành động của kẻ tiểu nhân.

- Sư phụ, con không nói đến chuyện tiền nữa, bây giờ con không tiêu gì đến tiền cả.

Chu Khiếu Thiên lắc đầu không đồng ý bởi vì cậu ta không biết giải thích với mẹ số tiền ấy như thế nào đến lúc đó mang tiền về nhà lại bị mắng.

- Cho cậu thì cậu cứ cầm lấy, không phải là cậu nói yêu thương nha đầu kia sao? Trong tay không có tiền thì thành làm sao được?

Diệp Thiên thoáng nhìn Chu Khiếu Thiên rồi nói tiếp:

- Mẹ cậu để ta nói cho, bà ấy sẽ không mắng cậu đâu.

Thấy Diệp Thiên nhắc đến Liễu Định Định, Chu Khiếu Thiên đỏ bừng mặt không từ chối, sau khi trở về cậu ta ở cùng Liễu Định

Định, không bàn đến chuyện võ thuật

Nhưng Diệp Thiên nói như vậy Chu Khiếu Thiên cũng không đồng ý dạo phố cùng Liễu Định Định, bởi vì mỗi lần dạo phố nha đầu kia đều bắt mua một đồng quần áo linh tinh mà tròn số đó không hề mua cho Chu Khiếu Thiên và mẹ.

Liễu Định Định không bao giờ chịu thiếu tiền, đồng quần áo đó lên đến hơn vạn cho nên mỗi lần trả tiền Chu Khiếu Thiên cảm thấy xấu hổ vô cùng trước ánh mắt của người bán hàng càng làm cho cậu ta như người cổ hủ khiến cậu ta rất khó chịu.

- Đi, đến ngân hàng chuyển khoản.

Thấy bên đường có ngân hàng Trung Quốc, Diệp Thiên để Hồ Hồng Đức dừng xe lại.

Tuy ngân hàng trong nước không có chế độ VIP nhưng Diệp Thiên lấy sổ tiết kiệm vàng ra giao dịch cũng không phải chờ đợi gì.

Người quản lý làm chi phiếu 800 vạn, mặt khác Diệp Thiên để cho Chu Khiếu Thiên hơn 200 vạn xem như đã thực hiện lời hứa của mình.

Từ ngân hàng trở về xe, Diệp Thiên thấy sự vui mừng của Chu Khiếu Thiên liền dặn dò:

- Khiếu Thiên tiêu tiền thì tiêu nhưng nhất định không được dùng hút hít, cờ bạc nếu không lúc đo lường trách sự phụ trở mặt.

- Sự phụ, người yên tâm đi, con không ham mấy thứ đó đâu!

Chu Khiếu Thiên vừa khởi động xe vừa gạt đầu, ghi lòng tạc dạ lời của Diệp Thiên.

2 người trò chuyện dọc đường, nhà cách bọn họ không còn xa lắm, lúc qua cửa khẩu theo thói quen Chu Khiếu Thiên rẽ phải, Diệp Thiên tỉnh lại la lớn:

- Dừng rẽ phải, làm bừa hả?

- Sự phụ không phải chúng ta về nhà sao?

Xe đã rẽ phải Chu Khiếu Thiên vội đánh xe sát vào ven đường.

- Ta nói sẽ về nhà sao?

Diệp Thiên cũng không có cách nào khoát tay nói:

- Quay lại, về tòa nhà kia trước ta muốn lấy mấy đồ vật, tặng các nàng nói họ tối nay qua ta đi.

Tuy Tổng Vĩ Lan đã tới kinh thành nhưng không ở cùng nhà với Diệp Đông Bình mà đến ở ở khách sạn 5 sao trong Tứ Hợp Viện.

Diệp Thiên muốn trực tiếp đến chỗ mẹ, lần này là Chu Khiếu Thiên đã sai đường hấn chột dạ hơn nữa hai tay trống không nên mới quyết định về nhà cũ.

- Diệp Thiên, sao lại về đây?

Vào nhà hấn gặp Hồ Hồng Đức đang luyện khí trong sân.

Câu Tâm Gia truyền cho Hồ Hồng Đức mấy công tâm pháp, phối hợp với thiên địa linh khí trong Tứ Hợp Viện, Hồ Hồng Đức mới luyện hết võ công năm đó học sót nhưng thực ra là hóa giải thất thất bát bát, Hồ Tiểu Tiên từng gọi mấy lần thúc giục ông ngoại về nhà mà Hồ Hồng Đức chưa muốn dời khỏi chỗ này.

Thu quyền, Hồ Hồng Đức đi sau Diệp Thiên nói chuyện:

- Diệp Thiên sắc mặt cậu hồng hào đang gặp chuyện tốt gì vậy?

- Lão Hồ, trình độ mới lơ mơ đừng khoe khoang trước mặt tôi nữa.

Sau khi nghe Hồ Hồng Đức nói, Diệp Thiên dở khóc dở cười, nhiều ngày nay hấn nghỉ ngơi không được tốt lắm, thậm chí buổi sáng còn không luyện công làm gì có chuyện sắc mặt hồng hào.

- Nào đi theo tôi?

Diệp Thiên tức giận lườm Hồ Hồng Đức một cái, nói:

- Anh cùng Chu Khiếu Thiên lái xe đến Thương Châu trước đi. tiểu tử kia vẫn tiếp tục ở lại kinh thành nửa năm nữa.

Hồ Hồng Đức gật đầu nói:

- Yên tâm đi, nhóm tiểu tử kia không dám ra ngoài nói gì đâu, Khâu Văn Đông đã qua nói chuyện rồi.

- Vậy còn đi theo tôi?

Diệp Thiên tức giận trừng mắt, thấy Hồ Hồng Đức cũng tức giận ra sân cùng Chu Khiếu Thiên.

Trở lại gian nhà trái, Diệp Thiên đi đến giá sách, lấy từ trong hòm sắt ra cái túi đựng vật màu hồng, lúc mở ra đúng là vòng tay bằng ngọc.

Đây là Diệp Thiên lấy được nguyên liệu ở cảng đảo làm ra, cửa hàng của Tả Gia Tuấn cũng bị hắn biết, ngay cả Thanh Nhã cùng chưa từng thấy nó.

Không phải nói Diệp Thiên keo kiệt chủ yếu là hắn nghĩ đến lúc kết hôn muốn tặng Thanh Nhã một cái kính hỉ, chỉ là bây giờ mẹ hắn đang ở đây, nói không chừng bà đang là người phụ nữ quan trọng nhất trong cuộc đời hắn.

Thủ tục không giống với loại trang sức bình thường hơn nữa Tả Gia Tuấn đang chế tác mấy cái vòng Hồng Phi thượng hạng, Diệp Thiên còn lấy được nhiều mà.

Cắt kỹ 6 cái vòng, Diệp Thiên suy nghĩ một chút, lấy từ trong tủ lạnh ra một vại bọc bằng giấy bạc cất vào trong xe ở sân rồi chạy thẳng tới khách sạn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 528

Tương Kiến (Hạ)

Thực sự là khách sạn nước ngoài mà Tổng Vi Lan đang ở cách Diệp Thiên không xa, ngay cửa Kiến Quốc tới quảng trường Từ Cẩm Thành cũng gần, Diệp Thiên đi tắt chỉ hơn 10 phút là đến.

Taxi đứng ở cửa quán rượu, một đứa trẻ con xông đến giạt cửa xe sau khi thấy Diệp Thiên là người Trung Quốc thì có chút thất vọng, người Trung Quốc không có thói quen bo.

Nhưng tâm trạng Diệp Thiên hôm nay rất tốt hơn nưa ở lại cảng đảo mấy ngày cũng đã có ý phục thù người phục vụ, hấn lấy từ trong ví ra 100 đôla Hồng Kông.

- Cảm ơn tiên sinh, mời đi bên này.

Giàu to rồi, đứa trẻ cười vẻ mặt rạng rỡ hấn lên, dẫn Diệp Thiên vào khách sạn.

Nhưng tài xế phía sau tỏ vẻ khó chịu chẳng lẽ mình không biết mở cửa hay sao còn để đứa trẻ nói tiếng anh đến giữ cửa.

- Tiên sinh, xin mời đi!

Đứa bé niềm nở dẫn Diệp Thiên và thang máy tầng 18, sau khi cửa thang máy đóng lại Diệp Thiên giơ đồ vật trên tay phải lên trên các đốt ngón tay tái nhợt cho thấy nội tâm hấn không hề giống với vẻ bình tĩnh bề ngoài.

- Keng keng

Thang máy mở ra ở cửa tầng 18, Diệp Thiên hít một hơi thật sâu bước ra ngoài nhưng vừa mới ra khỏi thang máy đã bị mấy người cản lại.

- Xin lỗi tiên sinh, vì tòa nhà này thuê bảo vệ nên từ khi vào tầng 1 đã phải đăng kí thông tin cá nhân.

Một người thanh niên mặc âu phục màu đen dính nợ quét hình Diệp Thiên, dường như muốn dùng cái đó để đoán xem Diệp Thiên có phải là người xấu không?

Quan hệ với người nước ngoài ở khách sạn này đã tiếp đón hơn 10 vị nguyên thủ quốc gia thì vấn đề an toàn được đặt lên hàng đầu, tầng một có Tổng Thống có thiết bị bảo vệ đặc biệt.

Chỗ này cách người mặc âu phục màu đen không xa, có một cô gái tóc vàng người nước ngoài tò mò nhìn Diệp Thiên ánh mắt còn có vẻ kinh ngạc.

- Được, đây là tài liệu chính xác, tôi đến phòng Tổng Vệ Lan.

Diệp Thiên lấy ra thẻ căn cước đưa cho người thanh niên.

- Diệp Thiên sao lại tìm đến người phụ nữ kia?

Người bảo vệ lẩm bẩm, cậu ta ở trong này gặp không ít nhân vật là các Tổng Thống nhưng mấy ngày trước có một phụ nữ rất kỳ lạ, cảm phải nhớ kĩ.

Người phụ nữ họ Tống này vài mà không ngớt người đến tìm thậm chí người bảo vệ này còn biết vài người là đại phú hào.

Nhưng điều không ngoại lệ chính là người phụ nữ họ Tống kia để tất cả bọn họ ở ngoài không ai được phép bước vào phong của Tổng thống.

Duy nhất có 2 người đàn ông có thể vào phòng này một người là lãnh đạo Tống lão gia còn người kia chính là Diệp Thiên.

Thân phận của Tống Nhạo Nhiên với người phụ nữ kia có cái gì đó thần bí người bảo vệ không đoán ra được.

Nhưng Diệp Đông Bình có thể ra vào nơi này thì cậu ta cũng đoán được vai phần thấy Diệp Thiên ít hiểu biết về khách sạn người thanh niên có thể hiểu ra ít nhiều.

- Tiên sinh, xin chờ một lát, tôi phải báo cho Tống sĩ đã.

Sau khi người bảo an đăng kí cho Diệp Thiên, vừa mới xoay người thì phía sau có một âm thanh trong trẻo:

- Không cần thông báo, để cậu ấy vào đi.

Âm thanh đó là cho Diệp Thiên và người bảo vệ quay lại nếu người không đứng ở trước mặt thì Diệp Thiên không thể tin được bà lại thành thực tiếng phổ thông như vậy.

Chỗ nói chuyện cách không xa người phụ nữ nước ngoài theo Diệp Thiên bước vào tầng trệt dường như ánh không hề dời khỏi Diệp Thiên.

- Vâng thưa tiểu thư!

Người bảo vệ trả lời, tránh đường cho Diệp Thiên.

- Tiểu thư Anna không? Mời dẫn đường.

Đi cạnh người con gái này Diệp Thiên mới phát hiện cô ta cao hơn mình mấy cm, chân đi hài không cao là mấy.

Nhìn dáng người con gái ngoại quốc này cũng không phải là đẹp lắm, hai vú trước ngực cao nhất áo lại bó sát vào khiến Diệp Thiên hoa hết cả mắt.

- Được!

Anna liếc nhìn Diệp Thiên không nói gì thêm, quay người đi lên trước, dáng người uyển chuyển trước mắt Diệp Thiên.

- Tôi là Anna mời mở cửa!

Rèm gỗ trước cửa tổng thống chuông vang lên nhưng Diệp Thiên thấy có chút lạ là cô bé này không nói rõ là có mình cùng đến.

- Lại đây.

Tiếng cửa một người đàn ông trung niên vọng ra.

Lúc đang đợi mở cửa, Anna nhẹ nhàng đi từng bước một, định sửa 2 vú trước mặt Diệp Thiên lúc dừng lại nói nhỏ:

- Bà chủ nhớ cô, thấy ảnh cô thường rơi lệ xin đừng làm cho chủ nhân đau lòng nữa.

Dù cô gái người nước ngoài này có quan hệ gì với mẹ mình Diệp Thiên chỉ quan tâm đến Tống Vĩ Lan, liền gật đầu nói:

- Tôi biết rồi, cảm ơn!

- Diệp... Diệp Thiên sao lại là con.

Sau khi mở cửa ra Diệp Đông Bình há hốc mồm ngạc nhiên, hôm qua mắng con trai nhưng hôm nay đã nhìn thấy nó mà lúc trước còn sợ phải mấy ngày hấn mới về được.

Vừa rồi Diệp Đông Bình còn an ủi vợ, lúc để cho Diệp Thiên bình tĩnh lại điều mà ông không ngờ chính là từ lúc nói chuyện điện thoại mới có 12 tiếng mà hấn đã ở trước mặt ông chưa có sự chuẩn bị gì.

- Anna ai vậy? không phải đã nói là không được đưa người đến nữa sao?

Tống Vĩ Lan nói, thân phận của bà ở Trung Quốc cũng không phải là bí mật cho nên khi trở về có người mời bà đến giao thiệp khiến bà thấy rất phiền, nên đã để Anna ở thang máy ngăn khách lại.

Tống Vĩ Lan nhìn lướt qua bà vai Diệp Đông Bình cầm chén trà trong tay tự nhiên rơi xuống, con trai đột nhiên xuất hiện Tống Vĩ Lan ngẩn cả người.

Thấy cảnh này, Anna nhẹ nhàng đóng cửa lại, theo Tống Vĩ Lan đã 10 năm nay cô biết bà đã khổ sở chờ đợi giây phút này như thế nào.

Thấy váy Suyai màu vàng của Tống Vĩ Lan, Diệp Thiên có chút bất ngờ đây là mẹ mình sao?

Từ nhỏ Diệp Thiên chỉ gặp mẹ trong mơ, tất cả cảnh tượng trước mắt chỉ là mơ hồ mà khi đó Diệp Thiên còn oán hận mẹ luôn thấy rằng hình dáng mẹ là không hấp dẫn.

Cho nên người đàn bà uyển chuyển trước mặt thậm chí có chút mềm yếu khiến Diệp Thiên nhất thời không thể tin được đây là mẹ mình, môi run rẩy Diệp Thiên không gọi nổi 2 chữ.

- Tiểu tử này láo, thấy mẹ sao không chào?

Diệp Đông Bình tát vào đầu con trai nói là đánh nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng thôi bởi vì lúc này mắt hắn đã ngấn lệ.

Từ khi Diệp Thiên còn nhỏ Diệp Đông Bình đã có phần hồ thẹn với con trai.

Nhất là khi Diệp Thiên hỏi mẹ đầu đã bị ông đánh nhiều lần, về sau Diệp Thiên cũng không hề nói đến mẹ nữa, mỗi khi thấy cha mẹ dắt con đi chơi thì trong lòng Diệp Đông Bình thường đau đớn vô cùng.

Cho nên cảnh tượng này Diệp Đông Bình đã chờ đợi hơn 20 năm, để con trai thỏa mãn nguyện vọng thậm chí ông còn có thể đoàn tụ với vợ.

- Đông Bình không được đánh con.

Thấy Diệp Đông Bình tát con một cái bỗng Tống Vi Lan tỉnh lại giống như sư tử mẹ hung hăng đẩy Diệp Đông Bình ra nước mắt đã làm mờ mắt bà.

- Con... ba...

Thấy cha và nước mắt của người phụ nữ này vốn dĩ Diệp Thiên là người cứng rắn nhưng cũng phải mềm lòng mà Tống Vi Lan ở trước mặt dường như đã dung hòa với mẹ trong mộng.

- Con... Con trai thực sự mẹ xin lỗi con!

Người phụ nữ kiên cường nào khi đối diện với đứa con trai đã thất lạc 20 năm thì cũng đều giống như Tống Vi Lan, cảm giác bất ngờ này khiến bà trở nên yếu đuối.

- Vi Lan, sao trên đùi em lại chảy máu?

Bị vợ đẩy ra Diệp Đông Bình chợt thấy trên vết cắt nhỏ ở chân Vi Lan chảy máu, máu tươi chảy xuống chân rất đáng sợ.

- Cái gì?

Diệp Thiên nghe thấy vậy kinh hãi nhìn xuống máu tươi đỏ thẫm làm chói mắt hắn, không kịp nghĩ nhiều Diệp Thiên nắm lấy eo Tống Vi Lan rồi bế bà lên.

- Tiểu tử thôi, việc này phải để ta làm chứ?

Thấy con trai bé mẹ chạy đến ghế sofa ở phòng khách Diệp Đông Bình há hốc mồm, nói con trai là cái bóng đèn to quá nhiên là như vậy.

- Không sao đâu, lấy chén trà lau một chút không cần phải băng bó.

Đặt Tống Vi Lan lên salon, Diệp Thiên cẩn thận xem miệng vết thương thở phào nhẹ nhõm cả phòng này không hề có thảm sàn nhà đúng là cố tình để cho Tống Vi Lan bị thương đây mà.

- Mẹ không sao, con trai con có chịu tha thứ cho ta không?

Lúc con trai ôm lấy mình tim Tống Vi Lan đập nhanh như cô gái tuổi 18 nhưng sau khi nghe Diệp Thiên đổi cách xưng hô với mình, Tống Vi Lan tỏ vẻ thất vọng.

- Bà

Mặc dù xưng hô nhưng con trai vẫn không hề gọi một tiếng mẹ Tống Vi Lan mắt lại ngấn lệ.

- Bà đừng khóc, cha ơi...

Diệp Thiên không có kinh nghiệm trong chuyện này chỉ có thể nhìn cha cầu cứu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 529

Sum Vây.

Thằng nhóc không phải người rất có năng lực hay sao?

Diệp Đông Bình đang khó chịu vì hàng động âm vợ mình của con trai thì lại thấy sự cầu xin giúp đỡ của Diệp Thiên, ông quay đầu đi chỗ khác nước mắt cũng rơi là chảy.

Thuy con trai còn chưa gọi mẹ nhưng 3 người một nhà cũng đã gặp nhau, Diệp Đông Bình cũng đã chờ đợi hơn 20 năm tâm trạng giống như hồ nước đầy, thấy mình không còn năng lực gì nữa.

- Tiểu Thiên tại sao con không gọi ta là mẹ?

Tống Vĩ Lan hai mắt ngấn lệ, trong đầu hiện lên Diệp Thiên lúc còn bé mập mạp, bà biết mình đã bỏ lỡ sinh mệnh quý giá của con trai hơn 20 năm đây cũng là điều không thể quay trở về được nữa.

Nếu để Tống Vĩ Lan được lựa chọn bà nguyện dùng vinh hoa, phú quý để đổi lại hơn 20 năm trước. Bà tình nguyện bỏ mấy trăm triệu tài sản chỉ để đeo cái tạp dề của người mẹ.

- Tôi... bà để cho tôi yên tĩnh một chút được không?

Diệp Thiên cũng không hiểu cảm giác của mình rốt cục là loại cảm giác gì, từ nhỏ hắn đã quen với cuộc sống 2 người với cha tụy trong đầu luôn hình dung về mẹ nay chợt gặp lại nhưng hắn vẫn thấy có chút gì đó không thật, giống như đang nằm mơ vậy.

- Được... được đừng nóng nảy.

Trên mặt Tống Vĩ Lan tràn đầy nước mắt nhưng vẫn an ủi con trai đến nỗi không nhìn thấy cả Diệp Đông Bình đã lấy khăn lau vết thương của mình.

Diệp Thiên lặng lẽ đứng dậy đi về phía cửa sổ nhìn về phía quảng trường Tử Cấm Thành, hít vào một hơi thật sâu, bình tĩnh lại nói:

- Từ nhỏ đã thấy những đứa trẻ khác gọi mẹ, tôi rất ngưỡng mộ, mọi người đều có mẹ còn tôi thì cái gì cũng không có.

Lúc nhỏ bọn trẻ gọi tôi là lạc loài tôi đã đấm bọn nó nhưng đánh không lại vì tôi biết tôi có mẹ nhưng mẹ không ở đây.

Nói đến đây Diệp Thiên đầy nước mắt của sự vui mừng cảnh tượng lúc nhỏ hiện ra như trong phim vậy xoẹt qua đầu hắn, lúc Diệp Thiên 7, 8 tuổi cũng đã liêu mạng với bạn bè.

Tuy mỗi lần về nhà Diệp Thiên đều bị cha đánh nhưng lúc có người mắng hắn vẫn xông lên trước, nhưng cho đến giờ Diệp Thiên vẫn không nói ra chuyện hắn đánh nhau với người khác chính là vì mẹ.

Nghe con nói, Tống Vĩ Lan đau như bị dao cứa vào tim nước mắt tuôn trào, cả người run lên.

Nhưng bà không kêu lên mà chỉ cảm môi, bà muốn nghe... Muốn nghe con trai nói hết bởi vì bà biết hơn 20 năm nay con trai mình đã phải chịu không ít khổ cực.

- Về sau khi trưởng thành tôi cũng hiểu được nhiều chuyện nhưng có một chuyện tôi vẫn không hiểu là tại sao lúc đó mẹ tôi lại dờn khỏi ba.

- Tôi hận, hận bà vô tình tôi cũng từng nghĩ trên đời này chỉ còn có cha, mẹ đã biến mất rồi.

- Hóa ra, con... vẫn còn trách mẹ?

Tống Vĩ Lan tuyệt vọng trong nước mắt bà không ngờ con trai vẫn còn oán hận mình như thế.

- Không... đó đều là chuyện trước kia!

Diệp Thiên lắc đầu quay lại thấy tay Tống Vĩ Lan đang vịn chặt vào sôpha đầu ngón tay đã bấm vào sâu Diệp Thiên thấy đau nhói.

- Mấy năm trước khi đến kinh thành, đã hiểu tường tận chuyện này nên cũng không trách móc gì bà nữa mà chỉ có thể trách cái việc mấy năm về trước.

Nói thật là bây giờ Diệp Thiên không còn oán hận mẹ nữa mà chỉ là hơn 20 năm nay chưa hề gọi tiếng mẹ nên không tự nhiên mà nói

ra được.

Sau khi nghe được những lời này của Diệp Thiên ánh mắt tuyệt vọng của Tống Vĩ Lan sáng lên, bà ngồi dậy không dám tin liền hỏi:

- Con... Con trai chịu tha thứ cho mẹ rồi ư?

- Vâng, quả thực là bây giờ tôi không còn trách bà nữa.

Diệp Thiên gật đầu ngập ngừng đáp:

- Xin người hãy cho con chút thời gian còn còn chưa quen gọi cái tên ấy.

Lúc Diệp Thiên ở Myanmar đã quả quyết trông hấn lúc này thật ngây ngô, cho dù rất có dũng khí nhưng vẫn không gọi nổi tiếng mẹ.

- Được... được mẹ không ép con, con... Con đừng vội, muốn gọi lúc nào cũng được, sau này mẹ không đòi bỏ con nữa.

Những lời Tống Vĩ Lan tâm sự với con trai cứ quay cuồng như một guồng máy, cho đến giờ phút này bà khóc nhưng là tiếng khóc của sự vui sướng.

Diệp Đông Bình lặng yên ngồi bên cạnh vợ, nắm chặt 2 tay và để vợ khóc nức nở trên vai mình.

Cuộc đời Diệp Đông Bình trải qua nhiều sóng gió nhưng cũng chưa bao giờ khóc nhưng hôm nay nước mắt đã làm ướt vạt áo, đúng là đàn ông chỉ rơi lệ khi đến lúc đau lòng.

- Thực ra... mấy năm nay ba rất vất vả, tuy ba không nói nhưng con biết ba rất mong bà có thể trở về...

Thấy ba kiên cường là thế mà vẫn phải rơi lệ, Diệp Thiên nói nghe ngạo. Mấy năm nãy cha con sống dựa vào nhau, có lần Diệp Thiên khuyên cha tìm người bạn đời khác nhưng cha một mực từ chối, chứng tỏ mẹ vẫn chiếm một vị trí rất quan trọng trong trái tim cha.

- Đông Bình, anh và con đã chịu khổ rồi!

Tống Vĩ Lan ngẩng đầu nhìn chồng, bàn nhớ lại năm đó tuy nghèo khó nhưng vô cùng hạnh phúc thật khó có thể tìm được những tháng ngày như thế.

Năm đó tài năng xuất chúng vậy mà bây giờ đầu đã điểm hoa râu. Tổng Vĩ Lan thấy thật đau lòng, rất cục những ngăn cách trong lòng đã biến mất bà nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt chồng mình.

- Vĩ Lan, không khổ anh tin chắc rằng sẽ có ngày gia đình mình đoàn tụ.

Diệp Đông Bình cũng lau nước mắt cho vợ, hai người nhìn vào mắt nhau thật lâu, thời gian như ngược trở lại, hai người nhớ đến cái ngày có non xanh nước biếc trên núi Mao Sơn.

- Khụ khụ

Thấy hành động thân thiết của cha, Diệp Thiên có chút ngứa ngáy trong yết hầu, sau khi ho khan một tiếng hần nói:

- Vậy... cha, con ra ngoài hút thuốc, hai người cứ nói chuyện đi nhé!

Diệp Thiên cũng nhìn ra, trước khi mình đến cha và mẹ có cái gì đó là lạ không bật đèn, hần liền muốn ra bên ngoài.

- Đi nhanh đi, tối nay chúng ta sẽ ăn cơm cùng nhau.

Diệp Đông Bình tức khoát tay áo, khó khăn lắm mới giao hòa được với vợ lại bị tên tiểu tử này làm hỏng,

- Đông Bình, không được như vậy hãy nói chuyện với con đi.

Quả nhiên Diệp Đông Bình còn chưa nói xong đã bị Tổng Vĩ Lan ngắt lời, đẩy chồng ra, đi chân đất trên sàn nhà đến bên giữ chặt Diệp Thiên và nói:

- Hút thuốc không tốt, con không được đi, ngồi gần mẹ để mẹ ngắm con đã.

Tuy mẹ muốn quản việc của mình nhưng Diệp Thiên vẫn cảm thấy ám áp, hần gật đầu bị mẹ kéo xuống ngồi trên ghế salon.

Tuy Diệp Đông Bình tức giận râu, mắt trợn trừng nhưng cũng không thể nê hà gì, ông biết địa vị trong gia đình này nhiều nhất ông cũng chỉ xếp thứ 3.

Mà đám cưới của Diệp Thiên theo vị này có khi còn phải hoãn lại.

Nghĩ đến đây, trong ánh mắt Diệp Đông Bình đây ai oán, Diệp Thiên rùng mình, vội vàng nói:

- Cha không phải để con mang đồ đến sao? Cho cha...

Diệp Thiên vừa nói vừa rút trong túi lụa đỏ trong có mấy chiếc vòng ra.

- Đây là? À ta biết rồi.

Diệp Đông Bình nhìn ánh mắt con trai, liền cảm lấy vật kia nắm trong tay thấy nó đúng là một cái vòng.

- Ví Lan, đây là con trai đã chuẩn bị lễ vật, em có thích không?

Da mặt Diệp Đông Bình dù có dày cũng chỉ nói đây là quà chuẩn bị chứ hiện tại đã dám chắc trong cái túi kia là vòng tay đâu.

Tổng Ví Lan là người như thế nào chứ, sao lại không nhận ra 2 người đang nói tin vịt? bà phá lên cười:

- Con trai tặng gì em cũng thích.

- Khụ khụ, nhìn kĩ hãy nói, nhìn kỹ hãy nói.

Nét mặt già nua của Diệp Đông Bình hồng hào hẳn lên mở túi đỏ ra một vật màu xanh trong suốt quả đúng là vòng tay đang ở trong lòng bàn tay của ông.

Ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào xuyên thấy cái vòng tay, màu xanh suốt phát sáng lên chiếu vào túi vải tơ một sắc thái không thể tả nổi.

- Này.. đây là vải xanh của các bậc đế vương.

Diệp Đông Bình đã làm về đồ cổ hơn 10 năm nhìn khá chuẩn, lúc cầm cái vòng tay nâng lên đặt xuống thiếu chút nữa thì đánh rơi.

Phải biết rằng lục bảo của đế vương trên thị trường còn lại rất ít, nó đột nhiên xuất hiện sẽ khiến nhiều phú hào tranh đoạt.

Mà hình dạng cái vòng này thì toàn bộ đều là nguyên liệu vải để chế ra, thứ này có tiền cũng không mua được, cho dù có cái gì nhiều hơn tiền cũng vẫn không mua được.

- Cha

Thấy cha nhìn đồ vật tốt kia quá Diệp Thiên có vẻ ngưỡng ngùng, hẳn muốn giữ thể diện cho cha chưa bản thân mình thì không có tiền đồ gì.

- À? Ta... ta...

Diệp Đông Bình lúng túng biết rõ hành động của mình, người mù cũng biết là chuyện gì đã xảy ra.

- Đông Bình, cái vòng rất đẹp, cảm ơn anh và con.

Tống Vĩ Lan cầm cái vòng từ tay Diệp Đông Bình bà hiểu được thành ý của Diệp Thiên là muốn làm mối cho cha, mẹ.

Mấy ngày hôm nay tâm sự nhiều, ổ cứng máy tính đã báo hỏng, bản thảo hơn một tháng nay đánh đều ở bên trong, đau đầu đi ăn một chút gì đã.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 530

Anna

Hi hi thích là được rồi.

Nét mặt già nua hồng hào của Diệp Đông Bình giống như là có cái khăn hồng trùm lên vậy, ông biết vợ vì thể diện mới nói vậy cũng may là con trai không dọa người khác phải đi ra ngoài.

- Cái vòng này thấu quang rất tốt, chất liệu cũng hảo hạng, Tiểu Thiên sao con có được?

Phụ nữ đều đam mê trang sức, tuy Tống Vi Lan là người giàu có nhưng sau khi cầm cái vòng lục đế vương đều đặt hết sự chú ý lên Diệp Thiên không thoát khỏi sự hấp dẫn của nó.

Tống Vi Lan không biết xác định đẳng cấp của Phi Thúy nhưng bà đã ở Thượng Hải nhiều năm nên cũng nhìn ra những đồ xa xỉ của Thế giới, con mắt cũng khác thường cứ nhìn trân trân vào cái vòng quý.

Biết là châu báu trên đời này rất nhiều nhưng đồ trang sức cao quý nhất, có một không hai giống như của nữ vương Anh quốc là kim cương trên Thế giới không thể tìm ra vật thứ hai.

Nguyên nhân là từ người Trung Quốc, Tống Vi Lan rất thích trang sức bằng Phi Thúy Ngọc Thạch, bên nước Mỹ ở Đại Tây Dương cũng có không ít nhưng không món đồ nào có thể sánh được với cái vòng kia.

Thấy mẹ rất thích cái vòng, Diệp Thiên cũng vui mừng nói:

- ở Hồng Kông có nhiều cuộc cá cược thạch, bà thích thì hãy đến đó.

- Tiểu Thiên, cái vòng này rất giá trị, mẹ nhận, cảm ơn con!

Tổng Vĩ Lan đeo vòng, nân da trắng nõn của bà cộng với màu của chiếc vòng càng tôn thêm vẻ đẹp khiến bà càng trở lên cao quý.

Tổng Vĩ Lan cũng biết, một chiếc vòng như vậy bán ra ít nhất cũng phải mấy ngàn vạn NDT.

Đây là lễ vật của con trai cho em dâu, đương nhiên Tổng Vĩ Lan sẽ không thô đến mức đi định giá nó, sau này còn phải bù đắp cho con trai nhiều,

Nhưng Tổng Vĩ Lan biết con trai không có nhiều tiền mà Diệp Thiên vẫn tặng bà một vật quý giá như vậy nên bà rất ngạc nhiên.

- Không có gì, không đáng bao nhiêu tiền cả.

Diệp Thiên nở nụ cười thật thà, phúc hậu, được mẹ khích lệ, cảm giác này thật kì diệu, từ nhỏ đến lớn chưa ai nói với hắn như thế.

- Bình thường bà hay thức đêm sao?

Diệp Thiên nhìn mẹ một lúc rồi ra cửa xách túi đồ kia vào, nói:

- Con thấy bà khí huyết yếu, cái này có thể có thể trị được âm hư thể yếu, còn có thể làm đẹp, rất có lợi cho sức khỏe của bà, mỗi ngày bà nên ăn một chút.

- Đây là cái gì vậy?

Tổng Vĩ Lan nhận cái gói to kia, sau khi mở ra thấy một màng tuyết mờ bao quanh, bà mừng rỡ:

- Tiểu Thiên cái này rất khó tìm, cái này làm từ con ếch ở núi Trường Bạch đúng không?

Do áp lực Tổng Vĩ Lan mất ngủ mồ hôi trộm đổ không ngừng, từng được một vị Đông y mạch bảo chỉ cần dùng một ít tuyết cấp mờ thì bệnh tình sẽ nhanh chóng thuyên giảm.

Sau những năm 90, tuyết cấp mờ của Trung Quốc ngày càng ít, thậm chí có tiền cũng không mua được đồ tốt nên Tổng Vĩ Lan cũng buông xuôi.

Phụ nữ đều yêu quý cơ thể của mình Tổng Vĩ Lan cũng như vậy đến tuổi này bà lại càng để ý đến nhan sắc của mình hơn, cho nên lúc nhìn thấy hộp tuyết cấp mờ bà còn vui mừng hơn so với khi nhìn thấy cái vòng của bậc đế vương kia.

- Đúng vậy, chính là tuyết cấp mỡ tông của núi Trường Bạch, bà cũng biết không ít nha.

Diệp Thiên gạt đầu thứ này hẳn có 4 hộp, một cho cô cô, một cho Thanh Nhã, không tính hộp này thì trong tủ lạnh chỉ còn một hộp nữa.

- Cảm ơn con, Tiểu Thiên con muốn lễ vật gì mẹ cũng sẽ tặng con!

Có được 2 món quà quý từ con trai, Tống Vi Lan vui mừng không từ nào tả nổi, bà rất thích mấy vật giá trị này nhưng con trai thấy bà vui cũng mừng không tả xiết.

- Tiểu tử thôi, con cũng biết đỡ dành cho mẹ vui đấy nhi.

Thấy Tống Vi Lan tươi cười, Diệp Đông Bình đã nhiều ngày không thấy bà vui vẻ như thế.

- Con không thiếu gì cả.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Con chỉ hi vọng bà và cha sau này có thể cùng sống một nơi, nhà của chúng ta phải đúng nghĩa là một cái nhà, thế là được rồi.

Nguyện vọng lớn nhất lúc nhỏ của Diệp Thiên đó là muốn nhà mình giống như nhà những đứa trẻ khác, cha mẹ dắt hẳn đi chơi nhưng dần trưởng thành thì Diệp Thiên chỉ có nguyện vọng duy nhất là người một nhà có thể cùng sống ở một nơi mà thôi.

Nghe con nói Tống Vi Lan cảm thấy đau đớn, bà vội gạt đầu nói:

- Được, mẹ sẽ nghe con, từ này về sau mẹ sẽ ở lại kinh thành không bao giờ xa mọi người nữa.

- Được, được 3 người chúng ta sẽ cùng sống chung một chỗ.

Nói người kích động nhất không phải là Tống vi Lan mà là Diệp Đông Bình ông đã gánh vác xong trọng trách nuôi nấng con trai.

Sau khi nghe Diệp Đông Bình nói, Tống Vi Lan đỏ mặt ba biết mình nợ 2 cha con nhiều lắm liền kéo tay Diệp Đông Bình.

Diệp Đông Bình luôn coi trọng vợ, Tống Vi Lan cũng đánh giá cao con trai, 3 người cứ ngồi im như vậy không lời nào có thể nói hết

sự thân tình, đầm ấm.

- Leng keng, leng keng!

Một tiếng chuông đánh vỡ sự ảm áp trong căn phòng, Anna nói vọng vào:

- Bà chủ, xin hỏi cơm có cần đưa cơm trưa vào trong phòng không?

- Đưa vào đi, Anna cháu cũng vào đi!

Tổng Vĩ lan nói rất có khẩu khí:

- Anna cho cháu gọi ta là dì sao cháu không gọi?

Thấy bộ dạng kì lạ của Diệp Thiên, Tổng Vĩ Lan nói:

- Anna là đứa trẻ mồ côi, trước đây nó phải chịu không ít tổn thương, mẹ giúp nó sau đó nha đầu này muốn theo mẹ nhưng lại không chịu sửa cách xưng hô.

Cha Anan là người nghiện, nợ thiên hạ rất nhiều, y hút quá liều rồi chết, một đám buôn ma túy đã tìm đến nhà Anna.

Thấy nhà cũng chỉ có 4 vách tường, bọn chúng liền nhìn 2 mẹ con Anna, mẹ Anna bị bọn chúng bắt đi bán dâm, lúc đó Anna 5 tuổi chỉ có thể ôm mối hận thù trong lòng.

Những tên kia cũng không phòng bị một đứa bé 5 tuổi, một người thật vô tình. Anna gặp Tổng Vĩ Lan có lẽ cũng là duyên phận, cô kể hết chuyện của mình cho Tổng Vĩ Lan nghe.

Xuất phát từ lòng thương hại, Tổng Vĩ Lan đã giải quyết những tên buôn thuốc phiện kia, cứu mẹ Anna nhưng bà ấy đã nhiễm HIV AIDS đã qua đời không lâu sau đó.

Mẹ mất, Tổng Vĩ Lan trở thành người thân duy nhất của Anna, cô cố chấp gọi bà là bà chủ, mười mấy năm qua cũng chưa sửa được.

Nghe chuyện cũ của Anna, Diệp Thiên gật đầu nói:

- Cô bé này mệnh lớn, ông trời đã cướp đi người thân, gọi bà là bà chủ là có thể hóa giải tử nạn này.

Lúc trước Diệp Thiên thoáng nhìn Anna cũng không giống người phương Tây lắm, nhưng hắn cũng không dám khẳng định, nhưng khi nghe mẹ nói thì cô đúng là người phương Tây.

- Đứa trẻ này ta không cho phép nói như vậy trước mặt Anna.

Tổng Vĩ Lan nhìn Diệp Thiên có vẻ trách mắng, bà nuôi nấng Anna hơn 10 năm, trong lòng sớm đã coi cô như con gái.

- Vĩ Lan, Diệp Thiên nói cũng đúng, Anna đồng ý gọi em như vậy thì có muốn cô ấy cũng không sửa được.

Đối với chuyện này, Diệp Đông Bình tuyệt đối đúng về phía Diệp Thiên chuyện thay đổi thiên mệnh Diệp Thiên có thể làm được, xem tướng mạo là gì? Chuyện vợ chồng, tuyệt nhiên hắn không dám khinh thường.

- Đông Bình, khi nào anh mới tin chuyện này?

Tổng Vĩ Lan nhìn chồng có chút ngạc nhiên, bà nhớ rõ lúc còn trẻ ông rất kiên định về chủ nghĩa vô thần.

- Khụ khụ

Diệp Đông Bình xấu hổ ho một tiếng, nói với Anna:

- Không bàn chuyện này nữa, Anna cháu ngồi xuống ăn cơm cùng đi.

- Không, cháu ăn rồi!

Anna lắc đầu nhanh nhẹn bày trí thức ăn lên bàn còn mình thì đứng gọn về một bên.

- Thân thủ không tòi, so với bọn Mã Lạp Kai thì chỉ còn thiếu tức khí.

Diệp Thiên có thể cảm nhận được khí huyết mệnh môn trên người Anna, người phụ nữ này phi thường hiếm thấy, hẳn là cô đã phải trải qua những cuộc huấn luyện nghiêm khắc và tàn khốc.

Nhưng đối với cơ thể con người mà nói, các phương pháp huấn luyện ở phương Tây không được nghiên cứu, bọn họ chỉ kích thích

vào tiềm năng mạnh mẽ của con người, duy trì nó ở mức tốt nhất.

Nhưng giai đoạn sau, cơ thể họ sẽ xuống dốc, thậm chí người càng tu luyện loại công phu này càng thâm, không mấy người được chết già.

Quyền vương Nga La Tư chính là người như thế, Mã Lạp Kai và Anna cũng là những người như vậy, khi họ qua tuổi 40, 50 thì các bệnh không tiện nói ra sẽ phát tác.

- Mã Lạp Kia còn có thể dùng được sao?

Nghe thấy con trai nhắc đến mấy người đó, Tống Vĩ Lan thuận miệng nói:

- Bằng không mẹ sẽ tiếp tục thuê nó đi theo con 1 năm.

Từ khi phát hiện có người trong gia tộc muốn gây bất lợi cho con trai, Tống Vĩ Lan đặc biệt quan tâm đến vấn đề an toàn của Diệp Thiên, Mã Lạp Kai và 4 người trong tiểu đội Dong Binh bà đều muốn thuê vì họ có thể làm vệ sĩ lợi hại nhất.

- Thôi, tha cho con đi thực sự con không cần bọn họ làm vệ sĩ đâu.

Diệp Thiên lắc đầu cười khổ nói:

- Bà muốn giúp con, bà thanh toán giúp con 300 ngàn đôla, con muốn cắt đứt mối quan hệ với bọn họ trong thời gian trước.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 531

Hắc Bang

Con phải bọn Mã Lạp Kai đi làm chuyện gì?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Tống Vĩ Lan thấy kì lạ không phải bà muốn điều tra mà muốn biết tất cả những chuyện liên quan đến Diệp Thiên đơn giản chỉ là người mẹ muốn biết thôi.

Kỳ thật là người con trai này trong mắt Tống Vĩ Lan tràn ngập những thần bí.

Khi Diệp Thiên hơn 10 tuổi bà chỉ chụp được một ít ảnh nên biết rất ít về hắn.

Cho nên tuổi con trai còn ít như vậy mà đã có số tài sản lớn trong tay nên Tống Vĩ Lan cũng hết sức tò mò.

- Khụ khụ.

Thấy mẹ hỏi trắng như vậy, theo thói quen Diệp Thiên ho một tiếng rồi nói:

- Năm đó Đại sư huynh cất dấu một số lượng lớn vàng ở Myanmar, con chỉ cho bọn Mã đi lấy về, bọn hắn làm việc rất nhanh nên con nghĩ chỉ 300 ngàn đôla cũng đáng.

Tống Vĩ Lan không biết Diệp Thiên có bao nhiêu tiền nhưng bà biết đối với con trai số tiền 300 ngàn đôla tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, bà lập tức quay đầu lại nói:

- Anna, cháu đi đưa tiền cho Dong Binh Mã Lạp Kai đi.

- Vâng, thưa bà chủ một lát nữa cháu sẽ đi ngay.

Anna gật đầu, dùng khoe mắt ngắm Diệp Thiên một lúc không cho là hẳn nói thật, dùng nói là 300 ngàn đôla chứ 300 ngàn tờ giấy trắng kia cũng là xa xỉ.

Tổng Vĩ Lan nắm giữ tin tức về các mối quan hệ của Diệp Thiên đều là do Anna tập hợp cho nên cô biết thực sự Diệp Thiên có bao nhiêu tiền.

Gần 1000 vạn NDT Diệp Thiên cũng có thì Anna tin nhưng Diệp Thiên lại nói là 300 ngàn đôla.

- Đúng rồi, đại sư huynh của con đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tiền bạc đối với Tổng Vĩ Lan chỉ là những con số mà thôi, điều bà quan tâm chính là cuộc sống của Diệp Thiên, nghe thầy con trai nhắc đến đại sư huynh, xã hội hiện đại rất ít dùng từ này, bà không khỏi buồn cười nói:

- Mẹ quên mất, con và Tả đại sư ở Hồng Kông vẫn là huynh đệ, thật sự người ta cho phép con học xem bói sao?

Tổng Vĩ Lan xuất thân trong danh môn, từ nhỏ đã được giáo dục tốt, tuy từng là thanh niên trí thức sang Mỹ mấy năm nhưng vẫn giữ được phong tục tập quán, tín ngưỡng ở phương Tây.

Trước kia Tổng Vĩ Lan cũng biết Diệp Thiên xem bói nhưng không để ý hoàn toàn không nghĩ con trai xuất thân trong gia đình như vậy mà lại làm chuyện đó.

- Ha ha, kỳ môn chi đạo không cho người ngoài biết, thật thật, giả giả có sao đâu chứ?

Diệp Thiên cười cười nhìn mẹ dường như mẹ cũng không thể tin tưởng được, liền đánh trống lảng:

- Anna, lúc từ 12 đến 18 tuổi đã phải chịu sự huấn luyện đặc biệt phải không?

- Làm sao cậu biết?

Tổng Vĩ Lan liếc nhìn Diệp Thiên, nói:

- Đứa trẻ này tính tình bướng bỉnh, năm đó Hồng môn có nhiều đệ tử muốn Seberia huấn luyện, ta nói nó không phải đi nhưng nó cứ đi lúc về thì thân đầy vết thương, thật khổ quá!

Lúc ở trong nước 10 năm, người trong nước chạy ra nước ngoài như ong vỡ tổ thực ra ở nước ngoài buôn bán vất vả vẫn không bằng ở trong nước.

Người bình thường thì đương nhiên là không phải nói chỉ làm những công việc rửa bát, đĩa nhưng những người buôn bán thì đều bị các thế lực xã hội đen uy hiếp.

Giống Mafia ở Italy những năm 60, 70 đã buôn bán sừng đến Mỹ và các quốc gia ở Châu Âu, từng tạo nên sóng gió lớn, năm đó thịnh hành bộ phim nhựa lấy nguyên mẫu là Mafia ở Italy.

Mười năm sau tổ chức phản động đã chuyển dần trọng tâm từ Châu Âu sang Đông Á.

Mọi người còn chưa biết đến những người này nhưng Sơn Khẩu Tộ ở Nhật Bản chính là tổ chức của bọn chúng, hằng năm bọn chúng ta được cả hơn 1000 triệu đôla.

Còn có tổ chức mandellin ở Colombia buôn thuốc phiện, bọn hấn trang bị như quân đội, làm cho chính phủ Colombia cũng phải bó tay.

Mặt khác còn có bọn phản động ở Mexico đã bán dâm Nga La Tư, hung hăng càn quấy Canada và Ngục Thiên Sứ, bọn chúng chính là thế lực buôn sừng trên Thế giới.

Cho nên muốn kiều ngạo ở nước ngoài tuyệt đối không thể được vì thế mà Tổng Vi Lan mới thành lập Hồng môn ở Mỹ.

Trên Thế giới tổ chức đoàn thể của người Hoa là nhất, thế lực của Hồng môn cũng giống như Mafia ở Italy, nó chi hơn chứ không bao giờ kém ở Bắc Mỹ ít có ai dám trêu chọc.

Hằng năm Tổng Vi Lan cũng cung cấp cho Hồng môn một lượng lớn vàng, Nhi Hồng Môn luôn bảo vệ Tổng Vi Lan, hai người thường có quan hệ rất chặt chẽ.

Cho nên Tổng Vi Lan rất coi trọng Hồng môn kim chủ, Hồng môn đại lão cũng không kiêng dè bà.

Năm 80 đến thăm Hồng môn tổng đường, đúng lúc các đệ tử sang Seberia huấn luyện, Anna năm đó mới 20 tuổi cũng muốn tham vào gia.

Ban đầu Tổng Vĩ Lan cũng không hề biết luyện tập ở trại huấn luyện rất hà khắc.

Nhưng mấy lần Tổng Vĩ Lan bị bắt cóc cũng đều do các cao thủ Hồng môn giải cứu, khi thấy cơ thể Anna đầy sẹo Tổng Vĩ Lan mới biết những chuyện Anna phải trải qua.

Nhưng chuyện của Anna, Hồng môn lão đại cũng chỉ hạn chế cho Tổng Vĩ Lan biết nên khi nghe Diệp Thiên nói bà vẫn rất kinh ngạc.

- Phương pháp luyện công của Anna không đúng, kích động mạnh mẽ tiềm năng cơ thể sẽ gây nên tổn thương lớn.

Diệp Thiên quay đầu nhìn Anna ở sofa nói:

- Hơn nữa cô lại là phụ nữ, thể chất vốn yếu ớt, chỉ e đếm 40 tuổi toàn thân sẽ rơi vào tê liệt.

Nếu đổi là người khác, ví dụ như An Đức Duy Kỳ thì Diệp Thiên sẽ vạch ra những tật xấu nhưng mẹ đang ở bên Anna nên hẳn cũng nhìn cô với con mắt khác, lúc này chỉ nói mấy câu ấy.

- Tê liệt? nghiêm trọng như vậy sao?

Tổng Vĩ Lan bị con trai làm cho hoảng hốt, bà nuôi nấng Anna từ khi còn 5 tuổi, từ trước đến nay đều đối xử với cô như con gái sau khi nghe những câu này, vội nắm tay Diệp Thiên:

- Vậy...không có biện pháp trị liệu nào sao?

Diệp Thiên chưa nói thì Anna đã ngăn lại:

- Bà chủ, cháu không sao đâu, bà đừng nghe cậu ấy nói lung tung.

Dù là võ giả ngoại quốc thì cũng đều nhìn ra những điểm đặc thù, Anna có thể sống sót từ trại huấn luyện Seberia tức là cũng rất khá, cô nhìn ra là Diệp Thiên không hiểu thế nào là võ công.

- Luyện khí đều có nét giống với nội công và ngoại công tuy đều kích thích tiềm năng cơ thể nhưng giữ lợi và hại vẫn có những nét khác biệt lớn.

Diệp Thiên không tức giận mà liếc nhìn Anna rồi nói tiếp:

- Nếu ngoại công không bằng nội công thì sẽ gây tổn hại lớn cho cơ thể, bây giờ cô còn trẻ nên không biết nhưng đến khi 30, 50 tuổi thì sẽ biết.

Mấy năm qua võ công cũng tiến bộ, Diệp Thiên có khí thế của một thượng giả, những lời này như là đang chỉ bảo cho bậc văn bối.

Diệp Thiên không có cảm giác gì nhưng sau khi nghe Anna

- Trung Quốc có câu: lý luận suông, cậu không biết thì không nên nói lung tung.

Mặc dù rất tôn kính Tổng Vệ Lan nhưng đối với Diệp Thiên Anna không có cảm tình gì, tính người nước ngoài từ trước đến nay đều rất thẳng thắn, Anna nói thẳng luôn ngữ khí phải vừa.

- Lý luận suông? Nói lung tung?

Diệp Thiên dờ khóc dờ cười:

- Cô ấy à, đồ đệ của tôi cũng chưa chắc đã đánh thắng, sao dám bảo là tôi ăn nói lung tung? Nếu không để tôi chỉ cho, thế nào?

- Diệp Thiên đừng đùa, quả thực võ công của Anna rất lợi hại.

Sau khi nghe con trai nói, Tổng Vệ Lan vội nắm chắc ống tay áo của hắn, bà từng tận mắt thấy một trường mà Anna đánh gục nhiều tráng hán, thấy đáng người gây yếu của Diệp Thiên lại muốn đánh nhau thì chẳng khác gì đi tìm tai vạ.

Dường như Diệp Thiên không nghe thấy lời mẹ, hắn cười nói:

- Không sao, Anna làm việc cho bà, võ công càng lợi hại càng tốt, con chỉ thử một chút không sao.

- Mẹ sợ con bị cô ấy đánh, hai con là ai chỉ bảo cho ai?

Tổng Vệ Lan dờ khóc dờ cười, bà còn tưởng con trai muốn thể hiện trước mặt mình, liền nhìn về phía Anna nói:

- Anna cháu đánh sập nó xuống là được đừng làm nó bị thương đấy.

Tuy Tổng Vĩ Lan cung chiêu Diệp Thiên nhưng không muốn con trai tự cao tự đại, trong nhà này chắc Diệp Thiên cũng không bị tổn hại gì.

- Vâng, thưa bà chủ.

Sau khi nghe Tổng Vĩ Lan nói, Anna đi đến sôpha vịn cổ hai tay làm nắn đấm, các đốt ngón tay kêu răng rắc.

- Bà nó, sao đáng lại đẹp như vậy,

Diệp Thiên đứng lên trong lòng gọi tiếng yêu quái, nếu không phải là con trai thì sẽ không động thủ với Anna nhưng đáng người trước mặt như thiên sứ cũng đủ để cho nhiều nam nhân bỏ vũ khí mà đầu hàng.

Đương nhiên trong tâm khảm Diệp Thiên đang coi người trước mặt là đối thủ phần hồng lập tức biến thành Khô lâu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 532

Đã Được Lời Còn Vờ Vặt

Đối phó với loại người như Anna, Diệp Thiên hoàn toàn không cần dùng đến thuật pháp, nội sát khí trên người hắn ta đã như luồng gió lạnh thấu xương trong ngày tam cửu, tạt vào người Anna.

Sát khí không giống với tà khí, đó là giác quan thứ sáu ngoài ngũ quan của con người, cũng có nghĩa là không phải thông qua tai, mũi, mắt, ... để phát hiện tín hiệu mà đối phương phát ra, loại tín hiệu này được giải thích là “sát khí”.

Giống như trong các doanh trại binh sĩ ngày xưa, trên người của các binh sĩ lão làng có kinh nghiệm tác chiến, tự nhiên sẽ có một luồng sát khí, Đỗ Phủ từng có thơ: “Cô vân tùy sát khí, phi điều tị viên môn” đã hình dung một cách rất hình tượng về cái gì gọi là sát khí.

Chỉ là con người thoát ly khỏi tự nhiên lâu rồi thì cảm giác này từ từ yếu đi, nhưng không hề biến mất.

Ví dụ như những binh sĩ dày dạn kinh nghiệm trên chiến trường kia luôn có thể cảm nhận được đối diện có kẻ địch mai phục hay không, hay như những người thợ săn cả đời sống trong rừng để săn bắn, những người thường xuyên phải đối mặt với sinh tử này, có thể dần dần kích thích loại cảm giác này.

Anna chính là người như vậy, ngay trong lúc Diệp Thiên đứng thẳng lưng thì cả người cô ta nổi hết cả da gà, một cảm giác sợ hãi đầy lên trong lòng, dường như người đứng trước mặt là một con mãnh thú ăn tươi nuốt sống con người.

Áp lực vô hình này khiến hơi thở của Anna trở nên dồn dập, lồng ngực phập phồng, mồ hôi chảy dọc theo sống lưng, đối diện với Diệp Thiên, cô ta thậm chí không có dũng khí để ra tay.

Khí thế của Diệp Thiên không ngừng tăng lên, áp lực nặng nề khiến lưng của Anna hơi còng xuống, tóc mái đầm đìa mồ hôi, trong lòng lại càng thấp thòm lo sợ.

Dù là khi đối mặt với các giáo quan trong trại huấn luyện ở Seberia năm nào, Anna cũng không sợ hãi đến vậy, lòng quật cường khiến cô ta ra sức vươn thẳng người, cổ chống lại áp lực nặng nề từ phía Diệp Thiên.

-Thôi được rồi, còn cố gượng nữa là cô sẽ bị thương đấy.

Nhìn người con gái ngoại quốc quật cường kia, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút khâm phục, nếu đổi thành một người tập võ khác, nói không chừng đã sớm bị hắn ta hạ đo ván rồi.

Phải biết rằng, luồng sát khí này của Diệp Thiên, chưa chắc có tác dụng gì với người bình thường, nhưng đối với người tinh nhạy lại có võ công trong người, lại là một nỗi kinh hoàng lớn, đó cũng là lý do tại sao Anna đau đớn khổ sở mà Diệp Đông Bình và Tống Vĩ Lan lại không hề hay biết.

Lúc nói chuyện, Diệp Thiên thu lại khí thế của mình, luồng sát khí đó đột nhiên biến mất, còn Anna đang ra sức chống chọi lại nhào đầu về phía trước.

-Cẩn thận đó!

Diệp Thiên đưa hai tay ra đỡ lấy Anna, cảm giác mềm mại, đàn hồi khi bắt lấy khiến hắn ta như bị giật điện, vội rút tay về. Xem ra hắn đã phạm sai lầm mất rồi

-Hai...hai đứa làm cái gì vậy hả?

Diệp Đông Bình và Tống Vĩ Lan ở bên cạnh vô cùng ngạc nhiên trước hành động của hai người, không phải nói muốn ti võ hay sao? Sao sau khi đứng một hồi ở đó thì Anna lại ngã người vào lòng Diệp Thiên thế kia?

-Chú...chú nhân, tôi...tôi không phải là đối thủ của hắn ta!

Lúc này hơi thở của Anna vẫn chưa được bình phục trở lại, sau khi đứng vững, ánh mắt nhìn về Diệp Thiên đầy vẻ hoảng sợ, cô ta không ngờ rằng người thanh niên trẻ nhìn có vẻ vô hại này lại có thể phát ra luồng sát khí lớn như vậy.

Anna cũng từng giết người, lúc mới mười hai tuổi, trong trại huấn luyện ở Seberia, cô ta đã dùng bàn chải đánh răng để đâm chết một nam sinh muốn cưỡng hiếp mình.

Trong sáu năm ở Seberia, người chết trong tay Anna, ít nhất cũng có bảy, tám người, trong đám học viên cùng khóa cô ta có biệt hiệu là quả phụ thâm độc, để hình dung cô ta như con nhện độc, khó mà trêu chọc.

Chính vì thế mà Anna mới có thể cảm nhận được sự tồn tại của sát khí, chỉ là bất kể là bản thân cô ta hay vị giáo quan từng tham gia qua bao nhiêu trận chiến, giết người như ngóc, thì sát khí trên người cũng không bằng với người thanh niên trước mặt này.

-Hai người đã giao đấu với nhau rồi sao?

Tổng Vĩ Lan nhìn thấy cả người Anna ướt sũng như mới được vớt từ nước lên, trong lòng dường như đã hiểu ra, xem ra bà ta vẫn chưa hiểu rõ lắm về con trai của mình.

-Vâng, thưa chủ nhân, khi tôi đối diện với hắn ta, thậm chí không có cả dũng khí để chiến đấu!

Hơi thở của Anna đã trở lại bình thường, nhưng ánh mắt lại đầy vẻ hổ thẹn.

-Ha ha, đừng nói là cô, dù là Adriel Vichy ở Trung Quốc, cũng không phải là bị hạ đo ván đấy sao?

Diệp Thiên lắc đầu cười, cô gái Tây này thật cố chấp.

-Adriel Vichy? Cậu nói là Adriel Vichy người được xưng là Gấu Bắc Cực đó hả?

Anna liền ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Thiên, dù lúc cô ta vào trại huấn luyện thì Adriel Vichy đã không còn ở đó rồi, nhưng vẫn có thể thường xuyên nghe được truyền thuyết về ông ta.

Adriel Vichy trong lời đồn đã sinh tồn bốn mươi ngày ở sa mạc trong tình trạng hết nước và lương thực, đồng thời một thân một mình giết chết một nhánh bộ đội đặc chủng Afghanistan, trong trận chiến đó đã vang danh hiển hách.

Các giáo quan nông công tự đại trong trại huấn luyện kia, chỉ khi nhắc đến Adriel Vichy, trên mặt mới lộ ra vẻ tôn kính, điều này cũng khiến cho các học viên khóa trước ghi nhớ sâu sắc cái tên này.

-Gấu Bắc Cực?

Diệp Thiên nghe xong ngẩn người ra, liền nở nụ cười:

-Biệt hiệu này quả thật rất thích hợp, tên đó cũng trông giống một con gấu Bắc Cực lắm.

Tính cách của Anna rất sáng khoái, sau khi biết được sự chênh lệch giữa cô ta và Diệp Thiên, liền nói:

-Tôi không phải là đối thủ của cậu, xin cậu chỉ bảo cho!

-Thế chất của phụ nữ mặc dù không bằng đàn ông, nhưng rất dẻo dai, sau này cô đến tìm tôi, tôi chỉ cho cô một vài phương pháp hít thở, có thể chữa trị bệnh trong người cô.

Diệp Thiên nhìn sang Anna, giọng điệu trở nên nghiêm khắc:

-Nhưng hãy nhớ kỹ, thứ tôi truyền cho cô, tuyệt đối không được truyền ra ngoài!

Tiêu chuẩn chọn đồ đệ của Ma YNhất Mạch vô cùng nghiêm khắc, phương pháp hít thở trước giờ đều không dễ dàng truyền dạy, càng không cần nói là dạy cho người nước ngoài rồi, nếu không phải thấy Anna là vệ sĩ của mẹ mình, thì Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không truyền cho cô ta.

Anna gật đầu, nói”

-Vâng, tôi tuyệt đối sẽ không truyền cho ai đâu, nhưng...nhưng mà tôi có phải báỉ sư không?

Cô ta quen biết không ít người trong Hồng Môn, biết được những người Trung Quốc này truyền thụ tài nghệ, là phải đập đầu dâng trà.

Diệp Thiên vội lắc tay, nói:

-Thôi đi, tôi mà thu nhận đồ đệ nước ngoài thì sư phụ sẽ giận đến mức bỏ từ mộ ra mất.

Cả đời Lý Thiện Nguyên trải qua không ít sự kiện lớn ở Trung Quốc thời cận đại, bất luận là đối với bọn quý Nhật Bản xâm lược Trung Hoa sau này, hay là đối với bọn quý Tây Dương liên quân tám nước trước đây, đều không hề có chút thiện cảm nào.

Thế nên nếu Diệp Thiên dám nhận Anna làm đồ đệ, lão đạo sĩ ở âm tào địa phủ nhất định sẽ mắng đệ tử bất hiếu, hơn nữa e rằng cũng không qua được cửa của Cầu Tâm Gia.

-Được rồi, nào, ăn cơm thôi, đồ ăn đều nguội cả rồi.

Thông qua cuộc trò chuyện của hai người, Tống Vĩ Lan cuối cùng cũng hiểu được một chuyện, đó là con trai của mình rất lợi hại, dù không biết rõ nguyên nhân, nhưng điều này cũng đủ khiến bà ta vui mừng.

-Được, ăn cơm thôi!

Diệp Thiên gạt đầu, nói với Anna:

-Cô cũng ngồi xuống cùng ăn đi, vừa nãy cô cũng tiêu hao không ít thể lực, đang cần bồi bổ.

-Việc này...

Anna có chút do dự, nhưng khi Diệp Thiên trừng mắt nhìn thì cô ta vẫn ngoan ngoãn đi đến bàn ăn, ngồi xuống, đứng trước mặt Diệp Thiên, cô ta có cảm giác như đang đối mặt với các giáo quan trong trại huấn luyện năm nào.

Hành động của Anna khiến cho Tống Vĩ Lan đang ngồi ở sofa phải sững sờ, bà ta dẫn theo cô ta nhiều năm như vậy cũng không có cách để Anna ngồi cùng bàn dùng cơm với mình, một câu nói của Diệp Thiên lại có thể làm được điều này.

Tống Vĩ Lan trong lòng khẽ rung động, nói nhỏ bên tai Diệp Đông Bình:

-Đông Bình, ông...ông xem, tìm một cô vợ ngoại quốc cho con trai có được không?

-Được...được chứ!

Sự thân mật của vợ làm Diệp Đông Bình ngất ngây sung sướng, nhưng sau khi mở miệng đồng ý, liền phản ứng trở lại, vợ nói:

-Không được, chuyện này không được đâu, Diệp Thiên có vị hôn thê rồi, đó là con gái của bạn thân tôi, chuyện này tuyệt đối không được!

Tống Vĩ Lan liếc Diệp Đông Bình một cái, nói:

-Tôi...tôi đâu nói để con trai cưới hỏi đảng hoàng, giữ nó làm vợ bé không phải được rồi sao?

-Thế...thế cũng được sao?

Diệp Đông Bình há hốc mồm, đầu óc rối loạn, hàm ý của vợ quá sâu sắc mà! Sớm biết vậy thì mấy năm nay ông ta đã nuôi một cô vợ bé trước rồi, dù gì thì vợ của ông ta cũng thấu tình đạt lý như vậy mà.

-Nghĩ gì đó? Dám suy nghĩ lung tung thì tôi sẽ về Mỹ đó!

Tống Vĩ Lan tức giận, kí vào trán Diệp Đông Bình một cái, đứng dậy đi ăn cơm với con trai.

Nếu nói chỗ ngang ngạnh nhất của phụ nữ thì chính là tâm tính này của Tống Vĩ Lan, làm mẹ, hết mười người thì đã có tám người hy vọng con mình thể thiếp thành bầy, con cháu đầy đàn, nhưng chính bản thân mình lại nhất định muốn chồng giữ thân như ngọc.

-Đây...đây nhất định là mẹ ruột của mình!

Thính lực của Diệp Thiên rất tốt, giọng nói của Tống Vĩ Lan và Diệp Đông Bình tuy nhỏ nhưng một chữ cũng không lọt khỏi tai của hắn ta, Diệp Thiên cười khở trong lòng, chỉ có thể cúi đầu và cơm.

Bữa cơm đầu tiên sau khi đoàn tụ của gia đình trải qua trong nụ cười thỉnh thoảng có chút ám muội của Tống Vĩ Lan, may là vừa ăn xong cơm, thì Tống Hạo Thiên lại đến, làm cho Diệp Thiên đỡ ngại ngùng.

-Ta giúp cậu một việc lớn như vậy, dù thế nào thì sau đó cậu cũng phải gọi điện cho lão già này cái chứ!

Thấy Diệp Thiên cũng ở đây, Tống Hạo Thiên liền cảm thấy tức giận.

Tên nhãi này ngoài việc ra hiệu cho mình ở Myanmar ra, sau đó liền bật vô âm tín, hại ông ta phải lo lắng cho an nguy của hắn, hỏi han khắp nơi mới biết hắn ta lại ở Hồng Kông tiêu dao tự tại.

-Ôi, tôi nói rồi, tôi với ông không có quan hệ gì hết, là ông hứa với đại sư huynh của tôi, đừng hòng tôi chịu cái ơn này!

Diệp Thiên hoàn toàn không bận tâm đến lời nói của Tống Hạo Thiên, bực dọc nói:

-Hơn nữa, mười lăm tấn vàng đó ít nhất cũng đáng giá một tỷ hai, một tỷ ba chứ nhỉ? Ông chỉ đưa có một tỷ, tính ra, là tôi chịu thiệt rồi!

-Câu...câu đã có lời mà còn vờ vịt nữa à?

Tổng Hạo Thiên bị lời nói của Diệp Thiên làm tức điên xem chút là loạng choạng cả người, có ai biết là ông ta đã dùng đến bao nhiêu nhân tình mới vận chuyển được đồng vàng này ra khỏi Myanmar? Vậy mà Diệp Thiên lại nói là ông ta ăn lời?

Cuộc đối thoại giữa Diệp Thiên và cha mình làm Tổng Vệ Lan cảm thấy khó hiểu, liền tiến lên trước đỡ lấy ông ta, hỏi:

-Ba, mười lăm tấn vàng gì vậy?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 533

Chết Không Đối Chứng

Cái gì? Tên nhóc này không nói với con à?

Tổng Hạo Thiên vịn lấy tay con gái, ngồi xuống sofa, thở hổn hển nói:

-Nó đi Myanmar tìm vàng, lại không có bản lĩnh vận chuyển trở về, lão già này phải dốc hết sức người sức của, đến cuối cùng lại không được kết cục tốt!

Đối với đứa cháu ngoại được lời này của mình, Tổng Hạo Thiên thật sự không nói nên lời, ông ta anh dũng cả đời, không ngờ đến lúc già, lại bị Diệp Thiên chọc cho tức chết, bình thường không có người để nói, chỉ có thể ca cẩm vài câu trước mặt con gái.

Sau khi nghe rõ đầu đuôi câu chuyện, Tống Vi Lan nói:

-Ba, ba giúp Diệp Thiên không phải là chuyện nên làm hay sao?

Nhớ ngày đó bản thân bà ta phải rời xa con trai chính là do cha mình, dù đã qua nhiều năm, nỗi oán hận trong lòng của Tống Vi Lan cũng đã nguôi ngoai, nhưng gặp phải cha và con trai đang tranh chấp, thì bà ta tuyệt đối sẽ đứng về phía con trai.

-Được rồi, ta không còn gì để nói với hai người.

Tổng Hạo Thiên vừa ngồi xuống thì bị câu nói của Tống Vi Lan làm cho tức hộc máu, xem nữa là không thở được, bèn lắc tay liên tục, nói:

-Ta dặn dò mấy câu là đi rồi, tiếp tục ở lại đây, nhất định sẽ bị hai người làm cho tức chết!

-Cũng đâu có ai mời ông đến chứ.

Diệp Thiên bĩu môi, một lần nữa khiến Tổng Hạo Thiên lãnh hội được bản lĩnh chọc tức người của tên nhãi ranh này, Diệp Đông Bình không nhịn được, bèn nói:

-Diệp Thiên, bớt nói vài câu đi, lễ phép một chút!

Nghe xong lời của Diệp Đông Bình, trong lòng Tổng Hạo Thiên chợt dấy lên một cảm giác kì lạ, con gái ruột còn không giúp mình, ngược lại cậu con rể bị mình chia uyên rẽ thùy này lại lên tiếng nói câu công bằng.

Lắc đầu cười khở một tiếng, Tổng Hạo Thiên nhìn sang Diệp Thiên, nói:

-Khoảng thời gian này đừng chạy lung tung, bên Myanmar hình như đã điều tra cậu rồi đó, nhưng cậu không rời kinh thành, thì có lẽ không có chuyện gì, tay của bọn họ không với được tới tận đây đâu...

Từ sau khi biết được Diệp Thiên và người Nhật có xung đột ở Myanmar, Tổng Hạo Thiên liền giao trách nhiệm cho các ngành có liên quan tiến hành điều tra chuyện này, kết quả làm ông ta kinh ngạc đến mức toát cả mồ hôi lạnh.

Hôm đó bên Nhật Bản có tổng cộng hơn một trăm sáu mươi người vào Myanmar, sau khi Diệp Thiên nói chuyện qua điện thoại với ông ta, thì ngay cả một vài người Nhật vốn ở Myanmar, toàn bộ đều bị mất tích.

Liên tưởng đến lời nói của Diệp Thiên ngày hôm đó, Tổng Hạo Thiên không thể không nghĩ ngợi lung tung, một tin tức được truyền ra từ phía Myanmar vào ngày hôm qua, đã chứng thật suy đoán của Tổng Hạo Thiên.

Thông qua sự lục soát trong một tuần của hai bên chính phủ quân sự Nhật Bản và Myanmar, bọn họ cuối cùng đã phát hiện ra hàng loạt xe Nhật bị thiêu hủy trong một vùng núi ở bang Shan gần biên giới Trung Quốc.

*Bang Shan: là một bang của Myanma, lấy tên từ người Shan, một trong những dân tộc sống ở khu vực này. Đây là bang rộng nhất trong 14 bang và các phân chia chính khác của Myanma

Sau khi thăm dò hiện trường và lấy DNA, phía Nhật cho rằng ở đây ít nhất chết hơn ba mươi người, còn về việc có phải là lính Nhật mất tích hay không, thì hiện nay vẫn chưa thể xác định được.

Đồng thời ở một chỗ sâu được người ở đây gọi là Ma Quỷ Sơn, còn có một nham động bị người ta dùng bom làm sứt lở.

Do thiếu những máy móc cỡ lớn làm cho công tác lục soát, cứu người bị đình trệ, nhưng các bên liên quan suy đoán, những người Nhật Bản bị mất tích khác, rất có khả năng bị mai táng trong nham động.

Sự kiện mất tích với quy mô lớn như vậy, khó mà che giấu được, đương cục Nhật Bản cũng đã gửi thông điệp đến Myanmar, đề nghị điều tra rõ việc này, rất nhanh đã điều tra đến tướng quân Ba Cương.

Còn cái tên Diệp Thiên này cũng lần đầu tiên lọt vào tầm mắt của một vài người, mặc dù tướng quân Ba Cương ra sức phủ nhận Diệp Thiên có tham gia vào việc này, nhưng công cuộc điều tra bí mật về Diệp Thiên vẫn được bắt đầu.

Trong tin tức lưu truyền nội bộ của các ngành liên quan, phía Nhật có người đề xuất cần bí mật bắt giữ Diệp Thiên, có điều kiến nghị này đã bị bác bỏ.

Nhưng dù là như vậy, cũng đã làm Tống Hạo Thiên sợ đến toát mồ hôi lạnh, hôm nay ông ta đến đây, thật ra là muốn tìm Diệp Đông Bình, để ông ta báo cho Diệp Thiên mau chóng về nước, tránh bị người ta tính sổ ở bên ngoài.

-Diệp Thiên, những chuyện đó có thật là do con làm không?

Nghe xong lời nói của cha, Tống Mi Lan nhìn con mình với vẻ kinh ngạc, bà ta phát hiện mình biết càng nhiều thì lại càng không tài nào hiểu được Diệp Thiên.

-Không hoàn toàn là như vậy, một mình tôi thì làm quái gì có bản lĩnh cao như vậy?

Diệp Thiên lắc đầu, cũng không giải thích gì thêm, cảnh tượng xảy ra ở Ma Quý Sơn quả thật là máu me đầm đìa, hơn nữa còn dính dáng đến một vài ân oán của đại sư huynh ngày xưa, không cần phải nói nhiều ở đây.

-Không sao, cùng lắm thì con trốn bên Bắc Phi một thời gian, mẹ thuê cho con một tốp quân đội bảo vệ con!

Bảo vệ con là thiên tính của người mẹ, bất kể là con người hay động vật đều như thế, tâm tình lúc này của Tống Mi Lan hoàn toàn không khác gì với một phụ nữ nông thôn nửa chữ bè đôi cũng không biết, bà ta chỉ muốn bảo vệ an toàn cho con.

-Nói gì vậy? Diệp Thiên không làm gì cả, cần gì phải đi trốn chứ?

Tống Hạo Thiên hung hăng trợn mắt nhìn con gái, hôm nay sau khi bước vào cửa, ông ta phát hiện IQ của con gái hình như cứ thấp

dân, nói mà không động não.

Giống như chuyện xảy ra với Diệp Thiên, đã chết không đối chứng, thì đương nhiên không thể thừa nhận rồi.

Dù sao chi cần khăng khăng phủ nhận không phải mình làm, thì dù phía Nhật Bản có nghi ngờ thế nào cũng đành bất lực với Diệp Thiên, chuyện này cuối cùng cũng đành chấm dứt vậy thôi.

Nhìn thấy bộ dạng gập gáp, lo lắng của mẹ, Diệp Thiên cảm thấy rất ấm lòng, bèn cười nói:

-Từ giờ đến Tết con đều ở trong nước, ăn Tết xong phải đến Hồng Kông xử lý chút việc, mọi người yên tâm đi, con không sao đâu!

Với thuật pháp hiện nay của Diệp Thiên, dù vẫn không tài nào khám phá vận mệnh sinh tử của mình, nhưng cùng với sự tiến bộ của công lực, cảm ứng của hắn ta với việc lành dữ, lại càng ngang càng rõ ràng hơn, dù phía Nhật Bản có phái người đối phó hắn, Diệp Thiên tin rằng bản thân hắn cũng có thể sớm phát hiện ra.

Nếu đối phương phái đi nhiều người, Diệp Thiên có thể lẩn tránh, nếu chỉ phái có ba đến năm người, vậy thì xin lỗi rồi, Diệp Thiên không để tâm phải giết thêm vài tên quý Nhật Bản nữa.

Hơn nữa phía Nhật muốn vào Trung Quốc hành sự, nhất định là lén lút lút lút, dù có chịu thiệt cũng không dám lên tiếng, đánh họ lại khiến họ không hó hê được gì cũng là chuyện mà Diệp Thiên thích làm nhất.

-Cậu tự có dự tính trong lòng là được rồi, trước khi đi Hồng Kông thì nói với ta một tiếng, đến lúc đó ta sẽ chào hỏi với bên đó dùm cậu!

Sau khi thoả vị, Tống Hạo Thiên càng thoả mái hơn với rất nhiều chuyện, nếu là trước đây khi còn nắm quyền, thì bất luận thế nào ông ta cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Đương nhiên, chuyện đả ngộ này cũng chỉ có mình Diệp Thiên được hưởng thụ, nếu bị mấy đứa con cháu trong Tổng gia biết được, nhất định nói xấu sau lưng ông ta, nói ông ta thiên vị, bất công.

-Được, tôi biết rồi!

Diệp Thiên gật đầu, cũng không khoe mẽ gì, bởi vì hắn biết rằng, hắn có mạnh mẽ thế nào cũng không thể chống lại cả một quốc

gia, sau lưng có một cây đại thụ để hấn dựa dẫm, nếu hấn chỗi từ mới là tên ngốc.

-Cậu...Tên nhóc cậu gần đây an phận chút đi!

Sau khi dặn dò xong, Tống Hạo Thiên ở lại đây rõ ràng có chút dư thừa, khi đứng dậy đi đến cửa, không nhìn được lại nói với Diệp Thiên một câu với giọng nửa uy hiếp nửa dặn dò.

-Tôi trước giờ đều rất an phận.

Diệp Thiên buông hai tay, ra vẻ vô tội, sự chân thành lâu rồi không thấy lộ ra trên mặt, khiến Tống Hạo Thiên nhìn thấy mà trong lòng nảy sinh ảo giác, phải chăng đã trách nhầm tên nhóc này rồi?

Nhưng Tống Hạo Thiên liền có phản ứng, lạnh lùng hừ một tiếng rồi mở cửa bỏ đi, đằng sau vang lên tiếng cười đắc ý của Diệp Thiên.

Nghe thấy tiếng cười của con trai, Tống Vĩ Lan lắc cười, nói:

-Con thật là, cũng đừng chọc giận ông ngoại hoài chứ, năm đó ông và mẹ đều có lỗi, nếu con muốn trách thì cứ trách mẹ đi!

-Chuyện ngày xưa đừng nhắc nữa, tôi cũng không trách ông ta!

Diệp Thiên lắc tay, nói:

-Khách sạn này dù rất tốt, nhưng vẫn không thoải mái bằng ở nhà, tôi thấy hôm nay bà dọn về đi, nhà của tôi rất rộng.

Ở khách sạn, Diệp Thiên luôn cảm thấy không thoải mái, giống như mẹ mình chỉ là một lữ khách, lúc nào cũng có thể biến mất.

-Đúng đó, Vĩ Lan, về nhà đi, tôi và con trai đều muốn bà về nhà!

Diệp Thiên vừa dứt lời, Diệp Đông Bình cũng hòa vào, trước đây ông ta cũng từng khuyên Tống Vĩ Lan nhưng đều bị vợ cự tuyệt.

-Được...được thôi, tôi trở về!

Nhìn thấy vẻ mặt chờ đợi của hai cha con, Tống Vĩ Lan liền mềm lòng, gật đầu đồng ý.

Lần này Tổng Vĩ Lan âm thầm về nước, chỉ mang theo Anna, hơn nữa bà ta cũng không trả phòng mà lặng lẽ theo Diệp Thiên trở về nhà mới của con trai.

Linh khí dồi dào trong sân, cũng khiến cho Tổng Vĩ Lan sống lâu ở nước ngoài cảm thấy ngạc nhiên, trong vòng nửa ngày tiếp xúc với con trai, Tổng Vĩ Lan phát hiện, của cải khổng lồ của bà ta trước mặt Diệp Thiên, lại chẳng là gì cả.

Đừng nói là sân vườn với không khí trong lành này, số tiền kia của bà ta ngay cả hộp dầu Hashima chính công kia cũng mua không được, điều này khiến Tổng Vĩ Lan có cảm giác thất bại khi muốn dùng tiền bạc để bù đắp cho Diệp Thiên.

Nhưng việc này cũng khiến Tổng Vĩ Lan thật sự an tâm, ở đây, bà ta chỉ là một người mẹ và người vợ, không còn là một nữ cường nhân hô mưa gọi gió nữa rồi.

Đêm đó, người nhà họ Diệp đã tề tụ trong tứ hợp viện của Diệp Thiên, ân oán trước kia cũng tan thành mây khói sau khi Tổng gia lên tiếng thanh minh, xin lỗi, vì hạnh phúc của em mình, mấy người phụ nữ nhà họ Diệp cũng đã chấp nhận Tổng Vĩ Lan.

Tổng Vĩ Lan nhìn thấy Vu Thanh Nhã, cũng đã bỏ qua ý nghĩ không thiết thực kia của mình, bà ta rất thích Vu Thanh Nhã, liền lấy ra một bộ trang sức kim cương cao cấp đã sớm chuẩn bị trước để tặng cho con dâu tương lai của mình.

Mấy ngày sau đó, Diệp Thiên luôn ở bên cạnh mẹ, kể cho bà ta nghe những chuyện đã xảy ra với mình trong mấy năm nay, khoảng cách giữa hai mẹ con cũng dần dần được kéo gần lại, nhưng trước sau Diệp Thiên vẫn không có cách nào gọi một tiếng “mẹ”.

Trong thời gian này, Tổng Vĩ Lan từng đề nghị Diệp Thiên tiếp nhận tài sản kếch xù ở nước ngoài của bà ta, nhưng đã bị Diệp Thiên từ chối thẳng thừng.

Diệp Thiên theo lão đạo sĩ, thứ khác thì không học được gì, chỉ học được tính cách thích an nhàn tự tại, tiếp quản đồng tài sản kết xù kia khác gì tự đeo gông vào cổ, Diệp Thiên sẽ không làm chuyện ngu ngốc như thế.

Tổng Vĩ Lan cũng không bắt ép con trai, bà ta nhìn ra, tính tình của Diệp Thiên hơi điềm đạm, nếu thật sự dính dáng đến chuyện làm ăn ở hải ngoại cũng chưa chắc là chuyện tốt đẹp gì.

-Làm sao vậy Diệp Thiên?

Hôm nay Tổng Vĩ Lan đang nói chuyện với con trai, thì điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, Diệp Thiên nghe xong điện thoại

bước ra, nét mặt có chút kì lạ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align:center"> <img alt="loading icon" data-bbox="480px 150px 520px 180px" /> </div>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 534

Tin Tức Về Cát Lão Đại

Là ai gọi điện thoại tới? Sao lại có thái độ như thế này?

Diệp Đông Bình vốn đang ở bên trái sương phòng nói chuyện cùng Chu Khiếu Thiên, nghe được chuông điện thoại cũng đi ra.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không có chuyện gì, cha, ba nói chuyện đi, con muốn đi ra ngoài mấy ngày, Khiếu Thiên, người theo ta!

Tới gần cuối năm, mấy ngày hôm trước đã gặp Hồ Hồng Đức ở Trường Bạch sơn, còn Chu Khiếu Thiên luôn luôn ở trong Tứ Hợp Viện, nhưng hắn ở tại Tiền viện, bình thường không tiếp đón ai sẽ không đi ra Hậu viện.

- Ôi, sao con không hiểu chuyện gì vậy?

Diệp Đông Bình vừa nghe lời của con, nhất thời liền nóng nảy,

- Không đây vài ngày nữa là Tết, con định chạy đi đâu?

Diệp Đông Bình có thể chữa trị vết thương lòng mà thời gian hình thành ngăn cách với vợ, công lao lớn đều là ở con trai, Diệp Thiên đã trở thành một cái dây ràng buộc cảm tình giữa hai vợ chồng.

- Cha, thực sự con có chuyện!

Diệp Thiên cười khổ nói:

- Chậm nhất một tuần, nhanh nhất năm ba ngày có thể trở về.

- Tiểu Thiên, chuyên gì thế? Cho người ta đi làm có được hay không? Thật sự không được thì nói với ông ngoại một tiếng là được!

Cùng con sống chung mấy ngày này, là vui sướng lớn nhất của Tống Vi Lan trong hai mươi năm qua, không cần đi khắp nơi đàm phán, cũng không cần đi chung quanh bàn công việc, cái cảm giác ấm áp này, làm cho bà thật sự luyến tiếc khi con rời đi.

- Cho ông ấy đi xử lý?

Diệp Thiên nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Đúng là có thể, nhưng chuyện này nhỏ thôi, đừng làm phiền ông ấy, tránh ông ấy nói con...

- Rốt cuộc là chuyện gì? Tiểu tử, sao lại trở nên như vậy? Nói không rõ ràng thế nào thì đừng đi!

Diệp Đông Bình có chút không kiên nhẫn, Diệp Thiên bình thường không ở nhà còn chưa tính, nay vợ đã trở về một nhà sum họp đây là chuyện mừng bao nhiêu? Lại vẫn muốn chạy ra bên ngoài, Diệp Đông Bình tự nhiên không thể đồng ý rồi.

- Cha, cha thật sự muốn biết sao?

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn về phía cha.

- Vô nghĩa, có cái gì không thể nói chứ, Khiếu Thiên cũng không phải người ngoài.

Diệp Đông Bình trừng ánh mắt.

- Được, chính là cha để cho con nói nhé?

Diệp Thiên mở miệng nói:

- Bao Phong Lăng gọi điện thoại đến đây, hắn nói Cát Lão Đại đã về tới quốc nội, hẳn là về ăn tết, con không biết khi nào anh ta sẽ tiếp tục trốn, cho nên mới muốn dẫn Khiếu Thiên tranh thủ thời gian đi xem sao!

- Bao... Bao Phong Lăng?

Vừa nghe đến tên này, cơn tức của Diệp Đông Bình nhện không được liền biến đi, cũng bắt chập vợ bên cạnh người, há mồm mắng:

- Tên... Tên khôn kiếp đó, rốt cục có tin tức rồi sao?

Tài sản Diệp Đông Bình khổ cực tích góp từng tí một hơn mười năm, bị Bao Phong Lăng lừa không còn một xu, tuy rằng con trai nói việc này cho hắn xử lý, nhưng Diệp Đông Bình không có việc gì mà nhớ tới, vẫn hận đến nỗi hàm răng ngứa.

- Đông Bình, không được nói như vậy trước mặt con.

Tống Vĩ Lan giận dữ nhìn chồng một cái, hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì vậy? Hai cha con đều căng thẳng như vậy?

- Không, không... Không có việc gì.

Nghe được vợ nói vậy, Diệp Đông Bình nhất thời phản ứng lại, cảm thấy vừa rồi là con trai cho hắn chút mặt mũi, nên mới không nói đầu đuôi chuyện xảy ra, nhưng chính mình cố tình buộc hắn nói ra.

- Sao nào, cha con các người còn có cái bí mật sao?

Tống Vĩ Lan buồn buồn nhìn chồng, đã hơn hai mươi năm, nhưng Diệp Đông Bình vẫn không biết nói dối, vừa nói lời nói dối thì mặt đỏ đến tận cổ.

- Nói đi, có cái gì mà không được!

Bị vợ dả kích như vậy, Diệp Đông Bình cũng thành thật nói:

- Một đoạn thời gian trước tôi thu mua một món đồ cổ, bị người lừa mất đi ba ngàn vạn, Diệp Thiên đang tìm được người đó rồi!

Ở chung với vợ mấy ngày này, Diệp Đông Bình cũng không có cảm giác thấy hai người bởi vì chênh lệch giàu nghèo mà xuất hiện ngăn cách gì, ông ta tin Tống Vĩ Lan không phải người nông cạn như vậy.

Hơn nữa sau khi vợ về nhà, Diệp Đông Bình quyết định tiếp nhận đề nghị của con, ngày sau không đi làm kinh doanh nữa, mà tận sức cho nghiên cứu đồ cổ, tranh thủ làm một học giả, như vậy cũng có nhiều thời gian sống chung với vợ hơn.

Hiện tại việc kinh doanh cửa hàng đồ cổ và quán trà, Diệp Đông Bình đều giao cho dựng của Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên, vừa

rồi ông đã nhắc Chu Khiếu Thiên một số hạng mục công việc bình thường phải chú ý.

- Ông ấy à, chính là người quá thực thà, còn muốn đi buôn bán?

Nghe được chồng nói vậy, Tống Vĩ Lan nhin không được bật cười lên, nếu không phải Diệp Đông Bình quá chính trực, năm đó bà cũng sẽ không thích ông, nhưng người như vậy ở hiện tại lại có vẻ có chút lỗi thời.

- Ba ngàn vạn cũng không coi là nhiều, như vậy đi, Đông Bình, tôi đưa tiền thành lập một cái quỹ đầu tư về phương diện đồ cổ, ông đi hoạt động là được, ba ngàn vạn kia coi như bỏ đi.

Từ khi chuyển vào tứ hợp viện tới nay, Tống Vĩ Lan cũng rất kiêng kị nhắc tới chuyện về tiền tài ở trước mặt Diệp Đông Bình, bà sợ chồng mình sinh ra tâm lý tự ti, theo điểm này mà nói, Tống Vĩ Lan thật sự làm rất khá.

Nhưng bởi vì ba ngàn vạn mà cho con đi xa khỏi mình, Tống Vĩ Lan có chút không muốn, ba ngàn vạn ở trong mắt của bà, xa không trọng hơn bằng chuyện con làm bạn với mình mấy ngày tới.

- Đùng, Vĩ Lan, tôi không buôn bán nữa, em cũng không cần đầu tư.

Diệp Đông Bình lắc lắc đầu, nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Hay là việc này coi như xong đi, dù sao tiêu tử người có được vàng rồi, hẳn là cũng không thiếu tiền dùng nhỉ?

Diệp Đông Bình coi như là nghĩ thông, đối với chuyện kiếm tiền, ông ta thật sự không thấy có thiên phú, không nói đến không cách nào so sánh được với vợ, ngay cả con trai cũng có thể hơn ông ta, nếu vẫn khăng khăng muốn dùng kiếm tiền để chứng minh mình, đó mới là đầu óc có vấn đề.

- Không được, cha, phương diện này còn liên quan đến một vài quy củ trên giang hồ, hai người không hiểu, con cần đi xử lý!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, hẳn hiện tại cũng không phải quá coi trọng mấy ngàn vạn này, nhưng khi Cát Lão Đại có hành vi trốn, đây chính là tối kỵ giang hồ.

Hơn nữa dựa theo lời Bao Phong Lăng, Cát Lão Đại có thể còn biết một chút thuật pháp, cái này đề cập đến kỳ môn.

Diệp Thiên cũng muốn đi thăm dò một chút, vị Cát Lão Đại kia, có phải năm đó cướp đi truyền thừa từ Chu thị chi thứ nhất mạch, tổ

tiên Chu Khiếu Thiên hay không.

- Tiểu Thiên, chuyện chém giết trên giang hồ rất nguy hiểm..

Nghe được lời của con, Tống Vi Lan bắt đầu dĩ nói:

- Con... Làm sao con không chịu nhận đề nghị của mẹ, cho người đi xử lý?

Tống Vi Lan quan hệ chặt chẽ cùng Hồng môn hải ngoại, tự nhiên hiểu được giang hồ từ trong miệng con là có ý gì, chỉ là một người làm mẹ, bà không muốn nhìn thấy con dấn sâu vào con đường này.

- Ha ha, từ nhỏ con đã sống nhờ cái này, người không cần lo lắng!

Diệp Thiên cười cười, nói:

- Con ở nhà cả ngày cũng không thích hợp, đi ra ngoài vài ngày cho hai người tâm sự nhĩ?

- Tiểu tử, ngay cả ba mẹ con cũng trêu chọc được?

Diệp Đông Bình tuy rằng trừng mắt, nhưng cảm thấy cũng phần chần, ngây ngất, còn Tống Vi Lan lại bị lời con nói làm đỏ mặt lên, tay phải hung hăng cấu bên hông chồng một cái.

Đơn giản thu thập xong vài bộ quần áo, Diệp Thiên dẫn Chu Khiếu Thiên thẳng đến sân bay thủ đô, Bao Phong Lãng đang ở trong một thành thị nhỏ của Giang Tây chờ hắn.

Ngồi trên chuyến bay nhanh nhất bay đi Nam Xương, hơn bốn giờ chiều, máy bay mới hạ xuống, Diệp Thiên trực tiếp thuê cỗ xe taxi hướng về Nam Xương cách đó ước chừng 60 km.

Tháng Một, Nam Xương vừa mới rơi tuyết, mặt đường có chút trơn trượt, lái xe cũng không nhanh, đến khi màn đêm buông xuống, Diệp Thiên cùng Chu Khiếu Thiên mới tới nhà khách đã hẹn cùng Bao Phong Lãng.

- Làm kẻ lừa đảo cũng không dễ dàng nhĩ?

Nhìn thấy cửa sau của nhà khách kia tràn đầy vấy mỡ, Diệp Thiên không khỏi lắc lắc đầu, nhớ rõ lần trước bắt được Bao Phong Lãng

cùng Lưu lão nhị, hai người đang ở khách sạn sao cấp đó.

Cửa nhà khách có mấy người đàn bà trung niên ngồi cắn hạt dưa, rèm cửa xốc lên mang vào làn gió rét, khiến các bà nhin không được rứt rứt cổ, tức giận nói:

- Ở phòng loại gì? Phòng hai người tám mươi, ba người sáu mươi, chỉ còn hai loại này!

- Tìm người, một lát rồi đi!

Nghe thấy không phải ở trọ, mấy người kia lại ngồi trở về, cứ thế cắn hạt dưa.

Diệp Thiên năm đó cùng lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ, cũng ở phòng loại này, mà Chu Khiếu Thiên còn đang làm nghề đào mỏ trộm, chủ yếu cũng ở nhà khách, hai người ngựa quen đường cũ mò đến cửa một cái phòng lầu hai.

- Ai?

Tiếng gõ cửa của Chu Khiếu Thiên vừa mới vang lên, trong phòng liền truyền ra một tiếng hỏi, thanh âm có chút suy yếu và còn có chút kích động.

- Mở cửa đi, là tôi!

Diệp Thiên hơi hơi nhíu mày, bởi vì hẳn nghe được trong phòng chỉ có tiếng hít thở của một người, chẳng lẽ Lưu lão nhị cùng Bao Phong Lăng đi rồi sao?

- Diệp... Diệp gia?

Là kẻ lừa đảo, trí nhớ rất trọng yếu, tiếng của Diệp Thiên chưa dứt, bên trong liền vang lên tiếng kéo khóa cửa, ngay sau đó cửa phòng được mở ra.

- Người... Người họ Bao?

Cửa phòng mở ra, Chu Khiếu Thiên đứng ở phía sau Diệp Thiên, liền ngây ngẩn cả người, không dám tin mở to hai mắt nhìn.

Đứng ở trước mặt hắn, Bao Phong Lăng gầy đến nỗi trên mặt ngay cả thịt cũng không có, chính là da bọc xương, dáng người lại

không khác cây khô, áo bông thật dày mặc ở trên người hần còn có vẻ lũng thùng.

Chu Khiếu Thiên đi theo Diệp Đông Bình đã tiếp xúc qua Bao Phong Lãng vài lần, nhưng người đứng ở trước mặt hần này, cùng trong trí nhớ của hần căn bản chính là hai người, thay đổi này chỉ sợ mẹ anh ta đứng ở chỗ này cũng đều nhận không ra hần.

Những thứ không nói đâu xa, nếu Bao Phong Lãng dám nửa đêm ra khỏi nhà khách này đi đến đường lớn, nhất định người nhát gan sẽ sợ tới mức tiểu tiện không khống chế được.

- Diệp gia, ngài... Ngài đã tới!

Thấy hai người đứng ở cửa, Bao Phong Lãng quả thực giống như thấy thân nhân, người mềm nhũn ngồi xuống trên mặt đất, vẫn không quên dùng hai tay đi ôm đùi Diệp Thiên, nước mắt nước mũi lại rơi lã chã.

- Thôi, khóc cái gì?

Diệp Thiên chìa tay phải túm lấy vạt áo Bao Phong Lãng, nhấc hần vào trong phòng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 535

Rắn Độc Không Thắng Được Ròng

Bao Phong Lăng ở chính là phòng hai người, cả cái gian phòng chỉ có đến mười thước vuông, ngoài hai giường cho một người nằm, ngay cả chỗ bày đặt cái bàn đều không có.

Chỗ gần cửa sổ, có một cái bàn trà nhỏ, bên trên chất đầy mì ăn liền gói to, một mùi nấm mốc trắng hương chớp mũi, nhìn tro bụi trên cửa sổ, gian phòng kia hẳn là lâu chưa được thông gió.

Thành thị phía nam Trường Giang, thông thường đều không có hệ thống sưởi hơi, mà loại nhà khách này, cũng không thể có lắp bộ điều hòa, kéo bức màn, ngoài cửa sổ đèn chiếu sáng vào tuyết trắng phản chiếu tới phòng, có vẻ âm ướt và lạnh lẽo dị thường.

- Nằm trên giường đi, đắp thêm một cái mền!

Ở trong phòng nhìn qua một phen, Diệp Thiên đem Bao Phong Lăng cơ hồ sắp không có sức nặng vào nằm trên một giường đơn, hẳn thật đúng là sợ người này không qua được.

- Diệp... Diệp gia, tôi... tôi không lạnh!

Bao Phong Lăng dùng tay áo bông tràn đầy vết bẩn lau nước mũi nước mắt trên mặt, bộ dáng khiến Chu Khiếu Thiên nhìn đăm đăm.

Chẳng bao lâu trước, người này vốn mang vẻ ông chủ, làm sao lại thành dạng này rồi? Chu Khiếu Thiên không khỏi hỏi dò:

- Ngươi... Ngươi thật là Bao Phong Lăng?

- Chu gia, là tôi mà!

Bao Phong Lăng cố nặn ra vẻ tươi cười khó coi hơn so với khóc.

- Người... Làm sao người biến thành bộ dạng này?

Nhìn thấy Bao Phong Lãng tươi cười kiêu đó, Chu Khiếu Thiên rút cục tin lời của hắn.

- Tôi... Diệt gia, ngài hãy tha cho tôi đi!

Nghe được Chu Khiếu Thiên nói vậy, Bao Phong Lãng rút cuộc cười không nổi, nói với Diệt Thiên liền dập đầu xuống.

Bao Phong Lãng biết, chính mình sở dĩ biến thành bộ dạng này, người không ra người quý không ra quý, tất cả đều là người thanh niên trước mặt này ban tặng, chẳng trách hắn hào phóng như vậy thả hai người họ đi.

Từ khi rời khỏi Bắc Kinh, Bao Phong Lãng cùng Lưu lão nhị căn bản là không nghĩ chuyện quay về đi tìm Cát Lão Đại, hai người bọn họ cũng biết khả năng của Cát Lão Đại, quay về Giang Tây chỉ có thể là muốn tìm chỗ chết.

Nhưng ngay tại cái đêm hai người thừa lúc mù mịt chạy đến Đông Bắc, thân thể liền xuất hiện bệnh tật, lúc mới bắt đầu là cảm giác rét run. Bệnh trạng không khác gì phát sốt, chạy đến bệnh viện truyền hết một chai, dễ chịu hơn rất nhiều.

Thế nhưng khi đó, khi hai người đang ngủ, cũng gặp ác mộng liên tục. Không phải là bị tiểu quý trong Địa phủ đuổi, thì là quan phán ném vào chảo dầu, sợ tới mức hai người mấy ngày mấy đêm cũng chưa dám chợp mắt.

Bao Phong Lãng cùng Lưu lão nhị cũng là người giang hồ, hiểu được chính mình hẳn là trúng tà, lúc này tìm một số thầy bà.

Nhưng sau khi lên đồng, tiền đưa ra ngoài không ít, một chút hiệu quả đều không có, gặp ác mộng một chút cũng không ít, ngược lại càng khủng bố hơn.

Ở Đông Bắc hơn một tháng, hai người mỗi ngày chỉ ngủ chưa đầy năm giờ, nên cũng đã gầy da bọc xương, hai người nghĩ kỹ lại, căn nguyên chính là ở Diệt Thiên.

Nhớ tới dạn dò khi Diệt Thiên thả bọn họ đi, không làm sao được, Bao Phong Lãng cùng Lưu lão nhị chỉ có thể lặng lẽ về lại hang ổ của Cát Lão Đại.

Muốn nói đã mấy tháng ác mộng, Bao Phong Lãng còn không sao, coi như là hấn mạng lớn, nếu đổi lại người bình thường thì không chừng lúc này đã thần kinh thất thường.

- Được rồi, đưa tay qua đây!

Thấy trước mặt Bao Phong Lăng thê thảm như vậy, Diệp Thiên cũng có chút mềm lòng, liền bắt lấy tay phải của hắn, đẩy nguyên khí vào.

Bao Phong Lăng đang đắp mền cũng cảm giác cả người rét run, đột nhiên cảm thấy một dòng nhiệt từ chỗ cổ tay vào trong cơ thể, cả người nhất thời ấm lên, thoải mái đến mức hắn thiếu chút nữa đã rên rỉ sung sướng.

- Diệp gia, cảm ơn... Cảm ơn ngài!

Đến tận đây, Bao Phong Lăng rốt cục xác định, ác mộng quái nhiều hắn lâu như vậy quả là do người trẻ tuổi trước mặt kia làm.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Đừng nói lời vô nghĩa này, chuyện tôi bảo ông hỏi thăm, làm thế nào rồi? Cát Lão Đại đã trở lại?

- Ông à, họ Bao tôi lớn như vậy chưa từng nói một câu không thật, xem miệng thú của tôi...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Bao Phong Lăng quen mồm bắt đầu nguyên rửa thề, nhưng lập tức liền phản ứng lại, hung hăng rút lại lời nói, nói:

- Diệp gia, tôi lừa ai cũng không dám lừa ngài, họ Cát đó thật sự đã trở lại...

- Khiếu Thiên, cho hắn chén nước sôi.

Thấy trên mặt Bao Phong Lăng lộ ra một tia không khỏe mạnh màu đỏ, Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Không vội, ngươi từ từ nói...

- Cảm ơn, cảm ơn Chu gia!

Bao Phong Lăng dùng hai tay bê chén trà, nói:

- Diệp gia, nhất định là Cát Lão Đại, Lưu lão nhị lúc ấy theo sau, nhưng... nhưng sau đó lại không trở về...

Thì ra là, sau khi trở lại chỗ của Cát Lão Đại ở Nam Xương này, vì sợ đá thảo kinh xà, hai người cũng không dám phao tin, càng không dám đi liên hệ bạn bè trước kia, bọn hắn biết thế lực của Cát Lão Đại.

Nhưng hai người này chung quy theo Cát Lão Đại nhiều năm, biết một chút điểm dừng chân có vẻ bí ẩn của Cát Lão Đại, hằng ngày đều ở những chỗ kia trông chờ, cũng mất hơn một tháng.

Trời thương, tối ba ngày trước, rốt cục bọn hắn đã chờ được, Cát Lão Đại từ trong nhà một nhân tình đi ra, đúng lúc đụng phải Bao Phong Lăng.

Lúc ấy Bao Phong Lăng sợ tới mức hồn phi phách tán, nhưng hắn hiện tại mang bộ dạng này, chính là Cát Lão Đại cũng đều không thể nhận ra, hai người đối diện mà đi qua.

Bao Phong Lăng biết, Cát Lão Đại là người lòng nghi ngờ mạnh phi thường, nếu như mình nhiều lần đối mặt hắn, không chừng cũng sẽ bị hắn hoài nghi.

Cho nên để tránh đi, Bao Phong Lăng vội vàng gọi điện thoại cho Lưu lão nhị, gọi hắn từ trong nhà khách đi ra, để cho hắn tiếp tục theo đuôi Cát Lão Đại.

Nhưng Bao Phong Lăng không nghĩ tới chính là, trở lại khách sạn nửa giờ, hắn cùng với Lưu lão nhị mất liên hệ, lúc ấy Bao Phong Lăng cũng cảm giác được không ổn, ngay cả đồ đạc ở phòng khách sạn cũng không kịp dọn, liền vội vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Tránh ở một chỗ, Bao Phong Lăng tận mắt thấy, bảy tám người vào khách sạn của hắn, không qua năm phút liền ra rồi, không cần hỏi, nhất định là tới tìm hắn.

Bao Phong Lăng bị dọa bể mật cũng không dám ở lại thành phố Nam Xương nữa, trực tiếp gọi xe taxi đi tới Phong Thành, tại đây chờ đợi hai ngày, lúc này mới đi ra ngoài gọi điện thoại cho Diệp Thiên.

- Diệp gia, ngài... chỉ có hai vị tới sao?

Sau khi nói xong chuyện đã xảy ra, Bao Phong Lăng có chút thất vọng nhìn về phía Diệp Thiên, hắn vốn cho là Diệp Thiên thế nào cũng mang theo bảy tám người ở võ quán đi.

Phải biết rằng, trên mặt Cát Lão Đại thiếp vàng, gọi những chiêu lừa đảo là "Thiên môn", cũng thành lập "Thiên môn bát tướng".

Giống như Bao Phong Lãng cùng Lý lão nhị chính là bát tướng trong "Chính" và "Phản", đặc biệt là chuyện thiên môn lừa dối người, ở trong bát tướng thuộc loại văn nhân.

Mặt khác Cát Lão Đại còn nuôi hai tổ chức "Phong" "Hòa", những người này là phụ trách đầu võ trong bát tướng.

Năm đó xảy ra đánh nhau ở Nam Xương cùng người Đông Bắc dùng binh khí, chính là những người này là chủ lực, trong ngành đuổi người Đông Bắc ra khỏi Giang Tây, xác lập địa vị giang hồ của Cát Lão Đại.

Chỉ những người mà Bao Phong Lãng biết đến trong những người đó, đã có hơn mười tên côn đồ liều mạng, hơn nữa trên tay đều có dính máu tươi.

Tuy rằng Diệp Thiên cũng không phải người bình thường, nhưng tục ngữ nói cường long không chán áp được bọn rắn độc, đối với bọn hắc, hai người đơn thương độc mã mà tới đó, trong lòng Bao Phong Lãng có chút không tin.

Diệp Thiên cười cười, nhìn lên Bao Phong Lãng, hỏi:

- Hai người là đủ rồi, sao nào? Sợ?

- Diệp gia, họ Cát đó còn buôn lậu thuốc phiện, trên tay hắc có súng đó.

Bao Phong Lãng có thể không sợ sao? Nếu không phải thủ đoạn của Diệp Thiên quá mức cay độc, hắc và Lưu lão nhị cả đời này cũng sẽ không tiếp tục trở lại cái chỗ này, năm đó bọn hắc chính là thấy tận mắt Cát Lão Đại đem người sống nhốt vào trong bao đay cho chìm sông.

- Còn buôn lậu thuốc phiện? Được, tôi hiểu!

Diệp Thiên gật gật đầu, trong mắt lộ ra một tia nghiêm khắc, nói:

- Đi thôi, theo tôi đổi phòng ở, bọn rắn độc càng lợi hại, cũng chỉ là rắn, thấy rỗng thật thì phải lên đĩa thôi!

Năm đó Lý Thiện Nguyên đã trải qua thời kì thuốc phiện lũng đoạn cả nước, đối với tai họa do người buôn thuốc phiện gây ra trong nước đó, quả là hận thấu xương.

Nhưng lúc ấy xu thế như thế, nhiều quân phiệt đều ở làm chuyện loại này, Lý Thiện Nguyên cũng giết không được nhiều như vậy,

lúc ấy Thanh Bang lập ngay ra quy củ, không cho phép đệ tử Thanh Bang hút và buôn thuốc phiện.

Nhưng tiền tài động nhân tâm, thuốc phiện mang ích lợi lớn khiến cho quy củ kia giống như không có tác dụng, chính là vài bạn tốt của Lý Thiện Nguyên cũng không đồng ý, lão đạo sĩ sờ dĩ rời Thanh Bang, có quan hệ rất lớn cùng chuyện này.

Đã bị ảnh hưởng từ sư phụ, Diệp Thiên cũng là căm thù đến tận xương tuỷ đối với những việc buôn lậu thuốc phiện này, cho nên nghe thấy Bao Phong Lăng nói vậy, trong lòng dĩ nhiên là nổi lên sát khí.

Mang Bao Phong Lăng đang sợ bóng sợ gió dùng một cái khăn quàng cổ che mặt rời khỏi nhà khách, Diệp Thiên tìm một khách sạn tương đối tốt cho hắn ở.

Diệp Thiên thuê hai gian phòng, Chu Khiếu Thiên cùng Bao Phong Lăng ở một gian, chính hắn ở một gian, cũng không phải nói Diệp Thiên ra về sư phụ, chủ yếu là hắn còn muốn suy diễn phương vị hiện tại của Cát Lão Đại.

- Anh yêu, mạnh lên, mạnh chút nữa!

Ở Nam Xương, trong một nhà cao tầng ở trung tâm, đang có một trận đại chiến, da thịt ba chạm phát ra tiếng "Bành bịch" cùng tiếng của phụ nữ kêu la không dứt bên tai.

- Được chưa?

Sau một cơn run run, người đàn ông đang ghé vào trên người phụ nữ kia, trở mình nằm lại ở trên giường, tay phải hung hăng néo ở chỗ đầy đặn kia một cái.

- Anh Cát, anh càng ngày càng lợi hại nha!

Người phụ nữ cố nén đau đớn, miệng cười như hoa vội vàng tiến đến, nhưng trong lòng đang âm thầm khinh.

- Lúc mới bắt đầu đã uống thuốc tráng dương, ta đây vừa có chút hứng thú liền mất hứng rồi!

- Mẹ nó, hơn nhiều so với bọn đàn bà éo lá, sau này ta không bao giờ đi chỗ kia nữa.

Cát Lão Đại mê đắm vươn hai tay sờ loạn ở trên người người phụ nữ, nhưng tiểu đệ phía dưới cũng mềm nhũn, cũng không cho hắn chút mặt mũi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: gray;">...</span></div>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 536

Cát Lão Đại

Anh Cát, có phải anh bị con quỷ nhỏ nào mê hoặc không? Đi thời gian dài như vậy, em nhớ anh muốn chết...

Người phụ nữ bị Cát Lão Đại Đại trêu ghẹo, lấy tay vuốt tiều đệ đệ mềm nhũn kia, sau một lúc lâu cũng không có phản ứng, trong lòng nhịn không được lại cúi thẳm,

- Đồ vô dụng, ở trên giường sẽ không quá năm phút, lát nữa ta lại phải tự mình giải quyết.

- Có phải chỉ có anh mới có thể làm em thỏa mãn hay không?

Cát Lão Đại cảm giác rất thích thú, nhưng nếu hắn biết trong lòng người phụ nữ bên cạnh đang thẳm rửa hắn, không biết có thể lập tức bóp chết cô ta hay không?

- Đương nhiên, anh Cát là lợi hại nhất.

Thân thể người phụ nữ kia mềm mại giống như con rắn bên Cát Lão Đại, nói:

- Anh Cát, anh sẽ không mang mấy người phụ nữ khác đến chứ?

Người phụ nữ kia biết về thân thể của Cát Lão Đại, hôm nay tiền thì khỏi phải nghĩ, tuy rằng ngoài miệng nói về người phụ nữ khác, nhưng ánh mắt lại đang ngắm nhìn túi của Cát Lão Đại đặt ở đầu giường.

- Ha ha, anh Cát thích em điểm này nhất, đưa tay xin tiền là nói xa nói gần, không giống mấy đứa dê tiện, cời quần liền xòe tay đòi tiền!

Cát Lão Đại là nhân vật nào? Từ bảy tám tuổi đã làm tên móc túi ngay tại nhà ga, đoán ý qua lời nói và sắc mặt không phải người

bình thường có thể bị kẹp được, lập tức đưa tay lấy ra từ túi xách đầu giường một khối ngọc màu xanh biếc, nói:

- Chăm đi, thứ này cũng đáng mấy vạn đồng.

- Cảm ơn anh Cát.

Người phụ nữ hôn lên mặt Cát Lão Đại một cái, tiếp nhận miếng ngọc, ánh mắt lại vẫn nhìn một chồng nhân dân tệ thật dày trong xách tay kia.

- Mẹ nó, trong ánh mắt cũng chỉ có tiền?

Cát Lão Đại vỗ một cái trên cái mông người phụ nữ kia, đem tập tiền ra, phân ra một nửa ném cho người phụ nữ đó.

Người phụ nữ mừng rỡ, mắt giống như tơ quán trên người Cát Lão Đại, về mặt thâm tình nói:

- Anh Cát, hay là... Buổi tối đừng đi?

Thấy giá trị mặt tiền, người phụ nữ không ngại xuất ra tất cả vốn liếng làm cho Cát Lão Đại tiếp tục thích một lần, đương nhiên, mắt của cô ta chủ yếu vẫn nhìn theo nửa tiền khác trong bao.

- Nếu không đi chắc sẽ bị em hút khô và cũng bị lột sạch sẽ.

Cát Lão Đại lắc lắc đầu, tóm tóc người phụ nữ đó, dí mặt của cô ta xuống phía thân dưới, đợi cho vết bản nửa dưới mình đều được liếm sạch sẽ, thuận tay thả người phụ nữ kia, mặc quần áo vào.

Cát Lão Đại rất háo sắc, đây là chuyện mọi người trong giang hồ ở Giang Tây đều biết.

Nhưng không ai biết, khi mười ba tuổi Cát Lão Đại bắt đầu ngủ với phụ nữ. Đến hiện tại, suốt hơn bốn mươi năm, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng ngủ qua suốt một đêm cùng bất kỳ một người phụ nữ nào.

Nguồn gốc chính là từ chuyện xảy ra với cha hắn kia.

Cha của Cát Lão Đại là truyền nhân chi thứ Chu thị ở Giang Tây, sau khi trộm được công pháp truyền thừa nhất mạch của Chu thị, rất nhanh chóng lớn lên, trở thành lão Đại trong kỳ môn.

Nhưng từ cha đến ông nội của Cát Lão Đại, đều là người tâm thuật bất chánh. Ở thời kì quân Nhật xâm lược Trung Quốc, bọn họ rất nhanh đã bị Nhật Bản Hắc Long hội dùng số tiền lớn mua chuộc, đã trở thành đầu lĩnh Hán gian.

Người trong kỳ môn đi làm chuyện ác, nguy hại không phải người thường có thể so sánh được, Chu gia không chỉ có mang theo người Nhật Bản bao vây tiểu trừ kỳ môn quốc nội, còn lợi dụng bí thuật đánh cắp tình báo, khiến cho quân đội Trung Quốc trên chiến trường liên tiếp chiến bại, tổn thất thảm trọng.

Đối với cái dạng kỳ môn bại hoại này, tự nhiên không được giang hồ khoan dung. Cầu Tâm Gia dẫn theo đông đảo môn phái quốc nội, tiến hành rồi một trận tập kích trí mạng với Chu gia.

Lần đó coi như là một lần đấu pháp kỳ môn quốc nội cường thịnh nhất, mấy trăm cao nhân tề tụ, các loại thuật pháp đều xuất hiện, khiến lúc ấy cái thành nhỏ của Chu gia kia đã bị hủy một nửa.

Thậm chí hiện tại cũng có thể tra được năm nào tháng nào ngày nào đã xảy ra. Đương nhiên, chân tướng sớm mất đi trong dòng sông lịch sử.

Lần tiến công này, chỉ thứ Chu gia cơ hồ bị nhổ tận gốc, nhưng riêng chỉ có một người bởi vì lúc ấy đi vắng, mà thoát được ra ngoài. Hắc cũng là một người trọng yếu của Chu gia.

Người này, chính là cha của Cát Lão Đại - Chu Đại Ma Tử. Hắc vốn là ác quỷ háo sắc, lúc ấy tuy rằng cũng trở về cùng tổ tiên, nhưng nghi thức còn vẫn chưa xong, liền chạy tới kỹ viện trong thành tìm gái.

Nửa đêm có tiếng nổ lớn, đánh thức Chu Đại Ma Tử trong kỹ viện, khi hắc thấy nơi phát sinh nổ mạnh là vị trí gia tộc mình, chưa nghĩ ra điều gì, mặc xong quần áo liền chạy trốn.

Người của gia tộc lớn như vậy đều bị tiêu diệt, Chu Đại Ma Tử cũng không còn dám đi tìm ông chủ Nhật Bản, trực tiếp về nông thôn ẩn cư, trong lúc đó tìm cô thôn nữ kết hôn, sinh ra Cát Lão Đại.

Không đầy hai năm Nhật Bản chiến bại đầu hàng, Chu gia cũng đã trở thành quá khứ, ở trong trí nhớ rất nhiều người đã mất hết, lúc này nội chiến Trung Quốc lại dấy lên, thế cục lại hỗn loạn cả lên.

Từ nhỏ Chu Đại Ma Tử liền sống sương quen rồi, khi đó mới vừa hơn bốn mươi tuổi, đương nhiên không chịu ở nông thôn cả đời.

Vì thế Chu Đại Ma Tử mang theo con mới sinh, lên thị trấn, đổi họ Chu thành họ Cát, thủ hạ Hán gian năm đó, nhanh chóng biến hoá thành Tư lệnh phó thị trấn.

Ở nông thôn đã nhiều năm, Chu Đại Ma Tử vừa về đến huyện thành liền về lại đường cũ, cả ngày lưu luyến trong kỹ viện, trong nhà vợ khuyên bảo vài câu, lại bị hấn đánh chết.

Chu Đại Ma Tử còn là một hoa tuyệt thế, con không có mẹ quản, hấn lại liền dẫn theo con trai đi kỹ viện, cuộc sống như vậy qua hai ba năm, Cát Lão Đại cũng năm sáu tuổi.

Chu Đại Ma Tử trốn tuy rằng rất kỹ, nhưng một lần vô tình, hấn vẫn bị một vị người trong kỳ môn thấy mặt, một đêm Chu Đại Ma Tử đang ở kỹ viện, bị người bỏ xuống đầu.

Cảnh tượng này bị Cát Lão Đại ngay lúc đó xem rõ ràng. Hấn cả đời đều không thể quên được làn da trắng nõn của phụ nữ dính đầy máu tươi của cha, còn có cha hấn chết không nhắm được mắt.

Đã không có cha, Cát Lão Đại thành trẻ mồ côi, cũng may sau giải phóng, hấn cũng được chính phủ đưa tới cô nhi viện.

Nhưng ở cô nhi viện học vài năm, Cát Lão Đại chịu không nổi quản thúc, liền trốn chạy ra ngoài, trà trộn ở đám người trong nhà ga đi trộm, tự nhiên thông luyện được một tài nghệ.

Tới mười ba mươi bốn tuổi, Cát Lão Đại đã là đầu lĩnh bọn trộm địa phương, thân thể cũng dầy thì như người lớn, trong lòng có rung động đối với phụ nữ.

Lần đầu tiên qua đêm với phụ nữ, trong đầu hấn không tự giác nhớ lại cảnh tượng khi còn bé, tiểu đệ đệ không chống đỡ được hai phút liền ngã xuống, hoàn toàn không có uy phong.

Nhưng Cát Lão Đại cũng hồi tưởng lại một số chuyện rất trọng yếu, hấn nhớ rõ cha hấn từng mang mình đi qua một sơn động, đem một số vàng và một cái hộp chôn ở nơi đó.

Dựa vào trí nhớ lúc nhỏ, Cát Lão Đại mất một năm, chạy quanh sơn mạch dò la, cuối cùng tìm được cái sơn động kia, đem vàng và hộp cha hấn chôn ở dưới đó ra.

Trong số này, có 10 thỏi vàng hình cá, mặt khác trong hộp có xếp mấy quyển sách Cát Lão Đại xem hoàn toàn không hiểu.

Lúc ấy Cát Lão Đại không có hứng thú đối với những thứ sách vở kia, nhưng đây là di vật của cha, hẳn vẫn bảo tồn lại, còn số vàng thì bị hắn dùng cho phát triển bang hội.

Từ nhỏ đi theo cha đã nhìn quen lừa gạt, Cát Lão Đại không chỉ có bụng dạ nham hiểm, thái độ làm người lại phi thường cẩn thận, tới khi hắn hơn hai mươi tuổi, liền trở thành lão Đại trong Thiên Môn chung quanh mấy thị trấn.

Nhưng vận khí Cát Lão Đại cũng không có gì đặc biệt, ngay khi hắn tràn đầy nhiệt huyết chuẩn bị, cuộc vận động xưa nay chưa từng có bắt đầu, biết cha Cát Lão Đại không phải là người tốt, mình khẳng định chịu không nổi thẩm tra, chỉ có thể lặng lẽ ẩn trốn.

Ở trong mấy năm này, Cát Lão Đại rồi rãnh nên rất nhàm chán, đem quyển sách cha để lại cẩn thận nghiên cứu một hồi, bởi vậy cũng biết chân tướng Chu gia này vài thập niên trước vì sao bị người ta diệt.

Điều này làm cho Cát Lão Đại lại càng cẩn thận hơn, mãi cho đến khi cuộc vận động kết thúc đã nhiều năm, hắn mới bắt đầu âm thầm thành lập thế lực, nhưng bản thân mình cũng ẩn thân phía sau màn.

Cát Lão Đại đúng là có vài phần thiên phú, chỉ dựa vào mấy quyển bí thuật truyền thừa Chu gia, hắn lại có thể học được một số tinh túy trong xem bói hồi quẻ, giống như những chuyện năm tám ba, hắn bình yên vô sự trốn được.

Tục ngữ nói giang hồ càng già lá gan càng nhỏ, Cát Lão Đại tin vào một câu, đó là câu Đỗ Nguyệt Sinh nói năm đó: "Người nhát gan, mới có thể làm thành đại sự!"

Cát Lão Đại tin những lời này như lời vàng ngọc, mười mấy năm qua làm việc đều rất cẩn thận, hơi chút có vấn đề, lập tức cao chạy xa bay đến nước ngoài, mãi đến khi bình ổn lại mới trở về.

Lúc nhỏ cha chết ở trên bụng nữ nhân, càng làm cho Cát Lão Đại sinh vừa yêu vừa hận đối với nữ nhân, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn cả đời chưa bao giờ cùng nữ nhân ngủ qua một đêm.

Mặc quần áo tử tế xong, Cát Lão Đại lưu luyến, lại hung hăng nhéo vào bộ ngực cao ngất của người phụ nữ kia, mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

- Anh Cát, đi đâu vậy?

Một thanh niên hai mươi bảy hai mươi tám tuổi ngồi trong phòng khách, nhìn thấy Cát Lão Đại đi ra, vội vàng đứng lên, nhưng ánh

mắt cũng thực khó hiểu liếc một cái hướng vào trong phòng.

Cảm giác được ánh mắt cực nóng bên ngoài kia, nữ nhân trên giường cố ý giương bộ ngực, trong miệng phát ra tiếng cười "Khanh khách", nghe thấy vậy người thanh niên bên ngoài thấy khô hết cả miệng.

- Đi về biệt thự bờ sông, mẹ nó, hỏi lại Lưu lão nhị, xem họ Bao còn có nơi nào ẩn thân không?

Cát Lão Đại nhìn như không để ý, kỳ thật hành động của thủ hạ, tất cả đều bị hấn đặt vào trong mắt, chẳng qua trong lòng Cát Lão Đại, nữ nhân cùng với quần áo không khác nhau, không mặc liền có thể ném đi, để cho thủ hạ chạm vào cũng không sao.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 537

Lòng Dạ Nham Hiểm

Đối với thành thị không biển mà nói, biệt thự gần sông thông thường đều là khu nhà giàu của thành phố này.

Xe của Cát Lão Đại chậm rãi chạy vào khu biệt thự bên sông của thành phố, đây là một khu được tiến hành quản lý kiểu mới, mọi chiếc xe ra vào đều cần quét thẻ, biện pháp bảo vệ trị an rất chặt chẽ.

Nhưng không ai biết, hai ngày trước, Lưu lão nhị đã bị buộc như cái bánh chưng và bị ngăn miệng, bị nhét ở phía sau xe tiến vào.

Trong tiểu khu này, thân phận của Cát Lão Đại là một nhà đầu tư mạo hiểm quốc tế, xe ra vào đều là Mercedes, rất nhiều công ty bảo vệ trị an đều muốn coi là mẩu mực, không ai có thể dự đoán được thân phận thật của Cát Lão Đại.

Cho nên không có chỗ nào an toàn hơn so với nơi này, phòng bắt động sản vì bảo vệ an toàn, cũng không thể lộ thêm chuyện về Cát Lão Đại ra ngoài ánh sáng.

- Đại ca, anh đã tới?

Nghe bên ngoài ga ra có tiếng xe, cửa lớn của biệt thự được mở ra, hai thanh niên hình thể dũng mãnh từ trong nhà đi ra, giúp Cát Lão Đại mở cửa xe.

- Ta nói này, chúng mày đừng cả ngày mặc giống xã hội đen, đây là công ty tri thức, mẹ nó, đều là một lũ mặc long bào không giống thái tử.

Nhìn thấy mùa đông còn mặc áo bó sát người, hiển lộ lên hình xăm trên cánh tay thủ hạ, Cát Lão Đại nhìn không được nhíu mày, tức giận hỏi:

- Sao nào? Thăng đó nói thật hay không?

Một bên đưa Cát Lão Đại vào trong phòng, một kẻ cơ bắp thật cẩn thận nói:

- Đại ca, em thấy Lưu nhị nói không giống như là nói dối, chúng em đến chỗ đó khách sạn đó, họ Bao hấn là mới vừa chạy đi không bao lâu, bên trong nước trà còn nóng hổi.

- Các người đều là phé vật hả? Nam Xương nhỏ như vậy, ba ngày còn không tìm được người. Người đừng vác mặt mũi đến?

Cát Lão Đại giơ một cái tát đập vào ót kẻ cơ bắp, nói:

- Ta đi hỏi thêm Lưu lão nhị, người Bắc Kinh kia e là không phải người đơn giản, vạn nhất tin ta trở về để lộ đi ra ngoài sẽ có chuyện phiền toái!

Tuy là ở bên ngoài thái độ làm người của Cát Lão Đại có vẻ thô bỉ không chịu nổi, nhưng trong biệt thự cũng bố trí rất tao nhã, cả gian biệt thự không có trang sức xanh vàng rực rỡ, trên tường còn treo một số tranh chữ của danh nhân.

Một góc đại sảnh của biệt thự còn trồng một vài cây trúc, nếu không biết thân phận chân chính của Cát Lão Đại, còn tưởng rằng chủ nhân biệt thự là một vị văn nhân nhã sĩ yêu thích văn vẻ.

Nhưng nếu như là Diệp Thiên ở trong này, hẳn có thể nhìn ra, trang sức trong gian biệt thự này, ẩn chứa phong thủy. Cái bình hồ lô lộ tại cửa, lại càng có tác dụng tiêu tai họa trừ sát.

Tiến vào phòng khách rồi, Cát Lão Đại lập tức đi đến chỗ bình phong dưới bậc thang gần tường xây, trên tường có bức tranh chữ, khi hấn tới trước, kẻ cơ bắp kia giành bước lên trước, gỡ tranh chữ xuống, trên vách tường lộ ra một cái nút giống công tắc đèn điện thông thường.

Đưa tay ấn xuống cái công tắc kia. Mặt đất dưới tường xây lặng yên không một tiếng động hiện ra một thang lầu kéo dài xuống, bên trong đèn tường đều tối, nhưng khi cửa mở ra, ngọn đèn cũng phát sáng lên.

- Lão Đại, mời...

Kẻ cơ bắp tránh ra.

- Mẹ nó, kêu chủ tịch, nói bao nhiêu lần rồi?

Cát Lão Đại trừng mắt với thủ hạ, lúc này mới tiến vào tầng hầm.

Chiều sâu tầng hầm, vượt xa so với gia đình thông thường sử dụng. Ước chừng đi xuống bảy tám thước, sau khi mở ra một cửa ngầm, một phòng khách chừng mười bảy mười tám mét vuông hiện ra trước mắt.

Trên vách tường bốn phía phòng khách, treo đầy đủ loại roi da cùng với hình cụ tra tấn, từ nhỏ Cát Lão Đại tai mắt đã lây nhiễm, đem những đồ tra tấn lão từ từng dùng qua phục chế lại.

Giữa phòng khách có một cọc gỗ cao chừng hai thước, từ đỉnh tới đất, nơi nơi đều lộ ra vết máu khô màu đỏ, hiển nhiên đã có không biết bao nhiêu người ở trên nó chịu qua hình phạt.

Lúc này người trên cọc gỗ kia, chính là Lưu lão nhị - bị Diệp Thiên thả lỏng.

Có lẽ là bởi vốn đã béo, tuy rằng trải qua tra tấn tinh thần tương tự Bao Phong Lãng, nhưng Lưu lão nhị còn không bị gầy như Bao Phong Lãng, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn theo dõi Cát Lão Đại mấy hôm bị phát hiện.

- Lão Nhị, ngươi theo ta cũng không ít năm, ngươi là hiểu biết tính của ta mà.

Chậm rãi đi đến trước cọc gỗ, Cát Lão Đại ho khan một tiếng, nói:

- Đại ca làm việc từ trước đến nay nhân nghĩa hoà nhã, ta vốn định mang các huynh đệ đi cứu các ngươi, nhưng tới kinh thành mới biết được, các ngươi đã được người nọ thả.

- nhưng lão Nhị, đây là ngươi và tiểu Bao không đúng, chẳng lẽ đại ca làm chuyện gì thực có lỗi với các ngươi sao? Các ngươi không đi tìm ta, đến Nam Xương đây lại vẫn trốn tránh đại ca?

Trên mặt Cát Lão Đại lộ ra một tia bi thương, lấy tay nâng cằm Lưu lão nhị, nói:

- Chắc chắn, lão Nhị, ngươi nói ra tiểu Bao, cũng không biến thành bộ dạng này đâu?

khuôn mặt Lưu lão nhị hiện tại sung giống như là bánh mỳ lên men, mắt cũng chỉ còn lại có hai cái khe hở, tìm hình dung từ có hình tượng, thì phải là giống như cái đầu heo.

- Em... em nói tất cả rồi, lão... Lão Đại, anh tha cho em đi!

Thanh âm như hơi thở mong manh của Lưu lão nhị vang lên.

Nếu không bị Diệp Thiên hành hạ mấy tháng này, Lưu lão nhị sớm đã nhịn không được. Lúc này toàn thân hắn không có một khối cơ bắp, thậm chí cả mười móng tay, đều bị nát dập.

Tất cả chuyện này đều là thù hạ của Cát Lão Đại làm, hắn vừa có hiểu biết liền đặc biệt thích nghe người khác kêu thảm thiết, trong hầm thi công trong lòng đất làm một phòng như vậy, phần lớn là vì thỏa mãn nhu cầu biến thái của Cát Lão Đại.

- Muốn tha? Được thôi!

Nụ cười trên mặt Cát Lão Đại trở nên tàn nhẫn, từ trên bàn cầm lấy một cái kim ô-tô, giơ lên tay phải Lưu lão nhị, hung hăng ép xuống ngón út g.

- Á

Cùng với tiếng xương cốt bị nghiền nát, một tiếng kêu thảm không giống như của người từ trong miệng Lưu lão nhị vang lên, một ngụm máu phun ra, văng lên mặt Cát Lão Đại.

- Mùi vị này, thật là hay!

Cát Lão Đại dùng tay trái lau mặt một cái, vẻ mặt say mê liếm liếm miệng, bộ dáng khiến hai kẻ cơ bắp xem phía sau không khỏi có chút lông tóc dựng đứng, thảm nghĩ: “Đây có còn là người không?”

Nhìn thấy đầu Lưu lão nhị lại cúi xuống, Cát Lão Đại đích thân ra tay, xách nước lạnh đặt ở góc phòng, trực tiếp đổ lên đầu Lưu lão nhị, nước lạnh lạnh như băng khiến Lưu lão nhị rùng mình một cái thanh tỉnh lại.

- Lão Nhị, cho người thêm một cơ hội, nói hay không?

Kỳ thật Cát Lão Đại biết, chuyện Lưu lão nhị biết rõ thì đã hoàn toàn nói ra hết, nhưng hắn rất muốn hưởng thụ cái khoái cảm khi tra tấn người, hắn càng hi vọng Lưu lão nhị cắn chặt răng “Đánh chết cũng không nói!”

Đầu lưỡi Lưu lão nhị bị chính mình cắn đứt phân nửa, khàn khàn trong lời nói thanh cơ hồ phân không ra hắn đang nói cái gì:

- Đại... Đại ca, em... em biết gì thì nói tất cả, tha... tha cho em đi?

Theo Cát Lão Đại hơn mười năm, Lưu lão nhị biết tính cách của Cát Lão Đại, hẳn là kết Hợp Thể của tự ti và tự đại, gan nhỏ như chuột nhưng lòng dạ nham hiểm.

Lưu lão nhị từng thấy tận mắt Cát Lão tra tấn Đại một người trong hai mươi ngày, vì thí nghiệm khổ hình, Cát Lão Đại thậm chí đi mua lưới đánh cá, ở ngày thứ mười tám cho người nọ chìm sông.

Nhưng trình độ Cát Lão Đại không được tốt, đang được vui vẻ, không cần thận cất vỡ mạch máu trên thân người này, chỉ hai ngày đã khiến người nọ bị chết.

- Muốn chết, chờ lão Đại ta chơi đủ rồi nói sau!

Cát Lão Đại cười hắc hắc, đi vây quanh Lưu lão nhị một vòng, ánh mắt kia giống như là đang nhìn một món tác phẩm nghệ thuật, hai người xem bên cạnh khác cả người nổi da gà lên.

- Đi, lên lầu!

Cát Lão Đại vỗ vỗ tay, nói với một người:

- Tiêm cho hắn thêm Heroin, đừng cho hắn chết, mẹ nó, chết sẽ không thú vị.

Nghe được Cát Lão Đại nói vậy, kẻ cơ bắp cả người sợ run run, vội vàng nói:

- Vâng... Vâng, đại ca, em... em cam đoan hắn chết không nổi!

Nhìn thấy thủ hạ kia hoảng sợ như vậy, Cát Lão Đại thỏa mãn gật gật đầu, hẳn có ý hành động tàn nhẫn trước mặt thủ hạ, không hẳn không có ý giết gà dọa khỉ.

Cát Lão Đại đứng lên từ tầng dưới chót nhất của xã hội này, hẳn biết rõ những việc này đối với thủ hạ, nói cái gì nhân nghĩa đạo đức đều là vô nghĩa, chỉ cần làm cho bọn họ từ đáy lòng sợ bạn, mới không dám phản bội.

Trở lại phòng khách biệt thự rồi, người thanh niên lái xe cho Cát Lão Đại nói:

- Lão Đại, Bao Phong Lãng còn chưa tìm trở về, vạn nhất nếu hắn đem tin tức anh về nước để lộ ra, người ở kinh thành tìm đến làm sao bây giờ?

Người này họ Lâm, tên là Lâm Tuyên Hữu, là một cô nhi được Cát Lão Đại nhận nuôi, tuy rằng tuổi không lớn, nhưng là tay bại hoại, ở trong tập đoàn của Cát Lão Đại thuộc loại người cấp cao.

-Ồ, Tuyên Hữu, mà nói việc này không thể không phòng, tao thử lên một quẻ xem!

Lúc này Cát Lão Đại hoàn toàn không còn vẻ điên cuồng trong tầng hầm ngầm, mà là vẻ mặt cẩn thận, nghĩ một chút, từ xách tay đặt ở trên ghế sa lon lấy ra một mai rùa bằng lòng bàn tay và ba đồng tiền xu.

Thuật pháp Chu thị truyền từ Bắc Tống Chu Đôn Di, nói đến chính là: Âm Dương Ngũ Hành, hiểu trời đất mà tính cho người, chủ yếu về thuật xem bói hỏi quẻ.

Năm đó Cát Lão Đại có được sách thuật pháp thì căn cốt đã thành, tuy rằng không thể tu luyện phối hợp công pháp tương quan của thuật pháp, nhưng về xem bói hắn suy diễn cũng không tệ.

Đem mai rùa lộn ngược ở trên bàn trà, trong miệng Cát Lão Đại lẩm bảm một phen, cầm trong tay ba đồng tiền xu vãi đi xuống.

- Cứu nhị, sơ lục, lục tam, cửu ngũ, khảm... Khảm quẻ?

Sau khi thấy quẻ hiện ra, sắc mặt Cát Lão Đại biến hóa, khảm làm thủy, thủy là âm, quẻ này đại biểu cho hiểm cảnh, vốn là là một quẻ rất xấu.

- Boong!

Khi quẻ hiện ra là lúc cái bình hồ lô phong thủy treo tại cửa bỗng nhiên rơi trên mặt đất.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 538

Quê Hung

Khâm giả, hiểm dã, hãm dã, tập khâm giả, thông hiểm dã.

Quê mà Cát Lão Đại vừa gieo được trong thuật xem bói là quê không thể thoát thân, là đại hung.

Cát Lão Đại nghiên cứu thuật bói toán tổ truyền nhiều lần, nhưng chỉ có một lần này thấy hung quê, là vào năm 1983.

Lúc đó Cát Lão Đại đã sắp khổng chế được đầu mỗi nhà ga Nam Xương này, hằng ngày những tên móc túi phải cúng tiền hấn hơn một ngàn đồng.

Phải biết rằng, đây chính là năm mà vật tư thiếu hụt, nên tiền lương người đi làm cũng chỉ được mấy chục đồng tiền, một ngàn đồng tiền so với một vạn ở hiện tại còn đáng giá hơn, Cát Lão Đại đúng là đường làm quan rộng mở.

Suy nghĩ thật lâu, cuối cùng là tính cẩn thận đã cứu Cát Lão Đại. Lúc ấy hấn triệu tập toàn bộ thủ hạ Bát Đại Kim Cương, mua nhiều vật dụng cuộc sống, một xe để mấy người kéo đến một thôn xa xôi.

Ngay sau khi Cát Lão Đại đi một tuần sau, trên cả nước nghiêm chỉnh truy quét, trong vài ngày trại tạm giam kín người, những tên trộm hại dân hại nước ầm ầm sa lưới.

Tục ngữ nói loạn thế dùng biện pháp mạnh, trong tình huống xã hội lúc ấy trị an cực kỳ tồi tệ, mức hình phạt được cân nhắc cũng là tăng thêm rất nhiều, nhiều nhóm tặc giống như của Cát Lão Đại đều bị một phát súng đưa đi gặp Diêm Vương.

Biết được tin tức này, Cát Lão Đại mừng thầm may mắn không thôi, vì an toàn, hấn ở thôn sơn đến năm 1985, mới mang theo thủ hạ trở về thành thị.

Khi đó sóng gió đã qua, hơn nữa đông đảo lão Đại bị bắt, hắc đạo Công Tinh gần như không còn, ngay cả vùng giao tranh như nhà

ga, đều không có thể lực nào.

Có thể nói hai năm trước Cát Lão Đại đã có địa vị ở hắc đạo Cổng Tinh, trở lại thành thị, hắn nắm trong tay một số nơi trọng yếu, hơn nữa phát triển thủ hạ, rất nhanh đã thành bá vương Cổng Tinh.

Cát Lão Đại lại là người thông minh, hắn biết đạo lý cây to đón gió, khi các lão Đại năm đó bị tóm được ra tù, rất nhiều địa bàn Cát Lão Đại đều nhường đi, thành lập “Thiên môn “

Cát Lão Đại nghĩ đến, lừa và trộm cướp khác nhau, đây là một nghề cần kỹ thuật.

Đầu tiên, nếu chứng cứ không đủ, rất khó định tội kẻ lừa đảo, còn nữa cho dù định tội, kỳ hạn hình phạt tội lừa dối cũng không phải rất nặng, theo thiên môn, mỗi cách thức mà nói, mảnh khoé bịp người là nghề nghiệp mà mạo hiểm nhỏ nhất thu về nhiều nhất.

Dựa vào những thủ hạ trước kia, mấy năm nay Cát Lão Đại không nói là phong sinh thủy khởi, nhưng lại là một trong đại lão thần bí nhất mà hắc đạo Cổng Tinh cũng khó trêu chọc.

Trong thời gian này Cát Lão Đại đem nghiệp vụ phát triển tới cả nước, tuy rằng cũng gặp phải một chút phiền toái, nhưng đều được Cát Lão Đại hóa giải, thật sự hóa giải không được, hắn như trước kia, chạy đến nước khác tránh né một thời gian.

Phương thức rửa rứt đầu này mặc dù có chút khó coi, nhưng thực tại làm cho Cát Lão Đại tránh được vài lần kiếp nạn, cho nên hắn không nghi ngờ đối với quẻ xem bói biểu hiện.

Còn cái hồ lô phong thủy ở cửa, là năm đó Cát Lão Đại mua được từ chùa Nam Hoa, Quảng Đông với số tiền lớn, nghe nói là được hai đời cao tăng gìn giữ, công năng hộ pháp trừ tà rất hiệu quả, là nhạc cụ của thầy tu hiếm có.

Nhưng trước mắt chẳng những quẻ là đại hung, hồ lô cũng vô duyên vô cớ từ trên cửa rơi xuống, điều này làm cho sắc mặt Cát Lão Đại trở nên cực kỳ khó coi.

- Đại ca, làm sao vậy?

Nhìn thấy sắc mặt Cát Lão Đại biến đổi, một bên Lâm Tuyên Hữu mở miệng hỏi.

- Đại hung, không được, Tuyên Hữu, đi, đi đêm sang Việt Nam.

Cát Lão Đại rất tin không nghi ngờ quẻ hấn gieo, nếu không hấn sớm đã bị chính phủ bắn chết, làm sao còn có thể sống tới ngày nay?

Một quẻ hung lại còn hồ lô phong thủy rơi xuống, khiến cho Cát Lão Đại lập tức quyết đoán.

- Đi Việt Nam luôn?

Lâm Tuyên Hữu nghe vậy lặng đi một chút, tiện đà uyển chuyển nói:

- Đại ca, chỗ chúng ta cũng không có máy bay đi thẳng sang Việt Nam, hơn nữa cho dù là đi Thượng Hải, cũng phải chờ tới tối mai, hiện tại mà bước, có phải là quá sớm hay không ạ?

Sắp tới tết, Lâm Tuyên Hữu mặc dù là cô nhi, nhưng ở Công Tinh cũng nuôi được mấy người phụ nữ, lần này trở về ngay cả một người hấn cũng chưa gặp!

Nghĩ đến hai người phụ nữ của Cát Lão Đại thông đồng với mình hai năm nay, nhiệt tình như lửa, lại đi Việt Nam tìm gái, Lâm Tuyên Hữu cũng không vui.

Lâm Tuyên Hữu biết Lý Dương lo lắng cái gì, lập tức còn nói thêm:

- Đại ca, lúc này không giống ngày xưa, các huynh đệ đều có kinh nghiệm, coi như người từ kinh thành nọ tìm tới, chúng ta cũng không cần sợ hấn.

Năm năm trước, ở nước ngoài Cát Lão Đại có biết một ông chủ bán ma túy, thông qua người nọ cung hàng, Cát Lão Đại gián tiếp đã khống chế nguồn cung cấp thuốc phiện của một thị trấn.

Nghề này không thể so sánh với Thiên Môn, chính là nghề rơi đầu, tuy rằng ở phía sau màn Cát Lão Đại trốn sâu, tự tin cảnh sát sẽ không tới đầu của hấn, nhưng vẫn bảo mấy tên thủ hạ trang bị súng ống.

- Cái này...

Cát Lão Đại nghe vậy có chút do dự, hấn vốn cũng sắp sáu mươi tuổi, hơn nữa buổi tối lại cùng phụ nữ đại chiến một hồi, tiêu hao không ít thể lực.

Vừa mới hành hạ Lưu lão nhị, hưng phấn cũng mất hết, lúc này Cát Lão Đại cũng cảm thấy có chút mệt không chịu nổi, hơi hơi buồn ngủ.

Nhìn thấy Cát Lão Đại suy nghĩ, Lâm Tuyên Hữu vội vàng nói:

- Đại ca, chúng ta mua biệt thự này, Lưu lão nhị cùng Bao Phong Lăng đã đến kinh thành, bọn hắn tuyệt đối sẽ không biết nơi này, chúng ta trốn ở chỗ này, chính là thần tiên cũng tìm không thấy!

Trầm ngâm một hồi lâu, rốt cục Cát Lão Đại gật gật đầu, nói:

- Ủ, vậy chúng ta ở lại, sang năm cho người đi ra ngoài thăm dò, xem có người Bắc Phương lại đây không?

Chỉ có Lâm Tuyên Hữu không muốn đi Việt Nam? Chính là Cát Lão Đại cũng không muốn đi chỗ kia, hơn nữa Lâm Tuyên Hữu nói đúng, đã biết trong biệt thự dấu hơn mười khẩu súng, chỉ cần không phải quân đội đến bao vây tiêu trừ, Cát Lão Đại không sợ ai!

Nhưng què này đại hưng khiến trong lòng Cát Lão Đại vẫn có chút không thoải mái, nghĩ một chút, nặng nề quay xuống phòng dưới đất, mang tới bốn khẩu súng, giao cho đám người Lâm Tuyên Hữu.

- Tuyên Hữu, mày và bọn chúng nó bảo vệ tốt, hôm nay thật chú ý cho tao!

Nhắc nhớ Lâm Tuyên Hữu xong, Cát Lão Đại mới quay người đi lên lầu hai ngủ, nhưng trong lòng như có bóng ma, như thế nào cũng không ngủ được, ước chừng qua hơn hai giờ mới ngủ được say.

- Đại Hồ, Nhị Ngưu, hai người các cậu đi cửa sau ở trước sân coi chừng dùm, đừng ngủ đấy!

Lâm Tuyên Hữu tuy rằng rất bất mãn đối với sắp xếp của Cát Lão Đại, nhưng cũng không dám lãnh đạm, trong tầng hầm ngầm còn có một cái ví dụ tồn tại rành rành như vậy, Lâm Tuyên Hữu cũng không muốn làm cho mình biến thành người trên cọc gỗ.

Phân công xong người gác đêm, Lâm Tuyên Hữu lên lầu một gọi điện thoại, sáng mai lại có thể khuyên bảo Cát Lão Đại lưu lại thì ban ngày hắn có thể dành thời gian đi hẹn hò cùng mấy người đàn bà một phen.

Ngay khi Cát Lão Đại đi về đến biệt thự, Diệp Thiên cũng đã xem bói xong, gõ cửa phòng Chu Khiếu Thiên.

- Sư phụ, thế nào? Tìm được tên khốn đó không vậy?

Qua phỏng đoán của Cầu Tâm Gia, Cát Lão Đại chắc chắn là đệ tử chi thứ Chu thị năm đó, nghĩ hỏ thẹn với tổ tông, Chu Khiếu Thiên hận Cát Lão Đại thậm chí so với Diệp Thiên còn mạnh hơn vài phần.

- Đại khái phương vị đã suy diễn ra rồi, nhưng què có chút phân tán, ta sợ hấn đào thoát trong đêm, hôm nay liền vát và một chuyến, đem chuyện này giải quyết!

Diệp Thiên cũng hiển lộ ra thân thái uể oải trên mặt, hấn không có tư liệu tường tận về Cát Lão Đại, hoàn toàn là dựa vào lời của Bao Phong Lăng mà suy diễn, tâm thần tiêu hao là rất lớn.

- Diệp... Diệp gia, chi... chi hai vị?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Bao Phong Lăng cuộn tròn ở trên giường kinh hãi, vội vàng vén chăn lên ngồi dậy.

Lúc này Bao Phong Lăng đã cùng thuyền với Diệp Thiên, nếu Diệp Thiên chết trong tay Cát Lão Đại, vậy hấn cũng sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này.

- Diệp gia, tôi... tôi biết không ít võ quán ở kinh thành, hay là lại đợi thêm hai ngày để tập hợp đủ người, chúng ta lại đi tìm Cát Lão Đại thì thế nào?

Đối với tính cách hung tàn của Cát Lão Đại, đi theo hấn nhiều năm, Bao Phong Lăng cùng Lưu lão nhị đều biết quá rõ, cũng biết mấy tay đâm thủ hạ của Cát Lão Đại đều trang bị súng ống.

Muốn nói về thủ đoạn của Diệp Thiên, Bao Phong Lăng rất sợ hãi, nhưng vừa nghĩ tới sự biến thái của Cát Lão Đại, trong lòng hấn cũng thấy lạnh.

- Đối phó loại bại hoại kỳ môn như vậy, còn cần đông?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Tiểu tử ngươi nếu sợ hãi, ở chỗ này ngủ là được, sáng sớm mai chúng ta trở về.

- Tôi... tôi ...

Bao Phong Lãng rung rung môi, rớt cuốc không dám nói ra dám cùng Diệp Thiên đi.

- Đùng tôi mãi, tiểu tử nguoi ở tại chỗ này đi!

Diệp Thiên cười lác lác đầu, nhìn thoáng qua quần áo thể thao màu trắng trên người Chu Khiếu Thiên, nói:

- Khiếu Thiên, quần áo màu đen...

Đêm nay trăng sáng, thật là đi giết người thì tóm lại phải làm chuyên nghiệp một chút, một bộ quần áo trắng rất gây chú ý.

Chờ Chu Khiếu Thiên thay xong quần áo, thầy trò hai người đi ra khỏi khách sạn, đã hơn chín giờ tối, gọi một chiếc xe taxi, hai người thẳng đến Nam Xương mà đi.

Nhưng ngay khi Diệp Thiên hai người rời đi mười phút, Bao Phong Lãng lên lút chạy ra khỏi khách sạn, vạ nhất hai người này thua, hấn ở lại khách sạn không phải đợi bị tóm sao?

Phong Thành cách Nam Xương có sáu bảy mươi km, nhưng mấy ngày trước mới vừa rơi tuyết, xe lái cũng không nhanh, tới mười một giờ đêm khuya, mới đi đến nội thành.

Sau khi xe chạy nhanh qua một cây cầu, Diệp Thiên kêu ngừng xe taxi.

- Hấn là ở vị trí kia, chúng ta theo bờ sông mà đi!

Trà tiền xe, Diệp Thiên mang theo Chu Khiếu Thiên đi đến bờ sông, đêm khuya tháng một, người trên đường đi đã rất ít, nếu bọn họ ngông nghênh đi trên đường cái, không khỏi quá mức gây chú ý.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 539

Thoải Mái Mà Vào

Bờ sông trồng nhiều cây cối, cũng đã trở nên trụ trơ.

Gió lạnh từ trên mặt sông thổi qua, tựa hồ xuyên thấu qua quần áo, trực tiếp thổi vào tận xương tủy, tuy rằng đê bờ sông còn lóe lên ánh đèn, nhưng ngay cả bóng người cũng nhìn không thấy.

- Sư phụ, Cát Lão Đại rốt cuộc ở đâu?

Chu Khiếu Thiên công phu còn chưa đạt được cảnh giới nóng lạnh bất xâm, gió lạnh như băng thổi vào, khiến cho hắn nhìn không được đem hai tay nhét trong túi quần.

- Nếu ta không tính sai, hẳn là phương vị đó.

Diệp Thiên giơ tay chỉ một hướng phía trước, nơi đó là một góc bờ sông, cả con sông tựa hồ lõm vào, một ít đồng đất trống lòi ra, trở thành một khu biệt thự.

Không biết có phải nguyên nhân là kẻ có tiền sống về đêm tương đối phong phú hay không, khi những nơi khác đều tối đen một mảnh, rất nhiều phòng trong khu biệt thự kia cũng đều lóe lên ánh đèn.

Một trận gió rét thổi tới, trên bầu trời tự nhiên có những bông tuyết thật nhỏ, ngọn đèn mờ nhạt có vẻ âm đạm, bóng dáng Diệp Thiên cùng Chu Khiếu Thiên rất nhanh dung nhập trong bóng tối.

Bảy tám phút sau, hai người tới cửa tiểu khu.

Có lẽ là vì thể hiện rõ ràng tiểu khu không giống bình thường, ở cách đại môn tiểu khu năm sáu thước, trồng hai cái cây cao lớn, vừa lúc có thể che thân hình hai người ở phía sau.

- Sự phụ, đi vào như thế nào?

Là khu xa hoa nhất của Nam Xương, người nơi này đều người kinh doanh khá giả vùng duyên hải tới, cho dù ở đêm tuyết lạnh như vậy, ở cửa cũng có bảo vệ trị an làm nhiệm vụ.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua tường vây rất cao bên ngoài tiêu khu, cũng nhìn không được nhú mào, bay qua tường vây này thật ra dễ dàng, chỉ là muốn tránh thoát nhiều cameras trên tường vây lại là có chút phiền phức.

Mà nơi cửa chính mặc dù có người gác, nhưng chỉ có một cameras, so sánh với từ nơi này đi vào ngược lại càng thêm dễ dàng một chút.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên nhặt lên một mảnh lá khô từ mặt đất, ngẩng đầu nhìn thoáng qua cameras cách 10m.

Diệp Thiên hít sâu một hơi, cổ tay phải mạnh mẽ run lên, lá khô giống như một lưỡi dao bay nhanh cắt qua bầu trời đêm, thẳng tắp cố định ở trên tấm kính cameras.

Trong truyền thuyết, tơ bông lá rụng đều có thể đả thương người, đó cũng không phải tiểu thuyết gia bịa đặt ra. Khi công lực đạt được ám kính, có thể phóng ra ngoài, muốn làm được điểm này cũng không phải rất khó.

Giống như là đệ nhất sát thủ thời dân quốc Vương Á Tiều, thế nhân cũng biết hấn dùng là búa và súng để xuống hiển hách uy danh.

Chính là ngay lúc đó đám người Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sinh thấy Vương Á Tiều đều phải tránh vòng quanh, vị Tương Tiên sinh kia cuộc sống hàng ngày lại càng khó có thể bình an, vừa nhắc tới người này miệng như có đầy răng giã.

Nhưng ít có người biết. Vương Á Tiều vốn cũng là một vị nội gia cao thủ, hấn từng có một lần ở quán trà uống trà, bị kẻ thù ngăn ở bên trong.

Lúc ấy Vương Á Tiều đem vật cầm trong tay là báo chí cuộn thành tròn, liên tiếp đánh ba người, trên báo chí tuy rằng vết máu loang lổ, nhưng cứng rắn hơn cả búa rìu, một trận chiến này cũng làm cho thanh danh Vương Á Tiều chấn động.

Võ công của Vương Á Tiều, cùng ám khí của Diệp Thiên có khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu. Chỉ cần nắm trong tay rất nhỏ chân khí, Diệp Thiên còn làm tốt hơn.

Tiểu khu thực hiện chính là theo dõi 24 giờ, lá khô dán tại trên tấm kính cameras. bộ đảm bảo vệ trị an lập tức vang lên.

Bảo vệ trị an đã đi qua xem xét cameras, Diệp Thiên kéo Chu Khiếu Thiên, chân phải đạp đi trên mặt đất, một cước này nhìn như đạp vô cùng nặng, nhưng lúc rơi xuống đất lại không có phát ra một chút thanh âm.

Nhưng ngay khi Diệp Thiên chạm bàn chân tiếp xúc cùng mặt đất, đất bằng phẳng nổi lên một trận cuồng phong.

Trên mặt đất, tuyết đọng tung bay lên, hỗn hợp với bông tuyết trên trời bay xuống, nhất thời tầm nhìn cửa tiểu khu trở nên cực thấp, nhất là trong cuồng phong trộn lẫn bông tuyết, tấp vào trên mặt mơ hồ làm đau.

- Mẹ nó. Sao lại thế này?

Trong cuồng phong bông tuyết không ngừng quất vào miệng mũi, khiến bảo vệ trị an nhin không được nhắm hai mắt lại, trong lòng hấn cũng có chút kỳ quái, làm sao lại có một trận ác gió đến đây?

Ngay khi bảo vệ trị an nhắm mắt lại, thầy trò Diệp Thiên đã thân nhiên từ bên cạnh hấn đi tới, tiến đến một mặt sau tòa biệt thự, biến mất không thấy.

- Sư phụ. Ngài... Ngài chiêu thức ấy làm thế nào học được?

Tiến vào đến trong tiểu khu, Chu Khiếu Thiên nhìn về phía Diệp Thiên ánh mắt không khỏi trở nên có chút là lạ, chỉ bằng chiêu thức ấy Diệp Thiên đi hết nhà này đến nhà kia trộm, đây tuyệt đối là vô lo.

- Ít nói nhảm, người xem chừng, ta muốn tiếp tục bói một quẻ!

Diệp Thiên tự nhiên không thể nói cho đồ đệ, ở kinh thành đến trường Thanh Hoa học đã từng chơi đùa như vậy, hơn nữa đi theo lão đạo sĩ nhiều năm như vậy, đối với tri thức trong thiên môn, Diệp Thiên cũng đều rõ ràng, chỉ là mãi không có cơ hội dùng mà thôi.

- Ở bên kia...

Vài phút đi qua, Diệp Thiên đứng thẳng người, ánh mắt hướng tới một tòa biệt thự gần bờ sông, hai thân hình lại dung nhập trong bóng tối.

- Mẹ nó, thật là một kẻ biến thái, một đao cho chết là xong, không nên mỗi ngày đến tra tấn vậy!

Canh giữ ở tiền môn Đại Hồ cùng Lâm Tuyên Hữu giống nhau, đều là cô nhi được Cát Lão Đại nhận nuôi, nhưng đối với người cha nuôi gọi bằng đại ca là Cát Lão Đại này, trong lòng bọn hắn không có kính, chỉ có sợ hãi.

Từ khi bảy tám tuổi, Đại Hồ đã bị Cát Lão Đại đui tới nhà ga đi làm tên móc túi, mỗi ngày nếu trộm không đến nộp tiền quy định, không được cho cơm ăn còn là chuyện nhỏ, thường thường đều bị đánh thương tích đầy mình.

Khi Cát Lão Đại đổi nghề, Đại Hồ cùng Nhị Nguru, tên mấy tứ chi phát triển mà ý nghĩ đơn giản, liền được cho làm bát tướng trong Thiên môn, cũng chính là tay đấm.

Chuyện giống hôm nay, Đại Hồ cũng không phải là lần đầu tiên thấy.

Nhưng ngày trước đối phó đều là đối thủ công việc kinh doanh của Cát Lão Đại, nhưng Lưu lão nhị lại là người của chính bọn họ, Đại Hồ tuy rằng ý nghĩ không tốt, trong lòng cũng có cảm giác từ bi.

Vê tàn thuốc trong tay, Đại Hồ đưa tay cầm lấy bình rượu để trên bàn, "ực ực" một mạch vào tới trong bụng, nắm một nắm đầu phụng nhét lung tung ở miệng, nhai vài cái, lung la lung lay đứng lên.

Tuy rằng trong biệt thự còn có toilet, nhưng đối với Đại Hồ mà nói, ở trong đồng tuyết xả nước tiểu mới gọi là khoái, mở cửa phòng, Đại Hồ đi đến sân, trên mặt đất tuyết đọng nổi lên bức tranh nước.

- Ợ...

Đánh ợ rượu lên, cả người run run một chút, đang lúc Đại Hồ muốn nhắc quần, chợt thấy tuyết đọng trước mặt, rõ ràng xuất hiện hai thân hình.

- Quý... Quý!

Trong đầu Đại Hồ liền toát ra cái ý niệm trong đầu như vậy trước tiên, chính là không đợi hắn hô lên, cũng cảm giác sau gáy tê rần, cả người đều mất đi tri giác.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, một phen túm quần áo trên cổ Đại Hồ tha đi vào cửa đang mở rộng, Đại Hồ hơn một trăm cân trong tay hắn giống như không có gì.

- O? Thứ này cũng không tồi?!

Vừa đi đến cửa trước, ánh mắt Diệp Thiên ngưng tụ, chăm chú vào cái hồ lô phong thủy tại phía sau cửa.

Ném Đại Hồ tới phía sau cửa, tay phải Diệp Thiên vẽ cái chi bí quyết, nhất thời sát khí trong sân bị hấn đưa tới, tràn đầy trong phòng.

Ngay khi sát khí tiến vào đến trong phòng, cái hồ lô mặt trên chạm khắc trận đồ Bát Quái bỗng nhiên quay vòng lên, hấp thu hoàn toàn sát khí vào.

- Không sai, thứ tốt, trong nhà ở Hồng Kông thật đúng là thiếu cái hồ lô như vậy.

Diệp Thiên vừa sải bước tới trong cửa, thuận tay không khách khí đem hồ lô cầm trong tay, cẩn thận đánh giá.

Đó là một hồ lô thiên nhiên, hình dạng rất hoàn chỉnh.

Mặt trên Hồ lô khắc bát quái đồ án, mơ hồ còn có hương khói hương vị, nói vậy trước kia người nào đó dưỡng, tuy rằng còn chưa đạt tới pháp khí như tiêu chuẩn của Diệp Thiên, nhưng lại là cái đồ vật khó gặp.

- Đại Hồ, mày còn thuốc không? Phòng này sắp hết rồi?!

Ngay khi Diệp Thiên đang đánh giá hồ lô trong tay, cửa phòng ngủ mặt sau sô pha đột nhiên được mở ra, một thanh niên mang theo kính mắt đi ra.

- Người... Người là ai?

Mới vừa điện thoại với đàn bà xong, dục hỏa khó nhịn muốn giải quyết xong vấn đề sinh lý, Lâm Tuyên Hữu há to miệng thấy Diệp Thiên trước mặt.

Theo Cát Lão Đại nhiều năm như vậy, trên tay Lâm Tuyên Hữu vẫn có chút võ công, một tiếng này hỏi ra, tay phải lập tức liền vung tới eo lưng, ngón tay chạm được cái chuôi súng lạnh lẽo, trong lòng không khỏi yên tâm hơn rất nhiều.

Chính là không đợi Lâm Tuyên Hữu móc ra khẩu súng, cái bóng còn cách hấn 10m, đột nhiên như quỷ ma đi tới trước người mình.

- Răng rắc... Răng rắc!

Vài tiếng vang lên, tứ chi Lâm Tuyên Hữu đều là bị Diệp Thiên chặt đứt, không đợi hắn kêu đau, thuận tay làm cầm của hắn hạ xuống.

Diệp Thiên vốn muốn đánh bất tỉnh người này, không ngờ hắn đến trước người, mới phát hiện trên thân người này sát khí cũng rất nặng, nói vậy bình thường làm không ít việc ác, nên mới khiến cho hắn nể chút đau khổ.

- Đại ca! A...

Ngay khi Diệp Thiên ném Lâm Tuyên Hữu lên trên ghế sa lon, mặt sau biệt thự đột nhiên truyền ra một tiếng gọi to, mặc dù gọi thanh âm thực dồn dập, nhưng cũng không nhỏ.

- Tiểu Thiên vẫn thiếu kinh nghiệm...

Diệp Thiên ngẩn ra, liếc mắt một cái, cũng không còn đi thang lầu bên cạnh, trực tiếp dùng chân đạp ở trên đệm ghế sa lon một cái, thân thể bay lên trời, tay phải dính ở trên lan can lầu hai, cả người lộn lên.

Lắc mình đi vào trước cửa một gian phòng, Diệp Thiên không chút do dự, một cước liền đá vào đóng cửa.

Trong phòng Cát Lão Đại vừa mới mở đèn, một khuỷu tay sắc bén liền sượt qua má hắn, "cốp" một tiếng, đầu hắn dính vào đầu giường.

Khuỷu tay phát ra hơi lạnh, làn da chỗ cổ Cát Lão Đại mơ hồ thấy đau, mặc dù ở dưới gối đầu hắn liền cất giấu bốn khẩu súng, nhưng ngay cả một ngón tay Cát Lão Đại đều không dám động.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 540

Nhận Tài

Anh... anh là ai? Làm... Vì sao xông vào nhà của tôi?

Nhìn thấy người đến, đầu óc Cát lão Đại đang chuyển động nhanh chóng, nhưng hắn cũng không dám đi lấy súng dưới gối đầu, bởi vì hắn hiểu, khi đối mặt vài người, vũ khí đó chưa chắc là sắc bén nhất.

Những thứ không nói đâu xa, chỉ với chiêu thức đối phương vừa rồi hiển lộ ra, Cát lão Đại đã biết đối phương là hạ thủ lưu tình, nếu không kia dao găm đã nằm ở giữa óc mình.

Hơn nữa Cát lão Đại còn nhớ rõ, năm đó khi cha cha hắn bị người ta phá cửa phòng, tuy rằng đang hành sự trên người đàn bà, nhưng súng đặt ở đầu giường cũng đã kịp lấy lên tay trước tiên.

Nhưng cũng chính bởi vì nguyên nhân này, người xông vào trong phòng kia căn bản sẽ không cho cha hắn bất cứ cơ hội nào, một cây phi tiêu bắn trúng cổ họng ông ta, ngay sau đó một đao bổ xuống đầu ông ta.

Cho nên Cát lão Đại rất phối hợp giơ cao hai tay, không dám có động tác khác, hắn cũng đoán được vài phần thực lực đối phương, trong lòng cũng không dám khinh thường.

- Cát Lão Đại đúng không, tôi là Diệp Thiên...

Diệp Thiên lộ ra tươi cười trên mặt, nhưng nơi lòng bàn tay hắn đã giữ một đồng tiền, hắn có thể cảm ứng được khẩu súng dưới gối đầu của Cát Lão Đại truyền đến sát khí, nơi đó nhất định cất giấu một khẩu súng.

- Tôi ở khu Kinh Tân mời nhiều tiền bồi đến, chờ ngài đại giá quang lâm, nhưng Cát Lão Đại ngài không để cho tiểu đệ này chút mặt mũi, không làm sao được, tôi chỉ có thể tới cửa!

Nhìn thấy Cát Lão Đại, Diệp Thiên có chút thất vọng, bởi vì ở trên người hắn, Diệp Thiên hoàn toàn không cảm ứng được một tia nguyên khí tồn tại. Nói cách khác, hắn chỉ là người thường, không phải phần tử xấu truyền thừa thuật pháp Chu thị kia.

- Quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, Diệp tiên sinh tuổi còn trẻ như thế, thật giỏi!

Cát Lão Đại cười ha ha, chậm rãi ngồi dậy từ trên giường, nói:

- Diệp tiên sinh, Cát mỗ nhận lỗi, cậu nói yêu cầu, Cát mỗ làm theo!

Thường lưu lạc ở giang hồ, không có không dựa vào đao, Cát Lão Đại cũng không phải chưa từng bị người ngăn ở trong ngõ hẻm mà đập cho mặt mũi bầm dập, sự đã gần kề đầu, nghĩ biện pháp giải quyết mới là nên làm.

Mà Diệp Thiên nếu đưa ra quy củ giang hồ, Cát Lão Đại đương nhiên đã xà tùy cơn. Lần trước là hắn có lỗi, nhưng cũng có thể đàm phán, chẳng qua hắn cần chi thêm bồi thường thôi.

- Được, ông đứng lên đi, chúng ta đi xuống dưới đại sảnh nói chuyện!

Diệp Thiên gật gật đầu, nhìn Cát Lão Đại, nói:

- Động tác chậm một chút, thứ dưới gối đầu kia cũng đừng có mang xuống đấy!

Trong lòng Cát Lão Đại rung mình, hắn vốn nghĩ vờ lấy quần áo đồng thời đi lấy khẩu súng, nhất thời dừng lại. Người trước mắt này kêu Diệp Thiên, người tuy rằng tuổi không lớn, nhưng kinh nghiệm giang hồ cũng cực kỳ nhiều.

Chuyện còn chưa tới mức cá chết lưới rách, Cát Lão Đại sẽ không đi chọc giận Diệp Thiên, lập tức chậm rãi mặc áo khoác, dưới sự giám sát của Diệp Thiên hai người xuống tới phòng khách lầu một.

- Cách... cách...

Thấy đến Lão Đại từ trên lầu đi xuống, Lâm Tuyên Hữu liền mạng xông đến, nhưng tứ chi đều nhũn ra trước Diệp Thiên, cảm cũng đập xuống, chỉ có thể phí công phát ra vài tiếng không có bất cứ ý nghĩa gì.

- Mẹ nó. Một đám phế vật!

Khi thấy Lâm Tuyên Hữu nằm ở trên ghế sa lon, trong lòng Cát Lão Đại hiểu một chút may mắn cũng hoàn toàn đã không còn, đối phương tuyệt đối là đến có chuẩn bị, đã biết trong biệt thự bố trí quá ít người.

- Sư phụ, tại con khinh thường. Bị người này hô lên!

Hai người Diệp Thiên vừa mới đi vào trong phòng khách, Chu Khiếu Thiên trong tay cũng dẫn theo một người đi đến. Về mặt xấu hổ, với thân thủ của hắn đi đối phó người thường, lại vẫn để cho hắn hô lên.

- Người... Các người chỉ có hai người?

Cát Lão Đại nhìn thoáng qua chung quanh phòng, không khỏi lấp bắp kinh hãi, mấy tên thù hạ của hắn đều trang bị súng ống, không ngờ cũng giống như mình, không một cái nào có thể dùng được.

- Sư phụ, hắn chính là Cát Lão Đại?

Chu Khiếu Thiên đánh giá một hồi Cát Lão Đại ngồi ở trên ghế sa lon, trong lòng cũng có chút thất vọng, trên thân người này không có chút đặc thù nào, hắn không phải là đệ tử Chu gia.

- Được rồi, hãy bớt nói thừa đi!

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Cát Lão Đại, ông phái Bao Phong Lăng cùng Lưu lão nhị đến kinh đi lừa gạt, lừa liên lụy cả tôi, nhưng đây là nghề kiếm cơm của ông, tôi cũng không ngại, nhưng ông nói muốn tới nói chuyện, cuối cùng tránh mà không gặp, đây là ông phá hủy quy củ đúng không?

Kỳ thật ăn xin ở trên giang hồ, làm qua chuyện như vậy cũng không hiếm thấy, lúc ban đầu Diệp Thiên thâm nghĩ lấy về số tiền kia coi như xong, nhưng hành vi của Cát Lão Đại lại còn muốn lừa dối Diệp Thiên, hắn đương nhiên không chịu bỏ qua.

Cát Lão Đại gật gật đầu, nói:

- Vâng, Diệp huynh đệ, là Cát Lão Đại tôi phá hủy quy củ, muốn đánh hay là muốn phạt, ngài cứ nói, Cát Lão Đại tôi đều làm theo.

Tục ngữ nói hảo hán cũng cần tránh nguy trước mắt, Cát Lão Đại là người thông minh, tiền đã không còn thì có thể tiếp tục kiếm, đầu đã không còn thì không cách nào lại mọc ra một cái.

- Tôi đưa yêu cầu?

Diệp Thiên nghe vậy liếc mắt một cái, ngón trở tay phải không nhanh không chậm gõ lên thành ghế sô pha, hẳn không nghĩ tới Cát Lão Đại lại lưu manh đến thế, như thế khiến Diệp Thiên có chút bối rối.

Nếu Cát Lão Đại ngang ngạnh một chút, Diệp Thiên có rất nhiều biện pháp xử lý hắn, chính là muốn mạng của hắn, cũng là do Cát Lão Đại phá hủy quy củ trước, nhưng hắn bày ra một bộ dáng như vậy, Diệp Thiên thật đúng là không muốn làm quá đáng.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên mở miệng nói:

-Nói không giữ lời, dựa theo quy củ trên giang hồ, đó là cần chịu ba đao, tôi giảm đi một đao, muốn một bàn tay một chân của ông, ông thấy thế nào?

Làm chuyện sai lầm chỉ cần thừa nhận sẽ không chịu trừng phạt sao? Trên đời này không có chuyện dễ dàng như vậy, với tâm tính Diệp Thiên, vốn là còn muốn cắt đầu lưỡi hắn, thấy Cát Lão Đại xuống nước, lúc này mới nghĩ điều kiện.

- Diệp... Diệp gia, chuyện này... thế này khác gì giết người, ngài... ngài muốn một tay một chân của tôi, Cát Lão Đại tôi ngày sau làm sao còn có thể lộ mặt trên giang hồ đây?

Diệp Thiên cảm giác mình đã rất nhân từ, nhưng lời này Cát Lão Đại nghe được, lại hoàn toàn không nhẹ nhàng như vậy, mới trước đây hắn thấy nhiều người tàn tật thiếu chân tay đi ăn mày, nhưng không muốn mình cũng biến thành bộ dáng đó.

- Ông còn tính tiếp tục đi lừa sao?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, không phải mình biểu hiện đã rất dễ dàng nói chuyện rồi sao? Vị Cát Lão Đại trước mặt này còn dám cò kè mặc cả cùng mình?

- Diệp gia, nhà của tôi và tiền tài ngài đều lấy đi, những cái khác tôi... tôi đều có thể, ngài... ngài có thể buông tha cho tôi hay không, cánh tay và chân thì cho lưu lại cho tôi đi!

Cảm nhận được sát khí trên người Diệp Thiên phát ra, Cát Lão Đại biết đối phương không phải đang đùa với mình, "Phịch" một tiếng liền quỳ gối trước mặt Diệp Thiên, còn đập "Thùng thùng" cái trán lên tấm thảm dày.

Từ nhỏ Cát Lão Đại lớn lên tại nhà ga, đối với chuyện làm động lòng người hẳn rất thấu đáo, tựa như lần đầu tiên hẳn bị người ta bắt lấy vì ăn cắp, chỉ cần hẳn quý xuống đất cầu xin tha thứ, thường thường đều có thể được mọi người rộng lượng.

Còn về tôn nghiêm, trong lòng Cát Lão Đại hoàn toàn không có khái niệm, hẳn và mấy vị tổ tông làm Hán gian cho người Nhật Bản giống nhau: "Tôn nghiêm... Có thể thành cơm ăn sao?"

- Mẹ nó, là một thằng hạ lưu sao?

Nhìn thấy Cát Lão Đại bày ra điệu bộ này, Diệp Thiên không khỏi thấy không hiểu cha, người như vậy lại có thể lừa được cha ba ngàn vạn, không biết sau khi nói cho cha nghe, ông sẽ cảm thấy như thế nào?

- Đừng dập đầu, Diệp Thiên tôi đã phun ra nước miếng, chắc chắn sẽ không nuốt trở về, một tay một chân, hoặc là một mạng, chính ông chọn đi!

Đi theo lão đạo sĩ hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, Diệp Thiên hiểu được, rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt không phải là thói quen tốt, cho nên từ nhỏ hẳn đã hình thành tính khí không chịu thua thiệt.

- Cậu... cậu thật sự muốn làm đến mức tuyệt tình?

Cát Lão Đại mạnh mẽ ngẩng đầu, trên mặt lộ ra một tia tàn khốc, hẳn đương nhiên là hiểu được quy củ giang hồ, cũng biết Diệp Thiên nói không sai.

Nhưng những quy củ này từ trước đến nay đều là Cát Lão Đại áp dụng trên người khác, hiện tại sử dụng với bản thân hẳn, bất kể như thế nào hẳn lại cũng không thể tiếp nhận được.

- Tôi đã để lại đường sống cho ông, còn không biết đủ?

Diệp Thiên không chút thay đổi sắc mặt, nói:

Cát Lão Đại Phi chuyển động mắt, trên mặt cũng hiện ra một tia đau khổ, nói:

- Được... được, Cát mỗ tôi nhận thua!

Diệp Thiên gật gật đầu, hỏi:

- Tiền à? Đừng nói với tôi ông tiêu hết rồi?

Cát Lão Đại bày ra một bộ dạng cam chịu, bất hạnh bộ dạng, nói:

- Ở phòng dưới tầng ngầm, tôi đi lấy cho cậu!

- Tầng hầm? Được, đi thôi.

Diệp Thiên nhìn ra trong mắt Cát Lão Đại ẩn sâu ý hận, nhưng hắn cũng không coi là gì, không ai tươi cười đối với người muốn chặt tay chân mình.

Nhìn thấy Cát Lão Đại đi đến bình phong dưới bậc thang chỗ tường xây mở ra cửa ngầm, Diệp Thiên chi vào Lâm Tuyên Hữu nằm ở trên ghế sa lon không thể động đậy, nói với Chu Khiếu Thiên:

- Khiếu Thiên, nhắc cầm hắn lên...

Có thể nhìn ra được, người này mới là tâm phúc của Cát Lão Đại, Diệp Thiên muốn thăm vấn đồ đệ hắn một phen, hắn luôn cảm thấy biểu hiện của Cát Lão Đại đều là giả, người này hẳn là còn giấu chuyện gì.

- Tôi xuống trước!

Nhìn thấy Cát Lão Đại chuẩn bị tiến vào đến cửa ngầm, Diệp Thiên ngăn trước người hắn.

Ở trước giải phóng, người trong giang hồ hoặc nhiều hoặc ít đều có kẻ thù, ở trong nhà thi công mật thất là chuyện bình thường, bình thường trong mật thất sẽ không bố trí gì.

Nhưng Diệp Thiên không biết trong mật thất phía dưới cửa ngầm này có cái gì hay không, để phòng ngừa vạn nhất, hắn không dám để cho Cát Lão Đại đi ở phía trước.

- Được, mời cậu xuống trước tiên!

Cát Lão Đại âm thầm kêu một tiếng khổ, người thanh niên này cũng quá khó chơi, sớm biết mình không nên ham ba ngàn vạn kia, lúc ấy dựa theo quy củ giải quyết cho xong thì tốt bao nhiêu?

- Này... Ai vậy?

Xuống đến phía dưới sau, Diệp Thiên đẩy cánh cửa ra, cảnh tượng trước mặt nhìn qua khiến cho hắn sùng sốt, người cột vào trên cọc gỗ này, thật sự quá thê thảm.

Nhưng Diệp Thiên cũng không nhận ra đây là Lưu lão nhị, dù sao cái khuôn mặt sớm đã bị đánh biến dạng kia, đừng nói là Diệp Thiên, ngay cả mẹ của Lưu lão nhị, sợ là cũng không nhận ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 541

Báo Ứng

Khụ khụ.

Cát Lão Đại ho khan một tiếng, nói:

- Diệp gia, đây là thủ hạ của tôi phạm sai lầm, cho hắn chút khiển trách mà thôi.

- Thật ra ông cũng là người làm nghiêm luật, sao không áp dụng bản thân? uq

Diệp Thiên trào phúng Cát Lão Đại một câu, cũng không còn để ý người trước mặt.

Phải biết rằng, bất kể thời gian nào, giang hồ đều là một hình thái thoát ly với xã hội bình thường, anh không thể dùng tiêu chuẩn pháp luật cân nhắc hành vi của bọn họ.

Đừng nói là hình phạt giống trước mặt này, cho dù chết vài người đó cũng là chuyện rất bình thường, quốc gia vài lần ra chính sách nghiêm, đều có ý nhằm vào đoàn thể này.

- Hương Đường này của ông cũng rất đầy đủ nhỉ? uR

Diệp Thiên liếc một cái toàn bốn vách tường tầng hầm, không khỏi có chút dở khóc dở cười, xem ra Cát Lão Đại này cũng là người biết tương nhớ ngày xưa, có thể có được nhiều hình cụ cổ đại như vậy.

- Diệp gia, trong bang bọn tiểu nhân thường xuyên phạm sai lầm, tôi cũng bắt đắc dĩ.

Cát Lão Đại có chút bận tâm nhìn Lưu lão nhị trên cọc gỗ một cái, sợ hắn tỉnh lại, sau khi giải thích một câu, nói tiếp:

- Diệp gia chờ chút, tôi đi lấy tiền...

Cát Lão Đại nói chuyện, đi đến một cái giá gỗ để hình cụ sờ soang, cũng không biết hẳn di chuyển cái bộ phận gì, vách tường phía bên phải cọc gỗ, lặng yên không một tiếng động lộ ra một cái tủ sắt.

- Diệp gia, những số tiền khác tôi đều cất trong ngân hàng, mật mã là 219892.

Hai tay Cát Lão Đại giờ tay với kết sắt cao ngang người, ngoài miệng tiếp tục nói:

- Mật khác, mấy năm nay Cát mỗ cũng có chút của nỏ, nguyện đưa toàn bộ cho Diệp gia, xin Diệp gia hãy tha cho, chuyện xử phạt cắt tay chân xin miễn cho? uq

Tiếng nói của Cát Lão Đại vô cùng thành khẩn, nhưng trên mặt Diệp Thiên, cũng lộ ra nét cười dữ tợn. Mấy chục năm hẳn cùng tay chân của mình tích góp từng tí của cải một, làm sao có thể khinh địch, giao ra như vậy được? xu

Cát Lão Đại nhát gan là thật, nhưng con thỏ nóng nảy còn có thể cắn người, Diệp Thiên đưa ra điều kiện, đã vượt ra khỏi tâm lý của hắn, dẫn Diệp Thiên tới tầng hầm này, Cát Lão Đại muốn chơi trò cá cược lần cuối cùng.

Diệp Thiên có chút suy ngẫm nhìn lưng Cát Lão Đại, nói:

- Ô, tha cho ông một cái mạng thật ra cũng không phải không được, nhưng xem ông thành ý như thế nào! uq

Trên thân người, đều có tồn tại khí chất của mình, giữa khí chất thường thường có thể cảm ứng lẫn nhau.

Mọi người có thể đều có thể nghiệm như vậy, tựa như là nếu ở trong đám người bạn chăm chú nhìn một người, người kia chỉ cần phản ứng bình thường, rất nhanh liền có thể cảm giác được ánh mắt của bạn mà quay sang nhìn, đây là một loại lực cảm ứng đối với khí chất.

Sát khí, đồng dạng cũng là loại một loại khí chất như thế này, khi nghĩ rằng người khác đang nhìn chăm chăm vào bạn, bạn thực dễ dàng có thể từ trong ánh mắt của người đó thấy được thiện ý hay là ác ý.

Sát thủ cao cấp, cho dù đứng ở trước mặt nhân vật mục tiêu, cũng sẽ không lộ ra chút sát khí, bởi vì điều này sẽ làm ảnh hưởng đến xác suất ám sát thành công của hắn.

Năm đó khi Kinh Kha đâm Tần, nếu hấn lộ ra một tia sát khí, đã không thể kiên trì đến cuối cùng, sớm đã bị bọn thị vệ bắt lại.

Còn Cát Lão Đại tuy rằng cũng hiểu sơ thuật bói toán, nhưng hiển nhiên không rõ điểm này, hấn thậm chí không biết nội tâm của mình, sớm bại lộ trắng trợn ở trước mắt Diệp Thiên.

Sau khi đưa vào mật mã rườm rà, cùng một tiếng vang Răng rắc nhỏ, cửa kết sắt bỗng nhẹ nhàng nhúc nhích, khi Cát Lão Đại mở kết sắt ra, trong lòng bàn tay đã tràn đầy mồ hôi.

Do cho thân thể của mình che lấp kết sắt, Cát Lão Đại cũng không lo động tác của hấn bị Diệp Thiên ở đằng sau nhìn thấy, sau khi mở kết sắt, tay phải liền sờ soạng vào khẩu súng đặt ở ngăn thứ 3.

Tục ngữ nói thô khôn ở trong hang, nhưng con thỏ giao hoạt hơn nữa, cũng có thể bị ngăn ở trong hang, súng trong tủ bảo hiểm, chính là một đường lui cuối cùng của Cát Lão Đại.

Khi Cát Lão Đại ở một chỗ trong thời gian lâu, đều cũng thường chà lau súng giấu ở nơi này, bảo đảm chắc chắn viên đạn đã lên nòng có thể bóp cò đi ra ngoài bất cứ lúc nào.

- Diệp gia, ngoài ba ngàn vạn, tôi còn có năm mươi thỏi vàng, đều là của ngài, hay là, ngài nghiệm kiểm hàng trước? ux

Tay phải nắm chặt cái chuôi khẩu súng ngắn 54 li lạnh lẽo, trên mặt Cát Lão Đại lộ ra một nụ cười, cao thủ giang hồ là như thế nào? u Người trong Kỳ môn có năng lực thế nào? uR Ngay cả Đại Đào Vương Ngũ đều chết vì súng, hấn không tin người thanh niên phía sau có thể li lợm thoát được.

Đặt súng lục sát ở trước ngực, Cát Lão Đại hơi hơi kéo xuống bên cạnh sườn, hấn muốn đợi Diệp Thiên tiến lên xem kết sắt, sẽ một phát đánh gục.

Nhưng khiến Cát Lão Đại cảm thấy kinh ngạc chính là, Diệp Thiên cũng không đi tới, trong lòng căng thẳng, Cát Lão Đại mạnh mẽ quay người lại, nâng súng bắn một phát về Diệp Thiên.

Ngay khi Cát Lão Đại xoay người, một ánh sáng từ trên trong lòng bàn tay Diệp Thiên rời khỏi tay, cơ hồ ngay khi Cát Lão Đại bóp cò, lập tức cắm ở cổ tay phải của hấn.

- Đoàng! uq

Một tiếng súng nặng nề vang lên, nhất là trong tầng hầm ngầm, lại càng làm đau màng nhĩ.

Theo tiếng súng vang, Lưu lão nhị bị trói buộc ở trên cọc gỗ run rẩy thanh tịnh lại, bởi vì phát súng vừa rồi của Cát Lão Đại, đã bắn vào trên đầu của hắn.

Nhìn thấy đã bắn chệch, Cát Lão Đại cố nén đau nhức nơi tay phải, cúi người chuẩn bị dùng tay trái nhặt lên khẩu súng rơi trên mặt đất.

Nhưng ngay khi tay trái Cát Lão Đại bắt lấy cái chuỗi súng, một cái chân to dẫm lên tay hắn, "Răng rắc" một tiếng, gân cốt tay trái của Cát Lão Đại tất cả đều gãy ra.

- Á... á! ux

Đau đớn kịch liệt khiến Cát Lão Đại nhin không được kêu lên thảm thiết, nhưng hiệu quả cách âm của mật thất này của hắn thật tốt, dù là hắn kêu phá giọng, cũng khó phải nghĩ sẽ truyền được ra bên ngoài một âm thanh nào.

- Muốn giờ trò với tôi, ông thật sự còn chưa đủ tư cách! u

Từ khi Diệp Thiên chừng mười tuổi đã được đi các nơi trên giang hồ, đối với loại người ngoài miệng kêu ông nội, trong lòng ngầm ngầm hạ dao găm hắn thấy nhiều rồi, chiêu thức ấy của Cát Lão Đại, làm sao có thể giấu được hắn? u

Tâm hận Cát Lão Đại ác độc, sau khi làm đứt tay hắn, Diệp Thiên cũng không dừng động tác, ngay khi Cát Lão Đại quay cuồng trên mặt đất, hai chân đồng thời dẫm lên, dẫm nát bắp đùi hai chân hắn.

Hai cước này giẫm xuống, Cát Lão Đại còn đang kêu thảm, nhất thời liền giống như gà trống bị siết cổ, hét lên thống thiết, cả người đều ngất đi.

- Không biết sợ là gì cả! uR

Đối với người như Cát Lão Đại, trong lòng Diệp Thiên căn bản sẽ không có chút tình cảm thương hại nào, dùng gót chân đá một cái, đá thân thể hắn tới bên cạnh cọc gỗ, cũng dọn đường cho Diệp Thiên xem kỹ kết sắt.

- Thật là không có nói láo à? uR

Diệp Thiên nhìn thấy đầu tiên ở trong tủ bảo hiểm là một ít vàng, mỗi một thỏi đều chừng ba trăm gram, đúng là vàng thỏi như trước giải phóng thường lưu hành.

Năm mươi thỏi vàng hình cá, nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, tối thiểu cũng giá trị hơn một trăm vạn.

Ngoài số vàng này, két sắt còn đặt một số trang sức linh tinh như dây chuyền vàng, mặt khác còn có những tập đôla và nhân dân tệ dày cộp, Diệp Thiên đại khái nhìn thoáng qua, hẳn là cũng đến mấy chục vạn.

Xem kỹ mấy tầng mặt trên két sắt, Diệp Thiên đưa tay xuống kéo mặt ngăn kéo, tủ sắt loại này, vật trân quý nhất thường thường đều là giấu ở dưới.

- Cứu... Cứu mạng! uR

Đang chuẩn bị mở ra ngăn kéo, một cái thanh âm yếu ớt rơi vào trong lỗ tai Diệp Thiên, quay đầu nhìn lại, thì ra người hôn mê trên cọc sắt đã tỉnh dậy.

- Người là ai? uR

Diệp Thiên khiến trách Cát Lão Đại, cũng không có nghĩa là hắn còn rỗi rảnh để ý chuyện vặt, người trên cọc gỗ đó chết sống có quan hệ gì với hắn đâu? Wu

- Ông nội, tôi... Luru... Luru, lão Nhị! Wu

Luru lão nhị vốn muốn kêu Diệp gia, nhưng khàn khàn trong cổ họng, thanh âm phát ra liền biến thành ông nội, dùng hết khí lực toàn thân, cuối cùng Luru lão nhị đã nói ra tên mình.

- Người... Người là Luru lão nhị? uR

Diệp Thiên nghe vậy nhất thời ngây ngẩn cả người, hắn không nghĩ tới người trước mặt này không giống người không ra quý, lại có thể chính là Luru lão nhị? ux

Diệp Thiên cũng bắt chập Luru lão nhị máu đen đầy người, tay phải đỡ tại bụng của hắn, khí cơ thả ra, nhất thời cảm thấy sát khí trong cơ thể hắn mà chính mình lưu lại.

- Mẹ nó, thực không phải là người, đối với người của chính mình cũng ác như vậy? u

Diệp Thiên lắc lắc đầu, hút hết sát khí trong thân thể Lưu lão nhị ra, tay trái bên cạnh người hắn vẽ một cái, dây thừng được ngâm qua nước nhanh chóng đứt ra.

Nhưng hai chân Lưu lão nhị sớm đã không thể đỡ thể trọng hắn, dây thừng vừa rời bỏ, cả người đều xụi lơ ở trên mặt đất, rơi đúng vào trên người Cát Lão Đại đã hôn mê.

- Ôi... Ôi Ôi...

Xuyên qua nơi cặp mắt bị đánh thành một cái khe hở hẹp, Lưu lão nhị thấy rõ người dưới đất, hơi thở nhất thời trở nên dồn dập.

Nghĩ chính mình đến mấy ngày nay sở thừa nhận tra tấn, Lưu lão nhị cũng không biết khí lực từ đâu tới đây, trong miệng phát ra tiếng hét giống như dã thú gào thét, một phát cắn lấy cổ Cát Lão Đại.

- Bỏ... Bỏ tôi ra! xu

Trong hôn mê Cát Lão Đại cảm giác được chỗ cổ truyền đến sự đau đớn, sau khi từ từ tỉnh dậy, phát hiện trên người hắn, một kẻ người không ra người quỷ không ra quỷ đang nằm, nhất thời sợ tới mức hồn bay phách tán, muốn nâng tay đẩy người này xuống dưới.

Nhưng Cát Lão Đại nâng lên hai tay mới phát hiện, hai tay mềm nhũn, căn bản là không nghe hắn ra lệnh, mà người kia đồng thời lại vẫn há mồm to nuốt máu tươi của hắn.

Cảm giác được trên cổ nóng lên, trước mắt Cát Lão Đại hiện ra một sắc hồng, khí lực cả người giống như là thủy triều dâng, cũng cắn vào động mạch chủ trên cổ đối phương.

Lúc này Cát Lão Đại cũng nhận ra người kia là ai, trên mặt lộ ra nụ cười thâm, trong miệng hộc ra, phun bọt máu, thì thào lầm bầm:

- Báo ứng, đây... chính là báo ứng! ux

Ghé vào trên người Cát Lão Đại, Lưu lão nhị sớm đã đánh mất lý tính, ngón từng ngón máu tươi lớn lên kẻ thù, trên mặt của hắn cũng lộ ra một vẻ tươi cười thỏa mãn, biểu hiện hai người, làm không khí trở nên quỷ dị vô cùng.

var content = \$('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq


```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 542

Nhập Vào Nhất Mạch

Trời, sao có thể như vậy? gh

Nhìn thấy cảnh trước mắt này, Diệp Thiên cũng ngây ngẩn cả người, khi máu tươi ở chỗ cổ Cát Lão Đại phun mạnh mẽ, thì hẳn biết người này đã là hết thuốc chữa.

Mạch máu chỗ cổ bị cắn đứt, cho dù với tài năng của Diệp Thiên, cũng là không có cách nào, máu tươi cả người Cát Lão Đại không ngừng phun ra phía ngoài, cả gian mật thất đều đầy mùi máu tươi.

- Ách... Ách...

Đồng tử chậm rãi giãn ra, trong miệng Cát Lão Đại phát ra một ít âm tiết vô ý thức, bọt máu theo môi chảy xuôi xuống, trên mặt đã lộ ra tử sắc.

- HÚ...

Lưu lão nhị vừa rồi bị tiêm thuốc phiện, lúc này cả người cũng điên cuồng lên, sau khi uống một bụng máu tươi, há mồm to cắn xé thịt trên cổ Cát Lão Đại.

- Được rồi, lão Nhị, tỉnh! hF

Diệp Thiên lắc lắc đầu, tiến lên vỗ một cái ở chỗ ót Lưu lão nhị, một dòng chân khí đi vào, nhất thời khiến thần trí Lưu lão nhị trở nên minh mẫn.

- Đây... Đây là tôi làm? hB! hB

Nhìn thấy Cát Lão Đại dưới thân còn đang run rẩy thân thể, Lưu lão nhị kêu lên một tiếng sợ hãi, ra sức chống người đứng lên, sau khi dựa lưng vào trên cọc gỗ, mồm há to thở phì phò.

- Lão Nhị, hấn chết chưa hết tội, nhưng thương thể của ông cũng không nhẹ, hay là... tôi đưa ông đi bệnh viện nhé! hF

Nhìn về mặt méóm của Lưu lão nhị, Diệp Thiên hơi hơi nhíu mày, tuy rằng Lưu lão nhị là đầu sỏ gây nên chuyện cha bị lừa dối, nhưng hấn sờ dĩ đi đến một bước này, là có liên quan đến mình.

- Diệp... Diệp gia, tôi... không được.

Lưu lão nhị lắ lắ đầu, trên mặt lộ ra nụ cười thẳm, hấn lúc này cảm giác được sức lực cả người đều mất đi, một cơn rét lạnh bao trùm toàn thân hấn.

- Ông còn muốn nói cái gì? h

Diệp Thiên đưa tay đặt lên đầu vai hấn, lại trút vào trong cơ thể Lưu lão nhị một dòng nguyên khí, tạm thời bảo vệ tâm mạch của hấn.

Kỳ thật Diệp Thiên đã sớm đã nhìn ra, Lưu lão nhị đã bị mấy người Nhật Phi gây sức ép, Kinh mạch trong cơ thể đứt từng khúc, sự sống hoàn toàn không còn. Nếu không phải dựa vào thuốc phiện kích thích, chỉ sợ sớm đã chết rồi.

- Không, Lưu lão nhị tôi là cô nhị, đã sớm không còn vương bận, có thể cho lão tặc này cùng tôi cùng đến Cửu tuyền, cũng đáng! hf

Lưu lão nhị phun một ngụm nước miếng mang máu lên Cát Lão Đại nằm bên người, trên mặt lộ ra vẻ thù hận.

Năm đó hấn cũng là một trong Bát Đại Kim Cương bên người Cát Lão Đại, nhưng Cát Lão Đại căn bản là kẻ không nề tình cũ. Thấy chết mà không cứu thôi không nói đến, còn dùng hết khổ hình ở trên người mình, có thể chính mòm cắn chết Cát Lão Đại, trong lòng Lưu lão nhị khoái chí vô cùng.

- Diệp gia. Tôi... tôi và Lão Bao có lỗi với ngài, xem như chúng tôi tìm được Cát Lão Đại, ngài tạm tha cho lão Bao đi.

Tục ngữ nói người đến lúc chết thường nói điều thiện, di ngôn cuối cùng của Lưu lão nhị không ngờ là cầu xin cho Bao Phong Lăng, điều này làm cho Diệp Thiên không khỏi có chút cảm khái, gật đầu nói:

- Ông yên tâm, tôi sẽ không tiếp tục làm khó ông ta.

- Cảm ơn... Cảm ơn Diệp...

Mắt Lưu lão nhị sáng xuống, nhưng ngay sau đó trùng xuống, thanh âm trong miệng dĩ nhiên là hơi thở mong manh, một chữ Diệp thốt, cả người đã không còn hơi thở.

- “Nhân tại giang hồ, thân bất do dĩ” (Người trong giang hồ, thân thể không thuộc về chính mình). Con đường giang hồ của mình sẽ như thế nào? Jh

Thấy dây rợ trên mặt đất và hai thi thể, Diệp Thiên lắc lắc đầu, tâm tính hấn trong nháy mắt già hơn rất nhiều, bởi vì từ xưa đến nay, người trong giang hồ có thể được chết già, thật sự là quá ít.

Đưa tay khép lại hai mắt Lưu lão nhị chết không nhắm mắt, Diệp Thiên đứng dậy. Trong mật thất này tràn ngập mùi máu, hấn cũng không muốn ở lâu.

Ở trong phòng đánh giá chung quanh một chút, Diệp Thiên thấy góc phòng có một cái bao tải bằng vải bạt, liền đi qua lấy về trong tay, đem tiền mặt và vàng trong tủ bảo hiểm đặt vào.

Thu thập xong mấy thứ này. Diệp Thiên đưa tay giặt lại ngăn kéo kết sắt, vừa nhìn vào trong lòng không khỏi giật mình.

Trong không gian không nhỏ ngăn kéo kết sắt, phía dưới là một xấp giấy sách, giấy đã có chút ố vàng, ở mặt trên bộ sách, đặt một tấm chi phiếu.

Tùy tay nhét chi phiếu vào trong túi quần, Diệp Thiên cầm lên quyển sách phía trên, ánh mắt mạnh mẽ đánh giá một chút, bởi vì ở trang ngoài cùng, hàng chữ dựng thẳng lên viết "Chu tử chiêm bặc giảng nghĩa yếu giải" (Sách giải thích thuật xem bói Chu tử)

- Cát Lão Đại quả nhiên là truyền nhân Chu thị nhất mạch! Jh

Nhìn thấy quyển sách này, trong lòng Diệp Thiên không còn nghi ngờ. Người thời xưa có thể mang chữ “Tử” sau họ thường là thánh nhân, nhà thông thái như là Khổng Tử, Mạnh Tử...

Chu Đôn Di là nhà thông thái Bắc Tống, viết ra《 Thái Cực đồ thuyết 》, thậm chí được Chu Hi tôn làm người sáng lập lý học nhất

mạch, đương nhiên được chữ "Tử" này.

Cẩn thận mở ra trang đầu “Giáo trình” này, bên trong ghi lại quả nhiên đều là một số điều cần giải thích trong thuật pháp Chu thị, khi Diệp Thiên muốn nhìn kỹ, trong sách bay xuống một trang giấy.

- Ô? hB Đây là cái gì? hF

Diệp Thiên đưa tay nhặt giấy về trong tay, nhìn đề nơi cuối, mới phát hiện đây là một phong thư.

- Trong tôi tằm thật là có nhân quả báo ứng! hF

Xem hết phong thư dùng bút lông viết này, Diệp Thiên thờ dài một hơi, Cát Lão Đại này quả thật là dư âm ác nghiệt của Chu thị năm đó.

Năm đó Đại sư huynh mang theo người trong kỳ môn bao vây tiêu diệt Chu thị chi thứ nhất mạch, chỉ riêng một người trốn ra, nhưng hơn nửa thế kỷ sau, hậu nhân Chu tử cũng gián tiếp chết ở trên tay mình, không thể không làm cho lòng người sinh cảm khái.

Cẩn thận đem cuốn sách lấy ra, cầm ở trên tay, tay kia thì xách cái túi to, Diệp Thiên né tránh máu đen đầy đất, từ mật thất bò lên.

- Sư phụ, con hỏi rồi, người này nói Cát Lão Đại hiểu được thuật xem bói hỏi quẻ! h

Diệp Thiên mới từ chỗ của hầm nơi bình phong gần tường xây lộ đầu ra, Chu Khiếu Thiên liền vội vàng đón chào, nói:

- Cát Lão Đại rất có thể chính là chi thứ ác nghiệt của Chu Thị...

- Ta biết.

Diệp Thiên chui ra khỏi mật đạo, đem cuốn sách cầm trong tay đưa cho Chu Khiếu Thiên, nói:

- Đây chính là bí thuật truyền thừa Chu gia các người, nhưng cũng thất lạc một vài công pháp, để xem sau này có thể bổ sung được hay không.

- Tìm... Tìm được rồi? hF

Chu Khiếu Thiên sừng sốt, lại mừng rỡ, hai tay run rẩy tiếp nhận mấy cuốn sách, nhất thời kích động đến nỗi nói không ra lời.

Tuy rằng đã lạy Diệp Thiên làm sư, Chu Khiếu Thiên cũng nhận nhiều lợi, nhưng hắn tu tập không phải công pháp Ma Y nhất mạch, đối với thuật pháp thần bí khó lường của Diệp Thiên, không cách nào tập được.

Cho nên tìm về truyền thừa của tổ tiên, luôn luôn là chuyện Chu Khiếu Thiên nhớ mãi không quên, nhưng hắn thật không ngờ, lại có thể hoàn thành xong tâm nguyện nhanh như vậy.

- Khiếu Thiên, thuật bói toán Chu thị, ở trong kỳ môn cũng rất nổi danh...

Nhìn thấy đồ đệ vui sướng như vậy, Diệp Thiên nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Trước tiên ngươi hãy giữ thuật pháp này, sau này trên phương diện thành tựu, sẽ không thua ta, ta nghĩ đuổi ngươi ra khỏi sư môn, ngươi lập môn khác đi! hF

Kỳ thật sở dĩ Diệp Thiên thu Chu Khiếu Thiên làm ký danh đệ tử, Diệp Thiên đã sớm có tâm tư này, kỳ môn giang hồ vốn đã tan tác, có thể lưu được một môn truyền thừa, đó cũng là một cơ duyên.

- Sư... Sư phụ, người... người không quan tâm con sao? hF

Sắc mặt Chu Khiếu Thiên vốn đang vui mừng, nghe được lời nói của Diệp Thiên, nhất thời kinh hãi, thiếu chút nữa sách cổ trên tay cũng quăng đi ra ngoài.

Chu Khiếu Thiên còn nhỏ đã mất cha, cùng mẹ sống dựa vào nhau, trải qua rất nhiều chuyện nhân thế, chỉ có ở bên Diệp Thiên, hắn mới cảm giác được sinh mệnh đáng quý, nhưng Diệp Thiên nói một câu, khiến hắn từ Thiên đường rơi xuống địa ngục.

Diệp Thiên nói:

- Khiếu Thiên, chúng ta tuổi tác vốn không chênh mấy, không làm thầy trò vẫn có thể làm bằng hữu mà! Jh

- Không, sư phụ, một ngày là thầy cả đời là cha, Khiếu Thiên không phải cái loại này người vong ân phụ nghĩa! hB

Chu Khiếu Thiên bỗng nhiên quỳ hai đầu gối xuống đất, về mặt kiên định nói:

- Sư phụ, Chu thị nhất mạch chỉ còn một mình con, hôm nay con quyết định, đem thuật pháp Chu thị nhập vào Ma Y nhất mạch, mong rằng sư phụ đồng ý! hB

- Há? Jh Khiếu Thiên, nếu vậy, truyền thừa Chu thị sẽ bị cắt đứt.

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, hẳn không nghĩ tới Chu Khiếu Thiên lại đưa ra chọn lựa như vậy.

Chu Khiếu Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Sư phụ, thuộc về Ma Y nhất mạch, thuật pháp Chu thị cũng có thể tồn tại, khai tông lập phái quá mức gian nan, đệ tử không có chí hướng lớn như vậy! gh

Diệp Thiên trầm ngâm một hồi, nói:

- Việc này để sau hãy nói vậy, người suy nghĩ thêm chút thời gian, nếu còn muốn như thế, đến lúc đó ta thu người làm đệ tử chân truyền! hB

Thuật pháp Kỳ môn tuy rằng không giống nhau, nhưng trong đó tất nhiên có chỗ tương thông, Chu Khiếu Thiên chịu đem thuật pháp Chu thị dung nhập vào bên trong Ma Y nhất mạch, đây đối với thuật pháp Ma Y, cũng là một tiến triển.

Diệp Thiên tin tưởng, đến khi mình nghiên cứu Chu thị truyền thừa rồi, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp để cho Chu Khiếu Thiên tu tập thuật pháp Ma Y, đây mới là quyết định muốn thu Chu Khiếu Thiên làm đệ tử chân truyền.

Nhưng Chu Khiếu Thiên căn cốt đã thành, không phải người đệ tử được lựa chọn tốt nhất của Ma Y nhất mạch, cho nên hẳn nhất định chỉ có thể trở thành đại đệ tử trong môn phái, nhưng không cách nào trở thành người thừa kế môn chủ...

- Được rồi, nơi này sát khí quá mạnh, không thể ở lâu, chúng ta rời đi trước đi! Jh

Tuy rằng biệt thự này thi công đứng không quá ba năm, nhưng người chết ở chỗ này cũng có hơn mười người, sát khí vón được cửa hồ lô dè chế, nhưng hồ lô phong thủy đã bị Diệp Thiên thu đi, cả tòa biệt thự nhất thời có vẻ âm khí dày đặc.

Khi nói chuyện Diệp Thiên đi tới chỗ sô pha, cầm lên ấm trà mang phong thủy bày đặt ở trên bàn trà, tay phải bỗng nhiên chuyển động, vỗ một cái ở trên ót của Lâm Tuyên Hữu đang nằm trên ghế sa lon, lúc này mới xoay người đi tới phía cửa.

Dưới lòng bàn tay ấy, ánh mắt Lâm Tuyên Hữu vốn mang theo tia vui sướng, liền trở nên phai nhạt xuống, vài vết máu đỏ tươi từ trong chảy ra, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin.

Trở ra khỏi biệt thự rồi, Chu Khiếu Thiên có chút khó hiểu hỏi:

- Sư phụ, vì sao phải giết hắn? h?

Lúc trước Lâm Tuyên Hữu hỏi gì đáp nấy, thái độ rất tốt, hơn nữa mang cái kính mắt rất tao nhã, bây giờ bị Diệp Thiên một chương giết chết, trong lòng Chu Khiếu Thiên thật ra sinh ra một chút không đành lòng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 543

Tân Niên (Thượng)

Người đó sát khí quán thân, nói vậy trên tay hấn cũng có không ít người bị giết, chết không có gì đáng tiếc!

Diệp Thiên dùng bước, nói:

- Khiếu Thiên, hành tẩu giang hồ, cần sát phạt quyết đoán, không thể có lòng do dự, nếu không chung quy sẽ hại chính mình.

Sự thật và lý tưởng thường thường là có xung đột, giống như là ở một vài tác phẩm điện ảnh và truyền hình, diễn viên chính và người xấu luôn phải tán hươu tán vượn rất lâu mới ra tay giết chết, ở trong hiện thực, căn bản là không tồn tại chuyện như vậy, trong mắt người ở giang hồ, chỉ có người chết mới không tạo thành uy hiếp đối với chính mình.

Nhưng Diệp Thiên giết chết Lâm Tuyên Hữu vẫn còn có ý khác ở bên trong, đó là không muốn cho chuyện của thầy trò bọn hắn hôm nay gây nên truyền đi ra, dù sao bây giờ vẫn là xã hội pháp chế, cho dù Diệp Thiên có nắm chắc đề chuyện này xuống, nhưng tóm lại chẳng phải thực phiền toái hay sao?

- Vâng, sư phụ, con hiểu rồi!

Chu Khiếu Thiên như có suy nghĩ gì, gật gật đầu, đi theo phía sau Diệp Thiên, hai người lặng yên không một tiếng động lại chui ra khỏi căn biệt thự này.

Sau khi đi đến bờ sông, đã là hơn một giờ đêm, khi đi đến chỗ một trạm điện thoại, Diệp Thiên bỗng nhiên đứng sững lại, hỏi:

- Khiếu Thiên, trên người có mang tiền xu không?

- Có ạ...

Chu Khiếu Thiên lấy ra từ trong túi tiền một tờ đồng tiền xu.

Nhận tiền xu, Diệp Thiên cầm lấy microphone trong trạm điện thoại, đem tiền xu quẳng vào, ấn xuống phím 110, điện thoại kết nối được, Diệp Thiên giảm thấp giọng xuống, nói:

- Là công an cục phải không? Tôi muốn báo án, trong biệt thự số tám bờ sông đã xảy ra án giết người, mời các anh nhanh đến xử lý!

Sau khi nói xong, Diệp Thiên cũng không để ý đối phương truy vấn, trực tiếp cúp điện thoại, lờ Chu Khiếu Thiên đi tới đường lớn bên cầu, cấn một xe taxi chạy ca đêm lại.

Ba phút sau, khi xe taxi chạy qua chợ trung tâm, mấy cỗ xe cảnh sát có đèn báo hiệu lóe ra đi qua trước mặt xe taxi.

- Bác tài, ngừng xe lại ven đường.

Xe chạy đến cửa thị cục, Diệp Thiên kêu ngừng xe, chờ chiếc xe này chạy nhanh xa rồi, lại gọi một chiếc taxi khác.

Liên tiếp thay đổi bốn năm chiếc xe như thế, hai người Diệp Thiên mới trở lại khách sạn, lúc này là bốn giờ đêm.

Ở cách cửa chính khách sạn có 10m, Diệp Thiên bỗng nhiên đứng lại, quay sang chỗ bồn hoa, nói:

- Xuất hiện đi, hơn nửa đêm ông cũng không sợ lạnh?

- Diệp gia, ngài... là ngài sao?

Tránh mặt ở sau bồn hoa, Bao Phong Lăng tuy rằng mặc áo khoác dày, nhưng vẫn bị đông cứng môi phát tím. Nhìn thấy trong tay Diệp Thiên mang theo bao tải, vẻ mặt Bao Phong Lăng là không thể tin.

- Đi lên nói chuyện đi.

Diệp Thiên liếc mắt một cái, dẫn đầu đi vào trong nhà khách.

- Diệp gia, tôi... tôi sợ...

Sau khi về phòng, Bao Phong Lăng đã muốn nói giải thích.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Không cần phải nói, Cát Lão Đại và Lưu lão nhị đã châu trời, tôi đồng ý với Lưu lão nhị, tha cho ông rồi, nhưng Bao Phong Lãng, từ sáng mai ông phải rời khỏi địa giới nơi này, có thể trốn xa thì trốn thật xa, có thể làm được không?

- Lão... Lão Nhị đã chết?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trên mặt Bao Phong Lãng lộ ra thần sắc thương cảm, hẳn xuất đạo muộn hơn rất nhiều so với Lưu lão nhị, mấy năm nay luôn được Lưu lão nhị chiếu cố, trước mắt nghe được tin tức đó, cũng nhịn không được mà thống khổ.

Diệp Thiên thở dài, từ trong bao đay móc ra mấy tập tiền, ném cho Bao Phong Lãng, nói:

- Đây có mười vạn đồng, ông cầm làm chút mua bán nhỏ, không cần đi lừa gạt nữa.

Bao Phong Lãng lắc lắc đầu, lấy tay lau nước mắt nơi khóe mắt, nói:

- Diệp gia, tôi còn có chút tiền để dành, tiền này tôi không cần, cảm ơn ngài báo thù cho lão Nhị, họ Bao tôi thề, sau này không bao giờ... làm chuyện như thế này nữa!

Trong lòng sầu não vô cùng, Bao Phong Lãng cũng có một cảm giác giải thoát, bởi vì từng ấy năm tới nay, bóng dáng Cát Lão Đại luôn trong đầu hắn, đẩy đi không được, giờ nghe nói Cát Lão Đại đã chết, trong lòng Bao Phong Lãng giống như là buông xuống được một khối đá lớn.

Nhìn thoáng qua Bao Phong Lãng, Diệp Thiên nói:

- Cho ông thì cứ lấy đi, quay về nghỉ ngơi đi, sáng sớm mai rời đi, nếu không đi là không xong.

Trở lại khách sạn, Diệp Thiên cũng chỉ nghỉ ngơi ba bốn giờ, hơn sáu giờ sáng ngày hôm sau, hắn cùng với Chu Khiếu Thiên trả phòng, kêu một chiếc xe taxi chạy đường dài thẳng đến Thượng Hải, sau đó từ Thượng Hải lại bao xe trở lại kinh thành, cả đường đi mất hơn hai ngày.

Cũng không phải Diệp Thiên muốn như vậy, mấu chốt là mang theo người nhiều vàng như vậy, thật sự không tiện đi máy bay, ở giữa đường Diệp Thiên tìm ngân hàng kiểm tra hai cái thẻ, phát hiện thật ra Cát Lão Đại không có nói xạo, thuận lợi tra được mỗi thẻ đều có hai

ngàn vạn, còn nhiều thêm một ngàn vạn lợi tức.

Nhưng thu hoạch không chỉ là mấy ngàn vạn tiền này, bất kể là hồ lô phong thủy hay là mấy quyển bí thuật điển tịch Chu thị trên người Chu Khiếu Thiên, giá trị này cũng không phải dùng tiền tài có thể so sánh được.

Diệp Thiên nói không sai, ngay buổi sáng mà họ mới vừa rời đi, cái thành phố này liền trở nên náo loạn, vụ án 3 người chết 2 người bị thương, có thể nói là trọng án.

Hơn nữa tình cảnh trong mật thất kia, khiến toàn bộ mọi người lúc ấy ở hiện trường nôn ra, ngay cả pháp y kinh nghiệm phong phú đều không ngoại lệ, suốt đêm lại đeo mặt nạ phòng độc bảo hộ, tiếp tục công tác thăm dò hiện trường.

Sau khi thăm vấn hai người hôn mê, thân phận Cát Lão Đại đã hiện rõ. Nhưng điều này cũng làm cho vụ án kiện trở nên khó điều tra rõ đầu đuôi.

Nhìn từ ngoài, Cát Lão Đại là bị Lưu lão nhị cắn chết, Lưu lão nhị bị trói ở trên cọc gỗ làm như thế nào cời được dây trói, vết thương trên tay Cát Lão Đại lại là như thế nào mà có, cùng với tiền trong tủ bảo hiểm mất đi, rõ ràng chứng minh lúc ấy trong phòng có tồn tại kẻ thứ ba.

Nhưng khiến cảnh sát buồn bực chính là, dường như mỗi một tấc mặt đất của biệt thự, bọn họ đều tìm qua, cũng không tìm được một cái dấu chân hoặc là dấu tay có giá trị, lấy máy ghi hình siêu khu, cũng không phát hiện nhân viên ra vào có gì nghi vấn, giống như đối tượng hiện ra trong suốt trong biệt thự!

Còn hai người kia, đối với những chuyện hôm qua đã xảy ra thì càng hỏi gì cũng không biết, ngoài Nhị Ngưu nhìn thấy bóng dáng người, Đại Hồ thì chỉ nhớ rõ khi đi tiểu thấy quỷ, khẩu cung hai người này, nhất thời khiến cho việc phá án và bắt giam trở nên mù mịt!

Hiện trường vụ án xảy ra, ra khỏi phạm vi bình thường cảnh sát hình sự có thể hiểu được, rơi vào đường cùng, thị cục địa phương đành cầu cứu lên Tỉnh, sau khi chuyên gia của Tỉnh thăm dò hiện trường và kiểm tra báo cáo nguyên nhân tử vong của Lâm Tuyên Hữu, cho ra kết luận vụ án này là cao thủ võ lâm gây nên.

Tuy rằng nghe có chút giống như là không thể tin được, nhưng miệng vết thương do phi đao chuẩn xác vô cùng và nguyên nhân cái chết của một người khác, đều chỉ hướng luận điểm này, hơn nữa quan hệ giữa Cát Lão Đại với người bang hội, thì kết luận này chiếm được rất nhiều người đồng tình.

Nhưng chuyện phá án và bắt giam cũng tiến hành không nổi nữa, bởi vì Diệp Thiên đến Nam Xương sử dụng giấy tờ căn cước đều là giả, bọn họ căn bản là không thể tìm ra manh mối từ trong mấy ngàn vạn trong bể người bị lừa để kết luận có quan hệ với Diệp Thiên.

Cũng may tính chất vụ án này tuy rằng thực ghê rợn, nhưng khổ chủ cũng không còn, hơn nữa tội mà Cát Lão Đại phạm vào, chông dù là không chết cũng bị bắt, bắn chết mười lần cũng chưa đủ, cho nên ở một vài phương diện không cố ý phong tỏa, vụ án không bị truyền ra, chậm chạp trở thành án chết, hồ sơ cũng bị ném vào đến một góc trong phòng lưu hồ sơ vụ án.

- Chít chít...

Khi Diệp Thiên mang theo bao tải bước vào trong nhà tử hợp viện, Mao Đầu vốn đang hí mắt liếc trông mắt nằm ở trong lòng Tống Vĩ Lan, như tia chớp chạy ra ngoài, một đôi tiểu móng vuốt cào lên bao tải, bao tải vài bạt kia nhất thời bị xé lộ ra một cái lỗ lớn.

- Tiểu tử, biết lựa thứ tốt đấy!

Nhìn thấy vàng rơi đầy đất cùng cái bình hồ lô phong thủy bị Mao Đầu ôm vào trong ngực, Diệp Thiên không khỏi có chút dở khóc dở cười, con vật này sắp thành tinh, bày đặt vàng không cần, cố tình đi cướp hồ lô kia.

- Diệp Thiên, con à?

Tống Vĩ Lan từ trung viện đuổi theo Mao Đầu chạy đến, thấy vàng rơi đầy đất, cũng lặng đi một chút, nói:

- Đây là chuyện gì? Vàng này hình như là trước giải phóng?

Vàng ba trăm gram hình cá như loại này, chính là lưu hành ở trước giải phóng, Tống Vĩ Lan liếc mắt một cái liền nhận ra.

- Ha ha, không phải con đi ra ngoài đòi nợ sao? Đối phương không có tiền, lấy vàng gán nợ.

Diệp Thiên đem vàng rơi trên mặt đất nhặt lên, ngẩng đầu nhìn thấy cha đã đi tới, liền nhanh tay nhét vào bao tải, tay phải lại lấy ra tấm chi phiếu, ghé vào lỗ tai Diệp Đông Bình, nói:

- Tiền đều đòi được rồi ạ, con còn có việc, những việc còn lại cha giải thích đi.

Bỏ lại vàng và thẻ ngân hàng, Diệp Thiên nhanh như chớp về hậu viện của mình, cảm giác có mẹ mặc dù không tồi, nhưng quan tâm hỏi mọi chuyện, cũng khiến Diệp Thiên thấy có chút chịu không nổi.

Diệp Đông Bình giải thích như thế nào với Tống Vĩ Lan, Diệp Thiên không biết, nhưng buổi tối lúc ăn cơm, Tống Vĩ Lan rót cuộc cũng không hỏi lại chuyện này, cũng làm cho Diệp Thiên nhẹ nhàng thờ ra.

Sau khi cùng Cầu Tâm Gia đang ở Hồng Kông thương nghị một phen, Diệp Thiên quyết định thu nhận Chu Khiếu Thiên làm đệ tử chân truyền của Ma Ynhất mạch.

Tết chỉ còn cách có một tuần, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn sẽ bay về, cùng thầy trò Diệp Thiên trở về Mao Sơn, ở trước mộ lão đạo sĩ tiến hành nghi thức nhập môn cho Chu Khiếu Thiên.

Năm mới cuối cùng của thế kỷ 20, bầu trời tuyết rơi thật lớn, cả kinh thành đều bao phủ ở trong một màu tuyết trắng xoá, và ở Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên, cũng dị thường náo nhiệt, tiếng cười vui vẻ không ngừng truyền ra.

- Diệp Thiên, Thanh Nhã, đây là tiền mừng tuổi mẹ cho các con!

Sau khi làm một bữa cơm đoàn viên gia đình, Tống Vĩ Lan lấy ra hai cái bao tiền lì xì, đưa cho con gái và con dâu về mặt đồ lụng.

Tiền lì xì lý cũng không nhiều, là một bộ tiền giấy từ 5 hào đến một trăm đồng mới tinh, đây là do Tống Vĩ Lan nghe chồng nói khi còn nhỏ con trai thích nhận tiền lì xì, cố ý đi ngân hàng đổi, coi như là dụng tâm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 544

Tân Niên (Hạ)

Cám... Cám ơn người...

Diệp Thiên cố nhịn, nghẹn mặt đỏ bừng, vẫn không thể nào hô lên tiếng Mẹ, nhưng ánh mắt Diệp Thiên đã đỏ lên, từ nhỏ chưa được nhận tiền mừng tuổi, tay phải hấn gắt gao nắm lấy bao tiền lì xì.

Đứng ở một bên, Vu Thanh Nhã nhìn thấy biểu hiện của Diệp Thiên, cũng là có chút thương cảm, nhẹ nhàng kéo tay trái Diệp Thiên, cùng hấn cúi xuống thật sâu trước Tổng Vi Lan.

- Được... con ngoan, phải.. là mẹ có lỗi với các con!

Nghe thấy đến cuối cùng con trai vẫn không hô lên cái từ chờ đợi đã lâu kia, trên mặt Tổng Vi Lan có chút thất vọng, nhưng ngay sau đó nở nụ cười, nói:

- Sau này, hàng năm mẹ đều cho con tiền mừng tuổi, cũng hi vọng hai người các con có thể hạnh phúc vui vẻ!

- Cám ơn!

Diệp Thiên có chút chán nản dẫn Vu Thanh Nhã trở về, hấn cũng không biết vì sao mình không kêu được tiếng mẹ này? Phải biết rằng, hôm nay hấn đã chuẩn bị tâm lý một ngày rồi.

- Diệp Thiên, không có chuyện gì, sau này anh gọi cũng được!

Chúng kiến về mặt buồn nản của Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã nói khuyên nhủ, tuy rằng một năm này cô và Diệp Thiên bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng trong hoàn cảnh này, không ai hiểu tâm tình Diệp Thiên bây giờ hơn cô.

Từ khi lên tiểu học, Diệp Thiên cũng rất sợ tết, có một năm cha của Vũ Thanh Nhã mời hai cha con Diệp Thiên về trong nhà ăn tết, ai ngờ cơm còn chưa ăn, Diệp Thiên liền chạy mất, mãi cho đến Mùng 3 Tết mới trở về.

Tuy rằng Diệp Thiên nói là đã đi lên núi với sư phụ, nhưng Vũ Thanh Nhã biết, Diệp Thiên là không muốn chứng kiến người khác một nhà sum họp hạnh phúc, gọi lên tưởng niệm đối với mẹ.

- Cảm ơn em, Thanh Nhã ...

Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, nói:

- Một năm nay anh thật sự bận quá, không thể ở cùng em nhiều, đợi đến hết Tết, anh trang hoàng xong nhà ở Hồng Kông, nơi đó sẽ là phòng tân hôn cho chúng ta được không?

- Ai nói muốn gả cho anh sao?

Vũ Thanh Nhã có chút giận dữ vỗ một cái ở vai Diệp Thiên, tuy rằng hai người đã đính hôn, nhưng năm nay chưa về chúc Tết. Cô bị mẹ mắng một trận ở trong điện thoại.

- Không lấy chồng cũng không được, người con gái tôi đã hôn, không ai muốn nữa rồi!

Diệp Thiên cười kéo lấy eo Vũ Thanh Nhã, hung hăng hôn một cái ở môi cô, khiến Vũ Thanh Nhã thét một tiếng kinh hãi, đến khi thấy ánh mắt của mọi người, nhịn không được dậm chân đi đến hậu viện.

Cười hề hề một cách mờ ám, Diệp Thiên ưỡn cao ngực chấp tay hướng bốn phía, rồi chạy đuổi theo, trung viện nhất thời truyền đến một trận cười vang.

Lúc tám giờ, người một nhà vây quanh trước TV xem tiết mục cuối năm.

Ở nước ngoài nhiều năm như vậy, là lần đầu tiên Tống Vĩ Lan xem loại tiết mục này. Khi đồng hồ điểm mười hai giờ và bài hát mừng năm mới vang lên, Tống Vĩ Lan nhịn không được chảy nước mắt.

Thấy cảnh như vậy, mọi người trong phòng thực ăn ý lui hết ra ngoài, đem không gian nhường lại cho vợ chồng cách xa nhau hơn hai mươi năm mới được ở cùng một chỗ.

- Nha đầu lười, dậy rồi à?

Sáng sớm luyện công trở về, Diệp Thiên thấy lông mi Vu Thanh Nhã động động, biết cô đã tỉnh, cố ý đi đến gần hôn một cái. Kinh hãi Vu Thanh Nhã vội vàng mở mắt.

- Không thích, lạnh, tay anh thật lạnh!

Nhìn thấy Diệp Thiên đưa hai bàn tay to vào trong chăn mềm, Vu Thanh Nhã vội kéo vạt áo xuống, chính là sức của cô chung quy không lớn như Diệp Thiên, bị đôi bàn tay kia đi vào.

Nhưng tay Diệp Thiên cũng rất ấm áp, chạy ở trên người Vu Thanh Nhã, khiến cơ thể cô cũng nóng lên, hơi thở trở nên dồn dập.

- Không được, Diệp Thiên, không được!

Thanh âm của Vu Thanh Nhã tuy rằng không lớn, nhưng thực kiên quyết, Diệp Thiên cười khở rút tay ra. Nói:

- Vợ, chừng nào thì em mới bằng lòng cho anh?

Tuy nói người tu đạo cần thanh tâm không ham muốn, nhưng đạo sĩ dù sao không phải hòa thượng, Diệp Thiên vẫn có nhu cầu, mỗi lần nghe được Từ Chấn Nam thổ lộ hấn và Vệ Dung Dung như thế nào như thế nào, Diệp Thiên đều hận đến ngứa hàm răng.

- Anh... anh còn chưa cầu hôn em đâu.

Vu Thanh Nhã giao hoạt nở nụ cười.

Diệp Thiên vỗ đầu một cái. Hối hận không thôi nói:

- Há... Bởi vì điều này sao? Hay là... bây giờ anh cầu hôn em thì thế nào?

- Bây giờ đương nhiên không được, anh đúng là đầu gỗ, một chút lãng mạn cũng không biết.

Vu Thanh Nhã tức giận trừng mắt liếc Diệp Thiên một cái, cô cũng không biết làm sao lại yêu người này, không biết làm cho con gái vui vẻ không nói, còn thường xuyên gây ra tức giận cho mình.

- Được, anh nhất định cho em một nghi thức cầu hôn lãng mạn nhất!

Trong lòng Diệp Thiên suy nghĩ, sau này gặp lại Từ Chân Nam, có nên lãnh giáo hấn mấy chiêu hay không, kể ra thì hẳn thật không biết cái gì gọi là lãng mạn?

Ở kinh thành sinh sống đã nhiều năm, Diệp Thiên cũng có chút vài người cần đi lại, Mừng Một đến Mừng ba mấy ngày nay, hẳn đã đến nhà Vệ Hồng Quân và Cát chủ tịch chúc tết, cũng rất bận rộn.

Mùng 4, Phong Huống và vợ con đến kinh thành, điều này làm cho Diệp Thiên vui mừng không thôi.

Phải biết rằng, từ năm Diệp Thiên mười tuổi, chủ yếu đều ăn Tết ở nhà Phong Huống, quan hệ hai nhà so với thân thích còn hơn thế!

Vài ngày sau, Diệp Thiên và cả nhà Phong Huống du ngoạn khắp các thắng cảnh của Bắc Kinh, mãi đến mười lăm tháng giêng, sau khi đưa bọn họ trở về, Tân niên xem như đã qua rồi.

Qua mười lăm tháng giêng lúc, Diệp Thiên cùng mẹ đi tới Vạn Tuế đường.

Tuy rằng Tống Hạo Thiên đã lui xuống, nhưng lực ảnh hưởng nhất thời chưa biến mất, cho nên ngày hội giống như là ngày Tết, dùng từ đông như trẩy hội để hình dung chỗ ở của ông ta tuyệt đối không là quá.

Ngoài người nhà văn bối, còn có những quan chức Tống Hạo Thiên từng dẫn dắt, đạt đến địa vị nhất định, đương nhiên đều muốn đến thăm lãnh đạo cũ, mỗi ngày người ra vào không ngừng.

Tính khí Tống Mĩ Lan khá điềm tĩnh, đối với văn bối của Tống thị ở quốc nội cũng không có nhiều cảm tình, nên luôn luôn tránh ở trong Tứ Hợp Viện của Diệp gia, mãi đến hết Tết, lúc này mới mang con đến thăm cha già.

- Nơi này và nhà giam cũng không khác lắm!

Đi qua tầng tầng cảnh vệ, tiến vào đến Tứ Hợp Viện rất rộng, Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Nơi này phong thủy mặc dù dù không tồi, nhưng tuổi ông ấy quá lớn, ở nơi này cũng không thích hợp.

- Sao lại không thích hợp? Mỗi ngày trồng hoa cỏ, viết bút lông, ngày qua không biết thích thú thể nào đâu!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, mới vừa từ trong nhà đi tới, Tổng Hạo Thiên không khỏi nhíu lông mi, không biết vì sao, cả đời này đã trải qua không ít vinh nhục hưng suy, dường như ông lão có chút tương khắc trời sinh cùng với Diệp Thiên.

- Ông ...

Diệp Thiên mới vừa định phân bác, nhưng thấy Tổng Hạo Thiên trước mặt, so với một tháng trước tựa hồ lại già đi rất nhiều, lời nói đến bên miệng cũng nuốt trở về.

- Diệp Thiên, nơi này của ông ngoại con có cái gì không tốt, con nói nhanh lên!

Trong khoảng thời gian này, tiếp xúc với con nhiều, Tổng Vi Lan cũng biết con của bà thật có chút không giống thường nhân, cho nên nghe được Diệp Thiên nói nơi này không tốt, trong lòng nhất thời căng thẳng.

- Vi Lan, đừng nghe tiểu tử này nói lung tung, tổ tông nhà ta từng ở qua, có thể không tốt sao?

Tổng Hạo Thiên lộ ra khinh thường trên mặt, mắt liếc nhìn về phía Diệp Thiên, nhưng trong lòng ông ta cũng là có chút bồn chồn, dù sao khả năng của Diệp Thiên không thể so với thuật sư bình thường trong kỳ môn.

- Hắc hắc, đừng dùng phép khích tướng, cháu không thích!

Nhìn thấy tâm tư của mình bị Diệp Thiên nhìn thấu, Tổng Hạo Thiên không khỏi "Hừ" một tiếng, quay đầu không nhìn Diệp Thiên nữa, người ta thường xuyên nói đến nhi đồng “già”, lại đúng là tính tình Tổng Hạo Thiên hiện tại.

- Được, cháu sẽ nói một chút nhé!

Cùng Tổng Hạo Thiên đấu miệng vài câu, Diệp Thiên nói:

- Nơi này phong thủy là không tồi, tụ khí giấu khí, nhưng ông lớn tuổi rồi, một mình ở một loạt phòng như thế này, lại quay về phía một cái sân lớn như vậy, khó tránh sẽ mất máu...

Mỗi người, tự thân đều có khí chất độc đáo, thân thể cường tráng thì khí chất cường thịnh, thân thể suy yếu thì khí chất suy yếu, cho nên khí chất theo người tuổi thọ, sẽ từ cường thịnh từng bước đi đến suy yếu.

Loại biến hóa này, là quy luật tự nhiên không thể nghịch chuyển, cho dù là Diệp Thiên cũng bất lực, nhưng phong thủy dương trạch, lại có liên quan rất lớn cùng việc mất khí chất một người.

Rất nhiều người cũng biết, phòng ngủ không nên có diện tích quá lớn, chính là phòng ngủ đế vương thời cổ đại, thường thường cũng không cao hơn hai mươi thước vuông, đây là bởi vì khi người ngủ, khí chất sẽ không tự nhiên bị mất đi!

Nếu phòng ngủ diện tích rất lớn, khí huyết tràn ra đi, sẽ rất khó thu hồi lại, lâu dần, cơ thể người liền bị thiếu hụt khí, vô lực, xanh xao vàng vọt.

Còn phòng của Tống Hạo Thiên, hợp với tam gian diện tích tăng lên chừng bốn năm mươi thước vuông, hơn nữa hai gian khác đều không có người ở, tuy rằng mỗi gian đều có vách tường cách nhau, nhiều ít vẫn sẽ hấp thu một ít khí huyết Tống Hạo Thiên phát tán ra ngoài, sinh ra một ít sát khí.

Nếu đổi thành người thanh niên khí huyết thịnh vượng, đương nhiên không có vấn đề lớn gì, nhưng đối với một ông lão hơn tám mươi tuổi mà nói, cũng cực kỳ bất lợi với sức khỏe của ông ta.

Nghe được Diệp Thiên giải thích, Tống Hạo Thiên không nói gì, kỳ thật một mình ở nơi này, hắn cũng cảm giác được có chút vắng vẻ, nhưng cả đời thể lực mạnh, cũng không muốn cho con gái đến ở.

- Cha, hay là con đến ở cùng cha một thời gian ngắn nhé?

Tống Vĩ Lan có chút đau lòng đỡ cha già, không quan tâm trước kia hai người có bao nhiêu khúc mắc, kia đều là chuyện quá khứ, hiện tại Tống Hạo Thiên, chỉ là một người cha già nua mà thôi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 545

Vận Mệnh Quốc Gia

Ồi dào, người đến ở không được, muốn tìm được con trai mới tốt, đặc biệt là thanh niên, con trai sức khỏe tốt, người ở đây... Chỉ e càng ngày càng không tốt!

Nói đùa gì vậy, nếu cha biết đây là chủ ý mình đưa ra, tuyệt đối sẽ mang theo yển nguyệt đao trong Tứ Hợp Viện đuổi giết bản thân mình, Diệp Thiên vội vàng nói để mẹ hấn bỏ qua ý niệm trong đầu.

Nhưng Diệp Thiên nói lời này cũng là có lý, con cháu ở bên khiến người già sống thọ, ngoài chuyện khiến tâm tình khoan khoái, thì nguyên nhân là có trẻ con hay thanh niên dương khí mạnh có thể tách sát khí trong phòng ra.

- Giả thân giả quý, ta không tin đâu!

Tổng Hạo Thiên ngoài miệng tuy rằng nói cứng rắn, nhưng trong lòng cũng ở cân nhắc cho đứa cháu nào đến ở với mình một thời gian.

- Tin hay không tùy ông, dù sao cháu cũng nói rồi!

Diệp Thiên bĩu môi, nếu không bởi vì người này có quan hệ với mẹ, hấn chẳng muốn đi nhắc nhở Tổng Hạo Thiên đâu, sinh lão bệnh tử chính là chuyện thường tình, Tổng Hạo Thiên sống đến nay coi như là thọ.

Tổng Hạo Thiên ra vẻ không tin, Tổng Vi Lan thì để tâm, nghĩ một chút, nói:

- Cha, Tiểu Thiên nói có lý, hay là đưa con của anh cả đến đi, đứa bé đó mới tròn 5 tuổi, có thể làm cha vui!

- Việc này ...

Tổng Hạo Thiên nghe vậy có chút ý động lòng, nhưng thấy Diệp Thiên ở bên cạnh cười trộm, nhất thời giận lên, khoát tay áo nói:

- Để sau này hãy nói đi, còn Diệp Thiên, tiểu tử nguoi thời gian gần đây không gây sự chứ?

- Gây chuyện? Không có? Vẫn luôn ở nhà mà!

Diệp Thiên lặng đi một chút, về mặt vô tội nói:

- Cháu là nhân dân bình thường, sống tuân theo pháp luật, có chuyện gì không hay ho đừng đổ lên đầu cháu chứ!

- Cháu à?? Còn tuân theo pháp luật?

Tổng Hạo Thiên bị lời của cháu ngoại khiến cho dở khóc dở cười,

- Người Nhật Bản còn đang điều tra chuyện ở Myanmar đó, cháu dám nói không có quan hệ gì với cháu?

- Có quan hệ hay không đó cũng là chuyện đã xảy ở ngoài biên giới, cháu không phạm vào pháp luật Trung Quốc mà!?

Diệp Thiên không đồng tình, nói:

- Gia tộc Bắc Cung đã gần như lụi tàn, chính phủ Nhật Bản chắc gì đã đồng ý giúp bọn họ ra mặt?

Gia tộc Bắc Cung chính là đại gia tộc mà Thiên hoàng của Nhật Bản không ưa nhất, từ khi World War II chấm dứt, Thiên hoàng vốn là bằng mặt không bằng lòng, Osaka quân đoàn chính là ví dụ chứng minh tốt nhất.

Có điều gia tộc Bắc Cung tồn tại ở Nhật Bản đã lâu, căn cơ thâm hậu, Thiên hoàng cũng không thể khinh thường gia tộc lớn như vậy, thế nhưng nay tình nhuệ gia tộc Bắc Cung mất hết, tuyệt đối là thời cơ tốt nhất đánh rấn giập đầu.

Tổng Hạo Thiên tức giận trừng mắt nhìn Diệp Thiên một cái, nói:

- Lạc Đà chết gây cũng to hơn so với ngựa, tốt nhất tiểu tử nguoi nên an phận chút...

Kỳ thật Diệp Thiên nói cũng không sai, trong đời đã thành viên gia tộc Bắc Cung ở Myanmar, phía Nhật Bản xuất hiện hai tư tưởng, một loại là cần nghiêm chỉnh tra ra hung thủ, lấy lại công bằng cho người chết.

Mặt khác một quan điểm còn lại là cần Myanmar bồi thường, như vậy mà nói, hung thủ có thể tìm ra hay không, những người này cũng không thêm để ý, mà quan điểm những người này, đều là những gia tộc không cùng quan hệ gia tộc Bắc Cung.

- Ôi, sao ta lại bị tiểu tử nguoi dẫn dắt nhỉ?

Tổng Hạo Thiên bỗng nhiên vỗ ót,

- Mới nói tiểu tử nguoi một thời gian trước làm chuyện xấu. Làm sao nguoi đã trút đến người Nhật Bản rồi đây?

- Lão gia. Không bằng chứng đừng dọa cháu, cháu là người nhát gan vô cùng.

Trong lòng Diệp Thiên vừa động, chẳng lẽ là chuyện một thời gian trước ở Giang Tây không được xử lý sạch sẽ?

- Tháng trước nguoi đi Nam Xương đúng không?

Lời của Tổng lão gia khiến Diệp Thiên khẳng định ý nghĩ của chính mình.

- Đúng vậy. Đã đi một chuyến, làm sao vậy?

Diệp Thiên gật gật đầu, trên mặt không có chút kích động nào.

- Vụ án người chết đó là do nguoi làm? Ba chết hai bị thương. Nguoi thật to gan!

Tổng Hạo Thiên mạnh mẽ cao giọng, hai mắt chăm chú nhìn chăm chăm Diệp Thiên, vẻ bề trên không thể nghi ngờ, giống như lại nhớ tới lúc trước còn nắm quyền sinh sát trong tay.

Tục ngữ nói chư hầu giặc dữ, máu chảy ngàn dặm, để vương giặc dữ, máu chảy thành sông.

Tổng Hạo Thiên ngay cả không phải để vương, thân phận này so sánh với chư hầu cổ đại cũng cao hơn nhiều, trừng ánh mắt lên, người nhát gan, nói không chừng thực sẽ bị dọa đến tê liệt ngã xuống hiện trường.

- Khụ khụ, lão gia, ngài cũng hơn tám mươi tuổi, nói có lý!

Nhưng khí thế kia, đối với Diệp Thiên mà nói, hoàn toàn không chút tác dụng. Nếu so với uy thế, Diệp Thiên có thể tỏa ra Tổng Hạo

Thiên chẳng là gì.

- Cái gì mà ba chết hai tổn thương? Cháu căn bản không biết, nếu ngài có chứng cứ có thể để người ta tới bắt cháu đi?

Diệp Thiên nhếch mép nhìn lên Tống Hạo Thiên, trong lòng thả lỏng xuống. Khi một người bày ra bộ dạng này, thường thường cũng là đang phô trương thanh thế.

Nếu Tống Hạo Thiên có chứng cứ hoặc là hẳn muốn “quân pháp bất vị thân” (làm theo luật không nể tình thân), có thể để người ta đến bắt mình, mà không cần phải làm ra cái dạng này, chính là dọa nạt người.

- Người... Tiêu tử người chính là cái quái thai!

Nhìn thấy Diệp Thiên phản ứng vậy, Tống Hạo Thiên cũng dở khóc dở cười, đôi mắt chàng thanh niên lộn chết không sợ nước nóng như vậy, hẳn thật là không có cách nào.

Nam Xương phát sinh vụ án đó, tuy rằng bởi vì thiếu chứng cứ, thị cục lặng lẽ không xâm nhập truy xét, nhưng tình cũng đem vụ án báo lên bộ.

Cơ quan quốc gia có khả năng phát huy ra năng lượng, còn xa hơn Diệp Thiên tưởng tượng, rất nhanh tên của hắn đã bị điều tra ra, ban ngành liên quan kiểm tra đối chiếu sự thật thân phận Diệp Thiên, hẳn nhanh chóng bị liệt vào một trong những đối tượng nghi vấn.

Phải biết rằng, địa vị của Diệp Thiên ở Thanh bang Hồng môn, chính là lai lịch thân thủ của hắn, kỳ thật đều bị một số ban ngành nắm giữ, hơn nữa chuyện một thời gian trước Diệp Đông Bình bị lừa, đã bị truyền ra ngoài.

Kể từ đó, Diệp Thiên coi như lọt vào tầm mắt ngành tương quan, chỉ là một là không có chứng cứ, thứ hai thân phận Diệp Thiên cũng có chút đặc thù, chuyện này cũng rơi vào tai Tống Hạo Thiên.

Ngoài chuyện Diệp Thiên xuất thân kỳ môn to gan lớn mật, Tống Hạo Thiên thật sự nghĩ không ra còn có người khác có thể làm được loại chuyện này?

Nghe thấy cũng không có chứng cứ trực tiếp chỉ hướng Diệp Thiên, Tống Hạo Thiên trực tiếp yêu cầu nghiêm tra, nhưng phá án nhất định phải nắm được chứng cứ, hai cái chỉ thị nhất thời khiến người truyền lời hiểu rõ.

Ồ con đường làm quan, tối trọng yếu chính là cái nhân lực, hơn nữa nhất định phải có thể linh hội ý đồ lãnh đạo, cho nên Tống Hạo Thiên vừa ra chỉ thị, những tư liệu có quan hệ với Diệp Thiên kia lập tức đã bị niêm phong cất vào kho.

Tuy rằng giúp cháu trừ khử cái cọc tai hoạ ngầm này, nhưng Tống Hạo Thiên vẫn muốn tìm cơ hội giáo huấn hắn, chính là trong Tết hần thật sự quá bận, cho tới hôm nay mẹ con Diệp Thiên tới, lão gia mới nhớ ra chuyện này.

Nhưng Tống Hạo Thiên vẫn đánh giá quá cao quan uy tích lũy mấy chục năm quan trường, Diệp Thiên căn bản là không coi ra gì.

- Tiểu... Tiểu Thiên, con... con ... một thời gian trước đi ra ngoài, không... Không bị thương chứ?

Đến lúc này, đang đỡ cha già Tống Vĩ Lan mới phản ứng lại, nhưng trước tiên không phải bà nghĩ đến chuyện con giết vài người, mà là sờ soạng ở trên người Diệp Thiên.

- Khụ khụ, con không sao, con chỉ đi đòi món nợ mà thôi, không như ông ấy nói mơ hồ như vậy, sự tình không phải con đã làm xong rồi sao? ...

Diệp Thiên dờ khóc dờ cười chặn tay của mẹ hắn, mắt lé liếc Tống Hạo Thiên một cái, lão nhân này thật không ra gì, lại nói chuyện này trước mặt mẹ làm gì?

- Người... đứa nhỏ này, sau này không được lỗ mãng như vậy, vạn nhất cần... Không nói nữa, sau này tiếp tục có chuyện như vậy nói với mẹ, bảo tiêu nước ngoài còn nhiều mà, cần gì phải chính mình đi làm đâu.

Tống Vĩ Lan cũng là người giúp người thân không để ý gì khác, bao che cho con tới cực điểm, trước mặt cha già liền nhắc con như vậy, nghe được Tống Hạo Thiên tức giận đến nổi dựng râu trừng mắt, đây thật là mẹ nào con ấy?

Trung Quốc là địa giới thế nào? Há có thể cho phép được người nước ngoài đến giương oai? Nếu quả thật xảy ra chuyện như vậy, chính là Tống Hạo Thiên cũng dè không nổi, chỉ sợ hai mẹ con này cũng chỉ có thể lưu vong nước ngoài.

- Được rồi, con là người lớn như vậy, còn nói lời không khôn phép đó!

Lão gia quờ mắng con gái một câu, cũng không nói chuyện này nữa, dù sao mấy người kia hẳn là đều có liên quan đến xã hội đen, Diệp Thiên cũng không coi là làm xằng làm bậy.

Trầm ngâm một hồi, Tổng Hạo Thiên nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Diệp Thiên, có chuyện muốn hỏi người, người có thể xem phong thủy đoán lành dữ, không biết người có thể xem vận mệnh quốc gia hay không đây?

Ở năm trước, trong một năm, quốc gia đã xảy ra rất nhiều đại sự, nhất là chiến tranh ở nước ngoài, Trung Quốc cũng gặp tai bay va gió, thương vong không ít người, tình thế quốc nội quốc tế rất căng thẳng.

Tuy rằng trải qua một chuyến ngoại giao, chuyện này cuối cùng ổn định xuống, nhưng cũng khiến ông lão cảm giác có lo lắng đối với tương lai quốc gia, lúc này mới hỏi Diệp Thiên chuyện này.

- Ô? Lão gia, lời này không nên hỏi!

Nghe được Tổng Hạo Thiên nói vậy, mặt Diệp Thiên biến đổi, tức giận nói:

- Vận mệnh quốc gia tốt xấu, liên quan gì phong thủy?

Nếu không phải ông lão trước mặt là ông ngoại của mình, hơn nữa cũng đã bảy tám chục tuổi, Diệp Thiên trực tiếp một cước liền đá qua, có người nào đi hỏi loại vấn đề này không? Đây không phải muốn mạng nhỏ của mình sao.

Phải biết rằng, thầy phong thủy, thầy tướng chân chính, đều hiểu được một đạo lý, là “sinh trắc đế vương, vong đoan quốc vận”!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 546

Có Chuyện Ở Hồng Kông

Tiếng cười sang sảng của Tả Gia Tuấn truyền tới, trong lòng Diệp Thiên nhất thời buông lỏng, xem ra sự tình không quá lớn, nếu không tâm tình Nhị sư huynh tuyệt đối sẽ không tốt như thế.

Không chờ Diệp Thiên truy vấn, thanh âm của Tả Gia Tuấn tiếp tục truyền tới,

- Là như vậy, chúng ta thi công con đường theo phong thủy, xảy ra một vấn đề nhỏ, ta cùng Đại sư huynh của đệ đều muốn cho đệ mau trở lại nhìn một chút!

- Xảy ra vấn đề?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút,

- Con đường kia đang thuận buồm xuôi gió, không nên xảy ra sự cố gì chứ? Nhị sư huynh, huynh cùng Đại sư huynh đều không giải quyết được?

Diệp Thiên biết, Tả Gia Tuấn am hiểu xem bói hỏi quẻ, Cầu Tâm Gia lại là tài năng ở trận đồ, hai người cộng lại, kỳ thật so với mình không kém nhiều ít, thông thường vấn đề phong thủy, hẳn là không làm khó được bọn họ.

- Khụ khụ...

Tả Gia Tuấn ho khan một tiếng, nói:

- “Chuyện này nói lớn cũng không lớn, nhưng huynh và Đại sư huynh của đệ cũng không quá am hiểu về phong thủy khu vực, đệ qua xem sẽ biết.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Vậy được rồi, để đặt vé máy bay ngày mai rồi qua, chúng ta gặp mặt nói sau.

- Làm sao vậy, Tiểu Thiên, có chuyện gì sao?

Diệp Thiên trở lại trong hoa viên, Tống Vĩ Lan nhìn ra con khác thường.

- Con muốn đi Hồng Kông trước mấy ngày!

Diệp Thiên xin lỗi cười cười, nói:

- Bên kia có một số việc xử lý không dứt, con phải qua đó xem, thuận tiện làm xong công trình, không thể ở cùng mẹ!

- Tốt, đàn ông tuổi trẻ nên lấy sự nghiệp làm trọng nha, cả ngày đều ở nhà còn ra thể thống gì nữa?

Tống Vĩ Lan còn chưa nói chuyện, Diệp Đông Bình đã vỗ tay khen hay, hàng ngày con ở nhà, ông ta cảm giác địa vị của mình đại thấp xuống, cho dù buổi tối được nói chuyện phiếm cùng vợ, trong mười câu cũng có tám câu đề cập đến con.

- Làm sao ông không lấy sự nghiệp làm trọng nhỉ?

Tống Vĩ Lan tức giận liếc nhìn chồng một cái, tuy rằng cùng con ở chung hơn một tháng, nhưng không đủ để bù lại cảm tình hai mươi năm xa cách.

- Tôi... tôi không phải đã già rồi sao...

Diệp Đông Bình ngưng ngưng cười cười, biết rằng vợ đã khám phá ra tâm tư của mình.

- Công trình bên đó nhanh nhất ba tháng có thể hoàn công, mà cũng không xa, lúc không có chuyện gì làm hai người cũng có thể qua đó nghỉ ngơi, thời tiết phía nam nếu so với nơi này thoải mái rất nhiều.

Thấy cha mẹ tranh cãi, Diệp Thiên nhin không được bật cười, hẳn thực thích hưởng thụ loại cảm giác gia đình này, nếu không phải Hồng Kông có việc, Diệp Thiên thật đúng là không muốn rời đi.

- Được, con hãy đi trước, tháng sau mẹ và cha con cũng đi!

Nghe được lời của con, Tống Vi Lan lập tức ra quyết định, còn Diệp Đông Bình, hoàn toàn không có cơ hội phản bác, hai mẹ con này, mỗi người đều không để tâm đến ông.

Đi đến Tiền viện gọi Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên bảo hắn đi đặt hai vé máy bay.

Trong khoảng thời gian này, Chu Khiếu Thiên tu luyện thuật pháp tiến triển vô cùng mau, nhưng hắn còn thiếu một chút kinh nghiệm giang hồ, Diệp Thiên ra ngoài đương nhiên muốn cho hắn theo.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 547

Hạ Nguyên Bát Vận

Quy cách trong Kỳ môn, nếu so với giang hồ môn phái quy cách hơn nữa, ngày thường Diệp Thiên không thực sự chú ý, nhưng giờ phút này với trường hợp chính thức, cũng sẽ không có chỗ ngồi cho hai người Chu Khiếu Thiên.

Cho dù là mấy người cùng ngồi, chỗ của Diệp Thiên cũng là chỗ sang trọng nhất, Diệp Thiên mặc dù tuổi nhỏ nhất, vốn dĩ là môn chủ tôn sư, cũng ngồi ở vị trí chính giữa, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuần chỉ có thể ngồi ở bên dưới tay trái của anh ta..

- Tiểu sư đệ, một tháng không gặp, công phu của đệ tốt lên không ít a?

Ngồi lúc sau, Cầu Tâm Gia nhìn Diệp Thiên nở nụ cười, hẳn vốn cho là tiểu sư đệ sẽ khẩn cấp hỏi sự tình vừa qua, không ngờ từ đầu đến cuối Diệp Thiên cũng không đề cập qua một dù là một chút.

- Đại sư huynh, hai người đều không nóng nảy, đệ lo lắng làm gì a?

Diệp Thiên cũng vẻ mặt tươi cười,

- Dù sao sau khi tòa nhà này thi công xong, cũng đều là huynh cùng Nhị sư huynh ở lại, đệ không sớm muộn cũng về kinh thành một chuyến.

- Được, tiểu tử ngươi tiếp tục tôi luyện vài năm, thì sẽ thành công rồi.

Cầu Tâm Gia mặt nghiêm, nói:

- Diệp Thiên, đệ có biết phong cảnh kia của ven biển cái kia là cái gì mà lưu lượng khách không quá ảm đạm?

Diệp Thiên nghĩ một chút về nơi kia, mở miệng nói:

- Khu vực kia của vùng duyên hải bị bao quanh bởi đất trũng, mặt sau lại bị dãy núi cản trở, âm khí không có cách nào thông ra, bởi vậy tích tụ lâu dài làm cho âm dương mất cân đối, vì vậy không phải là mọi người không thích sao?

Mọi người hình dung ngay mặt hình tượng, thích dùng từ ngữ tốt đẹp, mà trái lại là dùng từ ngữ kinh khủng, một chỗ nếu âm khí quá nặng, sẽ làm cho thân thể con người không khoẻ.

Theo như lời Diệp Thiên về một cảnh mà âm dương mất cân đối, làm cho người khoẻ cảm thấy rất không thích hợp, ngay cả khi bắt đầu kinh doanh tốt thì cũng dần dần suy bại đi xuống.

Diệp Thiên lại nghĩ một chút, nói tiếp:

- Kỳ thật chỗ kia nên xây dựng một nghĩa trang thích hợp hơn, cũng không biết là ai nghĩ ra ở đây làm cảnh tham quan du lịch?

Nghe được những lời sau đó của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn nhất thời cười như mếu, nói:

- Tiểu sư đệ, kỳ thật năm đó huynh từng đề cập qua đề nghị này, nhưng... phong tục người dân mạnh như thế, cũng không đồng ý...

Mặc dù phương pháp sửa chữa là xa không như Diệp Thiên, nhưng như thế này tích tụ âm khí nơi này, hai mươi năm trước Tả Gia Tuấn tự nhiên cũng có thể phân biệt ra được, anh ta đã từng đưa ra kiến nghị xây dựng nghĩa trang với chính phủ Hồng Kông.

Chính là ở một số làng chài ven biển, cũng không muốn để cho mình quê hương bị các nghĩa trang bao quanh, những người này văn hóa trình độ không cao, vài lần đến thăm dò địa hình đều bị đẩy ra ngoài.

Roi vào bết tắc, chính phủ phát động cảnh sát can thiệp, nhưng lần này là chọc phải tổ ong vò vẽ, thanh niên trai tráng của làng chài này và bọn cảnh sát đã xảy ra một trận xung đột, làm cho ba người tử vong hơn mười người bị thương.

Trong thời bình cuộc xung đột này là vô cùng nghiêm trọng, cảnh đảo chính phủ Hồng Kông nhanh chóng dừng lại các dự án nghĩa trang.

Để xoa dịu những ngư dân làng chài, trước khi họ đưa ra dự án du lịch, nhưng mang lại lợi ích kinh tế tạm thời cho một số làng chài xung quanh.

Chỉ là do nguyên nhân phong thủy không tốt, dự án du lịch cũng không thể phát triển, hơn nữa chính phủ hạn chế ngành đánh bắt

cả xung quanh Hồng Kông, cuộc sống của các ngư dân này cũng trở nên khó khăn.

Cho nên khi Tả Gia Tuấn đi vào trong đó, tự nhiên được cư dân địa phương ủng hộ, cho dù là xây dựng nghĩa trang, họ cũng sẵn sàng chấp nhận.

Hơn nữa nghe nói chỉ cần mở rộng đường giao thông đồng thời xây dựng một cái cầu phong thủy, thì có thể thay đổi phong thủy nơi này, cư dân ở đó lại càng nhanh chóng thông qua quyết nghị, đồng ý dự án thi công.

Không chỉ có như thế, ở dự án thi công đơn giản một chút, những thôn dân kia cũng tham gia vào, chẳng hạn như là có một kiến trúc năm mươi năm tuổi ở ngã ba đường, chính là bọn họ cho phá đi.

Nhưng sự việc xảy ra là trong toà kiến trúc lâu năm ở trên, khi đào bên dưới toà nhà cũ, bên dưới ngôi nhà đào ra hơn ba mươi bộ thi thể.

Những thi thể này đều không có dùng quan tài, mà là trực tiếp chôn dưới đất, khi đào lên thấy xương dày đặc, ngay cả quần áo đều bị bùn đất ăn mòn đi.

Những thôn dân kia nhìn thấy trường hợp như vậy nữa thì sao? Lúc ấy đều sợ hãi vứt bỏ công cụ cuốc xẻng, tất cả chạy về nhà.

Chính là ở đêm đó, thì có bảy tám thanh niên xảy ra chuyện, đổ bưng cả khuôn mặt, trạng thái sốt cao, hơn nữa nói năng lung tung, nhưng đưa đến bệnh viện kiểm tra, nhiệt độ cơ thể là bình thường.

Một sự việc kì lạ như vậy xảy ra, đã khiến cả thành phố hoảng loạn, tin đồn chỗ nấm mộ tập thể nhanh chóng truyền khắp Hồng Kông.

Một số người cao tuổi sống trong vùng lân cận, cũng đưa ra lời thề son sắt ở nơi đó là năm Nhật Bản bắn chết người địa phương, từng một đêm bắn chết mấy trăm người mà không có “Dân lành chứng minh”.

Sau đến khi người Nhật Bản đầu hàng, đã hướng dẫn việc xây các toà nhà như vậy tác dụng chính là trấn áp oan người chết này, hiện nay kiến trúc được dỡ bỏ, nhất định là oan hồn này chạy ra.

Lập luận này được đưa ra, các cư dân phụ cận lại càng sợ hãi không chịu nổi một ngày, dự án tự nhiên cũng không bao giờ nghĩ đến, sự tình rất nhanh truyền tới tai của Tả Gia Tuấn và Cửu Tâm Gia.

- Đại sư huynh, ngay cả khi nơi đó từng có lượng lớn số người chết, huynh cùng Nhị sư huynh cũng có thể độ hóa được đúng không?

Khi nghe Tả Gia Tuấn nói đến đây, Diệp Thiên đem ánh mắt nhìn về phía Cầu Tâm Gia, Đại sư huynh mặc dù ở thuật pháp so với mình không bằng, nhưng tu vi một chút cũng đều không thua mình.

Cầu Tâm Gia lắc đầu, nói:

- Lúc ấy xảy ra chuyện ta cùng Gia Tuấn đi xem, những thôn dân kia đích thật là trúng sát khí, chúng ta thật ra có thể hóa giải, nhưng nơi đó, lại có chút cổ quái, huynh cũng nhìn không thấu.

- Ô, có người làm phong thủy ở đây mà đại sư huynh không nhìn ra ư?

Diệp Thiên nghe thấy vậy nhíu mày hỏi, nhị sư huynh Tả Gia Tuấn thì thôi, nhưng Cầu Tâm Gia là nhân vật như thế nào chứ?

Tuy rằng Ma Y Nhất Mạch không am hiểu phong thủy của từng khu vực khác nhau nhưng năm đó Cầu Tâm Gia đứng trong hàng ngũ người lãnh đạo nhân dân chống lại người Nhật Bản, bên trong không thiếu cao nhân trong lĩnh vực phong thủy, kiến thức chắc chắn là khá phong phú.

- Không giống như là văn phòng phong thủy lắm, mà cũng chỉ là có chút tự nhiên hình thành thôi.

Cầu Tâm Gia ngừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Tiểu sư đệ, đệ cũng biết thông thường những bệnh nhẹ do tà khí thâm nhập vào cơ thể, sư huynh có thể hóa giải, nhưng đối với vùng đất âm sát, ta không có cách nào cả, trừ phi lập đàn làm phép, nhưng ít nhất cũng phải mất bảy bảy bốn chín ngày, công việc này có lẽ chúng ta không làm được.

Cũng không phải Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn không có cách nào với vùng đất kì quái này, mà là nếu dùng cách của họ, thì sẽ rất mất thời gian, điều này mới khiến cho Diệp Thiên mau chóng trở lại.

- Vùng cực âm?

Diệp Thiên lặng đi một chút rồi lắc đầu:

- Phong thủy chỗ đó em cũng đã xem qua, mặc dù là nơi tụ âm, nhưng nơi đó chưa thể hình thành cực âm được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 548

Kì Quái

Sau khi thôn thức một lúc, mấy người rời khỏi phòng, Tả Gia Tuấn lái xe chở Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn, Liễu Định Định và Chu Khiếu Thiên đi riêng một xe theo ở phía sau, đi thẳng đến địa điểm xảy ra sự cố.

Lái xe chạy nhanh ra khỏi khu biệt thự, Tả Gia Tuấn nhìn về phía Diệp Thiên hỏi:

- Tiểu sư đệ, đệ là người xem sát khí kia trước, hay là đệ đến thăm dò chỗ đấy trước đi.

Mặc dù Tả Gia Tuấn và Cầu Tâm Gia cũng giúp những người “trúng tà” trừ tà trong cơ thể, nhưng loại tà khí này ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể, những người này nói không chừng phải nằm trên giường nghỉ ngơi một thời gian mới có thể bình phục được.

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Vẫn phải xem từ bên kia, xem xong rồi nói sau.

Nơi Tả Gia Tuấn sống cách ngôi nhà cao cấp ở lưng chừng núi cũng không xa, chỉ tầm 20 phút là tới, xa chạy vào lưng chừng núi, bên trái có một lối rẽ, chính là nơi thông với con đường mà Diệp Thiên muốn bố trí phong thủy.

- Dừng lại, ở đây đi.

Khi xe đi vào khu công trình đang thi công bị phá hủy tanh bành, Diệp Thiên dừng xe, Tả Gia Tuấn quẹo tay lái, dừng xe ở bên lề đường.

- Chuyện này là ai làm vậy chứ?

Nhìn thấy gỗ, ngói nát vụn trên mặt đất và một cái hố sâu to hơn 3m ở gần đấy, Diệp Thiên không thể không nhíu mày, đây căn bản

không phải việc có thể làm được.

Phải biết rằng, rất nhiều đội thi công công trình hiểu rõ được quy cách, giống như thợ mộc, thợ đá trước đây, thật sự điều hiểu ít nhiều về hạng mục công việc.

Ví dụ như thợ ổng mực, tục truyền là do Lỗ Ban phát minh ra, ổng mực nối với dây mực, chính là đồ phá âm khí cực tốt.

Trong truyền thuyết rất nhiều cái gì mà như ác quỷ, cương thi trong quan tài, chỉ cần bạn vòng dây mực quanh quan tài, thì chúng đừng hòng có thể đi từ trong đó ra ngoài, bởi vì ổng mực là một đường thẳng, được xưng là vật chính trực nhất trên thế giới.

Mà người đào cái hố kia, thường thường là ở thời cổ đại, dùng gạo để trừ tà, nếu như trừ tà ở nhà cũ, càng phải dỡ các vật trên xà nhà xuống cất kỹ, lấy nén thơm vật để cháy để cầu cho công trình bình an.

Nhưng xuất hiện trước mặt Diệp Thiên là một công ty, lại là hình dáng ngồn ngang, nơi nơi đều là gỗ mực bốc mùi nấm mốc.

Tuy rằng bây giờ là giữa trưa, nhưng đứng bên trong một đồng hoang tàn đổ nát này, vẫn khiến người ta cảm thấy âm khí, dường như mặt trời trên bầu trời kia, tựa hồ như không ở cùng một nơi.

- Đây là thứ mà những người dân trong thôn làm ra, những công trình nhỏ như vậy lúc đó ta không để ý, ai mà biết được họ lại lỗ mãng như vậy chứ?

Nghe thấy Diệp Thiên chất vấn, Tã Gia Tuấn cười khỏ, với thân phận của ông ta, dĩ nhiên là không thể cả ngày đứng ở đây để canh chừng công trình được, như việc phá bỏ và rời đi nơi khác như công trình này, đều là công ty xây dựng làm.

Nhưng mà những người trong thôn chài lưới này cũng nhìn thấy cơ hội, khoanh lại vùng đất này do họ thi công.

Tục ngữ nói rằng khờ cũng khó mà trấn áp được rắn độc, hơn nữa thời gian cần cho phá bỏ và dời đi nơi khác cũng không nhiều, công ty xây dựng cũng chuyển cho bọn họ, đó mới là tai họa phát sinh sau này.

- Ày, không đúng, hình như không phải việc của tòa nhà.

Lúc này ánh mắt Diệp Thiên tập trung vào cái hố lớn có bề rộng dài bảy tám thước, sâu hai ba mét. Trong hố phát ra một tiếng thét kinh hãi, bước nhanh đi tới.

Hồng Kong mưa nhiều, vào mùa đông cũng không ngoại lệ, trong khoảng thời gian từ khi đào cái hố này đến bây giờ cũng phải mưa vài trận, trong hố tràn đầy nước, trên mặt nước còn trôi một ít gỗ vụn.

Đến nỗi những hài cốt này sớm bị các cơ quan chức năng thu cất rồi, hiện nay trước mắt là muốn kiểm tra hơn nữa về hài cốt, để điều tra rõ nguyên nhân gây ra cái chết của bọn họ.

Tả Gia Tuấn đi đến bên cạnh Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, hố này bọn ta đã điều tra qua rồi, chỗ sâu nhất là 3m.

- Đại sư huynh, huynh thấy thế nào?

Diệp Thiên quay mặt nhìn sang Cầu Tâm Gia.

Cầu Tâm Gia nhíu mày nói:

- Cái hố này có vẻ hơi kì quái, lẽ ra sau khi hài cốt bị đưa ra, thì âm khí của nó không nên còn nặng như vậy, ta có cảm giác như dưới này vẫn còn một huyết sát khí nữa.

Sát khí bên trong đồng hoang tàn này, càng chứng tỏ là do phát ra từ cái hố này, Cầu Tâm Gia cũng từng đọc “Độ nhân kinh”, chỉ là hiệu quả của nó không được như ý muốn cho lắm.

Trong thời gian Cầu Tâm Gia tụng kinh, những sát khí này sẽ bị đuổi ra ngoài, nhưng sau khi ông ta dừng lại thì sát khí này lại ngưng kết lại, giống như trong hầm kia là một chỗ huyết âm thông thường.

Cũng không phải nói là Cầu Tâm Gia không có cách nào, nếu có thể mất thời gian lập đàn có được bảy bảy bốn chín ngày, thì coi như là chỗ huyết âm này có thể bị trấn áp.

-Diệp Thiên, ta nghe những người già trong thôn nói, thực ra những người đào hố chết kia, không phải là chết ở đây, mà là chết sau khi được thầy phong thủy xem qua, sau đó mới dời tới.

Âm thanh của Cầu Tâm Gia chưa dứt, Tả Gia Tuấn đã bổ sung.

Quan điểm của ông và Cầu Tâm Gia giống nhau, bởi vì âm huyết là nơi tốt để mai táng người chết, coi như đây là những xác chết vô

danh đi, cũng là mang Phúc Trạch đến cho họ.

- Không phải âm huyết, âm huyết sẽ dung hợp giữa sát khí và sự phẫn nộ, hình thành nên khí may mắn, từng bước từng bước chuyển hóa âm khí oán hận mà người chết mang lại, tuyệt đối không vì để cho họ lại nhìn thấy ánh sáng mặt trời mà dẫn đến tà khí bám vào người.

Diệp Thiên lắc đầu, bác bỏ suy nghĩ của hai sư huynh, đi vòng quanh miệng hố một hồi rồi nói:

- Sư huynh, đi thôi, chúng ta đi đến những ngư dân trong làng xem sao.

- Sao thế? Có manh mối gì sao?

Câu Tâm Già liếc mắt nhìn Diệp Thiên một cái, lại có vẻ không tin lắm, ông ta tinh thông trận đồ chi đạo, lại gắn bó với phong thủy, trong lòng chắc chắn rằng nơi đây chính là huyết đạo.

- Rất khó để nói, chúng ta cứ đi qua đây xem trước đã.

Diệp Thiên cũng không phải cố tình úp mở không nói, mà bây giờ cũng không chắc chắn lắm.

Tà Gia Tuấn lái xe đi về phía bờ biển, khi còn cách biển khoảng trăm mét thì ngửi thấy hương vị của biển, còn có một sân chơi ven biển hiện đại hiện ra trước mắt họ.

Nhưng nước ở đây mặc dù trong xanh nhưng lại không có một bóng người, thậm chí các cơ sở vật chất ở đây còn có vẻ cũ nát, đối với nơi được coi như tấc đất tấc vàng, du khách đông như mắc cửi ở Hồng Kong mà nói, thì cảnh tượng này thật hiếm thấy.

Từ sân chơi ven biển quẹo phải thì có một con đường, tiếp tục đi về phía trước khoảng năm sáu trăm mét thì có một làng chài có tầm trăm hộ sinh sống.

Vào những năm trước ở Cảng Đảo Hồng Kong, những làng chài như vậy có rất nhiều, giống như Nam Nha Đảo mà mình tinh màn bạc nổi tiếng Châu Nhuận Phát sinh sống, những ngư dân này chủ yếu sống dựa vào nghề đánh cá, nhưng đến bây giờ thì đổi lại là vì đây đã trở thành nơi du lịch nghỉ dưỡng.

- Ông Tà đến rồi, còn có ông râu bạc đến nữa!

Tả Gia Tuấn cùng Cậu Tâm Gia vừa bước xuống xe, mấy đứa trẻ trong thôn liền vây lại xung quanh, còn mấy đứa lớn tuổi hơn một chút thì chạy về trong làng báo tin.

- Tả đại sư, ông đến rồi, mời ông đi vào trong...

Không đợi cho mấy người Diệp Thiên đi vào thôn, mấy người già trong làng đã nghênh tiếp với thái độ vô cùng cung kính.

Phải biết rằng, khi mấy trai tráng trong làng bị trúng tà khí, sau khi đưa đến bệnh viện thì các bác sĩ đều nói vô phương cứu chữa, may mà có Tả Gia Tuấn và ông già bên cạnh ông ta ra tay thì e rằng mấy người kia lành ít dữ nhiều.

Tả Gia Tuấn cười cười nói:

- Thôn trưởng Ngô, không cần khách khí, tôi đến xem bọn họ thế nào rồi, mấy ngày nay có gặp lại chuyện gì nữa không?

- Không có, hồi phục rất tốt, đều có thể ra khỏi giường được rồi, việc này thực sự phải cảm ơn Tả đại sư rồi.

Cụ già đứng đầu đáp lại một câu sau đó đá cậu bé tầm mười tuổi nói:

- Bảo bà cháu mang hết số hải sản đánh bắt được sáng nay ra đây, tối nay chúng ta đãi khách quý.

Tả Gia Tuấn vội vàng ngăn:

- Đùng, thôn trưởng Ngô, tôi chỉ đến xem chút rồi đi, còn có chuyện khác phải làm nữa mà.

- Như vậy không được.

Thôn trưởng Ngô cũng không khách khí, giữ Tả Gia Tuấn lại nói:

- Tả đại sư, ông xem, nếu như sự việc xảy ra nơi này của chúng tôi không được giải quyết, thì người trong làng cách cả trăm mét cũng không dám ra khỏi cửa, rất hi vọng ông có thể giúp đỡ nhiều hơn, loại trừ tất cả đi.

Người sống trong làng chài này mà muốn ra ngoài thì phải đi qua một con đường duy nhất kia, nhưng vì chuyện vừa xảy ra, nên trong lòng họ đều cảm thấy hừng hửng, tự nguyện chèo thuyền đi vòng quanh đại dương chứ cũng không ở lại nơi này.

Đối với một làng chài không giàu có mà nói thì tình huống này khiến cho họ đã nghèo lại càng nghèo hơn, vốn dĩ một thôn có hơn trăm hộ, bây giờ chỉ còn lại vài chục hộ mà thôi.

Là trưởng thôn đức cao vọng trọng, thôn trưởng Ngô luôn cảm thấy canh cánh trong lòng, không ít lần chạy đến các quan ngành liên quan, nhưng không ai có thể tìm ra được cách giải quyết.

Cho nên như thôn trưởng Ngô thấy thì chỉ có “Tả đại sư” đây là vị cứu cánh cho thôn, chỉ ông mới có thể hóa giải được tình trạng của vùng đất hung mà thôn gặp phải.

- Thôn trưởng Ngô, con đường này là do tôi đề nghị thi công, đương nhiên sẽ chịu trách nhiệm đến cùng...

Khi Tả Gia Tuấn nói đã liếc mắt nhìn Diệp Thiên một cái, nhìn thấy cậu hơi hơi gật đầu mới nói tiếp:

- Ông yên tâm, không lâu sau nơi này sẽ trở về nguyên trạng như trước thôi, sẽ không tiếp tục ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân ở đây nữa đâu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 549

Thi Khí

Đổi lại là Tả Gia Tuấn, ông ta cũng không dám đảm bảo như vậy, nhưng Diệp Thiên đã gạt đầu, tức khác sẽ có biện pháp, từ trước đến giờ Tả Gia Tuấn không thể nhìn thấu được vị tiểu sư đệ này.

- Có lẽ nên đi xem mấy người kia đã.

Mặc dù Diệp Thiên đã đoán trước trong lòng nhưng vẫn không dám khẳng định, vậy nên muốn nhanh chóng đi gặp mấy người bị sát khí xâm nhập cơ thể kia.

- Người lớn nói chuyện, trẻ con mà cũng xen vào à?

Thôn trưởng Ngô đang nghe Tả Gia Tuấn cam đoan về thời gian, lại bị Diệp Thiên cắt ngang, vô cùng tức giận. Trong mắt ông, người thanh niên như Diệp Thiên chỉ là người thấp túng hoặc là hậu bối của Tả Gia Tuấn mà thôi.

Theo một nghĩa nào đó mà nói, Hồng Kong là một thành phố bảo tồn lại được hoàn thiện nhất truyền thống văn hóa Trung Quốc, cho đến nay vẫn còn thói quen sử dụng chữ phồn thể.

Trong bối cảnh như vậy, các gia đình ở Hồng Kong giáo dục con cháu vô cùng nghiêm khắc, thường thì trong gia đình, khi bề trên nói chuyện, thì bề dưới không được phép chen ngang.

- Trẻ con? Nói tôi ư?

Diệp Thiên không nghe hiểu tiếng Hồng Kong cho lắm, lặng đi một chút mới hiểu được ông lão đang răn dạy và quở trách chính mình, bất đắc dĩ cười khổ, lắc đầu ngậm miệng lại đứng sang một bên.

- Thôn trưởng Ngô, mặc dù cậu ấy còn trẻ tuổi, nhưng lại là sư đệ của tôi.

Tả Gia Tuấn có chút bất mãn nhìn về phía thôn trưởng Ngô nói:

- Đi thôi, nghe theo lời sư đệ của tôi, trước tiên đi thăm mấy người bị trúng tà khí đã...

- Cậu... cậu ta là sư đệ của Tả đại sư á?

Thôn trưởng Ngô không dám tin vào mắt mình, quay lại nhìn Tả Gia Tuấn, hai người này tuổi tác cách nhau xa quá đi.

Nhưng nếu như để ông ta biết rằng vị tuổi cao hơn cả đứng bên cạnh cũng là sư huynh của sư huynh, không biết thôn trưởng Ngô còn tỏ ra bộ dạng như thế nào nữa?

Tả Gia Tuấn nếu đã mở miệng, tức khắc thôn trưởng Ngô không dám nói thêm điều gì nữa, đi đầu tiên dẫn mọi người vào thôn.

- Phát Từ, Tả đại sư đến thăm cậu này, mau bảo vợ cậu đi pha trà đi.

Tiến vào sân của một gia đình, thôn trưởng Ngô hét lớn, quay đầu nói với mấy người Tả Gia Tuấn:

- Bên trong nhà hơi loạn, mọi người ngồi tạm ngoài sân một lát đã.

- Không sao, ngồi đây cũng được.

Tả Gia Tuấn xua tay, nghe thấy tiếng gọi của thôn trưởng Ngô, một người đàn ông tầm hơn ba mươi tuổi chạy ra.

Người đàn ông này cao khoảng 1,7m, nước da ngăm đen do ánh nắng mặt trời, chỉ có nét mặt là hiện rõ sự khỏe khoắn, khi đi từ trong ra, tay phải còn bám vào khung cửa, toàn thân khiến cho người ta có cảm giác yếu ớt.

→ Chính là cậu ấy?

Diệp Thiên nghiêng mặt về phía sư huynh hỏi.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu nói:

- Ừ, Tả Gia Tuấn ra tay tiêu trừ sát khí, nhưng vẫn có chút tổn thương tới cơ thể của cậu ta.

Lục phủ ngũ tạng cũng giống như ngũ hành âm dương, một khi bị sát khí xâm nhập vào cơ thể, thì sẽ phá vỡ sự cân bằng, cho dù là cứu chữa đúng lúc thì cũng khó tránh khỏi sinh trọng bệnh.

Như năm đó Diệp Thiên ra tay giáo huấn Nhâm Kiện, khiến hắn gặp ác mộng suốt mấy tháng liền, cả Hoàng công tử Hoàng Tư Chí cũng như vậy, nhưng Diệp Thiên ra tay còn nặng hơn, đến bây giờ mấy người đấy còn nằm trên giường bệnh cơ.

Diệp Thiên nhìn thấy người thanh niên đó, đột nhiên hỏi:

- Anh này, khi anh làm việc ấy, có ngửi thấy mùi thối bay ra không?

- Có, mùi đấy thật là khó chịu, xông chết người ý.

Nam thanh niên gật đầu, vẻ mặt còn tỏ ra sợ hãi.

- Được rồi, anh hãy nghỉ ngơi cho khỏe đi, mấy ngày nữa là không sao đâu.

Diệp Thiên gật đầu, lời Tả Gia Tuấn ra ngoài.

- Ấy, Tả đại sư, ông muốn đi đâu?

Thấy Tả Gia Tuấn cùng mấy người vừa vào sân, ngời còn chẳng ngời đã muốn đi ra ngoài, thôn trưởng Ngô vội vàng đuổi theo, bộ dạng sợ hãi, không biết mình có đắc tội gì với Tả đại sư hay không.

Thấy Diệp Thiên kéo tay mình, Tả Gia Tuấn nói:

- Thôn trưởng Ngô, cậu thanh niên kia bình phục tốt lắm, tôi cũng yên tâm rồi, đợi tôi về chuẩn bị hóa giải tà khí ở chỗ kia, trong vòng từ ba đến năm ngày mọi chuyện nhất định sẽ được xử lý xong.

- Chuyện... chuyện này là thật ư?

Thôn trưởng Ngô nghe vậy lặng người đi một lát, không dám tin phải hỏi lại.

- Đương nhiên rồi, bây giờ chúng tôi phải chờ về để bàn bạc.

Tả Gia Tuấn gật đầu.

- Được, được, mấy người chờ tôi một lát, tôi quay lại ngay, nhất định phải chờ tôi đấy.

Thôn trưởng Ngô mừng rỡ, chợt nhớ tới chuyện gì đó liền dặn dò Tả Gia Tuấn rồi xoay người chạy vội đi, với tốc độ đầy thật không giống một ông lão sáu bảy mươi tuổi chút nào cả.

- Diệp Thiên, có thật là có thể làm được không?

Đợi cho sau khi thôn trưởng Ngô rời đi, Cửu Tâm Gia nhìn về phía sự đệ của mình, ông biết tu vị Diệp Thiên cao hơn mình, nhưng không nghĩ rằng trong vòng ba đến năm ngày là có thể phá giải được sát khí đó.

Diệp Thiên cười nói:

- 80% là như vậy, đại sư huynh, huynh bị che mắt rồi.

Thấy bộ dạng khó hiểu của đại sư huynh, Diệp Thiên đang định nói thêm gì đó thì bốn thanh niên cường tráng bê một cái túi lớn đi từ trong thôn ra, Diệp Thiên lập tức không nói thêm gì nữa.

- Thôn trưởng Ngô, ông làm gì vậy?

Tả Gia Tuấn tiến lên phía trước, mới phát hiện ra mấy người kia bê một cái giường đơn, bên trong là một vật gì đó đen đen.

- Tả đại sư, ông xem, thôn nghèo chúng tôi không có gì để chiêu đãi ông, con rùa biển này mới bắt từ biển lên, tặng cho ông để thưởng thức.

Thôn trưởng Ngô vừa nói chuyện vừa bảo mấy người kia đặt sàng đan xuống, một con rùa biển dài gần 1m hiện ra trước mặt mọi người.

Dưới ánh mặt trời con rùa biển này có màu xanh biếc, ở khắp người có mấy vết thương do lưới đánh cá tạo nên, đầu và chân nó đều thò ra ngoài chứ không thụt vào trong như rùa bình thường, trông có vẻ hoảng sợ.

- Ném thức ăn tươi, đồ như này mà mấy người cũng ăn sao?

Nhìn thấy con rùa biển màu xanh mắt Diệp Thiên tròn tròn, trước đây thường nghe nói người vùng duyên hải Quảng Đông rất biết thưởng thức món ăn, hôm nay coi như bản thân được diện kiến rồi.

- Đương nhiên rồi, thịt rùa biển xanh này rất ngon, hương vị đặc biệt, nấu thành canh ăn là bổ nhất.

Sau khi thôn trưởng Ngô biết Diệp Thiên là sư đệ của Tả Gia Tuấn, ngôn ngữ cũng trở nên khách khí hơn.

- Sư... sư huynh, không biết rùa biển là được coi là tượng trưng cho sự trường thọ sao? Sao lại có người ăn chứ?

Diệp Thiên khó hiểu nhìn về phía Diệp Thiên.

- Khụ, khụ, nói thì là như vậy, nhưng gan, tiết, ruột dạ dày rùa biển đều có thể làm thuốc, rất có lợi cho sức khỏe, bọn họ cũng chẳng quan tâm nhiều như vậy.

Tả Gia Tuấn bị Diệp Thiên hỏi cười khở, hằng năm ông đều đi mua rùa biển phóng sinh, nhưng vẫn có nhiều rùa biển quý hiếm bị bán giết.

Sau khi nghe thấy Tả Gia Tuấn nói như vậy, Diệp Thiên cũng không khách khí nữa, đi thẳng lên nói:

- Được, tôi nhận con rùa biển này, Khiếu Thiên, đưa nó lên xe đi...

Rùa chính là dòng dõi Huyền Vũ, nuôi rùa có thể mang lại vận may, xem ra tuổi của con rùa biển này ít nhất cũng phải trăm năm trở lên, đúng lúc có thể đưa về nhà Diệp Thiên nuôi dưỡng, điều đó có thể tăng thêm phúc thọ.

Cái đầu của con rùa biển này không nhỏ, khó mà có thể nhét nó vào thùng sau ô tô được, mấy người Diệp Thiên cũng không đợi nữa mà lái xe đi thẳng về căn biệt thự của Tả Gia Tuấn.

Trong biệt thự của Tả Gia Tuấn cũng không có bể bơi, chỉ có một cái ao nhỏ và núi giả, bắt đắc dĩ Diệp Thiên chỉ có thể đem con rùa để vào trong cái hồ nước đó, khó khăn lắm mới để cho nước ngập quá mai.

- Phải để mày chịu khổ ở đây một thời gian rồi.

Diệp Thiên vỗ vỗ lên mai rùa, một luồng nguyên khí đi vào, rùa ngẩng đầu lên hướng về phía Diệp Thiên liên tục cạp quai hàm, nhìn mọi người một cách hiếu kì.

- Nuôi rùa sẽ giúp ích cho khí vận, ngôi nhà mới của đệ đúng lúc thiếu vật này, nhưng mà tiểu huynh đệ, đệ mau nói xem chỗ hổ kia rốt cuộc là có điểm gì kì lạ?

Sau khi quay về phòng, Cửu Tâm Gia nói mấy câu, liền chuyển sang vấn đề sát khí ở chỗ kia.

- Đại sư huynh, sát khí ở chỗ đó tích tụ không tiêu tan, không phải là do thiên nhiên hình thành.

Nhìn thấy hai người nín thở lắng nghe mình nói, Diệp Thiên cũng không thừa nước đục thả câu, hành văn gãy gọn nói:

- Mấy người bị trúng tà kia, trong sát khí còn có thi khí, không biết các sư huynh có phát hiện ra không?

- Thi... thi khí?

Cửu Tâm Gia nghe vậy lặng đi một chút, liên tục lắc đầu nói:

- Không thể nào, mấy người kia chết cũng đã mấy chục năm rồi, làm sao còn lưu lại thi khí được chứ?

Cái gọi là thi khí, là khí phát ra khi cơ thể người bắt đầu thối rữa.

Thông thường là mùi tanh, hơn nữa còn có một loại khuẩn thể, ảnh hưởng nhất định tới người sống.

Nhưng thông thường chỉ ở trong nơi có điều kiện đặc biệt kín, thi khí mới có thể lưu lại, như trong kim tự tháp Ai Cập, tràn đầy thi khí.

Nhưng nơi những người kia được chôn cất, thậm chí một chiếc quan tài đều không có, cho dù là thi khí, mấy chục năm cũng bốc hơi hết rồi, căn bản là không thể tồn tại đến tận bây giờ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 550

Dưới Mộ Còn Mộ

Thi khí chỉ xuất hiện ở người mới mất.

Cầu Tâm Gia đã tận mắt nhìn thấy thi thể này, liếc mắt cái là có thể nhận ra, người này chết ít nhất là đây năm mươi năm trở lên, về cơ bản là không thể nào có thể còn tồn tại thi khí.

- Tiểu sư đệ, đại sư huynh nói không sai, hiện trường lúc đó chúng ta đều nhìn rồi, những xác chết đã không có hỏa táng, nếu như còn không tin thì ta dẫn đệ đi đến phòng xác xem.

Tả Gia Tuấn cũng không cho phán đoán của Diệp Thiên là đúng, người chết đã mấy chục năm mà thi khí vẫn tồn tại, thì chúng tôi trên đời này đúng là có ma rồi.

- Nhị sư huynh ý đệ không phải là mấy cái thi thể đó.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Những thi thể đó chỉ bị chôn xuống vùi vàng, đương nhiên không thể tồn tại thi khí, nhưng ở phía dưới, nhất định là có một ngôi mộ.

- Cái gì? Chuyện... chuyện đó làm sao có thể chứ?

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói như vậy cả Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đều tròn tròn mắt, cảm thấy không hợp lẽ thường tí nào.

Phải biết rằng, một ngôi mộ bình thường chỉ nằm cách mặt đất khoảng 1m, trừ phi là hoàng đế cổ đại, còn lăng mộ của các quan đại thần, thường cũng không sâu quá 3m.

Mà cái hồ kia đã được đào rất sâu rồi, chiều sâu đã hơn cả 10m, vào thời cổ đại ở Hồng Kong là quá sâu, căn bản là không thể có lăng mộ của vua ở đây được.

Diệp Thiên không hề giải thích mà chỉ nhìn về phía Tả Gia Tuấn nói:

- Nhị sư huynh, lúc ấy, sau khi hài cốt được đưa ra, anh đã đến hiện trường xem lại chưa? Đất đã qua khai thác và đất mới anh có thể nhận ra được không?

Đất đã khai thác theo như lời của Diệp Thiên, là danh từ chuyên dụng của giới khảo cổ, thường là khu mộ đã bị sang đất, phía bên dưới thường sẽ còn tồn tại lăng mộ.

Giống như trộm mộ phát minh ra xẻng Lạc Dương, có thể đục sâu mấy chục mét xuống dưới lòng đất, thông qua những đất này để phán đoán xem bên dưới có mộ không?

Phong thủy đương nhiên là có quan hệ chặt chẽ tới chỗ ở, là một thầy phong thủy, Tả Gia Tuấn nhất định hiểu được những kiến thức về đất đã khai thác, cho nên Diệp Thiên mới hỏi như vậy.

- Hôm đó đúng lúc có mưa nhỏ, khi ta đến nơi, mọi người đã nhanh chóng đưa mấy thi thể ra ngoài, nên không có để ý đến cấu tạo và tính chất của đất.

Nghe Diệp Thiên nói như thế, Tả Gia Tuấn đỏ mặt, đây quả thật là một sai lầm lớn bởi dù có thể nào ông ta cũng không thể ngờ tới là có một ngôi mộ nữa ở bên dưới.

- Diệp Thiên, cứ cho là ở dưới đó có lăng mộ đi, vậy nhất định là thời gian mai táng phải sớm hơn những thi thể kia. Bên dưới đó cũng không thể có thi khí được chứ?

Câu Tâm Gia lắc đầu, nói tiếp:

- Mà một người trở thành thi khí thì không thể nào ảnh hưởng đến một trai tráng như thế được, tiểu tử cậu đừng có nói rằng xác chết sống lại nhá, ta không tin đâu.

Cả đời Câu Tâm Gia với vốn kiến thức rộng rãi, cái gì gọi là con đường Tương Tây đuổi thi, Mao Sơn dưỡng thi ông ta đều đã gặp qua, cuối cùng chẳng qua cũng đều là một chút quỷ thần cư tâm khó dò mà thôi.

- Xác chết sống lại thì không thể được, nhưng nhất định là có tồn tại mộ, thật hay là giả, chúng ta cứ đào xuống là biết ngay.

Mặc dù tu vị gần như không khác gì mấy so với Cầu Tâm Gia, nhưng linh cảm của Diệp Thiên đối với các loại nguyên khí thì hơn nhiều so với đại sư huynh.

Ngay từ đầu khi đứng ở chỗ cái hồ đáy, Diệp Thiên đã mơ hồ cảm thấy được, dưới sâu hồ đó toát ra một loại sát khí, khác với sát khí của một nơi bình thường như thế này có thể hình thành.

Lúc ấy Diệp Thiên đã động não dùng truyền thừa bí thuật để bói một quẻ, trước đây chỗ này không ngờ lại có một long mạch, nhưng vì công trình lấp biển của Càng Đảo, nên long mạch chỗ này đã có chút biến đổi.

Nhưng phàm là nơi thích hợp với xây dựng chỗ ở, tất nhiên sẽ được con người sử dụng, cho nên lúc ấy Diệp Thiên có cảm giác phía dưới có một ngôi mộ.

Chờ cho đến sau khi gặp mấy người bị sát khí xâm nhập vào cơ thể trong làng chài kia, Diệp Thiên lại cảm nhận được hơi khí toát ra từ người cậu ta giống như với khí thoát ra từ hồ đó, càng khẳng định chắc chắn hơn phán đoán của mình.

Nhưng tại sao thi thể chôn dưới đất kia qua bao nhiêu năm rồi mà vẫn không hề bị hủ hóa như vậy. Diệp Thiên không thể nào tìm ra được câu trả lời, chỉ có thể đào ngôi mộ này lên, mới có thể tìm ra được đáp án.

- Được, vậy tiếp tục đào xuống xem thế nào.

Tả Gia Tuấn và Cầu Tâm Gia liếc nhìn nhau một cái rồi đồng ý với đề nghị của Diệp Thiên, bọn họ cũng muốn biết, những lời mà sư đệ của mình nói có đúng hay không.

Diệp Thiên hôm nay mới từ kinh thành đến, lại đi luôn một chuyến đến hiện trường và làng chài, bây giờ cũng là bốn năm giờ chiều rồi, không thể thực hiện luôn bây giờ được, chuyện này chỉ có thể để đến ngày mai rồi tiếp tục.

Ăn cơm tối ở nhà Tả Gia Tuấn, Diệp Thiên cầm một tảng thịt lợn, cắt ra thành bốn miếng, mang ra cho rửa biển xanh ăn, nó rất tinh thông, như hiểu được người, sau khi ăn thức ăn Diệp Thiên mang đến cho thì gật đầu tựa hồ tỏ vẻ lòng biết ơn.

Sớm ngày hôm sau, Tả Gia Tuấn đưa mọi người trở lại hiện trường, khi họ đến chỗ đó, bên lề đường đã đỗ mấy chiếc xe thi công.

Nhưng những chiếc xe này lại đỗ cách đồng hoang tàn kia bốn năm mươi mét, lái xe và công nhân không ai dám đến gần hồ trong truyền thuyết kia.

- Tả đại sư, đồ vật chúng tôi chuẩn bị xong hết rồi, nhưng... nhưng mà ông xem, chúng tôi có thể không đi đến đó được không?

Tả Gia Tuấn vừa đỗ xe bên đường, một người trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi liền đi tới, nét mặt hết sức bối rối, bởi vì đến ngay cả ông ta cũng không dám đến gần chỗ kia.

- Làm sao? Có tôi ở bên cạnh, mọi người còn sợ gì nữa chứ?

Tả Gia Tuấn vừa nghe thấy lời ông ta nói, lập tức trừng mắt, muốn tháo nước trong hồ đi, trước tiên phải mang một cái máy bơm nước qua đây, cũng không thể làm bọn họ đi làm mấy việc đó chứ?

Hơn nữa có ba huynh đệ ông ở đây, với khí huyết dồi dào trên người họ, cho dù là sát khí nồng nặc thì cũng có thể bị đẩy lùi hết.

- Nhưng... nhưng mà Tả đại sư, dù có cho thêm tiền thì bọn họ cũng không dám qua đó đâu.

Sau khi nghe thấy Tả Gia Tuấn nói như vậy người đàn ông kia trông như sắp khóc đến nơi rồi, cắn chặt môi nói:

- Tả đại sư, hay là tôi bảo mấy người kia mang máy bơm qua đó, còn những người khác đều đứng lại ở bên kia nhé.

Thấy bộ dạng khó xử của bọn họ, Diệp Thiên cười nói:

- Được, anh này, anh bảo bọn họ khởi động máy đi, những người khác không cần quan tâm nữa.

Vùng tà khí này thật có chút quái dị, sát khí toát ra từ trong hồ này rất mạnh, trừ phi là mấy người Diệp Thiên, đổi lại là mấy người khí huyết không mạnh nói không chừng không cần thận một cái là nguy hiểm.

Tóm lại vẫn là vì bảo vệ bọn họ, thì thôi đành để bản thân mình tự làm cũng được, dù sao thì Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên vẫn còn trẻ, làm chút vận động tay chân này cũng không thấm vào đâu.

- Việc... việc này...

Người đàn ông kia không biết thân phận của Diệp Thiên, chần chừ nhìn về phía Tả Gia Tuấn.

Tả Gia Tuấn gặt đầu, nói:

- Cứ làm theo cậu ấy đi, mang máy bơm công suất lớn một chút qua.

- Được, Tả đại sư, ông yên tâm, một chiếc không đủ, tôi lập tức mang hai chiếc tới.

Người trung niên vui mừng, vội vàng chạy về, gọi mấy người công nhân mang máy bơm qua.

Diệp Thiên xách một cái máy bơm nước lên, nhắc lên miệng không ngừng nói:

- Ấy da, thứ này không nhẹ chút nào cả.

- Cậu... cậu thanh niên này có phải người không vậy?

Không nói đến Diệp Thiên xách máy bơm nước đi đến chỗ hồ sâu, những người công nhân kia cũng thấy choáng váng, bởi vì hai chiếc máy bơm nước kia là hai chiếc có công suất lớn nhất của công ty bọn họ, trọng lượng của nó cũng phải gần 240kg.

Vừa rồi đem chiếc máy này ra khỏi xe, ước chừng phải cần đến tám công nhân cường tráng, nhưng Diệp Thiên lại chỉ cần dùng một tay, khiến cho bọn họ cảm thấy kinh ngạc.

- Khiếu Thiên, mang ống xả qua đây.

Khi đi đến bên miệng hồ, Diệp Thiên hạ máy xuống bên dưới nước rồi gọi về phía Chu Khiếu Thiên.

- Vâng, con đến đây.

Chu Khiếu Thiên đáp trả, lôi một cuộn ống lớn đến, nối lại với máy bơm nước.

Khi tiếng gầm rú của động cơ vang lên, cái ống nước bẹp dí giờ căng phồng lên, nước trong hồ sâu theo đó được xả ra bên ngoài đường.

- Không được, chậm quá, mang tiếp hai cái máy bơm nữa lại đây.

Đứng bên cạnh mép hồ nhìn tình hình mực nước giảm xuống, Diệp Thiên lắc đầu, dựa vào tốc độ chảy này của nước, để tháo hết

chỗ nước này e rằng phải đến tận đêm mất.

Tả Gia Tuấn không có dị nghị gì về lời nói của Diệp Thiên, lập tức gọi người đàn ông kia lại, bảo ông ta mang hai máy bơm nữa qua.

Ba máy bơm công suất lớn cùng làm việc một lúc, nước trong hồ từ từ được rút ra ngoài, chưa đến trưa, đã hiện ra lớp bùn dưới đáy hồ.

- Thời tiết tự dung sao lại trở lạnh chứ?

Tuy rằng bây giờ là đúng ngọ, nhưng đứng bên cạnh hồ sâu, tu vị yếu của Chu Khiếu Thiên và Liễu Định Định vẫn cảm giác lạnh đến thấu xương, giống như phía dưới hồ có một cửa vào vậy.

Điều chỉnh vị trí máy bơm nước, hút hết nước bên trong hồ, không thừa lại một giọt, Diệp Thiên mới cuộn dây vào.

Thấy Diệp Thiên muốn đích thân đi xuống, Chu Khiếu Thiên xung phong nhận việc nói:

- Sư phụ, để con xuống cho, con trẻ hơn sư phụ.

- Đi ra một bên, ta lớn hơn con mấy tuổi đấy.

Diệp Thiên bị đồ đệ nói đúng dở khóc dở cười, nhẹ nhàng đá một cái vào hông Chu Khiếu Thiên nói:

- Mang xẻng tới đây, con với Liễu Định Định tránh xa một chút.

Ngôi mộ dưới đáy hồ chưa hiện ra, mà sát khí đã dày đặc, Diệp Thiên lo đồ đệ mình cũng không chịu được, ngược lại còn ảnh hưởng đến cả mình.

Thấy Diệp Thiên nhảy vào trong hồ, nước bùn trong nháy mắt bắn lên tận đầu gối, Tả Gia Tuấn hét lớn:

- Tiểu sư đệ, cẩn thận một chút, không được thì lấy máy ra đào.

- Nhị sư huynh không sao đâu, bên dưới không sâu là được rồi.

Diệp Thiên lắc đầu, trừ phi là cậu, đổi lại người khác thì không thể đào được bùn đọng lại ở dưới đáy này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 551

Áp Chế

Những người làm nông đều biết, bùn dính nước, đào nó khó hơn nhiều so với đất khô, nước và đất hòa lẫn với nhau, người bình thường về cơ bản là khó mà đào được.

Diệp Thiên đem chân khí dồn lên tay cầm xẻng, ấn một xẻng xuống sâu trong lòng đất, không bao lâu sau tại chỗ này đã bị phủ kín một tầng đất màu đen.

Hồng Kong vào tháng một, nhiệt độ rơi vào khoảng 10độ, bây giờ lại vào giữa trưa, sau khi chỗ bùn này bị ánh mặt trời dính vào, bốc ra một mùi rất khó chịu.

Đến ngay cả Tả Gia Tuấn và Cầu Tâm Gia cũng không chịu được thứ mùi này, lùi xa ra ngoài, mà những công nhân ở trên đường lớn phải lái xe chạy cách xa hàng trăm mét.

- Mấy chục năm trước nơi này cũng là một long mạch, vì sao sát khí lại mạnh như thế chứ?

Cảm nhận được sát khí phun ra từ dưới lòng đất, Diệp Thiên cũng cảm thấy kinh hãi, trong miệng không ngừng tụng “ độ nhân kinh”, đẩy sát khí ra không cho quán lấy mình.

Đồng thời nguyên khí quanh thân Diệp Thiên lay động, nóng lên như huyết khí mênh mông tuôn trào, cũng khiến cho sát khí không dám lại gần, sát khí này có chút kì lạ, Diệp Thiên cũng không dám để nó dính lấy người mình.

Miệng tụng kinh, tay vẫn làm việc, Diệp Thiên đem hết tất cả vốn liếng mình có ra, gần bảy tám phút trôi qua, trên trán rịn mồ hôi.

- Bang!

Ngay khi Diệp Thiên thấy mình có hết sức rồi, trên tay thấy trán động mạnh, xẻng chạm phải một vật gì đó cứng cứng, phát ra một

tiếng vang giòn, tay khéo léo đưa vật cứng kia ra ngoài.

- Hóa ra là một con rùa phong thủy?

Nhìn thấy vật này, Diệp Thiên không khỏi lặng đi một lúc, vật này đúng là một con rùa đúc bằng đồng thau, đường kính khoảng 30cm, trên mình dính đầy bùn, nhưng lại nhìn rất rõ.

- Đây... đây là vật đồng hành à?

Nhìn thấy rùa phong thủy, Diệp Thiên làm sao mà còn không hiểu được mọi chuyện nữa chứ? Giả sử đây là một âm trạch tuyệt vời, rõ ràng nơi này đã bị người ta điểm huyết.

Ô Quy là một trong “tứ thánh” cát tường, có năng lực hút lấy linh khí sông núi, cho nên ở trong mồ mã, có xuất hiện là chuyện bình thường.

Rùa là vật cực âm, sở trường lấy nhu thắng cương, đồng thời cũng là vật hóa giải sát khí, rùa đồng mà đặt trong mồ mã để giải trừ tà khí, phù hợp với nguyên tắc của phong thủy.

Nhưng điều mà Diệp Thiên cảm thấy khó hiểu chính là, có một con rùa đồng to như vậy chôn ở đây, vì sao chỗ này lại vẫn còn xuất hiện nhiều tà khí như vậy nữa? Trừ phi thực sự là có cương thi Hạng Bạt tồn tại ở đây.

Nghĩ đến đây, da đầu diệp run lên, cậu đọc miêu tả về Hạng Bạt trong sách cổ của tổ tiên, nghe nói Hạng Bạt có hai mắt trên đỉnh, có thể giết rồng nuốt mây, đến mức xích địa thiên lý thì coi như là Cương Thi Chi Vương rồi.

Diệp Thiên mặc dù pháp thuật cao cường, nhưng nếu như loại quái vật trong truyền thuyết này thực sự tồn tại, thì cậu cũng mồn kéo dài thời gian một lúc, nhất thời cũng không biết có nên tiếp tục đào xuống nữa hay không.

- Tiểu sư đệ, có chuyện gì thế, trả lời đi!

Tả Gia Tuấn đứng ở cách hố bốn năm mươi mét, không thấy bên dưới có động tĩnh gì, sợ Diệp Thiên xảy ra chuyện gì, vội vàng lớn tiếng kêu.

- Có chút kì lạ sư huynh ạ, đệ lên trên đây ngay đây.

Diệp Thiên trả lời, đầu tiên để con rùa đồng và xèng lên trên, lấy chân giẫm lên mấy lỗ ở vách hố, dùng sức nhảy lên khỏi hố.

- Quý!

Diệp Thiên vừa đứng vững từ đằng sau vọng lại tiếng khiển trách, một đám người từ chạy loạn bốn phương.

- Quý? nói tôi à?

Diệp Thiên cúi đầu nhìn bản thân, không khỏi cười khở, toàn thân cậu bị bao phủ bởi một lớp bùn, nhìn qua thì chẳng khác gì lấm so với người da đen, cũng chẳng trách khiến những người công nhân kia thấy sợ hãi.

Bữa môi, Diệp Thiên vươn vai một lát, để cho cơ thể được thoải mái, bùn đất trên người sắp khô lại vỡ vụn ra, tiếp tục rung động, nhất thời rơi xuống khỏi người Diệp Thiên.

Đưa tay nâng rùa đồng lên, Diệp Thiên đi về phía Tả Gia Tuấn đang đứng.

- Tiểu sư đệ, đồ chơi này là đào được ở dưới kia lên đấy à?

Sau khi nhìn thấy vật mà Diệp Thiên cầm trên tay, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đều ngây người, rùa đồng này rõ ràng là do người làm, điều này cũng chứng tỏ phán đoán của Diệp Thiên trước đó là đúng, phía dưới đúng là có một ngôi mộ.

Điều này khiến cho Tả Gia Tuấn và Cầu Tâm Gia cảm thấy như phát sốt, hai người họ cộng lại cũng phải hơn một trăm sáu mươi tuổi, lại không thông suốt bằng Diệp Thiên- một cậu thanh niên hai mươi tuổi đầu còn để chòm.

- Đúng vậy, sư huynh, chúng ta hẳn là gặp được người đồng hành rồi, người này chôn rùa đồng phong thủy dưới long mạch để ngưng tụ linh khí đất trời, chắc là muốn ban phúc cho hậu thế của người được mai táng.

Diệp Thiên ngừng lại một chút, nét mặt nghi hoặc rồi nói tiếp:

- Nhưng có rùa đồng rồi là có công hiệu tiêu trừ sát khí, đệ thấy nó cũng có đặc tính của một pháp khí, lại không biết tại sao sát khí ở nơi này lại nặng như vậy? đệ nghi ngờ là thi thể ở dưới không biết có phải là bị chuyển hóa thành Hạng Bạt rồi không?

Diệp Thiên vừa nói lời này ra, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cùng đồng thanh nói:

- Hạn Bạt? Đó là điều không thể chứ?

Hai vị sư huynh này của Diệp Thiên đều là người có kiến thức rộng, đặc biệt là Cầu Tâm Gia hồi nhỏ sống trong thời chiến tranh loạn lạc, mỗi trận chiến đều chết hơn vạn người, hơn nữa đều mai táng qua loa cho những người chết.

Nhưng dù là trong tình huống như vậy Cầu Tâm Gia cũng không nghe nói đến cái gì gọi là xuất hiện Hạn Bạt Cương Thi xuất hiện, càng không thể nói đến ca múa mừng cảnh thái bình ở thời hiện tại.

- Đệ cũng cảm thấy là không thể nào, nhưng sau khi lấy được rùa đồng này, sát khí bên dưới tựa hồ như càng thêm mãnh liệt hơn...

Diệp Thiên nhìn bốn phía, chỉ vào một chỗ nói:

- Sư huynh, huynh nhìn cái cây ở bên kia.

Hồng Kong không có mùa đông, cây nhiệt đới ở đây bốn mùa quanh năm đều xanh tốt, nhưng cây cối ở cự li hơn 10m xung quanh hồ, đều trở nên có chút khô vàng, cành lá đều khô héo rũ xuống.

Nhìn thấy cảnh này khiến Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn không khỏi cảm thấy kinh hãi, giả sử nơi này có khả năng chuyển hóa tích tụ cực âm, nếu phát triển thêm nữa thì trong vòng bán kính 10km đều sẽ chịu ảnh hưởng.

Sau lúc lâu quan sát, Tả Gia Tuấn nghiêm trọng nói:

- Như vậy không được, nhất định phải áp chế sát khí kia xuống, nếu không đừng nghĩ đến việc muốn ở trong biệt thự để tu luyện Tự Linh trận, e rằng phong thủy lưng chừng núi này đều bị nó hủy hết mất.

Phải biết rằng, không chỉ có mình Tả Gia Tuấn hiểu về phong thủy ở Hồng Kong, nếu như sát khí này tiếp tục lan ra, nhất định sẽ ảnh hưởng đến phong thủy ở lưng chừng núi này.

Đối với lòng tin của các phú hào mà nói, nếu như phong thủy của khu nhà cao cấp ở lưng chừng núi này bị biến đổi họ sẽ không ngần ngại mà dời đi, thậm chí có khi còn chuyển hẳn khỏi Cảng Đảo ý chứ.

Tả Gia Tuấn nổi tiếng ở Hồng Kong, đô thị quốc tế này đã lấy đi tâm huyết nửa đời ông, cả công cả tư, Tả Gia Tuấn đều không thể để cho kinh tế Hồng Kong tiếp tục trở nên suy yếu được.

- Áp chế không được...

Diệp Thiên lúc đầu nói:

- Nhìn tuổi của rùa đồng này, ngôi mộ này tồn tại cũng hơn trăm năm rồi, hơn trăm năm đều không xảy ra chuyện gì, chỉ có bây giờ mới xảy ra chuyện, nhất định là phong thủy mồ mả tạo ra hư hại, khiến cho pháp trận bên trong biến đổi.

- Như đệ thấy, trị phần ngọn chi bằng ta diệt tận gốc, nhìn xem vị tiền bối kia dùng trận pháp gì, chúng ta mới có thể nghĩ ra cách hóa giải được, nhưng muốn đào mộ này lên, lực của mình đệ e rằng không đủ.

Từ xưa đến nay, kì môn truyền thừa vô số, các môn phái đều có một thuật pháp của riêng mình, so sánh mà nói trên phương diện mồ mả thì Ma Y Nhất Mạch cũng không thực sự am hiểu.

Đây cũng là việc mà Diệp Thiên phải vắt óc suy nghĩ thậm chí còn vận dụng truyền thừa trong đầu, vẫn đều không thể tìm ra được nguyên nhân của tình hình này, phải biết rằng, xem bói quẻ là tính cho người sống, dùng ở trên người chết thì hiệu quả của nó không được tốt lắm.

- Tiểu sư đệ, nói xem ta và sư huynh làm thế nào để có thể giúp đệ.

Tả Gia Tuấn nói rõ ràng súc tích, công trình thi công này của ông xảy ra vấn đề, Tả Gia Tuấn dĩ nhiên phải có nghĩa vụ giải quyết.

Diệp Thiên trầm ngâm một lúc nói:

- Đệ muốn hai sư huynh đứng ra một góc, trong khi chờ đệ mở cái mộ này ra, các anh tìm cách áp chế sát khí kia xuống, nếu không đệ e rằng lượng lớn sát khí này thoát ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ môi trường xung quanh đây.

Trong “Thủy hử” có một đoạn, nói về câu chuyện Hồng Thái Úy đi nhằm yêu ma, khiến cho ba mươi sáu Thiên Cương, bảy mươi hai hung thần xuất hiện.

Kì thật ở kì môn trung cũng có ghi lại, cái gọi là yêu ma xuất hiện, cũng có một chỗ tụ sát khí bị người vô ý mở ra, đem sát khí ngưng tụ hơn một ngàn năm thoát ra ngoài, khiến cho sinh linh trăm họ hàng trăm mét quanh đó làm than, ôn dịch mọc lan tràn.

Đương nhiên, ngoài người kì môn trung ra, những người dân bình thường cũng không hiểu những cái này, nên vị này mới lừa mọi

người, đem việc sát khí biến thành yêu ma quỷ quái mà thôi.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói như vậy, Cầu Tâm Gia có chút ngượng ngùng nói:

- Tiểu sư đệ, hỗ trợ áp chế sát khí thì không thành vấn đề, nhưng trên tay ta không có pháp khí.

Cầu Tâm Gia mới trở về từ Myanmar, sau đó ẩn cư trong núi, ngay cả đồ vật tốt có trong tay, bây giờ cũng không hề giữ lại.

- La bàn của sư tổ, huynh cầm dùng trước đi.

Diệp Thiên lật cổ tay lấy la bàn ra, đưa cho Cầu Tâm Gia rồi nói:

- Nhị sư huynh, đệ còn đại tề thông bảo của sư phụ, huynh hãy dùng nó đi.

Lần này Diệp Thiên đến Hong Kong, cũng không mang theo Long Yển Nguyệt Dao, nếu không đem chúng nuôi ở chỗ này một lát thì cũng có lợi đối với hung đao kia.

- Có cậu ấy rồi, chúng ta khởi công đi.

Kể từ khi huynh đệ gặp nhau đến nay, bình thường phần lớn là uống rượu nói chuyện phiếm, còn đàm luận thuật pháp, hợp súc ra tay như tình hình hiện tại thì là lần đầu tiên, trên mặt mấy người vô cùng hứng khởi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 552

Cầu Siêu

Đúng ...

Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn nhất tề đáp ứng, phân biệt đứng ở đối ứng càn vị hướng Tây Bắc và đối ứng坎 vị hướng Đông Bắc, cầm la bàn cùng đồng tiền trong tay.

Nhạc cụ của thầy tu vốn có công hiệu trấn trạch trừ sát, nhất là cái la bàn trong tay Cầu Tâm Gia được truyền thừa đã lâu, mới vừa lấy ra, sát khí lơ lửng ở trong không khí, nhất thời giống như cơn sóng trôi qua bên cạnh hắn.

Tả Gia Tuấn cầm trong tay đồng tiền tuy rằng hiệu quả hơi kém, nhưng thêm vào nguyên khí của hắn, cũng cho thấy chỗ bất phạm, tại đây sát khí dày đặc, nhưng đồng tiền lại có thể tản mát ra ánh sáng vàng, giống như đồng tiền Lạc Bảo trong truyền thuyết.

Nhìn thấy vị trí hai vị sư huynh đứng, cổ tay phải Diệp Thiên lắc lắc, một con dao ánh sáng màu đen hiện ra tại trong lòng bàn tay.

Không giống như la bàn và đồng Đại Tề thông báo, Vô Ngân mới vừa xuất ra, sát khí trải rộng ở trong không khí phảng phất như là quy về một mối, nhất tề tràn đầy vào bên trong lưỡi dao đến một chút cũng không có thoát.

Vô Ngân nho nhỏ giờ phút này giống như là một cái động không đáy, điên cuồng nuốt sát khí, lưỡi dao ngăm đen ở dưới ánh mặt trời chiếu xuống, dần hiện ra một tia sát khí lạnh lẽo.

- Diệp Thiên, đệ... đó... Đó cũng là nhạc cụ của thầy tu?

Diệp Thiên từng lấy Vô Ngân ra trước mặt Tả Gia Tuấn, nhưng Cầu Tâm Gia thì không biết, mắt thấy Diệp Thiên lại xuất ra một nhạc cụ của thầy tu, không khỏi trừng lớn mắt.

- Hắc hắc, ngẫu nhiên mà có, sư huynh, không có việc gì nhiều thì đi Phan gia viên nhé!

Diệp Thiên vui đùa, ánh mắt lại đánh giá phương vị, tay phải vung, Vô Ngân cắm vào tôn vị hướng nam, đối ứng lên Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn hai người, đã hình thành một cái tam giác trận.

Không như hai nhạc cụ của thầy tu áp chế sát khí trong hồ, Vô Ngân lại nuốt hết sát khí.

Nhưng trăm sông đổ về một biển, khi tam giác trận pháp hình thành, sát khí trong hồ sâu không thể tiếp tục tràn ra, đều bị ba nhạc cụ của thầy tu giam cầm trong phạm vi mười thước.

Chỉ là như vậy thì, áp lực với Diệp Thiên cũng gia tăng mãnh liệt, âm hàn khí này cơ hồ dày đặc như có thực. Làm cho Diệp Thiên phải sử dụng sức toàn thân khó khăn lắm mới cho chúng ở bên ngoài cơ thể.

Diệp Thiên không dám coi thường, mang theo xềng tiếp tục làm việc, xuống chút nữa, đào ước chừng hai mươi cen-ti-mét. Xềng lại huyếch vào vật cứng, tiếng va chạm ngay cả hai người Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cũng nghe được.

- Là đá xanh, niên đại có vẻ không lâu lắm!

Không đợi Cầu Tâm Gia mở miệng hỏi, Diệp Thiên cũng đã thanh trừ đi nước bùn trên mặt vật cứng, một khối đá xanh lớn trình hiện tại trước mặt ba người.

- Như thế này giống mồ mã cận đại, hơn nữa cũng không giống là của đại gia đình? Thật sự là kì quái!

Nhìn thấy khối đá xanh Cầu Tâm Gia thì thảo tự nói một hồi. Bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng nói:

- Tiểu sư đệ, đệ xem ở phía trước phiến đá ba thước, nhìn xem có Bia Mộ hay không?

Mồ mã Trung Quốc cổ đại, luôn luôn theo nguyên tắc “Mộ mà không mộ phần”, nói cách khác chỉ vùi lấp tại dưới đất, bề mặt không cây và dấu hiệu, sau này dần dần có đất trên mộ phần. Và có cả bia mộ.

Nhưng lúc đầu mồ mã, kỳ thật cũng có bia mộ, chính là giống như quan tài. Đều là chôn sâu ở dưới đất, mặt chạm khắc văn tự, dùng ghi lại thân phận chủ nhân.

Loại phương thức mồ mã này không dễ dàng bị trộm mộ phát hiện, có thể giảm bớt khả năng bị trộm đào bới, cho nên cho dù ở cận đại, nếu tìm được một chỗ phong thủy trù phú, thường thường vẫn là dùng phương thức “Mộ mà không mộ phần” an táng.

- Đệ tìm xem.

Diệp Thiên nhắc xềng tới trước đá xanh một thước, nhưng lại không có phát hiện bia mộ.

- Thôi không để ý nó, đệ mở khối đá xanh, sư huynh, các huynh chú ý một chút, cẩn thận sát khí lao ra!

Cảm thụ được khối đá xanh hạ đầy sát khí, Diệp Thiên cũng không dám khinh thường.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Thiên đem chân khí toàn thân vận hành trong kinh mạch, cả người tựa hồ cũng có thêm một cái vòng, huyết khí lớn hơn gấp đôi.

Đi đến bên cạnh đá xanh. Diệp Thiên hai tay chấp vào, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Mở cho ta!

Theo tiếng quát, thắt lưng Diệp Thiên đẩy mạnh một cái, hai tay dùng sức nâng đi, phiến đá nặng mấy trăm cân, tự nhiên bị hất giờ lên.

Khi phiến đá lộ ra khe hở, Diệp Thiên nửa người dưới đột nhiên cảm thấy lạnh, tựa hồ tất cả quần áo đều bị lột trần đứng ở trong đồng tuyết ngày lạnh giá nhất, gió âm rét lạnh giống như đến xương.

- Mẹ nó, đừng có thật sự là Hạng Bạt đấy?

Nói thành thật mà nói, Diệp Thiên cũng có chút chột dạ, hai tay vừa dùng lực, ném phiến đá đi, thân thể hắn cũng tùy theo lui về sau, tránh được sát khí mãnh liệt.

Nhưng ngay cả như vậy, Diệp Thiên cũng cảm giác được một cơn đau hoa mắt choáng, sát khí kia đang không ngừng đập vào thần kinh của hắn, nếu đổi lại một người ở dưới này, chỉ sợ nháy mắt liền bị sóng xung kích biến thành ngu dại.

- Càn Khôn Bát Quái, Tam Tài hợp nhất, cố định cho ta!

Ngay khi Diệp Thiên tránh thân mình ra, Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuần cũng xuất ra bản lãnh thật sự, đem nguyên khí đẩy vào thủ pháp.

Trong lúc đó, hai nhạc cụ của thầy tu giống như có linh tính, cùng nhau hô ứng, đã hình thành một tấm lưới lớn vô hình, đem sát khí ngấm phun mạnh ra dồn vào bên trong.

Còn Vô Ngân đang ở hướng Nam, lại càng giống cái động không đáy, đang điên cuồng nuốt lấy sát khí này, mơ hồ còn có thể nghe được tiếng nó hoan hỉ.

- Thất đèn tục mệnh? Diệp Thiên, bên dưới có người bày ra thất đèn tục mệnh nghịch thiên pháp trận, mau, đem đèn nằm ở chỗ Bắc Đẩu kia lấy ra bài trừ trận pháp!

Ngay khi Diệp Thiên cố gắng chống chọi sát khí công kích, mặt trên Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuần cũng xem thực rõ, sau khi phiến đá bị xốc lên, một cửa thạch quan hiển lộ ra.

Cửa thạch quan này dài chừng hai thước rưỡi, cao một thước, thấy không rõ là chất liệu gì tạo ra, nhưng là thạch quan luôn hấp dẫn lực chú ý của Cầu Tâm Gia.

Đó là ngọn đèn nhỏ thất trần làm bằng đồng, trong đó tứ trần phân biệt xếp ở bốn góc quan tài, ba chiếc còn lại bày tại quan tài, thất trần hợp lại, bày ra một bộ đồ án Thất Tinh Bắc Đẩu, nhưng những ngọn đèn cũng sớm tắt ngóm.

Về trận pháp Cầu Tâm Gia rất có nghiên cứu sâu, hẳn tuy rằng làm không được thất đèn tục mệnh nghịch thiên công pháp, nhưng là nghe Diệp Thiên miêu tả qua, nên liếc mắt một cái liền nhận thức được.

Nghe được Cầu Tâm Gia nói vậy, Diệp Thiên cố nén sát khí xâm nhập, đi lên phía trước từng bước, thấy thạch quan cùng bảy ngọn đèn nhỏ, nhìn không được nói:

- Sư huynh, đây không phải Thất Tinh tục mệnh sao? Đây là đang bảo vệ thân thể không phân hủy, đem phúc cho hậu nhân!

Thất đèn tục mệnh là công pháp đảo ngược cao nhất, thường nhằm vào người nhất định là còn có một chút tồn tại, cũng chính là đối với người dương thọ chưa hết mới có công hiệu.

Như người đã chết vùi vào trong quan tài, đừng nói là thất đèn tục mệnh, chính là đem Bắc Đẩu Thất Tinh xuống, cũng là vô bổ, chết vẫn hoàn chết.

Nhưng truyền thừa ở trong đầu Diệp Thiên, cũng có miêu tả loại tình huống này, đó là dùng bảy cái đèn dầu bày bố thành Thất Tinh

pháp trận, đem đề ở bốn phía quan tài, chọn một nơi tốt an táng, có thể bảo đảm hậu nhân được quý không nói, còn phú giáp thiên hạ.

Hơn nữa trận pháp này còn có một công hiệu, đó là có thể dùng sinh khí trận ngưng tụ, giữ thịt người trong quan tài không phân hủy.

Giống như quốc nội, khai quật được mấy xác khô, kỳ thật ở khắp chung quanh có pháp trận này, chẳng qua bị trộm mộ xảo trộm đi đèn đồng thau mà thôi.

Bởi vì công trình Điền Hải của Hồng Kông, long mạch chỗ này biến thành chỗ tụ âm, cũng làm cho Thất Tinh pháp trận biến thành tụ sát trận pháp, khiến sát khí chung quanh hơn mười ki-lô-mét vuông đều hấp thu tới trong quan tài.

Đây cũng là chính là một cái mồi mả ngưng tụ sát khí, có thể so sánh cùng sát khí trong núi Ma Quý sơn ở Myanmar.

Nếu không phải khi đội thi công xử lý hài cốt, không cẩn thận động vào con rùa phong thủy phía dưới khiến cho sát khí tiết ra ngoài, nơi này sau này rất có thể phát triển trở thành nơi cực âm.

Lúc này Diệp Thiên trong hố sâu, giống như là lâm vào trong ao đầm, mỗi bước đều khó khăn.

Cầu Tâm Gia mặc dù nói sai về trận pháp, nhưng phương pháp phá giải Thất Tinh pháp trận này cũng nói đúng, trước mắt Diệp Thiên chính là muốn đi đến trước quan tài, đem đèn ở giữa kia thu lại.

Chính là càng đến gần quan tài, âm hàn khí lại càng là nồng đậm, như là dao găm cắt lên da thịt Diệp Thiên, dù là Diệp Thiên công lực thâm hậu, cũng cảm giác có chút chịu không nổi.

Có nén thân thể không thích ứng nổi, Diệp Thiên đi đến bên cạnh quan tài, đưa tay đem cái đèn kia cầm lên.

- Mẹ nó, người trong quan tài này bị sát khí ngấm. Thực nhiều năm như vậy, có thể thật sự biến thành cương thi hay không?

Khi Diệp Thiên gỡ xuống cái đèn ở vị trí Bắc Đẩu là lúc hắn nghe thấy trong quan tài tựa hồ có một thanh âm vang lên, sợ tới mức Diệp Thiên vội vàng lui về sau, hắn dám cùng người ta liều mạng, còn chưa chạm phải Cương Thi đâu.

Thân thể lui về phía sau, Diệp Thiên quát:

- Sư huynh, tụng Độ Nhân Kinh đi!

Trận pháp đã phá, những sát khí đó nhất thời đều biến thành không còn nữa, không tiếp tục sinh ra sát khí mới, với khả năng của ba người Diệp Thiên, chỉ cần tụng Độ Nhân Kinh, rất nhanh là có thể làm sát khí mất đi hết.

Bất chấp đầy đất bùn, Diệp Thiên lui đến chỗ cấm Vô Ngân khoanh chân ngồi, hai tay kết ấn ở đầu gối, phối hợp lấy ấn pháp tụng kinh văn.

Nhìn thấy hành động của Diệp Thiên, Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuần nhất thời tỉnh ngộ, vừa dùng khí áp chế sát khí trong hàm, vừa liên miện tụng Độ Nhân Kinh.

Lúc này cơ hồ mắt thường có thể nhìn thấy sợi tơ màu đen, ở trong tiếng tụng kinh của ba người trung, chậm rãi bị giảm bớt, thêm Vô Ngân hấp thu, sát khí trong hàm không ngừng bị suy yếu đi.

Sát khí ngưng tụ mấy chục năm, chỉ trong nửa giờ có thể hoàn toàn độ hóa, hơn năm giờ, Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuần đều là mồ hôi đầy trán, mắt thấy thể lực có chút chống đỡ hết nổi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 553

Cầu Siêu (Trung)

Chỗ Diệp Thiên để Vô Ngân hấp thu sát khí, hẳn chỉ cần quạt khí huyết chống sát khí xâm nhập, hơn nữa ấn pháp trên tay cũng có tác dụng khu trừ đối với sát khí, tương đối mà nói thì có thể thả lỏng một chút.

Chúng kiến về mặt môi của hai vị sư huynh, Diệp Thiên vội vàng la lớn:

- Khiếu Thiên, hai người các người lại đây, tiếp nhận la bàn trong tay Đại sư bá đi!

Bởi vì sát khí đều bị áp chế tại phạm vi 10m trong hầm, âm khí tự do ở bên ngoài đã rất ít, đối với Chu Khiếu Thiên cùng Liễu Định Định cũng không tạo thành uy hiếp, cho nên Diệp Thiên muốn cho bọn họ giúp Cầu Tâm Gia áp chế sát khí.

- Cần thận một chút, không được cứ nói một tiếng!

Lúc này Cầu Tâm Gia đã kiệt lực, cũng không có khiêm nhượng, sau khi nói đơn giản cho hai người sử dụng nhạc cụ của thầy tu - la bàn như thế nào, liền buông lỏng tay ra, khoanh chân ngồi ngay đó.

Còn Tả Gia Tuấn thì nhẹ nhàng hơn nếu so với Đại sư huynh một chút, khí huyết tương đối thịnh vượng, nhìn tình hình còn có thể chống đỡ một lát.

Một giờ đi qua, Cầu Tâm Gia đứng dậy, đón lấy đồng tiền trong lòng bàn tay của Tả Gia Tuấn, cứ như thế, bốn người phía trên thay phiên nghỉ ngơi, sát khí không ngừng bị suy yếu.

Khi màn đêm buông xuống, Tả Gia Tuấn bảo mấy người ở bên cạnh kéo đèn điện, hơn nữa ở bốn phía đốt lên một đồng lửa trại, hòa là vật Chí Dương, đối với sát khí cũng là có tác dụng khắc chế.

Nhưng sát khí trong hầm này ở ban đêm cực kỳ sinh động, tuy rằng ba nhạc cụ của thầy tu bày ra trận pháp, nhưng ở trên hồ biển

ảo ra các loại hình thù kỳ quái, ảnh hưởng tâm thần con người.

Những công nhân đứng ở cách đó một hai trăm mét, thể chất có chút yếu, chủ yếu đều thấy chỗ đó xuất hiện các loại yêu ma quỷ quái, cả một đám đều là sợ tới mức chạy xa xa.

- Diệp Thiên, đệ làm sao rồi?

Mới vừa được luân phiên nghỉ ngơi. Cầu Tâm Gia nhìn về phía tiểu sư đệ trong hầm, mấy người bọn họ đều có thể được nghỉ ngơi, nhưng Diệp Thiên cũng không ai có thể thay thế.

- Không có việc gì, đợi đến hùng đông, sát khí trong này có lẽ đều có thể siêu độ mất đi hết.

Sắc mặt Diệp Thiên có chút trắng bệch, lúc nói chuyện giọng cũng không được khỏe như bình thường, vào đêm, âm khí bay lên, Diệp Thiên chịu áp lực càng lớn hơn một chút nếu so với ban ngày.

- Trước tiên ăn một chút gì đi!

Cầu Tâm Gia ném một gói thịt bò nóng được nấu chín xuống. Diệp Thiên đưa tay bắt lấy, ngăn ngừa vài giây, đã làm sạch 2 túi thịt bò ba bốn cân, lau miệng, tiếp tục tụng Độ Nhân Kinh.

Một đêm này hiển nhiên so với trong ngày thường dài hơn rất nhiều, từ thôn trang xa xa tiếng gà gáy vang, chân trời xuất hiện tia ánh mặt trời, Diệp Thiên cảm giác áp lực cả người chợt nhẹ đi, nhện không được phun ra một ngụm máu tươi.

- Sư phụ, người không có sao chứ?

Chứng kiến Diệp Thiên học máu, ngồi ở đỉnh đầu đối diện Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên trong lòng kinh hãi, thiếu chút nữa làm rơi vật cầm trong tay là la bàn.

- Không có gì đáng ngại, Khiếu Thiên, các người có thể dừng lại, sát khí lúc này chỉ còn lại một chút. Bị ánh mặt trời chiếu xuống sẽ tiêu tán hết...

Dựa lưng vào hố vách tường, trong lòng Diệp Thiên cười khổ không thôi, từ khi tu vi tiến vào đến cảnh giới như hiện tại tới nay. Hắn đã lâu không có chột vật như thế.

Nhưng âm sát nơi này tích tụ mấy chục năm đã bị sư huynh đệ mấy người bọn hắn trong vòng một đêm trừ khử hết. Diệp Thiên cũng thực tự hào trong lòng, xem cả các phái kỳ môn giang hồ, chỉ sợ cũng chỉ có bọn hắn Ma Y nhất mạch có thể làm được.

- Tiểu sư đệ, lên đây đi!

Cầu Tâm Gia cũng cảm thấy biến hóa trong hầm, trong lòng buông lỏng, cả người cũng cuồng xuống ngòi trên mặt đất, tứ chi không còn chút khí lực.

- Đại sư huynh, đệ... Bản thân đệ còn có thể lên được sao?

Tình trạng Diệp Thiên lúc này so với Cầu Tâm Gia còn không bằng. Làm sao còn đi lên được hồ sâu hơn ba thước này đây?

Cuối cùng vẫn là Chu Khiếu Thiên tìm cái thang dây thả xuống, cũng Diệp Thiên đi lên, xuất đạo lâu như vậy, chỉ có lần nghịch thiên cải mệnh cho sư phụ là Diệp Thiên thâm nhập như thế này.

Tà Gia Tuấn cũng kiệt lực, nhìn về phía Diệp Thiên hỏi:

- Diệp Thiên, trong hầm sát khí được siêu độ sạch sẽ rồi chứ?

- Vâng, có Vô Ngân ở đó, còn lại một ít sát khí cũng không quan trọng.

Truyền thừa trong đầu Diệp Thiên cho thấy, loại Thất Tinh pháp trận giáng phúc hậu nhân này, chính là độc sở hữu của Ma Y nhất mạch bọn hắn.

Nói cách khác, người bày trận vô cùng có khả năng là tiền bối trong môn phái, chính là Diệp Thiên hiện tại chưa có thể tiếp tục tìm kiếm, hết thấy chỉ có thể đợi cho mở quan tài mới có thể định luận.

Tình huống trước mắt ba người cũng không phải tốt lắm, Tà Gia Tuấn cũng không còn hỏi nhiều, nói:

- Yên tâm đi, tôi nói cho bọn họ biết một tiếng, nơi này không ai dám tới gần.

Tuy rằng nơi này âm lãnh khí đã tiêu mất gần hết, nhưng đêm qua phát sinh hiện tượng quỷ dị, khiến cho những công nhân kia căn bản là không dám tới gần, nên không ngại thạch quan kia bị phá hư.

Nơi này nguyên khí loãng, ngôi một chút vẫn chưa khôi phục lại, bảo Chu Khiếu Thiên lái qua mấy chiếc xe, sư huynh đệ Diệp Thiên đều tự chui vào trong xe cùng ngủ, tới buổi chiều, hơn ba giờ. Diệp Thiên tỉnh lại đầu tiên, nhìn một chút thân thể mình, không khỏi lắc đầu cười khổ, nguyên khí cơ thể hẳn chỉ khôi phục không đến ba phần.

Nhưng Hồng Kông nhiều mưa, nói không chừng một hồi lại có thể mưa to, Diệp Thiên cũng không dám trì hoãn, phải nhanh một chút đem thạch quan ra, nơi này mới có thể tiếp tục thi công.

Không lâu sau, Tả Gia Tuấn và Cầu Tâm Gia cũng lần lượt tỉnh dậy, tình trạng ba người không khác lắm, nguyên khí trong cơ thể bị tiêu hao, không phải một hai ngày có thể khôi phục.

Tuy rằng tinh thần vẫn rất mệt mỏi, nhưng hành động đã không có gì đáng ngại, Tả Gia Tuấn nhớ tới lúc trước Diệp Thiên nói, nhin không được hỏi:

- Tiểu sư đệ, đệ nói người bày trận này cùng nhất mạch của chúng ta có quan hệ, là chuyện gì đây?

Diệp Thiên giải thích nói:

- Tả sư huynh, trận pháp trên thạch quan này tên là Thất Tinh pháp trận, chỉ dùng để chuyển hóa sinh khí, đối với giảng phúc hậu nhân rất có ích, nhưng loại trận pháp này chỉ có ở Ma Ynhất mạch chúng ta, chính là người ngoài thì bố trí không được.

Mặc dù Diệp Thiên truyền cho hai vị sư huynh không ít thuật pháp, nhưng phần lớn đều là sử dụng công phạt, pháp thuật giống như phong thủy âm trạch này, cũng chưa kịp truyền thụ.

- Diệp Thiên, đệ nói nếu là thật, người bố trí trận pháp này, vai vế so với sư phụ còn sớm hơn?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Cầu Tâm Gia trầm ngâm nói:

- Năm đó Ma Ynhất mạch chúng ta thuật pháp thiếu sót, có thể là do sư môn tiền bối đi tới Nam Phương?

Trước khi Lý Thiện Nguyên nhập môn MA Ynhất mạch, Trung Quốc cũng nhiều tai nạn.

Thái Bình Thiên Quốc phát động đấu tranh chính trị bằng vũ trang, cơ hồ thổi quét qua cả Trung Hoa, rất nhiều môn phái ẩn cư núi rừng cũng đều bị liên lụy vào, thậm chí có những kỳ môn đều mất đứt truyền thừa.

Dưới tình huống như vậy, rất nhiều người trong kỳ môn đều chạy trốn tới Nam Phương tránh né loạn lạc, nên mới đưa đến người phương nam hiện tại, nếu so với người phương bắc tin theo phong thủy thuật pháp hơn, đúng là bởi vì nguyên do này.

Diệp Thiên nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu người trong sư môn ra tay, hẳn là sẽ có lưu danh tính ghi lại việc này, chờ mở quan tài, đệ đạo chỗ khác xem có thể tìm ra tấm bia đá hay không?

Người trong Kỳ môn giúp người ta tìm đất lập mộ phong thủy, để tránh cho đồng hành đầu đá, thường thường đều cũng lưu lại tư liệu tường tận, thuyết minh nguyên do chính mình nhúng tay, chỉ cần không phải có thâm thù đại hận, đối phương thường sẽ không tiến hành trộm đào bới đối với mồ mả như vậy.

Nhìn thoáng qua hố để thạch quan, Diệp Thiên nói với Tả Gia Tuấn:

- Sư huynh, cho người ta kiểm một bộ quan tài tốt lại đây, thạch quan này chỉ sợ là không thể dùng nữa.

Coi như trận pháp trong mồ mả này không phải tiên bối sư môn lập nên, đó cũng là người trong kỳ môn ra tay, Diệp Thiên tự nhiên không thể để cho người trong thạch quan phơi thây tại đây, lập tức bảo người tìm đến vài bạt, che lại cái hố.

Bố trí xong tất cả, Diệp Thiên cùng hai vị sư huynh đồng thời xuống hố, đi tới trước mặt thạch quan.

- Sư huynh, các huynh lui về phía sau vài bước, đệ tới mở!

Diệp Thiên trong tay cầm một cái côn, chờ Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn lui về phía sau một chút, nâng côn cắm vào bên trong thạch quan.

- Két... Rắc rắc...

Diệp Thiên vừa dùng lực, tấm gỗ liền lay động, điều này làm cho Diệp Thiên vui vẻ trong lòng, vội vàng tăng thêm lực đạo.

Nhưng phiến đá bị nâng lên, một mùi tanh tươi cực kỳ, cũng theo đó nhẹ nhàng đi ra, khiến Diệp Thiên nhất thời chưa kịp ngừng thở, thiếu chút nữa nôn hết thịt bò đem qua ăn được ra.

Nhìn thấy Diệp Thiên quay đầu về mặt cổ quái, Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn nhìn không được bật cười lên.

Hai người đều có kinh nghiệm mở quan tài, cũng biết quan tài an táng không bao lâu, mùi bên trong khăng định cũng không phải rất dễ chịu, nên đã sớm ngừng thở.

Tục ngữ nói đau dài không bằng đau ngắn, cố nén hơi thở giữa ngực và bụng, Diệp Thiên dùng hai tay nâng phiến đá lên thắt lưng, mạnh mẽ lật ra bên ngoài, phiến đá nặng trên trăm cân, tự nhiên bị hất ném đi.

- Trời ạ, con mẹ này là.. Là Lão Cương?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 554

Cầu Siêu (Hạ)

Tuy rằng bịt miệng không thể nói, thế nhưng khi ván quan tài bị xóc lên, thấy rõ trong thạch quan, sư huynh đệ ba người Diệt Thiên vẫn đều cùng trừng mắt nhìn, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin.

Thạch quan đóng cũng không phải thực chặt, lúc này bên trong tràn đầy nước đọng.

Trên mặt nước đọng, đang nổi lơ lửng một thi thể, quần áo trên thi thể sớm bị ăn mòn sạch sẽ, có thể nguyên nhân là trận pháp bị phá hỏng, thi thể lúc này đã bắt đầu mục nát, chỗ lồng ngực hướng ra phía ngoài tản ra một mùi tanh tươi.

Nhưng tứ chi thi thể cũng mọc lên một tầng lông trắng tinh mịn, dài chừng một tấc, thoạt nhìn quý dị vô cùng.

Ngay cả là ở ban ngày ban mặt, Diệt Thiên mấy người vẫn cảm giác được trong lòng một trận rét run, bọn hắn đều có thể cảm ứng được, trong thi thể này ẩn chứa sát khí, so với những thứ hôm qua bọn họ hóa giải còn nồng đậm hơn.

Những sát khí đó giống như đã cùng tứ chi thi thể dung hợp lại với nhau, có lẽ cũng chính là nguyên nhân tứ chi không bị thối rữa chẳng?

- Đại sư huynh, huynh... huynh khẳng định trên đời này không có Cương Thi?

Cảm thụ được sát khí trong thi thể, Diệt Thiên nói chuyện cũng có chút run lên.

- Này... thứ này ta cũng chưa từng thấy qua?

Giọng của Cầu Tâm Gia cũng không dám khẳng định, bởi vì họ cũng đều biết, một ít truyền thuyết cổ đại không chắc đã là tin đồn vô căn cứ, hiện đại chưa phát hiện Cương Thi, cũng không có nghĩa là trên thế gian thật không có Cương Thi tồn tại.

- Diệp Thiên miêu tả con măng xà trong núi Ma Quỷ sơn ở Myanmar, chính là vượt ra khỏi trí tưởng tượng của nhân loại, nói không chừng cái thứ trước mắt rậm rạp lông trắng này, thật đúng là một Cương Thi.

Nhìn thấy thi thể cổ quái này, trong lòng ba người Diệp Thiên đều cũng có chút không rét mà run, ai cũng không biết thứ này có thể đột nhiên tỉnh dậy hay không, đột nhiên từ trong thạch quan nhảy ra cho bọn hắn một móng vuốt.

Cảm thụ được sát khí trong đám lông trắng trong thi thể kia, Diệp Thiên bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, mở miệng nói:

- Cái gọi là cương thi, rất có thể là quái vật bị người luyện chế ra, tự thân nó có lẽ không có linh trí...

Lúc trước hắn ở biệt thự của Đường Văn Viễn nghênh chiến Đài Đà, theo sau Đài Đà là quái vật lì lợm hình người, cùng với thi thể lông trắng trước mặt có vài phần giống nhau.

Trong cơ thể hai thứ này đều ẩn chứa lượng sát khí lớn, sát khí này cơ hồ có thể đồng hoá thân thể bọn chúng, nhưng giống như thi thể này, con quái vật kia tựa hồ bản thân nó không có lối suy nghĩ, chính là bị Đài Đà sử dụng mà thôi.

Diệp Thiên vốn là hạng người to gan lớn mật, ý niệm trở lại, từ vách đá kéo hòn đá nhỏ, ngón giữa tay phải chế ngự, bắn đi vào lông trắng mọc trên đùi thi thể kia.

“bình” một thanh âm vang lên, cục đá cùng thi thể tiếp xúc, lại phát ra thanh âm của kim loại, thấy vậy đám người Diệp Thiên không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Nhìn thấy tình hình như thế, Cầu Tâm Gia thì thào nói:

- Thứ này nếu lại bị sát khí Thất Tinh trận pháp kia chuyển hóa ăn mòn một chút, nói không chừng thật có thể đạt được mức độ không bị phá hủy.

Xác chết này có thể biến thành cương thi hay không mấy người không biết, nhưng nếu không phải đội thi công phá hồng trận pháp, âm sát khí tiếp tục tẩm bổ vào thi thể. Kết quả là chuyện gì phát sinh, không ai có thể đoán trước.

- Đại sư huynh. Thứ này không thể lưu, vạn nhất sát khí trong cơ thể nó tràn ra, đây cũng là tai họa!

Tả Gia Tuấn cũng mặc kệ cái gì mà Cương Thi hay không Cương Thi, hắn hiện tại chỉ sợ âm khí trong thi thể này tràn ra ngoài,

- Hay là... Chúng ta dùng cây đuốc hoá táng nó đi?

Trong truyền thuyết, phương pháp đối phó Hạng Bạt, chính là dùng hỏa thiêu thành tro tàn, không quản nó là vật gì, trên nó cho rót một bình xăng, dù là kim loại cũng có thể tan.

Nghe được Tả Gia Tuấn nói vậy, Cầu Tâm Gia lắc đầu liên tục. Nói:

- Không ổn. Tả sư đệ, trong thi thể này sắt khí dĩ nhiên đã trở thành thực chất, nếu dùng xăng thiêu đốt, chỉ sợ âm dương tương xung, sẽ thành nổ mạnh.

Sắt khí là vật chí âm chí tà. Hỏa tự nhiên là Chí Dương chí Cương.

Nếu hai thứ tương khắc quá lớn, dùng hỏa khắc chế sắt khí vẫn có thể xem là một biện pháp tốt, nhưng trong thi thể này hàm lượng sắt khí quá mức khủng bố, dùng hỏa thiêu huỷ cũng không phải là biện pháp tốt.

- Vậy... Vậy làm sao bây giờ?

Tả Gia Tuấn nghe vậy có chút tròn tròn mắt, đã không có Thất Tinh pháp trận nữa, thi thể này giống như là một cái thùng thuốc nổ, nói không chừng không biết khi nào thì nổ mạnh.

Cầu Tâm Gia nghĩ một chút, cười khỏ nói:

- Hay là dùng biện pháp cũ đi, trong cơ thể nó sắt khí đã dung hợp cùng thân thể. Trong khoảng thời gian ngắn chắc là sẽ không tạo thành nguy hại, chúng ta dùng “Độ Nhân Kinh” siêu độ cho nó chứ!

- Chỉ có thể như thế, một lát chắc không xong, tìm người dựng lều trại tại đây đi.

Diệp Thiên gật gù đầu, đây cũng là biện pháp khi không có cách nào khác, sự tình là bởi vì hắn thi công biệt thụ mà có. Thế nào Diệp Thiên cũng phải chịu trách nhiệm đến cùng.

Cũng may trong thi thể này sắt khí tạm thời sẽ không tràn ra ngoài, ngay cả Liễu Định Định tụng “Độ nhân kinh” đều có thể khiến sắt khí suy yếu một chút, thật là có thể luân phiên tụng kinh siêu độ, không cần mệt mỏi như vậy.

Nhưng nếu như vậy, ngược lại có thể phân rõ công lực cao thấp của mọi người, Diệp Thiên phối hợp ấn pháp tụng kinh thì hiệu quả

tốt nhất, hẳn cần thời gian một ngày, liền độ hóa hết sát khí trên nửa cánh tay thi thể.

Tiếp theo chính là Cầu Tâm Gia, với chân khí của ông ta, tụng kinh vẫn khiến người ôn hoà nhã nhặn, đối với sát khí tác dụng cũng là rất tốt, hơn nữa nghe thấy được, những công nhân lá gan hơi lớn, có gan tới gần, thiếu chút nữa đều nguyện ý quy theo đạo giáo.

Tả Gia Tuấn công lực hơi yếu một chút, hiệu quả cũng kém nhiều, còn Chu Khiếu Thiên cùng Liễu Định Định, chỉ có thể coi là thêm chút nước tương, độ hóa sát khí mà như không.

Sát khí trong thi thể dần dần biến mất, lông trắng trên thi thể người cũng dần dần sút giảm, tổ chức cơ thể rất nhanh mục nát, mùi thúi làm cho người ta nghe thấy buồn nôn.

Đã chịu tình trạng này năm ngày, sát khí trong thi thể rốt cục bị độ hóa sạch.

Nếu ở thời xưa, phương thức này gọi là siêu độ, phải biết rằng, ngày đó mỗi khi đại chiến qua, đều cũng mời hòa thượng đạo sĩ hành pháp, kỳ thật cái gọi là siêu độ, cũng chính là độ hóa sát khí, để tránh âm sát ngưng kết ảnh hưởng tới dân chúng.

- Diệp Thiên, thi thể này xử lý như thế nào?

Nhìn thấy xác chết kia đã muốn thối rữa, Cầu Tâm Gia nhíu mày, tuy nói sát khí đã bị độ hóa sạch, nhưng ai biết nếu lại chôn vào trong đất, lại sẽ chuyện gì phát sinh được?

- Hoả táng đi, lập pháp đàn bên cạnh hoả táng.

Diệp Thiên quay đầu nhìn về phía Tả Gia Tuấn, cười nói:

- Sư huynh, làm phiền huynh lên đàn thực hiện siêu độ Cương Thi này đi.

Vì tiêu trừ bóng ma tâm lý cho làng chài cùng nhân viên thi công, mấy ngày nay Tả Gia Tuấn kiến tạo một pháp đàn ở đây, mỗi ngày, khi độ hóa sát khí đều cũng ngồi ở trên pháp đàn.

Khoan hãy nói, hành động của Tả Gia Tuấn hiệu quả rất tốt, các ngư dân cùng đội thi công này nhìn thấy pháp đàn, lá gan cũng dần lớn lên, hơn nữa âm lãnh khí biến mất, rất nhiều người thậm chí đều chạy đến bên hồ quan sát thi thể lông trắng kia.

Nhưng đối với chuyện phóng viên TV phỏng vấn linh tinh, Tả Gia Tuấn một mực đều cự tuyệt, có mấy người phóng viên trộm mang

theo camera, cũng bị Chu Khiếu Thiên đẩy đi ra.

Sau đó Tả Gia Tuấn không ngại phiền toái, nhờ ông chủ Hoa phái ra một số thành viên bảo vệ cho nơi này, lúc này mới chặn được phóng viên quấy nhiễu Bát Quái.

- Tốt, cuối cùng phải tiêu trừ tai họa ngầm này.

Tả Gia Tuấn gật gật đầu, cho người ta lái đến một chiếc cần cẩu, nhưng những công nhân kia tuy rằng gan lớn hơn nhiều, cũng không có một người nào dám xuống hố.

- Để đệ làm!

Rơi vào đường cùng, Diệp Thiên lại nhảy vào trong cái hố, dùng dây thép trói chặt vào ngang thạch quan cố định lại, theo cánh tay cần cẩu nâng lên, thạch quan khổng lồ chậm rãi bị đưa lên trên mặt đất.

- O, có tấm bia?

Khi thạch quan bị treo lên, Diệp Thiên chứng kiến phần đuôi thạch quan bùn đất lật lên, một tấm bia đá đen nhánh hiện lộ ra.

Chìa hai tay lấy tấm bia đá ra, Diệp Thiên phát hiện mặt trên tràn đầy nước bùn, căn bản là không cách nào phân biệt rõ được chữ mặt trên, rơi vào đường cùng chỉ có thể cầm tấm bia đá lên theo.

- Chờ trở về thì xem lại, trước tiên cúng bái hành lễ cho xong.

Trở lại mặt đất, Cầu Tâm Gia cũng nhìn thấy tấm bia đá này, nhưng lúc này Tả Gia Tuấn dĩ nhiên là đã thay quần áo xong, đang chuẩn bị bắt đầu giã thân giã quý.

Hơn nữa hôm nay làm trận pháp, hấp dẫn mọi người chung quanh mấy thôn đến quan sát, ngay cả đội thi công, sau này thi công tiến trình còn cần trông cậy bọn họ.

Thân mặc đạo bào, tay trái cầm la bàn, tay phải quơ kiếm gỗ đào, Tả Gia Tuấn giống như các đạo sĩ hành tác pháp.

Tục ngữ nói trong nghề thấy bình thường, không chuyên môn thấy hiếu kỳ, không lừa chiêm bùa giống như thế này, Tả Gia Tuấn khiến những người xung quanh xem đều là vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Chương 554-2: Tắm bia mộ

Chi có Diệp Thiên ở một bên nói thầm, Nhị sư huynh trước kia không phải làm đạo diễn chỉ đạo kỹ thuật cho mấy bộ phim về Cương Thi của Hồng Kông thịnh hành đó chứ? Bằng không hình thức kia giống trong phim diễn như đúc vậy?

- Đốt lửa!

Biểu diễn một lát, Tả Gia Tuấn ra lệnh một tiếng, Chu Khiếu Thiên đem một đồng củi gỗ ngâm xăng để vào trong thạch quan, bật một cây diêm ném vào, trong thạch quan lửa hùng hực cháy.

Đợi cho lửa hết, Diệp Thiên cùng Chu Khiếu Thiên đích thân động thủ, đem tro cốt hài cốt đều thu vào quan tài chuẩn bị sẵn, bởi vì người này rất có thể có quan hệ sâu xa với tiền bối Ma Ynhất mạch, nên cần giữ gìn tốt.

Tác pháp hoàn thành, Tả Gia Tuấn chấp tay, nói với người xung quanh đàn:

- Các vị phụ lão hương thân, cái Cương Thi hại người này, đã bị Tả mỗ siêu độ, mọi người sau này có thể yên tâm đi qua nơi này, cũng sẽ không có gì nguy hiểm!

- Cảm ơn Tả đại sư, lão Ngô thay mặt mấy trăm gia đình trong thôn, cảm ơn Tả đại sư!

Thanh âm của thời gian chưa dứt, vị thôn trưởng Ngô kia liền kêu lên, mặt khác một vài người trong thôn cũng đồng thanh họa, trong phút chốc tôn sùng “Tả đại sư” là Tam Thanh lão tổ hiển thế.

Đám người tụ tập thật lâu mới tan đi, xuống pháp đàn, Tả đại sư đầu đổ mồ hôi, có hai vị huynh đệ ngồi ở phía dưới, nói khen tặng khiến hấn mặt đỏ.

- Tả sư đệ, đây là tấm bia đá Diệp Thiên từ trong hầm lấy lên, tìm người rửa sạch, xem coi mặt trên viết những thứ gì.

Không chỉ có là Diệp Thiên tò mò, ngay cả Cửu Tâm Gia cũng là ngứa ngáy trong lòng, bởi vì mồ mã này ngay cả cái đồ tuấn táng bình thường nhất cũng không có, lại không biết vị tiền bối sư môn kia tại sao phải bày ra trận pháp này cho người này?

Phải biết rằng, người trong kỳ môn giúp người coi phong thủy hay phong thủy mồ mã, giá cả không phải cao bình thường, nếu muốn bày ra bố cục giáng phúc hậu nhân như thế này, không có mấy trăm lượng vàng thì không cần nghĩ.

Mà thường thì ở những nơi này, cỏ nhân chú ý an táng long trọng, có thể đào được mấy trăm lượng vàng trong mồ mã, tuyệt đối sẽ không bùn xin như thế, vấn đề này đã quấy nhiễu đám người Diệp Thiên mất vài ngày.

Mấy người cũng chờ không được đến khi trở về lại nhìn, tìm người xả qua một cái ống nước, làm cho bùn đất trên mặt bia được rửa sạch, từng dãy văn tự tinh xảo nhất thời hiện ra trước mặt.

Văn tự được dùng chữ Khải viết, trên dưới ước chừng có hơn một ngàn chữ, công nghệ chạm khắc rất cao minh, chữ tuy nhỏ, cũng rõ ràng có thừa.

Nhưng mới vừa nhìn chữ khắc trên đồ vật đầu tiên, Diệp Thiên nhìn về phía Tả Gia Tuấn không giải thích được, hỏi:

- Tả sư huynh, Thi Sơn Lương là ai? Ở Hồng Kông ông ta rất có danh tiếng sao?

- Thi Sơn Lương? Đây... Đây là người nào?

Trên mặt Tả Gia Tuấn lộ ra thần sắc hoang mang, trong miệng nhắc tới tên Thi Sơn Lương này, nhưng về mặt của hắn hiển nhiên nói cho Diệp Thiên là hắn chưa từng nghe qua tên này.

Mặc dù là vài thập niên trước Tả Gia Tuấn mới đến Hồng Kông, nhưng hắn quan hệ đều là siêu cấp phú hào Hồng Kông, nhưng giờ phút này Tả Gia Tuấn vắt hết sức suy nghĩ, cũng không nghĩ tới có nhà giàu có nào là họ Thi?

Phải biết rằng, thời gian Long huyết mai táng không ngắn, cách nay ít nhất có một trăm năm mươi năm, nói cách khác, hậu nhân người trong mộ này, nhất định từng là đại phú đại quý.

Nhưng Tả Gia Tuấn nhìn lại những vị trùm Hồng Kông cận đại, cũng không có một người nào, không có một ai họ này, điều này làm cho hắn có chút vô đầu, nhìn Diệp Thiên nói:

- Tiểu sư đệ, Hồng Kông thật không có phú hào họ Thi, hay là trận pháp này không thể hiệu quả?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không có khả năng, Thất Tinh pháp trận là bí mật không truyền của Ma Ynhất mạch chúng ta, vị tiên bối này nếu có thể bố trí được, nói vậy sẽ đợi cho trận pháp vận hành mới rời đi!

Cầu Tâm Gia cùng Diệp Thiên lúc nói chuyện, Cầu Tâm Gia thầm đọc chữ trên tấm bia, sắc mặt thình thoảng biến ảo, nghe được hai người tranh luận, mở miệng nói:

- Hai người các ngươi đừng nói nhiều, qua xem này chữ trên này đi!

- Đại sư huynh, làm sao vậy?

Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuấn đồng thời nhìn về phía Cầu Tâm Gia.

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, có chút thỗn thức nói:

- Bố trí phong thủy âm trạch này, thật sự là tiền bối của chúng ta, mọi người xem hết sẽ biết.

- Há?

Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuấn không lấy làm kỳ lạ, không còn tranh cãi nữa, mà cẩn thận nghiên cứu chữ trên tấm bia, những chuyện trăm năm xưa, trình hiện tại trước mặt hai người.

Thì ra, chủ nhân trong thạch quan này, thực sự không phải là thương nhân phú hào gì, mà một là thợ đá, ở vào tầng dưới chót nhất xã hội lúc ấy.

Khi thợ đá tên là Thi Sơn Lương này hai mươi tám tuổi, cũng chính là năm 1842, Hồng Kông do người Anh quốc thống trị địa vị, người Hoa xuống thấp.

Cũng may Thi Sơn Lương có một tài năng tạo hình đá, cuộc sống tuy rằng gian khổ, nhưng thật ra còn có thể duy trì được, ngẫu nhiên còn có thể nhận được công việc cải thiện đời sống.

Lẽ ra cả đời Thi Sơn Lương hẳn là cũng như người bình thường, nhưng là một việc thực ngẫu nhiên, thay đổi vận mệnh của hắn, không... Phải nói là thay đổi vận mệnh hậu nhân của hắn.

Ở năm 1855, Thi Sơn Lương nhận một số công việc tạo hình, cuộc trao đổi này làm xong, có thể cho ba người nhà hắn mấy tháng không ngại áo com.

Ngày lúc đó Hồng Kông không có ý thức bảo vệ môi trường, ngư dân ven biển ăn hải sản, thợ đá tự nhiên là lên núi kiếm ăn, vùi đến vài người, Thi Sơn Lương liền chuẩn bị lên núi chọn lựa vật liệu đá thích hợp.

Nhưng ngay khi đoàn người đi vào chân núi liền phát hiện ở trong bụi cỏ một ông lão vết máu loang lổ đang hấp hối, trên người có bảy tám vết đao chém.

Thi Sơn Lương tuy rằng chỉ là thợ đá ở vào tầng dưới chót xã hội, nhưng đáy lòng lại là vô cùng thiện lương, nhìn thấy ông lão nhân kia thể thảm như vậy, lập tức động lòng trắc ẩn, ngay cả đá cũng chưa chọn được, đã cõng ông lão về trong nhà.

Cha mẹ Thi Sơn Lương chết sớm, trong nhà chỉ có vợ và một con gái mười ba tuổi. Sau khi tự mình rửa sạch thân thể cho ông lão, lại bập vợ giết chết con gà mái đang đẻ trứng duy nhất trong nhà.

Được Thi Sơn Lương tỉ mỉ chu đáo chăm sóc, sát khí ông lão kia khôi phục thật nhanh, ba ngày sau đó có thể xuống đất đi lại, nửa ngày sau, cối xay ở trong tay hắn giống như không có gì.

Thi Sơn Lương lúc này cũng biết, chính mình cứu được một kỳ nhân, nhưng hắn không phải cái loại người cần thi ân cần báo đáp, hơn nữa chính mình lại không có cha mẹ, ông lão không nói rời đi, Thi Sơn Lương coi ông giống trường bối mà nuôi dưỡng.

Một năm sau, ông lão bỗng nhiên kêu Thi Sơn Lương vào trong phòng, báo cho hắn vợ hắn có đại nạn giáng xuống, hai ngày sau cũng sẽ bị chết, hắn cũng bất lực.

Quả nhiên, cách một ngày sau đó, vợ của Thi Sơn Lương vô bệnh mà chết, xong xuôi tang vợ, ông lão còn nói với Thi Sơn Lương một câu, nói cho hắn biết hắn đoản mạng, ngay bản thân cũng chỉ có ba năm dương thọ.

Dựa theo lời nói của lão nhân, nếu là trước khi hắn bị thương, còn có thể trợ giúp Thi Sơn Lương nghịch thiên cải mệnh, thêm được vài năm sống thọ, nhưng sau khi nguyên khí bị thương, lại không có khả năng ấy.

Thi Sơn Lương coi như là người lòng dạ rộng rãi, lúc ấy liền nói với lão nhân, hắn ra sao cũng không sao cả, cũng hi vọng lão nhân có thể làm cho hắn đời sau may mắn, được Phúc An Khang.

Lão nhân suy nghĩ thật lâu, đáp ứng yêu cầu của Thi Sơn Lương, nhưng báo cho Thi Sơn Lương, bởi vì hắn chỉ có một con gái, phúc khí này cũng chỉ phù hộ đến hậu bối của con gái hắn, mà hậu bối này cũng sẽ không tiếp tục họ Thi.

Thi Sơn Lương không suy nghĩ, mặc kệ hậu nhân họ gì, trong thân thể tóm lại là có huyết mạch của hắn là được, lập tức kiên định khấn cầu lão nhân an bài cho hắn.

Từ sau ngày đó, trừ bình thường đón một số việc duy sinh, thời gian còn lại, Thi Sơn Lương đều giành kiến tạo ra thạch quan của mình, hai năm cuối cùng đã chế ra thạch quan.

Tới ba ngày trước khi đại nạn đến với Thi Sơn Lương, lão nhân dẫn hắn tới nơi phong thủy tốt, để cho hắn đào một cái hố huyết trên mặt đất sâu năm thước, hơn nữa đem thạch quan để vào bên trong.

Làm xong tất cả chuyện này, chính như lời nói của lão nhân, trong vòng một đêm Thi Sơn Lương đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, ai cũng tra tìm không ra chết bởi vì lý do gì.

Bởi vì Thi Sơn Lương vốn hiền lành, hơn nữa láng giềng cũng biết nguyện vọng của hắn, liền giúp đỡ lão nhân cùng con gái của hắn, đưa hắn đến an táng trong thạch quan đã đào xong.

Ở dưới văn bia, lão nhân để lại danh hào của mình, hắn họ Ly, tên là Nguyên Từ, đạo hiệu Ly Nguyên Từ, là môn chủ Ma Ynhất mạch đời thứ bốn mươi sáu.

Vì tránh né loạn lạc, Ly Nguyên Từ từ trong nước đi tới Hồng Kông, chính là hắn không nghĩ tới, có một môn phái đối địch cũng tránh họa mà đến đây.

So sánh với Ma Ynhất mạch thì không bằng, nhưng cái môn phái đó đệ tử đông đảo, sau một phen sinh tử chém giết, Ly Nguyên Từ tuy rằng giết hết đối phương, nhưng mình cũng bị trọng thương.

Văn bia cuối cùng, Ly Nguyên Từ để thư lại nói hắn dùng hết máu huyết suy diễn ra, hơn một trăm năm sau, sẽ có người trong môn phái chúng kiến bia này, một lần nữa tìm chỗ phong thủy tuyệt hảo mai táng cho người trong thạch quan, để đền ân cứu mạng của Thi Sơn Lương.

Xem đến đây, Diệp Thiên khiếp sợ và cũng tỉnh ngộ, bí ẩn lớn nhất trong Ma Ynhất mạch, cũng được giải.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 555

Tỷ Phú (Thượng)

Diệp Thiên từng nghe sư phụ Lý Thiện Nguyên nói qua, Ma Y nhất mạch ở vào truyền thừa đến đời thứ bốn mươi sáu, cũng chính là trung kỳ thế kỷ mười chín, vừa lúc tao ngộ Thái Bình Thiên Quốc khởi sự, môn chủ đương đại Ly Nguyên Tử không biết tung tích.

Bởi vì Ma Y nhất mạch chứa nhiều thuật pháp trung tâm, đều là do môn chủ nhất mạch đơn truyền, mà khi đó hai đồ đệ của Ly Nguyên Tử cũng chưa có thể được đến trung tâm truyền thừa, cái này cũng khiến cho thuật pháp Ma Y nhất mạch ở trăm năm sau thiếu sót hơn phân nửa.

Văn bia đề chuyện xưa là như thế, chẳng những thân phận chủ nhân thạch quan này, thật lớn vượt quá đám người Diệp Thiên tưởng tượng, người bố trí phong thủy âm huyết này, lại là nhân vật tổ sư gia của Ma Y nhất mạch.

Ly Nguyên Tử chạm khắc ở trên bia đá chuyện xưa, khiến sư huynh đệ Diệp Thiên cách sau trăm năm, lúc này mới biết được chuyện đã xảy ra năm đó, trong lúc nhất thời mấy người thậm chí có một cảm giác thời gian quay lại.

Xem hết đoạn ghi lại này, Diệp Thiên cùng Tả Gia Tuấn không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nếu không phải Ly Nguyên Tử dùng nhiều tiếng lóng trong môn phái, bọn hắn thật sự rất khó tin tưởng chuyện này.

- Ôi, cũng không biết Ly Nguyên Tử tổ sư cuối cùng như thế nào? Lúc đó vì cái gì không truyền thừa lại cho hậu bối?

Cầu Tâm Gia thán một tiếng, kỳ môn chính là nghịch thiên, cuộc sống sau này của hắn thê lương hơn so với cái người bình thường trong giang hồ.

Giống như là chính Cầu Tâm Gia, đương nhiên nếu không dùng kế kim thiên thoát xác, chỉ sợ cũng sớm đã trở thành nấm mồ, nhưng ngay cả như vậy, hắn cũng thừa nhận gần nửa thế kỷ sống cô đơn.

- Có lẽ truyền thừa trong đạo quan ở Mao Sơn, chính là Ly Nguyên Tử tổ sư lưu lại?

Nghe được Đại Sư huynh nói vậy, trong lòng Diệp Thiên toát ra một ý niệm cổ quái.

Bởi vì Lý Thiên Nguyên từng nói qua, đạo quan Ma Y đó là hấn phát hiện trong vô ý, thời gian tồn tại chỉ sợ đã hơn trăm năm, theo trên thời gian mà nói, cái đó và thời gian Ly Nguyên Tử mất tích vừa vặn tương xứng.

Bởi vậy có thể suy đoán, chính là Ly Nguyên Tử từng ẩn cư tại Mao Sơn, tìm được nơi thi công đạo quan như vậy, chính là sau khi chiến tranh tới Giang Nam, hấn mới bắt đầu rời đi.

Diệp Thiên càng nghĩ trong lòng càng hưng phấn, nhưng việc hấn nhận truyền thừa, ngoài lão đạo sĩ, trên đời cũng không có người biết được, trước mắt lại càng không cách nào nói cùng hai sư huynh.

- Ở? Nhị sư huynh, huynh... huynh làm sao vậy?

Đè nén hưng phấn trong lòng, Diệp Thiên ngẩng đầu lên, cũng phát hiện Tả Gia Tuấn đỏ mặt lên, thần thái tựa hồ so với bản thân còn kích động hơn vài phần, Diệp Thiên nhất thời buồn bực, không phải Nhị sư huynh còn có thuật đọc tâm, biết suy nghĩ trong lòng mình?

Tả Gia Tuấn nhìn quanh, thần bí nói:

- Ta... Ta biết chủ nhân thạch quan này là ai.

- Nhị sư huynh, huynh nói không phải vô nghĩa chứ?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, tức giận nói:

- Không riêng huynh biết, đệ cùng Đại sư huynh, còn có Khiếu Thiên và Liễu Định Định cũng biết, người này họ Thi, kêu Thi Sơn Lương mà!

- Đúng vậy, Tả sư đệ, thân phận chủ nhân thạch quan này rất rõ rồi mà!

Cầu Tâm Gia cũng nở nụ cười, văn bia đã viết rõ tên người chủ thạch quan, đã biết rồi Nhị sư đệ còn lấy ra khoe khoang, làm cho bọn họ không hiểu ra sao cả, đều có chút mơ hồ hiểu không rõ ý nghĩ.

- Ôi, đệ... đệ nói không phải là ông ấy!

Tả Gia Tuấn rói lên, mở miệng nói:

- Đệ nói đến hậu nhân của ông ta, cũng chính là thân phận con gái của ông ấy, đó... đó chính là nhà giàu nhất Hồng Kông!

Nói tới đây, thanh âm của Tả Gia Tuấn bỗng nhiên giảm thấp xuống vài phần, nói:

- Chúng ta đem tấm bia đá về trong nhà trước đi, nội dung trên bia đá, một chữ cũng không được truyền đi ra, nếu không sẽ gây rắc rối!

- Tả sư huynh, chuyện này không đến mức đấy chứ? Ở Hồng Kông mà huynh còn sợ người khác sao?

Thấy Tả Gia Tuấn có chút vội vàng, Diệp Thiên thấy hơi lạ.

Tuy tả Gia Tuấn không phải là hào phú số một nhưng thế lực của ông ở Hồng Kông cũng rất lớn, năm đó Cảng đốc thấy ông cũng phải nể vài phần, Diệp Thiên không nghĩ ra ai mà có thể khiến ông kiêng kị như vậy.

Tả Gia Tuấn lắc đầu nói:

- Không phải là sợ, mà là thế lực của gia tộc kia quá lớn, sẽ đắc tội với một người, tóm lại bớt một chuyện còn hơn thêm một chuyện.

Nghề phong thủy sẽ giúp người ta tránh giữ tìm đến điều lành, thói quen nghề nghiệp nhiều năm khiến Tả Gia Tuấn nghĩ đến hậu thế của quan tài, phản ứng đầu tiên chính là mang chuyện này che dấu đi.

- Được, vậy để về nhà rồi nói sau.

Thấy Tả Gia Tuấn nói như thế, Diệp Thiên gật đầu, hẳn cũng thấy tò mò về hậu thế của quan tài.

Dặn dò nhân viên trông coi quan tài, Tả Gia Tuấn cùng mọi người về nhà.

- Diệp Thiên, người này thân thế như thế thế nào mà bản như vậy?

Vừa mới bước vào biệt thự đã nghe thấy mẹ kêu la, Diệp Thiên cười khổ mình đã hơn 20 tuổi cũng đến lúc phải kết hôn rồi vậy mà trong nhà mẹ thì vẫn cứ như một đứa trẻ con.

3 ngày trước, Tống Vy Lan, Diệp Đông Bình và Anna đã tới Hồng Kông vốn 2 người vẫn ở trong khách sạn nhưng Tống Vy Lan nhớ con trai nên mới đến nhà Tả Gia Tuấn.

Cũng may là Tả Gia Tuấn sống một mình, trong biệt thự còn nhiều phòng trống 3 người có vào cũng không chật vào đâu cả.

Nhưng Diệp Đông Bình có chút buồn bực đã nói là đến để du lịch không ngờ vợ lại không đi mà trong mắt chỉ biết có một mình con trai.

- Ấy, không có việc gì, ba, sao mọi người không ra ngoài đi chơi.

Thấy hình dáng mẹ, trong lòng Diệp Thiên cảm thấy ảm áp, từ hồi còn nhỏ hẳn đã không bị ai quản, tuy có chút không quen nhưng Diệp Thiên vẫn cảm nhận được tình cảm chân thật của mẹ.

- Đúng là cha muốn đi ra ngoài.

Giọng nói của Diệp Đông Bình nghe đầy buồn bã nhưng sau khi bị vợ liếc một cái, ông liền nói:

- Hồng Kông cũng không có gì hay, ở đây cũng thoải mái rồi, không ra ngoài cũng không sao cả.

- Được, vậy 2 người ở ngoài nhé, chờ con sửa xong biệt thự thì sang đó.

Thấy Chu Khiếu Thiên đã đưa tấm bia đá ở trên xe xuống, Diệp Thiên nói với mẹ:

- Con còn có chút việc, xong rồi con sẽ qua.

- Chuyện gì vậy? chúng ta không nghe được sao?

Vốn dĩ Tống Vy Lan không như vậy nhưng bà lại tỏ ra tò mò xem con trai đang bận cái gì nên mới hỏi như vậy.

Diệp Thiên cũng không hề gì, liền nói:

- Cũng không có chuyện gì, mấy ngày hôm nay thi công công trình động đến mỏ mà có chút thú vị, nếu 2 người muốn nghe thì đi cùng con.

Sau khi cùng mẹ đi vào biệt thự, Tả Gia Tuấn đang uống trà đang chờ Diệp Thiên đến.

Diệp Thiên cũng không vòng vo, nói ngắn gọn:

- Nhị sư huynh, đừng thừa nước đục thả câu, con gái đời sau của người đó là ai thì bây giờ cũng nói ra được rồi.

Ở trong lòng Diệp Thiên, phú hào cũng chỉ như Lý Siêu hau thuyền vương hiện nay là cùng.

Nhưng 2 người này vài chục năm trước đã đến Hồng Kông, mà theo lý thuyết thì vị kia một trăm năm về trước là thợ đá nên không có liên quan gì.

Tả Gia Tuấn chia tay Diệp Thiên và vợ chồng Diệp Đông Bình liền rót một ly trà, nói:

- Tiểu sư đệ, ở Hồng Kông có một gia tộc Hạ Thị có thể cậu đã từng nghe qua?

- Gia tộc Hạ Thị? Không, đến giờ đệ vẫn chưa từng nghe qua!

Diệp Thiên lắc đầu, hẳn biết các phú hào Hồng Kông đều thông qua Đường Văn Viễn nói, nhưng hẳn chưa nghe nói đến dòng họ Hạ bao giờ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 556

Tỷ Phú (Hạ)

Diệp Thiên chưa từng nghe qua cái tên này nhưng Cầu Tâm Gia lại biến sắc, ông nói:

- Tả sư đệ, chẳng lẽ là hiệp sĩ Hạ hay sao?

- Đúng vậy, đúng là hiệp sĩ Hạ, đại sư huynh, mẹ của hiệp sĩ Hạ họ Thi.

Tả Gia Tuấn gật đầu, khi nói ra đáp án này, nếu không phải trước kia ông không để ý đến nhà họ Hạ thì cũng không thể bà nội của dòng họ này.

Cho lên khi đang nhìn lên bia đá ghi lại những chuyện xưa, đầu tiên là Tả Gia Tuấn nghĩ đến Hạ gia, tuy rằng ở Hồng Kông rất nhiều các phú hào nhưng không phải ai cũng được ca tụng mà chỉ có nhà họ Hạ.

- Tôi cũng đã từng nghe thấy hiệp sĩ Hạ.

Tuy Tống Vỹ Lan không biết bọn họ đang bàn luận cái gì, nhưng sau khi nghe thấy nhắc đến họ Hạ, bà nhú mày:

- ở Las Vegas có một cái sòng bạc cổ, Hạ gia cũng có cổ phần trong đó nhưng Diệp Thiên con có qua hệ gì với nhà họ Hạ?

- con... con không có qua hệ gì về tiền bạc với họ cả.

Diệp Thiên cảm thấy trong phòng này ngoài 2 thầy trò mình còn có cha ở ngoài, dường như mọi người đều biết ông chủ Hạ, về mặt mọi người hình như đang suy nghĩ gì, hẳn là lên:

- Mọi người đừng có úp mở, rốt cục hiệp sĩ Hạ là ai?

Tả Gia Tuấn đang định nói thì Cầu Tâm Gia khoát tay nói:

- Tôi và hiệp sĩ Hạ cùng xuất hiện năm 1860, là người Châu Á và Châu Âu lúc đó lẫn lộn.

Tâm Đức chúa trời dường như hồi ức đều hiện về, Cầu Tâm Gia nói như đang mơ hồ:

- Thời kì đó tôi và hiệp sĩ Hạ có gặp nhau mấy lần nhưng tôi không biết mẹ ông ấy họ Thi.

Làm nhân chứng lịch sử, Cầu Tâm Gia đã trải qua rất nhiều sự kiện qua trọng của thời cận đại trong lòng ông cất dấu nhiều bí mật không muốn để mọi người biết.

Ông ta như là làm cho người ta ở giữa lịch sử Trường Hà, cảm giác này thật kì diệu, nhân vật hiệp sĩ Hạ này rất sống động.

Cha của hiệp sĩ Hạ tên là Hạ Văn, năm 1842 Hồng Kông mở cửa đã thu hút những đám thương nhân Châu Âu mạo hiểm đến Hồng Kông, một trong những người đến Hồng Kông năm 1859 chính là vị đó.

Hạ Văn sống ở Hồng Kông 15 năm, sau khi bán hết của cải ở Hồng Kông ông liền sang Anh.

Nhưng chính Hạ Văn cũng không ngờ 15 năm sinh sống ở Hồng Kông ông có một người con trai sau đó đã thành người giàu nhất ở Hồng Kông, hơn nữa lại ở trong thế giới siêu cấp của những phú hào.

Người này... hiệp sĩ Hạ chính là con trai cả của Hạ Văn.

Sau khi Hạ Đông trưởng thành, cha hắn đã rời khỏi Hồng Kông, Hạ Đông dựa hoàn toàn vào năng lực của mình để buôn bán.

Lúc sớm nhất Hạ Đông đã buôn bán với nước ngoài, vì thông minh lanh lợi ông đã gây dựng sự nghiệp rất nhanh, hơn nữa năm 1906 còn đứng đầu Thái Bình Sơn Sơn, làm tịch nhân sĩ ở Trung Quốc.

Trước kia Hồng Kông có câu tục ngữ, thấy một người không biết lượng sức mình liền nói:

- Người cho rằng người là chủ nhân của thiên hạ sao?

Những lời này đủ để chứng minh ở Hồng Kông Hạ Đông là người giàu nhất.

Hạ Đông có 3 con trai, 7 con gái, lại thêm anh họ có 13 người con gái, địa vị của Hạ Thị ở Hồng Kông không có gì lay động được, không ít những người nổi tiếng chính là ở gia tộc Hạ Thị.

Giống như Thế giới ca ngợi công phu của minh tinh Lý Tiểu Long, mẹ của ông ta chính là cháu gái của hiệp sĩ, tục ngữ nói nghèo văn, giàu võ, từ nhỏ Lý Tiểu Long đã chuyên tâm tập võ cũng là có quan hệ với kiếp trước.

Ở Hồng Kông khi đó Hạ Gia dường như đã có một ảnh hưởng lớn đến một tầng lớp xã hội, sự ảnh hưởng to lớn đó còn lan cả ra toàn Hồng Kông.

Nhưng khi quân Nhật xâm lược Trung Quốc, Hạ Gia cũng dần xuống dốc, lúc hiệp sĩ Hạ Đông tránh nạn chính là như vậy. Cầu Tâm Gia trở lại Hồng Kông kết bạn với Hạ Đông hơn nữa còn nhận được không ít vật tư kháng chiến từ chỗ ông ấy.

Sau khi Hạ Đông rời Hồng Kông, tài sản không tránh khỏi co rút lại, sau khi Nhật đầu hàng, Hạ Đông mới quay trở lại tiếp tục nắm giữ số tài sản khổng lồ kia.

Nhưng như vậy là Hạ Đông cũng đã già thêm 10 tuổi không còn bằng được như lúc trước, văn bối đời sau khi ông qua đời đã nổi dậy, Hạ Gia có muốn cũng không còn cảnh tượng nào nhiệt như trước nữa.

Hơn nữa sau khi Hạ Đông qua đời, cả Hạ Gia sụp đổ, tài sản thất bát, cho nên Hạ Gia đã từng bước từng bước một đi xuống.

Tuy văn bối của Hạ Gia vẫn nắm một khối lượng tài sản khổng lồ trong tay nhưng bọn họ không thể nào làm lại được thời kì huy hoàng của Hạ Đông như trước kia.

10 năm trôi qua, ngôi vị giàu nhất Hồng Kông đã thuộc về tay các họ Vương, Lý, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến Diệp Thiên chưa nghe thấy cái tên Hạ Gia.

Nhưng dù ở Hồng Kông, Hạ Gia đang xuống dốc nhưng ở Úc môn vẫn là nhà giàu nhất.

Sở dĩ Tả Gia Tuấn có phần sợ hãi đối với Hạ Gia không muốn người khác phơi bày thân phận thì hải kia kỳ thực cũng là vì vị Đổ Vương.

Phải biết rằng, vài chục năm Hạ Hồng phát triển sự nghiệp ở Úc môn, có nền móng đặc biệt lời của y trong Úc môn không khác gì thánh chỉ của Hoàng Đế cổ đại, thế lực vượt xa so với sự tưởng tượng của người thường.

Tuy ở bên ngoài Tả Gia Tuấn cũng nổi tiếng nhưng cũng không dám sánh, phần mộ tổ tiên của Hạ Hồng đang bị đào bới, nói không chừng đó lại là cái cọc sinh nhiều phiền toái.

Sau khi nghe Cầu Tâm Gia nói và được Tả Gia Tuấn bổ sung, Diệp Thiên thở dài:

- Một nhà mà có 2 vị tỉ phú, nội tình của Hạ Gia thật đúng là sâu xa.

Theo lời nói của Tả Gia Tuấn thì đừng nhìn vào sự suy tàn của Hạ Gia, hậu bối của Hạ Gia có trong tay cả trăm triệu đôla, bọn họ chính là siêu phú hào ẩn hình ở Hồng Kông.

- Năm đó, khi ông chủ họ Hạ đang xuống dốc cũng là lúc quân Nhật đánh chiếm Hồng Kông, thi thể này cũng bị xáo trộn trong thời gian đó, vì thế mà phong thủy của Hạ Gia cũng đã có sự thay đổi.

Diệp Thiên tính toán một lúc rồi nói:

- Nói là Hạ Gia vùng dậy chỉ e đó cũng đều là công lao của Ly Nguyên Tử, tuy Hạ Hồng lợi hại nhưng phong thủy của tổ tiên bị phá bỏ thì ông ta cũng chỉ có thể di cư sang Macao mà thôi.

- Đúng vậy, công pháp quý thần của Tổ sư khó lường, đáng tiếc là không được lưu truyền đến ngày nay.

Sau khi nghe tiểu sư đệ nói, Cầu Tâm Gia thở dài ông không biết Diệp Thiên đã sớm kế thừa công pháp của Ma Y nhất mạch, trên thuật pháp so với Ly Nguyên Tử chỉ có hơn chứ không kém.

Nhưng Diệp Thiên cũng không có cách nào nói ra chuyện này, chỉ có thể an ủi Cầu Tâm Gia:

- Su huynh, sự suy thoái của Đương Kim thuật pháp cũng là lẽ đương nhiên của sự phát triển, huynh đừng quá để ý.

- Đừng nói nữa, tiểu sư đệ, Hạ Gia ở Hồng Kông hơn 100 năm căn bản đã thâm hậu, ngàn vạn lần cũng không được truyền ra.

Cầu Tâm Gia trầm ngâm một lúc, quay về phía Liễu Định Định, nghiêm khắc nói:

- Định Định, chuyện này quan trọng cháu không được nói ra ngoài.

Thầy trò Diệp Thiên như 2 ông cụ non, vợ chồng Diệp Đông Bình đều đã lớn tuổi họ tự biết lợi hại trong đó nên sẽ không đi nói

lung tung, chỉ có Liễu Định Định là hay tiếp xúc với giới nhà giàu ở Hồng Kông nên Cầu Tâm Gia mới đặc biệt dặn dò.

- Vâng, thưa đại sư bá!

Đối mặt với Cầu Tâm Gia, Liễu Định Định không dám biểu lộ cái tính điêu ngoa mà chỉ ngoan ngoãn trả lời.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 557

Tam Cục Pháp Trận.

Được rồi, mấy ngày nay bận rộn, mọi người cũng đã mệt hãy đi nghỉ sớm đi.

Thấy chuyện bàn giao cũng đã rõ ràng, Cầu Tâm Gia đứng dậy, lần này siêu độ cho số hài cốt trên núi, ba huynh đệ bọn họ đã tiêu hao không ít sức lực, chỉ e dăm ba tháng cũng khó mà khôi phục lại công lực.

Nếu không phải tiến độ công trình bên này còn cần bọn họ giám sát thì Cầu Tâm Gia đã sớm trốn đến Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên ở kinh thành dưỡng thương.

- Diệp Thiên, con nói cho mẹ nghe đi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đợi mọi người giải tán hết, Tống Vỹ Lan bắt được con trai, vừa rồi nghe bọn họ nói chuyện Tống Vỹ Lan như bị lạc vào sương mù vậy căn bản là không biết đầu cuối câu chuyện là thế nào.

Diệp Thiên biết kiến thức của mẹ sâu rộng, hẳn không còn dấu điểm gì, đem chuyện vừa rồi nói ra, nghe xong hai vợ chồng Diệp Đông Bình đưa mắt nhìn nhau.

- Phong thủy thực sự thần kì như thế ư?

Nếu người nói ra chuyện này không phải là con trai thì chắc đã sớm bị Tống Vỹ Lan chi trích. Chuyện này có phần hơn quá.

- Haha, tổ tông truyền lại mấy nghìn năm gì đó, có một con đường riêng ở bên trong, sau khi mẹ thất thì sẽ hiểu rõ thôi.

Diệp Thiên chỉ cười không giải thích gì thêm, trong người bọn hắn là cuộc sống của 2 thế giới, không vào kì môn thì khó mà thấy được.

Sau khi giải quyết mấy vấn đề khó khăn về thi công đoạn đường thì công trình cũng sẽ có nhiều tiến triển thuận lợi. Gắt gao trong 2 tuần lễ, đồng hoang tàn đổ nát chiếm vị trí khá lớn nhô lên giữa đường đi, có trồng cây và phải chỉ giao thông thành 2 luồng.

Vườn hoa phải ở chính giữa, thi công trên một nền đá cẩm thạch cao chừng 5 thước, phần bảo vệ chung quanh đường kính ước chừng phải trên 30cm, trái phải là Thủy Tinh Cầu thật to.

ở bên ngoài Thủy Tinh Cầu chỉ cần dùng một loại hợp kim để tạo ra một hình mặt trời như hàng thủ công mỹ nghệ.

Thứ này là do Diệp Thiên thiết kế ra, nó chẳng những có tác dụng ném sát khí xuống âm mà đồng thời còn có thể phòng trộm. Cần phải biết rằng Thủy Tinh Cầu này rất có giá trị.

Sau khi làm xong Thủy Tinh Cầu, xe lui đến đây nhất định phải qua 2 bên trái phải của Thủy Tinh Cầu, nó giống như ma sát thông thường để phong thủy trong cầu chuyển động.

Từ đó không chỉ toàn bộ âm khí được chuyển thành khí may mắn, mà còn làm cho linh khí thổ toán loạn từ biển lớn sẽ không ngừng đến chỗ ở của Diệp Thiên trên lưng chừng núi như vậy nguyên khí của đất trời sẽ nồng đậm hơn.

Trước hết là con đường biển hóa này, vì tiến đến phía ven biển kia du khách sẽ rất nhiều người dân trong thôn chế tạo ra không ít hàng thủ công mỹ nghệ là Bối Xác và ra ngoài chào hàng.

Điều này làm cho mấy thôn phụ cận có có hội sinh sống, làm cho không ít những thanh niên ra ngoại thành đã trở về thôn chuẩn bị xắn tay làm ăn.

Cảm giác được thay đổi chính là những con người được sống trong những ngôi nhà cao cấp trên lưng chừng núi, mỗi sáng thức dậy khi đi tập thể dục đều phát hiện trong núi không khí dường như mát mẻ hơn bình thường rất nhiều, sau khi luyện tập đều cảm thấy tinh thần phấn chấn hơn.

Những người này đều là những người nhạy bén về thông tin, chỉ cần nghe ngóng một chút cũng biết chỗ Tả đại sư bày pháp trận phong thủy, nên mới làm cho lưng chừng núi này như vậy. Sau đó vài ngày Tả đại sư thường xuyên bị những người này nhắc đến.

Không ít người muốn mời Tả đại sư đến bố trí phong thủy nhưng Tả Gia Tuấn đều thoái thác, hiện giờ ông đang cùng tiểu sư đệ thi công trụ phong thủy, không có thời gian nhàn dối đi làm những chuyện đó.

Ba ngày trước cũng đã bắt đầu khởi công phong thủy ở quảng trường, trước hết là ở nền nhưng đất ở đây cũng phải chú ý, thậm chí thiết kế vườn trồng trọt ở quảng trường đều ẩn hàm trận pháp chi đạo.

Trong 3 ngày này, 3 huynh đệ Cửu Tâm Gia luôn đứng ở hiện trường, Diệp Thiên cực kỳ hà khắc với đội thi công, một người chỉ cần sai sót 3cm thôi là cũng phải làm lại.

Có cả Tả Gia Tuấn áp trận, hơn nữa Diệp Thiên đã thành thạo công việc, vạch ra sai lầm khiến kiến trúc sư á khẩu không nói được gì mà chỉ còn cách thành thật mang đi làm lại.

- Diệp Thiên, cậu bày trận pháp này có phần loạn à? Tam tài trận là ở tận cùng bên trong, xa hơn ngoài là Tứ tượng, sao trong trận này lại không có.

Thấy bản vẽ trong tay, Cửu Tâm Gia nhíu mày, sắp xếp trận pháp này ông đều xem hết nhưng Diệp Thiên lại bày hỗn loạn 3 trận này với nhau, Cửu Tâm Gia đang luống cuống cả lên.

Diệp Thiên cười nói:

- Sư huynh, Phong Thủy Cửu có khả năng chuyển hóa sinh ra khí may mắn, đệ bày ra tam tòa trận pháp này cũng có một tên gọi đó là: Tam cực đổi ngày trận pháp, tam cực làm thiên địa nhân, tương kính tại.

Diệp Thiên chọn trận pháp này, khó khăn lớn nhất trong đầu hần lúc này là truyền thừa và cũng là hiệu quả tụ linh tốt nhất của một trận pháp.

Thấp nhất ở trụ phong thủy thấp nhất quả nhiên là 3 phương hướng, sẽ chạm khắc 3 người theo thứ tự là Viêm Hoàng, cuối cùng là Phục Hi Thị, 3 người bọn họ đại diện cho thiên, địa, nhân có thể trấn áp sát khí của thể gian.

Mà Tam tài này ở trên mặt đất cũng cần phải khắc Thanh Long, Chu Tước, tứ thánh Huyền Vũ bọn họ vào đêm sẽ thu nguyên khí dung nạp ở bên trong về nội phương, để sát khí chuyển thành khí may mắn.

Phía ngoài của trận pháp Bát Quái có thể gọi là Cửu Cung Bát Quái.

Số 9, số 6 là tổng của 3, 3 dễ dàng có vận: Nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật. Còn có cái gọi là Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Bát Quái còn 64 số, từ nay về sau sẽ biến hóa luân hồi.

Trận pháp này trong đích trần long phương vị đối diện với cửa biển giống như Giao Long hút nước, nguyên khí từ biển rộng mênh mông không ngừng được hấp thu vào quay tròn.

Ba trận pháp này đều có mỗi người phụ trách một trận pháp, đưa sinh khí may mắn vào giữa sinh thủy trụ, sau đó Diệp Thiên sẽ ở trong biệt thự để bày tụ linh trận pháp, phong thủy trụ đều đã hấp thụ sinh khí.

Nhưng không thể bố trí được trận pháp này một cách hoàn mỹ, Diệp Thiên cũng phải có lượng không khí để thở nếu không phải trong tay có vàng và ở Hồng Kông có Tả Gia Tuấn thì hẳn cũng không dám thi công trận pháp này.

Vì tam cực trong trận pháp này sẽ thay trong ngày bao gồm Tam Tài Tứ Tượng và trận pháp Bát Quái, các loại trận pháp đó đều cần chất liệu gỗ không giống nhau và vàng Ngọc Thạch mấy này đều là những nguyên liệu cơ bản làm nên trận pháp, người bình thường căn bản cũng không có khả năng gánh vác công việc này.

Hơn nữa trong trận pháp này còn muốn dung hợp lẫn nhau, lúc bày trận cần cực kì cẩn thận sai một li cũng sẽ như kiếm củi 3 năm thiêu 1 giờ.

- Thực sự là trận pháp này rất thần kì.

Diệp Thiên giải thích khiến cho Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đều trợn mắt há hốc mồm ra, hai người bọn họ sống cộng lại cũng được 167 tuổi nhưng những loại trận pháp này họ cũng chưa từng nghe qua.

- Sư huynh, đúng là trận pháp này rất hay, nhưng hay không có nghĩa là bố trí thành công, đệ cũng không dám chắc.

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, nếu một mình bố trí bà trận pháp thì hẳn có thể chắc chắn nhưng muốn hợp nhất 3 trận làm một Diệp Thiên cũng không có nhiều khí để thở.

- Không sợ, bọn ta sẽ ủng hộ đệ, tiêu sư đệ nhất định phải bố trí tam cực đôi

- Được, sư huynh không thể thiếu được sự giúp sức của các huynh.

Diệp Thiên bĩu môi, nếu hẳn ở trong này sẽ không chú quan bố trí trận pháp này đâu, tu vi của hắn căn bản là không thể hợp nhất được tam trận.

Thi công công trình trụ cột tổng cộng mất một tuần, sâu 8 thước, rộng chừng 3 thước. Diệp Thiên đề đội xây cất đi ra ngoài, hơn nữa để Tả Gia Tuấn cho người đến đo lại chu vi.

- Diệp Thiên cái đồ chơi này trị giá bao nhiêu tiền vậy?

Thấy vật ở cái xe đẩy trên nền lụa đỏ Tả Gia Tuấn không nhìn được liếm liếm môi.

Cũng không trách được tại sao Diệp Thiên phải cẩn thận như vậy, nếu như người khác biết được nếu như trong cái cột nước này có cất chứa vàng thì chỉ sợ bọn tội phạm không phải như cướp vàng ở tiệm mà chúng sẽ phá hỏng cái cột nước này cho xong việc.

- Sư huynh đừng có châm chọc nữa, mau giúp để xuống đi.

Diệp Thiên vén xe đi lên thăm dò, vàng dòng trong gió dạ lan hương hiện lên trước mặt, tuy đã sắp đến lúc hoàng hôn nhưng mọi người cũng đã bị vàng dòng làm cho lóa cả mắt.

Trên mặt đất dưới đáy cái cọc theo yêu cầu của Diệp Thiên sẽ đào được thành hình cái hồ lô, vừa có thể để được gió dạ lan hương ở bên trong lại vừa làm bệ của cột phong thủy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 558

Khởi Trận (Thượng)

Sau khi để vàng vào trong Phong Dạ Lan Hương, Chu Khiếu Thiên lái xe đến gần một chiếc, máy bê tông, dầu vàng Phong Dạ Lan Hương vào trong đó.

Từ đó trừ huynh đệ Diệp Thiên và mấy người thân cận ra thì trên đời này không ai biết được cái trụ phong thủy kia hao tổn đến cả 3 tấn vàng.

Trong mắt người thường thì tất cả những thầy địa lý đều là những người thần bí, hành vi của Diệp Thiên cũng làm mọi người phỏng đoán nhiều, sau khi hoàn thành cái bộ công trình được tiến hành ngay sau đó.

Sở dĩ bố trí phong thủy trận này khó khăn như vậy vì thứ nhất là chất liệu gỗ khó tìm, thứ hai là thi công trận pháp này một ly cũng không thể sai sót được nếu không trận pháp này sẽ không có cách nào bắt đầu lại được.

Thời xưa, khi thầy phong thủy muốn bố trí trận pháp thì nhất định phải cân nhắc kĩ càng nhưng ở thời hiện đại có những thiết bị tinh vi hỗ trợ thì tất thầy đều trở nên đơn giản hơn.

Theo yêu cầu của Diệp Thiên dù là nhân vật tam tài nặn tạo hình hay là khắc thì phải đạt được yêu cầu hấn đặt ra thực ra hấn cũng trở nên nhàn dỗi.

Nhưng những người này không biết là Diệp Thiên đã để một lượng lớn hồng phi ngọc khí dưới đất chỗ 3 trận pháp này.

Trên ngọc khí đó Diệp Thiên đều tạo hình trận pháp hơn nữa lúc chế tạo Diệp Thiên còn tụng Đạo Kinh, quá trình này đã khai sáng cho ngọc.

Tuy ngọc đó không đạt đến mức là dụng cụ của một thầy tu nhưng đối với người bình thường thì nó đã có tác dụng bảo vệ, so với

cái gọi là Phật Khí Khai Quang của các cao tăng thì mạnh hơn nhiều, nếu bán ra ngoài thì trị giá ít nhất cũng phải trên một trăm vạn.

Lúc Diệp Thiên bố trí trận pháp đó Tả Gia Tuấn tiếc mãi không thôi, phải biết rằng hơn 10 vạn nguyên liệu hồng phi ngọc khí đều bị dùng hết, Phi Thủy ở Hồng Kông tăng vọt.

Ngoài ngọc hồng phi ra, mắt của 3 trận pháp cũng chôn nhạc cụ của các thầy tu. Vì thế Diệp Thiên còn yêu cầu sư huynh phải mang được nhạc cụ của thầy tu về.

Đối với tiền bạc Cầu Tâm Gia cũng không có ý kiến gì nhưng Diệp Thiên lấy 3 nhạc cụ của thầy tu thì ông cũng phải để mắt đến, nếu không phải trận pháp này dùng để thu nguyên khí thì Cầu Tâm Gia sẽ phải suy nghĩ cả đêm.

Nhưng 3 cái nhạc cụ của thầy tu sau khi lấy ra, Diệp Thiên có được cái trống đồng núi Trường Bạch là đồ vật truyền thừa của các thầy tu ở nước ngoài, chỉ còn lại Yên Nguyệt Dao là không có dấu vết gì.

Lại hơn một tháng trôi qua, lúc này đã đến tháng 5 thời tiết ở Hồng Kông đã nóng lên đây cũng là lần dài nhất Diệp Thiên ở đây suốt 3 tháng liền.

Trong 3 tháng này, Diệp Thiên không chỉ hoàn thành xong Thủy Cầu Phong, Cung Tiểu Tiểu cũng tặng biệt thự cho hắn, hắn cũng đã trang hoàng xong, nửa tháng trước hắn cũng đã dọn dẹp xong.

Tòa biệt thự là một kiến trúc 4 tầng, tầng một là phòng khách, nhà ăn, nhà bếp và có thêm 3 phòng nữa.

Tầng 2, tầng 3 là của chủ nhà tổng cộng có đến 12 phòng mỗi phòng lại có một phòng tắm riêng. Trong đó có 7 phòng cửa đều hướng ra biển phong thủy cũng rất đẹp.

Còn tầng 4 Diệp Thiên sử dụng thành phòng chiếu phim và phòng cất trữ, dù hắn không mấy hứng thú với điện ảnh nhưng những ngày nhàn rãi có thể cùng vợ hoặc mẹ xem phim cho hết thời gian.

Hơn nữa trong phòng ngủ, Diệp Thiên còn bày một trận pháp đặc biệt để ngăn cách linh khí của cả tòa biệt thự để cho cha mẹ và người thân có thể vào được.

Vì sau khi làm Tụ Linh trận pháp thì căn biệt thự này sẽ tràn ngập nguyên khí, chỉ sợ nếu nguyên khí nhiều gấp 10 lần ở kinh thành thì người bình thường sẽ không thể hưởng thụ được.

Đó giống như được ăn thuốc bổ, một chút có thể làm tăng sức khỏe nhưng nếu quá liều thì sẽ gây ra tổn thương cho nên Diệp Thiên mới bố trí trận pháp đặc biệt này trong mấy căn phòng, để sau này cha mẹ đến Hồng Kông đỡ phải ở trong khách sạn.

Tầng chính ở bên ngoài, Diệp Thiên có làm một bể bơi, để lấy ngưng khí phong thủy hơn nữa còn có một sông phong thủy vờn quanh tòa biệt thự mặt trên còn phải làm một hòn giả sơn.

Cử Lương đình giả sơn này rất được xem trọng, toàn bộ hồng phi ngọc khí còn lại Diệp Thiên đều dùng vào công trình trước mặt, đây cũng là nơi quan trọng để hấn bày Tụ Linh Trận.

Tụ Linh Trận này có tên Cửu Tinh, là Tụ Linh Trận mọi người đều biết Thất Tinh Bắc Đẩu nhưng không biết trong thuật phong thủy ngoài Bắc Đẩu còn có cả hai Khỏa Ẩn Tinh.

Hai Khỏa Ẩn Tinh này còn có tên khác là Phụ Tinh và Bật Tinh lúc ẩn lúc hiện, vì vậy mà trong nghề phong thủy còn nói cả đến chín sao Bắc Đẩu, trong truyền thuyết có nói nếu ai thấy hai Khỏa Ẩn Tinh này thì người đó sẽ được trường thọ.

Sở dĩ cần bố trí Cửu Tinh trong Tụ Linh Trận là bởi vì số 9 là con số dương, ở thời cổ đại con số 9 thường được dùng cho các đế vương, và các bậc đế vương cũng có nhiều mối quan hệ với các sự vật bằng con số 9.

Đền đồng có Cửu Đình, xung quang ngai vàng của Hoàng đế có Cửu Khanh, trong triều đình bày trí nhiều Cửu phẩm công chính, kinh thành có 9 cửa, trong Tử Cấm Thành có 9999 phòng.

Phải biết rằng, Diệp Thiên muốn hút nhiều nguyên khí từ biển đến như vậy cũng chỉ có Cửu Tinh Tụ Linh Trận pháp mới có thể thể chuyển hóa được linh khí trong trụ phong thủy.

Biệt thự hướng ra ngoài mặt biển, Diệp Thiên có thể ngắm cảnh mà quang cảnh nơi đây lại vô cùng độc đáo, tất cả đều có hình dạng chiếc vòi nước hơn nữa còn như miệng rồng đang mở ra giống như là muốn hút lấy nguyên khí từ biển khơi bằng bạc phía xa.

Không ai biết, khi ngắm cảnh trong miệng con rồng kia chính là Long Châu, tất cả được đúc bằng vàng, mặt trên khắc hơn 10 loại trận pháp khó hiểu và phức tạp, chính là đích thân Diệp Thiên khắc lên.

Tìm thấy vàng ở Myanmar, trừ phần bán ở trong nước ra còn lại khoảng 5 tấn Diệp Thiên đều đã dùng hết không còn một thỏi nào.

Mà khi thi công trụ phong thủy theo tính toán mất trên hai triệu cộng thêm bốn triệu nữa như vậy tổng đầu tư là hơn sáu triệu.

Nếu tính cả giá trị vàng và nhạc cụ thầy tu chiếm 10km phong thủy thì Diệp Thiên tiêu tổng cộng cũng phải lên đến hơn 15 triệu.

Sở dĩ từ trước đến nay có rất ít người có thể bày được trận pháp này thì nguyên nhân cũng là ở chỗ đó, phải biết rằng ngay cả bậc đế vương khi chỉ ra số của cải như vậy nhưng chưa chắc bọn họ đã lấy được các tài liệu và nhạc cụ của thầy tu.

Bởi vì đối với thuật phong thủy mà nói, mỗi một nhạc cụ của thầy tu đều là những vật vô cùng quan trọng không nói đến việc trong tay bọn họ có 3 vật đó hay không thì cho dù có thì e rằng họ cũng không dễ dàng dâng cho các bậc đế vương để họ thi công trận pháp này.

Cho nên sau khi biết mức độ hao tổn để làm nên phong thủy trận này, biết được của cải của bản thân và gia đình, Tống Vi Lan đã giật mình vì bà biết con trai đã trở thành kẻ phá gia chi tử.

- Diệp Thiên, cái thanh Yếu Nguyệt Dao để ở trong này, cậu không để vật trấn sát trong Tụ Linh Trận ở kinh thành ư?

Nửa tháng trước, mấy người bên Cầu Tâm Gia đã đi cùng Diệp Thiên đến dọn dẹp, tân trang lại biệt thự, kiến trúc của biệt thự này theo yếu tố phong thủy nên Diệp Thiên đã đưa ra không ít những đề nghị.

Đến chiều ngày mai, 3 sư đệ bọn hắn sẽ bắt đầu trận pháp này, lúc này họ đang đứng trên đài ngắm trụ phong thủy dưới chân núi.

Tuy hai bên trận pháp chưa mở nhưng khi ngắm từ trên đài cũng đã cảm nhận được nguyên khí trời đất đang rất dồi dào, ở đây trong vòng mấy tháng gần gũi đã mang lại không ít lợi ích cho các phú hào ở lưng chừng núi kia.

Theo lời Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên đã sớm để cho Chu Khiếu Thiên mang thanh Thanh Long Yếu Nguyệt Dao từ kinh thành tới, vì thế khi Diệp Thiên ngắm cái thủy đình trên sông đã đặc biệt chú ý đến chỗ để Yếu Nguyệt Dao.

Biết rằng, sát khí cũng là một loại nguyên khí, cho dù trụ phong thủy trận có thể chuyển hóa tiếp tục sinh ra khí may mắn thì cũng không hẳn là không còn một tia sát khí.

Để cái chuỗi này sát phạt Thanh Long Yếu Nguyệt Dao ở chỗ này thì có thể ngăn được sự xâm nhập của sát khí, lúc đó thì có thể đảm bảo là nguyên khí phong thủy trong đại trận này sẽ rất thuần khiết.

Thấy Cầu Tâm Gia quay đầu nhìn Yếu Nguyệt Dao, Diệp Thiên cười nói:

- Sư huynh, có Mao Đầu thì tòa nhà này cũng không sợ bị sát khí xâm nhập.

Mấy tháng này Diệp Thiên cũng bớt chút thì giờ để về kinh thành, thấy Mao Đầu không những hấp thu được nguyên khí trong viện mà thậm chí sát khí trong viện cũng bị nó cắn nuốt.

Nhưng ở Hồng Kông độ ẩm bốn mùa đều tương đối cao, trước khi hoàn thành Tụ Linh Trận Diệp Thiên không thể đưa Mao Đầu đến đây được.

Thấy phía sau biệt thự rực rỡ hẳn lên, Diệp Thiên nói:

- Sư huynh, sau khi các huynh đến đây tu luyện thì nguyên khí ở tòa nhà trong kinh thành càng ngày càng loãng, đệ phải cho cô cô đến mới có thể cải thiện được sức khỏe của cô cô.

Nếu Cửu Tinh Tụ Linh Trận pháp này có thể thành công thì Diệp Thiên cũng không thua kém gì tiên trong truyền thuyết, hơn nữa linh khí sẽ càng nhiều hơn lúc trước.

Tuy Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn ở trong này có thể luyện khí hóa thần, tiến vào trong cảnh giới hư ảo nhưng sống lâu trăm tuổi như các thần tiên cũng không tính được.

- Tiểu sư đệ, ta và nhị sư huynh đều hết sạch rồi.

Cầu Tâm Gia phát tu vi cười rộ lên đang chờ đại trận này mở ra, ông không ngờ lúc tuổi già mình còn có thể tham gia được vào việc trọng đại như thế này.

- Nếu không có vàng của sư huynh thì có đánh chết đệ cũng không nghĩ ra đại trận Cửu Tinh Tụ Linh.

Diệp Thiên cười nói:

- Hơn nữa huynh cũng đừng khoanh tay đứng nhìn, nếu không sáng mai lúc mở đại trận một mình đệ thì không thể nào mở được trận pháp này đâu.

Năm đó mở Càn Khôn Tụ Linh Trận ở kinh thành thì Diệp Thiên đã mệt đến hộc máu ra thoi, thiếu chút nữa thì lại không giữ được nguyên khí rồi.

Tuy rằng nguyên nhân là công lực tu vị của Diệp Thiên không cao nên có thể thấy được khởi động trận pháp này thật khó khăn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center; width: fit-content; margin: 0 auto 10px auto;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #000080;">Chapter 10: The Power of the Divine Law</span>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 559

Khởi Trận (Trung)

Sáng sớm núi Thái Bình bị một màn sương mù bao phủ, ngọn núi lúc ẩn lúc hiện, nhìn từ đằng xa mây mù bay lượn giống như trên chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

Ngày xưa ở núi Thái Bình không có cảnh tượng này, từ khi làm Phong Thủy Cầu đến nay dường như phong thủy của ngọn núi tốt lên rất nhiều, nhất là không khí vào buổi sáng sớm mát mẻ lạ thường.

Dần dần cũng đến 3 giờ sáng, ngồi trong biệt thự ngắm cảnh Diệp Thiên bồng đứng dậy, hai bên là Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn, họ có linh cảm và mở mắt ra.

Tuy chưa mở trận pháp nhưng linh khí nơi này đã rất đậm, so với Tứ Hợp Viện ở kinh thành thì chỉ kém 3 phần, mấy ngày qua huynh đệ bọn họ thường ngồi thiền qua đêm.

Bây giờ ngồi thiền trôi qua, tinh thần của 3 người họ đã được khôi phục ở trạng thái tốt nhất, bọn họ cũng biết Trận Pháp có thành công hay không đều tập trung vào những ngày này.

- Tiểu sư đệ, đã tới giờ chưa?

Hai mắt Tả Gia Tuấn mắt sáng như điện, năng lượng đang khủng bố cơ thể, hiển nhiên là ông có thể điều chỉnh được thể trạng của mình sao cho tốt lên.

So với Tả Gia Tuấn Diệp Thiên và Cầu Tâm Gia thì vẫn bình tĩnh như thường, bọn họ không có bất cứ biểu hiện kì lạ nào, nhưng Tả Gia Tuấn cũng biết hai huynh đệ này đã khôi phục.

- Canh ba, giờ Dần Mãnh Hồ sẽ xuất hiện, còn phải chờ thêm một lát nữa.

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn vào màn đêm, thời tiết hôm nay cũng không đẹp lắm, mấy đám mây đen đã che kín bầu trời đầy sao.

Nhưng đối với thuật phong thủy mà nói, điều đó cũng không có vấn đề gì cả ít nhất thì Diệp Thiên vẫn có thể cảm nhận được Lưỡng Khôa Ân Tinh ở bên trong Bắc Đẩu Cửu Tinh.

Ngôi sao hình Bắc Đẩu đã hình thành trận pháp Bắc Đẩu, vô hình trung đã chỉ dẫn sự vận hành nguyên khí trên Trái Đất, đạo giáo tín ngưỡng Thất Tinh Bắc Đẩu này nhất, nó có cùng nhịp thở với cỗ chi đạo pháp.

Ngừa đầu nhìn sao một lúc, Diệp Thiên nói:

- Các huynh, khi đệ khởi động đại trận, hai huynh lập tức bắt đầu khởi động Cửu Linh Tụ Linh Trận Pháp. Hai người có thể phối hợp chặt chẽ với nhau.

- Nhưng linh khí ở trận pháp dưới chân núi hình thành rất mạnh, nếu các huynh không chống đỡ được cũng không sao.

Lúc nói chuyện Diệp Thiên tỏ ra có vẻ nghiêm trọng, uy lực của hai trận pháp này quả thực rất lớn nhưng nếu bày trận pháp này bị thất bại thì hậu quả của nó sẽ vô cùng đáng sợ.

Biết rằng, trụ phong thủy dưới chân núi và Cửu Tinh Tụ Linh Trận Pháp ở trên núi là hai trận pháp khác nhau hoàn toàn.

Tam cực trận pháp sẽ chuyển hóa và hấp thụ nguyên khí trên biển rất mạnh mẽ nhưng nó không có đường phóng thích ra ngoài, lúc dung lượng đạt tới đỉnh điểm thì linh khí sẽ trở nên hỗn loạn kết quả tiếp theo sẽ rất khó lường.

Mà tác dụng của Cửu Tinh Tụ Linh Trận Pháp chính là cơ sở để sinh ra linh khí ở trận pháp Tam Cực dưới chân núi, nó hấp thụ để tâm bổ cho biệt thự hơn nữa, dưới tác dụng của trận pháp này linh khí sẽ trở nên cân bằng và hiền hòa hơn.

Hai trận pháp này đều hỗ trợ cho nhau vì vậy mà giữa hai trận pháp này không được phép có sai lầm, khởi động trận pháp Tam Cực này là rất mạo hiểm.

Nhưng cất giữ trận pháp Cửu Tinh Tụ Linh trong nhà đồng nghĩa với việc luôn ẩn chứa nguy hiểm, nếu trận pháp Tam Cực không sinh ra linh khí thật mạnh mẽ thì trận pháp Cửu Tinh này không thể tiếp dẫn được. Đó cũng là thử thách của Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Cửu Tâm Gia cười:

- Tiểu sư đệ, ta và Tả sư đệ nếu tách ra thì không bằng đệ nhưng hợp lại thì tu vi cũng không kém đệ đâu, thật ra mà nói nếu một mình đệ khởi động trận pháp Tam Cực này thì quá mạo hiểm.

- Huynh thấy chi bằng để Chu Khiếu Thiên làm cùng đệ, tuy công lực của cậu ta còn hơi yếu nhưng những lúc quan trọng vẫn phát huy tác dụng.

Những sự kiện quan trọng của Trung Quốc cuộc đời Cửu Tâm Gia đều đã được chứng kiến. Tâm ông sớm đã phẳng lặng như mặt nước cho dù hai trận pháp này mới được nghe lần đầu nhưng cũng phải khiến ông dao động.

- Khiếu Thiên hả? Cậu ấy không được.

Diệp Thiên nghe thấy vậy lắc đầu nói:

- Nếu không phải Tả sư huynh đã luyện khí đến mức cảnh giới hóa thần thì cũng không có cách nào, tu vi của Khiếu Thiên còn chưa đến mức, căn bản là chưa thể chống đỡ được loại nguyên khí này.

Sắp xếp trận pháp làm 3, bước đầu tiên là xây dựng cột trụ trận pháp trong bước này cần trạm khắc các loại bùa, bước này có thể gọi là công tác chuẩn bị.

Bước thứ hai cần chuẩn bị các nguyên vật liệu tốt nhất, theo sự bố trí về phương hướng của trận pháp thì bước này cần hết sức tỉ mỉ, cần thận vì sai một li thôi thì việc khởi động trận pháp sẽ bị thất bại ngay.

Quan trọng nhất là bước 3, phải khởi động trận pháp không liên qua đến vận hành trận pháp nên có thể nói đây là giai đoạn quan trọng nhất.

Bắt đầu thi công trận pháp này đã là một việc khó uy lực của nó có thể biến đổi được thành số tiền tương ứng.

Năm đó Diệp Thiên bố trí trận pháp Càn Khôn Tự Linh chẳng qua là tu vi ngàm nhưng hấn trận pháp trước mặt rộng hơn một ngàn thước vuông, Diệp Thiên dù có phải trả bằng máu cũng phải khởi động được trận pháp này.

Nhưng hiện tại là sự phối hợp của 2 trận pháp Cửu Tinh Tự Linh và Tam Cực đối Nhật phạm vi ảnh hưởng chừng 10 km cho dù tu vi của Diệp Thiên có tăng lên một bậc thì cũng chưa dám khẳng định là sẽ thành công.

Mà công lực của Chu Khiếu Thiên căn bản là không thể chống được khi nguyên khí đất trời rối loạn đến lúc đó e rằng nếu Diệp Thiên có phân tâm giúp cậu ta phòng ngự thì lợi cũng bất cập hại.

Cho nên hôm nay Diệp Thiên không cho cậu ta đến biệt thự mà để cậu ta, Liễu Định Định và cha mẹ ở nhà Tả Gia Tuấn, bọn họ đến chỉ sợ là lại làm phiền thêm.

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn một vệt sáng trên trời, trong lòng hắn bị một trấn động mạnh hắn nói:

- Sư huynh, sao Thái Bạch lên rồi, đệ muốn xuống trước.

Diệp Thiên nói sao Thái Bạch thực ra đó là đầu và cuối lúc hùng đông, lúc đó ở chân trời sẽ có một vệt ánh ngời Thần Tinh tên khoa học của nó là Khải Minh Tinh.

Khải Minh Tinh trong đạo giáo có một vị trí đặc biệt quan trọng, sao Thái Bạch là thành viên trung tâm, ở gần có các sao Tam Thanh (Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ)

Sáng báo hiệu một ngày mới, sao Khải Minh lên vạn vật Triệu Dương, Tử Khí Đông Lai cũng ở chỗ sao Khải Minh đó cũng chính là lúc khởi động trận pháp.

Thấy đằng chân trời sao Thái Bạch lên, Diệp Thiên không dám chậm trễ, chấp tay hướng về hai vị sư huynh nhảy xuống.

Sau khi rơi xuống 10m, Diệp Thiên điềm nhẹ ngọn cây trên đầu ngón chân, cả người như bùng tinh cứ theo chiều gió mà đi, áo trắng như tuyết, như thần tiên phiêu du trong sương trên núi.

Chỗ cột nước của biệt thự thẳng tắp, trừ rừng núi ra thì không có vật gì che khuất.

Diệp Thiên xuyên nhanh qua rừng núi, sau 10 phút đồng hồ ngắn ngủi hắn đã đến đứng giữa trận pháp Tam Cực.

Vì không ảnh hưởng đến khởi động trận pháp nên hôm qua Tả Gia Tuấn và chính quyền đã tiến hành khai thông, quanh trận pháp Tam Cực 1km đều bị cảnh giới, ngoài Diệp Thiên thì không ai được phép đi vào.

Lúc này hiện lên trước mặt Diệp Thiên chính là trụ phong thủy cao 28. 8m.

Cuối cùng thì 3 tháng mới hoàn thành xong trụ phong thủy trông nó giống như một cây chống đỡ Thiên Ngọc sừng sững đứng dưới

núi.

Trừ 3 vị thánh ở ngoài thì đáy cột còn khắc Long, Ly, Quy, Phượng, bên ngoài trận pháp là Tứ Tượng, còn lại ở dưới phía Nam là Chu Tước, phía Bắc là Huyền Vũ, phía Đông là Tả Thanh Long, phía Tây là hữu Bạch Hổ vờn quanh bốn phía.

Đối diện với Thanh Long ở phía Đông lúc mặt trời mọc sẽ sinh ra mây tia Đông Lai nó đều bị hút thu vào trong trận pháp do đó mà Cửu Tinh Tự Linh Trận mới phát được linh khí.

Chỗ đứng hiện tại của Diệp Thiên là chính giữa hai mắt âm, dương của Cửu Cung Bát Quái trận, cũng là mắt của trận pháp Tam Cực.

Diệp Thiên mặc quần áo trắng lẳng lẳng đứng dưới ngọc trụ Kinh Thiên tuy chiều cao của trụ cột và Diệp Thiên cách xa nhau nhưng Diệp Thiên như một trích tiên không hề có cảm giác thấp bé.

Ngẩng đầu nhìn lên phía chân trời sao Thái Bạch mỗi lúc một sáng, mà Bắc Đẩu Thất Tinh đã mờ dần đi, Diệp Thiên hít thật sâu và đang chờ đợi.

Diệp Thiên đang chờ đợi thời khắc Bắc Đẩu Thất Tinh trốn đi, khi đó nguyên khí đất trời sẽ bay lên, tử khí Đông Lai xuất hiện, đó là điều mấu chốt để khởi động trận pháp.

Giờ Dần trôi qua giờ Mão đã đến, chân phải Diệp Thiên hơi nâng lên, hai tay khép trước ngực, hấn kẹp Đại Tề Thông Bảo trong lòng bàn tay, ra ấn, hấn hô to:

- Tiến!

Sau tiếng hô cả thân mình Diệp Thiên như xuất hiện sự biến hóa.

Nếu có người nhìn thấy họ có thể nói Diệp Thiên như đang tan ra sau núi, đứng vững như núi Thái Sơn, cổ hấn giống như một mũi kiếm nhọn vọt thẳng lên cao.

Cổ khí thế này chỗ Cầu Tâm Gia cách 7, 8 km cũng có thể cảm nhận được, ông lắc đầu thở dài:

- Nguy hiểm, nếu nói hiện nay ai có khả năng luyện thần đến mức tiến được vào hư không thì chỉ e Diệp Thiên còn hơi non yếu.

- Sư huynh, chúng ta có thể chuẩn bị khởi động phía dưới trận pháp Tam Cực.

Tả Gia Tuấn tỏ vẻ nôn nóng, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào trụ phong thủy ở chân núi dường như muốn nhìn thấy cách làm của Diệp Thiên.

- Binh!

Năng lượng tiến vào, Diệp Thiên dừng lại dường như xung quanh chừng vài trăm thước cũng không có trần động gì, nguyên khí đất trời bỗng dung rối loạn.

Dưới trụ phong thủy, áo trắng của Diệp Thiên bay phấp phới, hần đang giống như con thuyền giữa sóng biển Hải Ba nhưng hai chân hần lại như hai cái đinh đóng chặt trên mặt đất không thể nào di chuyển được.

Cửu Tinh Bắc Đẩu đã ẩn hoàn toàn vào phía chân trời, lúc hướng Đông truyền nguyên khí đến cũng là lúc mắt Diệp Thiên phát sáng lên hai tay bắt quyết và biến hóa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 560

Khởi Trận (Hạ)

Hai đầu ngón tay chia ra, ngón cái hướng xuống dưới, Diệp Thiên truyền toàn bộ nguyên khí đến đây.

Trong lòng bàn tay đã có dấu vết của nguyên khí như được kích động, hai tay Diệp Thiên trở nên trong suốt, mắt có thể nhìn thấy cả khung xương.

- Đẩu.

Sau khi lấy ấn Sư Tử ra, Diệp Thiên hô lên một tiếng cả người dường như thay đổi.

Vừa rồi Diệp Thiên nguy nga như một núi cao không thể lay động, sau khi hô lên một tiếng, áo trắng của Diệp Thiên bay lên, tóc dựng đứng, sát khí bắn ra từ người hắn.

Không có dấu vết về nhạc cụ của thầy tu, Diệp Thiên như một pho tượng Đẩu Chiến Thắng Phật, vẻ Kim Duệ này giống như có thể xé rách vạn vận trên thế gian.

Đúng lúc đó, phía chân trời Cửu Tinh Bắc Đẩu đột nhiên chói lên, như có một bàn tay vô hình kéo Cửu Tinh lại rồi quăng về phía phong thủy trận.

Ánh sáng của ngôi sao giống như ảo ảnh quán bên người Diệp Thiên rồi xâm nhập vào cơ thể hắn, sát khí trên người hắn cũng dần nặng thêm.

Vườn hoa cách hắn khoảng hơn chục thước dường như cũng không thể chống lại được sát khí này trở nên héo tàn.

- Phù!

Dù tu vị của Diệp Thiên đã đạt đến mức hoàn hảo nhưng cũng khó có thể ngăn cản được tinh lực, máu tươi phun ra từ ngực hấn nhuộn đỏ cả ngực áo.

Dù máu tươi bị phun ra nhưng sát khí trên cổ hấn không hề giảm mà lại tăng lên, dường như sát khí đã ngưng tụ đến mức đỉnh điểm và biến thành một thanh kiếm vô hình.

- Trời sinh sát khí, đất chuyển tinh di, phát sát khí, long xà xông lên!

Diệp Thiên lẩm bẩm trong miệng “Hàng Đế Âm Phù”, hai mắt hấn trừng lên như hai luồng điện nhìn về phía biển khơi, hấn gào to một tiếng:

- Nhân phát sát ky, thiên địa phản phúc.

Diệp Thiên gào to, đỉnh đầu trên cổ hấn có thể biến thành một thanh kiếm vô hình cắt qua hư không bay về phía chân trời.

Chính chính lúc Diệp Thiên hô to, Thất Tinh Bắc Đẩu đã chìm vào bóng tối, sao Thái Bạch rơi xuống chân trời lóe lên một luồng sáng, chuông đồng hồ ở Hồng Kông điểm đúng 5 giờ, giờ Mão.

- Tiểu ... Tiểu sư đệ muốn làm gì vậy?

Cảm nhận được sát khí phát ra từ trên người Diệp Thiên, Tả Gia Tuần giật mình ngay cả lời nói cũng có chút rùi, chẳng lẽ Diệp Thiên muốn dùng sức mạnh của mình để đối đầu với ông trời hay sao?

- Thật là to gan và cũng thật là có khí phách!

Cầu Tâm Gia cũng đoán được dụng ý của Diệp Thiên, tay phải nắm chặt đến mức nổi cả gân xanh, nói ba từ tốt liên tiếp ông cũng đang khó mà chần tĩnh lại được.

Lần cử động này của Diệp Thiên chính là muốn dùng mặt trời để sinh ra năng lượng để kích thích Tam Cực đại trận, thủ đoạn này quá mạnh mẽ, ngay cả đến Cầu Tâm Gia cũng khó mà tưởng tượng được.

Không nói gì đến Cầu Tâm Gia chứ ngay cả Tả Gia Tuần cũng phải khiếp sợ, dưới chân núi lại xảy ra biến cố.

Ánh hào quang kia vừa muốn đi theo hướng biển khơi, lúc Diệp Thiên dấu Cửu Tinh Bắc Đẩu vô cùng lợi hại có thể đè lên ánh mặt

trời làm cho nó tối sầm lại.

Năng lực của Diệp Thiên lớn như vậy, hấn mượn ánh hào quang nhưng không thể áp chế được ánh mặt trời chiếu lên vạn vật.

Sau 0 giờ mấy giây, phía chân trời đột nhiên sáng bừng lên, ánh sáng mờ phía dưới biển khơi cũng mọc lên, phá tam bóng đêm hắc ám, trong nháy mắt sát khí do Diệp Thiên phát ra đã bị trừ khử trong vô hình.

Nhưng từ xưa âm dương đã đối nghịch nhau, sao và mặt trời cũng xung khắc như nước với lửa.

Hành động của Diệp Thiên giống như đã chọc giận mặt trời, để cho Diệp Thiên hấp thu mây tia Đông Lai như có linh trí nó lập tức phóng thẳng tới phía Diệp Thiên.

Cảm nhận được năng lượng hủy diệt nhưng Diệp Thiên không hề bận tâm, hai tay bắt quyết,

- Tiến.

Trong nháy mắt năng lượng đã phủ kín cả vài trăm thước, cả người Diệp Thiên như nhập vào Thế giới tự nhiên mây tia Đông Lai lập tức mất đi đối thủ.

- Thiên nhân hợp đức, vạn biến định cơ, tam cực pháp trận, mở ra!

Đúng lúc đó mây tia Đông Lai đã ẩn đi, Âm thanh của Diệp Thiên đột ngột vang lên.

Những nhạc cụ trong trận pháp Tứ Tượng và trận pháp Bát Quái đã được hấn biến thành năng lượng đất trời chạy trong 3 trận pháp đó, mấy ngàn bùa trận đã được kích hoạt.

Vốn ánh sáng rất mờ lung, chỗ trụ phong thủy đột nhiên pháp ra những ánh sáng mờ, 3 trận pháp mở ra cùng một lúc

Nhưng cùng lúc đó mây tia Đông Lai cũng bị nuốt vào, vừa rồi nói cũng phát hiện thấy sự khiêu khích của Diệp Thiên, trong nháy mắt cơ thể không có hơi thở.

- A...

Vốn dĩ dấu pháp của Diệp Thiên tự biến mất, nó đi vào trong quá khứ của trận pháp.

Lúc gần hơi thở đỏ trông Diệp Thiên giống như một hình nộm, bị đánh bay lên rồi ngã ra xa hơn 20m.

Nếu không phải là rơi xuống vườn coi như da thịt Diệp Thiên có dày thì ít nhất cũng gãy xương.

Người đang ở giữa không trung Diệp Thiên chỉ thoáng nhìn thấy ngôi biệt thự ở lưng chừng núi, hần hớn mê bất tỉnh, những phần còn lại để mở 3 trận pháp ra thì trông cây vào hai vị sư huynh Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn.

Mây tía Đông Lai có một năng lượng khổng lồ, rốt cục thì trận pháp Tam Cực đã được kích hoạt, tam trận tề mở và quay vòng tròn.

Đi qua bát quái trận Cửu Cung, sau khi chuyển hóa Tứ Tượng và Tam Tài sinh ra khí may mắn, tràn ngập cả trụ phong thủy hơn nữa còn không ngừng sinh thêm.

Linh khí trong Tứ Hợp Viện còn thua xa ở đây cả về số lượng và chất lượng, ở đây tràn ngập linh khí tinh khiết, cả trụ phong thủy dường như đang ẩn trong mây mù.

Cầu Tâm Gia đang ngắm cảnh phía xa trên lưng chừng núi, sau khi cảm nhận được sinh khí liền quát to:

- Tả sư đệ, trận pháp Tam Cực đã mở, còn đợi gì mà không mau khởi động đại trận Cửu Tinh Tụ Linh đi.

Pháp trận Tam Cực được mở thành công, đó là thời khắc thử thách bọn họ.

Nếu không thể khởi động Cửu Tinh Tụ Linh Trận thì Tam Cực sẽ không hấp thụ được khí may mắn, lúc đó thì linh khí đạt được trên lưng chừng núi kia sẽ trở thành tai họa.

- Vâng, sư huynh.

Tả Gia Tuấn không ngờ Diệp Thiên có thể mở thành công trận pháp Tam Cực, ông cố nén kích động quát nhanh nguyên khí cảm nhạc cụ thầy tu trong tay kích hoạt Đại tề Thông Bảo.

Lúc đó, Cầu Tâm Gia cầm la bàn trong tay cũng không dám chậm trễ, la bàn của Ma Y đàn ở trong tay ông.

Hai người dùng hết năng lực, nguyên khí và nhạc cụ của các thầy tu tiếp tục theo dõi phản hồi của Diệp Thiên đến từ giữa Cửu Tinh Tụ Linh Trận.

- Cừu Tinh trận pháp, mở!

Nguyên khí vờn quanh trận pháp một vòng, Cầu Tâm Gia gào to một tiếng, chỗ mắt trận pháp ra tia sáng chói, Cừu Tinh trận pháp cũng đã được khởi động.

Sau khi khởi động được trận pháp, bốn hướng trong biệt thự như muốn nuốt lấy Diệp Thiên, linh khí trong núi bị thu vào trong nháy mắt, cả tòa Thái Bình sơn trở nên quanh quẽ hơn rất nhiều.

Nhưng trận pháp được mở cũng phát sinh hiện tượng lạ, xa xa linh khí tràn ra khỏi trụ phong thủy dần dần đi vào trong núi, quanh cảnh lại trở về như trước.

Lúc đang ngắm cảnh trên đài Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn không vội, bởi vì khi Cừu Tinh Tụ Linh trận mở ra đầu tiên là không còn nguy hiểm nữa.

Khi khởi động trận pháp Cừu Tinh Tụ Linh, ngắm cảnh trong miệng Long Châu đột nhiên có một ánh sáng phát ra làm chói mắt bản về phía trụ phong thủy.

Sau khi đạo kim quang tiếp xúc với trụ phong thủy bên trong không một tiếng động, dường như có một nhịp cầu nào đó.

Trụ phong thủy sinh ra linh khí, qua nhịp cầu này đưa đến miệng rồng, lại thông qua miệng rồng đưa đến trận pháp trong biệt thự tan vào trận pháp Cừu Tinh Tụ Linh.

Tuy Diệp Thiên bố trí trận pháp Cừu Tinh Tụ Linh trận hấn truyền thừa trận pháp rất mạnh mẽ nhưng giống như linh khí ở mặt biển mệnh mỏng kia vẫn còn rất yếu ớt.

Giống như người gãy vậy cơ thể hấn giống như một cái cây, không nói đến rồi loạn tiêu hóa mà dạ dày cũng không cất đi được, sau khí linh khí xâm nhập cả Tụ Linh trận đều trở nên không ổn định.

- Tả sư đệ, chặt đứt linh khí này đi!

Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn liếc nhìn nhau, hai người cùng bước từng bước một, tay gạt gươm lên đồng thời quạt nguyên khí xung quanh rồi chém xuống khoảng không trong miệng rồng.

Cuối cùng thì sức lực của người tu luyện cũng không thể sánh được với năng lượng của đất trời.

Dù cộng số năm tu luyện của Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đã hơn một trăm năm chân nguyên đã cắt đứt được đạo linh khí chỉ trong nháy mắt, sau đó thì lại trở về lúc ban đầu.

Sau khi hai tương kích, Tả Gia Tuấn và Cầu Tâm Gia đã bị một đòn nghiêm trọng, họ lù liên tục về phía sau 7, 8 thước suýt nữa còn vờn quanh cả lên phong thủy của tòa biệt thự.

Đứng vững, hai người đều phun ra máu tươi, về mặt kinh hãi bọn họ không ngờ thường ngày được bồi bổ linh khí đất trời mà vẫn còn phải chịu sự đáng sợ như vậy.

Nhưng dù sao thì hai người làm như vậy cũng không phải là vô ích.

Truy bọn họ chỉ chỉ gặp trở ngại khi truyền linh khí trong chốc lát nhưng trận pháp Tụ Linh cũng được củng cố thêm, mà linh khí truyền đến trụ phong thủy cũng không cuồng bạo là bao.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 561

Trọng Thương

Sau khi trận pháp Cửu Tinh Tự Khí ổn định, 1 làn khí ngút trời nổi lên, rồi lan ra xung quanh bao phủ toàn căn biệt thự của Diệp Thiên.

Mà lúc tia Đông lai từ khí đó nhập vào cột phong thủy thì từ trường trên trái đất này đều bị biến đổi, động vật ở khắp nơi hoảng loạn, mặc dù xảy ra cực nhanh nhưng vẫn khiến cho 1 vài người phải đề ý đến.

Mặt khác nhìn từ vệ tinh hình như không thấy tung tích ngôi biệt thự của Diệp Thiên trong trận pháp Cửu Tinh Tự Hồn nữa, từ vệ tinh vận hành ở quỹ đạo trái đất kia cũng không có các nào thu được hình ảnh trong căn biệt thự nữa.

1 nơi sâu trong núi Thanh Thành, có 1 đạo sĩ dậy sớm ngẩng đầu nhìn trời, thật lâu sau mới trầm ngâm nói:

- Trời sinh sát khí, vật đổi sao rơi, đây...đây là do người làm sao?

Trong 1 hang động ở giữa 1 khu rừng nguyên sinh ở Thái Lan, có 1 người đàn ông cao đến 2 mét đang nằm trên mặt đất, trên người hắn có đầy loài côn trùng màu sắc sặc sỡ đang bò lổm ngổm.

Đúng lúc tia sáng đầu tiên của mặt trời ló lên, những con côn trùng độc này đột nhiên nổi loạn, chúng như là đang sợ cái gì, lần lượt chui vào trong miệng mũi tai người đàn ông đó.

1 ông lão đáng người khô gầy, miệng liên tiếp hô to thần chú, đồng thời tay phải rung 1 quả chuông, phải 1 lúc lâu sau mới làm cho bọn côn trùng bình tĩnh lại.

- Cái gì đã ảnh hưởng đến năng lượng từ trường thế? Suýt chút nữa thì sôi hồng bông không rồi.

Sắc mặt ông lão đó nhìn về hướng đông trầm ngâm, 3 năm trước, ông cũng từng gặp qua cảnh tượng như vậy 1 lần, thế nhưng ảnh

hường ít hơn lần này.

Tây Tạng là 1 nơi có điều kiện tự nhiên vô cùng khắc nghiệt, ở 1 cái miếu nhỏ, trong miếu đó có 1 nhà sư Lạt Ma trên mặt đầy những nếp nhăn li ti nhìn không rõ là bao nhiêu tuổi cũng cảm nhận được, mở to 2 mắt ra.

Ở Vatican, tại 1 nhà thờ lớn nơi tập trung quyền lực tín ngưỡng thế giới, trong lòng Giáo hoàng ngoài 50 tuổi đột nhiên cảm thấy hỗn loạn, nhưng cũng không có cách nào biết được là chuyện gì đang xảy ra.

Những con thú dữ và các loại thú biến dị mà con người chưa biết đến ở khắp các vùng núi sâu sông lớn trên thế giới này cũng đều cảm nhận được nguyên khí trời đất đang biến đổi, chúng cũng đang suy nghĩ về chỗ linh khí mới sản sinh ra kia.

Điểm khác thường này xảy ra tất cả mọi góc ngách trên thế giới này, mặc dù thời gian xảy ra rất ngắn nhưng đã kinh động đến những người giống như Diệp Thiên.

Mà ở nơi xảy ra chuyện này, căn biệt thự của Diệp Thiên, lại trở nên yên tĩnh hơn, từ ngoài nhìn vào giống như mới được tu sửa thành khu nhà cao cấp, đứng ở lưng chừng núi có thể nhìn thấy được.

Nhưng còn toàn bộ lưng chừng núi vẫn xảy ra biến đổi, linh khí tràn ngập trong núi mấy ngày trước đột nhiên loãng hơn, hình như còn loãng hơn chỗ cột phong thủy được tu sửa đó.

Điều này khiến cho mấy nhà đại gia sáng dậy sớm luyện công cảm thấy kỳ quái, mấy ngày trước hô hấp bầu khí quyển cảm thấy khoan khoái dễ chịu bây giờ hình như không cảm thấy thế nữa.

- Thành công rồi sao?

Cửu Tâm Gia đang vận lộn với thương thế cùng liếc mắt nhìn Tả Gia Tuấn 1 cái, không hện mà cùng hô lên, sắc mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên vui mừng.

Đáp án đã rõ rồi, vì quanh thân thể bọn họ nơi đâu cũng ngập tràn nguyên khí dày đặc của đất trời.

Hút 1 dòng linh khí vào trong người, lồng ngực khi nãy do bị nguyên khí phản lại nên bị thương hình như đã đỡ đi vài phần, tinh thần cũng hưng phấn hơn.

Há to miệng ra, sau khi tham hít thêm mấy ngum linh khí nữa, sắc mặt Cầu Tâm Gia lộ vẻ mẫn nguyện, về chất lượng và số lượng nguyên khí của trận pháp Cửu Tinh Tự Khí này ít nhất cũng hơn gấp 10 lần trong căn Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên ở Bắc Kinh kia.

Hơn nữa chỗ linh khí thuần khiết đó đều được thu từ nơi biển cả xa xôi, hoàn toàn không sợ 1 ngày nó sẽ biến mất, chỉ cần trái đất vẫn còn tồn tại thì trận pháp này sẽ không bị phá vỡ, chỗ linh khí này bọn họ có thể sử dụng mãi mãi.

- Gia Tuấn, tiểu sư đệ thế nào rồi?

Đứng tại chỗ 1 lát để khôi phục thương thế, qua khoảng 2, 3 phút, Cầu Tâm Gia bỗng nhiên nhớ đến Diệp Thiên.

Phải biết rằng, dựa vào tu luyện của Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn thì lúc chuyển hóa khơi thông 2 trận pháp đều bị thương cả.

Mà Diệp Thiên hành sự trái ý trời, dùng bí quyết tranh đấu với ý trời, dẫn tia Đông lai tử khí đến để mở trận pháp, hành động nghịch thiên bị cản lại, thì đúng là sợ càng thêm sợ.

Nghe thấy Cầu Tâm Gia nhắc đến Diệp Thiên, sắc mặt Tả Gia Tuấn thay đổi, nhìn về phía cột phong thủy, nói:

- Đại sư huynh, tiểu đệ nếu như không sao chắc đã qua đây rồi, bây giờ vẫn chưa thấy đâu, sợ là đã xảy ra chuyện gì.

Cầu Tâm Gia nóng lòng, cũng mặc kệ đang khôi phục thương thế, mở miệng nói:

- Mau lên, mau gọi điện thoại cho Khiếu Thiên, để nó đến đón tiểu sư đệ!

- Ở... ở đây chẳng có chút sóng nào sao?

Sau khi lấy di động ra, Tả Gia Tuấn tức giận suýt chút nữa ném luôn điện thoại xuống sàn, chạy ra bên ngoài:

- Đại sư huynh, huynh nghỉ ngơi 1 chút đi, đệ đi đón tiểu sư đệ qua đây!

Công lực Tả Gia Tuấn hơi nông 1 chút, hơn nữa lại trẻ tuổi hơn Cầu Tâm Gia, nên bị lực cản lại nhẹ hơn 1 chút, lúc này ngực vẫn hơi đau âm ỷ, nhưng đi đường lái xe cũng không vấn đề gì.

- Khụ khụ, chờ... chờ ta với!

Cầu Tâm Gia lấy tay vịn ngực, sau khi ho khan vài tiếng, nói:

- Để tôi đi cùng cậu, Ma Y Nhất Mạch có thể không có 2 lão già chúng ta nhưng không thể không có sư đệ được.

Kể từ lúc ta quen biết sư đệ tới nay, cậu ấy đã liên tiếp thể hiện bản lĩnh, đã thuyết phục được Cầu Tâm Gia ta. Cho dù là sư phụ Lý Thiện Nguyên năm đó, cũng chưa từng thấy công pháp như vậy.

Kỳ thực trong lòng Cầu Tâm Gia cũng hiểu rõ, Diệp Thiên nhất định là đã gặp được cơ duyên nào, chỉ có điều Diệp Thiên không nói, ông cũng không tiện hỏi, trên thế giới này ai mà không có bí mật của riêng mình chứ?

Xe nhanh chóng chạy khỏi biệt thự, tiếng còi xe không ngừng vang lên trên đường núi, khiến cho các bậc đại gia đều ngó mắt ra coi.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy biển số của Tả Gia Tuấn, trong lòng những đại gia đó cũng đoán ra được chuyện gì khiến Tả Gia Tuấn lái xe bạt mạng như 1 thanh niên vậy.

- Tả đại sư, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc xe đến chỗ còn cách cột phong thủy hơn 500 mét thì bị cản lại, 1 viên cảnh sát cấp cao sau khi nhìn thấy Tả Gia Tuấn thì vội vàng bước qua.

Viên cảnh sát cấp cao này được sự ủy thác của Tả Gia Tuấn, dẫn theo 1 đội sĩ quan cảnh sát canh gác nghiêm mật xung quanh cột phong thủy phạm vi 1 cây số.

Tuy rằng nguyên khí hỗn loạn lúc ban đầu không thể khiến mấy người này chú ý nhưng sau khi ánh sáng vàng vọt lên khi kết hợp trận pháp Cửu Tinh Tụ Khí với trận pháp Tam Cực thì kinh động đến bọn họ.

- Không sao đâu, là 1 vài hiện tượng xảy ra khi bố trí phong thủy thôi mà, các cậu không phải lo lắng đâu.

Tả Gia Tuấn buông cửa kính xe, cười nói:

- Sĩ quan Lưu, hôm nay phiền các cậu rồi, để hôm nào tôi mời các cậu uống trà!

Tả Gia Tuấn thuận miệng nói vài câu cho có lệ, bảo bọn họ bỏ lan can cảnh giới ra, mấy tên cảnh sát ngơ ngác nhìn nhau, bọn họ mặc dù hết lòng tin theo phong thủy, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thủ đoạn thần kỳ như vậy.

Dùng xe trước quảng trường cột phong thủy, Tả gia Tuấn và Cầu Tâm Gia xuống xe, trên quảng trường phong thủy rộng như vậy chỉ có 1 cột phong thủy cao đến 30 mét đứng sừng sững ở đó, xung quanh không thấy bóng dáng Diệp Thiên đâu cả.

Cột phong thủy trong mắt của 2 người hình như có 1 chút gì đó không giống với mấy ngày trước, những nét điêu khắc trên cột phong thủy này hình như sống động hơn vài phần, từng tia linh khí của trận pháp Tam Cấp không ngừng chạy trên đó.

Thế nhưng lúc này 2 người cũng không xem xét tỉ mỉ, không thấy bóng dáng Diệp Thiên đâu khiến cho bọn họ có cảm giác không ổn trong lòng.

Phải biết rằng, lúc dòng Đông lai từ khí đó nhập vào, cho dù là tu luyện của Cầu Tâm Gia hay Tả Gia Tuấn cũng sinh ra 1 cảm giác không còn sức lực, hướng chi Diệp Thiên đứng ở trong đó?

- Tiểu sư đệ, cậu ở đâu thế?

- Diệp Thiên, cậu ở đâu, trả lời đi!

Giọng Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn vang lên, thế nhưng không gian yên tĩnh nơi này, ngoài tiếng gọi của 2 người thì không hề thấy tiếng Diệp Thiên đáp lại.

- Đại sư huynh, ở đây có vết máu!

Tả Gia Tuấn bắt đầu tìm kiếm ở nơi Diệp Thiên đứng lúc đầu, rất nhanh chóng đã phát hiện ra vết máu trên mặt đất.

- Tìm được rồi, tiểu sư đệ, cậu... cậu thế nào rồi?

Từ vết máu là Diệp Thiên phun ra, 2 người tìm thấy Diệp Thiên đang nằm trong vườn hoa 2 mắt nhắm nghiền sống chết chưa biết thế nào.

- Còn có khí...

Cầu Tâm Gia giơ ngón tay trước đầu mũi trên khuôn mặt vàng như giấy của Diệp Thiên, vội la lên:

- Mau, bế cậu ấy ra đi, nhanh về thôi!

Người bị nội thương, thường thì biểu hiện sắc mặt là trắng bệch, đó là bị sát khí ăn mòn, sau khi điều trị từ từ sẽ nhanh chóng hồi phục.

Nhưng nếu sắc mặt khô vàng như tờ giấy, thì là bị ngoại lực tấn công nghiêm trọng, hơn nữa do bị chí dương chí cương đã thương lục phủ ngũ tạng, suýt chút nữa là toi đời rồi.

Thành thật mà nói, Diệp Thiên bây giờ mặc dù vẫn còn hơi thở, nhưng là hơi thở yếu ớt, nếu không phải dựa vào công phu tu luyện của cậu, chắc chắn không quá nửa canh giờ nữa thì bất tỉnh nhân sự.

Tả Gia tuần cẩn thận công Diệp Thiên trên lưng, chỉ có điều thân thể ông thấp bé hơn Diệp Thiên, thế nên 2 chân Diệp Thiên vẫn lê trên mặt đất.

- Nhẹ 1 chút, sớm biết thế này thì hôm nay đã để Khiếu Thiên và Định Định ở lại biệt thự rồi!

Câu Tâm Gia dặn dò Tả Gia Tuấn, người bị thương ở ngực tối kỵ di chuyển thân thể, tốt nhất là dùng biện pháp khiêng, thế nhưng lúc này bọn họ không lo được nhiều như vậy.

Đặt Diệp Thiên lên trên xe, Tả Gia Tuấn cũng mệt toát mồ hôi, lái xe quay về biệt thự, Tả Gia Tuấn gọi điện thoại cho Chu Khiếu Thiên, thương thế của ông và Câu Tâm Gia cũng không nhẹ, chỉ có điều khẩu khí vẫn còn mạnh mẽ thôi.

Sau khi trở về biệt thự, Tả Gia Tuấn cẩn thận đặt Diệp Thiên xuống, mới đi được mấy bước thì bên tai đã vọng lại 1 tiếng thờ đóc.

- Tiểu sư đệ, cậu tỉnh rồi à?

Tả Gia Tuấn mừng rỡ, thả Diệp Thiên xuống, trong biệt thự mấy ngàn mét vuông này linh khí đất trời gần như nguyên chất dày đặc, vào trong phòng nghỉ ngơi là không sao cả.

- Khụ... khụ khụ, là đệ sơ suất!

Diệp Thiên còn chưa há mồm nói chuyện, đã ho khan vài tiếng, 1 ngụm máu tươi trào ra.

Thế nhưng nhìn thấy ngụm máu tươi này, sắc mặt Câu Tâm Gia lại tỏ ra vui mừng.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 562

Cảnh Tiên

Ngục máu tươi Diệp Thiên phun ra có màu đỏ sậm, cũng là nhờ chỗ máu bầm tích tụ ở ngực ra, ngục máu tươi phun ra này, tính mạng Diệp Thiên cũng không lo ngại nữa.

- Tiểu sư đệ, cậu... cậu cũng liều lĩnh đấy, cổ Đông lai tử khí đó là nguyên khí ban đầu của đất trời, người bình thường có thể chống được lại hay sao? Thế mà cậu có thể dùng nó để mở trận pháp Tam Cực?

Trong lòng yên tâm, Cầu Tâm Gia không nhịn được trách Diệp Thiên vài câu, tên tiểu sư đệ của mình này thực sự có thể nói là gan to mật lớn, chiêu thức để mở trận pháp Tam Cực này khiến cho Cầu Tâm Gia đến lúc này nghĩ lại vẫn cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Phải biết rằng, thuật sư phong thủy bọn họ vốn làm việc trái lại ý trời, hơi sơ ý 1 chút là có thể bị trời phạt nguyên khí cắn lại.

Thế nhưng Diệp Thiên không những bày ra trận pháp Cửu Tinh Tụ Khí chống đối lại trời đất để đánh cắp nguyên khí, mà còn dẫn tia Đông lai tử khí để giúp cậu mở trận pháp, Cầu Tâm Gia đọc sách sử kim cổ, cũng chưa nghe qua có vị tiên bối nào trong kỳ môn trước đó có thể làm được như vậy.

- Sư huynh, chính... chính là dựa vào tu luyện của đệ, sau khi mở trận pháp căn bản là không còn lực để trận pháp hoạt động, không mượn ngoại lực thì trận pháp Tam Cực đó vận hành không đến 3 khắc sẽ dừng lại!

Diệp Thiên nghe vậy cười mỉu, thương thế cậu mặc dù rất nặng thế nhưng tinh thần hoàn toàn tỉnh táo, nhớ lại hành động vừa rồi của mình, toàn thân không chịu được toát mồ hôi hột.

Diệp Thiên không phải không nghĩ đến sẽ khiến thiên uy nổi giận, nguyên khí cắn phản lại, chỉ có điều cậu dùng thuật Chân ngôn ấn pháp, nên trước khi thiên uy hạ xuống hành tung mình đã biến mất.

Thế nhưng điều Diệp Thiên không ngờ tới chính là vào lúc tia Đông Lai từ khí đến, trận pháp Tam Cực lại không tự dung hòa được, Diệp Thiên chỉ có thể bấm tay, khởi động trận pháp Tam Cực, hấp thụ tia Đông lai từ khí đó.

Thế nhưng như vậy, tung tích ẩn nấp của mình bị bại lộ, mặc dù tia Đông lai từ khí đó chỉ chia ra 1 tia năng lượng tập trung vào cậu nhưng suýt chút nữa cũng khiến cho Diệp Thiên mất mạng.

Lúc này nhớ lại nguy hiểm lúc ấy, Diệp thiên vẫn còn cảm thấy sợ.

Từ khi cậu xuất đạo tới nay cũng gặp qua biết bao kiếp nạn, nhưng duy nhất có lần này là kẻ cận cái chết nhất bởi vì uy phong của trời đất khiến cho cậu không có cách nào nghĩ chống đỡ lại thế nào được.

- Lần sau không thể như thế nữa, lần này hành sự nghịch thiên, đã làm thay đổi quỹ đạo vận hành của quy luật đất trời, hiện tại có thể chưa hiện rõ thế nhưng sau này không tránh khỏi ảnh hưởng đến mình.

Nghe Diệp Thiên giải thích xong, Cậu Tâm Gia lắc đầu, sắc mặt có chút nghiêm trọng, theo hiểu biết về thuật pháp và tu luyện của ông được thì có thể cảm nhận được Diệp Thiên làm phép đã làm thay đổi 1 chút đến trời đất.

Diệp Thiên có mệnh nữa, cuối cùng vẫn phải chết, vẫn phải chịu ràng buộc của quy luật đất trời, trừ phi cậu có thể đi vào cảnh giới siêu phẩm trong truyền thuyết của Đạo gia như vậy có lẽ mới có thể vượt ra khỏi thế giới trần tục được.

- Ấy, quy luật đất trời bị thay đổi à?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, theo thói quen liền tự suy diễn trong lòng, thế nhưng ngực bỗng nhiên cảm thấy đau nhức, lại phun ra 1 ngụm máu tươi.

- Diệp Thiên, đệ không muốn sống nữa à?

Tâm Gia Tuấn nhìn thấy hành động của Diệp Thiên, vội vàng đỡ lấy cậu, từ từ để thân thể cậu ổn định lại, nển giận nói:

- Dựa vào tình trạng hiện nay của đệ mà còn dám thôi diễn thiên cơ nữa à?

- Khụ khụ, đệ... đệ sơ suất quá.

Diệp Thiên vừa ho ra máu, vừa cười méo 1 tiếng, cậu cũng không thể nói bình thường mình thôi diễn thiên cơ, căn bản là không hao

tồn tinh thần.

Thế nhưng thương thể lần này quá nặng, cho dù có vận dụng truyền thừa trong não để thôi diễn cũng không có cách nào để bổ sung nguyên khí tương ứng được thể nên mới khiến thương thể càng nặng hơn.

- Sư... sư phụ, sư phụ sao vậy?

1 tiếng thét kinh hãi từ cửa căn biệt thự vọng lại, thông báo là Chu Khiếu Thiên đã qua đây.

Chu Khiếu Thiên không có chìa khóa căn biệt thự nên để xe trước cửa, nhìn qua cửa sắt thấy Diệp Thiên đang nằm trên mặt đất, vội vàng nháy qua cửa cửa sắt.

Chạy vài bước đến trước mặt sư phụ mình, nhìn thấy sắc mặt khó coi và cái áo trắng lấm tẩm vết máu của Diệp Thiên khiến cho Chu Khiếu Thiên không chịu được mắt đỏ lên.

- Không sao đâu, Khiếu Thiên, diu chúng tôi đến xuống đài quan sát đi.

Diệp Thiên khoát tay, lần trước Diệp Thiên giúp Lý Thiện Nguyên nghịch thiên cải mệnh đã hao tổn 20 năm tuổi thọ, chủ yếu là do công lực khi đó của cậu không đủ, hơn nữa lại tiêu hao quá nhiều tinh thần, không giống với tình trạng lúc này.

Lần này mặc dù thương thể nặng, thế nhưng chỉ là thân thể bên ngoài bị tổn thương, điều trị sẽ nhanh chóng hồi phục lại, nhìn là rất nặng kỳ thực cũng không có gì lo ngại lắm.

Mà căn biệt thự này của Diệp Thiên là nơi linh khí cực kỳ dồi dào, không nghi ngờ gì nữa chính chỗ đài quan sát chính là cửa rồng, ngòi ở đó tu luyện, rất có lợi cho thân thể hồi phục.

- 2 huynh, lần này Diệp Thiên lỗ mãng, khiến cho 2 huynh đều bị thương, cái khác không nói, nơi này nguyên khí dồi dào, chúng ta khôi phục thương thể trước đi!

Sau khi ngồi trên nệm ở đài quan sát, Diệp Thiên cười xin lỗi, quay đầu lại nói:

- Khiếu Thiên, tôi viết 1 toa thuốc, cậu đi lấy thuốc bắc, đến phòng thuốc điều chế xong rồi mang lại đây.

Diệp Thiên nhận thấy, thương thể Cầu tâm Gia và Tả Gia Tuần mặc dù không nặng lắm, nhưng tổn thương đến nội tạng, hơn nữa

tuổi của 2 người ấy nếu điều trị muộn sợ là có thể gây ra tai họa lớn.

- Sư phụ, con... con đi rồi, sư phụ và 2 vị sư thúc phải làm sao đây?

Chu Khiếu Thiên có chút chần chừ nói, bộ dạng Diệp Thiên như vậy, cậu thực sự là không muốn đi.

- Không sao đâu, đi nhanh về nhanh, cậu nhớ kỹ phương thuốc này, phần trước thì rang khô 1 phần, phần sau thì rang 2 phần.

Diệp Thiên khua tay phải trên đất 1 chút, rồi gượng ngồi thẳng người, trong miệng nói ra trình tự chế thuốc ra rang thuốc, rồi khua tay đuổi Chu Khiếu Thiên ra.

Nghe thấy tiếng ô tô rời xa, Diệp Thiên cùng 2 người Cửu Tâm Gia nhắm mắt lại, qua cửa giữa dùng phương pháp hít vào thở ra, điều trị thương thế cơ thể.

Không giống như lúc trận pháp mới hình thành, mặc dù biệt thự lúc này linh khí cực kỳ dồi dào, nhưng lại không gây tổn hại đến 3 người Diệp Thiên, từng tia linh khí nhập vào trong người không ngừng tắm bổ chỗ bị thương của bọn họ.

- Bị thương thế này sợ là đến 10, 15 ngày mới hồi phục lại ấy chứ.

Diệp Thiên nhắm mắt nhắm mũi, trong lòng cười khổ, bị tia Đông lai từ khí tấn công, nhiều chỗ nội tạng Diệp Thiên bị phá vỡ, nếu không phải bao nhiêu năm qua cậu tu luyện nguyên khí cơ thể, sợ là đã sớm thành ma rồi.

Nếu như đổi lại là người thường, cho dù không chết thì cả đời này cũng bệnh tật đau ốm liên miên, thế nhưng trong căn biệt thự này, Diệp Thiên lại có thể trong thời gian ngắn điều trị xong thương thế của mình.

Lúc này uy lực của trận pháp Cửu Tinh Tụ Khí đã hiện rõ ràng ra, linh khí dày đặc gần như nguyên chất không ngừng dung nạp vào cơ thể 3 người, mà số lượng linh khí cũng không thấy giảm đi chút nào.

Cũng may là ở trận pháp Cửu Tinh Tụ Khí mới được làm xong này, nếu như đổi lại là trong căn Tứ Hợp Viện ở kinh thành, 3 huynh đệ bọn họ ra sức hấp thụ linh khí, thì tốc độ trận pháp sẽ bị tiêu hao dân lên người bọn họ.

Qua hơn 2 giờ, sắc mặt vàng như tờ giấy của Diệp Thiên rốt cục cũng giảm đi, thế nhưng sắc mặt vẫn cứ vàng 1 mảnh, đúng bộ dạng người bệnh.

Về phần Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn, thương thế khôi phục rất nhanh, sắc mặt vốn đang trắng bệch, lúc này đã có vài tia hồng hào, 3, 5 ngày sau thì có thể khôi phục hoàn toàn.

3 người bọn họ mặc dù tu luyện cao, nhưng cũng không thể hấp thụ linh khí ngay 1 lúc mà được, sau khi cảm thấy thân thể mình tốt hơn, 3 người cùng nhau mở mắt.

- Cảnh tiên, đúng là cảnh tiên!

Cầu Tâm Gia mở to 2 mắt ra nói câu đầu tiên tràn đầy vẻ hưng phấn, nếu như ông trẻ lại vài chục tuổi, mà được tu luyện trong môi trường này, Cầu Tâm Gia thậm chí có thể đột phá đến cảnh giới luyện thần phân hư.

Chỉ có điều bây giờ đã 90 tuổi rồi, thể lực và tinh thần cũng đã không còn sung mãn, chỉ có thể dùng linh khí để bồi bổ giữ gìn thân thể, cũng không có cách nào tiến xa hơn được nữa.

Tả Gia Tuấn đi theo thờ dài:

- Đúng thế, thương thế mà nặng hơn 1 chút, có tiêu tốn hơn gấp 10 lần nữa cũng đáng!

Tả Gia Tuấn tiêu tốn 1 số tiền lớn để Diệp Thiên tạo 2 trận pháp, trong lòng vẫn thầm oán trách, dù sao số tiền ấy cũng hơn 1 tỷ.

Thế nhưng sau khi tự mình lãnh hội sự thần kỳ của trận pháp, Tả Gia Tuấn cũng không coi trọng điểm này nữa, cho dù có tiêu tốn hết gia tài ông để đổi lại 1 nơi như vậy, Tả Gia Tuấn cũng vẫn cam tâm tình nguyện.

Mặc dù từ khi vận hành trận pháp đến giờ, chỉ qua 1 khoảng thời gian ngắn 3- 4 giờ, nhưng căn biệt thự này của Diệp Thiên, cũng đã thay đổi kinh ngạc.

Mặc dù căn biệt thự này cũng được trang trí, nhưng lại thiếu sinh khí, nguyên nhân chủ yếu là do quanh năm không có ai ở.

Thế nhưng căn biệt thự lúc này, tia linh khí đó lượn lờ, tán mát sức sống, chỗ cây xanh mới trồng kia đều tươi tốt xanh ướt nhìn giống như vừa mới được tưới nước xong.

Mà chỗ hoa vốn chưa đến mùa nở kia, lúc này cũng nở bung ra, 1 mùi hương bát ngát tỏa ra từ trong vườn ra khiến cho người người đắm say.

Điều càng thần kỳ hơn là, chỗ cây cối xum xuê kia, đột nhiên còn có những làn khói nhè nhẹ như những đám mây tụ tập lơ lửng vờn quanh căn biệt thự, nhìn giống y như cảnh tiên.

Cho nên Cầu Tâm Gia mới nói là cảnh tiên, cũng không phải là nói ngoa, sợ là cỗ nhân tu luyện trong động trên núi xưa kia cũng không có linh khí dồi dào như ở đây.

Đương nhiên, những thứ này đều nhìn thấy từ trong biệt thự mà thôi, đây là nhờ trận pháp mà thấy được, chứ nhìn từ bên ngoài vào biệt thự thì vẫn giống như những tòa nhà cao cấp trên núi khác, không có điểm nào đáng ngạc nhiên cả.

Đối với cảnh sắc trong vườn, Diệp Thiên cũng ngắm ngía 1 hồi, sau khi cảm thấy trên người nóng bức, mới mở miệng nói:

- Sư huynh, mặt trời lên rồi, chúng ta về phòng đi!

Đổi lại là ngày bình thường, cho dù là nóng đến 30, 40 độ, Diệp Thiên cũng không toát 1 giọt mồ hôi, chỉ có điều bây giờ cậu bị thương, thân thể yếu, không thể phơi dưới cái nóng hầm hập của mặt trời kia.

- Tiểu sư đệ, chậm chậm thôi!

Diệp Thiên từ từ đứng dậy, chân dưới cử động 1 cái, Tả Gia Tuấn đã vội vàng đứng dậy đỡ Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 563

Hồi Phục

Lúc này đúng là đệ ốm yếu rồi!

Diệp Thiên lắc đầu cười khô, đồng thời cũng tự nhắc nhở mình, sau này cũng không thể đùa với lửa như thế nữa, khí mệnh của cậu không phải lần nào cũng tốt như vậy, thiên uy khó lường, nói không chừng ngày nào đó sẽ ngã dập đầu cũng nên.

Được Tả Gia Tuấn diu, vừa mới đi đến phòng khách đã thấy 1 tiếng phanh xe từ cửa biệt thự vọng lại, Chu Khiếu Thiên 2 tay cầm 3 cái phích, vội vàng mở cửa đi vào.

Sau khi nhìn thấy người đằng sau Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên lại âm thầm kêu khổ, quên dặn cậu ấy 1 câu, tiểu tử này đã dẫn cha mẹ qua.

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên đi đến bên cạnh lấp bắp nói:

- Sư phụ, 2 người họ cứ đến, con cùng không có cách nào.

- Uh, vào đã rồi nói.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, vẻ mặt lộ nét cười âm u nhất, nói với người đi sau Chu Khiếu Thiên:

- Ba, sao 2 người lại đến đây thế này, căn nhà này còn chưa làm xong hết đâu.

Diệp Thiên không muốn để cha mẹ đến, thứ nhất là sợ họ lo lắng, thứ 2 cũng bởi vì linh khí trong căn biệt thự này rất dồi dào, sợ là 2 người bọn họ không chịu nổi.

Phải biết rằng, linh khí tâm bồ thân thể con người không phải là giả, nhưng cái này cũng có mức độ mà thôi.

Giống như nhân sâm có thể tẩm bổ nguyên khí người bệnh thân thể yếu ớt, nhưng 1 người khỏe mạnh không có bệnh mà nuốt 1 củ nhân sâm, có thể khiến cho dương khí trong người thịnh quá gây tràn máu ra ngoài mũi miệng.

Linh khí cũng như thế, số lượng và chất lượng linh khí trong căn biệt thự này đối với mấy người Diệp Thiên mà nói cực kỳ bổ dưỡng, nhưng đối với vợ chồng Diệp Đông Bình mà nói thì lại không phải là chuyện tốt đẹp gì.

- Diệp Thiên, con... con sao lại biến thành bộ dạng này?

Từ lúc tiến vào trong biệt thự, ánh mắt Tống Vĩ Lan vẫn chăm chú nhìn vào thân thể con, chỗ máu tươi trên ngực khiến người ta cảm thấy ghê người.

Tống Vĩ Lan kiềm chế tình cảm của mình lắm mới không chạy lên, thế nhưng nước mắt đã trực trào ra.

- Không sao đâu, mẹ không phải lo.

Nhìn thấy khóc mắt mẹ đỏ đỏ, Diệp Thiên bỗng cảm nhận được tình cảm ấm áp, nghĩ tới năm đó mình nghịch thiên cải mệnh giúp lão đạo, ngắt xiêu trên tuyết, thế nhưng chẳng có bàn tay nào nắm lấy cả.

- Còn nói không sao à, con nôn ra bao nhiêu là máu này?

Tống Vĩ Lan nắm lấy cổ tay con trai, nói:

- Không được, đi cùng mẹ đến bệnh viện mới được?

- Haiz, thật sự là không sao đâu, mẹ không phải lo lắng, con bảo Chu Khiếu Thiên đi chế thuốc rồi, uống vào là khỏi ngay mà.

Cả người Diệp Thiên lúc này không còn chút sức lực nào, bị mẹ kéo thế này, lập tức loạng choạng, thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt đất, Tống Vĩ Lan sợ quá vội buông tay ra.

- Vĩ Lan, nghe con trai đi, lần trước nó nghịch thiên cải mệnh cho lão Đạo còn nôn ra nhiều máu hơn thế này.

Diệp Đông Bình kéo vợ lại, mặc dù trong lòng ông cũng rất lo lắng, thế nhưng đối với chuyện của Diệp thiên, Diệp Đông Bình tự mình coi như không quen rồi, con trai vẫn còn đứng được ở đây thì chứng tỏ là không sao rồi.

- Diệp Đông Bình, có người cha nào như anh không hả?

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Diệp Thiên, Tống Vi Lan trong lòng như có lửa đốt, lập tức nhìn về phía chồng ồn ào:

- Bộ dạng con trai như vậy, anh còn dám nói như vậy? Sớm biết thế này năm đó em đã đem Diệp Thiên qua Mỹ rồi.

- Anh... anh đã nói gì đâu?

Diệp Đông Bình bộ mặt u oán nhìn về phía con trai, ông phát hiện địa vị mình trong cái nhà này càng ngày càng thấp.

- Con nói này, ba mẹ đừng có cãi nhau có được không?

Diệp Thiên dờ khóc dờ cười nhìn cha mẹ, giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi:

- Con bây giờ còn phải uống thuốc, hôm qua bận rộn 1 đêm, để con yên tĩnh 1 chút đi.

Thành thật mà nói, Diệp Thiên cũng thương cha, 2 cha con bọn họ ở cùng nhau hơn 20 năm, quan hệ như là bạn bè, bình thường nói chuyện cũng không để ý nhiều như vậy.

Thế nhưng sau khi Tống Vi Lan tham gia vào cuộc sống 2 người họ, mọi chuyện đã thay đổi, chỉ cần cha hơi nói 1 câu quan trọng sơ xuất thì mẹ liền không đồng ý, 1, 2 câu lại cãi nhau, mà căn bản đều là vì cậu con trai Diệp Thiên này.

- Được, Diệp Thiên, nhanh, nhanh uống thuốc đi, bị ba con làm cho loạn lên hết rồi!

Sau khi nghe được con trai nói vậy, Tống Vi Lan vội dừng cãi nhau lại, tay đỡ Diệp Thiên để cho cậu ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Trước mặt con trai và chồng, Tống Vi Lan chưa từng lộ ra vẻ uy phong của 1 bà chủ tập đoàn xuyên quốc gia, nếu không phải ra ngoài ăn cơm, thì chuyện rửa rau nấu cơm đều là chuyện của bà hết, từ điểm này mà nói, Tống Vi Lan đích thực là 1 người mẹ, 1 người vợ tốt.

- Sư huynh, mỗi ngày như vậy, thương thế của các huynh 3 ngày nữa là khôi phục như cũ đấy!

Sau khi hỏi Chu Khiếu thiên phương thuốc trong 3 cái phích, Diệp Thiên đẩy 2 cái phích đến trước mắt Cầu Tâm gia và Tả Gia Tuấn.

Công hiệu của 2 bình thuốc Đông y này cũng không giống nhau, để bình thuốc của Cầu Tâm gia và Tả Gia Tuấn nguội bớt đi, chủ yếu để điều trị kinh mạch, còn bình của cậu dùng để trị nội tạng bị thương.

Chu Khiếu Thiên làm việc rất tỉ mỉ, cố ý mua 3 cái phích để đựng thuốc chế xong, sau khi mở phích ra, 1 làn hơi nóng bốc lên, lập tức trong phòng khách đều ngửi thấy 1 mùi thuốc nồng đậm.

Sau khi uống 1 ngụm thuốc vào bụng, cả người Diệp Thiên đỏ mỗ hôi, sắc mặt vàng vọt cũng đỡ đi vài phần, chỉ có điều nhìn vẫn có bộ dạng người bệnh.

- Ấy, ta nói này con trai, chỗ này của con hình như không giống với mấy ngày hôm trước phải không?

Lúc Diệp Thiên uống thuốc, Diệp Đông Bình đi ra đóng cửa biệt thự lại, lúc vào trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên, rõ ràng phát hiện ra cảnh đẹp trong vườn.

- Bộ dạng này của con không phải vì trận pháp này hay sao?

Chuyện Tụ Linh Trận ở Tứ Hợp Viện trong kinh thành, cha cũng biết, Diệp Thiên cũng không muốn giấu họ, kể tóm tắt chuyện cho cha.

- Thần kỳ như vậy à?

Sau khi nghe con trai kể xong, Tống Vĩ Lan tò mò chạy ra cửa nhìn, kể cả là bà hiểu biết sâu rộng, cũng không thể không kinh ngạc bởi cảnh đẹp trước mặt.

Tùng đám mây nhẹ nhàng ngưng tụ mà không tan, ánh mặt trời chiếu xuống, tạo thành đủ các màu sắc, nhẹ nhàng bay lơ lửng trong vườn hoa, liếc mắt nhìn giống như là cảnh tiên vậy.

- Tôi... tôi sao lại thấy choáng váng thế này?

Vừa mới quay lại phòng khách, thân hình Tống Vĩ Lan đột nhiên lung lay, nếu như không có Diệp Đông Bình đỡ, suýt chút nữa đã ngã nhào trên mặt đất.

- Chết tiệt, sao lại quên điều này chứ?

Sau khi nhìn thấy tình hình mẹ, Diệp Thiên không nhìn được mắt mình 1 câu, vừa rồi bị cha mẹ mắng cho 1 trận, hơn nữa lại uống thuốc, nên quên mất chuyện người bình thường thì không thể ở lại đây được.

Cũng may thời gian cha mẹ ở đây cũng chưa lâu, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Ba, 2 người nhanh lên phòng 3 ở lầu 2 đi, đừng có ra ngoài, con không kêu thì thế nào cũng không được ra nha!

Trong mấy phòng ngủ ở lầu 2 Diệp Thiên có bày trận pháp, tác dụng của nó là ngăn cản linh khí tiến vào, mặt khác Diệp Thiên còn 1 vài mảnh khóc để người bình thường có thể ở được trong này, chỉ có điều chưa kịp chuẩn bị.

Diệp Thiên cảm tấm ngọc hồng phi thúy loại tốt nhất của Tả Gia Tuấn, ngoài làm mấy cái vòng tay màu ngọc huyết ra, còn thừa lại 1 ít nguyên liệu vỡ đều bị Diệp Thiên lấy hết.

Cậu căn cứ vào mảnh nguyên liệu vỡ to hay nhỏ, lần lượt làm những bông hoa tai hay đồ trang sức nhỏ đại loại như vậy, hơn nữa còn dùng tay nghề điêu khắc tỉ mỉ bày trận pháp trên mặt đó.

Không giống như trận pháp tụ linh khí mà bình thường Diệp Thiên hay điêu khắc, lần này cậu chuẩn bị khắc trận pháp ngăn cách linh khí, người thường đeo chỗ đồ trang sức này có thể sinh hoạt bình thường bên trong căn biệt thự này.

Chỉ có điều thời gian gấp gáp, Diệp Thiên chỉ có thể tạo hình điêu khắc chỗ ngọc phi thúy cao cấp đó, còn chưa kịp bày trận pháp lên mà cha mẹ đã vội đến rồi.

Sau khi nhìn thấy cha mẹ lên lầu 2, chứng choáng váng cũng lập tức giảm bớt, Diệp Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trận pháp ngăn cản linh khí kia cho tới bây giờ vẫn chưa làm xong, nhìn thấy hiệu quả cũng không tồi.

Chân khí trên người Diệp Thiên lúc này cung xkhong khác kẻ trộm vào nhà trống lăm, không có khả năng bày trận pháp lên đồ trang sức điêu khắc. Nếu không thì 2 vợ chồng Diệp Đông Bình đành phải đi khỏi căn biệt thự này tiếp tục ở trong nhà Tả Gia Tuấn mà thôi.

Còn về Chu Khiếu thiên đã tu luyện tiến vào ám kinh, ban ngày luyện khí ở biệt thự, buổi tối ngủ trong phòng bày trận pháp, cũng không dẫn đến linh khí quá thịnh.

Cứ như thế 5 ngày trôi qua, mỗi ngày đều được thuốc thang tẩm bổ, thương thể Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đã khôi phục hoàn

toàn, hơn nữa còn cảm thấy tu luyện có phần tiến bộ.

Diệp Thiên trẻ tuổi hơn 2 người, mặc dù bị thương rất nặng, nhưng cũng khôi phục 3, 4 phần, vẻ mặt vàng như lá chanh kia cũng biến thành trắng bệch, nhìn qua vẫn là bộ dạng bị bệnh, nhưng cũng không ảnh hưởng đến cử động.

Thương thế vừa khỏi, Tả Gia Tuấn liền bận rộn hơn, mặc dù xây dựng bố cục phong thủy xong, nhưng ông còn phải tham dự hội nghị thu thập ý kiến không thích thức nữa, giới thiệu tác dụng của bố cục phong thủy với các nghị sĩ.

Kỳ thực không cần Tả Gia Tuấn nhiều lời, bố cục phong thủy này rõ ràng là rất có lợi.

Ở đây trước kia vào mùa hè, mấy bãi biển du lịch nơi đâu cũng vắng bóng người, nhưng bây giờ du khách đông đúc, xung quanh còn có vài làng chài thu được hiệu quả và lợi ích kinh tế, điều này rõ ràng thuộc về công lao của bố cục phong thủy.

- Tiểu sư đệ, nơi này phía đông là biển lớn, linh khí cuộn cuộn không ngừng, nơi này có thể làm tổng đàn của Ma Y Nhất Mạch đấy.

Đứng ngắm cảnh trên đài quan sát, tâm trạng Cửu Tâm Gia thoải mái, cho tới bây giờ ông không ngờ rằng mình ẩn cư ở núi rừng 40, 50 năm, mà còn có thể an hưởng tuổi già ở nơi cảnh tiên như thế này.

Diệp Thiên gật đầu, nói:

- Đại sư huynh, huynh cùng nhị sư huynh cứ yên tâm ở nơi này đi, đệ còn phải đi lại 2 bên Hồng Kông và Bắc Kinh!

Diệp Thiên bày ra trận pháp này cũng là nhờ hoàn cảnh cho phép, thế nhưng gốc rễ của cậu vẫn ở trong nước, trong nhà ở kinh thành kia còn có người vợ chưa cưới đang chờ cậu.

- Đại sư huynh, tiểu sư đệ, 2 người như vậy thật là nhân hạ!

Diệp Thiên đang nói chuyện cùng Cửu Tâm Gia, Tả Gia Tuấn từ bên ngoài đi tới, nói:

- Tiểu sư đệ, ngay mai cột phong thủy có 1 nghi lễ hoàn công, đệ có muốn tham gia hay không?

Được người ngoài ca ngợi âm thầm đưa Tả Gia Tuấn ngồi lên ngai vàng thầy phong thủy số 1 Đông Nam Á, thế nhưng người trong nhà biết chuyện trong nhà, Tả Gia Tuấn cũng không dám nhận công lao này làm của riêng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; font-weight: bold; text-decoration: underline; text-decoration-color: #ccc;">More...</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 564

Tiệc Rượu

Nghi lễ hoàn công à? Nhị sư huynh, sao đến tận bây giờ mới tổ chức?

Sau khi nghe được Tả Gia Tuấn nói vậy, Diệp Thiên hơi sững sốt, thời gian khởi công cũng đã hơn 5, 6 ngày rồi, thế mà sao đến tận bây giờ mới tổ chức nghi lễ hoàn công chứ?

Tả Gia Tuấn cười nói:

- Mấy ngày trước chúng ta đều bị thương, sao có thể tham dự nghi lễ này được? Mấy ngày này nhìn thấy đệ cũng hồi phục kha khá rồi, huynh mới ấn định thời gian, ngày mai cùng nhau tham gia, huynh giới thiệu đệ với 1 vài người nổi tiếng ở Hồng Kông.

Trong mắt người ngoài, Tả Gia Tuấn chính là đại sư phong thủy xấp đặt bố trí bố cục phong thủy này, cho nên lúc cột phong thủy xây dựng hoàn thành, cũng không dám bỏ qua lời của Tả Gia Tuấn.

Diệp Thiên suy nghĩ 1 lát, lắc đầu nói:

- Sư huynh, đệ thì bỏ đi, sau này chủ yếu là quay về sống ở trong nước, cũng không có qua lại gì với mấy người nổi tiếng ở đây cả.

Tuy rằng thầy tướng phong thủy hồi xưa đều có thói quen kết bạn với quyền quý, bọn họ chẳng qua là vì 1 chữ lợi, thế nhưng Diệp Thiên không thiếu tiền, cũng lười giao tiếp với những người đó.

- Tiểu sư đệ, đệ còn trẻ, kết giao với nhiều người vẫn rất cần thiết.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, nét mặt già nua của Tả Gia Tuấn đỏ ửng lên, ông cứ giao thiệp trong cái vòng của những đại gia kia không phải vì lợi ích tiền bạc, nhưng cái mà ông cần, đó chính là 1 chữ “đanh”.

Từ cổ đến nay, 2 chữ “đanh lợi” người đời không thể khám phá được, Tả Gia Tuấn cũng coi như là bậc đại gia tí phú, cũng không quá coi trọng chữ “lợi” nhưng cái danh hiệu đại sư số 1 châu Á này, lại khiến cho ông tim đập thành thịch.

Thế nhưng trong lòng Tả Gia Tuấn hiểu, bố cục phòng thủy từ kết cấu cho đến tu sửa, đều là do Diệp thiên làm, ông chẳng quá chỉ có 1 chút công sức phối hợp mà thôi, nên cũng không mặt dày đến mức cướp công lao của tiểu đệ.

- Nhị sư huynh, huynh hiểu vấn đề này hơn đệ, hay là đệ không lộ diện thì hơn.

Nhìn thấy vẻ mặt Tả Gia Tuấn, Diệp Thiên cười nói:

- Huynh đệ chúng ta 3 người là 1, đừng vì cái hư danh đấy, danh tiếng nhị sư huynh lan xa, nay càng nổi tiếng hơn, đối với Ma Y Nhất Mạch của chúng ta mà nói thì cũng là có lợi.

Đi theo đại sư huynh Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên học được rất nhiều thứ.

Đại sư huynh từng hiên hách 1 thời, đến cuối cùng cũng phải lui về ở ẩn trong núi, cho nên Diệp thiên tuy rằng trẻ tuổi nhưng cũng không theo đuổi danh lợi, vẫn xem thường thứ ấy.

Cầu Tâm Gia cũng gật gật đầu, nói:

- Diệp thiên nói đúng đấy, tiểu sư đệ còn trẻ, khó tránh khỏi bị người khác ghen ghét, chuyện quan trường này đệ cứ tự xử lý đi!

- Vậy được, tiểu sư đệ, huynh không cướp công của đệ đâu!

Tả Gia Tuấn miễn cưỡng đồng ý, thế nhưng vẫn giải thích với Diệp Thiên 1 câu.

Ở thời cổ đại, mạo nhận danh tiếng người khác được liệt vào là 1 việc cực kỳ xấu xa, cho dù trong giới học thuật hiện nay, nếu như 1 số luận văn bị người khác giả mạo ký tên cũng chịu rất nhiều tai tiếng.

Nhận thấy Diệp Thiên thực sự không có ý kiến gì, Tả Gia Tuấn mới thấy yên lòng, bỗng nhiên nghĩ tới 1 chuyện, mở miệng nói:

- Đúng rồi, tiểu sư đệ, lẽ hoàn công đệ có thể không tham gia, ngày mai có 1 buổi tiệc rượu, đệ phải đến đấy.

Vừa nghe thấy thế, Diệp thiên lập tức cảm thấy đau đầu, vội vàng nói:

- Đùng, nhị sư huynh, đệ ghét nhất là tham gia tiệc rượu đây, có thời gian như thế thà đệ ở đây hồi phục thương thể còn hơn.

Đối với trường hợp mặc comple uống rượu vang mà nói, Diệp Thiên ở kinh thành cũng tham gia vài lần, hình như lần nào cũng xảy ra va chạm, cho nên 2 năm nay với những dịp như vậy, cậu vẫn luôn tránh xa.

Tả Gia Tuấn lắc đầu, nói:

- Tiệc rượu này không chỉ riêng đệ phải đi, mà đại sư huynh cũng phải đi.

- Ta cũng phải đi à? Tả sư đệ, thân phận của ta không tiện lộ diện đâu.

Cầu Tâm Gia nghe vậy sùng sốt 1 chút, năm xưa trong nước ông cũng có không ít bạn bè, thế nhưng kẻ thù cũng không ít, ra khỏi núi lần này còn chưa xuất hiện giữa nhiều người, chỉ sợ gặp phải người quen thôi.

- Đại sư huynh, bộ dạng này của huynh khác xa so với mấy chục năm trước, không có ai nhận ra đâu.

Tả Gia Tuấn cười nói:

- Tiệc rượu tối này, là chúc mừng bố cục phong thủy được hoàn thành, các thầy phong thủy nổi tiếng ở Đông Nam Á này đều được mời tới, sự kiện như vậy, chẳng nhẽ 2 người không muốn tham gia hay sao?

Ở HongKong có 1 phong tục, sau khi 1 bố cục phong thủy được hoàn thành, thì phải mời 1 vài nhân sĩ nổi tiếng có liên quan đến để bình luận, bình về cái lợi và hại của bố cục phong thủy này.

Tả Gia Tuấn tuy rằng am hiểu điều này, cũng biết về bố cục phong thủy này nhiều hơn Diệp Thiên, nhưng rốt cuộc cũng không phải do ông bố trí, trong lòng khó tránh khỏi thiếu tự tin, cũng có ý muốn tạo thanh danh cho mình.

- À? Toàn bộ thầy phong thủy ở Đông Nam Á à?

Diệp Thiên và Cầu Tâm Gia cùng nhìn nhau, hỏi:

- Bọn họ cũng là người trong kỳ môn à?

Câu hỏi này của Diệp thiên rất sâu xa, xã hội như hiện nay, có 1 vài người đọc được 1 chút sách Chu Dịch đã dám ra đường đoán

mệnh cho người, vàng đồng lẫn lộn, nếu như buổi tối tham gia tiệc rượu có những người như thế, bọn họ sẽ không tham dự.

Tả Gia Tuấn trầm ngâm 1 chút, thành thật nói:

- Không phải là tất cả, thế nhưng 2 vị đại sư đến từ Đài Loan và Singapore chắc chắn là người trong kỳ môn.

- Đài Loan à, là ai thế?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua đại sư huynh, giúp đại sư huynh hỏi câu hỏi này.

- Là đệ tử của đại sư Nam, ta đã gặp qua 1 lần rồi.

Tả Gia Tuấn sợ Cầu Tâm Gia không vui, vội vàng giải thích:

- Người này tuổi đời chưa quá 40 tuổi, hẳn là đệ tử Nam đại sư, hẳn nhất định không biết đại sư huynh đâu!

- Nam đại sư, ; là Nam Hoài Cần à? Hẳn cũng là người trong kỳ môn à?

Diệp Thiên nghe vậy bỗng nhiên hiểu ra, có thể được nhị sư huynh gọi 1 tiếng là đại sư, chỉ sợ là trên thế giới này cũng chỉ là duy nhất mỗi 1 mình Nam Hoài Cần thôi.

Diệp Thiên cũng không quen biết Nam Hoài Cần nhiều lắm, nhưng từng nghe sư phụ nói qua, người này cực kỳ tài giỏi, năng lực cực cao, không kém hơn đại sư huynh của cậu, lúc còn nhỏ đã tu luyện rất nhiều môn phái đạo nho.

Lý Thiện Nguyên vốn có ý định thu nhận hẳn làm đệ tử, chỉ có điều lúc đó Nam Hoài Tử lại báỉ lão Hữu làm sư phụ, khiến cho lúc Lý Thiện Nguyên nhắc lại, vẫn thường nén giận vị lão Hữu kia.

- Hóa ra là Nam Hòa lão đệ, nếu là truyền nhân của hẳn ta thì không sao cả.

Cầu Tâm Gia nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Hẳn ở trong núi Thanh Thành có quen với pháp sư Truyền Tây, sau này lại báỉ lão nhân Đại Đức Viên Hoán Tiên phái Thiền Tông ở Xuyên Bắc làm sư phụ, kết hợp các loại quyền thuật kiếm thuật của Trung Quốc tạo thành môn phái Thanh Thành kỳ môn!

Năm đó Nam Hoài Cần từng giữ chức vụ trong Đảng, thời kỳ chiến tranh chống Nhật Bản cũng từng tham gia quân đội, xuồng phụng nam, hơn nữa đã từng có thời gian dưới chương Cầu Tâm Gia, quan hệ 2 người vô cùng tốt.

Thế nhưng Cầu Tâm Gia năm đó lúc bị Tương tiên sinh nghi ngờ, những người có quan hệ mật thiết với ông đều bị theo dõi.

Bởi vì Nam Hoài Cần bị những bộ ngành có liên quan quản rất chặt, nên Cầu Tâm Gia vẫn luôn giấu kỹ hấn, mới chớp mắt thế mà đã gần nửa thế kỷ chưa gặp mặt rồi.

- Được, thế buổi tiệc rượu tối mai ta sẽ đi.

Nghe thấy Cầu Tâm Gia nói thế, Diệp Thiên suy nghĩ 1 chút, nói:

- Thế nhưng bữa tiệc này không phải là kỳ môn tụ tập, nhị sư huynh, đến lúc đó không cần giới thiệu đệ và đại sư huynh đâu.

- Được, như thế là đồng ý rồi nha!

Tả Gia Tuấn gật đầu, chuyện của ông tương đối nhiều, chào 2 người mấy câu rồi lại vội vàng rời đi.

Thời điểm sáng hôm sau, Diệp Thiên cùng Cầu Tâm Gia ở trên đài ngắm cảnh, có thể nhìn thấy khung cảnh náo nhiệt ở chỗ trụ phong thủy kia, bên đó không chỉ có người âm ỉ, mà còn có cả pháo hoa chúc mừng hơn nửa giờ, có thể thấy người Hồng Kông coi trọng phong thủy thế nào.

Năm đó chuyện của mình ảnh hưởng đến 2 người, sau khi tu dưỡng trong biệt thự 1 ngày, lúc 8 giờ tối, Tả Gia Tuấn tự mình lái xe trở về đón 2 người, trên xe tất nhiên cũng không thể thiếu Liễu Định Định và Chu Khiếu Thiên được.

Lúc này Hồng Kông đã là của Trung Quốc rồi, tiệc rượu thế này, phía chính phủ cũng không cấm kỵ nữa, tư nhân có thể tổ chức được, địa điểm cũng là của tư nhân cấp cao.

- Nhị sư huynh, huynh đưa theo Định Định là được rồi, mấy người bọn đệ đi loang quanh chút!

Sau khi tiến vào giữa sảnh, Diệp Thiên liền dừng ở cửa, bởi vì cậu phát hiện, lúc Tả Gia Tuấn mới bước vào cửa, tất cả ánh mắt trong phòng đều dồn lại đây.

- A, mọi người...

Cầu Tâm Gia vừa định nói chuyện, 1 đám người chạy quay lại, 1 ông lão 70 tuổi lớn tiếng:

- Tả đại sư, diễn viên chính của buổi tối hôm nay có thể đến muộn được sao?

Khi ông lão nói chuyện ánh mắt quét 1 lượt qua đám người Diệp Thiên, thế nhưng chưa nhìn đến Cầu Tâm Gia, cũng không có ý kiến gì, tiếp tục nói chuyện với Tả Gia Tuấn.

- Ô, cục diện lớn thế này, chắc là những đại gia giàu nhất Hồng Kông đều đến cả?

Diệp Thiên nhìn 1 lượt đám người đó, trong lòng không nhìn được có 1 chút chấn động.

Ông lão nói chuyện kia họ Hoắc, tuy rằng không hẳn là người giàu nhất ở đây, nhưng ảnh hưởng rất lớn đến xã hội, cho dù là ở Hồng Kông vẫn là nhân vật lãnh đạo cấp 1 người Hoa thì vẫn phải đứng sau lão ta.

- Tiểu sư đệ, làm gì phải bận tâm đến những điều này chứ?

Nhìn thấy Diệp Thiên hơi có biểu hiện hơi kinh ngạc, Cầu Tâm Gia cười nói:

- Nếu đệ đồng ý, hôm nay diễn viên chính sẽ là đệ, thế nhưng đệ thực sự muốn có được những thứ này sao?

- Biết rồi, cảm ơn đại sư huynh!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, cậu cũng không thích cuộc sống xa hoa này, hơn nữa đối với địa vị như thế này cũng không phải là thứ cậu muốn theo đuổi.

Làm diễn viên chính, Tả Gia Tuấn đến như vậy vẫn được coi như là đến sớm, đợi cho mấy người Diệp Thiên ngồi vào 1 góc xong, liền tiếp có người đi từ cửa lớn vào.

Trong này không ít người Diệp Thiên quen biết, ví như Đường Văn Viễn đang dẫn theo Đường Tuyết Tuyết kia, Văn Loan Hùng cùng ông chủ Hoa cũng đến đây, dựa vào gia thế bọn họ thì đến nơi này là đúng rồi.

Ngoài ra còn có 1 vài người mặc áo đạo sĩ, chắc là những thuật sư phong thủy theo lời Tả Gia Tuấn nói, thế nhưng sau khi Diệp Thiên xem xét bọn họ, trong lòng lại có chút thất vọng.

Mấy người này mặc dù bộ dạng đáng tiên, nhưng không có linh khí chấy trong người, không được coi là người trong kỳ môn.

- Ấy, Ba... ba sao cũng đến đây thế này?

Trong lúc ánh mắt Diệp Thiên vô ý nhìn vào cửa chính, không khỏi ngậy cả người.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 565

Trung Tâm (Thượng)

Từ ngoài cửa chính nguy nga tráng lệ có 2 người đang bước vào, đúng là cha mẹ Diệp Thiên rồi, chỉ có điều bọn họ trang điểm ăn mặc khác ngày trước rất nhiều.

Tổng Vĩ Lan mặc 1 bộ váy dạ hội màu đen, trên cổ đeo 1 chuỗi kim cương màu đỏ, cổ tay trái của bà thì đeo chiếc vòng tay xanh Đế Vương mà Diệp Thiên tặng, cử chỉ vô cùng quý phái sang trọng.

Còn Diệp Đông Bình thì mặc 1 bộ comple vừa khít, bên trong mặc áo sơ mi trắng toát, còn thắt 1 cái nơ tinh tế, cặp mắt kính vàng trên sống mũi, nhìn cực kỳ nho nhã.

Diệp Thiên lớn thế này mà đây là lần đầu tiên nhìn thấy cha mình ăn mặc đàng hoàng như vậy, lúc mình đính hôn, cha cũng mặc bộ tây phục những lại xộc xệch, cả vật thì thất xiêu thất vẹo.

Sau lưng hai người còn có cả Anna nữa, thế nhưng cô gái này hình như lúc nào cũng mặc đồ bó, kể cả tham dự buổi tiệc như hôm nay cũng không ngoại lệ.

- Hai người đó là ai? Sao chưa gặp bao giờ nhỉ?

- Người đàn ông đó nhìn rất lạ, còn người phụ nữ kia hình như gặp ở đâu rồi?

- Chắc là người nước ngoài đến? Có thể là con cháu nhà nào đó?

Chỗ ghế bên cạnh Diệp Thiên, có 1 vài tiếng bàn luận vọng lại, người có thể tham dự buổi hôm nay không ai không phải là các bậc đại gia ở Hồng Kông, bọn họ đa số là quen biết nhau rồi, trơ mắt nhìn vợ chồng Diệp Đông Bình, nhưng cũng không có mấy người biết.

Thế nhưng rất nhiều con cháu bậc đại gia ở Hồng Kông từ sớm đã phải ra nước ngoài sinh sống, thỉnh thoảng cũng gặp vài người

lạ, lúc này bọn họ liền cho rằng vợ chồng Diệp Đông Bình là con cháu của gia tộc nào đó.

Chu Khiếu Thiên ngồi bên cạnh Diệp Thiên cũng nhìn thấy Diệp Đông Bình, cậu cho rằng Diệp Thiên không để ý tới, vội vàng huých tay Diệp Thiên, nói:

- Sư phụ, vợ chồng chú Diệp cũng đến kia!

Do tuổi Chu Khiếu Thiên cũng xấp xỉ tuổi Diệp Thiên, cho nên xưng hô với người nhà Diệp Thiên cũng rất lung tung, cậu gọi Diệp Thiên là sư phụ, nhưng lại gọi Diệp Đông Bình là chú. Còn về Diệp Thiên, thì gọi mẹ Chu Khiếu Thiên là dì, tóm lại khiến cho người ngoài nghe không hiểu gì cả.

- Cha mình không có cơ hội này đâu, là ai mời mẹ mình nhỉ?

Diệp Thiên đứng dậy, đúng lúc đang chuẩn bị ra đón thì có 1 đám người đi trước cậu.

Người đi đằng trước nhất kia dáng người không cao lắm, trán rộng, chính là 1 trong những đại gia người hoa giàu nhất Lý Siêu Nhiên, đi sau hắn là 5 trùm đại gia người hoa.

- Bà Tổng, thật vui vì bà đã đến tham dự buổi tiệc hôm nay, nhiệt liệt chào mừng!

Lúc Lý Siêu Nhiên đứng cách 3, 4 mét, tay phải giơ ra, sau khi bắt tay Tổng Vĩ Lan, nhìn về phía Diệp Đông Bình, có chút chần chừ nói:

- Bà Tổng, vị này là?

Phàm là bậc giàu có người hoa đầu tư ở Bắc Mỹ hay châu Âu rất ít người không biết đến chủ tịch hội đồng quản trị Tổng Thị, nhưng bọn họ cũng biết hơn 20 năm qua Tổng vi Lan vẫn độc thân, hình như chưa từng lập gia đình.

Cho nên người có trình độ như Lý Siêu Nhiên cũng khỏi nghi ngờ, bởi vì cánh tay trái của Tổng Vĩ Lan có cánh tay phải của người đàn ông đó vòng vào, quan hệ hai người thật sự không phải là bình thường.

- Lý tiên sinh, đây là ông xã tôi Diệp Đông Bình, chúng tôi kết hôn từ rất lâu rồi!

Tổng Vĩ Lan cười nhẹ nhàng, nói:

- Lý tiên sinh chắc không chỉ chào mừng mỗi tôi thôi chứ?

- Đâu có, đâu có, 2 vợ chồng cùng đến, Lý mỗ có cầu cũng không được ấy chứ.

Lý Siêu Nhiên rất cuộc cũng là người từng trải, đối với người khác không có nhiều hứng thú, lập tức cười ha ha, nói:

- Bà Tổng, nếu không phải nghe Đường tiên sinh nói, tôi thật không biết bà cũng đến Hồng Kông, đây đúng là coi thường bạn bè quá đấy?

Tập đoàn của Lý Siêu Nhiên ở những năm 80 đầu tư nhiều hạng mục ở nước ngoài, cũng nhiều lần hợp tác với Tổng Vi Lan, cũng coi như là quen biết đã lâu, lần này tới tham dự tiệc rượu cũng chính là do hẳn ta mời.

- Lần này tôi cùng nhà tôi đến Hồng Kông là vì chuyện riêng nên không quấy rầy đến Lý tiên sinh, hôm khác tôi sẽ uống 1 ly tạ tội với Lý tiên sinh.

Tổng Vi Lan mỉm cười xinh đẹp, bỏ câu hỏi tội của Lý Siêu Nhiên sang 1 bên, rồi chào người bạn quen biết Đường Văn Viễn.

- Mẹ mình đúng là lợi hại, đối với người đứng đầu giới kinh doanh người Hoa mà còn có thể nói đùa như thế.

Biểu hiện của Tổng Vi Lan khiến cho Diệp Thiên biết thêm 1 mặt nữa về mẹ mình, thế nhưng mắt nhìn thấy cha mẹ bị nhiều người vây quanh như vậy, cậu cũng không tiếp tục bước về trước nữa mà ngồi lại ghé sô pha.

- Cặp vợ chồng này là ai thế? Lý tiên sinh cũng qua đó đón tiếp.

- Đúng vậy, nhìn dáng người, chắc không thua kém Lý tiên sinh đâu, thế... thế nhưng ở Hồng Kông chưa nghe qua có người nào như vậy.

Mấy người ngồi bên cạnh Diệp Thiên thấy cảnh như vậy, đều nhỏ giọng bàn luận.

Bọn họ mặc dù cũng là người có mặt mũi trong giới thương nhân ở Hồng Kông, thế nhưng vẫn thua kém hơn Lý Siêu Nhiên 1 chút, nhìn thấy những bậc hào phú khách khí với đôi vợ chồng này như vậy, bọn họ bắt đầu suy đoán.

- Bà Tổng, dự án ở Australia đó, bà thấy thế nào?

Lý Siêu Nhiên là 1 người cuồng công việc, sau khi hàn huyên vài câu cùng Tống Vĩ Lan, liền chuyển đề tài sang vấn đề kinh doanh, kỳ thực những buổi tiệc rượu thế này, chính là nơi tốt nhất để bàn chuyện kinh doanh.

- Lý tiên sinh, tôi gần đây quyết định rút khỏi tập đoàn rồi, những chuyện thế này ông nói chuyện với nhân viên cấp dưới đi, chúng ta hôm nay không bàn chuyện kinh doanh.

Tống Vĩ Lan cười cười, ánh mắt đột nhiên xem xét, bỗng nhiên mắt sáng bừng lên, nói:

- Lý tiên sinh, tôi xin thất lễ.

- Cái... cái này...

Lý Siêu Nhiên ngẩn tò te nhìn Tống Vĩ Lan kéo Diệp Đông Bình hướng vào 1 góc của hội trường.

- A, đi đến chỗ chúng ta đây.

Những người ngồi bên bàn Diệp Thiên đều ngồi ngay ngắn lại, cũng không ngờ Tống Vĩ Lan đi đến bàn bên cạnh bọn họ, đến trước bàn Diệp Thiên.

- Ba, 2 người đến đây làm gì?

Diệp Thiên cười méo đứng dậy, vậ vốn định lặng lẽ tham dự buổi tiệc rượu này, kết giao vài người trong kỳ môn là được rồi, nhưng như thế này, cậu có không muốn làm trung tâm cũng không được nữa rồi.

- Không liên quan đến ba, là mẹ con muốn đến.

Diệp Đông Bình thả lỏng tay, ông và con trai giống nhau, đều không thích tham dự những buổi tiệc như thế này.

- Mẹ đến xem thương thế của con đã đỡ hơn chưa?

Tống Vĩ Lan trước tiên là chào Cầu Tâm Gia, sau đó thả lỏng cánh tay chồng mình ra, nói:

- Thân thể con không được khỏe ở nhà tĩnh dưỡng đi, đến đây làm gì?

Kỳ thực Tổng vi Lan định từ chối tham dự bữa tiệc này, thế nhưng nghe Liễu Định Định nói Diệp Thiên cũng đến nên mới quyết định tham gia, nhìn sắc mặt bệnh tật của con trai, Tổng Vi Lan có chút đau lòng.

- Nhị sư huynh nói lần này có người trong kỳ môn đến, con đến để kết giao 1 chút.

Diệp Thiên không muốn nhiều lời, ánh mắt nhìn về phía Anna đằng sau 2 người, hỏi:

- Anna, thời gian này cô có làm theo phương pháp hít vào thở ra của tôi bao hay không?

Lúc ở kinh thành, Diệp Thiên dạy cho Anna 1 vài phương pháp thở ra, thông qua phương pháp tập luyện này có thể cải thiện tình trạng sức khỏe dần dần, hóa giải thương thế trong cơ thể.

Anna vô cùng kính cẩn đáp:

- Thiếu gia, mỗi sáng ôi đều tập luyện, cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi!

Sức đề kháng người phương Tây khá tốt, nhưng sức chịu đựng lại kém người phương Đông hơn 1 chút nhưng thời gian mấy tháng Anna luyện phương pháp mà Diệp Thiên dạy cho cảm thấy sức chịu đựng tốt hơn trước kia rất nhiều.

Điều này khiến cho Anna thực sự cảm thấy Diệp Thiên rất mạnh, mấy lần muốn bái Diệp Thiên làm sư phụ, chỉ có điều đều bị Diệp Thiên lấy đủ các lý do từ chối.

- Ủ, sau này cần tăng cường luyện tập mới có lợi cho cô.

Diệp Thiên gật gật đầu, lúc đang chuẩn bị mời cha mẹ ngồi xuống, Đường Văn Viễn dẫn theo cháu gái đi tới, khi ông ta nhìn thấy sắc mặt Diệp Thiên, cũng không khỏi kinh hãi, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, sắc mặt của cậu sao khó coi thế này?

- Đúng thế? Anh Diệp Thiên, anh mắc bệnh sao?

Sắc mặt trắng bệch của Diệp Thiên ngay cả Đường Tuyết Tuyết cũng nhận thấy, vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Thiên, nắm lấy 1 cánh tay cậu.

- Không sao đâu, Tuyết Tuyết, chỉ là mấy ngày nay anh thấy không thoải mái thôi.

Diệp Thiên biết Đường Tuyết Tuyết đơn giản, mình cũng coi bé như là em gái, lập tức giải thích vài câu, thế nhưng sắc mặt Tống Vi Lan có chút kỳ quái, bà không biết con trai mình từ lúc nào lại thân thiết với cháu gái nhà họ Đường thế?

- Hix, trước kia Tuyết Tuyết bị bệnh, con có trị bệnh giúp em ấy.

Nhìn thấy sắc mặt khó coi của mẹ, Diệp Thiên đành miễn cưỡng giải thích 1 câu, nếu không đến tai Vu Thanh Nhã, cậu cũng không giải thích được.

- Chào Diệp Tiên sinh, ngài đến Hồng Kông sao không nói với tôi 1 tiếng?

Diệp Thiên đang nói chuyện cùng mẹ, bên tai vang lên tiếng chào, đúng là Văn Loan Hùng cùng Hoa Thắng, vừa rồi ánh mắt bọn họ bị vợ chồng Tống Vi Lan hấp dẫn, tiện đó nhìn qua bên này thấy Diệp Thiên.

- Văn Sinh, ông chủ Hoa, lần này đến đây là việc riêng, sợ làm phiền đến 2 vị.

Diệp Thiên buông 2 cô gái ở 2 cánh tay ra, bắt tay cùng Văn Loan Hùng là Hoa Thắng, chuyện xảy ra ở Đài Loan lần trước, Hoa Thắng cũng tốn 1 chút khí lực, tính ra Diệp Thiên vẫn còn nợ lần đó.

- Nói gì thế, sao có thể bị Diệp tiên sinh quấy rầy được, đó là vinh dự của chúng tôi.

Hoa Thắng cười sang sảng nói:

- kỹ thuật biểu diễn của Sầm tiểu thư cực kỳ tốt, công ty chúng tôi đang muốn mời cô ấy diễn xuất trong 1 bộ phim, Diệp tiên sinh nếu có thời gian, có thể thông báo đến cô ấy.

Tin Diệp Thiên hạ sát hơn 10 lính đánh thuê ở Đài Loan, Hoa Thắng là người rõ nhất, đối với những người tâm địa độc ác lại có gia thế như vậy, hẳn cũng không dám chậm trễ, nói những lời tốt với Diệp Thiên.

Bất kể là ở trong nước hay là ở Hồng Kông, đại gia luôn muốn bao các minh tinh, cách tốt nhất là ngoài tặng xe tặng nhà, thì chu cấp tiền nong cho nàng, Hoa Thắng muốn Diệp Thiên thông báo cho Sầm Tĩnh Lan nhận vai diễn chính là muốn lấy lòng Diệp Thiên.

- Ông chủ Hoa, hay là ông thông báo đi, tôi lâu rồi không gặp cô ấy.

Diệp Thiên thể nào cũng không hiểu ý Hoa Thảng, chỉ có điều cậu thực sự không có qua lại với Sầm Tĩnh Lan, chẳng qua là vào mấy dịp lễ tết nhận được điện thoại của cô ta mà thôi.

- Con trai, cô Sầm tiểu thư đó là ai? Mẹ không cảm thấy con rất có duyên với phụ nữ đấy,

Tống Vĩ Lan nhỏ giọng nói bên tai Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 566

Trung Tâm (Hạ)

Hix, con nói, mẹ đừng có đùa kiểu này nha?

Diệp Thiên bị mẹ nói hoảng sợ.

Quan hệ của cậu với Đường Tuyết Tuyết, Vu Thanh Nhã cũng biết, nhưng còn ngôi sao điện ảnh Sầm Tĩnh Lan, mặc dù Vu Thanh Nhã cũng biết, nhưng đàn bà có lúc còn chua hơn chanh, thế rất khó có thể giải thích rõ ràng.

- Được rồi, nhìn con bị dọa kia, mẹ chỉ đùa với con thôi.

Lời nói của Tống Vĩ Lan khiến Diệp Thiên yên tâm, đồng thời cũng có chút bực bội, đây có phải là mẹ mình hay không sao cứ thích trêu chọc mình thế?

- Bà Tống, đây là?

Bên Diệp Thiên vui vẻ còn chưa dứt, sau khi Văn Loan Hùng cùng Hoa Thắng đến, Lý Siêu Nhiên đã dẫn đám đệ tử qua đây.

Mấy người đằng sau ông đều biết thân phận của Tống Vĩ Lan, nên cũng muốn đến làm quen với người đứng đầu vương quốc Tống Thị ở hải ngoại, để sau này tiện bề phát triển trên thị trường Âu Mỹ.

Nhìn thấy Lý Siêu Nhiên qua chào Tống Vĩ Lan, 2 người Văn Loan Hùng mới để ý đến 2 mẹ con Diệp Thiên, có thể khiến cho người giàu nhất người Hoa này qua đây, thân phận cha mẹ Diệp Thiên quả không đơn giản.

- Lý tiên sinh, đây là con trai tôi, Diệp Thiên, gọi chú đi.

Tống Vĩ Lan kéo Diệp Thiên qua, mặc dù biết con trai không có quan hệ gì với giới thượng lưu, nhưng có thể kết giao với đứng

đầu giới thương Nhiên người Hoa như thế này cũng rất có lợi cho cậu.

- Chú Lý, chào.

Diệp Thiên lễ phép gọi 1 tiếng chú, cảm thấy cực kỳ thiết thòi, ở cùng với mẹ, vai vế của mình bỗng nhiên giảm xuống bao nhiêu, phải biết rằng, Đường Văn Viễn còn lớn tuổi hơn Lý Siêu Nhiên vài tuổi mà Diệp Thiên cũng chỉ gọi là lão Đường.

- Được... được, tuổi trẻ có triển vọng, bà Tổng này, bà có người kế nghiệp rồi đấy!

Lý Siêu Nhiên cười cười với Diệp Thiên, thế nhưng trong lòng cũng không quan tâm đến chuyện ấy, dù sao hắn cũng có quan hệ rất tốt với anh trai Tổng Vi Lan nên tiêu bồi như Diệp Thiên cũng không lọt vào con mắt của hắn.

Hơn nữa đáng người Diệp Thiên tuy rằng mặt mày khôi ngô, nhưng về mặt bệnh tật cũng khiến cho Lý Siêu Nhiên không coi trọng cậu, người yếu ớt thì có thể làm nên trò trống gì được chứ.

- Đương nhiên, đứa trẻ Diệp Thiên này cũng không tệ đâu...

Không giống với những người mẹ khác, Tổng Vi Lan trực tiếp khen ngợi con trai mình chẳng có chút khiêm tốn nào, nét mặt cũng lộ vẻ rất tự hào.

- Hix, đây gọi là chuyện gì chứ?

Diệp Thiên đứng nghe ở 1 bên xấu hổ.

Có đến 10% ánh mắt ở hội trường là tập trung vào góc này khiến cho Diệp Thiên cảm thấy không thoải mái.

- Tổng tiên sinh đến rồi.

Chính vào lúc này, phía sau vang lên 1 tiếng chào đón lập tức lôi kéo sự chú ý của mọi người, Diệp Thiên mới nhìn, hóa ra chính là kẻ thù của mình, không khỏi bĩu môi.

Tổng Chi Kiện mặc dù có rất nhiều tiền, nhưng chỉ mới đến Hồng Kông hơn 20 năm, có thể coi như là đại gia mới, thế nhưng thế lực trong nước của hắn ta vẫn có tác dụng rất lớn, dọc đường đi không ngừng có người chào hỏi.

- Chú Chi Kiện, số lần chú xuất hiện cùng em gái cũng chẳng được mấy lần đấy.

Lý Siêu Nhiên quay người lại tiếp đón, cùng Tổng Chi Kiện bắt tay, 2 người cũng coi như là bạn bè tốt, lúc Tổng Chi Kiện mới gây dựng sự nghiệp hẳn đã từng trợ giúp rất nhiều.

- Em gái, em cũng đến à?

Tổng Chi Kiện nghe vậy sừng sốt 1 chút, lúc nhìn mới nhìn thấy Tổng vi Lan đứng cùng chỗ với Diệp Đông Bình, sắc mặt không khỏi đanh lại. Năm đó hẳn cũng cật lực phấn đấu em gái mình kết giao với Diệp Đông Bình.

- Anh cả, chào!

Tổng Vi Lan lạnh lùng chào lại, ngữ khí có chút bất hòa, mặc dù là anh em ruột, nhưng bà cũng không qua lại nhiều với Tổng Chi Kiện, quan hệ cũng không thân thiết như người ngoài nghề.

Còn về Diệp Đông Bình, căn bản là không có phản ứng gì với Tổng Chi Kiện.

Ông và con trai giống nhau, căn bản là không có thiện cảm với người nhà họ Tổng, ngoài Tổng Hạo Thiên mình không thể không cúi cúi đầu, còn lại Diệp Đông Bình đều không đếm xỉa tới ai.

- Em gái, em đến Hồng Kông sao không nói với anh 1 tiếng?

Tổng Chi Kiện mặc dù trách cứ em gái, nhưng lại bất mãn nhìn về phía Diệp Đông Bình.

- Có gì đáng nói chứ? 2 người nhà người ta đi du lịch cũng phải báo cho ông hay sao?

Giọng nói uể oải của Diệp Thiên vang lên trong hội trường nghe có chút chói tai.

- Câu... cậu cũng đến đây ư?

Nghe thấy giọng Diệp Thiên, Tổng Chi Kiện bắt giắc lùi lại phía sau 1 bước, nhà mình không ít lần phải thẹn trước mặt hắn, trong lòng Tổng Chi Kiện vẫn còn khiếp sợ Diệp Thiên.

- Thanh niên này, không biết lễ phép hay sao?

Mọi người vừa mới biết được quan hệ 2 mẹ con Diệp Thiên và Tống Vi Lan, nhìn về phía Diệp Thiên không khỏi quái lạ, chưa thấy đứa cháu ngoại nào nói chuyện với bác như vậy?

Những người ở đây lúc này, căn bản là đã trên 50 tuổi, bọn họ rất coi trọng lễ phép truyền thống, cho nên câu nói kia của Diệp Thiên đã phá hỏng ấn tượng của họ đối với Diệp Thiên.

- Diệp Thiên, đừng có thất lễ như vậy!

Diệp Đông Bình nhìn thấy sắc mặt mọi người bên ngoài thay đổi, răn dạy con trai 1 câu, xoay mặt nhìn về phía Tống Chi Kiện, nói đều đều:

- Tôi và vợ đến Hồng Kông du lịch, ở nhà con trai, không quấy rầy đến ông!

Diệp Đông bình nói ra lời này khiến những người xung quanh bớt cảm giác chói tai đi, cảm thấy thái độ 2 cha con này hình như đang có mâu thuẫn với Tống Chi Kiện.

Có vài người đầu óc nhanh nhạy lập tức nhớ đến bài báo xin lỗi đăng trên báo Hồng Kông trước kia, trên đó nói hình như là nhà họ Diệp.

Như vậy, ác cảm của mọi người đối với Diệp Thiên cũng giảm đi chút ít, 2 nhà thân thích không có qua lại với nhau, mâu thuẫn giữa 2 nhà cũng không phải chuyện gì khó hiểu.

- Ha ha, Diệp Thiên, vừa đúng lúc ta cũng có chuyện muốn hỏi cháu, chúng ta nói chuyện 1 lát đi?

Nhìn thấy không khí trong hội trường có phần kỳ lạ, Đường Văn Viễn cười giảng hòa, ông biết mâu thuẫn giữa hai nhà Diệp Tống, dựa vào tính khí Diệp Thiên nếu mà chọc giận cậu ta, Tống Chi Kiện không có nước đầu thai nữa ấy chứ.

Thế nhưng lời nói của Đường Văn Viễn vẫn khiến cho những người ở đây cảm thấy mơ hồ, địa vị của Đường lão gia ở Hồng Kông này không phải thấp, cũng hơn tuổi mấy người Lý Siêu Nhiên, thế mà ngữ khí nói chuyện với Diệp Thiên lại có phần cung kính thế chứ?

Cũng chỉ có mấy người Văn Loan Hùng cùng Hoa Thắng hiểu được, người thiếu niên sắc mặt tái nhợt này tuyệt đối không phải dựa hơi cha mẹ đại gia, bọn họ biết rõ chỗ đáng sợ của Diệp Thiên.

- Được, Đường lão gia, chúng ta qua bên kia nói chuyện đi.

Diệp Thiên gật gù đầu, nếu không phải có tay mẹ giữ lại, cậu đã sớm tìm cơ hội trốn rồi, mình không phải là quốc bảo gấu trúc gì, dựa vào cái gì mà đứng đây cho bao nhiêu người xem chứ?

- Đúng rồi, Chi Kiện lão đệ, tôi cũng có chuyện muốn hỏi cậu.

Lý Siêu Nhiên nhận thấy quan hệ giữa Tổng Chi Kiện và Diệp Thiên không ổn, lập tức kéo Tổng Chi Kiện về phía bên mình.

Thế nhưng lúc mấy người chuẩn bị giải tán, lại có 2 người đi tới bên này, đi trước đầu là chủ nhân của bữa tiệc hôm nay Tả Gia Tuấn.

- Diệp Thiên, áy, Lý Sinh, Chi Kiện huynh, mọi người sao lại đều ở đây hết thế này?

Tả Gia Tuấn vừa mới bàn chuyện bữa tiệc hôm nay với người dẫn chương trình, bây giờ vốn qua đây để chuẩn bị giới thiệu người cùng nghề cho 2 huynh đệ, đi tới gần mới phát hiện ra đại bộ phận các hào phú người Hoa trên thế giới hình như đều tập trung ở góc này hết.

- Sao, Tả đại sư, ông cũng quen biết Diệp Thiên à?

Trong lòng Lý Siêu Nhiên cực kỳ kinh ngạc, bất kể là nhìn tuổi hay là thân phận, Diệp Thiên hình như đều không có quan hệ gì với Tả Gia Tuấn.

- Diệp Thiên là tiểu sư đệ của tôi, chúng tôi là đồng môn.

Tả Gia Tuấn tiện mồm nói ra, quan hệ này có gì mà không được, hơn nữa ở Hồng Kông này rất nhiều người cũng biết.

Đương nhiên, những người như Lý Siêu Nhiên lại không biết, bọn họ mỗi ngày đều bận việc kinh doanh tất nhiên cũng không nghe người khác bàn tán những chuyện thế này.

- Huynh đệ ư?

Những người không biết trong đầu hiện ra 1 dấu chấm hỏi, bây giờ là thời đại nào rồi, mà còn có chuyện bái sư?

Hơn nữa thân phận Tả Gia Tuấn là thầy tướng phong thủy, những người trẻ khó mà trách được bọn họ không hiểu được thuật bói

thuật phong thủy là thế nào?

- Anh Lý này, để bọn họ nói chuyện đi, chúng ta qua bên đó trò chuyện.

Nhìn thấy Lý Siêu Nhiên còn có điều muốn hỏi, Tổng Chi Kiện vội vàng kéo hắn đi, tên tiểu tử Diệp Thiên cũng không phải là hiền, hơn nữa thủ đoạn lại vô cùng quỷ dị, cha mình đã từng cảnh cáo là không được trêu chọc đến nó.

- Ồ, được, được...

Lý Siêu Nhiên bị Tổng Chi Kiện kéo đi, lập tức tính lại, đúng là hôm nay mình hơi tò mò quá.

Lý Siêu Nhiên rời đi, dẫn theo 1 đám người, hơn nữa Tả đại sư nói chuyện cùng tiểu sư đệ, mấy người Văn Loan Hùng và Hoa Thắng cũng nói lời cáo từ, 1 góc vốn đang náo nhiệt bỗng dưng yên tĩnh trở lại.

Thế nhưng cảnh xảy ra vừa rồi cũng khiến rất nhiều người để ý đến Diệp Thiên, dựa vào khí cảm ứng, Diệp Thiên cũng tự cảm nhận được những ánh mắt dò xét kia.

- Tôi nói tiểu tử cậu đến đâu cũng là trung tâm hết.

Tả Gia Tuấn cười nói với Diệp Thiên 1 câu, sau đó quay đầu, nói:

- Để tôi giới thiệu với mọi người, đây chính là đệ tử của Nam Hoài Càn tiên sinh – Đào Sơn Dịch, cũng là môn đồ chân truyền của Nam tiên sinh.

Mời 1 người hơn 40 tuổi ở phía sau bước lên, Tả Gia Tuấn tiếp tục giới thiệu nói:

- Tiểu Đào, vị này là đại sư huynh của tôi, tên hiệu là Nguyên Dương, còn đây là tiểu sư đệ của tôi, cậu gọi là Diệp Thiên là được rồi!

- Kính chào Nguyên Dương chân nhân, kính chào tiểu sư thúc Diệp Thiên.

Người trung niên bước lên trước 1 bước, cúi người hành lễ với Cửu Tâm Gia và Diệp Thiên, mặc dù Diệp Thiên rõ ràng trẻ hơn, nhưng thân phận thế nào chứ, hắn ta cũng không dám thất lễ.

Hơn nữa hắn phát hiện, mặc dù sắc mặt Diệp Thiên trắng bệnh, trong người hình như không còn chút nguyên khí nào, nhưng mình

vẫn cảm thấy 1 cảm giác cực kỳ nguy hiểm, lúc này lại cúi thấp thêm vài phân.

- Không phải khách khí đâu, không ngờ cách nửa thế kỷ rồi lại còn gặp được đệ tử của cô nhân.

Tay phải Cầu Tâm Gia đỡ Đào Sơn Dịch, hỏi:

- Sư phụ cậu có khỏe không?

- Nguyên Dương chân nhân có quen biết sư phụ tôi ư?

Đào Sơn Dịch chỉ cảm thấy 2 bàn tay mạnh mẽ nâng mình lên, thân không tự chủ được đứng thẳng lên, cảm thấy không khỏi kinh hãi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 567

Đệ Tử Cổ Nhân

Đào Sơn Dịch năm 6 tuổi đã báỉ Nam Hoài Cần làm sư phụ, đến nay đã được 36 năm rồi.

Nam Hoài Cần tu luyện nhiều phái uyên sâu, từ đạo Phật, đạo Nho đến võ thuật truyền thống Trung Quốc trình độ đều rất uyên thâm, Đào Sơn Dịch từ nhỏ đã đi theo Nam Hoài Cần, nên võ công cũng tinh thông vô cùng.

Những năm này kỳ môn suy thoái, thế nhưng võ thuật ở khu vực Hồng Kông vẫn rất phát triển, năm 38 tuổi, Đào Sơn Dịch đã luyện đến trình độ ám kinh, đấu với cao thủ ở cả 2 bên, hình như là chưa từng nếm thất bại.

Mấy năm nay Năm Hoài Cần tuổi đã già, 1 vài chuyện bên ngoài đều giao cho Đào Sơn Dịch xử lý, hắn cũng từng gặp qua không ít những nhà võ thuật nổi tiếng thế hệ trước, thi đấu với họ cũng không bị rơi vào thế hạ phong.

Cho nên lúc nhìn thấy ông lão đạo sĩ gầy đét Cầu Tâm Gia, Đào Sơn Dịch không để tâm đến, nhưng đối phương đến tay còn chưa chạm đến mình, chỉ phóng chân khí ra ngoài đã khiến mình không thể chống cự được rồi, loại võ công này hắn cũng chỉ từng thấy ở mỗi sư phụ mình thôi.

Thế nhưng bạn cũ của sư phụ, kể cả 1 vài bạn cũ của sư phụ trong nội địa, Đào Sơn Dịch căn bản đều quen hết, lão đạo sĩ trước mặt này quả là rất lạ.

- Năm sư phụ cậu 10 tuổi tôi đã quen rồi, thế nhưng đến bây giờ đúng là hơn 50 năm rồi chưa gặp.

Cầu Tâm Gia lắc đầu thờ dài 1 tiếng, nửa thế kỷ trước vinh hoa phú quý, quyền hành lừng lẫy, thế mà tất cả theo năm tháng đều cuốn trôi hết, tới tận bây giờ, ngay cả mấy lão bạn cũ cũng chẳng còn lại mấy người.

- Năm sư phụ cháu 10 tuổi ông đã quen rồi à?

Đào Tâm Dịch có chút không thể tin được nhìn Cầu Tâm Gia, sư phụ hẳn năm nay cũng đã hơn 80 rồi, nếu theo những lời của ông lão trước mặt này thì lão đạo sĩ này chắc cũng tầm tuổi ấy.

Chẳng qua là Cầu Tâm Gia thân thể gầy yếu, nhưng nét mặt hồng hào, trên đầu vẫn còn có vài chỗ còn tóc đen, nhìn bộ dạng cũng chỉ hơn 60 tuổi là cùng. Đào Sơn Dịch thế nào cũng không thể nhìn ra được ông lão này cùng thế hệ với sư phụ mình.

- Đương nhiên là quen, thế nhưng có khi ông ấy không nhớ ta rồi.

Cầu Tâm Gia nở nụ cười khổ, đối với những người bạn cũ mà nói thì ông đã chết từ nửa thế kỷ trước, chỉ sợ là tên của mình những người này thỉnh thoảng mới nhớ đến thôi.

- Không biết tên tục của ông là gì ạ?

Đào Sơn Dịch vô cùng cung kính cúi lúng thắp xuống, hẳn biết sư phụ mình quen biết rộng khắp thiên hạ, nói không chừng có quen với 1 người bạn mình như vậy.

- Tên tự của ta là Nguyên Dương, cậu nói thế với Hoài Cẩn lão đệ là được rồi.

Cầu Tâm Gia vốn không định hỏi thăm lại bạn cũ thế nhưng nếu đã tình cờ gặp, thì vẫn nên hỏi thăm 1 chút, dù sao đối phương bây giờ cũng không bị chính phủ giám sát rồi.

- Tự là Nguyên Dương, hình như cháu... cháu đã từng nghe sư phụ nói qua rồi?

Đào Sơn Dịch nghe đến cái tên Nguyên Dương, liền cảm thấy có chút quen thuộc, lại nghe Cầu Tâm Gia tên tự là Nguyên Dương, lập tức nhíu mày lại, hẳn dám khẳng định là đã từng nghe qua cái tên này.

Bỗng nhiên trong đầu bùng sáng, Đào Sơn Dịch mở mồm nói:

- Nguyên Dương, cháu nhớ ra rồi!

Giọng Đào Sơn Dịch hơi to, khiến cho ánh mắt mọi người đều nhìn qua, mặc dù tiệc rượu còn chưa bắt đầu, nhưng chỗ góc này của Diệp Thiên đã âm thầm trở thành tiêu điểm được toàn hội trường chú ý.

Đào Sơn Dịch lúc nghĩ đến cái tên đó trong đầu, vẻ mặt tràn đầy vẻ không tin được, thấp giọng hỏi:

- Tên... tên tục của ông có phải là họ Cầu không?

Nam Hoài Cầu làm đại sư quốc học đương đại, cả đời dốc sức để phát huy văn hóa truyền thống Trung Quốc, được gọi là kỳ nhân, nhận được không ít danh hiệu trên thế giới.

Thế nhưng Nam Hoài Cầu từng nhiều lần nói với Đào Sơn Dịch, nhiều năm trước ông có 1 người bạn thân, bất kể là về tu luyện thuật pháp hay là nghiên cứu văn hóa Trung Quốc đều giỏi hơn ông, nhưng đáng tiếc là người bạn đó đã sớm qua đời rồi.

Có 1 lần vào tết mùng 9 tháng 9, Đào Sơn Dịch uống rượu cùng sư phụ ở đỉnh núi, Nam Hoài Cầu rượu vào có chút hưng phấn lại nhắc đến người bạn thân đó, lần này nói cái tên Cầu Tâm Gia ra.

Khi đó tuy rằng lão Tương tiên sinh đã qua đời, nhưng tiểu Tương tiên sinh vẫn còn sống, Nam Hoài Sơn dặn dò Đào Sơn Dịch ở bên ngoài không được nhắc đến cái tên này, sau lần đó, Nam Hoài Cầu cũng không còn nhắc đến chuyện này nữa.

Thế mà cũng đã hơn 20 năm rồi, Đào Sơn Dịch sớm đã cất cái tên Cầu Tâm Gia này vào sâu trong ký ức.

Trí nhớ người luyện võ nói chung là người bình thường không thể so sánh được, sau khi nghe Cầu Tâm Gia nói ra tên tục, Đào Sơn Dịch cuối cùng cũng nhớ ra cái tên này.

Thế nhưng lúc này biểu hiện trên mặt Đào Sơn Dịch cũng không khác về mặt gặp ma lắm, hẳn không ngờ rằng người mà sư phụ mình đã nói là chết từ nửa thế kỷ trước lại đang sống sờ sờ trước mắt thế này.

- Sư phụ cậu đã từng nhắc đến ta?

Cầu Tâm Gia tuy rằng không trực tiếp thừa nhận nhưng ý trong lời nói thể hiện không còn nghi ngờ gì nữa.

- Sư phụ cậu đã từng có thời gian là thuộc hạ của tôi, lúc đó bị người ta canh gác cẩn thận, cho nên chuyện ta giả chết ông ấy không biết được.

- Là... là ông thật à?

Đào Sơn Dịch nghe được những lời này, trong lòng đã thừa nhận, bởi vì sư phụ đã từng nói sư phụ từng đi theo người ấy học được không ít đạo đối nhân xử thế.

Đương nhiên, đối với thân phận cụ thể và cuộc đời Cầu Tâm Gia, Đào Sơn Dịch cũng không biết, dù sao cái tên Cầu Tâm Gia ở trên đất Đài Loan vẫn là 1 điều cấm kỵ.

- Bái kiến sư bá!

Đào Sơn Dịch cũng không chặn chừ gì nữa, cũng mặc kệ đây là ở đâu, hai đầu gối quỳ xuống, Cầu Tâm Gia không phải là người bình thường, hẳn nhất định phải hành lễ đệ tử.

- Làm cái gì vậy? Đứng lên đi!

Cầu Tâm Gia không ngờ rằng Đào Dịch Sơn có thể quỳ lễ trước mặt nhiều người như vậy, cũng không để ý cậu ta đã quỳ xuống, vội vàng dùng tay đỡ cậu ta dậy.

Thế nhưng cảnh quỳ lạy này vẫn lọt vào trong mắt mọi người, những người không biết Đào Dịch Sơn đều cảm thấy hết sức kỳ quái, bây giờ là thời đại nào rồi mà còn thấy người quỳ lạy thế này?

Nhưng 1 vài đại gia quen biết Đào Sơn Dịch cũng để ý đến lão đạo sĩ gầy tong teo kia, Nam Hoài Cần là nhân vật thế nào chứ? Người có thể khiến đệ tử ông ấy quỳ lạy như thế thân phận chẳng phải là cao lắm sao?

Người ngoài chỉ biết rằng Nam Hoài Cần là 1 đại sư quốc học nghiên cứu văn hóa Trung Quốc.

Những những nhà hào phú đều biết “Nam đại sư” không chỉ như vậy, suy luận kinh dịch hỏi quẻ bói toán, sợ là còn hơn cả “Tả đại sư” ở đây.

Có vài đại gia quan hệ tốt với Tả Gia Tuấn đã chuẩn bị nghe ngóng thông tin từ Tả Gia Tuấn.

Vợ chồng Tống Vi Lan ở đây cũng không làm gì, đây vốn là nơi tụ tập của các bậc hào phú, nhưng thế nào lại trở thành nơi tụ tập của người trong phái phong thủy thế này?

- Sư... sư bá...

Lúc Đào Sơn Dịch gọi thế này cảm thấy không được tự nhiên, bởi vì người có thân phận cao hơn sư phụ mình thật chẳng có mấy người, hẳn lớn như vậy rồi mà còn phải xưng hô như hồi còn nhỏ.

- Sư bá, người mấy năm nay sao lại đến đây thế này? Sư phụ rất nhớ sư bá, hàng năm vào ngày 9 tháng 9 đều... đều kính rượu sư bá.

Đào Sơn Dịch cũng không thực hiểu chuyện xảy ra năm đó cho lắm, nhưng ông biết, hàng năm Nam Hoài Cẩn kính rượu vào ngày lễ trùng dương nhất định đều là vì người trước mặt mình này.

- Hoài Cẩn lão đệ thực có tâm, thể thân thể đệ ấy có khỏe không?

Cầu Tâm Gia thở dài, không ngờ người bạn cũ này còn nhớ mình đến thế.

- Cảm ơn sư bá, sư phụ vẫn khỏe, tháng trước mới đi Mĩ, mới về đến nhà thôi.

Đào Sơn Dịch chần chừ 1 chút, nói:

- Sư bá, người... sao lại không liên lạc với sư phụ cháu thế? Cháu có thể kể chuyện ở đây cho sư phụ được không?

Đào Sơn Dịch cũng là người trong giang hồ nhiều năm rồi, hẳn biết người trong giang hồ có nhiều điều kiêng kỵ, Cầu Tâm Gia đã không muốn liên lạc với sư phụ, chắc là có chỗ khó xử riêng.

- Ha ha, năm đó ta ẩn cư vào rừng, cũng không biết sư phụ cậu có còn sống hay không nữa.

Cầu Tâm Gia nghe vậy nở nụ cười:

- Sau này nghe đến cái tên Hoài Cẩn lão đệ, nhưng lại không có cách nào liên lạc được, nếu Hoài Cẩn lão đệ có thời gian, mời đệ ấy đến Hồng Kông 1 chuyến đi!

Tuy rằng sự đời biến đổi, người có thể nhớ được sự việc năm đó càng ngày càng ít, nhưng Cầu Tâm Gia cũng không quay về nữa, bạn cũ của ông còn sống trên đời này, nhưng con cháu của kẻ thù cũng giữ chức không nhỏ ở đây.

- Vâng, cháu... cháu sẽ gọi điện thoại cho sư phụ ạ.

Nhìn thấy Cầu Tâm Gia đồng ý, Đào Sơn Dịch mừng rỡ, hẳn không biết sư phụ nhận được cú điện thoại này, sau khi biết được người bạn vốn đã cho là chết hàng chục năm rồi thì sẽ có phản ứng gì.

- Nhị sư huynh, ở đây không có chỗ nào yên tĩnh 1 chút sao?

Sau khi đợi cho Đào Sơn Dịch ra cửa gọi điện thoại, Diệp Thiên cười mỉu với Tả Gia Tuấn, cảm ứng của cậu cực kỳ nhạy bén, ánh mắt của mấy người đó nhìn khiến cho Diệp Thiên cảm thấy không thoải mái.

- Tiểu sư đệ, cậu đi đâu mà chẳng trở thành trung tâm?

Tả Gia Tuấn cười mỉu, nói:

- Hay là, lát nữa huynh tuyên bố bố cục phong thủy này là do cậu làm, có được không?

- Được, nhị sư huynh, nếu huynh dám nói, thì bây giờ đệ phải đi rồi.

Diệp Thiên làm bộ dạng đứng dậy, vừa đúng lúc nhìn thấy trước mặt có 5 người đang đi tới.

Người đi trước nhất cách 1 khoảng khá xa đã la lớn:

- Lão Tả, ông lần này cá kiếm đầy, làm cột phong thủy kia hấp thụ hết nguyên khí hàng chục cây số trên biển, Bán Sơn sau này trở thành đảo long mạch rồi.

Sau khi Tả Gia Tuấn nghe được giọng nói ấy, mày hơi nhúu nhưng không thể nhìn ra là ai, thế nhưng lúc sau mày giãn ra, xoay người tiếp đón, cười nói:

- Anh Dịch quá khen, chút tài mọn gọi là, không lọt vào mắt của anh Dịch.

- Lão Tả ông quá khiêm tốn rồi, cái danh hiệu thuật sư hàng đầu Đông Nam Á đã sớm truyền ra ngoài rồi.

Người tới cười ha ha, đột nhiên chuyển đề tài, nói:

- Cũng không biết cái cột phong thủy này có thật có tác dụng kỳ diệu như thế không đây?

- Chẳng nhẽ đây gọi là cùng nghề đấu đá?

Sau khi nghe người đó nói, mày Diệp Thiên nhúu lên, nguyên khí trên người người này dao động, khẳng định là người trong kỳ môn.

Thế nhưng người này không thể nắm bắt được chân khí kia hoàn toàn, trong mắt Diệp Thiên, tu luyện của hắn ta cũng không kém Đào Sơn Dịch là bao nhiêu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<\/pre>
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 568

Hận Cũ

Hội trường Dịch nói có lý, bố cục phong thủy này có có công hiệu như Tả đại sư nói hay không, còn chưa biết được.

1 vị trong đó nói xen vào, rồi cười lên, thái độ nghi ngờ tỏ ra rõ ràng, hơn nữa còn nòng nặc mùi châm biếm.

- Ha ha...

Tả Gia Tuấn cũng không tức giận, sắc mặt như thường cười nói:

- Chúng ta đều làm phong thủy, bố cục phong thủy này có hiệu nghiệm hay không, không phải tôi nói là được, nhìn khu bãi biển du lịch đã hoang phế từ lâu rồi đó giờ đã được hồi sinh sức sống lại rồi.

- Đúng thế, Tả lão đệ đã ra tay đương nhiên là có hiệu quả nhanh chóng.

Người đó bên ngoài cười nhưng bên trong hận hực lắm lắm 1 câu, hình như không muốn tiếp tục bàn luận đề tài này, nhìn về phía Cầu Tâm Gia và Diệp Thiên, hỏi:

- Tả lão đệ, hai vị này là...?

Đến tham gia bữa tiệc lần này, Cầu Tâm Gia mặc 1 bộ áo cà phê mới tinh, còn Diệp Thiên thì mặc bộ quần áo luyện công màu trắng, thật không hợp với hoàn cảnh xung quanh, người trong đoàn đó nhìn 1 cái đã nhận ra được thân phận của 2 người.

- Họ là đồng môn với tôi.

Đối phương hỏi, Tả Gia Tuấn cũng không thể không trả lời, chỉ trả lời 1 câu ngắn gọn như vậy, cũng không có ý định nói tiếp, rõ ràng là đối phương không phải là người đi cùng đường với mình.

- Há? Tả lão đệ còn có đồng môn nữa à? Được, môn phái của mọi người được hưng thịnh rồi, chuyện này chúng ta nói sau đi!

Người nọ cười ha ha 1 tiếng, hướng về Cầu Tâm Gia và Diệp Thiên bắt tay, rồi quay đầu đi về phía đám đông.

- Nhị sư huynh, người đó là ai thế? Dựa vào tu luyện của hắn mà dám kiêu ngạo như thế? Thật là không biết sống chết là gì!

Sau khi chờ mọi người rời đi, Diệp Thiên lạnh lùng hừ 1 tiếng, lần đến Hồng Kông này, cậu cũng coi như gặp được 2 người trong kỳ môn chân chính, thế nhưng kết quả lại khiến cậu có chút thất vọng.

Theo như sư phụ Lý Thiện Nguyên miêu tả, kỳ môn trước giải phóng là giai đoạn huy hoàng nhất.

Khi đó tuy rằng các phái kỳ môn có nhiều thiếu thốn, nhưng cao thủ âm kinh ở đâu cũng có, ngay cả cao thủ đến cảnh giới siêu phẩm cũng có đến mấy chục người, thường xuyên có người tổ chức đại hội kỳ môn, gặp nhau cùng bàn luận công pháp.

Nhưng hôm nay gặp được Đào Sơn Dịch và người họ Dịch này, Diệp Thiên không khỏi thất vọng, chỉ dựa vào tu luyện của 2 người này mà đã có thể xưng hô là nhân vật tôn sư bậc thầy, quả thực khiến người ta cười rụng răng.

- Nhị sư đệ, cậu có bất hòa với hắn à?

Lời nói Diệp Thiên chưa dứt, Cầu Tâm Gia mở miệng nói:

- Ta quan sát bộ pháp lúc hắn đi, chắc là xuất thân từ phái Thất Tinh ở Lương Quảng?

Các phái phong thủy trong nước có rất nhiều, nhưng cũng phân chia theo từng khu vực, những nơi như ở Lương Giang Trung Nguyên cũng có môn phái, trước giải phóng là địa bàn của Ma Y Nhất Mạch.

Nhưng ở khu vực Phúc Kiến Lương Quảng thì cũng có môn phái phong thủy khác, người trong phái Thất Tinh là đông nhất nên thế lực lớn nhất.

Thời điểm kháng Nhật năm đó, Cầu Tâm Gia muốn liên hiệp với phái Thất Tinh để chống Nhật, nhưng bị bọn họ từ chối, 2 bên lúc đó còn xảy ra 1 vài mâu thuẫn nho nhỏ.

Chỉ có điều phái Thất Tinh cũng không đầu hàng Nhật Bản, Cầu Tâm Gia cũng không ép đối phương, thế nhưng Cầu Tâm Gia sau này hiểu thêm 1 chút công pháp của môn phái bọn họ, cho nên liếc mắt đã nhận ra môn phái của người vừa rời.

- Đại sư huynh, huynh nói đúng đấy, hấn đúng là xuất thân từ phái Thất Tinh.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu nói:

- Người này tên là Dịch Ôn Mậu, đến Hồng Kông trước đê 5 năm, phái Thất Tinh cũng không phải hành nghề bói toán hỏi quẻ, nhưng lại có hiểu biết về phong thủy, nhưng không đi cùng đường với đê, 10 năm trước, đê và hấn gặp nhau.

Hóa ra, Dịch Ôn Mậu đến Hồng Kông trước Cầu Tâm Gia, cũng có chút danh tiếng ở Hồng Kông, 1 vài đại gia ở đây thường mời hấn coi phong thủy.

Mà sau khi Cầu Tâm Gia đến Hồng Kông, phần lớn dùng Ma YNhất Mạch đê bói toán hỏi quẻ, giúp bọn nhà giàu quan lớn hỏi quẻ, cũng không xảy ra mâu thuẫn với Dịch Ôn Mậu, quan hệ 2 người cũng không tệ lắm.

Nhưng vào 10 năm trước, các môn phái phong thủy tổ chức 1 buổi họp mặt, quyết định thành lập hiệp hội thảo luận và nghiên cứu phong thủy Hồng Kông, xem như là 1 hiệp hội dân gian phi chính phủ.

Đối với nghề phong thủy mà nói là 1 chuyện tốt, các chương trình trong hiệp hội rất nhanh chóng đã được thảo ra, nhưng tới cuối cùng lúc bầu hội trưởng lại nảy sinh mâu thuẫn.

Dịch Ôn Mậu và Tả Gia Tuấn lúc đó danh tiếng và địa vị ở Hồng Kông gần như là ngang nhau, hơn nữa mỗi bên đều có kết giao riêng, lúc đó người hai bên tranh chấp, 1 bên đề cử Dịch Ôn Mậu, 1 bên ra sức đề cử Tả Gia Tuấn.

Tả Gia Tuấn cũng không coi trọng chữ lợi, nhưng lại rất coi trọng chữ danh, đối với chức hội trưởng, ông cũng có nghĩ đến nên nhất định không muốn nhường.

Kỳ môn giang hồ, nói thế nào cũng quy về 2 chữ giang hồ, vấn đề không có cách nào giải quyết thì đành phải lấy thuật pháp ra để tranh tài cao thấp.

Bị 1 vài người khích bác, Tả Gia Tuấn và Dịch Ôn Mậu quyết định đấu 1 trận, đến lúc đó chức hội trưởng thuộc về ai sẽ không phải bàn cãi nữa.

Lúc đó Tả Gia Tuấn đã học được phép của sư phụ, nhưng có 1 lần may mắn tiến vào giai đoạn ám kinh, vì tìm vị sư phụ độc thuật

Thái Lan kia để báo thù rửa hận nên ông đã học được 1 ít thuật pháp tấn công.

Mặc dù uy lực thuật pháp đó cũng không lớn lắm, nhưng đột nhiên thi triển ra, khiến cho Dịch Ôn Mậu, người không có kinh nghiệm chiến đấu phong phú lắm trở tay không kịp, thắng được trận đấu pháp này.

Không nghi ngờ gì nữa, chức hội trưởng nhiệm kỳ đầu tiên của hiệp hội phong thủy đã thuộc về Tả Gia Tuấn, hơn nữa danh hiệu thầy phong thủy số 1 Hồng Kông cũng được hiểu ngầm là đã thuộc về ông, khi đó cái tên Tả Gia Tuấn mới bắt đầu lan rộng.

Tục ngữ nói thắng làm vua thua làm giặc, như vậy, giữa Tả Gia Tuấn và Dịch Ôn Mậu cũng đã kết oán không thể hóa giải, Dịch Ôn Mậu lúc đó ôm mối hận rời Hồng Kông.

Nghe đến đây, Diệp Thiên chặn đứng lời Tả Gia Tuấn, có chút kỳ quái hỏi:

- Sư huynh, nếu hấn đã đi rồi sao lại trở lại thế? Mà còn làm hội trưởng, hay là sau này huynh lại bại dưới tay hấn.

Những người mà Diệp Thiên tiếp xúc với sau khi đến Hồng Kông đều vô cùng kính trọng Tả Gia Tuấn, lẽ ra ông nên đánh bại tên Dịch Ôn Mậu kia thêm 1 lần nữa, thế thì mới không có khả năng để hấn có địa vị như ngày hôm nay.

- Hừ!

Tả Gia Tuấn lạnh lùng hừ 1 tiếng, nói:

- Dựa vào tu luyện của hấn mà là đối thủ của ta sao, thế nhưng hấn ta mời sư phụ đến.

Lần trở lại Hồng Kông của Dịch Ôn Mậu dẫn theo 1 ông lão 70 tuổi đến, lúc ấy tìm Tả Gia Tuấn nói là muốn so tài công pháp.

Từ xưa trong giang hồ, khó động vào nhất là 3 loại người, 1 là trẻ con, thứ 2 là đàn bà và loại người còn lại chính là người già, trong 3 loại người này rất dễ xuất hiện kỳ nhân dị sĩ.

Tả Gia Tuấn tuy rằng hiểu được đạo lý này, nhưng người khác tìm đến cửa ông cũng không có lý do nào từ chối, lập tức chấp nhận yêu cầu của ông lão đó.

Thế nhưng lúc màn ti thí mới bắt đầu, Tả Gia Tuấn đã cảm thấy không ổn, khí huyết toàn thân cực kỳ sung mãn, căn bản đối không giống như ông lão 70 tuổi, công lực tu luyện hiển nhiên là cao hơn ông 1 bậc.

Tả Gia Tuấn cũng là người thông minh, lập tức thu thế, trực tiếp mở miệng nhận thua, ông lão đó cũng không làm khó ông, chỉ yêu cầu ông thôi chức hội trưởng.

Ngày thứ 3 sau khi xảy ra chuyện, Tả Gia Tuấn liền mở hội nghị nội bộ, từ chức hội trưởng và rời khỏi hiệp hội.

Do Dịch Ôn Mậu vừa trở về, cũng không thể nhậm chức hội trưởng ngay được, cho nên người trong hội chỉ phỏng đoán nên cũng không tổn hại đến thanh danh Tả Gia Tuấn.

Sau này Dịch Ôn Mậu tìm đủ mọi cách, cuối cùng 8 năm liền ngồi trên vị trí hội trưởng, hơn nữa cũng chỉnh sửa lại phép tắc hành nghề, cũng gây được tiếng vang.

Qua nhiều năm dò hỏi, Tả Gia Tuấn cũng biết được thân phận của ông lão đó, ông ta là chương môn đương nhiệm của phái Thất Tinh ở Lương Quảng, cũng là sư phụ của Dịch Ôn Mậu.

Không chiến mà bại, Tả Gia Tuấn vẫn luôn cảm thấy si nhục trong lòng.

Cho nên cho dù sau khi gặp được 2 huynh đệ, cũng chưa nói ra chuyện này, nếu không phải hôm nay gặp Dịch Ôn Mậu thì Tả Gia Tuấn chỉ có thể chôn kín chuyện này trong lòng.

Kỳ thực hôm nay để 2 huynh đệ tham gia bữa tiệc này cũng muốn có ý trợ uy, ông không sợ Dịch Ôn Mậu, nhưng nếu là lão già kia, trong lòng Tả Gia Tuấn vẫn cảm thấy e ngại.

- Lấy người già ra đánh người trẻ, phái Thất Tinh còn như vậy thì không phát triển được!

Cầu Tâm Gia hừ lạnh 1 câu, hỏi:

- Tả sư đệ, sư phụ hần tên là gì, mười năm trước tu luyện cái gì?

- Đại sư huynh, sư phụ hần tên là Thái Dương Thu, là chương môn thứ 38 của phái Thất Tinh!

10 năm trước hần đã luyện đến ám kinh, lúc đó đệ mới vào ám kinh chưa được bao lâu, không phải đối thủ của hần, cũng không biết sao hần có thể đạt đến trình độ như vậy?

2 người bên cạnh đều có thể được coi là anh em thân thiết, Tả Gia Tuấn cũng không sợ xấu hổ, kể chuyện năm đó từ đầu chí cuối ra.

Kỳ thực sau khi tiến vào trình độ luyện khí hóa thần, ông từng nghĩ đến việc đến tìm Thái Dương Thu độ sức 1 phen.

Thế nhưng Thái Dương Thu đã là 1 ông lão 80 rồi, cũng không biết đã tu luyện đến trình độ siêu phẩm nào, nếu như đối phương vào được cảnh giới siêu phẩm mà nói thì mình đi lần này khó tránh khỏi nhục nhã.

Hơn nữa lúc này trong lòng Tả Gia Tuấn không còn đề cao chức hội trưởng đó nữa cho nên mới hành động như vậy.

- Cái tên Thái Dương Thu ta chưa từng nghe qua, chắc là hậu nhân của phái Thất Tinh.

Cầu Tâm Gia chậm rãi lắc đầu, nói:

- Nhị sư đệ, đệ cho rằng vào đến được cảnh giới siêu phẩm là chuyện dễ lắm hay sao? Trong kỳ môn năm đó cũng không có mấy người làm được đâu, còn về phái Thất Tinh, lại càng không có!

Liệt kê các tiền bối từ xưa đến nay cũng chỉ có 1 vài cao nhân đạo giáo, phật giáo thánh hiền mới luyện đến Luyện khí hóa thần, như là Trương Tam Phong đời nhà Minh cùng huyền thoại Thần thương Lý Thụ Văn thời cận đại mà thôi.

Cho nên điều này khiến cho người luyện đạo vẫn cho rằng cảnh giới Luyện khí hóa thần chỉ là 1 truyền thuyết, bởi vì quả thực chưa có tiền lệ nào tiến vào đến cảnh giới Luyện thần phân hư.

Cầu Tâm Gia ẩn cư ở núi nùng 50 năm, trước tiên là phá vỡ cảnh giới, tu luyện mới tiến bộ vượt bậc được.

Mà cái người tên là Thái Dương Thu kia, sống trong thế giới trần tục có thể dễ dàng luyện đến môn đạo đó được hay sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 569

Đấu Đá

Diệp Thiên năm 20 tuổi đã luyện đến công phu tuyệt vời, cực kỳ hiếm thấy trong lịch sử, chỉ có thể dùng từ kỳ tài ngút trời để miêu tả cậu, mà còn không hình dung nổi,

Nhưng còn Tả Gia Tuấn, nếu không phải quen biết với Diệp Thiên học được công pháp của Ma YNhất Mạch, hơn nữa được tu luyện trong căn Tử Hợp Viện tràn đầy linh khí kia, sợ là cả đời này cũng khó luyện vào được cảnh giới tuyệt vời.

Cho nên nghe nói Thái Dương Thu 10 năm trước đã luyện đến đỉnh điểm cảnh giới âm kinh, Cầu Tâm Gia cả quyết hẳn không thể nào tiến vào cảnh giới siêu phàm, trừ phi hẳn có thể gặp được cơ hội khó tìm như Tả Gia Tuấn.

Liếc nhìn Tả Gia Tuấn, Cầu Tâm Gia mở miệng nói:

- Nhị sư đệ, người trong kỳ môn hành sự, tùy tâm mà hành động, cậu tiến vào cảnh giới này chưa lâu, đừng có vì việc này mà bận tâm, nếu thời cơ thích hợp thì đi tìm người đó xin thọ giáo đi!

Năm đó Cầu Tâm Gia đã từng ăn tết ở phái Thất Tinh, lúc đó cùng nghĩ kế để chống Nhật nên không có phát sinh xung đột gì.

Nhưng hôm nay nghe đến phái Thất Tinh bắt nạt sư đệ của mình, kể cả Cầu Tâm Gia tu luyện thâm hậu, cũng khó tránh khỏi tức giận.

- Vâng, sư huynh, nếu hẳn còn gây hấn với đệ, đệ sẽ không làm ảnh hưởng đến thanh danh Ma YNhất Mạch đâu.

Nghe được Cầu Tâm Gia nói vậy, Tả Gia Tuấn trong lòng hạ quyết tâm, có 2 vị huynh đệ thuật pháp cao cường ở đây, hơn nữa Diệp Thiên biết không ít thuật pháp tấn công, cho dù Thái Dương Thu có tiến đến cảnh giới siêu phàm Tả Gia Tuấn cũng liều mạng.

- Thăng hệ làm trò, sư huynh không phải để trong lòng.

Diệp Thiên không coi phải Thất Tinh là cái đình gì, không phải cậu tự kiêu, mà là năm đó Diệp Thiên đã từng cùng lão Đạo qua khu vực Phúc Kiến Lưỡng Quảng, nơi đó kỳ môn đã sớm hoang tàn rồi.

Hơn nữa dựa vào tu luyện của huynh đệ cậu bây giờ, nếu không phải đối phương sử dụng quân đội thì đem bao nhiêu người đến cũng không đủ, thậm chí ngay cả cửa nhà cậu cũng không thể vào nổi.

- Sư bá, sư phụ cháu hiện đang từ Đài Loan qua ạ!

Mấy huynh đệ Diệp Thiên đang nói chuyện, Đào Sơn Dịch bị kích động chạy qua đây, vẻ mặt kích động nói:

- Nguyên Dương sư bá, sư phụ cháu mượn máy bay riêng, muốn 1 chút nữa thì sẽ đến Hồng Kông!

Đào Sơn Dịch cũng không ngờ rằng sau khi sư phụ mình nhận được điện thoại lại kích động như vậy, thậm chí quên cả nói chuyện cùng Cầu Tâm Gia, ngắt luôn điện thoại trực tiếp gọi máy bay riêng bay đến Hồng Kông.

Tu luyện như Nam Hoài Cần mà còn có hành động quên như vậy, có thể thấy được địa vị của Cầu Tâm Gia trong lòng ông ấy thế nào, cho nên lúc này Đào Sơn Dịch đối diện với Cầu Tâm Gia lại càng cung kính hơn.

- Hoài Cần lão đệ vẫn là người trọng tình người, năm đó ta quay về đại lục nhưng không tìm ông ấy, là ta không đúng rồi.

Lúc nghe nói Nam Hoài Cần đêm tối cũng đến, Cầu Tâm Gia có chút ghen ngào, hỏi trẻ ông có quen biết với Nam Hoài Cần, chớp mắt 1 cái đã 70, 80 năm trôi qua, không ngờ còn có ngày gặp lại.

- Tiểu sư đệ, hay là... chúng ta về nhà đợi Hoài Cần lão đệ đi?

Cầu Tâm Gia trầm ngâm 1 chút, nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Người ở đây đều là thế hệ văn bối, bọn họ ngay cả kỳ môn là cái gì cũng không hiểu không biết!

Cầu Tâm Gia và Diệp Thiên giống nhau, vốn đều muốn kết giao kỳ môn ở Hồng Kông, thế nhưng vừa nhìn đã thấy thất vọng.

Ngoài Đào Sơn Dịch và Dịch Ôn Mậu ra, thì căn bản không ai coi được cả, giao lưu với những người kia không bằng về căn biệt thự hồ hấp hít vào thở ra còn hơn.

Diệp Thiên liếc nhìn Tả Gia Tuấn, cười nói:

- Đại sư huynh, hôm nay chúng ta đến để cổ vũ cho nhị sư huynh, đợi sau khi tiệc bắt đầu đã rồi hãy nói, nếu không ai hỏi gì thì chúng ta sẽ về.

Bởi vì Tả Gia Tuấn là nhân vật chính nên mấy người bọn họ đến như vậy coi như là hơi sớm, tiệc tối 9 giờ sẽ bắt đầu, còn hơn 10 phút nữa.

- Vậy được rồi, nghe theo sư đệ vậy, chờ thêm 1 lát nữa!

Cầu Tâm Gia gật gật đầu, Diệp Thiên làm môn chủ đương thời của Ma Y Nhất Mạch, nếu cậu đã lên tiếng thì Cầu Tâm Gia đành phải nghe theo.

Thế nhưng Đào Sơn Dịch nghe được 2 huynh đệ này nói chuyện càng khiến tâm trạng hắn thêm sùng sốt.

Đào Sơn Dịch trước kia từng nghe sư phụ nói ông lão gầy đét trước mặt này từng là 1 nhân vật hiển hách, thân phận cao đến sư phụ cũng không thể so sánh được.

Chỉ có điều 1 nhân vật như vậy, thế mà trước mặt người thanh niên Diệp Thiên này lại cho thấy Diệp Thiên mới là người đứng đầu, điều này khiến cho Đào Sơn Dịch kính trọng Diệp Thiên thêm vài phần.

Chỉ có điều Đào Sơn Dịch có nhìn Diệp Thiên thế nào cũng chỉ thấy giống 1 thanh niên bệnh tật mà thôi, nếu không phải có ánh mắt sáng ngời thỉnh thoảng nhìn kia, sợ là đã khiến người khác coi thường rồi.

- Sao? Kỳ lạ lắm sao?

Cầu Tâm Gia chú ý đến vẻ mặt Đào Sơn Dịch, cười nói:

- Diệp Thiên là môn chủ đương thời của Ma Y Nhất Mạch, cậu đừng có vẻ ốm yếu của đệ ấy bây giờ thế nhưng tu luyện của đệ ấy còn cao hơn cả ta nữa đấy.

Đến cái tuổi như Cầu Tâm Gia nói chuyện không cần phải kiêng dè cái gì nữa, thế nhưng nói ra những lời này khiến cho Đào Sơn Dịch sốc như thấy đốm sao ở trước mặt.

Với tuổi của Diệp Thiên mà là sư đệ của Cậu Tâm Gia đã khiến Đào Sơn Dịch cảm thấy vô cùng kỳ lạ rồi.

Không ngờ người thanh niên này thân phận còn cao hơn Cậu Tâm Gia, điều này khiến cho Đào Sơn Dịch cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình không thất lễ với Diệp Thiên.

- Diệp Thiên? Cái tên này hình như đã nghe thấy ở đâu rồi?

Đối diện với Diệp Thiên, Đào Sơn Dịch lập tức cảm thấy cái tên này nghe quen quen, thử dò hỏi Diệp Thiên:

- Diệp sư thúc, sư thúc đã từng đến Đài Loan bao giờ chưa ạ?

Lần Diệp Thiên đến Đài Loan đó, từng gây ra 1 chuyện chấn động, về cơ bản những người thông tin nhanh nhạy đều biết, 1 nhóm lính đánh thuê hoạt động ở Đông Nam Á, từng tên 1 bị Diệp Thiên giết chết hết.

Hơn nữa Tả Gia Tuấn đã từng gọi điện cho Nam Hoài Cần, nhờ ông ấy giúp đỡ Diệp Thiên, đối diện với cái tên này, Đào Sơn Dịch lại có thể không nhớ ra hay sao?

- Đã từng đến 1 lần, đó cũng là lần tìm được Đại sư huynh.

Diệp Thiên gật gù đầu, cậu rất có thiện cảm với Đào Sơn Dịch, dù sao bây giờ truyền nhân của kỳ môn càng ngày càng ít.

- Hóa ra là thế...

Đào Sơn Dịch hiểu rõ gật đầu, biết điều không hỏi tiếp nữa, trong lòng cũng cảm thấy bội phục Diệp Thiên hơn nhiều lần, nếu chỉ nhìn bề ngoài mà nói ai cũng không tin được 1 người thanh niên thế này lại là 1 thần chết.

Lúc đồng hồ chỉ đến 9 giờ, người dẫn chương trình cùng các đại gia của đất Hồng Kông đều tập trung vào giữa hội trường, sau khi thử Microphone, mở miệng nói:

- Kính thưa các quý ông quý bà, rất vui hạnh vì quý vị đã đến tham dự bữa tiệc hôm nay.

- Đồng thời ở đây, chúng ta phải cảm ơn Tả Gia Tuấn tiên sinh, để môi trường Hồng Kông ngày càng tốt đẹp, đã dốc hết tâm huyết.

Tuy rằng là ở Hồng Kông nhưng vẫn có nhiều thứ kiêng kỵ như ở đại lục, người dẫn chương trình đổi chữ phong thủy thành chữ

môi trường, cũng là từ mà các tầng lớp xã hội hay dùng ở những nơi công cộng.

Sau khi loạt vỗ tay dừng lại, người dẫn chương trình tiếp tục nói:

- Sau đây xin mời Tả Gia Tuấn tiên sinh giải đáp cho chúng ta tiên sinh đã thay đổi môi trường, ảnh hưởng thế nào đến Hồng Kông.

Tiếng vỗ tay vang lên, Tả Gia Tuấn bình tĩnh đứng giữa hội trường, có chút xin lỗi nhìn qua hướng mấy người Diệp Thiên, nói:

- Tả mỗ đến Hồng Kông cũng được mấy chục năm rồi, thấy Hồng Kông ngày càng sầm uất, thực sự rất có tình cảm sâu đậm với Hồng Kông.

- Các vị ngồi dưới rất nhiều người cũng biết, bây giờ trái đất đang vào thời kỳ hạ nguyên bất vận (2004 – 2013), nền kinh tế Hồng Kông chịu rất nhiều sự tấn công ảnh hưởng không nhỏ đến các vị.

- Tả mỗ làm thay đổi phía đông Bán Sơn này là vận dụng 3 trận pháp tứ tượng, bát quái cửu cung và tam tài, thay đổi tia sát khí từ phía đông xâm nhập vào Hồng Kông.

- Tuy rằng chưa hẳn là có thể thay đổi tình thế, nhưng cũng thể hiện được tấm lòng của Tả mỗ với Hồng Kông, hy vọng Hồng Kông của chúng ta sau này có thể càng thêm phần vinh hưng thịnh.

Tả Gia Tuấn diễn thuyết vô cùng ngắn gọn, hơn 1 phút đã nói xong, những tràng pháo tay như mưa rào vang lên.

Những đại gia này đều sống ở Bán Sơn, mặc dù Tả Gia Tuấn nói khiêm tốn, nhưng đại đa số bọn họ đã cảm nhận được lợi ích thực tế, không đề cập đến những thay đổi ở bãi biển du lịch kia, tối thiểu thì không khí ở Bán Sơn đã tốt hơn trước rất nhiều.

Sau khi Tả Gia Tuấn buông microphone xuống, người dẫn chương trình bước qua, nói:

- Tả Gia Tuấn tiên sinh quá khách khí, tôi đề nghị, chúng ta cùng nhau nâng ly, kính Tả tiên sinh 1 ly!

Lời đề nghị của người MC toàn hội trường đều hưởng ứng, từng người một nâng ly rượu trên tay mình lên, ngập tràn những tiếng cảm ơn và chúc mừng, cùng nhau nâng ly rượu lên.

Thế nhưng trong đám người này vẫn có 1 cặp ánh hưởng ghen ghét lẫn phần nộ nhìn về Tả Gia Tuấn, người đó chính là Dịch Ôn Mậu.

Kỳ thực nghiêm khắc mà nói, Dịch Thiên tạo ra trận pháp này đúng là tranh bát com của Dịch Ôn Mậu.

Bởi vì Tả Gia Tuấn ở Hồng Kông chỉ thôi diễn bói quẻ nhiều, rất ít khi tìm huyệt phong thủy giúp người khác, ông cũng không am hiểu về vấn đề này lắm.

Cho nên Tả Gia Tuấn mặc dù bắt hòa với Dịch Ôn Mậu, nhưng hai người trước kia cũng không có xung đột lợi ích gì.

Cũng giống như danh khí của Tả Gia Tuấn trên phương diện bói quẻ, Dịch Ôn Mậu về vấn đề phong thủy cũng rất có tiếng vang ở Hồng Kông.

Nhưng Tả Gia Tuấn bỗng dung làm 1 bộ cục phong thủy lớn như vậy, hơn nữa lại mang nhiều lợi ích đến cho các bậc đại gia, điều này khiến cho Dịch Ôn Mậu cực kỳ khó chịu.

Điều này không chỉ tranh bát com, mà còn đập luôn bát com của hắn ta, mọi người sau này đều biết “Tả đại sư” còn tinh thông phong thủy nữa, ai mà còn mời “Dịch đại sư” đến xem phong thủy nữa chứ?

- Tả lão đệ, tôi có 1 chuyện khó hiểu, không biết có thể hỏi ông được hay không?

Dịch Ôn Mậu rút cục cũng không nên được đố kỵ trong lòng, ra khỏi đám người, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Tả lão đệ bày ra bộ cục phong thủy này, thực sự là có thể chuyển hóa được khí vận.

Nhưng tôi muốn biết, Tả lão đệ tu sửa bộ cục phong thủy ở phía đông Bán Sơn, cũng là đem toàn bộ khí vận của Hồng Kông hội tụ qua đó, thế có công bằng với những nơi khác hay không?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 570

Bát Bê

Dịch Ôn Mậu vừa nói ra lời này, 1 nửa khuôn mặt trong hội trường biến sắc, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Tả Gia Tuấn.

Phải biết rằng, núi Thái Bình đích thị là khu nhà cao cấp ở Hồng Kông, nhưng không phải tất cả các đại gia đều sống ở đây.

Như Lý Siêu Nhiên sống đường Thâm Thủy Loan khu nam Hồng Kông, ở đó cũng là nơi mà các đại gia tập trung sinh sống.

Cho nên những lời này của Dịch Ôn Mậu có sức sát thương rất lớn với những người trong hội trường.

Nếu đúng như những lời mà Dịch Ôn Mậu nói, bố cục phong thủy của Tả Gia Tuấn đã đem toàn bộ vận khí của Hồng Kông chuyển đến khu Bán Sơn, như vậy vận khí khu ở của bọn họ cũng bị ảnh hưởng, đây thực không phải là 1 chuyện nhỏ.

Sau khi nghe được Dịch Ôn Mậu nói vậy, Tả Gia Tuấn cười nhạt 1 tiếng, mở miệng nói:

- Hội trường Dịch, ông có thể hiểu được bố cục phong thủy mà tôi bày ra này hay không?

Trong lòng Tả Gia Tuấn hiểu được, nếu không giải đáp câu hỏi của Dịch Ôn Mậu, mình sẽ đắc tội với 1 bộ phận lớn các nhà phú hào ở Hồng Kông, đừng nói là danh hiệu thuật sư số 1 Đông Nam Á, sợ là sau này mình khó mà sống yên ổn được ở Hồng Kông.

Đối phương nếu đã phá, thì Tả Gia Tuấn cũng không khách khí nữa, trong câu hỏi này cũng không che dấu ý miệt thị Dịch Ôn Mậu.

- Không phải là có từng trận pháp trong trận pháp này hay sao, dùng tứ tượng, trận bát quái cừ cung để ngưng tụ vận khí hay sao?

Dịch Ôn Mậu cười lạnh 1 tiếng:

- Thế nhưng Tả lão đệ làm như vậy không phải quá ích kỷ hay sao? Vận khí Hồng Kông là do cả cộng đồng tạo ra, ông ngưng tụ

đến phía đông, thì người khác phải làm thế nào?

Dịch Ôn Mậu là người cực kỳ nguy hiểm, trong từng câu hấn nói ra đều nhằm vào bố cục phong thủy mà Tả Gia Tuấn bày ra này đã phá hỏng toàn bộ bố cục phong thủy của Hồng Kông, nghĩ như vậy sẽ khiến cho mọi người cảm giận.

Dịch Ôn Mậu xúi giục rất có hiệu quả, lời nói của hấn còn chưa dứt, Lý Siêu Nhiên đã không nhịn được, mở miệng hỏi:

- Tả đại sư, thật sự là như thế sao?

Dịch Ôn Mậu từ trước đến nay rất nổi tiếng về xem phong thủy ở Hồng Kông, mà Tả Gia Tuấn trước kia chỉ nổi tiếng với bói quẻ thôi, lĩnh vực am hiểu của 2 người cũng không giống nhau.

Trơ mắt nhìn Tả Gia Tuấn, 1 người không hiểu phong thủy bày ra 1 bố cục phong thủy lớn như vậy, bị Dịch Ôn Mậu 1 người am hiểu phong thủy chỉ trích, mọi người trong hội trường đang bình thường, tự nhiên lúc này đều thấy Dịch Ôn Mậu có lý.

Tuy rằng chỉ riêng có Lý Siêu Nhiên mở miệng hỏi, nhưng ánh mắt hồ nghi của những người bên cạnh, chứng minh bọn họ cũng đang nghi ngờ như vậy.

Tả Gia Tuấn biết giờ phút này nếu như sơ xuất 1 chút chắc chắn sẽ càng làm mọi người trong hội trường càng thêm nghi ngờ, lập tức cười ha ha, nói:

- Lý tiên sinh, ông căn bản là nhìn không hiểu đây là bố cục phong thủy gì, nên mới ăn nói lung tung như vậy, thật là buồn cười.

Người trong kỳ môn từ trước đến nay rất ít khi kết oán với nhau, thế nhưng 1 khi đã kết oán, thường là chuyện không chết không thôi, chiêu này của Dịch Ôn Mậu chính là muốn đẩy Tả Gia Tuấn ra khỏi Hồng Kông, Tả Gia Tuấn cũng sẽ không còn mặt mũi nào nữa.

- Đại sư huynh, kỳ môn ngày trước có chuyện đấu đá thế này không?

Nhìn thấy bộ dạng Tả Gia Tuấn và Dịch Ôn Mậu đối chọi gay gắt, Diệp Thiên khẽ thở dài, kỳ môn rõ ràng là suy thoái thế này, những người này còn không muốn đoàn kết lại, lại còn muốn lật đổ người cùng nghề.

- Tiểu sư đệ, kỳ môn từ trước đến nay chưa bao giờ có đoàn kết, chỉ có điều bây giờ chia rẽ ngày càng gay gắt hơn.

Cầu Tâm Gia cũng rất xúc động, thở dài:

- Kỳ môn năm đó mỗi phái có 1 địa bàn khác nhau, thường không có ai ra khỏi ranh giới, mặc dù có tranh đấu, nhưng bên ngoài thì lại rất hòa thuận.

Thời điểm Cầu Tâm Gia tung hoành ngang dọc, lúc Nhật Bản sang xâm chiếm Trung Quốc, với danh nghĩa lớn, những người trong kỳ môn đều rút bỏ ân oán trước đó, cùng nhau kháng Nhật cứu quốc.

Nhưng không giống như bây giờ, kỳ môn trong nước sau khi bị quốc gia tấn công, về cơ bản trên danh nghĩa rất nhiều truyền thừa đã không còn, duy nhất còn khu vực duyên hải là còn có truyền thừa tương đối đầy đủ.

Thế nhưng như vậy, trong những khu vực này cũng có nhiều môn phái và người trong kỳ môn cùng sinh sống, nhất là ở những nơi phát triển như Hồng Kông, cạnh tranh cũng trở nên vô cùng khốc liệt.

Năm đó Dịch Ôn Mậu tranh chức hội trưởng cùng Tả Gia Tuấn, chính là muốn nâng cao thanh danh mình, để mở rộng phát triển phái Thất Tinh ở Hồng Kông.

Việc làm lần này của Tả Gia Tuấn va chạm trực tiếp đến Dịch Ôn Mậu, Tả Gia Tuấn nếu như đặt chân lên con đường xem phong thủy, thế chẳng phải cướp bát cơm của phái Thất Tinh hay sao?

Thế nhưng Dịch hội trưởng cũng không biết, Diệp Thiên bày ra bố cục phong thủy này đơn giản là vì trận pháp Tụ Linh ở khu nhà của mình, căn bản là không có ý định tranh chấp với bọn chúng.

Suy nghĩ người thấp hèn, thường thường áp đặt suy nghĩ của mình lên người khác.

Lúc này Dịch Ôn Mậu muốn loại trừ Tả Gia Tuấn ra khỏi Hồng Kông, phái Thất Tinh bọn họ cũng không phải không có cao thủ bói quẻ, chỉ là trước đó bị Tả Gia Tuấn chèn ép mà thôi.

- Tả lão đệ, phái Thất Tinh trước giờ là xem phong thủy, không biết ông là truyền thừa môn phái nào, từ trước đến nay ở Hồng Kông vẫn luôn xem tướng thuật, nói chuyện phong thủy với ông, ông không cảm thấy buồn cười hay sao?

Cuộc đối thoại giữa hội trưởng vẫn đang tiếp tục, hơn nữa không khí càng lúc càng nóng, Dịch Ôn Mậu nhấn mạnh chỉ ra điểm khác nhau giữa hắn ta và Tả Gia Tuấn, ngụ ý là chỉ rõ Tả Gia Tuấn không hiểu thuật xem phong thủy.

- Cũng khá là buồn cười.

Tả Gia Tuấn cười ha ha, nói:

- Hội trường Dịch, ông biết trận bát quái cửu cung và trận tứ tượng đó, bên trong còn có 1 trận tam tài, không biết ông có nhìn ra không?

Tả Gia Tuấn lạnh lùng hừ 1 tiếng, không đợi Dịch Ôn Mậu mở miệng, tiếp tục hỏi ép:

- Trước mặt cột phong thủy này vì sao phải thi công 1 quả cầu phong thủy, ông có biết tại sao lại thế không?

- Trận... trận tam tài?

Dịch Ôn Mậu nghe vậy sùng sốt, hần đúng là không nhìn ra ở cột phong thủy đó có bộ trận tam tài.

Do trận pháp Tam Tài lấy người trong trời đất, có rất nhiều bậc hiền đại diện, cho nên Dịch Ôn Mậu cũng không chú ý đến mấy hình người điêu khắc kia, hóa ra còn có 1 trận pháp tam tài nữa.

Còn về quả cầu phong thủy đó, Dịch Ôn Mậu thực ra biết tác dụng của nó, thế nhưng hần chỉ biết 1 mà không biết 2.

Dịch Ôn Mậu chỉ cho rằng quả cầu phong thủy đó có thể di chuyển vận khí nơi đó, nhưng lại không biết tác dụng lớn nhất của quả cầu phong thủy là biến chuyển sát khí trên biển thành cát khí, làm 1 vật hòa hoãn xung đột bố cục giữa trận pháp Tự linh và trụ phong thủy.

- Hai người này nói rốt cục là ai thật ai dối chứ?

- Hội trường Dịch bị hỏi cho đúng rồi, nói không chừng về mặt này còn có điều gì khác!

- Đúng vậy, Tả đại sư chẳng qua là ít xem phong thủy cho mọi người, chứ không phải là chưa từng xem, nói ông ấy không hiểu, thật là không đúng!

Dịch Ôn Mậu bị Tả Gia Tuấn hỏi không nói được câu nào làm thay đổi suy nghĩ của mọi người trong hội trường.

Dù sao xem thuật phong thủy cũng phải là dụng sào thấy bóng, Dịch Ôn Mậu xem phong thủy nhà cửa cho không ít các bậc đại gia,

nhưng ai có thể nói rõ được thất bại hay thành công của những bậc đại gia này có liên quan đến phong thủy chứ?

Nhưng Tả Gia Tuấn thì khác, xem phong thủy cho người khác cực chuẩn, giúp cho không ít các bậc đại gia tránh được không ít nhiều khó khăn, chuyện rõ ràng như vậy, đồng thời đây cũng là nguyên nhân tại sao địa vị của Tả Gia Tuấn ở Hồng Kông cao hơn Dịch Ôn Mậu.

Trơ mắt nhìn Dịch Ôn Mậu bị chặn đứng bởi 2 câu hỏi Tả Gia Tuấn, những bậc đại gia ở đây bán tín bán nghi hẳn ta, nhỏ giọng bàn tán xôn xao.

- Các vị, mọi người đã quen biết Tả mỗ hơn 20 năm, Tả mỗ là người thế nào, chắc là trong lòng mọi người đều rõ, tôi chắc chắn không thể làm tổn hại đến vận khí Hồng Kông được.

Nghe thấy tiếng xì xào của mọi người, Tả Gia Tuấn mỉm cười, mở miệng nói:

- Tôi bày ra trận pháp này, là có thể hấp thu chuyển hóa vận khí trên biển để tạo phúc cho đảo.

Trận pháp chuyển hóa vận khí này đều hút từ biển cả mệnh mệnh ngoài kia, hội trường Dịch không biết trận pháp này nên nghĩ nhiều rồi!

- Thì ra là thế? Tôi nói Tả đại sư không phải là loại người đó mà.

- Thật là có công lớn, có thể hút vận khí trên biển, sợ là hội trường Dịch cũng không làm được.

- Không ngờ Tả đại sư còn tinh thông phong thủy nữa, sau này lúc nào xây nhà mới phải đến nhờ Tả đại sư mới được!

Tả Gia Tuấn nói ra lời này khiến cho mọi người trong hội trường không nhịn được nói ra những lời tán thưởng.

Sự việc rõ ràng, thứ nhất trận pháp này rõ ràng là gần bờ biển.

Hơn nữa sau khi bố trí trận pháp, những làng chài cùng bãi biển du lịch gần bờ biển kia cũng thu được rất nhiều lợi ích, điều này mọi người có thể nhận thấy được, so với lời nói suông của Dịch Ôn Mậu có sức thuyết phục hơn nhiều.

1 điều quan trọng hơn là rất nhiều người đều biết, thi công bố cục phong thủy này tiêu tốn rất nhiều tiền của, đều do 1 mình Tả Gia Tuấn chi, ông ấy thực sự không cần phải tốn sức để làm những chuyện không tốt.

Đương nhiên, những bậc đại gia này đều cho rằng Tả Gia Tuấn bỏ ra hàng chục triệu để làm việc thiện mà thôi, nếu bọn họ mà biết được bố cục phong thủy này tiêu tốn tận hơn 1 tỷ nhân dân tệ thì chắc là họ không nghĩ như vậy nữa đâu.

Tiếng cả ngợi của mọi người khiến cho khuôn mặt Dịch Ôn Mậu đỏ ửng lên như con lợn, thế nhưng hắn thực sự không nhìn ra trận pháp tam cực như lời Tả Gia Tuấn nói, nên nhất thời không thể chỉ trích thêm được, đứng ở đó có chút tiến thoái lưỡng nan.

Đúng lúc tình thế trong hội trường đã nghiêng về phía Tả Gia Tuấn, bỗng nhiên 1 giọng nói vang lên:

- Tôi nghiên cứu trận pháp phong thủy đã hơn 60 năm, chưa bao giờ nghe thấy có thể hút vận khí từ biển, người trẻ tuổi, chớ có ăn nói lung tung!

Theo tiếng nói, 1 ông lão bước từ đám đông ra, người này thân hình cao lớn, râu tóc bạc phơ, mặc bộ quần áo lụa màu trắng, nhìn tướng đúng là rất tốt.

Lời nói của ông lão thu hút ánh mắt mọi người trong hội trường.

Tả Gia Tuấn nói thế nào cũng chỉ hơn 60 tuổi, rất có địa vị ở Hồng Kông, cho dù người nào lớn tuổi hơn cũng gọi 1 tiếng Tả đại sư, người này nói là người trẻ tuổi như vậy, rõ ràng là có ý hạ thấp uy danh Tả Gia Tuấn.

- Sư phụ?

Nhìn thấy người đến, Dịch Ôn Mậu lập tức mừng rỡ, vội vàng qua tiếp đón.

- Hóa ra là Thái chương môn à?

Tả Gia Tuấn nhận ra ông lão đã từng khiến mình không đánh mà bại, thân nhiên nói:

- Kỳ môn thiên hạ thuật pháp bí hiểm, chẳng lẽ chuyện mà Thái chương môn chưa từng nghe qua thì không tồn tại hay sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 571

Huyênh Hoang

Sư phụ, người đã tới?

Dịch Ôn Mậu gặp được ông cụ liền vội vàng ra đón, ông ta bị Tả Gia Tuấn làm cho á khẩu không nói được gì, không ngờ là ông cụ đã đến đây.

- Vội vàng, nóng nảy, bình thường tôi dạy cậu như thế nào? Không được như vậy chứ!

Khẩu khí của ông cụ rất lớn, không chỉ ra vẻ trưởng bối với Tả Gia Tuấn mà còn răn dạy, trách mắng đệ tử hơn 60 tuổi mà không hề có chút nề tình nào.

- Sao người kia lại là trưởng bối của sư phụ mà từ trước tới giờ con chưa từng gặp?

- Nghe nói 50 năm trước ông là cao nhân nhưng bây giờ không giúp người xem phong thủy nữa.

- Hẳn là một cao nhân? Trước mặt mọi người ông ta giống như một đứa trẻ vậy.

Đột nhiên lại xuất hiện một ông cụ, vốn dĩ tình hình nghiêng về phía Tả Gia Tuấn nhưng ngay sau đó đã có sự thay đổi.

Cũng không thể trách được những người này đã a dua mà nguyên nhân chủ yếu là do phong thủy là lĩnh vực huyền bí, bọn họ cũng không thể phân biệt được là ai nói thật, ai nói dối.

Sau khi trách mắng đệ tử, ông cụ nhìn về phía Tả Gia Tuấn nói:

- Tuy cậu chưa nói về truyền thừa của mình nhưng tôi có thể thấy được cậu chính là truyền thừa của Ma Y ở Trung Nguyên, phải không?

Thái Dương Thu nhìn Tả Gia Tuấn híp cả mắt và có chút không tự chủ được vì y cảm nhận được trên người Tả Gia Tuấn rất nhiều sát khí, dù là y ở 15 năm trước thì cũng không thể so sánh được.

Biết rằng 15 năm trước Tả Gia Tuấn còn ở trong cảnh giới thấp, mà khi đó Thái Dương Thu lại là cao thủ số một khí thể của y đã khiến Tả Gia Tuấn phải bái phục.

Nhưng hôm nay, trước sự chống lại của 2 người, Thái Dương Thu lại phát hiện ra huyết khí trên người Tả Gia Tuấn quá lớn thậm chí còn hơn cả y. Điều này làm cho y mất tự tin và khẩu khí cũng phải giảm xuống.

- Đúng là già chết vì kẻ trộm. Kỳ môn này quá lớn, ông còn biết ít lắm.

Tả Gia Tuấn còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy một tiếng nói, bỗng Thái Dương Thu và Ôn Dịch Mậu biến sắc vì tiếng nói kia đó chính là tiếng nói của một người thanh niên.

Nhưng không đợi cho bọn họ chất vấn, tiếng nói đó lại vang lên:

- Đại sư huynh... không phải đệ nói huynh, huynh xem cái miệng của đệ thật đáng đánh đòn.

- Cũng không tồi. Đại sư huynh chừng này tuổi nhưng đúng là chết vì một tên trộm.

Cầu Tâm Gia nhìn tiểu sư đệ cười khở, mắng người rồi lại bị người mắng lại, thật đúng là đưa mình vào cái vòng luẩn quẩn.

Bầu không khí chỗ mọi người đã có thêm chút áp lực. Có một tiếng cười vang lên vì cách nói chuyện, ngoài hai người trung niên ra còn có một lão đạo sĩ tuổi cũng khá cao rồi.

- Khẩu khí của người trẻ tuổi kia thật đúng là không biết kiêng sợ điều gì?

Những người này giống như Lý Siêu đều lắc đầu cười khở nhưng biết Diệp Thiên là con trai Tổng Vệ Lan nên bọn họ chỉ có thể ngậm ché trách Diệp Thiên không gia giáo, không biết lớn bé mà thôi.

- Con trai, ở nhà nào ra vậy? Có biết là họa từ miệng mà ra không?

Một vài phú hào biết thân phận của Diệp Thiên nhưng Thái Dương Thu không biết Diệp Thiên là ai thấy hắn còn ít tuổi mà cao ngạo, nói năng lỗ mắng, sắc mặt Thái Dương Thu có vẻ khó chịu.

Hơn nữa vừa rồi, y cũng cảm nhận được tu vi của Tả Gia Tuấn là không ít, bây giờ cũng không dám đụng vào ông ta nữa, đúng lúc đó Diệp Thiên bước vào làm thay đổi tâm điểm chú ý của mọi người.

- Đại sư huynh, ông ta.... Gọi đệ là con?

Diệp Thiên thấy buồn cười nhìn Thái Dương Thu, nói:

- Ngươi là Thất Tinh Phái, đại chương môn? Sư phụ ngươi là ai? chúng ta còn nói chuyện nhiều về thân phận của ngươi.

- Ngươi là người trong kỳ môn?

Thái Dương Thu nghe thấy vậy sùng sốt.

Vừa rồi Dịch Ôn Mậu mới nghe thấy Tả Gia Tuấn giới thiệu qua về Diệp Thiên, liền vội vàng thì thầm vào tai sư phụ:

- Sư phụ, hần là sư đệ của Tả Gia Tuấn.

- Há? Là sư đệ? Còn trẻ như vậy mà đã thay sư phụ truyền nghề?

Thái Dương Thu hơi băn khoăn, vốn dĩ ông ta muốn dạy cho Diệp Thiên một bài học nhưng không ngờ lại lôi cả Tả Gia Tuấn vào.

Suy nghĩ một lúc, Thái Dương Thu cũng không tức giận đối với Diệp Thiên nữa mà nhìn về phía tả Gia Tuấn nói:

- Tiểu Tả, tôi và ông nói chuyện chút, tiểu sư đệ này nói leo như vậy không tốt đâu.

Người trong kỳ môn có khả năng cảm nhận năng lực khác với người thường.

Sau khi Thái Dương Thu phát hiện ra công lực cao cường của Tả Gia Tuấn, y thấy không ổn, thái độ liền thay đổi không còn hù dọa người như trước đây nữa.

Thấy Diệp Thiên ra mặt, Tả Gia Tuấn bình tĩnh nói:

- Thái trưởng môn, sư đệ của ta còn trẻ nhưng lại là môn chủ của Ma Y, thân phận của cậu ấy chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn

Ông vậy thì không biết là vì cái gì mà không thể nói ở đây.

- Môn chủ? Môn chủ cái gì?

- Trong giang hồ chỉ nên nhìn không nên nói.

- Không phải là Hồng môn đấy chứ? Chính tôi nghe nói Hồng môn tổng hội ở Mỹ cơ mà?

- Cũng khó mà nói như thế được, bây giờ toàn xã hội Hồng Kông đều có thể chơi Hồng môn!

Những lời hướng dẫn của Tả Gia Tuấn làm mọi người ồ lên, các siêu phú hào kiến thức sâu rộng nhưng lại không biết Kỳ môn, bọn họ suy đoán rồi đều nhìn về phía ông chủ Hoa.

- Diệp Thiên, hôm nay sư huynh của cậu đích thân đến đừng có gây thêm sự cố nữa.

Lúc mọi người đang thì thầm bàn tán thì bỗng nhiên Đường Văn Viễn đứng dậy, thực ra ông và Dịch Ôn Mậu cũng có chút thân tình lại biết thái độ đối nhân xử thế của Diệp Thiên nên cũng muốn làm hòa.

- Lão Đường, đây là người quen của ông ư?

Diệp Thiên khoát tay, ánh mắt nhìn về phía thầy trò Thái Dương Thu lạnh lùng cười nói:

- Tất cả đều là chó mèo, coi Ma Y chúng ta như không có ai sao?

Các phú hào đang ngồi đó bình thường chỉ chú ý đến hòa khí để sinh tài, có câu nói lui một bước để tiến hai bước, nhưng kiểu xử sự loại này, không cách nào sử dụng cho kỳ môn giang hồ.

Theo hai chữ “Giang Hồ” dĩ nhiên là ân oán phân minh. Đặc biệt là hôm nay lại liên lụy đến tranh chấp môn phái, và Diệp Thiên lại làm môn chủ Ma Y.

- Lão Đường, chuyện hôm nay không liên quan đến ông, chỉ cần bọn họ chịu nhận lỗi với sư huynh của tôi thì chuyện này không tính.

Cho đến bây giờ Diệp Thiên vẫn phớt lờ ánh mắt của người ngoài, Phật giáo có dạy: con người bình đẳng khi tranh luận!

Cho nên trong mắt Diệp Thiên cái gọi là phú hào siêu cấp cũng chẳng khác nào những người phạm phu tục tử, lúc này tâm hắn đang tu vi nếu không buông lỏng một phen thì hôm nay cũng gần giống Trương Dương.

Nhưng lời này Diệp Thiên vừa nói ra đã làm cho nơi đây dậy sóng, Đường Văn Viễn cũng giống như Lý Siêu là các bậc bề trên.

Hơn nữa bản thân Đường Văn Viễn và gia đình không bằng hai người kia nhưng cũng có rất nhiều người biết đến, xuất thân của các bậc trưởng bối ở Hồng Kông cực kì phức tạp ảnh hưởng cũng không hề thua kém các giới thương gia người Hoa.

Không những Diệp Thiên gọi thẳng là lão Đường mà khi nói còn tỏ vẻ dạy bảo, trách mắng điều này làm cho mọi người cảm thấy khó chịu ngay sau đó có mấy người và Đường Văn Viễn đã chỉ trích Diệp Thiên.

- Được, tôi mặc kệ coi như vừa rồi tôi chưa nói gì...

Đường Văn Viễn có quan hệ với Diệp Thiên không ít, sau khi nghe Diệp Thiên nói biết chuyện này nhưng không có cách nào làm sáng tỏ được nhưng không dám làm đắc tội với Diệp Thiên.

- Nay... ở đây có chuyện gì vậy?

Mấy người đứng ra bảo vệ Đường Văn Viễn thấy mấy ông cụ lui về liền choáng váng trong lòng như một bối bong bong không đỡ nổi.

Nhưng người ta không thể chấp nhận được cách nói chuyện như vậy của Diệp Thiên và Đường Văn Viễn trong lòng họ cũng đã hiểu phần nào, xem ra thân phận người thanh niên kia không đơn giản chỉ là con trai của Tổng Vệ Lan.

Đùng nói là không biết Diệp Thiên, điều giật mình là Tổng Vệ Lan và Đường Văn Viễn đã đã có mối giao tình thân thiết từ nhiều năm nay, bà rất tôn trọng ông và từ trước đến nay đều gọi là chú.

Điều Tổng Vệ Lan không ngờ tới chính là con trai mình đã gọi thẳng là Đường, mà vốn dĩ Đường Văn Viễn không phải là người dễ tính nhưng cũng đã chấp nhận cách xưng hô này.

- Đông Bình... rốt cục là con trai chúng ta đang làm gì vậy?

Sau khi Tổng Vệ Lan đi qua đã giật mình, nắm tay chồng về mặt phần chân và tò mò, con trai có bản lĩnh như vậy người làm mẹ

đương nhiên là rất vui mừng.

- Nó? Nó chính là một Ma Vương Hỗn Thế.

Diệp Đông Bình cười khỏ một tiếng, Diệp Thiên hung hăng càn quấy chưa đủ còn chạy đến Hồng Kông, ông liền nói nhỏ với vợ:

- Cháu gái Đường Văn Viễn đang mắc bệnh được Diệp Thiên chữa khỏi, trong bang phái vai vế của nó còn cao hơn cả Đường Văn Viễn.

- Cao hơn Đường Văn Viễn cơ à? Kia chẳng phải là trong Hồng môn hay sao?

Lần này thực sự Tống Vi Lan giật mình, mấy năm nay bà tiếp xúc với Hồng môn bà biết thế lực của người này trong xã hội người Hoa ở nước ngoài rất lớn và cũng được chú ý.

Vai vế của Diệp Thiên cao nên mới cư xử với Đường Văn Viễn như vậy.

Không nói đến những người này một lần nữa xác định vị trí của Diệp Thiên mà câu mà hắn vừa nói ra cũng khiến cho thầy trò Thái Dương Thu không nén được giận.

Làm cho bọn họ phải cúi đầu khuất phục thừa nhận cái đốt thì thể diện của người làm phong thủy của họ ở Hồng Kông còn có ý nghĩa gì nữa đây? Như thế này thì chẳng khác gì đuổi họ ra khỏi cảng đảo.

Mặc dù trước mắt Thái Dương Thu đã sắp xếp ôn hòa nhưng hiện tại cũng không có đường lùi, sắc mặt ông ta u ám nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Tuy cậu còn trẻ nhưng khẩu khí cũng không nhỏ đâu.

Muốn tôi dờ khỏi Hồng Kông cũng được nhưng phải thực sự có bản lĩnh.

Nếu để Thái Dương Thu và Tả Gia Tuấn đầu pháp thì ông ta cũng có vài nể sợ không chừng lại lâm vào những bậc thang làm cho mình đi xuống.

Nhưng đối với khuyết điểm của người thanh niên là Diệp Thiên thì Thái Dương môn chỉ coi như một quả hồng nhưng dù sao thì cũng phải xem thử một chút.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; font-weight: bold; text-decoration: underline; text-decoration-color: #ccc;">More...</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 572

Chương Môn Vs Môn Chủ

Tôi đâu có nói là các ông rời khỏi Hồng Kông?

Diệp Thiên ngạc nhiên nhìn về phía Thái Dương Thu, nói:

- Tôi chưa từng nói như vậy? Chỉ là tôi giải thích cho Tả sư huynh mà thôi, nếu ông cảm thấy không còn mặt mũi nào ở lại Hồng Kông thì cứ tự nhiên.

Nhưng Diệp Thiên cũng khiến nhiều người cảm thấy mà đau lòng trong thâm tâm họ đang thầm mắng chửi Diệp Thiên.

Phải biết rằng ăn cơm giang hồ cũng phải biết xem trọng thanh danh, hôm nay Dịch Ôn Mậu cúi đầu xin lỗi thì chỗ đứng trong giang hồ còn gì đáng nói nữa đâu.

Nhất là ăn cơm của nghề phong thủy nếu như đã thừa nhận học nghề không thông thì làm gì còn ai dám mới đi xem phong thủy nữa.

Thái Dương Thu bị Diệp Thiên sỉ nhục, sắc mặt chuyển sang trắng bệch dù trong lòng muốn dạy bảo cho Diệp Thiên một bài học nhưng đang có quá nhiều phú hào ở đây nếu làm tổn thương người khác thì ông ta không gánh vác nổi trách nhiệm.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Thái Dương Thu chấp tay nói với Tả Gia Tuấn:

- Tả tiên sinh, là tiểu đồ đã mạo muội, hôm nay tạm thời chúng ta không nói chuyện này nữa, Thái mỗ xin mời ngày hôm khác đến chơi.

Thái Dương Thu còn chưa nói xong thì Diệp Thiên đã ngắt lời:

- Đùng, đùng để hôm khác, chuyện hôm nay xin lỗi đi, câu chuyện này coi như chấm dứt ở đây.

- Tiểu tử, đừng có ức hiếp người quá đáng.

Thái Dương Thu đi ra quay lại nhìn Diệp Thiên, dù thế nào ông ta cũng là trưởng môn của Thất Tinh phái, bình thường nắm quyền sinh, quyền sát trong tay, có khi nào bị sỉ nhục như vậy đâu.

- Sư huynh tôi đang mở Lễ Chúc Mừng, mời các ông đến chơi. Bây giờ các ông lại muốn về thì là ai đã khinh người quá mức đây?

Diệp Thiên lắc đầu, từ trong góc đi ra, nói:

- Chịu thừa nhận nghề nghiệp không tinh thông, sau này tôi sẽ không tìm người của Thất Tinh phái gây phiền phức nữa, thôi bỏ qua chuyện này đi.

Đứng ở góc độ Diệp Thiên mà nói, tới nhà đại kị là xem thường người khác, phải biết rằng nếu họ đạt được mục đích thì Tả Gia Tuấn chỉ còn đường dờn khỏi Hồng Kông mà thôi.

Nhưng với Thái Dương Thu thì Diệp Thiên đã chuyện bé xé ra to, hẳn muốn mượn việc này để đuổi Thất Tinh phái ra khỏi Hồng Kông

Thực chất ở Hồng Kông là một nước hai chế độ, cho phép thấy phong thủy hành nghề, có thể thấy các Hoàng đại tiên khắp nơi đây có thể nói người trong kỳ môn như được ở trên Thiên đường.

Bây giờ Diệp Thiên muốn đuổi Thất Tinh phái ra khỏi Hồng Kông chính là liên quan đến sự tồn vong của bọn họ sau này, tuy lúc đầu Thái Dương Thu có nể sợ Tả Gia Tuấn nhưng sau đó là yếu thế hẳn.

- Ngươi thực sự muốn tiêu diệt sạch sẽ bọn ta?

Thái Dương Thu nhìn vẻ đầy sát khí, tục ngữ có câu: giết người hiền tài như giết cha mẹ mình, Thất Tinh phái kinh doanh mấy chục năm ở Hồng Kông há gì mà chỉ vì một câu nói của Diệp Thiên đã bị quật ngã hay sao?

Hơn nữa lại đơn phương độc mã lưu lạc trên giang hồ không giống Tả Gia Tuấn, đệ tử của Thất Tinh phái ở vùng ven biển rất đông đảo cho dù một mình đánh không lại thì Thái Dương Thu vẫn tự tin rằng có thể dùng pháp thuật dim chết mấy người kia.

- Diệt sạch, các ngươi mà xứng sao?

Diệp Thiên hừ một tiếng lạnh lùng, đứng cách Thái Dương Thu chừng bốn, năm thước mặt tái nhợt đi những người xung quanh vây lại xem mà không biết Diệp Thiên cần không khí để thở.

Thái Dương Thu giống như vậy, ông ta làm việc cực kì cẩn thận liền phóng chân khí để thăm dò Diệp Thiên.

Nhưng không hề nhận được bất kì chân khí bắn ngược lại nào của đối phương, hơn nữa vì Diệp Thiên đang bị thương nên khí huyết không tốt, nhìn bề ngoài cũng chỉ giống như người bình thường mà thôi.

- Chính ngươi muốn thế, đừng có trách ta!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Thái Dương Thi chớp mắt về mặt nghiêm khắc, hai ray râu xuống hai bên sườn rồi đột nhiên hợp quyền trong tay áo.

Vừa rồi Diệp Thiên ẩn trong góc, Thái Dương Thu sợ tổn thương đến người khác nên vẫn băn khoăn không dám ra tay, bây giờ Diệp Thiên liền lĩnh đứng dậy Thái Dương Thu quyết tâm sẽ dạy bảo cho Diệp Thiên một bài học nhớ đời.

Ngoài những người bên ngoài ra, hành động này của Thái Dương Thu giống như người phương Bắc thích cho tay vào ống tay áo để sờ ảm vậy nhưng Diệp Thiên vẫn cảm nhận được một cách rõ ràng có một luồng gió ập đúng vào bụng mình.

- Mẹ kiếp, ra tay quả là độc ác nhưng mà là ám khí không phải thuật pháp, nếu không thì khó mà thành Thất Tinh phái.

Hai người ở cách xa nhau nhưng trong nháy mắt Thái Dương Thu phóng ra ám khí. Diệp Thiên vẫn cảm nhận được bởi phía sau hắn có người thì cũng không có cách nào né tránh được chỉ có thể đưa tay ra đón trước.

Đơn giản chỉ nói đến võ công trên phương diện tu vi, sống đến hơn 80 năm không phải là khó sớm đã tu luyện tinh thuần vô bì, chỉ thiếu chút nữa thôi là bước được vào trong cảnh giới siêu phàm.

Cho nên sau khi phóng ra kinh khí đánh vào cách tay trái của Diệp Thiên bỗng phát ra oành một tiếng, để không có sự đề phòng Thái Dương Thu không cần pháp thuật mà dùng kinh khí để tính toán với Diệp Thiên, lùi sau 3 bước.

Tuy nguyên nhân cũng một phần là do nội thương của Diệp Thiên chưa lành, trong khi chân khí đang tẩm bổ cho cơ thể nhưng Diệp Thiên có thể lùi 3 bước, hắn cũng thấy Thái Dương Thu này thực sự cũng không phải là hư danh.

- Tiểu sư đệ!

Hai tiếng hô vang lên, Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn giữ được Diệp Thiên, Mặc dù Cửu Tâm Gia cách khá xa nhưng hành động vẫn nhanh hơn Tả Gia Tuấn.

- Thất Tinh phái, cũng có bản lĩnh đây.

Cửu Tâm Gia cười lạnh lùng, lúc đó ông vốn định đối phó với Thất Tinh phái sau khi chiến tranh kết thúc ai ngờ lúc đó Thất Tinh phái lại im hơi lặng tiếng khiến Cửu Tâm Gia không thể làm gì được.

Nửa thế kỉ sau lại gặp đối phương hơn nữa lại còn khiêu chính chính sư đệ của mình, điều này khiến Cửu Tâm Gia bận tâm ông nổi lên một sát khí.

Năm đó Cửu Tâm Gia cũng lên núi đấu trận huyết hải, tuy hơi gầy nhưng rất khỏe vốn dĩ có thể huy động được chân khí chỉ trong nháy mắt.

- Người...Người là ai?

Vừa rồi Thái Dương Thu phóng ám khí là muốn đả thương Diệp Thiên, khiến vết thương của hắn sẽ càng nặng thêm, dù có chữa trị thì cả đời sau hắn cũng sẽ mắc bệnh lao.

Nhưng Thái Dương Thu không thể ngờ, Diệp Thiên lại có thể dùng một cách tay đón và phóng chân khí ra ngoài, nếu như Thái Dương Thu làm hắn giạt mình thì Cửu Tâm Gia làm hắn phải khiếp sợ.

Thái Dương Thu cảm nhận được Cửu Tâm Gia như một con mãnh thú được đánh thức bình thường y không thể thấy được khí huyết mạnh mẽ đến vậy trên cơ thể gầy yếu của Cửu Tâm Gia lúc này trong mắt y ông là một ngọn núi lớn không thể vượt qua.

- Đây... chẳng lẽ người này đã tiến được đến bước siêu phàm đó sao?

Thái Dương Thu không thể ngờ nhìn qua thì ông không có võ công của một đạo sĩ nhưng khi thử thì tu vi thật là đáng sợ, đang thăm vui sướng thì sắc mặt Thái Dương Thu trở nên tái nhợt.

Y đã giữ sức lực trong bóng tối hai, ba mươi năm thậm chí y thấy nơi siêu phàm chỉ có trong truyền thuyết bởi sư phụ y cũng chưa

thể đạt được đến mức cảnh giới này.

Nhưng trước mặt đây là một đạo sĩ, để truyền thuyết biến thành sự thật, chỉ có nơi siêu phàm mới có thể gây ra áp lực lớn đến như vậy.

- Khụ khụ...

Cầu Tâm Gia còn không nói gì, Diệp Thiên ho khan trước rồi nói:

- Đại sư huynh, huynh đừng ăn hiếp vãn bối, Thất Tinh phái cũng lưu lạc trong giang hồ.

Đây Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn, Diệp Thiên đứng dậy, hẳn là chủ môn của Ma Y nếu đối phương ra tay chẳng lẽ lại để đại sư huynh phải sử lí sao?

- Tiểu tử, cậu bị thương nặng như vậy, còn có thể ra tay được sao?

Cầu Tâm Gia liếc nhìn Diệp Thiên, vài chục năm ông mới thấy có người dám ra tay dạy dỗ người khác nhưng cũng đã bị Diệp Thiên đánh bại.

- Đại sư huynh, độ sức với huynh thì đệ không dám mà chỉ dám độ sức với người này thôi.

Diệp Thiên lắc đầu, có vẻ coi thường:

- Ngay cả hẳn ta muốn dạy dỗ đệ mà đệ không đánh lại được thì sau này Ma Y sao có thể nhận thêm đồ đệ?

- Tiểu sư đệ, ... để cho ta đi, nơi này không thích hợp với đệ đâu.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Tả Gia Tuấn không đồng ý, hẳn biết sát tâm của Diệp Thiên rất nặng ngộ nhỡ bắn chết Thái Dương Thu thì đây tuyệt đối không phải chuyện hay ho gì.

- Nhị sư huynh, huynh yên tâm, hẳn ta không đánh mà lui, hôm nay đệ sẽ cho hẳn ta đi.

Diệp Thiên nghe vậy liền cười, bây giờ nếu so với võ công của Thái Dương Thu thì chưa chắc Diệp Thiên đã là đối thủ nhưng người trong đấu pháp đều giết người trong vô hình, không như người trong võ lâm.

Diệp Thiên còn chưa nói xong thì Thái Dương Thu ở bên kia đã ngắt lời nói:

- Được, người là môn chủ của Ma Y, ta là đương gia của Thất Tinh phái, hôm nay người hãy cho ta lĩnh giáo một chút công pháp của quý môn đi.

Đối với Diệp Thiên Thái Dương Thu không hề đề phòng, người kia tu vị mới là kinh khủng, chống lại ông ta thì Thái Dương Thu chỉ còn đường cầu xin tha thứ.

Nhưng Thái Dương Thu nói ra câu này chỉ là cho có lệ, mặc dù Diệp Thiên bị thương nhưng hắn vẫn còn trẻ còn Thái Dương Thu đã 80 tuổi khí huyết suy yếu nếu hai người đấu pháp thì cũng khó mà nói được ai lợi hại hơn ai.

- Nay ... đây gọi là chuyện gì vậy?

Tả Gia Tuấn lờm Thái Dương Thu gần Dịch Ôn Hậu, chuyện này đều do ông ta khiêu khích mà ra.

- Các vị, xin mọi người nhường đi một chút, hai vị này cần bàn luận về võ công, thật ngại quá.

Tả Gia Tuấn chấp tay về phía các phú hào, những người này đều cao quý, ngộ nhỡ họ bị thương thì lại sinh nhiều phiền toái.

Sau khi nghe Tả Gia Tuấn nói, những người vây quanh sôi nổi hẳn lên, một số người lui đi, còn một số người lại tỏ ra vui mừng.

Họ đều nghe nói thầy phong thủy thuật pháp rất cao minh, nhưng chưa ai được thấy, hôm nay tới tham dự yến tiệc lại được xem miến phí thì thật là hay quá.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 573

Chết Ngay Lập Tức

Người đời thường nói về giang hồ nhưng cũng chưa ai từng thấy, cũng chẳng ai biết rốt cuộc thì giang hồ nó là cái gì, câu nói: “Còn người thì còn giang hồ” cũng không quá rõ ràng làm cho người ta không biết thế nào.

Nhưng trong buổi tiệc hôm nay hai môn phái tranh chấp nhau mọi người đã được xem vở kịch hay, bọn họ đã được biết giang hồ là cái gì!

Theo chủ ý ban đầu trường hợp này Diệp Thiên cũng không muốn ra tay nhưng nếu thả thầy trò Thái Dương Thu đi thì chi sáng mai thôi chuyện này sẽ lan truyền ra ngoài như vậy sẽ hủy hoại đến thanh danh của Tả Gia Tuấn.

Cho nên dù có liều lĩnh một chút Diệp Thiên cũng phải ép được bọn hán phái cúi đầu nhận thua.

Còn mọi người phải to mắt đứng xem các phú hào, Diệp Thiên hoàn toàn không để bụng đến chuyện của họ, thuật sư đầu pháp chẳng lẽ còn muốn ồn ào hay sao.

- Diệp Thiên, con... con làm sao vậy?

Vừa rồi Tống Vĩ Lan đã nhận ngay ra bạn lúc đi cùng chồng về phòng nghỉ ngơi, bà cảm thấy ngạc nhiên vì phòng bên cạnh náo nhiệt, ồn ào và càn kinh ngạc khi thấy con trai trong đó.

- Không có việc gì, con chỉ nói chuyện với bạn một lát thôi.

Diệp Thiên nhìn cha, Diệp Đông Bình liền vội kéo vợ đến cạnh Cầu Tâm Gia tuy trong lòng ông cũng rất lo lắng không ngờ là đã làm phiền con trai.

- Thất Tình nhất phái từ trước đến nay đều nổi tiếng về phong thủy, nói như vậy nhưng cũng không thiếu sự tiến đánh công phạt,

hôm nay Diệp mỗ đã được lĩnh giáo một phần của Thái chương rồi.

Diệp Thiên đứng cách chừng 3, 4 thước chấp tay trước mặt Thái Dương Thu, tuy vai vế của hắn không hề thua kém nhưng dù thế nào thì Thái Dương Thu cũng là chương môn phái, thân phận cũng giống hắn.

- Công phạt thuật?

Lúc Thái Dương Thu ngưng tụ chân khí chuẩn bị dạy bảo Diệp Thiên thì nghe thấy câu này liền lặng người đi một lúc.

Trong điển tịch của Thất Tinh phái có nói đến công phạt thuật pháp nhưng nó đã sớm thất truyền từ lâu còn truyền thừa đến đời nay chỉ là thật phong thủy mà thôi.

Võ công trong người Thái Dương Thu là hỗn hợp tài nghệ của Lương Quảng khu đông đảo nam phái trong chốn võ lâm, hơn nữa ông ta cũng có khả năng thiên phú mới luyện đến đỉnh cao âm khí nhưng cũng không có quan hệ nhiều với thuật pháp.

Mười năm trước lúc ông ta tìm Tả Gia Tuấn cũng là dùng công lực để gạt người khác cái gọi là thuật pháp quyết đầu, cho nên bây giờ nghe thấy Diệp Thiên nói ông ta cũng không biết vì sao.

Diệp Thiên không biết Thái Dương Thu đang suy nghĩ gì, sau khi nói đến công đạo thì trên người hắn sát khí bỗng dâng lên.

Sát khí lại cùng với sát khí tuy hai người giống nhau là đều do âm khí kết tụ thành nhưng cũng là do đạt được từ các cuộc huyết hải trước đây trong sát khí không gì phá được Kim Duệ khí.

Cái này giống như giết người thời cổ đại, đang quyết đấu thì trên người phóng ra sát khí.

Ba nước Trương, Dục, Đức hét một tiếng mà quân binh phải lui đến 10 vạn dặm, mặc dù có chút hơi khoa trương nhưng lúc đó trên người hắn phát ra thiên sát khí thì đó cũng là điều không thể nghi ngờ được.

Từ trước đến nay khi Diệp Thiên xuất đạo đã gặp nhiều biến cố, trước đó không lâu hắn đã đại khai sát giới đem một trăm người Nhật Bản chôn trong núi sâu ở Myanmar.

Cho nên sát khí của hắn không bằng các danh tướng cổ đại nhưng hôm nay chỉ e có người hơn hắn, cùng nhau đọ sát khí cả khí thế của Diệp Thiên cũng phải thay đổi.

Vốn dĩ lúc này Diệp Thiên như đang đem bảo đao cất giữ trong vỏ, mũi đao còn chưa kịp vào trong vỏ đao đã đâm Thái Dương Thu làm cho hấn mơ hồ đau đau trên làn da.

Hơn nữa vì Diệp Thiên còn suy nghĩ đến người khác nên chỉ giới hạn sát khí trên người Diệp Thiên, sát khí đó không phá được Kim Duệ Khí nhưng nó liên tục chà sát lên thần kinh của Thái Dương Thu.

Chẳng qua cái Diệp Thiên sử dụng bây giờ chính là khí thể, cỗ khí thể này với người thường mà nói chỉ e họ sẽ sợ đến mức tè dầm cả ra quần nhưng để chống lại Thái Dương Thu thắng thua cũng khó mà quyết định được.

- Như lời người nói đây là công phạt thuật pháp? Cũng không gì hơn cái này.

Thái Dương Thu cũng đến từ thời loạn lạc, trong tay nắm giữ sinh mạng của không ít người, lúc ông ta cảm nhận được sát khí trên người Diệp Thiên thì có chút kinh ngạc, theo phản ứng liền đứng dậy.

Hít vào một hơi thật sâu, vốn dĩ Thái Dương Thu đã cao lớn thì bỗng nhiên lại tăng thêm mấy phần nữa, một cái đầu màu trắng bay lên hai mắt trừng trừng uy mãnh khác thường.

Còn Diệp Thiên xâm nhập đến sát khí cũng bị khí huyết trên người Thái Dương Thu tách ra tiếp tục ảnh hưởng đến thần kinh của Thái Dương Thu.

- Éch ngòì đáy giéng há lại biết được giang hồ to lớn.

Diệp Thiên hừ một tiếng lạnh lùng, hai tay rũ xuống đột nhiên lại nâng lên trước ngực vẽ ra một cái đồ án Hư Không huyền diệu, thét lên:

- Đi!

Theo tiếng hô của Diệp Thiên, quanh hấn khoảng 10m², ánh đèn cũng tối đi không biết nguyên nhân có phải là do hơi lạnh trong phòng quá lớn không, Thái Dương Thu thấy người mình nổi hết cả da gà lên.

Hơn thở lạnh của Diệp Thiên phóng sát khí ra ngoài giống như sóng biển cuộn cuộn giội lên người Thái Dương Thu, từng đợt, từng đợt hàn khí xâm nhập vào cơ thể ông ta.

Tuy khí huyết của Thái Dương Thu rất lớn nhưng lại bị Diệp Thiên ngưng tụ lại thành sát khí trước mặt cảm thấy trong người lạnh vô cùng, ông ta hoảng hốt liền hiểu ra ngay đây là công pháp của Diệp Thiên.

Cảm nhận được hàn khí đang ăn mòn cơ thể, Thái Dương Thu biết nếu tiếp tục như thế thì nhất định sẽ thất bại liền hét to một tiếng dữ dội chuẩn bị tấn công Diệp Thiên.

Nhưng lúc này trong mắt Diệp Thiên lóe lên một tia sáng, áp chế chân khí toàn cơ thể phát ra khí huyết cực lớn.

Thái Dương Thu đang định xông lên thì đột nhiên bị áp chế ông ta không ngờ đã thử kỹ tu vi của Diệp Thiên mà vẫn không kịp phòng bị, làm y phải thôi suy nghĩ mạnh động.

Chẳng qua là Diệp Thiên cũng không cho y có cơ hội rút lui, huyết khí quanh toàn cơ thể luôn ở bên tay trái.

Tay phải Diệp Thiên bắt quyết, miệng hô:

- Phát!

Theo tiếng hô của Diệp Thiên, bùa sát tụ nổ trước mặt Thái Dương Thu, sát khí bao phủ lên cơ thể y.

Những người đang xem dường như có ảo giác.

Vi họ nhìn thấy, Thái Dương Thu dưới ánh đèn chợt trở nên mờ hồ giống như sương mù bao phủ thậm chí còn mờ không nhìn rõ lắm.

Cảnh này diễn ra trong thời gian năm, ba giây sau khi hồi phục lại trạng thái ban đầu Thái Dương Thu lại hiện lên trước mặt mọi người làm cho người ta cảm thấy cảnh vừa rồi chẳng qua chỉ là một ảo giác.

Nhưng mọi người khiến mọi người ngạc nhiên sau cảnh vừa rồi là đầu Thái Dương Thu bị bạc trắng, mặt thì xanh xao vô cùng đáng sợ.

- Giết, giết, giết...

Thái Dương Thu không biết mình đã gặp phải chuyện đáng sợ gì, hai tay giơ lên hô giết rồi nhìn ra 4 phía thấy những người xung quanh đều giống như quỷ quái vậy.

- Mẹ kiếp, tên tiểu tử đó cũng không thường đâu.

Thấy bộ dạng Thái Dương Thu, Diệp Thiên không nhịn được chửi thảm trong bụng, hắn đã lấy bùa để ngưng tụ sát khí kích thích làm cho thần trí của Thái Dương Thu hỗn loạn mà quên mất nó có khả năng sát thương cực lớn.

Nếu Thái Dương Thu phát điên thì chuyện hôm nay lớn rồi, Diệp Thiên vội vàng nhìn về phía Cửu Tâm Gia muốn đại sư huynh ra tay giúp.

Nhưng không đợi Diệp Thiên nói gì, Thái Dương Thu đã gào thét như một dã thú lăn vào trong đám đông trong mắt y dường như mọi người xung quanh chỉ là ảo giác.

- Sư phụ, người làm sao vậy?

Cũng may Dịch Ôn Mậu cách Thái Dương Thu không xa, hắn ta cũng rất chú ý đến hành động của 2 người phát hiện thấy sư phụ có dấu hiệu phát điên liền vội vàng xông lên phía trước chặn và ôm Thái Dương Thu lại.

Thái Dương Thu lúc này như người cổ đại mất còn, chân tay bị cụt luôn miệng kêu chém giết, không còn nhận ra đồ đệ của mình liền đánh một trường trúng đồ đệ của mình.

- Phịch...

Công lực của Thái Dương Thu ở cỡ nào? Tuy thần chí không rõ nguyên nhân một chường đã dùng 3 phần công lực nhưng cũng dễ dàng khiến cho Dịch Ôn Mậu phải phun ra máu tươi, ngực kêu lên những tiếng răng rắc, không biết là đã gãy mấy cái sừng sườn?

Máu tươi phun lên mặt Thái Dương Thu kích thích thêm huyết khí hơn nữa Diệp Thiên vẽ bùa ngưng tụ sát khí cũng chỉ có hạn, Thái Dương Thu đã nhanh chóng tỉnh lại.

Vừa tỉnh lại Thái Dương Thu còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì chỉ thấy trước mặt một người bay ra ngoài định thần nhìn lại đúng là đệ tử mình thì vội vàng đi xuống đỡ lấy đệ tử.

- Ôn Mậu, có chuyện gì vậy?

Thấy vật áo trước ngực và ngửi thấy mùi máu tươi Thái Dương Thu trở lên hỗn loạn không phải y đang giằng co với Diệp Thiên hay

sao, sao lại ra tay làm đệ tử của mình bị thương như thế này?

Dịch Ôn Mậu nuốt máu xuống, nói dứt quãng:

- Sư... Sư phụ, nhận đi, nhận thua đi!

Tục ngữ có câu: Kẻ trong cuộc thì thường u mê, Diệp Thiên chưa thay đổi vị trí đã khiến cho thần kinh Thái Dương Thu trở lên hỗn loạn, cái pháp thuật quỷ dị này căn bản là thầy trò bọn họ không có khả năng đối kháng.

- Nhận thua?

Lúc Thái Dương Thu ngạc nhiên nhìn đồ đệ, khi đang định hỏi thấy thân thể giật lên mấy cái.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 574

Tâm Phục Khẩu Phục

Trong thuật pháp tấn công không chỉ khiến cho tinh thần người ta hỗn loạn mà còn khiến người ta sinh ra ảo giác, âm sát khí này có thể gây ra thương tổn lớn đối với cơ thể con người.

Lúc Thái Dương Thu lâm vào ảo giác thì vận hành huyết khí cũng bị cắt ngang khiến sát khí tràn đầy kinh mạch lúc này mới bộc phát ra.

Thái Dương Thu không hề đề phòng, chỉ cảm thấy cơ thể lạnh đi như rơi vào hầm băng liên tục bị lay động suýt nữa thì ngã.

Dù Thái Dương Thu chậm chạp lúc đó cũng biết mình không xong, liền hiểu cái mà Diệp Thiên gọi là pháp thuật tấn công.

Cảm thấy cơ thể suy yếu, Thái Dương Thi hiểu được mình không có khả năng tái chiến đừng nói đến chuyện Diệp Thiên thần bí khó lường mà ngay cả đối với người thanh niên phía sau kia y cũng không phải là đối thủ.

Hít vào một hơi thật sâu, Thái Dương Thu đứng vững, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp môn chủ là Thái Dương Thu tôi đã bị đánh bại, Thái mỗ tài nghệ không bằng người, thua tâm phục khẩu phục, ngài muốn xử trí thế nào xin cứ nói?

Sau khi biết được pháp thuật của Diệp Thiên, thực sự Thái Dương Thu không còn hiểu thắng nữa.

Huống hồ Diệp Thiên còn là một đạo sĩ bí hiểm, e rằng sự phụ mình tái thế cũng chưa chắc đã là đối thủ của Diệp Thiên, một khi đã như vậy chẳng thà làm người thông minh nhận thua còn hơn.

- Cho tôi ra luật?

Diệp Thiên cười nói:

- Sao không nói sớm đi, hôm nay là Thất Tinh phái các người đến đây khiêu khích trước... căn cứ vào đâu mà dám nói Nhị sư huynh của ta bố trí phong thủy làm cho cảng đảo Hồng Kông này nguy hại, muốn hủy hoại thanh danh của sư huynh ta ư? Nhưng còn chịu nhận lỗi là được rồi.

- Được, lão phu xin lỗi!

Thái Dương Thu gật đầu, đi đến trước mặt Tả Gia Tuấn, đứng dậy rồi nói:

- Thái tử đại diện cho Thất Tinh phái chân thành xin lỗi Tả tiên sinh là tiểu đồ học nghề không tinh thông, xin Tả tiên sinh tha thứ.

Thái Dương Thu nói ra lời này là đại diện cho hơn 1000 đệ tử trong môn phái Thất Tinh nên rất có trọng lượng.

Cái này chứng tỏ từ nay về sau toàn bộ các đệ tử Thất Tinh khi nhìn thấy Tả Gia Tuấn cũng phải cúi đầu.

Có Thất Tinh phái thừa nhận đừng nói đến các trong giới thầy phong thủy ở Đông Nam Á mà tối thiểu là ở cảng đảo vị trí của Tả Gia Tuấn cũng được giữ vững.

- Tiểu sư đệ, đệ xem?

Tuy Thái Dương Thu nhìn mình giải thích nhưng Tả Gia Tuấn cũng không để đối phương thuyết phục dù sao thì tiểu sư đệ cũng là môn chủ Ma Y quyết định cuối cùng vẫn là ở hắn.

Thái Dương Thu cũng là người từng trải, hiểu ý Tả Gia Tuấn, y liền quay về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp môn chủ, từ ngày mai Thất Tinh phái sẽ rời khỏi cảng đảo không biết như vậy ngài đã vừa lòng chưa?

Thắng làm vua thua làm giặc, chỉ cần Diệp Thiên nói một câu thì bọn họ sẽ chấp tay xin nhường lại Hồng Kông, lúc Thái Dương Thu nói chuyện đều là như trích máu ra.

Sau đó Cầu Tâm Gia nhẹ nhàng nói:

- Tiểu sư đệ cũng nên khoan dung độ lượng một chút.

Kỳ môn suy tàn cố nhiên cũng ngăn cản sự phát triển của quốc gia nhưng nội đấu dữ dội cũng là một trong những nguyên nhân, nếu Thất Tinh phái tiếp tục quay về đại lục thì sau này sẽ suy tàn hoàn toàn, đối với kỳ môn mà nói đây chưa hẳn đã là chuyện hay.

- Thái chương môn, tôi đâu có nói Thất Tinh phái các ông phải rời khỏi Hồng Kông?

Sau khi nghe đại sư huynh nói, Diệp Thiên trầm ngâm một lúc nói:

- Phong thủy của Thất Tinh phía cũng thuộc hạng nhất, có chỗ độc đáo của nó, điều này các chư vị ở đây đều rất rõ.

- Đúng vậy, Dịch hội trưởng xem phong thủy không tồi.

- Mười năm trước Dịch Hội Trưởng đã xem cho tòa nhà kia, đến nay đầu thuận buồm xuôi gió, Dịch Hội Trưởng vẫn có bản lĩnh.

Diệp Thiên còn chưa nói dứt, đám người đã đồng thanh hưởng ứng, Dịch Ôn Mậu ở Hồng Kông đã mấy chục năm giúp đỡ các phú hào không phải là ít.

- Trong giang hồ, tôi kị là không có đức thuật, lệnh đồ vẫn còn phải tôi luyện tính cách nhiều.

Đợi cho mọi người im lặng trở lại, Diệp Thiên nhìn Dịch Ôn Mậu nói tiếp:

- Sư huynh của tôi bố trí phong thủy dựa vào pháp trận Tam Cực, điều các người nghi ngờ vốn không đầy đủ.

Bây giờ nếu Thái trưởng môn đã đại diện cho Thất Tinh phái xin lỗi sư huynh ta thì bỏ qua việc này đi, ta hi vọng sau này Thái trưởng môn tiếp tục dạy dỗ đệ tử đừng có đi đầu đá nữa.

- Diệp Thiên, ý của cậu là chúng tôi vẫn có thể tiếp tục ở lại Hồng Kông?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, quả thực Thái Dương Thu không tin vào tai mình nữa, có ai ghét tiền và địa bàn lớn đâu? Dâng lên cho Diệp Thiên miếng thịt lớn như vậy mà hắn lại từ chối.

Dù sao nếu đổi thành Thái Dương Thu thì hắn cũng không nói diệt sạch, tóm lại là sẽ đuổi đối thủ ra khỏi Hồng Kông, điều này nhất định phải làm tới, đối phương không thể tin được Diệp Thiên đã nói như vậy.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Dương nhiên, mặc dù Hồng Kông lớn nhưng cũng không bé, đừng nói đến hai môn phái chúng ta chứ năm, ba môn phái nữa cũng cùng tồn tại được, hi vọng sau này Thái chương môn gặp phải chuyện này cũng nên suy nghĩ một chút.

Thực ra Diệp Thiên làm như vậy là không hề muốn đấu đá, bài trừ lẫn nhau để cho Thất Tinh phái ở lại còn có lý do nữa bên trong.

Phải biết rằng ở Hồng Kông không ít các phái phong thủy, phái đến hơn chục trường phái mà nổi tiếng nhất là Thất Tinh phái bọn họ chiếm khoảng 60% định mức phong thủy ở cảng đảo này.

Còn lại 40% đều bị lái buôn và các phái cấp nhỏ chiếm cứ, còn một mình Tả Gia Tuấn là siêu cấp phú hào cũng không có trong hàng ngũ này.

Nếu bây giờ toàn bộ Thất Tinh phái rời khỏi cảng đảo thì sẽ phải làm lại phong thủy từ đầu chi bằng để cho ông ta và Ma Y chiếm giữ thị trường định mức cùng.

Cho nên nếu đuổi Thất Tinh phái đi lại phải đưa phái khác vào chẳng thà để cho họ cùng tồn tại như vậy Ma Y có tiếng là rộng lượng, về sau có tranh chấp gì thì bọn họ cũng phải suy nghĩ một chút.

- Diệp môn chủ thật là người đại lượng, Thái mỗ xấu hổ quá.

Diệp Thiên vừa nói câu này, Thái Dương Thu sừng sốt sau khi tỉnh lại đến trước mặt Diệp Thiên cúi đầu hành lễ nói:

- Sau này Thái mỗ sẽ dạy các đệ tử theo lời của Diệp môn chủ, phong thủy ở Hồng Kông sau này Ma Y sẽ như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Quyền lợi và tiền tài trước mắt thì cũng phải ra mắt như vậy có thể khắp Hồng Kông đều là vàng vốn dĩ trong lòng Thái Dương Thu có oán Diệp Thiên thì cũng phải bỏ qua cho tan thành mây khói.

Hơn nữa Thái Dương Thu cũng biết, tuy môn đệ Thất Tinh phái đông đảo nhưng trước mắt không thể đối kháng được 3 huynh đệ này.

Cho nên kết thù oán với đám người Diệp Thiên thì chẳng thà nâng bọn họ lên cho bọn họ đẹp mặt như vậy thì Thất Tinh phái cũng có được chút lợi ích thực tế, bản tính tên Thái Dương Thu này cũng là kẻ thông minh lanh lợi.

- Thái chương môn khách khí rồi, huynh đệ chúng tôi chắc sẽ không làm phong thủy ở Hồng Kông xin Thái chương môn sau này nhọc công một chút.

Đối phương đã nể mặt mình nên Diệp Thiên cũng giảm khẩu khí xuống.

Từ trước đến nay Ma Y không nhiều đệ tử không giống Thất Tinh phái, địa bàn Hồng Kông này thật ra mà nói không mấy hấp dẫn với Diệp Thiên.

Chỉ cần đối phương không gây khó dễ cho trụ phong thủy làm ảnh hưởng đến tòa nhà Tụ Linh Trận của hắn thì Diệp Thiên cũng chẳng hơi đâu mà quản lí nghề phong thủy ở Hồng Kông.

- Diệp môn chủ độ lượng, lão đầu xin lĩnh giáo.

Hôm nay bị nhục nhã như vậy nhưng Thái Dương Thu đã thoát đại nạn, khen Diệp Thiên vài câu rồi nói:

- Tiểu đồ đệ của tôi bị thương nặng, Thái mỗ xin cáo từ trước 3 ngày sau có mở tiệc xin Diệp môn chủ nể mặt nha.

- Được, nhất định sẽ đến.

Diệp Thiên gật đầu, ổn định kỳ môn ở Hồng Kông đối với hắn cũng có ích, cho đối phương cơ hội cũng bớt đi vài phần sóng gió.

- Cứ như vậy là xong rồi, không phải đấu đá nữa.

- Là ông cụ kia nổi điên lên đánh người một chương, nếu không thì người thanh niên kia cũng chưa động thủ.

Đợi sau khi Thái Dương Thu đưa đệ tử đi mọi người bắt đầu bàn tán về chuyện kì dị vừa rồi.

Không hẳn là bọn họ đánh nhau kịch liệt cũng không có chuyện dùng kiếm để đả thương người, giống như mấy cái tay áo của Diệp Thiên, đột nhiên Thái Dương Thu lại mất lý trí chuyện này thật là kì lạ.

Nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi, các phú hào đều thấy ớn lạnh trong người nhìn về phía Diệp Thiên có chút sợ hãi. Ngô nhữ chuyện vừa rồi xảy ra với mình thì không biết sẽ thế nào.

Tục ngữ nói: Văn không được loạn pháp, võ không được vi phạm điều cấm kỵ. thủ đoạn của kỳ môn các nhân sĩ võ lâm còn lâu mới

sánh bằng, đây cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cho các triều đại bị thay đổi người đương quyền.

Thấy sắc mặt mọi người thay đổi, Tả Gia Tuấn đứng dậy nói:

- Các vị chuyện này đừng ở đây thôi, Dịch hội trưởng cũng suy nghĩ vì cảnh đảo mọi người đừng bàn tán nữa, mọi người bàn về Tam Cực trận đi.

Tả Gia Tuấn vừa nói xong đã hấp dẫn mọi người bọn họ muốn biết sóng gió tranh chấp phong thủy như vậy rốt cục là có tác dụng thần kì gì?

Diệp Thiên đứng giữa sân thờ nhẹ nhàng lặng lẽ lui ra ngoài đi vào góc sau, thấy ngọt lịm nơi yết hầu, lúc rút tay ra khoe miệng tràn đầy máu tươi.

Cầu Tâm Gia đứng bên cạnh Diệp Thiên vội vàng đỡ hấn, quan tâm trách mắng:

- Tiểu sư đệ, đệ không sao chứ? Về sau không cần cố chấp giành phần thắng như thế đâu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 575

Một Phái Có 3 Người Siêu Phàm

Đại sư huynh, đệ không sao, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày là ổn rồi.

Nhưng vừa rồi sau khi học ra máu cũng không hẳn đã làm cho vết thương của Diệp Thiên nặng thêm, chẳng qua là chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một hơn thôi.

Thực ra tình hình vừa rồi, Cửu Tâm Gia thừa sức đánh bại Thái Dương Thu nhưng Diệp Thiên là chủ môn không có lí gì Diệp Thiên lại đầu hàng.

- Tiểu tử, sát khí của cậu quá nặng, sau này huynh sẽ giới thiệu cho đệ một Đại hòa thượng, cậu cũng cần phải học một chút Phật pháp đi.

Cửu Tâm Gia có vẻ bất đắc dĩ nhìn Diệp Thiên, ông và Tả Gia Tuấn đều đã già rồi, Ma Y chỉ còn hi vọng vào Diệp Thiên ông không muốn hề cứ Diệp Thiên xuất hiện là lại có chuyện ngoài ý muốn.

- Đại sư huynh, huynh là đạo sĩ mà chuyển sang Phật pháp từ khi nào vậy?

Diệp Thiên đùa vậy cho vui, vừa nói chân khí đã hạ chỉ cảm thấy trong bụng có hơi tích tụ chỗ này không có lợi cho hần tinh dưỡng, hần liền nói:

- Nhị sư huynh, chuyện này đã giải quyết xong, bây giờ chúng ta đi thôi.

Thấy Diệp Thiên mọi người đứng dậy giữ im lặng, Đào Sơn Dịch vội vàng nói:

- Diệp sư thúc, sư bá, sư phụ tôi đã đến, tôi nhanh ra sân bay đón ông cụ, lúc về biết tìm ngài ở đâu đây?

Chúng kiến cánh vừa rồi, Đào Sơn Dịch mới biết cảm giác của mình là không sai, người thanh niên này có ti vụ cự ki cao cường, nếu là mình trên võ đài thì kết cục hẳn là rất thảm hại.

Điều này làm cho trong lòng Đào Dịch Sơn giấy lên làn sóng không tài nào hiểu được. Diệp Thiên còn trẻ mà sao có thể đạt được trình độ công phu như thế?

Lúc nói chuyện ở đây, Đào Dịch Sơn cũng mơ hồ cảm thấy Diệp Thiên chính là chủ nên không muốn xưng hô trước Diệp Thiên.

- Đại sư huynh, huynh xem đi...

Diệp Thiên quay lại nhìn Cầu Tâm Gia, hẳn không biết đại sư huynh và Nam Hoài Căn có quan hệ như thế nào, có đáng để cho ông ta biết câu chuyện về Tụ Linh Trận hay không.

Cầu Tâm Gia trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Hoài Căn lão đệ và huynh là bạn thân đã nhiều năm, năm đó sư phụ cũng dạy cho ông ta một ít món đồ, có chút ngon nguồn sâu sa với Ma Y.

Tụ Linh Trận ở Hồng Kông này xem như là bí mật lớn nhất, dù Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Căn có tâm đầu ý hợp thì đó cũng chỉ là quyết định đứng sau.

- Được, ta ở lại đến lúc đón Nam tiên sinh đến là được rồi.

,

Nếu đại sư huynh không lên tiếng, Diệp Thiên sẽ không chút do dự mà báo cho Đào Sơn Dịch, với chuyện của sư phụ Diệp Thiên cũng hơi tò mò.

- Vâng, cảm ơn Diệp sư thúc.

Đào Dịch Sơn trả lời, đi trước rồi lui khỏi võ đài nhưng có vẻ không hài lòng. Chỗ sư phụ và Cầu Tâm Gia có mối giao tình vậy mà khi đến Hồng Kông đương nhiên phải đến nhà chào hỏi nhưng dường như đối phương còn có chút do dự.

Thấy cha mẹ đang nói chuyện ở phía xa, Diệp Thiên gọi Chu Khiếu Thiên nói:

- Khiếu Thiên, đi cùng ta đến chào hỏi họ rồi hãy đi.

Tuy Tổng Vĩ Lan muốn thân thiết với con trai nhiều hơn nhưng hôm nay người đến thăm họ rất nhiều nên chỉ xin lỗi được con trai từ phía xa.

Có nhiều người chú ý đến Diệp Thiên, thủ đoạn vừa rồi của Diệp Thiên quá mức kì lạ những người đó cũng không dám làm phiền hắn, một đoàn người lặng im không một tiếng động lui ra hội trường.

- Ôi không biết bao giờ mới được tham gia cuộc tụ họp như thế này nữa.

Sau khi ra khỏi hội trường Diệp Thiên thở dài, áp lực trong đó quả thực khiến hắn khó mà chịu đựng được.

- Sợ là người không thể tự chủ được.

Câu nói từ phía sau Diệp Thiên, hắn quay đầu lại thấy Đường Văn Viễn và cháu gái cùng đi ra.

- Diệp Thiên tôi và Dịch Ôn Mậu là chỗ thân tình, đa tạ cậu đã nương tay.

- Lão Đường, vừa rồi tôi xin lỗi, nói chuyện đã không nề mặt ông.

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Việc tranh chấp của môn phái hôm nay, tôi không thể nhường bọn họ nếu không thanh danh của Ma Y sẽ bị hủy hoại, ông có hiểu ý tôi không?

Diệp Thiên làm lên sự nghiệp đúng là có dựa vào vị lão gia này, vừa rồi làm như vậy trước mặt Đường Văn Viễn quả thực hắn cũng có chút áy náy.

- Không sao, cậu không trách ta là được rồi.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Đường Văn Viễn thờ phào nói:

- Bữa tiệc này không có ý nghĩa gì, để lái xe tiễn các cậu một đoạn vừa lúc tôi còn chưa đi qua tòa nhà cậu mới xây, hôm nay phải đến

đó làm khách mới được.

Đường Văn Viễn mời Diệp Thiên xem cho một quẻ, biết trong vòng 3 năm nữa mình có kiếp nạn, thời gian càng ngày càng ngắn dù biết trước nhưng ông ta vẫn không bình tĩnh được.

- Đúng vậy, anh Diệp Thiên anh đến Hồng Kông mà chưa mời Tuyết Tuyết đến làm khách đâu nha.

Đường Tuyết Tuyết cũng kéo ống tay áo Diệp Thiên, cô và Diệp Thiên có thời gian đã ở cùng nhau cả tháng trời đối với người anh này quả thực cô không muốn xa.

- Đến chỗ tòa nhà kia?

Diệp Thiên cười trừ, đừng nói là hôm nay có khách chứ mà nếu hôm nay có bất cứ việc gì cũng không thể khiến hắn đi được, hắn lập tức lắc đầu:

- Lão Đường, bây giờ vẫn chưa thích hợp để đến thăm tòa nhà kia, chờ thêm một thời gian ngắn nữa nhất định sẽ mời ông đến thăm.

- Không thích hợp?

Đường Văn Viễn nghe xong suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nghĩ đến Tự Linh Trận ở kinh thành, sắc mặt ông thay đổi hỏi Diệp Thiên với vẻ thăm dò:

- Diệp Thiên không phải cậu cũng bày trận pháp trong tòa nhà kia đấy chứ?

Khi nói chuyện Đường Văn Viễn lại nghĩ đến trụ phong thủy, khẳng định suy nghĩ của mình hơn.

- Được, đoán được thì đoán đi, một chữ chúng tôi cũng không muốn nói ra, chúng tôi đi trước vậy.

Vẫn dĩ Diệp Thiên cũng không muốn gạt Đường Văn Viễn hơn nữa còn muốn giúp ông ta vượt qua kiếp nạn, còn tin tức mới nhất thì sau này ông ta sẽ biết.

Sau khi từ biệt Đường Văn Viễn, Diệp Thiên gọi một chiếc xe đón khách quý, rồi quay về nhà.

Tính toán thời gian hẳn là 1 giờ nữa Nam Hoài Cẩn sẽ đến, Diệp Thiên vào phòng tắm rửa một chút rồi thay quần áo ngồi trên đài

ngắm cảnh và trị thương.

ở cảng đảo chỗ biệt thự của các phú hào là cao cấp nhất, một bác sĩ vừa mới chữa trị cho Dịch Ôn Mậu xong nhìn Thái Dương Thu với vẻ lo lắng nói:

- Thái lão tiên sinh, Dịch tiên sinh bị thương không sâu lắm nhưng bị gãy 2 sưng sườn trong khoảng thời gian này cần phải nghỉ ngơi nhiều mới được.

Dịch Ôn Mậu kinh doanh ở Hồng Kông đã nhiều năm, bọn họ là trùm các phú hào tích lũy của cải đã mấy năm nay chỉ ít hơn Tả Gia Tuấn mà thôi.

Cho nên cuộc sống của bọn họ cũng cực kỳ xa xỉ, ở trong biệt thự tốt nhất của Hồng Kông, thích gọi bác sĩ lúc nào cũng được.

- Cảm ơn bác sĩ Lưu.

Thái Dương Thu nói với phân phó:

- A Quân tiễn bác sĩ Lưu về.

Về mặt Thái Dương Thu có vẻ khá hơn nhưng âm tà đã xâm nhập vào cơ thể võ công có thể hóa giải được không lưu lại nhiều di tổn.

Nhưng thân thủ của ông ta đã đánh thương đồ đệ khiến ông ta có vẻ áy náy, dù sao đồ đệ cũng đã theo mình 40 năm tình cảm cũng không khác gì cha con.

Sau khi bác sĩ Lưu ra cửa, Dịch Ôn Mậu xấu hổ nói:

- Sự phụ... hôm nay đã gây tai họa cho con rồi.

Thực ra mấy năm nay Thái Dương Thu rất ít khi hỏi đến chuyện của môn phái, phần lớn để cho Dịch Ôn Mậu tự xử lý, chuyện hôm nay ông ta cũng không biết bắt đầu là từ đâu.

Sau khi Dịch Ôn Mậu nhìn thấy mấy người Diệp Thiên trong lòng cảm thấy không ổn, lúc đó mới lập tức cho người tìm sự phụ đến nhưng không ngờ lại khiến cho sự phụ chuốc lấy nhục nhã.

- Sư phụ, người yên tâm, con sẽ không tha cho bọn chúng đâu, Thất Tinh phái chúng ta đông như vậy nhất định sẽ đòi lại được.

Dịch Ôn Mậu cũng không muốn chống lại Diệp Thiên, ông ta cũng không biết chuyện gì xảy ra với Thái Dương Thu cho nên vẫn oán hận đám Diệp Thiên và Tả Gia Tuấn.

- Người nói gì?

Vốn dĩ muốn xem vết thương của đồ đệ nhưng khi nghe thấy vậy Thái Dương Thu trợn mắt tát vào đầu Dịch Ôn Mậu rồi nói:

- Muốn chết để ta cho đập cho một chưởng, tỉnh lại đi đừng có làm liên lụy đến Thất Tinh phái.

- Sư phụ, người... người làm gì vậy?

Dịch Ôn Mậu mơ hồ không biết mình bị đánh vì cái gì?

- Tiểu tử thối, ba huynh đệ bọn họ đều đã tiến đến cảnh giới cao, người lấy cái gì mà đòi lại công bằng?

Thái Dương Thu thở dài, xã hội đều giảng giải pháp luật nhưng từ trước đến nay trong môn phái đều tuân theo một đạo lý nắm tay người nào to thì quyền ở người đó.

Diệp Thiên đang bị thương nặng mà vẫn làm cho ông ta lâm vào ảo ảnh, Thái Dương Thu nhớ lại Diệp Thiên mới hơn 20 tuổi sợ là tu ci cũng đã tiến vào được đến bên trong mức siêu phàm.

Một phái mà có đến 3 người trình độ tuyệt vời, dù để quét sạch các môn phái khác, Thái Dương Thu cũng không có gan tiếp tục đòi lại địa bàn nữa.

- Trình độ siêu phàm?

Dịch Ôn Mậu vẫn còn mơ hồ, toát cả mồ hôi lạnh.

Sư phụ có ba mươi năm lâm ám khí đến giờ cũng chưa có cách nào tiến được vào nơi tuyệt hảo bên trong thậm chí đối phương có đến 3 cao thủ nếu mình cứ đến làm phiền thì quả là liều lĩnh.

- Sau này nếu thấy 3 người này, người phải lễ độ đừng có trêu chọc họ.

Thái Dương Thu suy nghĩ một lúc nói:

- Ngày mai triệu tập mọi người trong phái, đề bọn họ chú ý một chút, mặt khác phải đặt khách sạn tốt nhất ở Hồng Kông, ta phải hóa giải ân oán này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 576

Khiếp Sợ

Ngồi ngắm cảnh ở trên đài, bầu trời đêm trên đỉnh đầu trải ánh sáng ngọc, Cửu Tinh Tụ Linh Trận và chín ngôi sao Bắc Đẩu trên bầu trời xa xa đang lấp lánh, tinh quang phát ra liên tiếp, dung nhập vào bên trong Tụ Linh Trận.

Từng đợt từng đợt linh khí gần như trong suốt, nhập vào Diệp Thiên, đỉnh đầu Diệp Thiên bốc hơi ra một đám sương mù, tứ chi không ngừng tiếp thụ linh khí tẩm bổ, cả người tiến vào sâu trong đó.

Bỗng nhiên, trong lòng Diệp Thiên bỗng giật mình, ánh mắt mở ra, nhìn về chân núi, đang khoanh chân ngồi, hai chân dùng lực xuống phía dưới, thân thể liền đứng lên.

- Tiểu sư đệ, đệ cũng cảm ứng được sao?

Cầu Tâm Gia đứng ở cách Diệp Thiên 10m, vẻ mặt cười cười nhìn hắn, vị sư đệ này của hắn thật có thể nói là thiên phú dị bẩm, bị đã thương nặng như thế, lại vẫn có cảm ứng lực mạnh như vậy.

- Có bằng hữu từ phương xa tới, đệ là chủ nhân, dù như thế nào cũng phải đi nghênh đón một chút chứ?

Diệp Thiên ha ha cười, vừa rồi tuy rằng ngồi gần một giờ, nhưng đã làm cho thương thể bị ngăn chặn, trong khoảng thời gian này chỉ cần không hề động thủ cùng người khác, cũng không có cái gì trở ngại.

Quay người xuống đài ngắm cảnh, sư huynh đệ hai người đi về cổng biệt thự, Chu Khiếu Thiên sớm đã chờ ở cửa, mở cửa sắt của biệt thự ra.

Hiện tại đã hơn 11 giờ, bữa tiệc mà Tả Gia Tuấn làm chủ còn chưa kết thúc, Tả Gia Tuấn cũng chưa thể trở về, nhưng có Diệp Thiên, Môn chủ Ma Ynhất mạch tự mình nghênh đón, coi như là rất nể mặt mũi vị quốc học đại sư này.

Hai người vừa mới đi vào cửa biệt thự, con đường phía trước liền truyền đến tiếng động cơ ô tô, một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy lại đây.

Diệp Thiên cùng Cầu Tâm Gia liếc nhau một cái, nâng bước đi lên phía trước nghênh đón. Nhưng cách cổng chính hơn mười mét liền dừng lại, cửa xe bị đẩy ra từ bên trong.

Một dáng người gầy yếu nhưng tinh thần rất minh mẫn, mặc một bộ quần áo đời Đường, từ trong xe đi xuống.

Giương mắt nhìn Diệp Thiên hai người, ông lão kia vội vàng bước nhanh hơn, không đợi hai người chào đón, liền chạy tới trước mặt. Đôi mắt gắt gao chăm chú nhìn vào mặt Cầu Tâm Gia.

Ông Lão nhìn mặt Cầu Tâm Gia một lúc, ánh mắt quét qua cánh tay phải không còn kia, run rẩy lên tiếng hỏi:

- Có phải... Chính là Nguyên Dương huynh của tôi?

Năm đó Cầu Tâm Gia xảy ra sự cố quay về Đài Loan, Nam Hoài Cẩn từng đi bệnh viện thăm hỏi hắn, tuy rằng lúc này tướng mạo Cầu Tâm Gia so với trước kia có cách biệt một trời một vực, nhưng bị cụt tay cũng không giả được.

Về mặt Cầu Tâm Gia cũng là có chút kích động. Thở dài một tiếng nói:

- Hoài Cẩn lão đệ, từ biệt gần năm mươi năm mới gặp, không ngờ huynh đệ ta còn có ngày gặp lại?

- Hoài cẩn bái lạy đại ca!

Nghe được những lời của Cầu Tâm Gia, Nam Hoài Cẩn không còn hoài nghi trong lòng, chạy mấy bước, sụp xuống bái lạy Cầu Tâm Gia, trong mắt nước mắt đã tung hoành.

Thời gian trước giải phóng có lưu hành chuyện bái lạy huynh đệ kết nghĩa, hai người này năm đó chính là anh em kết nghĩa, lúc này thấy Cầu Tâm Gia, Nam Hoài Cẩn liền dùng đại lễ.

- Không nên...

Cầu Tâm Gia liền chặn Nam Hoài Cẩn lại. Nói:

- Hoài Căn lão đệ, huynh đệ của ta không cần như thế, ta giới thiệu cho đệ, đây là môn đệ của ta - Diệp Thiên. Cũng là môn chủ đương nhiệm Ma Y nhất mạch!

Tuy rằng có rất nhiều lời muốn nói với Nam Hoài Căn, nhưng Cầu Tâm Gia vẫn cảm thấy ngại Diệp Thiên, không nói đến thân phận Diệp Thiên, chính là chỗ tòa nhà này, cũng là của Diệp Thiên toàn bộ.

- Mày kiếm mắt sáng, tướng mạo thật tốt!

Nam Hoài Căn đưa mắt nhìn ở trên mặt Diệp Thiên. Sắc mặt trở nên nghiêm túc, cau mày nói:

- Diệp sư đệ động thủ cùng ai vậy, tại sao lại suy giảm tới cả nội tạng?

Khí chất nội tạng thể hiện tinh hoa con người, ngoài đan điền, là nơi quan trọng nhất, hơn nữa đối với cao thủ nội gia mà nói, phủ tạng bị thương là dễ dàng gây họa ngầm nhất.

Xuất phát từ giao tình với Cầu Tâm Gia, ngay tiếp theo Nam Hoài Căn cũng xem trọng Diệp Thiên vài phần, nghĩ một chút, nói:

- Tôi có một phương pháp trị liệu nội thương, sẽ viết cho cậu, uống thử mấy thang thuốc xem.

Năm đó khi ẩn cư ở Thanh Thành Sơn, Nam Hoài Căn học được một chút y thuật, phương thuốc theo lời hẩn, chính là bí mật trị liệu nội thương không truyền của phái Thanh Thành.

- Cảm ơn Nam Sư huynh quan tâm.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nhìn thoáng phần thân thể dưới sườn, nói:

- Chút thương thể không coi vào đâu, khiến Nam Sư huynh phải quan tâm, chúng ta đi vào trong nói chuyện đi.

- Diệp sư đệ, phủ tạng bị thương, là không thể khinh thường, cần cẩn thận điều dưỡng.

Nhìn thấy Diệp Thiên mang vẻ mặt không coi trọng, Nam Hoài Căn nhìn về phía Cầu Tâm Gia, theo như hẩn hiểu, lão huynh mình cũng là cao thủ đạo này, hẩn lại không rõ tốt xấu trong chuyện này sao?

Từng có một vị người trong kỳ môn, khi tuổi trẻ động thủ cùng người ta, bị người ta đánh cho bị thương phủ tạng, lúc ấy ý vào tuổi

trẻ, thật sự kôci vào đầu, nhưng ai ngờ ngay khi hấn bốn mươi tuổi, đột nhiên bệnh cũ tái phát, phủ tạng xuất huyết mà chết.

Tình trạng Diệp Thiên lúc này còn có điểm tương tự như người nợ, hiện tại không chú ý, nói không chừng ngày sau sẽ bị tái phát lại.

- Hoài Cẩn lão đệ, bản lĩnh Diệp Thiên không dưới ta, đệ ấy há có thể không hiểu rõ đạo lý này?

Cầu Tâm Gia cười lắc lắc đầu, có ngôi biệt thự Cửu Tinh Tự Linh Trạn này, có linh khí thiên địa liên tục không ngừng bổ sung, người giống như bọn hấn, chỉ cần còn có một hơi thở, đều có thể khôi phục lại.

- Ồ?

Nam Hoài Cẩn có chút giật mình nhìn thoáng qua Diệp Thiên, hấn biết bình thường Cầu Tâm Gia cũng không nói thừa, hấn một khi đã như vậy nói, tu vi của Diệp Thiên sợ là thật sự không kém gì hấn.

- Đi vào trong ngôi nhà này, đệ liền hiểu thôi.

Cầu Tâm Gia nhìn thoáng qua Đào Sơn Dịch, thản nhiên nói:

- Đẻ xe ở đó đi, con cũng vào đi!

- Vâng, sư bá!

Đào Sơn Dịch cung kính đáp, trong lòng lại có chút không tin tưởng.

Xem dáng điệu của Cầu Tâm Gia, làm như cho mình vào biệt thự giống như rất nể mặt mũi vậy? Đào Sơn Dịch đi theo sư phụ, đi qua rất nhiều địa phương, cũng đã gặp một số tiền bối, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy ai ngay cả cửa cũng không muốn cho vào đầu.

Cầu Tâm Gia đâu dễ dàng đi lo lắng chút tâm tư của Đào Sơn Dịch, lập tức quay người, tránh nửa thân, cùng Nam Hoài Cẩn sóng vai đi vào biệt thự.

- Há? Đây... Đây là có chuyện gì?

Vừa mới qua cổng, tiến vào biệt thự, thân thể Nam Hoài Cẩn giống như là bị người ta đóng đinh, giống như cái đinh đứng yên ở nơi đó, trên mặt tràn đầy kinh ngạc.

Linh khí thiên địa gần như thuần khiết, đang không ngừng tràn vào trong cơ thể Nam Hoài Căn, tại đây linh khí rất mạnh, hẳn chưa từng có trải nghiệm này? Cho dù năm đó ẩn cư ở Thanh Thành Sơn, linh khí trong núi kia cũng xa xa không bằng nơi này.

Bất chấp hỏi nhiều, theo bản năng Nam Hoài Căn định lại tâm thần, toàn lực hấp thu linh khí thiên địa này, cả người trong phút chốc tiến vào tới trạng thái dung nhập.

- Quả nhiên là thiên phú kỳ tài!

Nhìn thấy Nam Hoài Căn cực nhanh liền thích ứng linh khí thiên địa, hơn nữa còn có thể đứng ở nơi đó dung nhập, Diệp Thiên cũng không nhịn được, âm thầm gật đầu.

- Sư phụ, ngài làm sao vậy?

Đối với phản ứng của Nam Hoài Căn, Cửu Tâm Gia và Diệp Thiên đều đoán được vài phần, nhưng Đào Sơn Dịch đi phía sau, lại có chút không hiểu, ở phía sau bọn họ ba bước, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Một tiếng này khiến Nam Hoài Căn trong trạng thái dung nhập về trong hiện thực, quay đầu nhìn phía đồ đệ về mặt không hiểu ra sao, mở miệng hỏi:

- Đây? Sơn Dịch, con không có cảm giác được gì sao?

- Cảm giác được cái gì? Sư phụ, người rút cuộc làm sao vậy?

Đào Sơn Dịch trở nên mơ hồ, biểu hiện sư phụ hôm nay rất không bình thường, hay là hai người Cửu Tâm Gia kia triệu sư phụ đến, là muốn tính kế hại hắn?

Nghĩ đến đây, Đào Sơn Dịch liền lui về sau hai bước, tục ngữ nói lòng người khó lường, giao tình của bọn hắn là bốn năm mươi năm trước, ai biết bây giờ đối phương có tâm tư gì?

- Tiểu tử nhà ngươi, linh khí thiên địa dồi dào như vậy, ngươi không có cảm giác?

Nam Hoài Căn lộ ra một tia hờn giận trên mặt, quát lớn:

- Nhiều năm như vậy công luyện không đạt gì sao?

- Linh khí? Linh khí ở đâu ạ?

Đào Sơn Dịch nhìn chung quanh một chút, còn phóng khí huyết cảm ứng, nơi này linh khí so với trong thành thị là mạnh hơn một chút, nhưng còn lâu mới được xưng hai chữ dồi dào mà?

- Ở? Hóa ra là như vậy sao?

Nam Hoài Cẩn cũng là người tâm tư thông minh, nhìn thấy biểu hiện của đồ đệ, nhất thời cảm giác được có chút kỳ quặc, thử lui về sau một bước dài, linh khí đang vờn quanh thân người, nhất thời biến mất không thấy đâu.

- Nguyên Dương huynh, đây... Đây là Tụ Linh Trận pháp?

Rốt cục Nam Hoài Cẩn đã hiểu được, lập tức tóm lấy ống tay áo của Cầu Tâm Gia.

Nam Hoài Cẩn năm đó ẩn cư ở Thanh Thành Sơn, từng xem một cuốn điển tịch, muốn tạo được một cái Tụ Linh Trận ở trong núi để tu luyện.

Nhưng bởi vì truyền thừa có nhiều thiếu sót, cho đến hiện tại cũng chưa thể được như nguyện, trước mắt nhìn thấy chỗ này nghi là Tụ Linh Trận, nhìn không được mà kích động.

- Đúng vậy, Hoài Cẩn lão đệ, đi vào rồi nói sau!

Nhìn thấy bộ dáng giật mình của Nam Hoài Cẩn, Cầu Tâm Gia nhìn không được ha ha phá lên cười.

Năm đó Lý Thiện Nguyên luôn luôn khích lệ Nam Hoài Cẩn có tư chất, điều này làm cho Cầu Tâm Gia thân là đại đệ tử Ma Y nhất mạch khó tránh cũng có ghen tỵ trong lòng.

Hiện giờ thấy lão bằng hữu này có bộ dạng kinh ngạc, trong lòng Cầu Tâm Gia quả thực giống như là được ăn nhân sâm, thoải mái không cần nói nhiều, ghen tỵ tích tụ nhiều năm như vậy đã trở thành hư không.

- Không được, Nguyên Dương lão ca, huynh nhất định phải nói rõ ràng cho đệ.

Thấy Cầu Tâm Gia định đi vào trong biệt thự, Nam Hoài Cẩn vội vàng đuổi theo, về mặt nhìn giống như trẻ con nhìn thấy đồ chơi mà

chúng rất âu yếm, hoàn toàn đã không còn vẻ nghiêm túc trong ngày thường.

- Sư phụ, làm sao vậy ạ?

Đứng ở bên ngoài biệt thự, Đào Sơn Dịch có chút há hốc mồm, sư phụ hẳn luôn luôn ăn nói có ý tứ, như thế nào lại lộ ra bộ dạng này? Không kịp nghĩ nhiều, đồ sứ vội vàng truy vấn.

Chỉ là vừa nhảy vào cửa biệt thự, thân thể Đào Sơn Dịch liền như bị chấn động, giật mình miệng há to có thể đủ nhét vào một quả trứng gà.

- Đào tiên sinh, đi, đi vào đại sảnh nói chuyện.

Đứng trong cửa, Diệp Thiên nhìn thấy Đào Sơn Dịch bởi vì giật mình mà gương mặt gằn như biến dạng, trong lòng cũng có khoái cảm như trò đùa dai thành công.

- À, vâng!

Lúc này đại não Đào Sơn Dịch đã hoàn toàn mất đi năng lực suy nghĩ, theo bản năng đi theo phía sau Diệp Thiên, như thế nào hẳn cũng không rõ, ngoài cửa và trong cửa vì sao có khác nhau lớn như thế?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 577

Nhân Ngoại Hữu Nhân

Nguyên Dương lão ca, nơi này rốt cuộc là huynh sống như thế nào? Giấu điểm tiểu đệ thật khổ!

Tiến vào đến phòng khách biệt thự rồi, Nam Hoài Cẩn đã khôi phục trấn định, lão bằng hữu nhiều năm cho là đã chết, chính mình nếu còn khăng khăng truy vấn Tụ Linh Trại này, không khỏi có vẻ có chút bạc tình bạc nghĩa.

Nghĩ mấy chục năm giao tình của hai người, Nam Hoài Cẩn thật đúng là kích động, từ trên ghế salon đứng lên quơ tay nói:

- Năm đó đệ muốn đi đến hiện trường tìm thi hài đại ca, đám người kia lại nhiều giống như ruồi, tiểu đệ đành lui về trong con tước gian!

Tình cảnh năm đó của Cầu Tâm Gia khiến Nam Hoài Cẩn khó tránh có cảm giác bi ai, sau khi chuyện phát sinh không lâu, vì nghiên cứu học vấn, hẳn phải rời khỏi Đài Loan một thời gian rất dài.

- Hoài Cẩn lão đệ, người nào cũng biết quan hệ chúng ta, ta sợ liên lụy đến đệ mà...

Nghĩ lại chuyện kinh tâm động phách mấy chục năm trước, Cầu Tâm Gia thở dài, nói:

- Năm đó trong hai tổ chức ta có người bí mật giúp, chính là bọn họ giúp ta trốn đi, dấu vết sau đó, cũng đều là bọn họ xử lý.

Theo lời Cầu Tâm Gia, hai tổ chức, dĩ nhiên là hai tổ chức điệp báo trong Quốc đảng, nhưng thế nhân không biết là, trong hai tổ chức, còn có thể lực của Cầu Tâm Gia.

Bởi vì Cầu Tâm Gia được Tưởng Giới Thạch tín nhiệm, cho nên cũng bị hai tổ chức đó coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, luôn luôn muốn trừ tận gốc.

Nhưng Cầu Tâm Gia là nhân vật bậc nào, hẳn sớm đã bố trí người trong hai tổ chức, chính là vì phòng ngừa trong tương lai xảy ra chuyện, sự thật chứng minh cách làm của hắn là chính xác.

- Nguyên Dương đại ca, vậy... Vậy mấy năm nay huynh đều ở Hồng Kông sao?

Nam Hoài Cẩn có thể hiểu được tình cảnh Cầu Tâm Gia lúc ấy, nhưng đối với việc Cầu Tâm Gia nhiều năm như vậy không liên hệ cùng mình, cũng rất không vui,

- Nguyên Dương đại ca, những năm gần đây đệ qua Hồng Kông rất nhiều lần, vì cái gì huynh cũng không liên hệ cùng tiểu đệ một chút chứ?

Là quốc học đại sư nổi tiếng đương thời, Nam Hoài Cẩn từng nhiều lần đến trường cao đẳng của Hồng Kông đi diễn thuyết, báo chí đều có đăng. Hắn không tin Cầu Tâm Gia chưa một lần thấy.

- Ai nói cho đệ biết ta ở Hồng Kông?

Cầu Tâm Gia nhìn Nam Hoài Cẩn, cười nói:

- Mấy năm nay ta luôn luôn ở trong núi Phật Quang khổ tu nghiên cứu đạo thuật trận pháp, gần năm mươi năm cũng chưa xuống núi một bước, nói xem lấy đâu mà có tin tức của lão đệ!

- Cái gì? Huynh ở ngay tại trên núi Phật Quang?

Nam Hoài Cẩn nghe vậy sững sốt, tiện đà oán hận nói:

- Tinh vân Đại hòa thượng này, uổng công đệ cùng với ông ta giao thiệp mấy chục năm, lại dám gạt đệ!

Nam Hoài Cẩn tinh thông Phật - Đạo - Nho ba phái giáo lý, cũng là vì tâm đầu ý hợp cùng Tinh Vân hòa thượng ở Phật Quang sơn. Hàng năm đều lên núi cùng ông ta đàm luận Phật pháp.

Chính là Nam Hoài Cẩn như thế nào cũng không nghĩ tới. Người anh em kết nghĩa của mình, mấy chục năm qua lại có thể luôn luôn ở trên núi, mà Tinh Vân pháp sư lại chưa từng nói ra bên ngoài.

- Đại hòa thượng là do ta nhờ vả. Đệ cũng đừng trách ông ta!

Cầu Tâm Gia khoát tay áo, hần ở trên núi không liên hệ cùng cố nhân, cố nhiên là lo lắng còn có người nhớ những chuyện năm đó.

Một nguyên nhân khác chính là Cầu Tâm Gia muốn dốc lòng tu đạo. Nghiên cứu tập trận pháp, nếu không phải bốn năm mươi năm này sống một mình, chi sợ hần cũng không đột phá đến bên trong cảnh giới luyện khí Hóa Thần.

- Đại sư huynh, Nam Sư huynh, uống ngụm trà trước đi, có khách không có trà, không phải đạo đãi khách!

Diệp Thiên bung bộ trà cụ đặt ở trên bàn trà trong gian phòng khách, cười cắt đứt câu chuyện hai người.

- Được, được. Hôm nay lấy trà thay rượu, đệ muốn kính Nguyên Dương lão ca một ly!

Nam Hoài Cẩn gật gật đầu, bung lên một ly trà, nói:

- Năm đó đệ đã xem qua tướng mạo đại ca, biết được Nguyên Dương huynh phúc duyên thâm hậu, không phải người chết sớm, bây giờ có thể nhìn thấy ta huynh. Quả thật là an ủi với cuộc đời này, đệ mời đại ca một ly!

- Lão đệ trọng tình nghĩa, là huynh tâm linh!

Cầu Tâm Gia cũng nâng chung ly trà lên uống một hơi cạn sạch, nếu không phải vài ngày trước bị thương. Nói không chừng hôm nay sẽ đem đổi những ly trà này thành rượu.

Kính trà xong, Nam Hoài Cẩn mới cảm giác được có chút lạnh nhạt với Diệp Thiên. Xoay mặt nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Tôn sư Thiện Nguyên chân nhân có ân với tôi, không biết lão nhân gia còn sống trên đời hay không?

Nhìn tuổi của Diệp Thiên, chỉ chừng hai mươi, nói cách khác, hần nhất định là đồ đệ của Lý Thiện Nguyên trong hơn mười năm lại đây, suy luận như vậy, Lý Thiện Nguyên còn sống trên đời xác suất là rất lớn.

- Nam Sư huynh, Gia sư ba năm trước đây đã mọc cánh thành tiên.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Sư phụ khi còn sống nhiều lần nhắc tới Nam Sư huynh, hôm nay được thấy, sư huynh quả nhiên cảnh giới cao thâm!

Ngoài Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên lần đầu tiên nhìn thấy có người tu vi có thể đi vào cảnh giới siêu phàm, trên người Nam Hoài Căn khí huyết minh mông, so với Đại sư huynh cũng chỉ kém hơn một chút mà thôi.

- Ôi, năm đó tôi khuyên lão nhân gia đi Đài Loan, chân nhân nhất định không chịu, lần từ biệt này chính là thiên nhân xa cách rồi!

Nam Hoài Căn mang vé mặt bí thông lác đầu, hấn làm cho sư huynh đệ Diệp Thiên thương tâm, liền chuyển đề tài:

- Thời gian trước nghe nói có một thiếu niên làm long trời lở đất Đài Loan, nói vậy chính là Diệp sư đệ à?

Nam Hoài Căn vốn còn kinh ngạc, Diệp Thiên đơn thương độc mã thế nhưng có thể giết hơn mười người lính đánh thuê, bây giờ nghe nói Cầu Tâm Gia luôn ẩn cư ở Phật Quang sơn, hấn tựa hồ hiểu được chút gì đó.

Cầu Tâm Gia nghe ra ý của Nam Hoài Căn, cười nói:

- Hoài Căn lão đệ, chuyện đó không có quan hệ gì cùng ta, sau chuyện đó ta mới nhận ra tiểu sư đệ, nếu đệ ấy không bị thương, đệ cũng chưa chắc có thể là đối thủ của đệ ấy!

- Ô? Diệp sư đệ cũng đã tiến vào siêu phàm?

Nam Hoài Căn cả kinh hơn mức bình thường, hấn chuyên tu, cũng là tiêu phí hơn sáu mươi năm, mới bước vào đến bên trong cảnh giới siêu phàm, biết rõ gian nan trong đó.

Muốn nói Cầu Tâm Gia có thể đi vào cảnh giới siêu phàm Nam Hoài Căn thật ra có thể hiểu được, nhưng Diệp Thiên như vậy, một người thanh niên hai mươi tuổi đầu, cũng có được tu vi giống như bọn họ, không thể không khiến Nam Hoài Căn khiếp sợ không thôi.

- Cơ duyên trùng hợp thôi, không vững chắc được bằng hai vị sư huynh.

Diệp Thiên cười cười, cũng thừa nhận tu vi của mình, vai vế trong kỳ môn, thường phải nói thực lực, hấn cũng không muốn làm cho cái danh môn chủ Ma Y nhất mạch của mình là hữu danh vô thực.

- Tuyệt, Ma Y nhất mạch dưới sự dẫn dắt của Diệp sư đệ, nhất định có thể rạng rỡ!

Trên mặt Nam Hoài Căn lộ ra thần sắc vui mừng, năm đó Lý Thiện Nguyên có ân với hấn, hiện giờ có thể nhìn thấy Ma Y nhất mạch phát triển thịnh vượng, hấn cũng thấy cao hứng tự đáy lòng.

- Diệp sư thúc, tôi... tôi muốn hỏi, đây... linh khí trong biệt thự này, làm sao lại mạnh như thế?

Khi Nam Hoài Cẩn và Cầu Tâm Gia cùng Diệp Thiên đối thoại, Đào Sơn Dịch rất cục không nhìn được, thanh âm yếu ớt của hắn vang lên.

Lúc này Đào Sơn Dịch đã cảm thụ được linh khí rất mạnh trong đại sảnh kia, trong lòng giống như là bị mèo cào mà ngứa ngáy, hận không thể lập tức tìm một chỗ ngồi xuống tu luyện.

Phải biết rằng, Đào Sơn Dịch tiến vào ám kinh cũng đã lâu lắm rồi, tu vi vẫn trì trệ không tiến, nguyên nhân chính là linh khí thiên địa quá mức loãng, hắn không thể tích lũy đủ chân khí.

Thế nhưng khi tiến vào trong biệt thự này rồi, vấn đề luôn luôn quấy nhiễu hắn lập tức không tồn tại nữa, chỉ cần Diệp Thiên có thể cho phép hắn ở đây tu luyện, Đào Sơn Dịch tin tưởng mình rất nhanh sẽ có thể đi vào đến cảnh giới đỉnh cao ám kinh.

Hơn nữa vào lúc này, Đào Sơn Dịch cũng hiểu được lúc trước tại sao Cầu Tâm Gia lại đối với thầy trò bọn họ như vậy, nếu đổi thành bọn họ có được một chỗ phong thủy tốt như vậy, cũng không dám mạo muội cho người khác tới thăm.

- Sơn Dịch, thuật dưỡng khí của con vẫn chưa đạt được hả?

Nam Hoài Cẩn quờ mắt đê từ một câu, nhưng lại nhìn hướng Diệp Thiên, trên mặt cũng là nét tươi cười, hỏi:

- Diệp sư đệ, tiểu đồ hỏi đúng là điều trong lòng sư huynh suy nghĩ, không biết Diệp sư đệ có thể giải đáp một chút được không đây?

Từ sau khi vào đến bên trong biệt thự, Nam Hoài Cẩn nhất thời đã hiểu vì cái gì Diệp Thiên không thêm đề ý chút nào đối với thương thế trên người, có thể hưởng dụng linh khí thiên địa dồi dào như vậy, thương thế thật sự không coi vào đâu.

- Ha ha, Nam Sư huynh khách khí, đây đúng là một cái Trận pháp Tụ Linh, là do tiên sư lúc tuổi già ngộ đạo mà có được, không có quan hệ gì cùng sư huynh đệ chúng tôi...

Việc Diệp Thiên đoạt được truyền thừa, ngoài sư phụ đã qua đời, đương thời không còn người nào biết được, cho nên khi Nam Hoài Cẩn mở miệng hỏi, liền đem công lao đổ lên đầu Lý Thiệu Nguyên.

- Thiên Nguyên chân nhân quả nhiên là thiên nhân, có thể hồi phục trạng thái trận pháp thượng cổ, chúng ta có nhiều cái không bằng!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Nam Hoài Cẩn thờ dài một tiếng, mặc dù không tuyệt đối tin đối với lời nói của Diệp Thiên, nhưng cũng biết trận pháp này có liên quan cùng Lý Thiện Nguyên.

- Sư phụ, sư bá, Diệp sư thúc, người xem con...

Đào Sơn Dịch kỳ thật cũng không có hứng thú đối với lai lịch trận pháp này, hẳn chính là muốn biết mình có thể ở nơi đây tu luyện hay không?

- Không có tiền bộ gì cả!

Nam Hoài Cẩn cười quơ trách đệ tử một câu, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Đệ tử của ta tu vi đã chững lại bảy tám năm không tiến thêm được, Diệp sư đệ có thể cho phép nó ở lại tu luyện một thời gian hay không đây?

Với quan hệ của Cửu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn, căn bản là không cần đi hỏi, chỉ cần Diệp Thiên đồng ý là được.

- Nam Sư huynh khách khí, Sơn Dịch sư đệ đi đến đài ngắm cảnh mà đã tọa đi!

Diệp Thiên gật đầu cười, nơi đây không giống với Tụ Linh Trận của hắn ở Bắc Kinh, linh khí trên biển liên tục không ngừng bổ sung, căn bản là không cần lo lắng linh khí bị hấp thu không còn.

Sau khi tạ ơn Diệp Thiên mấy người, Đào Sơn Dịch cực kỳ hứng thú đi tới đài ngắm cảnh, khi hắn đứng ở đài ngắm cảnh nhìn xuống xung quanh, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Từ ngọn đèn chân núi, như có long mạch uốn lượn thân mình, linh khí không trung tràn ngập đều bị hút vào tới trụ phong thủy, mà trên đài ngắm cảnh linh khí hình thành nồng đậm như tầng sương mù, đúng là lấy mẫu theo trụ phong thủy mà có.

Nếu thân ở bên ngoài, tự nhiên không thể thấy được bố cục phong thủy ảo diệu, nhưng nếu đứng ở đài ngắm cảnh này, cả bố cục phong thủy không còn bí mật gì, lúc này Đào Sơn Dịch mới thực sự hiểu được tác dụng của bố cục phong thủy, cả kinh hắn trợn mắt há

hồc môm.

Bản thân vốn là đệ tử của Nam Hoài Cẩn, trong lòng hắn còn có một tia kiêu ngạo, nhưng nhìn thấy bút tích kinh thiên của Ma Y nhất mạch lúc rồi, hắn mới thực sự hiểu câu: “Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân” có ý nghĩa gì.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 578

Thôi Bối Đồ

Đào Sơn Dịch rời đi không lâu, Tả Gia Tuấn liền về tới biệt thự, so sánh với mặt sắc khó coi của Diệp Thiên thì Tả đại sư hôm nay có thể nói là đường làm quan rộng mở, rất nổi bật.

Sau khi Diệp Thiên đấu pháp thắng và lặng lẽ rời đi, Tả Gia Tuấn nhất thời bị các siêu cấp phú hào vây lại.

Có người mời xem phong thủy, cũng có người cầu xin hán đoán chữ xem bói, tóm lại chính là yến hội của Tả Gia Tuấn hôm nay, các đại phú hào tiền tỉ cũng đều bị mờ đi.

Mà đồng nghiệp trong nghề phong thủy của Hồng Kông, vừa nghe đến Thái Dương Thu nói rằng bọn hán sẽ phục tùng Tả Gia Tuấn như Thiên Lô sai đâu đánh đó, lại càng ra sức nịnh hót, thổi phồng Tả Gia Tuấn giống như đã thành đại sư phong thủy đệ nhất đương thời.

Cũng may đầu óc của Tả Gia Tuấn còn không mất lý trí, biết được còn có hai người hơn xa hán là sư huynh đệ của hán, nhưng vẫn bị mọi người chuốc không ít rượu, cách thật xa có thể ngửi được mùi rượu.

- Nhị sư đệ, hôm nay uống không ít nhỉ?

Nhìn thấy Tả Gia Tuấn đã có vài phần say rượu, Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, nói:

- Tới gặp Hoài Cẩn lão đệ đi, nhưng đệ cần gọi là huynh!

Nghe lời nói của Cầu Tâm Gia, cảm giác say của Tả Gia Tuấn nhất thời thanh tỉnh vài phần, hít vào một hơi thật sâu, bốn phía quanh thân thể của hán nhất thời tràn ngập một mùi rượu, chính là bị hán đẩy trong cơ thể ra.

Sau khi mùi rượu được bức ra, Tả Gia Tuấn đi đến trước mặt Nam Hoài Cẩn, chấp tay cúi người xuống hành lễ, trong miệng nói nói:

- Nam huynh, chúng ta quen biết hơn hai mươi năm, mà thật không biết chúng ta còn có quan hệ sâu xa, hoan nghênh đến Hồng Kông!

Tà Gia Tuấn bái Lý Thiện Nguyên là sư phụ, đúng thời gian quốc nội có cuộc vận động năm đó, đối với những người bà con, bạn bè ở nước ngoài vốn rất kiêng kị, cho nên ngoài đề cập với hấn về đại đệ tử ra, Lý Thiện Nguyên cũng không có nói về Nam Hoài Cẩn.

Đương nhiên, tới niên đại mà Diệp Thiên sống, cũng tương phản hoàn toàn cùng khi đó, nhà ai nếu có người bà con họ hàng, bạn bè ở nước ngoài, hấn không thể làm cho mười dặm bát hương mọi người cũng biết. Đây cũng là nguyên nhân Diệp Thiên biết đến Nam Hoài Cẩn.

Nam Hoài Cẩn nâng cánh tay phải gầy gò, kéo nhẹ tay Tà Gia Tuấn một chút, cười nói:

- Tà lão đệ, năm đó ta hỏi đệ có phải theo Ma Y nhất mạch hay không? Đệ giấu diếm thật là nhanh!

Nam Hoài Cẩn biết thật nhiều về Ma Y nhất mạch, năm đó nhìn thấy Tà Gia Tuấn xem bói, liền hoài nghi hấn có quan hệ cùng Ma Y nhất mạch, từng dò xét qua.

Nhưng khi đó Tà Gia Tuấn đến Hồng Kông không bao lâu, thái độ rất cẩn thận, tìm lý do che dấu đi, trong giang hồ hỏi truyền thừa người khác chính là tối kỵ, lúc đó Nam Hoài Cẩn sẽ không tiếp tục hỏi tới.

Bị tay phải Nam Hoài Cẩn giữ không thể cúi xuống bái lạy, Tà Gia Tuấn cười khổ một tiếng, nói:

- Nam Sư huynh, huynh cũng biết người của Đạo gia không thích khoe khoang, không được đến sư phụ cho phép, đệ nào dám nói ra truyền thừa cho người ngoài.

Tà Gia Tuấn đến Hồng Kông, là vì trốn tránh trận cuộc vận động, hấn ở quốc nội sớm đã bị sợ tới mức như chim sợ cành cong. Đi đến Hồng Kông lúc đầu tự nhiên muốn cúp đuôi làm người, lúc ấy có thể nói là vô cùng khiêm tốn.

- Ô? Tà lão đệ, đệ cũng tiến vào cảnh giới siêu phạm rồi sao?

Buông tay Tà Gia Tuấn ra, Nam Hoài Cẩn phát hiện, người này mười năm trước còn chưa tới đỉnh ám kinh, hiện tại giống như cũng đã tu vi đến siêu phạm, trong lòng không khỏi nhảy dựng.

Phải biết rằng, từ khi bắt đầu đến khi tiến vào đến ám kinh, đây là một bước ngoặt, nếu năm mươi tuổi bước không qua, chủ yếu sẽ không có hi vọng, cả đời cũng dừng bước tại chỗ này.

Mà từ ám kinh bước vào đến siêu phàm, đây quả thực chính là một bước lên trời. Trong một trăm người tập võ, thường thường ngay cả một người có thể đi vào đến siêu phàm cũng không có.

Từ xưa đến nay tương truyền cái gọi là cao nhân, như là Không Không Nhi nhà Đường, Trương Tam Phong nhà Minh, những nhân vật giống như chính là thần tiên, kỳ thật cũng chính là tu vi được siêu phàm. Có thể thấy được bước này khó khăn chừng nào.

Nam Hoài Cẩn đọc được điển tịch ba phái Phật - Đạo - Nho, nhưng có lẽ ngoài những nhân vật trong truyền thuyết đó ra, cũng không nghe nói qua có môn phái nào lại có thể một môn phái xuất hiện ba vị cao thủ đến cảnh giới siêu phàm.

Tả Gia Tuấn đưa đi một ánh mắt cảm kích về phía Diệp Thiên, nói:

- Toàn bộ dựa vào tiểu sư đệ, đệ mới có thể tiến đến cảnh giới này!

Tả Gia Tuấn hiểu rõ ràng, nếu như không có Diệp Thiên cho thuật pháp, nếu như không có linh khí ở Tứ Hợp Viện trong kinh thành kia, chính mình nếu muốn đột phá tới siêu phàm, quả thực giống như là người ngốc nói mê mà thôi, đem công lao quy thuộc Diệp Thiên, hẳn một chút cũng không có nói ngoa.

Nam Hoài Cẩn có thể nghe được ra ngữ khí chân thành tha thiết của Tả Gia Tuấn, nghe vậy nhin không được lại lần nữa đánh giá Diệp Thiên, hẳn vốn đã xem trọng Diệp Thiên không ít, nhưng không ngờ chính mình vẫn là xem thường người trẻ tuổi kia.

- Nam Sư huynh, ánh mắt này huynh nhìn tiểu đệ, đệ thấy gương gương ngừng đây!

Đều là cao thủ siêu phàm, một chút áp lực từ trên người Nam Hoài Cẩn, đối với Diệp Thiên chính là tí xíu cũng không dễ chịu, sau khi nhìn thấy ánh mắt của Nam Hoài Cẩn, Diệp Thiên không khỏi mở miệng nói đùa.

- Không cần gương ngừng, cho huynh mượn đất này, cho ta bồi dưỡng được một đệ tử tu vi đến siêu phàm là được!

Nam Hoài Cẩn nghe vậy nở nụ cười, hẳn vốn là người tính cách rộng rãi, nghĩ đến là nói, một chút cũng chưa nghĩ bản thân là người ngoài.

- Đào Sơn Dịch thì không được.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Sư huynh cũng có thể xem tướng người hoặc là dùng phương pháp sờ cốt, đại đệ tử này của huynh căn cơ có hạn, sợ là cả đời chỉ đến ám kinh thôi.

Rất nhiều bằng hữu ở một số tiểu thuyết võ hiệp đều có thể chứng kiến, người tu đạo luyện võ, thường xuyên nói đến hai chữ “Căn cốt”.

Trong những tiểu thuyết đó, người căn cốt thật tốt, học cái gì cũng nhanh, trái lại người rất ngu dốt. Thậm chí có sư phụ vì tranh đoạt đồ đệ mà đánh nhau là chuyện thường tình.

Tiểu thuyết gia nói, thực sự không phải là hoàn toàn vô căn cứ, bởi vì ở kỳ môn chuyên thu đồ đệ, căn cốt liền được đặt ở vị trí đầu não, một người căn cốt như thế nào, thường thường sẽ quyết định cả đời này ắt có thể đạt tới trình độ nào.

Diệp Thiên gặp được Lý Thiện Nguyên khi năm tuổi, đã bị lão đạo sĩ bắt cởi hết quần áo, từ đầu đến chân sờ soạng một hồi, sau khi sờ xong lớn tiếng kêu ba tiếng tốt, lúc này mới nhận Diệp Thiên làm đồ đệ.

Nếu Diệp Thiên là người căn cốt kém, lão đạo sĩ vì sao lại vì hắn mà hao tổn tâm sức hái hào dược cho hắn, chỉ sợ là Diệp Thiên quý bầy ngày bầy đêm, lão đạo sĩ cũng sẽ không thu làm môn đệ.

Mà căn cốt của Đào Sơn Dịch, chính là thuộc loại kém, khó có thể tu vi đến cảnh giới siêu phàm, lúc này Diệp Thiên mới có thể nói như vậy.

- Ôi, từ nhỏ ta đã cho nó ngâm dược liệu, muốn thay đổi căn cơ của nó, không nghĩ tới cuối cùng lại vẫn không được!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Nam Hoài Cẩn thở dài, hắn chẳng phải nhìn không ra căn cốt đệ tử, chính là ôm một tia ảo tưởng trong lòng, cũng bị Diệp Thiên vô tình đánh vỡ.

- Nam Sư huynh, với tu vi của huynh, ít nhất còn được hơn mười năm dương thọ, thời gian này cũng đủ cho huynh tìm được môn đệ tử phù hợp.

Người trong Kỳ môn, không nên kiêng kị sinh lão bệnh tử, Diệp Thiên nói thẳng:

- Sau này chỉ cần là người Nam Sư huynh đưa tới, cũng có thể ở Tụ Linh Trại của đệ tu luyện, huynh thấy vậy được không?

- Được, vậy một lời đã định!

Nam Hoài Cẩn cũng là người cảm được thì cũng buông được, lớn tiếng cười nói:

- Vẫn là Diệp sư đệ nhìn thấu đáo, bản thân ta là có chút thua rồi!

- Đúng rồi, Nam Sư huynh, đệ có một chuyện muốn hỏi, không biết huynh có biết hay không?

Đối với kỳ môn mà nói, truyền thừa là chuyện trọng yếu, Diệp Thiên không muốn Nam Hoài Cẩn phiền lòng, lập tức chuyển đề tài.

- Diệp sư đệ, ta còn không đến mức nghĩ không thông như vậy đâu!

Nam Hoài Cẩn nhìn ra tâm tư Diệp Thiên, lắc đầu cười nói:

- Nói đi, là chuyện gì, chỉ cần ta biết, nhất định sẽ nói!

- Nam Sư huynh, đệ muốn biết, ở viện bảo tàng Cổ Cung trong Đài Bắc, có một vật hay không?

Nhắc tới việc này, sắc mặt Diệp Thiên rất nghiêm túc.

Nghe được Diệp Thiên hỏi là chuyện này, lòng mày Nam Hoài Cẩn nhíu lại, nói:

- Là vật gì? Ta cũng rất quen thuộc viện bảo tàng Cổ Cung, đồ vật bên trong hầu như đã qua tay ta một lượt.

Nam Hoài Cẩn không chỉ là quốc học đại sư, tinh thông lý luận các phái, đồng thời cũng là một vị đại sư giám định và thưởng thức, trình độ nghiên cứu đối với đồ cổ thâm hậu.

Khi viện bảo tàng Cổ Cung Đài Bắc vài lần sửa sang lại, Nam Hoài Cẩn đều từng tham dự qua, cũng không phải huỳnh hoang trước Diệp Thiên.

- Nam Sư huynh, nơi đó có Thôi Bối Đồ không?

Diệp Thiên nghiêm mặt nói:

- Tiên sư có một việc đáng tiếc, chính là cả đời không thể tìm được Thôi Bối Đồ, làm đệ tử muốn hoàn thành điều tâm nguyện của lão nhân gia!

Từ thời trung niên, Lý Thiện Nguyên du tẩu và đảm nhiệm dạy ở các trường quốc nội nhưng tiêu phí hơn mười năm cũng không thể nhìn thấy chút có tin tức quan hệ tới Thôi Bối Đồ.

Trước khi quy tiên, Lý Thiện Nguyên còn từng cùng Diệp Thiên nói qua chuyện này, hiển nhiên đây là một cái khúc mắc duy nhất không cởi bỏ của ông ta trước khi qua đời.

Lý Thiện Nguyên từng hoài nghi Thôi Bối Đồ có lẽ bị cất ở trong số điển tịch cao như núi ở Cổ Cung kia, bị đưa tới Đài Loan, cho nên Diệp Thiên mới hỏi như thế.

- Thôi Bối Đồ?

Nghe được Diệp Thiên hỏi cái này, sắc mặt Nam Hoài Cẩn có chút cổ quái, từ trước đến nay Thôi Bối Đồ đều là đệ nhất kỳ thư trong kỳ môn, người muốn tìm nó, sợ cũng là tâm nguyện của người trong mỗi một môn phái?

- Trong viện bảo tàng Cổ Cung Đài Bắc không có sách này!

Nam Hoài Cẩn lắc lắc đầu, nghĩ một chút, nói:

- Nhưng ta từng nghe nói một chút tin tức về Thôi Bối Đồ, cũng không biết là thật hay giả.

- Há? Hoài Cẩn, nói nghe một chút.

Diệp Thiên hai người đối thoại cũng khiến Cầu Tâm Gia hứng thú, Thôi Bối Đồ cũng có được lực hấp dẫn lớn lao đối với hắn.

Nam Hoài Cẩn nói:

- Đệ ở Anh quốc có quen một vị giáo sư đặc biệt tu sửa và nghiên cứu sách cổ, bản thân ông ta cũng rất thích văn vật Đông

Phương, chính là từ trong miệng ông ta để nghe được một chút về Thôi Bối Đồ ...

Hóa ra là, tám năm trước Nam Hoài Cận ở Âu Châu dạy học, kết bạn với một người Anh quốc, hai người đều cảm thấy hứng thú đối với văn hóa Đông Phương, trò chuyện một hồi liền nói tới tác phẩm nghệ thuật của Trung Quốc.

Người Anh quốc đó từng chủ trì công tác chỉnh sửa sách cổ trong nhà bảo tàng lớn nhất Anh Quốc, khi cùng Nam Hoài Cận nói chuyện phiếm, trong lúc vô ý đã nhắc tới, hẳn thấy qua một bộ điển tịch cổ rất cổ quái.

Ngôn ngữ trong sách cổ cực kỳ khó hiểu, hơn nữa còn có một vài đồ án cùng với hình thù lạ.

Lúc ấy người Anh quốc đã dựa vào trí nhớ vẽ ra qua một số đồ án, Nam Hoài Cận vừa nhìn thấy, nhận định ngay đây chính là một quyển Thôi Bối Đồ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 579

Quay Về Kinh

Thôi Bối Đồ là một trong những kiệt tác nổi tiếng nhất trong những sách tiên tri của Trung Quốc.

Tương truyền rằng năm Trinh Quan triều Đường, hai bậc thầy tiên đoán Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương đã dự đoán sự tình triều đại nhà Đường sau này. Cuốn sách cùng sáu mươi hình vẽ, lấy sáu mươi chữ giáp và quẻ tượng khác nhau để đặt tên tiêu sách là Thôi Bối Đồ, cũng căn cứ trong hình vẽ thứ sáu mươi mà viết tên sách: “Vạn vạn thiên thiên thuyết bất tẫn, bất như thôi bối khứ quy hưu” (Trăm ngàn lời nói không hết, không bằng dùng hình vẽ để lưu lại).

Bởi vì chuẩn xác của lời tiên đoán, Thôi Bối Đồ khiến những người đứng đầu các triều đại sau kinh hãi, luôn luôn bị liệt là sách cấm, cho đến hôm nay đã được phân loại như một danh sách đen không thể thoát khỏi lệnh cấm.

Sau khi lật xem truyền thuyết Đường Thái Tông Thôi Bối Đồ, đánh giá cao, trọng thưởng tư thiên giám Lý Thuần Phong, mà Viên Thiên Cương vì đố kỵ Lý Thuần Phong giành được thành công, trong lòng rất căm hận anh ta.

Sau khi Đường Thái Tông chết, hai người tách riêng cuốn Thôi Bối Đồ, Lý, Viên hai nhà trở thành kẻ thù. Nhưng là tin đồn ở trong kỳ môn, Lý Viên hai người vì sợ hậu nhân chịu khổ, cố ý tách Thôi Bối Đồ ra, kể từ đó, không người nào có thể giải thích hình vẽ hoặc những lời tiên tri, tự nhiên có thể khiến hậu nhân của họ tránh thoát kiếp nạn.

Cho nên sau khi nghe được lời nói của Nam Hoài Cẩn, Diệp Thiên truy vấn:

- Nam Sư huynh, huynh thấy hình vẽ gì? Có thể miêu tả khái quát một chút không?

- Hình vẽ là một con quý trong nước, nâng một đầu người, lời tiên tri viết: hán thủy mang mang, bất thống kế thống, nam bắc bất phân, hòa trung dữ cộng ...

Nam Hoài Cẩn cười nhìn về phía Diệp Thiên, mang theo một ánh nhìn tinh tế hỏi:

- Diệp sư đệ, đệ nên biết đây là một quẻ tượng.

Tuy rằng việc thực hiện các hình ảnh ban đầu do Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương cùng thực hiện, nhưng về sau hình ảnh lưu truyền qua các triều đại lại nhiều phiên bản, được coi như cuốn sách kiệt tác thứ nhất của kỳ môn, Diệp Thiên hẳn là cũng xem qua.

- Hán Thủy mang mang, bất thống kê thống, nam bắc bất phân, hòa trung dữ cộng...

Diệp Thiên trầm ngâm một chút, nói:

- Đây nên là hình dạng thứ ba mươi bảy trong quyển hạ Thôi Bối Đồ được nói là lời tiên tri của thời kỳ Quốc dân...

“Hán Thủy mang mang”, chính là khởi nghĩa Vũ Xương Phát đã bắn phát súng đầu tiên của cuộc cách mạng.

Bất thống kê thống. Cuộc cách mạng mặc dù thành công nhưng đất nước lại chưa thống nhất, mà còn tiếp tục cuộc cách mạng thứ hai, người trước ngã xuống, người sau tiến lên.

Còn về “nam bắc bất phân, hòa trung dữ cộng”, nói đến thời kỳ đầu của cuộc cách mạng, đất nước phân ra hai miền Nam Bắc, miền Bắc là Viên Thế Khải, miền Nam là Tôn Trung Sơn, nhưng cuối cùng thông qua đàm phán thống nhất. Cuối cùng nhau hợp tác thành lập nước cộng hòa.

Sau khi giải thích hết ba mươi bảy tượng tiên tri. Diệp Thiên nhìn về phía Nam Hoài Cẩn. Hỏi:

- Nam Sư huynh, đệ nói có đúng không?

Nam Hoài Cẩn gật đầu, nói:

- Đúng vậy, như lời đệ nói đúng là Kim Thánh Thán tiên sinh giải thích Thôi Bối Đồ, hiện tại cũng được truyền lưu rộng rãi nhất.

- Nam Sư huynh, Kim Thánh Thán tiên sinh chú thích bản gốc Thôi Bối Đồ, hẳn là ngay tại viện bảo tàng cổ cung Đài Bắc.

Diệp Thiên có chút khó hiểu hỏi:

- Chẳng lẽ đây là những hình ảnh được người Anh vẽ ra, không giống với trong viện bảo tàng Cổ Cung.

Nam Hoài cẩn lắc đầu, nói:

- Hình vẽ không khác nhiều. Nhưng là niên đại lại đáng để nghiên cứu...

Người Anh kia tuy rằng tinh thông Văn hóa Trung Quốc, nhưng đối với cuốn sách kiệt tác thứ nhất giới tiên tri này của Trung Quốc, vẫn không biết ý nghĩa của nó, căn bản là nhìn vào chữ hình tượng.

Nhưng người nước ngoài làm việc, luôn luôn là trực tiếp, để tiện phân loại, các giáo sư người Anh chỉ đơn giản làm một cái xác định niên đại bằng phóng xạ carbon.

Chúng mình kết quả kiểm định, cuốn kinh điển năm là hơn sáu trăm năm trước công nguyên, khi đó chính là thời kỳ đầu của Đường triều. Vì thế giáo sư người Anh sẽ đem nó phân loại trong kinh điển của Đường Triều đã qua.

- Không ngờ là kinh điển của Đường triều.

Diệp Thiên nghe vậy kích động, chăm chú nhìn Nam Hoài Cẩn, vội la lên:

- Nam Sư huynh, huynh xem đến bản gốc chưa

Thôi Bối Đồ lưu truyền rộng rãi nhất là Tống triều, các phiên bản giả cũng xuất hiện trong niên đại đó, nói cách khác, Đường triều có thể không bị sao chép sao.

Nam Hoài Cẩn nghe vậy khổ sở nở nụ cười, nói:

- Ta muốn, nhưng bên kia thẻ thốt phù nhận bọn họ cất giữ bản kinh điển này, ta và bọn họ giao tiếp nhiều lần, cũng không có kết quả.

Nam Hoài Cẩn sờ dĩ hoài nghi cuốn Thôi Bối Đồ này là bản gốc, cũng chính căn cứ vào lý do của thời đại này, nhưng khi anh ta đến bảo tàng Anh yêu cầu kiểm tra thời gian cuốn sách này, lại được đối phương thông báo trong kho phòng của họ không có cuốn sách cổ đó.

Nam Hoài Cẩn tự nhiên không chịu bỏ qua, hần tìm rất nhiều quan hệ, muốn thuyết phục có thể cho anh ta xem cuốn kinh điển này,

đều bị cự tuyệt, tuy rằng anh ta mấy năm nay vẫn cố gắng hết sức, nhưng hi vọng lại càng ngày càng xa vời.

- Nói không chừng vật kia thật sự là Thôi Bối Đồ!

Diệp Thiên nghe vậy trầm mặc lại, Thôi Bối Đồ làm đế vương các triều đại kiêng kỵ nhất, nói chung nhất định sẽ bị đế vương nắm giữ ở trong tay, mà khi nước Anh vào Trung Quốc cướp giết rất nhiều di tích văn hoá, nói không chừng chính lúc đó mất đi.

Nhìn thấy Diệp Thiên giữ im lặng, Nam Hoài Căn bỗng nhiên mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, Diệp sư đệ, ta nghe nói nữ sĩ Tống Vi Lan là mẫu thân của đệ, không biết là thật hay giả?

Đào Sơn Dịch tiếp đón sư phụ trên đường, đem câu chuyện vừa mới phát sinh ở trong hội cũng nói đến một chút, là Nam Hoài Căn biết Tống Vi Lan có sức ảnh hưởng rất lớn ở Âu Mỹ, cùng Diệp Thiên còn có một tầng quan hệ như vậy.

- Thật, làm sao vậy?

Diệp Thiên có chút kỳ quái nhìn về phía Nam Hoài Căn.

Nam Hoài Căn cười nói:

- Nữ sĩ Tống Vi Lan ở Âu Châu năng lượng rất lớn, cùng với mối quan hệ hoàng thất Anh quốc cũng không tồi, cảm thấy huynh có thể nhờ Tống nữ sĩ hỗ trợ giúp, xem có thể vào nhà bảo tàng ở Anh để xem được không?

Mặc dù hoàng gia Anh đang tồn tại như một sự tượng trưng, nhưng không thể phủ nhận là hoàng gia ở Anh còn có ảnh hưởng rất lớn, những gì Nam Hoài Căn nói có thể xem là một hy vọng:

- Ô, đệ sẽ đi hỏi.

Diệp Thiên gật đầu, nếu đã biết nơi có đồ vật, ngày sau ắt có cơ hội, hít một hơi thật sâu, Diệp Thiên khiến tâm trạng bình tĩnh lại.

Cảm giác đang thay đổi ở Diệp Thiên, Nam Hoài Căn lớn tiếng khen:

- Tốt, vốn tưởng rằng Diệp sư đệ chính là tu vi cao, tâm tình còn theo không kịp, nhưng thật ra Nam mỗ nhìn nhầm.

Diệp Thiên cười, đứng lên nói:

- Nam Sư huynh quá khen, hôm nay đệ mất chút chân khí, đi trước điều chỉnh một lát, Huynh cùng Đại sư huynh nói chuyện đi!

Mặc dù đang ở trong biệt thự này, lúc nào cũng có thể hấp thu linh khí này, nhưng không bằng kết quả vận công chữa thương, Diệp Thiên đã muốn kết thúc, cũng nói cáo từ.

Mấy ngày sau, Diệp Thiên luôn bế quan chữa thương, ngay cả Thái Dương Thu mở tiệc để nói lời xin lỗi, đều là Tả Gia Tuấn đi thay.

Vốn là Thái Dương Thu trong tâm còn có chút không yên, nhưng nghe được Diệp Thiên truyền lại –Sau bốn chữ “Không trách lỗi xưa”, Thái Dương Thu rất cục thì yên lòng.

Tựa hồ nhìn ra Diệp Thiên không muốn lộ tâm tư, Thái Dương Thu cũng bất chấp thân phận tiền bối, tán dương Tả Gia Tuấn, trước mặt rất nhiều đệ tử, lại một lần nữa tuyên bố Thất Tinh phái sau này với Ma Y như Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Từ nay về sau Ma Y xem như thâm nhập vào Hồng Kông, cái này gọi là Ma Y thần toán sửa đổi chiêu bài, sợ mạo phạm sự kiêng kỵ của “Tả đại sư”, khiến Tả Gia Tuấn có chút dở khóc dở cười.

Qua nửa tháng sau, Diệp Thiên thương thế đã hết, trải qua lần này làm việc trái với ý trời, tu vi của hắn mơ hồ lại tiến bộ thêm một phần, chân khí biến mất, cho dù giống Cửu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn, nhìn về phía Diệp Thiên khi đều có một cảm giác sâu không thấy đáy.

Mà Diệp Thiên cũng phát giác thấy, chính mình đối với lý giải Thiên Cơ càng thêm khắc sâu, luyện cảnh giới vô thần, giống như có lẽ đã hướng anh ta mở ra một đạo đại môn, nói không chừng một lần ngộ đạo, liền có thể làm cho mình tiến vào một cảnh giới mới.

Nhưng loại chuyện này là chỉ có thể ngộ mà không có thể cầu, sau khi thương thế khỏi hẳn, Diệp Thiên khắc bảy tám khối Phi Thúy có chứa linh khí trận pháp, phân giao cho cha mẹ, cũng cho họ chuyển vào trong biệt thự.

Những vật trang sức đó mặc dù có thể ngăn cản linh khí vào trong, nhưng bình thường thờ mà hít lấy linh khí lại không hạn chế, ruột của người bình thường lúc nào cũng nhận được linh khí tẩm bổ, đối với thân thể vợ chồng Diệp Đông Bình cũng là rất có lợi.

Trong thời gian này Diệp Thiên cũng hướng đến vấn đề đưa ra là mẹ hắn liệu có thể đưa hắn vào viện bảo tàng Anh hay không, sau việc liên hệ giữa Tống Vĩ Lan và bên Anh, biết được chuyện này cần đến nước Anh trao đổi trực tiếp, dù sao trong viện bảo tàng vô

cùng nhiều đồ vật, thì không cách nào để lộ trong mắt công chúng.

Biết sự việc có hi vọng, Diệp Thiên cũng không nóng nảy, hẳn đi rời kinh thành đã được mấy tháng, cũng có chút tưởng đến Thanh Nhã và tứ hợp viện của mình, biệt thự này tuy rằng xa hoa, nhưng luôn thiếu một người đàn ông mạnh mẽ ở kinh thành.

Tháng bảy ở kinh thành náo nhiệt, người nhà của Diệp Thiên cùng ngòi máy bay của Tổng Vệ Lan quay trở về Bắc Kinh.

Đối với biệt thự ở Hồng Kông, để hai sư huynh và thầy trò Nam Hoài Căn, Diệp Thiên có cảm giác, thời gian tiếp theo cần trở lại biệt thự ở Hồng Kông, có lẽ chính là sửa chữa cơ hội đã mất.

Ngồi trên ghế tựa ở tứ hợp viện, nghe trên cây ve sầu kêu to, Diệp Thiên thích ý liếc trông mát, Mao Đầu nằm ở trong lòng Diệp Thiên, đương nhiên, đây là Diệp Thiên dùng một nhân sâm trăm năm mới đổi lấy sự được yên lặng.

Nhược điểm duy nhất là, linh khí trong tứ hợp viện này càng ngày càng loãng, nhưng mấy cô và bác của Diệp Thiên đều dọn vào, với linh khí mức độ này, đối với thân thể của bọn họ cũng vô cùng có ích.

- Diệp Thiên, anh xem người ta mặc quần áo có đẹp hay không?

Vu Thanh Nhã mặc một chiếc váy liền áo màu trắng, từ trong phòng đi ra, thấy Diệp Thiên mắt mở to.

Về Thanh Nhã vốn là rất thuần khiết, làn da trắng kết hợp với chiếc váy màu trắng, đôi chân thon dài ở dưới chiếc váy liền như ẩn như hiện, trong nét thuần khiết đó mang đến sức hấp dẫn làm con người ta không cưỡng lại được.

-Đẹp, đẹp...

Diệp Thiên reo liên tục gật đầu, kim lòng không được nói thật:

- Nếu là không mặc gì cả, vậy càng đẹp mắt!

- Anh muốn chết à?

Thanh Nhã giận dữ tiến đến bên Diệp Thiên, hung hăng néo trên lưng người anh ta một cái, nói:

-Anh cho rằng là lễ vật này có thể tặng em sau đó lần sau tiếp tục mất tích mấy tháng?

Diệp Thiên mặt mím cười nói:

- Trong trường hợp từ nay đi đến kết hôn, trên cổ anh liền buộc bộ dây thừng, đi toilet anh đều đi theo được không?

- Anh thật vô lại!

Thanh Nhã bị Diệp Thiên chọc cười.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 580

Cái Chìa Khóa

Xin lỗi em..

Diệp Thiên tay phải nhẹ nhàng vòng qua eo của Thanh Nhã, kéo cô vào trong ngực của mình, tay trái đặt lên mái tóc, trực tiếp đặt sau gáy.

- Chít chít!

Mao Đầu cảm thấy thích thú khi cảm nhận được chân khí bên trong Diệp Thiên, phần nộ theo đó bốc lên, sau khi ở trên đầu Diệp Thiên, làm tóc của hắn rối bời, nhìn Thanh Nhã khanh khách cười không ngừng.

- Đừng làm rộn, nửa cây nhân sâm nha!

Một tay lấy Mao Đầu từ trên vai thả xuống, Diệp Thiên đưa ra điều kiện.

- Chít chít!

Mao Đầu đưa đi đưa lại ánh mắt nhìn bảo thạch một vòng, bất mãn lắc đầu, chìa một ngón tay không ngừng khua lên.

- Tiểu tử này đã thành tinh rồi, cho người một cái, đi chơi đi!

Chờ sau khi Mao Đầu vui vẻ rời đi, Diệp Thiên nói thầm:

- Lần sau đem một ít nhân sâm cho cô, để con của cô ăn!

Dù sao bản thân chỉ cho đi một cây nhân sâm, trong kho kia còn có không ít nhân sâm đó do công nhân trồng, Diệp Thiên lại thay

đổi cái nhìn đối với Mao Đầu.

- Anh ý à, mỗi một động vật đều biết ganh tỵ, không cho phép bạn bắt nạt Mao Đầu nhé.

Diệp Thiên nở nụ cười với Thanh Nhã, chưa bao giờ thấy qua một người đàn ông xấu xa như vậy.

- Anh bắt nạt em được không?

Diệp Thiên cười xấu xa đưa tay vào váy, không đợi cho Vu Thanh Nhã lên tiếng kinh hô, mặt đã dùng miệng chặn lại.

Rất lâu sau, một tiếng thở dốc dồn dập ở hai người vang lên, trên khuôn mặt trắng nõn nà của Thanh Nhã đỏ ửng và thẹn thùng. Nhìn Diệp Thiên dường như con tim rung động.

- Đạo sĩ không thể kết hôn ư? Nếu vậy lão tử nhất định hoàn tục!

Diệp Thiên thân là đạo sĩ có Độ Diệp, mỗi khi nghĩ tới đây, hẳn đều vui mừng không thôi.

- Lại nào, vừa rồi chưa thưởng thức được hương vị, chúng ta lại hôn lần nữa.

Diệp Thiên kéo Thanh Nhã một cái, đang định tiếp tục thưởng thức một chút, nghe thấy một tiếng động, liền buông Thanh Nhã đang giẫy giụa ra.

- Diệp Thiên, ngươi lại giờ trò xấu xa, em... em sẽ...

Thanh Nhã đang lúc đá chân. Nhìn thấy Tống Vĩ Lan từ giữa sân đã đi tới, sắc mặt kia cũng phát đỏ.

- Dì, dì tới khi nào vậy?

- Diệp Thiên. Con lại bắt nạt Thanh Nhã sao?

Tống Vĩ Lan là người từng trải, nhìn thấy sắc mặt của Thanh Nhã, làm sao không biết chuyện như thế nào? Tiến đến kéo tay Thanh Nhã, nói:

-Thanh nhã, nó tiếp tục bắt nạt con thì nói cho dì, ta giáo huấn nó!

- Haiz, đáng thương cha mình!

Sau khi nghe mẹ nói, Diệp Thiên thở dài một tiếng, vạ nhất Thanh Nhã nếu như bị mẹ dạy thành như mẹ. Sau này mình có thể không có đường sống.

- Xú tiểu tử, nói cái gì đó?

Tổng Vĩ Lan bị con trai nói đỏ mặt lên, bà biết lạnh lùng khi bà và chồng khi ở chung đều bị con trai nhìn thấy, nhưng người ngoài lại nghĩ đây là chuyện vui giữa vợ chồng họ sao?

- Được, mẹ ngồi...

Diệp Thiên đứng dậy dời qua một cái ghế, nói:

-Mẹ qua đây không phải là dạy con dâu chống lại chồng chứ? Có chuyện gì mẹ nói đi.

-Diệp Thiên, không phép tắc không biết lớn nhỏ.

Lần này Thanh Nhã không cho qua, néo một cái ở lưng của Diệp Thiên.

Tổng Vĩ Lan nói:

- Mẹ bận phải đi ra ngoài, tóm lại khoảng ba bốn tháng mới có thể trở về.

- Ah? Bây giờ đi, cha của con có đi hay không?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút. Mắt nhìn mặt mẹ suy xét.

- Ba của con không đi, ông ấy chuẩn bị việc hôn sự cho con, mẹ nhất định sẽ trở về trước hôn lễ của con.

Kết hôn của Diệp Thiên định vào ngày mùng một tháng một năm 2000, đây cũng là ngày đầu tiên của giao thế kỷ, ngày này là đích thân Diệp Thiên định. Người khác biết bản lãnh của hắn, cũng định cùng một ngày này.

Cách ngày đó còn có hơn năm tháng nữa. Lây gia thế của Thanh Nhã và Diệp Thiên mà nói, quả thật cần hiện tại bắt đầu chuẩn bị

rồi, phải biết chọn áo cưới cùng với các loại trang sức, cũng cần phải có thời gian.

Vốn dĩ việc chuẩn bị vật phẩm trang sức này, đều là Tống Vĩ Lan với tư cách là mẹ làm, chỉ là việc kinh doanh ở Âu Châu đã xảy ra một chút biến cố, bà nhất định trở về mới có thể giải quyết, điều này làm cho Tống Vĩ Lan thấy có lỗi đối với con trai.

- Mẹ chờ một chút!

Diệp Thiên nhắm mắt lại, ở trong lòng suy nghĩ đến việc mẹ lần này đến Âu Châu, sau khi hấn bị thương, thuật bói toán cũng có tiến bộ, đã có thể đại khái suy đoán ra người thân xảy ra một vài điều không hay.

Qua một hồi lâu, Diệp Thiên mở mắt, nói:

- Mang Anna trở về đi, nhưng mẹ từ nay đến vài năm sau vận mạng không tốt, khó coi, ngày thường xuất hành cần chú ý nhiều hơn, còn nữa, trong vòng nửa năm nhất định phải trở về!

Diệp Thiên phát hiện, vận may phát tài của mẹ thật tốt, nhưng là vận mệnh khác thì hơi chút khác một chút, hơn nữa sau một năm, dường như còn có một lần hung hiểm hơn nhiều, nhưng khi đó Tống Vĩ Lan hấn là trở lại đất nước, Diệp Thiên có biện pháp hóa giải.

- Không cần nửa năm, ba bốn tháng mẹ nhất định trở về.

Tống Vĩ Lan gật đầu, có chút áy náy nhìn về hướng Thanh Nhã, nói:

- Thanh Nhã, di nhất định sẽ chuẩn bị một phần lễ vật tốt nhất cho con.

- Mẹ cũng đừng bận tâm, con đã sớm chuẩn bị xong rồi, lại nói việc kết hôn của chúng con là phạm vi nhỏ, không cần phô trương như vậy!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, cái khối Đế Vương Lục và cái vòng hồng phi thượng hạng, giờ phút này đã được cất ở hòm bảo hiểm đằng sau giá sách.

Hơn nữa Diệp Thiên và Thanh Nhã đã sớm cùng thương lượng, việc kết hôn của bọn họ ngay tại tư hợp viện này mang lên mấy cái bàn, đưa cả nhà cha vợ Vu Hạo Nhiên từ Thượng Hải đến là được.

Đây cũng là Diệp Thiên đã làm phép cải mệnh Thanh Nhã để che dấu đi, nếu không hôn sự này hấn cũng không dám tổ chức, từ

thuyết pháp Thuật Phong Thủy Cổ có ngũ tệ tam khuyết là có tồn tại.

- Con là con, mẹ chuẩn bị chính là tâm ý của mẹ, không cần nói chen vào.

Tổng Vĩ Lan giận dữ trừng mắt liếc con trai, nói:

- Hôn lễ kia của con mà làm tui thân Thanh Nhã, mẹ chuẩn bị cho nó một ít đồ vật không được sao?

- Được, con mặc kệ, mẹ chuẩn bị, đúng rồi, thứ đồ này mẹ mang theo, sau này tìm cái dây đỏ đeo ở trên cổ, nhất định phải cầm à!

Diệp Thiên nghĩ một chút, từ trong túi tiền móc ra hai vật, lấy Đại Tề thông bảo đưa cho mẹ, nói:

- Đây là vật truyền lại của sư phụ con, mẹ nhất định đừng đánh mất!

Nếu Tổng Vĩ Lan đổi thành một người khác, Diệp Thiên tuyệt đối không lỡ cầm ra Đại Tề thông bảo.

Công cụ này chính là một món đồ bên trong hai pháp khí Lý Thiện Nguyên truyền cho hắn, không nói đến hiệu quả tránh dữ tìm lành, chính là sự quý hiếm của bản thân Đại Tề thông bảo, dùng vô giá để hình dung cũng không đủ.

Nhưng Tổng Vĩ Lan cũng không biết giá trị của đồng tiền này, mắt chăm chú nhìn vào một vật khác trong lòng bàn tay Diệp Thiên, mở miệng nói:

- Con à, cái kia của con là vật gì, có thể đưa cho mẹ nhìn một chút không?

- Cái này? Há, con cũng không biết là vật gì, lấy được từ tay người khác!

Diệp Thiên nhìn vào trong lòng bàn tay, nhất thời nở nụ cười nói với Tổng Vĩ Lan vốn là đồ chơi kia lần trước anh ta lấy được từ người Nhật bản ở Myanmar.

Đây là vật kim loại không đồng không sắt không vàng không bạc, Diệp Thiên cũng không biết là dùng chất liệu gì chế ra, nhưng mười phần cứng rắn, với tu vị của Diệp Thiên nghĩ ẩn trên mặt cho xuất hiện dấu tay đều không thể.

Nhưng đồ chơi này chế tạo hoàn toàn tinh xảo, bên trong từng dãy bánh răng bình thường rất đẹp, Diệp Thiên lúc nào cũng mang bên mình, lúc không có chuyện gì làm lấy ra để chơi.

Mặc dù Diệp Thiên cũng biết thứ này cất giấu cái bí mật gì, nhưng hấn hỏi qua rất nhiều người, thì Đại sư huynh và Nam Hoài Cảnh đều không nhận biết được, cho nên cũng chỉ làm cái đồ chơi thôi.

- Diệp Thiên, con... con từ đâu có được vật này?

Tổng Vi Lan cầm qua vật kim loại kia chỉ có kích thước bằng ngón tay, từ từ đánh giá, trên mặt liền lộ ra thần sắc khiếp sợ.

- Tại sao vậy? Thứ này có cái gì cổ quái sao?

Diệp Thiên trong lòng hơi hoảng loạn, hấn biết đời này của mẹ sóng to gió lớn thấy được nhiều hơn, có thể làm cho bà lộ ra vẻ mặt kinh hãi, vật này nhất định không đơn giản.

- Đây... Đây là cái chìa khoá kết sắt ngân hàng trung ương Thụy Sĩ SSS cấp cho há!

Tổng Vi Lan vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn con trai,

- Con lấy ra vật này ở đâu? Đây là đời thứ nhất tạo ra, toàn bộ thế giới tổng cộng chỉ phát hành ra mười cái, con làm thế nào để có?

Cũng khó trách Tổng Vi Lan giật mình, phải biết rằng, cái chìa khoá này là chìa khoá ngân hàng Thụy Sĩ vận dụng khoa học kỹ thuật hiện đại chế tạo ra sớm nhất, tổng cộng chỉ có mười cái, mỗi một cái chìa khoá đều trang bị kết sắt với diện tích là mười mét vuông.

Sau khi chế tạo cái chìa khoá thành công, lập tức liền mang bản vẽ cái chìa khoá đi tiêu hủy, nói cách khác, mười cái chìa khoá này đều là độc nhất vô nhị, cho dù là ngân hàng, cũng không có cách mở ra mười kết sắt kia.

Mà những kết sắt gửi kỳ hạn này là không có hạn chế, cho dù ngân hàng đóng cửa bán trao tay, kết sắt cũng phải như cũ, chỉ cần bạn giữ cái chìa này, thì có thể thuận lợi mở kết sắt ra.

Ngân hàng Thụy Sĩ vốn là lấy danh dự nổi tiếng trên thế giới, chủ yếu những người giàu có và chính yếu của các quốc gia cũng đều đem tiền hoặc đồ vật quan trọng đặt ở nơi đó, nhưng dường như loại kết sắt cấp 3S này, người bình thường lại không thể có được.

Loại chìa khoá này gia nhập một kim loại cực kỳ hiếm thấy, bởi vì chất liệu khan hiếm, sau lại không còn có tạo ra được cái chìa khoá kết sắt tương tự.

Phát hiện sớm nhất ra mười cái chìa khoá kết kia, ai cũng không biết ở phương nào, nằm ở trong tay ai.

Ngân hàng tiến hành các biện pháp bảo mật đối với người giữ, cho nên rất nhiều người giàu nhất trên thế giới, thậm chí cũng không biết ngân hàng Thụy Sĩ từng chế tạo ra loại này kết sắt quy cách này.

Tổng Vi Lan cũng chưa từng thấy qua loại chìa khóa này, nhưng bà có một lần làm kết sắt bảo hiểm ở ngân hàng Thụy Sĩ, từ trong tay ông lão nhân viên tóc trắng xoá nhìn thấy qua một ảnh chụp cái chìa khóa này.

Cầm ở trong tay lại đánh giá một phen, Tổng Vi Lan nói:

- Đúng vậy, con xem nơi này có 6 chữ cái tiếng Anh, nói rõ đây là cái chìa khoá thứ 6, con trai, con ruốt cục lấy vật này từ đâu?

Tiếp xúc với Diệp Thiên càng lâu, thì Tổng Vi Lan càng ngày càng nhìn không thấu con.

Muốn biết, cho dù với người thân của hấn đi làm kết sắt bảo hiểm ở ngân hàng Thụy Sĩ, tới đa cũng chỉ có thể lấy được kết sắt cấp 2S.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 581

Hôn Lễ (Thượng)

việc giao dịch tại ngân hàng Thụy Sĩ, cũng chia làm nhiều cấp bậc, có một vài công việc không những cần bạn có tiền vốn khổng lồ mà còn cần thứ khác như là thân phận.

Giống như là một vài tên xe hiểm trên thế giới, không phải bạn có tiền là có thể mua được, không có địa vị xã hội tương xứng, càng nhiều tiền cũng không có cách nào đặt mua những sản phẩm xa xỉ cạnh tranh này.

Cho nên Tống Vĩ Lan sau khi nhìn thấy cái chìa khoá này thì mới sững sốt như vậy, vì với tư cách là nhà phú hào, đều không cách nào lấy được chiếc chìa khoá ở cấp loại này, càng không muốn nói xa xôi chỉ là chuyến đi của con trai qua Myanmar.

- Cầm cái chìa khoá này, có thể mở két sắt ra? Nhưng... ngay cả là ngân hàng nào cũng đều không biết sao?

Cuối cùng làm ra đây là đồ vật gì, nhưng trong đầu Diệp Thiên vẫn còn mông lung, trong ấn tượng của anh, đi ngân hàng lấy tiền tựa hồ như cần sổ tiết kiệm chứng minh linh tinh gì đó, chính là anh cái gì đều không có, chỉ có một cái chìa khoá này thôi.

- Cái này là ngân hàng trung ương Thụy Sĩ chế tạo ra, két bảo hiểm cũng ở trong ngân hàng trung ương.

Tống Vĩ Lan có chút buồn nhìn con, cầm trong tay vật quý như thế, thế nhưng cái gì cũng không biết.

Nhìn thấy bộ dạng mơ hồ đó của nhi tử, Tống Vĩ Lan giải thích nói:

- Con cầm cái chìa khoá này đi đến ngân hàng, tự nhiên có chuyên gia tiếp đãi, vấn kiện gì đều không cần đưa ra, cái chìa khoá này là vật chứng minh tốt nhất.

Xuất phát từ việc thực hiện bảo mật cấp cao nhất, một vài két bảo hiểm và chìa khoá này một khi chế tạo ra, tất cả tư liệu đều phải được tiêu huỷ đi, Tống Vĩ Lan có thể nhìn thấy bức hình kia, cũng là từ nhân viên lâu năm.

Ngoài tư liệu về chìa khoá, trong ngân hàng vì sợ tư liệu khách hàng bị tiết lộ, sau khi cùng khách hàng tiến hành thông qua, khách hàng đầu tiên cấp 3S, toàn bộ đều không có giữ lại gốc.

Nói cách khác, ngân hàng là chỉ nhận cái chìa khóa chứ không nhận người, không quan tâm ai cầm cái chìa khóa đến ngân hàng, đều có thể thuận lợi mở két bảo hiểm ra.

Cuối cùng người giữ chìa khoá liệu có thể bảo quản tốt, đó không phải là ngân hàng lo lắng đồ vật quan trọng như vậy đều có thể mất, vậy cũng chẳng thể trách người bên ngoài.

- Diệp Thiên, con còn không nói cho mẹ, thứ này rốt cuộc là ở đâu ra.

Trên đời này chuyện có thể làm cho Tống Vĩ Lan cảm thấy tò mò cũng không nhiều, mà cái chìa khóa này hiển nhiên lại có thể làm dậy nên lòng hiếu kỳ của bà.

- Con nói cướp được từ ở trong tay người khác, người có tin không?

Diệp Thiên cười khỏ một tiếng, nói:

- Đợi sau khi kết hôn với Thanh Nhã chúng con cùng đi Thụy Sĩ một chuyến, đến lúc đó thấy đồ vật trong két bảo hiểm đó, người sẽ biết chìa khoá này từ đâu mà tới rồi.

Nghĩ đến thứ bị anh hùng Bắc Cung tiêu hủy và rương mật mã trong xe bọc thép, Diệp Thiên không thể không cảm thấy đau lòng, đây chỉ là đem chìa khoá còn lớn hơn như thế này đến, rương mật mã đó nghĩ lại càng đáng giá.

Chính là nó sớm hóa thành tro bụi, rương mật mã cho dù không hư hỏng cũng đều bị hóa thành nước thép xe thiết giáp đốt đức ở cùng một chỗ, đằng sau những thứ kia đại biểu cho của cải, sẽ vĩnh viễn không thể xuất hiện trên thế giới này.

- Thăng nhỏ này, sau này đừng làm lại những chuyện nguy hiểm này.

Tống Vĩ Lan mặc dù biết Diệp Thiên ở Myanmar được một số tiền vàng, nhưng cũng không biết chi tiết hiện tại nhìn thấy chiếc chìa khoá này nhất thời hiểm nguy bên trong, chịu không nổi dặn dò con.

- Để ta yên tâm, lần này đi ra ngoài phải nhanh chóng trở về.

Diệp Thiên gật gật đầu, ở cùng mẹ hơn nửa năm hẳn càng ngày càng cảm nhận được cuộc sống khi có mẹ, cho dù bị mẹ răn dạy, quở mắng, thì cũng không phải là một loại hạnh phúc sao?

Hai ngày sau, Tống Vi Lan mang theo Anna rời kinh thành đi Mĩ, mà Diệp Thiên cũng bắt đầu bận rộn lên.

Đầu tiên là Thanh Nhã xin nghỉ, hai người bay đến bãi biển Maldives, đi chụp ảnh cưới sau đó đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, theo pháp luật mà nói, hai người đã được coi là vợ chồng rồi.

Sau khi làm xong hết tất cả những việc này, ngược lại không có chuyện gì giữa Diệp Thiên và Thanh Nhã, còn lại đều do mấy dì và Diệp Đông Bình sắp xếp, Diệp Thiên đưa Thanh Nhã Mao Sơn bái tế sư phụ.

Về việc mời Thanh Nhã là nửa kỳ nghỉ dài hạn cuối năm, Diệp Thiên sẽ ở cùng với cô trong điện thờ hơn hai tháng, nếu không phải Diệp Đông Bình liên tục điện thoại thúc giục, Diệp Thiên còn muốn dành nhiều thời gian cho sư phụ.

Đợi đến khi hai người lại trở lại kinh thành lần nữa, đã là cuối tháng 11, nhưng điều khiến Diệp Thiên có chút sốt ruột chính là, mẹ lại vẫn chưa trở về từ Mĩ.

Nếu không phải có thể thông qua điện thoại liên lạc với Tống Vi Lan, Diệp Thiên thậm chí đều có tâm trí đi đến Mĩ, nhất là anh ta lo lắng về sự an nguy của mẹ, hai là anh ta cũng không muốn làm cho hôn lễ của mình để lại sự nuối tiếc.

Cũng may tới giữa tháng 11, cuối cùng Tống Vi Lan đã trở về nhà từ kinh thành với vẻ mệt mỏi, điều này cũng làm cho Diệp Thiên yên lòng.

Diệp Thiên mang theo Chu Khiếu Thiên mở hai chiếc xe, mới xem như là đem hành lý mà Tống Vi Lan gửi vận chuyển đều kéo về tới trong nhà, sau khi sắp xếp xong xuôi, Diệp Thiên nhin không được oán giận nói:

- Nếu người lại không trở lại, con sẽ đi Mĩ tìm!

- Nhưng vì mẹ đặt bộ Âu phục này và áo cưới của Thanh Nhã, mới tới trễ vài ngày, mẹ dự định làm việc gì đó?

Cảm nhận được trong lòng con quyến luyến như vậy, Tống Vi Lan trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng, từ trên cổ lấy xuống miếng đại Tê thông báo kia, nói:

- Thứ này trả lại cho con, mẹ luôn luôn mang theo.

- Sau này ta lại sẽ tìm vật tốt cho người.

Cái đồng tiền này là Lý Thiện Nguyên lưu lại, thuộc loại pháp khí trong môn phái, Diệp Thiên lại không được đem nó tặng cho mẹ mình, đưa tay nhận lấy.

- Lần này đi Mĩ công việc có tốt không?

Nhìn thấy sắc mặt mẹ, Diệp Thiên có chút đau lòng, một nữ nhân có thể làm nên chuyện lớn như vậy, có thể suy nghĩ mà biết bà đánh đổi không ít tâm huyết.

- Không có việc gì, đợi con cưới vợ, mẹ còn phải lại đi một chuyến nữa.

Tổng Vĩ Lan lắc đầu, không làm thế nào nghĩ tới việc kinh doanh nhắc tới sinh ý sự, thoái thác một phen với Diệp Thiên, nói:

- Con và Thanh Nhã đem Âu phục và áo cưới đi thay, để mẹ nhìn xem nào!

Theo thời gian trôi qua, mọi người chuẩn bị qua đêm một năm cuối của thiên niên kỷ, năm mới năm 2000 cuối cùng đã đến.

Vốn dĩ theo tư tưởng của Tổng Vĩ Lan, là đặt tiệc cưới ở khách sạn năm sao.

Nhưng Diệp Thiên cũng không muốn sắp xếp bừa bãi, anh ta cũng rất lo nghĩ lúc trước bày tiệc hi náo nhiệt trong nhà ở nông thôn, khi anh ta kiên trì, cuối cùng là quyết định đưa vào sáu bàn tiệc trong sân cũ bốn, lấy sáu cái ghế may mắn của Lục Đại.

Về kiến nghị này của Diệp Thiên, hiển nhiên gặt đầu đồng ý, mặc dù việc gả cô gái này là không thật là náo nhiệt, nhưng Diệp Thiên đồng ý sau khi tiệc cưới kết thúc lại đi tới bữa tiệc được tổ chức ở Thượng Hải, ông ta người cha vợ này tự nhiên không có gì để nói cả.

Một buổi sáng sớm, sân của nhà Diệp lão trạch tứ liễn đã tràn ngập không khí vui mừng, ở cửa chính của tứ hợp viện dán chữ hỷ, ngay cả tường bao quanh đều tu sửa đổi mới hoàn toàn, cách vài mét lại được treo một chiếc đèn lồng màu đỏ.

Diệp Thiên mang theo đồ đệ sáng sớm liền lái xe đi đến một cái biệt thự nhỏ khác, ở nơi này là chỗ ở lớn ở kinh thành, lúc này hay dùng để làm nhà mẹ đẻ.

Đón dâu đương nhiên cũng không thiếu Vệ Dung Dung và khó khăn của Hồ Tiểu Tiên từ Đông Bắc tới, 5888 tiền lì xì đưa ra, mới xem như là sẽ được Thanh Nhã nhận lấy.

Khi xe đến đường giao tứ hợp viện, rung trời pháo nổ rung trời đột nhiên vang lên, Diệp Thiên trên người mặc Âu phục cùng Thanh Nhã xuống xe, dẫn theo một đám người ồn ào thanh niên.

Bị đám người vây chặt tiến vào tứ hợp viện, ở giữa sân bố trí một cái sân mới, treo một tấm rèm vải đỏ thẫm thêu chim uyên ương bên trên, đằng trước còn đặt một cái bàn đầy kẹo, hai bên cái bàn được đặt mỗi bên một cái ghế tiên.

Hôn lễ lần này của Diệp Thiên, cũng không có tuyên truyền ra ngoài.

Có thể đứng ở... trong tứ hợp viện này, ngoại trừ hai vị sư huynh của hắn và thầy trò Nam Hoài Cẩn cùng nhau tới, chỉ có người bạn thân như Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên thậm chí cả Đường Văn Viễn đều không có mời.

Mặt khác ở bên thông gia, chỉ có ba cô cô của Diệp Thiên, mà Tống Vi Lan bên kia, còn lại là sự có mặt của Tống Anh Lan di của Diệp Thiên.

Kỳ thật vốn dĩ gia đình họ Tống muốn tới tham dự hôn lễ này, nhưng bị Tống Vi Lan cấp cự tuyệt, năm đó bà ta có thể cự lực phản đối hôn lễ của mình và Diệp Đông Bình, Tống Vi Lan có thể không nghĩ khiến đại ca mình quấy rối hôn lễ của con trai.

Khách ở nơi khác còn có Hồ Hồng Đức từ Đông Bắc tới, có một nhà ba người từ Giang Nam tới, đều là người thân thiết của Diệp Thiên, nhưng để tránh phiền phức tiếp đón khách ở cửa.

Ngày lành tháng tốt là do Cầu Tâm Gia định, vào đúng trưa 11 giờ 30 phút, hôn lễ này sẽ còn có hơn một giờ, cũng không phải vội vã tiến hành nghi thức, người một nhà đều ngồi ở trong sân trò chuyện.

Diệp Thiên vốn là người trong kỳ môn, cũng không coi trọng mấy cái lễ rắc rối này, tự nhiên cũng sẽ không đi làm gì một loại khăn quần áo màu hồng, về phần Thanh Nhã thì ngồi thoải mái ngay cạnh anh ta.

- Diệp Thiên, ta cho đào lên gốc cây sâm vua, coi như là lễ vật tặng cho ngươi.

Hồ Hồng Đức đi đến bên Diệp Thiên, đem một cái hộp gấm màu đỏ tới.

- Lão Hồ, cảm ơn ông, đây chính là thứ tốt.

Diệp Thiên mở ra hộp gấm, nhất thời một mùi hương nồng đậm mùi thuốc truyền bay ra, ở trong hộp đặt một cây sâm, thân rễ nhân sâm chừng ba mươi cen-ti-mét, xem năm ít nhất cũng phải trên năm trăm năm.

Nghĩ đến sâm còn giấu ở trong Trường Bạch sơn, Diệp Thiên có chút hoài niệm nói:

- Lão Hồ, đợi rảnh rồi, tôi và ông lại làm chuyến đi Trường Bạch sơn, ở trong đó thứ tốt có thể là không ít.

- Thôi đi, cậu muốn đi còn không giống như là quỳ vào thôn sao, cái gì đồ tốt đều không còn.

Hồ Hồng Đức bĩu môi, một chút trên mặt đều không có Diệp Thiên, khiến mọi người cười vang.

Tiếng cười qua đi, Cửu Tâm Gia đi đến bên Diệp Thiên, từ trong tay áo lấy ra một quyển đồ vật, đưa cho Diệp Thiên nói:

- Diệp sư đệ, Đại sư huynh ta tuy là người nghèo, này cuốn thư tay coi như là ta và Hoài Căn lão đệ tặng cho đệ.

- Ôi, đây là cái gì?

Diệp Thiên tiếp nhận cái quyển tập kia, xem bên ngoài như vật cổ, lúc sau mở ra, lại kinh hãi,

- Đại sư huynh, Nam Sư huynh, này... Thứ này quá quý giá rồi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 582

Hôn Lễ (Trung)

Tuy rằng là đem cuốn tranh dán một góc, nhưng nhìn thấy bức tranh và văm tự bên trên, Diệp Thiên liếc mắt một cái liền nhận thức được, đây là văn kiện in ấn của chú thích của Kim Thánh Thán - Thôi Bối Đồ.

Lý Thiện Nguyên từng cất giữ một bản gốc Thôi Bối Đồ của Kim Thánh Thán tàn tạ, chính là niên đại quá lâu, khi Diệp Thiên chừng mười tuổi cũng đã tổn hại rồi, Lý Thiện Nguyên còn đau lòng một khoảng thời gian rất dài.

Nhìn thấy bộ dạng của Diệp Thiên yêu thích không buông tay, Cầu Tâm Gia nở nụ cười, nói:

- Hoài Cận lão đệ biết đệ yêu thích Thôi Bối Đồ, vài ngày trước đặc biệt trở lại viện bảo tàng cổ cung Đài Bắc, lấy ra một bản gốc đưa cho đệ, đại sư huynh ta có thể được thom lây.

- Cảm ơn Nam Sư huynh, cái lễ vật này tiểu đệ thực sự rất thích.

Diệp Thiên gạt đầu lia lịa, cẩn thận đem cuốn tranh kia thu vào, thứ này không phải là dùng tiền có thể mua được, đừng tưởng rằng bản gốc sẽ không đáng giá, Trên thực tế rất nhiều bản gốc và bản in bức tranh chữ đá quý, đều đáng giá nghìn vàng.

Giống như là Lan Đình Tự do Vương Hi Chi làm, vốn sớm đã không biết nguồn gốc, nhưng bản gốc được người đời sau làm ra, đều được trân trọng cất giữ cẩn thận, cũng là báu vật vô giá.

Còn Thôi Bối Đồ của Kim Thánh Thán chú thích luôn luôn bí mật không truyền ra ngoài, người thường cho dù đi đến viện bảo tàng cổ cung Đài Bắc cũng chưa chắc có thể thấy được, cho nên bản gốc này trong tay Diệp Thiên có thể coi là tình người trên thế gian.

- Khiếu Thiên, cất kỹ!

Sau khi cảm ơn Đại sư huynh và Nam Hoài Cận, Diệp Thiên đem bản gốc này giao cho Chu Khiếu Thiên.

- Tiểu sư đệ, Đại sư huynh bọn họ không cho ta góp, ta chỉ có thể chính mình tặng đồ.

Sau khi chờ đến lễ vật của Đại Sư huynh tặng, Tả Gia Tuấn cũng lấy ra trên người một chiếc hộp gấm dài đặt lên bàn và nói:

- Đây là một bộ tranh chữ ta lấy được mấy năm trước, làm lễ vật tặng đệ.

- Nhị sư huynh, huynh ra tay cũng không thể quá nhỏ mọn.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, đưa tay cầm hộp gấm mở ra, mở một cái cuốn tranh bề rộng chừng khoảng bảy mươi cen-ti-mét bên trong ra, nói:

- Thanh Nhã. Giúp anh mở ra!

Tuổi của bức họa này cũng không quá lâu, tu sửa lại hẳn là hoàn thành ba năm năm trước, bức họa lấy hoa sen, chim uyên ương làm đề tài. Lấy màu đỏ vẽ hoa, màu đen điểm lá.

Đóa hoa màu hồng đậm rực rỡ, lá sen màu đen bên trong biến hóa và trong nước một đôi chim uyên ương gấn bó thân thiết với nhau. Cả bố cục hình ảnh hợp lý, bút pháp đơn giản tự nhiên. Thư bút ở trong khiến cho toàn bức họa tràn đầy một sinh khí dạt dào.

- Là tác phẩm của Bạch Thạch lão nhân?

Sau khi Xem tranh chữ bên trái Mộc Cư Sĩ, con dấu của Tề Bạch Thạch. Diệp Đông Bình đứng bên cạnh con trai hét lên một tiếng kinh ngạc.

Thị trường sản phẩm nghệ thuật mấy năm nay không ngừng nóng lên, một vài bức tranh chữ cổ tinh phẩm đều đưa ra bán với giá trên trời, mà loại tranh chữ trong nước giá cả cao nhất, coi như Tề Bạch Thạch và Trương Đại Thiên được hàng ngàn người mong đợi.

Diệp Đông Bình tuy là người biết phân biệt, ông ta biết bức tranh chữ “Hà hoa uyên ương đồ” này, là tác phẩm lớn do Tề Bạch Thạch sáng tác sau khi ở “Suy niên biến pháp”.

- Đúng vậy, đúng là Bạch Thạch lão nhân lúc tuổi già làm ra.

Tả Gia Tuấn cười cười, nói:

- Hà hoa yên ương đồ này. Chính có thể làm nổi bật nên lúc này, Nhị sư huynh chúc các người vợ chồng đầu bạc răng long!

- Cảm ơn Nhị sư huynh, thật khiến huynh tốn kém.

Diệp Thiên cũng biết bức họa này giá không rẻ, sau khi cảm ơn Tả Gia Tuấn, hắn đem tranh cuộn lại, một lần nữa đặt vào trong hộp gấm.

- Tiểu Thiên. Đến chị này...

Mới vừa cùng vài vị sư huynh nói mấy câu, Diệp Thiên liền nghe được có người gọi hắn, nhìn lại, là Vương Doanh.

Diệp Thiên vội vàng nói với sư huynh giọng khốn khổ, để cha lẫn mấy vị sư huynh đằng sau, hướng Vương Doanh, thuận tay lấy mấy thanh kẹo từ trên bàn.

- Nha Nha, kêu thúc thúc!

Vương Doanh và con gái Phong hưởng đã hơn bốn tuổi, tướng giống như búp bê, rất là đáng yêu, cái miệng nhỏ nhắn lại càng ngọt ngào vô cùng, đi vào trong sân thì liền kêu ông nội, bà nội, chú, dì không ngừng, luôn được mọi người coi là bảo bối.

- Chào Diệp Thiên thúc thúc, Diệp Thiên thúc thúc, kia kẹo là cho con sao?

Tiểu nha đầu nhìn thấy kẹo trong tay Diệp Thiên, vẻ mặt khó xử nói:

- Chính là yếm trên người Nha Nha không có khoảng trống, Diệp Thiên thúc thúc có thể giúp Nha Nha cầm trước không?

- Được rồi, thúc thúc giữ cho con...

Nha Nha giọng trẻ con khiến trong viện phá lên một trận cười, Diệp Thiên đem kẹo cho trong túi, đưa cho tiểu nha đầu, nói:

- Nha Nha cầm ở trong tay, khi nào muốn ăn thì lấy ra.

- Tiểu Thiên, đừng chiều thói quen trẻ con, sẽ làm hỏng răng.

Vương Doanh cười Diệp Thiên, chỉ vào cái rương dưới chân, nói:

- Trong này là quần áo thêu trẻ con do chị Doanh Doanh tự mình làm, còn có mũ đầu hổ, có thể các em sớm sinh quý tử.

Với quan hệ người một nhà này của Vương Doanh, Phong Huống và Diệp Thiên, tặng tiền là không thích hợp, Diệp Thiên cũng sẽ không nhận, cho nên từ nửa năm trước Vương Doanh đã bắt đầu chuẩn bị lễ vật cho Diệp Thiên.

- Chị, cảm ơn chị!

Ngồi xổm người xuống, Diệp Thiên đem rương kia mở ra, xem bên trong từng chiếc mũ, giày và quần áo trẻ con, Diệp Thiên ánh mắt không khỏi có chút rom róm, nhìn không được cúi đầu xuống ở khóe mắt lau lau.

Diệp Thiên từ nhỏ mẹ không bên cạnh, lúc đi đến thị trấn vừa mới mười tuổi, Diệp Đông Bình bề bộn nhiều việc, Diệp Thiên dường như mỗi ngày đều ăn ở tại nhà Vương Doanh, quần áo hồng cũng là Vương doanh giúp hẩn may vá.

Khi đó Phong Huống đang ở giai đoạn chập chững đi kinh doanh, thu nhập của Vương Doanh cũng không cao lắm, nhưng luôn nghĩ cách nhường Diệp Thiên được ăn thịt, nhận Diệp Thiên như em ruột.

Suốt thời gian tám năm, ở tận đáy lòng Diệp Thiên, Vương Doanh cũng không có cái gì khác người mẹ, đây cũng là nguyên nhân Diệp Thiên hàng năm không quản bận rộn đến đâu, sẽ luôn trở lại thành nhà Giang Nam thăm Phong Huống.

- Em trai, cũng kết hôn rồi, sau này không được tiếp tục nghịch ngợm gây chuyện vậy!

Xem Diệp Thiên trước mặt anh tuấn, Vương Doanh trước mắt tựa hồ lại xuất hiện hình ảnh cậu bé trai mười tuổi khoẻ mạnh khẩu khinh, một thời gian cũng sinh lòng thương cảm, không cảm được nước mắt.

Diệp Thiên nắm bả vai của Vương Doanh, cười nói:

- Chị, em kết hôn là chuyện vui, lần này tới kinh thành, ở đây đến ăn tết xong thì trở về, em muốn làm ít món đồ nhỏ cho Nha Nha mang đi.

- Tiểu tử, bao nhiêu năm không tặng chị lễ vật rồi?

Vương Doanh biết ngày đại hỉ này không nên thương cảm, lau nước mắt, tức giận trừng mắt liếc Diệp Thiên.

- Hắc hắc, sau lại tặng vật tốt cho chị.

Diệp Thiên nở nụ cười haha, giương mắt nhìn Vệ Hồng Quân ở hướng hần chỉ tay, vội vàng quay đầu nói với Thanh Nhã:

- Thanh Nhã, em cùng chị Doanh Doanh trò chuyện, anh đi tiếp đón khách.

Đi đến trước mặt Vệ Hồng Quân, Diệp Thiên đưa cho điều thuốc thơm, vè mặt xin lỗi nói:

- Chú Vệ, hôm nay phiền toái chú rồi, đợt lần sau có nhiều thời gian hơn, cháu nhất định kính chú mấy chén!

Bố trí hôn lễ này ngày hôm nay thậm chí mời cả đầu bếp nhà hàng đến, đều là do Vệ Hồng Quân một tay thu xếp, cho nên từ đêm hôm qua rất bận rộn, đến hiện tại cũng không ngủ được mấy tiếng.

- Nói những lời này làm gì, tiểu tử ngươi tới Bắc Kinh phải thông báo cho chú Vệ trước tiên nha?

Vệ Hồng Quân bắt mắt khoát tay, nói:

- Không đề cập tới cái này, Diệp Thiên, bên ngoài một vài khách đến, cháu xem... Là cho vào hay không?

Theo ý tứ của Diệp Thiên, hôm nay ở trong sân tổng cộng sáu bàn rượu và thức ăn chuẩn bị, những người đến đều là bằng hữu thân thiết và người thân của Diệp Thiên.

Nhưng lúc này Vệ Hồng Quân thu xếp bên ngoài lại phát hiện, có mấy người đã đến cửa, nhưng những người đó cũng không có mạo muội tiến vào, mà là Vệ Hồng Quân thông báo một tiếng với Diệp Thiên.

- Là ai? Đi, đi ra xem.

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, hôn lễ của mình dường như không có thông báo với người ngoài.

- Là Khâu Văn Đông cùng một vài người đi bên cạnh hần...

Vệ Hồng Quân đi theo sau Diệp Thiên, hướng bên ngoài viện đi ra.

Buôn bán ở kinh thành, không có ai là không biết Khâu Văn Đông, Vệ Hồng Quân trong khoảng thời gian này kinh doanh thuận buồm xuôi gió, cũng giúp đỡ của Khâu Văn Đông, cho nên để đối phương ở ngoài cửa, Vệ Hồng Quân trong lòng vẫn có vài phần không

yên.

- Là lão Khâu? Há, ông ta đến xem náo nhiệt gì?

Diệp Thiên cười khở lác đầu, mình tại sao lại quên bọn rắn độc này nhỉ? Ở Bắc Kinh đất này, sợ là còn thực không có bao nhiêu việc có thể giấu nổi tai mắt của hắn.

Diệp Thiên nghĩ một chút, dừng chân, hỏi:

- Chú Vệ, trước sân lại thêm mấy cái bàn được không?

Nhà cũ này của Diệp gia có tổng cộng ba cái sân được phân trước, giữa, sau, Thời Thanh Triều đây là phủ vương gia, chiếm diện tích thậm chí so với sân mới của hắn còn lớn hơn, thêm mấy cái bàn tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ là Diệp Thiên không biết có chuẩn bị rượu và thức ăn đủ hay không

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
 (midLength).after ('
```

```
 '); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 583

Hôn Lễ (Hạ)

Đúng như Diệp thiên nghĩ, trong kinh thành có cái gì muốn giấu diếm được Khâu Văn Đông, thật đúng là không phải một chuyện dễ dàng, huống chi hẳn một mực chú ý đến Diệp Thiên.

Biết được tin tức Diệp Thiên tổ chức hôn lễ, Khâu Văn Đông cũng rất buồn rầu, hẳn không nhận được thiệp của Diệp Thiên, có tâm đi trước, nhưng lại sợ Diệp Thiên không vui trong lòng.

Vừa vặn Phùng Hằng Vũ hôm qua đến kinh thành, Khâu Văn Đông đem chuyện này nói ra, Phùng Hằng Vũ cùng sư môn Diệp Thiên có quan hệ sâu xa, vì thế liền nhận làm hết, cùng Khâu Văn Đông mò đến đây.

Còn Chúc Duy Phong, hẳn cũng có phương pháp của mình, Diệp Thiên ở kinh thành tuy rằng cũng không khoe khoang, nhưng chỉ bằng thân phận cháu ngoại của Tổng Hạo Thiên này, vẫn sẽ bị rất nhiều người lưu ý.

Nhưng thân phận Chúc Duy Phong và Khâu Văn Đông hai người không giống nhau, hẳn nếu đi tới trước cửa, nếu như ngay cả cổng nhà Diệp gia còn không thể nào vào được, thì thật mất mặt.

Cho nên nghe Khâu Văn Đông nói cáo từ sau, Chúc Duy Phong không khỏi hơi hơi nhú mào lại.

- Lão Khâu, tới nhà chính là khách, nhanh vào ngồi đi ...

Diệp Thiên chú ý tới thần sắc Chúc Duy Phong, biết ý nghĩ của hẳn, không khỏi cười nói:

- Hôm nay là ngày đại hi của Diệp Thiên tôi, lát nữa tôi mời vài vị một ly, Chúc tổng, rất hân hạnh được đón tiếp!

- Diệp huynh đệ khách khí, Chúc mỗ quấy rầy, xin uống chén rượu mừng.

Chúc Duy Phong nghe Diệp Thiên nói trong lòng khoan khoái, từ trong túi lấy ra một cái chìa khóa xe, đưa cho Diệp Thiên nói:

- Từ năm 1998 tôi đặt từ Anh quốc đặt chế một chiếc xe, mãi đến hiện tại mới mua được, vừa lúc đại hôn lễ của Diệp huynh đệ, coi như lễ vật của tôi!

Trước kia Diệp Thiên giúp hấn đại ân, Chúc Duy Phong luôn luôn muốn tỏ chút gì đó, cũng tìm không thấy cơ hội, lần này Diệp Thiên kết hôn, quà của hấn chính là không nhỏ.

Đừng nhìn Chúc Duy Phong nói qua loa, chiếc xe này đến đây chính là không nhỏ, đây là mẫu xe Rolls-Royce mới nhất năm 1998 “Màu bạc Thiên Sư”. Ở toàn thế giới đều là số lượng xuất hàng, quốc nội mới có một chiếc này thôi.

- Được, Chúc tổng có tâm, Diệp Thiên xin nhận.

Nhìn thấy Chúc Duy Phong truyền cho cái chìa khóa, Diệp Thiên nghĩ một chút vẫn nhận lấy, với kinh tế của hấn lúc này, cũng không phải người thiếu tiền, chẳng qua sau này cần tìm cơ hội tặng cái lễ vật bằng nhau thôi.

- Diệp Thiên, đều sắp xếp xong xuôi rồi, trong vòng năm phút, bàn bên kia có thể đưa lại đây!

Diệp Thiên bên này đang chỉ đạo bên trong. Mặt sau Vệ Hồng Quân cũng cúp điện thoại chạy ra, tháng một này trời lạnh, nhưng trên trán hấn đều tràn đầy mồ hôi.

- Vệ lão đệ, nhìn ông bạn kia, sớm đánh tiếng cho tôi đến tiếp đón. Tôi tới an bài không phải xong rồi sao?

Nhìn thấy Vệ Hồng Quân cùng Diệp Thiên thân mật, trong lòng Khâu Văn Đông thật hâm mộ, nếu quan hệ hấn và Diệp Thiên cũng có thể đến trình độ này, vậy thì thật là có thể nghênh ngang ở thành Bắc Kinh này.

- Khâu đại ca, ông chính là mã hậu pháo, mau, vài vị mời vào bên trong!

Chuyện bị đánh lần trước, Vệ Hồng Quân còn mang ơn Khâu Văn Đông, lập tức miệng nói lấp liếm. Để vài người đi vào, tuy rằng lúc này bàn ở Tiễn viện còn chưa mang lại đây, nhưng an bài ba năm người ở trung viện cũng không có vấn đề gì.

- Chú Vệ, mọi người đi vào trước đi, này... Lại có người đến.

Diệp Thiên vốn đang cùng với mấy người cùng nhau tiến vào sân viện, nhưng vừa đi đến cửa cửa. Phát hiện đầu ngõ lại có năm sáu

người, không khỏi cười khò đứng lại.

- Ôi? Là Đường lão?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Chúc Duy Phong cũng ngừng lại, ra bên ngoài vừa nhìn, sắc mặt nhất thời trở nên có chút cổ quái.

Mấy người đang tới Chúc Duy Phong đều biết, trừ Đường Văn Viễn lão gia ở Hồng Kông, còn có vị kiêu hùng thị trường chứng khoán Văn Loan Hùng cùng với ông chủ Hoa, mấy năm nay nổi bật ở giới giải trí Hồng Kông.

Nhưng so với bình thường những người này ra vào được người tiền hô hậu ủng bất đồng, lúc này ngoài Đường Văn Viễn có cháu gái bên cạnh đi theo, Văn Loan Hùng cùng Hoa Thắng đều là một mình một người đến.

- Tôi nói này lão Đường, lạnh thế này tôi cô ý không kêu ông, ông cứ cố tình đến làm gì?

Diệp Thiên tiến lên đỡ Đường Văn Viễn, nói:

- Tuyết Tuyết em cũng thật là ... ông của em tuổi cao như vậy, sao không ngăn cản ông ta?

- Anh Diệp Thiên, anh... anh kết hôn cũng không kêu Tuyết Tuyết, Tuyết Tuyết làm phù dâu cho chị Thanh Nhã.

Vốn dĩ trong lòng tràn đầy ủy khuất, lại bị Diệp Thiên răn dạy và quở mắng như vậy, trong ánh mắt Đường Tuyết Tuyết nhất thời đã tràn ngập nước, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mắt nhìn như muốn khóc rồi.

- Đừng khóc, ngàn vạn lần đừng khóc, chị Thanh Nhã của em ở bên trong đó, muốn làm phù dâu thì nhanh lên vào đi thôi!

Diệp Thiên thấy Đường Tuyết Tuyết như vậy, khiến cho mọi nóng giận cũng không còn, cười khò nhìn về phía Hoa Thắng và Văn Loan Hùng, nói:

- Nhị Vị lão huynh, làm sao lại để hai vị đích thân đến vậy?

Nói thành thật mà nói, Diệp Thiên ở Hồng Kông cũng chính là quan hệ gần cùng Đường Văn Viễn mà thôi, tuy rằng xem như giúp Văn Loan Hùng một chút, nhưng trong lòng hoàn toàn không coi hấn là bằng hữu, hấn không nghĩ hai người này cũng sẽ từ Hồng Kông sang.

- Diệp tiên sinh, lần trước nhận được ngài chỉ điểm, vẫn chưa thể biểu đạt lòng biết ơn, lễ vật nho nhỏ xin hãy vui lòng nhận cho!

Văn Loan Hùng đem vật cầm trong tay là một cái hộp lễ giao cho Diệp Thiên, kỳ thật trong khoảng thời gian này bởi vì một ít hạng mục ở quốc nội, hắn luôn luôn ở kinh thành, cũng không phải đặc biệt từ Hồng Kông chạy tới.

Nhưng cái vòng cổ kim cương hắn tặng Diệp Thiên kia, thật ra là bảo người hôm qua bay suốt đêm từ Hồng Kông đưa tới, vòng cổ đó là hắn ở mua qua đấu giá ở Châu Âu mà có, ngay lúc đó giá cả là bảy trăm vạn bảng Anh, đổi thành nhân dân tệ đã là hơn một tỷ.

- Diệp tổng, lúc trước ở Hồng Kông đã đắc tội, Hoa mỗ lần này là đến nhận tội, lễ vật nho nhỏ, nhưng là kính ý!

Hạng mục lần này của Văn Loan Hùng ở Đại lục là cùng làm với Hoa Thắng, hắn cũng là lý do đầy đủ, lần trước thù hạ của hắn, cái đạo diễn kia đã trêu chọc Diệp Thiên gây phiền toái rất lớn, lấy cớ nhận lỗi, lại khiến Diệp Thiên nói không nên lời chối từ.

- Hai vị thật sự là quá khách khí, lão Đường, ông vào trung viện ngồi đi, nhị vị thì tùy thân một chút, ngồi ở Tiền viện được không?

Nhìn thấy mấy người đó, Diệp Thiên thật đúng là nhưc đầu, sớm biết rằng như vậy, còn không bằng hắn tổ chức ở trong khách sạn, tối thiểu thì có yêu cầu thêm bàn cũng không cần phiền toái như vậy.

- Diệp Thiên, cậu xem rồi an bài là được!

Đường Văn Viễn gõ gậy trên mặt đất, nói:

- Lão đầu ta thực ra không mấy lần được uống rượu cưới của người khác!

Diệp Thiên là ai? Theo lời nói của Đường Văn Viễn hắn liền nghe ra mùi khác, tức giận nói:

- Được, đừng cả ngày nói ngoài miệng, chuyện đó tôi nhớ lâu đấy!

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!

Đường Văn Viễn lớn tuổi như vậy, tự nhiên sẽ không cảm giác thẹn thùng, cười đi đến trong cửa.

- Đường lão, Hoa tiên sinh, Văn tiên sinh, mọi người cũng đã tới ư?

- Đến lúc này, Chúc Duy Phong đi theo sau Diệp Thiên mới có cơ hội chen miệng vào.

- Ô? Cậu là...

Đường Văn Viễn dùng chân lại, có chút nghi hoặc nhìn Chúc Duy Phong, tuổi tác lớn, trí nhớ cũng tùy theo đó mà kém rất nhiều.

- Đường lão, anh ta là Tiểu Chúc, Chúc gia!

Đứng ở sau Đường Văn Viễn, Văn Loan Hùng nhỏ giọng nói.

- Ô, hóa ra là cậu, ừ, các cậu người trẻ tuổi nên lui tới nhiều.

Đường Văn Viễn tinh ngộ gật gật đầu, cười cười với Chúc Duy Phong, đi theo Diệp Thiên đi vào Tứ Hợp Viện, nhưng đi ở bên cạnh hẳn, Diệp Thiên rõ ràng nghe thấy lão nhân nhắc tới Chúc gia là nhà ai đây?

Đường Văn Viễn ở Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên không ít thời gian, cũng đều quen biết người của Diệp gia, lão gia nhân duyên tốt, sau khi đi vào nhất thời được mọi người hoan nghênh.

- Ôi? Lại có người đến sao?

Lui qua một bên đang chuẩn bị cùng mấy sư huynh trò chuyện, may Diệp Thiên bỗng nhiên nhíu lại, cùng lúc đó, Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn cũng liếc nhau một cái, đồng thời nhìn lại Tiền viện.

- Là ai đến?

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, sát khí bên ngoài đồng thời khiến cho mấy người bọn họ chú ý, khẳng định chỉ có Tống Hạo Thiên và nhóm cảnh vệ mới có thể phóng ra, Diệp Thiên vội vàng đi đến bên mẹ thì thảm vài câu.

- Ba con và ông không hợp ý nhau à?

Tống Vĩ Lan cũng ngây ngẩn cả người, nhưng vẫn đứng dậy, kéo chồng và em ra bên ngoài viện nghênh đón.

- Cha, ba cũng tới sao?

Mới vừa đi tới sân Tiền Viện, Tống Vi Lan đã thấy cha chồng quải trượng đứng ở nơi đó, ngẩng đầu nhìn lên hai chữ Diệp gia trên cổng Tứ Hợp Viện.

Ở phía sau Tống Hạo Thiên, còn có một đứa trẻ năm sáu tuổi, bộ dạng khoẻ mạnh khẩu khinh vô cùng đáng yêu, nhìn thấy chị em Tống Vi Lan, trong miệng phát ra một tiếng reo,

- Bà cô, Cụ Cố nói dẫn cháu tới uống rượu mừng.

- Bảo Nhi, đến đây với bà cô nào!

Đây là con của Tống Chi Kiện, sao khi Diệp Thiên nói chuyện với Tống Hạo Thiên về Tứ Hợp Viện của ông ta, Tống Hạo Thiên cho người đưa nó về, hơn nửa năm nay nó luôn luôn ở tại chỗ của ông ta.

- Năm đó cha có lỗi với con và Đông Bình, khiến cho các con chia lìa hai mươi năm..

Tống Hạo Thiên nhìn cánh cổng khiến Tống gia và Diệp gia vài thập niên thù hận, trong lòng đã tràn ngập cảm khái,

- Diệp Thiên cũng là cháu ngoại ta, ta đây làm ông ngoại làm sao lại không thể tới?

- Ông đến cháu hoan nghênh, nhưng những người cùng ông tới này chỉ có thể vào Tiền viện, trung viện liền miễn nha!

Diệp Thiên từ trong cổng lớn đi ra, đối với tâm tư của Tống Hạo Thiên, hắn đoán được vài phần.

Tống Hạo Thiên tới tham gia hôn lễ của mình, thật ra là một loại bồi thường đối với cha mẹ hắn, đồng thời cũng là muốn tặng một tầng ô dù cho nhà mình.

Phải biết rằng, ngay khi Tống Hạo Thiên đứng ở cửa này, sợ là các thế lực lớn trong kinh thành đều sẽ nhận được tin tức, nếu ngày sau có người muốn động vào Diệp Thiên, vậy cũng cần cân nhắc một chút hành động này của Tống Hạo Thiên.

Nhưng khi Tống Hạo Thiên đi vào Trung viện thời gian, có người phản ứng cũng không giống, Cửu Tâm Gia đương nhiên thật cao hứng nhìn thấy lão bằng hữu, lập tức tiếp đón Tống Hạo Thiên ngồi xuống một bàn.

Còn đám người Hoa Thangw, Văn Loan Hùng và Chúc Duy Phong, còn lại là đều bị hoảng sợ.

Tuy rằng bọn hắn biết quan hệ Diệp Thiên cùng Tống Hạo Thiên, nhưng không ai không ngờ tới lão gia này lại đích thân đến, Diệp Thiên là cháu ngoại của ông ta, dựa theo lễ thường Tống Hạo Thiên không nên xuất hiện ở trong này.

Còn hạng người như Khâu Văn Đông, lại càng kích động không biết vì sao, trên đời này có thể ngồi cùng chỗ với người lãnh đạo cấp quốc gia, hắn coi như là không sống vô dụng rồi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 584

Lễ Thành Hôn

Đương nhiên Diệp gia cũng lãnh đạm với việc nhiên Tống Hạo Thiên đến đây, ngoài Diệp Đông Bình đứng bên cạnh ra thì ba chị em Diệp gia cũng không thèm đứng lên đón tiếp.

Hai nhà này cả nửa thế kỉ đều không qua lại với nhau, mặc dù Tống gia đã đăng tin xin lỗi trên báo, nhưng khúc mắc trong lòng lâu ngày cũng khó mà trừ sạch hết được.

- Diệp Thiên, đây là quà ta tặng cháu, chúc cháu và Thanh Nhã trăm năm hạnh phúc, đầu bạc răng long.

Đối với tâm thái của Diệp gia, Tống Hạo Thiên cũng đã có sự chuẩn bị tâm lí từ trước rồi. Sau khi hai người con gái đi cùng ngời xướng bàn, ông mới đưa hộp gấm vừa đưa cho Tống Anh Lan lại.

- Cảm ơn ông.

Diệp Thiên cũng không khách khí, đưa tay nhận lấy chiếc hộp, nhưng trong lòng lại thăm oán không thôi. Với thân phận của Tống gia, lại chỉ tặng một bức tranh chữ.

- Diệp Thiên, không được vô lễ, mở vật đó ra xem đi.

Nhìn thấy bộ dạng chẳng mấy may thêm đẽ ý của con mình, Diệp Đông Bình răn dạy quở mắng một câu. Mặc dù trong lòng cũng chẳng ưa gì Tống gia, nhưng hôm nay là đám cưới của con trai, dĩ nhiên là không thể để thất lễ được.

Hơn nữa Diệp Đông Bình cũng thấy rất tò mò, Tả Gia Tuấn vừa tặng một bức Tê Bạch Thạch “Hà Hoa Uyển Ương Đồ”, lại không biết là Tống Hạo Thiên mang bức tranh của ai đến.

- Vâng, vậy thì xem.

Thấy cha lên tiếng, Diệp Thiên cảm lấy đồ đã đưa cho đồ đệ, kỳ thực cậu cũng chẳng có chút hứng thú nào đối với tranh chữ cổ cá, đôi lại là “Thôi Bối Đồ” của Nam Hoài Cần còn tạm được.

- Trăm năm hạnh phúc, cảm ơn ông, ngụ ý rất hay!

Sau khi mở hộp gấm ra, bên trong cũng là một cuộn tranh, nhưng lại là một bức thư pháp rộng khoảng 30cm, dài 1m, bên trên có viết bốn chữ “trăm năm hạnh phúc”.

Thành thật mà nói, với con mắt của Diệp Thiên, ngoài việc bốn chữ này có nét viết mạnh mẽ, nét mực còn in rõ lên mặt sau tờ giấy ra thì cũng không tệ, ít nhất Diệp Thiên cũng tiện tay mà viết còn mạnh mẽ hơn ý chứ.

Bên cạnh bốn chữ lớn “trăm năm hạnh phúc” còn có một hàng chữ nhỏ, ý nghĩa đại khái là lời chúc dành cho Diệp Thiên và Thanh Nhã. Diệp Thiên liếc mắt một cái, còn cho rằng đây là bút tích của Tổng Hạo Thiên cơ.

- Ai... ai là người viết bức này?

Diệp Thiên không để ý đến mấy chữ này, thậm chí còn thăm trách Tổng Hạo Thiên keo kiệt.

Ngay lúc Diệp Thiên mở bức này ra, mắt Chúc Duy Phong tròn tròn, hít một hơi mạnh.

- Vị này là ai?

Diệp Thiên nghe thấy vậy lạng người đi một lát, tựa hồ như mình đã thiếu sót gì đó, vội vàng nhìn lại bức tranh, đợi đến lúc nhìn rõ ba chữ kia, lông mày cũng dựng ngược lên.

Tuy rằng là tên có ba chữ, nhưng ba chữ trên bức tranh này đại diện cho quyền thế và ý nghĩa hơn nhiều sơ với Tổng Hạo Thiên.

Từ đầu những năm 90, cái tên này đã đại diện cho ý chí cao nhất của Trung Quốc, hơn nữa trong hai năm tới, ông có lẽ còn là người nắm quyền lãnh đạo chủ chốt cho quốc gia.

Cho dù với tình cảnh của Diệp Thiên bây giờ, thì khi nhìn thấy tên này cũng không khỏi động lòng, dù sao thì nếu là thời cổ đại, thì bức tranh này cũng thuộc loại ngụ tứ của hoàng đế, tương đương với kim bài miễn chết.

- Ông thật là có lòng quá.

Từ từ cuộn bức tranh lên, Diệp Thiên trịnh trọng gạt đầu với Tống Hạo Thiên.

Cậu mặc dù không xem trọng ý nghĩa của bức tranh này, nhưng Tống Hạo Thiên có thể mời người này lưu bút cho đám cưới của mình thì cũng rất cảm kích rồi.

Nhĩ sinh tính khiêu thoát.

Hưu xuất thân kì môn.

Nhật hậu hoặc hứa năng dụng đắc thượng.

Thìn thấy Diệp Thiên hiểu ý của mình, Tống Hạo Thiên vui mừng tươi cười.

Nếu không phải mấy năm nay liên tục dốc sức ủng hộ vị trí kia, coi như là một người trong phe cánh của ông ta, với thân phận đã nghỉ hưu hiện tại của ông ta, vẫn thực là có thể để cho vị kia xuống tay viết bức này.

Đây cũng là Tống Hạo Thiên biết Diệp Thiên to gan lớn mật, nói không chính xác được khi nào thì gây ra việc nghịch thiên, nên mới dùng khuôn mặt già nua của mình để lấy được bức chữ này, cũng được xem như là đưa tấm bùa hộ thân cho Diệp Thiên.

- Ấy da, là chữ của xxx

- Món quà này thật quý giá quá!

- Lão Hoa, ông nói xem có phải món quà của chúng ta hơi nhỏ không?

Cái tên trên bức tranh nhanh chóng được truyền đi khắp tứ hợp viện, tứ hợp viện vốn dĩ hơi huyền ảo đột nhiên yên ắng xuống, tất cả mọi người đều hạ thấp âm thanh nhỏ giọng tranh luận.

Phải biết rằng, bất luận những người trong này là một người dân bình thường hay quyền cao chức trọng, thì đây cũng là một cái tên đại diện cho quyền lực, có ảnh hưởng lớn đến tất cả bọn họ.

Mấy chị em nhà Diệp gia, sau khi xem xong bức tranh, cách nhìn về Tống Hạo Thiên cũng có chút thay đổi, bởi vì sự đả ngộ như thế này e rằng người nhà Tống gia hưởng thụ không hết.

- Diệp Thiên, ông ngoại thật là lớn mặt nhá.

Nhìn thấy Diệp Thiên cuộn bức tranh lại, Vu Thanh Nhã không thể không nói nhỏ vào tai Diệp Thiên.

- Gì chứ? Viết chữ còn không đẹp bằng anh.

Diệp Thiên bĩu môi, bỏ tranh vào hộp gấm đưa cho Chu Khiếu Thiên, thành thật mà nói thì quyền lực và phú quý trong mắt Diệp Thiên cũng chỉ là phù dung mà thôi.

-Tiểu tử thôi này, miệng không còn câu nào hay hơn để nói à?

Chính mình phải hao tâm tổn sức đi xin chữ cho Diệp Thiên lại nhận lại được lời bình như vậy của Diệp Thiên, gân xanh trên trán Tống Hạo Thiên nổi lên, may là ông ta nói nhỏ nếu không truyền vào tai vị kia còn không biết bản thân mình thấy thế nào nữa.

- Hạo Thiên lão đệ, Diệp Thiên và tôi rất giống nhau, không cần phải để ý đến những vật thể tục như vậy.

Cầu Tâm Gia nhìn thấy nét mặt Tống Hạo Thiên, bất giác cười, ông lại cảm thấy rất hài lòng với biểu hiện của Diệp Thiên, nếu không thấy coi nhẹ quyền lực phú quý thì Diệp Thiên cả đời này cũng không thể bước qua được cánh giới.

-Vâng, Nguyên Dương huynh, là đệ nghĩ nhiều rồi.

Sau khi nghe thấy Cầu Tâm Gia nói thế Tống Hạo Thiên trùng lòng, ông giờ mới nghĩ đến thân phận của Diệp Thiên, những người kì môn này đều là những người không theo tôn giáo, đâu dễ dàng để họ để ý đến.

- Giờ lành đến rồi, mời cô dâu chú rể tiến lên phía trước...

Thấy sắp đến giờ lành rồi, là Vệ Hồng Quân chủ trì hôn lễ hôm nay hô to một câu, nhưng có Tống Hạo Thiên đến khiến cho cậu ta có chút lo lắng, thanh âm cũng bị biến đổi chút ít.

- Hôm nay là hôn lễ của anh Diệp Thiên và chị Vu Thanh Nhã, chúng ta cùng chúc mừng cho họ trăm năm đoàn tụ sum vầy, cô dâu chú rể bái lạy trời đất.

Vệ Hồng Quân vì những lời này hôm nay mà phải luyện tập không biết bao nhiêu lần, sau khi nói một hồi thì thấy không còn căng thẳng nữa rồi.

- Nhất bái thiên địa, trên Tam Sinh Thạch có nhân duyên, khom người chào!

- Nhị bái nguyệt chi tinh hoa, vạn vật lớn lên nhờ nó, cúi đầu hai cái.

- Tam bái xuân thu và đông hạ, mưa thuận gió hòa ngũ cốc phong, cúi đầu ba cái!

Sau khi Diệp Thiên và Thanh Nhã bái xong, Vệ Hồng Quân nói:

-Tục ngữ có câu, kết hôn chớ quên ân giáo dưỡng của cha mẹ, tiếp theo cần bái cao đường.

- Nhất bái cha mẹ nuôi dưỡng ta! Cúi đầu.

- Nhị bái tâm cha mẹ dành cho ta, cúi đầu.

- Cô dâu chú rể kính trà, ba bái.

Sau khi nghi thức bái cao đường kết thúc, Chu Khiếu Thiên bung đến cái khay, trên đặt mấy chén trà để cho Diệp Thiên và vu Thanh Nhã kính bố mẹ.

- Cha, con mời cha uống trà!

Hai tay Diệp Thiên bung chén trà mời cha, hai cha con họ sống nương tựa vào nhau hơn hai mươi năm, thấy mái tóc cha đã có những sợi bạc, lời nói Diệp Thiên không khỏi nghẹn ngào.

- Con trai ngoan, con là niềm tự hào của ta.

Từ trước đến giờ trước mặt Diệp Thiên Diệp Đông Bình đều thích tỏ ra nghiêm khắc với cậu, từ khi cảm thấy con trai mình đã trưởng thành, nghĩ đến trải qua bao năm gian khổ, khi uống trà Diệp Đông Bình cúi đầu, không nên được để giọt nước mắt rơi vào trong chén trà của Diệp Thiên.

- Cha, cha...

Khi Diệp Thiên định bung trà ra mời mẹ thì lời nói bị nghẹn ứng lại ở cổ họng, nhìn ánh mắt chờ đợi của mẹ, diệp thoi hít một hơi sâu,

đem những lời muốn nói giữ lại trong cổ họng, nói:

- Mẹ, con mời mẹ uống trà.

- Ừ, mẹ... mẹ uống.

Tình cảm của con gái luôn được thể hiện ra ngoài, nghe được tiếng gọi mẹ đầu tiên trong hơn hai mươi năm qua, giọt nước mắt trên mặt Tống Vi Lan chảy xuống như mưa, vui mừng khóc không thành tiếng.

Trong thời khắc này, Tống Vi Lan không làm được nữ nhân kiên cường của giới thương nhân được nữa rồi, bà chỉ là một người mẹ với ước nguyện lớn nhất là con trai mình chấp nhận người mẹ này.

- Mẹ, mẹ uống trà!

Vu Thanh Nhã cũng rót một tách trà cho Tống Vi Lan, điều này khiến cho bà bình tĩnh trở lại, từ trên bàn cầm lấy một chiếc hộp trang sức, nói:

- Thanh Nhã, đây là một chút tâm ý của ta và bố con.

Bên trong hộp này là một bộ trang sức bằng kim cương, là bộ mà Tống Vi Lan tìm thợ chế tác kim cương giỏi nhất trên thế giới làm ra.

Mỗi hạt kim cương trên đều hơn trăm mặt, mỗi mặt đều rất tinh xảo, một vật nhỏ như hoa tai cũng vậy.

Vi đây là đồ trang sức kim cương, nên Tống Vi Lan tiêu tốn tất cả hơn ba trăm triệu USD, nhưng đây chỉ là giá gốc của kim cương, chứ chưa tính phí nhân công, tổng giá trị phải lên tới 357t triệu USD.

- Cảm ơn mẹ.

Vu Thanh Nhã nhu thuận nhận lấy hộp trang sức của mẹ, sau đó cùng Diệp Thiên mời trà bố mình.

Có kinh nghiệm gọi mẹ, nên Diệp Thiên lần này gọi rất trôi chảy, khiến cho bố mẹ vợ cười rất tươi, Vu Hạo Nhiên cực kì vừa lòng người con rể này, may là ban đầu không có làm gì lớn ảnh hưởng đến đôi chim uyên ương này.

Sau khi bái cha mẹ, Diệp Thiên cũng mời bức ảnh của sư phụ Lý Thiện Nguyên, cùng Thanh Nhã quỳ trước bức di ảnh, dập đầu ba

cái.

Đối với Diệp Thiên mà nói, cha mẹ là người sinh ra cậu, nhưng người cho cậu bản lĩnh như ngày nay lại là người sư phụ đang vui cười, tức giận dạo chơi trong nhân gian kia.

Hành động này của Diệp Thiên cũng khiến cho Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn nước mắt lưng tròng, hai người họ cũng nhớ về thời khắc khó quên khi mới bái sư.

Sau khi bái lạy sư phụ xong, hoàn thành phu thê giao bái, Diệp Thiên đeo vòng lên tay cho Thanh Nhã.

Một chiếc vòng xanh biếc Đế Vương lục, một cái khác thì là Hồng Phi Thúy cao cấp có màu hồng hồng giống như tiết gà. Đôi vòng Hồng Phi Lục Thúy đeo lên cổ tay trắng nõn của Thanh Nhã toát ra vẻ sạch sẽ khiến người ta lóa mắt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 585

Động Phòng Hoa Trúc

Vốn dĩ là có Tống Hạo Thiên ở lại, nhưng khi tiệc rượu bắt đầu, không khí không tránh khỏi có chút áp lực, các vị khách tham dự không ai muốn để lại ấn tượng xấu với ông.

Cũng may là sau khi Diệp Thiên mời rượu, Tống Hạo Thiên liền cáo từ ra về khí cho không khí trong tứ hợp viện lập tức náo nhiệt hẳn lên, mãi cho đến hơn bốn giờ chiều, khách khứa mới dần dần ra về.

Diệp Thiên đứng cùng Vu Thanh Nhã ở cửa chính, tiễn khách ra về, nhưng hôm nay phần lớn đều là người thân, chủ yếu đều là ở lại tại nhà Diệp gia, người người về hầu hết là đám người Khâu Văn Đông.

- Ấy, tổng giám đốc Chúc, ông về cẩn thận, hay là để tôi bảo Khiếu Thiên đưa ông về?

Vừa tiễn Văn Loan Hùng và Hoa Thắng, Diệp Thiên quay đầu lại nhìn thì nhìn thấy Chúc Duy Phong uống nhiều đồ hết mặt mày.

Không biết người anh em này hôm nay có tâm sự gì mà lời mình uống đến tận ba chén, phải đến nửa lít rượu, nhưng từ lượng của ông ta không tốt lắm, nên bây giờ có vẻ đi xiêu vẹo rồi.

- Không sao, tôi không sao, Diệp huynh đệ, bên ngoài có người đến đón tôi rồi.

Chúc Duy Phong lớn tiếng nói:

- Diệp huynh đệ, biển số xe gì đó đã được rồi, số đuôi là ba con tám, tôi cho người đỗ ở trước cửa nhà rồi, lát nữa cậu lái vào trong là được.

- Được, vậy cảm ơn tổng giám đốc Chúc.

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn, vốn dĩ muốn để cho Chu Khiếu Thiên đỡ Chúc Duy Phong ra đến đầu ngõ, nhưng phát hiện ra không biết cậu ta đã tiễn ai đi rồi, nhìn thấy Chúc công tử đang nghênh ngang đi trên đường, chỉ có thể tự mình đưa ông ta ra ngoài.

Bị gió lạnh từ trong ngõ thổi ra khiến cho Chúc Duy Phong lạnh run cả người, rụt cả cổ lại, tinh rượu được một chút.

Chúc Duy Phong xoay mặt thoáng nhìn Diệp Thiên, có chút chần chờ nói:

- Diệp... Diệp huynh đệ, có chút chuyện, không biết cậu có hứng thú không?

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Chúc tổng, nếu như vẫn là chuyện đấy thì ông không cần nói nữa đâu, thực sự tôi không có hứng thú lắm với công việc kinh doanh.

- Không phải chuyện đấy...

Chúc Duy Phong lắc đầu để mình tỉnh táo hơn một chút.

- Là như này, Diệp huynh đệ, vào tháng ba tháng tư, ở Mỹ có tổ chức sự kiện của thế giới hắc quyền.

- Đến lúc đó sẽ mời tổ chức hắc quyền từ các nước trên thế giới đến tham dự, còn tiến hành thi đấu trong vòng một tuần, tôi muốn hỏi xem cậu có thời gian không, cùng đi Mỹ với tôi một chuyến.

Chúc Duy Phong tựa hồ như sợ Diệp Thiên hiểu lầm, sau khi nói hết sự việc ra, lại vội vàng giải thích:

- Diệp huynh đệ, tôi không có ý muốn cậu tham gia thi đấu đâu, cậu coi nó là một chuyến du lịch là được rồi, mọi lộ trình tôi đã sắp xếp rồi, có thể sẽ đưa em gái tôi đi cùng.

Khi được nhận lời mời từ tổ chức hắc quyền Mỹ, Chúc Duy Phong thực cũng muốn mời Diệp Thiên đi tham đấu, nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy thái độ của Tổng lão gia, ông liền lập tức dập tắt ý nghĩ đấy trong đầu.

Hành động tặng chữ của Tổng Hạo Thiên là muốn phát tín hiệu với cả nước là ai muốn động đến Diệp Thiên, thì khó có thể tránh khỏi lửa giận của Tổng Hạo Thiên cùng vị đang đương quyền kia.

Nói cách khác, hiện tại Diệp Thiên quý giá vô cùng, e rằng cậu đi đến tình nào cũng bị các đại lão âm thầm chú ý đến, nếu Diệp Thiên xảy ra chuyện ở địa bàn của họ, thì họ khó tránh khỏi liên quan.

Cho nên Chúc Duy Phong phải cẩn thận, căn bản là không thể lên vũ đài được, không nói đến ông ta, đến ngay cả các trưởng bối trong nhà cũng không dám mời Diệp Thiên đi đấu hắc quyền.

- Tụ họp hắc quyền thế giới?

Nghe được danh từ trong lời nói của Chúc Duy Phong, Diệp Thiên không hề cự tuyệt, trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Người thân thủ như An Đức Liệt Duy Kỳ ở trong thế giới ngầm hắc quyền này thì được đứng thứ mấy?

Võ thuật truyền thống Trung Quốc mặc dù uyên thâm, nhưng chú ý theo dõi về chất lượng, muốn luyện được công phu, không đến tầm năm mươi năm thì đừng nghĩ đến việc giao đấu với người khác.

Nhưng đợi đến khi luyện thành thì lại có bộ dạng như Cầu Tâm Gia, vì thế trên thực tế mà nói thì võ thuật truyền thống đúng là không bằng thuật đánh giết ở nước ngoài.

Đây cũng là một số bộ đội đặc chủng trong nước từ võ thuật truyền thống mà loại bỏ đi điểm hạn chế để phát huy được những tinh hoa khác, sau đó lại kết hợp thuật đánh nhau của nước ngoài, đặc biệt thiết kế chiến thuật cận thân. Giống như vị thượng tá bên cạnh Tổng Hạo Thiên, chính là một cao thủ.

Mà giống như cao thủ hắc quyền đặc biệt An Đức Liệt Duy Kỳ thì thực lực của cậu ta tương đương với cao thủ lực lượng ngầm trong nước thậm chí còn hơn.

Tuy rằng cái giá bọn họ phải trả là hao tổn sinh mệnh và năng lượng, nhưng sức bật mạnh trong thời gian ngắn lại khiến Diệp Thiên thấy kinh hãi, cậu biết trong thế giới hắc quyền sẽ không xuất hiện những tay quyền tu vị đạt đến trình độ cao đồng đẳng trong nước.

-Xếp hạng của An Đức Liệt Duy Kỳ ở tổ chức hắc quyền thế giới năm trước là đứng thứ 12, nhưng sau khi hắn bị đánh bại ở Trung Quốc đã bị rớt mất vị trí thứ 12 ấy.

Tổ chức hắc quyền thế giới hằng năm đều dựa vào tình hình chiến đấu và thực lực của quyền thủ từng nơi, trải qua một hệ thống ghi điểm chặt chẽ để xếp hạng quyền thủ của năm đó, thứ tự này được sự cho phép của tổ chức hắc quyền của từng nơi trên thế giới.

Nhưng toàn thế giới có đến một hai trăm quốc gia, tổ chức hắc quyền thì nhiều vô số, muốn đứng vào trong bảng xếp hạng này không phải là chuyện dễ dàng.

Lấy Trung Quốc làm ví dụ, mặc dù đang là quốc gia được xưng là quốc gia có võ thuật đỉnh nhất trong thời đại vũ khí lạnh này, nhưng quyền thủ trong sân quyền ngầm Chúc Duy Phong hiện tại lại không ai có đứng trong bảng xếp hạng 100 của bảng xếp hạng thế giới.

Đây cũng là nguyên nhân cố hữu khiến cho hắc quyền không thịnh hành ở Trung Quốc, nhưng về khía cạnh khác mà nói thì võ thuật truyền thống Trung Quốc cũng không phải là trào lưu chủ yếu của hắc quyền thế giới.

- An Đức Liệt Duy Kỳ chỉ có thể đứng ở vị trí 12?

Sau khi nghe Chúc Duy Phong nói, Diệp Thiên tặc lưỡi không thôi hỏi:

- Không phải anh nói An Đức Liệt Duy Kỳ liên tiếp thắng trong mười hai sân đánh hắc quyền ở Mỹ sao, sao lại xếp vị trí thấp như vậy?

Thành thật mà nói, Diệp Thiên cũng chẳng tin những gì Chúc Duy Phong nói cả.

Phải biết rằng, lúc trước nếu không phải cậu dùng thuật mời thần cho Hồ Hồng Đức tăng cường thần lực thì đến cao thủ ngầm Hồ Hồng Đức cũng chưa hẳn là đối thủ của An Đức Liệt Duy Kỳ.

Người xếp ở vị trí 12 đều hung mãnh như thế, mười cao thủ phía trước chẳng lẽ không thể tương kháng với hai anh em họ sao? Nghĩ đến đây, Diệp Thiên không khỏi liên tục lắc đầu.

- Không phải chuyện như vậy, tổ chức hắc quyền nước ngoài và trong nước không giống nhau.

Thấy Diệp Thiên không hiểu lắm về quy tắc của hắc quyền, Chúc Duy Phong giải thích:

- Diệp Thiên, toàn nước Mỹ có ít nhất hơn trăm tổ chức hắc quyền ngầm, An Đức Liệt Duy Kỳ chỉ là lời chủ xưng bá của một thành phố thôi, mà có vài người thậm chí có thể xưng bá ở một vài thành phố.

- Điều này khiến tôi kì vọng...

Trong lòng người luyện võ công đều có một tâm huyết đó là muốn tìm được đối thủ để tỉ thí, từ hồi hơn mười tuổi khi mới xuất đạo đến nay, Diệp Thiên ngoài việc một lần thua sư phụ của Phùng Hằng Vũ ra, sau khi trưởng thành chưa có kì phùng địch thủ.

Cho nên sau khi nghe thấy Chúc Duy Phong nói thế, cậu có chút động lòng, coi như không phải là đấu trên sàn đấu nhưng cũng được xem là mở rộng tầm mắt.

-Diệp Thiên, anh đang làm gì thế? Mẹ đang gọi anh đấy.

Trong lúc đang trầm tư, bên tai Diệp Thiên đột nhiên truyền đến tiếng kêu la của Thanh Nhã, quay đầu lại thấy vợ đang đứng ở cửa vẫy tay gọi vợ vàng nói với Chúc Duy Phong:

- Tổng giám đốc Chúc, chuyện này tôi sẽ xem xét lại, nếu như lúc đó đi, sẽ gọi điện cho anh.

Chúc Duy Phong cười ha ha nói:

- Được, Diệp huynh đệ, tôi chỉ tiện thể nói cho cậu thôi, đi hay không tùy cậu, hôm nay vất vả rồi, cậu cần phải kiếm chế chút nhé.

- Cái con người này, mọi người đều đang chờ anh đấy, còn đứng đó nói chuyện nữa à?

Thấy Diệp Thiên quay lại Vu Thanh Nhã không nhận được trách giận vài câu.

- Hi hi, anh vừa nghe thấy có người gọi mẹ còn thân mật hơn cả gọi anh cơ?

Diệp Thiên cười hi hi, nói:

- Có phải món quà mẹ tặng em đáng giá quá nên mua được e rồi không?

Bộ trang sức mà Tổng Vĩ Lan tặng, trong buổi lễ không hề mở ra, sau đây Vu Thanh Nhã mới đeo lên cổ, dưới ánh mặt trời tỏa ra ánh ngọc hào quang vô cùng đẹp.

- Anh ý, không ra dáng gì cả, không nói chuyện với anh nữa.

Vu Thanh Nhã bị Diệp Thiên trêu tức đến mức giậm chân đi vào trong tứ hợp viện.

Khách khứa hầu như đã về hết rồi, những người còn lại đều là người nhà, tiệc rượu buổi tối còn náo nhiệt hơn cả lúc trưa một chút, Diệp Thiên bị anh họ và đám Phong Huống kéo đi kéo lại uống không biết bao nhiêu là rượu.

Nhìn thấy hội thanh niên uống rượu thoải mái, những lớp già như Cậu Tâm Gia cũng thấy hào hứng, trong sân lại chúc rượu, đến tận khi trăng lên đến đỉnh đầu cái náo nhiệt của tứ hợp viện ngày hôm nay mới lắng xuống.

Theo như tập quán thì phòng tân hôn của Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã đặt ở ngôi nhà cũ trăm năm của Diệp gia, sau khi tiễn mấy vị anh em đã ngà ngà say về, Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã mới quay về phòng.

- Nhìn anh kia, uống đến nổi toàn thân toàn mùi rượu, khó ngủ chết đi được.

Vu Thanh Nhã dìu Diệp Thiên đi siêu vẹo vào phòng, không chịu được mùi rượu nồng nặc phải bịt mũi lại.

Trận rượu buổi tối này Diệp Thiên không hề vận công hóa giải, trong đầu có chút choáng váng, nhìn Vu Thanh Nhã thẹn thùng trong bộ áo cưới đỏ hai mắt Diệp Thiên không khỏi nhìn đăm đăm.

- Không phải là mùi rượu à, em đợi anh một chút.

Nhìn chung thì Diệp Thiên cũng đã hơi tỉnh rượu, sau khi nghe thấy lời Vu Thanh Nhã, phi nhanh vào toilet, không đến năm phút sau đã đẩy mùi rượu ra ngoài cơ thể, nhân tiện còn chạy đi tắm nước nóng.

- Vợ à, hôm nay có thể cho anh được rồi chứ?

Nhìn thấy Vu Thanh Nhã ngồi đó, thấp ngọn nến đỏ trên bàn bên cạnh, ánh nến đỏ cộng hưởng với gương mặt kiều diễm của Vu Thanh Nhã khiến Diệp Thiên không nhìn được nữa tiến lên ôm eo Vu Thanh Nhã bế lên, phẩy tay một cái, cả căn phòng chìm trong bóng tối.

- Ở chỗ nào? Sao không vào được?

- Nhẹ một chút...

- Bên dưới, bên dưới một chút nữa.

- Ái, đau...

Trong bóng tối vang lên tiếng cười quần áo cùng tiếng của hai vợ chồng, bảy tám phút sau, sau tiếng đau đè nén là tiếng trầm giọng thờ đóc vang lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 586

Không Nên Ra Ngoài

Luyện công gần hai mươi năm, đây là lần đầu tiên đồng hồ điểm năm giờ rồi mà Diệp Thiên còn chưa dậy, mãi đến tận tám giờ mới từ từ mở mắt.

Nhìn thấy vợ gói đầu lên tay mình, trong lòng Diệp Thiên thấy lo lắng, từ giờ trở đi cậu có thêm một thân phận nữa chính là chồng của người đang nằm trong lòng này.

Nhìn thấy lông mày Thanh Nhã nhúc nhích, Diệp Thiên cười nói:

- Tiểu mèo lười, dậy thôi, mặt trời chiếu đến đít rồi kia kìa.

- Ừm, Hay là... chúng ta lại luyện công buổi sáng?

Nhìn thấy Thanh Nhã còn giả vờ ngủ, Diệp Thiên luồn tay vào trong chăn.

- Đùng, không được, đừng động vào đấy.

Nơi mẫn cảm nhất trên người bị Diệp Thiên giữ lấy, từ cổ họng Thanh Nhã truyền ra tiếng rên rỉ, khiến cho hạ bộ Diệp Thiên lập tức bành trướng.

- Thực sự không được đâu, đau lắm.

Thanh Nhã dùng hai tay giữ Diệp Thiên lại, thấp giọng xin tha.

Hôm qua là đêm đầu tiên hai người ném thử trái cảm tình yêu, đôi long phượng chiến đấu đến tận nửa đêm, buổi sáng vừa tỉnh dậy khiến cho Thanh Nhã cảm thấy toàn thân mềm yếu, không còn chút khí lực nào nữa.

- Bây giờ không được sao? Hôm qua ai gọi nhíp với anh chứ?

Diệp Thiên nhìn Thanh Nhã một cách xấu xa, nhìn về mặt thẹn thùng của cô, không nhìn được hôn lên mặt cô một cái, đưa tay vào trong chăn vỗ cái rồi nói:

- Hôm nay tạm tha cho em, ra khỏi giường thôi.

Theo như quy tắc ngày xưa, con dâu sau khi vào nhà chồng ngày đầu tiên phải dâng trà mời bố mẹ chồng, nhưng thời hiện đại giờ cũng không còn câu nệ những điều đó lắm, đương nhiên là ngủ quá muộn vẫn bị mọi người cười.

- Ấy da, sao anh không gọi em sớm hơn?

Quay đầu nhìn đồng hồ ở đầu giường Thanh Nhã vội vàng vén chăn lên, không che đậy gì để lộ thân hình trắng như tuyết đi ra, thiếu chút nữa lại bị Diệp Thiên nhìn thẳng.

- Ai u!

Sau khi vội vàng mặc quần áo tử tế vào, chân Vu Thanh Nhã vừa chạm đến mặt đất liền đau nhưn mây, nhìn không được quay lại trừng mắt nhìn Diệp Thiên.

- Đến đây, anh giúp em chữa.

Diệp Thiên cười rồi kéo Thanh Nhã trở lại giường, để tay phải lên bụng cô.

- Đừng làm bừa, còn ra muộn nữa sẽ bị các cô cười đấy.

Vu Thanh Nhã nhỏ giọng van nài, cô cho rằng Diệp Thiên lại không nhìn được nữa.

- Nghĩ gì thế?

Diệp Thiên cười, nguyên khí từ lòng bàn tay truyền ra, chạy vào bụng Thanh Nhã.

- Ấy, hình như hết đau rồi.

Vũ Thanh Nhã chỉ cảm thấy một luồng khí nóng sau đó vùng đau phía dưới nhanh chóng giảm đi, tiếp tục đứng trên mặt đất đi lại thấy bình thường.

Sau khi rửa mặt Vũ Thanh Nhã mở miệng nói:

- Diệp Thiên, anh đi ra ngoài trước đi.

- Sao thế?

Diệp Thiên ngạc nhiên nhìn vợ, cậu phát hiện ra sau khi hai người thực sự ở cạnh nhau, Vũ Thanh Nhã còn đỏ mặt hơn trước kia.

- Em... em muốn cắt chỗ này lại.

Vũ Thanh Nhã cúi đầu, lấy ngón tay chỉ vào giường, ấn lên trên đóa hoa tươi, chính là chứng minh cho trình tiết của cô.

- Để anh!

Diệp Thiên cười cười, để Thanh Nhã ngồi bên giường, lấy kéo cắt đóa hoa kia ra, Thanh Nhã lại lấy chiếc hộp để vào.

Hai người nắm tay nhau ra khỏi phòng, nhìn dưới mái hiên treo những chiếc lồng đèn đỏ thắm, mỗi cánh cửa phòng lại dán chữ hi đỏ thắm, niềm hạnh phúc lại dâng lên trong lòng hai người.

- Chị Thanh Nhã thật là xinh đẹp!

Lưu Lam Lam kinh hãi kêu lên, thu hút sự chú ý của mọi người trong sân.

Vũ Thanh Nhã vẫn mặc chiếc áo cưới đỏ ngày hôm qua, nhưng tóc lại buộc lên, hơn nữa Diệp Thiên đã làm dịu đi sự mệt mỏi của tối qua đi rồi, nên sắc mặt hồng hào hơn nhiều, nhìn qua xinh đẹp vô cùng.

- Cha, mẹ, bác gái, cô, chào mọi người...

Sau khi nghe thấy tiếng Lưu Lam Lam gọi, vợ chồng Diệp Đông Bình cũng đi ra, Vũ Thanh Nhã không thể không chào hỏi mọi người một lượt.

- Thanh Nhã, hôm qua Diệp Thiên không bắt nạt con đây chứ?

Tổng Vĩ Lan kéo Thanh Nhã qua, đứng sang một bên nói thầm, để lại Diệp Thiên hơi xấu hổ sờ sờ lên cánh mũi.

Ngày vui hôm qua đã nhanh chóng trôi qua, nháy mắt cái đã ba ngày rồi, Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuần đều quay về Hồng Kong.

Hồ Hồng Đức nghe nói Diệp Thiên dựng đại trận xa hơn cả tứ hợp viện, cũng theo qua, ông giữ lại trong cảnh giới cũng lâu lắm rồi, mượn linh khí dồi dào của Tụ Linh trận cũng có khả năng mang tính đột phá.

Trong mấy ngày này Hồ Hồng Đức cùng đám thống đốc ngân hàng Cát cũng nghe được tin Diệp Thiên kết hôn, dồn dập gửi quà mừng cho cậu, không tránh khỏi trách mắng Diệp Thiên một phen.

Còn việc Tổng Hạo Thiên tham dự hôn lễ của cháu ngoại cũng được truyền đến từng nhà trong kinh thành, đặc biệt là sự xuất hiện của bức tranh kia, cũng khiến cho người lớn trong mỗi nhà phải dãn dò con cháu không được đi trêu chọc Diệp Thiên.

Đương nhiên những việc này Diệp Thiên cũng không biết bởi vì ngày thứ ba sau hôn lễ cậu cùng Thanh Nhã đi Thượng Hải, hai nhà Diệp Vu đều được coi là hai nhà giàu có, nhưng theo tập tục dâu mới sau ba ngày phải quay về nhà không thể phá vỡ được.

Sau vài ngày ở nhà vợ, Diệp Thiên đưa vợ quay trở lại Mao Sơn, bái lạy sư phụ, đến lúc đó hôn lễ của họ mới con như là hoàn thành xong.

Tết Nguyên Đán dần trôi qua, mùa xuân cũng sắp đến, Thanh Nhã bước vào nhà khiến cho mùa xuân này càng thêm náo nhiệt.

Điều càng làm cho Diệp Thiên vui hơn chính là Liễu Định Định và Chu Khiếu Thiên đã xác định mối quan hệ, sau mùa xuân họ sẽ đến Hồng Kong làm lễ đính hôn, còn hôn lễ sẽ tổ chức vào cuối năm.

Là sư phụ, Diệp Thiên chắc chắn là muốn chủ trì hôn lễ của đệ tử rồi, sau mùa xuân, mọi người lại đến Hồng Kong.

Thiên kim tiểu thư nhà Liễu gia đính hôn, chắc chắn linh đình hơn hôn lễ của Diệp Thiên rồi, Tả Gia Tuần mà phát thiệp mời thì các phú hào đều tập hợp trong lễ đính hôn, giống như là một lần tụ họp của thương phú người Hoa.

Nhưng trong lễ đính hôn, ngoài hai nhân vật chính là Liễu Định Định và Chu Khiếu Thiên ra, Diệp Thiên là người được nhận sự hâm mộ nhiều nhất, những người giàu có này lần trước khi gặp Diệp Thiên, thân phận của cậu chỉ là sư đệ của Tả Gia Tuần.

Nhưng lần này, rất nhiều người từ các cách khác nhau đã biết được bối cảnh của Diệp Thiên, người thanh niên có thể khiến cho vị thủ trưởng đương thời đích thân lưu bút chúc mừng hôn lễ là người bọn họ không thể lãnh đạm được.

Vì thế lễ đính hôn của Chu Khiếu Thiên cũng khiến cho sự phụ khá mệt, sau bữa tiệc tối, các cơ trên mặt không thể cười nổi nữa, sáng hôm sau cùng Vu Thanh Nhã bay về Bắc Kinh.

Đến tháng ba, Vu Thanh Nhã cũng bắt đầu đi làm, cô mới hơn hai mươi tuổi, hơn nữa lại học mấy năm chuyên ngành tin tức mà cô yêu thích, không có lí do gì mà từ bỏ công việc của mình cả.

Diệp Thiên lại ở nhà để đọc hiểu cuốn “Thôi Bối Đồ” mà Nam Hoài Cần tặng, khi nào tâm trạng tốt thì xuống bếp nấu cơm, ngày tháng trôi qua không khác gì so với một người bình thường.

Người nhà Diệp Thiên đều dọn đến ở cùng trong ngôi nhà mới của cậu, linh khí ở đây mặc dù loãng đi nhiều, nhưng cũng rất có lợi cho cơ thể một người bình thường.

Sau khi vào ở, di chứng phẫu thuật của Diệp Đông Mai hoàn toàn biến mất, Diệp Thiên đưa bà đi kiểm tra mấy lần, quả thật đã thay của bà đã hoàn toàn thích ứng với cơ thể.

- Mẹ, con cá mẹ mua nấu thế nào? Kho hay hấp? Hôm nay để con thể hiện tài năng cho.

- Kho đi, mẹ thích ăn cá kho.

Tống Vĩ Lan vừa cùng chồng đi chợ mua thức ăn về, mặc bộ quần áo bình thường, dù là ai cũng không thể tin được, người phụ nữ có khí chất tao nhã này lại có thể đi chợ mua thức ăn.

Nhưng Tống Vĩ Lan rõ ràng rất thích cuộc sống gia đình như thế này, bà không giỏi nấu cơm, mỗi ngày đi chợ mua thức ăn là một môn bổ trợ bắt buộc của bà và chồng, khiến cho bác Diệp Đông Trúc thường xuyên phải nhắc nhở em mình đã giành mất quyền lợi đi chợ mua thức ăn của mình.

Nhìn thấy mấy con cá diếc hơn nửa cân trong chậu, Diệp Thiên ngồi xuống một bên gõ gõ vào đầu con Mao Đầu nằm bên cạnh nói:

- Đợi nấu chín rồi ăn, không biết là mày lại tham thế này đấy.

Không biết có phải lông có thể tự hút linh khí không, bây giờ nó không sợ nóng như trước, lông trên người cũng ít đi, nhìn bình thường thì như con mèo vậy.

Đương nhiên bản tính của nó vẫn là thích ăn cá, Diệp Thiên cứ cách một tháng lại bảo người ta đưa đến trên dưới 50kg cá nuôi trong bể.

Nhưng sau khi kết hôn, cậu nướng cá ăn mấy lần, Mao Đầu lại trở nên kén chọn, có lần bắt con cá chạy vào trong bếp, lại chạy đúng vào công tắc bếp than, thiết chút nữa thì gây ra hỏa hoạn.

- Chít chít!

Mao Đầu dùng móng vuốt gầy mấy con cá kia, sau đó lại chỉ chỉ chính mình, đôi mắt xanh ngọc bích xoay tròn.

- Biết rồi, một mình mày ăn một con, cũng không sợ đâu.

Diệp Thiên khó chịu nhìn đầu nó rồi gõ tiếp một cái, rồi mới đi mổ cá, không lâu sau khắp bếp tỏa ra một mùi tanh của cá.

Lưu Duy An đến cửa hàng của Phan Gia Viên, Thanh Nhã lại không về nhà ăn cơm, Chu Khiếu Thiên với Liễu Định Định ở lại Hồng Kong chưa về, chỉ có vợ chồng Diệp Đông Bình và hai cô của cậu.

- Mẹ, mẹ làm sao thế, hôm nay con kho cá không ngon sao?

Thấy mẹ động đũa rồi không gấp thức ăn nữa, Diệp Thiên thấy lạ nhìn mẹ mình, không khỏi lặng đi một chút.

- Mẹ, mẹ muốn ra ngoài?

Chân mày Diệp Thiên cau lại, cậu thấy rõ ràng, cung chuyển dời của mẹ có chút âm đạm, nhưng lại dài như nốt ruồi đen nhỏ, không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra.

- Ừ, mẹ phải đi Mỹ một chuyến, sau đó đi châu Phi, làm ăn bên đó có chút vấn đề, phải đi giải quyết cho xong.

Tống Vĩ Lan gật gật đầu, nếu như không phải việc bên đó đột nhiên phát triển đến mức khó có thể khống chế được, bà không muốn rời xa vợ chồng con tí nào mà đi giao thiệp với nguy hiểm.

- Có thể không đi không?

Diệp Thiên cau mày

- Năm ngoái con đã nói với mẹ rồi, năm này không nên ra ngoài, nếu không sẽ có tai họa.

Cung dịch chuyển âm đâm, chúng tôi người này gần đây vận trình không tốt, mà còn có nốt ruồi đen, thể hiện xuất ngoại sẽ gặp nguy hiểm thậm chí là sống chết khó lường.

Diệp Thiên mặc dù không tính ra cụ thể lần này mẹ mình sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng hai điểm này khiến cho cậu cũng cảm thấy kinh sợ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 587

Bạn Đồng Hành

Năm ngoái khi Diệp Thiên bày trận pháp nghịch thiên ở Hồng Kong, đã đánh cắp một ít mây tia Đông Lao mở pháp trận, trong lúc hình thành trận pháp nguyên khí thiên địa đã chấn động, ảnh hưởng đến vận mệnh của thế giới.

Sau lần bị thương đó Diệp Thiên phải ngồi thiền ba ngày ba đêm, suy diễn một phen thì cậu phát hiện ra mấy năm tới những nước lớn như Âu Châu và Bắc Mỹ, thậm chí là Trung Quốc cũng đều có tai họa.

Những tai họa này do con người gây ra, đồng thời cũng là do thiên nhiên gây ra, tránh dữ tìm lành là biện pháp tốt nhất, dĩ nhiên ở lại đất kinh thành không cần phải đi ra ngoài nữa, vì vậy nghe thấy mẹ muốn ra nước ngoài, Diệp Thiên một mực phản đối.

Tổng Vĩ Lan lắc đầu, nói:

- Tiểu Thiên, lần này mẹ đi thì từ nay về sau sẽ không nói đến làm việc nữa, con với Thanh Nhã sinh cho mẹ mấy đứa cháu, mẹ sẽ chuyên tâm ở nhà chăm cháu.

- Lời nói không thể nói hết được, điềm xấu, mẹ, lần này mẹ không thể đi được.

Sau khi nghe thấy mẹ nói như vậy, Diệp Thiên vươn người đứng dậy nói:

- Cha, cô, bác, mọi người ăn trước đi, con ăn no rồi, về phòng trước đây.

- Đứa trẻ này, tại sao lại nói chuyện với mẹ thế chứ?

Từ sau khi Diệp Thiên gặp lại mẹ, đây là lần đầu tiên Diệp Thiên nói nặng lời như vậy, Diệp Đông Bình lập tức chỉ trích, lại bị Tổng Vĩ Lan kéo lại:

- Đông Bình, con trai cũng là muốn tốt cho em thôi.

- Vì Lan, cũng biết việc xem bói của Diệp Thiên đấy, nó không cho em đi, thì em cũng không nên đi.

Đợi sau khi con trai rời đi, Diệp Động Bình nhìn vợ nói:

- Làm ăn lớn hơn cũng không quan trọng bằng chúng ta ở đây cùng nhau mà.

Nhiều năm như vậy, Diệp Thiên xem quẻ thường thì không sai tí nào, sau khi nghe thấy con trai mình nói như thế, Diệp Động Bình cũng thấy lo lắng, sợ hạnh phúc một năm nay sẽ tan thành bong bóng.

- Việc...

Tổng Vì Lan nghe vậy bà lại cảm thấy do dự, nhưng bà lại nghĩ đến đế quốc thương nghiệp mà bà đã gây dựng nên không cam tâm nhìn nó sụp đổ.

Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Tổng Vì Lan nói:

- Đông Bình, em đưa Anna đi cùng, mặt khác mời mấy vệ sĩ giỏi đi cùng, không cần phải lo lắng đến vấn đề an toàn.

Sau khi định cư ở kinh thành, Tổng Vì Lan đã để Anna đi học đại học, bình thường cũng ở trong trường học, chỉ cuối tuần mới về tư hợp viện.

Diệp Động Bình lắc đầu nói:

- Việc này em đừng nói với anh, em nói cho con trai hiểu được thì đi...

- Con trai giận rồi, đợi lát nữa đi tìm nó nói chuyện, các chị, em gái, khiến mọi người phải xem trò cười rồi, nào, chúng ta ăn cơm thôi...

Lần đầu tiên thấy con trai cáu với mình, trong lòng Tổng Vì Lan cũng thấy không thoải mái, miễn cưỡng cười mời mọi người ăn cơm.

Kì thực thì Diệp Thiên không hề tức giận, chỉ là cậu lo lắng cho chuyến đi lần này của mẹ mà thôi, sau khi rời khỏi bàn ăn đã đi đến phòng của mình, từ trên giá sách lấy ra ba đồng tiền xu.

Miệng đọc pháp quyết, Diệp Thiên đặt ba đồng tiền xu lên bàn, sau khi thấy rõ quẻ lập tức cầm đồng tiền ném lại, cứ thế sau sáu lần Diệp Thiên mới dừng tay, thuật pháp mà cậu dung là lục hào pháp.

Nhưng không giống với xem bói lục hào bình thường, Diệp Thiên là lấy mật pháp tương thụ, sau khi lập quẻ sáu lần, trình tự quẻ tượng hiện lại trong đầu.

- Trời đất xoay chuyển, để phòng được tai họa, có quý nhân phù trợ, có thể biến nguy thành may.

Sau khi xem xong quẻ, sắc mặt căng thẳng của Diệp Thiên đã dịu xuống, mặc dù việc của mẹ không quá thuận lợi nhưng cũng không có họa sát thân.

- Quý nhân này là ai?

Diệp Thiên cầm lấy đồng tiền lại reo một quẻ nữa, nhưng không có thêm được thông tin gì cả, điều này khiến cho cậu cảm thấy kì lạ, có vẻ như sau khi nhận truyền thừa của tổ tông, thế gian này trừ mình ra không có việc gì là Diệp Thiên xem không ra.

Liên tiếp reo lại mấy quẻ, vì quý nhân này đều không xuất hiện, thậm chí đến phương hướng cũng không chỉ ra, trán Diệp Thiên đã lấm tấm mồ hôi, xem bói cho người thân tổn hao đến nguyên khí nhiều hơn đối với người lạ.

- Sao có thể chứ? Đây là hung ác, may mắn của đại sư huynh, mình cũng lơ mờ suy ra được việc này.

Thu lại đồng tiền, Diệp Thiên trầm tư, hay là thế gian này lại có cao nhân có thể che lấp tin tức của mình, khiến cho cậu không tìm thấy tầm hơi đâu.

- Chính mình ư? Sao mình có thể quên chính mình được chứ?

Diệp Thiên bỗng nhiên nhẩy dựng lên, hung hăng gõ vào đầu mình một cái, nếu như trên đời có người cậu không thể bói được chỉ có một người duy nhất là bản thân mình Diệp Thiên mà thôi.

- Chẳng nhẽ quý nhân này ứng nghiệm trên người mình sao?

Diệp Thiên lại thấy nghi ngờ, cầm đồng tiền lên suy diễn một hồi.

Sau quẻ thứ nhất, sắc mặt Diệp Thiên trắng nhợt, sau quẻ thứ hai, mặt Diệp Thiên đỏ ửng, không khỏe mạnh, đến quẻ thứ ba,

nguyên khí toàn thân khuấy động, khôe miệng ứa ra máu tươi.

- Chết tiệt, đúng là không bói được, gần bói ba quẻ tất nhiên cũng khiến mình bị thương.

Tuy rằng có bị hao tổn một chút nguyên khí nhưng nét mặt cậu cũng cảm thấy hơi vui mừng vì đã bói ra rồi, lần này mình cũng đi là làm nên một cục diện đáng kinh ngạc, cũng chứng tỏ thuyết pháp quý nhân của cậu.

- Diệp Thiên, mẹ có thể đi vào không?

Đúng lúc Diệp Thiên chuẩn bị trị thương, từ ngoài cửa âm thanh của Tống Vĩ Lan vọng vào.

- Mẹ, mẹ vào đi.

Diệp Thiên vội vàng lấy khăn giấy ra, lau sạch máu trên miệng đi, nếu mà để cho mẹ nhìn thấy không chừng sẽ cảm thấy ngạc nhiên.

- Diệp Thiên, con đừng giận mẹ...

Sau khi bước vào phòng nhìn thấy sắc mặt Diệp Thiên không được tốt lắm, Tống Vĩ Lan còn cho rằng cậu vẫn đang tức giận.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Mẹ, con không giận đâu, đây là việc luận sự, mấy năm nay quốc tế không được yên bình cho lắm, hạn chế ra ngoài là tốt, còn nữa, tại sao mẹ nhất định phải đi chứ, không thể giải quyết trên điện thoại được sao?

Xem bói ra kết quả rồi, Diệp Thiên lần này cũng không sợ hãi như lúc nãy, nên mới hỏi mẹ nguyên nhân, mẹ lại không phải là người coi trọng tiền, tổn thất trong làm ăn chắc sẽ không để ý đâu.

- Ngân sách ủy thác quản lí xảy ra chuyện, dự án đầu tư trước mắt tổn thất gần trăm triệu, cổ đông của tập đoàn ý kiến mạnh mẽ với việc lần này, mẹ nhất định phải đi điều tra rõ mọi chuyện, đưa cho họ một lời giải thích thỏa đáng.

Tống Vĩ Lan nắm quyền điều hành tập đoàn, tổng giá trị đã vượt hơn trăm tỉ USD, cá nhân bà chỉ là cổ đông chiếm 30% số cổ phần mà thôi.

Các cổ đông khác của tập đoàn tài chính đều là người tiếng tăm lừng lẫy trong giới thương trường quốc tế, không thể coi thường,

cho nên khi xuất hiện sai lầm trong đầu tư, bà phải có trách nhiệm đứng ra giải thích.

Hơn nữa để quốc thương mại này là do một tay Tổng Vĩ Lan gây dựng lên, là tâm huyết hơn hai mươi năm của bà, Tổng Vĩ Lan cũng không đành lòng để cho sự nghiệp của mình sụp đổ sau một đêm.

- Ngân quỹ ủy thác xảy ra chuyện là do người làm ra à?

Diệp Thiên mặc dù không hiểu về làm ăn buôn bán, nhưng cậu hiểu lòng người, cậu biết số tài sản mà mẹ nắm trong tay có thể khiến cho nhiều người bí quá mà làm liều.

Tổng Vĩ Lan lắc đầu, nói:

- Bây giờ vẫn còn khó mà nói rõ được, số vốn này của một đại lão Hồng Môn giới thiệu cho mẹ, ông ta đối với mẹ như con gái vậy, mấy năm nay đều rất quan tâm, cho nên... lúc đó mẹ cũng không nghĩ nhiều.

Tuy rằng miệng thì nói là không nhất định, nhưng nét mặt của bà đã nói cho Diệp Thiên nhất định vị Hồng Môn này có vấn đề, nếu không pháp luật nước ngoài chặt chẽ như vậy cho dù là muốn làm hao hụt hơn trăm triệu tiền đầu tư cũng đâu phải chuyện dễ.

- Diệp Thiên, con đừng trách mẹ, đợi mẹ điều tra rõ vụ việc lần này mẹ sẽ không bao giờ đi ra nước ngoài nữa, được không?

Không dễ gì mà nhận lại được còn trai mình, lại nhận được sự tha thứ của con, Tổng Vĩ Lan không hề muốn vì chuyện này lại tạo ra khoảng cách với con trai mình.

Diệp Thiên nghĩ một lát rồi nói:

- Như này đi mẹ, dạo này con cũng không có chuyện gì, hay là... để con đi cùng mẹ một chuyến?

Sau khi nghe thấy con mình nói thế, nét mặt Tổng Vĩ Lan vui mừng, nhưng lắc đầu nói:

- Việc này... con và Thanh Nhã mới kết hôn, đi cùng mẹ có được không?

Diệp Thiên cười nói:

- Không sao ạ, Mẹ đi nhiều nhất cũng chỉ 2 tháng thôi chứ? Thanh Nhã có thể hiểu mà, đợi tới cô ấy đi làm về con sẽ nói chuyện với

cô ấy.

Có một số việc, không phải bản thân mang theo pháp khí là có thể lẩn tránh, về mặt xấu thì pháp khí thầy tu cũng không phải là tốt.

Cũng như người mang theo pháp khí bên người trên chiến trường, pháp khí có thể khiến cho đạn lạc, nhưng nếu như đạn pháo nổ mạnh cạnh người thì kết quả chắc chắn không cần phải nói nhiều.

Thời kì kháng chiến năm đó, người trong kì môn trên chiến trường cũng tử vong không ít hơn so với những binh lính bình thường, cũng chính bởi nguyên nhân này, không phải chỉ cần Diệp Thiên đưa cho mẹ là được à?

Nhưng Tống Vĩ Lan không hiểu đạo lí, chần chừ nói:

- Thanh Nhã sẽ không vui chứ?

- Cô ấy dám?

Diệp Thiên cố ý trừng mắt, tiện đà cười nói:

- Mẹ, không sao đâu, con thường xuyên ở bên ngoài, Thanh Nhã cũng sớm quen rồi.

- Vậy được rồi, con không được bắt nạt Thanh Nhã đấy nhé.

Tống Vĩ Lan gật gật đầu, bà cũng biết con trai mình thần thông quảng đại, lần này có Diệp Thiên đi cùng mọi việc sẽ có thể thuận lợi hơn một chút.

Đến tối khi Thanh Nhã về nhà, Diệp Thiên nói lại chuyện này với vợ, Thanh Nhã mặc dù không muốn nhưng vẫn đồng ý, nếu như không phải trước đám cưới nghỉ phép dài, thì cô cũng đi cùng Diệp Thiên.

Sau khi quyết mọi việc, Tống Vĩ Lan bắt đầu làm thủ tục xuất ngoại cho Diệp Thiên, đồng thời triệu hồi một máy bay riêng của mình từ Mỹ về đây.

- Sao lại cảm giác như quên chuyện gì đó ý.

Trước khi đi một ngày, Diệp Thiên cảm thấy có gì đó không đúng, bỗng chốc đầu lóe sáng, lại nhớ đến chuyện mà Chúc Duy Phong

nói với mình trong hôn cưới.

Diệp Thiên lần này đi Mỹ trước, đi cùng mẹ đến tổng giám đốc Hồng Môn, mà nếu Diệp Thiên nhớ không nhầm thì lời mà Chúc Duy Phong nói là đại hội hắc quyền thế giới, hình như là được tổ chức ở Mỹ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 588

San Francisco

San Francisco

Chúc Duy Phong nói về đại hội của hắc quyền, Diệp Thiên rất hứng thú hẳn không giống như các lão đệ thiên hạ mấy trăm năm về trước muốn ẩn dật, luôn cho rằng sinh ra phải là đệ nhất thiên hạ.

Phải biết rằng văn minh Trung Quốc trên Thế giới đã có từ rất lâu đời, các bậc danh sĩ cũng không ít, những người tu luyện như Diệp Thiên cũng rất nhiều.

Phương pháp của An Đức Liệt Duy Kỳ có thể kích thích được tiềm năng cơ thể duy trì phong độ hơn 10 năm đó cũng là bản lĩnh phi thường cho nên Diệp Thiên rất chờ mong sự kiện này.

Nghĩ tới đây, Diệp Thiên lấy di động ra gọi cho Chúc Duy Phong.

- Diệp huynh đệ, cậu bận rộn quá ha? Sao hôm nay lại rảnh rồi gọi cho tôi thế?

Giọng nói trong điện thoại đầy vẻ vui mừng, mặc dù Chúc Duy Phong rất muốn kết giao với Diệp Thiên nhưng không có được cơ hội, hẳn ta không ngờ là Diệp Thiên lại có thể chủ động liên hệ với mình.

Diệp Thiên cũng không khách khí nữa, nói ngắn gọn:

- Chúc tổng, mấy hôm nay tôi có việc cần sang Mỹ, ông có thể mời tôi dự cuộc họp ở Mỹ được không?

- Việc này...

Chúc Duy Phong chần chừ một chút rồi nói:

- Diệp huynh đệ phía bên San Fancisco ở Mỹ có báo còn chưa quyết định mời dự họp ở đâu.

Hai chữ hắc quyền, đó cũng không phải là các tổ chức hoạt động hợp pháp, không riêng Trung Quốc mới cấm mà ở nước ngoài cũng như vậy, hắc quyền không được hoạt động công khai ở bất cứ quốc gia nào.

Cho nên lần này vì an toàn mà hắc quyền khi tổ chức đại hội đã phát giấy mời nhưng không nói trước địa điểm tổ chức và cũng không để lộ ra ngoài.

Diệp Thiên hiểu bấm đốt ngón tay và cười nói:

- Chúc tổng, ngài cứ nói thời gian tổ chức cụ thể đi? Không thì để đến Mĩ tôi liên hệ với ngài cũng được.

- Từ giờ đến cuối tháng còn khoảng 10 ngày. Diệp... Diệp huynh đệ thực sự muốn đi ư?

Chúc Duy Phong nói ngập ngừng.

- Đương nhiên là thật rồi, mai tôi đi sang Mỹ ngay, chuyện này sao có thể nói đùa với Chúc tổng được.

Diệp Thiên có chút khó hiểu hỏi Chúc Duy Phong cứ giống như là khuyên hấn không nên đi, bây giờ ông ta như muốn từ chối vậy.

- Tôi... Tôi nghĩ là Diệp huynh đệ, huynh không nên đi cho nên bên kia sẽ không trả lời đâu.

Chúc Duy Phong trả lời để cho Diệp Thiên trừng mắt,

- Diệp huynh đệ cậu yên tâm, bây giờ đến vẫn kịp, cậu hãy đi Mỹ trước rồi tôi sẽ liên lạc sau.

Thực ra mà nói, các tổ chức ngầm ở Trung Quốc tổ chức đều rất chặt chẽ, cẩn thận cùng với nước ngoài đó là những tổ chức lớn đến giờ vẫn không có người nào có thể ra tay được với họ.

Trước tình huống đó Chúc Duy Phong đã giấu dốt, ra nước ngoài chẳng bằng trốn ở trong nước còn hơn, tuy ông ta cũng không muốn vậy nhưng dù sao đó cũng là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng bây giờ Diệp Thiên lại muốn đi, hấn mà tham gia tranh tài thì Chúc Duy Phong cũng dễ thở hơn.

Không gặp xã hội đen người Nhật Bản, Diệp Thiên sẽ đánh cho họ đều cho thành người trệ hết, nếu không biết người trệ là cái gì thì phải để cho Chúc Duy Phong giải thích.

- Được rồi, vậy thì tôi chờ ông...

Diệp Thiên gật đầu, hẳn cũng đoán được suy nghĩ của Chúc Duy Phong, Trung Quốc rộng lớn như vậy mà không tìm ra cho được một quyền thủ đồ lại nếu là Diệp Thiên thì hẳn cũng không tham gia đại hội này.

Chúc Duy Phong có liên lạc, Diệp Thiên bắt đầu chuẩn bị lên đường.

Cầm Đại tề thông báo theo mà không có dấu vết gì cũng may là có giấy chứng nhận cất chứa đồ vật đặc biệt, có thể đi qua hải quan để vào các nước.

Mặt khác Diệp Thiên cũng mang theo hai chai thuốc luyện chế chữa thương của sư phụ ra nước ngoài, ngộ nhờ có chuyện gì xảy ra trộn thuốc đó với sâm không chừng có thể cứu được mạng người.

Sáng sớm thứ 2, Diệp Đông Bình lái xe đưa vợ, con trai còn có cả Anna ra sân bay.

Vốn dĩ Diệp Đông Bình cũng muốn đi theo nhưng bị Diệp Thiên ngăn cản, quả thực nếu có xảy ra nguy hiểm gì nếu cả cha mẹ đi theo thì chẳng phải là Diệp Thiên khó mà cứu được cả hai hay sao.

Máy bay tư nhân này là của Tống Vĩ Lan, không giống với máy bay của các phú hào ở Hồng Kông, đây là loại máy bay hạng trung, tất cả các ghế dựa của khách đều được sửa chữa lại.

Hành khách đi chiếc máy bay này thoải mái hơn nhiều so với đi máy bay của các hãng tư nhân khác, hơn nữa lúc máy bay đang bay chỉ cần tra thêm một lần dầu là đủ.

Sau 10 giờ, máy bay sẽ đáp xuống sân bay San Francisco, sau khi 3 người Diệp Thiên từ máy bay xuống một chiếc Mercedec- Benz chống đạn có cả rèm che đang đứng chờ dưới máy bay.

Diệp Thiên liếc mắt nhìn thấy người đứng bên cạnh chiếc Mercedec- Benz là một ông cụ gầy gò ngạc nhiên nói:

- A, Đỗ Phi về Mỹ khi nào vậy ạ?

Đỗ Phi đi từng bước lên phía trước, gật đầu với Tống Vĩ Lan rồi mới nói:

- Tôi về tổng đường đã gần một năm, lần này biết cô trở về nên đích thân đi đón!

- Anh Tứ gọi Diệp Thiên là gì?

Tống Vĩ Lan tròn mắt khi nghe thấy cách xưng hô của Đỗ Phi với con trai.

Phải biết rằng, trước kia Đỗ Phi là thủ lĩnh của Hồng môn, địa vị ông khá cao ngay cả Tống Vĩ Lan khi thấy ông cũng phải gọi là Tứ ca.

Đỗ Phi cười khỏ một tiếng, nói:

- Vĩ Lan, nó là tiền bối tôi thuận miệng thì gọi vậy thôi.

Phải nói rằng Đỗ Phi cũng là người có tâm khí cao ngạo nhưng trước mặt Diệp Thiên vai vè của ông không bằng hẳn nên căn bản sự cao ngạo ấy không còn.

- Con trai, con và Tứ ca đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tống Vĩ Lan nhìn con trai rồi lại nhìn Đỗ Phi, mà nhất thời hồ đồ không hiểu gì cả.

- Mẹ, không có chuyện gì đâu, sự phụ con là người trong Hồng môn, năm đó đã giúp con nhập môn còn không bắt con phải trải qua các nghi thức nhập môn nữa.

Diệp Thiên cười khỏ nói:

- Chúng ta bàn luận một chút nha, mẹ vẫn cứ gọi là Tứ ca, quan hệ giữa mẹ, Đỗ Phi và con không phải ngại gì cả.

- Được rồi, cứ như thiếu gia tính đi, Vĩ Lan lên xe đã rồi nói sau.

Nghe Diệp Thiên nói, Đỗ Phi gật đầu liên tục, sau lần ăn đó một với Diệp Thiên, Đỗ Phi đã có phần kính nể hẳn.

- Không cần kiểm tra? Nước Mỹ không sợ tôi sẽ mang thuốc phiện vào sao?

Nghiêm chỉnh mà nói, đây là lần đầu tiên Diệp Thiên xuất ngoại, hẳn còn chưa được hưởng thụ cảm giác có xe ô tô đến tận sân bay nghênh đón.

- Hồng Môn chúng ta nếu muốn buôn lậu thuốc phiện thì sẽ cho cảnh sát Mỹ nắm đằng chuôi như vậy ư?

Đỗ Phi nghe thấy vậy liền cười, những thành phố khác của Mỹ không có điểm này nhưng San Francisco chính là đại bản doanh của Hồng Kông, kinh doanh đã hơn 100 năm có thể nói đây là một thành thị của người Hoa.

Vào Thế Kì XIX, lúc đó Mỹ là trung tâm của vàng, sau khi người Hoa di cư sang Mỹ định cư ở đây đã gọi vùng này là Kim Sơn.

Mãi đến khi vùng Melbourne ở Australia phát hiện có vàng cũng bị gọi là Tân Kim Sơn để khác với Melbourne, nên mới đổi tên thành San Francisco.

Qua hơn 100 năm phát triển, San Francisco đã trở thành nơi duy nhất trên đất Mỹ là của người Trung Quốc.

Ở San Francisco, người Hoa chiếm hơn 12% dân số đó chủ yếu là người Thanh Hoa, còn nhiều hộ kinh doanh khác ở bên trong nữa không tính, thực tế thì con số đó có thể hơn 20%.

Hơn 20% người Hoa này đã thâm nhập cả vào các nghề nghiệp ở San Francisco, dĩ nhiên đó trở thành con phố của người Hoa thậm chí người Hoa đi trong đó cảm giác như được đi trong đất nước mình.

Hồng môn đã có hơn 100 năm ở San Francisco không còn nghi ngờ gì nữa khi nó là bang phái lớn nhất ở đây. Những băng Mafia, đảng phản động Việt Nam, Yamamoto ... ở San Francisco không có chỗ nào không thấy.

Đương nhiên tài năng và địa vị của Hồng môn ở San Francisco có được như vậy là từ chiến đấu trong máu vào lửa không biết có bao nhiêu đệ tử đã đánh nhau vì uy danh hiển hách của Hồng môn.

Sau khi cho Diệp Thiên giới thiệu sơ qua về Hồng môn, Đỗ Phi giật cửa xe nói:

- Thều gia, Vi Lan tôi sẽ sắp xếp ổn định cho 2 người trước rồi nói sau.

Đúng như lời Đỗ Phi xe Mercedes chở mấy người ra khỏi sân bay, dọc đường không hề thấy có người kiểm tra khiến cho Diệp Thiên cảm thấy Hồng môn ở San Francisco đúng là có thể lực.

Nửa tiếng sau, xe đỗ trong một bãi đỗ xe trong khách sạn xa hoa của San Francisco, sau khi xuống xe, Tổng Vệ Lan cảm thấy có chút lạ lẫm liền hỏi:

- Tứ ca, sao đây lại là khu phố của người Hoa.

Ngày trước khi Tổng Vệ Lan đến San Francisco đều ở chỗ cách Hồng môn không xa, khung cảnh nơi đây cùng với các phương tiện của một khách sạn 5 sao thậm chí còn tốt hơn trước.

Quan trọng là sự yên tĩnh ở đây đã có các mộ đệ của Hồng môn phụ trách, không người nào gây rối ngay cả trộm cũng không hề có.

Đỗ Phi lấy chiếc rương từ trên xe xuống cho Tổng Vệ Lan, thở dài nói;

- Đi lên trước rồi nói sau, gần đây Hồng môn có chút biến cố, nói không chừng là đại sự cho nên nơi này lại càng phải an toàn.

Đặt phòng sớm là tốt, phiếu đặt phòng đã ở trên tay Đỗ Phi, mấy người đi thẳng lên thang máy lên tầng 18 phòng của Tổng thống.

Sau khi vào cửa, Diệp Thiên phóng ra khí cơ, khi ở trong nước hần đã nghe thấy khắp nơi trên đất Mỹ đều bị theo dõi, hần không muốn ngay cả khi mình tắm rửa, thay quần áo cũng bị người ta quan sát.

Sau khi đi một vòng quanh phòng của VIP, Diệp Thiên gạt đầu, hần không phát hiện có theo dõi, vậy là những điều nghe nói đều là bịa đặt rồi.

- Tứ ca, tốt cuộc là Lôi thúc đã xảy ra chuyện gì vậy, huynh có biết đầu đuôi câu chuyện ra sao không?

Vừa mới ngồi xuống, Tổng Vệ Lan đã không đợi được nữa mà phải hỏi luôn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 589

Lôi Thúc

Ví Lan, chuyện này phức tạp lắm.

Đỗ Phi nhìn Diệp Thiên một chút rồi nói:

- Lôi Thúc và cô đã trở về hẳn là ông ta có quan hệ với Tống Hiểu Long, tôi cảm thấy Tống Hiểu Long hứa hẹn gì đó với ông ta.

Năm đó Diệp Thiên để cho Đỗ Phi giúp hẳn theo dõi chuyện của Tống Hiểu Long, cho nên lần này trở lại San Francisco, Đỗ Phi đã cố ý đi dò la tin tức của Tống Hiểu Long.

Một tuần trước, Đỗ Phi tận mắt nhìn thấy Tống Hiểu Long ở Châu Phi, bây giờ trong quán trà của người Hoa chính là quán trà của Lôi thúc chỗ ấy cũng chính là nơi y thường xuyên ăn sáng.

- Hiểu Long? Quả nhiên là y?

Tống Ví Lan cảm thấy bất ngờ với câu trả lời của Đỗ Phi, bà tỏ vẻ đa cảm lắc đầu nói:

- Tứ ca, cha em và Lôi thúc là bạn đã nhiều năm, ông đối xử với em như cháu gái nhưng tại sao lại đi giúp Hiểu Long vậy?

Vốn dĩ Tống Ví Lan có thể yên tâm giao cho bộ phận quản lý về chuyện buôn bán làm ăn, yên tâm để Lôi thúc làm nhưng điều bà không ngờ tới là đã đặt lòng tin nhầm chỗ.

- Mẹ, hãy đợi đã.

Diệp Thiên có nghe được một chút tin tức nhưng lại hoàn toàn không biết gì về Lôi Thúc kia, sau khi ngắt lời mẹ, Diệp Thiên nhìn về phía Đỗ Phi hỏi:

- Rốt cuộc thi Lôì thúc là ai vậy? Có địa vị như thế nào trong Hồng môn vậy?

Có trời Diệp Thiên mới biết mẹ mình đã để cho Tống Hiểu Long sang Châu Phi rồi, nói cách khác Tống Hiểu Long muốn thoát khỏi trung tâm tài chính, tình huống này phát sinh nhất định Lôì thúc có vai trò quan trọng trong việc này.

Đỗ Phi thờ dài nói:

- Thiếu gia, Lôì thúc là người nổi tiếng gọi là Lôì Chấn Nhạc bằng vai vế với cha tôi, năm đó lúc cha tôi còn khỏe mạnh thì Lôì thúc đã là một bậc trưởng lão rồi.

Hóa ra là năm đó Lôì thúc và cha của Đỗ Phi đã cùng nhau sang Mỹ, khi đó thế lực của Hồng môn ở Mỹ rất lớn nhưng tổ chức còn lỏng lẻo, mỗi trưởng lão phụ trách một địa bàn nhưng lại không hỗ trợ nhau.

Trước tình hình như vậy, Lôì thúc và cha của Đỗ Phi với một đám huynh đệ nữa đã đến San Francisco lập địa bàn mới nhưng thực ra các huynh đệ cũng rất khó xử, rất nhanh đã đem Sơn Khẩu Tô của Nhật Bản và Mafia của Italy đuổi ra khỏi San Francisco do đó mới có được địa bàn của mình.

Năm đó tuy cha của Đỗ Phi ở Thượng Hải không có tiếng tăm nhưng sau khi sang Mỹ thanh danh lại tăng rất nhanh lại là tôn chi của Hồng môn. Sau đó đặt chân vào lĩnh vực buôn bán và phát triển rất nhanh.

Sau chiến tranh kinh tế Mỹ hồi phục nhanh chóng, sau khi có tiền cha Đỗ Phi bắt đầu hướng về quê hương. Tục ngữ nói có tiền thì làm mọi chuyện cũng sẽ dễ hơn, một số lượng lớn tiền được trải ra sẽ chiếm được những tình cảm tốt đẹp của Hồng môn trong nước.

Hồng môn vốn là tổ chức xem trọng thân phận con người, mà cha thân phận của cha Đỗ Phi cũng không phải là thấp hơn nữa lại được các bậc trưởng lão ở trong nước rất ủng hộ, sau khi có được địa vị cao ở San Francisco đến những năm 60 thì Hồng môn đã trở thành thủ lĩnh của giang hồ.

Sau khi lên nắm quyền, cha của Đỗ Phi đã tiến hành cải tổ Hồng môn, các hương đường được đưa vào hoạt động, Lôì Chấn Nhạc đã thực sự trở thành trưởng lão nắm thực quyền, đặc biệt phụ trách về công tác đối ngoại.

Nghiệp vụ đối ngoại của Hồng môn trong năm mới không gì khác ngoài buôn bán, nói trắng ra là mở địa bàn.

Lôì Chấn Nhạc đã tạo nên trận Tinh Phong Huyết Vũ ở San Francisco, giết hết thất linh bát lạc và đưa Hồng môn lên vị trí bá chủ ở

San Francisco.

Chủ lực trong trận chiến này, Lôi Chấn Nhạc đều làm gương cho các binh sĩ xung phong lên các trận tuyến đầu được các huynh đệ tán thưởng cho nên trong môn phái mọi người đều gọi là Lôi thúc mà không gọi bằng cái tên khác.

Sau khi cha Đổ Phi qua đời, trong môn phái có người bầu cử Lôi thúc nhưng vì tuổi đã cao sức yếu nên ông từ chối khéo, lui về làm trưởng lão của Hồng môn, vậy là Hồng môn cũng có được một nhân vật tiếng tăm hiển hách.

Vào những năm 40, 50 Lôi Chấn Nhạc và cha của Đổ Phi cùng với Tổng Hạo Nhiên xuất ngoại, nghiệp vụ của Tổng Thị cũng đều do Lôi Chấn Nhạc phụ trách.

Sau khi đến Tổng Vĩ Lan quản lý Tổng thị ở hải ngoại, các thủ tục bên Hồng môn cũng đều do Lôi Chấn Nhạc quản lý, nếu không lấy cha Đổ Phi và trừ Lôi Chấn Nhạc ra thì cũng không còn ai dám điều khiển Tổng Vĩ Lan.

Cho nên sau khi biết được vấn đề xảy ra với quỹ đầu tư, lập tức Tổng Vĩ Lan nghĩ đến Lôi thúc, trong Hồng môn ông ta là người duy nhất có ảnh hưởng lớn đối với của cải của bà như vậy.

Tự nhiên Tổng Vĩ Lan lại biết quá sâu về chuyện cũ của Vu Lôi thấy con trai trầm tư không nói gì, Tổng Vĩ Lan nhìn về phía Đổ Phi nói:

- Tứ ca, em luôn tôn trọng Lôi thúc thúc, chưa có yêu cầu gì của thúc thúc mà em lại từ chối, nhưng sao lần này ông ấy lại làm như vậy?

Trong ấn tượng của Tổng Vĩ Lan, Lôi thúc là một người cực kì ngay thẳng, không hề có biểu hiện gì phô bày khi đối diện với tiền tài hơn nữa ông cũng đã hơn 80 tuổi, không biết tại sao lại tham dự vào chuyện này, đây cũng là trăm mối tơ vò mà Tổng Vĩ Lan nghĩ mãi mà chưa trả lời được.

- Đây ... trong chuyện này nếu ta đoán không sai thì có 2 nguyên nhân...

Sau khi nghe Tổng Vĩ Lan nói, Đổ Phi có vẻ do dự, thoáng nhìn Diệp Thiên rồi nói:

- Thời gian trước trong môn có đồn đại, Vĩ Lan, cô định giao của cải cho người ngoài sau đó sẽ để cho toàn bộ đệ tử của Hồng môn bỏ ra ngoài đã làm điều đó đã ảnh hưởng lớn đến Hồng môn.

Đối với Tổng Thị ở hải ngoại thì Hồng môn rất có ý nghĩa chẳng khác gì chiếc ô dù che trời, rất nhiều người trong gia tộc Tổng Thị đều là môn đệ của Hồng môn không những thế trong xí nghiệp của Tổng Vĩ Lan một số cương vị quan trọng cũng là người của Hồng môn đảm nhiệm.

Mà sau khi Tổng Vĩ Lan có quyết định ủy thác số tài sản khổng lồ kia đi đã làm ảnh hưởng rất nhiều đến các đệ tử của Hồng môn.

Sự thật cũng đúng là như vậy, Tổng Vĩ Lan cũng có điều chỉnh quan trọng với từng tập đoàn tài chính, bà để một số người ra ngoài trong chuyện này đương nhiên là không ít những người của Tổng Hề Long trong Hồng môn.

Ngay lúc đó, Tổng Vĩ Lan đã trầm nghĩ đến việc gây dựng lại cái vòng luẩn quẩn đó ở trong nước, bây giờ bà phải luôn cẩn thận, bà chưa chú ý đến chi tiết này bà đã quá tự tin với quyền lực khi nắm tập đoàn tài chính trong tay mà không hề biết rằng ở hải ngoại mạch nước ngầm trong Hồng môn đã bắt đầu khởi động.

Sau khi nghe được nguyên nhân này Tổng Vĩ Lan trầm ngâm một hồi lâu rồi nói:

- Tiểu Thiên không muốn nhận tài sản này của em, lúc đó em đã hơi nóng vội, chứ thực ra là có thể xử lý chuyện này ôn hòa hơn một chút.

Một tập đoàn tài chính trị giá hơn một ngàn triệu đôla, muốn có một vài thay đổi phải cần một thời gian lâu thậm chí phải mấy năm, vốn dĩ Tổng Vĩ Lan cũng đã tính toán như vậy nhưng chuyện con trai rời gia đình khiến bà đã không xử lý tốt được chuyện này.

- Mẹ, mẹ cũng không nên tự trách mình, chuyện không đơn giản như vậy đâu.

Diệp Thiên khoát tay nói:

- Đỗ Phi, ông nói chuyện thứ hai đi hẳn đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến cho vị Lô thúc kia thay đổi.

Diệp Thiên tin rằng đã là con người thì ai cũng có nhược điểm, cũng chưa chắc Lô thúc đã vì những người của Hồng môn thân phận của ông ta không bằng Tổng Vĩ Lan thì cũng dễ gây ra bất mãn, mà cũng không cần phải làm lên lút, loại người này đúng là rút củi đáy nồi rồi.

Đỗ Phi gật đầu nói:

- Thiếu gia nói không sai, theo tin tức có được, Tổng Hiếu Long hứa hẹn sau khi tiếp quản được Tổng Thị ở hải ngoại sẽ cho ông ta một lượng vàng khổng lồ.

Tổng Vĩ Lan nghe thấy vậy sùng sốt, khó hiểu nói:

- Lôi thúc cần tiền làm gì? Tại sao lại không hỏi tôi?

Quen biết Lôi thúc đã 20, 30 năm nay, Tổng Vĩ Lan biết Lôi thúc là người đặc biệt có rất nhiều cơ hội để có được tài sản nhưng đều không để ý đến nói Lôi thúc muốn tiền thực sự Tổng Vĩ Lan không thể tin được.

Đỗ Phi cười khỏ một tiếng, nói:

- Người đương nhiệm cầm lái Hồng môn sức khỏe không tốt lắm, năm ngoài còn không dậy nổi, nếu như có chuyện xảy ra ngoài ý muốn thì có lẽ là không sống được qua năm nay.

- Đỗ Phi, Lôi Chấn Nhạc cũng đã lớn tuổi? có lẽ cũng không dò xét vị trí này chứ?

Đỗ Phi còn chưa dứt lời thì đã bị Diệp Thiên cắt ngang, nếu như Lôi Chấn Nhạc và Tổng Hạo Thiên bằng vai vế ít nhất cũng đã ngoài 80 tuổi thì làm sao còn sức mà để ý những chuyện vặt vãnh nữa.

Đỗ Phi lắc đầu nói:

- Đương nhiên Lôi thúc sẽ không làm vị trí này nhưng con trai ông ta là Lôi Hồ năm nay đã hơn 40 tuổi có hi vọng cao về địa vị này luôn muốn vì con cái mà làm chút chuyện.

Năm đó khi cha Đỗ Phi qua đời, con trai mới hơn 20 tuổi không có thanh danh gì trong Hồng môn.

Qua hơn 20 năm đào tạo, con trai Lôi Chấn Nhạc đang ở tuổi trung niên cũng dần có thể lực trong Hồng môn, đã tâm tự nhiên là tới.

Người chèo lái Hồng môn đang nằm trên giường phía dưới cũng u tối dần, Lôi Hồ cũng nói suy nghĩ của mình với cha nhưng muốn gì thì trong tay cũng phải có tiền.

Không thể coi thường tác dụng của tiền trong Hồng môn, tuyền cử giống như nước Mỹ sau một vị Tổng thống thành công thì sau lưng cũng đều có những tập đoàn tài chính khổng lồ ủng hộ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; font-weight: bold; text-decoration: underline; text-decoration-color: #ccc;">More...</span>  
</div>  
</p>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 590

Gia Nhập Hồng Môn

Mỗi khi tranh cử Tổng thống trên toàn nước Mỹ đều diễn ra các đại hội diễn thuyết, những người hậu thuẫn cử đều tiến hành diễn thuyết lưu động để nhận được sự ủng hộ của các cử tri, họ nói rằng mình sẽ mang lại cho người dân một cuộc sống tốt đẹp và những cơ hội nghề nghiệp.

Mặt khác họ còn thuyết trình cả trên TV những việc đó cần dùng đến một số lượng tiền khổng lồ, nếu không có tiền mà đi tranh cử Tổng thống Mỹ thì đúng là chuyện cười cho thiên hạ.

Cho nên trừ mấy người ở Washington đã sớm tranh của Tổng thống thì sau nhiều lần đảm nhiệm việc tranh cử Tổng thống, sau những người tranh cử đó đều có một tập đoàn cổ vấn khổng lồ, hơn nữa những tập đoàn tài chính sẽ vì những người tranh cử cung cấp tiền bạc.

Tục ngữ nói trị đại quốc như nấu tiểu tiên, xã hội đen tuyển Lão đại và việc tranh cử Tổng thống cũng không khác nhau là bao.

Ở nước ngoài có tổ chức xã hội đen, cho đến giờ cũng đều làm những việc trái pháp luật, các bang phái tổ chức chặt chẽ, thường phạt đều rất rõ ràng có như vậy thì mới phát triển lớn mạnh được.

Giống như tổ chức phản động ở Mexico nghề của bọn họ chủ yếu là buôn thuốc phiện, việc làm ăn của họ cũng có sự tham gia của một số người dân, khi truyền đến Mỹ, Canada bọn Maphia chủ yếu kinh doanh về các sản phẩm tình dục, thuốc phiện cũng bắt nguồn trong đó.

Mặc dù giữa những bang phái này có những quy định Kim Tự Tháp, rất ít người nắm giữ số của cải khổng lồ trong tay nhưng không thể phủ nhận các thành viên trong bang phái nếu tiếp tục hoạt động thì cả cuộc đời sau họ sẽ được sống hưởng thụ và được đãi ngộ.

Đương nhiên để có được sự đãi ngộ đó có khi họ phải đánh đổi cả tính mạng hoặc là phải trả một cái giá đắt, cho nên bất cứ người

nào trong bang phái

Hồng môn đã tồn tại từ hơn trăm năm, có được hơn mười vạn đệ tử, giá trị của đồng tiền lại càng thêm qua trọng vì có nhiều thế lực kiếm được tiền từ kinh doanh. Của cải sinh ra những khoản lợi khổng lồ để giữ vững địa vị của họ.

Nếu như không có biện pháp gì mang lại lợi ích cho họ thì dù là Lôi Chấn Nhạc có là đại lão nhân trong Hồng môn thì cũng không thể nhận được sự ủng hộ của họ. Huống hồ Lôi Hồ chỉ là con trai của Lôi Chấn Nhạc uy tín không đủ để họ phục tùng.

Căn bản là Lôi Chấn Nhạc tin tưởng vào uy danh của mình có thể cho con trai một địa vị cao nhưng sau đó ông ta lại phát hiện tuy ông ta có uy tín trong Hồng môn nhưng về chuyện này thì ông ta không thể mua chuộc được mọi người.

Người già thường sợ nhất là mình không được coi trọng. Thái độ của các trưởng lão trong môn phái làm cho Lôi Chấn Nhạc có chút khó chịu ông ta cương quyết phải con trai mình là Lôi Hồ có được địa vị trong Hồng môn.

Hồng môn nghiêm cấm chuyện huynh đệ tương tàn cho nên dù Lôi Chấn Nhạc có giữ được lực lượng tinh nhuệ của Hồng môn nhưng vẫn không có cách nào giúp được con trai lên nắm ngai vàng. Ông ta chỉ có thể dựa vào quy củ cho nên có được một số tiền hùng hậu lúc này trở nên rất quan trọng.

Thật ra quan hệ của Lôi Chấn Nhạc và Tổng gia thì ông ta chỉ cần đưa ra yêu cầu thì nhất định Tổng gia sẽ ủng hộ vì ông ta cũng đã giúp đỡ nhiều cho Tổng gia ở hải ngoại.

Nhưng sai lầm chính là ở Tổng Vi Lan một năm trước chủ yếu đầu tư ở trong nước, đem toàn bộ mọi chuyện của tập đoàn mình giao cho mấy tên thù hạ mà bà tin nhiệm hơn nữa lại ủy thác cho bọn họ quản lý quỹ đầu tư và không giữ mối liên lạc với Hồng môn thường xuyên như trước nữa.

Lôi Chấn Nhạc từng mời Tổng Vi Lan hai lần, nhưng lúc đó bà đều không ở Mỹ nên đã tự ý xử lý mọi việc.

Nhưng Lôi Chấn Nhạc lại cần một khoản tài chính khổng lồ mà người kia thì không có quyền trích ra số tài chính đó vì thế mà từ chối sự thỉnh cầu Lôi Chấn Nhạc sau đó lại không thông báo cho Tổng Vi Lan chuyện này, dưới chức danh người quản lý Lôi Chấn Nhạc đã làm một chuyện vô lại.

Bị từ chối Lôi Chấn Nhạc vô cùng tức giận lại bị một vài đệ tử khích bác mà lại không đi đến chỗ Tổng Vi Lan hay Tổng Hạo Thiên để chứng thực lại. Mà lại chuẩn bị cách để dạy bảo cho Tổng Vi Lan một đứa cháu gái vong ân bội nghĩa.

Quý đầu tư kia do chính Tổng Hiếu Long sắp xếp sau đó lại tiến cử Lôi Chấn Nhạc cho Tổng Vĩ Lan vốn dĩ từ đầu Lôi Chấn Nhạc không hề có chút gì đề phòng Tổng Vĩ Lan.

Đầu tư trên một trăm triệu đôla, qua các thủ đoạn khoản đầu tư khổng lồ này đã rơi vào công ty của Tổng Hiếu Long cũng chính vì việc này mà Tổng Vĩ Lan mới đến Mỹ để tìm lời giải thích của Lôi Chấn Nhạc.

Sau khi nghe Đỗ Phi giải thích xong, Diệp Thiên suy nghĩ một lúc rồi hỏi mẹ:

- Khoản đầu tư bị tổn thất này có thể lấy lại được không?

Tổng Vĩ Lan nói:

- Tiểu Thiên, không phải mẹ không có khả năng lấy lại mà là mẹ muốn Lôi thúc giải thích cho rõ ràng, dù sao hai nhà Lôi, Tổng cũng là chỗ thân tình đã hơn nửa thế kỷ, chút tiền này coi như là mẹ bồi thường cho Lôi thúc vậy.

Đối với Tổng Vĩ Lan mà nói sau khi bà quyết định rời khỏi giới thương gia về làm một người vợ hiền thì tiền và sự nghiệp không còn quan trọng nữa. Sở dĩ bà còn lưu luyến với việc buôn bán ở đế quốc chỉ là xuất phát từ trách nhiệm, bà chỉ muốn những người năm đó đi theo mình có được một cuộc sống tốt hơn mà thôi.

- Vĩ Lan, tôi cảm thấy cô không cần đi gặp Lôi thúc đâu, sau khi chuyện này xảy ra tôi đã từng hỏi ông ta nhưng ông ta đã làm chuyện gì thì tuyệt đối không hối hận cho dù chuyện đó có sai và đen tối.

Đỗ Phi là bậc con cháu của Lôi Chấn Nhạc với tính cách của ông ta sẽ không có chuyện giải thích với Tổng Vĩ Lan cho dù Tổng Vĩ Lan có tìm gặp cũng chỉ vô ích.

- Đều đen tối? sao còn muốn mẹ tôi đến đây?

Sau khi nghe Đỗ Phi nói, Diệp Thiên liền có một cảm giác nguy hiểm điều đó làm cho Diệp Thiên cảm thấy khó chịu từ khi đến Hồng môn.

- Tổng Hiếu Long cũng có biết một chút về Lôi Hồ, bọn họ muốn mẹ cậu giao toàn bộ tài sản công ty sau đó sẽ chia cổ phần, còn lại công ty sẽ do Tổng Hiếu Long nắm giữ.

Đỗ Phi thờ dài nhìn Tống Vĩ Lan nói:

- Trước kia tôi không cho cô chính là sợ bọn chúng sẽ giam lỏng cô rồi cô lại tự lao đầu vào.

Dù Hồng môn có như thế nào thì cũng không thoát được những quy tắc của giang hồ, có lúc bọn họ dùng thủ đoạn để đoạt được mục đích của mình cho dù đó là những thủ đoạn không quang minh.

Từ nhô Đỗ Phi đã đi theo Tống Hạo Thiên, cùng với Tống gia cũng có chút quan hệ khá mật thiết với Lôi Chấn Nhạc, trước kia ông không biết chuyện này nhưng bây giờ sau khi biết được ông đã không chút do dự mà đứng về phía Tống Vĩ Lan.

- Giam lỏng mẹ tôi ư? Ai muốn làm thế?

Diệp Thiên nghe thấy vậy cười lạnh lùng:

- Là Lôi Chấn Nhạc, Lôi Hồ, hay là Tống Hiểu Long đã nói ra?

Đối với Diệp Thiên thì Lôi Chấn Nhạc là người nhà của Tống Vĩ Lan nhưng vì cầu tài mà hãm hại bà thì Diệp Thiên sẽ vô cùng tức giận còn chuyện dám làm tổn thương Tống Vĩ Lan thì đã phạm phải điều tối kỵ của Diệp Thiên.

Đỗ Phi suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đúng vậy là Tống Hiểu Long đã nói ra, chuyện này ý đồ của Lôi Hồ nhưng Lôi thúc chưa chắc đã biết.

- Hiểu Long đứa trẻ này sao lại trở lên như vậy kia chứ.

Tống Vĩ Lan cũng là người trải qua nhiều sóng gió, những năm chìm nổi ở Thượng Hải những hoàn cảnh hiểm ác đều đã trải qua bà không hề sợ hãi mà chỉ thấy có chút đau lòng.

Phải biết rằng Tống Hiểu Long từ khi còn rất nhỏ đã sống cùng chỗ với Tống Vĩ Lan, khi đó những tình cảm giành cho con trai bà đã để giành hết cho Tống Hiểu Long, có thể nói bà coi hấn ta như con trai vậy mà không ngờ bây giờ nó lại ra tay với mình chẳng lẽ công ơn nuôi dưỡng mấy chục năm của bà trong mắt y không đáng một đồng hay sao?

- Mẹ biết tham lam cũng là một cái tội của con người mà.

Nhìn thấy mẹ đau lòng, Diệp Thiên ôm bà vai mẹ rồi nhìn về phía Đỗ Phi, hỏi:

- Tổng Hiểu Long có ở San Francisco không? Cả Lô Hổ nữa bọn hấn ở đâu vậy?

- Hôm kia Tổng Hiểu Long nghe nói là 2 người sẽ đến nên đã rời khỏi San Francisco rồi chắc là hấn ta đang sang Châu Phi.

Cùng với người ngoài hại cô mình, chuyện này nếu truyền ra ngoài thì cho dù Tổng Hiểu Long có đoạt được cổ phần của công ty thì cũng khó mà buôn bán được ở đế quốc, dù sao thì rất nhiều người giữ vị trí quan trọng trong tập đoàn tài chính đều đi theo Tổng Vĩ Lan.

Tuy những người này không có ai nằm trong bộ máy lãnh đạo của tập đoàn tài chính nhưng nếu bọn họ tập trung lực lượng lại thì đủ sức chỉ trong nháy mắt có thể làm hỏng chuyện buôn bán mà hậu quả thì Tổng Hiểu Long khó mà gánh nổi, cho nên lúc Tổng Vĩ Lan xảy ra chuyện hấn ta đã sang Châu Phi để nánh nạn.

- Lô Hổ ư?

Diệp Thiên hỏi.

- Thiếu gia muốn làm gì?

Lần thứ hai nghe thấy Diệp Thiên hỏi về tin tức của Lô Hổ, Đỗ Phi có vẻ lo lắng:

- Bây giờ Lô Hổ là đường chủ của Hồng môn, tôi biết võ công của cậu lợi hại nhưng sẽ không phải là đối thủ của hơn 10 vạn đệ tử Hồng môn đâu.

- Tôi có muốn làm gì đâu...

Diệp Thiên khoát tay nhìn về lo lắng của Đỗ Phi, nói:

- Tôi chỉ muốn vâng lời sư phụ, gia nhập vào Hồng môn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```



```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 591

Ngôi Công Đường Xử Án

Thiếu gia, ngài... Ngài muốn gia nhập Hồng môn?

Đỗ Phi hoàn toàn không nghĩ tới hắn sẽ trả lời như thế, cả người có chút ngây ra, tuy rằng Đỗ Phi luôn mồm xưng hô Diệp Thiên là thiếu gia, nhưng Trên thực tế hắn cũng không coi Diệp Thiên thành người trong Hồng môn.

Phải biết rằng, năm đó Lý Thiện Nguyên vai vế cao, cho dù ở những năm hai mươi ba mươi ở Thượng Hải, cũng không có người nào có thể đứng ngang, như là Đỗ Nguyệt Sinh, Hoàng Kim Vinh, theo vai vế mà nói, đều là đồ tử đồ tôn của Lý Thiện Nguyên.

Từ lúc ở kinh thành biết vai vế Diệp Thiên, Đỗ Phi từng trở lại Hồng môn tra gia phả, dù sao vai vế người trong Hồng môn hải ngoại, là cao hơn Thanh bang lúc ấy ở quốc nội.

Vừa tra được, Đỗ Phi phát hiện, lúc đó trong Hồng môn hải ngoại, tuy rằng cũng có mấy người vai vế tương đương cùng Lý Thiện Nguyên, nhưng đã là chuyện những năm bảy tám mươi, truyền cho tới bây giờ đã là hơn bốn mươi năm, hậu nhân các đại lão này, cũng thấp hơn so với Lý Thiện Nguyên.

Nói cách khác, Diệp Thiên nếu muốn gia nhập Hồng môn, vậy hắn sẽ trở thành tổ sư gia hơn mười vạn đệ tử của Hồng môn, vai vế tôn sư, đương thời cũng không ai bằng.

Có lẽ có người sẽ nói, Diệp Thiên cho dù gia nhập vào Hồng Môn, thì cũng chỉ là hư danh, một chút quyền lợi thực tế cũng không có không nói, nhưng sẽ khiến người trong Hồng môn ghen ghét, đây quả thực chính là mất sức không đạt được kết quả tốt.

Nhưng người nói lời này, nhất định là người không biết chế độ Hồng môn.

Ở trong Hồng môn hoặc là Thanh bang, thân phận vai vế, vĩnh viễn được xếp hạng cao, khinh sư diệt tổ, trong hội bị toàn bộ đệ tử

Hồng môn coi là tội chết, đây cũng là một trong những quy củ của Hồng môn, sớm đã thâm nhập đến xương tủy mỗi một đệ tử.

Năm đó Đỗ Nguyệt Sinh và Hoàng Kim Vinh, ở hải ngoại có thể nói là phong sanh thủy khởi, thời này, mọi người chỉ biết là Đỗ Nguyệt Sinh và Hoàng Kim Vinh, nhưng thế nhân không biết là, bọn hắn từng vắt hết óc bái nhập đại lão Thanh bang, đề nâng cao địa vị giang hồ của mình.

Hơn nữa đối với những đại lão Thanh bang, Hồng môn, những người ở Thượng Hải tôn kính dị thường. Phàm là các đại lão này có sự tình gì, chỉ cần một cú điện thoại hoặc là mẫu giấy, bất kể là Đỗ Nguyệt Sinh hay Hoàng Kim Vinh, đều cũng ngoan ngoãn đi làm.

Tuy rằng hôm nay không giống ngày xưa, quy củ trong Hồng môn không còn như vậy, nhưng là vai vế Diệp Thiên nếu quả thật được Hồng môn thừa nhận, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ trở thành nhân vật chạm tay có thể bóng trong Hồng môn.

Phải biết rằng. Gia nhập Hồng môn Thanh bang, đều không phải chỉ có một con đường là bái sư có thể đi, chỉ cần có người tiến cử, ai cũng có thể gia nhập vào, nói cách khác, rất nhiều đệ tử Hồng môn hoặc là đại lão muốn gia nhập, cũng không có sư phó.

Những người không bái sư, có thể bái Diệp Thiên là sư phụ. Cũng có thể đề nâng cao vai vế mình ở trong bang hội, con đường này, có thể khiến toàn bộ đệ tử Hồng môn bị xua như xua vịt. Chi sợ đến lúc đó ngay cả sét đánh cũng động lòng.

- Diệp Thiên, đang yên con gia nhập Hồng môn làm gì?

Tuy rằng cùng Hồng môn kết giao rất thân, nhưng đối với Hồng môn Tống Vi Lan cũng không phải thực hiểu, ở trong ấn tượng của bà, Hồng môn chỉ là một tổ chức người Hoa bối cảnh thâm hậu, nếu nói khó nghe một chút, Hồng môn cùng thế giới Mafia cũng không có cái gì khác nhau.

Tống Vi Lan chính là xuất thân từ đại gia đình, từ nhỏ tiếp xúc đều là những người có tri thức hiểu lễ nghĩa, đối với những đoàn thể xã hội xuất thân dân dã, cả ngày hô đả đả sát sát, kỳ thật trong lòng vẫn có một chút khinh thường. Bà tự nhiên không muốn cho con mình gia nhập xã hội đen!

- Mẹ, chuyện này mẹ không hiểu, Đỗ Phi chắc là hiểu hơn.

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, xoay mặt nhìn về phía Đỗ Phi, hỏi:

- Mục đích tôi muốn gia nhập Hồng môn, ông có thể suy nghĩ ra không?

- Hiểu được. Tôi hiểu được! Tôi... cái chủ ý này rất hay, chỉ cần ngài gia nhập Hồng môn, hiện tại vận mệnh Hồng môn lập tức cũng sẽ bị xáo trộn!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đỗ Phi còn đang khiếp sợ, rất nhanh liền thanh tỉnh lại, nghĩ Diệp Thiên đưa ra quyết định này, Đỗ Phi không khỏi lớn tiếng hô tốt.

Lôi Chấn Nhạc sở dĩ quyền thế thao thiên nhất ngôn cử đỉnh ở Hồng môn, chính là thanh danh hấn trước kia chém giết ra, thứ hai chính là vai vế của hấn rất cao, là một trong những cái cây sau khi trải qua sàng lọc trước giải phóng.

Xuất phát từ nguyên nhân này, lần này Lôi Chấn Nhạc tính kế hại Tổng Vi Lan, nhiều người sẽ chỉ oán thâm hấn ở trong lòng, cũng sẽ không có người nào công khai đi ra chỉ trích hấn, dù sao Tổng Vi Lan không phải người trong Hồng môn, Lôi Chấn Nhạc cũng không tính phá hủy quy củ.

Nhưng nếu Diệp Thiên gia nhập Hồng môn, tình huống hoàn toàn thay đổi.

Theo vai vế mà nói, Diệp Thiên ít nhất cũng là vai lứa tổ sư gia của Lôi Chấn Nhạc, thân phận này liền quyết định địa vị nên có của hấn trong Hồng môn, tối thiểu toàn bộ người thừa nhận vai vế hấn, đều phải cung kính xưng hô đối với hấn một tiếng tổ gia, trước mặt người khác cũng đều sẽ hết sức giữ gìn thể diện Diệp Thiên. Và trọng yếu hơn cả, Diệp Thiên một khi gia nhập Hồng môn, hành vi của Lôi Chấn Nhạc, liền phạm vào điều thứ nhất trong nghi thức nhập môn phải nhớ, đó là: từ sau khi nhập Hồng môn cha mẹ người tức cha mẹ của ta, huynh đệ và chị em của người tức huynh đệ chị em của ta, vợ người là tẩu tẩu của ta, con người là cháu của ta, nếu như có làm trái, sét đánh chết.

Thân nhân của các huynh đệ còn cần đối đãi như thế, Diệp Thiên làm trưởng bối, lại càng không cần nhiều lời, chỉ một cái này, có thể khiến Lôi Chấn Nhạc bị sút đầu mẻ trán, nếu xử lý không tốt, thậm chí có thể để cho hấn mất hết danh dự.

Coi như Lôi Chấn Nhạc có thể sử dụng cái cớ là “người không biết không trách”, nhưng vai lứa như Lôi Hồ cũng không dám lại tiếp tục gây khó xử cho Tổng Vi Lan, nếu Tổng Vi Lan nguyện ý cung cấp chứng cứ bọn hấn hại mình, thậm chí cả hơn một trăm triệu đôla tổn thất, đều có thể bắt Lôi Chấn Nhạc nhỏ ra.

Đỗ Phi hưng phấn một hồi, chợt nhớ tới một chuyện, trên mặt trở nên có chút khó coi lên, nói:

- Thiếu gia, ý tưởng của ngài mặc dù tốt, nhưng chính thức gia nhập Hồng môn, cũng là chuyện không phải dễ dàng như vậy

chuyện, sợ là có rất nhiều người đều không vui khi trên đầu có thêm tổ tông!

Mặc dù ở thập niên 90 Hồng môn triệu khai đại hội, tiền bối trong bang hội Thanh bang của Thượng Hải cùng với Trúc Liên của Đài Loan năm đó, hiện tại đều đưa vào bên trong gia phả Hồng môn, cũng có thể tìm thấy tên Lý Thiện Nguyên, nhưng hiện tại các đại lão Hồng môn đó, không chắc chịu thừa nhận vai vế Diệp Thiên.

- Không thừa nhận?

Diệp Thiên nhíu mày lại, nói:

- Thời gian khảo nghiệm việc tôi bá sư sớm qua rồi, dựa theo quy củ, chỉ cần tôi hoàn thành một cái nghi thức nhập môn cuối cùng, là có thể trở thành thành viên Hồng môn, ai dám không thừa nhận?

Đỗ Phi nghe vậy cười khỏ một tiếng, nói:

- Thiếu gia, sự tình không phải đơn giản như vậy, vai vế sư phụ ngài thật sự là quá cao, không có chứng cứ, người khác vì sao phải tin tưởng câu nói đầy của ngài?

Đỗ Phi sờ dĩ tin tưởng Diệp Thiên, là có Đường Văn Viễn ở Hồng Kông làm chứng, nhưng người khác vị tất cũng sẽ tin tưởng lời nói Đường Văn Viễn, nhất là Lô gia, hoàn toàn có thể sẽ không thừa nhận thân phận Diệp Thiên.

- Không có việc gì, năm đó sư phụ vì cổ động tôi gia nhập Hồng môn, đã đem thủ tục công việc hoàn thiện xong, nhất định có thể làm được.

Diệp Thiên nếu nói ra là muốn gia nhập Hồng môn, tự nhiên là có chuẩn bị, giải thích một câu, Diệp Thiên hỏi:

- Đỗ Phi, hiện tại Hồng Môn Hồng Kỳ là ai? Hương trường là ai?

Hồng Môn vai vế nghiêm, thân phận quý trọng nhất được gọi là chế hoàng, nhưng đây là người thủ lĩnh, thân phận tôn quý cũng có chức mà không có quyền.

Dưới Chế hoàng, chính là các lão đại đương nhiệm quản hạt cả Hồng môn, ở phía dưới, theo thứ tự chia làm phó đại lão, phụ trợ toàn bộ công việc, ngồi công đường xử án, thân phận xếp sau đại lão.

Mặt khác như là các đường nguyên lão đảm nhiệm việc chứng minh, Khai Hương Đường người chủ tế hương trường, hình, nắm, lễ ... các đường Đường chủ, hồng kỳ, hắc kỳ, lam kỳ, chấp pháp, thanh cương ... nắm vị đại gia quân sự, ở Hồng môn đều là đại lão địa vị hiển hách.

Cái gọi là Hồng Kỳ, kỳ thật chính là chỉ đại quân gia Hồng môn, chuyên quân việc ngoại vụ.

Đại quân gia này đừng nhìn thân phận không phải đặc biệt cao, nhưng lại có thể buộc tội đại gia trong bát đường, các huynh đệ, có đặc quyền ra lệnh triệu tập huynh đệ, mà mục đích cuối cùng của Diệp Thiên, hẳn nghĩ tại Hương Đường của Hồng Môn!

Còn về Hương chủ Hồng môn, quyền lợi so với hồng kỳ lớn hơn rất nhiều, thông thường thân phận đều là rất cao trong Hồng môn, chỉ có xuất hiện ở nơi xử lý công việc trọng yếu nhất là hương đường của Hồng môn, Diệp Thiên muốn gia nhập Hồng môn, nhất định phải dùng đến người này.

- Thiếu gia, hồng kỳ là người của tôi, nhưng hương trường ngài đoán đoán là ai?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đỗ Phi lập tức hiểu được, vị thiếu gia này cần vào Hương Đường ở hồng môn.

- Để cho tôi đoán? Hay là người nọ là người tôi quen?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, đầu óc chuyển động nhanh,

- Chẳng lẽ là Đường Văn Viễn?

Trong những người Diệp Thiên quen biết, tựa hồ chỉ có Đường Văn Viễn mới có quan hệ mật thiết cùng Hồng môn hải ngoại, hơn nữa trong thương giới người Hoa thanh danh hấn vang dội, tài lực hùng hậu, đúng là đối tượng Hồng môn muốn mượn sức, cho chức sung nhưng địa vị cao thật là có thể lý giải.

- Đúng vậy, chính là Đường lão, có ông ấy, chúng ta tiếp tục dùng hồng kỳ triệu tập huynh đệ trong hội, oanh liệt mở Hương đường!

Ngoài đại hội năm 1992 đó, Hồng môn đã yên lặng đã lâu rồi, nhất là đại lão đương nhiệm bệnh nặng nhiều năm, làm cho cả Hồng môn đều như dòng nước xiết bắt đầu khởi động, Diệp Thiên lần này mở Hương Đường, tuyệt đối có thể xưng là một sự kiện của Hồng môn.

- Đúng rồi, Đỗ Phi, ở Hồng môn bây giờ ông là chức vị gì?

Nhìn thấy bộ dạng Đỗ Phi tràn đầy tin tưởng, Diệp Thiên không khỏi có vài phần tò mò trong lòng, võ công của thủ hạ của Đỗ Phi không kém, lại là con của đại lão tiền nhiệm, ở địa vị Hồng môn nói vậy cũng sẽ không thấp.

- Thiếu gia, tôi là người ngồi công đường xử án, nhưng nhậm chức còn chưa bao lâu.

Đỗ Phi cười hắc hắc, trên mặt cũng có vài phần tự đắc, hẳn trở về Hồng môn, đại lão bị bệnh nặng nằm trên giường trực tiếp đề cử làm nhân vật thứ ba Hồng môn. Trong Hồng môn, Đỗ Phi vốn là có căn cơ thâm hậu, lần này thăng chức là thuận lợi, cũng không có bị cái gì chê trách.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 592

Ngôi Công Đường Xử Án

Thiếu gia, ngài... Ngài muốn gia nhập Hồng môn?

Đỗ Phi hoàn toàn không nghĩ tới hắn sẽ trả lời như thế, cả người có chút ngây ra, tuy rằng Đỗ Phi luôn mồm xưng hô Diệp Thiên là thiếu gia, nhưng Trên thực tế hắn cũng không coi Diệp Thiên thành người trong Hồng môn.

Phải biết rằng, năm đó Lý Thiện Nguyên vai vế cao, cho dù ở những năm hai mươi ba mươi ở Thượng Hải, cũng không có người nào có thể đứng ngang, như là Đỗ Nguyệt Sinh, Hoàng Kim Vinh, theo vai vế mà nói, đều là đồ tử đồ tôn của Lý Thiện Nguyên.

Từ lúc ở kinh thành biết vai vế Diệp Thiên, Đỗ Phi từng trở lại Hồng môn tra gia phả, dù sao vai vế người trong Hồng môn hải ngoại, là cao hơn Thanh bang lúc ấy ở quốc nội.

Vừa tra được, Đỗ Phi phát hiện, lúc đó trong Hồng môn hải ngoại, tuy rằng cũng có mấy người vai vế tương đương cùng Lý Thiện Nguyên, nhưng đã là chuyện những năm bảy tám mươi, truyền cho tới bây giờ đã là hơn bốn mươi năm, hậu nhân các đại lão này, cũng thấp hơn so với Lý Thiện Nguyên.

Nói cách khác, Diệp Thiên nếu muốn gia nhập Hồng môn, vậy hắn sẽ trở thành tổ sư gia hơn mười vạn đệ tử của Hồng môn, vai vế tôn sư, đương thời cũng không ai bằng.

Có lẽ có người sẽ nói, Diệp Thiên cho dù gia nhập vào Hồng Môn, thì cũng chỉ là hư danh, một chút quyền lợi thực tế cũng không có không nói, nhưng sẽ khiến người trong Hồng môn ghen ghét, đây quả thực chính là mất sức không đạt được kết quả tốt.

Nhưng người nói lời này, nhất định là người không biết chế độ Hồng môn.

Ở trong Hồng môn hoặc là Thanh bang, thân phận vai vế, vĩnh viễn được xếp hạng cao, khinh sư diệt tổ, trong hội bị toàn bộ đệ tử

Hồng môn coi là tội chết, đây cũng là một trong những quy củ của Hồng môn, sớm đã thâm nhập đến xương tủy mỗi một đệ tử.

Năm đó Đỗ Nguyệt Sinh và Hoàng Kim Vinh, ở hải ngoại có thể nói là phong sanh thủy khởi, thời này, mọi người chỉ biết là Đỗ Nguyệt Sinh và Hoàng Kim Vinh, nhưng thế nhân không biết là, bọn hắn từng vắt hết óc bái nhập đại lão Thanh bang, đề nâng cao địa vị giang hồ của mình.

Hơn nữa đối với những đại lão Thanh bang, Hồng môn, những người ở Thượng Hải tôn kính dị thường. Phàm là các đại lão này có sự tình gì, chỉ cần một cú điện thoại hoặc là mẫu giấy, bất kể là Đỗ Nguyệt Sinh hay Hoàng Kim Vinh, đều cũng ngoan ngoãn đi làm.

Tuy rằng hôm nay không giống ngày xưa, quy củ trong Hồng môn không còn như vậy, nhưng là vai vế Diệp Thiên nếu quả thật được Hồng môn thừa nhận, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ trở thành nhân vật chạm tay có thể bóng trong Hồng môn.

Phải biết rằng. Gia nhập Hồng môn Thanh bang, đều không phải chỉ có một con đường là bái sư có thể đi, chỉ cần có người tiến cử, ai cũng có thể gia nhập vào, nói cách khác, rất nhiều đệ tử Hồng môn hoặc là đại lão muốn gia nhập, cũng không có sư phó.

Những người không bái sư, có thể bái Diệp Thiên là sư phụ. Cũng có thể đề nâng cao vai vế mình ở trong bang hội, con đường này, có thể khiến toàn bộ đệ tử Hồng môn bị xua như xua vịt. Chi sợ đến lúc đó ngay cả sét đánh cũng động lòng.

- Diệp Thiên, đang yên con gia nhập Hồng môn làm gì?

Tuy rằng cùng Hồng môn kết giao rất thân, nhưng đối với Hồng môn Tống Vi Lan cũng không phải thực hiểu, ở trong ấn tượng của bà, Hồng môn chỉ là một tổ chức người Hoa bối cảnh thâm hậu, nếu nói khó nghe một chút, Hồng môn cùng thế giới Mafia cũng không có cái gì khác nhau.

Tống Vi Lan chính là xuất thân từ đại gia đình, từ nhỏ tiếp xúc đều là những người có tri thức hiểu lễ nghĩa, đối với những đoàn thể xã hội xuất thân dân dã, cả ngày hô đả đả sát sát, kỳ thật trong lòng vẫn có một chút khinh thường. Bà tự nhiên không muốn cho con mình gia nhập xã hội đen!

- Mẹ, chuyện này mẹ không hiểu, Đỗ Phi chắc là hiểu hơn.

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, xoay mặt nhìn về phía Đỗ Phi, hỏi:

- Mục đích tôi muốn gia nhập Hồng môn, ông có thể suy nghĩ ra không?

- Hiểu được. Tôi hiểu được! Tôi... cái chủ ý này rất hay, chỉ cần ngài gia nhập Hồng môn, hiện tại vận mệnh Hồng môn lập tức cũng sẽ bị xáo trộn!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đỗ Phi còn đang khiếp sợ, rất nhanh liền thanh tỉnh lại, nghĩ Diệp Thiên đưa ra quyết định này, Đỗ Phi không khỏi lớn tiếng hô tốt.

Lôi Chấn Nhạc sở dĩ quyền thế thao thiên nhất ngôn cử đỉnh ở Hồng môn, chính là thanh danh hấn trước kia chém giết ra, thứ hai chính là vai vế của hấn rất cao, là một trong những cái cây sau khi trải qua sàng lọc trước giải phóng.

Xuất phát từ nguyên nhân này, lần này Lôi Chấn Nhạc tính kế hại Tổng Vi Lan, nhiều người sẽ chỉ oán thâm hấn ở trong lòng, cũng sẽ không có người nào công khai đi ra chỉ trích hấn, dù sao Tổng Vi Lan không phải người trong Hồng môn, Lôi Chấn Nhạc cũng không tính phá hủy quy củ.

Nhưng nếu Diệp Thiên gia nhập Hồng môn, tình huống hoàn toàn thay đổi.

Theo vai vế mà nói, Diệp Thiên ít nhất cũng là vai lứa tổ sư gia của Lôi Chấn Nhạc, thân phận này liền quyết định địa vị nên có của hấn trong Hồng môn, tối thiểu toàn bộ người thừa nhận vai vế hấn, đều phải cung kính xưng hô đối với hấn một tiếng tổ gia, trước mặt người khác cũng đều sẽ hết sức giữ gìn thể diện Diệp Thiên. Và trọng yếu hơn cả, Diệp Thiên một khi gia nhập Hồng môn, hành vi của Lôi Chấn Nhạc, liền phạm vào điều thứ nhất trong nghi thức nhập môn phải nhớ, đó là: từ sau khi nhập Hồng môn cha mẹ người tức cha mẹ của ta, huynh đệ và chị em của người tức huynh đệ chị em của ta, vợ người là tẩu tẩu của ta, con người là cháu của ta, nếu như có làm trái, sét đánh chết.

Thân nhân của các huynh đệ còn cần đối đãi như thế, Diệp Thiên làm trưởng bối, lại càng không cần nhiều lời, chỉ một cái này, có thể khiến Lôi Chấn Nhạc bị sút đầu mẻ trán, nếu xử lý không tốt, thậm chí có thể để cho hấn mất hết danh dự.

Coi như Lôi Chấn Nhạc có thể sử dụng cái cớ là “người không biết không trách”, nhưng vai lứa như Lôi Hồ cũng không dám lại tiếp tục gây khó xử cho Tổng Vi Lan, nếu Tổng Vi Lan nguyện ý cung cấp chứng cứ bọn hấn hại mình, thậm chí cả hơn một trăm triệu đôla tổn thất, đều có thể bắt Lôi Chấn Nhạc nhỏ ra.

Đỗ Phi hưng phấn một hồi, chợt nhớ tới một chuyện, trên mặt trở nên có chút khó coi lên, nói:

- Thiếu gia, ý tưởng của ngài mặc dù tốt, nhưng chính thức gia nhập Hồng môn, cũng là chuyện không phải dễ dàng như vậy

chuyện, sợ là có rất nhiều người đều không vui khi trên đầu có thêm tổ tông!

Mặc dù ở thập niên 90 Hồng môn triệu khai đại hội, tiền bối trong bang hội Thanh bang của Thượng Hải cùng với Trúc Liên của Đài Loan năm đó, hiện tại đều đưa vào bên trong gia phả Hồng môn, cũng có thể tìm thấy tên Lý Thiện Nguyên, nhưng hiện tại các đại lão Hồng môn đó, không chắc chịu thừa nhận vai vế Diệp Thiên.

- Không thừa nhận?

Diệp Thiên nhíu mày lại, nói:

- Thời gian khảo nghiệm việc tôi bá sư sớm qua rồi, dựa theo quy củ, chỉ cần tôi hoàn thành một cái nghi thức nhập môn cuối cùng, là có thể trở thành thành viên Hồng môn, ai dám không thừa nhận?

Đỗ Phi nghe vậy cười khỏ một tiếng, nói:

- Thiếu gia, sự tình không phải đơn giản như vậy, vai vế sư phụ ngài thật sự là quá cao, không có chứng cứ, người khác vì sao phải tin tưởng câu nói đầy của ngài?

Đỗ Phi sờ dĩ tin tưởng Diệp Thiên, là có Đường Văn Viễn ở Hồng Kông làm chứng, nhưng người khác vị tất cũng sẽ tin tưởng lời nói Đường Văn Viễn, nhất là Lô gia, hoàn toàn có thể sẽ không thừa nhận thân phận Diệp Thiên.

- Không có việc gì, năm đó sư phụ vì cổ động tôi gia nhập Hồng môn, đã đem thủ tục công việc hoàn thiện xong, nhất định có thể làm được.

Diệp Thiên nếu nói ra là muốn gia nhập Hồng môn, tự nhiên là có chuẩn bị, giải thích một câu, Diệp Thiên hỏi:

- Đỗ Phi, hiện tại Hồng Môn Hồng Kỳ là ai? Hương trường là ai?

Hồng Môn vai vế nghiêm, thân phận quý trọng nhất được gọi là chế hoàng, nhưng đây là người thủ lĩnh, thân phận tôn quý cũng có chức mà không có quyền.

Dưới Chế hoàng, chính là các lão đại đương nhiệm quản hạt cả Hồng môn, ở phía dưới, theo thứ tự chia làm phó đại lão, phụ trợ toàn bộ công việc, ngồi công đường xử án, thân phận xếp sau đại lão.

Mặt khác như là các đường nguyên lão đảm nhiệm việc chứng minh, Khai Hương Đường người chủ tế hương trường, hình, nắm, lễ ... các đường Đường chủ, hồng kỳ, hắc kỳ, lam kỳ, chấp pháp, thanh cương ... nắm vị đại gia quân sự, ở Hồng môn đều là đại lão địa vị hiển hách.

Cái gọi là Hồng Kỳ, kỳ thật chính là chỉ đại quân gia Hồng môn, chuyên quân việc ngoại vụ.

Đại quân gia này đừng nhìn thân phận không phải đặc biệt cao, nhưng lại có thể buộc tội đại gia trong bát đường, các huynh đệ, có đặc quyền ra lệnh triệu tập huynh đệ, mà mục đích cuối cùng của Diệp Thiên, hẳn nghĩ tại Hương Đường của Hồng Môn!

Còn về Hương chủ Hồng môn, quyền lợi so với hồng kỳ lớn hơn rất nhiều, thông thường thân phận đều là rất cao trong Hồng môn, chỉ có xuất hiện ở nơi xử lý công việc trọng yếu nhất là hương đường của Hồng môn, Diệp Thiên muốn gia nhập Hồng môn, nhất định phải dùng đến người này.

- Thiếu gia, hồng kỳ là người của tôi, nhưng hương trưởng ngài đoán đoán là ai?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đỗ Phi lập tức hiểu được, vị thiếu gia này cần vào Hương Đường ở hồng môn.

- Để cho tôi đoán? Hay là người nọ là người tôi quen?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, đầu óc chuyển động nhanh,

- Chẳng lẽ là Đường Văn Viễn?

Trong những người Diệp Thiên quen biết, tựa hồ chỉ có Đường Văn Viễn mới có quan hệ mật thiết cùng Hồng môn hải ngoại, hơn nữa trong thương giới người Hoa thanh danh hấn vang dội, tài lực hùng hậu, đúng là đối tượng Hồng môn muốn mượn sức, cho chức sung nhưng địa vị cao thật là có thể lý giải.

- Đúng vậy, chính là Đường lão, có ông ấy, chúng ta tiếp tục dùng hồng kỳ triệu tập huynh đệ trong hội, oanh liệt mở Hương đường!

Ngoài đại hội năm 1992 đó, Hồng môn đã yên lặng đã lâu rồi, nhất là đại lão đương nhiệm bệnh nặng nhiều năm, làm cho cả Hồng môn đều như dòng nước xiết bắt đầu khởi động, Diệp Thiên lần này mở Hương Đường, tuyệt đối có thể xưng là một sự kiện của Hồng môn.

- Đúng rồi, Đỗ Phi, ở Hồng môn bây giờ ông là chức vị gì?

Nhìn thấy bộ dạng Đỗ Phi tràn đầy tin tưởng, Diệp Thiên không khỏi có vài phần tò mò trong lòng, võ công của thủ hạ của Đỗ Phi không kém, lại là con của đại lão tiền nhiệm, ở địa vị Hồng môn nói vậy cũng sẽ không thấp.

- Thiếu gia, tôi là người ngồi công đường xử án, nhưng nhậm chức còn chưa bao lâu.

Đỗ Phi cười hắc hắc, trên mặt cũng có vài phần tự đắc, hẳn trở về Hồng môn, đại lão bị bệnh nặng nằm trên giường trực tiếp đề cử làm nhân vật thứ ba Hồng môn. Trong Hồng môn, Đỗ Phi vốn là có căn cơ thâm hậu, lần này thăng chức là thuận lợi, cũng không có bị cái gì chê trách.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 593

Sát Tâm

Ồ? ngồi công đường xử án trong Hồng môn, Đỗ Phi, địa vị của ông cũng không phải thấp, vì sao không có tranh thủ ý của đại lão?

Diệp Thiên có chút không hiểu nhìn Đỗ Phi một cái, phải biết rằng, thân phận ngồi công đường xử án chỉ sau phó đại lão, trong bang địa vị cực cao, nhất là khi đại lão bệnh nặng, rất nhiều chuyện đều là do người ngồi công đường xử án xử lý.

- Thiếu gia, thật là có người đề nghị rồi, nhưng mặc dù tôi có chút quan hệ, mấy năm nay đều xử lý chuyện Tống gia, trong bang lực ảnh hưởng cũng không bằng một số người...

Đỗ Phi cười khỏ một tiếng, nói tiếp:

- Tựa như Lôi Hồ, hiện tại quản Hình đường, luận thực quyền, so với tôi ông ta lớn hơn rất nhiều.

Tục ngữ nói báng súng là chính quyền, Lôi Hồ tuy rằng không dám dùng lực lượng vũ trang trong tay đối phó người trong Hồng môn, nhưng những người thù hạ của hắn đó, vốn là một nỗi kinh sợ, người khác trước khi đắc tội Lôi Hồ, vẫn cần thực thận trọng suy nghĩ.

- Nếu có Tống gia toàn lực ủng hộ, cơ hội thăng chức có bao nhiêu?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, cái gọi là lực ảnh hưởng, kỳ thật cũng không mạnh như trong tưởng tượng, ở trước mặt tiền tài, hết thấy đều là gà đất chó kiềng, năm đó khi Trung Nguyên đại chiến, tất cả mọi người đều chống Tướng, cuối cùng cái liên minh kia không phải là đã tan rã trong vàng của Tướng đó thôi.

- Để cho tôi thăng chức? Thiếu... Thiếu gia, ngài không phải đang nói đùa?

Đỗ Phi bị Diệp Thiên nói làm sững sốt, nhưng lời nói này cũng khiến trong lòng hắn nổi lên một gợn sóng, Hồng môn chính là đại

biểu cho thế lực người Hoa hải ngoại, vị trí lão Đại, có thể cho rất nhiều người điên cuồng.

Nhất là cha của Đỗ Phi cũng từng là thủ lĩnh Hồng môn vôi nước, một môn phái hai cha con đều thành thủ lĩnh, tuyệt đối có thể lưu lại một giai thoại trong lịch sử Hồng môn, ngay cả Đỗ Phi trước kia không có tâm tư tranh đoạt, hiện tại cũng bị Diệp Thiên nói gây động tâm.

- Nếu lấy bàn đạp là Tổng thị hải ngoại, bản thân tôi có thể tranh đấu cùng Lôi Hồ, có năm phần nắm chắc...

Đỗ Phi cân nhắc một phen trong lòng, trên mặt lộ ra cười khổ, nói:

- Hiện tại Tổng thị tồn thất thảm trọng. Rất nhiều nghiệp vụ đều đình trệ, tài chính bị cắt đứt, cho dù có mọi người ủng hộ, tôi có thể thành công thì nắm chắc cũng không cao hơn ba phần!

Đối với hiện trạng của tập đoàn tài chính của Tổng Vĩ Lan, Đỗ Phi rất hiểu biết.

Lúc này đây quỹ công bố, toàn bộ vốn lưu động của tập đoàn tài chính đang căng thẳng, rất nhiều hạng mục đang chuẩn bị đều bởi vì đó mà gác lại, rất nhiều nơi thậm chí còn bị khởi kiện, một khi xử lý không tốt, đế quốc buôn bán này to lớn như vậy cũng khả năng tan vỡ.

Cho nên Đỗ Phi rõ ràng trong lòng, coi như Tổng Vĩ Lan có thể ủng hộ một ít cho hắn. Cũng là có hạn độ, chỉ sợ Tổng Vĩ Lan hiện tại xuất ra một lượng triệu Đô-la đều là chuyện khó khăn, ba phần nắm chắc, đã là thuyết pháp an ủi Diệp Thiên.

- Thấp như vậy?

Nghe được Đỗ Phi nói vậy, Diệp Thiên nhú mày, nói:

- Đỗ Phi, nói như thế nào trước kia cha ông cũng là thủ lĩnh của Hồng môn. Hồng môn Hải ngoại có thịnh cảnh như ngày nay, quan hệ rất lớn nhờ cha ông, chẳng lẽ sẽ không có đó đại lão nào ủng hộ ông sao?

Hồng môn là bang hội dân gian hình thành cuối nhà Minh đầu nhà Thanh. Phát triển đến hiện tại, cố nhiên cũng là tiền tài nắm giữ ần soái, nhưng không hề nghi ngờ chính là, có quan hệ rộng lớn, ở trong Hồng môn tuyệt đối là nửa bước khó đi, nếu không trên đời này kẻ có nhiều tiền hơn, chẳng lẽ bọn hắn đều có thể trở thành Đại lão của Hồng môn sao?

Giống như là Lôi Hồ, đầu tiên hẳn là Đường chủ Hình đường của Hồng môn, có thân phận này, hẳn có thể đi dòm ngó ngại vàng bang chủ.

Mà Tổng Hiếu Long cho dù lừa gạt từ tay Tống Vĩ Lan trên trăm triệu đôla. Nhưng đừng nói bang chủ Hồng môn, hẳn ngay cả một vị trí Đường chủ bình thường đều không có, đây là điểm truyền thống trong bang hội Trung Quốc.

Đỗ Phi lắc lắc đầu, nói:

- Thiếu gia, ba phần nắm chắc này, chính là đến từ chính các đại lão. Tôi rời khỏi thời gian quá dài, hiện nay trong bang một vài người trẻ tuổi đã không biết tôi, nếu không phải những Hương chủ Đường chủ này đều là lão nhân, ngay cả một phần nắm chắc đều không có...

Tục ngữ nói Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết ở trên bờ cát, bang hội giống như Hồng môn, nếu làm được vị trí Đường chủ Hương chủ, cơ hồ chính là cả đời, hơn nữa cùng với nó là một ít bang phái đối địch, cũng không dám mạo muội động đến người có địa vị này.

Bởi vì bọn họ một khi có chết, sẽ khiến cho hai bang hội toàn diện chiến tranh, đây là hiện trạng mà mỗi bang phái đều chịu không nổi, bọn hắn đều thực ẩn ý, duy trì cân bằng như vậy.

Nhưng là đối với người thuộc tầng dưới chót hoặc là trung tầng trong bang phái mà nói, sẽ không có bản khoản này, khi tranh đoạt địa bàn, tử vong của bọn hắn còn là phi thường cao, có thể hôm nay còn cùng một chỗ uống rượu, ngày mai có lẽ đã đột tử đầu đường.

Cho nên tầng dưới chót và trung tầng thay đổi vô cùng mau, trong vòng mười năm cũng không biết đổi mấy lần, Đỗ Phi cùng những người này, cơ hồ đều không có qua lại.

Còn Hồng môn tuyên bang chủ, ủng hộ trung tầng cũng là rất trọng yếu, nên Đỗ Phi lúc trước thậm chí căn bản là không có tâm tư thăng chức.

Nghe được Đỗ Phi giải thích, Diệp Thiên trầm mặc một hồi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn hướng Anna, nói:

- Anna, giúp tôi đưa mẹ đi lên phòng ngủ nghỉ ngơi đi, ngồi máy bay mấy giờ, người cũng mệt chết được!

- Mẹ không mệt!

Anna có chút kỳ quái nhìn sang Diệp Thiên, nói:

- Chủ nhân tinh thần cũng rất tốt, thiếu gia yên tâm, chúng tôi thường xuyên qua lại các châu lục, không cần lo sự chênh lệch thời gian.

- Tôi... Tôi không biết nói gì với cô nữa rồi!

Diệp Thiên bị lời nói của Anna chọc tức giận trợn trắng mắt, khi xem Anna cô nàng này tiếng Trung Quốc nói đặc tiêu chuẩn, nhưng là văn hóa Tây Phương và Đông Phương không giống nhau, cũng vào thời khắc này được thể hiện ra.

Diệp Thiên bảo Anna cùng Tống Vĩ Lan trở về phòng là có ý, nói muốn tránh đi cho hai người bọn họ nói chuyện, nhất là không muốn bị mẹ nghe được, nhưng Anna lại không cách nào lĩnh hội ý của mình.

- Tiểu Thiên, chuyện gì còn muốn giấu mẹ đây?

Tuy rằng lúc này tình cảnh không phải thực hay, nhưng Tống Vĩ Lan cũng hiểu biểu tình thẳng thắn của con với Anna làm nở nụ cười, nói:

- Con trai, mẹ con ở nước ngoài vài thập niên, đem một công ty giá trị chỉ có vài chục vạn đôla phát triển trở thành tập đoàn có mấy vạn công nhân, sóng gió đã gặp qua không ít, con không cần lo mẹ bị sợ...

Cả đời này coi như Tống Vĩ Lan là một truyền kỳ, từ thiên kim tiểu thư một đại gia Thượng Hải trở thành thanh niên trí thức mỗi ngày đi ranch ruộng làm việc nông thôn, sau đó lại một thân một mình đi Âu Mỹ, ở trong thế giới người phương Tây, viết lên một truyền kỳ kinh doanh.

Trong hơn hai mươi năm, Tống Vĩ Lan từng gặp nhiều kẻ ám sát, nhiều lần đều gặp thoát qua tử thần, đứng nhìn bà ở trước mặt con nhỏ nhả như vậy, nhưng trong lòng vẫn là có gan quyết đoán sát phạt, nếu không bà cũng không thể tích lũy được gia tài khổng lồ như thế, sớm đã bị người ta nuốt ngay cả xương cốt đều không còn.

- Mẹ, đây là chuyện bang phái, mẹ không cần phải biết.

Diệp Thiên trề miệng, nhìn về phía Tống Vĩ Lan, nói:

- Nếu mẹ tin được lời của con, chuyện này để cho con tới xử lý, mẹ cùng Anna về trong phòng đi.

Gia đình là gia đình, giang hồ là giang hồ, Diệp Thiên ở bên ngoài làm chuyện nhiều như vậy, người thường ngay cả nghề cũng không dám nghĩ, nhưng đối với Diệp gia chưa từng có chút ảnh hưởng, hiện tại chuyện này mặc dù là bởi vì mẹ dựng lên, nhưng Diệp Thiên cũng muốn dùng phương thức trong chốn giang hồ để giải quyết.

- Con à, mẹ làm sao có thể không tin con được?

Tổng Vĩ Lan bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, tuy rằng biểu hiện của con vô cùng mạnh mẽ, nhưng đó cũng là một loại thể hiện tình yêu đối với chính mình, trong lòng Tổng Vĩ Lan rất vui.

Tổng Vĩ Lan đứng lên, vẫy vẫy tay với Anna, nói:

- Anna, chúng ta vào phòng đi, để Diệp Thiên đi xử lý chuyện này!

- Vâng, chủ nhân!

Anna đi phía sau Tổng Vĩ Lan, khi tiến vào đến phòng, thấp giọng ở bên tai Tổng Vĩ Lan, nói:

- Chủ nhân, người ở Âu Châu tôi đã điều đã trở lại, chậm nhất ngày mai là có thể đến San Francisco, có bọn họ, chúng ta muốn rời khỏi nơi này cũng không khó!

Tổng Vĩ Lan thờ dài, thấp giọng nói:

- Ta biết, tận lực không phát sinh xung đột với Hồng môn!

- Vâng, thì ra cũng không phải mẹ hoàn toàn không có chuẩn bị?

Ngay khi cửa phòng ngủ sắp đóng lại, ánh mắt Diệp Thiên cố ý ngấm một chút.

Tổng Vĩ Lan cùng Anna nói chuyện tuy rằng rất nhỏ, nhưng vẫn là chạy không khỏi cái lỗ tai Diệp Thiên, hẳn không nghĩ cho tới bây giờ, mẹ đến Mĩ luôn thực trấn định, lại còn giấu một chuẩn bị như vậy?

Khoan hãy nói, đối với “ người Âu Châu ” theo lời Anna, Diệp Thiên thật đúng là có vài phần hứng thú, hẳn không biết Anna vì cái

gì tin tưởng đối với những người đó như vậy, lại tin tưởng chỉ cần bọn hắn tới, có thể đưa mẹ hắn ra khỏi San Francisco.

- Thiếu gia, ngài muốn nói cái gì vậy?

Ngay khi Diệp Thiên ngậy người, bên tai truyền lại thanh âm của Đỗ Phi, hắn cũng có chút hiểu không rõ, Diệp Thiên rốt cuộc có chuyện gì cần giấu diếm hai người Tống Vi Lan.

Nghe được Đỗ Phi nói vậy, Diệp Thiên phục hồi tinh thần lại, hành văn gãy gọn nói:

- Đỗ Phi, tôi cũng không vòng vo, Lôi Chấn Nhạc cùng Lôi Hồ hai người đó nếu không còn, ông có mấy phần nắm chắc?

Người trong giang hồ xử lý chuyện, từ trước đến nay đều là nói trực tiếp, bọn hắn không như chính khách, tiêu diệt kẻ địch, thường thường là lựa chọn tốt nhất của những người như Diệp Thiên.

Khoan dung đối với kẻ địch, chính là tàn nhẫn lớn nhất đối với chính mình, hiện tại cha con Lôi Chấn Nhạc đã muốn gây cho Diệp Thiên cảm giác nguy hiểm, hắn tự nhiên cũng sẽ không nhân từ và nương tay.

- Thiếu gia, ngài... Ngài nói cái gì?

Đỗ Phi mặc dù nói núi Thái Sơn đổ sụp ở trước mắt mà sắc mặt không thay đổi, đã trải qua sóng to gió lớn, nhưng khi Diệp Thiên nói một câu, cũng khiến hắn trở nên biến sắc, dưới miệng đít mặt như là bắt lửa, thân thể bắn lên từ ghế salon.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đà Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 594

Công Ty Hắc Thủy

Tuy rằng khi mới sáng lập, cả công ty Hắc Thủy chỉ có sáu người, nhưng người sáng lập công ty Hắc Thủy, đều là lão binh giáo quan và bộ đội đặc chủng xuất ngũ, ngay từ đầu công ty xác định vị trí chính là cung cấp bảo kê cho các phú hào, rất nhanh liền phát triển.

Hai năm sau, công ty Hắc Thủy lại mở rộng phạm vi nghiệp vụ, nhận lấy nhiệm vụ từ các quốc gia cùng khu vực, tốc độ làm việc rất mạnh, trên thế giới có 50% siêu cấp phú hào biết đến, đều có nghiệp vụ cùng công ty Hắc Thủy.

Giống như mấy người Tổng Vệ Lan phái đến bên cạnh Diệp Thiên, chính là mấy bảo kê cao cấp nhất trong Hắc Thủy, Tổng Vệ Lan thuê bọn họ, chính là thông qua công ty Hắc Thủy.

Là ông chủ phía sau màn người của công ty Hắc Thủy, tuy rằng Tổng Vệ Lan chưa bao giờ tham dự đến quản lý công ty, nhưng được hưởng đãi ngộ là lực lượng bảo vệ.

Đội bảo vệ của Tổng Vệ Lan, đều là bộ đội đặc chủng ưu tú nhất xuất ngũ từ các quốc gia, nhân số tuy rằng chỉ có hơn hai mươi, nhưng kinh nghiệm chiến trường phong phú và tổ chức kỷ luật nghiêm khắc, hoàn toàn không như Hồng môn.

Cho nên Tổng Vệ Lan nói những người này có thể đem bà ra khỏi San Francisco, thực sự không phải là bắn tên không đích, người trong Hồng môn cố nhiên là rất nhiều, nhưng trong hoàn cảnh thành thị phức tạp, bọn họ hoàn toàn có năng lực đem Tổng Vệ Lan an toàn đi ra.

Phía trước Tổng Vệ Lan về quốc nội, sợ mang theo một đám người như vậy quá mức gây chú ý, vì thế đã cho bọn họ đi đến căn cứ ở Âu Châu nghỉ ngơi chỉnh đốn, không ngờ một ngày trở lại Mĩ liền cần dùng đến bọn hắn.

Nghe xong mẹ giới thiệu về những thủ hạ của bà, Diệp Thiên trầm ngâm một chút, nói:

- Mẹ, chờ bọn họ đến đây, mẹ theo chân bọn họ quay về Newyork trước đi.

Có thân nhân bên cạnh, Diệp Thiên làm chuyện luôn có cảm giác bó tay bó chân, hơn nữa hẳn tiến hành nghi thức nhập môn Hồng môn, sẽ liên lụy đến phương diện lợi ích của các vị đại lão Hồng môn, nhất định sẽ không thuận buồm xuôi gió, chỉ có đưa mẹ đến chỗ ổn định. Diệp Thiên mới có thể thoải mái làm.

Tổng Vĩ Lan lắc lắc đầu, nói:

- Tiểu Thiên, phải đi thì cùng đi, mẹ không cho phép con lưu lại.

Tuy rằng Diệp Thiên chưa từng làm chuyện gì khác người ở trước mặt mình, nhưng Tổng Vĩ Lan biết, con của bà tuyệt đối không phải bình thường, để hẳn ở lại San Francisco, có trời mới biết hẳn có thể gặp phải những đại sự gì?

- Mẹ, mẹ ở lại chỉ có thể để cho con bị phân tâm, chuyện này giao cho con xử lý là được, mẹ ở Newyork đợi tin lành đi!

Thấy mẹ lắc đầu liên tục. Diệp Thiên nháy mắt đối với Anna, sau đó cười nói:

- Mẹ cứ yên tâm đi, ở Hồng môn vai vế của con cực cao. Những lão gia già cóc để đó, không dám làm gì con đâu, mẹ cùng Anna cũng không phải người trong Hồng môn, lưu lại thực không có tác dụng gì!

- Vâng, chủ nhân, Diệp Thiên rất lợi hại, anh ấy ở San Francisco không có việc gì đâu ạ.

Đối với Diệp Thiên, không thể nghi ngờ Anna còn để ý an nguy của Tổng Vĩ Lan hơn, lần này xem ra đã hiểu ánh mắt Diệp Thiên. Nói lời khuyên giải.

- Cái này?

Tổng Vĩ Lan nghe vậy có chút do dự, sự thật cũng không phải là đánh giết giống như trong phim ảnh, biết rõ mình chỉ vướng víu, còn cố tình sống chết không đi, sợ rằng diễn viên sẽ chết từ từ.

Nhìn thấy mẹ do dự, Diệp Thiên nói:

- Mẹ, yên tâm đi. Chậm thì nửa tháng, nhanh thì mười ngày, chúng ta đều có thể về nước.

- Vậy được rồi, mẹ về Newyork trước, con cẩn thận một chút!

Tống Vĩ Lan nghĩ một chút. Gật đầu đồng ý. Chính mình lưu lại chỉ có thể làm con phân tâm. Cũng không phải rời đi trước tốt hơn sao?

- Được ạ, con cũng đói bụng, mẹ, chúng ta kêu cơm về phòng ăn đi.

Nhìn thấy mẹ đáp ứng, trong lòng Diệp Thiên không khỏi nhẹ nhàng thờ phào, hẳn hiện tại xem như đã biết, những người tu đạo niệm Phật, sơ dĩ cần bỏ đi thất tình lục dục, thực sự là có đạo lý.

Phải biết rằng, người là sinh vật có tình cảm trí tuệ, nhất là người thân, luôn có một cảm tình không thể dứt bỏ, có vương bản này, khi làm việc sẽ có rất nhiều người bần khoản, không thể khiến tâm ý của mình đạt tới cảnh giới viên mãn.

Cùng mẹ dùng cơm xong, Diệp Thiên một mình một người đến hành lang khách sạn đi dạo một vòng, hẳn có thể cảm giác được, một số ánh mắt đều ở cổ ý hay vô ý nhìn chính mình, hẳn là chính là người Đỗ Phi phái tới.

Mặc dù có tâm tư muốn đi xem thành thị người Hoa nổi danh ở đây, nhưng an nguy của mẹ càng thêm trọng yếu, ở dưới lầu đi dạo một vòng, lúc sau, Diệp Thiên quay trở về trong phòng.

Ở San Francisco qua đêm thứ nhất, sớm ngày hôm sau, điện thoại trong phòng Diệp Thiên liên vang lên, thanh âm của Đỗ Phi trong loa truyền ra,

- Thiếu gia, có mấy người cùng người của ta đã xảy ra chút xung đột, bọn họ là lính bảo kê, muốn thả bọn họ đi hay không?

- Là người của mẹ tôi, cho bọn họ vào đi, Đỗ Phi, sợ là người của ông cũng ngăn không được đấy?

Diệp Thiên nghe vậy khẽ cười một tiếng, bởi vì hẳn đã cảm thấy, có chút khí huyết cường đại không có ở người thường, đang tiếp cận hướng vào gian phòng của mình, nói vậy những thủ hạ của mẹ đã tới.

- Thiếu gia, tôi phái thêm một ít người!

Điện thoại bên kia Đỗ Phi bị Diệp Thiên nói đỏ bừng cả khuôn mặt, sự thật đúng như Diệp Thiên nói như vậy, mười mấy người thủ hạ của hắn, cũng chưa thể ngăn bốn người nước ngoài kia, toàn bộ bị đánh ngã xuống hèm nhỏ sau khách sạn.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không cần lại phải thêm người, mẹ của tôi hôm nay phải đi Newyork, cho người của ông phối hợp đi!

- Bà ấy về Newyork trước?

Đỗ Phi nghe vậy lặng đi một chút, nhanh nói tiếp:

- Như vậy cũng tốt, nếu không bên kia nếu thật sự e là chó cùng rứt giậu, sợ là sẽ phải thương tổn đến bà.

Chuyện có bốn người nước ngoài xông vào khách sạn, Đỗ Phi càng không tin sức chiến đấu của thủ hạ đối với người trong bang của hắn, vạn nhất nếu người của Lôi Hồ đến, người của hắn lại bị đánh trước mặt Diệp Thiên thì thật là đáng chê cười.

- Anna, đợi đã, trước tiên cô hãy gọi điện thoại xác minh một chút!

Vừa mới cúp điện thoại, cửa liền vang lên tiếng chuông, nghe thấy tiếng Anna mở cửa phòng ngủ của cô ra, Diệp Thiên vội vàng kêu lại, bởi vì từ trên thân người mấy người ngoài cửa kia, Diệp Thiên cảm nhận được một mối nguy hiểm, trên người bọn họ khẳng định có mang vũ khí.

Anna nghe theo lời của Diệp Thiên đi gọi điện thoại, gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, là người của chúng ta!

- Ôi, Anna thân yêu, so với trước kia em càng thêm mê người, không ... không được, ta muốn chết!

Mới vừa nhất mở cửa phòng, một người nước ngoài đứng giữa liềm hướng về phía Anna, hai tay mở ra, định cho Anna một ôm lớn.

Nhưng nghênh đón hắn, Anna cũng mặc kệ dép lê đá một cước, hơn nữa còn là nhắm phần hạ bộ đối, người nọ sợ tới mức vội vàng ngừng lại, trong miệng hô:

- Anna, anh còn chưa có bạn gái đâu, em sẽ không tàn nhẫn như thế chứ?

Anna tức giận trừng mắt nhìn người trẻ tuổi kia một cái, nói:

- Phát Lôi Đức, ở Trung Quốc có một loại người kêu là thái giám, tôi nghĩ, anh là có thể trở thành cái loại người này!

- Thái giám, cái gì gọi là thái giám?

Phát Lôi Đức hiển nhiên chưa từng nghe qua cái danh từ này, kỳ quái hỏi.

- Anh nghe nói qua gay Thailand chưa?

Diệp Thiên từ sau lưng Anna đứng dậy,

- Thái giám còn hoàn chỉnh hơn một ít nếu so với gay, hoặc là dùng từ “người biến chất” để xưng hô càng thêm chuẩn xác.

- Người là ai?

Phát Lôi Đức vốn còn đang cột nhà, nghe thấy thanh âm Diệp Thiên nói chuyện, trong nháy mắt, cơ toàn thân đều cứng lên, thân thể lúi sang bên phải hai bước, tựa vào vách tường, đồng thời, tay phải đã nắm ở chuôi súng dưới xương sườn.

Ba người khác đi cùng Phát Lôi Đức, phản ứng cũng là cực kỳ nhanh, tản ra thành hình chữ nhật, đem Diệp Thiên vây vào giữa.

- Phản ứng cũng tạm được.

Diệp Thiên khẽ gật đầu, mấy người này khả năng vốn có tuy rằng so với tiểu đội Mã Lạp Khải kia kém hơn một chút, nhưng dùng để đối phó người trong bang phái cũng là đủ rồi, giao mẹ cho bọn họ, Diệp Thiên cũng có thể yên tâm.

- Đề dùng tay lại đi, Phát Lôi Đức, anh ấy là con trai của chủ nhân.

Ngay khi xung đột sắp bùng nổ, thanh âm của Anna vang lên, tuy rằng cô rất muốn cho Diệp Thiên giáo huấn mấy cái miệng ba hoa này, nhưng lúc này hiển nhiên không phải lúc.

- Con trai của chủ nhân?

Nghe được Anna nói vậy, mấy người nhẹ nhàng thờ ra, nhất là Phát Lôi Đức, ngay khi tay hấn nắm trên cái chuôi súng, trên người người tuổi trẻ đối diện kia đột nhiên tản mát ra một khí lạnh khiến cho hấn cảm thấy tim đập nhanh.

Loại khí lạnh này tựa như năm đó Phất Lô Đức tập huấn ở trại huấn luyện Seberia, cảm giác một thân một mình ở trong núi Seberia bị bầy sói vây quanh, khiến da đầu của hắn run lên, thiếu chút nữa đã bắn ra.

- Tất cả vào đi.

Diệp Thiên nhìn lướt qua bốn người, xoay người đi vào phòng.

- Chào bà chủ!

Đi vào phòng khách, Tống Vĩ Lan cũng đã ra rồi, Phất Lô Đức mấy người rất là cung kính đồng thanh chào, bọn hắn có thể từ binh lính xuất ngũ hai bàn tay trắng, códc như hiện tại, xem như có cuộc sống xa hoa, toàn bộ nhờ người nữ nhân trước mặt này ban tặng.

- Phất Lô Đức, làm sao lại các người chỉ có bốn người tới?

Tống Vĩ Lan hơi hơi nhíu mày.

- Ông chủ, hai mươi tám người toàn bộ đều đến đây, nhưng mục tiêu quá lớn, cho nên chúng tôi bốn người đón ngài đi ra ngoài trước!

Ở trước mặt Tống Vĩ Lan, Phất Lô Đức giống như là thay đổi hoàn toàn, vẻ nghiêm túc hoàn toàn không giống một người lúc trước.

Nghe được là có chuyện như vậy, Tống Vĩ lan gật gật đầu, nói:

- Được, chờ ta sau khi rời khỏi đây, bốn người các người đều đi theo Diệp Thiên!

- Dạ!

Phất Lô Đức mấy người cùng kêu lên đáp ứng, dùng ánh mắt tò mò đánh giá trên người Diệp Thiên, bọn hắn có chút không tin cảm giác nguy hiểm vừa rồi, lại có thể chính là từ trên người thanh niên trước mặt này truyền ra.

- Anna, đồ đạc của chủ nhân thu thập xong chưa? Các người đi ra ngoài trước đi!

Bang chủ Hồng môn đang hấp hối, hiện tại San Francisco, khiến Diệp Thiên cảm giác giống như là cái thùng thuốc súng, Tống Vĩ Lan ở lâu một ngày, liền tăng thêm một phần nguy hiểm, chỉ có khi mẹ đã rời đi, Diệp Thiên mới có thể chân chính thở phào, cùng cha con

Lỗi Chấn Nhạc độ sức một phen.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align:center"> <img alt="loading" data-bbox="400px 150px 600px 200px" /> </div>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 595

Cấu Kết

Ở sâu trong phố người Hoa ở San Francisco, có một dãy Tứ Hợp Viện có chút tương tự Tứ Hợp Viện cũ của Bắc Kinh, diện tích trước sau kéo dài chừng mấy ngàn thước vuông, tại bốn phía những Tứ Hợp Viện, đều bị các loại cửa hàng buôn bán bao quanh.

So sánh với tiếng mời chào hàng và cò kè mặc cả ầm ĩ bên ngoài kia, những Tứ Hợp Viện này cũng có vẻ yên tĩnh, có thể thấy trong rất nhiều nhà đều có những người tóc hoa râm đang ngồi.

Ở một đại viện góc đông bắc, trên dưới một trăm người trẻ tuổi đang trần mình ở bên trong, trong miệng thỉnh thoảng truyền ra tiếng hét “á”, nơi này đúng là Hình đường của Hồng môn.

Một người trung niên thân hình cao lớn chừng hơn 40 tuổi, đang hút tẩu cùng người trẻ tuổi bên cạnh, nhìn thấy có vài động tác không quy tắc, người trung niên sẽ đá ra một cước hoặc là lấy tay đấm ra, theo sau tiếng ngã xuống đất luôn sẽ truyền ra một tràng tiếng cười.

- Hồ Gia, điện thoại, là Tổng thiếu gia gọi tới!

Một người mặc giày Tây bước nhẹ đi tới trước mặt người trung niên.

- Văn Quang, tiểu tử đó không phải sợ hành vi phản bội của hắn bị Tổng gia biết được chứ?

Lôi Hồ cười lạnh một tiếng, nói:

- Lúc đi vội vội vàng vàng, giống như sợ lộ quan hệ cùng Hồng môn chúng ta, như thế nào lại gọi điện thoại tới lúc này?

Lôi Hồ dáng người cao, chừng một mét chín, nhưng trên mặt cái mũi chim ưng, cũng phá hủy hình tượng hắn, nhìn qua có cảm giác xấu xí.

Nhưng Lôi Hồ lúc này, đang là thời kì sinh tinh lực và thể lực thịnh vượng nhất, huyết Thái Dương hai bên đầu cao gồ lên, hai mắt trợn lộ ra tinh quang, làm cho người ta không dám nhìn gần, khi giơ tay nhắc chân, ẩn hiện phong thái tông sư.

Đứng ở trước mặt trên dưới một trăm đệ tử Hồng môn, Lôi Hồ có loại cảm giác như hạc trong bầy gà, chính là Tứ Hợp Viện này hẳn vẫn xem ra là quá nhỏ, đã giam không nổi dã tâm bành trướng của Lôi Hồ.

- Hồ Gia. Cái loại làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, tiểu tử đó cũng không phải là hạng tốt đẹp gì!

Người thanh niên bên cạnh Lôi Hồ, tuy rằng cách ăn mặc vô cùng nhã nhặn, nhưng mới mở miệng cũng dị thường thô bỉ, trên người cũng tản mát ra hơi thở chết chóc.

- Ha ha. Văn quang, lời này ta thích nghe...

Nghe được người trẻ tuổi nói vậy, Lôi Hồ phá lên cười ha ha, rất là tán dương vỗ vỗ trên vai người đó, nói:

- Tiểu tử ngươi không giống cái lũ xưng là phần tử trí thức ấy, đúng là đệ tử Hồng môn chúng ta.

Người trẻ tuổi tên là Bành Văn Quang, cha của hắn vốn là một vị mãnh tướng Hình đường. Hơn mười năm trước, trong một lần chiến đấu tranh đoạt địa bàn đã trúng mười tám đao mà chết, Bành Văn Quang chẳng khác gì là ăn cơm ở Hồng môn mà lớn.

Không giống đại đa số đệ tử Hồng môn thích dùng đao võ lộng quyền, từ tiểu học Bành Văn Quang liền ham học, sau lại thi được khoa pháp luật chuyên nghiệp đại học Harvard, tốt nghiệp xong liền theo Lôi Hồ, là nhân vật đại biểu cho lớp tinh anh mới của Hồng môn.

Nhưng từ nhỏ ở Hồng môn tai mắt đã nhiễm, mặc dù Bành Văn Quang ở bên ngoài biểu hiện giống như một nhân sĩ, nhưng là trong bang, khi nói chuyện làm việc, cũng giống như đệ tử độc nhất vô nhị của Hồng môn mà bậc tiểu học cũng chưa tốt nghiệp là Lôi Hồ, được Lôi Hồ thích.

Đi vào trong nội đường, Lôi Hồ cầm microphone lên. Nói:

- Hiểu Long, không phải nói trong khoảng thời gian này không muốn liên lạc với tôi sao? Tại sao lại gọi điện thoại cho Hồ Thúc?

Tuy rằng lựa chọn hợp tác cùng Tổng Hiểu Long, nhưng là đối với kẻ ăn cây táo, rào cây sung này, Lôi Hồ vẫn cảm thấy xem

thường, loại hành vi này chính là tối kỵ trong Hồng môn.

- Hồ thúc, nghe nói cô tôi đã đến San Francisco rồi à?

Điện thoại mặt kia truyền ra thanh âm có chút trầm thấp của Tống Hiểu Long, từ khí hậu thích hợp của San Francisco đi vào Châu Phi nóng bức, buổi tối hần mở điều hòa quá lớn, nên có chút bị cảm.

- Việc này ta biết, chị Lan ở khách sạn Hi Nhĩ Đôn.

Ở San Francisco, thực không có chuyện gì có thể giấu diếm được Hồng môn, từ khi Tống Vĩ Lan vừa xuống phi cơ Lôi Hồ đã biết, nhưng hần không nghĩ tới Đỗ Phi lại đích thân đi ra sân bay nghênh đón, khiến kế hoạch của hần thay đổi nho nhỏ.

Kỳ thật Lôi Hồ cũng quen Tống Vĩ Lan hơn hai mươi năm, hần nhỏ hơn mấy tuổi so với Tống Vĩ Lan, mấy năm nay luôn luôn xưng Tống Vĩ Lan là chị Lan.

- Hồ thúc. Vậy... Vậy vì sao thúc còn không đưa cô đến Hồng môn đi?

Thanh âm của Tống Hiểu Long có chút bức thiết, hần biết rõ uy tín Tống Vĩ Lan trong Tống thị ở hải ngoại, chỉ cần bà có thể đi đến Tổng bộ Newyork, phong ba lần này nhất định sẽ bị áp chế xuống.

Tuy rằng trên dưới một trăm triệu đã tới tay, nhưng số tiền này không phải còn phải cho Lôi Hồ một nửa sao? Hơn nữa ở trên tay Tống Vĩ Lan, còn nắm giữ mấy trăm triệu.

Tống Hiểu Long đã chuẩn bị xong người, tùy thời cũng có thể đánh tiếp vào đế quốc buôn bán do Tống Vĩ Lan tạo nên, đương nhiên, điều kiện tiên quyết nhất là Lôi Hồ bên này thành công trong việc bức ép Tống Vĩ Lan ký tên chuyển nhượng cổ phần công ty mới được.

- Ta làm việc, cậu muốn quản sao?

Nghe được Tống Hiểu Long nói vậy, thanh âm Lôi Hồ đột nhiên lạnh lùng,

- Hiểu Long, có một số việc là không thể nhanh chóng, chị Lan là thân phận gì? Chuyện ta giam lỏng chị ấy nếu truyền đi ra, xã hội thượng lưu ở Mỹ cũng tạo thành ảnh hưởng rất lớn.

- Đúng, Hồ thúc, nhưng cơ hội khó được, nếu cô đi đến Newyork, những chuyện chúng ta làm một thời gian trước hoàn toàn uống phí, hơn nữa ... hơn nữa số tiền kia cháu cũng không thể trích cho ngài được!

Tổng Hiểu Long nghe vậy thấy căng thẳng, trong giọng nói đã ẩn chứa uy hiếp, phải biết rằng, số tiền gần trăm triệu đôla, đều ở trên tay hắn, Lôi thị ngay cả một xu tiền cũng không thấy.

- Ô? Hiểu Long, cậu đang uy hiếp ta?

Sắc mặt Lôi Hồ trùng xuống, thanh âm trở nên có chút khàn khàn.

Tổng Hiểu Long cũng cảm thấy ngữ khí của mình có chút quá mức, vội vàng giải thích nói:

- Cháu nào dám? Hồ thúc, nếu cô nói một vài ngành phối hợp điều tra, rất có thể sẽ đóng băng tài khoản này, đến lúc đó cháu nào có tiền cho chú?

Tổng Hiểu Long nói lời nói này cũng không phải giả, tuy rằng hành vi lần này hắn làm có thể nói không chê vào đâu được, nhưng trên dưới một trăm triệu đôla này cũng không thể vô duyên có mất đi, mà phải thông qua các loại thủ đoạn rửa tiền không ngừng mới được.

Nhưng bởi vì thời gian quá ngắn, khoản tiền này vẫn có dấu vết mà lần theo, với thanh danh cùng quan hệ của Tổng Vi Lan ở Mỹ, nói không chừng thật sự có thể truy tra được, lấy tiền về.

- Còn có chuyện như thế này?

Lôi Hồ nghe vậy sững sốt, quay đầu nhìn về hướng Bành Văn Quang phía sau, khi nhìn Bành Văn Quang, sắc mặt không khỏi dụi đi vài phần, nói:

- Được rồi, việc này ta đã biết, cậu yên tâm đi, chị Lan không đi khỏi San Francisco được đâu!

- Văn Quang, tiểu tử đó nói là thật sao?

Hồng môn sử dụng chính là điện thoại kiểu cũ, microphone tiếng vang rất lớn, Lôi Hồ biết Bành Văn Quang nhất định có thể nghe được.

- Không bài trừ khả năng này.

Bành Văn Quang gật gật đầu, có chút kỳ quái hỏi:

- Hồ Gia, vì sao khi Tống Vi Lan xuống phi cơ ngài không khống chế bà ấy luôn? Nói vậy Đỗ gia không dám trở mặt với ngài chứ?

Lôi Hồ lắc đầu, nói:

- Anh Phi quan hệ rất gần với nhà ta, ta không muốn bởi vì sự kiện này xung đột cùng hắn.

Tuy rằng Đỗ Phi rời khỏi Hồng môn hơn mười năm, nhưng năm đó thủ hạ của cha hắn khi đang trị vì, hiện tại cũng vẫn là lực lượng mạnh trong Hồng môn, cũng là một thế lực không thể khinh thường.

Lôi Hồ tuy rằng không sợ Đỗ Phi, nhưng đây là thời điểm mấu chốt tranh đoạt vị trí bang chủ, hắn cũng không muốn cảnh mẹ đẻ cảnh con, khiến Đỗ Phi đứng ở trung lập lại thành đối thủ của mình, huống chi sự tình nếu làm lớn, tất nhiên cũng chạy không khỏi cái lỗ tai Lôi Chấn Nhạc.

- Hồ Gia, vậy làm sao bây giờ?

Bành Văn Quang hỏi.

- Làm sao bây giờ? Còn cần hỏi sao?

Lôi Hồ hí mắt lên, nói:

- Kêu A Hồng mang năm mươi người qua đó, mời chị Lan đến...

Lôi Hồ vốn là người tâm tính bạc bẽo, nếu không cũng sẽ không gạt cha cùng Tống Hiểu Long lên kế hoạch giam lỏng Tống Vi Lan.

Trước kia nê thể diện Đỗ Phi, Lôi Hồ cũng không dám làm chuyện quá phận sự, nhưng hiện tại liên lụy đến khoản tiền này, hắn cũng bất chấp nhiều như vậy, không có tiền, lời hứa của hắn đối với mỗi phe phái trong bang, đều trở thành một trò cười.

Thấy Bành Văn Quang đáp ứng xoay người rời đi, Lôi Hồ lại kêu hắn, nói:

- Đúng rồi, bảo A Hồng mang nhiều người, nhưng không được để lộ ra huynh đệ trong bang, đối với người bên cạnh chị Lan, cũng không cần khách khí!

Dù sao sau chuyện này, Hồng môn và Tổng gia tất nhiên sẽ trở mặt, Lôi Hồ cũng không ngại đem sự tình làm mạnh hơn một chút.

Tục ngữ nói tú tài gặp binh lính lý nói không hiểu nhau, Lôi Hồ vốn là có kẻ thù khắp nơi, hấn căn bản là không cần lo Tổng Vĩ Lan trả thù, trên đời này người muốn hấn chết hơn, hấn Hồ Gia không phải là vẫn sống sao?

- Ông chủ, bên ngoài an toàn!

Khi Lôi Hồ truyền đạt mệnh lệnh ra, đoàn người hộ vệ Tổng Vĩ Lan cũng ra khỏi phòng Vip, nhưng bọn hấn cũng không đi thang máy xuống tận cùng, mà là ra ở lầu bốn, thông qua thang máy bộ của nhân viên trong khách sạn, đi tới cửa sau khách sạn.

Một chiếc Mercedes bề ngoài cũng không khoa trương, nhưng lại có lắp thêm bộ chống đạn thủy tinh và lớp thép thật dày, đang đứng ở cửa sau khách sạn, ở cách Mercedes 10m, bảy tám thanh niên trên mặt có dấu đỏ đang đứng.

Trong sự bảo vệ của đám người, Tổng Vĩ Lan cùng Anna ngồi vào Mercedes.

- Thiếu gia...

Một tiếng hô, khiến Diệp Thiên đang rảo bước tiến lên xe Mercedes liền thu trở về.

- Thiếu gia, là người của tôi vô dụng, người của Lôi Hồ đang tới rồi, ngài đi Newyork tránh sóng gió cũng tốt.

Đi vào trước mặt Diệp Thiên, Đỗ Phi vẻ mặt hồ thẹn, trong mắt mơ hồ còn hiện ra vẻ thất vọng, hấn nghĩ rằng Diệp Thiên thay đổi chủ ý, cùng với Tổng Vĩ Lan cùng nhau rời đi.

Tuy rằng Đỗ Phi cũng không có ôm hi vọng quá lớn đối với thành công thăng chức, nhưng lời của Diệp Thiên, đã khiến hấn này sinh ra một ít ý nghĩ khác, nhưng nếu Diệp Thiên rời đi, vậy hấn thật sự không có cơ hội nào.

- Tôi sẽ không đi, đưa mẹ của tôi đi rồi, tôi sẽ trở về.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Đỗ Phi, thân nhiên nói:

- Nơi này không thể ở nữa, ông sắp xếp cho tôi một chỗ ở khác, buổi tối tôi sẽ gọi điện thoại cho ông!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center; font-size: 0.8em; font-weight: bold; color: #000080;">  
<span style="font-size: 0.7em; color: #000080; font-weight: normal; display: inline-block; text-align: left; width: 80%; margin: 0 auto 5px auto;">  
<span style="font-size: 0.7em; color: #000080; font-weight: normal; display: inline-block; text-align: right; width: 80%; margin: 0 auto 5px auto;">  
</span></div>  
</span>'); } (function () { var d = new Date (); document.write ("<span style=">
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 596

Hồng Môn

Được, tôi đích thân đưa mọi người đi!

Nghe được Diệp Thiên nói hần không đi, trong lòng Đỗ Phi có chút mừng thầm, nhìn thấy Phát Lô Đức ngồi ở vị trí lái, lập tức ngồi xuống vị trí lái phụ, còn mấy người đi theo Phát Lô Đức, thì lại lên xe của Đỗ Phi.

Từ cửa sau khách sạn Hi Nhĩ Đồn sau, xe hướng đến sân bay San Francisco lão, những người phụ trách bảo vệ cho Tổng Vĩ Lan, giờ phút này cũng chờ ở nơi đó.

Nhưng khi xe vừa mới ra khỏi nội thành, đi vào một cái con phố có chút tương tự quốc nội thì một cái hàng rào bằng sắt, đang chắn ở giữa đường.

- Bà chủ, phía trước có người đặt chướng ngại vật trên đường!

Phát Lô Đức thấy hàng rào kia, mày hơi hơi nhăn một chút, trên mặt lại không chút nào khẩn trương.

- Đỗ Phi, Hồng môn Hồng môn thật đúng là thần thông quảng đại nhỉ? Ở đây cũng dám bài trí chướng ngại vật trên đường?

Diệp Thiên nửa đùa nửa thật nhìn thoáng qua Đỗ Phi bị tức đến sắc mặt đỏ lên, mở miệng nói:

- Tiến lên!

- Ồ, ngài cùng tôi nghĩ hoàn toàn giống nhau, bà chủ, mọi người ngồi cho chắc!

Phát Lô Đức huyết sáo trong miệng, chân phải mạnh mẽ giẫm xuống chân ga, đồng thời tay phải bóp một cái nút ở bên cạnh đồng hồ đo.

Phần đuôi Mercedes nhấc lên một tấm bản, hai cái ống bô thoát khí đột nhiên phun ra tia lửa, tốc độ xe đột nhiên tăng lên.

Một trăm sáu, một trăm tám mươi, hai trăm bốn mươi... Mercedes đang không ngừng gia tốc, gào thét hướng lên chướng ngại vật giữa đường.

- Keng.

Một thanh âm vang lên!

- Ha ha, quá sung sướng!

Phát Lô Đức hoa chân múa tay trong xe, vui sướng phá lên cười ha ha, hẳn ở trại huấn luyện Seberia học được chính là kỹ xảo giết người, nhưng cuối cùng lại được làm ở công ty bảo vệ. Bình thường khó được thấy chuyện mạo hiểm kích thích như vậy.

Cảm nhận được Mercedes đang ở tốc độ cao, cây cối bên đường gần như trôi đi, Anna không khỏi lạnh giọng nói:

- Phát Lô Đức. Chủ nhân còn ở trên xe đấy!

-À, bà chủ ở đây, tôi thiếu chút nữa đã quên rồi!

Phát Lô Đức bị lời nói Anna làm hoảng sợ, vội vàng cầm tay lái thật chắc, nhưng tốc độ nhưng vẫn đều ở trên 240 km, sau nửa giờ, xe chạy nhanh vào một chỗ bị lưới sắt ngăn cách trong sân bay nội, nơi này vốn là một chỗ sân bay quân dụng, sau khi bị bỏ đi, cũng bị các phú hào San Francisco xây lại thành sân bay tư nhân có thể làm thời cất cánh.

Nhưng nơi này trừ đường băng thường xuyên được tu sửa, hai bên đường bay cũng đầy bụi cỏ dại. Có chỗ thậm chí cao hơn người, Diệp Thiên có thể cảm ứng được rõ ràng, trong đám cỏ dại đó, ít nhất có hơn mười người.

Phát Lô Đức trực tiếp để xe chạy đến đường băng, ngừng lại nơi phi cơ tư nhân của Tổng Vệ Lan.

- Các huynh đệ, đều ra đây đi!

Phát Lô Đức dừng xe xong, liền hô lên, trong bụi cỏ bốn phía nhất thời chui ra hơn hai mươi người. Mỗi người đều cầm một khẩu súng tự động trong lòng, cánh giác đã vây quanh xe Mercedes.

Sân bay sớm đã chuẩn bị sắp xếp xong, ngay khi xe chạy nhanh tiến vào. Cánh quạt máy bay cũng đã bắt đầu chuyển động, chỉ đợi Tổng Vi Lan lên máy bay, lập tức là có thể cất cánh.

Thấy xuống xe sau chậm chạp không chịu lên máy bay, Diệp Thiên cười nói:

- Mẹ, mẹ hãy đi trước, mười ngày nữa tháng là con cũng đến Newyork!

- Ừ, con trai, nếu bọn hấn là dám làm con bị thương, mẹ sẽ bắt bọn hấn trả giá thật nhiều!

Trong mắt Tổng Vi Lan hiện lên một tia tàn nhẫn, hành vi dùng chướng ngại vật trên đường chặn đường vừa rồi kia. Đã khiến Tổng Vi Lan ý thức được, Lôi gia đã xé toang thể diện của mình.

- Làm tổn thương con ạ?

Diệp Thiên nghe vậy cười lạnh một tiếng

- Trừ phi bọn hấn điều động quân đội, nếu không chỉ dựa vào đạo quân ô hợp này, cũng có thể làm con bị thương?

Diệp Thiên hiện tại đã luyện đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần, bất kể là tinh thần hay thể lực đều là thông thấu dị thường. Phàm là có chút hành động bất lợi nhắm vào hấn, Diệp Thiên luôn có chút cảm ứng mơ hồ trước.

Có cảm ứng này, Diệp Thiên không dám nói không còn đối thủ, nhưng hấn muốn chạy trốn, trên đời này tuyệt đối không ai có thể bắt được hấn.

- Thiếu Gia, hãy để cho mẹ ngài lên nhanh đi!

Lời nói của Diệp Thiên khiến nét mặt già nua của Đỗ Phi đỏ bừng, kỳ thật Lôi Hồ phái ra người ở Hồng Môn đến đã xem như tinh nhuệ, nhưng ở trong miệng Diệp Thiên, lại trở thành đạo quân ô hợp.

- Ừ.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Mẹ, ngài ly biệt, ta không nên ước hẹn, nhanh lên lên máy bay đi!

- Ủ, còn trai, mẹ đi trước.

Tổng Vây lan biết mình lưu lại chỉ biết trở thành gánh nặng cho Diệp Thiên, lập tức cũng không còn nói thêm nữa, mang theo Anna lên máy bay.

Ngoài Tổng Vây Lan và Anna, người trong tiểu đội vây quanh bốn phía máy bay, cũng nối đuôi nhau lên máy bay, chỉ có Phát Lôi Đức bốn người, phân tán đảm nhiệm nhiệm vụ ở bốn phía đường băng.

Khoang máy bay đóng cửa, tiếng động cơ gầm rú rồi đột nhiên tăng lớn, đi lên phía trước một chút, sau đó máy bay phóng lên cao.

Nhìn thấy máy bay của mẹ dần dần thu nhỏ, Diệp Thiên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, trở lại nhìn về phía Đỗ Phi, nói:

- Bên kia nếu đã không nể mặt, ông còn muốn nói tình đồng môn sao?

Hành vi Lôi Hồ chặn đường vừa rồi, đã khiến Diệp Thiên sinh ra sát khí trong lòng, hấn tuy rằng cùng Hồng môn có quan hệ sâu xa, nhưng hấn còn chưa chính thức nhập môn, thứ hai Diệp Thiên cũng chưa bao giờ qua lại cùng Hồng môn, đối với Hồng môn không có chút cảm tình nào.

- Thiếu Gia, chính là người của Lôi Hồ đặt chướng ngại vật trên đường, nhưng theo ý của Tổng Vây Lan, tôi thấy ngài vẫn nên nhập môn trước, sau đó giải quyết việc này đi!

Đỗ Phi thở dài, hấn cũng rất bất mãn với Lôi Hồ, nhưng ngấm lại thủ đoạn tàn nhẫn của Diệp Thiên, hấn cũng chỉ có thể kiệt lực khuyên bảo, nếu không nói không chừng Diệp Thiên sẽ gặp một trận Tinh Phong Huyết Vũ ở San Francisco.

- Ông chủ, Bà chủ lớn dăno chúng ta mấy người đi theo cậu, xin hỏi cậu có dặn dò gì?

Diệp Thiên còn chưa nói chuyện, mấy người Phát Lôi Đức vừa đứng rải rác liền vây quanh lại đây, về mặt hưng phấn nhìn Diệp Thiên, so sánh với những người lên máy bay rồi đi đó, bọn hấn lưu lại cái thành phố này sẽ gặp chút phiền toái.

- Không có việc gì cách xa tôi một chút, cách tôi năm mươi mét...

Nghe được Phát Lôi Đức nói vậy, Diệp Thiên lại nói lại những lời năm đó nói với đám người Mã Lạp Khai, chẳng qua nhớ ra họ nói tiếng nước ngoài, mới dùng miệng.

- Các anh đi theo tôi được rồi, không cần gây chuyện thị phi!

Nghĩ một chút, Diệp Thiên nhìn về phía Đỗ Phi, nói:

- Sắp xếp một chỗ yên tĩnh chút, trước khi tôi tiến hành nghi thức nhập môn, hi vọng không có người nào tiếp tục quấy rầy đến tôi, nếu không chớ có trách tôi ra tay đã thương người!

Hồng môn đệ tử có ở các nơi toàn cầu, không nơi nào không có, Diệp Thiên cũng không muốn có kẻ thù lớn như vậy, đương nhiên, nếu như có thể lặng lẽ xử lý cha con họ Lôi, hẳn tuyệt đối sẽ thuận tay làm.

- Thiếu Gia, ngài ở Tứ Hợp Viện của tôi đi, Lôi Hồ tiếp tục ngang ngược kiêu ngạo, cũng không dám đi tới nơi đó gây chuyện!

Đỗ Phi hiện tại thân là đại lão Hồng môn đệ tam ngồi công đường xử án, tuy rằng trên tay nắm giữ thực quyền không bằng Lôi Chân Nhạc và Lôi Hồ, nhưng thân phận của hắn còn có đó, Lôi Hồ cũng không dám phạm thượng.

Xe quay về, tốc độ tự nhiên không nhanh như vậy, hơn một giờ sau mới chạy vào tới nội thành, ngừng lại ở bên ngoài phố người Hoa lớn nhất San Francisco.

- Thiếu Gia, chúng ta đi bộ đi, nơi này là đường dành riêng cho người đi bộ, không cho phép chiếc xe nào tiến vào!

Kỳ thật ở sau phố người Hoa, có một chỗ có thể lái xe vào tổng đường Hồng môn, nhưng nơi đó cũng có người của Hình đường, Đỗ Phi sợ cảnh mẹ đẻ cảnh con, Diệp Thiên lại cùng bọn chúng phát sinh xung đột.

- Được, tôi còn chưa tới phố người Hoa bao giờ.

Diệp Thiên gật gật đầu, đẩy cửa đi xuống xe, phố người Hoa ở San Francisco có thể là đã có trên trăm năm lịch sử.

Từ khi người công nhân đường sắt đầu tiên đến đây, đến khi trở thành chúa tể ngầm tòa thành thị này, vô số người Hoa vì nó mà kính dâng tánh mạng của mình.

Cho nên đối với nơi phát triển trong lửa máu này, Diệp Thiên tràn ngập kính trọng, phố người Hoa chính là một cái ảnh thu nhỏ cuộc sống người Hoa ở hải ngoại.

Đi ở con đường cũng không phải rất rộng, Diệp Thiên thoáng như về tới quốc nội, bên tai truyền đến đều là tiếng phổ thông quen

thuộc, biển hiệu ven đường lại càng rực rỡ muôn màu chữ Hán.

- Ô? Cửa hiệu lâu đời này cũng mở ở đây sao?

Ở phía trước Diệp Thiên, cái biển hiệu ánh vàng kia rõ ràng viết là “Đồng Nhân Đường” ba chữ to, xem bên trong tựa hồ kinh doanh còn không tồi.

- Thiếu Gia, các thương hiệu lớn ở quốc nội, phố người Hoa đều có, nơi này còn có các món ăn bình dân, ngài có thể ăn được.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đỗ Phi không khỏi nở nụ cười, có lẽ mỗi một người nhân sĩ quốc nội đi vào phố người Hoa, đều cũng hiển lộ ra biểu hiện như Diệp Thiên.

- Nước ngoài có chính tông nữa, sợ là cũng không ăn ngon như hương vị quốc nội.

Nhìn thấy trong nhà hàng ra vào toàn người nước ngoài, Diệp Thiên lắc lắc đầu, văn hóa ẩm thực quốc nội cực kỳ chú ý môi trường và địa lý, ở quốc nội, nơi ăn còn có thể phân ra rất nhiều loại ý nghĩa món ăn, phố người Hoa này há lại có thể bao hàm được?

Đi ở phố người Hoa, Diệp Thiên còn phát hiện, thường xuyên có một vài người thanh niên mặc võ phục sức, cúi người chào Đỗ Phi.

Những người này thường thường đều là đứng ở bên ngoài các cửa tiệm cửa hàng bày tám thước, hẳn là người trong Hồng môn cung cấp bảo hộ đối với những cửa hàng này, phố người Hoa có thể thịnh vượng như thế, đích xác không xa rời trợ giúp của Hồng môn.

Mang theo Diệp Thiên đi qua một đoạn đường ở phố người Hoa, Đỗ Phi đến một cái ngõ hẻm nhỏ, xuyên qua một cái cổng lớn có chút tương tự Thạch phường, một kiến trúc Tứ Hợp Viện hiện ra trước mặt Diệp Thiên.

- Đây là Hồng môn tổng đường?

Thấy người trong Hồng môn ở nước ngoài cũng có thể kiến tạo ra Tứ Hợp Viện nguyên bản kiểu Tứ Hợp Viện của Bắc Kinh, trong lòng Diệp Thiên vẫn có chút cảm khái, không kể bọn hắn ở nước ngoài sinh sống mấy đời, trong lòng vẫn hướng tới cố hương.

- Phát Lôi Đức bọn hắn có thể đi vào Tổng đường không?

Như là trong quân Thái Bình ở quốc nội trước kia, có thật nhiều chính là người trong Hồng môn, bọn hắn chính là làm nhiệm vụ của mình đấu đá.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: gray;">...</span></div>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 597

Tới Cửa Đòi Người

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đỗ Phi chỉ vào vòng ngoài Tứ Hợp Viện nói:

- Bên kia có chỗ cho bằng hữu nước ngoài, Phất Lôی Đức bọn họ có thể đi vào.

Tuy rằng Hồng môn là bang phái người Hoa thuần túy, nhưng rốt cuộc là sinh hoạt bên trong đất nước ngoài, muốn hoàn toàn bài trừ nhân tố người ngoại quốc đi cũng rất khó.

Đương nhiên, nơi trọng yếu Tổng đường, vẫn không cho phép người ngoại quốc ra vào, thậm chí cả đệ tử Hồng môn bình thường, cũng không có tư cách vào, nơi đó bảo vệ tương đối nghiêm.

- Thiếu gia, chúng ta ở bên ngoài, ngài có việc điện thoại liên hệ chúng tôi là được!

Phất Lôی Đức cũng gọi theo cách dựa xưng hô của Anna đối với Diệp Thiên, hẳn cảm giác thực không thấy quen đối với việc ra vào nơi mà cơ hồ tất cả đều là người Hoa, giống như lúc nào cũng có đôi mắt đang nhìn bọn hắn chằm chằm vậy.

- Được, các người không nên gây chuyện.

Diệp Thiên gật gật đầu, phất tay cho đám người Phất Lôی Đức rời đi.

- Thiếu Gia, ngài ở chỗ tôi vậy!

Phất Lôی Đức rời đi, Đỗ Phi đi lên phía trước, Diệp Thiên phát hiện, khu vực Tứ Hợp Viện này nhìn như không có người nào bảo vệ, nhưng dọc theo đường đi đều trang bị cameras, sợ là một con ruồi bọ cũng khó đào thoát khỏi bị theo dõi.

- Thiếu Gia, phía trước là đến rồi, nơi này không được như so với kinh thành, ngài ở tạm mấy ngày!

Khu Tứ Hợp Viện này được thi công từ nửa thế kỷ trước, luôn luôn là nơi ở và làm việc của các nhân vật trọng yếu trong Tổng đường Hồng môn, cũng là chỗ trọng yếu nhất của Hồng môn.

- Ở? Đỗ Phi, ở trong bang ông cũng có bảo vệ?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua phương hướng theo Đỗ Phi chỉ, nhất thời nhú mày lại, bởi vì hắn cảm ứng được. Ở bên kia có hơn mười người tựa hồ đang ngăn ở trước cửa Đỗ Phi.

- Không có mà?

Đỗ Phi kỳ quái lắc đầu, đúng lúc đi qua cái chỗ rẽ ngoặt này, nhìn thấy tình hình trước cửa, cặp mắt với hàng mi ngắn không khỏi đứng chổng ngược lên.

- Lôi Hồ, cậu làm cái gì vậy?

Đỗ Phi đi lên phía trước mấy bước, thân hình của hắn tuy rằng cũng không cao lắm, nhưng đứng ở trước mặt Lôi Hồ cao một mét chín. Khí thế một chút cũng không kém.

- Anh Phi, tôi không ý gì khác, chỉ muốn anh giao người này cho tôi!

Lôi Hồ dùng ngón tay chỉ Diệp Thiên. Ngữ khí vô cùng kiên quyết.

- Cậu muốn cậu ta?

Trên mặt Đỗ Phi lộ ra một tia tươi cười trào phúng, nói:

- Hồ Tử, tôi và Lôi gia quan hệ không tồi. Coi như là từ nhỏ nhìn cậu trưởng thành, anh Phi khuyên cậu một câu, có những người, là cậu không thể trêu vào!

Lôi Chấn Nhạc là bộ hạ cũ của cha Đỗ Phi, hai nhà quan hệ vốn không như bình thường, nhưng sau khi cha của Đỗ Phi qua đời, Đỗ gia có chút suy bại, thanh danh ở Hồng môn không lớn bằng lúc trước, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Đỗ Phi trở lại quốc nội.

Nhưng Lôi gia ngược lại lại thịnh vượng lên, nhất là ba người con trai của Lôi Chấn Nhạc đều đảm nhiệm chức vị trọng yếu ở Hồng môn, đối với Đỗ Phi cũng không phải quá tôn trọng, cái này cũng làm cho hai nhà không hay qua lại.

Hơn nữa Lôi Hồ lại là thuộc phái trẻ trong Hồng môn, bình thường đối với những lão nhân ngoài mặt thể hiện tôn kính có thừa, nhưng thực tế trong lòng cũng thâm mắng bọn họ ngoan cố. Có mấy lời thậm chí truyền vào trong tai Đỗ Phi, điều này cũng làm cho hắn hơi có bất mãn đối với Lôi Hồ.

- Anh Phi, anh là tôi tôn trọng, tôi không thể trêu vào anh, nhưng chuyện này là cha tôi phân phó, nếu anh ngăn trở. Tôi sẽ rất khó lo liệu!

Nghe được Đỗ Phi nói vậy, sắc mặt Lôi Hồ đột nhiên biến đổi, hắn biết Đỗ Phi khó chịu đối với hắn, hơn nữa địa vị bên trong bang cũng cao hơn hắn, vì thế đã mang Lôi Chân Nhục ra.

Kỳ thật Lôi Hồ cũng không muốn chống lại Đỗ Phi sớm như vậy, nhưng hắn phái người đến chậm, không thể động đến Tống Vi Lan, nghe nói con trai Tống Vi Lan cũng không rời khỏi, lúc này mới mang người ngăn ở trước cửa Đỗ Phi.

- Lôi thúc sợ là không biết việc này chứ gì?

Đỗ Phi cười lạnh một tiếng, nói:

- Hồ Tử, có một số việc không nên làm quá tuyệt tình, cảm người khác hơn một trăm triệu, còn muốn diệt sạch sao? Diệp Thiên là khách quý của ta, ở Hồng môn, không ai có thể động đến cậu ấy!

Đỗ Phi cũng nổi nóng, hắn đích thân mang theo Diệp Thiên vào Hồng môn, lại bị người ngăn ở cửa đòi người, chuyện này nếu truyền đi ra, một chút thể diện trong Hồng Môn hắn cũng không có.

- Anh Phi, thật sự không nể mặt mũi tiểu đệ sao?

Lôi Hồ trầm giọng xuống, hắn vốn tưởng rằng lấy cha già ra, Đỗ Phi thế nào cũng phải cấp thượng chia ra mặt mũi, không nghĩ tới hắn thế nhưng từ chối như thế đoạn tuyệt.

“Lôi Hồ, ngươi trở về đi, tối nay ta sẽ đi tiếp Lôi thúc.” Đỗ Phi khoát tay áo, đi đến một ít đàn Hình đường đệ tử trước mặt, trầm giọng nói: “Thế nào, còn muốn dưới phạm thượng sao?”

“Hồ Gia, bình tĩnh!”

Đứng ở phía sau Lôi Hồ, Bành Văn Quang nhẹ nhàng kéo vạt áo hắn, phải biết rằng, nơi đây chính là tổng đường của Hồng môn, nhất cử nhất động của bọn hắn đều sẽ bị rất nhiều người chú ý.

- Không dám, anh Phi, chỉ mong anh có thể bảo vệ cậu ta cả đời!

Lôi Hồ cắn chặt răng, quay đầu lại định bước đi, người hắn mang đến cũng chỉ có thể phần nộ đi theo, quy củ Hồng môn rất lớn, Lôi Hồ nếu dám động thủ đối với Đỗ Phi, sợ là ngay cả Lôi Chấn Nhạc đều khó tránh tội.

- Thật đúng là liều lĩnh!

Nhìn thấy Lôi Hồ lúc gần đi ném tới ánh mắt đối với chính mình, Diệp Thiên không nói gì lắc đầu, thoát khỏi lớp vỏ giả tạo rồi, người giang hồ vẫn là người giang hồ.

Những năm gần Hồng môn làm không ít kinh doanh với bên ngoài, nhưng trong lòng Hồng môn vẫn có loại quan niệm cá lớn nuốt cá bé, ở trong mắt Lôi Hồ, Diệp Thiên chẳng qua là con sơn dương đọi làm thịt thôi.

Nhưng Lôi Hồ không biết, chú sơn dương Diệp Thiên này nếu ra tay, có thể ngay cả bột xương cốt của hắn cũng không còn lại một chút.

- Thiếu Gia, thái độ Lôi Hồ nhỏ nhặt, ngài phải cẩn thận đó!

Lôi Hồ sau lưng dựa vào ngọn núi lớn Lôi Chấn Nhạc, trong tay lại nắm giữ thực quyền Hình đường, Đỗ Phi đối với hắn cũng là không thể nê hà.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Ông lo nắm chặt chuyện đi làm cho tôi nhập môn đi, nếu không được, tôi sẽ tự mình xử lý chuyện này.

Năng lực cá nhân tăng cường, khiến con người có xu hướng chọn biện pháp trực tiếp nhất để giải quyết vấn đề, đây cũng chính là cách nói dùng võ phân đúng sai thời xưa, ít nhất Diệp Thiên hiện tại càng ngày càng thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề.

- Vâng, tôi sẽ xử lý tốt.”

Đỗ Phi rùng mình trong lòng, hắn nghe ra sát khí trong lời nói Diệp Thiên, vội vàng mở cổng Tứ Hợp Viện, cho Diệp Thiên đi vào.

Những năm Đỗ Phi về nước, người nhà cũng đều đón về quốc nội, vợ và đứa con thì đều ở lại đó, lần này trở về Hồng môn, chính là chỉ bản thân hắn ở nơi này.

Chỗ ở của Đại lão Ngồi công đường xử án đương nhiên có người hầu hạ, rất nhanh người ta thu dọn phòng thoả đáng cho Diệp Thiên, ở trong Tứ Hợp Viện cổ kính này, thật ra không khác quốc nội bao nhiêu.

Trên đường về Hình đường, Lôi Hồ luôn luôn có vẻ âm trầm, Tống Vi Lan đột nhiên rời đi, mọi rối loạn toàn bộ do hắn sắp xếp, trong khi giãy chết, Tống Hiểu Long đã hứa hẹn số tiền đó cũng chưa được gửi về cho hắn.

- Hồ Gia, chuyện này có chút phiền phức!

Trở lại Hình đường, Bành Văn Quang cho những người khác đi ra ngoài, hiện tại là thời khắc người nhiều mưu trí như hắn muốn phát huy tác dụng.

- Vô nghĩa, không ngờ Đỗ Phi thật sự nhúng tay vào, thật là ăn cây táo, rào cây sung!

Lôi Hồ vỗ liên mấy cái trên mặt bàn ở trước mặt, năm ngón tay rõ ràng khắc ở trên mặt bàn, có thể thấy được phần nộ cực kỳ lớn trong lòng hắn.

Quan hệ của Đỗ Phi ở Hồng môn cực lớn, hơn nữa hiện tại thân phận đại lão ngồi công đường xử án, hắn quyết tâm cần bảo vệ một người, Lôi Hồ thật là không có bất kỳ biện pháp nào.

Bành Văn Quang trầm ngâm một chút, nói:

- Hồ Gia, việc này sợ là cần đại trường lão ra mặt, Đỗ Phi như thế nào cũng phải nhờ cậy người quen!

- Không được.

Lôi Hồ khoát tay, có chút buồn bực nói:

- Chuyện ta đối phó chị Lan, cha ta cũng không biết, tiểu tử nguoi muốn cho ta đi tìm chỗ chết à?

Tuy rằng Lôi Chấn Nhạc nhúng tay vào tiền quỹ, nhưng hắn cũng không đồng ý đối với chuyện đối phó Tống Vi Lan, dù sao hắn

cùng với Tổng Hạo Thiên cũng quen biết nhiều năm, thật sự sẽ mất hết mặt mũi nếu đối phó tiêu bổi.

Bành Văn Quang khuyên nhủ:

- Hồ Gia, nếu khoản tiền kia thực bị Tổng Vĩ Lan giữ lại, vậy những gì chúng ta làm đã hơn một năm đã có thể trắng tay.

- Mẹ nó, chờ lão tử thăng chức, sẽ bí mật tính nợ cùng lão già kia!

Lôi Hồ hung hăng dậm chân, đứng dậy đi ra khỏi phòng, hắn đã hứa hẹn với nhiều đại lão Hồng môn, chỉ đợi khoản tiền của Tổng Hiếu Long kia đến để thực hiện.

Ở chỗ sâu nhất Hồng môn tổng đường, có ba tòa nhà chiếm diện tích lớn nhất, ở đây phân biệt là chỗ ở của Bang Chủ Hồng môn, phó hội trưởng và đại trưởng lão, cũng là chỗ trọng yếu nhất nắm trong tay sinh mệnh mười vạn đệ tử Hồng môn.

Tòa nhà của Lôi Chấn Nhạc ở phía bên phải, quy cách so với hai tòa khác hơi kém chút, nhưng Tiền viện là một sân luyện công, hậu viện là núi giả hoa viên, thi công giống như lâm viên Giang Nam.

Lôi Hồ tiến vào đến trong viện, Lôi Chấn Nhạc đang luyện công đứng bên cái cọc, nhưng thấy chỗ ngực bụng hắn như là có con chuột nhỏ chui vào, quỳên gồ lên, chạy chung quanh trên người.

Đây là biểu hiện công phu đã sắp luyện đến ám kinh, một hơi hít vào đến trong cơ thể, làm được điều hòa khí, tứ chi bách hải đều thông suốt.

- Cha, xảy ra chút việc...

Lôi Hồ đứng thật lâu sau, đợi cho khí của Lôi Chấn Nhạc tán đi, mới thấp giọng đem chuyện đã xảy ra ngày nay nói một lần.

- Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, tiêu Hồ, một bước sai, sẽ nhiều bước sai!

Lôi Chấn Nhạc lắc lắc đầu, trên mặt hiện ra một tia già nua, hắn cả đời làm việc quang minh lỗi lạc, nhưng không ngờ tới lúc tuổi già, cũng đi sai bước nhầm, lại có thể đi tính kế hại đứa con của cố nhân.

Có một số việc người khác tuy rằng không nói, nhưng Lôi Chấn Nhạc có thể cảm giác được, một thời gian trước, khi hắn và một vài người bằng hữu uống trà, thái độ bọn hắn đối với mình đều có một chút biến hóa.

Lôi Chấn Nhạc là người rất trọng thể diện, bởi vì thái độ lão bằng hữu đó thay đổi, khiến cho hắn đã thật lâu không ra ngoài uống trà.

- Nhưng chuyện đã đến nước này ...

- Được rồi, con trở về đi, ba sẽ cùng tiểu Phi nói một câu, chuyện này xong rồi, ba cũng nên lui về một thời gian!

Lôi Chấn Nhạc cắt đứt lời của con, quay người hướng vào phòng, bóng lưng cao lớn cùng bã vai dày rộng, lại có vẻ có chút cúi thấp.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 598

Bạn Cũ

Mẹ, ở đây tất cả không có chuyện gì, bên đó thế nào ạ?

Ở Tứ Hợp Viện của Đỗ Phi trong Tổng đường Hồng môn đã một tuần, Diệp Thiên không ra khỏi cổng, cho dù Lô Hổ có ý nghĩ gì, cũng không dám đến Tứ Hợp Viện của Đỗ Phi tìm đến Diệp Thiên gây phiền phức.

Vi sợ Tổng Vi Lan lo lắng, Diệp Thiên mỗi ngày đều phải gọi điện thoại với mẹ, nội dung nói chuyện cũng đều là lặp lại và nhấn mạnh mình an toàn, Tổng Vi Lan cũng luôn hỏi không biết một cái đề tài này.

- Một người bạn của mẹ là cố vấn an toàn quốc gia của Mĩ, ông ta nhúng tay vào chuyện này, số tiền đó đã được giữ lại, đợi cho quỹ thẩm tra rõ ràng, tin rằng có thể lấy lại số tiền kia.

Trong giọng nói Tổng Vi Lan cũng không lộ ra bao nhiêu vui vẻ, trải qua chuyện này, đã kích thật lớn đối với đế quốc kinh doanh mà bà một tay lập nên, có nhiều nhân vật nguyên lão năm đó đi theo bà gây dựng sự nghiệp, cũng đã trình đơn xin từ chức.

Gây dựng sự nghiệp gian nan, giữ vững sự nghiệp càng khó, hiện tại Tổng Vi Lan mới chánh thức cảm nhận được những lời này, bà tiêu phí hơn hai mươi năm sáng tạo, chỉ ngắn ngủn mấy ngày, có thể trở thành hai bàn tay trắng.

Hơn nữa cháu và người bạn của cha mưu phản, cũng làm cho Tổng Vi Lan trở nên nản chí ngã lòng, thật muốn buông tay về nước.

Nghe được lời của mẹ, Diệp Thiên trầm ngâm một chút, nói:

- Mẹ, mẹ chú ý an toàn một chút, phòng ngừa đám người Lô Hổ chó cùng rứt giậu!

Lô Hổ cùng Tổng Hiểu Long lúc trước tiêu phí tâm tư lớn như vậy để bố trí rút quỹ, bị Tổng Vi Lan đi đến Mĩ tìm cách hóa giải, Diệp Thiên rất lo lắng bọn hắn gây bất lợi đối với mẹ.

- Thế lực của Lôi thúc với không đến Newyork, con không cần lo lắng cho mẹ, nhưng con cần cẩn thận nhiều hơn.

Thanh âm của Tống Vi Lan lộ ra sự mệt mỏi, hơn một tuần này bọn họ vì xử lý chuyện của công ty, sớm đã tâm lực tiêu tụy.

- Mẹ, con đã biết, mẹ nghỉ ngơi sớm một chút đi.

Diệp Thiên gật gù đầu, trong tai truyền đến một tràng tiếng bước chân, lập tức cúp điện thoại.

-Tôi có thể đi vào không?

Bên này mới vừa để điện thoại xuống, cửa liền vang lên tiếng đập cửa.

- Vào đi!

Diệp Thiên ngồi lên ghế.

- Thế nào, có việc vui gì?

Thấy thần thái Đỗ Phi, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười.

- Thiếu Gia, tôi mời đại lão Hồng môn ba mươi tám quốc gia, quyết định sáng sớm ngày kia, cử hành mở nghi thức Hương Đường chính thức mời ngài gia nhập Hồng môn!

Từ sau khi cha qua đời, ở Hồng Môn, Đỗ Phi luôn luôn tìm không thấy vị trí xác định của mình.

Tựa hồ người khác kính trọng hắn, đều là từ địa vị của cha lúc trước mà có, điều này làm cho Đỗ Phi luôn luôn buồn rầu, cho nên sau này mới tiếp nhận nhiệm vụ bảo hộ Tống Anh Lan cùng Tống gia.

Coi như lần này trở lại tông đường Hồng môn đảm nhiệm chức vụ ngồi công đường xử án, Đỗ Phi cũng cảm giác không thể hoàn toàn được vào Hồng Môn, nhưng chuyện của Diệp Thiên lại cho hắn một cơ hội.

Hồng môn hương đường mở hàng năm, nhưng không phải năm nào cũng quy mô, đại lão Hồng môn của ba mươi tám quốc gia trên thế giới đều đi tới San Francisco.

Tuy rằng những người này chỉ là tò mò sao thời điểm này lại ra cái chữ lót “Đại”, nhưng dù gì cũng là vì thể diện Đỗ Phi mà đến, nếu không đổi thành một người khác phát ra thư mời bọn hắn, những người này sẽ nghĩ là người nọ ăn nói lung tung.

Mấy ngày nay Đỗ Phi đều bận rộn tiếp đón những lão bằng hữu nhiều năm không gặp này, tinh thần đều có biến đổi, hơn nữa hắn còn phát hiện, lần này trong đám người đến, cơ hồ có một nửa đều có chút bất mãn đối với Lôi Hồ.

Điều này làm cho Đỗ Phi lại nghĩ tới lời nói của Diệp Thiên, nếu có Hồng môn đại lão trấn thủ các nơi ủng hộ mình chẳng lẽ không có hi vọng trèo lên đỉnh cao nhất?!

Diệp Thiên khoát tay, ý bảo Đỗ Phi sau khi ngồi xuống, mở miệng hỏi:

- Lôi gia bên kia có động tác gì không?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trên mặt Đỗ Phi có chút hung phấn, trả lời:

- Lôi thúc bị tôi làm mất hết thể diện, mấy ngày nay đóng cửa không ra, Lôi Hồ tiểu tử đó cũng nhiều mưu nhưng cũng không có nhiều người chú ý phản ứng của hắn, bọn hắn không thể ngăn cản lần này mở Hương Đường!

Ổ đêm hôm Diệp Thiên mới tới Hồng môn tổng đường, Lôi Chấn Nhạc liền ra mặt bảo Đỗ Phi đem Diệp Thiên giao cho hắn, nhưng cũng bị Đỗ Phi cự tuyệt.

Tuy rằng chỉ là ở trong điện thoại đưa ra yêu cầu, nhưng Lôi Chấn Nhạc vẫn cảm thấy thể diện không còn, lúc ấy một mình đi ra đường, thiếu chút nữa bị tẩu hỏa nhập ma, đã nhiều ngày đều ở nhà điều dưỡng thân thể, cũng không thèm đi quản chuyện của Đỗ Phi.

Đã không có Lôi Chấn Nhạc ủng hộ, Lôi Hồ cũng như một cây làm chẳng nên non, hơn nữa Hình đường luôn luôn làm những chuyện đắc tội với người khác, tới giờ phút này, Lôi Hồ mới phát hiện người ủng hộ chính mình thật ra chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Nhất là những người trước kia hắn đã hứa hẹn, tới hiện giờ đều chưa thực hiện, điều này cũng làm cho các đại lão trong lòng nghi ngờ, ủng hộ hắn thảng chực, dĩ nhiên là không hay ho.

Chuyện Diệp Thiên thân là đệ tử Lý Thiện Nguyên, đại lão có chữ lót trước “Lý” truyền ra, Lôi Hồ lại càng kinh hoảng không hiểu.

Mấy ngày này hẳn muốn xâu chuỗi một vài người trong Hồng môn ngăn cản chuyện mở Hương Đường, cũng chỉ có năm ba người hưởng ứng hẳn, còn lại một số đại lão, đều duy trì thái độ.

- Ô, lão Đường đến đây rồi.

Đang cùng Đỗ Phi nói chuyện, trong tai Diệp Thiên lại truyền đến một tiếng bước chân quen thuộc, cửa phòng bị đẩy ra, ba người đi vào.

- Diệp Thiên, tôi giới thiệu cho cậu.

Đường Văn Viễn đã tới hai ngày, thường xuyên ra vào Diệp Thiên nơi này, lập tức cũng không khách khí, chỉ vào hai người bên cạnh, nói:

- Vị này chính là Đàn Hương Sơn tổng hội Lỗ Hạo Khánh, vị này chính là Trữ Tấn Đông ở Đài Loan, đều là lão bằng hữu của tôi.

- Ôi, hai vị mời ngồi, Đỗ Phi, dâng trà!

Nghe được Đường Văn Viễn giới thiệu, Diệp Thiên đứng lên, đã nhiều ngày Đường Văn Viễn tuy rằng cũng dẫn theo nhiều người thế này tới gặp hẳn, nhưng trước mặt hai vị này cũng là thân phận cao nhất.

Phải biết rằng, ngày trước Hồng môn tiến hành đại hội mặc dù là ở San Francisco khai hội, nhưng đại hội thành lập Tổng hội thế giới Hồng môn năm 1992 đó chính là ở Đàn Hương Sơn, hơn nữa địa chỉ tổng hội, chính là nằm ở Đàn Hương Sơn.

Chẳng qua Hồng môn ở San Francisco đã thâm căn cố đế, mấy năm nay, Tổng đường vẫn chưa dời đi, nhưng không thể hoài nghi chính là, Đàn Hương Sơn tổng hội, ở trong Hồng môn tuyệt đối là một thế lực không thể bỏ qua.

Mặt khác như là người trong Hồng môn Đài Loan, năm đó cùng Hồng môn hải ngoại quan hệ chặt chẽ, thậm chí trong Quốc đảng rất nhiều nhân vật nổi tiếng chính là đều xuất thân Hồng môn, ở khu vực Đông Nam Á mà nói, lực lượng Hồng môn Đài Loan chỉ sau Âu Mỹ.

Cho nên hai người này đến, khiến vai vế cực kỳ cao như Diệp Thiên cũng không dám khinh thường, mời hai người ngồi xuống trên ghế.

- Diệp gia thật sự là anh hùng niên thiếu, năm đó tôi đã từng gặp qua Thiện Nguyên chân nhân một lần, bây giờ Diệp gia có thể gia

nhập Hồng môn, thật là chuyện may mắn cho Hồng môn!

Sau khi ngồi xuống, Lỗ Hạo Khánh đến từ Đan Hương Sơn ôm quyền bái xa xa đối với Diệp Thiên, nói ra mấy lời nói cũng khiến Diệp Thiên lấp bắp kinh hãi, vội vàng đứng lên hỏi:

- Ngài quen biết tiên sư?

Lỗ Hạo Khánh gật gật đầu, nói:

- Là chuyện sáu bảy mươi năm rồi, hình như là năm 1932, lúc ấy tôi mười sáu tuổi, đi theo ông nội về quốc nội, từng có duyên gặp Thiện Nguyên chân nhân một lần...

Thì ra là, ông nội Lỗ Hạo Khánh năm đó từng theo hầu Tôn tiên sinh, ở trong Quốc Đảng là một vị nhân vật cấp nguyên lão, nhưng sau khi làm cách mạng thành công, ông ta liền thoái ẩn về Đan Hương Sơn.

Ở năm 1932, ông nội Lỗ Hạo Khánh đã được Quốc Đảng mời, Lỗ Hạo Khánh ở quốc nội ước chừng một năm, chính là ở Thượng Hải, Lỗ Hạo Khánh đã nhìn thấy Lý Thiện Nguyên.

Với thân phận ông nội Lỗ Hạo Khánh, ở Thượng Hải tự nhiên đều là tương đương với đại lão Đỗ Nguyệt Sinh và Hoàng Kim Vinh.

Chính là trong một bữa tiệc, Lỗ Hạo Khánh lại phát hiện có một người mặc đạo bào, thể nhưng đã khiến tất cả mọi người phải lay, ông nội của hắn đối với vị này cũng là cung kính có thêm, mở miệng một tiếng liền xưng hô Thiện Nguyên chân nhân, điều này làm cho Lỗ Hạo Khánh ấn tượng cực kỳ sâu.

Sau đó Lỗ Hạo Khánh nghe từ ông nội thân phận Lý Thiện Nguyên, mới biết ông ta là một vị đại lão vai vế cực cao trong Thanh bang Hồng môn, hình ảnh Lý Thiện Nguyên mặc đạo bào, trong vài thập niên luôn luôn khắc sâu ở trong đầu óc Lỗ Hạo Khánh.

Cho nên nghe thấy đệ tử Lý Thiện Nguyên muốn gia nhập Hồng môn, Lỗ Hạo Khánh liền vội vàng chạy đến, chi sợ hắn cũng là người đương thời duy nhất có thể biết được thân phận Lý Thiện Nguyên.

- Sư phụ năm đó rất bí ẩn, lại vẫn có người có thể nhớ rõ...

Nghe được Lỗ Hạo Khánh nhắc chuyện cũ, Diệp Thiên cũng thốn thức không thôi, trăm năm tang thương nhân thế biến ảo, Lỗ Hạo

Khánh có thể quen biết sư phụ, đó cũng là một duyên phận khó được.

- Diệp gia, Nam Hoài Cẩn tiên sinh có nhiều ơn đối với tôi, Diệp gia yên tâm, hương đường lần này, chúng tôi nhất định sẽ ủng hộ!

Nói chuyện là Trữ Tấn Đông, tuổi lớn hơn một chút so với Đỗ Phi, trước giải phóng đi hấn đến Hồng môn Đài Loan, thân phận thậm chí cao hơn so với Trần Khải Lễ sáng lập bang Trúc Liên sau này, chính là năm đó được Nam Hoài Cẩn làm phép, xem như rời khỏi giang hồ rửa tay gác kiếm.

Nhưng dù người tuy rằng đã thối lui ra khỏi giang hồ, ở trong Hồng môn địa vị giang hồ của trữ Tấn Đông vẫn còn, chính là sau này có Bang Tứ Hải cùng với Thiên Đạo Minh, cũng tôn kính có thêm đối với người này.

- Đa tạ nhị vị, sau này có điều kiện Diệp mỗ sẽ hồi báo!

Việc tốt đưa tới cửa, Diệp Thiên tự nhiên muốn nhận, hơn nữa hai người này đều cùng mình có chút quen biết sâu xa, lập tức bảo Đỗ Phi đưa tới rượu và thức ăn, tán gẫu chuyện giang hồ.

Không giống như chỗ Diệp Thiên, vô cùng náo nhiệt, Hình đường Hồng môn ngày xưa vang động, đã nhiều ngày nay lại có chút quanh quẽ, trường lão chữ lốt “Đại” tái hiện giang hồ, nhưng lại là con của Tổng Vĩ Lan, khiến cho Lôi Hồ tâm thần không yên.

Hơn nữa do Đỗ Phi có ý tuyên truyền, năm đó đại lão Lý Thiên Nguyên nhiều sự tích cũng đều được tuyên bố ra, Lôi Hồ tuy rằng lòi kéo được mấy người, nhưng trong lòng cũng hiểu được, hấn đã không thể xoay chuyển cục diện.

Điều này làm cho Lôi Hồ có chút khủng hoảng, hấn sợ Diệp Thiên thành đại lão trong bang, sau đó sẽ lòi chuyện cha con bọn hấn tính kế hại Tổng Vĩ Lan, việc này một khi truyền ra, thanh danh cha con bọn hấn ở Hồng môn có thể hoàn toàn không còn.

- Không được, tuyệt đối không thể để cho hấn gia nhập Hồng môn!

Suy nghĩ rất lâu, sau đó, ánh mắt Lôi Hồ lộ ra tia lạnh, nhà họ lòi bọn hấn ở Hồng môn gần trăm năm, mới có địa vị cùng quyền thế như hiện giờ, tuyệt đối không thể cứ hủy hoại trong chốc lát như vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 599

Khai Hội Hương Đường

Nước đậu xanh bánh quẩy, điểm tâm sáng lót dạ đi!

ở cửa một cửa hàng đồ ăn Trung Quốc trong phố người Hoa, bày một xe đẩy, mặt trên đồ đầy các món ăn bình dân, một thanh niên ra sức hét to lên.

- Cho hai cây bánh quẩy, à, nước đậu xanh cũng cho một cốc.

Người qua lại chuẩn bị đi làm, thường thường sẽ nghỉ chân mua một phần điểm tâm, phố người Hoa buổi sáng náo nhiệt mà có trật tự.

Tình trạng như thế cho dù ở quốc nội đều rất ít thấy, nếu như là người năm đó sống ở quốc nội đến nơi đây, nhất định sẽ cho là mình tới Bắc Kinh mấy chục năm trước.

Nhưng không như ngày xưa chính là phố người Hoa vô cùng nhiều cửa hàng, đều được quét tước sạch, có nhiều chỗ thậm chí được trát vôi, thông thường không khí như vậy chỉ phát sinh ở thời gian ăn tết.

Hơn nữa ngoài những gương mặt quen ngày xưa thường xuyên xuất hiện tại phố người Hoa, ở trong này còn xuất hiện rất nhiều người mặt lạ hoắc và xe cảnh sát, ngoài biểu tượng náo nhiệt, còn có một không khí khân trang.

- Tom, bên kia thế nào? Có gì không ổn?

Trong một xe cảnh sát, một cảnh sát nhìn qua có chút non nớt đang đánh giá người đi lại ngoài xe.

- Richardson, bên này ổn cả, toàn bộ đều là người Trung Quốc, bọn họ muốn làm gì thì?

Ở một chỗ trong nhà hàng, một người da trắng đang uống nước đậu xanh, thấp giọng nói.

- Đừng nghĩ nhiều như vậy, người Trung Quốc đang tụ họp làm cái gì, bọn họ không dám xằng bậy đâu!

Người nói chuyện chính là cảnh sát thâm niên người da đen, hấn ở San Francisco đã hơn ba mươi năm, tự nhiên có rất nhiều tin tức, đối diện tình hình trước mắt một chút cũng không lo lắng.

Trong buổi sáng sớm bình thường, cảnh sát thị cục San Francisco, cũng như các nơi khác, toàn bộ đều đi làm, vô số cảnh sát mặc đồng phục hoặc là cảnh sát mặc thường phục, xuất hiện ở bên trong phố người Hoa.

Đối với Hồng môn, những cảnh sát đó có thể nói là vừa sợ vừa hận, tổ chức bên trong Hồng môn chặt chẽ, làm cho bọn họ gần một thế kỷ này, đều giống như con chuột cắn con rùa, không thể nào ăn được.

Mặc dù có tâm diệt trừ bang phái người Hoa lớn nhất Mĩ này, nhưng một thế kỷ phát triển cùng thâm thấu, Hồng môn sớm đã chiếm được tòa thành thị San Francisco này.

Từ mười năm trước. Hồng môn bắt đầu có ý thức phát triển theo chính đàn, trong đám người Hoa xuất hiện ở những người địa vị cao tạo Mĩ, phía sau hoặc nhiều hoặc ít đều có thể phát hiện bóng dáng Hồng môn.

Dưới tình huống như vậy, chính phủ San Francisco và cả Mĩ, đều ngầm công nhận Hồng môn tồn tại, đương nhiên, ở danh sách của chính phủ Mĩ, Hồng môn vẫn là nhân tố không ổn định.

- Đại ca, bảo những người đó lại đây gác.

Ở phố người Hoa náo nhiệt, ngoài cảnh sát Mĩ, còn rất nhiều thanh niên cường tráng, lần này Hồng môn mở Hương Đường, cũng muốn phòng bị thế lực đối địch tới quấy rối.

- Có cái gì lạ? Cách vài năm có thể gặp một lần, đều xóc tinh thần lại cho tôi, cẩn thận bọn chống đối!

Một người trung niên tướng mạo dũng mãnh, kinh thường hướng về phía cảnh sát cách đó không xa, phun ra cái vòng khói, kỳ thật ở San Francisco, phản động và cảnh sát đều cũng ăn đờ với nhau. Chuyện giống như hôm nay, sẽ không phát sinh xung đột.

- Đại ca, em nghe nói vị chữ lót “Đại” kia, đã sống hơn một trăm tuổi, giống như thần tiên ý, nhưng... ông ta đã già như vậy, còn

muốn gia nhập Hồng môn để làm chi?

Đã nhiều ngày nay tin về Diệp Thiên, ở bên trong Hồng môn cũng được truyền ồn ào huyền ảo, rất nhiều Hồng môn đệ tử thậm chí không rõ Diệp Thiên rốt cuộc ra sao, theo bản năng sẽ đem tuổi thọ Diệp Thiên liên hệ cùng vai vế.

- Người biết cái đích gì. Hơn một trăm tuổi là sư phụ của Diệp gia, đại lão Hồng môn chúng ta năm đó, Đỗ Nguyệt Sinh người có biết không? Năm đó chính là Đỗ Nguyệt Sinh, thầy sư phụ của Diệp gia cũng phải phục lạy hành lễ!

Người trung niên tức giận mắng tiểu đệ của mình, hẳn nhiên ít có thể tiếp xúc được mấy đại lão chân chính, nơi tin tức này phát ra tự nhiên cũng chân thật một chút.

Lần này Hồng môn mở Hương Đường. Quy mô thậm chí còn hơn đại hội năm 1992.

Đại lão các nơi tới tham gia nghi thức nhập môn của Diệp Thiên có chừng hơn một trăm người, hơn nữa cả tùy tùng bảo tiêu, chừng hơn một ngàn người.

Nhiều người như vậy tập trung ở Mĩ, ngành tương quan đều bị động, đột nhiên ra hiện tại nơi này, cũng không thể không khiến chính phủ địa phương khẩn trương, bọn hắn thậm chí bố trí bộ đội cơ động ở ngoại vi, chuyên dùng để xử lý khi có chuyện xảy ra.

Đối với những hành động của cảnh sát Mĩ, người trong Hồng môn đã sớm tập mãi thành thói quen, ở trên đường tiến vào trung tâm Hồng môn, đều cấm các loại cờ, để đón đường các đại lão đến.

Tùng chiếc xe xa hoa có rèm che nối đuôi nhau từ mặt sau phố người Hoa chạy vào, thỉnh thoảng còn có người hạ kiếng xe xuống phất tay ý bảo chụp ảnh cảnh sát bên ngoài.

Nhưng những người này cũng không phạm pháp luật Mĩ, ở Mĩ cũng không có cấm, những cảnh sát kia hận đến nghiến răng, cũng không thể làm gì.

Hương đường Hồng môn, ngày xưa chính là nơi mà khi Tế Tự hoặc là thu đệ tử mới có thể dùng đến, hôm nay được quét sạch.

Sân phía ngoài Hương đường chiếm diện tích chừng gần ngàn thước vuông, được bày biện trên trăm cái ghế dựa, trên mỗi cái ghế có dán trang giấy nhỏ viết tính danh, để phân chia số ghế.

Bởi vì lần này mở Hương Đường chỉ vì Diệp Thiên, lại có trên trăm vị đại lão đến từ các nơi thế giới xem lễ, cho nên hương đường cũng được thiết lập ra ngoài, một cái bàn thờ lớn, thờ phụng hơn mười bài vị.

trên vị trí cao nhất và bắt mắt nhất, là năm người thủy tổ Hồng môn: Hồng Anh, Phó Thanh Chủ, Cố Viêm Vũ, Hoàng Lê Châu, Vương Phu, bọn họ đều là bang chủ thời cuối nhà Minh đầu nhà Thanh.

Hàng thứ hai là Văn tông Sử Khả Pháp, Vũ tông Trịnh Thành Công, Tuyên tông Trần Cận Nam, Đạt tông Vạn Văn Long, Uy tông Tô Hồng Quang.

Phía dưới còn có ngũ tổ: Thái Đức Trung, Phương Đại Hồng, Mã Siêu Hưng, Hồ Đức Đế, Lý Thức Khai, ở trước đó không xa còn hiện ra một tấm ảnh.

Ngoài ngũ tổ Hồng môn này, phía sau là bài vị tiền bối Hồng môn như: Ngũ Nghĩa, Ngũ Kiệt, Tam Anh, Nhị Sư... theo thứ tự được xếp ở các Cung trên bàn.

Trước bài vị, còn bày biện các loại đồ Tế Tự dê bò gà vịt, nhưng lại là không có lợn, đây là bởi vì ban đầu Hồng môn sáng lập là vì phân Thanh phục Minh, Minh vốn là vương triều họ Chu (đồng âm với lợn), nhiên là cần kiêng dè.

Theo thời gian trôi qua, đại lão các nơi tới tham gia nghi thức hương đường lần này, nối đuôi nhau tiến vào trong viện, dưới sự dẫn dắt của Hồng môn đệ tử mặc võ phục, ngồi xuống vị trí của mình.

Đại lão vào trong viện đầu tiên, đều là người đến từ các nơi xem lễ, còn người của Tổng đường Hồng môn, tiến vào sau, mới chỉ thấy ở cửa.

- Hiền Bài Bát gia đến!

- Ngân Phụng Thất tỷ đến!

- Hoa Quan Lục gia đến!

- Quán sự Ngũ Gia đến!

- “Kim Phụng Tứ tỷ đến!

- Đương gia tam gia đến!

- Thánh nhân Nhị gia đến!

- Hình phó đại gia đến!

Liên tiếp có tiếng hô to, tám vị nam nữ tuổi không đồng nhất đi vào sân, đây là người phụ trách Hồng môn ngoại bát đường, mỗi người đều phụ trách một mảng.

Như là Hình phó đại gia, quân lãnh binh tác chiến, thánh nhân Nhị gia là người quân sư, chuyên bày mưu tính kế cho đại gia, đương gia tam gia phụ trách tài vụ, lương lương, những người còn lại cũng là các chức riêng.

Đợi cho đại lão ngoại đường này ngồi yên vị, tiếng hô lại vang lên, lần này vào chính là đại lão Hồng môn nội đường, tên người thứ nhất tiến vào, chính là Hình đường Lô Hổ.

Không khác các tiết mục trình diễn trong TV lắm, những người thân phận cao nhất luôn phải xuất hiện cuối cùng, Hình đường ở trong bát đường của Hồng môn được sắp xếp sau cùng, đương nhiên là người thứ nhất đi vào.

Sắc mặt Lô Hổ có chút khó coi, bên cạnh hắn là Bành Văn Quang, sau khi đi vào có chút không yên lòng chấp tay chào hỏi cùng những người đã sớm ngồi xuống đó, đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Người thứ hai vào là lễ đường, được gọi là Thượng Thư đại gia, mặt sau là chưởng đường, quân đường, bồi đường ba vị đại lão, ở phía sau bọn họ là ngòi công đường xử án - Đỗ Phi.

Thực hiện nhiên Đỗ Phi nếu so với Lô Hổ được chào đón hơn nhiều, hắn vừa tiến vào đến trong viện, đại lão các nơi sôi nổi đứng lên chào hỏi, trong bọn họ có rất nhiều người là xuất thân từ tông đường, còn nhớ được ơn của Lão Long đầu.

- Phòng Chính đại gia đến!

Xuất hiện sau Đỗ Phi, cũng là người quen biết cũ của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn chống quái trượng, vừa tiến vào trong viện, cả sân nhất thời sôi trào lên.

Phòng Chính cũng gọi là Minh Chứng, là người chứng thực khi mở Hương Đường.

Đường Văn Viễn là người đứng đầu giới Hoa thương, lại cùng Hồng môn có quan hệ rất sâu xa, đại hội Hồng môn năm 1992, hắn đã được đề cử là Phòng Chính đại gia.

Bởi vì Đường Văn Viễn thân phận đặc thù và tài lực hùng hậu, những Hồng môn đại lão các nơi ngồi đó, thật ra có hơn phân nửa đều chịu ân huệ của hắn, cho nên Đường Văn Viễn đi vào cửa, nơi nơi đều tràn ngập tiếng chào hỏi.

- Xin mời Thánh đường đại gia!

Đường Văn Viễn ngồi xuống, mắt sau lại một tiếng kêu, cũng khiến không khí yên tĩnh trở lại, sôi nổi quay đầu nhìn lại cửa Tứ Hợp Viện.

Thánh Đường đại gia cũng chính là Hương chủ, người chủ tể mở Hương Đường, trong bang địa vị cao nhất nhưng lại không có gì thực quyền, nhưng không như Hương chủ bình thường, hắn là bang chủ kiêm nhiệm.

Nhưng cũng chính là bởi vì như thế, tất cả mọi người muốn biết, bang chủ Hồng môn đương nhiệm tại vị đã hơn ba năm, có thể xuất hiện ở nghi thức hương đường hôm nay không?

Theo tiếng hô, một cái xe lăn xuất hiện tại cửa Tứ Hợp Viện, ngồi trên xe lăn là lão nhân tóc trắng xoá, trời rất nóng, trên đùi của ông ta còn đắp một cái chăn lông thật dày.

- Là hội trưởng!

- Bang chủ, là bang chủ!

- Nghênh đón bang chủ đại ca!

Người này xuất hiện, làm cho cả hương đường lại một lần nữa sôi trào lên, tất cả mọi người tự động đứng lên vỗ vỗ hai tay.

Tuy rằng từ lâu không quản chuyện trong bang, nhưng lão nhân chức hội trưởng cũng là năm đó đi theo cha của Đổ Phi dẹp loạn người trong thiên hạ, thanh danh vẫn còn cao ở phía trên Lôi Chấn Nhạc.

- Thật sự là phẩm chất anh hùng, tuổi xế chiều vẫn đẹp!

Đứng ở bên ngoài hương đường, Diệp Thiên nhìn thấy lão nhân tiến vào trong viện, đáy lòng không khỏi cảm khái.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: #ccc; background-color: #eee; padding: 2px 5px; border-radius: 5px;">View more</span>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn Quyển 7

Chương 600: Rừng Đao Biên Súng (Thượng)

Chương 601: Rừng Đao Biên Súng (Trung)

Chương 602: Rừng Đao Biên Súng (Hạ)

Chương 603: Thạy Đồi Hồng Môn

Chương 604: Đông Môn Tương Tàn

Chương 605: Hình Đường

Chương 606: Tam Đao Lục Đông

Chương 607: Chỉ Điểm

Chương 608: Chém Cúp Lung

Chương 609: Đánh Đèn Hộc Máu

Chương 610: Châu Vàng Rửa Tay (Thượng)

Chương 611: Rửa Tay Gác Kiếm (Trung)

Chương 612: Rửa Tay Gác Kiếm (Hạ)

Chương 613: Hiều Nữ Hoàng

Chương 614: Lên Thuyền

Chương 615: Kỳ Thị

Chương 616: Hắc Bang Tập Hợp

Chương 617: Đánh Cược

Chương 618: Không Ché Lục

Chương 619: Khiêu Chiến (Thượng)

Chương 620: Khiêu Chiến (Trung)

Chương 621: Khiêu Chiến (Hạ)

Chương 622: Ba Khé Ước

Chương 623: Ký Tên

Chương 624: Tắt Thẳng

Chương 625: Đưa Với Cái Chết

Chương 626: Tàn Khốc (Thượng)

Chương 627: Tàn Khốc (Hạ)

Chương 628: Yêu Cầu

Chương 629: Tiền Đốt Cược

Chương 630: Lâm Trận

Chương 631: Tiềm Năng

Chương 632: Tay Không Bẫy Sói

Chương 633: Đấu Nhau (Thượng)

Chương 634: Đấu Nhau (Trung)

Chương 635: Đấu Nhau (Hạ)

Chương 636: Thắng Làm Vua, Thua Làm Giặc

Chương 637: Phân Chia Lợi Ích (Thượng)

Chương 638: Phân Chia Lợi Ích (Hạ)

[Chương 639: Địa Ngục Ma Vương](#)

[Chương 640: Trận Chiến Thế Kỳ](#)

[Chương 641: Trận Chiến Thế Kỳ \(Trung\)](#)

[Chương 642: Trận Chiến Thế Kỳ \(Ha\)](#)

[Chương 643: Ngày Tàn Của Quyền Vương](#)

[Chương 644: Tôn Nghiêm](#)

[Chương 645: Dương Thân](#)

[Chương 646: Đồ Ăn](#)

[Chương 647: Tô Chức Khủng Bô](#)

[Chương 648: Newyork](#)

[Chương 649: Hung Ác](#)

[Chương 650: Thuyết Phục](#)

[Chương 651: Tiên Bất Chính Thi Không Buộc Vào Thân](#)

[Chương 652: Nhân Phát Sát Cơ, Thiên Địa Phản Phục](#)

[Chương 653: Long Trời Lờ Đất \(1\)](#)

[Chương 654: Long Trời Lờ Đất \(2\)](#)

[Chương 655: Long Trời Lờ Đất](#)

[Chương 656: Long Trời Lờ Đất \(4\)](#)

[Chương 657: Tìm Thấy Đường Sống Trong Cõi Chết!](#)

[Chương 658: Tìm Thấy Đường Sống Trong Cõi Chết \(Trung\)](#)

[Chương 659: Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết \(Ha\)](#)

[Chương 660: Người Thực Vật \(Thượng\)](#)

[Chương 661: Người Thực Vật \(Ha\)](#)

[Chương 662: Thức Tinh \(Thượng\)](#)

[Chương 663: Thức Tinh \(Trung\)](#)

[Chương 664: Thức Tinh \(Ha\)](#)

[Chương 665: Đau Nhức](#)

[Chương 666: Dương Thân Diệu Dung](#)

[Chương 667: Trở Về Hồng Kong](#)

[Chương 668: Thế Nghiệm Sinh Tử](#)

[Chương 669: Riêng Tư](#)

[Chương 670: Di Biên \(Thượng\)](#)

[Chương 671: Di Biên \(Ha\)](#)

[Chương 672: Phạm Tràn Thế Tục](#)

[Chương 673: Xem Lễ](#)

[Chương 674: Dự Cầm](#)

[Chương 675: Trở Về](#)

[Chương 676: Chuyên Xưa](#)

[Chương 677: Tiên Đoán](#)

[Chương 678: Khai Nguyên Đạo Tang](#)

[Chương 679: Đãi Ngộ](#)

[Chương 680: Đầu Giá](#)

[Chương 681: Canh Tranh](#)

[Chương 682: Kinh Thư Tới Tay](#)

[Chương 683: Cuốn Kinh Kỳ Quái](#)

Chương 684: Bản Đồ

Chương 685: Thông Linh

Chương 686: Vào Núi

Chương 687: Bìa Chuyên

Chương 688: Canh Xã

Chương 689: Đạo Thống

Chương 690: Bạch Viên Công

Chương 691: Khư Thi

Chương 692: Cảnh Giới

Chương 693: Tinh Kim

Chương 694: Cơ Duyên

Chương 695: Tam Thanh Linh

Chương 696: Cá Lớn Nuốt Cá Bé

Chương 697: Thiên Duyên

Chương 698: Bảo Mộng

Chương 699: Mặc Ngọc

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 600

Rừng Đao Biển Súng (Thượng)

Từ xưa đến nay, bao nhiêu anh hùng cái thế, cuối cùng cũng phải già rồi nằm xuống đất, từ trên người lão nhân kia Diệp Thiên đã cảm thấy một dòng tử khí nồng đậm, sợ là không còn bao nhiêu dương thọ nữa.

- Hội trưởng, sát khí ngài không tốt, sao lại đích thân tới vậy?

Nhìn thấy lão nhân kia ngồi trên xe lăn tiến vào đến trong viện, Đường Văn Viễn cùng Đỗ Phi ngồi ở hai vị trí trên nhất đích thân đón chào.

Đỗ Phi lại còn phất tay đuổi người đẩy xe lăn, tự mình đưa lão nhân lên trên vị trí cao nhất.

Lão nhân này chính là dương kim bang chủ Hồng môn Lý Tùng Thu, cũng là một số không nhiều lão nhân trong Hồng môn, năm đó hắn và cha của Đỗ Phi đều từng theo Đỗ Nguyệt Sinh ở Thượng Hải, thanh danh vai vế đều cao hơn ra một bậc so với Lôi Chấn Nhạc.

Mà Lý Tùng Thu cũng chính là chỗ dựa vững chắc nhất của Đỗ Phi ở Hồng môn, lần này hắn trở lại Hồng môn có thể trở thành đại gia ngồi công đường xử án, chính là kết quả của Lý Tùng Thu ủng hộ, vốn dĩ Lôi Chấn Nhạc định nhắm cho Lôi Hồ ngồi vào vị trí kia.

- Hồng môn Thanh bang vốn là một nhà, đại hội năm 1992 cũng đã viết vào quy định của bang, hôm nay có tiền bối chữ lót “Đại” nhập môn, lão đầu tử ta cũng phải lại đây chứ...

Nói một hơi nhiều lời như vậy, Lý Tùng Thu hơi thở dốc, Đỗ Phi vội vàng nhẹ vuốt phía sau lưng hắn vài cái, nói:

- Hội trưởng, có Đường gia chủ trì, ngài còn có lo lắng gì?

- Tiểu Phi, đây là chuyện may mắn với Hồng môn, lão đầu tử này sắp xuống mồ người còn có thể nhìn thấy, há có thể không tới?

Lý Tùng thu khoát tay áo, một đôi mắt hơi có vẻ đục nhìn mọi người trong viện, trên mặt lộ ra tươi cười,

- Hồng môn trải qua mấy trăm năm mà không suy, toàn bộ dựa vào chức vị tổ sư gia phù hộ, khụ... Khụ khụ!

Một câu chưa nói xong, Lý Tùng Thu liền kịch liệt ho khan. Hoàng quá Đổ Phi vội vàng bảo bác sỹ đi theo lão nhân đưa mặt nạ dưỡng khí đeo lên trước mặt.

- Mẹ nó, Lão già sắp chết đó, còn có khẩu khí như thế à?

Ngồi ở ghế thứ tám, sắc mặt Lôi Hồ âm trầm nhìn Lý Tùng Thu, nếu không phải vì người này, hẳn sớm thuận lợi ngồi lên vị trí đại gia. Xử lý chưa xong chuyện, lại còn có chuyện bó tay bó chân giống hiện tại.

Trải qua một hồi bận rộn cứu chữa, Lý Tùng Thu thở mới bình ổn lại, gỡ cái lồng dưỡng khí trên mặt xuống, Lý Tùng Thu vươn tay ra, ý bảo Đổ Phi đem microphone đưa cho hắn.

- Khụ khụ...

Một tiếng tiêng ho khan rất nhỏ, khiến sân Tứ Hợp Viện vốn còn có chút tạp âm hoàn toàn yên tĩnh trở lại, ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người ông lão gần đất xa trời này.

- Hoa sen không rời đầm sen, tam giáo là một nhà. Hôm nay có đệ tử tổ sư Lý Thiện Nguyên của Thanh bang nhập môn, quả thật là chuyện may mắn cho Hồng môn, hôm nay có thủ lĩnh Hồng môn Lý Tùng Thu dự, mời Minh Chứng Đường Văn Viễn khai hội Hương Đường!!!

Thanh âm trầm thấp của Lý Tùng Thu vang lên, thông qua loa truyền tới cả trong hội trường. Không khí Hội trường đột nhiên trở nên nghiêm túc, tất cả mọi người từ trên ghế đứng lên.

- Minh chứng Đường Văn Viễn, được Hương chủ Lý Tùng Thu nhờ vả, làm chủ trì Khai Hương Đường Hồng môn, chức vị mời tế bái tổ sư theo tôi!

Tuổi tác Đường Văn Viễn so với Lý Tùng Thu cũng ít hơn không bao nhiêu, giờ phút này ông ta bỏ lại quai trọng, đứng ở trước bàn thờ, ở phía sau ông, đại lão cùng môn nhân đệ tử, ước chừng có mấy trăm người.

- Một nén nhang, kính thiên địa, mưa thuận gió hoà, bảo vệ bình an!

Đường Văn Viễn giơ một nén nhang dài chừng cánh tay trong tay, đem cắm ở trong đỉnh đồng thau trước bàn thờ, sau đó lui ba bước, hai đầu gối chằm đất quỳ xuống lạy.

Phản phật một tiếng, phía sau Đường Văn Viễn mấy trăm người khom người, trong bọn họ tuy rằng cũng có người làm kinh doanh, nhưng tuyệt đại bộ phận vẫn là liên quan đến bang hội, đối với thiên địa tự nhiên có ý sợ.

- Hai nén hương, kính tổ tiên...

Đợi cho mọi người đứng dậy, Đường Văn Viễn tiếp nhận nén nhang thứ hai do người trong Hồng môn đã chuẩn bị xong, lại nói tiếp, theo sau mọi người lại quỳ xuống lạy.

Hồng môn cùng Thanh bang giống nhau, nhập môn đều phải qua Đại Hương đường cùng Tiểu Hương đường, lần này là đại Khai Hương Đường, quy củ rườm rà cực kỳ, cũng chỉ có người đã già như là giống Đường Văn Viễn, nếu đổi lại là người mới, sợ là ngay cả các bước đều nhớ không rõ.

Suốt hơn nửa giờ, trải qua nghi thức kính hương tam gỗ lục bái, hai đầu gối Đường Văn Viễn quỳ xuống đất, hô lớn:

- Hai đầu đã gối quỳ, đốt nhang kính Ngũ Đài, đệ tử mời tổ gia, chính thức mở!

Một tiếng hô xong, Đường Văn Viễn đứng dậy, đến tận đây, hương đường xem như đã được mở.

Nhưng chủ trì hương đường, Đường Văn Viễn cũng mệt thở hồng hộc, cười khò lắc lắc đầu, nói:

- Đồ Phi, còn lại thì cậu đến chủ trì đi, lão đầu tử này thân thể thật sự chống đỡ không nổi nữa.

Đường Văn Viễn thực sự không phải là người tập võ, hơn tám mươi tuổi mà hắn còn có thể chủ trì xong nghi thức mở Hương đường, đã là tới cực hạn với sức khỏe của chính mình, không còn có lực mà tiếp tục nữa.

- Tôi tới chủ trì?

Đồ Phi nghe vậy lặng đi một chút, nói:

- Thế này... không thích hợp lắm!

Phải biết rằng, ở trong Hồng môn, Hương chủ thông thường đều là bang chủ kiêm nhiệm, đây cũng là điều từ đệ tử mới nhập môn đã coi trọng, còn Minh chứng, phần lớn đều là do đại lão trong bang đến đảm nhiệm, hai vị trí đều không như bình thường.

Đỗ Phi hiện tại tuy rằng ngồi vị trí là Hồng môn đệ tam, nhưng cho dù luận thân phận hay vai vế, trong Hồng môn vượt qua vị trí của hắn vẫn có không ít người, nếu như hắn ra mặt chủ trì, ít nhất Lôi Hồ cũng không chịu phục.

- Có cái gì không thích hợp?

Bởi vì nguyên nhân sức khỏe, Lý Tùng Thu luôn luôn ngồi ở xe lăn lúc này đã khôi phục tinh lực, đưa tay cầm mic nói, thấp giọng nói:

- Đại gia Ngồi công đường xử án Đỗ Phi tạm thay mặt Hương chủ, ai có ý kiến?

Tuy rằng tóc đã trắng xoá, dáng người khom khom, nhưng phong độ như hùm, Lý Tùng Thu một tiếng hỏi này truyền khắp cả Tứ Hợp Viện, thậm chí ngay cả tiếng ho khan cũng chưa vang lên một tiếng.

Ngay cả Lôi Hồ, sau khi bị đôi mắt mờ của Lý Tùng Thu nhìn liếc qua một cái, lúc sau cũng cúi đầu xuống.

Lôi Hồ không khỏi ở trong lòng thầm trách cứ cha bệnh không phải lúc, nếu không có cha lúc này, Lý Tùng Thu lão thất phu này há lại dám hung hăng càn quấy như thế?

- Được, Đỗ Phi, đi lên chương đường đi, không nên làm hồ thẹn uy phong Hồng môn, không nên ngạo mạn tiền bối nhập môn!

- Lý Tùng Thu nhẹ nhàng ho khan một tiếng, đem microphone giao cho Đỗ Phi.

- Vâng, thưa hội trưởng!

Tiếp nhận microphone, trên mặt Đỗ Phi cũng không khỏi lộ ra một tia hưng phấn, hắn có thể cảm giác được, Hồng môn dường như sắp phát sinh biến cố nào đó.

Không riêng gì Đỗ Phi, ngoài hắn ra, ngay cả các đại lão trong Tứ Hợp Viện cũng trong lòng thất kinh, nói chung, hậu tuyến hoặc là tạm thay mặt Hương chủ, đều vô cùng có khả năng trở thành bang chủ Hồng môn nhiệm kỳ sau.

Giăng hồ bang phái, có vài phần giống triều đình xưa, chú ý nhất cái danh chính ngôn thuận, trước kia, Hồng môn đại lão đều là do tiền nhiệm chỉ điểm.

Tuy rằng tới hiện nay, bang chủ đã không còn quyền chỉ định hậu nhiệm, nhưng có quyền tiến cử.

Sau khi đề Đỗ Phi tạm thay mặt Hương chủ, mọi người mới phát hiện, thì ra Đỗ Phi cũng là người cạnh tranh vị trí bang chủ nhiệm kỳ tới, Lý Tùng Thu ủng hộ, khiến cho xác suất thành công thượng vị tăng nhiều.

Ngồi ở trên ghế Lôi Hồ cắn chặt hàm răng, tay phải nổi gân xanh, hiển nhiên trong lòng đang tức giận cực kỳ, hẳn có chút hối hận ngày đó không trở mặt cùng Đỗ Phi, nếu không cướp đi Diệp Thiên, làm sao còn có chuyện hôm nay đại Khai Hương Đường.

Nhưng lúc này hối hận thì đã muộn, Đỗ Phi không khỏi đem ánh mắt nhìn về phía Bành Văn Quang đứng cách mình 10m, nhìn thấy Bành Văn Quang, trong lòng mới giảm bớt cơn giận vài phần.

Đỗ Phi lại không tâm tư đi đoán chừng Lôi Hồ đang suy nghĩ gì, tạm thay mặt vị trí Hương chủ, hẳn đứng ở trên cao, trong miệng hét lớn một tiếng:

- Xin mời Diệp Thiên dâng hương đường!

- Xin mời Diệp Thiên dâng hương đường...

- Xin mời Diệp Thiên dâng hương đường...

Dựa theo quy củ, ba lời truyền đi ra cạnh cửa, còn bồi đường đại lão sớm đợi ở nơi đó, đang đợi Diệp Thiên gõ cửa, từ lúc cử hành nghi thức Khai Hương Đường thì cửa lớn đã bị đóng lại.

- Quy củ thật đúng là nhiều, so với sự phụ năm đó dặn dò còn nhiều hơn!

Lúc này Diệp Thiên đã ở ngoài cửa đợi gần một giờ, vừa mới có người cầm nước trong cho hắn “Tĩnh mặt” và “Xuyên thuyền” .

Tĩnh mặt tức là lấy nước trong rửa mặt, xuyên thuyền chỉ súc miệng và uống nước, ngụm nước đầu tiên chỉ có thể súc miệng không thể dùng để uống, ngụm nước thứ hai là nước đã sạch, có thể uống được, đây cũng là quy củ nhập hương đường ngày trước.

Nghe thấy “Dâng hương đường”, Diệp Thiên nâng bước lên trước, gõ chín cái vào cửa chính sơn hồng khắc Long.

- Người nào Ngoài cửa?

Cửa chính cũng chưa được mở ra, mà thanh âm của bồi đường đại lão vang lên.

- Vào cửa thấp hương, nhập môn lễ tạ thần!

Diệp Thiên đáp.

- Đốt mấy nén nhang?

Bồi đường đại lão truy vấn.

- Đốt năm nén nhang!

- Tại sao là năm nén nhang?

- Nhất kính thiên địa quân thân sư, nhị học nhân nghĩa lễ trí tín, tam ăn Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tứ cầu bốn mùa bình an...

Lời nói nhập môn này, từ hơn mười năm trước lão đạo sĩ đã dạy qua Diệp Thiên, nhưng trước lần hương đường này, Đổ Phi đã đặc biệt phái người viết lại cho Diệp Thiên nhớ kỹ, bởi vì nếu một câu đối đáp không trôi, cửa chính chắc chắn là sẽ không mở ra.

Câu hỏi đảo tiếng lóng này, cũng là có duyên cớ, bởi vì Hồng môn là phân Thanh phục Minh, thành lập ra tự nhiên sợ bị triều đình đuổi bắt, vì thế đệ tử trong bang trao đổi, toàn bộ dùng là đều là ẩn ngữ, càng về sau truyền lưu đã hình thành một cái hệ thống độc đáo.

Kỳ thật Khai Hương Đường thông thường, là không cần rườm rà như vậy, chẳng qua bởi vì Diệp Thiên vai vế kỳ cao, Hồng môn bên này sợ trình tự không hoàn chỉnh mà bị Diệp Thiên khinh thường, cho nên mới hoàn toàn rập khuôn quy củ hơn một trăm năm trước Khai Hương Đường.

- Mở cửa!

Sau một phen đối đáp, cửa chính rốt cục được mở ra, mấy trăm ánh mắt, nhất tề chăm chú vào quần áo bào trên người Diệp Thiên.

- Diệp Thiên đi trước dâng hương cho tổ sư, núi đao biển súng!

Thấy Diệp Thiên xuất hiện tại cửa, từ miệng Bồi đường phát một tiếng.

Theo tiếng nói của Bồi đường đại gia, trên một trăm thanh niên thân hình trắng kiện trong đám người kia đi ra, trong tay cầm đại đao và súng dài, hai hàng đan chéo, từ chỗ nhập môn đến vị trí bàn thờ hương đường, tạo lên một dãy núi đao biển súng.

- Là ai sắp xếp cái này?

Nhìn thấy một màn này, Đường Văn Viễn đứng ở trong đám người trước hương đường, mặt sắc nhất thời âm trầm xuống.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 601

Rừng Dao Biển Súng (Trung)

Kiểu phô trương rừng đao biển súng này, cũng không phải là trong điện ảnh và truyền hình bịa đặt ra, mà là ở trong bang phái giang hồ thật sự tồn tại.

Nhưng bày ra trận thế này, thông thường đều là do có người bang phái đối địch tiến đến bãi sơn, vì phô bày rõ ràng vũ lực và làm kinh sợ đối phương mà sử dụng, cho tới bây giờ cũng chưa nghe nói qua bang phái nào Khai Hương Đường lại dùng rừng đao biển súng.

Cho nên sau khi trên dưới một trăm người thanh niên cường tráng ở trong sân kết thành hàng, không riêng gì Lý Tùng Thu cùng Đường Văn Viễn và các đại lão sắc mặt không ngờ, người xem lễ khác cũng có chút không hiểu ra sao cả.

- Thường Long, ai bảo ngươi làm như thế?

Lý Tùng Thu chỉ cảm thấy giữa ngực và bụng một con huyết khí dâng lên, hắn còn chưa chết đâu, trong bang thậm chí có người dám chống đối mệnh lệnh của hắn, hai mắt lão nhân không khỏi tuôn ra một tia tinh quang, thẳng tắp bắn về phía bồi đường đại lão đứng ở cửa.

- Hội trưởng, Hồng môn Thanh bang tuy là một nhà, nhưng Diệp gia trẻ tuổi như vậy, có thể có được vai vế như thế, tôi sợ trong bang sẽ không phục...

Thường Long hơn năm mươi tuổi, dáng người cao chùng một thước bảy, hai cánh tay thật dài, đặt tại bên người cơ hồ quá khổ, hơn nữa bà vai phi thường rộng, hắn là luyện được Thông Tí quyền.

Bồi đường đại gia thân phận chi thấp hơn so với Đỗ Phi một bậc, ở Hồng môn cũng là vị trí cực kỳ trọng yếu, Thường Long cho dù chống lại Lý Tùng Thu, cũng không yếu thế.

Lời nói của Thường Long vừa nói ra khỏi miệng, không khí trong hội trường nhất thời trở nên âm ỉ.

Diệp Thiên gia nhập Hồng môn với thân phận Thanh bang đại lão, hoàn toàn là do Đỗ Phi tác động, tuy rằng mặt sau cũng có Lý Tùng Thu cho phép, nhưng đối với đại đa số người trong Hồng môn mà nói, đích thật là có chút bất ngờ.

Coi như Diệp Thiên gia nhập Hồng môn rồi, cũng không nhất định làm tổn hại đến lợi ích chư vị đại lão, nhưng trên đầu đột nhiên có thêm vị “Già”, trong lòng bọn hắn cũng sẽ không thích.

- Thường gia nói cũng đúng, Hồng môn không phải người nào cũng đều có thể tiến vào!

- Đúng, Thiên Nguyên chân nhân là Thanh bang đại lão, nhưng đồ đệ của ông ấy, không chắc đã giỏi?

- Hồng môn không cần sợ. Có bản lĩnh sẽ qua được rừng đao biển súng này, chúng ta đương nhiên sẽ tiếp nhận anh hùng hảo hán!

Phía trước kinh sợ uy vọng Lý Tùng Thu, những người này không dám thay đổi lời nói, nhưng giờ phút này có người dẫn đầu nói ra, bọn hắn cũng không còn băn khoăn, sôi nổi nói phụ họa.

Còn có một vài người quan hệ tốt với Lôi Hồ, nói ra lời đã có chút khó nghe, hương đường vốn trang nghiêm. Như là biến thành cái chợ. Âm ỉ vô cùng.

Nhìn thấy trước mắt một màn này, Lôi Hồ đang yên vị ở cái thứ tám, khóe miệng hơi hơi nhếch lên. Lộ ra nụ cười không dễ dàng, ánh mắt liếc Bồi đường đại lão một cái, sau đó vẻ tươi cười biến mất.

Cái chủ ý này là Bành Văn Quang nghĩ ra. Mà Bồi đường đại gia lại là đệ tử của Lôi Chấn Nhạc, cũng là sư huynh của Lôi Hồ, quan hệ rất tốt với Lôi gia, cho nên mới phải dốc hết sức phá hư lễ nhập môn của Diệp Thiên như thế.

- Thường Long, năm chín hai đại hội Hồng môn đã nói, Hồng môn Thanh bang vốn là một nhà, Diệp gia đã trải qua ba năm Tiểu Hương Thanh bang đệ tử, đương nhiên có thể vào Hồng môn, vì sao người gây chuyện cảnh mẹ đẻ cảnh con?

Nghe trong hội trường mọi người nghị luận. Lý Tùng Thu giận dữ, nhưng là bang chủ, hắn vẫn phải ngăn chặn cơn tức, chất vấn Thường Long.

Lý Tùng Thu nói chưa dứt, Đỗ Phi cũng theo đó mà nói:

- Đúng vậy, Thường Long, vốn nói từ Thanh chuyên Hồng. Khoác lụa hồng treo dải lụa màu trước cửa, từ Hồng chuyên Thanh, rút gân lột da, đây là người đang ném đi thể diện Hồng môn sao? Chẳng lẽ Hồng môn chúng ta cũng như loại người không có dung và lượng sao? (khoan dung và độ lượng?)

Đỗ Phi nói điển cổ này, là năm đó khi Thanh bang vẫn chưa tích cực làm hoạt động phản Thanh. Cho nên Hồng môn một lần khai hội, nghiêm cấm hội viên Hồng môn chuyển sang Thanh bang.

Nhưng làm vậy để tránh cho xung đột. Hai phái vẫn gọi “Thanh Hồng một nhà”, còn gọi là “Hoa hồng, lá cây Bạch Liên ngẫu” (chỉ Hồng môn, Thanh Bang, Bạch Liên), là một nhà.

- Chuyện này...

Thường Long không nghĩ là Lý Tùng Thu và Đỗ Phi sẽ ủng hộ Diệp Thiên như thế, bị hai người hỏi á khẩu không trả lời được, trên trán toát ra mồ hôi.

- Hội trưởng, Đỗ gia, rừng đao biển súng cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu, Diệp gia gia nhập Hồng môn chính là tiền bối đại lão, nếu ngay cả cái này đều không dám đi, sợ là trong bang cũng sẽ không chịu phục đâu?

Thấy Thường Long bị Lý Tùng Thu và Đỗ Phi hai người hỏi khó, Lôi Hồ bất đắc dĩ đứng dậy, hần vừa đứng, giữa sân rất nhiều người nhất thời tựa hồ hiểu ra.

Người trong Hồng môn phần lớn đều biết Lôi Hồ cố ý tranh đoạt vị trí đại lão bang chủ, nhưng mọi người còn có chút không rõ, vì sao Lôi Hồ lại để bụng đối với việc Diệp Thiên gia nhập Hồng môn như thế?

Lúc này Lôi Hồ cũng là người cảm ăn Hoàng Liên, có khổ nói không nên lời, hần cũng không thể nói được, sợ Diệp Thiên gia nhập Hồng môn rồi sẽ dùng môn quy chất vấn hần?

Hiện tại Lôi Hồ kiên trì cho Diệp Thiên qua rừng đao biển súng, cũng chính là khinh thường Diệp Thiên là một thanh niên hai mươi tuổi đầu, muốn làm cho hần biết khó mà lui.

Thứ nhất có thể tránh phát sinh chuyện hần bị chất vấn, thứ hai cũng có thể mượn chuyện này, hung hăng đánh vào thể diện Đỗ Phi và Lý Tùng Thu, khiến người khác hiểu, ở Hồng môn không có Lôi gia bọn hần ủng hộ, là không thể làm bất cứ chuyện gì.

- Lôi gia lời này nói cũng đúng, Hồng môn chúng ta người nào không phải xuất sinh nhập tử, chém giết mà ra? Đi qua rừng đao biển súng này cũng không tính.

- Đúng vậy, nếu ngay cả lá gan này cũng không có, vậy cũng không cần phải gia nhập Hồng môn!

Lôi gia ở Hồng môn cũng là có căn cơ thâm hậu, có khối người ủng hộ Lôi Hồ, Lôi Hồ nói chưa dứt, đại lão trong ngoài bát đường đồng thời mở miệng.

- Chuyện này?

Lý Tùng Thu nhìn thấy tình thế có chút không khống chế được, không khỏi lộ vẻ do dự.

Kỳ thật Lý Tùng Thu căn bản chính là hoàn toàn không biết gì về Diệp Thiên cá, chỉ là muốn thông qua chuyện này, nâng đỡ Đỗ Phi thượng vị mà thôi, lại không nghĩ rằng Lôi Hồ đã chặn ngang một chân.

- Hội trường, chút trận ấy làm khó không được Diệp gia!

Đỗ Phi thấp giọng nói một câu bên tai Lý Tùng Thu, sau đó đứng dậy, cất giọng nói:

- Diệp gia, hương đường chỗ này, có dám đi? !

Nếu rừng đao biển súng cũng đã dựng lên, hơn nữa mọi người cũng đều có khuynh hướng cho Diệp Thiên đi qua, Đỗ Phi nếu tiếp tục kiên trì, trái lại làm cho mọi người nghi ngờ động cơ của hắn.

- Người ngu ngốc, Lôi Hồ há lại là hạng người lương thiện?

Thấy hành động của Đỗ Phi, Lý Tùng Thu khẽ lắc đầu, ánh mắt hướng về đại gia Thượng Thư ngồi ở đối diện hắn.

Người nọ khẽ gật đầu, thân mình ngửa ra sau, nói vài câu, người đứng phía sau hắn lặng yên không một tiếng động thối lui ra khỏi sân.

- Rừng đao biển súng, chuyện nhỏ, Diệp mỗ có gì không dám?

Trong hội trường, Diệp Thiên nghe được Đỗ Phi nói vậy, trên mặt lộ ra tươi cười, nhớ năm đó sư phụ ta, Thiện Nguyên chân nhân

đích thân xông vào Xuyên Trung, Giang Tương phái bày ra núi đao chảo dầu, không nghĩ tới hôm nay Diệp mỗ cũng có thể đi vào một chuyến?

Diệp Thiên vừa nói ra, trong hội trường có một vài người nhất thời sắc mặt biến đổi, người này chính là ngoại bát đường Thánh nhân Nhị gia La Trí Bính, cũng là La đại sư mà Diệp Thiên quen biết trong kinh thành năm đó.

La Trí Bính xuất thân Giang Tương phái, chuyện lừa đảo tự nhiên bắt phạm, trở thành quân sự Nhị gia phụ trách mưu lược, nhưng thật ra cũng phù hợp thân phận của hắn.

Nhưng giờ phút này nghe thấy Diệp Thiên đề cập chuyện năm đó, trong lòng La Trí Bính cũng là ngổn ngang trăm vị cùng xuất hiện, nếu không phải hành trình Xuyên Trung của Lý Thiện Nguyên, sự phụ của hắn Tần Bách Xuyên cũng sẽ không mang hắn đi xa hải ngoại.

Đương nhiên, sự tình đã hơn nửa thế kỷ, La Trí Bính đã không có chút tâm tư báo thù, hơn nữa hắn biết rõ điểm đáng sợ của người thanh niên này, từ mấy ngày trước đã đi bái kiến Diệp Thiên.

Nhìn thấy Diệp Thiên thật sự muốn xông vào đây, sắc mặt Lôi Hồ ngược lại lại khó nhìn, âm trầm nói:

- Diệp gia, đao thương không có mắt, nếu ai trượt tay, đao thương kia rơi xuống, thương tổn đến ngài có thể sẽ không tốt.

Lôi Hồ vốn muốn dùng chiêu thức ấy làm kinh sợ tới mức Diệp Thiên biết khó mà lui, không ngờ người trẻ tuổi kia thế nhưng thật muốn xông vào, điều này làm cho hắn có cảm giác một cước đạp không trung, trong lòng trống rỗng, vô cùng là khó chịu.

- Ha ha, cảm ơn đã quan tâm, núi đao biển súng mà thôi, Diệp mỗ không sao?

Diệp Thiên nói cảm tạ, trên mặt cũng hiện ra một tia cười lạnh, tới lúc này, người mù đều có thể nhìn ra tâm tư Lôi Hồ, hắn chính là dùng trận này làm khó Diệp Thiên.

- Tốt lắm! Diệp gia uy vũ!

- Không hổ là đệ tử Thiện Nguyên chân nhân, Diệp gia giỏi lắm!

Mặc kệ Diệp Thiên có đi qua trận đao thương này không, nhưng lời nói ra cũng rất có khí phách, nghe được người chung quanh sôi

nổi vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

- Mẹ nó, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, đừng trách lão tử quá đáng?

Nhìn thấy Diệp Thiên đã giơ chân lên, Lôi Hồ cũng động lòng, nháy mắt với Bành Văn Quang đứng ở đối diện hắn.

Lôi Hồ bất kể như thế nào cũng không thể để Diệp Thiên tiến vào Hồng môn, nếu không chuyện hắn liên hợp với Tống Hiểu Long chiếm đoạt tài sản của Tống Vi Lan, đủ để cho Lôi gia bọn hắn mất hết danh dự ở Hồng môn.

Nhìn thấy ánh mắt Lôi Hồ đã tràn ngập sát khí, Bành Văn Quang rùng mình, chuyện này đã vượt ra khỏi dự đoán của hắn, nếu thật là gây tổn thương Diệp Thiên ở núi đao biển súng này, sợ là sự tình sẽ làm lớn.

Nhưng Bành Văn Quang hiện tại đã là đâm lao phải theo lao, nếu cho Diệp Thiên thuận lợi gia nhập Hồng môn, chẳng thà đem chém hắn ở dưới đao, đến lúc đó không có người nào bàn luận người chết.

Một mệnh lệnh khó hiểu, theo thế tay Bành Văn Quang truyền ra ngoài, mấy người đệ tử xếp hàng vây núi đao thương, trong mắt nhất thời lộ ra tia lạnh, giơ cao lên hai tay cầm đao, cũng tăng thêm vài phần lực đạo.

- Ồ? Thật đúng là chó cùng rứt giậu sao?

Đang chuẩn bị đi vào hai hàng đao và súng kia, trong lòng Diệp Thiên bỗng nhiên có một tia cảm ứng, ánh mắt nhìn vào trong mờ hồ mà đi.

Ở trên đời này, khó nhìn thấu nhất đúng là lòng người, mà đồng dạng, khó nhất che giấu cũng là lòng người, Diệp Thiên có thể thông qua khí cơ cảm ứng, nhận thấy được từ trái tim phát ra sát khí.

Khóe miệng giương nhẹ một chút, lộ ra một nụ cười, Diệp Thiên ngẩng đầu ưỡn ngực bước chân vào trong hàng đao súng.

Đỉnh đầu lóe ra lên ánh sáng lạnh từ lưỡi đao, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống, mọi người vây xem đều vì Diệp Thiên mà toát mồ hôi lạnh.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 602

Rừng Đào Biển Súng (Hạ)

Có gan đấy, quả là trang hán tử!

Tuy rằng đã sắp tiến vào thế kỷ hai mươi mốt, nhưng trong bang hội, cho tới bây giờ cũng không thiếu thanh niên nhiệt huyết, Diệp Thiên mặt không đổi sắc đi vào hàng đào súng, nhất thời khiến mấy người lớn tiếng khen.

- Tiểu Phi, chàng thanh niên này không đơn giản!

Ngồi ở ghế đầu tiên, Lý Tùng Thu hí mắt nhìn Diệp Thiên, như có suy nghĩ gì gật gật đầu, vốn dĩ hắn còn tưởng rằng người này là Đỗ Phi sắp xếp, xem tình hình này cũng không giống.

Đỗ Phi hiểu được ý của Lý Tùng Thu, cười khỏ một tiếng, nói:

- Hội trường, cháu đã thua ở tay Diệp gia, nếu không phải cậu ta tha cho cháu một mạng, sợ là cháu cũng không thể ngồi ở chỗ này được!

- Ngay cả cháu cũng không phải là đối thủ của cậu ấy?

Lý Tùng Thu lần này là thật sự giật mình, hắn biết công phu Đỗ Phi ở HM cũng là hạng nhất hạng nhì, nếu không cho dù là hắn ra mặt, cũng không thể dễ dàng đẩy cho Đỗ Phi lên vị trí ngôi công đường xử án này.

- Hội trường, Diệp gia là người trong kỳ môn, chắc gì đã để ý môn phái giang hồ chúng ta này, Lôi Hồ lần này là lấy tảng đá đập chân của mình.

Trong giọng nói của Đỗ Phi có một tia vui sướng khi nhìn người gặp họa, kỳ thật với quan hệ Lôi gia cùng Tống gia, bọn họ có thể được đến Tống Vỹ Lan ủng hộ nhất, cơ hội cho Lôi Hồ ở thượng vị Hồng môn rất lớn.

Nhưng Tổng Hiếu Long trăm phương ngàn kế phá hủy quan hệ Lôi Tổng hai nhà, sự tình đã xảy ra thay đổi có tính căn bản, nhất là hành vi Lôi Hồ mưu đồ bí mật giam lỏng Tổng Vĩ Lan, lại càng làm Diệp Thiên tức giận.

Biết rõ khả năng của Diệp Thiên, lúc này Đỗ Phi đã có thể đoán được ngày tàn của Lôi gia, có lẽ không lâu sau, Lôi gia cầm quyền Hồng môn mấy chục năm, sẽ suy sụp.

- Lão Lôi cả đời chính trực, ai ngờ khi khí tiết tuổi già lại khó giữ được, tiểu Phi, nếu cháu ngồi trên vị trí của ta này, hãy cho Lôi gia một cái đường lui đi.

Lý Tùng Thu có chút âm trầm lắng đầu, dùng nhìn hắn mấy năm nay luôn luôn nằm ở trên giường bệnh, nhưng trong lòng hiểu rõ hơn so với bất cứ ai khác. Lôi Hồ ngang ngược tàn ác, không biết có bao nhiêu người tố cáo ở trước mặt hắn.

Có thể ngồi vào vị trí thủ lĩnh Hồng môn, Lý Tùng Thu há lại là hạng người tầm thường?

Triệu hồi Đỗ Phi từ quốc nội, đây chỉ là một nước cờ của Lý Tùng Thu mà thôi. Hắn còn có nhiều bố trí, cho dù Lôi Hồ dùng tiền tài mua chuộc được nhiều đại lão, cuối cùng chỉ sợ cũng Kính Hoa Thủy Nguyệt, mong muốn mà không thể thành.

Không chỉ có Đỗ Phi và Lý Tùng Thu đang đàm luận Diệp Thiên, trong hội trường, các đại lão cũng đều xì xào bàn tán, đổi lại bọn hắn, không chắc còn dám làm như Diệp Thiên.

Từ cửa Tứ Hợp Viện đến chỗ hương đường, chừng sáu bảy mươi thước, mặc dù Diệp Thiên đi không nhanh không chậm, nhưng rất nhanh vẫn đã đi tới trung đoạn.

- Nên ra chiêu rồi chứ?

Diệp Thiên nhìn như đi dạo sân vắng, nhưng trong lòng luôn luôn đề cao lên cảnh giác, hắn tu vi mặc dù cao, nhưng thân thể vẫn là máu thịt, hơn nữa lại không luyện qua võ công ngoại gia. Một khẩu súng bắn vào trên người, nói không chừng cũng là một lỗ thủng đầy máu.

Cảm ứng sát khí đến từ chỗ hai người cự ly cách phía trước mình ba bốn thước kia, Diệp Thiên chậm rãi đi tới. Khi cự ly hai người này còn có một thước, trong tai Diệp Thiên truyền đến một tiếng xé gió.

- Quả nhiên tính rất chuẩn!

Trong hội trường tuy rằng tiếng tạp âm lớn, nhưng thanh âm xé gió cục đá kia vẫn không thể tránh được cái lỗ tai Diệp Thiên, trong đầu hắn, thậm chí xuất hiện cảnh tượng sẽ phát sinh.

- Ai u!

Đứng ở bên trái Diệp Thiên, một đệ tử Hồng môn, bỗng nhiên cảm thấy chỗ đầu gối đau đớn, thân hình không thể đứng vững, té xuống phía trước.

Thế nhưng người đó lại quên, đỉnh đầu hắn còn đang giơ cao thanh đao, ngay khi thân thể của hắn đập xuống. Hai tay cầm đại đao, cũng không tự chủ được rơi xuống phía trước.

Ánh mặt trời chiếu vào thân đao được mài sáng như tuyết, phản xạ ra ánh sáng, vị trí đối diện lưỡi đao, chính là đỉnh đầu Diệp Thiên, bất thành linh một cảnh tượng khiến tất cả mọi người nhin không được đứng lên từ chỗ ngồi.

- Người dám!

Lý Tùng Thu vỗ mấy cái lên ghế, trong mắt toát ra sự phẫn nộ, Lôi Hồ cũng dám bày mưu đặt kế người ra tay khi Diệp Thiên đi qua hàng đao thương này, quả thực chính là mất trí khôn.

Phải biết rằng, môn phái giang hồ bày ra rừng đao biển súng này, thông thường đều là dùng để làm kinh sợ đối phương và hiển lộ rõ ràng vũ lực của chính mình, nhưng trong lịch sử giang hồ, còn chưa bao giờ có môn phái nào động thủ lúc này.

Chuyện này nếu truyền đi ra, chỉ sợ danh dự Hồng môn mấy trăm năm sẽ bị hủy hoại trong chốc lát, điều này làm cho lão hội trưởng tức giận đến nỗi huyệt hơi thiếu chút nữa không thở nổi, ngồi ở ghế trên liên tục ho khan.

Biểu hiện khác với vẻ phẫn nộ của Lý Tùng Thu, trong mắt Lôi Hồ lại lộ ra một tia thoải mái, trong mắt hắn, trên người không có chút nào con nhà võ như Diệp Thiên, tất nhiên tránh không khỏi một đao này.

Hơn nữa người chém ra một đao này cũng không phải đệ tử Hình đường của hắn, dù là trong bang có điều tra như thế nào, cũng tra không đến trên đầu của hắn.

Còn hoài nghi? Nào có được? Không có chứng cứ, cho dù lão thất phu Lý Tùng Thu kia biết là hắn làm, cũng không dám động đến một cọng lông tóc Lôi Hồ hắn.

- Chị Lan, chuyện này không trách được tôi? Ai bảo chị không phối hợp với tiểu đệ, sinh con lại còn là đệ tử đại lão Thanh bang ư?

Trên mặt Lôi Hồ lộ ra vẻ tươi cười, thậm chí còn suy nghĩ đến Tống Vi Lan đang ở Newyork, còn hành vi Khai Hương Đường lần này, chẳng qua là một chuyện cười mà thôi.

- O?

Ngay khi nụ cười trên mặt Lôi Hồ còn chưa thu lại, trong hội trường đột nhiên vang lên một tiếng than sợ hãi.

Khi cái đao dày rộng sắp sửa chém tới chỗ đỉnh đầu Diệp Thiên, dưới chân Diệp Thiên tựa hồ hơi lão đảo, thân thể vọt mạnh lên phía trước mấy bước.

Chính là mấy bước này, khiến Diệp Thiên tránh được hung hiểm, lưỡi dao sắc bén, cơ hồ là rơi xuống chém vào da đầu sát sau ót của hắn, khiến mọi người nhất tề kinh hô lên.

- Mẹ nó, mạng lớn như vậy?

Lôi Hồ đang tươi cười, lúc này có vẻ có chút đại ra, nhưng liền phản ứng lại được, ánh mắt nhìn hướng về phía hai người phía trước Diệp Thiên, để phòng ngừa ngoài ý muốn, hai người này mới thực sự là sát thủ chân chính.

Ngay khi Diệp Thiên nhìn như chật vật tránh thoát một đao kia, ở bên cạnh hắn, hai bên một trái một phải, hai đệ tử Hồng môn liếc nhau một cái, một người giơ đao, một người khác thì vừa thu súng lại, ngay sau đó giơ ra ngoài.

Hai người này đều là tử sĩ được Lôi Hồ nuôi, trong con mắt của bọn họ chỉ có Lôi gia mà không có Hồng môn.

Hai người tiếp nhận mệnh lệnh rồi, sẽ không lo nghĩ được sống thêm mà rời khỏi Hồng môn Tống đường, cho nên một đao một súng này khiến cho sát khí mạnh chưa từng có từ trước đến nay!

- Tại sao có thể như vậy?

- Chó chết, ai làm vậy?

Nếu nói vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn, nhưng hiện tại đao thật súng thật cố tình ám sát, khiến tất cả mọi người hiểu được, đây là có người không muốn cho Diệp Thiên gia nhập Hồng môn.

Cũng không có nhiều người biết thân thù của Diệp Thiên, cũng giới hạn chỉ có đám người Đỗ Phi, Đường Văn Viễn, bất thành linh đánh lên, khiến rất nhiều người đều theo bản năng cho rằng, Diệp Thiên khó tránh bị thi thể chia lìa.

Nhưng cảnh tượng trước mặt, cũng khiến bọn họ bất ngờ, khi đao lóe lên hàn quang chém tới đỉnh đầu Diệp Thiên là lúc Diệp Thiên bỗng nhiên vươn tay ra, nắm tay ở trên sống đao nhẹ nhàng bắn ra.

Động tác Diệp Thiên này nhìn như trò đùa, cũng khiến lưỡi đao lệch khỏi quỹ đạo, chém xuống phía bên phải Diệp Thiên.

Cùng lúc đó, chân phải Diệp Thiên chống lên, thân thể quay tròn một vòng nguyên tại chỗ, khẩu súng vốn đã sắp chạm đến thân thể Diệp Thiên, cũng sượt qua sát bên người Diệp Thiên.

Động tác Diệp Thiên nhìn như tiện tay, nhưng cũng dùng tới công phu nội gia.

Khi bị Diệp Thiên đẩy ra, cái chém đao ra và khẩu súng dài, cũng chưa thể thu lực trở về, mà hướng về cùng một phương hướng, tiếp tục đâm.

- Ai u... A!

Hai tiếng kêu thảm đồng thời vang lên, một tia máu dưới ánh mặt trời có vẻ có chút chói mắt, người cầm trong tay khẩu súng dài, cánh tay trái bị đao bổ xuống.

Mà đệ tử Hồng môn chém xuống, cũng không hề nhẹ, vai hấn đã bị súng đập vào, máu tươi đỏ thẫm theo súng, không ngừng thấm đỏ.

Hai người đồng thời trở mình lăn ở trên mặt đất, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm thê lương vô cùng, trong lúc nhất thời, toàn trường khiếp sợ tĩnh lặng, ai cũng không kịp phản ứng chuyện này đến tột cùng là phát sinh như thế nào.

- Sao... Tại sao có thể như vậy?

Lôi Hồ lúc này cũng mắt choáng váng.

Phải biết rằng, hai người kia trước khi vào bang, đều là tội phạm trên tay dính máu, hai người đồng thời đi đối phó một thanh niên tay trái gà không chặt, cũng bị rơi vào kết quả như vậy, điều này làm cho Lôi Hồ có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

- Mau, bắt hai người kia lại...

Lý Tùng Thu sống gần chín mươi năm, trong cả đời đã thấy sóng to gió lớn vô số kể, mặc dù có chút bất minh đối với những chuyện trước mắt đã xảy ra, nhưng trước tiên liền phát ra mệnh lệnh.

Lý Tùng Thu chưa dứt lời, từ sau ghế đại lão nhanh chóng thoát ra mấy thân ảnh, rất nhanh không chế được hai người đang quay cuồng trên mặt đất.

- Không cần lấy tánh mạng của bọn họ, ta muốn biết, chuyện này là ai sai khiến? !

Liên tục bị kích thích, trên mặt Lý Tùng Thu hiện ra một tia đỏ, ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn chằm chằm Lôi Hồ, nếu không phải vì thể diện Lôi Chấn Nhạc, Lý Tùng Thu đã có thể tiến hành gia pháp môn quy tại đây.

- Lôi Hồ, ngươi thật sự muốn phá hủy quy củ Hồng môn mấy trăm năm sao?

Lý Tùng Thu có thể nhìn được cơn tức này, Đỗ Phi cũng nhân cơ hội làm khó dễ, coi như chuyện này không phải Lôi Hồ làm, cũng muốn trút lên đầu của hắn.

- Đỗ Phi, ông không được ngậm máu phun người, có chứng cứ gì nói là Lôi Hồ ta làm?

Lôi Hồ không chút yếu thế từ trên ghế đứng lên, hai người kia mặc dù là người của Lôi gia, nhưng lại không có ai biết điểm này, hơn nữa hai người vẫn là người trong lễ đường, không chút quan hệ cùng Hình đường hắn.

- Đúng, Đỗ gia ngài dựa vào cái gì nói như vậy? Coi Hình đường chúng tôi không có người nào sao?

Lôi Hồ nói chưa dứt lời, thanh âm của Bành Văn Quang từ trong đám người vang lên.

Lời của hắn giống như là một tiếng tín hiệu, từ ngoài cửa lớn Tứ Hợp Viện ào ào tràn vào trên một trăm thanh niên cường tráng, tụ tập ở chung quanh Lôi Hồ.

- Hồng môn cần thay đổi!

Nhìn thấy một màn này, các đại lão tới tham gia nghi thức Hương đường, trong đầu nhất tề toát ra cái ý niệm như vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 603

Thay Đổi Hồng Môn

Hiện tại Hồng môn Tổng đường, chính là thế lực chính của Lôi gia, người trong Lôi thị, chiếm cứ vị trí trọng yếu trong nội đường.

Nhưng không thể phủ nhận chính là, ở Hồng môn Lý Tùng Thu còn có uy vọng lớn hơn, hai người này tranh chấp, mặc kệ cuối cùng thắng lợi là ai, Hồng môn đều phải thay đổi.

- Sao nào, muốn tạo phản sao?

Tuy rằng bên cạnh Lôi Hồ đứng đầy đệ tử Hình đường, Đỗ Phi vẫn không chút yếu thế đứng dậy.

Lúc này đại lão Hồng môn các nơi trên thế giới tập hợp, hơn nữa mỗi người đều có mang theo tùy tùng, đây cũng là một thế lực không nhỏ, chỉ dựa vào trên dưới một trăm người này, Lôi Hồ căn bản là tạo ra không được nhiều uy hiếp.

- Đỗ gia nói nghiêm trọng rồi, đám tiểu nhân chỉ là thấy ta bị oan khuất không chịu được, muốn đòi công bằng mà thôi!

Lôi Hồ ngoài mặt cười nhưng trong lòng không cười, nhìn Đỗ Phi, hấn trước kia luôn luôn xưng hô Đỗ Phi là anh Phi, lúc này một tiếng “gia” hô ra miệng, chứng minh giữa hai người ân oán nghĩa tuyệt, không còn quan hệ.

Nhưng Lôi Hồ lúc này đang yên tâm có chỗ dựa chắc, bởi vì trong hội trường nhìn như nhiều người, nhưng khi vào cửa, đều là bị thu mất vũ khí mang bên mình.

Mà thủ hạ của Lôi Hồ, lại đều mang theo súng ống, nếu quả thật phát sinh tranh đấu, tuyệt đối là nghiêng về một bên hẳn.

Đương nhiên, Lôi Hồ cũng không dám mạo hiểm, thiên hạ to lớn dễ sơ suất, xuống tay giết hại này những đại lão Hồng môn.

Phải biết rằng, Hồng môn Tổng đường mặc dù là nơi trọng yếu nhất cả Hồng môn, nhưng tổ chức Hồng môn các nơi, trên danh

nghĩa thuộc về Tổng đường quản lý, hai phía cũng không có quan hệ phụ thuộc trực tiếp.

Nếu Lôi Hồ dám giết toàn bộ những người này tại chỗ này, vậy phỏng chừng không đầy một tuần, San Francisco sẽ dấy lên một làn sóng chiến tranh hiện đại, cho dù Lôi Hồ điên cuồng thêm nữa, cũng gánh vác không nổi hậu quả này.

- Lôi Hồ, người... người dám cho bọn họ cầm súng tiến vào?

Khi Lôi Hồ nói chuyện, Đỗ Phi cũng phát giác không ổn, những đệ tử Hình đường xông vào Hồng môn này, trong tay rõ ràng đều cầm một khẩu súng.

Đỗ Phi vừa nói xong, các đại lão Hồng môn đang ngây người xem tình hình, sắc mặt đều biến đổi, súng ống xuất hiện, làm cho bọn họ sinh ra một cảm giác nguy cơ trong lòng.

- Đỗ gia, ngài nói thật oan uổng cho tôi, bọn hần cũng không phải là tôi gọi vào, có súng hay không, cũng không có quan hệ gì với tôi mà?

Lôi Hồ ngửa mặt lên trời cười ha ha, nói:

- Nếu không phải Đỗ gia ngài vu cáo hãm hại tôi thì đám tiểu nhân đó làm thế nào dám tiến vào bệnh vực kẻ yếu đây?

Tuy rằng đã sắp nắm giữ được thế cục trong viện, nhưng Lôi Hồ vẫn dị thường cẩn thận, hần luôn mồm nói không có liên quan gì cùng những người này, không chịu cho người ta đổ tội một câu.

- Lôi Hồ, người làm như vậy, lão Lôi không biết đúng không?

Ngồi ở xe lăn Lý Tùng Thu lắc lắc đầu, nhẹ nói:

- Đều là huynh đệ Hồng môn, không nên dùng binh đao như vậy chứ? Người muốn cái gì, nói ra đi ...

- Là cháu muốn dùng binh đao ư?

Nghe được Lý Tùng Thu nói vậy, Lôi Hồ bỗng nhiên bạo phát ra,

- Là các người bức ép tôi, tiểu tử kia chẳng qua là người ngoài, tất cả các người đều giúp đỡ hần.

- Diệp gia chữ lót “Đại”? Ta ỉa vào! Các người muốn nhận tổ tông, Lôi Hồ ta không muốn!

Nói thành thật mà nói, mấy ngày nay Lôi Hồ có chút áp lực, Lôi gia mưu đồ hại Tống Vi Lan, không biết như thế nào bị truyền ra ngoài, rất nhiều đại lão Nội đường quan hệ cùng Lôi gia tương đối gần, trong khoảng thời gian này đều cố ý hay vô ý tránh Lôi Hồ.

Nhất là Lôi Chấn Nhạc bị Đỗ Phi làm cho tức giận luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, trong khoảng thời gian này đóng cửa không ra, càng làm cho Lôi gia hoạ vô đơn chí, điều này làm cho Lôi Hồ cảm giác có chút không chịu nổi.

Mắt thấy ngại vàng môn chủ cách mình càng ngày càng xa, Lôi Hồ trở nên nóng nảy, vội vàng cùng Bành Văn Quang lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ, hẳn quyết định bí quá hoá liều.

Kế hoạch của Lôi Hồ tổng cộng chia làm hai bộ phận, nếu như có thể thông qua việc ngăn cản Diệp Thiên gia nhập Hồng môn đã kích Lý Tùng Thu, như vậy chuẩn bị ở sau đó cũng không tái xuất hiện.

Nếu người của hắn không thể giải quyết được Diệp Thiên, Lôi Hồ quyết định cá chết lưới rách, dùng vũ lực để bức bách Lý Tùng Thu thoái vị, còn làm như vậy hậu quả sẽ làm cho Hồng môn phân tách hay không, Lôi Hồ đã không nghĩ nhiều như vậy.

Lý Tùng Thu nhẹ nhàng dựa lưng vào xe lăn, đôi mắt mang theo thần sắc đùa cợt nhìn Lôi Hồ, thân nhiên nói:

- Lôi Hồ, đưa người ra đi, hôm nay tanh coi chuyện này không xảy ra.

- Hội trưởng nói chuyện, tôi đương nhiên phải nghe!

Lôi Hồ âm hiểm cười một chút, lớn tiếng nói:

- Các người còn chưa nghe được hội trưởng nói sao? Ông ấy cho các người lui ra ngoài, cả đám đều điếc rồi sao?

Thanh âm của Lôi Hồ vang ở trong sân, nhưng những người đó cũng không chút nhúc nhích, chỉ có thanh âm của Bành Văn Quang vang lên,

- Hội trưởng đại nhân, ngài ốm đau nhiều năm, sợ là cũng không còn bao nhiêu thời gian xử lý chuyện trong bang, theo chúng tôi nghĩ, ngài hãy nhường lại vị trí Hương Chủ đi!

- Há? Ta nhường vị trí này đương nhiên có thể, nhưng nhường cho ai tiếp nhận chức vụ đây?

Lý Tùng Thu nói thực nhẹ nhàng, giống như hơn trăm khẩu súng chung quanh kia đều là đồ chơi vậy, trên mặt không lộ ra một chút căng thẳng nào.

Lý Tùng Thu nói chưa dứt, Bành Văn Quang liền la lớn:

- Đương nhiên là Hồ Gia, anh ấy tuổi trẻ tài cao, mấy năm nay làm cho Hình đường có được không ít địa bàn, ngoài Hồ Gia, còn có người nào có năng lực tiếp nhận chức vụ môn chủ hơn đây?

Hết thầy đều là súng quyết định, hôm nay không phải là Khai Hương Đường sao? Lôi Hồ đã chuẩn bị thừa cơ hội này, cho mình được khoác hoàng bào, đem gạo nấu thành cơm.

Ngay cả làm như vậy, sẽ làm cho nội bộ các đại lão đến từ các nơi trên thế giới lục đục, sau khi trở bộn hấn về rất có thể sẽ thoát ly quan hệ với Tổng đường.

Nhưng Lôi Hồ không cần, bởi vì vốn dĩ Tổng đường cũng không quản đến những người đó, làm như thế hậu quả chỉ là quan hệ với bọn họ không tốt mà thôi, sau này mình hứa cho họ ích lợi, tin tưởng bọn họ vẫn có thể thừa nhận hấn là một hội trưởng.

- Chỉ là một hư danh mà thôi, Lôi Hồ cậu coi trọng như vậy sao?

Nghe được Bành Văn Quang nói vậy, Lý Tùng Thu thờ dài một tiếng.

- Hội trưởng, các huynh đệ cất nhắc tôi mà thôi, Lôi Hồ luận đứ luận tài, vốn cũng không có ý dò xét vị trí môn chủ này.

Lôi Hồ tuy rằng thân cao mét chín, tướng mạo uy mãnh, nhưng lời này nói ra, cũng khiến người nghe được thấy buồn nôn, bộn hấn lần đầu tiên nhìn thấy người vô sỉ đến thế này.

Tình hình Lôi Hồ hiện tại, giống như là kỹ nữ đã cởi quần ra khỏi chân, còn luôn mồm nói mình bán nghệ không bán thân, làm cho người ta thấy ngán từ đáy lòng.

- Nếu cậu biết mình vô đức vô năng, chỗ môn chủ này, không nên giao cho cậu!

Lý Tùng Thu lắc lắc đầu, hấn bệnh nặng thân thể đã sắp chống đỡ không nổi nữa, xoay qua mặt nhìn về phía một người đối diện, nói:

- Lão Ngũ, gọi người vào đi...

- Vâng, thưa hội trưởng!

Được Lý Tùng Thu nói chuyện là đại gia Chương đường của nội bát đường, sau khi đồng ý, từ trong miệng phát ra tiếng hô lớn.

Theo tiếng hô này, bên ngoài viện truyền đến một tràng bước chân dồn dập và tiếng lên súng, nhiều hơn so với thủ hạ của Lôi Hồ nhiều, tràn vào trong Tứ Hợp Viện này.

Hơn nữa vây quanh tường Tứ Hợp Viện, cũng đầy người cầm súng tự động trong tay, hòng súng đều nhắm nga vào Lôi Hồ.

Cũng may mắn năm đó khi thi công nơi này, là thi công dựa theo quy cách rộng, trước mắt trong viện đứng sáu bảy trăm người, nhưng thật ra cũng không có vẻ chật chội.

Nhìn thấy súng trên tay mình, lại nhìn súng tự động trên tay người khác, thủ hạ Lôi Hồ không khỏi có chút chột dạ, tuy rằng đều là súng thật, nhưng uy lực giữa hai bên, cũng một trời một vực.

- Mẹ nó, bên nào cũng thật giao hoạt, hình như đều chuẩn bị hết rồi?

Trốn ở một bên xem náo nhiệt Diệp Thiên nhin không được bĩu môi.

Từ lúc người của Lôi Hồ đi ra, Diệp Thiên liền cảm ứng được, chung quanh hương đường, còn có mấy trăm người thanh niên khí huyết thịnh vượng, nhưng lúc ấy Diệp Thiên không biết bọn họ là người của ai.

Trước mắt đã thấy, hai bên đều đã mở ra con bài chưa lật, mà từ bài mặt nhìn lại, rốt cuộc gừng càng già càng cay, Lý Tùng Thu và Đổ Phi, đã vững vàng chiếm thế mạnh.

- Thì ra các người sớm có dự mưu rồi?

Nhìn thấy tình hình như thế, Lôi Hồ sắc âm trầm dường như có thể nhỏ lệ, hẳn biết mình đánh giá thấp Lão Hồ Ly Lý Tùng Thu này.

Lý Tùng Thu thờ dài, nói:

- Hồ Tử, người cũng là người Lý Thúc nhìn thấy trưởng thành, gọi người về đi, người và lão Lô im lặng mà sống nửa đời sau đi!

- Không thể nào, Lô gia chúng ta vì Hồng môn xuất sinh nhập tử, ông câu nói một câu muốn đuổi Lô gia ra khỏi Hồng môn sao?

Tim kể hành động rất lâu, đến hiện tại lại bị người khống chế, cảm xúc của Lô Hồ đã trở nên có chút không ổn định,

- Lô Hồ tôi rất cuộc làm sai cái gì, vì cái gì các người không chịu ủng hộ ta thượng vị?

Lý Tùng Thu có chút thương hại nhìn Lô Hồ, nhẹ nói:

- Người tư tâm quá nặng, Hồng môn giao cho người, sẽ vạn kiếp bất phục!

- Nói vậy, người nói vậy, Hồng môn vốn chính là của Lô gia chúng ta!

Lô Hồ lớn tiếng gào lên.

Ở sâu trong nội tâm hắn, năm đó sau khi cha của Đổ Phi qua đời, người thượng vị nên là Lô Chấn Nhạc, cha của hắn, mà không phải Lý Tùng Thu trước mặt, lúc này Lô Hồ chẳng qua là nói ra lời trong lòng của mình mà thôi.

- Ta nói này, chỉ là mờ hương đường mà thôi, mà phiền toái như vậy sao?

Ở đây chỉ có Lô Hồ và Lý Tùng Thu nói chuyện, thanh âm của Diệp Thiên đột nhiên chen vào.

- Lô Hồ, Tổng gia và Hồng môn hợp tác mấy chục năm rồi, cha con các người vì ham muốn cá nhân của mình, tính kể lừa gạt tài sản Tổng thị, hành vi của các người, còn coi là người trong Hồng môn sao?

- Cái gì? Có chuyện này?

- Lô Hồ người này thật đúng là ích lợi làm lóa mắt, lại có thể làm ra chuyện như vậy sao?

Trong hội trường, tuyệt đại đa số người cũng không biết chuyện Diệp Thiên nói này, nhưng Hồng môn luôn luôn giao hảo cùng Tổng thị, nghe nói tin tức này, cơ hồ ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Lô Hồ, đã tràn ngập sự khinh thường.

- Mẹ nó, đều là tên tiểu tử này, lão tử ta giết người!

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Lôi Hồ hận không thể có một cái lỗ cho hắn chui vào, nhưng khi hắn giương mắt nhìn Diệp Thiên xuất hiện trước người mình chừng 10m, lòng lửa giận nhất thời bạo phát ra.

Lúc này lửa giận đã làm cho đầu óc của hắn hôn mê, chớp khẩu súng từ tay Bành Văn Quang, hòng súng của Lôi Hồ nhắm ngay Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 604

Đồng Môn Tương Tàn

Không được!

Nhìn thấy Lôi Hồ đem họng súng nhắm ngay Diệp Thiên, Đường Văn Viễn và Đỗ Phi nhất thời căng thẳng.

Phải biết rằng, Diệp Thiên còn có hai vị sư huynh, nếu Diệp Thiên bị cái gì thương tổn ở Hồng môn, sợ là cả Hồng môn ngày sau đều sẽ không được an bình.

- Nghi thức còn chưa cử hành, Lôi Hồ ta không tính giết hại huynh đệ trong bang chứ?

Trên mặt Lôi Hồ lộ ra vẻ tươi cười lạnh lùng, hẳn nhận định người của Lý Tùng Thu không dám nổ súng, nếu không tiếng súng vang lên, Hồng môn sẽ sa vào máu đá.

Nhưng Lôi Hồ dám nổ súng, bởi vì lúc này Diệp Thiên còn chưa được tính Hồng môn đệ tử, cho dù đánh chết hẳn, cũng không thể dùng môn quy dồn mình, cho nên Lôi Hồ yên tâm có chỗ dựa chắc.

- Tiểu tử, nếu ngươi cùng mẹ ngươi trốn được đi Newyork, Hồ Gia chắc gì có thể lấy mạng ngươi, là ngươi cố tình tự tìm đường chết, đừng trách ta thực có lỗi với chị Lan!

Nhìn Diệp Thiên, Lôi Hồ chỉ cảm thấy từ đáy lòng tà hỏa bốc lên trên, chuyện kế hoạch sớm chuẩn bị tốt, tất cả đều bị mẹ con Diệp Thiên làm hỏng, còn khiến cho Lôi gia bọn hắn mang ác danh bán đứng bằng hữu.

Dù sao việc hôm nay không cách nào giải thích rõ được, giết chết Diệp Thiên, Lôi Hồ cũng không nghĩ nhiều, chẳng qua rời khỏi Hồng môn Tổng đường là cùng, với thế lực Lôi gia bọn hắn, vẫn có thể phong sanh thủy khởi.

Nhìn thấy khuôn mặt gằn như vụn vụn của Lôi Hồ, trên mặt Diệp Thiên lộ ra tươi cười kỳ quái, nhẹ giọng hỏi:

- Người nhất định muốn giết ta?

- Tiểu tử, người đi chết đi!

Về mặt Diệp Thiên, ở trong mắt Lôi Hồ chính là khiêu khích, điều này làm cho Lôi Hồ đang sôi gan, rốt cuộc áp chế không nổi cơn tức trong đầu, giờ súng bóp cò về phía Diệp Thiên.

- Phanh... Bang bang!

- Ai u, tôi... tôi trúng đạn rồi!

Ba tiếng súng vang quanh quần ở tại trong Tứ Hợp Viện, theo tiếng vang lên, là một tiếng kêu bi thảm. Viên đạn của Lôi Hồ cũng không có bắn xuống.

Nhưng khiến mọi người kinh ngạc chính là, người bị bắn trúng thực sự không phải là Diệp Thiên, mà là một đệ tử Hồng môn, bụng cùng đùi hấn, hai nơi phân biệt trúng đạn, lúc này đang quay cuồng trên mặt đất.

- Người đâu...?

Tất cả mọi người cảm thấy có chút bất ngờ, bởi vì ngay khi Lôi Hồ giờ súng lên, Diệp Thiên rõ ràng đã đứng ở trước mặt Lôi Hồ, chính là trong nháy mắt, Diệp Thiên đã không thấy tăm hơi.

- Giết hại đồng môn đệ tử. Là phải ba đao lục động nhỉ?

Bên tai Lôi Hồ đột nhiên vang lên một thanh âm, không đợi hấn kịp phản ứng, chỉ nghe tiếng “Răng rắc”, cổ tay phải ngay sau đó truyền đến đau nhức, cổ tay hấn đã bị người bẻ gãy.

Diệp Thiên xuống tay vô cùng ác độc, xương cốt chỗ cổ tay Lôi Hồ đều lộ ra, bàn tay và cổ tay chỉ có một chút da thịt liền cùng một chỗ.

Ngay cả Lôi Hồ là người luyện võ, cũng không thể chịu đựng được đau nhức chỗ cổ tay truyền đến, một tiếng kêu thảm vừa ra khỏi miệng. Cũng cảm thấy nơi cổ họng căng ra, thanh âm dừng lại.

Tiếng kêu thảm thiết của Lôi Hồ, kinh động những đệ tử Hình đường bên cạnh hấn, ai cũng không hiểu Diệp Thiên làm như thế

nào tới gần Lôi Hồ. Hẳn như là tự nhiên liền ra hiện tại đó.

Mà hết thấy phát sinh trước mắt, cũng làm cho người ta cảm giác không thể tưởng tượng.

Bởi vì dáng người khô ngô như Lôi Hồ, lúc này lại bị Diệp Thiên một tay bóp chặt cổ, biểu hiện trên mặt, giống như là con gà con đọi bị làm thịt, ngay cả giãy dụa một chút đều không làm được.

- Buông Hồ Gia ra. Mau buông Hồ Gia ra!

Bành Văn Quang phản ứng rất nhanh, lập tức chĩa họng súng nhắm ngay Diệp Thiên.

Trong lòng Bành Văn Quang có cảm giác không ổn, dường như đã biết chuyện gì, người thanh niên trước mặt này không phải bình thường, chuyện hôm nay đã trở nên rất xấu.

- Tiểu tử ngươi một bụng đen tối!

Nghe thấy Bành Văn Quang kêu lên, Diệp Thiên trừng mắt, một sát khí cao tận trời từ trên người hắn tán phát ra. Lập tức xâm nhập tới đầu óc Bành Văn Quang.

Sát khí trên người Diệp Thiên mạnh, ngay cả những binh lính già kinh nghiệm từng thấy qua núi thây biển máu cũng đều kháng cự không nổi, huống chi người bủng beo như Bành Văn Quang.

Bị Diệp Thiên trừng mắt, Bành Văn Quang chỉ cảm thấy hoa mắt, trên mặt nóng lên, đưa tay sờ thì lại phát hiện trên tay có thêm một lỗ tai con người.

Không chỉ có như thế, ở trước mặt Bành Văn Quang, nơi nơi đều là phần còn lại của chân tay đã bị cụt, đầu lâu trống rỗng còn hai mắt khô, nữ quỷ tóc tai bù xù, cùng nhau đánh tới Bành Văn Quang.

- Ha ha, ha ha ha...

Đang chìm trong sợ hãi, Bành Văn Quang chợt nghe bên tai truyền đến một tràng tiếng giễu cợt, sau đó trước mặt biến đổi, một luồng ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt mình.

- Sao... Sao lại thế này?

Vừa rồi núi mây biển máu và phần còn lại của chân tay đã bị cụt tất cả đều không thấy đâu, điều này làm cho Bành Văn Quang có cảm giác mình bị ảo giác, nhưng ngay sau đó, chớp mũi hần liền truyền đến một mùi tanh tươi.

- Vị đạo trưởng ...?

Đầu óc còn chưa thực thanh tỉnh, Bành Văn Quang cũng chưa phát hiện đối tượng mà những người chung quanh cười nhạo là mình, hơn nữa ngay cả đệ tử Hình đường bình thường quan hệ tốt với mình, trên mặt cũng lộ ra thần sắc khinh thường.

Men theo mùi tanh tươi, Bành Văn Quang cúi đầu xuống dưới thân nhìn lại, cùng lúc đó, hần cũng đã nhận ra hai đùi trong đã ướt sũng, trong lòng đã hiểu rõ, cảm nhận mùi vị kia là từ trên người mình phát ra?

Trong Giang hồ, nói đến đồ máu chảy mồ hôi không đổ lệ, làm ra vẻ cứng rắn và mạnh mẽ, vô duyên vô cớ đại tiểu tiện không khống chế, thì dù là ai cũng xem thường.

Bành Văn Quang đầu óc mau lẹ, nhưng giờ phút này, hần cũng chỉ hận không thể vỡ ra một lỗ nhỏ trên mặt đất, cho mình chui vào.

Hơn nữa trong lòng Bành Văn Quang cũng hiểu ra, cho dù Lôi Hồ kết cục như thế nào, dù thế nào đi nữa ngày sau hần cũng không cách nào tồn tại ở Hồng môn.

- Lôi Hồ đồng môn tương tàn, đã bị ta tóm được, các ngươi còn khăng khăng ra đó sao? Mau bỏ súng lại cho ta!

Ngay khi Bành Văn Quang xấu hổ không thôi, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng gào to, thanh âm cực lớn chấn kinh hần, màng nhĩ ong ong vang lên, súng cầm trong tay, kim lòng không được rơi ở trên mặt đất.

Giống như Bành Văn Quang, người của Lôi Hồ chung quanh, cũng bị một tiếng quát giống như tiếng Sư Tử rống này chấn kinh thần trí, đều có chút ngây dại, theo bản năng ném súng trên mặt đất.

Ngoài súng ống rụng rơi trên mặt đất phát ra thanh âm, Tứ Hợp Viện hơn một ngàn thước vuông hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thanh âm của Diệp Thiên quanh quẩn ở trong sân.

Lúc này có thể phân biệt ra được công lực mạnh yếu của những người ở đây, đám người như là Đổ Phi, tỉnh lại trước hết, vội vàng thức tỉnh người của chính mình, không chế đệ tử Hình đường.

Những người không rành công phu, thì ước chừng qua bốn năm phút đồng hồ mới thanh tỉnh lại, hơn nữa đầu óc tuy rằng thanh tỉnh, nhưng vẫn cảm giác choáng váng, đầu hoa mắt lóa, trong lỗ tai lại càng giống như bị đút bông, nghe không rõ thanh âm bên ngoài.

Đợi cho tất cả mọi người phục hồi tinh thần lại rồi, đại cục trong Tứ Hợp Viện đã ổn định, đệ tử Hình đường mà Lôi Hồ sở mang đến, đều bị đuổi ra góc sân, một đám ôm đầu ngồi ở trên mặt đất.

Còn Lôi Hồ, trên cổ đã bị bóp một cái, cả người đều hôn mê rồi, bị Diệp Thiên tùy tay ném ở trên mặt đất.

- Chuyện gì xảy ra? Sao đầu vẫn tôi có chút không hiểu!

- Hình như là Diệp gia kêu một tiếng, đầu tôi liền mất lý trí, ôi, Lôi Hồ làm sao vậy?

- Nhỏ giọng một chút, Hồng môn thật sự thay đổi, Lôi gia không hề còn uy phong!

Trong hội trường đều là đại lão từ các nơi thế giới tới, đầu óc không phải bình thường, nhìn thấy tình hình giữa sân như vậy, trong lòng lập tức liền hiểu được, ngày tàn của Lôi gia ở Hồng môn dĩ nhiên đã không cách nào挽 hồi rồi.

Còn một số đại lão tập luyện qua võ thuật truyền thống, lúc này tâm tư còn đang đặt ở trên người Diệp Thiên.

Vừa rồi một tiếng như Sư Tử rống, chấn trụ chân khí những người này, cả người tan rã, tuy rằng rất nhanh thanh tỉnh lại, nhưng trong lòng khiếp sợ cũng lên tột đỉnh.

Ai cũng không thể nghĩ đến, Diệp Thiên nhìn như bình thường, tu vi lại tinh thâm như thế, cả tay đều không động, chỉ một tiếng gào to, đã không chế được được gần như hoàn toàn cục diện trong Tứ Hợp Viện.

Cho tới giờ khắc này, bọn họ mới hiểu được, cảm thấy Diệp Thiên dám Khai Hương Đường ở Hồng môn, cũng không phải là dựa vào uy danh tiên sư Lý Thiện Nguyên, mà là trong tay có bản lĩnh, mới dám đến.

- Diệp gia, gia môn bất hạnh, để ngài chê cười...

Lý Tùng Thu cho người ta lấn xe lên trước mặt Diệp Thiên, tuy rằng không thể đứng dậy, hai tay cũng ôm quyền, cúi đầu thật sâu với Diệp Thiên, biểu đạt thay mặt Hồng môn xin lỗi.

Diệp Thiên vội vàng chặn tay Lý Tùng Thu, mở miệng nói:

- Lý hội trưởng, mười ngón còn có dài ngắn, Hồng môn hơn mười vạn đệ tử, có mấy bọn hạng người đạo chích, cũng chẳng thể trách ngài.

Diệp Thiên nói lời này, khiến các đại lão trong Tứ Hợp Viện vốn cũng có chút xấu hổ, nghe thấy trong lòng khoan khoái, thầm nghĩ Diệp Thiên biết đạo làm người.

Lý Tùng Thu đưa tay ngăn, nói:

- Diệp gia, mời ngài lên, Nhang Đường này, chúng ta còn phải mở!

Có vụ xi căng đan này, hiện tại Lý Tùng Thu chính là sợ Diệp Thiên không chịu gia nhập vào Hồng môn, nếu truyền đi ra, Hồng môn thật là mất hết thể diện.

Mà nếu Diệp Thiên gia nhập vào Hồng Môn, vậy chuyện đã xảy ra hôm nay, chính là chuyện bên trong Hồng môn, tuy rằng vẫn là thực lộ liễu, thì cuối cùng cũng có một khối cái khối.

Diệp Thiên hơi trầm ngâm, gật gật đầu, nói:

- Nếu huynh đệ Hồng môn cất nhắc, Diệp mỗ sẽ đi đến trụ hương!

- Được, Diệp gia, mời, nghi thức này, tôi sẽ chủ trì!

Lý Tùng Thu nghe vậy mừng rỡ, bảo Đỗ Phi đưa hấn lên bàn thờ phía trước Hương đường.

- Lý thúc, thân thể của chú? Để cháu làm đi.

Đỗ Phi có chút bận tâm nói.

- Không có việc gì, còn không chết ngay được!

Lý Tùng thu khoát tay áo, nói:

- Mời Diệp gia dâng hương!

Theo tiếng hô của hấn, người trong bang đem đến một nén hương mùi thơm ngát đưa tới tay Lý Tùng Thu, Lý Tùng Thu trân trọng giao cho Diệp Thiên.

Dùng hai tay tiếp nhận nén hương, Diệp Thiên giơ lên cao, hai đầu gối quỳ xuống trước bàn thờ phụng bài vị tổ tiên Hồng môn, sau tam bái, đem hương cắm ở trên bàn thờ.

- Diệp gia, làm phiền ngài một chút!

Sau khi hoàn thành nghi thức Kính hương, Đỗ Phi lấy ra một cái dao tròn, đi tới phía sau Diệp Thiên, dùng sớng dao vỗ nhẹ Diệp Thiên, trong miệng lớn tiếng truyền dụ lên ba mươi sáu thế của Hồng môn...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 605

Hình Đường

Một, sau khi vào Hồng môn, cha mẹ của cậu tức là cha mẹ của tôi, huynh của cậu tức là huynh đệ của tôi, vợ của cậu là tẩu tẩu của tôi, nếu có làm trái với lời thề sẽ bị ngũ lôi giết chết.

- Hai, nếu có cha mẹ, anh em sống thọ trăm năm mà không có tiền mai tang sẽ giúp đỡ, có tiền giúp tiền không có tiền giúp sức, nếu như cố tình giả vờ không biết sẽ bị ngũ lôi đánh chết...

- 36, sĩ, nông, công, thương đã vào Hồng môn trước tiên đều lấy lòng trung thành kết giao với huynh đệ khắp 4 biển.

- Thề có gian trung, anh em bốn biển sẽ lấy nghĩa khí chém chung một đao.

Đỗ Phi học thuộc lòng 36 lời thề của Hồng môn, các đệ tử trong Hồng môn đọc theo, sau khi đọc xong lời thề thứ 36, Đỗ Phi hét lớn một tiếng:

- Chém Phượng Hoàng!

Theo tiếng hét của Đỗ Phi, người chấp pháp mang theo một con gà trống to đi vào trước Hương đường, tay phải Đỗ Phi cầm thanh đao chém một nhát xuống.

Ở trên bàn thờ này có một dây dài 7 chén rượu, người chấp pháp liền đem máu tươi đến nhỏ vào từng chén một rồi bung các chén rượu trước mặt các đại lão của Hồng môn trong Hương đường.

- Thề báii huyềnn hoàng thiên địa làm giang sơn, nước non!

Lúc Lý Tùng Thu đi vào mọi người đã uống cạn sạch chén rượu có máu tươi, sau khi trải qua các nghi thức Diệt Thiên đã chính thức gia nhập Hồng môn.

Lý Tùng Thu chấp tay về phía Diệp Thiên, chỉ vào vị trí một cái ghế nói:

- Diệp gia mời ngài!

- Dạ.

Thấy vị trí cái ghế, Diệp Thiên biến sắc một chút rồi vội vàng khoát tay nói:

- Không thể, Diệp mỗ vốn là người ưa nhàn rỗi không thể đảm đương được trách nhiệm của cái ghế này đâu.

Lý Tùng Thu thân là thủ lĩnh của Hồng môn được tôn sùng thế nhưng lại nhường vị trí cái ghế ngụ ý rất thâm sâu.

Lý giải đơn giản là vai vế của Diệp Thiên cực kì cao cho hẳn ngài ở vị trí kia để được tôn kính nhưng nếu suy nghĩ sâu xa thì lúc này không phải là Hồng môn đang thiếu một vị lãnh đạo sao?

Phải biết rằng tuy địa bàn của Hồng môn ở khắp nơi trên thế giới nhưng cũng có các đại gia là trợ lý mỗi vị đại gia đều có một chức riêng hay nói cách khác hiện tại Hồng môn không có địa bàn giành cho Diệp Thiên.

Lý Tùng Thu làm như vậy là muốn Diệp Thiên phải để cho các đại gia đứng dậy hay thực sự muốn hẳn làm đại lão thì đó chính là ngụ ý sâu xa.

Lý Tùng Thu thấy Diệp Thiên lắc đầu liền nói:

- Diệp gia vai vế cao, trước giải phóng cũng đã là cực kỳ hiếm có. Hai mươi người Đỗ Hoàng cũng đều là văn bối của ngài, ngày hãy ngài chỗ này để chư vị huynh đệ cúi đầu.

Nói về huynh đệ của Hồng môn, sau khi Thanh Hồng hợp lại thì không rõ ràng như vậy, do là Diệp Thiên chuyển từ Thanh sang Hồng, Lý Tùng Thu vẫn đang dựa theo quy của của Thanh bang.

Đỗ Phi cũng đứng ở một bên nói:

- Đúng vậy, Diệp gia nghi lễ không thể bỏ, xin hãy nhận của mọi người một bái.

Tài năng của Diệp Thiên đến với Hồng môn đối với Đỗ Phi mà nói là cực kì có lợi.

Phải biết rằng các bang phái như vậy thì vai vế đại diện cho quyền nói chuyện, cho dù ở Hồng môn Diệp Thiên cũng không có thực quyền gì, lời hấn nói ra mọi người còn phải suy tính.

- Xin Diệp gia hãy ngồi xuống!

Đỗ Phi còn chưa nói xong, mọi người đã nhất tề thúc giục, hôm nay mọi hành động của Diệp Thiên đều bị mọi người để mắt hơn nữa hấn còn trẻ như vậy trong Hồng môn lại không thể từ chối mãi được.

Cho nên Lôi gia có người tốt cũng sẽ không đắc tội với Diệp Thiên vào thời khắc này, quyền hấn làm chính là một pho tượng Đại phật để phụng thờ hấn lên mà thôi.

- Diệp gia, mời ngài an vị, hãy qua đi đừng ngại!

Tuy Đường Văn Viễn có quan hệ thân tình với Diệp Thiên nhưng lúc này cũng phải xưng hô bằng chữ “Gia”.

- Được, cung kính không bằng tuân mệnh!

Diệp Thiên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được các vị nâng đỡ, Diệp mỗ cảm kích vô cùng sau này nhận làm trợ thủ đại gia cho môn chủ, Diệp mỗ có thể đứng ở chỗ đó được không?

Với thân phận của Diệp Thiên hoàn toàn có thể ngồi ở vị trí kia nhưng hấn nhất định không chịu, tuổi trẻ chức cao mà không ngạo nghễ thật ra khiến hấn được rất nhiều người giành cho những tình cảm tốt đẹp.

- Diệp gia, tôi là trợ lý của Hồng môn ở Los Angeles...

- Diệp gia, tôi là trợ lý Hồng môn ở Malaysia...

Diệp Thiên đứng ở chỗ đó, từng lão đại của Hồng môn đến từ khắp nơi trên thế giới lần lượt qua chào.

Tuy còn trẻ tuổi nhưng biểu hiện của Diệp Thiên như một lão đại, đáp lễ không chút không hề thất lễ với ai, sau khi nghe các chư vị nói tên một lần hấn đã nhớ chính xác và gọi tên họ.

Người này chắc là trong Bất Nhị Pháp Bảo phụ trách việc giao tiếp xã hội, tục ngữ có nói: hoa nâng hoa, người nâng người, được Diệp Thiên gọi tên mọi người cảm thấy như được sùng ái trong lòng càng tôn kính Diệp Thiên.

Việc bá kiến này đã mất cả nửa tiếng, mỗi người đều muốn nói với Diệp Thiên mấy câu họ cũng nóng nòng muốn học hỏi Diệp Thiên xem Khai Sơn Môn cần phải thu nạp đồ đệ như thế nào?

Hồng môn và Thanh bang không giống nhau, bá sư nhập môn rất ít mà ở đây chủ yếu dựa vào vai vế, khi nhập môn, Lý Tùng Thu đã nói mọi người như vậy.

Như vậy là Diệp Thiên đã thành một cái bánh thơm ngọt, nếu như có thể bá hấn làm thầy thì không riêng gì gọi bằng chữ gia đã khiến họ chạy theo như đuổi vịt.

- Bà nội ơi! Chẳng trách năm đó sư phụ không chịu ở lại Thanh bang, hóa ra đúng là thuốc cao phải bôi lên da chó ròi.

Thật là vất vả để hoàn lễ mọi người, Diệp Thiên cũng nén lau đi mồ hôi trên trán.

Thử nghĩ xem từng người 70, 80 lão gia này nhìn Diệp Thiên bá sư, thành ra lại Diệp Thiên nhăn nhó, khiến hấn lúng túng.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết chuyện này trong bang hội cũng là chuyện bình thường, năm đó Đổ Nguyệt Sanh và Hoàng Kim Vinh vất óc suy nghĩ chỉ còn lại mấy vị này bá làm sư phụ vì thế cũng là đề cao thân phận của mình thôi mà.

Cửa cũng đã vào, lễ cũng đã thấy theo lý thuyết nhang đường này coi như đã xong nhưng không có ai muốn tận đi ánh mắt của mọi người đều tập trung vào nét mặt của hội trưởng Lý Tùng Thu.

Lôi Hồ như trong hôn mê ngồi xỏm trong một góc, đến bây giờ còn chưa xử lý các đệ tử Hình đường, tay này đúng là như khoai lang sọ là nếu không cẩn thận sẽ làm cho Lôi gia phẫn nộ.

Nhìn Lôi Hồ có địa vị cao trong Hình Đường nhưng trong mắt mọi người Lôi Hồ vẫn chỉ là hậu sinh văn bối, già nhưng vẫn cường mãnh chỉ có Lôi Chân Nhạc mới là Lôi gia chân chính ngồi trên núi Mãnh Hồ.

- Khụ... khụ khụ....

Lý Tùng Thu ho một tiếng có chút chói tai làm cho mọi người phải yên lặng, đầu năm ông ta bị thương ở phế quản, vết thương ba

năm trước lại tái phát có thể chống đỡ được đến ngày hôm nay cũng là không tồi.

Lấy tay bịt miệng, ho khan một hồi dữ dội, Lý Tùng Thu thấy rõ ràng tay đã thấm vết máu ông vô cùng buồn bã.

- Lôi gia để tôi thu xếp cho.

Lý Tùng Thu trầm hạ quyết tâm, ông ta dù còn sống được vài ngày cũng phải giải quyết chuyện Lôi gia nếu không dù ai ngồi trên vị trí thủ lĩnh này thì e cũng không ổn.

- Hạng tông đường, đệ tử làm loạn Hình đường, đồng môn tương tàn, Nhị gia ông sẽ làm như thế nào?

Tuy lúc này Lôi Hồ đang từ từ tỉnh dậy nhưng Lý Tùng Thu cũng không nhìn y, mà hỏi những người khác vì vậy mà người của tông đường đã mang y vào Hình đường.

- Hội trưởng, tôi bị oan!

Vẫn ngồi xồm trên mặt đất y đã đứng dậy, lớn tiếng nói:

- Hội trưởng tất cả chuyện này đều do Hồ gia sắp xếp, ông ta nói hôm nay Khai Hương Đường là có người sẽ gây bất lợi cho Hồng môn, chúng tôi nghe theo lệnh liền xông đến chứ thực sự tôi không biết gì hết!

- Đúng vậy, Hội trưởng chúng tôi đều nghe theo mệnh lệnh của Hồ gia chứ không hề có ý làm đồng môn tương tàn.

Tiếng nói chưa kịp dứt, hơn trăm đệ tử trong Hình đường đã nhận nhíp đánh trống gieo hò, thực ra tâm phúc của Lôi Hồ có hơn 10 người những người khác đều không rõ chuyện là thế nào mà chỉ bị Lôi Hồ lợi dụng mà thôi.

- Hội trưởng, tuy chúng tôi xông vào hương đường là phạm sai lầm nhưng chúng tôi không nỡ sủng, đệ tử Hình đường cũng không phải là có sai gì!

Âm thanh trong tông đường lại vang lên, lần này mũi nhọn chĩa thẳng vào Lôi Hồ, hẳn đã nói rõ ràng, chính Lôi Hồ nỡ sủng làm anh em trong môn bị thương nhưng chuyện này không liên quan gì đến mọi người trong Hình đường.

- Nhị gia nói không sai, xin hội trưởng minh xét!

Đệ tử Hình đường lại đánh trống reo hò, bọn họ cũng không muốn bị gán lên cái tội danh đồng môn tương tàn, bởi vì trong điều thê thứ 36 có nói rõ ràng: đồng môn tương tàn, tam đao lục động.

Lý Tùng Thu khoát tay nói:

- Đem Lôi Hồ lên!

Sau khi nghe Lý Tùng Thu bảo kẻ dưới, bọn đệ tử Hồng môn vừa mới tỉnh dậy sang chống Lôi Hồ dậy, tay phải vẫn còn bị băng bó.

- Lôi Hồ ngươi trông coi Hình đường, hậu quả của đồng môn tương tàn là gì, không phải là ngươi rất rõ sao?

Thấy Lôi Hồ, Lý Tùng Thu có chút khó xử, nếu Lôi Chấn Nhạc ở trong này thì ông ta có thể dùng môn quy để xử lý Lôi Hồ nhưng Lôi Chấn Nhạc không có mặt thực sự khiến ông cũng phải bó tay.

- Đó là ngộ thương không thể tính.

Lôi Hồ ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Lý Tùng Thu nói:

- Muốn xử phạt đại gia nhất định phải thủ lĩnh phải có mặt mới được, ngươi không có quyền xử trí ta.

Trong Hồng môn dĩ nhiên ai cũng biết địa vị cao thứ hai chính là phó hội trưởng, mà Lôi Hồ lại là con của Lôi Chấn Nhạc thông thường trong môn phải gọi y là trưởng lão.

- Thôi, một khi ngươi đã nói như vậy, ta cũng không làm khó ngươi.

Lý Tùng Thu nhìn Lôi Hồ với vẻ căm thù, cất giọng nói:

- Các vị đại lão xin mời ở đây thêm một ngày, ngày mai Hồng môn sẽ mở Hình đường xét xử chuyện này, xin các vị hãy ở lại để làm chứng.

- Không phải đợi ngày mai, xử lý luôn hôm nay đi!

Lý Tùng Thu còn chưa nói xong, tiếng nói to của một người từ cửa vọng lại khiến mọi người đang sôi nổi phải quay đầu lại.

- Cha!

Lôi Hồ ngẩng đầu lên, vừa lúc đó thấy một thân hình cao lớn đang tiến vào trong.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 606

Tam Dao Lục Động

Tục ngữ có câu: Người có tên, cây có bóng, trong Hồng môn Lôi Chấn Nhạc là người có danh tiếng, qua bao năm chém giết bất kể là Mafia của Italy hay bọn phản động của Mexico khi nghe thấy tên Lôi Lão Hồ cũng phải sợ mất mật.

Cho nên khi câu nói của Lôi Chấn Nhạc vang lên, vốn dĩ mọi người đang náo động bỗng trở lên yên lặng, tất cả mọi người đều nhìn vào vị lão nhân đã từng lập cho Hồng môn bao chiến công hiển hách này.

- Lý Tùng Thu ngồi trong xe lăn, hai mắt đã lim dim.

Năm đó, Lý Tùng Thu và cha Đỗ Phi còn cả Lôi Chấn Nhạc đã kết bái ba huynh đệ, cha Đỗ Phi làm huynh trưởng, Lý Tùng Thu làm lão nhị còn Lôi Chấn Nhạc là nhỏ nhất.

Ông biết lão già này tính tình táo bạo đến già cũng không bớt được thậm chí còn thay đổi hẳn, nên hôm nay sử lý không tốt sợ là sẽ gặp phải sóng gió chương thứ 36.

Thấy Lôi Chấn Nhạc đi vào, Lý Tùng Thu hỏi:

- Tam sư đệ, chuyện này đệ cũng biết sao?

- Nhị ca, đệ biết rồi!

Lôi Chấn Nhạc đi đến cạnh Lý Tùng Thu cúi người xuống nói:

- Nhị ca, sức khỏe không tốt sao lo được nhiều chuyện như vậy? để các tiểu bối xử lý là được rồi.

Nếu đổi lại là người khác nói câu này như Lôi Chấn Nhạc, nghe được câu này thì chẳng khác nào rủa ông ta là đã sắp xuống mồ rồi

mà vẫn còn muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng Lý Tùng Thu biết quan hệ của mình với Tam đệ.

- Ta không lo thì còn ai lo nữa?

Lý Tùng Thu thở dài, ông nhớ năm đó 3 huynh đệ cùng nhau tranh đấu giành lấy thiên hạ, đại ca túc trí đa mưu, mình ở giữa phối hợp túc chiến còn Lôi Chấn Nhạc muôn đánh chiến ở tuyến đầu.

Hội ba người thật là uy phong? Còn bây giờ mình lại đang ngồi ngắc ngoải trên xe lăn, mà tam đệ đầu cũng đã bạc thân hình đi cũng phải cúi.

- Tam đệ, ta biết đệ là người chính trực.

Cho dù Lý Tùng Thu nói chuyện với Lôi Chấn Nhạc cũng phải chú ý từ ngữ, sau khi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tổng gia việc này cũng không phải chú ý của người, sai thì cũng đã sai rồi, cũng may là bây giờ Diệp Thiên muốn gia nhập Hồng môn, huynh đệ còn có thể thương lượng, chuyện này cho qua đi.

Lý Tùng Thu đã rõ chuyện ân oán hai nhà Lôi, Tổng, chuyện này thì đúng là Lôi gia không đúng rồi, ham tiền tài của người ta rồi lại còn muốn giam lỏng người ta nữa, đây đúng là đã coi thường quy củ.

Nếu Diệp Thiên truy đuổi chuyện này thì ngay cả Lôi Chấn Nhạc căn cơ thâm hậu thì là mấy người cũng khó có thể nói giúp được ông ta.

Lý Tùng Thu nói như vậy cũng là muốn Diệp Thiên cho Lôi gia một con đường sống, ít nhất thì cũng không truy cứu trách nhiệm của Lôi Chấn Nhạc nữa.

- Diệp gia, bồi phạt lớn quá ha?

Sau khi nghe Lý Tùng Thu hỏi, Lôi Chấn Nhạc hừ lạnh một tiếng, nói:

- Lan nha đầu thấy ta cũng phải gọi một tiếng thúc, không biết người có gọi nổi một tiếng ông không?

Thực ra từ đầu đến cuối, Lôi Chấn Nhạc cũng không hề biết chuyện Lôi Hồ muốn giam lỏng Tổng Vi Lan.

Khi ông ta đến thăm, Tổng Vệ Lan không nề mặt ông, tuy thủ đoạn của mình không được quang minh nhưng là có nguyên nhân, cho nên khi ông nhìn Diệp Thiên đang đứng trước mặt mình vẫn muốn ra vẻ trường bối.

- Tổng Vệ Lan không phải loại người ăn cây táo rào cây sung, Diệp mỗ bất tài.

Thấy Lôi Chấn Nhạc ra mặt cây mình già, Diệp Thiên cũng cười lạnh lùng nói đúng chỗ đau của Lôi Chấn Nhạc không hề để lại cho ông ta chút tình cảm gì.

- Ngạo mạn!

Lôi Chấn Nhạc tính tình vốn nóng nảy, bị Diệp Thiên đá kích, ngay lập tức máu lên lao tới, mặt đỏ gay, râu tóc chuẩn bị dựng đứng lên cả giống như ông hộ pháp Kim Cương của Phật môn.

Lôi Chấn Nhạc cũng từ trong các cuộc chém giết huyết hải mà ra, vừa bị chọc giận không khí quanh người ông ta như ngưng kết lại từng luồng sát khí đập vào người Diệp Thiên.

Diệp Thiên đứng nguyên tại chỗ, dường như vừa bị một trận gió thổi qua, ống tay áo bị thổi đi, mấy người đứng sau Diệp Thiên không tự chủ được đã tiếp cận hẳn.

- Lão già này sát khí nặng nề, không ngờ là ông ta đã nói giết.

Cần nhận được Lôi Chấn Nhạc không ngừng nhắc đến sát khí, Diệp Thiên rùng mình vì hắn phát hiện trước mặt Lôi Chấn Nhạc như thế nhưng chỉ nửa cái đạp chân là đến được siêu phàm.

Giết nhiều người trên cơ thể cũng dính đầy sát khí nếu không sớm hóa giải thì sau khi tuổi già sát khí này sẽ phát ra khiến cho bệch đầy người đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến nhiều người trong giang hồ không được chết trong tuổi già.

Lôi Chấn Nhạc đã tích lũy đầy sát khí trên cổ dùng để thăng cảnh giới tất nhiên là thành công sát khí này không ảnh hưởng nhưng sẽ trở thành thủ đoạn đối đầu với mình nếu thất bại.

Từ khi Diệp Thiên xuất đạo đến nay cũng gặp qua không ít những người có tài năng thiên bẩm như Đại sư huynh, Tả gia Tuấn, Nam Hoài Cần thậm chí là cả Hồ Hồng Đức, thiên phú đều rất khá, tu vi còn cao hơn cả Lôi Chấn Nhạc.

Nhưng Lôi Chấn Nhạc luyện tập công pháp ngoại môn như vậy phá tan công cùm xiềng xích lại sắp đạt được đỉnh cao của người tu luyện thì đúng là lần đầu Diệp Thiên được nhìn thấy.

Tuy Lôi Chấn Nhạc chưa hoàn toàn tiến được vào siêu phẩm nhưng sát khí của ông ta cao hơn Diệp Thiên, đối thủ như vậy hẳn cũng không dám khinh thường, liền hít một hơi thật sâu chuẩn bị phóng ra khí thể của mình.

- Lão Tam không được vô lễ với Diệp gia, quy củ trong bang đệ không hiểu hay sao?

Lúc Diệp Thiên chuẩn bị dùng khí thể bồng Lý Tùng Thu đẩy xe lăn cắm vào giữa hai người.

- Nhị ca, hấn không tôn trọng bề trên!

Thấy Lý Tùng Thu tiến vào, Lôi Chấn Nhạc vội tản sát khí đi.

Lý Tùng Thu mặt lạnh như băng, giận giữ nói:

- Hồ đồ, thân phận của Diệp gia đã được Hương đường xác nhận, ngươi đừng có dùng quan hệ thế tục mà nói, chi nhận bối phận không nói tình thân... khụ khụ...

Hôm nay mở Đại Hương Đường xem như là một biến đổi bất ngờ, sức mạnh của Lý Tùng Thu có thể đạt được cực hạn, những lời nóng nảy này làm cho ông ho càng thêm dữ dội.

- Được, nhị ca huynh đừng có căng thẳng, đệ còn không nghe lời huynh sao?

Thấy Lý Tùng Thu liên tục ho ra máu Lôi Chấn Nhạc luống cuống.

Cả đời Lôi Chấn Nhạc tin tưởng nhất 2 đại ca, trước đây Lý Tùng Thu nếu Lôi Chấn Nhạc lấy uy phong địa vị trong Hồng môn ra thì hà tất đến lượt Lý Tùng Thu ngồi trên ghế hội trưởng.

Một lúc lâu Lý Tùng Thu mới ngừng ho khan, bắt lấy tay phải của Lôi Chấn Nhạc nói:

- Tam đệ, ta biết chính là Hồ từ tâm địa bất chính cũng không phải là người tốt nhất được hội trưởng lựa chọn, chuyện này đệ phải nghe theo nhị ca.

- Ôi, nhị ca, tôi đã suy nghĩ kỹ thật sự kế hoạch kia không phải của nó.

Lôi Chấn Nhạc gật đầu cười, người Trung Nguyên vốn có chấp niệm, sau khi Đỗ Phi đến chân khí trong cơ thể bị xóa làm cho ông ta không thể tĩnh dưỡng được.

Thế nhưng đóng lại, Lôi Chấn Nhạc nhân họa đắc phúc, sự căm hận tích lũy 60, 70 năm lại có thể phá ta khí hóa thân, thành công tiến thẳng vào cảnh giới trên.

Cùng với tu vi được nâng cao người ta không biết mình tiến vào được cảnh giới siêu phàm, mặc dù nói không hơn tứ đại giai đều là hư vô nhưng trước kia có chút chấp niệm cũng trở nên lạnh nhạt.

Lý Tùng Thu mệt mỏi nhắm hai mắt lại, khoát tay áo nói:

- Được rồi, người mang Hồ Tử về đi, miễn ba đao lục động.

- Không được, nhị ca, Lôi Chấn Nhạc vào Hồng môn đã 70 năm cho đến giờ chưa hề làm chuyện tư, Lôi Hồ phạm sai lầm, đương nhiên phải chịu sự trừng phạt.

Lôi Trấn Nhạc lắc đầu, nhìn về phía Đỗ Phi nói:

- Đỗ tiểu tử, đồng môn tương tàn phải xử lý như thế nào?

Tuy Lôi Chấn Nhạc hồng hách nhưng thái độ cũng còn chính trực, đây cũng là vì uy tín của bang, Diệp Thiên thâm gật đầu có điểm này ở ông ta là hấp thích.

- Lôi thúc, hội trường đã nói rồi, chuyện này cho qua đi!

Hơn 60 tuổi còn bị Lôi Chấn Nhạc gọi là tiểu tử, Đỗ Phi dờ khóc dờ cười.

- Vô nghĩa, cứ như vậy mà cho qua, không phải vị huynh đệ bị tổn thương rồi sao?

Năm cách Lôi Hồ không xa chính là hai vị đệ tử của Hồng môn bị trúng 2 nhát súng, cũng may vết thương không quá nguy hại, sau một hồi cứu chữa đầu đạn đã được lấy ra.

- Đồng môn tương tàn, ba đao lục động!

Cực chẳng đã Đỗ Phi nói nhẹ ra 8 chữ.

- Được, cứ như thế đi!

Lôi Chấn Nhạc gạt đầu, để tay lên hông cách tay một thước là thanh đao.

- Hồ tử làm chuyện sai lầm thì phải chịu trừng phạt, đừng có trách cha người!

Tay trái Lôi Chấn Nhạc xách con trai như xách một con gà đặt con lên mặt đất, răng cắn chặt tay phải nhanh như một tia chớp đâm vào vai Lôi Hồ, một tiếng kêu thảm thiết.

- Lão Lôi, tội gì mà phải khổ như vậy?

Lôi Chấn Nhạc dữ dần nhìn mọi người đã làm cho họ tin phục họ cũng thở dài, người anh hùng còn trẻ như gấu chó, giờ phút này Lôi Chấn Nhạc trong lòng cũng khổ sở vô cùng.

- Còn hai đao nữa!

Lôi Chấn Nhạc nhỏ đao, con trai không kịp kêu lên tiếng thảm thiết, hai đao nữa xuyên qua trên đùi hắn, vậy là đã được 3 đao lục động.

- Băng lại cho nó.

Lôi Chấn Nhạc có hai con gái, con trai chỉ có một mình Lôi Hồ hơn nữa cũng đã là trung niên, cũng vì cái tính tư lợi không coi ai ra gì của Lôi Hồ.

Dù sao cũng là con trai mình, Lôi Chấn Nhạc ra tay cũng có chừng mực, thấy Lôi Hồ chảy không ít máu nhưng cũng không bị ảnh hưởng kinh mạch, khung xương, chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian ngắn là có thể khỏe lại.

- Lôi Hồ, đồng môn tương tàn, đã thi hành 3 đao lục động, còn có muốn nói gì nữa không?

Lôi Chấn Nhạc xé vạt áo lau vết máu, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp gia nghe nói còn nhỏ đã danh chân giang hồ, như vậy Diệp gia cũng là người thân thủ bất phạm, Lôi mỗ cũng muốn lĩnh giáo một chút.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 607

Chỉ Điểm.

Lôi Chấn Nhạc vừa nói ra câu này, trong hương đường liền im bật, Lôi Hồ vừa rồi kêu lên thăm thiết như vậy cũng đã ngậm miệng lại có vẻ vui mừng nhìn cha.

Lời nói của Lôi Chấn Nhạc không phải là dựa vào uy phong của Hồng môn mà là dựa vào thực lực chém giết.

ở Mỹ những năm 50, 60 bọn phản động phát triển mạnh yếu có từng thời kỳ, ngày nào cũng đánh nhau để tranh giành địa bàn, Lôi Chấn Nhạc dường như đều làm gương cho binh sĩ đều xung phong liều chết ở tuyến đầu, trong tay đã có trên dưới mấy trăm vong hồn.

Khoảng giữa những năm 50, giúp Việt Nam ở ạt tiến vào Mỹ, bí mật trừ tính đuổi người Trung Quốc ra khỏi San Francisco

Lúc đó mấy huynh đệ Lôi Chấn Nhạc và Lý Tùng Thu chỉ là nhân viên trung tầng, phụ trách thu tiền khu dân cư của người Hoa ở San Francisco, thuộc loại nhân vật không bình thường.

Vào một ngày lúc sẩm tối, hơn 500 người Việt Nam đến giữa con đường này, một nhóm người đến mặt trước cửa hàng một nhóm khác phụ trách đuổi giết đệ tử Hồng môn trong phố người Hoa.

Một mặt có sự chuẩn bị, một mặt vội phản ứng vừa mới tiếp xúc đệ tử Hồng môn đã tổn thất nghiêm trọng, Lý Tùng Thu và Đổ lão đại bất đắc dĩ phải cho người lui đến đến cửa hàng khác.

Vừa may Lôi Chấn Nhạc đã ra ngoài, khi nhận được tin tức ông ta lập tức mang các tiểu đệ để cứu viện cho Hồng môn, còn mình dẫn theo 3 người đuổi giết.

Lúc đó cả khu phố lâm vào cảnh hỗn loạn, còn có cửa hàng bị cháy lúc người Việt Nam chuẩn bị đốt cửa hàng của Lý Tùng Thu thì bị Lôi Chấn Nhạc giết chết.

Lôi Chấn Nhạc cao chừng hơn 2 thước cầm trong tay thanh Khai Sơn Đao đầu đá lung tung rồi xông vào.

Lôi Chấn Nhạc hoàn toàn không để ý đến binh khí trong người mình lấy mạng đổi mạng, chân tay bị cụt bay tứ tung máu tươi phun như mưa nhuộm đỏ cả một con đường.

Nhiều người giúp người Việt Nam cũng bị Lôi Chấn Nhạc dọa cho vỡ mật, đám người Lý Tùng Thu cũng từ trong cửa hàng xông ra.

Tuy Hồng môn chỉ có hơn 20 người nhưng khí thế như máu, giống như hổ gặp phải bầy sói vậy nhảy vào giết chết mấy trăm người Việt Nam.

Đúng lúc đó, viện trợ Hồng môn tới, người Việt Nam chạy bỏ lại hơn hai trăm thi thể trong đó có khoảng 70, 80 người là do Lôi Chấn Nhạc giết chết.

Tuy Lôi Chấn Nhạc bị trúng hơn 20 nhát nhưng vì là người luyện võ nên mỗi đao đều có thể tránh chỗ nguy hiểm, phần lớn các vết thương chỉ ở ngoài da, tỉnh dờng một thời gian là lại tỉnh như rồng, mạnh như hổ.

Sau đó Lôi Chấn Nhạc mang theo đệ tử Hồng môn loan tin những người Việt Nam bị giết khiến họ sợ mất mặt và đuổi thẳng họ ra khỏi San Francisco.

Dù là chuyện qua khứ đã qua cả gần nửa thế kỉ nhưng người Việt Nam cũng không dám đem thể lực đến San Francisco có thể nói trận Tinh Phong Huyết Vũ năm đó đối với họ như một bóng ma vậy.

Qua một quá trình Lôi Chấn Nhạc bộc lộ tài năng trong Hồng Môn từng bước trưởng thành trung thành với Hồng môn, cha Đổ Phi và Lý Tùng Thu đã trở thành thủ lĩnh của Hồng môn.

Nhưng nếu nói trong nửa thế kỉ qua người có công hiến nhiều nhất cho Hồng môn thì Lôi Chấn Nhạc luôn có công đầu.

Tuy bây giờ đã qua tuổi 80 nhưng vẫn hoàn toàn xứng đáng với là người quan trọng nhất Hồng môn, không người nào dám tự xưng tài năng vượt qua người này, ông ta tuy già nhưng vẫn là lão gia dũng mãnh.

Cho nên lúc nghe thấy Lôi Chấn Nhạc muốn lãnh giáo Diệp Thiên mọi người đều ngơ ngẩn.

Tuy biểu hiện trước kia của Diệp Thiên có vẻ khác người nhưng trước cái cây có bóng là Lôi Lão Hồ thì không phải một trận mà cả

trăm nghìn trận gió cũng không thể đánh đổ ông được.

Diệp Thiên càng lợi hại nhưng nhiều nhất cũng chỉ mới ngoài 20 tuổi tâm cảnh còn xa mới đến thời kì đỉnh cao, để chống lại Lôi Chấn Nhạc thì không ai xem trọng hẳn.

- Lão Tam, Diệp gia đã nhập Hồng môn thì chính là huynh đệ của Hồng môn, tại sao còn không thể bỏ qua?

Lý Tùng Thu không ngờ sau khi Lôi Chấn Nhạc sử trí con trai thì lại chĩa mũi nhọn vào Diệp Thiên, ông vội vàng phân bua nhưng Lôi Chấn Nhạc không hề để ý.

Đừng nói trước mắt là Diệp Thiên mà ngay cả Lý Tùng Thu lúc còn khỏe thì cũng không qua nổi 10 chiêu của Lôi Chấn Nhạc, khi ông ta động thủ không giống như cá nhân mà là một đám muông thú mất đi lí trí.

- Nhị ca, Hồng môn nghiêm cấm đồng môn tương tàn nhưng luận bàn võ công thì có thể.

Mặc dù Lôi Chấn Nhạc là người thô hào nhưng cố ý nhỏ mọn, theo như ông ta nói Hồng môn chỉ là một môn phái trong giang hồ thích đấu đấu tranh là bản chất của họ đương nhiên là không cấm đồng môn bàn luận, đánh giá.

Môn phái lớn hơn nữa lại là người tu luyện võ công khí huyết mạnh mẽ giữa người với người tự nhiên nảy sinh mâu thuẫn, giới hạn trong môn lại không thể tư đấu, dần dà luận bàn cũng thành một con đường để giải quyết vấn đề.

Mà đao súng thì không có mắt, quyền cước thì vô tình, luận bàn võ công thất thủ sẽ đả thương người cho nên loại tỉ thí này cũng không thành quy củ, chỉ không chết người thì đánh thương làm cho người tàn phế cũng sẽ không bị bang sử phạt.

Lúc này đây không có cách nào điều chỉnh mâu thuẫn hoặc thù hận sẽ biến thành người nhỏ mọn, loại luận bàn này giống như sự khiêu chiến của Lôi Chấn Nhạc lại càng là chuyện có một không hai.

Đương nhiên một mặt khiêu chiến thì mặt khác cũng phải có người ứng chiến, nếu Diệp Thiên không ứng chiến thì Lôi Chấn Nhạc sao động thủ được, ông ta chỉ còn biết giương mắt hậm hực mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lý Tùng Thi nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp gia, lão Lôi tính tình nóng nảy, hôm nay các huynh đệ tề tựu đông đủ chúng ta không say không về.

- Đúng vậy, Diệp gia, Lôi thúc càng ngày càng thích nói đùa, tiệc rượu đã dọn xong, chúng ta qua bên này đi.

Đỗ Phi ở bên cạnh cũng hô hào, thấy tay Diệp Thiên động đậy tuy biết hấn thân thủ thâm sâu khó lường nhưng vẫn hấy nếu như vậy sẽ không tốt cho hắn, bởi vì Đỗ Phi đã từng chịu thiệt thòi trong tay Lôi Chấn Nhạc, bất lợi càng lớn hơn.

Đỗ Phi hơn 50 tuổi võ công mới tiến được đến mức ám kinh, đã từng đắc chí cho rằng mình mới là đệ nhất Hồng môn vì thế cũng đã luận bàn với Lôi Chấn Nhạc một phen.

Dương nhiên đó mới thực sự là luận bàn chứ không hề có tư thù oán hận gì bên trong chỉ là văn bồi thỉnh giáo trưởng bồi mà thôi.

Lúc đó Lôi Chấn Nhạc đồng ý ngay, cũng không mời đồng môn theo dõi hai người động thủ ngay trong Tứ Hợp Viện.

Theo suy nghĩ của Đỗ Phi, đến ông ta khi tiến vào đến ám kinh cũng đánh không lại Lôi Chấn Nhạc, cho dù có hàng trăm người cùng đánh thì cũng không phân thắng bại.

Điều không ngờ là khi 2 người ra tay mới có 3 chiêu mà Đỗ Phi đã bị Lôi Chấn Nhạc đánh trúng bả vai tuy ông ta chỉ dùng 3 phần công lực nhưng đã đủ để cho Đỗ Phi phải nằm trên giường suốt hai tháng.

Từ đó về sau, Đỗ Phi không còn dám biểu lộ sức mạnh của mình nữa, bởi vì chỉ cần có Lôi Chấn Nhạc thì đã xứng đáng với danh hiệu đệ nhất hồng môn chứ không phải ai khác.

- Đỗ Phi, trẻ con cút qua một bên cho ta, xương cốt đang ngứa ngáy muốn để Lôi thúc làm cho thả lỏng phải không?

Lôi Chấn Nhạc không chỉ trích Lý Tùng Thu nhưng sắc mặt chẳng mấy thoải mái gì với Đỗ Phi, bàn tay to nắm chặt quạt hương bồ, các đốt ngón tay kêu răng rắc nhìn Đỗ Phi không mấy thiện cảm.

- Được, Lôi thúc, coi như cháu chưa nói gì!

Đỗ Phi cười khổ cũng không dám nhiều lời nữa.

Đỗ Phi có thể trêu chọc vào tính nóng nảy của lão gia này nếu sự thật là trước mặt mọi người nếu đánh một trận, Đỗ Phi là con cháu của Lôi Chấn Nhạc, không tồn tại cái gọi là đồng môn tương tàn.

- Thế nào? Diệp gia chân nhân lớn như vậy mà đầu hàng ư, đều là hữu danh vô thực.

Sau khi khiển trách Đỗ Phi, Lôi Chấn Nhạc nhìn về phía Diệp Thiên, cười lạnh lùng, nói:

- Hoặc là Diệp gia học nghệ không tinh, không có được một sư phụ giỏi nên không dám bêu xấu ở đây.

Khẩu khí Lôi Chấn Nhạc đầy căm giận đã phá tan tu vi, cả đời ông ta có một người con trai đã bị dạy bảo tự nhiên hôm nay dù nói gì thì ông ta cũng phải cho Diệp Thiên một bài học.

Sau khi Lôi Chấn Nhạc nói ra câu này, mọi người đều biến sắc xem ra lão đầu tử này thật là nóng nảy lại dám lòi sư phụ Diệp Thiên ra khích tướng.

Phải biết rằng người dù có câu: trong giang hồ thì một ngày làm thầy cả đời sẽ làm cha, cho dù có không kính trọng sư phụ người khác thì kết quả thường là cái chết.

Lôi Chấn Nhạc đã nói ra câu này, Diệp Thiên cũng không dám không ứng chiến, hôm nay hấn Khai Hương Đường đã làm chuyện cười, e rằng các đệ tử Hồng môn sẽ bán tán chuyện này.

- Lão Tam...

Lý Tùng Thu cũng không ngờ Lôi Chấn Nhạc lại đoạn tuyệt như thế nhưng ông cũng không có cách nào mà khuyên bảo được.

- Lôi trưởng lão, nghe danh đã lâu hôm nay mới được gặp quả nhiên là danh bất hư truyền.

Diệp Thiên tiến về phía trước từng bước một, nói:

- Tính tình chính trực, chuyện quản lý quỹ đầu tư của Tống gia coi như cho qua, Diệp mỗ sẽ không tìm để gây phiền phức nữa.

- Hừ, nói ít toàn những lời vô ích, có muốn tỉ thí hay không đây?

Nghe thấy Diệp Thiên nhắc đến chuyện kia, Lôi Chấn Nhạc dò chừng mặt ông ta sống đến nay đã hơn 80 tuổi đây là chuyện duy nhất ông làm trái với lương tâm.

Diệp Thiên cười:

- Nếu muốn tôi thỉnh giáo, Diệp mỗ xin chỉ điểm một chút.

Tuy đối với lão nhân này trong lòng không có gì thay đổi nhưng Lôi Chấn Nhạc đã nói đụng đến sư phụ, không chừng Diệp Thiên sẽ tỷ thí với ông ta một trận, bằng không sau khi trở lại Hồng Kông đại sư huynh cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

- Chỉ điểm? Ha ha, mời Diệp gia chỉ điểm một phần đi!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Lôi Chấn Nhạc sùng sốt tiện đà giận dữ phá lên cười.

Lôi Chấn Nhạc xuất đạo đã sáu bảy mươi năm động thủ với vô số các quyền sư, chưa bao giờ thua dù chỉ là nửa chiêu, vậy mà tên tiểu tử này dám nói xằng cần chỉ điểm cho mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 608

Chém Cúp Lung

Ngạo mạn.

Không chỉ Lôi Chấn Nhạc cảm thấy Diệp Thiên đang chê cười mà cả trăm người trong đây đều suy nghĩ như vậy.

Bối phận của Diệp Thiên cao không phải là giả nhưng chuyện tỷ thí không phải dựa vào bối phận mà phải theo thắng thua, cao thấp trong lòng Lôi Chấn Nhạc đầy hận thù như vậy càng không đáng để Diệp Thiên ra tay.

Lúc mọi người đang xem Diệp Thiên đã tìm ra phương án sáng suốt, không gì hơn là đánh Thái Cực nói chuyện đã qua nhưng ngay cả khi muốn động thủ thì cũng không nên chọc giận Lôi Chấn Nhạc.

Ai cũng biết Lôi Chấn Nhạc là một võ giả, khi động thủ không thể khống chế nổi chính mình, nếu ông ta và cha Đổ Phi không phải chỗ thân tình thì Đổ Phi cũng sẽ không chỉ bị đánh thương nặng như vậy.

Lúc trước đáp lễ Diệp Thiên có vẻ khiêm tốn nhưng lời nói vừa rồi của hắn khiến mọi người phải lắc đầu, người còn trẻ có học mà không kìm chế được mình.

- Lôi trưởng lão, võ công luyện nội gia mà có thể luyện đến cảnh giới này e rằng đương thời cũng không có người thứ hai, Diệp mỗ cũng đang muốn lĩnh giáo đây.

Diệp Thiên không hề để ý đến những lời bàn luận nhìn về phía Lôi Chấn Nhạc, chuyển đề tài nói:

- Nhưng chỉ một chương mà đạt đến siêu phẩm hơn nữa trong cơ thể có những bệnh không tiện nói ra thì Diệp mỗ vẫn chưa làm được 2 chữ này.

Xuất đạo đã hơn 10 năm còn rất nhỏ hần và Hòa Thương Châu một người nổi tiếng đã ném qua không ít cực khổ dần dần theo đó tu

vi của hắn cứ lớn dần lên chưa bao giờ gặp địch thủ.

Tục ngữ có câu: Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị nhưng người tập luyện võ công mà không có đối thủ thì cũng là chuyện buồn cho nên sau khi thấy tu vi của Lôi Chấn Nhạc, Diệp Thiên đã có ý định.

Lần này Diệp Thiên đến Mỹ ngoài sự cố của mẹ ra còn có một nguyên nhân nữa, hắn muốn biết một chút về tổ chức sự kiện của hắc quyền, xem xem rốt cuộc trong thế giới này có bao nhiêu cao thủ.

Điều Diệp Thiên không ngờ tới là hắn không phải đợi đến lúc tham gia đại hội của hắc quyền mà đã gặp một cái gốc rễ là Lôi Chấn Nhạc cứng như vậy.

Nửa bước vào đến siêu phạm, cả đời trải qua cả trăm ngàn cuộc chiến sát khí không thể yếu, thậm chí lúc trước ngoài Đại sư huynh và Nam Hoài Cẩn, Diệp Thiên chưa hề gặp đối thủ cực mạnh như vậy.

Đương nhiên Diệp Thiên không sợ hãi, vốn dĩ tu vi của hắn cao hơn Lôi Chấn Nhạc. hắn cũng đang muốn trận chiến này để cho người trong Hồng môn biết đến mình.

- Cũng biết đến siêu phạm ư?

Câu nói của Diệp Thiên để cho Lôi Chấn Nhạc cảm thấy là ngoài ý muốn, mắt lim dim, mặc dù hắn luyện được cả nội, ngoại công nhưng cũng chưa được tiếp xúc với quyền sư, cảnh giới phi thường của nội công cũng biết đôi chút.

Gần chỗ đột phá nhất, Lôi Chấn Nhạc cũng cảm thấy mình đã tiến vào được siêu phạm nhưng ông ta không dám khẳng định. Lúc này bị Diệp Thiên nói ra ông ta liền tăng cường cảnh giác.

Người thời này luyện tập võ công càng ngày càng ít, nhiều người còn không biết minh kinh, ám kinh và hóa kinh là cái gì? Diệp Thiên nói ra những câu này chứng tỏ hắn là người trong đạo.

- Kỹ năng luyện không giả...

Diệp Thiên cười haha nói:

- Lôi trưởng lão, ở đây còn có nhiều người đang chờ đi ăn cơm chúng ta đừng để họ phải đợi lâu.

Nói dứt lời Diệp Thiên bước về phía trước một bước, hai tay kéo vạt áo làm 2 đoạn để lộ ra dáng người thon dài của hắn.

- Quả nhiên là anh hùng trẻ tuổi. Diệp gia lão Lôi xin lĩnh giáo.

Lôi Chấn Nhạc thấy hành động của Diệp Thiên mắt sáng lên chân trái bước về phía trước mấy viên gạch trên mặt đất bị gãy thành vài đoạn.

Thấy hai người sắp động thủ, những người sôi nổi lui về phía sau, nhường đường cho Diệp Thiên và Lôi Chấn Nhạc.

Khi Lôi Lão Hồ đánh nhau sẽ mất hết tính người, ngộ nhờ bị dính vào không chừng đứt cả gân cốt, rồi tự chuốc lấy rùi ro.

Nhưng điều khiến mọi người kinh ngạc là sau khi Lôi Chấn Nhạc bước ra cả người đứng bất động hai mắt tròn nhìn Diệp Thiên.

Tục ngữ nói: người trông cửa không nói chuyện, không ồn ào, đám người Lý Tùng Thu nhìn thấy Lôi Chấn Nhạc đang tăng khí thế của mình nói cách khác là không chiếm là còn áng binh.

Lần này Lôi Chấn Nhạc xuất sát khí ra ngoài không có tác dụng gì với Diệp Thiên vì cơ thể gầy yếu kia của Diệp Thiên cũng phát ra sát khí không kém gì Lôi Chấn Nhạc.

Tuy giết người không nhiều bằng Lôi Chấn Nhạc nhưng dưới tay Diệp Thiên cũng phải có đến trăm nhân mạng, sát khí ngưng tụ đã bị Diệp Thiên hóa giải nhưng hắn vẫn giữ lại.

Khí trên cổ hai người khéo léo tràn ra không khí xung quanh như bị ngưng kết, bầu trời sáng rực đang uồn ẻo cảnh này khiến cho người xem có cảm giác hoang đường.

- Hay, có thể đánh một trận xem ra Lôi mỗ là người may mắn rồi.

Cuộc đời Lôi Chấn Nhạc trải qua trăm ngàn trận chiến nhưng sau lúc tuổi già đã ít xuất thủ người đến môn khiêu chiến gánh không nổi núi thây huyết hải như sát khí trên người ông ta.

Nhưng lúc Lôi Chấn Nhạc muốn dùng chiêu này, lại thấy Diệp Thiên thay đổi, sát khí trên người hắn quá lớn không hề thua kém gì mình điều này làm cho Lôi Chấn Nhạc khiếp sợ.

Gặp được lương tài kì phùng địch thủ đúng là đánh đúng tâm trạng của Lôi Chấn Nhạc lúc này ông ta đã quên oán thù với Diệp

Thiên thâm nghĩ sẽ đánh một trận thật mạnh.

- Bối phận của tôi cao hơn mời ra tay trước.

Diệp Thiên cười lạnh nhạt, thu hồi sát khí, tuy khí thế của Lôi Chấn Nhạc rất mãnh liệt nhưng chỉ sinh ra áp lực không hề ảnh hưởng gì đối với Diệp Thiên.

- Được, mời Diệp gia chỉ giáo!

Lôi Chấn Nhạc chấp tay về phía Diệp Thiên vái hấn, Diệp Thiên tự nhiên để Lôi Chấn Nhạc thu sự cuồng ngạo vào.

- Mời!

Diệp Thiên gạt đầu, chân trái lui về, tay phải đưa lên trước phòng thủ.

- Đắc tội!

Lôi Chấn Nhạc phát ra một tiếng râu tóc dựng đứng, bỗng chân trái từng chút to như Viên Hầu lạ thường linh hoạt bước về phía trước ba bước.

Cách 10m, 3 thước đã gần hơn Lôi Chấn Nhạc liên tiếp đập xuống Diệp Thiên.

- Thông lưng quyền? Phách cúp trường?

Diệp Thiên quan sát song trường thật dài của Lôi Chấn Nhạc thẳng góc suốt nửa xuống đến đầu gối, hấn biết hấn đây là thông lưng quyền.

Nhưng vừa rồi Lôi Chấn Nhạc dùng lưng quyền bộ pháp, gần đây một thủ đoạn gây bất ngờ cho Diệp Thiên.

Thông lưng quyền là quyền thuật Trung Quốc cũng gọi là Thông Tí quyền, dùng lưng hoặc cánh tay gọi là Thông lưng Viên Hầu, Bạch Viên thông lưng..

Phách cúp quyền điển hình là chém xa giống như võ thuật Trung Quốc một cái mạnh, dứt khoát trong quyền thuật phát huy được sự tinh túy.

Ra một trường không thể không chế quyền thuật chú ý xa thì đánh gần thì quật, có thể thu phóng có thể dài ngắn sức mạnh không hề thua kém Bát Cực Quyền.

Thông lung quyền và phách cúp quyền đều thiên về dùng lực, trong sách võ thuật là coi trọng chêu pháp.

Lôi Chấn Nhạc dùng bộ pháp thông lung quyền, nhưng chiêu thức lại đổi thành phách cúp trường, có thể thấy kinh nghiệm với địch thủ vô cùng phong phú trong lúc đó không phải nghĩ ngợi gì liền tổ hợp uy lực mạnh nhất.

Bộ pháp thông lung quyền linh hoạt còn phách cúp quyền thì chương pháp sắc bén.

Trong tay Lôi Chấn Nhạc kết hợp hai loại quyền pháp không chệ vào đâu được, cái quạt hương bồ kia giống như Cự chưởng dĩ nhiên là đã che kín cả người Diệp Thiên khiến hắn không thể lui mà chỉ còn đường chống đỡ.

- Làm tốt lắm!

Cảm nhận được vết đao cắt như kinh phong, Diệp Thiên hít một hơi thật sâu, chân trái đạp lên mặt đất giờ trường bên phải giống như Kinh Thiên đi lên.

Làm người trong kỳ môn, ít khi Diệp Thiên đánh đòn bừa, nhưng giờ phút này hắn đã bị Lôi Chấn Nhạc kích thích sự hào hứng nhưng không cho dùng chiêu này.

Nói về uy quyền, bát cực phách lấy quyền pháp sắc bén nhất nhưng nói về khí thế thì Hạng Vũ sáng chệ ra phách vương quyền là quan trọng nhất.

Quyền pháp này vô cùng mãnh liệt không gì sánh bằng.

Năm đó Sở Bá Vương bao vây Cai Hạ, lúc bị chém chết là lúc trường binh bị bẻ gãy quân Hán đem quân bắt sống Sở Bá Vương đã vào sử dụng phách vương quyền, một quyền đánh nát đầu mở một đường máu trong vạn quân phá vây có thể thấy uy lực của Phách Vương quyền như thế nào.

Quyền pháp này không phải do Lý Thiện Nguyên dạy cho Diệp Thiên mà là Cửu Tâm Gia truyền lại, trước kia ông kết nhiều bạn trong giang hồ thất uy lực của quyền pháp này có thể bù vào khuyết điểm phần công phạt của Ma Ynên đã học tập.

Diệp Thiên đỡ một trường dưới chân như mọc rễ, cả người như hóa đá nặng vô cùng đánh lên cúp trường của Lôi Chấn Nhạc.

- Oành!

Hai quyền giao nhau phát ra sức mạnh cực lớn quanh hai người phát ra một tiếng nặng nề khiến mọi người phải chói tai.

Âm thanh kia trầm xuống, dường như thân hình Diệp Thiên chia ra nhưng Lôi Chấn Nhạc nhớ phách cúp đã ở dưới Diệp Thiên ngay sau đó cả cơ thể Lôi Chấn Nhạc phải lùi về phía sau 3 bước.

Lúc này mọi người mới thấy rõ, vừa rồi là chân khí phát ra khiến cho ống tay áo của Diệp Thiên và Lôi Chấn Nhạc bay lên bầu trời có người phát hiện chỗ cánh tay áo hai người đều sưng đỏ một mảnh.

Hộc ra máu tươi, Diệp Thiên nói chậm rãi:

- Võ công giỏi, phách cúp giỏi.

Nói thật là vừa rồi Diệp Thiên đã bị thất thế tuy chân khí của hắn mạnh hơn Lôi Chấn Nhạc nhưng sức chịu đựng của cơ thể từ lâu đã ở trên hai cánh tay.

Nếu không phải cuối cùng Diệp Thiên đã dùng sức lực tiếp xuống đất thì e rằng lúc hai quyền giao nhau đã gặp phải chuyện xấu rồi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 609

Đánh Đến Học Máu.

Cũng không tòi đâu!

Yết hầu Lô Chấn Nhạc phát ra một tiếng hô như trâu hút nước cách tay phải không thấy đầu khê rung lên mấy cái ánh mắt đầy kinh ngạc.

Lôi Chấn Nhạc xuất thân từ danh gia võ thuật Bắc Hà sau đó gia đình gặp phải biến cố rồi dời đến Thiên Tân.

Lôi Chấn Nhạc 5 tuổi được gọi là: Thông lung quyền thánh Trương Sách luyện tập thông lung quyền. Những vị đệ tử của Quyền Sư Quan ở các tỉnh Hoa Bắc Đông Bắc đều không phải là đối thủ.

Sau khi Trương Sách qua đời, Lôi Chấn Nhạc thăm hỏi hai vị danh sư quyền pháp, qua bảy tám chục năm luyện tập phách cúp quyền ông ta đã sớm luyện được thành thực hai loại quyền pháp này.

Vừa rồi Lôi Chấn Nhạc tự hỏi dù là con mãnh hổ cũng có thể bị ông ta làm gãy xương cốt, mất mạng, nhưng cánh tay Diệp Thiên lại vô cùng rắn chắc hơn nữa lại còn đối phó ngược lại và dâng lên huyết khí.

Lúc này Lôi Chấn Nhạc đã biết, trước sự ngạo mạn người thanh niên này thì chỉ e mình có muốn dạy bảo cũng còn khó.

ở trong giang hồ sức mạnh được tôn vinh.

Năm đó, Đỗ Nguyệt Sanh, Hoàng Kim Vinh thực sự không phải là những người có bối phận cao nhất trong Thanh Bang nhưng người đời sau khi nhắc đến Thanh Bang thì 2 người này là tiêu biểu bởi vì thể lực của họ lớn nhất.

Mà người giống như Lôi Chấn Nhạc thì dùng võ lực càng quan trọng còn Diệp Thiên dùng: Phách Vương Cử Đỉnh thì dĩ nhiên là thắng được sự tự tôn của ông ta.

Diệp Thiên hơi run, tay phải hơi tê tê, nói:

- Đến đây nữa đi, ngoại công có thể luyện đến trình độ này thì còn hơn “Cánh tay thánh” Trương Sách năm đó rồi.

- Biết tiên sư? Ta so với ông ta còn kém xa.

Lôi Chấn Nhạc nghe thấy vậy sùng sốt, ông ta đã ở nước ngoài hơn 60 năm đã lâu không nghe thấy tên sư phụ nhưng ông ta hiểu võ công của mình còn kém xa sư phụ.

Phải biết rằng thời nhà Thanh trước giải phóng trong nước có hàng trăm môn phái nổi tiếng giang hồ như Đại Đao Vương Ngũ, Tôn Lộc Đường, Hoắc Nguyên Giáp thần sủng còn bao người khác nữa.

Cả đời Trương Sách thu thập là vì sáng tạo Thông Tí Thái Cực, nó có thể giữ cho người ta tuổi thanh xuân, xuất thân nhập hóa võ thuật Thông Tí Thái Cực còn có thể giúp cho người ta vượt qua được các đỉnh cao phong độ.

Tuy tu vi của Lôi Chấn nhạc đã tiến vào siêu phẩm nhưng nếu là năm đó thì vẫn còn chưa đạt được đến cả quyền pháp tông sư.

- Vốn dĩ chẳng thể trách được các đệ tử.

Diệp Thiên lắc đầu dờ khóc dờ cười, giang hồ tuy lớn nhưng nếu luận về bằng hữu thì vẫn luôn có thể làm liên lụy đến một số người.

Cả đời Lý Thiên Nguyên giao du rộng rãi vì tìm kiếm thăm dò đã từng đến kinh thành dạy học một thời cũng có vô vàn bạn tốt, Trương Sách chính là một trong số những người đó.

Chuyện này Diệp Thiên cũng không muốn nhiều lời. Lôi Chấn Nhạc đánh cũng không nổi nữa, liền mở hai chân như Xuyên Hoa Hồ Diệp không ngờ là hắn đã chủ động tiến công.

Nhưng nghĩ đến võ công vừa rồi của Lôi Chấn Nhạc uy phong vô cùng Diệp Thiên thấy cũng có vẻ hơi mạo hiểm, mọi người đều nhìn với vẻ hoài nghi, Diệp Thiên ra trường với Lôi Chấn Nhạc liệu có phải chỉ đủ gãi ngứa cho ông ta không?

Chẳng qua mọi người cũng không biết Lôi Chấn Nhạc cũng đang cực kỳ khó chịu.

Bởi vì võ công của Diệp Thiên là vô hình chứ thực ra mỗi một trường đều ẩn chứa một sức mạnh ghê gớm cho dù là Lôi Chấn Nhạc

cũng không dám đánh hẳn.

Tuy mới chỉ bước vào được một nửa siêu phẩm nhưng Lôi Chấn Nhạc đã phải khổ luyện cả một đời, chân khí có trong tay so với Diệp Thiên vẫn còn rất nhỏ nếu đầu về chân khí thì Lôi Chấn Nhạc chỉ lực bất tòng tâm.

- Hừm ...

Gào to một tiếng Lôi Chấn Nhạc tập trung toàn bộ sức lực vào hai cánh tay đại hợp phách cúp tấn công Diệp Thiên.

Lôi Chấn Nhạc cũng không còn cách nào, khéo léo sê dịch công phu hẳn không giống như Diệp Thiên chỉ có thể đón đánh ngược lại Diệp Thiên đối mặt với chính võ công của mình.

Nhưng qua một hồi liều mạng với Diệp Thiên thì điểm yếu của Lôi Chấn Nhạc đã đánh vào điểm mạnh của hắn.

Đúng lúc Lôi Chấn Nhạc hết lớn rất nhanh dưới chân Diệp Thiên vẽ lên bộ pháp Bát Quái vây quanh Lôi Chấn Nhạc.

Bộ pháp này Diệp Thiên học được của Khâu Văn Đông, tuy võ công của người bạn đó kém cỏi nhưng kế nghiệp tổ tiên là Đồng Hải Xuyên Nhất Mạch truyền thừa Bát Quái Chương này là chính tông phi thường.

Thông lung quyền cũng là bộ pháp nhưng so với Bát Quái bộ pháp của Diệp Thiên còn thua xa, lúc Lôi Chấn Nhạc xoay người chậm chậm cũng là lúc cảm thấy trên người rất đau xót chính là vì đã ăn mấy quyền của Diệp Thiên.

Nhưng điều Lôi Chấn Nhạc kinh ngạc là mặc dù bị đau đớn nhưng không hề có suy nghĩ chủ quan tại sao hắn lại có sức mạnh lớn như vậy lúc này ông ta tự hỏi phải đối phó với võ công như phong ba bão táp của Diệp Thiên như thế nào.

Diệp Thiên hứng khởi đập thân hình trên Bát Quái hết mức đến nỗi mọi người nhìn thấy xung quanh chỉ có một bóng người vây quanh Lôi Chấn Nhạc.

Kinh nghiệm đối địch của Lôi Chấn Nhạc cũng rất phong phú bây giờ đã quên đi cuộc tỉ thí với Diệp Thiên mà đứng ngay tại chỗ muốn lấy bất biến ứng vạn biến mấy lần Diệp Thiên tấn công đều bị Diệp Thiên đẩy ra ngoài.

Nhưng người sáng suốt đều nhìn ra tuy tạm thời Lôi Chấn Nhạc không bị rơi xuống nhưng thất bại chỉ là chuyện sớm muộn, từ trước đến nay bị đánh mà bị động thì chuyển bại thành thắng là vô cùng hiếm.

- Ha ha, vui quá!

Ngày thường khi đánh nhau Diệp Thiên chỉ cần ba quyền hai cước là xong nhưng chiến đấu với Lôi Chấn Nhạc một kỳ phùng địch thủ thì tất cả huyết khí của Diệp Thiên đã được khuấy động, hẳn vô cùng vui sướng.

- Đây, không phải vừa mới nói thua kém rồi sao?

Một lần khi gần đến công phạt, Diệp Thiên và Lôi Chấn Nhạc đều liều mạng nhưng hẳn sững sốt phát hiện thấy khí lực của ông ta ít hơn trước rất nhiều.

Lúc này hai người giao thủ mới được 50 phút Lôi Chấn Nhạc đã nửa bước tiến vào siêu phàm nhưng sức lực lại không chịu được như thể theo lý thuyết thì chỉ nửa canh giờ nữa thì khí huyết sẽ suy yếu dần.

- Hông rồi, sau khi ông ta tiến vào siêu phàm nhưng tu vi chưa chắc các bệnh không tiện nói ra đã phát tác.

Chính diện với Lôi Chấn Nhạc, Diệp Thiên nhìn ông ta có vẻ u tối, hẳn hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Lôi Chấn Nhạc đã trải qua cả trăm ngàn trận chiến, chịu cũng không ít cả nội, lẫn ngoại thương nếu cởi quần áo ông ta thì trên cơ thể có đến cả trên dưới một trăm vết sẹo.

Hơn nữa ông ta đã giết được một ngàn tên địch, làm bị thương 800 tên mà hơn 80 tuổi vẫn có thể tiến vào được siêu phàm cũng xem như là trường hợp hiếm thấy.

Tiến vào siêu phàm chính là đại diện cho đỉnh cao của sự tu luyện, lúc này cả nội ngoại quyền pháp như trăm sông đổ về một biển, chỉ cần Lôi Chấn Nhạc chuyên tâm thì đều có thể giải trừ những bệnh khó nói.

Lôi Chấn Nhạc vừa mới bắt đầu không lâu căn bản là không có thời gian để nhận ra mình đã tiến vào siêu phàm.

Nếu như võ công của Diệp Thiên chỉ nhẹ nhàng như ngày thường thì đã bị Lôi Chấn Nhạc hạ gục nhưng có thể tu vi của hắn cao hơn ông ta nên khí quyền cước giao nhau đã làm cho những bện ẩn sâu trong cơ thể ông ta phát tác.

- Diệp Thiên, hạ thủ lưu tình!

Tuy mọi người đều không so sánh võ công của hai người nữa nhưng họ cũng rất tinh mắt, ít nhất thì đã có Đổ Phi nhìn ra tình trạng

của Lôi Chấn Nhạc đang xấu đi.

- Tam đệ, mau nhận thua đi!

Lý Tùng Thu lớn giọng, ông và Lôi Chấn Nhạc đã kết bạn cả hơn nửa thế kỉ, tình cảm không đơn thuần chỉ là huynh đệ, ông tuyệt vọng nhìn Lôi Chấn Nhạc đang bị hủy hoại dưới tay Diệp Thiên.

Phải biết rằng khi hai người trong Hồng môn giao đấu thì khi xuất hiện thương vong cũng không thể trách tội đối phương, nếu Diệp Thiên cay độc lấy đi tính mạng của Lôi Chấn Nhạc thì cũng không ai được nói gì.

Nhưng lúc này coi như Lôi Chấn Nhạc đã thua, ông ta cũng phải hỏi Diệp Thiên có muốn hay không vì lúc Diệp Thiên thay đổi quyền pháp đã chuyển từ tránh sang thế tiến công, sức mạnh quá lớn đè ép Lôi Chấn Nhạc thậm chí khiến ông ta có muốn cũng không nói được gì.

- Xuống đi!

Một cánh tay dài đỡ Lôi Chấn Nhạc lên, Diệp Thiên nhún xuống không để Lôi Chấn Nhạc rớt tay về song trường đã đâm trên ngực ông ta.

Nhìn qua thì Tam Kích này rất nhẹ không có sức lực gì nhưng khiến cho thân thể Lôi Chấn Nhạc đột nhiên cứng còng lại, máu phun ra cùng với tiếng hấn kêu lên thảm thiết.

- Tam đệ!

- Lôi thúc!

Mấy tiếng gọi vang lên, người thân chạy ra đỡ lấy Lôi Chấn Nhạc.

- Diệp gia cứ coi như lúc trước Lôi thúc có khiêu khích ngài nhưng ngài cũng không cần phải hạ thủ đoạn độc ác này chứ?

Đỡ vai Lôi Chấn Nhạc, Đổ Phi nhìn về phía Diệp Thiên đầy giận giữ.

Tuy Lôi Hồ không được lòng mọi người nhưng Hồng môn rất kính trọng những người có tuổi, thấy ông ta bị Diệp Thiên đả trọng thương học cả máu tươi Đổ Phi cũng thấy tức giận.

Không ít người có cùng suy nghĩ với Đỗ Phi nhất là những người đã cùng đấu tranh giành thiên hạ với Lôi Chấn Nhạc hồi đầu năm, mắt họ đỏ lên cảm thấy máu tươi của Lôi Chấn Hồ như của chính mình vậy.

- Đỗ Phi, là những ẩn bệnh trong người ông ta phát tác, thổ được máu này ra là chuyện tốt đấy.

Diệp Thiên lắc đầu, hít một hơi thật sâu, theo lý thuyết thì vừa mới đối chiến kịch liệt khí huyết phải dồi dào mới đúng, nhưng mặt hắn lại tái nhợt đi.

- Nói láo, đánh người học cả máu ra mà vẫn nói đó là chuyện tốt à?

Diệp Thiên còn chưa nói xong đã bị các đại lão xông đến, trên mặt hiện rõ vẻ căm phẫn nếu không phải bây giờ đang bận với cuộc họp này thì e rằng họ đã triệu tập cả hàng triệu đệ tử cùng liều mạng với Diệp Thiên.

- Khụ khụ....

Trong lúc mọi người đang vây quanh Diệp Thiên, Lôi Chấn Nhạc ho một tiếng thổ ra một cục máu cứng.

- Phủ tạng cũng bị đánh nát rồi sao?

Lý Tùng Thu ngồi trong xe lăn tròn mắt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 610

Chậu Vàng Rửa Tay (Thượng)

Ta cùng ngươi liều mạng!

Bồi đường đại lão thuở nhỏ mất mẹ, khi hắn tám tuổi, cha cũng đã chết ở một lần đánh nhau, là Lôi Chấn Nhạc từ nhỏ nhận nuôi hắn, nhìn thấy Lôi Chấn Nhạc phun ra máu, cũng nhin không được nữa, liền đánh về phía Diệp Thiên.

Lý Tùng Thu sắc mặt âm trầm ngồi ở xe lăn, cũng không ngăn cản hắn, nếu Diệp Thiên thật sự là xuông tay độc ác, hắn tình nguyện bỏ qua tín nghĩa mấy trăm năm qua của Hồng môn, cũng phải đòi công bằng từ Diệp Thiên.

Nhưng không đợi Bồi đường đại lão bỏ nhào vào trước mặt Diệp Thiên, trong tai mọi người liền vang lên một tiếng hô to:

- Mẹ kiếp, Tư Không, nể tiểu tử này được sao?

Theo tiếng kêu la, một cái quạt hương bồ to giống như bàn tay sượt qua sau vạt áo Bồi đường đại lão, nhưng quay lại, một trăm năm sáu chục cân (bằng 80Kg) thịt trên người hắn bị nhấc lên.

- Cha...

- Lôi thúc?

- Lão Tam?

Mọi người theo tiếng nói nhìn lại, trên mặt mọi người nhất thời lộ ra thần sắc mừng rỡ, người tóm lấy Bồi đường Tư Không Minh, đúng là Lôi Chấn Nhạc vừa rồi mồm nôn ra máu.

- Lão Tam, này ... đây là có chuyện gì?

Lý Tùng Thu khó hiểu nhìn về phía Lôi Chấn Nhạc, ở ngực của hắn, còn có máu tươi, nhìn qua rất khiến cho người ta lo lắng.

- Nhị ca, đệ không sao.

Lôi Chấn Nhạc khoát tay, đẩy Tư Không Minh sang một bên, bước đi tới trước mặt Diệp Thiên, hai tay ôm quyền, bái thật sâu.

- Diệp gia, Lôi mỗ có nhiều mạo phạm, ngài đại nhân đại lượng, lấy ơn báo oán, Lôi mỗ xin ngài thứ tội!

Lôi Chấn Nhạc cúi người, đầu ngang bằng với cái tất, ở thời xưa, không khác gì cúi lạy lễ tiết, thông thường chỉ có văn bói đối mặt trường bói thì mới có thể hành lễ lớn như vậy.

Sau một bái, Lôi Chấn Nhạc cũng không đứng dậy, mà chờ Diệp Thiên đáp lời, tựa hồ Diệp Thiên không tiếp nhận tha thứ hắn. Lôi Chấn Nhạc sẽ cúi mãi không dậy.

- Khụ... Khụ khụ...

Diệp Thiên mới vừa mở miệng nói chuyện, trên mặt liền hiện ra một tia hồng hồng, ho khan vài tiếng, nói:

- Lôi trưởng lão. Thái độ làm người của ông Diệp mỗ thật là kính trọng, nhưng trong nhà tiểu bói cũng không thể quá mức sùng nịch, bằng không đợi khi ông trăm tuổi, người khác vị tất còn có thể nhớ mà nể mặt ông!

Vừa rồi vỗ vào trên ngực Lôi Chấn Nhạc ba chương, Diệp Thiên cũng phải trả cái giá lớn.

Ba chương này, cơ hồ ẩn chứa chân khí nửa người Diệp Thiên, dùng thủ pháp độc đáo rót vào trong cơ thể Lôi Chấn Nhạc, đưa tu huyết giữa ngực và bụng hắn đi ra.

Nếu không phải Diệp Thiên đánh ba chương. Cho dù vừa rồi ngừng tay, bệnh không tiện nói ra của Lôi Chấn Nhạc tái phát, hơn nữa tích tụ ở trong người không thể bài xuất, tuy rằng cũng không nhất định sẽ làm cho tính mạng khó giữ được, nhưng võ công cũng đừng nghĩ tiếp tục có được.

Thấy Lôi Chấn Nhạc giải thích như vậy, lại nhìn máu đỏ sẫm trên mặt đất kia, mọi người vây xem cũng có chút minh bạch rồi.

Những ông lão đồng lứa với Lôi Chấn Nhạc, có thể làm cho người ta chịu ân huệ, nhưng mình tuyệt đối không chịu mang ơn người ta, kia so với muốn cái mạng già của hắn còn khó chịu hơn.

Cho nên Diệp Thiên vừa rồi đánh ba chương thực sự không phải là muốn lấy mạng Lôi Chấn Nhạc, mà hẳn là chữa thương cho hắn. Nếu không với tính tình Lôi Chấn Nhạc, ngay cả không địch lại, tuyệt đối cũng sẽ đối đầu Diệp Thiên đến cùng.

- Diệp gia, ngài dạy bảo lão Lôi nhớ kỹ!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Lôi Chấn Nhạc ngẩng lên, vài bước đi tới trước mặt Lôi Hồ, đưa tay xách hắn tới, ném trước mặt Diệp Thiên, nói:

- Lấy tạ tội Diệp gia!

- Cha? Cha bị làm sao vậy?

Lôi Hồ trên người vừa mới băng bó xong miệng vết thương, lại tràn ra máu tươi. Về mặt hoảng sợ nhìn cha, không biết người cha từ trước đến nay yêu thương mình, tại sao lại khác thường như thế?

- Mẹ nó, cái mạng lão tử này là Diệp gia nhật về, đập thêm mấy cái đầu cũng không bằng sao?

Lôi Chấn Nhạc trừng mắt, tay vỗ vào trên ót của Lôi Hồ. Tay hắn khiến Lôi Hồ đập đầu xuống đối với Diệp Thiên.

Lôi Hồ từ nhỏ sợ nhất cha, mắt thấy cha tức giận, lập tức đập đầu xuống không dám ngẩng lên, trong miệng nói:

- Diệp gia, thực xin lỗi, Lôi Hồ xin lạy bồi tội ngài!

- Lôi Hồ, nếu không nể mẹ ta xem giao tình hai nhà Lôi Tống với nhau mấy chục năm, ngươi có mấy cái mạng cũng không đủ đền.

Diệp Thiên có thể cảm nhận được Lôi Hồ nằm úp sấp dưới đất trong lòng đầy oán hận, nhưng hắn cũng không cần, cười lạnh nói:

- Ngươi mang tư tâm quá nặng, không thích hợp ở lại Hình đường, lui về hội trường lão phụng dưỡng người già đi!

- Người...!

Nghe được Diệp Thiên nói lời này, Lôi Hồ nhin không được ngẩng đầu lên, trong mắt bắn ra lửa giận, hắn năm nay mới hơn 40 tuổi, đang là thời hoàng kim, Diệp Thiên một câu này, chính là để cho hắn không còn ngày nổi danh.

- Người cái gì?

Phía sau Lôi Chấn Nhạc lại đập một cái vào trên đầu con,

- Diệt gia đang cho mày một đường sống, tiểu tử ngươi đừng không biết điều như vậy, Tư Không...

- Lôi thúc, tôi ở đây.

Tư Không Minh vội vàng lên tiếng, nhưng thân thể cũng đứng ở cách Lôi Chấn Nhạc bảy tám thước, hấn sợ Lôi Chấn Nhạc nổi giận sẽ xử lý cả đứa con của mình.

- Sáng mai sẽ đưa hấn quay về Canada, trong vòng ba năm, bắt tiểu tử này luyện chữ bồi dưỡng phẩm chất đức hạnh, khi nào tính khí sửa tốt, khi đó tiếp tục để cho hấn trở về!

- Lôi thúc, nhưng... nhưng Hồ Tử vẫn là Đường chủ Hình đường mà?

Tư Không Minh lặng đi một chút, Lôi Hồ có thể leo đến vị trí này, cố nhiên có lực ảnh hưởng của Lôi Chấn Nhạc, nhưng chính hấn cũng đã trả giá rất nhiều, cố gắng nhiều.

- Đường chủ cái rắm, bắt đầu từ bây giờ nó không làm nữa!

Lôi Chấn Nhạc quay đầu lại nhìn về phía Lý Tùng Thu, nói:

- Nhị ca, hôm nay nội ngoại bát đường cùng chư vị Đại Lão đều ở đây, Lôi Hồ giết hại huynh đệ trong bang, tôi đề nghị, miễn đi chức vụ Đường chủ Hình đường của nó!

- Lão Tam, có phải đang lo lắng quá nhiều hay không?

Lý Tùng Thu nhìn về phía Lôi Chấn Nhạc, Đường chủ Hình đường ở Hồng môn là vị trí rất trọng yếu, Lôi Hồ rời đi, sẽ khiến cho ở đó lộn xộn, Lý Tùng Thu còn chưa có chuẩn bị.

- Diệt gia, người xem chuyện này?

Lý Tùng Thu lại nhìn về phía Diệt Thiên, hấn muốn cho Diệt Thiên nói khuyên một câu, sau đó để Lôi Chấn Nhạc liền bỏ qua

chuyện này đi.

- Lý hội trưởng, tôi cũng cảm giác Lôi Hồ không thích hợp đảm nhiệm chức vụ Hình đường, đương nhiên, tôi chỉ là ý kiến cá nhân.

Diệp Thiên bĩu môi, nếu không vì thể diện Lôi Chấn Nhạc, Lôi Hồ hôm nay sớm đã phơi thây tại chỗ, hấn há lại giúp Lôi Hồ đi nói chuyện?

- Không cần nghĩ nhiều, mọi người giơ tay biểu quyết đi!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trong lòng Lôi Chấn Nhạc căng thẳng, đứng nhìn hấn tính tình nóng nảy, trên thực tế Lôi Chấn Nhạc rất hiểu chuyện nhỏ, đại sự đều hiểu hơn so với ai khác.

Diệp Thiên mới vừa nói không truy cứu trách nhiệm của mình, nhưng cũng không nói sẽ tha thứ cho con trai mình ngay, chỉ có để cho Lôi Hồ hoàn toàn biến mất ở trước mặt Diệp Thiên, có lẽ hấn có thể tránh được một kiếp nạn này.

Trong Hồng môn, cần bãi miễn cấp bậc Đại lão Đường chủ, nhất định phải mời dự họp đại hội Hồng môn, sau đó do Đại lão Nội Ngoại bát đường cùng đại lão các nơi giơ tay biểu quyết, hôm nay vừa vặn phù hợp điều kiện này.

- Hồng môn thật sự là cần thay đổi!

Những Đại lão vậy xem có chút lớn tuổi đều cảm giác có chút đột ngột đối với chuyện đã xảy ra hôm nay, nhưng nếu Lôi Chấn Nhạc và Lý Tùng Thu đã đồng ý, bọn hấn cũng chỉ có thể giơ tay lên.

Thấy đồng loạt giơ tay lên, Lôi Hồ đang quỳ rạp xuống đất không khỏi xám sắc mặt.

Hấn lúc này mới biết, nhân duyên chính mình ở Hồng môn cũng không tốt như tưởng tượng, mọi người cho hấn mặt mũi, có lẽ đều là vì thể diện của cha.

Khi mọi người giơ tay biểu quyết, vị trí Đường chủ của Lôi Hồ này, đã xem như tự động bị bãi miễn, Lôi Chấn Nhạc chấp tay đối với mọi người, nói:

- Lão Lôi tuổi già sức yếu, phó hội trưởng này không đảm nổi, Đỗ Phi, vị trí của ta liền cho người làm đi!

Hôm nay sau chuyện này, tin tưởng người trong Hồng môn đều sẽ biết bọn chuyện cha con tính kế hại Tống Vĩ Lan, Lôi Chấn Nhạc

cả đời oanh liệt, cũng không muốn bị người chỉ chỉ trỏ trỏ trước mặt khi ở lại Hồng môn.

- Lôi thúc, chuyện này... chuyện này không thích hợp mà?

Nghe được Lôi Chấn Nhạc nói vậy, Đổ Phi không khỏi ngậm ngẫn cả người, đã cùng Diệp Thiên trao đổi, trong lòng hẳn có chút hứng khởi thương vị, nhưng hẳn chưa từng có nghĩ cần giảm trên vai Lôi Chấn Nhạc mà đi.

- Không có gì không thích hợp, tâm địa cháu tốt hơn nếu so với Hồ Tử, Nhị ca cũng già rồi, ngày sau Hồng môn liền trông vào cháu!

Trong lời nói của Lôi Chấn Nhạc có chút thương cảm, hẳn vì Hồng môn mà kính dâng ra tinh lực cả đời, mặc dù mình phải rời khỏi Hồng môn, cũng không hi vọng Hồng môn suy bại đi xuống.

- Lôi trưởng lão, ở lại đi!

- Đúng, Lôi trưởng lão, ngài không thể rời Hồng môn được!

Tuy rằng tính tình Lôi Chấn Nhạc nóng nảy, nhưng chưa từng có tư tâm, từ trước đến nay làm người trong Hồng môn kính trọng, trước mắt nghe nói hẳn muốn từ chức vị phó hội trưởng, nhất thời vang lên tiếng nỉu giữ.

- Chư vị, Lôi mỗ tôi làm việc không đúng đắn, thật sự là không còn mặt mũi ở lại, ngày sau chư vị nếu còn nhớ rõ Lôi mỗ, đến Canada thăm lão một chút là được, chỉ cần là huynh đệ, Lôi mỗ nhất định quét dọn giường chiếu đón chào!

Lôi Chấn Nhạc lại vừa chấp tay đối với bốn phía, nói:

- Nói ngắn tình trường, mấy ngày nữa Lôi mỗ chậu vàng rửa tay, mời Diệp gia cùng chư vị tham ngộ!

Chậu vàng rửa tay là một loại nghi thức cử hành khi người trong giang hồ thoái lui, trở lại đường ngay, người đó sau khi hai tay rửa trong chậu, tuyên thệ từ nay về sau không bao giờ động kiếm quyền nữa, quyết không hỏi đến ân oán trong chốn võ lâm.

Thông thường cử hành xong nghi thức chậu vàng rửa tay, đại biểu cho rửa sạch ân oán giang hồ, cho dù có người thù oán, cũng không thể tiếp tục trả thù đối với người đã trở lại đường ngay, nếu không thì sẽ bị người trong giang hồ hợp nhau tấn công.

Lôi Chấn Nhạc xem như cảm được thì cũng buông được, trong thời gian thật ngắn, liền làm ra quyết định như thế, sự quyết đoán

không hổ là hào kiệt Hồng môn một đời.

- Được, Diệp mỗ nhất định tham gia.

Diệp Thiên gật gật đầu nói:

- Lôi trưởng lão trở về nghỉ ngơi ba năm, lúc đó bệnh gì đều có thể thanh trừ đi, chuyện giang hồ không tham gia cũng tốt.

Tu vi tiến vào đến cảnh giới siêu phàm, cơ thể người sẽ có biến hóa long trời lở đất, sinh lý cơ năng biến chất sẽ một lần nữa toả sáng sinh lực, tốc độ phân tách tế bào cũng sẽ chậm lại, đây là nguyên nhân Lý Thiện Nguyên sống lâu trăm tuổi.

Năm đó Lôi Chân Nhạc bị thương nhiều, quá trình này sợ là cần nhiều năm, nhưng dùng ba năm đổi được một hai chục năm dương thọ, cũng tính là lời.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 611

Rửa Tay Gác Kiếm (Trung)

Các vị, Lôi mỗ tôi xin phép đi trước, 3 ngày sau kính mời chư vị hạ cố đến chơi!

Lôi Chấn Nhạc là 1 người hành sự dứt khoát, chấp tay xin phép mọi người xung quanh, nhắc con trai đang ngã trên mặt đất dậy, xoay người đi nhanh ra ngoài.

Tuy rằng dáng người vẫn cao to như thế, bả vai vẫn rộng lớn như thế, nhưng lại khiến cho người ta cái cảm giác anh hùng tuổi xế chiều, có rất nhiều lão đại theo Lôi Chấn Nhạc ngang dọc giang hồ từ lâu đã ngân ngấn lệ, nước mắt hình như đã trào ra.

- Diệp gia, thaở mẫn ý cậu chưa?

Sau khi Lôi Chấn Nhạc rời đi, Tư Không Minh về mặt không mấy thiện cảm nhìn về phía Diệp Thiên.

- Ấy? Sao lại nói thế?

Diệp Thiên hơi nhú mày, cậu cũng không thể ngờ được uy tín Lôi Chấn Nhạc ở Hồng môn lại lớn như vậy, khiến cho mọi người nảy sinh thái độ ghét với cậu.

Tư Không Minh là 1 người được Lôi Chấn Nhạc nuôi nấng, lúc này trong lòng tràn đầy oán giận, mở miệng nói:

- Đuổi Lôi thúc đi, uy sát của Diệp gia đúng là lớn thật đấy.

- Tư Không, không được nói năng xằng bậy, lão Lôi làm chuyện sai, Hồng môn của chúng ta không thể không phân biệt đúng sai được!

Lý Tùng Thu khi này đã hỏi Đỗ Phi mọi chuyện, biết là cha con Lôi Chấn Nhạc đã làm sai chuyện, việc đầu tiên là phá hỏng quy tắc

giang hồ.

Nếu như Diệp Thiên không có quan hệ gì với Hồng môn, dựa vào bản lĩnh của mình, cậu đã trực tiếp đến hạ sát, Lôi Chấn Nhạc chưa chắc đã có thể sống đến già, kết quả như bây giờ đã là may mắn trong tai họa rồi.

- Lôi thúc đã làm sai cái gì?

Tư Không Minh hét lên, kỳ thực cậu biết chuyện Lôi Chấn Nhạc cãi bầy lừa tiền Tổng Vĩ Lan, thế nhưng Tổng Vĩ Lan cũng không phải là người trong Hồng môn, lúc đó Diệp Thiên cũng chưa gia nhập Hồng môn, không phải người không biết thì không có tội sao.

- Lão Lôi lừa tiền của Tổng Vĩ Lan, chuẩn bị đưa cho Lôi Hồ.

- Hội trưởng, việc này đừng nhắc đến nữa, Lôi trưởng lão đã quyết định rửa tay gác kiếm, việc này cũng coi như bỏ đi!

Lý Tùng Thu còn chưa nói dứt, đã bị tiếng Diệp Thiên ngắt quãng.

Diệp Thiên tham gia vào Hồng môn chỉ để giải quyết mối nguy của mẹ, cũng không muốn phát triển trong môn phái này, số phận của Hồng môn có cái nhìn với cậu thế nào, Diệp Thiên căn bản là không quan tâm.

Thế nhưng mặc dù Diệp Thiên chặn lại kịp thời, nhưng những người có mặt lúc này đều nghe được 1 chút manh mối, là Lôi Chấn Nhạc sai trước, Diệp Thiên mới nảy sinh xung đột như vậy.

Hơn nữa chuyện hôm nay vẫn là do Lôi Hồ khiêu khích Diệp Thiên, mọi người cũng thấy rõ nên ác cảm với Diệp Thiên kia cũng giảm đi phân nửa.

- Diệp gia đại lượng, nể mặt lão Lôi, tôi thay mặt lão Lôi cảm ơn cậu!

Lý Tùng Thu cảm kích chấp tay hướng về Diệp Thiên, sau đó nhìn về phía mọi người, nói:

- Các vị...

- Lôi Hồ đã mất vị trí Đại lão ở Hình Đường rồi, Lôi Chấn Nhạc cũng từ chức phó hội trưởng, đợi lát nữa họp, ta sẽ đề nghị mở đại hội Hồng môn.

Cha con họ Lôi rời đi, tình thế ảnh hưởng mạnh đến Hồng môn, nếu như xử lý không tốt rất có khả năng sẽ phát sinh chuyện đồng môn tương tàn.

Cho nên Lý Tùng Thu mới nghĩ đến kế nhân lúc đang còn nóng thì rèn sắt luôn, không để cho đại lão trong môn phái mọc nổi với nhau, giải quyết dứt khoát bố trí ổn thỏa chuyện mọi chuyện.

Tổng Vĩ Lan khó khăn trong Hồng môn, về căn bản đã giải quyết xong, Diệp Thiên không muốn nhúng tay vào chuyện của Hồng môn nữa, lập tức mở miệng nói:

- Hội trường, tôi hơi mệt, bữa liên hoan này tôi không tham gia đâu, để khi khác tôi mời các vị huynh đệ bữa rượu đền tội sau vậy.

- Diệp gia tổn sức rồi, đi thông thả!

- Diệp gia đi thông thả, để hôm khác làm 1 bữa say vậy!

- Diệp gia, buổi tối có rảnh không, Hồ mỗ muốn đến thăm 1 chút!

Diệp Thiên đã mở miệng phải đi, lập tức trong sân trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Mọi người lúc này mới nhớ lại, Diệp Thiên chính là “đại” trưởng lão duy nhất trong Hồng môn, cho dù Diệp Thiên không tranh chức quyền, nhưng cái ghế đứng đầu Hồng môn này chắc chắn phải để cho cậu ngồi.

Người trong giang hồ, không chỉ nói đến thể diện, nhưng ông lão có quyền thế không thiếu, nhưng duy nhất thiếu thân phận tiền bối, nếu phải bái Diệp Thiên làm sư phụ, những người bình thường xưng hô huynh huynh đệ đệ, gặp mặt phải gọi là ông, thế thì có mấy phần thoải mái chứ?

Có được mối quan hệ này, ân oán nhà họ Lôi cũng trở nên bớt nghiêm trọng hơn, tất cả mọi người đều muốn kết giao với Diệp Thiên càng gần càng tốt, từ Hương Đường ra đến sân, Diệp Thiên đi mất 7, 8 phút.

Sau khi về đến Tứ Hợp Viện nhà Đỗ Phi, Diệp Thiên cười khở lắc đầu, xem ra mình vẫn thích hợp 1 mình hơn, bang hội phức tạp quá, không phải 1 mình thì có thể chơi bời thông dong hơn sao?

Ngồi trong phòng cả 1 buổi chiều, đến 5, 6 giờ chiều, Đỗ Phi kích động chạy thẳng về, mặt đỏ tía tai, vừa bước vào phòng uống liền

mấy cốc nước lạnh.

Diệp Thiên đi từ trong buồng ra, nhìn bộ dạng Đỗ Phi, cười trêu chọc nói:

- Thế nào? Vị trí đứng đầu Hồng môn chưa phải là của ông à?

Phải nói Đỗ Phi hôm nay thực sự có ý thẳng quan tiến chức, đến cả người mù cũng nhận thấy Lý Tùng Thu ưu ái hẳn hơn, hơn nữa hẳn vốn đã thâm ngồi lên vị trí thứ 3 của Hồng môn, lần này nhậm chức môn chủ, chắc chắn là do hẳn rồi.

Cho nên buổi tiệc rượu tối nay, Đỗ Phi trở thành mục tiêu mời rượu của mọi người, tuy rằng tu luyện của hẳn ta không tồi, nhưng hơn 10 cân rượu trắng rót vào bụng, lúc này hình như đứng không vững nữa.

- Diệp gia, cũng không dám nói như vậy, trong Hồng môn còn có nhiều người từng trải và tư cách hơn Đỗ Phi nhiều.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Đỗ Phi say rượu mới như tỉnh lại 1 nửa, cười nói:

- Diệp gia còn trẻ như vậy, thân phận trưởng bối cao lại như thế, nếu như cậu thích thì còn dễ hơn tôi nhiều.

- Ông lại mở mắt nói bừa rồi.

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, tức giận nói:

- Người trong Hồng môn hôm nay coi như 1 nửa bị tôi trừng phạt, những người này sợ là hận tôi tới mức không thể bắt tôi không đến Hồng môn nữa ấy chứ.

Đỗ phi cười nói:

- Làm gì thế chứ, Diệp gia, đại hội Hồng môn ngày mai cậu nhất định phải tham dự đấy.

- Tham dự đại hội Hồng môn à? Thôi bỏ đi.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Tôi không muốn tham gia mấy cái đại hội kiểu thế đâu, mấy ngày nữa sau khi tham gia lễ hội rửa tay gác kiếm của lão Lôi xong, tôi

còn có việc phải làm, ngày mai ông nói với hội trưởng Lý 1 câu đại hội tôi không tham gia đâu.

Diệp Thiên lần này đến Mĩ có 2 mục đích, thứ nhất giải quyết chuyện nguy hại của mẹ ở Hồng môn, thứ hai chính là giải thi đấu boxing ngầm thế giới.

Nhất là sau khi nhìn thấy Lôi Chấn Nhạc xong, trong lòng Diệp Thiên càng thêm mong chờ, cái này trong nước ần núp, trong phái Hồng môn nhiều cao thủ ần dật, còn không biết trong trận đấu quyền anh ngầm gặp những ai nữa.

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, trong lòng Đỗ Phi có 1 chút thất vọng, những cũng không dám khuyên nhiều, sau khi hàn huyên vài câu cùng Diệp Thiên thì đi nghỉ ngơi, ngày mai tham dự đại hội Hồng môn, đối với ông ta là 1 chuyện trọng đại.

Thời gian tổ chức đại hội Hồng môn vượt quá dự tính của Diệp Thiên, suốt 2 ngày mới kết thúc, dưới sự chủ trì của 2 đại lão Lý Tùng Thu và Lôi Chấn Nhạc, thứ bậc trong Hồng môn được 1 lần thay da đổi thịt.

Không chỉ có Lôi Chấn Nhạc nhường lại vị trí phó hội trưởng mà ngay cả Lý Tùng Thu cũng chính thức tuyên bố thôi nhậm chức hội trưởng Hồng môn.

Sau khi Lôi Chấn Nhạc và Lý Tùng Thu thôi chức, Đỗ Phi dĩ nhiên được lên chức, ngồi vào vị trí hội trưởng Hồng môn.

Tục ngữ nói vua nào thần nấy, sau khi Lý Tùng Thu và Lôi Chấn Nhạc rút lui, những người như Tư Không Minh cũng lần lượt rút lui khỏi Bát Đường, đổi chỗ cho đệ tử hồng môn của Đỗ Phi.

Trong 2 ngày đó, môn phái Hồng môn đã thay đổi long trời lở đất, Lý Tùng Thu và Lôi Chấn Nhạc rút lui, đại diện cho thế hệ trước rút lui, đem Hồng Môn tiến vào 1 thời kỳ phát triển mới.

- Lão La, sao bây giờ ông mới đến?

Mấy ngày liền Đỗ Phi bận rộn tụi bụi, 2 ngày liền không về, sáng sớm ngày thứ 3 lại cùng La Trí Bính đến đón Diệp Thiên.

- Diệp gia, Lôi gia không còn trong môn phái nữa, tôi đón cậu qua đó.

Quan hệ La Trí Bính và Đỗ Phi vô cùng tốt, lần này cũng tiến vào được trong Bát Đường, thế nhưng trước mặt Diệp Thiên hẳn lại rất cẩn thận không dám lộ ra về đặc ý.

Chỗ ở của Lôi Chấn Nhạc ở Hồng môn giao cho con trai, còn ông ta thì ở 1 trang viên ở ngoại ô thành phố, nơi đó không khí mênh mông bát ngát, rất thích hợp để luyện công rèn luyện thân thể.

- Ấy? Những người này là ai thế?

Ngồi sau xe La Trí Bính, Diệp Thiên phát hiện, ở phố người Hoa có ít nhất 20 cặp mắt người nước ngoài dán chặt vào xe mình.

Hơn nữa lúc xe hơi đi ra khỏi phố người Hoa, sau lưng còn có 2 xe Ford đặc công, không có 1 chút động tác theo dõi nào, cũng không bấm còi.

- Diệp gia, không cần để ý đến bọn họ đâu, chúng ta là công dân tốt tuân thủ pháp luật, cảnh sát ở đây bảo vệ chúng ta thôi.

Quay đầu lại nhìn xe cảnh sát, La Trí Bính không khỏi cười lên, người Hoa ở nước Mĩ này này không quyền không thể rất dễ bị bắt nạt.

Nhưng lúc bạn có thể bầu cử ở các thành phố hay các tiểu bang thì cảnh sát hay là bộ ngành chấp pháp sẽ đặc biệt phụ trách bảo hộ cho những người nộp thuế.

Quả nhiên, 2 xe cảnh sát thực sự giống như những người bảo vệ cho mấy người Diệp Thiên an toàn, đưa bọn họ đến thẳng trang viên trong thành phố, đương nhiên, bọn họ chỉ có thể giống như bạn đồng hành chờ bên ngoài trang viên mà thôi.

Còn về trong trang viên xảy ra chuyện gì, nhóm người cảnh sát không thể nào biết được, dựa theo pháp luật nước Mĩ, tài sản tư nhân là cao nhất, họ không có quyền xâm phạm.

- Diệp gia, ngài tới rồi?

- Diệp gia, thật là khó tìm ngài, hôm nay nhất định phải kính ngài 1 ly mới được.

Diệp Thiên và La Trí Bính vừa mới xuống xe, 2 nhóm người liền xông tới, trong lòng bọn họ đều hiểu được, Đỗ Phi lên được vị trí đó nhất định là có liên quan đến Diệp Thiên, đây chính là quý nhân.

- Nói hay, hôm nay nhất định cùng các vị say 1 bữa mới được.

Diệp Thiên vừa cười ha ha, vừa đảo mắt nhìn xung quanh, mà lúc này có 1 chiếc xe chống đạn trên đường, yên lặng không 1 tiếng

động tiến đến bên cạnh Diệp Thiên.

- Mẹ, mẹ tới rồi à?

Nhìn thấy Tống Vĩ Lan bước xuống xe, Diệp Thiên vội vàng nói với mọi người rồi ra đón.

- Con khiến cho lão Lô rửa tay gác kiếm, ông ngoại ở nhà tức đến giậm chân, mẹ có thể không đến sao?

Nhìn thấy con trai bình yên vô sự, nét mặt Tống Vĩ Lan lộ ra nét tươi cười.

Bà theo lời cha, Tống Hạo Thiên ở kinh thành tuy rằng xa ngàn dặm, nhưng chuyện xảy ra ở Hồng môn, hình như cùng lúc đó đều truyền đến tai Tống Hạo Thiên hết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 612

Rửa Tay Gác Kiếm (Hạ)

Tuy rành với chuyện Lôi Chấn Nhạc tính kế hại con gái, Tống Hạo Thiên vô cùng tức giận, nhưng đến tầng lớp như ông, vấn đề ông lo lắng lại không đơn giản là vấn đề tồn thất tiền bạc.

Hồng Môn là 1 môn phái đứng đầu thế giới người Hoa, tất nhiên đã sớm rút lui ra nước ngoài, nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn ở những nước châu Âu và Mĩ.

Cũng giống như trong tiểu thuyết, các bộ ngành ở mỗi thời kỳ khác nhau đều có 1 chính sách đối với những chính khách Mĩ, điều này hết sức quan trọng đối với sự phát triển của Trung Quốc.

Năm đó Tống thị ở nước ngoài cũng có qua lại với Hồng Môn, là do 1 tay Tống Hạo Thiên ra tay giúp sức, trong hơn 20 năm, Hồng môn ở trong nước đã có 1 số hoạt động thực sự có công hiến rất lớn.

Cho nên vừa nghe thấy Diệp Thiên đến Mĩ, làm thay đổi nội bộ Hồng môn, hơn nữa mấy người mà ngày xưa hồi còn ở Trung Quốc kết giao cùng như Lôi Chấn Nhạc cũng đều rút lui khỏi Hồng môn, lập tức khiến cho Tống Hạo Thiên cảm thấy tức giận.

Hơn nữa chuyện này thậm chí còn kinh động đến cả vị thủ trưởng cấp cao, nếu không phải 2 ngày sau có tin tức truyền đến, Đỗ Phi người tiếp nhận Hồng môn cũng có quan hệ chút ít với Tống gia, sợ là lần này Diệp Thiên đã làm 1 chuyện lỗ rồi.

- Mẹ, ông già ấy đậm chân ở nhà thì liên quan gì đến chuyện của con?

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi hỏi:

- Thế chuyện làm ăn của mẹ thế nào rồi? Có tồn thất lớn lắm không?

- Tồn thất tiền bạc không phải là vấn đề, thế nhưng mất lòng tin, sau này đội ngũ không tiện dẫn theo nữa!

Tổng Vĩ Lan lắc đầu cười khở, số tiền kia mặc dù đã được giữ lại, nhưng muốn lấy lại ít nhất cũng phải chờ hơn nửa năm nữa.

Mà quy tắc của quỹ ủy thác quản lý ngân sách đó khiến cho rất nhiều người cùng sự nghiệp của họ nản lòng, nếu không phải Tổng Vĩ Lan tới đúng lúc, chi sợ là để quốc thương mại lớn như vậy đã sụp đổ rồi.

Tổng Vĩ Lan biết con trai không có hứng thú với chuyện này, giải thích sơ qua 1 chút, mở miệng nói:

- Con trai, mẹ tính vẫn phải ở New York thêm 1 thời gian nữa, đợi mẹ xử lý xong chuyện này, sau này cũng không bao giờ qua đây nữa.

- Mẹ, không sao đâu, con còn muốn ở San Francisco 1 thời gian nữa, khi nào xong chuyện thì con qua New York tìm mẹ.

Diệp Thiên gạt gạt đầu, thấy người đến càng ngày càng nhiều, lập tức nói với mẹ:

- Chúng ta vào trong đi, mấy người giang hồ này rửa tay gác kiếm, không biết mẹ đến đây làm gì?

Tổng Vĩ Lan trừng mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái, nói:

- Đứa trẻ này, mẹ biết con có năng lực, thế nhưng chú Lôi mấy năm qua giúp đỡ mẹ rất nhiều, nhất định không được thất lễ đâu đấy.

- Vâng, con biết rồi, lát nữa con ngậm miệng lại là được chứ gì?

Diệp Thiên lắc đầu, chào mấy đệ tử Hồng môn bên cạnh, rồi đi đến chỗ trung tâm của hoa viên.

Lúc này ở đây đã rất náo nhiệt, các đại lão mấy ngày tham gia đại hội Hồng môn hình như đều đông đủ cả ở đây, ở chỗ sân luyện công trong hoa viên kia có 2 hàng ghế hơn mấy chục cái.

1 vài đệ tử thân phận thấp trong Hồng môn bận rộn bưng trà nước nóng, mà Lôi Chấn Nhạc chủ trì hôm nay còn đang đứng ở lối vào hoa viên, không ngừng đón tiếp khách đến.

Mặt khác còn có 1 vài đệ chạy bên ngoài hoa viên, bọn họ đây là sợ có người đến quấy rối.

Phải biết rằng, rửa tay gác kiếm chính là thông báo chính thức rút khỏi giang hồ, sau này không nhúng tay vào chuyện tranh chấp trong giang hồ nữa mà ân oán trước kia trong giang hồ cũng đều xóa bỏ hết.

Cho nên nói, nếu bên ngoài có người có thù hận với Lôi Chấn Nhạc cũng muốn giải quyết trước khi ông rửa tay gác kiếm, nếu không đợi đến khi 2 tay đặt vào trong chậu nước rồi thì sẽ không bao giờ trả thù Lôi Chấn Nhạc được nữa.

Cho nên trong giang hồ trước thời kỳ giải phóng, chuyện rửa tay gác kiếm không hề ít, nhưng có thể yên ổn tiến hành nghi thức lại không có nhiều, thậm chí còn có mấy lần trong nghi lễ máu chảy đầm đìa, xảy ra thảm án.

Lôi Chấn Nhạc 1 đời trải qua vô số chiến trận, tuy rằng phần lớn là xung đột với xã hội đen nước ngoài nhưng cũng có 1 vài kẻ thù trong võ lâm ở trong nước, cho nên nghi thức rửa tay gác kiếm của ông thì những đệ tử phụ trách canh gác ngoài cửa Hồng môn kia đều như là sắp gặp phải địch thủ.

- Diệp gia...

Dáng người cao lớn của Diệp Thiên nổi bật trong đám người đó, sau khi Lôi Chấn Nhạc ra đón mới phát hiện Tống Vi Lan cũng đến, nét mặt già nua không khỏi đỏ lên, nói:

- Vi Lan, lần này là sư thúc hồ đồ, nghe người khác xúi giục, Lôi thúc thực sự xin lỗi cháu!

Nếu đổi là Lôi Chấn Nhạc trước kia, đánh chết ông ta ông ta cũng không chịu nhận sai, nhưng sau khi tu luyện tiến vào giới hạn siêu phàm, ông đối với nhiều chuyện cũng xem thường đi.

- Chú Lôi, là Vi Lan không đúng, thời gian đó không đến thăm chú, nên mới gây nên hiểu lầm.

Tống Vi Lan luôn kính trọng Lôi Chấn Nhạc, sau khi xảy ra chuyện này vẫn luôn tự trách mình.

- Không nói nữa, cháu có thể đến tham dự nghi lễ rửa tay gác kiếm của chú Lôi, chú thực sự rất vui mừng!

Lôi Chấn Nhạc ngửa mặt lên trời cười to 1 tiếng, sắc mặt trầm lắng, nói:

- Cháu ý, ăn cây táo rào cây sung, không phải là chuyện tốt gì, Vi Lan, có cần chú Lôi giúp cháu xử lý hấn không.

Nói đến chuyện này, đều là do Tống Hiểu Long gây nên, Lôi Chấn Nhạc cho dù lòng dạ bao dung cũng không thể không hận Tống Hiểu Long thấu xương, không thể bằm hấn làm trăm mảnh được.

Tống Vi Lan không nói câu nào, Diệp Thiên cướp lời:

- Trưởng lão Lô, chuyện này không cần phiền đến ông, chúng tôi tự xử lý!

Nhiều lần tính kế với Tống Vĩ Lan, Diệp Thiên nhẫn nại đến cực điểm, cậu dự định sau khi kết thúc chuyến đi Mĩ này sẽ đến châu Phi 1 chuyến, tự tay chấm dứt ân oán này.

- Được, thế lão Lô tôi không nhúng tay nữa.

Lôi Chấn Nhạc cười ha ha, nói:

- Hai vị mời vào bên trong uống trà trước, lão Lô tôi còn phải tiếp khách nữa.

Nhìn thoáng qua sắc mặt con trai, Tống Vĩ Lan thở dài, cũng không nói gì, đi theo Diệp Thiên đến ghế đầu tiên nhất ngồi.

Hơn 10 phút sau, Lôi Chấn Nhạc nhìn thấy khách đến cũng đông đông rồi, đến đứng ở giữa hội trường, cao giọng nói:

- Các vị huynh đệ Hồng môn, cảm ơn mọi người đã đến dự nghi lễ rửa tay gác kiếm của Lôi Chấn Nhạc tôi!

Lôi Chấn Nhạc là phó hội trưởng Hồng môn, đồng thời cũng là đệ tử cuối cùng của “cánh tay thép” Trương Sách, cũng có quan hệ với vô số giới võ lâm nước ngoài, ngoài là người trong Hồng môn ra, còn là người phụ trách đại võ quán khắp nơi ở Mĩ.

- Tôi Lôi Chấn Nhạc tung hoành giang hồ 10 năm qua, giết vô số người, hôm nay rửa tay gác kiếm, giải quyết xong ân oán trước kia, những vị bằng hữu còn có ân oán với Lôi mỗ, xin mời tiến lên phía trước đâm tôi 1 đao!

Giọng Lôi Chấn Nhạc to vô cùng, cho dù không cần microphone thì ai ai cũng nghe rõ.

Theo tiếng nói, Lôi Chấn Nhạc tay cầm ra 1 thanh đao, cắm xuống cái bàn vuông trước mặt, nói:

- Lão Lô tôi đến đếm 10, sau 10 tiếng thì ân oán coi như chấm dứt hoàn toàn!

Người trong giang hồ rửa tay gác kiếm, chẳng những mời bạn bè đến xem lễ mà còn phải mời cả kẻ thù, nếu không kẻ thù không thừa nhận, cho dù sau khi rửa tay gác kiếm vẫn tìm đến trả thù.

- 1, 2, 3...

Tốc độ đếm của Lôi Chấn Nhạc cũng không nhanh, khoảng 7, 8 giây mới đếm 1 số.

Theo tiếng đếm của Lô Chấn Nhạc, đám người trở nên ồn ào hẳn lên, phải biết rằng, người Hoa nổi tiếng là không đoàn kết, đặc biệt trong võ quán thích đấu đá nhau, được người khác gọi là Lô Chấn Nhạc Vũ Phong Tử, năm đó cũng gây ra không ít chuyện.

- Lôi Lão Hồ, năm đó cha tôi bị ông chém 1 cánh tay, nằm liệt trên giường nửa năm thì qua đời, võ công không bằng người không nói chuyện, 1 bãi nước bọt này là hết ân oán!

Thời điểm Lôi Chấn Nhạc đếm đến 7, 1 người hơn 40 tuổi đi từ đám người ra, “khạc khạc” 1 ngụm nước bọt nhổ lên mặt Lôi Chấn Nhạc.

- Người dám!

Nhìn thấy cảnh như vậy, đám đệ tử Hồng môn bên cạnh bị kích động tròn mắt, khoe mắt căng lên, nhìn như tóe máu ra, Lôi Chấn Nhạc cả đời anh hùng, sao phải chịu nhục như vậy?

1 vài lão huynh đệ năm xưa tung hoành cùng Lôi Chấn Nhạc đã chửi ầm lên, định tiến lên hạ thủ.

- Dừng tay lại, 1 ngụm nước bọt hóa giải mạng sống, lão Lôi tôi nhận!

Lôi Chấn Nhạc quát to 1 tiếng, nói:

- Các vị huynh đệ, chúng ta cũng không mong rằng sau khi tôi rửa tay gác kiếm lại có thầy phoi ở đây chứ?

- Lôi đại ca?

- Lôi gia?

Hàng loạt tiếng xót thương thốt ra, những người đó cũng không dám tiến lên nữa, nếu hôm nay đánh người trung niên đó ở hội trường này, nghi lễ rửa tay gác kiếm của Lôi Chấn Nhạc coi như bị bọn họ làm hỏng rồi.

- Chín!

Thốt ra những số cuối cùng, Lôi Chấn Nhạc dừng lại, nhìn quanh nói:

- Nếu như không có ai nữa, Lôi mỡ như vậy là rút khỏi giang hồ, tranh đấu giang hồ sau này cũng không có liên quan gì đến Lôi mỡ nữa!

Khí thế đệ tử Hồng môn như sóng, ngay cả những người có chút oán hận với Lôi Chấn Nhạc cũng chỉ đành nuốt hận, hơn nữa bãi nước bọt khi nãy của người trung niên vừa rồi cũng khóa giải không ít oán khí trong lòng bọn họ.

Chậu nước đặt trước mặt Lôi Chấn Nhạc, đích thị là chậu vàng chậu nước phản xạ ánh sáng kim loại lên mặt mọi người, sau khi đếm đến 10, 2 tay Lôi Chấn Nhạc nhúng vào trong chậu nước.

Hai tay không ngừng khua khua trong chậu nước, Lôi Chấn Nhạc nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Tung hoành giang hồ hơn 10 năm, giết người như ngóe, có thể có ngày hôm nay, có thể được chết già, hoàn toàn là do Diệp gia ban tặng, xin mời Diệp gia lên lau tay giúp Lôi mỡ!

Lúc nghi lễ Rửa tay gác kiếm hoàn thành, nhất định phải mời 1 vị tiền bối đức cao vọng trọng lau tay, trong đó cũng có ý nói rõ, nếu sau này có người còn tìm đến người đã rửa tay thì vị tiền bối đó sẽ ra mặt.

Sau khi nghe Lôi Chấn Nhạc mời Diệp Thiên lau tay, ngụ ý chắc chắn là muốn Diệp Thiên bỏ qua Lôi Hồ, trong lòng Diệp Thiên cũng rõ, lập tức đứng dậy.

Nhìn Lôi Chấn Nhạc, Diệp Thiên thờ dài, nói:

- Lôi trưởng lão, Lôi Hồ đầu mũi thẳng, lông mày xoáy, mí mắt hẹp, mệnh của hắn không phải là tốt, ông còn phải quản hắn 5 năm nữa, nếu không thì tất có họa sát thân!

Đầu mũi thẳng đại biểu cho ngũ mã phanh thây, lông mày xoáy, mí mắt hẹp nói rõ người này lòng dạ hẹp hòi, tính tình bộp chộp, theo tướng pháp của Diệp Thiên, Lôi Hồ có thể sống đến ngày hôm nay coi như mạng lớn.

- Cảm ơn Diệp gia nhắc nhở, Lôi mỡ về sẽ quan giáo nghiêm khắc hơn!

Lôi Chấn Nhạc nghe vậy rùng mình, đệ tử của tướng sư Lý Thiện Nguyên đã nói, ông ta không dám sơ suất.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỬ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 613

Hiệu Nữ Hoàng

Diệp Thiên gật gật đầu, cảm thấy nhẹ nhõm, tục ngữ nói mệnh là do trời định, rất nhiều chuyện phong thủy tuy rằng có thể thôi diễn ra nhưng lại không thể thay đổi kết quả được.

Giống như là “thôi bói đồ” lưu truyền hàng triệu năm, trong hàng triệu năm này cũng có không ít cao nhân dị sĩ thôi diễn ra điều huyền bí trong đó, các triều đại vua chúa cũng vô cùng coi trọng.

Nhưng dòng lịch sử chuyển động như bánh xe, cho đến ngày nay, tất cả những thứ phải trải qua đều trải qua, cũng giống như Diệp Thiên có thể quan sát chỗ lợi hại của thiên cơ.

Tướng mạo Lôi Hồ hung ác, không phải tướng trường thọ, trong 3 năm tất có họa sát thân, Diệp Thiên nể mặt Lôi Chấn Nhạc nhắc nhở 1 câu, coi như sự đời là số trời rồi.

Sau khi giúp Lôi Chấn Nhạc lau khô 2 tay, thì nghi thức rửa tay gác kiếm này coi là xong, kể từ hôm nay, Lôi Chấn Nhạc sẽ rút lui khỏi ân oán giang hồ, thù hận ngày xưa xóa bỏ.

- Chú Lôi, chúc mừng!

- Trưởng lão Lôi, xin chúc mừng!

- Tam đệ, sau này bảo trọng nhé!

Mọi người vây quanh lần lượt lên chúc mừng, nhìn thấy 2 nhân vật sáng lập Hồng môn rút lui, trong lòng bọn họ cũng cảm thấy cực kỳ cảm kích, tục ngữ nói đã gia nhập giang hồ thân không còn là của mình nữa, không biết sau này mình sẽ có kết cục thể nào?

Thấy cảnh như vậy, Diệp Thiên và Tống Vĩ Lan rút lui ra đằng sau đám người, sau khi chào Đổ Phi và Lôi Chấn Nhạc liền rời khỏi

trang viên.

- Mẹ, mẹ muốn dẫn con đi đâu?

Nhìn thấy Anna không nói lời nào đã khởi động xe, Diệp Thiên có chút kỳ quái hỏi.

- Nếu con không định đến New York, mẹ tìm chỗ ở cho con.

Tổng Vĩ Lan ném 1 cái chìa khóa cho con, nói:

- Năm đó mẹ mua 1 căn hộ gần đây, mỗi lần đến San Francisco đều ở đây cả, bình thường cũng có người quét dọn, con qua đó ở là được.

Trước khi xảy ra chuyện này, Tổng Vĩ Lan có quan hệ rất thân thiết với Hồng môn, hàng năm ít nhất đến San Francisco 6 lần, cho nên mới mua căn nhà ở đây.

- Vâng, con đang muốn dọn ra ngoài đây!

Diệp Thiên gật gật đầu, cậu ở trong phòng Bái Hương ở Hồng Môn chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi, cũng không có ý định trung thành với Hồng Môn, ở chỗ Đỗ Phi cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Căn biệt thự của Tổng Vĩ Lan rất gần chỗ hoa viên của Lôi Chấn Nhạc, lái xe 5 phút là tới.

Căn biệt thự này là căn nhà nhỏ 2 tầng, diện tích tuy rằng không lớn lắm nhưng cây cỏ hoa lá rất đẹp, sức sống của toàn bộ cây cối hoa cỏ xung quanh căn biệt thự khiến cho ngôi nhà tràn ngập sức sống.

- Môi trường quả nhiên có liên quan đến linh khí mạnh yếu!

Sau khi đến đây, cảm giác nhạy bén của Diệp Thiên lập tức cảm nhận được nguyên khí tản mát trong trời đất, so với không khí hỗn độn ở kinh thành kia nơi này linh khí rất mạnh, cho dù so với những nơi rừng rậm hoang vu không có người đến kia vẫn hơn 1 bậc.

Buổi tối, Tổng Vĩ Lan sau khi cùng con trai ăn bữa tối mới lưu luyến trở về New York.

Trong khoảng thời gian này Tổng Vĩ Lan quả thực trở thành nhân viên cứu hỏa, ngoài trấn an công nhân ra, còn phải phối hợp quan

hệ với các quan chức bộ ngành có liên quan Mĩ tranh thủ lấy lại số tiền khổng lồ đó.

Sau khi tiễn mẹ đi, Diệp Thiên lấy di động gọi về nhà, tâm sự tình cảm 1 hồi lâu với Vu Thanh Nhã, lúc này mở danh bạ điện thoại ra tìm 1 số điện thoại trong đó.

- A lô, tôi là Diệp Thiên đây!

Cái di động này giống như cái của Diệp Thiên, đều là số ở Bắc Kinh, khai thông hệ thống toàn cầu, năm 2000 này người có thể dùng phương thức này để liên lạc cũng không có nhiều.

- Diệp Thiên, cuối cùng cậu cũng gọi điện thoại đến? Tôi tưởng là lần này cậu không tham gia đại hội boxing ngầm lần này.

Chúc Duy Phong lời nói lo lắng kèm theo 1 chút vui sướng:

- Cậu còn ở phố người Hoa ở San Francisco không? Tôi qua đón?

- Ấy, sao Chúc tổng biết tôi ở phố người Hoa thế?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, trong lòng có chút không vui, người giống như cậu, cực kỳ ghét bị người khác theo dõi.

- Khụ khụ, cậu đừng có hiểu lầm, tôi không theo dõi cậu đâu!

Chúc Duy Phong ho khan 1 tiếng, vội vàng giải thích, nói:

- Cậu ở Hương đường Hồng môn, chuyện này sớm đã truyền ra cả thế giới người Hoa, tôi có muốn không biết cũng không được.

Hồng môn vốn có quan hệ chặt chẽ với quan chức cấp cao trong nước, cũng được 1 số bộ ngành coi trọng, hình như chi cần có gió nhẹ lay động ngọn cỏ thôi cũng lập tức cũng có tin tức truyền về.

Mà người có thể lực sau lưng như Chúc Duy Phong, tin tức đó đương nhiên là rất rõ, Diệp Thiên ở Hương Đường Hồng môn gây áp lực cho Lôi Chấn Nhạc, cậu ta cũng chỉ biết muộn hơn mấy tiếng mà thôi.

Thế nhưng chúc Duy Phong thực không dám cho người theo Diệp Thiên, nếu không hẳn ta không thể không biết sau khi tham dự nghi lễ rửa tay gác kiếm của Lôi Chấn Nhạc xong thì không quay về tổng đường Hồng môn nữa.

- Ông có ở San Francisco không? Tôi không ở phố người Hoa, tôi ở ngoại ô thành phố.

Nghe ngữ khí của Chúc Duy Phong, hình như cách phố người Hoa không xa, Diệp Thiên suy nghĩ 1 lát, nói địa chỉ của mình cho hắn biết.

- Ok, muộn nhất là 1 tiếng nữa rồi sẽ đến!

Chúc Duy Phong nhớ kỹ địa chỉ, vội vàng ngắt điện thoại.

Hơn 20 phút sau, bên ngoài biệt thự Diệp Thiên vang lên tiếng động cơ ô tô, Chúc Duy Phong dẫn theo 2 người trung niên thân hình dững mãnh bước từ xe xuống.

- Diệp Thiên, cậu làm tôi đợi muốn chết!

Chúc Duy Phong rất tự nhiên ôm lấy Diệp Thiên, sau khi ngẩng đầu nhìn thấy căn biệt thự đằng sau Diệp Thiên, ánh mắt sáng ngời, nói:

- Diệp Thiên, cậu đúng là biết hưởng thụ cuộc sống, biệt thự tôn sùng tự nhiên thế này rất được hoan nghênh ở Mĩ đấy!

Chúc Duy Phong hay ra nước ngoài, hẳn biết, đừng nhìn căn biệt thự không có điểm nào thu hút này nhưng lại cực kỳ đắt tiền, hơn nữa vườn hoa xanh ngắt đằng trước sau biệt thự ở Mĩ người bình thường không thể nào mua được.

- Mẹ tôi mua, không liên quan đến tôi, vào nhà ngồi đi!

Diệp Thiên liếc mắt nhìn thấy người phía sau Chúc Duy Phong, nói:

- 2 vị này từng gặp qua rồi, cùng nhau vào đi.

Trí nhớ Diệp Thiên vô cùng tốt, 2 người này ở Bắc Kinh ở Boxing ngầm như hình với bóng với Chúc Duy Phong, liếc mắt 1 cái cậu đã nhận ra.

- Kính chào Diệp gia!

Hai người này không tùy tiện như Chúc Duy Phong, đứng ngay thẳng bắt tay với Diệp Thiên.

- Ấy, người trong môn phái à?

Diệp Thiên sùng sốt 1 chút, bởi vì chỉ có người trong Hồng môn mới xưng hô với cậu như vậy.

- Bọn họ ở Mĩ trước kia là bộ đội đặc chủng, đích thực xuất thân từ Hồng môn, sau đi theo tôi.

Chúc Duy Phong giải thích thuộc hạ cho Diệp Thiên 1 câu, người thân phận hiển hách như hắn ta, lúc truyền đến đời thứ 3 đã như 1 số gia tộc lớn ở nước ngoài.

- Ấy, đều vào ngồi đi!

Diệp Thiên gật gật đầu, quay người đi vào trong phòng khách, nói:

- Trong bếp có cà phê, muốn uống đi tự mình đi pha nha!

- Không dám phiền Diệp gia động tay.

2 người trung niên đó nhanh nhẹn tìm thấy trà và ấm trà trong bếp, pha trà cho 2 người Diệp Thiên và Chúc Duy Phong, nếu không phải đi theo Chúc Duy Phong, dựa vào thân phận như bọn họ ở Hồng môn căn bản đừng nghĩ được tiếp xúc với Diệp Thiên.

Sau khi ngồi vào chỗ. Diệp Thiên nhìn về phía chúc duy Phong, nói:

- Chúc Tổng, ông nói đại hội Boxing ngầm đó, còn có 3, 4 ngày nữa à? Tôi không đến chậm chứ.

- Cậu không đến chậm đâu, thế nhưng địa điểm thay đổi, không tổ chức ở San Francisco nữa.

Chúc Duy Phong lắc đầu, giơ tay với lấy cốc trà, đưa lên miệng, khen:

- Trà ngon, Thiết Quan Âm chính hiệu, loại trà này tôi cũng chỉ được uống qua 2 lần thôi.

- Được rồi, đừng khoe với tôi, thế đại hội Boxing ngầm đó rốt cuộc là tổ chức ở đâu thế? Ông còn không nói mau!

Diệp Thiên tức giận liếc mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái, năm đó cậu và Lý Thiện Nguyên trộm được cái bao đồ, đó mới là trà ngon chân chính, còn trà Thiết Quan Âm này chỉ được coi như là tầm tạt thôi.

Tổ chức ở vùng biển quốc tế, nếu không phải đợi cậu, tôi đã đang ngồi trên thuyền rồi!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Chúc Duy Phong cũng không dám thừa nước đục thả câu, phải biết rằng, không có Diệp Thiên đi theo, trong lòng hẳn không có chút lo lắng gì, có tham dự đại hội này hay không còn là chuyện khác.

- Vùng biển quốc tế à? Sao phải ở đó?

Diệp Thiên hơi nhíu mày, nói:

- Biển rộng mờ mịt, nếu xảy ra chuyện gì cũng không chạy được, địa điểm quyền anh ngầm này không phải là tốt lắm?

Diệp Thiên làm việc rất không thích việc nằm ngoài tầm kiểm soát của mình.

Giống như là ngồi trên máy bay, đều là chuyện Diệp Thiên không thích, bởi vì nếu như gặp phải chuyện tai họa gì cậu cũng không có bản lĩnh khống chế được.

Chúc Duy Phong biết Diệp Thiên suy nghĩ cái gì, cười nói:

- Diệp gia, đảm bảo an toàn tuyệt đối, du thuyền này có tên là Nữ Hoàng Elizabeth, không có ai dám đánh vào chiếm hạm này đâu.

- Nữ hoàng Elizabeth à?

Diệp Thiên nghe vậy mở to 2 mắt nhìn:

- Ông nó là mẫu tàu chở máy bay được nước Anh chế tạo đó à, là thuyền tư nhân của nữ hoàng Elizabeth à?

Có thể có được cái tên du thuyền Elizabeth, theo Diệp Thiên biết chỉ có 2 cái.

1 con thuyền được gọi là “tấm bia vĩnh viễn không bị chìm” du thuyền của nữ hoàng Anh, 1 cái còn lại là chiến hạm nước Anh đang nghiên cứu chế tạo, thế nhưng dự kiến đến năm 2004 mới hoàn công.

- Đều không phải.

Chúc Duy Phong cười đắc ý, nói:

- Chiến hạm này chế tạo năm 1921, năm đó đã từng bỏ neo ở Thượng Hải, nó có liên quan gì với hoàng gia Anh hay không tôi không biết, nhưng có thể đăng ký được cái tên này thế lực sau lưng nghĩ thôi cũng biết được.

Chúc Duy Phong cũng không hiểu biết lắm về du thuyền có biệt hiệu là nữ hoàng Elizabeth này, nhưng hẳn biết, bối cảnh đằng sau du thuyền này không phải dầy, có liên quan mật thiết đến ông chủ các nước.

Ở nửa thế kỷ trước, nó chỉ là 1 con thuyền mà các bậc hào phú trên thế giới dùng để đi du lịch.

Thế nhưng ở những năm 80, có thế lực nhúng tay vào, con tàu nữ hoàng Elizabeth trở thành nơi ở tổ chức boxing ngầm thế giới, trở thành thánh địa của các tuyển thủ boxing ngầm.

Người có thể tham gia boxing ngầm nữ vương Elizabeth, không ai không phải là tuyển thủ hàng đầu thế giới.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 614

Lên Thuyền

Kỳ thức bắt đầu từ năm 80, tổ chức trận đấu quyền anh ngầm thế giới hàng năm đều được tổ chức trên con thuyền nữ hoàng Elizabeth.

Chỉ có điều người nước ngoài khá là thực tế, bọn họ làm việc không giống như quan chức trong nước chiếu cố tình cảm, trước kia boxing ngầm Trung Quốc chưa quen cho nên không nhận được lời mời mà thôi.

Lần này nếu không phải quyền vương Andreyebich của nước Nga bị thua ở Trung quốc trở về, Lôi chủ Nhật Bản Takumi Kato bị chặt cả tứ chi, sợ là Chúc Duy Phong lần này cũng không có phận đâu.

- Đại hội khi nào thì bắt đầu?

Chuyện của Hồng môn đã xử lý xong, tâm trạng Diệp Thiên cũng liền chuyển qua trận đấu Boxing ngầm lần này, ngẫm lại được gặp cao thủ quyền anh ngầm khắp nơi trên thế giới, Diệp Thiên có chút cảm xúc mênh mang.

Chúc Duy Phong cười khò 1 tiếng, nói:

- Ngày mai bắt đầu tổ chức giao lưu trao đổi đại diện các quốc gia, ngày một bắt đầu, tiến hành tranh giải quyền vương.

Kỳ thực bên tổ chức ở Mỹ sớm đã thúc giục Chúc Duy Phong lên thuyền chỉ có điều vẫn không liên lạc được với Diệp Thiên, nếu hôm nay vẫn không liên lạc được với Diệp Thiên thì Chúc Duy Phong đã chuẩn bị bỏ cơ hội bắt nhip với tổ chức boxing ngầm thế giới lần này rồi.

Phải biết rằng, lần này không có cao thủ quyền vương đến từ Trung Quốc tham gia trận đấu này, vô hình chung sẽ thấp hơn 1 bậc so với đại diện các nước khác, nếu Diệp Thiên không ra trận mà nói, Chúc Duy phong cũng không đi để mất mặt.

- Ngày mai à? Có thể đến kịp sao?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt 1 chút, lúc này mới hiểu Chúc Duy Phong vội vàng lo lắng tới tìm mình, hóa ra là đã không còn thời gian rồi.

Chúc Duy Phong nhìn đồng hồ, nói:

- Bây giờ vẫn còn kịp, hôm nay là thời hạn cuối cùng lên thuyền, quá thời gian này thì chẳng khác nào mình bỏ qua lời mời lần này.

- Còn đợi cái gì nữa, đi thôi!

Diệp Thiên nở nụ cười, đứng lên nói:

- Chờ tôi 3 phút, tôi thu dọn ít đồ đạc.

Trở lại phòng ngủ, Diệp Thiên rất ra cái túi mang theo đồ tùy thân của mình, bên trong có hộ chiếu và 2 bình thuốc, suy nghĩ 1 chút, Diệp Thiên lại đi vào, nhét vài bộ quần áo vào.

- Diệp Thiên, thu dọn xong chưa?

Xuống dưới lầu, Chúc Duy Phong và 2 người đó đã sớm đứng ở cửa rồi, theo sau Chúc Duy Phong, Diệp Thiên lên chiếc xe Mercedes màu đen.

Ngồi xe phóng một mạch, nửa giờ sau chạy đến dưới cây cầu nổi tiếng Golden Gate của San Francisco, phía trước 1 du thuyền cỡ trung đang đậu ở đó, trên đó hình như nhìn thấy bóng người đang đi.

- Các vị, mời đưa ra thư mời!

Sau khi mấy người Diệp Thiên xuống xe, đi đến cuối con tàu, bị 3 người đàn ông mặc comple đen ngăn lại, mà đồng thời trên thuyền còn có mấy ánh mắt nhìn xuống.

- Mẹ nó, cái này là du thuyền hay là chiến hạm đây?

Diệp Thiên không để ý đến bên hông 3 người mang súng, nhưng lại cảm ứng được, phía dưới ván du thuyền kia còn có 1 anh chàng

to con thậm chí độ nguy hiểm còn nhỉnh hơn Diệp Thiên vài phần.

Chúng tôi nhận được lời mời của ông Clement Sen, đây là thư mời!

Chúc Duy Phong mặc dù là 1 đầu sỏ ở Trung Quốc nhưng tới nước ngoài này cũng phải theo quy tắc của người ta, sau khi bị chặn lại lấy từ trong người ta 1 tấm thiệp mời màu đen.

1 người đàn ông da trắng nhận lấy thư mời, nói:

- Xin lỗi, các vị không có tuyển thủ thi đấu, dựa vào quy tắc chỉ được 2 người lên thuyền, hơn nữa không được mang theo vũ khí gì.

- Chỉ được 2 người lên thuyền thôi à?

Sau khi nghe được đối phương nói, Chúc Duy Phong hơi do dự.

Chúc Duy Phong biết, 2 tên vệ sĩ của hắn lên thuyền cũng không có tác dụng gì, thế nhưng trong lòng hắn vẫn luôn sinh ra 1 chút cảm giác bất an.

Lúc này nhân viên bảo vệ không cho lên thuyền, sau khi xuất ngũ khỏi bộ đặc biệt, Chúc Duy Phong tự cảm thấy cái mạng nhỏ của mình cũng quý báu như ai, có nên lên thuyền hay không cũng chưa quyết định.

- Chúc tổng, đến đây rồi chẳng nhẽ lại không đi?

Diệp Thiên vỗ vỗ bả vai Chúc Duy Phong, nói:

- Tôi thôi diễn rồi, đừng ngại, cứ yên tâm đi!

- Được, thế thì tôi đi với Diệp huynh đệ 1 chuyến vậy.

Chúc Duy Phong gật đầu, dờ khóc dờ cười nghe theo Diệp Thiên, lúc trước là anh đến mời chú tham gia trận đấu, đến bây giờ sao lại thành ra ngược lại thế này?

Trải qua 1 đợt khám xét người cẩn thận, thì chiếc du thuyền đó mới thả ván xuống, Diệp Thiên và Chúc Duy Phong bước lên.

1 người thanh niên mặc trang phục tiếp đón đi tới, mở miệng nói:

- Hai vị tiên sinh, trước khi thuyền rời bến, hai vị có thể đi lại trên boong tàu, thế nhưng đến khi thuyền bắt đầu rời thì hai vị phải vào bên trong thuyền!

- Ấy? Tiếng Trung Quốc nói cũng được đấy!

Diệp Thiên nhìn người tiếp đón da trắng rõ ràng không phải người Trung Quốc này, hỏi:

- Cậu học tiếng phổ thông ở đâu đấy, nói chuẩn đấy.

- Cảm ơn tiên sinh đã khen ngợi, tôi tổng cộng biết nói 7 thứ tiếng, tiếng Trung Quốc chỉ là 1 trong số đó thôi.

Người tiếp đón lễ phép nói:

- Những nhân viên làm việc trên con tàu Nữ Hoàng Elizabeth nát ít nhất cũng phải biết 5 thứ tiếng, nếu không không đủ tư cách để lên thuyền.

Câu trả lời của người tiếp đón khiến cho Diệp Thiên và Chúc Duy Phong không nhìn được nhìn nhau 1 cái, tục ngữ nói có so sánh mới tìm ra được điểm thua kém.

So với nhà tổ chức ở Nữ Hoàng Elizabeth, đầu trường quyền anh ngầm của Chúc Duy Phong căn bản là không thể đưa ra tuyển thủ nào. Nhân viên làm việc của hắn ở đây nói tiếng Anh còn lấp ba lấp bắp.

Sau khi dặn dò 2 người Diệp Thiên cần phải chú ý 1 số chuyện, nhân viên tiếp đón quay người rời đi, còn 2 giờ nữa thuyền mới rời bến, Diệp Thiên và Chúc Duy Phong đi lại trên thuyền.

Mặc dù trên mũi thuyền có người canh giữ, nhưng Diệp Thiên vẫn nhìn thấy 1 cái súng máy ở trên giá 1 góc chỗ những cái thùng dầu đó, thậm chí ngay cả chuỗi đạn vàng cũng đều được chuẩn bị hết rồi.

Có lẽ là nhóm cuối cùng lên trên du thuyền nữ hoàng Elizabeth, người trên thuyền cũng không phải là nhiều, tính thêm cả 2 người Diệp Thiên và cả nhân viên công tác nữa thì chỉ mười mấy người, sau khi lên thuyền cũng không phải chật chội gì.

Ở trong khoang thuyền có 1 quầy rượu, thậm chí còn cung cấp cả xì gà và điếu kéo xì gà, trưởng ban tổ chức muosn sắp xếp 1 cách

chu đảo nhất, cho dù là chỉ trong hành trình ngắn ngủi mấy ngày nhưng vẫn phục vụ hết sức cẩn thận.

Nghiêm khắc mà nói, điểm xuất phát của mấy người Diệp Thiên là San Francisco, từ nơi này qua eo biển Golden Gate là đến biển Thái Bình Dương, mà chiến hạm Nữ Hoàng Elizabeth đang dừng trên vùng biển quốc tế Thái Bình Dương.

Trải qua đại khái là hơn 2 giờ, du thuyền mới dừng lại, nhìn xuyên qua cửa sổ mạn thuyền nhìn ra ngoài biển, ở phía trước hình như có vương quốc nào đó trên biển thì phải.

Lúc này đã là hơn 10 giờ đêm, hơn nữa thời tiết cũng không phải đẹp lắm, tầm nhìn không xa, nhưng đèn đuốc trên chiếc du thuyền đó sáng trưng, giống y như ban ngày.

- Các vị, có thể ra ngoài được rồi.

Giọng nói của người tiếp đón vang lên, đồng thời cửa khoang thuyền cũng được mở ra.

Ngửa đầu nhìn cao 5, 6 mét, du thuyền nữ hoàng Elizabeth cao tương đương với với tòa nhà hơn 20 tầng, Diệp Thiên không nhìn được thì thào lẩm bẩm:

- Con bà nó, kể cả là lâu đài của nữ hoàng Elizabeth chắc cũng không to đến thế này?

Cũng không phải Diệp Thiên không hiểu biết, thế nhưng từ trước đến nay cậu đi du lịch toàn bằng máy bay, trên cơ bản là chưa đi thuyền bao giờ, đây đúng là lần đầu tiên nhìn thấy con thuyền lớn như vậy.

- Vị tiên sinh này, cậu nói chính là Nữ Hoàng Elizabeth II à?

Người tiếp đón đứng bên cạnh nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, cười nói:

- Elizabeth II không thuộc quyền sở hữu của nữ hoàng Anh, nó là 1 du thuyền của công ty Carnival Hòa Kỳ công ty con của hãng Cunard nước Anh, vào năm 1976 do nữ hoàng Elizabeth II chủ trì nghi lễ hạ thủy.

Mà con thuyền Elizabeth của chúng ta này được hạ thủy vào năm 1921, vào năm 1980, con tàu được nghỉ ngơi và khôi phục, quy mô còn to hơn con tàu Elizabeth I chút.

Những lời này của người tiếp đón khiến cho Diệp Thiên mặt dày cũng phải ửng hồng, trước kia cậu nghĩ con tàu được mệnh danh

Elizabeth chắc là thuộc quyền sở hữu của bà ấy không ngờ lại được người tiếp đón dạy cho 1 bài.

Cũng may người tiếp đón này lễ phép giải thích cũng không làm khó Diệp Thiên, sau khi nhìn thấy thang hạ xuống, hô:

- Các vị tiên sinh, xin mời lên thang, bên trên sẽ có người tiếp đón các vị.

Lên lên thang đầu tiên có 8 người, ngoài người tiếp đón ra, hầu như tất cả mọi người đều lên thuyền rồi, càng lên cao, thể tích con thuyền trong mắt Diệp Thiên càng nhỏ dần.

- Quá đồ sộ!

Sau khi lên du thuyền, mặc dù đập vào mắt chỉ là 1 khoảng biển rộng tới mịt mờ, nhưng cái cảm giác này vẫn khiến cho Diệp Thiên cảm thấy rung động, cảm giác ở trong biển trên du thuyền này hoàn toàn không giống như như trên bầu trời.

- Hai vị, các vị có thể vào phòng khu C, đây là thẻ quẹt phòng của hai vị, 2 vị xin đừng đi lại lung tung vào đêm khuya, ngày mai trên radio sẽ có thông báo mời các vị tham gia hội nghị.

Lên trên du thuyền, lại có người thẩm tra thân phận Diệp Thiên và Chúc Duy Phong 1 phen, sau đó đưa 2 thẻ quẹt phòng cho bọn họ, thể nhưng Diệp Thiên phát hiện, bộ mặt của Chúc công tử lúc này hình như có chút khó coi.

- Hầy, cảnh sắc ở đây thật đẹp.

Mặc dù màn đêm bao phủ biển rộng nhưng dựa vào thị lực Diệp Thiên vẫn có thể nhìn ra rất xa.

Hơn nữa phòng mà 2 người ở bên ngoài còn có 1 ban công, Diệp Thiên thực sự rất hài lòng.

- Chúc tổng, làm sao thế?

Diệp Thiên đứng ở ban công 1 hồi, xoay người vào phòng, nhìn thấy sắc mặt trầm ngâm của Chúc tổng, không khỏi cười nói:

- Bên tổ chức nợ ông bao nhiêu tiền thế mà mới lên đã mất hứng thế này?

- Kỳ thị, mẹ nó, đây là kỳ thị chúng ta!

Diệp Thiên không đề cập đến chuyện này còn được, mới nhắc đến chuyện này, Chúc Duy Phong nhảy dựng lên:

- Mẹ nó, Clement Sen không đến chào đón chúng ta không nói làm gì, lại còn phân cho chúng ta ở khu C, thực không coi giới boxing ngầm Trung Quốc ra cái thể thống gì cả.

Thái độ lên thuyền của Diệp Thiên và Chúc Duy Phong không giống nhau, Chúc Duy Phong đã từng ngồi du thuyền hoàng tráng hơn thế này du lịch toàn cầu rồi, tất nhiên là hiểu biết với cấp bậc các phòng của hắn cũng hơn Diệp Thiên nhiều.

Theo lẽ thường, du thuyền bình thường đều chia các khu bằng những chữ cái A B C D, phòng cấp cao nhất tất nhiên là phòng tiện nghi tốt nhất và cũng là khu A tầng cao nhất.

Chỉ có điều bây giờ là khu A thì không nói làm gì, ngay cả khu B cũng không được vào, điều này khiến cho Chúc Duy Phong có cảm giác bị kỳ thị.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 615

Kỳ Thi

Mặc dù hơn trăm năm trước Trung Quốc bị các cường quốc hà hiếp, không có địa vị gì trên trường quốc tế, nhưng bây giờ là năm 2000, địa vị Trung Quốc trên quốc tế hoàn toàn không như ngày trước nữa.

Sau khi Chúc Duy Phong xuất ngũ, với thân phận ông chủ tập đoàn tư nhân ở trong nước đi qua không ít quốc gia đều được tiếp đón như là khách quý, cho dù là nghị viện các cường quốc như Anh Mĩ đều tiếp xúc không ít, chưa từng bị lạnh nhạt như lần này.

Hơn nữa điều càng làm cho Chúc Duy Phong khó chấp nhận chính là, loại du thuyền xa hoa kiểu này, nhà ăn từng khu tất nhiên cũng không giống nhau.

Khu C như bọn họ cũng chỉ được hưởng phục vụ và dùng cơm khu C, việc này đối với Chúc Duy Phong mà nói quả thực giống như 1 cái bạt tai.

- Mẹ nó, đúng là khôn nạn, vẫn coi Trung Quốc như 100 năm trước sao?

Thế hệ sau như Chúc Duy Phong mặc dù quần áo là lượt nhưng cực kỳ coi trọng danh dự tổ quốc, trơ mắt thấy nhận được đãi ngộ như vậy khiến hắn sinh ra cảm giác vô cùng nhục nhã.

- Chúc tổng, làm nghề rèn thì thân mình phải cứng, Trung Quốc cường mạnh thì có quan hệ gì đến nghề nghiệp của ông chứ?

Sau khi nghe chúc Duy Phong mắng xong, Diệp Thiên không nhịn được cười nói:

- Tổ chức quyền anh ngầm Trung Quốc ngay cả tuyển thủ tham gia thi đấu cũng không có, tham gia đại hội lần này chẳng qua là dự lễ, ông còn muốn được đãi ngộ thế nào nữa?

Diệp Thiên hiểu chuyện hơn chúc Duy Phong, giảng hồ võ lâm Trung Quốc, đấu nhau kịch liệt nước ngoài không có quy tắc nào, kỳ

thực tất cả đều coi trọng sức mạnh.

Tổ chức của bạn có thực lực mạnh thế nào, có tuyển thủ quyền vương cấp bậc nhiều bao nhiêu, tự nhiên sẽ được người khác tôn trọng, nếu không thì bị kỳ thị, cái đó và địa vị đất nước của bạn không có liên quan gì đến nhau hết.

- Cậu nói cũng phải, tổ chức boxing ngầm Trung Quốc vẫn còn chưa tốt, ngay cả tuyển thủ cũng không có.

Chúc Duy Phong bị Diệp Thiên nói đến chán nản, hấn cố gắng mấy năm qua mặc dù buôn bán lời không ít, hầu như mỗi năm đều kiếm đến hàng trăm triệu, nhưng về tổ chất quyền thủ mà nói chênh lệch khá xa so với tổ chức boxing ngầm nước ngoài.

Giống như Andreyebich và Takumi Kato tham gia trận đấu boxing ngầm lần trước nếu không phải đúng lúc Diệp Thiên ở đó, sợ là cả giới quyền anh ngầm Trung Quốc sẽ bị người ta kéo xuống tận đáy.

- Con bà nó, đợt lần này trở về, nhất định sẽ tìm vài tuyển thủ tốt tốt mới được!

Chúc Duy Phong nghiêng rảnh nghiêng lợi, hiện tại hẳn có thể nói là muốn tiền có tiền, muốn có thân phận có thân phận, nhưng cái không thể chịu đựng được chính là cảm giác bị người ta khinh thị.

- Chúc tổng, bây giờ người trong giang hồ trong nước đều tập võ phần lớn là để rèn luyện thân thể, cho dù có luyện công phu cũng rất ít người có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, để bọn họ đánh boxing ngầm chắc chắn là tìm chết.

Diệp Thiên lắc đầu, thấy những lời nói của Chúc Duy Phong là không đúng, công phu trên người không nhìn thấy có thể đánh được đám đệ tử, tục ngữ nói chuyện quyền loạn đánh chết sư phụ già không phải là ít.

Người có công phu như Hồ Hồng Đức và Diệp Thiên tương đối ít, cho nên Chúc Duy Phong muốn tìm được quyền sư trong giang hồ hầu như là chuyện vượt quá khả năng.

- Thế phải làm sao? Đấu trường ngầm của tôi cũng không thể mời người nước ngoài tham gia được.

Chúc Duy Phong cau mày nhìn Diệp Thiên 1 cái, người trước mặt mình này rõ ràng là 1 cao thủ thủ đoạn hơn người, rất thích hợp với đấu trường.

Thế nhưng thế lực và thân phận mới ở Hồng Môn Diệp Thiên trong nước, chúc Duy Phong có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám

đưa ra yêu cầu như vậy với Diệp Thiên.

Diệp Thiên suy nghĩ 1 chút, cười nói:

- Nếu không ông phải 1 số người đến Nga tham gia vào trại huấn luyện boxing ngầm ở Seberia đi, ông cũng xuất thân từ ấy, đừng nói là không có cửa vào nhé!

Từ sau khi liên Xô tan rã đến giờ, trại huấn luyện Siberia đã trở thành 1 tổ chức đào tạo huấn luyện có hệ thống, bọn họ tiếp nhận các loại nghiệp vụ từ quyền thủ, sát thủ đến bộ đội đặc chủng tinh anh của các quốc gia đều là đối tượng huấn luyện hết.

- Việc này tôi đã từng nghĩ qua, thế nhưng trại huấn luyện boxing ngầm không giống như những chỗ khác, tỉ lệ tử vong ở nơi đó rất cao, phải tìm được người có ý chí kiên định mới vào đó được.

Chúc Duy Phong không phải chưa từng nghĩ đến phương pháp này chỉ có điều hẳn cũng không thể mà thôi. Tổ chức boxing ngầm ở Trung Quốc của hắn thực ra giống y như tình huống trong bóng đá, ở trong nước gọi là lão Đại nhưng ra nước ngoài thì không là gì cả.

Theo lý thuyết dân số Trung Quốc đông nhất thế giới có thể nói bóng đá là hoạt động uy hiếp, hơn 1 tỷ người không tìm ra được 11 người, đừng nói là tiến ra thế giới, đến năm 2000 cũng không vươn ra đến Châu Á ấy chứ.

Mà trong nước cũng kìm hãm võ thuật gia truyền phát triển, lúc sư phụ thu nhận đệ tử không ai là không dạy đệ tử luyện võ để rèn luyện thân thể, đừng có ra ngoài tranh đấu lẫn nhau.

Kể từ đó, những người có chút võ công thường được dạy dỗ phải khiêm tốn, muốn cổ động bọn họ sang Siberia huấn luyện đúng là cực khó.

- Được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, lần này đến quan sát quyền thủ quyền anh ngầm các nước khác, cũng có chút hướng dẫn cho ông đấy!

Diệp Thiên khoát tay, cậu thấy Chúc Duy Phong định nói gì nhưng lại thôi, không biết trong lòng hắn đang suy nghĩ cái gì.

Thế nhưng Diệp Thiên cũng không cho hắn cơ hội này, trong lòng cậu hiện giờ muốn làm gì thì tùy hứng thì làm, tuyệt đối không làm theo người khác xấp đặt.

- Được rồi, cậu nghỉ ngơi đi, ngay mai chúng ta tham gia đại hội!

Chúc Duy Phong cười khở gật đầu, đứng dậy về phòng.

Tuy rằng chỉ ở phòng khu C nhưng trang thiết bị phòng vẫn tốt khiến Diệp Thiên không nói nên lời, giữa phòng ngủ còn có phòng tắm vòi hoa sen, nên 2 người không phải dùng chung 1 cái.

Ngoài ra trong phòng còn có 1 bộ quần áo lót mới tinh tùy ý khách dùng, sau khi tắm rửa xong Diệp Thiên nằm lên giường mở ti vi xem.

Hình ảnh trước mắt Diệp Thiên là viễn cảnh tàu nữ hoàng Elizabeth, cùng với lời giới thiệu bằng tiếng Anh, sau khi nghe xong, Diệp Thiên càng hiểu biết thêm về con tàu xa hoa này.

Hóa ra, cái tên thuyền chiến này được đặt từ năm 1921, nhưng vào những năm 70, toàn bộ con thuyền được làm lại, nghiêm khắc mà nói, con tàu nữ hoàng Elizabeth mà Diệp Thiên đang ngồi này năm 1980 mới bắt đầu hạ thủy.

Cho tới nay, con tàu Nữ Hoàng Elizabeth sử dụng động cơ hàng hải lớn nhất trên thế giới, là du thuyền chạy nhanh nhất thế giới hiện nay, thuyền chiến này dài tổng cộng 312, 83 mét, bằng chiều dài 3 sân bóng, độ cao 62 mét, tương đương với tòa nhà 20 tầng, trọng tải 75 000 tấn.

Trên thuyền có tổng cộng 1020 phòng, trong đó phòng nhìn ra biển có 770 phòng, có thể chở trên 2000 hành khách và 986 thuyền viên, có đủ mọi loại hình giải trí như bể bơi, sân gôn, rạp chiếu phim và rạp hát và các loại hình giải trí khác.

Sau khi thuyền Nữ hoàng Elizabeth II hạ thủy đã kết thúc việc kinh doanh du thuyền sang trọng trên thế giới mà trở thành 1 thuyền chiến, nó ngoài Las Vegas và Macao ra cũng là 1 thánh địa sòng bạc nổi tiếng hàng đầu thế giới.

Đương nhiên, không giống với 2 nơi kia, có thể đi trên con thuyền chiến này không có ai không phải là đại tỷ phú siêu cấp, đừng nhìn đây chỉ là 1 con thuyền thôi, lợi nhuận hàng năm cũng không thua 2 nơi đó.

- Mẹ nó, thế này mới gọi là người có tiền chứ, con thuyền thế này sợ là phải hàng trăm ngàn đô la ấy chứ.

Sau khi xem video giải thích xong, Diệp Thiên không nhịn được cay cú hô to 1 câu, vốn cho mình là người có tiền nhưng lúc này thấy người trên thuyền này ngoài nhân viên tiếp đón ra chỉ có mình cậu là nghèo nhất thôi.

- Haiz, người nước ngoài đúng là thoáng!

Sau khi xem video giải thích, hình ảnh xuất hiện trên tivi không khỏi khiến cậu đỏ mặt tía tai, bởi vì trong tivi xuất hiện hình ảnh 1 đám đàn bà trên người mỗi cô còn đánh số nữa.

Dưới hình ảnh cũng có chú thích, chỉ cần nhìn vừa mắt người nào, lấy điện thoại trên giường gọi, nội trong vòng 3 phút cô gái đó sẽ xuất hiện trong phòng.

Đương nhiên, giá của đám gái đến từ mọi quốc gia đó cũng không thấp, đằng sau mỗi con số còn mang cả giá tiền.

- Ngủ!

Cảm thấy đê đê mình góc đầu dậy, Diệp Thiên tắt tivi, hít 1 hơi thật sâu, ép mình tiến vào trạng thái ngủ sâu.

- Mẹ nó, có hỏa hoạn trên boong tàu à?

Thế nhưng nửa giờ sau, Diệp Thiên bị những tiếng hồng học 4 phía khiến cho đang mơ mơ màng màng tỉnh lại, mặc dù phòng này cách âm cực tốt, nhưng cảm giác nhạy bén của Diệp Thiên vẫn không chịu nổi.

Diệp Thiên tu luyện thâm hậu, những âm thanh truyền đến tai Diệp Thiên khiến cho cậu hận nỗi không thể quẳng Chúc Duy Phong ra ngoài biển luôn được.

Hơn nữa Chúc Duy Phong hình như không chỉ kêu 1 lần, mãi cho đến tận mặt trời sáng thì mới dừng lại.

- Tôi nói ông còn định đi lại nữa không thế?

Sáng sớm hôm sau, Diệp Thiên nhìn thấy Chúc Duy Phong, lập tức nổi nóng, bị anh bạn này làm phiền 1 đêm có thể có tinh thần thoải mái được sao.

- Diệp huynh đệ, cậu nói cái gì?

Chúc Duy Phong nghe vậy sững sốt 1 chút, thế nhưng nhìn ánh mắt phẫn nộ của Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười:

- Khụ khụ, tối qua tôi gọi gái Nhật, chúng ta không phải đang kháng Nhật sao?

Diệp Thiên tức giận hừ 1 tiếng, sắc mặt đờ đờ sát khí, nói:

- Hôm nay đừng có mà thể nữa, nếu không tôi quăng đầu ông cho cá mập đấy!

- Đùng, Diệp huynh đệ, hiếm lắm mới được 1 chuyến.

Chúc Duy Phong còn muốn dụ dỗ Diệp Thiên, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt tràn đầy sát khí, lập tức thôi, cay đắng nói:

- Nghe cậu vậy, hôm nay còn muốn gọi mấy cô người Nga, thôi không gọi nữa!

Chính như Chúc Duy Phong dự đoán, bọn họ ở khu C đích thực có 1 bàn ăn riêng, tiệc đứng trái đầy hải sản, rau xanh trên bàn, vô cùng phong phú.

Đến đây dùng cơm phải trên 200 người, hẳn đều là các quyền thủ và nhân viên tham gia đại hội lần này.

Nhìn thấy tình hình thế này, trong lòng Chúc Duy Phong mới tốt hơn 1 chút, dù sao cũng có nhiều người bị đả ngộ như hắn, cũng không phải mỗi hắn bị kỳ thị.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 616

Hắc Bang Tập Hợp

Người có thể tổ chức thi đấu hắc quyền, ở các quốc gia không có chỗ nào mà không phải là có bối cảnh thâm hậu, thời gian làm việc và nghỉ ngơi mọi người đều không như nhau, cho nên bên tổ chức đại hội đành ấn định thời gian là buổi sáng ngày 11.

Ăn quá bữa sáng xong mới 9 giờ hơn, Diệp Thiên và Chúc Duy Phong đi lên boong tàu, là lần đầu tiên hẳn được ở trên du thuyền xa hoa loại này, vô luận là cảnh sắc trên biển xinh đẹp, hay là các phương tiện trên du thuyền, Diệp Thiên đều thấy tràn ngập mới lạ.

Nhìn thấy trên boong này toàn là các ông chủ giày Tây, Diệp Thiên cười nói:

- Chúc tổng, du thuyền này ít nhất cũng mấy trăm tỉ, sẽ không trêu chọc đến hải tặc chứ?

- Hải tặc?

Chúc Duy Phong bĩu môi, nói:

- Chúng ta lột sạch quần áo chờ bọn hắn đến cướp, bọn hải tặc cũng không dám, cậu cho là con thuyền này dễ bị động vào như vậy?

Hải tặc rất hung tàn, nhưng đó cũng là đối với người đến từ xa, bọn hắn dám cướp tàu chở dầu, dám cướp tàu hàng, nhưng đối với loại du thuyền bối cảnh thâm hậu này, cũng đều không dám.

Trước kia Las Vegas cũng từng muốn làm cướp thuyền, nhưng ở vùng biển quốc tế lại bị một bọn hải tặc cướp sạch.

Nhưng ba ngày sau đó, toàn bộ thế giới có thêm một đoàn lính đánh thuê được ngành tương quan thuê, còn không có một người nào, chưa thời gian nào, nhóm hải tặc tung hoành trên biển kia rơi vào cái kết quả đáng sợ đến thế.

Sau sự kiện kia, hải tặc đối với những con thuyền này là tôn kính mà không thể gần gũi, dù sao giựt tiền là vì hưởng thụ, nếu đem cái mạng nhỏ ra thật không đáng giá.

Mà du thuyền vùng biển quốc tế cũng tăng cường phòng ngự và vũ lực, giống như chiến thuyền nữ vương YLê Toa Bạch này. Liên trang bị vũ khí phòng ngự hạng nặng. Vì thế nó ít khi cập bờ ở các quốc gia, toàn bộ là tàu chở dầu tiến hành bổ sung đối với tàu này trên biển.

- Diệp gia, ngài cũng ở chỗ này sao?

Diệp Thiên và Chúc Duy Phong đang ngắm gió biển thổi và trò chuyện, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng người, quay đầu lại nhìn, không khỏi lặng đi một chút,

- Ngài là vị nào?

Cùng Diệp Thiên chào hỏi chính là một người Hoa, tuổi chừng năm mươi, hai bên huyệt Thái Dương cao cao, nhìn qua hẳn là người luyện công phu. Nhưng Diệp Thiên lại là không có chút ấn tượng nào.

- Diệp gia, tôi là Đồng Thăng Hải người Moscow!

Người kia nắm chặt tay Diệp Thiên, ngón út ẩn ba cái ở trên mu bàn tay Diệp Thiên.

- Thì ra là huynh đệ trong bang?

Nhìn thấy động tác người này. Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười.

Hồng môn lễ tiết nhiều, nhưng trong nhiều trường hợp không thích hợp hành lễ, cho nên liền nghĩ ra rất nhiều cách thức, người này chia ngón út, ngụ ý mình là văn bối, liên tục điểm ba cái, đây là đại biểu Hành lễ với Diệp Thiên.

Đồng Thăng Hải cũng nở nụ cười, nói:

- Diệp gia, tôi đã tới chậm vài ngày, khi ngài nhập hương đường tôi không tới kịp. Khi Lô gia chậu vàng rửa tay đã thấy mặt ngài, chính là chưa được nói chuyện, không ngờ tại đây gặp được!

Tuy rằng không thấy được Diệp Thiên thi triển thần uy ở Hương đường, nhưng cái lỗ tai có thể nghe ra chút ít, hơn nữa mọi người

đối với Diệp Thiên là thái độ cung kính, Đồng Thăng Hải cũng đã nhìn vào mắt.

- Thực xin lỗi, ngài là Hải gia ở Moscow hả?

Ở một bên Chúc Duy Phong nghe được người nọ tự giới thiệu, nhin không được chen miệng.

- Các huynh đệ cất nhắc, ở trước mặt Diệp gia, nào có Hải gia gì chứ!

Đồng Thăng Hải nhìn thấy Chúc Duy Phong đi theo Diệp Thiên. Nụ cười trên mặt thực là chân thành,

- Vị huynh đệ này cũng là trong bang? Nhìn có chút lạ mắt nhì?

Nghe được Đồng Thăng Hải nói vậy, Chúc Duy Phong liên tục xua tay, nói:

- Tôi không phải, Hải gia, tôi là Chúc Duy Phong, người của tập đoàn Thiên Long quốc nội, một thời gian trước chúng ta đã liên hệ qua, chuyện An Đức Liệt Duy Kỳ ngài còn nhớ không?

- Ôi, hóa ra là Chúc tông?

Trên mặt Đồng Thăng Hải lộ ý cười, vươn tay bắt tay Chúc Duy Phong, nói:

- Chúc tông ở quốc nội lo liệu Hắc quyền rất thành công, ngay cả An Đức Liệt Duy Kỳ đều sát vũ mà về, không biết lần này là phái ai đi thi đấu?

- Khụ khụ, lần này tôi chỉ là tới quan sát, không mang quyền thủ!

Chúc Duy Phong bị Đồng Thăng Hải nói có chút xấu hổ, lúc ấy vì giữ gìn thanh danh võ quyền, rất ít có người ngoài biết thân phận chân thật của Hồ Hồng Đức, cũng đều cho là hắn là quyền thủ võ quyền.

- Ôi, làm sao lại không mang theo đến đây chứ?

Đồng Thăng Hải cũng không biết việc này, thờ dài nói:

- Đáng tiếc, Chúc lão đệ, lần này nếu có người có thể đánh bại An Đức Liệt Duy Kỳ, nói không chừng danh hiệu Quyền Vương cũng

chưa có ai!

- Đợi một chút, hai vị, mọi người rất cuộc đang nói chuyện gì?

Chúng kiến hai người này tán gẫu được ăn ý, Diệp Thiên mở miệng cắt đứt lời nói Đồng Thăng Hải.

Đồng Thăng Hải lúc này mới ý thức đã lạnh nhạt vị “gia” này, vội vàng nói:

- Diệp gia, tôi cùng Chúc lão đệ là bằng hữu, nhưng chưa từng gặp mặt, một thời gian trước cậu ấy đã mời quyền thủ tù chỗ tôi!

- Nhưng mà, quốc nội thực sự nhiều người tài ba, lại có người có thể đã bại An Đức Liệt Duy Ki ...

Nghe xong lời giải thích của Đồng Thăng Hải, Diệp Thiên mới biết, cảm thấy vị trước mặt này cũng không phải người bình thường, mà là đại lão Hồng môn ở Nga, kinh doanh rất nhiều hạng mục ngầm.

Từ những năm tám mươi Đồng Thăng Hải liền sinh hoạt tại Moscow, trước chuyện Soviet giải thể, dựa vào trợ giúp mạnh mẽ Hồng môn hải ngoại, trải qua một phen Tinh Phong Huyết Vũ, Đồng Thăng Hải cơ hồ chiếm cứ được một nửa địa bàn hắc đạo Moscow.

Người Nga luôn là dân bài ngoại, năm đó Đồng Thăng Hải cơ hồ đã phát động một cuộc chiến tranh loại nhỏ, giết chóc khắp nơi trên đất, mới sống yên ở Moscow.

Tuy rằng những năm gần đây bị siết chặt, nhưng Đồng Thăng Hải vẫn đang là kẻ kinh doanh hắc quyền lớn nhất Moscow, Quyền Vương An Đức Liệt Duy Ki chính là thù hạ của hắn.

Chúc Duy Phong cũng là thông qua quan hệ người khác mà biết Đồng Thăng Hải, tiêu phí một số tiền lớn đem An Đức Liệt Duy Ki về quốc nội, nhưng cũng thiếu chút nữa đã mang tảng đá đạp chân của mình.

- Hải gia, ngài đừng nói việc này nữa.

Làm trò trước mặt Diệp Thiên, Chúc Duy Phong có chút ngưng ngưng, cười khổ nói:

- Người đánh bại An Đức Liệt Duy Ki không phải võ quyền của tôi, là thù hạ của Diệp Thiên, cả tứ chi của Đảng Thác Hải, cũng là bị Diệp Thiên chém đứt!

- Cái... Cái gì?

Đồng Thăng Hải không nghĩ tới Chúc Duy Phong nói ra như vậy, nhất thời đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên, ánh mắt lộ ra kinh ngạc không che dấu chút nào.

Nghe người khác nói Diệp Thiên đánh bại Lôi Chấn Nhạc, tuy rằng Đồng Thăng Hải cũng thực giật mình, nhưng Lôi Chấn Nhạc đã là người hơn tám mươi tuổi, có lẽ là nguyên nhân thể lực chống đỡ không nổi.

Nhưng Đồng Thăng Hải biết rõ An Đức Liệt Duy Kỳ lợi hại như thế nào, nếu là hắn khởi xướng, có thể xé xác trâu điên, không ngờ cũng bị thủ hạ của Diệp Thiên đã bại, hơn nữa thương thể mới phục hồi không lâu.

Còn Đằng Thác Hải, Đồng Thăng Hải cũng nghe qua, biết hắn là một cao thủ Bắc Cung gia tộc của Nhật Bản, lúc ấy nghe được thêm tứ chi Đằng Thác Hải bị người chém đứt, Đồng Thăng Hải còn có chút vui sướng khi người gặp họa, lại không nghĩ rằng chính là Diệp Thiên gây nên.

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, mắt hàm ý cảnh cáo nhìn Chúc Duy Phong một cái, nói:

- Đừng nghe Chúc tổng nói lung tung, người nọ là bằng hữu của tôi, không phải là thủ hạ!

Tục ngữ nói người sợ nổi danh heo sợ nước sôi, Diệp Thiên không cầu danh, hắn thật sự không muốn làm cho chính mình trở thành đối tượng mọi người chú ý, như vậy chi biết sẽ thêm phiền toái.

- Diệp gia, chi dựa vào thân thủ của ngài, chính là không có vai vế, ở Hồng môn cũng là hoàn toàn xứng đáng làm đại lão!

Nghe được chiến tích Diệp Thiên, Đồng Thăng Hải thần sắc kính cẩn, khiến Diệp Thiên có chút kỳ quái,

- Lão Đồng, Hồng môn không ít cao thủ mà? Khi nào thì dựa theo thân thủ mà sắp xếp địa vị?

- Diệp gia, ở Hồng môn muốn thượng vị, là phải xem công hiến người này đối với Hồng môn, đánh hắc quyền, cũng là một đường tắt để thượng vị.

Thấy Diệp Thiên vẻ mặt khó hiểu, Đồng Thăng Hải cười giải thích nói:

- Mỗi một lần hắc quyền thế giới thi đấu đều cũng có tiền, có đôi khi cược chính là tiền, có đôi khi cược chính là địa bàn, ở những

năm tám mươi Lôi gia từng thắng qua người Moscow, làm cho bọn họ lui ra khỏi San Francisco...

Người của tổ chức hắc quyền, chủ yếu đều là đại lão hắc đạo các nơi, ngoài bài bạc, bọn hắn còn có thể lấy ra địa bàn của mình đến cược, chuyện như vậy cơ hồ ở mỗi một lần hắc quyền thế giới trong các trận thi đấu lớn đều có thể chứng kiến.

Ở đầu những năm tám mươi, buôn ma túy Mexico hung hăng ngang ngược, một lần xâm nhập đến San Francisco, trong địa bàn người Hoa, sau khi trải qua một phen có chết và đổ máu với nhau, hai tổ chức quyết định phân địa bàn ở thế giới hắc quyền.

Lúc ấy Mexico xuất chiến là một vị quyền thủ từng đánh cùng quyền Vương Aly, hắn vốn là quyền thủ chuyên nghiệp, sau lại đi vào đến giới hắc quyền, kinh nghiệm đối chiến thập phần phong phú.

Hồng môn xuất chiến dĩ nhiên là Lôi Chấn Nhạc, cho mọi người mở rộng tầm mắt chính là, còn chưa đánh ba hiệp, vị quyền thủ Mexico kia liền bị Lôi Chấn Nhạc một cái phách cúp đánh chết ở tại trận.

Sau đó Lôi Chấn Nhạc lại đương trường đánh chết ba người khiêu chiến quyền thủ với hắn, không người nào còn dám khiêu chiến, giành được danh hiệu Quyền Vương, danh tiếng Lôi Lão Hồ là không cánh mà bay như gió.

Nhưng sau lần đó, ở thế giới hắc quyền thi đấu, người Hoa chưa có lần nào thắng nữa, chủ yếu đều bị Bắc Mỹ Âu Châu và người da đen thống trị, chỉ có rất ít một vài lão nhân, mới nhớ rõ được chiến tích Lôi Chấn Nhạc năm đó.

- Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ!

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, trong lòng cũng tò mò không thôi đối với nữ vương YLệ Toa Bạch này, chỉ dựa vào tổ chức hàng năm thi đấu hắc quyền một lần, hắn có thể đem thế giới hắc đạo chinh phục ở cùng một chỗ.

Phải biết rằng, ngoài Hồng, Mafia giống như ở Italy, hội Tam Hợp Nhật Bản cùng với tổ chức ma túy Mexico, cơ hồ hàng năm đều cũng tham gia thi đấu hắc quyền.

Nếu quốc gia nào càng tàn nhẫn, đánh đấm chiến thuyền xa hoa này vào lúc này, phòng chừng tiến trình hòa bình thế giới hoàn thành hơn phân nửa, ít nhất phạm tội toàn cầu sẽ giảm thấp.

- Smith, lão bằng hữu của tôi, tại sao ông lại ở chỗ này?

Khi Diệp Thiên hỏi Đông Thăng Hải một vài chi tiết cụ thể, một người đầu đầy tóc bạc, tướng mạo lại hồng nhuận, mặc một bộ âu phục màu trắng có vẻ như thân sĩ đã đi tới.

Ở bên cạnh người lão nhân này, còn có bảy tám người da trắng, nhưng Diệp Thiên phát hiện, có mấy người nhìn về phía Đông Thăng Hải, ánh mắt tựa hồ cũng không thân mật.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 617

Đánh Cuộc

A, Khắc Lai Môn tiên sinh rất vui khi được gặp ngài!

Sau khi thấy vị nhân sĩ kia, Đồng Thăng Hải dang hai cách tay cười to và ông ông ta một cách nồng nhiệt, đến nỗi mấy người đi theo ông cụ đó cứ nhìn Đồng Thăng Hải chăm chăm mà không hề chớp mắt.

Nghe thấy tên Diệp Thiên, Diệp Thiên nghiêng đầu liếc nhìn Chúc Duy Phong, hẳn nhớ rõ ở trên du thuyền Chúc Duy Phong đã từng nói đến cái tên Khắc Lai Môn.

Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng của Chúc Duy Phong không nhận ra người đối diện thì cũng chẳng khác gì Đồng Thăng Hải bọn họ chỉ là đều liên lạc qua điện thoại hoặc qua đường bưu phẩm.

- Khắc Lai Môn tiên sinh, tôi xin giới thiệu với ngài hai người bạn, lai lịch của bọn họ cũng lớn lắm.

Sau khi ôm Khắc Lai Môn, Đồng Thăng Hải nói:

- Vị này là người có vai vế cao nhất trong Hồng môn của chúng tôi, Khắc Lai Môn, tôi gọi cậu ta là Diệp gia, ngài cũng phải theo chúng tôi gọi một tiếng “gia”.

Thực ra Đồng Thăng Hải không có nói quá, xuất phát từ bối phận khác thường của Diệp Thiên trên đại hội Hồng môn đã trao tặng cho hắn vinh dự là trưởng lão nhưng lại không có thực quyền, Diệp Thiên đã tiếp thu rồi.

- Hiểu, bối phận của mọi người rất khó hiểu, chàng trai trẻ như thế kia mà có thể được gọi là ông.

Sau khi nghe Đồng Thăng Hải giới thiệu, Khắc Lai Môn phá lên cười, ông ta thừa biết làm người nói ba hoa cũng không tăng bôc Diệp Thiên.

Khắc Lai Môn chính là đại diện cho thế lực xa hoa tên chiếc du thuyền này, có thể nói vô số người nhưng lúc đó Diệp Thiên nhìn ra có một người đang tự tin và diễn rất đạt.

Hơn nữa thân phận của Diệp Thiên sau khi vào Hồng môn so với Đồng Thăng Hải, Chúc Duy Phong còn chưa nắm rõ thì tất nhiên là Khắc Lai Môn càng coi trọng tuổi trẻ nên đã chia tay ra nắm Diệp Thiên.

- Khắc Lai Môn tiên sinh khách sáo quá, cứ gọi tôi là Diệp Thiên là được.

Diệp Thiên thân nhiên cười, chậm chậm vươn vai cử động của hắn khiến cho mấy người phía sau Khắc Lai Môn phải biến sắc.

Thận phận của Khắc Lai Môn là gì? Sau lưng ông ta có những người tài phiệt khổng lồ là những tổ chức có ợi ích nhất trên thế giới, cho dù trên du thuyền có người kiệt ngạo của hắc bang đi nữa thì cũng không ai dám làm cản trước mặt ông ta.

Nhưng hành động bắt tay của Diệp Thiên, như là hắn không tôn trọng Khắc Lai Môn, ông ta lặng đi một chút, khả năng kiềm chế của ông ta đúng là phi thường, ông ta vẫn mỉm cười cùng Diệp Thiên.

- Lão bạn, vị này chính là người đại diện cho Hắc quyền ở Trung Quốc, hắn gọi Chúc Duy Phong thì cũng hắn là biết nhóm các cậu?

Đồng Thăng Hải cũng không ngờ là Diệp Thiên sẽ như thế, vội vàng cười ha ha rồi giới thiệu Chúc Duy Phong cho Khắc Lai Môn.

- Đương nhiên, thời còn trẻ sự nghiệp phát triển Hắc quyền ở Trung Quốc của Chúc tiên sinh vô cùng phát triển.

Sau khi Diệp Thiên buông tay ra, Khắc Lai Môn vươn tay về phía Chúc Duy Phong nhưng lần này ông ta chỉ giữ một bàn tay cũng không phải là vì coi bên kia nặng, bên này nhẹ mà quan trọng là sợ Chúc Duy Phong không giống Diệp Thiên thì lúc đó người mất mặt lại là mình.

Chúc Duy Phong lễ phép nắm tay Khắc Lai Môn, cười nói:

- Khắc Lai Môn tiên sinh quá khen, thời gian phát triển hắc quyền ở Trung Quốc còn quá ngắn, còn phải mời Khắc Lai Môn tiên sinh chỉ giáo nhiều.

- Người Trung Quốc quả đúng là khiêm nhường...

Khắc Lai Môn lắc đầu nói:

- Tôi nghe nói người đương quyền của ông đã đánh bại cả con át chủ bài An Đức Duy Ki không biết vì sao lại không phải quyền thủ tham gia trận đấu lớn của Hắc quyền lần này.

- Ha ha, mới tới lần đầu, Chúc mỗ còn phải quan sát học tập nhiều, cơ hội về sau vẫn còn cơ mà.

Từ bên trong Chúc Duy Phong đã khôi Thái Cực Quyền đó chính là đi đường quen cưỡi xe nhẹ, nói ba hoa năm ba câu để lảng tránh câu hỏi của Khắc Lai Môn.

- Hừ, An Đức Duy Ki ở trong thế giới Hắc Quyền cũng chỉ là hư danh mà thôi, xếp hạng của y còn chưa đến top 10 thì có gì đặc biệt.

Khắc Lai Môn còn chưa nói gì người bên cạnh đã cười to, một người đàn ông cao chừng một thước da trắng nhìn Chúc Duy Phong có vẻ rất khinh thường nói:

- Võ thuật Trung Quốc của các ngươi chỉ thích hợp để biểu diễn chứ thực ra cũng chiến tích thì chịu chết.

- Ngươi là ai?

Chúc Duy Phong nhú mày người này đang nói tiếng Anh nhưng tạm thời vẫn không phân biệt được người này mang quốc tịch nước nào.

Đồng Thăng Hải vỗ một cái đang mồn hỏi đối phương, đứng trước mặt người da trắng nói:

- Đã quên lần trước ai đánh chết quyền Vương của ngươi hay sao?

Võ công của Đồng Thăng Hải cũng không hề kém cỏi tuy vóc dáng không bằng đối phương nhưng khí thế cũng không kém, ngược lại người da trắng kia lùi lại phía sau nói:

- Đồng, năm ngoái ta đã bại dưới tay ngươi, năm này ngươi có dám đánh cược không?

Đồng Thăng Hải khinh thường nói:

- Đánh cược? ngươi lấy cái gì ra đánh cược?

Người da trắng nghiêng chặt răng nói:

- Nếu người của ta thua, thì các chiến thuyền của thế giới ngầm ở Malaysia sẽ là của người.

Lỗ Đại Phu là một đại lão cá độ ở Las Vegas của cái trên thế giới không ít.

Ba năm trước y chuẩn bị của cái đầu tư cho hắc quyền ở Moscow nhưng bị Đồng Thăng Hải thắng, mất số vàng trị giá hơn triệu đôla còn tồn thất không biết bao nhiêu người giỏi.

Đối với Lỗ Đại Phu mà nói tiền không là gì nhưng rất coi trọng thể diện, một năm trước trong cuộc thi đấu lớn y và Đồng Thăng Hải đánh cược nhưng y cũng bị thua.

- Lỗ Đại Phu có phải đầu óc người bị hỏng rồi không?

Đồng Thăng Hải lắc đầu nói:

- Cuộc đấu ở Malaysia mà có thể so sánh với cuộc đấu ở Loscox được ư? Cho dù thua hơn mấy cái chiến thuyền kia cũng không đủ, Lỗ Đại Phu nếu người muốn đánh nhau thì phải thành ý hơn đi.

Chịu ảnh hưởng của Ma Cao nhiều nơi ở Đông Nam Á cũng đầu tư vào sòng bạc và đánh cược, nhưng địa bàn hạn chế cũng không phát triển lắm.

Là Moscow còn là đô thị của thế giới ảnh hưởng mạnh hơn nhiều còn Malaysia nhỏ như thế làm sao có thể sánh bằng, đương nhiên là Đồng Thăng Hải không đáp ứng nhu cầu của Lỗ Đại Phu.

Lỗ Đại Phu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Được rồi, ta cược cả tổ chức ngầm ở Indonesia là được chứ?

- Chưa đủ!

Đồng Thăng Hải vẫn lắc đầu không hề thay đổi.

- Người còn muốn cái gì? Tổ chức ngầm ở hai nơi lại một con thuyền đánh cược là ta đã nhượng bộ nhiều lắm rồi.

Lỗ Đại Phu hơi tức giận y bước về phía trước nhưng vì đã từng nếm trải sự thiệt thòi trước Đồng Thăng Hải nên lại lùi về phía sau nói:

- Như này đi, ta sẽ chi 1% cổ phần của khách sạn ở Las Vegas, đã đủ chưa?

- Làm ngay chứ?

Nghe thấy những lời cuối cùng này của Lỗ Đại Phu, Đồng Thăng Hải liền thay đổi tỏ ra kinh ngạc.

Phải biết rằng Las Vegas là nơi hấp dẫn nhất của du khách cờ bạc trên thế giới, nó giống như cái máy sản xuất vàng vậy mỗi ngày nó đều tạo ra một số của cải khổng lồ.

Đừng có thấy 1% mà khinh thường mà nó rất có giá trị ít nhất cũng phải trị giá hơn trăm triệu đôla.

Nghe thấy đánh cược bằng tiền mặt đám người Khắc Lai Môn lộ rõ sự bất ngờ đương nhiên là trả công cho Lỗ Đạo Phu cũng cao hơn.

- Làm ngay, nếu người thua thì phải giao ra tổ chức hắc quyền ở Thổ Nhĩ Kỳ!

Lỗ Đại Phu nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Thế nào? Có dám đánh cược không?

Lỗ Đại Phu hỏi câu này làm cho Đồng Thăng Hải hơi do dự, ông ta không hiểu tạo sao y lại đặt cược số tiền lớn như vậy? Nếu mình thua cược thì của cải vất vả của mấy chục năm phải chấp tay mà đưa cho người ta.

Mặc dù đang cùng một chiến thuyền cũng tổ chức hắc quyền nhưng họ không làm những chuyện phóng hỏa, giết người.

Tuy bọn họ cũng chỉ theo quy tắc của cộng đồng đặt cược thì phải thực hiện nếu không sẽ bị mọi người hợp lại đánh.

Giống như chuyện kinh doanh hắc quyền ở Thổ Nhĩ Kỳ của Đồng Thăng Hải cũng chính là thắng cược năm ngoái dù là người thể lực mạnh như Lỗ Đại Phu cũng không gánh nổi hậu quả khi làm trái quy tắc.

- Chẳng lẽ người không có lòng tin đối với Bắc Cực Hùng hay sao?

Lỗ Đại Phu thấy Đồng Thăng Hải chân chừ, liền lớn tiếng cười nhạo nói:

- Không có lòng tin thì cũng không thể để cho tham gia thi đấu Bắc Cực Hùng, nghe nói hần ta mới bị người đánh bại không lâu.

Bọn họ cứ vòng vo cười đùa như vậy giống như người Nhật Bản bị Đồng Thăng Hải chém đứt tứ chi và chuyện An Đức Duy Ki bị đánh đến học cả máu thì mọi người đều biết.

- Lỗ Đại Phu ta cũng không tin người lại lợi hại hơn An Đức Duy Ki!

Bị đối phương kích động như vậy Đồng Thăng Hải không còn thể diện liền cắn răng đồng ý.

Công bằng mà nói, thực ra An Đức Duy Ki cũng được đứng vào top 10 của hắc quyền còn những người hơn anh ta thì không một tổ chức hắc quyền nào lại đưa người cho Lỗ Đại Phu.

Hơn nữa số tiền mặt mà Lỗ Đại Phu đưa ra thực sự rất hấp dẫn cho nên Đồng Thăng Hải mới đồng ý nếu không ông ta thà mất mặt chứ cũng không đồng ý với trận cược này.

- Được, Khắc Lai Môn tiên sinh mời làm cho cái văn bản!

Nghe thấy Đồng Thăng Hải đồng ý, trong ánh mắt Lỗ Đại Phu lộ rõ sự gian xảo.

Hàng năm các cuộc thi đấu lớn của hắc quyền không thể thiếu các trận cược mà nữ vương YLệ Toa Bạch làm chứng hai bên cũng thấy yên tâm.

Sau khi Khắc Lai Môn dặn dò kẻ dưới đi xuống, rất nhanh có phục vụ đóng dấu văn bản.

- Lão Lỗ giống như đang nhắm vào ông vậy, chuyện này có chút gì đó không ổn!

Thấy văn bản bên cạnh, Diệp Thiên nhẹ nhàng động Đồng Thăng Hải, tuy ông ta không nhúc nhích nhưng trực giác cho biết trong chuyên này có sự màu mè.

- Diệp gia, tôi muốn để cho y trộm gà không được mà còn mất thêm cả nắm gạo.

Tuy trong lòng Đồng Thăng Hải có chút bất an nhưng ông ta vẫn quyết định đánh bạc một phen vì sao thì An Đức Duy Ki cũng đã

vì mình mà có rất nhiều cuộc tranh tài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center; width: fit-content; margin: 0 auto 10px auto;">  
<span style="font-size: 0.8em; font-weight: bold; color: #ccc;">Trên đây là những hình ảnh của cuộc tranh tài của mình. Mọi người  
</span></div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 618

Khổng Chế Lực

Ông vẫn nên cẩn thận một chút, thắng thì cái gì cũng tốt còn nếu thua thì cả cơ nghiệp sẽ bị mất đấy!

Diệp Thiên lắc đầu, nếu không phải thấy các đệ tử Hồng môn thì hẳn cũng thờ ơ mà lâu Diệp Thiên cũng chưa xem bói cho người khác.

- Ta kí rồi, sao thế ngươi không dám sao?

ở bên này Diệp Thiên còn đang nói chuyện với Đồng Thăng Hải thì bên kia Lỗ Đại Phu đã kí tên mình rồi y còn liếc nhìn Đồng Thăng Hải.

- Diệp gia, người tranh sức lực, Phật tranh nén nhang!

Đồng Thăng Hải nói nghiêm túc:

- Cũng không thể để cho bọn giặc tây này coi thường người Hoa ta được.

Kỳ thực Đồng Thăng Hải nói như vậy cũng không phải là yêu nước, chẳng qua bởi vì Lỗ Đại Phu đưa ra điều kiện mà ông ta không thể từ chối được.

Phải biết rằng nếu thu tóm được các tổ chức ngầm ở Malaysia và Indonesia thì Đồng Thăng Hải chính là người kinh doanh hắc quyền lớn nhất ở Châu Á.

Hơn nữa 1% cổ phần kia sẽ còn tăng lên nhiều đó đúng là miếng thịt béo bỏ không có lý do gì mà lại từ chối.

Còn như những lời của Diệp Thiên, Đồng Thăng Hải cho rằng không gì hơn là hẳn muốn giúp mình, dù sao có thể thắng Lôi Chấn

Nhạc và An Đức Duy Ki.

Diệp Thiên là nhân vật bậc nào, khi nghe Đồng Thăng Hải nói cũng không còn chú ý gì, khoát tay áo nói:

- Được, tùy ông vậy, nhớ đến An Đức Duy Ki phải cẩn thận hơn là được.

- Diệp gia, ngài yên tâm đi, ngoài cuộc thi đấu trong nước thì An Đức Duy Ki cũng đã bắt bại 280 trận rồi, người của Lão Đại Phu không có cách nào mà thắng được đâu.

Nhìn Diệp Thiên không đáp lời mình, Đồng Thăng Hải có chút thất vọng nhưng hắn cũng rất tin tưởng An Đức Duy Ki.

Dưới giữa sân hắc quyền thì thất bại đồng nghĩa với chết có quyền thủ bắt bại cả mấy trăm cuộc nhưng chỉ một lần thất bại thì cũng vĩnh viễn biến mất trong hội.

Thực ra vào hồi đầu năm, người thống trị thế giới ngầm không phải người Châu Âu mà là người Trung Quốc, người đó tạo tạo thế giới ngầm cũng là một kì tích.

Người đó gọi là Lâm Uy Nhĩ Trương, sinh năm 1907 có chiến tích ghi lại toàn thắng 476 trận, trong đó đánh gục 241 đối thủ.

Lâm Uy Nhĩ Trương sinh ra ở Trung Quốc, cao 1m82, nặng 68kg, đường tiến công vô cùng phong phú.

Năm 1946, Lâm Uy Nhĩ Trương lấy chiến tích bắt bại rời khỏi võ đài và sáng tạo ra thần thoại quyền anh.

Nhưng Lâm Uy Nhĩ Trương chết vào năm 1971 thọ 63 tuổi kinh nghiệm chiến đấu đã trải qua từ nhỏ đến lớn.

Mặt khác còn có Phát Lan Khắc Trần sinh ra ở Đài Loan, thích được người khác gọi là Đường Long chẳng qua là sợ người ta gọi là Sa Ngư.

Bất cứ biệt danh gì cũng không nói hết sự hung tàn của y. Thời kì y thống trị quyền anh, công nhận là đó là thời kì phát triển nhất của quyền anh trong hắc quyền.

Phát Lan Khắc Trần có ảnh hưởng cực mạnh ở thế kỉ XIX, tất cả những trận đấu của y đều không quá 4 phút, là quyền thủ mạnh nhất và không gì có thể sánh được.

Còn Đường Long 97 trận thắng 96 trận thua 1 trận, đánh gục 95 đối thủ. Đối với những quyền thủ mà nói thì Trần là ác mộng, chỉ có một người còn sống đi ra khỏi võ đài.

Truyền thuyết Đường Long đã từng tỉ thí với Lý Tiểu Long, lúc hai bên đánh gần Đường Long bị một lực hơn 1600 kg đá ra khỏi võ đài mà thật già thì chỉ có hai bên mới biết được.

Lý Tiểu Long từng đóng bộ phim nổi tiếng Đường sơn đại huynh mà nhân vật chính gọi là Đường Long, đây chính là Lý Tiểu Long đã sáng tạo ra từ Đường Long để tỏ sự tôn kính.

Nhưng ở tập 97 Đường Long lên võ đài thì đối thủ lại có danh hiệu “Máy ủi đất” Khắc Lý Tư.

Nhưng Khắc Lý Tư cực kỳ nham hiểm, khi lên võ đài đã chạy nước rút tốc độ trăm mét để tránh né đường tiến công của Đường Long, sau 10 phút Đường Long yếu sức thì sự nghiệp đánh đấm cả đời đã mất.

Sau những năm 80, các trận đấu trong hắc quyền của người Trung Quốc suy giảm dần, trừ Lôi Chấn Nhạc một thời hiển hách cũng không còn ai có thể thống trị các quyền thủ hắc quyền.

Hắc thị quyền vào những năm 90, nghiên cứu các loại phương pháp huấn luyện đã có sự biến hóa lớn mà dường như các quyền thủ của vài thập niên trước không còn giá trị.

Cho nên với Đồng Thăng Hải mà nói, chỉ cần An Đức Duy Kỳ không gặp phải 3 quyền thủ dẫn đầu thì khả năng thắng là rất lớn.

Cầm văn bản Lỗ Đại Phu đã kí, Đồng Thăng Hải nhìn cẩn thận các điều khoản, đây không phải chuyện đùa, ngộ nhờ bị y giới trò thì không thể nói rõ với nhau được.

Kiểm tra tiền đặt cược của Lỗ Đại Phu, Đồng Thăng Hải ký tên mình, văn bản gồm 3 phần, ngoài phần ông và Lỗ Đại Phu thì còn có một phần lưu số hiệu của nữ vương YLệ Toa Bạch.

- Được rồi, các bạn của tôi, đến giờ đại hội rồi!

Chúng kiến hai người đã kí vào văn bản xong, Khắc Lai Môn vỗ tay:

- Tôi cam đoan, hôm nay hợp không hơn nửa tiếng, 11 rưỡi mọi người có thể đi ăn cơm trưa.

- Khắc Lai Môn tiên sinh, giữa trưa sẽ không phân khu vực bàn nữa chứ?

Chúc Duy Phong nửa thực nửa đùa, ông ta không quên chuyện chính mình bị phân ở phòng, từ đầu đến cuối thì đây chính là phân biệt đối xử.

- Đương nhiên là không.

Khắc Lai Môn cười nói:

- Nguyên nhân là do khu vực dùng bữa sáng là nói dùng cơm trưa và tiệc tối sẽ là nơi cử hành yến tiệc.

Còn lại sau khi ăn cơm trưa, mọi người có thể dạo chơi trong sảnh, các phương tiện ở đây còn tốt hơn ở Las Vegas.

Nghiên chính mà nói, Khắc Lai Môn là người làm ăn lớn cho dù hành động của Diệp Thiên vừa rồi là thất lễ nhưng ông ta cũng không biểu lộ sự khó chịu.

- Khắc Lai Môn không cho phép ông cướp đoạt công việc buôn bán của chúng tôi, hãy coi chừng bọn Hán Tư Phúc đi.

Phản kí tên này Lỗ Đạo Phu luôn mỉm cười trên mặt và vui đùa cùng Khắc Lai Môn, tâm trạng của y có vẻ khá tốt.

- Làm sao mà có thể cướp việc làm ăn buôn bán được của các vị bằng hữu đây được? Mọi người cứ trò chuyện trước đi, tôi sẽ vào chuẩn bị một chút.

Khắc Lai Môn nhún vai đi vào khoang thuyền, bên trong có rất nhiều người tai to mặt lớn nên ông ta cũng không dám để họ đợi lâu.

Còn Lỗ Đạo Phu cũng lui về phía sau 2 thước, đến trước mặt Đồng Thăng Hải cười nham hiểm:

- Ta không ngại nói trước cho người biết một tin.

Đồng Thăng Hải nói:

- Lỗ Đạo Phu, tin gì? Đừng nói với ta là người muốn nuốt lời?

- Không ... không ta e là người sẽ đổi ý.

Lỗ Đạo Phu ghé gần đến tai Đồng Thăng Hải nhỏ giọng nói:

- Ta quên nói cho người biết, ngay tháng trước An Đông Ni đã quẳng sang công ty ta rồi.

- Người nói cái gì?

Bỗng Đồng Thăng Hải biến sắc, nắm áo Lỗ Đạo Phu nói to:

- Làm sao An Đông Ni có thể đến công ty người? Không phải hẳn ta đang ở Anh sao?

- Chúng ta đều là người văn minh, không nên động thủ, như vậy là không tốt!

Lỗ Đạo Phu dùng hết sức đẩy Đồng Thăng Hải ra, nói:

- Người phải biết rằng An Đông Ni sinh ra ở Malaysia, mà ta thì ở đó lại có một sân đấu quyền tốt.

Sau khi nói xong câu này Lỗ Đạo Phu phá lên cười, không nhìn Đồng Thăng Hải lại một cái rồi quay vào khoang thuyền, dường như y đã nắm chắc phần thắng của cuộc tỉ thí trong tay.

- Lão Đồng, sao vậy? An Đông Ni là ai?

Tại chỗ Đồng Thăng Hải đang thất thần như người mất hồn, Diệp Thiên gọi mấy câu mà ông không có chút phản ứng gì.

- Lần này Hải gia thảm rồi, thế nào mà lại gặp tên Ma Vương giết người kia chứ?

Tuy Chúc Duy Phong lo liệu không được tốt nhưng trong hội này cũng có biết đến thanh danh của An Đông Ni.

Hơn nữa rất dễ nhận thấy Chúc Duy Phong cũng nhìn ra An Đức Duy Ki là không được, lúc này đây lắc đầu xem ra gia sản mấy chục năm vất vả của Đồng Thăng Hải vào tay Lỗ Đạo Phu mất rồi.

Diệp Thiên bị Chúc Duy Phong làm cho tò mò, liền hỏi:

- Lợi hại như vậy sao? Người kia là như thế nào đây?

Phải biết rằng Diệp Thiên tận mắt thấy bản lĩnh của An Đức Duy Ki cũng muốn xem hấn ta một phen trắc trở, sau khi nghe Chúc Duy Phong nói thì rõ ràng An Đức Duy Ki không phải là đối thủ của người kia.

Chúc Duy Phong lắc đầu nói:

- Diệp Thiên, tên kia quả thực không phải là người, nếu nói có người thống trị thế giới võ đàn thì ngoài y ra không còn ai.

- Phải nói là hắc thị võ đàn chứ? Thống trị thế giới võ đàn chính là Thị Thái Sâm!

Diệp Thiên sửa cách nói của Chúc Duy Phong, nghe quyền anh và Hắc thị quyền khác nhau rất lớn.

- Thái Sâm? Thái Sâm và An Đông Ni so với hấn chỉ là cái rắm!

Đồng Thăng Hải sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói như tỉnh lại:

- Thái Sâm ở trong ngục còn đánh không lại 3 quyền thủ của hắc thị, y dựa vào cái gì mà sánh với An Đông Ni.

- Lão Đồng, đừng kích động. Thái Sâm và Hắc thị quyền qua rồi.

Trong nước Diệp Thiên rất ít tiếp xúc với những võ đài bí mật nhưng hấn có xem qua trận đấu của Thái Sâm tốc độ mạnh yếu cũng không tồi.

- Đương nhiên là đã đánh qua, nếu không tôi đã không nói như vậy.

Tuy sắc mặt Đồng Thăng Hải còn hơi xám nhưng thần trí đã tỉnh lại miễn cưỡng để Diệp Thiên nói về chuyện tốt xấu của quyền thủ hắc thị.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 619

Khiêu Chiến (Thượng)

Đối với Vu Thái Sâm y cũng có biết quyền anh, y cũng từng thống trị võ đàn thế giới danh tiếng vang dội không kém gì Vương A Lý năm nào.

Thái Sâm và Hoắc Lợi Phi tham gia các cuộc đại chiến, kết thúc bằng hai bản kịch để thêm phần đặc sắc, dường như cả thế giới đều biết bọn họ.

Nhưng không thể phủ nhận là Thái Sâm là quyền anh thủ vĩ đại, người như thế từng qua hắc thị cũng khiến Diệp Thiên tò mò.

Thái Sâm vào tù tổng cộng hai lần, lúc xảy ra chuyện này vào năm 91 ông ta cố chấp mang chị vào Mỹ nên bị phạt.

Vừa mới vào trong ngục, Thái Sâm liền thấy mọi người coi mình là kẻ địch, họ là những người không được thế giới quyền vương ngó tới hơn nữa lại có khát vọng muốn khiêu chiến với ông ta.

Một người trong số đó tên Kim Cáp Cáp, đem người nổi danh của hắc thị thái quyền đổi thành sát thủ, mọi cuộc tranh tài ngay tại chỗ diễn ra.

Thái Sâm bắt đầu cẩn thận, ông ta cũng không đi luyện tập quyền anh để tránh bị coi là khoe mẽ mà chỉ qua các phòng tập thể thao, đám người Kim Cáp Cáp thì tập đá diên cuồng, đầu gối đụng vào bao cát nặng, biên độ nặng cũng cảm thấy run sợ.

Rõ ràng Thái Sâm cảm nhận được pháp luật trong vùng là các lực lực sung bá diên cuồng đánh nhau, chính ông ta một quyền vương đến từ nơi văn minh của thế giới mà cũng bị coi như một địch thủ, trên võ đài thì có là cha con cũng giống nhau hết.

Rốt cục có một ngày, sự tích tụ của Thái Sâm đối với Kim Cáp Cáp đã bùng phát, hai người tranh chấp một phen rồi đánh nhau.

Có thể đánh nhau chính thức, uy thế trên võ đài của Thái Sâm đã không tồn tại, Kim Cáp Cáp hung hăng đá, y dốc toàn lực vào bộ

sườn dù Thái Sâm dốc sức đánh trả nhưng vẫn bị thương nặng.

Qua việc chuẩn đoán bệnh, đầu Thái Sâm bị chấn động mạnh, gãy sống mũi, gãy 3 cái sườn sườn, trên người còn nhiều chỗ khác bị thương.

Muốn an toàn nhưng không được, trước mặt quyền vương quan trọng như vậy Đường Kim đã tiên tốn 100 vạn đôla chuẩn bị chỉ để chờ đám Kim Cáp Cáp khiêu chiến.

Cho nên trong mắt Đồng Thăng Hải kinh doanh hắc thị quyền thì cái gọi là thế giới quyền vương Thái Sâm chẳng qua chỉ là chuyện cười, nhiều nhất cũng chỉ là trò giải trí trên TV cho nhân dân xem.

- Nghề quyền anh có nhiều quy định, Thái Sâm không phải đối thủ của hắc thị.

Nhớ đến An Đức Duy Kỳ, Diệp Thiên gật đầu, nếu so thực lực của Thái Sâm với An Đức Duy Kỳ thì chỉ e một hiệp đã bị thương, y chỉ dựa vào tiếng tăm mà thôi, chứ trong mắt An Đức Duy Kỳ y chẳng là gì.

- Lão Đồng người tên là An Đông Ni là ai vậy? thực sự hẳn ta có thể vượt qua An Đức Duy Kỳ sao?

Nghe xong Thái Sâm, Diệp Thiên liền đề cập đến An Đông Ni, hẳn không biết nhiều về các quyền thủ, An Đức Duy Kỳ là người giỏi nhất của Hắc thị quyền mà hẳn được gặp.

- An Đông Ni. Y chính là một cỗ máy giết người!

Nhắc tới An Đông Ni sắc mặt Đồng Thăng Hải trở nên xấu đi, trong tưởng tượng ông không muốn đề cập đến đối thủ này.

- Đến đây thì người này rất khó đối phó...

Làm người trong nghề Hắc thị quyền hiển nhiên Chúc Duy Phong cũng đã từng nghe qua cái tên An Đông Ni, hiểu ý Đồng Thăng Hải liền nói Diệp Thiên hãy quên y đi.

An Đông Ni xuất đạo năm 1988, từ đó đến giờ luôn được người trong Hắc thị quyền gọi là đệ nhất quyền thủ trong lịch sử loài người.

Thành thạo kỹ xảo giết người, không có người nào được đánh đồng với y, y là người mà người khác sợ nhất là cỗ máy giết người.

khu vực đánh nha kịch liệt cũng không có ai đạt được tới thành tích như y, người có rắn như sắt thép cũng phải tuyệt vọng.

Tục ngữ nói: có lần gặp lại thì nhất định thắng. Người trong hắc thị quyền trước tiên phải tin tưởng ở chính bản thân mình thì mới có thể thắng được, đây cũng chính là điều kiện tiên quyết để bọn họ sinh tồn nếu sự tự tin mà bị sụp đổ thì khoảng cách đến với cái chết sẽ rất gần.

An Đông Ni có thể đánh sụp sự kiên cường và tin tưởng, bởi vì dường như không ai tìm ra nhược điểm của y.

Cho đến giờ cũng không ai có thể đủ sức mạnh đánh được vào chân y, chỉ cần đánh trúng chân y thì cũng có cơ hội giữ được tính mạng cho những sát thủ cũng không ngoại lệ.

Rất nhiều người trong nháy mắt muốn tìm cơ hội phản kích nhưng tốc độ thì dường như không ai có cơ hội vượt qua y.

Đến nay An Đông Ni đã có tổng cộng 167 cuộc tranh tài toàn thắng trong đó đánh gục 114 đối thủ, giống An Đức Duy Kỳ, y cũng có xuất thân từ Seberia.

Nhưng lúc vào trại huấn luyện Marcus, An Đức Duy Kỳ đã muốn bỏ, qua 2 đời truyền kì nên hai người họ cũng không gặp được nhau.

Nhưng rất nhiều người theo dõi trận đấu của An Đông Ni đều cho rằng y mới là quyền thủ mạnh nhất của thế giới hiện tại còn An Đức Duy Kỳ thì đã già mất rồi.

- Thực sự lợi hại như vậy sao?

Nghe Chúc Duy Phong nói xong Diệp Thiên lú lười không nói lên lời.

Phải biết rằng sức mạnh công ích của An Đức Duy Kỳ cũng đã là đỉnh cao của cao thủ, nếu có đối chiến thì chỉ e cái chết là chắc với đối phương.

Thậm chí Chúc Duy Phong còn đề cao An Đông Ni hơn An Đức Duy Kỳ, đây chẳng qua là nói về các cao thủ cùng đạt đến cảnh giới siêu phàm.

- Diệp gia, tôi e lần này phải thua, mẹ kiếp không ngờ Lão Đạo phụ lại nham hiểm như vậy.

Kể từ lúc biết người giao đấu với An Đức Duy Kỳ là An Đông Ni, Đồng Thăng Hải không thể tươi cười tất nhiên là ông cũng không coi trọng nếu mình là quyền thủ.

- Lão Đồng còn chưa đánh đã biết ai thua ai?

Diệp Thiên vỗ bả vai Đồng Thăng Hải, nói:

- Năm đó không phải là Đường Long cũng đã dùng mưu kế đó sao, ông để An Đức Duy Kỳ học không chừng có thể dùng được đấy.

Đồng Thăng Hải lắc đầu chua xót, nói:

- Không thể nào, An Đức Duy Kỳ vốn là quyền thủ của lực lượng hình, cho chón sang Tây Tạng chỉ e sẽ chết nhanh hơn.

- Tham gia trước rồi nói sau, trận đấu này còn buổi tối mai, hãy nghĩ cách đi.

Thấy trên boong tàu chỉ còn vài người, Diệp Thiên đi vào trong khoang nói:

- Thực sự không được thì bảo An Đức Duy Kỳ bỏ đi, mạng người so với tiền bạc vẫn là quan trọng hơn.

- Không có khả năng chính là thua, cũng muốn thua trên võ đài chứ, tôi sẽ không tham gia, tôi đi tìm An Đức Duy Kỳ bàn bạc một chút.

Chứng kiến gia sản mấy chục năm không còn, Đồng Thăng Hải còn tâm trạng đâu là tham gia hội nghị, cáo lui với Diệp Thiên một tiếng rồi vội vàng đi.

- Diệp Thiên cậu không nghĩ sẽ giúp ông ấy ư?

Đợi cho Đồng Thăng Hải đi rồi, Chúc Duy Phong nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Dù sao thì ông ấy cũng là người của Hồng môn, nếu không thì sẽ cho để Hồ gia tham gia.

Danh tiếng của An Đông Ni đã quá mức hung tàn, Chúc Duy Phong cũng không dám nói muốn để Diệp Thiên lên đấu nhưng Hồ Hồng Đức tuy già nhưng vẫn còn dũng mãnh nói không chừng có thể chiến thắng được An Đông Ni.

- Tiểu tử, chủ ý này của ngươi đúng là thú vị, bằng không thì tôi và ông sẽ trở mặt với nhau há?

Sau khi nghe Chúc Duy Phong nói, Diệp Thiên bị hoảng sợ nếu để cho Hồ Hồng Đức quả thực là chịu chết rồi.

Biết rằng lúc Hồ Hồng Đức và An Đức Duy Ki giao thủ, nếu không có cách của Diệp Thiên thì e rằng ngay cả An Đức Duy Ki Hồ, Hồ Hồng Đức cũng không đánh lại được, ông ấy dựa vào cái gì mà quyết đấu với An Đông Ni cơ chứ.

Thấy Diệp Thiên phản ứng kịch liệt như thế, Chúc Duy Phong tức giận nói:

- Được, cứ coi như tôi chưa nói, mọi người như thế là hết rồi.

Bà hoàng phục vụ hoàn hảo, chu toàn, trên boong tàu chỉ còn lại hai người Diệp Thiên vẫn đang có một phục vụ chờ bên cạnh, thấy bọn hắn định đi lúc này mới bắt đầu dẫn đường.

Các gọi là đại hội thế giới hắc quyền hằng năm thực ra là để phân chia địa bàn, thế lực mỗi năm họp một lần mà tiêu chuẩn chính là thi đấu xem ai hung tàn hơn.

Cho nên hội trường cũng không phải là chính quy mà chính là tổ chức yến tiệc, đại sảnh tổ chức yến tiệc có thể chứa được nghìn chỗ ngồi, bây giờ mới có khoảng ba bốn trăm người nên vẫn còn rất rộng.

Nhìn lướt qua trong này, Chúc Duy Phong nhẹ nhàng nói:

- Lúc tối các quyền thủ vẫn chưa có mặt, còn có các siêu phú hào đến đánh cược, hiện họ đang ở bên trong này nên hắc quyền cần phải phụ trách.

- Mẹ kiếp! không có lấy một người tốt.

Diệp Thiên nhìn quanh 4 phía, các đại lão hắc quyền đều có tướng mạo hung dữ, cho dù họ có đeo mắt kính làm ra vẻ lịch sự cũng vẫn có cảm giác mãnh khí.

- Các tiên sinh, nữ sĩ, thật là vui mừng khi chúng ta lại được gặp mặt ở đây...

Bọn Diệp Thiên đến hơi trễ, vừa mới ngồi xuống âm thanh của Khắc Lai Môn đã vang lên.

- Phép tắc mọi người đều đã biết, lần này Đại hội quyền Vương diễn ra trong 3 ngày, tối khuya hôm nay là cuộc tranh bá, để ra xếp hạng quyền thủ sang năm, ngày mai, ngày kia sẽ là cuộc đấu khiêu chiến, kí tên khế ước bạn bè để xuất chiến vào sáng ngày mai.

- Tốt rồi, tôi không hứng thú bằng những thức ăn ngon trên bàn này, tôi sẽ không nhiều lời nữa, hi vọng các bạn có thể vui vẻ trong 3 ngày này.

So với lúc trước Khắc Lai Môn nói chuyện đã ngắn gọn hơn, dùng có một phút đồng hồ mà nói xong các hạng mục công việc, bởi vì những người này trước khi đến tham dự hội nghị họ đã biết quy củ rồi.

- Tôi nói đã, khiêu chiến thi đấu là chuyện gì vậy? Không ký tên khế ước cũng có thể khiêu chiến sao?

Trong hội trường có người không hiểu quy tắc cũng chỉ có mỗi mình Diệp Thiên.

- Đúng, không có khế ước cũng có thể khiêu chiến, nói đúng ra là đập bàn người khác gây chiến trong địa bàn của cậu thì cậu đều có thể khiêu chiến, cũng có thể từ chối.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 620

Khiêu Chiến (Trung)

Đánh không lại thì từ chối cũng được, cái này không có gì là dọa người cả.

Diệp Thiên liếc nhìn Chúc Duy Phong một cái, trong lòng có chút không thoải mái, vốn dĩ hẳn muốn bản thân mình tham gia vào đại hội hắc quyền, hóa ra lại đánh đúng chủ ý này? Con cháu xuất thân của người làm quan tâm tư quả không đơn giản.

- Diệp Thiên ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm.

Chúc Duy Phong không thông thấu nhưng sau khi nghe Diệp Thiên phát biểu, liền hiểu ra ngay, vội vàng giải thích:

- Tôi không có ý muốn cậu làm lá chắn, tôi cũng chưa mang quyền thủ đến nếu kẻ khác khiêu chiến chúng ta không đồng ý cũng được mà.

Sự thật Diệp Thiên là cháu ngoại của Tổng Hạo Thiên, hẳn cũng đang có bối phận trong Hồng môn, đối với Diệp Thiên, Chúc Duy Phong cũng không dám tính kế nếu không lấy thế lực của Hồng môn ở hải ngoại thì Chúc Duy Phong cũng không phải nghĩ đến chuyện xuất ngoại.

- Những người các ông, sống quá mệt mỏi.

Diệp Thiên lắc đầu thờ dãi, người luyện võ hiểu rõ tâm cảnh nhưng đó cũng là nguyên nhân là từ trước đến nay con nhà võ chưa từng xưng Đế, xưng Vương.

- Người trong giang hồ, thân bất do kỷ, trái lại Diệp Thiên tôi rất hâm mộ cậu.

Chúc Duy Phong nghe xong cũng thờ dãi, ông sống không như vẻ bề ngoài, bình thường ông rất cẩn thận rất sợ những bước đi sai lầm.

Phải biết rằng tất nhiên dòng họ có thể làm ô dù nhưng đồng thời cũng như con dao hai mặt.

Chỉ cần Chúc Duy Phong làm sai nguyên tắc thì e sẽ gặp công kích, đến lúc đó chuyện sẽ không chỉ hồng mà chỉ e còn liên lụy đến cả gia tộc.

Hơn nữa vỏ liếng của Chúc Duy Phong còn ở trong nước, cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa ông ta cũng không thể trốn chạy ra nước ngoài, chính điều này cũng gây ra áp lực lớn cho ông ta.

Nhưng Diệp Thiên lại không giống như thế, tiền của hắn tuy cũng có chút bất chính nhưng tóm lại không tổn hại đến lợi ích quốc gia, ở trong nước có Tổng Hạo Thiên bảo vệ, chung với nhau cũng có chuyện khó khăn.

Rút lui từng bước mà nói thì Diệp Thiên làm không nổi nữa, lấy tiền vốn ở chỗ Tổng Vi Lan, Diệp Thiên mặc kệ đến nước nào có thể vượt qua cuộc sống của phú hào cao nhất, loại này Chúc Duy Phong không sẵn có.

- Được rồi, cậu đừng có làm càn, uy phong của Chúc tổng trong nước có người nào mà không biết?

Diệp Thiên bĩu môi nhìn người phục vụ đẩy xe thức ăn bắt đầu bày tiệc đứng lên khoát tay nói:

- Ăn cái gì trước đi, có bữa tiệc miễn phí lớn như thế này không nên bỏ qua.

Mấy năm nay cuộc sống của Diệp Thiên có điều kiện tốt, lại hay sang Hồng Kông, ăn không ít đồ ăn ngon, bây giờ chỉ liếc mắt một cái là nhìn ra, vì bọn họ mà chuẩn bị hải sản không có chỗ nào mà không phải là các nguyên liệu cao cấp.

Như tôm hùm Châu Úc, viên tuyết Trí Lợi Hải Vực, mè sò khô Nhật Bản, bào ngư tươi sống thậm chí có cả trứng cá muối trắng, Diệp Thiên thấy nguyên liệu mỡ nầu ăn cũng chưa không ít năng lượng.

- Ăn không phải trả tiền? Cậu ... cậu có biết các anh em tới tham dự hội nghị này tốn bao nhiêu tiền không?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, suýt nữa Chúc Duy Phong òa khóc lên, nữ vương YLệ Toa Bạch không phải là đơn vị từ thiện, thu nhận các đại lão ở các quốc gia chính là vì lợi nhuận.

Trừ các trận đấu trên thuyền ra thì mỗi người phải nộp một trăm nghìn đôla phí tổn cho nhân viên trên tàu, cả tiền cho Diệp Thiên, Chúc Duy Phong cũng đã phải chi ra gần 2000 vạn NDT.

- Má ơi, phải ăn để còn về!

Thấy Diệp Thiên đã chọn chén đĩa, Chúc Duy Phong cũng nhảy dựng lên trên ghế chạy hướng về phía có trứng cá muối.

Sau khi đầy khay, Chúc Duy Phong cũng không quên băng rượu lấy hai chai Laffey, thế hệ Chúc Duy Phong cuộc sống phóng túng con mắt sành ăn cũng không kém gì những quý tộc Châu Âu.

- Lão Đẳng không đến ăn thật đúng là đáng tiếc.

Tuy đồ trang trí trong mâm cũng không ít Chúc Duy Phong ăn cũng rất tốt nhưng lúc quay lại nhìn Diệp Thiên thì thờ người ra.

Trước mặt Diệp Thiên là năm cái đĩa, bên trong bày các loại hải sản rất công phu nhưng 4 đĩa đĩa trống không, cái nữa cũng đang sắp bị tiêu diệt.

Không riêng gì Chúc Duy Phong nhìn thấy phải choáng váng mà người nước ngoài cũng phải sửng sờ, tuy bọn họ xuất thân từ xã hội đen nhưng bây giờ đều có địa vị nên bình thường cũng rất coi trọng lễ nghi.

Chính là tướng ăn của Diệp Thiên khiến người khác không nhận được ham muốn, mỗi người đều xách trai rượu vang lên mà tu.

Nói là ăn cái gì thì lây bệnh chứ mọi người ăn uống như thế rất là ngon, vốn dĩ là đồ ăn chuẩn bị không đủ rồi.

Nguyên liệu của 3 ngày đã đi tong, nữ vương không thể không gọi thêm khẩn cấp nguyên liệu hải sản để bổ sung thêm.

Đương nhiên những chuyện này để nói sau, khoảng 10 người sức nặng như Diệp Thiên bụng đã phồng lên, lại uống hết hai chai rượu đỏ mới xong bữa cơm này.

Tuy người khác xem và rất hâm mộ nhưng bọn họ không tải được lượng cơm này mà chỉ có thể nhìn Diệp Thiên rời khỏi đại sảnh.

- Chiều có hoạt động gì?

Đi ra khỏi bữa tiệc, đi lên boong tàu Diệp Thiên duỗi lưng, cuộc sống tốt chính là người có tiền được ăn uống no đủ, hóng gió biển luôn thấy vui sướng.

Vừa rồi Diệp Thiên nghe Khắc Lai Môn nói, trận hắc quyền sớm nhất cũng phải 9h tối mới bắt đầu từ giờ đến lúc thi đấu khách có

thể tùy ý lựa chọn các phương tiện giải trí trên tàu.

- Hoạt động, ở đây thì có hoạt động gì hơn?

Chúc Duy Phong nghe nói liền cười nhưng chỉ có điều nhìn Diệp Thiên có chút đáng khinh.

- Diệp huynh đệ, trên thuyền này có các cô gái đến từ các quốc gia hơn nữa độ tuổi lại không quá 20, cậu muốn chơi loại hoa gì cũng được.

Chúc Duy Phong hạ thấp giọng nói:

- Hôm qua tôi gọi 2 em song sinh, bản lĩnh cũng không thường, con gái Nhật Bản không tồi, cậu có muốn thử không?

Mặc dù trong nước muốn mưa được mưa nhưng điều kiện bị hạn chế, trong nước Chúc Duy Phong không được hưởng dịch vụ cao nhất này căn bản là không có khả năng, cho nên đã giằng co với các anh em.

- Đầu óc ông ngoài đàn bà ra còn có thứ gì khác không?

Chúc Duy Phong hào hứng với chuyện tốt này nhưng Diệp Thiên lại tức giận, hôm kia hắn bị tra tấn suốt một đêm vì những âm thanh kia, suýt nữa Diệp Thiên đã muốn giết cô gái kia rồi.

Thấy Diệp Thiên không có hứng thú, Chúc Duy Phong tức giận nói:

- Cái đó không tốt thì có thể đi câu cá trên thuyền, cũng có thể vào sông bạc chơi vài ván, tự mà lựa chọn đi.

Chúc Duy Phong đột nhiên nhớ đến một chuyện, hưng phấn nói:

- Đúng rồi, cao cấp có vũ nữ thoát y, không thì chúng ta đi xem vũ nữ thoát y đi.

- Xem cái đầu ông, đi sông bạc cho mở mang đầu óc.

Diệp Thiên tức giận lờm Chúc Duy Phong một cái, gơ tay ra hiệu cho phục vụ đưa 2 người họ đến sông bạc.

YLệ Toa Bạch nữ vương vốn là thuyền để đánh cược, mặc dù Diệp Thiên không nghiện nhưng đã vất vả đi một chuyến cũng muốn

xem thiên hạ thế nào.

- Sòng bạc thì có gì thú vị cơ chứ, thật không hiểu được tính tình Diệp huynh đệ? Sòng bạc này ... không nhằm đâu chứ?

Chúc Duy Phong đến sòng bạc nhiều rồi nên cũng không hứng thú nhưng sau khi vào sảnh 2 mắt cũng phải sáng lên.

Tầng đánh cược là tầng ngầm diện tích khoảng hơn 100m2 trên mặt đất có thảm dày, trang hoàng xanh, vàng rực rỡ và xa hoa.

Nhưng điều đó không phải là quan trọng nhất mà là toàn bộ người phục vụ trong sảnh đều đứng đều đúng chia bài mà tất cả là nữ, hơn nữa người lại trần như nhộng, hông chỉ có mỗi cái quần chữ T.

- Mẹ kiếp, đây là đâu vậy?

Diệp Thiên vừa đến cũng phải hoa cả mắt, đây không chỉ là đánh cược mà còn là những trò tiêu khiển, trên du thuyền đã sắp xếp mấy cô gái.

- Nơi này tốt ha, Diệp huynh đệ lần này là cậu chọn không thể chạy đi được.

Thấy Diệp Thiên muốn về, Chúc Duy Phong kéo hắn lại, mặt mày hớn hở nói tiếp:

- Diệp Thiên, hôm nay anh xuất huyết nhiều cậu cứ việc chơi, thắng ít nhiều vào hầu bao của cậu, còn thua thì để tôi tính.

- Nói thật đấy nhé?

Mặc dù Diệp Thiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sốt nhưng dù sao cũng chưa trải qua cảm giác này nên cũng đang không chế.

- Đương nhiên, được rồi, cậu cược không? Đừng có giúp tôi thua đấy!

Chúc Duy Phong liếc nhìn Diệp Thiên một cái, tiền của ông ta cũng không phải là cứ gió thổi là đến.

- Tôi cược, quan trọng là không thể thua.

Diệp Thiên cười chồ cược kia.

- Thấp nhất là 10 vạn đôla.

Chúc Duy Phong vừa nhìn sắc mặt đã xấu đi dù bản thân và gia đình ông ta có hơn 10 triệu nhưng cũng không đủ tư cách chơi trong này.

Mặc kệ chỗ này chơi như thế nào nhưng 10 vạn đôla cũng được một ván, mấy ngàn vạn đôla thắng thua nhưng bản thân Chúc Duy Phong và gia đình chỉ còn một nửa.

- Đi thôi, chúng ta đi đến mặt trời thôi, Diệp Thiên phá lên cười kéo Chúc Duy Phong vào cửa.

- Hai vị, sao không chơi vài ván đi?

Vừa mới vào đến cửa đã gặp ngay người da trắng dẫn đầu là Lỗ Đạo Phu.

Đánh cược ở Las Vegas Chúc Duy Phong cũng không có cảm tình gì thấy mấy người này đứng ở cửa lớn, nhú mày nói:

- Chúng tôi không có hứng thú, xin nhường cho!

- Người Trung Quốc có câu không cần tên khi ở xa ngàn dặm.

Lỗ Đạo Phu mỉm cười nói:

- Người đến từ Trung Quốc, Chúc tiên sinh lần này chính là tôi tìm ông.

- Tìm ta, người tìm ta có chuyện gì?

Chúc Duy Phong kinh ngạc nhìn về Lỗ Đạo Phu, thằng tây này sao có thể cùng xuất hiện ở đây.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 621

Khiêu Chiến (Hạ)

Chính xác mà nói thì là hai vị tiên sinh này muốn tìm người...

Lỗ Đạo Phu nhún vai, hai người phía sau đi ra, nói:

- Tôi chỉ là muốn giới thiệu bọn họ để ông làm quen một chút.

Lỗ Đại Phu cao hơn 1m90, to lớn vạm vỡ, đứng ở đó giống như bức tường vậy còn hai người phía sau thì thấp bé thậm chí Diệp Thiên cũng không chú ý gì đến bọn họ.

- Bọn họ là ai? Tìm tôi có chuyện gì?

Chúc Duy Phong nhìn hai người phía sau sững sốt.

Tuy hai người xấp xỉ nhau nhưng tướng mạo lại khác hoàn toàn, một người Châu Á nếu Chúc Duy Phong đoán không sai thì đó là người Nhật Bản.

Còn người kia đặc điểm giống người Châu Âu, Chúc Duy Phong cũng không biết thân phận của bọn họ.

- Chúc tiên sinh, vị này đến từ Nhật Bản, Bình Dã Nhật Lang tiên sinh, vị kia là Phát La Tư tiên sinh đến từ Ấn Độ, bọn họ tìm ông có chuyện gì tôi cũng không biết!

Lỗ Đại Phu giang tay giới thiệu hai người kia cho Chúc Duy Phong nhưng Diệp Thiên thấy trong mắt hắn rõ ràng có sự giao hoạt còn tươi cười khi người khác gặp nạn.

- Các người tìm tôi có chuyện gì?

Chúc Duy Phong đi lên phía trước một bước, sắc mặt lạnh tanh có thể cảm nhận được hai người này đến tìm ông ta không có ý tốt gì.

- Tôi đại diện cho hắc quyền ở Nhật Bản khiêu chiến với hắc quyền Trung Quốc, hi vọng Chúc tiên sinh có thể phát huy tinh thần võ đạo nhận lời khiêu chiến của tôi!

Cái tên Bình Dã Nhất Lang người Nhật Bản lấy từ trong ví tiền ra một văn kiện giơ lên trước mặt Chúc Duy Phong có nói chút tiếng Anh nhưng Chúc Duy Phong cũng hiểu ý gã.

- Khiêu chiến? Bọn họ là ai?

Không chỉ riêng Diệp Thiên và Chúc Duy Phong mà các đại lão nghe thấy cũng như ong vỡ tổ tụ lại chỗ này.

Khiêu chiến Hắc thị quyền từ trước đến nay có chút móc nối, mỗi lời khiêu chiến đều đại diện cho một thế lực hưng thịnh và sụp đổ đều ảnh hưởng ít nhiều đến Hắc thị quyền trên thế giới.

- Đúng, người Nhật Bản khiêu chiến với người Trung Quốc, bọn họ chính là kẻ thù truyền kiếp của nhau.

Lỗ Đạo Phu đã xúi bẩy đằng sau, người xem đều hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Những ông chủ đó đều xuất thân từ các tổ chức phản động không có mấy người tốt, họ vui sướng, tươi cười khi người ta gặp họa cũng có người còn xúi giục thêm vào.

- Thực sự xin lỗi, lần này tôi đến đây để xem đại hội chứ không nhận khiêu chiến của ai cả. Hơn nữa cũng không có ý mang quyền thủ lên võ đài, làm các người thất vọng rồi!

Sau khi nghe Bình Dã Nhất Lang và những người xung quanh nói, sắc mặt Chúc Duy Phong xám đi dường như một chữ cũng không muốn nói ra.

Lặng nhục, lúc này trong lòng Chúc Duy Phong cảm thấy chính là bị lẳng nhục.

Bị người ta chặn ở cửa khiêu chiến hơn nữa lại là kẻ thù người Nhật Bản ngược Chúc Duy Phong như muốn nổ tung suất chút nữa thì nhận khiêu chiến của người Nhật Bản này.

Nhưng Chúc Duy Phong vẫn cố ép con tức giận xuống, ông biết với thực lực của mình thì chi là vật hi sinh trên võ đài này, không nói đến bị đánh chết mà địa bàn cũng mất đi.

- Không liên quan, sau đại hội chúng ta có thể tiến hành thi đấu tại đây thời gian, địa điểm chỉ cần Chúc ngài kí vào đây là được.

Bình Dã Nhất Lang ngẩng đầu lên, tuy tươi cười nhưng những lời nói ra đều là hù dọa người khác không ngừng quạt lên mặt Chúc Duy Phong.

Lúc này đây sắc mặt của Chúc Duy Phong đã thực sự thay đổi, đối phương lấy cơ nếu tiếp tục từ chối khiêu chiến thì chính là cúi đầu trước người Nhật Bản rồi.

Nhưng Chúc Duy Phong biết, so với các quyền thủ hắc quyền của quốc tế mình còn thua xa, nếu nhận khiêu chiến rồi thì khả năng thắng rất xa vời.

- Chúc tổng, nếu đánh thua, bọn họ có thể thu địa bàn của ông?

Lúc Chúc Duy Phong tiến thoái lưỡng nan Diệp Thiên chen vào, hỏi ông ta:

- Đó là nơi của người Trung Quốc, sao mà chuyển cho bọn hắn được?

Dù Diệp Thiên không phải làm thể chế nhưng cũng không phải người làm ăn nhưng hẳn hiểu muốn là chuyện gì ở Trung Quốc cũng đều phải dựa vào các mối quan hệ.

Cho nên cứ coi như Chúc Duy Phong thua thì võ thuật của Bình Dã Nhất Lang cũng không có cách nào mà vào được Trung Quốc vậy thì cái gọi là địa bàn kí chẳng phải là câu nói suôn sao?

Chúc Duy Phong cười khỏ, nói:

- Diệp Thiên cậu không biết thôi, nếu thua tôi không thể tiếp tục kinh doanh hắc quyền trong nước được nữa mà người thuê nhà của tôi đều phải chuyển giao cho nó, kỳ thực địa bàn không giống với đặt trong nước đâu.

Thi đấu hắc thị quyền quan trọng vẫn là tài nguyên, dĩ nhiên là khách có thể đánh cược rồi.

Nếu Chúc Duy Phong thua, mà Bình Dã Nhất Lang nắm hết việc buôn bán thì ở cách Trung Quốc không xa y hoàn toàn có thể tiến

hành các trận đấu trong hắc quyền.

Hơn nữa trong ngày hôm đó y có thể dùng mảnh lối nhanh chóng chiến trước thị trường Hắc Quyền Trung Quốc.

Sau khi nhận người khác đi đấu, y có thể ẩn phía sau tìm người Trung Quốc đến kinh doanh quyền thi đấu rồi đứng giữa hưởng lợi nhuận.

Chúc Duy Phong biết rõ quy tắc của hắc quyền cho nên càng không dễ dàng đồng ý khiêu chiến chi e giống như vụ Đẳng Thác Hải y sẽ lại mất mát.

Diệp Thiên lướt nhìn Bình Dã Nhất Lang và người Ấn Độ trong tay có một vấn kiện, không khỏi thấy lạ hỏi:

- Đúng rồi, ngươi đang làm gì vậy?

- Tôi là Phát La Tư người Ấn Độ, tôi cũng muốn khiêu chiến với Chúc tiên sinh.

Người Ấn Độ còn có thái độ kiêu căng hơn cả Bình Dã Nhất Lang, giờ giờ tờ khế ước trên tay nói:

- Tôi là người kinh doanh lớn nhất ở hắc quyền Thái Lan, nếu Chúc tiên sinh đồng ý tôi nguyện dùng hắc quyền ở đó làm điều kiện khiêu chiến.

Phát La Tư vừa nói ra lập tức có những tiếng hô to, những người đó không phải kinh ngạc vì Phát La Tư khiêu chiến với Chúc Duy Phong mà là không tin y lại lấy hắc quyền ở Thái Lan ra đặt cược.

Nếu nói nơi thịnh hành hắc thị quyền ở Châu Á thì Thái Lan là xứng đáng tuyệt đối, tuy Thái Lan phổ biến là Phật giáo nhưng hắc quyền là giấc mộng làm giàu của dân nghèo khó ở Thái Lan.

Thái Quyền cũng là một phong trào ở Thái Lan, Thái Cực Quyền ngoài dùng tay còn dùng cả chân, tất cả khuỷu tay để công kích đối phương.

Còn căn bản thịnh hành dĩ nhiên vẫn là đánh bạc, Thái Lan có rất nhiều người tham gia thi đấu hắc quyền vì ủng hộ chính mình.

Các quyền thủ ưu tú có nhiều tùy tùng, bọn họ có tiền, được mọi người tôn kính.

Từ con trai thủ tướng Thái Lan đến con trai người nông dân đều có khát vọng trở thành vô địch Thái Cực Quyền, Thái Cực Quyền đến với cả những người nghèo khó, thành thị và nông thôn xa xôi.

Cho nên ở Thái Lan toàn dân đều đánh cược vào hắc quyền, thậm chí còn thích cả Âu Mỹ.

Nhưng Phát La Tư và Quốc Vương Thái Lan có quan hệ rất tốt bọn họ không có cách nào nói rõ được, bây giờ lại nghe thấy Phát La Tư đặt cược ai cũng dao động.

- Khất La Tư, người cam lòng cược hắc thị quyền Thái Lan thì tôi cũng phải cược 3% cổ phần khách sạn Las Vegas đánh cược một trận, thế nào?

Trong mắt những người này không còn tồn tại cái gì gọi là bạn bè, chỉ có lợi ích mà thôi Lỗ Đạo Phu kinh ngạc vì sự khiêu chiến của Khất La Tư.

- Lỗ Đạo Phu theo quy định, mỗi một trận thi đấu lớn chỉ có thể khiêu chiến một lần giống như Nga La Tư và Đẳng Thác Hải ra khế ước rồi chứ.

Một người trong sòng bạc đi ra nhìn người trung niên nhã nhặn nói:

- Phát La Tư, ta lấy hắc quyền nước Anh đánh cược với người còn cả con ngựa đê nhất thế giới của năm ngoài thế nào hả?

Phát La Tư lắc đầu nói:

- Điều kiện của người rất tốt nhưng nếu Chúc tiên sinh đồng ý tiền đặt cược của ta thì ta không thể cùng người kí khế ước được.

Đối với người trung niên này tất nhiên là Phát La Tư có chút nể sợ không nhận lời khiêu chiến của ông ta.

- Người kia là ai?

Diệp Thiên hỏi nhỏ Chúc Duy Phong, dường như mọi người đang tập trung hết vào Phát La Tư.

- Y là trùm báo của nước Anh, con ngựa y nói trị giá hơn 3 triệu đôla.

Đối với Chúc Duy Phong mà nói, khi Khảo Nhĩ Địch đang nói chuyện hắc thị quyền giống như là vừa mới gia nhập A Lam Cầu trước

khi tham dự đại hội ông ta là nhân vật truyền kỳ.

- Chú quân là tôi khiêu chiến trước, mong ngài không từ chối!

Thấy mình đã trở thành vai diễn phối hợp, Bình Dã Nhất Lang vội vàng, lớn tiếng thu hút sự chú ý của mọi người:

- Giữa ngày trong khi còn nhiều ân oán, tôi hi vọng thông qua lần quyết đấu này có thể chứng minh ai mạnh nhất.

- Người nói cái gì?

Sau khi nghe Bình Dã Nhất Lang nói, Chúc Duy Phong sáng mắt lên, loại này đã đến độ khiêu khích cao mặc dù biết y đang khích tướng mình nhưng Chúc Duy Phong cũng không nhịn được.

- Bình tĩnh đi!

Lúc Chúc Duy Phong định nhận lời khiêu chiến thì Diệp Thiên vỗ bả vai nói:

- Việc này để tôi giải quyết cho!

Tuy ôm việc không liên quan đến mình nhưng tới tham gia đại hội hắc quyền lần này Diệp Thiên cũng không chịu được sự khiêu khích của Bình Dã Nhất Lang.

- Diệp Thiên tôi van ngài ra tay lần này. Chỉ cần thắng được toàn bộ tài sản của tôi cho cậu hết.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, mắt Chúc Duy Phong đỏ lên.

- Tôi cần tài sản của ông làm gì?

Diệp Thiên cười với ánh mắt sắc bén.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 622

Ba Khế Ước

Cá nhân tôi vinh nhục cũng không sao nhưng người Trung Quốc thì không thể.

Mắt Chúc Duy Phong đỏ ngầu nói:

- Diệp Thiên, nếu cậu giúp tôi còn tặng luôn cậu trận quyền này.

Chúc Duy Phong cũng không phải đang dọa dẫm Diệp Thiên hay thế nào mà chỉ là những lời nói từ đáy lòng.

Từ nhỏ Chúc Duy Phong đã được nghe nhiều chuyện xưa, chính là chuyện chiến tranh kháng Nhật của tổ tiên, mỗi hận người Nhật Bản đó luôn sâu trong lòng vì thế ông thực sự dám liều mạng.

- Chúc tổng không nên kích động giết người Nhật Bản không cần 2 người.

Diệp Thiên tươi cười nhưng lời nói mạnh mẽ khác thường, được sư phụ Lý Thiên Nguyên hun đúc, hẳn cũng không có cảm tình gì với người Nhật Bản, nếu không đã không đại sát giới ở Myanmar.

Làm yên lòng Chúc Duy Phong, Diệp Thiên bước lên trước nói:

- Bình Dã Nhất Lang tiên sinh, ta muốn nhận khiêu chiến của ngươi nhưng Phát La Tư cũng muốn khiêu chiến thật khiến ta khó lựa chọn!

- Ấy, sao không nghĩ tới chiêu này nhỉ?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Chúc Duy Phong hiểu ra, ngầm trách mình có hai phe muốn khiêu chiến với mình thì để cho chó cắn chó trước đi.

- Người là ai?

Bình Dã Nhất Lang nhìn Diệp Thiên không thiện chí, vừa rồi y đang chọc tức Chúc Duy Phong cũng bị người thanh niên này chen ngang.

Diệp Thiên chỉ cười nhìn y nói:

- Ta họ Diệp, tên là Diệp Thiên, người đã từng nghe chưa?

- Người là Diệp Thiên?

Bình Dã Nhất Lang nghe thấy vậy lấp bắp sợn hãi, vì lần khiêu chiến này y đã chuẩn bị rất nhiều nên cũng đã nghe qua cái tên Diệp Thiên.

Tuy lần trước lúc Diệp Thiên đối chiến với Đằng Thác Hải không có hình ảnh nhưng y vẫn nghe thấy, chặt đứt tứ chi của Đằng Thác Hải là người thanh niên trẻ Diệp Thiên.

- Người có thể đại diện cho hắc quyền Trung Quốc sao?

Thực ra mà nói Bình Dã Nhất Lang đang nể sợ Diệp Thiên bởi vì Đằng Thác Hải không phải người Nhật Bản nhưng cũng đứng đầu quyền thủ, đánh nhau bằng đao thuật kiếm đạo, binh khí thì không ai bằng.

Như vậy là một cao thủ kiếm đạo đã bị Diệp Thiên chém đứt tứ chi, có thể thấy hấn rất mạnh, tôi thiếu thì Bình Dã Nhất Lang cũng không có khả năng đối kháng với đao pháp của hấn.

- Diệp tiên sinh đương nhiên là có thể đại diện cho hắc quyền Trung Quốc, hấn giữ 30% cổ phần công ty hắc quyền.

Sau khi nghe Bình Dã Nhất Lang nói, Chúc Duy Phong đứng dậy vì muốn đề cho Diệp Thiên danh chính ngôn thuận, điều quy cổ phần công ty về tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên liếc nhìn Chúc Duy Phong khẽ lắc đầu, nói:

- Bình Dã Nhất Lang tiên sinh và Phát La Tư tiên sinh đều có hứng thú với hắc quyền Trung Quốc, tôi nghĩ chúng ra không thể kí một lúc cả 3 khế ước như thế này được?

- Ba ké ước? kí thế nào đây?

Diệp Thiên vừa nói xong câu này không riêng gì Bình Dã Nhất Lang ngần cả người ra mà cả Phát La Tư cũng không hiểu ý Diệp Thiên.

- Rất đơn giản Bình Dã Nhất La tiên sinh đánh trước với Phát La Tư tiên sinh được một trận, chúng ta có thể ký ké ước tiếp theo.

Tuy Diệp Thiên mỉm cười nhưng trong lòng vẫn rất tức giận, đã là thế kỉ XXI rồi mà đám ngoại quốc này còn dám coi Trung Quốc là miếng thịt béo bở.

Không nói đến Nhật Bản ngang ngược mà Ân Độ bé tí cũng dám khiêu chiến Trung Quốc, Diệp Thiên muốn nhổ hết răng bọn họ.

- Chúng ta đánh cược một trận rồi tiếp tục đánh với người.

Rất nhanh Phát La Tư hiểu ý Diệp Thiên, liên tục lắc đầu nói:

- Không, như này không công bằng, sau khi chúng ta đối chiến thu tiền đặt cược còn vượt xa giá trị hắc quyền Trung Quốc.

Phát La Tư là người làm ăn đánh trước một trận với người Nhật Bản có thể nhận nhưng nếu y thắng hắc quyền của Nhật Bản, Thái Lan lại cược cho Trung Quốc, cái này không tính.

- Ý của Bình Dã Nhất Lang tiên sinh thì sao đây?

Vấn đề là Diệp Thiên không nhìn về phía Phát La Tư mà là nhìn về phía Bình Dã Nhất Lang.

Bình Dã Nhất Lang cũng không muốn chống lại Phát La Tư, lắc đầu nói:

- Phát La Tư tiên sinh nói rất đúng như thế này không công bằng.

Hắc quyền Thái Lan trên Thế giới rất lợi hại, mặc dù Bình Dã Nhất Lang tự tin vào mình nhưng cũng không dám tuyệt đối nắm chắc phần thắng trong tay.

- Tiền cược không bình đẳng?

Diệp Thiên cười nói:

- Không phải ta có ý đặt tiền cược ngang nhau các ngươi có thể nhận 3 khế ước này?

Phất La Tư lấy kính gọng vàng, ánh mắt giao hoạt nói:

- Đương nhiên, đáng lẽ phải đẩy mạnh xúc tiến hắc quyền chi cần ngươi lấy tiền đặt cược ra ta sẽ đồng ý đánh cược.

- Ngươi ư? Bình Dã Nhất Lang không phải ngươi vọng trận đấu này có thể biết ai mạnh, ai yếu sao?

Ánh mắt Diệp Thiên nhìn đối phương hoàn trả sự khiêu khích lúc trước.

Thấy mọi người đều đang tập trung vào mình, Bình Dã Nhất Lang nghiêng răng nói:

- Ta đồng ý nhưng quyền thủ chỉ dùng tay không dùng vũ khí!

Thấy Đằng Thác Hải đã thâm hiểm Bình Dã Nhất Lang thấy Diệp Thiên khác thường nên đã nhắm vào hắn.

Phải biết rằng vô luận kiếm đạo vẫn là đao pháp, muốn luyện đến được trình độ như Đằng Thác Hải ít nhất cũng phải khổ công 20 năm.

Mà tài khí Diệp Thiên ngút trời, Bình Dã Nhất Lang nhận định hắn không có khả năng quyền pháp và đao pháp, trong mắt y Diệp Thiên không có vũ khí thì chẳng khác gì như hổ không có răng lanh, móng vuốt.

- Không được dùng vũ khí? Diệp Thiên hơi sùng sốt, hắn không ngờ Bình Dã Nhất Lang lại đưa ra vấn đề này vì hắn cũng vốn không định dùng vũ khí.

Thấy Diệp Thiên còn do dự, y cho rằng mình đã điểm đúng huyệt của đối phương. Lập tức gật đầu nói:

- Đúng, chính là không dùng vũ khí giao chiến, ngươi đồng ý ta sẽ chấp nhận 3 đối chiến.

- Được, vậy thì không dùng vũ khí.

Diệp Thiên không sao thật ra khiến cho Bình Dã Nhất Lang há hốc mồm:

- Vậy đặt trước tiên, người lấy tiền ra trước chúng ta chờ.

Bình Dã Nhất Lang không sợ quyền thủ hắc quyền Trung Quốc nhưng chống lại Phát La Tư thì y chột dạ cũng không muốn nhận 3 khế ước kia nhưng vừa mới đưa ra yêu cầu không ngờ Diệp Thiên đồng ý ngay.

- Chúc tổng chuyện tiền vốn nhờ ngài được nhi?

Diệp Thiên quay về phía Chúc Duy Phong, sau khi hoàn thành xong phong thủy ở Hồng Kông, trong ta hẳn cũng không còn bao nhiêu tiền mà đặt cược 5, 3 ngàn vạn đúng là chuyện hài.

- Không thành vấn đề, Diệp Thiên tôi sẽ chi tiền!

Chúc Duy Phong gật đầu, tính toán một lúc rồi nói:

- Ngoài hắc quyền ở Trung Quốc ra tôi còn định lấy thêm 8 triệu đôla đặt cược, không biết hai vị có vừa lòng không?

Thái Lan và Nhật Bản đều là nơi hắc quyền thịnh hành ở Châu Á, lợi nhuận hàng năm ước chừng khoảng 4 triệu đôla.

Chúc Duy Phong lấy ra 8 triệu chẳng khác nào là thu từ 2 nơi đó, đây cũng là tiêu chuẩn định giá thông dụng của hắc quyền.

Thực ra Chúc Duy Phong không tự mình lấy số tiền kia nhưng trong nước có quan hệ sâu rộng, nhờ các mối quan hệ đó đều có được khoản tài chính này xem như Chúc Duy Phong đã bỏ tính mạng của mình ra.

- Tám triệu đôla?

Phát La tư nghĩ một chút gật đầu luôn:

- Tôi đồng ý, đấu chiến với Nhật Bản trước sau đó khiêu chiến với Trung Quốc.

Hai nơi hắc quyền Thái Lan và Ấn Độ sau nội tình bên trong có điều bất thường, thậm chí rất nhiều người còn không biết mười quyền thủ thế giới bây giờ là ai, có 3 người đã là thủ hạ của y.

Cho nên Phát La Tư rất tự tin ở hai tuyến tác chiến, cứ xem như người thứ nhất rụng thì vẫn phái được 1 quyền thủ nữa đấu với quyền thủ hắc quyền Trung Quốc.

- Người sao? Bình Dã Nhất Lang tiên sinh ư? Nếu không phải là sợ chỉ cần người nói quyền thủ Nhật Bản không bằng quyền thủ Trung Quốc thì ta sẽ trực tiếp khiêu chiến với Phát La Tư tiên sinh.

Diệp Thiên nhìn Bình Dã Nhất Lang với ánh mắt đù đờ, vừa mới tối còn gọi tiếng bạn Diệp Thiên đương nhiên là sẽ không bỏ qua tên này.

- Nhật Bản cũng có danh trong 10 quyền thủ thế giới.

Trước lão đại bản của thế giới, Bình Dã Nhất Lang yếu thế, vậy là hôm nay y khiêu chiến đã trở thành truyện đáng cười nhất chỉ có thể cắn răng đồng ý.

- Tốt lắm, chúng ta kí khế ước đi!

Diệp Thiên gật đầu cũng không để cho Bình Dã Nhất Lang có cơ hội đổi ý, hẩn nhìn về phía mọi người nói:

- Khắc Lai Môn tiên sinh, ngài đứng bên cạnh đã lâu, không biết là 3 khế ước thì có trái với quy định không?

Theo nguyên tắc, các trận thi đấu lớn của các thế lực hắc quyền hàng năm chieh có thể đối chiến một lần 3 khế ước đã vượt quá mức cho phép nên Diệp Thiên mới hỏi ý kiến của Khắc Lai Môn.

- Chúng ta có nguyên tắc đánh nhau nhưng vốn dĩ cũng không có quy tắc gì cả, chỉ cần 3 người đồng ý thì tôi cũng không có bất kì ý kiến gì!

Khắc Lai Môn cười giống như lão hồ ly vậy, đối với ông ta mà nói cuộc chiến càng bốc lửa thì càng hấp dẫn phú hào, tin rằng 3 trận đấu kịch liệt này có thể được các phú hào đặt cược rất nhiều tiền.

- Tốt lắm, mới Khắc Lai Môn tiên sinh lập khế ước đi!

Căn bản là Diệp Thiên không để cho Bình Dã Nhất Lang có sự nghi ngờ, quyết định sự việc nhanh, sắc bén như lưỡi dao vậy.

Mặc dù tiền lệ chưa hề có 3 đối phương đối chiến nhưng điều kiện đặt cược cũng đã nói, định ra khế ước cũng không khó khăn gì, chỉ gọn trong có 5 phút đồng hồ sau đó có người mang 3 khế ước đến.

var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq


```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 623

Ký Tên

Nội dung khế ước rất đơn giản, trận đầu sẽ là Bình Dã Nhất Lang và Phát La Tư là 2 quyền thủ đối chiến, sau khi hai người phân thắng bại thì người thắng có thể khiêu chiến với Chúc Duy Phong mà Chúc Duy Phong thì không được từ chối lần khiêu chiến này.

Nhưng sau khi xem xét khế ước, Bình Dã Nhất Lang nhú mày, bọn hắn liếc nhìn đều thấy có chỗ không ổn.

- Chúc quân, xin hỏi thời gian và địa điểm đối chiến thì sắp xếp như thế nào?

Lần này Bình Dã Nhất Lang mang theo 3 quyền thủ đến tham dự bên Phát La Tư cũng có một người bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu đối chiến.

Nhưng còn Chúc Duy Phong thì không hề mang theo quyền thủ đến tham dự đại hội, điều này làm cho bọn chúng có hơi nghi ngờ, ngộ nhỡ nếu mình đánh xong hơn một năm nữa Chúc Duy Phong mới tiến hành thi đấu thì chẳng phải là đem bản thân đi đùa giỡn sao.

- Việc này...?

Sau khi nghe Bình Dã Nhất Lang nói xong, Chúc Duy Phong không bình tĩnh được nhìn Diệp Thiên hắn cũng không làm chủ được.

Diệp Thiên cười lạnh lùng, nhìn về phía Bình Dã Nhất Lang nói:

- Sau khi 2 người các người đối chiến xong, chúng ta sẽ thi đấu ngay, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến hành được.

- Bất cứ lúc nào?

Diệp Thiên nói làm cho Phát La Tư lặng đi một chút, hỏi:

- Các người không có quyền thủ thi đấu trên thuyền thì tiến hành sao đây?

Phát La Tư cũng đang là đại lão hắc quyền, y đã sớm thêm thường thị trường khổng lồ Trung Quốc từ lâu.

Cho nên lúc Chúc Duy Phong và Diệp Thiên lên thuyền y đã luôn để ý đến 2 người, Diệp Thiên có thân phận để đăng kí nhưng không có thân phận quyền thủ, Diệp Thiên nhìn Phát La Tư thân nhiên nói:

- Ta sẽ tham gia thi đấu!

- Người đánh hả?

Diệp Thiên làm cho Phát La Tư giật mình, y nhìn Diệp Thiên một lúc lâu rồi nói:

- Thanh niên, người có biết hằng năm trên đại hội thi đấu hắc quyền có bao nhiêu người chết không?

- Không biết?

Diệp Thiên lắc đầu nói thành thật.

- Là 98%, nói cách khác thì cứ một trăm cuộc thi đấu chỉ có khoảng 2 người thất bại còn sống hơn nữa 2 người kia có sống được cũng thành tàn phế!

Lúc này Phát La Tư đã tỏ vẻ không còn lịch sự gì, chính là một cổ điên cuồng, y rất muốn chứng kiến Diệp Thiên sau khi nghe những lời này phải tè rầm ra quần.

- Người thắng đương nhiên sẽ không chết, ta sẽ không thất bại!

Nhưng Phát La Tư liền thất vọng, vì Diệp Thiên vẫn điềm tĩnh, ngữ khí rất thân nhiên giống như chuyện mình sẽ thắng là đương nhiên.

- Cậu thanh niên này điên rồi!

- Thần kinh của hắn đúng là không bình thường, thi đấu cho hắc quyền ở đâu vậy?

- Thân thể của hắn sẽ bị xé xác ra thôi.

Không riêng gì Phất La Tư phải kinh ngạc mà những người xem vây quanh đó cũng vậy, họ cảm thấy biểu hiện của Diệp Thiên đúng là ngang ngạnh.

Phái biết rằng bọn họ đều là những đại lão kinh doanh hắc quyền đương nhiên biết về hắc quyền họ đều phải có sát khí trên cổ.

Đây là bản tính vốn có của quyền thủ hắc quyền, không có loại sát khí này, nếu không có loại sát khí này thì e rằng ngay cả dũng khí bước lên võ đài cũng không có.

Hơn nữa quyền thủ đương nhiên phải cường tráng, cho dù năm đó Trung Quốc là Đường Long thù cũng là người phải có cơ bắp.

Biểu hiện của Diệp Thiên không có loại sát khí này, quần áo hắn mặc chỉ như một sinh viên cũng có chút giống dân trí thức nhưng tuyệt đối không giống tí nào với một quyền thủ.

Cho nên ngoài người biết Diệp Thiên là Chúc Duy Phong thì những người ở đây gồm cả Bình Dã Nhất Lang đều cho rằng đầu óc Diệp Thiên bị căng gân nên đã chạy đến đây ăn nói mê sảng.

- Người thanh niên, nói ra thì phải chịu trách nhiệm, thực sự ngươi muốn tham gia thi đấu hắc quyền sao?

Thấy Diệp Thiên không hề thay đổi trước sự bàn tán xung quanh, Phất La Tư nghiêng túc hỏi.

Tình hình này thì nhất định là một kẻ điên, hoặc là kẻ quá tự tin.

Diệp Thiên nghiêm chỉnh, sáng suốt không hề giống một kẻ điên. Vậy thì chỉ còn một khả năng, hắn chính là cao thủ đấu nghề.

Sau khi nghe Phất La Tư nói, những người vây quanh cũng hiểu một chút, tiếng cười đã thưa dần, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Diệp Thiên.

Diệp Thiên không hề thay đổi về mặt nói:

- Không sai, nếu ngươi không tin lời ta thì có thể viết tên ta.

- Được, vậy chúng ta kí vào khế ước.

Mặc dù Phất La Tư là người Ân Độ nhưng không tin Phật giáo không hề làm những việc tích đức, y chỉ muốn Diệp Thiên phải chịu chết trên võ đài, vậy thì chẳng khác gì đem hắc quyền Trung Quốc tặng cho y rồi.

- Diệp Thiên, ta nhắc lại lần nữa, lần này thi đấu tuyệt đối không dùng binh khí.

So với Phất La Tư, Bình Dã Nhất Lang cẩn thận hơn, binh khí dù có nhỏ bao nhiêu Diệp Thiên cũng có thể thành một kiếm đạo.

- Không thành vấn đề, Bình Dã Nhất Lang có phải người đang sợ không?

Diệp Thiên gật gù, về đùa cợt nói tiếp:

- Hiện tại người còn chưa kí vào khế ước, người hoàn toàn có thể rút lui ta sẽ thi đấu trực tiếp với Phất La Tư tiên sinh.

Diệp Thiên có ý giễu cợt Bình Dã Nhất Lang y đỏ mặt nhưng trấn tĩnh được nói:

- Được, vậy chúng ta cùng kí vào khế ước.

Tuy trong lòng có chút bất an nhưng Bình Dã Nhất Lang vẫn tin tưởng vào quyền thủ của mình, đương nhiên Trung Quốc và Thái Lan là hai thị trường khổng lồ đó cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến y dao động.

Khiến cho người ta phải sửa khế ước 1 lần nữa, thêm thời gian thi đấu vào, Bình Dã Nhất Lang và Phất La Tư kiểm tra kĩ càng rồi mới kí tên.

Đợi sau khi Chúc Duy Phong kí xong, 3 khế ước này đã hoàn thành phân làm bốn bản ngoài 3 người nước ngoài ra, Khắc Lai Môn giữ một bản.

Thời gian thi đấu vào lúc 9h tối mai, trận đầu là Bình Dã Nhất Lang thi đấu người thắng sau 12h sẽ khiêu chiến với Diệp Thiên.

- Được rồi, các vị tôi muốn đi nghỉ, chúng ta tối gặp lại!

Thấy Chúc Duy Phong cất kĩ khế ước Diệp Thiên thay mặt nói một câu, ngày mai khi tiến hành thi đấu không được cho vũ nữa khóa thân để gây áp lực ho hấn.

Biểu hiện của Diệp Thiên mọi người không nói gì vì các nơi giải trí, lác lư trên thuyền đều là của các ông chủ còn các tuyển thủ đều

được nghỉ ngơi dưỡng sức.

Sau khi kí tên vào khế ước, Chúc Duy Phong cũng không còn tâm trạng gì mà chơi đùa với đàn bà nữa vì khi cuộc thi đấu bắt đầu nhất định ông ta phải thực hiện tiền đặt cược, tám triệu đôla với ông ta mà nói cũng là một con số lớn.

- Chi cần tham gia trận thi đấu này lập tức sẽ thay đổi chế độ đãi ngộ?

Lúc Diệp Thiên và Chúc Duy Phong trở về phòng khác cũng bị phục vụ dẫn lên tầng cao nhất của du thuyền căn phòng rất xa hoa.

- Được rồi, mấy đồ đó đặt ở đây, cậu ra ngoài đi!

Sau khi Chúc Duy Phong đưa tiền bo cho phục vụ thấy Diệp Thiên đang ngẩn ngơ ở ban công liền kéo lại, lo lắng nói:

- Diệp Thiên cậu có nắm chắc không? Làm gì mà phải để cho tôi kí tên gấp như vậy?

Cát cái khế ước trong túi quần mà nặng như một quả núi đặt lên đầu Chúc Duy Phong vậy, không nói đến 8 triệu đôla tiền đặt cược mà còn là cả sự an toàn của Diệp Thiên.

Tuy trình độ quyền thuật của Diệp Thiên trên võ đài rất tinh xảo nhưng bây giờ là võ đài quốc tế, vốn vẫn tin tưởng Diệp Thiên nhưng Chúc Duy Phong vẫn cảm thấy thấp thòm.

Nếu thực sự Diệp Thiên bị thua, thì Chúc Duy Phong không biết phải đối mặt như thế nào với sự tức giận của Tổng gia, hay là nữ vương hào đã mê hoặc được hắn.

- Tiểu tử nhà ngươi, vừa rồi đã quên là mình liều mạng ư?

Diệp Thiên nhìn Chúc Duy Phong cười nói:

- Chỗ này đều có thái tử yêu nước, để tôi giúp ông thì sao nào.

Thực ra mà nói biểu hiện của Chúc Duy Phong khiến cho Diệp Thiên phải nhìn ông bằng con mắt khác, không giống với một ông chủ bình thường thật là đáng khen.

- Ta nuôi cậu? năm đó là anh tới từ mưa bom lửa đạn.

Chúc Duy Phong bị Diệp Thiên chọc tức nói:

- Chuyện này không phải trò đùa, tiền thì tôi có thể chịu được nhưng ngộ nhỡ cậu có xảy ra chuyện gì thì là đã giết cả tôi rồi!
- Không sao, cứ coi như tôi không thắng nhưng vẫn có khả năng tự bảo vệ mình.

Diệp Thiên cảm nhận được sự lo lắng của Chúc Duy Phong, nói:

- Như vậy đi, ông đi tìm lão Đằng nói lường trước Bình Dã Nhất Lang và Phát La Tư, càng đầy đủ càng tốt!

Trước kia có vĩ nhân đã tung nói có thể khinh thường kẻ địch trên trận chiến nhưng phải coi trọng chiến thuật trên trận chiến của kẻ địch, Diệp Thiên cũng không phải người ngạo mạn, đến bây giờ khi hắn tiến được vào siêu phẩm cũng không coi mình là vô địch thiên hạ.

- Được tôi đi đây, lát nữa sẽ quay về.

Chúc Duy Phong gạt đầu khâm phục hiển nhiên là ông biết tầm quan trọng của những tài liệu này, mở cửa phòng gọi điện thoại rồi vội vàng chạy tới phòng Đằng Thác Hải.

- Đại sư huynh mà thấy tôi lại nói tôi quá quan trọng chết chóc.

Ngồi trong phòng khách, Diệp Thiên nhìn gương mặt của mình trong gương, cười khổ, lông mày phồng ra sát khí cực mạnh.

Nhưng người tập võ chú ý dùng đúng sát khí, nếu gặp chuyện trái với lương tâm còn tránh được, Diệp Thiên tự hỏi cuối đời mình có thể tiến đến tu vi tâm cảnh không.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỬ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 624

Tất Thắng

Diệp Thiên sao lại lỗ mãng như vậy? Bình Dã Nhất Lang và Phát La Tư không phải dễ chọc vào đâu!

Đồng Thăng Hải đi theo Chúc Duy Phong vào phòng cũng chẳng thèm khách sáo, liền lớn tiếng với Diệp Thiên, ông ta kinh doanh hắc quyền đã gần 20 năm thừa biết nó tàn khốc và tanh mùi máu như thế nào.

Phải biết rằng đánh trong hắc quyền chưa chắc võ công của ai cao hơn sẽ thắng điều quan trọng là tâm tính nhất định phải ngang tàn, không màng sống chết thì mới có thể còn sống mà đứng cuối cùng trên võ đài.

Đồng Thăng Hải biết Diệp Thiên có đánh một trận trong hắc quyền nhưng dù sao cũng không phải là đánh mà không có quy tắc gì, lúc đó Diệp Thiên còn dùng vũ khí cho nên Đồng Thăng Hải không nhìn được Diệp Thiên mới có thể thắng hơn nữa nếu chỉ cần không cẩn thận thì không chừng Hải đã mất mạng rồi.

- Lão Đồng kích động như vậy làm gì cơ chứ?

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền cười, vừa nhìn vừa sừng sốt, nói:

- An Đức Duy Kỳ cũng tới rồi?

Có sức mạnh và không xung đột với người khác thì Diệp Thiên luôn tỏ ra kính trọng, mặc dù người to cao này đang ở trong nước sinh ra thần chân Trương Tam, nhưng hắc quyền vô tàn khốc như vậy, tài nghệ không bằng ai thì có chết đi cũng chẳng hay ho gì.

- Diệp Thiên, cảm ơn viên thuốc thần kì của cậu, nếu như không có nó thì chắc bây giờ tôi cũng không còn ở trong này được nữa rồi!

Thấy Diệp Thiên, An Đức Duy kì xúc động, vốn dĩ từ sau khi bị thương anh ta cho là mình đã già từ hắc quyền nhưng không ngờ chỉ

cần dùng nó hơn một tháng có thể đã được phục hồi trở lại.

- An Đức Duy Kỳ nếu ông không xuất hiện có lẽ sẽ hay hơn đấy!

Diệp Thiên nhìn sắc mặt An Đức Duy Kỳ Diệp Thiên thấy kinh người, bởi vì giữa ấn đường của ông ta xuất hiện màu đen nồng đậm rồi cả hơi thở, trong mắt Diệp Thiên thì đây là tử khí.

- Diệp gia, đây là lần cuối tôi tham gia thi đấu ở hắc quyền. Lão bản đồng ý, sau khi tôi đánh xong sẽ cho tôi đi, và sống một cuộc sống bình lặng!

An Đức Duy Kỳ có vẻ tươi cười, nói tiếng Anh không khá lắm, Diệp Thiên còn không hiểu hàm ý bên trong câu nói của ông ta.

- Lão Đồng, ông có nói cho ông ta biết đối thủ của mình là ai không?

Diệp Thiên nhìn về phía Đồng Thăng Hải đầy vẻ trách móc.

- Đương nhiên là có, Diệp gia, cậu nghĩ tôi là người như thế nào vậy?

Đồng Thăng Hải hiểu ý Diệp Thiên liền cười khỏ nói:

- An Đức Duy Kỳ là người tự do, anh ta nói chuẩn bị kết hôn với người Nga cho nên mới muốn đánh nhau lần cuối thi đấu với hắc quyền để lấy số tiền đó lo cho cuộc sống sau này.

Sở dĩ An Đức Duy Kỳ vào hắc quyền hoàn toàn là vì gia đình anh ta có biến cố lớn, lần này bị thương cũng nhận ra Nga La Tư hộ sĩ thường xuyên chăm nom, hai người đã nảy sinh tình cảm cho nên An Đức Duy Kỳ mới có suy nghĩ muốn đời khỏi hắc quyền.

Nhưng mấy năm nay An Đức Duy Kỳ kiếm tiền rất dễ dàng nhưng cũng tiêu rất nhanh, số tiền còn lại trong tay cũng không đủ cho quãng đời còn lại, anh ta chỉ biết rất người dễ kiếm tiền và có được tiền.

- Diệp gia, cậu không cần lo lắng, An Đông Ni cũng từ trại huấn luyện Seberia mà ra, tuy tôi không dạy nhưng cũng biết nhược điểm của hắn ta, tôi có cách xử lý!

An Đức Duy Kỳ nói tiếng Anh chẳng ra gì, tiếng Trung thì nghe hiểu được vài câu, sau khi nghe Đồng Thăng Hải và Diệp Thiên nói chuyện ánh mắt tỏ ra đầy cảm kích.

Trong mắt những lão bản và những người khác hắc quyền chỉ là một cỗ máy giết người, bọn họ sợ nhưng tuyệt đối không tôn trọng những quyền thù trong hắc quyền cũng như không thêm màng đến sự sống chết của họ.

An Đức Duy Kỳ thấy Diệp Thiên rất chân trọng mình điều này khiến cho ông ta cảm động chưa từng thấy.

- An Đông Ni có nhược điểm? Nhược điểm gì? Sao mà cậu biết được?

Thấy vẻ tự tin của An Đức Duy kỳ, Diệp Thiên cũng có chút tò mò.

- Đặc điểm chính của An Đông Ni chính là quét chân nhưng thủ đoạn công kích của y chỉ có một loại, chỉ cần tiếp cận được sau đó vẫn gây cổ của y, lúc y đang huấn luyện trong trại Saberria đã từng là thủ hạ của tôi.

An Đức Duy Kỳ cười tàn nhẫn, trong lòng những quyền thù hắc quyền chỉ có sự thương hại, cái chết ở trên võ đài đã từng nói gặp được hậu bối như gặp được người thân, huynh đệ vậy nên sống chế cũng cần tương bác.

- An Đức Duy Kỳ, cậu không phải An Đông Ni đã từng là đối thủ, nếu lên võ đài thì ắt phải chết!

Thấy An Đức Duy Kỳ cười nhếch mép, Diệp Thiên không đành lòng, thực sự hắn có thích người cao to này nên không muốn thấy cậu ta phải chết trên võ đài.

- Diệp, tuy tôi đánh không lại bạn cậu nhưng tôi tin An Đông Ni cũng không đánh lại được lão đầu kia, cậu đừng có vì thế mà coi thường tôi!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, An Đức Duy Kỳ có vẻ không vui, tính cách của cậu ta điển hình cho người Nga La Tư, hi vọng tất cả đều biểu hiện trên khuôn mặt.

- Diệp Thiên, An Đức Duy Kỳ vẫn rất mạnh, lần trước sau khi thua cậu ở Trung Quốc, cậu ta tăng 50kg rồi lên 400kg, xem như cũng không kém An Đông Ni bao nhiêu.

Đồng Thăng Hải quên một lúc khi nghe thấy Diệp Thiên nghi ngờ An Đông Ni, đã nói giúp cậu ta, ông ta không hi vọng An Đức Duy Kỳ sẽ thua trận nếu không thì một hai chục năm khổ cực kinh doanh hắc quyền đã chấp tay mà tặng cho người ta.

- Lão Đồng, năm nay An Đông Ni bao nhiêu tuổi, An Đức Duy Kỳ bao nhiêu?

Diệp Thiên lắc đầu nhìn về phía An Đức Duy Kỳ, nói:

- Tôi biết trước kia cậu ở làm huấn luyện viên ở trại Seberia, cậu cũng biết huấn luyện tàn khốc bao nhiêu học viên, mà mấy năm nay cậu cũng muốn thoát khỏi cuộc sống này, cậu không phải là đối thủ của An Đông Ni!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, sắc mặt An Đức Duy Kỳ chợt thay đổi, theo như lời Diệp Thiên thì bất kì ai cũng có thể thấy rõ trại huấn luyện Seberia tàn khốc, nơi đó quả thực như là địa ngục.

Trại huấn luyện Seberia là nơi bắt nguồn những phức tạp của các quyền thủ, những kẻ đầu đường tay đám nhưng bọn hắn chỉ cần bước vào trại huấn luyện thì cũng có thể trở thành máy móc giết người kịch liệt, xung quanh trại huấn luyện có hàng rào điện, lưới điện, súng vác vai, đạn lên nòng, cảnh vệ tuần tra, nếu phản kháng thì chỉ có đưa đến họa sát thân.

Từ ngày đó các quyền thủ luôn phải đối mặt với lựa chọn sinh tử.

Chỉ hai giờ đồng hồ các quyền thủ phải hoàn thành từ 600 lần 100kg thâm ngòi, 4 giờ đá gậy 30 tấn Anh cọc gỗ, đóng kín tay với 6 con chó săn, hai tay nhắc bổng hai huấn luyện viên lên, rất nhiều người đã bị thương vong trong trại huấn luyện.

Mọi người chết và bị thương đều bị chôn sạch, từ chối huấn luyện sẽ bị xử quyết ngay tại chỗ, ở trong này đúng là không tương tượng được, quyền thủ là sản phẩm không xứng thì sẽ bị hủy hoại.

Ban đêm huấn luyện viên thường xuyên lui đến khu kí túc xá của quyền thủ, dùng roi quật bọn họ, sau đó các nhóm quyền thủ đều được rèn ra một kĩ năng chỉ cần có một động tĩnh là bọn họ lập tức phản ứng, nếu không đạt yêu cầu các quyền thủ nhẹ thì bị đánh tàn nhẫn mà nặng thì sẽ bị xử quyết ngay tại chỗ.

ở thế giới hắc quyền, mấy chữ “ quyền thủ Seberia” đủ để cho người ta nghe thấy mà sợ mất mật, hiện nay mười quyền thủ đứng đầu thế giới tất cả đều xuất thân từ trong trại huấn luyện Seberia.

An Đức Duy Kỳ đã hơn 40 tuổi, cũng đã sớm cảm nhận được thể lực của mình không còn phong độ, mấy năm nay thắng chủ yếu dựa vào kinh nghiệm, cho nên vừa rồi khi Diệp Thiên nói thực sự đã làm dao động đến lòng tự tin của ông ta.

- Diệp gia, sao ngài có thể như vậy được?

Thấy An Đức Duy Ki bị Diệp Thiên ba hoa vài câu làm cho lặng xuống mà Đồng Thăng Hải nóng cả mắt.

Người ra tay cũng chỉ có An Đức Duy Ki không hơn, vốn dĩ thực lực của An Đức Duy Ki cũng không bằng An Đông Ni, nếu như ngay cả lòng tin tất thắng cũng không thì một chút cơ hội thắng cũng làm gì có.

Diệp Thiên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lão Đồng, lời khuyên của tôi, tôi muốn biết, thực lực của An Đông Ni và Bình Dã Nhất Lang so với nhau thì ai lợi hại hơn?

- Đương nhiên là An Đông Ni rồi, hiện nay y là số một thế giới, nếu không bị Lão Đạo Phu lừa thì làm sao có thể kí tên vào khế ước được.

Đồng Thăng Hải tỏ vẻ tức giận, lúc trước ông ta tin chắc An Đức Duy Ki có thể thắng An Đông Ni, nói thẳng ra chỉ là để an ủi tâm lí mà thôi.

- Số một thế giới, không biết lực công kích của y có đột phá được vào cảnh giới siêu phàm hay không?

Diệp Thiên nói không nên lời, về mặt kĩ thuật hẳn có thể khẳng định hẳn có thể khẳng định lực công kích của An Đông Ni có thể đạt đến nơi tuyệt hảo như một cao thủ, nhưng rốt cục mạnh đến thế nào thì Diệp Thiên cũng không biết được.

Sở dĩ lần này đồng ý với Chúc Duy Phong sẽ ra tay, trừ Bình Dã Nhất Lang và Phất La Tư ra thì không để mắt gì đến Trung Quốc, còn sự hiếu thắng tác quái trong lòng Diệp Thiên, Diệp Thiên luôn là cao thủ tinh mịch, hẳn cũng muốn lĩnh giáo cao thủ đệ nhất thế giới.

- Lão Đồng, làm đồng môn, đừng trách tôi không cho ông cơ hội!

Sau khi suy nghĩ một lúc, Diệp Thiên nói:

- Nếu ông có thể mang An Đông Ni đến thi đấu đến ngày thứ 3 mà tôi vào trong trận đấu ngày mai lại không có ai bị thương, thì tôi sẽ giúp ông xuất chiến với An Đông Ni.

Muốn chiến, liền ngay chiến tranh thế giới thứ nhất, người luyện võ trốn trong nhà đánh bao cát là có thành quả, lúc đó mới có thể đột phá trong chuyện sinh tử, Diệp Thiên tiến vào nơi tuyệt hảo đã lâu thế nhưng hẳn lại muốn nắm lấy cơ hội lần này để tôi luyện tâm tính của mình.

Còn nếu chiến bại sẽ chết, hiện thực tàn khốc này Diệp Thiên sẽ không đi lo cho họ, nếu nói bại khi chưa chiến thì sẽ không có lòng tin tất thắng, như vậy căn bản là hắn không cần lên võ đài, cái chết là kết thúc không phải nghi ngờ gì nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<\/pre>
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 625

Đùa Với Cái Chết

Tuy tu vi của Diệp Thiên thâm sâu, từ khi xuất đạo đến nay đã quen nhìn cảnh máu me, chết chóc, sớm cũng đã là người mạnh mẽ.

Nhưng đối với cỗ máy giết người thuần túy này Diệp Thiên cũng không nắm chắc là mình có thể đi ra, phải biết rằng trong giới tự nhiên đói khát không đáng sợ mà đáng sợ nhất là lúc sắp chết, cản trở lúc sắp chết mới là lúc trí mạng nhất.

Cho nên Diệp Thiên bĩ môi, nếu như trước kia hắn bị thương trong trận đấu thì sẽ không hỏi đến chuyện của Đồng Thăng Hải.

- Diệp gia, ngài nói cái gì?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Đồng Thăng Hải móm móm lỗ tai không còn tin vào điều mình đã nghe, nói:

- Ngài muốn đánh 2 trận, đúng không?

- Thế nào, quy tắc không cho phép một người có thể xuất chiến 2 lần ư?

Diệp Thiên tỏ ra kì lạ nhìn Đồng Thăng Hải, nếu không có quy tắc thì làm sao còn nhiều quy tắc đến như vậy?

- Kìa cũng không phải là không có hạn chế!

Đồng Thăng Hải lắc lắc đầu nói tiếp:

- Đây chính là quyền sinh tử khi thi đấu, Diệp gia thông thường ít nhất quyền thủ phải điều chỉnh 1, 2 tháng mới có thể tham gia quyền thi đấu này, ngài 2 ngày đánh 2 trận chứ như trò đùa ấy?

Nếu như hắc quỷ chỉ có thể nói không thể nghi ngờ thì loại tử vong này sẽ là cao nhất thế giới, bởi vì mỗi một trận thi đấu các

quyền thủ cơ hồ đều chết một người, thậm chí chết hết, vô cùng tàn khốc.

Tình hình như vậy, các quyền thủ tham gia hắc quyền đường như phải cần một thời gian rất dài để điều chỉnh lại trạng thái của mình để có thể phát huy thực lực mạnh nhất trong trận đấu, ở nữ vương hào, Diệp Thiên không gặp một quyền thủ nào cũng bởi nguyên nhân này.

Cho nên Diệp Thiên đấu 2 trận ở hắc quyền số một thế giới này là chuyện trước kia chưa từng có, hưởng chi hai đối thủ lại đều có trong danh sách top10 của thế giới, điều này làm cho Đồng Thăng Hải khó mà có thể chấp nhận được.

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Đồng Thăng Hải, Diệp Thiên cười nói:

- Không phải tôi không thừa nhận thực lực quá lớn của đối phương, nhưng thực ra đánh 2 trận cũng không là gì.

Sau khi tiến vào siêu phạm, Diệp Thiên cảm thấy tỉ mỉ cảnh giới quanh người, hẳn cũng không sợ tốc độ của quyền thủ, bởi con người trong mắt hắn cũng có trên mấy nhịp.

Nhưng lực lượng hình quyền không giống trước, nếu bọn hắn công kích có thể công phá, Diệp Thiên phòng ngự liều mạng thì Diệp Thiên sẽ chịu thiệt thòi lớn, không phải đây là chuyện bỡn, thiệt cả hai cũng là thường thấy nhất trong hắc quyền.

Nhưng tu vi hiện tại của Diệp Thiên, chỉ trong thời gian ngắn hẳn có thể phát ra một lực lượng cực mạnh, Diệp Thiên tự hỏi cũng không kém là bao so với các quyền thủ từ trong địa ngục ra.

- Bình Dã Nhất Lang chính là quyền thủ tốc độ, Phát La Tư đứng thứ 8 trong các quyền thủ, thực lực so với An Đức Duy Kỳ là hơn, người kia xuất đạo không lâu, nếu giao chiến với An Đức Duy Kỳ nhất định là hắn ta thua.

Đánh hắc quyền tất nhiên là dựa vào kĩ xảo thể lực, nhưng kinh nghiệm cũng rất quan trọng, đây cũng là nguyên nhân mà An Đức Duy Kỳ hơn 40 tuổi vẫn có thể tung hoành trong hắc quyền, kinh nghiệm chống lại và giết người của An Đông Ni phong phú như nhau, An Đức Duy Kỳ có chút không ưu thế bằng.

- Ấy? Lão Đồng, An Đức Duy Kỳ nhất định có thể thắng được quyền thủ Lực Lượng Hình Quyền?

Nghe Đồng Thăng Hải nói, Diệp Thiên bỗng giật mình.

Đồng Thăng Hải gật đầu nói:

- Hẳn đây không phải là vấn đề lớn, người kia không phải xuất thân từ trại huấn luyện Seberia, tuy lực công kích rất mạnh nhưng vẫn còn kém ra đệ tử xuất thân từ Seberia.

Giải thích quyền thù các quốc gia đối với Đồng Thăng Hải như ăn cơm bữa vậy, làm một chút so sánh thuốc như lòng bàn tay, căn bản là không cần tìm kiếm tư liệu.

Diệp Thiên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu không thì như vậy đi, An Đức Duy Kỳ đi cùng tôi được rồi, tôi và An Đông Ni đối chiến, mọi người thấy thế nào?

Nếu thực lực công kích của An Đông Ni có thể đạt đến đỉnh cao của siêu phẩm như vậy giết người đối chiến của Ma Vương, Diệp Thiên cũng có áp lực, chẳng thà để cho An Đức Duy Kỳ giúp hắn đánh một trận, dù sao quyền thi đấu như vậy nói ra là chuyện mượn quyền thù thi đấu xúng không gặp qua.

- Được thì được nhưng Diệp gia, ngài có nắm chắc thắng An Đông Ni không?

Đồng Thăng Hải nghe thấy vậy có chút do dự, dù sao An Đức Duy Kỳ cũng đã giúp ông ta trong rất nhiều cuộc tranh tài, còn đối với võ công của Diệp Thiên phần lớn chỉ là chỉ là lời đồn, sự tình ở Moscow Đồng Thăng Hải cũng không dám mạo muội mà tin tưởng Diệp Thiên.

- Tôi vừa nói đấy, có đồng ý hay không thì tùy ông!

Diệp Thiên khẽ lắc đầu, nếu không phải nghĩ đến là người của Hồng môn thì hẳn sẽ không đi lo chuyện vớ vẩn của Đồng Thăng Hải.

- Ông chủ, Diệp gia mạnh hơn so với tôi!

An Đức Duy Kỳ không nói gì, đột nhiên lại ồm ồm một câu.

An Đức Duy Kỳ cũng đã đánh hơn hai trăm quyền thù, cảm thấy sự khác thường về hơi thở nguy hiểm phát ra trên người Diệp Thiên, An Đức Duy Kỳ cảm nhận được nếu cho hai người đối chiến thì người cuối cũng phải chết nhất định là mình.

- Thực ư?

Lời nói của An Đức Duy Kỳ với Đồng Thăng Hải đã hạ rõ quyết tâm cuối cùng;

- Diệp gia, nghe theo ngài nếu ngài có thể thắng trong trận này thì sau này cổ phần của hắc quyền ở Malaysia và Indonesia ngài sẽ được 80%, tôi chỉ lấy 20% phí vận chuyển, buôn bán là được rồi.

Vốn lúc nghe thấy tin An Đông Ni sẽ xuất chiến, Đồng Thăng Hải đã tuyệt vọng nhưng bây giờ đã lóe lên tia rạng đông, đương nhiên là ông ta sẽ không tiếc lần cược này, chỉ cần có thể cam đoan địa bàn Moscow không bị cướp đi thì ông ta đã được thỏa mãn rồi.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Tôi muốn Lỗ Đạo Phu chia 1% cổ phần là được rồi.

Đối với Diệp Thiên mà nói, đánh trận hắc quyền này, thứ nhất là vì bất đắc dĩ, thứ hai là cũng muốn tôi luyện tâm cảnh của mình một chút, hắc cũng không muốn xâm nhập vào hắc quyền lại càng không muốn giống Huyết Quỷ trong hắc thị quyền của lão bản.

Đương nhiên Diệp Thiên cũng không toi công bận rộn, muốn thu tên thù lao, hẳn tin tưởng Lỗ Đạo Phu sẽ đồng ý dùng tiền mặt để đổi 1% cổ phần công ty.

- Không thành vấn đề, Diệp gia, chia 1% cổ phần công ty cho ngài, một mặt chủ cần ngài có thể thắng, mặt khác ngài sẽ được 50% cổ phần công ty!

Đồng Thăng Hải gật đầu liên tục.

- Đánh xong đã rồi nói sau, lão Đồng, ông mang An Đức Duy Kỳ về chuẩn bị đi, tôi phải điều chỉnh trạng thái, tối nay chúng ta cùng đi xem đối chiến.

Chuyện đã được bàn bạc rõ ràng, Diệp Thiên hạ lệnh tiễn khách, thậm chí cả Chúc Duy Phong cũng phải chạy nhanh ra ngoài, nhắm mắt nuốt lấy tức giận.

Tuổi của mọi người có bao nhiêu thời gian thỏa thuê vui chơi, giải trí, trên số nữ vương của Lỗ Đạo Phu cũng có cái khác biệt bởi vì các máy bay trực thăng trong đất liền bay đến luôn tục đáp xuống sân bay trên biển.

Người xuống từ trực thăng, đều ở khắp nơi trên trái đất dù Lỗ Đạo Phu bày trí công phu thì lúc đối diện với mấy người đó cũng chỉ cười, khiêm tốn như một quân gia bình thường.

Thực ra những người trên nữ vương số cũng không phải ai cũng là các siêu phú hào, danh tiếng cũng chưa không hiển hách nhưng trên thực tế bọn họ có thể kiểm soát vàng, bọn họ có thể so sánh được với những người giàu nhất trên thế giới.

Giống như người kia A Lạp Bá thái tử của Bao Trứ Bạch, tuy từ trước đến nay ông ta chưa hề trải qua là một phú hào nhưng tất cả mọi người đều biết ông ta còn giàu hơn cả Bill Gates.

Và không giống như Bill Gates đại diện cho người gây dựng cơ nghiệp siêu tỉ phú những người trên nữ vương số phần lớn đều là đời sau của các nhà đầu tư có tiếng tăm.

Như vua dầu mỏ Ước Hàn, Davy Sâm. Người nổi nghiệp một đời của gia tộc Gia tộc Lạc Khắc Phi Lạc, còn có đời sau của gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức đến giờ cũng đã giảm lên cả nữ vương.

Nhưng ảnh hưởng của những người trong các gia tộc này không bằng Bill Gates, giống như gia tộc La Tư Sài Nhĩ Đức, đến bây giờ đều từ chối đưa các ngân hàng ra thị trường, có nghĩa là không cần công bố báo cáo hằng năm, hơn 200 năm bọn họ đầu tư cũng không ít trên thế giới, kiếm được bao nhiêu tiền, chỉ có các thành viên trong gia tộc mới hiểu rõ được.

Lỗ Đạo Phu dù có hơn những người này nhưng cũng không dám đối xử lạnh nhạt với họ, thậm chí còn phải đích thân đi sắp xếp cho họ chỗ nghỉ ngơi.

Sau khi dàn xếp ôn hòa cho những người này xong, các tư liệu về các đối chiến, tỉ lệ đặt cược đều có trong tay, nói thẳng ra là bọn họ mới là diễn viên chính của đại hội hắc quyền.

Phải biết rằng, vào năm ngoài tiền đặt cược của những người này lên đến 60 tỷ đôla, nữ vương hào ở giữa kiếm lời cũng không dưới trăm triệu đô, đây cũng là nguyên nhân mà con thuyền nữ vương số là một Las Vegas khác.

Trên boong tàu của Nữ Vương hào, tổng cộng có 8 tầng kiến trúc, bảy tầng trên toàn bộ đều là phòng cảnh biển, dùng để cho khách ở lại, một tầng còn lại là nhà ăn đàm phán hòa bình trong hội.

Một tầng ngầm của nữ vương hào chính là nơi đánh cược, cũng là dấu hiệu của nữ vương hào, tầng 2, tầng 3, tầng 4 trên boong tàu đều là võ đài thi đấu trong đó quan trọng nhất là tầng 2.

Đến 8h tối, những người đến tầng 2 càng đông hơn, ngoài những người tham gia các trận đấu hắc quyền tầng 2 còn có quyền đài trong bao sương, cũng là ảnh động của con người.

- Các tiên sinh, các nữ sĩ, thật là vui mừng đã đến trò chơi sinh tử, sau 3 ngày hôm nay, nơi đây sẽ sinh ra người mạnh nhất trên Trái Đất không gì có thể sánh kích thích khoái cảm bằng việc này, xin mời hưởng thụ!

Lúc tới 9h, một khoảng sáng chiếu lên giữa võ đài, những lời nói vô cùng kích động của Khắc Lai Môn vang lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 626

Tàn Khốc (Thượng)

Các tiên sinh, nữ sĩ, trận đấu đầu tiên ngày hôm nay là đối chiến Khổng Phổ Tư đến từ Ghana và quyền thủ Nguyễn Trương Căn đến từ Việt Nam, tài liệu của họ đã ở trong tay các vị, trận đấu sẽ bắt đầu trong 15 phút nữa, xin các vị hãy nhớ kỹ thời gian.

Trận đấu của hắc quyền cũng không phải cuộc biểu diễn của các minh tinh, tất các những siêu phú hào đến đây cũng là để thử nghiệm cảm giác sinh tử, tàn khốc mang đến sự kích thích, cho nên Khắc Lai Môn cũng không biết nói thêm điều gì, sau khi tuyên bố thời gian trận thứ nhất đã đi xuống võ đài.

Buổi biểu diễn của hắc thị quyền xa xỉ hơn võ đài của Chúc Duy Phong, diện tích hơn 1000 m2, tất cả đều trên thảm cỏ ngòi đều sắp xếp ghế sô pha, phía trước còn có bàn trà, trên bàn đủ các loại đồ uống và rượu vang quý hiếm.

Xuất phát một chút từ những sự cổ quái của các phú hào, trong này trình độ lớn bé được coi trọng, cho dù ghế sô pha được sắp xếp ở 4 phía xung quanh võ đài nhưng đều có ý giật lại một chút, sau khi tắt đèn các bảo vệ đứng nửa vòng trong ghế sô pha, có thể che được ánh mắt từ bên ngoài nhìn vào.

- Mẹ kiếp, người đến đây đều bị tinh trùng lên não à?

Phía bên phải chỗ ghế sô pha có một âm thanh kì lạ vang lên, Diệp Thiên nhìn lại, ngẩn cả người, chỗ đó có chùng 300 bàn, trên người trước hấn có một cô gái không mặc gì đang ôm ấp nhau.

- Diệp Thiên có muốn tôi gọi cho một người để thả lỏng không?

Chúc Duy Phong đứng bên cạnh cười Diệp Thiên, ông ta được Đồng Thăng Hải hứa hẹn nếu An Đức Duy Kỳ có thể đánh thắng đối thủ thì ông ta sẽ đặt cược 8 triệu đôla, nhưng sẽ làm hắc quyền ở Thổ Nhĩ Kỳ, điều này làm cho Chúc Duy Phong cảm thấy vô cùng thoải mái.

Đương nhiên, Đồng Thăng Hải cũng không phải người làm từ thiện, nếu An Đức Duy Kỳ thắng được đối thủ mà Diệp Thiên lại thua An Đông Ni thì Chúc Duy Phong phải nhượng lại hắc quyền ở Trung Quốc cho Đồng Thăng Hải, để ông ta có nơi cư trú.

So với Bình Dã Nhất Lang của Nhật Bản và Phát La Tư của Ấn Độ, hiển nhiên là Chúc Duy Phong nhận điều kiện này, dù sao thì Đồng Thăng Hải cũng là người Trung Quốc, nước phù sa cuối cùng cũng không chảy vào ruộng người.

- Tiểu tử, đừng có trêu chọc Diệp gia, đại chiến sắp tới há lại để phân tâm?

Đồng Thăng Hải ngồi trên Diệp Thiên lờm Chúc Duy Phong một cái, vốn hôm nay ông không muốn để Diệp Thiên đến xem thi đấu hắc quyền, hiện trường tàn khốc, sau trận đấu nhất định sẽ ảnh hưởng bất lợi đến quyền thủ.

Hôm nay mấy trăm người ngồi quanh võ đài xem, ngoài Diệp Thiên không có người nào là quyền thủ, như An Đức Duy Kỳ bây giờ cũng đang điều chỉnh trạng thái trong phòng huấn luyện.

Nhưng Diệp Thiên cứ khăng khăng muốn đến xem cho quen với phong cách của quyền thủ, Đồng Thăng Hải cũng là bất đắc dĩ Diệp Thiên cũng không phải là quyền thủ dưới tay ông ta, căn bản là không mua hấn.

- Lão Đồng, hai người kia xem người nào hay hơn.

Diệp Thiên không phản ứng gì với Chúc Duy Phong mà nghiêm túc nhìn lên màn hình LCD trước mặt.

Các phương tiện của nữ vương số so với chỗ Chúc Duy Phong tốt hơn gấp mấy trăm lần, căn bản là không cần dùng giấy nén, tất cả đều cực kì hiện đại hóa, bên trong rất nhiều phương tiện, thậm chí nhiều loại trên thị trường còn không có.

Giống như khi ghé sô pha, đều có màn hình LCD tiên tiến nhất, không những có thể xem tường tận tư liệu về các quyền thủ mặt khác còn có thể theo dõi thời gian cực kì dễ dàng.

Lúc này trên màn hình đã xuất hiện 2 người, quyền thủ lên võ đài một người tên là Khổng Phổ Tư là người da đen đến từ Ghana, cao khoảng 1m90, nặng 152kg, năm thôi là 125kg, thân ngỗng đạt 530kg.

Tán thành là Khổng Phổ Tư xuất thân từ môn đầu vật, y đã từng là bá bá chủ đầu vật của thế giới, mới vào hắc quyền từ năm ngoái.

Kỹ xảo của hấn ta rất dữ tợn, có thể thắng liền 40 cuộc tranh tài, là nhân vật không hề bé chút nào đã tiến lên vị trí top 10, đây cũng

là yêu cầu khi tham gia thi đấu ở nữ vương hào.

Còn đối thủ của Khăng Phở Tư là Nguyễn Tương Căn cao có 1m70, nặng 70kg, hai người khi ra đối chiến quả thực Nguyễn chỉ giống như một đứa trẻ.

Nhưng mục đích của Diệp Thiên là, tuy trọng lượng của Nguyễn Tương Căn không bằng Khăng Phở Tư nhưng cũng được 130kg, ngồi xôm cũng được 510 kg, xem qua số liệu này thực lực của y thậm chí còn hơn cả Khăng Phở Tư.

Điều quan trọng là năm nay Nguyễn Tương Căn nằm trong top 11 của hắc quyền, chiến tích làm người ta phải ngạc nhiên, thắng 137 trận, trong đó đánh gục 68 đối thủ, có thể thấy thi đấu trong hắc quyền trọng lượng cơ thể chưa chắc đã là quan trọng nhất.

- Để tôi xem tướng cho Nguyễn.

Nhìn màn hình một lúc Đồng Thăng Hải nói:

- Tôi đã từng gặp Nguyễn trong cuộc tranh tài, bước tiến của anh ta rất linh hoạt, hơn nữa quét chân còn rất hung ác, xác suất thắng lợi là rất lớn.

- Hải gia, nhưng Khăng Phở Tư cũng không phải là yếu, chỉ bằng cái trọng lượng cơ thể thì Nguyễn cũng đã khó mà thắng nổi?

Chúc Duy Phong cho rằng Đồng Thăng Hải nói còn chưa đúng lắm, tuy trọng lượng, vóc dáng cơ thể không thể coi là nhân tố quan trọng để quyết định sự thành bại của cuộc chiến nhưng nó luôn chiếm ưu thế, từ khi vào hắc quyền thì chiến tích của Khăng Phở Tư vẫn là toàn thắng.

Hơn nữa tỉ lệ đặt cược trên màn hình Khăng Phở Tư luôn cao hơn Nguyễn, người thuyết minh cũng nói ưu thế đang nghiêng về đối thủ Khăng Phở Tư hơn.

- Chúc Tổng, ông xem qua ít các trận đấu của hắc quyền, ở tron này tất cả đều nói chuyện bằng sức mạnh chứ không phải là hình thể.

Đồng Thăng Hải bĩu môi nói:

- Chúc cũng có đánh cược, nhìn xem phán đoán của tôi có đúng hay không?

- Được, đùa vui một chút đi, tôi mua Khổng Phủ Tư thắng là 100 vạn!

Chúc Duy Phong gạt gù cái đầu, con số 100 vạn đôla được đưa vào đồng hồ đo, rất nhanh đã có thông tin.

- Tôi mua Nguyễn Tương Căn 300 vạn.

Đồng Thăng Hải cười cười, bây giờ cũng cần phải nén số tiền của mình vào, hiện tại không cần chuyển khoản mà thân phận của bọn họ được đánh số, đợi sau khi cuộc tranh tài kết thúc, sẽ có nhân viên máy tính thống kê, bọn họ mất bao nhiêu hoặc được bao nhiêu.

- Diệp gia, ngài không chơi sao?

Thấy Diệp Thiên không thao tác gì lên màn hình, Đồng Thăng Hải nói:

- Diệp gia, ngài có thể chơi trong khoảng 2 vạn đôla, nếu thắng là của ngài còn nếu thua thì để cho lão Đồng ta.

- Ha ha, các ông chơi là được rồi, tôi không có hứng thú lắm.

Diệp Thiên lắc đầu, thực là hắn cũng không phải là không có hứng thú, mà là hắn không thích các loại đánh bạc này.

Trên thế giới có các kiểu đánh bạc bằng chơi gà, đấu chó nhưng nếu dùng bằng mạng người thì chỉ có trong hắc quyền, điều này làm Diệp Thiên nảy sinh cảm giác mạng sống con người không được tôn trọng, hơn nữa mấy ngày đến mình cũng trở thành người để kẻ khác cá cược, Diệp Thiên thấy rất khó chịu.

Đồng Thăng Hải là kẻ sành sỏi, ông ta có thể hiểu được suy nghĩ của Diệp Thiên, liền cười mà cũng không nói thêm gì, để cho người có thân phận như Diệp Thiên đến thi đấu ở hắc quyền đúng là có chút không thích hợp.

- Chúng ta cho Khổng Phủ Tư trảng pháo tay nhiệt liệt nào!

15 phút đồng hồ trôi qua rất nhanh, một ngọn đèn điện to chiếu lên võ đài, một người cao lớn mặc áo khoác gió màu xám dài từ đầu đến chân, chỉ lộ ra các đốt ngón tay, có thể thấy được đó là một người da đen.

Toàn bộ quyền thủ hắc quyền đều cực kì coi trọng thể lực của mình, trước khi trận đấu bắt đầu, bọn họ sẽ không lãng phí thể lực của mình mà trùm kín toàn thân tránh để thân nhiệt cơ thể không bị hao tổn.

Đi đến một góc của võ đài, Khăng Phở Tư bị một người ngăn lại trên võ đài cần kiểm tra các mảnh vải quần quanh tay của các quyền thủ, đề phòng bọn họ dùng ám khí bí mật.

- ở phía dưới là võ đài là Nguyễn Tương Căn người Việt Nam, tin rằng là độc xà sẽ cho chúng ta một trận thi đấu thật vĩ đại.

Lời người dẫn chương trình vang lên, mặt khác ánh đèn chiếu vào những người trong phòng nghỉ của võ đài, một người đánh vốc tương đối nhỏ chạy ra.

Mỗi năm hắc quyền lại tổ chức thi đấu lớn một lần, đưa ra số tiền thưởng lớn nhưng đồng thời bọn họ cũng bày ra rất nhiều mảnh lối để kích thích sự chú ý của mọi người.

Giống như Khăng Phở Tư và Nguyễn hai người này, một người nằm trong top 13 của thế giới, cao nhất, nặng nhất còn người kia thì cũng nằm trong top 13 nhưng lại thấp nhất, nhẹ nhất, điều này đối với các siêu phú hào mà nói thì xem rất là thú vị.

- Không cho phép dùng vũ khí, còn lại không hạn chế bất kì điều gì, chỉ cần quyết đối phương ngã không dậy được thì đã giành thắng lợi.

Trên võ đài hai trọng tài đang giảng giải quy tắc cho Nguyễn và Khăng Phở Tư, đây cũng là việc phải làm quy nhất của trọng tài, đợi sau khi hai người này lên võ đài rồi thì họ không còn việc gì nữa.

- keng.

Một tiếng chuông vang lên, ánh mắt của mọi người đều tập trung lên võ đài, đồng thời hình ảnh hai người đều đã hiện ra, một cao, một thấp làm cho người ta có một cảm giác nghẹt thở.

- giết hắn đi, giết cái tên cao to kia đi!

- Giết chết hắn, làm cho nó rụng đi.

- Tên cao to, xé xác nó ra!

Trong võ đài họ reo hò, vào giây phút này là lúc dân cờ bạc đỏ mắt, lúc được kích thích, các tỉ phú cũng không khác gì họ đang đợi một trận huyết chiến tàn khốc.


```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 627

Tàn Khốc (Hạ)

Soi sáng bầu không khí của các phú hào trong võ đài là những thực nữ, họ quen cả thân phận của mình chỉ còn sự bốc cháy mà chỉ có máu tươi trên võ đài mới dập tắt được.

Các quyền thủ chuyên nghiệp trên võ đài so với các quyền thủ quyền anh chuyên nghiệp có hơi kém một chút, võ đài trước mặt trái phải khoảng 5m không có nghề chuyên nghiệp, đá vuông của các cửa hàng còn chưa cọ rửa sạch vết máu nâu.

Vừa rồi lúc Nguyễn Tương Căn và Khăng Phở Tư ở dưới võ đài nhìn hình thể hai người còn không chênh lệch rõ ràng như vậy, nhưng bây giờ khi đứng trên võ đài mọi người đều tận mắt nhìn thấy trước Khăng Phở Tư, Nguyễn Tương Căn rất nhỏ.

Mới đi lên võ đài nhưng hai quyền thủ đã rất cẩn thận, nhất là Nguyễn Tương Căn các động tác ở hai chân biến đổi liên tục, nhìn chăm chăm vào vai Khăng Phở Tư, còn Khăng Phở Tư thì cũng đặt sự chú ý lên hai bàn chân trắng kiện của Nguyễn Tương Căn.

Không ai xem thường cuộc chiến sinh tử này, nếu không sẽ phải đánh đổi bằng tính mạng của mình, trước trận đấu Nguyễn Tương Căn đã khảo sát kĩ đòn ở hai tay Khăng Phở Tư, chỉ cần không để đối phương gần người thì có thể nắm được khả năng trong cuộc tranh tài này.

Giống như Nguyễn Tương Căn những người trong hắc quyền đừng có thấy hắn ta thấp bé mà coi thường, thật ra sức mạnh cực kì lớn, giữa các cuộc tranh tài hắn ta chỉ cần sử dụng đùi phải đá vào đầu đối thủ thì có thể phát huy sức mạnh to lớn.

- Giết chết hắn ta, giết!

- Khôn nạn, lên đi, đánh chết tên tiểu ả kia đi!

- Khăng Phở Tư, xé xác nó ra, ta với người sẽ cùng ngủ một giấc.

Người trên võ đài thì bình tĩnh, người vây xung quanh thì kích động, bọn họ đều reo hò các quyền thủ tiến lên. Có tiếng của một cô gái càng làm cho không khí trong võ đài náo nhiệt hơn,

- Mẹ kiếp!

Chúc Duy Phong nhìn ánh đèn trên võ đài thấy các đó không xa có một cô gái đang ngồi ở đó, không nhìn được liền mắng một câu.

- Sao vậy? Người đàn bà kia làm sao, ông quen ư?

Thấy Chúc Duy Phong có vẻ kì lạ, Diệp Thiên cũng nhìn là một người đàn bà da trắng khoảng 30 tuổi, nóng nảy, nhất là trước ngực như hai quả bóng phồng lên bắn ra cả ngoài áo lót.

- Người đàn bà đó là của Lạc Khắc Phi, trời sinh kẻ phản bội, không biết đã ăn mặn với bao nhiêu người!

Chúc Duy Phong bĩu môi, tỏ vẻ coi thường.

- Tiểu Chúc, tôi nghe nói Lydie thích nhất là những người trẻ tuổi, có phải ông và cô ấy cũng một chân không đấy?

Đổng Thăng Hải cười.

- Nào có đâu, Hải gia, tôi thấy gai mắt cái loại đàn bà taxi này lắm.

Có vẻ như Chúc Duy Phong nghĩ một đằng làm một nẻo, thật hai hai năm về trước khi ông ta tham gia một tiệc rượu ở hải ngoại đã giật nảy mình trước sự lăng lơ của Lydie, còn đối phương cũng tỏ ra rất thiện cảm với ông ta.

Nhưng khi tiệc rượu kết thúc, Lydie lại dòi khỏi bữa tiệc với một kẻ cơ bắp khác, điều này khiến cho Chúc công tử hận mãi không thôi, vậy nên hôm nay lại nhớ đến người đàn bà này.

Tiếng la hét dưới võ đài, khiến cho hai người trên võ đài đứng cũng không yên, Khăng Phở Tư ngảm phát ra âm thanh dữ dội, đầu tiên là hướng về Nguyễn, hai tay mở ra cơ thể cao lớn như một ngọn núi bao phủ lên Nguyễn Tương Căn.

Không đợi cho Khăng Phở Tư đến gần, nhanh như chớp đùi phải của Nguyễn rút ra ngoài, vì nhỏ hơn so với đối phương rất nhiều nên một cú đá cũng vấp phải đùi trái của Khăng Phở Tư.

Mặc dù Khăng Phở Tư là người chủ động tấn công nhưng luôn phải phòng bị kĩ cái chân của Nguyễn, võ đi đã tiến được về phía trước nhưng phải dùng đột ngột, chân trái nâng lên trước, dùng bấp chân chặn cú đá của Nguyễn.

Đối với Khăng Phở Tư mà nói, lần này giao thủ chẳng qua là muốn thử lực công kích của Nguyễn xem thế nào mà thôi nhưng hai chân giao kích trong nháy mắt sắc mặt Khăng Phở Tư đã thay đổi cứ như là bị rắn độc cắn vậy.

Dây thừng vây quanh bốn phía của võ đài, cũng có không ít các loa âm thanh cỡ nhỏ dường như mọi người đều nghe thấy một tiếng răng rắc, ngay sau đó tên Khăng Phở Tư khổng lồ đã phải lùi về sau, hiển nhiên là sữa mạnh đã giảm nhiều.

Nguyễn Tương Căn đứng thứ 11 trong hắc quyền, biệt danh là rắn độc, sau một chiêu trôi chảy cả cơ thể nhanh như điện đánh về phía trước, đùi phải liên tục lên sườn phải của Khăng Phở Tư.

Tuy Nguyễn Tương Căn chỉ dùng một loại công kích nhưng nhanh trong chớp mắt, sức mạnh cũng rất lớn, tay trái Khăng Phở Tư liên tục đỡ các cú đá lên sườn của Nguyễn Tương Căn, về mặt vô cùng sợ hãi.

Trong các trận đấu đã qua, Khăng Phở Tư đầu lấy đầu vật để chiến thắng đối thủ, hơn nữa với thân hình cao lớn lực lưỡng của hắn ta có đánh bừa cũng không thiệt thòi.

Nhưng chống lại Nguyễn Tương Căn, sau đó Khăng Phở Tư mới biết biệt danh rắn độc quả không sai, cánh tay trái của hắn ta đã tê liệt không còn cảm giác, cũng chẳng kém gì mùi vị bị rắn độc cắn.

- A!

Khăng Phở Tư tiếp tục bị như vậy, hắn ta nhất định là chết sau khi gằm lên một tiếng tuy đứng vững như cánh tay trái đã bị một đòn nghiêm trọng, bất ngờ tay phải chộp về phía Nguyễn Tương Căn.

80% lực công kích đều ở trên tay, tục ngữ có câu: nhất thốn trường, nhất thốn cường, hắn ta tuy cao lớn nhưng chân không dài bằng đối phương, chỉ có một chút cơ hội chuyển bại thành thắng.

Nguyễn Tương Căn là người có kinh nghiệm thi đấu rất phong phú, sao có thể để cho Khăng Phở Tư toại nguyện được.

Khi đối phương giơ tay phải ra, trong nháy mắt cơ thể đã không còn phòng ngự được, Nguyễn Tương Căn còn chưa thu đùi phải về, chân trái đã giơ lên chống đỡ, cả cơ thể bay lên, chân trái giống như một con rắn độc cứ lặng yên không một tiếng động đến chỗ Khăng

Phổ Tư.

Lúc Khăng Phổ Tư phát hiện ra thì đã muộn, thậm chí một chút thời gian để động đậy cũng không có, chân trái của Nguyễn đã đá trúng huyết thái dương phải của hắn ta.

- Bịch!

Một âm thanh lan truyền trong võ đài trên không trung Nguyễn như một đường cong, sau đó chân phải tiếp đất trước, quay một vòng, chân trái lướt một vòng rồi đặt đúng xuống vị trí vừa rồi.

Thực ra không cần đến chương thứ 2, bởi vì ngay sau chương thứ nhất cả lỗ tai và miệng của Khăng Phổ Tư đã chảy máu, nhìn cú đá kia của Nguyễn không mạnh như thực ra lại rất mạnh, chỉ một cú đá đó đã phá hủy dây thần kinh của Khăng Phổ Tư.

Cú đá lần thứ hai mạnh hơn lần thứ nhất, sau khi Khăng Phổ Tư bị đá vào đầu, mọi người trong võ đài cười hì hì, qua màn ảnh là một màn trình diễn cực kì tàn nhẫn.

Có lẽ nguyên nhân là do của đá này của Nguyễn Tương Căn quá mạnh, cú đá ngang ngạch này được camera ghi lại khiến cho mọi người xem vây xung quanh hô lên hưng phấn.

Chấn động! trong lòng Diệp Thiên lúc này có duy nhất một từ chấn động.

Động tác của Nguyễn Tương Căn hết sức đơn giản, không giỏi làm được hoàn toàn là vì muốn giết chết đối phương, kỹ thuật giết người này trên thế giới khiến mọi người phải thay đổi sắc mặt.

Diệp Thiên cũng đang nóng dần lên, hắn không biết rằng cơ thể mình khi bị công kích thì sẽ phản ứng như thế nào, mình có thể cảm nhận được cú đá sinh tử kia không, điều này là cho Diệp Thiên hưng phấn, thậm chí còn có cảm giác khao khát được tham gia trận đấu.

Tuy mọi người đều cảm thấy trận đấu này sớm đã phân thắng bại nhưng trên võ đài trận đấu vẫn đang tiếp tục kịch liệt.

Lần này sau khi bị đá hai cú liên tiếp lên đầu trong chưa đầy 1 giây Khăng Phổ Tư đã không thể đứng vững được nữa, nhưng vì theo quán tính hắn ta cũng chưa ngã ngay mà lùi về phía sau.

Rắn độc Nguyễn Tương Căn không vì thế mà tha tấn công hắn ta, Nguyễn chạy nhanh bay lên dùng hai đùi và các đốt ngón tay

kep lấy cổ Khăng Phở Tư cơ thể đang uốn éo trên không trung.

Một tiếng “răng rắc” vang ròn Khăng Phở Tư còn không biết có người đứng sau lưng mình.

- ầm!

Sau khi rơi xuống từ cơ thể của Khăng Phở Tư, Khăng Phở Tư tiếp tục đứng thẳng như Kim Sơn rồi ngã ầm xuống mặt võ đài âm vang rất to.

- hả... hả?

Nguyễn đùng trên giữa võ đài gào lên như một con dã thú, sợ hãi ánh mắt như một con rắn độc nhìn mọi người ở dưới võ đài.

Ánh mắt đó khiến mọi người dựng cả lông tóc, ánh mắt không giống người thường giống như Khăng Phở Tư bị giết vậy như mình cũng đang chết đi.

Theo lý thuyết thì lúc này trọng tài phải lên võ đài xem Khăng Phở Tư đã chết chưa nhưng căn bản là không ai dám đến gần, trọng tài gọi hai người cảnh vệ cầm vũ khí tự động:

- Xuống về phòng nghỉ ngơi đi!

Trong lịch sử hắc quyền, trọng tài bị tử vong không nhiều, cơ hồ dưới mỗi trận thi đấu cũng chỉ có một trọng tài bị ngộ thương, dần dà có quy tắc các trận đấu hạng nhất không cần trọng tài tham gia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 628

Yêu Cầu

Vừa mới dùng thủ đoạn tàn nhẫn đánh chế Khăng Phổ Tư xong, hiển nhiên là Nguyễn không kiềm chế được cảm xúc, sau khi nghe trọng tài nói liền nhìn xuống võ đài như một con rắn độc, trọng tài còn phải sợ đến mức phải lùi lại phía sau mấy bước.

Trước kia đã có chuyện quyền thủ không không chế được sau khi đánh chết đối thủ thì xử lý luôn cả trọng tài và tất nhiên sau đó quyền thủ ấy cũng bị đánh chết.

- Trận đấu đã chấm dứt, quay về phòng nghỉ đi!

Hai cảnh vệ vắc súng đạn đã lên nòng gan to hơn cả trọng tài.

Sau đó hai cảnh vệ cầm súng trong tay, nếu Nguyễn không tuân lệnh bọn họ có quyền đánh gục anh ta trên võ đài, phải biết rằng trong võ đài này còn có những người đáng giá hơn cái mạng của Nguyễn Tương Căn.

Tiếng súng làm cho Nguyễn Tương Căn tỉnh lại, nhìn Khăng Phổ Tư đã hoàn toàn tắt thở, ánh mắt anh ta nói không nên lời, xoay người làm theo lời trọng tài, cảnh vệ áp giải quyền thủ về nhà nghỉ.

- Trận thi đấu này mất 3 phút 28 giây, Khăng Phổ Tư Chết, Nguyễn Tương Căn thắng!

Sau khi Nguyễn Tương Căn đi, trọng tài mới dám lên võ đài, không chịu trách nhiệm lật xem mí mắt dưới đã tuyên bố Khăng Phổ Tư chết, thực ra nhiều khi quyền thủ vẫn chưa chết hoàn toàn nhưng ngã không dậy giữa võ đài đã đồng nghĩa với cái chết rồi.

- Bá chủ đấu vật của thế giới cuối cũng không ngờ lại vô dụng như vậy? thực sự là đã nhìn lầm hán ta rồi.

- Đúng, to lớn như vậy đè ép cả 500 ngàn đôla của tôi.

- Đàn ông vô dụng, không phải các người cũng giống nhau ư, làm mất của bà cô ta 300 ngàn.

Lúc mấy nhân viên khiêng Khăng Phở Tư xuống, trong võ đài họ nhục mạ vì đã đặt cược cho hắn ta, lúc này bọn họ không chỉ tức giận mà còn không một chút thương hại đối với người chết.

- Mẹ kiếp, lão Đồng nói với Khắc Lai Môn, lúc trận đấu của tôi cho toàn bộ người xem kí vào giấy sinh tử nếu bọn họ dám mở miệng nhục mạ, tôi sẽ giết hết.

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Diệp Thiên xám đi, ánh mắt lộ ra sát ý, cảm giác lạnh lùng làm cho Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong ở bên cạnh cũng phải hoảng hồn.

Tình hình lúc đối chiến làm cho nhiệt huyết của Diệp Thiên sôi trào nhưng những lời lạnh lùng của những người này khiến cho Diệp Thiên tức giận, Diệp Thiên tôn trọng những cuộc khiêu chiến tìm ra hạng nhất nhưng hắn không thể chịu đựng được sự sỉ nhục này đối với quyền thù.

- Diệp gia, những người này không thể giết được, nếu không chi e sẽ có chiến tranh.

Đồng Thăng Hải đã lăn lộn trong hắc quyền nhiều năm, dường như nhìn rõ thế giới của các siêu phú hào biết rõ sức mạnh khổng lồ của họ.

- Trên trái đất này thiếu gì người như thế, mạng của bọn họ không phải là mạng sao?

Diệp Thiên có thể chịu đựng được khi Khăng Phở Tư bị khiêng xuống nhưng nếu là mình xuất chiến thì hắn nhất định không cho phép chuyện này xảy ra.

- Diệp gia, đến giờ không còn loại quy củ này đâu.

Về mặt Đồng Thăng Hải khổ sở, ông ta chỉ là một người trong hắc quyền mà thôi không có khả năng đả tội với Khắc Lai Môn và các siêu phú hào kia.

- Ông nói với Khắc Lai Môn, chúng ta sẽ tiến hành thi đấu khiêu chiến, trên khế ước có ghi tên, địa điểm trận đấu.

Diệp Thiên cười lạnh lùng, nói tiếp:

- Nếu ông ta không đồng ý, chúng ta sẽ đổi quyền lợi địa điểm thi đấu đi chỗ khác, tôi đánh quyền không phải để làm giải trí cho người khác.

3 kế ước kia của Diệp Thiên chính là do Chúc Duy Phong kí tên, có ghi thời gian quy định trận đấu nhưng cũng không viết địa điểm do ai xuất chiến, Diệp Thiên có thể dựa vào điều này mà thành lập được.

- Được rồi, tôi đi thử xem sao!

Đồng Thăng Hải phải bắt đắc dĩ, thực ra hi vọng đều đặt hết và Diệp Thiên nếu Diệp Thiên không ra quyết chiến với An Đông Ni như đã nói thì mấy chục năm vất vả của ông ta sẽ trôi theo dòng nước.

Sau cuộc chiến tàn khốc là cần một cảm xúc dịu đi, để tiến hành trận đấu tiếp theo trong nửa tiếng nữa, màn hình lớn dưới võ đài đã bắt đầu giới thiệu cuộc tranh tài của các quyền thủ.

ở võ đài của hắc quyền không chỉ có riêng hai đối chiến mà còn có cả 3 đối chiến, nhưng lãnh khí quyết đấu dẫn bị loại đi bởi loại đánh nhau này quá tàn nhẫn, máu lạnh.

5 năm trước ở nữ vương hào còn tổ chức một cuộc đối chiến bằng lãnh khí, đầu một quyền thủ bị rơi xuống khiến cho một siêu phú hào sợ hãi đến mức tái phát bệnh tim cho nên 5 năm trở lại đây đã không xuất hiện loại giao chiến bằng lãnh khí này nữa.

Trận thi đấu tiếp theo là 2 người theo thứ tự là Bào huynh đệ đến từ Bào Gia Lợi Á, đối chiến là Sao Sai Tạt Thác đến từ Thái Lan.

Căn cứ vào tư liệu hiện lên trên màn ảnh thì Soa Sai Tạt Thác và Lợi Phi Ba Nam là 2 quyền thủ đệ nhất thế giới, chiến tích của bọn họ là toàn thắng 158 trận, chỉ cần sau cuộc tranh tài có thể vượt qua 2 người Thái Lan.

Một lần đại hội hắc quyền trên thế giới, Soa Sai Tạt Thác và Lợi Phi Ba Nam đã hạ gục đối thủ tại trận, sau khi bọn họ hiện lên trên màn hình trong võ đài liền dậy lên tiếng hoan hô.

Một người phục vụ da trắng đứng ngoài hoan hô rồi đến bên cạnh nói nhỏ với Diệp Thiên:

- Diệp tiên sinh, Khắc Lai Môn tiên sinh mời ngài qua đó một chút!

- Được, dẫn đường đi!

Diệp Thiên gật đầu, đứng dậy đi theo sau người phục vụ, đi vào văn phòng của võ đài.

- Diệp gia, cậu đặt ra cho tôi vấn đề khó khăn rồi, tôi không thể không chế được cảm xúc của những người đó....

Diệp Thiên vừa mới bước vào cửa, Khắc Lai Môn đã kêu khổ, ông ta muốn người thanh niên này thôi ngay cái ý định buồn cười đó lại, quyền thủ trong hắc quyền sinh ra vốn là để giải trí cho những nhân vật này, đừng nói là mắng thậm chí họ còn có quyền quyết định đến sự sống chết của quyền thủ.

Trước kia trong các trận đấu của hắc quyền thua thì các phú hào đổ mắt, các phú hào mua quyền thủ thắng người chết dưới tay các quyền thủ đó ít nhất cũng phải hơn 10 người.

Như Đường Long người có tiếng tăm trong lịch sử, đã sớm là quyền thủ của hắc quyền, cha của ông ta chính là một vị phú hào bị ám sát, Đường Long tức giận đã giết chết 6 người sau đó phải trốn từ Đài Loan sang Mỹ bắt đầu thời kì thống trị hắc quyền.

Đương nhiên sau những năm 90 nhất là những năm gần đây, chuyện sát hại các quyền thủ rất ít nhưng không có nghĩa là các quyền thủ này có địa vị ngang với phú hào, chẳng qua quyền thủ chỉ là công cụ đánh bạc của họ mà thôi.

Sau khi nghe Khắc Lai Môn giải thích, Diệp Thiên cười một tiếng lạnh lùng, nói:

- Khắc Lai Môn tiên sinh, có làm được hay không là chuyện của ông, nếu không tôi cũng không đổi nơi thi đấu, dù so cũng chỉ có quan hệ tiền đặt cược những người này còn lâu mới quản được tôi.

- Người thanh niên, cậu đang uy hiếp tôi đấy à?

Mắt Khắc Lai Môn lim dim, từ khi có chiến thuyền này đã 80 năm ông ta quản lý mọi chuyện ở đây, nhiều năm trôi qua như vậy mà còn chưa có ai dám nói với ông ta như thế.

- Ông có khả năng, Khắc Lai Môn tiên sinh quy tắc trên thế giới không phải đều do con người định ra sao?

Ánh mắt Diệp Thiên sáng láng:

- Đối với các ông mà nói, có thể nắm trong tay vận mệnh của các quyền thủ nhưng Khắc Lai Môn tiên sinh ông có tin tôi nắm trong tay vận mệnh của ông hay không?

Lúc nói chuyện, ngón tay Diệp Thiên bắt quyết, sát khí trong phòng tụ lại, Khắc Lai Môn đứng trước Diệp Thiên cảm giác trên người có một âm khí rất lạnh, thờ dờn dập, đã nhìn quen cảnh chết chóc Khắc Lai Môn cũng dựng cả lông tóc.

Lúc này Khắc Lai Môn mới nhớ lại, Diệp Thiên không chỉ là khách tham gia đại hội hắc quyền mà cũng là một quyền thủ thi đấu, năng lực của hắn chỉ trong nháy mắt có thể dồn mình vào chỗ chết.

- Diệp gia, đừng manh động, có chuyện gì từ từ thương lượng, đề nghị của ngài không phải là không thực hiện được.

Mồ hôi lạnh nhỏ xuống từ trán Khắc Lai Môn, tục ngữ nói: hảo hán không khóc. Tại đây, trong văn phòng này không có bất kì một cảnh vệ nào.

Thật ra là dù có cảnh vệ thì Khắc Lai Môn cũng không dám làm gì Diệp Thiên, sau nữa dù là Tống Hạo Nhiên ở Trung Quốc, Tống Vi Lan ở Mỹ cũng không phải là người mà ông ta có thể trêu chọc đến, nếu ông ta dùng thủ đoạn giết chết Diệp Thiên thì các thế lực phía sau nhất định sẽ bắt ông ta.

- Có thể thương lượng là được rồi, tôi tin là Khắc Lai Môn tiên sinh sẽ làm thỏa mãn yêu cầu nho nhỏ này của tôi!

Diệp Thiên tươi cười lãnh khí trong phòng cũng biến mất, làm cho Khắc Lai Môn cứ tưởng mình là đã sinh ra ảo giác.

- Để tôi suy nghĩ...

Khắc Lai Môn chau mày, suy nghĩ một lúc, rồi mắt sáng lên, nói:

- Đề nghị của Diệp tiên sinh không khác gì là tặng thêm sự phiêu lưu cho những người đó, tôi tin những người khách to gan sẽ thích cách này.

Tại đây trên chiến thuyền nữ vương hào, sự an toàn của khách phải được bảo đảm 100%, bọn họ không cần lo lắng sự an nguy của mình, chẳng qua nếu như bị một nhân tôa kích thích thì Khắc Lai Môn tin rằng cũng không có mấy người để ý.

- Diệp, tôi đồng ý với yêu cầu của ngài, cứ làm như thế đi, trong cuộc thi đấu của ngài toàn bộ khách tham gia sẽ phải kí vào giấy sinh tử.

Khắc Lai Môn lo lắng đã đáp ứng yêu cầu của Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 629

Tiền Đặt Cược

Các bạn thân mến, do 1 vài nguyên nhân đặc biệt nên có 1 vị khách quý muốn tự mình tham gia trận đấu, đây là sự kiện mà đấu trường boxing ngầm của chúng ta từ khi tổ chức đến nay chưa từng có.

- Là ai? Sao lại có khách mời tham gia trận đấu chứ?

- Chúa ơi, hấn không muốn sống nữa sao? Sao lại đi đấm nhau với những con người dã man này.

- Thế giới này quá điên loạn, lại có người dám tự mình thi đấu nữa, hấn đúng là sợ mình sống lâu chắc?

Mọi người vốn không hiểu Clemen Sen lên võ đài làm gì, sau khi nghe thấy những lời ông ta nói, lập tức xông vào hấn lên, bàn tán đủ chuyện.

Ngoài mấy người như Rudolp và Hirano Ichiro ra thì đây là lần đầu tiên mấy vị hào phú siêu cấp đến từ khắp mọi nơi này nghe thấy tin tức này, trong lòng họ ngoài vô cùng khiếp sợ ra thì không còn cảm giác gì nữa.

Phải biết rằng, khán giả xem trận đấu đặt cược là 1 chuyện, bọn họ còn tìm kiếm cái cảm giác tàn nhẫn từ những trận đấu sinh tử này mang lại nhưng không có ai muốn nếm trải cái cảm giác ấy, cho dù là người điên đi chăng nữa từ trước đến nay cũng không có ý định này.

- Clemen Sen, Ông nói người đàn ông đó là ai thế?

Mọi người đàn bà nóng tính đứng dậy, lớn tiếng hô:

- Hấn là đàn ông à, Clemen Sen, có thể giới thiệu về hấn 1 chút được không? Tôi sẵn lòng để hấn hưởng thụ 1 lần trước khi đi chết, ấy, thực sự là rất kích thích đấy.

- Diệp Thiên, bà ta nói là cậu à?

Về mặt Chúc Duy Phong mờ ám nhìn Diệp Thiên, cười haha:

- Tuy rằng tôi chưa từng được nếm ả, nhưng nghe nói ả này ở trên giường rất có hứng thú đấy, nếu cậu không ngại thử 1 lần, ả là gái cao cấp đấy.

- Mẹ nó, tiện nhân, trên thế giới này sao lại có loại đàn bà thế chứ?

Diệp Thiên dưới đài nghe được sắc mặt xám ngoét, cậu thề, nếu Clemen Sen mà nói ra tên của cậu thì Diệp Thiên nhất định không chịu nổi, lên đài bóp cổ hấn chết, như thế còn hơn bị ả kỹ nữ đó đê ý đến.

- Cô Alidina, xin lỗi, hiện tại chúng tôi không thể nào tiết lộ danh tính của vị tiên sinh đó được.

Clemen Sen cảm nhận được ánh mắt của Diệp Thiên khác thường, lắc đầu nói:

- Vị khách này đưa ra 1 yêu cầu, đó chính là cậu ấy trên trận đấu muốn tất cả các khán giả trong hội trường đều phải ký 1 khế ước sinh tử!

- Cái gì? Muốn chúng ta ký khế ước sinh tử à, Clemen Sen, ông có phải bị bệnh rồi không?

- Đúng thế, người lên sàn đấu không phải là chúng tôi, dựa vào đâu mà bắt tôi ký cái khế ước quái quỷ này.

Tiếng Clemen Sen chưa dứt, dưới khán đài đã vang lên những tiếng phản đối ầm ĩ, những bậc hào phú siêu cấp có thể không coi trọng sinh mệnh của họ, nhưng không có nghĩa là họ coi mạng sống của họ là nhỏ. Phải biết rằng, chính là vì hiệu Nữ Hoàng có thể đảm bảo an toàn cho bọn họ nên những người này mới lên thuyền.

Clemen Sen bây giờ đưa ra 1 yêu cầu, cả hội trường như 1 cái nồi sôi, bọn họ có người thậm chí chuẩn bị khiếu nại lên ông chủ sau lưng Clemen Sen, 1 người không thể bảo đảm mạng sống của họ như vậy, không xứng là chủ nhân của Hiệu Nữ Hoàng.

- Các vị, xin bớt lo, trên con tàu Nữ Hoàng này có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối!

Clemen Sen tất nhiên biết lời của hắn sẽ khiến cho mọi người phản ứng như vậy, không chút hoang mang, nói:

- Bởi vì thân phận vị khách này và các vị cũng như nhau, vị khách này không mong rằng ở trận đấu này sẽ bị những lời nhục mạ, cho nên mới có yêu cầu như vậy.

Nói cách khác, chỉ cần khán giả ở trận đấu này không xúc phạm đến vị khách đó thì tôi dám đảm bảo vị ấy sẽ không gây thương tổn đến bất kỳ ai!

Lời nói của Clemen Sen khiến cả hội trường yên lặng, lời nói của hắn cũng có lý, thân phận của bọn họ ngang nhau, nên có tư cách đưa ra yêu cầu như vậy, loại ngôn ngữ dung tục đó, quả thực không nên xuất hiện trên miệng bọn họ.

- Các vị, lẽ nào các vị không cảm nhận được, tự mình tham gia đấu trường này sẽ không giống như trong đấu trường bình thường, là 1 trải nghiệm khó mà có được đúng không?

Những lời nói mê hoặc của Clemen Sen văng vẳng bên tai mọi người:

- Các vị có thể tưởng tượng mình chính là vị khách đó, xử lý được đối thủ của chính mình trên trận đấu này, oh my god, đây sẽ là 1 việc kích thích tuyệt vời cỡ nào?

Những lời này của Clemen Sen tất nhiên rất có sức thuyết phục, những bậc hào phú theo đuổi kích thích cuộc sống thế này hình như đều chơi đủ mọi trò có thể kích thích họ, nhưng tự mình tham gia vào trò chơi đầy mình tới ranh giới sinh tử, bọn họ đúng là từ trước đến giờ chưa bao giờ được nếm thử.

- Clemen Sen, nếu như vị đó bị giết chết thì sao? Chúng tôi không muốn cảm nhận cảm giác bị người khác giết chết đâu.

1 người đàn ông da trắng hơn 40 tuổi đang đứng trên đài, lời nói của ông ta được rất nhiều người hòa theo, bọn họ cũng không muốn sinh mạng mình lâm vào cảnh nguy hiểm.

- Thưa ông Cleore Pat, chỉ cần không có bất kỳ hành động gì với vị khách đó thì sự an toàn của ngài nhất định không thành vấn đề.

Clemen Sen nhìn sang chỗ Ailidina đứng, cười nói:

- Thưa cô Ailidina, tôi nghĩ nếu cô muốn tham gia trận đấu này thì tốt nhất nên đeo 2 lớp khẩu trang, trong mắt của các quyền thủ thì chỉ có người sống hoặc chết chứ không phân biệt nam nữ đâu.

Lời nói của Clemen Sen khiến cho mọi người cảm thấy rung mình, bọn họ không chỉ 1 lần nhìn thấy những quyền thù tàn nhẫn trong đấu trường ngầm này, về điểm này thì họ cực kỳ rõ, nếu như người khách đó không phải là 1 người điên thì chắc rằng hẳn nhất định là 1 người có máu côn đồ, nếu không đã không tìm kiếm thể loại kích thích này.

- Tôi đây từ trước đến nay rất xem trọng những người đàn ông đích thực, nếu như vị ấy không chết thì tôi cũng không ngại được thử 1 lần với người đàn ông đó đâu!

Ailidina quả thực rất rất mạnh bạo, những lời nói này khiến cho những người đàn ông trong đấu trường tròn tròn mắt, người đàn bà này quả thực là không thể kiềm chế nổi với khát vọng của nam giới, trong lòng đã bị kích thích tới cực điểm.

- Các vị, do đây là trận thách đấu cho nên chúng ta phải tôn trọng yêu cầu của vị khách đó, đương nhiên nếu các vị cảm thấy mình không thể khống chế được miệng của mình thì cũng có thể không tham gia trận đấu này.

Clemen Sen không có phản ứng gì với Ailidina, nói tiếp:

- Mặt khác, trận đấu này tỷ lệ cá cược thấp nhất là 100 triệu đô, thấp hơn con số này chúng tôi sẽ không nhận, còn về phần tư liệu của 2 quyền thù sẽ công bố vào buổi sáng ngày thứ 3, tôi nghĩ, các vị nhất định sẽ rất có hứng thú với trận đấu này đấy.

Sau khi đồng ý với Diệp Thiên xong, Clemen Sen không đi luôn vào khán đài mà liên lạc luôn với ông chủ đứng sau hắn.

Trong thế giới người phương Tây, khế ước và tín dụng là bộ phận quan trọng nhất hợp thành xã hội, sau khi nghe thấy Diệp Thiên yêu cầu các bậc hào phú siêu cấp ký kết khế ước, ông chủ của Clemen Sen đồng ý, bởi vì chỉ cần khế ước tồn tại thì hẳn ta có thể xử lý tất cả mọi chuyện.

Đương nhiên, đó cũng là 1 thủ đoạn bịp bợm, nếu không nhân cơ hội này kiếm 1 miếng lớn cũng không xứng với danh hiệu con thuyền hiệu Nữ Hoàng số 1 thế giới này, quyết định yêu cầu 100 triệu đô la chính là do ông chủ đó quyết định.

- Mẹ nó, đúng là cáo già, chẳng trách đồng ý sòng phẳng như vậy.

Sau khi nghe được những lời của Clemen Sen xong, Diệp Thiên không khỏi chửi thầm trong lòng 1 câu, sớm biết tự mình đã đưa ra số tiền đặt cược luôn.

Phải biết rằng, lúc này trong đấu trường có hàng trăm vị hào phú siêu cấp cùng những ông chủ đấu trường boxing ngầm, chỉ cần 1

nửa số người đó tham gia thì đã có hơn hàng chục tỷ đô tiền đặt cược, con số kỷ lục này sợ là từ trước đến nay chưa từng có.

Lời nói của Clemen Sen khiến cho sắc mặt mọi người trong hội trường lộ ra vẻ hung phấn, đặt cược 100 triệu đô đối với bọn họ cũng không là cái gì cả, rất nhiều người trong lòng đã ra quyết định là sẽ tham gia trận đấu này.

Nhìn thời gian, Clemen Sen trên đài nói:

- Được rồi, tiếp theo đã đến thời điểm tiến hành trận đấu thứ 2 rồi, là do quyền thủ anh em Janković đến từ Bungari sẽ chiến đấu với quyền thủ Cato Chatichai và Liffey Banan đến từ Thái Lan, đây là trận đấu của 2 cặp đôi đấu boxing ngầm đẳng cấp nhất thế giới, tin rằng sẽ làm các vị hài lòng!

Clemen Sen xuống đài, ánh đèn ảm đạm lại rơi xuống, cùng lời giới thiệu của người dẫn chương trình, 4 quyền thủ lần lượt từ 2 đường ra tới bên cạnh võ đài.

Quy tắc đơn giản mọi người đều biết rồi, sau 1 tiếng chuông, 4 người cùng đồng thời nhảy lên đài.

Anh em Janković đến từ thân hình cao tầm 1m9, thân hình cường tráng, mà Cato Chatichai và Liffey Banan đến từ Thái Lan chỉ cao 1m7, nhìn đấu trường như là lấy nhu đối cương vậy.

Tuy rằng hình thể chiếm ưu thế nhưng võ vĩ quyền anh Thái nổi tiếng uy danh nhất thế giới, anh em nhà Janković lên đài hết sức dè dặt, bọn họ hoàn toàn ở thế thủ, hóa giải toàn bộ trận thế tấn công như vũ bão của 2 quyền thủ Thái Lan.

So sánh với từng người trong đấu trường, trận đấu này rõ ràng trầm lắng, thế nhưng trận đấu diễn ra tới phút thứ 8 thì có biến chuyển.

Quyền thủ Thái Lan mặc dù mãnh liệt nhưng không thể đảm bảo thể lực sẽ mãi dồi dào như vậy.

Trong 8 phút họ chiếm thế ưu hơn nữa còn chặt đứt cánh tay của Janković anh, nhưng rõ ràng là bọn họ đã xem nhẹ cặp huynh đệ này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 630

Lâm Trận

Chaitichai Cato và Liffey Banan đến từ Thái Lan là bạn chí cốt từ bé đến lớn. Nhìn thấy Liffey Banan nằm dưới đất không biết sống chết thế nào, miệng Chaitichai Cato hét lên 1 tiếng dã thú, 1 cước thật mạnh đá vào cánh tay phải Janković anh.

- Rắc rắc!

Nhờ có microphone trên khán đài, tiếng xương cánh tay phải của Janković anh bị gãy truyền ra ngoài, Janković anh cũng vô cùng dũng mãnh, căn bản không để ý đến thương thế cánh tay phải, đồng thời còn trả lại Chaitichai Cato 1 cước.

Đương nhiên, do hắn bị thương trước nên 1 cước đá nhẹ này khiến cho Chaitichai Cato tránh được, thế nhưng thời điểm Chaitichai Cato vừa mới thối lui sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, bởi vì 1 làn gió sau lưng hắn ập đến.

Điểm quan trọng nhất của 2 người tranh đấu đó là 2 người cùng phối hợp trên sàn, theo lý thuyết sau khi Liffey Bana bị giết thì Chaitichai Cato nên lập tức xuống đài nhận thua như vậy mới khiến hắn bảo đảm được tính mạng của mình.

Chỉ có điều Chaitichai Cato bị oán hận khiến cho đầu óc mù mịt, đợi đến lúc hắn phản ứng lại thì đã không kịp nữa rồi, tay phải Janković em móc 1 quyền thật mạnh đánh trúng huyệt Thái Dương phải của Chaitichai Cato.

Lực tấn công cực mạnh cũng không có nghĩa là có khả năng phòng ngự cực mạnh, mà huyệt thái dương là huyệt vị quan trọng nhất trên cơ thể người, sau khi trúng 1 quyền này, 1 tiếng xương nát vụn ra, thân thể Chaitichai Cato quay sang 1 bên, ngã mạnh trên võ đài.

Đánh xong 1 quyền móc này Janković em cũng không bỏ qua, đuổi theo 1 cước đá vào tim Chaitichai Cato, thân thể Chaitichai Cato vốn vẫn chưa chết ngay bị 1 cước đá này cuộn mình bật lên, mấy mảnh ruột vỡ từ miệng phun ra.

Sau khi đá cước này ra, Janković em lập tức chạy về phía anh trai hắn, vừa rồi trong lúc tàn sát, từ đầu tới cuối Janković anh đều

chịu hết hòa lực, nhìn thấy mồ hôi trên khuôn mặt và cánh tay đứt sọc là thương thể cũng không nhẹ.

Đến tận giờ phút này, mọi người trong khán đài đang tập trung quan sát mới như tinh mộng, run rẩy trong 8 phút, trong nháy mắt đã phân sống chết, rất nhiều người thậm chí còn không nhìn rõ là đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn về phía màn hình lớn đang quay chậm kia.

Điểm hấp dẫn ở đấu trường ngầm là ở chỗ, cảnh tượng vừa tàn nhẫn vừa kích thích này chỉ xảy ra trong nháy mắt, nó khiến cho mọi người từ đầu tới cuối đều căng thẳng, hơn nữa họ còn có sự hưng phấn trong thời gian ngắn nhất nữa.

- 2 vị, xin mời xuống dưới, người bị thương cần được cứu chữa!

Trong đấu trường không nhìn thấy bóng dáng trọng tài, lúc này cuối cùng ông ta cũng bắt đầu phát huy tác dụng, bây giờ đi lên võ đài kiểm tra thương thể của người thua cuộc, nếu như tử vong rõ thì ông ta sẽ tuyên bố người thắng cuộc.

Đương nhiên, đấu trường boxing ngầm cũng không cần người thắng phải giơ tay lên, bởi vì ai cũng không dám đảm bảo người thắng cuộc đang trong trạng thái hưng phấn có thể tiện tay cho trọng tài 1 quyền hay không!

- Tôi tuyên bố, anh em Janković đến từ Bungari là người thắng cuộc.

Tuy rằng sớm đã biết kết quả như vậy nhưng những bậc hào phú trong hội trường hy vọng vào 2 quyền thủ người Thái số 1 thế giới đó vẫn chửi ầm lên. Phải biết rằng, trong 8 phút ngắn ngủi như vậy, 1 vài người đã mất đi hàng trăm triệu đô.

- Thưa quý ông quý bà, xin mời nghỉ ngơi chút xíu, sẽ tiếp tục 1 trận đấu nữa, là 3 người đối chiến, sẽ rất khác với trận đấu 2 người!

Sau khi rửa sạch vết máu trên sàn, người dẫn chương trình lại bắt đầu giới thiệu tư liệu của những người tham gia trận đấu tiếp theo.

Trận đấu boxing ngầm con tàu Nữ Hoàng mỗi năm tổ chức boxing ngầm 1 lần thường thường đều tổ chức đến tận 3 giờ đêm, ít nhất cũng quyết định phân thắng bại 5 trận đấu, đối với những bậc hào phú theo đuổi kích thích mà nói đây đúng là 1 bữa tiệc chết.

- Ấy, Diệp Thiên cậu định đi đâu vậy?

Chúc Duy Phong đang cúi đầu ngậm cứu tư liệu, đột nhiên Diệp Thiên ở bên cạnh đứng dậy.

- Tôi đi về tu dưỡng 1 chút, ông ở lại xem tiếp đi!

Sau nghi thường thức 2 đấu boxing ngằm đẳng cấp cao nhất thế giới, Diệp Thiên hoàn toàn không có tâm trạng ở lại nơi này, cậu cần phải quay về ngâm cứu tí mỉ 2 cặp đối chiến vừa rồi, để có thể nhanh chóng tìm được cách thích ứng với đấu boxing ngằm.

Boxing ngằm và cái gọi là quyền thuật môn phái trên thế giới không giống nhau, nó không cần có chiêu thức đẹp đẽ, cũng không cần động tác đẹp mắt, mục đích duy nhất của boxing ngằm chính là đuổi giết đối phương!

Trong 2 trận đấu chiến này thứ cuối cùng khiến đối thủ vào chỗ chết chỉ đơn giản là đá móc và quyền móc mà thôi, nhưng chiêu thức đơn giản như vậy nhưng cũng phải trải qua nhiều lần tôi luyện, sử dụng trong thực tế nhiều lần, Diệp Thiên nhìn thấy không khỏi rung động.

Giống như cú đá sườn, động tác đối phương vô cùng bí ẩn, hơn nữa tốc độ nhanh vô cùng, nếu không phải được xem 2 trận đấu này, Diệp Thiên chỉ sợ là bị đánh bừa, điều này đối với tu luyện của Diệp Thiên mà nói là cực kỳ bất lợi.

Chúc Duy Phong có thể nhận ra nét mặt nghiêm trọng của Diệp Thiên, lập tức gật đầu nói:

- Diệp Thiên, hay là tôi yêu cầu cho cậu 1 phòng tập luyện nha!

Trên con tàu Nữ Hoàng này, thực ra quyền thủ ở 1 mình 1 phòng, hơn nữa trong phòng của họ còn có phòng huấn luyện, để đảm bảo duy trì thể lực và trạng thái tốt nhất cho quyền thủ, nếu Diệp Thiên muốn, cũng có thể có được 1 phòng như vậy.

- Không cần, tối nay ông tìm chỗ ở đi, đừng làm phiền tôi!

Diệp Thiên lắc đầu, cậu cũng sợ Chúc Duy Phong buổi tối lại gọi gái, thế thì cả đêm này không được nghỉ ngơi rồi.

- Chúc tổng, ông từng thấy Diệp gia ra tay bao giờ chưa?

Sau khi chờ Diệp Thiên đi khỏi, Đồng Thăng Hải về mặt hứng khởi nhìn Chúc Duy Phong.

- Từng thấy, Hải gia, cái khác không nói, sát khí trên người Diệp Thiên không kém hơn bất kỳ quyền thủ nào đã ra trận rồi đâu, nếu nói trên đời này có người có thể thắng được Anthony Marcus, tôi chắc rằng chỉ có mỗi Diệp Thiên mà thôi.

Trận đấu trong nước kia khiến cho Chúc Duy Phong cực kỳ chấn động, hình ảnh Diệp Thiên 1 đao chặt đứt tứ chi của Takumi Kato vẫn luôn quanh quẩn trong đầu hắn, vì thế Chúc Duy Phong càng thêm tin tưởng Diệp Thiên.

- Vậy là tốt rồi, nếu không ngày mai Andre Abramovich giúp ông đánh trận đấu, ông hoàn toàn không có đường lui rồi.

Tuy rằng hôm nay tới xem trận đấu nhưng tâm tư Đồng Thăng Hải vẫn ở trận đấu sẽ diễn ra vào ngày mai, trận đấu sinh tử này có liên quan mật thiết đến sinh mệnh người nhà hắn, thực sự không dễ bỏ qua.

Sau khi nghe thấy Chúc Duy Phong nói vậy, tâm trạng Đồng Thăng Hải thoải mái hơn vài phần, lúc này mới có tâm trạng quan sát trận đấu phía dưới.

- Diệp Thiên, hôm qua nghỉ ngơi thế nào?

Sáng sớm hôm sau, Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải đi tới phòng Diệp Thiên.

- Cũng được!

Nhìn thấy mắt gấu trúc cả đêm không ngủ của 2 người, Diệp Thiên nở nụ cười:

- Tôi nói này, đánh quyền là tôi đánh, ông không phải lo lắng, 2 người đây là làm cái gì thế?

- Ấy, Diệp gia, trạng thái của cậu cũng không tồi đấy?

Nhìn thấy thần sắc Diệp Thiên, Đồng Thăng Hải có chút kinh ngạc, thời điểm hôm qua Diệp Thiên rời đi, nét mặt vẫn còn đang rất nghiêm nghị.

Diệp Thiên cười nói:

- Lão Đồng, trận đấu ngày mai giao cho tôi, ông bảo Andre Abramovich đánh tốt trận đấu hôm nay là được rồi!

Trải qua 1 đêm thôi diễn suy xét, Diệp Thiên phát hiện, trận đấu boxing ngầm dĩ nhiên là giết người để sống, nhưng cuối cùng vẫn quy về cùng 1 loại với người đánh nhau quyết liệt hết.

Mặc dù Diệp Thiên lúc trước học những chiêu thức chưa hẳn có ích, nhưng dựa vào tu luyện đến cảnh giới tuyệt mỹ như cậu có thể cảm nhận năng lực, Diệp Thiên tự hỏi, trừ phi lực tấn công của Anthony Marcus có thể vượt qua được đòn tấn công của đối thủ, nếu không mình có thể nắm chắc phần thắng đến 9 phần.

Cho đến giờ phút này Diệp Thiên trở nên thả lỏng hơn, Diệp Thiên tu luyện công phu nội gia, thả lỏng thân thể cũng có 1 phương thức giữ gìn trạng thái thể thực, không cần giống như những quyền thủ khác trước khi thi đấu phải tập luyện trong phòng huấn luyện để điều chỉnh trạng thái của mình.

- Diệp gia, ngài yên tâm đi, trạng thái Andre Abramovich vô cùng tốt, kể cả đối với đối thủ hạng 3 thế giới tôi thấy hẳn dư sức thắng!

Diệp Thiên thư giãn cả 1 đêm, Đông Thăng Hải cả đêm không ngủ, khiến cho hẳn tin tưởng Diệp Thiên thêm vài phần, thử hỏi người thân phân giống như Diệp Thiên làm sao có thể đùa giỡn với cái sinh mạng bé nhỏ của mình được, muốn tự sát thì cũng đi tìm cách khác để chết chứ?

- Đi thôi, bụng đói rồi, ăn sáng trước rồi hẵng đi!

Diệp Thiên đứng dậy ra ngoài, tiện mồm nói:

- Hôm qua trận đấu sau thế nào?

- Sau đánh thêm 4 trận, 5 người chết, đẳng cấp đấu trường quyền anh ngầm quốc tế vượt xa quyền thủ trong nước.

Nét mặt Chúc Duy Phong tươi cười có chút chua xót, được thể nghiệm 6 trận boxing ngầm đẳng cấp thế giới này hẳn mới hiểu, cảm thấy mình bị coi khinh ở con tàu Nữ Hoàng này thì cũng là có nguyên nhân của nó.

Tuyển thủ tham gia trận đấu quyền anh ngầm quốc tế lần này, toàn bộ đều được xếp vào đại sư hạng 30 thế giới, cứ chọn bừa 1 trong những người này cũng có thể cán quét giới boxing ngầm Trung Quốc, điều này khiến Chúc Duy Phong cực kỳ sợ, tận trong đáy lòng cũng cảm thấy là người có lỗi.

- 4 trận sau có tận 5 người chết à?

Nét mặt tươi cười Diệp Thiên liền thu lại, hôm qua tổng cộng đánh 6 trận, thì chết đến 8 người, độ tàn khốc của đấu trường ngầm có thể thấy được, những bậc hào phú siêu cấp này đổi mạng của những người này lấy niềm vui.

- Giàu sang có mệnh, sinh tử tại trời, những người này nếu đã chọn nghề này thì không có đường lui.

Kinh nghiệm ở đấu trường ngầm của Đồng Thăng Hải cũng hơn 10 năm rồi, quyền thủ có tài giỏi hơn nữa, cuối cùng cũng chết ở trên võ đài hết, quyền thủ thay đổi luân phiên, Đồng Thăng Hải đã thấy nhiều rồi, trái tim đã trở nên tê liệt.

Có lẽ đêm qua mấy trận đấu đó khiến mọi người trên thuyền tiêu hao nhiều sinh lực nên hôm nay trên boong tàu này không nhìn thấy mấy người.

Tìm 1 cái ghế và 1 cái ô che nắng, Diệp Thiên hấp thụ nguyên khí trời đất cả 1 ngày, thế nhưng không giống như những phân tử nguyên khí nhật nhạn trên biển như lúc trước, Diệp Thiên lần này áp chế toàn bộ linh khí hỗn loạn trong cơ thể mình.

Trong thời gian Diệp Thiên hấp thụ nguyên khí, không ngừng có những phi cơ bay đến con tàu Nữ Hoàng, có rất nhiều đại gia siêu cấp hôm nay mới tới được, đối với bọn họ mà nói thử thách quyền thủ trên đấu trường ngầm mới là xuất sắc nhất.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 631

Tiền Năng

Thìng thịch, thìng thịch!

Trong 1 phòng huấn luyện ở tầng 3 tiếng từng đọt đấm bao cát vọng lại, loại bao cát bên trong đựng đầy những hạt sắt nặng mấy trăm cân, tiếng Andre Abramovich đấm điên cuồng không ngừng vang lên.

- Andre Abramovich, cậu có thể nghỉ ngơi chút rồi!

Đồng Thăng Hải dẫn Diệp Thiên vào trong phòng, Andre Abramovich đang tập luyện có chút không vui liếc nhìn Đồng Thăng Hải, nói:

- Ông chủ, lúc tôi đang tập luyện xin đừng làm phiền!

Bình thường quyền thủ boxing ngàng xếp hạng trên thế giới đều có 1 đội ngũ luyện tập chuyên nghiệp, mỗi khi gặp trận đấu lớn, tập luyện đều dựa vào tình hình của quyền thủ để điều chỉnh độ hưng phấn để có thể phát huy được trạng thái tốt nhất trên võ đài.

Thế nhưng Andre Abramovich xuất thân từ doanh trại Siberia, kinh nghiệm hẳn cực kỳ phong phú, thường tự mình tiến hành điều chỉnh, 6 tiếng trước khi trận đấu bắt đầu, hẳn sẽ bắt đầu từng bước kích thích độ hưng phấn của mình, cực kỳ ghét bị người khác quấy rầy.

Nhìn thấy ánh mắt phần nộ của Andre Abramovich, Đồng Thăng Hải bắt đắc dĩ buông tay, nói:

- Andre Abramovich, tôi biết thói quen của ông, thế nhưng Diệp Thiên muốn thăm ông.

- Diệp gia, cậu tìm tôi có việc gì à?

Ánh mắt Andre Abramovich không giống như lúc bình thường, lúc đang nhìn về phía Diệp Thiên, đột nhiên thâm mang theo sát ý điên cuồng, lần này hẳn có định đợi đến khi lên võ đài thì sẽ đẩy sát ý này lên cực điểm.

- Andre Abramovich, thả lỏng đi, bây giờ ông không cần tăng trạng thái lên luôn đâu, tôi muốn mát xa cho ông 1 chút, cái này mới có lợi cho ông!

Hôm nay điều dưỡng nghỉ ngơi, Diệp Thiên bỗng nhiên nghĩ tới lão Đạo từng truyền cho cậu 1 biện pháp kích thích tiềm năng bản thân, mặc dù không thần kỳ giống như trong tiểu thuyết miêu tả, nhưng thực sự có thể khiến năng lực người chiến đấu trong thời gian ngắn sẽ phát tụy tốt nhất.

Thế nhưng biện pháp này thúc đẩy phân chia tế bào, có ảnh hưởng rất lớn đến cơ quan nội tạng, ngay cả cao thủ nội gia luyện tập Đạo gia sau khi sử dụng cũng phải tĩnh dưỡng hơn 1 tháng mới khôi phục lại được, vì thế nên trước đó Diệp Thiên không muốn áp dụng lên người Andre Abramovich.

Thế nhưng trận đấu buổi tối hôm nay hết sức quan trọng, Diệp Thiên không thể nhìn thấy sản nghiệp của Chúc Duy Phong bị 2 người thắng cuộc Hirano Ichiro và FLódz lấy đi, cậu nghĩ có thể có cách hóa giải di chứng của biện pháp này cho nên mới kéo Đồng Thăng Hải đến tìm Andre Abramovich.

- Mát xa?

Andre Abramovich sững sốt, sau khi nhìn thấy Diệp Thiên khoa chân múa tay xong, không khỏi lắc đầu, nói:

- Diệp gia, tôi biết cậu rất lợi hại nhưng cậu phải biết, mát xa làm cơ bắp giãn ra điều này không có lợi cho trận đấu tối nay đâu!

Andre Abramovich vì vậy nên 6 tiếng trước khi trận đấu bắt đầu tập luyện là muốn làm căng cơ bắp lên, đợi đến trận đấu thân thể hẳn đạt đến trạng thái đỉnh điểm, đây là thói quen mà Andre Abramovich hình thành từ nhiều năm trước.

Mát xa ở nước ngoài là vật lý trị liệu thông qua ảnh hưởng trực tiếp đến cục bộ, đến thần kinh, chất lỏng cơ thể ảnh hưởng gián tiếp đến phản ứng cơ thể điều chỉnh tuần hoàn máu, điều tiết chức năng hệ thần kinh, đẩy mạnh chữa trị, loại vật lý trị liệu này khiến cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, nhưng trạng thái mà Andre Abramovich cần thì phải ngược lại.

Diệp Thiên hiểu được ý Andre Abramovich, suy nghĩ 1 chút, nói:

- Andre Abramovich, biện pháp của tôi kích thích tế bào cơ thể ông, khiến cho nó nhanh chóng phân chia, điều này sẽ gây thương tổn nhất định đến ông, thế nhưng kích thích lực tấn công lên nhiều lần, tôi nghĩ ông cần phải được mát xa kiểu này!

- Diệp gia, tôi... tôi vẫn muốn dùng biện pháp của mình để ứng chiến.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Andre Abramovich có chút xúc động, nhưng sự việc liên quan đến sinh mệnh mình, hắn vẫn lắc đầu từ chối.

- Ông không tin tôi sao?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua bao cát trong phòng huấn luyện, nói:

- Sau biện pháp của tôi, ông có thể cảm nhận được tiềm lực mệnh môn trong cơ thể mình.

Tay phải nắm lại, Diệp Thiên nhẹ nhàng đung vào bao cát, rồi thu mạnh về, đồng thời tay phải biến chương, đầu ngón tay đẩy về phía trước nhanh như điện đánh vào bao cát.

- Xẹt xẹt!

1 tiếng như tiếng cắt giấy vọng ra, Đồng Thăng Hải và Andre Abramovich hoảng sợ phát hiện, cả khừ tay phải Diệp Thiên ngập trong bao cát, tay Diệp Thiên rút ra những hạt sắt từ chỗ khe hở đó chảy ào ra rơi xuống mặt đất.

Phải biết rằng, Hiệu Nữ Hoàng cung cấp toàn những bao cát cao đến 1m7, dùng 20 lớp da đặc biệt để làm bao, ở giữa còn có chất liệu silicon xốp, trọng lượng đạt gần 500 cân, cho dù là 1 cú đá của quyền thủ đấu trường ngầm có thể đá thủng tấm gỗ 60cm thì cũng không thể đá thủng bao cát này.

Thế mà Diệp Thiên nhẹ nhàng bâng quơ cắm tay vào hình như không dùng nhiều khí lực lắm mà 20 lớp da đó mỏng manh như tờ giấy bị xé rách ra, điều này quả thực vượt quá hiểu biết của Đồng Thăng Hải và Andre Abramovich.

- Đây... đây là thực ư? Chúa ơi, tay của cậu là tay gì vậy?

Andre Abramovich sờ vào da bao cát nhẵn nhụi kia, lại nhìn về phía Diệp Thiên, ánh mắt mang theo ánh nhìn kính nể.

- Andre Abramovich, bây giờ trước khi trận đấu bắt đầu tôi mát xa cho ông, ông cũng sẽ có được lực tấn công như vậy!

Diệp Thiên cười cười, lần này những lời cậu nói ra lại càng có sức thuyết phục, thế nhưng chỉ Diệp Thiên mới biết được, khi nãy cậu cắm vào cũng không vận dụng nhiều nguyên khí cơ thể lắm, sau mấy phút làm công tác chuẩn bị thì phóng kiếm ra, cũng không thể áp dụng được khi đối phương ở gần.

- Được rồi, Diệp gia, tôi nghe lời cậu, nếu có thể giống như cậu, thì ngay cả Anthony Marcus tôi cũng dễ dàng xử lý hẳn.

Không có 1 quyền thủ boxing ngầm nào không muốn theo đuổi lực mạnh hơn, Andre Abramovich thậm chí cũng không thèm hỏi đi chứng sau đó là gì liền đồng ý luôn, nét hung phấn trên mặt bộc lộ ngay trong lời nói.

- Được, ông nằm xuống đi!

Diệp Thiên gật gật đầu, để Andre Abramovich nằm trên giường trong phòng huấn luyện.

- Hầy, cơ bắp thế này thực không biết là tu luyện thế nào mà được nhi?

Tay Diệp Thiên vuốt trên cơ bắp người Andre Abramovich có thể cảm nhận rõ ràng được bên trong ẩn chứa lực bật thật lớn.

Nước ngoài có 1 số bộ ngành đã hình thành 1 số ngành học nghiên cứu về sự phát triển của cơ thể người, bộ môn này từng bước kích hoạt tiềm năng cơ thể con người hơn nữa có thể duy trì phương pháp trạng thái này trong thời gian dài, ngay cả Diệp Thiên cũng cảm thấy tự ti.

Tâm niệm vừa động, lòng bàn tay Diệp thiên liền nóng lên, không ngừng gõ lên người Andre Abramovich, mỗi 1 lần gõ, đều có 1 tia chân khí xâm nhập vào cơ thể, ngập tràn trong các cơ thịt của Andre Abramovich.

Cái này cũng không phải thủ pháp kích thích tiềm năng mà là Diệp Thiên đang truyền chân khí của mình cho Andre Abramovich, như vậy sau này khi kích thích tiềm năng sẽ không gây ra thương tổn lớn đến Andre Abramovich, điều này cũng là sau khi Diệp Thiên khổ tâm suy nghĩ mới ra biện pháp này.

- Tốt lắm, đợi đến trước khi trận đấu diễn ra, tôi sẽ kích thích tiềm năng chân chính của ông.

Hơn 10 phút trôi qua, Diệp Thiên lấm tấm toát mồ hôi, cậu cũng không nghĩ đến tế bào cơ thể Andre Abramovich ẩn chứa năng lực mạnh thế nào, hình như hao tổn hơn nửa chân khí của mình mới coi như đem chân khí lên được khắp thân thể hẳn.

Andre Abramovich thử đánh bao cát 1 chút, có chút thất vọng nói:

- Diệp gia, tôi cũng không thể đạt được sức mạnh như cậu.

Diệp Thiên nghe vậy trở mình, nói:

- Ông yên tâm đi, Andre Abramovich, tôi cam đoan đến lúc ông lên võ đài, ông sẽ biến thành 1 con người hoang dại, đúng rồi, bây giờ ông không phải tập luyện nữa, nghỉ ngơi đi!

Diệp Thiên đem chân chí mình ẩn nấp trong người Andre Abramovich, đợi 1 giờ trước khi trận đấu bắt đầu, cậu mới dùng thủ pháp như lão Đạo nói, kích hoạt tính hoang dã và tiềm năng của Andre Abramovich.

Màn đêm chuẩn bị buông xuống, con tàu Nữ Hoàng Elizabeth dần dần khôi phục lại sinh khí, toàn bộ những người ban ngày không thấy mặt đầu đều xuất hiện trên boong tàu hay trong nhà ăn hết, bọn họ đang nghỉ ngơi dưỡng sức mong chờ trận đấu đầu tiên sắp tới.

- Quý ông quý bà thân mến, thật vui mừng vì mọi người đến con tàu Nữ hoàng Elizabeth, ở đây các vị có thể được xem nhưng trận đấu kịch liệt nguyên thủy nhất, sẽ mang đến cho mỗi quý vị cảm giác kích thích mà mỗi quý vị theo đuổi.

Do trận đấu khiêu chiến càng hấp dẫn, quyền thủ xuất trận hình như đều là top 10 thế giới, cho nên tối hôm nay các vị quan khách đến đây nhiều hơn gần 1 nửa hôm qua, thái độ của Clemen Sen cũng kính cẩn hơn, bởi vì ông chủ của ông ta lúc này đang ngồi trong 1 phòng ở đấu trường này.

- Trận đấu đầu tiên ngày hôm nay là Spark đến từ tổ chức boxing ngầm Nhật Bản và Vincent đến từ tổ chức boxing ngầm Ấn Độ, bọn họ hiện nay đang xếp vị trí thứ 6 và thứ 8 trên thế giới, tin rằng mọi người có thể thưởng thức độ phấn khích của trận đấu.

Clemen tiếp tục với những lời nói mê hoặc:

- Đây là khế ước 3 bên của trận đấu, người thắng sẽ nghênh chiến với đại diện Andre Abramovich của tổ chức Boxing ngầm Trung Quốc, Andre Abramovich cũng là quyền vương của Nga, từng được huấn luyện ở trại Siberia!

Diệp Thiên vào lúc ký kết khế ước đó cũng không viết tên mình lên, danh sách quyền thủ thay thế có quy tắc cho phép thay đổi trước 2 giờ, Hirano Ichiro và FLódz không phản đối, trong lòng của họ, kỳ thực không để ý Diệp Thiên và Đồng Thăng Hải.

Phải biết rằng, Andrea Abramovich đã 40 tuổi, sớm đã qua thời hoàng kim, giống như FLódz, 3 quyền thủ xếp hạng 10 thế giới trong tay hẳn đều có thực lực đánh thắng Andrea Abramovich.

Do khế ước ba bên, hình thức đặt cược cũng đa dạng hóa, các bậc hào phú siêu cấp đến từ khắp nơi thế giới có thể chọn 1 bên cũng có thể chọn người chiến thắng cuối cùng, thậm chí còn có thể đặt cả 2 bên, như vậy tiền được sẽ càng cao hơn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 632

Tay Không Bấy Sói

2 quyền thủ chuẩn bị ra sàn, bất luận ai thắng ai thua cũng sẽ không chiến đấu với Andre Abramovich, Hirano Ichiro và FLódz đã lần lượt gửi 1 quyền thủ.

Mà điều khiến cho mọi người không ngờ tới chính là, Hirano Ichiro đã mời quyền thủ Ấn Độ Glasgow Quint hạng 2 thế giới, điều này khiến cho những người biết rõ về Glasgow Quint mở rộng tầm mắt.

Glasgow Quint sinh ra tại Ấn Độ trong 1 gia đình vô cùng nghèo khó, thần tượng thời còn nhỏ của hắn chín là võ sĩ quyền anh vĩ đại Ấn Độ Agra Quint, vì thế năm hắn 10 tuổi đã tự đổi tên mình thành Glasgow Quint.

Cũng giống như thần tượng, đặc điểm của Glasgow Quint là ra đòn cực nhanh, tốc độ của hắn khiến cho mọi quyền thủ đều sợ, mà gần 20 năm gần đây kỷ lục hạ gục đối thủ nhanh nhất cũng là do hắn ghi.

Trong giới boxing ngầm năm 1998, Glasgow Quint đặc biệt nổi tiếng trong 3 giây đồng hồ có thể kết liễu đối phương, kỷ lục 3 giây chỉ thiếu 1 giây so với thần tượng của hắn.

Lần đối chiến đó khiến cho tiếng tăm Glasgow Quint vang dội lớn, nếu không phải có nguyên nhân là “ma vương giết người” Anthony Marcus, sợ là danh hiệu ngai vàng đệ nhất sớm đã thuộc về Glasgow Quint.

Xuất phát từ lợi ích nhiều bên, các quyền thủ trên hạng 5 thế giới chưa bao giờ tiến hành đối chiến, cho nên rất nhiều người vẫn cho rằng Glasgow Quint mới là đệ nhất thế giới, trong trận đấu 5 năm gần đây, cái tên Glasgow Quint chính là đại diện cho thắng lợi.

Cho nên nhìn thấy trận đấu Glasgow Quint tối nay, nhưng bậc hào phú siêu cấp trong hội trường này lập tức sôi trào lên, đương nhiên cũng có chút buồn bực, đó chính là trùm quyền anh ngầm FLódz đến từ Ấn Độ.

Phải biết rằng FLóđz tự xưng là cha đỡ đầu của tổ chức quyền anh ngầm Ấn Độ, mà hắn vẫn không thể có được Glasgow Quint, mà lại thuộc về Hirano Ichiro, nếu Hirano Ichiro ở trận đấu đầu tiên mà phái ra Glasgow Quint, sợ là FLóđz tức đến hộc máu.

FLóđz tức giận còn Chúc Duy Phong lúc này mặt mày trắng bệch, hắn cũng không ngờ tới, Hirano Ichiro nham hiểm như vậy mà lại lạng lế cho mọi người vào trong cái bẫy, tâm trạng của Chúc Duy Phong bây giờ cực kỳ giống với Đồng Thăng Hải ngày hôm trước.

Chúc Duy Phong cũng âm thầm trách cứ Diệp Theien, nếu Diệp Thiên không chơi cái trò hoán đổi thì còn có khả năng thắng được tên Glasgow Quint đó, nhưng Andre Abramovich đánh lực so với Glasgow Quint đánh tốc độ, bất kỳ người nào cũng không xem trọng Andre Abramovich.

Sự xuất hiện của Glasgow Quint khiến cho mọi người đều cho rằng nếu Hirano Ichiro có thể vào đến vòng cuối cùng của khế ước 3 bên, người thắng cuối cùng không nghi ngờ gì nữa chính là Glasgow Quint.

Andre Abramovich tuy rằng sớm đã nổi tiếng ở Âu Mỹ, nhưng vài năm gần đây chỉ đánh nhiều ở trong nước, chỉ có năm ngoài xuất trận 1 lần trong boxing ngầm trên con tàu Nữ Hoàng, trong mắt mọi người là 1 quyền thủ qua thời rồi.

Điều này khiến cho lúc danh sách vừa đưa ra 90% người đều nhận thấy Glasgow Quint có lợi thế, hơn nữa trận đấu giữa Spark và Vincent cũng phần nhiều lợi thế thuộc về đại diện Nhật Bản Spark.

Tuy rằng chỉ có tỷ lệ 1 ăn 2 nhưng rất nhiều người vẫn đặt cho Spark và Glasgow Quint, điều này khiến cho khuôn mặt FLóđz vừa mới biết tin Glasgow Quint tham gia trận đấu này xanh lét, rốt cuộc cũng không nặn ra được bộ dạng nhả nhặn, ánh mắt sau cặp kính còn lóe lên tia lạnh lùng khiến người khác khiếp sợ.

Mà nét mặt Hirano Ichiro thì biểu lộ vẻ tự mãn, hắn là đại cổ đông Nhật Bản của 1 công ty ô tô nổi tiếng quốc tế, vì lần đối chiến này, từ hôm qua, hắn đã hoàn thành 1 vụ giao dịch cực kỳ điên cuồng với người nước ngoài.

Hirano Ichiro dùng 10% cổ phần ở công ty mình tương đương với 40 triệu đô la để đổi lấy Glasgow Quint từ tay của 1 đại gia người châu Âu.

Theo như Hirano Ichiro thấy, nếu thắng được trận đấu này hắn có thể thu được 80 triệu đô, mặt khác còn có thị trường boxing ngầm ở Trung Quốc và Thái Lan nữa, không đến 3 năm hắn có thể kiếm lại được số tiền đó, đây rõ ràng là 1 món đầu tư có lời.

- Mẹ nó, tên khốn này đưa tỉ lệ Andre Abramovich thắng là 1 ăn 18, còn Glasgow Quint mà thắng thì tỉ lệ chỉ có được 0, 8, con mẹ đó

thật là quá khinh người!

Nhìn tỷ lệ cược trên màn hình hiển thị, Chúc Duy Phong đúng là phát cuồng lên, ngay cả hắn cũng cho rằng, Andre Abramovich không có cơ hội thắng Glasgow Quint, dù sao tốc độ của đối phương cũng là khắc tinh đối với Andre Abramovich.

Sắc mặt Đồng Thăng Hải cũng cực kỳ khó coi, nếu Andre Abramovich mà thua, cho dù Diệp Thiên ngày mai có thắng được Anthony Marcus thì hắn cũng vẫn tồn thất nghiêm trọng, chắc chắn bị tồn thất đến 8/10.

- Ai thua ai thắng còn chưa biết được, sức mạnh cực đỉnh các ông chưa nhìn thấy bao giờ thôi.

Nhìn nét mặt Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong như cha mẹ chết không bằng, Diệp Thiên ung dung cười, nói:

- FLódz chưa chắc sẽ thua, xem xong trận đấu này đã hăng nói!

Lúc này trận đấu thứ nhất giữa 2 quyền thủ đã lên sàn, trong tài nói vài câu luật cho có lệ xong thì tiếng chuông vang lên.

Trận đấu này giữa Spark và Vincent thuộc về kỹ thuật quyền anh, cũng đại diện cho xu hướng kỹ thuật của các quyền thủ quyền anh ngầm hiện nay, đó chính là kỹ thuật dùng chân.

Loài người thường bị phụ thuộc vào tay, động tác phức tạp và linh hoạt của tay phân biệt con người với các loại động vật, tay là đặc điểm riêng của người, tốc độ và linh hoạt, nhưng lực của tay cũng có nhược điểm, trong chiến đấu không thể chỉ dựa vào sức mạnh, nó cũng không thể chỉ phụ thuộc vào sự linh hoạt và tốc độ được.

Cho nên chân mới là lợi hại nhất, trong đấu trường boxing ngầm đẳng cấp, võ sĩ quyền anh thường sử dụng khoảng cách của chân, đây là xu hướng phát triển kỹ thuật đấu chiến, giống như chiến tranh hiện đại, khoảng cách tấn công không nghi ngờ gì nữa chính là an toàn nhất và có lực sát thương nhất.

2 người Spark và Vincent đều là cao thủ về thủ pháp, trận đấu vừa mới lên đã đến hồi gay cấn, tốc độ tấn công của quyền thủ thuộc hàng đẳng cấp ở đấu trường boxing ngầm cực nhanh, mỗi đòn hầu như không thể đỡ được, chỉ có thể tấn công mới có thể giành được thắng lợi.

2 bên đối chiến kỹ thuật đều rất rõ ràng, muốn sống sót thì phải tấn công, tranh giành thời gian với đối thủ, dùng sức mạnh tấn công ngăn đối thủ tấn công lại.

Tình hình 2 bên đều dùng thể tấn công cực mạnh, chiến đấu trên thực tế là đang ganh đua thời gian, ai có thể sớm ra đòn trí mạng thì người đó có thể sống sót trên võ đài.

- Vincent thua rồi!

Đổi chiến trên võ đài chỉ vòn vẹn có 2 phút, Diệp Thiên đã nhìn ra manh mối, Spark liều mạnh quật vào Vincent, bước trên võ đài rõ ràng có chút tán loạn, mà vị trí cũng nghiêng về phía dây thừng.

Trong đấu trường ngầm tôn sùng biện pháp tấn công, tiêu hao rất nhiều thể lực, rất ít có những trận đấu kéo dài, giống như Tanron năm đó, hẳn chiến thắng đối thủ là sử dụng thời gian chỉ trong 68 giây mà đã kết thúc trận đấu, chính là bởi vì cho đối thủ vào bẫy, thể lực không chống đỡ nổi mà chết.

Giọng nói Diệp Thiên chưa dứt, Vincent đã bị Spark đánh vào 1 góc võ đài, lúc lưng hắn tiếp xúc với chỗ dây thừng, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Chỉ có điều Vincent đã không có cơ hội thoát khỏi chỗ này, bởi vì gót tấn công của Spark như vũ bão tấn công tới tấp liên tục khiến cho Vincent không thể chống đỡ nổi, “răng rắc” 1 tiếng truyền ra, cánh tay hắn đã bị Spark đã gãy.

1 bên phòng ngự đã bị phá vỡ, chân phải Spark đá mạnh lên sọ Vincent, theo tiếng khiến cho răng người ta va đập vào nhau kia, thân thể Vincent nảy mạnh lên dây thừng, lại bị 1 sợi cửa vào người, ngay lập tức ngã xuống đất.

- Spark, tốt lắm!

- Ha ha, Glasgow Quint thắng rồi!

- Andrea Abramovich là ai thế? Sao hắn có thể đấu với Glasgow Quint được?

Những bậc hào phú 4 phía võ đài quan sát trận đấu boxing ngầm, cho dù trọng tài chưa tuyên bố người thắng cuộc bọn họ cũng biết bị đánh nghiêm trọng như vật, Vincent sợ là không sống nổi chứ đừng nói là chuyển bại thành thắng.

Mà Spark chiến thắng có nghĩa là quyền thủ Glasgow Quint xếp hạng 2 thế giới đêm nay sẽ chiến đấu với Andrea Abramovich.

Rất nhiều vị khách còn chưa đặt cược đều lần lượt cầm máy đặt cược lên, bắt đầu thao tác, mặc dù tỷ lệ Glasgow Quint thắng chỉ có

0, 8 nhưng trong lòng họ nghĩ số tiền này đúng là nhạt được rồi, có người thậm chí còn mua phiếu tận 200 triệu đô.

- Mặt buồn như vậy làm gì chứ?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua 2 người Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải bên cạnh, cảm máy đặt cược trong tay, sau khi ấn tên Andre Abramovich rồi ấn gửi đi.

Chúc Duy Phong để ý đến động tác của Diệp Thiên, uể oải nói:

- Diệp Thiên, có tiền cũng đừng ném đi như thế chứ, là 50 triệu đô đấy!

Theo như Chúc Duy Phong thấy, mình vất vả bao nhiêu năm vì đấu trường ngầm đã thuộc về Hirano Ichiro hết rồi, nếu như FLódz giành chiến thắng, trong lòng hẳn còn dễ chịu 1 chút, thua tên Nhật Bản thế này đúng như bị bóp cổ vậy.

- Có cơ hội tay không bắt sói như vậy, kẻ ngốc mới không đặt cược, tôi nói này, đừng trách tôi không nhắc nhở ông, Andre Abramovich chưa chắc đã thua đâu.

Diệp Thiên bĩu môi, nhìn số tiền đăng ký 50 triệu kia, suy nghĩ có hay là thêm 1 số 0 nữa nhi, nếu như mình thắng thì sẽ được gấp 18 lần, Con tàu Nữ Hoàng này sẽ phải trả 9 tỷ, Diệp Thiên không biết ông chủ Clemen Sen sẽ không ôm sủng đến tìm mình liều mạng không?

Hơn nữa, Diệp Thiên bây giờ đừng nói là 500 triệu mà ngay cả 20 triệu cũng không có, ấn con số này, may mà con tàu Nữ Hoàng này không yêu cầu xác minh vốn, cho đến tận bây giờ, vẫn chưa có ai dám nợ tiền đánh cược ở đây cả.

- Mẹ nó, dù sao còn chưa đấm bốc, mình liều 1 phen xem, cùng lắm trốn ra nước ngoài mấy năm!

Chúc Duy Phong cắn chặt răng, cũng nhập số Andrea Abramovich, hẳn còn điên hơn Diệp Thiên, nhấn luôn 100 triệu đô, nhìn thấy Đồng Thăng Hải lắc đầu, trên võ đài, tỷ lệ đặc cược cho Andre Abramovich đúng là cực kỳ ít ỏi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 633

Đấu Nhau (Thượng)

Mặc dù trong đấu trường boxing ngầm những trận đấu tương quan lực lượng chênh lệch có rất nhiều nhưng những trận đấu có cách đánh khác nhau thì rất hiếm thấy, cho nên phía nhà tổ chức lần này mới đưa ra tỉ lệ đặt cược không như thường lệ, bởi vì kể cả bọn họ cũng cho rằng khả năng mà Andre Abramovich Abramovich thắng không cao lắm.

Clemen Sen bước từ trên võ đài xuống vào phòng làm việc nhìn con số trên màn hình trước mắt, trên trán cũng lấm tấm rịn ra những giọt mồ hôi bởi vì ngay trong thời gian ngắn ngủi lúc hắn nói, số tiền đặt cược dĩ nhiên đã vọt lên con số 120 triệu đô.

Hơn nữa 120 triệu đô này, về cơ bản đều là đặt cược cho Glasgow Quint thắng. Tuy rằng cũng có vài ba người đặt cho Andre Abramovich, nhưng số người đó chẳng qua là muốn để người khác chú ý mà thôi, hơn nữa là tiền đặt cược cũng chẳng đến 1 triệu đô so với con số khổng lồ kia thì chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

Nếu như Glasgow Quint thắng, tỷ lệ cược là 0,8 thì Hiệu Nữ Hoàng sẽ phải trả gần trăm triệu đô, điều này khiến cho Clemen Sen đứng ngồi không yên, sự việc như nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn rồi.

Cũng không phải Tổ chức Hiệu Nữ Hoàng không thể trả được số tiền này chỉ có điều mất hơn 1 trăm triệu, lợi nhuận của Hiệu Nữ Hoàng năm nay bị giảm đi, Clemen Sen khó mà có thể giải thích cho những cổ đông phía sau hắn, nói không chừng Hiệu Nữ Hoàng – công sức gần 20 năm của hắn có thể bị người khác tiếp quản cũng nên.

Thế nhưng trong trận đấu thế này cho dù là Clemen Sen cũng không dám nhúng tay vào chỉ còn mong chờ thượng đế sẽ tạo ra kỳ tích mà thôi.

- Diệp Thiên, cậu đi đâu thế?

Nhìn thấy Diệp Thiên sau khi đặt cược xong thì đứng dậy, Chúc Duy Phong có chút kỳ quái hỏi, 2 tiếng nữa là đến trận đấu của

Andre Abramovich, Diệp Thiên đến cả trận đấu này cũng không muốn xem hay sao?

- Tôi đi xem Andre Abramovich, lão An lúc này sợ là cần khích lệ 1 chút!

Diệp Thiên cười cười, lập tức đi theo đường an toàn đến phòng nghỉ ngơi của các quyền thủ.

- Xin lỗi, thưa ông, nơi này cấm tiếp khách!

Có 1 điều khiến cho Diệp Thiên hơi bất ngờ chính là 2 người đàn ông da trắng cầm súng trực tiếp dí họng súng đen ngòm vào mình.

Quy tắc đấu trường ngầm những năm trước cũng giống như bây giờ, chính là không có quy tắc gì đáng nói cho nên vì để thắng được trận đấu, chuyện sát hại quyền thủ có thể xảy ra cho nên lúc này trước khi lên võ đài bọn họ đều được đối xử bảo vệ như tổng thống Mỹ.

- Tôi tên là Diệp Thiên, cần gặp Andre Abramovich, các ông có thể cho tôi gặp ông ấy được không.

Thân thể Diệp Thiên khẽ lui về phía sau 1 bước, cậu rất không thích cái cảm giác bị họng súng dí vào mặt.

- Cậu chờ 1 chút.

1 người bảo vệ vặn núm cửa, thông báo cái tên Diệp Thiên với bên trong.

- Vào đi, cậu ấy là huấn luyện viên!

Giọng nói của Andre Abramovich từ bên trong phòng vọng ra.

Trước khi quyền thủ tiến hành trận đấu, ngoài huấn luyện viên ra cũng chỉ có mỗi ông chủ có thể gặp được, lời nói của Andre Abramovich khiến cho 2 người cảnh vệ hạ súng xuống, mở cửa ra.

Là 1 con thuyền casino xa hoa nhất thế giới này, phòng nghỉ ngơi trên con thuyền Hiệu Nữ Hoàng này cũng có đầy đủ các thiết bị, ngoài 1 sàn huấn luyện cỡ nhỏ ra, còn có ghế sofa, giường cùng nhà tắm cho các quyền thủ, có thể nói là cần cái gì có cái đó.

- Andre Abramovich, sao vậy, có áp lực à?

Thế nhưng độ hưng phấn của Andre Abramovich lúc này không cao lắm, Diệp Thiên đẩy cửa nhìn thấy hắn đang ngồi trên ghế sofa ở 1 góc, trên đầu đang phủ 1 tấm khăn, toàn thân biểu thị dáng vẻ hiu quạnh.

- Diệp, đối thủ trận đấu tiếp theo của tôi là Glasgow Quint, cậu cho rằng tôi có hy vọng thắng hắn sao?

Andre Abramovich kéo tấm khăn trên đầu ra ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên, đúng lúc trận đấu trước vừa kết thúc thì hắn nhận được thông báo về đối thủ trận kế tiếp.

Nói thật, cho dù đối là Anthony Marcus, Andre Abramovich tự nghĩ mình còn có lực mạnh để chiến đấu với hắn nhưng trận đấu với Glasgow Quint, trái tim dũng cảm của Andre Abramovich lại bị dao động mạnh bởi vì hắn thực sự sợ quyền thủ có tốc độ.

Đến những trận đấu đẳng cấp như thế này cái gọi là kỹ xảo không còn quan trọng rồi, cái quan trọng là xem tốc độ tấn công của ai nhanh hơn, lực tấn công ai mạnh hơn có thể đánh bại được đối phương trước.

Mà Glasgow Quint ngoài tốc độ cực nhanh ra, lực hạ bộ của hắn cũng mạnh vô cùng, điều này chính là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn có thể ngồi ở vị trí thứ 2 thế giới, thậm chí có người còn quả quyết nếu Glasgow Quint mà chiến đấu với ‘Ma vương giết người’ Anthony Marcus thì ngôi vị quyền thủ số 1 thế giới có thể sẽ thay đổi.

Cho nên lúc này, cho dù trong tim Andre Abramovich nổi lên cảm giác cực kỳ bất lực, sức mạnh của hắn có thể ngang với Glasgow Quint nhưng đối thủ tấn công như mưa rào vũ bão đủ để khiến cho hắn ta kiệt sức.

Nhìn biểu hiện của Andre Abramovich, Diệp Thiên dùng tay đấm nhẹ bao cát, cười nói:

- Lão An, ông có cho rằng nếu như có sức mạnh lực 1 phá 10 như tôi thì có thể thắng được Glasgow Quint không?

- Cái gì?

Andre Abramovich ngẩng mạnh đầu lên, thờ nhanh hơn, nói:

- Diệp, tôi thực sự có thể có được sức mạnh như vậy sao?

Hành động đấm thùng bao cát của Diệp Thiên theo như Andre Abramovich thấy thì đó như là 1 trò ảo thuật, mặc dù không hiểu cái gì gọi là lực 1 phá 10 nhưng Andre Abramovich biết sức mạnh tuyệt đối trước mặt, ưu thế tốc độ căn bản không là cái gì cả.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Sức mạnh như vậy có thể là không thể, thế nhưng lão An, tôi cấp cho ông sức mạnh, tuyệt đối có thể áp đảo ưu thế của Glasgow Quint, đến lúc đó ông sẽ cảm nhận được!

Thành tích ngồi xổm nâng tạ của Andre Abramovich là 300 kg đợi đến khi mình kích thích khả năng tiềm ẩn, Diệp Thiên tin chắc con số này sẽ vượt qua 500 kg, trong những trận đấu boxing ngầm, điều này chắc chắn là 1 kỷ lục chưa từng có ai làm được.

Sau khi có được loại sức mạnh này mà Andre Abramovich vẫn không thể thắng được Glasgow Quint thì Diệp Thiên chỉ có thể coi là mình đen đủi, dù sao cậu cũng chỉ có thể giúp Andre Abramovich đến được như vậy.

Kỳ thực trước lúc Diệp Thiên vào phòng, cũng từng định sử dụng thuật pháp gọi đại thần, muốn dùng loại thuật pháp thần bí này.

Thế nhưng trong tay cậu không có pháp khí trống đồng, không biết có phải do nguyên khí trời đất thay đổi hay không nên Diệp Thiên mới không thành công, cho nên cuối cùng mới quyết định dùng phương pháp kích thích tiềm năng không lồ ẩn chứa trong người Andre Abramovich.

- Được, chỉ cần cậu có thể làm cho tôi mạnh hơn nhưng cú đá của hắn, tôi có thể tiêu diệt được hắn ta!

Sau khi đồng ý Diệp Thiên, thần thái Andre Abramovich lập tức biến đổi, ánh mắt lóe lên ánh hàn quang, hắn cũng muốn mình sẽ sống sót đến trận đấu cuối cùng của đấu trường, hạ gục quyền thủ số 2 thế giới Glasgow Quint chiến thắng huy hoàng!

- Nghi ngại đi, còn có 2 tiếng nữa mà!

Diệp Thiên gật gật đầu, trận đấu Andre Abramovich chính thức bắt đầu vào 12 giờ khuya, đến lúc đó Diệp Thiên sẽ khiến cho những người coi thường Andre Abramovich phải lác mắt, cậu rất mong chờ được nhìn thấy khuôn mặt lúc đó của những đại gia siêu cấp coi mạng sống của các quyền thủ như cỏ rác thế nào.

Trong trận đấu boxing ngầm kích thích đẫm máu, thời gian trôi qua rất nhanh, 2 tiếng đồng hồ trong nháy mắt đã trôi qua, lúc đồng hồ trong phòng chỉ đến 11h58 phút, cửa phòng nghỉ được mở ra.

Không có cánh cửa cách âm cực kỳ tốt kia, 1 trận sóng tiếng hô trong khán đài lập tức truyền vào, trận đấu khiến cho mọi người chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng đã đến.

- Người ra võ đài đầu tiên chính là quyền vương của Nga, từng được huấn luyện tại trại huấn luyện Sirebia Andre Abramovich, cao 1 mét 80, thành tích ngồi xổm đẩy tạ là 300 cân, từng chiến thắng liên tiếp 10 trận đấu ở đấu trường châu Âu, là 1 nhân vật tiêu biểu trong giới boxing ngầm.

Tiếng nói của người MC vang vào tận trong phòng nghỉ, Andre Abramovich đứng dậy, có chút mờ mịt nhìn về phía Diệp Thiên, hẳn không biết vì sao đến giờ phút này, Diệp Thiên vẫn còn chưa kích hoạt tiềm năng cơ thể hẳn?

- Andre Abramovich, đi thôi, cứ đánh thật mạnh vào đầu hắn!

Diệp Thiên đi đến bên người Andre Abramovich, tay phải gõ vào gáy Andre Abramovich 1 cái, rồi thu tay về rất nhanh.

Cùng với lúc Diệp Thiên thu tay về, miệng Andre Abramovich phát ra 1 tiếng gầm nhẹ, thân thể không ngừng run rẩy lên, gân xanh trên cánh tay màu đồng kia lộ ra, thân thể căng lên như 1 quả bóng bơm đầy khí.

Thân thể Andre Abramovich vốn đã cao lớn, biến đổi như vậy, thoát nhìn càng thêm dữ tợn hơn, cơ bắp tràn đầy sức mạnh kia giống như sẽ phát nổ cùng lúc, 2 cánh vệ ở cánh cửa kia lúc nhìn thấy Andre Abramovich, ánh mắt họ tràn đầy vẻ sợ hãi.

- Ông đi ra đi, đến lúc ông lên võ đài rồi đấy!

Tuy rằng sợ hãi, nhưng nhiệm vụ phải làm, 1 tên cảnh vệ vẫn cầm súng chỉ vào người Andre Abramovich, ý bảo hắn đi ra khỏi phòng nghỉ ngay đi.

Trong lịch sử những trận đấu boxing ngầm, cũng có 1 vài quyền thủ vì quá sợ hãi lúc lâm trận không muốn ra võ đài, kết quả là bị xử bắn ngay tại chỗ, 2 tên cảnh vệ này vừa bảo vệ Andre Abramovich đồng thời đương nhiên cũng gánh luôn cả trọng trách đó.

- AAAAAAAAA!

Andre Abramovich ngẩng đầu lên trời, trong miệng phát ra tiếng gầm như dã thú rống, 2 con mắt đầy những tia máu, lạnh lùng nhìn qua tên cảnh vệ, nhìn đến nỗi khẩu súng trong tay người đó suýt chút nữa rơi luôn xuống đất.

Đây đâu phải là cặp mắt của người, rõ ràng là ánh mắt của động vật máu lạnh phát ra, trong đó còn tràn đầy khát vọng giết chóc, không có chút tình cảm con người nào trong đó.

- Trời ơi, đây là người sao?

- Chúa ơi, người đang đùa chúng con sao?

- Đây không phải là Andre Abramovich, tôi kháng nghị, các ông đã đổi quyền thủ khác rồi!

Lúc thân hình Andre Abramovich xuất hiện dưới ánh đèn, mọi người vốn đang há hốc mồm lập tức tròn mắt, Andre Abramovich xuất hiện trước mắt bọn họ hiển nhiên là vượt xa tưởng tượng của họ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #000080;">Chú ý</span><br>  
<span style="font-size: 0.9em; color: #000080;">Đã có sự thay đổi nội dung chi tiết, vui lòng nhấp vào đây để xem chi tiết.</span></div>  
</br>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 634

Đấu Nhau (Trung)

Trong lịch sử đấu boxing ngầm, người có thân hình cao nhất là quyền thủ Mundo Ligrotoria của Ghana, cao 2m1, thể nhưng Andre Abramovich Abramovich lúc lên võ đài, cơ bắp thân hình khỏe mạnh và thân hình to lớn khiến cho người ta có cảm giác cao hơn cả Mundo Ligrotoria năm nào.

Andre Abramovich Abramovich chỉ thích mặc quần đùi rộng, toàn bộ cơ thể hình như đã lộ ra ngoài, ngọn đèn trên đầu phản chiếu ánh màu đồng của thân thể, sức mạnh mang tính hủy diệt bùng nổ, hình như có thể làm tê dại tất cả đối thủ trước mặt.

Giờ phút này, cả hội trường thất thanh, tất cả mọi người đều không ngờ Andre Abramovich Abramovich trong mắt mọi người như 1 người ngư dân bình thường, đột nhiên thân thể lại xuất chúng thể này, Kempster xuất trận ngày hôm qua trước mặt Andre Abramovich Abramovich trông như 1 chú lùn.

Cho dù Glasgow Quint có là người có lòng tự tin lúc này cũng có chút dao động, bởi vì Andre Abramovich Abramovich trong mắt bọn họ giống như tượng chiến thần bất khả chiến bại trong thần thoại Hy Lạp, rất nhiều người đã hối hận sao khi này mình không mua cửa này chứ.

- Hấn ta không phải là Andre Abramovich, các người lừa gạt chúng ta à?

- Clemen Sen, chúng tôi cần 1 lời giải thích, các ông lấy ở đâu ra người cao to thể này?

Thể nhưng càng có nhiều người cảm thấy phẫn nộ, bọn họ cho rằng do bên tổ chức nhúng tay vào, người phải ra không phải là Andre Abramovich, lớn tiếng kháng nghị quanh hội trường, những người này đều là những bậc hào phú siêu cấp nên cũng có chỗ khác so với những người đánh bạc bình thường.

- Thưa quý ông quý bà, xin yên tĩnh 1 chút ạ!

Mặc dù Clemen Sen đang ở trong phòng làm việc có cảm thấy chút kinh ngạc với Andre Abramovich, nhưng rất nhanh chóng hẳn đã đưa ra lời giải thích với mọi người:

- Quyền thủ lên võ đài chính là Andre Abramovich, mọi người có thể xem ảnh chụp trên màn hình, quy tắc công bằng trên Hiệu Nữ Hoàng sẽ không thay đổi đâu!

Theo lời của Clemen Sen, trên màn hình xuất hiện ảnh của Andre Abramovich, đương nhiên, thân hình ông ta lúc đó cũng chưa khoa trương như hiện giờ, nhưng cũng chỉ có thể nói là quá khứ, dù sao so sánh với hình ảnh tư liệu cũng có thể thấy liên quan chút ít.

So sánh với những hình ảnh đó, mọi người trong hội trường đều ngậm miệng lại, bọn họ có thể nhận ra, Andre Abramovich đó và Abramovich đứng trên võ đài này đích thực là 1 người, nhưng người đó không có sự chần động như Andre Abramovich trước mặt này.

Hiện tại những người đã đặt cược chỉ có thể hy vọng Andre Abramovich cũng giống như Kempster, đều là bên ngoài thì đẹp nhưng thực chất chẳng làm được gì, nếu không bọn họ sẽ tổn thất nghiêm trọng.

Không biết từ khi nào, Diệp Thiên đã trở về chỗ khách quý, nhìn thấy khí huyết dồi dào trên người Andre Abramovich, trong lòng không khỏi trầm ngâm:

- Lão An, xin lỗi, sau đợt này sợ là ông sẽ phải nằm trên giường 1 tháng đấy!

Ngay trước lúc Andre Abramovich lên sàn, Diệp Thiên đánh 1 cái vào gáy, trên thực tế là cắm 3 cây kim nhỏ như sợi lông vào trong võ não, theo thủ pháp của lão Đạo truyền lại, kích hoạt tiềm năng toàn thân Andre Abramovich.

Andre Abramovich lúc này chẳng khác nào đang tự thiêu đốt sinh mệnh mình, ngay cả Diệp Thiên cũng kém hơn, thế nhưng nếu như bình thường, sau trận đấu này, Andre Abramovich tiêu hao hết sinh mệnh chắc chắn sẽ chết.

Nhưng Diệp Thiên trước đó đã dẫn chân khí của mình vào trong người Andre Abramovich, lúc này chân khí được kích hoạt hoàn toàn, làm chậm tiêu hao sinh mệnh Andre Abramovich lại, tuy rằng sau đó vẫn sẽ bị bệnh nặng, nhưng sinh mạng Andre Abramovich vẫn có thể được đảm bảo.

- Diệp Thiên, cậu... cậu làm thế nào thế? Đó có phải là Andre Abramovich không?

Cần phải nói những người trong hội trường kinh ngạc, thế nhưng Đồng Thăng Hải vốn rất quen thuộc với Andre Abramovich rồi,

người to lớn trước mặt này khiến cho ông ta từ người quen trở thành người lạ, Đồng Thăng Hải hận không thể chạy lên võ đài quan sát tỉ mỉ được.

- Là Andre Abramovich, tôi kích thích tiềm năng trong người hấn, sau trận đấu này, sợ là hấn nằm giường ít nhất phải 2 tháng.

Diệp Thiên cố nhỏ giọng nói:

- Lão Đồng, Andre Abramovich sau trận đấu này phải rút khỏi giới boxing ngầm, đừng để người ta động tới hấn.

Diệp Thiên biết, trận đấu này có rất nhiều người đặt cho Glasgow Quint, nếu như Andre Abramovich mà thắng, những người đó sẽ đổ hận lên đầu Andre Abramovich, dựa vào bản lĩnh của những người đó, nói không chừng có thể xảy ra chuyện thuê lính đánh thuê giết Andre Abramovich cũng nên.

- Diệp Thiên, cậu yên tâm đi, Andre Abramovich đánh cho đấu trường tôi cũng đã 10 năm rồi, tôi không bạc đãi hấn đâu.

Đồng Thăng Hải gật gật đầu nói:

- Bản thân Andre Abramovich cũng có thể lực nhất định, là thần tượng của rất nhiều người Nga, chỉ cần ở Nga sẽ không có kẻ nào có thể động đến hấn, sau trận đấu này, tôi sẽ xây biệt thự ở ngoại ô Matxcova cho hấn để làm hôn phòng.

So với người kinh doanh đấu trường boxing ngầm như Łódź, Đồng Thăng Hải là 1 người Hoa, càng là người có tình nghĩa, Andre Abramovich tham gia trận đấu này ông trả 5 triệu đô, chỉ cần Andre Abramovich có thể thắng, hấn có thể phục vụ hấn cả nửa đời còn lại.

- Tiếp theo chúng tôi xin mời quyền thủ số 2 thế giới Glasgow Quint, trận lòng tranh hỏ đấu này khiến cho chúng ta mỗi mắt mong chờ, xem xem ai sẽ là người sống sót còn lại bước ra khỏi võ đài!

Andre Abramovich khiến cho người ta cái cảm giác rung động, cho nên lúc giới thiệu Glasgow Quint, người dẫn chương trình nói ngắn gọn hơn nhiều, mà lúc Glasgow Quint lên đài cũng không phong cách như Andre Abramovich.

Thân hình Glasgow Quint cao 1m85, cân nặng hấn đạt đến 95kg, nằm đẩy tạ được 60 kg, ngồi đẩy được 280 kg, cộng với cả tốc độ vô song, những con số này của Glasgow Quint đại diện cho sức mạnh của hấn.

Cú đá chân sau đủ để phá tan lực phòng thân, sớm đã tạo nên uy danh hiển hách cho Glasgow Quint, thành tích hạ gục 216 đối thủ,

khien cho hấn căn bản không sợ phải đối mặt với Andre Abramovich, trong ánh mắt còn tóe lên tia hung ác.

- Người không lồ, tao sẽ đá vào óc mày, sau đó nhét nó vào miệng mày, cho mày ném thử nó mùi gì đấy!

Lên đài mà Andre Abramovich chưa kích động hình như khiến cho Glasgow Quint cảm giác không thoải mái. Chưa lên đến võ đài đã nói ra những lời khiêu khích Andre Abramovich, điều này cũng thường thấy trong những trận đấu boxing ngầm, thậm chí quyền thủ còn chưa lên sàn đã bắt đầu như vậy rồi.

- Có mày ném thì có!

Andre Abramovich thè lưỡi ra liếm môi, vết sẹo trên mặt hấn nhìn như con giun xung quanh đồ rục, khiến cho khuôn mặt hấn càng thêm vẻ dữ tợn hung ác, mọi người không nghi ngờ gì nữa kể cả gấu bắc cực có đứng trước mặt hấn cũng sẽ bị hấn ăn tươi nuốt sống thôi.

Thời điểm Diệp Thiên kích hoạt tiềm năng thân thể Andre Abramovich, đồng thời còn truyền 1 tia sát khí vào trong đầu hấn, làm phát tác sự hung ác ẩn giấu trong người hấn ra, Andre Abramovich lúc này, những thứ mà mắt hấn nhìn thấy đều có màu đỏ như máu, trong não hấn ngập tràn giết chóc.

- Được rồi, 2 quyền thủ mời lên võ đài!

Nhìn thấy 2 người dưới võ đài đã đấu khẩu, cũng đủ dọa trọng tài sợ khiếp, nếu như 2 bên đánh luôn bây giờ, hấn nhất định sẽ như cá nhốt trong chậu, thậm chí ngay cả quy tắc dạn dò cũng không nhớ nữa, trực tiếp để 2 người lên võ đài luôn.

- Keng!

Tiếng chuông bắt đầu trận đấu vang lên. Hình như cùng lúc với tiếng chuông vang lên, thân hình Glasgow Quint đã hóa thành 1 bóng hình, nhanh như điện đến chỗ 2 mét trước mặt Andre Abramovich, 1 cú đấm hung ác thật mạnh nhắm ngay vào bắp chân trái Andre Abramovich.

Lúc Glasgow Quint còn nhỏ, từng theo học yoga của 1 đại sư Ấn Độ, thân thể hấn cực kỳ mềm dẻo, thời điểm chân đá ra, eo khễ lắc xoắn, uốn éo trong chớp mắt đã tập trung khí lực vào chân phải.

Lúc chân phải đá ra, khuôn mặt Glasgow Quint nhe răng cười, trên đài trận đấu boxing ngầm, quan trọng không phải là vóc dáng ai

cao to, Glasgow Quint tin rằng tốc độ càng nhanh, sức mạnh càng mạnh, có thể trong hiệp đấu đầu tiên khiến cho Andre Abramovich quỳ gồi trước mặt mình.

Sự thật đúng như những gì mà Glasgow Quint nghĩ, thân hình khổng lồ của Andre Abramovich không thể tránh nổi chân của hắn, chỉ có thể hơi nhấc chân trái lên phòng như, “ Bùm Bùm” 1 tiếng nổ vang, 2 chân chạm vào nhau.

Dưới khán đài mọi người đều ngừng thở, bọn họ nhờ màn hình lớn có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh vừa rồi. 1 bên chủ động tấn công, 1 bên là phòng ngự, có 1 vài người đã chuẩn bị hoan hô, bọn họ tin rằng 1 cước này của Glasgow Quint có thể đá gãy chân Andre Abramovich.

Thế nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại không giống như những gì mà Glasgow Quint tưởng tượng, đúng lúc 2 chân chạm nhau, 1 cổ đau nhức từ chỗ chân Glasgow Quint phát ra nhanh chóng truyền đến trung khu thần kinh.

- Sao... sao có thể thế được?

Glasgow Quint lập tức sững sờ, hắn còn tưởng rằng mình bị ảo giác, 1 cước tập trung toàn bộ khí lực của hắn, có thể đá gãy tảng đá dày 20cm, sao có thể cảm thấy đau đớn được chứ?

Thế nhưng sự thật không thay đổi giống như ý chí Glasgow Quint, ngay lúc 2 chân rời nhau ra, 1 tiếng “răng rắc” nhỏ vang lên, theo tiếng microphone truyền ra ngoài, những người kinh nghiệm phong phú biết, trong 2 người trên đài sợ là có 1 người đã ăn đòn rồi.

- Glasgow Quint, giết chết hắn, đánh nát óc hắn ra!

- Đá mạnh vào đầu hắn, đá vào dái hắn, giết hắn đi!

Sau khi tiếng xương gãy truyền ra, những người ngồi 4 phía xung quanh sôi nổi hẳn lên, trong lòng bọn họ không hề nghi ngờ cho rằng, người gãy chân chính là Andre Abramovich, trong trận đấu đối kháng đẳng cấp thế này, mất đi tính linh hoạt thì kết quả chỉ có chết mà thôi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 635

Đấu Nhau (Hạ)

Glasgow Quint chủ động tấn công còn Andre Abramovich thì phòng thủ, tiếng xương gãy truyền ra hình như không ai cho rằng người bị thương chính là Glasgow Quint.

Mọi người trong hội trường đã nổi điên lên, bọn họ mong đợi Glasgow Quint dùng thế tấn công như vũ bão biến Andre Abramovich thành 1 đồng thịt nát, tốt nhất là như lời nói khi nãy của hắn, nhét óc Andre Abramovich vào trong mồm của hắn.

- Sao có thể như vậy?

Nhìn thấy hiệp 1 Andre Abramovich hình như đã bị thương, Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong đứng ngồi không yên, như đang ngồi trên lửa nhảy bắn lên, hồi hộp nhìn vào chỗ 2 người còn chưa tách nhau ra trên võ đài.

- Yên tâm đi!

Nhãn lực Diệp Thiên cỡ nào chứ, cho dù có cách võ đài hơn 20 mét, cậu vẫn nhận thấy nét đau đớn trong ánh mắt Glasgow Quint.

- Đùa cái gì thế?

Sức mạnh của Andre Abramovich trong giới boxing ngầm cũng có hạng, lại được Diệp Thiên kích thích tiềm năng, trong khoảng thời gian ngắn, sức mạnh trên người tăng vọt như bay lên vậy.

Đừng nói là Glasgow Quint, ngay cả Diệp Thiên lúc này so đấu với Andre Abramovich cũng chỉ có thể lùi mà thôi, chạy không ngừng để tiêu hao thể lực Andre Abramovich, đợi đến khi hắn tiêu hao hết thể lực mới có thể thắng được.

Đương nhiên, Glasgow Quint không biết chuyện xảy ra với Andre Abramovich, hắn vốn định tốc chiến tốc thắng, dùng thời gian ngắn nhất để giải quyết Andre Abramovich, không ngờ hắn lại tự mình đào huyệt mộ chôn mình.

2 chân chạm nhau, miệng Glasgow Quint phát ra tiếng kêu đau đớn, thân hình lúi mạnh về phía sau, đến tận khi lưng tựa vào cột đài mới dừng lại được, cách Andere khoảng 4, 5 mét.

- Đây là chuyện gì? Glasgow Quint bị thương à?

- Hình như là, tên người Nga đó cả người còn chưa lay động chút nào!

- Chúa ơi, sao có thể thế được? 1 cước vừa rồi đến tảng đá cũng phải vỡ áy chứ?

Động tác của Glasgow Quint ngay cả những người không hiểu gì cũng có thể nhận thấy là hắn đã bị thương, bởi vì sau khi Glasgow Quint dừng bước, chân phải của hắn đang run rẩy, hơn nữa còn không chạm đến mặt đất.

Chỉ có mình Glasgow Quint biết, bàn chân và xương cổ chân hắn đã tách nhau ra rồi, điều này khiến tâm trạng hắn lần đầu tiên biết đến cảm giác sợ hãi, cần biết rằng, bình thường hắn thường luyện đá vào cột sắt và đá chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Chân Andre Abramovich căn bản không như máu thịt, thậm chí còn cứng hơn sắt thép, đá lên đó, Glasgow Quint thậm chí cảm giác còn giống với cầm búa tạ đập mạnh lên chân hắn.

- Oaaaaaaaaaaa!

Andre Abramovich đứng tại chỗ, bỗng nhiên ngửa mặt lên trời rống lên tiếng như dã thú, lúc này hắn chỉ cảm thấy toàn thân sử dụng không hết sức mạnh, nhật định cần phải trút ra, 2 chân khi nãy va chạm thậm chí cũng chưa khiến cho Andre Abramovich có cảm giác đau đớn.

2 mắt chi chít tia máu nhìn chăm chú vào Glasgow Quint thối lui đến tận góc võ đài, thân thể Andre Abramovich động đậy, như là 1 chiếc xe tăng hạng nặng, nghiền nát Glasgow Quint.

Đặc điểm của Andre Abramovich là sức mạnh rất lớn nhưng cái này cũng không có nghĩa là tốc độ chậm, so sánh mà nói cũng xấp xỉ chỉ bằng 1 bước đi Andre Abramovich đã đến bên cạnh Glasgow Quint, đá chân thật mạnh ra.

Glasgow Quint lúc này sao dám đón thế tấn công của Andre Abramovich? Nhảy qua 1 bên, 1 cước này của Andre Abramovich thật mạnh đá trúng cột đá trên võ đài.

- Pùm! 1 tiếng vang lên, dây thừng 2 bên cột trụ dày khoảng 40cm thế nhưng đã bị Andre Abramovich chặt đứt, làm bay ra những mảnh đá vụn, thậm chí còn làm đứt cả chỗ dây thừng bao quanh chỗ ngồi của những vị khách quý không xa đó.

Sức mạnh kinh người người khiến cho mọi người đều mắt tròn tròn mồm há hốc, sức mạnh 1 cước mạnh như vậy, sợ là có thể lập kỷ lục thế giới, nếu như là Glasgow Quint mà bị đá trúng sợ là thân thể của hắn đã bị Andre Abramovich chặt thành 2 đoạn rồi cũng nên.

- Đá chết hắn, người không lò, đá chết hắn đi!

- Chặt đầu hắn xuống đi, cái tên đần độn đáng chết này!

Các phú hào siêu cấp trong hội trường, lúc này cái hưởng thụ đầu tiên không phải là tiền bạc mà là muốn thử nghiệm cái cảm giác mà giết chóc mang lại.

Nên nên sau khi Andre Abramovich biểu hiện ra trạng thái này, các bậc phú hào đã quên số tiền đặt cược, kỳ vọng Andre Abramovich giống như hộ pháp đó có thể xé toạc Glasgow Quint ở trên võ đài.

Đương nhiên, cũng có người chú ý đến Glasgow Quint, vẫn cầu khẩn Glasgow Quint có thể chuyển bại thành thắng, cho dù dựa vào thân thể bọn họ, lúc này cũng cảm thấy đau lòng với sự việc vừa rồi.

- Muốn chạy à?

Sau 1 cú đá không trúng, nét mặt Andre Abramovich lộ vẻ tươi cười, sau khi thu hồi chân phải, thân hình nhanh chóng tiến lại gần Glasgow Quint, kinh nghiệm chiến đấu của hắn rất phong phú, trong vòng 5, 3 bước đã dồn Glasgow Quint đến 1 góc võ đài khác.

Lần này Andre Abramovich không dùng chân nữa, mà là dùng 2 quyền, tay phải phòng hộ thân bên phải, tay trái nhìn hình như lực yếu hơn, đánh mạnh vào thái dương Glasgow Quint.

- Mẹ mày, bố mày liều chết với mày!

Glasgow Quint trong lòng đã muốn chôn cảm giác sợ hãi xuống, mặc dù có ý định chạy ra khỏi đài, thế nhưng hắn biết quy định của boxing ngầm, nếu không phải bị đánh bại mà chủ động nhận thua thì không đến 3 ngày, thi thể hắn sẽ phải phơi khô nơi đầu đường.

Phải biết rằng, trận đấu boxing ngầm, thường thường tiền đặt cược vô cùng lớn, điều này có thể khiến cho quyền thủ có thể chết

trên võ đài nhưng tuyệt đối không được mở miệng nhận thua, nếu không bọn họ sẽ không tránh khỏi bị các bậc hào phú siêu cấp truy giết.

Trong lòng xác định, Glasgow Quint cuối cùng quyết định liều mạng với hắn, ngay tại lúc Andre Abramovich xuất quyền, Glasgow Quint cũng nén đau chân phải lại, nhắm mạnh lên xuống đất, thân thể chuyển 180 độ, chân phải như ngọn roi vụt ra, mục tiêu chính là đỉnh đầu Andre Abramovich.

Phải nói là tốc độ Glasgow Quint cực nhanh, chiêu thực hắn tung ra vừa rồi tuy rằng muộn hơn quyền của Andre Abramovich, nhưng lúc nắm tay Andre Abramovich còn cách mặt hắn 20 cm, cân trái Glasgow Quint đã lặng lẽ không tiếng động trúng vào huyết thái dương trên người Andre Abramovich.

Mỗi 1 quyền thủ boxing ngằm đều có kỹ năng của riêng mình, Glasgow Quint cũng như vậy, người thường cho rằng chân phải hắn lợi hại, hầu như trong tất cả các trận đấu có đến trên 80% là đều do chân phải kết thúc.

Nhưng không có ai biết, đòn sát thủ của Glasgow Quint nằm ở chân trái, lúc hắn tập luyện, chân trái sẽ đá lên đầu bò điên, Glasgow Quint có lý do để tin rằng, 1 cước này nếu như đá trúng, thì đỉnh đầu Andre Abramovich sẽ vỡ tung như quả dưa hấu.

Thế nhưng mong muốn là tốt đẹp nhưng sự thật lại tàn khốc, đúng lúc chân trái Glasgow Quint đá trúng huyết thái dương của Andre Abramovich thì bị cánh tay phải của Andre Abramovich chặn lại.

Trước đó đã nói: sức mạnh chi trên của người không thể bằng chi dưới được, càng không nói đến là 1 cước này của Glasgow Quint còn muộn lực xoay người nữa, theo lý thuyết mà nói, hắn sẽ trực tiếp đã gãy tay Andre Abramovich, sau đó đá vỡ đầu hắn.

Chi có điều làm của Glasgow Quint thất vọng chính là, cánh tay phải của Andre Abramovich đã hiện ngang chặn cước này của hắn lại, thậm chí đến cả thân thể cũng không lay động, 1 cước đó của hắn như là đá vào tấm thép vậy.

Glasgow Quint biết không hay rồi, cố nén thương thế ở chân phải, đứng trên mặt đất, chuẩn bị nhảy xa khỏi Andre Abramovich, chi có điều lúc này đã muộn rồi, 1 quyền đơn giản của Andre Abramovich đâm vào mặt Glasgow Quint.

Trong đấu quyền anh, uy lực lớn nhất chính là quyền móc, đòn đâm từ trước đến nay chi để tấn công thăm dò, nhưng trong tay của Andre Abramovich, đòn đâm uy lực cực mạnh, hơn nữa còn vượt ra ngoài trí tưởng tượng của người bên cạnh.

- Pùm pùm!

Ngay tại lúc quyền tay trái Andre Abramovich đâm trúng mặt Glasgow Quint, tai của mọi người đều nghe thấy 1 âm thanh giống như nhau, có chút giống với tiếng trái dưa chín bị vỡ nát.

Nhìn sang chỗ phát ra âm thanh, những người trong hội trường phát ra tiếng kêu kinh hãi, bởi vì Glasgow Quint trước mặt Andre Abramovich, đầu không thấy đâu nữa, chỉ còn lại thân thể đang đứng dựa vào dây thừng, dưới ngọn đèn sáng trên võ đài cũng khiến cho mọi người cảm thấy lạnh người.

- Mìn nổ!

Trong đầu mọi người đều xuất hiện 1 từ, 1 quyền lực không lớn lắm của Andre Abramovich thế mà đã đánh nát đầu Glasgow Quint. Sức mạnh lớn như vậy không những khiến cho xương mặt Glasgow Quint vỡ nát, đầu óc máu me toe toét, thậm chí đánh gãy cả xương cổ hần, xương cổ không chịu nổi lực này, da thịt bị chặt đứt, cái đầu không vẹn toàn đó còn treo lơ lửng chỗ ngực Glasgow Quint.

- Chúa ơi, hần thực sự đánh Glasgow Quint đã man thế sao?

Những bậc hào phú siêu cấp quen nhìn thấy cảnh này rồi, lúc này ánh mắt họ có chút đăm chiêu, bọn họ hoàn toàn không ngờ, trận này nhìn như là trận đấu nghiêng về 1 phía, kết quả cuối cùng thì Glasgow Quint bị Andre Abramovich đánh nát đầu.

- Tao đã nói là để mày thử mùi vị óc mày, đàn ông nói nhất định là làm được!

Trên mặt Andre Abramovich nhe răng cười, với tay qua thân thể Glasgow Quint, móc bộ óc đỏ máu chỗ não bộ, bên ngoài nhoe nhoét máu tươi đó trực tiếp nhét vào khoe miệng đã không còn răng nanh của Glasgow Quint kia.

Tất cả mọi người nhìn thấy cảnh này sồn cả gai ốc, có người gan bé thậm chí còn nôn ọe, lúc này Andre Abramovich trong mắt bọn họ giống như ma quỷ ác vương chui lên từ địa ngục, dùng ngôn ngữ gì cũng không thể miêu tả được độ bạo lực của người này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỬ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 636

Thắng Làm Vua, Thua Làm Giặc

Độ tàn bạo của Andre Abramovich, khiến cho mọi người bất luận là người đặt cược thắng cũng thất thanh, những hào phú siêu cấp thua hàng chục triệu đô, dưới ánh mắt tràn ngập tàn bạo của Andre Abramovich, 1 câu chữ mắng cũng không dám hé miệng, hình như sợ bị Andre Abramovich nhìn thấy.

- Thưa ông Andre Abramovich, mời ông xuống dưới!

Glasgow Quint đương nhiên ngã xuống không dậy nổi nữa, trọng tài lại đứng dậy, cũng chỉ có thời khắc lúc này mọi người mới ý thức được sự tồn tại của trọng tài.

Thế nhưng Andre Abramovich hiển nhiên còn đang chìm đắm bên trong giết chóc, sau khi nghe thấy trọng tài nói, lực chú ý lập tức mờ ra, 1 cặp mắt lạnh lùng không có chút tình người nào nhìn chòng chọc vào trọng tài, bộ dạng đó giống như 1 con người dã thú.

- Người... người muốn làm gì?

Ánh mắt đối diện với Andre Abramovich, toàn thân người trọng tài giống như trong thời tiết 39 độ bị ném vào trong hầm băng, từ đầu đến chân đều cảm thấy lạnh, lập tức thối lui 3 bước, nói với người cảnh vệ bên cạnh:

- Nếu như hắn không theo mệnh lệnh, thì bắn chết hắn luôn!

Nghe được tiếng trọng tài lại khiến cho Diệp Thiên hoảng sợ, vất vả lắm mới bảo vệ sinh mệnh của Andre Abramovich được, nếu như chết dưới súng không phải là quá oan sao.

Nhìn thấy Andre Abramovich vẫn không có phản ứng gì với trọng tài, Diệp Thiên vội hít 1 hơi, tụ khí thành đường, quát to với Andre Abramovich cách hơn 20 mét:

- Lão An, về phòng nghỉ ngơi đi!

Tiếng nói của điệp Thiên vang lên, Andre Abramovich vốn còn đang bị mê lạc trong cảnh giết chóc, bên tai như tiếng chim Hoàng Anh hót, tiếng nói chấn động khiến thần trí dần dần tỉnh táo, ánh mắt hồi phục trấn tĩnh.

Nhìn thấy đôi tay mình tràn đầy máu tươi và thi thể của Glasgow Quint trước mặt, bên trong 2 tròng mắt của Andre Abramovich phát ra 1 tia phức tạp không tên, trong đó có buồn, có không thể tin được, nhưng có nhiều hơn đó chính là giải thoát.

Theo nguyên tắc boxing ngầm từ khi được mở đến nay, ngoài 1 số cực ít người, có thể dựa vào thành tích chiến thắng rồi rút lui khỏi giới boxing ngầm, còn phần lớn những quyền thủ boxing ngầm vĩ đại khác cuối cùng cũng bị chết trên đài, mà chiến tích của bọn họ chỉ có duy nhất 1 thất bại, nhưng 1 thất bại này lại đoạt đi mạng sống của bọn họ.

Từ lúc bắt đầu đám trận đấu boxing ngầm đầu tiên, Andre Abramovich đã coi như mình đã chết, từ trước đến nay hắn chưa từng nghĩ mình có thể thoát khỏi nghề này, lúc này nguyện vọng đã thành, khiến cho vẻ mặt Andre Abramovich có chút hoảng hốt, trực tiếp đến chỗ trọng tài nói vài tiếng mới hoàn toàn tỉnh lại.

- Cảm ơn!

Hướng về vị trí đám người Diệp Thiên, khóe miệng Andre Abramovich khê mở ra, xoay người ra khỏi võ đài, đây là thời khắc huy hoàng nhất cuộc đời hắn, đồng thời cũng thể hiện kiếp sống quyền của của Andre Abramovich ở boxing ngầm đã kết thúc.

Tùng ánh đèn rọi theo bước chân của Andre Abramovich, dáng người không lồ mà như cô độc kia, trong 1 thời gian dài đã được lưu lại trong ký ức mọi người.

- 3 phút 28 giây hạ sát đối thủ, Andre Abramovich thắng!

Ở trên đài, chỉ biết giữ lại tên người chiến thắng, ngay cả cái tên quyền thủ số 2 thế giới Glasgow Quint lúc này cũng chỉ là 1 kẻ thất bại, thậm chí ngay cả tên cũng không được nhắc tới, quy tắc thắng làm vua thua làm giặc 1 lần nữa được kiểm chứng trên võ đài.

Lúc này trong 1 thời gian rất dài, trận đấu này lúc nào cũng được mọi người nhắc tới, mọi người thường xuyên so sánh với Andre Abramovich với 1 người thanh niên trẻ tuổi khác, thế nhưng không ai biết, Andre Abramovich lưu lại trên võ đài 1 trận đấu kinh điển như vậy tất cả đều là do người trẻ tuổi đó ban tặng.

- Thắng... thắng thật rồi à?

Sau khi trọng tài tuyên bố xong, nét mặt Chúc Duy Phong vẫn như là không thể tin nổi, mặc dù hắn đặt 1 trăm triệu đô cho Andre Abramovich, nhưng có nhiều hơn cũng chỉ là tháo nước, nói thực, hắn thực sự không quá hy vọng vào Andre Abramovich.

Nhưng sự thật xảy ra trước mắt, không phải Chúc Duy Phong không tin, mà 1 trăm triệu đô đó của hắn cũng biến thành 1 tỷ 8, không nói đến, trận đấu này còn giành được thị trường boxing ngầm ở Nhật Bản là Thái Lan, Chúc Duy Phong còn có được 1 tỷ 8 đô nữa.

- Đây là thực sao?

Chúc Duy Phong véo mạnh vào đùi 1 cái, trên mặt lộ rõ vẻ thất vọng nói:

- Mẹ nó, mình biết là nằm mơ mà, trong mơ véo vào người thường không đau.

- Tôi nói này Chúc lão đệ, cậu véo vào đùi tôi rồi đấy.

Đồng Thăng Hải ngồi bên cạnh Chúc Duy Phong, vẻ mặt hâm mộ nhìn tiểu tử may mắn, kết quả này rõ ràng là được hắn tính trước, Đồng Thăng Hải thế nào cũng không ngờ tới, quyền thủ Glasgow Quint đứng thứ 2 thế giới mà dưới 1 quyền thủ Andre Abramovich không còn chút lực nào.

Nghĩ đến đây, Đồng Thăng Hải không nhịn được lén nhìn trộm Diệp Thiên 1 cái, trong lòng càng thêm kính sợ thanh niên này, ông ta thực sự hiểu được, biến hóa của Andre Abramovich chắc chắn là có liên quan đến Diệp Thiên.

- Ai u, đúng là đau thật, tôi nói này, vừa rồi tất cả chuyện xảy ra khi nãy là thực à?

Chúc Duy Phong sờ đùi lần này véo thật mạnh 1 cái vào, trong miệng phát ra tiếng đau, thế nhưng sắc mặt đầy vẻ hưng phấn, thắng lợi trận đấu này khiến cho 1 tiểu nhân vật được ít người biết đến trở thành 1 ông chủ có quyền thế trong giới boxing ngầm.

Phải biết rằng, do hệ thống kinh tế Nhật Bản phát triển, thị trường boxing ngầm của họ luôn có thể hấp dẫn nhiều người đánh cược, hơn nữa còn có thánh địa boxing ngầm ở Thái Lan, 2 thị trường boxing ngầm phát triển nhất châu Á đều thuộc về tay Chúc Duy Phong, đại diện cho giới boxing ngầm ở châu Á, sẽ có 1 xáo trộn mới.

Do trận đấu giữa Andre Abramovich và Glasgow Quint là trận đấu cuối cùng ngày hôm nay, cho nên trận đấu kết thúc Andre

Abramovich về phòng nghỉ ngơi, ánh đèn toàn hội trường chiếu sáng, đương nhiên không muốn để lộ mặt của những bậc hào phú siêu cấp, họ sớm đã lặng lẽ đi ra.

- Tên khốn, người Trung Quốc các người sử dụng âm mưu thủ đoạn này, trận đấu này không thể giữ lời được!

Đột nhiên 1 giọng nói nửa Anh nửa Nhật vang lên, giọng nói vang khắp hội trường, khiến cho mọi người đều ngoái lại nhìn.

- Hirano Ichiro, thua không phục à?

Nhìn thấy sắc mặt trầm ngâm của người Nhật Bản, Chúc Duy Phong vui sướng nở nụ cười, hẳn biết Diệp Thiên đã dùng cách nào đó để cho Andre Abramovich có thể thắng được trận đấu này.

Nhưng thế thì sao nào? Boxing ngầm vốn không có quy tắc đánh mà, khán giả chỉ quan tâm thắng thua hay không còn về chuyện khác họ đều không quan tâm, thậm chí trong 1 vài trận đấu boxing ngầm cấp thấp hơn khác, trước khi trận đấu bắt đầu còn có quyền thủ tiêu thuốc kích thích độ hưng phấn là chuyện hết sức bình thường.

Cho nên lời nói của Hirano Ichiro chỉ khiến cho Chúc Duy Phong cảm thấy hả giận mà thôi, người Nhật Bản vốn ương ngạnh kiêu ngạo, cuối cùng lại phải nuốt quả đắng vào mình, điều này thậm chí khiến cho Chúc Duy Phong cảm thấy vui hơn là giành được 2 thị trường boxing ngầm và tiền cược hơn 1 tỷ đô kia.

- Các người sử dụng thuốc kích thích, thế là không công bằng!

Hirano Ichiro lúc này đã mất hết lý trí, hẳn không ngờ rằng quyền thủ mà mình đã đổi bằng hết số tài sản của mình kia, mới đại diện cho mình lên đấu trận đấu đầu tiên đã bị giết chết rồi, hơn nữa đến cả đấu trường boxing ngầm của hắn ở Nhật Bản cũng đã trở thành tài sản của người khác mất rồi.

Sự thay đổi đột ngột như vậy khiến cho 1 người tràn đầy tự tin như Hirano Ichiro trong nháy mắt đã rơi từ thiên đường xuống địa ngục, bị kích thích mạnh như vậy khiến cho não hắn đã mất đi suy nghĩ và khả năng phán đoán, áp dụng quy tắc của giới bình thường vào trong trận đấu của boxing ngầm.

Lời nói của Hirano Ichiro khiến cho sắc mặt của những ông chủ xung quanh đều lộ ra vẻ châm biếm, trận đấu boxing ngầm, ngoài súng ống không được sử dụng ra thì từ lúc nào có quy tắc thế? Không có quy tắc chính là quy tắc phổ biến nhất của boxing ngầm.

- Hirano Ichiro, ông muốn hủy bỏ khế ước à?

Sắc mặt Chúc Duy Phong lạnh lùng, nhìn về phía Clemen Sen ở cánh cửa, nói:

- Clemen Sen, tôi muốn biết, tôi đã ký khế ước 3 bên, có phải là sẽ được thực hiện không?

Hirano Ichiro hình như không muốn thực hiện khế ước?

- Chúc, khế ước ký trên Hiệu Nữ Hoàng đều sẽ được thực hiện, ai cũng không được vi phạm.

Trong ánh mắt Clemen Sen lộ ra ánh nhìn cảnh cáo, nhìn về phía Hirano Ichiro nói:

- Thưa ông Hirano Ichiro, trong vòng 1 tháng, tôi hy vọng rằng ông có thể chuyển giao số tư liệu các quyền thủ của phía Nhật Bản các ông đem giao cho Chúc tổng của phía Trung Quốc, chúng tôi sẽ phái nhân viên liên quan đến tiến hành giám sát.

Đối với Clemen Sen mà nói, thắng lợi của Andre Abramovich khiến cho Hiệu Nữ Hoàng có thể kiếm được gần 10 tỷ đô, cũng giải thoát được áp lực của hắn, cho nên Clemen Sen cũng không ngại giúp Chúc Duy Phong 1 chuyện cón con, hắn ta cũng là 1 con người kháng khái mà.

- Tôi... tôi sẽ thực hiện khế ước!

Sự xuất hiện của Clemen Sen khiến cho Hirano Ichiro nhận ra sự thất lễ của mình, hắn mặc dù ở Nhật Bản cũng được coi là nhân vật có thể hô mưa gọi gió nhưng đối với thế lực khổng lồ của Hiệu Nữ Hoàng hắn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nuốt cục hận này xuống.

- Thưa ông Hirano Ichiro, bây giờ thì ông đã biết Trung Quốc và Nhật Bản, rốt cuộc là ai mạnh ai yếu chưa?

Giọng nói Chúc Duy Phong dương dương tự đắc vang lên, kể từ khi Hirano Ichiro khiêu chiến, trong lòng hắn như có lửa, cho dù bây giờ còn nhiều nữa, Chúc Duy Phong cũng muốn phóng chỗ lửa đó ra ngoài.

Tuy rằng đại diện cho Trung Quốc là Andre Abramovich người Nga, nhưng đại diện bên Nhật Bản cũng là Glasgow Quint người Ấn Độ, 2 bên kẻ 8 lạng người nửa cân, ai hơn ai còn chưa nói được thì dựa vào thắng bại mà phân anh hùng là được rồi.

- Tên khốn, người... người khinh người quá đáng quá đấy!

Hirano Ichiro vốn đang thờ hôn hên, lại bị Chúc Duy Phong đánh như vậy, trên mặt xuất hiện 1 vết máu ửng hồng, tiếp đó nôn ra 1 ngụm máu tươi, là hận quá kích động tới tâm can nên thổ huyết, cả người sau đó đổ ập xuống, toàn thân hôn mê bất tỉnh.

- Tố chất người này đúng là quá kém.

Chúc Duy Phong lắc đầu vô tội, xoay người nhìn về phía FLódz, nói:

- FLódz tiên sinh, không biết đấu trường ở Thái Lan của ông khi nào có thể giao cho tôi đây?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 637

Phân Chia Lợi Ích (Thượng)

Chúc tổng, ngài lúc nào cũng có thể được văn kiện có liên quan đến boxing ngầm ở Thailand, nhưng trước đó, tôi có một số việc muốn cùng ngài thương lượng một chút, không biết ngài hiện tại có thời gian hay không đây?

Bất kể là ở chỗ đại hay hiện tại, mọi người đều là tôn trọng người có quyền lực tối cao là vua, lúc này FLódz, không còn có bộ dạng vênh váo tự đắc ban đầu kia, ngôn ngữ trở nên khiêm tốn khác thường.

- Hiện tại? Quá muộn sao?

Chúc Duy Phong nghe vậy lặng đi một chút, hẳn không biết FLódz tìm hắn có thể có sự tình gì, mối liên hệ duy nhất giữa hai người chẳng qua chỉ là cái tiền đặt cược mà thôi.

- Không... Không, trong tàu Nữ vương, hiện tại chẳng qua là một ngày bắt đầu!

FLódz liên tục lắc đầu, nói:

- Mời Diệp tổng và Đồng tổng cùng đi đi, tôi ở nơi nào còn có một chai 60xs hai chai Laffey, là một trong những loại rượu vang đỏ lâu đời nhất trên thế giới này, cũng mời mọi người nhắm nháp một chút.

- Diệp Thiên?

Chúc Duy Phong bên cạnh đánh giá một chút, không khỏi kỳ quái nói:

- Ô, hẳn vừa rồi cùng Hải gia còn ở nơi này, chỉ chớp mắt làm sao lại nhìn không thấy người rồi?

Clemen Sen đặc biệt chú ý tới hướng đi của hai người Diệp Thiên, mở miệng nói:

-Chúc tiên sinh, Diệp tiên sinh cùng Đồng tiên sinh đã đi quyền thủ thông đạo, hẳn là trông mong Andre Abramovich chứ.

Chúc Duy Phong nghĩ một chút, nói:

- Tiên sinh, như vậy đi, chờ nửa giờ sau, người đến gian phòng của chúng ta đi.

Kỳ thật Chúc Duy Phong trong lòng ít nhiều hiểu được một ít dụng ý FLódz tìm hắn, không có gì hơn chính là về sự việc nơi quyền anh ngầm ở Thailand.

Chúc Duy Phong thắng trước trận đấu này, cũng không có đi tự hỏi sự việc liên quan, nhưng trước mắt cũng không thể theo hắn không lo lắng, dù sao hắn đang hành nghề ở chợ đen chỉ là một người mới, thậm chí ngay cả tổ chức chợ đen ở Trung Quốc cũng chưa làm tốt, càng không nói liên tiếp tiếp nhận hai thị trường ngầm với quy mô khổng lồ.

Sau khi cáo từ đám người FLódz, Chúc Duy Phong đi về hướng phòng nghỉ của quyền thủ, quả nhiên, Diệp Thiên cùng Đồng Thăng Hải giờ phút này đều ở nơi này.

- Thế nào, lão An không vấn đề gì chứ?

Hình thể khổng lồ kia của Andre Abramovich lúc này đã muốn đã khôi phục bình thường. Nhưng thân cao hai thước cho dù ngồi ở trên ghế sa lông, cũng có thể gây cho người ta một loại áp lực vô hình, ở trên mặt của hắn, hiển lộ ra vẻ uể oải, hai mắt có chút vô thần.

- So với tưởng tượng của tôi thì tốt hơn nhiều, hắn chỉ cần một tuần điều dưỡng, không khác lắm có thể khôi phục lại!

Diệp Thiên vừa mới bắt mạch cho Andre Abramovich, trên mặt lộ ra thần sắc kinh ngạc. Có lẽ là nguyên nhân hắn đem chân khí vào trong cơ thể Andre Abramovich. Bản thân Andre Abramovich vẫn chưa bị thương tổn quá lớn, tuy rằng không thể lập tức tiếp tục tiến hành trận đấu, nhưng cuộc sống bình thường trở lại chắc sẽ không bị ảnh hưởng gì.

Sau khi nghe được lời nói Diệp Thiên. Chúc Duy Phong gật gật đầu, nói:

-Vậy là tốt rồi, Hải gia. Ngài đưa tài khoản Andre Abramovich cho ta, ta chuyển lại cho hắn một trăm ngàn đôla trước kia.

Sự việc lần này phát sinh ở tàu Nữ vương, hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của Chúc Duy Phong, ngay cả Andre Abramovich giành thắng lợi hoàn toàn là kết quả Diệp Thiên nhúng tay, nhưng Chúc Duy Phong vẫn là muốn biểu đạt một chút tâm ý của mình.

- Sớm biết rằng sau khi kích thích tiềm năng có lực chiến đấu như vậy, ta sẽ cho Andre Abramovich cùng Anthony Marcus đối chiến.

Nhìn thấy Andre Abramovich hơi có vẻ suy yếu, Đồng Thăng Hải cũng nói không nên lời mình là loại tâm tình gì, việc của Chúc Duy Phong là giải quyết rồi, nhưng là cuộc đấu giữa hắn và Rudolph còn chưa bắt đầu. Ai biết biểu hiện sáng mai của Diệp Thiên sẽ như thế nào đây?

- Yên tâm đi, Diệp Thiên có thể đem người ngoài đầu dạy dỗ còn giống đánh tiết gà, huống chi chính bản thân hắn đây?

Chúc Duy Phong biết Đồng Thăng Hải này tâm tình không quá thích, lập tức vẽ ra đề tài, nói:

- Hải gia, FLódz vừa rồi tìm ta, hắn là về việc quyền anh ngầm ở Thailand, muốn cùng ta nói chuyện. Ta đối tổ chức quyền anh ở nước ngoài không hiểu rõ lắm, ngài có thể giúp cho ta một tay.

- FLódz đơn giản là luyện tiếc nơi quyền anh ngầm ở Thailand, muốn cùng người làm giao dịch mà thôi.

Đồng Thăng Hải gật gật đầu, nói:

- Đi, ta với người đi nghe xem.

Thành thật mà nói, Đồng Thăng đối với tiền đặt cược lần này của Chúc Duy Phong, trong lòng cũng là có một tia ghen tị như vậy. Hắn phần đầu mấy chục năm, cũng chẳng qua kẻ kinh doanh của Moscow trong lĩnh vực quyền anh ngầm và một số nước láng giềng, ở tổ chức quyền anh ngầm chỉ có thể coi là đã trên trung đẳng.

Mà Chúc Duy Phong lại là lần đầu tiên tham gia đại hội thể giới boxing ngầm, dĩ nhiên đã thắng được hai trận quyền anh ngầm sức ảnh hưởng lớn nhất Châu Á, hắn chỉ có thể than than tiểu tử này đi đến vận đen, lại có thể có thể tìm tới Diệp Thiên người bậc này đến người giúp đỡ.

- Diệp Thiên, cậu cũng đi đi.

Chúc Duy Phong xoay mặt nhìn về phía Diệp Thiên.

- Tôi đi làm gì?

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Đối việc này tôi không hứng thú gì, ông cùng lão Đổng xử lý thì tốt rồi.

- Hừ! Ngươi cho Chúc mỗ tôi là ai?

Chúc Duy Phong nắm chặt cánh tay của Diệp Thiên, nói:

- Tôi cũng đã sớm nói, chi cần có thể được trận đấu này, chẳng những toàn bộ cổ phần công ty quyền anh trong nước tôi đều chuyển nhượng cho cậu, khu vực quyền anh Thailand và Nhật Bản, cũng đều thuộc về cậu, hiện tại chẳng qua là tôi tranh thủ quyền lợi cho cậu mà thôi!

Chúc Duy Phong là một người làm ăn, nhưng hẳn lại là người làm ăn rất thông minh, sau khi tham gia trận thi đấu lớn thế giới quyền anh ngầm mấy ngày nay, Chúc Duy Phong - ý thức rõ ràng, không có sự ủng hộ hậu thuẫn của vũ lực cục đại, boxing ngầm Trung Quốc ở trong thế giới, không hề có địa vị đáng nói.

Chúc Duy Phong xuất thân doanh trại quân đội, hẳn thích loại thể thao đã tràn ngập giết chóc và kích thích này, vì có thể làm cho quyền anh Trung Quốc sánh với thế giới, hẳn tình nguyện nhượng toàn bộ lợi ích, cho dù là làm công cho Diệp Thiên hẳn cũng nguyện.

- Toàn bộ là của tôi?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, mau chóng vung tay lên, nói:

- Nói đùa gì vậy, tôi chỗ nào có công phu đi quản mấy cái này, thôi, cái gì cũng đừng nói, bằng không trận đấu sáng mai ta cũng không tham gia, lão Đổng ngươi tìm họ Chúc đi tính sổ đi!

Thành thật mà nói, Diệp Thiên cũng thích tiền, nhưng không có nghĩa là hẳn thích bởi vì tiền mà mang đến phiền phức.

Diệp Thiên biết, chính mình nếu tiêm nhiễm vào mấy nhà quyền anh ngầm này, ngày sau nhất định sẽ mang đến rất nhiều phiền phức cho hẳn, đến lúc đó hẳn muốn thoát thân ra ngoài đều không thể, hai quyền thủ lợi hại tương đương nhau, Diệp Thiên thà rằng bỏ qua khoản tiền này người ở bên ngoài xem ra kinh thiên của cải, cũng không muốn đi gánh vác chuyện phiền toái này.

-Này... Như vậy sao được a?

Nghe được lời nói của Diệp Thiên, Đồng Thăng Hải liền tức giận, Chúc Duy Phong hôm nay thắng được, đường làm quan rộng mở, giành lấy quyền kinh doanh quyền anh ngầm ở hai nước Nhật Bản và Thailand, chính là trận đấu giữa hắn và Rudolph còn chưa bắt đầu, Diệp Thiên nếu vung tay mặc kệ, Đồng Thăng Hải rõ ràng sẽ trực tiếp từ tàu Nữ Vương này nhảy xuống.

- Diệp Thiên, ngươi đây không phải làm khó tôi chứ?

Chúc Duy Phong cũng không nghĩ tới cực tuyệt của Diệp Thiên, xem thần sắc của hắn, không hề giống là đang nói đùa, nhất thời thật khiến Chúc Duy Phong có chút không biết phải làm sao:

- Diệp Thiên, trận quyền anh ngầm này vốn là cậu thắng, về tình về lý đều phải thuộc về cậu toàn bộ, cậu như vậy khiến cho tôi rất khó lo liệu!

Diệp Thiên bĩu môi, nói:

- Đừng nói những lời vô dụng, nên làm cái gì bây giờ là việc của ông, nếu ông cảm giác thực có lỗi với tôi, để ông thắng được hơn một tỷ kia cho tôi cũng được, Diệp mỗ chắc là sẽ không ngại nhiều tiền!

Tu luyện của Diệp Thiên chính là kế thừa Đạo gia truyền, một trong chữ "Tài" này tự nhiên là việc vô cùng quan trọng, hơn nữa sau khi hắn làm xong phong thủy của nhà ở Hồng Kông, dĩ nhiên là trong túi ngượng ngùng.

Đương nhiên, trước ở trận đấu này Diệp Thiên quảng ném năm trăm ngàn Đô-la, cũng sẽ mang đến cho hắn lợi nhuận mấy tỷ, nhưng vì thoát khỏi Chúc Duy Phong dây dưa, Diệp Thiên cố ý nói ra yêu cầu muốn tiền.

- Cậu cần tiền kia?

Chúc Duy Phong không nghĩ tới Diệp Thiên lại có thể sẽ đưa ra yêu cầu này, phải biết rằng, hai quyền anh ngầm Thailand và Nhật Bản hàng năm đều cũng tạo ra, tạo ra số của cái khổng lồ gần mười triệu Đô-la, lựa chọn của Diệp Thiên có điểm giống là đã đánh mất dưa hấu kiếm cây vừng.

- Đúng vậy, ông thắng được mười tám triệu Đô-la kia thì cho tôi, hai nơi quyền anh ngầm là có thể thanh thân lấy đi, hai chúng ta không thiếu nợ nhau.

Diệp Thiên gật đầu, chăm chú nhìn Chúc Duy Phong, nói tiếp:

-Tôi đánh hắc quyền, chính là hứng thú chỗ này, ngày sau chuyện như vậy, ông không cần nghĩ việc tìm tôi, tìm cũng không ích gì, ngày mai sau khi đánh một trận, tôi sẽ không xuất hiện tại giới boxing, ông nhớ kỹ hôm nay tôi nói.

Tâm tư của Chúc Duy Phong, Diệp Thiên ít nhiều có thể đoán ra một ít, hẳn chỉ là muốn lấy da hổ để kiêu ngạo, đợi cho đến khi có cái gì ứng phó không được thì tiếp tục đem mình đẩy ra.

Có thể Diệp Thiên há lại cái loại người cam nguyện bị người an bài người này? Hẳn rõ ràng một ngum sẽ đem nói đến chết, không có cho Chúc Duy Phong có chút cơ hội lưu lại.

-Được rồi, nói đã đến nước này, các ông thương lượng rồi lo liệu đi, tôi cần về nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Đồng Thăng Hải cùng Chúc Duy Phong đưa mắt nhìn nhau, Diệp Thiên lắc lắc đầu, đứng lên đi ra ngoài, vì sao FLódz muốn gặp hắn, Diệp Thiên căn bản không có một chút hứng thú.

Sau khi trở lại trong phòng, Diệp Thiên loại bỏ tạp niệm trong đầu, chuyên tâm tu luyện, không bao lâu dĩ nhiên nhập định thật sâu, đợi đến mờ to mắt, ánh mặt trời đã muốn chiếu rọi, một luồng sáng mờ từ cuối bờ biển chiếu lên.

Phun ra nuốt vào này một đám mây tím Đông Lai, Diệp Thiên chỉ cảm thấy cả người sáng khoái tinh thần, đối với trận đấu buổi tối muốn tới, trong nội tâm của Diệp Thiên cũng là có khát vọng đó.

Đừng nhìn hôm qua Glasgow Quindt bị Andre Abramovich giết, nhưng là Diệp Thiên nhìn ra được, thực lực thật sự của Glasgow Quindt, tuyệt đối không dưới cao thủ trận đấu mà hắn biết, thậm chí cả Tã Gia Tuấn mới vừa gia nhập trận đấu, đều là đối thủ của hắn.

Điều này làm cho Diệp Thiên dò số xung "Giết người Ma vương", xếp Anthony Marcus đứng thứ nhất thế giới cũng phát sinh hứng thú thật lớn, hẳn hy vọng trận chiến này của đêm hôm nay, có thể làm cho hắn từ lâu tri trệ không tiến cảnh giới, tài năng ở sinh tử có thể lĩnh ngộ và đột phá!

Sau khi luyện công buổi sáng xong, Diệp Thiên thân nhiên đi xuống nhà ăn ăn sớm một chút, mặc cho ai đều không thể nhìn ra trên mặt của hắn, Diệp Thiên sau mười mấy giờ, đem tiến hành một hồi đại chiến sinh tử.

-Diệp Thiên, đang tìm cậu khắp nơi, đi, quay về phòng người nói chuyện!

Lúc này mới hơn sáu giờ đồng hồ, cả nhà ăn căn bản là vài người, ăn uống no đủ Diệp Thiên vừa đi ra nhà ăn, đã bị Chúc Duy

Phong đến trước mặt kéo lại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 0.8em; color: gray;">Phong đến trước mặt kéo lại.</span>  
</div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 638

Phân Chia Lợi Ích (Hạ)

Nhìn thấy mộng mắt như là một con gấu trúc mà còn mang đến cho Chúc Duy Phong về mặt hung phần, Diệp Thiên về mặt hồ nghi nói:

- Một đêm ông cũng chưa ngủ sao?

- Trước tiên đừng nói nhiều như vậy, quay về phòng cậu!

Chúc Duy Phong nhìn chung quanh liếc mắt một cái, trộm lôi kéo Diệp Thiên quay trở về phòng của hắn, việc khiến Diệp Thiên không nghĩ tới chính là, Đồng Thăng Hải đã đợi ở nơi đó, sắc mặt của hắn và Chúc Duy Phong không khác biệt lắm, rất nhiều mối mệt còn mang theo một tia hung phần.

- Có việc gì có thể nói đi!

Diệp Thiên mở cửa phòng, đưa hai người vào, nói:

- Buổi tối tôi còn phải đấu, không có thời gian cùng các ông nói chuyện vô bổ, nói ngắn gọn, nói xong rút đi!

Đừng nhìn vẻ bề ngoài của Diệp Thiên trấn định tự nhiên, nhưng là đối với trận đấu buổi tối, trong lòng hắn vẫn còn có chút áp lực.

Trận đấu quyền anh mấy ngày nay, đã đem sự tàn khốc máu me của quyền anh chợ đen hiển lộ sâu sắc, tỉ lệ tử vong ở mỗi một cuộc tranh tài không ngờ là trăm phần trăm, ngay cả là Diệp Thiên ý chí kiên định, cũng không dám cam đoan mình có thể hoàn toàn không tổn hại gì từ các trận trên lôi đài kia.

- hắc hắc, không ngờ hai người chúng tôi tặng tiền cho cậu, cậu còn không nhận ư?

Sau khi nghe được những lời nói của Diệp Thiên, Chúc Duy Phong có chút tức giận, bèn hấn vừa mới chấm dứt hội đàm cùng FLÓDZ, thậm chí đi ngủ cũng không kịp ngủ liền đến tìm kiếm Diệp Thiên, cũng không nghĩ hấn mặt lạnh như vậy.

-Nói một chút đi, FLÓDZ cùng các ông đạt được giao dịch gì?

Diệp Thiên mệt mõi nói:

- Cái khác tôi mặc kệ, nhưng không cần đem tôi liên lụy đến bên trong giao dịch, nếu không đừng trách Diệp mỗ trở mặt!

Nói tới đây, Diệp Thiên ánh mắt không trợn ngược lại híp mắt lên, nhưng chính là thông qua cái híp mắt lên hai mắt kia, Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải lại nhin không được cảm thấy trong lòng phát lạnh, dường như là bị dã thú gì tiếp cận thông thường.

Theo quan sát trận đấu quyền anh thứ nhất bắt đầu, Diệp Thiên theo tích tụ của ý thức lên cái loại sát ý này, tới hôm nay, loại sát ý này dĩ nhiên đạt được đỉnh cao nhất, tuy rằng thoáng tiết lộ ra một chút như thế. Cũng không phải hai người Chúc Đồng có khả năng nhận ra.

- Chúng tôi nào dám a, là có chuyện như vậy...

Chúc Duy Phong rùng mình một cái, đưa kết quả hoàn chỉnh đàm phán của bọn họ cùng FLÓDZ nói ra, thậm chí đến khi nói ra một chút chi tiết nhỏ. Còn trung cầu ý kiến của Đồng Thăng Hải, sợ có chút quen.

Vốn dĩ, sau khi FLÓDZ mời Chúc Duy Phong gặp mặt, câu nói đầu tiên đưa ra, hấn nguyện ý đem chỗ quyền anh đen của Thailand giao cho Chúc Duy Phong, về phương diện này còn bao gồm danh sách quyền quý cao nhất mà Thailand yêu thích quyền anh.

Nhưng FLÓDZ đưa ra một vấn đề, thi là quyền anh ngầm ở Thailand. Là thể thao hạng nhất toàn dân đánh cược, lợi tức khổng lồ kia có 0.8 đều là tới từ dân chúng bình thường ở Thailand, và so sánh với Nhật Bản, gần giành lấy một vài người giàu có nước này, ý nghĩa kỳ thật cũng không phải rất lớn.

Mà Chúc Duy Phong muốn cùng FLÓDZ thi đấu quyền anh ngầm cho tổ chức ở trong nước Thái Lan, cơ hồ là không thể nào.

Không nói đến Chúc Duy Phong cũng không có được quan hệ thâm hậu của FLÓDZ ở Thailand, chính là quyền thủ mà ban tổ chức quyền anh ngầm cần có, chỉ bằng trong nước thì cũng không nơi quyền anh ngầm hoàn thiện. Chúc Duy Phong cũng không cách nào điều động ra tới.

Hồi Đồng Thăng Hải, sau khi biết lời nói FLódz không giá, Chúc Duy Phong không khỏi có chút kinh ngạc.

Tuy rằng tiếp nhận đấu trường quyền anh ngầm của Nhật Bản tương đối dễ dàng một chút. Nhưng Chúc Duy Phong cũng thiếu lượng lớn nhân viên quản lý, không có một vài nhân viên quản lý ở địa bàn này giàu kinh nghiệm, hẳn bất luận là muốn tiếp nhận một ít đấu trường quyền anh ngầm, không thể nghi ngờ đều là mơ mộng hão huyền.

Đồng Thăng Hải tuy rằng kinh doanh quyền anh ngầm nhiều năm, dưới tay có không ít người giàu kinh nghiệm, nhưng là muốn tiếp quản hai cái đấu trường, cũng là không có đủ lực, hơn nữa Diệp Thiên nếu chiến thắng Anthony Marcus, hẳn cũng cần cử người tiếp quản địa bàn, đây cũng không thể ủng hộ cho Chúc Duy Phong bao nhiêu.

Dưới tình huống như vậy. FLódz khai ra điều kiện của hắn, đó chính là trước tiên hắn đem quyền anh chợ đen ở Thailand chuyển giao cho Chúc Duy Phong, điểm này là nhất định phải công khai nữ vương xem, cũng hành trình nhất định phải đi.

Sau khi làm chuyển giao kết thúc, FLódz đưa giá dùng mười triệu Đô-la, từ trong tay của Chúc Duy Phong mua đấu trường quyền anh chợ đen ở Thailand tám mươi phần trăm cổ phần. Ngoài cổ phần hai mươi phần trăm cấp cho Chúc Duy Phong giữ, hoạt động đấu trường quyền anh chợ đen ở Thailand, vẫn là do FLódz toàn quyền quản lý.

Sau khi Chúc Duy Phong suy nghĩ đi suy nghĩ lại, cuối cùng đồng ý cái cọc giao dịch này, dù sao thị trường Thailand mặc dù tốt, nhưng hắn bây giờ còn không tiếp quản điều kiện nơi, có thể bán được ngoài mười triệu Đô-la thêm hai mươi phần trăm cổ phần, Chúc Duy Phong đã muốn thỏa mãn.

Nhưng sau khi nói xong giao dịch đấu trường quyền anh chợ đen ở Thailand, FLódz lại đem chủ đề câu chuyện tới Nhật Bản, hắn tiếp tục đưa ra sáu triệu đôla tiền mặt, mua bốn mươi phần trăm cổ phần quyền anh chợ đen ở Nhật Bản, đồng thời hắn phải trợ thủ đắc lực nhất đến đó, trợ giúp Chúc Duy Phong chính hợp tổ chức quyền anh Nhật Bản.

Phải biết rằng, thị trường quyền anh đen ở Nhật Bản, cố nhiên không có nóng như vậy ở Thailand, nhưng là đông đảo phú hào siêu cấp ở Nhật Bản, số lượng khách cao cấp hàng năm chiếm đoạt mức lớn, so với tổng lợi tức thu nhập ở Thailand cũng không nhiều bằng, gặp được tay quyền thủ chợ đen mới Chúc Duy Phong như vậy, FLódz tự nhiên đối với thị trường Nhật Bản cũng dò xét ba phần.

Sau khi nghe được cấu tạo kế hoạch này của FLódz, Đồng Thăng Hải cũng dễ kích động, muốn nói Thailand là địu bàn truyền thống của FLódz, hẳn rất khó nói bước một bước đi vào, đồng thị bèo Nhật Bản này, Đồng Thăng Hải như thế nào đều phải cần một cái.

Lập tức Đồng Thăng Hải cũng muốn xuất ra sáu triệu Đô-la, chiếm bốn mươi phần trăm cổ phần tương đương, đến nỗi trên phương diện nhân viên quản lý, hẳn cũng có thể điều động một bộ phận.

Hành động của hai người này khiến Chúc Duy Phong có chút chuẩn bị không kịp, nhưng thị trường ở Thailand hẳn có thể buông cho, nhưng đối với thị trường Nhật Bản, Chúc Duy Phong cũng nhất định phải nắm ở trong tay mình, bởi vì không có gì có thể làm cho hắn kiếm tiền từ trên tay người Nhật Bản càng làm hắn giải hận.

Sau khi trải qua một phen bàn bạc, cuối cùng Chúc Duy Phong đồng ý FLódz và Đồng Thăng Hải lần lượt xuất ra bốn triệu Đô-la, mỗi người chiếm hai mươi bốn phần trăm cổ phần thị trường quyền anh ngầm ở Nhật Bản, hơn nữa hoạt động quyền anh ngầm ở Nhật Bản cần có các loại nhân viên quản lý, cũng có Đồng Thăng Hải và FLódz cung cấp.

Mà Chúc Duy Phong một phân tiền không tốn, sau khi bán đi bốn mươi tám phần trăm cổ phần, hẳn còn có được hai mươi phần trăm cổ phần tổ chức quyền anh ngầm Nhật Bản, đối với giới quyền anh ngầm ở Nhật Bản quyền là tuyệt đối.

Qua cuộc nói chuyện thâu đêm cùng các thảo luận chi tiết, cuối cùng Chúc Duy Phong cùng FLódz còn có Đồng Thăng Hải ba người, đều là thoả mãn với phần thảo nghị ký tên, có thể nói, đây là một hợp đồng lợi ích ba bên đều có lợi.

FLódz tuy rằng trả giá mười bốn triệu Đô-la, nhưng mới đây hẳn lại nắm thị trường quyền anh Thailand, mặt khác lại nhập cổ phần tổ chức quyền anh ngầm Nhật Bản, hơn một tỷ Đô-la này, hẳn nhiều nhất dùng thời gian hai năm có thể kiếm trở về, tính toán hoàn toàn đem quyền anh Thailand giao cho Chúc Duy Phong nhiều hơn.

Mà đối với Đồng Thăng Hải mà nói, hẳn thuận túy là nhặt được cái tiện lợi, có thể sử dụng bốn triệu Đô-la mua được chỗ quyền anh Nhật Bản nóng nhất châu Á, khoản này mua bán không thể nghi ngờ cũng là tính toán cực kỳ.

Chờ sau khi Diệp Thiên thắng được Anthony Marcus, Đồng Thăng Hải còn có thể chinh hợp tổ chức quyền anh ngầm lưỡng địa Malaysia và Indonesia, hẳn trở thành người kinh doanh quyền anh ngầm lớn nhất châu Á Châu, coi như so sánh cùng với FLódz cũng không chút thua kém.

Đến nỗi Chúc Duy Phong, kỳ thật mới là người chiến thắng lớn nhất của giao dịch lần này, không nói đến FLódz cùng Đồng Thăng Hải sắp sửa chi mười tám triệu Đô-la, hẳn chẳng khác gì là thông qua nhượng lại cổ phần quyền anh ở Thailand, đem tổ chức quyền anh ngầm Nhật Bản nắm chặt ở trong tay.

Phải biết rằng, người Trung Quốc hiểu nhất được cân bằng chi đạo, Nhật Bản là tam phương cùng trị, Đồng Thắng Hải cùng FLÓdZ mọi người khỏi phải nghĩ đến nắm quyền nói lớn nhất trong tổ chức quyền anh ở Nhật Bản, đến lúc đó Chúc Duy Phong lấy thân phận đại cô đồng, tự nhiên có thể đại sự một con đường riêng.

Đến lúc đó Chúc Duy Phong còn có thể thông qua tổ chức quyền anh ngầm ở Thailand và Nhật Bản, kéo quyền anh không phát triển ở Trung Quốc, chỉ cần thời gian bốn năm năm phát triển, Chúc Duy Phong tin tưởng, hẳn nhất định sẽ làm chức vụ nhỏ nhoi cho tổ chức quyền anh ngầm ở Trung Quốc.

- Được, các anh nói chuyện xong rồi, còn tới tìm tôi để làm chi, thành ra, nên để làm gì đều làm đi thôi!

Diệp Thiên đối với phân chia lợi ích cùng Chúc Duy Phong cũng không phải thực cảm thấy hứng thú, hẳn hiện tại toàn bộ tâm trí đều đặt ở cuộc thi đấu quyền anh đêm nay, đối với Diệp Thiên mà nói, nếu có thể ở cuộc chiến sinh tử này có điều linh ngộ, như vậy lợi tức của hắn sẽ so với trước mặt hai đồng tiền này còn lớn hơn nữa.

- Dừng, Diệp Thiên, tôi biết cậu không muốn phản ứng việc này, nhưng nên của cậu, tôi phải cho cậu!

Chúc Duy Phong lấy ra từ trong túi quần một chồng hiệp thương kia mà bọn hắn phác thảo đêm qua, nói:

- Diệp Thiên, mấy thứ này trước tiên người ở đây bảo quản, đợi cho tiền của bọn hắn đúng chỗ, chính là ta được mười tám triệu đôla tiền mặt, toàn bộ đều thuộc về người!

- Ồ, vậy cho ta đi.

Diệp Thiên không yên lòng đáp, ánh mắt bỗng nhiên nhìn thẳng, ngẩng đầu lên, hỏi:

- Ông nói cái gì, tiền mặt các ông giao dịch còn có tiền ông cược thắng nữa, toàn bộ đều cho tôi?

Phải biết rằng, riêng là tiền mặt trong giao dịch ba người Chúc Duy Phong, thì đến được mười tám triệu Đô-la, mà Chúc Duy Phong chủ cược dành thắng lời từ Nữ vương, cũng là mười tám triệu Đô-la, này cộng lại chính là ba mươi sáu triệu đôla một số tiền cực lớn.

Mà Diệp Thiên áp tiền mặt năm trăm ngàn Đô-la trên người Andre Abramovich, chỉ chớp mắt liền biến thành chín triệu, dựa theo quy định Nữ vương, số tiền kia sáng hôm nay là có thể đánh vào trong tài khoản Diệp Thiên chỉ định.

Nói cách khác, Diệp Thiên hiện tại đã được cầm bốn mươi lăm triệu đôla, một số tiền cực lớn như vậy, cho dù ở trong thế giới người Hoa cũng có thể danh liệt vào top 10, giống như Đường Văn Viễn, Diệp Thiên sợ là đều mãi mãi không bằng.

Điều này làm cho Diệp Thiên cũng có chút sóng lòng, chẳng bao lâu sau, hắn đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ đi đối đãi phú hào siêu cấp của Hồng Kông này, nhưng thay đổi trước mắt, trong tài sản của hắn, thế nhưng cũng có thể cùng những người đó ngang vai ngang vế.

- Việc này chờ trận đấu đêm nay của tôi xong rồi nói sau, dù sao thì phải là có mạng lấy tiền mà không tiêu được thì lấy làm gì!

Trong lời nói của Diệp Thiên khiến trong lòng hai người Chúc Duy Phong rùng mình, bọn hắn lại có thể đã quên Diệp Thiên đêm nay còn có một trận đại chiến sinh tử!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 639

Địa Ngục Ma Vương

Nếu Diệp Thiên thắng, như vậy đương nhiên mọi chuyện đều dễ nói, hiệp định của 3 người này tự nhiên có thể thực hiện một cách thuận lợi.

Nhưng nếu Diệp Thiên thua, như vậy Chúc Duy Phong nhất định sẽ phải đem quyền anh ngầm Thái Lan hoặc Nhật Bản nhường cho Đồng Thăng Hải kinh doanh, để trả thù lao cho việc Andre Abramovich xuất chiến, mặt khác nếu Diệp Thiên thua, đó cũng là sự kết thúc cho tính mạng của hắn.

Đối với Chúc Duy Phong mà nói, đây không khác nào một tai nạn, không nói đến việc nội bộ Tổng gia tuyệt đối không từ bỏ ý đồ, hắn còn không biết phải đi giải thích với Tổng Vi Lan như thế nào, nữ nhân một khi đã cố chấp, hậu quả nhất định vô cùng đáng sợ.

Mà với những lời Diệp Thiên nói ở trận đấu quyền trung kết, thì cuộc sống sau này của Đồng Thăng Hải sẽ không dễ chịu gì, bởi Diệp Thiên là đại lão được tôn trọng nhất trong các vai vế của Hồng môn, nếu vì việc hắn chiến đấu mà từ vong, thì với giao hảo của tân nhiệm môn chủ Hồng môn Đỗ Phi với Diệp Thiên, sợ là cũng sẽ không tha cho hắn.

- Diệp gia, ngài đừng nói đùa, nói không xa, chi cần ngài có thể thắng Andre Abramovich trên lời đài, thì đừng nói là Anthony Marcus, dù là Đường Long cùng William Vương năm đó sống lại, cộng lại cũng không là đối thủ của ngài, ngài nói xem, đúng không a?

Lời nói của Diệp Thiên khiến cho sự tươi cười trên mặt của Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải tắt lịm, tới giờ phút này bọn hắn mới nhận thức được, thanh niên trước mặt mới là nhân vật máu chốt quyết định thành bại, cái suy nghĩ trước đây, thật sự là có hơi vội vàng.

Theo lời Đồng Thăng Hải, William Vương cũng là người Trung Quốc, hắn là 1 trong ba người trong lịch sử toàn thắng tại đấu quyền ngầm, ở năm 1995, sống hơn sáu mươi tuổi, là một trong số ít những quyền thủ ngầm được chết già.

William Vương cả đời đánh qua 433 cuộc tranh tài, chiến tích là 433 thắng, trong đó 352 trận đánh gục đối thủ, với thành tích ấy, hoàn toàn xứng đáng là quyền thủ vĩ đại nhất trong lịch sử đấu quyền ngầm.

Andre Abramovich nhú mày? chúng ta có thể thi triển độ huyết thuật?

Diệp Thiên nghe vậy cười lạnh một tiếng, cũng không cảm kích, nếu có đại sư huynh ở đây, có lẽ có thể giúp hắn dùng tới phương pháp kia, nhưng là Diệp Thiên chính mình cũng không giám ở ngay sau gáy động tay động chân, chỉ cần hơi không cẩn thận, có thể khí huyết người vong ngay lập tức.

- Diệp gia, ... Vậy phải làm thế nào? Anthony Marcus cũng không dễ đối phó a!

Vốn cho là Diệp Thiên có thể sử dụng phương pháp của Andre Abramovich. Thì việc Diệp Thiên thắng Anthony Marcus đối với Đồng Thăng Hải không có chút nào lo lắng, nhưng bây giờ sau khi nghe Diệp Thiên nói, trong đầu của hắn không khỏi hiện ra bộ mặt dữ tợn của Anthony Marcus.

Trở thành quyền thủ Indonexia mới xuất hiện trong mười năm gần đây, Anthony Marcus thể hiện ra quyền thống trị lớn mạnh, những trận đấu mà hắn tham gia chính thức tuy rằng chỉ có 167 trận nhưng đại đa số là toàn thắng, hơn nữa hắn có 116 trận là hạ nóc ao đối thủ.

Trong mười năm nay Anthony Marcus còn tham gia hơn ba trăm quyền thi đấu phi chính qui, rất nhiều trận là đánh với nhiều người, và một trận trong số nhiều trận đó là đối diện với sáu gã đều cầm thiết côn, trong cuộc tranh tài đó Anthony Marcus đã đánh gục toàn bộ 6 người kia, thành tích của hắn danh hiệu Địa Ngục Ma vương" cùng với " Ma vương Giết người " và nhiều danh hiệu!

Có thể nói trên các đài đấu hiện tại, chỉ cần Anthony Marcus xuất hiện. Tất cả các quyền thủ tham gia đều có cảm giác run rẩy, thậm chí những người đã xem qua những trận quyền siêu đẳng của Anthony Marcus đang nhìn thân ảnh sau của hắn không kìm nổi sự run rẩy.

- Lão Đồng, biết thì tốt rồi, đừng lấy việc rườm rà này tới quấy rầy tôi.

Diệp Thiên nhìn thấy bộ dạng Đồng Thăng Hải, lắc đầu nói:

- Được rồi, các ông đều đi ra ngoài đi, lúc ăn cơm tối lại đây gọi tôi. Tôi muốn yên tĩnh một chút!

Quyền lực công kích của boxing ngấm vượt xa tưởng tượng của Diệp Thiên, cho dù lấy tu vi của hắn, nhưng chỉ cần một cước thật mạnh vào vị trí hiểm thì chỉ có kết cục là chết tại chỗ, cho nên Diệp Thiên cũng không dám khinh thường, hắn muốn điều chỉnh tinh thần của mình thành trạng thái tốt nhất, buổi tối tiếp đón tiến hành cuộc chiến.

Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải cũng biết rõ tính quan trọng của trận chiến tối ngày hôm nay, cũng không dám nhiều lời lập tức thối lui ra khỏi phòng Diệp Thiên.

Đến khoảng 7 giờ tối, Diệp Thiên mới từ phòng đi ra, đã đợi trước cửa mấy tiếng, Chúc Duy Phong, Đồng Thăng Hải, Diệp Thiên ba người bọn họ xuống phòng ăn ăn 1 chút.

Diệp Thiên ăn cũng không nhiều chỉ là hoa quả với một số thực phẩm bổ sung thể lực, trước khi tiến hành tranh đấu ăn no sẽ khiến con người ta trở nên chậm chạp, nên một vài tuyển thủ trừ một số dung dịch dinh dưỡng và uống nước ra thì 1 ngày không ăn bất kì loại gì cả.

Đến khoảng 8h30 tối, Diệp Thiên và Chúc Duy Phong cùng vào sân đấu Nữ vương, sân quyền dùng lần này so với hai ngày trước có điểm không giống, 4 tầng hầm của nữ vương này là một nơi có diện tích không rộng nhưng vô cùng kín đáo.

Mà đài quyền cũng không phải bốn phía có dây thừng mà biến thành một cái hàng rào sắt quy cách thể tích chính quy, loại quyền đài này đầy sự ngụ ý trong đó, tự nhiên không chết không thôi, chỉ có 1 phương còn sống từ bên trong đi ra.

Đây là Clemente Sen đặc ý nghĩ ra, bởi vì hôm nay sẽ có một đối chiến trong lưới sắt giữa những người có thân phận giống nhau, loại này sẽ kích thích cảm giác mạnh, làm cho các phú hào nhiệt huyết sôi trào.

Đương nhiên, hành động lần này của Clemente Sen còn có mục đích khác, chính là phòng ngừa có người trong đấu trường nói tục với Diệp Thiên, thật sự sẽ bị Diệp Thiên thủ tiêu, ngay cả bọn hắn ký tên khế ước sinh tử, vậy đối với Nữ vương hào mà nói cũng là một việc cực kỳ phiền phức.

Có cái lưới sắt này coi như làm hòa hoãn xung đột, đến lúc đó bọn chúng có thể dụng tốc độ nhanh nhất để tổng những khách nhân mắng chửi người ra ngoài, mà tránh được những khách quý bị những sự việc phát sinh ngoài mong muốn bị tổn hại ở tàu Nữ vương.

Sau khi đợi đám người ngồi vào chỗ, lục tục có người ngồi vào bàn, tính cả phòng sân bãi này có thể chứa tổng cộng 280 khách, trong 10 phút ngắn ngủi, những chỗ này đều được mọi người ngồi đầy.

Nhưng người không sợ chết thật là nhiều nhỉ?

Có khách quý cùng với thân phận đồng thời là quyền thủ, Diệp Thiên cũng không cần đứng ở trong phòng nghĩ.

Nhìn thấy nam nam nữ nữ trong đấu trường, trên mặt Diệp Thiên lộ ra thần sắc giễu cợt và điên cuồng, thực nghĩ cái lưới sắt này có thể đỡ nổi hắn? Nếu trong đấu trường này có người dám phát ngôn xỉ nhục hắn, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ làm cho Clemente Sen lão nhân này chấn động lớn.

Trên thế giới này, bất kể người thành công trong lĩnh vực nào đều cần có sự thiên chấp điên cuồng, và Diệp Thiên cũng đang ở trong trạng thái này, để đi xa hơn trong cái ngành võ đạo này hắn đã đánh cược với tính mạng của chính mình

Đến tính mạng của mình cũng không thêm đếm xỉa đến, Diệp Thiên tất nhiên cũng không thêm để ý đến tính mạng người khác, hẳn lúc này hắn ta và các quyền thủ khác đều như nhau, trong lòng chỉ có dã thú muốn xé tan các đối thủ của mình thành từng mảnh nhỏ.

- Các tiên sinh, các nữ sĩ, tôi tin tưởng mọi người trong lòng đều cũng có một chút sợ hãi nhỉ?

Lúc 9 giờ, Clemente Sen xuất hiện ở giữa cái lưới sắt, dùng ngữ điệu chêu chọc:

- Dám ký khế ước sinh tử tại địa ngục Ma Vương trong trận đấu Anthony Marcus, tôi không thể không khâm phục sự dũng cảm, được rồi, bây giờ chúng ta sẽ hiểu biết một chút về tư chất và tỉ lệ đặt cược của cuộc đối chiến song phương

Mặc dù 12h trước lúc đó Clemente biết tính danh các đấu thủ của mình, nhưng công bố trước công chúng thì bây giờ mới tiến hành.

Lúc mà màn hình lớn ở giữa sân bùng sáng lên, cũng là lúc có một người cao to chừng một mét tám, làn da ngăm đen, trường lên một bộ mặt Á Áu lẫn lộn xuất hiện, ở trước mặt của hắn là một quyền thủ có dáng người cao hơn hắn.

Hình ảnh rất ngắn, khoảng mười giây sau đứng trước mặt Anthony Marcus là một quyền thủ cao mã đại, tất nhiên là quì xuống trước Anthony Marcus xin chào thua, cũng không thể tiếp tục đứng dậy.

Hình ảnh vừa chuyển Anthony Marcus lại điên cuồng đá mạn sườn, trực tiếp khiến cho đầu đối thủ của hắn như nổ tung ra, hình ảnh như vậy liên tiếp xuất hiện vài chục lần, Anthony Marcus dung thủ pháp công kích đơn giản nhưng hiệu quả, hơn nữa lại thể hiện ra một loại bạo lực tới cực điểm mỹ cảm.

Cái siêu cấp ở đây là mặc dù các phú hào biết đây chỉ là hình ảnh tư liệu nhưng nhin không nổi, vẫn lớn tiếng xông vào cả lên, Anthony Marcus đã đem sự thẳng lên của kẻ sát nhân trở thành một kĩ xảo, chẳng qua đối thủ do năm đó bị hắn dùng tay không giết chết gấu ngựa, đổi thành người tươi sống mà thôi.

Cái thể nghiệm của bạo lực đến trình độ cực cao, là rất nhiều người cả đời cũng chưa từng trải nghiệm qua, nhìn thấy cảnh tượng chết chóc này mọi người xung quanh cảm thấy hooc-môn tuyến thượng thận bị kích thích phân bố nhanh hơn, miệng đắng lưỡi khô, trằn đầu bắt đầu tiến hành.

Đây là đối thủ vĩ đại nhất trên thế giới trong mười năm gần đây Anthony Marcus, đúng, chính là vĩ đại nhất, không ai, Tyson ... gì đi chăng nữa so với hắn ta, tất cả đều là cận bã, Marcus có thể cho óc bọn họ ra đá hết.

Hình ảnh Anthony Marcus chiếu chừng 5, 6 phút, sau đó các hình ảnh được tắt đi, giữa lưới sắt lại xuất hiện hình ảnh của Clemen Sen với lời nói mang đầy tính kích động, không ngừng kích thích lên thần kinh mọi người.

- Clemente, không cần tiếp tục thừa nước đục thả câu, một người quyền thủ khác là ai, chúng ta muốn xem tư liệu của hắn, còn tí lệ đặt cược ngày hôm nay!

Clemente Sen còn chưa nói xong, đã bị mọi người trong hội trường cắt đoạn, bọn họ đang rất muốn biết rốt cuộc người đó là ai mà có dũng khí như vậy, dám đến khiêu chiến với Anthony Marcus? Hơn nữa người này lại không phải quyền thủ chợ đen, mà là một quý tộc giống như bọn họ.

Xem ra với những người này, người sắp sửa xuất chiến mà gọi là quý tộc, quả thật là một người bị bệnh thần kinh, chạy đến trên đài đấu ngằm tìm đến cái chết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 640

Trận Chiến Thế Kỳ

Phải biết rằng, trên thế giới này, có rất nhiều phú hào dở hơi.

Nhưng với đại đa số mà nói, bọn họ cực kì tò mò về thân phận của Diệp Thiên, cho nên đó là lí do thúc dục lên Clemente muốn sớm nghĩ tới một vị mà có gan cùng Địa ngục trần gian tiến hành quyết đấu sinh tử.

Được, tôi sẽ giới thiệu một chút về quyền thủ xuất hiện lần này.

Clemente lần này không có thừa nước đục thả câu, mà là đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Cậu ta an vị ở bên cạnh mọi người, tên của cậu ta là Diệp Thiên, đến từ Trung Quốc thần bí.

- Phía bên gia tộc mẹ của Diệp Thiên là gia tộc truyền thống trên trăm năm ở Trung Quốc, mà mẹ của cậu ta cũng là một nhà doanh nghiệp nổi tiếng của nước Mỹ, tôi tin rằng rất nhiều người đều nghe qua tên của bà Tổng này, cho nên, Diệp Thiên là một vị quý tộc chân chính.

Clemente sờ dĩ không ngừng cường điệu thân phận của Diệp Thiên đó là bởi vì người nước ngoài nhận thức điều này, ở nước ngoài người có tiền rất nhiều, nhưng vừa có tiền lại vừa có địa vị, điều này thể hiện rõ bọn họ không giống người thường, điều này cũng là nguyên nhân chủ yếu của các chức vị đáng tiền ở các quốc gia.

- Không ngờ là con trai của Tổng phu nhân, hẳn còn ít tuổi?

- Thượng đế, bà Tổng xinh đẹp thậm chí có con trai ư? Tôi nghĩ lòng tôi tan nát mất.

- Con trai bà Tổng có phải là có tật xấu hay không, vì cái gì muốn chạy đến nơi đây đến đây tự sát?

Phải nói rằng danh tiếng của Tổng Vĩ Lan ở giới thượng gia Mĩ quốc thật sự là vang dội, đây là nơi mà các phú hào siêu cấp đến từ khắp nơi trên thế giới, lại có hơn phân nửa là đều nghe qua tên bà, mà trong đại bộ phận nửa số người này thậm chí một nửa là quen biết với Tổng Vĩ Lan, hơn nữa cũng đã giao tiếp qua.

Nếu không phải tín hiệu điện thoại di động trong quyền trường bị chặn, không biết chừng những người bạn tốt của Tổng Vĩ Lan cầm điện thoại gọi cho mẹ của Diệp Thiên rồi, cũng không thể dương mắt nhìn con trai của bạn tự sát được?

Theo âm thanh của Clemente, một ngọn đèn măng liệt thẳng tắp bắn vào giữa bữa tiệc khách quý, một bộ y phục luyện công màu trắng Diệp Thiên từ chỗ ngồi từ từ đứng lên, hai mắt khép hờ với vẻ mặt kiên cường mạnh mẽ.

- Người này không giống như là kẻ điên a?

- Vâng đúng, thật là người thanh niên đầy tinh thần, vì cái gì mà muốn tự sát đây?

- Các ngươi không thể đoán hẳn là Đường Long thứ hai sao? Phải biết rằng, thời gian tôi nhìn thấy Đường Long năm đó, hẳn so với nam nhân này cũng không lớn hơn mấy tuổi.

Nhìn thấy trong mắt của Diệp Thiên hiện lên rõ ràng như núi Lữ Sơn, trong quyền trường lại sôi nổi, ngoài cái dáng vẻ mà nhiều người chú ý đến Diệp Thiên còn có cả bộ dạng mi thanh mục tú. Lại không giống là bệnh thần kinh, một vài phú hào siêu cấp nhất thời có chút không hiểu.

Ngọn đèn chỉ là chiếu một chút bên cạnh Diệp Thiên rồi vụt tắt, trong bóng đêm vang lên thanh âm của 1 người:

- Clemente, nếu là đánh cuộc, tôi muốn biết tỉ lệ đặt cược trận này là bao nhiêu?

Người nói câu này là một đại vương cao su ở châu Mỹ. trong cuộc đấu giữa Andre Abramovich và Glasgow Quindt hẳn đã thua mười tám triệu đô la, hôm nay đang rất muốn thắng nên hẳn chẳng cần biết Diệp Thiên là con trai của ai?

- Diệp Thiên thắng 1 ăn 5, Anthony Marcus thắng một ăn 0. 8, căn cứ hiệp thương, chur vị ở đây, đặt tiền thấp nhất là 1 triệu đô la. Tất cả phải hiệu quy củ của Nữ Vương, mỗi người chỉ có thể đặt cho một người, đây là thời gian cho chur vị nghiên cứu.

Đánh bạc tại Nữ Vương khác đồ pháp tại Thái Không, mỗi người chỉ có thể căn cứ vào phán đoán của mình đặt cho một quyền thủ, điều này ngăn cản các siêu cấp phú hào lợi dụng tỉ lệ đặt cược để giờ trò gian lận.

Nếu không, như cuộc tranh tài ngày hôm qua, Andre Abramovich tỉ lệ đặt cược là 1 và 18, mọi người có thể đặt cửa cho cả hai phe. Như vậy mọi người sẽ ít nhất là hòa, Nữ Vương tất nhiên sẽ không để chuyện này xảy ra.

- Clemente, Diệp Thiên là bên nhận khiêu chiến, người cung cấp chiến tích của cậu ta đi?

Dưới đài một người hô:

- Không có chiến tích của hắn, chúng ta làm sao có thể phán đoán thắng bại đây?

Trận đấu ngày hôm qua đã gây sự chú ý lớn. Làm cho tất cả mọi người cẩn thận hẳn lên.

Tuy rằng trong lòng có một chút xem thường Diệp Thiên, nhưng khi tới thời điểm. Bọn hắn đều trở nên nghiêm túc hẳn lên, không ai có thể vượt qua được sự hấp dẫn của đồng tiền, đây là cơ hội kiếm tiền của bọn họ, tạo ra của cải lớn như vậy từ sự rèn luyện hàng ngày.

Nghe được câu hỏi của người nọ, Clemente nói:

- Diệp Thiên từng trong trận đấu quyền tại Trung Quốc, dùng vũ khí chặt đứt tứ chi của cao thủ Nhật Bản Đặng Thác Hải, đây chỉ là một chút tư liệu trận đấu quyền ngầm của hắn, không có bất kì hình ảnh nào, tôi chỉ có thể cung cấp cho mọi người như vậy thôi.

- Đánh nhau bằng vũ khí? So với đánh nhau tay không sự kích liệt không giống nhau a!

- Đúng à, dùng binh giới, chưa chắc ta không đã lợi hại, người trẻ tuổi kia có chút huyền bí.

- Khó mà nói, xem bộ dáng người trẻ tuổi kia mi thanh mục tú, thể nhưng có thể đem tứ chi của người khác chặt đứt, cũng phải là loại người tâm ngoan thủ nạt, nếu khoogn sẽ không giám cùng Anthony Marcus đối chiến.

Clement vừa nói dứt lời, trong tràng lại vang lên tiếng nghị luận.

Clemente cung cấp tư liệu không phải nhiều, nhưng cũng khiến mọi người hiểu ra một số việc, điều đó có nghĩa Diệp Thiên không phải người điên, tối thiểu hắn cũng từng tham gia những trận đấu quyền ngầm, hơn nữa cũng từng thắng qua đối thủ Nhật Bản.

- Tốt lắm, xin mọi người tập trung chú ý, trận đấu sẽ bắt đầu sau 10 phút nữa!

Clemente vừa nói xong, từ trong phòng chờ một phía bên lối đi ra một người, đối với trận đấu hôm nay đã tràn ngập mong chờ.

Tuy nhiên không biết vì sao, Clemente lại có cảm giác Diệp Thiên có thể sống tới phút chót, cho nên sau khi hắn đi xuống khỏi đài đấu quyền, trên màn hình lớn trong phòng bắt đầu truyền lên hình ảnh Anthony Marcus đánh gục đối thủ mà không một chút ảnh hưởng, không biết có phải Clemente cố ý dẫn dắt mọi người theo lối suy nghĩ này hay không.

- Mẹ nó, , Clemente có ý tứ gì a, đây chẳng phải là đang tạo áp lực tinh thần cho Diệp Thiên sao!

Sau khi Đồng Thăng Hải nhìn thấy những hình ảnh trên màn ảnh lớn, nhin không được mắng lên, mặc cho ai là hình ảnh bị đánh gục, trong lòng luôn sẽ lưu lại một sự ám ảnh.

- Không sao, đây là hắn đang tạo động lực cho tôi.

Diệp Thiên bỗng nhiên lắc lắc đầu, lên tiếng nở nụ cười, hàm răng chính tề trắng bóc, trong bóng tối ánh lên vẻ chói mắt dị thường, chứng kiến cảnh này Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải trong lòng đột nhiên rung cả mình, giống như người đang ngồi bên cạnh không phải là Diệp Thiên, mà là một con quái vật tiền sử.

- Diệp Thiên, hai anh em chúng ta cũng đặt cược thế nào?

Nhìn thấy người bên cạnh đều ở rơi xuống tiền đặt cược, trong lòng Chúc Duy Phong không khỏi ngửa lên, chứng kiến bộ dạng Diệp Thiên như vậy, nếu không mua Diệp Thiên thắng, chẳng phải là rất có lỗi với chỗ tiền đặt cược sao?

- Mẹ nó, ta đánh cuộc, thắng tiền chia tôi phân nửa!

Diệp Thiên trừng mắt nhìn Chúc Duy Phong, ánh mắt mang theo một cổ sát khí điên cuồng, Chúc Duy Phong vội vàng rụt cổ nói:

- Đừng nói một nửa, thắng toàn bộ cho cậu đều được!

- Đúng vậy, Diệp Thiên, lần này tôi cũng mua hai triệu!

Trong trận đấu với Andre Abramovich, Đồng Thăng hải không đặt, nhìn thấy Chúc Duy Phong thắng tới 18 triệu Đô-la, trong lòng hắn rất hối hận, tất nhiên là sẽ không chịu bỏ qua cơ hội lần này.

- Tất cả cho tôi một nửa!

Diệp Thiên luôn biểu hiện tư vấn có lễ, nhưng không biết vì sao lúc này lại trở nên bá đạo dị thường, ánh mắt kia Đồng Thăng Hải

chỉ đào qua, tuy rằng sát khí không phải là đối với hắn, nhưng cũng khiến cho Đồng Thăng Hải một trận lông tóc dựng đứng, giống như Diệp Thiên đã mọc thêm ba đầu sáu tay biến thành quái dị vậy.

Mười phút thời gian nói dài không dài, bảo ngăn không ngăn, một số lượng tiền đất cược thông qua máy tính tập hợp lại với nhau, và mới trở lại văn phòng nhìn thấy mấy con số này, trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh sợ.

- Ba trăm hai mươi tỷ Đô-la!

Ba trăm hai mươi tỷ Đô-la, nói cách khác, hơn 200 người trong tràng dường như toàn bộ đều đặt cược, hơn nữa thậm chí có người ném xuống không chỉ một triệu.

Cuộc tranh tài ngày hôm qua của Andre Abramovich tiền đặt cược hơn một trăm triệu, đã là một con số cao kỷ lục trong lịch sử đấu quyền ngầm, mà ba trăm hai mươi tỷ cái số này đã vượt xa con số ngày hôm qua, hơn nữa sợ là sau này cũng rất khó bị đánh vỡ.

Cổ nén kích động trong lòng, Clemente dùng ống nghe điện thoại hướng tới người chủ trì trong tràng phát lệnh bắt đầu trận đấu, nhất thời một đạo ánh sáng mạnh chiếu vào cái lưới sắt đan trên lò đài.

- Các vị tiên sinh, thưa quý ông quý bà, sau đây chúng tôi xin mời quyền thủ vĩ đại nhất mười năm trở lại đây "Cổ máy giết người", "Địa Ngục Ma vương" danh hiệu Anthony Marcus!

Trong lúc người chủ trì xưng tên Anthony Marcus, đem tiếng cuối cùng ngân phi thường dài, theo tiếng ngân của hắn, một ánh đèn chiếu sáng vào con đường an toàn, một thân hình cao lớn, làn da ngăm đen, tóc cuộn lên Anthony Marcus, cuối cùng đã lộ diện.

Anthony Marcus là tướng mạo điển hình của người Indonesia, hần để thân trần, hai khối cơ ngực lớn dị thường, cả người nhìn qua làm cho người ta một loại cảm giác vô cùng cứng rắn, trên người dường như không có một chút dư thừa.

Hai cái đùi của hắn phi thường tráng kiện, theo mu bàn chân lên phía trên, thậm trí một sợi lông tơ cũng không nhìn thấy, cặp ống đồng ngăm đen như kim chúc, đây là Anthony Marcus, mỗi ngày điên cuồng đá cây cột kim chúc nên mới có hiệu quả như vậy.

Chậm rãi bước lên đài, Anthony Marcus hơi hơi nhắm hai mắt, thích ứng với lưới sắt bên dưới, đối với một quyền thủ kinh nghiệm phong phú mà nói, 1 sơ sẩy ngổ cũng có thể tạo thành hậu quả chết người.

"Phía dưới xin mời đến từ Trung Quốc thân bí quyền thủ, Diệp Thiên !"

Sau khi đợi cho Anthony Marcus tiến vào đến trên lối đài, thanh âm của người chủ trì lại vang lên, theo hắn kêu la, Diệp Thiên từ trên ghế salon đứng lên, hắn cũng không có chạy, mà từng bước từng bước, chậm rãi đi vào bên trong lưới sắt.

Tuy nhiên ngay khi Diệp Thiên một chân bước vào lối đài thì đôi mắt đang khép hờ của Anthony Marcus, bỗng trừng lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 641

Trận Chiến Thế Kỳ (Trung)

Anthony Marcus là một người học viên ở trại huấn luyện Seberia thành công nhất, lúc trước hắn trải qua không như thế nào không có ai biết, nhưng biểu hiện của hắn khi hắn đang ở trại huấn luyện Seberia và sau đó, cũng chấn kinh thế nhân.

Ở trại huấn luyện, Anthony Marcus có thể tay không xé xác một con gấu ngựa, ở nơi băng tuyết Seberia kia, Anthony Marcus chính là vương giả, hắn có khả năng phát hiện nguy hiểm như động vật.

Ngay khi Diệp Thiên mới vừa bước vào đến trên lối đài, Anthony Marcus phía sau lưng đột nhiên cảm thấy một cỗ cảm giác lạnh, như năm đó ở Seberia bị bảy sói theo dõi.

Đó là lúc Anthony Marcus mười ba tuổi, hắn bị đi đày đến Seberia, gặp 5 con sói Seberia, đó cũng là một lần Anthony Marcus cách cái chết gần nhất.

Dùng tất cả vốn liếng sức lực, cắn chết một con sói cuối cùng, Anthony Marcus đã sống, nhưng cũng là hấp hối.

Ở trại huấn luyện Seberia không nuôi kẻ vô dụng, một thân đầy thương thế, Anthony Marcus đã bị bỏ rơi, nhưng làm cho người ta kinh ngạc chính là, qua ba ngày, hắn lại ương ngạnh trở lại.

Trải qua lần sinh tử này, tựa hồ khiến Anthony Marcus thức tỉnh, hắn ở trại huấn luyện, trở nên dị thường hung tàn, năm năm sau, hắn đã có thể đánh ngã cả trại huấn luyện Seberia.

Thấy Diệp Thiên trước mặt quần áo áo trắng, Anthony Marcus trừng mắt, rồi lại hơi hơi híp mắt lại.

Cùng người khác bất đồng, Anthony Marcus càng thêm tin tưởng nội tâm cảm thụ của mình, cũng không bởi vì Diệp Thiên tuổi còn trẻ mà khinh thường hắn. Phải biết rằng, năm đó khi hắn xuất đạo, tuổi tác so với Diệp Thiên cũng không lớn hơn mấy.

Diệp Thiên gây cho hắn loại cảm giác nguy hiểm, đều không thua gì hắn đã trải qua năm mươi ba tuổi đó, điều này làm cho Anthony Marcus đã đánh boxing ngầm mười năm, lại một lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là sợ hãi.

Đến kề cận cái chết, nội tâm sớm trở nên tê liệt, Anthony Marcus rất cuộc tìm được một tiểu tử có thể uy hiếp được mình, điều này làm cho chỗ lồng ngực của hắn như là bị đẩy lên một mối lửa, trong lòng dần dần nóng lên.

Đứng ở trên lôi đài như cái nhà giam. Diệp Thiên đã đánh giá Anthony Marcus, khi đối phương đem ánh mắt quét ở trên người mình, Diệp Thiên cũng cảm thấy da đầu một trận run lên. Giống như lưỡi độc xà liếm trên cổ chính mình.

- Cao thủ!

Diệp Thiên toát ra một cái ý niệm như vậy trong đầu, sắc mặt không khỏi trở nên ngưng trọng lên.

Diệp Thiên xuất đạo những năm gần đây, gặp qua thầy tướng gà mờ bày trận, đối chiến qua độc thuật Thái Lan, nhưng chưa bao giờ có một người, có thể cho hắn áp lực lớn giống như Anthony Marcus trước mặt này.

Dáng người dũng mãnh, Anthony Marcus đứng ở nơi đó, toàn thân tựa hồ không có chút sơ hở nào, mà khí huyết mênh mông trên người hắn kia, so với mình cũng không khác nhiều, điều này làm cho Diệp Thiên khiếp sợ rất nhiều, nhưng trong lòng cũng mơ hồ có chút hưng phấn.

Tục ngữ nói kỳ phùng địch thủ có ngày gặp, người trên thế gian có thể làm đối thủ của Diệp Thiên, chưa ai hơn Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn.

Nhưng bọn hắn cũng đã là ông lão rồi, tranh chấp cùng bọn họ, Diệp Thiên thắng không cần dùng võ. Hơn nữa quan hệ sư huynh đệ, cũng không chấp nhận đối chiến sinh tử.

Nhưng Anthony Marcus trước mắt thì bất đồng, hắn chính là vì giết người mà sinh tồn, cố tình liều mạng cùng Diệp Thiên, điều này làm cho nhiệt huyết ở sâu trong nội tâm Diệp Thiên, bắt đầu sôi trào lên.

Khi Diệp Thiên tiến vào đến trên lôi đài. Từ trần nhà hạ xuống một tấm lưới sắt, tiếng chuông tùy theo đó vang lên, trận đấu đã bắt đầu.

Nhưng biểu hiện hai người, cũng khiến những người vây xem có chút hiểu không rõ, bởi vì kịch liệt đối chiến trong tưởng tượng

cũng chưa tiến hành, Diệp Thiên cùng Anthony Marcus đang không ngừng đánh giá đối phương.

- Cút chó, vì cái gì còn chưa đánh?...

- Donny, cảm miệng của ngươi lại, trước mắt ngươi chính là kẻ ước sinh tử đấy!

Trong hội trường có người tính khí nóng vội, đã nhìn không được chuẩn bị chửi ầm lên, nhưng nói mới ra khỏi miệng, đã bị người bên cạnh bịt lại.

Người Mafia Italy bị người khác nhắc nhở, không khỏi phần nộ ngậm miệng lại, nếu vì hấn lỗ lời mà ở trong này bị người ta giết chết, tin rằng trên thế giới này sẽ có rất nhiều người vỗ tay hô hay.

Nhìn Diệp Thiên bày tám thước phía trước, thanh âm của Anthony Marcus vang lên:

- Ngươi rất mạnh, mạnh phi thường!

Đây là lần đầu tiên kể từ khi Anthony Marcus đánh quyền anh ngầm, lựa chọn không chủ động tiến công ở trên lời đài, phải biết rằng, trong những trận đấu trước kia, hấn chưa từng nói chuyện cùng đối thủ một chữ, như gió thu cuốn hết lá vàng đánh bay đối thủ ra khỏi quyền đài.

Nhưng giờ phút này, Anthony Marcus không dám, bởi vì hấn hiểu được, đối thủ đang đối mặt với mình, không cẩn thận thì bất kỳ một chút liều lĩnh đều cũng cho mình một đả kích trí mệnh.

- Ngươi cũng rất mạnh!

Diệp Thiên hai chân một trước một sau, cả người nhìn như thực thả lỏng, kì thực sớm đã đề phòng.

Diệp Thiên có thể cảm giác được, đối phương ngoài giống như là một người nhưng mà trong là Mãnh Hổ, chỉ cần mình lộ ra một tia sơ hở, đối phương nghênh đón như gió bão mưa rào công kích, một khi khinh thường, nói không chừng thật sự bị mất mạng nhỏ ở nơi này.

Vừa đề cao phòng bị, Diệp Thiên vừa hỏi:

- Ta thật sự vô cùng khó mà lý giải, ngươi làm như thế nào đem khí huyết tu luyện mạnh như thế? Ngươi tu tập yoga Ấn Độ sao?

- Khí huyết? Ta không hiểu lời của ngươi.

Anthony Marcus lắc lắc đầu, nói:

- Ta cũng không cần luyện tập qua yô-ga, ở boxing ngầm, không cần cái loại võ công này, trong này... Chỉ tôn trọng tiến công!

Không biết vì cái gì, khi Anthony Marcus đối mặt Diệp Thiên, nói chuyện đặc biệt lớn tiếng.

- Ta từng bị bảy sói vây quanh, đi quấy nhiễu gấu ngựa ngủ mùa đông, bàn tay trần giết chết hổ Seberia, có lẽ, đây là nguyên nhân ngươi cảm giác ta rất mạnh!?

Thanh âm của Anthony Marcus có chút trầm thấp, như là đang hồi tưởng lại mình trước kia, trong mắt hiện ra một tia hoang mang, hẳn không biết, chính mình sớm công thành danh toại, vì sao lại chậm chạp không chịu rời khỏi quyền đài.

- Chiến sĩ, sẽ chết ở trên chiến trường!

Diệp Thiên nhìn ra mê hoặc trong mắt đối phương, nhưng hẳn không nhân cơ hội công kích Anthony Marcus, mà là nói nhắc nhở một câu.

- Ừ đúng, chiến sĩ, sẽ chết ở trên chiến trường!

Anthony Marcus cả đời giết chóc vô số, riêng chết ở dưới chân hắn liền có mấy trăm người, sau khi bị Diệp Thiên một câu này làm tỉnh lại, nhất thời hồi phục.

- Đến đây đi!

Tựa hồ cảm nhận được nội tâm chính mình suy yếu, trong miệng Anthony Marcus phát ra một tiếng rít gào, hai chân giống như bướm vờn hoa trượt về phía trước, loại bộ pháp này, sợ là quyền Vương Ali gặp phải đều cũng cảm thấy không sánh bằng...

- Mẹ nó, nhanh như vậy?

Tuy rằng sớm có đề phòng, nhưng Diệp Thiên cũng không nghĩ Anthony Marcus tiến công hung mãnh như thế, thấy hoa mắt, chỉ cảm thấy huyết Thái Dương bên trái thỉnh thoảng nhảy, một loại cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng.

Căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa, cũng không có thấy rõ động tác đối phương, chân phải Diệp Thiên lui về sau, thân hình đột nhiên thấp đi xuống, đỉnh đầu chột lạnh, tóc của hắn chuẩn bị dựng thẳng lên.

Lấy chân trái làm điểm chống đỡ, hiệu lệnh rút quân chân phải đột nhiên bay vòng một cái, thân thể Diệp Thiên kề sát đất, hung hăng đá hướng về phía chân trái Anthony Marcus. Đến mà không hướng cũng phi lễ, Diệp Thiên cũng không phải là đứng ở nơi đó bị người đánh.

Lực của Anthony Marcus chủ yếu đều ở trên đùi, tự nhiên không dám để bị Diệp Thiên đá trúng, vội vàng nhảy lùi lại tránh, trong mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn Diệp Thiên.

Vừa rồi công kích hắn, trong một giây đồng hồ liên tiếp đá ra ngoài bốn cái, đây cũng là trạng thái cao nhất của Anthony Marcus, vốn cho là ít nhất có thể bức Diệp Thiên lấy tay đón đỡ, không ngờ bị Diệp Thiên né rất mau...

- Tốt, lại đến đi!

Vừa rồi cái cảm giác sinh tử trong nháy mắt, khiến Diệp Thiên cảm thấy một loại thể nghiệm chưa từng có kích thích.

Bởi vì thực lực đối thủ rất gần hắn, năng lực cảm ứng cũng trở nên thấp hơn, khả năng đối địch Diệp Thiên ngày trước lớn nhất, lúc này trong chiến đấu tác dụng cũng không phải rất lớn.

Diệp Thiên dâng lên một tia thấu hiểu trong lòng, hắn biết, muốn từ lời đài này còn sống đi ra ngoài, muốn sinh mệnh vẹn toàn, hắn không thể không giảm lên xác đối phương.

Lần này Diệp Thiên không đợi Anthony Marcus động thủ, mà dùng động tác của đối thủ vừa rồi, một bước vọt tới phía bên phải Anthony Marcus, đùi phải hung hăng đánh đi ra ngoài.

Mặc dù không giống như Anthony Marcus, được qua những năm tháng khổ luyện, nhưng Diệp Thiên một cước này thêm vào chân khí, như là đột phá vận tốc âm thanh, phát ra tiếng rít roi quật ở trong không khí.

Không tránh né như Anthony Marcus phía trước, Diệp Thiên tiến công bất đồng, quan trọng nhất chính là lấy công đối công, tuy rằng Diệp Thiên một cước này sắc bén vô cùng, Anthony Marcus vẫn nhờ cảm giác giơ chân trái lên, hung hăng va chạm cùng Diệp Thiên.

Hai chân giao kích, phát ra "Oành" một tiếng nổ nặng nề, lưới sắt chắn trụ trên lòi đài đều không ngừng run rẩy, hai thân hình vừa chạm vào lập tức phân, bay nhanh lại hai bên quyền đài.

Nhưng trận chiến đấu, cũng đến đây bắt đầu phát hoả, hai người tách ra, chưa nghĩ ngợi chinh đốn chút nào, lại cùng nhau vọt tới, Anthony Marcus hung mãnh đá dưới xương sườn Diệp Thiên.

Lần này Diệp Thiên cũng không né tránh, lấy chân đối chân, hai người lại một lần giao kích, tuy rằng theo trên màn hình lớn nhìn không ra vẻ mặt hai người, nhưng song phương đối chiến đều biết, lực lượng của bọn họ không kém bao nhiêu.

- Đến đây đi!

Thử tính hai cước đá ra, Anthony Marcus lộ ra tính khí, sau khi cảm giác được mình có thể tiếp nhận được lực của Diệp Thiên, Anthony Marcus quyết định dùng tiến công phá hủy đối thủ.

Nhanh như gió táp mưa rào, hai chân luân phiên đá hướng Diệp Thiên, một cước trước so với một cước sau lực lượng lớn hơn nhiều, Diệp Thiên hơi lộ thân thể gầy yếu, giống như là chiếc lá con thuyền cô độc trong biển rộng, lúc nào cũng có thể bị sóng lớn nuốt chửng.

- Răng rắc!

Một tiếng khung xương gãy truyền ra, Diệp Thiên vừa rồi dùng cánh tay trái chặn đối phương, cũng không thể hoàn toàn hóa giải lực lượng kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 642

Trận Chiến Thế Kỷ (Hạ)

Anthony Marcus một cước có thể đá gãy trụ sắt 27 tấn Anh, ba cước có thể không khoan nhượng đá chết một con gấu ngựa, lực hấn chân rất lớn, đã phát hiện tiềm năng cơ thể tới đỉnh điểm.

Cho nên ngay cả Diệp Thiên trút lên cánh tay trái chân khí liên tục, muốn dùng hóa giải sức mạnh khi bị đánh trúng, nhưng chỗ cánh tay trái vẫn phát ra tiếng vang "Răng rắc", các đốt ngón tay đau xót, dĩ nhiên là không dễ chịu.

Thân thể Diệp Thiên lao đảo thối lui bên phải, cùng lúc đó, trong đầu hấn bỗng nhiên hiện lên một tia tinh táo, bộ vị sườn phải cảm giác được một cơn đau đốn, Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, dưới chân trụ lại đứng lại cho vững.

Không gì hơn cái thứ nhất này, cánh tay trái Diệp Thiên tiếp nhận lực lượng càng lớn, hấn cảm giác được không chỉ là sai khớp, sợ là xương cốt cánh tay trái cũng muốn nứt ra rồi.

Trong miệng phát ra nhất tiếng kêu đau đốn, thân thể Diệp Thiên gục xuống phía dưới, đỉnh đầu truyền đến thanh âm của gió mạnh đảo qua, Anthony Marcus đã đánh về phía sườn phải hấn một cước.

Ở thi đấu boxing ngầm, hai người thực lực tương đương nhau, so đấu đúng là rất khí thế, không phải gió xuân áp đảo Tây Phong chính là Tây Phong áp đảo gió xuân, Diệp Thiên biết, với kinh nghiệm phong phú, Anthony Marcus tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội chiếm thượng phong lần này.

Cho nên khi cúi người xuống, đồng thời, chân phải Diệp Thiên giống như con mèo vẩy đuôi từ đỉnh đầu của mình văng ra ngoài, đúng lúc chân trái Anthony Marcus đá ra, đem trọn cái sườn trái đều lộ ra.

Chính là Anthony Marcus, ai cũng không thể nghĩ đến, dưới tình huống xương cánh tay bên trái Diệp Thiên liệt, thế nhưng lại có thể phản kích sắc bén như thế.

Anthony Marcus đã mất đi trọng tâm, chỉ cảm thấy da đầu run lên, chân phải Diệp Thiên nhẹ nhàng điểm vào sườn trái Anthony Marcus.

- Răng rắc!

Diệp Thiên điểm này nhìn như dùng sức không lớn, nhưng trên lời đài cũng truyền ra một tiếng xương cốt gãy, theo tiếng vang, thân thể cường tráng Anthony Marcus giống như cái xe bồn, như điện giạt bay ngược về sau.

Trên đài phát sinh một màn kinh tâm động phách này, người xung quanh quyền đài đều ngừng thở, ai cũng không nghĩ tới Diệp Thiên nhìn như đang bại vong, lại có thể có thể liều mạng đánh lại như vậy.

- Lợi hại. Chẳng thể trách hấn dám nhận khiêu chiến của Anthony Marcus!

- Ta nghĩ người Trung Quốc thắng, bọn họ luôn tạo ra những kỳ tích!

- Người Trung Quốc, thật là đáng sợ, hấn là một người Đường Long sao?

Ở trên đài, sau khi thân hình hai người tách ra, dưới đài cũng đang đánh trống reo hò, biểu hiện Diệp Thiên hoàn toàn phá tan suy nghĩ của bọn hấn, thanh niên này đích xác có thực lực đối chiến cùng Anthony Marcus.

Thậm chí có những đã trải qua thời đại lão nhân Đường Long, đã đem Diệp Thiên liên hệ cùng quyền đài bạo chúa đó. Đường Long và Diệp Thiên đều là người Hoa. Tướng mạo không sai biệt lắm, có cùng thực lực cường đại khiến đối thủ tuyệt mệnh.

Đường Long từng làm cho cả giới boxing ngầm đều hắc ám vô cùng trong thời kì hấn thống trị. Mọi người không biết, Diệp Thiên xuất hiện, có phải đại biểu cho thời đại Hậu Đường Long đến hay không. Người Hoa lại phục hồi Tinh Phong Huyết Vũ tại boxing ngầm?

- Đây là điều ta nghĩ, con người khi đối mặt tử vong, cảm giác Chân thật kỳ diệu!

Diệp Thiên lộ ra vẻ tươi cười khoe miệng, hấn lớn như vậy, vừa rồi là một lần hấn cách cái chết gần nhất.

Nếu không phải khí cơ mỏng manh cảm ứng được Anthony Marcus quét chân bên trái, Diệp Thiên hiện tại sợ là óc đã muốn vỡ toang, ngã trên lời đài.

Sinh tử trong lúc đó, ý nghĩ Diệp Thiên cũng trở nên thanh tịnh, tựa hồ thấy được bàn tay nắm giữ vận mệnh từ trong tối tăm.

Nhưng ở một khắc này, hẳn lại không cách nào nhận thức được tình thế.

Dùng tay phải giữ lấy cánh tay trái, Diệp Thiên dùng sức hướng lên trên, đem các đốt ngón tay sai khớp tiếp lên, Diệp Thiên muốn trong tàn khóc quyết đấu cảm nhận sinh tử, nhưng cũng không có nghĩa là hẳn đã muốn chết.

Tuy rằng có thể chịu được đau xót từ cánh tay trái, nhưng Diệp Thiên không muốn làm cho thương thế ảnh hưởng đến trạng thái của mình. Dù sao loại đối chiến cấp bậc này, chỉ cần một sơ sẩy thật nhỏ, mang đến hậu quả chính là hẳn không thể tiếp nhận.

- Lại đến!

Diệp Thiên xoa một chút cánh tay trái, nhếch miệng cười cười, thân thể vọt tới trước vài bước. Ở khoảng cách Anthony Marcus một thước,ùi phải xuất một đạo tàn ảnh. Đánh về phía sườn trái bị thương của y.

Kỳ thật Diệp Thiên cũng không phải thực quen dùng chân đi công kích địch, nhưng là trong quyết đấu lấy đánh chết đối phương làm đích cuối, chân không thể nghi ngờ là vũ khí tốt nhất, bởi vì ở nắm tay người chưa đánh đến đối phương, chân của hẳn có thể công kích đến trên thân người.

Cho nên ở trong trận đấu boxing ngầm, ngoài 90% đã đánh gục đối thủ, đều là dùng chân giải quyết đối thủ, muốn thắng trận đấu này, Diệp Thiên nhất định phải thích ứng công kích chân.

Cũng may tu vi của hẳn đã tới nơi siêu phàm, đem chân khí đẩy vào đến bên trong hai chân, lực công kích không thể kém so với Anthony Marcus.

Thậm chí ở mấy lần tương đấu, mơ hồ còn có thể chiếm được một ít thế thượng phong, nếu không phải đã quen với phương thức công kích này, hơn nữa ra tốc độ chân Anthony Marcus cũng chậm, trận đấu này Diệp Thiên sẽ còn gian nan.

Nhưng sau khi lấy tổn thương đôi tổn thương, tinh thể tựa hồ đã xảy ra một chút thay đổi, Anthony Marcus không đón đỡ một cước này của Diệp Thiên, mà là tránh về sau. Dưới đài lại xôn xao.

- Anthony Marcus sắp bị đánh bại sao? Hẳn thật sự là cỗ máy giết người!

- Thời đại Địa Ngục Ma Vương sợ là cần kết thúc, người thanh niên này sẽ thống trị giới boxing ngầm!

Phải biết rằng, Anthony Marcus cùng Đường Long năm đó giống nhau, đều là ở trên lôi đài dùng lực công kích sức mạnh lớn đánh đối thủ đến bại vong, còn chưa bao giờ có tiền lệ né tránh, điều này làm cho các phú hào cá Anthony Marcus thắng lợi, trong lòng xuất hiện một bóng ma.

Mà những ông chủ càng nhiều kinh nghiệm quyền trượng boxing ngầm, lại nhìn ra những cái khác, sự trấn định của Diệp Thiên ở giữa sinh tử và thực lực cường đại tự nhiên, hoàn toàn có thể thống trị giới boxing ngầm.

- A!

Không biết có phải thương thế sườn trái hay không, hay là nghe thấy thanh âm dưới lôi đài đánh trống reo hò, hai mắt Anthony Marcus nhắm mắt đã tràn ngập huyết sắc, Diệp Thiên gây hấn áp lực, để cho hấn trở nên điên cuồng.

Nhiều năm xưng vương hắc quyền, khiến Anthony Marcus cũng dưỡng thành một tư duy tính cách độc tôn, trên lôi đài này, hấn chính là Vương, là chúa tể, không để cho bất luận kẻ nào khiêu khích tôn nghiêm hấn.

Tuy rằng Diệp Thiên một cước kia đá gãy hai xương sườn hấn, hơn nữa mơ hồ thương tổn đến ngũ tạng hấn, nhưng thương thế nghiêm trọng hơn so với đó, Anthony Marcus đều từng gặp qua, nhưng cuối cùng cũng đánh gục đối thủ.

Đó là năm 1992, Anthony Marcus cùng "Thực nhân ngư" Tucker Hoắc Căn đại chiến, song phương đều là quyền thủ điển hình đòn mạnh, kỹ thuật tương đối đơn giản nhưng thế công như nước.

Hai người trước đó đều có thể nhanh chóng kết thúc đối thủ, nhưng lần đó thực lực quá mức ngang nhau, trận đấu liên tục 15 phút 38 giây, quá trình cũng dị thường thâm thiết, hai tay Hoắc Căn cùng xương quai xanh trước sau bị đá đứt, cuối cùng do đã đánh mất năng lực phòng thủ, bị Marcus quét chân đánh gục.

Nhưng Marcus cũng bị bẻ gãy cánh tay phải cùng ba cái xương sườn. Sau khi cuộc tranh tài kết thúc cơ hồ sẽ tiêu đời, nhưng cuộc tranh tài là dấu hiệu Marcus đã đạt đến đỉnh cao trong nghiệp đấu của mình, cũng vì vậy hấn được danh hiệu Địa Ngục Ma vương.

Lúc này Anthony Marcus cảm nhận được nếu so với khi quyết đấu cùng Hoắc Căn áp lực lớn hơn nữa, nhưng đã kích động hung tính hấn, trong miệng một tiếng quát lên điên cuồng, hấn liên tục công kích Diệp Thiên.

Vừa mới tách ra, hai người nhanh chóng chạm lại với nhau, tốc độ cực nhanh làm cho người ta không kịp nhìn, chỉ có thể thông qua màn hình lớn và thanh âm giao kích quyền cước truyền đến, mọi người dưới đài mới có thể lãnh hội được sự tàn khốc.

- Oành!

Lại là một cái đôi chân, Diệp Thiên cũng không biết sẽ phát sinh bao nhiêu lần hai chân giao kích nữa, xương bắp chân chỗ đùi phải hẳn đã mơ hồ đau, xương cốt nơi đó cũng xuất hiện cái khe.

Diệp Thiên không phải không thừa nhận, Anthony Marcus rất mạnh, hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn, lúc này giao thủ mới có bốn năm phút đồng hồ, Diệp Thiên ít nhất đã trải qua ba lượt sinh tử.

Trong ba lượt nguy hiểm tới cực điểm, chớp mũi Diệp Thiên đều nghĩ được mùi chết chóc, hắn không chút nghi ngờ, chỉ cần động tác của mình thoảng chậm một chút, lúc này hẳn đã là xác chết nằm ở dưới đất quyền đài.

Dù như thế, Diệp Thiên cũng nhận được thương tích không nhẹ, cánh tay trái vừa mới tiếp sức cho các đốt ngón tay lại bị Anthony Marcus đá văng ra.

Mà chỗ sườn phải Diệp Thiên, cũng đã trúng một quyền đối phương, tuy rằng không thương tổn xương sườn, phủ tạng cũng bị chấn động, bên miệng là tràn ra một tia máu tươi.

Nhưng Anthony Marcus cũng không thể tốt hơn, má trái hắn bị một quyền Diệp Thiên đánh trúng, nửa bên mặt đều là máu thịt lẫn lộn, đương trường học ra năm cái răng.

Ngoài ra đùi Anthony Marcus bị đầu ngón chân Diệp Thiên quét một chút, xương sườn trái gãy, hành động Anthony Marcus đã không nhanh chóng bằng vừa rồi, độ mạnh ra chân cũng yếu hơn so với trước rất nhiều.

Nhưng Anthony Marcus cùng Diệp Thiên giống nhau, có khứu giác nhạy bén đối với tử vong nhất, thương thế tuy rằng nghiêm trọng, nhưng tránh được bị giết nhiều lần, hai người nhất thời người này cũng không làm gì được người kia, cục diện trở nên giằng co.

Dưới lời đài, mọi người sớm bị trận đại chiến kinh thiên này rung động nói không ra lời, bọn hắn có lý do tin tưởng, nếu mặt trên đối thủ đối thành một người khác, sợ là trận chiến đấu sớm đã xong.

Có thể nói, mặc kệ trận đấu này ai thua ai thắng, cuối cùng ai có thể còn sống từ trên lời đài đi xuống, người này đều được liệt vào người vĩ đại nhất thế kỷ hai mươi mốt. Cuộc tranh tài này, vô luận qua bao nhiêu năm, nó đều không ngừng được nhắc lại!

- Há? Sao lại thế này?

Sau một lần đấu, Diệp Thiên cùng Anthony Marcus tách ra, Diệp Thiên chợt phát hiện, hơi thở đối phương trở nên rối loạn, ở thân thể cường tráng Anthony Marcus kia, tựa hồ xuất hiện một vài vấn đề.

Anthony Marcus tuy rằng không tu nội lực, nhưng khí huyết thịnh vượng so với chính mình cũng không thể kém, nhưng giờ phút này, Diệp Thiên lại cảm giác được khí huyết đối phương đang không ngừng suy bại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 643

Ngày Tàn Của Quyền Vương

Nói thật, Anthony Marcus tiến công tuy rằng rất đơn giản, đánh đi đánh lại cũng chỉ là sườn trái hay là sườn phải.

Nhưng trải qua ngàn vạn lần được huấn luyện, Anthony Marcus đã đem chiêu quét chân này luyện được thuần thục, chính là đá sườn đơn giản này, ít nhất gây cho Diệp Thiên ba lượt uy hiếp trí mạng.

Giao chiến ước chừng bảy tám phút, Anthony Marcus khi thì như là Mãnh Hồ Seberia, đại khai đại hợp đánh ra, khi thì hoặc như là hồ ly, mấy lần đều tránh được một kích trí mạng của Diệp Thiên.

Tuy rằng với Anthony Marcus tạo thành một ít thương tổn cho Diệp Thiên, nhưng đến hiện tại, Diệp Thiên cũng chưa có thể tìm được cơ hội giết địch, chính là tình huống xuất hiện trước mắt, cũng khiến Diệp Thiên cảm thấy kinh ngạc.

Anthony Marcus cũng không phải là Đường Long năm đó, nhất là sau khi cùng Hoắc Căn quyết đấu mười lăm phút, hẳn biết rõ tầm quan trọng của thể lực trong thi đấu đối quyền.

Cho nên ngoài luyện tập thủ đoạn công kích, Anthony Marcus luyện sự chịu đựng cũng thập phần coi trọng, dựa theo suy đoán của Diệp Thiên phía trước, trong vòng 10 phút đầu Anthony Marcus sẽ không xuất hiện vấn đề thể lực.

Nhưng năng lực cảm giác của Diệp Thiên gần như giác quan thứ sáu sẽ không lừa gạt mình, khí huyết Anthony Marcus đang không ngừng suy bại, sườn bị thương chỗ đùi phải, đã bắt đầu run rẩy.

- Chẳng lẽ là bệnh không cũ phát tác?

Trong đầu Diệp Thiên toát ra một cái ý nghĩ.

Diệp Thiên đoán rằng không sai, lúc này Anthony Marcus, đúng là bị bệnh cũ không tiện nói ra ảnh hưởng.

Phải biết rằng, huấn luyện quyền thủ boxing ngầm ở nước ngoài, so với luyện tập ngoại môn công phu quốc nội còn tàn khốc gấp trăm lần, bọn họ là mượn ngoại lực đá kích để tăng cường sức chống cự tự thân, do đó kích phát ra tiềm lực thân thể.

Tiềm lực con người là vô cùng, một người mẹ tay trái gà không chặt, khi nhìn thấy con trai bị đặt dưới bánh xe, thậm chí hai tay có thể nâng ô tô lên.

Nhưng loại tình huống này là cực kỳ hiếm thấy, giống như là đại não người phát triển, người thường chỉ sử dụng từ hai phần trăm đến năm phần trăm. Ngay cả nhà khoa học vĩ đại nhất trên thế giới Anhtan, sử dụng đại não cũng chỉ là khoảng 10%.

Mà quyền thủ boxing ngầm, trải qua huấn luyện nghiên cứu có hệ thống, ó thể kích thích tiềm lực bản thân, gia tốc phân tách tế bào thân thể, khiến tế bào cơ thể trở nên càng thêm cứng cỏi. Hơn nữa có thể đem trạng thái này bảo trì một thời gian rất dài.

Nhưng khi cạn kiệt đối với thân thể, luôn có nguy hại. Cùng với cạnh ngoại lực kích thích tiềm lực, thân thể cũng sẽ phải chịu thương tổn rất lớn, nguy hại loại này một khi bùng nổ, sẽ là trí mạng.

Đây cũng là nguyên nhân trong lịch sử William Vương có thể có chiến tích bất bại rời khỏi quyền đài, gần sáu mươi tuổi, nội gia cao thủ nếu tu luyện tới siêu phẩm, ít nhất cũng sẽ sống đến trên trăm tuổi, đây là khác nhau giữa hai người.

Anthony Marcus đã bảo trì trạng thái của mình mười năm, mười năm này hần hô phong hoán vũ trên lôi đài. Tạo được uy danh hiển hách, nhưng không thể tránh khỏi đó là, trạng thái của hần cũng bắt đầu xuống dốc.

Nhất là công kích của Diệp Thiên trong cương có nhu, mỗi một lần đánh trúng đối phương, luôn có một âm kinh đánh vào trong cơ thể Anthony Marcus.

Loại âm kinh này có lẽ không rõ ràng. Nhưng là giao kích nhiều, cũng thúc đẩy bệnh không tiện nói ra của Anthony Marcus bắt đầu phát tác trong cơ thể.

Anthony Marcus tựa hồ cũng cảm thấy thân thể của mình không ổn, hai chân mà hần dựa vào để thành danh công kích vô số đối thủ, giờ phút này thế nhưng bắt đầu run rẩy.

Mà cặp tay quyền, cũng trở nên có chút vô lực, thân thể bị thương đau. Cũng bị phóng đại vô hạn, đau đớn khiến Anthony Marcus cắn chặt miệng.

Thấy Diệp Thiên trước mặt, nghe dưới lời đã tiếng động lớn, trong lòng Anthony Marcus nổi lên một tia thấu hiểu, hẳn biết, hôm nay chính là một đêm cuối cùng trong cuộc sống mình.

Đây cũng không phải là Anthony Marcus mất đi tin tưởng, Anthony Marcus lúc này, trong lòng lại sinh ra loại cảm giác không quan tâm hơn thua, nhìn đỉnh tiền hoa nở hoa tàn, đi hay ở vô ý.

Anthony Marcus ánh mắt sáng ngời dị thường, cuộc sống thiếu niên đau khổ, hơn mười năm sống boxing ngầm, để cho hắn chân chính khám phá sinh tử, cuộc đời của hắn, đều là sống vì chiến đấu!

Cảm thụ được thân thể là không ngừng suy yếu, Anthony Marcus nhìn Diệp Thiên, nói:

- Ta vì chiến đấu mà sinh tồn, thật vui ở cuộc chiến đấu cuối cùng của sinh mệnh ta được gặp ngươi!

Nghe được lời nói trầm thấp của Anthony Marcus kia, Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Ngươi là một đối thủ đáng được tôn trọng, nếu ngươi trẻ lại năm tuổi, ta vị tất là đối thủ của ngươi!

Lời Diệp Thiên cũng không phải lời khách sáo, cũng không phải đang an ủi Anthony Marcus, hắn nói đều là sự thật.

Tuy rằng thực lực Diệp Thiên nếu so với Anthony Marcus hơi mạnh hơn một ít, nhưng nếu về giết người hạng nhất, hẳn so với Anthony Marcus kém quá xa, vài lần nguy hiểm phía trước, đều là bởi vì kinh nghiệm không đủ tạo thành.

Mà Anthony Marcus có năng lực cảm nhận với nguy hiểm khác hẳn với người thường, nếu không phải Anthony Marcus bệnh cũ phát tác, trận đấu này đến tận cùng ai có thể còn sống đi ra khỏi quyền đài, thật là chưa biết được.

Đối với đối thủ hiếm thấy trong cuộc đời, Diệp Thiên chỉ có tôn trọng, đây là một người sinh tồn nhờ vào boxing ngầm, sinh mệnh cũng tín niệm của hắn cũng đã hiến cho quyền đài, hẳn ở cái nghề này đã đạt đến đỉnh.

- Ta sẽ chiến đấu đến một khắc cuối cùng, cho dù không còn khí lực, ta cũng vẫn là cỗ máy giết người!

Anthony Marcus đối với trả lời của Diệp Thiên có chút bất mãn, chiến đấu còn chưa kết thúc, hắn sẽ không xem thường buông tha đối thủ. Đây không liên quan đến sinh tử, chẳng qua là bởi vì thắng bại có liên quan đến quang vinh trên lời đài!

- Đến đây đi!

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Người phải nhận được ngày tàn của Quyền Vương!

- Các người phải chết cũng nhanh lên, mẹ nó, nhanh đá lòng đỏ trứng của hấn ra!

Diệp Thiên và Anthony Marcus đối thoại, khiến cho rất nhiều người chú ý, nhưng đồng dạng cũng có người không kiên nhẫn, nhưng Mafia Italy tên Donny, không nhin được mắng ra lời.

Donny kêu la, ở đây lại có vẻ thập phần chói tai, ánh mắt Diệp Thiên và Anthony Marcus đồng thời lạnh xuống.

Vô luận là vương giả boxing ngầm, hay là Diệp Thiên kiêu ngạo, đều chịu không nổi loại sỉ nhục này, Diệp Thiên thân nhiên nói:

- Hấn sẽ chết ở trước người!

- Mọi người sẽ chết!

Anthony Marcus tuy rằng không rõ lời này của Diệp Thiên ý tứ gì, nhưng hấn cảm giác được thể lực của mình đang không ngừng giảm, tiêu hao thời gian đối với hấn cực kỳ là bất lợi.

Trong miệng phát ra một tiếng gào thét giống như dã thú, Anthony Marcus nhu mình đánh tới, lúc này động tác của hấn dĩ nhiên đã không có chút phòng ngự, song chương mở rộng ra, lần đầu tiên không sử dụng chân đi công kích địch.

Chứng kiến hành động Anthony Marcus, con người Diệp Thiên có chút âm đạm, nhưng liền phát sáng lên, hấn biết đối phương đang suy nghĩ gì, hấn muốn đường đường chính chính chiến đấu mà chết tại trên lôi đài này!

Cầu nhân được nhân, một người có thể ôm lý tưởng và nguyện vọng mà chết đi, đó cũng là một loại hạnh phúc!

Diệp Thiên không còn có do dự, thân thể hấn cũng như mũi tên lao về phía trước.

Ở cách Anthony Marcus còn có ba thước, chân trái Diệp Thiên đạp trên mặt đất một đạp, từ thắt lưng dùng sức, xoay người một trăm tám mươi độ, chân phải như là như đạn pháo đánh trúng ngực Anthony Marcus.

- Oành!

Một tiếng nặng nề nổ truyền ra, một cước này của Diệp Thiên lực rất lớn, trực tiếp đánh lõm ngực Anthony Marcus.

Lực cường đại, mang theo thân thể Marcus, đập vào trên hàng rào sắt bên lối đi.

Lưới sắt kéo dài đến trên trần nhà, cũng không thể vượt qua sức mạnh này.

"Ầm" một tiếng, Anthony Marcus chạm vào song sắt như cây to gãy, thân thể tiếp tục bay về phía sau.

Ghế ngồi cách quyền đài gần nhất, chỉ có năm sáu thước, Diệp Thiên một cước này trực tiếp đem Anthony Marcus đưa đến khu khách ngồi, mà thật trùng hợp chính là, thân thể Anthony Marcus, lại có thể đánh vào đúng chỗ Donny vừa rồi nói năng lỗ mãng.

Mặc dù đang ở giữa không trung, Anthony Marcus hộc lên, phun ra ngũ tạng và máu tươi, nhưng sinh mệnh của hắn cũng chưa đến tận cùng.

- Cảm ơn người, ta đã sớm muốn làm thịt tên hỗn tạp đó!

Sinh mệnh đang không ngừng mất đi, nhưng ý nghĩ Anthony Marcus phi thường thanh tỉnh, khi thấy trước mặt là Donny thì trên mặt Anthony Marcus lộ ra một tia tươi cười như ma quỷ.

Chi là một người hành nghề quyền thú, Anthony Marcus nghe được dưới trận nhục mạ thật sự là nhiều lắm rồi, nhưng những người này hẳn đều là đặc tội không nổi, nhưng hiện tại, Anthony Marcus đã không lo ngại cái này nữa.

Ngung tụ một tia sức lực toàn thân cuối cùng, Anthony Marcus vươn tay trái, chậm rãi đánh về phía cổ Donny, mà vị đại lão Mafia Italy, như là bị sợ mà cháng váng, lại không hề động đậy một chút!

- Răng rắc!

Một tiếng vang giòn truyền ra cổ, Donny mềm nhũn cúi xuống, trên mặt còn mang theo một loại biểu cảm khó hiểu, tựa hồ Anthony Marcus hiện ra ở trước mặt mình khiến hắn cảm thấy thập phần kinh ngạc.

- Cảm ơn người!

Anthony Marcus hiểu ý câu nói của Diệp Thiên, sau khi vịn gậy cổ Donny, trên mặt hắn lộ ra tươi cười thỏa mãn, kiếp sống boxing ngẫm của mình bắt đầu từ giết người, không nghĩ tới còn có thể chấm dứt ở giết người, trong lòng Anthony Marcus không còn tiếc nuối!

- Bỏ hắn ra, mau tách hắn ra!

Tuy rằng Clemente đáp ứng yêu cầu của Diệp Thiên, bắt những người ở chỗ này đều kí kết khế ước sinh tử.

Nhưng sở dĩ lựa chọn tiến hành trận đấu quyền trượng này, hắn vẫn là muốn tránh sự tình này phát sinh, nhưng Diệp Thiên một cước này, hiển nhiên ngoài dự liệu của Clemente, vội vàng lớn tiếng kêu nhân viên cảnh vệ.

Nhưng khi cảnh vệ dùng cánh côn gõ bàn tay to Anthony Marcus trên cổ Donny ra thì Donny sớm đã khí tuyệt bỏ mình, mà Anthony Marcus mang trên mặt tươi cười, hơi thở cũng là hoàn toàn không còn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 644

Tôn Nghiêm

Mẹ nó, cứt chó, tại sao có thể như vậy?

Đến khi Clemente tới trước mặt, nhìn qua chính là hai thi thể đã không có hơi thở, điều này làm cho người luôn luôn ôn hòa như hắn cũng nhin không được nữa, chửi ầm lên.

Đương nhiên, Clemente cũng không phải vì Anthony Marcus từ vong mà cảm thấy phẫn nộ, từ thời Đường Long tới nay, quyền thủ vĩ đại thấy nhiều, đối với sinh tử của quyền thủ, hắn sớm đã lãnh đạm.

Nhưng Donny chết ở chỗ này, cũng khiến Clemente cảm thấy khó giải quyết.

Tuy rằng Donny cũng kí kết khế ước sinh tử, nhưng là người lãnh đạo tổ chức Mafia Italy, đương đại lớn nhất thế giới, Donny chết ở chỗ này sẽ mang đến hậu quả gì, hiển nhiên là vô cùng nghiêm trọng.

Tối thiểu giới boxing ngầm ở Mĩ và Italy, sẽ phát sinh biến hóa rất lớn, gia tộc Donny cũng sẽ phải chịu thể lực khác công kích, nói không chừng sự hỗn loạn như niên đại sáu bảy mươi trong phim truyền hình, sẽ chân thật tái diễn một lần.

Clemente sắc mặt âm trầm chỉ chỉ Anthony Marcus đã từ vong mà vẫn đang tươi cười, nói:

- Đem thi thể của hắn đi, giao cho Rudolph...

Clemente đã nghĩ kỹ, chuyện này Nữ vương sẽ ra mặt xử lý, nhưng Donny cũng chết ở tay Anthony Marcus, Rudolph tự nhiên phải gánh vác một ít trách nhiệm.

- Clemente, ngươi có ý gì?

Rudolph lúc này vừa mới tỉnh táo lại từ trong cảnh tượng Anthony Marcus bị Diệp Thiên đánh gục, còn chưa kịp đi tự vẫn trận này thất bại sẽ mang đến cho hắn tổn thất lớn như thế nào, liền nghe được Clemente nói.

Điều này làm cho Rudolph phi thường không vui, hắn không cần chú ý thể lực sau lưng Clemente, trực tiếp đã đem mũi nhọn cùng lửa giận trong lồng ngực tích tụ phát tiết tới trên người Clemente.

Khi hai người sắp cãi cọ. Một thanh âm vang lên:

- Tốt rồi, các ngươi không cần khắc khẩu, chuyện này, Nữ vương sẽ xử lý, Rudolph, sẽ không để cho ngươi bị khó!

Nói chuyện chính là người trung niên mặc một bộ âu phục tuyết trắng, hắn có chút chán ghét nhìn một chút Anthony Marcus trên mặt đất huyết nhục mơ hồ. Lấy ra một khăn tay bịt, nói:

- Rudolph, nói vậy ngươi cũng không muốn đưa hắn trở về hả? Dem ném hắn xuống biển rộng được không?

Quyền thù mất đi sinh mệnh, cho dù khi còn sống hắn là vị Quyền Vương quyền đài thế giới, sau khi chết cũng chính là một thi thể mà thôi, trong mắt những tên quyền quý đó, giá trị thi thể này thậm chí không bằng một con vật kung nhà bọn họ chết đi.

Người trung niên hiển nhiên thực có thân phận, lời này vừa nói ra, cảnh vệ ở đây thậm chí cũng không thềm đi trung cầu ý kiến Rudolph, trực tiếp lấy ra một cái túi to, muốn đem Anthony Marcus ném vào.

- Đợi một chút!

Diệp Thiên bỗng nhiên lên tiếng, không biết khi nào thì hắn đã đi khỏi lưới sắt, đi tới nơi mọi người tụ tập.

Nghe thanh âm của được Diệp Thiên, sắc mặt các siêu cấp phú hào này đều biến đổi, chân liên tục lui về sau vài bước, biểu hiện và thực lực của Diệp Thiên ở trên lôi đài, làm cho bọn họ đều sản sinh sợ hãi trong lòng.

Ngay cả mấy cảnh vệ cầm túi đựng thi thể. Cũng ném vật cầm trong tay xuống, tay phải gắt gao đặt bên hông, ngăn trước mặt người niên mặc âu phục trắng.

- Diệp Thiên tiên sinh, đối với xử trí của tôi về Anthony Marcus, ngài có ý kiến gì không?

Lông mày người niên mặc âu phục trắng nhíu lại, trong mắt vẫn bình tĩnh như thường, nhưng lời nói ra cũng đang chất vấn Diệp

Thiên, với thân phận địa vị của hắn, dù nhìn thấy Tổng Thống Mĩ, cũng không hề thờ mạnh.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Hắn hắn là cần được chết tôn nghiêm. Lễ tang coi như thôi, đem hoả táng hắn, tro cốt ném vào biển khơi!

Nói thành thật mà nói, sau khi đánh gục Anthony Marcus, trong lòng Diệp Thiên cũng không có cảm giác thắng lợi, mà là mất mát rất lớn.

Diệp Thiên thậm chí không biết mình ngày sau còn có thể gặp được đối thủ như vậy hay không, nhưng là không hề nghi ngờ, Anthony Marcus được Diệp Thiên tôn trọng, hắn không cho phép người khác sỉ nhục thi thể Marcus.

- Diệp Thiên tiên sinh, đây là đang trên tàu Nữ vương. Hắn là cần vâng theo quy củ trên thuyền.

Người niên mặc âu phục không cho là đúng đối với lời của Diệp Thiên, thân nhiên nói:

- Ở trên tàu Nữ vương, lời nói của tôi, chính là quy định!

Người tuy rằng không khoa trương, nhưng lời nói của người trung niên cũng dị thường hung hăng, mà khiến Diệp Thiên cảm giác kinh ngạc chính là, người chung quanh tựa hồ cũng không có tỏ vẻ bất mãn đối với lời của hắn.

- Trận thi đấu hình như còn chưa chấm dứt, tôi hoài nghi Anthony Marcus còn sống, tôi nghĩ... Trận đấu còn có thể tiếp tục nữa?

Diệp Thiên mặc kệ đối phương là ai, trong mắt lạnh lùng, nói:

- Các ngươi đều là người ký tên khế ước sinh tử, chết mấy người như vậy cũng không sao chứ?

Vừa mới trải qua một hồi chiến đấu kịch liệt, trên người Diệp Thiên lưu lại sát khí còn chưa sút giảm, những lời này vừa nói ra khỏi miệng, nhiệt độ không khí chung quanh giống như đột nhiên giảm xuống vài độ.

Sát khí như thực chất đang nổi lên một trận âm phong, tất cả mọi người cảm nhận được cảm giác lông tóc dựng đứng, giống như trước mặt họ đang đứng đầy không phải một người, mà là ma quỷ trong địa ngục đi tới.

Không nói đến những phú hào vây xem kia lui về sau mấy bước, chính là mấy cảnh vệ đang che chở người trung niên, cũng bỏ súng

chỗ hông ra, về mặt khăn trương nhắm vào Diệp Thiên.

- Tôi không thích cái dạng này, càng không thích có người lấy súng chĩa vào tôi!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, thân hình bỗng nhiên động động, không đợi mọi người kịp phản ứng, hắn đã đứng vào giữa mấy cánh vệ, mà súng trong tay của một cánh vệ trong đó, như làm ảo thuật hiện ra trong tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên cầm súng, tay phải chậm rãi dùng sức, bóp méo khẩu súng màu bạc.

Mười mấy giây đồng hồ trôi qua, khẩu súng thế nhưng biến thành một khối hình quả cầu, thấy vậy mọi người đều kinh hãi, tay Diệp Thiên nếu đặt ở trên người mình, vậy còn không phải sẽ bị thành thịt nát?

- Đều thu súng lại, Diệp Thiên tiên sinh là khách quý trên thuyền, ai gọi các ngươi làm như vậy?

Nhìn thấy hành động này của Diệp Thiên, người trung nhân rốt cục động tâm, tuy rằng thân mình được cánh vệ bao vây bảo vệ, nhưng hắn có thể cảm giác được, Diệp Thiên nhìn về phía ánh mắt của mình, giống như là đang nhìn một con sơn dương đợi làm thịt.

Đây có lẽ khiến người trung niên rất là khó chịu trong lòng, nhưng hắn sẽ không đi lấy tánh mạng của mình ra đùa giỡn, ở trong mắt người thông minh, sinh mệnh vĩnh viễn trọng yếu hơn sĩ diện.

Hơn nữa người trung niên tuy rằng nhìn qua chỉ hơn bốn mươi tuổi, kỳ thật tuổi thọ đã vượt qua sáu mươi tuổi, hắn tự nhiên sẽ không cùng người còn trẻ như Diệp Thiên tiến hành tranh chấp, lập tức cười nói:

- Diệp tiên sinh, tôi sẽ thỏa mãn yêu cầu của anh, đem thi thể Anthony Marcus hoá táng, ném vào trong biển rộng!

- Vậy là được rồi, tôi nói đây, trọng tài đâu, hiện tại ông có thể tuyên bố thắng bại!

Diệp Thiên nghe vậy sắc mặt nhất thời lộ ra tươi cười, mà sát khí từ trên người hắn phát ra, trong nháy mắt vô ảnh vô hình biến mất, biến hóa loại này, làm cho người ta thiếu chút nữa nghĩ đến cảm giác vừa rồi chỉ là ảo giác.

Điều này cũng làm cho rất nhiều người nhìn về phía Diệp Thiên ánh mắt có biến hóa, bảo kê của từng cá nhân cũng không coi vào đâu, bọn hắn có một trăm biện pháp có thể làm cho Diệp Thiên vô thanh vô thức biến mất.

Nhưng biến đổi của sắc mặt Diệp Thiên, lại bao hàm sự thành công có tính chất cơ bản nhất, thời gian này, những người ngoài

miệng khách sáo nhưng sau khuôn mặt tươi cười là dao găm, mới là đáng sợ nhất.

Rudolph vốn đang dùng ánh mắt phẫn hận nhìn Diệp Thiên, thấy vậy trong lòng cũng phát lạnh, lập tức đem tâm tư ác độc trong đầu bỏ đi ra ngoài.

Rudolph hiểu được, nếu như mình thực sự muốn làm Diệp Thiên xảy ra chuyện gì, đối phương không chết, như vậy người đột tử đầu đường cuối cùng nhất định là hắn, Rudolph đảm đương không nổi hậu quả loại này.

Cảm nhận được sự thù hận trong hội trường sút giảm, nụ cười trên mặt Diệp Thiên sáng lạn:

- Trọng tài đâu, ông không thấy tôi đang bị trọng thương sao, còn phải ở chỗ này chờ đợi ông tuyên án hả?

Lời nói Diệp Thiên đưa tới ánh mắt không dám xem thường, đừng nói bản thân bị trọng thương, chính là người hoàn chinh không sút mẻ, bọn hắn cũng chưa từng thấy qua có thể sử dụng tay không bóp sắt thép thành một khối.

- A, đến đây, đến đây!

Diệp Thiên hai lần nhắc nhở, rốt cục làm cho người trọng tài thanh tỉnh lại, vội vàng tách đám người, dùng tay phải thử hơi thở Anthony Marcus, sau đó lớn tiếng nói:

- Anthony Marcus đã tử vong, trận đấu này, quyền thủ đến từ Trung Quốc... Diệp tiên sinh, thắng lợi!

Có chút chần chờ nhìn thoáng qua Diệp Thiên, trọng tài cuối cùng tiến lên giờ nắm tay Diệp Thiên lên, dù sao hôm nay chính hắn cũng đều ký tên khế ước tử vong, nếu thật là Diệp Thiên khó chịu, hắn chết cũng thật chết vô ích.

- Tôi có thể trở về chưa?

Cho tới giờ khắc này, trên mặt Diệp Thiên mới lộ ra một tia mệt mỏi, khoát tay áo nói:

- Lão Đồng, ông cùng Rudolph nói chuyện đi, Chúc huynh, ông theo tôi trở về phòng!

Sớm đã mang sắc mặt vui mừng Đồng Thăng Hải liên tục gật đầu, nói:

- Ok, Diệp gia, ngài yên tâm, lão Đồng lúc trước đều đã hứa hẹn!

Thông thường thi đấu boxing ngắn, cực ít khi vượt qua năm phút đồng hồ, nhưng Diệp Thiên cùng Anthony Marcus đối chiến ước chừng đã hơn mười phút.

Tuy rằng này mười phút nhìn như không lâu, nhưng khiến Đồng Thăng Hải giống như ngồi xe guồng, tâm tình chọt cao chọt thấp, mãi đến khi Diệp Thiên đá ra một cước sắc bén, tim của Đồng Thăng Hải mới xem như rơi về trong bụng.

- Đi thôi!

Diệp Thiên thân nhiên quét mắt nhìn mọi người một cái, đám người vốn vây hấn chặt như nêm cối, đồng loạt tránh ra một con đường.

Khi trọng tài tuyên bố Diệp Thiên thắng, mọi người mới ý thức được, thế giới đấu quyền đã thay đổi, Địa Ngục Ma vương ngày xưa, đã từ Anthony Marcus đổi thành người thanh niên trước mặt này.

Mặt khác thân phận Diệp Thiên cũng cực kỳ trọng yếu, hẳn thực sự không phải là người hành nghề boxing bị người khác khống chế, mà là vị siêu cấp phú hào có thân phận có địa vị giống bọn họ.

Nói cách khác, chi cần Diệp Thiên muốn, là hẳn có thể tham dự đến thế lực có thể thay đổi mọi thế lực phân bố trong giới boxing, đây đối với giới tổ chức đấu quyền mà nói, ảnh hưởng phi thường sâu xa...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 645

Dương Thân

Thật sự là quá kì diệu, quá uy phong!

Diệp Thiên cảm nhận được đi theo sau là các siêu phú hào đang chăm chú nhìn mình, Chúc Duy Phong giống như đang nằm mơ vậy, mãi đến khi người phục vụ dẫn đến cầu thang máy mới phản ứng trở lại.

Mặc dù ở trong nước đầu đầu cũng được người ta ủng hộ nhưng ở nước ngoài Chúc công tử cũng chưa bao giờ được đãi ngộ đến thế này, điều đó làm cho ông ta rất hưng phấn, không ngờ là Diệp Thiên lại nói ra được những câu thô tục.

- Được tôn trọng là tôi, quan hệ gì tới ông cơ chứ?

Diệp Thiên nhú mày, lướt nhìn Chúc Duy Phong, thân nhiên nói:

- Lần này không phải là tôi giúp ông mà ông tự giúp mình, trong trận kia không có bảo vệ, muốn xem chính các ông đấy.

Chúc Duy Phong được Đồng Thác Hải chuyển cho mình hơn 10 triệu đôla, Diệp Thiên biết rõ chuyện này.

Chẳng qua là bọn họ gặp phiền toái mới tìm đến mình, nhưng Diệp Thiên sẽ tuyệt đối không làm cho boxing ngảm bởi vì hắn biết bản thân mình muốn gì.

Huống hồ khi Diệp Thiên xuất hiện đều khiến cho các ông chủ kia đứng ngồi không yên, không chừng họ lại cử ra mấy người đi mù ra ám chiêu đối phó với mình, Diệp Thiên cũng không thể ngờ hết được.

- Diệp Thiên, Diệp gia... cậu, cậu không thể như vậy được... Hai quyền thủ võ đài sẽ sao đây?

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói, Chúc Duy Phong há hốc mồm, boxing ngảm Thái Lan là do Flódz xử lý không cần hắn quan tâm.

Nhưng boxing ngầm ở Trung Quốc và Nhật Bản cũng cần có Chúc Duy Phong chỉ đạo, nếu không có cao thủ thì không chừng trong đại hội boxing ngầm cũng sẽ bị người ta cướp mất.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Yên tâm, trong vòng một, hai năm nữa sẽ không có ai dám đến khiêu chiến với ông đâu, bọn họ còn không phát triển nổi võ đài, có muốn cũng không được, phải để cho người khác.

Trận chiến hôm nay của Diệp Thiên đã đặt hẳn lên địa vị cao trong boxing ngầm, bất kể kẻ nào muốn khiêu chiến với Chúc Duy Phong thì đều phải cân nhắc về Diệp Thiên, cho nên trong thời gian ngắn nữa Chúc Duy Phong không phải lo lắng.

Chẳng qua là đã một, hai năm tới Diệp Thiên không lên võ đài e là có người động lòng, đương nhiên Diệp Thiên không thể trở thành quyền thủ, Chúc Duy Phong chỉ có thể tự dựa vào bản thân mình mà thôi.

Chúc Duy Phong cũng là một người thông minh, mới nghe đã hiểu ngay ý của Diệp Thiên, liền tức giận nói:

- Được rồi, tôi sẽ cố gắng!

Trước sự hướng dẫn của người phục vụ, hai người về đến phòng của Diệp Thiên, hẳn đưng đưa người, trầm giọng nói:

- Đóng cửa vào!

Thấy sắc mặt Diệp Thiên vốn hồng hào bỗng trở lên trắng bệch, Chúc Duy Phong vội vàng đỡ hẳn hỏi:

- Sao vậy? Cậu bị thương ư? Sao lúc này không tìm bác sĩ?

Diệp Thiên khoát tay nói yếu ớt:

- Không sao, ông hãy chuẩn bị bồn tắm nước ấm, càng nóng càng tốt!

Đối chiến với Anthony Marcus, có vẻ như nhìn Diệp Thiên không được khỏe lắm, trong có 10 phút ngắn ngủi hẳn đã phải trải qua mấy lần sinh tử, tất nhiên là cơ thể phải chịu tổn thương rất lớn.

Các đốt ngón tay trái của Diệp Thiên bị biến dạng nghiêm trọng, xương bắp chân trái đã sưng lên, gãy mất một sưng sườn, nội tạng

cũng bị thương, ngũ tạng thì đã lệch vị trí, có thể tự mình về phòng là dựa vào sự chống đỡ của chân khí.

Ấn bệnh của Anthony Marcus đã tái phát, chân khí của Diệp Thiên cũng bị tiêu hao mất 7 đến 8 phần, tinh thần thả lỏng, suyt nữa Diệp Thiên cũng ngã xuống đất.

Chờ cho Chúc Duy Phong đi xa nước, Diệp Thiên về phòng mình lấy bí thuốc của sư môn ra, vốn dĩ hần muốn uống ngay lúc trên võ đài nhưng lại thôi, tóm lại là không có cách nào phải giữ lại đến bây giờ.

- Diệp Thiên, được rồi.

Vài phút đồng hồ sau Chúc Duy Phong quay lại, đỡ Diệp Thiên vào phòng tắm.

Mở bình thuốc ra, Diệp Thiên lấy từng viên một cho vào miệng, sau đó lại lấy 2 viên bóp nát cho vào bồn tắm, trong phòng tắm liền tràn ngập một mùi thuốc Đông y.

Hần lấy tay khuấy đều nước trong bồn tắm, làm cho tính thuốc tỏa ra, lúc này Diệp Thiên mới luyện công cởi quần áo.

Nhìn ngoài Diệp Thiên rất bình thường nhưng khi hần cởi áo ra, Chúc Duy Phong ngây cả người không ngờ làn da trắng nõn của hần bây giờ đã chi chít các vết thương.

Vài trái của Diệp Thiên bị thương sưng phồng lên, dường như cánh tay trái đã bị biến dạng, ngực và hai sườn tụ máu tím bầm lên, đầu gối và đùi sưng to, dường như cả làn da đã biến thành màu đen.

- Ra ngoài, tôi không gọi thì đừng có vào!

Mất đi chân khí để trấn áp vết thương, trán Diệp Thiên đã lấm tấm những giọt mồ hôi bằng hạt đậu, hần nhấc chân trái lên một cách nặng nhọc vào bồn tắm.

- Á!

Đầu gối Diệp Thiên vừa mới đưa vào bồn tắm, đau đớn khiến mặt hần biến sắc, hần hít lấy một hơi lạnh rồi mặt vàng như nghệ, mồ hôi chảy xuống không ngừng.

- Lần này đúng là tổn thương đến gân cốt rồi!

Diệp Thiên vừa cắn chặt hàm răng vừa nhấc mình vào trong bồn tắm, sau mỗi vết thương trên người bị trằm mình vào nước hần đều nhe răng, há miệng, máu tươi chảy ra.

- Ôi...

Cuối cùng thì cũng ngâm được mình trong bồn tắm, Diệp Thiên thở dài, động tác đơn giản như vậy mà hần cũng làm mất 5 phút đồng hồ.

Lúc này toàn thân đang ngâm trong làn nước nóng, Diệp Thiên liên tiếp cảm nhận được tác dụng của dược liệu đang thẩm thấu vào làn da của hần, tuy có hơi ngứa ngáy khó chịu nhưng cũng có chuyển biến khá lên.

Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Thiên ngậm một ngụm chân khí, lúc vận công cả người hần đã ngâm trong nước, các vết thương cũng không còn làm khó được hần nữa.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, đầu Diệp Thiên bốc hơi nước ở chỗ da màu đỏ, máu tụ đều chảy ra từ những lỗ chân lông, nước trong bồn tắm cũng trở nên hôi tanh vô cùng.

- Xem ra không để lại nội thương, mẹ kiếp, chân công của Anthony Marcus cũng khá đấy!

Lúc Diệp Thiên tỉnh lại hần cũng phải nhảy dựng lên vì cái mùi hôi tanh trong nhà tắm, sau khi đi ra khỏi bồn hần xả hết chỗ nước tụ huyết đó ra ngoài.

Tuy vẫn còn mệt mỏi nhưng qua ánh mắt hần đã có vẻ hồi phục hơn trước hơn nữa còn phát ra ánh hào quang khiến cho người khác không dám nhìn gần.

Các vết thương trên người hần cũng đã đỡ nhiều, chỗ da bị tụ huyết cũng trở lên mịn màng, máu ra không nhiều nhưng rốt cục vẫn bị tổn thương đến gân cốt, phải nghỉ ngơi một thời gian.

Chỗ ngực, bụng và sườn hần đều thâm tím lại cũng đã tan hết duy nhất chỉ có một chỗ hơi phiền đó là vết thương trên cánh tay, ngoài các đốt ngón tay bị gãy ra thì tay hần cũng đứt thành hai đoạn.

Hần dừng chỗ máu bầm dưới vòi tắm hoa sen rồi lại nhảy vào bồn tắm, làn nước nóng bỗng kích thích làn da hần, giúp chân khí của

hắn tác động lên kinh mạch và các huyết đạo.

Cho đến lúc này Diệp Thiên mới có suy nghĩ về sinh tử, hắn hơi nhắm mắt lại, cảnh giao đấu với Anthony Marcus đang hiện lên trong đầu hắn.

- Kẻ sống, không chết cũng tàn phế, nhẹ nhàng như cơn gió mà trời buộc con người.

Trong đầu Diệp Thiên bỗng hiện lên “Bản dục sinh kinh”, sau cuộc chiến này hắn cũng càng hiểu hơn về vấn đề khó khăn nhất của nhân loại.

Diệp Thiên khôn ngừng nhớ về hồi ức những lúc sinh tử, hắn thở chậm chậm, làn nước ẩm vây quanh người hắn, hình như hắn đang nhớ đến mẹ.

Bỗng hắn cảm thấy đau đốn, cảm giác này lóe lên rồi hắn lại như rơi vào bóng tối, một loại trải nghiệm vô cùng dễ chịu.

Đây là không gian tối nhưng chỗ Diệp Thiên đang sống lại không vui sướng cũng chẳng bi ai, hoàn toàn là một khoảng không gian tĩnh lặng.

Bỗng nhiên Diệp Thiên thấy trong đầu hắn sáng lên, hắn bay lên trời lơ lửng trong không trung, nhưng khi hắn nhìn xuống thì lại thấy rõ ràng cơ thể mình đang ở trong bồn tắm.

- Dương Thần xuất khiếu?

Câu đó hiện lên trong đầu Diệp Thiên, quả nhiên hắn suy nghĩ trên không trung mà không hề có một vật dẫn nào.

- Hay là mình đã luyện đến cánh giới mới?

Diệp Thiên cũng không sợ hãi mà hắn mừng rỡ đến phát điên lên được, nhưng hắn chưa phục hồi tinh thần thì đã xuất hiện một lực hấp dẫn, đem thần thức hút vào cơ thể hắn.

- Mẹ kiếp, không cho ta nhiều hơn được sao?

Thấy mình lại trở về trạng thái trong bóng đêm, Diệp Thiên không nhận được chửi ầm lên hắn có thể kết luận vừa rồi chính là Dương Thần xuất khiếu, đã dẫn đến cánh cửa của hư không.

Luyện thân hoàn hư vừa phải 9 năm đóng cửa là giai đoạn tu luyện cao nhất, sau khi vượt qua cửa ải luyện khí Hóa Thần sẽ đạt được trình độ tu luyện tuyệt đỉnh.

Nhưng không có cách nào tu luyện được đến quá trình này, bình tĩnh trở lại phải tu dưỡng Thần Dương hơn nữa.

Nói cách khác trước khi tu luyện thì phải luyện công, tu dưỡng Dương Thần để nó xuất hiện.

Tu luyện trong Đạo gia, có thể luyện đến cảnh giới hư không thì người đó quả là một nhân vật không tầm thường chút nào.

Trong truyền thuyết “Cát Hồng Lữ Động Tân” có Trương Tam Phong cuối cùng đều đạt được đến bước này, bay lên trời là thành tích thật mà Dương Thần cũng phá được hư không tiến vào đến.

Trước kia Diệp Thiên không tin nhưng vừa rồi thấy được Dương Thần xuất khiếu cũng đủ để cho hắn được sự khác nhau của đất trời, cảm giác này như được tháo bỏ gông cùm, xiềng xích vậy, quả là tuyệt vời như thể được phiêu lưu trong cõi tiên vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 646

Đồ Ăn

Cảm giác này Diệp Thiên cảm nhận được bằng thị giác của mình, thính giác của hắn cũng tinh hơn trước chưa bao giờ hắn lại cảm thấy Thế giới này một cách rõ ràng như thế, hắn nhìn rõ được những gì trong tưởng tượng, thậm chí hắn còn nhìn thấy cả sự giao động của không khí nữa.

Tuy là chỉ trong nháy mắt nhưng sự cảm nhận kì diệu này nhanh chóng đưa Diệp Thiên về trạng thái ban đầu, hắn muốn để Dương Thần xuất khiếu nhưng không thể.

- Tại sao không cho ta linh hội thêm một chút nữa?

Diệp Thiên mở hai mắt tràn đầy sự tiếc luối, sách của sư môn truyền lại đều không nói đến cảnh giới này, truyền thừa cũng không có, Diệp Thiên cũng không biết sau này phải tu luyện như thế nào.

- Thôi, được đến mức này cũng là một cơ duyên rồi, chuyện này không miễn cưỡng được!

Suy nghĩ cả nửa này Diệp Thiên thấy buồn cười mình mới có 23 tuổi, lại đạt được đến cảnh giới lớn như vậy không biết là liệu mình có tham quá không nữa.

- Ái da, nước lạnh hết rồi?

Cảm nhận được nước trong bồn tắm đã lạnh, Diệp Thiên đứng dậy lấy khăn lau người, thuận tay hắn quần khăn ngoài hông.

- Diệp Thiên, cậu ra rồi, tôi và lão Đồng đang lo muốn chết đây!

Vừa mới mở cửa phòng tắm ra, Chúc Duy Phong đã bỏ nào tới suýt nữa thì kéo mắt cái khăn tắm mà Diệp Thiên đã quần ở hông xuống.

- Tôi ở trong đó trị thương, mọi người lo cái gì chứ?

Diệp Thiên thuận miệng trả lời, hấn ngẩng đầu lên nhìn nắng vàng rực rỡ chiếu ngoài ban công, hấn sừng sốt rồi vội vàng nói:

- Bây giờ là mấy giờ rồi? Tôi nhớ hôm qua lúc về vẫn chưa khuya cơ mà?

Trận đấu ngày hôm qua diễn ra vào lúc khoảng 9h30, lúc kết thúc cũng chưa đến 10h. Mà lúc này ánh sáng đang chiếu hiển nhiên đang là ban ngày rồi.

- Bây giờ là hơn 11h sáng, cậu ở trong đó nghỉ ngơi đã 12 tiếng rồi!

Đổng Thăng Hải đi đến nhìn Diệp Thiên từ trên xuống dưới, nói:

- Diệp gia, tôi nghe nói cậu bị thương không nhẹ, nhưng xem ra chuyện này có vẻ không giống?

Đổng Thăng Hải có vẻ bất mãn nhìn Chúc Duy Phong. Hôm qua, đúng lúc nửa đêm chính ông ta nói Diệp Thiên đang hấp hối, nói còn nghẹn ngào lắm cơ mà.

- Hải gia, ngài đừng nhìn tôi thế, ai mà biết được cậu ta đã xảy ra chuyện gì?

Chúc Duy Phong cười khổ, bộ dạng Diệp Thiên bây giờ so với hôm qua đúng là một trời một vực. Sắc mặt hồng hào, chỗ máu tụ trên bụng bầm tím cũng không thấy đâu nữa.

- Lão Đổng, cho người mang mấy cái thanh nẹp tay đến đây, tôi còn có vết thương phải xử lý một chút.

Tuy các vết thương đã khá lên nhưng chỗ cánh tay trái bị gãy vẫn còn đau, có câu: Tồn thương đến xương cốt phải mất 100 ngày. Diệp Thiên cũng không dám sơ suất.

Đổng Thăng Hải gật đầu, có vẻ lo lắng hỏi:

- Được, có cần tôi gọi bác sĩ đến không?

- Không cần, lấy mấy cái nẹp cố định, nghỉ ngơi hai tháng là đỡ nhiều mà.

Diệp Thiên lắc đầu, có thuốc do Đại sư huynh chế thoa ngoài da thì vết thương này cũng không thấm vào đâu nhưng hai tháng này mình không được động thủ.

Sau khi Đồng Thăng Hải rời khỏi đây đã gọi điện thoại, rất nhanh đã có người mang dụng cụ cố định xương đến Diệp Thiên buộc chặt cánh tay, hai tay rũ xuống thậm chí dây đeo cũng chưa dùng, cũng không ảnh hưởng đến cử động lắm.

Sau khi xử lý xong vết thương, Diệp Thiên hỏi:

- Lão Đồng, Lão Đạo Phu hôm qua tìm ông làm phiền gì vậy?

Đồng Thăng Hải trừng mắt nói:

- Hấn dám, lão Lão cũng không phải dễ, coi Hồng môn chúng ta là quả Hồng mềm sao?

Đồng Thăng Hải có thể chiếm được boxing ngầm lớn nhất ở Moscow đương nhiên là phía sau có bóng dáng của Hồng môn, mặc dù Lão Đạo Phu là trùm của Las Vegas nhưng Đồng Thăng Hải cũng không có cách nào.

Đồng Thăng Hải chợt nhớ đến một chuyện, giơ ngón tay cái lên nói với Diệp Thiên:

- Đúng rồi, Diệp Thiên, hôm qua ngài thật là oách, dám cùng với Bonnie Rothschild khiến cho Bonnie Rothschild cũng phải cúi đầu!

- Bonnie Rothschild, là ai vậy?

Diệp Thiên nghe thấy vậy, lặng đi một chút cái tên này hẳn chưa hề nghe thấy.

Đồng Thăng Hải nhìn Diệp Thiên với vẻ kì lạ, nói:

- Chính là người muốn ném Anthony Marcus xuống biển người kia, y chính là chủ của gia tộc Rothschild, chiến thuyền Nữ Vương Hào này chính là của y đấy.

Tuy từ trước đến nay gia tộc Rothschild có vẻ thấp bé nhưng nội tình bên trong vẫn có Bonnie quản lý buôn bán của đế quốc, dường như y biết hết các các ngõ ngách trên Thế giới này.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Không biết, tôi lo vào nhiều chuyện như vậy làm gì?

Nào Đồng Thăng Hải có biết từ đầu đến cuối Diệp Thiên không hề có hứng thú gì với chuyện buôn bán, nên hẳn cũng không biết nhiều về các phú hào người Hoa chứ đừng nói gì đến gia tộc Rothschild.

- Thôi, tôi nói với ngài cũng vô ích, đúng là ngài và hẳn không xuất hiện cùng lúc.

Thấy Diệp Thiên có vẻ không giống giả vờ, Đồng Thăng Hải cười khỏ, trên đời này có e rằng chỉ có mình Diệp Thiên là nghe thấy gia tộc Rothschild mà không có chút rung động nào.

- Lão Đồng, người kia không liên quan đến tôi, thật ra lúc nào mới có thể rời khỏi Nữ Vương Hào?

Không biết vì sao sau khi trải qua Dương Thần xuất khiếu Diệp Thiên lại mơ hồ có một cảm giác bất an, phảng phất như sắp có chuyện gì xảy ra, hơn nữa lại liên quan đến hẳn.

Vừa rồi Diệp Thiên có bói một quẻ không hiện quẻ rõ nhưng lại chỉ hướng Tây, nơi đó đúng là Newyork mà mẹ Diệp Thiên bà Tổng Vi Lan đang ở trong thành phố đó.

Điều này khiến cho Diệp Thiên có cảm giác hơi cáu giận, làm gì còn tâm trạng lo cho gia tộc Rothschild gì đó chứ, nhất là Tổng Thống Mỹ có chắn ở trước mặt hẳn cũng đẩy ra.

- Trưa nay có tiệc rượu, sau khi kết thúc có thể đi được, có trực thăng đưa chúng ta về San Francico!

Thấy bộ dạng Diệp Thiên như vậy, Đồng Thăng Hải hỏi:

- Diệp gia, ngài có việc gấp phải về sao? San Francisco là địa bàn của chúng ta cứ người đi làm là được.

Tuy có cảm giác bất an nhưng chưa đến mức như lửa cháy sém đến lông mày, Diệp Thiên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ông liên hệ đi, tối sau khi đến San Francisco hãy sắp xếp một chiếc máy đi thẳng Newyork!

- Được, chuyện nhỏ, một lát nữa tôi sẽ đi sắp xếp.

Đồng Thăng Hải gạt đầu, móc từ trong túi quần ra hao thẻ ngân hàng nói:

- Diệp gia, đây là của ngài, đây là của tôi và chúc Tổng, mặt mã ...trong giấy này.

Lần này tham gia đại hội boxing Thế giới, có thể nói là Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong đã kiếm đầy bát, không kể đến được mấy nơi ở Châu Á thì trong cuộc tranh tài cuối cùng họ cũng đã lời một con số lớn.

Nữ Vương Hào có thể tiếp đón các siêu phú hào thì đương nhiên là cũng có thể phục vụ được họ, sáng sớm hôm nay tiền đặt cược thắng, thua đã đến tay họ, hơn nữa còn đều là ở các ngân hàng của Thụy Sĩ.

Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong thương lượng, hai người cho Diệp Thiên một nửa, chính là phần mà bây giờ họ đang giao cho Diệp Thiên.

Diệp Thiên nhận lấy thẻ, cầm trong tay, hấn hỏi:

- Trong này có bao nhiêu tiền?

- Diệp gia, tổng cộng là 53 triệu đôla!

Đồng Thăng Hải đáp.

- 53 triệu đôla?

Diệp Thiên cầm cái thẻ trong tay mà mặt trầm xuống, mấy con số này đang hù dọa hấn:

- Không phải là 36 triệu sao? Sao lại thêm 17 triệu nữa thế?

Lúc trước Chúc Duy Phong lấy 18 triệu ra nhập 4 triệu vào cổ phần Hắc quyền của Đồng Thăng Hải ở Nhật Bản, hơn nữa 14 triệu của Flódz nữa tổng cộng là 36 vạn.

Thấy Diệp Thiên giật mình, Đồng Thăng Hải cười nói:

- Diệp gia, trong này ngài còn có 9 triệu, mặt khác chúng tôi đã bàn tính lấy ra cho ngài 3 triệu nữa, tổng cộng là 52 triệu.

Sau một hồi thi đấu Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong đặt cược, Diệp Thiên thắng, nhất là Đồng Thăng Hải lại có được 2 triệu đôla, tỉ lệ đặt cược là ông ta thắng được 10 triệu, lấy ra 3 triệu này tán gẫu chút coi như tỏ lòng biết ơn với Diệp Thiên.

- Mẹ kiếp, muốn phát tài thì đi đánh nhau cũng được lắm, cần gì phải vất vả làm ăn, buôn bán?

Sau khi nghe Đồng Thăng Hải giải thích, Diệp Thiên không nhịn được câu nói tục, cha hắn là Diệp Đông Bình vất vả cả hơn 10 năm mà mấy ngàn vạn cho bản thân và gia đình cũng không có, bản thân hắn đánh có một trận mà đã được xếp vào giới phú hào giàu có trên Thế giới rồi.

Đồng Thăng Hải cười nói:

- Diệp gia, ngài cũng không thể nói như vậy được, các quyền thủ kiếm được tiền nhiều nhất cũng chỉ được mấy chục vạn đô.

Đừng thấy đánh có một trận mà tưởng được cả trăm triệu đô số tiền này chẳng qua là các phú hào dùng thủ đoạn đánh bạc trong các trận đấu mà thôi.

Trên thế giới này làm gì có thức ăn miễn phí, nhất là trong xã hội loài người, lại rất rõ ràng người thường cả đời cũng không được tiếp xúc với những chuyện này.

Không đợi Diệp Thiên xúc động, Đồng Thăng Hải nhìn đồng hồ, đứng lên nói:

- Diệp gia, thời gian sắp đến rồi, ngài thay quần áo đi, chúng ta đi dự tiệc, chiều tôi sẽ sắp xếp cho ngài đi Newyork.

Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải đã là những người thắng nhiều nhất trong đại hội đấu quyền lần này, đồng thời cũng gây cho mình không ít thù hận, phải biết rằng bọn họ chiếm được đấu quyền ở mấy quốc gia kia cũng coi như là có được cả châu châu báu rồi.

Cho nên bây giờ, Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải đều phải coi Diệp Thiên như tấm da hổ, tối thiểu là trong vòng hai năm để các ông chủ đấu quyền không dám đến khiêu chiến với họ.

- Được, tôi đi thay quần áo.

Diệp Thiên gật đầu, hắn hiểu ý Đồng Thăng Hải, không để ý nhiều thuận tay thì giúp bọn họ một phen, mình vừa mới có 52 đôla mà đã trở mặt nhanh như vậy thì quả là không hiền hậu

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 647

Tổ Chức Khủng Bó

Mãi đến khi vào đến yến hội sảnh xa hoa mà Diệp Thiên vẫn không thể tin được, mới có vài ngày ngắn ngủi như vậy mà bản thân hắn đã có tài sản hơn 10 triệu đôla.

Cảm giác giàu phát lên nhanh như qua có một đêm, trước kia hắn luôn không màng danh lợi nhưng hắn cũng không khỏi bị kích động, cũng không thể trách được tại sao các phú hào lại cứ thích cùng nhau tụ tập lại một chỗ, hóa ra là kiếm tiền dễ dàng như vậy?

- Người Trung Quốc kia đến rồi!

- Lợi hại, nghi ngại có một đêm mà đã không sao rồi?

- Không phải mới đánh đêm qua đó sao, tránh đụng chạm với mấy người Châu Á đó!

Thấy đoàn người Diệp Thiên tiến vào sảnh, vốn dĩ những người trong đó đang nói chuyện sôi nổi thì ánh mắt lại tập trung hết vào người Diệp Thiên.

Sau một trận đại chiến ngày hôm qua đã làm biến đổi cả vận mệnh của giới boxing ngầm.

Đứng đầu Thế giới là Anthony Marcus, thứ hai là Glasgow Quindt bị Andre Abramovich đánh gục khiến cho cả võ đài đấu quyền trấn động.

Biết được thủ đoạn tàn nhẫn của Diệp Thiên, mọi người đều có cơ sở để tin rằng trong tương lai 10 năm tới người Trung Quốc này sẽ khai sáng ra một thời đại mới.

- Diệp tiên sinh, thật là vui khi được gặp cậu, cậu đã khai sáng cho chúng tôi một thời đại mới!

Vừa mới đi vào sảnh của yến hội, Bonnie Rothschild đã tươi cười đón đũa, có thể lãnh đạo một gia tộc có từ trăm năm đương nhiên Bonnie không phải là một người có thể nhìn thấu tâm can y.

- Thời đại? Bonnie tiên sinh, tôi không biết ông đang nói cái gì?

Ở nước ngoài nhiều như vậy rồi, khả năng nói của Diệp Thiên càng ngày càng tốt, hần trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình vì Bonnie nói mà không giải thích gì.

- Theo quy tắc của đấu quyền, sau khi chiến thắng Anthony, đương nhiên cậu là đệ nhất Thế giới, người thanh niên à, tương lai 10 năm nữa giới boxing sẽ trong tay cậu rồi!

Trong tay của Bonnie Rothschild có cả một đội ngũ các quyền thủ chuyên nghiệp. Qua một đêm làm việc khẩn trương, bọn họ phân tích trong 10 năm tới Diệp Thiên có thể thống trị boxing ngầm.

Bonnie Rothschild có cơ sở để tin rằng với thân phận của Diệp Thiên thì mỗi cuộc tranh tài của hần sẽ khiến cho cả thế giới bị cuốn hút, các phú hào của boxing ngầm lại càng hứng thú, chỉ cần dẫn đường thêm một chút thì Diệp Thiên sẽ là nhân vật chính của boxing ngầm.

- Thiên hạ của tôi?

Diệp Thiên cười khóe miệng, suy nghĩ một lát rồi nói:

- Bonnie tiên sinh, ông cho rằng với thân phận của tôi, tôi sẽ tiếp tục tham gia đấu trong boxing ngầm sao? Hôm qua, chẳng qua là tôi chỉ chơi đùa một chút thôi.

Diệp Thiên biết, nếu hần không nói rõ lập trường, quan điểm thì e rằng có cả nửa số người trong này sẽ đứng ngòai không yên, thừa dịp này hần muốn ra tín hiệu là sẽ không tham gia vào boxing ngầm.

Quả nhiên Diệp Thiên vừa nói ra những câu này trong hội trường xao động, lúc đầu họ suy đoán và lo sợ Diệp Thiên sẽ trở thành ông chủ của boxing ngầm mà khiêu chiến với bọn họ, bây giờ thì họ đều tỏ ra vui mừng.

Thậm chí là đám người Lỗ Đạo Phu còn nhìn về phía Đông Thăng Hải và Chúc Duy Phong với một con mắt đầy ác ý, hai người bọn họ bây giờ đều đã nắm giữ những nơi boxing ngầm lớn mạnh nhất ở Châu Á, mỗi người đều có một miếng thịt béo bở.

- Diệp gia, ngài?

Đồng Thăng Hải không ngờ là ở đây mà Diệp Thiên lại nói ra những câu này. Nét mặt già nua của ông ta hiện lên sự khắc khổ, từ khi Andre Abramovich xuất ngũ thì đã là một quyền thủ quan trọng không ai địch nổi rồi.

Diệp Thiên khoát tay áo với Đồng Thăng Hải, rồi nhìn về phía Bonnie cười nói:

- Bonnie tiên sinh, tôi cũng có cổ phần ở các công ty boxing ngầm ở Nhật Bản, Trung Quốc và Moscow, sau 3 năm tôi sẽ chuyển nhượng số cổ phần này, hi vọng trong thời gian này tôi có thể được thanh tịnh một chút.

Diệp Thiên nói thẳng ra những lời này đã xua tan suy nghĩ của đám người đang lo sợ sang năm hấn sẽ khiêu chiến với bọn họ, phải biết rằng nếu như Diệp Thiên còn ở đó thì bọn họ sẽ không có bất kì một hi vọng thắng lợi nào.

Nghe thấy Diệp Thiên nói những lời này, sắc mặt của Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong cũng dịu xuống, nếu không có 3 năm hoàn hoãn xung đột thì bọn họ không thể phát triển cho boxing ngầm đi lên được, vậy nên cũng không thể trách được Diệp Thiên.

Mà khoảng thời gian 3 năm các đại ông chủ cũng có thể chấp nhận được, Diệp Thiên nói vậy là boxing ngầm sẽ được yên bình trong 3 năm, không có thời đại quyền Vương khai sáng, đương nhiên những điều này để sau mới nói.

Diệp Thiên hứa hẹn khiến cho không khí trong hội trường êm dịu đi rất nhiều, bọn Lỗ Đạo Phu đang trợn tròn mắt nhìn Đồng Thăng Hải cũng có thể cùng nhau cười nói được rồi.

Trong mắt những người này, hận thù chẳng qua chỉ là vì lợi nhuận mà thôi một khi lợi ích được cân bằng thì thù hận tự nhiên cũng được hóa giải.

Từ trước đến giờ với những buổi tiệc như thế này Diệp Thiên đều trốn tránh, sau khi ứng phó với đám người này hấn liền trốn vào một góc đợi cho buổi tiệc kết thúc.

- Diệp tiên sinh, có rảnh không, tôi giới thiệu với cậu một người bạn...

Diệp Thiên đang ăn toàn đồ ngon thì Bonnie gọi.

Diệp Thiên thấy người đứng bên cạnh Bonnie có vẻ kì lạ, hấn hỏi:

- Bonnie tiên sinh, vị này là?

Người đứng bên cạnh Bonnie không cao, cũng có vẻ lớn tuổi rồi, trên đầu ông ta lại còn trùm một cái khăn trắng, nhìn cách ăn mặc này chắc là người Ả Rập.

- À, vị tiên sinh này là Ossama Abdulla tiên sinh, ông ta đến từ nước cộng hòa Saudi, Diệp vị tiên sinh đây có một chuyện muốn đàm phán với cậu.

Thái độ Bonnie đối với người này có vẻ kì lạ, sau khi giới thiệu với Diệp Thiên liền nói tiếp:

- Các vị cứ nói chuyện đi nhé, tôi đi tiếp khách một chút.

- Ossama Abdulla tiên sinh, mời ngồi, không biết ông tìm tôi có chuyện gì?

Diệp Thiên thoáng nhìn Bonnie đi mà không hiểu gì, mời Ossama Abdulla ngồi xuống lại cần tìm đến Bonnie để giới thiệu, vị Ả Rập này đến đây chuyện chắc cũng không nhỏ đâu.

Thời cận đại, nguồn năng lượng ở sa mạc Arabia rồi cả thời Trung Cổ nơi đây luôn là tiêu điểm của thế giới, vì dưới chân của bọn họ là vô số dầu mỏ.

Sau đó Saudi Arabia đã trở thành Quốc gia giàu có nhất Thế giới, còn Saudi nắm quyền Vương trong tay đã có nhiều tiền nhất Thế giới.

Đến những tập niên 60, 70, những người giàu ở Ả Rập mới nổi tiêu tiền ở khắp nơi trên Thế giới, cho dù thân phận của bọn họ có giống Bonnie nhưng cũng không muốn đất tị với bọn họ.

- Diệp tiên sinh, chính xác mà nói thì giờ tôi không phải là công dân của Saudi Arabia nữa rồi, quốc tịch của tôi là Afghanistan!

Có thể nhận thấy Ossama Abdulla là người được giáo dục tốt, ngoài cái đầu đội khăn trắng ra thì những biểu hiện của ông ta giờ chân nhắc tay cũng là người thân sĩ.

- À, không biết là Ossama Abdulla tiên sinh nói với tôi chuyện này là có ý gì?

Diệp Thiên nhướn mày, hẳn cảm thấy trên người Ossama Abdulla bề ngoài bình tĩnh nhưng bên trong như có cả một núi lửa đang

sắp bộc phát ra ngoài.

Điều này khiến cho Diệp Thiên thấy có chút kì lạ, lần đầu tiên hắn có cảm giác này, lúc đối diện với người đó Diệp Thiên cũng dựng cả tóc gáy.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Ossama Abdulla đảo mắt nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng nói:

- Tôi là đại diện cho căn cứ tổ chức của Afghanistan, mời Diệp Thiên sinh giao đấu với các huấn luyện viên và giúp chúng tôi huấn luyện binh sĩ, không biết Diệp tiên sinh có thể đồng ý hay không?

- Căn cứ, tổ chức, đây là tổ chức gì?

Diệp Thiên nghe mà không hiểu gì cả, hắn chưa nghe thấy cái tên này bao giờ.

- Diệp tiên sinh chưa hề nghe qua tên tổ chức của chúng tôi sao?

Thấy Diệp Thiên không biết đến tổ chức của mình Ossama Abdulla có vẻ bất mãn, liền giải thích:

- Tổ chức có tên là Islam Thánh Chiến, trợ giúp Afghanistan chống cự với quân xâm lược Soviet.

Tổ chức này do cha tôi xây dựng năm 88, tôn chỉ của chúng tôi là đối kháng với Mỹ và chính quyền Islam, Diệp tiên sinh, hôm qua tôi được nhìn trận đấu của cậu, tôi muốn mời cậu đến giúp chúng tôi huấn luyện cho các binh sĩ.

Mặt vốn bình tĩnh nhưng khi nói đến tôn chỉ của tổ chức thì ông ta có vẻ cuồng nhiệt, thậm chí chân tay còn múa máy phụ họa cho lời nói.

- Đợi một chút, Ossama Abdulla tiên sinh, tôi muốn biết các ông đối kháng với Mỹ về chuyện gì hả?

Sau khi nghe Ossama Abdulla nói, Diệp Thiên cũng có vẻ hứng thú, phải biết rằng mặc dù nơi đây là vùng biển quốc tế nhưng cách Mỹ rất gần không ngờ là vị này có thể tuyên bố xanh rờn như thế.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Ossama Abdulla cười một cách nham hiểm:

- Diệp tiên sinh, năm 98 các chiến sĩ ở Keynia đã dạy bảo bọn người Mỹ, bọn họ đã phá hủy Đại sứ quán, không biết là cậu đã từng

nghe thấy chuyện này chưa?

- Tập kích Đại sứ quán?

Diệp Thiên nghe thấy vậy im lặng một chút rồi nói:

- Đây không phải là chuyện của tổ chức khủng bố sao?

Diệp Thiên đã hiểu, cảm thấy trước mặt mình chính là người trong tổ chức khủng bố, ông ta muốn mời hắn đi huấn luyện cho phần tử khủng bố.

Ánh mắt Ossama Abdulla lại cuồng nhiệt hơn nói:

- Đúng, chúng tôi muốn bọn người Mỹ phải trả giá đắt. Diệp tiên sinh mời cậu gia nhập với chúng tôi!

- À, không Ossama Abdulla tiên sinh, tôi là một công dân tuân theo pháp luật, tôi có thể hiểu được tôn chỉ của các ông nhưng xin lỗi nó không có hứng thú đối với tôi.

Không đợi Ossama Abdulla nói xong, Diệp Thiên đã xua tay, nói đùa gì vậy? Ngày lành tháng tốt Diệp Thiên chỉ vừa mới trải qua, cái đầu hắn còn muốn sống nữa.

Hơn nữa từ nhỏ Diệp Thiên đã được tự do há chi mà phải chịu trói buộc?

- Diệp tiên sinh, tôi biết cậu có thành kiến với tổ chức của chúng tôi, hãy đợi không bao lâu nữa cậu sẽ biết được quyết tâm của chúng tôi!

Phàm là người có tôn giáo, tín ngưỡng thì tính cách đều cố chấp một chút, sau khi bị Diệp Thiên từ chối khéo thái độ Ossama Abdulla với Diệp Thiên đã thay đổi 180°.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 648

Newyork

Không biết vì cái gì mà lúc Ossama Abdulla nói ra câu đó Diệp Thiên thấy run lên rồi hoa mắt, chóng mặt giống như thể trời đất sắp sụp xuống đến nơi rồi, ánh mắt của hắn rất hoảng hốt.

- Mẹ kiếp, chuyện này là sao vậy?

Diệp Thiên vội vàng lắc đầu cho mình tỉnh lại, rồi nhìn về phía Ossama Abdulla nói:

- Ossama Abdulla tiên sinh, tôi không biết đến quý tổ chức thì đương nhiên là cũng không có thành kiến gì, chỉ là cá nhân tôi không muốn bị ràng buộc thôi, tôi xin cảm tạ lời mời của ngài!

Nhìn thấy Ossama Abdulla, Diệp Thiên luôn cảm thấy tinh thần bất an giống như thể sắp có chuyện gì xảy ra, đối với loại người và loại tính này Diệp Thiên cũng không dám coi thường, ngôn ngữ đối thoại với nhau và với người khác có vẻ rất khiêm tốn.

Ở trên đời này, ngoài Phật Đạo nhị giáo ra vẫn còn rất nhiều tín ngưỡng khác, như đạo Hồi ở Arab, Cơ Đốc giáo ở các quốc gia Phương Tây, thậm chí ở Châu Phi còn có cả loại tôn giáo nguyên thủy.

Mà các giáo phái đó đều có những nét văn hóa riêng, hơn nữa đều xuất phát từ cái gọi là thần tích, giống như Lão tử cưỡi Thanh Ngu xuất quan, Thích Ca Mâu Ni ngộ đạo dưới gốc cây Bồ Đề, Jesus ... tất cả đều nhuộm màu sắc thần bí.

Cho nên lúc này Diệp Thiên nghĩ đến trên mình Ossama Abdulla có đầy cảm giác nguy hiểm, chỉ y có tín ngưỡng, hẳn Đạo Hồi cũng không biết gì nhưng tỏ ra rất tôn trọng.

- Vậy thì thật là tiếc, Diệp tiên sinh, hi vọng là sau này chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác!

Thấy thái độ kiên định của Diệp Thiên, Ossama Abdulla nhún vai có vẻ tiếc nuối cũng không miễn cưỡng Diệp Thiên nữa.

Thực ra sau khi Ossama Abdulla nhìn thấy Diệp Thiên tranh tài mà cũng thấy thèm, định mời hẳn làm huấn luyện cho hơn 10 trại trong tổ chức của y, chứ y cũng không thiếu người, thậm chí y có cả một trại huấn luyện Seberia.

- Diệp gia, sao ngài lại trốn ra đây? Để tôi phải đi tìm.

Đúng lúc Diệp Thiên muốn tìm cái cớ gì đó để đi thì Đồng Thăng Hải xuất hiện, cáo tội Ossama Abdulla đã mang Diệp Thiên đi.

- Diệp gia, sao ngài và ông ta lại ở cùng nhau?

Đồng Thăng Hải cau mày nói:

- Người này chính là tội phạm của nước Mỹ, Diệp gia ngài tránh xa ông ta ra nếu không sẽ phiền toái đấy không ít đâu.

- Chính y xán đến chứ, tôi cũng đâu có cách nào?

Diệp Thiên cười khổ nói:

- Không bàn tới tổ chức khủng bố kia nữa, lão Đồng sắp xếp xong chưa, bảo giờ thì đi Newyork?

Tu vi hiện tại của Diệp Thiên nhất là sau khi khám phá ra thần thức Đạo môn của hắn, tinh thần hắn cũng mình mẫn hơn trước rất nhiều, vừa rồi có hình ảnh của tai nạn xuất hiện khiến Diệp Thiên đứng ngồi không yên.

Diệp Thiên có thể kết luận, không lâu nữa trên Thế giới nhất định sẽ có tai nạn như thế, còn ở đâu thì Diệp Thiên cũng không suy đoán.

- Diệp gia, bây giờ đi được rồi, chúng ta ngồi trực thăng về San Francisco trước, bên kia máy bay đang đợi ngài để cất cánh.

Tuy không biết tại sao Diệp Thiên lại vội vã đi Newyork nhưng Đồng Thăng Hải vẫn bố trí thỏa đáng, hơn nữa còn dùng máy bay chuyên dụng của Hồng môn, đảm bảo chắc chắn Diệp Thiên có thể đến Newyork trong thời gian ngắn.

Diệp Thiên nhìn xung quanh thấy Chúc Duy Phong cũng chưa đến, liền hỏi:

- Chúc Duy Phong, ông ấy có đi không?

- Ông ta còn muốn ở trên thuyền này chơi thêm vài ngày nữa, ha ha, người thanh niên à, khó khăn mới đến được đây đây!

Đồng Thăng Hải nghe thấy vậy liền cười, nói đến đàn bà trong Nữ Vương Hào thì đúng là tuyệt vời, nêu không phải đi tiễn Diệp Thiên thì ông ta cũng đã đi hưởng thụ rồi.

- Mẹ kiếp, sớm biết thế này cho ông ta mát sạch trơn xem có còn đi chơi gái được không?

Thấy Đồng Thăng Hải tươi cười, tự nhiên Diệp Thiên cũng biết Chúc Duy Phong đang làm gì, liền oán thầm trong lòng:

- Được lắm, bây giờ chúng ta đi!

Dưới sự hướng dẫn của Đồng Thăng Hải, Diệp Thiên nói với Clement sẽ về phòng thu dọn đồ đạc sau đó lên boong tàu đáp máy bay đi.

Hơn một tiếng sau, Diệp Thiên đã về đến San Francisco, đợi máy bay tư nhân sau đó trải qua hơn 2 giờ bay nữa hắn đã đáp xuống sân bay Quốc tế của Newyork.

- Diệp gia, người của chúng ta ở bên kia.

Đồng Thăng Hải cũng không đi theo Diệp Thiên đến Newyork mà sắp xếp cho một đệ tử của Hồng môn đi theo hắn, người của Hồng môn đã đợi ở sân bay Newyork.

- Đi đến Quảng trường Manhattan.

Sau khi lên xe, Diệp Thiên ngồi ở ghế sau nhắm mắt lại, hắn lúc trên máy bay đã suy đoán, sau khi đến Newyork không lâu hắn đoán rằng thành phố lớn nhất Thế giới này sẽ phải đón một tai nạn.

Thực ra chỗ Diệp Thiên bố trí phong thủy ở Cảng Đảo cũng mơ hồ nhận ra Thiên cơ đó, lúc mẹ hắn đến Mỹ cảm giác này lại càng rõ rệt hơn.

Nhưng cho đến giờ phút này, Diệp Thiên mới chính thức xác nhận được địa điểm nhưng điều khiến hắn bất đắc dĩ chính là hắn cũng không biết ở đây sẽ xảy ra chuyện gì, mà cũng không có khả năng thay đổi.

Cổ nhiên phong thủy thuật có thể thay đổi vận mệnh nhưng chỉ nhằm được vào mình hoặc người khác, còn thiên tai trước mắt thì có

bản lĩnh Thiên Thiên cũng không có cách nào mà thay đổi được.

- Diệp gia tới...

Đọc đường đi Diệp Thiên đều nhắm mắt nghỉ ngơi, không còn tâm trạng mà ngắm cảnh gì nữa, xe chạy nhanh đến cao ốc ở Manhattan rồi dừng lại, lúc đó Diệp Thiên mới mở mắt ra.

- A HỒ, cảm ơn cậu.

Diệp Thiên biết người thanh niên đi theo mình là do Đỗ Phi sắp xếp, lập tức nói:

- Gần đây tôi có đến một Hội quốc, lúc đó sẽ đến thăm lâu hơn, cậu giúp tôi thông báo với A HỒ một tiếng.

Bản chất của phong thủy chính là tìm lánh tránh dữ, nếu Diệp Thiên không thể thay đổi tai nạn xảy ra thì hắn cũng phải đến Newyork đưa mẹ trở về.

Hơn nữa thời gian của Diệp Thiên cũng không ít, hắn bỏ thê từ sắp cưới mà chạy đi khắp Thế giới trong lòng hắn cũng có chút áy náy.

- Vâng, thưa Diệp gia, ngài có muốn tôi bố trí cho một chiếc máy bay không ạ?

A HỒ biết thân phận của Diệp Thiên, lại được Đỗ Phi dặn dò nên cố gắng làm cho hắn thỏa mãn.

- Không cần, các cậu quay về đi!

Diệp Thiên khoát tay đi vào cao ốc.

Manhattan là trung tâm mua sắm của Newyork, tất cả cơ quan về tài chính, buôn bán, bảo hiểm quan trọng nhất của Newyork đều tập trung ở trong này.

Nơi này cũng giống như tắc đất tắc vàng vậy, có thể làm việc ở nơi này hoặc có nơi làm việc ở đây đều là những người giàu có nhất Thế giới.

Tổng Vĩ Lan cũng ở trong cao ốc này, Manhattan là nơi giàu có nhất của các triệu phú, bảo vệ trị an ở đây cũng rất nghiêm ngặt,

sau khi liên hệ bằng tần số với Anna, Diệp Thiên mới được đi.

- Thiếu gia, sao ngài đến mà không báo trước một tiếng?

Lúc thang máy lên đến tầng thứ 38, Anna đã đợi trước ở cửa, Anna nắm lấy tay trái của Diệp Thiên nói:

- Thiếu gia những chuyện kia của ngài tôi đều biết!

- Chuyện gì của tôi?

Diệp Thiên thấy kì lạ hỏi Anna, hơi nhíu mày lại, tay trái của hắn vẫn còn bị nẹp.

- Chuyện ngài tham gia đại hội boxing ngầm đấy, ngài thật là lợi hại, Anthony cũng bị ngài đánh chết rồi.

Anna cũng từ trại huấn luyện Seberia mà ra, tuy không phải là hệ thống của boxing ngầm nhưng cũng là một địa ngục Ma vương cô đã nghe nói từ lâu.

- Mẹ kiếp, miệng ai mà nhanh như vậy?

Diệp Thiên oán hận mắng một câu, trừng mắt lên với Anna, nói:

- Chuyện này đừng có nói trước mặt mẹ ta, người mà dám nói một câu ta sẽ phế bỏ hết võ công của người.

Thực ra mà nói, đến giờ khi ngẫm lại lúc đối chiến Diệp Thiên lại thấy sợ, nếu mẹ biết được chuyện này thì hắn sẽ bị một con gián giữ.

- Thiếu gia, trong thời gian này bà chủ rất bận không biết được đâu!

Anna cười cười, vào trong phòng, ở tầng 38 này chỉ có 2 gia đình, Tống Vi Lan là một có cả một cầu thang máy chuyên dụng.

- Mẹ thật đúng là biết hưởng thụ, sống ở đây là đỉnh nhất Thế giới rồi.

Sau khi đi vào bên trong, Diệp Thiên bị cảnh tượng làm cho hoa cả mắt, không nói đến những đồ trang trí sa hoa ngay đến cái cửa kính trên tường cũng khiến cho Diệp Thiên chấn động.

Lúc này đèn rực rỡ nhất, xuyên thấu qua các lớp thủy tinh, Diệp Thiên có thể thấy rõ Newyork như hần nói đứng ở nơi này dường như có thể nhìn thấy cả Thế giới vậy.

- Bà chủ không thích ở đây, nếu không nó không gần công ty thì bà cũng chẳng ở.

Anna bĩu môi, rót cho Diệp Thiên một chén nước rồi nói:

- Thiếu gia, bà chủ vẫn đang ở công ty, ngài nói cho tôi nghe chuyện ở đại hội Hắc quyền đi?

- Mẹ tôi ở công ty sao cô không đi theo?

Diệp Thiên không trả lời Anna, vẻ mặt có vẻ không được vui lắm lúc này khắp nơi ở Newyork đều có mai phục, bên cạnh mẹ không có ai bảo vệ, Anna không xứng đáng với cái chức này.

Anna ủy khuất nói:

- Thiếu gia, bà chủ không cho, bà đang họp ở Thiên Đô không cho tôi vào hội trường.

- Được, để tôi gọi điện thoại cho mẹ, nói là tôi đã về để bà về nhà đi.

Diệp Thiên lắc đầu bắt đầu dĩ, nghĩ một lát rồi khoát tay nói:

- Không cần gọi điện thoại, cô có xe không chở tôi đến đó tôi muốn xem công ty ở đâu.

Năm này công ty của mẹ xảy ra biến cố đương nhiên nguyên nhân là ở bên trong nhưng nói không chừng cũng có liên quan đến phong thủy, nếu đã đến đây Diệp Thiên cũng muốn đi xem một chút.

- Công ty của bà chủ ở ngay phía Tây Nam của Manhatta, thiếu gia tôi đưa ngài đi.

Xem ra Anna ở Newyok cũng bị gò bó không nhẹ, nghe nói Diệp Thiên muốn cô dẫn ra ngoài liên hoan hô, mấy tháng về nước với Tống Vĩ Lan tính tình của Anna cũng có sự thay đổi lớn.

- Chính là chỗ này? Sao ở đây lại có kiến trúc kì lạ như vậy?

Lúc đỗ xe ở dưới cao ốc công ty của Tổng Vệ Lan, Diệp Thiên cau mày.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align:center; border: 1px solid #ccc; padding: 5px; margin: 10px 0 10px 20px;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #000080;">Chờ đợi</span></div>  
</div>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 649

Hung Ác

Bày ra trước mắt Diệp Thiên là một tòa cao ốc có kiến trúc hình thành hai cái tháp song song, nền trát bằng nham thạch.

Đại Lâu dùng kết cấu bằng thép, các cửa sổ có khung bằng nhôm, nhìn có vẻ rất rộng và khoáng đạt, cao vút lên trong mây, Diệp Thiên cũng không biết là rốt cục thì Trung tâm thương mại này có bao nhiêu tầng.

Nhưng hai tòa kiến trúc đằng trước chính là Hồng Kông, điều này khiến cho Diệp Thiên phải nhíu mày.

Bây giờ đến thời nguyên bát, quy tắc thiên địa thay đổi, linh khí trên biển cũng cuồng bạo hơn, sát khí tích tụ, cho dù phong thủy có đẹp thì nhiều nơi vẫn bị tụ sát khí.

Sau xe thấy Diệp Thiên nhíu mày Anna hỏi:

- Thiếu gia, đây chính là kiến trúc nổi tiếng nhất của Mỹ... có thể làm việc được trong tòa tháp đôi này đều là những công ty rất nổi tiếng, ngài không biết nơi này sao?

- Tháp đôi, nghe qua như là người Nhật Bản xây đúng không?

Nghe thấy Anna nói như vậy Diệp Thiên cũng có chút ấn tượng, mặc dù bỏ học nhưng Diệp Thiên cũng có học đến Đại học, hơn nữa lại học ngành kiến trúc, đương nhiên là có nghe qua đến kiến trúc này.

Trong trí nhớ của Diệp Thiên, tháp đôi này chính là trung tâm thương mại, là nơi cao nhất của Mỹ, do tập đoàn ở New Jersey và Newyork góp vốn xây dựng lên, do kiến trúc sư người Nhật Bản phụ trách thiết kế.

Tầng 110, 411 có hai cửa sổ hầu hết đều được điều khiển qua máy tính, bất luận là ngoài trời có giá rét thế nào thì nó cũng tự điều tiết, nó được mệnh danh là “ Công trình kỹ thuật hội tụ tinh hoa”.

Trung tâm thương mại có diện tích 84 ngàn m² có thể chứa được 5 vạn nhân viên làm việc, đồng thời có thể chứa được 2 vạn người đến dự tiệc.

Tầng trệt cho hơn 800 nhà máy, cửa hàng buôn bán còn có các thiết bị phục vụ, trong tâm thức của người dân Mỹ tòa tháp đôi này như biểu tượng là Nữ thần tự do vậy.

- Phong thủy luân chuyển, đúng là ở chỗ này!

Thấy Trung tâm thương mại cao vút lên tầng mây, Diệp Thiên khẽ lắc đầu, phong thủy thiên biến vạn hóa, giống như trên đời này không có tướng quân nào luôn thắng, một nơi có phong thủy đẹp thì nó cũng không mãi đẹp mà không có suy.

- Thiếu gia, chúng ta lên đi, bà chủ biết ngài đến đã kết thúc hội nghị sớm hơn rồi.

Tháng 8 ở Newyork thời tiết vẫn rất nóng, nhất là đây lại là thành phố nhiều xe cộ, càng giống như cái lồng hấp vậy khiến cho người ta có cảm giác ngột thở.

- Được, Diệp Thiên gật đầu, đi vào trong Trung tâm thương mại.

- Sao lại thế này?

Vừa mới đi vào trong, cảm giác nóng bức bên ngoài đã tan biến hết, Diệp Thiên cảm thấy rất kì lạ, suýt nữa hần cũng nhảy dựng lên.

- Này... đây là chỗ nào vậy!

Chân khí đọng lại ở hai mắt, Diệp Thiên nhìn ngó xung quanh, da đầu hần run lên, cả người nổi cả da gà cảnh tượng trước mắt hần giống như một núi thủy huyết hải vậy, hần cứ ngỡ người ra đó.

Anna thấy sau khi Diệp Thiên đi vào cứ ngỡ người ra liền vội vàng đẩy người hần hỏi:

- Thiếu gia, thiếu gia, ngài bị làm sao vậy?

- À, không sao, Anna công ty của mẹ tôi ở tầng mấy?

Diệp Thiên bất an đáp một câu, lại nhìn xung quanh sắc mặt trở lên u ám.

Trong mắt Diệp Thiên đèn trong đại lâu sáng trưng, nơi đây đề nồng nặc mùi sát khí, có những chỗ sát khí tụ rất dày, phong thủy nơi đây có thể so sánh như cõi âm vậy.

Mà Diệp Thiên còn nhìn thấy cả tử khí trên những người đang ở trong đây, đi trong đại lâu mà hấn cứ như đi vào cõi quỷ, hấn dựng cả tóc gáy.

Quay đầu lại, chỗ cách đó khoảng 10m như là cầu Nại Hà dưới âm phủ vậy, qua cầu Nại Hà chính là ranh giới âm dương cách biệt.

Thấy sắc mặt Diệp Thiên u ám, Anna nhỏ giọng hỏi:

- Thiếu gia, công ty của bà chủ ở tầng 80, có chuyện gì sao.

- Đưa ta đến đo, mẹ kiếp ai chọn nơi này làm công ty vậy?

Diệp Thiên cũng không có cách nào khống chế được tâm trạng của mình, hi vọng là hấn cảm thấy không đúng, nếu không e rằng cùng mẹ đến Mỹ, vừa có được tình thương của mẹ thì lại mất đi.

Chắc chắn lần này là Diệp Thiên nổi giận, giống như đang rút kiếm ra vậy, cả người hấn tràn đầy sát khí, ngay cả cao ốc cũng lạnh đi vài phần.

- Cái này... tôi cũng không biết, thiếu... Thiếu gia, không trách tôi chứ.

Người thường cảm nhận khí yếu, Anna cũng sợ không nhẹ, cô chỉ cảm thấy thờ đờn đập, nói cũng lấp ba lấp bấp.

- Không, không liên quan đến cô, chúng ta vào thang máy thôi!

Thấy bộ dạng hoảng hốt của Anna, Diệp Thiên nhanh tinh lại, công ty của mẹ ở trong này 10 năm rồi không có liên quan gì đến Anna.

Hơn nữa nếu không phải là Hạ nguyên bát nguyên thay đổi thì phong thủy ở đây cũng không như thế này.

Mà ở Cảng đảo Diệp Thiên còn đánh cắp thiên cơ, khiến cho thiên đạo có chút lệch lạc không chừng đó cũng là nguyên nhân khiến cho phong thủy ở đây bị thay đổi.

Sau khi vào thang máy, Anna thấy thần thái Diệp Thiên đã bình thường trở lại, cô cẩn thận nói:

- Thiếu gia, bộ dạng của ngài lúc này thật là đáng sợ!

- Thực sự xin lỗi, Anna những chuyện này không liên quan đến cô.

Diệp Thiên lắc đầu, thang máy đang ở tầng 60 mà Diệp Thiên cảm nhận đâu đâu cũng có sát khí.

Trong đầu hình ảnh kia hiện lên, Diệp Thiên ngăn lại không biết bao lâu nữa Trung tâm thương mại Thế giới này sẽ trở thành địa ngục chốn nhân gian.

Một cảm giác bất lực, Diệp Thiên biết mình cũng không có cách gì thay đổi được kết quả này, vì hẳn căn bản không biết sẽ xảy ra chuyện gì thì càng không thể nói đến chuyện hóa giải.

Công ty của Tổng Vĩ Lan tầng 82, một tầng chỉ có một công ty, cửa thang máy vừa mở ra Diệp Thiên đã thấy Tổng Vĩ Lan chờ ở cửa.

- Mẹ, sao muộn thế này rồi mà mẹ vẫn còn làm việc?

Đi ra từ trong thang máy Diệp Thiên nắm nhẹ bả vai mẹ, nhìn gương mặt mẹ.

Mặc dù trán Tổng Vĩ Lan có hơi xám nhưng ở giữa có phát ra một tia sáng đương nhiên là dấu hiệu của gập dờ hóa lành, Diệp Thiên biết tuy không thể hóa giải được kiếp nạn này nhưng cứu người thì hẳn vẫn có thể làm được.

- Tiểu Thiên, con đến Newyork sao không báo cho mẹ một tiếng?

Tổng Vĩ Lan thấy con trai thân mật với mình trước mặt những nhân viên khác thực ra cũng hơi ngượng.

- Mẹ, không phải ở Mỹ không tặng ca sao? Sao ở đây vẫn còn nhiều người như vậy?

Diệp Thiên cười cười, ôm bả vai mẹ nói:

- Đến Mĩ thật vất vả, ngài cho những người này tan ca đi.

- Đứa trẻ này chỉ được cái mồm mấp lấu linh.

Tổng Vĩ Lan tức giận, gỡ tay Diệp Thiên ra nói:

- Đạo này mẹ rất bận, còn có hạng mục bên Trung Phi phải làm, Tiểu Thiên, hay là con và Anna ở Newyork đi chơi vài ngày đi.

Tin Tổng Vĩ Lan trở về khiến những người trong công ty an lòng, nhưng khoản tiền hơn 100 triệu đôla chắc không thể lấy lại, mấy hạng mục mà công ty đầu tư đã bị đình trệ, Tổng Vĩ Lan phải tập trung sức lực vào công việc này.

Diệp Thiên lắc đầu, khăng khăng nói:

- Mẹ, một lúc nữa con có chuyện muốn nói với mẹ, giờ con đi một vòng đã.

- Vậy được rồi.

Con trai chưa bao giờ có một yêu cầu gì với mình, Tổng Vĩ Lan liền gật đầu đồng ý cùng Diệp Thiên đi trong công ty.

Mạng lưới công ty của Tổng Vĩ Lan rất rộng, đầu tư cả buôn bán, tài chính, đây là trụ sở chính của tập đoàn, cũng nơi đầu não.

Tổng Vĩ Lan vẫn muốn con trai có thể giúp mình một tay điều hành sự nghiệp, cho nên đi đến đâu bà cũng giới thiệu hẳn với các bộ phận, nhân tiện cũng nói luôn cho hẳn biết các bộ phận quan trọng.

Diệp Thiên đến cũng làm cho cả công ty xao động, nước Mỹ là quốc gia cực kì coi trọng cá nhân, công ty to như vậy ngoài Anna ra thì không có mấy người biết đến con trai của Tổng Vĩ Lan.

- Được rồi, Tiểu Thiên con có chuyện gì muốn nói với mẹ?

Dẫn Diệp Thiên đi một vòng quanh công ty, Tổng Vĩ Lan dẫn con trai đến phòng làm việc của mình, vừa sắp xếp lại tài liệu bà vừa nói:

- Tiểu Thiên, mẹ bận nhiều việc, nếu không... ngày mai hai mẹ con mình cũng ăn trưa được không?

Diệp Thiên cũng không nói nhiều nữa mà nói thẳng luôn:

- Mẹ, chỉ có thời gian ba ngày nhất định mẹ phi chuyển công ty đi.

- Ba ngày, chuyên công ty?

Tổng Vĩ Lan đăng trí trả lời một câu, rồi phản ứng ngay nhìn về phía con trai nói:

- Diệp Thiên con điên ư, bảo mẹ đi thì được chứ đây là Tổng công ty!

- Mẹ, con không nói đùa đâu.

Diệp Thiên nghiêm túc lắc đầu nói:

- Mẹ biết con làm gì không, gần đây tràn đầy sát khí, đây là nơi đại hung, chưa đầy tháng nữa sẽ có tai ương ập xuống.

- Con trai, con sao vậy?

Tổng Vĩ Lan ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên, bỗng đưa tay lên sờ đầu con nói:

- Con không bị sốt đấy chứ? Nếu không để mẹ gọi William đến xem, ông ta là bác sĩ giỏi nhất ở Mỹ.

Tuy Tổng Vĩ Lan rất hiểu con trai nhưng những gì con trai nói ra lúc này là hết sức vô vẩn, người ta ở Trung tâm thương mại thế giới đã hơn 20 năm. Đây đã là một trung tâm kinh tế sao lại nói là nơi đại hung gì chứ? var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 650

Thuyết Phục

Là một kiến trúc mang tính tiêu chí của Mỹ, tòa nhà Trung tâm thương mại Thế giới không nghi ngờ gì nữa đã đại diện cho trình độ kiến trúc cao nhất của thế giới hiện nay.

Qua sự đánh giá của các chuyên gia, cho dù là động đất cấp 7 hay sóng thần đi nữa cũng khó mà làm hư hỏng tòa nhà này, vì vậy Tổng Vĩ Lan không cho lời nói của con trai là đúng, đó chỉ là lời nói bậy thôi.

- Diệp Thiên, sắc mặt con không tốt, có phải là bị ốm rồi không?

Tổng Vĩ Lan có chút tự trách nhìn con trai, từ sau khi đến Mỹ, bà đặt hết tâm trí vào công việc, thậm chí đến việc việc của Hồng môn của đều do Diệp Thiên giúp đỡ giải quyết, điều này cũng làm cho bà có chút áy náy.

- Mẹ, mẹ nhìn con giống người bị bệnh sao?

Diệp Thiên dờ khóc dờ cười nhìn mẹ, hẳn đúng là có bị thương, nhưng cũng không đến nỗi đâu bị hôn mê.

- Giống!

Tổng Vĩ Lan chưa nói gì thì Anna đã cướp lời:

- Thiếu gia, cậu...cậu đang bị thương mà!

Chuyện Diệp Thiên xuất chiến Anthony Marcus, giương như đã lan truyền khắp cả boxing ngầm, những ai quan tâm đến điều này đều biết, Anna cũng có con đường riêng của mình, tuy là không xem được đoạn ghi hình, nhưng vẫn hiểu rất rõ quá trình của cuộc thi đấu.

- Bị thương?

Tổng Vĩ Lan chột lo lắng, vội kéo Diệp Thiên lại nói:

- Con trai, con bị thương ở đâu? Mấy ngày nay con đi làm cái gì vậy?

Tổng Vĩ Lan biết, xã hội Mỹ không giống như trong nước, các loại phản động hoành hành, lại cho phép người dân sử dụng vũ khí, Diệp Thiên dù có bản lĩnh cao cường thì cũng không đánh lại với súng đạn.

- Mẹ, mẹ đừng có nghe Anna nói bậy...

Diệp Thiên trừng mắt với Anna một cái, sau đó quay lại nói với mẹ:

- Mẹ, từ ngày con xuất đạo tới nay, đi coi bói xem quẻ, xem phong thủy cho người ta chưa để ra sai sót lần nào.

Cao ốc Trung tâm thương mại Thế giới này thực sự đã trở thành một nơi không thuận lợi, sau này rất có khả năng sẽ bị san bằng, mẹ cứ tin con trai lần này đi, dời công ty đi chỗ khác đi, để mình thấy an tâm hơn không được sao?

Diệp Thiên lúc này cũng thấy bất đắc dĩ, người trước mặt là mẹ mình, khuyên nhủ lại khó khăn đến vậy, nếu hấn đi khuyên người ta như vậy có khi còn bị họ đưa vào bệnh viện tâm thần ấy chứ.

- Tiểu Thiên, không phải là mẹ không tin con, nhưng...nhưng chuyện con nói đúng là không có gì đáng tin cậy cả!

Nhìn con một mực khẳng định như vậy, Tổng Vĩ Lan cũng không biết nói gì, chỉ dựa vào một câu nói của Diệp Thiên mà dời công ty đi chỗ khác, Tổng Vĩ Lan thực sự không có quyết tâm đó.

Cần biết rằng, văn phòng trong cao ốc Trung tâm thương mại Thế giới, là một hình tượng đại diện cho thực lực, năm trăm công ty mạnh nhất thế giới, hầu như toàn bộ đều có công ty con hoặc văn phòng đại diện đặt ở đây, có nhiều công ty thậm chí có vất óc suy nghĩ cũng không có cách nào vào được đây.

Hơn nữa gần đây công ty của Tổng Vĩ Lan đang ở trong tình trạng bấp bênh, nếu trong lúc quan trọng này mà chuyển công ty đi thì chắc chắn sẽ có người thừa cơ hãm hại, lúc đó chẳng phải công ty gặp họa vô đơn chí hay sao.

Lại có thêm điều nữa, phạm vi kinh doanh của công ty Tổng Vĩ Lan rất lớn, chỉ những nhân viên ở văn phòng chính thôi cũng đã

trên nghìn người. Chuyện di dời công ty như thế này, thì ít nhất phải chuẩn bị trước nửa năm.

Trong thời điểm này Tống Vi Lan cũng không tìm được địa điểm mới thích hợp cho công ty, không thể để toàn bộ công việc trong công ty dừng lại như vậy chứ? Đừng nói đến Tống Vi Lan, đến những cổ đông khác của công ty cũng sẽ không đồng ý.

Nghĩ đến đây, sắc mặt Tống Vi Lan trở nên nhu hòa hơn, bà nhìn con trai nói:

- Con trai, để Anna đi chơi với con vài ngày, cảnh sắc xung quanh Newyork rất đẹp. Mẹ đảm bảo với con, nhiều nhất là một tháng, mẹ có thể kết thúc công việc ở Mỹ, rồi cùng con quay về Bắc Kinh, có được không?

- Nhiều nhất là một tháng? Mẹ, không cần đến một tháng thì nơi này đã không còn nữa, mẹ còn sống để mà quay về sao?

Diệp Thiên lúc này buồn bực đến hộc máu, đợi một tháng nữa, thảm họa e rằng đã xảy ra rồi, nghĩ một lúc, Diệp Thiên nghiêm túc nói:

- Mẹ, con cho mẹ hai lựa chọn, thứ nhất là con trực tiếp đưa mẹ đi, không quan tâm đến công ty nữa, sự sống chết của họ không liên quan gì đến con.

- Thứ hai, mẹ có thời gian tám ngày để đi sắp xếp công việc của công ty, nhưng sau tám ngày, nói gì cũng không thể quay về đây nữa, mẹ, đây là những điều con có thể làm được, mẹ nên tin là con có đủ khả năng để bắt mẹ rời khỏi đây!

- Tiểu Thiên, con nói thật đấy hả?

Sau khi nghe những lời Diệp Thiên nói, Tống Vi Lan cuối cùng cũng nghiêm túc lại, bà biết con trai mình tuổi trẻ nhưng có nhiều kinh nghiệm, nó làm như vậy chắc chắn cũng có nguyên do trong đó.

Hơn nữa mạng người là quan trọng, nếu thực sự xảy ra những chuyện như Diệp Thiên đã nói mà Tống Vi Lan lại không có biện pháp gì, cho dù bà không chết thì cuộc đời còn lại bà cũng phải sống trong ân hận mà thôi.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Thật đấy, mẹ, con suy đoán ở đây sắp gặp Tai họa, tuy nhiên lời nói của con không có giá trị, không đủ để thay đổi tất cả, nhưng con có thể thay đổi vận mệnh của những người thân bên cạnh mình!

Nghĩ đến những hậu quả mà Diệp Thiên nói, Tống Vi Lan mặt biến sắc, bà quay sang nói với Anna:

- Anna, ra đứng giữ cửa, tối nay tôi không gặp ai cả!

Đợi sau khi Anna đi, Diệp Thiên nói:

- Mẹ, ở Mỹ mẹ cũng coi như là người có sức ảnh hưởng, có thể nói với các bộ ngành liên quan một tiếng, để tất cả mọi người di rời khỏi đây?

Là một nhà sư coi phong thủy, có thể suy đoán được Tai họa sắp xảy ra, nhưng không thể thay đổi điều gì cả, điều này cũng làm Diệp Thiên đau khổ lắm.

Đạo gia lý luận tuy nói “Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu”, sinh tử tiêu tan chẳng qua chỉ là vòng chuyển của thiên đạo, nhưng trong lòng Diệp Thiên vẫn có điều gì đó không cam chịu.

- Dừng, con trai, chuyện này không ai có thể nói cả!

Tuy nhiên điều Diệp Thiên không ngờ đến là, hần vừa nói câu này ra thì Tống Vi Lan chợt hoảng hốt:

- Diệp Thiên, cứ cho là Tai họa sắp ập đến đi, cũng không thể đi nói với người khác được, nếu không sẽ mang đến phiền phức khôn lường đó...

Tống Vi Lan là người dày dặn trên chốn thương trường, hiểu cách đối nhân xử thế hơn Diệp Thiên rất nhiều lần, nếu thực sự xảy ra Tai họa như Diệp Thiên nói, và bà có thể biết trước được chuyện đó, thì phiền phức đến với bà không biết bao nhiêu mà kể.

Càng hướng chỉ cho dù Tống Vi Lan có nói, thì e rằng mấy cơ quan ban ngành kia cũng không thêm để ý đến đâu, dù sao thì đây cũng là trung tâm kinh tế tài chính của thế giới, Tòa tháp đôi không thể bị đóng được, nó ảnh hưởng đến hình tượng của nước Mỹ.

Hơn nữa cứ cho là Tống Vi Lan chuyển công ty đi nơi khác cũng phải tìm một lý do hợp lý, nếu không sau này trong quá trình điều tra sau khi tai họa xảy ra, e rằng bà sẽ bị họ chất vấn.

- Con hiểu rồi, mẹ, công ty này là tâm huyết hai mươi mấy năm của mẹ, giữ được nó là tốt rồi, những chuyện khác chúng ta không cần quan tâm nữa.

Diệp Thiên là người thông minh, sau khi biết được những lo lắng của mẹ, hắn liền thờ dài, từ khi hắn theo học coi bói phong thủy đến nay, đây là lần đầu tiên cảm thấy đau đớn khi mình biết trước được điều gì đó.

- Mẹ cần phải suy nghĩ một lúc.

Tổng Vĩ Lan khoát tay, bà chau mày lại, nếu đã lựa chọn tin tưởng lời con trai nói rồi thì bà phải bắt đầu suy nghĩ chuyện có thể đi dờn khỏi đây thôi.

Sau một hồi suy nghĩ, Tổng Vĩ Lan nói:

- Không được, không thể dờn đi được, nếu không sẽ gây tiếng động quá lớn!

Là một công ty đa quốc gia, công ty mẹ muốn dờn đi phải được sự đồng ý của hội đồng quản trị. Tổng Vĩ Lan cũng không thể tự mình quyết định trong thời gian ngắn như vậy mà chuyển công ty đi được.

Hơn nữa như vậy mục tiêu cũng đã quá rõ ràng, những chuyện sau khi tai họa xảy ra còn được, lỡ may tất cả mũi nhọn đều chĩa vào mình thì sao.

- Mẹ, sao mẹ lại thay đổi rồi, tính mạng là trên hết, đến lúc đó có người chết rồi mẹ hối hận không kịp đó!

Nghe mẹ nói như vậy, Diệp Thiên liền tức giận:

- Mẹ không chuyển công ty đi cũng được, con sẽ dẫn mẹ quay về, chúng ta lập tức về nước, chết bao nhiêu người thì có liên quan đất gì đến con chứ?

- Cái đứa trẻ này, ăn nói thô tục trước mặt mẹ như vậy há?

Tổng Vĩ Lan gõ đầu Diệp Thiên một cái rồi nói:

- Di dờn công ty không phải dễ dàng như con nghĩ, Diệp Thiên, tai họa mà con nói, rốt cuộc khi nào sẽ xảy ra?

- Không biết, nhanh khoảng mười này, chậm thì nửa tháng, ngày cụ thể thì con không biết được!

Diệp Thiên lắc đầu, trước đây hắn không biết Tòa tháp đôi này chính là nơi xảy ra tai họa, cũng không có thời gian để suy đoán tai

họa xảy ra vào ngày nào, chỉ là căn cứ những hình ảnh trong đầu mà đoán thôi.

- Nhanh thì mười ngày, chậm thì nửa tháng?

Tổng Vĩ Lan trầm ngâm một lúc, bà ấn số gọi điện thoại nói:

- Alice, thông báo chủ quản các phòng đến họp nhé, không có ở công ty thì nói họ tham gia họp qua điện thoại, tôi có một quyết định cần phải tuyên bố!

- Vâng, tôi sẽ thông báo ngay!

Điện thoại vọng lại giọng nói của thư ký Tổng Vĩ Lan.

- Mẹ, mẹ đang định làm gì vậy?

Diệp Thiên nhìn mẹ ngơ ngác, lửa cháy đến nơi rồi, lúc này còn họp hành gì nữa?

- Con trai, giải quyết chuyện này, không nhất định phải di dời công ty đi, Mỹ là một xã hội tư bản, đồng thời điều kiện xã hội cũng rất kiện toàn!

Tổng Vĩ Lan nghe vậy liền cười nói:

- Đi thôi, con đi tham dự cuộc họp này với mẹ, đương nhiên, con chỉ được ngồi bên nghe thôi, những chuyện liên quan đến tai họa kia, một từ cũng không được nói ra!

- Mẹ, mẹ thật là, bây giờ còn mở cuộc họp làm gì chứ?

Diệp Thiên có phần không hiểu lời mẹ nói, muốn có được tồn thất ít nhất thì sự lựa chọn di dời công ty là chắc nhất.

Tổng Vĩ Lan không đi giải thích với con trai nữa, mười mấy phút sau, sau khi Alice thông báo mọi người đến đông đủ xong, Tổng Vĩ Lan dẫn con trai đến phòng họp.

- Chào chủ tịch...

Tổng Vĩ Lan vừa bước vào phòng họp, mọi người trong phòng đều đứng dậy, gần đây công ty đang ở trong giai đoạn khó khăn, hầu như tất cả chủ quản cũng giống như Tổng Vĩ Lan đều ở lại công ty tăng ca.

- Mọi người ngồi xuống đi.

Tổng Vĩ Lan khoát tay, bà ngồi ở ghế chủ tịch, để Diệp Thiên ngồi bên cạnh mình, sau đó bà nhìn ánh mắt hiếu kỳ của mọi người nói:

- Đây là con trai tôi, tên nó là Diệp Thiên, đến từ Trung Quốc, cũng nhân cơ hội này giới thiệu nó với mọi người luôn.

Sau khi nghe Tổng Vĩ Lan giới thiệu xong, mọi người chợt hiểu ra.

Cần biết rằng, Tổng Vĩ Lan chiếm cổ phần tuyệt đối ở công ty, xem ra những lời đồn trước đây đều là thật, Tổng Vĩ Lan đúng là muốn nhượng lại cổ phần cho con trai mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 651

Tiền Bất Chính Thì Không Buộc Vào Thân

Ví Lan, bà muốn nhượng lại cổ phần cho con trai, chúng tôi không có ý kiến gì cả, nhưng lúc này công ty đang đối mặt với thời khắc sống còn, bà làm vậy có phải là có chút không thỏa đáng hay không?

Sau khi Tổng Ví Lan giới thiệu Diệp Thiên, trong hội trường im lặng một lúc, rồi chợt có một người lên tiếng.

Tuy là nói tiếng Anh rất lưu loát, nhưng người nói lại là người Hoa Kiều, người này khoảng ngoài năm mươi tuổi, khuôn mặt chữ điền, làm cho người ta có cảm giác không tức giận nhưng vẫn rất dữ tợn.

- Anh Hoa, tôi có nói là nhượng lại cổ phần cho Diệp Thiên đâu!

Tổng Ví Lan thở dài, người này tên là Triệu Hoa, là một trong những người lúc trước bốn ba thiên hạ cùng bà, và cũng là một cổ đông của công ty, đến ông ta còn nghĩ như vậy, e rằng công ty bây giờ chắc ai cũng bang hoàng hết rồi.

- Con trai tôi rất ưu tú, nó giỏi hơn tôi rất nhiều, số tài sản này không lọt vào mắt nó đâu.

Tổng Ví Lan nhìn khắp mọi người một lượt, rồi nói tiếp:

- Hôm nay tôi triệu tập mọi người đến đây là muốn tuyên bố một chuyện.

Sau khi nghe Tổng Ví Lan nói, Triệu Hoa chợt đứng dậy, xin lỗi bà:

- Chủ tịch, xin lỗi, tôi nghĩ nhiều quá rồi.

- Anh Hoa, anh ngồi xuống đi.

Tổng Ví Lan khoát tay, nói:

- Thời gian này mọi người đều đã rất vất vả, công ty cũng đã có nhiều khởi sắc, bây giờ chỉ cần đợi số tiền kia thu về được thì công ty không còn phải đối mặt với khó khăn nữa.

- Chủ tịch, chuyện này chúng tôi biết, nhưng số tiền kia bị chính phủ Mỹ tạm giữ, trong thời gian ngắn thì không thể lấy lại được, mà việc đầu tư ở Trung Phi thì không thể bị đứt đoạn, bây giờ chúng ta vẫn đang đối mặt với khó khăn thiếu vốn.

Những người trong phòng này đều là những bộ hạ đáng tin cậy của Tổng Ví Lan, những khó khăn mà công ty đang gặp phải bọn họ đều hiểu rất rõ, quý ủy trị trước đây giương như cũng đã đánh một đòn trí mạng đến công ty.

Tổng Ví Lan gật đầu nói:

- Vấn đề vốn thì tôi sẽ nghĩ cách, mọi người trong thời gian này đã vất vả rồi, tôi quyết định tất cả các nhân viên ở công ty sau một tuần nữa sẽ đi nghỉ dưỡng ở Brazil!

- Nghỉ dưỡng?

- Bây giờ còn nghỉ dưỡng gì chứ?

Sau khi nghe Tổng Ví Lan nói như vậy, mọi người đều tỏ vẻ kinh ngạc. Bọn họ không ai ngờ chuyện mà chủ tịch muốn tuyên bố lại là chuyện này.

Là một tập đoàn xuyên quốc gia, phúc lợi đương nhiên rất tốt, công ty trước đây cũng thường xuyên tổ chức đi du lịch, nhưng bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, không ai còn tâm trạng nào để đi chơi nữa.

- Thực ra tôi cũng có tâm tư riêng...

Nghe những tiếng phản đối của mọi người, Tổng Ví Lan nhìn Diệp Thiên một cái rồi nói:

- Mọi người đều biết, Diệp Thiên từ nhỏ đã không sống với tôi. Tôi nợ nó rất nhiều thứ, vì vậy nhân cơ hội này, tôi cũng muốn đi chơi cùng con.

- Phụ nữ đúng là trời sinh ra để diễn kịch mà!

Diệp Thiên ngồi bên cạnh sau khi nghe mẹ nói xong, nhếch mép một cái, nửa tiếng trước mẹ còn nói mình tự đi chơi, đừng làm ảnh hưởng đến công việc của bà!

- Chủ tịch, bà có thể đi cùng trai, chúng tôi không cần nghi đâu!

- Đúng vậy, chủ tịch nghỉ ngơi một thời gian là được, chúng tôi vẫn sẽ làm việc như thường!

Lý do này của Tống Vi Lan làm mọi người không biết nói gì, dù sao thì mẹ phải đi cùng con, đây là điều chính đáng, hơn nữa rất nhiều người Mỹ quan niệm rằng, gia đình lúc nào cũng quan trọng hơn sự nghiệp cả.

- Cảm ơn mọi người đã hiểu, tuy nhiên gần đây áp lực mọi người phải chịu rất lớn, tôi nghĩ...mọi người đều nên đi nghỉ ngơi cho thoải mái, nếu không mình tôi đi tôi cũng không thấy thoải mái được...

Tống Vi Lan cười nói tiếp:

- Cứ quyết định như vậy đi, chi phí du lịch lần này đều do mình tôi lo hết. Ngoài ra, chỉ cần những nhân viên làm việc trên ba tháng ở công ty đều có cơ hội được đi du lịch!

Là chủ tịch hội đồng quản trị của công ty, chuyện di dời công ty Tống Vi Lan không thể làm được, nhưng đưa ra một phúc lợi cho nhân viên thì bà có thể quyết định, càng hưởng chi là bà tự móc tiền túi ra chi.

- Cái này...vậy được thôi, thời gian gần đây đúng là vất vả quá!

Nghe Tống Vi Lan nói vậy, tất cả chủ quản đều gật đầu đồng ý.

Dù sao thì đây cũng là phúc lợi dành cho cả công ty, nếu bọn họ khăng khăng phản đối, nếu mà để nhân viên biết được, chắc chắn sẽ bị trách móc dữ lắm, chi bằng đi cho thư thái đầu óc một chút.

Tập đoàn hoạt động cho đến hôm nay, sớm cũng đã đi vào quỹ đạo rồi, nghỉ mười ngày cũng không gây thiệt hại gì cả, hưởng chi trong thời gian nghỉ dưỡng bọn họ vẫn có thể bàn công việc.

- Vậy thì tốt, lát nữa Alice sẽ đi thông báo, một tuần sau...

Tổng Vĩ Lan nhìn Diệp Thiên một cái rồi nói tiếp:

- Một tuần sau, các công ty con vẫn hoạt động bình thường, riêng công ty mẹ thì được nghỉ mười ngày, mọi người cần giải quyết định xong công việc trong tuần này nhé!

- Vâng, thưa chủ tịch!

Uy tín của Tổng Vĩ Lan lúc này đã được thể hiện ra, mọi người đồng ý xong, thì cuộc họp cũng kết thúc, các chủ quản lần lượt ra về thông báo với những nhân viên phòng họ.

- Vĩ Lan, trước đây cứ nghĩ là lời đồn, không ngờ là thật, con trai bà lớn quá nhỉ?

Cái người tên Triệu Hoa vẫn chưa về mà bước đến trước mặt Tổng Vĩ Lan, chỉ vào Diệp Thiên rồi nói:

- Anh bạn trẻ, mẹ cậu đã giấu chúng tôi hơn hai mươi năm rồi đấy!

- Anh Hoa, nói với con trẻ những lời này làm gì?

Tổng Vĩ Lan cười, kéo con trai lại nói:

- Diệp Thiên, đây là bác Triệu, là người phụ trách tài vụ của tập đoàn, lúc mẹ thành lập công ty này thì đã có bác Triệu rồi!

- Chào bác Triệu!

Diệp Thiên lễ phép chào, trong lòng thì đang đoán, chắc bác Triệu này năm đó cũng là một trong những người theo đuổi mẹ mình?

- Tốt, anh bạn trẻ rất sáng sủa, mạnh hơn Tổng Hiểu Long nhiều...

Triệu Hoa gật đầu cười rồi quay lại nói với Tổng Vĩ Lan:

- Vĩ Lan, lúc nãy chuyện cổ phần không phải là tôi nhắm vào Diệp Thiên, bây giờ công ty không thể chịu thêm bất kỳ chấn động nào nữa!

Bất kể ở công ty nào thì tài vụ vẫn là bộ phận quan trọng nhất, Triệu Hoa cũng là người trung thành tuyệt đối của Tổng Vĩ Lan, ông

trước đây có chút không thích Tổng Hiếu Long, chỉ là vì mối quan hệ cô cháu của Tổng Vĩ Lan và Tổng Hiếu Long mà ông không nói ra được thôi.

- Anh Hoa, tôi biết mà.

Tổng Vĩ Lan thờ dài, nói:

- Đứa trẻ này đúng là không cần số cổ phần kia, nếu không thì việc gì tôi phải ủy nhiệm người điều hành công ty chứ, càng không để xảy ra những chuyện này.

- Mẹ, chuyện này không liên quan đến con nhé, mẹ đừng đổ hết cho con.

Diệp Thiên liếc mắt, sao lại nói này nói kia, cuối cùng lại đổ trách nhiệm lên đầu hắn?

Triệu Hoa kinh ngạc nhìn Diệp Thiên, ông cứ tưởng Tổng Vĩ Lan chỉ nói vậy thôi, không ngờ người thanh niên trước mặt thực sự không muốn kế thừa khối tài sản kếch xù này.

- Được rồi, anh Hoa, không nói đến những điều này nữa.

Tổng Vĩ Lan khoát tay, nói:

- Anh Hoa, tôi muốn biết việc đầu tư ở Trung Phi còn thiếu bao nhiêu tiền nữa, ngoài ra số vốn bị tạm giữ kia rốt cuộc thì lúc nào có thể lấy về được?

Thực ra vấn đề của công ty Tổng Vĩ Lan cũng không lớn lắm, lúc trước, Tổng Hiếu Long cũng một vài người nữa lợi dụng quỹ ủy trị, đã đầu tư hơn 10 tỷ USD vào một hạng mục giả dối hư ảo.

Tuy Tổng Vĩ Lan dựa vào một vài thủ đoạn làm đóng băng 10 tỷ USD kia, nhưng đồng thời bây giờ bà cũng không thể dùng số tiền đó được.

Như vậy, đã làm cho việc xoay vòng vốn của công ty gặp nhiều khó khăn, một vài hạng mục đầu tư chỉ vì vốn chưa đến mà không thể vận hành được.

- Chủ tịch, ở Trung phi, A rập và cả Nga nữa có tất cả sáu dự án đã dừng lại...

Bàn đến chính sự, cách xưng hô của Triệu Hoa cũng thay đổi, ông nhảm tính một lúc rồi cười khỏ nói:

- Nếu muốn khởi công, thì ít nhất cũng phải cần đến 6 tỷ USD, còn số tiền bị đóng băng kia e rằng ít nhất một năm sau mới lấy lại được!

- Sáu tỷ? Cần nhiều vậy sao?

Tuy Tổng Vĩ La đã chuẩn bị trước tâm lý, nhưng vẫn bị con số này làm cho giật mình, bà có thể chuẩn bị hơn một tỷ từ trong nước, nhưng chỗ hồng vẫn còn rất lớn.

- Ít nhất cũng phải cần 6 tỷ.

Triệu Hoa lạnh lùng nói:

- Bên Nga đã ra tối hậu thư, nếu không tiến hành các công việc ở ống dẫn dầu nữa thì bọn họ sẽ thu dự án lại giao cho Nhật Bản làm, nếu vậy thì số tiền hơn 3 tỷ USD của chúng ta trước đó coi như tan thành mây khói rồi!

- Anh Hoa, tôi cũng không giấu gì anh, một tỷ USD thì còn được, đằng này đến 6 tỷ, tôi thực sự kiếm không ra số tiền đó!

Tổng Vĩ Lan chau mày, khuôn mặt ửng đỏ, thời gian này bà đúng là đã làm việc quá sức dẫn đến tiều tụy.

- Mẹ, vấn đề rất nghiêm trọng sao?

Diệp Thiên nãy giờ vẫn không nói gì, không thể chịu được người thân của mình chịu khổ như vậy, hấn vốn dĩ không muốn quan tâm đến chuyện đó giờ cũng đành phải lên tiếng.

- Uhm, tổn thất sẽ rất lớn, rất có khả năng công ty sẽ không tiếp tục được nữa.

Tổng Vĩ Lan đau khổ gật đầu, đây là tâm huyết hai mấy năm của bà.

- Được, chỗ con có hơn 5 tỷ, mẹ cứ lấy dùng đi!

Nhìn thấy mẹ đau lòng như vậy, Diệp Thiên móc tay từ trong túi ra, nói không chút tiếc nuối:

- Mẹ, chúng ta phải nói trước, lúc nào mẹ có tiền phải trả ngay cho con đó, cái này... số tiền này là con lấy mạng ra đổi về đây!

Nhìn chiếc thẻ ngân hàng trong tay Diệp Thiên, Tống Vi Lan tròn mắt:

- Hơn 5 tỷ? Diệp Thiên, mẹ đang nói USD đấy, con... con đừng có đùa mẹ nha!

- Con đâu có rảnh mà đùa với mẹ? Vốn dĩ là USD, mẹ có cần không, không cần con lấy lại nhé!

Diệp Thiên tức giận nói thảm:

- Đã nói là tiền bất chính thì không nên buộc vào thân rồi, số tiền này mình chưa tiêu đồng nào đã hết rồi!

Kỳ Môn trước đây có một quy tắc bất thành văn, đó chính là tiền nhặt được hay đánh bạc có được đều phải nhanh chóng tiêu đi, nếu không thì mang họa đó.

Giống như những người Kỳ Môn trước giải phóng, nhặt được tiền là đi nhậu nhẹt đánh bài chơi gái, cứ sống cho qua ngày thôi, thông dong ngày nào hay ngày đó, nhưng cũng có nhân tố trong đó.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 652

Nhân Phát Sát Cơ, Thiên Địa Phản Phục

Diệp Thiên, trong thẻ này của con đúng là có hơn 5 tỷ USD sao?

Tổng Vĩ Lan biết Diệp Thiên từng có được một khối tài sản lúc ở Myanmar, tuy nhiên cũng biết được là hắn đã tiêu số tiền đó trong trận pháp phong thủy gì đó ở Hongkong rồi, bỗng nhiên con trai chột đưa mấy tỷ USD ra, nói gì thì bà cũng không dám tin.

- Con lừa mẹ làm gì chứ? Không nhận thì con lấy lại thật đó nha!

Diệp Thiên lúc này có chút không thoải mái, vừa mới trở thành tỷ phú xong, chớp mắt một cái đã biến thành kẻ nghèo nàn.

- Diệp công tử, cho tôi xem cái thẻ đó một chút được không?

Triệu Hoa nhìn chiếc thẻ ngân hàng trong tay Diệp Thiên, mắt lóe sáng một cái, ông làm việc với ngân hàng nhiều, biết những ngân hàng khác nhau thì ban hành thẻ khác nhau.

- Đây, trên tờ giấy có ghi mật mã.

Diệp Thiên đưa thẻ và cả mật mã trong bì thư cho Triệu Hoa.

Lật qua lật lại chiếc thẻ xem xét xong, Triệu Hoa hung phấn nói:

- Chủ tịch, thẻ này là của ngân hàng trung ương Thụy Sĩ ban hành, số tiền trong đó phải có ít nhất là 10 triệu USD!

Dựa vào những khách hàng khác nhau mà ngân hàng trung ương Thụy Sĩ sẽ ban hành những loại thẻ khác nhau.

Chiếc thẻ này của Diệp Thiên được chế tạo đặc biệt, bên trong hàm chứa một ít kim loại hiếm, hơn nữa sẽ có một phương pháp đặc

biệt phân biệt, nó có thể rút tiền mặt tại tất cả các ngân hàng của Thụy Sĩ trên khắp thế giới.

- Diệp Thiên, con...con kiếm đâu ra số tiền đó vậy?

Biết được thẻ ngân hàng này là thật, Tống Vĩ Lan cũng không thể giữ bình tĩnh được nữa, không phải là vấn đề vốn đã được giải quyết, mà là con trai một lúc có nhiều tiền như thế, làm bà nhất thời khó mà chấp nhận được.

Cần biết rằng, bản thân Tống Vĩ Lan chính là một kỳ tài kinh doanh, vất vả hai mươi năm mới có được số tài sản như ngày nay, mà số tiền bà có thể có được bây giờ e rằng không nhiều bằng Diệp Thiên.

- Đừng quan tâm làm sao con có được nó, mẹ cứ lấy dùng là được, mẹ, con đã nói trước rồi đó, số tiền này phải trả lại cho con đó!

Diệp Thiên không phải là người keo kiệt, máu chốt là hấn liều chết mới có được số tiền này, đặt trong túi chưa kịp ấm thì đã không thuộc về mình nữa rồi, cứ coi như là hấn tiếp tục rộng rãi đi thì trong lòng vẫn có chút buồn bực.

- Xem con keo kiệt kia?

Tống Vĩ Lan cười, nói:

- Mẹ sẽ tính lãi theo lãi suất cao nhất của ngân hàng Hoa Kỳ, đến lúc đó mẹ sẽ trả cho con cả vốn lẫn lãi, đảm bảo nhiều hơn số tiền bây giờ nhiều, được chưa?

Chuyện gấp phải tòng quyền, Tống Vĩ Lan cũng không nói những lời khách sáo với con trai nữa, bà nói với Triệu Hoa:

- Anh Hoa, số tiền này đợi sau khi chúng ta đi du lịch về rồi dùng. Trước tiên phải làm cho hai dự án ở Trung Phi và Nga hoạt động trở lại đã, những khoản vốn mà thiếu khác tôi sẽ nghĩ cách!

Có được số tiền này, tâm trạng của Tống Vĩ Lan cũng khá hơn rất nhiều, bà càng tin những lời Diệp Thiên nói lúc nãy hơn, nếu con trai là người bình thường thì có thể một lúc mà kiếm được nhiều tiền như thế sao?

- Vâng, chủ tịch, bà yên tâm, lần này tôi sẽ làm cho người Nhật Bản trộm gà không được còn mất nắm gạo!

Triệu Hoa gật đầu, vẻ mặt rạng rỡ. Dự án ở Nga, người Nhật đứng đằng sau đã dùng không ít thủ đoạn, có được số tiền này, ông đã có thể dạy cho những tên mượn gió bẻ măng kia một bài học rồi.

- Chủ tịch, Diệp công tử, hai người nói chuyện nhé, tôi đi giải quyết một vài công việc!

Sau khi Diệp Thiên đưa số tiền này ra, thái độ của Triệu Hoa đối với Diệp Thiên quay ngoắt 180 độ, lời Tống Vĩ Lan nói lúc trước đúng là không có gì khoa trương, đứa con trai này đúng là giỏi dang hơn mẹ nhiều.

- Mẹ, giải quyết xong chuyện này rồi nhanh nhanh quay về nước nhé!

Đợi sau khi Triệu Hoa đi ra, Diệp Thiên có chút mệt mỏi nói:

- Mấy năm gần đây bên ngoài không được yên ổn, tốt nhất là hạn chế bên ba bên ngoài đi.

Hạ nguyên bát vận xuất hiện, làm cho thế giới xảy ra rất nhiều biến động, số mệnh lưu chuyển, chiến tranh và dịch bệnh đều rất có khả năng xảy ra, dù sao thì phương đông cũng an toàn hơn một chút.

- Mẹ biết rồi, xong việc này, mẹ ở Bắc Kinh không đi đâu nữa hết.

Tống Vĩ Lan gật đầu, nhẹ nhàng bóp trán cho con, trong lòng thấy được an ủi lạ thường, bà nửa cuộc đời vất vả, đến trung niên cuối cùng cũng có thể dựa vào bờ vai rộng lớn của con trai rồi.

Diệp Thiên chợt nhớ ra một chuyện, nhìn căn phòng họp sang trọng, nói:

- Đúng rồi, mẹ, mẹ cho nhân viên công ty đi nghỉ dưỡng, chẳng lẽ trị ngọn mà không trị gốc, số tài sản này mẹ không cần nữa sao?

Tống Vĩ Lan nghe vậy liền cười nói:

- Cái này đều là thuê, không đáng bao nhiêu tiền, sắp tới mẹ chuyển những công văn cơ mật đi chỗ khác là được, hơn nữa số thiệt hại này đều được công ty bảo hiểm bồi thường cả!

- Cũng đúng, bảo vệ người là được rồi, những thứ này đúng là không quan trọng, nếu đi dời công ty, thì mới gọi là trêu chọc người khác.

Diệp Thiên nghĩ một lúc, mẹ đúng là nhìn vấn đề chu toàn hơn mình, nếu giống trống khua chiêng dời công ty đi, sau này chắc chắn sẽ bị rất nhiều người hoài nghi.

- Tiểu Thiên, số tiền đó của con không đến một năm đâu, nhiều nhất là ba tháng sau sẽ trả lại cho con!

Ánh mắt Tống Vĩ Lan hiện lên một vầng hào quang, lúc này dường như bà lại trở thành nữ anh hùng của Wall Street năm đó.

- Ba tháng? Không phải nói cần một năm để lấy lại khoản tiền kia sao?

Diệp Thiên nhìn mẹ thắc mắc.

Tống Vĩ Lan cười nói:

- Nếu những điều con nói là thật, mẹ có thể kiếm được một số tiền lớn ở thị trường cổ phiếu và chứng khoán, vài tỷ USD, chỉ là vấn đề nhỏ!

Đối với thị trường tư bản, bất kể là những tin tốt hay xấu thì đều có người nhờ đó mà kiếm lời, nếu nước Mỹ thực sự sắp có tai họa, thì Tống Vĩ Lan tuyệt đối có thể kiếm được cả bát cơm đầy.

Diệp Thiên không hiểu gì về thị trường tài chính, sau khi nghe Tống Vĩ Lan nói vậy liền lắc đầu lia lịa:

- Mẹ, thôi bỏ đi, số tiền này không nên có, sẽ giảm thọ đó!

Diệp Thiên tiết lộ tại họa sắp xảy ra với mẹ vốn dĩ đã là hành vi tiết lộ thiên cơ, nó đã liên quan đến vận chuyển của trời đất rồi.

Diệp Thiên không biết sau này mình sẽ chịu hình phạt gì với trời đất đây, nếu mẹ còn lợi dụng tin này để kiếm tiền, Diệp Thiên không biết là ông trời có sai Thiên Lôi đánh chết mình không nữa.

- Vậy được, con trai, con và Anna về trước đi, mẹ giải quyết xong việc ở đây sẽ về ngay!

Về việc không thể làm mưa làm gió trong thị trường chứng khoán, Tống Vĩ Lan hơi nuối tiếc, tuy nhiên sức khỏe của người thân vẫn quan trọng hơn, nghĩ một lúc xong, bà cũng không nghĩ đến chuyện này nữa.

- Không, muốn về thì cùng về, nơi này không biết lúc nào sẽ loạn lên đó.

Diệp Thiên lắc đầu, trong mắt hần, sát khí tràn ngập bên trong Tòa tháp đôi giống như một thùng thuốc nổ, có khi tai họa kia xảy ra trước dự tính cũng nên, Diệp Thiên sao có thể để mẹ ở đây một mình được chứ?

Tổng Vĩ Lan có thể hiểu được sự lo lắng của con trai liền cười nói:

- Được, vậy con ở đây với mẹ.

Làm việc đến hơn 12h, Diệp Thiên mới cùng mẹ trở về nhà, hôm nay hắn cũng vất vả cả ngày, cộng thêm trên người bị thương, nên thấy mệt mỏi không chịu nổi.

- Tiểu Thiên, con nghỉ chưa?

Vừa lên giường chuẩn bị ngủ, thì Diệp Thiên bị tiếng gõ cửa của mẹ làm cho tỉnh giấc.

- Mẹ, chuyện gì vậy?

Diệp Thiên không mặc đồ, phủ chăn lên người xong mới ra mở cửa.

- Con có điện thoại, là đại sư huynh của con gọi đến, sao nó lại tìm đến chỗ mẹ vậy?

Tổng Vĩ Lan đưa điện thoại cho dt.

- Đại sư huynh, đệ là Diệp Thiên đây!

Diệp Thiên cũng thấy hơi kỳ lạ, đại sư huynh đang sống thoải mái ở cảng đảo, tìm mình làm gì vậy nhỉ?

- Tiểu sư đệ, điện thoại di động của cậu dùng để trang trí à, từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ gọi được!

Giọng Cầu Tâm Gia vọng ra từ đầu dây bên kia.

- He he, đại sư huynh, đệ cứ hay quên sạc pin điện thoại!

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, hắn làm gì quên sạc pin chứ, hắn còn không nhớ mang cục sạc theo nữa kia.

- Cậu vẫn còn ở Mỹ chứ?

Cầu Tâm Gia nói tào lao vài câu xong thì giọng trở nên nghiêm túc:

- Tiểu sư đệ, trước đây mấy ngày tôi cứ thấy tâm trí rối bời, vậy là đi xem một que bói, phát hiện gần đây sắp có chuyện lớn xảy ra!

- Đại sư huynh, anh cũng xem ra được rồi sao?

Lời này của Cầu Tâm Gia nói với người ta nghe nhất định sẽ cho rằng người này chỉ đi lừa lọc hại người, nhưng Diệp Thiên nghe lại làm cho hắn khâm phục vô cùng, trình độ bói toán của đại sư huynh e là không thua kém gì mình.

- Ta biết tiểu tử cậu cũng cảm thấy điều này mà, không nói nhiều lời nữa, nơi đệ đang sống gần đây không có gì làm yên ổn cả, có thể về thì nhanh về đi!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Cầu Tâm Gia càng chắc chắn hơn, công phu của tiểu sư đệ này về việc cảm nhận những nguy hiểm sắp đến mạnh hơn mình nhiều, không cần hắn phải lo lắng nữa.

- Đại sư huynh, có một số chuyện không thể tránh được, trong lòng đệ cũng đã tính rồi, không để bị thương đâu!

Diệp Thiên thờ dài, nếu không phải có mẹ ở đây thì hắn đã cao chạy xa bay rồi, làm gì có chuyện ở chỗ thị phi này chứ?

Dập máy xong Diệp Thiên liền lấy ra ba đồng tiền, đến bàn ngồi xem bói, cả ba que bói đều xuất hiện nguy hiểm đáng sợ, điều này làm tâm trạng hắn càng trở nên trầm trọng.

- Thiên phát sát cơ, đầu chuyển tinh di, địa phát sát cơ, long xà khởi lục, tuy nhiên không phải là động đất, thì cũng như là sóng thần!

Nhìn que, Diệp Thiên nói một mình:

- Nhân phát sát cơ, thiên địa phản phục, đây không phải do thiên tai mà ra!

Lúc trước không có cơ hội tĩnh tâm để xem que, chỉ đến lúc này, Diệp Thiên mới nhìn ra được manh mối từ trong que bói, tại nạn sắp xảy ra ở Newyork này là do con người tạo ra.

Tuy nhiên Diệp Thiên vẫn có chút buồn phiền trong lòng, kiến trúc của Tòa tháp đôi như vậy, cho dù là chính phủ Mỹ muốn phá đi thì nhất cũng phải cần mấy tấn thuốc nổ, đây là ai mà có bản lĩnh hủy diệt nó chứ?

- Chẳng lẽ nào lại là bọn Abdulla?

Trong đầu Diệp Thiên chợt xuất hiện một hình ảnh, đặc biệt là câu nói của Abdulla làm Diệp Thiên chợt thấy ớn lạnh.

- Mẹ nó, bọn chúng đều diên hết cả rồi!

Tuy không dám chắc tai họa có liên quan đến người Abdulla, nhưng Diệp Thiên biết, chính là do cái căn cứ tổ chức kia mà ra, đối với những người này, hần xác định sau này không thể gần gũi được. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('

');

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 653

Long Trời Lở Đát (1)

Có lẽ còn thời gian khoảng nửa tháng nữa, đến lúc đó nhất định phải rời khỏi New York.

Diệp Thiên suy diễn lại một lượt, tuy nhiên đối với thời gian cụ thể xảy ra tai họa, thì giống như là phủ kín trong một lớp mạng che mặt, hấn chẳng làm sao suy tính ra được, chỉ có thể hành động mà thôi.

- Anna, mẹ tôi đâu?

Mấy hôm nay bất luận là thể lực hay là tinh lực, Diệp Thiên đều hao tổn rất nhiều, ngày hôm sau cũng không dậy sớm luyện công, ngủ mãi đến hơn mười giờ mới mò dậy.

- Cậu chủ, bà chủ đến công ty rồi, tôi đem bữa sáng đến cho cậu.

Anna đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi, thấy Diệp Thiên bước ra, liền vội đứng dậy.

- Ủa, bánh bao sữa đậu nành, còn cả bánh quẩy? Anna, kiểm ở đâu ra mấy thứ này vậy?

Thấy bữa sáng trong chiếc đĩa Anna bung tới, Diệp Thiên vui hấn, phải biết rằng, lúc này hấn đang ở New York đấy nhé!

Anna nói:

- Bà chủ biết cậu thích ăn bữa sáng của Bắc Kinh, nên đặc biệt bảo nhà hàng ở phố người Hoa New York mang đến ạ.

- Được, bánh mì với sữa bò tôi ăn cũng quen, ngày mai đừng bảo mang đến nữa.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, hấn tuy là người có tiền tỷ rồi, nhưng vẫn không quen với kiểu sống này, từ nhỏ Diệp Thiên đã nếm không ít

khô, đối với sự yêu cầu về vật chất hoàn toàn không mạnh mẽ.

- Ủa? Anna, đây là chương trình gì?

Miệng nhai bánh bao, nhưng sự chú ý của Diệp Thiên đặt vào ti vi, thấy cảnh hai người đàn ông vạm vỡ đang đánh nhau, không khỏi sùng sờ một lát.

Cảnh xuất hiện trong ti vi là một đài quyền anh, hai người đàn ông vạm vỡ vóc dáng khôi ngô như Andre Abramovich, đang đánh xáp la cà, cảnh tượng nhìn qua cực kỳ thâm thiết.

Tuy nhiên điều khiến Diệp Thiên kinh ngạc chính là một người trong đó mạnh mẽ vật đối thủ ngã ngoài xuống đất xong, người bị ngã lại còn có thể bò dậy, vật ngã đối phương.

Diệp Thiên tự mình trải qua những trận boxing ngầm căn bản không thể nào tin được, sau cú tấn công mạnh như vậy, e là xương cột sống cả người đều sẽ gãy cả, sao còn có thể bò dậy được chứ?

- Cậu chủ, đây là giải WWE của Mỹ hay còn gọi là Đấu vật giải trí thể giới...

Anna nhìn cảnh ấy, bĩu môi nói:

- Mấy cái này đều là đánh giã cả, chẳng qua là vì người xem giải trí mà thôi, hoàn toàn không giống với mấy cuộc đấu mà cậu chủ tham gia...

Đấu vật giải trí thể giới chủ yếu lấy đấu vật chuyên nghiệp làm chính, tiến hành thi đấu với phong cách kiểu có kịch bản, hiện tại là doanh nghiệp đấu vật chuyên nghiệp lớn nhất thế giới.

Chương trình truyền hình giải trí thể thao lớn WWE được dịch thành 30 thứ tiếng và được chiếu ở hơn 145 nước, hơn 500 triệu gia đình theo dõi chương trình ti vi WWE.

Đấu vật trước nay không phải là hạng mục thể thao thi đấu, chẳng qua là từ đầu đấu vật đã không có tình tiết kịch mà chỉ là biểu diễn đơn thuần mà thôi, không có chút quan hệ với thi đấu thể thao mà đến sau năm 1982, hạng mục thể thao này mới trở thành một kiểu thi đấu mang tính chất giải trí.

WWE đối với mỗi vị cờ ngôi sao lớn hoặc nữ tuyển thủ đều có một vị trí xác định, nhưng những vị trí này không phải là cố định không thay đổi, có khi nhân vật anh hùng sẽ chuyển sang nhân vật phản diện, nhân vật phản diện cũng có thể chuyển thành nhân vật anh hùng.

Nhưng bộ phim truyền hình này còn phải tình tiết lên xuống và những trận huyết chiến liên hồi nữa, làm cho wwe càng được mọi người đón nhận hơn, khắp các nơi trên toàn thế giới đều bắt đầu tiến hành phát sóng.

- Nước Mỹ ... mẹ nó ... đúng là thật biết kiếm tiền.

Sau khi nghe Anna giải thích, Diệp Thiên liền ngẩng đầu lên, cái xá hội này đúng là thật điên cuồng, ngoài Nữ Vương chuyên hướng đến những tầng lớp giàu có trong giới ngầm thì ở Mỹ vẫn có môn đấu vật được nhiều người ưa thích.

- Đi thôi Anna, đến văn phòng làm việc của mẹ tôi.

Húp mấy ngụm canh xong, Diệp Thiên tắt ti vi, tiết mục như vậy quả thực là những trận đấu nhau rất kịch liệt, những người gọi là minh tinh kia trong mắt Diệp Thiên không khác gì là những thằng đống vai hề cả.

Lần nữa đến Tòa tháp đôi, Diệp Thiên lại thấy sát khí càng nặng hơn, từ bên ngoài quan sát, Tòa tháp đôi dường như bị bao phủ trong một lớp sương mù mỏng, huyết quang bay thẳng đến tận chân trời.

Tuy nhiên sát khí này không giống với loại sát khí do thiên nhiên tạo nên, cái loại sát khí được hình thành bởi sự vận chuyển của trời đất không ảnh hưởng gì đến con người, ngoài những người Diệp Thiên có thể nhìn thấy được từ khí trên khuôn mặt ra thì những người trong tòa nhà này vẫn bận rộn như thường lệ.

Đi trong tòa nhà Trung tâm thương mại Thế Giới, Diệp Thiên có chút dựng tóc gáy, bởi vì hắn biết, không lâu nữa, những người đã từng lướt qua mặt hắn ở đây sẽ trở thành những oan hồn.

Điều này làm Diệp Thiên cảm thấy hắn đang tiếp xúc với một đám người chết, trong lòng thấy rất khó chịu, nếu không phải lo sự an toàn của mẹ hắn thì Diệp Thiên tuyệt đối không bao giờ đặt chân đến đây.

Đến tầng có văn phòng làm việc của Tổng Vệ Lan, tâm trạng Diệp Thiên mới tốt lên được chút, nhờ hắn mà những nhân viên trong công ty của mẹ đều không mang cái màu sắc chết chóc kia.

Đối với con trai của bà chủ lớn, thái độ của những người trong công ty đều rất lịch sự, đặc biệt sự xuất hiện của Diệp Thiên đã gián tiếp mang lại cho họ một kỳ nghỉ vui vẻ, làm tất cả mọi người trong công ty đều có thiện cảm với hắn.

Đặc biệt là những cô gái tóc vàng với thân hình bốc lửa kia đều rất nhiệt tình với Diệp công tử.

Lúc Diệp Thiên từ ngoài bước vào văn phòng của mẹ, thì trong túi ít nhiều cũng có trên mười tờ giấy có ghi số điện thoại, điều này làm Diệp Thiên sợ đến nỗi cả ngày không dám đi ra khỏi phòng chủ tịch hội đồng quản trị, làm Tổng Vĩ Lan cứ tưởng con trai ở lại săn sóc mình nữa chứ.

Vì trong vòng một tuần phải giải quyết xong công việc trong tháng tới mà Tổng Vĩ Lan cũng vô cùng bận rộn, cả tuần hầu như đều ở công ty.

Diệp Thiên cũng không có chuyện gì, ngoài việc chữa trị viết thương ra thì hắn đi làm cùng mẹ, sau khi bước vào tuần thứ hai của tháng chín, công ty cuối cùng cũng được nghỉ, bao gồm cả nhân viên quét dọn nữa, tất cả cùng bay đến Brazil.

Dưới sự khuyên nhủ của Diệp Thiên, Tổng Vĩ Lan cũng không ở lại công ty mà về nhà làm việc, đương nhiên, bà cũng không hứa là sẽ đi du lịch cùng con ở New York.

- Mẹ, ở đây cũng không có việc gì, chúng ta về nước đi?

Mấy ngày nay, trong lòng Diệp Thiên luôn có cảm giác bị giật mình, hắn biết nguy hiểm càng ngày càng đến gần New York rồi, cái cảm giác không khống chế được này làm Diệp Thiên vô cùng khó chịu.

- Tiểu Thiên, theo con nói thì chỉ cần rời khỏi tòa nhà Thương mại Mậu là được, chúng ta không nhất thiết phải rời New York mà.

Tổng Vĩ Lan đang lật xem tài liệu chợt ngừng đầu lên nhìn con trai rồi nói:

- Nếu tai họa thực sự xảy ra, hệ thống tài chính thế giới sẽ được cài đặt lại, mẹ còn có rất nhiều việc phải làm, Diệp Thiên, đợi chuyện này qua đi rồi chúng ta về nước.

Tuy là nghe lời con, Tổng Vĩ Lan không mượn cơ hội tai họa này để kiểm tiền, nhưng bà cũng có làm một số việc, nhằm đảm bảo nguy cơ có thể xảy ra trong tai họa này, sẽ không ảnh hưởng đến sự vận hành của công ty.

Tai họa chắc chắn sẽ dẫn đến khủng hoảng, trong thời khắc đó, Tổng Vĩ Lan buộc phải ở New York, hơn nữa trong lòng bà thực ra vẫn còn chút nghi hoặc, không biết sự việc có nghiêm trọng như lời con trai nói không?

- Tùy mẹ, tuy nhiên đợi sự việc xảy ra xong, chúng ta nếu muốn rời nước Mỹ chắc chắn không dễ dàng như bây giờ đâu.

Diệp Thiên suy nghĩ một lúc rồi không nằng nặc đòi về nữa.

Nói thật, trong lòng Diệp Thiên bây giờ ngoài bất an ra cũng có một chút hoài nghi, đây từ trước đến giờ đều không nghe đến căn cứ tổ chức, rốt cuộc thì dựa vào cái gì mà có thể hủy diệt được Tòa tháp đôi này.

Chẳng lẽ bọn họ có thể vận chuyên đạn hạt nhân đến Mỹ đặt trong Tòa tháp đôi để phát nổ? Diệp Thiên mấy ngày nay đều suy đoán, tuy nhiên cũng giống như ngắm hoa trong sương thổi, không thể thấy rõ ràng được.

Diệp Thiên tin rằng thời khắc trước khi tai họa đến, hẳn sẽ cảm nhận được, chỉ cần sắp tới không đến gần Tòa tháp đôi kia thì sẽ không nguy hiểm lắm.

- Mẹ, mẹ nghỉ sớm đi, con về phòng đây.

Nhìn kim đồng hồ treo trên tường đã điểm đến số mười, Diệp Thiên đứng dậy, quy luật ngủ nghỉ của hắn mỗi ngày đều lên giường lúc 10h đêm, sáng đúng 5h dậy luyện khí.

- Được, con đi nghỉ đi.

Tổng Vĩ Lan vẫy tay, rồi lại chú ý vào đồng tài liệu.

- Ý, bản hợp đồng Thomas đã ký mình nhớ là mang về rồi, sao tìm mãi không thấy nhỉ?

Diệp Thiên lắc đầu không biết nói gì, từ sau khi đến Mỹ, mẹ đã thay đổi quá lớn, hình tượng uyển chuyển lúc trước giờ không còn nữa, bây giờ hoàn toàn đã trở thành một phụ nữ mạnh mẽ.

Ngày 11 tháng 9 năm 2000, New York.

Sáu giờ sáng, phố phường New York chợt trở nên nhộn nhịp, các dòng người từ khắp nơi đổ về nhà ga, hơn một triệu người dân ở đây trải qua một đêm yên tĩnh đã bắt đầu huyền não trở lại.

Không biết vì sao, tối qua Diệp Thiên không thể ngủ say được, cả đêm tâm trạng bất ổn, thậm chí lúc hắn dậy sớm tập thể dục ở vườn hoa đầu óc vẫn còn là mớ hỗn độn.

- Mẹ, lát nữa con có việc, đừng gọi con nhé.

Gặp mẹ trước khi về phòng, Diệp Thiên nhắc một câu, từ trước đến giờ hắn chưa từng có cảm giác này, nên muốn suy đoán một lúc, xem có phải tai họa sẽ xảy ra vào hôm nay không.

Lấy một tờ giấy mua từ phố người Hoa ra, ngón tay cái vẽ lên ngón giữa một đường, một dòng máu chợt lộ ra, không đợi máu chảy ra, Diệp Thiên liền dùng ngón giữa vẽ hình bát quái lên giấy.

Sau khi liệt kê ra tón, ly, khôn, đoái, kiền, khảm, cấn, chấn xong, Diệp Thiên lấy đồng tiền ra, cho rơi xuống hình bát quái.

Diệp Thiên đang dùng bí thuật Ma Y truyền thừa, dùng máu của mình để bói, nếu không phải hôm nay tinh thần bất ổn, thì Diệp Thiên đã không dùng phép thuật này.

- Đúng là xảy ra hôm nay sao?

Bói ba quẻ liên tiếp, mặt Diệp Thiên liền biến sắc, quẻ hiện lên Mộc thân, lâm khôn nhị cung, cấn bát cung là mộc khắc thổ, vô cùng xung khắc.

Thờ dài một cái, Diệp Thiên đẩy cửa đi ra, hôm nay không được ra ngoài, nói gì thì hắn cũng không để mẹ rời khỏi tầm mắt của mình.

- Anna, mẹ tôi đâu?

Chỉ nhìn thấy Anna bên bàn ăn, Diệp Thiên chợt có linh cảm chảnh lạnh.

- Thiếu gia, chủ nhân nói quên một bản hợp đồng ở công ty, tài xế đã chờ bà đến lấy rồi.

Nhìn thấy Diệp Thiên đi ra, Anna liền đặt đồ ăn sáng lên bàn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 654

Long Trời Lở Đát (2)

Cái gì? Mẹ tôi đang ở công ty sao?

Diệp Thiên trợn tròn hai mắt, bắt lấy cánh tay của Anna, vội vàng hỏi:

- Bà ấy đến lúc nào? Đã lâu chưa?

- Thiếu gia... thiếu gia cậu làm tôi bị thương rồi!

Bị Diệp Thiên nắm lấy tay phải các đốt ngón tay kêu lên răng rắc, nếu không phải Anna đã từng được huấn luyện ở trại Sebria thì cô đã sớm kêu lên vì đau đớn rồi.

- Dừng có nói nhảm nữa, nhanh lên một chút đi!

Ánh mắt Diệp Thiên lạnh lùng nâng cánh tay phải của Anna lên khiến các đốt ngón tay của cô kêu lên răng rắc.

Thấy sắc mặt u ám của Diệp Thiên, Anna nhịn đau nói:

- Bà chủ đã đi được khoảng 20 phút rồi. Thiếu gia có chuyện gì sao?

- Đáng chết, không phải mấy ngày nay tôi đã bảo không được ra cửa rồi sao?

Diệp Thiên buông lỏng cánh tay của Anna ra, rồi đập liên tục lên bàn com, ngay lập tức thức ăn rơi đầy xuống đất.

Từ khi quen biết Diệp Thiên đến giờ Anna chưa bao giờ thấy hắn như thế, cô liền sợ hãi nói:

- Thiếu gia, bà chủ nói, không được nói tránh làm phiền cậu cho nên...

- Mẹ kiếp, ông trời, ông đang đùa cợt tôi hả?

Về mặt Diệp Thiên oán hận hẳn giậm mạnh chân xuống đất rồi ngẩng đầu nhìn lên cái đồng hồ treo tường, lúc này là 8 giờ 5 phút, hẳn vội kéo Anna lại rồi lao nhanh ra cửa.

- Anna, có thể ngăn mẹ tôi lại được không? Bất kể thế nào cũng không được vào trong đó!

Mối nguy cơ này, cùng với lúc sáng bói ra quẻ tượng. Không rõ hôm nay sẽ phát sinh tai nạn ra sao, hơn nữa nếu Diệp Thiên tính không sai thì hẳn là lúc này thời gian chỉ còn là đếm ngược.

- Thiếu gia, nhà còn chưa đóng cửa.

Đến tận lúc vào trong thang máy, Anna mới phản ứng lại:

- Không thể nào, từ đây đến Trung tâm Thương mại cũng phải mất 20 phút, hẳn là bà chủ đã đến đó rồi, đúng rồi, tôi còn chưa lấy chìa khóa xe nữa.

- Còn lo gì chuyện không đóng cửa. Xuống lấy xe nhanh lên!

Lúc này Diệp Thiên nóng như lửa đốt, hẳn hận là mình không thể có thêm đôi cánh để bay nhanh đến chỗ mẹ.

- Cút đi, thang máy này không cho các người!

Vừa mới đi xuống đến tầng 2 thang máy đã bị ngừng vì có người, Diệp Thiên đang trong cơn tức dường như giết người hẳn cũng có thể làm được, ánh mắt lo lắng khiến cho những người định vào thang máy phải lùi lại mấy bước.

Thấy bộ dạng Diệp Thiên như vậy, Anna nhẹ nhàng trấn an hẳn:

- Thiếu gia, đừng như vậy, bà chủ nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

- Chỉ mong là như thế, mẹ kiếp, nếu thực sự là xảy ra chuyện thì ông đây sẽ tiêu diệt cái trụ sở này.

Tuy một năm bây giờ nóng đến 9 tháng nhưng trên người Diệp Thiên đang tỏa ra hàn khí, ngay cả độ nóng trong thang máy cũng phải giảm đến vài phần, hắn nói mà nghiêng răng nghiêng lợi, khiến Anna không khỏi rùng mình.

Cho tới giờ Diệp Thiên mới có cảm giác thời gian trôi qua thật là chậm. Hắn hồi hận là đã đi thang máy, hai phút sau thang máy đã xuống tầng 1, Diệp Thiên vội vàng kéo Anna chạy ra khỏi cao ốc.

- Lên xe nhanh lên!

Vừa mới 8 giờ rất nhiều người đang chuẩn bị đi làm, xe taxi đợi chật cứng cả một hàng dài. Diệp Thiên mặc kệ chen chúc lên trước, mở lấy cửa một chiếc taxi.

- Này, tiểu tử cậu cũng phải hiểu quy của một chút chứ hả...

Ngay lúc Diệp Thiên định vào xe thì bị một người chặn vai hắn lại.

Quay lại hắn thấy một người cao khoảng 1m90, thân hình vạm vỡ, một người a trắng ánh mắt không thiện cảm đang nhìn hắn.

- Cút!

Không phải là Diệp Thiên không có võ công, cơ thể hắn mạnh mẽ, hai vai hích luôn tục vào ngực người da trắng kia khiến anh ta còn chưa nói xong đã bắn lên cao.

- Thương đế ơi. Sao anh ta có thể bay lên như vậy?

- Ôi, bà ơi mau đến mà xem siêu nhân!

- Trời ạ, đây là võ công của Trung Quốc, võ công Trung Quốc!

Đột nhiên lại phát sinh xung đột giữa Diệp Thiên và người da trắng kia, căn bản là mọi người đang đợi taxi cũng không kịp phản ứng gì, chỉ có một số ít người là nhìn thấy động tác của Diệp Thiên.

Người đàn ông da trắng khoảng hơn 150 kg bay qua lan can, đập vào thùng rác, gây lên tiếng động lớn, khiến xung quanh một trận rối loạn.

- Lái xe, nếu ông không đi tôi sẽ cho ông giống như người kia ngay đây!

Diệp Thiên lạnh lùng nhìn về phía tài xế người da đen.

- Vâng, được, tôi cũng không phải là cảnh sát, hành động của cậu vừa rồi không liên quan gì đến tôi!

Nhìn rõ trong gương là người da đen đang nhún vai, giậm chân ga:

- Này, đúng là vừa rồi cậu dùng võ công Trung Quốc đó sao? Thật sự là rất đẹp, e rằng là đến Lý Tiểu Long cũng không làm được?

Căn bản là lời nói của người da đen không để ý đến ánh mắt muốn giết người của Diệp Thiên nhưng lúc anh ta vẫn đang nói chuyện, một chồng tiền đã được đặt lên trước mặt.

- 10 phút, hãy đưa chúng tôi đến Trung tâm Thương mại, 5000 đôla Mỹ này sẽ là của anh!

Tay Anna từ phía sau vươn ra, may là bao tay của cô đang đặt ở cửa nếu không chỉ e Diệp Thiên đang ở Mỹ lại muốn chỗ ngồi như Phách Vương rồi.

- Cô gái này thật là xinh đẹp, ngài đang đùa tôi hay sao? Nhưng tôi là một công dân tốt luôn tuân theo pháp luật!

Câu nói của tên tiểu tử da đen suýt nữa đã khiến cho Diệp Thiên muốn bóp chết anh ta, nhưng Diệp Thiên chưa kịp đưa tay ra, người da đen đã đột nhiên nói:

- Khách hàng là Thượng Đế, hướng hồ là ngài và tiểu thư xinh đẹp đây, tôi nghĩ... nhất định tôi có thể làm ngài hài lòng.

Anh ta huýt sao, đã cầm đôla trong tay lại còn bật cả Radio, anh ta hát theo lời nhạc.

Diệp Thiên chỉ cảm thấy cơ thể từ phía sau có chấn động mạnh, vì lái xe đã đạp mạnh chân ga dừng ở ngã tư chờ đèn đỏ, người giống như là có thể bay được ra ngoài.

- Mẹ kiếp nó, thoải mái!

Nhìn ngã tư đường, người da đen cười lớn tiếng, có 5000 đôla kia anh ra có thể đưa xe một phen cũng được.

Diệp Thiên tắt Radio, nói với Anna ở phía sau:

- Gọi điện cho mẹ tôi, mặc kệ là bà đang làm gì mau báo bà đi ra khỏi Trung tâm Thương mại.

Không thể không nói Diệp Thiên thật trọng là thể mà cũng có lúc thất thố, hẳn lại quên mất công cụ truyền tin này là điện thoại đến tận lúc lên xe mới nhớ ra.

- Tôi gọi ngay đây!

Anna cũng dần tỉnh lại, tay chân luống cuống lấy điện thoại ra bấm số, xe taxi thì đang lao như điên cuồng khiến cô lao đảo.

- Thiếu gia, không ai nghe, không biết là bà chủ đang làm gì nữa?

Bắn liên tiếp 3 số Anna uể oải buông điện thoại xuống, tổng đài trực điện thoại của văn phòng cũng không có ai nghe máy.

- Đáng chết, tất cả đều đi nghỉ phép!

Lúc này Diệp Thiên khóc mà không ra nước mắt, chỉ còn có thể hi vọng hết vào tài xế taxi:

- Tiểu tử, người nhanh lên chút nữa, tôi cho thêm 5000 đôla.

- Không thành vấn đề, ngài vững nhé!

Mặc dù người da đen có chút bất mãn với Diệp Thiên vì hắn đã tắt đài nhưng sau khi nghe được lại có thêm 5000 đôla, mắt anh ta sáng lên:

- Tôi đua xe so với năm đó, nhất định còn lợi hại hơn Biese và Schumacher.

Diệp Thiên cũng chưa hề được gặp qua cuộc thi đấu xe Senna nhưng hẳn thừa nhận là tên tiểu tử này đúng là điên cuồng.

20 phút, người da đen mất khoảng gần 6 phút để chạy đến, lúc xuống xe Diệp Thiên có cảm giác hai chân như nhũn ra vì vừa rồi nhiều lần hắn đã tưởng là sẽ xảy ra tai nạn giao thông thì chết luôn ở trong xe rồi.

8 giờ 18 phút, lúc xuống xe Diệp Thiên nhìn đồng hồ.

- Nay tôi nói đã tiền của cậu còn chưa đưa đâu đây?

Đúng lúc Diệp Thiên đang muốn chạy ra khỏi cửa xe thù người lái xe vươn đầu ra.

Diệp Thiên dừng chân, nhìn xung quanh rồi nói:

- Anna đưa tiền cho anh ta, còn nữa hãy trốn xa một chút đừng có đi đến khu vực này!

Trung tâm Thương mại không giống mấy ngày trước, tất cả các cửa đã bị sát khí bao phủ, trong bán kính 100m e rằng đều phải chịu tai nạn này.

- Thiếu gia, tôi đi cùng cậu!

Anna trả tiền xong chạy nhanh theo sau.

- Võ công của tôi không bảo vệ được cô, rút xa cho tôi!

Diệp Thiên quay đầu lại trừng mắt, ánh mắt đầy tia máu khiến Anna sợ đến mức phải dừng bước.

Sau khi thoát khỏi Anna Diệp Thiên đi vào trong Trung tâm Thương mại nhưng lúc đó là giờ cao điểm, các cửa thang máy đều chật cứng người.

Nào là người già yếu, nào là người vá công chức nhìn rõ tri thức, tất cả đều không biết tai nạn sắp xảy ra, trên mặt họ đều là biểu hiện của những con người tài năng trong Trung tâm Thương mại.

- Tiên sinh, xin hỏi ngài cần bảo hiểm phải không ạ? Tôi là nhân viên công ty bảo hiểm, có bảo hiểm của các loại nghề.

Lúc Diệp Thiên còn đang nóng như lửa đốt thì một người đàn ông nói.

- Mẹ kiếp, bảo hiểm người chết mới dùng đến!

Diệp Thiên đang muốn bóp chết người này nhưng đang trong thang máy nên hấn nhẹn, nói:

- Tôi sẽ mua một trăm vạn một phần bảo hiểm nhưng nói cho tôi trước đường thoát hiểm ở đâu?

Coi như Diệp Thiên đã hiểu, trông cậy vào thang máy lên đến tầng 18, chỉ sợ hấn cần ít nhất là 20 phút nhưng không có thời gian chờ đợi vì cảm giác nguy hiểm giống như đám mây đen đang lơ lửng trên đầu hấn vậy.

- Đường thoát hiểm ở hướng kia, này này nhưng cậu muốn mua thật chứ?

Lời nói của người chào hàng đã giống như một cơn gió bay đi trước mặt Diệp Thiên.

- Anh hãy lên quán cà phê đối diện kia chờ tôi, tôi sẽ tìm mua bảo hiểm của ông!

Tiếng nói từ rất xa của Diệp Thiên vọng lại, tục ngữ nói cứu một mạng người còn hơn xây 7 tòa tháp, coi như hấn đã làm được một chút việc thiện.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 655

Long Trời Lở Đất

8 giờ 22 phút, Trung tâm Thương mại Newyork.

Giống như ngày xưa vậy, không thể ngi ngờ gì vào mỗi sáng Trung tâm Thương mại ở Newyork luôn là chỗ náo nhiệt nhất, đây luôn là nơi tụ hội của các nhân sĩ tài giỏi đang chuẩn bị bắt đầu một ngày làm việc mới.

Ái mà không biết ở Trung tâm Thương mại thì trừ nhà vệ sinh ra mới có thể đi lại an toàn được còn không thì mọi người đang liều mạng mà hướng lên trên.

Sự khỏe khoắn và cơ thể nhịp nhàng của Diệp Thiên lúc này có thể hoàn toàn phát huy tác dụng, hần bước rõ dài, sải bước dài có thể đến hơn cả 10 bậc cầu thang.

Ở chỗ quật, Diệp Thiên giống như con chim yến vậy linh hoạt vô cùng thậm chí hần làm cho mấy người ở nhà vệ sinh của tầng trệt hoa cả mắt, hần cứ từ từ biến mất trước mắt họ.

Phong tỏa không gian là bầu không khí vẫn đục, Diệp Thiên dừng lại rồi thở, chân khí trong người chạy ra.

Hần vận động mạnh hơn nữa, lúc leo lên đến hơn tầng 16 trán Diệp Thiên đầy mồ hôi, cơ thể giống như được ngâm nước vậy

- 80!

Lúc Diệp Thiên leo lên đến cửa tầng con số đó thì lồng ngực đã nghẹn cứng lại, vừa há mồm vừa phun có thể nhìn thấy sợi chi trắng từ trong miệng Diệp Thiên bắn ra, không khí gợn sóng.

8 giờ 35 phút, nhìn đồng hồ trên cổ tay Diệp Thiên phát hiện mình đã leo 80 tầng trong vòng 30 phút không biết thành tích này có thể ghi vào kỉ lục Guinnesss thế giới hay không?

- Mẹ kiếp, ai làm vậy?

Lúc Diệp Thiên thò tay vào lối thoát hiểm, lại phát hiện ra cửa đã bị khóa, nhưng không nghĩ được nhiều hấn bẻ khóa, ầm một tiếng vang lên cửa sắt đã bị bẻ khóa.

- Cậu... con là Tiểu Thiên?

Không đợi Diệp Thiên thở một hơi, bên tai hắn đã vang lên tiếng của mẹ, đối với Diệp Thiên mà nói nó không kém gì âm thanh của tự nhiên.

- Mẹ. Ai bảo mẹ đến đây. Không phải con đã nói rồi sao mấy ngày này không được đến đây!

Đứng ngoài cửa kính, gặp mẹ mà Diệp Thiên cứ như gặp quỷ vậy, rốt cục hắn cũng không nín được con tức giận, lớn tiếng mắng Tống Vĩ Lan.

- Con trai, con... Con làm sao thế?

Tống Vĩ Lan không hiểu ra sao cả liền nhìn Diệp Thiên và cửa thoát hiểm đã bị hắn phá khóa, nói:

- Mẹ có cái hợp đồng quên không cầm, đang chuẩn bị đi, con tức cái gì?

Nói thật. Mấy ngày nay ở trong nhà luôn luôn là sóng êm biển lặng, đối với lời tiên đoán của con trai Tống Vĩ Lan có phần dao động, bà nghĩ đến đây có một tí chắc cũng không sao.

Hơn nữa hợp đồng này khóa trong phòng làm việc của bà người khác cũng không lấy được, cho nên bà mới tự mình đến lấy chứ không phải là vì chuyện quên món đồ gì.

Bà vừa tức vừa buồn cười vì bộ dạng của con trai lúc này, hơn 20 tuổi rồi còn xúc động như một đứa trẻ. Lại không thèm đi thang máy mà leo cầu thang bộ cả người cứ như là từ dưới sông lên vậy.

- Con tức cái gì ư? Mẹ, thật đúng là mẹ muốn làm con tức chết đấy à?

Suýt nữa thì Diệp Thiên vì tức mẹ mà giận ra nội thương, lúc đang nói chuyện sắc mặt hắn thay đổi, hấn sờ lên da đầu cảm thấy đang run lên.

Cảm giác này giống với trước đó không lâu khi hấn và Anthony Marcus đối chiến, vừa mới được trải nghiệm đây chính là điềm báo chết.

Đúng lúc đó trong tai Diệp Thiên vang lên những tiếng ong ong, xuyên thấu cả qua cửa kính của văn phòng, Diệp Thiên phát hiện ở phía cuối chân trời một máy bay đang thò đầu ra khỏi tầng mây.

- Trời ơi, ta biết mà!

Diệp Thiên cảm thấy từng cái lông tơ đang dựng lên, rốt cục thì hấn đã hiểu ra tai nạn từ đâu mà đến.

Bởi vì trong đầu Diệp Thiên luôn có hình ảnh một chiếc máy bay đâm vào Trung tâm Thương mại, đây chính là năng lực dự cảm của phong thủy thuật sư, nguy cơ đang gần trong gang tấc, thậm chí Diệp Thiên xem bói cũng ra.

- Con đoán là đây là căn cứ của tổ chức hấn, mẹ kiếp, đây là chơi ta rồi.

Rốt cục thì Diệp Thiên đã hiểu hàm ý câu nói của Abdulla, đợi sau khi máy bay đánh vào đây thì cả thế giới đều biết căn cứ tổ chức của bọn hấn.

Nhưng Abdulla này sẽ không đứng ở trước mặt Diệp Thiên, thực sự Diệp Thiên nghĩ ở Mỹ nhiều tòa nhà như vậy, sao bọn hấn không chọn mà cứ nhất thiết phải chọn Trung tâm Thương mại, là nơi làm việc của công ty mẹ hấn.

- Mẹ, đi nhanh lên!

Cảm giác này giống như bị điện giật vậy, một lần nữa Diệp Thiên dường như lại cảm thấy tử thần đang mỉm cười, chẳng quan tâm giải thích gì, Diệp Thiên ôm lấy mẹ.

- Đứa trẻ này, con làm gì vậy, buông mẹ ra, để người ta thấy còn ra sao nữa?

Mặc dù bị con trai mình ôm nhưng bà vẫn cảm thấy không được tự nhiên, ở đây bà như bà chủ lớn nhất của Trung tâm Thương mại bị người khác đụng vào không chừng sáng mai lại thành đề tài lên trang đầu của báo mất thôi.

- Mẹ, mẹ muốn để cha con lại có một ngày không có vợ sao?

Đến giờ phút này Diệp Thiên đã sắp khóc được rồi, quay đầu lại căn bản là không phải để nhìn cái máy bay kia, hẳn chui vào đường thoát hiểm rồi vào thang máy.

Ai Mỗ Tư đoán chưa chắc người thanh niên kia sẽ mua bảo hiểm nhưng đây cũng là một cơ hội? Rất nhiều người giàu lên vì bảo hiểm, cho nên phải chớp lấy cơ hội.

- Này, người đẹp, tôi có thể mời cô uống cà phê không?

Thấy sát đường bên cửa sổ có mộ cô gái tóc vàng, dáng người bốc lửa ai nhìn thấy cũng cho rằng Thượng Đế đang đối tốt với mình, lúc nhàm chán lại xuất hiện một mỹ nữ.

Nhưng Ai Mỗ Tư quyết định hay là tác động mạnh thêm một chút nữa để cô gái kia mua bảo hiểm của mình, vì anh ra liếc mắt đã thấy cô gái này có cái túi da rất nhiều tiền.

- Cút này, nhắc mông người lên!

Điều khiến Ai Mỗ Tư không ngờ đến chính là, nhìn qua cô gái này rõ là thực nữ nhưng mở miệng ra đã chửi mắng, điều này khiến hắn không biết phải làm sao, không biết là có nên ngồi yên hay là nhắc mông dậy.

- Còn không đi?

Lúc này Anna đang lo lắng đợi Diệp Thiên, lòng nóng như lửa đốt, cô trừng mắt đưa tay lên nắm đấm.

- Ôi, Thượng đế ơi, đây.. đây là chuyện gì vậy?

Lúc Anna nắm được Ai Mỗ Tư chuẩn bị nhắc bồng hắn lên thì hắn ta cũng ngây dại cả người ánh mắt kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Sao vậy?

Anna lặng đi một chút, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hình ảnh trước mắt khiến cô cả đời cũng không thể quên được.

Một chiếc máy bay hành khách khổng lồ không biết từ đâu đột nhiên xông ra, đâm vào trung tâm buôn bán của Thế giới, tiếng nổ rất to vang lên, các chấn sát của song cửa quán cà phê xào xạc rung động.

- Thượng đế ơi! Đây là sao vậy?

Trái tim Anna đủ mạnh nhưng dường như lúc này cũng bị ai bóp nghẹt như sắp không thể thở được, vì cô biết Tổng Vi Lan đang ở trong đó.

Mà hơn 20 phút trước Diệp Thiên mới đi đến cửa của Trung tâm Thương mại, điều này khiến cho Anna hét lên một tiếng chói tai.

Thành linh một màn chắn động khiến có tất cả những người trong khu vực này một phen kinh hãi, Trung tâm Thương mại là kiến trúc tiêu biểu của Newyork, một màn khói đặc bay lên che lấp một khoảng trời.

Tiếng nổ phát ra liên tục, chiếc máy bay kia đã đâm đổ mười mấy tầng nhà rồi bốc cháy.

Trong lúc khói đặc đang cuộn cuộc dâng lên, khói cát, gạch tường bay lên như mưa, y như một trận thiên thạch đổ xuống mặt đất.

Tất cả những người đang đi bộ trên đường cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, mà khói đặc bao phủ xung quanh như dưới địa ngục vậy, mặt đất rung chuyển, người đang kêu khóc.

Nhưng người xung quanh bắt lực chạy băng băng lên, nghe thấy đủ các tiếng la khóc, thỉnh thoảng lại có những viên đá rơi từ khoảng vài trăm mét trên không trung xuống đe dọa tính mạng con người, tất cả đều lan tràn một tâm lí khủng hoảng.

- Cứu người, nhanh lên cứu người...

- Gọi 911, gọi phòng cháy đến đây?

- Đột kích khủng bố, đây đúng là tuyên chiến với nước Mỹ rồi...

Mấy phút đồng hồ sau trôi qua, mọi người hoảng sợ rồi kêu cứu nhưng lại phát hiện, di động đã hoàn toàn mất tín hiệu, tất cả điện thoại đều không gọi được.

Nhưng nếu nói là nước Mỹ có nguy cơ khủng bố là hơi phi lí, ngay khi chiếc máy bay đâm vào tòa nhà 3 phút sau một chiếc xe cứu hỏa đã báo động dưới.

- Để tôi vào, chủ của tôi đang ở trong!

Anna vừa mới chạy đến tầng dưới đã bị người ta ngăn cản, lúc này cô đang vô cùng lo sợ, hoang mang, nhưng lại luôn tục bị 2 phòng cháy viên ngăn lại ở khu an toàn.

5 phút trước, Diệp Thiên còn ôm mẹ không nghe thấy mẹ kêu la, hẳn liền chạy băng băng xuống tầng dưới.

Là lên lầu thì dễ nhưng xuống lầu mới khó, tốc độ của Diệp Thiên so với trước đã chậm đi một nửa, 6 phút sau Diệp Thiên ngẩn đầu lên nhìn đang ở tầng thứ 48.

Lúc kim đồng hồ chỉ 8 giờ 46 phút thì một tiếng nổ kinh hoàng vang lên bên tai Diệp Thiên và Tống Vĩ Lan.

Theo đó cả tòa cao ốc lay động, bên vách tường xuất hiện vết rạn nứt, giống như tòa cao ốc này có thể sụp đổ đến nơi rồi.

- Diệp Thiên, sao vậy? Có chuyện gì xảy ra thế này?

Thấy cơ thể lay động, các vách tường lại rạn nứt như mạng nhện, rốt cục Tống Vĩ Lan cũng thấy đúng sắc mặt bà trắng bệch đi.

- Không sao, mẹ cứ nhắm mắt lại, có thể lấy tính mạng của Diệp Thiên ta cũng không sao nhưng không được phép đụng đến mẹ ta.

Diệp Thiên cắn chặt răng, cố gắng giữ cho cơ thể thăng bằng, tiếp tục chạy xuống tầng

dưới. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 656

Long Trời Lở Đất (4)

Hành lang vẫn không ngừng rung đưa, vách tường như sắp đổ xuống, xi-măng vôi vữa trên vách tường đã rụng xuống, không gian nhỏ hẹp làm cho người ta sắp không thể thở được.

- Diệp Thiên để mẹ xuống, một mình con đi thôi.

Thấy tóc con trai cũng đã bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, rũ cả xuống trán, Tống Vi Lan thương con tất cả đều tại bà mà hai mẹ con mới lâm vào cảnh nguy hiểm.

Nếu không vì cái tài liệu kí thì mình cũng không vào Trung tâm thương mại, Diệp Thiên cũng không cần đến đó tìm, lúc này Tống Vi Lan đang vô cùng hối hận.

- Mẹ, đừng động đây, chúng ta không chết được đâu!

Diệp Thiên cố dùng sức hai tay ôm chặt mẹ, lúc này sức khỏe hẳn cũng không được tốt lắm, lúc há miệng ra nói chuyện không khí bay vào suýt nữa thì ho khan vì nghẹn.

Thấy mặt Diệp Thiên đỏ bừng, Tống Vi Lan như cắt từng khúc ruột, bà đã thấy không ít người ở hàng lang đang tìm nơi trốn tránh, liền vội vàng nói:

- Con trai, thả mẹ xuống, con tự đi đi.

Lúc này Diệp Thiên mới đang ở tầng 18, những người trong cao ốc đã biết được tin có khủng bố, cả hệ thống điện bên trong đã bị hỏng, cho nên cầu thang bộ trở thành con đường thoát thân duy nhất.

Máy bay đâm phá tòa nhà hơn 90 tầng, đường thoát hiểm đều có rất nhiều người lúc Diệp Thiên xuống đến tầng 18 trong hàng lang

đã chật kín chỗ.

Mọi người đầu đang rất hoảng sợ, cả cao ốc đều rung lên. Bọn họ không biết là có thể chạy được hay không nhưng tiếng la khóc trong cơn khủng hoảng đã vang đầy hành lang.

- Mẹ hãy cẩn thận một chút.

Thấy đám người Diệp Thiên lác đầu, để mẹ xuống cũng may là bây giờ đang ở tầng 20 khoảng cách cũng không còn quá xa.

- Mẹ, mẹ đi đâu đấy?

Một người đã hơn 60 tuổi rồi mà cứ giống như một con búp bê sứ vậy, bà đang đứng lép vào góc cửa hàng lang khóc lóc. Trên váy bà bây giờ đầy tro bụi bất lực nhìn đám người đang chen chúc.

- Tiểu muội, mọi người đang tìm em đấy!

Một người bế một bé gái lên.

- Anh ơi, mẹ ở trước mặt kia kia, Aille lại không tìm thấy mẹ.

Cô gái lau nước mắt, dùng ngón tay quệt lên mặt.

- Ailie, mẹ đã xuống rồi, đi theo anh, nhất định sẽ thấy mẹ!

Trông thấy bộ dạng của cô gái, Diệp Thiên cảm thấy có chút chua xót, cô gái không thấy mẹ mình đâu nữa.

- Được, em sẽ đi với anh!

Câu nói của Diệp Thiên đã làm cô gái trấn tĩnh trở nữa, ngoan ngoãn ôm lấy cô Diệp Thiên, ánh mắt tò mò nhìn xung quanh, cô còn không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Nay, mùi gì đấy?

Sau khi xuống đến tầng 3 Diệp Thiên ngửi thấy một mùi tanh tươi, hấn ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt thay đổi.

- Lửa cháy xuống rồi!

Tuy chỗ máy bay đâm vào cách xa tầng 60 nhưng 3 đường thoát hiểm đã đều bị dầu cháy của máy bay đổ xuống.

Chỗ Diệp Thiên có an toàn nhưng đường thoát hiểm đã hùng hực tuy còn chưa cháy xuống dưới nhưng cả đường thoát hiểm đã nóng lên khác thường.

Hơn nữa các cửa thông gió lại bị đóng, mọi người và Diệp Thiên đều giống nhau cảm thấy khó thở điều này khiến họ hoảng sợ trong hành lang càng thêm bế tắc.

- Thế này không được!

Diệp Thiên biết nếu những người này đi xuống thì có khi lửa đã cháy ở dưới rồi, đến lúc đó thì chết cháy là cái chắc.

- Mẹ, đi ra ngoài đi!

Xuống đến tầng 23, Diệp Thiên còn vác theo cô bé và ôm mẹ nhảy xuống tầng dưới.

- Mẹ kiếp, có chết cũng không thể bị chết ngạt được!

Vì cả trong tòa cao ốc bị chấn động, cửa kính của Trung tâm thương mại cũng bị vỡ nát, sau khi xuống đến tầng dưới rốt cục thì Diệp Thiên cũng có thể thở được.

- Anh ơi, chiến tranh thế giới hay sao mà mọi người lại chạy hết thế này?

Cô bé ôm Diệp Thiên rồi sợ hãi hỏi Diệp Thiên.

- Không sao, mẹ em đang chờ ở dưới đó, một lát nữa anh sẽ mang em xuống!

Diệp Thiên lấy tay xoa đầu cô bé, rồi nhìn về phía mẹ hỏi:

- Mẹ, tìm một đường thoát hiểm, chúng ta phải nhanh nhanh đi xuống!

Tuy cảm giác đã yếu hơn trước rất nhiều nhưng đang ở chỗ này Diệp Thiên cũng không thấy thoải mái hơn chỉ cần ra được khỏi

Trung tâm thương mại thì coi như đã thoát được nguy hiểm.

- Được, con trai mẹ sắp bám lấy con.

Tống Vĩ Lan trả lời một cách áy láy, vừa mới quay đầu lại thì bà liền kêu lên kinh hãi.

- Sao vậy?

Diệp Thiên vội vàng kéo mẹ lại rồi nhìn nhanh ra cửa sổ, vừa thấy một người rơi xuống.

- Cao như vậy mà cũng dám nhảy, không sợ chết à?

Diệp Thiên gào thét xông ra ngoài cửa sổ, cửa cũng không còn kính rõ ràng là người đó đang ở trên mặt đất run rẩy không biết đã chết chưa.

- Còn có người nữa ...

Diệp Thiên chưa kịp rút cổ về thì lại có hai người khác nhảy xuống, kết quả cũng giống nhau, rơi xuống từ mấy trăm mét thì làm sao mà còn sống được.

Ngẩng đầu lên nhìn khói đặc đã bay mù mịt cả mái nhà, Diệp Thiên biết những người này phải nhảy từ trên tầng cao nhất của tòa nhà xuống, cửa thoát hiểm bị đóng rồi bọn họ không muốn chết cháy thì chỉ còn cách lựa chọn kiểu chết tàn khốc này mà thôi.

- Con trai, đừng.. đừng nhìn chúng ta mau đi thôi!

Thấy Diệp Thiên còn đứng ở cửa sổ, Tống Vĩ Lan liền nhắm mắt lại, tuy đang ở tầng 23 nhưng độ cao cũng phải 70, 80m rơi xuống thì chỉ có con đường chết mà thôi.

Lúc này các nhân viên ở tầng 23 đã chạy hết, không gian rộng như vậy còn mỗi mình Diệp Thiên, mẹ hắn và cô bé kia, họ nghe rõ ràng thấy tiếng của xe cứu hỏa.

9 giờ 2 phút, Diệp Thiên nhìn đồng hồ nói:

- Được, chúng ta đi thôi!

Diệp Thiên không nhúc nhích được vì chứng kiến những người kia nhảy xuống.

Ánh lửa và tiếng nổ lan truyền, hài cốt của những phi cơ bay tứ tung trên quảng trường của hai tháp, dưới tầng người ta đang kêu khóc chạy thoát thân, cảnh này giống như thể là ngày tận thế vậy.

- Mẹ kiếp, cảnh này còn đẹp hơn cả trong điện ảnh của Mỹ.

Cảnh tượng này cũng phải khiến cho Diệp Thiên há mồm, trợn mắt, hấn ôm cô bé và mẹ chạy xuống dưới, hai tầng nữa tiếp tục bị động nếu bị một lần nữa e rằng sẽ đổ mất.

Có thể là bị ảnh hưởng của vụ va chạm, sự lung lay lại càng mạnh, các khối tường lớn từ trên rơi xuống các vết nứt trên tường cũng càng to hơn.

- Tiểu Thiên, ở bên cạnh!

Tòa cao ốc có tổng cộng 3 đường thoát hiểm, lúc này Tống Vi Lan đang đứng trước cửa thoát hiểm bà ngắt tay Diệp Thiên.

- Đây, mẹ ơi, quay lại đi!

Diệp Thiên vừa định đi nhưng trong đầu lại có cảm giác nguy hiểm, ngay sau đó là một tiếng nổ lớn, cả cao ốc lắc lư mạnh.

Mà ngay ở trên đầu Tống Vi Lan có một mảnh đá to rơi xuống, thấy Diệp Thiên kinh hãi chạy vọt đến ôm lấy cô bé xoay người nhìn mẹ dùng yên bên khối đá.

- Phụt!

Máu tươi trong miệng Diệp Thiên phun ra, chạy liên tục 7, 8 chục tầng cầu thang hơn nữa vốn dĩ vết thương của hắn còn chưa hồi phục lại bị tảng đá ngàn cân kia đè trên lưng nên máu cứ phun ra.

Hắn ép mạnh một luồng chân khí, chỗ của hắn đang sắp sụp xuống hắn kéo mẹ lại rồi chạy nhanh xuống dưới.

- Tiểu Thiên, mẹ xin lỗi đều là tại mẹ!

Thấy vạt áo của Diệp Thiên và cô bé kia toàn máu, Tống Vi Lan vô cùng hối hận khóc òa lên.

- Mẹ, đừng khóc làm con sợ, mẹ ... sao mẹ cũng bị thương thế này?

Diệp Thiên đỡ lấy mẹ, thấy đùi phải của mẹ máu chảy đầm đìa vì bị tảng đá rơi xuống hấn kêu lên thảm thiết.

Căn bản là lúc này Tống Vi Lan không cảm giác thấy đau đớn, bà kéo Diệp Thiên lại nói:

- Tiểu Thiên, con đừng lo cho mẹ, con mang theo đứa bé này chạy đi, chạy đi!

- Mẹ, không ai chết cả, chúng ta cùng đi!

Diệp Thiên quay lưng lại cố mẹ nhưng khi hấn nhìn về phía cửa thoát hiểm thì xông lên một cảm giác lạnh lẽo.

Vừa rồi tầng trệt bị sập đã khiến cho đường thoát hiểm bị lấp kín, hàng ngàn khối đá nặng ngàn cân đã bịt kín cửa.

- Con trai, chúng ta phải chết ở chỗ này sao?

Tiếng nô không ngừng vản lên bên tai, sự bình tĩnh Tống Vi Lan rất nhiều, không ngờ là cuối cùng bà còn làm phiền đến con trai.

- Dì, chết là gì ạ?

Cô bé ở trong lòng Diệp Thiên thò đầu ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn Tống Vi Lan.

- Chết là lên Thiên Đường, ở đây có thể nhìn thấy Thượng Đế!

Có lẽ đã tuyệt vọng Tống Vi Lan nói chuyện với cô bé.

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng:

- Mẹ, con không tin Thượng Đế, chúng ta không nhìn thấy ông ta!

Từ nhỏ đã trải qua biết bao khó khăn, thử thách, sau khi trưởng thành lại vào sinh ra tử Diệp Thiên cực kì cứng cỏi đừng nói là bây giờ chứ kể cả lúc sơn cùng thủy tận trời có sụp xuống hấn cũng phải chọc được một lỗ thủng.

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq


```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 657

Tim Thấy Đường Sống Trong Cõi Chết!

Đường thoát hiểm xuống tầng dưới đã bị phá hỏng, tầng 80 đang không ngừng phát ra những tiếng nổ mạnh, gạch đá rơi xuống như mưa, xe cứu hỏa không có cách nào đậu ở trước tòa nhà được.

- Không được xuống lối thoát hiểm đây!

Diệp Thiên cũng mẹ trên lưng, may là máy bay đâm vào tầng trệt chứ không một tia cơ hội hấn cũng không có.

Nhưng lúc Diệp Thiên đi qua đường thoát hiểm đến giờ bỗng “Òanh” một tiếng vang thật lớn, một màn khói chặn trước Diệp Thiên, một âm thanh bi thảm phát ra từ trong phòng kia, rất nhanh sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Tuy Diệp Thiên phản ứng rất nhanh lúc ngọn lửa lao ra hấn cũng lui về phía sau rất nhanh nhưng tóc ở trán vẫn bị lửa đốt cháy xém.

Thấy chớp mũi có mùi khét, Diệp Thiên cũng biến sắc, một đường thì bị cháy, một đường thì bị bịt kín đây đúng là lâm vào cảnh trời cao không có đường chạy mà địa ngục thì cũng không có cửa vào.

- Anh ơi, mẹ còn ở trên tầng!

Bị Diệp Thiên ôm chặt vào ngực dường như cô bé cũng ý thức được điều gì đó, cô bé khóc thét lên.

- Bé ngoan, bé hãy ngủ một giấc đi, lúc tỉnh dậy sẽ được gặp mẹ nhé!

Lúc này Diệp Thiên đang đỡ dành đứa trẻ, tay phải cô bé quơ quơ rồi ngủ say.

- Diệp Thiên, con mang đứa trẻ này chạy đi, cả đời này cái gì mẹ cũng đã trải qua, sống đến giờ cũng đáng rồi!

Thấy ngọn lửa phun ra từ cửa thoát hiểm, Tống Vĩ Lan tuyệt vọng, bà là bà chủ có khả năng thiên phú về buôn bán nhưng đến thời khắc này nó cũng không giúp gì được cho bà.

- Mẹ, con muốn mẹ cả nhà mình đoàn tụ nếu không cha không rút gân lột da con mới là lạ?

Diệp Thiên hít một hơi thật sâu làm cho mình bình tĩnh trở lại, hần nói:

- Con tin đứa bé này cũng chưa đến bước đường cùng, sẽ có cách!

Thực ra Tống Vĩ Lan nói không sai, kiểm trúc hơn 20 tầng này căn bản là không làm khó được Diệp Thiên, nhưng việc này là hần đến cứu mẹ bất kể thế nào cũng không thể một mình dời đi được.

Kinh thành, Tứ Hợp Viện.

Sau khi Diệp Thiên đến Hồng Kông, mọi người trong nhà đều đến chỗ hần tuy linh khí trong Tứ Hợp Viện chỉ còn rất loãng nhưng Diệp Thiên thấy vẫn còn có ích cho mấy chị em.

- Đông Bình, tôi nói này, hơn 6 giờ cậu đã dời khỏi giường đi dạo quanh sân làm gì vậy?

Diệp Đông Trúc nhìn thấy đệ đệ nói:

- Còn Tiểu Thiên có nuôi một con chồn, tại sao lại cũng có chút bất an nào thế hả?

Sáng sớm hôm nay, con chồn kia cứ nhảy lên, giằng co với mọi người rồi mới vào chòi nghi ngại, nó luôn tục kêu “chít chít”, âm thanh nghe mới tê lương làm sao khiến cho người ta có cảm giác bất an.

Diệp Đông Bình lại liều mạng gọi cho Diệp Thiên và Tống Vĩ Lan nhưng không sao gọi được, gấp gấp đến độ ngay cả ăn sáng ông cũng chưa ăn, ông cứ đi đi lại lại trong sân xung quanh con chồn.

- Đại tỷ, đã xảy ra chuyện gì vậy, nhất định là Tiểu Thiên và Tống Vĩ Lan đã xảy ra chuyện gì rồi, em có cảm giác rất bất an!

Tay Diệp Đông Bình cứng đơ ra, vội vàng bấm thêm một lần số nữa, ông tức giận điện thoại cũng suýt nữa rơi xuống đất.

- Mồm cậu là quạ đen, Vĩ Lan có thể xảy ra chuyện gì cơ chứ?

Diệp Đông Trúc vỗ đầu đệ đệ một cái rồi nói:

- Diệp Thiên là một đứa bé rất thông minh, có chuyện gì mà làm khó nó được? Nó luôn ở bên cạnh Vi Lan, cậu cứ yên tâm, đi!

- Chị, em có cảm giác không tốt, nhất định là đã xảy ra chuyện rồi!

Diệp Đông Bình suy nghĩ rồi lấy di động gọi cho Tả Gia Tuấn, hẳn ta biết con trai mình đang ở đâu nhất định sẽ nói cho hắn ta biết... mấy sư huynh đệ với nhau mà.

- Bình lão đệ, ông cũng biết sao? Đừng nóng vội, tiểu sư đệ là cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không sao đâu!

Điện thoại vừa mới kết nối đã nghe ngay thấy tiếng Tả Gia Tuấn, nhưng nói cũng làm cho Diệp Đông Bình suýt nữa giậm chân:

- Tả tiên sinh, rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu Thiên làm sao?

- Há? Ông vẫn chưa biết à?

Tả Gia Tuấn nghe thấy vậy lặng đi một chút, lúc này tin tức Newyork của Mỹ bị khủng bố đang lam truyền đi khắp Thế giới rồi, ông ta và Cầu Tâm Gia đang tìm cách liên lạc với Diệp Thiên nhưng cũng giống Diệp Đông Bình điện thoại đều không gọi được.

- Tôi biết cái gì đâu? Tả tiên sinh, van ngài làm ơn nói rõ hơn một chút đi!

Diệp Đông Bình cầm điện thoại sắp khóc rồi, nghe ngữ khí của Tả Gia Tuấn thì dường như con trai mình đang rất nguy hiểm.

- Đây... ông mở TV ra sẽ biết ngay.

Bỗng Tả Gia Tuấn nói:

- Lão đệ, cũng đừng vội vàng, tiểu sư đệ học cứu thiên nhân, vài hôm trước đã dự liệu được chuyện này, cậu ấy dám chắc là có thể hóa giải được mà.

- Xem TV? Tả tiên sinh bây giờ tôi làm gì có tâm trạng xem cái đấy nữa?

Diệp Đông Bình bị Tả Gia Tuấn nói cho làm giờ khóc dở cười, cái TV trong nhà ngoài việc để cho mấy người chị trong nhà xe vào

mỗi tối ra thì cũng chỉ để trang trí, quanh năm suốt tháng ông cũng chỉ xem những chương trình cuối năm mà thôi.

- Ông cứ xem rồi hiểu, tôi phải liên hệ với Diệp Thiên trước đã, chúng ta nói sau!

Mặc dù biết tiểu sư đệ không phải là người đoan mệnh, chết yểu nhưng Đại sư huynh đã mơ hồ cảm thấy hình như hắn đang gặp khó khăn, hai vị sư huynh này sốt ruột ứng phó với Diệp Đông Bình một câu rồi cúp điện thoại.

- Đây ... rất cục là làm sao vậy?

Nghe thấy tiếng tút tút trong điện thoại, Diệp Đông Bình ngần cả người đang lúc nghĩ có nên đi mở TV hay không, thì có tiếng gọi của chị:

- Tổng tiên sinh, đến đây có chuyện gì vậy?

Tuy có cũng Tổng gia ăn tết nhưng từ đó đến nay hai nhà vẫn chưa lui tới, đột nhiên Tổng Hạo Nhiên đến nhà khiến cho mấy người nhà Diệp gia cảm thấy ngạc nhiên.

Sắc mặt Tổng Hạo Nhiên rất xấu, nói:

- Tôi tới tìm Đông Bình!

Nửa tiếng trước khi nhận được tin nước Mỹ bị khủng bố tập kích, phản ứng đầu tiên của Tổng Hạo Nhiên là liên lạc với con gái, nhưng dùng hết cách mà không liên lạc được, ngồi nửa tiếng sau ông ta cũng không chịu được nữa phải đến tìm Diệp Đông Bình.

Tổng Hạo Nhiên cũng không nói những điều vô nghĩa nữa, mà ngắn gọn:

- Đông Bình, anh có liên lạc được với Vi Lan không?

- Không liên lạc được, rất cục là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sau khi nghe Tổng Hạo Nhiên nói, đầu óc Diệp Đông Bình như muốn nổ tung ra, trừ trường hợp con trai có nhà ra thì sao Tổng Hạo Nhiên sao lại đến nhà mình? Ông ta vội vàng tới đây chắc chắn là đã có chuyện xảy ra!

- Newyork, Mỹ đã bị khủng bố tấn công, những người trong Trung tâm thương mại bị máy bay đâm trúng đều bị kẹt.

- Cái gì? Khùng bỏ tấn công?

Diệp Đông Bình như ngậy đại ra, sắc mặt trắng bệch.

Thấy sắc mặt Diệp Đông Bình trắng bệch như vậy, Tống Hạo Nhiên thờ dài nói:

- Công ty của Vi Lan ở trong tòa Trung tâm thương mại đó, ta không liên lạc được với nó, cho nên mới đến đây hỏi anh.

- Chuyện này... không thể nào!

Diệp Đông Bình hồn xiêu phách lạc, chạy về phòng không ngời ngã lăn trên đất, khuỷu tay chống xuống mặt gạch bị thương chảy cả máu.

Bất chấp vết thương trên tay, Diệp Đông Bình chạy nhanh về phòng, mở TV lên trên màn hình là những màn khói đặc mù mịt bay cũng những ngọn lửa.

Muốn nói đến tốc độ lan truyền tin tức nhanh nhất thế giới thì đúng là của Mỹ rồi.

8 giờ 46 phút máy bay đâm vào Trung tâm thương mại, mà ngay sau đó là 8 giờ 47 phút tin tức ấy đã lan truyền khắp trên mạng. Mỹ chính là trung tâm mạng của Thế giới hiệu suất lan truyền nhanh khiến cho người ta ghen cả hòng mà nhìn trần trời.

Đến giờ đã là nửa tiếng sau, mà hai cái máy bay đâm vào tòa cao ốc đó đã được camera quay lại tất cả cảnh đó đang hiển hiện trước mặt.

- Sao có thể như thế được? không phải Mỹ là đại cường quốc sao? Sao có thể như thế được?

Diệp Đông Bình bứt tóc đau khổ, ở tuổi của ông mà nói cũng chẳng có cảm tình gì tốt đẹp với chủ nghĩa đế quốc, lúc này đây con trai và vợ mình lại đang gặp nguy hiểm ở Newyork khiến ông khó mà có thể tiếp nhận được sự thật này

- Đông Bình, đừng lo bọn họ sẽ không sao đâu!

Tuy rằng người ra cũng rất khó khăn để chấp nhận chuyện bi thương nhưng cả đời Tống Hạo Nhiên đã trải qua vô vàn sóng gió, ngược lại lúc này ông lại là người an ủi Diệp Đông Bình.

- Gì kia... người kia là ai? Sao... thế nào mà giống Tiêu Thiên quá?

Hai người đi sau vào phòng Diệp Đông Trúc, vừa mới vào mở TV ra đã bị mà hình thu hút.

Kia là hình ảnh một người nhảy từ trên lầu xuống, phía dưới camera đang kéo cận cảnh, rõ ràng là Diệp Thiên, sau lưng Diệp Thiên còn công một người đàn bà tóc dài, nhìn màn hình đúng là Tổng Vệ Lan không nghi ngờ gì nữa.

Lời nói của Diệp Đông Trúc khiến Diệp Đông Bình chạy vọt đến trước TV, nhưng tốc độ của người đó nhảy xuống cực nhanh camera cũng không quay đến cận cảnh khuôn mặt.

Lúc Diệp Đông Trúc xem thấy người kia loé lên một chút rồi biến mất, đúng là Diệp Thiên.

Thời gian trôi qua, lửa cháy ở các tầng đã lan rộng, nguyên nhân là ống dẫn khí ở mỗi tầng cũng bắt đầu cháy, tình cảnh của mấy người Diệp Thiên ngày càng nguy hiểm.

Vì lửa và khói đặc khiến cho trực thăng cũng không bay lên được mái nhà, trên tầng cao nhất luôn tục có người rơi xuống biết một ít võ công ít nhất 4, 5 người cũng theo Diệp Thiên nhảy xuống qua cửa sổ.

Nhưng trên mặt đất khói giăng kín như màn đêm, các mảng tường lại không ngừng bong tróc các nhân viên phòng cháy chữa cháy cũng không có cách gì mà tiếp cận gần đám cháy cho nên vị trí đèn để hơi xa, 10 người nhảy từ trên tầng xuống đều rơi xuống đất.

Mười mấy phút đồng hồ ngắn ngủi mà ngã chết đã hơn 10 người, thậm chí một nhân viên phòng cháy cũng rơi từ trên cao xuống bị va đập mạnh mà chết.

Chỉ có vài phần trăm chắc sẽ nhảy vào đệm khiến Diệp Thiên do dự nếu thịt nát xương ta thì mùi vị này cũng không dễ chịu chút nào!

- Mẹ kiếp, sao mình lại quên thứ này nhỉ?

Khói đặc và nước từ vòi hoa sẽ phun ra từ trần nhà, bị nước lạnh bỗng trong đầu Diệp Thiên loé lên một tia sáng, hấn vỗ đầu một cái Diệp Thiên nhắm đúng chỗ vách tường.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 658

Tìm Thấy Đường Sống Trong Cõi Chết (Trung)

Diệp Thiên, con muốn đi đâu, bên kia rất nguy hiểm!

Thấy con trai bỏ cô bé ra, chính mình cũng không hiểu gì khỏi mà đang tràn đầy đường thoát hiểm, Tống Vi Lan lặng người đi một chút.

Tuy lúc này Tống Vi Lan không còn ý niệm chạy thoát được nữa nhưng bà vẫn hi vọng Diệp Thiên có thể sống sót, nhưng kêu lên một tiếng lo lắng cho con trai như vậy bà cũng không còn biết nói gì nữa.

- Mẹ, nghĩ gì thế? Một lúc nữa chúng ta sẽ rời khỏi nơi này!

Sau khi nghe lời mẹ, Diệp Thiên lặng đi, vững bước quay đầu lại lại cười nói:

- Mẹ coi chừng Aille, con sẽ quay lại ngay.

Vi máy bay rơi xuống khiến cho các cửa thông bị cháy, tuy cửa cháy đến tầng này nhưng độ nóng cũng hơn mức bình thường, hơn nữa còn sặc sụa mùi khói.

Tay trái Diệp Thiên đã kéo xuống một tấm vải, đỉnh đầu tấm nước, buộc vào trên mũi, khẽ nhắm mắt lại nhảy vào trong màn khói đặc.

Tuy hai mắt đã nhắm chặt nhưng Diệp Thiên vẫn cảm nhận được xung quanh, lối thoát hiểm bên vách tường đã bị đốt bụi đen, các dấu hiệu về cửa sắt cũng không có.

- Mẹ kiếp, muốn nướng chết bố mày ư?

Cảm nhận được độ cực nóng, tay phải Diệp Thiên làm bùa Hư Không, một lực mạnh theo tay hấn truyền ra hút hết sát khí trong tầng

kia lại.

- Này? Không biết dưới đó có bao nhiêu người vậy?

Lúc Diệp Thiên làm phép thấy có cảm giác an toàn, từng luồng oán khí thoát ra rất nặng, hắn không khỏi rùng mình, hắn và mẹ thoát nạn nhưng những người đó thì không có may mắn đó.

Lúc này không rảnh để suy nghĩ nhiều, Diệp Thiên giơ tay ra dẫn đường, xua sát khí và hơi nóng vây quanh mình đi. Diệp Thiên cảm giác thấy có mát mẻ hơn.

- Tam Thanh đạo tổ phù hộ, ngàn vạn lần đừng đốt những thứ kia.

Diệp Thiên bước nhanh hơn, trong lối thoát hiểm phụt lên một ngọn lửa, lối thoát hiểm ở bên trái, hắn thở mạnh một hơi thổi tan cả khói đặc trong miệng, hắn nhìn lên vách tường.

- Ha ha, ông trời không tuyệt đường của ta. Khụ... khụ. Ông đây cũng vui mừng không chịu được!

Nhìn thấy phiến hồng đồ trên cửa kính Diệp Thiên quên mất hoàn cảnh hiện tại của mình, cười lớn tiếng, bị một làn khói đặc tràn vào miệng, làm hắn ho khan liên tục.

Hiện ra trước mặt Diệp Thiên đúng là một căn thiết bị phòng cháy. Nhìn độ dài cũng phải hơn 100m, đủ để mình dùng.

Mang theo bình chữa cháy, Diệp Thiên lấy nó khoác lên vai, lùi lại chạy thoát khỏi màn khói sương dày đặc đang lượn lờ trên mặt đất.

- Tiểu Thiên, con làm gì vậy?

Thấy con trai mang bình chữa cháy chạy vụt ra, Tống Vi Lan vội vàng đón lấy nhưng nhìn thấy vết băng trên cánh tay trái của Diệp Thiên bà đau lòng:

- Tiểu Thiên tay con làm sao vậy?

- Mẹ, bây giờ không phải là lúc lo chuyện này? Chúng ta ra ngoài rồi nói!

Diệp Thiên cười khò một tiếng, lúc này hắn luôn mặc ông tay áo trong để không làm mẹ lo lắng. Tiền thật là tốt, hắn giao cho mẹ vài tí đôla lại dùng tính mạng để quay về.

Diệp Thiên chặn tay ngăn mẹ không nói nữa, hắn đến bên cạnh cửa sổ lấy một trụ đỡ chịu lực sau đó buộc bình chữa cháy lên trên.

- Tiểu Thiên, chúng ta dùng cái này xuống sao?

Thấy hàng động của con trai, Tống Vi Lan cũng hiểu được vài phần, bà nói:

- Con trai, con mang cô bé này đi đi, cả đời này mẹ nhận được con là đã thỏa mãn lắm rồi.

Mặc dù Tống Vi Lan biết tính con trai nhưng trên người hắn đang đầy vết thương, thứ hai là sức nặng rất nguy hiểm, và không muốn làm liên lụy đến cách thoát thân của con trai.

- Mẹ, mẹ nói gì vậy, dây và bình chữa cháy này chịu được đủ lực của 3 người chúng ta, có con ở đây ai cũng không phải chết!

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền cười, có công cụ thoát thân, hắn cũng được thả lỏng nếu không phải là mang theo cô bé này và mẹ thì hắn có hai bàn tay không cũng nhảy được xuống đất rồi.

Diệp Thiên cầm lấy một đầu dây của bình chữa cháy, tay phải hắn sắc như dao vậy chặt đứt một đoạn dài hơn 2m sao đó ném cái bình đó xuống.

- Mau nhìn xem, hình như ở tầng 20 có người ném cái gì đó xuống!

- Đúng vậy là bình chữa cháy, hình như có người đứng bên cửa sổ!

- Chẳng lẽ hắn muốn nhảy xuống sao?

Lúc này những người xung quanh Trung tâm Thương mại và các phòng cháy viên những vùng phụ cận Newyork đang tập trung ở đây, mặc dù bị khói đen bao phủ nhưng qua kính viễn vọng bọn họ cũng có thể thấy rất rõ cảnh này.

Diệp Thiên vừa vứt cái bình chữa cháy xuống bị mấy quan sát viên bắt được.

Những người ở trước Trung tâm Thương mại thấy đâu là biện pháp tự cứu kì quái, ngoài cảm giác như chim hay siêu nhân thì chi có

người nhảy dù mới xuống được như thế.

Đương nhiên là kết quả cũng giống nhau thôi ngoài những người nhảy từ tầng cao nhất trúng đệm ra thì không ai là may mắn thoát chết.

Đối với hàng động này của Diệp Thiên cũng không được các nhân viên cứu hộ kia xem là khả thi.

Phải biết rằng, dây của bình chữa cháy không phải là làm bằng loại dây thừng tốt khoảng cách xuống đến tầng trệt là hơn 80m muốn trượt xuống bằng dây này cũng không phải là chuyện dễ, chỉ cần trượt tay một cái là có thể rơi xuống ngay.

- Cục trưởng, độ cao của xe cứu hỏa có thể tới đó không phải là chúng ta còn có thể dùng thang ở tầng trệt cứu người được hay sao?

Một quan sát viên quan sát tình hình rồi báo cáo nhanh cho chỉ huy hiện trường, hơn nữa còn đưa ra đề nghị của mình.

Cục trưởng dùng kính viễn vọng nhìn thấy Diệp Thiên ở bên cửa sổ, lắc đầu nói:

- Không, trên kia chỉ có một người, chúng ta không thể chết vì hắn được.

Trung tâm Thương mại không ngừng phát ra tiếng nổ, làm cho gạch đá không ngừng trút từ trên không trung xuống, gây ra rất nhiều khó khăn cho công tác cứu hộ.

Chuyện xảy ra đến giờ đã là một tiếng đồng hồ, đã có 62 phòng cháy viên bị bỏ mạng vì gạch đá rơi trúng, hơn nữa con số này đang không ngừng gia tăng.

Điều này dường như làm cho công tác cứu hộ bên ngoài Trung tâm Thương mại dừng lại, các phóng cháy viên chạy vào trong cứu hộ cũng đều bị nhốt ở bên trong.

Nếu quả thực thang và xe cứu hộ đến cứu Diệp Thiên thì vị chỉ huy phải chuẩn bị tinh thần mất đi một chiếc xe cứu hỏa và sinh mạng của hơn mười phòng cháy viên, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến ông ta từ chối.

Quan sát viên nghe thấy cậu trầm mặc, anh ta biết quyết định của chỉ huy là đúng trên tầng 80 còn không ngừng phát ra tiếng nổ mạnh, các tầng xi măng có thể rơi xuống đầu các phòng cháy viên bất cứ lúc nào.

Nhưng có một sự việc xen ngang, một phóng viên ôm camera đến bên chỉ huy cũng đã ghi lại được cảnh néo binh chữa cháy từ trên cửa sổ xuống.

- Mẹ đừng sợ, quay đầu nhắm mắt lại, ôm chặt cô con, nhất định không được buông ra!

Diệp Thiên làm việc từ trước đến nay đều là cứu người mà không cứu mình, căn bản là hắn không hi vọng gì vào sự cứu giúp của các phòng cháy viên Mĩ. Lúc này hắn đang ôm Aillny ở trước ngực, công mẹ ở phía sau, sau đó buộc chặt dây phòng cháy lên người.

- Tiểu Thiên, có con mẹ không sợ!

Tổng Vĩ Lan ôm chặt cô con trai, chẳng ngờ bà đã có thể dựa vào một nam tử hán chính là con trai mình, trong thời khắc này bà vô cùng tự hào.

- Ôm chặt vào, đi!

Diệp Thiên mỉm cười, dùng tay phải nắm chặt lấy dây nhìn thấy đám người phía dưới rồi quay người lại nhảy xuống dưới qua cửa sổ.

Trong nháy mắt đã bị camera của phòng viên ghi lại, vốn dĩ họ còn muốn chụp lại hành động của Diệp Thiên lại nhưng lại nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Đầu tiên là nhảy ra khỏi cửa sổ không phải là một người mà là 3 người.

Sau đó là hàng động nhảy bằng dây cứu hỏa này, hắn là phải dùng hai tay lần lượt trượt xuống.

Có thể thấy là Diệp Thiên chỉ kẹp chân vào bình chữa cháy, tay không dùng chút lực nào, ba người bọn họ nhanh chóng trượt xuống, tốc độ cũng không chậm hơn so với nhảy lầu.

Nhưng sau khi xuống đến độ cao hơn 40m, Hai chân Diệp Thiên đã yếu dần tốc độ cũng chậm xuống.

Màn trình diễn này khiến mọi người phải phòng mồm tròn má, bọn họ đang hoài nghi không biết Diệp Thiên có bí mật mang theo miếng sắt trong đũng quần hay không? Nếu không thì với lực ma sát này sẽ khiến hai chân hắn chảy máu, tróc thịt ra mất.

- Không hay rồi, có một mảng tường đang rơi xuống đúng hướng của hắn!

Cách mặt đất vài chục mét, lúc mọi người đang hoan hô chuẩn bị nghênh đón thi đột nhiên quan sát viên hét lên một tiếng kinh hãi.

Một tiếng nổ mạnh trên tầng 90 chấn động này khiến cho mọi thứ rơi xuống.

Diệp Thiên Cách mặt đất khoảng 10m, quan sát viên nhận thấy mảng tường kia cách đầu Diệp Thiên chừng 30m.

Hơn nữa với tốc độ của nó e rằng chỉ 1, 3 giây nữa thôi là có thể rơi xuống đầu Diệp Thiên, điều khiến người ta lo lắng là người thanh niên kia lại cứ cúi xuống đất dường như không hề biết tai nạn kia sắp giáng xuống đầu mình.

Thời khắc này vô cùng ngưng đọng, cổ họng của mọi người đều nghẹn ứ lại mặc dù vậy cũng không biết giúp gì cho Diệp Thiên, còn có người hét lớn, nhắc nhở Diệp Thiên đang có nguy hiểm. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 659

Tìm Được Đường Sống Trong Chỗ Chết (Hạ)

Khoảng cách cách xa nhau gần trăm thước, những tiếng kêu la của những người này nhất định là vô ích, nhưng phát sinh trước mắt một màn, cũng làm cho bọn họ thiếu chút nữa ngay cả ánh mắt cũng đều trợn lên.

Đang ở khoảng cách mà chỉ cách Diệp Thiên khoảng mười mét, tất cả mọi người đều cho rằng không trung mấy người này không có cơ hội sinh tồn, Diệp Thiên bỗng nhiên làm ra một hành động nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Ở bên ngoài tay trái Diệp Thiên kia, đột nhiên thoáng hiện ở bên hông, dây bình cứu hỏa chẳng biết tại sao rộng ra, cô bé nguyên bản uốn trong lòng ngực của hắn, thân thể dần hạ xuống.

Cùng lúc đó, phụ ở sau lưng Diệp Thiên Tống Vây Lan, thân thể cũng là mạnh mẽ trầm xuống, vốn dĩ cánh tay không có nhiều khí lực, căn bản là không đủ để chống đỡ ngụ thân thể của chính mình.

Bất thành linh trong lòng căng thẳng, nhân viên cứu viện, lúc này khoảng cách cách mặt đất còn có hai chục mét, nếu hai người ngã xuống thì không có chút may mắn nào.

- Mẹ nó, lại còn mưa, con mẹ nó, thật sự là muốn lấy mạng ta!

Kỳ thực từ lúc tiếng nổ mạnh kia vang lên, thời gian sàn gác bóc ra, Diệp Thiên trong lòng liền nổi lên báo động, hắn biết kiếp này bản thân hắn xem như tránh không khỏi, sớm đã chuẩn bị.

Tay trái như đao giống như sau khi mang thủy đập tắt đám cháy, Ailie vừa hay rơi xuống chân của Diệp Thiên, cơ thể ở giữa không trung, đùi nhẹ của Diệp Thiên nhẹ nhàng nhảy dựng, thân thể nhỏ nhỏ của Ailie tức khắc thay đổi phương hướng lập tức bay thẳng về tầm đệm.

Sau khi đánh bay Ailie, Diệp Thiên xoay người một cái, tay trái ở bên hông mẹ, phát ra kinh lực, một lực khiến cho thân thể của Tống Vỹ Lan bị đẩy đi ra, diễm rơi giống như Ailie. Đầu là rơi trên đệm trên mặt đất.

Hành động đột nhiên này của Diệp Thiên đã khiến cho mọi người sùng sốt, lúc này bọn hắn cũng không kịp suy nghĩ tại sao Diệp Thiên lại có kinh lực lớn như vậy, trong lòng đều hưng phấn vì hai nữ nhân kia thoát cái lưới hái tử thần.

Chính là không đợi bọn họ hoan hô ra tiếng, tình cảnh càng làm cho người căng thẳng đã xảy ra.

Bởi vì ngã xuống sàn gác diện tích quá lớn, hơn nữa tốc độ hạ xuống cực nhanh, nửa người Tống Vỹ Lan vừa bay ra ngoài, sàn gác liền từ trên trời giáng xuống. Mắt thấy muốn rơi ở trên người của nàng.

- Trời, ông trời ông chơi tôi à?

Nhìn thấy tình hình như thế, Diệp Thiên cũng nở nụ cười khổ. Hắn vốn nghĩ sau khi để mẹ cùng Ailie vắng đi ra, mình cũng thoát ra khỏi nơi này. Nhưng tốc độ sàn gác rơi xuống vượt ra khỏi sự tưởng tượng của Diệp Thiên.

Mắt thấy mẫu thân như muốn bị sàn gác nện vào, Diệp Thiên căn bản sẽ không có thời gian nghĩ nhiều, cầm lấy bình cứu hỏa, tay phải mạnh dùng lực, thân thể Diệp Thiên đột nhiên quay cuồng trên không trung.

Tất cả chuyện này đều đều phát sinh trong thời gian chỉ mấy giây, Diệp Thiên quay cuồng khiến cho bình cứu hỏa quán quanh tại cái hông của hắn, thân thể hắn cao lên vài thước, khó khăn lắm mới đón được cái sàn gác nặng như đồng kia.

Bình cứu hỏa trói chặt bên hông khiến thân thể Diệp Thiên đứng thẳng ở tại không trung, chỉ thấy hai tay của hắn cử động quá mức, trong miệng phát ra một tiếng gầm lên giận dữ trong phạm vi trăm mét đều có thể nghe được:

- Mở cho ta!

Đường như không dừng lại ngay. Ngay khi Diệp Thiên hai tay giơ lên, sàn gác đã muốn mang theo vạn quân lực hung hăng tạt xuống, thấy như vậy, tìm mọi người như muốn nh. ày ra khỏi lồng ngực

Sàn gác nặng đến mấy nghìn ki-lô-gam, cộng thêm lại rơi xuống từ mười tầng trên cao. Cái lực đạo này đâu chỉ vạn quân, đừng nói là một thân thể bình thường, coi như phía dưới là xe cứu hỏa, chỉ sợ đều có thể thành một khối vỡ nát.

- Tiểu Thiên? !

Ngay cả trong miệng Tống Vây Lan giữa không trung cũng phát ra một tiếng thét kinh hãi, nếu có thể, nàng tình nguyện người ở dưới sàn gác kia chính là mình, mà không phải con trai.

Trong lòng mọi người, hành vi của Diệp Thiên không thể nghi ngờ là Diệp Thiên lấy trứng chọi với đá, đầu rơi máu chảy tan xương nát thịt phải là thân trên không trung, ngay đến những nhiếp ảnh gia cũng quên không chụp lại cái khoảnh khắc đó, ngây ngốc ngẩn đầu nhìn sự việc xảy ra giữa không trung.

Sàn gác này uy hiếp với Diệp Thiên, cũng không kém Anthony Marcus, mà ở trên đỉnh đầu bị một tầng bóng ma thời gian bao phủ, cái loại nguy có tử vong này cũng xuất hiện trong lòng Diệp Thiên.

Nhưng tâm cảnh của Diệp Thiên lúc này cũng là bình tĩnh như dòng nước, hấn từ nhỏ tới lớn, hành sự đều tùy tâm sở dục, chứ không vì tình thế mà bị điều khiển, nhưng riêng chỉ có mẹ hấn, là sự cản trở lớn nhất trong lòng Diệp Thiên.

- Chính là chỗ này rồi!

Dưới sự cảm ứng khí cơ của Diệp Thiên, tốc độ bên dưới lầu gác giảm xuống khác xa so với tốc độ rất nhanh mà quần chúng đang xem ở bên ngoài, trong cái khoảnh khắc một phần một nghìn giây đó, Diệp Thiên đã nhận ra điểm yếu của sàn gác này.

- Oành!

Một tiếng vang thật lớn, như là lại xảy ra một lần nổ mạnh, kính xung quanh chấn đắc vỡ vụn hoàn toàn rơi xuống.

Mà không thể ngờ được cái sàn gác ở không trung kia biến thành tứ phân ngũ liệt, vốn dĩ đánh tới hướng bên hông Tống Vây Lan, khó khăn lắm mới hướng tới sát bên eo của nàng rơi xuống mặt đất, dường như là nhìn thấy Tống Vây Lan ở trên người con trai, trùng điệp rơi khí trên nệm.

- Tiểu Thiên!

Tống Vây Lan trong miệng phát ra một tiếng kêu thê lương, sau khi rơi xuống nệm, cũng không để ý từ trên trời giáng xuống hòn đá, cả lẫn lẫn bò té xuống dưới.

- Mau cứu người!

Nhìn thấy màn này quan chỉ huy hiện trường liền phát ra mệnh lệnh, hơn mười nhân viên phòng cháy chữa cháy mạo hiểm đá trên trời rơi xuống, bay nhanh nhằm phía khí đệm.

Phải biết rằng, độ cao khí đệm này là còn có năm thước, người bình thường căn bản là đi không dưới tới, nhân viên phòng cháy chữa cháy phải gác lên cây thang mới có thể đi lên, mặt khác còn có bốn năm người, còn lại là chạy tới hướng Diệp Thiên cùng hòn đá.

Trong lòng những nhân viên phòng cháy chữa cháy, Diệp Thiên chính là anh hùng, trong lúc nguy cấp nhất hi sinh chính mình, bảo toàn tánh mạng của hai nữ nhân, phạm là có một tia cơ hội, bọn họ đều muốn cứu Diệp Thiên trở về.

Mà lúc này, tình hình Diệp Thiên thật là nguy.

Tuy rằng tìm được điểm yếu sàn gác kia rồi, nhưng sức người không thể thắng thiên, Diệp Thiên chân khí toàn thân dồn vào hai tay, mà còn không có cách nào chống được sàn gác vạn quân lực.

Đá phiến tuy rằng bị hấn đánh tan thành tứ phân ngũ liệt, nhưng là dưới song trường của Diệp Thiên, vừa chạm vào đã gãy thành vài đoạn, trong khi vỡ, một khối đá phiến to nhỏ, trùng điệp hướng thẳng đầu Diệp Thiên nện xuống.

Sau khi cùng Anthony Marcus đối chiến, sức khỏe của Diệp Thiên về cơ bản vẫn chưa hồi phục, lại thêm vào buổi sáng hôm nay chạy băng băng hết sức, hấn đã dốc hết sức mình ở song trường gãy lúc sau, thần trí dĩ nhiên có chút mơ hồ.

- Tiểu Thiên!

Đúng lúc này trong tai của Diệp Thiên vang lên tiếng gọi âm ỉ của mẫu thân, đồng thời một cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng.

- Ta không thể chết, ông trời muốn ta chết, ta mạn phép bắt từ!

Dường như là phản ứng theo bản năng, Diệp Thiên cúi đầu, cả người căng lên, đem lưng ra đón tảng đá.

- phụt ...

Sức mạnh từ ung truyền đến mạnh mẽ, khiến Diệp Thiên phủ tạng cơ hồ đều vỡ vụn, máu tươi từ mồm trên không trung liền phun tới, bị day của bình phòng cháy quần quanh lấy thân thể quay cuồng rơi xuống mặt đất.

Độ cao hai mươi mét, cũng khoảng sáu bảy tầng lầu cao như vậy, trên không trung Diệp Thiên dường như cũng không có khả năng tự cứu, mà các đội viên đội cứu hộ còn không có thể chạy tới, một màn này khiến cho tim mọi người đều rung lên.

Muốn nói còn là mẩu thân kêu la cứu Diệp Thiên một mạng, tuy rằng thất lung dường như đều bị nện đứt, tình trạng vết thương khá nghiêm trọng, song động lực này lại là khiến Diệp Thiên hoàn toàn tỉnh lại.

Khi mà còn cách mặt đất khoảng chừng ba, bốn thước, Diệp Thiên toàn thân duy nhất có đôi chân là không bị thương, giậm mạnh, đây bình chữa cháy quần quanh ở bên người đột nhiên dừng lại.

Chỉ vì một cái vịn này Diệp Thiên đã hao hết sức lực cuối cùng, trong vài giây ngắn ngủi, thân thể hần vô lực rớt xuống, vừa hay được các đội viên cứu viện đón được.

- Trời ạ, kỳ tích, đây là kỳ tích!

- Thượng Đế, người có thật, phải không?

- Cảm tạ Thượng Đế, người trẻ tuổi kia còn chưa chết!

- Anh hùng, cậu ta là người anh hùng của nước Mĩ!

Ở một khắc này, toàn bộ sôi trào, những người thấy toàn bộ chuyện này không phân biệt quốc tịch, không phân biệt chủng tộc, tất cả mọi người đều lệ nóng tràn mi.

Tiếng hoan hô sấm dậy, nước mắt mờ hồ, bọn hần thậm chí không biết mình đang hoan hô cái gì, trong lúc gặp phải đại nạn lớn như này, Mỹ Quốc cần anh hùng, nhân loại cũng cần anh hùng.

Một người Hoa kiều trẻ tuổi, trong lúc tính mạng của mình đang bị uy hiếp rất lớn, thì lại phải mang chính tính mạng đó để cứu người khác, chính mình đi cứu nước nhà trong lúc nguy khốn mà nên.

Quan trọng hơn hết là Diệp Thiên còn sống, đây mới là người Mĩ quốc cần, bọn hần không cần anh hùng chết, chỉ cần anh hùng sống, đó mới là anh hùng đích thực của Mỹ quốc.

Hành vi của Diệp Thiên, khiến các đội viên phòng cháy chữa cháy quên đi sợ hãi, càng nhiều người vọt vào đồng sắp sụp đổ, đi

thực hiện sứ mệnh bọn họ.

- Đáng chết, sao mình quên chụp lại nhỉ?

Trong lúc mọi đang hoan hô, người phóng viên đứng ở bên người chỉ huy cũng hung hăng tát trên mặt một cái,

- Thượng Đế, tha thứ cho con đi, giải thưởng nhiếp ảnh năm nay về tin tức đáng lẽ phải là của con!

Vị phóng viên trẻ tuổi này có lí do để tin tưởng, nếu hắn có thể chụp một màn của Diệp Thiên trên không trung, không bàn cãi nhiều hẳn tuyệt đối có thể đạt được giải thưởng lớn chụp ảnh nam nay.

Nhưng khi hắn ôm camera muốn vọt vào thì cũng là lúc đội viên phòng cháy khiêng Diệp Thiên xuống, cơ hội đã hết, tình trạng của Diệp Thiên đang vô cùng nguy kịch, trực tiếp bị đưa vào trong xe cứu hộ.

- Tránh ra, đó là con trai của ta, để cho ta qua!

Vết thương trên đùi của Tống Vỹ Lan cũng không nhẹ, hiện vẫn đang chảy máu tươi, nhưng lúc này trong lòng của Tống Vỹ Lan chỉ có con trai, thậm chí nàng không có cảm giác đau một chút nào.

- Vị phu nhân này cũng bị thương, còn có cả tiểu cô nương kia, cùng đưa bọn họ đến bệnh viện đi.

Quan chỉ huy hiện trường biết, hiện tại cũng không phải thời cơ tốt để phát huy mạnh chủ nghĩa anh hùng, chỉ có người sống, mới có thể nhận sự hoan hô và sung bái của người Mĩ. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 660

Người Thực Vật (Thượng)

Người nhảy xuống chính là Tiểu Thiên, thật là Tiểu Thiên!

Tuy chỉ là một đoạn hình ảnh, nhưng đó là nhi tử đã hơn 20 năm lớn lên bên mình, Diệp Đông Bình chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra.

Nhảy từ hơn 20 tầng lầu xuống, cho dù Diệp Đông Bình biết con trai không giống với người bình thường, sắc mặt cũng xám như tro tàn, một sự tuyệt vọng trong lòng dâng lên.

Diệp Đông Bình trở nên kích động, sau khi nhìn trên màn ảnh không có tin tức liên quan, từng bước xông tới trước mặt Tổng Hạo Thiên, rống lên nói:

- Là ông chia rẽ chúng ta, đem Vỹ Lan dồn đến Mĩ, đây là điều mà ông muốn?

Căm hận 20 năm đè nén bùng phát, Diệp Đông Bình lộ ra sắc mặt xanh lét, hai tay nắm thật chặt thành quyền, nếu không phải trước mặt là Tổng Hạo người đã qua tuổi 80, hẳn thật sự sẽ nắm tay đâm tới.

- Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy được?

Tổng Hạo Thiên trong thời khắc này đột nhiên đột nhiên như là già hơn mười tuổi, vốn dĩ thân thể thẳng đứng nay khom khom còng xuống, trong mắt đục ngầu nước mắt chảy xuống, hẳn không thể chịu đựng được nỗi đau khổ khi người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

- Đông Bình, đừng như vậy.

Diệp Đông Trúc cũng chứa đầy nước mắt trong mắt, kéo Diệp Đông Bình lại, nói:

- Ta nhìn Tiểu Thiên trên người giống như cột lầy cái gì vậy, đứa bé kia luôn luôn quỷ tinh, hẳn có thể nào tự sát?

Diệp Đông Trúc là người đầu tiên xem màn hình tivi, nhớ mang máng có vật gì quán quanh trên người Diệp Thiên.

- Đúng, đúng, con trai của ta chắc chắn sẽ không chết, Vỹ Lan cũng sẽ không có chuyện gì!

Sau khi nghe được lời nói của đại tỷ, Diệp Đông Bình giống như là vừa tìm lại được hồn phách. Không ngớt lời nhắc mãi, tựa hồ chỉ có như vậy, mới có thể khiến lòng bình an.

Nhìn thấy cảm xúc đê đê ổn định một chút, Diệp Đông Trúc mở miệng nói:

- Còn nữa, chuyện này đừng nói cho Thanh Nhã, ta nghĩ nha đầu kia chịu không nổi!

Thời gian Diệp Thiên kết hôn còn chưa đến một năm, nếu thật là xảy ra chuyện. Vu Thanh Nhã biết chuyện khẳng định sẽ không chịu đựng được, Diệp Đông Trúc muốn trước tiên dấu chuyện này đi, chờ làm rõ rồi nói sau.

Lão thái thái chỉ vừa dứt lời. Thanh âm Vu Thanh Nhã liền vang lên:

- Bác, con... con đều thấy hết rồi!

Đứng ở mái hiên cửa phòng, Vu Thanh Nhã trên mặt tràn đầy nước mắt, nhưng thanh âm rất kiên quyết:

- Con không tin Diệp Thiên sẽ chết, anh ấy nhất định không có chuyện gì, anh ấy còn nói muốn mang con đi vòng quanh thế giới!

- Cháu ngoan, Tiểu Thiên nhất định không có chuyện gì.

Diệp Đông Trúc đi tới, ôm Thanh Nhã vào trong lòng, nước mắt không kim nổi cứ thế tuôn ra, “Diệp gia ta chỉ có có một mình nó kế thừa thôi a!”

- Bác, con muốn đi Mỹ, con muốn đi Newyork!

Vu Thanh Nhã nhìn có vẻ yếu nhược, nhưng tính tình lại vô cùng kiên cường. Trong khoảng thời gian ngắn đã đưa ra chủ ý.

Diệp Đông Bình phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói:

- Được rồi, Thanh Nhã, ba và con cùng đi, chúng ta đi ngay bây giờ!

Tổng Hạo Thiên lắc lắc đầu. Trầm giọng nói:

- Không được, tình huống bây giờ vẫn chưa rõ, không biết có còn hay không một đợt khủng bố tập kích nữa, các người hiện tại không thể đi!

Đợt khủng bố xảy ra ngày hôm nay, có thể nói là Mĩ quốc từ sau sự kiện Trân Châu Cảng, thì đây là sự kiện bị thương tổn nhiều nhất.

Trước mắt ngoài hai tòa tháp đôi bị đột kích. Cảnh tây Bộ quốc phòng và Lầu Năm Góc Mĩ quốc cũng bị phi cơ đâm vào khiến cho đại hỏa, bên trong hàng trăm người cũng chưa có thể kịp chạy ra.

Mặc dù sự việc xảy ra đến thời điểm hiện tại chỉ ngắn ngủi bốn năm mươi phút, nhưng ngành tình báo các quốc gia đã đăng tin tràn ngập, trong thời gian hai mươi phút đầu, Tổng Hạo Thiên đã tìm đọc rất nhiều văn kiện tuyệt mật.

Nội dung trong các văn kiện tuyệt mật đó cho biết, khủng bố công kích vào Mĩ quốc lần này có thể là hành vi của tổ chức tôn giáo cực đoan, mà 11-9 cái ngày này là một ngày khiêu khích đối với chính phủ Mĩ.

Càng làm cho người ta giật mình, tình báo cho biết, các phần tử khủng bố còn có các vũ khí rất uy lực, hoài nghi là đầu đạn hạt nhân từ Nga rò rỉ ra, thông tin này khiến nhiều quốc gia căng thẳng hơn.

Cho nên Tổng Hạo Thiên mới ngăn cản Thanh Nhã và Diệp Đông Bình đi Mĩ, ngộ nhỡ hai người bọn họ có xảy ra chuyện gì thì ân hận cả đời.

- Cho dù chết, con cũng phải đi.

Vu Thanh Nhã đi vài bước không nhìn lên Tổng Hạo Thiên, trong ánh mắt của nàng tràn ngập kiên định!

- Được rồi, ta sẽ sắp xếp cho chuyên cơ đưa các người sang.

Sau khi nhìn thấy ánh mắt kiên định của Thanh Nhã, Tổng Hạo Thiên thở dài, nói:

- Nhân viên lãnh sự quán Trung Quốc ở Newyork sẽ toàn lực tìm kiếm cứu mẹ con Diệp Thiên, có tin tức gì, ta sẽ lập tức báo cho các

ngươi!

Sự việc nảy sinh, vượt quá sự tưởng tượng, trong lòng Tổng Vụ Lan chỉ có con trai, thậm chí đã quên gọi điện thoại về báo bình an, nhưng năng rất nhanh được nhân viên Trung Quốc tại Mỹ tìm được.

Sau khi nhận được tin này, trong lòng Vu Thanh Nhã và Diệp Đông Bình nóng như lửa đốt, Chu Khiếu Thiên chuẩn bị đăng kí lên máy bay, khi biết Diệp Thiên vẫn đang hôn mê chưa tỉnh, ba người bọn họ vẫn đăng kí bay sang Mỹ.

Cùng lúc đó, tại phía xa Hồng Kông, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cũng lên núi tiến đến phi cơ tư nhân bay sang Mỹ.

- Ta đang ở nơi nào a?

Ở độ cao hơn hai mươi mét ngã xuống, dùng hết toàn thân cuối cùng khí lực kẹp lấy bình phòng cháy, Diệp Thiên một ít thân chân khí có thể nói là tặc đi nhà trống, rất cuộc không còn lại một chút.

Không có chân khí hộ thể, cái kia phủ tạng cùng song chường đã bị thương thể nhảy mất bạo phát, sau khi được đội viên phòng cháy đón được, tâm thần Diệp Thiên buông lỏng, cả người nhất thời ngất mê đi.

Diệp Thiên cũng không biết mình hôn mê bao lâu, hẳn chỉ biết là, sau khi khôi phục thần trí, tất cả suy nghĩ đều bị giới hạn trong một không gian hắc ám, trước mắt không có bất kì một ánh sáng nào, chỗ nào cũng là một không gian lạng lạng như tờ.

Bất luận Diệp Thiên hô thế nào, cái không gian này không có chút nào đáp lại, trước mắt Diệp Thiên vẫn là hắc ám, loại hắc ám này, phảng phất đang gặm nhấm nội tâm của con người, khiến cho người ta muốn phát điên.

Diệp Thiên không biết mẫu thân hiện giờ ra sao, liệu gạch đá đầy trời kia có hại gì bà không, điều này làm cho Diệp Thiên trong lòng càng thêm buồn bực.

Một thanh âm giống là ma quỷ giống như ở Diệp Thiên trong lòng vang lên:

- Gọi đi, tận lực gọi đi, mẫu thân của ngươi sắp chết, nếu ngươi không kêu sẽ không ra được!

- Há? Tâm ma? Thật sự là chê cười!

Diệp Thiên từ nhỏ tu đạo, tâm tình tuy rằng so với Cầu Thủ Tâm gia có phần không bằng, nhưng là hơn xa cái gọi là cao tăng đại ân,

Tâm Ma vừa ra, hấn lập tức liền ý thức được cái không ổn của mình.

- Đại đạo vô hình, sinh dục thiên địa, đại đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt, đại đạo Vô Danh, trường dưỡng vạn vật... Thanh già, trẻ chi nguyên, động người, tĩnh cơ sở, người có thể thường thanh tĩnh, thiên địa tất giai về.

Diệp Thiên vừa động trong lòng, tụng niệm Thái Thượng Lão Quân lưu truyền tới nay, cái đó và nguyên rủa thanh tâm của Phật giáo có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, gần gần ba trăm chín mươi một cái chữ cái đọc lên, trong lòng Diệp Thiên nhất thời thấy an bình.

- Thần thức hấn là bị nhốt ở Thức Hải, xem ra thân thể đã chịu trọng thương!

Tâm thần an định lại rồi, Diệp Thiên có điều ngộ ra, tu vi của hấn khó khăn lắm mới sắp bước vào cảnh giới luyện thần phản hư, nếu không phải bị thương quá nặng, tuyệt đối sẽ không xuất hiện tình huống trước mắt này.

Đây là khác nhau của người tu đạo cùng luyện thể, luyện thể là khí lực cường tráng, phát hiện thân thể có khả năng thừa nhận tiềm lực lớn nhất, do đó có thể vượt qua năng lực thường nhân, bất kể là quốc nội ngoại môn hay là nước ngoài, đều tuân theo đạo lý này.

Mà người tu đạo tu là tinh khí thần thân người, chính là cầu được chân ngã.

Đạo Đức Kinh của Lão tử từng bảo: nhất sanh nhị, nhị sanh tam, tam sanh vạn vật, tức đối ứng Đạo gia tam phân nhị, nhị phân nhất, hợp lại mà nói, danh từ bởi vì luyện khí Hóa Thần, luyện thần hoàn hư.

Mặt sau tuy rằng còn có Luyện Hư hợp đạo, nhưng càng thêm mờ ảo hư vô, trong truyền thuyết còn không ai có thể đạt tới cảnh giới đó.

Mà quá trình đó, chính là quá trình tinh khí thần, nếu tu luyện tới cảnh giới luyện thần phản hư, là có thể thần thức ngoại du, nếu không chịu thân thể gông cùm xiềng xích, cũng chính là cách nói của Phật Môn: bỏ đi thân thân xác thối tha này.

Dựa theo Diệp Thiên phân tích, tình huống hiện tại, vô cùng có khả năng là sau khi thân thể đã bị nguy hiểm đến tánh mạng, bị thương nặng, thần thức của hấn tự hành lui về tới trong vòng Thức Hải, chặt đứt liên hệ tinh thần cùng thân thể, khiến Diệp Thiên không cần chịu đau đớn.

Mẹ nó, lão tử như vậy không phải đã trở thành người sống thực vật sao?

Cho ra điều phán đoán này, Diệp Thiên nhin không được chửi ầm lên.

Trải qua sự thanh tỉnh này Diệp Thiên cũng không biết mình tổn thương tới trình độ nào, vạn nhất mười năm tám năm trị không hết, bản thân chẳng phải là vĩnh viễn bị nhốt ở trong thức hải?

- Nhất định phải nghĩ biện pháp đi ra ngoài, con bà nó, lão tử thành ra cái dạng này, còn không biết mẹ và vợ khóc thành bộ dáng gì nữa?!

Diệp Thiên oán hận mắng một câu, ở trong đầu trong truyền thừa, tu vi càng cao, hẳn càng cảm giác được chỗ đáng quý của truyền thừa, lão tổ lưu lại truyền thừa Ma Y này, Đạo gia tu vi tuyệt đối không thua gì Trương Tam Phong, Cát Hồng...

Ở lãnh sự quán Trung Quốc trú tại Newyork dưới sự dẫn dắt của nhân viên, đám người Vu Thanh Nhã rất nhanh đi tới bệnh viện đặc biệt ở Newyork, đây là nơi Diệp Thiên đang trên đường đi cấp cứu, Tổng Vụ Lan lâm thời quyết định.

bệnh viện có được kỹ thuật cùng trang bị chữa bệnh tiên tiến nhất trên thế giới, thậm chí rất nhiều kỹ thuật chưa mở rộng đến các nơi cũng sử dụng phổ biến ở đây, đương nhiên, mỗi ngày nó cần có phí tổn cũng là cực kỳ nhiều.

- Mẹ, Diệp Thiên ... anh ấy là làm sao vậy?

Mặc trang phục vô khuẩn, còn cách kính thủy tinh chứng kiến Diệp Thiên đầy người cắm đầy các loại ống, Vu Thanh Nhã dọc theo đường đi đều thực kiên cường đã nhin không được nhỏ giọng khóc.

Trên giường bệnh, Diệp Thiên khiến tim Vu Thanh Nhã giống là bị người ta hung hăng néo vò, cái đau đớn này khiến Vu Thanh Nhã đã hơn hai mươi giờ đều không được nghỉ ngơi thiếu chút nữa bị ngắt.

- Con à, đừng khóc, chúng ta đi ra ngoài nói chuyện, đừng làm ồn Tiểu Thiên!

Sự tình đã qua hơn mười giờ, Tổng Vụ Lan sớm khóc khô nước mắt. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 661

Người Thực Vật (Hạ)

Cầu chân nhân, phiền ngài nhất định phải cứu Tiểu Thiên, vợ chồng chúng tôi ở đây cảm tạ người. [/B]

Sau khi nghe lời nói của Cầu Tâm Gia, Tống Vy Lan vốn dĩ nằm trên giường bệnh cũng đi xuống, nàng ta lúc này cái gì cũng có thể thử trong lúc tuyệt vọng, chỉ cần có một tia hi vọng, bọn ta sẽ thử.

- Diệp phu nhân, không cần đa lễ, tiểu sư đệ là môn chủ Ma Ynhất mạch chúng tôi, há lại là người yếu mệnh?

Cầu Tâm Gia là người lạc hậu, vẫn tuân hoàn theo quy tắc trước giải phóng, xưng hô Tống Vy Lan là Diệp phu nhân, cười cười nói tiếp:

- Trước khi đến từng suy diễn qua nhất quẻ, Diệp sư đệ cát nhân thiên tướng, tự nhiên có thể gặp dữ hóa lành, các ngươi cũng không cần lo lắng nhiều.

Sau khi nghe được những lời Cầu Tâm Gia nói, Anna đi theo sau hấn phiết nổi lên miệng, nhỏ giọng than thở nói:

- Người này giống như thần côn vậy a?

Tống Vy Lan nghiêm sắc mặt, lớn tiếng khiển trách Anna, không cho phép loạn, đi ra ngoài!

- Vâng, chủ nhân.

Anna thè lưỡi, cúi đầu lui ra khỏi phòng.

Tống Vy Lan về mặt xin lỗi nhìn hướng Cầu Tâm Gia, nói:

- Cầu chân nhân, tiểu hài tử không hiểu chuyện, ngài ngàn vạn lần đừng trách móc.

Cầu Tâm Gia xua xua tay nói rằng:

- Không sao, hiện tại tôi có thể thăm tiểu sư đệ hay không?

- Cái này?

Tổng Vỹ Lan nghe vậy có chút chần chừ, theo lời của Wayman nói, hiện tại dấu hiệu sinh mệnh Diệp Thiên là rất mỏng manh, phòng bệnh vô khuẩn đó không thể cho người không liên quan vào, nếu không sẽ khiến những vết thương trên người Diệp Thiên bội nhiễm.

Nghĩ một chút, Tổng Vỹ Lan đem ánh mắt nhìn về phía Wayman, mở miệng nói:

- Bác sĩ Wayman, Vị lão này là Đông y Trung Quốc, ông ấy muốn vào xem Diệp Thiên, có được không vậy?

- Đông y? Chính là những người có cái châm cứu?

Wayman cũng không phải giống một số bác sĩ Tây Phương, đối với Đông y có thành kiến, sau khi trầm ngâm một lúc, nói rằng:

- Phương pháp châm cứu của Đông y Trung Quốc cũng có trợ giúp với bệnh tình của Diệp Thiên. Tôi đồng ý để cho ông ấy vào!

Tuy rằng không rõ nguyên lý Đông y, nhưng Wayman từng thấy tận mắt qua trường hợp một vị Đông y tiến hành châm cứu trường kỳ đối với người bị bệnh giống như ở dưới tình huống này, khiến cho một vị người sống đời sống thực vật thức tỉnh, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu không loại trừ của Đông y.

- Được. Việc này không nên chậm trễ, vậy chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!

Mặc dù vừa xuống máy bay không lâu, nhưng sự an nguy của Diệp Thiên còn quan trọng hơn việc nghỉ ngơi, sau khi thấy Wayman đồng ý, Cầu Tâm Gia nói:

- Tả sư đệ ở bên ngoài đợi, ta cùng Hoàai Cẩn lão đệ đi vào là được rồi, bác sĩ Wayman cũng vào được?

Cũng như Wayman, tinh thông Đông Y Cầu Tâm Gia cũng hiểu được tác dụng của Tây y, xuất phát từ tôn trọng, câu nói cuối cùng, Cầu Tâm Gia dùng tiếng anh hỏi Wayman, nghe được Wayman rất là ngạc nhiên, về mặt kinh ngạc nói:

- Ông cũng hiểu được Anh vẫn?

- Trước đây tôi từng tại Anh quốc ở một thời gian.

Cầu Tâm Gia cười cười, hần năm ấy học văn hóa Trung Quốc và Phương Tây, lúc hơn mười tuổi thậm chí đi theo được xưng là cô hồng minh của “ thanh mặt quái kiệt”, sau này cần thiết cho công việc tình báo, tiếng Đức tiếng Nhật cũng đều tinh thông.

Sau khi được Wayman đồng ý. Cầu Tâm Gia cùng Nam Hoài Cẩn thay bộ quần áo vô khuẩn, đi vào phòng bệnh chỗ Diệp Thiên, Tống Vỹ Lan và đám người còn lại qua tấm kính nhìn bọn họ với vẻ mặt căng thẳng.

- Nguyên Dương huynh, Diệp sư đệ tình huống này có chút không ổn a?

Mới vừa tiến vào đến trong phòng bệnh, lông mày của Nam Hoài Cẩn liền nhíu lại, lấy tu vi của hắn, tự nhiên có thể cảm thấy đến trên con người của Diệp Thiên có khí cơ như cây đèn cây sắp tắt trong gió, hỏa trong sinh mệnh dường như lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

- Tồn thương quả thật rất nặng!

Cầu Tâm Gia đi một vòng quanh thân thể trần truồng của Diệp Thiên, sắc mặt cũng ngưng trọng dị thường.

Thông qua vết thương trên người của Diệp Thiên và tình hình hiển thị ngay trên các máy móc xung quanh người Diệp thiên, xem ra, phần xương sống phỉ sau lưng có ba khối biến dạng mờ. Đây chính là những điểm trí mạng, xử lí không tốt, vẫn có thể dẫn đến tai họa ngầm là trở thành người tàn tật suốt đời.

- Quả nhiên, phủ tạng còn bị thương, tiểu sư đệ đan điền lại bị phế đi, điều này...điều này có thể như thế nào cho phải?

Sau khi hoàn mạch cho Diệp Thiên, mặt Cầu Tâm Gia bỗng nhiên biến sắc, hắn không ngờ, tính nghiêm trọng của chuyện này còn vượt qua tưởng tượng.

Cần nói, cột sống không chỉ chống đỡ cơ thể, mà còn hòa hoãn áp lực và xung đột thân thể, cùng với tác dụng bảo vệ cơ quan nội tạng, khi thấy cột sống của Diệp Thiên bị thương, Cầu Tâm Gia đã có sự chuẩn bị tâm lí trước.

Nhưng điều mà Cầu Tâm Gia không ngờ tới là, khi chân khí của hắn du tẩu dưới đan điền cùng khí hải của Diệp Thiên, nơi đó không có một tia chân khí tồn tại, đây là vấn đề lớn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đối với người tu luyện công pháp Đạo gia mà nói, đan điền là nơi cất giữ tinh khí thần, chính là Đạo gia nội đan thuật đan thành hiện ra.

Cổ nhân gọi tinh khí thần là tam bảo, thị đan điền là nơi cất giữ tinh khí thần, vì vậy đối với đan điền cực kì coi trọng, giống như “căn bản của tính mạng”.

Với công lực tu vi của Diệp Thiên, tuy rằng không thể giống trong truyền thuyết cái kia giống như trong cơ thể ký kết nội đan, nhưng khí hải đan điền của hắn ẩn chứa chân khí cũng không phải là bình thường.

Chỉ là sự kiểm tra Cầu Tâm Gia, đan điền dưới Diệp Thiên lại rộng tuếch quanh thân không còn chân khí chạy, giống như một con người bình thường chưa qua tu luyện.

Kể từ đó, coi như Diệp Thiên có thể trị liệu vết thương phần thịt, chỉ sợ cũng không thể tiếp tục tu luyện, hơn nữa không có chân nguyên tồn tại, không thể điều động nguyên khí thiên địa, mà y nhất mạch nhiều loại thuật pháp, sợ là Diệp Thiên phát huy không được.

- Nguyên Dương huynh, chúng ta đều đều tự bó một què, Diệp sư đệ hẳn là không có trở ngại lớn, nhưng cái này...

Sau khi nghe thấy lời của Cầu Tâm Gia, Nam Hoài Cẩn cũng biến sắc trên mặt, đều là người tu đạo, hắn ta tự nhiên dưới đan điền đối với tầm quan trọng của người gia công pháp trong lúc tu luyện.

Cầu Tâm Gia thở dài một hơi, nói:

- Hoài Cẩn lão đệ, mệnh của Diệp sư đệ vốn là kỳ lạ, không phải đệ và ta có thể suy diễn được!

Cầu Tâm Gia trước đây dùng bản mệnh chân nguyên, đi suy diễn mệnh của Diệp Thiên, chỉ mơ hồ cho ra què voi gặp nạn thành tường, gặp dữ hóa lành, vì điều này còn thổ ra ngum máu, nhưng xem ra tình hình trước mắt, ngum máu kia là vô ích rồi.

Gặp dữ hóa lành cũng là thôi, có thể gặp nạn thành tường và tình cảnh bi thảm của Diệp Thiên, về cơ bản không có chút liên quan gì, có thể giữ được tính mạng là không tồi, ở đó còn có cát tường đáng tin a?

- Nếu đan điền của tiểu sư đệ vẫn còn, ta sẽ kích nó ra, là có thể dẫn đường hắn tự chữa trị vết thương...Bây giờ có thể làm chứ?

Gặp phải tình huống này, chính là Cầu Tâm Gia cũng cảm giác có chút thúc thủ vô sách, tình hình trong cơ thể của Diệp Thiên, vượt

ra khỏi dự đoán của hắn.

- Nguyên Dương huynh, đừng nóng vội.

Sau khi Nam Hoài Cẩn nhắm mắt dùng khí cơ tra xét cơ thể Diệp Thiên một phen, ánh mắt đột nhiên mở nói:

- Ta cảm thấy khí cơ trong cơ thể của sư đệ, thật là có chút như là tiến nhập quy tức trạng thái, có thể là hắn cố ý như thế hay không đây?

- Quy tức?

Cửu Tâm Gia nghe vậy sững sốt, cẩn thận tác động lại, gật đầu nói:

- Tiểu sư đệ tuy rằng thờ như có như không, nhưng khí phù hợp thần, thần tan lại hòa, miễn miễn trong suốt, thật là có chút giống trạng thái tức giận quy chi chấp giấu phục.

Cái gọi là quy tức, cũng là cách dung từ trong Đạo gia, vị chi thờ điều tức như quy, không ăn không uống mà có thể Trường Sinh.

Giống hậu nhân gọi hắn là Trần Đoàn lão tổ "Ngũ tiên", thường là ngủ một mạch ba năm, dựa vào ghi chép trong điển tịch Đạo gia, kỳ thực hắn đang ở trạng thái quy tức.

Nam Hoài Cẩn nghĩ một chút, nói:

- Nghe nói trước khi Diệp sư đệ ngất, dùng thân thể chặn không cho sà n gác rơi xuống, con người bằng da bằng thịt kia làm sao có thể kháng với vạn quân lực kia? Nếu không vào trong trạng thái quy tức, sợ là sẽ phải khiến hồn phách chấn ra thân thể!

Sau khi tiến vào cảnh giới luyện khí hóa thần, tinh thần hồn phách vượt xa người thường.

Tuy rằng chưa thử qua, nhưng Cửu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn đều coi thaann thể bọn hắn đã chết, trong đó thần thức vẫn có thể tồn tại một thời gian, nhưng không có thân thể ký thác, thì vô cùng ngắn ngủi mà thôi.

Sau khi nghe thấy lời Nam Hoài Cẩn, Cửu Tâm Gia không cho là đúng, nói:

- Tiểu sư đệ còn chưa đến tu vi luyện thần phân hư, thần thức ly thể, chỉ sợ trở về không được, hắn là hành vi tự phát.

Cầu Tâm Gia cùng Nam Hoài Căn đều là người nhìn thấy nhiều, người có kiến thức rộng rãi, có chút suy đoán, trong lúc thân thể của Diệp Thiên bị trọng thương là lúc tự hành tiến vào trạng thái quy tức, để mà vận chuyển cơ năng thân thể chậm lại, do đó giữ được tính mạng.

Có điều nếu như bị Diệp Thiên nghe thấy ở trong vòng Thức Hải, nhất định sẽ lớn tiếng gọi dậy, thật ra hẳn hiểu được phương pháp được quy tức, chỉ có điều lúc đầu không nghĩ tới dùng cái này, quý là nguyên nhân khiến cho thần thức của hắn bị nhốt?

- Nguyên Dương huynh, Diệp sư đệ muốn nói tự hành tiến vào trạng thái quy tức, như vậy chúng ta thật không dễ dàng khiến cậu ấy tỉnh lại.

Sau khi làm rõ nguyên nhân cơ khí Diệp Thiên yếu đi, Nam Hoài Căn thở nhẹ ra một cái, nếu thật là như vậy, thì ít nhất tính mạng của Diệp Thiên là không ngại.

Cầu Tâm Gia nghĩ một lúc, nói:

- Ta cùng tiểu sư đệ nhất mạch tương thừa, có thể dùng trong cửa thuật pháp đưa hồn phách đệ ấy ra, có điều trước khi làm phải cho thương thế ổn định một chút, bằng không chỉ sợ xảy ra biến cố khác.

Trạng thái sức khỏe Diệp Thiên hiện tại thật sự là không xong, kinh mạch bên trong không đứt là bao, vết thương cột sống kia càng có thể ảnh hưởng đến tính mạng của hắn, tùy tiện đem Diệp Thiên tỉnh lại, không nhất định là chuyện tốt.

Căn nguyên đã tìm được, tiếp tục ở lại chỗ này đã không còn ý nghĩa, Cầu Tâm Gia cùng Nam Hoài Căn lui ra khỏi phòng bệnh của Diệp Thiên.

- Cầu Tâm Gia, Tiểu Thiên rốt cuộc là thế nào? Có thể hay không cứu hắn tỉnh lại?

Hai người mới vừa ra tới, Tống Vỹ Lan cùng đám người liên vây quanh, sắc mặt trầm trọng của Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Căn, khiến cho trong lòng những người đợi bên ngoài đều có chút gì đó không ổn.

- Trước tiên mọi người đừng có gấp.

Chúng kiến đáng về lo lắng của mọi người, Cầu Tâm Gia nói:

- Tính mạng của tiêu sư đệ không ngại, nhưng nội ngoại thương của đệ ấy là quá nặng, trước tiên là nghĩ cách chăm sóc, mới có thể tỉnh lại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 662

Thức Tỉnh (Thượng)

Cầu chân nhân, phiên ngài nhất định phải cứu Tiểu Thiên, vợ chồng chúng tôi ở đây cảm tạ người.

Sau khi nghe lời nói của Cầu Tâm Gia, Tống Vỹ Lan vốn dĩ nằm trên giường bệnh cũng đi xuống, nàng ta lúc này cái gì cũng có thể thử trong lúc tuyệt vọng, chỉ cần có một tia hi vọng, bọn ta sẽ thử.

-Diệp phu nhân, không cần đa lễ, tiểu sư đệ là môn chủ Ma Y nhất mạch chúng tôi, há lại là người yếu mệnh?

Cầu Tâm Gia là người lạc hậu, vẫn tuân hoàn theo quy tắc trước giải phóng, xưng hô Tống Vỹ Lan là Diệp phu nhân, cười cười nói tiếp:

- Trước khi đến từng suy diễn qua nhất quẻ, Diệp sư đệ cát nhân thiên tướng, tự nhiên có thể gặp dữ hóa lành, các ngươi cũng không cần lo lắng nhiều.

Sau khi nghe được những lời Cầu Tâm Gia nói, Anna đi theo sau hấn phiết nổi lên miệng, nhỏ giọng than thở nói:

- Người này giống như thần côn vậy a?

Tống Vỹ Lan nghiêm sắc mặt, lớn tiếng khiển trách Anna, không cho phép loạn, đi ra ngoài!

-Vâng, chủ nhân.

Anna thè lưỡi, cúi đầu lui ra khỏi phòng.

Tống Vỹ Lan về mặt xin lỗi nhìn hướng Cầu Tâm Gia, nói:

- Cầu chân nhân, tiểu hài tử không hiểu chuyện, ngài ngàn vạn lần đừng trách móc.

Cầu Tâm Gia xua xua tay nói rằng:

- Không sao, hiện tại tôi có thể thăm tiểu sư đệ hay không?

- Cái này?

Tổng Vỹ Lan nghe vậy có chút chần chờ, theo lời của Wayman nói, hiện tại dấu hiệu sinh mệnh Diệp Thiên là rất mỏng manh, phòng bệnh vô khuẩn đó không thể cho người không liên quan vào, nếu không sẽ khiến những vết thương trên người Diệp Thiên bội nhiễm.

Nghĩ một chút, Tổng Vỹ Lan đem ánh mắt nhìn về phía Wayman, mở miệng nói:

- Bác sĩ Wayman, Vị lão này là Đông y Trung Quốc, ông ấy muốn vào xem Diệp Thiên, có được không vậy?

- Đông y? Chính là những người có cái châm cứu?

Wayman cũng không phải giống một số bác sĩ Tây Phương, đối với Đông y có thành kiến, sau khi trầm ngâm một lúc, nói rằng:

- Phương pháp châm cứu của Đông y Trung Quốc cũng có trợ giúp với bệnh tình của Diệp Thiên. Tôi đồng ý để cho ông ấy vào!

Tuy rằng không rõ nguyên lý Đông y, nhưng Wayman từng thấy tận mắt qua trường hợp một vị Đông y tiến hành châm cứu trường kỳ đối với người bị bệnh giống như ở dưới tình huống này, khiến cho một vị người sống đời sống thực vật thức tỉnh, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu không loại trừ của Đông y.

- Được. Việc này không nên chậm trễ, vậy chúng ta sẽ đi ngay bây giờ!

Mặc dù vừa xuống máy bay không lâu, nhưng sự an nguy của Diệp Thiên còn quan trọng hơn việc nghỉ ngơi, sau khi thấy Wayman đồng ý, Cầu Tâm Gia nói:

- Tả sư đệ ở bên ngoài đợi, ta cùng Hoài Cẩn lão đệ đi vào là được rồi, bác sĩ Wayman cũng vào được?

Cũng như Wayman, tinh thông Đông Y Cầu Tâm Gia cũng hiểu được tác dụng của Tây y, xuất phát từ tôn trọng, câu nói cuối cùng, Cầu Tâm Gia dùng tiếng anh hỏi Wayman, nghe được Wayman rất là ngạc nhiên, về mặt kinh ngạc nói:

-Ông cũng hiểu được Anh vấn?

-Trước đây tôi từng tại Anh quốc ở một thời gian.

Cầu Tâm Gia cười cười, hần năm ấy học văn hóa Trung Quốc và Phương Tây, lúc hơn mười tuổi thậm chí đi theo được xưng là cô hồng mình của “ thanh mặt quả kiệt”, sau này cần thiết cho công việc tình báo, tiếng Đức tiếng Nhật cũng đều tinh thông.

Sau khi được Wayman đồng ý. Cầu Tâm Gia cùng Nam Hoài Cẩn thay bộ quần áo vô khuẩn, đi vào phòng bệnh chỗ Diệp Thiên, Tống Vỹ Lan và đám người còn lại qua tấm kính nhìn bọn họ với vẻ mặt căng thẳng.

-Nguyên Dương huynh, Diệp sư đệ tình huống này có chút không ổn a?

Mới vừa tiến vào đến trong phòng bệnh, lông mày của Nam Hoài Cẩn liền nhíu lại, lấy tu vi của hắn, tự nhiên có thể cảm thấy đến trên con người của Diệp Thiên có khí cơ như cây đèn cây sắp tắt trong gió, hỏa trong sinh mệnh dường như lúc nào cũng có thể bị dập tắt.

-Tồn thương quả thật rất nặng!

Cầu Tâm Gia đi một vòng quanh thân thể trần truồng của Diệp Thiên, sắc mặt cũng ngưng trọng dị thường.

Thông qua vết thương trên người của Diệp Thiên và tình hình hiển thị ngay trên các máy móc xung quanh người Diệp thiên, xem ra, phần xương sống phỉ sau lưng có ba khối biến dạng mờ. Đây chính là những điểm trí mạng, xử lí không tốt, vẫn có thể dẫn đến tai họa ngẫm là trở thành người tàn tật suốt đời.

-Quả nhiên, phủ tạng còn bị thương, tiểu sư đệ đan điền lại bị phế đi, điều này...điều này có thể như thế nào cho phải?

Sau khi hoàn mạch cho Diệp Thiên, mặt Cầu Tâm Gia bỗng nhiên biến sắc, hắn không ngờ, tính nghiêm trọng của chuyện này còn vượt qua tưởng tượng.

Cần nói, cột sống không chỉ chống đỡ cơ thể, mà còn hòa hoãn áp lực và xung đột thân thể, cùng với tác dụng bảo vệ cơ quan nội tạng, khi thấy cột sống của Diệp Thiên bị thương, Cầu Tâm Gia đã có sự chuẩn bị tâm lí trước.

Nhưng điều mà Cầu Tâm Gia không ngờ tới là, khi chân khí của hắn du tẩu dưới đan điền cùng khí hải của Diệp Thiên, nơi đó không có một tia chân khí tồn tại, đây là vấn đề lớn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đối với người tu luyện công pháp Đạo gia mà nói, đan điền là nơi cất giữ tinh khí thần, chính là Đạo gia nội đan thuật đan thành hiện ra.

Cổ nhân gọi tinh khí thần là tam bảo, thị đan điền là nơi cất giữ tinh khí thần, vì vậy đối với đan điền cực kì coi trọng, giống như “căn bản của tính mạng”.

Với công lực tu vi của Diệp Thiên, tuy rằng không thể giống trong truyền thuyết cái kia giống như trong cơ thể ký kết nội đan, nhưng khí hải đan điền của hắn ẩn chứa chân khí cũng không phải là bình thường.

Chỉ là sự kiểm tra Cầu Tâm Gia, đan điền dưới Diệp Thiên lại rộng tuếch quanh thân không còn chân khí chạy, giống như một con người bình thường chưa qua tu luyện.

Kể từ đó, coi như Diệp Thiên có thể trị liệu vết thương phần thịt, chỉ sợ cũng không thể tiếp tục tu luyện, hơn nữa không có chân nguyên tồn tại, không thể điều động nguyên khí thiên địa, mà y nhất mạch nhiều loại thuật pháp, sợ là Diệp Thiên phát huy không được.

-Nguyên Dương huynh, chúng ta đều đều tự bó một què, Diệp sư đệ hắn là không có trở ngại lớn, nhưng cái này...

Sau khi nghe thấy lời của Cầu Tâm Gia, Nam Hoài Cẩn cũng biến sắc trên mặt, đều là người tu đạo, hắn ta tự nhiên dưới đan điền đối với tầm quan trọng của người gia công pháp trong lúc tu luyện.

Cầu Tâm Gia thở dài một hơi, nói:

-Hoài Cẩn lão đệ, mệnh của Diệp sư đệ vốn là kỳ lạ, không phải đệ và ta có thể suy diễn được!

Cầu Tâm Gia trước đây dùng bản mệnh chân nguyên, đi suy diễn mệnh của Diệp Thiên, chỉ mơ hồ cho ra què voi gặp nạn thành tường, gặp dữ hóa lành, vì điều này còn thổ ra ngum máu, nhưng xem ra tình hình trước mắt, ngum máu kia là vô ích rồi.

Gặp dữ hóa lành cũng là thôi, có thể gặp nạn thành tường và tình cảnh bi thảm của Diệp Thiên, về cơ bản không có chút liên quan gì, có thể giữ được tính mạng là không tồi, ở đó còn có cát tường đáng tin a?

-Nếu đan điền của tiểu sư đệ vẫn còn, ta sẽ kích nó ra, là có thể dẫn đường hắn tự chữa trị vết thương... Bây giờ có thể làm chứ?

Gặp phải tình huống này, chính là Cầu Tâm Gia cũng cảm giác có chút thúc thủ vô sách, tình hình trong cơ thể của Diệp Thiên, vượt

ra khỏi dự đoán của hắn.

-Nguyên Dương huynh, đừng nóng vội.

Sau khi Nam Hoài Cẩn nhắm mắt dùng khí cơ tra xét cơ thể Diệp Thiên một phen, ánh mắt đột nhiên mở nói:

-Ta cảm thấy khí cơ trong cơ thể của sư đệ, thật là có chút như là tiến nhập quy tức trạng thái, có thể là hắn cố ý như thế hay không đây?

-Quy tức?

Cửu Tâm Gia nghe vậy sững sốt, cẩn thận tác động lại, gạt đầu nói:

-Tiểu sư đệ tuy rằng thô như có như không, nhưng khí phù hợp thần, thần tan lại hòa, mẫn mẫn trong suốt, thật là có chút giống trạng thái tức giận quy chi chấp giấu phục.

Cái gọi là quy tức, cũng là cách dung từ trong Đạo gia, vị chi thờ điều tức như quy, không ăn không uống mà có thể Trường Sinh.

Giống hậu nhân gọi hắn là Trần Đoàn lão tổ "Ngũ tiên", thường là ngũ một mạc ba năm, dựa vào ghi chép trong điển tịch Đạo gia, kỳ thực hắn đang ở trạng thái quy tức.

Nam Hoài Cẩn nghĩ một chút, nói:

-Nghe nói trước khi Diệp sư đệ ngắt, dùng thân thể chặn không cho sà gác rơi xuống, con người bằng da bằng thịt kia làm sao có thể kháng với vạn quân lực kia? Nếu không vào trong trạng thái quy tức, sợ là sẽ phải khiến hồn phách chấn ra thân thể!

Sau khi tiến vào cảnh giới luyện khí hóa thần, tinh thần hồn phách vượt xa người thường.

Tuy rằng chưa thử qua, nhưng Cửu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn đều coi thaann thể bọn hắn đã chết, trong đó thần thức vẫn có thể tồn tại một thời gian, nhưng không có thân thể ký thác, thì vô cùng ngắn ngủi mà thôi.

Sau khi nghe thấy lời Nam Hoài Cẩn, Cửu Tâm Gia không cho là đúng, nói:

-Tiểu sư đệ còn chưa đến tu vi luyện thần phân hư, thần thức ly thể, chi sợ trở về không được, hắn là hành vi tự phát.

Cầu Tâm Gia cùng Nam Hoài Căn đều là người nhìn thấy nhiều, người có kiến thức rộng rãi, có chút suy đoán, trong lúc thân thể của Diệp Thiên bị trọng thương là lúc tự hành tiến vào trạng thái quy tức, để mà vận chuyển cơ năng thân thể chậm lại, do đó giữ được tính mạng.

Có điều nếu như bị Diệp Thiên nghe thấy ở trong vòng Thức Hải, nhất định sẽ lớn tiếng gọi dậy, thật ra hẳn hiểu được phương pháp được quy tức, chỉ có điều lúc đầu không nghĩ tới dùng cái này, quý là nguyên nhân khiến cho thần thức của hắn bị nhốt?

-Nguyên Dương huynh, Diệp sư đệ muốn nói tự hành tiến vào trạng thái quy tức, như vậy chúng ta thật không dễ dàng khiến cậu ấy tỉnh lại.

Sau khi làm rõ nguyên nhân cơ khí Diệp Thiên yếu đi, Nam Hoài Căn thở nhẹ ra một cái, nếu thật là như vậy, thì ít nhất tính mạng của Diệp Thiên là không ngại.

Cầu Tâm Gia nghĩ một lúc, nói:

-Ta cùng tiểu sư đệ nhất mạch tương thừa, có thể dùng trong cửa thuật pháp đưa hồn phách đệ ấy ra, có điều trước khi làm phải cho thương thể ổn định một chút, bằng không chỉ sợ xảy ra biến cố khác.

Trạng thái sức khỏe Diệp Thiên hiện tại thật sự là không xong, kinh mạch bên trong không đứt là bao, vết thương cột sống kia càng có thể ảnh hưởng đến tính mạng của hắn, tùy tiện đem Diệp Thiên tỉnh lại, không nhất định là chuyện tốt.

Căn nguyên đã tìm được, tiếp tục ở lại chỗ này đã không còn ý nghĩa, Cầu Tâm Gia cùng Nam Hoài Căn lui ra khỏi phòng bệnh của Diệp Thiên.

-Cầu Tâm Gia, Tiểu Thiên rốt cuộc là thế nào? Có thể hay không cứu hắn tỉnh lại?

Hai người mới vừa ra tới, Tống Vỹ Lan cùng đám người liên vây quanh, sắc mặt trầm trọng của Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Căn, khiến cho trong lòng những người đợi bên ngoài đều có chút gì đó không ổn.

-Trước tiên mọi người đừng có gấp.

Chứng kiến đáng về lo lắng của mọi người, Cầu Tâm Gia nói:

-Tính mạng của tiểu sư đệ không ngại, nhưng nội ngoại thương của đệ ấy là quá nặng, trước tiên là nghĩ cách chăm sóc, mới có thể tỉnh lại. var content = \$('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 663

Thức Tỉnh (Trung)

Phía sau lưng Diệp Thiên, xương sống gãy, tim, gan, tỳ, phổi, thận ngũ tạng, ruột non, lá lách, dạ dày, đại tràng, bàng quang, tam tiêu lục phủ cũng bị tổn thất không đồng nhất, thương thế kia thế nếu đặt ở người thường, chỉ sợ sớm đã đi đời nhà ma.

Tuy rằng lúc này những thương thế này của Diệp Thiên cùng đã khổng chế, nhưng nếu muốn hoàn toàn chữa khỏi, sợ là ít nhất cần thời gian vài ba năm, nhất là thương thế ở xương sống, không may thì sẽ tàn tật suốt đời.

Đông Y nói đến là điều dưỡng, đối với xương sống Diệp Thiên kia, Cầu Tâm Gia cũng không có biện pháp tốt hơn, lập tức đem ánh mắt nhìn về phía Wayman, nói:

- Bác sĩ Wayman, đối với thương thế ở xương sống Diệp Thiên, anh có ý kiến gì không?

Wayman nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Thương thế Xương sống của Diệp Thiên thực phiền toái, bên trong ít nhất có hơn mười mảnh vỡ, chúng tôi cần đợi tãnh mạng ổn định lại, mới mổ lấy ra mảnh vỡ.

Người bình thường tim đập mỗi phút là 60-100 nhịp, mà trái tim Diệp Thiên hiện tại mỗi phút đập chỉ có 10-30 nhịp, ít lạ thường.

Điều này Wayman xem ra, trái tim Diệp Thiên lúc nào cũng có thể đình chỉ hoạt động, sinh mệnh của hắn còn ở vào nguy hiểm, không thích hợp tiến hành phẫu thuật.

- Mổ?

Cầu Tâm Gia lông mày nhíu lại, nói:

- Không được, phẫu thuật rất mất khí huyết, không thể làm!

Dựa theo thuyết pháp người tu đạo, thân thể người giống như là một bảo tàng, râu tóc máu huyết đều là cực kỳ trân quý, một khi động thủ thuật, sẽ làm cho kinh mạch bị hao tổn, sau này còn muốn tu luyện, thì phải nói là khó càng thêm khó.

Wayman lắc lắc đầu, nói:

- Lão tiên sinh, xương vỡ trong cơ thể cậu ấy không lấy đi. Đối với sự khôi phục của Diệp Thiên sẽ có ảnh hưởng rất lớn, hơn nữa khi phẫu thuật xương sống gãy, cũng muốn tiến hành gia cố lại!

Diệp Thiên gãy xương sống, nếu không phẫu thuật, sau này căn bản không thể đứng thẳng lên, mà loại phẫu thuật đề cập đến trung khu thần kinh, chính là chuyên môn của Wayman, hẳn cũng không hoàn toàn nắm chắc chữa khỏi.

- Không được, các anh chỉ cần để cho thương thế ngũ tạng ổn định lại là được, không động đến thủ thuật.

Cầu Tâm Gia lấy ra một cái bình sứ từ trong túi. Mở nắp bình, nhất thời một mùi thuốc truyền khắp cả phòng bệnh, từ bên trong lấy ra một viên thuốc như hạt đậu tương.

Nhìn thoáng qua chân bị thương của Tống Vỹ Lan. Cầu Tâm Gia nói:

- Bà Diệp, thương thế chân bà cũng không nhẹ, dùng một viên là được, mặt khác, lấy 1 viên, bỏ bình truyền nước muối của Diệp Thiên ra, tiêm vào bên trong tĩnh mạch đi.

Lúc này Diệp Thiên căn bản là không thể nuốt được thực phẩm, hẳn hoàn toàn là dựa vào một ít dinh dưỡng truyền vào cơ năng duy trì sinh mệnh, thuốc trị thương của Cầu Tâm Gia cũng chỉ có thể thông qua biện pháp này đưa vào trong thân thể Diệp Thiên.

Với tu vi Diệp Thiên, chỉ cần hẳn có thể tĩnh lại, chân khí có thể khôi phục như lúc ban đầu, thương thế xương sống tuy rằng nghiêm trọng. Nhưng dùng chân khí chậm rãi điều dưỡng, là có thể đem xương vỡ chuyển hóa ở trong người, cho nên Cầu Tâm Gia mới kiên quyết phản đối mổ lấy xương vỡ ra.

- Chuyện này, tôi sẽ nói với Wayman ...

Tống Vỹ Lan nghe vậy tiếp nhận hai viên thuốc, đem câu Hán ngữ vừa rồi Cầu Tâm Gia sử dụng nói lại cho bác sĩ Wayman một lần.

- Không. Không... tuyệt đối không được, tiêm dược liệu vào tĩnh mạch là không thể tùy tiện, điều này trái với quy định chữa bệnh, Tổng phu nhân, điểm này tôi tuyệt đối không thể đáp ứng!

Nghe được Tổng Vỹ Lan nói vậy. Wayman liên tục lắc đầu. Bình thường tiêm dược liệu, có nhiều người đều phản ứng miễn cảm, huống chi thương thể Diệp Thiên nặng như vậy, vạn nhất nếu xảy ra chút gì đó sai lầm, hậu quả chỉ có thể là tử vong.

- Không được thì chuyển viện, thương thể tiểu sư đệ quá nặng, nhất định phải dùng bí thuốc sư môn chúng ta mới có thể.

Cầu Tâm Gia biết, tác dụng của thuốc tây ở tiêu viêm và giảm đau nếu so với thuốc Đông y thì tốt hơn, nhưng là đối với thương thể phủ tạng, đan dược không thể nghi ngờ là càng thêm đúng bệnh.

Chớ xem thường viên thuốc này, nếu luận phí tổn, tuyệt đối là đắt tiền, tổn kém hù chết người.

Sau khi nhân sâm và dược liệu trăm năm trở lên của Diệp Thiên bị Cầu Tâm Gia vợ vét không còn gì, cũng được luyện thành hơn mười viên, tính ra một viên, đều có thể đạt tới giá trăm vạn rmb, căn bản là không phải người thường có thể sử dụng nổi.

- Được rồi, tôi nghe ngài.

Nghĩ đến khác thường ở trên người con trai, Tổng Vỹ Lan gật gật đầu, nhìn về phía Wayman nói:

- Wayman tiên sinh, tôi nghĩ cho thuê phòng bệnh cùng hết thầy phương tiện chữa bệnh của bệnh viện cho Diệp Thiên trị liệu, cũng không cần các anh quản!

Với tình huống Diệp Thiên hiện tại, khẳng định chịu không nổi sức ép từ chuyển viện gây nên, Tổng Vỹ Lan đưa ra biện pháp này, ở Mĩ, chỉ cần đem giấy ra viết thư bảo đảm ký tên, cho dù có sự tình gì, cũng không liên quan đến bệnh viện.

- Bà Tổng, phải biết rằng, chúng tôi có được bác sĩ và phương tiện bệnh thủ tốt nhất trên thế giới!

Wayman cảm thấy có chút khó tin đối với lời của Tổng Vỹ Lan. Hay là người trên thế giới này thật sự tất cả đều điên rồi? Nước Mĩ cường đại nhất đã gặp phải khủng bố tập kích, vị phu nhân xinh đẹp trước mặt này tựa hồ đầu óc cũng không bình thường.

- Cứ theo như tôi nói lo liệu đi, bác sĩ Wayman, xảy ra bất cứ chuyện gì đều không quan hệ với quý viện.

Tổng Vỹ Lan có chút mệt mỏi khoát tay áo, một ngày một đêm này những chuyện đã xảy ra, khiến bà tâm lực tiền tuy.

- Vậy được rồi, tôi sẽ đem một bản giấy bảo đảm tới!

Wayman có chút tiếc nuối nhún vai, hẳn xem ra, tánh mạng người tuổi trẻ kia là bị mẹ hắn chôn vùi, không được bọn họ trị liệu, Diệp Thiên hẳn là phải chết, không thể nghi ngờ.

Mặc dù là cho thuê, nhưng Cầu Tâm Gia cần có trang thiết bị và thuốc tây, rất nhanh có hộ sĩ đưa tới.

Đem viên thuốc kia hòa tan trong nước, Cầu Tâm Gia thân tự động thủ, đem nước hàm chứa dược tính rót vào trong bình nước muối sinh lí, sau đó cho hộ sĩ vào tới trong cơ thể Diệp Thiên.

Rời khỏi phòng bệnh Tổng Vỹ Lan, bác sĩ Wayman cũng phải không chú ý Diệp Thiên, hẳn phát hiện, khi dược vật tiêm vào thân thể Diệp Thiên, lúc sau, tình huống Diệp Thiên cũng không có phát sinh chuyển biến xấu.

Mà ngày hôm sau, khi Wayman thông qua dụng cụ xem xét tình hình thân thể Diệp Thiên thì lại kinh ngạc phát hiện, tổ chức cơ thể toàn thân Diệp Thiên bị hao tổn, thể nhưng đã khép lại vượt qua tưởng tượng.

Điều này làm cho Wayman khiếp sợ nhiều và chán nản không thôi, bởi vì dựa theo bản thỏa thuận, hẳn cũng không thể can thiệp kế hoạch trị liệu cho Diệp Thiên hiện tại, đồng dạng cũng không còn tư cách tham dự vào.

Một viên đan dược hiển nhiên không đủ để trị liệu thương thể Diệp Thiên, trong vòng 3 ngày sau, Cầu Tâm Gia mỗi ngày sớm muộn gì đều sử dụng một viên đan dược, mà nội thương của Diệp Thiên, cũng từng bước chuyển biến tốt đẹp lên.

Một tuần qua đi, đan dược của Cầu Tâm Gia đã hoàn toàn dùng hết tại trên người Diệp Thiên.

Nhưng ngoài thân thể cơ năng Diệp Thiên mà mắt thường có thể thấy được tốc độ khôi phục, những thứ khác lại hoàn toàn giống như lúc ban đầu khi đưa vào bệnh viện.

Nhất là tim đập, lúc trước mỗi phút còn có thể nhảy lên 10 đến 30 lần, bây giờ lại chỉ có mỗi phút 10 lần.

Nếu không phải trước mắt rành rành bệnh án, ngay cả các bác sĩ đều không thể tin được, ở trên đời này lại có người có thể vẫn duy trì tần suất tim đập loại này mà không chết.

- Nguyên Dương huynh, Diệp sư đệ không thể nghi ngờ nhất định là tiến vào trạng thái quy tức, từ năm Trần Đoàn lão tổ, còn chưa

nghe nói có người có thể làm được trạng thái ngất như thế, Diệp sư đệ tu vi hơn xa chúng ta có thể đoán được!

Đứng ở trong phòng bệnh Diệp Thiên, trên mặt Nam Hoài Cẩn tràn đầy âm mộ.

Trước kia ở Thanh Thành Sơn hấn có gặp gỡ, nên mới quyết định tu đạo, cũng từng tu luyện qua một đạo quy tức, nhưng không đạt được trạng thái của Diệp Thiên lúc này, nhiều nhất chỉ có thể bảo trì tim đập ở mỗi phút bốn mươi nhịp.

- Đệ tử này của Sư phụ, chính là ta cũng nhìn không thấu được!

Cầu Tâm Gia cười khỏ một câu, nói:

- Hoài Cẩn lão đệ, thương thế tiểu sư đệ đã ổn định lại, ta quyết định phải cho đệ ấy tỉnh lại, đệ xem coi thế nào?

Thương thế trên người Diệp Thiên, có thể Cầu Tâm Gia trị liệu được, nhưng bộ vị như xương sống này hấn cũng bất lực, cái này còn cần Diệp Thiên khôi phục thần trí rồi, dùng chân khí chậm rãi nuôi dưỡng.

Cầu Tâm Gia nghĩ đến, chân khí Diệp Thiên biến mất từ khi hấn tiến vào trạng thái tạm thời quy tức, chờ Diệp Thiên tỉnh lại, tự nhiên có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Nam Hoài Cẩn lắc lắc đầu, nói:

- Đệ nghĩ, Diệp sư đệ có thể ở loại trạng thái này dăm ba năm, Nguyên Dương huynh, chúng ta muốn vào cũng không vào được!

Trạng thái Quy tức, ngoài việc thân thể cần đến chất dinh dưỡng rất ít, cũng là một loại biện pháp tu luyện thần thức tốt.

Ở loại trạng thái này, không người nào cầu mà được, tâm thần như là trở lại bên trong bào thai mẹ Hỗn Độn, liền như Trần Đoàn lão tổ năm đó, hấn ngủ ba năm ngoài mười năm.

Cái đó và ngộ đạo Phật gia có vài phần tương tự, rất nhiều người bình thường không có được giải đáp cho vấn đề khó khăn, cũng rơi vào trạng thái quy tức, có thể được đáp án, Nam Hoài Cẩn mới phản đối cho Diệp Thiên tỉnh lại.

- Chúng ta có thể đợi được, nhưng ... bọn họ thì sao?

Cầu Tâm Gia tự nhiên hiểu được đạo lý này, nhưng nhìn về phía cửa sổ thủy tinh thấy mấy người kia, trên mặt không khỏi lộ ra cười

khô.

Đã hơn một tuần, đám người Tống Vy Lan cơ hồ luôn ở bên ngoài phòng bệnh Diệp Thiên, tuy nói không phải cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, nhưng bộ dáng bi thương, cũng làm cho người ta nhìn không đành lòng.

Nam Hoài Cần có chút đáng tiếc thờ dài, nói: `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 664

Thức Tỉnh (Hạ)

Vậy được rồi, sớm để Diệp sư đệ tỉnh lại, chúng ta cũng có thể quay lại Hồng Kông, linh khí trận pháp đối với khôi phục thương thế của đệ ấy cũng là có lợi, chỉ mong Diệp sư đệ tỉnh lại sẽ không trách tội chúng ta!

Đôi thành Nam Hoài Cẩn, nếu ai bắt hấn từ trạng thái quy tức tỉnh lại, lão đầu tử nhất định sẽ liều mạng cùng người đó, suy bụng ta ra bụng người, hấn tự nhiên nghĩ Diệp Thiên cũng sẽ như thế.

Nhưng nếu như bị Diệp Thiên trong thần thức nghe được, nhất định sẽ khiến hấn tức điên, hấn làm sao lại tự nguyện tiến vào trạng thái quy tức? Mà là bị tâm thần kéo vào.

“Tiên Kinh” có viết: dưới đan điền, giấu tinh chi phủ. Trong đan điền, giấu khí chi phủ. Trên đan điền, giấu thần chi phủ.

Đan điền phân ba chỗ thượng trung hạ, trong đan điền gọi là "Giáng cung", ở huyết Thiên Trung trên ngực, giống như Tề Hạ tam tác Quan Nguyên huyết dưới đan điền, hai nơi này cùng là nơi luyện dưỡng phẩm chất đức hạnh.

Trong tiểu thuyết Vũ hiệp, công lực bị phế, phần lớn là chỉ dưới đan điền, nhưng muốn chân chính tiến vào cảnh giới luyện thần phân hư, cũng cần khám phá được ảo diệu trên đan điền.

- Tổng phu nhân, tôi thừa nhận Vị kia y thuật rất cao minh.

Nhìn thấy Cầu Tâm Gia trong phòng bệnh, biểu hiện Wayman có chút phức tạp nói lên suy nghĩ:

- Nhưng Diệp Thiên hiện tại vẫn là phẫu thuật, nếu không xương sống không được sửa chữa, xương vỡ không được xử lý, cho dù Diệp Thiên tỉnh, cũng sẽ thành một người bệnh bại liệt.

Wayman không nghĩ tới, Cầu Tâm Gia xuất ra viên thuốc lại hiệu quả tốt như vậy, lúc này mới qua một tuần, Diệp Thiên trên giường

bệnh ngoài thương thể khung xương chưa được khôi phục, nội thương trong cơ thể hẳn đã được tốt lên bảy tám phần.

Cần nói, khi Diệp Thiên bị đưa vào bệnh viện, hẳn gan vỡ, nhiều vị trí xuất huyết, không chết đã xem như mạng lớn, dựa theo kinh nghiệm của Wayman, chỉ sợ không đầy một năm thì đừng nghĩ có thể trị xong.

Nhưng Cầu Tâm Gia đến, phá vỡ nhận tri của hẳn đối với y học, điều này làm cho Wayman cũng có một chút cảm giác bị thất bại, hẳn muốn thuyết phục Tổng Vụ Lan mô cho Diệp Thiên, để chứng minh tác dụng trọng yếu của Tây y trong y học.

Hơn nữa hiện tại hành động của Cầu Tâm Gia, cũng làm cho Wayman cảm giác có chút lo lắng hết hồn.

Bởi vì lúc này trong tay Cầu Tâm Gia cầm ba cái châm bằng bạc chừng hơn hai mươi cen-ti-mét, giờ lên gần đầu Diệp Thiên, tình hình đó hiển nhiên là muốn cắm châm vào trên đầu Diệp Thiên.

Tuy rằng trước kia gặp qua người ta sử dụng Đông y thực hiện châm cứu người bệnh, nhưng phần lớn là dùng cho bộ vị trên thân thể, còn não bộ thần kinh tập trung nhiều, một khi vô ý, người tốt cũng có thể trở thành kẻ ngu ngốc.

- Bác sĩ Wayman, không cần nhiều lời.

Vẻ mặt có chút khẩn trương, Tổng Vụ Lan mở miệng nói:

- Nếu tôi lựa chọn lão Cầu chữa bệnh cho Diệp Thiên, tôi sẽ tín nhiệm ông ấy. Còn chuyện phẫu thuật, sau khi Diệp Thiên tỉnh lại, nó sẽ lựa chọn.

Nghe được bản khoản của Wayman, trên mặt Tổng Vụ Lan cũng lộ ra một tia lo lắng, nhưng đã nhiều ngày thân thể Diệp Thiên có biến hóa, để cho bà tràn ngập tin tưởng với Cầu Tâm Gia.

Ở trong lòng Tổng Vụ Lan bây giờ, quả thực Cầu Tâm Gia chính là kỳ nhân không gì làm không được.

Mà Cầu Tâm Gia là sư huynh Diệp Thiên. Bản lĩnh đương nhiên lớn hơn, nếu hẳn cứu không được Diệp Thiên, trên thế giới này không ai có thể cứu được.

Đứng ở bên người Tổng Vụ Lan, Nam Hoài Cử nghe được hai người đối thoại. Cười nói:

- Bà Tổng, không cần lo lắng, Nguyên Dương huynh rất giỏi. Lần này Diệp Thiên có lẽ có thể nhân họa đắc phúc cũng không biết

chùng.

Lần này Cầu Tâm Gia bày mâm, Nam Hoài Cẩn cũng không vào đến trong phòng bệnh, với tu vi của hắn, còn chưa thể đem khí cơ hoàn toàn thu lại, Nam Hoài Cẩn sợ đến lúc đó ảnh hưởng đến Cầu Tâm Gia.

- Nhân họa đắc phúc? Tiểu Thiên có thể tỉnh là được rồi.

Tống Vỹ Lan có chút bận tâm nhìn thoáng qua Vu Thanh Nhã đứng ở cách đó không xa, nói:

- Nếu đứa nhỏ này phúc duyên ngắn, nếu quả thật bị liệt, chúng ta đều trông nom nó cả đời.

Thời gian này Tống Vỹ Lan cũng không nhàn rỗi, bà tìm tất cả các bác sĩ khoa ngoại tốt nhất Mĩ, cũng nhận được một cái kết luận để cho bà lo lắng.

Đó là thương thể xương sống Diệp Thiên. Có 99 % khả năng bị tê liệt, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến hệ thống trung khu thần kinh của Diệp Thiên.

Cho dù thân thể Diệp Thiên có thể chống đỡ được, chỉ sợ Diệp Thiên cả đời này cũng chỉ có thể ngồi ở xe lăn, nếu nghiêm trọng hơn một chút, nói không chừng Diệp Thiên nửa đời sau sẽ chỉ sống ở trên giường.

Nghe được lời nói Tống Vỹ Lan. Vu Thanh Nhã đi đến, cầm tay Tống Vỹ Lan, nhẹ nói:

- Mẹ, mẹ đừng lo lắng, Diệp Thiên dù bị liệt, con cũng chăm sóc anh ấy cả đời.

- Tôi không nghĩ được, hai người đầu làm bằng gì vậy?

Nghe được hai người đối thoại, trên mặt Nam Hoài Cẩn lộ ra thần sắc dờ khóc dờ cười:

- Diệp Thiên bị tuy rằng rất nặng, nhưng thể này đối với những người chúng tôi mà nói, cũng không tính vào đâu, điều dưỡng một thời gian là ổn!

Người tu luyện công pháp, tuy rằng làm không được nói lại phần còn lại của chân tay đã bị cụt, nhưng sử dụng chân khí điều dưỡng thân thể, hiệu quả cũng là hơn xa khoa học kỹ thuật hiện đại, không thể so sánh được.

Coi như đan điền Diệp Thiên bị phá, trong cơ thể một chút chân khí đều không tồn tại, Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cũng có thể dùng công pháp đồng môn, đem chân khí đến Diệp Thiên trong cơ thể, để mà nuôi dưỡng thương thể xương sống.

Nhưng đây cũng là cần Diệp Thiên tỉnh lại mới có thể tiến hành, dù sao ngoại nhân tu luyện chân khí, còn cần Diệp Thiên hoàn toàn tiếp nhận mới được.

- Thật sự vậy sao?

Tổng Vỹ Lan cùng Vu Thanh Nhã trên mặt đồng thời lộ ra vẻ mừng rỡ, đối với hai người mà nói, một cái chắc chắn là, ai cũng không muốn để Diệp Thiên nửa đời sau chỉ có thể nằm ở trên giường.

- Tôi đã sắp chín mươi tuổi, lừa các người để làm chi?

Nam Hoài Cẩn cười khò một tiếng, nói:

- Nguyên Dương huynh cần châm cứu, các người đừng làm ồn, ảnh hưởng đến huynh ấy!

Tuy rằng cách phòng bệnh còn có kính thủy tinh cách âm thật dày, nhưng những lời này của Nam Hoài Cẩn khiến Tổng Vỹ Lan cùng Vu Thanh Nhã đồng thời ngậm miệng lại, vẻ mặt khẩn trương nhìn lại trong phòng bệnh.

- Tiểu sư đệ, quan thuật này, chính là đệ truyền cho sư huynh đấy, vạn nhất có sơ xuất, đừng trách sư huynh nha!

Ở trong phòng bệnh, lúc này Cửu Tâm Gia cũng có vài phần căng thẳng, hẳn muốn vận dụng thuật pháp, nhưng đây là bí thuật sư môn Diệp Thiên truyền cho.

Loại bí thuật này thực sự không phải là chiêu hồn, mà là một loại công pháp mượn ngoại lực tu luyện phá tan quan ái.

Mọi người đều biết, thân người huyết vị nhiều, muốn đá thông huyết đạo cả người, trong chuyện này đặc biệt hai nơi khó công phá nhất.

Người Luyện Khí, khó đá thông nhất là hai mạch Nhâm Đốc. Phía dưới cơ thể người, giữa hai bàn chân Hội Âm huyết khởi điểm, theo thân thể hướng lên trên đến dưới môi - thừa tương huyết, đường kinh mạch này chính là nhâm mạch.

Đốc mạch là từ Hội Âm huyết về phía sau dọc theo xương sống hướng lên trên đi tới đỉnh đầu, xuyên qua hai mắt, tới khoang miệng

lên trên là Ngân Giao huyết.

Bởi vì trong tiểu thuyết vũ hiệp miêu tả khoa trương, hai mạch Nhâm Đốc một khi được đã thông, võ công đột nhiên tăng mạnh, cũng là khí mạch người bình thường biết rõ nhất.

Nhưng trên thực tế, nhâm mạch chủ huyết, đốc mạch chủ khí, là chủ mạch cơ thể người. Hai mạch Nhâm Đốc nếu thông, thì bát mạch thông; bát mạch thông, thì trăm mạch thông, tiến tới có thể thay đổi thể chất, cân bằng xương cốt, xúc tiến tuần hoàn.

Trong Đông y có bát mạch và dưỡng sinh trong Đạo gia, hai mạch Nhâm Đốc thật sự là rất trọng yếu.

Mà hiện tại Cầu Tâm Gia muốn làm, chính là đem chân khí đến bên trong đốc mạch Diệp Thiên, để mà đập vào đan điền Diệp Thiên.

Trong tiểu thuyết Vũ hiệp thường xuyên có miêu tả, nói là cao thủ võ lâm đập vào hai mạch Nhâm Đốc, không có kết quả, liền tạo thành bại liệt hoặc là thần chí mơ hồ, đây cũng là bởi vì chỗ Nê Hoàn cung.

Nê Hoàn cung cũng chính là trên đan điền, ở chỗ giao nhau giữa hai mắt hai mi, trán, xương mũi, được Đạo gia cho là thiên linh căn, giấu thân, là tổ khiêu, tổ khí, chí bảo.

Cho nên bất kể là người tu đạo hay là người bên ngoài, đều không dám động đến nơi này, nhưng Cầu Tâm Gia muốn Diệp Thiên tỉnh lại, cũng nhất định phải động vào Nê Hoàn cung của hắn, thức tỉnh từ trong trạng thái quy tức.

Châm đèn còn đầu giường Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia đem ba cây châm tiêu độc ở trên lửa, sau đó dùng khăn mặt nhúng cồn chà lau sạch sẽ, hít vào một hơi thật sâu.

Dùng ngón cái và ngón trỏ vê ở một cây châm, Cầu Tâm Gia ra tay như điện, cắm thẳng vào tởi huyết thượng đình của Diệp Thiên, ngay sau đó lại đem hai cây châm khác cắm ở trong huyết Dương Bạch.

Ba cây châm cắm vào vị trí sâu, chỉ còn lại có bốn năm cen-ti-mét, đứng xem ngoài phòng bệnh mọi người đều lo lắng đề phòng, trong óc bị chọc một cái châm như vậy, nói không chừng thật sự khiến người bệnh thành ngu ngốc.

Hạ châm rồi, Cầu Tâm Gia không còn chần chừ, trong tay phải tạo thành kiếm quyết, trong miệng niệm một tiếng thần chú, song chỉ đặt tại ấn đường Diệp Thiên, một dòng chân khí tinh thuần tràn đầy vào đến trong mi tâm Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng chưa bị cuốn vào đến không gian này quá lâu, ở trong này, hoàn toàn không có khái niệm, nhìn qua mọi chỗ đều là một mảnh hắc ám.

Diệp Thiên từng hét qua, hô qua, nhưng thế này đều chẳng thấm vào đâu, hẳn không có được chút đáp lại, cả không gian đều bị hắc ám bao phủ như cũ, không thấy được một tia ánh sáng.

Từng có học giả tâm lý phân tích qua, trên thế giới này khổ nhất không phải là khổ hình, mà là tịch mịch, cái loại trống vắng này tàn phá đối với tâm linh, khiến cho người ta khó có thể chịu được.

Cơ hồ ở trong ngục giam các quốc gia trên toàn thế giới, đều có một loại hình phạt, là nhốt giam, đem phạm nhân nhốt vào trong không gian nhỏ hẹp, nghe không được bất kỳ thanh âm gì, nhìn không thấy ánh mặt trời.

Phàm là người ở nơi này một tuần, sau khi đi ra tuyệt đối không ai muốn tiếp tục đi vào, bởi vì bên trong cái cảm giác hắc ám tịch mịch này, khiến tinh thần của bọn họ đều thiếu chút nữa là nổi điên.

Mà vị trí không gian Diệp Thiên này, nếu so với phòng tạm giam còn khó sống hơn 100 lần, bởi vì nơi này, giống như là bị dừng lại, các cảm xúc phản đối nổi gót tới.

Ở thời gian đầu, Diệp Thiên cũng thiếu chút nữa là nổi điên, nhưng hẳn chung quy từ nhỏ tu đạo, ở trong núi cũng không ít lần đã tọa tĩnh tu, tâm tính cứng cỏi hơn xa người thường có thể nghĩ được, trải qua lúc ban đầu gian nan đó, Diệp Thiên cũng yên tĩnh trở lại.

Diệp Thiên đem toàn bộ công pháp thuật pháp hẳn từ nhỏ tu luyện, nhớ lại một lần.

Không đúng ... không đúng. Trong im lặng, có rất nhiều đạo lý trước kia khám phá không ra, hiện tại lại có thể giải quyết dễ dàng, điều này làm cho Diệp Thiên kinh hi không thôi, rất nhanh chìm vào trong trạng thái tu luyện.

Trong lúc này, Diệp Thiên tỉnh vài lần, mỗi một lần tỉnh lại, hẳn cũng có thể cảm giác được thân thức tựa hồ đã xảy ra một chút biến hóa nói không rõ, cùng trước kia giống như đã xảy ra một ít chất là không cùng.

Nhưng bị nhốt ở chỗ này, Diệp Thiên cũng không có vật dẫn, vì thoát khỏi vô tận hắc ám và hư không, hẳn chỉ có thể lại vùi đầu vào trong tu luyện.

- Há? Hồi sự?

Trong lòng bỗng nhiên nổi lên một tia báo động, Diệp Thiên từ trong nhập định tỉnh dậy.

Hắn cảm giác giống như có một năng lượng quen thuộc tiến vào đến không gian nơi này, hắc ám vô tận tựa hồ xuất hiện một tia ánh sáng, Diệp Thiên không khỏi mừng rỡ trong lòng, thần thức theo ánh sáng này đi ra ngoài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 665

Đau Nhức

Mẹ nó, ai thừa dịp ta đang ngủ lên mặt đập ta đây?

Diệp Thiên khôi phục thần trí, cảm giác đầu tiên chính là toàn thân trên dưới không có một chỗ nào thoải mái, không nói đến gãy xương chỗ hai tay truyền đến đau nhức, ngay cả cơ thể đều là môi như vô lực, phần eo dưới lại càng không hề hay biết.

Trước hôn mê, thần kinh Diệp Thiên căng thẳng cao độ, căn bản sẽ không có cảm giác đau đớn, thế nhưng đột nhiên tỉnh lại, hẳn bị đau hận không thể tiếp tục chui trở lại không gian hắc ám kia vĩnh viễn.

Cắn chặt hàm răng, mồ hôi lạnh như hạt đậu tương và viên bi nhỏ trải rộng khắp trán, đau đớn khiến khuôn mặt Diệp Thiên và cơ thể run rẩy.

Diệp Thiên cũng không mở to mắt trước tiên, bởi vì hắn biết, lâu trong bóng đêm, cho dù là ánh sáng mỏng manh, đều cũng tạo thành nguy hại cho con người.

- Ôi? Chân khí trong cơ thể ta đâu?

Xuyên thấu qua mí mắt, Diệp Thiên chậm rãi thích ứng ánh sáng bên ngoài, quán tính đã nghĩ phóng xuất ra chân khí cảm ứng hoàn cảnh chung quanh, cũng phát hiện, trong cơ thể mình lại không có một tia chân khí nào.

Cả kinh với Diệp Thiên không phải là nhỏ, mười mấy năm qua, hắn sớm thành thói quen có được chân khí, nếu thành một người phế nhân, Diệp Thiên thật không biết ngày sau cuộc sống sẽ biến thành bộ dáng gì nữa?

Đang lúc Diệp Thiên kinh hoàng không hiểu, trong đầu của hắn đột nhiên xuất hiện một hình ảnh lập thể, chính mình đang nằm ở trên giường bệnh, đứng ở bên cạnh mình, là Đại sư huynh Cầu Tâm Gia.

Mà ở bên trái giường bệnh, ngoài cửa sổ thủy tinh chừng 6m, còn đứng mấy người, căng thẳng nhìn trong phòng, trừ Tổng Vụ Lan - mẹ mình, còn có vợ - Vu Thanh Nhã, cha, Chu Khiếu Thiên cùng Tả Gia Tuấn và Nam Hoài Cần.

Thật giống như dùng ánh mắt nhìn thẳng những người này, khuôn mặt của bọn họ hiện vô cùng rõ ràng ở trong đầu Diệp Thiên. Rõ ràng đến nỗi Diệp Thiên hoài nghi mình đã mở mắt hay chưa.

- Này... Đây là có chuyện gì?

Diệp Thiên vừa động tâm niệm, hình ảnh trong đầu nhất thời toàn bộ mất hết, như là một ảo giác, nhưng lại cố tình cho Diệp Thiên khó có thể quên.

- Tiểu sư đệ, trước không cần mở to mắt. Sư huynh cũng đã quên việc này!

Nhìn thấy mí mắt Diệp Thiên chớp động lại không mở, Cầu Tâm Gia lập tức hiểu rõ ra, vội vàng cầm qua một miếng che mắt, đeo tại trên hai mắt Diệp Thiên.

- Thật sự là Đại sư huynh?

Diệp Thiên trong lòng vừa động, hồi tưởng lại tình hình trong đầu trước khi hôn mê. Lập tức cũng bắt chập thân thể quái dị, liền vội vàng hỏi:

- Đại sư huynh, mẹ của đệ như thế nào?

Diệp Thiên mới vừa mở miệng, thanh âm khàn khàn khiến chính hắn cũng hoảng sợ, thanh âm giống như hoàn toàn vỡ ra, phát ra thanh âm của đều là tiếng khò khè.

Thanh âm Diệp Thiên mặc dù là khó hiểu, nhưng Cầu Tâm Gia nghe đã hiểu. Lập tức cười nói:

- Tiểu sư đệ, đệ yên tâm đi, mẹ của đệ không có chuyện gì, bà hiện tại đang ở ngoài phòng bệnh nhìn cậu đấy!

Nghe được lời nói của Cầu Tâm Gia, cảm giác cổ quái trong lòng Diệp Thiên mãnh liệt hơn. Vội vàng truy vấn:

- Ở ngoài phòng bệnh à? Còn có ai?

Diệp Thiên trước kia dùng khí cơ cảm ứng được thân thể người khác, có thể đại khái theo khí huyết mạnh yếu để phán đoán tuổi cùng hình dáng đặc thù người này, nhưng vừa rồi lại như là thật sự nhìn thấy.

Nếu không phải Cầu Tâm Gia nói mẹ hấn ở bên ngoài, Diệp Thiên cơ hồ sẽ nghĩ đến đó là chính mình mới từ trong bóng đêm có thể làm người khác phát điên khôi phục thần trí mà sinh ra ảo giác.

- Vợ của và cha của đệ đều đến đây, còn có Nhị sư huynh của đệ, Hoài Cẩn lão đệ. Khiếu Thiên, bọn họ đều tới thăm đệ.

Nhìn thấy cái trán Diệp Thiên không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh ra bên ngoài, Cầu Tâm Gia nói:

- Tiểu sư đệ. Đệ vừa mới tỉnh, cần thích ứng, trước tiên không nên nói, nghỉ ngơi một hồi huynh đệ chúng ta lại nói chuyện!

- Đại sư huynh, có phải còn có người mặc áo trắng tóc vàng mắt xanh không?

Cầu Tâm Gia vừa nói ra, Diệp Thiên đã minh bạch rồi. Vừa rồi trong đầu xuất hiện tình hình cũng không phải ảo giác, mà là hoàn cảnh thực chung quanh.

- Đúng vậy. Đó là bác sĩ Wayman, làm sao đệ biết được?

Cầu Tâm Gia có chút kỳ quái nhìn Diệp Thiên, đừng nói tiểu sư đệ chưa mở to mắt, cho dù mở ra, hấn cũng vô pháp nhìn thấy tình hình sau kính thủy tinh.

- Đệ... Ai u!

Diệp Thiên đang muốn trả lời, xương sống phía sau lưng đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, cái cảm giác này giống như muốn xé nát cả người hấn từ giữa, đau đớn khiến Diệp Thiên nhin không được kêu một tiếng.

- Tiểu sư đệ, muốn huynh chích gây tê toàn thân cho đệ không?

Chúng kiến Diệp Thiên thông khổ như vậy, Cầu Tâm Gia cũng có chút không đành lòng, hấn vừa mới xem xét thân thể Diệp Thiên, chân khí mất hết, cũng chưa xuất hiện lại.

Điều này làm cho Cầu Tâm Gia có chút hối hận đã thức tỉnh Diệp Thiên từ trong trạng thái quy tức, phải biết rằng, thương thể chỗ xương sống phía sau lưng Diệp Thiên, liên quan đến trung khu thần kinh, một khi phát tác, cảm giác đau tận xương cốt này người thường

khó có thể chịu được.

- Không... Không cần!

Diệp Thiên khẽ lắc đầu, môi dưới hần thiếu chút nữa đã bị chính mình cắn chảy máu, cố nén đau đớn trong cơ thể truyền đến, mở miệng nói:

- Đại sư huynh, lấy cái khăn mặt nhét miệng đi, mẹ nó, lần này thật sự thảm!

- Tiểu Thiên tỉnh, nó tỉnh rồi!

- Mẹ, Diệp Thiên, anh ấy tỉnh rồi!

- Sư phụ tỉnh, ha ha, Diệp thúc, sư phụ tỉnh!

Khi thanh âm khàn khàn của Diệp Thiên từ Microphone trong phòng truyền ra, bên ngoài nhất thời sôi trào.

Vu Thanh Nhã cùng Tống Vỹ Lan ôm nhau rơi lệ đầy mặt, mà Chu Khiếu Thiên thì ôm chặt lấy Diệp Đông Bình, hai nam nhân cũng chảy ra nước mắt vui sướng.

Còn sống!

Đối với những người thân của Diệp Thiên mà nói, yêu cầu của hắn cũng không nhiều, chỉ cần Diệp Thiên có thể còn sống tỉnh lại, bọn họ đã thỏa mãn, còn Diệp Thiên có bị tàn tật hay là như thế nào, đều không thay đổi được quan tâm của bọn họ.

- Thượng Đế, chẳng lẽ ngài đã cứu rồi nước Mĩ sao?

Ngoài phòng bệnh bác sĩ Wayman nhìn thấy màn này, cũng nhin không được nữa, ở chỗ lồng ngực vẽ hình Thập Tự Giá (+), hôm nay hắn có thể chứng kiến một kỳ tích vĩ đại.

Trước khi Diệp Thiên tỉnh lại, tần suất nhịp tim đập của hắn đã hạ thấp mỗi phút tám nhịp, đây là một trái tim có thể đình chỉ hoạt động bất cứ lúc nào.

Nhưng ngắn ngủn vài giây, Diệp Thiên chẳng những tỉnh lại, nhìn lại dụng cụ đo, tim đập của Diệp Thiên lại có thể hoàn toàn khôi

phục bình thường, tần suất mỗi phút chừng bảy mươi nhịp, cùng người bình thường cơ hồ không có gì khác nhau.

- Cậu ta chẳng lẽ thật sự là một siêu nhân?

Bác sĩ Wayman chợt nhớ tới đến một sự kiện, trong lòng không khỏi toát ra ý nghĩ này.

Ngày hôm sau ngày Diệp Thiên vào phòng bệnh, còn có một thành viên tổ chức khoa học nghiên cứu thần bí tìm hấn, cái tổ chức này đã tràn ngập sắc thái thần bí ở khu 51 của Mĩ.

Khu 51 nằm ở sa mạc Nevada cách Las Vegas 130 km, trong truyền thuyết nơi đây có đặt các cơ quan nghiên cứu người ngoài hành tinh.

Hơn nữa ngoại giới đoán, nơi này có thể không chỉ là có hài cốt người ngoài hành tinh, có thể còn có mảnh nhỏ các phi thuyền của người ngoài hành tinh, người lạ chưa bao giờ được cho phép đến trụ sở này, cho dù là quân nhân, cũng bị cấm tiết lộ những gì có quan hệ đến nội bộ cuộc sống khu 51 một cách nghiêm khắc.

Khu 51 hấp dẫn lực chú ý thế giới đã hơn 30 năm, nhưng hiện tại lại khác, khu 51 đối với ngoại giới mà nói vẫn là một điều bí ẩn, cho dù có thể từ tầm ảnh phân tích của vệ tinh có được vài số liệu, cũng rất khó có giải thích xác thực.

Xuất phát từ tính chất công tác, bác sĩ Wayman cùng thành viên của cái tổ chức này có nhiều tiếp xúc, hấn thậm chí thiếu chút nữa bởi vì hiểu biết đối với đại não mà bị đưa vào cái tổ chức này.

Bác sĩ Wayman biết, nghiên cứu của khu 51 đích xác vượt qua óc tưởng tượng của người bình thường, trong chuyện này chính là hiện tượng siêu năng lực nhân loại, đương nhiên, bên trong thực sự có thi thể người ngoài hành tinh hay không, bác sĩ Wayman không được biết.

Vị nhân sĩ kia đến từ khu 51 thần bí tìm đến bác sĩ Wayman, đưa ra một yêu cầu.

Đối phương bảo bác sĩ Wayman lấy ra một ít tế bào cơ thể lấy Diệp Thiên cung cấp cho bọn hấn nghiên cứu, dù sao biểu hiện thời khắc Diệp Thiên rơi xuống vượt ra ngoài năng lực bình thường, xa không phải người bình thường có thể làm được.

Bác sĩ Wayman đáp ứng điều thỉnh cầu này, khi rửa sạch miệng vết thương cho Diệp Thiên, đã đem một ít tổ chức tế bào của Diệp Thiên giao cho người kia, chỉ là người nọ nhận lấy chưa thấy trở lại nơi này.

Chuyện chỉ có Wayman biết, cho nên khi chứng kiến kỳ tích trước mắt, hắn thậm chí có ý muốn gọi điện thoại cho người nọ, muốn hỏi một chút Diệp Thiên thật sự có siêu năng lực hay không.

Nhưng coi như bác sĩ Wayman gọi điện thoại, hắn lấy được đáp án cũng là phủ định, bởi vì ở khu 51, sau một loạt phân tích nghiên cứu của nhà khoa học tương quan, tổ chức tế bào Diệp Thiên cũng không có siêu năng lực.

Theo sau, báo cáo về biểu hiện của Diệp Thiên ở boxing ngầm cũng đặt trước mặt các khoa học gia, cuối cùng bọn hắn cho ra kết luận là: Diệp Thiên thông qua huấn luyện, cường độ thân thể hơn hẳn người thường.

Hơn nữa Diệp Thiên trong lúc nguy cấp sót ruột cứu mẹ, bạo phát tiềm lực ẩn chứa trong cơ thể, cho nên mới biểu hiện giống như vùng lên, loại biểu hiện này, là có thể lý giải trong phạm trù năng lực con người.

Nhưng các khoa học gia cũng không biết, bọn hắn nghiên cứu đối với tổ chức tế bào Diệp Thiên, là tình huống khi Diệp Thiên mất hết chân khí trong cơ thể.

Nếu như không phải, bọn hắn sẽ phát hiện, tốc độ phân tách tế bào của Diệp Thiên, nếu so với người thường mạnh hơn mười, thậm chí gấp mấy trăm lần, cái này cũng tỏ rõ rằng, sinh mệnh và sức lực Diệp Thiên cũng vượt rất xa những người bình thường này.

Nhưng sa khi đưa ra kết luận, hồ sơ Diệp Thiên đã bị niêm phong cất vào kho, các khoa học gia khu 51, cũng mất đi một cơ hội nghiên cứu siêu năng lực cực kỳ đáng quý.

- Tiểu Thiên, nó làm sao vậy?

- Tạo sao biểu hiện trên mặt lại thống khổ như vậy, Diệp Thiên, mẹ ở bên ngoài đây.

- Là do tình lại quá sớm, thương thể đó không phải người bình thường có thể chịu được.

Không nói đến bác sĩ Wayman ở nơi này miên man suy nghĩ, người ngoài phòng bệnh, lúc này đều bị vẻ mặt thống khổ của Diệp Thiên thu hút, nhất là Tổng Y Lan, hận không thể đem sự đau đớn đó áp đặt ở trên người mình.

- Con bà nó, lưu lại cho ta một tia chân khí cũng tốt lắm rồi!

Cố nén đau đớn công kích đại não, Diệp Thiên gất gao cắn khăn mặt trong miệng, hắn biết, lần đầu tiên nếu không thể chịu được,

chỉ số sau này chính mình phải dùng thuộc mê hàng ngày.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 10px auto; text-align: center;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #000080;">Chú ý</span><br>  
<span style="font-size: 0.9em; color: #000080;">Chỉ số sau này chính mình phải dùng thuộc mê hàng ngày.</span></div>  
</br>'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 666

Dương Thần Diệu Dụng

Vết thương ở xương sống của Diệp Thiên cũng không phải chỉ là một tổn thương đơn giản của cơ thể, thông qua phim chụp X-quang có thể thấy được toàn bộ xương sống của Diệp Thiên đã biến dạng, hơn nữa rõ ràng là có ba đoạn bị gãy.

Chỗ đó nối liền với trung khu thần kinh, coi như là chút va chạm bình thường, cũng khiến cho người ta đau đớn vô cùng, dùng từ đau thấu xương cốt để hình dung cơn đau hiện tại của Diệp Thiên cũng không quá.

Răng cắn chặt lấy chiếc khăn bông trắng, mồ hôi như hạt đậu lớn không ngừng chảy xuống, ướt hết cả đầu gối, Diệp Thiên hận không thể đập đầu mình một phát cho ngắt hẳn đi, như vậy còn dễ chịu hơn so với hiện tại.

- Tiểu sư đệ, không được thì tiêm một liều đi, một lượng thuốc mê vừa phải sẽ không ảnh hưởng đến cơ thể đệ đâu.

Nhìn thấy bộ dạng đau khổ của Diệp Thiên, Cửu Tâm Gia cũng cảm thấy lo lắng, vào cái năm hấn bị chém đứt một tay, cũng mạnh mẽ không đỡ được, thậm chí là một nỗi đau như không phải của mình.

Diệp Thiên nghe thấy vậy mở mắt, lắc đầu, hiện tại trong người cậu không tồn tại chút chân khí nào cả, nếu như không thể chịu đựng được, chỉ sợ sau này trong một thời gian dài không thể cách li khỏi thuốc mê được mà thôi.

Thứ này dùng một lần thì không đáng lo ngại nhưng nếu dùng trong một thời gian dài thì sẽ có thể phá hủy cơ quan chức năng của cơ thể. Nếu ý lại vào nó thì càng không thể gánh được tổn thất mà nó mang lại.

- Mẹ kiếp, lão tử cũng không phải là đan điền bị đục, những chân khí này đều chạy đi đâu hết rồi không biết?

Vừa cắn răng chịu đựng Diệp Thiên vừa đánh giá tình trạng cơ thể mình, nếu như chân khí còn thì vết thương này không thấm vào đâu đối với Diệp Thiên.

- Chẳng lẽ khi bị va vào tảng đá kia thì đan điền đều bị nổ rồi sao?

Trong đầu Diệp Thiên bỗng nảy ra suy nghĩ, cậu nhớ rõ là chân khí trong cơ thể mình lúc đó còn lại không nhiều, vì cứu mẹ mà cậu đã vận toàn bộ tiềm lực của cơ thể.

Kì thật dự đoán của Diệp Thiên không khác lắm so với sự thật, lần cuối cùng bị đánh vào sàn gác kia là nguyên nhân chính dẫn đến việc chân khí trong cơ thể cậu bị mất.

Phải biết rằng, khối sàn gác kia nặng mấy đến 500kg, cộng thêm rơi từ trên độ cao hơn trăm mét xuống nữa, đừng nói là một cơ thể mà đến một chiếc xe cứu hỏa cũng bị đè bẹp.

Tuy rằng Diệp Thiên tìm được nhược điểm của sàn gác đó, nhưng lực mà nó đập vào người cũng khiến cho Diệp Thiên khó mà chống đỡ được.

Tại phần lưng bị sàn gác đập vào, khi sinh mệnh nằm trong đường tơ kẽ tóc, cơ thể Diệp Thiên tự động tạo ra phản ứng, toàn bộ chân khí còn lại trong cơ thể đều tập trung trên lưng, mạnh mẽ chống lại đòn nghiêm trọng.

Nhưng sức người khó mà đỡ được với sức trời, sức mạnh khổng lồ kia không những đánh tan được chân khí hộ thể của Diệp Thiên mà còn đã thương cả lục phủ ngũ tạng, trong đó bao gồm cả đan điền của cậu.

Nếu không phải Diệp Thiên bị vô thức kéo vào Nê Hoàn cung, chỉ sợ mọi việc giống như suy nghĩ của Cầu Tâm Gia, hồn phách của cậu đều bị đánh hết ra khỏi cơ thể.

- Cũng không biết sau này còn có thể tư luyện tiếp được nữa không?

Cho dù tâm tính của Diệp Thiên có tiếp tục rộng lượng nữa thì nhất thời cũng không thể sự thật là đan điền bị phế, thần thức của cậu tìm kiếm trong cơ thể.

- Ôi? Tại sao lại có thể như thế?

Khi thần thức Diệp Thiên đang tìm kiếm, cậu đột nhiên phát hiện ra mỗi bộ phận trên cơ thể đều rõ nét không gì so sánh được hiện lên trong đầu.

Trái tim đập thình thịch kia hợp vào với lá phổi, còn xương sống thì cắt thành vài đoạn, giống như là tận mắt nhìn thấy vậy, Diệp Thiên thậm chí có thể nhìn thấy tận mắt gân và kinh mạch của cơ thể.

Phải biết rằng, sau khi Diệp Thiên tiến vào cảnh giới luyện Khí Hóa Thần, cũng là lúc cậu có thể dùng thần thức để quan sát tình trạng cơ thể mình.

Chỉ có điều so với hiện tại, lúc này quả thực giống như là xem hoa trong sương mù vậy, căn bản sẽ không quan sát rõ ràng như bây giờ, hai người hoàn toàn không so sánh nổi.

Phát hiện bất thình lình này khiến cho sự chú ý của Diệp Thiên đều tập trung vào thần thức, đau đớn từ xương sống truyền đến tựa hồ cũng giảm đi vài phần.

- Thần thức cư nhiên lại mạnh lên như vậy, không biết có tác dụng gì với vết thương của mình không đây?

Diệp Thiên động lòng, đặt hết thần thức vào chỗ xương sống bị thương.

- Quả nhiên có thể!

Sau khi Diệp Thiên thần niệm bao trùm toàn bộ chỗ xương sống bị gãy, cảm giác ảm áp dễ chịu dâng lên, đau đớn từ lưng truyền đến đã giảm đi nhiều.

Điều này làm cho Diệp Thiên mừng rỡ ra mặt, những hành động trước đây của Diệp Thiên phần lớn là dựa vào chân nguyên khổ tu ra, đối với thuật pháp giao đầu giết địch vô hướng mà bất lợi, điều này cũng khiến cho Diệp Thiên ý lại vào chân khí.

Nhưng hiện tại thần thức càng dùng tốt hơn, có thể kiểm tra những chỗ rất nhỏ trên cơ thể thậm chí còn tốt hơn chân khí đến trăm lần, tâm niệm tùy theo lưu chuyển khiến cho cánh tay không chế tự nhiên, khiến cho Diệp Thiên thấy được một mảnh trời mới.

- Chẳng lẽ thành quả tu luyện của những ngày qua, mình đã bước vào được ranh giới luyện thần phân hư?

Phân ra một phần thần thức để chữa vết thương, Diệp Thiên nhắm hai mắt, đem tâm tập trung vận động theo hướng huyệt đạo, đợi đến lúc đến được ấn đường ở hai mắt thì mở ra.

Diệp Thiên trước đây mặc dù có thể phóng chân khí ra ngoài, nhưng dù sao đây cũng là cương khí mà hần tu luyện được.

Chính là giờ phút này cùng với việc Diệp Thiên mở mắt ra cả người bỗng cảm thấy nhẹ tênh, trước mắt tựa hồ như có một cánh cửa lớn mở ra, thần thức của cậu thậm chí còn thoát ra khỏi cơ thể đi đến một giường bệnh phía trước trong không gian.

- Dương thần ly thể? Đây là cảnh giới luyện thần phân hư sao?

Nhìn thấy mình nằm trên giường bệnh và đứng bên cạnh là Cửu Tâm Gia với nét mặt đầy lo lắng, trong lòng Diệp Thiên cảm thấy vô cùng vui sướng, cậu không ngờ rằng trải qua lần khó khăn này lại khiến cho bản thân cuối cùng lại khám phá ra Đạo Môn hạm kia.

Ý định ban đầu của Dương Thần là đan đạo tu hành lần thứ hai, vốn chỉ là thân ngoại hóa thân, Dương thần thoát thân mà ra, gọi là “xuất thần”, cánh cửa của xuất thần tự mở, trước sau thẳng một đường, thần linh có thể từ Thiên Môn đi ra.

Ghi chép của điển tịch đạo gia hoàn toàn giống với tình huống lúc này của Diệp Thiên, lúc này đây Diệp Thiên có thể đoán định bản thân mình đã bước vào được cảnh giới luyện thần phân hư.

Diệp Thiên tâm niệm vừa động thì thần thức của cậu vô thanh vô tức xuyên phá vách tường phòng bệnh, đi tới phòng của Tống Vĩ Lan, thấy được bộ mặt khóc lóc của mẹ và vợ, còn có vẻ mặt bi thương của cha và đệ tử.

- Chẳng nhẽ thế gian thực sự có tiên?

Diệp Thiên lúc này còn đang đắm chìm trong vui sướng khi có thể thoát khỏi cơ thể, trong đầu không khỏi dâng lên ý niệm ấy, với trạng thái hiện tại của cậu, gọi là tiên e rằng cũng không quá.

- Truyền thuyết Dương Thần tu luyện đến cực hạn, cùng với thân ngoại hóa thân độc nhất vô nhị, nhưng không biết có thể hình thành trong thực tế hay không?

Thần thức Diệp Thiên bỗng nhiên hạ xuống, khi tâm niệm động thì một đôi tay nhỏ vươn tay ra hướng đến khuôn mặt Thanh Nhã, nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt.

- O, sao lại thế nhỉ? Có người sờ vào mặt mình sao?

Trong lòng Vu Thanh Nhã đang đau đớn, chợt cảm thấy lạnh mặt, tựa hồ như có vật gì đó chạm vào, quay đầu chung quanh lại nhận ra ngoài Tống Vĩ Lan bên mình ra thì không có ai nhích lại mình cả.

- A!

Trong khi Diệp Thiên đang mừng thầm trong lòng bỗng nhiên thần thức suy yếu, cảm giác đau đớn lại xuất hiện trong đầu.

- Thần thức trở về vị trí cũ.

Không kịp nghĩ nhiều, Diệp Thiên cố chịu đựng đau đớn xuyên vào trong não, thần thức xuyên qua vách tường, trở lại trong cơ thể.

- Khinh thường, sơ suất quá!

Sau khi trở lại vào cơ thể Diệp Thiên, Diệp Thiên vẫn không thể hết hoảng sợ, cho dù là không khí trong phòng vừa rồi cơ bản là yên lặng, nhưng Diệp Thiên vẫn có cảm giác hồn phi phách tán, giống như Dương Thần cũng có thể tiêu tán mất bất cứ lúc nào vậy.

Diệp Thiên niệm Đạo gia điển tịch, tự suy ngẫm, liền hiểu rõ được mấu chốt của sự việc.

Phải biết rằng, lúc Dương Thần mới ra, như trẻ sơ sinh vậy, rất mỏng manh, không thể biến đi, phải nhẫn nại như đứa trẻ tập đi, từng bước từng bước một, tập luyện thậm chí là xuất nhập tự do, sau đó lại phân một thành hai, một làm bốn, thậm chí phân tới hàng trăm vạn triệu.

Nghe nói Dương Thần khi mới xuất ra thì có màu trắng, tướng mạo giống với chính mình, Diệp Thiên chẳng qua là một loạt thần thức xuất khiếu, và khác biệt rất lớn với trạng thái của Dương Thần.

“Thúy Hư Ngâm” của Trần Nam Tăng Kinh đã nói:

- Có một đứa trẻ ở Đan Điền có tướng mạo giống tôi, sau khi Dương Thần thoát ra nghe nói thường có ảo giác ma cảnh, nhất định phải thật cẩn thận, lập tức phải duy trì trí nhớ.

Diệp Thiên vừa rồi mới cảm thấy kích động, lại nhìn thấy mẹ và vợ đang khóc đã có chút ràng buộc.

Nếu không phải Diệp Thiên kịp thời phản ứng đưa Dương Thần quay trở lại, vị cao thủ vừa gia nhập luyện thần phân hư này nhẹ thì bị lôi vào cung Nê Hoàn tu dưỡng, nặng thì biến thành ngớ ngẩn cũng không chừng.

- Sau này vẫn phải thường xuyên tu dưỡng thì Dương Thần diệu dụng vô cùng.

Tuy rằng trong đầu vẫn cảm thấy đau nhưng trong lòng Diệp Thiên lại vô cùng hưng phấn, từ xưa đến nay có không ít đạo sĩ đều bị kẹt trong cảnh giới luyện khí hóa thần, bản thân có thể tiến thêm một bước coi như là cơ duyên xảo hợp.

- Không biết mấy người Trần Đoàn lão tổ và Trương Tam Phong năm đó đã tu luyện đến cảnh giới nào? Cái gọi là “bạch nhật phi thăng” phải chăng chính là Dương Thần xuất khiếu này?

Nghĩ đến điển tịch trong truyền thuyết, trong lòng Diệp Thiên không khỏi dậy sóng, cậu vốn cho là luyện khí hóa thần đã đến đỉnh cao của tu luyện rồi, nào ngờ lần gặp gỡ này lại mở ra cho cậu một cánh cửa mới.

- Tiểu sư đệ, đệ không sao chứ?

Trong khi Diệp Thiên đang trầm ngâm suy nghĩ đến một số ghi chép tương quan trong luyện thần phân hư thì tiếng kêu la của Cửu Tâm Gia vang lên bên tai.

- Không sao cả.

Diệp Thiên nhổ ra khăn lông, một luồng thần niệm truyền đến cánh tay phải, dùng lớp thạch cao cứng ngắc băng bó trên tay mình bỏ miếng che mặt mình xuống.

- Không được!

Khi Cửu Tâm Gia định khuyên nhủ thì bỗng ngăn cả người:

- Tiểu huynh đệ, cánh tay này sao lại cử động được?

Diệp Thiên lúc đấy là dùng hai tay nắm về phía tảng đá, hai mu bàn tay máu thịt lẫn lộn thì không nói, nhưng ngay đến hai cánh tay đều gãy, tục ngữ có câu tổn thương gân cốt phải mất trăm ngày, Diệp Thiên lại không có chân khí hộ thể, đáng nhẽ là không thể cử động được mới đúng.

- Ủ, sư huynh, công phu của đệ đã bị mất hết rồi, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?

Cẩn thận quan sát hai mắt của Diệp Thiên, Cửu Tâm Gia có chút mơ hồ, với tu vị của ông, cho dù là Diệp Thiên có lại tiếp tục thu lại khí cơ thì cũng có thể cảm nhận được một hai phần.

Lúc này Cầu Tâm Gia quan sát Diệp Thiên chi là một người bình thường nhưng trong mắt Diệp Thiên lại có quang hào quang mà rõ ràng là không phải bản thân một người trọng thương lại có được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 667

Trở Về Hồng Kông

Sư huynh, đệ cũng không biết là chuyện gì.

Diệp Thiên lắc đầu, bây giờ cậu cũng không hiểu rõ được tình trạng cơ thể hiện tại của mình là như thế nào.

Là một người luyện khí tu đạo, chân khí trong cơ thể hoàn toàn không có, lẽ ra đây là dấu hiệu công phu bị phế, nhưng thần thức của cậu lại mạnh hơn trước gấp nhiều lần.

Nhưng hiện tại thì thần thức đối với Diệp Thiên chỉ là giai đoạn ban đầu, cậu cũng không biết thần thức có thể sử dụng thay cho chân khí được hay không nữa.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng không dám khẳng định được rằng mình đã tiến được vào cảnh giới luyện thần phân hư, bởi vì theo như ghi chép của điển tịch thì Dương Thần xuất hiện như trẻ con vậy, thần thức của Diệp Thiên chỉ là có thể rời khỏi cơ thể, cự li này có trình độ còn kém xa.

- Đại sư huynh, đây là ở đâu?

Diệp Thiên quay đầu nhìn bốn phía, vừa rồi thần thức thoát khỏi cơ thể thiếu chút nữa làm cho hồn phi phách tán, Diệp Thiên cũng không dám tùy tiện sử dụng thần thức.

- Đây là một bệnh viện của Mĩ, mẹ đệ đưa đệ đến đây.

Cầu Tâm Gia giải thích một câu, nhìn thấy tinh thần Diệp Thiên có chút mệt mỏi, vội vàng nói:

- Tiểu sư đệ, tinh dạ là tốt rồi, đệ nghỉ ngơi một lát đi đã, đợi đến chiều ta lại đến thăm.

- Đợi một chút, đại sư huynh.

Thấy Cầu Tâm Gia muốn đi ra ngoài, Diệp Thiên vội gọi dừng lại:

- Đại sư huynh, nếu như có thể, đệ muốn hay là quay trở lại Hồng Kong để tĩnh dưỡng đi, huynh xem cơ thể này...

Tuy rằng thần thức mạnh lên không rõ ràng, nhưng đối với một cơ thể đến chân khí cũng không có thì Diệp Thiên vẫn thấy canh cánh trong lòng.

Hơn mười năm trở lại đây, sử dụng chân khí đối với Diệp Thiên đã đạt đến trình độ tinh tế, tình cảnh trước mắt này khiến cho cậu cảm thấy có chút không quen, Diệp Thiên muốn dựa vào linh khí tụ trong Linh Trận ở Hồng Kong xem có thể hồi phục trở lại được không?

- Tiểu sư đệ, đệ cũng nhìn ra rồi?

Cầu Tâm Gia nghĩ một lúc, nói:

- Xương sống của em ảnh hưởng quá nghiêm trọng, không thể chịu được một cú xóc này, ta xem hay là cứ ở lại đây tu dưỡng một thời gian, đến lúc đó mỗi ngày ta sẽ truyền một chút chân khí vào cơ thể đệ, đợi đến lúc vết thương đỡ đã rồi nói tiếp.

Cầu Tâm Gia và Diệp Thiên cùng xuất một môn, tính chất chân khí cũng giống nhau, lúc hôn mê Diệp Thiên không thể dẫn dắt chân khí, cậu không dám tùy tiện lấy chân khí để chữa vết thương, nhưng lúc này khi Diệp Thiên tỉnh lại lại cảm thấy lo lắng.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Không cần, đại sư huynh, đệ tự có cách để ổn định lại vết thương, huynh đệ của đệ đi sắp xếp đi, muộn nhất là sáng mai đệ muốn rời khỏi nơi này.

Nằm ở trên giường cả người không động đậy được, đối với Diệp Thiên mà nói quả thực đây là một loại dày vò, với độ mạnh của thần thức hiện tại của Diệp Thiên không thể phóng ra ngoài được lâu nhưng chỉ cần để ổn định lại vết thương thì cũng thoải mái.

Hơn nữa trong lòng Diệp Thiên cũng có cảm giác cậu dùng thần thức để trị liệu vài đốt xương sống bị thương, nói không chừng có hiệu quả hơn nhiều so với chân khí, đây cũng là nguyên nhân khiến cậu nhất quyết muốn rời khỏi đây.

Phải biết rằng, trước khi xảy ra sự kiện ngày 11/9, năng lực của Diệp Thiên đã thể hiện vượt quá người bình thường, vạn nhất vết thương kia của cậu không thể tự lành thì cũng trở thành chuột bạch.

- Diệp Thiên, trình độ chữa trị của bệnh viện này rất cao, ta thấy đệ cứ ở đây một thời gian nữa đi.

Cửu Tâm Gia không dám tin hết lời nói của Diệp Thiên, chân khí trong cơ thể cậu hoàn toàn không có, còn có biện pháp nào có thể trị vết thương được nữa chứ? Ngộ nhỡ trên đường đi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì nói không chừng cả đời này phải nằm trên giường thật.

- Đại sư huynh trận pháp ở Hồng Kong thực sự có tác dụng đối với đệ, nhất định phải trở về kịp thời, đệ đã quyết định rồi, huynh hãy giúp đệ sắp xếp đi.

Tiếng nói của Diệp Thiên mặc dù vẫn còn rất yếu nhưng thái độ thì rất kiên định, hơn nữa không biết có phải là do cảm giác của mình không đúng hay không, Cửu Tâm Gia còn cảm thấy trên người cậu có một loại khí thể không để cho người ta làm trái ý.

Chẳng qua là khi Cửu Tâm Gia muốn giữ cái loại cảm giác này thì khí thể trên người Diệp Thiên lại đột nhiên biến mất hết, Cửu Tâm Gia cũng không xác định được đây có phải là ảo giác của mình hay không?

- Được rồi, việc này ta sẽ thương lượng với mẹ đệ, tiểu sư đệ, nghỉ ngơi trước đi.

Dù nói thế nào thì Diệp Thiên cũng là môn chủ của Ma Y Nhất Mạch, phạm là chuyện mà cậu quyết định thì Cửu Tâm Gia cũng chỉ có thể làm theo.

- Cửu lão, Diệp Thiên không sao chứ?

Cửu Tâm Gia vừa mới rời khỏi phòng bệnh đã bị đám người Tống Vi Lan vây quanh, vừa rồi vẻ đau đớn hiện lên trên mặt Diệp Thiên khiến cho mọi người vô cùng đau khổ.

Nhất là Tống Vi Lan, hận không thể chuyển hết những đau thương mà con trai mình phải chịu đựng lên cơ thể mình, như vậy thì cũng có thể khiến cho nội tâm của bà bớt dày vò.

- Giữ được mạng rồi, sau này thế nào tôi cũng không dám chắc.

Cầu Tâm Gia cười khỏ một tiếng, nhìn về phía Tổng Vệ Lan nói:

- Diệp phu nhân những lời của tiểu Diệp bà cũng nghe cả rồi, cậu ta muốn về Hồng Kong, bà thấy thế nào?

- Không... tuyệt đối không được, lão tiên sinh chỉ cần Diệp Thiên thay đổi vị trí thì xương sống của Diệp Thiên sẽ bị trật hoàn toàn, như vậy sẽ không còn một tia hi vọng nào nữa cả.

Để có thể hiểu rõ được trạng thái của Diệp Thiên sau khi tỉnh dậy, lời đối thoại vừa nãy của Diệp Thiên và Cầu Tâm Gia đều được phiên dịch lại cho bác sĩ Wayman, sau khi nghe lời nói của Cầu Tâm Gia thì ông ta vội vàng đưa ra ý kiến phản đối.

Theo góc độ y học mà nói vết thương của Diệp Thiên đến 95% là sẽ bị tê liệt, cho dù ở bệnh viện này có những bác sĩ giỏi nhất thế giới, thì hi vọng có thể đứng lên của Diệp Thiên cũng không đến 30%.

Vì vậy theo như bác sĩ Wayman thấy, nếu như Diệp Thiên rời khỏi bệnh viện, thì khả năng hồi phục vết thương ở xương sống của Diệp Thiên là con số 0, bởi vì đi đường sóc sẽ khiến vết thương càng nặng thêm.

- Cầu Tâm Gia, ông thấy thế nào?

Từ sau khi Cầu Tâm Gia đến, đầu tiên là làm ổn định lại vết thương của Diệp Thiên, khiến cho vết thương có chuyển biến tốt đẹp hơn, ngay sau đó Diệp Thiên lại tỉnh lại, những điều này khiến cho Tổng Vệ Lan cảm thấy rất tin tưởng.

Tuy rằng bác sĩ Wayman đã làm rất nhiều việc ở bệnh viện này nhưng so với Cầu Tâm Gia mà nói, thì những việc họ làm cũng không giúp gì nhiều cho bệnh tình của Diệp Thiên cả.

Cầu Tâm Gia trầm ngâm một hồi lâu, mới mở miệng nói:

- Tôi đồng ý cho nó rời đi, tiểu sư đệ đưa đưa ra quyết định này chắc chắn phải có sự suy xét.

Tuy rằng không biết được việc thần thức dị biến của Diệp Thiên, nhưng từ việc đau tận xương cốt của Diệp Thiên có chuyển biến tốt đẹp, Cầu Tâm Gia cũng đoán được vài phần, tiểu sư đệ nhất định là có cách để bảo vệ tính mạng của mình.

- Tốt lắm, ngày mai chúng ta sẽ đi.

Tổng Vệ Lan quay mặt nhìn bác sĩ Wayman nói:

- Bác sĩ Wayman, tôi cảm ơn tất cả sự giúp đỡ của ông trong thời gian qua, tôi mong ngày mai bệnh viện sẽ cho một chiếc xe cứu thương tốt nhất đến để đưa con trai tôi ra sân bay.

Việc Diệp Thiên đã kiên trì, đến cuối cùng đã có kết quả tốt, Tổng Vĩ Lan không dám một lần nữa bỏ qua yêu cầu của con trai, ngay cả khi bây giờ Diệp Thiên muốn đi đánh bóng thì bà cũng vì cậu mà sắp xếp cho một sân bóng rổ.

- Được rồi, bà Tổng, tôi đồng ý với yêu cầu của bà.

Wayman nhún vai nói tiếp:

- Nhưng tôi hi vọng bà có thể thông qua mạng thông báo bệnh tình của Diệp Thiên cho chúng tôi, nếu cần chúng tôi sẽ cử bác sĩ sang Hồng Kong.

Bệnh viện mà Wayman đang làm được xây dựng trước thế kỉ XX, đối tượng phục vụ của họ đều là những nhà giàu và chính khách cao cấp của thế giới, hơn nữa còn hợp tác với tất cả các viện nghiên cứu trị liệu trên thế giới.

Lời nói của ông ta không hề khoa trương, trừ những người mà não đã chết ra những phương pháp trị liệu hiện có của họ có thể kéo dài sinh mạng của con người đến cả nửa năm, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu để họ có danh tiếng như ngày hôm nay.

Nhưng đối với bệnh tình của Diệp Thiên, bệnh viện của bác sĩ Wayman cũng cảm thấy bó tay, vì thế ông muốn theo dõi tiến triển bệnh tình của Diệp Thiên, nhìn xem cậu có thể hồi phục như thế nào.

- Bác sĩ Wayman, việc này phải có Diệp Thiên đồng ý mới được, tôi không thể đảm bảo với ông.

Tổng Vĩ Lan lắc đầu, người có địa vị giống như bà, lời đã nói ra thì nhất định phải thực hiện cho nên Tổng Vĩ Lan sẽ không dễ dàng gì mà đồng ý yêu cầu kia.

Wayman gật đầu nói:

- Vậy thật là đáng tiếc, nếu như Diệp tiên sinh đồng ý, bà nhất định phải liên lạc với tôi nhé.

Sự kiện ngày 11/9 qua đi được một thời gian rồi, không khí của phần lớn các thành phố lớn ở Mĩ đều rất khẩn trương, nhưng các sân bay đều đã được lưu thông, Tổng Vĩ Lan rất nhanh đã làm xong thủ tục cho chuyến bay ngày mai.

Tục ngữ có câu có tiền dễ hành sự, để khiến cho khi bay ổn định hơn, Tổng Vi Lan thậm chí còn thuê một chiếc máy bay chở khách lớn nhất thế giới, hơn nữa tiến hành cải trang trong vòng một đêm.

Trưa hôm sau, Diệp Thiên cùng đoàn người làm thủ tục lên máy bay.

- Tiểu Thiên, con khát nước không? Nếu khát thì nói cho mẹ.

Chỉ trong chiều hôm qua Tổng Vi Lan mới có thời gian gặp mặt Diệp Thiên, tinh thần của Diệp Thiên lúc đó rất mệt mỏi, họ cũng không nói chuyện gì nhiều.

Trước mắt nhìn thấy tinh thần của con trai không tệ lắm, Tổng Vi Lan bận rộn bưng trà rót nước, nếu như để cho nhân viên trong công ty nhìn thấy, nhất định không tin được đây là một chủ tịch luôn ăn nói có ý tứ.

- Mẹ, con không sao đâu, mẹ ngồi xuống đi, nói cho con xem thời gian này có xảy ra chuyện gì không?

Diệp Thiên có thể cảm nhận được sự áy náy của mẹ, lập tức cười nói:

- Cô bé tên là Ailie kia thế nào rồi? mẹ của cô bé còn sống hay không?

- Ailie thì không sao nhưng mẹ cô bé thì mất trong vụ tai nạn đó rồi.

Tổng Vi Lan thở dài nói:

- Lần này nước Mĩ bị tổn thất nghiêm trọng, tổng số người chết và tử vong trong chuyện này cộng lại vượt quá ba nghìn người.

Sự kiện lần này là sự kiện Trân Châu cảng diễn ra trong chiến tranh thế giới lần thứ 2. Lần thứ hai trong lịch sử tạo ra một cuộc công kích gây thương vong lớn cho Mĩ, cũng là sự kiện khủng bố nghiêm trọng nhất của nhân loại tính đến cuối năm 2001.

Mấy giờ sau cuộc công kích, toàn bộ các nước trên thế giới đều đưa ra lời khiển trách đối với sự kiện lần này, đồng thời giá cổ phiếu đồng loạt giảm, thị trường tài chính cũng bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Ba ngày trước Tổng Vi Lan cũng từng bị ngành bộ liên quan tiến hành điều tra, nguyên nhân là trước khi sự kiện này xảy ra, nhân viên trong công ty đều lần lượt đi ra, điều này khiến cho một số ban ngành hoài nghi.

Nhưng Tổng Vĩ Lan đã sớm sắp xếp ổn thỏa, giải thích của bà không hề có kẽ hở nào, nếu không hiện tại bà không thể có cơ hội để rời khỏi nước Mỹ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 668

Thế Nghiệm Sinh Tử

Chuyện này phát sinh, toàn bộ nhân viên các công ty làm công trong Trung tâm thương mại, chỉ có người của công ty Tổng Vụ Lan thương vong ít nhất, đương nhiên, mấy người này không có mình và Diệp Thiên.

Bởi vì công ty hàng năm đều cũng mua bảo hiểm, trải qua sự kiện 11/9, tính đi tính lại, Tổng Vụ Lan chẳng những không tổn thất tiền tài, thậm chí còn có thể kiếm được không ít, hiện tại công ty của bà đã hoạt động ở nơi khác.

Vì nghe theo lời của con, phía trước Tổng Vụ Lan cũng không gây sóng gió ở thị trường tài chính, nếu không lần này ít nhất bà có thể kiếm hơn mười triệu, trong tai họa lại kiếm một số lớn.

Đương nhiên, nếu bởi như vậy, chỉ sợ Diệp Thiên còn càng thêm không hay ho, hẳn hiện tại gặp vận rủi cũng là bởi vì tiết lộ Thiên Cơ gây ra, nếu không với năng lực xu cát tị hung của Diệp Thiên, há lại phải chịu thương tổn trí mạng như vậy?

- Thế giới cần được Thái Bình.

Diệp Thiên thờ dài, theo hẳn đang ở Hồng Kông, trong trận pháp phong thủy thì cũng cảm giác được nguyên khí thiên địa biến hóa, trong tương lai vài năm tới, một vài khu sẽ phát sinh thay đổi rất lớn.

- Mẹ, ở kinh thành đi, không có việc gì đừng xuất ngoại nữa.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên nhìn về phía Vu Thanh Nhã, nói:

- Thanh Nhã, hay là em đừng đi làm, đến Hồng Kông giúp anh đi!

Muốn nói Diệp Thiên còn có thể cảm thấy áy náy với ai, vậy cũng chỉ có Vu Thanh Nhã.

Từ khi kết hôn đến hiện tại, Diệp Thiên cũng chưa ở nhà được mấy ngày, ngược lại còn liên tục Vu Thanh Nhã vì hấn mà lo lắng hãi hùng, điều này làm cho Diệp Thiên cảm giác mình không có chức trách làm chồng.

- Được, rời khỏi Hồng Kông, em sẽ đánh đơn từ chức!

Vu Thanh Nhã gật gật đầu, thái độ kiên quyết, khiến Diệp Thiên lặng đi một chút.

- Ôi, nghe anh nói này, không phải là em muốn nửa đời sau đến chăm sóc người tàn tật chứ?

Diệp Thiên bỗng nhiên có chút ý thức được, hôm qua hấn cũng nhìn báo cáo của bệnh viện đối với thương thể xương sống của hấn, nói là xác suất bị liệt khá lớn.

- Như vậy cũng rất tốt, anh bình thường cũng không có thời gian nói chuyện, sau này chúng ta mỗi ngày đều có thể ở cùng một chỗ.

Trên mặt Vu Thanh Nhã tuy rằng cười. Nhưng trong mắt lại là có chút sương mù xuất hiện, để tránh cho kích động Diệp Thiên, thật ra là cô đang cố gắng cười.

- Dừng, đơn từ chức em cứ giữ đi. Anh cũng không cần em chăm sóc cả đời.

Diệp Thiên lắc đầu, hấn biết vợ rất thích công việc này, hơn nữa Diệp Thiên cũng sẽ không thật sự cả đời nằm ở trên giường.

Tuy rằng chỉ là qua một đêm, nhưng Diệp Thiên có thể cảm giác được, thần thức cường đại kia, đối với trị liệu thương thể vẫn là có trợ giúp.

Được thần thức bao vây, đau đớn xương sống truyền ra cơ hồ ảnh hưởng không đến Diệp Thiên. Hơn nữa mấy khối xương cốt vỡ cũng có dấu hiệu bị luyện hóa, Diệp Thiên tin tưởng, đợi một thời gian nữa, thương thể của hấn nhất định có thể phục hồi.

- Tin tưởng chồng em đi, chồng em chính là siêu nhân không gì làm không được!

Nhìn thấy Vu Thanh Nhã còn chờ đợi nói chuyện, Diệp Thiên cười cười, dùng tay phải vừa mới có thể động đậy, cầm tay vợ đặt ở bên giường.

- Quý sứ nhà anh!

Nhìn thấy Diệp Thiên hồi phục thần thái trước kia, Vu Thanh Nhã không khỏi nín khóc mỉm cười, bóng ma trong lòng giảm bớt không ít, tựa hồ Diệp Thiên chỉ có như vậy. Mới có thể khiến nàng cảm giác kiên định.

- Tiểu sư đệ, năng lượng của cậu là chuyện gì xảy ra, không giống như là chân khí?

Nhìn thấy Diệp Thiên tinh thần không tệ, Cầu Tâm Gia cũng đã đi tới, lúc trên phi cơ thập phần vững vàng, thậm chí không cảm giác xóc nảy.

Trước khi lên phi cơ, Cầu Tâm Gia định dùng chân khí bảo vệ xương sống phía sau lưng Diệp Thiên, nhưng lại bị một năng lượng nói không rõ bản chất.

Nếu không phải Cầu Tâm Gia thu tay lại sớm, sợ là đã phải chịu một ít thương tổn, vừa rồi Diệp Thiên bị mọi người vây quanh. Cầu Tâm Gia luôn luôn không tìm được cơ hội hỏi, hiện tại rốt cục không nín được, hỏi lên.

- Mẹ, Thanh Nhã, mọi người cũng đều mệt mỏi, đi ra sau nghỉ ngơi chút đi, con cùng sư huynh trò chuyện chút!

Nghe được lời nói của Cầu Tâm Gia. Diệp Thiên trầm ngâm một chút, nhìn về phía người chung quanh, nói:

- Tả sư huynh cùng Nam Sư huynh lưu lại đi, đứng rồi, Khiếu Thiên, người cũng ở lại chỗ này!

Diệp Thiên tu luyện ra thần thức, vốn là không nên nói ra, nhưng là Nam Hoài Cẩn không quản xa ngàn dặm mà đến cứu trợ hắn, chỉ dựa vào điểm này, Diệp Thiên không thể giấu diếm đối với hắn.

- Được, Tiểu Thiên, con đừng để quá mệt!

Tổng Vỹ Lan biết con trai có chuyện gì cùng với người khác đàm luận, lập tức lôi kéo con dâu, cùng chồng đi tới sau khoang má bay.

- Tiểu sư đệ, ta phát hiện trên người đệ có một năng lượng, tuy rằng số lượng không nhiều lắm, nhưng chất lượng cũng cực cao, ta tu luyện chân khí đã lâu, đột nhiên tiếp xúc, lại có thể thấy thất bại!

Nhìn thấy ở đây đã không còn người ngoài, Cầu Tâm Gia nói lên nghi vấn trong lòng, hắn và Diệp Thiên trước kia cũng tỷ thí qua, biết rõ khí cơ hắn, nhưng năng lượng mới trong cơ thể Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia chưa bao giờ thấy qua.

- Nguyễn Dương huynh, huynh nói gì?

Chính là chuyện đã xảy ra trước khi lên phi cơ, Cậu Tâm Gia còn chưa kịp nói với người bên ngoài, lúc này đây nghe được lời nói Cậu Tâm Gia, đám người Nam Hoài Cẩn và Tả Gia Tuấn đều ngạc nhiên nhìn hẳn.

- Hoài Cẩn lão đệ, ta nói không rõ ràng, đệ thử xem đi!

Cậu Tâm Gia cười khỏ lắc lắc đầu, nói với Nam Hoài Cẩn:

- Đệ thử rót vào một chút chân khí trong cơ thể tiểu sư đệ, chú ý một chút, cần chuẩn bị tinh thần thu hồi lại!

- Vâng!

Nhìn thấy Cậu Tâm Gia không giống như là đang nói đùa, lúc này Nam Hoài Cẩn hít một hơi thật sâu, đem tay phải gõ ở trên vai Diệp Thiên.

Kỳ thật tu luyện tới cảnh giới luyện tinh hóa khí, dĩ nhiên miễn cưỡng có thể phóng chân khí ra ngoài.

Tới luyện khí Hóa Thần, là có thể khống chế chân khí rất nhỏ tiến vào đến cơ thể con người, đây cũng là một trong những nguyên nhân khí công có thể chữa thương, người tu vi càng sâu, đích xác có thể sử dụng chân khí giúp người khác điều dưỡng thân thể.

Nhưng thực sự người có công phu này, phần lớn đều là những người như Cậu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn ... đã là lão già, căn bản là không xuất hiện ở những người bình thường.

Xã hội bây giờ có những vị sư phụ lớn tuổi, chủ yếu đều là bịp bợm giang hồ chưa hiểu rõ công phu Luyện Khí đã lộ vẻ treo đầu dê bán thịt chó, thật sự là không đủ để tin.

Nam Hoài Cẩn và Diệp Thiên tu luyện không phải cùng một loại công pháp, cho nên thập phần cẩn thận, chỉ thấy đầu vai Diệp Thiên run lên, một dòng chân khí theo kinh mạch trên vai Diệp Thiên đi xuống.

Chân khí trong cơ thể Diệp Thiên sớm đã trống không, một chút cũng không còn lại, cho nên chân khí Nam Hoài Cẩn một đường đi thông suốt, rất nhanh đi tới xương sống Diệp Thiên.

- Há? Cái này... Điều này sao có thể?

Coi như Nam Hoài Cẩn không chế được chân khí này, muốn tiếp tục đi xuống, bỗng nhiên trong lúc đó chạm đến một năng lượng, mà chân khí của hắn giống như là tuyết mùa xuân, nháy mắt đã bị tiêu tan sạch.

Do có tâm lý không chế chân khí, Nam Hoài Cẩn cũng chỉ nhận lấy một chút tổn thương, thân thể liền tiếp lui về phía sau hai bước, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Giống như Cầu Tâm Gia, công lực của Nam Hoài Cẩn cũng là khổ tu mấy chục năm mới có được, hắn tự nghĩ công lực rất tinh thuần, thế gian này cũng không mấy người có thể so sánh với mình.

Nhưng ở trước mặt năng lượng mới trong cơ thể Diệp Thiên, chân khí chính mình khổ tu mấy chục năm, giống như là gà đất chó kiếng, không chịu nổi một kích, đây đối với Nam Hoài Cẩn mà nói, thật sự là cảm thấy rất khó tiếp nhận.

Trong đầu Nam Hoài Cẩn bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, chần chờ mở miệng hỏi:

- Diệp sư đệ, đệ... không phải đệ nắm giữ thần thức diệu dụng chứ?

Năm đó Nam Hoài Cẩn có chứng kiến, nên mới tu đạo, nhiều năm luôn luôn nghiên cứu Phật Đạo Kinh, những chuyện hắn biết rõ, thậm chí so với đám người Cầu Tâm Gia còn nhiều hơn một chút.

Mà lời này của Nam Hoài Cẩn vừa nói ra, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn đều chấn động thần sắc, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, đến cảnh giới bọn tu vi như bọn hắn, tự nhiên biết thần thức là cái gì.

- Nam Sư huynh quả nhiên là kiến thức rộng rãi.

Chứng kiến Nam Hoài Cẩn lập tức liền đoán được lai lịch năng lượng mới của mình, Diệp Thiên cũng là bội phục không thôi.

- Đúng vậy, tiểu đệ gần đây được thể nghiệm sinh tử nhiều, mấy lần trải qua ranh giới sinh tử, cũng mò tới cánh cửa kia, nhưng rốt cuộc có bước vào được hay không, chính mình cũng không thể hiểu hết.

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra cười khờ, lẽ ra người tu đạo, cảnh giới càng cao thâm, chân khí càng cô đọng, tinh khí thần là thiếu một thứ cũng không được.

Nhưng Diệp Thiên hiện tại trạng thái thần thức cường đại, khó khăn lắm có thể đạt tới cảnh giới Dương Thần xuất khiếu, nhưng chân

khí trong cơ thể lại một tia cũng hoàn toàn không có, Diệp Thiên cũng không biết đến tột cùng là chuyện gì xảy ra với mình.

- Sư phụ, ngài nói rất đúng là đúng cái gì?

Trong phòng chỉ có Chu Khiếu Thiên nghe như sấm dậy, hiểu không rõ ý nghĩ, hần giờ phút này mới là tu vi đến luyện tinh hóa khí, khoảng cách luyện khí Hóa Thần còn có chặng đường rất dài phải đi, căn bản là chưa hiểu tới tu vi tinh thần.

- Khiếu Thiên, đừng nói leo!

Cầu Tâm Gia khoát tay áo ngăn lời Chu Khiếu Thiên, xoay mặt nhìn về phía Diệp Thiên, trầm giọng hỏi:

- Tiểu sư đệ, quả nhiên đệ đã tiến vào tới cảnh giới luyện thần phân hư?

Phải biết rằng, Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn đều là người dừng lại ở cảnh giới luyện khí Hóa Thần này thật lâu, mãi đều sờ không tới cảnh giới sau đó.

Bọn hắn thậm chí từng cho rằng, luyện thần phân hư chỉ là cổ nhân nghe nhầm đồn bậy, dựa vào óc tưởng tượng bịa đặt ra, nhưng chuyện trước mắt phát sinh ở trên người Diệp Thiên, cũng khiến Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn thấy được một tia hi vọng thăng cấp.

- Đại sư huynh, một đoạn thời gian trước đệ đánh boxing ngằm, tại tích tắc sinh tử đó, lĩnh ngộ được một vài chuyện, nhưng cũng không thể bước vào cái cánh cửa kia.

Biểu hiện của Diệp Thiên có chút hoang mang nói:

- Lần này tỉnh dậy, không hiểu ra sao cả liền có được thần thức, nhưng cũng không như trong điển tịch ghi lại, đệ cũng không biết là luyện thần phân hư hay không.

- Boxing ngằm? Sao lại thế?

Đám người Cầu Tâm Gia cũng không biết Diệp Thiên ở Mĩ đã tham gia đánh boxing ngằm, lập tức hỏi lại.

Nghe xong đầu đuôi sự tình, mấy người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy người ngoại quốc luôn luôn bị bọn hắn khinh thường, lại có thể cũng có thể công kích sắc bén như thế, có thể làm cho Diệp Thiên hiểm tử nhưng vẫn còn sống!

- Sinh từ thời khắc đó, quả nhiên là có đại trí tuệ!

Cầu Tâm Già và Nam Hoài Cẩn liếc nhau một cái, nhin không được thờ dài một hơi, hai người bọn họ tuy rằng có thể được xưng tụng là già nhưng vẫn cường mãnh, nhưng nếu muốn đích thân tôi luyện thi đấu boxing ngầm giống như Diệp Thiên, lại là không thể nào.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<\/pre>
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 669

Riêng Tư

Đúng là đệ rất liều lĩnh, lỗ mãng, mấy huynh ngàn vạn lần đừng học đệ!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười khở, hấn nghĩ tu vi cao thâm, lại không ngờ thi đấu trong boxing ngằm thật gian nan, nhưng vẫn còn sống. Sau đó lại gặp tai nạn thiếu chút nữa bỏ mạng tạo hiện trường, hiện tại hồi tưởng lại, Diệp Thiên vẫn còn có chút nghĩ lại mà sợ trong lòng.

Cổ nhân muốn khám phá sinh tử, phần lớn là xuất gia làm tăng, ẩn cư ở danh sơn hun đúc tâm tính, hiểu được thiên địa đạo lý, hoặc giả như Trương Tam Phong và Đông Phương Sóc ... dạo chơi nhân gian, nhưng giống như Diệp Thiên thì cũng cực kỳ hiếm thấy.

Câu Tâm Gia cũng hiểu được, chuyện phát sinh ở trên người Diệp Thiên, chính mình là làm không được, lập tức mở miệng hỏi:

- Tiểu sư đệ, tinh thần của đệ sau khi chuyển hóa thành thần thức có cái gì... không bất đồng?

Mỗi người đều có được suy nghĩ và trí tuệ của mình, tinh thần có lối suy nghĩ như vậy, theo góc độ ngành nghiên cứu mà nói, có thể gọi là sóng điện não.

Khi người ta tiến hành tự vấn, từ trường sẽ phát sinh thay đổi, hình thành một dòng điện sinh vật thông qua từ trường, loại luồng điện sinh vật này ở lý luận Đạo gia, lại được gọi là một người thần.

Đạo gia tu luyện, chú ý tinh khí thần, trên đan điền chỗ ấn đường làm Đốc mạch, làm nơi luyện thần, trong đan điền làm huyết Thiên Trung trong lồng ngực, làm chỗ tụ tông khí, dưới đan điền là Nhâm mạch huyết Quan Nguyên, xuống ba tấc, là ấn tinh.

Ba cái này hỗ trợ cho nhau, hình thành hệ thống thể chất người tu luyện, mà khi tu vi tiến vào đến cảnh giới luyện thần phân hu, người có lối suy nghĩ, cũng chuyển biến thành Dương Thần, đúng là cái gọi là thần thức.

Đạo gia đối với Dương Thần có rất nhiều truyền thuyết.

Giống như bát tiên trong Lý Thiết Quài, vốn là một hậu sinh tuấn tú, cũng là bởi vì Dương Thần xuất khiếu không thể đúng lúc quay lại thân thể, cuối cùng không thể không đem thần thức trốn vào cơ thể một người ăn mày vừa mới chết không lâu, lúc này mới biến thành bộ dáng lôi tha lôi thôi đó.

Mà như Phật giáo, kỳ thật cũng có tu thần. Luôn luôn không vì thế nhân giấu truyền Phật giáo chuyển sang kiếp khác. Kỳ thật chính là thân thể sau khi tử vong thần thức bất diệt, thông qua đủ loại thần thông hồi sinh chuyển sang kiếp khác, cùng với trong truyền thuyết Lý Thiết Quài có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu.

Nhưng tới cận đại. Ngành nghiên cứu hưng thịnh, nguyên khí thiên địa biến hóa rất lớn, cho dù giống như Lý Thiện Nguyên thiên phú dị bẩm. Cũng chỉ tiến vào tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần, cả đời không thể khám phá cánh cửa luyện thần phản hư.

Trước mắt, có thể nói là Diệp Thiên là người duy nhất Cửu Tâm Gia chứng kiến mò tới cánh cửa luyện thần phản hư, đây đối với hắn - chưa tiến vào cảnh giới này có tác dụng rất quan trọng, lúc này người không hề chú ý đối với thế sự, về mặt cũng có vài phần kích động.

- Đại sư huynh, thần thức của đệ chính là Hỗn Độn một loạt, không giống như Dương Thần xuất khiếu thật sự!

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, nghĩ một chút lúc sau nói tiếp:

- Nhưng vận dụng thần thức căn nguyên khí sử dụng chân khí càng thêm dễ dàng. Hơn nữa thần thức không bị hạn chế không gian, có thể xuyên tường mà qua, điểm này chân khí khó có thể làm được...

Lúc này đám người Diệp Thiên nói chuyện. Nếu như bị người thường nghe được. Không thể nghi ngờ như là đang nghe chuyện thần thoại, xuyên tường mà qua, không phải là thuật xuyên tường độn thổ sao? Trong Phong Thần diễn nghĩa Thổ Hành Tôn, nói đến nhiều nhất đúng là cái này.

Sau khi nghe xong Diệp Thiên giải thích, Cửu Tâm Gia thở dài một hơi, nói:

- Đáng tiếc, tu luyện thiếu một thứ cũng không được, chân khí của đệ hoàn toàn biến mất, sợ là cũng không thể tiến vào đến cảnh giới luyện thần phản hư chân chính.

Mạch trên thân thể người, mỗi một chỗ đều có tác dụng tương quan, đối với người thường mà nói không phải rõ ràng lắm, nhưng là người Luyện Khí, cũng rất chú trọng điểm này.

Giống như là Cầu Tâm Gia, lúc trước hắn tuy rằng tiến vào tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần, nhưng cánh tay trái bị cụt, khiến cho hắn vận công chung quy không thể đạt tới đỉnh điểm.

Sau khi nhận ra Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia mới tìm được phương pháp từ bí thuật sư môn, bổ sung điểm thiếu sót đáng tiếc ấy, hơn nữa hai cái Tụ Linh Trận của Diệp Thiên phát huy tác dụng, tu vi của Cầu Tâm Gia mới hoàn toàn củng cố được.

Mà Diệp Thiên hiện tại hai cái đan điền trung hạ bị hư hết, cho dù thần thức hắn tiến nhanh, nhưng sợ là còn không thể củng cố được, không thể chân chính tiến vào đến luyện thần phân hư như cao nhân.

- Sư huynh, trước đây đệ tiết lộ Thiên Cơ, có thể bảo trụ cái mệnh này, đã là tổ tiên ba đời phù hộ.

Diệp Thiên tâm tình tuy rằng cũng có tiếc nuối, nhưng đúng như hắn nói, lần này có thể cứu được mẹ không việc gì, Diệp Thiên đã thoả mãn.

Còn người chết trong tai nạn, Diệp Thiên chỉ có thể dùng câu của Đạo gia: "Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu" để an ủi chính mình, sinh mệnh những người đó không tránh được cửa ải khó khăn.

Chu Khiếu Thiên vẫn luôn không lên tiếng nói chuyện, bỗng nhiên mở miệng nói:

- Sư phụ, thương thế xương sống của người làm sao bây giờ? Có thể trị được không?

Tuy rằng tuổi xấp xỉ Diệp Thiên, nhưng Chu Khiếu Thiên cũng là cái người rất có tình nghĩa, đích thật coi Diệp Thiên là sư phụ mà đối đãi, trong lòng luôn luôn vương bận thương thế Diệp Thiên.

- Đúng ... đúng, tiểu sư đệ, thần thức có thể chữa thương hay không?

Nghe được Chu Khiếu Thiên nói vậy, nét mặt già nua đám người Cầu Tâm Gia cũng nhịn không được nữa hồng một chút, bọn hắn quá mức chú ý Diệp Thiên tiến vào cảnh giới mới kia, đã quên hết thương thế Diệp Thiên.

- Hắn là có thể, ít nhất thức thần biết bao trùm vết thương, đau đớn có thể giảm bớt rất nhiều.

Diệp Thiên gật gù đầu, nói:

- nNung thần trí của đệ còn chưa đủ cô đọng, lúc trước xuất khiếu lại đã bị một ít tổn thương, còn chưa hiểu hết tác dụng của nó.

Chính là nguyên khí lớn, khi tiến vào đến cảnh giới luyện thần phản hư, cũng sẽ bế quan nuôi Dương Thần, đợi cho Dương Thần cô đọng rất nặng, mới có thể thử cho Dương Thần xuất khiếu.

Nhưng Diệp Thiên lúc ấy căn bản là không hiểu cái này, tùy tiện đã để Dương Thần cứ thế mà ra, nếu không phải thu về kịp thì sợ thật sự sẽ trở thành một người sống đời sống thực vật rồi.

- Đáng tiếc, sư môn cũng không có điển tịch tu luyện tới cảnh giới luyện thần phản hư, nếu không đến lúc đó có thể cho đệ tìm hiểu một phen.

Ở cổ nhân lưu lại Đạo Kinh trong điển tịch, mặc dù có Dương Thần xuất khiếu miêu tả, nhưng đối với tu luyện phương pháp cũng khó hiểu không sâu, tới đời sau càng ngày càng ít có người chạm đến đến này nhất khu vực, dần dà cũng hoàn toàn thất truyền.

- Sư huynh, chờ thương thế của đệ chuyển biến tốt đẹp rồi, sẽ đi du lịch một phen, có lẽ nơi nào đó còn có thể tìm được một ít kiến thức thất truyền.

Diệp Thiên cũng thờ dãi, trong đầu hẳn có được truyền thừa tuy rằng huyền ảo tinh thâm, nhưng phần lớn là thuật pháp công phạt, mà thuật tu luyện cũng không nhiều lắm, đủ cho hắn tu luyện tới cảnh giới luyện thần phản hư, nhưng lại không thể hướng lên.

Nghe được mấy người nhắc tới tu luyện công pháp, Nam Hoài Cẩn đột nhiên nói:

- Diệp sư đệ, chờ thương thế của đệ lành, có thể đến Thanh Thành sơn du ngoạn, có lẽ sẽ có chút thu hoạch!

- Ồ? Nam Sư huynh, lời nói đó là vì cơ gì??

Diệp Thiên đem ánh mắt nhìn về phía Nam Hoài Cẩn, đối với người này, hắn luôn luôn có chút nhìn không thấu.

Khi mới quen, Diệp Thiên từng suy diễn qua mạng của hắn, lại phát hiện mạng của Nam Hoài Cẩn rất khó hiểu, lại có thể có vài phần giống Vu Thanh Nhã, tựa hồ bị cao nhân làm phép chặt đứt Thiên Cơ rồi, nói vậy trước kia cũng là có qua tương ngộ.

- Khụ khụ, Diệp sư đệ, đệ đừng hỏi nhiều, ta cũng không thể nhiều lời!

Nam Hoài Cẩn ho khan hai tiếng, nói:

- Chư vị đều là bạn chí giao của Nam Hoài Cẩn tôi, Nam mỡ vốn không nên giấu diếm chuyện này, nhưng tôi đã đáp ứng vị tiền bối kia, cả đời không đem việc này nói ra, hi vọng các vị thông cảm.

Lúc này, trên mặt Nam Hoài Cẩn tràn đầy vẻ khó xử, không nói đến giao tình hần cùng với Cửu Tâm Gia, chính là dựa vào ân huệ của Lý Thiên Nguyên năm đó đối với hần, hần cũng không nên có điều giấu diếm, chỉ là năm đó đã có lời thề, làm cho hần không thể nói ra sự thật.

Mỗi người đều có bí mật của mình, Diệp Thiên cũng không phải vẫn giấu mấy sư huynh chuyện truyền thừa Ma Y đó sao? Nghe được lời này của Nam Hoài Cẩn, lập tức mặt mang áy náy nói:

- Nam Sư huynh, là tiểu đệ không đúng, việc này cũng không nên nhắc lại!

- Ôi, đã nhiều năm như vậy, vị tiền bối kia còn không biết có còn sống hay không đây!

Nam Hoài Cẩn lắc lắc đầu, nói:

- Cũng đành thế, chờ trở lại Hồng Kông, ta sẽ về nội địa một lần, nếu có may mắn tìm được vị tiền bối kia, đến lúc đó vấn đề dĩ nhiên là được giải quyết.

- Không có gì lớn!

Cửu Tâm Gia đứng dậy, nói:

- Được rồi, tiểu sư đệ, đệ nghỉ ngơi thật nhiều đi, có chuyện gì máy bay hạ cánh lại nói chuyện!

Chuyện cá nhân của Nam Hoài Cẩn, mọi người cũng sẽ không hỏi nhiều.

Nhưng bọn hần mơ hồ cũng đã hiểu, hình như Nam Hoài Cẩn từng kết bạn với một vị tiền bối, tu vi hần là ở cảnh giới luyện thần phân hư, nếu không hần sẽ không gọi là tiền bối, càng không chỉ điểm Diệp Thiên đi Thanh Thành sơn một cách khó hiểu.

Mặc dù là máy bay riêng, nhưng từ Newyork đến Hồng Kông, vẫn mất hơn mười giờ.

Bởi vì Diệp Thiên luôn phải dưỡng thương, xuống phi cơ là lúc cả người cũng đã uể oải, trực tiếp bị Đường Văn Viễn phái ra một chiếc xe có các loại trang bị chữa bệnh đến biệt thự trên núi.

Bởi vì biệt thự của Diệp Thiên quá mức cổ quái, xe cứu thương chỉ dừng ở trước cửa, do Chu Khiếu Thiên và Tả Gia Tuấn hai người đưa Diệp Thiên đi vào.

- Ở? Tại sao có thể như vậy?

Nằm ở trên băng ca, Diệp Thiên mới vừa vào vào đến trong biệt thự, sắc mặt không lý do biến đổi, mặt sau Tả Gia Tuấn vội vàng nói:

- Tiểu sư đệ, làm sao vậy? Chấn động đến miệng vết thương sao?

- Không có, thương thế của đệ không thay đổi!

Diệp Thiên khẽ lắc đầu, sắc mặt tràn đầy ngạc nhiên, nói:

- Tả sư huynh, linh khí trong biệt thự này đối với đệ có lợi thật lớn, đừng vào phòng trước, trực tiếp đi ngắm cảnh ngoài kia đi!

Chứng kiến bộ dáng này của con trai, còn muốn đi ngắm cảnh cái gì, Tổng Vỹ Lan nhin không được nói:

- Tiểu Thiên, con mới ngồi máy bay mười mấy giờ, trước tiên ăn một chút gì rồi nghỉ ngơi một chút đi nhé?

- Mẹ, mọi người đi nghỉ trước đi, khuya hôm nay không cần đi ra ngoài, con đương nhiên có lý của con!

Diệp Thiên không muốn cùng mẹ nhiều lời, nói một câu sau, thúc giục nói:

- Tả sư huynh, Khiếu Thiên, nhanh lên đưa đệ qua!

Vừa tiến vào đến trong biệt thự, Diệp Thiên cũng cảm giác được thân thức của chính mình dù vẫn còn rất yếu ớt, như là có được thuốc bổ trân quý, điên cuồng cắn nuốt linh khí trong biệt thự này.

Nhưng ngăn ngùn vài giây, Diệp Thiên liền nhận thấy được thân thức của chính mình kia vốn đang mỗi một không chịu nổi, biến hóa khiến hắn cũng nói không rõ ràng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 670

Dị Biến (Thượng)

Bởi vì thiếu công pháp tu luyện, Diệp Thiên cũng không biết nên như thế nào đi cùng cố nguyên thần tu luyện, từ sau khi có được Nguyên Dương Thần này, hấn đối với điều này luôn là tốt, nhưng lại không có... bổ sung chút nào.

Cho nên điều này mới dẫn đến về mặt bỗng nhiên tối xảm của Diệp thiên sau khi hạ phi cơ, với cái thần thức thay đổi kia của hấn, chính là mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng không đến nỗi trở thành thế này.

Nhưng từ sau khi tiến vào trong Tụ Linh Trận, Diệp Thiên cũng cảm giác bản thân giống như trở thành một cái hắc động, thì tràn đầy thiên địa nguyên khí tới cực điểm, không muốn nội thể của bản thân mất đi.

Khi mới bắt đầu Diệp Thiên có chút biến sắc, bởi vì khi hấn có được nguyên khí, cũng không dám lớn như thế hấp thu nguyên khí này, kia đủ để làm thân thể của hấn nổ tung ra.

Chính là không đợi Diệp Thiên kịp phản ứng, vốn chiếm cứ nguyên thần khi chấn thương cột sống, như là phát ra một tiếng hoan hô nhây nhót, lại có thể đem nguyên khí này đều hấp thu vào.

Hơn nữa sau khi nguyên thần hấp thu được những thiên địa nguyên khí kia, Diệp Thiên cũng không cảm giác khoẻ, ngược lại có đũng khí dạt dào, tinh thần cũng theo đó tăng lên.

Ngoài Diệp Thiên lúc này mới vội vàng đi đến mắt trận, hấn muốn nhìn một chút thiên địa nguyên khí đối với thần trí của mình rốt cuộc có gì tác dụng, không nói đầu xa, chỉ cần trước khi có thể bởi vì thần thức xuất khiếu bị hao tổn khô phục lại, thì Diệp Thiên liền kiếm được lợi lớn.

Sau khi đám người Tống Wý Lan đi vào biệt thự, người lưu lại không ai biết, nhìn thấy bộ dạng vừa kinh ngạc vừa vui mừng của Diệp Thiên, Cầu Gia Tâm mở miệng hỏi:

- Tiểu sư đệ, hay là Tụ Linh Trận này đối với thân thức của đệ tu luyện có trợ giúp?

- Đại sư huynh, đệ bây giờ còn không dám khẳng định.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Trong cơ thể đệ thân thức tựa hồ có thể thông qua một vài linh khí cường đại tự thân, nhưng sẽ mang đến thay đổi gì đó, hiện tại đệ cũng không biết, Đại sư huynh, các huynh mệt nhọc vài ngày rồi, cũng sớm nghỉ đi thôi!

Sau khi nghe được lời nói Diệp Thiên, trên mặt Cửu Gia Tâm lộ ra một thần sắc lo lắng, nói:

- Tiểu sư đệ, tu luyện nguyên thần nguy hiểm nhất. Hơi chút không cẩn thận thì kết cục hồn phi phách tán, thương thế của đệ kia không phải một ngày hai ngày có thể trị khỏi, nhất thiết không nên nóng lòng!

Ở thời cổ đại, những đức lớn cao tăng hoặc là sĩ môn hữu đạo, đều thích lựa chọn thâm sơn đại xuyên tiến hành tu luyện, một là bởi vì nơi đó thiên địa nguyên khí nồng hậu, thứ hai cũng sợ lúc nhập định bị quấy nhiễu, khiến cho nguyên thần bị hao tổn.

Những việc này ở trong một vài Đạo Kinh trong điển tịch có ghi lại. Chính là hậu nhân không đạt được loại tu vi này. Không thể lý giải thôi, Cửu Gia Tâm sợ Diệp Thiên không biết, thì mới nói nhắc nhở hắn.

- Đại sư huynh. Huynh cứ yên tâm đi, trong lòng ta nắm chắc.

Diệp Thiên gật gật đầu, sau khi thân thức nuốt nguyên khí. Trong lòng hắn có dũng khí cảm giác, kỳ thật thiên địa linh khí đối với người tu đạo bình thường tác dụng cũng không phải rất lớn, nhiều nhất chỉ có thể cô đọng chân khí cường tráng thân thể mà thôi.

Mà chỉ có ở giai đoạn tiến vào đến tu luyện nguyên thần thì thiên địa linh khí mới có thể thật sự phát huy tác dụng, nhưng sự thật đến cuối cùng như thế nào, thì cần Diệp Thiên chính mình đi tra xét.

- Tốt, đệ cẩn thận một chút!

Sau khi Chu Khiếu Thiên cùng Tả Gia Tuấn đem cáng của Diệp Thiên đặt cáng bên ngoài mắt trận, mấy người đều là lui ra xa, nhưng bọn hắn cũng không có trở về phòng.

Trong biệt thự này nơi nào cũng đều là tràn ngập nguyên khí dày đặc. Ở nơi nào tu luyện đều là giống nhau, mấy người ngồi trên

chiếu, một bên đã tọa khôi phục thể lực, ánh mắt lại đang nhìn chăm chăm ngắm nhìn cảnh Diệp Thiên trên đài.

Không riêng gì đám người Cửu Gia Tâm lo lắng, Tống Vỹ Lan các nàng trở lại trong biệt thự, cũng không thể ngủ, đều mở cửa sổ về mặt khẩn trương nhìn Diệp Thiên.

Nhưng cuối cùng là một nhọc mấy ngày. Hơn nữa lúc này đã là đêm khuya, trong phòng tuy rằng ngăn cách trận pháp linh khí, nhưng linh khí ở trong hay là muốn xa xa hơn ngoại giới.

Mười mấy phút đồng hồ đi qua, khiến đám người Thanh Nhã, Tống Vỹ Lan liền kháng không nổi sự xâm chiếm của cơn buồn ngủ, nằm trên giường ngủ thật say.

Trăng sáng sao dày. Bắc Đẩu Tụ Linh Trận pháp cũng phát huy tới cực hạn, vì sao trên vòm trời chiếu sáng xuống. Tựa hồ cũng dung nhập vào bên trong trận pháp, hóa thành liên tiếp thiên địa nguyên khí thuần khiết.

Mà ở bên ngoài ngắm cảnh đài Long Khẩu, còn lại là linh khí từ trụ phong thủy biến hóa mà thành ở cửa lớn hấp thụ, trong thiên địa giống như đáp lên một cây cầu, đem linh khí dồi dào kia hút vào tới trong trận pháp.

Như là mấy người Cửu Gia Tâm, sau khi Thiên Nhân mở ra, đều có thể thấy một màn kỳ quan như vậy, nguyên khí sương trắng mênh mông kia bay chậm rãi, giống như giống như tiên cảnh.

- Con bà nó, toàn thân ta đây không có một tia linh khí tồn tại, chính là muốn vận chuyển công pháp cũng không được!

Lúc này nằm ở ngắm cảnh Diệp Thiên trên đài, nhưng trong lòng lại rút ra kết luận rồi, nguyên nhân vô nó, bởi vì hắn cũng sẽ không tu luyện công pháp thần thức, mà trong cơ thể lại không có chân khí, cho dù muốn cho thần thức hấp thụ nhanh một chút cũng không thể.

- Dựa theo lời trong điển tịch, nguyên thần hắn là cùng bộ dạng bản nhân bình thường, đây chẳng phải là nói, nguyên thần có thể tự tiến hành tu luyện?

Trong lòng Diệp Thiên bỗng nhiên toát ra một ý niệm trong đầu, trong cơ thể hắn là không có chân khí tồn tại rồi, chẳng qua nếu như nguyên thần có thể tu luyện giống thân thể, vấn đề này không phải được giải quyết rồi?

- Con bà nó, liều mạng!

Diệp Thiên cũng là người to gan lớn mật, sau khi ở trong lòng cân nhắc một phen khả năng làm việc, lập tức cắn chặt răng, đem thần thức bao trùm thương thể xương sống đều thu vào bên trong Nê Hoàn cung.

Lần này nguyên thần xuất khiếu thiếu chút nữa làm cho Diệp Thiên tinh thần tán cách, lần này Diệp Thiên cũng không dám... khinh thường nữa, hấn nhất định đem thần thức cùng tập trung một chỗ, mới có thể ứng phó có chuyện xảy ra này.

Hít vào một hơi thật sâu, cố nén chỗ đau nhức xương sống truyền đến, Diệp Thiên hai mắt trợn mạnh mẽ, ấn đường chấn động, nhất thời cảm giác cả người không còn một chút sức nặng tồn tại.

Mà sau khi nguyên thần ly thể, trên thương thể, tiếp tục cũng cách nào ảnh hưởng Diệp Thiên, vừa rồi cảm giác cơn đau tận xương cốt kia tất cả đều không thấy nữa, làm Diệp Thiên một trận thoải mái.

Nhưng có kinh nghiệm lần trước, Diệp Thiên lần này rất cẩn thận, hấn chỉ là đem nguyên thần ly thể khoảng một thước, hơn nữa cũng không dám tiếp tục dùng nguyên thần chung quanh dò xét lung tung.

- Nguyên thần này, đoán là một tu đạo chi sĩ xấu xí nhất từ trước tới nay?

Diệp Thiên có thể nhìn thấy thân thể dưới một thước, đồng dạng cũng có thể cảm giác được hình thái nguyên thần của chính mình, cùng lần đầu xuất khiếu giống nhau, nguyên thần của hấn là một đám mây sương mù, cùng trong điện tịch ghi lại kém khá xa.

- Đây không có hình thái, cũng không có kinh tuyến, làm như thế nào vận chuyển công pháp?

Bởi vì đoàn nguyên thần kia của Diệp Thiên, luôn tự động hút thiên địa nguyên khí chung quanh, cho nên lần này Diệp Thiên cũng không có cảm giác được nguyên thần xuất khiếu suy yếu.

Chính là Diệp Thiên cũng không biết, nên như thế nào có thể gia tăng nhanh tốc độ loại hút linh khí này, bởi vì hấn có thể cảm giác được đến nguyên thần đối với khát vọng những linh khí này.

- Thôi, thử xem trong môn tụng niệm tu luyện công pháp chân khí, xem có tác dụng hay không!

Nghĩ một lát lúc sau, Diệp Thiên đem nguyên thần lại giảm xuống tam tấc, hấn sợ vạn nhất có biến cố gì, mặt khác làm cho nguyên thần không thể tiến vào thân thể, vậy hấn đã có thể thành một người chết.

Đánh tiêu công pháp tu luyện, là Diệp Thiên nhắm mắt lại đều có thể đọc lâu lâu, lập tức vứt bỏ tạp niệm trong lòng, mặc niệm lên công pháp sư môn.

Nguyên thần xuất khiếu, tựa hồ càng thêm dễ dàng tiến vào trong trạng thái nhập định, một lát công phu, Diệp Thiên đã đắm chìm ở tại tầng nhập định sâu.

- Đây là có chuyện gì?

- Kia là vật gì? Chẳng lẽ là nguyên thần của Diệp sư đệ?

- Hẳn là, một đồng hồn độn, hào quang chói mắt, Đây... Đây quả thật là nguyên thần xuất khiếu!

Mà ngay khi Diệp Thiên mất đi ý thức, đám nguyên thần vô hình vô sắc kia, đột nhiên trong lúc hào quang bắn ra bốn phía, một uy thế từ trên nguyên thần truyền ra, đám người Cầu Gia Tâm kinh hãi ở xa xa vội vàng đứng dậy.

Nguyên thần vốn là cao hơn trình tự Tu luyện khí, nguyên thần của Diệp Thiên trong lúc vô ý phát ra khí thế, khiến tất cả đám người Cầu Gia Tâm sinh ra một loại cảm giác vô lực, đây là một loại biến chất, hoàn toàn không phải là khả năng đối kháng mà bọn hắn có.

Đạo hào quang kia tuy rằng chợt lóe lướt qua, nhưng vẫn là khiến đám người Cầu Gia Tâm thấy rõ ràng hình thái nguyên thần, đang như hình dạng kia Diệp thiên miêu tả, cùng trong điển tịch ghi lại hoàn toàn bất đồng.

Nhưng trong mắt Nam Hoài Cẩn cũng bắn ra dị sắc, ngoại trừ hình thái không giống, nguyên thần của Diệp Thiên và hắn đang trong cơ duyên nhìn thấy cái kia hoàn toàn giống nhau.

Ai cũng không biết nguyên thần xuất khiếu của Diệp Thiên, đến cuối cùng sẽ có hậu quả gì, sau khi mấy người này đang lúc đầu kinh ngạc, đều muốn khí phóng thích ra, ở bên ngoài Diệp Thiên hơn mười mét cũng cảm ứng đến.

Chỉ là vừa xuất khí cơ ra, Nam Hoài Cẩn cùng Cầu Gia Tâm đồng thời sắc mặt có biến lớn, bởi vì hai cảm ứng của bọn họ, ở chung quanh thân thể của Diệp Thiên, giống là một hắc động bình thường, đang nuốt toàn bộ nguyên khí.

Cái loại mơ hồ này khiến cảm giác của con người không thể thờ, khiến Cầu Gia Tâm thiếu chút nữa không phun ra máu, vội vàng gấp giọng quát:

- Không tốt, nhanh lên thu hồi khí cơ!

Nhưng hai người nhắc nhở cũng hơi chậm một chút, tởm thiếu chính Tả Gia Tuấn bị mệt, sau khi thân thể liên tục lui ra phía sau vài bước, một ngụm máu tươi phun ra.

- Này... Này không chỉ có có thể hấp thu thiên địa nguyên khí, thậm chí ngay cả chân khí chúng ta tu luyện ra đều nuốt sạch?

Cầu Gia Tâm và Nam Hoài Cẩn rút cuộc tu vi thâm hậu một chút, cũng không có bị thương tổn lớn, nhưng sau khi thu hồi khí cơ, trên mặt cũng trắng bệch, hiển nhiên tổn thất một ít chân nguyên.

- Tả sư bá, ngài làm sao vậy?

Nhưng thật ra Chu Khiếu Thiên công lực còn thấp, cũng không biết chuyện gì xảy ra, cho nên vẫn chưa bị thương tổn, chỉ biết đỡ lấy Tả Gia Tuấn, có chút không hiểu ra sao cả nhìn ông.

- Không sao, tổn hại tâm thần, a, tiểu sư đệ loại này công pháp cũng quá bá đạo nhỉ!

Tả Gia Tuấn giọng thờ dãi, hẳn không nghĩ tới với tu vi Hóa Thần luyện khí của bản thân, lại có thể ngay cả cơ hội chạy trốn đều không có, mang một luồng tâm thần vào nguyên khí phóng ra, cũng tận số bị nguyên thần kia nuốt sạch!

Điều này làm cho Tả Gia Tuấn đau lòng vô cùng, tu vi đến loại cảnh giới này của bọn hắn, tự nhiên biết tầm quan trọng của thần thức, tích lũy còn không kịp, tổn thất này đủ để cho hắn phải tu luyện mấy năm.

- Không tốt, tiểu sư đệ tu luyện như vậy, có thể hay không đem nguyên thần kia chống đỡ phát nổ!

Lúc Tả Gia Tuấn nói chuyện, Cầu Gia Tâm trên mặt bỗng nhiên lộ ra một tia bất an.

Tụ Linh Trận pháp này là Diệp Thiên đối quy luật thiên địa lấy về, công hiệu ngưng tụ nguyên khí, chính là so với thời cổ đại một vài động tiên cũng không thể kém.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 671

Dị Biến (Hạ)

Trước kia tu vi của Cầu Tâm Gia tuy rằng so với Diệp Thiên kém hơn một đường, nhưng thật sự là không kém bao nhiêu, hẳn trong ngày thường lúc ở Tụ Linh Trận này tu luyện, đều phải khống chế tốc độ hấp thụ nguyên khí của bản thân, để phòng không chịu nổi.

Nhưng là hành động giờ phút này của Diệp Thiên, quả thực là tại đoạt lấy nguyên khí mấy ngày nay, khí thể kia giống như trường kính hấp thủy, rất nhanh đã đem cả linh khí ở trong phạm vi chung quanh Tụ Linh Trận quét cạn sạch.

Sau khi lấy linh khí trong Tụ Linh Trận ở biệt thự hấp thu hầu như không còn, nguyên thần của Diệp Thiên dường như lớn mạnh chia ra.

Nhưng mấy linh khí này hiển nhiên không đủ để khiến nó thỏa mãn, đám nguyên thần vô hình vô sắc lại có thể từ người thả ra, đi tới quan cảnh bên ngoài Long Khẩu đài.

Ngắm cảnh bố trí Long khẩu đài, là nơi tối trọng yếu của cả Tụ Linh Trận pháp, nó đảm nhiệm việc dẫn đường và hấp thụ phong thủy trụ cùng với phong thủy cầu sản sinh ra tác dụng linh khí, qua phong thủy trụ chuyển hóa thiên địa nguyên khí, đều là từ nơi này tiến vào đến bên trong Tụ Linh Trận.

Diệp Thiên bố trí chỗ ngồi Tụ Linh Trận này, có tác dụng tự đi hấp thụ linh khí, đang trong trận linh khí đạt tới trình độ bão hoà, trận pháp bên ngoài Long Khẩu liền đem linh khí phong thủy trụ truyền đến gần cách bên ngoài.

Mà những linh khí gần cách kia, sẽ dần dần tiêu tán ở trong trời đất, quay trở về trong tự nhiên, điều này đến khi lưng chừng núi sâu, từ ngày trận pháp kiến thành, cây rừng giữa núi này đều xanh um tùm.

Nhưng hôm nay, đối với lưng chừng núi này mà nói, quả thực chính là nhất trường hạo kiếp.

Trong lúc nguyên thần của Diệp Thiên tiến vào đến Long Khẩu, giữa núi như là chợt nổi lên một trận cuồng phong, vốn là do linh khí của phong thủy trụ truyền đến bị nguyên thần kia một ngụm nuốt vào.

Đang lúc linh khí của phong thủy trụ truyền đến lực không đủ, nguyên thần của Diệp Thiên dường như giống cái hắc động. Đem trọn cái linh khí cả núi này trở thành hư không.

Không chỉ có như thế, những vì sao trên bầu trời sinh ra một tia tinh lực, cũng tràn vào từng đợt từng đợt vào bên trong nguyên thần của Diệp Thiên, nhất thời, nguyên khí Chu Thiên cùng tinh lực Mạn Thiên, đều tập trung đến quan cảnh đài.

- Điều này sao có thể?

Cầu Tâm Gia mở to hai mắt nhìn, trên mặt tràn đầy thần sắc không thể tưởng tượng nổi.

- Sư bá. Nơi này như thế nào mà một chút linh khí cũng bị mất?

Chu Khiếu Thiên cũng có chút mờ mịt, lúc trước hắn luôn luôn ở trong không chế chính mình không cần hấp thụ quá nhiều linh khí, có thể trong lúc đó linh khí hoàn toàn không có. Khó chịu hẳn thiếu chút nữa hộc máu.

Có nguyên thần của Diệp Thiên chặn ở Long Khẩu, do nguyên khí phong thủy trụ truyền đến, đều đều bị Diệp Thiên hấp thụ. Trong thời gian ngắn, đừng nói là trong Tụ Linh Trận, mà cả núi, cũng không một tia linh khí tồn tại.

- Nam Sư huynh, nguyên thần này thậm chí có uy lực như thế sao?

Tả Gia Tuấn bất chấp thương thế của mình, một tay vịn Nam Hoài Cẩn, ở giữa đám người, có lẽ chỉ có hắn có thể giải đáp vấn đề này.

Nam Hoài Cẩn đối với tất cả chuyện phát sinh trước mắt này, cũng là dường như ghen hống nhìn trần trối, cả lăm nói:

- Ta... Ta cũng chưa từng thấy qua. Gia Tuấn lão đệ, ta đã thấy vị tiền bối kia làm việc, không thể dẫn người gian khôi lửa khí, hẳn không gây ra động tĩnh lớn đến như vậy!

Nam Hoài Cẩn và Cầu Tâm Gia còn có Tả Gia Tuấn ba người tuy rằng tìm không được tăm hơi nguyên thần của Diệp Thiên, nhưng là có thể cảm nhận được. Linh khí khắp núi này khi công phu thờ ở giữa, thì biến mất vô ảnh vô tung, điều này làm cho đám người Cầu Tâm Gia đều là khiếp sợ không hiểu, vừa rồi chuyện đã xảy ra nếu phóng tới trên người bọn họ, đừng nói một chút hấp thụ nhiều linh khí như

vậy, chính là hấp thu trên một phần ngàn. Điều có thể khiến bọn họ chống đỡ không nổi.

Nhưng chứng kiến Diệp Thiên ngũ ở trên cáng thân thể cũng không dị trạng, trên mặt thậm chí còn mang có lúc vẻ tươi cười, mấy người đều yên lòng, đồng thời đối nguyên thần của Diệp Thiên cũng là không ngừng hâm mộ.

Trong Tụ Linh Trận không còn linh khí tồn tại, ngồi ở chỗ này lại không có chỗ lợi gì, để Chu Khiếu Thiên trông coi Diệp Thiên, mấy người còn lại đều là trở về phòng nghỉ ngơi.

- Lão Ngô, sao lại thế này, hôm nay cảm giác giống như có chút không giống?

- Đúng, nghĩ đến mỗi ngày đều cảm giác không khí tươi mát, hôm nay làm sao âm u như vậy, trời muốn mưa sao?

- Không có nghe nói có mưa, ôi, kỳ quái, người xem lá cây kia làm sao đều rũ xuống?

Bởi vì linh khí dày đặc trong núi, một nửa núi người trong biệt thự, thân thể lớn có ích lợi, cho nên mỗi ngày bốn năm giờ đồng hồ, đều sẽ có phú hào Hồng Kông chú trọng dưỡng sinh sáng sớm luyện tập buổi sáng.

Ngày xưa bọn hắn thờ một hơi tựa hồ còn mang theo không khí sương sớm thì đều cũng cảm giác tinh thần thư thái, cả người thông, nhưng hôm nay vừa ra khỏi cửa, có vài người cũng cảm nhận được không đúng.

Không riêng gì chất lượng không khí trở nên rất kém, vài thực vật nhiệt đới kia một năm bốn mùa đều xanh um tươi tốt, giống như bị một trận cuồng phong tập kích qua, trở nên héo hon cành lá rũ xuống.

- Không ổn, lão Vương, trời sáng cần khiến cán bộ môi trường đến xem.

- Được rồi, là muốn thăm dò, hay là đi phải đi tìm Tả đại sư, hay là trận pháp xảy ra vấn đề gì!

Hưởng thụ quen cái loại này có thể lấy chất lượng không khí dưỡng sinh rồi, tiếp tục hồi phục về dạng trước kia, là các phú hào của Hồng Kông không thể chịu đựng được.

Ra loại sự tình này, bọn hắn cũng là không có tâm trí luyện công buổi sáng, sau rỗi rãi chuyện phiếm vài câu, đều là trở lại trong nhà, nghĩ chờ hừng đông làm thế nào tạo áp lực với các bộ ngành có liên quan.

Mấy canh giờ nháy mắt đã trôi qua rồi, cùng ngày xuất hiện luồng sáng mờ thứ nhất, Diệp Thiên chiếm cứ ở đám nguyên thần kia vị

trí Long khầu, chợt bộc phát ra một trận ánh sáng ngọc quang, đem đám mây tía Đông Lai hút vào bên trong nguyên thân.

Nếu có người có thể chứng kiến nguyên thân của Diệp Thiên, liền sẽ phát hiện, kia vốn là một đám nguyên thân hỗn độn, tựa hồ so với trước cần cô động rất nhiều, hơn nữa mơ hồ có một chút hình người.

Đương nhiên, cái gọi là hình người, chẳng qua là ở hình tròn vật trạng mặt trên có chút một ít gồ lên, nếu nói có thể nhìn ra là một hình dạng người, vẫn rất miễn cưỡng.

Sau khi hấp thu đám mây tía Đông Lai này, sự trở lại chậm rãi của nguyên thân về tới trên người của Diệp Thiên, theo nề hoàn cung của hắn chen đi vào.

Cùng lúc đó, thiên địa linh khí phong thủy trụ truyền đến, lại bị Tự Linh Trận tiếp nhận, không bao lâu liền tràn đầy ở cả tòa biệt thự trong lúc đó, phóng Phật hết thầy cũng chưa phát sinh qua.

- A, trời đã sáng? Ta... cánh tay này của ta là chuyện gì xảy ra?

Theo nguyên thân trở về vị trí cũ, Diệp Thiên cũng từ trong nhập định sâu tỉnh lại, sau khi duỗi lưng một cái theo quán tính, Diệp Thiên bỗng nhiên ngậy ngẩn cả người.

Bởi vì mấy giờ trước, trên cái cánh tay băng bó thạch cao vẫn là không thể động đậy, có thể trước mắt giờ lên cao qua vai, thế nhưng không - cảm giác một tia đau đớn.

- Đây là làm sao vậy? Nguyên thân khi nào thì biến thành sung mãn như vậy?

Diệp Thiên đầu tiên là kinh ngạc, vội vàng điều động thần thức, hướng trong cơ thể mà tra xét, này vừa dùng nguyên thân không sao cả, Diệp Thiên nhất thời đã phát hiện trong nguyên thân trong cơ thể, cùng hôm qua dĩ nhiên có biến hóa long trời lở đất.

Nguyên thân trước kia của Diệp Thiên mới thành lập, tuy rằng cũng có thể quan sát tỉ mỉ thân thể của chính mình, nhưng phạm vi rất có hạn, khi hắn quan sát cánh tay thương thế, liền không thể bận tâm đến vết thương xương sống.

Chính là giờ phút này, Diệp Thiên mới vừa vận chuyển nguyên thân, kết cấu các bộ phận bên trong thân thể cả người, thì phát hiện ra trong đầu của hắn, hơn nữa Diệp Thiên có thể cảm ứng được rõ ràng, lực lượng nguyên thân tràn ngập ở một bộ phận vị trí thân thể của mình.

Cùng chân khí vận chuyển chu thiên tâm bồ thân thể không giống, lực lượng nguyên thần này, tựa hồ đối với tế bào trong cơ thể cải tạo càng nhanh hơn.

Ít nhất Diệp Thiên phát hiện, chỗ phù tạng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nội thương, ngay với tốc độ hồi phục kinh người, chỗ gan mật thoát phá giống như sôi lên lên một tầng màng vật chất sắc vàng, miệng vết thương với mắt thường có thể thấy được tốc độ khép lại.

Hơn nữa ở dưới sự bao quanh của nguyên thần, khung xương gãy mở ra kia của Diệp Thiên, tựa hồ cũng bị một loại lực lượng vô hình làm liền lại, lúc Diệp Thiên mới hoạt động cánh tay, một chút cũng không có cảm giác đau đớn.

- Trời, sau này lão tử như vậy chẳng phải là trở thành siêu nhân đánh không chết rồi sao?

Nhìn thấy một màn này, chính là Diệp Thiên cũng bị khiếp sợ trợn mắt há hốc mồm, trước kia bởi vì nguyên thần suy yếu, không có cho thấy những công năng này.

Nhưng là giờ phút này, Diệp Thiên rõ rồi, nguyên thần căn bản là cùng chân khí có chất khác nhau, công hiệu giữa hai người quả thực chính là một trời một vực.

Có loại tốc độ khôi phục thương thể này, chi cần không phải bị một kích bị mất mạng, Diệp Thiên tin tưởng, trên đời này tiếp tục cũng không có người có thể đưa mình vào tử địa.

Trong lòng đặt vào trong người Diệp Thiên, không phát hiện bên người khi nào thêm một người, trên tay cầm lấy một tấm chăn nhẹ nhàng trùm lên trên người của mình.

- Thanh Nhã, cảm ơn em!

Xúc động nhẹ này, khiến Diệp Thiên bật người tỉnh dậy, giương mắt nhìn, là vợ đang ngồi xuống bên cạnh cánh.

- Diệp Thiên, anh đã tỉnh? Có muốn đi vệ sinh không?

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã lại cho rằng Diệp Thiên muốn đi vệ sinh, lập tức rũ mí mắt thấp xuống, có chút ngượng ngùng nói:

- Em đi lấy xô cho anh, trước tiên anh hãy nhịn một chút!

Tuy rằng hai người là vợ chồng, nhưng Vu Thanh Nhã luôn luôn đa mặt mông, việc này cũng đều là do hộ sĩ chuyên nghiệp đến giải quyết, chẳng qua sau khi đưa đến biệt thự, lại không có điều kiện chữa bệnh thuận tiện.

- Đùng, Thanh Nhã, anh không cần.

Diệp Thiên vội vàng kéo Thanh Nhã lại, nói:

- Thanh Nhã, em đỡ anh đứng lên thử xem, xem anh có thể đi vài bước hay không?

Nằm ở trên giường hai tuần lễ, khiến Diệp Thiên nhịn không nổi, mắt thấy lực lượng nguyên thần thậm chí có cách dùng kỳ diệu này, hẳn nhịn không được muốn hoạt động luôn.

- Ô, anh không phát sốt chứ? Thương thế của anh kia ngồi còn ngồi không nổi nha?

Ngoài kinh ngạc của Thanh Nhã, nói chuyện không khỏi thảng một chút, nhưng theo phản ứng lại, về mặt áy náy nói:

- Diệp Thiên, em không phải kia ý tứ, anh nghỉ ngơi điều dưỡng nhiều, nhất định có thể đứng lên!

- Khụ, chồng của em, anh là người ngốc như vậy à?

Diệp Thiên dở khóc dở cười nói:

- Thương thế trong cơ thể anh có chút chuyển biến tốt, muốn thử xem có thể đi hay không, em nâng anh dậy đi!

- Ô? Tay anh sao có thể cử động? Cha, mẹ, tay của Diệp Thiên có thể cử động rồi!

Vu Thanh Nhã lúc này mới phát hiện Diệp Thiên cầm lấy tay phải của mình, trên mặt lộ ra vẻ mặt không dám tin, lại không đỡ Diệp Thiên nữa, nhảy người lên chạy đi hướng biệt thự.

- Ô... anh nói này, em đừng chạy!

Diệp Thiên vẻ mặt buồn bực nhìn Thanh Nhã chạy xa, người vợ mình tuổi cũng không nhỏ nữa, gặp chuyện như thế sao vẫn nghĩ trước tiên cần báo cho người lớn nhỉ?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 672

Phàm Trần Thế Tục

Tuy rằng hai cánh tay của Diệp Thiên có thể hoạt động, nhưng hắn có thể cảm giác được, lực lượng bảo vệ lấy vết thương vẫn có hạn, tối thiểu cánh tay của mình tuyệt đối không thể dùng sức.

Cho nên Diệp Thiên lúc này mới muốn nhờ Thanh Nhã giúp đỡ tự mình thử đứng lên, không nghĩ đến hưng phấn của cô ấy, lại có thể chạy đi báo cho cha mẹ, để lại Diệp Thiên nằm ở nơi này là về mặt dở khóc dở cười.

- Tiểu Thiên, con... Tay con có thể động?

Một lát sau, tất cả mọi người trong biệt thự ngụ đều đi ra, Tống Vy Lan là người thứ nhất vọt tới trước người con trai, về mặt khẩn trương, sợ Thanh Nhã là báo quân tình nhầm lẫn.

- Mẹ, mẹ khẩn trương như thế làm gì a? Tay của con trước kia cũng không phải không nhúc nhích được!

Diệp Thiên có thể cảm nhận được sự khẩn trương của mẹ, lập tức cười nói:

- Thương thế của con có thể phục hồi, mọi người không cần khẩn trương như thế, đúng rồi, Khiếu Thiên, người đỡ ta.

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, còn không kịp hỏi Cầu Tâm Gia về chuyện phát sinh nửa đêm của Diệp Thiên, vội vàng chặn lại nói:

- Tiểu sư đệ, không thể khinh thường, xương sống của đệ gãy thành ba đoạn, nếu hoàn toàn sai vị trí, chỉ sợ không được tốt nữa.

Cầu Tâm Gia vốn tinh thông y thuật, hơn nữa đối Tây y cũng có đọc qua nhiều, hoàn toàn xem biết hình ảnh X quang này, hắn biết tổn thương của Diệp Thiên rất nặng, cho dù là có nguyên thần hộ thể, thì cũng không được chút khinh thường.

- Đại sư huynh, không ngại, đệ sẽ thử một chút, sức nặng còn trên người Khiếu Thiên.

Diệp Thiên khẽ lắc đầu, kỳ thật trong lòng hắn cũng là có chút sợ, sợ mình từ nay về sau luôn không thể đứng thẳng lên, cho nên lúc này mới kiên trì nhất định phải đứng lên thử một lần.

- Được rồi, đệ cẩn thận một chút!

Câu Tâm Gia bắt đầu đi lắc đầu nhìn Chu Khiếu Thiên.

- Sư phụ, ngài lấy tay đặt trên bả vai con.

Đi đến trước cẳng của Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên dùng hai tay đặt dưới xương sườn của Diệp Thiên, sau khi đưa thân thể của hắn chậm rãi nâng lên, lập tức thân thể cúi thấp, dùng vai phải giá đỡ Diệp Thiên, đồng thời tay phải vòng ở sau lưng Diệp Thiên.

- Mẹ nó, rốt cục có thể đứng lên rồi!

Nằm được cảm giác Diệp Thiên trên người đều đau nhức, lúc hai chân đạp trên mặt đất, trên mặt không khỏi xuất hiện một vẻ mặt kích động, đều nói trải qua bệnh mới biết được việc quan trọng của khỏe mạnh, lúc này Diệp Thiên chính là loại tâm tình này.

Cảm giác được lực lượng trên vai của Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên vỗ nhẹ nhẹ hắn, nói:

- Khiếu Thiên, thân thể ngươi cho hơi thấp một chút, để cho ta bước thật sự!

- Sư phụ, cái này được không?

Chu Khiếu Thiên nghe vậy vẻ mặt khổ sở, thần sắc lo lắng nhìn lên Diệp Thiên.

- Nói nhảm, sư phụ ngươi có cái gì làm không được?

Diệp Thiên trừng mắt, người đầy ra dấy, mình cũng không thể sai khiến đệ tử này sao?

Chu Khiếu Thiên lòng không tình nguyện thân thể thấp xuống vài phần, Diệp Thiên hai chân nhất thời cảm thấy sức nặng, nhưng cùng lúc đó, Diệp Thiên cũng nhú mày lại.

- Hay là thôi đi, xem ra không phải nên nghỉ ngơi một lát!

Sức nặng thân thể, khiến lực lượng nguyên thần này trong cơ thể của Diệp Thiên cũng vô pháp chống đỡ nỗi xương sống gãy của hắn, Diệp Thiên cũng không dám cậy mạnh, liền tranh thủ sức nặng chuyển dời sang vai Chu Khiếu Thiên.

Đối với không thể đứng thẳng, Diệp Thiên tự thân canh cánh trong lòng, nhưng hắn cũng không biết, nếu bị bác sĩ Wayman nhìn thấy tình hình lúc này của hắn, nhất định sẽ cho rằng Diệp Thiên là con trai của thượng đế, nếu không trên trời sẽ không chiếu cố cho hắn như thế.

Phải biết rằng, với thương thế này trên người Diệp Thiên, đừng nói đứng thẳng, thì muốn ngồi xuống đều là không thể nào, hơn nữa thương thế xương sống sẽ ảnh hưởng đến trung khu thần kinh, dựa theo lẽ thường mà nói, chi dưới của Diệp Thiên cũng hẳn đều là không cảm giác.

Cho nên biểu hiện vừa rồi của Diệp Thiên đủ để lật đổ các bác sỹ khoa ngoại hàng đầu đối với xương sống học của cơ thể người, thống kê tổ chức thần bí năm khu kia của Mỹ cũng sẽ trăm phương ngàn kế đem Diệp Thiên đi nghiên cứu.

- Mẹ, mẹ làm sao vậy?

Sau khi Diệp Thiên một lần nữa nằm trên băng ca, lại phát hiện mẹ hắn đang lau nước mắt.

- Không... Không sao, mẹ lúc này rất vui mừng!

Tuy rằng con trai không thể thành công đi từng bước, nhưng hắn đứng lên, đã để cho Tống Vỹ Lan thấy được hy vọng khôi phục của Diệp Thiên, Tống Vỹ Lan lúc này đây mới thật là vui mừng quá mà ứa nước mắt.

- Ôi, không biết còn nằm bao lâu.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Nhị sư huynh, làm phiền huynh cùng Khiếu Thiên nâng đệ trở về phòng đi, có ánh sáng mặt trời, nơi này cũng không dễ chịu.

Hồng Kông tháng chín, đang trong thời gian nóng bức nhất của một năm, tuy rằng Tụ Linh Trận có thể điều tiết độ ẩm của biệt thự, nhưng bị ánh sáng mặt trời chiếu thẳng đến trên người, cảm thụ kia cũng không thể nào thoải mái.

Sau khi trở lại biệt thự, Tổng Vụ Lan vui mừng tự mình xuống bếp làm cháo ngao cho con trai, Diệp Đông Bình chứng kiến đám người Cầu Tâm Gia một tấc cũng không rời bên người Diệp Thiên, cũng biết điều lời Thanh Nhã đi trợ giúp rồi.

- Đại sư huynh, các vị đừng nhìn đệ như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt của đám người Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên nở nụ cười khổ:

- Đệ đêm qua luôn luôn ở vào trạng thái nhập định sâu, chuyện gì xảy ra, một chút cũng không biết, còn muốn hỏi các huynh đây.

- Một chút cũng không biết?

Tả Gia Tuấn thiếu chút nữa không nhảy dựng lên, hôm qua hắn bị hại lớn nhất, thần niệm kia khổ tu luyện mấy năm thật vất vả mới có, bị Diệp Thiên hấp thu toàn bộ, điều này làm cho Tả Gia Tuấn đau lòng không thôi.

- Nhị sư đệ, đệ đừng vội.

Cầu Tâm Gia khoát tay áo, nói:

- Diệp Thiên, hôm qua nguyên thần xuất khiếu, đem trọn cái nguyên khí trong Tụ Linh Trận hấp thu hết, hơn nữa trong núi này linh khí cũng bị đệ hấp thu hết cạn, thân thể đệ lúc này có thể cảm thấy không khoẻ?

Nói thật, Cầu Tâm Gia cũng không tin nguyên khí nhiều này đều bị Diệp Thiên hấp thu, sức một người, làm sao có thể hấp thu nhiều nguyên khí này như thế? Khi hắn nghĩ đến, trong chuyện này có lẽ còn có nguyên nhân khác.

- Nguyên khí trong Tụ Linh Trận đều bị đệ hấp thu sao?

Nghe được lời nói của Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên cũng có chút khiếp sợ, Tụ Linh Trận này là tự tay hắn bố trí, có thể chuyển hóa nguyên khí cuồng bạo trên biển làm linh khí, dày đặc linh khí, có thể sánh bằng Tụ Linh Trận ở kinh thành.

- Đúng vậy, linh khí hiện tại này, cũng đều là vừa mới chuyển hóa mà thành.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu.

- Quả thể...

Thần thức của Diệp Thiên vừa động, nhất thời nhận thấy được linh khí trong phòng loãng rất nhiều, trầm ngâm một chút, nói:

- Mấy vị sư huynh, không khoẻ sẽ không đúng, nhưng nguyên thần trong cơ thể đệ cô đọng không ít, đối thương thể của đệ cũng rất có ích lợi, vừa rồi sở dĩ có thể đứng lên, chính là nguyên nhân này!

Tuy rằng không thể đi từng bước, nhưng Diệp Thiên tin tưởng, sau một ngày một đêm dùng nguyên thần tẩm bổ, những thương thể kia khẳng định có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Thậm chí Diệp Thiên còn có loại cảm giác, chính mình mỗi ngày biết dụng thần tẩm bổ thân thể, cơ thể của hắn đem so với trước kia càng thêm cường tráng, Diệp Thiên không biết như thế nào chân khí của mình vẫn đang tồn tại, có thể hay không cũng phát sinh biến hóa về chất thông thường của thần thức?

- Chi là ngưng một chút?

Sau khi nghe được lời của Diệp Thiên, đám người Cầu Tâm Gia đều giật mình há to miệng, hôm qua gây ra động tĩnh lớn như vậy, nguyên thần trong cơ thể của Diệp Thiên, chẳng qua là ngưng một chút, thiên địa linh khí như vậy, chẳng lẽ chỉ có một chút tác dụng như vậy?

- Vâng, quả thật như thế.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Vừa rồi đệ tra xét qua, khoảng cách trạng thái Dương Thần, còn kém khá xa.

Dựa theo ghi chép trong điển tịch, Dương Thần khi mới xuất hiện thì là tiểu nhân màu trắng, tướng mạo giống chính mình, mà nguyên thần của Diệp Thiên kia kém xa, ngay cả nhân hình đều không có.

Hơn nữa chính sau lúc hình thành Dương Thần, có thể tùy tâm biến hóa, khiến cho mắt thường của người chung quanh có thể thấy được, Diệp Thiên hiện tại cũng không có bản lãnh vậy, chính là nhờ vào bản năng của nguyên thần đang tiến hành hoạt động.

Nam Hoài Cẩn thở dài, nói:

- Chẳng thể trách cao nhân dị sĩ này ỷ cư không ra, hẳn là cũng vì như thế!

- Hoài Cẩn lão đệ, lời này giải thích thế nào?

Cầu Tâm Gia nhìn về phía Nam Hoài Cẩn, nói:

- Việc này và ẩn cư núi rừng không có quan hệ gì, nếu quả thật có tu vi cao hơn Diệp Thiên, bọn hắn cũng có thể ở thế tục bày ra trận pháp bậc này, giống nhau có thể tu luyện a!

- Nguyên Dương huynh, không giống như vậy.

Nam Hoài Cẩn lắc đầu, nói:

- Người tu đạo thành công, không có chỗ nào mà không phải là đem tập trung tinh lực ở trên này, bọn hắn há lại có thời gian đi quản việc thế gian, giống Diệp sư đệ tiền vốn và quan hệ với việc này, bọn hắn thì làm không được.

Một lát, Nam Hoài Cẩn nói tiếp:

- Hơn nữa hôm qua các huynh cũng nhìn thấy, Diệp sư đệ đang lúc tu luyện sinh khác thường, bị người thường chứng kiến còn phiền toái nhiều hơn, có lẽ những điều này là nguyên nhân bọn hắn ẩn lui núi rừng!

Lời này của Nam Hoài Cẩn mặc dù không có hoàn toàn thuyết phục, nhưng không khác xa.

Chính khi tiến vào đến người tu vi cảnh giới Dương Thần xuất khiếu, lúc tu luyện vào ban đêm mỗi ngày, Dương Thần đều cũng lý thể hấp thu thiên địa nguyên khí, nguyên thần của bọn họ gần như thực, thì người thường đều có thể chứng kiến.

Giống một vài người phạm cổ đại gặp tiên, phần lớn đều là nhìn thấy Dương Thần của người có tu đạo có thể độn địa phi thiên, việc này cũng làm cho nhiều câu chuyện truyền thuyết thần thoại được người đời sau để lại.

Nam Hoài Cẩn Nam nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Diệp sư đệ, sau này người tu luyện, thì đứng ở trong biệt thự tốt rồi, hiện tại khoa học kỹ thuật hưng thịnh, vạn nhất bị chú ý, phiền toái cũng là không nhỏ!

Kỳ thật không riêng gì khu 51 ở Mĩ có cơ sở nghiên cứu bí mật, các quốc gia còn lại cũng có cơ cấu nghiên cứu khoa học đối với phát hiện tiềm lực thân thể con người, chẳng qua giữ kín không nói ra không để thế nhân biết thôi.

Năng lực của Diệp Thiên trước kia biểu hiện ra ngoài, tuy rằng cũng đủ kinh ngạc, nhưng còn không đủ để khiến một vài quốc gia và thế lực chú ý, nhưng việc hình thành nguyên thần của hắn nếu truyền ra, sợ là từ nay về sau cũng không được an bình.

- Đệ đã biết, cảm ơn Nam Sư huynh.

Diệp Thiên nghe vậy gật gật đầu, tục ngữ nói giang hồ càng lão lá gan càng nhỏ, sau khi từ tiến vào đến cảnh giới mới này, Diệp Thiên mới biết chính mình trước kia chẳng qua là ếch ngồi đáy giếng, xa không biết thế giới rộng rộng rãi.

Sau khi hệ thống đạo gia theo lão tử kỳ Thanh Nguru xuất quan thì truyền đi, Diệp Thiên không tin chỉ có cơ duyên của bản thân chính lúc này đạt được công pháp, ở trên thế giới này, bình thường có thể còn có người cũng giống như mình người, chính là lánh đời không ra mà thôi.

- Diệp sư đệ, đệ dưỡng thương tốt nhé, hôm nay ta trở về Thanh Thành sơn một chuyến, hy vọng vị tiên bối kia còn sống trên đời, truyền xuống đạo thống!

Tuy rằng Nam Hoài Cẩn đối với một chút chuyện cũ khó hiểu không sâu, cuối cùng không chịu nói rõ, nhưng lại là hắn trước kia phát lời thề, đều không phải là có điều cố ý giấu diếm mọi người. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 673

Xem Lễ

Không thể giải thích rõ ràng đối với bạn thân nhiều năm, trong lòng Nam Hoài Cẩn vẫn còn có chút áy náy.

Nghi ngại một chút, sau khi gọi điện thoại, Nam Hoài liền vội vàng rời đi, hẳn ở Hồng Kông cùng đám đệ tử, sự việc này lộ trình tự nhiên có người sắp xếp cho hắn.

Sau khi Nam Hoài Cẩn rời đi, Cửu Tâm Gia nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Tiểu sư đệ, thương thế của ngươi quá nặng, không cần sốt ruột quá.

Giống người của tu đạo bọn hắn, tuy rằng thể chất vượt xa người thường, nhưng cuối cùng là thân thể huyết nhục, cũng không có thoát ly quy luật thiên địa này, bị thương giống nhau sẽ đau, chỗ yếu hại đã trúng thương giống nhau sẽ chết.

- Đại sư huynh, đệ biết, huynh yên tâm đi.

Diệp Thiên gật gật đầu, hẳn cũng biết đạo lý dục tốc bất đạt, ban ngày này cũng không có tiếp tục tu luyện, hơn nữa hẳn cũng không biết luyện từ đâu, chỉ có thể dùng nguyên thần lảng lạng súc tích dưỡng thương.

Chính là năng lượng nguyên thần đối với hiệu quả trị liệu nội thương phù tạng hiệu quả vô cùng tốt, nhưng thương thế khung xương, khôi phục đứng lên cũng rất chậm, Diệp Thiên đánh giá tính toán một chút, dựa theo này tốc độ, sợ là chưa đầy năm ba tháng, chính mình khỏi phải nghĩ đến giống như trước đây.

Một ngày này còn đã xảy ra rất nhiều chuyện, ngoài các bộ ngành môi trường của Hồng Kông đến lưng chừng núi tiến hành điều tra bảo vệ môi trường, điện thoại của Tả Gia Tuấn cũng không ngừng vang lên, đều là các siêu cấp phú hào này gọi tới, hỏi thay đổi ở trong núi.

Nhưng theo khôi phục Tụ Linh Trận, trong núi cũng chậm chậm tràn ngập một ít thiên địa nguyên khí tán ra, các ngành có liên quan điều tra kết quả tự nhiên là điều kiện không khí thật tốt, chuyện này cũng không giải quyết được gì.

Sau khi tới đêm khuya, Diệp Thiên để mẹ và mọi người đi nghỉ ngơi, hắn muốn tiếp tục thử một chút. Liệu có thể đi vào trạng thái nhập định sâu nhất không buồn không vui hôm qua vậy.

Hít vào một hơi thật sâu, ấn đường của Diệp Thiên hiện lên một luồng sáng, nguyên thần dĩ nhiên là rời thể mà ra, bay bổng ở trên thân thể của hắn.

So sánh với nguyên thần xuất khiếu ngày hôm qua, nguyên thần nhập vào của Diệp Thiên không thể nghi ngờ cô đọng dày rất nhiều.

Diệp Thiên thậm chí có cảm giác, nếu như đám thần thức này của bản thân lại tiếp tục tiến một bước, thật sự có thể giống Dương Thần mà trong điển tích miêu tả vậy. Có tay có đủ, thật sự hình thành hóa thân một người.

- Ở? Làm thế nào không được?

Khẩu quyết mặc niệm tu luyện chân khí, nhưng Diệp Thiên lại phát hiện. Hắn tiếp tục cũng không có cách nào tiến vào đến trong nhập định, thần thức cuối cùng đều bay bổng ở trong nguyên thần, mà tốc độ nguyên thần hấp thu linh khí cũng chỉ là so với lúc chân khí nhanh hơn một chút.

- Đây là có chuyện gì?

Diệp Thiên có chút vò đầu, hắn vốn cho là tìm được cách tu luyện nguyên thần rồi, nhưng sự tình tựa hồ thực sự không thuận lợi giống như trong tưởng tượng của hắn.

- Con mẹ nó, đây thì tiếp một trăm năm, cũng không có cách nào thành Dương Thần a?

Cảm thụ được từng đợt từng đợt linh khí tràn đầy vào đến bên trong nguyên thần, giống như là đá chìm đáy biển, ngay hoa thủy đều không đứng dậy, đến nỗi nguyên thần của bản thân, lại càng một chút phản ứng đều không có.

Diệp Thiên bây giờ mới cảm giác được sự khác biệt việc tu luyện giữa nguyên thần và chân khí, vốn dĩ có thể đủ chống đỡ thiên địa linh khí trong thân thể của hắn. Đối nguyên thần này mà nói, thậm chí cả cái thuốc bổ đều không tính.

- Hôm qua làm sao lại có thể hấp thu nhiều nguyên khí đến như vậy?

Sau khi Diệp Thiên trăm sự vẫn không có cách giải, hắn biết rõ Đạo gia công pháp đều vận chuyển, nhưng hiệu quả rất nhỏ, tốc độ nguyên thần hấp thu linh khí chút không tăng trưởng.

- Chẳng lẽ thật muốn có công pháp đối ứng. Mới có thể tu luyện nguyên thần?

Trong lòng Diệp Thiên bỗng nảy một tia hiểu ra.

Hắn nghĩ không sai, tu luyện thần thức so với tu luyện thân thể còn thâm ảo gấp trăm lần, thông thường người có thể tu luyện tới loại cảnh giới này, không có chỗ nào mà không phải đạt được có thể kế thừa người cổ, có một bộ thiên tài hệ thống tu luyện.

Mà giống kết hợp cơ duyên mấy lần của Diệp Thiên như vậy, nhập vào lung tung mà đạt đến cảnh giới này bên trong người. Từ xưa đến nay tuy rằng không dám nói có một không hai, nhưng nhất định là ít ỏi không có mấy.

Đến nỗi chuyện nguyên thần ngày hôm qua của Diệp Thiên tự hấp thu linh khí, thì lại nguyên thần của hắn chưa thành hình, căn bản nguyên thần thoát ra rơi vào nguy hiểm cảnh giới này.

Lúc đó có thể cố tình, Diệp Thiên đạt tới trong Tụ Linh Trận nguyên khí sung mãn, cái nguyên thần kia giống như là nga quý thấy toàn bộ mãn hán, tự động hút vào, điều này mới có dị tượng ngày hôm qua.

Nhưng sau khi Diệp Thiên vô giác vượt qua cửa ải luyện thần phản hư, đã không có công pháp tu luyện tiếp sau, thế nhưng hắn lại là tiếp tục cũng không có cách nào giống như hấp thụ nguyên khí trường kinh hấp thụ ngày hôm qua vậy.

Trái lại giằng co một đêm, Diệp Thiên cuối cùng bỏ ý tưởng tu luyện nguyên thần, sau khi thương thế lần trước bị nặng như vậy, Diệp Thiên biết rõ làm trái đạo trời cũng là cần phải có giới hạn, nếu không mang lại cho mình là tai họa ngập đầu.

- Tiểu sư đệ, hôm qua đệ không tu luyện?

Sáng sớm ngày hôm sau, đám người Cửu Tâm Gia liền tập trung lại trong phòng của Diệp Thiên, bọn hắn đêm hôm qua cũng là lo lắng đề phòng, sợ lúc bản thân hấp thụ nguyên khí, Diệp Thiên tiếp tục làm ra như vậy.

- Bản thân đệ là muốn tu luyện, cũng không có công pháp tu luyện a!

Diệp Thiên cười khỏ một tiếng, đem việc nguyên thần hấp thu nguyên khí nói một lần, nhưng mọi người ở đây ai cũng không biết tình trạng sau khi tiến vào đến vô thân, không ai có thể cho hấn ý kiến gì.

- Liền xem Hoài Cẩn lão đệ lần này có tìm được vị cao nhân kia không?

Cầu Tâm Gia thở dài, Diệp Thiên khám phá Đạo Môn hạm luyện thần phán hư này, để cho hấn cùng đám người Tả Gia Tuấn và Nam Hoài Cẩn, cũng nhìn thấy một tia hi vọng.

Phải biết rằng, Cầu Tâm Gia tuy rằng chín mươi, nhưng là khí huyết không thể tán, hấn ít nhất còn có ba mươi năm dương thọ có thể sống, thời gian lâu như vậy, chưa từng có thể tiến vào bên trong cảnh giới luyện vô thân.

Chẳng qua không có công pháp sau, khiến cho bọn hấn cũng là trong lòng suy đoán, tu luyện một đạo không thể tầm thường, động một chút thì có kết cục bỏ mạng.

Đang lúc sư huynh đệ mấy người nói chuyện, Chu Khiếu Thiên đi vào phòng, mở miệng nói:

- Sư phụ, Đường lão gia đến đây, để ông ấy vào không?

- Đường Văn Viễn? Để cho ông ấy vào đi!

Phật gia giảng nhân quả, Đạo gia giảng duyên phận, nếu không phải kết bạn Đường Văn Viễn, Tụ Linh Trại này liền không tồn tại nữa, cho nên theo căn bản mà nói, Diệp Thiên vẫn là thiếu phân tình Đường Văn Viễn.

- Diệp Thiên, cậu... cậu thực tổn thương nặng như vậy?

Sau khi đi vào phòng Diệp Thiên, Đường Văn Viễn ánh mắt trọn tròn, hấn tuy rằng theo trong điện thoại biết bản thân Diệp Thiên bị trọng thương, nhưng là không nghĩ tới hấn nằm ở trên giường lại có thể ngay cả đầu đều nâng không nổi.

- Lão Đường, thương tổn xương sống, có chút phiền toái, không thể tiếp đón ông, ngồi tự nhiên đi!

Diệp Thiên khê gât đầu, sau khi ánh mắt nhìn khuôn mặt Đường Văn Viễn, bỗng nhiên lặng đi một chút, mở miệng nói:

- Lão Đường, ông đứng qua đây, đứng ở trước mặt tôi!

- Làm sao vậy? Chúng ta không phải trước đó không lâu mới gặp qua sao?

Đường Văn Viễn có chút không hiểu ra sao cả đứng ở đầu giường Diệp Thiên, nhìn thấy sắc mặt của hắn, nói:

- Diệp Thiên, không phải là đánh boxing ngầm kia ảnh hưởng đến cậu chứ?

Bản thân Đường Văn Viễn chính là đại gia hương trường của Hồng môn, tự nhiên cùng mối quan hệ với Đổng Thăng Hải không tệ, tại tàu Nữ Vương đã xảy ra chuyện gì, sớm đã từ đầu chí cuối truyền vào trong lỗ tai của hắn.

Chẳng qua sau khi chấm dứt đại hội Hồng môn, Đường Văn Viễn lập tức quay trở về Hồng Kông, khi phát sinh sự kiện 11/9, thế nhưng hắn lại không ở Mĩ Quốc.

- Lão Đường, trước tiên đừng nói với tôi, gần đây ông có chuyện gì phiền lòng không?

Diệp Thiên lắc đầu, ngắt lời nói của Đường Văn Viễn, hành văn gãy gọn nói:

- Tôi xem thần sắc ông không tốt, khó coi, trong lúc đó ánh sáng giữa chân hai mắt khó hiểu, lão Đường, tướng mạo này có thể không phải tốt đâu!

Lời này của Diệp Thiên nếu như là người thường nghe thấy, sợ là chỉ cho rằng hắn chính là cái bọn bịp bợm giang hồ, ăn nói lung tung, nhưng nghe được trong tai Đường Văn Viễn, lại giống như là Thiên Lô xuyên tai, chấn động thiếu chút nữa ngã vào người Diệp Thiên.

- Diệp Thiên, tôi... gần đây tôi phải đi Hồng môn, thời gian khác đều ở Hồng Kông!

Tuy rằng đã qua tuổi bát tuần, nhưng người này tuổi càng lớn càng tiếc mạng, nhất là người như Đường Văn Viễn công thành danh tại quyền thế, lại càng muốn sống lâu vài năm.

Nếu không ngay cả Diệp Thiên ở trong Hồng môn vai vế cao nhất, với thân phận Đường Văn Viễn, cũng không cần phải khom lưng khuyu gối đi kết giao Diệp Thiên như vậy.

- Tả sư huynh, huynh nhìn xem.

Diệp Thiên không đáp lời của Đường Văn Viễn, xoay mặt nhìn về phía Cầu Tâm Gia, xem tướng một đường, ba người sư huynh đệ

bọn hắn, Tả Gia Tuấn trình độ tinh thâm nhất, lúc Diệp Thiên truyền thuật pháp cho hắn, cũng nhiều thiên hướng loại này.

- ỪM, Đường huynh, ông xoay người lại!

Tả Gia Tuấn đáp ứng, chờ sau khi mặt Đường Văn Viễn chuyển hướng của hắn, nhất thời hướng hai chân mắt của Diệp Thiên theo lời nhìn lại, mà mày của Tả Gia Tuấn, cũng là bất giác nhú lại.

- Tả lão đệ, làm sao vậy? Có tai họa gì sao?

Cho dù Diệp Thiên là Tả Gia Tuấn, ở trong lòng Đường Văn Viễn, đều có thể là kỳ nhân dị sĩ không thể xuất, nhìn thấy Tả Gia Tuấn nhú mày, Đường Văn Viễn kia tâm cũng dấy lên.

-Diệp sư đệ nói không sai, Đường huynh, trong vòng nửa năm gần nhất, ông không nên đi xa, nếu không tất có tai ương chảy máu, sợ là...

Tả Gia Tuấn lắc lắc đầu, nói mặc dù không có nói hết, nhưng ai cũng đều nghe rõ cả rồi, với tuổi tác của Đường Văn Viễn, chắc là đạo chém này khó qua.

- Vâng, trong vòng nửa năm tôi nhất định không ra đi, cảm ơn Tả lão đệ, thật sự cảm ơn Tả lão đệ!

Đường Văn Viễn liền đáp ứng, nhưng thần sắc cũng do dự một chút, mở miệng nói:

- Tả lão đệ, trong vòng nửa năm này ngay cả các quốc gia trong Đông Nam Á cũng không thể đi?

Bởi vì sự việc 11/9 Mỹ tập trung ở tại căn cứ tổ chức, cho nên Miền Nam trong Châu Á gần nhất là không khí chiến tranh dày đặc, cơ hồ tất cả mọi người biết, Mĩ trả thù sau này thì sẽ tiếp diễn như thế nào.

- Lão Đường, có phải ông muốn đi Thái Lan hay không?

Nằm ở trên giường bệnh Diệp Thiên đột nhiên mở miệng nói, ngay lúc vừa rồi, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một cái hình ảnh, kia là một lão nhân tướng mạo vẻ lo lắng, xem cách hắn ăn mặc, hẳn là người Thái Lan không thể nghi ngờ.

- Đúng a, Đồng lão đệ lấy cái thiệp cho tôi, hắn và quyền anh ngầm Nhật Bản hợp tác với Chúc Duy Phong ở kinh thành kia, ngày mừng một tháng một tổ chức một trận đấu quyền anh ở Thái Lan, mời tôi đến xem lễ!

Trên sắc mặt Đường Văn Viễn lộ ra thần sắc khó xử, lúc trước hắn đã muốn đồng ý Đổng Thăng Hải đi, nhưng lại mòi không ít phú hào ở Hồng Kông, nếu đến lúc đó chính mình không đi, đối với bằng hữu bên Hồng Kông không khỏi có chút không tôn trọng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 674

Dự Cảm

Quả nhiên là Thái Lan...

Sắc mặt Diệp Thiên có chút âm trầm, ánh mắt nhìn Tả Gia Tuấn, nói:

- Tả sư huynh, huynh cũng biết đệ vừa rồi tiên đoán được người nào sao?

Vốn Diệp Thiên còn không dám khẳng định, nhưng sau khi nghe được lời nói của Đường Văn Viễn, hẳn cơ hồ có thể kết luận, Đường Văn Viễn một kiếp này khó khăn, tuyệt đối là cùng vị quốc sư Thái Lan Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư kia không khỏi liên quan.

- Tiểu sư đệ, đệ nói rất đúng là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư?

Tả Gia Tuấn cả đời này thuận buồm xuôi gió, chỉ có qua một lần ngã ở Thái Lan, hẳn trước kia sở dĩ không thể khám phá tu vị âm kinh, cũng là bởi vì trong lòng tồn tại đạo tà ma này.

- Đúng vậy, chính là hắn, đệ giết Đài Đà, nói vậy hẳn tĩnh cực tu động, nghĩ báo thù cho đệ tử!

Khi Diệp Thiên vừa rồi suy diễn, mơ hồ nhận thấy được chuyện này còn có liên quan đến hắn, suy nghĩ cẩn thận, nhất thời hiểu rõ ra, hóa ra Đường Văn Viễn vẫn là nhận lấy dính líu tới mình.

Địa vị thân phận Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư, tự nhiên không khó tra ra Đường Văn Viễn có quan hệ với mình, xem ra Đường Văn Viễn trúng mục tiêu này nhất khó khăn, vẫn là do bản thân gây ra.

- Diệp sư đệ, hay là... Ta i xem đi?

Nhắc tới Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đại sư, Tả Gia Tuấn thì ghét như cái gai trong mắt, người này tuy rằng thân phận cao quý, nhưng làm việc cực kỳ tỉ mỉ, năm đó nếu không phải hấn ra tay đánh lén, bản thân cũng chưa thể thiệt thòi như vậy.

- Không được, Tả sư đệ đệ không thể đi.

Diệp Thiên còn chưa nói chuyện, Cửu Tâm Gia lắc đầu,

- Ân đường của đệ khó hiểu, vận thế gần nhất cũng không được khá lắm, ở lại Hồng Kông đi.

Mặc dù nói quẻ không tính mình, hơn nữa trong lúc đồng hành đó rất kiêng kỵ suy diễn lẫn nhau.

Nhưng mấy người trong phòng. Ngoại trừ Chu Khiếu Thiên và Đường Văn Viễn, cảnh giới tu vi này đều là đến người phạm có khả năng đạt được đến đỉnh, đối với thiên đạo, cũng là có một cảm ứng mơ hồ như vậy.

- Đại sư huynh nói không sai, Tả sư huynh, cũng không tốt, huynh đừng đi.

Diệp Thiên cũng hơi dăm chiêu. Sau khi nghĩ một chút, nói:

- Lão Đường, cái gì nặng cái gì nhẹ tôi đều nói. ông so với ta phải hiểu rõ, sự việc ở Thái Lan, vả lại do bọn hấn ra thôi!

- Được rồi. Tôi nghe lời cậu, tôi sẽ gọi điện thoại cho lão Đổng!

Đường Văn Viễn gật gật đầu, trừ chết vô đại sự, sự tình liên quan đến tính mạng của bản thân, đừng nói là xem lễ bình thường này, cho dù là mẹ của hấn có thể sống đến hiện tại đột nhiên đột tử, Đường Văn Viễn cũng sẽ không đi tham gia tang lễ.

- Diệp Thiên, hay là... Ta thay mặt Tả sư đệ đi một chuyến?

Với tư cách đại sư huynh Ma Y đương thế, Cửu Tâm Gia đối việc Tả Gia Tuấn bị tập kích, cũng là canh cánh trong lòng. Trước mắt có cơ hội này, hấn muốn giúp sư đệ một lần.

- Không cần, đệ cảm giác không thật là tốt, Đại sư huynh, huynh cũng đừng đi...

Sắc mặt Diệp Thiên có chút ngưng trọng. Nghĩ một chút hỏi:

- Lão Đường, vì sao thi đấu quyền anh ngầm ở Nhật Bản, muốn tổ chức ở Thái Lan sao?

Đối với tình huống phân chia của đám người Chúc Duy Phong, Diệp Thiên vẫn biết được, Thái Lan là địa bàn truyền thống của Flódz, hẳn đã muốn tiêu hơn một tỷ Đô-la đem đại bộ phận cổ phần của công ty thu trở về.

Theo lý thuyết Chúc Duy Phong chính là cổ đông nhỏ trong quyền anh ngầm ở Thái Lan. Mà trên tay hẳn còn có ba sân quyền anh ngầm ở Nhật Bản và Malaysia cùng với Trung Quốc, thật sự không cần phải thủ diễn sau khi hẳn tiếp quản quyền anh ngầm ở Nhật Bản được tổ chức ở Thái Lan.

Đường Văn Viễn lắc lắc đầu, nói:

- Tình huống cụ thể tôi không phải rất rõ ràng, hình như là Flódz mời, bảo là muốn tổ chức một lần cuộc họp quyền anh ngầm của châu Á, quốc vương Thái Lan cũng phải đến xem lễ!

Flódz trong bối cảnh ở Thái Lan thập phần thâm hậu, hẳn và quân đội Thái Lan kết giao hảo, hơn nữa cùng vua của họ còn có quan hệ thiên ti vạn lữ.

Flódz đã đem thi đấu quyền anh ngầm chợ đen phổ biến cả Thái Lan, hơn nữa làm quan mà thừa nhận, nếu không hẳn cũng sẽ không tiêu phí số tiền lớn từ trên tay Chúc Duy Phong đem quyền kinh doanh mua về.

-Trong lúc này có chút kỳ quặc, như thế nào tôi tất cả cảm giác việc này giống chính là đối đầu với tôi?

Tuy rằng chân khí trong cơ thể hoàn toàn không có, Diệp Thiên không thể vận dụng thuật pháp suy diễn, nhưng từ lúc hình thành nguyên thần, giác quan thứ sáu của hắn mãnh liệt dị thường, sau khi trong đầu xuất hiện lão già Thái Lan khí quý dày đặc kia, Diệp Thiên trong lòng luôn luôn cảm giác việc này có liên quan đến hắn.

- Như vậy đi, lão Đường, ông cùng Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải nói một chút, thi đấu quyền lần này không tham gia, nói là tôi nói.

Ở trên tàu Nữ vương mấy ngày cùng nhau, cuối cùng là có chút qua lại, Diệp Thiên không muốn làm cho Chúc Đồng hai người vì chính mình gặp cái gì bất trắc, mới khiến Đường Văn Viễn nhắc nhở bọn hắn một câu.

- Được, tôi sẽ gọi điện thoại cho Đồng Thăng Hải.

Đường Văn Viễn gật gật đầu, chân chờ một chút, nói:

- Diệp Thiên, cậu... cậu nghĩ... tôi có phải không rời Hồng Kông là vô sự phải không?

Từ mấy năm trước, Diệp Thiên đã từng suy diễn qua Đường Văn Viễn từng có một kiếp nạn, chỉ là không có nói rõ, lão gia tử này mấy năm qua cũng là không duyên có gánh chịu không ít tâm tư.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Đường Văn Viễn, nói:

- Ừm, lão Đường, mấy ngày nữa ông dọn đến ở vài ngày nơi này của tôi, tôi lại lấy cái ngọc bội cho ông đeo.

- Được, Diệp Thiên, vậy cậu nghỉ ngơi trước, tôi đi thông báo cho đám người lão Đổng!

Đường Văn Viễn nghe vậy mừng rỡ, Diệp Thiên tiếp xúc với những người này nhiều rồi, hắn cũng biết một vài chuyện, sự việc đại biến phong thủy Hồng Kông và biệt thự này không thoát khỏi có quan hệ, đã từng nếm qua vị ngon ngọt ở trong tứ hợp viện kinh thành, tự nhiên biết nơi nào tốt để ở.

- Tiểu sư đệ, nhân tình này của cậu là không nhỏ!

Đợi sau khi Đường Văn Viễn rời khỏi, Cầu Tâm Gia nở nụ cười.

- Đại sư huynh, huynh cũng đã nhìn ra?

Diệp Thiên cười hắc hắc một tiếng, nói:

- Thời gian ta xuất đạo được một chút ân huệ của hắn, mặc dù mọi người là mỗi người có được, nhưng ta còn thiếu hắn một chút.

- Sư phụ, các người nói cái gì?

Chu Khiếu Thiên nghe được có chút mơ hồ, Đường lão gia kia trước kia cũng không phải không vào qua Tụ Linh Trận, làm thế nào lần này lại thành tình nghĩa lớn lao sao?

- Khiếu Thiên, Chu thị các người tự ý Trường Phong thủy phong thủy, nhưng người đã muốn chính thức bái ở ma y môn hạ rồi, ngày sau vẫn là nhiều xem một vài điển tịch tướng thuật kia ta truyền cho người!

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tâm tính tên đệ tử này của mình không thể chê, đối với giác ngộ lĩnh vực thuật pháp cũng là thường cố chấp.

Nhưng duy có một chút, chính là Chu Khiếu Thiên ở trên xem bói xem tướng, tựa hồ không có thiên phú gì.

Diệp Thiên từng để cho hắn ngồi xuống Hoàng Thành làm người thầy tướng số, thì 10 quẻ sai 9, bị một đám lão nhân lão thái thái đuổi đánh chạy trốn chết, từ đó về sau, tiêu tử này trong lòng tựa hồ có bóng ma, đối với xem bói hỏi quẻ có chút không yên tâm.

Mà tuổi Chu Khiếu Thiên mặc dù không cao, nhưng tuổi nhập môn quá lớn, Diệp Thiên cũng sẽ không đem ma y trung tâm thuật pháp truyền cùng hắn một mạch, thì đối với việc này luôn luôn là mở mắt nhắm mắt.

- Hắc hắc, sư phụ, con trở về liền ngâm nga độ nhân kinh, trước tiên ngài nói cho con nghe một chút đi là chuyện gì xảy ra đi?

Đi theo Diệp Thiên lâu, Chu Khiếu Thiên mới biết sư phụ luôn luôn là rất rộng lượng, cũng sẽ không bởi vì việc này trách phạt hắn.

-Lão Đường dương thọ chỉ là tám mươi ba tuổi, coi như vượt qua sang đầu năm năm sau một ít, cũng chỉ có hai năm.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Chu Khiếu Thiên, nói tiếp:

- Tụ Linh Trận này của ta có thể che đậy Thiên Cơ lẫn lộn, hắn đến ở lại một lát, đợi cho hắn thêm một ít dương thọ, ân huệ này còn nhỏ?

Đối với kẻ có tiền mà nói, khi thời gian hắn chết nhanh, cho dù là để cho hắn sống lâu một ngày, sợ là những người này đều nguyện ý dâng ra gia sản, hành động này của Diệp Thiên ít nhất có thể cho Đường Văn Viễn gia tăng mấy năm tuổi, đây tuyệt đối là thiên đại nhân tình.

Hơn nữa Diệp Thiên vì thế còn muốn đảm nhiệm nguy hiểm, dù sao chuyện này xem như nghịch thiên cải mệnh, ai biết ông trời khi nào thì khó chịu, lại đem Diệp Thiên đưa thân vào hiểm cảnh đây?

Xong sau khi hứa hẹn Diệp Thiên để cho hắn dọn vào biệt thự, tốc độ nhanh kinh ngạc của Đường Văn Viễn, lời của Diệp Thiên buổi sáng nói ra, hắn giữa trưa dĩ nhiên đã tiến vào, nhưng lại mang đến một chút tin tức có quan hệ Thái Lan.

- Bọn hắn nhất định phải đi?

Diệp Thiên nhũu mà, trong đầu xuất hiện lão nhân kia, cho hẳn một loại cảm giác thập phần nguy hiểm, cho nên hẳn mới có thể nhường Đường Văn Viễn khuyên đám người Chúc Duy Phong đánh mất ý niệm trong đầu về tổ chức quyền anh ở Thái Lan.

Đường Văn Viễn cười khỏ nói:

- Tôi đem lời của người đầu chuyên rồi, nhưng bọn hẳn nói đây là do chính phủ Thái Lan tổ chức, sẽ không xảy ra vấn đề gì, đến lúc đó phú hào các quốc gia đều cũng đi, lão Đồng còn nén giận tôi một phen.

Đường Văn Viễn tuy rằng không bằng tài lực hùng hậu phú hào cấp bậc khác Lý Siêu kia, nhưng bối cảnh Hồng môn của hẳn cũng nếu so với Đồng Thăng Hải còn thâm hậu hơn, ảnh hưởng trong một vài hội lực ở khu vực Đông Nam Á thậm chí vượt xa Lý Siêu.

Cho nên Đồng Thăng Hải là muốn xin cho hẳn đi áp tràng, không nghĩ tới Đường Văn Viễn không đi, điều này làm cho Đồng Thăng Hải đối với hẳn cũng là có chút bất mãn, cũng không đem lời Diệp Thiên để ở trong lòng.

Phải biết rằng, Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải chỉ là nhận thức qua vũ lực của Diệp Thiên, căn bản thì không rõ thân phận thật sự của Diệp Thiên, cho nên Diệp Thiên chân thành khuyên bảo cũng đổi lấy một nụ cười của bọn hẳn.

- Theo bọn họ đi, tôi hiện tại cũng không cố nhiều như vậy.

Diệp Thiên làm việc nhưng cầu không thẹn với lương tâm, chính mình chịu trách nhiệm sẽ chịu nguy hiểm Thiên Khiển thông báo bọn hẳn, hai người này không linh tinh, ngày sau chuyện gì phát sinh, vậy cũng không có quan hệ đến mình.

- Đúng rồi, lão Đường, có chuyện cần nhờ ông.

Diệp Thiên bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, mở miệng nói:

- Ông là người quan hệ giao tiếp nhiều, giúp tôi lưu tâm một chút điển tịch đạo gia cổ đại, nếu người nào xuất hiện trong phòng đấu giá, nhất định phải giúp tôi bắt được!

Trung Quốc ở kiếp nạn ở lịch sử cận đại, ngoại trừ nội chiến, thì bị nước ngoài ngang ngược khi nhục, rất nhiều văn vật quý giá cũng điển tịch, đều bị bọn cường đạo này cướp giết hết.

Ở trong rất nhiều lĩnh vực văn vật, trong đất nước lưu truyền tới nay, thậm chí còn không hoàn thiện bằng gìn giữ trong viện bảo

tàng nước ngoài, với một ý niệm nảy sinh trong đầu Diệp Thiên, tại nơi điền tịch mất đi, hay không có công pháp tu luyện cảnh giới vô thần đây?

Đây tuyệt đối không phải suy nghĩ miên man của Diệp Thiên, bởi vì ngay cả lão đạo Lý Thiện Nguyên đều từng hoài nghi qua, thôi bối đồ đã truyền lưu tới nước ngoài, mà cách nói kia của Nam Hoài Cẩn, cũng cơ hồ khẳng định chuyện này.

Chính là trong lúc ở Mỹ, Diệp Thiên đã xảy ra quá nhiều chuyện, hành trình Anh quốc này lại bị chậm trễ xuống, không thể đi thăm dò xem thôi bối đồ cuối cùng là thật hay giả?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 675

Trở Về

Sau khi nghe xong lời của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn gật đầu, nói:

- Chuyện này cũng dễ thôi, gần đây tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc rất được ưa chuộng, rất nhiều tổ chức bán đấu giá có quy mô lớn của nước ngoài đều tổ chức các buổi bán đấu giá về tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc, đến lúc đó tôi sẽ để ý giúp cậu!

Rất nhiều đại phú hào Hồng Kông đều có thói quen sưu tầm tác phẩm nghệ thuật, Đường Văn Viễn cũng không ngoại lệ, trong nhà ông ta có hẳn phòng cất giữ tác phẩm nghệ thuật, có điều ông ta thu mua nhiều đồ đồng thau và gốm sứ, đối với những món như tranh chữ sách cô lại không quan tâm mấy.

Biệt thự mà Cung Tiểu Tiểu tặng cho Diệp Thiên rất lớn, dù có ở tới bảy, tám người cũng không chật chội gì.

Vợ chồng Tống Vi Lan đương nhiên là không muốn rời đi, còn Vu Thanh Nhã cũng đã xin nghỉ phép dài hạn, để chăm sóc cho Diệp Thiên, đường đường là một tài nữ tốt nghiệp Hoa Thanh Viên, lại thông thạo không ít chức năng của một y tá.

Mặc dù nguyên thân không có cách nào để tu luyện nữa, nhưng đã hoàn toàn được củng cố, ngày này qua ngày khác, thương tích của Diệp Thiên lành dần với tốc độ đáng kinh ngạc.

Sau một tháng, hai cánh tay bị gãy xương của Diệp Thiên đã khỏi được sáu bảy phần, dù vẫn không thể dùng sức để nâng vật nặng, nhưng lúc ăn cơm cũng không cần Vu Thanh Nhã đút từng miếng nữa.

Mặc khác, thương tích ở xương sống của Diệp Thiên cũng có chuyển biến tốt, một tuần trước, cột sống hắn ta không thể chịu được sức nặng, chỉ có thể nằm ở trên giường, cũng chỉ có thể ăn một ít thức ăn lỏng.

Hiện nay mặc dù Diệp Thiên vẫn không thể đi lại được, nhưng đã có thể ngồi dậy, lúc rảnh rỗi Vu Thanh Nhã sẽ đẩy hắn đi tản bộ

trong biệt thự, kể từ khi vợ chồng hai người bọn họ kết hôn, thì đây là khoảng thời gian mà họ ở cạnh nhau nhiều nhất.

Theo tính toán của Diệp Thiên, thêm nửa tháng nữa thì phần xương bị gãy ở sống lưng có thể lành lại, đến lúc đó bản thân hắn có thể đứng dậy, gần hai tháng trời không thể cử động, khiến Diệp Thiên sắp phát điên rồi.

Đẩy cửa bước vào phòng của Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia thấy Diệp Thiên đang lật xem một cuốn sách cổ rách nát, liền lên tiếng hỏi:

- Diệp Thiên à, mấy cuốn kinh thư này có giúp được gì cho đệ không?

Trong lúc này người của Đường Văn Viễn đưa tới mấy đồ bán đấu giá, đều là kinh thư điển tịch thời xưa được mua lại từ các cuộc bán đấu giá lớn.

Trong đó có không ít các sách cổ Đạo gia, thậm chí có cả “Lão Tử Tử Kinh Nhĩ Chú” được đồn là của Trương Lăng Sở, “Vô Thượng Bí Yếu” do Vũ Đế Bắc Chu – Vũ Văn Ung triệu tập rất nhiều học sĩ đạo sĩ viết ra.

- Đại sư huynh, mọi người cũng đã xem rồi đấy, trong đó chỉ là trình bày và phân tích về tư tưởng, dù có nhắc đến một hai câu khẩu quyết tu luyện, cũng đều là vô bổ.

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, đóng cuốn sách cổ trên tay lại, cẩn thận để lên tấm vải trên bàn, dù mấy món này không giúp gì nhiều cho hắn, nhưng cũng là những vật vô cùng quý giá.

Đương nhiên, dù không có công pháp tu luyện mà Diệp Thiên cần, nhưng rảnh rỗi nghiền ngẫm tư tưởng của người xưa, cũng có thể thúc đẩy tâm tình của Diệp Thiên.

- Cũng không biết Hoài Cẩn lão đệ thế nào rồi? Lần đi này thời gian không ngắn đâu nhỉ?

Cầu Tâm Gia thở dài, dù ông ta học phép, nhưng lĩnh vực mà hiện nay Diệp Thiên tiếp xúc đến đã vượt khỏi trình độ của ông ta, Cầu Tâm Gia cũng không có cách nào.

- Mẹ đệ đã phái người đến gần núi Thanh Thành rồi, có lẽ có thể tìm được Nam sư huynh, đại sư huynh, huynh đừng lo.

Diệp Thiên biết Cầu Tâm Gia lo lắng điều gì, kì nhân dị sĩ ẩn cư ở núi rừng này trước giờ tính tình kì quái, lỡ Nam Hoài Cẩn có gì sơ xuất, thì Ma Y Nhất Mạch bọn họ sẽ nợ một món nợ nhân tình lớn rồi.

- Hy vọng là huynh lo xa, tiểu sư đệ, đệ cứ dưỡng thương trước đi!

Cầu Tâm Gia lắc đầu, rời khỏi phòng của Diệp Thiên...

Thời gian lại nhanh chóng trôi qua mười ngày, Nam Hoài Căn vẫn bất vô âm tín, điều này khiến Cầu Tâm Gia đứng ngồi không yên, nếu không có Diệp Thiên khuyên giải, e rằng ông ta cũng muốn khởi hành đi nội địa rồi.

- Sư phụ, không được thì đừng cố gượng, thương tích của thầy, người thường có thể ngồi là đã không tệ rồi!

Chu Khiếu Thiên nhìn về phía Diệp Thiên đang ngồi trên xe lăn, nét mặt đầy vẻ lo âu.

Hôm nay mới sáng sớm, Diệp Thiên giống như mọi ngày ngồi trên xe lăn đi dạo trong sân, nói thế nào cũng đòi đứng dậy thử, ngoài Đường Văn Viễn hôm qua ra ngoài xử lý công việc, thì tất cả mọi người đều giặt cả mình.

- Phải đó, Tiểu Thiên, có mấy ngày thôi mà, chờ khỏe chút rồi hãy thử có thể đi lại được không nhé!

Tổng Vĩ Lan cũng lên tiếng, đối với đứa con trai cố chấp này, bà ta cũng không có cách nào cả.

- Mẹ, con nói không sao là không sao mà!

Nhìn thấy Vu Thanh Nhã cũng muốn mở miệng, Diệp Thiên cười hỏi:

- Thế nào, Thanh Nhã, em cũng không tin anh sao?

- Em tin anh, anh nhất định được!

Nhìn thấy ánh mắt kì vọng của Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã liền thay đổi lời định nói.

- Vậy là đúng rồi.

Diệp Thiên cười phá lên, trải qua hơn hai tháng dưỡng thương này, chỗ xương gãy ở cột sống của hắn, cũng đã liền lại rồi, dù vẫn chưa hoàn toàn lành hẳn, nhưng Diệp Thiên tin rằng, việc này không trở ngại gì đến chuyện đi lại.

Hai tay vịn vào tay cầm của xe lăn, Diệp Thiên đặt hai chân xuống đất, cánh tay hơi dùng sức, chậm chậm đứng lên, lúc đầu cơ thể

hắn ta còn hơi khom xuống, chờ sau khi Diệp Thiên hoàn toàn đứng vững, thì cơ thể thẳng hẳn, không còn còng nữa.

- Đứng... đứng lên rồi?

Nhìn thấy con trai quả thật đã đứng lên được, Tống Vĩ Lan mừng đến rơi nước mắt, phải biết rằng, hơn một tháng trước, bà ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý là Diệp Thiên cả đời cũng không thể đứng lên được.

Diệp Đông Bình dù không mừng ra mặt như vợ, nhưng đôi môi run rẩy cũng đã nói rõ sự kích động trong lòng của ông ta lúc này, cùng con trai sống dựa vào nhau hai mươi năm, tình cảm cha con của họ người ngoài không thể sánh bằng.

- Sư phụ, thật tuyệt!

Chu Khiếu Thiên nắm chặt tay, trên mặt cũng đầy vẻ kích động.

- Diệp Thiên, anh cẩn thận chút.

Trong số họ, chỉ có Vu Thanh Nhã tỏ ra bình tĩnh, tiến lên đỡ lấy cánh tay của Diệp Thiên.

Hai người sống chung với nhau, từ mấy ngày trước, Diệp Thiên đã có dấu hiệu muốn thân mật, nếu không phải thương tích khỏe hẳn thì làm sao có thể như vậy được, thế nên Vu Thanh Nhã đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

- Tiểu sư đệ, nguyên thần này lại có tác dụng tuyệt vời như vậy sao?

Nhìn thấy Diệp Thiên cẩn thận tiến lên trước hai bước, ngay cả Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên, phải biết rằng, thương tích của Diệp Thiên nếu để lên người bọn họ, không mất một năm, e rằng hoàn toàn không làm được như Diệp Thiên.

-Thứ này dùng để trị thương thì không tệ, còn công dụng khác thì không nhiều...

Diệp Thiên nghe nói, cười khỏ một tiếng, do trải qua thời gian tìm tòi này, hắn ta phát hiện, nguyên thần chỉ có thể đối nội, chứ không thể đối ngoại.

Nói cách khác, nguyên thần có thể chữa thương chữa bệnh tịnh dưỡng cơ thể, nhưng lại không thể giống chân khí dùng để giao đấu giết địch.

Nếu không thể giải quyết vấn đề chân khí biến mất, Diệp Thiên có được nguyên thần, cùng lắm chỉ có thể trở thành một người có tố chất cơ thể tốt hơn người thường, hơn nữa ngay cả sự kế thừa thuật pháp trong đầu, cũng không cách nào vận dụng linh hoạt như trước đây.

Cầu Tâm Gia biết tình trạng cơ thể của Diệp Thiên, liền an ủi nói:

- Diệp sư đệ, đừng nóng vội, nguyên thần vốn được lưu truyền trong truyền thuyết, đệ mới bước vào cảnh giới này, có lẽ còn nhiều công dụng tuyệt vời khác vẫn chưa được phát hiện thì sao.

Thật ra Cầu Tâm Gia nói không sai, một người có thể hình thành dương thần, chứng minh sức mạnh tinh thần của hắn ta vượt xa người bình thường, khi tu luyện đến cảnh giới sâu hơn, một ý niệm cũng có thể quyết định sống chết của một người, điều này làm sao chân khí có thể sánh được chứ?

Chỉ có điều nguyên thần này của Diệp Thiên vốn được hình thành rất miễn cưỡng, hơn nữa lại cứ dùng nó để tịnh dưỡng cơ thể, thế nên Diệp Thiên vẫn chưa thể tìm ra nhiều công năng khác của nguyên thần.

Trong lúc mấy người bọn họ trò chuyện, phía cửa biệt thự vọng lại tiếng thảng máy của xe hơi, lập tức thu hút sự chú ý của bọn họ.

- Ủa, sao lại có hai chiếc xe?

Mọi người phát hiện, có hai chiếc xe đang đậu trước cửa biệt thự, một chiếc là xe riêng của Đường Văn Viễn, bọn họ đều biết, còn biển số xe của chiếc còn lại lại hơi lạ.

Người bước xuống ở chiếc xe thứ nhất đương nhiên là Đường Văn Viễn, còn người bước xuống từ chiếc xe thứ hai, lại khiến bọn Diệp Thiên ngây người ra, trên mặt liền lộ ra vẻ vui mừng.

- Hoài Cận lão đệ, đệ cuối cùng đã trở về rồi!

Cầu Tâm Gia bước nhanh đến đón, Chu Khiếu Thiên theo sau ông ta vội dùng chìa khóa điều khiển từ xa mở cửa lớn.

Cầu Tâm Gia bước lên trước dùng một cánh tay ôm chầm lấy Nam Hoài Cận, trách cứ:

- Hoài Cận lão đệ, lâu thế rồi, sao không gọi điện thoại về vậy?

- Đệ đi vào trong núi, sao có điện thoại mà gọi chứ?

Nam Hoài Cẩn cười khỏ một tiếng, nói:

- Hơn nữa, dù đám đồ đệ có tặng đệ mấy cái điện thoại, nhưng đệ cũng không biết dùng cái thứ này, nghĩ là đến thì có thể gặp mặt rồi, nên không gọi điện thoại.

Thật ra không chỉ Nam Hoài Cẩn như thế, mà Cầu Tâm Gia cũng không quen dùng mấy thứ di động, điện thoại này, Tống Vi Lan từng đem từ Mỹ về mấy chiếc di động đời mới nhất tặng ông ta, đều bị ông ta quăng vào xó phòng rồi.

- Diệp sư đệ, đệ... đệ khỏe rồi sao?

Sau khi nói mấy câu với Cầu Tâm Gia, Nam Hoài Cẩn nhìn thấy Diệp Thiên đứng ở giữa sân, vội bước đến, thạch cao ở hai tay Diệp Thiên đã được gỡ ra, nhìn từ bề ngoài, hẳn ta và người thường hoàn toàn không khác gì nhau cả.

- Nam sư huynh, còn sớm mà, không có ba đến năm tháng, thì đừng hòng giống như lúc trước.

Diệp Thiên đột nhiên nhớ đến đan điền bị phá hủy và chân khí bị mất, kim không được mà than rằng:

- Đan điền bị hủy, cũng tốt thôi, đệ e rằng cũng giống như người bình thường vậy, Nam sư huynh, huynh đi đường vất vả rồi, vào đại sảnh uống ngụm trà trước nhé!

Dù có ý muốn hỏi chuyện Nam Hoài Cẩn đến núi Thanh Thành, nhưng nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi của đối phương, Diệp Thiên làm thế nào cũng không thể mở miệng hỏi.

Nam Hoài Cẩn nhìn đám người vây quanh Diệp Thiên, gật đầu, nói:

- Được, chúng ta vào trong nói chuyện.

- Diệp Thiên, con đi chậm chút chứ!

Cha mẹ và vợ Diệp Thiên sớm biết sư huynh đệ bọn họ nói chuyện, trước giờ đều không giữ người ngoài ở lại, Tống Vi Lan dặn con trai một tiếng, mấy người bọn họ không theo vào trong phòng.

- Diệp Thiên, tôi...tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Diệp Thiên không ngờ rằng, Đường Văn Viễn lại đi theo.

- Lão Đường, lát nữa nói sau, tôi và Nam sư huynh có chuyện phải trao đổi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 676

Chuyện Xưa

Diệp Thiên à, thật sự là có chuyện quan trọng lắm!

Đường Văn Viễn dùng bước, có chút không cam lòng, gọi một câu.

- Lão Đường, chuyện này của tôi còn quan trọng hơn, ông cứ dạo một vòng quanh sân đi, lát nữa tôi đến!

Lúc này Diệp Thiên làm gì có tâm tư để tán dóc với Đường Văn Viễn chứ, hấn khoát tay rồi đi vào phòng khách, dù thương tích ở xương sống vẫn còn hơi đau, nhưng chỉ cần không chạy nhanh, thì sẽ không có ảnh hưởng gì lớn đến sức khỏe của Diệp Thiên.

- Việc này...ôi!

Dù Đường Văn Viễn là phú hào nổi tiếng trong giới người Hoa, hơn nữa còn có thân phận hiển hách trong Hồng Môn, nhưng trước mặt Diệp Thiên, ông ta không thể tỏ thái độ gì.

Luận tiền tài, Diệp Thiên đã có bốn, năm tỷ USD, thân thế đã vượt xa Đường Văn Viễn.

Luận bối cảnh, địa vị của Diệp Thiên ở Hồng Môn, cũng ở trên Đường Văn Viễn, thế nên Đường Gia ở ngoài được mọi người tiền hô hậu ủng, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ ở ngoài cửa.

May là linh khí trong biệt thự này của Diệp Thiên dồi dào, Đường Văn Viễn cũng không cảm thấy khó chịu, ở hơn nửa tháng, nếp nhăn trên mặt cũng giảm đi không ít.

Sau khi đến phòng khách, Diệp Thiên thấy mọi người đã ngồi xuống, vội gọi:

- Khiếu Thiên, pha đại hồng bào đem từ kinh thành về đi!

- Diệp sư đệ, đệ thật là, huynh vẫn chưa uống qua đại hồng bào của đệ đây, không phải là lá trà từ mấy cây dưới núi đó chứ?

Nghe xong lời của Diệp Thiên, Cửu Tâm Gia nở nụ cười, mấy người bọn họ đều là dân lão làng, bản lĩnh dưỡng khí không phải giới trẻ có thể sánh được, thế nên ai cũng không vội hỏi thăm chuyến đi đến núi Thanh Thành của Nam Hoài Cẩn.

- Đại sư huynh, trà này là đệ và sư phụ hái từ ba cây trà kia đó, chỉ còn lại mười mấy lá trà thôi, năm đó còn là do sư phụ chính tay sao trà, đệ vốn muốn giữ lại làm kỉ niệm.

Diệp Thiên nghe vậy liền nhắc đến Chàng Thiên Khuất, lúc lão đạo sĩ thăng thiên, ngoài truyền lại cho hắn ta la bàn và địa vị môn chủ, còn lại chính là một vài kinh thư điển tịch, ngoài ra còn có một vài lá trà.

Diệp Thiên dù gì cũng là tâm tính thiếu niên, mấy năm trước hoàn toàn không thích uống trà, lá trà này là lần trước trở về tế bái sư phụ, tìm được từ trong nhà, luôn giữ đó không nỡ uống.

- Khiếu Thiên, cậu đừng lấy ra.

Nam Hoài Cẩn gọi Chu Khiếu Thiên đứng lại, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp sư đệ, trà này, huynh uống mà thấy hồ thẹn!

- Đừng thế mà, Nam sư huynh, tâm ý này của huynh, đã xứng đáng để uống trà này rồi!

Diệp Thiên dù căng thẳng nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, nói:

- Mấy huynh đệ đều là người biết thưởng trà, hôm nay cứ ném thử lá trà do sư phụ chính tay sao đi, Khiếu Thiên, mau đi lấy đi!

- Vâng, con đi lấy đây!

Chu Khiếu Thiên đáp một tiếng, xoay người đi lên lầu.

Lúc này trong phòng khách chỉ còn lại sư huynh đệ Diệp Thiên và Nam Hoài Cẩn. Cửu Tâm Gia mở miệng hỏi:

- Hoài Cẩn lão đệ, vị tiền bối đó có phải đã không còn trên đời nữa không?

Nói thật lòng, dù mấy sư huynh đệ Diệp Thiên đặt kỳ vọng rất lớn vào chuyến đi này của Nam Hoài Cẩn, nhưng bọn họ cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý thất vọng.

Phải biết rằng, hiện nay Nam Hoài Cẩn đã hơn tám mươi tuổi, khi ông ta ẩn cư Thanh Thành học đạo, chỉ mới hai mươi tuổi đầu, đến nay đã hơn sáu mươi năm rồi.

Người mà lúc trước được Nam Hoài Cẩn gọi là tiền bối, còn tu luyện đến đỉnh cao có thể tiến vào cảnh giới luyện thần phản hư, tuổi tác lúc bấy giờ của người này e là cũng đã hơn bảy, tám mươi tuổi.

Hai thứ hợp lại, nếu vị tiền bối đó còn sống trên đời, hiện giờ e rằng ít nhất cũng đã một trăm ba mươi, một trăm bốn mươi tuổi rồi, đối với việc người này có còn ở trên đời không, bọn Diệp Thiên cũng không biết chắc.

- Ôi, đệ tìm hết núi Thanh Thành, cũng không tìm được tăm hơi của vị tiền bối đó, có còn ở trên đời không, đệ cũng không rõ nữa.

Nam Hoài Cẩn thở dài, nói:

- Nhưng đệ nhìn thấy chữ viết do vị tiền bối đó để lại, ông ta và đệ không còn quan hệ gì nữa. Chuyện trước đây, đệ có thể nói cho mọi người nghe rồi.

- Ồ, khoan hãy nhắc đến chữ viết do vị tiền bối đó để lại, Hoài Cẩn lão đệ, đệ nói chuyện xưa trước đi!

Nghe xong lời của Nam Hoài Cẩn, bọn người Diệp Thiên đều cảm thấy hứng thú, bọn họ trước giờ vô cùng tò mò, rốt cuộc là nhân vật như thế nào, có thể khiến cho Nam Hoài Cẩn khi nhắc đến ông ta đều lộ vẻ tôn kính, không dám nhiều lời.

- Nguyên Dương huynh, thật ra khi đệ mười hai tuổi đã gặp qua vị cao nhân này, sau đó trong thời kháng chiến ẩn cư ở núi Thanh Thành, chỉ chẳng qua là muốn tìm tung tích của cao nhân, nhưng Nam mỗ không có phúc phận, dù gặp được vị tiền bối đó, nhưng lại không được ông ta thu nhận!

Theo lời kể của Nam Hoài Cẩn, chuyện xưa xảy ra từ bảy, tám mươi năm trước hiện lên trước mắt bọn người Diệp Thiên.

Thì ra, Nam Hoài Cẩn sinh ra trong một gia đình dòng dõi Nho học, cha ông ta giao du rộng rãi, khi Nam Hoài Cẩn còn nhỏ, từng đi ông ta đến núi Thanh Thành.

Nam Hoài Cẩn lúc nhỏ tính tình hiếu động, ngày nọ khi cha và bạn cũ uống rượu đàm đạo trong đạo quan núi Thanh Thành, Nam Hoài Cẩn lén lút chạy ra khỏi đạo quan.

Người sống ở thành thị như Nam Hoài Cẩn, đương nhiên vô cùng hiếu kì với đồi núi, nhìn thấy thỏ rừng, bướm bướm đều đuổi bắt theo, trong lúc không hay không biết, ông ta đã tiến vào sâu trong núi Thanh Thành.

Nam Hoài Cẩn từ nhỏ đã là người vô cùng gan dạ, dù chỉ mới mười một, mười hai tuổi, ông ta cũng không lo sợ gì, thậm chí đói bụng rồi còn hái trái dại trên cây trong núi để no bụng.

Chạy loạn trong núi cả buổi trưa, Nam Hoài Cẩn lại cách đạo quan càng ngày càng xa, khi ông ta đi đến khe núi có thác nước bắn tung tóe, thì phát hiện có một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ đang ngồi dưới thác nước.

Lúc đó Nam Hoài Cẩn hết sức vui mừng, dọc theo đường nhỏ đi xuống khe núi, lúc sắp mở miệng nói thì bị dọa chết khiếp, vì ông ta nhìn thấy phía trên đỉnh đầu lão đạo sĩ ba thước, có một người tí hon đang bay lượn.

Khuôn mặt và toàn thân người tí hon này lại giống hệt lão đạo sĩ, chỉ là cơ thể hơi trong suốt, nếu không phải đến gần, Nam Hoài Cẩn hoàn toàn không có cách nào phát hiện ra.

Trong lúc Nam Hoài Cẩn không biết phải làm sao, thì người tí hon này đột nhiên mở to mắt, sau khi nhìn ông ta một cái, liền chui vào trong đầu của lão đạo sĩ, cùng lúc đó, vị đạo sĩ kia cũng đứng dậy.

- Thần tiên? Lão thần tiên?

Trong nhà Nam Hoài Cẩn cất giữ rất nhiều sách, ông ta xem không ít những thư tịch ghi chép về thần tiên quỷ quái, lúc này suy nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu, chính là bản thân ông ta gặp được thần tiên rồi.

- Tên nhóc, to gan thật.

Lão đạo sĩ kia giờ tay nhắc Nam Hoài Cẩn qua, sau khi sờ qua người của ông ta, bèn nói:

- Cũng đành, cậu có thể nhìn thấy ta, cũng coi như là có duyên, ta tặng cậu một quyển quyền kinh, nếu sau này cậu tu luyện thành công, có thể đến đây tìm ta!

- Sư phụ, xin hãy nhận Hoài Căn làm đồ đệ!

Nam Hoài Căn cũng là người vô cùng thông minh, sau khi nghe xong lời của lão đạo sĩ, gọi tiếng sư phụ liền muốn quỳ xuống bái lạy, nhưng lão đạo sĩ giơ tay phát một cái, đầu gối của ông ta không thể khom lại được.

- Sau này nếu như cậu luyện được quyền kinh này, chúng ta có lẽ sẽ có duyên sư đồ, bây giờ thì vẫn còn sớm.

Lão đạo sĩ cười nói:

- Ta đưa cậu trở về nhé, mười lăm năm sau, cậu hãy lại đến đây!

Đang nói chuyện, Nam Hoài Căn phát hiện, dưới chân lão đạo sĩ lại xuất hiện một đám sương mù, nâng người của ông ta lên, chỉ có điều khi Nam Hoài Căn muốn xem rõ hơn, thì đầu óc choáng váng, cả người mất đi cảm giác.

Chờ khi Nam Hoài Căn tỉnh lại, thì ông ta đã ở một nơi không xa đạo quan, nhanh chóng được người cha đang tìm ông ta khắp nơi tìm thấy, có điều trong người của Nam Hoài Căn, lại có thêm một cuốn quyền kinh.

Từ sau khi đó, Nam Hoài Căn dựa theo nội dung trên quyền kinh ra sức khổ luyện, hơn nữa tìm thầy học hỏi bạn bè ở khắp nơi, học được cả một công phu điều luyện.

Hơn nữa mấy năm nay Nam Hoài Căn đọc hết các Đạo gia điển tịch, cũng hiểu được trạng thái lúc đó của lão đạo sĩ, không ngờ là Dương Thần Xuất Khiếu trong truyền thuyết, trong mắt người thường, đó tuyệt đối là thần tiên.

Điều này khiến ông ta càng quyết chí bái sư, thế nên Lý Thiện Nguyên mấy lần tỏ ý muốn nhận ông ta làm đồ đệ, đều bị Nam Hoài Căn từ chối khéo.

Sau thời kì kháng chiến, Nam Hoài Căn lại tiến vào trong núi Thanh Thành, trải qua nhiều lần trắc trở, mới tìm thấy nơi có thác nước kia.

Sau khi cực khổ đợi chờ trong ba ngày, Nam Hoài Căn cuối cùng đã gặp được lão đạo sĩ kia.

Chỉ có điều sau khi lão đạo sĩ nhìn ông ta một cái, trên mặt lại lộ ra vẻ thất vọng, nói Nam Hoài Căn trong mười lăm năm nay đều không thể tiến vào cảnh giới luyện khí hóa thần, duyên phận của hai người đã tận, sau này không được đem chuyện của ông ta kể với

người ngoài.

Sau khi Nam Hoài Cẩn cực khổ cầu xin không có kết quả, cũng chưa thấy lão đạo sĩ làm thế nào, thì đã biến mất trước mặt ông ta, Nam Hoài Cẩn vô cùng chán nản, ở núi Thanh Thành ba năm, cũng không thể gặp được người đó nữa, cuối cùng chỉ đành bỏ đi.

- Hoài Cẩn lão đệ, đệ... đệ lại có cơ duyên như thế à!

Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn quen biết sáu, bảy mươi năm, mãi đến hôm nay mới biết được những chuyện này, vô cùng ngạc nhiên.

- Nguyên Dương huynh, cơ hội thì có đó, còn duyên phận thì chưa chắc.

Nam Hoài Cẩn cười khổ một tiếng, nói:

- Mấy chục năm nay đệ khổ công tu luyện, mãi đến mười năm trước mới có thể tiến vào cảnh giới như hiện nay, vị tiên bối đó yêu cầu đệ mười lăm năm, đệ làm sao có thể làm được chứ!

Cầu Tâm Gia gật đầu, thuận miệng nói:

- Điều này cũng đúng, chỉ vốn vẹn mười mấy năm có thể luyện được đến cảnh giới luyện khí hóa thần, thế thì chúng ta không phải đã sống hoài rồi sao?

- Há? Không đúng, tiểu... tiểu sư đệ không phải đã làm được đó sao?

Chưa nói dứt lời, Cầu Tâm Gia đột nhiên giống như trông thấy quỷ vậy, vội nhìn về phía Diệp Thiên, hẳn ta không phải đã phù hợp với điều kiện của lão đạo sĩ rồi đó sao?

- Đại sư huynh, trong cơ thể đệ một ít chân khí cũng không có, không biết có thể tu luyện được hay không, khoan hãy nói đệ.

Diệp Thiên xoay mặt nhìn sang Nam Hoài Cẩn, hỏi:

- Nam sư huynh, không biết quyền kinh mà lúc trước vị tiên bối truyền cho huynh, có thể cho mọi người xem qua không?

Nếu lão đạo sĩ kia đã kì vọng Nam Hoài Cẩn thông qua quyền kinh có thể đạt đến cảnh giới luyện khí hóa thần, thì quyền kinh này

tất nhiên có phương pháp luyện khí, Diệp Thiên lại muốn tìm ra đầu mối gì trong đó.

- Diệp sư đệ, vô ích thôi, quyền kinh này quả thật có đạo luyện khí, có điều cũng chỉ có thể đến cảnh giới luyện khí hóa thân, xa hơn nữa thì không có đâu.

Nam Hoài Cẩn lắc đầu, nói:

- Nếu đệ không tin, huynh có thể bảo đệ từ đem đến cho đệ xem.

- Lời của Nam sư huynh đệ đương nhiên là tin rồi, cũng không cần đi lấy đâu, huynh viết ra phương pháp luyện khí trong đó là được rồi.

Diệp Thiên nghe xong có chút thất vọng, hẳn ta cũng từng thử qua tu luyện lại chân khí, chỉ có điều mặc cho hắn ngồi thiền thế nào, cũng không sinh ra được một chút chân khí, công pháp luyện thần phân hư trước đây, quả thật không có tác dụng gì với hắn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 677

Tiên Đoán

Được, lúc nào ta lại viết ra cho mọi người.

Nam Hoài Cẩn gật gật đầu, nói:

- Cuốn quyền kinh này đối với Khiếu Thiên còn có chút tác dụng, nhưng đối với chúng ta, tác dụng không phải lớn!

- Hoài Cẩn lão đệ, có thể cho công pháp tu vi tăng lên tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần, đã thực giỏi lắm, đối với chúng ta hẳn là cũng đều có chút tác dụng tham khảo!

Trải qua vài lần kiếp nạn thời cận đại, tu luyện công pháp từ xưa tương truyền cùng với các môn phái truyền thừa, bị hủy bởi chiến trong lửa, công pháp này đối với đám người Cầu Tâm Gia vô dụng, nhưng không có nghĩa là không có giá trị.

- Nam Sư huynh, không nói việc này nữa...

Diệp Thiên rẽ đề tài, hỏi:

- Vậy huynh cũng không gặp được vị tiên bối kia, làm sao có thể giải trừ lời thề năm đó đây?

Năm đó vì tuân thủ nghiêm ngặt lời thề, thậm chí cả Cầu Tâm Gia là bạn chí giao Nam Hoài Cẩn cũng chưa báo cho, nhưng lúc này cũng không còn đề tâm, khiến Diệp Thiên không khỏi có chút kinh ngạc.

Nam Hoài Cẩn nghe vậy có chút buồn bã, nghĩ một chút mở miệng nói:

- Ôi, ta đem việc lần này gặp được nói chuyện cùng mọi người một chút vậy...

Thì ra là, khi Nam Hoài Cẩn đến Thanh Thành sơn, trước sau thăm viếng hậu nhân của bạn cũ trước kia, kỳ vọng có thể từ miệng bọn hắn nghe được một ít tin tức vị cao nhân đó.

Nhưng khiến Nam Hoài Cẩn thất vọng chính là, những đệ tử của người bạn cũ, chủ yếu đều ra khỏi kỳ môn, không phải buồn bán thì chính là muốn làm du lịch, rất nhiều người trên người thậm chí cả chút công phu đều không có.

Không thể làm khác, Nam Hoài Cẩn đành theo đường đi ngày xưa nhìn thấy vị tiền bối kia, vào sâu trong núi Thanh Thành mà tìm người.

Nhưng để cho hắn thất vọng chính là, cùng với du lịch phát triển, thác nước mà ban đầu vị tiền bối kia tu luyện, cũng đã trở thành một địa điểm du lịch, khách lui tới rất đông, rốt cuộc không thể tìm lại cảnh tượng linh khí sung túc năm đó.

Tuy rằng Nam Hoài Cẩn không tới cảnh giới luyện thần phân hư, nhưng cũng biết, Đạo gia tu luyện nguyên thần. Tối kỵ người bên ngoài quấy rầy. Trước mắt tình hình như thế, cho dù vị tiền bối kia còn sống, chỉ sợ cũng bỏ đất này mà đi.

Không cam lòng, Nam Hoài Cẩn lại đi vào thâm sơn. Phải biết rằng, tu luyện tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần, đều có thể sống trên một trăm tuổi. Vị tiền bối kia sớm luyện được Dương Thần xuất khiếu, chắc chắn còn sống trên đời.

Thanh Thành sơn có nói đến "Ba mươi sáu ngọn núi", "Bát Đại động" "Bảy mươi hai hang" "Một trăm tám mươi cảnh", phạm vi 100 km, toàn bộ là núi rừng, bốn mùa chim hót, núi non hùng vĩ.

Nam Hoài Cẩn đi tìm, liền ở suốt trong núi tìm kiếm hơn một tháng, nhưng đừng nói tìm được tấm hơi vị tiền bối kia, ở trong núi hắn thậm chí cũng không phát hiện có dấu vết người sinh sống.

Điều này làm cho Nam Hoài Cẩn thất vọng cực kỳ. Nhưng khi hắn đang muốn trở về, phát hiện ở sườn núi có một cái huyệt động.

Huyệt động hướng về Phương Đông, tính thấu quang phi thường. Nhưng xâm nhập trong huyệt động 10m. Cái cửa động lại có hàng rào che, trong động có một giường trúc và ghế sử dụng đá tọa. Ngoài ra tiếp tục không có vật gì khác.

Ở trên vách tường huyệt động, lại chạm khắc lên mấy chữ to: "Đào sinh vân diệt, tiền duyên dĩ liễu, tiểu hữu bảo trọng!" (Tiền duyên đã hết, người bạn nhỏ hãy bảo trọng!)

Dùng ngón tay sờ theo nét chữ một chút, Nam Hoài Cẩn rõ ràng phát hiện, những chữ này đều là dùng đầu ngón tay viết ở nham

thạch.

Tuy rằng mười hai chữ viết này không đầu không đuôi, nhưng Nam Hoài Cẩn cũng hiểu được, đây là vị tiên bói kia viết cho hấn xem, nếu không còn tiền duyên nữa, lời thẻ năm đó tự nhiên cũng không cần tuân thủ.

Cầu Tâm Gia bỗng nhiên hỏi:

- Hoài Cẩn lão đệ, có phải vị tiên bói kia phát hiện cậu đang tìm anh ta, cố ý trốn tránh không gặp hay không?

- Không phải, đệ xem chữ viết đã có không ít tro bụi, thời gian viết ít nhất trên 10 năm rồi!

Nam Hoài Cẩn lắc lắc đầu, nói:

- Nguyên Dương huynh, tu vi tiến vào đến cảnh giới luyện thần phân hư, lý giải thế gian vạn vật cũng không giống nhau, thậm chí có thể suy diễn ra hậu sự bản thân trước!

Tuy rằng Nam Hoài Cẩn không thể tìm được vị tiên bói đã lạy làm sư, nhưng hấn cũng tìm được không ít điển tịch miêu tả về cảnh giới luyện thần phân hư, biết được một vài chuyện về nguyên thần.

- Đừng nhìn đệ, nguyên thần của đệ bây giờ như cảnh giới gà mờ, chỉ dùng để chữa thương lên, không được ảo diệu như lời Nam Sư huynh đâu.

Nhìn thấy mọi người đem ánh mắt nhìn về chính mình, Diệp Thiên nở nụ cười khổ, nghĩ một chút, lúc sau nói:

- Nam Sư huynh nói có lẽ có đạo lý, lần trước khi đệ xem tướng cho lão Đường, cũng chưa cần tiến hành suy diễn, nhưng trong đầu vẫn xuất hiện hình dạng Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây!

Diệp Thiên xoay mặt nhìn về phía Tả Gia Tuấn, nói:

- Tả sư huynh, Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây có phải dáng người nhỏ gầy, tướng mạo vẻ lo lắng, phía trên mắt phải có một nốt ruồi đen hay không?

Diệp Thiên phía trước chỉ nói là chuyện ở Thái Lan có quan hệ tới Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, cũng không có nói rõ trong đầu hấn xuất hiện thân ảnh đối phương, cho tới giờ khắc này mới nói ra.

- Đúng rồi, chính là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây!

Tả Gia Tuấn gật gật đầu, thần tình kinh ngạc nói:

- Chẳng lẽ tu ra nguyên thần, thật sự có thể tiên đoán trước được sao? Vậy còn cần thầy tướng chúng ta làm gì?

Phải biết rằng, xem bói hỏi quẻ truyền từ thời kỳ thượng cổ, truyền lưu đến hôm nay đã có hệ thống tương đối rườm rà, cũng không như suy nghĩ của người đời giống như là xiếc gạt người, muốn nắm giữ những kiến thức này, cần tiêu phí tinh lực cả đời đi nghiên cứu.

Nhưng chỉ cần tu luyện tới cảnh giới luyện thần phân hư, dĩ nhiên cũng có thể chân chính biết trước nhiều điều, điều này làm cho Tả Gia Tuấn, người đã tiêu phí tinh lực suốt đời về xem bói, có chút không thể thừa nhận.

- Tả sư đệ, đệ nghĩ nhiều rồi!

Nghe được Tả Gia Tuấn nói vậy, Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, nói:

- Phong thủy tướng thuật cũng thuộc phạm trù tu luyện, tự nhiên có đạo lý trăm sông đổ về một biển, hơn nữa từ xưa đến nay, có bao nhiêu người có thể đi vào đến cảnh giới luyện thần phân hư đây? Bọn họ sao lại đi giành bát cơm của đệ được?

- Đại sư huynh nói không sai!

Lời nói của Cầu Tâm Gia khiến tất cả mọi người nở nụ cười, sự thật đúng là như Cầu Tâm Gia nói vậy.

Những nhân vật giống như Quảng Lăng Tử, Cát Hồng, Lữ Động Tân trong truyền thuyết, chủ yếu đều là xuất hiện rất ít, trên đời này lưu lại chỉ là những truyền thuyết, người chân chính nhìn thấy bọn họ, cũng ít càng thêm ít.

- Nam Sư huynh, bắt kê như thế nào, tiểu đệ đều phải đa tạ huynh!

Nghe được Nam Hoài Cẩn nói xong về hành trình núi Thanh Thành, Diệp Thiên giơ lên chén trà mới vừa hãm xong, nói:

- Tiểu đệ lấy trà thay rượu, kính Nam Sư huynh một ly!

Vì giúp Diệp Thiên tìm được công pháp, Nam Hoài Cẩn đã hơn tám mươi tuổi, ở vùng núi lặn lội hơn một tháng, nhân tình này Diệp

Thiên bất kể như thế nào đều là ghi tạc.

- Nam mỗ thật hồ thẹn!

Nam Hoài Cẩn cầm chén trà trà cái lễ với Diệp Thiên xa xa.

- Không nói chuyện này, Hoài Cẩn lão đệ nói chuyện một chút về chuyện năm đó đi, vị tiền bối kia thật sự là giống như đám mây bay lên trời sao?

Nghe được Nam Hoài Cẩn nói vậy, Cầu Tâm Gia cười rě đề tài, trong lòng cũng tò mò, chẳng lẽ tu luyện ra nguyên thần, thật có thể giống như tiên nhân trong truyền thuyết sao?

- Thiên chân vạn xác, khi đó tiểu đệ tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng tuyệt đối không có nhìn lầm.

Nam Hoài Cẩn gật gật đầu, nói:

- Đệ hoài nghi tiến vào đến cảnh giới phân hư, tính chất chân khí sẽ phát sinh thay đổi, lòng bàn chân sinh ra mây, có lẽ chính là thúc dục chân khí làm thành!

- Đáng tiếc, chân khí của tiểu sư đệ hoàn toàn không có, nếu không chúng ta cũng có thể tìm ra đến tột cùng là như thế nào.

Cầu Tâm Gia thở dài một hơi, trên mặt tràn đầy vẻ khát khao, không chỉ có hấn như thế, chính là đám người ở trong phòng Diệp Thiên, cũng đều nhìn hướng về hấn.

Ở trước kia, lý tưởng lớn nhất của nhân loại chính là có thể bay, bay lên trời giống như chim.

Tuy rằng tới cận đại lý tưởng này bị máy bay thay thế, nhưng không thể phủ nhận chính là, tiên nhân này trong truyền thuyết thần thoại có thể bay được, để cho bọn hấn cực kỳ hâm mộ.

Mấy người nói chuyện phiếm một lúc, trên mặt Nam Hoài Cẩn lộ ra một mối, Diệp Thiên nhất thời cho Chu Khiếu Thiên đưa Nam Hoài Cẩn lên lầu đá tọa nghỉ ngơi, trong biệt thự này linh khí sung túc, thật ra rất thích hợp khôi phục tinh thần.

Tất cả mọi người biết Diệp Thiên hôm nay là ngày đầu tiên đứng thẳng được, cũng sợ hấn mệt nhọc, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cũng đã ra khỏi biệt thự đi tìm chỗ ngồi tĩnh tu.

- Diệp Thiên, cậu bận xong rồi!

Nhìn thấy đám người Cửu Tâm Gia từ trong biệt thự đi ra, Đường Văn Viễn một mực đi lại quanh cửa lập tức đến, lão gia này kỳ thật cũng có chút biệt khuất, từ hai mươi năm trước, trên đời này đã không ai dám để cho hắn chờ như thế.

- Lão Đường, làm sao vậy hả?

Nhìn thấy Đường Văn Viễn tiến vào, Diệp Thiên nở nụ cười:

- Có cái gì quan trọng mà ông gấp gáp như vậy?

Vừa rồi cùng mấy sư huynh đàm luận đạo pháp, Diệp Thiên cơ hồ đều đã quên Đường Văn Viễn tìm mình còn có chuyện.

- Còn không phải chuyện của cậu?

Đường Văn Viễn cùng Diệp Thiên coi như là chỗ thân quen, tức giận nói:

- Ngày mai Hồng Kông sẽ tổ chức một buổi đấu giá Kristy, dành riêng đấu giá tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc, tôi đem bản kê các sản phẩm đấu giá đến đây.

Diệp Thiên đã nhắc chuyện gì, Đường Văn Viễn lại dám vô tâm? Hơn một tháng gần đây hắn có mặt ở các buổi đấu giá sách cổ kinh thư, cơ hồ mất trên trăm triệu đô la Hồng Kông, đem những tác phẩm đó về.

Nhưng khi đồ vật đưa đến Diệp Thiên nơi này, lại không có một món đồ nào hữu dụng đối với hắn, Đường Văn Viễn có tiền nhiều hơn cũng không thể như vậy mãi, lúc này hắn mới cảm bản kê các sản phẩm đấu giá cho Diệp Thiên xem trước một chút, có hắn chắc chắn thì đi đấu giá cũng không muộn.

Diệp Thiên tiếp nhận bản kê, cười hỏi:

- Nhà đấu giá Cao Sĩ Đợc? Không nghe nói qua, là công ty nhỏ chẳng?

Khi ở kinh thành, thường xuyên có người đưa thiệp mời cho Diệp Đông Bình tham gia hội đấu giá, là đối tượng có tiền hoặc là làm nghề liên quan đến đồ cổ thì tên các nhà đấu giá nghe nhiều nên thuộc, nhưng Kristy thì hắn chưa từng nghe qua.

Mấy năm gần đây đồ cổ nóng lên, rất nhiều kẻ có tiền coi đó là một loại đầu tư, cái này cũng khiến cho các loại đầu giá thịnh hành như nấm mọc sau mưa, những vật phẩm cũng là tốt xấu lẫn lộn.

- Nhà đầu giá nhỏ? Trên đời này lớn hơn so với Kristy, chi sợ cũng chỉ có một công ty Sotheby!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn lặng đi một chút, nhưng lập tức liền phản ứng lại:

- Thật ra tôi không rõ ràng, quốc nội dịch âm không giống với tôi nói.

Diệp Thiên, Kristy ở quốc nội gọi là Cao Sĩ Được, Sotheby chính là Tác Tư Bị, cách gọi không giống mà thôi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 678

Khai Nguyên Đạo Tạng

Ca Sĩ Được và Tác Tư Bi là dịch âm, bởi vì Hồng Kông trước kia là thuộc địa của Anh, cho nên nhiều khi, Hồng Kông còn sử dụng một ít cách gọi nước ngoài.

Sotheby cùng Kristy đều là nhà kinh doanh lớn, nó chẳng những thành lập chi nhánh ở bản địa, hơn nữa phát triển nghiệp vụ đấu giá xuyên quốc gia, dựa vào phương pháp kinh doanh tốt, nhanh chóng chiếm lĩnh định mức lớn trên thị trường đấu giá thế giới.

Biểu hiện số liệu thống kê, Sotheby có mặt ở 39 quốc gia và khu vực toàn cầu, 109 thành thị có thiết lập cơ quan đấu giá, còn Kristy thì có ở 46 quốc gia và khu vực toàn cầu, 34 thành thị có đặt văn phòng hoặc cơ quan đấu giá.

Có thể nói, Sotheby, Kristy hai nhà đấu giá không hổ thẹn là bá chủ thị trường đấu giá tác phẩm nghệ thuật quốc tế, cho dù như Diệp Thiên không chút nào quan hệ với đấu giá, cũng đều nghe nói qua tên của bọn họ.

- Diệp Thiên, điển tịch Đạo gia tôi không phải hiểu lắm, lần này có một lượng lớn kinh thư cần đấu giá, cậu xem xem hữu dụng hay không, nếu là cần dùng, tôi nhất định giúp cậu mua về!

Vài lần trước tiêu phí số tiền lớn mua về một ít đồ vật, đều không có tác dụng gì đối với Diệp Thiên, Đường Văn Viễn là người làm ăn, tuy rằng không đau lòng mất tiền, cũng không muốn tiếp tục tiêu tiền uổng phí.

Nghe được Đường Văn Viễn nói vậy, Diệp Thiên đem ánh mắt đảo qua bản kê sách, ngẩng đầu cười nói:

- Lão Đường, phí tổn mấy lần trước mua đồ, ông thống kê lại rồi đưa cho tôi, tôi bảo Khiếu Thiên gửi cho ông!

- Dừng, như vậy không phải đánh vào mặt tôi sao?

Vừa nghe lời này của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn nhất thời trừng mắt lên, đồng thời trong lòng đã hồi hận, chính mình làm điều

thừa để làm chi. Diệp Thiên cần mua, chút tiền ấy mình lại có thể phải cân nhắc sao?

- Lão Đường, tôi không thiếu chút tiền ấy, ông giúp tôi tìm được mấy tin tức này, là đã nhờ cậy ông, mua đồ đương nhiên không thể để cho ông phải bỏ tiền.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, trước đó không lâu, Tống Vỹ Lan giữ lại cho hắn cái thẻ, bên trong có một triệu Đô-la, cũng vì Tống Vỹ Lan sợ con trai đem tiền giao cả cho bà. Chính mình không có tiền dùng, nên mới bỏ ra một triệu đôla.

Hơn nữa có cho mẹ hắn bốn năm mươi triệu Đô-la, trong lòng Diệp Thiên hiện tại đã rất thoải mái. Cho là triệu đô la Hồng Kông, hắn căn bản là không để vào mắt.

- Được rồi, không cần phải nói, tâm ý tôi nhận, tiền thì phải đưa cho ông!

Nhìn thấy Đường Văn Viễn còn muốn giải thích, Diệp Thiên khoát tay áo, ánh mắt bỗng nhiên bị một tờ bản kê hấp dẫn:

- Lão Đường, ông nói kinh thư là cái này?

Kristy tuy rằng cũng là có một hai trăm lịch sử trong ngành đấu giá, nhưng thành lập sau 22 năm nếu so với Sotheby, chuyên nghiệp so với Sotheby cũng hơi kém một ít.

Hai nhà cạnh tranh Thị trường thập phần kịch liệt, ngay cả các sản phẩm tuyên truyền sử dụng trong giao dịch cũng ấn chế thập phần đẹp mắt, sách mặt vật phẩm đối ứng, đều có ảnh được phóng đại.

Ánh mắt Diệp Thiên lúc này. Đã bị một tập ảnh chụp hấp dẫn, đây là ba cuốn sách trình hình thành hình quạt bày ra, giấy ố vàng, cạnh góc còn có dấu vết côn trùng đục, phẩm chất cũng không khá lắm.

Nhưng ở phía trên nhất bìa mặt bản điển tịch, không ngờ viết: “Khai Nguyên đạo tạng” bốn chữ. Tại phía dưới bốn chữ, còn có hai cái chữ nhỏ "Động thực", chứng kiến những cái này, ánh mắt Diệp Thiên nhất thời không muốn chuyển đi.

Cái gọi là Đạo tạng, kỳ thật cùng “Thuật tàng” trong đầu Diệp Thiên truyền thừa giống nhau, là tập kinh thư tổng hợp đạo giáo, là dựa theo ý đồ biên soạn nhất định, thu thập kết cấu phạm vi và tổ chức, bố trí thành từng thư đạo giáo với rất nhiều kinh điển, chính là kinh điển đạo giáo từ Đạo gia thời Chu Tần 6 triều tới nay.

Từ thời kì Nam Bắc triều, ở năm 471 công nguyên Lục Tu Tĩnh biên “ tam động kinh thư mục lục”, chính là “đạo tạng” sớm nhất, nguyên mẫu đạo giáo.

Đạo thư chính thức hợp thành thành "Tàng", từ năm Đường Khai Nguyên, từ đó về sau Tống, Kim, Nguyên, Minh ... từng biên soạn “đạo tạng”, đời Thanh biên “bản tóm tắt đạo tạng”.

Đạo tạng nội dung rất lớn, trong đó có rất nhiều kinh điển của đạo giáo, luận tập, khoa giới, phù đồ, thuật pháp, thần tiên phổ lục và truyện ký nhân vật đạo giáo...

Ngoài ra còn có sáng tác của bách gia Chư Tử, trong đó có những sách cổ đạo tạng đã sắp thất truyền, cũng không ít có ngành nghiên cứu kỹ thuật sáng tác của Trung Quốc cổ đại, như có quan hệ với sách y dược dưỡng sinh, sáng tác phương diện thiên văn lịch pháp...

Kỳ thật sau Kiến quốc, cũng từng biên các cuốn: tàng ngoại đạo thư, đôn hoàng đạo tàng, Trung Hoa đạo tàng, trong khoảng thời gian này toàn bộ đều từng bị Diệt Thiên lật xem qua.

Nhưng để cho hẳn thất vọng chính là, những điển tịch đạo tạng này là hiện đại biên soạn, nội dung bên trong đều không có gì lạ, cùng Đạo Kinh bình thường không có chút nào khác nhau, bên trong cái gọi là công pháp tu đạo, so với truyền thừa trong đầu hẳn đều kém xa.

Nhưng Diệt Thiên biết, “Khai Nguyên đạo tạng” trong hình này không như đạo tạng cận đại, bởi vì nó là bộ đạo tạng thứ nhất trong lịch sử đạo giáo Trung Quốc.

Đường Huyền Tông tại vị, lệnh cho hơn bốn mươi người soạn “Nhất thiết đạo kinh âm nghĩa”, trên cơ sở này, lại cùng với Khai Nguyên Trung phát triển Đạo Kinh, hơn nữa tất cả Tàng trong Đạo Kinh ban đầu, chỉnh sửa thành “Tàng”.

Chẳng qua căn cứ ghi lại tương quan, tới thời Ngũ Đại Đường mạt là lúc chiến tranh loạn lạc, những điển tịch trân quý này đều bị hủy bởi việc binh đao, đời sau cũng không có người nào có thể luyện đến tột cùng.

- Lão Đường, các vật phẩm này tổng cộng chỉ có ba bản sao? Chúng là từ nơi nào tới?

Chúng kiến tẩm hình này, Diệt Thiên không thể bình tĩnh thêm, bởi vì “ Khai Nguyên đạo tạng” lại phân làm “tam động quỳnh cương”, phân tam động ba mươi sáu bộ, tức Động Thực, Động Huyền, Động Thần... mười hai bộ.

Động Thực hệ Thiên Bảo Quân là Kinh, làm Đại Thừa, Động Huyền hệ Linh Bảo Quân là kinh, làm Trung Thừa, Động Thần hệ Thần Bảo Quân làm Tiểu Thừa.

Tam động đối ứng kinh điển Nho Gia truyền đạt theo thứ tự là Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn và Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, đúng là tổ sư đạo giáo Tam Thanh.

Từ xưa tương truyền, động chân kinh có phương pháp bạch nhật phi thăng - mọc cánh thành tiên, chẳng qua không thể lưu truyền tới nay, hậu nhân ai cũng không biết là thật hay giả.

Cho nên Diệp Thiên chứng kiến hai chữ động thực kia, nhất thời đỏ tròng mắt, hấn lúc này cần có nhất, chính là tu luyện công pháp, mà cánh giới luyện thần phân hư, cùng với mọc cánh thành tiên cũng là kém không xa, vừa lúc có thể đối ứng cùng động chân kinh.

- Nghe nói tổng cộng có 6 cuốn, 3 cuốn là tuyên truyền.

Chứng kiến bộ dáng gấp gáp của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn cười nói:

- Chúng xuất xứ tôi cũng nghe qua, là từ một hậu nhân gia tộc Anh quốc thu được, hình như tên là... Gọi là cái gì mà Stan, người nọ là một nhà khảo cổ học!

Biết Diệp Thiên để bụng chuyện này, Đường Văn Viễn thật đúng là đã đặc biệt tìm người nghe ngóng, nhưng rốt cuộc tuổi hấn đã lớn, trí nhớ không thật là tốt, nghĩ nửa ngày cũng không nhớ nổi người nọ có tên là gì.

- Anh quốc, nhà khảo cổ học?

Nghe được Đường Văn Viễn nói vậy, trên mặt Diệp Thiên lộ ra một tia cười lạnh:

- Tôi biết rồi, ông nói người Anh quốc đó tên là Stein hả, nhà khảo cổ học cái rắm, người nọ là một cường đạo!

- Đúng rồi, chính là Stein.

Đường Văn Viễn gật gật đầu, kỳ quái hỏi:

- Hấn tại sao là cường đạo?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, không đáp mà hỏi ngược lại:

- Ông có biết cuốn kinh này là làm sao không?

- Không biết, quốc gia chúng ta trăm năm qua đã mất bao nhiêu văn vật chứ?

Đường Văn Viễn có chút không cho là đúng đối với lời của Diệp Thiên, bởi vì hàng năm đều có rất nhiều văn vật buôn lậu đến Hồng Kông, nói thật, trên tay hắn suu tầm mấy đồ đồng thau, cũng có hơn phân nửa là từ con đường này mua được.

- Ôi, nếu tôi không đoán sai, Khai Nguyên đạo tạng hẳn là từ Đôn Hoàng mất đi, Stein này, chính là người đầu tiên đánh cắp từ Đôn Hoàng!

Diệp Thiên thờ dài, tới cận đại, Phật Đạo nhị giáo đều bị suy thoái, trong chuyện này cố nhiên có nhiều nhân tố, nhưng điển tịch mất đi, không thể nghi ngờ chính là đả kích lớn nhất đối với hai giáo.

Sự kiện văn vật Đôn Hoàng bị trộm, là khiến người trong hai giáo vô cùng đau đớn, những năm hai mươi, Lý Thiện Nguyên có nghe nói việc này, từng đặc biệt chạy tới Đôn Hoàng, nhưng kinh thư trong này đã bị thất lạc đại bộ phận, khiến ông ta tức giận nghiến răng nghiến lợi.

Mà Stein, ở năm 1906, với danh nghĩa khảo cổ, lúc ấy từ Đôn Hoàng dùng tiền và vàng, mua chuộc Vương đạo sĩ liền lừa được 24 rương sách cổ và 5 rương tác phẩm nghệ thuật như tranh cổ, tranh thêu được cẩn thận đóng gói.

Năm 1914, lần thứ ba Stein đến Trung Quốc tiến hành khảo cổ "Thám hiểm" thì lại đi vào Đôn Hoàng, lại thông qua mấy đạo sĩ rơm lấy được 5 rương bản sao công văn.

Tuy rằng lúc ấy đại bộ phận văn hiến đã bị Bá Hi cùng đội thám hiểm, Đại Cốc đội thám hiểm và chính phủ Bắc Kinh chở đi, nhưng Stein lần này đoạt được, đại bộ phận là do Vương đạo sĩ sớm lấy ra và chuyển dời đến địa điểm an toàn cất giấu đi, bởi vậy, Stein trở thành người có được văn hiến cổ nhiều nhất.

Cho nên Diệp Thiên vừa nghe đến hai chữ Stein, tự nhiên sẽ biết lai lịch Khai Nguyên đạo tạng này.

Đôn Hoàng cất giấu kinh thư mặc dù phần lớn đều là điển tịch Phật gia, nhưng cũng không thiếu kinh thư Đạo gia, hơn nữa Tùy Đường hai triều đại, đúng là thời kì Đôn Hoàng phát triển tốt nhất, chỉ có kinh thư bảo tồn ở trong này, mới không bị chiến tranh các triều

đại thiêu huỷ.

Tuy rằng Stein từ Trung Quốc trộm được văn vật đại bộ phận đều ở gửi nhà bảo tàng nước Anh, nhưng hẳn đoạt được kinh thư thật sự rất nhiều, nói vậy những thứ này là hậu nhân hẳn của nhìn thấy tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc nóng lên, mới uỷ thác cho Kristy đấu giá.

- Diệp Thiên, cậu yên tâm, sáu cuốn kinh thư này tôi nhất định giúp cậu mua về!

Nhìn thấy Diệp Thiên coi trọng như thế, Đường Văn Viễn vỗ ngực đảm bảo.

- Đấu giá là vào ngày mai sao? Lão Đường, trong tay ông hẳn là có thư mời chứ?

Diệp Thiên dời ánh mắt khỏi cuốn catalogue, nhìn Đường Văn Viễn nói:

- Ngày mai tôi cần tham gia buổi đấu giá này, lão Đường, không phải tôi không tin tưởng ông, mấy thứ này, không thể rơi vào trong tay người khác!

Không nói đến này mấy cuốn “Khai Nguyên đạo tạng” rất có thể có tác dụng cho Diệp Thiên tu luyện công pháp, chính là vì tâm nguyện sư phụ, cũng không thể khiến chúng nó tiếp tục lưu lạc ở nước ngoài.

Hơn nữa trong khoảng thời gian này Diệp Thiên luôn luôn ốm đau nằm ở giường, bị trầm cảm không nhẹ, hôm nay sau khi đứng dậy đi được cảm giác thật không tệ, cũng muốn đi ra ngoài cho thoải mái

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 679

Đãi Ngộ

Diệp Thiên từ nhỏ chính là người rất có chủ kiến, chuyện hán quyết định, người khác rất khó thay đổi, cho nên nghe nói Diệp Thiên ngày mai sắp sửa đi tham gia đấu giá, ngay cả Tống Vỹ Lan cực lực phản đối, vẫn là không thể thay đổi.

Huống chi đám người Cầu Tâm Gia nghe được tin tức có quan hệ với Khai Nguyên đạo tạng, khiếp sợ nhưng cũng là mạnh mẽ ủng hộ Diệp Thiên, mặc kệ trong đạo tạng này có công pháp tu luyện hay không, nó đều là diễm tịch Đạo gia cực kỳ trân quý.

Rơi vào đường cùng, Tống Vỹ Lan cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý, nhưng Diệp Thiên nguyên bản chỉ là muốn mình và Đường Văn Viễn tham gia đấu giá là được, hiện tại lại là cả nhà xuất động, ngay cả Chu Khiếu Thiên cũng không đồng ý ở lại trong nhà thủ vệ.

Cũng may Đường Văn Viễn ở Hồng Kông căn cơ thâm hậu, lại thông qua một vài con đường lấy được tấm vé thư mời, phải biết rằng, Kristy tổ chức hội đấu giá, không phải là người bình thường đều được đến.

- Mẹ, đây là Hồng Kông, cũng không phải kinh thành, có cần mặc nhiều như vậy hay không?

Sáng sớm ngày hôm sau Tống Vỹ Lan đã đi tới phòng con trai, nói là hiện tại đã là tháng 12, bảo Diệp Thiên mặc áo len vào mới có thể ra khỏi cửa, bằng không sẽ không cho đi, khiến cho Diệp Thiên dở khóc dở cười.

Chứng kiến Vu Thanh Nhã đứng tránh ở cửa cười trộm, Diệp Thiên nhất thời tức giận nói:

- Thanh Nhã, em còn cười, tiếp tục cười nữa anh cho em mặc áo da bây giờ!

Nhìn thấy chồng đang nổi giận, Vu Thanh Nhã cười đi tới, nói:

- Mẹ, hiện giờ ở bên ngoài nhiệt độ không khí đều là trên 20 độ, mẹ cho anh Diệp Thiên mặc áo len đan, đi ra ngoài còn không bị nóng chết sao?

- Vậy không mặc cũng được, Thanh Nhã con mang theo cho nó, vạn nhất cảm giác lạnh thì cho mặc vào cho nó.

Tổng Vụ Lan ngẫm lại cũng không sai, nhưng bà luôn cho rằng con trai trọng thương chưa lành. Thân thể này so với người bình thường yếu hơn rất nhiều, nên mới sẽ lo như thế.

Ăn xong bữa sáng, đã chừng chín giờ sáng, 1 cỗ xe hào hoa đến biệt thự đón mọi người, hướng về trung tâm Hồng Kông mà chạy tới.

Lần này Kristy tổ chức đấu giá dành riêng đấu giá tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc, tổng cộng sẽ cử hành ba ngày.

Nói như vậy, một ngày đầu sẽ xuất hiện vài món vật phẩm áp tràng, làm nóng bầu không khí phòng đấu giá, sau đó lúc sắp kết thúc sẽ tái xuất hiện vật phẩm có giá trị, khiến cả hoạt động kết thúc mỹ mãn.

Lúc ban đầu Kristy chuẩn bị dùng một món đồ sứ trân quý Tổng quân làm áp tràng.

Nhưng nghĩ đến mấy tháng gần đây thị trường sách cổ điển tịch thập phần nóng, ban tổ chức lâm thời quyết định đem sáu bản Khai Nguyên đạo tạng làm vật phẩm áp tràng ngày đầu.

Cho nên Diệp Thiên mới từ sớm đã đi đến trước phòng đấu giá, đối với mấy quyển Khai Nguyên đạo tạng kia, bất kể là Diệp Thiên hay Cầu Tâm Gia, cũng đều không thể bỏ qua.

Trung tâm Hồng Kông, đồng thời cũng là trung tâm thương nghiệp chính trị Hồng Kông, rất nhiều ngân hàng, cơ quan tài chính xuyên quốc gia và lãnh sự quán nước ngoài đều thiết lập tại trung tâm.

Diệp Thiên thích im lặng, tuy rằng đã tới Hồng Kông nhiều lần, nhưng thật đúng là chưa từng tới trung tâm, nhưng lần này bị giam chân lâu, đối với đám người trên đường cái nhón nha nhón nháo kia. Diệp Thiên lại cũng thấy thú vị.

Xe chạy vào tới bãi đỗ xe ngầm trung tâm, vì đề cao lực ảnh hưởng, Kristy đặc biệt chọn địa điểm đấu giá ở tại vị trí này, cũng là tòa nhà cao chọc trời, cao nhất Hồng Kông.

- Sao lại chọn địa điểm đấu giá ở trong này để làm chi, không thể chọn được nơi khác sao?

Có lẽ còn chưa thoát khỏi bóng ma hai tháng trước phát sinh ở Newyork trong vụ khủng bố tập kích. Nhìn thấy tòa nhà cao tới bảy

mười ba tầng này, khi tiến vào thang máy, Tổng Vụ Lan nhìn không được nói thảm một câu.

Sau khi ở Newyork gặp khủng bố, Tổng Vụ Lan chẳng những đem công ty rút khỏi Newyork, lại thi công ở San Francisco một tòa nhà làm tổng bộ, mà tòa nhà đó cũng chỉ có ba tầng, có thể thấy được sự kiện kia đối với bà ảnh hưởng như thế nào.

- Mẹ, không có chuyện gì.

Diệp Thiên cầm tay của mẹ, cười nói:

- Chuyện đó là trăm năm khó gặp, nếu chúng ta lại gặp phải, con nghĩ mẹ có thể bay trở về Mĩ mua xổ số, giải thưởng có thể tích lũy tới hơn ba tỷ đôla đấy!

- Tiểu tử, miệng không được một câu hay, ít nhất đó là điềm xấu.

Tổng Vụ Lan tuy rằng trách cứ con trai, nhưng cũng thả lỏng rất nhiều.

Đã bị ảnh hưởng khủng bố tập kích Newyork một thời gian trước, các nơi tổ chức một vài hoạt động như là mít-tinh thì kiểm tra an toàn đều trở nên dị thường nghiêm khắc, vì thế ban tổ phương còn hao phí tài chính cài đặt lối thoát hiểm.

Tiến vào hội trường, Diệp Đông Bình nhìn chung quanh, nói:

- Nơi này so với đấu giá ở kinh thành quy mô lớn hơn nhiều!

Ở kinh thành tổ chức đấu giá, thường thường đều là cử hành ở phòng họp của một vài khách sạn, trong hội trường thông thường chỉ có trên dưới một trăm chỗ ngồi, nhưng trước mắt, lại ước chừng có thể chứa bốn năm trăm người.

- Diệp lão đệ, Hồng Kông chính là trung tâm tài chính Phương Đông, Kristy rất trọng thị.

Xuất phát nguyên nhân từ Diệp Thiên, Đường Văn Viễn đối với Diệp Đông Bình cũng không dám cậy lớn, lập tức giải thích nói:

- Lần này đấu giá chẳng những có người sưu tầm Hồng Kông bản địa, còn có nhiều nhà sưu tầm đến từ nội địa và hải ngoại chứa, lời nói không khoa trương, đây là một hội đấu giá cấp thế giới!

Chích xác, như Đường Văn Viễn nói, ở đây ngoài một ít người Hoa, còn có thật nhiều người tóc vàng mắt xanh, hơn nữa những người

này chiếm hơn phân nửa.

Diệp Thiên cùng mọi người đến, cũng hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của mọi người, bởi vì bọn họ lại có chút cổ quái.

Ngoài vợ chồng Diệp Thiên cùng Chu Khiếu Thiên mấy người trẻ tuổi, Cửu Tâm Gia cụt một tay và Nam Hoài Cảnh tinh thần quắc thước cũng có chút trên chọc nhẵn cầu người khác.

Còn Tả Gia Tuấn và Đường Văn Viễn liền càng không cần phải nói, trong này ít nhất một nửa người Hoa đều đứng lên cùng hai người chào hỏi, những điều này là phú hào Hồng Kông bản thổ.

Vợ chồng Tống Vỹ Lan hôm nay mặc đều thực bình thường, người chú ý cũng nhiều là vào Tả Gia Tuấn mấy người, nhờ nhân viên công tác chỉ dẫn, đoàn người đi tới hàng ghế thứ nhất trong hội trường ngồi xuống.

- Những người đó là ai? Sao có thể làm được hàng ghế thứ nhất?

- Đúng vậy, vừa rồi tôi thấy tức sĩ gì đó đều ngồi ở hàng thứ ba.

- Không hiểu biết gì cả, vị kia là Đường tiên sinh, bên cạnh ông ấy chính là Tả đại sư, ngay cả điều này cũng không biết?

- Cho dù là Đường tiên sinh cùng Tả đại sư, cũng chưa chắc có tư cách ngồi ở hàng thứ nhất mà? Các anh có biết hay không, hôm nay lãnh đạo đặc khu cũng sẽ tham dự lần đấu giá này?

Đám người Diệp Thiên ngồi xuống rồi, những người ngồi phía sau đó, không khỏi nhỏ giọng nói thầm.

Phải biết rằng, cho dù ở quốc nội hay là nước ngoài, trật tự số ghế đều là cực kỳ hấp dẫn sự chú ý, ở trong đấu giá nói chung, vị trí hàng thứ nhất như loại này, thường thường là vì khách quý.

Giống như là đấu giá hôm nay, các nhân vật chính khách của Hồng Kông cũng tới tham gia.

Lãnh đạo đặc khu Hồng Kông chưa chắc sẽ tham dự cả buổi đấu giá, nhưng vị trí hàng thứ nhất, nhất định phải lưu lại, Đường Văn Viễn cùng Tả Gia Tuấn cố nhiên là thanh danh ở cảng đảo không nhỏ, nhưng vẫn không đủ tư cách ngồi ở chỗ kia.

- Tả lão đệ, chúng ta thật là đã thơm lây người khác rồi?

Đường Văn Viễn cũng không nghĩ tới ban tổ chức sẽ đem vị trí của bọn họ đặt ở hàng thứ nhất, nghe được phía sau có tiếng nghị luận, không khỏi nở nụ cười, ánh mắt cố ý nhìn hướng về phía Tống Vỹ Lan.

Tả Gia Tuấn nghe vậy cười nói:

- Tính ra chính là thom lây tiểu sư đệ!

Năm đó vì có được một ít nhạc cụ của thầy tu, Tả Gia Tuấn cũng là khách quen của hội đấu giá, chính là hẳn cùng với Đường Văn Viễn giống nhau, cho tới bây giờ chưa từng hưởng thụ đãi ngộ ngồi ở hàng thứ nhất.

Nhưng Đường Văn Viễn và Tả Gia Tuấn đều là người già cả thành tinh, tự nhiên sẽ không bị những người rồi rãnh nói nhiều gây chú ý, lập tức ngồi thật vững vàng, căn bản là không cần để ý người phía sau nói cái gì.

Diệp Thiên đám người đến không tính sớm, khi bọn hắn vừa ngồi không đến năm phút đồng hồ, hai cánh cửa phòng họp bị người ta đẩy ra từ bên ngoài, bảy tám người hộ tống một người hơn năm mươi tuổi đầu hoa râm đi đến.

- Chào Đồng lão gia!

- Chào Lãnh đạo!

- Chào Đồng tiên sinh!

Nhìn thấy người này tiến vào, trong hội trường vang lên một tràng vỗ tay, Diệp Thiên đám người cũng đứng lên, hẳn tuy rằng không biết vị này xuất thân là đệ nhất Hồng Kông, nhưng ở trong TV cũng thấy không ít.

Đi ở bên cạnh Lãnh đạo đặc khu Hồng Kông, là một người Anh quốc dáng người gầy yếu, xem tuổi cũng hẳn là hơn năm mươi tuổi, sau khi đi đến hàng thứ nhất, người nọ bỗng nhiên đi tới đám người Diệp Thiên.

Khiến người bên phía Diệp Thiên cảm thấy kỳ quái chính là, Tống Vỹ Lan lại có thể ra nghênh đón, trong miệng cười nói:

- Wilson, chỉ nghe nói ông đến Phương Đông phát triển, không nghĩ tới ông đến Hồng Kông?

- Ôi, Tổng tiểu thư xinh đẹp, biết bà tới tham gia đấu giá hôm nay, đêm qua tôi đều ngủ không ngon!

Wilson nói tiếng Trung Quốc, đi vào trước mặt Tổng Vĩ Lan, thực thân thiết cầm tay phải Tổng Vĩ Lan, để ở bên miệng khế hôn một cái.

- Mẹ nó, tên này là ai? Dám thân thiết vợ của ta?

Mặc dù biết hôn tay là lễ tiết thực bình thường Tây Phương, nhưng thấy một màn như vậy, Diệp Đông Bình vẫn có chút chịu không nổi, lại nhìn đến Diệp Thiên về mặt thờ ơ, nhin không được một cước dẫm nát mu bàn chân con trai, thấp giọng nói:

-Thằng nhóc, đó là mẹ ngươi, ngươi không quản lý à?

- Cha, cha ghen cũng thật không hiểu ra sao cả, người ta như vậy là bình thường mà!

Diệp Thiên liếc mắt một cái, nhưng nhìn thấy vẻ mặt uy hiếp của cha, nhin không được thờ dài, tiến lên nói:

- Wilson tiên sinh, tôi nghĩ ngài hẳn là nên gọi bà ấy là Tổng phu nhân, mà không phải tiểu thư.

- Đúng rồi, đây mới là con trai tôi!

Diệp Đông Bình ở bên nghe được mặt mày hớn hờ.

- Ô, vị này chính là?

Wilson dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Tổng Vĩ Lan.

- Nó là con trai của tôi, Wilson, tôi cũng nói qua tôi kết hôn đã nhiều năm, ông cứ không tin.

Tổng Vĩ Lan cười một tiếng, đi đến bên người Diệp Đông Bình, kéo lấy cánh tay chồng, nói:

- Đây là chồng của tôi, Diệp Đông Bình tiên sinh, Đông Bình, anh ấy là Wilson, trước kia là tổng giám đốc công ty ở Anh quốc.

Sau khi giải thích cho Diệp Đông Bình một câu, Tổng Vĩ Lan có chút kỳ quái nhìn Wilson:

- Không phải ông ở tổng bộ Kristy sao, bị điều đến Hồng Kông là sao?

- Tôi hi vọng ở Phương Đông có thể gặp được người xinh đẹp giống như Tổng phu nhân!

Wilson nở nụ cười, cười cười xin lỗi đối với Diệp Đông Bình, nói:

- Diệp tiên sinh, tôi là hay nói đùa, để tôi giới thiệu mọi người một chút!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 680

Đấu Giá

Không cần giới thiệu, vị này nhất định là Tổng Vệ Lan - Tổng phu nhân của tập đoàn Tổng Thị!

Không đợi Wilson mở miệng giới thiệu, đang nói chuyện cùng Đường Văn Viễn, Đồng tiên sinh liền đi tới, khoảng cách ngoài 1m, liền vươn tay ra với Tổng Vệ Lan.

Đồng tiên sinh này sinh ra ở gia tộc danh giá, nhưng khi hấn tuổi trẻ, gặp phải nguy cơ tài chính toàn cầu, gia cảnh tan nát, sau lại trải qua cố gắng của bản thân, hấn dốc sức làm, quay về cảng đảo trở thành phú hào hàng ngũ cao nhất.

Nhưng việc buôn bán của hấn phần lớn là ở đặc khu Hồng Kông, mặc dù biết tên Tổng Vệ Lan, nhưng vẫn luôn không có cơ hội nhìn thấy vị nữ tử người Hoa nổi tiếng thương giới này.

Cho nên tuy rằng hôm nay thân phận hấn tôn quý, nhưng nhìn thấy Tổng Vệ Lan, cũng không dám có biểu hiện ta đây là lãnh đạo ở cảng đảo này, mà là lễ tiết dùng thương giới tiếp đón Tổng Vệ Lan.

- Đồng tiên sinh khách khí, nghe đại danh Đồng tiên sinh đã lâu, hôm nay mới có thể gặp được!

Tổng Vệ Lan mất tự nhiên nắm tay Đồng tiên sinh, nói:

- Chúng ta có phải có chút lá mặt vai chủ nhân hay không? Hôm nay hấn là Wilson mới là diễn viên chính!

- Đúng, đúng, Tổng phu nhân nói rất đúng.

Đồng tiên sinh nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Wilson tiên sinh, tôi đại biểu chính phủ cảng đảo, chúc buổi đấu giá lần này của công ty ông về tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc

thành công mỹ mãn!

- Cảm ơn, cảm ơn hai vị.

Wilson tiếp nhận lời nói, đi tới phía trước đài cao hơn chỗ ngồi một chút, nói:

- Thật vui hôm nay có thể mời được Đồng tiên sinh của chính phủ cảng đảo tham dự hội đấu giá tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc do Kristy tổ chức, mặt khác chúng ta vẫn còn rất vinh dự và may mắn mời tới Tổng phu nhân đến từ tập đoàn Tổng Vi Lan quốc tế, xin mọi người vỗ tay!

- Tập đoàn Tổng Vi Lan? Không nghe nói qua nhỉ!

- Đúng. Tên này sao có vẻ nữ tính vậy?

- Đó là một công ty lâu đời ở Mỹ, trước kia chuyên làm đồ trang điểm, sau lại vươn đến các loại ngành sản xuất, tài sản có mấy trăm triệu Đô-la, Đường tiên sinh so với bọn họ kém xa, đương nhiên có tư cách ngồi nơi đó.

Wilson nói vừa dứt, trong hội trường liền vang các loại tiếng nghị luận. Kinh doanh của Tổng Vi Lan phần lớn đều là ở Bắc Mỹ và Âu Châu, hơn nữa vốn không khoe khoang, người biết bà thật sự không nhiều lắm.

Đương nhiên, người biết Tổng Vi Lan không nhiều lắm, không có nghĩa là những người này không biết tập đoàn Tổng Vi Lan, lập tức có người thấp giọng giải thích. khiến cho từng đợt tiếng kinh hô giảm thấp xuống.

Nữ nhân gây dựng sự nghiệp, vốn là rất khó, mà Tổng Vi Lan có thể lãnh đạo một tập đoàn xuyên quốc gia lớn như vậy, lại là khó càng thêm khó, đối với sắp xếp bà ngồi hàng đầu ở phòng đấu giá, mới vừa rồi còn có người có ý kiến nhất thời đều im bật.

- Mặt khác còn phải cảm tạ chư vị tới ủng hộ cho Kristy...

Nói một tràng những lời nói khách sáo, Wilson đem đề tài vào đến chính đề:

- Quay về chủ đề chính, lần này chúng tôi lấy ra những đồ sưu tầm, đều là tinh phẩm chưa từng xuất hiện. Tốt lắm, tiếp theo liền giao cho người chủ trì đấu giá, xin mọi người sôi động đấu giá!

- Vi Lan, người kia là ai? Rất quen với em à?

Ở dưới đài nhịn nửa ngày, Diệp Đông Bình rốt cục vẫn phải hỏi lên.

Người Anh quốc trên đài này tuy rằng tuổi không nhỏ. Nhưng vóc người rất chuẩn, hơn nữa có một hương vị thân sĩ, điều này làm cho Diệp Đông Bình cảm thấy uy hiếp thật lớn.

- Còn tưởng rằng anh có thể nhịn được!

Tổng Vĩ Lan mắt liếc chồng, nói:

- Wilson trước kia là tổng giám đốc công ty của em tại Anh quốc, hơn mười năm trước từng theo đuổi em, thế nào, anh ghen tị?

Tổng Vĩ Lan một mình quản lý công ty lớn như vậy, lại rất xinh đẹp, mấy năm đó gặp không ít nhân sĩ thành công theo đuổi, Wilson chính là một trong số đó.

- Con trai đã lớn như vậy, tôi ghen cái gì...

Diệp Đông Bình hiển nhiên có chút nghĩ một đằng nói một nẻo.

Diệp Thiên mặc dù chân khí hoàn toàn không có, nhưng thính lực và khí cơ cảm ứng vẫn còn, nghe được cha mẹ đối thoại, nhịn không được nói:

- Cha, cha cần phải nhìn kỹ, con thấy khi người nước ngoài kia nhìn mẹ, ánh mắt không bình thường đâu!

- Con trai, con cũng thấy như vậy sao?

Diệp Đông Bình nhất thời căng thẳng lên.

Chúng kiến bộ dạng cha, Diệp Thiên cũng không đành lòng đùa hấn, cười nói:

- Cha, cha thật hay, nếu mẹ muốn tìm người, làm sao còn đến phiên cha, cha miên man suy nghĩ làm gì!

- Đáng chết, cùng con trai nói chuyện này để làm chi?

Tổng Vệ Lan tức giận đưa tay tới bên hông Diệp Đông Bình, cấu hấn một cái...

- Các tiên sinh, các nữ sĩ, thật vui vì mọi người có thể tới tham gia buổi đấu giá tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc lần này, tôi là người chủ trì đấu giá Henry, tiếp theo cho chúng ta nhìn một chút 1 số vật phẩm đấu giá!

Ở khi Tổng Vệ Lan giáo huấn chồng, đấu giá hội đã bắt đầu, một người hơn ba mươi tuổi đứng ở trước bàn đấu giá, ở trên mặt của hắn, đã tràn ngập tự tin.

Rất nhiều người chỉ cho là người chủ trì đấu giá chính là người hô giá và nện xuống cây búa, kỳ thật không chỉ vậy, một người chủ trì đấu giá có tố chất, có thể căn cứ tình thế trên trận, định ra giá tốt nhất, hơn nữa người này đối với không khí hiện trường có ảnh hưởng, thường thường làm cho đấu giá đạt tới hiệu quả không tưởng được.

Mà một người chủ trì đấu giá vĩ đại, trước khi tiến vào hội đấu giá, là có thể đoán trước vật phẩm nào sẽ được hâm mộ, có thể đại khái tính ra giá trị lớn nhất của mỗi vật phẩm.

Người chủ trì đấu giá giỏi nhất thậm chí biết rõ ràng mỗi vật phẩm đấu giá người mua sẽ là ai, có thể hợp lý mà nắm được cả tốc độ cũng tiết tấu tiến hành hội đấu giá, có thể thông qua quan sát, hiểu rõ tâm tư người mua.

Làm người chủ trì đấu giá đệ nhất thế giới, Herry đã sáng tạo ra kỷ lục đấu giá cao nhất, hơn nữa hắn có tin tưởng ở Hồng Kông còn kéo dài bản kỷ lục của chính mình.

- Món đồ đầu tiên là hai bình gốm đến từ Trung Quốc đời Thanh, xuất thân từ năm Càn Long triều Thanh, tương truyền là vật hoàng đế đời Thanh cực kỳ yêu thích...

Theo lời nói của Herry, một đôi bình mai phẩm chất vô cùng tinh mỹ đời Thanh men trắng hiện ra tại trên đài triển lãm.

Thông qua trên màn hình lớn hiện trường thu lại màn ảnh, mọi người có thể thấy rõ ràng, miệng bình dày uyên chuyên, không lộ rõ ràng các góc, đường nét cứng rắn mà uyên chuyên, dưới phần bụng, vuông thành góc trạnh, đích thật là đồ sứ Minh triều.

- Đôi bình mai có giá niêm yết là năm mươi vạn đô la Hồng Kông, mỗi lần tăng giá là một vạn đô la Hồng Kông, mời các bằng hữu ra giá!

Đấu giá giống như Kristy, trăm phần trăm có thể cam đoan đồ sưu tầm có tính chân thật, sau khi giới thiệu tư liệu tương quan bình

mai, Herry ra giá gốc.

- Tôi ra 52 vạn đô la Hồng Kông!

Thanh âm của Herry chưa dứt, dưới đài đã có người giơ lên tấm thẻ đấu giá.

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn người kia một cái, thấp giọng nói:

- Cần gì vội vàng như vậy? Còn sợ không mua được!?

- Tiểu Thiên, con không hiểu, bọn hắn đến phòng đấu giá, chủ yếu đều là ở nội địa sớm đã chuẩn bị đồ muốn mua...

Nghe được lời của con, Diệp Đông Bình nở nụ cười, ở ngành đồ cổ lẫn lộn một hai chục năm, từ nơi này mà nói, hẳn có thể nói là chuyên gia, lập tức giải thích cho Diệp Thiên.

Đồ cổ có rất nhiều loại, đại khái có thể chia làm 6 loại lớn: đồng thau, gốm sứ, thi họa, châu bảo Ngọc Thạch, Cổ gia tư, hạng mục phụ ... ngoài đồng thau, gốm sứ, thi họa ba loại là chuyên nghiệp, ba loại còn lại có thể nói là cũng được sưu tầm nhiều.

Mà đồ cổ cùng lỗi thời còn có khác nhau, bởi vì lỗi thời còn có thể là kiến trúc cổ, hoá thạch ... sử dụng cho khảo cổ nghiên cứu lịch sử, văn hóa, phong tục, học thuật...

Cho nên một người yêu thích đồ cổ, là không thể nào thu thập toàn bộ đồ cổ, thông thường đều là dựa theo phân loại mà sưu tầm, có người chuyên sưu tầm đồng thau, có người yêu thích gốm sứ.

Bọn hắn khi tiến hành sưu tầm, thường thường cũng sẽ có phân loại, giống người vừa rồi báo giá, hiển nhiên là một vị sưu tầm đồ sứ, thậm chí hẳn tới đây, có thể chính là vì hai cái bình mai.

- Năm mươi hai vạn đô la Hồng Kông, Trương tiên sinh đến từ Hồng Kông ra giá năm mươi hai vạn đô la Hồng Kông, còn có bằng hữu ra giá nữa không, đây chính là đồ dùng hoàng đế Trung Quốc!

Nghe được dưới đài có người ra giá nhanh như vậy, trong lòng Herry cũng là thờ nhẹ nhõm một hơi, phải biết rằng, đấu giá sợ nhất đúng là mở đầu tẻ ngắt, như vậy vật phẩm phía sau khả năng không bán được cực cao.

- Năm mươi lăm vạn đô la Hồng Kông!

Herry hiển nhiên đánh giá thấp nhiệt độ thị trường tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc mấy năm nay, ngay khi thanh âm của hấn chưa dứt, một người tiếp tục báo giá.

- Triệu tiên sinh ra giá năm mươi lăm vạn đô la Hồng Kông, lúc trước trên hội đấu giá Luân Đôn, cũng một đôi mai bình đồ sứ cùng niên đại này, từng bán ra giá cả sáu mươi tám vạn bảng Anh, tương đương một trăm ngàn đô la Hồng Kông, tôi nghĩ, chúng nó có thể tăng tỉ giá rất lớn.

Herry trước đó đã làm nhiều lần, hấn có thể hô lên tên đối ứng từng thê đấu giá, theo điểm này mà nói, thật sự hấn là một người chủ trì đấu giá rất vĩ đại.

- Sáu mươi tám vạn!

- Tám mươi vạn đô la Hồng Kông!

Thét lên tám mươi vạn, trong hội trường xuất hiện một không khí yên tĩnh, nhưng sau khi Herry thổi phồng lên, giá cả lại bắt đầu tăng lên.

Diệp Thiên có thể nhìn ra, mỗi lần lúc Herry nói chuyện, ánh mắt của hấn luôn đối ứng đến một vài người, đây có lẽ chính là tin tức phía trước người chủ trì đấu giá nắm giữ, hấn biết ai cần mua cái này.

- Một trăm hai mươi vạn!

- Một trăm tám mươi vạn!

- Tôi ra hai trăm vạn!

Trong tay Herry, không khí dần nóng lên, thị trường tác phẩm nghệ thuật nóng như thế, thậm chí rất nhiều người không phải trong nghề, đều cũng mua một ít đồ cổ về cất giữ.

Đương nhiên, Đường Văn Viễn yêu thích chính là đồng thau, đối với đồ sứ này cũng không có gì hứng thú, nên cũng không có tham gia.

- Hai trăm ba mươi tám vạn đô la Hồng Kông, còn có bằng hữu ra giá hay không? Hai trăm ba mươi tám vạn lần một, hai trăm ba mươi

tám vạn lần hai, hai trăm ba mươi tám vạn lần ba, xong thủ tục mua bán, chúc mừng Trương tiên sinh!

Mấy vị có ý mua đôi bình mai lần lượt giờ thẻ, đem giá cả chậm rãi tăng lên, đồ sứ đời Thanh giá khởi điểm là năm mươi vạn đô la Hồng Kông, cuối cùng bán ra với giá 238 vạn đô la Hồng Kông.

- Phía dưới cần đầu giá, là một bộ sách cổ đến từ Trung Quốc...

Sau khi vật phẩm đầu tiên xong thủ tục mua bán, Henry nói tiếp, khiến mắt đám người Diệp Thiên sáng rực lên... var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 681

Cạnh Tranh

Tập sách này tới từ Đôn Hoàng của Trung Quốc, tổng cộng có 6 cuốn, là gia tộc Stein cung cấp, chúng tôi có thể cam đoan tính chân thật, nó là sáng tác nổi danh Đạo gia Trung Quốc, hơn nữa căn cứ khảo chứng, 6 cuốn kinh thư này rất có thể đã thất truyền ở Trung Quốc...

Sau khi giảng một phen lai lịch của Khai Nguyên đạo tạng, Herry nói:

- 6 cuốn Đạo Kinh có giá là ba mươi hai vạn đô la Hồng Kông, mỗi lần tăng giá một vạn đô la Hồng Kông, bằng hữu nào có hứng thú có thể chụp ảnh!

Nói thật, đối với hội đấu giá tác phẩm nghệ thuật Trung Quốc lần này, Herry đích thật là đã mất công sức, hẳn thậm chí có thể chính xác nói ra niên đại cùng bối cảnh mỗi văn vật, thậm chí nhiều người chủ trì đấu giá quốc nội đều không thể làm được.

Nghe được lời nói Herry, tay phải Diệp Thiên vừa động, đã nghĩ đem thẻ đặt ở trên đui giơ lên, nhưng không đợi hắn nâng tay, cũng đã bị Diệp Đông Bình ngòì ở bên cạnh hắn đè xuống.

Diệp Thiên có chút khó hiểu xoay mặt qua, nhỏ giọng nói:

- Cha, cha làm vậy để làm chi, con đến chỉ để mua vật này!

- Vô nghĩa, ta còn không biết con tới để làm chi sao?

Diệp Đông Bình tức giận trừng mắt nhìn con trai một cái, nói:

- Mua đồ gì cũng phải có cò kè mặc cả, con gấp gáp như vậy để làm chi, chờ đến khi nó sắp bán ra thì con ra tay cũng không muộn!

Diệp Đông Bình làm mua bán đồ cổ hơn mười năm, bình thường cũng không ít lần đi đấu giá, kinh nghiệm giao tiếp cùng bọn họ thập phần phong phú.

Diệp Đông Bình biết, khi chụp ảnh, người tuyệt đối không thể biểu hiện ra thích thú đối với món đồ kia, nếu không người chủ trì đấu giá sẽ có rất nhiều biện pháp móc trong túi người ra càng nhiều tiền.

Diệp Thiên cũng là người thông tuệ, cha hắn vừa nói như thế, hắn nhất thời hiểu rõ, lập tức nhìn khắp nơi yên tĩnh ngồi ở nơi đó, hắn tuy rằng không thiếu tiền, nhưng không muốn bị người nước ngoài chém một đao.

- Diệp Thiên?

Ngồi ở sườn tay trái Diệp Thiên, Đường Văn Viễn dùng cùi chỏ nhẹ nhàng đụng hắn một cái, hôm nay đấu giá diễn viên chính là Diệp Thiên, Đường Văn Viễn cũng không muốn làm thay.

- Đợi một chút...

Diệp Thiên nhẹ lắc đầu không thể thấy được, hắn tuy rằng tu vi hoàn toàn biến mất. Nhưng tâm tình cũng tăng trưởng không ít, tinh khí người thường không thể sánh bằng.

- 6 cuốn mà hơn ba mươi hai vạn, không phải có chút quá mắc nhi?

- Đúng vậy, một bức tranh hoặc chữ viết Trương Đại Thiên mới bán tám vạn đồng, mấy cuốn kinh thư cổ này làm sao có thể giá trị nhiều tiền như vậy?

Sau khi Herry báo ra ba mươi hai vạn đô la Hồng Kông, trong phòng đấu giá xuất hiện một không khí tê ngắt, một vài người vón có cảm thấy hứng thú đối với tranh chữ hoặc là điển tịch cổ, sôi nổi đánh trống reo hò.

Phải biết rằng. Ở năm 2000 này, tuy rằng thị trường tác phẩm nghệ thuật ngày càng nóng, nhưng so sánh với đời sau, loại văn vật như tranh chữ giá cả cũng không cao lắm. Rất nhiều tinh phẩm xuất hiện trong phòng đấu giá như tranh chữ, cũng chỉ mấy vạn đến hơn mười vạn đô la Hồng Kông.

Mà cất giữ sách cổ nhìn như sách cũ này, lại càng thuộc loại ít người sưu tầm. Trong đấu giá thời trước, xác suất xuất hiện tình trạng để lại không bán được đều rất lớn.

Ở đầu giá bình thường, căn cứ phẩm chất 6 cuốn kinh văn cổ, thông thường có thể đưa ra giá cả cũng chính là 5 đến tám vạn đô la Hồng Kông, nhiều nhất cũng không cao hơn mười vạn.

Nhưng Herry hô lên ba mươi hai vạn, so với giá thị trường bình thường cao hơn ra gấp mấy lần, điều này làm cho những người vốn chăm chú nhìn mấy cuốn điển tịch này nhất thời bất mãn.

- Ông có lẽ không rõ rồi. Đường lão gia từ gần đây cũng có chụp vật này, sợ là Kristy đã sớm nghe ngóng được nhỉ?

- Tôi nghe nói vậy, chẳng thể trách Kristy như vậy, thì ra là định móc túi Đường lão gia à?

- Ôi, Đường lão gia ơi, đến thường thức cái đó để làm chi, suu tầm sách cổ điển tịch cũng không phải thực nóng mà!

Trong khoảng thời gian này Đường Văn Viễn quét ngang hầu như mỗi phòng đấu giá tìm sách cổ Đạo Kinh. Khiến cho không ít người chú ý, trước mắt giá cả là ba mươi hai vạn có liên hệ cùng Đường Văn Viễn, tự nhiên có người hiểu được.

Đường Văn Viễn không lên tiếng, người khác muốn mua ngại giá cả cao, cho nên từ khi Herry khai ra giá quy định đến hiện tại đã hơn một phút đồng hồ, hội trường hoàn toàn lạnh tanh.

Chúng kiến không khí hoàn toàn yên tĩnh, Herry bối rối. Ánh mắt cố ý liếc về phía Đường Văn Viễn.

Dưới đài những người đó phân tích không sai, trước một thời gian, Đường Văn Viễn nơi nơi vơ vét cổ văn kinh thư, có đôi khi ra giá cả, thậm chí có chút không lý trí, ba năm mươi vạn gì đó, hẳn thường thường đều có thể cho đến ba năm trăm vạn.

Người có thân phận như Đường Văn Viễn, cho dù hẳn chỉ tham gia qua một lần đấu giá, đều cũng bị ghi chép gửi đến Kristy, huống chi hẳn gần đây ra tay thường xuyên, sớm đã bị Herry chú ý tới.

Cho nên khi sắp xếp trình tự vật phẩm đấu giá, Herry đề nghị, đem 6 cuốn kinh văn lên phía trước, hẳn tin tưởng dựa vào biểu hiện Đường Văn Viễn gần đây và chính mình hoạt động, nhất định có thể bán ra cái giá trên trời.

Nhưng khiến Herry không nghĩ tới chính là, Đường Văn Viễn dưới đài lại có thể không có chút cử bài nào cho thấy muốn mua.

Mà đối với những người khác mà nói, giá cả này lại không thể làm cho bọn họ cảm thấy vừa lòng, nên ngay cả Herry lúc này cũng có chút bối rối, một phút đồng hồ không ai báo giá, cái vật phẩm này khả năng lưu lại liền rất lớn.

- Các tiên sinh, các nữ sĩ, 6 cuốn sách cổ sở dĩ có giá cao như vậy, là bởi vì chúng đều là điển tịch không xuất bản nữa, tôi cam đoan, trên thế giới không còn có quyển thư nào giống chúng nó, ba mươi hai vạn đô la Hồng Kông, đích thật là đáng giá!

Tuy rằng Herry kiệt lực đẩy mạnh tiêu thụ 6 cuốn Đạo Kinh, nhưng thực hiển nhiên, dưới đài mọi người cũng không mua, còn Đường Văn Viễn, lại không có ý cầm thẻ lên.

Lần này Herry thật là có chút nóng nảy, thời gian đã qua gần ba phút, nếu không người nào giơ thẻ bài, hẳn phải tuyên bố lưu lại, mà cũng trở thành một vết nhơ trong sự nghiệp đấu giá của hắn.

- Mẹ nó chứ! Người Trung Quốc đó thật sự là Lão Hồ Ly!

Đương nhiên, đây là chuyện Herry tuyệt đối không thể chịu đựng được, ánh mắt hắn liếc về phía ngòai ở hàng ghế thứ tư, ngón út tay phải cố ý gõ ba cái ở trên bàn đấu giá.

- Ba mươi hai vạn đô la Hồng Kông, tôi mua!

Động tác này Herry vừa mới làm ra, người thanh niên kia liền giơ thẻ bài trong tay lên, hấp dẫn chú ý, mọi người sôi nổi nhìn về hướng hắn.

- Người kia là ai?

- Chưa thấy qua, có lẽ là từ nội địa tới chăng?

- Ba mươi hai vạn mua vật này, thực cho là hắn ngang với Đường lão sao?

Hành động người nọ, khiến cho trong hội trường vang lên tiếng cười nhạo, theo giá trị thị trường mà nói, mấy cuốn kinh văn này thật sự là giá trị không nhiều như vậy, đó cũng không phải một giao dịch thành công.

- Ok, vị tiên sinh này ra giá ba mươi hai vạn, nếu không có người nữa ra giá khác, 6 cuốn kinh văn này, đều trở thành đồ của vị tiên sinh này!

Sau khi có người hô lên giá cả, Herry trên đài, trên mặt lộ ra một sắc mặt vui mừng, nhưng nếu là người có tâm, vẫn có thể từ ánh mắt hắn trông được ra một chút hoảng hốt.

Người này, kỳ thật chính là một người Herry đã sắp xếp, tác dụng của người này, vốn là dùng tới khi hô giá ào ào, nhưng vật phẩm này không người ra giá, Herry cũng đành đánh bạc một phen.

Diệp Đông Bình cũng nhìn ra điểm này, nhỏ giọng ở bên tai con trai, nói:

- Diệp Thiên, người nọ rất có thể là một người được nhờ.

- Cha, đúng, hẳn chính là người được nhờ, con cũng nhận ra!

Diệp Thiên cười khở một tiếng, 6 cuốn Đạo Kinh đối với mình quá mức quan trọng, vạn nhất bên trong thực sự có công pháp luyện thần phản hư, dùng nói ba mươi hai vạn đô la Hồng Kông, chính là ba triệu hay ba ngàn vạn, Diệp Thiên cũng sẽ không nháy mắt mà mua.

Kỳ thật phía trước Diệp Thiên cảm ứng được tim đập cùng ánh mắt của Herry, nhưng hẳn thật sự không thích ra tay ngay, tình nguyện dùng bao nhiêu tiền, cũng phải đem thứ này thu vào trong túi.

- Ba mươi ba vạn đô la Hồng Kông!

Khi trên đài hô lên "Ba mươi hai vạn lần đầu tiên", Diệp Thiên rút cục giơ lên thẻ bài, hẳn lấy thẻ chính là của Tống Vi Lan, mặt trên biểu hiện chính là số 1.

- Được, vị tiên sinh này ra giá ba mươi ba vạn đô la Hồng Kông, xem ra vẫn có bằng hữu có thể nhận ra sự trân quý của 6 cuốn kinh văn, ba mươi ba vạn đô la Hồng Kông, còn có ai ra giá hay không?

Chúng kiến là một người tuổi còn trẻ giơ thẻ bài mà không phải Đường Văn Viễn, trên đài Herry không khỏi lặng đi một chút, nhưng lại nhìn thấy dãy số kia, ánh mắt của hắn không khỏi nhìn lướt qua trên người Tống Vi Lan.

Tuy rằng trước đó làm rất nhiều công tác chuẩn bị, nhưng Herry không làm sao hiểu được, Tống Vi Lan luôn luôn chỉ biết tham gia một số đấu giá từ thiện, tại sao lại đột nhiên quyết định tham gia đấu giá lần này.

Hiện giờ ở trong lòng hắn tựa hồ có chút minh bạch rồi, có lẽ là vì người trẻ tuổi này.

Nghĩ đến đây, mắt Herry sáng rực lên, ngón út tay phải thực khó hiểu gõ ở cạnh góc bàn đấu giá liên tiếp 5 cái.

- Tôi ra ba mươi tám vạn đô la Hồng Kông!

Người vừa rời giờ thể bài kia, lại báo ra một giá mới, hơn nữa trực tiếp bỏ thêm năm vạn.

Là một người người chủ trì đấu giá thành công, tính chất tâm lý Herry vốn không thể nghi ngờ là thật tốt, sau khi trải qua chuyện thiếu chút nữa lưu hàng, hẳn cư nhiên còn dám để cho người được nhờ tăng giá.

- Năm mươi vạn đô la Hồng Kông.

Diệp Thiên giờ tay, trực tiếp đem giá cả thêm cao mười hai vạn, hẳn cũng không phải người làm ăn, chỉ cần cảm giác tiền tiêu có giá trị là được.

- Vị tiên sinh này ra giá năm mươi vạn đô la Hồng Kông, vị bằng hữu kia còn có thể ra giá không?

Herry biết mình thành công, trong lòng tuy rằng mừng như điên, nhưng trên mặt cũng bắt động thanh sắc, ngón áp út tay phải, lại lạng lẽ điểm một cái trên bàn.

- Tôi thực thích nghiên cứu văn hóa Đạo gia, tôi nguyện ý ra 100 vạn!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 682

Kinh Thư Tới Tay

Tôi thực thích nghiên cứu văn hóa Đạo gia, tôi nguyện ý ra 100 vạn!

Nhận được ám hiệu của Herry, người nợ đột nhiên tăng giá lên gấp đôi, kỳ thật theo như lời hắn nói, đều là trước đó được dặn.

- Mẹ nó, thực coi ta là kẻ ngốc mà đùa giỡn sao?

Nhìn thấy hành động người nợ, Diệp Thiên thật sự có chút căm tức, người bên ngoài nhìn không ra động tác Herry, nhưng khi thần niệm của Diệp Thiên bao phủ, ngón tay phải mờ ám của Herry, cũng không thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Diệp Thiên lần này cũng không giơ thẻ bài, mà là nở nụ cười, nhìn Herry trên đài nói:

- Herry tiên sinh, tôi không tham gia đấu giá nữa, không biết ai sẽ trả một trăm vạn này đây?

- Vị tiên sinh này, ngài không đấu giá, vật phẩm này đương nhiên thuộc về vị tiên sinh đó.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Herry kinh ngạc toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Khi đấu giá tìm người nhờ lên giá ào ào, cơ hồ là từng phòng đấu giá đều có, nhất là ở một vài vật phẩm trọng yếu trong đấu giá, nhờ người như thế này là không thể thiếu sự tồn tại.

Nhưng đối với việc nhờ này, cũng là có lợi có hại, nếu tốt, vật phẩm xong thủ tục mua bán giá cả rất có thể thành bội số, khiến cho nhà tổ chức đấu giá đạt được lợi lớn.

Nhưng nếu không tốt, hoặc là nhờ người không linh hội được ý đồ của người chủ trì đấu giá, mạo muội hô lên giá trên trời sau đó không ai theo vào đấu giá, công ty đấu giá phải gánh vác khoản này với phí tổn gấp bội.

Đại bộ phận vật phẩm đấu giá, đều là từ tay tư nhân mà có được, nếu hiện trường đấu giá xong thủ tục mua bán mà tăng giá so với giá ban đầu, họ cần chi 10% tới hai mươi phần trăm giá giao dịch. Ngược lại người chủ trì đấu giá sẽ phải chi.

Nói như vậy, tham gia đấu giá mọi người nếu chưa nộp tiền thế chấp nhất định, số tiền đó liền khấu trừ từ một phần tiền thế chấp, nhưng nếu như là người mà ban tổ chức nhờ, dĩ nhiên là do công ty đấu giá chi.

Cho nên Diệp Thiên nhẹ nhàng nói mấy câu, đã khiến Herry toát ra một thân mồ hôi lạnh, nếu Diệp Thiên không đấu giá tiếp, cái giá giao dịch một trăm vạn đô la Hồng Kông này, hẳn phải chi hơn mười vạn đô la Hồng Kông.

Phải biết rằng, Herry cũng không phải người chủ trì đấu giá chuyên trách của Kristy.

Hắn đến chủ trì buổi đấu giá này, là vì biết tỉ lệ dựa theo tổng số giao dịch nhất định, người nhờ cũng là bản thân hắn an bài, nếu sai lầm, hẳn phải chính mình bỏ ra số tiền kia.

Ngồi ở bên cạnh Wilson, lúc này sắc mặt người nọ dị thường khó coi, ở trong lòng mắng thầm:

- Đồ ngu xuẩn, không phải được xưng là người chủ trì đấu giá đệ nhất thế giới sao? Tại sao có thể phạm phải loại sai lầm này!

Là giám đốc điều hành công việc của Kristy ở Á Châu, hẳn đương nhiên biết kỹ xảo của Herry kia nhưng hắn không nghĩ tới, Herry lại đem chủ ý đánh tới trên người con trai của lão thủ trưởng của hắn.

Đây còn không phải là tối trọng yếu, quan trọng là... người trẻ tuổi kia cũng không phải tích dầu thấp đèn, nếu Diệp Thiên thật sự thu tay lại không hề đấu giá tiếp, đấu giá hôm nay, thành một truyện cười với người trong nghề.

Tuy rằng những người này không nhất định hiểu được thủ đoạn của Herry, nhưng Wilson là người chắc chắn không thể gạt được, có lẽ chấm dứt trận đấu giá này, chuyện Kristy nhờ người đẩy giá vật phẩm đấu giá sẽ truyền lưu khắp trong giới.

- Nếu vị tiên sinh này không có hứng thú với kinh thư nữa, vậy tôi nghĩ, ta nên chúc mừng vị tiên sinh kia!

Lúc này Herry còn đang cố gắng trấn định ánh mắt, chăm chú nhìn Diệp Thiên, nói:

- Một trăm vạn đô la Hồng Kông lần một, một trăm vạn đô la Hồng Kông lần hai...

Herry đang cược, nhưng đây là một lần đấu giá mà hắn cược gian nan nhất, sau lưng chảy ra mồ hôi, đã khiến vạt áo của hắn hoàn

toàn ướt nhẹp, hẳn thật sự nhìn không thấu người tuổi trẻ kia có thể lại ra giá hay không.

- Hai trăm vạn đô la Hồng Kông.

Ngay khi Herry sắp sửa hô lên kết thúc giao dịch, Diệp Thiên rút cục đã giờ lên thê bài, nhếch miệng nhìn lên Herry, nói:

- Herry tiên sinh, ông có thể lại bảo người ta nâng giá, nhưng tôi kiên nhẫn tốt lắm, nói không chừng sẽ tốn thêm chút tiền!

Đối với Diệp Thiên mà nói, hai trăm vạn đô la Hồng Kông thật sự không coi vào đâu, kỳ thật hẳn cũng không có tức giận ngược lại là có chút bội phục vị người chủ trì đấu giá này, người có thể từ trên tay mình moi được tiền, thực là không nhiều lắm.

Tuy rằng thủ đoạn của Herry có chút không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng là từ góc độ người chủ trì đấu giá mà nói, không thể nghi ngờ Herry vẫn là thực vĩ đại.

- Mẹ nó, người kiên nhẫn được nhưng trái tim ta chịu không nổi!

Herry chủ trì đấu giá cũng đã bảy tám năm, cho tới bây giờ hẳn còn chưa thấy qua người khó chơi như vậy, chỉ là một vật phẩm chất đấu giá, khiến cho hắn cơ hồ hao hết khí lực toàn thân.

- Vị tiên sinh này hay nói đùa, theo góc độ của tôi mà nói, đương nhiên hi vọng giá cả càng cao càng tốt!

Tuy rằng trong lòng hận không thể lập tức sẽ nện xuống chùy đấu giá, nhưng Herry còn phải làm theo lệ hỏi vài câu:

- Vị tiên sinh thê bài số 1 ra giá 200 vạn đô la Hồng Kông, còn có bằng hữu tiếp tục ra giá hay không?

- 200 vạn đô la Hồng Kông lần một, 200 vạn đô la Hồng Kông lần thứ hai, 200 vạn đô la Hồng Kông lần thứ ba, xong thủ tục mua bán!

Búa đấu giá trong tay Herry gõ xuống mấy cái:

- Chúc mừng tiên sinh thê bài số 1, 6 cuốn kinh thư tới từ Đôn Hoàng Trung Quốc này, hiện tại toàn bộ thuộc về ngài.

- Hai trăm vạn mua mấy quyển sách cổ, người trẻ tuổi kia so với Đường lão còn điên cuồng hơn!

- Đoán chừng là đang đấu khí cùng người chủ trì đấu giá đấy, rất cuộc là tuổi trẻ khí thịnh!

- Không thấy cậu ta là con trai của Tống Vĩ Lan sao, chỉ có 200 vạn đô la Hồng Kông tính cái gì!

Khi Diệp Thiên thành công mua được 6 cuốn Khai Nguyên đạo tạng này, trong hội trường vang lên một tràng tiếng nghị luận.

Nói thật, số tiền kia tuy rằng không phải rất nhiều, nhưng so sánh với giá trị thị trường của điển tịch, cũng cao hơn mười lần, hành vi Diệp Thiên, ở trong mắt bọn họ không khác phá gia chi tử.

Đối với người bên ngoài nghị luận như thế nào, Diệp Thiên căn bản là không cần nghe, tiền trong mắt hắn chỉ là công cụ mà thôi, có tiền hay không có tiền, Diệp Thiên tin tưởng mình cũng có thể sống được!

Quay đầu lại nhìn thoáng qua Chu Khiếu Thiên ngồi ở hàng thứ hai, Diệp Thiên nói:

- Khiếu Thiên, đi cùng bọn họ kết toán đi, buổi chiều đấu giá chúng ta sẽ không tham gia!

Đường Văn Viễn mang đến bản kê tên sách chừng hơn một trăm trang, mặt trên liệt kê toàn bộ ảnh chụp vật phẩm đấu giá lần này, nhưng ngoài 6 cuốn Khai Nguyên đạo tạng, đối với cái khác Diệp Thiên đều không có gì hứng thú.

Đang lúc Chu Khiếu Thiên đứng lên muốn đi ra ngoài, trên đài Herry bỗng nhiên nói:

- Các vị tiên sinh, thưa quý ông quý bà, phía dưới nghỉ ngơi một chút, chúng ta tiếp tục đấu giá ba vật phẩm, xin mọi người nhìn trước một chút tư liệu về ban vật phẩm tư!

Đấu giá bắt đầu không quá 30', đến thời gian đấu giá buổi sáng chấm dứt còn có hơn một giờ, theo lý thuyết không nên nghỉ ngơi nhanh như vậy.

Chỉ là Herry vừa mới hao phí rất nhiều tâm trí cho vật đấu giá kia, hắn cũng không có biện pháp, nếu cố chống đỡ nữa, nói không chừng đấu giá vật tiếp theo sẽ xảy ra một vài vấn đề.

- Ba mẹ, sư huynh, đi thôi, sau đây không xem cũng thế!

Như thế này đã làm thỏa mãn Diệp Thiên, hắn sẽ không muốn tiếp tục ở chỗ này, thừa dịp mọi người nghỉ ngơi, đoàn người Diệp Thiên cùng Wilson và lãnh đạo đặc khu chào hỏi đôi câu, thối lui ra khỏi phòng đấu giá.

Có Tổng Vi Lan đi cùng, thủ tục công việc đấu giá trước tiên tự nhiên không có vấn đề gì, khi Diệp Thiên đoàn người rời đi khỏi tòa nhà trung tâm, trên tay phải Chu Khiếu Thiên dĩ nhiên là nhiều thêm một cái rương mật mã.

- Tiểu tử, nhiều tiền cũng không nên dùng như vậy, người hô giá phía trước, rõ ràng chính là người được nhờ!

Lên xe rồi, Diệp Đông Bình vẻ mặt khó chịu giáo huấn con trai, tuy rằng hiện tại cuộc sống đã không thiếu tiền, nhưng là người từng sống ở niên đại vật chất bản cùng, Diệp Đông Bình không muốn chứng kiến Diệp Thiên lãng phí như thế.

- Cha, con biết người nợ là được nhờ, nhưng con đau thắt lưng, thật sự không tâm trạng đi cùng hần.

Diệp Thiên lười cùng cha tranh cãi, lấy thương thế làm tấm che.

- Con trai, thương thế xương sống của con làm sao... Con đừng ngồi, hay là nằm xuống trước đi!

Quả nhiên, Diệp Thiên lời này vừa nói ra, Tổng Vi Lan đã căng thẳng lên, vội vàng nói với lái xe:

- Bác tài, lái xe chậm một chút, không nên để bị xóc này!

- Vỵ Lan, em đừng nghe nó, tiểu tử này phá hoại luôn mà!

Diệp Đông Bình chứng kiến tươi cười xảo trá trong mắt con trai, nhất thời tức giận, Diệp Thiên từ nhỏ cũng không ít lần dùng một chiêu này, mỗi khi chính mình nổi điên chuẩn bị “xử” hần, đồ vật còn chưa dính vào trên người, hần đã bắt đầu lăn lộn trên đất.

- Anh đi qua một bên, còn nói con như vậy sao?

Tổng Vi Lan tuy rằng cũng cảm giác có chút không đúng, nhưng hết sức bất mãn đối với lời nói của chồng, bà hiện tại hoàn toàn là người mẹ không muốn nói lý lẽ, Diệp Thiên làm cái gì ở trong mắt bà đều là đúng!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 683

Cuốn Kinh Kỳ Quái

Vợ yêu, cổ anh đau, xoa bóp cho anh!

Nhìn thấy cha bị mẹ nạt ngay cả đầu đều không nâng nổi, Diệp Thiên không khỏi lên cười.

- Anh thật đúng là kẻ phá hoại!

Vu Thanh Nhã cũng nhin không được bật cười lên, nhưng cô cũng không biết, tại sao mình yêu tiểu tử thích phá hư này rất nhiều.

Trong tiếng cười nói, xe dừng ở cửa biệt thự Diệp Thiên, đoàn người tiến vào trong nhà.

- Thanh Nhã, em đưa cha mẹ cùng lão Đường đi nói chuyện, anh cùng các sư huynh có một số việc muốn nói!

Từ lúc lên xe, Diệp Thiên cùng mấy vị sư huynh thiếu chút nữa kiềm nén không nổi đem hộp trên tay Chu Khiếu Thiên mở ra.

Lần này về đến nhà, mấy lão đầu tử nhất thời ủng đám lên chu Khiếu Thiên hướng phòng khách bước vào, Diệp Thiên này khu nhà cấp cao phòng khách, cơ hồ thành bọn hắn nghị sự địa phương

Chúng kiến Diệp Thiên mở ra, ngay cả Cửu Tâm Gia đều có chút khẩn trương, luôn miệng nói:

- Cần thận một chút, đừng dùng khí quá mạnh!

Đường triều cách nay cũng gần một ngàn bốn trăm năm, cuốn kinh thư có thể bảo tồn đến hiện tại, đúng là không tòi, nhưng nếu không cẩn thận, nói không chừng thấy gió liền bị hồng!

Diệp Thiên cầm lấy một quyển sách đánh giá, nói:

- Bọn họ đã làm xử lý chống phân huỷ, sư huynh, không có việc gì!

Diệp Đông Bình từ những năm tám mươi đã bắt đầu chuyển sang đồ cổ, những kiến thức cơ bản Diệp Thiên vẫn có biết, lập tức đem vật cầm trong tay đưa cho Cầu Tâm Gia, nói:

- Các sư huynh...

Khai Nguyên đạo tạng bao gồm rất nhiều ngành học, từ thiên văn địa lý, cho tới lông gà vỏ tỏi, Diệp Thiên cũng không cần mất thời gian, lập tức chia mỗi người một quyển.

Khai Nguyên đạo tạng này chỉ dùng để Khải thư toán tu, mặc dù là viết thẳng và hơn nữa là theo thứ tự phải sang trái, nhưng Diệp Thiên từ nhỏ đọc kinh thư phần lớn đều là loại này, đọc nó hoàn toàn không có vấn đề.

Đám người Cầu Tâm Gia là những người sống từ niên đại vẫn sử dụng chữ phồn thể, đọc nó một chút chướng ngại đều không có, còn Chu Khiếu Thiên, cũng chỉ có thể bung trà rót nước.

- Đại sư huynh, cuốn của đệ là giảng thuật phù đồ, có thể có chút chỉ dẫn với huynh!

Hơn nửa canh giờ trôi qua, trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ thất vọng, cầm trong tay quyển sách kia đưa về phía Cầu Tâm Gia, trong sách này đúng là có chút thuật pháp đồ trận, nhưng không có công pháp Diệp Thiên cần.

- Cuốn của huynh đây vốn là thần tiên phổ lục, trong này cái gì cũng không có!

Lúc này Cầu Tâm Gia cũng đọc xong quyển sách trong tay, tiếp nhận cuốn mà Diệp Thiên truyền tay cho, hần tùy tay đưa cuốn kinh vừa đọc xong giao cho Diệp Thiên.

Tiếp nhận cuốn kinh thư Cầu Tâm Gia truyền cho vốn ghi lại danh nhân cùng thần tiên phổ lục đạo giáo trong Khai Nguyên đạo tạng, Diệp Thiên liền bỏ qua một bên, từ trong rương lại lấy ra một quyển khác.

Nhưng sau một lát, trên mặt Diệp Thiên liền lộ ra thần sắc thất vọng, bởi vì một quyển này cũng giảng đến chữa bệnh bằng dược liệu trong đạo tạng, hoàn toàn không liên đến tu luyện.

- Diệp Thiên, của ta là ly cung sơn chí.

- Ta là các chuyện quý dị, không có phương pháp tu luyện.

Tin tức từ Nam Hoài Cẩn và Tả Gia Tuấn, khiến Diệp Thiên trầm mặc xuống, hẳn vốn là còn hy vọng có thể tìm được một tia hi vọng ở mấy bản Đạo Kinh này, nhưng hi vọng càng lớn, thất vọng cũng lại càng lớn.

- Diệp Thiên, mấy bản Khai Nguyên đạo tạng này, đích xác đều là không xuất bản nữa, mặc dù không có công pháp tu luyện, cũng cực kỳ trân quý, đệ cần giữ gìn cho tốt!

Cầu Tâm Gia nhìn ra tâm tư Diệp Thiên, tiếp đó lại an ủi:

- Ở thâm sơn trong quốc nội, nói không chừng còn có cao nhân dị sĩ ẩn cư, đệ còn trẻ, có rất nhiều cơ hội, không cần thất vọng quá!

Nếu lời nói của Nam Hoài Cẩn không giả, trên đời này quả nhiên là tồn tại cao nhân tu vi tới cảnh giới luyện thần phân hư, chẳng qua là có thể được Diệp Thiên gặp được hay không, vậy muốn xem nhân duyên Diệp Thiên.

- Đại sư huynh, đệ không sao, những sách này huynh hãy giữ đi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, chợt thấy trong tay cuốn thần tiên phổ lục đạo tạng, lập tức nói:

- Sách này vốn đệ định lưu trữ để xem, thần tiên cổ đại đó, vị tất đều là tin đồn vô căn cứ!

- Được, trước tiên đệ hãy giữ đi.

Cầu Tâm Gia đứng dậy, cười nói:

- Diệp Thiên. Chúng ta đi ăn cơm trước đã, ta ngửi được mùi cơm rồi.

Bởi vì tòa nhà này Diệp Thiên không cho ngoại nhân ra vào, cho nên mỗi ngày chuyên nấu cơm, đều đã rơi vào tay vợ chồng Tống Vi Lan và Vu Thanh Nhã.

Cũng may bên trong biệt thự này các tiện nghi tất cả đều là hiện đại hoá, nấu cho vài người ăn, Diệp Đông Bình một mình thu phục, ngược lại là chuyện bình thường, việc nhà nữ nhân chỉ có thể là trợ thủ cho hắn.

Vui mừng thừa một hồi. Diệp Thiên nói không mát mát là giả, sau khi ăn vài miếng cơm, hắn liền về phòng của mình.

Tuy rằng thân thể đang dần dần khôi phục. Nhưng chân khí hoàn toàn không có, lại không có phương pháp tu luyện Dương Thần, trong lòng Diệp Thiên luôn trống rỗng. Giống như thiếu chút gì đó.

- Diệp Thiên, làm sao vậy? Không có được thứ anh muốn phải không?

Nhìn thấy Diệp Thiên ngồi ở trên ban công, đang lật xem sách cổ mà hắn mới mua được, Vũ Thanh Nhã đi đến phía sau Diệp Thiên, nhẹ nhàng giúp hắn mát xa đầu.

- Ôi, có được chút may mắn...

Diệp Thiên thở dài, nói:

- Xem ra hai mươi năm trước ông trời rất chiều cố Diệp mỗ, hiện tại lại thật đen đui, sống ở trên đời. Rốt cuộc không thể tránh tam giới Ngũ Hành!

Diệp Thiên từ năm năm tuổi đi theo Lý Thiện Nguyên tu đạo, mười hai tuổi được truyền thừa thuật pháp tổ sư, mười mấy năm qua luôn luôn là xuôi gió xuôi nước, cho dù trợ giúp sư phụ nghịch thiên cải mệnh, cũng không có tổn thương quá mức.

Nhưng lần này hành trình tới Mĩ Quốc. Cũng là cứu tử nhất sinh, cuối cùng lại gặp kết quả là đan điền bị phế.

Tuy rằng tinh thần lực tiến triển nhanh, đã hình thành nguyên thần, nhưng không có công pháp, cũng khiến Diệp Thiên đối với tu luyện nguyên thần có cảm giác như con chuột cắn trứng chim... cảm giác không thể nào há ra cho vừa miệng.

Trải qua những thời giờ tu dưỡng này, Diệp Thiên có thể cảm giác được. Nguyên thần cố nhiên có một chút diệu dụng, cũng có thể tâm bỏ thân thể, nhưng không thể hình thành cương khí giống như chân khí vậy, cũng vô pháp phóng ra ngoài giết địch.

Nói cách khác, cho dù thương thế trên người Diệp Thiên toàn bộ dưỡng khôi hắn, hắn rốt cuộc cũng không thể hồi phục công phu trước kia, nhiều nhất có thêm một nguyên thần thần thông, tính chất thân thể so với thường nhân thì không khác gì.

Điều này làm cho Diệp Thiên hơi có một cảm giác nguy cơ trong lòng, phải biết rằng, kẻ thù của hắn không ít.

Từ gia tộc Kitamiya Nhật Bản, đến quốc sư Thái Lan – Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây, còn có người tổ chức boxing ngầm, nói không chính xác liền có người nào sai sát thủ ám sát hắn, trên đời này người muốn Diệp Thiên chết, tuyệt đối không phải số ít.

- Diệp Thiên, chỉ cần anh có thể sống an ổn, vậy so với cái gì đều quan trọng hơn!

Vu Thanh Nhã đi đến trước mặt Diệp Thiên, ngồi xổm xuống, tựa đầu ở trong lòng Diệp Thiên, tâm tình của cô cũng rất phức tạp, không muốn chứng kiến chồng lo lắng dề phòng như vậy. Diệp Thiên sống ngày qua như thế này cũng không tốt.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, tay ôm lấy Vu Thanh Nhã, nói:

- Nha đầu ngốc, không có sức khỏe, sao có thể bảo vệ em và con chúng ta tương lai đây?

- Xấu lắm, giữa ban ngày ban mặt.

Vu Thanh Nhã từ trong mắt Diệp Thiên nhìn ra một điều gì, nhất thời có chút bối rối, nhưng thân thể cũng nổi lên một tia phản ứng.

- Phá hư thì cứ phá hư đi, vợ yêu, anh muốn chết!

Bàn tay to Diệp Thiên theo chỗ cổ áo Vu Thanh Nhã sờ soạng đi xuống, trong lòng nhất thời vang lên một tiếng run, thân thể Vu Thanh Nhã mềm mại, còn trên mặt thì đỏ ửng.

Đứng lên nhẹ nhàng bế người trong lòng lên, Diệp Thiên đi vào phòng, thuận tay kéo bức màn.

Biết thương thế xương sống Diệp Thiên vẫn chưa khỏi hẳn, Vu Thanh Nhã cũng không ngược nung, thay đổi tư thế mà Diệp Thiên chưa bao giờ hưởng thụ, trong lúc nhất thời xuân sắc đầy nhà, tiếng thờ đóc không ngừng vang lên, qua thật lâu sau, thanh âm trong phòng mới lắng xuống.

- Cô này, thật đúng là không có tiền đồ!

Nhìn thấy vợ nhắm mắt lại đang giả bộ ngủ, Diệp Thiên bắt đắc dĩ ở sờ phần eo xuống, sợ xương cột sống trật ra, Diệp Thiên vừa rồi đã dùng sức nhiều.

Trong khoảng thời gian này Vu Thanh Nhã lo lắng hãi hùng, trên tinh thần cũng rất mệt mỏi, lúc này cảm thụ được hơi thở của chồng, chậm rãi tiến vào trong giấc mơ.

Diệp Thiên lại tương phản với Vu Thanh Nhã, hẳn chỉ là thân thể bị thương tổn, tinh thần lại dị thường cường đại, lúc sau cũng không chút nào buồn ngủ.

Nhìn thấy vợ ngủ, Diệp Thiên nhẹ nhàng đi xuống giường, cầm một khăn tắm lớn ngồi xuống trên ban công, cầm lấy cuốn Khai Nguyên đạo tạng.

- Hắc xi quốc tại kỳ bắc, vi nhân hắc, thực đạo đạ xà, nhất xích nhất thanh, tại kỳ bàng. Nhất viết tại thụ hội bắc, vi nhân hắc thủ, thực đạo sử xà, kỳ nhất xà xích...

Nhìn thấy mục lục cuốn Khai Nguyên đạo tạng này, Diệp Thiên không nhịn được cười khở, cái đó và Sơn Hải Đông Kinh hoàn toàn giống nhau trong một số miêu tả, hẳn thực phân không rõ đây là đạo tạng hay là Sơn Hải kinh.

Nhưng quyển sách này vẫn có một chút chuyện Diệp Thiên chưa nghe qua, hơn nữa mặt trên còn có hình vẽ, chậm rãi hắn nhìn vào, không lâu, liền lật đến một tờ cuối cùng.

- O, bìa ngoài này sao còn có vẽ tranh?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 684

Bản Đồ

Đang lúc Diệp Thiên muốn khép lại quyển sách này, đột nhiên thần thức bỗng nhúc nhích, tại một tờ bìa cuối cùng ngoài cuốn Khai Nguyên đạo tạng này, tựa hồ có hình gì đó.

-Ồ, tại sao lại không có?

Khi Diệp Thiên ngưng thần nhìn lại, lại phát hiện vừa rồi thật sự rõ ràng nhìn qua đồ án lại biến mất không thấy, ở trước mặt hắn chỉ có trang giấy ó vàng này.

-Cổ quái, quyển sách này thậm chí có linh khí dao động?

Diệp Thiên dụng thần bao vây lại trọn quyển sách, nhất thời đã phát hiện chỗ quái dị, từ quyển sách này, truyền đến linh khí dao động.

-Không nghe nói qua sách cũng có thể là nhạc cụ của thầy tu?

Muốn nói trên thế gian ai có được nhạc cụ của thầy tu số lượng nhiều nhất, Diệp Thiên tuyệt đối có thể hoàn toàn xứng đáng xếp hạng đệ nhất, nhưng ngay cả là Diệp Thiên, cũng chưa từng thấy qua quyển sách mà có thể trở thành nhạc cụ của thầy tu.

Phải biết rằng, tiêu chuẩn nhạc cụ của thầy tu, đó là có thể dung hòa linh khí, hơn nữa thông qua linh khí súc tích nuôi nhạc cụ của thầy tu, sinh ra một ít công năng vượt qua tướng tượng của thường nhân.

Nhưng là trang giấy mỏng này, căn bản không khả năng chứa được, ngay cả là cao tăng đại ân cả ngày tụng kinh cúng bái, cũng không thể làm được điểm này.

Suy đoán nửa ngày, Diệp Thiên cũng không còn nghĩ ra được, lập tức lại đem quyển sách kia lật đến một tờ cuối cùng, thần thức từ

mắt mà ra, hướng vào hình ảnh chỗ trống kia.

- Thật sự có thứ gì đó!

Diệp Thiên nổi lên một trận kinh hi trong lòng, sau khi thần thức của hắn chạm đến trang sách, một bộ hình ảnh hiện ra tại trước mắt hắn.

- Há? Như thế nào lại tiêu mất hết?

Khi Diệp Thiên vừa mới thấy rõ hình ảnh trên trang sách thì một dao động truyền qua, trang sách kia lại có thể trở nên rỗng tuếch, như là chưa từng có hình ảnh gì.

Nhưng không đợi Diệp Thiên truy cứu, trong đầu của hắn đột nhiên xuất hiện một bộ hình ảnh, đúng là đồ án vừa rồi trên trang sách.

- Đây là như thế nào mà được? Lại có thể đem thần thức khắc ở trang giấy này?

Diệp Thiên tựa hồ có chút minh bạch, đồ án này là thần thức người khác ngưng tụ mà thành, khi có người dùng thần thức tra xét thì tự động biến mất, hiện ra trong thần thức người khác.

Phương thức ghi chép này, quả thực chính là Diệp Thiên mới nghe lần đầu, đây hẳn phải có thủ đoạn nào, mới có thể đem dấu vết của mình khắc ở trang sách này, chờ đợi hậu nhân phát hiện?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, sự thật liền phát sinh ở trước mắt, hắn không thể không tin, điều này làm cho Diệp Thiên tò mò đối với nội dung đồ án kia.

- Đây là một bản đồ sao?

Cẩn thận xem xét lên đồ án trong đầu, Diệp Thiên phát hiện, đây là một bản đồ vùng núi, nhưng ở nơi đó, còn dùng chữ triện viết hai cái chữ nhỏ.

- Khư thị, đây là ý gì?

Ngoài một ít chữ giáp cốt Diệp Thiên không biết, bất kể là chữ đại triện hay tiểu triện, Diệp Thiên đều có thể hiểu biết, hai chữ này

hắn nhận ra, nhưng không biết là có ý gì.

Lý giải chữ Hán, “khu” chính là đồng hoang tàn, ý chỉ có người ở qua nhưng hiện đã hoang phế.

“Thị” dĩ nhiên là chợ, chính là hai chữ này liên hệ cùng một chỗ, khiến cho Diệp Thiên có chút luống cuống, không phải ở nơi hoang phế còn có tồn tại một cái chợ chứ?

- Có nên đến hỏi Đại sư huynh hay không?

Diệp Thiên dâng lên ý nghĩ này trong lòng, nhưng liền bị hắn gạt đi, chuyện này quá mức kỳ quái, vạn nhất Đại sư huynh bọn họ không tin, không duyên cớ chọc cho bọn hắn cười.

- Xem trước một chút bản đồ này đối ứng có phải bản đồ Trung Quốc hay không nhỉ?

Diệp Thiên nghĩ một chút, đứng dậy trở về phòng mặc quần áo vào, xuống lầu đi tới phòng Đường Văn Viễn.

- Diệp Thiên, thế nào, mấy cuốn sách đó đối với cậu hữu dụng không?

Chứng kiến Diệp Thiên đến phòng, Đường Văn Viễn có chút kinh ngạc, hắn ở đây hơn một tháng, Diệp Thiên rất ít đến gian phòng của mình.

- Tác dụng không quá lớn, lão Đường, tôi tìm ông là chuyện khác.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Ông có thể để cho người ta đưa tới một bộ bản đồ Trung Quốc không?

- Bản đồ Trung Quốc? Phải không?

Đường Văn Viễn nghe vậy lặng đi một chút, Diệp Thiên không phải đang nghiên cứu mấy cuốn Khai Nguyên đạo tạng kia sao? Cái đó và bản đồ có quan hệ gì?

Đường Văn Viễn gật gật đầu, nói:

- Hẳn là có thể được, Hồng Kông nếu không có, tôi sẽ cho người trực tiếp lái xe đi mua.

Hồng Kông ba bốn năm lại đây, trao đổi cùng nội địa cũng là càng ngày càng nhiều, thậm chí rất nhiều người ở Hongkong đến ở Thâm Quyển, qua lại rất tiện.

- Khư Thị, cái này rốt cuộc là có ý gì? Người lưu lại dấu vết thần thức này, là ai đây?

Rời khỏi phòng của Đường Văn Viễn, Diệp Thiên trở lại thư phòng của mình, trầm tư.

Mặc dù hiện tại thần thức Diệp Thiên tiến nhanh, đến gần cảnh giới vô hạn nguyên thần xuất khiếu, nhưng hẳn căn bản là không làm được cho nguyên thần của mình phân tách ở bên ngoài cơ thể, càng không nói dùng nguyên thần đi vẽ bản đồ.

Cho nên Diệp Thiên dám chắc chắn, người lưu lại địa mạo đồ này, cảnh giới tu vi khẳng định hơn xa hẳn.

Mà một người như vậy, sợ là sẽ không vô duyên vô cớ lưu lại ấn ký ở trang sách, nói vậy khư thị hai chữ đó, nhất định có chỗ đặc biệt.

- Không phải là cao nhân lưu lại động phủ gì đó chứ?

Diệp Thiên từ nhỏ hay xem tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung Cổ Long ... trong đầu không khỏi nghĩ đến.

Tuy rằng Diệp Thiên biết cái gọi là linh dược có thể làm cho công lực đại tiến đều là vô nghĩa, nhưng nếu có thể tìm được là chỗ tu luyện của vị cao nhân kia năm đó, vận khí tốt, nói không chừng thực có thể tìm được công pháp hẳn cần có để tu luyện.

Diệp Thiên biết một bí mật, ở những năm hai mươi năm của thế kỷ, từng có một lão tiều phu ở La Phù Sơn đã phát hiện chỗ ở của Tổng Đại Cát Hồng, nơi đó đồng thời cũng là chỗ hẳn luyện đan.

Nhưng đáng tiếc lão tiều phu này không biết chữ, sau khi đem mấy chục cuốn kinh thư ở trong sơn động đó dọn sạch về trong nhà, lại ném vào bếp lò làm thứ nhóm củi lửa, nghe tin đó Lý Thiện Nguyên vô cùng đau đớn.

Nhưng Lý Thiện Nguyên cũng không phải là không có thu hoạch, Đại Tề thông bảo của ông ta mà đang rơi vào tay Diệp Thiên. Chính là mua được từ tay lão tiều phu, Đại Tề thông bảo có được đó chính là một nhạc cụ của thầy tu.

Nam Đường và Tổng Triều cách nhau mấy chục năm, chỉ sợ đây cũng là một trong những nguyên nhân Đại Tề thông bảo có thể bảo

tồn được, còn nó là như thế nào trở thành nhạc cụ của thầy tu, ngay cả Lý Thiện Nguyên cũng không được biết.

- Đáng tiếc Cát Hồng ơi, nếu sư phụ tôi năm đó có thể lấy được, nói không chừng cũng có thể đi vào đến cảnh giới luyện thân phản hư!

Cổ tay Diệp Thiên khẽ lắc. Đại Tề thông báo liền ở trong lòng bàn tay của hắn. Hắn có cảm giác, nếu như mình có thể chân chính tiến vào đến cảnh giới luyện thân phản hư, sợ là không cần huyệt âm dương tá trợ. Cũng có thể chế tạo ra nhạc cụ của thầy tu.

Nhưng hiện tại chân khí Diệp Thiên hoàn toàn biến mất, nguyên thần gà mờ kia cũng không biết nên tu luyện như thế nào, việc này chỉ có thể ngẫm lại thôi.

Bất tri bất giác miên man suy nghĩ, Diệp Thiên ở thư phòng cả một chút buổi chiều, đám người Cửu Tâm Gia chỉ nghĩ Diệp Thiên không thể tìm được công pháp tu luyện nên tâm tình không tốt, khó chịu, cũng không còn tới quấy rầy hắn.

- Sư phụ, Đường lão nói đồ quan trọng của sư phụ đã tới, ông ấy đang tìm sư phụ nơi nơi đó.

Cửa thư phòng bị Chu Khiếu Thiên đẩy ra từ bên ngoài.

- Há, trời đã tối rồi?

Diệp Thiên hỏi một đằng, trả lời một nẻo, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, nói:

- Khiếu Thiên, con đem bàn đồ lên đi, buổi tối lúc ăn cơm không cần gọi ta!

- Con đã biết, thưa Sư phụ.

Chu Khiếu Thiên gãi gãi đầu, hắn cũng không biết Diệp Thiên đang suy nghĩ gì, xoay người xuống lầu đem bàn đồ lên.

Đường Văn Viễn không biết Diệp Thiên cần bàn đồ như thế nào, ngoài hắn nói là bàn đồ địa mạo, mặt khác còn mua thêm bảy tám tấm bản đồ tỉ lệ khác nhau.

Chờ Chu Khiếu Thiên rời khỏi, Diệp Thiên đem địa mạo đồ chậm rãi bày trên bàn sách, đồng thời ở trong lòng cầu khẩn:

- Tổ sư gia phù hộ, bản đồ vị cao nhân đó lưu lại, nhất định phải ở quốc nội!

Địa Cầu lớn như vậy, vạn nhất hình này không phải Trung Quốc, cho dù một chết Diệp Thiên, hắn cũng khỏi nghĩ tìm ra được phương vị đối ứng bản đồ. Lúc này cũng không giống như đời sau, có cái máy tính hay khoa học kỹ thuật phát triển.

- La Phù Sơn? Không phải...

uổi chiều đều nghĩ về chuyện Cát Hồng. Mới vừa mở bản đồ ra, Diệp Thiên liền nhìn lại hướng La Phù Sơn, kết quả lại để cho hắn có chút thất vọng.

- Ba tỉnh Đông Bắc, cũng không phải...

Trong đầu hiện lên bộ đồ án, ánh mắt Diệp Thiên rất nhanh tìm tòi trên địa đồ, một loạt tỉnh bị hắn loại bỏ ra ngoài.

- Há? Đây... Là nơi này!

Khi Diệp Thiên đem ánh mắt phóng tới vị trí cao, trong mắt nhất thời lộ ra một tia mừng như điên, ở Tây Bắc biên thủy tỉnh Ngạc trên bản đồ địa hình, hoàn toàn nhất trí cùng đồ án trong đầu hắn biểu hiện.

- Đây là núi Võ Đang?

Diệp Thiên thấy được tên núi kia, nhưng ngay sau đó lắc đầu:

- Không đúng, không phải núi Võ Đang, vị trí Khư Thị này, còn là mặt sau núi Võ Đang.

- Rốt cuộc là cái gì nào?

Diệp Thiên chứng kiến, phương vị Khư Thị, biểu hiện ở trên bản đồ trước mặt, chính là một khu rừng rậm nguyên thủy, nhưng trên bản đồ cũng không có ghi rõ tên của nó.

- Là Thần Nông Giá? !

Nghĩ một chút, Diệp Thiên lấy ra tấm bản đồ Trung Quốc khác, tấm bản đồ này tỉ lệ xích càng thêm chính xác, Diệp Thiên thấy rõ ràng, vị trí khư thị, dĩ nhiên cũng là ở trong núi lớn mờ mịt ở Thần Nông Giá kia.

Đối với Thần Nông Giá, Diệp Thiên không thể nói là xa lạ, nhưng cũng không quen thuộc, hắn chỉ là nhớ rõ ở mấy năm trước trong

một phim khoa giáo, đặc biệt có nhắc đến chuyện ở Thần Nông Giá tìm kiếm người tiên sử.

Cho nên ở trong trí nhớ Diệp Thiên, ngoài biết được Thần Nông Giá năm đó trong Thần Nông Viêm Đế bách thảo có ghi, lại là một chỗ rừng rậm nguyên thủy chưa từng bị phát hiện.

- Khư thị, hai chữ này rốt cuộc là có ý gì đây?

Xem xong vị trí địa đồ, Diệp Thiên ngẩng đầu lên.

Theo phương vị nhìn lại, nơi đó đúng là chỗ sâu trong Thần Nông Giá ít ai lui tới ở, cực kỳ phù hợp chỗ mà những người như Diệp Thiên tu đạo.

Nhưng trong chuyện thần thoại, truyền thuyết cổ đại, cao nhân thường thích tìm cho mình chỗ ở yên tĩnh như động phủ linh tinh gì đó, khư thị hai chữ này khiến Diệp Thiên có chút hiểu không rõ.

- Diệp Thiên, con đang làm gì đây? Đều đang chờ con ăn cơm đấy, con tốt thật, ở trong hang ổ này không đi ra ngoài!

Đang lúc Diệp Thiên trầm mồi vẫn không có cách giải, cửa thư phòng bị mẹ hấn đẩy ra, sau khi Chu Khiếu Thiên nói sự phụ hấn không muốn bị người khác quấy rầy, cũng chỉ có Tống Vĩ Lan dám vào thư phòng của hấn.

Nhìn thấy mẹ một bộ dạng hưng sư vấn tội, Diệp Thiên cười khổ nói:

- Mẹ, chờ con để làm chi, mọi người ăn trước đi!

- Không được, sức khỏe của con vừa mới tốt, đang cần bổ sung dinh dưỡng mà, mẹ hầm canh cá cho con, nguội thì không thể ăn được.

Tống Vĩ Lan đi đến bàn của Diệp Thiên, có chút kỳ quái nhìn lên tấm bản đồ, nhất thời khần trương, hỏi:

- Tiểu Thiên, con xem bản đồ này làm cái gì, chẳng lẽ lại muốn đi ra ngoài sao?

Tống Vĩ Lan rất yên tâm với con trai, nhưng lần này thương thế của hấn thật sự quá nặng, là một người mẹ, Tống Vĩ Lan đương nhiên không muốn tiếp tục cho Diệp Thiên chạy ngược chạy xuôi.

- Mẹ, con đang tìm một nơi, nói không chừng đúng là phải đi ra ngoài vài ngày.

Lời nói của Tống Vi Lan là vô ý, cũng nhắc nhớ Diệp Thiên, hẳn làm gì à phải chính mình tự tìm phiền não? Chỉ cần đi đến vị trí đánh dấu trên bản đồ, đến lúc đó cũng có thể giải quyết dễ dàng mọi chuyện.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Thiên nhất thời vui vẻ, đứng lên ôm bả vai mẹ hắn, cười nói:

- Mẹ, canh cá này là cha nấu phải không ạ? Mẹ lại mạo muội lĩnh quân công rồi!

- Ai nói vậy, hôm nay là ba của con không động tay, mẹ mới là chủ trì đấy, không tin thì hỏi ba của con đi.

Bị con trai đánh trống lảng vậy, Tống Vi Lan đã quên truy vấn chuyện Diệp Thiên cần ra ngoài, hai mẹ con cười nói đi xuống dưới lầu ăn cơm.

- Tiểu sư đệ, đệ không sao chứ?

Chứng kiến Diệp Thiên rốt cục ra khỏi thư phòng, Cửu Tâm Gia có chút bận tâm nói:

- Từ cổ chí kim, phương pháp tu luyện chính là bí mật không truyền của các môn phái, Khai Nguyên đạo tạng cho dù không thiếu, nhưng cũng chưa chắc sẽ có, tiểu sư đệ, đệ không cần quá mức đề ý.

- Đại sư huynh, đệ không sao, buổi chiều đệ đang nhớ lại một thứ gỗ vuông sư phụ truyền xuống, có hiệu quả đối với trị liệu luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, đệ muốn thử xem có thể kết hợp hay không?

Từ lúc vừa mới bắt đầu, Diệp Thiên đã không định nói cho mấy vị sư huynh chuyện giấu đồ án ở bìa ngoài Khai Nguyên đạo tạng, thứ này nhìn không tới, sờ không được, không chứng cứ nói suông ra, Diệp Thiên cũng không tin.

Cửu Tâm Gia nghe vậy lấy làm kỳ, liền vội vàng hỏi:

- Còn có gỗ vuông? Diệp Thiên, đệ nói cho ta nghe một chút.

- Khụ khụ, sư huynh, gỗ vuông này cần thuốc bách thảo và cô linh chi ngàn năm, hơn nữa cô linh chi nhất định phải làm thuốc sau nửa canh giờ được thái, điều kiện có chút hà khắc, đệ cũng không nhớ ra việc này.

Lời nói của Đại sư huynh khiến Diệp Thiên có cảm giác đem tảng đá đập chính chân mình, chính là lời nói dối này vừa nói ra khỏi miệng, Diệp Thiên liền phải nghĩ biện pháp cho hợp tình hợp lý, lập tức vẽ ra một chuyện ngay cả bản thân đều không thể nào tin được.

Cầu Tâm Gia là nhân vật bậc nào, tự nhiên nghe được ra trong lời nói Diệp Thiên có ý là nghĩ một đằng nói một nẻo, ý niệm trong đầu vừa chuyển, không khỏi cười nói:

- Tiểu sư đệ, đệ là muốn tĩnh cực tư động, muốn đi ra ngoài đi thời gian hả?

Phương thuốc này cần cô linh chi ngàn năm, còn nhất định lập tức làm thuốc sau nửa giờ được hái, trong lời nói Diệp Thiên đã biểu đạt ra ý tứ của hắn, đương nhiên là muốn đi hái cô linh chi ngàn năm.

- Đúng vậy, Đại sư huynh, thuốc bách thảo hình như chỉ có bên trong núi Thần Nông Giá sau núi Võ Đang mới có, hơn nữa nơi đó được liệu phong phú, nói không chừng có thể hái được cô linh chi ngàn năm, tiểu đệ muốn đi chỗ ấy thử thời vận!

Tuy rằng che giấu bí mật Thần Nông Giá, nhưng cũng không cần phải... Giấu diếm nơi chính mình muốn đi, nếu Cầu Tâm Gia hỏi, Diệp Thiên cũng nói ra.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu, nói:

- Cũng tốt, nên đi nhiều một chút, nói không chừng sẽ có tương ngộ, tiểu sư đệ, ta cùng đệ đi một chuyến!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Đại sư huynh, huynh tuổi tác đã cao, đừng bôn ba, cho Khiếu Thiên đi theo đệ được rồi!

- Diệp Thiên, có thể không đi được không?

Trên bàn cơm bỗng nhiên vang lên một thanh âm yếu ớt, Diệp Thiên quay mặt qua, phát hiện Vũ Thanh Nhã đã buông đũa xuống, ánh mắt không muốn xa rời nhìn hắn.

Vũ Thanh Nhã cùng Diệp Thiên kết hôn tới nay, hai người thực sự ở cùng một chỗ, cũng chính là khoảng thời gian này khi Diệp Thiên bị thương, nhưng vết thương của chồng còn chưa khô hẳn đã muốn ra ngoài, Vũ Thanh Nhã thật là không đành lòng.

- Thanh Nhã, anh xin lỗi.

Nghe được lời nói của vợ, trong lòng Diệp Thiên dâng lên một cảm giác áy náy, cười khổ nói:

- Em xem thân thể anh này, không khác phế nhân nhiều, lần này anh đi ra ngoài là chữa bệnh, hết bệnh rồi lập tức liền trở lại!

"Khư thị" hai chữ kia trong bìa cuốn Khai Nguyên đạo tạng và bản đồ thần bí, không có lúc nào không quanh quẩn trong đầu Diệp Thiên, Diệp Thiên thật sự không thể thoát khỏi hiểu kỳ của nội tâm chính mình.

- Thôi, đã như vậy, sáng mai chúng ta cùng nhau trở lại kinh thành, lần này anh đi ra ngoài sau khi trở về, liền ở kinh thành cùng em.

Diệp Thiên cười kéo bà vai Vu Thanh Nhã, nói:

- Em còn nói phải làm nữ cường nhân mà, định trốn việc bao lâu vậy? Em cứ an tâm công tác, anh không sao!

- Ai nói phải làm nữ cường nhân hả? Em nhưng làm không được như mẹ đâu!

Làm trò trước mặt mọi người bị Diệp Thiên ôm bà vai, trên mặt Vu Thanh Nhã nhất thời hai mảnh đỏ ửng, cũng không còn tiếp tục dây dưa chuyện Diệp Thiên sắp sửa ra ngoài.

Cầu Tâm Gia biết chủ ý Diệp Thiên rất cứng rắn, người bên ngoài rất khó lay chuyển quyết định của hắn, lập tức mở miệng nói:

- Tiểu sư đệ, ra ngoài thì cứ ra ngoài, nhưng trạng thái hiện tại của đệ, nhất thiết không thể động thủ cùng ai nhé!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Đại sư huynh, đệ biết, đệ biết chứ, nếu không mang Khiếu Thiên đi làm gì?

- Đại sư bá, ngài yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt cho sư phụ!

Một bên Chu Khiếu Thiên vội vàng cam đoan.

- Ừ, hành tẩu giang hồ, mọi sự cần nhẫn ba phần!

Cầu Tâm Gia gật gật đầu, nói:

- Người cất không thể bởi vì tranh chấp mình mạnh, háo thắng mà kéo sự phụ người vào đến bên trong cảnh hiểm nguy nhé!

Nhìn thấy bộ dạng đó của Cầu Tâm Gia, Chu Khiếu Thiên đứng dậy, kính cẩn đáp:

- Vâng, đệ tử biết!

- Có cẩn thận sẽ không gây ra sai lầm lớn, nhất định phải ghi nhớ ở trong lòng ...

Cầu Tâm Gia dặn dò Chu Khiếu Thiên vài câu, xoay mặt nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tống Mi Lan, không khỏi mở miệng cười:

- Tôi nói cô nghe, Tiểu Tống à, Diệp Thiên lần này đi ra ngoài không có việc gì đâu, cô không cần lo lắng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 685

Thông Linh

Chu Khiếu Thiên cùng Diệp Thiên đều là người lão luyện, hơn nữa Chu Khiếu Thiên công phu cũng tiến vào ám kình, đừng nói thanh niên hảo hán trên giang hồ, chính là người vai lứa lão làng có thể thắng được hắn cũng không nhiều.

Mà Diệp Thiên từ mười tuổi đã cùng Lý Thiện Nguyên hành tẩu giang hồ, xuất môn bên ngoài tuyệt đối là không đếm xiết, việc này chính như Cầu Tâm Gia nói: cũng không có gì nguy hiểm.

- Cầu lão nói rất đúng, Diệp Thiên, khả năng của đứa nhỏ này mạnh hơn so với chúng ta tưởng, mọi người ăn cơm đi.

Tổng Vĩ Lan ngẫm lại cũng đúng, từ sau khi bà nhận lại con trai, hắn giống như mọi chuyện đều là nhờ chính mình, Diệp Thiên chưa từng có được cái gì từ mẹ, ngược lại bị không ít liên lụy.

Sáng sớm hôm sau, vợ chồng Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên cùng cha mẹ, ngồi chuyên cơ của Tổng Vĩ Lan về tới kinh thành.

Ba sư huynh của Diệp Thiên lại lưu lại Hồng Kông, bọn hắn tuổi tác đã cao, tuy rằng chưa chắc còn có thể đột phá đến cảnh giới luyện thần phản hư, nhưng sinh hoạt trong Tụ Linh Trận này, đối với thân thể cũng rất có ích lợi.

Bởi vì muốn đi thâm sơn, mà tu vi Diệp Thiên lúc này lại hoàn toàn biến mất, nên lần này cũng không dám cậy mạnh, chuẩn bị thật kỹ.

Mấy năm nay cuộc sống mọi người đã khá, hoạt động ngoài trời tương đối nhiều hơn một chút, sau khi máy bay hạ cánh, Diệp Thiên cũng không về nhà, trực tiếp mang theo Chu Khiếu Thiên đi vào một câu lạc bộ du lịch, đem trang bị ở trong đó thổi quét hết về.

- Diệp Thiên, sáng mai đi ra ngoài nhất định phải cẩn thận một chút, khí trời hạ nhiệt độ, con cần mặc nhiều quần áo nhé!

Vũ Thanh Nhã đã phải đến cơ quan trả phép chính thức đi làm, Tổng Vĩ Lan cũng lo lắng cho con trai, chứng kiến Diệp Thiên trở về,

kéo hẳn đến một góc nhắc nhở.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Mẹ, con biết, mẹ cứ yên tâm đi, nhanh thì một tuần, chậm thì nửa tháng, con nhất định trở về!

- Chít chít... Chít chít!

Diệp Thiên chưa dứt lời, một bóng dáng máu trắng như tia chớp lên đến trên vai của hắn, một đôi móng vuốt liều mạng vò ở trên đầu Diệp Thiên, giống như đang phát tiết bất mãn trong lòng.

- Kung à, có phải có oán khí hay không?

Diệp Thiên cười xách Mao Đầu xuống, hẳn đem Mao Đầu từ Trường Bạch sơn đi về, trong khoảng thời gian này cũng lạnh nhạt nó.

- Khi! Chít chít!

Mao đầu hướng về phía Diệp Thiên kêu vài tiếng, sau đó dùng hai chân trước bịt kín ánh mắt, bộ dáng kia có vẻ rất nhiều ủy khuất.

- O, mi...

Đang lúc Diệp Thiên muốn làm yên lòng Mao Đầu vài câu, hắn đột nhiên phát hiện, trong Tứ Hợp Viện dĩ nhiên là linh khí rất nhiều, đang không ngừng tràn vào trong cơ thể Mao Đầu.

Điều này làm cho Diệp Thiên có chút kinh ngạc, tuy rằng lúc trước hắn phát hiện Mao Đầu có thể hấp thu linh khí, nhưng tốc độ cũng rất chậm rãi, mà hiện tại chính là Chu Khiếu Thiên vận chuyển công pháp, sợ là cũng không nhanh bằng Mao Đầu hấp thu.

- Đừng nhúc nhích, cho ta xem xem!

Diệp Thiên liền dè Mao Đầu đang nhảy dựng lên xuống, một luồng thần thức từ trong mắt lộ ra, bắn tới Mao Đầu da lông bóng loáng kia.

Ngay khi thần thức Diệp Thiên nhập vào cơ thể, lông cả người Mao Đầu đột nhiên dựng đứng lên, trong miệng cũng phát ra tiếng thét thê lương mà chói tai, ánh mắt lộ ra vẻ lo âu thấp thỏm.

- Không có việc gì, là ta, người sợ cái gì chứ?

Diệp Thiên bắt khẩn dùng tay trái vỗ vỗ đầu Mao Đầu.

Nghe được lời nói của Diệp Thiên, Mao Đầu tựa hồ ý thức được cái gì, thân thể lúc này mới chậm rãi thả lỏng xuống, bởi vì Diệp Thiên là người nó tín nhiệm và có thể không cần đề phòng.

- Ôi trời, đây là cái gì há?

Khi thần niệm Diệp Thiên thăm dò vào trong cơ thể Mao Đầu, không khỏi chấn động.

Diệp Thiên phát hiện, chân khí liên tiếp tràn vào trong cơ thể Mao Đầu, toàn bộ đều phóng mạnh về phần bụng của nó, mà ở giữa bụng Mao Đầu, thậm chí có một vật lớn như hạt đậu tương, hấp thu toàn bộ linh khí đó vào.

Cái này cũng chưa tính, sau khi vật kia hấp thu linh khí, còn có thể lại đẩy đi ra, hình thành một loại năng lượng khác, không ngừng chạy quanh thân Mao Đầu, tẩm bổ cơ thể của nó.

- Mẹ nó, chẳng phải đây là Kim Đan sao?

Một màn này thấy mà Diệp Thiên trợn mắt há hốc mồm, nếu không phải nguyên thần của hắn mới thành lập, sợ là còn phát hiện không nổi dị thường trong cơ thể Mao Đầu.

- Tiểu Thiên, làm sao vậy?

Thấy con trai đột nhiên sững sờ ở đó, Tống Vĩ Lan liền vội vàng hỏi.

- Mẹ, không có việc gì, con về phòng đã!

Diệp Thiên lác lác đầu thu hồi thần niệm, liếc mắt thấy Chu Khiếu Thiên đang vào trong phòng dọn dẹp đồ vật này nọ, vội vàng nói:

- Khiếu Thiên, không cần dọn sạch, chúng ta lái xe đi!

- Lái xe đi sao? Sư phụ, nhưng cũng không gần mà.

Chu Khiếu Thiên nghe vậy lặng đi một chút, từ kinh thành chạy đến Hồ Bắc, chạy tốc độ cao cũng phải mười mấy đến hơn hai mươi mấy giờ đó chứ?

- Không có việc gì, lần này đi không vội mà, trên đường có thể dừng lại nghỉ ngơi.

Diệp Thiên khoát tay áo, quay người về trong hậu viện, tâm tư hẳn lúc này đều ở trên đầu Mao Đầu.

- Kỳ quái, chẳng lẽ thực có yêu tu?

Trở lại trong phòng rồi, Diệp Thiên đặt Mao Đầu ở trên bàn, mà tiểu tử kia tựa hồ cũng cảm thấy có cái gì, một đôi mắt tràn ngập linh tính mở to nhìn chăm chăm Diệp Thiên, lại không tiếp tục nghịch ngợm gây chuyện.

Diệp Thiên nhẹ nhàng lấy tay vuốt ve lông bóng loáng của Mao Đầu, mở miệng nói:

- Mao Đầu, mi có thể nghe hiểu ta nói gì không?

- Khịt ... chút chút!

Mao Đầu gật đầu nhỏ, trong miệng phát ra vài tiếng thét chói tai.

Diệp Thiên truy vấn:

- Vậy thứ trong cơ thể ngươi là từ nơi nào tới? Làm như thế nào có thể hút Linh khí tiến hành tu luyện?

Thông qua quan sát vừa rồi, Diệp Thiên có thể cảm giác được, lực lượng ẩn chứa trong cơ thể Mao Đầu, tựa hồ cũng không yếu hơn so với Chu Khiếu Thiên, vật nhỏ này nếu trở lại trong núi rừng, nói không chừng có thể thay hồ báo trở thành vua núi rừng đây.

Nghe được Diệp Thiên hỏi, ánh mắt Mao Đầu lộ ra một tia hoang mang.

Nghiêng đầu nhỏ nghĩ một lát, Mao Đầu đột nhiên nhảy đến trên cửa sổ, dùng ngón tay chỉ lên bầu trời, sau đó há mồm ra hít hà, động tác kia quả thực nhân tính hóa tới cực điểm.

- Ngươi có thể hấp thu tinh hoa mặt trời sao?

Diệp Thiên nghe vậy sùng sốt, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin.

Phải biết rằng, tinh hoa mặt trời chủ hỏa, phần tử linh khí dị thường cuồng bạo, ngay cả Diệp Thiên cũng chỉ dám hấp thu một luồng Đông Lai mây tia sáng sớm kia, ban ngày hẳn cũng không dám hấp thu trực tiếp từ mặt trời.

Mao Đầu không đồng ý đối với Diệp Thiên, sau khi suy nghĩ một chút, dùng hai cái móng vuốt làm ra một hình dạng.

- Hóa ra là tinh hoa của mặt trăng? Mi làm ta sợ muốn chết.

Chúng kiến Mao Đầu khoa tay múa chân ra chi lên trời, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, vật nhỏ này ngoài việc không thể nói chuyện, quả thực như đã thành tinh.

Trong lòng Mao Đầu tựa hồ có chút khủng hoảng, nháy đến trong lòng Diệp Thiên, lại không đùa nghịch tóc của hắn giống ngày xưa.

- Yên tâm đi, kung, mặc kệ xảy ra chuyện gì, ta cũng sẽ không bỏ ngươi lại!

Nhìn thấy bộ dạng đáng thương của Mao Đầu, Diệp Thiên không khỏi suy nghĩ về mấy năm trước.

Lúc ấy hắn bị kẹt sâu ở khe băng trong Tuyết Sơn, đêm hôm đó sống dựa vào nhau với tiểu tử mới ra sinh kia, hắn biết, Mao Đầu có lẽ đã coi chính mình trở thành cha mẹ của nó.

- Chít chít ...

Nghe được lời nói Diệp Thiên, Mao Đầu nhất thời cao hứng lên, theo quán tính nhảy đến đầu vai Diệp Thiên, lấy tay giúp hắn chải vuốt tóc.

- Được rồi, ngày mai chúng ta cùng đi, nhưng cũng không có cá ăn đâu nha!

Diệp Thiên cười ném Mao Đầu ra ngoài cửa sổ, tiểu tử này tuy rằng tính tình thông thái, nhưng có chút giống như trẻ con, hơi chiều nó một chút, nó có thể tạo phản ngất trời.

- Sư phụ, thì ra người muốn dẫn Mao Đầu đi cùng?

Sớm hôm sau, khi Chu Khiếu Thiên chứng kiến Mao Đầu đi theo phía sau Diệp Thiên chui vào xe, nhất thời hiểu được, cảm thấy sự phụ định lái xe đi Thần Nông Giá, hoàn toàn là bởi vì vật nhỏ này.

- Ừm, ở trong núi rừng, nó hữu dụng hơn so với chúng ta, mang theo nó cũng không cần sợ lạc đường.

Diệp Thiên gật gật đầu, kỳ thật hẳn cũng là đột phát ý nghĩ này từ hôm qua, hơn nữa Diệp Thiên còn muốn nhìn một chút, xem Mao Đầu có thể tìm ra vật tồn tại tương tự nó trong núi rừng hay không.

Chu Khiếu Thiên lái xe rất tốt, hơn nữa Diệp Thiên cũng không vội đi, đến tối, bọn hắn ở trong một nhà nghỉ ở An Huy một ngày, ngày hôm sau mới đi tới Vũ Hán.

Từ Vũ Hán đến Thần Nông Giá, còn khoảng cách bốn năm trăm km, mãi cho đến buổi tối ngày thứ ba, chiếc xe của Diệp Thiên mới phong trần mệt mỏi chạy vào tới thị trấn nhỏ Mộc Ngư.

Mộc Ngư trấn nằm ở phía nam Thần Nông Giá, chung quanh địa điểm du lịch nhiều, phong cảnh như vẽ, là khu kinh tế trọng điểm của Thần Nông Giá, các trung tâm du lịch, giải trí mở ra nhan nhản.

- Sư phụ, người ở đây thật không ít nhỉ, đều là đến du lịch nhỉ?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 686

Vào Núi

Chu Khiếu Thiên đưa xe chạy đến trước cửa một khách sạn kết cấu bằng gỗ, tại khu đất trống có bảy tám cỗ xe lộ biển số của Vũ Hán, hiển nhiên là du khách ở nơi này.

- Có thể, Khiếu Thiên, công việc tiếp theo để sau, chúng ta hôm nay ở đây đi!

Diệp Thiên gật gù đầu, huyết sáo đối với Mao Đầu. Mao Đầu vốn còn đang ghé vào ghế sau ngủ, như tia chớp lên đến đầu vai Diệp Thiên, vòn quanh ở trên cổ Diệp Thiên, nhìn qua giống như là một cái khăn quàng cổ lông chồn quý báu.

Tháng 11 đã sắp vào tới mùa đông, nơi này tới gần núi rừng, lại càng làm cho người ta có một cảm giác thu phong đìu hiu, Diệp Thiên ăn mặc như vậy, thật ra cũng sẽ không khiến người khác cảm thấy quái dị.

Nhà khách sạn này có chút giống như Nông Gia Nhạc ở kinh thành, buổi tối còn có biểu diễn lửa trại, mãi cho đến 12h hơn đêm khuya, chung quanh mới dần dần yên tĩnh trở lại.

- Cổ nhân nói cỏ cây đều có linh, xem ra là có đạo lý.

Tuy rằng chân khí trong cơ thể hoàn toàn không có, nhưng ngồi tu luyện chính là tinh thần, sau khi bốn phía một mảnh im lặng, Diệp Thiên ngồi xếp bằng ở trên giường, tinh tế cảm thụ linh khí thiên địa xung quanh.

Nơi này độ dày linh khí cố nhiên không bằng Tụ Linh Trại ở Hồng Kông, nhưng từng đợt từng đợt linh khí, lại có một sinh cơ nhẹ nhàng, làm cho người ta có một cảm giác thập phần tươi mát.

- Linh khí trong núi, vẫn là tinh túy hơn so với trên biển, biển khơi vô cùng tận, nhưng khuyết thiếu sinh cơ này!

Tinh tế cảm thụ một hồi, Diệp Thiên tìm ra hai chỗ khác nhau, nói riêng về chất lượng, không thể nghi ngờ là nguyên khí thiên địa

bên ngoài Thần Nông Giá này càng tốt hơn. Nhưng nếu bàn về số lượng, vẫn là Tụ Linh Trận của Diệp Thiên hiệu quả tốt hơn.

- Tiểu tử, thật đúng là lợi hại đấy!

Diệp Thiên bỗng nhiên cảm giác nguyên khí quanh người sinh ra một tia rối loạn, quay đầu nhìn lại, Mao Đầu ghé vào trên cửa sổ phòng, đang hấp thu từng tia nguyên khí ở trong thiên địa tự do vào trong cơ thể.

- Chít chít...

Tựa hồ cảm nhận được ánh mắt Diệp Thiên, Mao Đầu dương dương tự đắc mở to mắt. Sau khi kêu một tiếng đối với Diệp Thiên, lại lần nữa khôi phục trạng thái vừa rồi.

- Tiểu tử này tu luyện như thế, sẽ không thật sự thành tinh hóa thành hình người chứ?

Trong đầu Diệp Thiên bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm như vậy, nhưng lập tức bị hấn loại bỏ, con chồn trong Trường Bạch sơn tu vi sâu hơn MD gấp trăm lần, không phải là vẫn có một ít thân túi da sao?

Lắc lắc đầu, Diệp Thiên tiến vào đến nhập định sâu, nhưng hấn không có phát hiện, tại đây, tốc độ nguyên thần hấp thu linh khí, tựa hồ hiệu quả hơn nếu so với ở Tụ Linh Trận.

Một đêm không nói chuyện. Sáng sớm hôm sau khi ăn quá bữa sáng sau, Diệp Thiên chi phí ăn ở mười ngày, rồi gửi xe ở khách sạn.

Nhìn thấy cái túi đồ trên lưng đồ đệ kia cơ hồ cao hơn hấn, Diệp Thiên nói:

- Khiếu Thiên, ta giúp con đeo một chút nhé!

- Không cần, sư phụ, chút ấy sức nặng không tính gì.

Chu Khiếu Thiên lắc lắc đầu, sau khi tu vi tiến vào đến ám kinh, tạp chất trong cơ thể hấn cũng bị bài xuất đi không ít, tính chất thân thể vốn không phải Chu Khiếu Thiên năm đó có thể sánh bằng.

- Chẳng thể trách tháng này còn có du khách?

Tới núi thông lớn đầu trấn. Du khách dần dần nhiều hơn, bởi vì ở trong này, có dựa vào mà xây Thần Nông vò, đây cũng là Mộ

Ngư trần nổi tiếng nhất một cái cảnh điểm.

Diệp Thiên thầy trò hai người bước đến rất nhanh, hơn mười phút đồng hồ sau, bọn hắn liền đứng ở Thần Nông Đền. Đây là một cái quảng trường thật lớn có thể chứa mấy nghìn người.

- Không đúng, đó là một đại trận phong thủy đấy chứ?

Đứng ở trên quảng trường, sắc mặt Diệp Thiên đột biến, đồ án vòng tròn lớn ở giữa quảng trường, đại biểu thiên, chỗ tâm bố trí hình vuông, đại biểu cho địa, hình vuông trong đồ án, Ngũ sắc phân loại chỉ Ngũ Hành: kim, mộc, thủy, hỏa, thổ.

Ở ngay trước quảng trường, còn có hai cây cao 10 thước giống như trụ Đồ Đằng, trên trụ điêu khắc đầu ngư.

Sau trụ Đồ Đằng là hai tấm phù điêu cỡ lớn, thể hiện công tích vĩ đại cả đời Thần Nông thị, trụ Đồ Đằng và phù điêu có thiết tế đàn. Tế đàn hoàn toàn theo như quy cách thiên tử tế đàn ngày trước, đồ dùng cúng tế chế tạo từ đồng thau như bát Cửu Đỉnh, lư hương, hương án, chuông vàng, pháp trống đặt ở giữa rất trang nghiêm.

Người nước ngoài có lẽ nghĩ đến đây là vì hậu nhân tế điện Thần Nông thị, nhưng khi nhìn ở Diệp Thiên trong mắt, đây rõ ràng chính là một tòa trận pháp Càn Khôn Ngũ Hành.

Thiên âm dương nhị khí trải qua trận pháp Ngũ Hành chuyển hóa, linh khí nồng đậm kia thẳng vọt lên, đối ứng đúng là thiên đàn ở sườn núi trước mặt.

- Sư phụ, linh khí nơi này, hình như không hề kém linh khí tòa nhà ở Hồng Kông kia nhỉ?

Mặc dù tu vi Chu Khiếu Thiên không hẳn cao, nhưng cũng đã có thể hấp thu Linh khí rèn luyện thân thể, sau khi đến nơi đây, nhất thời cũng phát giác có chút bất đồng.

- Đúng vậy, đây là vị cao nhân bày ra, đi, đi lên xem một chút!

Diệp Thiên gật gật đầu, khó khăn khi thi công đại trận này, không thể kém hơn so với tòa Tụ Linh Trận của hắn ở Hồng Kông kia, chẳng qua Diệp Thiên cũng nhìn không ra người đó bày mắt trận ở chỗ nào?

Diệp Thiên tính một chút, từ sườn núi đến thiên đàn phải đi qua 243 cái bậc thang, phân làm năm cấp, cấp một 9 bước, gọi là "Minh

cửu", còn lại bốn cấp theo thứ tự, đều là bội số của 9, gọi là "Ám cửu".

Ở trong mắt người thường nhân, loại thiết kế " Cửu ngũ Chí Tôn" này, ngầm có ý nói lên địa vị Chí Tôn Thần Nông, nhưng là trước mặt Diệp Thiên, lại cảm nhận được một loại cảm giác Thiên Nhân Hợp Nhất.

Đi vào trước đài chiêm ngưỡng pho tượng Thần Nông thiên đàn, nhìn lên tượng Thần Nông, đầu ngưu thân người, hai mắt khép hờ, uy vũ phong cách cổ xưa, giống như đang lắng lắng suy tư vũ trụ, tượng nặn không bố trí cái bệ, thân tượng đột ngột từ mặt đất mọc lên, đỉnh đầu là trời xanh, người mặc áo mây.

- Trận pháp Càn Khôn Ngũ Hành này thực sự không phải là sử dụng để Tế Tự Thần Nông, chúng nó rốt cuộc là để làm cái gì đây?

Đánh giá bốn phía một phen, trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ khó hiểu, bởi vì linh khí truyền đến từ đàn tế, vẫn chưa tác dụng đến thiên đàn, mà là xuyên thiên đàn mà qua, dững mãnh vào đến bên trong con đường lên núi.

Tháng 11 trong núi thời tiết lạnh ghê người, các du khách này cơ hồ tới đàn tế cũng không muốn lại hướng lên mà đi, cả thiên đàn lúc này chỉ có thầy trò Diệp Thiên hai người.

- Sư phụ, đi thôi!

Nhìn thấy Diệp Thiên đứng lặng thật lâu ở trước tượng Thần Nông, Chu Khiếu Thiên không khỏi háng một tiếng, nơi này gió núi thật mạnh, hấn sợ Diệp Thiên đang ở thời gian dưỡng thương sẽ chịu không nổi.

- Ừm, Khiếu Thiên, sơn đạo dốc đứng, người cẩn thận một chút.

Diệp Thiên gật gật đầu, nếu nghĩ mãi mà không rõ vậy không cần nghĩ, có lẽ tới "Khư thị" hết thầy nghi vấn cũng có thể giải quyết dễ dàng.

Thiên đàn là xây ở mặt núi, ở trong núi có một đường mòn thêm đá đi thông chân núi vào bên trong, dưới chân núi ngưng tụ linh khí không phân tán, từ xa nhìn lại, như là một đám mây trắng, khiến đường mòn giống như đường lên trời vậy.

- Há? Sao lại tiêu mất hết?

Hướng vào trong núi chừng năm trăm mét, nhìn lại ngọn núi này, Diệp Thiên rõ ràng phát hiện, linh khí phía trước đột nhiên trở nên

mỏng hơn, tựa hồ tới nơi này chợt không thấy.

- Sư phụ, trong núi này thú tốt thật không ít nha!

Chu Khiếu Thiên không có lực cảm ứng mãnh liệt như Diệp Thiên vậy, lúc này hẳn đang hưng trí bừng bừng đánh giá phong cảnh trong núi.

- Thật thật sự là nơi rất đẹp!

Nghe được đồ đệ nói vậy, sự chú ý của Diệp Thiên mới tập trung vào trên núi, tại nơi lưng chừng núi, một đám khí Ma-các đang đu đưa ở trên ngọn cây, vách núi nham thạch kia thẳng đứng, mơ hồ còn có thể chứng kiến bóng dáng một ít dược liệu.

Mà vị trí chân núi chỗ Diệp Thiên này, phong cảnh cũng là thật tuyệt, nơi này quần sơn vây quanh, cây cối xanh um, thác bay từ vách núi thẳng đứng như mưa trút nước xuống, ngọc châu vẩy ra, nước hồ trong trong suốt thấy đáy, thiên hình vạn trạng.

Chẳng qua nơi này cách thị trấn không xa, trong núi rất nhiều địa phương đều hiển lộ ra dấu vết điêu khắc do con người, đặt ở Diệp Thiên trong mắt, cũng thành một nét bút hồng.

Ở sườn núi dừng lại một chút, Diệp Thiên hai người dọc theo đường mòn đi qua ngọn núi này, ở phía sau núi chỗ một cái dốc thoải, xuất hiện một loạt nhà trệt.

- Sư phụ, là một Nông Gia Nhạc.

Lúc này đã đến giữa trưa, nhìn ven đường, Chu Khiếu Thiên nói:

- Chúng ta vào đó ăn cơm, chiều tiếp tục vào núi được không ạ?

- Được, Khiếu Thiên, sau khi vào núi cũng không dễ chịu, người chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!

Diệp Thiên gật gật đầu, dựa theo biểu hiện bản đồ trong thức hải của hắn, Khu Thị cự cách nơi này ít nhất còn 100 km, dựa vào hai chân trần, chỉ sợ ít nhất phải đi mất vài ngày.

- Hai vị, khí trời này còn muốn vào núi sao? Tiếp tục qua mấy ngày nữa trong núi có thể sẽ có tuyết rơi đấy!

Chúng kiến Diệp Thiên hai người đi vào sân, người trung niên đang ngồi ở trong sân nhặt rau vội vàng đón chào.

- Ha ha, nghe nói Thần Nông Giá khúc khuỷu nên thơ, chúng tôi không đi vào bên trong coi như không đến!

Diệp Thiên bắt tay cùng người trung niên, lấy ra gói thuốc mở ra, đưa cho một điều rồi nói:

- Đại ca ở nơi này, bình thường ra vào không phải rất tiện nhĩ? Mỡ muối tương dấm chua ... đều phải mua từ bên ngoài sao?

- Cũng tạm được, mua một lần đủ dùng nửa năm, chính mình làm đồ ăn, phái sau còn nuôi heo đó!

Người trung niên tiếp nhận điều thuốc Diệp Thiên đưa tới, ngửi ngửi cũng không hút, dặt tại trên lỗ tai nói:

- Ở mãi thành quen, xuống dưới chân núi lại cảm giác không được tự nhiên, nên không trở lại.

Kỳ thật ở bên ngoài Thần Nông Giá, vốn là có không ít thôn, những thôn dân này đều ra khỏi núi lớn, nhưng cũng có người lưu luyến nơi đây, giống như người trung niên kia chính là sửa chữa nhà lại một chút, làm thành Nông Gia Nhạc.

- Mẹ nó ời, có khách này, làm vài món thức ăn, nấu cơm đem lên nhé!

Người trung niên quay đầu lại kêu một tiếng, một người đàn bà hơn 40 tuổi từ trong nhà đi ra, cười cười đối với Diệp Thiên hai người, đem rau đại trên mặt đất vào phòng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 687

Bịa Chuyện

Diệp Thiên bắt chuyện:

- Đại ca, nghe nói trong núi có người rùng?

- Người rùng? Đương nhiên là có!

Nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, người đàn ông trung niên rất hứng thú, xoa xoa tay nói chuyện tiếp đón Diệp Thiên, 2 người cùng ngồi xuống rồi nói:

- Trước kia thôn của chúng tôi còn ở trong núi, hàng xóm của tôi có một cô con gái, hơn 10 năm trước đã mất tích mấy ngày liền ở trong núi.

Sau khi cô ta mang thai đã sinh ra một đứa bé nhưng được mấy ngày thì chết, đó không phải người rùng bắt sao?

- Chuyện này là có thật sao?

Chu Khiếu Thiên nghe thấy vậy tròn xoe mắt cứ như thể lần đầu tiên nghe thấy chuyện này vậy.

- Đương nhiên là thật rồi.

Thấy Chu Khiếu Thiên có vẻ không tin, người trung niên khẳng định:

- Ở phía Bắc thôn vẫn còn mấy cái lông của đứa trẻ đó, hai chàng trai à có việc gì phải lên núi nếu gặp người đàn bà đó nhất định phải cẩn thận đấy.

- Lão Tề, đừng nói linh tinh, còn không mau mời khách uống nước đi.

Sau khi người phụ nữ đi rửa rau nghe thấy chồng nói vậy liền cười nói:

- Các cậu đừng sợ, tôi ở núi này đã hơn 40 năm, làm gì thấy người rùng gì đâu.

- Đó là bà chưa nghe thấy chuyện Thần Nông kì quái.

Hắn là lão Tề có chút sợ vợ, có nhắc lại một câu rồi đi vào phòng mang ra hai chén trà, để lên cái bàn nhỏ ở sân rồi rót mời Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên, lá trà chính là được trồng trên núi, có mùi hương thơm ngát.

Sau khi nghe thấy lão Tề nói vậy, Diệp Thiên tâm niệm nói:

- Anh Tề, ngoài người rùng ra thì chuyện Thần Nông còn có gì lạ?

Đối với chuyện về người rùng, ngay từ đầu Diệp Thiên đã không quan tâm, hắn nhắc đến dã nhân chẳng qua chủ là gì chủ đề với lão Tề được mở rộng ra mà thôi.

Hơn nữa chuyện về cái lông của đứa trẻ Diệp Thiên cũng từng được nghe trên TV, sau khi khoa học kiểm tra họ đã kết luận đây chẳng qua chỉ là sự đột biến gen mà thôi chứ thực sự không phải là bị người rùng xâm phạm.

Lão Tề nhìn xung quanh rồi liếc mắt một cái, nói nhỏ đi:

- Đây trong Thần Nông đó có thần tiên đấy!

- Có thần tiên?

Diệp Thiên sùng sốt. Ánh mắt lộ rõ sự vui mừng nhưng về mặt cũng không cho rằng đó là thật, hắn nói:

- Anh Tề, khi chúng tôi còn nhỏ cũng có nghe!

Nói thật nếu Diệp Thiên không mất thời gian chân khí thì đã không từ thủ đoạn để có cái Cách Không Thủ Vật, thấy lão Tề như vậy có lẽ ông ta cũng đã từng được bái kiến thần tiên.

Cho nên chuyện về lão Tề nói, Diệp Thiên có thể kết luận bọn họ chính là những người tu luyện.

- Người anh em à. Cậu phải tin, lão Tề nhà tôi không gạt người đâu.

Lão Tề còn chưa nói gì, vợ ông ta đã nói:

- Trước kia đã có người gặp người sinh ra từ mây, chỉ trong nháy mắt đã không thấy đâu, người gặp chuyện này là người thợ săn giỏi nhất trong thôn chúng tôi, ông ta không biết nói láo bao giờ.

- Mây mọc dưới chân, thật đúng là biết bay sao?

Diệp Thiên hỏi:

- Chuyện này nhìn thấy khi nào vậy? Từ đó đến giờ bao lâu rồi?

Theo thuyết pháp của Nam Hoài Cẩn thì sau khi luyện thần tiến vào cảnh giới hư không, chân khí trong cơ thể sẽ dị biến, chân khí vô hình sẽ biến thành hữu hình phóng thích ra xung quanh cơ thể.

Trước kia đã từng có một vị tiền bối của Nam Hoài Cẩn cũng sinh ra mấy từ lòng bàn chân bay lên trời, chuyện theo chị Tề nói cũng hoàn toàn tương tự như vậy.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên vui mừng, có người đã chứng kiến tận mắt, nói trong núi này thực sự là có người tu đạo, hơn nữa tu vi còn vượt xa hắn, điều này khiến cho hắn có được một tí hi vọng tìm được công pháp.

Còn về phần có thần tiên hay không thì Diệp Thiên cũng không tin lắm, chỉ là người thường có chút thần thông mà thôi.

Giống như người thường sử dụng đại não từ 2% đến 5% còn Anhxtanh sử dụng đạt 10% do đó có nhiều phát minh mà thôi.

- Đã 10 năm trở lại đây rồi, cũng không chỉ có một người nhìn thấy mà quanh đây ai cũng biết.

Lão Tề càng nói bé hơn, lấy điều thuốc bịt hai lỗ tai nói:

- Các cậu đi vào thì nói chuyện nhỏ thôi, ngàn vạn lần cũng đừng có mắng thần tiên, mặt khác nhất định không được hút thuốc, bằng không thần tiên sẽ nổi cáu đấy.

- Chuyện này là sao? Thần tiên còn quản cả chuyện chúng ta hút thuốc sao?

Lời của lão Tề làm Diệp Thiên lặng đi một chút, bọn họ cũng giống một loại người chỉ cần mình không trêu chọc đến họ thì họ cũng sẽ không nhàn rỗi mà đi quản chuyện của người khác.

Lão Tề lắc đầu nói:

- Ai mà biết được, dù sao truyền thống là lên núi thì không được hút thuốc, có người sợ khói lửa sẽ đốt sơn thân, năm ngoái có xảy ra một chuyện...

Vốn là vào mùa thu năm ngoái có 7, 8 cô cậu thanh niên từ Vũ Hán đến Thần Nông Giá chơi, vì muốn chơi vui trong rừng núi bọn họ đã ở lại cắm trại, tối đến ở luôn trên núi.

Nhưng lúc chưa phát hiện ra nơi gọi là Thần Nông, động vật vẫn còn rất nhiều, như gấu đen, báo nhỏ, chó sói, tối còn nghe thấy tiếng sói hú luôn.

Để tránh bị dã thú quấy nhiễu, khi đám thanh niên này ngủ đã đốt lửa không ngờ khi đốt lửa lên bọn họ đều cảm giác trước mặt là một bông hoa, một ánh sáng trắng phát ra rồi lửa trại bị dập tắt.

Đó là còn chưa tính cùng lúc lửa bị dập tắt, đám thanh niên này còn bị mất luôn cả cảm giác, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy thì ngoài đồ ăn mang theo ra tất cả những vật dụng, tư trang đều không thấy đâu nữa.

Chuyện này làm cho đám thanh niên hồn bay phách tán, không còn dám ở lại trên núi nữa, vội vàng đi mất chuyện này lan truyền làm mọi người huyền não dường như tất cả những người trong thôn đều biết về Thần Nông.

Sau đó, người nhìn thấy Thần Nông nhắc nhở người trong thôn không được đốt lửa trên núi.

- Ánh sáng trắng lóe lên, lửa trại bị dập tắt?

Diệp Thiên nghĩ bụng:

- Khẳng định là tu vi luyện đến Hóa Thần, hơn nữa chân khí được phóng ra ngoài cũng có ánh sáng trắng, bình chữa cháy cũng không nhanh như vậy chứ?

Nghĩ đến đây bỗng Diệp Thiên mừng rỡ như điên, thủ đoạn này nhất định là do người tu luyện gây ra, hơn nữa chuyện năm ngoái trên núi có khói mù mịt là có người trên đó.

- Lão Tề, món ăn ngon lắm, mọi người có muốn uống vài ngụm không?

Lão Tề và Diệp Thiên nói về chuyện võ công thì Tề đại tẩu đã nhanh tay mang đến một ít thức ăn, một món là hành thái sào chúng chim, một món là thịt lợn sào còn có cả canh rau dại, tất cả đều là nông sản.

- Được, uống vài chén, Diệp huynh đệ, năm ngoái tôi còn rượu ngâm rắn, tháng này là uống được rồi, các cậu muốn vào núi khu đó gió lạnh lắm.

Lão tề có khí chất của người sống trên núi liền về phòng ôm vò rượu ra, lấy 3 cái bát chia cho bọn Diệp Thiên rót rượu.

- Chít chít.

Người thấy mùi thơm của rượu Mao Đầu đang ngủ cũng động dậy cái mũi, ánh mắt chuyển động, sáng lên.

- Người... người là một con chồn?

Vốn Diệp Thiên định quàng khăn lông lên cổ lão Tề, Mao Đầu hoảng sợ suýt nữa thì đánh đổ vò rượu.

- Ha ha, Anh Tề, tôi nuôi nó từ nhỏ, có thể dùng làm khăn quàng cổ, nó không cắn người đâu, anh đừng sợ.

Diệp Thiên cười rồi bung bát rượu lên, đưa đến gần miệng Mao Đầu, nói:

- Uống nhanh rồi ngủ đi, ai dạy người biết uống rượu nào?

Ở trong nhà Diệp Thiên một thời gian ngắn thế nhưng ông ta lại không biết, Diệp Đông Bình tử lượng rất khá, mỗi bữa đều phải uống một chút như thế, mà Mao Đầu như một đứa trẻ nhìn thấy cái gì cũng tò mò, dần dần nó cũng học cách uống rượu.

- Chít chít!

Mao Đầu lè lưỡi, liếm liếm chén rượu, dường như nó ngủ được mùi rắn, cái miệng nó nhỏ nhắn của nó uống không để thừa một giọt.

- Này, Diệp huynh đệ, con chồn này có linh tính hả?

Lão Tề nhìn thấy vậy, mắt tròng lên nhưng ông ta cũng chỉ biết thèm muốn lại cảm thấy tò mò.

Sống lâu trong núi, trong mắt bọn họ động vật đều có linh tính, người dân còn chữa thương cho khỉ, sau đó bọn chúng còn biết đến trả ơn bọn họ nữa.

Thậm chí còn có người nuôi trăn trong núi, loại này so với chó cũng không tồi, không những nó trông nhà, bắt chuột cho khu vườn mà có được một con rắn trong phòng cũng có cảm giác mát mẻ hơn.

- Quả thực tên này có linh tính.

Diệp Thiên tức giận trừng Mao Đầu, vốn dĩ nó đang đòi uống rượu nhưng rồi phải thu mình vào lớp lông, nhìn nó như một chiếc khăn quàng cổ vậy.

- Sống trong núi nhiều năm như vậy, nhưng đúng là lần đầu tiên nhìn thấy một con vật có linh tính.

Hành động của Mao Đầu khiến lão Tề thấy kì lạ, ông ta cũng có thể cảm nhận được, con vật này giống như thú kiêu, người bình thường chưa chắc đã nuôi được nó.

Diệp Thiên không muốn nói nhiều về Mao Đầu, hấn liền bung bát rượu lên nói:

- Anh Tề, cảm ơn anh đã nói cho chúng tôi biết nhiều như vậy, nào xin mời anh một chén.

Sau khi uống xong, thấy Chu Khiếu Thiên đã cầm túi lên núi, lão Tề liền dặn dò:

- Tiểu huynh đệ, hai người vào chơi một ngày, cũng đã là tháng 12 rồi, không biết bao giờ mới được gặp mặt.

Tuy khu Thần Nông Giá nhiệt độ chỉ có 11 độ C nhưng lúc có tuyết rơi nhiệt độ có thể hạ thấp xuống đến dưới 0 độ C.

- Tôi biết rồi, lúc quay lại không chừng còn phải đến quấy rầy anh Tề chén rượu nữa.

Diệp Thiên cười gật đầu, nhận bát cơm mà Tề đại tẩu đưa cho.

Nghe nói chuyện bia đặt trong núi nhiều như vậy, Diệp Thiên cũng không kìm nén được kích động trong lòng, hấn mớ hồ cảm giác được, lần này lên núi có thể mình sẽ được chứng kiến một điều đặc biệt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 688

Canh Xà

Không được, không được, như này quá nhiều tiền, 100 đồng là được rồi, không cần đến nhiều như vậy đâu.

Đợi sau khi ăn cơm xong, Diệp Thiên lấy ra 500 đồng đưa cho lão Tề, ông ta sợ đến mức xoa tay liên tục, đồ ăn đều lấy được ở trên núi, đâu cần đến nhiều tiền như vậy?

Người sống trên núi rất giản dị, tuy là nhà nông nhưng lão Tề cũng rất biết giữ thể diện, ngày thường thì ăn thế nào cũng được nhưng hôm nay có hai người bạn Diệp Thiên cùng ăn chỉ là thêm đũa thêm bát chứ không đến 500 đồng.

- Lão Tề, cho ông thì ông cứ cầm lấy...

Diệp Thiên cười nhét tiền vào túi của lão Tề nói:

- Lúc quay lại, chúng ta lại tiếp tục uống thêm vài chén nữa, tôi thấy nắm đầu khi thứ này nấu canh cũng không tồi đâu nha.

- Được, đợi các cậu trở về, nhất định tôi sẽ nấu canh cho các cậu ném thử!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Lão Tề cũng không nhường lại nữa nhưng lấy một bình rượu đầy đưa cho Diệp Thiên nói là để hấn uống chống lạnh khi đi đường.

Sau khi từ biệt vợ chồng lão Tề xong, Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên ra đi, nơi này chính là bên ngoài của Thần Nông Giá, cả trăm ngàn năm qua những con người sống trên núi đã đi thành một con đường.

Mặc dù chân khí ngoài trời hoàn toàn biến mất nhưng sức khỏe của hấn vẫn rất phi thường, không gì sánh bằng, còn Chu Khiếu Thiên thì không cần phải nói, chân khí xung quanh cơ thể lay động, tốc độ cực nhanh.

Hơn tiếng đồng hồ trôi qua, hai người bọn họ đã vượt qua một ngọn núi, đến chỗ này cây cối rậm rạp, có một vài con khỉ như là khỉ Ma-các, báo gấm và cũng hay nhìn thấy mấy con lợn rừng.

Đi vào khu rừng nguyên sinh, rậm rạp Mao Đầu cũng trở lên hưng phấn, chỗ này không cần tránh tai mắt con người, Mao Đầu đã chui vào trong bụi cây Diệp Thiên cũng không biết nó muốn làm cái gì.

Nhưng Diệp Thiên biết, chỉ cần không đụng tới bổi nhân thì những động vật trong núi sẽ không làm thương Mao Đầu, hơn nữa khứu giác người này cực kì thính, cũng không sợ bị lạc đường.

- Sư phụ, những thứ dược liệu kia không phải là rau sao?

Đi theo nhà Cầu Tâm Gia một thời gian dài như vậy, Chu Khiếu Thiên cũng biết chút ít về thuốc Đông Y, trên đoạn đường đi này cậu ta nhìn thấy không ít thảo dược mọc trong bụi cỏ. Ngay cả Diệp Thiên cũng chưa từng thấy qua điều này khiến hắn thấy kì lạ.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Những năm đó không đủ, dược tính không đủ, hái xuống sẽ rất đáng tiếc, phải hơn một năm nữa.

Ở nơi Thần Nông Giá này, người lên núi kiếm ăn rất ít.

Chu Khiếu Thiên đều nhận ra số dược liệu này. Những thứ thuốc kia mấy người nhà nông cũng biết, sở dĩ họ không hái là vì họ không muốn chi có cái lợi trước mắt, Diệp Thiên cũng không làm như vậy.

Đương nhiên nếu có thể gặp được bách thảo, mật ong, cỏ linh chi ngàn năm thì Diệp Thiên cũng sẽ hái, mấy thứ này sau khi làm thuốc còn có thể chế làm đan dược giúp cơ thể cường tráng.

- Sư phụ, ngài đến đây có phải còn vì chuyện khác nữa phải không?

Chu Khiếu Thiên cũng không ngốc, chỉ là dấu ở trong lòng nhưng lúc này chỉ còn hai thấy trò rớt cục thì cậu ta cũng không nhin dược mà hỏi thẳng luôn.

Diệp Thiên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Chủ yếu vẫn là tìm thuốc nhưng ta nghe nói ở Thần Nông Giá có cao nhân xuất nhập nên muốn thử chút vận may.

Chuyện này Diệp Thiên còn chưa nói với mấy vị sư huynh thì đương nhiên cũng không nói cho Chu Khiếu Thiên biết, hẳn chỉ là tìm lấy một lí do cho qua chuyện.

- Sư phụ, đừng nghe lão Tề nói bậy.

Chu Khiếu Thiên bĩu môi, nói:

- Trên đời này làm gì có thần tiên? Mà nếu có thật thì chẳng phải thiên hạ sẽ đại loạn sao?

Ngày nay khoa học kĩ thuật phát triển, thần hay quỷ đã sớm không còn có trên thị trường rồi, mấy thứ đó Chu Khiếu Thiên chỉ nhìn thấy trên mấy trò game trên TV thôi.

- Khẳng định là không có thần tiên.

Diệp Thiên gật đầu, nói:

- Nhưng có người thần thông, có thể trong mắt những người thường bọn họ chính là thần tiên?

Có mấy lời bây giờ Diệp Thiên nói, Chu Khiếu Thiên cũng không thể lý giải được, cậu ta cũng thờ ơ đi vài phần.

Diệp Thiên đúng là sợ như lão Tề nói, ngộ nhờ có tuyết rơi không những chân khí không giúp gì cho hắn mà ngay cả thời gian cũng sẽ bị chậm đi.

Mùa đông, ngày ngắn đêm dài, xế chiều lúc 5 giờ mặt trời đã xuống đến đỉnh núi, cảnh sắc cung quanh trở nên âm đạm, cả ngọn núi trở nên tĩnh mịch.

Qua 4, 5 tiếng đồng hồ sau, thầy trò Diệp Thiên đã vượt qua hai ngọn núi, nơi này đã hoàn toàn bị cây cối che khuất, ngoài những người nông dân hái dược liệu ra thì không hề có một du khách nào đặt chân đến đây.

- Khiếu Thiên, tối nay đừng chân ở đây đi!

Leo lên đến lưng chừng ngọn núi thứ 3, Diệp Thiên dừng lại ở chỗ dốc thoải, bên cạnh đó có một dòng suối nhỏ, thích hợp cho việc nấu nướng.

Chu Khiếu Thiên lấy từ ba lô ra một thanh khâm đao, Diệp Thiên vợ ít cô khô lại với nhau bây giờ đang là mùa đông chỉ cần một sơ ý nhỏ cũng dễ dẫn đến cháy rừng.

- Hay là ở trong núi của người tu đạo, sợ lửa làm cháy cây cối, sẽ khiến cho linh khí biến mất?

Nghĩ đến đây, trong đầu Diệp Thiên bỗng nảy ra một suy nghĩ:

- Đúng vậy, nhất định là như vậy, thực vật trong núi có lẽ cũng có nguồn gốc từ linh khí.

Thấy Diệp Thiên vợ cô khô lại một chỗ, Chu Khiếu Thiên để ba lô trên vai xuống, cười nói:

- Sư phụ, ngài không sợ đốt lửa sẽ dẫn thần tiên đến à?

- Ta chính là đến đây để tìm tiên, đang sợ là không tìm được họ đây.

Diệp Thiên nửa thật nửa đùa cười nói:

- Được rồi, nhóm chút lửa đun nước ấm, ta sẽ đi rửa ít nắm đầu khi này, tối nay chúng ta sẽ uống chút canh nóng hổi.

Đi trên đường tuy Diệp Thiên không hái được liệu nhưng cũng hái không ít nắm đầu khi mọc trong những cây gỗ mục.

Thứ này rất có giá trị dinh dưỡng, cùng với vây cá, tổ yến nó cũng là một món ăn nổi tiếng, nó cũng mọc trên núi Mao Sơn chẳng qua là số lượng ít, năm đó Diệp Thiên và sư phụ thỉnh thoảng cũng được ném thứ.

Diệp Thiên đã chuẩn bị việc này đầy đủ, còn Chu Khiếu Thiên bên kia cũng đang dựng lều trại có cả một bình than nhỏ cũng không cần sử dụng đến củi khô.

Sau khi bật bếp than, Chu Khiếu Thiên có chút thắc mắc hỏi:

- Sư phụ, Mao Đầu đâu, nó không xảy ra chuyện gì đấy chứ?

- Chit chit!

Chu Khiếu Thiên còn chưa nói xong, Mao Đầu đã kêu lên một tiếng chói tai, một cái bóng trắng đi ra nó lao từ trên cây xuống.

Chẳng qua là Mao Đầu có thể biến hóa được chứ cơ thể nó dài chưa đến 1 thước, còn bây giờ lại kéo được cái đuôi thật dài ra.

- Tiểu tử thôi, tưởng người đi săn rồi chứ?

Diệp Thiên cũng thấy hoảng sợ, tập trung suy nghĩ thì phát hiện ra Mao Đầu đang ngậm một con rắn, kỳ lạ là con rắn này màu trắng, da của nó cũng khá giống với lông của Mao Đầu.

- Chít chít!

Mao Đầu cắn cổ con rắn rồi nhảy lên vai Diệp Thiên, kêu lên con rắn kia dài khoảng 4, 5 thước, trong miệng nó không có gì.

- Được, hôm nay chúng ta sẽ nấu canh rắn với nấm đầu khi.

Diệp Thiên cười, lấy con rắn từ trong miệng Mao Đầu ra, con rắn bị Mao Đầu cắn chảy máu, hoàn toàn không còn sống được nữa.

- Sư phụ, con bạch xà này có thể ăn được hay sao?

Chu Khiếu Thiên không tin quỷ thần, khi nhìn thấy con bạch xà này không giống với các loại rắn thường.

- Mao Đầu ăn được thì chúng ta ăn được, sợ cái gì!

Diệp Thiên lắc đầu, lấy con dao đi ra vuốt mổ bụng con rắn, nếu hấn không phát hiện ra sớm thì con rắn này đã sớm bị Mao Đầu nuốt rồi.

Lột da rắn, cắt thịt thành từng đoạn bỏ vào nồi nhưng cái nồi này nhỏ quá một phần mười thịt cũng không đủ cũng may là thời tiết giá lạnh nếu không thì thịt sẽ hồng mất.

Đốt lửa lên, mùi của thịt rắn và nấm đầu khi tràn ngập chóp mũi.

- Chít... chít chít!

Mao Đầu bị kích thích, nhảy lên nhảy xuống, cái móng vuốt của nó cào vào chop nồi, một ít thịt rắn bị nó quơ lấy nó cũng không sợ nóng ăn lấy ăn để.

- Tiểu tử thôi, ăn cái gì đây hử?

Diệp Thiên cười mắng, lấy thìa múc một ít canh ném thử, mắt hấn sáng lên uống hết cả ngụm canh sôi.

Ngụm canh xuống bụng Diệp Thiên khen không ngớt lời:

- Không tồi, tiên, đúng là tiên, so với năm đó ở Mao Sơn ăn xong như tiên vậy!

Tuy chân khí đã hoàn toàn biến mất nhưng Diệp Thiên cũng đã tu luyện hơn 10 năm đương nhiên là khác với người thường, mặc kệ canh nóng hần cũng múc thịt bắt đầu ăn, một chút cũng không từ tốn hơn so với Mao Đầu.

- Sư phụ, ngài phải trừ cho con một ít chứ.

Cái nồi vốn nhỏ Diệp Thiên và Mao Đầu ăn rất nhanh, lúc Chu Khiếu Thiên kịp phản ứng thì đã gần hết thịt rồi.

Cứ như thể tranh đoạt, ăn hết cả hơn 10kg thịt rắn, Diệp Thiên cảm thấy cơ thể thư thái, cả ngày đi đường mệt mỏi đã tan hết, hơn nữa dường như trong cơ thể còn có một luồng khí ấm đang lưu thông.

- Ôi, vẫn không được.

Diệp Thiên cố gắng dùng nguyên thần vận hành nhưng nhiệt khí đã tiêu tan trong cơ thể.

- Khiếu Thiên, thịt này có linh khí, hãy mau ngồi vận công.

Thấy Chu Khiếu Thiên mặt mày đỏ ửng hiển nhiên là đã phản ứng với linh khí, ngược lại Mao Đầu ăn nhiều nhất lại không có phản ứng gì.

- Tuy núi Trường Bạch rộng nhưng linh khí không bằng nơi này.

Bình thường thì trong thịt rắn đều có linh khí, có thể thấy được ở Thần Nông Giá linh khí rất nhiều, chỉ e bây giờ ở Trung Quốc cũng chỉ có nơi này là vẫn duy trì được cảnh vật nguyên thủy.

Thấy Chu Khiếu Thiên đã nhập định, Diệp Thiên cũng không giữ lều trại mà mau chóng dùng hộp quẹt để đốt đóng cỏ khô lên.

Tuy trong núi lạnh ghê người nhưng với tu vi của hai người bọn họ thì thực ra là không cần đến lửa để sưởi ấm nhưng sau khi nghe chuyện bịa đặt của lão Tề Diệp Thiên cũng có suy nghĩ khác. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 689

Đạo Thống

Mao Đầu nhảy nhót không ngừng quanh đồng lửa, mắt nó đảo liên tục sau khi chạy được một vòng nó dùng hai chân trước cắp miếng thịt rắn của Diệp Thiên rồi lại chạy xung quanh đồng lửa.

- Chít... chít!

Nó nhảy lên vai Diệp Thiên rồi kêu lên liên tục.

- Mày đã ăn cái này rồi nói nhỏ đi một chút.

Diệp Thiên tức giận vỗ vào đầu Mao Đầu, hắn biết con vật này tham lam nhưng nghĩ đến mùi vị của nấm đầu khi và thịt rắn đến Diệp Thiên cũng vẫn thấy thèm.

Tìm mấy viên đá bắc làm bếp lửa, Diệp Thiên đặt nồi nước lên rồi bỏ hết chỗ thịt rắn và chỗ nấm đầu khi còn lại vào nồi.

- Mao Đầu, mày nói xem trong núi này có cao nhân hay không?

Diệp Thiên bắt đầu châm lửa, hắn cũng đang đắn đo, hắn muốn tìm cây cỏ công pháp cuối cùng ở Thần Nông này, hắn cũng không biết đồng lửa này có dẫn được cao nhân đến hay không?

- Chít chít?

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói, Mao Đầu ngoái nhìn về phía hắn nhưng hai mắt mở to tỏ vẻ khó hiểu, đương nhiên nó không thể hiểu được ý của Diệp Thiên.

- Ai da, nói với mày cũng vô ích.

Diệp Thiên thờ dài thấy Mao Đầu liên tục hướng về cái nồi, hần cười mắng:

- Mày ăn rồi mà, đừng vội canh này còn phải nấu một lúc nữa.

Đốt lửa đã hơn 1 tiếng, ngoài gió rừng rít lên từng hồi lẫn cả tiếng chó sói hú thì không có động tĩnh gì.

Diệp Thiên lác đầu, cao nhân ở Thần Nông Giá cũng không phải tiểu yêu trên núi, làm sao có thể quản nhiều người đốt lửa trên núi thế được?

- Chit chit, chit chít!

Lúc Diệp Thiên đang lấy bát ra, chuẩn bị múc cho Mao Đầu một bát canh thịt rắn, bỗng nó đang thềm rõ rãi ra bỗng nhiên lại dựng đứng cả lông lên, nó kêu nghe rất thê lương.

- Sao vậy? Có chuyện gì sao?

Thấy bộ dạng này của Mao Đầu, Diệp Thiên đứng dậy, hần cũng đã từng thấy mẹ của Mao Đầu xù lông đấu với quái xà y như biểu hiện của nó bây giờ.

Tuy Diệp Thiên đã có nguyên thần nhưng đối với sự cảm nhận về động vật nguy hiểm, lại có ưu thế thiên bẩm Diệp Thiên cũng không dám thờ ơ, hần nhìn theo tiếng hét chói tai của Mao Đầu.

- Làm gì có cái gì đâu?

Ngoài đám cây rừng trong màn đêm ra, Diệp Thiên cũng chẳng nhìn thấy cái gì khác, hơn nữa cũng không có cảm giác nguy hiểm, Diệp Thiên nghiêng đầu nhìn về phía Mao Đầu.

Nhưng trong nháy mắt Diệp Thiên nghiêng đầu, một âm thanh vang lên trong đêm tĩnh mịch, ngay phía sau Diệp Thiên một cái đại thủ phát trên đầu Chu Khiếu Thiên cả cơ thể cậu ta mền nhũn ra rồi ngất trên mặt đất.

- Ai đó?

Rốt cục lần này Diệp Thiên cũng phản ứng, cả người vọt lên phía trước, sau đó hần xoay mạnh người lại thì cái hình ảnh ban nãy cũng bị biến mất, chỉ thấy Chu Khiếu Thiên đang nằm trên mặt đất.

- Khiếu Thiên?

Không biết đệ tử của mình sống hay chết, Diệp Thiên vô cùng kinh hãi, có một người bí mật một bước đã xông vào Chu Khiếu Thiên.

- Được rồi, chỉ ngắt đi thôi.

Diệp Thiên sờ lên cổ Chu Khiếu Thiên cảm nhận được mạch vẫn đập, cơ thể cũng không bị một vết thương nào.

- Chit chit!

Dường như Mao Đầu cũng cảm nhận được đối phương cũng không có ác ý gì, lần này nó kêu cũng không thê lương như lúc trước.

Sau khi đặt đồ đệ xuống Diệp Thiên đứng dậy, nhìn vào chỗ đêm tối nói:

- Tiểu bối là Diệp Thiên, xin cao nhân hãy hiện thân, nếu có mạo muội xin tiền bối hãy thứ lỗi!

Ngoài Diệp Thiên đang nói ra thì rừng cây vẫn tĩnh mịch như trước, dường như cũng chưa xảy ra chuyện gì nhưng Diệp Thiên nhìn xuống chân vô cùng sửng sốt.

Nồi canh rắn kia không thấy đâu cả, chỉ còn lại đồng lửa đang cháy.

- Mẹ kiếp, là người hay ma quỷ đây?

Diệp Thiên vốn là người to gan, lớn mật nhưng nhìn thấy cảnh này cũng ớn lạnh cả người, đối phương đã đánh Chu Khiếu Thiên hôn mê, sau đó còn lấy nồi đi không một tiếng động, quả thực rất giống quỷ.

Thân thủ như vậy nếu muốn lấy mạng mình thì chỉ là chuyện nhỏ, dễ dàng như trở bàn tay, tuy đồng lửa vẫn đang hùng hực cháy nhưng sau lưng Diệp Thiên mồ hôi cũng đang chảy dọc sống lưng.

- Tiền bối, đã xúc phạm rồi!

Đứng nguyên tại chỗ sau vài phút, trong rừng vẫn không một tiếng động, Diệp Thiên cắn chặt răng, hai mắt bắn ra một luồng sáng

tìm kiếm vào trong rừng núi.

Lần này đến núi Thần Nông Giá, Diệp Thiên chính là vì tìm kiếm cao nhân hỏi về chuyện luyện thân phải hư, bây giờ rõ ràng là đang có tiền bối ở đây, Diệp Thiên nguyện dốc tội với người này dù sao cũng muốn ông ta hiện thân.

Nhưng Diệp Thiên xuất thân từ Ma Y, am hiểu nhất là tránh dữ tìm lành, phía trước hẳn cũng không có cảm giác nguy hiểm gì nên đó cũng là một trong những nguyên nhân mà hắn phóng ra nguyên thần.

- Không có ai?

Tuy nguyên thần của Diệp Thiên chưa thành hình nhưng thần niệm chỉ diễn ra trong thời gian ngắn ngủi, đi kiểm tra trong vòng 100m, điều khiến hắn kinh ngạc là trong vòng 100m này không có một bóng người.

- Thú vị quá ha!

Đúng lúc Diệp Thiên không biết phải làm thế nào thì trong đầu bỗng vang lên âm thanh đó.

- Ai, ai đang nói chuyện với tôi đó?

Diệp Thiên thu hồi lại nguyên thần, nhìn ra xung quanh.

- Chít, chít!

Mao Đầu nhìn Diệp Thiên với ánh mắt kì lạ. Ngoài Diệp Thiên nói ra nó cũng không nghe thấy tiếng gì nữa.

- Người có nguyên thần, không đúng, nguyên thần của người cũng có chút kì lạ, hơn nữa hoàn toàn không có chân nguyên, có thể là phương pháp cổ tình xuất nguyên thần, đây là lần đầu tiên ta thấy tu vi được như người.

Âm thanh đó lại nói chuyện với Diệp Thiên.

Diệp Thiên cũng không biết âm thanh kia truyền vào trong đầu mình bằng cách nào, hắn vài chào tứ phía, nói:

- Tiểu Diệp này đến Thần Nông Giá chính là để giải thích sự nghi ngờ vừa nãy, xin tiền bối hiện thân!

Người này chưa lộ nguyên hình, hơn nữa động tác vừa rồi xuất quỷ nhập thần, nếu là phóng lên người thường thì nhất định họ sẽ tưởng là thần tiên hoặc yêu quái rồi.

- Hiện thân? Là người thường không thể thấy ta!

Âm thanh kia có vẻ phiến não, lặng im một hồi lâu mới lại vang lên:

- Người có được nguyên thần, lại cố ép như tu giả, con chồn kia của người cũng có chút kì lạ, có thể coi như yêu tu, ta sẽ cho các người thấy.

Âm thanh chưa dứt, Diệp Thiên liền cảm nhận được một bông hoa dài chừng 1 thước, người đạo nhân này mặc áo màu xanh, gây yếu hiện ra trước mặt hắn cách đó khoảng 3m.

Nhưng người này lùi lại mấy bước, ngoài nhìn thấy cái đầu bạc trắng rồi bù ra thì Diệp Thiên cũng không nhìn rõ hình dạng của ông ta.

Diệp Thiên cũng không cảm nhận được hơi thở của người này, ông ta đứng ở đó cả người như cùng với thiên địa hòa làm một, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì Diệp Thiên cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của ông ta.

- Chít chít!

Trước mặt xuất hiện một hình ảnh, Mao Đầu cũng bị hù dọa nó nhanh chóng từ đầu Diệp Thiên nhảy lên ngọn cây.

- Mao Đầu, đừng làm ồn!

Diệp Thiên đi lên phía trước một bước, hay tay hành lễ, nói:

- Tiểu Diệp Thiên xin bái kiến tiên bối!

- Người là Diệp Thiên? Người vốn có nguyên thần, sao chân nguyên lại mất hết?

Không biết tại sao, trước mặt thì người này rõ ràng không nói một câu nào nhưng âm thanh kia thì cứ trực tiếp dội vào óc của Diệp Thiên.

- Tiền bối, tôi theo Ma Y tổ sư là đạo nhân của Ma Y Bắc Tông.

Diệp Thiên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Nguyên thần do tôi tu luyện mà có, lúc hình thành nguyên thần tôi lại gặp đại nạn đan điền khí hải bị phá, hơn nữa không có phương pháp tu luyện nguyên thần, nên bây giờ mới lên núi để hỏi tiền bối!

Diệp Thiên không hiểu sự hình thành của nguyên thần, khí đó hẳn đang hôn mê nhưng hẳn cũng không muốn lừa gạt người này.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, người lia có chút kinh ngạc, một âm thanh lại vang lên trong đầu Diệp Thiên:

- Người của Ma Y Bắc Tông? Giống như đạo thống, các người hẳn là truyền từ Vương Hủ, tại sao lại không có công pháp tu luyện nguyên thần? Cái này không đúng?

- Vương Hủ?

Diệp Thiên nghe thấy vậy, lặng đi một chút, hỏi:

- Tiền bối, ngài theo Vương quyền Quỷ Cốc?

Trên đời không ít người gọi là Vương Hủ nhưng sau khi người này nói ra cái tên đó, thì chỉ có trong lịch sử Quỷ Cốc, người họ Vương tên Hủ.

Có thể nói Vương Thiên là một nhân vật vô cùng thần bí trong lịch sử, người thười Xuân Thu. Thường đến núi Vân Mộng hái thuốc, tu đạo, vì ở trong khe suối Quỷ Cốc nên mới có tên là Quỷ Cốc tiên sinh.

Giống như Tôn Tẫn thời Chiến quốc tung hoành như Tô Tần, Trương Nghi đều có xuất thân từ môn phái của ông ta. Vương Thiên có thêm âm dương gia truyền từ đời này sang đời khác, Dự Ngôn dự đoán về giang hồ rất tài tình cho nên thế nhân mới gọi Quỷ Cốc là một kỳ tài, toàn tài.

Diệp Thiên biết Quỷ Cốc từng trải qua thuật âm phù, trên mặt sách chính là phương pháp luyện khí đường thần, đương nhiên cho đến ngày nay trải qua thất thuật âm phù đã thất truyền từ lâu.

- Tiền bối, tôi học được công pháp là do Ma Y truyền lại chứ không có quan hệ gì đến Quỷ Cốc.

Diệp Thiên còn không biết những người này là truyền của Quỷ Cốc Vương Thần vì ghi chép đến ngày nay thì luôn bái Ma Y làm tổ sư.

- Sao lại không liên quan? Bói một quẻ thấy hấn truyền xuống.

Người kia cho là không đúng:

- Đạo gia xưng Vương Hủ, rất tôn sùng chủ nhân, công pháp của ông ta rất lợi hại, sao người lại không biết?

- Chủ... chủ nhân? Tiền bối người đang nói đùa sao?

Lời của đối phương làm cho Diệp Thiên bị chấn động, người này lợi hại như thế mà lại là nô bộc của người khác sao?

Hơn nữa đến giờ Diệp Thiên cũng chưa hề có người hầu hay nô lệ gì, lời của người này khiến hấn không quen, cứ như thể đặt mình vào trong xã hội xưa vậy...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

```
}; } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 690

Bạch Viên Công

Có cái gì lạ lắm? Không có chủ nhân của tôi sao có thể tu luyện đến trình độ này được?

Người kia có vẻ mất hứng với Diệp Thiên, nhanh chóng bắt được Mao Đầu vào trong tay áo.

- Con chồn này theo người, người không phải là chủ nhân của nó sao?

Người kia giờ con Mao Đầu bắt được lên nói:

- Nếu không phải người dạy nó phương pháp tu luyện thì làm sao con chồn này có thể tu luyện nội đan được.

- Chít chít!

Bị giờ lên Mao Đầu cảm thấy sợ hãi, nó liều mình nhưng không sao thoát khỏi bàn tay của người kia.

- Nội đan? Tiễn bối ngài nó là trong cơ thể nó có thể hình thành kim đan sao?

Diệp Thiên nghe thấy vậy mà kinh hãi trong từ điển của Đạo gia cũng có nhắc đến kim đan nhưng chỉ e ngay cả đến nhân vật như Trương Tam Phong cũng không thể kết thành kim đan.

- Chính nó, còn không phải kim đan?

Người kia nói với Diệp Thiên bằng mũi:

- Nó còn cách đến cảnh giới kim đan xa lắm, nội đan là yếu tố kim đan của các người không giống, trên thế gian còn không biết có kim đan hay không.

- Yêu tu, động vật cũng có thể tu luyện được?

Diệp Thiên bị người này nói làm cho hoảng hốt, hấn đã lớn như vậy rồi mà cũng chưa bao giờ bị giật mình như vậy.

- Người lúc đó chẳng phải là động vật hay sao? Người có thể tu luyện, tại sao động vật lại không? Có cây trên thế gian cũng đều có linh hồn, người thường các người vẫn nói hoa trung tiên tử, chính là hoa cũng có thể tu luyện được.

Lời nói của người này khiến cho đầu Diệp Thiên như vang lên một tiếng sấm, nếu không phải chính mắt hắn nhìn thấy mọi chuyện xung quanh thì hắn đã tưởng mình đang đi vào chuyện thần thoại Liêu Trai ngày xưa rồi.

- Vậy... sau này Mao Đầu có thể hóa thành người sao?

Diệp Thiên nói ra câu này khiến cho Mao Đầu đang giãy dụa, kêu thét lên một tiếng chói tai cũng phải im bật.

- Làm sao có thể được? Tu luyện chi là để thân thể cường tráng, còn hình gì thì vẫn là hình đấy chứ.

Dường như người này cũng mất cả kiên nhẫn với Diệp Thiên, ông ta mắng nói:

- Tiểu tử thôi, rốt cục ngươi có hiểu hay không vậy? Sư môn, trường bối không dạy ngươi hay sao?

Diệp Thiên cười khổ nói:

- Tôi còn thiếu sót, cũng là vì cơ duyên mà tôi tu luyện được đến cảnh giới này, cũng vô nhân giáo đạo, tiền bối. Nếu như động vật cũng có thể tu luyện được, thì như trong truyền thuyết không phải hồ li cũng hóa thành hình người đó sao?

- Chẳng trách.

Người kia nhẫn nại giải thích:

- Tuy động vật tu luyện có thể hóa thành hình nhưng chẳng qua cũng chỉ là truyền thuyết, dù sao ta vẫn chưa thấy bao giờ, chẳng qua chỉ là ảo ảnh mà thôi, ngươi là thằng nhóc nói nhiều còn tưởng là thực ư?

- Hóa ra là thế, đa tạ tiền bối đã chỉ giáo.

Sau khi nghe người kia nói như vậy, Diệp Thiên cũng hiểu ra, thảo nào mà Hắc Giao trong núi Trường Bạch có được năng lực như thế nhưng cũng không có cách nào thoát khỏi được thân xác thô thiển.

- Không sao, mấy chục năm nay ta cũng chưa gặp người tu đạo, nói với người nhiều như vậy xem như trả công canh rảnh rồi.

Người này lắc đầu, nói tiếp:

- Trong vòng 3 ngày, trong núi sẽ có tuyết rơi, trong cơ thể người hoàn toàn không có chân nguyên, lại không có cách nào chống đỡ ta khuyên người nên sớm đi đi.

Nghe người này đuổi, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Tiền bối, tôi lên núi chính là tìm phương pháp tu luyện nguyên thần, mong tiền bối giúp đỡ.

Diệp Thiên lặn lội ngàn dặm chỉ vì muốn tìm công pháp luyện thần, người trước mặt tu vi có thể đạt đến mức này thậm chí cảnh giới còn rất cao, há gì mà Diệp Thiên lại không muốn có câu trả lời.

- Ta giúp đỡ người?

Sau khi người kia nghe Diệp Thiên nói lên ngắn đầu lên:

- Tuy tu vi của ta cao hơn người nhưng công pháp của ta là học tu yêu công không giống với các người, muốn dạy thì dạy cho con chồn này còn được.

- Yêu... yêu tu, và... Người nhân loại chúng tôi khó... chẳng lẽ tiền bối ngài?

Thực ra lần trước người này cũng đã từng nói người nhân loại các người chẳng qua là Diệp Thiên không chú ý, lần này hẳn đã nghe rõ liền tỏ vẻ không thể tin được.

- Đương nhiên ta không phải là người, không phải ta vừa mới nói đó sao?

Người kia bất năm quay đi, nói với lại:

- Thôi được, mặc dù tu vi của người yếu nhưng cũng coi như người tu luyện, ta thấy người không làm trái với mệnh lệnh của chủ

nhân.

- Này ... này?

Lấy lửa trong đồng Diệp Thiên soi thấy rõ mặt “người” này mặt bị bóp méo, da đầu đang run lên, suýt nữa thì hấn bỏ chạy vì tưởng là cướp đường.

Tuy mặc quần áo của con người nhưng người này rõ ràng là mặt một con khi, từ đầu đến cổ toàn là lông màu trắng, chắc là những chỗ bị che mắt cũng đều như thế.

ở đây là người sao? Rõ ràng là một con khi trắng, ngay cả đoán thôi Diệp Thiên cũng không thể ngờ mình lại nói chuyện với một tiền bối như vậy người lại là một con Viên Hầu.

Cảnh tượng này khiến cho mọi suy nghĩ của Diệp Thiên ngừng lại, hấn há to miệng không nói được câu gì, khuôn mặt trước mặt hấn toàn là lỗ thực sự đã làm mất hết hơn 20 năm nhận thức của hấn.

- Sao vậy? không phải vừa rồi ra đã nói hết rồi hay sao? Có gì lạ đâu?

Con khi trắng bất mãn với biểu hiện của Diệp Thiên, trên mặt nó đầy khe rãnh rất khó nhìn.

- Tiền... tiền bối, tiểu tử quá kính hãi chứ không phải muốn mạo phạm tiền bối đâu.

Sự thật trước mắt khiến Diệp Thiên không thể nào tin nổi, hơn nữa hấn tu đạo từ nhỏ nên lần này hấn cũng dễ chấp nhận một chút chứ nếu là người thường thì chi e là đã sớm ngất rồi.

- Này, cũng gần giống, rốt cục là người tu luyện so với nhóm tiểu phu kia còn mạnh hơn nhiều.

Khi trắng ngâm nga một câu, bất mãn nói:

- Trước kia trên núi ta đã cứu không ít người, họ thấy ta cũng như gặp quý vậy nên chủ nhân không cho ta gặp người nữa.

Sau khi nghe Khi Trắng nói, trong đầu Diệp Thiên bỗng toát lên một danh từ:

- Tiền bối ngài... ngài chính là Bạch viên công trong truyền thuyết.

Diệp Thiên nói là Bạch viên công nhưng thật ra là một vị có tên là Tư Đồ Huyền Không thời Xuân Thu Chiến Quốc, người này ăn trong núi cùng với khi nga mi bắt chước các động tác của khi để sáng tạo ra một loại võ công linh hoạt “Nga Mi Thông Tí Quyển”, rất nhiều người theo học.

Vì Tư Đồ Huyền Không thường mặc áo trắng, đồ đông gọi là “Bạch Viên sư tổ” nhưng cũng có truyền thuyết cho rằng ông ta là do vượn trắng biến thành sau khi thấy con Khi Trắng này Diệp Thiên cũng tin là có truyền thuyết này thật.

- Bạch viên công? Vậy cứ coi như là tổ tiên ta đi.

Con Khi Trắng nhếch miệng cười nói:

- Tiểu tử ngươi biết cũng không ít đâu, nói cho ngươi biết chỉ e chủ nhân của ta lại phục họ Tư Đồ rồi cả Bạch viên nhất mạch lại lấy gia tộc Tư Đồ làm chủ nhân ấy chứ!

- Hóa ra Bạch viên tổ sư và Tư Đồ Huyền Không là hai người sao?

Diệp Thiên lẩm bẩm trong miệng nhưng ngay sai đó mắt hắn sáng lên nói với Khi Trắng:

- Tiền bối, tiểu tử thành tâm mong ngài cố gắng giúp tiểu tử gặp được Tư Đồ tiền bối, để cầu công pháp tu luyện.

Khi Trắng đã có chủ nhân hơn nữa chủ nhân là người điều này khiến cho Diệp Thiên cảm thấy còn có hy vọng, khi trắng không hiểu công pháp tu luyện của con người nhưng chủ nhân của nó thì biết.

- Chủ nhân đã rời khỏi đây 50 năm rồi, không rõ tung tích sao ta có thể giúp ngươi được?

Khi Trắng nói với vẻ bi thương:

- Chủ nhân nói có đại nạn, e rằng người đã sớm mọc cánh thành tiên rồi, gia tộc Tư Đồ còn có hậu nhân, người đó đang ở đâu?

Khi Trắng nói vừa tiện tay bỏ Mao Đầu ra nhưng lại ngồi xuống kêu khóc, âm thanh vang cả núi rừng, ngay cả bầy sói đang hú cũng phải dừng lại.

- Tiền bối, người thì cuối cùng ai cũng phải chết xin hãy nén bị thương!

Diệp Thiên không ngờ là Khi Trắng lại giàu cảm xúc đến thế, nói khóc là khóc ngay. Hấn khuyên người bớt đau thương nhưng cũng không ngờ lại có ngày cũng khuyên cả một con Khi Trắng bớt đau thương.

- Đúng vậy, chủ nhân cũng nói như thế!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Khi Trắng nhảy dựng lên đi một vòng quanh Diệp Thiên rồi nói:

- Tiểu tử ngươi cũng không tồi chỉ là ta ... thật sự là công pháp của ta không truyền được cho ngươi, chủ nhân luyện đan được đều bị ta làm đường đậu ăn hết nếu không thì đã giúp được ngươi trị thương.

- Làm đường đậu ă?

Diệp Thiên nghe thấy vậy trừng mắt lên, buồn rười rượi hỏi:

- Tiền bối, ngài không giữ lại một ít sao?

Khi Trắng lắc đầu nói:

- Không còn, lúc đó linh khí trong núi này không đủ ta chỉ có thể dùng đan dược trùng quan thôi.

- Dững có tận diệt mọi vật?

Diệp Thiên bị con Khi Trắng này làm cho tức giận hết chỗ nói, chỉ cần một viên cũng có thể giúp hấn giải quyết được vấn đề, có thể thấy nó quý đến mức nào vậy mà không còn hạt nào thà con Khi Trắng này không nói ra còn hơn.

- Thiên bản chúng ta sinh ra đã không bằng con người, không dùng đan dược sẽ không qua được khó khăn.

Khi Trắng bĩu môi, nói:

- Đan dược và công pháp không có nhưng nguyên thần của ngươi mới hình thành, ta cũng có thể dạy ngươi một chút bản lĩnh, như thần thức truyền âm thanh này ngươi cũng có thể học được.

- Thần thức truyền âm?

Diệp Thiên lặng đi một chút, lúc này hẳn mới nhớ ra là khi trắng chưa hề há miệng để nói chuyện, âm thanh đều là do chính tai mình nghe được:

- Được, tiền bối ngài truyền cho tôi đi.

Nói thật là so với công pháp tu luyện đúng là Diệp Thiên thấy chướng mắt cái gọi là thần thức truyền âm, hẳn cũng không phải con vật có thể dùng miệng nói chuyện đối với hẳn cũng chẳng có gì là thần thông.

- Người hãy nhớ kĩ, chỉ cần như vậy...

Thần thức truyền âm chuẩn xác mà nói thật ra là dùng ngôn ngữ trần động trực tiếp tác động vào đầu người nghe, Diệp Thiên suy xét rồi nắm chắc.

- Tiền bối, ngài cũng gần giống với con người chẳng lẽ không thể nói chuyện được sao?

Diệp Thiên vận dụng luôn đem âm thanh này truyền vào đầu Khi Trắng.

- 50 năm trước ta đã hóa thành cốt đương nhiên là có thể nói chuyện nhưng dùng thần thức truyền âm này tiện hơn.

Khi Trắng bĩu môi khinh thường, chẳng qua là nơi cổ họng phát ra âm thanh có vẻ hơi lạ. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 691

Khư Thị

Được, chúng ta vẫn dùng thần thức truyền âm đi.

Cổ hộng Khi Trắng truyền ra một âm thanh khàn khàn khiến Diệp Thiên nổi cả da gà, thực ra hẳn biết cổ hộng khi trắng có một cái hoàng cốt, sau khi luyện hóa có thể phát ra tiếng người nhưng không nghĩ là nó lại khó nghe đến vậy.

- Đạo gia ta chi là lâu rồi không nói chuyện, nó một lúc là tốt ngay mà.

Nói là Khi Trắng có họ gần với con người nhưng tập tính bất chước của con người còn xa mới sánh bằng động vật, lúc Khi Trắng há mồm ra nói chuyện âm thanh đã bình thường đi rất nhiều.

- Tiền bối, đệ tử đây của tôi không sao chứ?

Nói chuyện cả nửa ngày mà Chu Khiếu Thiên vẫn hôn mê bất tỉnh làm cho Diệp Thiên lo lắng.

- Tu vi của ngươi như này mà còn dám thu nhận đệ tử? Đúng là lắm đệ tử rồi.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Khi Trắng cười nói:

- Tu vi của cậu ta còn quá kém, so với người thường cũng không mạnh hơn bao nhiêu, theo chủ nhân của ta không thể thấy cậu ta chỉ là phong bế giác quan thứ 6 mà thôi.

- Thủ đoạn của tiền bối quả là hay, chiêu thức của ngài tôi không làm được.

Thấy sự đặc ý của khi trắng Diệp Thiên vội chụp mã thí, tục ngữ nói: Học vô tiên hậu, làm người trước sau trước mặt mình chỉ là một con Khi Trắng thôi nhưng tu vi đích thực là hơn mình.

- Đương nhiên rồi, đi theo chủ nhân nhiều năm như vậy, thủ đoạn của đạo gia cũng nhiều hơn!

Mấy chục năm không nói chuyện với con người, Diệp Thiên biết như vậy không phải là Khi Trắng nguyện ý dời đi.

Nhân lúc Khi Trắng đang cao hứng, Diệp Thiên vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi:

- Tiền bối, thực sự ngài không có công pháp tu luyện của con người sao?

- Không có, sau khi tu luyện ta còn không biết chữ, biết chữ sau khi luyện công pháp, học theo con người thì có ích lợi gì?

Diệp Thiên cứ luôn mồm gọi tiền bối, Khi Trắng thấy như vậy cũng có chút mất mặt, nó nghĩ một chút rồi nói:

- Ta còn có ít thủ đoạn nữa, ví dụ như hành tung ẩn nấp chẳng hạn, dạy cho người những lúc bí có thể dùng đến.

- Tiền bối nhưng bây giờ tôi thiếu nhất là công pháp nếu không thì không có chân khí, sẽ chẳng khác gì một phế nhân.

Sau khi nghe Khi Trắng nói, Diệp Thiên lâm vào tình trạng dở khóc dở cười, dù có học được chút thuật pháp này nhưng cũng không thể tu luyện được nguyên thần thì tu vi của hắn chỉ có đậm chân tại chỗ mà không tiến lên được.

- Chuyện này... thì đạo gia cũng không có cách nào.

Khi Trắng ngẩng đầu lên, nó là một Linh thú sống chưa lâu với tu vi của nó bây giờ làm sao có thể dạy Diệp Thiên đây?

- Đúng rồi, hẳn là động của Tư Đồ tiền bối nằm trong núi?

Đột nhiên Diệp Thiên nghĩ đến một chuyện hai mắt sáng lên, nói:

- Tư Đồ tiền bối học cứu thiên nhân, nói vậy thì ở động của ông ấy có thể truyền được một ít công pháp, tiền bối ngài có thể dẫn tôi đi tìm hiểu một chút không?

Theo như lời Khi Trắng thì nhiều thế hệ của gia tộc Tư Đồ đã ở Thần Nông này, mấy ngàn năm tích lũy chắc chắn sẽ không thiếu công pháp tu luyện, nói không chừng may mắn còn có cả đan dược nữa.

- Vào động của chủ nhân?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, cơ thể gầy gò của Khi Trắng nháy lên:

- Nhớ lại năm đó chủ nhân đời đi đã phong bế toàn động, đừng nói là người chứ ngay cả đến đạo gia ta cũng không thể vào đó được!

- Ngài cũng không vào được? không phải là Tu Đồ tiền bối giữ ngài lại để trông coi động phủ sao?

Diệp Thiên nghe thấy vậy lấy làm lạ, xem ra con khi trắng này còn đang bị oán khí đè nặng.

- Chủ nhân đã phong tỏa chỗ quan trọng, ta cũng không vào được.

Khi Trắng tức giận nói thầm:

- Chủ nhân qua nhỏ mọn, các đồ tốt đều để bên trong chỉ cho ta một lọ đan dược, chứ nếu không sao tu vi của ta lại trì trệ như vậy.

Tuy nhiều thế hệ làm người hầu của gia tộc của Tu Đồ nhưng tính tình của khi trắng vẫn không thay đổi, nhất là trước mặt Diệp Thiên này nhiều cái ngon đã bị nó ăn hết.

Cho nên một đời hậu nhân của Tu Đồ lúc rời đi đều đã đóng những phòng luyện đan lại. Tuy Khi Trắng vất óc nghĩ kế nhưng cũng không có cách nào mở ra được.

- Tiền bối, nếu không thì ngài cho tôi đến đó xem biết đâu tôi lại có cách mở, may ra sức người có thể mở được.

Thấy sự tính toán của khi trắng như vậy, Diệp Thiên không khỏi bị mê hoặc, mặc dù với sự tính toán đó của khi trắng là mưu trí, thông minh nhưng không thể thắng nổi lực hấp dẫn của công pháp trong động phủ.

- Cái gì? Dừng? Là loại âm thanh gì vậy?

Khi Trắng lắc đầu liên tục nói:

- Chỉ là ý nghĩ thôi thì cũng đừng có nghĩ như vậy chứ, ăn trộm đan dược của chủ nhân thì không có gì nhưng nếu phá hủy động phủ thì lúc ông ấy trở về sẽ lột da ta mất.

Lúc nói chuyện, Khi Trắng trừng mắt lên, nhìn Diệp Thiên với vẻ không thiện cảm:

- Tiểu tử, người cũng không phải là người tốt, động của chủ nhân sao có thể tùy tiện phá bỏ được? hơn nữa những gì trong động phủ đó cũng đều là của ta.

Câu nói sau cũng đích thực là suy nghĩ của khi trắng, Diệp Thiên cười khổ, gặp được một con khi thượng hạng như vậy hẳn cũng không có cách nào cả.

Gặp được cao nhân nhưng nếu không phải là người Diệp Thiên cũng khó mà nói được gì, hẳn cũng không muốn nhiều lời với con khi này liền nói:

- Tiểu tử hiểu biết còn nông cạn, xin hỏi tiền bối có tu vi giống vị cao nhân đó không, tiểu tử muốn đến thăm viếng.

Khi Trắng suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Núi Côn Lôn có một nhóm người nhưng đã 60, 70 năm nay đã không xuất thế, không biết họ có còn ở đó hay không.

Mặt khác trong núi Thanh Thành có mấy con trâu, cánh giới không quan trọng cũng gần giống như đám người ở Côn Lôn đó, lâu lắm rồi đã không ra ta cũng không biết thế nào.

- Quả nhiên núi Thanh Thành có cao nhân!

Sau khi nghe Khi Trắng nói, Diệp Thiên rung mình nhưng nó nói cũng gần giống như cao nhân Nam Hoài Cẩn đó nói, vậy đã nhiều năm như vậy rồi mà chưa ra chưa biết chừng lại không còn trên thế gian này nữa ấy chứ.

- Chít chít!

Lúc Diệp Thiên đang nói chuyện với Khi Trắng thì Mao Đầu về nó dùng móng vuốt rồi khoa chân múa tay, nó biết con khi trắng này không có ác ý gì nhưng thực sự là nó cũng không sợ gì vị cao nhân tiền bối này.

Diệp Thiên không hiểu Mao Đầu muốn nói gì nhưng Khi Trắng thì lại hiểu nó trừng mắt, nói:

- Ta khoác lác? Lòng rậm đánh giặc ta đã sống mấy chục năm đến giờ cũng phải hơn 200 tuổi rồi, những chuyện của sáu, bảy mươi năm về trước đều đã trải qua?

- Lòng rậm? ý ngài nói là khởi nghĩa Thái Bình Thiên Quốc? tiền bối sao ngài biết được?

Diệp Thiên lặng đi một chút, vì vào thời Thái Bình Thiên Quốc có những người tóc tai bù xù, quần Thái Bình đều bị gọi là Long rậm.

Mà khởi nghĩa Thái Bình Thiên Quốc chính xác là vào năm 1850, lúc đó khi trắng đã mấy chục tuổi thì đến giờ nó cũng gần 20 chục tuổi là đúng rồi, đúng là nó không hề khoác lác.

Khi Trắng bĩu môi nói:

- Trong Long rậm có một tên tiểu tử quen biết với chủ nhân, sau khi thất bại đã cầu xin chủ nhân xuống núi, tên đó quỳ trong này một tháng nhưng chủ nhân không có phản ứng gì cuối cùng đã đi mất.

Tuy linh trí của Khi Trắng đã mở nhưng nói còn không truyền âm khi nghe thấy nhắc đến người này thực ra là cũng biết thêm được một số chuyện.

- Mẹ kiếp, đây đúng là cuốn từ điển sống rồi, nếu ai nghiên cứu lịch sử thời Thái Bình Thiên Quốc thì nhất định phải bái nó làm sư tổ!

Tuổi của sư phụ Diệp Thiên là Cầu Tâm Gia tuổi cũng khá cao rồi có thể cũng với con khi trắng này bọn họ thực đúng là văn sinh hậu bối.

Sau khi Khi Trắng giảng giải cho Diệp Thiên một số chuyện nó liền hỏi:

- Đúng rồi, tiểu tử sao ngươi lại biết được ở Thần Nông có người tu đạo?

- Tôi biết một cuốn sách, trong đó có bản đồ của các vị cao nhân chính là ở giữa nơi Thần Nông này nên tôi thử vận may xem sao.

Ngay cả đến Khi Trắng cũng có thể nói chuyện, Diệp Thiên sợ nó không tin lời mình liền nói cho nó nghe từ đầu đến cuối chuyện cái bản đồ phát hiện được trong cuộc đấu giá Khai nguyên đạo tàng.

- Ô? Có chuyện này sao?

Khi Trắng nói:

- Bản đồ kia của ngươi và phương pháp thần thức truyền âm của ta cũng gần giống nhau.

Diệp Thiên thử một chút theo phương pháp dạy của Khi Trắng, để cái bản đồ kia vào trong đầu.

Sau khi thấy cái bản đồ dường như Khi Trắng nhớ ra một cái gì đó, nó lẩm bẩm nói:

- Đúng là ở đây? ở đây mấy chục năm rồi không có ai sao!

- Tiền bối, xin hỏi Khur Thị là ở đâu?

Vốn dĩ Diệp Thiên cho rằng Khur Thị là động phủ hậu nhân của Tư Đồ nhưng khi thấy biểu hiện của Khi Trắng hẳn biết là mình đã đoán sai.

- Khur Thị, dĩ nhiên là nơi để người ta luyện trao đổi vật phẩm, ngay cả điều này mà ngươi cũng không biết ư?

Khi Trắng tức giận nhìn Diệp Thiên, nói:

- Từ sáu, bảy mươi năm trước còn thường xuyên có người lui đến nhưng bây giờ đã thành hoang phế, không biết những người đó có bị chết hết hay không?

Trước mặt Diệp Thiên thì Khi Trắng còn có thể khoe khoang là bậc tiền bối nhưng nhờ về sáu, bảy mươi năm trước những người đó đều đã chết nó không khỏi đau khổ đối với những chuyện này thực sự là không vui lên được.

- Tiền bối, không biết ngài có thể dẫn tôi đến Khur Thị kia xem một chút được không?

Diệp Thiên suy nghĩ một chút, vào Thần Nông đến những nơi mà các cao nhân đã từng trao đổi không chừng còn có thể tìm được người khác nữa.

Khi Trắng gật đầu:

- Cứ coi như ngươi là người tu đạo, hiển nhiên là có thể đi đến đó nhưng không được chủ nhân đã nói người phạm không được vào đó.

- Khiếu Thiên không thể đi? Còn Mao Đầu?

Diệp Thiên nhìn về phía Khi Trắng đang nhìn mặt với Mao Đầu

- Đương nhiên là nó có thể đi, ở Thần Nông này trừ Liễu Đạo ra thì nó cũng có thể đi được.

Khí Trắng nhìn về phía Mao Đầu, đắc ý nói:

- Quay đầu lại ta nói cho người mấy chiêu công pháp gia truyền, người cũng có thể vận dụng được thần thức này nhưng tương tượng người cũng không thể có khả năng nói chuyện được như đạo gia!

Yêu tu chi đạo, chủ yếu vẫn là mở linh trí thì mới có thể giống con người được, đến nỗi Khí Trắng có thể nó được tiếng như con người cũng là do tu đạo mà có được.

- Được, ta sẽ đi với người nhưng để Khiếu Thiên ở lại.

Diệp Thiên suy nghĩ một chút rồi lấy giấy bút ra viết nhắn lại cho cậu ta. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 692

Cảnh Giới

Diệp Thiên cũng không còn nhiều lời, chỉ nói chính mình có chút cơ duyên, cần lưu lại ở trong núi mấy ngày, hấn bảo Chu Khiếu Thiên đi về chỗ Lão Tề chờ hấn một thời gian ——

- Tiền bối, chúng ta có thể đi rồi, không biết khu thị cách nơi này có xa lắm không?

Đem một áo khoác lông choàng trên người Chu Khiếu Thiên, lại đi đến bên đống lửa trại thêm củi lửa, nhìn thấy có thể chống đỡ đến hừng đông, lúc này Diệp Thiên mới nhìn về phía Bạch viên.

- Khoảng 100 km, tiểu tử, chỉ dựa vào chân, chạy ba ngày cũng chưa chắc có thể tới.

Bạch viên nhíu mày, nói:

- Nhìn tiểu tử nguoi coi như thuận mắt, đạo gia ta vất vả một chút, đứng rồi, trong bao nguoi rượu kia cho là lộ phí đi!

Bạch viên đã sớm ngủ thấy được hương vị bình rượu thuốc Diệp Thiên mang theo kia, nếu đổi thành người thường, nó nhất định cảm rượu đi, chẳng qua Diệp Thiên đều là người trong tu luyện, Khi Trắng không thể không biết xấu hổ làm như thế.

- Không thành vấn đề, tiền bối sau này nếu muốn uống rượu chỉ cần nói, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, không nghĩ Khi Trắng không chỉ có tham ăn, còn tham rượu? Nhưng Diệp Thiên chỉ sợ nó không thích, chỉ cần Khi Trắng có cầu ở chính mình, ngày sau sớm muộn gì có thể từ trên người hấn được chút ưu đãi, động phủ hậu nhân Tu Đồ không ở nơi này, không phải quá lãng phí.

- Ừm, tiểu tử nguoi không tệ, không giống những Lão bắt tử đó, đem rượu trở thành bảo bối tự đắc...

Khi Trắng nghe vậy nở nụ cười, năm đó nó uống trộm rượu của một vị lão tiên bối, bị lão đạo kia đánh một trận.

Mấy năm nay Khi Trắng cũng chỉ là ngẫu nhiên trộm được một ít rượu kém ở trong thôn dưới chân núi, trước mắt Diệp Thiên lại muốn tặng rượu cho nó, Khi Trắng nhất thời cười miệng không thể ngậm lại.

- Ta mang người đi. Bọn người không nên cử động!

Diệp Thiên ưng thuận, thái độ Khi Trắng nhất thời lại tốt lên vài phần, lập tức thân thể nhỏ bé lại, lông xù lên, hai tay ở dưới xương sườn Diệp Thiên, thanh âm chưa dứt, Diệp Thiên chỉ cảm thấy thân thể bay lên trời.

Cúi đầu nhìn xuống, Diệp Thiên thấy rõ ràng một loạt mây màu trắng bao trùm hai người, không đợi Diệp Thiên há miệng, một trận gió núi gào thét tấp vào.

Mê man. Ngay cả ánh mắt hấn đều không thể mở.

- Chít chít!

Mao Đầu cũng bị gia tốc này đột nhiên làm cho giật mình, thân thể mạnh mẽ co thành một khối, gắt gao cuốn tại trên cổ Diệp Thiên.

- Không cần thả nguyên thần ra. Nguyên thần của người chưa thành hình, bị trúng gió núi này, nói không chừng chịu tổn thương!

Đang lúc Diệp Thiên muốn phóng xuất ra nguyên thần tra xét, trong đầu vang lên truyền âm của Khi Trắng, cũng làm cho Diệp Thiên bỏ qua ý nghĩ này.

- Mẹ nó, tốc độ này thật là nhanh?

Tuy rằng hai mắt nhắm nghiền, nhưng Diệp Thiên có thể cảm giác được cơ trên mặt bị gió thổi đều biến dạng, gió núi kia tựa hồ giống dao găm, một đao cắt lên cơ thể của hấn, nếu không phải hơn mười năm chân khí nuôi dưỡng, sợ là ngay cả cửa ải này Diệp Thiên đều thấy trở ngại.

- Tới rồi!

Diệp Thiên cũng không biết dày vò bao lâu, trong tai chỉ nghe Khi Trắng phát ra một tiếng kêu, sau đó tốc độ chợt chậm lại, hai chân dẫm lên đất hiện trường.

Không thèm đi xoa nắn khuôn mặt đã muốn chết lặng kia, Diệp Thiên vội vàng mở to mắt.

Khi vừa nhìn, đồng tử phóng đại vài phần.

Ở dưới mặt đất chỗ Diệp Thiên cùng Khi Trắng đứng, tất cả đều là một màu sương mù trắng, đều bao phủ cả Diệp Thiên, nhưng lúc này, khí thể đang sút giảm.

Từng đợt từng đợt chui vào trong cơ thể Khi Trắng.

Ngắn ngủn vài giây đi qua, quanh người Diệp Thiên không còn một tia sương trắng tồn tại, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Diệp Thiên thậm chí tưởng chính mình đã xảy ra ảo giác.

Nhìn chung quanh xuống, Diệp Thiên phát hiện mình đang ở một chỗ sườn núi, phía trước hấn 10m, có một cái cửa động đen nhánh, lại không biết là có phải chính là khu thị hay không?

- Tiền... Tiền bối, tôi... Chúng ta vừa rồi là cười mây sao?

Diệp Thiên nhìn xuống đồng hồ tay, cách chỗ mà Khi Trắng dẫn hấn rời đi, mới là hơn mười phút, thời gian ngắn ngủi như vậy có thể đi cả trăm dặm, đây không phải cười mây cười gió thì là cái gì a?

- Cười mây gió? Cũng coi là vậy đi...

Khi Trắng nghiêng cái đầu nghĩ một chút, nói:

- Ta xem tiểu tử ngươi cái gì cũng u mê, ta giải thích cho ngươi một chút vậy, trong phạm trũn có không ít người tập võ, thích đem tu vi tự thân đến cảnh giới cái gì mà luyện tinh hóa khí, luyện khí Hóa Thần, luyện thần phản hư, Luyện Hư hợp đạo...

- Kỳ thật trong Đạo gia chính thức mà nói, đây chính là phân chia bước đầu, luyện tinh hóa khí, luyện khí Hóa Thần đều thuộc về tu vi thấp, cơ thể bình thường có thể tu luyện tới, chỉ là chân khí, người khỏe mạnh là được, nhưng còn không tính là người tu luyện.

- Mà luyện thần phản hư và Luyện Hư hợp đạo, là tiến vào tới Tiên Thiên, chân khí chuyển hóa trở thành chân nguyên, cũng có thể gọi là “Ninh bảo”. Còn Tiên Thiên là tinh tế của lục phủ ngũ tạng, tu luyện ra mới xem như tiến vào tới cảnh giới bên trong.

Khi Trắng bỗng nhiên hít vào một hơi, từ bên trong đạo bào, toát ra từng đợt từng đợt màu trắng nháy mắt liền trở nên như là một đám mây, nâng hẳn lên.

- Tiên Thiên cũng chia ba cảnh giới tiền, trung, hậu, mới vừa gia nhập Tiên Thiên, nhiều nhất có khả năng ba thước, mà tiến vào trung hậu kỳ, liền có thể đi trên trời!

Khi Trắng vừa nói chuyện, vừa nhắc chân hướng lên không trung, theo một cước nó bước ra, dưới chân trống rỗng hiện ra một đám mây, thân thể chọt lên cao 10m, áo xanh đạo bào đầu bạc phiêu phiêu, Khi Trắng cũng giống như nhân vật thần tiên.

Trên không trung dừng lại chỉ chốc lát, Khi Trắng hạ thân hình xuống, nói:

- Người không bị thương làm cho đan điền mất đi, chân khí cũng sẽ biến thành mạnh mẽ, cho nên miễn cưỡng cũng coi là người đồng đạo, ta mang người tới đây, cũng không tính vi phạm quy củ tiền bối!

- Ta lại có thể chi miễn cưỡng tính là tiến vào Tiên Thiên?

Nghe xong Khi Trắng giải thích, Diệp Thiên chua xót trong lòng, hẳn vốn cho là tu vi của mình, ở đương thời không nói là đệ nhất, cũng tuyệt đối có thể xếp vào bên trong ba người đứng đầu.

Chính là sau khi nghe được Khi Trắng phân tích đối với cảnh giới, Diệp Thiên mới biết, cảm nhận mình chính là con ếch ngồi đáy giếng, ngồi đáy giếng nhìn trời, không biết bầu trời rộng rãi.

- Người ngay cả miễn cưỡng đều không tính.

Khi Trắng tiếp tục đả kích Diệp Thiên.

- Tuy rằng tu đạo nặng thần, lấy hình thành nguyên thần hay không để định nghĩa Tiên Thiên, nhưng không có thực chất, người thậm chí còn không bằng những người ở bước đầu đó đâu.

- Tiền bối, ngài không thể nói dễ nghe chút sao?

Diệp Thiên nghe vậy khổ sở nổi lên mặt, bị một con khi khinh bỉ lại thêm đả kích, Diệp Thiên hận không thể đem đầu đụng vào trên vách tường kia.

Khí Trắng bĩu môi, không cho là đúng nói:

- Dễ nghe? Cũng đúng, nếu ngươi có công pháp luyện thần, nói không chừng trực tiếp có thể nguyên thần hóa tinh anh đâu, đến lúc đó có thể bồi bổ thân thể, tu vi dĩ nhiên là sẽ trở lại.

- Hóa tinh anh? Vậy là cảnh giới gì?

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy Khí Trắng cười mây gió, Diệp Thiên nhất định há miệng cãi, đến hiện tại trong lòng hắn còn có một cảm giác rất vớ vẩn, chẳng lẽ trên đời này thực sự có thần tiên trong truyền thuyết tồn tại?

- Tu vi tới hậu kỳ Tiên Thiên, liền ngưng kết thành đan, mà Kim Đan thoát phá, liền hóa thành Nguyên Anh, lại hướng lên, ngươi cũng đừng hỏi, đạo gia ta cũng không biết!

Thấy bình rượu Diệp Thiên kia, Khí Trắng khó được kiên nhẫn một hồi, nói giải thích cho hắn một chút phân chia cảnh giới chân chính ở tu luyện.

Diệp Thiên hiện tại xem như hiểu được, chính mình vẫn lấy tu vi mà kiêu ngạo, ở trong mắt Khí Trắng, sợ là cái rắm cũng không bằng.

Nhưng điều này cũng làm cho Diệp Thiên sinh lòng hướng lên, cái gì mà cảnh giới nguyên thần hóa tinh anh thì hắn không dám muốn, nhưng chỉ cần có thể cười mây gió như Khí Trắng này, Diệp Thiên cũng thoả mãn.

- Tiền bối, ngài tu vi như thế này, ít nhất cũng tiến vào Kim Đan rồi chứ?

Khó được gặp được một "Người" hiểu được như vậy, Diệp Thiên há có thể không truy hỏi kỹ càng sự việc?

- Ngươi cho là Kim Đan dễ dàng luyện như vậy à? Chính là Lão bất tử đó, cũng không có mấy người có thể đi vào cảnh giới kia, đạo gia... Đạo gia ta còn kém nhiều!

Khí Trắng sợ Diệp Thiên xem thường hắn, mở miệng nói tiếp:

- Chủ nhân lúc rời đi, cũng chính là Tiên Thiên hậu kỳ, đương nhiên, so với ta hiện tại cao hơn một chút, trên đời này có cao nhân Kim Đan hay không còn không nhất định đâu!

- Thì ra là thế, tiền bối ngài làm tôi giết cả mình...

Nghe được Khi Trắng nói lời nói này, Diệp Thiên nói lòng khấp khểnh trong lòng, cảm thấy tới được Tiên Thiên hậu kỳ, cũng đã là đỉnh phong người tu đạo có khả năng đạt tới, vậy mình và bọn họ cách nhau tựa hồ còn không phải quá xa.

Nhưng Diệp Thiên cũng không biết, tiến vào Tiên Thiên, cần tinh luyện hàng năm.

Chỉ có khi đem lực toàn thân luyện được tinh thuần vô cùng, mới có thể tiến một bước, mà lúc này, thường thường đều là lấy hơn mười thậm chí trăm năm mà tính toán, kém một chữ cũng cách biệt một trời.

- Được rồi, chuyện đạo gia hôm nay kể quá nhiều, tiểu tử ngươi tùy tiện tìm một chỗ ngủ đi, không cần quấy rầy ta!

Khi Trắng mở bình rượu Diệp Thiên mang đến kia, sợ Diệp Thiên tranh cướp cùng với hắn, hơi ngẩng cổ đem cả một bình rượu rót vào trong bụng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 693

Tinh Kim

Ôi, tôi nói tiền bối nghe, chúng ta không phải là muốn đi khur thị sao?

Nghe được Khi Trắng bảo cho hấn ngủ, Diệp Thiên nhất thời nóng nảy, nghe xong nhiều truyền thuyết Trường Sinh như vậy, hấn làm sao còn có thể ngủ được chứ?

- Khur thị? Nửa đêm đi vào trong đó để làm chi?

Khi Trắng bộ dạng say rượu, đảo đôi mắt nói:

- Ngày mai tiếp tục mang người đi, dù sao cách nơi đó không xa, đạo gia buồn ngủ, người đừng đến phiền ta!

Tùy tay ném bình không xuống suối nước khoáng, Khi Trắng xẹt một tiếng chui vào trong sơn động, Diệp Thiên giờ phút này mới biết được, hóa ra sơn động này là chỗ bình thường Khi Trắng ở.

- Tục ngữ nói người già quá thành tinh, Khi Trắng này thành tinh, nói vậy cũng có chút tốt đây?

Ở nguyên tại chỗ tiêu hoá một hồi lời nói của Khi Trắng, Diệp Thiên cũng chui vào trong động, mà Mao Đầu ở cổ của hấn, cũng tò mò mở to hai mắt đánh giá chung quanh.

Từ bên ngoài nhìn lại, sơn động đen nhánh, nhưng sau khi đi vào, Diệp Thiên mới phát hiện, sơn động này sâu không lường được, chuyển qua một chỗ ngoặt, trước mắt nhất thời xuất hiện nhiều điểm ánh sáng.

- Ôi trời, đây là những thứ gì vậy?

Nhưng sau khi nương ánh sáng này thấy rõ bài trí trong động, trên mặt Diệp Thiên nhất thời lộ ra vẻ dờ khóc dờ cười.

Động phủ này của Khi Trắng hẳn là động rỗng rãi trong núi xây lại mà có, chỗ đứng của Diệp Thiên, chính là phòng ngủ của hắn, diện tích vô cùng lớn, chùng bốn năm mươi thước vuông.

Nhưng trong không gian to như vậy, cũng bày đầy đồ vật này nọ.

Ngoài giường đá cùng một cái bàn bằng tảng đá, tường nham thạch trong động cách mặt đất tám mươi cen-ti-mét, bị tạc vào trong chùng một thước vuông, bên trong nhét đầy đồ.

Chính là những đồ được Khi Trắng trân trọng cất giấu, ở trong mắt Diệp Thiên lại có chút dờ khóc dờ cười.

Đó đều là những thứ đồ chơi thôi, có đồ dùng nấu cơm dã ngoại, có tranh dân gian rồi cả tranh vẽ sơn dầu, có cả như là bình khí than, bình dưỡng khí, lều trại, máy chơi game trên lòng bàn tay, trang sức nam nữ, thậm chí còn có hộp hóa trang của con gái.

Những cái này ở trong mắt Diệp Thiên cùng đồ bỏ đi không khác lắm, đều được Khi Trắng dấu đi, hơn nữa nhìn vị trí nó bày đặt, hiển nhiên coi những thứ đó trở thành bảo bối.

- Đùng động vào mặt trên thứ gì, nếu phá hủy ngươi phải bồi thường đấy.

Trên giường đá truyền đến thanh âm của Khi Trắng, nó nhìn như nằm vật xuống trên giường ngủ, kỳ thật một mực chú ý Diệp Thiên, sợ tiểu tử tu vi kém cỏi tới cực điểm này huỷ hoại đồ đặc của mình.

- Được, những bảo bối kia của ngài tôi cũng không dám động!

Diệp Thiên cười khổ lắc lắc đầu, ánh mắt bỗng nhiên bị một chỗ vách tường hấp dẫn, ánh sáng cả phòng này, tựa hồ xuất phát từ nơi đó.

- Dạ Minh Châu?

Đi đến gần Diệp Thiên mới phát hiện, hóa ra trong vách tường này được khảm vào một viên minh châu bằng bàn tay, tản ra sắc bạch quang sâu kín, sáng ngời giống như vật dễ cháy.

Mặc dù đang ở hiện đại, Dạ Minh Châu đã bị định tính là một loại ánh huỳnh quang thạch, nhưng cả vật thể rất tròn sáng bóng bôi trơn giống như Dạ Minh Châu đó, cũng có thể được xưng tụng là bảo vật trân quý hiếm có.

- Hạt châu kia trong động phủ của chủ nhân còn nhiều mà, nhưng chỉ cho ta một cái, bằng không ta tặng người!

Khi Trắng tựa hồ sợ Diệp Thiên cướp bảo bối khác của hắn, lại hào phóng vô cùng đối với thứ này.

- Tâm ý tiền bối tôi xin lĩnh, nhưng tôi không cần thứ này.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, Dạ Minh Châu chung quy chính là trang sức. Hơn nữa thứ này tuy rằng rất hiếm, nhưng dùng tiền vẫn có thể mua được, Diệp Thiên cũng không hứng thú.

Nhìn hồi lâu trong động, ngoài Dạ Minh Châu, thật cũng không có gì khác có khả năng hấp dẫn ánh mắt Diệp Thiên, bôn tẩu một ngày, buổi tối lại bị kích thích lớn như vậy, Diệp Thiên đi đến chỗ cách giường đá không xa. Liền chuẩn bị đá tọa nghĩ ngơi.

- O? Vật này có vẻ cổ quái!

Diệp Thiên vừa mới khoanh chân ngồi dưới đất. Ánh mắt liền thấy được đầu giường một cây dài chừng một thước tám, cả vật thể ngấm đen.

Cây côn đó nhìn qua cũng không thu hút, nhưng Diệp Thiên bây giờ nhìn đồ vật theo quán tính mang một tia thần thức. Cái này khiến cho hắn nhìn ra chỗ bất đồng, bởi vì bên trong cây côn, ẩn chứa một linh khí dao động rất mạnh.

Vật có thể ẩn chứa linh khí. Thông thường đều được gọi là nhạc cụ của thầy tu, tác dụng của nhạc cụ của thầy tu cũng không giống nhau hết.

Giống la bàn sư môn Diệp Thiên truyền xuống chính là dùng cho xem bói hỏi quẻ hay phong thủy, mà Vô Ngân mà Diệp Thiên mang bên mình và yển nguyệt đao để ở Tụ Linh Trận ở Hồng Kông, đều là sử dụng để sát phạt.

Nhưng hai vật này nếu so với cây côn trước mắt, quả thực giống như là ánh sáng của huỳnh quang hay lửa so với mặt trời, linh khí ẩn chứa bên trong chúng nó cơ hồ ít không cần tính.

- Tiền bối, cây côn của ngài trước giường kia là vật gì a?

Nhìn hồi lâu, Diệp Thiên rốt cục kiềm nén không được tò mò trong lòng, hỏi lên. Hắn biết con Khi Trắng này tuy rằng tính tình không mấy tốt, nhưng thích lên mặt dạy đời, chỉ cần mình hỏi, nhất định có thể có được đáp án.

- Chính là côn sắt thôi, người có thể cầm lên chơi đùa!

Diệp Thiên không nhìn thấy, Khi Trắng nằm ở trên giường ngủ ngon, ánh mắt lộ ra một tia hài hước.

- Được!

Nghe được Khi Trắng để cho hắn sờ vào. Diệp Thiên không khỏi mừng rỡ, đứng lên đi đến bên giường, chia một bàn tay cầm côn lên.

- Há? Nặng như vậy?

Diệp Thiên hơi hơi dùng sức tay phải, lại phát hiện cây côn giống như mọc rễ không chút dịch chuyển.

- Lên cho ta!

Diệp Thiên sử dụng kinh lực tới trên tay phải, trong miệng phát ra một tiếng gào to. Nhưng cây côn vẫn không nhúc nhích, giống như sức lực Diệp Thiên cũng không có tác dụng trên nó. Cùng lúc đó, bên tai Diệp Thiên vang lên một tiếng giễu cợt của Khi Trắng.

- Ôi trời, còn không thể cầm nổi há?

Tu vi không bằng người khác, bị Khi Trắng khinh thường cũng thôi, nhưng ngay cả chân khí Diệp Thiên biến mất, song chưởng cũng có lực ngàn cân, nếu thật sự là ngay cả cái gậy đều cầm không nổi, thì có thể mất mặt quá.

Ý niệm tới đây, hai tay Diệp Thiên đều chạm trên thân côn, đồng thời sử dụng lực, lần này thật ra cây côn động đậy, nhưng nó không phải bị Diệp Thiên nhắc lên, mà là chém xéo xuống trên mặt đất.

- Âm!

Một tiếng vang giòn, mặt đất nham thạch kia lại bị cây côn tạo ra một vết sâu, thấy vậy Diệp Thiên trợn mắt há hốc mồm, nếu không phải hắn tránh mau, cây côn này đã đập trên người hắn khiến hắn bỏ mạng nhỏ rồi?

- Ha ha ha!

Trong sơn động vang lên tiếng cười, nó cũng bắt chặp giả ngủ, cười đến lăn lộn ở trên giường.

- Tiền bối, cuối cùng là vật gì, làm sao lại nặng như thế?

Cây côn dài chừng một thước tám, to như trứng ngỗng, dựa theo Diệp Thiên tính ra, nhiều lắm chỉ là sáu bảy mươi cân, nhưng Diệp Thiên như thế nào đều không thể tưởng được, trọng lượng của nó xa xa vượt ra khỏi tưởng tượng của mình.

- Hắc hắc, đây là binh khí đạo gia!

Thành công trên đũa Diệp Thiên, Khi Trắng hiển nhiên có chút đắc ý, thân thể từ trên giường đá nhảy xuống, đưa tay đem thiết côn kia cầm trong tay, múa may một chút.

- Đùng, tiền bối, ngài cứ đặt nó vậy đi!

Khi Trắng chỉ mới đem thiết côn quay chung quanh người một chút, Diệp Thiên cũng cảm giác một sát khí sắc bén sát từ côn truyền ra, kích thích hần khiến làn da mơ hồ đau.

- Tiền bối, đây chính là nhạc cụ của thầy tu? Nó là làm bằng chất liệu gì?

Thiết côn này nhìn qua đen nhánh không chút nào thu hút, nhưng trải qua hành động vừa rồi, Diệp Thiên cũng không dám coi khinh nó.

- Nếu làm phép tính, cũng không giống với tiểu đao trong túi quần người kia.

Khi Trắng đem thiết côn hướng trên mặt đất một chút, nhất thời thân côn ngắn một thước có thừa, cũng trực tiếp cắm vào trong lòng đất.

Nhìn thấy bộ dáng giật mình của Diệp Thiên, Khi Trắng vè mặt đắc ý nói:

- Thứ này có hơn một trăm cân tinh kim, bằng không cũng sẽ không nặng như vậy.

- Tinh kim? Vậy là cái gì, là vàng sao?

Ở trước mặt Khi Trắng, Diệp Thiên thật đúng là cảm giác mình không hiểu cái gì, thiệt nhiều danh từ đều nghe không rõ.

- Đúng, từ vàng luyện ra, một ngàn ki-lô-gam vàng, đại khái có thể tinh luyện ra 5 ki-lô-gam tinh kim nhỉ?

- Một ngàn ki-lô-gam chỉ có thể lấy ra 5 ki-lô-gam tinh kim?

Diệp Thiên nghe vậy nhân câu nhanh chóng trừng lòi đi ra:

- Vậy... pháp khí này chẳng phải là dùng hơn hai mươi tấn vàng sao?

Diệp Thiên vốn cho là chính mình xem như người có tiền, nhưng chỉ giá trị cây thiết côn, cơ hồ liền vượt qua tài sản của hắn, điều này làm cho Diệp Thiên bị đá kích.

Chúng kiến biểu tình của Diệp Thiên, Khi Trắng không cho là đúng nói:

- Chủ nhân không cho ta gây chuyện ở Thần Châu địa giới, đây đều là ta kiếm được từ những quốc gia xa mà làm tới.

Năm đó vì để cho chủ nhân giúp hắn tạo ra binh khí, Khi Trắng trộm chạy đến Myanmar trộm bốn năm mỏ vàng, mới luyện ra được, thực sự mất không ít sức lực.

- Con bà nó, Khi Trắng này có phải có thân thích cùng Tôn Ngộ Không hay không nhỉ? Dùng vũ khí đều giống nhau.

Nghe được lời nói của Khi Trắng, Diệp Thiên hoàn toàn không thể nói rồi, hắn lớn như vậy chưa bao giờ nghĩ tới, chính mình lại có thể chịu trời chân trời tay trước mặt Khi Trắng.

Trải qua việc này, tâm tư Diệp Thiên cũng tiếp tục tra xét ở trong động, chuyện đá kích hắn đã không ít, lác lác đầu, Diệp Thiên trở lại chỗ đá tọa nhập định.

- Tiểu tử ngươi cũng rất chịu khó, nhưng tu vi hoàn toàn biến mất, lại không biết tu luyện nguyên thần, đá tọa như vậy hiệu quả thật là chẳng ra gì!

Sáng sớm hôm sau, khi Diệp Thiên mở to mắt, phát hiện Khi Trắng đang đánh giá chính mình.

- Tiền bối, nơi này linh khí dồi dào cực kỳ, quả nhiên là thích hợp Đạo gia tu luyện!

Diệp Thiên đứng dậy, ánh mắt lộ ra một tia kinh dị, sơn động này linh khí chi sung túc, một chút đều không thua gì Tụ Linh Trộn ở Hồng Kông, trải qua một đêm đá tọa, mỗi một trên tinh thần hôm qua dĩ nhiên đều hồi phục rồi.

Khí Trắng hất cằm, đắc ý nói:

- Đó là đương nhiên, bên ngoài này trận pháp thiên địa cũng không phải là ta bài trí, ta chẳng qua là từ nơi đó mượn được một chút linh khí thôi.

- Mượn được linh khí? Tiền bối, trận pháp kia là ai bày ra?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, chuyện này thật cổ quái, Khí Trắng không phải người bày trận, rốt cuộc là ai bố trí trận pháp này đây?

- Cái này... Ta cũng không biết, xem bút tích này, có chút giống là chủ nhân!

Khí Trắng gãi gãi quai hàm, trong mắt cũng lộ ra nghi hoặc khó hiểu.

Hóa ra là, ba năm trước đây, có một vị phú hào quốc nội phát hiện thị trấn này, kiến tạo thành một đàn tế thiên địa.

Khí Trắng lúc ấy cũng tò mò không thôi, từng trốn ở chân tường chỗ ở của phú hào nghe ngóng vài ngày, lại chỉ trộm nghe thấy trận pháp là người khác ủy thác hẳn xây dựng, còn là người nào Khí Trắng cũng không biết.

Nhưng dựa theo Khí Trắng đoán, có thể tiêu phí công sức lớn như vậy, sợ là cũng chỉ có chủ nhân nó trước kia, mặt khác người tu đạo đều có động phủ địa bàn của mình, sẽ không làm chuyện như vậy.

Khí Trắng không kiên nhẫn, nghĩ một lát không nghĩ ra cũng có chút tâm phiến ý loạn, lập tức đưa tay cầm lấy thiết côn, nói:

- Đi, ta mang ngươi đi khu thị.

- Vâng, đang muốn hiểu một chút về vai lúa!

Diệp Thiên gật gật đầu, lần này tuy rằng không thể tìm thấy công pháp tu luyện luyện thần phân hư, nhưng lại biết phân chia cảnh giới người tu đạo, Diệp Thiên cũng được ích lợi không nhỏ.

Chỗ ở Khí Trắng tựa hồ cách khu thị cũng không phải rất xa, xuyên qua một ngọn núi, hai người tới một khe sâu bốn phía vách núi thẳng đứng.

Có lẽ là nguyên nhân địa hình, bên ngoài gió Bắc gào thét, trong khe sâu cũng âm áp như xuân, có chút cây cối còn có đầy quả, đột nhiên nhìn lại, như là đi tới chốn thanh tịnh.

- Nơi này chính là khu thị?

Diệp Thiên đánh giá chung quanh một chút, ngoài nhiệt độ so với chỗ khác hơi cao, cũng nhìn không ra cái gì độc đáo.

- Nơi này?

Trên mặt Khi Trắng lộ ra một tia đùa cợt, nói:

- Nơi người tu đạo giao dịch, há có thể hiện ra trong mắt phàm nhân? Người cũng rất coi thường thủ đoạn của bọn hắn!

- Vậy ở chỗ nào?

Diệp Thiên khó hiểu nhìn về phía Khi Trắng, đây nói là cái khe sâu, không bằng dùng hai chữ sơn cốc miêu tả như vậy càng thỏa đáng một chút, đứng ở cửa cốc, có thể đem trọn cái sơn cốc thu hết vào mắt.

- Hắc hắc, tiểu tử, xem trọng!

Khi Trắng cười hắc hắc, thân thể bỗng nhiên nhảy lên, vọt tới nham bích phía trước, mãi cho đến khi thân thể sắp sửa tiếp xúc nham thạch, cũng không có ý gì giảm tốc độ?

- Trời, chẳng lẽ là chán sống muốn tự sát?

Chúng kiến hành động của Khi Trắng, trong lòng Diệp Thiên húng lên một cái ý niệm vớ vẩn trong đầu, Khi Trắng sẽ không rối loạn thần kinh mà không muốn sống chứ?

Chính là không đợi Diệp Thiên nghĩ xong, nham bích đột nhiên nổi lên tầng tầng sóng gợn, thân thể Khi Trắng thẳng tiến vào, cao ngất biến mất ở tại trước mặt Diệp Thiên.

- Người đâu rồi? Đã chạy đi đâu?

Một màn này khiến cho Diệp Thiên trợn mắt há hốc mồm, hắn vội vàng chạy về phía chỗ nham bích kia, lấy tay sờ soạng lên.

- Đây... Đây là tảng đá mà, có thể... Khi Trắng làm sao có thể lại đi xuyên qua được?

Cảm giác lạnh lẽo từ tay, khiến cho Diệp Thiên giật mình há to miệng, hay là Khi Trắng này biết thuật xuyên tường, trực tiếp xuyên qua nham bích vào bên trong?

Dùng sức lấy tay vỗ vỗ ở trên tảng đá, thấy bàn tay tê dại, Diệp Thiên cũng không còn phát giác cái gì dị thường, vội vàng kêu lớn:

- Tiền bối, ngài ở nơi nào? Tôi làm như thế nào để vào?

- Ngu ngốc chết được, ngươi tu luyện nguyên thần để làm chi hả? Sao không sử dụng thần niệm mà xem xét?

Một thanh âm từ bên tai Diệp Thiên truyền ra, Khi Trắng cũng từ nham thạch lộ ra cái đầu, mà thân thể cũng ở trong tảng đá, nhìn qua có vẻ có chút quái dị.

- Vâng!

Diệp Thiên liên tục không ngừng gạt đầu, hai mắt bắn ra một đạo tinh quang, nhìn lại hướng nham bích, sau khi thần thức tiếp xúc đến nham thạch, hần nhất thời đã phát hiện chỗ kỳ lạ.

Nham thạch nhìn như vách núi kia, lúc này ở trong mắt Diệp Thiên lại trở nên trong suốt, hần có thể thấy rõ ràng thân thể của Khi Trắng giữ lại ở nham thạch và cảnh sắc mặt sau.

Trước mặt sơn cốc cũng đã không nhỏ, nhưng tại mặt sau nham bích, lại có không gian lớn hơn nữa, hơn nữa màu xanh hoa cỏ bên trong mát mắt, hoa trên núi khắp nơi đua nở, hoàn toàn không có tiêu điều như mùa thu bên ngoài này.

- Tiền bối, vách tường núi này chẳng lẽ là ảo cảnh ư?

Ánh mắt có thể chứng kiến phía trước, Diệp Thiên cũng không sợ đụng vào nham thạch, lập tức nhắc chân hướng vào trong mà đi, nhưng hần vừa định đi, cái trán liền đập vào trên vách núi đá.

- Trời, là thật sao? !

Vượt cái trán bị đụng, Diệp Thiên kinh nghi bất định nhìn hướng về phía Khi Trắng.

- Vô nghĩa, nếu cứ như vậy vào được, bên trong còn không phải ai cũng tiến vào được sao?

Khi Trắng tức giận trừng mắt liếc Diệp Thiên, nói:

- Đem nguyên thần thích phóng đi ra, vách núi tự nhiên sẽ mở ra Đại Môn.

- Mẹ nó, tiếp tục gạt ta ta sẽ giảng cho ngươi chuyện Tôn Ngộ Không bị đặt ở dưới năm ngọn núi.

Nhìn thấy Khi Trắng lui đầu vào, Diệp Thiên tức giận bắt bình dưới đáy lòng máng một câu, nhưng vẫn là thành thật dựa theo như lời Khi Trắng, phân ra một nửa nguyên thần chạm đến trên nham thạch.

Lần này Khi Trắng thật ra không lừa hắn, sau khi nguyên thần Diệp Thiên cùng nham thạch tiếp xúc, nham bích bỗng nhiên chấn động lên, tầng tầng sóng gợn phân ra một đại môn.

Diệp Thiên không dám lãnh đạm, vội vàng thu hồi nguyên thần bước vào trong cửa, sau khi thân thể hắn khó khăn lắm mới đi vào được, đại môn phía sau cũng đóng lại.

Chứng kiến hành động Diệp Thiên, Khi Trắng bĩu môi, nói:

- Tiểu tử, lần sau không cần thu hồi nguyên thần nhanh như vậy, nếu không một khi không cẩn thận khiến mình đùa với cái chết.

Rất rõ ràng, đại môn này là cần dùng lực lượng nguyên thần khởi động, Diệp Thiên mới vừa rồi thu hồi quá nhanh, nếu là thân thể hắn động tác chậm một chút, nói không chừng thực sự bị khép lại trong đá núi.

Nghe được Khi Trắng nhắc nhở, Diệp Thiên cũng kinh hãi toát ra một thân mồ hôi lạnh, nhưng lập tức hắn đã bị linh khí trong sơn cốc này thu hút lực chú ý.

Trong sơn cốc này, linh khí nồng đậm gần như tinh khiết, từng đợt từng đợt nguyên khí thiên địa không ngừng xuyên thấu qua lỗ chân lông cả người hắn tràn đầy vào.

Nếu không phải Diệp Thiên miễn cưỡng đã hình thành nguyên thần, nuốt hết nguyên khí, chỉ sợ với da thịt Diệp Thiên hiện giờ, sẽ bị linh khí này đã thương.

Nhưng linh khí quá dồi dào hiển nhiên có lợi đối với nguyên thần mới, Diệp Thiên có thể cảm giác được, cho dù không có công

pháp tu luyện, tốc độ nguyên thần hút linh khí ở trong này cũng xa xa hơn Tụ Linh Trận của hắn ở cảng đảo.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 694

Cơ Duyên

Đây thật sự là sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân!

Cảm thụ được nguyên thần biến hóa, Diệp Thiên nhin không được thờ dài, hấn vốn cho là chính mình bố trí Tụ Linh Trận, đương thời không còn trận pháp nào có thể so sánh cùng, nhưng một chỗ sơn cốc này, cũng để cho hấn bị đả kích.

- Bên ngoài thiên địa nhị đàn linh khí đều dẫn đến nơi đây, linh khí đương nhiên sung túc!

Khi Trắng đối với vẻ chần kinh mà Diệp Thiên biểu lộ ra hiển nhiên rất là vừa lòng, nhưng khi ánh mắt của nó nhìn về phía trong sơn cốc, nhất thời nóng lên.

Khi Trắng bắt chập Diệp Thiên, trong miệng phát ra một tiếng khiển trách, phóng đi vào trong sơn cốc, thuận thực bò lên trên một cây đào, trên cây kia kết đầy quả đào to bằng bàn tay, không nghĩ tới tháng này còn có đào.

Diệp Thiên cũng đi đến trong cốc, hấn không có gì hứng thú đối với quả đào, nhưng dưới cây đào cũng để cho hấn kinh ngạc không thôi:

- Cây này... cô linh chi hấn là có đến ngàn năm chứ?

Ở phía trước Diệp Thiên chỗ cây đào, bao trùm lấy gốc là một vật thể sắc hồng, cô linh chi diện tích chừng bằng cái thớt, tán phát mùi thơm ngát, mê hoặc lòng người.

- Tiểu tử, thứ kia ngươi khỏi nghĩ có được, nó kém vài thập niên mới được ngàn năm, đến lúc đó đạo gia cần dùng nó trùng quan!

Cảm giác được ánh mắt Diệp Thiên, Khi Trắng từ trên cây ném một quả đào xuống, miệng than thở nói:

- Chủ nhân không giảng cho ta thuật luyện đan, cứ như vậy làm thịt, thật sự là đáng tiếc, nhưng nếu đi tìm người hiểu như cao nhân, nói không chừng lại bị bọn hắc đạo!

- Tiền bối, ngài nói cao nhân, không phải đều đã tới nơi này sao?

Nghe được lời nói Khi Trắng, Diệp Thiên kỳ quái hỏi:

- Bọn họ nếu muốn hái cở linh chi này, chẳng lẽ không được sao?

- Bọn họ có thể tìm tới nơi đây?

Khi Trắng khinh thường nói:

- Chủ nhân lúc rời đi, đem khu thị này chuyển qua nơi này, không tin người xem xem bản đồ trong đầu, tọa độ như thế nào?

- Ô, thật sự kém thật xa.

Diệp Thiên nghe vậy sùng sốt, có Khi Trắng dẫn đường, hẳn cũng không đi xem xét bản đồ, lúc này vừa nhìn, điểm sáng biểu hiện khu thị kia, đích xác không phải ở vị trí mình đây.

Đối với thủ đoạn của người tu đạo, căn bản là không thể dùng lẽ thường mà đo, Diệp Thiên đã cảm giác có chút chết lặng, lập tức lắc đầu, cắn một cái quả đào trong tay.

- Há, thứ này cũng ẩn chứa linh khí?

Diệp Thiên cắn quả đào, cơ hồ là nhập khẩu tức hóa, ngay sau đó một dòng linh khí tinh tú tràn đầy vào đến bên trong tứ chi hẳn, thoải mái Diệp Thiên thiếu chút nữa thân mình bay lên.

Phải biết rằng, bình thường Diệp Thiên hấp thu nguyên khí thiên địa, là cần ở vùng đan điền luyện hóa, mới có thể tẩm bổ vào thân thể, nhưng trong quả đào này bao gồm linh khí, cũng trực tiếp có thể tác dụng đến trong thân thể, chính là gọi nó là quả đào tiên cũng không phải là quá đáng.

Thuần thực cầm trong tay quả đào nhét vào đến trong miệng, Diệp Thiên co duỗi thân thể dưới gốc cây, tội nghiệp lại nhìn về phía Khi Trắng.

Nếu mỗi một quả đào đều có thể có công hiệu giống như này, hoàn cảnh Diệp Thiên đến không thể tương tượng nổi, nói không chừng có thể làm cho đan điền bị phế một lần nữa ngưng kết ra đâu, cho nên Diệp Thiên hồn nhiên đã quên mục đích đến khu thị này.

- Đừng nhìn ta, cây đào này là chủ nhân từ tây Côn Lôn dời tới, chính là quả thứ nhất có hiệu quả, ăn nữa sẽ không có tác dụng.

Chứng kiến ánh mắt khát vọng của Diệp Thiên, Khi Trắng lại ném ra một quả đào, mình cũng là ăn một cách thỏa mái, bên miệng tràn đầy nước từ quả đào.

- Thật vô dụng sao?

Diệp Thiên cắn một quả đào, phát hiện đúng như lời Khi Trắng, tuy rằng vẫn là ngọt dị thường, nhưng bên trong ẩn chứa linh khí cũng cực kì bé nhỏ.

- Vô dụng còn cố ăn sống ăn chết?

Diệp Thiên oán thăm một câu Khi Trắng đang trên tàng cây ăn quả đào, ánh mắt chuyển hướng về phía khác, nơi này nguyên khí dồi dào như thế, chỉ sợ sẽ là dược liệu bình thường nhất, công hiệu đều hơn xa bên ngoài.

- Hà Thủ Ô? Thứ này cũng có mấy trăm năm chứ nhỉ?

Đúng như Diệp thiên suy nghĩ, tùy ý nhìn bốn phía đánh giá, đều có thể chứng kiến thấy rất nhiều dược liệu, nhất là Hà Thủ Ô, thân củ cơ hồ cũng phải động thổ mà ra.

Những thứ không nói đâu xa, chỉ cây Hà Thủ Ô này, nếu Diệp Thiên năm đó có thể lấy được, cái đầu đầy tóc bạc đã sớm có thể khôi phục như lúc ban đầu.

- Tiểu tử, những thứ kia người đều đừng nghĩ cách có được, tất cả đều là của ta!

Khi Trắng tựa hồ cảm nhận thấy ánh mắt cực nóng của Diệp Thiên kia, hai tay cầm lấy mấy quả đào từ trên cây nhảy xuống, như phòng trộm nhìn lên Diệp Thiên, nói:

- Chủ nhân trước khi đi phân phó ta trông coi nơi này, người đừng có chú ý xấu.

- Tiền bối, mấy thứ này trực tiếp ăn quá lãng phí, luyện thành đan dược, hiệu quả tốt hơn rất nhiều lần.

Diệp Thiên động não, nói tiếp:

- Chỉ cần tiền bối ngài có thể giải quyết vấn đề cho tôi tu luyện, lại có phương pháp luyện đan, tôi có thể tinh luyện đan dược cho tiền bối!

- Đạo gia ta đương nhiên hiểu được...

Khi Trắng bị Diệp Thiên nói vò đầu bứt tai, nó tự nhiên biết trực tiếp dùng dược liệu như vậy, dược tính sợ là ngay cả một phần mười đều hấp thu không đến, nhưng nó là yêu tu, lại không cách nào hoàn thành dùng chân hỏa tinh luyện bước cuối cùng, căn bản là không thể luyện đan.

Khi Trắng quay vòng nguyên tại chỗ một lúc sau, bỗng nhiên ngừng lại, như là ra quyết định điều gì, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Tiểu tử, ngươi đi theo ta, có cơ duyên hay không liền xem chính ngươi!

- Tiền bối, mời ngài!

Nghe được lời nói Khi Trắng, trong lòng Diệp Thiên như lửa nóng, Khi Trắng này ra sức khước từ lâu như vậy, xem ra thật sự cần lấy ra chút gì có lợi cho nó đây.

Đi theo Khi Trắng xuyên qua rừng đào này, trước mắt xuất hiện một quang trường diện tích ước chừng hơn hai trăm thước vuông, toàn bộ do đá khối hình chữ nhật tạo thành.

Ở cuối quang trường, còn có một nhà gỗ nhỏ, mặt trên bò đầy dây leo màu xanh biếc.

- Há, thần trí của mình xem không thấy bên trong?

Tiến vào khu thị này liền muốn vận dụng thần thức, cho nên Diệp Thiên theo quán tính liền phóng ra thần niệm, tìm kiếm trong nhà, nhưng khi thần thức của hắn chạm đến dây leo màu xanh biếc đó, cũng lại bị bắn đi ra, để cho ý nghĩ của hắn mơ hồ.

- Tiểu tử, dây kia là chủ nhân đặc biệt nhờ về trồng, chỉ dựa vào bản lĩnh của ngươi còn muốn phá vỡ?

Khi Trắng chứng kiến bộ dạng cau mày của Diệp Thiên, vui sướng khi người gặp họa, nở nụ cười, nói:

- Tới nguyên thần trung hậu kỳ, chẳng những có thể suy nghĩ rộng, còn có thể dùng làm công kích, người còn kém xa!

- Tiền bối người lại không nói sớm..

Diệp Thiên lắc đầu, cũng may khi hấn phóng xuất ra thần thức đã hết sức cẩn thận, bị phân kích cũng không phải thực nghiêm trọng, điều tiết một chút cũng hồi phục được.

- Tiểu tử, cần nói với người trước, sau khi đi vào không nên loạn chạm vào đồ vật này nọ, vật đều này cũng có chủ, ai biết bọn họ khi nào thì sẽ tìm tới cửa?

Tới trước nhà gỗ, Khi Trắng lần đầu tiên trở nên nghiêm túc, dặn dò:

- Nếu có công pháp tu luyện, người ghi nhớ ở bên trong đầu là được, cũng không thể mang đi ra!

- Tiền bối, cái này... ở đây có công pháp hay không, chính ngài không biết sao?

Diệp Thiên bị lời nói của Khi Trắng làm cho có chút hồ đồ, tuy rằng khu thị này là người gia tộc Tư Đồ bố trí, nhưng người này rời đi đã lâu, dựa theo tính khí Khi Trắng, còn không tò mò đến xem hết ở đây sao?

- Ta cần gì chú ý tới bên trong có bộ sách hay không?

Khi Trắng liếc mắt, tức giận nói:

- Chủ nhân đều đã yểm cấm lên mấy thứ kia, ta nghĩ lấy cũng lấy không ra được. Bằng không nói như thế nào còn xem vận khí tiểu tử người nhi?

Diệp Thiên thấy Khi Trắng nói vậy đột nhiên trở nên nóng nảy, vội vàng nói:

- Được, chúng ta vào đi thôi.

Khi Trắng gật gật đầu, hai tay bỗng nhiên khoa tay múa chân lên trong khoảng không bên người, từng ấn phù bị đánh vào phía trên cửa trước nhà gỗ này.

Diệp Thiên có thể cảm thấy, từ động tác của Khi Trắng, linh khí quanh người trở nên rối loạn lên. Nó tựa hồ đang mượn nguyên khí thiên địa trong sơn cốc mở ra ngôi nhà này.

Sau một lát, những dây leo quấn quanh nhà gỗ, đột nhiên chột như là có cảm giác. Từ trên tường nhà gỗ rất nhanh hạ xuống, một cửa phòng ra hiện tại trước mặt hai người.

- Tốt lắm, vào đi!

Khi Trắng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra đi vào. Động tác vô cùng cẩn thận.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 695

Tam Thanh Linh

Nhìn thấy bộ dạng này của Khi Trắng, Diệp Thiên cũng thêm cẩn thận, thù đoạn của những người tu đạo xa xa vượt qua phạm trù thường nhân có thể hiểu được, vừa rồi không phải là thiếu chút nữa bị kẹt ở Đại môn nam bích đó sao.

Nhà gỗ cũng không lớn, chỉ có hơn mười mét vuông, ánh sáng bên ngoài sáng rực rỡ, có thể thấy rõ ràng mỗi ngõ ngách bên trong, phòng ở bốn phía, có một cái giá tạo ra từ gỗ, trên giá có không ít đồ vật này nọ.

Mấy thứ này phần lớn đều là sắt thép chế thành. Có đoàn kiếm chừng 3-4 tấc, có cả vật thể ngăm đen như là dụng cụ mài sắt, còn có phất trần đạo sĩ sử dụng, thậm chí còn có một áo người đi đường, đặt tán loạn trên giá.

Nhưng dùng mắt thường mà nhìn. Những thứ này không hề khác thường, một đám đều là ánh sáng màu khó hiểu chút, Diệp Thiên nhìn hồi lâu đối với đoàn kiếm, cũng không còn xem xét cái gì khác.

- Không nên dùng thần thức, bằng không bị thương cũng đừng trách ta.

Khi Trắng coi như là phúc hậu, bởi vì Diệp Thiên giờ phút này đang muốn sử dụng thần thức đi quan sát những thứ trên giá này.

- Không thể dùng thần thức? Tôi có thể lấy tay chạm vào chứ?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút. Chia tay phải chụp vào đoàn kiếm bên người, nhưng đặt ở trong này trên dưới một trăm năm mà không hề hoen gỉ, thứ này khẳng định không là vật phẩm bình thường.

- Ồ? Đây là có chuyện gì?

Khi tay phải Diệp Thiên cách đoàn kiếm còn có hơn mười cen-ti-mét, một kinh lực truyền ra, bật tay của Diệp Thiên lên cao.

- Tiểu tử, đừng nghĩ chuyện tốt, nếu có thể lấy được, đạo gia ta đã...

Khi Trắng về mặt xem thường nhìn Diệp Thiên, nhưng cũng thiếu chút nữa nói lỡ miệng, đôi những thứ kia hẳn đã sớm thềm nhỏ dải, nếu có thể chạm tay vào, còn có thể đặt cho tới hôm nay?

Nhưng Khi Trắng cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, nó dùng mấy chục năm thời gian, làm hao mòn hết bùa lệnh cấm, từ bên trong lấy ra một món đồ đạo bào Thiên Tâm, đúng là thứ giờ phút này nó mặc trên người.

- Cái này... đây chính là cơ duyên tiền bối ngài nói?

Diệp Thiên nghe vậy khổ sở nổi lên mặt, ở trong lòng oán thâm không thôi, những thứ kia không thể dùng nguyên thần xem xét, cũng không thể dùng tay cầm thử, vậy Khi Trắng dẫn hắn tới đây có ích lợi gì?

Khi Trắng lắc lắc đầu, nói:

- Chủ nhân từng từng nói qua, người có cơ duyên, tự nhiên có thể lấy đi vật trong đó, hoặc là mấy thứ này nếu là chủ nhân đến, cũng có thể lấy đi!

- Mấy thứ này chẳng lẽ không phải của Tư Đồ tiền bối? Đó là từ đâu mà đến?

Diệp Thiên từ trong lời nói Khi Trắng nghe ra một tia manh mối, vật bày đặt trên giá đỡ, tựa hồ thực sự không phải toàn bộ là của chủ nhân Khi Trắng.

- Hình như cách đây chừng hơn một trăm năm ấy, người tu đạo các nơi từng tụ tập tại Thần Nông Giá, tổ chức một lần khu thị, nhưng không biết nguyên nhân gì, người hai bang đánh nhau...

Thời gian có lẽ trôi qua quá lâu, Khi Trắng vừa nhớ lại vừa nói:

- Chủ nhân khi đó cũng khuyên không được, sau đó cơ hồ toàn bộ người tham gia khu thị bị cuốn vào, cuối cùng là lưỡng bại câu thương, chết ba bốn mươi người...

Khi Trắng lúc ấy còn nhỏ, nhưng linh trí sơ khai, gặp phải đánh nhau loại này, tự nhiên là trốn rất xa rất xa, sau khi chuyện chấm dứt, nó mới chạy ra, mà người tu đạo lúc này cũng đã giải tán đi, đồ đạc là bọn hắn lưu lại.

Người tu đạo mang bên mình nhạc cụ của thầy tu, đương nhiên đều là cực kỳ trọng yếu, sau đó lục tục có không ít người đến đòi lại, đều là hậu bối của những người tham dự đánh nhau.

Nhưng trong những người tu đạo này, hiệp sĩ độc hành cũng không ít, có hậu nhân tự nhiên muốn đòi đồ trở về, nhưng cũng có không ít đồ không ai lĩnh, chính là mấy thứ này giờ phút này trước mặt Diệp Thiên.

Chủ nhân Khí Trắng tu vi thâm hậu, tâm tình lại chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến vào Kim Đan, tự nhiên sẽ không ham những nhạc cụ của thầy tu này, khi chính mình cần rời đi, liền làm phép bùa cấm ở trước mặt chúng.

Nhưng bùa cấm thực sự không phải là không thể phá giải, nếu như là chủ nhân nhạc cụ của thầy tu, tự nhiên có thể thu về đồ đặc của mình, mà nếu sau này những người này đến, chỉ cần công pháp có thể khiến cho nhạc cụ của thầy tu cộng hưởng, cũng có thể phá vỡ bùa cấm đó.

Đương nhiên, mặt khác còn có một phương pháp ngu ngốc, chính là mỗi ngày dùng nguyên thần công kích vòng bảo hộ của bùa cấm này, lâu ngày, cũng có thể làm hao mòn mở ra, Khí Trắng dùng đúng là biện pháp như thế.

- Chết ba bốn mươi người? Lúc đó giới tu đạo còn hưng thịnh sao?

Khí Trắng nói Diệp Thiên nghe được mà ngăn người, hắn và sư phụ Lý Thiện Nguyên cơ hồ đi khắp nam bắc Trung Quốc, ngay cả một người tu đạo cũng đều chưa thấy qua, thậm chí cả người đến được cảnh giới luyện thần phản hư đều không có.

Mà dựa theo lời nói Khí Trắng, trận đánh nhau kia lại có ba bốn mươi người chết, chẳng phải là sẽ có nhiều người cuốn vào hơn sao? Mà những người này không phải người tu vi cao thâm sống lâu, vì sao tới hiện hiện giờ lại một người đều tìm không thấy rồi?

Diệp Thiên không thể so sánh với tuổi của Khí Trắng, hắn đang tự hỏi, tại hơn một trăm năm này, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, khiến những người bị thể nhân xưng là thần tiên này biến mất không thấy?

- Này, tiểu tử, nghĩ gì thế?

Khí Trắng nhìn thấy Diệp Thiên trầm mặc, không thú vị lấy tay chọc vào hắn, nói:

- Người nhanh nhìn xem có cơ duyên hay không, chờ một lát dây leo này lại dài ra!

- A? Vâng...

Diệp Thiên bị Hàu Tử đánh thức, nhin không được hỏi:

- Tiền bối, năm đó có nhiều người tu luyện như vậy, bọn họ đi nơi nào? Như thế nào tới hiện giờ một người đều tìm không thấy?

- Ta chỗ nào biết?"

Hàu Tử liếc mắt, tức giận nói: "Năm đó thiên địa trong lúc đó linh khí hạng sung túc? Giống như theo mười năm bắt đầu đi, này thiên địa linh khí tự chậm chậm suy yếu, tới hiện tại, ngoài núi căn bản là không thích hợp tu luyện."

Bạch viên tựa hồ nhớ ra cái gì đó, chần chờ nói nói:

- Chủ nhân trước khi lúc đi đã từng nói, bọn hấn cần ở Côn Lôn Sơn thương nghị một chuyện rất trọng yếu, bắt quá từ đó về sau chủ nhân sẽ không rồi trở về qua, thương nghị cái gì ta cũng không biết!

- Ôi, đáng tiếc thế gian này một cái người tu đạo đều tìm không thấy, sau khi ta trước Côn Lôn Sơn đi xem đi!

Nghe xong Hàu Tử trong lời nói sau, Diệp Thiên thờ dài, lịch sử đích thực cùng, thường thường chỉ có dương sự mới có thể giải đáp đi ra, có lẽ chỉ có gặp được năm đó người, hấn có thể được đến đáp án.

- Được rồi, tiểu tử, nhanh lên đi, nếu không đi chọn lựa, chúng ta liền đi ra ngoài!

Bạch viên nhớ lại năm đó thời gian, trong lòng có chút buồn bực, nói thúc giục lên Diệp Thiên.

- Vâng, tôi thử xem!

Diệp Thiên biết đây là một lần cơ duyên của mình, lập tức cũng không dám tiếp tục chậm trễ, đưa tay sờ vật bên cạnh đoán kiếm, không thể sử dụng thần thức, hấn cũng chỉ có thể dùng phương pháp đàn như vậy.

- Không được!

Đó là vật thể tản ra một ánh sáng bóng như Kim Cương, chính là giống đoán kiếm, nhưng còn không chạm đến, đã đem tay Diệp Thiên văng ra.

- Không được!

- Cái này cũng không được!

- Vẫn không được!

Từng món đồ thử xuống, Diệp Thiên cũng không tự giác nhíu mày lại.

Trên giá đỡ này nguyên bản cũng chỉ có mười bảy mười tám đồ vật, trước mắt đã thử qua hơn phân nửa, không có một thứ nào cố duyên cùng mình, đều là không lưu tình chút nào văng hấn ra.

- O, nơi này sao lại có thứ này nhỉ?

Khi Diệp Thiên đi vào cuối cùng căn phòng thì ánh mắt bỗng nhiên sáng một chút.

Tại trên giá gỗ, bày đặt một cái cao chừng hai mươi phân, hạ bộ là một hình dạng Linh Đang, đường kính ước chừng chín centimet, mặt trên có một tay cầm, nơi trên nhất tay cầm quả thực là hình dạng chữ thập xuyên, cũng là Tam Thanh linh Đạo gia sử dụng!

Diệp Thiên biết, Tam Thanh linh lại danh đế chung, pháp chung, pháp linh, linh thư, là nhạc cụ của thầy tu trọng yếu trong Đạo gia.

Mà ở trong phong thủy, Tam Thanh linh cũng có tác dụng quan trọng, có thể an thần định phách, truyền thừa ở trong đầu Diệp Thiên, còn có đồ án Tam Thanh linh, cùng vật trước mặt này cực kỳ tương tự.

- Tổ sư gia phù hộ, tốt xấu đừng làm cho ta phải một chuyến tay không!

Phía sau Tam Thanh linh đã không có cái gì, nếu thứ này Diệp Thiên tiếp tục lấy không được, vậy lần này ngoại trừ hấn bỏ nghe được nhiều chuyện thần tiên, cũng chính là ăn được quả đào mùi vị không tệ của Thần Nông Giá.

Ở trong lòng cầu nguyện một phen, Diệp Thiên chìa tay phải, chớp tới mặt trên Linh Đang, chẳng qua vừa mới chạm tay, hơn mười cen-ti-mét phía trên Tam Thanh linh, một sức mạnh vô hình đã văng tay Diệp Thiên ra.

- Vẫn không được !?

Diệp Thiên lòng tràn đầy chua xót, đây chính là vật hấn có hy vọng có thể lấy đi nhất, nhưng cái gọi là cơ duyên cũng không xuất

hiện, vòng bảo hộ vô hình vô sắc kia cũng không mở đối với Diệp Thiên.

- Tiểu tử, xem ra ngươi cơ duyên không đủ, những thứ kia, cũng không có thứ của tiền bối các ngươi!

Chúng kiến hành động Diệp Thiên không có kết quả, Khi Trắng vui sướng khi người gặp họa nở nụ cười, nơi này mỗi một vật nó đều thềm nhỏ dãi đã lâu, nhưng phá không nổi vòng bảo hộ, cũng thấy mà sờ không tới, khiến Khi Trắng sốt ruột mấy chục năm.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 696

Cá Lớn Nuốt Cá Bé

Đi thôi, dây leo Hóa Thần lập tức sẽ dài ra, đạo gia ta còn phải mất công.

Khi Trắng nói với Diệp Thiên một tiếng, lập tức đi ra ngoài cửa.

- Đợi một chút, tôi thử lại lần nữa!

Diệp Thiên có chút không cam lòng, hít vào một hơi thật sâu, nguyên thần từ ấn đường ra vọt ra, hóa thành mọi cái bàn tay lớn, bắt tới Tam Thanh linh.

- Ôi, tiểu tử, ngươi muốn chết hả? !

Khi Trắng quay đầu lại vừa vặn thấy một màn như vậy, kinh hãi ánh mắt đều trừng ra rồi.

Khi Trắng nghiên cứu bùa cấm này mấy chục năm, biết chúng nó là gặp mạnh thì càng mạnh, với tu vi Diệp Thiên, sợ là lực phản lại chấn động có thể để nguyên thần của hắn tiêu tán.

Nhưng sau khi nguyên thần ly thể tốc độ nhanh bậc nào cực, Khi Trắng căn bản là không kịp ngăn cản, nguyên thần Diệp Thiên biến thành bàn tay to, đã bao phủ lên Tam Thanh linh.

- Tiểu tử, đạo gia đã thông báo ngươi rồi!

Khi Trắng không đành lòng lại nhìn, dùng hai móng vuốt lông xù che ánh mắt. Chính là với tu vi của nó, cũng chỉ dám phóng xuất ra một tia nguyên thần chậm rãi làm hao mòn bùa cấm này, hành vi của Diệp Thiên quả thực là đang muốn chết.

- Ô? Cái này... Thứ này là... Là ta tiền bối trong môn phái lưu lại!

Nhưng Khi Trắng đợi nửa ngày, cũng chưa nghe được tiếng kêu thảm thiết của Diệp Thiên. Trong tai tựa hồ truyền đến một tiếng vang của Linh Đang, khi Khi Trắng lấy ra hai cái móng vuốt vừa nhìn, lại phát hiện Tam Thanh linh thể nhưng đã hiện ra tại trong tay Diệp Thiên.

- Này... Đây là có chuyện gì?

Khi Trắng nhất thời có chút há hốc mồm, nhưng vào lúc này, dây leo ngoài phòng bỗng nhiên sinh trưởng tốt lên, bao vây trọn gian nhà gỗ, trong phòng không còn một tia ánh sáng.

Nhưng bất kể là Diệp Thiên hay là Khi Trắng. Đều không có chú ý tới tình huống bên ngoài phòng, bởi vì Tam Thanh linh ở trong tay Diệp Thiên, lúc này phát ra một ánh sáng màu vàng tím, tựa hồ nương theo sau còn nhẹ nhàng vang lên.

- Tiểu tử, làm sao ngươi có thể lấy được?

Thấy một màn như vậy, thân thể Khi Trắng chợt lóe, dĩ nhiên là hiện ra bên người Diệp Thiên, không đợi Diệp Thiên kịp phản ứng. Tam Thanh linh đã bị nó đoạt vào trong tay.

Nhưng kỳ quái chính là, khi Khi Trắng nắm được Tam Thanh linh, sắc quang lập tức biến mất không thấy đâu. Giống như đặt ở trong góc phòng, trở nên ảm đạm không hề sáng bóng.

Khi Trắng lặng đi một chút, vội vàng đem Tam Thanh linh nhét vào trong lòng bàn tay Diệp Thiên, chuyện khiến nó buồn bực đã xảy ra, ánh sáng màu vàng lại xuất hiện.

- Chết tiệt, ngươi làm như thế nào lấy có thể được, ta lại không lấy được?

Khi Trắng tức giận đến nỗi đứng nguyên tại chỗ dậm chân, bởi vì năm đó thường xuyên bị người tu đạo vào núi khinh rẻ, cũng mắng chửi Khi Trắng chính là câu này.

- Tôi cũng không biết, có thể là bởi vì nó là vật trong môn phái tôi chăng?

Ánh mắt Diệp Thiên lộ ra một tia vui sướng. Nhưng cũng bị hấn ần dấu đi.

Ngay khi Khi Trắng mới vừa rời giục cần lúc đi, Diệp Thiên có tâm lý được ăn cả ngã về không thả ra nguyên thần, khi nguyên thần

tiếp xúc đến vòng bảo hộ kia là lúc, Tam Thanh linh bỗng nhiên phát ra một tiếng hưởng ứng, bùa cấm nguyên bản bao phủ ở chung quanh nó, nhất thời tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, Tam Thanh linh phát ra tiếng vang, Thức Hải Diệp Thiên bỗng nhiên xuất hiện một đoạn văn tự: “Âm cực tại lục, hà dĩ ngôn cửu. Thái cực sinh lưỡng nghi, thiên địa sơ bào phán, lục âm dĩ cực, phùng thất quy nguyên thái tổ.

Thái khí bắt tại khí, khẩu bế song mục khai, huyền ky tại vu mục, thần khí kiên đỉnh tụ, ngũ tàng lục phủ chi tinh khí, giai thượng chú vu mục nhi vi chi tinh. Tinh chi án vi nhân...”

Tuy rằng trong lúc vội vã Diệp Thiên không biết câu khó hiểu này là có ý gì, nhưng bên trong hiển nhiên có phương pháp tu luyện, văn tự này xuất hiện không hiểu ra sao cả, cũng như truyền thừa sư môn năm đó.

- Thì ra là của tổ sư Ma Y nhất mạch của ta cũng là người tu đạo?

Diệp Thiên kinh hi trong lòng rất nhiều, cũng nổi lên một tia thấu hiểu, không biết là vị tiên bối nào lưu ở nơi đây, dưới cơ duyên xảo hợp, được chính mình chiếm được.

Nguyên nhân mà lúc trước Diệp Thiên lấy tay không thu được thứ này, hẳn chính là chân khí của hắn hoàn toàn không có, Tam Thanh linh này cảm ứng không được tin tức đồng tông đồng nguyên, đợi đến khi Diệp Thiên thả ra nguyên thần, lúc này mới hóa giải được bùa cấm chế.

- Tiên bối, không biết người mang Tam Thanh linh này, trong lúc đánh nhau còn sống sót hay không?

Được tổ sư ân huệ lớn như thế, Diệp Thiên cũng muốn đi đến chỗ tổ tiên chôn xương tể bái một phen.

- Không phải, thứ này luôn luôn ở trên tay chủ nhân, lúc rời đi ông mới đưa thứ này để vào nơi đây, tiểu tử ngươi tu vi nông cạn, lấy thứ này không có tác dụng gì!

Khí Trắng lắc lắc đầu, trong ánh mắt lóe ra không cam tâm, tâm nhãn Khí Trắng vốn là không lớn, nó khổ sở trông coi mấy chục năm, cũng lại bị Diệp Thiên chiếm tiện nghi rồi.

Diệp Thiên đảo mắt qua, chứng kiến thần sắc Khí Trắng tựa hồ có chút không ổn, trong mắt kia giống như toát ra một tia hung dữ, trong lòng không khỏi rung mình, mở miệng nói:

- Tiền bối, thứ này mặc dù là di vật sư môn của tôi, nhưng thật sự tác dụng đối với tôi không lớn, nếu ngài thích, cứ lưu lại thường thức đi?

Trong đầu xuất hiện đoạn tâm quyết công pháp đó, mới là thứ Diệp Thiên thực sự muốn, hẳn thấy không đáng bởi vì Tam Thanh linh này mang đến cho mình họa sát thân, huống hồ chờ mình luyện được thực khí, tu vi tiến một bước còn sợ không tìm lại được thứ này sao?

- Như thế này làm sao được, dù sao cũng là vật sư môn của ngươi mà?

Khi Trắng trong miệng nói về ngưng ngưng, cũng đón tới Tam Thanh linh kia, mà hung quang trong mắt cũng tùy theo đó mà tiêu tan, Diệp Thiên nói như thế, Khi Trắng không có lẽ lại làm ác.

- Mẹ nó, hôm nay khinh thường ta, sau này ta đòi trả trở về.

Diệp Thiên oán thâm trong lòng, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười, nói:

- Tiền bối nếu có thể suy nghĩ ra cách thức gì, hãy truyền cho tiểu tử cũng được!

- Ừm, ta thay ngươi bảo quản nhé, đi, chúng ta đi ra ngoài đi!

Khi Trắng định đặc đem cất Tam Thanh linh trên vật áo, hau tay ra pháp quyết, làm cho dây leo bao phủ ở quanh nhà gỗ đều lui xuống.

Trở ra khỏi nhà gỗ, Khi Trắng liền vui sướng đem Tam Thanh linh kia cầm trong tay chơi tiếp, nó đã từng thấy qua người tu đạo sử dụng nhạc cụ của thầy tu này, mỗi cái đều có uy lực kinh thiên động địa, nên vừa rời mới sinh ra ý niệm cưỡng đoạt trong đầu.

Nhưng khiến Khi Trắng buồn bực chính là, Linh Đàng này ở trong tay nó giống như là một vật chết, đập loạn choạng tuy rằng cũng vang, nhưng lại không hề hiển lộ ra đặc tính nhạc cụ của thầy tu.

Khi Trắng tốt xấu cũng sống một hai trăm năm rồi, biết có những nhạc cụ của thầy tu là cần tâm thần cô đúc, lập tức cũng không vội, quay đầu lại nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Tiểu tử, dược liệu trong cốc này, ngươi có thể hái một ít mang ra ngoài, tuy rằng không chắc có thể giúp ngươi tụ thành đan điền,

nhưng đối với thân thể của người vẫn là rất có ích lợi.

Cơ hồ là dùng sức mạnh mà có được thứ này từ tay Diệp Thiên, Khi Trắng cảm thấy cũng có vài phần ngượng ngùng, lời nói này cũng muốn bồi thường Diệp Thiên một chút, dù sao dược liệu đều là của chủ nhân, Khi Trắng cũng là của người phúc ta.

- Đánh lão tử một cái tát rồi lại dễ dàng ư?

Nhìn thấy Tam Thanh linh trong tay Khi Trắng, trong lòng Diệp Thiên rỉ máu, nhưng tu vi không bằng người, Diệp Thiên cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn khen ngọt.

Mà hành động của Khi Trắng, cũng làm cho Diệp Thiên muốn cường đại lên, trong giới tu đạo cá lớn nuốt cá bé, tựa hồ còn hơn cả xã hội hiện đại, thuần túy chính là sử dụng bàn tay để nói chuyện.

Nếu Khi Trắng lên tiếng, Diệp Thiên lập tức cũng không khách khí, từ trên cây hái được hơn mười quả đào, lại lấy ra một ít dược liệu quý hiếm mấy trăm năm tuổi.

Đem theo bên mình một cái ba lô đã đầy, Diệp Thiên mới dừng lại, nhìn Khi Trắng ở một bên nhe răng nhếch miệng, cũng không còn không biết xấu hổ nói cái gì.

Ra khỏi khu thị, Diệp Thiên lần này không phạm lại sai lầm, đến khi thân thể từ giữa vách đá đi ra, mới thu hồi nguyên thần, không bao lâu, một người một vượn về tới sơn động của Khi Trắng.

- Chít chít!

Vừa mới đi vào cửa động, một tia bạch quang như tia chớp từ bên trong chạy ra, chính là Mao Đầu bị Diệp Thiên lưu lại nơi đây.

Hôm qua Khi Trắng tựa hồ dạy nó pháp môn tu luyện gì, buổi sáng khi bọn hắn đi ra ngoài, Mao Đầu cũng đang hấp thu nguyên khí thiên địa trong động, cũng không có ý cùng bọn họ cùng nhau đi khu thị.

- Người rút cuộc là chồn hay là cẩu? Cái mũi thính như vậy?

Chứng kiến Mao Đầu đi lên chỗ ba lô phía sau mình, Diệp Thiên không khỏi cười mắng, liền cầm ba lô trong tay, lấy ra một quả đào bằng nắm tay đưa cho Mao Đầu.

Cũng không phải Diệp Thiên keo kiệt, thật sự trong bọc này, ở bên ngoài có tiền cũng không mua được, cùng với bị Mao Đầu làm cho nát bét, còn không bằng giao cho Đại sư huynh luyện thành đan dược, sư huynh đệ mấy người bọn hắn đều có thể được lợi ích.

- Tiểu tử, ngươi ở đây nghỉ ngơi đi, chớ lộn xộn đồ đạc của ta, buổi tối ta đưa ngươi rời đi!

Sau khi đưa Diệp Thiên trở về, Khi Trắng tựa hồ vội vàng muốn đi cô đúc Tam Thanh linh này, nói với Diệp Thiên một câu thân hình liền lên lên trên cây, trong nháy mắt liền mất tung tích.

- Mẹ nó, cái đạo gì thế này?

Nghĩ đến đồ bị Khi Trắng đánh cướp, trong lòng Diệp Thiên buồn bực cơ hồ muốn hộc máu, nhờ khí cơ cảm ứng, hẳn rõ ràng biết, chính mình lúc ấy nếu không cảm thấy được, Khi Trắng kia thực sự có ý giết chết mình. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 697

Thiện Duyên

Thì ra là thế, nó luôn luôn ở trong đầu óc ta!

Ở trong động ngồi hơn hai giờ, Diệp Thiên lộ ra mỉm cười trên mặt, giống như hẩn nghĩ vậy, pháp quyết trong thức hải, đúng là cần có công pháp cảnh giới luyện thần phân hư.

Nhưng công pháp này cũng không phải Tam Thanh linh truyền vào thức hải hẩn, mà chính là truyền thừa trong đầu Diệp Thiên, trước kia tu vi của hẩn chưa tới, công pháp này bị đóng cửa nhưng vẫn tồn tại.

Mà khi Diệp Thiên cảm lấy Tam Thanh linh, tiếng vang cùng nguyên thần của hẩn khiến cho cộng hưởng, không biết như thế nào đã mở pháp quyết này ra, khiến Diệp Thiên kích động chính là, công pháp này đủ để giải quyết vấn đề chân khí của hẩn.

Từ khi biết được công pháp thượng, sau này Diệp Thiên tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên, tự nhiên tu thân biến thành tu thần, tầm quan trọng của nguyên thần hơn xa thân thể có thể tu luyện.

Diệp Thiên chỉ cần sau khi nguyên thần đủ cường đại, ở trong người trùng tổ kinh mạch và tu đan điền, đến lúc đó tự nhiên có thể tu luyện ra thực khí, khi đó Diệp Thiên chân chính tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Cảm ngộ công pháp trong thức hải, Diệp Thiên mặt bắc lưng nam, Tĩnh Tâm, nguyên thần như một đám hỗn độn từ ấn đường chui ra, dụng ở cách đỉnh đầu Diệp Thiên ba thước.

- Kỳ ý bác, kỳ lý áo, kỳ thú thâm, thiên địa chi tượng phân, âm dương chi hậu liệt, biến hóa chi do biểu, tử sinh chi triệu chương, bất mưu nhi di tích tự đồng, vật ước nhi u minh...

Vận chuyển công pháp Tiên Thiên sư môn, nguyên thần chỗ đỉnh đầu Diệp Thiên bỗng nhiên như là biến thành một cái hắc động,

động nguyên khí thiên địa dồi dào trong sơn này nhất thời đang sung túc, đều bị nguyên thần hấp thu vào.

- Thoải mái thật!

Hơn một giờ sau, Diệp Thiên mở mắt, trong mắt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Lần đó khi ở Hồng Kông, Diệp Thiên trong vô ý để nguyên thần tự hành nuốt linh khí, hẳn cũng không có cảm giác gì.

Nhưng lần này ở trạng thái thanh tịnh hấp thu nguyên khí, Diệp Thiên giống như là ăn một viên nhân sâm, toàn thân mười vạn tám nghìn cọng lông lỗ, tựa hồ toàn bộ đều giãn ra.

Ngắn ngủn hơn một giờ, Diệp Thiên cũng cảm giác được nguyên thần dường như lại cô đọng rất nhiều, Diệp Thiên tin tưởng, chỉ cần có thể hấp thu linh khí sung túc, không đến ba năm, hẳn nhất định có thể chân chính tiến vào cảnh giới Dương Thần xuất khiếu.

Kỳ thật nơi tu luyện tốt nhất chính là bên trong khu thị, bên trong đó nguyên khí thiên địa gần như thực chất, ít nhất có thể cho thời gian Diệp Thiên hình thành Dương Thần thu ngắn lại một nửa.

Chính là sau khi trải qua chuyện bị Khí Trắng cưỡng đoạt Tam Thanh linh, Diệp Thiên đã bỏ qua cái chủ ý này, giới tu đạo thực lực vi tôn, Khí Trắng nếu nhìn thấy tu vi của mình đột nhiên tăng mạnh, nói không chừng sẽ có ý xấu.

Nghĩ một chút Diệp Thiên lắc lắc đầu:

- Thôi, vẫn nên quay về Hồng Kông, tuy rằng không bằng nơi này, nhưng dùng nhiều thêm chút thời gian, vẫn có thể chân chính luyện thành nguyên thần!

- Chít chít ...

Đang lúc Diệp Thiên muốn tu luyện lại, Mao Đầu bỗng nhiên hét lên, bật đến trước mặt Diệp Thiên không ngừng quơ móng vuốt tựa hồ kháng nghị cái gì.

- Trách ta đoạt linh khí của ngươi!

Tuy rằng Mao Đầu không biết nói, nhưng ở chung lâu ngày, Diệp Thiên tự nhiên hiểu được ý của nó, hơn nữa Diệp Thiên vừa rồi đang hấp thu linh khí cũng cảm thấy, tốc độ Mao Đầu hút linh khí, so với trước cũng nhanh hơn rất nhiều.

- Chít chít...

Mao Đầu dùng móng vuốt chỉ chỉ ba lô đặt ở sau người Diệp Thiên, ý tứ rất là rõ ràng, đây là bảo Diệp Thiên bồi thường cho nó vừa rồi bị tổn thất tinh thần đây!

- Mẹ nó, cả đám các ngươi đều thành tinh!

Diệp Thiên tức giận mắng một câu, trong đầu vừa chuyển, nói:

- Mao Đầu, ngươi bảo Khi Trắng kia mang ngươi đi một nơi, ở trong đó toàn bộ đều là quả tiên, ngươi muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu!

Diệp Thiên có thể nhìn ra được, có lẽ chúng nó đều là yêu tu, thái độ của Khi Trắng với nó sẽ ôn hoà hơn, nhưng đối với Mao Đầu thực sự không sai, hơn nữa bên trong Thần Nông Giá, ngoài Khi Trắng không còn có một động vật nào tu đạo thành công.

- Chít chít...

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, mắt Mao Đầu sáng rực lên, từ khe miệng của nó, một tia nước miếng chảy xuống.

- Ngươi thật là tham ăn, được rồi, ta tiếp tục tu luyện công pháp, đừng đến phiền ta!

Diệp Thiên tức giận nhéo cổ Mao Đầu, ném nó ra khỏi động.

Nhưng Diệp Thiên cũng không tiếp tục tu luyện, mà là từng câu từng chữ cân nhắc công pháp.

Tu luyện không thể nhất thời, nóng lòng hơn nữa bị Khi Trắng nhìn thấy, khẳng định biết mình có điều không nói, lòng người còn cách cái bụng, hưởng chi không thuộc người, ai biết Khi Trắng kia có thể tiếp tục nổi sát tâm hay không?

Công pháp trong thức hải cao thâm khó hiểu, Diệp Thiên chẳng qua chỉ ngộ tới một bộ phận cực nhỏ, ngồi đã tọa, nhất thời đem tâm thần đắm chìm vào bên trong.

Khi tiếp tục mở mắt ra, Diệp Thiên lại phát hiện Khi Trắng chẳng biết lúc nào đã trở lại trong động, đang kinh nghi bất định nhìn mình.

- Tiên bối, có lục lợi được công hiệu Tam Thanh linh?

Diệp Thiên âm thầm hồi hận trong lòng, sớm biết rằng sẽ như vậy thì không nên nhập hồn như thế, nếu không dễ bị Khi Trắng này nhìn ra manh mối.

- Hừ, thứ này là vật truyền thừa, sợ là ngoài người của Ma Y nhất mạch bọn ngươi ra, người bên ngoài đều không thể sử dụng.

Khi Trắng trừng mắt liếc Diệp Thiên, tức giận đem Tam Thanh linh kia ném tới bên người Diệp Thiên, nói:

- Đồ vật này trả lại ngươi, ta thấy tiểu tử ngươi không giống người phúc duyên nông cạn, ngày sau nếu như ngươi có thể tiến vào đến Tiên Thiên hậu kỳ, nhớ là phải giúp đạo gia tinh luyện một lò đan dược!

Tu luyện tới Tiên Thiên hậu kỳ, sẽ sinh ra Tiên Thiên Chân Hỏa, đây cũng là mong muốn cao nhất trong nhân loại.

Khi Trắng tu vi tuy rằng cao, nhưng bất hạnh không có Tiên Thiên Chân Hỏa này, cũng không thể luyện đan, chỉ có thể trông chờ vào Diệp Thiên, nếu không Tam Thanh linh kia cho dù vô dụng đối với nó, cũng không dễ trả lại cho Diệp Thiên như vậy.

Nhưng Khi Trắng không biết, một cử động kia của nó cũng cho mình một thiện duyên, lần tránh họa sát thân ngày sau, thuyết nhân quả là vậy, đều ở bên trong thiên đạo.

- Trả lại cho tôi?

Diệp Thiên lại bị hành vi của Khi Trắng làm cho hoảng sợ, kim lòng không được đem Tam Thanh linh kia cầm ở trong tay, nhưng lần này hẳn đưa thân thức xuyên vào trong đó, sợ Tam Thanh linh phát ra hành động dị thường, tiếp tục kích thích Khi Trắng.

- Nhớ kỹ lời ngươi nói trước kia là được!

Bảo bối tới tay mình lại không dùng được, Khi Trắng lúc này dị thường buồn bực, nói:

- Được rồi, ta đưa ngươi rời núi, đúng rồi, ngươi đáp ứng cho ta rượu thì đừng quên, bằng không cẩn thận đạo gia ta đi tìm ngươi làm phiền!

- Đa tạ tiên bối, ngài yên tâm, khi tôi rời núi, nhất định sẽ đưa tới rượu tốt nhất!

Diệp Thiên đứng dậy, bái thật sâu đối với Khi Trắng, hẳn lần này là chân tâm thật ý, lần này có thể có cơ duyên này, thật đúng là không thể không nói đến công của Khi Trắng.

Khi Trắng bỗng nhiên chỉ xuống Mao Đầu, nói:

- Còn nữa, ngươi có thể đi, nhưng nó ở lại!

- Khịt... Chít chít!

Nghe được lời nói của Khi Trắng, Mao Đầu nhất thời mặc kệ mọi thứ, trong miệng phát ra tiếng kêu sắc nhọn, như tia chớp lên đến trên vai Diệp Thiên, dùng thân thể vây quanh cổ Diệp Thiên.

Từ khi sinh ra mở to mắt, người đầu tiên mắt Mao Đầu nhìn thấy chính là Diệp Thiên, đáy lòng sớm coi Diệp Thiên như cha mẹ nó, tuy rằng nó cũng thân cận Khi Trắng, nhưng cũng không muốn chia lìa Diệp Thiên.

- Hẳn là người, ngươi là yêu, đi theo hẳn không có tiền đồ!

Khi Trắng trừng mắt nhìn Mao Đầu một cái, nói tiếp:

- Ngươi theo ta ở trong núi tu luyện, ta có thể có bầu bạn, cũng có thể chỉ dạy ngươi, ở trong núi Tiêu Dao sáng khoái, chẳng phải là tốt hơn so với đi theo hẳn?

Khi Trắng có thể nói là thực vật liên đình bên trong Thần Nông Giá này, chính là nó cũng không thể giải sầu trong cái nơi vắng vẻ không có đồng loại này.

Mà Mao Đầu tuy rằng không cùng chủng tộc với Khi Trắng, nhưng nó là con vật Khi Trắng sống một hai trăm năm mới thấy có hi vọng trở thành động vật yêu tu, tự nhiên khiến Khi Trắng có cái nhìn khác.

- Chít chít...

Mao Đầu vươn đầu ra từ trong đám lông.

Nói thật, lời nói của Khi Trắng đối với nó rất có lực hấp dẫn, thành thị đông người thật không thích hợp cho động vật sinh tồn, nhưng nhìn nhìn Diệp Thiên, Mao Đầu vẫn thực kiên định lắc cái đầu nhỏ.

- Mao Đầu, người ở lại, ta sẽ thường xuyên quay về thăm người!

Diệp Thiên dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve thân thể Mao Đầu, hẳn biết Khi Trắng nói không sai, MD đi theo chính mình, quả thật không bằng đi theo Khi Trắng, nói không chừng một ngày kia, nó cũng có thể tu luyện tới cảnh giới như Khi Trắng.

Mặc dù Diệp Thiên không muốn, nhưng cũng không muốn bởi vậy mà làm hỏng sự của Mao Đầu, đây không phải là cơ duyên bình thường đâu!

- Chít chít...

Trong miệng Mao Đầu phát ra một tiếng gào thét, trong mắt để lộ ra sự không lẽ, nó sớm có linh trí, đương nhiên biết lựa chọn nào đúng.

- Được rồi, đừng có cái bộ dạng này!

Diệp Thiên lấy tay xoa nhẹ đầu Mao Đầu, nói:

- Tiền bối có không ít đồ ăn ngon đâu!

- Chít chít...

Nghe được Diệp Thiên nói lời này, ánh mắt Mao Đầu nhất thời phát sáng lên, nghiêng đầu nhỏ nghĩ rất lâu, rốt cục gật gật đầu.

- Những thứ đó là của chủ nhân ta!

Khi Trắng trừng mắt đối với Diệp Thiên, qua một lúc lâu sau, mới phẫn nộ nhìn Mao Đầu nói:

- Ta không cho người động vào gì đó, người tuyệt đối không thể đụng vào, bằng không chủ nhân trở về, hai ta đều không hay ho!

Tuy rằng nói là nói như vậy, nhưng Khi Trắng đã quyết định chủ ý, trước khi MD có thần thức, nhất định không mang tiểu gia hỏa này đến khu thị.

- Chít chít...

Mao Đầu liên tục gật đầu nhỏ, nhưng nhân cầu cũng đang chuyển động quay tròn, cũng không biết trong lòng đang có chủ ý gì.

Nhìn thấy hai "Người" này nói chuyện điều kiện đã xong, Diệp Thiên nói:

- Tiền bồi, còn làm phiền ngài đưa tôi đi ra ngoài!

- Được!

Khi Trắng đứng dậy đi ra ngoài động, nó cũng không còn che dấu cái gì ở trước mặt Diệp Thiên, sau khi vận chuyển công pháp, một đám khí vờn quanh thân thể của nó.

Chia một bàn tay đặt tại dưới xương sườn Diệp Thiên, cũng không thấy Bạch viên có động tác gì, Diệp Thiên chỉ cảm thấy thân thể chột nhẹ, cả người đều bay bay ở giữa không trung.

Vẫn là gió mạnh đập vào mặt, đến lúc Diệp Thiên mở mắt ra, đã 20' sau, Diệp Thiên dưới chân hạ xuống, cũng đã là trên mặt đất.

Buông Diệp Thiên ra, Khi Trắng dặn dò:

- Nơi này cách đèo chỉ có hơn mười km, đến lúc đó người đem rượu để ở chỗ này, ta sẽ đến lấy.

- Ngày mai cũng lúc này, tôi sẽ đem rượu tới.

Diệp Thiên không lờ nhìn lên Mao Đầu đứng ở đầu vai Khi Trắng, có chút thương cảm nói:

- Mong rằng đến lúc đó tiền bồi có thể mang Mao Đầu cùng đến!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

```
}; } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 698

Báo Mộng

Nông Gia Nhạc của Lão Tề tổng cộng có sáu gian nhà trệt, vợ chồng hắn ngụ ở một gian, hai gian để tạp hoá, một gian phòng bếp, ngoài ra còn có hai gian còn lại là để cho bọn trẻ con học hành bên ngoài và người du lịch vào núi này.

Chu Khiếu Thiên giờ phút này sẽ ngụ ở gian nhà trệt kia bên cạnh sân, chỉ là mặc dù đã khuya hơn một giờ, hắn nằm ở trên giường vẫn không hề buồn ngủ, trong lòng lo lắng đến Diệp Thiên.

Hôn mê mà chẳng biết tại sao, sau khi tỉnh dậy liền nhìn thấy tờ giấy sư phụ để lại, nếu không phải Diệp Thiên dặn dò hắn chờ đợi ở chỗ này, sợ là Chu Khiếu Thiên đã sớm đi ra ngoài điều động người vào núi tìm kiếm.

- HẢ? Có người?

Chu Khiếu Thiên đang ở trên giường lăn qua lộn lại, cái lỗ tai đột nhiên bỗng nhúc nhích, hắn nghe được sân dùng làm hàng rào kia phát ra một tiếng vang nhỏ, ngay sau đó con chó đất kia mà lão Tề sở nuôi cũng phát ra âm thanh thảm thiết.

- Sư phụ, người... người đã trở lại?

Không đợi Chu Khiếu Thiên xoay người xuống giường, cửa phòng của hắn đã bị người từ bên ngoài đẩy ra, Chu Khiếu Thiên chăm chú nhìn lại, trên mặt nhất thời lộ ra thần sắc mừng như điên, vội vàng chạm bên người Diệp Thiên, nói:

- Sư phụ, ngài không có sao chứ? Làm con sợ muốn chết!

Tuy rằng tuổi xấp xỉ với Diệp Thiên, trước mặt người ở bên ngoài biểu hiện cũng rất quen thuộc, nhưng là ở trước mặt Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên vẫn là giống đứa trẻ lớn, lúc nói chuyện, đôi mắt cũng đỏ.

- Ta có thể có chuyện gì, tiểu tử ngươi, làm sao giống con gái vậy?

Chúng kiến biểu lộ chân tình của đệ tử, trong lòng Diệp Thiên cũng là một luồng ấm áp, lập tức đưa tay lấy ra một cái quả đào từ trong ba lô ném tới, nói:

- Ăn nó đi, sau đó vận công đả tọa!

Chu Khiếu Thiên lặng đi một chút, sau khi thuận tay tiếp nhận, mở miệng hỏi:

- Quả đào này từ đâu tới a?

Đạo lý Đào Tam Lý Tứ (Đào tháng 3, lê tháng 4) Chu Khiếu Thiên cũng biết, nháy mắt đã đến tháng 12 rồi, chính là trong nhà kính quả đào không phát triển, mà quả đào này nhìn qua như là mới hái không lâu, điều này thật sự là không khoa học.

- Hỏi nhiều như vậy để làm chi, cho người ăn thì ăn cho mau đi!

Diệp Thiên tức giận trừng mắt liếc hần một cái, nói:

- Ăn hết nhanh chóng đả tọa, ta còn có việc giao người làm!

- Ôi. Con ăn là được chứ gì!

Nhìn thấy sư phụ phát hỏa, Chu Khiếu Thiên thuận thực đem quả đào cắn chỉ còn lại có cái hạt, theo dòng nước quả ngọt lành kia, chỗ bụng của hắn nhất thời dâng lên một luồng khí nóng.

Có thể nhờ vào công pháp không hoàn chỉnh gia truyền thành minh kính, Chu Khiếu Thiên bản chất không phải kẻ ngu dốt, sau khi cảm nhận được trong cơ thể biến hóa, hắn cũng không có hỏi nhiều, khoanh chân ngồi ở trên giường đã ngồi dậy.

Cây bàn đào này bên trong ẩn chứa linh khí. Là có thể trực tiếp bị cơ thể người hấp thu. Là sau khi vận chuyển một tuần, Chu Khiếu Thiên liền tỉnh dậy lại, ngoài trên mặt vui sướng, còn có một chút thần sắc không thể tin.

- Sư phụ, con... con tiến vào ám kính đỉnh cao, đó là quả đào gì vậy?

Có thể nghe được Chu Khiếu Thiên đang cố tự đè nén sự ngạc nhiên trong tâm trí của mình, vội vàng xuống giường đem hạt đào chính mình vừa mới vứt bỏ lấy ở trong tay nhìn đi nhìn lại.

- Chưa thể đi vào cảnh giới luyện khí Hóa Thần?

Diệp Thiên nghe vậy thật là có chút thất vọng, Chu Khiếu Thiên tiến vào ám kính đã có hai năm, hấn vốn cho là nhờ vào trong quả đào ẩn chứa linh khí, có thể làm cho Chu Khiếu Thiên phá tan cánh cửa này.

Chu Khiếu Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Chưa, nhưng con cảm giác tựa hồ tùy từng lúc cũng có thể đột phá, sư phụ, quả đào kia rốt cục là từ nơi nào tới?

Chu Khiếu Thiên lại không có nhiều lần gặp Diệp Thiên. Tu vi luôn luôn đình trệ ở cảnh giới luyện tinh hóa khí.

Dựa theo tính toán của chính hấn, trong vòng mười năm có thể đi vào đến luyện khí Hóa Thần thì không tồi rồi, có thể thì một quả đào này, lại cho hấn tránh khỏi mười năm khổ công, Chu Khiếu Thiên đã là thoả mãn.

- Đúng rồi, sư phụ, Mao Đầu đâu? Nó như thế nào không thấy?

Chu Khiếu Thiên lúc này mới phát hiện. Từ trước đến nay Diệp Thiên như hình với bóng cùng Mao Đầu lại có thể không có ở bên cạnh Diệp Thiên.

Vật nhỏ này tuy rằng cực kỳ ngang ngược, nhưng thập phần tính người, cho dù là Chu Khiếu Thiên hay là người của Diệp gia, đối với nó đều là sùng ái có thêm.

- Sau việc này sẽ nói cho ngươi biết.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Ngươi hiện ở trên ngựa rời núi. Lái xe đi vào trong huyện, đem toàn bộ rượu tốt có thể mua được mua về đây. Sau đó trả tiền cho một ai đó vận chuyển vào trong núi!

Đáp ứng sự việc của Khi Trắng, Diệp Thiên tự nhiên muốn lo liệu thỏa đáng, bất kể như thế nào, con khi này coi như là người giúp hấn gia nhập vào giới tu đạo, nếu không phải biết nó, chỉ sợ Diệp Thiên đến nay còn đang ngồi giềng nhìn trời.

- Ok, con đi!

Chu Khiếu Thiên có một chút ưu điểm, thì phải là chuyện Diệp Thiên không nói, hẳn tuyệt đối sẽ không hỏi, làm hạ xuống một cái ba lô bên mình một, sau khi cáo từ Diệp Thiên liền hướng ngoài núi đi ra.

Sau khi Chu Khiếu Thiên rời đi, Diệp Thiên dựa theo phương pháp tu luyện nguyên thần, trong phòng ngồi dậy.

Sau khi biết Khi Trắng, Diệp Thiên mới cảm giác được sự nhỏ bé của bản thân, hẳn trước kia là không gặp được qua cao nhân chân chính, nếu không sợ là một ngón tay thì có thể đem chính mình cấp trấn áp rồi.

Cho nên giờ phút này Diệp Thiên vô cùng bức thiết muốn cường đại lên, hơn nữa dựa theo lời Khi Trắng, có thể tu luyện tới Tiên Thiên hậu kỳ, ít nhất có thể sống ba trăm năm, đây đối với Diệp Thiên mà nói cũng là một loại hấp dẫn phi thường.

Tùng đọt tùng đọt thiên địa nguyên khí tràn đầy vào chỗ nguyên thần đỉnh đầu của Diệp Thiên, rất nhanh hẳn tiến vào tới thâm tạng trong nhập định, thẳng đến ánh mặt trời chiếu, trong viện gà trống kêu to, Diệp Thiên mới từ từ tỉnh lại.

- inh khí quá ít, chẳng thể trách thế gian không còn được gặp lại một người trong tu đạo?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, trên mặt tràn đầy thần sắc bất đắc dĩ, đã ngồi suốt tám giờ, lâu không bằng hiệu quả tu luyện ở trong động của Khi Trắng, nguyên thần cơ hồ không có chút nào tiến bộ.

Phải biết rằng, nơi này nằm ở trong núi lớn, linh khí so với trong thành thị còn dày đặc gấp trăm lần, nhưng ngay cả như vậy, cũng không đủ Diệp Thiên sử dụng nguyên thần tu luyện.

- Ở? Diệp... Diệp huynh đệ, ngươi, ngươi trở về lúc nào?

Diệp Thiên đi ra cửa phòng, trước mặt đưng lão Tề, nhất thời làm người thành thật này hoảng sợ, nếu không phải là trời đã sáng, hẳn thật đúng là nghĩ đến gặp quỷ rồi.

Diệp Thiên cười nói:

- Đêm hôm qua tôi trở về, mọi người đều nghỉ ngơi, tôi không quấy rầy.

- Tiểu Chu kia đâu?

Lão Tề ngó cái đầu nhìn trong phòng.

- Hấn xuống núi rồi.

Diệp Thiên giảm thấp xuống thanh âm, trên mặt biểu lộ một bộ dạng thần bí, nói:

- Lão Tề, tôi ở trong núi gặp được thần tiên báo mộng, thần tiên nói muốn uống rượu, cho nên tôi cho Khiếu Thiên rời núi đi mua rượu!

Diệp Thiên sợ Chu Khiếu Thiên mang rượu vào núi giải thích không tốt, rõ ràng lập ra chuyện như vậy, dù sao trước kia lão Tề thì đánh đổ nói trong núi có tiên, nói như vậy hẳn cũng dễ dàng chấp nhận.

- Thần... Thần tiên báo mộng?

Lão Tề bị Diệp Thiên nói có chút ngẩn người, tuy rằng lúc hấn ở trong núi có nghe nói truyền thuyết này, nhưng đột nhiên nghe được lời nói của Diệp Thiên, vẫn là giống như đám rỗng hang hồ.

- Đúng a, có thể là được cậu nói chuyện xưa kia.

Diệp Thiên nở nụ cười, nói:

- Dù sao tôi cũng không kém những tiền kia, chúng ta cầu cái an lòng phải không?

- Đúng, đúng... tiên nhân cũng không thể đắc tội, Diệp huynh đệ, trước tiên thu xếp, tôi đi cho heo ăn!

Lão Tề bị Diệp Thiên nói có chút mơ hồ, khi chuyển tới hậu viện, lại bị hòn đá trên mặt đất làm cho ngã.

- Nay lão Tề, cố gắng có ý tứ!

Chúng kiến lão Tề bò người lên, miệng còn lẩm bẩm cái gì thần tiên báo mộng, nghe được Diệp Thiên dở khóc dở cười.

Suốt một ngày, hai vợ chồng lão Tề ánh mắt nhìn Diệp Thiên đều có chút cổ quái, đến lúc chạng vạng tối, sau khi Chu Khiếu Thiên mang theo hơn ba mươi người vào núi, lão Tề mới tin lời Diệp Thiên.

- Ôi trời, tiểu tử cậu mua bao nhiêu rượu?

Nhìn thấy hơn ba mươi người kia mỗi người đều chọn bốn thùng rượu, lúc này đến phiên Diệp Thiên trọn tròn mắt, cho dù là sáu bình trong một cái rượu, cái này cũng chừng bảy tám trăm bình rượu, Khi Trắng một ngày uống hai bình cũng đủ nó uống một năm.

- Sư phụ, là ngài nói rượu ngon nhất trong huyện thành đều mua về mà!

Chu Khiếu Thiên có chút ủy khuất nói:

- Trong huyện thành này rượu Mao Đài Ngũ Lương không nhiều lắm, chỉ tìm được mấy rượu, những thứ khác đều là loại Lô Châu lão Diếu Kiếm Nam Xuân, tổng cộng tiêu hơn ba mươi vạn đấy.

Chu Khiếu Thiên sáng sớm đã gõ cửa các cửa hàng lớn bán sỉ các loại rượu tiếng tăm trong huyện thành, cơ hồ tất cả các cửa hàng rượu Trung Cao Đương lớn hơn một chút đều là quét hết sạch, nếu không phải là tìm không thấy người nguyện vào núi khuân vác, số lượng này còn có thể càn nhiều một chút.

- Được, trước tiên đều đặt trong sân đi!

Diệp Thiên cười khò lắc lắc đầu, sớm biết thì để Diệp Thiên mua rượu loại hai đến đây, sau khi chỗ rượu ngon này đem Bạch viên uống, nói không chừng hàng năm đều phải đi lên như vậy một lần.

Chờ sau khi Chu Khiếu Thiên trả tiền cho mấy người vận chuyển kia, Diệp Thiên nhìn về phía lão Tề trọn mắt há hốc mồm, cười nói:

- Lão Tề, ông thích uống loại nào, tự mình chọn mấy rượu đặt trong nhà, những cái còn lại tối nay tôi đưa vào núi!

- Không... Không, rượu cho thần tiên, tôi nào dám uống a?

Lão Tề vội vàng xoa tay, bị dọa đến sắc mặt đều trắng.

- Có thần tiên hay không còn không biết đâu.

Diệp Thiên nói:

- Lão Tề, lần sau ông giúp tôi cùng nhau đem rượu cống đi, mấy ngày nữa ông tiếp tục đi xem, nếu rượu không động đến, ông liền kéo về trong nhà nhé!

Không có người ngoài, Chu Khiếu Thiên cũng không sợ dọa lão Tề, gần hai mươi rương rượu buộc cùng một chỗ, qua lại bốn năm lần, đem toàn bộ rượu cống đi đến chỗ Diệp Thiên chỉ định, một sức ép, nhưng cũng là tới nửa đêm rồi.

- Không sai, tiểu tử ngươi coi như có lương tâm!

Một đạo sáng trắng hiện lên, ngồi ở đó đôi rượu bên cạnh lão Tề cùng Chu Khiếu Thiên nhất thời hôn mê bất tỉnh, Khi Trắng hiện ra trước mặt Diệp Thiên.

Nhìn thấy từng rương rượu trắng kia, Hầu Tử mừng đến vô đầu bứt tai, nó ngày xưa chỉ dám ở quanh thôn trộm một ít rượu uống, lúc này sớm đã là vui không tả siết.

- Chít chít!

Mao Đầu từ đầu vai của Bạch viên nhảy xuống, lên đến trên vai của Diệp Thiên, có chút không muốn dùng móng vuốt gỡ tóc Diệp Thiên.

- Tiền bối, xin hãy chăm sóc tốt Mao Đầu, ngày này sang năm, tôi sẽ lại đến tặng rượu!

Diệp Thiên đối với Bạch Viên luôn cung kính.

Lực chú ý của Bạch Viên tất cả đều đặt ở rượu, không kiên nhẫn khoát tay áo, nói:

- Yên tâm đi, nó đi theo ta tốt hơn so với đi theo ngươi!

Nhiều rượu như vậy, chính là với bản lĩnh Khi Trắng, cũng phải quay về ba lượt, lúc sắp từ biệt, Mao Đầu trộm một cây Hà Thủ Ô mấy trăm năm nhét vào trong lòng Diệp Thiên. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 699

Mặc Ngọc

Sư phụ, người cười cái gì, kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra

Thầy trò Diệp Thiên đã muốn rời Thần Nông Giá, lúc này đang quay về kinh tốc độ cao, nhìn thấy Diệp Thiên lộ ra khuôn mặt tươi cười, Chu Khiếu Thiên trong lòng là cực kỳ buồn bực.

Hai lần gặp được cao nhân, cũng là hai lần đều bị mê man, hấn khổ công mua rượu từ bên ngoài vận chuyển đến ngọn núi, cao nhân kia một chút mặt mũi cũng không cho hấn thấy.

- Khiếu Thiên, chờ ngươi chừng nào tu vi tiến vào tới cảnh giới luyện thần phản hư, ta sẽ đem chuyện này nói cho ngươi nghe, biết sớm không phải chuyện tốt!

Diệp Thiên ngưng cười, hiện tại Chu Khiếu Thiên ngay cả luyện khí Hóa Thần cũng chưa đạt tới, nói cho hấn việc này quá sớm, hơn nữa nếu hấn biết cao nhân kia chỉ Hầu Tử, sợ cũng là không tin.

Ngẫm lại tình hình lão Tề cùng Chu Khiếu Thiên từ trong hôn mê tỉnh lại, Diệp Thiên vẫn là nhịn không được muốn cười, lúc hai người nhìn thấy hơn mười thùng rượu kia toàn bộ không thấy, biểu hiện trên mặt có thể nói là cực kỳ đặc sắc.

Lão Tề lúc ấy liền quý phục xuống lạy, trong miệng hô to tiên nhân hiển linh, hơn nữa cầu tiên nhân phù hộ con trai hấn có thể thi đỗ trường đại học nổi tiếng, nếu không phải là Diệp Thiên kéo hấn trở về, nói không chừng lão ca này có thể quý một ngày ở nơi này.

Nếu không phải là Diệp Thiên nói lúc đó hấn cũng ngắt đi, chỉ sợ có thể ngay cả Diệp Thiên lão Tề đều bái thần tiên.

Nhưng thử nghĩ một chút, bảy tám trăm bình rượu ở trong thời gian ngắn như vậy liền biến mất một lọ không dư thừa, trong mắt ở người thường, đích xác có bàn tay của thần tiên mới có thể làm được.

Chính là Diệp Thiên không nghĩ tới, hành trình Thần Nông Giá lần này dẫn phát ra sự kiện không tưởng, Chu Khiếu Thiên trong một ngày mưa hết toàn bộ rượu trung sa hoa ở thị trấn, khiến cho tiểu thị trấn ở trong vòng vài ngày đều là hảo tửu khó tìm.

Trong núi có chuyện tiên thích rượu. Cũng bị lão Tề tuyên truyền ra ngoài, làm ồn ào huyền náo ở chung quanh mấy thôn, trong lúc nhất thời mọi người tiến vào trong núi đều mang cho mấy bình rượu, cầu tiên nhân phù hộ.

Mà cái tập tục lại được bảo lưu lại, mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, từng nhà cũng sẽ cung cấp một bình rượu ở ngoài cửa.

Có vài lần như vậy những rượu này lại biến mất không thấy, những người đó đều tưởng thần tiên hiện thân. Nhưng không biết Khi Trắng uống quen rượu ngon của Diệp Thiên, đối những rượu kia sớm đã xem thường.

Đến có một năm tết âm lịch, người trong thôn mới phát hiện. Rượu quý Bọn họ hàng năm, nhưng đều là bị vô lại trong thôn trộm đi, đương nhiên. Những điều này là sau này hãy nói.

Hai ngày sau đó, thầy trò hai người về tới tứ hợp viện, nhìn thấy con trai trở về, Tống Vỹ Lan cũng là vui không tả siết, người một nhà là một phen náo nhiệt.

- Diệp Thiên, làm sao mà lần này trở về dường như là mất hồn, không phải ở bên ngoài...

Ngày hôm ấy Diệp Thiên về nhà là thứ sáu, Thứ bảy Vu Thanh Nhã được nghỉ, vừa lúc có thể ở nhà cùng hắn, nhưng cẩn thận Thanh Nhã lại phát hiện chồng giống như có chút suy nghĩ sâu xa.

- Chớ suy nghĩ lung tung. Không thể nào...

Diệp Thiên gõ vào đầu Thanh Nhã một cái, nói:

- Đi, chúng ta vào trong viện một chút đi...

Tuy rằng trở về cũng chỉ có một ngày, nhưng Diệp Thiên đã có chút không thể chịu đựng được linh khí loãng trong tứ hợp viện này, cẩn thận sự là ở lâu trong này. Không biết khi nào hắn cũng không cách nào hình thành nguyên thần.

Sáng sớm hôm nay, Diệp Thiên khiến cho Chu Khiếu Thiên mang theo mấy quả đào còn lại cùng dược liệu chạy tới Hồng Kông, thứ này người thường chịu không nổi, nhưng đối với mấy vị sư huynh lại là vật đại bổ kéo dài tuổi thọ.

Kéo cánh tay chồng, trong sân lá cây khô vàng rơi xuống đầy đất, Thanh Nhã nhẹ giọng hỏi:

- Diệp Thiên. Có phải lại muốn rời xa hay không?

- Không mà!

Diệp Thiên vội vàng thề thốt phủ nhận, lặng lẽ nhìn xuống sắc mặt của vợ, nhỏ giọng nói:

- Thanh Nhã, bằng không chúng ta đi Hồng Kông định cư đi, một tòa biệt thự lớn như vậy, bỏ không thật lãng phí nha

Tuy rằng Tụ Linh Trại Hồng Kông như cũ so ra kém chợ Thần Nông Giá, nhưng so với tư hợp viện này lại không biết tốt gấp bao nhiêu lần, ở nơi này hơn ba năm, Diệp Thiên hoàn toàn có nắm chắc chân chính tiến vào đến Tiên Thiên.

- Diệp Thiên, em còn muốn làm việc vài năm.

Thanh Nhã cúi đầu xuống, nói:

- Còn trẻ như vậy thì cả ngày ở lại nhà, sẽ nhàm chán, em cũng không muốn toàn thời gian làm vợ.

- Được, anh ở đây với em!

Diệp Thiên khẽ thở dài một cái, không nói đến sau khi kết hôn thì cực ít ở cùng thê tử, chính là chuyến đi Mĩ lần này, cũng làm cho Vu Thanh Nhã lo lắng hãi hùng, Diệp Thiên trong lòng thật sự thực áy náy.

- Không cần, Diệp Thiên, anh đi làm chuyện của anh, thật sự không cần anh ở cùng!

Thanh Nhã tựa đầu vào lòng của Diệp Thiên, nói:

-Chỉ cần đừng đi làm chuyện nguy hiểm nữa là được, cuối tuần em cũng có thể bay đi Hồng Kông thăm anh nha!

- Mấy chuyện này sau này hãy nói đi, còn hai tháng thì ăn tết, qua hết năm nói sau...

- O, đây là có chuyện gì?

Đi đến ngồi xuống bên ao trong sân, lông mày của Diệp Thiên bỗng nhiên nhíu lại, như có suy nghĩ gì nhìn dưới chân ao.

Tuy rằng tháng 11 đã rất lạnh, nhưng trong tứ hợp viện của Diệp Thiên này còn lưu lại một ít thiên địa nguyên khí, nhưng là đi đến bên cạnh ao, thì ngay cả Diệp Thiên đều thấy lạnh cả người.

Nhìn thấy ánh mắt chăm chú của chồng trên mặt nước, Thanh Nhã nói:

- Diệp Thiên, ao này cũng không biết sao lại thế này, chính là mùa hạ nước ao đều rất lạnh, ngồi ở bên cạnh đều cảm giác lạnh!

- Mùa hạ đều rất lạnh!

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, tựa hồ nghĩ tới điều gì, lập tức đứng lên bỏ vớ giày, đưa chân bước vào trong nước hồ.

Hành động của Diệp Thiên khiến cho Thanh Nhã hoảng sợ, vội vàng nói:

- Diệp Thiên, anh làm gì thời tiết rất lạnh, thương thế của anh vẫn chưa khỏi hoàn toàn, cẩn thận cảm!

- Không có việc gì, nước này không sâu, anh tìm cái đồ vật!

Diệp Thiên khoát tay áo, hướng trong ao mà đi, đồng thời buông ra thần thức, tìm kiếm trong nước.

- Quả nhiên là vật này!

Dụng thần biết tìm vật, chính là một cây trâm chỏ nước trong ao này, Diệp Thiên cũng có thể tìm ra, khi thấy viên ngọc thạch đen kia ở cùng với viên đá nhỏ hỗn độn cùng với nhau trong làn nước thì Diệp Thiên nhất thời hiểu rõ ra.

Mặc Ngọc này chỉ bằng ngón tay, là hắc giao trong Trường Bạch sơn tặng cho Diệp Thiên.

Lúc ấy ngoài cảm giác hòn đá này cực kỳ lạnh, tựa hồ cái tác dụng khác cũng không phải rất lớn, sau Mao Đầu thích, Diệp Thiên đã tặng cho nó, nhớ rõ Mao Đầu đã đem hòn đá ném vào trong ao.

Diệp Thiên năm đó có chân khí hộ thể, đều thiếu chút nữa bị khí lạnh trong Mặc Ngọc hút mất, nháy mắt chân khí trong cơ thể hoàn toàn không có, hấn cũng là không dám khinh thường, lập tức dụng thần bao trùm tay phải, đem Mặc Ngọc cầm ở trong tay.

- Ân, kỳ quái, làm sao lại có thể có loại cảm giác âm áp!

Lúc thần thức tiếp xúc đến hòn đá thì biểu hiện trên mặt Diệp Thiên đột nhiên trở nên cực kỳ quái dị, bởi vì năm đó Hồ Hồng Đức đều thiếu chút nữa bị hòn Mặc Ngọc này đông cứng, thậm chí có chút lo lắng, truyền vào tới bên trong nguyên thần.

Mà sau khi hấp thu không biết là nguyên khí tính chất gì, nguyên thần của Diệp Thiên cũng trở nên sống động, giống như là trẻ con tham ăn nhìn thấy thực vật âu yếm, không bao giờ... chịu buông tay ra.

- Thanh Nhã, anh đi hậu viện bế quan một hồi, giữa trưa không cần gọi anh ăn cơm!

Bất chấp giải thích cho thê tử, Diệp Thiên ngay cả giày cũng không đeo vào, nhảy ra cái ao thì hướng hậu viện chạy tới.

Sau khi trở lại thư phòng của mình hậu viện, Diệp Thiên đem cửa phòng đóng chặt, quán mở tay ra chường, quan sát tỉ mỉ mảnh Mặc Ngọc trong tay, mà ở trong quá trình này, nguyên thần của hắn cuối cùng từ trong viên đá hấp thụ lấy năng lượng nào đó.

- Linh khí, nhất định là linh khí, hơn nữa nếu so với thiên địa nguyên khí tinh túy càng hơn!

Sau một lát, trên mặt Diệp Thiên lộ ra thần sắc mừng rỡ, hắn có thể cảm giác được, nguyên thần sau khi hấp thu năng lượng này, tựa hồ cô đọng rất nhiều, vài giờ ngắn ngủn này, thật bất ngờ so được với khổ tu mấy ngày của hắn.

- Đây rốt cuộc là vật gì?

Diệp Thiên vui sướng rất nhiều, cũng có một tia nghi vấn, hắn chưa từng có nghĩ đến qua, ngoài nguyên khí mà thiên địa diễn sinh ra, thật bất ngờ còn có thể từ trong viên đá rút ra linh khí, hơn nữa linh khí này nếu lại so với thiên địa nguyên khí càng thêm tinh thuần.

- Diệp Thiên, anh bế quan chưa bên ngoài có người tìm anh!

Đang lúc Diệp Thiên muốn vận chuyển phương pháp tu luyện nguyên thần, khi dùng Mặc Ngọc Thạch này tiến hành tu luyện, ngoài cửa sổ lại truyền vào tiếng kêu của Thanh Nhã.

- Ai hả Thanh Nhã, không phải nói có chuyện gì sao?

Diệp Thiên thờ dài, bất đắc dĩ đứng dậy, hắn hiện tại xem như minh bạch rồi, vì sao những người tu đạo kia đều ẩn thân ở trong thâm sơn, ở giữa thế tục này, thật là không thể yên tĩnh được.

Không nói đầu xa, nếu lúc Diệp Thiên vừa đem nguyên thân phóng ra tu luyện tới khẩn yếu quan đầu, thì Thanh Nhã kêu một tiếng này, nói không chừng đều cũng khiến cho hắn bị thương tổn.

-Thanh nhã, là ai tới tìm?

Diệp Thiên quyết lần này sẽ tu luyện tâm, đem cửa phòng đẩy ra.

-Diệp Thiên, thực xin lỗi, là cha em đến đây, ông còn mang theo một người, hình như là họ Chúc.

Thanh Nhã có chút ngượng ngùng nói.

- Là Chúc Duy Phong.

Diệp Thiên cười khỏ lắc lắc đầu, tức giận mắng:

- Anh chàng này, làm thế nào đưa cha tìm đến Diệp Thiên ta nói chuyện, chắc không tốt phải không?

- Diệp Thiên, đừng nóng giận, còn có mặt cha ở trong mà.

Thanh Nhã thè lưỡi, nhẹ nhàng kéo hạ cánh tay Diệp Thiên.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Anh biết, đi, chúng ta đi gặp bọn họ.

- Cha, cha đến cũng không nói tiếng nào, con cùng Thanh Nhã đi đón cha!

Đi đến hiên nhà chính giữa sân, Diệp Thiên nhìn thấy đám người, ngoài cha vợ và Chúc Duy Phong, Đồng Thăng Hải cũng theo đến đây, chính do Diệp Đông Bình kêu gọi.

- Khụ khụ, Diệp Thiên, là ta đi đón thúc thúc.

Nhìn thấy Diệp Thiên xem mình cùng Đồng Thăng Hải hoàn toàn trở thành không khí, Chúc Duy Phong cười gượng.

Lúc trước nghe nói Diệp Thiên bị thương, Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải muốn đi thăm trước, bị Diệp Thiên cự tuyệt, hai người bọn hắn biết Diệp Thiên thương thế rất nặng, nên sẽ không tham dự trận đấu quyền anh ngầm Thailand, cho nên vài ngày trước cũng không tìm Diệp Thiên.

Nhưng Đường Văn Viễn lại là trong lúc vô ý nói lỡ miệng, khiến Chúc Duy Phong biết thương thế Diệp Thiên cơ hồ hoàn toàn tốt, vì thế người bạn thân này lại động tâm tư, sau khi liền đánh mấy cú điện thoại bị Diệp Thiên cự tuyệt, hướng tứ hợp viện chạy đến nhiều lần.

Chính là mấy ngày trước đây Diệp Thiên vừa lúc đi Thần Nông Giá, Chúc Duy Phong lại nghĩ đến Diệp Thiên là trốn hắn, tìm mấy quan hệ có thể vào thuyết phục, lúc này mới có hành động của mấy người tới cửa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn Quyển 8

- [Chương 700: Khuyển Báo](#)
- [Chương 701: Tu Luyện](#)
- [Chương 702: Truyền Công](#)
- [Chương 703: Trở Về Chốn Cũ](#)
- [Chương 704: Xây Ra Chuyển](#)
- [Chương 705: Tranh Đấu](#)
- [Chương 706: Tuyết Vong](#)
- [Chương 707: Già Chết](#)
- [Chương 708: Thu Hoạch](#)
- [Chương 709: Thu Hoạch](#)
- [Chương 710: Duyên Do](#)
- [Chương 711: Linh Huyệt Âm Dương](#)
- [Chương 712: Trở Lại Sơn Cốc](#)
- [Chương 713: Bể Quan](#)
- [Chương 714: Bể Quan](#)
- [Chương 715: Cảnh Giới Tiên Thiên](#)
- [Chương 716: Linh Thạch Đáy Đầm](#)
- [Chương 717: Thiên Lô Tôì Thê](#)
- [Chương 718: Rời Núi](#)
- [Chương 719: Thăm Hỏi](#)
- [Chương 720: Cơ Mật Quốc Gia](#)
- [Chương 721: Biết Người Biết Ta](#)
- [Chương 722: Có Khách Đến Nhà](#)
- [Chương 723: Mối Thủ Truyền Kiếp](#)
- [Chương 724: Mang Sâu Độc](#)
- [Chương 725: Căn Trà](#)
- [Chương 726: Quái Lạ](#)
- [Chương 727: Thu Mua](#)
- [Chương 728: Tan Ra](#)
- [Chương 729: Thuê Mướn](#)
- [Chương 730: Điều Kiện](#)
- [Chương 731: Huỳnh Đê Vân Thi](#)
- [Chương 732: Bí Mật Của Vân Gia](#)
- [Chương 733: Kêu Gọi](#)
- [Chương 734: Đình Hồng](#)
- [Chương 735: Người Trong Đổng Đạo](#)
- [Chương 736: Ý Đình Xấu](#)
- [Chương 737: Tinh Thạch Thương Phẩm](#)
- [Chương 738: Linh Mạch](#)

[Chương 739: Thuyết Phục](#)
[Chương 740: Nhiệm Vụ Thất Bại](#)
[Chương 741: Moscow](#)
[Chương 741: Moscow](#)
[Chương 742: Bốn Thẻ Lược](#)
[Chương 743: Thanh Trừ \(Thương\)](#)
[Chương 744: Thanh Trừ \(Hết\)](#)
[Chương 745: Thanh Trừ \(Hết\)](#)
[Chương 746: Phong Bao](#)
[Chương 747: Lão Bằng Hữu](#)
[Chương 748: Trai Huân Luyện](#)
[Chương 749: Can Dư](#)
[Chương 750: Dracula](#)
[Chương 751: Hành Ha Đến Chết \(Thương\)](#)
[Chương 752: Hành Ha Đến Chết \(Trung\)](#)
[Chương 753: Hành Ha Đến Chết \(Ha\)](#)
[Chương 754: Tinh Thẻ Không Ôn](#)
[Chương 755: Vệ Tinh Theo Dõi](#)
[Chương 756: Bai Lô](#)
[Chương 757: Kế Hoạch](#)
[Chương 757: Kế Hoạch](#)
[Chương 758: Giết Chóc Tái Khởi](#)
[Chương 759: Phương Án Đối Phó](#)
[Chương 760: Cảnh Ngộ](#)
[Chương 761: Khó Bề Phân Biệt](#)
[Chương 762: Dễ Như Trở Bàn Tay](#)
[Chương 763: Kurt](#)
[Chương 764: Kế Dịch Từ Phía](#)
[Chương 765: Bao Vây Chấn Đánh](#)
[Chương 766: Phá Vòng Vây](#)
[Chương 767: Hoa Thủy Đông Dẫn](#)
[Chương 768: Ân Nấp Hành Tung](#)
[Chương 769: Một Người Khác](#)
[Chương 770: Chiến Lược Đan Đao](#)
[Chương 771: Phần Nô](#)
[Chương 772: Chấn Động Phương Tây](#)
[Chương 773: Lôi Kiếp](#)
[Chương 774: Lôi Kiếp](#)
[Chương 775: Dư Âm](#)
[Chương 776: Linh Mach](#)
[Chương 777: Linh Mach](#)
[Chương 778: Luyện Khí](#)
[Chương 779: Luyện Khí](#)
[Chương 780: Liên Hệ](#)
[Chương 781: Rời Đi](#)

Chương 782: Huyết Quang Tai Ương

Chương 783: Tín Tức Của Tổng Hiều Long (4)

Chương 784: Âm Mưu

Chương 785: Âm Mưu

Chương 786: Thuật Đọc Tâm

Chương 787: Cảnh Trong Mơ

Chương 788: Hành Tung Tiết Lộ

Chương 789: Khâu Phát Tâm Xà

Chương 790: Lo Đường Lui

Chương 791: Việc Cần Chú Ý

Chương 792: Binh Đoàn Đánh Thuê Black Widow

Chương 793: Tường Phong Thủy

Chương 793: Tường Phong Thủy

Chương 794: Phòng Giam

Chương 795: Mộ Quảng Dưới Lòng Đất

Chương 796: Bói Quê Lục Hào

Chương 797: Mộ Vàng Johannesburg

Chương 798: Chuyên Gia

Chương 799: Tnt

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 700

Khuyên Bảo

Tiểu Thiên, Tiểu Chúc tới cửa tìm con vài lần, cũng không thể trốn tránh không gặp, điều này rất không lịch sự!

Nhìn thấy Chúc Duy Phong cùng Đồng Thăng Hải về mặt xấu hổ, Vu Hạo Nhiên giải thích cho hai người, hẳn từ nhỏ chính là thầy của Diệp Thiên, hiện tại lại là người cha vợ, nói chuyện tự nhiên không cần kiêng dè cái gì.

- Cha, con cần phải trốn bọn hắn sao?

Diệp Thiên bĩu môi, nói:

- Con mấy ngày trước không ở nhà, ai để cho bọn họ tới không phải lúc!

Đối với ý đồ đến của Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải, Diệp Thiên là hiểu rõ, nhưng hắn sớm nói ở trước đó, hai người này không nghe, Diệp Thiên cũng sẽ không quản.

- Là chúng tôi tới không phải lúc, Diệp gia, cậu xem... Chúng ta có nên vào nhà nói chuyện hay không a?

Sau khi nghe được lời Diệp Thiên, Đồng Thăng Hải liền vội bồm lên khuôn mặt tươi cười, Diệp Thiên mặc dù không có bất kỳ thực quyền nào ở Hồng môn, nhưng vai vế tôn sư, không ai trong Hồng môn có thể đưa ra phải.

- Diệp Thiên, là tôi không đúng, trước tiên xin lỗi cậu!

Chúc Duy Phong cũng chính là đối với Diệp Thiên liên tục thở dài, hẳn tới cửa vài lần cũng chưa có thể nhìn thấy Diệp Thiên, cũng biết quan hệ Diệp Thiên và Tống gia không ra sao, chính lúc này hắn biết Vu Hạo Nhiên, sẽ đem dùng tới quan hệ tầng này.

Nhưng thấy một màn như vậy, Vu Hạo Nhiên thật là có chút trọn tròn mắt, hắn tuy rằng làm ăn cũng không nhỏ, nhưng là ở trước

mặt những người như Chúc Duy Phong, chủ yếu cùng với cái máy không sai biệt lắm, một chút lượng không khí thờ đều không có.

Chính là người Chúc Duy Phong như vậy, ở trước mặt Diệp Thiên lại có thể làm ra loại điệu bộ này, không khỏi làm cho Vu Hạo Nhiên mở rộng tầm mắt, sớm biết rằng con rể như vậy, mình cần gì còn phải để tâm phản ứng những người này a?

Vu Hạo Nhiên là cha vợ của Diệp Thiên, nhưng là hẳn cũng biết Diệp gia cùng Tổng gia không tốt, Diệp Thiên tuyệt đối sẽ không đánh trúng tấm bảng của Tổng gia thể rêu rao, này đây mới sẽ kinh ngạc như thế.

Diệp Thiên không muốn làm cho cha vợ biết việc mình đánh quyền anh ngầm, lập tức nói:

- Cha, cha vào nghỉ ngơi trước, lát sau cùng nhau ăn cơm, con cùng bọn họ nói chuyện chút nhé.

- Ừ, các người đi thôi!

Vu Hạo Nhiên liên tục gật đầu, ở trong lòng hẳn. Có một loại cảm giác rất không chân thật.

Lúc trước nghe được chuyện yêu đương giữa con gái và Diệp Thiên, Vu Hạo Nhiên còn có chút không vừa ý, nhưng là nể mặt bạn cũ, không thể thất hứa, có thể cho đến hôm nay, trình tự vị trí của Diệp Thiên, thì ngay cả hẳn đều thấy không rõ lắm.

- Hai người các ông hiện tại cũng đã nhịn nhiều?

Sau khi đi vào hiên của Tiền viện, sắc mặt Diệp Thiên nhất thời âm trầm xuống. Không tốt nhìn lên Chúc Duy Phong nói:

- Tiểu tử các ông có tiến bộ. Lại có thể tìm được cha vợ của tôi, lần sau tiếp tục không thấy được tôi, có phải còn muốn bắt cóc người nhà của tôi hay không a?

Chuyện giang hồ rồi. Diệp Thiên rất phản cảm thì là bởi vì chính mình mà liên lụy đến người nhà, hành động này của Chúc Duy Phong, không nghi ngờ mạo phạm tới điểm mấu chốt của hắn. Nếu không vừa rồi làm trước mặt Vu Hạo Nhiên, Diệp Thiên đã sớm trở mặt.

- Diệp Thiên, tôi thật không phải là cố ý tìm Chúc thúc.

Nhìn thấy ánh mắt Diệp Thiên lạnh, tận đáy lòng Chúc Duy Phong không khỏi phát lạnh, vội vàng giải thích nói:

- Mấy ngày hôm trước tôi và ông ấy xử lý chuyện ở Thượng Hải, Chúc thúc nhắc tới ông, ông nói vừa vặn muốn tới kinh thành, này

không phải cùng đi thôi.

Chúc Duy Phong cũng không phải là đứa trẻ làm bừa lúc mới ra đời, tự nhiên biết mình mời sự có mặt của Vũ Hạo Nhiên không quá thoả đáng. Sự thật cũng đúng như sự việc hắn nói, là ở một lần trong tiệc rượu ngẫu nhiên "chạm" Vũ Hạo Nhiên.

Đương nhiên, Chúc Duy Phong mặc dù không có nói rõ, nhưng thậm cũng điểm Vũ Hạo Nhiên vài câu, bằng không Vũ Hạo Nhiên sinh ý không làm, rồi rảnh chạy đến tìm con rể?

- Thiếu chỗ đùa, thực coi Diệp Thiên tôi là ngọc sao?

Diệp Thiên căn bản là không nghe giải thích của Chúc Duy Phong. Ánh mắt lạnh lùng quét qua hai người một cái, nói:

- Tôi không muốn nghe chuyện làm, ai cũng đừng miễn cưỡng, nếu phiền nhiễu đến người nhà của tôi, đừng trách Diệp mở trở mặt!

Trước khi gặp Khi Trắng, Diệp Thiên tự cảm nhận cho dù mình không phải là đệ nhất thiên hạ, thì cũng kém không xa. Nhưng hắn hiện tại mới biết được, mình chính là ếch ngồi đáy giếng, thiên hạ to lớn, người mạnh hơn hắn hơn rất nhiều.

Cho nên hành sự của Diệp Thiên cũng không dám.. không kiêng dè giống như trước nữa, phải biết rằng, họa không đến người nhà là quy tắc trong giang hồ, ai biết người tu đạo có phải cũng sẽ tuân thủ hay không đây?

-Diệp gia, lần này là Đồng mỗ cùng Duy Phong làm không đúng, ngài yên tâm, tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo!

Nghĩ đến giai đoạn Diệp Thiên ở quyền anh ngầm, Đồng Thăng Hải hoàn toàn không dám không giải thích, trực tiếp nói lưu trở lên khiêm nhường, giống loại người này Diệp Thiên, cùng hắn đùa giỡn thủ đoạn, chỉ có thể tự rước lấy nhục.

-Lần này quên đi, không được có lần sau.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

-Nếu tới nói việc quyền anh ngầm ở Thailand, cũng không cần mở miệng, lão Đường hẳn là đã chuyển lời của tôi đi?

Vừa rồi vừa thấy mặt, Diệp Thiên liền nhìn sắc mặt Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong, Chúc Duy Phong vẫn còn tốt, một khó khăn này mặc dù là có kinh có hiểm, nhưng vẫn không gây nguy hiểm cho cuộc sống của họ, nhưng Đồng Thăng Hải thì treo rồi, nói không chừng sẽ táng thân ở nơi này.

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, Đồng Thăng Hải liền vội giải thích nói:

-Diệp gia, chúng ta biết thương thế của ngài không tốt, xin ngài đi chính là áp bãi, tuyệt đối không có ý để cho ngài động thủ a!

Đồng Thăng Hải cùng Chúc Duy Phong lần này tổ chức trận thi đấu lớn quyền anh ngầm Châu Á, hoàn toàn là rập khuôn một bộ của tàu nữ vương kia, hơn nữa cho tới bây giờ, đã có bốn vị thế giới danh bài trước mười quyền thủ đáp ứng xuất chiến.

Điều này ngoài làm cho hai người vui sướng cũng có chút bận tâm, dù sao nơi này của bọn hắn không có tăng cường quyền thủ áp trận, sợ đến lúc đó bị khiêu khích, lúc này mới tìm tới Diệp Thiên.

Theo Đồng Thăng Hải, với biểu hiện của Diệp Thiên trên tàu nữ vương, chỉ cần hắn có thể đi đến hiện trường xem cuộc chiến, tuyệt đối không người nào dám gây khó khăn cho bọn hắn trong trận thi đấu lớn lần này, đây mới là nguyên nhân chủ yếu dẫn đến mời Diệp Thiên.

- Áp bãi tôi cũng sẽ không đi, lời nên nói từ sớm lúc trên tàu nữ vương tôi cũng đã nói, dám động vào người của các ông, tự nhiên sẽ không nể mặt tôi, tôi đi cũng vô dụng.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Lão Đồng, tôi xin khuyên hai người các ông một câu, Thái Lan là nơi thị phi, tuyệt không thể đi, việc này của các ông đều có khó khăn, nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết!

Tuy rằng đã quyết định mặc kệ chuyện này, nhưng ở cùng hai người trên tàu nữ vương cũng không tệ lắm, Diệp Thiên nhìn không được lại là lộ ra vài câu Thiên Cơ.

- Nhẹ thì trọng thương, nặng thì chết? Diệp Thiên, cậu không phải nói đùa chứ?

Chúc Duy Phong nghe tin mà sùng sốt, Thái Lan giáp với Trung Quốc, hai nước có không ít người qua lại, Chúc Duy Phong ở Thái thì có không ít bằng hữu, hắn chưa từng nghĩ tới mình có thể xảy ra chuyện gì ở Thái Lan.

- Chính là vậy, Diệp gia, ngài quá lo lắng, lần này trận thi đấu lớn quyền anh ngầm là do hoàng thất Thái Lan tổ chức, tuyệt đối sẽ không xuất hiện đường rẽ nào, ngài cứ yên tâm đi.

Đồng Thăng Hải đối với lời nói của Diệp Thiên cũng là có một vài chỗ không cho là đúng, hẳn không tin Flodz dám mạo hiểm sơ suất, ở Thái Lan đối với hắn động tay chân cái gì, phía sau Hồng môn hẳn cũng không phải bài trí.

- Phải nói tôi cũng nói rồi, tin hay không ở các ông.

Nhìn thấy Đồng Thăng Hải còn chờ đợi nói chuyện, Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

-Các ông không cần nhiều lời, lần này giao du với kẻ xấu tôi sẽ không tham dự vào, hai người các ông tự thu xếp ổn thoả, à, trưa này tôi không giữ khách!

Diệp Thiên căn bản là chưa cho hai người cơ hội nói, trực tiếp mở miệng tiễn khách, nhìn thấy Diệp Thiên kiên quyết như vậy, Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong chỉ có thể phần nộ bị Diệp Thiên đưa ra tứ hợp viện.

- Duy Phong, ông xem việc này thì làm sao bây giờ a?

Quay đầu lại nhìn cửa đóng thật chặt, Đồng Thăng Hải là vẻ mặt cười khổ, hẳn không nghĩ tới Diệp Thiên lại có thể hoàn toàn không niệm tình cũ, trở mặt trở mình hoàn toàn như thế.

- Làm sao bây giờ? Rau trộn!

Chúc Duy Phong oai miệng, hẳn tuy rằng đao thật thương thật trên chiến trường, nhưng trong lòng vẫn là có tập tính quần áo lụa, khi nào bị người như thế đuổi đi ra, lúc này trong lòng nổi giận trong bụng.

- Không có trương đồ tể, còn có thể ăn mang lợn sống sao?

Chúc Duy Phong nâng lên vài câu làn điệu, nói:

- Hải gia, tôi cũng không tin, thiếu Diệp Thiên, chúng ta chuyện gì đều không làm được sao? Giữ nguyên kế hoạch lo liệu, sáng mai tôi sẽ đi Thái Lan, cùng Flodz tiếp tục chắc chắn một chút!

- Ừm, cứ làm như thế.

Đồng Thăng Hải gật gật đầu, nói:

-Tôi lại đi nói một chút Broadfield, có người xếp thứ năm thế giới này, sẽ không xảy ra loạn gì.

Vì lần thi đấu lớn quyền anh ngầm Châu Á này, Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong đã trả giá rất nhiều tâm huyết, quan hệ các bên từ lâu chuẩn bị tốt, tự nhiên sẽ không bởi vì một câu nói của Diệp Thiên mà hủy bỏ.

Điều quan trọng là, ở trong mắt hai người bọn họ, Diệp Thiên chỉ là vũ lực cùng bối cảnh kinh người, đến nỗi kiếp nạn gì, hai người căn bản là không thể nào tin được, hai người đều là qua sóng to gió lớn, sao lại bị Diệp Thiên dọa nạt?

Đương nhiên, nếu Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong biết Diệp Thiên từng thành công trong lời tiên đoán qua sự kiện "911", sợ là cũng không dễ dàng như thế, chỉ là biết người chuyện kia cực nhỏ, với mối quan hệ của bọn hắn cùng Diệp Thiên, tự nhiên không thể nào biết được.

- Diệp Thiên, hai người bọn họ đâu?

Nhìn thấy Diệp Thiên một mình trở lại sương phòng, Vu Hạo Nhiên không khỏi lặng đi một chút.

- Bọn họ đi trước.

Nhìn thấy sắc mặt cha vợ tựa hồ không dễ xem, Diệp Thiên cười nói:

- Cha, không có việc gì, sau này không cần để ý họ Chúc, nếu hắn dám tìm cha gây phiền toái, con trừ hắn luôn!

- Tiểu tử, một chút lễ phép đều không có, giữa trưa rồi, tiếp đón người ta ăn bữa cơm sợ cái gì?

Diệp Đông Bình ở một bên giáo huấn con trai, tiểu tử này cũng quá không nể mặt thông gia.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không phải là chuyện như vậy, cha, việc của bọn họ làm rất nguy hiểm, có thể không tham dự tận lực đừng tham dự vào.

- Ờ? Quên đi, con ở trong nhà tĩnh dưỡng vài ngày đi.

Sau khi nghe được lời của con, Diệp Đông Bình cũng không nói chuyện, chuyển đi Mĩ chính là vết xe đổ, vạn nhất Diệp Thiên tiếp tục xảy ra chuyện gì, Tống Vỹ Lan còn không thể tìm hắn liều mạng sao?

Con rể có bản lĩnh, làm cha vợ chỉ nhìn thấy mặt tốt, hơn nữa Diệp Thiên lại là học sinh của mình, Vũ Hạo Nhiên cũng không còn nói thêm cái gì, xem như nói chuyện này cho qua.

Cùng cha vợ cơm nước xong còn nói chuyện, Diệp Thiên giữ Vũ Thanh Nhã lại một chút, tự mình lại là về tới hậu viện thư phòng, từ lúc hai người Chúc Đồng tới thăm đến hiện tại, tâm tư của Diệp Thiên đều còn ở Mặc Ngọc đằng kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 701

Tu Luyện

Tuy rằng dặn dò thê tử cùng người nhà đều không được tới quấy rầy mình, nhưng Diệp Thiên vẫn không dám khinh thường, sau khi ở cửa trước thư phòng bố trí một cái cách âm trận pháp, lúc này mới vào tới trong phòng.

Hòn Mặc Ngọc kia giống như tảng đá vẫn đang đặt ở trên bàn sách, ở sau gờ ngọc ánh mặt trời chiếu xuống, dần hiện ra một loại ánh sáng màu mực tím đẹp mắt, có vẻ thần bí dị thường.

- Năm đó Hắc Giao trân trọng đem Mặc Ngọc này giao cho ta, nói vậy thứ này không là thứ bình thường!

Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, dụng thần thức bao trùm bàn tay, đem Mặc Ngọc kia lấy ở trên tay, lúc đang muốn khoanh chân ngồi xuống, chợt nhớ tới một chuyện.

Đem Mặc Ngọc phóng tới trên bàn, Diệp Thiên đi đến góc phòng, đem một cái ba lô mà mình đem theo từ Thần Nông Gia mở ra, từ bên trong lấy ra Tam Thanh linh.

Từ lúc con khi trả lại Tam Thanh linh đến nay, Diệp Thiên luôn luôn không có thời gian xem xét thứ này, nhưng Diệp Thiên có loại cảm giác, tác dụng của Tam Thanh linh này không chỉ có thể mở ra công pháp kế thừa trong đầu, khẳng định còn công dụng khác.

- Định linh linh!

Cầm đẳng chuỗi nhẹ nhàng lay động, một tiếng chuông dễ nghe vang lên, nhưng cùng âm thanh phát ra từ Linh Đàng hoàn toàn giống nhau, cũng không có gì dị thường.

Diệp Thiên nhũ mày, phân ra một nửa nguyên thần đem Tam Thanh linh bao vây lại, tay phải đi theo lại là một chút lay động lên, kỳ quái chính là, lần này Tam Thanh linh không có bất kỳ thanh âm nào truyền ra.

Nhưng sắc mặt Diệp Thiên, cũng đột nhiên lặng đi một chút, tiện đà trên mặt lộ ra thần sắc mừng như điên.

- Này... Thứ này có thể có tác dụng đối với nguyên thần?

Tam Thanh linh kia mặc dù không có tiếng vang truyền ra, nhưng thanh âm của "Đỉnh linh linh", cũng trực tiếp truyền vào tới trong thức hải của Diệp Thiên.

Tiếng chuông trong trẻo dễ nghe khiến ý nghĩ này của Diệp Thiên tựa hồ như bị ma lực, khiến Diệp Thiên căn bản bởi vì hai người Chúc Đồng đến thăm có chút tâm tình buồn bực, nhanh chóng dịu xuống.

Hơn nữa ảnh hưởng của tiếng chuông, nguyên thần của Diệp Thiên giống như cũng nhận được chấn động, hiện ra, một loại cảm giác khó nói lên lời ở trong lòng Diệp Thiên dâng lên.

Tới cảnh giới luyện thần phân hư, đã từ tu thân biến thành tu tâm. Tam Thanh linh này có thể tác dụng đến người tâm thần, đối Diệp Thiên nguyên thần chưa hình thành mà nói, không thể nghi ngờ giống như là giúp người khi gặp nạn.

- Có thể... Chính là lúc ta đang tu luyện nguyên thần, như thế nào mới có thể lắc Tam Thanh linh đây?

Diệp Thiên phát hiện, lúc làm Tam Thanh linh không có bị lắc, cũng sẽ không sinh ra công hiệu kể trên này, điều này khiến Diệp Thiên có chút vô đầu, nguyên thần tu luyện không chấp nhận được một chút phân tâm. Diệp Thiên còn làm không được nhất tâm nhị dụng.

Sau khi đi qua đi lại vài vòng trong phòng. Diệp Thiên tìm thấy một dây dò từ trong ngăn kéo, đem cột chỗ trống trên đỉnh Tam Thanh linh, nhìn chung quanh liếc mắt một cái. Đem dây đỏ dán tại bàn học giữ y trên kệ.

Sau khi làm xong, Diệp Thiên khoanh chân ngồi trên mặt đất, đem Mặc Ngọc kia nắm ở trong lòng bàn tay. Sau đó hai tay đặt trước ngực.

Đám Hỗn Độn thần thức, liền dừng lại ở hai chướng, mà Tam Thanh linh lại là ở trước mặt Diệp Thiên một thước, vừa lúc ngang bằng trán của hắn.

- Đi!

Diệp Thiên thần niệm vừa động, một đám nguyên thần hỗn độn kia phân ra một luồng thần thức, nhanh như cú đánh thiểm điện trên Tam Thanh linh, một tràng tiếng chuông trong trẻo nhất thời truyền về tới bên trong nguyên thần.

Đã bị tiếng chuông chấn động, nguyên thần một trận khoan khoái, Diệp Thiên vận khởi phương pháp thần thức tu luyện. Nhất thời một cỗ hấp lực từ trong nguyên thần truyền ra, hướng lòng bàn tay Mặc Ngọc truyền đi.

Vốn dĩ Mặc Ngọc trong trẻo dị thường, ở dưới cỗ hấp lực này, biến thành linh khí tinh tú tới cực điểm, từng đợt từng đợt tràn đầy vào đến bên trong nguyên thần của Diệp Thiên.

Dưới dư âm tiếng chuông, tốc độ hấp thu linh khí của nguyên thần tựa hồ lại nhanh ba phần.

Diệp Thiên cũng không có tiến vào đến thâm tầng trong nhập định, mà là ở loại cảm giác tinh tế. Thường thường sẽ phân ra một luồng thần thức đánh Tam Thanh linh, dùng tiếng chuông kia tinh khí ngưng thần, giống như con đường đúng đắn hiện ra, thật là không có tẩu hỏa nhập ma.

Tâm thần hoàn toàn đắm chìm trong khi tu luyện, Diệp Thiên hoàn toàn không có chú ý tới ngày tháng bên ngoài. Nguyên thần không ngừng cảm giác sung mãn, để cho hắn sớm quên phạm trần thế tục bên mình.

Hơi thở của Diệp Thiên trở nên chậm rãi. Ngực thấy hơi khó chịu, chừng hơn mười phút, nguyên thần ở trước người hắn trôi lơ lửng, tựa hồ cũng có một chút biến hóa.

Vốn một đám nguyên thần hỗn độn, lờ mờ đó có thể thấy được hình dáng người, tuy rằng còn chưa phải rõ ràng, nhưng hình dạng tay nhỏ chân nhỏ kia đã ra rồi, hơn nữa nhìn đi cũng so với trước đây cô đọng rất nhiều.

- Phi...

Sau khi thở ra một hơi thật dài, Diệp Thiên cuối cùng mở mắt, cũng không phải hắn không muốn tiếp tục nữa, lại là cảm giác bụng "Thâm thì" đang gọi.

Đã không có chân khí tẩm bổ thân thể, nguyên thần lại đang trong tu luyện, tinh thần của Diệp Thiên tuy rằng dồi dào dị thường, nhưng thể thân thể cũng chịu không nổi.

Ngay khi Diệp Thiên mở to mắt, nguyên thần dừng trước người hóa thành một đạo quang, theo hai mắt ẩn đường đi vào, tiện đà

chạy toàn thân, thân thể Diệp Thiên là không thích ứng kịp nhất thời suy yếu vài phần.

- Cổ nhân giảng ăn gió uống sương, vẫn còn cần thực khí đến cung ứng nhu cầu thân thể, nguyên thần mặc dù quan trọng, thân thể cũng là không thể thiếu a!

Cảm thụ được biến hóa trong cơ thể, trong lòng Diệp Thiên nổi lên một tia hiểu ra, lấy thân thể làm vật trung gian tu luyện tinh thần, hai cái bổ trợ cho nhau thiếu một thứ cũng không được.

Tuy rằng đã muốn ngừng tu luyện, nhưng Diệp Thiên cũng không đứng đây, ngồi tại chỗ nhắm hai mắt lại, sau khi nhận thức rõ ràng, nguyên thần từ thiên linh sôi nổi mà ra.

- Đi!

Diệp Thiên trong miệng khẽ quát một tiếng, nguyên thần đỉnh đầu hóa thành một đại thú, nháy mắt ra hiện tại trên bàn sách, chớp tới cuốn Linh Bặc Tiên Kinh trên mặt bàn.

Nếu lúc này trong phòng lại có một người, thì sẽ thấy, vốn sách đặt ở trên bàn, đột nhiên trôi nổi, lập tức đi tới trước mặt của Diệp Thiên.

Theo tín niệm của Diệp Thiên chuyển động, Linh bặc Tiên Kinh kia bay cao lên, nhảy múa chung quanh trong phòng, ước chừng qua hơn một phút đồng hồ, mới một lần nữa về tới trên bàn sách.

- Ha ha... Ha ha ha!

Sau khi thu hồi nguyên thần, trong miệng Diệp Thiên phát ra một trận cười to, tâm tình khoan khoái cực kỳ.

Phải biết rằng, vừa rồi biểu hiện của nguyên thần, đã muốn vượt ra khỏi phạm trù Cách Không Thủ Vật (lấy vật từ xa), Diệp Thiên tu vi không ngừng tiến triển, nguyên thần cô đọng trở thành Dương Thần thật sự, như vậy thì thật sự có thể làm được dùng trí óc điều khiển vật.

- Ân? Hòn Mặc Ngọc kia đâu? Sao... Tại sao có thể như vậy?

Vui sướng rất nhiều, Diệp Thiên chợt nhớ tới Mặc Ngọc trong lòng bàn tay, không khỏi quán mở tay ra chưởng, cũng phát hiện, tại

lòng bàn tay của mình trừ bỏ một màu trắng bột phấn ở ngoài, tiếp tục không có vật gì khác.

- Này... Đây là có chuyện gì?

Trong lòng Diệp Thiên kinh hãi, vui sướng khi nguyên thần cô đọng nhất thời vô ảnh vô tung biến mất, không có linh khí tinh tú trong Mặc Ngọc này, hẳn muốn đạt tới cảnh giới nguyên thần nhiếp vật, sợ là ít nhất cần ba năm khổ tu.

Có thể nói, Diệp Thiên đã coi Mặc Ngọc xem là bảo bối cùng cấp bậc Tam Thanh linh, thậm chí so với Tam Thanh linh càng thêm quan trọng!

- Tảng đá là màu đen kia, làm thế nào chỉ lưu lại màu trắng bột phấn?

Diệp Thiên có chút không cam lòng, tại thân thể trước sau tìm kiếm, cũng không hề phát hiện.

- Chẳng lẽ là ta đã đem linh khí trong hòn đá kia hấp thu hầu như không còn, hòn đá kia mới sẽ biến thành bột phấn?

Trong lòng Diệp Thiên bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm trong đầu, Mặc Ngọc này hẳn là chính là một vật dẫn đặc thù thịnh dâm linh khí, sau đó khi linh khí biến mất, Mặc Ngọc cũng mất đi tác dụng, chính mình phân chia mở ra.

- Mẹ nó, ta... Ta tiếp tục đi đâu tìm thứ này?

Diệp Thiên đứng dậy, tức giận bắt bình mắng, một hòn đá khiến cho hắn tránh khỏi ba năm khổ tu, nếu như có thể có xấp xỉ một nghìn phần trăm, Diệp Thiên tin tưởng mình chính là tiến vào Kim Đan, kia cũng không phải việc khó.

Tục ngữ nói do kiếm nhập xa dễ dàng, do xa nhập kiếm đã có thể khó khăn, sau khi nhận thấy công hiệu của Mặc Ngọc kia, trong lòng Diệp Thiên giống như là có mười vạn con mèo cào, làm thế nào đều không thể tĩnh tâm lại.

- Quên đi, trước tiên ăn một chút gì đã.

Bụng truyền đến thanh âm "ùng ục", khiến Diệp Thiên đứng dậy, hẳn cũng không biết mình tu luyện bao lâu, chính là thông qua ngoài cửa sổ thấy sáng rõ, có thể xem ra hiện tại hẳn là lúc sáng sớm.

Mở cửa phòng, quả nhiên mặt trời mới vừa vạn chiếu sáng, nhưng theo đó Diệp Thiên liền ngây ngẩn cả người, bởi vì hắn chứng kiến mẹ đang đứng ở phòng của mình trước, trên mặt tràn đầy lo lắng về mặt.

Diệp Thiên biết mẹ thích làm ở đêm khuya, chưa từng có thói quen sáng sớm, liền vội vàng hỏi:

- Mẹ, mẹ làm thế nào dậy sớm như thế?

Nhìn thấy con trai đi ra, Tống Vy Lan há miệng nói, nhưng Diệp Thiên chỉ có thể nhìn thấy môi mẹ rung động, cũng không biết đang nói cái gì.

- Ôi, ta làm thế nào quên mất cái này?

Diệp Thiên vội vàng dùng chân dậm trên mặt đất, xoay người đem cây mai kia chôn "Đại Tề thông bảo" chỗ mắt trận lấy trở về, lúc này mới nghe được lời của mẹ:

- Tiểu Thiên, con... con đã ra rồi, làm cho mẹ lo lắng chết đi được.

- Mẹ, con không sao, không phải nói với mọi người con đang bế quan sao?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, liền vội vàng hỏi:

- Con lần này bế quan bao lâu?

Tống Vy Lan trừng mắt liếc Diệp Thiên, nói:

- Còn nói sao, con ở suốt bên trong năm ngày, chúng ta ở bên ngoài gọi như thế nào đều không được, hôm nay nếu con không ra, mẹ... mẹ sẽ đi vào!

- Năm ngày? Thời gian dài như vậy?

Diệp Thiên lúc này mới biết nguyên nhân bụng mình kêu vang, chính là lúc hắn khi hoàn toàn đắm chìm ở tại nguyên thần trong khi tu luyện, căn bản là không cảm giác thời gian trôi qua.

Theo lời Cổ nhân trên trời một ngàn ngày trên đời, kỳ thật chính là ý tứ này, người tu đạo hễ đóng quan thường đều là năm này tháng nọ, tiếp tục trở lại phạm trần thế tục, dĩ nhiên là Thương Hải Tang Điền.

Tống Vỹ Lan đi đến bên con trai, từ trên xuống dưới đánh giá một phen, sau khi thấy Diệp Thiên không có việc gì, lúc này mới nhẹ khẩu khí, nói:

- Tiểu Thiên, lần sau có thể đừng như vậy, dọa chúng ta rồi!

Nếu không phải Diệp Thiên lúc trước đã đặc biệt dặn dò người nhà, mà Tống Vỹ Lan hiện tại tin lời của con không nghi ngờ, chỉ sợ bọn họ đã sớm phá cửa mà vào.

- Mẹ, con đã biết, mẹ yên tâm đi.

Diệp Thiên trong miệng đáp ứng, trong lòng cũng thờ dài, chính xác trong nhà không thích hợp cho việc tu luyện của mình. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 702

Truyền Công

Nói thật, trong lòng Diệp Thiên cũng rất rối, một bên là tình thân, tình yêu, một bên là đạo trường sinh, quả thật rất khó để lựa chọn, hơn nữa cảm giác lâng lâng bay bổng khi luyện nguyên thần, cũng khiến Diệp Thiên say đắm ngất ngây.

- Tiểu Thiên, con đói lắm rồi hà?

Tống Vĩ Lan thấy Diệp Thiên đứng ở cửa, dáng vẻ trầm tư, liền lo lắng nói:

- Đi, đến phòng ăn, mẹ có nấu ít cháo cá, con ăn chút cháo trước, mấy ngày không ăn cơm rồi, không thể ăn uống quá độ được!

- Cảm ơn mẹ!

Diệp Thiên cảm thấy ấm lòng, nếu không có tình thân, thì Trường Sinh có là gì chứ? Trong giờ khắc này, Diệp Thiên đã có lựa chọn.

Đương nhiên, cũng không phải nói là Diệp Thiên sẽ không tu luyện nữa, mà là đợi sau khi hắn ta thật sự cùng cố xong việc luyện cảnh giới Tiên Thiên, thì Diệp Thiên sẽ đặt gia đình ở vị trí trung tâm, cùng với cha mẹ và vợ sống hết mấy chục năm đời người.

Dù thời cổ đại có thuyết nói một người đắc đạo gà chó thăng thiên, nhưng Diệp Thiên không dám mơ tưởng xa vời như vậy, dù gì thì sinh lão bệnh tử cũng là chuyện thường ở đời, hắn có tu luyện cao đến mấy, chỉ sợ cũng không có cách nào quan tâm được hết người nhà.

Nghĩ thông được điểm này, lòng Diệp Thiên thông thoáng thoải mái, sau khi có được cách tu luyện nguyên thần, nhiều nhất là ba năm thì hắn có thể hoàn toàn đi vào cảnh giới Tiên Thiên, sau đó có thể ở bên cạnh cha mẹ và vợ rồi.

- Diệp Thiên, anh ra rồi hả?

Diệp Thiên đang nói chuyện với mẹ, cửa ở phòng chính trong hậu viện được mở ra từ bên trong, Vu Thanh Nhã vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ nhìn Diệp Thiên, mang dép lê chạy tới.

Diệp Thiên ôm lấy Vu Thanh Nhã đang chạy tới, cười nói:

- Ôi, lại nặng thêm rồi, không được đâu, phải giảm cân đi, nếu không sau này anh sẽ không ôm em được nữa!

- Cái anh này, thấy mà ghét, mẹ đang nhìn kia, mau thả em xuống!

Vu Thanh Nhã đỏ bừng cả mặt, dùng hai nắm đấm ra sức đánh vào ngực Diệp Thiên.

Tương đối mà nói, Vu Thanh Nhã biết rất nhiều điều kì lạ của Diệp Thiên, đối với việc hắn ta mấy ngày không ra khỏi cửa cũng không lo lắng như Tống Vĩ Lan, nếu không có cô ta khuyên can, e rằng hai ngày trước Tống Vĩ Lan đã phá cửa mà vào rồi.

- Sợ gì chứ, ba còn từng ôm mẹ nữa là, chỉ là không để em trông thấy đấy thôi!

Diệp Thiên mỉm cười, nói bên tai Vu Thanh Nhã:

- Đi rửa mặt đi, hai này nữa có lẽ anh phải ra ngoài, mấy ngày này phải ở bên cạnh em!

Lúc nói chuyện, tay của Diệp Thiên không đang hoang, sờ lên eo của Vu Thanh Nhã, liền làm Vu Thanh Nhã cả người rờ rạc, hơi thở trở nên dồn dập, vội đánh vào tay Diệp Thiên, vội vội vàng vàng chạy vào trong phòng.

Tống Vĩ Lan là người từng trải. Đương nhiên nhìn ra là con mình đang giờ trò, liền cười mắng:

- Cái thằng này, chỉ biết ức hiếp Thanh Nhã, sau này nếu dám có lỗi với nó, coi chừng ta bảo ba đánh con đấy!

Với đứa con dâu này, Tống Vĩ Lan vô cùng hài lòng. Vu Thanh Nhã rất có gia giáo, mà đối nhân xử thế cũng phóng khoáng khéo léo, lại không có ngang ngược kiêu ngạo của tiểu thư, chung sống hòa bình với mọi người trong nhà họ Diệp.

- Mẹ, không có chuyện đó đâu, con trai mẹ là loại người có mới nói cũ hay sao chứ?

Diệp Thiên sờ sờ bụng, nói:

- Không được rồi, đói quá đi, mẹ mau làm gì ăn đi!

Diệp Thiên coi như đã bắt đúng mạch của mẹ. Vừa nói thế, liền khiến Tổng Vệ Lan chuyển sự chú ý, kéo con trai vào phòng ăn ở trung viện.

- Úa, Khiếu Thiên, cậu từ Hồng Kông trở về lúc nào vậy?

Vừa bước chân vào trung viện, Diệp Thiên liền nhìn thấy Chu Khiếu Thiên đang cầm chổi quét lá.

- Sư phụ, con về hôm kia rồi.

Thấy Diệp Thiên bước ra, Chu Khiếu Thiên cũng rất vui mừng, chỉ vào tiền viện, nói:

- Ba vị sư bá đều đến rồi, nhưng bọn họ nghe thầy đang bế quan, không cho quấy rầy thầy!

- Cả ba sư huynh đều đến rồi à?

Diệp Thiên nghe vậy liền ngăn người ra, quay đầu nói với mẹ:

- Mẹ, con và mấy sư huynh cùng ăn sáng. Bảo Khiếu Thiên mang đến nhé!

Đến tiền viện, Diệp Thiên quả nhiên nhìn thấy mấy sư huynh đang đứng tấn, thấy hắn bước lại, bọn người Cầu Tâm Gia thu công đứng dậy, tiến đến đón.

- Tiểu sư đệ, đào mà đệ bảo Khiếu Thiên mang đến, từ đâu mà có vậy?

Nếu nói hai vị sư huynh này của Diệp Thiên thêm vào Nam Hoài Cảnh, thì người dễ kích động nhất đương nhiên chính là Tả Gia Tuấn rồi, vừa mới gặp mặt, liền hỏi thẳng rồi.

Phải biết rằng, chỉ một quả đào như thế, khiến Tả Gia Tuấn từ thời kì đầu của luyện khí hóa thần trực tiếp thăng cấp đến thời kì giữa, hơn nữa chỉ thiếu một chút là có thể làm nên đột phá nữa rồi.

- Các sư huynh à, mấy bữa nay đệ không có hạt cơm, giọt nước nào vào bụng, chúng ta vừa ăn đồ vừa nói chuyện đi.

Diệp Thiên cười khỏ một tiếng, dẫn mấy người bọn họ đến gian phòng ở tiền viện, bên kia Chu Khiếu Thiên bung đến một nồi cháo, Tống Vĩ Lan đi theo sau cầm một cái khay, phía trên là một ít đồ ăn.

Diệp Thiên đón lấy nồi, nói:

- Khiếu Thiên, mẹ, hai người đi ăn đi, con và mấy sư huynh trò chuyện với nhau!

Tất cả chuyện xảy ra trong hành trình đến Thần Nông Giá, Diệp Thiên đương nhiên sẽ không giấu diếm các sư huynh, có điều những lời này lại không thích hợp để mẹ và đệ tử nghe được.

Chờ sau khi Tống Vĩ Lan và Chu Khiếu Thiên ra khỏi phòng, Cửu Tâm Gia cẩn thận xem xét sắc mặt của Diệp Thiên, nói:

- Tiểu sư đệ, huynh thấy đệ tuy mấy ngày không ăn không uống, nhưng tinh thần vẫn rất tốt đấy.

Nam Hoài Cẩn cũng gật đầu, nói:

- Đúng đó, sắc mặt Diệp sư đệ tươi tắn hồng hào, nói chuyện cũng có hơi có sức, xem ra lần này thu hoạch không nhỏ nhỉ?

- Các sư huynh, để tiểu đệ ăn đồ ăn trước nhé!

Ngửi mùi thơm của cháo cá, Diệp Thiên chẳng quan tâm chuyện trò nữa, sau khi múc cho mình một chén đầy, liền nhanh chóng cho ngay vào miệng, ăn liền hai chén, Diệp Thiên mới đặt chén đũa xuống.

- Chuyển đi đến Thần Nông Giá lần này, tiểu đệ mới biết thế nào gọi là ếch ngồi đáy giếng!

Diệp Thiên thở dài, nói:

- Các sư huynh, công pháp sau khi luyện khí hóa thần, đệ thật sự đã đạt được, nhưng với chúng ta mà nói, luyện khí hóa thần chỉ là khởi điểm, chưa phải là điểm cuối...

Tuổi tác của ba người có mặt ở đây, cộng lại cũng gần 250 tuổi rồi, Diệp Thiên tin rằng lời của hắn không dọa được họ, liền kể lại toàn bộ cảnh ngộ của hắn khi ở Thần Nông Giá.

- Khi trắng đắc đạo? Chuyện này là thật đó hả?

Khi Diệp Thiên kể gặp phải khi trắng, dù là công lực cao thâm như bọn người Cầu Tâm Gia, cũng kèm không được mà đứng lên.

Trên các điển tịch Đạo Gia thời cổ đại có nhiều ghi chép về linh thú bảo vệ động, chẳng qua không ai xem chuyện này là sự thật, nhưng lời của Diệp Thiên, lại phá vỡ nhận thức của mấy người bọn họ.

- Không sai, đạo hạnh tu luyện của con khi ấy cao hơn đệ nhiều, e là chỉ một bạt tai cũng có thể tát chết đệ!

Diệp Thiên cười khỏ, gật đầu, nói:

-Tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, tu thành Nguyên thần, chuyển hóa chân khí, mới xem như là bước vào hàng ngũ của người tu đạo, chúng ta hiện nay, chỉ có thể xem là người trong thế tục mà thôi.

Cảnh giới Tiên Thiên lại phân thành ba cảnh giới là trước, giữa, sau, phía trên càng có Kim Đan Đại Đạo, càng lên trên nếu có thể Toái Đan Hóa Anh, thì mới là người trong Tiên Đạo thật sự như lời của Khi Trắng đã nói!

Cùng với lời kể của Diệp Thiên, sắc mặt của bọn người Cầu Tâm Gia càng sầm lại, bọn họ không ngờ rằng, đạo hạnh cả đời của mình, trong mắt của người khác ngay cả ngưỡng cửa cũng chưa bước vào được.

- Nguyên Dương huynh, Gia Tuấn lão đệ, xem ra tư chất của chúng ta, thật sự vẫn chưa được!

Sau khi nghe xong lời của Diệp Thiên, Nam Hoài Cẩn thờ dài một tiếng, lúc này ông ta mới thật sự hiểu được ý của vị cao nhân đã truyền công pháp cho mình, lúc trẻ không thể luyện đến cảnh giới Tiên Thiên, e rằng đã đánh mất hy vọng tiến quân vào con đường Trường Sinh.

Thật ra Nam Hoài Cẩn đã tự coi nhẹ mình rồi, ba người bọn họ, bao gồm cả tiên sư Lý Thiện Nguyên của Diệp Thiên, không ai là không phải nhân tuyển có tư chất căn cốt tốt lúc bấy giờ, nếu là vào thời cổ đại, tuyệt đối sẽ là đối tượng được mọi người săn đón, tranh đoạt.

Chỉ có điều bọn họ sinh không gặp thời, vào giữa thời Thanh, trái đất xảy ra rất nhiều chuyện, dẫn đến trời đất thay đổi, linh khí loãng dần, dù có kì tài thì người ra đời sau này, cũng rất khó để tu luyện tiếp.

Người có được cơ duyên trùng hợp như Diệp Thiên, e rằng trong trăm mấy chục năm, cũng chỉ xuất hiện một người là hắn ta, đương nhiên, năng lực tu luyện nguyên thần dờ dờ ương ương của Diệp Thiên hiện nay cũng chỉ miễn cưỡng có thể xem như đủ tư cách mà thôi.

Nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ của Nam Hoài Cẩn, Diệp Thiên an ủi nói:

- Nam sư huynh, khởi bước có sớm muộn, kẻ đến sau chưa chắc không thể phát huy đến đỉnh cao, các sư huynh nếu tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, thì thành tựu sau này cũng chưa chắc thua kẻ những người kia!

Nam Hoài Cẩn lắc đầu, nói:

- Các huynh còn sống được mấy năm chứ? Dù có tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, e là cũng gần đất xa trời rồi.

Diệp Thiên nghe vậy cười nói:

- Nam sư huynh, tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên, ít nhất có thể tăng hơn 150 tuổi thọ, các huynh vẫn được xem là người trẻ tuổi mà.

- Há? Có chuyện đó nữa sao?

Nam Hoài Cẩn mắt sáng rỡ, nhưng liền cười khổ nói:

- Huynh và đại sư huynh của đệ đều kẹt ở cảnh giới luyện khí hóa thần gần hai mươi năm rồi, bước này lại không tài nào vượt qua nổi!

- Phải đó, tiểu sư đệ, đệ đột phá cảnh giới cũng là mơ mơ hồ hồ mà thôi, bọn huynh càng không thể bước vào cảnh giới đó được, nói không chừng suốt đời chỉ có thể đậm chân tại chỗ rồi!

Cầu Tâm Gia cũng thở dài, ông ta tuổi gần cửu tuần, hy vọng đột phá càng mong manh hơn cả Nam Hoài Cẩn.

- Đại sư huynh, đệ từng nghe con khi trắng đó nói, tiến vào Tiên Thiên, đầu tiên phải hình thành Nguyên thần, sau đó đem khí sau này trong cơ thể chuyển hóa thành chân khí Tiên Thiên, xem ra muốn đột phá, thì vẫn phải bắt tay từ tu luyện thần thức.

Diệp Thiên trầm ngâm một lát, bèn nói:

- Trong cuốn công pháp mà đệ có được, thật sự có công pháp luyện thần, là công pháp chuyên tu tinh thần, huynh và Nam sư huynh ít nhiều cũng nắm bắt được đạo vận dụng thần thức, đệ cảm thấy có thể thử một lần xem sao!

Đến sau thời kì luyện khí hóa thần, tâm cảnh, tinh thần đều vượt xa người thường, đừng nói là Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Cảnh, đến cả Tả Gia Tuấn đều có thể dùng thần thức để tiến hành cảm ứng và triển khai thuật pháp.

- Thật sự có công pháp tu luyện tinh thần hay sao? Trong mấy năm nay huynh không có đột phá, chính là cảm thấy thần thức không đủ mạnh.

Nghe xong lời của Diệp Thiên, Nam Hoài Cảnh bỗng nhiên đứng dậy, nói:

- Tiểu sư đệ, đệ viết công phu đó ra, để bọn huynh thử rồi nói sau!

- Được chứ, nhưng không cần viết ra, đệ trực tiếp truyền cho các sư huynh!

Diệp Thiên gật đầu, vận dụng pháp thần thức truyền âm mà khi trắng dạy cho, truyền một đoạn văn tự vào đầu của cả ba người.

- Đây chính là công dụng kì diệu của thần thức sao?

Cảm thấy trong đầu đột nhiên xuất hiện một đoạn văn tự, dù là người luôn khiêm tốn như Cầu Tâm Gia, nét mặt cũng vô cùng kích động.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 703

Trở Về Chốn Cũ

Đúng vậy, có điều nguyên thần của đệ vẫn chưa thành hình, cũng chưa hiểu rõ hết những điều này.

Diệp Thiên cười khổ một tiếng, dù hắn ta đã phá tan cánh cửa của cảnh giới Tiên Thiên, nhưng việc tốt thường hay gặp trắc trở, khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên, lại suýt chết, làm cho đan điền bị phế, trạng thái lúc này không tốt không xấu, rất khó xử.

Nghĩ một lúc, Diệp Thiên lại dặn dò:

-Các sư huynh, tu luyện Nguyên thần nguy hiểm hơn luyện thể nhiều, nhất định phải ở nơi không bị ai quấy rầy, trong lúc tu luyện nếu có gì không ổn, thì các huynh nhất định phải dừng lại, tuyệt đối không được ra sức đột phá!

Nguyên thần nằm trong thức hải, mà thức hải là phần thần bí nhất trong cơ thể con người, khoa học hiện đại cũng không cách nào đề cập đến phạm vi này.

Thế nên khi tu luyện nguyên thần, tối kỵ bị người khác quấy nhiễu, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì thậm chí có thể trở nên ngu đần, giống như tình tiết được miêu tả trong các tiểu thuyết kiếm hiệp, cũng không phải là bịa đặt vô căn cứ.

Cầu Tâm Gia gật đầu, nói:

-Tiểu sư đệ, điều này thì các huynh biết rồi, có điều bây giờ đệ có được công pháp, có phải có thể giải quyết được vấn đề nguyên thần không?

Dù trong lòng Cầu Tâm Gia rất muốn tu luyện liền, nhưng ông ta biết lời của Diệp Thiên không sai, nóng lòng muốn thành công có lẽ ngược lại sẽ dục tốc bất đạt.

-Nếu tu luyện trong Tụ Linh Trận ở Hồng Kông, thêm một năm nữa, đệ có thể thật sự tiến vào cảnh giới Tiên Thiên rồi.

Vốn dĩ thời gian này cần ba năm, chỉ là Mặc Ngọc nhỏ bằng ngón tay kia, lại giúp Diệp Thiên tiết kiệm được mấy năm thời gian.

Hiện nay nguyên thần của hắn gần như sắp thành hình rồi, đợi khi mắt mũi miệng khuôn mặt có biến hóa, mới được xem như đã tiến vào thời kì đầu của Tiên Thiên, đến lúc đó thì có thể dùng nguyên thần cải tạo kinh mạch tái tạo đan điền rồi.

Chỉ là loại nguyên thần này có khác biệt rất lớn với nguyên anh, nó chỉ là một hư thể, là phản chiếu của bản thân con người, năng lực cũng rất có hạn.

Còn đến cảnh giới nguyên anh, thì đồng nghĩa với việc có thêm một hóa thân, cho dù thân xác tiêu tan, thì nguyên anh cũng có thể tồn tại độc lập. Có tất cả đặc tính của thân xác, thậm chí có thể tái tạo thân thể, có thể nói là bất tử bất diệt.

Đương nhiên, chỉ là đối với khí trắng và chủ của nó mà nói, cảnh giới nguyên anh cũng chỉ là một loại truyền thuyết mà thôi, dù sao thì trong phạm trù mà họ biết được, trên thế giới có kim đan cao nhân hay không cũng có hai cách nói mà.

-Tiểu sư đệ, hay là chúng ta cùng trở về Hồng Kông được không?

Cầu Tâm Gia nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

-Linh khí chỗ này của đệ gần như tiêu hao gần hết, hơn nữa chỗ này ở Hoàng Thành, mặc dù là chỗ yên tĩnh trong trồn não nhiệt, nhưng kém xa hoàn cảnh ở Hồng Kông, mai chúng ta trở về đi!

Có được công pháp luyện thần mà Diệp Thiên truyền cho, bọn người Cầu Tâm Gia liền có ý trở về Hồng Kông, bọn họ không như Diệp Thiên, mỗi ngày trôi qua lại gần với cái chết thêm một bước.

Diệp Thiên lắc tay, nói:

-Đại sư huynh, các huynh về trước đi, đệ phải đi Đông Bắc một chuyến để tìm Lão Hồ.

Hồ Hồng Đức vốn ở chung với đám người Cầu Tâm Gia, nhưng thời gian trước Hồ Tiểu Tiên kết hôn, là chủ một nhà, Hồ Hồng Đức đương nhiên phải trở về rồi, về đó ở cũng được nửa năm rồi.

Cầu Tâm Gia nghe thấy vậy lặng người ra, bèn nói:

-Tìm hắn ta làm gì? Hắn ta vẫn chưa tu luyện đến cảnh giới luyện khí hóa thần, công pháp của đệ có dạy cho hắn cũng vô dụng

thôi!

-Không phải, đệ muốn ông ta dẫn đệ vào núi.

Diệp Thiên nghĩ hồi lâu, bèn nói:

-Đại sư huynh, huynh còn nhớ chuyện trong núi Trường Bạch có một con Hắc Giao mà đệ kể không?

-Nhớ chứ, không lẽ con Hắc Giao kia cũng có tu luyện như khi trắng hay sao?

Câu Tâm Gia gật đầu, trước kia khi Diệp Thiên kể chuyện này, bọn họ đều tưởng rằng con Hắc Giao kia chẳng qua là một động vật bị biến dạng mà thôi, xem ra, nó và khi trắng lại có chút tương đồng.

-Dù nó cũng thông linh rồi, nhưng lại không biết thần thức truyền âm, có lẽ là tự mình tu luyện, không như khi trắng được truyền đạo đàng hoàng.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

-Các sư huynh, không biết các huynh có từng nhìn thấy vật như thế này không, thứ này màu đen như mực, vô cùng buốt lạnh, có thể đông cứng mạch máu con người, nhưng đối với việc tu luyện thần thức, lại vô cùng có lợi.

Ban đầu Diệp Thiên không để tâm gì đến Mặc Ngọc kia, nếu không cũng không giục cho Mao Đầu đem đi chơi rồi.

Nhưng trải qua mấy ngày tu luyện này, hắn ta mới phát hiện ra điều kì diệu của Mặc Ngọc, chỉ là linh khí trong Mặc Ngọc kia đã bị hắn hấp thu hết rồi, bây giờ chỉ có thể dùng lời nói để miêu tả lại thôi.

-Có vật như thế à? Huynh chưa từng nghe qua.

Câu Tâm Gia lắc đầu, quay mặt sang nhìn Nam Hoài Căn và Tả Gia Tuấn, cả hai người cũng vẻ mặt ngờ ngẩn, rõ ràng là chưa từng nhìn thấy Mặc Ngọc mà Diệp Thiên nói.

-Được rồi, đệ đến núi Trường Bạch một phen, xem có thể tìm được vật đó nữa không, các sư huynh, mấy huynh về Hồng Kông trước đi.

Diệp Thiên có một cảm giác, Mao Đầu mở mang linh trí, có lẽ có liên quan đến Mặc Ngọc kia, khi Hắc Giao tặng cho hắn, hình như cũng có chút không ổn, rất rõ ràng, món đồ này trong tay Hắc Giao, nhất định cũng là một bảo vật rất quý giá.

Thế nên dù Diệp Thiên đã quyết định phải đến núi Trường Bạch, nhưng hắn ta cũng không nắm chắc là có thể có được Mặc Ngọc hay không.

-Thứ này có mang theo cũng vô dụng thôi, trong núi không bắt được sóng đâu.

Diệp Thiên cười khở một tiếng, sau khi nhận lại mẹ, mẹ ít nhất cũng đã tặng cho hắn bảy, tám chiếc điện thoại di động, nhưng đều quăng ở nhà, không dùng tới một chiếc.

-Ừ, bản thân đệ chú ý là được rồi, tiểu sư đệ, chiều nay bọn huynh sẽ trở về!

Bọn người Cửu Tâm Gia lần này đến kinh thành, một là để hỏi Diệp Thiên lai lịch của bàn đào kia, hai là muốn xem hắn ta có lấy được công pháp không.

Trước mắt mọi việc đã xong, mấy người bọn họ cũng không còn tâm tư ở lại kinh thành rồi, sau khi ăn trưa xong, Chu Khiếu Thiên liền lái xe tiễn bọn họ lên máy bay về lại Hồng Kông.

Diệp Thiên thì không vội đến núi Trường Bạch, mà lại ở nhà thêm hơn một tuần, ở cạnh bên vợ của mình, chỉ là đêm nào cũng ân ân ái ái, khiến cho Vu Thanh Nhã có chút mệt mỏi...

-Diệp Thiên, đây nè, chúng tôi ở đây!

Khi Diệp Thiên bước ra từ sân bay cực nhỏ của núi Trường Bạch, liền thấy ngay Hồ Tiểu Tiên đang giơ cao tay phải vẫy qua vẫy lại, bên cạnh cô ta còn có một người thanh niên thân hình cao lớn.

-Diệp Thiên, sao cậu không dắt Thanh Nhã đến chứ? Tôi kết hôn hai người cũng không đến, thật không có tình nghĩa gì cả!

Hồ Tiểu Tiên vẫn giữ tính tình cởi mở, thẳng thắn, nếu không phải ông nội cô ta cũng là văn bối của Diệp Thiên, e rằng cô ta đã bước đến cho Diệp Thiên một đấm rồi.

-Sau này hai người đến Bắc Kinh, thì mời hai người ăn món nhà nấu để bù lại được không?

Diệp Thiên cười ha hả, nhìn về người bên cạnh Hồ Tiểu Tiên, nói:

-Tiểu Tiên, sao không giới thiệu gì thế?

-Chồng tôi, Tôn Dương Hâm, làm việc ở cục Khoa học kĩ thuật của thành phố.

Hồ Tiểu Tiên rất phóng khoáng, chỉ vào Diệp Thiên mà nói:

-Đây là chồng của đứa bạn thời đại học của em, lần trước em bị bệnh, may là có cậu ta cứu em đó.

Tôn Dương Hâm là người trầm tĩnh, bắt tay với Diệp Thiên xong thì không nói gì thêm, nhưng lại đón lấy ba lô mà Diệp Thiên đang cầm, khiến Diệp Thiên thâm gật đầu, người này mặt vuông tai lớn, là người thật thà, có phúc.

-Đi thôi, ông nội biết cậu sắp tới, hôm trước liền vào rừng rồi, nói là bắt vài con phi long cho cậu ăn.

*Phi Long: là một loại chim ở Đại Hưng An Lĩnh

Hồ Tiểu Tiên bất bình, tức giận nói:

-Ông nội thật thiên vị, lúc tôi kết hôn ông cũng không vào rừng, cậu đến thì ông lại gấp rút bận rộn.

-Được rồi, lát nữa tôi ăn thịt, cô ăn canh, bảo đảm cho cô ăn đã luôn!

Diệp Thiên nghe vậy cười phá lên, vừa cười nói vừa ra khỏi sân bay, ngồi lên xe mà Hồ Tiểu Tiên lái đến.

Đến căn biệt thự ở ngoại ô thành phố của Hồ Hồng Đức, vừa bước vào phòng đã ngửi thấy mùi thơm phung phức, Hồ Tiểu Tiên quăng túi đồ một cái, kêu la chạy vào trong bếp, đáng vẻ đó hoàn toàn không giống với một người đã làm vợ của người ta.

-Tránh ra, nồi này là chuẩn bị cho Diệp Thiên, của con và Dương Hâm ở trong bếp ấy, tự đi mà lấy!

Hồ Hồng Đức bung nồi canh phi long bước từ trong bếp ra, vừa đi vừa dùng tay chặn đứa cháu gái ham ăn.

-Lão Hồ, ông thật có lòng.

Diệp Thiên mỉm cười tiến lên đón, hẳn không khách sáo đâu, đón lấy đĩa liền bắt đầu ăn, cuối cùng đưa miếng vào trong nôi, uống hết cả nôi canh, không còn một giọt.

-Ông nội, thật thiên vị!

Hồ Tiểu Tiên biết ông nội bắt được tổng cộng bảy con phi long, nhưng chỉ để lại cho cô ta và Tôn Dương Hâm hai con, không cần hỏi, năm con còn lại đều nằm trong bụng của Diệp Thiên rồi.

-Đi đi, đi với Dương Hâm vào phòng của các con đi, ta và Diệp Thiên có chuyện để nói.

Hồ Hồng Đức nghiêm mặt lại, đuổi cháu gái và cháu rể về phòng.

Sau khi đuổi cháu gái đi, Hồ Hồng Đức nghiêm mặt lại, nói:

-Diệp Thiên, sao lần này lại muốn vào núi, mấy ngày trước tuyết rơi nhiều đã phong tỏa núi rồi!

Trước đó Diệp Thiên chỉ nói muốn vào núi, hoàn toàn không nói với Hồ Hồng Đức là đi để làm gì.

Nói thật lòng, tháng này mà vào núi, dù là Hồ Hồng Đức cũng không thích chút nào, nhiệt độ âm ba, bốn mươi độ ban đêm, Hồ Hồng Đức có cổ gượng cũng rất mất sức.

Diệp Thiên không trả lời câu hỏi của Hồ Hồng Đức, mà hỏi ngược lại:

-Còn nhớ khối đá mà Hắc Giao cho tôi không?

-Khối đá nhỏ màu đen đó hả?

Hồ Hồng Đức nghe vậy không khỏi rùng mình.

-Sao mà không nhớ được, thứ đó xem chút nữa là làm Lão Hồ ta chết cồng rồi, thật là tà quái mà!

Hồ Hồng Đức trải qua thời Nhật Bản thống trị ba tỉnh Đông Bắc, sóng gió nào cũng gặp qua không ít, nhưng chỉ có sự trải nghiệm lần đó, là lần mà trong đời ông ta gần với cái chết nhất.

-Miền đá đó rất hữu dụng với tôi, Lão Hồ, ông có biết chỗ nào trong núi Bạch Sơn còn có nó không?

Diệp Thiên nhìn về phía Hồ Hồng Đức với vẻ mong mỏi.

-Chưa từng nhìn thấy, nếu không Lão Hồ ta làm gì còn có mạng mà ở đây chứ?

Hồ Hồng Đức lắc đầu như chong chóng, nói:

-Ngoài nơi quý quái như đầm Hắc Long, nơi khác e là cũng không có thứ tà quái như vậy đâu, thật sự có thể đồng chết người!

Công phu cả người của Hồ Hồng Đức, là từ ngoài truyền vào trong, khí huyết dồi dào, không thua kém gì với những người trong cảnh giới luyện khí hóa thần thông thường, nhưng cả ông ta cũng không chống được sự xâm nhập của khí hàn trong miếng đá, bây giờ nhắc lại vẫn tỏ ra sợ hãi.

-Chờ công phu của ông tiến thêm bước nữa, thì sẽ xem thứ đó như bảo vật thôi!

Diệp Thiên lắc đầu, công hiệu của Mặc Ngọc này e rằng cả khi trắng cũng không biết được, nếu không e rằng những người tu đạo trên đời này đã sớm lật tung cả đầm Hắc Long rồi. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 704

Xảy Ra Chuyện

Hồ Hồng Đức biết Diệp Thiên cũng không nói xằng, hẳn nếu tôn sùng Mặc Ngọc như thế, nói vậy thứ này khẳng định có bí mật hẳn không biết, lập tức tìm tòi ở trong đầu.

Nhưng một lúc sau, Hồ Hồng Đức vẫn là lắc lắc đầu, nói:

- Nơi có đồ vật này, nhất định là lạnh vô cùng, Trường Bạch sơn một năm bốn mùa đều thật lạnh, còn thật ngĩ không ra ngoài đầm Hắc Long, làm sao còn có loại Ngọc Thạch này?

- Quên đi, cứ đi đầm Hắc Long trước, nhìn xem có thể có thu hoạch gì không?

Diệp Thiên thở dài, lúc trước Hắc Giao coi hắn trở thành bằng hữu, mới lấy ra một khối Mặc Ngọc bằng ngón út, có thể suy nghĩ là biết, chính là Hắc Giao cũng cho rằng đây là bảo bối, hơn nữa số lượng nhất định không nhiều lắm.

Hồ Hồng Đức gật gật đầu, nói:

- Được, tôi đều chuẩn bị xong rồi, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ đến lâm trường ở một ngày, sáng mai vào núi!

Sau khi ở kinh thành cùng Hồng Kông một thời gian, hơn nửa năm nay Hồ Hồng Đức luôn luôn không trở về núi, cho nên xe ngựa của hắn cũng nhét vào lâm trường, do Hồ Tiểu Tiên lái xe đưa hai người qua.

- Hồ gia, mấy tháng không gặp ngài!

Xe chạy đến lâm trường, vị Tổng trưởng lâm trường kia ra đón, chứng kiến Diệp Thiên xuống xe, không khỏi lạng đi một chút, cười nói:

- Khách quý, Tiểu Diệp chính là Khách quý!

- Tổng trưởng lâm trường, hôm nay lại muốn phiền toái ông!

Diệp Thiên cười bắt tay cùng Tổng trưởng lâm trường, từ cốp sau xe xách ra hai vò rượu, nói:

- Hôm nay lạnh thật, mua chút rượu cho ông!

- Ai da, tôi nói rồi, đến cứ đến, còn khách khí làm gì?

Tổng trưởng lâm trường cười dài đón rượu tới, nói:

- Tôi còn đồ nhắm ngon. Lão Lưu hôm qua đánh được con lợn rừng, buổi tối chúng ta đốt lửa trại nướng thịt ăn!

- Ngon, cháu còn muốn ăn đùi cừu nướng!

Hồ Tiểu Tiên kêu lên, cô chính là người lớn lên trên lâm trường, mọi người trên lâm trường giống như người lớn trong nhà của cô.

- Được, Tiểu Tiên muốn ăn đùi cừu, ta lại đi giết cừu cho cháu!

Tổng trưởng lâm trường sang sảng nở nụ cười. Tiếp đón đám người Diệp Thiên đến phòng khách, sau khi ngồi xuống, xoay người đi ra ngoài.

Trước khi Hồ Hồng Đức vào nhà liền nhìn sắc trời, đi vào trong phòng đã cởi áo trên người hất ném cho Diệp Thiên. Nói:

- Diệp Thiên, sáng mai cậu mặc thêm áo da này, sợ là có tuyết rơi!

- Không thể chứ? Thời gian này năm giờ trời còn chưa sáng đâu, không chỉ vì tuyết đâu?

Thường ngày Đông Bắc 12 nguyệt, hơn bốn giờ sáng trời vẫn tối nhưng hôm nay sắc trời thoạt nhìn rất không tối.

- Trận này tuyết còn không nhỏ đâu, sáng mai cậu sẽ biết!

Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, trong mắt có chút lo lắng, hẳn biết Diệp Thiên trước đó không lâu bị trọng thương, chân khí trong cơ thể

hoàn toàn không còn, sợ là rất khó chịu đựng cái rét căm căm dưới 0 mấy chục độ trong núi kia.

Hồ Hồng Đức cùng Diệp Thiên đến, khiến lâm trường hoan náo lên. Buổi tối một hồi lửa trại long trọng, tiệc tối được tiến hành tới hơn 11 giờ, Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức đều uống không ít rượu.

- Lão Hồ, ông thật đúng là mồm quạ đen!

Sáng sớm hôm sau, khi Diệp Thiên xuống giường đẩy cửa phòng ra, nhấc rèm cửa lên, một luồng gió lạnh trộn lẫn bông tuyết nhỏ như bàn tay trẻ con liềm đánh vào trên mặt Diệp Thiên, tuyết lớn thế, khiến 3m phía trước Diệp Thiên đều thấy không rõ lắm.

- Năm nay tuyết còn rơi chậm đó, phòng chừng ít nhất cũng sau ba năm ngày!

Hồ Hồng Đức đang ở trên giường hút thuốc, bị Diệp Thiên mở cửa đón gió lạnh vào rùng mình một cái, nói với Diệp Thiên:

- Chuyện hòn đá đỏ nếu không vội, sau nửa tháng chúng ta tiếp tục vào núi được không?

Hồ Hồng Đức cũng không phải sợ cái gì, nhưng hấn lo lắng thân thể Diệp Thiên, tuyết lớn như vậy, vào núi rồi hấn sợ là rất khó chăm sóc được Diệp Thiên.

- Không có việc gì, chúng ta chỉ cần tới đèo Hắc Long là được rồi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, sau khi được dùng qua Mặc Ngọc kia tu luyện lúc, phạm là có một tia khả năng, Diệp Thiên cũng phải đi tìm kiếm Mặc Ngọc. Phải biết rằng, chỉ một viên đá nhỏ như vậy, có thể tránh cho hấn khỏi mấy năm khổ tu.

- Được rồi, dù sao tới đèo Hắc Long, trong sơn cốc kia thật ra cũng ấm áp.

Hồ Hồng Đức gật gật đầu, tương ngộ thời gian dài như vậy, hấn biết Diệp Thiên một khi quyết định chuyện gì, cơ hồ không ai có thể thay đổi.

- Hồ gia, Tiểu Diệp, tuyết lớn như vậy, hai vị nay ở lại lâm trường hôm nay đi.

Hai người đang nói chuyện, Tổng trưởng lâm trường bung 1 bát canh nóng vén rèm cửa thật dày lên đi đến, nói:

- Ăn trước cho nóng, đến trưa chúng ta nướng dê lấy xương hầm canh uống.

Hồ Hồng Đức nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nói:

- Tiểu Tống, không được, lát chúng tôi lên núi, ở trong núi còn có việc!

- Hồ gia, tuyết lớn như vậy, ông còn đi lên núi?

Tống trưởng lâm trường nghe vậy lặng đi một chút.

Hồ Hồng Đức cười nói:

- Không có việc gì, ngay chỗ nhà tôi ở thôi, hơn nữa tôi còn sợ tuyết làm nhà tôi đổ sập, cũng phải đi dọn tuyết!

- Được, vậy hai vị chú ý một chút.

Tống trưởng lâm trường gật gật đầu không khuyên nữa, trong vòng phạm vi trăm dặm Trường Bạch sơn, người nào không biết đại danh Hồ lão gia, đối với Hồ Hồng Đức mà nói, ngọn núi lớn này quả thực không có gì khác hậu hoa viên nhà hắn.

Uống hết hai bát canh nóng hầm hập, Hồ Hồng Đức cùng Diệp Thiên nhảy vào trong tuyết, mới qua mấy canh giờ, trên mặt đất tuyết đọng đã lên tới đầu gối.

Nhất là sau khi lên núi, thường thường đi về phía trước một bước, có thể bị gió thổi lui về sau hai bước, tuy rằng mặc trên người thực kín, nhưng vẫn có thể cảm giác được gió lạnh chui qua da nhắm thẳng đến xương.

Lần trước Diệp Thiên đến, hai người chỉ mất hơn nửa canh giờ liền đi tới nhà gỗ của Hồ Hồng Đức trong núi, thế nhưng lần này đã đi hơn một giờ.

- Diệp Thiên, cậu không sao chứ? Có thể chịu được không?

Sau khi vào trong phòng, Hồ Hồng Đức đốt nóng bếp, đây chẳng qua là bắt đầu, sau khi tiến vào đến rừng già, đường sẽ khó đi hơn.

- Không thành vấn đề, lão Hồ, ông cũng quá coi thường tôi nhỉ?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, lấy mũ mang trên đầu xuống, một hơi nóng hầm hập nhất thời từ đỉnh đầu hắn tràn ra, đột nhiên nhìn lại

giống như là tóc cháy.

Đây cũng là dọc đường đi Diệp Thiên dùng nguyên thân phong bế lỗ chân lông toàn thân, khiến cho nhiệt lượng trên người không đến bị thoát ra ngoài, cho nên mặc dù hắn không có chân khí hộ thể, nhưng cũng có thể chịu được.

Chẳng qua biện pháp như thế rất tổn hại đối với nguyên thân, Diệp Thiên xem chừng chính mình nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ một ngày là cần nghỉ ngơi. Nhưng ở trong núi linh khí nồng đậm, cũng không phải sợ không khôi phục được!

Ở nhà gỗ nghỉ ngơi hơn hai giờ, hai người vào sâu trong Trường Bạch sơn, trên mặt tuyết trắng tinh để lại hai dấu chân thật dài, nhưng rất nhanh đã bị tuyết đầy trời lấp kín.

Chui vào rừng già, gió sức thật ra nhỏ hơn rất nhiều, điều này làm cho hai người đi lên giảm ít đi khó khăn, không bị nhiều lực cản, buổi tối đã có thể chạy tới chỗ hái cỏ hoàn hồn lần trước.

Hồ Hồng Đức rõ vùng này như là lòng bàn tay, mang theo Diệp Thiên đi vào sơn động trong sườn núi, nơi này có củi gỗ hắt gửi, buổi tối đốt lửa lên, thật cũng không quá lạnh.

Đã không có chân khí hộ thể, lộ trình nửa ngày này khiến Diệp Thiên cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ tinh thần, sau khi ăn chút gì, hắt lập tức ngồi khoanh chân dưới đất vận khí tu luyện công pháp luyện thần.

Nguyên thần phóng thích ở trước người Diệp Thiên, cũng có vẻ là mệt không chịu nổi, nhưng sau khi Diệp Thiên vận chuyển công pháp, nguyên thần như là hắc động, cắn nuốt từng đợt từng đợt nguyên khí thiên địa chung quanh.

- Để tinh thần tiêu hao hầu như không còn, hiệu quả tu luyện nguyên thần lại tốt hơn rất nhiều à?

Sáng sớm hôm sau, khi Diệp Thiên tỉnh lại, tinh thần hoàn toàn hồi phục, hơn nữa hắt phát hiện, nguyên thần lại cô đọng hơn vài phần so với trước.

Hồ Hồng Đức cũng thấy là đối với trạng thái Diệp Thiên, hôm qua khi ngồi đã tọa còn mệt giống như chó chết, hôm nay lại có trở nên Tinh thần sung mãn vậy.

Ngày hôm nay tuyết ít đi một chút, tốc độ hai người tiến lên cũng mau hơn rất nhiều, nhất là sau khi Diệp Thiên cảm thụ được chỗ tốt của tu luyện sau khi tinh thần hao hết, lại càng cố ý tiêu hao tinh thần khí lực của mình.

Đi một chút ngừng một chút như thế, lộ trình vốn dĩ chỉ cần ba ngày, hai người đã đi suốt năm ngày rồi, rốt cục cũng đi tới chỗ rừng già ngoài đầm Hắc Long.

Cánh rừng bên này kéo dài vài dặm, là chỗ ở trong Trường Bạch sơn dễ dàng lạc đường nhất, nếu không có Hồ Hồng Đức dẫn đường, Diệp Thiên sợ là rất khó tìm đến được đầm Hắc Long.

Nhìn thấy Hồ Hồng Đức từ trong ba lô lấy ra một bình rượu, đi đến một gốc cây, Diệp Thiên không khỏi kỳ quái hỏi:

- Lão Hồ, ông định làm chi?

- Máy người bọn họ chính là được chôn ở dưới gốc cây này.

Lúc trước mai táng đám người Hạt Tử, vì sợ người ngoài phát hiện gây ra phiền toái, Hồ Hồng Đức đem xác chết mấy người hoá táng, sau đó chôn ở cánh rừng bên cạnh cách đầm Hắc Long hơn hai dặm, hơn nữa cũng không lập bia, nhưng cũng làm ký hiệu ở trên cây bên cạnh.

- Hạt Tử, người đối phó với ta cả đời, người chết thanh thân, lão Hồ ta mời người một bình rượu đi!

Hồ Hồng Đức mở nắp bình, rót hết một bình rượu xuống trên mặt đất.

- Tự gây nghiệt chướng, không thể sống!

Nghĩ chuyện phát sinh ở trong rừng này mấy năm trước, Diệp Thiên khẽ lắc đầu, tiến lên vỗ vỗ bả vai Hồ Hồng Đức, nói:

- Hấn bị trừng phạt là đúng tội, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, ăn chút gì đi rồi chúng ta đi gặp Hắc Giao.

- Tôi không vào đâu, lát nữa tôi ở ngoài cốc chờ cậu!

Hồ Hồng Đức nghe vậy không khỏi rung mình một cái, hai con mắt lãnh đạm của con quái vật kia không mang chút tình cảm, hhhh cũng không muốn đi đối mặt nó.

- Nó chính là hàng xóm của ông mà, tạo quan hệ tốt lại cũng hơn!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, khi đang chuẩn bị mở ba lô ra nhóm lửa nấu cơm, bên tai đột nhiên truyền ra một tiếng thét dài.

- Là Hắc Giao, chẳng lẽ nó biết ta tới sao?

Diệp Thiên nghe được rất rõ ràng, đây đúng là tiếng kêu của Hắc Giao, nhưng ngay sau đó sắc mặt của hắn liền thay đổi, bởi vì trong tiếng gió, trộn lẫn tiếng gào thét thống khổ, tựa hồ còn có phần nộ vô tận.

- Không đúng, đã xảy ra chuyện rồi!

Diệp Thiên đưa tay lấy ra Tam Thanh linh từ trong ba lô, lập tức chạy tới nơi tiếng kêu truyền ra.

- Diệp Thiên, tên kia ở trong núi này chính là xưng Vương, ai có thể chọc vào nó?

Chúng kiến sắc mặt Diệp Thiên đột nhiên biến đổi, Hồ Hồng Đức bắt đắ dĩ dĩ theo, vừa chạy vừa đem súng tự động ở đầu vai ra, tùy tay nhét viên đạn lên nòng. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 705

Tranh Đấu

Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Hắc Giao lại tức giận như thế?

Diệp Thiên có thể nghe ra được, trong tiếng gào của Hắc Giao, tràn đầy phẫn nộ và đau đớn, như là bị cái gì làm thương tổn, điều này làm cho Diệp Thiên lo lắng nhiều, trong lòng lại tràn đầy khiếp sợ.

Phải biết rằng, chính là với tu vi luyện khí Hóa Thần Diệp Thiên năm đó, đều nhìn không thấu con Hắc Giao gần như hóa rồng này, Diệp Thiên lúc ấy còn có trực giác, nếu Hắc Giao muốn giết hắn, quả thực dễ dàng vô cùng.

Sau đó ở Thần Nông Giá nhìn thấy Khi Trắng, tuy rằng thủ đoạn mà con khi thi triển ra vượt xa Hắc Giao, nhưng Diệp Thiên vẫn cảm thấy được nếu hai chúng nó đấu nhau, bại trận không thể nghi ngờ, nhất định là Khi Trắng.

Nhưng giờ phút này Hắc Giao lại như là gặp phiền toái rất lớn, Diệp Thiên không biết đến tột cùng là trong núi còn có thứ gì tồn tại giống Hắc Giao, hay là nó gặp người tu đạo?

Tuy rằng trong lòng Diệp Thiên sốt ruột, nhưng liên tiếp bốn năm ngày trong tuyết, mỗi một bước đạp xuống, tuyết đọng cơ hồ đều sâu đến thắt lưng, ngăn ngừa một dặm đường, Diệp Thiên đã đi hơn nửa canh giờ.

Mà tiếng hét của Hắc Giao cũng càng lúc càng vang, trong thanh âm còn có một sự bất lực.

- Diệp Thiên, sao lại thế này? Xảy ra chuyện gì?

Hồ Hồng Đức vác súng chạy tới phía sau Diệp Thiên, tiếng hét đình tai nhức óc, khiến cho hắn từ đáy lòng phát lạnh, nhìn thấy chương khí tràn ngập sơn cốc, trên mặt Hồ Hồng Đức lộ ra sợ hãi.

- Lão Hồ, nói nhỏ thôi.

Diệp Thiên giảm thấp giọng xuống, cùng Hồ Hồng Đức tránh đến phía sau một gốc cây hoa.

Thân mình Hắc Giao chính là tồn tại vượt qua óc tưởng tượng của nhân loại, mà trước mắt cùng nó tranh đấu, hiển nhiên là đối thủ cùng cấp số, Diệp Thiên biết, chỉ dựa vào mình và Hồ Hồng Đức, căn bản là không đủ đối phó.

- Hắc Giao tựa hồ rất đau đớn?

Hồ Hồng Đức cũng có thể nghe ra đau đớn trong tiếng gào thét của Hắc Giao, nhẹ giọng hỏi:

- Diệp Thiên, chúng ta làm gì bây giờ?

Diệp Thiên nghĩ một chút, mở miệng nói:

- Ta vào xem!

Bất kể là giao tình cùng Hắc Giao trước kia hay là vì từ tay Hắc Giao có được Mặc Ngọc, Diệp Thiên đều nhất định đi vào trong sơn cốc này. Muốn làm rõ ràng rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Còn có ra tay hay không, Diệp Thiên bây giờ còn không có ý nghĩ này, dù sao đối chiến với đối thủ cấp số kia, xa không phải hẳn có thể nhúng tay vào.

Hồ Hồng Đức nghe vậy lặng đi một chút, liền vội vàng kéo Diệp Thiên, nói:

- Đừng nói giỡn, Trong sơn cốc này tràn đầy khí độc, cậu chưa tiến vào đến bên trong liền bị trúng độc chết!

Ở lối vào sơn cốc đầm Hắc Long này. Chất đầy hài cốt các loại động vật. Đầu là trong lúc vô ý tiến vào trong sơn cốc, khi chúng nó ngửi được khí độc lúc, còn không kịp chạy đến ngoài cốc, liền trúng độc vong mạng.

Diệp Thiên cắn chặt răng, nói:

- Lão Hồ, ông ở đây hộ pháp cho tôi. Mặc kệ là ai hoặc là sinh vật nào tới gần, tất cả đều dùng súng tiếp đón, ngàn vạn lần đừng nương tay!

- Hộ pháp? Cậu muốn làm gì?

Hồ Hồng Đức gãi gãi đầu, chứng kiến Diệp Thiên đặt ba lô trên mặt đất, đặt mông liền ngồi xuống, lại càng hiểu không rõ.

- Đi!

Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, trong miệng phát ra một tiếng quát khê, một tia ánh sáng trắng mắt thường có thể thấy được từ ấn đường tràn ra, phiêu du ở ba thước cách đỉnh đầu hần.

Đây đúng là nguyên thần của Diệp Thiên. So sánh với mấy ngày hôm trước, nguyên thần của hần lại cô đọng không ít, cánh tay căng chân nhỏ nhỏ cũng đã có thể nhận thấy rất rõ ràng.

Là trọng yếu hơn cả, nguyên thần nguyên bản vô hình vô sắc, lúc này tựa hồ có một loại cảm xúc có khuynh hướng, xuất hiện phảng phất như có bóng dáng bay lượn ở không trung, chính là Hồ Hồng Đức đều có thể thấy được.

- Trời. Đây là cái đồ chơi gì hả?

Nhìn thấy một màn này, Hồ Hồng Đức nhất thời mắt choáng váng, há miệng muốn thốt lên, may mà hần phản ứng mau, đúng lúc lấy tay bịt miệng.

Nghe được Hắc Giao thét lên vội vàng. Diệp Thiên không có thời gian giải thích cho Hồ Hồng Đức, nguyên thần bao vây lấy Tam Thanh linh. Nhẹ nhàng chọt lóe, trốn vào trong độc chương sương mù.

Đúng như Diệp Thiên nghĩ vậy, khí độc này có thể tác dụng ở thân thể, đối với nguyên thần cũng không có gì nguy hại, một cái hít hơi, Diệp Thiên đã đi tới trung tâm sơn cốc.

Nhưng Diệp Thiên tự biết công pháp yếu kém, ở cách đầm Hắc Long còn có ba mươi mét, nguyên thần của hần liền ngừng lại, lặng lẽ tránh ở mặt sau một vách nham bích, nhìn lại vị trí đầm Hắc Long.

Lúc này vừa nhìn, nhất thời khiến nguyên thần Diệp Thiên xáo động, thiếu chút nữa ngay cả Tam Thanh linh cũng không thể ôm lấy.

Thân thể Hắc Giao cao to bảy tám thước, đã hoàn toàn thoát khỏi đầm Hắc Long.

Nhưng cả thân thể ngăm đen cũng bị trói chặt bằng một cái dây thừng ánh sáng màu vàng óng, quấn quanh Hắc Giao khiến nó

không thể động đậy, chỉ có thể bắt lực phát ra tiếng gào thét, miệng rộng mở ra, không ngừng phun ra từng ngụm khí độc.

Ở cách đầm Hắc Long hai mươi thước, một người mặc áo đạo sĩ xanh đen đang đứng, dáng người gầy yếu, quanh người hần trần ngấp thực khí màu trắng hộ thể, đều chắn khí độc Hắc Giao phun ra ở bên ngoài.

Một đầu dây thừng màu đen ở trong tay trái người này, nhưng ánh mắt của hắn tựa hồ cũng không thoải mái, trên mặt tràn đầy mồ hôi, tay phải trong Hư Không vẽ ra từng lá bùa, đánh vào phía trên dây thừng kia.

- Không ngờ là người trong giới tu đạo?

Thấy một màn như vậy, trong lòng Diệp Thiên nhất thời ra kết luận, hắn không nghĩ tới dưới tình huống như vậy lại gặp được người giới tu đạo?

Nếu đặt ở một hoàn cảnh người trong, Diệp Thiên tự nhiên sẽ hành đại lễ khiêm tốn xin thỉnh giáo, nhưng Hắc Giao từng tặng hắn Mặc Ngọc, coi hắn trở thành bằng hữu, Diệp Thiên thật sự không biết phải lựa chọn như thế nào.

- Ngươi là nghiệp chướng, đạo gia hảo tâm cần thu phục ngươi làm Linh Thú hộ sơn, truyền cho ngươi phương pháp yêu tu, đây là tạo hóa của ngươi mà, ngươi lại không biết phân biệt...

Đang lúc Diệp Thiên rối rắm, đạo nhân kia bỗng nhiên há mồm mắng Hắc Giao:

- Nếu ngươi không biết phân biệt như vậy, đạo gia ta sẽ rút gân của ngươi, đồ thường luồng, dung nhập vào dây thừng trói rỗng của ta!

- Grào ...

Nghe được lời nói đạo nhân, Hắc Giao liều mạng từ chối, miệng rộng lại phun, một tia bạch quang như tia chớp đánh tới hướng đạo nhân kia, dưới tình thế cấp bách lại học ra nội đan chưa thành hình, liều mạng cùng với người nọ.

Luận tu vi, kỳ thật Hắc Giao vẫn còn cao hơn đạo nhân này, nó cách Kết Đan chân chính chỉ kém một bước, Kết Đan được có thể hóa từ con thường luồng thành rồng, tương đương với Kim Đan Đại Lộ của nhân loại.

Người kia tuy rằng là Tiên Thiên trung kỳ, khoảng cách kết thành Kim Đan kém xa, nhưng chính mình tu luyện với Hắc Giao lại bất

đồng, hẳn lại có thêm một bộ truyền thừa hoàn thiện, thủ đoạn hơn xa Hắc Giao.

Hơn nữa trong tay người kia có dây trói rỗng, cũng là bảo vật của bọn hắn, uy lực thật lớn, mặc kệ là người hay là yêu, một khi bị trói chặt cũng khó khăn mà thoát thân.

Nhưng dây thừng trói rỗng này cần nguyên thần chỉ đạo, vì trói chặt Hắc Giao, cơ hồ toàn bộ tâm thần đạo nhân đều đặt ở trên dây thừng trói rỗng, trong lúc nhất thời cũng không có lực thừa rút tay ra ngoài diệt Hắc Giao.

Hắc Giao đột nhiên phun ra nội đan liễu mạng, khiến người đạo sĩ cũng bị bất ngờ, trong lúc vội vàng, hắn chỉ tới kịp vòng bảo hộ bên người, nội đan liền đập vào hắn.

"Oành" một tiếng vang thật lớn.

Tầng bảo hộ kia như giấy dán vỡ vụn ra, nội đan biến thành bạch quang trùng điệp đụng vào trên thân người Đạo sĩ, thân thể bị đụng bay về sau bảy tám thước.

- Khụ... Khụ khụ!

Thân thể ở giữa không trung là lúc máu tươi trắng phun, rơi xuống mặt đất, lại lùi lại năm sáu bước mới đứng lại được.

Mà sau khi nội đan Hắc Giao va chạm, ánh sáng màu cũng trở nên âm đạm, lung la lung lay bay về Hắc Giao.

- Phóng xuất ra, đừng nghĩ thu trở về!

Người kia tuy rằng sắc mặt như giấy vàng, khóe miệng còn lưu lại một tia máu, nhưng trên mặt cũng lộ nét cười, tay trái ở thiên không vỗ một cái, một tia bạch quang lao ra, hóa thành một cái tay lớn, trong lúc này chộp tới.

- Dương Thần xuất khiếu?

Xa xa đang xem cuộc chiến, trong lòng Diệp Thiên rung mình, đạo nhân kia biến thành bàn tay to cơ hồ giống như là vật dụng thực tế, so với hẳn gà mờ nguyên thần này không biết mạnh hơn bao nhiêu?

Nguyên thần tốc độ cực nhanh, không đợi Hắc Giao thu hồi, đã bị đạo nhân tóm trong tay, trong miệng Hắc Giao phát ra một tiếng gào thét, phun ra một tia nguyên khí bồn mạng khổ tu mấy trăm năm, độ vào trong nội đan.

Trong lúc nhất thời, hào quang nội đan sáng mạnh, lực trở về tăng cường vài phần, đạo nhân kia tuy rằng bắt được nội đan, lại không cách nào lôi kéo trở về.

- Nghiệp chướng, ta liều mạng tu vi có mất, cũng muốn thu phục ngươi, đến lúc đó đem nội đan ngươi chế thuốc, nói không chừng còn có thể nhân họa đắc phúc đâu!

Đạo nhân lộ ra một tia tàn nhẫn trên mặt, đồng dạng há miệng phun ra một thực khí bốn mạng, đồng thời tay phải liên tục đánh ra pháp quyết, trói chặt dây thừng trói rỗng trên người Hắc Giao, nhất thời lại nhanh vài phần.

Tuy rằng da thịt Hắc Giao chiến đấu li lợm, nhưng dây thừng trói rỗng này không biết do cái gì chế thành, lại có thể hằn thật sâu trên da thịt Hắc Giao, máu tươi màu đen hóa thành nước róc rách chảy, dững mãnh chảy vào tới đầm Hắc Long.

Hắc Giao biết mình khó giữ mạng, lập tức cũng nổi dậy, hồn nhiên không để ý cơ thể của mình, bốn mạng chân nguyên giống như không muốn sống phụt lên trên nội đan, trong lúc nhất thời, một người một con thuồng luồng lại bất phân thắng bại.

Nhưng thân thể cùng nội đan của Hắc Giao đồng thời đã bị công kích, nhất là thân thể không ngừng chảy ra máu tươi, cũng làm cho nguyên khí nó đại thương, lúc này thắng lợi hiển nhiên nghiêng ở người kia.

Đạo nhân cũng lộ ra một ít vui mừng trên mặt, Hắc Giao này cả người là bảo vật, hơn nữa vật trong đầm Hắc Long, đủ để bù lại thương thế cho chính mình.

- Mẹ nó, lấy đan chế thuốc, rút gân luyện khí, con mẹ nó, người này chính là người trong giới tu đạo sao?

Nghe được lời nói đạo nhân kia, Diệp Thiên đã minh bạch góc ngách sự tình, trong lòng không khỏi giận dữ.

Hắc Giao ân cư thâm sơn rừng rậm, cũng không xuất thế làm hại ai, người này vì ham muốn cá nhân mình, muốn diệt nó, người này tâm tính ác độc cực kỳ.

Nhưng Diệp Thiên vẫn nhịn không ra tay, đạo nhân kia còn có lực thừa, chính mình tùy tiện ra tay, sợ là vừa đối mặt đã bị hấn tiêu diệt.

- Hắc Giao, ta là Diệp Thiên, năm trước chúng ta đã quen biết, còn nhớ ta không?

Diệp Thiên suy nghĩ một phen, nguyên thần phát ra một tia dao động, truyền vào tới trong thức hải Hắc Giao, đúng là phương pháp truyền âm mà khỉ trắng dạy hắn.

Thần thức Diệp Thiên truyền ra, thân thể Hắc Giao đang giãy dụa đột nhiên ngừng một chút, đầu con thường luồng cực đại nhìn chung quanh. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 706

Tuyệt Vọng

Sau khi Diệp Thiên truyền âm, Hắc Giao cũng không có cảm giác được vui sướng, mà ngược lại trong ánh mắt lại lộ ra thần sắc hoang mang, nó nhớ rõ Diệp Thiên, nhưng đồng dạng biết Diệp Thiên và đạo nhân trước mặt giống nhau, cũng không phải cùng một chủng tộc với nó.

Không cùng chủng loại, kỳ tâm tất khác, đạo lí của câu này, cũng không phải chỉ có nhân loại hiểu được, Hắc Giao sống hàng trăm năm, trí tuệ ấy không hề kém người thường.

Nếu đặt ở lúc thường ngày, thực lực Diệp Thiên trước mặt Hắc Giao quả thật không đáng nhắc tới, nhưng lúc này nó đang liều mạng với đạo nhân, Diệp Thiên gia nhập, có lẽ liền trở thành một cây rom cuối cùng đê ngã Lạc Đà.

Nghĩ đến đây, Hắc Giao lại điên cuồng từ chối, nó muốn thoát ra khỏi sợi dây thừng này trước lúc Diệp Thiên ra tay, chỉ cần trở lại trong đằm Hắc Long, có liền có thể bắt bại.

Cái dây thừng Kim Hoàng Sắc kia đê trên người Hắc Giao thật sự càng ngày càng chặt, máu tươi từ miệng vết thương phun ra, có điều điều này cũng khiến cho đạo nhân kia bị áp lực càng lớn.

- Mẹ nó, đạo gia trở về nhất định rút gân lột da ngươi!

Đạo nhân phun một ngụm máu tươi ra, tinh thần cả người dũ ra ngã xuống.

Phải biết rằng, tu vi của Hắc Giao vốn dĩ cao hơn hẳn ta, tuy rằng lấy tá trợ là Đạo gia, pháp bảo và tộc Kì Châu, nhưng đạo nhân vẫn phải dùng thực khí nguyên thần thúc dục, lúc này cũng sắp đến hoàn cảnh dầu cạn đèn khô rồi.

- Hắc Giao huynh, ta đến là giúp ngươi.

Diệp Thiên nhìn thấy sự bất an của Hắc Giao, tiếp tục truyền âm nói:

- Người phải tin ta, hãy thu hồi khí độc trong sơn cốc này đi.

Chỉ là Diệp Thiên, căn bản là không thể đối phó đạo nhân kia, nhưng hắn cũng nghĩ tới một biện pháp, nhưng nhất định phải là Hắc Giao phối hợp mới được.

Hắc giao ngựa đầu phát ra một tiếng kêu to tương tự tiếng rống gầm, ánh mắt nhìn lại hướng nguyên thần Diệp Thiên ẩn thân chỗ nham thạch, tựa hồ trong lòng cũng là không thể ra chủ ý.

Phải biết rằng, khí độc mà Hắc Giao phun ra, tuy rằng không thể hại đạo nhân, nhưng cũng có thể khiến cho thực khí của hắn hao phí để chống đỡ.

Nếu thu hồi lại, đạo nhân là có thể đem hộ thân thực khí dùng đến này buộc Long tác thượng, đến lúc đó Hắc Giao lại càng khó chống đỡ.

Chứng kiến bộ dạng do dự của Hắc Giao. Diệp Thiên truyền âm nói:

- Ta tu vi kém cách xa so với người này, người nếu không quyết định, ta chỉ có thể lui đi!

Đạo nhân này tâm tư hiểm ác, hành sự lại càng cay độc dị thường. Nếu bị hắn phát hiện bản thân nấp một bên, bản thân Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức khó mà giữ cái mạng nhỏ này.

Là Hắc Giao không thu hồi khí độc, Diệp Thiên cũng chỉ có thu hồi nguyên thần, có thể trốn bao xa thì trốn bao xa.

Nghe thấy câu nói này của Diệp Thiên, trong mắt Hắc Giao lộ ra một thần sắc dứt khoát, dù sao bây giờ xuống như vậy nó cũng là chỉ có đường bại vong, chi bằng theo lời Diệp Thiên đánh một chút.

Một ngụm đan khí phun ra, bị nguyên thần đạo nhân bắt lấy nội đan chường tâm, đột nhiên chuyển động quay tròn, từng đạo lốc xoáy vô hình hiện ra xung quanh nội đan.

Trong sơn cốc như là nổi lên gió xoáy, khí độc trải rộng các góc ở trong cốc tuôn vào nội đan Hắc Giao, ngăn ngừa vài hơi, sơn cốc đã trở lại trong sáng.

- Ân? Có chuyện gì vậy?

Tránh ở ngoài cốc hộ pháp cho thân thể Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức đột nhiên chứng kiến khí độc trong cốc tán đi. Nhất thời lạng đi một chút, khi thấy tình hình bờ đầm ngoài Hắc Long một trăm mét, thì ánh mắt không khỏi trừng lớn.

- Ta nhỏ vào. Thần tiên đến từ nơi nào, hàng yêu phục quái đây sao?

Khi nhìn rõ đạo nhân và Hắc Giao giằng co thì Hồ Hồng Đức nhìn không được xoa nhẹ hai mắt của mình, nếu không phải tận mắt mình nhìn thấy, thì như thế nào hẳn cũng không thể tin, lại có người dám tới trên chọc quái vật kia?

Trong lúc Hồ Hồng Đức kinh ngạc không hiểu, Diệp Thiên ngồi ngay ngắn dưới tàng cây bỗng nhiên mở mắt, nói:

- Lão Hồ, nỗ súng hướng đạo nhân kia, hướng đầu mắt mà đánh!

- Bắn ... bắn người đó?

Hồ Hồng Đức lác lác đầu, nhìn phía Diệp Thiên nói:

- Cậu không làm đấy chứ? Chúng ta phải giúp cũng là giúp đạo nhân kia. Làm sao có thể giúp Hắc Giao được?

- Giúp đạo nhân? Sợ là sau khi giết Hắc Giao, chúng ta cũng sống không nổi!

Diệp Thiên cũng không thêm đứng dậy, gấp giọng nói:

- Lão Hồ, ông phải tin tôi, làm theo lời tôi nói, bằng không chúng ta sẽ chết không có đất chôn.

Diệp Thiên vốn ban đầu đi cũng đã xem bói. Hắn có trực giác, đạo nhân này kỳ thật đã phát hiện sự tồn tại của hắn, luôn luôn im hơi lặng tiếng, trong lòng chắc là tồn tại ác niệm.

- Sao có thể như vậy được?

Đại não Hồ Hồng Đức có chút hỗn loạn, nhưng vẫn tín nhiệm Diệp Thiên, hắn vẫn giữ khẩu súng lục bán tự động trong tay lên.

- Sau năm số, ông trực tiếp nỗ sung, nhớ kỹ, hướng đầu hắn!

Sau khi Diệp Thiên dặn dò xong câu đó, nguyên thần cõi thể mà ra, mang theo Tam Thanh linh trở về phía sau nam bích.

Sau khi thu hồi khí độc trong cốc, nội đan của Hắc Giao quả nhiên uy lực tăng lên gấp bội.

Nhưng đạo nhân kia cũng thu hồi chân khí hộ thân, từng đạo chân khí đánh trời Hắc Giao, khiến cho thương thể thân thể của Hắc Giao nghiêm trọng, đã không còn thời gian phụt lên đan khí trợ giúp nội đan, một người một thường luồng vẫn là cục diện bất phân thắng bại.

- Một, hai, hai, ba, bốn, năm!

Sau khi trong miệng mặc niệm năm chữ số, Hồ Hồng Đức giờ súng nhắm ngay đầu đạo nhân cách trăm mét kia, trong miệng hung hăng mắng:

- Mẹ nó, sẽ tin cậu một lần!

Hồ Hồng Đức cơ bản không phải là người thiện nam tín nữ, hơn nữa là quan niệm cũng không phải cố chấp, coi như giết nhầm người, hấn cũng chưa chắc có gì áy náy.

Cuộc tranh đấu giữa đạo nhân và Hắc Giao đã tiến vào hồi gay cấn, máu tươi trên thân thể túa ra khiến cho Hắc Giao sắp không chịu nổi, lực đạo của thân thể không lồ kia ngày càng nhỏ.

Mà đạo nhân cũng trong tình trạng kiệt sức, nguyên thần hóa thành cánh tay đã có phần rã rời, vết thương bị nội đan tấn công vừa rồi cũng bộc phát ra, khoe miệng thỉnh thoảng tràn ra một tia máu tươi, hiển nhiên cũng là cố chấp chống đỡ.

- Phanh... Bang bang!

Vào lúc này, ba tiếng súng thanh thúy chọt vang lên, đập tan cục diện bế tắc giữa con người thường luồng òa.

Hồ Hồng Đức cả đời chơi súng, ba phát súng này là súng đòi mạng, ba viên đạn dường như bắn ra thương thang, hiện hình chữ phẩm hướng đạo nhân bay đi, mục tiêu đúng là ấn đường cùng hai mắt của đạo nhân.

Sau khi nghe thấy tiếng súng, tránh ở phía sau nam thạch Diệp thần kinh Thiên lập tức cứng, có thể dùng vũ khí giải quyết đạo nhân kia tất nhiên là tốt nhất, nếu không được hấn vẫn còn hậu thủ.

Ngay khi tiếng súng phát ra, đạo nhân bỗng nhiên bỗng nhiên hữu tay vừa lộn, một thanh dài ước chừng tam tấc đoán kiếm ra hiện ở trong tay, ngay sau đó nâng tới trước mắt.

- Cách... cách cách!

Sau khi ba tiếng kim thiết giao kích vang lên, ba viên đạn đó lại có thể đều bị đoán kiếm làm bể vỡ, hơn nữa thân thể của đạo nhân, ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích chút nào.

- Muốn ám sát đạo gia, tiểu tử, ngươi còn kém xa lắm.

Khóe miệng của đạo nhân kéo ra một đường cong, trên mặt lộ một tia cười ác độc, khi Hắc Giao thu hồi khí độc trong cốc, hắn đã cảm giác có gì không ổn, trong lòng đã sớm tăng cường cảnh giác.

Nguyên thần kia hóa thành bàn tay to nên có một chút rã rời, kỳ thật chính là đạo nhân phân ra một tia Nguyên thần quan sát tình hình chung quanh, Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức trong rừng cây ngoài sơn cốc dường như đã bị hắn sớm phát hiện.

Đạo nhân đạt đến tu vi này, cho dù không biết đến thuật bói toán, đối với sự nguy hiểm xung quanh mình vẫn có thể cảm nhận được, ác niệm của hai người Diệp Thiên bọn họ sớm đã bị hắn cho vào trong đáy lòng.

Chẳng qua đạo nhân đang trong giai đoạn tranh đấu gay cấn với Hắc Giao, sau khi nhìn thấy là hai kẻ phạm nhân, cũng không có nhỏ sất, mà là đem nguyên thần cấp thu trở về, ở trong lòng hắn, cho dù Hồ Hồng Đức cầm súng, cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

Sự thật cũng đúng là như thế, Hồ Hồng Đức bắn liền ba phát súng, đều bị đạo nhân này chặn lại, lực đánh mạnh như vậy thậm chí cũng không thể làm thân thể hắn xê dịch một bước.

- Đây ... Đây mà là người ư?

Ngoài sơn cốc Hồ Hồng Đức xem có chút há hốc mồm, khoảng cách một trăm mét, đạo nhân kia chẳng qua phát phát tay, giống như con ruồi bình thường bị hất văng ra.

- Ôi trời, lão tử không tin ngươi có thể ngăn được bao nhiêu phát đạn?

Hồ Hồng Đức cũng là phát điên, ngón trỏ tay phải liên tục bóp cò, trong lúc tiếng súng lớn trong ngoài sơn cốc, tuyết đọng trên cây

xì xì rơi xuống mặt đất.

- Như vậy cũng được?

Tình hình xuất hiện trước mắt, thiếu chút nữa khiến cho nhãn cầu Hồng Đức trừng mắt lên.

Thân hình đạo nhân trong sơn cốc căn bản là không nhúc nhích được, tay phải lấy mắt thường dường như nhìn không rõ động tác, xung quanh cơ thể khua múa, viên đạn kia bắn về phía bản thân hoàn toàn đón đỡ được.

Một màn này nhìn thấy Hồ Hồng Đức thậm chí sau khi bắn hết đạn, đều quên thay băng đạn, hấn từ trước tới giờ chưa từng nghĩ qua lại có một người có thể chống lại súng như thế, khó phải không năm đó nghĩa cùng quyền li lợm khâu hiệu thực sự không phải là tin đồn vô căn cứ?

- Tiểu bối không biết sống chết!

Tuy rằng trên đoàn kiếm có chân khí, nhưng lực xung kích của viên đạn vẫn khiến cho tay phải của đạo nhân cảm giác run lên, trong miệng lập tức hừ lạnh một tiếng, thừa dịp có cơ hội ngừng tiếng súng, tay phải mạnh mẽ giương lên.

- Đi!

Theo tiếng quát của đạo nhân, đoàn kiếm kia sủu một chút hướng Hồ Hồng Đức bay qua, tốc độ này so với tốc độ viên đạn không chậm hơn là bao nhiêu, trong giây lát đã đến chỗ hơn mười mét trước mặt Hồ Hồng Đức.

- Mẹ nó, kiếm tiên à?

Nhìn thấy đoàn kiếm không ngừng phóng đại trước mặt, Hồ Hồng Đức liền vội nấp vào phía sau cây hoa.

Chỉ là để cho hấn không nghĩ tới, thanh đoàn kiếm như là có linh tính, quay tròn quanh cây hoa, cây đại thụ kia có vòng eo của người trưởng thành, giồng như đậu hũ, không chút nào chịu lực bị chém đứt.

Sau khi chặt đứt cây hoa ngang đường, đoàn kiếm lập tức hướng đầu Hồ Hồng Đức, Hồ Hồng Đức lúc này tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể giơ tay phải cầm súng lên đón đỡ một chút.

Bất quá Tinh Cương đánh chế súng tự động, đoàn kiếm nhỏ nhỏ trước mặt vẫn không đủ nhìn, một đạo bạch quang hiện lên, thân

súng bị chặt thành hai đoạn, thậm chí một nửa tay trái Hồ Hồng Đức đều bị mất đi.

- Không ngờ rằng lão Hồ tung hoành thế giới là thế, thế nhưng lại có thể chết mơ hồ như thế này?

Hồ Hồng Đức lúc này vốn dĩ là không cảm giác tay trái truyền đến đau đớn, bởi vì đập vào mặt mà đến kiếm khí khiến cho hấn như rơi vào hầm băng, trong lòng nổi lên một loại tuyệt vọng, Hồ Hồng Đức lần đầu tiên cảm giác được cái chết cách mình gần đến vậy. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 707

Giả Chết

Hồ Hồng Đức không chút nghi ngờ, đoán kiếm này lấy đầu mình tuyệt đối không mất chút khí lực.

Trong đầu hắn thậm chí đã xuất hiện hình ảnh thi thể chia lìa, máu tươi đang phun lên từ cổ, thật giống như năm đó phụ thân xử trí chặt bỏ đầu của bọn tiểu quý.

- Lão tử đời này cũng đáng!

Hồ Hồng Đức không hề giận Diệp Thiên, mà nhắm hai mắt chịu phạt bất hạnh, hẳn cả đời này không nói giết người như ngóe, nhưng cũng có một hai chục mạng người đã qua tay, trong thời khắc này là báo ứng đến rồi.

Nhưng trong lúc Hồ Hồng Đức nhắm hai mắt nghiền cổ chịu chết, chỉ cần đợi vài giây đồng hồ là không có cảm giác đau đớn của thân thể, liền đâm vào bộ mặt sinh đau, kiếm khí tựa hồ cũng biến mất không thấy.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Hồ Hồng Đức vội vàng mở hai mắt, lại phát hiện mặt đất trước mặt mình lại có đất tuyết hòa tan một mảnh, thanh đoản kiếm kia không biết lúc nào cắm sâu vào trong đất.

- Mẹ nó, lão tử không chết a?

Hồ Hồng Đức hai đầu gối mềm nhũn, đặt mông ngồi trên mặt đất, dạo qua một vòng ở cửa phủ Diêm La, cả người toát ra mồ hôi lạnh.

- Ai u, đau chết lão tử!

Cho tới giờ khắc này, Hồ Hồng Đức mới cảm giác được tay trái truyền đến một trận đau nhức, cúi đầu nhìn, cả bàn tay máu tươi đầm đìa, ngón út cùng ngón áp út ngay tiếp theo gần nửa cái bàn tay, đồng thời bị đoản kiếm kia lột bỏ một nửa.

Nhiệt độ không khí dưới 0 độ, tay trái bị thương của Hồ Hồng Đức đông lạnh xanh tím, máu tươi kia cũng đông cứng lại.

Không kịp nghĩ nhiều, Hồ Hồng Đức vội vàng xé một vạt áo xuống, bó lên tay trái, hẳn tuy rằng khí huyết thịnh vượng, nhưng bị thương trong hoàn cảnh này, thời gian mà dài. Nói không chừng cả tay trái đều bị hoại tử.

Phải nói Hồ Hồng Đức cũng là người tâm lớn, sau khi lo xong thương thế của mình, hẳn mới nhớ tới cuộc chiến sinh tử trong cốc, liền vội đi tìm hiểu quan sát.

- Lão Hồ, ông bị thương?

Vừa mới chia đầu, còn chưa thấy rõ tính hình trong cốc, bên tai Hồ Hồng Đức đột nhiên truyền đến một giọng nói thanh thúy.

- Không có gì, một vết thương nhỏ, Diệp Thiên. Chuyện gì xảy ra?

Hồ Hồng Đức lắc lắc đầu, cho tới giờ khắc này, hẳn còn chưa lấy lại tinh thần. Đạo nhân kia tại sao lại tha hẳn một mạng?

- Đợi một chút tôi sẽ giải thích cho, đi, đi vào trong sơn cốc!

Diệp Thiên khoát khoát tay, tay trái cầm lấy Tam Thanh linh, tay phải thuận thế vừa kéo, Khai Sơn Đao trong cái ba lô to dựa vào cây kia lấy ra cầm trên tay.

- Diệp Thiên, chiến đấu đã xong? Kết quả vừa rồi?

- Lão Hồ, là tôi quá khinh thường, không ngờ tu vi của lão đạo nhân kia lại lợi hại thế?

Quay đầu lại nhìn thoáng qua tay trái Hồ Hồng Đức quấn lấy mảnh vải, trong ánh mắt Diệp Thiên lộ ra vẻ áy náy.

Diệp Thiên mặc dù đã đánh giá cao tu vi của đạo nhân kia, nhưng thế nào cũng không thể ngờ tới hẳn lại có thể thả ra phi kiếm. Ngoài trăm mét thiếu chút nữa lấy đi tính mạng của Hồ Hồng Đức.

Nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, Diệp Thiên cũng hoảng sợ một hồi, hẳn ra tay nếu hơi muộn một chút, chỉ sợ Hồ Hồng Đức lúc này đã là

một thi thể.

Ba phút trước đây thôi, lúc thả đoản kiếm trong tay ra, trên mặt đạo nhân lộ rõ một tia cười ác độc.

Tuy rằng ngoài kiếm tiên ngàn dặm trong truyền thuyết ra, thì lấy thủ cấp người cũng có một chút khoa trương. Nhưng đạo nhân tin tưởng, trong vòng một trăm mét, với pháp khí khu động nguyên thần của hắn, dễ dàng chém giết được người nổ súng ngoài cốc.

Chẳng qua đạo nhân một mặt cần phải phân ra một tia nguyên thần điều khiển đoản kiếm, mặt khác cũng sẽ đối kháng nội đan Hắc Giao, hắn mặc dù tu vi thâm hậu, nhưng đồng thời phải công kích Hồ Hồng Đức cùng Hắc Giao, vẫn là vạn phần cố hết sức, lại cũng không thể tận lực.

Nhưng vào thời khắc này, Diệp Thiên xuất thủ, hắn cơ hồ ngưng kết toàn bộ năng lượng nguyên thần chính mình, kích vào trên Tam Thanh linh.

Nhất thời, một sự dao động không tiếng động chấn động lên, trực tiếp tiến vào đang cùng nội đan tiến hành tranh đấu với nguyên thần đạo nhân.

Bất được Tam Thanh Linh đã được một lúc, truyền thừa ở trong đầu Diệp Thiên, cũng đã phát hiện một vài tác dụng với Tam Thanh Linh, Tam Thanh Linh này quả nhiên có thể ngưng thần tĩnh khí trợ giúp tu luyện, đồng thời cũng là một pháp khí có tính công kích.

Sau khi dùng nguyên thần thúc dục, Tam Thanh linh sản sinh ra dao động có thể trực tiếp tác dụng đến trong thức hải địch nhân, nặng thì có thể khiến người đương trường chết, nhẹ thì cũng có thể khiến cho nguyên thần đối phương rối loạn, thần chí không rõ.

Nhưng Diệp Thiên chưa bao giờ thực nghiệm qua Tam Thanh Linh coi như hiệu quả của pháp khí công kích, lúc này cũng là được ăn cả ngã về không, đánh bạc một phen, dựa theo bí pháp trong truyền thừa, đem sát phạt chi âm truyền vào trong nguyên thần của đạo nhân.

Đạo nhân kia như thế nào cũng chưa có thể nghĩ đến, chỗ này cư nhiên còn có dấu người thứ hai, hơn nữa lại dùng pháp khí Âm Công rất hiếm gặp ở giới tu đạo.

Sau khi sát lục chi âm truyền đến nguyên thần đạo nhân, dù là tu vi của hắn đã tiến vào đến trung kỳ Tiên Thiên, nguyên thần cô đọng vô cùng, cũng bị nguyên thần tán loạn, bàn tay tiêu tán ở trong không trung.

Nội đan Hắc giao khổ tu mấy trăm năm, không chỉ có riêng là một bài trí, sau khi nguyên thần biến thành bàn tay tán ra, lúc này nội đan giống như một đạo thiểm điện, trùng điệp độn vào ngực bụng Đạo nhân.

Lần va chạm này, đạo nhân hoàn toàn không có bất kỳ sự phòng hộ nào, lúc này nội đan dĩ nhiên xuyên thủng qua xương thịt, trên thân thể hấn mở ra một lỗ lớn, chặn ngang thiếu chút nữa bị vỡ thành hai đoạn.

Mặc dù sau khi tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên, trọng tâm tu luyện đã từ thân xác biến thành tinh thần.

Nhưng Tiên Thiên cảnh giới vẫn là quá yếu, nguyên thần cùng thân thể là quan hệ hỗ trợ cho nhau, thiếu một thứ cũng không được, hơn nữa nguyên thần cần ở nhờ ở trong thức hải thân thể, thân thể chịu trọng thương, nguyên thần cũng vô pháp một mình tồn tại.

Huống chi nơi mà va chạm nội đan Hắc Giao chính là điểm yếu dưới đan điền của đạo nhân, dưới sự va chạm này, chân khí Tiên Thiên khổ luyện gần trăm năm của đạo nhân về cơ bản bị hủy diệt.

Cũng chính bởi vì vậy, nguyên thần của đạo nhân chịu trọng thương, lại cũng vô lực điều khiển đoàn kiếm kia, mới khiến cho Hồ Hồng Đức kia thoát khỏi trong lúc nguy kịch ngàn cân treo sợi tóc.

Hết thủy đều phát sinh trong giây lát lúc đó, chính là Diệp Thiên cũng là sau khi nhìn thấy Hồ Hồng Đức, mới suy tính ra nguyên do của sự tình, điều này cũng khiến cho toàn thân toát mồ hôi lạnh, thiếu chút nữa vì nguyên nhân của chính mình, khiến tính mạng của Hồ Hồng Đức suýt mất.

Nghĩ sự tình tiền căn hậu quả, chân Diệp Thiên lại không ngừng, lập tức để ý đến cuộc tranh đấu giữa người và thường luồng trong trong sơn cốc.

Thân thể đạo nhân kia bị ngã ra nơi mà cách Hắc Long khoảng mười mét, phũ tạng từ ngực bụng mà chảy ra, tuyết đọng mấy thước xung quanh người anh ta đều bị máu tươi nhuộm đỏ, dường như không còn một tia hơi thở.

- Thế Hắc Giao?

Nhìn thấy xác chết của đạo nhân kia, Hồ Hồng Đức theo bản năng đi lên bên cạnh vài bước, dường như để giải trừ sự hãi trong lòng, lớn giọng hét lên:

- Chúng ta cứu nó, nó vẫn sống, bản thân chạy mất dạng?

- Nó bị thương rất nặng, nó quay lại đâm ròi, không cần gọi.

Diệp Thiên dừng bước lại, ánh mắt không rời khỏi cái thi thể trên mặt đất kia, sau khi Diệp Thiên ngăn Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên bỗng nhiên mở miệng nói:

- Dừng giả bộ, ta biết ngươi không chết, mở mắt ra đi!

- Cái gì? Còn chưa có chết? Diệp Thiên, cậu đừng làm tôi sợ chứ?

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Hồ Hồng Đức như là gặp quỷ liền lui lại bảy tám bước, đối với thân thể cứng rắn đã đông lạnh trên đất kia, lắc lắc đầu nói:

- Diệp Thiên, người này sớm đã chết rồi, hấn bản sự lớn đi chẳng nữa cũng sống không nổi nữa.

Lục phủ ngũ tạng của đạo nhân đều chảy ra bên ngoài cơ thể, máu tươi trong cơ thể dường như cũng đã rút hết ra, tình hình như vậy mà vẫn có thể sống được, vậy chỉ có một sự giải thích, trước mắt vị này căn bản không phải là người.

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, nói:

- Lão Hồ, ta đem đầu của hấn chặt xuống, xem như báo thù cho ngươi một chường!

- Tiểu bối, ngươi ép ta quá đáng!

Diệp Thiên vừa nói dứt lời, cái thi thể trên mặt đất kia bỗng nhiên phát ra thanh âm.

Nguyên thân thân thể đồng thời chịu trọng thương nặng, đạo nhân kia vốn dĩ nghĩ ngủ đông giả chết, thừa dịp Diệp Thiên hai người bọn họ không kịp chuẩn bị, nguyên thân xuất khiếu đoạt thân thể một người, nhưng không ngờ lại bị Diệp Thiên nhìn thấu, rơi vào đường cùng chỉ có thể mở mắt.

Phải biết rằng, đạo nhân khổ tu trăm năm, tuy rằng thân thể đã bị thương tổn như thế, nhưng sinh cơ vẫn chưa hoàn toàn đoạn tuyệt, nguyên thân còn có thể giấu ở trong thức hải.

Nhưng Diệp Thiên thật sự chặt đầu của hấn, vậy nguyên thân còn lại của hấn chỉ sợ ngay cả cơ hội đoạt xá cũng không có, trực tiếp hóa thành nguyên khí tinh thuần, tiêu tán ngay giữa thiên địa này.

- Trời ơi, xác chết vùng dậy sao?

Hồ Hồng Đức bị âm thanh bất thình lình này dọa cho một trận.

- Các ngươi là hai tiểu bối, trợ giúp nghiệp súc giết hại người đồng đạo, này là đạo lý gì?

Đạo nhân cố tự mình chống đỡ ngòi dậy, oán hận nói:

- Các ngươi chẳng lẽ không sợ sự môn ta trách móc, không sợ thiên hạ đồng đạo thảo phạt sao?

Trong lòng đạo nhân cũng là buồn bực cực kỳ, hắn tên khai sinh tên là Cát Kai, là người thừa kế một gia tộc thế tục của sự môn, nhà hắn xảy ra sự tình, cách hơn năm mươi năm trước đã xuất giới.

Nhưng nghĩ đến năm đó ở trong Trường Bạch Sơn phát hiện gốc nhân sâm hắn là có ngàn năm, đạo nhân lâm thời quyết định đến Trường Bạch Sơn trước rồi mới trở lại thế tục xử lý sự tình, ai ngờ chính là cái quyết định lâm thời này, lại khiến cho hắn lâm vào tình cảnh như hiện tại.

Vời tu vi của hắn, tự nhiên nhìn ra được Diệp Thiên chưa hoàn toàn tiến vào Tiên Thiên, mà một người khác chỉ là võ giả mà thôi, bản thân mặc dù nguyên thần bị thương nặng, nhưng vẫn là nắm chắc cướp lấy thân thể một người trong đó.

Chỉ là trong tay Diệp Thiên cầm Tam Thanh Linh kia, lại là khiến cho trong lòng đạo nhân kiêng kị không thôi, hắn muốn dùng ngôn ngữ trước tiên là chấn áp Diệp Thiên, thừa dịp khi không chuẩn bị bất ngờ ra tay, để đưa nguyên thần chưa thành hình kia cắn nuốt sạch.

- Hắc Giao này cũng không ác, tiền bối ông định rút gân lột da, điều này không tránh được đạo trời nhỉ?

Diệp Thiên trên mặt lộ ra tươi cười, hướng đạo nhân kia đi vài bước, nói:

- Tôi đương nhiên sợ sự môn của ông trách móc, cho nên... ông có thể chết được rồi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 708

Thu Hoạch

Chúng kiến nụ cười trên mặt Diệp Thiên giống như xuân phong ấm áp, Cát Kai nhất thời nhẹ nhàng thở ra, hấn tuy rằng thương thể rất nặng, nhưng còn có thủ đoạn chưa sử dụng, chỉ cần có thể chậm qua một hơi, đoạt thân thể Diệp Thiên nắm chắc còn là rất lớn.

Nhưng vào lúc này, lời Diệp Thiên hơi biến, tay phải như tia chớp thò ra, một đạo hàn mang đi qua, khối đầu lâu Cát Cao bay lên cao.

- Không!

Trong nháy mắt đầu bay lên, trong mắt Cát Kai tràn đầy vẻ kinh hãi, hấn như thể nào cũng không ngờ rằng với tu vi của chính mình, lại có thể chết như con kiến chết trên tay người bình thường?

Hơn nữa đối phương ra tay rất dứt khoát, thậm chí ngay cả lai lịch của hấn cũng không hỏi, trực tiếp xuống tay, nguyên thần của Cát Kai chịu trọng thương thậm chí ngay cả cơ hội lao ra Thức Hải đều không có, cả ý thức con người trong nháy mắt sa vào bóng tối.

Diệp Thiên nếu nhúng tay chuyện này, tự nhiên sẽ không lưu lại tai họa ngầm, sau khi dùng Khai Sơn Đao chém đầu đạo nhân, tay trái khẽ lay động, Tam Thanh Linh khẽ run, một lần song vô hình lan tràn ra trong không trung.

Đây lại là Diệp Thiên sợ nguyên thần của đạo nhân kia chạy trốn, nếu thật sự hấn có sư môn, thì nhất định là mang đến đại họa cho bản thân, khi xuất đao, nguyên thần của hấn đã rút vào trong Tam Thanh Linh.

Chính là Diệp Thiên lại cũng không biết, thương thể của Cát Kai thật sự quá nặng, nguyên thần lại bị Hắc Giao đánh thương nặng, nếu không vừa rồi lúc đánh đối mặt, hấn sẽ vứt bỏ thân xác thối tha kia đến đoạt thân thể Diệp Thiên rồi.

- Cứ... Cứ giết như vậy?

Không chỉ là bản thân Cát Kai, ngay cả Hồ Hồng Đức bên cạnh đều không nghĩ tới, Diệp Thiên chưa nói được hai câu với đối

phương đã xuống tay, hẳn nghĩ đến, thế nào đều phải lên tiếng hỏi rõ lai lịch của hắn?

- Lão Hồ, thủ đoạn của người tu đạo rất đa dạng, xa không phải chúng ta có thể tưởng tượng!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Ông vừa rồi cũng nhìn thấy. Ngay cả Hắc Giao đều không phải là đối thủ của hắn. Tôi sợ đêm dài lắm mộng, kết thúc sớm một chút vẫn là tốt!

- Nói cũng phải, người này thật không phải là người!

Hồ Hồng Đức gật đầu đồng cảm. Nghĩ đến đoàn kiếm có thể bay, hẳn nhìn không được cũng hoảng sợ, nếu không phải lúc ấy đạo nhân cùng Hắc Giao đang phân ra thắng bại. Sợ là hắn sớm đã không giữ được tính mạng.

Đương nhiên, Hồ Hồng Đức cũng không biết, thất bại của đạo nhân vẫn là Diệp Thiên ra tay mà thành, nếu không chỉ có Hắc Giao thì là hai người bọn họ, sợ là cũng đều có thể bị đạo nhân kia đánh chết tại chỗ.

- Lão Hồ, không được rồi, tôi cần nghỉ ngơi một chút!

Mặc dù đang trong trận đấu, Diệp Thiên chẳng qua cũng chỉ dùng Tam Thanh linh công kích Cát Kai một lần. Nhưng tiêu hao tâm thần và áp lực chịu đựng trong quá trình này, khiến cho hai đầu gối Diệp Thiên mềm nhũn, ngã luôn xuống mặt đất.

- Diệp Thiên. Cậu không sao chứ?

Hồ Hồng Đức chạy đến bên người Diệp Thiên. Hắn có chân khí hộ thân, máu ở vết thương bên tay trái đã sớm cầm. Ngoài những vết đau ra, thì cũng không có trở ngại gì.

- Không có việc gì, lão Hồ, lần này liên lụy ông rồi!

Diệp Thiên có chút áy náy nhìn Hồ Hồng Đức, hắn cũng không ngờ lần này vào núi lại gặp những sự việc này, thật sự vì bản thân mà hại đến tính mạng Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên đời này áy náy không thôi.

- Đoạn tay gãy kia có thể tìm về? Khí trời sẽ không làm tổn hại, đi bệnh viện vẫn có thể nối lại?

Diệp Thiên vừa nghĩ, trên mặt đã lộ ra sắc mặt vui mừng.

- Thôi, coi như là mất hai ngón tay mà thôi.

Hồ Hồng Đức chẳng thêm để ý lắc đầu nói:

- Lão Hồ kiếp này xui xẻo, đứt thì đứt rồi, nói vào dùng không tốt lại càng thêm khó chịu, Diệp Thiên chớ lắm chuyện!

Hồ Hồng Đức vốn dĩ là người có lòng dạ rộng rãi, vừa rồi có thể thoát chết là đã mãn nguyện, vết thương nhỏ này, hấn căn bản là không để ở trong lòng.

- Ông này, sau việc lần này, ông đến Hồng Kông tìm Đại sư huynh bọn họ đi...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, lần này hấn thật là mắc nợ Hồ Hồng Đức, chỉ là đối phương cái gì cũng không thiếu, chỉ có để cho hấn nợ ở Hồng Kông, giúp hấn đột phá cảnh giới luyện khí hóa thần, phòng chừng mới có thể đáp lại phần nhân tình này.

- Đúng rồi, Diệp Thiên, cậu mới vừa nói người tu đạo rốt cuộc là làm gì?

Hồ hồng đức chợt nhớ tới lời nói mới rồi của Diệp Thiên, về mặt nghi ngờ hỏi:

- Khó có thể trên đời này lại thật sự có người phi thiên độn địa?

- Đúng vậy, trước mắt người này không phải hay sao?

Diệp Thiên gật gật đầu, trầm ngâm một chút, nói:

- Ông cũng biết, luyện khí Hóa Thần và luyện thần phân hư, trong mắt người thường chúng ta, đây đã là phần cuối tu luyện, nhưng trong mắt những người tu luyện, chẳng qua là bắt đầu mà thôi...

Hồ Hồng Đức tu vi chỉ thiếu chút nữa có thể bước vào đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần, thật là có thể biết việc này, sự tình từ chỗ con khi đó Diệp Thiên đều hiểu toàn bộ đều nói với hấn.

- Ôi, theo như cậu nói, hôm nay chúng ta đã giết một thần tiên?

Sau khi nghe Diệp Thiên kể xong, dù là Hồ Hồng Đức to gan lớn mật, cũng bị khiếp sợ không nói ra lời sau một lúc lâu, nhìn về phía xác không đầu kia, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

- Thần tiên cũng là người mà ra, có cái gì phải sợ?

Thê lực Diệp Thiên đã khôi phục được nhiều, lập tức đứng dậy đi đến bên thi thể, nói:

- Đạo nhân này nói hấn có sư môn, không biết là đồ tốt hay không?

Người mà Diệp Thiên giết cũng không phải số ít, nhưng sát hại tính mệnh người tu vi cao, đây lại là lần đầu.

- A, áo dài đạo này cũng không tồi, đáng tiếc phá hủy rơi rồi.

Sau khi Diệp Thiên chạm vào đạo bào xanh đen kia, nhất thời cảm thấy khác biệt, đạo bào này không biết dùng loại vải gì dệt thành, sờ rất mềm mại, nhưng Diệp Thiên dùng cả hai tay xé, lại không thể xé nổi.

- Nội đan Hắc Giao phun ra thật lợi hại.

Diệp Thiên mặc dù công lực hoàn toàn biến mất, nhưng lực đạo ở hai cánh tay là mấy trăm cân, đạo bào ngay cả hấn cũng không xé nổi, lại là bị nội đan của Hắc Giao xuyên thủng, có thể thấy rằng nội đan công lực rất lớn.

Có điều điều này cũng khiến cho trong lòng Diệp Thiên tràn ngập mong chờ, đạo nhân này ngay cả y phục cũng đều là trân quý, nói vậy trên người sẽ có không ít thứ tốt?

- Cũng may nội đan không có thương tổn đến ngực, không thôi thì cái bao bì này cũng phế đi.

Máu đen trên người đạo nhân sớm bị đông lại, Diệp Thiên cũng không kiên dè, lập tức đưa tay hướng vào lồng ngực hấn, lúc tay rút ra, tất nhiên là nhiều hơn một cái bọc bẹp.

- Diệp Thiên trong này là cái gì?

Hồ Hồng Đức cũng bu lại, đồ vật trên thân thần tiên, ai lại không có hứng thú chứ.

- Mở ra xem là sẽ biết sao?

Diệp Thiên không chân chờ, đưa tay bốn góc, đập vào mắt là một hộp dẹt bằng Bạch Ngọc

- Đồ chơi gì a? là mấy mảnh ngọc vỡ?

Lần này không đợi Diệp Thiên động thủ, Hồ Hồng Đức trước tiên nhắc hộp Bạch Ngọc lên, nhìn một cái, vẻ mặt hơi thất vọng, vốn dĩ hẳn nghĩ bên trong còn có thể có thần dược gì.

Trong hộp, đặt ba miếng Ngọc Thạch, bên phải là hai miếng ngọc bội chưa qua tạo hình, miếng Ngọc Thạch bên trái kia độ dài như ngón út, cũng khó trách Hồ Hồng Đức chúng mắt.

- Ngọc vỡ? Lão Hồ, đồ vật này ông đưa bao nhiêu tiền cũng không nua được đâu!

Mặc dù Diệp Thiên vẫn chưa dùng tay sờ, thế nhưng khi hộp ngọc mới vừa mở ra nguyên thần của hắn song động, dường như trong hộp ngọc có cái gì đó hấp dẫn nguyên thần.

Không kịp nhiều lời với Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên lấy miếng ngọc cầm trên tay nhìn không chớp mắt, đồng thời thần niệm vừa động, đem Ngọc Thạch kia đóng gói lại.

- Đây... Đây là linh khí gì? Lẽ nào là sức sống sinh mệnh?

Ngay tại thần thức cùng Ngọc Thạch tiếp xúc trong nháy mắt, trên mặt Diệp Thiên đầu tiên là sự sùng sốt, sau đó lộ ra vẻ mặt mừng rỡ.

Diệp Thiên cảm giác được rõ ràng, từ miếng Ngọc Thạch kia, truyền ra một loại linh khí mênh mông, thông qua nguyên thần dẫn đường, liên tục tràn đầy vào bên trong cơ thể hắn.

Mà Diệp Thiên sau khi đan điền biến mất, dường như đứt từng khúc kinh mạch, trong cái linh khí dễ chịu này, mặc dù có dấu hiệu kết nối, hơn nữa vết thương xương sống sau lưng, cũng nhanh chóng khôi phục.

- Hầu tử kia không phải nói, chỉ là sau khi nguyên thần hoàn toàn hình thành, mới có thể chữa trị thể Nội Kinh mạch sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 709

Thu Hoạch

Ngọc Thạch trong tay vẽ mặt kinh ngạc, đại não Diệp Thiên xuất hiện cảm giác trống rỗng, có thứ này, có lẽ mình cũng không cần chờ đợi lâu như vậy.

- Diệp Thiên, làm sao vậy? Đồ chơi này mà có tác dụng sao?

Nhìn về mặt của Diệp Thiên bất định, Hồ Hồng Đức vội vàng dùng cùi chỏ huých xuống hấn.

- Đâu chỉ là có dùng? Chính là lấy toàn bộ tài sản gia đình tôi để đổi lấy cái này, tôi cũng sẵn lòng!

Diệp Thiên bị Hồ Hồng Đức làm cho tỉnh, nhìn thấy tay trái Hồ Hồng Đức bị thương, nói:

- Lão Hồ, ông cầm vật này trên tay, dùng chân khí kích thích nó thử xem nhìn xem có cái gì phản ứng không!

Diệp Thiên có thể khẳng định, miếng Ngọc Thạch này là loại có ẩn chứa linh khí, tuyệt đối có thể chữa khỏi vết thương tay trái cho Hồ Hồng Đức, nhưng nguyên thần của hấn vẫn chưa thành, không biết có thể hấp thu được linh khí đó không.

Mặc dù biết miếng Ngọc Thạch này đối với chính mình cực kỳ quan trọng, nhưng vết thương của Hồ Hồng Đức là do mình mà thành, coi như toàn bộ linh khí trong Ngọc mà hấn hấp thu hết, Diệp Thiên cũng sẽ không cảm thấy đáng tiếc.

- Cần thận một chút, ngàn vạn lần không được tổn hại miếng thạch này!

Khi Ngọc Thạch nhét vào tay Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên không nhịn được dằn dò hấn một câu, bản thân cũng không biết lai lịch của vật này, ngộ nhỡ bị bóp nát, lúc đó Diệp Thiên cũng không có chỗ nào mà khóc.

- Chân khí kích thích? Kích thích thế nào a?

Hồ Hồng Đức cảm miếng Ngọc Thạch kia, về mặt không biết phải làm sao.

Diệp Thiên nhắc nhở:

- Tu vi của ông đã có thể phóng ra ngoài, ông thả ra một chút tiếp xúc dưới miếng thạch này không được sao?

- Di? Thật thoải mái nha!

Hồ Hồng Đức theo lời của Diệp Thiên, cẩn thận phóng ra một tia chân khí, sau khi chân khí này chạm vào miếng ngọc, một luồng nóng bỗng nhiên từ trong Thạch hướng vào bàn tay hắn, tràn đầy vào đến bên trong làn da.

Sau khi luồng nhiệt truyền vào toàn thân, Hồ Hồng Đức chỉ cảm thấy toàn thân ấm, như là đang ngâm trong nước nóng năm sáu mươi độ, thích ý hẳn thấp giọng rên rỉ.

Cùng lúc đó, Hồ Hồng Đức cảm thấy chỗ tay trái bị thương truyền đến một cảm giác tê dại, chịu không nổi xé luôn mảnh vải đang cầm trên tay.

- Sinh Bạch Cốt?

Sau khi bỏ mảnh vải trên tay, Diệp Thiên cùng Hồ Hồng Đức đồng thời mở to hai mắt nhìn!

Lại nói vết thương bên tay trái của Hồ Hồng Đức quả thật không nhẹ, thanh đoản kiếm kia do chặt ở dưới ngón áp út của hắn, ngay tiếp theo ngón áp út cùng ngón út còn có nửa bàn tay đều cho cắt đứt, sau khi mảnh vải kia bị xé toang, máu tươi đỏ sẫm lập tức rỉ ra bên ngoài.

Nhưng khi mà máu tươi chảy ra, các tổ chức tế bào trên lòng bàn tay dường như được một năng lượng nào đó làm cho kích hoạt, dĩ nhiên mất thường có thể nhìn thấy tốc độ khép lại.

Máu tươi đỏ sẫm dần dần kết thành vết sẹo, vết sẹo bắt đầu còn có vẻ có chút tươi mới, trong nháy mắt liền biến thành sẹo cứng rắn, trong vài phút ngắn ngủn, vết sẹo kia lại bong ra trên tay Hồ Hồng Đức, trở lại làn da hồng tươi.

Sự biến hóa này khiến cho Hồ Hồng Đức và Diệp Thiên đều là trợn mắt há hốc mồm, ngây ngất nhìn quá trình kì diệu, trong lòng chấn động quả thật không thể dùng lời nói mà hình dung ra được

- Diệp... Diệp Thiên, cậu... cậu bóp tôi xem xem!

Hồ Hồng Đức ngẩng đầu, vẻ mặt không biết là khóc hay là cười.

- Lão Hồ, ông xác định?

Diệp Thiên lập tức cũng không còn khách khí, chia tay phải liền nắm tay trái không trọn vẹn hai ngón tay của Hồ Hồng Đức.

- Ai u, đau a!

Hồ Hồng Đức trong miệng phát ra một tiếng kêu đau, tay của Diệp Thiên vội bỏ ra, tay trái của hắn vừa dài ra, làn da mới mọc có thể không chịu nổi cái nắm tay chặt của Diệp Thiên.

- Đáng tiếc hai ngón tay bị đứt không có cách nào dài ra!

Diệp Thiên thở dài, nói:

- Lão Hồ, ông đừng ngừng, tiếp tục hấp thu linh khí trong viên đá này xem có thể hay không giải trừ tai họa ngầm trong cơ thể.

Hồ Vân Báo Năm đó được xưng là Trường Bạch Ứng Trảo Vương, một thân ngoại môn công phu đấng phong tạo cực, nhưng luyện tập ngoại gia công pháp, về cơ bản đều là đã thương địch thủ một ngàn tự thương hại tám trăm, nhiều ít đều có thể bị tổn thương chút ít.

Hơn nữa Hồ Hồng Báo lúc tuổi già mới nhập thâm sơn, mỗi năm đều phải chịu đựng cái rét căm căm dưới 0 độ của Trường Bạch Sơn kia, rốt cục cũng không thể đi vào cảnh giới luyện khí hóa thần, sống thọ đến hơn 70 tuổi thì qua đời.

Hồ Hồng Đức được phụ thân truyền từ đời này sang đời khác truyền lại, nhập môn cũng là luyện công phu ngoại môn, mặc dù trên người sớm có nhiều nội thương, nhưng lúc tuổi già điều dưỡng thật là tốt. Như vậy mới sống được từng ấy tuổi.

Nhưng Hồ Hồng Đức nghĩ muốn đi vào luyện khí hóa thần, nhất định đem chân khí nội gia luyện thành tinh thuần vô cùng, phải khiến cho nội thương hoàn toàn giải trừ mới được, Diệp Thiên là muốn khiến cho hắn mượn cơ hội này, đột phá Đạo Môn này.

- Được, tôi sẽ thử, nhưng Diệp Thiên, cậu ở đây tu luyện?

Sau khi nghe lời nói của Diệp Thiên. Hồ Hồng Đức hướng Hắc Long chỗ hồ nước đen kia nhìn một cái. Nói:

- Tên kia không biết như thế nào, mong đừng nổi điên!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không có việc gì. Hắc Giao bị trọng thương, sợ là nhất thời sẽ ra không được, yên tâm đi. Không ai quấy rầy ông.

Hắc Giao trốn được đến đầm nước phía trước, đã từng cho Diệp Thiên truyền qua thần niệm cảm kích, hơn nữa Diệp Thiên tin tưởng, Hắc Giao tuyệt đối không làm ra cái chuyện lấy oán trả ân, nhiều lúc, động vật còn đáng tin hơn so với con người.

- Thôi, tôi đi xa một chút...

Tuy rằng thời tiết cực lạnh, máu tươi trên mặt đất đều bị đông lại, có thể mùi gay mũi kia không cách nào tiêu trừ. Hồ Hồng Đức xem xét chung quanh một chút, đến chỗ nham bích cách đầm Hắc Long chừng ba mươi mét ngồi dậy.

- Ngọc Thạch màu xám kia có thể sinh Bạch Cốt, hai miếng ngọc bội này lại không biết làm gì?

Sau khi đợi Hồ Hồng Đức rời đi, sự chú ý của Diệp Thiên đặt ở hai vật khác trong hộp ngọc, sau khi thấy công hiệu của Ngọc Thạch, trong lòng Diệp Thiên hừng hực quyết liệt.

- Ô, không có linh khí?

Đưa tay cầm lấy một khối ngọc bội. Diệp Thiên đem thần thức rót vào trong đó, trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng, ngọc bội kia cũng không có phản ứng chút nào.

- Cùng với miếng ngọc bội kia, miếng ngọc bội này cũng nên có một chút chân quý mới đúng a?

Diệp Thiên có chút không cam lòng, dứt khoát đem nguyên thần thả ra. Đem ngọc bội kia gói lại, lần này thật sự có biến đổi, một đoạn văn tự khó hiểu, đột nhiên từ trong ngọc bội truyền vào Thức Hải hắn.

- Không ngờ là một loại công pháp?

Diệp Thiên quơ quơ đầu, đem nguyên thần thu trở về, cẩn thận xem kỹ đoạn văn kiện, lại phát hiện ra là công pháp tu luyện, chẳng qua công pháp này có chút cổ quái.

- Nội đan?

Khi đọc đến đoạn giữa, Diệp Thiên chợt thấy hai chữ, không khỏi lặng đi một chút

- Chẳng lẽ đây là một loại công pháp yêu tu?

Đạo gia tu luyện tuy rằng cũng là luyện đan, nhưng lại được gọi là Kim Đan, nên mới có câu chuyện Kim Đan đại đạo, trước khi ở Kim Đan thì là tiên thiên chỉ cảnh, nói đến nội đan, vèn vèn chỉ dùng để yêu tu trên người.

Tiếp tục xem, Diệp Thiên thờ dài, điều này quả nhiên là công pháp yêu tu, ngoài việc nói đến Kết Đan, còn có phương pháp thần luyện yêu tu, đối với Diệp Thiên lại không có tác dụng gì.

- Hắc Giao vận khí không tệ, trải qua kiếp nạn này, lại là đạt được một công pháp.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, đem ngọc bội kia đặt vào trong hộp ngọc, thậ tay lấy viên ngọc khác ra.

Điều này phạm là không cân nhắc, miếng ngọc bội này và Khai Nguyên đạo tạc Diệp Thiên đã đạt được kia có chút giống nhau, dường như là dùng thần thức in dấu mặt trên, lấy nguyên thần người tu đạo mà xem.

So sánh với bộ sách giấy giản, phương thức này không nghi ngờ gì nữa càng thêm thuận tiện, hơn nữa tính bí ẩn càng mạnh, ngoài những người tu đạo ra thì ngay cả những kĩ thuật khoa học hiện đại, cũng không thấy được một nội dung bên trong ngọc.

Diệp Thiên trầm nghĩ:

- Không biết loại tu vi nào, mới có thể đem thần thức lưu ở trước mặt?

So với tin tức trên trang bìa kia, ngọc bội này hiển thị sâu hơn một bậc, bởi vì nội dung lưu bên trong có thể đọc đi đọc lại, mà không giống ấn kí đạo trước kia, sau khi đọc xong một lần liền biến mất không thấy.

Bởi vậy Diệp Thiên suy đoán, có thể trong ngọc bội để lại tu vi thần thức người, khẳng định so với người in dấu lưu trên sách tu vi cao hơn.

Nhưng Diệp Thiên điểm này lại đoán sai, thần thức trong ngọc bội có thể bảo tồn, điều đó là vì không cùng chất liệu.

Miếng ngọc bội này trong giới tu đạo được gọi là ngọc giản, là chuyên môn dùng để giữ lại thần thức ẩn kỹ, cần phải thủ pháp chuyên môn đến luyện chế, mà sau khi luyện chế thành công, chính là Diệp Thiên cũng có thể đem thần thức giáo huấn đến một cái chỗ trống bên trong ngọc giản, cũng không phải suy nghĩ khó khăn.

- Xem xem bên trong nói gì vậy?

Hít sâu một hơi, nguyên thần của Diệp Thiên thoát ra hướng vào trong ngọc bội tìm kiếm, trên mặt thoáng lộ ra thần sắc căng thẳng.

Tuy rằng Diệp Thiên dùng thủ đoạn Lô Đình sát hại đạo nhân này, nhưng trong đáy lòng là chịu một áp lực rất lớn, hẳn hiện nay muốn nhất không phải là công pháp gì, mà là muốn biết rõ lai lịch của hắn.

Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, Diệp Thiên hiện tại chỉ có nửa bàn chân bước vào giới tu đạo, sau này chưa chắc hẳn có vận may như ngày hôm nay.

- Vẫn là một thiên công pháp?

Theo nguyên thần lục lợi ngọc bội, trên mặt Diệp Thiên lộ vẻ thất vọng, trong miếng ngọc bội này, đều là một công pháp, Diệp Thiên nhìn khúc đạo đầu, hẳn là một thiên dùng nền móng của chân hỏa luyện khí.

- Ân? Có một cái bản đồ?

Mắt Diệp Thiên sáng lên, bởi vì sau cái văn tự công pháp kia, xuất hiện một bộ hình địa mạo sơn xuyên, ở giữa bản đồ, có một ký hiệu màu vàng.

- Thần Châu kết giới? Đây là đâu?

Nói thật, môn học địa lí của Diệp Thiên chẳng ra sao, nhìn hồi lâu cũng không xác định được phương vị, nhưng bốn chữ trên kia hẳn lại là biết.

- Chẳng lẽ năm đó thiên địa đại biến toàn bộ người tu đạo đều tiến vào trong kết giới này?

Diệp Thiên Trầm tư

- Hay là trong kết giới này lại là một nơi gì đó? Tại sao không bị mọi người biết đến?

Khoa học kĩ thuật phát triển tới nay, trước đây ngay cái việc lên mặt trăng chỉ là thần thoại truyền thuyết, đều đã sớm hoàn thành mấy chục năm về trước, bầu trời lại càng có thêm vô số vệ tinh theo dõi lên Địa Cầu.

Diệp Thiên thật sự không thể tưởng tượng, những người kia làm sao có thể tránh được tai mắt cầu người đời, tồn tại một nơi không ai biết, vậy rốt cục nơi đó có cảnh tượng gì đây?

- Ai, khó khăn gặp được cái người biết chuyện, có thể lại là hạng người tâm tư hiểm ác...

Diệp Thiên thờ dài một hơi, bản đồ chỉ vẽ vắn vắn có bốn chữ, hẳn rất khó suy diễn ra chuyện đích xác đã xảy ra, sau khi nghĩ một lúc, Diệp Thiên lấy lực chú ý đến trên tâm công pháp kia.

- Kháo, làm gì đều phải tiến vào Tiên Thiên, đây không phải ức hiếp người hay sao?

Sau khi đọc và nghiên cứu tỉ mỉ một lần nữa công pháp kia, Diệp Thiên chịu không nổi liền nói tục một câu, bởi vì dựa vào ngôn từ công pháp, cho dù luyện chế pháp khí thô nhất, cũng cần nguyên thần thúc động chân hỏa, điều này tu vi nhất định phải ở Tiên Thiên.

- Luyện khí các, đó là nơi nào vậy? Là một lầu các sao?

Nhưng trong công pháp luyện khí này nhiều lần xuất hiện một cái tên, vẫn khiến cho Diệp Thiên chú ý, rất hiển nhiên bản công pháp này chính là xuất thân từ luyện khí các.

- Mẹ nó, không muốn, mau thu dọn nơi này ôn hòa mới là chính sự!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, đem hai miếng ngọc bội đặt vào trong hộp ngọc bội kia, sau đó đặt trên lòng bàn tay trái, tay phải nâng lên cao, hướng tới hộp kia đánh mạnh.

Chương này của Diệp Thiên phải có mấy trăm cân lực đạo, “Ba” một tiếng truyền ra, hộp ngọc quý bị hắn đánh đập nát, ngay cả hai miếng ngọc bội bên trong cũng đều bị hủy diệt.

Ngọc giản kia tuy rằng cũng tính là loại pháp khí, nhưng lại là dùng thần thức chịu lực, cũng không có công năng phòng ngự gì, cũng không có gì quá khác so với ngọc khí bình thường.

Diệp Thiên không biết người tu đạo rốt cục có bao nhiêu thần thông, hẳn là sợ thần thức trong miếng ngọc bội bày bị người cảm

ứng được, từ đó mà tra cho ra tung tích đạo nhân đó, dù sao nội dung bên trong hấn sớm đã nhớ kỹ trong lòng, dứt khoát đem toàn bộ đồ vật này hủy diệt.

Đang lúc Diệp Thiên ôm lấy cái xác đạo nhân, chuẩn bị ném xuống đầm nước, thì trong tay áo của đạo nhân kia rơi ra rất nhiều tiền giấy.

- Ân? Đây là tiền của thời nào a? dường như chưa từng phát hành?

Xoay người nhặt lên mấy tờ tiền, Diệp Thiên không khỏi lặng đi một chút, vì giá trị đồng tiền lại là 3 đồng, năm hiện thị trên mặt là 1955, Diệp Thiên từ khi bắt đầu hiểu chuyện, dường như chưa nhìn thấy loại tiền này lưu hành.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 710

Duyên Do

Quái lạ, sao mình chưa nghe qua có tờ tiền 3 tệ chứ?

Cầm mấy tờ tiền manh mối nay nghiên cứu hồi lâu, Diệp Thiên gãi gãi đầu, cậu sống ở cái thời đại này, căn bản là không còn những tờ tiền của 50 năm trước lưu thông, Diệp Thiên từ trước đến nay đúng là chưa thấy bao giờ.

Ngoài tờ tiền 3 đồng này ra, còn rất nhiều phiếu lương thực rơi trên mặt đất, thứ này thì Diệp Thiên đã được dùng qua bởi vì sau khi cậu nhận thức được thì phiếu lương thực vẫn còn lưu thông, mãi cho đến tận năm 1987 thì mới bỏ.

- Người này chắc mấy chục năm rồi chưa ra khỏi núi.

Diệp Thiên thu thập số phiếu lương thực này thành 1 tập, tổng cộng là có hơn 60 tờ tiền và hơn 70 tem phiếu, nhìn là thứ mà thời đại bây giờ gần như là không còn vết tích rồi, trên mặt không khỏi cười mỉu.

Nhưng đã là người hiểu về xã hội hiện đại 1 chút chắc chắn là không mang những thứ này theo mình, người này ít nhất cũng phải mấy chục năm rồi không tiếp xúc với xã hội hiện đại.

- Lát nữa hỏi lão Hồ xem, dọn dẹp thi thể người này trước đã.

Diệp Thiên nghĩ 1 chút, thu chỗ tiền giấy và phiếu lương thực để vào trong 1 cái túi, rồi đặt lên thi thể, đi đến bên cạnh hồ.

Đang đúng lúc Diệp Thiên định ném cái xác không đầu kia xuống hồ, đột nhiên đàn Hắc Long nổi lên 1 trận sóng lớn, thân thể Hắc Giao nổi lên rõ mồn một.

Nhìn thấy Diệp Thiên, Hắc Giao từ trong hồ bay ra, trong miệng phát ra tiếng kêu vui mừng, thân thể to lớn bắn ra, từ trong nước bay ra, sà vào trong lòng Diệp Thiên.

- Thương thể khởi rồi à?

Nhìn thấy Hắc Long đi ra, sắc mặt Diệp Thiên cũng rất vui mừng, giơ tay trái ra vỗ lên đầu nó 1 chút, nói:

- Người với người này rốt cuộc tranh đấu thể nào hả? trước kia không phải ta đã dặn người đừng có ra ngoài rồi mà.

- Oa!

Nhìn thấy tay phải Diệp Thiên đang ôm cái thi thể kia, trong mắt con vật phát ra 1 tia căm hận, miệng mở rộng hướng về phía thi thể đó cắn.

- Đừng, đừng có biến ăn thịt người thành thói quen, nếu không lần sau giao đấu cùng người khác ta không giúp người nữa đâu.

Tuy rằng Diệp Thiên có thể giúp con Hắc Giao này giết tên đạo sĩ kia, nhưng cũng hận suy nghĩ nó độc ác, nếu Hắc Giao mà ăn thịt người trước mặt mình, Diệp Thiên thật không thể nào chấp nhận được.

Sau khi bị Diệp Thiên chặn lại, Hắc Giao cũng không có lòng dạ nào ăn thịt người nữa, thể nhưng cái đuôi vừa quét qua kéo luôn qua thân thể tên đạo sĩ trong tay Diệp Thiên ra xa tận 7, 8 mét, rõ ràng là cực hận người này, không muốn để cho Diệp Thiên vút vào trong hồ.

- Người chết thì đã chết rồi, đừng có mà tức giận như vậy!

Diệp Thiên nói:

- Người này rất có khí thế, nói không chừng còn có sư môn giúp đỡ, ném vào trong hồ mới có thể huỷ diệt tung tích.

Nước trong hồ này sâu không thể nào đo được, nước hồ âm lạnh hơn nữa còn có thể ngăn cách tuyệt đối người khác dùng thần thức thăm dò, cho dù tên đạo sĩ này có chút cổ quái, Diệp Thiên tin rằng sư phụ của hắn cũng không có cách nào tìm ra.

- Oa!

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Hắc Giao đột nhiên ngẩng lên, 1 ngụm dịch vị dạ dày tanh hôi bắn ra phun lên thi thể bên kia.

Sau khi chất dịch vị dạ dày màu xanh biếc tiếp xúc với thân thể xong, 1 loạt tiếng “xè xè” vang lên, 1 mùi tanh tươi bốc lên từ xác tên

đạo sĩ đó, chắc chắn là đang bị dung dịch ăn mòn.

Hắc Giao liên tiếp phun ra 4, 5 ngụm dịch vị dạ dày, tốc độ tan chảy của xác chết cũng nhanh hơn rất nhiều, qua khoảng 4, 5 phút, trên mặt đất ngoài 1 đồng nước bản thủ mùi tanh hôi cực kỳ ra thì thi thể tên đạo sĩ cũng không thấy tăm hơi đâu nữa.

- Người đúng là 1 cao thủ hủy diệt tung tích đấy!

Diệp Thiên há hốc mồm nhìn thủ đoạn Hắc Giao hủy diệt tung tích, dịch vị dạ dày này so với axit sunfuric còn mạnh hơn nhiều, ăn mòn đến cả xương cốt cũng không còn sót lại, ăn mòn không chừa 1 mảnh nào.

Hắc Giao căm hận lại phun thêm mấy ngụm vào trong chỗ nước bắn đó, thế nhưng lần này là nước miếng chứ không phải là dịch vị, chắc chắn là trong lòng nó cực hận người này.

- Đúng rồi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, sao người lại tranh đấu với hắn? sao hắn lại phát hiện ra người?

Diệp Thiên bây giờ trong lòng chứa đầy nghi vấn, hỏi liên tiếp, chỉ có điều là Hắc Giao chắc chắn có thể nghe hiểu lời cậu nhưng không biết trả lời thế nào cả, nên lúc này chỉ biết kêu lên những tiếng “ oa oa”.

- Quên mất người không biết nói!

Diệp Thiên suy nghĩ 1 chút, nói:

- Ta truyền cho người 1 bộ công pháp, người thử xem xem có dùng được hay không?

Mao đầu nguyên thần chưa thành, không có cách nào sử dụng được nguyên thần truyền âm, nhưng hắc giao trước mặt này cảnh giới tu luyện sơ là không thua Khi Trắng đầu, như vậy chắc có thể sử dụng biện pháp này, Diệp Thiên lập tức truyền loại công pháp này vào bên trong thần thức hắc giao.

Sau khi công pháp truyền vào trong đầu, Hắc Giao lập tức sùng sốt 1 chút, thế nhưng trong nháy mắt lộ ra sắc vẻ mừng rỡ.

Diệp Thiên vỗ vỗ đầu Hắc Giao, nói:

- Thử xem xem, có thể giao tiếp với ta được hay không?

- Cậu ... là Diệp Thiên? Tôi, là Hắc Giao?

1 đoạn thần thức truyền vào trong não Diệp Thiên.

- Ha ha, quả nhiên hữu dụng!

Diệp Thiên cực kỳ mừng rỡ, liên tục gật đầu nói:

- Đúng vậy, ngươi là Hắc Giao, ta là Diệp Thiên!

- Kia là người xấu, bắt nạt người!

Lời nói của Hắc giao hàm chứa tử thần truyền vào trong đầu Diệp Thiên, có chút giống như đứa trẻ nhỏ kể với mẹ mình bị người ta bắt nạt.

- Hắc giao, ngươi từ từ đã.

Diệp Thiên bỗng nhiên nhú mày, nói:

- Ở đây mùi khó ngửi quá ta đi dọn dẹp 1 chút!

Chỗ thi thể người đạo sĩ kia cực kỳ khó ngửi khiến cho người ta cảm giác buồn nôn, hơn nữa tích tụ lâu mà không tan đi khiến cho Diệp Thiên cảm thấy có chút không chịu nổi.

- Dọn dẹp à?

Nhìn thấy Diệp Thiên đi đến chỗ nước bắn kia, Hắc Giao hình như hiểu được, lập tức quay đầu lại há mồm hít vào, 1 dòng nước hồ âm lạnh bị nó hút vào bên trong mồm.

Bụng Hắc Giao mới hít nước vào trương phồng lên, nước hồ hít vào trong miệng như mũi tên bắn ra chỗ trước mặt Diệp Thiên, mặt đất lập tức được dòng nước lạnh rửa sạch sẽ.

Sau khi rửa xong, Hắc Giao có chút đắc ý kêu lên với Diệp Thiên, cũng quên mất mình bây giờ đã có thể dùng thần thức truyền âm nói chuyện cùng Diệp Thiên rồi.

- Được, cho là người lợi hại đi!

Nhìn thấy vẻ mặt như đứa trẻ con, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, lần trước lúc quen biết nó trong thời gian ngắn, Diệp Thiên còn có 1 chút sợ nó, hắc giao trước mắt nghịch ngợm như vậy, cảm giác đó bây giờ hoàn toàn tiêu biến.

- Đến, nói đi, người đạo sĩ đó trên chọc người thế nào? Còn nữa, người có biết lai lịch của hắn thế nào không?

Tuy rằng thi thể đã bị huỷ diệt nhưng tâm trạng Diệp Thiên vẫn có chút lo lắng, cậu hoàn toàn không biết gì về giới tu đạo, ai biết được những người đó có phải còn thủ đoạn khác hay không, có thể thổi diễn thông qua người chết này hay không?

Hắc Giao nghiêng đầu nghĩ 1 hồi lâu, 1 đoạn thần thức truyền vào trong đầu Diệp Thiên:

- Tôi, luyện đan, người đó đến đây, muốn lấy nội đan của tôi, để trông coi cho bọn họ, không đồng ý, nên bắt đầu giao chiến.

- Yêu đan bị thu, người không chết sao?

Diệp Thiên sùng sốt.

- Không đâu, nhưng không thể hoá rồng được, năng lực, cũng không còn...

Hắc Giao lắc lắc đầu, ngôn ngữ truyền ra cũng chậm hơn.

1 người 1 rắn, 1 hỏi 1 trả lời, tuy rằng Hắc Giao trả lời có lúc ông nói gà bà nói vịt nhưng Diệp Thiên vẫn hiểu ra chân tướng sự việc.

Hoá ra, sau khi được Diệp Thiên chỉ bảo, Hắc Giao thu hết khí độc trong núi để luyện đan, thế nhưng mấy ngày nay tuyết rơi nhiều, hắc giao cảm thấy an toàn hơn nhiều, vì thế bắt đầu hấp thu tinh hoa mặt trời.

Chuyện cũng thật là trùng hợp, lúc người đạo sĩ này từ trong sơn cốc đi qua, vô ý nhìn thấy Hắc Giao đang luyện đan nạp khí, lúc này mới ra mặt tranh đấu.

Nhắc tới người đạo sĩ này cũng có số mạng phải gặp kiếp nạn này, loại sinh vật như Hắc Giao này ở chỗ của hắn không phải là hiếm gặp, nhưng không kỳ dị thế này, tham vọng nhất thời khiến cho mạng sống của hắn phải vùi chôn nơi này.

Sau khi nghe Hắc Giao kể xong, Diệp Thiên trầm ngâm 1 hồi, mở miệng hỏi:

- Lai lịch hẳn thế nào, từ đâu tới, định đi đến đâu, người có biết không?

- Không biết, hẳn không nói, thế nhưng trước kia tôi từng gặp qua họ rồi...

Hắc Giao cũng không nói rõ lai lịch của người đạo sĩ này, nhưng nó sống thời gian dài như vậy, nhớ mang máng lúc mình còn nhỏ trên núi từng có người đi qua đi lại, thế nhưng khi đó nó quá nhỏ bé, chỉ biết trốn chui trốn lủi, trước nay chưa dám hiện thân.

100 năm qua trời đất thay đổi, những người đó hình như đều biến mất hết cả, Hắc Giao vì thế mới dám xuất hiện ở vùng núi Trường Bạch xưng vương xưng bá được.

Diệp Thiên cũng biết, Hắc Giao vốn là 1 con mãnh xà trong núi Trường Bạch, vẫn thường sống trong núi cốc này, bị ảnh hưởng bởi linh khí bên trong hồ, dần dần thay đổi mạnh hơn, cũng bởi vì duyên cớ của nó nên mới thành truyền thuyết trong đầm Hắc Long này.

- Đúng rồi, Hắc Giao, lần trước người tặng ta 1 hòn đá kia, trong hồ còn có không?

Nhắc tới Hắc Long Đầm, Diệp Thiên nhớ ra mục đích mình đến đây lần này, vừa rồi đấu pháp kinh hồn kia khiến cho cậu tự nhiên quên bém đi mình đến đây để tìm ngọc đen.

- Có, thế nhưng không nhiều lắm, tổng cộng chỉ có 3 khối thôi!

Hắc Giao mở miệng rộng, cắn vạt áo Diệp Thiên định kéo cậu vào trong hồ.

- Dừng, nước hồ lạnh quá, ta không thể xuống được!

Diệp Thiên vội vàng giãy giụa, đùa cái gì thế chứ, năm đó cậu có chân khí hộ thể cũng không dám xuống hồ này, bây giờ mà xuống sợ là bị nước trong hồ làm cho đông lạnh ngay ấy chứ.

- Cậu đợi chút!

Hắc Giao sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói xong, thân thể lặn vào trong nước, nhanh chóng chìm xuống.

Qua khoảng 5, 6 phút, nước hồ lại nổi lên, thân thể Hắc Giao to lớn lại đội nước lên, tới bên người Diệp Thiên, há miệng nhỏ ra 1 đồ vật.

- Ngọc đen!

Nhìn thấy khối đá quen thuộc kia, trong lòng Diệp Thiên không khỏi vui mừng, khối ngọc Hắc Giao nhỏ ra này to bằng khoảng nắm tay trẻ con, Diệp Thiên tin rằng cái này đủ để mình tu luyện thành nguyên thần.

- Đây là khối lớn nhất, ở trong hồ còn 2 khối nhỏ hơn 1 chút!

Ánh mắt hắc giao lộ ra vẻ không muốn, nó sở dĩ có thể tu luyện tới ngày hôm nay tất cả là đều nhờ vào hòn đá bên trong hồ đó, thế nhưng Hắc Giao vẫn dùng miệng lớn ngoạm khối ngọc này đến bên cạnh Diệp Thiên.

- A, đây không phải là sợi dây thừng khi nãy trói ngươi sao?

Lúc mắt Diệp Thiên nhìn thấy 1 đồ vậy khác, không khỏi sùng sốt.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 711

Linh Huyết Âm Dương

Thứ này rất lợi hại!

Nhìn thấy sợi dây thừng đó, trong mắt Hắc Giao không khỏi lộ ra tia đỏ ngầu, lúc đó sợi dây thừng này gây cho nó bao nhiêu thương tích, nếu không phải người đạo sĩ kia tu luyện không đủ, sợ là dùng thứ này thôi cũng có thể đưa nó vào chỗ chết.

- Nhưng thứ này dùng thế nào?

Sau 1 cảnh xảy ra như vậy, Diệp Thiên tự nhiên nhìn thấy, thế nhưng sau khi cầm lấy sợi dây thừng, cậu lập tức hơi khó hiểu.

Lúc quát roi ra, cái thứ này rất mềm, Diệp Thiên cũng không biết người đạo sĩ đó dùng cách nào, cũng không có cách nào để thi triển dây thừng ra cả, thứ này trong tay cậu giống như gân gà, đáng tiếc thật là vô vị.

- Thử xem dùng nguyên thần khởi động có được không?

Nhớ tới cái chuông Tam Thanh Linh trong ngực mình, Diệp Thiên chợt dạ 1 chút, thần thức hướng về sợi dây thừng kia.

- Haiz, sao có thể thế được?

Lúc thần thức Diệp Thiên vừa tiếp xúc với sợi dây thừng, cậu chỉ cảm thấy được thứ đó đột nhiên phát ra 1 lực hấp thụ lớn, sức mạnh nguyên thần của mình nhanh chóng bị sợi dây thừng kia làm mất đi, dọa đến mức khiến cậu vội thu thức thần lại.

Thế nhưng trong thời gian ngắn ngủi này đã tiêu hao thần thức Diệp Thiên, khiến đầu cậu không khỏi choáng váng, sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt đi.

- Mẹ nó, Cái dây này không gọi là dây mà gọi là hại người mới đúng!

Diệp Thiên như gặp quỷ vút sợi dây thừng này ra xa, nguyên thân cậu vốn chưa hoàn toàn ổn định lại, nếu như bị sợi dây thừng này hút nữa nói không chừng sẽ bị hồn siêu phách lạc.

- Thứ này rất lợi hại, thế nhưng người đạo sĩ đó dùng nguyên thân sử dụng, sao mình không dùng được nhỉ.

Nhìn thấy Diệp Thiên vút sợi dây thừng đi, Hắc Long có chút kỳ quái, nó không giống như những con vật tu luyện bình thường khác, sau khi tự tu luyện, thì luyện nội đan, nguyên thân không lớn lắm, nếu không nó cũng có thể khởi động sợi dây thừng đó.

- Tôi công lực yếu quá, kinh mạch trong cơ thể bị huỷ hết, cũng không có vật dẫn để dùng nó tấn công, nếu không sẽ bị nó hút hết nguyên thân.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, bây giờ cậu mới ý thức được, khoảng cách giữa mình và những người đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên là quá lớn.

Suy nghĩ 1 chút, Diệp Thiên lại cầm sợi dây thừng đó lên, lần này cậu chứng kiến uy lực lớn nhất của 1 món đồ pháp khí, vút đi như thể quả thực quá đáng tiếc.

Thế nhưng cho dù Diệp Thiên có tu luyện đủ nguyên thân, bây giờ cậu cũng không dám sử dụng thứ này, nếu như bị đồng đạo của người đạo sĩ này nhìn thấy, Diệp Thiên chẳng phải tự tìm phiền toái sao?

Diệp Thiên cũng không biết, dây thừng này đúng là không giống như những món đồ pháp khí bình thường như cậu nghĩ, mà là 1 món linh khí, đồ vật này cho dù trong đạo giới là cực kỳ hiếm thấy, cấp độ còn cao hơn khá nhiều so với cái chuông Tam Thanh Linh của Diệp Thiên nhiều.

Chỉ có điều tu luyện của người đạo sĩ kia quá yếu, đến cảnh giới Tiên Thiên mới chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng nó, thực lực phát ra chẳng qua chỉ là 1, 2 phần 10 mà thôi.

Nếu đổi là 1 người tu luyện Tiên Thiên giai đoạn cuối mà nói, sợ là con Hắc Giao trước mặt này đã bị sợi dây thừng này chặt gãy gân cốt rồi, căn bản là không mất nhiều khó khăn như vậy.

Sợi dây thừng đó thì triển được mấy chục mét, nhưng thu lại thì là 1 đoạn rất nhỏ, Diệp Thiên đem nhét vào ba lô, nhìn về phía Hắc Giao nói:

- Người chắc cũng biết ở ngoài sơn cốc này còn có 1 khe núi khác, linh khí trong nó cũng rất nhiều phải không?

Hắc Giao sinh sống ở đây mấy trăm năm, Diệp Thiên tin chắc chỗ mà Mạnh Hạt Tử có thể tìm được, thì nó chắc chắn cũng biết, Diệp Thiên rút cuộc cảm thấy khe núi đó có chút kỳ quái, nên mới hỏi Hắc Giao.

- Chỗ đó? Tôi biết, thế nhưng tôi thích chỗ nào lạnh 1 chút, không thích chỗ ấm!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói xong, Hắc Giao quả nhiên gật đầu, sau khi suy nghĩ 1 lát, hỏi:

- Nơi đó cũng có cái hồ, tôi cảm thấy bên trong hình như cũng giống như chỗ này, chỉ có điều thuộc tính không giống thôi!

- Người còn biết cả thuộc tính nữa à?

Diệp Thiên nghe vậy mừng rỡ ra mặt, thế nhưng sau đó mặt lại nghiêm trang lại, bởi vì cậu nghĩ tới Hồ Hồng Đức lúc này tu luyện nhờ hòn đá đó, linh khí trong hòn đá đó, hoàn toàn không giống như hòn ngọc đen trước mặt mình này.

Linh khí trong ngọc đen lạnh vô cùng, nếu lúc tu luyện chân khí tiếp xúc với, tu vi suy tụt nữa có thể bị đông lạnh, Diệp Thiên dùng nguyên thần hấp thụ năng lượng đó, âm thầm cảm thấy 1 tia cực lạnh.

Thế nhưng hoàn toàn không giống như khối đá màu xám, năng lượng trong đó lại có cả hơi thở sinh mệnh, rõ ràng là tràn trề sức sống, nếu không không có cách nào trị thương cho Hồ Hồng Đức.

- Chẳng lẽ là thuộc tính ngũ hành?

Trong lòng Diệp Thiên động 1 cái, ngũ hành có thể tượng trưng bởi 5 màu, thủy đại diện cho màu đen, phải chăng ngọc đen trước mặt mình cũng như thế.

Mà mộc là màu xanh, trong khối đá màu xám còn ẩn hiện màu vân xanh, có thể lý giải tảng đá thuộc tính mộc.

Mạnh Hạt Tử làm đại bản doanh trong sơn cốc, bên ngoài nhiệt độ âm mấy chục độ mà bên trong vẫn ấm áp như mùa xuân, lẽ nào trong hồ nước sẽ có đá thuộc tính hoá?

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Thiên không khỏi nóng lên, nếu không phải Hồ Hồng Đức đang tu luyện bên trong, cần người bảo vệ thì..., Diệp Thiên hận không thể lập tức vào bên trong sơn cốc đó.

Nhưng vào lúc này, Diệp Thiên bỗng nhiên ngừng đầu lên, bởi vì cậu cảm nhận được hơi thở cực mạnh, từ chỗ Hồ Hồng Đức tu luyện truyền ra, sau đó 1 tiếng hét vang lên.

- Chẳng lẽ vượt qua cảnh giới?

Trong lòng Diệp Thiên vui vẻ, vốn nghĩ đưa Hồ Hồng Đức đến chỗ đại sư huynh ở Hồng Kông, không ngờ lại đội phá nhanh như vậy.

phải biết rằng, từ luyện tinh hoa khí đến luyện khí hoá thần, cái này đại diện cho người trong giới võ đã thăng cấp tới cảnh giới đại tông sư, đối với những người này mà nói, chẳng khác gì Diệp Thiên tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Gần trăm năm qua, cũng chỉ có võ thuật vào thời dân quốc hưng thịnh nhất, giống như mấy người Thần Thương Lý Thu Văn hoặc là Tôn Lốc Đùng, Đỗ Tâm Võ, Dương Lộ Thiên đạt đến cảnh giới này mà thôi.

Mà đến bây giờ, ngoài mấy vị sư huynh mình và Nam Hoài Cần ra, Diệp Thiên từ trước đến nay chưa nghe thầy ai có được võ thuật như thế, công phu có thể đạt đến cảnh giới luyện khí hoá thần.

- Lão Hồ, ông lão này, mau ra đây đi.

Tiếng hét của Hồ Hồng Đức đủ để vang đến tận 5 phút, chấn động vang dội quanh núi, có vài ngọn núi cao thậm chí còn tuyết lở, tiếng thanh kéo dài, thiên địa đều biến sắc.

- Ha ha, Diệp Thiên, lão Hồ ta cũng được coi là quyền đạo đại tông sư rồi chứ?

Hồ Hồng Đức cười ha ha, khí thế vô cùng, thế nhưng gương mặt nhìn Hắc Giao bên cạnh Diệp Thiên, khí thế đó lập tức hạ xuống, vẻ mặt đau khổ nói:

- Sao tên này lại chui ra? Không phải nó bị thương à?

Đang lúc Hồ Hồng Đức do dự mình có nên qua hay không, trong đầu đột nhiên có 1 giọng nói hiện ra:

- Ông là người tốt, qua đây đi, tôi không ăn thịt ông đâu!

Hắc Giao tuy rằng đã thông linh, nhưng về căn bản chưa tiếp xúc với loài người, trong ý thức của nó, chỉ có địch và bạn hoặc là người tốt và người xấu mà thôi.

Hồ Hồng Đức khi nãy nổ súng bắn người đạo sĩ, xem ra đã giúp Hắc Giao, cho nên lúc này được Hắc Giao liệt vào hạng bạn tốt.

- Ai? Ai đang nói chuyện với tôi thế?

Hồ Hồng Đức sùng sốt 1 chút, giọng này hình như không phải giọng Diệp Thiên.

- Lão Hồ, là tôi, tôi là Hắc Giao!

Giọng nói đó lại vang lên, Hồ Hồng Đức sợ tới nỗi trượt ngã trên mặt đất, phù phù 1 tiếng như tiếng ngã ngựa.

- Hắc... Hắc Giao?

Hồ Hồng Đức ngồi trên tuyết hồi lâu mới phản ứng lại, ước chừng mấy phút trôi qua, trong miệng phát ra 1 tiếng kêu kỳ quái:

- Mẹ ơi, cái thứ này thành tinh rồi à? Biết nói chuyện sao?

- Lão Hồ, qua đây đi.

Diệp Thiên vẫy tay, có chút khần trương nói:

- Tảng đá màu xám kia có còn không?

Lúc ở kinh thành, Diệp Thiên mất tận 5 ngày mới hấp thụ được hoàn toàn linh khí trong ngọc đen, theo lý thuyết mà nói Hồ Hồng Đức không thể nào trong thời gian hơn 1 tiếng ngắn ngủi như vậy mà đã luyện hoá hết.

Nhưng tảng đá màu xám này thực sự là rất quan trọng với cậu, Diệp Thiên cũng sợ xảy ra điều ngoài ý muốn, 2 hòn đá thuộc tính không giống nhau, nói không chừng năng lượng bên trong chỉ đủ để Hồ Hồng Đức sử dụng để thăng cấp thôi.

- Hi hi, vẫn còn!

Nhìn thấy bộ dạng căng thẳng của Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức cười hi hi, trong tay của ông, rõ ràng vẫn còn hòn đá to bằng ngón út

kia, cũng chẳng khác gì hình dạng trước đó của nó.

- Chăm lấy đi, kinh mạch trong cơ thể cỡ lẽ là cần đến thứ này để hồi phục đấy.

Diệp Thiên vội vàng tranh lấy hòn đá đó, dùng nguyên thần tra xét 1 chút mới yên tâm, Hồ Hồng Đức thẳng cấp, hình như cũng không tiêu hao nhiều linh khí của nó lắm.

Thế nhưng nhìn về phía Hắc Giao dưới chân mình, Diệp Thiên cũng hơi do dự 1 chút, nói:

- Hắc giao, thứ này có thể trị thương thế cho ngươi, ngươi có muốn hấp thụ 1 chút không?

Thành thật mà nói, nếu không phải Hắc giao đưa ra hòn ngọc đen to bằng bàn tay trẻ em đó, Diệp Thiên đúng là tiếc không đem ra hòn đá này đâu.

Chỉ là 1 con động vật không cần phải hào phóng thế, nhưng cậu cũng không thể keo kiệt quá được, hơn nữa máu trên người hắc giao tuy rằng không chảy rồi nhưng vết thương vẫn còn chưa khép lại.

Hắc Giao lắc đầu, nói:

- Không cần, tôi ở trong hồ có 1 chỗ phóng ra linh khí, những tảng đá đó là từ chỗ đó sinh ra, tôi vào đó dưỡng thương là được.

- Linh khí? Không đúng, bình thường linh khí căn bản là không nuôi dưỡng loại đá ngọc này.

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt 1 chút, trong ấn tượng của cậu, linh khí nhiều nhất chỉ có thể nuôi dưỡng 1 món pháp khí, linh khí có thể sản xuất ra loại đá ngọc này tuyệt đối là không phải là nhỏ.

Chỉ có điều khổ nỗi linh khí trên người hoàn toàn không có, căn bản là cậu không thể xuống hồ được, nếu không đã thử xuống đó xem xét 1 phen.

Diệp Thiên không biết, đáy hồ này là 1 chỗ linh khí, hơn nữa là 1 chỗ âm dương, chỗ này vị âm vị hàn, còn cái hồ khác kia là 1 suối nước nóng ngầm, cũng là do vị dương tạo thành.

Hai thứ hỗ trợ lẫn nhau, tạo thành 1 bát quái đồ âm dương tự nhiên, tạo hoá trời đất, đã kéo linh khí trải dài hàng km ở núi Trường Bạch tụ tập lại trong hồ, mới có thể tạo thành đá linh khí như Diệp Thiên thấy này.

Mà người đạo sĩ kia tu luyện lâu năm hơn Diệp Thiên, hắn nhìn thấy manh mối ở chỗ này mới liều mạng tranh đấu với Hắc giao, chỉ có điều không ngờ nửa đường lại gặp phải Trình Giáo Kim, cuối cùng thì phải phơi thây nơi này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div data-bbox="44 214 535 238" data-label="Code-Block">

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 712

Trở Lại Sơn Cốc

Đúng rồi, Diệp Thiên, xác tên đạo sĩ kia đâu.

Hồ Hồng Đức xem xét 1 hồi, trong lòng ông, tên đạo sĩ đó cũng không khác gì thần tiên lắm, nếu như mà chưa chết chạy mất, sau này bọn họ sẽ gặp phiền toái lớn.

- Bị Hắc Giao xử lý rồi.

Diệp Thiên bị lời nói của Hồ Hồng Đức làm cho tỉnh lại, lúc này cậu tu luyện vẫn chưa xong, không nhìn ra được linh khí âm dương.

- Bị nó xử lý à? Chẳng lẽ là ăn thịt?

Ánh mắt Hồ Hồng Đức nhìn về Hắc Giao lập tức trở nên là lạ, cũng giống như Diệp Thiên, nó có thể giết người mà mặt không đổi sắc, nhưng chuyện ăn thịt người này, trong lòng ông vẫn không thể chấp nhận được.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không, bị dịch vị Hắc Giao phun ra ăn mòn hết rồi, ngay cả xương cũng không còn!

- Diệp Thiên, tên đạo nhân này lợi hại như vậy, nếu để lộ tin tức ra ngoài...

Tuy rằng tu luyện thăng tiến, nhưng nghĩ đến hình hình khi này tên đạo sĩ đó phi kiếm suất chưa đoạt mạng mình, trong lòng Hồ Hồng Đức vẫn cảm thấy ớn lạnh, thiếu chút nữa, thì kết cục của mình cũng giống như tên đạo sĩ này mất.

- Không sao cả, ông không phải lo lắng!

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra 1 tia cười lạnh lùng, nói:

- Tu đạo vốn là việc làm nghịch thiên, tu vi cao tới đâu sợ là cũng chỉ để thôi diễn giúp người khác tìm hoạ phúc lành dữ, muốn đoán ra được chuyện này sợ là không thể nào.

Diệp Thiên lu luyện không phải về vấn đề này, nhưng đối với bói toán câu cũng có nghiên cứu, nên rất tự tin, người tu luyện càng cao, khí trên người càng mạnh, thôi diễn càng khó hơn.

Tên đạo sĩ này tu luyện ít nhất cũng trên cảnh giới Tiên Thiên, muốn thôi diễn chuyện xảy ra hôm nay sợ là Kim Đan cao nhân cũng khó mà làm được.

Mà theo như lời Khi Trắng, người sau cảnh giới Tiên Tiên, trên thế gian này người đạt đến trình độ cao nhất có ai đạt đến cảnh giới Kim Đan Đại Đạo hay không còn chưa biết, cho nên Diệp Thiên không lo chuyện này bị lộ ra ngoài.

Đương nhiên, Diệp Thiên cũng quyết định, nếu mình chưa đạt đến cảnh giới sau Tiên Thiên, sợi dây thừng trong ngực tuyệt đối là sẽ không động vào, nếu không há chẳng phải là giấu đầu hở đuôi hay sao.

- Mẹ nó, người này rốt cục là lai lịch thế nào?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói xong, Hồ Hồng Đức có chút sợ hãi mắng hấn 1 câu, cả đời này ông sống trong núi Trường Bạch thế mà chưa từng gặp qua người thế này bao giờ.

- Đúng rồi, lão Hồ, trên người người này tìm được mấy thứ!

Diệp Thiên bỗng nhiên nghĩ là chuyện vội mang tờ tiền và tem phiếu lương thực trong túi ra, nói:

- Ông xem xem chỗ tiền này phát hành năm nào, hình như tôi chưa gặp qua bao giờ?

- Tiền giấy 3 đồng à?

Sau khi Hồ Hồng Đức nhận tiền, cau mày nghĩ, là tiền phát hành năm 1955, cách đây gần nửa thế kỷ rồi cũng không tránh khỏi khó nhớ ra.

Sau 1 hồi lâu, Hồ Hồng Đức mở miệng nói:

- Tôi nhớ ra rồi, tiền này có, thế nhưng hình như phát hành chưa đến mười năm thì bị thu lại.

Chỉ vào hình vẽ trên tờ tiền, Hồ Hồng Đức nói tiếp:

- Lúc đó quan hệ nước mình quan hệ rất tốt với Liên Xô, bọn tây đó lúc ấy có tờ tiền rúp 3 đồng, cho nên chúng ta mới phát hành tờ 3 đồng nhân dân tệ.

Hơn nữa tiền này cũng là do Liên Xô giúp chúng ta in ấn, chuyện này sau đó cậu cũng biết bọn tây đó lật mặt với chúng ta, thu hồi viện trợ cho Trung Quốc.

Vì sợ bọn tây ấy in ấn tiền giả, hình như vào những năm 60, toàn bộ tờ tiền nhân dân tệ này đều bị thu hồi lại.

Lúc mới giải phóng, Hồ Hồng Đức đã từng công tác trên lâm trường, lúc đó gặp không ít chuyên gia ở Liên Xô dùng tờ tiền này, chuyện này dần hiện ra trong đầu ông.

- Số tiền này được lưu thông trên toàn quốc à?

Diệp Thiên có chút không cam lòng hỏi 1 câu, cậu vẫn muốn từ số tiền này tìm ra chút manh mối, xem rốt cục tên đạo sĩ đó đến từ đâu.

- Đương nhiên là lưu thông trong cả nước, tôi nói này Diệp Thiên, xem tem phiếu không xem, xem số tiền này làm gì?

Công phu có thể luyện đến cảnh giới luyện khí hoá thần, Hồ Hồng Đức tự nhiên không phải là người ngốc, ông cũng đoán được ý định Diệp Thiên, lập tức nói:

- Trên này không phải viết rõ ràng rồi sao, cục buôn bán thực phẩm Bắc Kinh, thứ này là từ kinh thành mà ra còn gì!

- Haiz, sao tôi lại không nghĩ tới điều này nhỉ?

Diệp Thiên vỗ đầu, sự chú ý của cậu bị tờ tiền 3 đồng chưa thấy bao giờ kia thu hút hết rồi nên quên mất số tem phiếu này, so với tiền còn dễ phân biệt hơn.

Từ, năm A cho đến năm B, Trung Quốc tổng cộng có đến 30 năm sử dụng tem phiếu, số lượng phát hành cũng có tiếng là “cao nhất

thế giới”.

Cả nước có hơn 2500 thành phố và quận, còn có cả thị trấn, thị tứ đều phân biệt sử dụng các loại tem phiếu lương thực, tiến hành kế hoạch cung ứng cho các đơn vị xí nghiệp hơn, nhà máy, hầm mỏ, nông trường, trường học, chính phủ, cơ quan.

Dựa vào chữ trên tem phiếu, hoàn toàn có thể đoán ra suất xứ của tiền và lương thực, nếu Diệp Thiên muốn, thậm chí cậu có thể tìm ra năm đó số tem phiếu này từ tay ai truyền ra ngoài.

Phải biết rằng, vào thời kỳ đó, là nguyên soái tướng quân hay là dân chúng bình thường, mức sống cũng xấp xỉ ngang nhau, người bổng chốc có thể cầm ra 70, 80 tờ tiền và tem phiếu như vậy, tốn chút sức lực là có thể tra ra ngay.

Suy nghĩ 1 chút, Diệp Thiên nói:

- Lão Hồ, đem bật lửa của ông cho tôi.

- Cần bật lửa làm gì?

Hồ Hồng Đức sừng sốt 1 chút, lấy bật lửa ra đưa cho Diệp Thiên.

- Lương phiếu có thể để lại, nhưng tiền thì không, đốt sạch.

Diệp thiên nói chuyện, châm lửa đốt luôn số tiền 3 đồng kia, số tiền này chưa từng có ai thấy qua, nếu từ tay cậu truyền ra ngoài, nói không chừng sẽ bị người ta để ý.

Hiện tại thực lực Diệp Thiên quá yếu, không thể phạm phải chút sai lầm nào, nếu bị người ta tìm ra, hậu quả cậu không thể nào chấp nhận được.

- Diệp Thiên, chúng ta bây giờ đi đâu? phải rời núi à?

Hồ Hồng Đức đã sớm nhìn thấy trong tay Diệp Thiên cầm hòn đá to bằng bàn tay trẻ con kia, biết mục đích đi lần này đã đạt được.

Thế nhưng Hồ Hồng Đức ném xong linh khí lạnh trong hòn đá này, mặc dù bây giờ tu luyện đã thêm 1 cảnh giới, nhưng ông vẫn tránh xa hòn ngọc đen này.

- Đùng vọt ra ngoài, lão Hồ, chúng ta qua chỗ Mạnh Hạt Từ kia xem xem 1 chút đi, theo như lời Hắc Giao nói, chỗ đó có chút cổ quái!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, cúi đầu vờ đầu Hắc Giao nói:

- Người có muốn qua đó không?

Hắc Giao tuy rằng thân thể không lờ, chẳng qua là thân thể nó thô ráp, thế nhưng cũng chỉ nhỏ hơn eo Diệp Thiên 1 chút thôi, vẫn có thể qua chỗ eo hẹp ở cửa động được.

- Được, tôi với các cậu đi xem xem, thế nhưng tôi không xuống nước ở đó đâu!

Kể cũng coi như vừa mới cùng Diệp Thiên đồng sinh cộng tử xong, hơn nữa còn có thể dùng thần thức nói chuyện, Hắc Giao đúng là có chút quyến luyến với Diệp Thiên, mặc dù có chút không thích nhiệt độ ở đó, những cũng không nỡ chia tay.

- Được, chúng ta đi xem xem!

Diệp Thiên gật gật đầu, dọn dẹp hết vết tích xung quanh mới dẫn Hồ Hồng Đức và Hắc Giao đến chỗ cửa động bí mật ở cửa cốc kia.

Mạnh Hạt Từ đối với cốc này cũng coi như là hao tâm tổn trí, cơ quan cửa động thiết kế cực kỳ tốt, Diệp Thiên cẩn thận xem xét 1 chút, cũng không có người hay là động vật đi vào.

Đọc theo sơn động đi vào khoảng 60, 70 mét, độ ẩm tăng lên, Diệp Thiên và Hồ Hồng Đức căn bản là vừa đi vừa cởi áo, lúc đi vào trong cốc trên người 2 người chỉ còn thừa lại mỗi 1 chiếc áo.

- Có chỗ tốt như vậy, Tiểu Tiên còn định đi biển làm gì chứ, đi nghỉ ở đây không phải tốt hơn à?

Hồ Hồng Đức giọng nói kéo dài, ở không gian nhỏ hẹp thế này đi hơn trăm mét, thực sự là áp lực đè nén ông quá mức.

- Lão Hồ, chỗ này không được nói với ai hết.

Diệp Thiên nghe vậy mặt sung lên, cậu đã sớm đem nơi này thành cấm địa của mình, ngoài mấy vị sư huynh của mình ngay cả người nhà cũng không nói cho, nếu như sau này làm sai cái gì thì chỗ này chính là nơi tị nạn của cậu.

- Tôi chỉ đang nói đùa mà thôi!

Nhìn thấy Diệp Thiên nổi giận, Hồ Hồng Đức vội cười hề hề, nói cũng có chút kỳ quái, trong lòng Hồ Hồng Đức luôn sợ Diệp Thiên, lúc đối diện với Cầu Tâm gia, ông cũng không có cảm giác này.

- Diệp Thiên, loại đá này ở trong hồ đó!

Hắc Giao truyền âm vào 2 người, sau khi nó vào trong cốc, tinh thần cũng trở nên mệt mỏi hơn rất nhiều, nó vốn là động vật thích râm mát, tuy rằng đã có thần trí nhưng hoàn toàn không thích hoàn cảnh nơi này.

- Đá à, trong hồ này cũng có à?

Trước khi Hắc Giao dùng thần thức truyền âm nói chuyện này với Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức không biết gì, lập tức quay đầu lại nhìn Diệp Thiên.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Hắc Giao nói có, hơn nữa năng lượng ẩn chứa bên trong không giống như trong ngọc đen này, thế nhưng hồ nước này tôi không xuống được, lão Hồ, ông thử xem thế nào?

Đi đến bên cạnh suối nước nóng, Diệp Thiên giơ tay thử 1 chút, nhiệt độ phải trên 50, 60 độ.

Thế nhưng bên cạnh hồ, ở chỗ giữa hồ, không ngừng có những bọt khí nổi lên, giống y nhưng nước sôi vậy Diệp Thiên bây giờ không có chân khí hộ thân, cũng không dám xuống nước thăm dò.

- Tôi à? Được rồi, để tôi thử xem!

Nhìn thấy những bọt khí nổi lên kia, Hồ Hồng Đức có chút không muốn cởi quần áo đi xuống, tuy rằng vừa mới tu luyện vượt cấp, nhưng ông vẫn hít 1 hơi thật sâu, đem chân khí chạy khắp toàn thân.

- Cũng được, nhiệt độ này cũng khá thoải mái.

1 chân thò xuống trong hồ, Hồ Hồng Đức kêu lên 1 tiếng thoải mái.

- Mẹ nó, nhiệt độ ở đây phải đến 70, 80 độ.

Lúc Hồ Hồng Đức hơi xuống thêm 1 chút, sắc mặt biến đổi, thế nhưng nhờ có chân khí phòng thân, ông vẫn có thể chịu đựng được.

Phải biết rằng, trước kia trong giang hồ có thủ pháp mò tiền trong chảo dầu, cũng không phải là mảnh khoé lừa người, chỉ cần tu luyện tới luyện tinh thần hoá, có thể đem chân khí bảo vệ tay khiến cho chảo dầu nóng không đả thương được.

Tới tu vi như Hồ Hồng Đức, chân khí trải khắp toàn thân, đến nước sôi trong nồi ông cũng có thể ngồi được 1 khoảng thời gian, lúc này tuy rằng ngoài miệng lái nhai, nhưng thân thể cũng dần dần ngập vào trong hồ.

- Lão Hồ, nếu không ổn thì đi lên, nhiệt độ bên dưới hơi cao!

Nhìn đầu Hồ Hồng Đức ngập xuống nước, Diệp Thiên có chút lo lắng, những bọt nước nổi bắn tung toé trong hồ khiến người ta kinh sợ. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 713

Bé Quan

Hắc Giao, Lão Hồ chắc không sao chứ?

Sau khi Hồ Hồng Đức ngập xuống nước, Diệp Thiên cũng không rõ tình hình bên dưới, bởi vì nước hồ này hình như ngăn cách thần thức dò xét, nguyên khí của cậu không có cách nào tiến vào cả.

Nhìn những bọt khí không ngừng bắn lên trong hồ, trong lòng Diệp Thiên có chút hối hận, Hồ Hồng Đức chẳng qua mới tiến vào cảnh giới luyện khí hoá thần, nếu như chuyện không hay xảy ra, sau khi cậu ra núi biết ăn nói thế nào với mấy người Tiểu Tiên đây?

- Không sao đâu, tôi có thể cảm nhận được hơi thở sinh mệnh của ông ấy, còn sống!

Hắc Giao tuy rằng không thích ứng với hoàn cảnh nóng nực ở đây, nhưng tu luyện cao hơn hẳn Diệp Thiên, hơn nữa lại hiểu biết về nước có thể thông qua giao động của sóng nước cảm nhận được tình hình bên trong.

Sau khi nghe Hắc Giao nói xong, tâm trạng căng thẳng của Diệp Thiên buông lỏng hơn 1 chút, suy nghĩ 1 chút mở miệng nói:

- Hắc Giao, người có thể truyền âm cho ông ấy bảo ông ấy về được không?

- Mẹ nó, suýt nữa đùn chín ông rồi, sắp không chịu được rồi!

Ai mà ngờ được lời Diệp Thiên chưa dứt, nước trong hồ sóng mạnh lên, thân hình Hồ Hồng Đức hiện ra trong hồ, lúc thân thể còn đang ở không trung đã bắt đầu than thở rồi.

Sau khi thân thể đứng vững, Hồ Hồng Đức liên tục xoa tay với Diệp Thiên:

- Không được rồi, Diệp Thiên, nhiệt độ nước bên dưới sợ là trên trăm độ, tôi thực sự không thể xuống được.

- Lão Hồ, thân thể ông không sao chứ?

Nhìn thân thể Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên có chút há hốc mồm, bởi vì do sống nhiều năm trong núi, da Hồ Hồng Đức tương đối ngăm đen, thể nhưng lúc này, toàn thân đỏ bừng bừng, thực sự nhìn không khác gì con tôm luộc lắm.

- Bây giờ không sao, thêm chút nữa chắc là có sao đấy!

Hồ Hồng Đức tức giận thoáng nhìn Diệp Thiên:

- Nơi này không phải là núi lửa hoạt động chứ? nhiệt độ bên dưới cao như vậy?

Người tuổi như Hồ Hồng Đức, bình thường đi tắm thường thích tắm nước ấm, nhiệt độ ít nhất cũng phải trên 50, 60 độ, thanh niên trẻ tuổi căn bản là không xuống được.

Thế nhưng lúc này cho dù ông ta có dùng chân khí hộ thân, xuống hồ, vẫn cảm thấy không chịu nổi, cảm giác giống như là đặt trên lò nước nóng, lục phủ ngũ tạng cũng sắp thành lửa rồi.

- Lão Hồ, thế xuống được đến đâu?

Đoi Hồ Hồng Đức thở hắt hắt xong, Diệp Thiên mới mở miệng nói, xuống cũng xuống rồi, thế có thu hoạch được cái gì không?

- Không có, xuống đến hơn 10 mét tôi không chịu được nữa, ai mà biết được bên dưới còn sâu thế nào nữa?

Hồ Hồng Đức lắc đầu, nhìn Diệp Thiên nói:

- Tôi không thể xuống được, lạnh quá còn chịu được 1 chút chứ, suýt chút nữa bị nấu chín rồi, chết thể oan uổng quá.

- Chưa nói cho ông xuống mà.

Diệp Thiên khoát tay, xoay mặt nhìn về phía Hắc Giao nói:

- Trong hồ đó sâu bao nhiêu thế? Người nói mấy người người thì dài đến là được rồi!

Diệp Thiên biết Hắc Giao vừa học được thần thức truyền âm, nếu không thể nó so sánh hình tượng, chẳng khác nào hỏi người mù.

- Mười mấy người!

Hắc giao truyền âm nói:

- Nước có lạnh nữa tôi cũng xuống được, nhưng ở đây thì không được, tương khác với thuộc tính của tôi!

- Mười mấy thân à?

Diệp Thiên nghe vậy sùng sốt 1 chút, rồi nhui mày:

- Kể cả xuống được, áp lực nước cũng không chịu nổi rồi.

Hắc giao thân thể dài chừng 8 mét, mười mấy người là sâu hơn trăm mét, mà chỗ này sâu cũng gần bằng chỗ biển sâu nhất mà con người có thể lặn xuống được rồi còn gì, Diệp Thiên không có chân khí hộ thân, sợ là chưa đến đáy hồ, lực phủ ngũ tạng đã bị áp lực đè nát hết rồi.

- Diệp Thiên, thứ dưới đó cậu đừng nghĩ đến nữa.

Nhìn thấy bộ dạng không cam lòng của Diệp Thiên, Hồ Hồng Đức bĩu môi, nói:

- Theo tôi thấy, trừ phi cậu có bản lĩnh của tên đạo sĩ đó mới có thể xuống tới đáy, nếu không đừng có mơ!

- Luyện ra chân khí, thật mới có thể xuống được.

Hồ Hồng Đức vốn định trêu Diệp Thiên 1 câu, cũng khiến cho mắt Diệp Thiên sáng lên.

- Được rồi, Diệp Thiên, hòn đá đó cậu cũng có được rồi, hay là... chúng ta ra ngoài núi đi? Nếu như có thêm 2 tên đạo sĩ đến nữa, chúng ta căn bản là không đủ người đâu!

Thành thật mà nói, sau khi ném thủ đoạn tên đạo sĩ kia, trong lòng Hồ Hồng Đức có 1 chút sợ hãi, không muốn tiếp tục ở trong núi này nữa.

- Rời núi à?

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Lão Hồ, tôi phải ở lại đây 1 thời gian, ông ra ngoài trước đi.

Nơi này tuy rằng linh khí có kém hơn 1 chút so với tu linh trận ở Hồng Kông, thế nhưng cũng nhiều hơn ở thành phố nhiều, điều quan trọng là ở đây không bị ai quấy rầy, Diệp Thiên có thể toàn tâm đề tu luyện.

Diệp Thiên vốn nghĩ nếu có thể có được ngọc đen từ tay Hắc Giao thì cậu ở trong sơn cốc này tu luyện 1 thời gian đã.

Lúc này không chỉ có ngọc đen trong tay mà từ tên đạo sĩ đó còn có được hòn đá màu xám, mà năng lượng bên trong hình như rất có ích để khôi phục đan điền của cậu, Diệp Thiên tất nhiên không muốn ra ngoài.

Nhìn thấy Diệp Thiên không chịu rời núi, Hồ Hồng Đức thờ dài nói:

- Vậy được rồi, tôi ở lại đây cùng cậu!

- Lão Hồ, không cần ông ở cùng đâu, ở ra ngoài nói với người nhà tôi 1 tiếng, bảo bọn họ không phải lo lắng đâu!

Diệp Thiên biết, mình nếu như 10, 15 ngày không liên lạc với gia đình sợ là không biết mẹ mình biến thành bộ dạng nào nữa.

Hồ Hồng Đức chần chừ hỏi:

- Thế... thế cậu ở đây ăn uống thế nào?

- Mạnh Hạt Tử để lại nhiều gạo và bột mì ở đây như vậy, còn có quả hoa quả đầy cốc nữa, sợ gì bị đói!

Diệp Thiên nở nụ cười, thế nhưng vội vàng thu lại:

- Lão Hồ ông nói cũng có lý, Hắc Giao, hay là thời gian này người đừng có quay về đầm Hắc Long, ở đây với ta đi?

Tuy rằng Diệp Thiên tự tin đã thủ tiêu toàn bộ thi thể, nhưng cậu không biết gì về giới tu đạo, trong lòng thực sự vẫn không yên tâm, trong sơn cốc này cực kỳ bí mật, lại có thể ngăn cách thần thức tra xét đúng là 1 chỗ tuyệt vời để ẩn thân.

- Không sao đâu, tôi sau này ở trong hồ không ra ngoài, không sợ!

Hắc Giao loạng choạng lắc đầu, cũng không muốn ở lại, nó ở trong sơn cốc này, toàn thân cảm thấy không được thoải mái.

Hơn nữa chi cần Hắc Giao không ra khỏi hồ sâu, thì có đến thêm mấy tên đạo sĩ nữa nó cũng không sợ, dù sao sống trong hồ cũng mấy trăm năm rồi, Hắc Giao chiếm giữ thiên thời địa lợi.

- Được rồi, vậy người cẩn thận 1 chút, sau khi ta bế quan xong thì đến tìm người!

Diệp Thiên gạt đầu, bỗng nhiên nhớ ra 1 việc, vội vàng truyền đoạn văn tự vào trong đầu hắc long, nói:

- Đây là 1 đoạn công pháp yêu thú tu luyện, người xem xem có thể luyện được hay không?

Công pháp lưu trong ngọc bội đã bị Diệp Thiên tiêu huỷ rồi, đây là truyền miệng chứ không phải văn tự, Diệp Thiên cũng không sợ hắc giao không hiểu được nghĩa.

Sau khi truyền đoạn công pháp vào đầu hắc long, 2 ánh mắt Hắc Giao như sáng lên, tiện đà nhắm lại, giống như ra ngô ra cái gì.

Hơn 10 phút trôi qua, hơi thở Hắc Giao bỗng nhiên nhẹ đi, khí thế vốn khoáng cách xa cũng có thể cảm nhận được hoàn toàn thu lại vào trong cơ thể.

- Có thể, tôi có thể tu luyện, Diệp Thiên, tôi cũng về bế quan đây.

Hẳn là từ trong công pháp đạt được điều gì, lúc Hắc Giao mở mắt ra lần này, chỉ vội vội vàng vàng truyền 1 đoạn thần thức cho Diệp Thiên rồi biến vào bên trong cửa động sơn cốc.

- Nó đúng là ngay thẳng, thế mà đã đi rồi.

Mãi sau khi Hắc Giao rời đi 1 hồi, Diệp Thiên mới phản ứng lại, động vật cho dù có tri thức, nhưng suy nghĩ vẫn khác xa con người, làm việc dứt khoát, khiến cho Diệp Thiên cảm thấy không quen.

Xoay người nhìn về phía Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên nói:

- Được rồi, lão Hồ, ông cũng rời núi đi, nhớ gọi điện cho người nhà tôi với, bảo họ không phải lo lắng đâu.

Hồ Hồng Đức gạt đầu, nói:

- Được, sau khi tôi rời núi sẽ đến kinh thành 1 chuyến, sau đó đi Hồng Kông đến nhà lão thúc ở 1 thời gian, nếu như cậu bế quan xong, thì đến trang trại ngoài núi, tiểu Tổng sẽ đưa cậu về thành phố!

Hồ Hồng Đức mới tiến vào cảnh giới luyện khí hoá thần, nhưng ông cũng không có công pháp tương ứng, hơn nữa trong lòng còn rất nhiều chỗ khó hiểu, thế chẳng bằng đến Hồng Kông tìm Cầu Tâm gia, để cho tu vi mình ổn định lại.

Lập tức Diệp Thiên đưa Hồ Hồng Đức ra ngoài sơn cốc, tìm lại thanh đoản kiếm khi này tên đạo sĩ đó phi vào trong rừng.

Thanh đoản kiếm này dài không quá 3 tấc, cũng hơn 10 cm, có thể đặt trong lòng bàn tay, chất liệu không phải là kim loại nhưng sắc bén lạ thường, cắt nhẹ 1 cái cũng có thể để lại vết tích trên vách đá cứng.

Hồ Hồng Đức thiếu chút nữa bỏ mạng dưới đoản kiếm này, hơn nữa ông cũng không muốn mình dính dáng gì đến tên đạo sĩ kia, nên kiếm này để cho Diệp Thiên mang trong cốc.

- Thời cổ đại từng có truyền thuyết kiếm tiên, trên nghìn dặm có thể lấy được thủ cấp người, tên đạo sĩ đó ngàn dặm thì không làm được, thế nhưng chỉ cần tầm nhìn thoáng đãng, 1, 2 km thì không thành vấn đề gì, chẳng nhẽ đây là thanh phi kiếm trong truyền thuyết.

- Há? nguyên thần không thể xâm nhập được, thế thì cái này luyện thể nào được?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 714

Bế Quan

Đặt thanh đoản kiếm đó trong lòng bàn tay, Diệp Thiên cảm nhận được 1 tia sát khí, kích thích đến mức cánh tay cậu run lên, lập tức thổi nguyên thần vào trong thăm dò, nhưng không ngờ bị thanh kiếm này bắn ngược trở lại.

Diệp Thiên đây là chỉ biết 1 mà không biết hai, muốn luyện pháp khí, không chỉ cần có nguyên thần, chân khí cũng rất quan trọng.

Cũng giống như thành thần kiếm trong truyền thuyết đó, cần dùng chân khí ở đan điền hô hấp phun nạp vào trong kiếm, để cho độ tinh khí nhập vào bên trong kiếm, sau đó cứ lặp lại như vậy, đến khi nào kiếm hấp thụ đến đan điền của mình.

Như vậy sau nhiều năm, giữa người và kiếm mới có quan hệ tinh thần, thế mới có thể dễ sai bảo kiếm, hoàn toàn không có chút trở ngại nào.

Đương nhiên, Diệp Thiên bây giờ không biết được đạo lý đó, cậu chỉ là có chút tò mò với kiếm này mà thôi, thăm dò không ra môn đạo nào cũng không nghĩ nhiều nữa, thu kiếm về.

- Mạnh Hạo Tử đúng là biết tìm chỗ, sợ là cao nhân tiền bối ngày xưa cũng không có mấy người tìm được bảo địa bế quan tu luyện thế này đâu!

Nhiệt khí trong sơn cốc bốc hơi, linh khí dồi dào, tựa như tiên cảnh, nếu so với khu buôn bán sợ là không thua gì Thần Nông Giá đâu.

Diệp Thiên cũng không vội tiến hành tu luyện, đầu tiên là ngồi trong hồ hơn 1 tiếng đồng hồ, khiến cho tinh thần và thể xác hoàn toàn tĩnh lại, mới đem viên đá ngọc gắn bằng ngón út kia ra.

Cửa ra bên ngoài sơn cốc đã bị Diệp Thiên phong bế lại, chỗ vào trong cốc cũng bị Diệp Thiên dùng 1 tảng đá to chặn lại, hơn nữa Diệp Thiên còn truyền âm bảo Hắc Giao đừng đến quấy rầy, lúc này toàn bộ sơn cốc đến 1 ngọn gió cũng không vào được, yên tĩnh cực

kỳ.

Xem xét hòn đá ngọc trong tay, màu xám trong suốt giống như những đường vân của khúc gỗ, Diệp Thiên khẳng định mình đoán không nhầm, nếu phân loại nó và hòn ngọc đen kia thì chắc là thuộc tính mộc.

Diệp Thiên khoanh chân ngồi xuống, 2 tay đặt ở chỗ đan điền, sau khi hít 1 hơi thật sâu vào, 2 mắt nhắm lại, chỗ ấn đường hiện tên 1 tia màu trắng, nhưng chỗ cánh tay có thể mơ hồ thấy được nguyên thần nổi lên.

- Âm cực tại lục, hà dĩ ngôn cửu, thái cực sinh lưỡng nghi, thiên địa sơ bào phán, thiên địa chi tượng phân, âm dương chi hậu liệt, biến hóa chi do biểu, tử sinh chi triệu chương, bất mưu nhi di tích tự đồng, vật ước nhi u minh tư khổ... (cửu âm chân kinh)

Theo công pháp nguyên thần vận hành, nguyên khí trời đất nồng đậm bên trong sơn cốc hình như bị lực hút dần, nguyên thần như ong vỡ tổ hút mạnh vào, quanh người Diệp Thiên giống như bao phủ 1 lớp sương mù, toàn thân trở nên mờ mờ ảo ảo.

Cùng lúc đó, khối ngọc trong lòng bàn tay kia tỏa ra rừng đợt linh khí nhẹ nhẹ, thâm nhập vào trong nguyên thần của Diệp Thiên, thế nhưng Diệp Thiên cũng lấy nguyên thần làm vật dẫn, những dòng nguyên khí li ti này nhập vào trong cơ thể.

Vào sự kiện 11 tháng 9, Diệp Thiên vốn đang bị nội thương, cuối cùng vì cứu mẹ, nên bộc phát tiềm lực toàn thân.

Thế nhưng lúc đó Diệp Thiên không có phòng bị, sau lưng bị 1 đòn trọng thương, khiến cho cậu bị hủy 2 chỗ đan điền, kéo theo đứt kinh mạch toàn thân, thân thể cậu tuy rằng rất mạnh nhưng cũng không có cách nào ngưng tụ chân khí được.

Thế nhưng sau khi cỗ linh khí ấm nóng truyền vào cơ thể, thân thể Diệp Thiên như là cây khô gặp mùa xuân, từng té bào đều hấp thụ thật nhiều dòng linh khí này, kinh mạch vốn bị đứt gãy hình như cũng dần dần khôi phục.

Thế nhưng quá trình hấp thụ cực kỳ chậm, nếu thân thể Diệp Thiên như là 1 tảng đá thì linh khí truyền vào tảng đá này giống như là nước nhỏ giọt dần dần thấm vào người Diệp Thiên, cuối cùng cũng là nước chảy đá mòn.

Tu luyện nguyên thần không thể so sánh với hấp thụ linh khí khi luyện đến cảnh giới luyện khí hóa thần hấp thụ vào thân, ở trạng thái này, yêu cầu 1 số lượng nguyên khí khổng lồ mới được.

- Chả trách những người luyện đạo không còn rồi, trên cái thế gian phàm trần này, căn bản là không thể luyện được.

Sau vài phút ngắn ngủi, linh khí trời đất tích tụ bao nhiêu năm trong sơn cốc, dĩ nhiên đã bị Diệp Thiên hấp thụ không thiếu 1 tia, điều này khiến cho sắc mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ khổ sở.

Phải biết rằng, tu luyện của Diệp Thiên chỉ mới tiến vào cánh cửa của Tiên Thiên, linh khí trong trời đất này đã không còn đủ cho cậu sử dụng, mà công pháp người đạo sĩ nào cao thâm hơn nữa chẳng phải chỉ cần thờ 1 cái thì đã hết luôn cả chỗ nguyên khí này hay sao?

- A, thế này là thế nào?

Đang lúc Diệp Thiên nghĩ tạm dừng hấp thụ linh khí ngoại giới, chuyên tâm hấp thụ linh khí trong đá, bỗng nhiên cậu cảm nhận được lớp sương mù bên trên hồ từng tia 1 bị linh khí mang tính nóng đó hấp thụ vào.

Đây là 1 loại linh khí mà trước giờ Diệp Thiên chưa từng tiếp xúc, so với nguyên khí tự nhiên trong trời đất còn thuần khiết hơn nhiều, cũng chỉ có linh khí khối đá ngọc trong tay và trong viên ngọc đen kia mới có thể so sánh cùng.

- Hay là linh khí là do vật trong hồ truyền ra?

Diệp thiên vừa nghĩ, theo bản năng truyền ra 1 tia nguyên thần, hướng vào trong viên ngọc đen to bằng bàn tay trẻ em kia tìm kiếm, cậu muốn phân biệt 1 chút chỗ khác nhau của 2 loại nguyên khí!

Thế nhưng điều khiến cho Diệp Thiên không ngờ tới chính là lúc thần thức tiếp xúc với ngọc đen, 1 cỗ linh khí mát lạnh theo tia thần thức đó truyền vào trong nguyên thần Diệp Thiên.

- Không tốt rồi, nước lửa xung khắc!

Diệp Thiên phản ứng cực nhanh, đang định niệm thần cắt đứt tia thần thức kia thì đã muộn rồi.

Nguyên thần vốn tràn đầy trong người cậu vốn là linh khí ấm trong hồ, giống như là gặp phải trời đất bỗng nhiên nổi sóng lên, hình như muốn đui tia linh khí mát lạnh kia truyền ra khỏi nguyên thần Diệp Thiên.

Thế nhưng viên ngọc đen trong ngực Diệp Thiên cũng không yếu thế, trong lúc nhất thời luồng linh khí lớn phát ra, linh khí 2 thuộc tính không giống nhau liền tranh đấu ngay trong nguyên thần của Diệp Thiên.

- Mẹ nó, mình sao lại phạm phải sai lầm này chứ?

Trong lòng Diệp Thiên phát ra 1 tiếng kêu rên, lúc này cậu muốn dừng mà không dừng được, hai loại linh khí hình như coi nguyên thần của cậu là 1 chiến trường, nếu chưa phân thắng bại thì không dừng lại.

Nhưng như vậy, lại khiến cho Diệp Thiên khổ không thể nói ra được, 2 cỗ linh khí đó mỗi lần va chạm lại khiến cho cậu đau đầu như búa bổ, chính là đau vì nguyên khí tranh đấu, Diệp Thiên muốn hét lên mà không hét ra được.

Mà điều làm cho Diệp Thiên càng hoảng sợ chính là, mặt hồ trước mặt hình như đang bị cái gì khiêu khích, nguyên khí nồng đậm gần như nguyên chất chen chúc mà tuôn ra, truyền vào nguyên thần trong não Diệp Thiên, như phá vỡ nguyên thần của cậu.

Phải biết rằng, tuy là luyện đến cảnh giới Tiên Thiên, nhưng vẫn cần rất nhiều linh khí, nhưng cũng đến 1 giới hạn nào đó thôi, cũng giống như 1 cái cốc đầy nước, có đổ thêm vào cũng sẽ tràn ra.

Lúc này nguyên thần Diệp Thiên cũng giống như cái chén đó, sau khi nguyên khí dồi dào đó tràn vào lập tức dề bẹp mọi ngọc ngách mà linh khí ngọc đen truyền vào, mà linh khí dư thừa thì len lỏi vào từng kẽ chân lông của Diệp Thiên.

- Mẹ nó, con mẹ nó không phải là muốn giết ta chứ?

Diệp Thiên chỉ cảm thấy thân thể mình giống như 1 quả bóng căng phồng, từng tế bào đều ngập tràn nguyên khí, chỉ có điều còn chưa đợi cậu nghĩ ra cách gì tình hình lại biến đổi.

Trên vách đá cách Diệp Thiên hơn 10 mét, tự dung 1 trận linh khí dao động truyền ra, Diệp Thiên còn chưa kịp phản ứng lại thì linh khí của nó hoàn toàn tương đồng với linh khí của hòn ngọc đen trong ngực Diệp Thiên đột nhiên tham dự vào trận chiến trong nguyên thần.

- Trời ơi, lại từ đâu đến nữa đây?

Lúc này Diệp Thiên đã gần như tuyệt vọng, nếu chỉ là nguyên khí trong hồ thì có thể triệt tiêu hoàn toàn linh khí từ trong ngọc đen truyền ra, thế nhưng linh khí bất thành linh như vậy lại khiến trận đấu càng căng thẳng hơn.

Hơn nữa Diệp Thiên họa đến dồn dập, số lượng linh khí khổng lồ kia không chỉ tranh đấu trong nguyên thần mà còn phân ra từng phần thâm nhập vào trong cơ thể Diệp Thiên.

Lúc lạnh lúc nóng, lúc băng lúc lửa, từ nguyên thần truyền ra thân thể từng đợt từng đợt va chạm khiến cho thân thể Diệp Thiên đang ở băng lạnh đột nhiên gặp lửa, sắc mặt lúc đen lúc trắng, khiến cậu đau đến mức không thể chết ngay được.

- Đi đời nhà ma rồi, chẳng nhẽ mình phải bỏ mạng ở đây sao?

Thần thức Diệp Thiên đã trở nên mờ hồ, bây giờ cậu hoàn toàn mất đi khả năng điều khiển nguyên thần, cho dù là muốn thu hồi nguyên thần lại cũng không được.

Nguyên thần Diệp Thiên vốn không ngưng tụ, lúc này lại không ngừng bị 2 loại linh khí nóng lạnh đánh vào, nên tản ra dần dần.

Mà linh khí va chạm trong thân thể lại khiến cho thân thể Diệp Thiên như phá tan ra, khối đá màu xanh xám kia điều trị kinh mạch khôi phục trong nháy mắt đã bị hủy diệt hoàn toàn.

May mắn lúc này nguyên thần Diệp Thiên không ở thân thể, nếu không loại đau đớn trong cơ thể này sợ là Diệp Thiên sẽ không chịu nổi.

- Âm!

Sau 1 lần giao kích, Diệp Thiên chỉ cảm thấy nguyên thần như là bị búa tạ đập xuống, rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, hoàn toàn mất ý thức.

Chi có điều là Diệp Thiên mặc dù hôn mê nhưng 2 loại linh khí kia vẫn không ngừng tranh đấu trong người Diệp Thiên, dốc hết toàn lực tranh đấu, linh khí phát ra điên cuồng khiến cho toàn bộ lỗ chân lông Diệp Thiên tóe máu ra.

Lúc này Diệp Thiên không có cách nào duy trì tư thế ngồi được nữa, toàn thân ngã xuống đất, lúc lúc cơ thể co giật lên, thế nhưng trong tay trái cậu lúc này vẫn còn cầm hòn đá ngọc màu xám xanh kia.

Mà khối đá này lúc này cũng tiến vào trong nguyên thần Diệp Thiên, linh khí mà nó phát ra hình như không bị 2 linh khí đó bài trừ, cũng bởi vì sự tồn tại của nó mà nguyên thần của Diệp Thiên mới không bị tiêu tan hết.

Lúc này bên trong nguyên thần Diệp Thiên giống như là trận chiến giữa 2 nước, ngoài ra thì có 1 nước khuyên can, thế nhưng bên khuyên đó quá yếu nên trận đấu vẫn đang tiếp tục.

Thời gian trôi qua như bay, cũng không biết là qua bao lâu, hòn đá ngọc trong tay đột nhiên phát ra linh khí cực mạnh, đồng thời thâm nhập vào trong thân thể và nguyên thần Diệp Thiên.

Mà đồng thời truyền linh khí ra, khối đá trong tay này hóa thành bột, nhưng lúc này linh khí truyền vào lúc này lại mạnh hơn rất nhiều, cũng làm cân bằng lại trận đấu.

Sau 1 thời gian dài giằng co, 2 loại linh khí xung khắc như nước với lửa cũng hòa bình trở lại.

Mà linh khí một đột nhiên mạnh lên, thế nên 2 loại linh khí đó tách nhau ra, cũng giống như tạo ra 1 ranh giới rõ ràng, hơn nữa còn vận hành công pháp bên trong nguyên thần Diệp Thiên.

Trong thân thể Diệp Thiên, loại biến hóa này tồn tại, 2 loại linh khí tàn phá khắp thân thể Diệp Thiên đều bị ép lại ở chỗ đan điền, hóa thành Thái Cực đồ.

Mà ở giữa thái cực đồ có vạch ngăn cách chính là loại linh khí trung tính tính mộc, loại linh khí này không biến mất, còn còn âm i hấp thụ năng lượng từ 2 luồng linh khí kia khiến cho chúng dung hợp lại với nhau.

Mà thái cực đồ 1 đen 1 trắng mới đầu cũng chưa ổn định, nhưng nhờ nguyên thần Diệp Thiên dần dần phục hồi, đan điền của cậu cũng chậm chậm ẩn xuống, đồng thời tràn ra 1 tia chân khí, tắm bổ thân thể Diệp Thiên.

Mặt trời trong sơn cốc mọc lại lặn, trong nháy mắt đã nửa tháng trôi qua, mà nguyên thần ngưng tụ bên ngoài thân thể Diệp Thiên, mất mũi lỗ tai cùng bộ mặt hoàn toàn lộ ra ngoài, quả thực là 1 phiên bản khác của Diệp Thiên.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Diệp Thiên đã xảy ra thay đổi long trời lở đất, do âm dương thái cực đồ hợp nhất tạo thành chân khí, hoàn toàn cải tạo lại thân thể Diệp Thiên.

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 715

Cảnh Giới Tiên Thiên

Diệp Thiên từ từ tỉnh lại, ngửi thấy mùi cỏ thơm, trong não nhất thời quên mất:

- Mình không hoa mắt chứ, âm tào địa phủ cũng có cảnh sắc thế này sao? Không lẽ mình tích được nhiều công đức nên được lên thiên đường sao?

Do Diệp Thiên nằm trên mặt đất, cũng không nhìn thấy mặt hồ trước mặt, mà chỉ thấy mây mù lượn lờ, linh khí xung quanh sung mãn, nhìn y như cảnh tiên vậy.

- Không đúng, đây... đây là trong sơn cốc đó, mình vẫn chưa chết à?!

Sau 1 thời gian ngắn ngủi, Diệp Thiên quay đầu, vội vàng ngồi dậy, chỉ có điều không đợi cậu cảm thấy may mắn sau khi sống sót thì từ chỗ mình đứng dậy đã ngửi thấy 1 mùi tanh cực kỳ khó ngửi.

- Đây là chuyện gì?

Diệp Thiên cúi đầu nhìn, phát hiện chỗ chân tay mình lộ ra bên ngoài quần áo phủ 1 lớp bùn màu đen, mùi hôi thối xộc lên quả thực khiến người ta thấy buồn nôn.

Lấy tay cọ cọ 1 chút, lập tức làm lớp bùn rơi xuống, thế nhưng mùi hôi thối đó không ngừng xông lên khiến cho Diệp Thiên vội vàng ngừng thở, thế nhưng nghĩ nhiều lắm gì, Diệp Thiên nhảy luôn vào bên trong hồ.

- A, nước này hình như không nóng?

Mặc dù đang ở trong hồ vẫn bốc lên những bọt khí nhưng sau khi Diệp Thiên vào trong hồ, cảm thấy cực kỳ thoải mái, nhiệt độ bốc hơi lên trên hồ cực kỳ thích hợp.

- Ấy, sao da mình lại biến thành như vậy?

Sau khi Diệp Thiên chà xát chỗ bunn kia, cậu nhận ra rằng, da thịt mình đã biến thành trắng nõn nà này, giống y như trẻ con vậy.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Đến tận lúc này, Diệp Thiên mới nhớ ra xem xét thân thể mình, sau khi nào cậu xuất hiện ý nghĩ này, nguyên thần lập tức được khai triển ra mọi ngóc ngách trong thân thể cậu.

- Âm Dương đồ? Cái này sao lại thế?

Nhìn thấy Thái Cực đồ chỗ đan điền của mình, Diệp Thiên ngây cả người.

Hai loại chân khí bất đồng trong cơ thể Diệp Thiên không cái nào động chạm vào cái nào, mà lại còn dung hợp trong âm dương đồ, sinh ra một loại chân khí từ trước đến nay Diệp Thiên chưa gặp qua, nuôi dưỡng thân thể cậu.

Tẩy rửa thân thể lại lần nữa, Diệp Thiên nhảy ra khỏi hồ, trực tiếp khoanh chân ngồi trên mặt đất, nguyên thần vừa động, từ ấn đường phát ra ánh sáng trắng, bay bay quanh đầu Diệp Thiên.

- Dương Thần, cái.. cái này là Dương Thần chân chính, ta đã tiên vào cảnh giới Tiên Thiên rồi!

Nhìn thấy người nhỏ gần như thật chất, sắc mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ vui mừng vô cùng, mà lúc này Dương Thần xuất hiện, nhưng trong người cậu vẫn giữ suy nghĩ này, nhưng nó rất khác so với trước.

-Đi!

Thức thần Diệp Thiên vừa động, Dương Thần chỉ lớn khoảng 40 cm kia đột nhiên biến mất trước mặt Diệp Thiên, mà trên đỉnh đầu Diệp Thiên khoảng hơn 30 mét, hình ảnh Diệp Thiên thu nhỏ xuất hiện ở đó.

Núi Trường Bạch nhìn vẫn bị tuyết bao trùm như vậy, nhìn âm dương đồ tự nhiên hình thành trên người mình, nguyên thần của Diệp Thiên hình như hiểu ra điều gì, niệm thần 1 cái, trong nháy mắt đã quay về trong đầu.

Lúc này Diệp Thiên đã nhận thức rõ ràng, mình đích thực đã tiên lên cảnh giới Tiên Thiên, hơn nữa nguyên thần cô động vô cùng, hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì bởi nguyên khí cuồng bạo trong trời đất.

Chỉ có điều thái cực đồ âm dương trong cơ thể mình cậu vẫn không hiểu lắm, dù sao Diệp Thiên cũng chưa từng tiếp xúc với người tu đạo chân chính, cậu cũng không biết tình huống này đúng là không bình thường.

Diệp Thiên cuối cùng cũng là người kinh nghiệm, hiểu được lúc này không nên vui mừng quá, lập tức hít 1 hơi thật sâu, để cho mình bình tĩnh lại, hơn nữa khởi động nguyên thần, cẩn thận xem xét thân thể mình.

Về mặt Diệp Thiên kinh sợ, phát hiện, mỗi 1 kết cấu trong cơ thể mình đều xuất hiện tiềm thức bên trong, cũng giống như cảm kính hiển vi phóng đại toàn bộ tổ chức kết cấu trong cơ thể mình.

Tim đập "thình thịch", lá phổi hít vào thở ra, phình lên hạ xuống, máu chảy trong mạch máu như là sông lớn chảy, trong tai Diệp Thiên thậm chí có thể nghe được âm thanh "ào ào".

Mà tế bào tạo thành cơ bắp hình như trở nên trong suốt, bên trong không có tạp chất nào tồn tại, đến ngay cả xương tủy cũng hiện ra rõ ràng trong não Diệp Thiên.

Hơn nữa lỗ chân lông trên người Diệp Thiên tất cả đều được phong bế hết, toàn bộ thân thể giống như 1 thế giới nhỏ, máu huyết chân khí không tiết ra ngoài, cho dù cậu có tiêu hao lớn hơn nữa cũng không bị thương đến căn nguyên.

Diệp Thiên tin rằng, nếu giờ phút này gặp phải sự kiện ngày 11 tháng 9 thì trần nhà đó căn bản sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho cậu, bởi vì lực phủ ngũ tạng của cậu lúc này như là sắt thép đã được rèn.

- Đây đúng là cảnh giới Tiên Thiên!

Trong lòng Diệp Thiên không thể trấn áp nổi vui sướng này lại được, mở miệng cười to.

Phải biết rằng, lúc người còn ở trong bụng mẹ, chỉ dựa vào người mẹ nuôi dưỡng, hoàn toàn chưa tiếp xúc với hoa màu ngũ cốc, đó là nguồn gốc Tiên Thiên, cho nên chúng ta thường dùng từ thuần khiết để so sánh với trẻ con mới sinh.

Nhưng người sau khi được sinh ra, từ 1 thai nhi trở thành miệng mũi biết hô hấp, tự nhiên mà chuyển từ Tiên Thiên trở thành Hậu Thiên.

Từ đó dần dần lớn lên, không khí Hậu Thiên bao gồm quá trình tích lũy từ từ những chất độc hại và phức tạp trong thực vật vào

trong thân thể, đến khi về già, các cơ quan trong cơ thể bị thoái hóa, những chứng bệnh tự nhiên mà đến, đây chính là nguyên nhân gây nên quá trình sinh lão bệnh tử.

Mà người luyện đạo và người luyện võ trước kia, thứ mà cả 1 đời theo đuổi chính là thể, thân thể mình 1 lần nữa quay trở lại trạng thái thai nhi, đó chính là cảnh giới Tiên Thiên.

Diệp Thiên giờ phút này mỗi 1 tế bào đều trở nên trong suốt, cho dù có vận động mạnh, tốc độ phân hóa cũng nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Nói cách khác, thời gian mà Diệp Thiên già yếu cũng chậm hơn người bình thường rất nhiều, có lẽ 30, 40 năm nữa cậu vẫn có thể duy trì tướng mạo như bây giờ.

Hơn nữa thần kinh, lực phủ ngũ tạng, gân cốt, lỗ chân lông, huyết mạch, đều trải qua 1 phen tái tạo lại, sáng bóng lên, có lẽ là dùng từ tái sinh để miêu tả.

Sau khi đường hoàng bước vào cảnh giới Tiên Thiên, Diệp Thiên từ nguyên thần đến thân thể đều trải qua thay đổi long trời lở đất, sau khi tẩy rửa lớp bản trên người kia, Diệp Thiên thậm chí phát hiện ra mình tỏa ra 1 mùi hương thơm ngát.

- A, đây là máu tươi truyền ra?

Diệp Thiên lúc này đã không còn toát mồ hôi ra nữa, cậu cẩn thận cảm ứng, phát hiện ra máu tươi mình màu đỏ sẫm, mà trong tia máu màu đỏ đó còn mang theo tia sáng màu vàng nhạt.

- Tẩy tủy đổi máu à? Minh hiểu rồi, hóa ra là luyện thần phản hư, đây chính là để cho thân thể mình đến trạng thái thăng hoa, đạt tới đỉnh cao nhất trong khả năng giới hạn của con người, sau đó nuôi dưỡng đan điền trở thành Kim Đan Đại Đạo!

Trong lòng Diệp Thiên đột nhiên hiểu ra, những thứ ngày xưa tu luyện không hiểu lúc này bỗng nhiên thông hết, có lẽ đợi cho máu huyết trong cơ thể cậu hoàn toàn biến thành màu vàng óng, thì là thời cơ để tiến vào Kim Đan Đại Đạo!

Cảm nhận được toàn thân thay đổi, Diệp Thiên nhắm mắt lại, cũng không phóng nguyên thần ra, nhưng mỗi 1 quả, cây, hoa, cỏ trong cốc này cậu đều cảm nhận được.

Toàn bộ thế giới lúc này đều hiện lên rõ ràng trong đầu Diệp Thiên, thậm chí có sinh mạng, ngọn cỏ xanh vừa mới sinh ra ở vách núi

kia cậu cũng cảm nhận được.

Tâm niệm vừa động, 2 chấm trắng chỗ đan điền đột nhiên chuyển động quay tròn tròn, những sợi lông tơ toàn thân Diệp Thiên mọc ra, từng sợi mang linh khí xuất hiện trên người Diệp Thiên.

Thân hình chưa động, thể nhưng thân thể Diệp Thiên bay lên không trung.

Hai chân hơi dùng sức, Diệp Thiên tựa như đang đứng trên đám mây trắng, khi chân phải bước lên, lòng bàn chân tự nhiên bốc ra 1 cỗ chân khí, khiến cho thân thể Diệp Thiên bay tiếp lên cao.

Cảm nhận được đan điền mình không ngừng sinh ra chân khí, Diệp Thiên tin rằng, mình lúc này có thể bay đến mấy trăm dặm chân khí cũng không cạn kiệt, cỗ nhân nói ngày đi 800 dặm, không phải là không có căn cứ.

Từ từ hạ thân thể xuống, chỗ chân khí dưới chân Diệp Thiên lập tức lại theo lỗ chân lông quay về thân thể, hoàn toàn không lãng phí chút nào.

- Chả trách trong truyền thuyết có nói đến cưỡi mây đạp gió, hóa ra là phóng chân khí ra ngoài, thật giống với mây bay trên bầu trời, nếu co người lại, ban ngày có bay trên bầu trời chắc là cũng không bị ai nhìn thấy đâu?

Tiến vào trong cảnh giới Tiên Thiên thật ra khiến cho Diệp Thiên có chút hiểu biết về những ghi chép trong những sách cổ về đạo kinh, bởi vì đên cảnh giới này như cậu, trong mắt người bình thường thật không khác gì thần tiên.

Không nói là cưỡi mây đạp gió, chính là thân thể Diệp Thiên bây giờ còn cứng hơn sắt thép, nếu như đạn không phải bắn vào chỗ mắt cậu sợ là không thể đã thương nổi cậu.

Nhớ lại tình hình người đạo sĩ đó nổ súng bắn Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên không khỏi âm thầm sợ, nếu không phải kỹ thuật bắn súng Hồ Hồng Đức chuẩn, bắn vào ấn đường giữa 2 mắt tên đạo sĩ đó, sợ là đối phương đã không sao rồi.

- Lúc mình hôn mê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tuy rằng tiến vào cảnh giới Tiên Thiên nhưng Diệp Thiên hình như vẫn còn chút mơ màng, sờ vào trong ngực, hòn ngọc đen to bằng bàn tay trẻ con kia cũng đã không thấy đâu, hòn đá trong lòng bàn tay, lúc Diệp Thiên tỉnh lại cũng không thấy tăm hơi đâu.

- Chẳng nhẽ là vận may, ông trời giúp mình sao?

Sau khi suy tư không giải thích được, Diệp Thiên chỉ có thể cho là may mắn, chẳng qua là cậu không biết, chỗ đầm Hắc Long và hồ nước nóng này ở giữa có 1 vách núi cao đến trăm mét.

Vách núi này như là đương phân biệt hai cực âm dương, bình thường nước sông không phạm nước giếng, nên không có điểm nào giao nhau.

Nhưng lúc hấp thụ linh khí thuộc tính hỏa ở trong hồ, rồi cậu đã tính nhầm, lại hấp thụ nguyên khí linh khí của thuộc tính thủy

Hai linh huyết này hình thành không biết đã bao nhiêu năm, chưa bao giờ giao nhau, nhưng sự cân bằng này đã bị Diệp Thiên phá vỡ.

Lúc linh khí thuộc tính thủy ở thể hạ phong, huyết linh khí trong đầm Hắc Long bị vách núi đó ngăn cách cảm ứng được, thế nên tranh chấp với linh khí thuộc tính hỏa bên vách núi này. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 716

Linh Thạch Đáy Đầm

Linh khí hai loại thuộc tính bất đồng này vừa tranh chấp, cũng đủ làm khổ vật trung gian là Diệp Thiên.

Nếu không phải trong lòng bàn tay hắn còn có một linh thạch thuộc tính mộc, sợ là từ lúc linh khí thủy hỏa giao kích Diệp Thiên đã đi đời nhà ma.

Cũng là hấn vận khí tốt, linh thạch thuộc tính mộc, vốn mang khí cơ sinh mạng, dưới sự trung hoà của nó, hai loại linh khí vốn là xung khắc như nước với lửa, lại có thể ở đan điền Diệp Thiên hình thành một bộ Âm Dương Thái Cực Đờ.

Hai loại phân biệt rõ ràng, rồi lại bổ trợ cho nhau, người tu đạo vốn là chi có thể tu một nội đan, nhưng trong đan điền Diệp Thiên cũng tạo ra hai cái.

Loại hiện tượng này đừng nói tinh tinh mê mê như Diệp Thiên, cho dù là người cổ đại lúc khỏe mạnh bình thường, sợ là cũng không nói chắc được đến tột cùng sẽ ra sao.

Nhưng không hề nghi ngờ chính là, đan điền ký dị của Diệp Thiên hấp thu linh khí, tốc độ lại phi thường nhanh.

Diệp Thiên hiện tại mặc dù không cố ý vận công, nhưng từng đợt từng đợt linh khí thiên địa, tựa như thiêu thân lao đầu vào lửa đang tràn đầy vào đến trong cơ thể hắn, sau khi được dung hợp chỗ đan điền, lại hóa thành thực khí tinh thuần tẩm bổ lên thân thể Diệp Thiên.

- Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu?

Khi Diệp Thiên kiểm tra xong tình trạng thân thể, mặt trời đã sắp xuống núi, từ trong ba lô lấy ra cái điện thoại không có tín hiệu, sớm đã mất nguồn điện từ lâu.

Ngay cả cái đồng hồ hằng nổi tiếng nhất thế giới mà Tổng Vệ Lan đưa cho hắn, không biết nguyên nhân gì cũng đã ngừng hoạt động, thời gian ngừng lại chính là cùng ngày Diệp Thiên bế quan.

- Hắn là không quá lâu?

Không như lần trước, sau khi ở Tứ Hợp Viện trong kinh thành bế quan, bụng đói kêu vang, lúc này Diệp Thiên căn bản không có cảm giác đói khát.

Nhưng Diệp Thiên cũng không biết, khi chân khí chuyển hóa thành thực khí rồi, có thể hấp thu toàn bộ linh khí tự do trong thiên địa, làm bổ sung năng lượng cho thân thể.

Người xưa thường nói hấp thu khí thay cơm, kỳ thật còn có một tên khác, chính là thực khí.

Nhưng trong lịch sử ghi lại, những người đó vẫn sẽ lấy các vật như hoàng tinh, ngọc trúc ... trong núi, làm thực phẩm, chỉ có tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên. Mới chính thức có thể làm được ăn cơm là gió, uống khí trời, đoạn tuyệt khỏi lửa nhân gian.

Giống như trạng thái Diệp Thiên bây giờ, tương đương chân tiên, ăn ngũ cốc hoa màu này. Ngược lại cần vận công để bức ra ngoài, so với cách nói đó của cổ nhân còn tốt hơn.

- Chi bằng đi xem đến tột cùng nước trong đầm này có đồ vật gì?

Sau khi tra xét xong biến hóa thân thể, Diệp Thiên nhìn về phía hồ sâu sương mù bốc hơi như Ôn Tuyền kia, hắn lúc này tu vi tiến nhanh, tự giác có thể chống được cực nóng loại này.

Tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên, đạo tâm của Diệp Thiên có khuynh hướng tự nhiên, tùy tâm sở dục. Nếu hứng khởi ý nghĩ này, cũng không nghĩ nhiều hơn nữa, nhắc chân đi vào trong hồ nước.

- Linh khí nước trong hồ này, so với nguyên khí trong sơn cốc còn nồng đậm hơn!

Lúc trước xuống hồ nước chỉ là rửa sạch thân thể, lần này sau khi đi xuống, Diệp Thiên cũng tinh tế nhận thức được, hắn có thể cảm giác được, nước hồ tiếp xúc đến làn da. Không ngừng rót vào trong cơ thể mình từng tia linh khí.

Gặp qua chuyện Hồ Hồng Đức thiếu chút nữa bị nấu chín, Diệp Thiên cũng không dám khinh thường, một ngụm thờ dài hít vào tới

trong bụng. Cũng đóng tất cả lỗ chân lông cả người, tiến vào tới trạng thái nội tức.

Cùng lúc đó, quanh thân Diệp Thiên tựa hồ xuất hiện một tầng sáng bóng, bên ngoài thân thể hần như là nhiều thêm một vòng bảo hộ, nhìn như đang ở trong hồ, kỳ thật nước hồ tất cả đều bị cách ly, cũng không thể tiếp xúc đến da của hần.

Nước hồ này giống như là một cái hồ sâu, sau khi đi lên phía trước ba bước, thân thể Diệp Thiên đột nhiên chìm xuống phía dưới, lúc này mặt trời đã lặn xuống núi, nước hồ không quá mức trong, nhưng trước mắt Diệp Thiên nhất thời trở nên hắc ám.

Đạo gia từng ghi lại trên điển tịch, sau khi tu vi tới cảnh giới nhất định, là có thể sử dụng mắt làm mũi, tai làm kẻ chỉ điểm, miệng làm tai. Giác quan thứ sáu có thể trao đổi.

Thì đối với Diệp Thiên mà nói, chỉ cần phóng xuất ra một tia thần niệm, tình hình quanh người trong 10m, liền rõ ràng hiện ra trong đầu hần, thậm chí so với dùng mắt thường mà nhìn càng thêm trực quan.

- Ôi? Sức nổi lớn như thế sao?

Bất kể là nước biển hay là nước sông bình thường, sức nổi đều là phi thường lớn, muốn lặn vào trong nước, trên người đều phải buộc chặt vật nặng, thân thể Diệp Thiên chìm xuống hơn ba năm thước thì có xu thế nổi lên.

Tuy rằng còn chưa thể hoàn toàn thích ứng trạng thái Tiên Thiên, nhưng như thế không làm khó được Diệp Thiên, tâm niệm vừa động, đem thực khí rót vào hai chân, thân thể Diệp Thiên chợt trở nên nặng, như mũi tên trầm xuống đáy hồ.

- Hắc giao từng nói trong đầm Hắc Long kia có một mắt huyết, xem ra nhiệt trong đầm này, hần là cũng có chỗ giống nhau!

Càng chìm xuống dưới, Diệp Thiên càng cảm thấy linh khí chung quanh trở nên nồng đậm, lặn xuống đến năm mươi mét, độ dày linh khí nơi này dĩ nhiên vượt quá khu thị của Thần Nông Giá.

Diệp Thiên nhận thấy được trong hồ này cũng không có nguy hiểm, lập tức đem nguyên thần ra, hình người cao không quá ba mươi cen-ti-mét sau khi đi ra, linh khí trong hồ nước dưng mãnh áo vào tới bên trong nguyên thần.

Lượng nguyên khí rất lớn tẩm bổ nguyên thần, đồng thời lại tràn đầy vào đến cơ thể của hần, bên trong đan điền hai nội đan xoay tròn tốc độ nhất thời nhanh hơn không ít, đem linh khí này chuyển hóa thành thực khí, tràn ngập tới trong mỗi một tế bào của Diệp Thiên.

Tiến vào tới cảnh giới Tiên Thiên, bất kể là dung lượng linh khí đối với nguyên thân hay là thân thể, đều tăng lên rất nhiều.

Cho dù trong hồ này linh khí sung túc, Diệp Thiên cũng không có cảm giác thừa chút nào, toàn thân thoải mái, thiếu chút nữa đã rên rỉ lên.

- Con bà nó, sau này đi đâu tìm ra động tiên loại này đây?

Diệp Thiên toát ra một cái ý niệm trong đầu:

- Nếu tại đáy hồ này xây một động phủ, tu luyện chẳng phải là rất tuyệt?

Nhưng hắn cũng chỉ là ngắm lại, trong nhà còn có cha mẹ và vợ, Diệp Thiên không thể nào tránh khỏi trần thế theo đuổi Kim Đan Đại Lộ kia, hắn vốn là muốn sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, về nhà phụng dưỡng song thân.

- Được, ở trong này tu luyện, đúng là có thể có cao nhân Kim Đan hoặc là Hắc Giao tồn tại!

Lại lặn xuống hai mươi mét, Diệp Thiên không khỏi lộ ra cười khổ trên mặt, áp lực chung quanh gia tăng mãnh liệt, ngay cả vòng thực khí bảo hộ quanh người hắn đều trở nên không ổn.

Lúc này Diệp Thiên cũng hiểu được lời của Hắc Giao rồi, năng lực của động vật đối với một vài hoàn cảnh thích ứng, thật không phải là nhân loại có thể so sánh được.

Nếu không phải là bị đạo nhân kia đánh lén, dùng dây thừng trói rỗng trói chặt Hắc Giao, trong đầm nước sâu đó, coi như đạo nhân kia tu vi cao thâm, xuống đến trong nước cũng phải phân ra đại bộ phận tinh lực để ứng phó áp lực này, căn bản là không phải đối thủ của Hắc Giao.

Tâm niệm vừa động, Diệp Thiên đem đan điền tuần hoàn thực khí diễn sinh, đại bộ phận đều tác dụng tới bên ngoài cơ thể, vòng bảo hộ lác lác muốn nứt ra, nhất thời trở nên được củng cố.

- Há? Sao lại có ánh sáng?

Đang lúc Diệp Thiên toàn lực đối kháng áp lực đáy nước, trước mắt đột nhiên xuất hiện một chút ánh sáng thoáng qua.

- Đây... Đây không phải là miệng núi lửa vẫn hoạt động chứ?

Diệp Thiên men theo nơi phát ra ánh sáng đó nhìn lại, cả người nhất thời ngây ngẩn, liền tranh thủ ổn định lại thân hình, cũng không dám đi xuống thêm.

Trong lúc bất tri bất giác, Diệp Thiên đã lặn đến nơi sâu nhất trong hồ, trước mắt xuất hiện tình hình, hẳn cũng chưa có thể nghĩ đến.

Diện tích mặt hồ ở trong sơn cốc chừng hơn 100 thước vuông, nhưng chính là tới đáy hồ, cũng thu nhỏ lại tới hơn ba mươi mét vuông.

Ở vị trí chính giữa đáy hồ, có một lỗ tròn chừng mười thước, tại bên trong lỗ tròn này, tràn ngập nham thạch nóng chảy màu đỏ rực, giống như là nước thép bị nung chảy, nhìn qua khiến người ta kinh tâm.

Hơn nữa nham thạch nóng chảy màu đỏ rực kia còn có thể quay cuồng hướng lên trên rồi hạ xuống, bắn ra vài đốm lửa ở trên đáy hồ, làm cho người ta có một loại cảm giác lúc nào nó cũng có thể bùng nổ.

Nơi này nhiệt độ cũng cao lên, cho dù còn cách đáy hồ hơn hai mươi mét, Diệp Thiên vẫn có thể cảm thấy làn da mớ hồ bị đau rát, cảm giác đó cùng với bị đặt trên lò lửa mùi vị không khác lắm.

- Mẹ nó, cái này... nếu phun ra, lão tử chính là thần tiên cũng chạy không thoát?

Diệp Thiên thật sâu hít một hơi, hẳn vốn cho là đáy hồ là một chỗ linh huyết, nhưng chính là tình hình trước mắt, nói là một núi lửa đang phun chậm cũng không phải không chuẩn xác.

Chính là nham thạch nóng chảy này vì sao chưa phun ra, trong nước cũng không bị tắt, Diệp Thiên lại không cách nào lý giải, tình huống đáy hồ, hiển nhiên đã không theo nguyên lý ngành nghiên cứu.

Nhưng Diệp Thiên lúc này tự nhiên không có tâm tư tiến hành nghiên cứu thăm dò cái gì, dù là ai biết được dưới mộng đất mình là một miệng núi lửa có thể phun ra bất cứ lúc nào, sợ là đều cũng cảm giác lông tóc dựng đứng.

Diệp Thiên hiện tại da đầu cũng run lên, hẳn thậm chí đều không dám dùng chân đi đá xuống mặt nước, đang lúc hẳn muốn lặng lẽ nổi lên, ánh mắt đột nhiên ngừng lại ở đáy hồ.

- Tầng đá đó ánh sáng màu lửa đỏ, linh khí bội phần, hay là chính là linh thạch thuộc tính hỏa?

- Tảng đá đó ánh sáng màu lửa đỏ, linh khí bội phần, hay là chính là linh thạch thuộc tính hỏa?

Tuy rằng không biết Mặc Ngọc và tên gọi của linh thạch màu xanh, nhưng bên trong ẩn chứa linh khí, khiến Diệp Thiên liền cho chúng nó cái tên chung linh thạch.

Giờ phút này ở chỗ nham bích cách "Núi lửa" bảy tám thước, Diệp Thiên phát hiện, nơi đó có bảy tám khối Ngọc Thạch lóng lánh, Ngọc Thạch này cả vật thể màu đỏ, như là ngọc đỏ, rất đẹp mắt.

Hơn nữa nguyên thân Diệp Thiên còn cảm nhận được từ nơi Ngọc Thạch này một hơi thở quen thuộc, ở trong Ngọc Thạch ẩn chứa linh khí, hoàn toàn giống như linh khí từ nước trong hồ này, nhưng càng thêm tinh túy.

- Linh thạch này đối với Hồ Hồng Đức cũng có tác dụng, nói không chừng có lẽ cũng có thể giúp đỡ được Đại Sư huynh bọn họ?

Nhìn thấy bảy tám khối Ngọc Thạch này, Diệp Thiên nhất thời dừng lại chưa nổi lên trên, hẳn tuy rằng không biết mình làm như thế nào thăng cấp đến cảnh giới Tiên Thiên, nhưng không hề nghi ngờ, hai khối linh thạch kia cùng linh khí trong sơn cốc này, tuyệt đối có tác dụng rất quan trọng.

Chính là đối với Diệp Thiên mà nói, từ trong linh thạch trực tiếp hấp thu linh khí, hiệu quả cũng tốt hơn xa so với hấp thu linh khí tự do trong thiên địa, nếu bị hắn thấy được, nào có lẽ vào rừng quý hiếm mà tay không ra về?

Diệp Thiên chậm rãi dựa thân thể vào một bên đồng nham thạch, hẳn sợ chính mình tạo ra dao động kích thích đến "Núi lửa" kia vì mấy khối linh thạch này mà toi mạng, vậy rất không đáng.

Chạm đến vách đá đã nóng lên, thân thể Diệp Thiên chìm xuống, mà xuống mỗi một thước, hẳn đều cảm giác được nhiệt độ tăng lên gấp bội.

Diệp Thiên không biết cảm giác khiêu vũ ở trên mũi đao là cái gì, nhưng giờ phút này hắn lại đang chủ động chạy về miệng núi lửa, cảm giác tuyệt đối không dễ chịu.

Không nói đến nhiệt độ kia đủ để nướng chín thịt người, chính là một màu đỏ đỏ phía dưới, nhìn thấy cũng làm cho người ta kinh hãi, dù là Diệp Thiên to gan lớn mật, giờ phút này cũng cố hết sức chậm dần động tác của mình, chuyển động tới chỗ sinh ra tinh thạch nham bích.

- Ôi? Cũng như thế à?

Diệp Thiên lấy tay chụp vào tinh thạch, tinh thạch kia lại như là cố định không chút dịch chuyển.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên lấy ra thanh đoản kiếm có được từ tên đạo sĩ kia, chém dọc chung quanh nham thạch mấy cái, đoản kiếm này sắc bén dị thường, nhất thời tách tinh thạch kia ra.

Khối tinh thạch này bằng bàn tay Diệp Thiên, bị ánh lửa đáy hồ chiếu, tựa hồ có một tia sáng màu hồng lượn lờ trong khối trạch, có vẻ vô cùng đẹp mắt.

- Thứ tốt, sợ là trong đầm Hắc Long kia cũng không có được!

Cầm trong tay khối tinh thạch này, Diệp Thiên cảm giác nhiệt độ quanh người tựa hồ lại cao lên không ít, cũng không biết là do nguyên nhân miệng núi lửa đáy hồ, hay là linh thạch này phát ra năng lượng?

Cùng đầm Hắc Long bất đồng chính là, nơi này trăm ngàn năm cũng chưa có người nào tới. Ở bên cạnh khối tinh thạch này, còn có sáu bảy khối linh thạch nhỏ hơn, Diệp Thiên tự nhiên sẽ không khách khí, lập tức dùng đoản kiếm đào ra.

- Có lẽ trăm ngàn năm sau, nơi này còn có thể tạo ra loại Ngọc Thạch này nhỉ?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua miệng núi lửa đáy hồ giống như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, trong lòng tựa hồ có một tia hiểu ra, chỗ nhìn có vẻ hiểm ác, lại có thể tầm bô ra vật thần kỳ như thế này.

Cho dù Diệp Thiên hiện tại tuy rằng tiến vào tới cảnh giới Tiên Thiên, nhưng lặn xuống chút nữa, sóng nhiệt như thế này cũng làm cho hắn cảm thấy hết hơi, chỉ có thể cất kỹ tinh thạch, cho thân thể đi động hướng lên mặt nước.

- Ào...

Đầu Diệp Thiên lộ ra khỏi mặt nước, há mồm vừa phun, một dòng khí làm không khí vỡ ra, tạo thành một con sóng gợn thật dài.

Ở đáy nước không chỉ cần có nội tức, còn phải chống đỡ áp lực kinh người cùng nhiệt độ cực nóng phía dưới kia, nếu không phải bước vào cảnh giới Tiên Thiên. Sợ là Diệp Thiên cũng giống như Hồ Hồng Đức, lặn xuống hơn mười thước liền chịu không nổi.

- Đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, cũng không cần phải tiếp tục lưu lại nơi này!

Sau khi lên đến trên bờ, Diệp Thiên có ý muốn đi, sơn cốc này mặc dù là một vùng đất trù phú tuyệt hảo để tu luyện, nhưng Diệp Thiên đúng là vẫn còn nhiều ràng buộc thể gian lắm.

Từ trong ba lô tìm ra một bộ quần áo mới, thay ra, Diệp Thiên thả mấy khối tinh thạch kia vào, tùy tay vác trên người, hẳn cũng không còn cần mở tảng đá lớn phủ kín sơn cốc ra, tâm niệm vừa động, dưới chân hiện lên sương mù.

Không bao lâu, thực khí đã bao vây quanh thân Diệp Thiên lại, thân thể tiến lên phía trước, thân thể Diệp Thiên trôi nổi giống như trống rỗng bay lên trời.

Lúc trước Diệp Thiên chỉ là nguyên thần xuất khiếu lên tới không trung. Nhưng lúc này thân thể cưỡi mây, cảm giác hoàn toàn không giống với lúc đó.

Thúc dục thực khí dưới chân, thân thể Diệp Thiên giống như là hoàn toàn mất đi lực hấp dẫn của địa cầu, phóng lên cao, nháy mắt đã đi lên hai ba trăm thước trên không trung.

Đứng ở giữa không trung này, cương khí chung quanh mãnh liệt thổi nhưng không làm tan một đám mây do thực khí ngưng tụ mà thành này, tinh thần Diệp Thiên tựa hồ tuân theo quy luật vạn vật của vũ trụ, hận không thể rong chơi cho tới vô cùng vô tận.

- Phu liệt tử ngự phong nhi hành, linh nhiên thiên dã, nhược phu thừa thiên địa chi chính, nhi ngự lục khí chi biến, dĩ du vô cùng giả...

Cúi đầu nhìn xuống mặt đất, trong lòng Diệp Thiên bỗng nhiên toát ra một câu trong Tiêu Dao Du của Trang Tử, vị tiên hiền này có thể nói ra lời nói này, nói không chừng là tự bản thân ông ta nhận thức được đấy chứ.

Từ khi Diệp Thiên biết được một ít bí ẩn từ miệng Khi Trắng, rồi đến lúc hắn tự thân đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, những truyền thuyết trong điển tịch Đạo Kinh này, tựa hồ thực sự không phải là không thể chạm tới.

- Ô, đất này hình như có chút cổ quái?

Khi Diệp Thiên đưa mắt nhìn xuống dưới chân, trong miệng nhịn không được phát ra một tiếng thét kinh hãi, bởi vì hắn phát hiện, đầm Hắc Long này và cái hồ như Ôn Tuyên kia cách xa nhau, nhưng cực kỳ giống Âm Dương Thái Cực Đồ trong đan điền của hắn.

- Có lẽ là mình có liên quan đến phong thủy nơi này!

Diệp Thiên tựa hồ có chút hiểu ra, hai thứ giống nhau như thế, muốn nói là ngẫu nhiên thật không khỏi quá mức gượng ép, nhưng như năm đó nhận truyền thừa Ma Y, Diệp Thiên cũng đã ngất mê man đi, lại không cách nào tìm kiếm được đáp án.

Trên không trung dừng lại một hồi, thân hình Diệp Thiên đã rơi xuống bờ đầm Hắc Long, một tia thần thức truyền vào trong đầm.

- Phi...

Sau một lát, một cái đầu ngó lên góc nhọn rồi nổi lên mặt nước, một thanh âm vang lên thông thiên, như trong mồm con rồng từ xa xưa truyền ra, hồi âm chấn động chung quanh sơn cốc.

Chính là đứng ở bờ đầm, Diệp Thiên cũng bị tiếng rồng hét dài này chấn đắc khí huyết, nhin không được mở miệng nói:

- Cừ thật, Hắc Giao, tu vi của ngươi rốt cuộc là cảnh giới gì vậy?

Diệp Thiên lúc này đã gần như chân chính bước vào tới cảnh giới Tiên Thiên, tu vi so với từ trước hoàn toàn không cần nói, nhưng hấn nhìn về phía Hắc Giao, vẫn có một loại cảm giác bất lực.

Hơn nữa trên đầu Hắc Giao vốn chỉ là một cục lồi ra trông vương mắt, hiện tại tạo thành một sừng nhọn, cả đầu có vẻ rất dữ tợn, nhìn qua đúng như Giao Long trong truyền thuyết.

- Diệp Thiên, cậu đã ra rồi? !

Nghe được lời nói của Diệp Thiên, thân thể Hắc Giao từ trong đầm được đưa lên, một đám sương đen bao trùm thân thể cao lớn của nó, nhưng lại dừng lại phía trên nước hồ.

- Ngươi... Ngươi cũng học được thuật bay lên rồi à?

Thấy một màn như vậy, Diệp Thiên lấp bắp kinh hãi, nhưng nghĩ lại một chút, ngay sau đó liền hiểu ra.

Tu vi Hắc Giao vốn là đã đủ rồi, chẳng qua nó không có bất kỳ truyền thừa, rất nhiều thuật pháp đều không sử dụng được, sau khi có được công pháp yêu tu chính mình cho nó, nói vậy tu vi của nó đã đột nhiên tăng mạnh.

Lúc này Hắc Giao ở trong cảm giác của Diệp Thiên, tựa hồ có khác biệt rất lớn so với lúc, tuy rằng nó đối với mình cũng không có ác ý, nhưng Diệp Thiên vẫn có thể cảm giác được một sự uy hiếp buông xuống trên người mình.

- Vâng, nếu hiện tại gặp phải đạo sĩ kia, Hắc Giao có thể nuốt hẳn một miếng!

Hắc Giao gật gật đầu, ánh mắt lộ ra một tia đắc ý, nhưng sau khi ánh mắt đảo qua thân thể Diệp Thiên, nhất thời lộ ra vẻ vui mừng:

- Diệp Thiên, cậu giải quyết được vấn đề thân thể rồi sao?

- Đúng, ta hiện tại đã coi như tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên.

Diệp Thiên gật gật đầu, hỏi:

- Hắc Giao, rốt cuộc ngươi là tu vi gì vậy?

Hắc Giao chần chờ một chút, tựa hồ đang tổ chức ngôn ngữ, qua một hồi lâu mới nói:

- Tôi cũng nói không rõ được, dựa theo thuyết pháp nhân loại các cậu, hẳn là sắp kết thành Kim Đan hả?

- Kim Đan đại thành?

Diệp Thiên nghe vậy ánh mắt thiếu chút nữa trừng lồi ra, hẳn biết Hắc Giao rất lợi hại, nhưng không nghĩ tới nó lại có thể sắp bước vào Kim Đan Đại Lộ. Phải biết rằng, dựa theo thuyết pháp của Khi Trắng, trên đời này có cao nhân luyện đến Kim Đan hay không còn không nhất định đâu.

- Chúng ta yêu tu gọi là yêu đan, sau khi tới cảnh giới này, là có thể biến hóa từ thân động vật!

Hắc Giao gật gật đầu, một tia dao động truyền vào tới trong thức hải Diệp Thiên. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 717

Thiên Lôì Tôi Thể

Khi Trắng từng từng nói qua, sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, phải không ngừng rèn luyện thực khí tự thân, đem nén thành đan, cuối cùng chính là Kim Đan Đại Lộ.

Nhưng thực hiện nhiên, Khi Trắng cũng không biết sự huyền diệu trong chuyện này, những gì nó hiểu biết còn không nhiều bằng Hắc Giao trước mặt này.

- Không đúng, Hắc Giao, ngươi làm thế nào biết điều này?

Diệp Thiên bỗng nhiên phục hồi tinh thần lại, thiên công pháp mà hắn cho Hắc Giao đó, mình cũng đã học qua, bên trong cũng không có nói đến việc này.

Ánh mắt Hắc Giao có chút hoang mang, quơ quơ đầu nói:

- Tôi cũng không biết, tôi dựa theo công pháp tu luyện, sau khi sừng trên đầu dài ra, trong óc liền xuất hiện những kiến thức này.

- Yêu đan? Ngươi không phải có yêu đan sao?

Diệp Thiên lặng đi một chút, hắn từng tận mắt thấy qua Hắc Giao phun ra nội đan tranh đấu với lão đạo sĩ kia.

Hắc Giao lắc lắc đầu, nói:

- Cái kia hắn là gọi là giả đan, chỉ có sau khi trải qua Thiên Lôì rèn luyện, yêu đan mới có thể ngưng thành thật, nhân loại các cậu muốn kết thành Kim Đan cũng là như thế!

- Giả đan? Đây chẳng phải là nói nội đan trong Âm Dương Thái Cực Đồ trong cơ thể ta cũng là giả?

Nghe được Hắc Giao nói vậy, trên mặt Diệp Thiên như có suy nghĩ gì.

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Có thể ngưng sát hóa rồng rồi chăng? Nói không chính xác có những truyền thừa bị đóng đã mở ra cũng nên.

Kỳ thật lời nói này của Diệp Thiên thật sự là đoán đúng rồi, ban đầu Hắc Giao cũng chỉ là một con trăn trong núi, tuy rằng là dị chủng, nhưng so với loại sinh vật như rồng thì kém quá xa.

Nhưng nhờ cơ duyên, Hắc Giao u mê tu luyện tới cảnh giới như hiện tại, đã làm cho thân rắn lột ra, đã trở thành một con thường luồng.

Mà khi tu vi Hắc Giao tiến một bước, sinh ra sừng nhọn, lại thành bán thường luồng bán Rồng, chỉ đợi vượt qua lôi kiếp, thì sẽ hóa rồng, trở thành sinh vật chỉ hiện ra trong truyền thuyết.

- Đúng rồi, Hắc Giao, nếu ngưng vượt qua lôi kiếp, có thể biến thân thành người hay không?

Đối với vấn đề không nghĩ ra, Diệp Thiên rất ít khi đi cân nhắc, lập tức chuyển sang một đề tài khác, như những con yêu quái trong truyện Tây Du kí đều có thể hóa thành thân người mà.

- Không thể, chỉ có thể làm cho thân thể này thành lớn hoặc là thu nhỏ.

Hắc Giao lắc lắc đầu đầu, nói:

- Có một giọng nói nói cho tôi biết, cần độ qua lôi kiếp thập tử nhất sinh, tôi... tôi còn chưa dám!

Hắc Giao tuy rằng sống mấy trăm năm, nhưng tâm tư đơn thuần còn giống như một đứa bé vậy, bản năng của nó đối với chuyện Thiên Lôi rèn luyện cũng có tâm lý sợ hãi, hoàn toàn chưa muốn đi thử cái gọi là Thiên Lôi rèn luyện.

- Không có gì phải lo lắng!

Diệp Thiên vỗ vỗ đầu Hắc Giao, nói:

- Trước tiên ngưng hãm ở nơi này tu luyện cho tốt, sau này hàng năm ta sẽ tới thăm ngưng một lần, nếu ngưng cần độ kiếp, ta tới hộ

pháp cho người!

- Cậu muốn đi rồi sao?

Nghe được lời nói của Diệp Thiên, Hắc Giao mở rộng miệng ra cắn vạt áo Diệp Thiên, ánh mắt lộ ra lưu luyến không lỡ rời.

- Ừm, ta phải về!

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Chúng ta sẽ gặp lại, tốt nhất chính là lúc người Độ Kiếp, đến lúc đó ta có thể mang người đi tìm hiểu một chút về thế giới nhân gian!

Lần này Diệp Thiên xem như công đức viên mãn, gọi Hắc Giao ra, chính là muốn cáo từ nó, bây giờ chẳng những tu vi của Hắc Giao tiến nhanh, lại còn hiểu được rất nhiều thuật pháp truyền thừa.

Hơn nữa Hắc Giao ẩn thân trong đầm Hắc Long, chỉ sợ là người tu đạo đến cảnh giới Tiên Thiên hậu kỳ, cũng không phải là đối thủ của Hắc Giao, Diệp Thiên có thể yên tâm rời đi.

- Được, tôi cũng rất muốn đi nhìn xem nơi nhân loại các cậu sống!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, trong mắt Hắc Giao đã tràn ngập khát khao, từ khi sản sinh linh trí, nó liền cô độc một mình sống tại núi lớn này, nếu không phải chưa kết thành yêu đan, lúc này nó cũng muốn đi theo Diệp Thiên về.

Diệp Thiên gật gật đầu, dặn dò:

- Người dốc lòng tu luyện, không cần ra khỏi hồ nước này!

- Tôi biết, cậu chờ ... tôi một chút!

Hắc Giao xoay người nhảy vào trong đầm nước, sau một lát nó bơi trở về, há mồm phun ra hai khối Ngọc Thạch, nói:

- Cho cậu này!

- Đáy đằm còn gì nữa không? Đều cho ta, làm sao người tu luyện được?

Diệp Thiên lặng đi một chút, từ sau khi tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên, nhu cầu của hắn đối với loại Ngọc Thạch này có thể nói là càng nhiều càng tốt, nhưng tu vi của Hắc Giao hơn cao hẳn nhiều, hẳn là cũng rất cần.

- Hiện tại tôi có thể trực tiếp rút ra năng lượng từ đáy đằm, không cần thứ này!

Hắc Giao lắc lắc đầu, đem hai khối Ngọc Thạch đẩy đến bên người Diệp Thiên.

- Được, vậy ta nhận, ngày này sang năm, ta trở lại thăm ngươi!

Trong lòng Diệp Thiên đang cảm động, có đôi khi động vật biểu đạt tình cảm, nếu so với nhân loại còn trực tiếp hơn, chúng nó cũng không có nhiều tâm địa gian xảo như vậy.

Cất kỹ hai khối Ngọc Thạch, Diệp Thiên sờ sờ đầu Hắc Giao, tâm niệm vừa động, từng tia thực khí nhập vào cơ thể hắn, ngưng mà không tán, bao vây thân thể hắn lại.

- Phi...

Diệp Thiên theo đám sương mù bao vây rời đi, một tiếng rỗng thét dài vang lên, chấn trụ quanh quần ngọn núi.

- Ngày này sang năm gặp lại...

Một đạo thần thức truyền vào đến trong đầu Hắc Giao, Diệp Thiên không quay đầu lại nữa, thúc dục thực khí dưới chân, nháy mắt rời khỏi đầm Hắc Long.

Tuy rằng quanh thân bị thực khí bao vây, cũng không e ngại bị vệ tinh ngoài trái đất phát hiện, nhưng không trung gió mãnh liệt, bay trên trời sẽ tiêu hao thực khí gấp bội.

Nên Diệp Thiên cũng chỉ cách mặt đất mấy chục thước, cả người giống như không có một chút sức nặng, đám khí như sương mù bay nhanh qua núi, trong nháy mắt thời gian đã rời xa đầm Hắc Long hơn mười dặm.

- Trang Tử từng cười gió mà đi. Ta đây cười mây nếu so với cười gió tốt hơn nhỉ?

Lần đầu tiên tiến hành kiểu di chuyển này, trong lòng Diệp Thiên vui sướng vô cùng, giống như cùng thiên địa này tan ra làm một thể, cái cảm giác này vô cùng huyền diệu.

- Thì ra lúc đó Khi Trắng kia trong một lát có thể đi qua trăm dặm, là thế này đây!

Một bên dụng thần niệm khổng lồ chế thực khí quanh người, Diệp Thiên cũng đang dụng tâm cảm ngộ.

Hắn phát hiện phương pháp bay vút lên thoát khỏi lục địa loại này, kỳ thật vẫn là mượn sức gió, thực khí của hắn giống như là một cái la bàn chỉ phương hướng. Khi nắm trong tay phương hướng bay, chỉ một chút mà không cần dùng sức, hơn nữa trong núi này đâu đâu cũng có gió.

Bay càng cao, tốc độ gió cũng càng lớn. Hơn nữa dòng khí không trung đều không phải là chỉ thổi một phương hướng, chỉ cần tìm được quy luật trong đó, là có thể đặt giường trong mây.

- Ở? Trong núi này tại sao có thể có màu xanh biếc đây?

Hơn nửa canh giờ sau, khi đám thực khí biến thành mây mù mang theo Diệp Thiên ra khỏi chỗ chỗ sâu Trường Bạch sơn, đi vào chỗ mà năm đó hắn hái cỏ hoàn hồn, nhưng cảnh sắc trước mắt cũng khiến cho hắn lặng đi một chút.

Phải biết rằng, mùa đông của Trường Bạch sơn đặc biệt dài, từ tháng 10 mãi cho đến tháng hai, tháng ba năm sau. Cả ngọn núi lớn sẽ bị đại tuyết mờ mịt phong bế, mãi cho đến tháng tư, mới có thể sống lại từng chút một.

Nhưng ở dưới thân Diệp Thiên, tuyết đọng sớm hòa tan, trên mặt đất kia mọc ra một tầng màu xanh biếc, một ít hoa dại đang nở rộ, thành một khu rừng hoa, rõ ràng là một mảnh mặt đất hồi xuân.

- Trong núi tuyết đọng còn chưa tan ra, ngoài núi xuân về hoa nở, ta... rốt cuộc ta đã bế quan bao lâu nhỉ?

Diệp Thiên dâng lên một tia sợ hãi trong lòng. Thời gian hắn vào núi là đầu tháng 12, theo lý thuyết hiện tại Trường Bạch sơn hẳn là thời gian lạnh nhất, tuyết đối không thể xuất hiện tình hình như thế.

- Mẹ nó, thật sự qua nhiều tháng rồi sao?

Xa cách đã lâu, trong lòng Diệp Thiên phát ra một tiếng kêu than. Vừa rời mắt nhìn thấy cảnh tượng đã cho hắn biết, lần này ngắt

mê, ước chừng qua mấy tháng liền.

- Không biết mẹ cùng Thanh Nhã sẽ lo lắng đến như thế nào nữa đây?

Diệp Thiên rất sốt ruột lại có chút bất đắc dĩ, hấn hiện tại coi như chân chính hiểu được hàm ý những lời cổ nhân rằng trong núi một ngày bằng ngàn năm trên đời.

Lúc trước ở kinh thành, khi bế quan trong Tứ Hợp Viện, năm ngày thoáng một cái đã qua, lần này lại là qua nhiều tháng, nhưng ở trong lòng Diệp Thiên, thì vẫn còn như là hôm qua mới vào núi, một chút đều không có cảm giác thời gian trôi qua nhiều như vậy.

Sau một lát, Diệp Thiên hạ xuống ở trước nhà gỗ trong núi của Hồ Hồng Đức, trước tiên sử dụng thần thức quan sát chung quanh trăm mét, rồi mới thu hồi thực khí bao vây ở xung quanh người vào trong cơ thể.

Vốn là Diệp Thiên cũng tính đi lâm trường tìm vị Tổng trưởng lâm trường kia, để cho hấn đưa mình về nội thành, nhưng trước mắt cũng không được, bởi vì hấn căn bản là không có cách nào giải thích mình làm sao vượt qua mùa đông trong núi này.

- Ô? Lão Hồ đã trở lại?

Đẩy cửa nhà gỗ, Diệp Thiên liếc mắt một cái liền thấy trên bàn lưu lại một tờ giấy:

- Diệp Thiên, rời núi trực tiếp đi tìm Tiểu Tiên, trong nhà mọi sự vẫn tốt, chớ lo lắng! var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('

');

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 718

Rời Núi

Chữ tuy rằng viết xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng lực đạo mạnh mẽ, vừa nhìn cũng biết xuất thân từ tay Hồ Hồng Đức, nhìn thấy trên giấy nhấn lại, Diệp Thiên nhất thời nhẹ nhàng thờ ra, bên ngoài có Hồ Hồng Đức lo chu toàn, nói vậy mẹ và vợ sẽ không lo lắng quá mức.

- Không đúng, mình ở trong núi suốt mấy tháng, tại sao không chút có cảm giác đói bụng?

Khi Diệp Thiên đảo ánh mắt qua chỗ thịt khô hong gió treo trong nhà gỗ, trong đầu bỗng nhiên toát ra một ý niệm, thời gian dài như vậy đừng nói cơm, ngay cả nước miếng mình cũng chưa uống qua mà.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên tâm niệm vừa động, tra xét rõ ràng ở trong cơ thể mình, sau một lúc lâu sau, trên mặt lộ ra một loại biểu cảm nói không rõ là khóc hay là cười.

- Hóa ra là lúc thanh tỉnh lại, trên người có mùi tanh tươi đó là do đây mà đến?

Diệp Thiên phát hiện, ở trong cơ thể của mình, đừng nói là thực phẩm, ngay cả những căn bã trong dạ dày đều bị coi như độc tố bài xuất ra bên ngoài cơ thể, bên trong đan điền biến thành từng tia thực khí, đủ để bổ sung nhu cầu cho thân thể của hắn.

- Xem ra mình thật sự thoát khỏi khói lửa nhân gian...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười khổ, hắn không biết mình còn có được tính là một người bình thường nữa hay không, thậm chí ngay cả loại nhu cầu sinh tồn cơ bản nhất này cũng không còn.

Nhìn thấy thực phẩm mà Hồ Hồng Đức lưu lại trong phòng, ngay cả bánh bích quy quân dụng hay lương khô đều có, chắc là hắn chuẩn bị cho mình, nhưng Diệp Thiên lại không một tia thèm ăn.

Lúc này đã là đúng Ngọ, Diệp Thiên cũng không thể vào nội thành, đành ở nhà gỗ nghỉ ngơi, mãi đến sau khi sắc trời tối xuống, hắn

mới phóng xuất ra thực khí bao vây chính mình lại, hướng đến thành phố Trường Bạch mà bay đi.

- Nhân loại nếu cũng có thể phát triển tiềm năng thành dạng này, vậy Địa Cầu cũng sẽ không còn bị ô nhiễm!

Tuy rằng thành phố Trường Bạch cũng là bao vây bởi núi, nhưng vừa tiến vào đến nội thành, Diệp Thiên đã không còn có cảm giác không khí thanh tịnh nữa, ở trên không trung, tràn ngập khí thải ô tô xe máy bài xuất ra, khiến cho hắn nhìn không được phải phong bế lỗ chân lông quanh mình.

Tòa biệt thự của Hồ Hồng Đức ở ngoại ô thành phố, sau lưng là sườn núi vững chắc, Diệp Thiên hạ xuống ở trong núi, thu hồi thực khí rồi mới đi tới cửa biệt thự ẩn chuồng cửa.

- Ai vậy?

Giọng của Hồ Tiểu Tiên từ trong cửa truyền ra.

- Diệp Thiên? Cậu... Cậu từ trong núi đã ra rồi?

Sau khi Hồ Tiểu Tiên mở cửa, đồng tử trong nháy mắt phóng đại mấy lần, hô to lên:

- Ông nội, Diệp Thiên đã về rồi, Diệp Thiên đã trở về!

- Minh được hoan nghênh như vậy sao?

Đứng ở trước cửa, Diệp Thiên cười khổ sờ sờ cái mũi, tự động đi vào, đã thấy cả nhà Hồ Hồng Đức đang ngồi vây quanh bàn ở trong phòng ăn chuẩn bị ăn cơm.

- Diệp Thiên, cậu đã rời núi à, nếu không ra, lão Hồ tôi sẽ chịu không được!

Nghe được cháu gái kêu la, Hồ Hồng Đức bỏ đĩa liền ra đón, biểu hiện trên mặt còn kích động hơn nếu so với Hồ Tiểu Tiên.

- Lão Hồ, tu vi của ông thật ra cũng tăng không ít!

Diệp Thiên nhìn Hồ Hồng Đức một cái, mở miệng hỏi:

- Hôm nay rốt cuộc là tháng mấy ngày mấy rồi?

- Cậu không biết sao?

Hồ Hồng Đức biểu hiện như người gặp quỷ nhìn Diệp Thiên, kêu lên:

- Mấy tháng nay cậu sống như thế nào vậy? Qua bao nhiêu ngày mà cũng không biết à?

Diệp Thiên tức giận nói:

- Vô nghĩa, tôi mà biết tôi còn phải hỏi ông?

- Cha, bảo Diệp tiên sinh nhập tiệc cùng nhau ăn cơm đi?

Chúng kiến cha già ngăn đón Diệp Thiên ở cửa nói chuyện, cha của Hồ Tiểu Tiên – Hồ Đại Quân cũng đã đi tới, hần bình thường đều ở trong tỉnh, cũng không biết chuyện Diệp Thiên một mình một người ở trong núi đến mấy tháng trời.

- Được, ăn trước một chút gì đã!

Hồ Hồng Đức một tay giữ chặt Diệp Thiên, giảm thấp giọng xuống, nói:

- Bây giờ là hai mươi tháng ba, nhưng là năm 2001, cậu ở suốt trong núi ba tháng hai mươi ngày!

- Cái gì? Lâu như vậy?

Dù là Diệp Thiên sớm đã chuẩn bị tâm lý, nghe vậy cũng bị chấn động, tiện đà khỏ sở nổi lên mặt, hỏi:

- Trong nhà tôi thế nào, ông nói như thế nào vậy?

Lúc này Diệp Thiên thật sự không biết mẹ và vợ sẽ như thế nào, lúc trước hần chỉ nói là đi ra ngoài mười ngày nửa tháng, nhưng không ngờ con số này đã biến thành hơn một trăm mười ngày.

Hồ Hồng Đức cười đắc ý, nói:

- Không có việc gì, lão Hồ tôi nói cậu ở trong núi tu luyện, tôi thường xuyên đến thăm, mọi người không cần quá lo lắng, nhưng nếu cậu không ra, tôi thật sẽ chịu không nổi nữa!

Thì ra sau khi Hồ Hồng Đức đem tin tức Diệp Thiên bế quan tu luyện nói cho Diệp gia, và cả bên Hồng Kông, chỉ vừa mới qua hơn hai mươi ngày, Tống Vi Lan liền điện thoại tới hỏi.

Đám người Cầu Tâm Gia đã biết chuyện đã xảy ra ở trong núi, bọn hắn cũng biết, việc tu luyện lần này đối với Diệp Thiên vô cùng quan trọng, lập tức bảo Hồ Hồng Đức quay trở về Trường Bạch sơn, giữ liên lạc với Diệp gia mọi lúc.

Lúc đó Hồ Hồng Đức từng đi đến bên ngoài sơn cốc mà Diệp Thiên bế quan, nhưng hắn cũng không dám quấy nhiễu Diệp Thiên bế quan, trông chờ hơn hai tháng, vẫn phải về nhà chờ đợi.

- Được, lão Hồ, lần này tôi nợ ông!

Nghe được Hồ Hồng Đức nói vậy, Diệp Thiên rất cục cựa cũng yên lòng, dùng sức vỗ vỗ bả vai Hồ Hồng Đức.

Hồ Tiểu Tiên chứng kiến hành động của Diệp Thiên, nhin không được hét lên:

- Cái gì chứ? Ông nội của tôi cùng cậu đi ra ngoài một lần, bàn tay đã mất một nửa...

- Cha, tay cha rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nghe được lời nói của con gái, sắc mặt Hồ Đại Quân không khỏi bỗng nhiên biến sắc.

Hồ Hồng Đức tức giận, trừng mắt nhìn con trai một cái, nói:

- Ta không cần phải nói, thuốc súng nổ, cha ngươi còn có thể trách người khác được sao?

Trong núi rất nhiều người đi săn bắn đều dùng cái loại pháo đồng cũ này, chính là ống đựng đầy hỏa dược, bên trong cho đầy các loại tạp chất, cũng có thể coi là một loại vũ khí như súng.

Nhưng loại súng này tính năng cực kỳ không ổn định, rất dễ dàng bị nổ, cha của một người bạn của Hồ Hồng Quân cũng từng bị mất một cánh tay vì nguyên nhân này, nên sau khi nghe xong cha hắn giải thích cũng chịu tiếp thu.

Nhưng giờ phút này nghe được lời nói của con gái, Hồ Đại Quân mới biết được, cảm giác cha hẳn là bị thương trong một lần cùng Diệp Thiên vào núi, lúc này hẳn nhìn về phía Diệp Thiên cũng không mấy thiện cảm.

Hồ Đại Quân bất mãn nói:

- Cha, cha đã hiểu tuổi như vậy, ở nhà hưởng phúc không phải tốt hơn sao, không cần cả ngày chạy vào trong núi vậy chứ?

- Hối lão, cha nguoi làm việc cần tiêu từ nguoi chỉ giáo? !

Hồ Hồng Đức nghe vậy giận dữ, một cái bàn tay vỗ vào trên bàn cơm trước mặt. "Ầm" một tiếng vang thật lớn, bàn ăn được làm bằng gỗ chắc chắn kia cũng bị hấn làm cho phân thành 4 mảnh.

- Được rồi, lão Hồ, không nên nổi nóng như vậy? Tức giận với con cháu làm cái gì?

Diệp Thiên đè bả vai Hồ Hồng Đức xuống, ánh mắt quét qua Hồ Đại Quân một chút, nhất thời thấy Hồ Đại Quân như là bị dội một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống, cả người đều thanh tỉnh lại.

Phải biết rằng, luận vai vế thì Hồ Hồng Đức cũng phải gọi Diệp Thiên một tiếng Tiểu sư thúc, vừa rồi biểu hiện của Hồ Đại Quân có vẻ bất mãn, kỳ thật cũng đã làm ảnh hưởng đến thể diện của cha, khó trách Hồ Hồng Đức tức giận như vậy.

- Diệp... Diệp tiên sinh, thực xin lỗi, là tôi mạo muội!

Đi theo cha lâu như vậy, Hồ Đại Quân cũng hiểu được một vài quy củ trên giang hồ, lập tức đứng lên cung kính bái lạy Diệp Thiên, nét mặt Hồ Hồng Đức mới dễ nhìn vài phần.

- Được rồi, mọi người đi ra ngoài ăn đi, hôm nay đừng trở về!

Con giận của Hồ Hồng Đức còn sót lại chưa tiêu, đứng lên lôi Diệp Thiên đi vào thư phòng, lưu lại đám người Hồ Đại Quân đưa mắt nhìn nhau.

- Ông già như vậy rồi, tính tình sao lại vẫn nóng nảy như vậy?

Diệp Thiên bỗng nhiên vừa động trong lòng, nói:

- Lão Hồ, đưa tay trái của ông ra, tôi bắt mạch cho!

- Làm sao vậy? Tôi không bệnh mà?

Hồ Hồng Đức có chút không hiểu ra sao cả nhưng vẫn đem tay trái đặt tới trước mặt Diệp Thiên.

- Đúng, không bệnh, nhưng tính nóng có chút mạnh, thuộc tính thiên hỏa...

Diệp Thiên đặt một ngón tay lên mạch của Hồ Hồng Đức, kỳ thật cũng đã xem ngũ tạng lục phủ của hắn rõ mồn một, trầm ngâm một lúc, từ trong ba lỗ lấy ra một khối tinh thạch cỡ ngón cái. Nói:

- Ông vận khí không tệ, thử xem có thể hấp thu linh khí trong viên đá này không?

Tuy rằng lời nói của Hồ Đại Quân là vô ý, nhưng đối với việc Hồ Hồng Đức bị đứt tay, trong lòng Diệp Thiên vẫn còn có chút áy náy, lấy ra linh thạch này, cũng không ngoài ý muốn bồi thường cho Hồ Hồng Đức.

- Khối đá này cũng được đấy! Là kim cương sao? Ai u, nhưng sao mà nóng như vậy nhiệt?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 719

Thăm Hỏi

Về mặt Hồ Hồng Đức ngạc nhiên tiếp nhận Ngọc Thạch kia, nhưng vừa mới cầm vào tay, cũng cảm giác một dòng nhiệt khí từ ngoài da của hắn tràn vào trong cơ thể, lực phủ ngũ tạng như là bắt lửa, sợ tới mức hắn thiếu chút nữa đã ném văng viên đá ra.

- Ô? Thực thoải mái!

Nhưng không đợi Hồ Hồng Đức kịp phản ứng, sau khi nhiệt khí tràn vào đến trong cơ thể, bỗng nhiên trở nên dịu êm, chạy một vòng ở các kinh mạch trong người, các kinh mạch vốn có rất nhiều chỗ tắc, tất cả đều được thông.

- Quả nhiên là thuộc tính hòa?

Nghe được lời nói của Hồ Hồng Đức, Diệp Thiên gật gật đầu, lúc trước khối Ngọc Thạch thuộc tính thủy thiếu chút nữa đông cứng Hồ Hồng Đức, nhưng tiếp xúc Ngọc Thạch này, phản ứng của Hồ Hồng Đức cũng hoàn toàn bất đồng.

Nhiệt khí này chu du ở trong người một hồi, tự mình áp xuống ý niệm tiếp tục tu luyện trong đầu. Hồ Hồng Đức đem Ngọc Thạch bỏ vào trên giá sách, nhìn về phía Diệp Thiên hỏi:

- Diệp Thiên, vấn đề chân khí trong cơ thể cậu được giải quyết rồi phải không?

Tu vi tiến vào đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần, Hồ Hồng Đức cũng có thể thông qua khí cơ cảm ứng trạng thái nhân thân. Nhưng sau khi hắn phóng xuất ra khí cơ đối với Diệp Thiên, cũng bị bắn trở về, căn bản là không thể tra xét tình trạng của Diệp Thiên.

- Giải quyết rồi. Còn có chút tinh tiến.

Diệp Thiên hơi hơi gật đầu.

- Đây chẳng phải là giống tên đạo sĩ kia sao?

Hồ Hồng Đức nghe vậy sùng sốt, đạo sĩ kia gây cho hắn rung động thật sự quá mạnh.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Tôi mới vừa vào đến cảnh giới Tiên Thiên, so với hắn hắn là vẫn kém hơn một bậc.

Khi ở trong sơn cốc kia, Diệp Thiên từng thử dùng nguyên thần sử dụng đoản kiếm kia, tuy rằng cũng có thể khiến nó bay lên không trung, nhưng không thể làm được như đạo sĩ kia, điều khiển dễ dàng như là nắm trong tay.

- Diệp Thiên, hay là chúng ta thử một chút?

Trong mắt Hồ Hồng Đức toát ra tinh quang, hắn vốn là người học võ, lại biết Diệp Thiên sẽ không thương tổn tới mình, lập tức sinh ra ý niệm trong đầu là đấu cùng Diệp Thiên.

- Thôi đi, lão Hồ, chân khí và thực khí tuy rằng đều là năng lượng trong cơ thể, nhưng chất lượng hoàn toàn bất đồng, ông cầm cái tinh thạch này mà tu luyện, nói không chừng cũng có thể đi vào đến cảnh giới Tiên Thiên!

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, chứng kiến vẻ mặt không phục của Hồ Hồng Đức, lập tức chia tay phải đặt trên vai của hắn, nói:

- Chi cần ông có thể đứng dậy, coi như ông thắng, sao nào?

- Đứng dậy mà không đứng được? Diệp Thiên, cậu quá coi thường tôi chẳng?

Hai người đều đang ngồi, dáng người Hồ Hồng Đức cao hơn so với Diệp Thiên một đầu, điều này cũng làm cho Diệp Thiên căn bản phát huy không hết lực, nên Hồ Hồng Đức thấy rất là khó chịu đối với lời nói Diệp Thiên.

Nhưng khi hai chân Hồ Hồng Đức ra sức chống đỡ, muốn đứng lên, lại phát hiện chân khí lưu chuyển trong cơ thể đột nhiên bị kim hãm, cả người trở nên ê ẩm tê dại vô lực, đừng nói đứng lên, thiếu chút nữa đã xụi lơ ngã quay trên mặt đất rồi.

- Được, lão Hồ tôi xem như thua!

Đợi cho Diệp Thiên buông tay ra, trên mặt Hồ Hồng Đức lộ ra vẻ uể oải.

- Tòia cũng trải qua thập tử nhất sinh, cơ duyên xảo hợp mới tiến vào cảnh giới này, trước tiên ông hãy tu vi luyện tới hậu kỳ luyện khí Hóa Thần đi, sau này nói không chừng cũng có đột phá cơ duyên.

Nghĩ đến chuyện lần này khi mình bé quan bị băng hỏa tấn công, Diệp Thiên nhện không được rùng mình một cái, nếu cho hẳn một cơ hội nữa, bất kể như thế nào Diệp Thiên cũng không dám thử như vậy.

- Được rồi, giúp tôi đặt vé xe lửa, ngày mai tôi trở lại kinh thành!

Bởi vì bí mật trên người quá nhiều, còn có thêm đoãn kiếm Vô Danh, Diệp Thiên chỉ có thể ngồi xe lửa mà trở về.

Nghĩ mẹ cùng Vu Thanh Nhã đang lo lắng, Diệp Thiên rốt cuộc không tâm tình nói chuyện vô nghĩa với Hồ Hồng Đức, hẳn đang cân nhắc về nhà giải thích như thế nào để tiêu tan lửa giận trong lòng hai nữ nhân này.

- Ai, cậu tìm ai vậy? Sao cứ đứng ở chỗ này không vào nhà?

Từ bên ngoài trở về, Tống Vĩ Lan thấy trước cửa một thanh niên mặc áo choàng đang đứng, không khỏi kỳ quái hỏi.

- Mẹ, là con!

Nghe được là giọng của mẹ, Diệp Thiên quay đầu, không khỏi ngây ngẩn cả người:

- Mẹ đi mua đồ ăn à?

Tống Vĩ Lan ở trong trí nhớ của Diệp Thiên, quả thực chính là người phụ nữ tao nhã và rất thành đạt.

Nhưng trước mặt, tay trái mẹ hẳn mang theo một con gà vừa mới giết xong, tay phải lại cầm hai con cá, thật không khác gì những bà nội trợ trong ngõ hẻm này. Cho tới bây giờ Diệp Thiên còn chưa thấy mẹ như thế bao giờ, hoàn toàn không giống.

- Tiểu tử thôi, ngươi còn biết đường về nhà à? !

Nhìn thấy con trai, ánh mắt Tống Vĩ Lan nhất thời đỏ lên, nếu không phải tay đang cầm theo đầy đồ ăn, bà nhất định tiến lên néo cái lỗ tai con trai rồi.

- Mẹ, chuyện ngoài ý muốn mà ... con giúp mẹ mang đồ ăn!

Diệp Thiên ân cần tiếp nhận đồ ăn trong tay mẹ, chạy trời chết chui vào trong Tứ Hợp Viện, phía sau truyền lại tiếng cười mắng của Tổng Vệ Lan:

- Cho người chạy, xem mẹ giáo huấn người như thế nào!

Diệp Thiên trở về, khiến Tứ Hợp Viện này trở nên náo nhiệt dị thường. Đương nhiên, chủ yếu nhân vật chính của chương trình hội nghị vẫn là Diệp Thiên, từ Diệp Đông Trúc các bác các cô đến Vu Thanh Nhã, mỗi người đều quở trách Diệp Thiên một hồi.

- Lần sau không được đi lâu như vậy.

Trở lại trong phòng hậu viện, về mặt Vu Thanh Nhã u oán nhìn chồng, tuy rằng cô không phải cái loại người tính cách tiểu thư thích dựa vào người khác, nhưng Diệp Thiên đi chơi rồi biến mất, như vậy vợ nào mà chịu nổi?

- Chắc chắn là không, Thanh Nhã, ở nhà cùng mẹ vài ngày, chúng ta đi ra ngoài du lịch, đến Hồng Kông chơi một chuyến đi.

Diệp Thiên cúi đầu, tìm kiếm cặp môi thơm của Vu Thanh Nhã, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Hôm nay nói cho anh biết, muốn chúng ta sinh một đứa bé, đêm xuân thật ngắn, vợ yêu à, anh cứ tưởng anh đã chết rồi...

Nghe trong miệng Diệp Thiên truyền đến những lời ngon ngọt, thân thể Vu Thanh Nhã nhất thời mềm ra, trong lúc nhất thời trong phòng xuân sắc nổi lên, tiếng thở gấp ước chừng kéo dài đến nửa đêm mới ngưng.

Sau khi trở lại kinh thành, Diệp Thiên cũng không thông báo bất luận kẻ nào, ngày thường ngoài việc cùng mẹ trò chuyện, chính là đi dài truyền hình đón Vu Thanh Nhã tan ca, như thế khiến cho các đồng nghiệp của Vu Thanh Nhã có dịp diện kiến đệ nhất mỹ nữ của Đài.

Hôm nay ăn xong bữa cơm chiều, Diệp Thiên nói với Tổng Vệ Lan:

- Mẹ, lão gia kia còn ở đó không? Buổi tối con đi tìm ông ấy một chút!

- Lão gia... người nào là lão gia vậy?

Tổng Vệ Lan nghe vậy lặng đi một chút, lập tức phản ứng lại, đưa tay ấn ở trán làm Diệp Thiên gật đầu một cái, nói:

- Người dám nói ông ngoại công như vậy? Đứa nhỏ này, con gọi ông ngoại không được sao?

Diệp Thiên cọt nhả nói:

- Đều giống nhau mà, mẹ, mẹ gọi điện thoại, nói ông rằng con nhất định sẽ qua.

Diệp Thiên biết, Tống Hạo Thiên mặc dù về hưu, nhưng vẫn được hưởng cấp bậc như cũ, cảnh vệ rất nhiều, nếu hắn trực tiếp tìm tới, sợ là ngay cả cửa cũng không thể nào vào được.

- Làm sao con lại nhớ tới ông ngoại thế?

Tống Vi Lan kỳ quái nhìn Diệp Thiên, bà biết con trai và chồng mình giống nhau, trong lòng đều có khúc mắc đối với Tống gia, không phải ngày lễ ngày tết, tuyệt đối là sẽ không đến nhà.

- Mẹ, chuyện của đàn ông, phụ nữ như mẹ hỏi ít thôi!

Diệp Thiên vỗ bộ ngực, liền bị một đám nữ nhân trên bàn cơm cùng hò hét răn dạy và quở mắng, khiến hắn phải chạy trốn chết.

Kỳ quái là có kỳ quái, nhưng Tống Vi Lan vẫn liên hệ với cha, đối với việc Diệp Thiên tới chơi, Tống Hạo Thiên đương nhiên là hoan nghênh. Một giờ sau, Diệp Thiên đi tới trước cửa Tứ Hợp Viện của Tống Hạo Thiên.

- Lão Phục, là ông cố ý phải không?

Sau khi vào cửa, Diệp Thiên bị vị thượng tá Phục Tranh Minh kia kiểm tra mấy lần mới cho đi vào, hận đến nỗi Diệp Thiên thấy ngứa hết hàm răng.

Trên mặt Phục Tranh Minh làm ra bộ: tôi cố ý thì cậu có thể làm gì, miệng cũng nói:

- Chúc trách thôi, Diệp tiên sinh xin tha thứ!

- Thượng tá, làm thế này không phải thừa sao?

Diệp Thiên cười hắc hắc, lộ ra một hàm răng trắng tinh, bỗng nhiên trừng mắt:

- Tôi muốn giết người, còn cần mang vật gì không?

Khi Diệp Thiên trừng mắt, Phục Tranh Minh cảm thấy hồn vía phát lạnh, toàn bộ mười vạn tám nghìn cái lỗ chân lông đồng thời dựng đứng, theo bản năng liền sờ soạng tới eo lưng.

- Vật kia của ông, cũng chỉ có thể làm đồ bài trí thôi!

Tiếng của Diệp Thiên từ trong cửa truyền đến, sau khi dọa nạt Phục Tranh Minh, thân nhiên tiến vào bên trong Tứ Hợp Viện.

- Bài trí?

Phục Tranh Minh bị Diệp Thiên nói có chút hiểu không rõ, ánh mắt nhìn lại súng trên tay, nhất thời ngây ngẩn cả người, bởi vì khẩu súng ngắn hãm thanh đời mới nhất kia, nòng súng đã vặn cong giống cái bánh quai chèo rồi.

- Mẹ nó, đây có còn là người hay không?

Da đầu Phục Tranh Minh run lên, nếu không biết Diệp Thiên là cháu ngoại thủ trưởng, đánh chết hấn cũng không dám cho người nguy hiểm như Diệp Thiên đi gặp thủ trưởng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 720

Cơ Mật Quốc Gia

Tứ Hợp Viện của Tổng Hạo Thiên này cũng là trước sau tam sân, Tiền viện cùng hậu viện là nơi ở của cảnh vệ, người giúp việc cùng với bác sĩ bảo vệ sức khoẻ, chính hẳn thì lại ở tại trung viện.

Xuyên qua hành lang gấp khúc Tiền viện, Diệp Thiên có thể cảm giác được ít nhất có bốn năm ánh mắt âm thầm nhìn mình chăm chăm, mà nơi bí ẩn góc tường cao kia, lại gắn rất nhiều cái cameras, nhất cử nhất động của mình, đều bị người ta theo dõi gắt gao.

Mùa xuân của Bắc Kinh nếu so với vùng Đông Bắc sớm hơn một ít, cây hòe trong viện sớm trở nên xanh tươi một màu, dọc theo hành lang bằng gạch, Diệp Thiên vượt qua một chỗ ngoặt, là đã đi vào trung viện.

Trung viện rẽ trái, chẳng biết lúc nào bị đào thành một cái ao, bên trong đầy sen. Gió nhẹ lướt qua, trong viện tràn đầy mùi hoa sen thơm ngát.

Mà ở giữa trung viện lại có một ông lão đang ngồi. Đang hưng trí bùng bùng cho than củi vào trong bếp lò lửa đỏ trước mặt, trên bếp lò đặt một cái ấm trà, lúc này đã có thể nghe được tiếng nước vo vo.

Bên cạnh ông lão một đứa trẻ sáu bảy tuổi đang đứng, sau có hai bác sĩ sức khoẻ, đang không thiện cảm nhìn lên Diệp Thiên, đáng lẽ sau đây thủ trưởng sẽ đi nghỉ ngơi. Nhưng Diệp Thiên đến thăm cũng phá hủy lịch làm việc và nghỉ ngơi của thủ trưởng.

- Ô, lão gia, vui vẻ quá nhỉ, viện này sửa lại không tồi!

Trước kia Diệp Thiên đã tới Tứ Hợp Viện này một lần nhưng khi đó trong viện lại không có ao hoa sen này, Diệp Thiên đánh giá xung quanh một phen, sát khí trong hậu viện này cơ bản cũng được tiêu trừ sạch.

- Tiểu tử ngươi nghĩ ta là người như thế nào?

Tổng Hạo Thiên giương mắt nhìn Diệp Thiên, đem ấm trà đang đun trên bếp nước đổ vào bộ đồ uống trà trước mặt, thủ pháp thuần thục rót ra hai chén trà, nói:

- Đại Hồng Bào Vũ Di Chính tông, chỉ có ba cây, coi như tiểu tử ngươi có lộc ăn uống!

Sau khi lui về từ cương vị người lãnh đạo, tâm cảnh Tổng Hạo Thiên có biến hóa rất lớn, ngay cả đối với người cháu ngoại như Diệp Thiên này cũng có chút áy náy.

Khi Diệp Thiên ở Newyork trong lúc xảy ra sự cố 11/9. Hắn đã làm trái với nguyên tắc vận dụng không ít thủ đoạn tư nhân, thậm chí tự mình gọi điện thoại cho người của đại sứ quán Mỹ, yêu cầu bảo đảm chắc chắn an toàn cho Diệp Thiên.

- Trà ngon, đích thực là từ ba cây đó!

Diệp Thiên cũng không khách khí, sau khi ngồi vào trước mặt Tổng Hạo Thiên, hai ngón tay nâng lên chén trà một ngụm uống cạn.

- Cháu uống qua trà này?

Tổng Hạo Thiên vốn là muốn hỏi ý đồ Diệp Thiên đến, sau khi nghe được lời của hắn, thật sự có chút kỳ quái, trà này ngay cả hắn hàng năm đều không được cung ứng đến một lượng. Diệp Thiên là từ chỗ nào mà có được?

- Cháu chẳng có gì chưa dùng qua, năm đó cùng sư phụ...

Diệp Thiên nhất thời mau miệng, thiếu chút nữa đã nói ra những chuyện hắn cùng Lý Thiện Nguyên từng làm trước kia ra, cũng may dùng lại đúng lúc, nhìn về phía đứa trẻ bên cạnh Tổng Hạo Thiên, nói:

- Đứa nhỏ này được đấy, ngũ quan đoan chính, căn cốt thanh tú, sau này có thể nhập con đường làm quan!

- Là thực?

Tổng Hạo Thiên nghe vậy hai mắt sáng lên, cũng bất chấp hỏi chuyện lá trá kia, mở miệng hỏi:

- Diệp Thiên, không phải cháu tùy tiện nói chứ?

Tổng gia từ sau khi Tổng Hạo Thiên lui về, trên chính đàn lực ảnh hưởng cơ bản yếu đi, nhưng Tổng Hạo Thiên còn sống trên đời

một ngày, thì không người nào dám có ý đồ gì.

Nhưng nếu hấn mất, Tổng gia ở quốc nội cũng sẽ gặp phải một lần thanh tẩy thật lớn, đứa nhỏ này tuy rằng còn nhỏ, nhưng lời nói của Diệp Thiên, cũng khiến Tổng Hạo Thiên thấy được một tia hi vọng cho tương lai Tổng gia.

- Tin hay không tùy ông.

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn một chút sắc mặt của Tổng Hạo Thiên, nói:

- Không có việc gì, ông còn có thể chứng kiến một ngày mà nó đi vào con đường làm quan kia, thoả mãn đi!

- Ta... Ta còn có thể sống lâu như vậy sao?

Diệp Thiên nói lời này, lại khiến Tổng Hạo Thiên vui vẻ ra mặt, chất trai này của hấn tốt nghiệp đại học cũng phải hơn mười năm nữa, đây chẳng phải là nói mình còn có hơn mười năm dương thọ?

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Chuyện này để sau này hãy nói, lão gia, lần này cháu tìm ông có chuyện khác.

- Chuyện gì? Tiểu tử ngươi chính là người mọi sự đều không cần người giúp mà?

Tổng Hạo Thiên lúc này tâm trạng tốt, mở miệng nói:

- Hôm nay ngoại lệ một lần, chỉ cần cháu không phải cầu ta làm cái gì trái với nguyên tắc, ta đều đáp ứng!

- Ông hào phóng nhỉ? Hai câu nói vừa rồi của cháu, cũng đáng giá để ông giúp cho cháu việc này.

Diệp Thiên bĩu môi, Ma Ynhất mạch có thể được lợi từ đế vương, giúp người dân bách tính, nhưng cũng không phải tùy tiện được, hơn nữa hấn nói đến chuyện dương thọ của Tổng Hạo Thiên, tuyệt đối cũng coi là tiết lộ Thiên Cơ.

Đương nhiên, Diệp Thiên lúc này đã xem như người trong giới tu đạo, tu đạo vốn là làm việc nghịch thiên, cái gọi là nguyên khí phản lại, đối với Diệp Thiên đã hoàn toàn không có bất kỳ uy hiếp nào.

- Ôi, nói chuyện cùng thủ trưởng quy củ chút!

Diệp Thiên nói lời này ra, Tổng Hạo Thiên vui tươi hơn hờ nhưng lại không nói gì, còn bác sĩ kiêm bảo vệ sau lưng hắn lại không vừa mắt.

Hai người bác sĩ đó đều là người đã theo chân thủ trưởng hơn mười năm, từ quan chức cán bộ tỉnh bộ đến con cháu Tổng gia không biết gặp qua bao nhiêu người, nhưng còn chưa từng có người nào dám dùng loại ngữ khí này nói chuyện cùng thủ trưởng.

Diệp Thiên còn chưa nói gì, Tổng Hạo Thiên liền khoát tay, nói:

- Hai người các người đưa cháu đi chơi đi, ta cùng cháu ngoại nói chút chuyện!

- Thực xin lỗi, thủ trưởng!

Nghe được Tổng Hạo Thiên tăng thêm hai chữ cháu ngoại kia, người bác sĩ vừa nói chuyện biết mình lỡ lời, chuyện trong nhà của người khác, chính mình nhiều lời như vậy để làm chi.

- Nói đi, tiểu tử ngươi là kẻ vô sự không lên tam bảo, tìm ta rồi cuộc có chuyện gì?

Đợi cho người bác sĩ bảo vệ sức khỏe mang theo đứa nhỏ ra khỏi, Tổng Hạo Thiên thu lại nụ cười trên mặt, hắn biết Diệp Thiên không như người bình thường, nếu đích thân tìm tới cửa, chuyện này nhất định không đơn giản.

- Tứ Hợp Viện của ông, không phải cũng bị theo dõi chứ?

Diệp Thiên nhìn chung quanh một vòng, không khỏi nhíu mày lại, bởi vì ở viện này nhiều chỗ bí mật, hắn đều đã phát hiện có cameras.

Kỳ thật đây cũng không phải vì giám thị Tổng Hạo Thiên, mà là sợ khi hắn một mình ở trong viện có cái gì sơ xuất, nên mới tiến hành theo dõi.

Tâm niệm vừa động, từng tia sương mù màu trắng từ dưới chân Diệp Thiên tràn ra, giấy lát đã hình thành một vòng chắn ngay tại trước hắn và Tổng Hạo Thiên, cùng lúc đó, bên trong các máy theo dõi, hình hai người cũng trở nên mờ hồ.

- Đội trưởng, tiểu tử đó không biết sử phương pháp gì, không thấy rõ thủ trưởng!

Sau khi Diệp Thiên tiến vào đến hậu viện, Phục Tranh Minh một mực theo dõi hẩn trước camera, không cần cấp dưới nói nhiều lời, hẩn cũng đã phát hiện tình huống này.

Nghĩ một chút, Phục Tranh Minh lắc lắc đầu, có chút chua sót nói:

- Không cần phải xen vào, nếu hẩn muốn bắt lợi cho thú trường, sợ là điều cả đoàn cảnh vệ đến đều vô dụng.

- Diệp Thiên, rốt cuộc chuyện gì? Cần thận trọng như vậy sao?

Nhìn thấy hành động kỳ quái của Diệp Thiên cùng sương mù xung quanh, sắc mặt Tống Hạo Thiên trở nên nghiêm túc, bởi vì khi đám sương mù dâng lên, hẩn có thể cảm giác được, toàn bộ thế giới tựa hồ tĩnh lặng, ngay cả tiếng gió đều không nghe được.

Diệp Thiên cũng không còn cợt nhả, vẻ mặt ngưng đọng gật gật đầu, nói:

- Việc này nếu truyền ra, hai nhà Diệp Tống, sợ là đều chết không chỗ táng!

- Nói vậy, Tống Hạo Thiên ta còn trên đời một ngày, có ai dám động đến hai nhà Diệp Tống? Có phải cháu trêu chọc người nào hay không? Nói cho ông ngoại nghe, ta giúp cháu giải quyết!

Nghe được lời nói Diệp Thiên, ánh mắt Tống Hạo Thiên nhất thời trợn lên, hẩn cả đời quyền cao chức trọng, lúc này nổi giận, tạo thành một loại khí thế uy hiếp người.

- Những người đó không thuộc phạm trần, ông uy phong chốn thế tục này, làm được gì chứ?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Lão gia, ông xem như người tiếp xúc nhiều bí mật quốc gia, ông từng nghe nói qua trên đời này có người tu đạo chưa?

Khi Diệp Thiên nhìn thấy lương phiếu kia viết chữ Bắc Kinh thì hẩn còn có cảm giác, giới tu đạo này tựa hồ cũng không phải là hoàn toàn ẩn cư, có lẽ vẫn còn có chút liên hệ cùng thế tục.

- Người tu đạo?

Như được trong miệng Diệp Thiên nói ra bốn chữ này, Tổng Hạo Thiên luôn luôn biểu hiện bình thân ung dung, sắc mặt chột thay đổi, trong mắt lộ ra tinh quang, gắt gao tiếp cận Diệp Thiên, nói:

- Cháu biết được chuyện này từ đâu?

- Quả nhiên ông biết!

Diệp Thiên thờ dài, nói:

- Cháu đã từng thấy qua người như vậy, lão gia, đem chuyện ông biết nói một chút đi!

- Cháu không trêu chọc đến bọn họ chứ?

Tổng Hạo Thiên lần này thật sự là sột ruột, mở miệng nói:

- Chuyện này rất quan trọng, ta không thể nói cho cháu biết nguyên do, cháu ... cháu thật sự đã gặp những người đó?

Kỳ thật Tổng Hạo Thiên cũng là sau khi ngồi lên địa vị cao, mới có tư cách tìm đọc một số hồ sơ, nhìn thấy ghi chép về người tu đạo.

Tại ghi chép đó, nói rõ những người tu đạo này, có năng lực trở mình bay xuyên núi qua biển, nhưng bởi vì đủ loại nguyên nhân, cũng chỉ sống một thân một mình, trong mấy chục năm, bọn họ không xuất hiện qua.

Trong hồ sơ này, có chữ ký của khai quốc thái tổ và thập đại tướng soái, đủ để cho hậu nhân chỉ tin không nghi ngờ, nhưng những người này nửa thế kỷ qua chưa thấy xuất hiện, cho nên nếu Diệp Thiên không đề cập, Tổng Hạo Thiên sớm quên việc này ở sau ót.

Mà cấp bậc tập hồ sơ, cũng là một bậc cao nhất quốc gia, chính là người như Tổng Hạo Thiên, cũng phải thề không truyền nội dung bên trong cho người ngoài biết được.

Diệp Thiên từ trong túi móc ra tấm lương phiếu, đưa ra trước mặt Tổng Hạo Thiên, nói:

- Không chỉ là thấy qua, cháu còn giết một người rồi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 721

Biết Người Biết Ta

Giết... đã từng giết một người?

Tổng Hạo Thiên tuy là đã được tình báo cho biết đứa cháu ngoại này của mình không phải là người dễ đối phó, số người chết dưới tay nó không dưới hai con số, nhưng ông không ngờ rằng Diệp Thiên lại giết một trong những nhân vật được ghi trong hồ sơ?

Cần biết rằng, Tổng Hạo Thiên chưa gặp những người đó không có nghĩa là ông không biết gì về họ.

Bởi vì lúc mà những tướng sư đã từng chỉ huy thiên binh vạn mã trong trận chiến khai quốc, những nhân vật đó được ghi lại trong hồ sơ, đều là những người được quý trọng và tôn sùng, trong đó còn có người dùng câu súc người không ai địch nổi để miêu tả họ.

Còn bộ đội được sắp xếp bốn phía đạn đạo phòng vệ của kinh thành, về danh nghĩa là để phòng ngừa đạn đạo bất ngờ từ xa của các nước thù địch, tuy nhiên chỉ có một vài nhân tài như Tổng Hạo Thiên biết đó, những người có thể phi thiên độn địa mới là mục tiêu chủ yếu của lực lượng phòng vệ này.

- Ông, tuy là cháu không biết ông hiểu họ bao nhiêu, nhưng cháu, họ cũng là người, chỉ có điều bọn họ đã phát huy hết tiềm lực của mình, và đã trở thành siêu nhân trong mắt các ông.

Diệp Thiên lắc đầu, đưa phiếu lương thực cho Tổng Hạo Thiên, nói:

- Cái này là cháu lấy được từ người đó, bọn họ có thể có những thứ này, chúng tôi đã có tiếp xúc với thể tục, cháu muốn nhờ ông giúp điều tra một chút, những phiếu lương thực này là từ đâu mà có!

Sau khi đạt đến cảnh giới Tiên Thiên, sự sợ hãi những người tu đạo đã giảm đi rất nhiều, hẳn tin rằng nếu bây giờ đối mặt với những người đó, cho dù là đánh không lại thì cũng có thể chạy thoát thân được.

Tuy nhiên giang hồ đã có quy tắc tai họa không để liên lụy đến người thân, nhưng Diệp Thiên không biết là quy tắc này có được áp dụng trong giới tu đạo hay không? Lỡ may người tu đạo không có gì phải lo lắng đến thì Diệp Thiên khó mà bảo vệ cho tất cả người thân của hắn được.

Tục ngữ có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng, chỉ có hiểu hết được lai lịch của đối phương thì Diệp Thiên mới có thể tìm được phương pháp phòng bị thích hợp, vì vậy mới quay về Bắc Kinh một hai ngày, Diệp Thiên liền tìm đến Tổng Hạo Thiên, cũng chỉ có ông mới có khả năng điều tra ra lai lịch của những tấm phiếu lương thực này.

- Phiếu lương thực? Cái này đã không sử dụng nhiều năm nay rồi mà!

Tổng Hạo Thiên cảm tò mò phiếu lương thực lên, ông cười khở nói:

- Phiếu lương thực này năm đó phát hành rất nhiều, chỉ tính trong thành phố Bắc Kinh thôi đã không biết phát hành bao nhiêu vạn cân, cháu bảo ông đi đâu điều tra đây?

Trong năm kinh tế kế hoạch đó, phiếu lương thực cũng có công dụng giống như tiền vậy, hơn nữa lại thực hiện chế độ bán phân phối, chỉ dựa vào mấy tờ phiếu này thôi thì Tổng Hạo Thiên cũng không biết bắt đầu từ đâu.

- Ngoài ra còn có trăm tệ tờ ba tệ, bị cháu tiêu hủy rồi, đây cũng là một manh mối!

Diệp Thiên nghĩ một lúc rồi nói tiếp:

- Ông, năm đó những người có thể có được nhiều tiền và phiếu lương thực như vậy nhất định không phải là người bình thường, hơn nữa cũng không có thể là thương gia, theo cháu ông có thể thăm dò danh sách những người ghi công lớn của thời kỳ dựng nước!

Đây cũng là nguyên nhân mà Diệp Thiên tìm đến Tổng Hạo Thiên, những người ghi công lớn đó đều có những bí mật mà người dân thường không thể biết được, trình độ bảo mật là rất cao. E rằng cũng chỉ có những người như Tổng Hạo Thiên mới có thể có quyền hạn để đi lật tìm những tài liệu đó.

- Tạm thời không nhắc đến chuyện này đã, ông muốn hỏi cháu, tên tiểu tử cháu đã chọc đến đầu họ rồi sao?

Tổng Hạo Thiên bắt đầu dĩ nhưng cũng có chút tò mò:

- Những người đó đúng là có thể phi thiên độn địa sao? Cháu nhìn thấy ở đâu, làm thế nào mà giết được họ?

- Sao ông hỏi nhiều quá vậy?

Diệp Thiên trợn mắt nói:

- Chuyện này ông biết càng ít càng tốt, sau này nếu có xảy ra chuyện thì bọn họ cũng chỉ tìm đến Diệp Thiên này mà thôi, khỏi phải liên lụy đến mọi người!

- Nói nhảm, cháu là cháu ngoại ông, chuyện của cháu ông không lo thì ai lo?

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Tống Hạo Thiên chột trùng mắt trách:

- Sức người cũng có lúc phải cạn kiệt, năng lực cá nhân có lớn đến thế nào đi nữa thì có thể chống lại quốc gia được sao? Tiểu tử cháu lúc giết người thì gan cũng to đấy chứ, bây giờ sợ rồi sao?

Tống Hạo Thiên cả đời quyền cao chức trọng, những thần tiên kia cũng đều về rình ở ẩn, chưa hề nghe là những người trong phái Cát Hồng dám khởi binh tạo phản.

Đương nhiên, Nguyên Mạt Quân Hùng lúc nổi dậy đã xuất hiện một vị hòa thượng là Bành Oánh Ngọc Bành, nghe nói pháp luật cao cường “Nói sao làm vậy, liệu việc như thần”, binh đao không làm ông bị thương được, tuy nhiên cuối cùng vẫn bỏ mạng tại sa trường.

Còn việc hòa thượng Bành này có phải là người tu đạo hay không thì không thấy có ghi chép nào cả, đây cũng là người duy nhất ngoài Hán Mạt Trương Giác ra có dính líu đến nguồn gốc của giới tu đạo.

- Ông, bọn họ chưa chắc dám chống lại nhà nước, tuy nhiên pháp luật quốc gia e rằng cũng không thể áp dụng được với họ, nếu có một người như thế đến tàn sát hai nhà Diệp Tống chúng ta, thì nhà nước làm gì để chống lại họ chứ?

Diệp Thiên cười khỏ, điều mà Tống Hạo Thiên nghĩ không phải là quá đơn giản.

Dựa vào những thủ đoạn của những người này, chỉ cần tin tức xác thực, bọn họ đã có thể nhổ tận gốc hai nhà Tống Diệp chỉ trong một đêm, sau đó cao chạy xa bay, nhà nước cũng chẳng làm gì được bọn họ.

Những cái khác không nói, ít nhất Diệp Thiên bây giờ có năng lực như vậy, cho dù là nói phòng thủ nghiêm mật, hẳn đều có thể ra vào như giẫm trên đất trống, những tên bảo vệ trong đại nội kia không đáng một cắc.

- Cháu nói cũng đúng, không thể không phòng được!

Nghe cháu ngoại nói vậy, nét mặt Tống Hạo Thiên trở nên nghiêm trọng.

Người xưa thường nói “Hiệp dĩ vũ phạm cấm”, thực ra chính là ý mà Diệp Thiên đã nói, đây cũng là nguyên nhân mà sau khi kiến quốc, một vài môn phái võ thuật bị chèn ép, cho đến năm gần đây mới bắt đầu mở rộng cho biểu diễn một vài môn võ thuật truyền thống.

Chi là Tống Hạo Thiên vẫn cho rằng cháu ngoại mình hơi khoa trương một chút, nghĩ một lúc xong liền nói:

- Diệp Thiên, cháu nói một người là có thể ra vào nơi này, ta không tin!

- Ông không tin?

Diệp Thiên cười nhạt, srong trắng xung quanh người hẳn chợt dày đặc hơn, chỉ thấy cơ thể hẳn đứng im, rồi người cùng với ghế bị nhấc bổng lên một mét, hẳn cứ ngồi vậy ở trên không.

- Đây là thủ đoạn gì?

Dù là Tống Hạo Thiên cả đời đã nhìn thấy không ít sóng to gió lớn thì cũng bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh hãi, ông biết Diệp Thiên không phải đang làm phép thuật.

Mà cơ thể đang bay lơ lửng, đây đúng là đi ngược lại với khoa học, nếu không phải là tận mắt chứng kiến thì Tống Hạo Thiên sẽ không bao giờ nghĩ trên thế gian này lại có chuyện lạ lùng như vậy.

Cơ thể Diệp Thiên vẫn treo lơ lửng trên không, hẳn thờ dài nói:

- Ông, cháu chỉ mới biết sơ sơ thôi, thủ đoạn của những người kia còn vượt xa cháu gấp trăm lần.

Vì vậy chúng ta phải cực kỳ thận trọng, lúc ông đi điều tra chuyện này thì đừng để bị bọn họ phát giác đấy!

Tuy hai nhà Diệp Tống có ân oán với nhau, nhưng Diệp Thiên có thể cảm nhận được, sự quan tâm của ông lão trước mặt đối với hẳn

là xuất phát từ tận đáy lòng, vì vậy hẳn mới để lộ một vài chuyện khác với người thường.

Tổng Hạo Thiên trầm ngâm một lúc, tìm ra lai lịch của những tấm phiếu đó thì giúp ích được gì chuyện này chứ?

Theo Tổng Hạo Thiên, những người này đã ghê gớm như vậy thì cách tốt nhất chính là tránh càng xa càng tốt, dù sao thì dựa vào thủ đoạn của Diệp Thiên, giết người xong thì cũng có thể xóa hết được mọi dấu vết.

- Ông, cháu hoài nghi sự xuất hiện của người tu đạo kia có liên quan đến thế tục này, cháu muốn xem rốt cuộc thì nhà nào đã mời được họ đến, sau này còn biết mà phòng bị.

Những người tu đạo đã không hề xuất hiện cả trăm năm nay rồi, bỗng nhiên giờ lộ ra một người, Diệp Thiên vẫn thấy có gì đó kỳ quặc, đặc biệt là người đó lại mang theo tiền mà người xưa sử dụng, chắc chắn là muốn nhập thế rồi đây.

Người này chết rồi, không có nghĩa là thế lực đằng sau hẳn không phải người đến nữa, vì vậy Diệp Thiên mới muốn điều tra cho rõ, ít nhất thì có thể làm đôi phương lộ diện chứ không phải ẩn mình trong bóng tối.

- Đội trưởng, thủ trưởng ở với hẳn rất lâu trong đó, chúng ta có cần vào xem sao không?

Trong một căn phòng trước sân tứ hợp viện, mấy đội viên cảnh về đều nhìn về hướng Phục Tranh Minh, đã hơn nửa tiếng rồi vẫn chưa nhìn thấy Tổng Hạo Thiên, vì lý mà nói thì bọn họ đã không hoàn thành nhiệm vụ, đều đáng bị xử phạt.

- Nhiệm vụ của các cậu là đảo bảo sự an toàn cho thủ trưởng, chứ không phải đến giám sát thủ trưởng!

Phục Tranh Minh trầm mặc nói:

- Thủ trưởng ra lệnh các cậu rời khỏi đây, nếu thủ trưởng bị thương thì trách nhiệm cứ đổ lên đầu tôi là được!

Phục Tranh Minh cũng không phải là không muốn vào trong sân, chỉ là sự khác nhau giữa hẳn và Diệp Thiên quá lớn.

Nếu Diệp Thiên đụng đến thủ trưởng thì thời gian dài như vậy đủ để hẳn giết một trăm lần rồi, nếu đã như thế chi bằng giữ thể diện cho Diệp Thiên, để bọn họ có thể tiếp tục nói chuyện.

- Được rồi, cảnh vệ của ông bắt đầu lo lắng rồi đó!

Lúc Diệp Thiên giải phóng nguyên khí cách ly với Tổng Hạo Thiên, đầu óc hắn bao trùm cả tứ hợp viện, những tranh luận trong phòng theo dõi tất nhiên cũng không thoát khỏi tầm mắt hắn.

- Số phiếu lương thực này ông ghi nhớ đi, đừng để nó lưu lại trên thế gian này nữa.

Diệp Thiên búng ngón trỏ vào ngón cái một cái, hai khí âm dương bị ma sát với nhau, một ánh lửa xuất hiện tại đầu ngón tay, thiêu rụi những tờ phiếu kia.

- Tiểu tử này, giờ thành tiên rồi phải không?

Thủ đoạn của Diệp Thiên làm Tổng Hạo Thiên há mồm trợn mắt, ông không còn nghi ngờ gì những điều hắn nói nữa, lúc điều tra chuyện này sẽ càng thêm cẩn thận hơn.

- Trên đời này làm gì có thần tiên chứ, chỉ là sống có lâu hơn người thường một chút thôi.

Diệp Thiên cười lắc đầu, suy nghĩ thay đổi một cái, màn sương trắng bao vây quanh hắn và Tổng Hạo Thiên liền trốn hết xuống đất, sau đó theo bàn chân đi vào trong cơ thể của hắn.

- Xem ra những truyền thuyết kia cũng chưa chắc là giả, ông phải đi tìm Sơn Hải Kinh về để đọc xem sao, có khi kéo dài được tuổi thọ cũng nên.

Tổng Hạo Thiên cũng qua tuổi bát tuần rồi, cả đời trải qua nhiều sóng gió, sau sự khiếp sợ lúc ban đầu, khuôn mặt đã lấy lại được bình tĩnh.

- Ít cầu trường sinh ở chỗ quanh co lòng vòng đi, sau này cháu sẽ mài giũa ra được chút gì đó, chắc chắn giúp ích được phần nào cho ông!

Diệp Thiên bĩu môi, trút hết chưa đầy một lạng hồng trà trong chiếc hộp đặt trên bàn vào túi mình.

Sau khi Diệp Thiên phá bỏ nguyên khí thì những người trong phòng giám sát cũng thở dài nhẹ nhõm, trên màn hình hiện ra thủ trưởng và người thanh niên kia đang nói chuyện với nhau, đúng là không xảy ra chuyện gì cả. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 722

Có Khách Đến Nhà

Diệp Thiên lại dùng bình trà trên bếp nung hồng pha cho mình cốc trà, uống một ngụm hết sạch, xong liền nói:

- Ông, chuyện đã nói rõ ràng rồi, cháu về đây!

- Ông nói này Diệp Thiên, tiểu tử cháu thời gian này ngồi yên tí đi, đừng có mà chạy lung tung đó!

Nghe Diệp Thiên nói xong, Tống Hạo Thiên cười khở, lần trước Diệp Thiên đi Mỹ, ở đó đã xảy ra sự kiện 911 chấn động cả thế giới, cứ tưởng đã chết mà vẫn sống.

Còn lần này Diệp Thiên đến Trường Bạch Sơn, lúc về lại giết một tiên nhân, nếu không phải Tống Hạo Thiên thần kinh tốt thì chắc đã bị hấn làm cho nhồi máu cơ tim rồi.

- Cháu biết rồi.

Diệp Thiên không thèm quay đầu lại liền khoát tay nói:

- Hồ sen này đẹp đấy chứ, ông mua con rùa thả vào đó đi, ba ba nghìn năm rùa vạn năm, có khi có thể kéo dài được tuổi thọ cũng nên.

- Nuôi một con rùa? Cũng được, để mai bảo Tiểu Phục đi kiếm một con!

Tống Hạo Thiên gật đầu, nhưng lập tức phản ứng lại:

- Không đúng, cái thằng ranh này định chửi ông già mãi không chịu chết hả?

Lúc Tổng Hạo Thiên phát hiện hộp trà trên bàn đã biến mất thì càng tức lộn ruột, một năm ông cũng chỉ được cấp cho có hai lạng thôi, vậy mà bị Diệp Thiên lấy đi hết rồi.

- Thủ trưởng, hoạt động hôm nay của ông quá lâu, vui lòng phối hợp với chúng tôi để làm kiểm tra nhé?

Đợi sau khi Diệp Thiên rời tứ hợp viện, bác sỹ khám sức khỏe liền chạy đến, bọn họ cũng vất vả, vừa làm bảo mẫu vừa làm bác sỹ.

- Được, các cậu kiểm tra đi!

Tổng Hạo Thiên gật đầu, đầu óc thì cứ nghĩ đến chuyện Diệp Thiên nhờ mình, muốn đi kiểm tra chuyện mấy chục năm trước mà không cho ai biết, thì bắt buộc phải tìm những người mà mình tin tưởng nhất mới được.

- Sao vậy? Sao lại có bộ dạng như thế?

Trước đây mỗi lần Tổng Hạo Thiên suy nghĩ chuyện quốc gia đại sự đều đứng đó để bác sỹ muốn làm gì thì làm. Lần này kiểm tra xong, lại phát hiện thần sắc của mấy bác sỹ này có gì đó lạ lạ.

- Thủ trưởng, huyết áp của ông đã giảm đi nhiều rồi, ngay cả bệnh thái ở động mạch vành cũng có những biến chuyển tốt!

Bác sỹ khám sức khỏe đúng là không dám tin vào mắt mình, nhưng hình ảnh xuất hiện trên máy đo đã hiển thị rất rõ, màu trắng lốm đốm bên trong động mạch của Tổng Hạo Thiên đã giảm đi rất nhiều.

Cần biết rằng, vì tuổi đã cao mà những bệnh thường gặp ở người già biểu hiện rất rõ ở Tổng Hạo Thiên, nghiêm trọng nhất là động mạch vành, tháng trước ông còn phải nhập viện một thời gian vì tim bị đau thắt.

Vì vậy sự chuyển biến bất ngờ này làm cho mấy vị bác sỹ phải vò đầu bứt tóc, bọn họ hành nghề y cũng hơn mười năm rồi, nhưng chưa từng gặp trường hợp nào như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt hoang mang của mấy vị bác sỹ, Tổng Hạo Thiên cười ha ha nói:

- Được rồi, ông lão tôi gặp cháu ngoại xong nên tâm trạng rất tốt, tâm trạng tốt thì bệnh tất nhiên sẽ tốt theo rồi!

Bác sỹ không hiểu, nhưng trong lòng Tổng Hạo Thiên biết rất rõ. Ngoài Diệp Thiên ra, thì không còn giải thích nào khác, tên tiểu tử đó không biết dùng thủ đoạn gì đã điều chỉnh lại sức khỏe của mình.

Đuổi mấy vị bác sỹ đi xong, Tống Hạo Thiên quay về phòng, nghĩ một lúc rồi cầm lấy cái điện thoại bảo mật màu đỏ gọi điện thoại.

- Đã 7 giờ rưỡi rồi, vẫn còn chưa dậy sao, lát nữa mẹ lại đến la đó!

Về nhà đã hơn một tuần rồi, đúng là giống như Diệp Thiên nói, hẳn ngoài việc đưa đón Vu Thanh Nhã đi làm ra thì không đi đâu cả, rất giống người đàn ông ngoan ngoãn.

Còn ngoài Vệ Hồng Quân ra, đến cả mấy người Hồ Quân cũng không biết mình đã quay về kinh thành, cuộc sống của Diệp Thiên bây giờ đúng là rất tự do tự tại, cũng không cần phải đi đối phó với những chuyện bát nháo kia nữa.

Nghe vợ nói vậy, Diệp Thiên cười hi hi, nói nhỏ vào tai Vu Thanh Nhã:

- Mẹ sẽ không đến gọi đâu, bà còn muốn chúng ta ngủ nhiều hơn một chút, nếu không thì làm sao có thể sinh được Diệp Thiên con chứ?

Không khí ở kinh thành không tốt, hoàn toàn không phù hợp cho việc tu luyện của Diệp Thiên, nếu thực sự thu nạp những khí thể đó vào trong thì có khi hẳn phải tổn công để đi bài trừ chúng ra lại.

Vì vậy khoảng thời gian này, Diệp Thiên cũng bắt đầu ngủ nướng, đương nhiên cũng có ý bồi thường cho Vu Thanh Nhã ở trong đó, từ khi cưới đến nay, mấy ngày này nên ở bên cô ấy nhiều hơn một chút.

- Không được, em chịu không nổi nữa rồi, ông xả tha cho em đi!

Vu Thanh Nhã nghe Diệp Thiên nói vậy thì hốt hoảng bật dậy, Diệp Thiên đưa tay sờ lên bầu ngực rồi đẩy cô xuống, cả cơ thể cô chột mềm nhũn ra.

- Thực sự là không được, mấy ngày nay ngày nào em cũng đi làm trễ, nếu cứ vậy thì người ta nói chết.

Vu Thanh Nhã cản tay Diệp Thiên lại, thấp giọng van xin, hơn một tuần nay ngày nào Diệp Thiên cũng làm vậy, làm cô đúng là vừa khổ vừa sướng.

- Hi hi, Thanh Nhã, em không thấy da mình đã đẹp hơn rất nhiều sao?

Diệp Thiên cười hi hi, Vũ Thanh Nhã giờ như con cừu bị lột hết lông, lúc hần chuẩn bị vào cuộc thi chợt có tiếng bước chân đi đến.

- Mẹ đến làm gì vậy nhỉ?

Quả nhiên, chưa đầy năm giây, trước cửa phòng vọng lên tiếng Tống Vi Lan:

- Diệp Thiên, có người tìm con, nhanh dậy đi!

- Mẹ nó, ai mà đến tìm mình sớm thế?

Diệp Thiên bị mẹ gọi liền mắt cá húng, đầu óc hần bao trùm cả Tứ hợp viện, hình ảnh mấy người đang đứng trước cổng nhà đột nhiên hiện lên trong đầu óc hần.

- Đào, sao lại là hai người họ? Lão Đồng lần này chịu tổn hại vẫn chưa ít hay sao?

Nhìn thấy hai người kia, Diệp Thiên liền đưa tay vỗ vào mông Vũ Thanh Nhã nói:

- Mặt trời chiếu vào mông rồi, nhanh dậy thôi!

Tuy là nói như vậy, nhưng Diệp Thiên vẫn nằm lý trên giường, hai tên kia không nghe lời mình, bị như vậy cũng đáng, Diệp Thiên hần không có nhiều lòng tốt như vậy đâu.

- Anh đúng là, tốt xấu gì cũng đều bị anh nói ra hết rồi!

Vũ Thanh Nhã giận dỗi cẩu vào hông Diệp Thiên một cái rồi vội vàng mặc áo quần, lúc ngồi vào bàn trang điểm, nhìn thấy mình trong gương liền hỏi:

- Diệp Thiên, anh nói cũng lạ thật, da em sao giờ giống da anh rồi, mịn màng quá?

Lần này Diệp Thiên về nhà, làn da trắng nõn nà trên mặt và tay hần làm mẹ và mấy bà cô ai cũng ngưỡng mộ.

Còn sau khi Vũ Thanh Nhã và Diệp Thiên động phòng, làn da đã trở nên mịn bóng hơn lúc trước rất nhiều lần, làm cho mấy đồng nghiệp và Vệ Dung Dung suốt ngày cứ chạy theo hỏi cô dùng loại mỹ phẩm nào.

- Còn phải hỏi sao? Tất nhiên là do ông xã em làm cho rồi!

Diệp Thiên trần truồng nhảy từ trên giường xuống, làm Vu Thanh Nhã vội nhắm mắt lại, tuy là cưới đã hơn một năm rồi, nhưng cô vẫn không quen được bộ dạng này của Diệp Thiên.

- Thanh Nhã, lát nữa để Khiếu Thiên đưa em đi làm, anh có chút việc!

Diệp Thiên cười ha ha, tay chân lạnh lẽo mặc bộ áo quần trắng luyện công vào.

- Không cần đâu, em tự lái xe đi được rồi, làm phiền Khiếu Thiên làm gì chứ!

Vu Thanh Nhã lắc đầu, nơi cô làm việc cũng cách Tứ hợp viện không xa lắm.

Diệp Thiên lắc đầu nguầy nguậy nói:

- Như vậy không được, nếu gặp người tặng hoa thì anh phải cho Khiếu Thiên dạy cho hẳn một bài học!

Từ sau khi kết hôn, thời gian này Diệp Thiên mới bắt đầu đưa đón Vu Thanh Nhã đi làm, nhưng ngày đầu tiên hẳn đã bắt gặp cái chuyện hi hãn kia.

Lúc đó ở cổng kinh thành đang đậu ba bốn chiếc xe sang trọng, còn sang hơn chiếc Lan Rover của Diệp Thiên, từng người đàn ông trên xe ai cũng cầm trên tay một bó hoa tươi.

Lúc đó Diệp Thiên còn có chút buồn bực, nhưng lúc Vu Thanh Nhã tan ca đi ra và mấy tên thanh niên lòe loẹt kia chạy đến, thì hẳn chợt hiểu, đây đều là những người theo đuổi vợ mình?

Diệp Thiên cũng không nhiều lời, lái xe đưa Vu Thanh Nhã về, tuy nhiên mấy thanh niên phía sau đó thì lại gặp xui xẻo, vì không biết vì sao bốn bánh xe của họ đều bị rớt ra, lúc vừa khởi động xe liền đâm cả vào nhau.

- Con người anh đúng là xấu quá!

Nghĩ đến chuyện ngày hôm đó, Vu Thanh Nhã liền cười, Diệp Thiên mà đã xấu thì không ai có thể bằng được.

- Diệp Thiên, cái đứm này, người ta đứng ngoài đợi gần cả tiếng đồng hồ rồi, nhà Diệp gia chúng ta không có bàn đờ lớn như vậy

đâu!

Rửa mặt xong, Diệp Thiên từ tốn dùng bữa sáng, điều này là bà cô Diệp Đồng Trúc cũng không chịu được, chỉ là mời mấy người đứng ngoài cổng vào trong sân, bọn họ biết Diệp Thiên chưa nói gì liền sống chết cũng không chịu.

- Để bọn họ đợi thêm một chút cũng không sao!

Diệp Thiên còn định cầm chừng, chỉ là nhìn thấy sắc mặt hung dữ của bà cô liền vội đứng dậy nói:

- Cháu vẫn chưa đi được mà, đúng rồi, cô, đưa chìa khóa nhà cũ cho cháu, cháu dẫn bọn họ đến đó nói chuyện!

- Diệp Thiên, cậu đã quay về rồi!

Sau khi Diệp Thiên xuất hiện ở cổng Tứ hợp viện, Chúc Duy Phong liền chạy đến, còn Đồng Thăng Hải đang ngồi trên xe lăn thì đành chịu, miệng mấp máy không nói nên lời.

- Đi thôi, đến nơi khác nói chuyện!

Diệp Thiên không thèm nhìn hai người họ, hấn cứ đi về phía trước, Chúc Duy Phong liền cho mấy người đi cùng đẩy chiếc xe Đồng Thăng Hải đi theo.

- Ông đẩy Lão Đồng vào sân là được rồi.

Sau khi mở cửa nhà cũ, Diệp Thiên nhìn Đồng Thăng Hải một cái liền nói:

- Những người này đều đứng đợi ở bên ngoài đi.

- Haiz, tôi nói người anh em, mọi người đều là người trên xã hội, đừng làm phách lối như vậy chứ!

Lần này đi cùng Chúc Duy Phong đều là những người bợ đỡ hấn, thân thể những người này tuy là không bằng Chúc công tử nhưng cũng là những người có máu mặt trong kinh thành.

Lúc này đợi hơn một tiếng đồng hồ, mấy người này đã sắp hết kiên nhẫn rồi, lần này đến cửa cũng không cho vào, một thanh niên có lông mọc rậm rạp trên khuôn mặt liền không đồng ý.

Chỉ là hấn chưa kịp nói xong thì đã bị Chúc Duy Phong cho một cái bạt tai vào mặt.

- Ông Diệp nói cậu đợi là cất nhắc cậu, cậu cứ ngoan ngoãn ngồi đợi cho tôi!

Đúng là ngu ngốc, người làm Chúc công tử phải đợi hơn một tiếng đồng hồ lại là người mà hấn có thể trêu được sao?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 723

Mối Thù Truyền Kiếp

Mẹ nó, cái tên họ Diệp đó rốt cuộc là ai? Kinh thành đâu có nghe nói đến cái tên này đâu?

Sau khi ba người vào sân đóng cửa lại xong, cái tên vừa bị Chúc Duy phong tát cho đỏ mặt mới dám lên tiếng, hẳn biết Chúc công tử mấy ngày gần đây tâm trạng không được tốt.

- Bru Từ, tiểu tử cậu đừng cho rằng có thể làm càn với người đến từ những nơi đó mà dám đi ngang đi dọc ở đây.

Một người bên cạnh vui sướng khi thấy người ta gặp họa, nói:

- Biết đây là nơi nào không? Vào Triều Thanh đây gọi là nội thành, chính là Tứ cửu thành, dưới chân Thiên tử, những người sống ở đây có ai mà không có thân thế không? Mấy người anh em cứ từ từ mà đợi đi!

Mấy người này bình thường giúp những người tinh khác chạy dự án, cũng coi như là những người hiểu biết nhiều thông tin trong thành phố, tuy nhiên tầng lớp của họ cách xa Chúc công tử rất nhiều, vì vậy không ai biết đến cái tên Diệp Thiên cả.

Tạm thời không nói đến chuyện những người đứng bên ngoài đang đoán lai lịch của Diệp Thiên nữa, sau khi vào bên trong Tứ hợp viện, Diệp Thiên bước thẳng đến ngồi lên chiếc ghế đá, nhìn Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải mà không nói câu nào cả.

Thấy ánh mắt Diệp Thiên như nhìn xuyên suốt cả tâm tư của mình, Chúc Duy Phong không chịu được liền nói:

- Diệp Thiên, tôi và ông Hải không nghe lời cậu, lần...lần này gặp hạn rồi!

- Chúng tôi gặp hạn rồi!

Đồng Thăng Hải ngồi trên xe lăn càng thảm hơn, chân phải của ông ta bị đứt lìa, khuỷu tay trái trở xuống cũng không còn nữa,

miệng vừa rên rĩ, tay phải phần nộ đập lên thành xe lăn.

- Lúc này đến tìm tôi thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Diệp Thiên cười nhạt một tiếng, năm ngoái hẳn đã tận tình khuyên bảo hai vị này đừng có đến Thái Lan, nhưng bọn họ lại không nghe, bây giờ lại nhớ đến mình, nhưng hai đoạn tay chân kia giờ đâu có nổi lại được nữa.

- Diệp Gia, báo thù!

So với mấy tháng trước đây, Đồng Thăng Hải giống như là đã già đi hai ba chục tuổi vậy. Đầu đã bạc trắng, cả người tiêu tụy hốc hác, hình như ông ta còn bị thương dây thanh, nói không rõ tiếng, chỉ hiện lên sự báo thù trong ánh mắt mờ màng.

- Báo thù? Lão Đồng, ông cũng là người trong giang hồ, thực sự muốn trả thù qua lại không có điềm dừng sao?

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Hai người các ông vốn dĩ đã từng bị ức hiếp một lần, tôi đã nhọc lòng nhắc nhở hai người rồi, hai người không coi là gì cả, bây giờ bị ức hiếp lại muốn báo thù, thứ cho Diệp mỗ tôi không thể đáp ứng được!

Diệp Thiên vốn dĩ chẳng có giao tình gì với Chúc Duy Phong, với Đồng Thăng Hải cũng chẳng qua chỉ là người đồng môn, tuy nhiên hẳn không phải là người ngồi công đường xử án, không có nghĩa vụ để đi giải quyết những chuyện này.

Hơn nữa Diệp Thiên lúc này đang nhọc lòng vì chuyện kia. Trước khi Tổng Hạo Thiên điều tra ra kết quả, hẳn không dám rời kinh thành, chỉ sợ có người tu đạo tìm đến tận cửa.

- Diệp Gia, Lão Đồng sai rồi!

Nghe Diệp Thiên nói vậy, Đồng Thăng Hải liền rên lên một tiếng, ông không thêm để ý đến sức khỏe của mình, lăn từ trên ghế xuống trước mặt Diệp Thiên, cúi đầu xuống đất nghẹn ngào nói:

- Diệp Gia, thù này không báo, Lão Đồng chết không nhắm mắt!

- Diệp Thiên, Chúc mỗ cũng cầu xin cậu đấy!

Chúc Duy Phong trước giờ vẫn tỏ ra thanh cao trước mặt Diệp Thiên, sau khi nhìn thấy Lão Đồng như vậy, hấn nước mắt giàn giụa, hai đầu gối mềm nhũn rồi cũng quỳ xuống trước mặt Diệp Thiên.

- Mẹ nó, đi làm chuyện gì rồi chứ? Coi lời lão tử nói như *** thôi sao?

Diệp Thiên tuy là không phải là người cứng rắn hay yếu đuối, nhưng nghĩ đến chuyện cảnh ba người cùng sống ở Nữ Vương Hiệu, trong lòng lại thấy buồn bực, tay trái vung lên một cái, Đồng Thăng Hải đang quỳ dưới đất bỗng bay về ngổn lại trên chiếc xe lăn.

Vết thương của Đồng Thăng Hải vẫn chưa khỏi hẳn, máu lại chảy ra làm đỏ cả nửa cơ thể.

- Nếu không bị ức hiếp thì có đưa mẹ nào nhớ đến lão tử chứ?

Diệp Thiên gậy nhẹ ngón tay giữa một cái đã bịt được vết thương không cho máu chảy ra nữa, đồng thời truyền vào một dòng nguyên khí, làm Lão Đồng đang rất kích động trở nên bình tĩnh hơn.

- Diệp Thiên, là chúng tôi không đúng!

Chúc công tử cúi đầu, hấn biết Diệp Thiên mắng không sai, lúc đó nếu nghe lời Diệp Thiên, thì chuyện này đâu có xảy ra.

- Được rồi, đừng tỏ vẻ đáng thương nữa...

Diệp Thiên khoát tay rồi đỡ Chúc Duy phong đứng dậy nói:

- Ông kể cho tôi nghe mọi chuyện đi đã, gần đây tôi không rảnh, nên không hứa là có thể giúp được hai người hay không!

- Không sao, chỉ cần cậu đồng ý, thì bao lâu chúng tôi cũng đợi được!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Chúc Duy Phong mừng rỡ, Diệp Thiên đã bảo hấn kể lại mọi chuyện, chúng tỏ là đã đồng ý giúp chuyện này.

Nhìn thấy Diệp Thiên không còn kiên nhẫn nữa, Chúc Duy Phong liền vội vàng nói:

- Chuyện là thế này, tôi và Hải Gia giữa tháng 12 năm ngoái đã đến Thái Lan...

Thì ra, lúc Diệp Thiên đang hôn mê ở Trường Bạch Sơn, Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải đã đến Thái Lan với lòng đầy do dự, hơn nữa nhận được sự tiếp đãi với quy cách vô cùng lớn, mới đến ngày đầu tiên đã cùng dùng bữa với quốc vương.

Công tác tổ chức cuộc thi đều là do Floz làm, Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong suốt ngày chỉ biết ăn uống chơi bời, phụ nữ Thái làm bọn họ vui quên cả đường về.

Trước ngày thi đấu một ngày, Flodz đã mời Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong cùng với những quyền thủ dưới trướng của hắn cùng dự tiệc, và sự việc đã bắt đầu từ buổi tiệc đó.

Ngày hôm sau lúc thi đấu, Đồng Thăng Hải đã mời đối thủ đứng thứ tư thế giới, đánh cho hắn toi bời trên sàn đấu, làm đối phương không ra được đòn nào.

Nhưng không biết vì sao, một động tác của Đồng Thăng Hải bị chậm, bị cái tên không danh không tiếng người Thái kia dùng chân đánh gục.

Sự thay đổi bất ngờ này làm Đồng Thăng Hải giật mình, nhưng trên đài thi đấu vẫn luôn có sự thay đổi như vậy, nhưng việc không lường trước được đúng là quá nhiều, lúc đó ông nhin để phái một người khác lên.

Điều làm Đồng Thăng Hải không ngờ đến là tên quyền thủ dưới tay ông đánh trận nào thắng trận đó, ba ngày đã đánh thắng chín trận và kết liễu sáu người, giúp Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong thắng được gần một tỷ USD.

Điều này làm Đồng Thăng Hải quên mất cái tên đứng thứ tư thế giới kia, lòng tự tin bây giờ tăng vọt.

Vào ngày cuối cùng, Đồng Thăng Hải bị Flodz dụ dỗ, đã đem trận đấu của mình ở chợ đen Moscow ra để đánh cược với hắn.

Thực ra cũng trách Đồng Thăng Hải quá tham lam, thấy thị trường quyền anh chợ đen Thái Lan vượt xa với Moscow nên muốn kiếm chén canh.

Còn Chúc Duy Phong cũng không biết thần kinh bị chạm giây nào mà lấy cổ phần của mình ở thị trường quyền anh Nhật Bản đặt vào vị quyền thủ kia của Đồng Thăng Hải.

Kết quả không cần phải nói nữa, sau khi người thắng chín trận kia lên đài, lúc mới bắt đầu cũng tấn công kịch liệt lắm, tuy nhiên chưa qua năm hiệp thì hắn cũng như vị quyền thủ trước, không biết vì sao mà động tác bị chậm một cái.

Quyền thù chợ đen không ai là không phải cái máy giết người, bất kể một sai sót nào đều mang lại hậu quả không thể chấp nhận được, càng hưởng chi người đó dờ ra trên quyền đài, nên trực tiếp bị đối thủ đánh gục.

Nhìn thấy cảnh này, Đồng Thăng Hải chợt nhớ lại chuyện xảy ra vào ngày đầu tiên, hẳn có ngốc thì lần này cũng ý thức được là có chuyện gì đó đã xảy ra.

Tuy nhiên giấy trắng mực đen trước khi thi đấu, làm Đồng Thăng Hải tìm không ra lý do gì để hủy hợp đồng, hơn nữa đây lại còn là địa bàn của Flodz, ông và Chúc Duy Phong chỉ có thể nén giận vào trong để ký hợp đồng chuyển nhượng cổ phần.

Nhưng điều làm hai người không ngờ đến là, Flodz hoàn toàn không có ý định cho họ rời Thái Lan, tối hôm trận đấu kết thúc, một nhóm người đã tập kích nơi ở của Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong.

Mấy người này không sử dụng súng ống mà đều sử dụng vũ khí lạnh, ra tay không thương xót, dung một cái, Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải đều bị một nhát vào người.

Cần nói rằng cũng chính câu nói của Diệp Thiên trước đó đã cứu bọn họ, hẳn lúc đó nói Chúc Duy Phong đến Thái Lan thì phải cẩn thận, tối sau khi xảy ra chuyện thù chết trên quyền đài, Chúc Duy Phong liền liên lạc với những người bạn quân đội của hắn ở Thái Lan.

Tuy nhiên bạn của Chúc Duy phong đến muộn một chút, lúc họ đến nơi thì Đồng Thăng Hải vì cứu Chúc Duy Phong mà bị người ta chém mất một chân một tay, giờ đang hấp hối.

Dưới sự giúp đỡ của những người bạn của Chúc Duy Phong, hai người cũng coi như chạy thoát về nước, tuy nhiên theo tin truyền về từ Moscow và Nhật Bản lại càng làm Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong nổi giận lôi đình, suýt nữa nôn ra máu mà chết.

Vì lúc hai người đang chạy thoát thân thì đã có một vụ thanh trừ ở Moscow và Nhật Bản, Flodz lấy bản hợp đồng hai người đã ký thuận lợi tiếp quản hai thị trường boxing ngầm này.

Hơn nữa những người lớn tuổi theo Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong mười năm nay đã bị giết sạch chỉ trong một đêm.

Chuyện là như vậy, tuy rằng ai cũng biết là do Flodz gây nên nhưng không ai lấy ra được chứng cứ cả.

Còn hợp đồng nằm trong tay Flodz đã giúp hắn có được vị trí lãnh đạo, đừng nói đến tổ chức quyền anh thế giới, ngay đến cả Hồng

Môn cũng không thể công khai chỉ trích Flodz được.

Sự nghiệp vất vả và đời mới tạo dựng được, bị người ta dùng thủ đoạn đó để cướp đi, có thể nói Đổng Thăng Hải ngày ngày sống trong sự thù hận, Hồng Môn đã không thể ra mặt thì hẳn đành đặt tất cả hi vọng lên người Diệp Thiên.

- Khụ khụ...!

Kể xong hết mọi chuyện, Chúc Duy Phong liền ho một hồi, khi lấy tay ra khỏi miệng, chỗ góc miệng máu liền chảy ra.

- Anh cũng bị thương?

Diệp Thiên ngạc nhiên nhìn Chúc Duy Phong, lúc này hẳn dùng khí cơ cảm ứng một chút, Chúc Duy Phong đáng lẽ không bị thương phần trong mới phải.

- Tôi bị một đao lúc phá vây, nhưng không biết vì chuyện gì mà sau khi về nước cứ ho ra máu, đi khám bác sỹ cũng không biết là bệnh gì!

Chúc Duy Phong lắc đầu, kéo vạt áo trước ngực, chỗ đó có một vết thương khá dài, từ ngực vạch xuống tận bụng, nếu không phải vì vết thương không sâu thì hẳn đã bị vỡ bụng rồi.

- Lão Đổng đỡ giúp tôi một nhát nên cánh tay kia mới không còn, Diệp Thiên, chỉ cần cậu giúp tôi trút được giận này, thì mạng sống này của Chúc Duy Phong là của cậu!

Chúc Duy Phong năm trước cũng có thực hiện nhiệm vụ ở nước ngoài, trên người thương tích đầy mình, nhưng chưa từng có cảm giác uất ức như thế này, hẳn cảm thấy đã nợ Đổng Thăng Hải một ân tình rất lớn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 724

Mạng Sâu Độc

Diệp Thiên chau mày nhìn Chúc Duy Phong nói:

- ở Thái Lan xảy ra chuyện như vậy thì bên đó cũng phải làm gì cho hai người chứ?

Thân thể của Chúc Duy Phong ở trong nước rất lớn, bất kể là quân đội hay bộ ngoại giao hẳn đều có người thân, Thái Lan là láng giềng với Trung Quốc, hẳn xảy ra chuyện ở đó thì đối phương phải giải thích thế nào đó chứ.

- Bên Thái Lan trả lời đây là hành vi côn đồ, giết tại chỗ hai người rồi nộp thi thể qua đây.

Nghe Diệp Thiên hỏi Chúc Duy Phong tỏ vẻ tức giận cắn răng nói:

- Diệp Thiên, cậu có tin lời họ nói không?

- Không tin!

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Vậy thì có thể làm gì được, đối phương đã trả lời như vậy rồi, về mặt chính trị thì bọn họ đã làm thỏa hiệp rồi!

- Vì vậy mà tôi hận, những chuyện này chắc chắn là do Flodz làm!

Chúc Duy Phong vừa nói, nổi tức giận lại dâng trào trong lòng ngực, cổ họng ngứa ngáy, hẳn lại ho khụ khụ, máu lần này chảy ra càng nhiều hơn đỏ cả lòng bàn tay.

- Đợi một chút, sức khỏe anh có gì đó rất lạ!

Thấy Chúc Duy Phong định nói tiếp, Diệp Thiên liền ngăn hẳn lại, nắm chặt cổ tay hắn, truyền một luồng nguyên khí vào trong.

- Kỳ lạ, bên trong không bị thương, sao lại nôn ra máu nhỉ?

Một lúc sau, Diệp Thiên buông cổ tay Chúc Duy Phong ra, khuôn mặt đầy nghi hoặc, lúc hắn nhìn thấy máu tươi trên tay Chúc Duy Phong, ánh mắt không khỏi rùng mình.

Sau khi đạt đến trình độ Tiên Thiên, năng lực quan sát sự vật của Diệp Thiên đã khác xa với người bình thường, những vật bình thường trong mắt người thường nếu đưa vào mắt hắn thì sẽ được phóng to lên rất nhiều lần.

Lúc này Diệp Thiên nhìn thấy trong dòng máu đỏ có bốn con sâu nhỏ mà người thường không thể nhìn thấy được. Bọn chúng hình như đang hút chất dinh dưỡng trong máu, chỉ chốc lát, màu đỏ của máu đã trở nên nhạt hơn.

- Độc Thuật?

Mắt Diệp Thiên lóe lên một tia u ám, hắn ban đầu còn thấy hơi kỳ lạ, vì sao vẫn không nghe thấy tin tức gì của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, thì ra vị quốc sư Thái Lan này đã ra tay từ trước.

Như vậy, chuyện vị tuyền thủ của Đồng Thăng Hải sau khi đánh thắng chín trận liên tiếp đã bị chết thảm bây giờ đã có lời giải thích, bởi vì Độc Thuật thực sự có khả năng điều khiển sự sống chết của con người.

Tuy nhiên Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây và Flodz cũng đúng là rat ay dã man quá, để dụ dỗ Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong mà bọn họ đã để người của mình thua chín trận với sáu người chết, tất cả chỉ để xóa đi sự nghi ngờ của Đồng Thăng Hải.

Đưa mắt nhìn lên tay Chúc Duy Phong xong Diệp Thiên liền thở dài nói:

- Khi hai người ở Thái Lan, có nhìn thấy một ông lão cơ thể gầy gò, khuôn mặt khô khan không?

- Cơ thể gầy gò, khuôn mặt khô khan?

Chúc Duy Phong suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Có, có một người như vậy, ông ta có xuất hiện trong buổi tiệc mà quốc vương mời chúng tôi, sau đó trong bữa tiệc mà Flodz tổ chức ông ta cũng có đến tham dự!

Sở dĩ Chúc Duy Phong có ấn tượng sâu đậm với người này là vì trong cả hai buổi tiệc, bất kể là quốc vương của Thái Lan hay là Flodz đều tỏ ra rất cung kính với người này.

Cái giá của người kia hình như cũng rất lớn, thân thể rất cao, lúc ông ta ngồi vào bàn tiệc, hầu như không có ai dám ngồi cùng bàn với ông, điều này cũng làm Chúc Duy Phong ghi nhớ rất rõ.

- Quả nhiên là ông ta, tâm kế thật ác độc, ông ta muốn hạ chiến thư với tôi sao?

Diệp Thiên cười nhạt, nói trắng ra, Đồng Thăng Hải và Chúc Duy Phong thực ra là chịu sự liên lụy từ mình.

Diệp Thiên mấy năm gần đây rất nổi trội, danh tiếng trong giới quyền anh chợ đen cũng rất vang dội, dựa vào năng lực của Thaksin, tất nhiên không khó để biết được tin tức kẻ thù đã giết đệ tử của mình.

Còn quan hệ của hai người Chúc Duy Phong và mình cũng không khó để biết được, xem ra chuyện xảy ra ở Thái Lan lần này, chắc chắn là nhắm vào mình rồi.

Tuy nhiên Nãi Tha Tín – Cát Vương Tô Tây không ngờ là mình lại không đến, vì vậy mới trút giận lên Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải, dùng Độc Thuật lên cơ thể họ.

- Diệp Thiên, cậu nói tôi nghe không hiểu, lẽ nào lại liên quan đến ông lão kia?

Thấy Diệp Thiên cười nhạt, Chúc Duy Phong thắc mắc.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Đương nhiên là có liên quan rồi, nếu tôi về trễ một tháng, e rằng anh và Lão Đồng đã ho ra máu mà chết rồi, Độc Thuật của Thái Lan chính là một trò chơi dùng để đánh lừa người chơi!

- Độc Thuật? Ý cậu là chúng tôi đã trúng Độc Thuật?

Chúc Duy Phong nghe xong mặt liền biến sắc, hẳn thường đến Thái Lan, biết rất rõ Độc Thuật đáng sợ như thế nào.

Còn Đồng Thăng Hải thì nhìn chằm chằm vào Diệp Thiên, ông ta lúc này sống không bằng chết, chỉ cầu xin Diệp Thiên giúp hắn

bảo trả mỗi thù nghìn kiếp này, ông chết mới nhắm mắt được.

- Diệp Thiên, có cách gì để giải không?

Chúc Duy Phong cười thâm đạm, hẳn biết Độc Thuật cũng giống như Cổ Thuật, chỉ do người hạ Độc Thuật đến giải mới giải được, nói cách khác, hẳn và Đồng Thăng Hái về cơ bản là chết chắc rồi.

- Tôi có thể thử xem sao!

Diệp Thiên nghĩ một lúc, đưa hai cánh tay ra, từ trên đầu rơi xuống một cành cây, bỏ hết những chiếc lá trên đó, Diệp Thiên đưa cành cây cho Chúc Duy Phong nói:

- Bất kể là đau và ngứa như thế nào, anh đều phải gắng chịu cho tôi!

- Được, Diệp Thiên, cậu yên tâm, Chúc mỡ trái qua không biết bao nhiêu đau đớn rồi!

Chúc Duy Phong cắn răng, lấy nhánh cây bỏ vào miệng, miệng khép lại cắn chặt nó.

Diệp Thiên gật đầu, hẳn đứng dậy đến sau lưng Chúc Duy Phong, đánh một chuông vào cổ hắn, tâm niệm nhích động, một luồng nguyên khí luồn vào bên trong cơ thể hắn.

Sợi khí này dưới sự điều khiển của Diệp Thiên, theo động mạch ở cổ Chúc Duy Phong mà đi vào bên trong huyết quản của hắn.

Thở dài một cái, mặt Diệp Thiên chợt biến sắc, cái nguyên khí vô hình vô sắc kia chợt hóa thành một ngọn lửa không thể nhìn thấy được, đang đốt cháy bên trong cơ thể Chúc Duy Phong.

Ngọn lửa này giống như là đang giúp Chúc Duy Phong bài trừ những độc hại có trong máu, tuy nhiên là đốt cháy huyết quản hắn nhưng lại không hề gây nên thương tích nào.

Sau khi tu thành Tiên Thiên, vốn dĩ đã có ngọn lửa của Tiên Thiên, giống như luyện đan vậy, đều phải sử dụng đến ngọn lửa này, ngọn lửa này chí dương chí cương, chính là cách duy nhất dùng để đối phó với sâu độc mà Diệp Thiên có thể nghĩ ra được.

Chỉ là cứ như vậy thì những đau đớn mà Chúc Duy Phong phải chịu đựng không có lời lẽ nào diễn tả được, coi như là Diệp Thiên có thể điều khiển để nó không làm tổn thương kinh mạch, nhưng cái cảm giác bị lửa thiêu đốt ở bên trong thì người bình thường có thể chịu

đụng được sao?

- Á!

Chúc Duy Phong chợt kêu lên một tiếng, trán toát mồ hôi hột, nhánh cây bằng hai ngón tay cái kia đã bị hấn cắn đứt.

- Chịu khó đi!

Diệp Thiên quát một tiếng, lần này hấn cũng không thoải mái gì so với Chúc Duy Phong, cần biết rằng, huyết quản của con người mong manh như thế nào, hấn muốn dùng lửa của Tiên Thiên để thiêu đốt sâu độc, thì phải dốc hết toàn sức lực của mình ra.

- Ao!

Chúc Duy Phong kêu lên như dã thú, hấn cũng coi như là người mạnh mẽ, cầm nhánh cây vừa cắn gãy kia bỏ lại vào mồm.

- Mẹ nó, nếu là lúc tôi đang luyện khí hóa thân thì cũng bó tay với những con sâu này thôi!

Lúc Diệp Thiên đang huy động lửa Tiên Thiên, trong dòng máu của Chúc Duy Phong cũng đã có những thay đổi mà không ai có thể biết được.

Tùng con sâu mà mắt thường không thể nhìn thấy, dưới ngọn lửa của Diệp Thiên đã lần lượt quay đầu chạy trốn, hơn nữa trong quá trình tháo chạy, những con sâu đó đã kết lại với nhau.

- Muốn chết hả!

Lúc Diệp Thiên nhìn thấy con sâu độc lớn kia muốn quay đầu lại để nuốt ngọn lửa của mình, thì hấn chợt cười nhạt.

- Xuy xuy!

Sau khi con sâu tiếp xúc với ngọn lửa, một âm thanh không tồn tại trên thế giới này chợt vang lên, truyền đến tai Diệp Thiên, con sâu do hàng vạn con sâu nhỏ kết lại kia đột nhiên bị tiêu hủy đi một nửa.

- Thủ đoạn hay, cái thứ này đúng là khó lòng mà phòng bị!

Con sâu kia biết được mình gặp phải thiên địch, giống như là có ý thức vậy, không còn dám đối đầu với Diệp Thiên nữa, mà theo mạch máu chạy trốn, chạy trốn khỏi sự truy kích của Diệp Thiên.

Điều này cũng làm cho Chúc Duy Phong thấy đau lại thêm ngứa, giống như có một con chuột đang du ngoạn trong cơ thể mình vậy, cảm giác vừa đau vừa ngứa đó làm hắn muốn ngắt lịm đi.

Tuy nhiên thời gian này không dài, năm sáu phút sau, Diệp Thiên búng ngón trỏ của bàn tay trái một cái, các đốt ngón tay trái của Chúc Duy Phong tê rần, khuỷu tay chọt giờ lên.

Cùng lúc này, một ánh sáng trắng lóe lên, đốt cuối cùng của ngón trỏ tay trái chọt lia ra, một dòng máu cuộn cuộn bắn ra phải đến nửa met.

- Muốn chạy?

Diệp Thiên hừ một tiếng, cùng lúc với dòng máu chảy ra, tay trái hắn đang đặt trên cổ Chúc Duy Phong giống như một luồng điện đưa về phía trước rồi rút lại.

- Xèo xèo!

Giữa ngón cái và ngón trỏ của Diệp Thiên, đang giữ một con sâu có hình thù kỳ quái.

Con sâu kia nhuộm đầy máu, trên đầu mọc hai cái kim, vừa phát ra tiếng kêu nhiec óc vừa cố gắng dùng hai cái kim kẹp vào da Diệp Thiên, muốn đi vào trong cơ thể Diệp Thiên.

Tuy nhiên làn da tay trắng nõn nà kia của Diệp Thiên lại cứng như thép vậy, mặc cho con sâu kia cắn xé mà da vẫn không bị xước gì, một phút sau, con sâu đó chọt dừng lại, cả người cứng ngắc, giống như đã chết rồi vậy.

- Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, ông cũng là một Tông sư, vậy mà lại chơi trò giả chết này?

Diệp Thiên cười nhạt, nói tiếp:

- Nếu đây là bản mạng cổ của ông, tôi tin rằng ông có thể nghe được lời tôi đang nói, Đai Đà là do tôi giết, muốn báo thù cứ đến tìm Diệp mỗ tôi là được rồi!

Diệp Thiên nói những lời đó xong, con sâu kia giống như là bị kinh hãi vậy, lại bắt đầu chống chọi, miệng phát ra những âm thanh thật thê lương.

- Ông làm bạn tôi bị thương, tôi sẽ giết con sâu của ông, cứ coi như là kiếm lại một lợi nhuận trước đã, tôi và ông sẽ có ngày hội ngộ!

Mắt Diệp Thiên ánh lên sự dữ dằn, ngón cái và ngón trỏ dóm lại, một ngọn lửa xuất hiện ở đầu ngón tay hấn bao trùm lên con sâu độc kia.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 725

Cẩn Trả

Chít chít!

Con sâu xấu xa kia đang liều mạng giấy dựa, cẩn bản tránh hai ngón tay của Diệp Thiên, chỉ trong một lúc mà đầu ngón tay đã bị thiêu thành tro bụi.

Đúng lúc đó, từ phía xa cách mấy ngàn km ở Myanmar. Nãi Tha Tín - Cát Vượng Tô Tây đột nhiên trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể vốn đã gầy yếu bây giờ bằng mắt thường cũng có thể thấy được chỉ còn lại cái xác khô quắt queo.

- Người đâu!

Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tô Tây gào nhẹ một tiếng cả cơ thể run lên lẩy bẩy, mồ hôi trên chân chảy xuống như nước, sau khi hô lên thì người đã ngã lăn trên mặt đất.

- Quốc sư, ngài sao vậy?

Âm thanh của Cát Vượng Tô Tây làm kinh động những người đang ở ngoài phòng, có cô gái khoảng 16, 17 tuổi đang đi đến, thấy y nằm trên mặt đất, miệng thì thét lên những tiếng kinh hãi, cô gái liền đến đỡ hấn.

Điều khiến cô bé không ngờ đến là Cát Vượng Tô Tây vừa méo mồm lại vừa vắn cổ cô gái, hai hàm răng lạnh nhô ra, cắn một phát vào động mạch của cô gái.

- Rầm rầm!

Phum ra một ngụm máu tươi, cổ họng của Cát Vượng Tô Tây gào lên cho đến chết, cô gái kia vô cùng hoang mang, cô không biết Quốc sư đức cao vọng trọng, tại sao lại lấy máu tươi của mình.

Sau 4, 5 phút đồng hồ ngấn ngủ, cô gái mặt cắt không còn giọt máu, người cũng gầy độc đi, mũi không còn hơi thở nữa.

Cấn vào cổ cô gái, miệng của Cát Vượng Tổ Tây đầy máu tươi, ông ta ngẩng đầu lên. Ánh mắt tràn đầy sự ai oán, thấp giọng quát:

- Diệt Thiên, ta và ngươi không đợi trời chung!

- Chit chit!

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trong cơ thể Cát Vượng Tổ Tây lại kêu lên những tiếng xèo xèo, y sợ đến mức há hốc mồm ra, một đứa trẻ con quái trùng chui ra từ miệng hắn.

Nếu như theo lời Diệt Thiên nói, hắn cảm thấy con côn trùng này và y chết cháy giống hệt nhau. Chẳng qua là có lớn hơn mấy lần, càng nhìn càng thấy dữ tợn.

Sau khi con sâu này bò ra thì lập tức cô bé đã chết đi vào. Y cắn cặc một cái rồi nuốt vào trong miệng.

Thấy một màn như vậy. Thần sắc Cát Vượng Tổ Tây mới nhanh chóng dịu xuống, Độc Sư và thầy mo Miêu Cương, bọn họ đều là cổ thuật.

Tuy rằng cổ thuật có thể có thể giết người vô hình nhưng cũng giống như con người có thể tồn tại được, bản mạng cũng sẽ bị tổn thương. Thậm chí khi nó phát cuồng còn có thể quay lại cắn chủ nhân nữa.

Đúng là Cát Vượng Tổ Tây có thể nuôi trong cơ thể mầm mống sâu cổ này, tục ngữ có câu “Từ mẩu cỏ trùng lưỡng tâm tri”, sau khi phóng ra từ cổ y thông qua cổ đã không chế tình hình. Do đó mới không chế được sinh tử của người khác trong nháy mắt.

Mẫu cổ này của Cát Vượng Tổ Tây trước tiên là bắt 10 vạn loại côn trùng kịch độc ở vùng thâm sơn của Thái lan sau đó chia làm 10 phần, mỗi nhóm có 1 vạn côn trùng có nọc độc chết người.

Còn lại 10 loại côn trùng kịch độc Cát Vượng Tổ Tây chia ra làm 2 nhóm và chém chết công mẫu.

Mãi cho đến khi xuất hiện hai vua côn trùng thì lúc này y mới sử dụng bí pháp, lấy ra hai trứng của hai con côn trùng độc sau đó nuôi trong bụng của người trinh nữ.

Đợi sau khi người trinh nữ chết sẽ hút khô máu để nuôi nâng chính máu của mình, quá trình này tiến hành trong vòng 10 năm... rồi

lâu hơn nữa mẩu tử con lại tách ra từ mẩu cổ mẹ.

Mẩu tử con và mẩu tử mẹ có những điểm khác nhau, nhưng có thể hóa thành hàng ngàn, hàng vạn lần những con sâu có độc, chỉ cần mẩu tử mẹ ra lệnh thì nó hút máu lớn lên và trưởng thành.

Đồng thời cổ của mẩu tử mẹ cực kì rắn có thể chịu được mấy trăm đòn nặng mà không chết.

Cho nên lúc này Cát Vượng Tố Tây mới yên tâm truyền mẩu cổ vào trong cơ thể của Chúc Duy Phong, vốn là y muốn Chúc Duy Phong sẽ hút hết máu tươi của Diệp Thiên để cho hắn cảm nhận được nỗi thống khổ.

Nhưng Cát Vượng Tố Tây lại không ngờ rằng Diệp Thiên có thể diệt trừ được mẩu cổ, sau khi giết chết mẩu cổ lại khiến cho nó đờng hơn nếu không phải đúng lúc cô gái kia tiến vào, suýt chút nữa thì mẩu tử đã hút hắn thành một người chết khô.

Điều này khiến cho Cát Vượng Tố Tây hận Diệp Thiên vô cùng, nhưng trong đầu y cũng đã có chút sợ hãi, chỉ có những người nuôi mẩu cổ mới biết độc của nó đáng sợ như thế nào mà Diệp Thiên lại có thể giết chết nó dễ dàng như vậy, điều đó ngay cả y cũng không có cách nào.

Một lát sau, mẩu tử trong bụng cô gái đã bò ra nhưng chắc chắn là yếu ớt chứ không còn khỏe nữa, cổ tử chết khiến cho nó cũng suýt chết.

- Người đâu, mang cô ta đi!

Một lần nữa Cát Vượng Tố Tây phóng mẩu cổ ra, nói:

- Nói cho Quốc Vương nghe Ta muốn biệt lập một thời gian, trong vòng 3 năm không được đến quấy rầy ta!

Cổ tử chết, bản lĩnh của Cát Vượng Tố Tây đã giảm đi một nửa.

Với võ công của y thì y cũng không dám đi tìm Diệp Thiên gây phiền phức, y muốn tìm côn trùng độc để nuôi mẩu tử mong một lần nữa nó có thể sinh mẩu tử con... Khiến cho mẩu tử con hóa thành tro bụi, Diệp Thiên suy nghĩ một lát, đúng lúc ngẩng đầu lên thì thấy Chúc Duy Phong đang há hốc miệng nhìn mình, cười mỉa:

- Ngốc thật, nhìn tôi làm gì? Ngón tay ông còn đầy máu kia kia.

Diệp Thiên dứt khoát bức tiểu cổ này ra, nó cũng ngoan ngoãn bò từ miệng ra, cho nên Chúc công tử cũng phải chịu một vết thương nhỏ.

Chúc Duy Phong vội vàng kéo một tấm vải xuống, đưa tay lên miệng hỏi:

- Diệp Thiên, vậy... vậy cái kia là rơi xuống đầu Độc Sư à?

Nghĩ lại lúc trước trong cơ thể mình còn sinh ra một con quái vật Chúc Duy Phong không khỏi run rẩy, mồ hôi chảy xuống cổ rùng rùng, sau lưng, quần áo ướt nhẹp.

- Cũng có thể gọi là con sâu độc được, đều là sự chơi đùa của các bậc tổ tông.

Diệp Thiên gật gù nói:

- Con sâu trong cơ thể ông rất thông minh, rất có thể là Bản mạng của Nãi Tha Tin - Cát Vượng Tô Tây này ít nhất cũng cần phải vài năm để ổn định.

Mặc dù không nhìn thấy sự sinh sôi này ở Thái Lan nhưng Diệp Thiên vẫn đoán được lần này Cát Vượng Tô Tây trộm gà không được lại còn bị mất nắm gạo, mất không bao nhiêu công lao nuôi từ cổ mấy chục năm trời.

- Diệp Thiên, vậy trên người Hải gia có con sâu độc kia không?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Chúc Duy Phong cũng yên tâm hơn, tuy ông ta cũng đã từng nghe qua chuyện Miêu Cương nuôi cỏ từ nhưng khi nó phát sinh ngay trên người mình thì cảm giác lại không giống như vậy.

- Trên người lão Đồng cũng có sâu, nhưng không phải bản mạng cỏ, trừ bỏ nó cũng dễ dàng hơn.

Loại trừ con cỏ từ cho Chúc Duy Phong xong Diệp Thiên cũng rất mệt mỏi, mồ hôi chảy đầy đầu, tuy rằng Diệp Thiên tiến vào được cảnh giới Tiên Thiên nhưng đối với Tiên Thiên Chân Hóa cũng không quen lắm, lần này đúng là có chút mạo hiểm rồi.

- Diệp gia, tôi không cần trị, chỉ muốn ngài giết Flódz và người phóng cỏ từ. để báo thù rửa hận cho lão Đồng.

Trước đó không lâu Đồng Thăng Hải mới biết được, người bạn già của mình ở Moscow còn có 3 người con trai, tất cả đều chết trong một trận cháy, điều này khiến cho ông không còn dũng khí gì nữa.

- Lão Đồng, tôi đồng ý, nhất định Flozd phải chết!

Diệp Thiên đưa tay lên vai Đồng Thăng Hải nói:

- Nhưng ông vẫn phải sống, bằng không trong lòng Chúc Duy Phong cũng không yên đâu.

Chúc Duy Phong đứng cạnh gật đầu liên tục

:

- Đúng vậy, Hải gia, tôi đã cho người đi tìm con trai ngài, nhất định cậu ta sẽ không sao đâu!

Mặc dù Đồng Thăng Hải có 3 người con trai nhưng chỉ còn 1 bây giờ đang đi du học ở Anh, sau chuyện này cũng mất liên lạc. Đó cũng là một trong những nguyên nhân khiến ông bắt đầu nảy sinh ý tử.

- Nó còn sống sao?

Ánh mắt Đồng Thăng Hải vô cùng tuyệt vọng, tự nhiên lại có trở nên sáng rực.

- Tên cậu ta là gì?

Diệp Thiên hỏi đồng thời để cho một luồng chân khí vào trong cơ thể của Đồng Thăng Hải, thực sự con sâu độc trong người ông không phải là bản mạng cổ, cũng không có cách hòa tan trong máu.

- Tên là Đồng Đại Tráng, Diệp gia, ngài... Ngài có thể tìm được nó ư?

Đồng Thăng Hải nhìn Diệp Thiên với ánh mắt đầy ước mong, trải qua kiếp nạn này, ông cũng không dám... coi thường thuật bói toán của Diệp Thiên nữa.

- Đồng Đại Tráng? Tên hay, dễ hiểu, là một con người cứng rắn.

Trong lòng Diệp Thiên đang lặng lẽ suy đoán, rồi cười:

- Lão Đồng, con trai ông còn sống, bây giờ đang ở Nga, cậu ta không đoán mệnh đâu, ông không phải sợ hãi!

- Cái gì? Nó đang ở Nga ư?

Đồng Thăng Hải nghe thấy vậy lặng đi một lúc rồi hô:

- Đúng rồi nhất định là Flódz bắt nó đến đó, Diệp gia ngài phải cứu nó.

Nghĩ đến thủ đoạn của bọn Flódz, toàn thân Đồng Thăng Hải run lên, gia tộc Đồng gia chỉ còn một người độc đinh, hơn nữa bây giờ muốn nó còn sống cũng lực bất tòng tâm.

Lúc đang định nhờ vả Diệp Thiên bỗng nhiên Đồng Thăng Hải cảm thấy chân tê rần rần, máu tươi phun ra, Diệp Thiên nhanh như chớp đưa tay ra bắt được, rồi lại đưa về hai ngón tay giống như hai con sâu độc.

Nhưng con sâu độc này không phải là bỗ mạng cỏ, sau khi rời cơ thể nó có vẻ yếu ớt, hơn nữa lại còn sợ ánh sáng rồi rơi xuống.

- Các người định làm gì? Người bên trong còn đang bàn chuyện, các người không được vào.

```
Lúc Diệp Thiên đang định giết con sâu này thì ngoài cửa có tiếng động lớn. var content = $('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } (function () { var d = new Date (); document. write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 726

Quái Lạ

Chuyện khác? Các người muốn làm gì nào?

Thấy cửa bị đẩy ra, Chúc Duy Phong ra nghênh đón, bởi vì ông ta có thể nhìn ra hai người đi vào là hai thanh niên rất dũng mãnh, nhất định là cũng làm việc trong cùng ngành.

- Chúc Duy Phong, là ai vậy? Chuyện ở Thái Lan xử lý xong chưa?

Một người mặc quần áo đen, một người trung niên bụng to phình đi vào.

- Nói là thủ trưởng muốn gặp Diệp Thiên, những người này là thủ hạ của người cũng dám ngăn cản sao?

- Phục Tranh Minh? Là... là người của Chủ tịch Tổng?

Nhìn thấy người đến, Chúc Duy Phong há hốc mồm, hẳn ta xuất thân từ trong quân đội, thời còn nhỏ cũng đã thấy những người này, nên lúc này Phục Tranh Minh rất là quen thuộc.

Phục Tranh Minh gạt đầu, lại không trả lời mà nhìn Diệp Thiên, nói:

- Thủ trưởng đang ở trong xe, ngài có muốn đến hay không?

Nghe thấy Phục Tranh Minh nói như vậy. Chúc Duy Phong trợn tròn hai mắt, tính khí của người này nổi tiếng trong bảo vệ đại nội, lại có thể dùng giọng điệu thương lượng với Diệp Thiên? Hơn nữa nói ngữ khí rất tôn trọng.

- Muốn.

Chỉ trong nháy mắt mà nhóm những người này đã loại hết những bảo vệ ở ngoài, căn bản họ không là gì cả, cho dù có là đích thân thủ trưởng cũng không phải đợi bao nhiêu.

Thái độ của Phục Tranh Minh đối với Diệp Thiên rõ ràng không khác gì là đối với thủ trưởng, cái này khiến cho Chúc Duy Phong khó mà lý giải được, chỉ tràn đầy sự kinh ngạc.

- Để ông cụ vào trong viện đi.

Diệp Thiên quay đầu lại lướt nhìn Chúc Duy Phong, nói những người bọn họ hãy lui đi, không cần mấy người đi theo, có phải lộ hết uy phong không?

Chúc Duy Phong xấu hổ gật đầu, nói được:

- Cho bọn họ đi, tôi và lão Đồng đi trước!

- Không được, Diệp Thiên cậu phải giúp chúng tôi!

Chúc Duy Phong nói chuyện liền đây xe lăn có thể người của Đồng Thăng Hải cũng không đến, tro tàn đều không muốn động vào, ông chỉ còn biết trông cậy vào Diệp Thiên đi cứu con trai mình.

- Được rồi, ông và lão Đồng lại đây đi, tôi sẽ đi ra ngoài.

Thấy bộ dạng thê thảm của Đồng Thăng Hải, Diệp Thiên cũng không đành lòng, quẻ tượng hiện lên Đồng Đại Tráng tuy chưa chết nhưng lại gặp phải kiếp nạn.

Thấy Phục Tranh Minh rút chân ra ngoài Diệp Thiên vội vàng gọi, nói:

- Lão Phục chớ đi trước, tìm người nghiên cứu đã. Đây là sâu độc ở Thái Lan.

Quay đầu nhìn xung quanh, Diệp Thiên ra chỗ bồn hoa lấy một chai nước lọc để con sâu kia vào, loại này không phải bồn mạng cỏ đời khỏi kí chủ sẽ rất yếu.

- Tôi nói này, tiểu tử cậu đừng có hại tôi, cho tôi cái này làm gì?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Phục Tranh Minh thấy nó như con quỷ vậy, cảnh vệ bọn họ có một quy tắc chính là không cho phép bất cứ cái gì nguy hiểm đến gần thủ trưởng, mà sâu độc là thứ xấu xa.

- Xem lá gan của ông kia, không muốn thì thôi vậy.

Diệp Thiên lắc đầu, cầm lấy chai nước khoáng trong tay đi chơi.

Thấy hành động này của Diệp Thiên, mí mắt của Phục Tranh Minh nháy liên tục liền nói:

- Diệp Thiên cậu không thể cầm cái kia đi đến chỗ thủ trưởng được.

- Được rồi, tôi đi hủy nó không được à?

Diệp Thiên dở khóc dở cười, vứt cái chai xuống đất, dẫm lên một cái con sâu độc bên trong biển thành một vũng máu.

Lúc đó Phục Tranh Minh mới yên tâm, lại nói với thủ hạ mang đi để cho đội xét nghiệm.

- Sống không cần mà lại cần chết hay sao?

Diệp Thiên thấy không đúng lắm liền lắc đầu:

- Lúc về xét nghiệm có kết quả thì cho tôi biết đấy.

Tổng Hạo Thiên đã đi vào Tứ hợp viện mấy lần, cứ giương mắt nhìn Chúc Duy Phong và Đông Thăng Hải ngồi trong xe lăn mà nhàu mày.

Không đợi cho Tổng Hạo Thiên mở miệng, Diệp Thiên đã nói trước:

- Kia là hai người nhà tôi, còn có chút chuyện cần bàn với họ nữa, chúng ta đi vào trong đi.

Tổng Hạo Thiên khẽ gật đầu, lập tức đi vào viện, vệ sĩ đi theo sau có hai người, còn có cả người đi trước để cảnh giới.

- Sao không mang thêm đến 7, 8 người nữa, nhìn bộ dạng của họ kia?

Sau khi đi vào giữa viện, Tống Hạo Thiên dặn dò và mắng Diệp Thiên mấy câu.

- Lão gia, ông có cảm giác được cơ thể của mình nhẹ nhàng khoan khoái hay không, có thể thể dục được chứ?

Diệp Thiên cũng không muốn nói chuyện với Tống Hạo Thiên bị mọi người nghe được, nhìn cách bọn họ 10m là vệ sĩ, tâm niệm vừa động dưới chân đã xuất hiện một đám sương mù, bao quanh chân hắn và Tống Hạo Thiên.

- Tiểu tử, ngươi, ta sẽ tính sổ với ngươi!

Tống Hạo Thiên lắc đầu cười khở, ông đã từng nắm giữ một quốc gia mà cũng phải bó tay bó chân với Diệp Thiên.

- Sự kiện kia có đầu mối rồi hay sao? Tại sao không gọi cho cháu?

Sau khi dùng thực khí và Tống Hạo Thiên khí ngăn cách với bên ngoài, sắc mặt Diệp Thiên cũng nghiêm túc trở lại.

- Cũng lâu rồi, để ta nhớ lại một chút.

Tống Hạo Thiên gật đầu, nói nhỏ đi:

- Năm đó còn phân phối bằng tem phiếu chính là ông nội của Hoàng Tư Chí, nhưng ta cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy đâu!

Tuy chỉ dựa vào tấm tem phiếu để điều tra ra chỗ ẩn náu của bọn họ là rất khó khăn nhưng với Tống Hạo Thiên mà nói thì vẫn có thể làm được.

Tồn mất một tuần, Tống Hạo Thiên mang phân tích, điều tra qua sàng lọc một khối lượng thông tin khổng lồ cũng chỉ là hướng đó chính là kinh thành Hoàng gia.

- Hoàng Tư Chí, tuy nhà bọn họ đều là cấp tướng nhưng cũng không phải là thực sự được đề mắt đến trong kinh thành?

Sau khi Tống Hạo Thiên nghe Diệp Thiên nói thì ngẩn cả người ra, chuyện này và tiểu tử ngu ngốc kia có quan hệ gì?

Hơn nữa, lúc mới dựng nước, có thể nói kinh thành là nơi tập hợp của các tướng soái. Ông nội Hoàng Tư Chí cũng làm không nhỏ trong quân đội, người tu đạo tiếp xúc với ông ta thế nào đây?

- Cho nên mới nói chuyện này có chút gì đó rất kì quái.

Theo quán tính Tống Hạo Thiên sờ vào túi, lại bị bác sĩ tịch thu mất rồi, nói:

- Tuy địa vị Hoàng Đại Trung không cao nhưng vẫn thuộc phe của lão Vân.

- Lão Vân?

Sắc mặt Diệp Thiên trầm đi:

- Lão Vân là người trị nước?

Diệp Thiên không thêm đề ý đến Hoàng Đại Trung, nhưng lão Vân này quyền cao chức trọng, chính là người nắm giữ quyền lực trong những ngày đầu dựng nước, tuy không có quân hàm nhưng lại có tầm ảnh hưởng sâu rộng đến rất nhiều tướng soái.

- Không, Hoàng Đại Trung kia không bị đánh cũng đều vì lão Vân, cho nên ta mới hoài nghi, có phải lão Vân có tiếp xúc, quan hệ với những người đó không đây?

Tuổi của Tống Hạo Thiên cũng phải gọi lão vân là bậc tiền bối, tuy ông ta đã qua đời từ lâu nhưng khi nhắc đến vẫn phải cung kính.

Tống Hạo Thiên một bên vừa chải chuốt vừa nói với tiểu tử Hòa Hoàng Gia, có phải đã gây thù chuốc oán với những người đó hay không?

Chuyện lần đó Diệp Thiên bị mời đến cục cảnh sát vẫn là Tống Hạo Thiên đã cho thư kí của mình đi giải quyết, rõ ràng là giờ đây Diệp Thiên và Hoàng Tư Chí đang có ân oán.

- Chính là hắn ta? Không đủ tư cách, đổi là ông của hắn e rằng không đủ trọng lượng...

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, trong đầu bỗng nhiên vang lên câu hỏi, hậu nhân của lão Vân hiện tại đang ở đâu?

Trước kia Tống Hạo Thiên cũng trị nước, thật ra chuyện này ông cũng hiểu rất rõ, nói về vận nước bây giờ đều là kinh tế thị trường, đầu tư nước ngoài, Văn Hoa Đổng chiếm một số lượng nhất định.

Tống Hạo Thiên nói về Văn Hoa Đổng là con thứ của lão Vân, đồng thời cũng là nhân vật linh quân của Văn gia.

Cần chứ, cho dù là năm đó lão Vân đã dòi khòi chính giới nhưng cũng không thể bỏ qua được, trước kia Vân Hoa Đồng và Tổng Hạo Thiên cũng qua lại với nhau không ít lần.

Diệp Thiên suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Theo ý ông thì?

- Án binh bất động!

Mắt Tổng Hạo Thiên híp lên,:

- Nếu có người bị giết, có lẽ bên kia đã phái người đến, đến lúc đó mới đúng là chuyện!

- Cũng chỉ có thể như thế thôi.

Diệp Thiên gật đầu, dù sao cũng chiếm ưu thế, bây giờ nếu bị đối phương phát hiện chỉ e những người đó sẽ liên hệ đến chuyện người mất tích.

- Chuyện hôm nay hả? Lại có người đến cửa?

Lúc đang nói chuyện cùng với Tổng Hạo Thiên thì Diệp Thiên nhú mày vì vừa rồi đã phóng ra khí cơ ở ngoài sân để ngăn chặn nhưng lúc này lại có người quen vào sân.

Thực khí bao phủ quanh người Diệp Thiên, hần nói:

- Lão gia à, chúng ta đi ra đi, mẹ không thấy ông lại trách cháu.

- Thằng nhóc, qua cầu rút ván đúng không hả?

Tổng Hạo Thiên bị Diệp Thiên chọc tức, không nói thân phận trước kia... tuổi này cũng vẫn bị Diệp Thiên chọc tức.

- Hi hi, để cháu tiễn ông, nếu không có việc gì thì hãy qua kia nói chuyện với mẹ cháu, bà rất muốn gặp ông.

Diệp Thiên cười nhá, vừa mới đi ra đến cửa viện thì mẹ hần và Trần Hi Toàn đã hơn một năm không gặp đứng ở đó vui mừng.

- Diệp Thiên, nếu cháu đang bận thì mai ta lại đến!

Thấy Diệp Thiên, Trần Hi Toàn vội chào đón, còn chưa nói dứt lời bất ngờ nhìn thấy bên cạnh Diệp Thiên là Tống Hạo Thiên, cả người cứ ngẩn ra.

Tuy đã lui về 2 năm nhưng năm đó Tống Hạo Thiên là nhân vật xuất hiện thường xuyên trên TV, Trần Hi Toàn lại có thói quen xem TV nên thấy người này rất quen thuộc.

Cho nên khi nhìn thấy họ thân mật như vậy, Trần Hi Toàn cứ như đang mơ, không ngờ là người biết đoàn tàu kia lại có quan hệ với Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 727

Thu Mua

Sự kính trọng của Diệp Thiên đối với Trần Hi Toàn chính là phát ra từ nội tâm, thấy sự câu lệ đó hẳn vội vàng nói:

- Chú Trần, nói gì vậy? chúng ta đã lâu rồi không gặp, tối chú ở lại ăn cơm nhé!

Có thể nói Diệp Thiên và Trần Hi Toàn là quân tử chi giao, năm đó Diệp Thiên là một sinh viên nghèo nhưng Trần Hi Toàn đã không vì vậy mà coi thường hắn, hơn nữa còn giúp hắn không ít.

Tuy sự kiện Thủy quý đó Diệp Thiên có lưu tình nhưng tình cảm tốt đẹp của hắn đối với Trần Hi Toàn thực sự là từ tận đáy lòng, có lẽ người bình thường vừa nhìn đã thấy được ngay.

- Không, Diệp Thiên, chú ... Hôm nào chú lại đến!

Mặc dù Trần Hi Toàn là người rất phóng khoáng nhưng khi nhìn thấy người lãnh đạo của Quốc gia đang đứng trước mặt thì tâm lý có vẻ mất bình tĩnh.

- Đừng vội, đến bên kia còn có trà ngon, chúng ta sẽ cùng nhau uống đã!

Diệp Thiên liền kéo Trần Hi Toàn lại, hắn biết vị này thích uống trà, hai năm trước lúc thanh niên Diệp Thiên cũng thường mang trà ngon đến chỗ ông ta nói chuyện phiếm.

- Tiểu tử thôi, không lấy trà ra để đèn đáp ta hà!

Sau khi nghe thấy cháu ngoại nói vậy, cũng không ngồi một chỗ mà đi những vệ sĩ cũng đi ra chỗ khác, lui hết ra ngoài.

- Diệp Thiên, kia... kia là Chủ tịch Tổng?

Thấy sự phò trương như vậy Trần Hi Toàn càng thêm khẳng định mình không nhậm làm nhưng ông ta nghĩ mãi mà không ra, sao Diệp Thiên lại có quan hệ thân thiết với Chủ tịch Tổng đến vậy?

- Trần thúc, ông ấy là ông ngoại của cháu.

Thấy vẻ hoài nghi của Trần Hi Toàn, Diệp Thiên vội giải thích mấy câu:

- Không phải cô ý gạt chú đâu, mà trước kia cháu cũng không biết.

- Không sao, không sao. Có một số việc cũng không nên đi nói lung tung.

Không hiểu tại sao sau khi biết thân phận của Diệp Thiên, Trần Hi Toàn cũng có vẻ bối rối.

- Trần thúc, hai ta làm bạn đã lâu, chú còn khách sáo như vậy làm gì?

Diệp Thiên thấy Trần Hi Toàn không được tự nhiên, liền cười nói:

- Cháu có lá trà Đại Hồng Bào trên núi Vũ Di vừa mới hái xuống, chú đừng khách sáo nhé!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Trần Hi Toàn cảm nhận được sự ấm áp, ông biết đối phương đang muốn xóa sự ngăn cách trong lòng mình liền cười nói:

- Được, dù sao thì lá trà cũng đã tới, để Trần thúc ném thử xem sao.

- Thế mới đúng chứ, Trần thúc đợi cháu một lát nhé.

Diệp Thiên cười, nhìn Đồng Thăng Hải nói:

- Lão Đồng, đừng chết phải sống. Chúng ta là nam tử hán của Hồng môn rơi đầu chính là cái sọ lớn nhưng sọ này cũng không thể giữ lại bản thân!

- Diệp gia, ta hận!

Trừ Trùng Hậu trong cơ thể ra, âm thanh Đồng Thăng Hải cũng đã được khôi phục lại hơn nữa còn nhập chân khí của Diệp Thiên

vào cơ thể khiến cho tinh thần cũng phấn chấn lên nhiều.

- Đồng Đại Trắng, chuyện này cứ giao cho tôi, cam đoan là sẽ trả cho ông con trai, hãy cứ ở chỗ Chúc Duy Phong nghe tin đi!

Suy nghĩ một lúc Diệp Thiên còn nói thêm:

- Trong thời gian này tôi khá bận, chuyện của Flódz không vội, dù sao sớm muộn gì tôi cũng sẽ đến Thái Lan một lần, đến lúc đó tôi sẽ đòi cả tiền lại cho ông!

- Diệp gia, vậy... Vậy còn Đại Trắng, trăm sự nhờ ngài!

Diệp Thiên đã nói hết lời nhưng Đồng Thăng Hải vẫn chưa cam lòng nhưng cũng không thể bắt Diệp Thiên đi cứu con trai mình ngay.

- Yên tâm đi, nhanh thì một tuần mà chậm thì nửa tháng, nhất định là cậu ta sẽ quay về.

Sau khi Diệp Thiên trấn an Đồng Thăng Hải liền nói với Chúc Duy Phong:

- Ông đừng đến võ đài thời gian đi, đừng có khoa chân múa tay, võ công của mấy người Seberia là thật đấy.

Sau trận Hắc quyền trên Nữ Vương Hào, thực sự Diệp Thiên cảm thấy hắc quyền trong nước và Thế giới có sự chênh lệch, nếu đối lại là Trương Tam đối chiến với Anthony Marcus thì chỉ e sau một hiệp đã bị đối phương đánh gục.

Hơn nữa boxing ngầm ở nước ngoài có ít nhất là mấy chục năm lịch sử, bọn họ cũng rất chú trọng đến việc nuôi dưỡng quyền thủ, mà không giống như Chúc Duy Phong đi tìm những người đó mà chủ yếu là những người đổi nghề giữa chừng.

- Tôi biết rồi, đợi đến mùa thu tôi sẽ đến đưa cậu đi.

Chúc Duy Phong gật gù cái đầu, vốn dĩ năm ngoài đã chuẩn bị người kế tục để đưa đến Seberia huấn luyện nhưng không ngờ là chuyện này hẳn sẽ không còn được chú ý đến nữa.

- Được rồi, cậu cứ gọi điện thoại cho người đến đi, tôi còn có việc không tiếp hai người được nữa.

Sau khi Diệp Thiên bàn giao công việc xong liền tiễn khách, Đại Cô Hoàn còn muốn đi vào trong tìm mấy đồ vật, Diệp Thiên và

Chúc Duy Phong hai người đang đứng chia tay ở bên ngoài.

- Hải gia, ngài nói xem nếu lúc trước chúng ta nghe theo Diệp Thiên thì chẳng phải sẽ không gặp phải chuyện này sao?

Thấy bóng dáng Diệp Thiên đã đi xa, Chúc Duy Phong cảm thấy náo nê.

Rõ ràng ông ta biết rằng, dù mình có thể nào thì ông ta và Diệp Thiên có quan hệ như thế nào đi nữa thì bọn họ cũng khó có khả năng mà trở thành bạn thân thiết, đây chính là hậu quả của việc không tin tưởng.

- Tôi đã già rồi, nếu có thể tìm được Đại Tráng quay về thì cuộc đời còn lại cũng được an tâm hơn.

Đồng Thăng Hải trả lời một nẻo, khi nói ánh mắt lộ ra sự cô đơn, không có gì hơn con người được hội ngộ, nửa năm trước con đường làm quan còn rộng mở mà bây giờ đã Hồ lạc bình dương, thậm chí cả cơ hội Đông Sơn tái khởi cũng không có.

- Mẹ, đây là bằng hữu của con, Trần thúc, ba con cũng biết, chúng ra hậu viện uống trà đi, có việc gì thì cứ gọi con một tiếng nhé!

Sau khi đi vào tòa nhà của mình, Diệp Thiên giới thiệu Trần Hi Toàn với mẹ, Tống Hạo Thiên cũng không phải là đến thăm con gái, chắc là đã bị mình chọc cho tức khí mà chạy mất rồi.

Diệp Thiên cũng không còn để ý, kéo Trần Hi đến hậu viện, tháng 3, tháng 4 đúng là lúc thời tiết tốt nhất ở Bắc Kinh, ngồi bàn trà trong hậu viện, Diệp Thiên lấy ra lá trà ĐAI HỒNG BẢO lấy được từ chỗ của Tống Hạo Thiên.

Một thời gian trước đến chỗ Tống Hạo Thiên ở đó, thấy cái bếp lùn cũng khá tốt nên Diệp Thiên cũng mua một cái.

Sau khi đốt lửa, đun nước tráng cho các dụng cụ pha trà, Diệp Thiên phô bày kỹ thuật pha trà tinh xảo, lấy một ly nước trà ứng đo đưa cho Trần Hi nói:

- Trần thúc, nếm thử xem pha trà này như thế nào?

Thường thức trà đã nâng cao đến tầm nghệ thuật không còn đơn thuần chỉ là mùi của nước trà, nước trà chảy làm cho người ta thấy một cảnh tượng vui mắt, Diệp Thiên có kỹ thuật pha trà mà ngay đến cả các lão niên có vài chục năm kinh nghiệm cũng khó mà làm được.

Cầm chén trà đưa lên trước mũi nhẹ nhàng ngửi một chút, sau đó uống một ngụm nhỏ, vẻ mặt của Trần Hi lộ rõ vẻ say mê, tấm tắc khen:

- Trà ngon, cứ như thế đưa ta tới Ngọc tuyến sơn thủy vậy?

Trà người đều có một câu cửa miệng: Trà có các loại trà, nước cũng có đủ loại nước chỉ có trà ngon, nước tốt thì vị mới thơm. Trần Hi Toàn uống một ngụm thấy đây chính là nước của Ngọc tuyến sơn mà phải đi lấy lúc nửa đêm rạng sáng.

- Trần thúc, lợi hại thật đúng là không gạt được người.

Diệp Thiên dùng nước sôi tắm nóng cốc, chén, một lần nữa lại rót đầy chén trà nói:

- Trần thúc, nhất định hôm nay chú đến là có việc, cũng đừng nên dấu hầy nói cháu nghe xem.

- Không có việc gì, thật sự là không có việc gì mà.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Trần Hi Toàn phủ nhận nhưng ông không phải là người nói láo, đến mức cả cổ còn đỏ lên thở dài:

- Đúng là Trần thúc có chuyện tìm muốn cậu giúp nhưng Diệp Thiên, bây giờ chú không muốn nói.

Trần Hi Toàn cũng là người nặng tình nặng nghĩa, tuy hiện tại biết Diệp Thiên quan hệ rộng nhưng ông lại không muốn tình nghĩa bạn bè lại bị trộn lẫn với các nhân tố khác.

- Trần thúc, chú khách khí rồi, chú không coi cháu là bạn sao?

Diệp Thiên nghe thấy vậy, nét mặt sầm lại, nói:

- Trong khả năng giúp được, nhất định cháu sẽ giúp, không giúp được cháu sẽ nói thẳng, chú có việc thì cứ nói đừng ngại.

Nghe Diệp Thiên nói chân thành tha thiết không hề giả tạo, Trần Hi Toàn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đều là chuyện làm ăn, buôn bán hồng, tôi sẽ nói cho cậu nghe...

Vốn là mấy năm nay việc làm ăn của Trần Hi Toàn càng ngày càng lớn, ông buôn bán vải bông, lại cả than đá nữa vì mấy năm trước công việc buôn bán than đá trong nước bị đình trệ, ông đã mua các mỏ than tư nhân với giá cả rất thấp.

Mãi đến sau năm 2000, giá cả than đá cũng đi lên, ngoài mấy cái mỏ của mình ra mấy mỏ than đều đã xuất hàng thu về hàng trăm triệu.

Vấn đề cũng ở tài chính mà ra, phải biết rằng Trần Hi là người làm ăn ông không muốn đem tiền vào ngân hàng ăn lợi tức mà muốn đầu tư vào cái khác.

Khoảng giữa năm ngoái, Trần Hi Toàn kết bạn, làm ăn buôn bán với một tướng quân ở nước Nga, hẳn ta mời ông đi du lịch khắp nước Nga, chuyến đi này làm cho ông phát hiện ra một thương nhân.

Trong khi vực trước kia hẳn ta đóng quân vừa mới có người thăm dò ra một mỏ vàng trước mắt chưa bị người khác cướp mất quyền khai thác.

Hai năm qua nếm đủ sự ngon ngọt trong việc khai thác mỏ, lúc đó Trần Hi Toàn có ý niệm trong đầu sau khi thương lượng ông đã trả 15 tỉ đôla để lấy quyền khai thác mỏ vàng trong vòng 30 năm.

Năm 2000, 15 tỉ đôla đổi lại cũng không phải số tiền ít.

Số lượng vàng khai thác được ít hơn nữa còn phải mất chi phí khổng lồ vì thế sau khi thương lượng ông đã về nước gom tiền.

Đem bán toàn bộ hai mỏ than, Trần Hi Toàn gom đủ số tiền, lại cần một khoản mua trang thiết bị ở Nga, một thời gian sau phiên toái cũng tìm đến ông.

Trần Hi Toàn chịu sự lệ thuộc vào công ty chính quốc, mà công ty kia cũng làm ăn về tài nguyên, bọn họ đã nhanh gọn thu mua toàn bộ mỏ vàng của Trần Hi Toàn ở nước Nga.

Mặc dù đối phương đưa ra cách giá thu mua nhưng Trần Hi Toàn biết bọn họ đến đây là để chèn ép người, bởi vì toàn bộ giá trị thật của mỏ vàng, ít nhất thì cũng đã ở ngoài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 728

Tan Ra

Giá thu mua vàng so với thực tế còn gấp đôi nhưng đối phương là đại biểu của quốc gia, tục ngữ có câu: Dân không đấu với quan, Trần Hi Toàn trả lời một cách thận trọng và lo lắng.

Sau khi đối phương dời đi, lập tức Trần Hi Toàn đi tìm mối quan hệ sau khi nghe lai lịch của ông ty kia khiến cho Trần Hi Toàn tức giận.

Vì tuy rằng công ty kia trực thuộc Tư Ủy Quốc nhưng cũng chẳng có quan hệ gì, từ đầu đến cuối vẫn là một công ty tư nhân buôn bán về tài nguyên than và vàng trong nước.

Đây là công ty lớn, hùng hậu không chỉ làm lũng loạn tài nguyên khoáng sản trong nước mà còn ở cả Châu Phi và Nam Mỹ, thực lực của nó còn vượt xa so với tưởng tượng của Trần Hi Toàn.

Nhưng Trần Hi Toàn lúc còn là một thanh niên trí thức đã qua hai năm dân binh nên trong lòng cũng cơ sự gan dạ và tâm huyết.

Đối phương thực sự đã lấy danh nghĩa Quốc gia để thu mua vàng thì cũng đành thôi vậy nhưng cũng là muốn dùng quan hệ này để dọa người, dù có thể nào thì Trần Hi Toàn cũng không thể nhận, sau khi biết rõ đầu đuôi câu chuyện ngay ngày hôm sau phải từ chối đối phương.

Nhưng Trần Hi Toàn lại không ngờ, sau khi từ chối đối phương thì các chuyện phiền toái cũng nối nhau mà đến.

Trước khi Trần Hi Toàn đi gom góp tài chính, đem cầm cố hai mỏ quặng, chắc chắn vay được 3 tỷ song Trần Hi Toàn chỉ lấy được 10 triệu.

Khi Trần Hi Toàn can thiệp với ngân hàng để lấy một khoản tiền thì lại bị bọn họ tố là thủ tục vay tiền của ông ta không tuân theo

quy tắc, chẳng những không được vay 20 tỷ mà 10 triệu đã lấy được cũng phải trả lại trong vòng 3 tháng.

Tin này khiến cho Trần Hi Toàn nghèo rớt mồng tơi như tiếng sấm đánh giữa trời quang, để có thể vay được một khoản tiền như vậy Trần Hi Toàn cũng phải nhờ đến các mối quan hệ, sau khi nghe ngóng tình hình thì mới phát hiện ra người phê duyệt cho vay khoản tiền kia đã đi khỏi ngân hàng.

Như vậy là Trần Hi Toàn đã hiểu đây nhất định là chiêu xấu sau lưng của công ty kia, có thể lúc y cho vay tiền cố tình làm không đúng, trước mặt thành người cảm ơn Hoàng Liên nói không nên lời.

Tiền của ngân hàng là nhất định phải trả nếu không hai mỏ than của Trần Hi Toàn sẽ mất tổn thất có thể không chỉ là 10 triệu đâu.

Có thể số tiền kia đều đã chi ở bên Nga, căn bản là ông không cầm số tiền kia.

Một số người bạn bên cạnh giải thích rồi đều khuyên Trần Hi nhìn cơn tức này, đem mỏ vàng kia giao cho đối phương cho xong, hơn nữa ông cũng đã chịu nhiều phí tổn như thế thì cũng coi như có điểm thuận lợi.

Trần Hi Toàn cũng không phải là loại người quật cường đến mức muốn lấy chứng chọi đá, sau vài ngày lo lắng đã đồng ý với đề nghị của người bạn rồi cũng tiến hành tiếp xúc với công ty kia.

Điều khiến Trần Hi tức giận chính là đối phương lại đòi giọng đem giá thu mua giảm xuống đến 60 triệu so với giá thu mua ban đầu chỉ còn 1 nửa.

Trần Hi Toàn kìm chế sự tức giận, trước mặt đối phương còn tỏ vẻ hối hận nhưng sau khi trở về lại làm văn kiện khiến cho những người đó không ngờ đến.

Hạn hoàn trả ngân hàng là kì hạn 3 tháng, mà đúng tháng thứ 3 lúc đối phương chờ xem ngân hàng thu hồi 2 mỏ than bắt ngờ Trần Hi Toàn đã đem 10 triệu trả cho ngân hàng.

Vốn là trong 3 tháng này Trần Hi Toàn đã tích cực đi liên hệ với những ông chủ thu mua lớn ở nước ngoài, đưa họ đến Tân Cương bán các nhà xưởng đi rồi gom đủ 10 triệu.

Sau khi biết tin này, công ty kia cũng hối hận, năm ngoái lại cho người thương lượng với Trần Hi Toàn thì ông lại chạy ra nước ngoài, người khác đập lên đầu người khác dung là không nhận được.

- Trần thúc, việc này bây giờ như thế nào đây?

Nghe Trần Hi Toàn nói xong, Diệp Thiên liền hỏi hắn không phải là loại người có thể đảm nhiệm được nhiều việc, hơn nữa còn phải nhờ đến sự giúp đỡ của người khác, hắn không biết Trần Hi Toàn đến tìm mình là xuất phát từ nhu cầu gì?

Trần Hi Toàn cười khò một tiếng, thờ dài:

- Còn có thể như thế nào được, chuyện đã kéo dài cả nửa năm, hợp đồng ta và Nga kí là 10 năm, kỳ hạn nộp tài chính là một năm nhất định là phải đúng hạn...

Vốn dĩ Trần Hi Toàn đã hoàn trả 10 triệu nhưng thiếu 10 triệu nữa hơn nữa muốn khai thác mỏ vàng thuận lợi thì ít nhất một năm cũng phải cần có 10 triệu khởi động.

Trần Hi Toàn làm giàu là nhờ vào bán nhà máy, hai mỏ than không thể cho vay, đó là áp lực vô hình thậm chí ngay cả nguồn tiêu thụ than đá cũng có vấn đề, căn bản là không có tiền để tiếp tục đầu tư.

Có thể nói hiện tại Trần Hi Toàn đang trong vòng bức bách.

Vàng không còn nhiều như trước, 110 triệu tan thành mây khói, chi phí cho hai mỏ than cũng không thể duy trì được nữa, bây giờ ông ta chỉ còn chờ đến lúc phá sản.

- Diệp Thiên, cậu quen Đường lão ở Hồng Kông, tôi tới tìm cậu, là muốn...

Rốt cuộc thì Trần Hi Toàn cũng đã nói ra ý đồ của mình, bây giờ là ông ta thiếu hụt tài chính để khai thác mỏ vàng ở Nga.

Lần trước lúc ở khu sinh thái, Trần Hi Toàn thấy thái độ của Đường Viễn với Diệp Thiên cho nên bây giờ mới bắt đắ dĩ đến tìm hắn, thực ra là muốn Đường Viễn cho vay ít tiền.

Mặc dù sau này nhìn thấy Tống Hạo Thiên, Trần Hi Toàn biết chỉ cần nói với ông ta thì vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng nhưng vẫn có chút tự ái ông chỉ muốn thông qua mua bán để giải quyết vấn đề này.

Sau khi Trần Hi Toàn nói ra những lời này, lại thấy Diệp Thiên nhìn mình, ông sờ lên mặt nói:

- Ta nói này, Diệp Thiên cháu nhìn chú làm gì vậy? Nếu không được coi như ta chưa từng nói gì.

- Lão Trần, chú không khõe!

Diệp Thiên nhìn Trần Hi Toàn rồi cười cảm đồng hồ, rửa sạch chén trà rồi nói:

- Uống trà, chuyện này muốn cháu giải quyết giúp thế nào đều được!

Tuyệt đối Diệp Thiên không phải là người làm tốt nếu Trần Hi Toàn đã nói muốn hắn đi tìm Tống Hạo Thiên thì hôm nay nhiều nhất hắn cũng chỉ giúp được ông đi tìm Đường Văn Viễn, còn nói về chuyện gì thì chắc chắn hắn cũng không hỏi đến.

Nhưng Trần Hi Toàn là người bạn chí cốt cũng cùng đường với đến thỉnh cầu mình, Diệp Thiên đi tìm Tống Hạo Thiên điều này cũng khiến hắn cảm thấy rất là dễ chịu cũng chứng minh luôn là hắn không nhìn lầm người.

- Thực... thực sự?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Trần Hi Toàn cầm chén trà trong tay mà run lấy bậy.

Thời gian này Trần Hi Toàn đã đi cầu không ít người giới thương nhân cũng có, người trong ngân hàng cũng từng trước kia đều là anh em với ông nhưng không có quan hệ gì mật thiết.

Những người này đã biết ngọn ngành câu chuyện nhưng đều đánh trống lảng, thậm chí có người còn đóng cửa không tiếp khiến ông nểm đủ trò đời.

Hôm nay Trần Hi Toàn đến tìm Diệp Thiên thực ra cũng chỉ ôm một tia hi vọng mong manh nhưng ông lại không ngờ chuyện của mình vừa mới nói xong đã được Diệp Thiên đồng ý.

Nếu trước kia nhìn thấy Tống Hạo Thiên, có lẽ Trần Hi Toàn còn hoài nghi về sự giúp đỡ của Diệp Thiên nhưng giờ phút này đây ông biết Diệp Thiên đủ năng lực để nói ra những lời này.

- Trần thúc, không có việc gì cháu và chú đùa làm gì chứ? Đây là cháu giúp chú, chú nói chương trình đi!

Thấy sự cảm động của Trần Hi Toàn, Diệp Thiên thăm thờ dài, chuyện của Trần Hi Toàn suýt nữa cùng đường càng không thể không nói đến nhân dân.

Việc này không phải là Diệp Thiên không có cơ sở để giải quyết, một quốc gia đặc quyền từ trước đến nay giải cấp chưa từng mất hẳn chỉ mong việc này đừng có xảy ra với người nhà mình.

Hít một hơi thật sâu, Trần Hi Toàn trấn tĩnh lại hỏi Diệp Thiên:

- Diệp Thiên chỉ cần cậu làm cho Đường lão đồng ý, ta cũng có chút quan hệ ở Nga, bên kia tuyệt đối không có khó dễ gì!

- Làm gì, không lên tìm Đường lão?

Diệp Thiên khoát tay nói:

- Trần thúc, trong tay cháu cũng có ít tiền, chú cần bao nhiêu cháu cho vay cho xong việc?

Mặc dù lúc đàn ở Newyork, Diệp Thiên đã cho Tống Vĩ Lan nhưng bà để con trai giữ lại 2 triệu đôla nên hẳn cũng không thiếu tiền xài.

- Diệp Thiên, không được?

Trần Hi Toàn suy nghĩ một chút rồi nói:

- Hay là cháu nhập vào làm cổ đông, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng khai phá mỏ vàng.

- Đùng, cháu không có trình độ, chú nói xem bao nhiêu tiền cho đủ!

Diệp Thiên vội suy nghĩ, nói đùa gì vậy, tài sản giá trị 30 tỷ đôla Diệp Thiên còn không muốn tiếp quản chứ đừng nói gì đến mỏ vàng vài ba triệu này.

Huống hồ bây giờ Diệp Thiên đàn tâm cảnh tu vi, hẳn chỉ muốn cùng người nhà sống bình yên cho thanh thản nếu không hẳn đã đi tìm nơi thâm sơn cùng cốc để tu vi.

- Nhiều... khoảng 20 tỷ đô?

Thấy thái độ kiên quyết của Diệp Thiên, Trần Hi Toàn tính toán ngoài 10 triệu ở Nga ông còn cần ít nhất 10 triệu để bắt đầu.

- 20 tỷ? Đúng là tiền của cháu không đủ, gần bằng như thế.

Diệp Thiên nghe thấy vậy gãi đầu, đứng lên nói:

- Trần thúc, chú chờ cháu một lát, cháu đi tìm người có tiền!

- Diệp Thiên, họ đang nói chuyện, kéo mẹ cậu ra đây làm gì?

Chưa đầy 5 phút Diệp Thiên đã kéo mẹ ra hậu viện, sau khi bà bắt chuyện với Trần Hi Toàn bà nhìn con trai với vẻ khó hiểu.

Diệp Thiên cũng không vòng vo mà nói ngắn gọn:

- Mẹ, cho mẹ cơ hội làm ăn, mẹ có hứng thú với đầu tư mỏ vàng không?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 729

Thuê Mướn

Thôi bỏ đi, lão Mã, ông đang ở đâu vậy?

Diệp Thiên cũng không muốn nói nhiều mất thời gian.

- Tôi ở Hawaii, Diệp Thiên cậu tìm tôi có việc gì vậy?

Mã Lạp Khai cũng cười, ông ta biết Diệp Thiên khi đã gọi điện cho mình thì nhất định là có chuyện đứng đắn.

- Có chút chuyện phiền toái, muốn mời người của tiểu đội Dong Binh giúp một tay không biết ông có nhận lời không?

Diệp Thiên nói ngắn gọn:

- Tôi có người bạn ở Nga bị bắt cóc, bây giờ đang ở Seberia tên của anh ta là Đồng Đại Tráng, là con trai của ông chủ hắc quyền ở Moscow.

- Thương đế ơi, Seberia, tại sao lại là cái nơi quỷ quái ấy chứ? Cậu không biết là ở đó các tiểu đệ sẽ nhanh chóng mà chết lạnh không hả?

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói, Mã Lạp Khai liền kêu khổ trong điện thoại, sau khi Diệp Thiên thu về cho ông ta 300 ngàn đô la thì cuộc sống của ông ta cũng tạm ổn, tự do tự tại.

Đương nhiên Mã Lạp Khai cũng muốn cuộc sống bận bịu trước kia nhưng đồng bọn của ông ta vẫn còn trong Dong Binh.

- 300 ngàn đô la. Không nhận?

Diệp Thiên không nói nhiều mà nói thẳng:

- Mặc kệ là ông mua người từ đối phương như thế nào, nhưng cứ đưa người về đến Bắc Kinh tôi sẽ trả ông 300 ngàn đô la, sao nào?

Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải ngay cả khoản lời mấy tỷ đô la buôn bán võ đài bây giờ cũng đánh mất rồi, nếu Diệp Thiên không phải đang tu vị thì có lẽ hẳn sẽ đích thân đi đến đó một chuyến.

Nhưng Diệp Thiên tin tưởng Mã Lạp Khai có thể xử lý tốt chuyện này, dù sao đó cũng là địa bàn của Dong Binh, đối phó với nhân viên boxing ngầm cũng không có sai lầm gì.

- Nhận! nhưng tôi cần tỉ mỉ hơn nếu không Seberia lớn như vậy, tôi tìm người thế nào được?

Một tiếng huýt gió vang lên từ trong điện thoại, Mã Lạp Khai trả lời rất rõ ràng, trên Thế giới này đúng là không có người ngại tiền nhiều hưởng chi nhiệm vụ này của Diệp Thiên cũng không phải là khó khăn để hoàn thành.

- Được, tôi sẽ cho ông một địa chỉ, sẽ cho người vẽ chân dung rồi gửi sang đó.

Diệp Thiên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Mặt khác ở đó tôi cũng có bạn, ông có thể liên hệ với anh ta, chắc là anh ta sẽ có cách!

Diệp Thiên chính là muốn nói đến Andre Abramovich, sau khi người bạn thân này dời khỏi hắc quyền đã cũng với vợ ẩn cư ở một tỉnh của Seberia.

Vì thoát khỏi cuộc sống trước kia nên thậm chí cả Đồng Thăng Hải cũng không biết địa chỉ của Andre Abramovich, Diệp Thiên cũng chỉ biết giao nhiệm vụ và tin tưởng.

Diệp Thiên cúp điện thoại, lấy ra mấy đồng tiền để xem bói.

Tu vị đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, năng lực Thiên cơ của Diệp Thiên lại bộc phát, quẻ tượng của hắn dex dàng suy đoán vị trí hiện tại của Đồng Đại Tráng.

Cầm giấy phô tô, Diệp Thiên vẽ lên bức tranh, trong nhà hẳn lại không có bản đồ của nước Nga nếu để cho bọn Mã Lạp Khai tìm kiếm thì tốt rồi, 300 ngàn kia cũng không thể để cho bọn hắn dễ dàng mà kiếm được?

- Lão Mã, người kia bây giờ còn đang bị thương, nhất định ông phải mang anh ta trở về bình yên vô sự đây!

Lúc vẽ chân dung cho Mã Lạp Kai, Diệp Thiên liền dặn dò ông ta mấy câu, nếu như Đồng Đại Tráng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì chỉ e lão Đồng cũng không còn thiết sống gì nữa.

- Diệp Thiên, yên tâm đi, bên Seberia chúng tôi có không ít người đồng hành, được rồi, không nhiều lời với cậu nữa, tôi muốn đi tìm mấy người... khốn nạn kia!

Mã Lạp Kai giống như là đang đi vào công việc, nói mấy câu với Diệp Thiên rồi vội vàng cúp điện thoại.

Giải quyết xong chuyện của Đồng Đại Tráng, Diệp Thiên cũng thấy thoải mái hơn, nhìn bộ dạng thâm trầm của Đồng Thăng Hải quả thực Diệp Thiên cũng không đành lòng.

- Mẹ, mọi người nói xong chưa vậy?

Sau khi trở lại hậu viện, Diệp Thiên nói với Trần Hi Toàn:

- Thức ăn rất ngon, lát nữa chúng ta sẽ uống mấy chén chỗ cha cháu còn có rượu Mao Đài 82 năm cơ đấy.

- Tiểu tử, ngay cả đồ của ba mà con cũng lấy à!

Tổng Vĩ Lan dở khóc dở cười nhìn con trai, kì thực chai Mao Đài kia là bà lấy từ chỗ bố để cho chồng lại bị con trai đến phòng lấy đi sạch.

- Cửa ba không phải cũng là của con sao?

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền cười:

- Rốt cuộc là hai người có nói chuyện nữa không?

Trần Hi Toàn gật đầu nói:

- Diệp Thiên nói cũng hay lắm, cô Tổng bỏ ra 20 triệu đô la là chiếm 20% cổ phần công ty!

- Mẹ, 20% là 60 tỷ, mẹ vừa mới chuyển tiền đã được 40 tỷ đấy?

Diệp Thiên có chút bất mãn nhìn mẹ, ý của hẳn vốn là mượn tạm tiền của mẹ cho Trần Hi Toàn.

- Tiểu tử này, sao vậy, bắt cả hai tay hả?

Tống Vi Lan lờm con trai, cổ phần này bà cũng không cần.

- Đây, không phải như vậy, Diệp Thiên cổ phần này tôi khẳng khẳng giữ nếu cô Tống không làm thì tôi cũng không làm.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Trần Hi Toàn vội vàng giải thích, bây giờ cùng đường rồi chỉ cần Tống Vi Lan đồng ý rút tài chính thì 40% ông ta cũng đồng ý.

- Được, chuyện thương trường cháu không hiểu, mọi người làm là được rồi!

Diệp Thiên lắc đầu, thuận miệng hỏi:

- Đúng rồi, chú Trần công ty đó lũng loạn thị trường là công ty ti tiện, rốt cuộc là của ai? var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 730

Điều Kiện

Diệp Thiên biết, người lợi dụng quyền thế giành tư lợi, ở quốc gia này có ở khắp nơi, hán không có năng lực cũng không có nghĩa vụ đi quản những chuyện đó, nên vừa rồi vẫn luôn không hỏi Trần Hi Toàn tên công ty đó.

Nhưng hiện tại mẹ hán nếu muốn hợp tác cùng Trần Hi Toàn rồi, Diệp Thiên phải biết, nếu công ty kia không mở to mắt muốn chặn ngang, Diệp Thiên cũng không ngại gõ đầu bọn hán.

- Công ty đó là công ty TNHH đầu tư quốc tế Thiên Vân, nghe nói là công ty làm về ngành ở kim loại hiếm ở quốc nội, thanh danh rất vang dội!

Lúc trước Trần Hi Toàn cũng nghe qua không ít thông tin về công ty này, lập tức nói tiếp:

- Nghe nói ông chủ của công ty đó họ Vân, là con trai của Vân lão năm đó, cũng không biết là thật hay giả?

- Cái gì? Là công ty của anh ta?

Diệp Thiên vốn đang rót nước pha trà, nghe được lời nói của Trần Hi Toàn, tay phải cầm bình trà nhịn không được run lên một chút.

- Ừ, công ty này đúng là thuộc nhà họ Vân đó, mẹ quen Vân Hoa Đồng.

Tổng Vĩ Lan không chú ý thần sắc của con trai, cứ thế nói với với Trần Hi Toàn:

- Kỳ thật chuyện này tôi ra mặt hoà giải một chút là được, đến lúc đó ngân hàng bên kia sẽ không tiếp tục làm khó dễ ông!

Tổng Hạo Thiên trước kia sáng lập công ty, chính là một công ty đầu tư lớn nhất Trung Quốc, thanh danh của Thiên Vân so sánh với nó còn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng lĩnh vực đầu tư bất đồng, đối với nghiệp vụ công ty bọn họ, Tổng Vĩ Lan cũng không phải quá hiểu

biết.

Nhưng hai nhà cũng từng có một thời gian kinh doanh với nhau, hơn nữa bối cảnh lại có chút tương tự, Tống Vĩ Lan đúng là có quen Vân Hoa Đồng, nếu bà ra mặt, tin rằng Vân Hoa Đồng sẽ phải nể mặt bà.

- Không được, mẹ, chuyện này mẹ không nên nhúng tay!

Nghe được mẹ nói vậy, Diệp Thiên mạnh mẽ lên tiếng, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư, nói:

- Chú Trần, mẹ của cháu bom tiền thì có thể, nhưng cháu có hai điều kiện, chú nhất định phải đáp ứng!

Diệp Thiên không thể nào nghĩ tới, chuyện này lại có thể có thể liên quan đến nhà họ Vân. Hấn và Tống Hạo Thiên bây giờ còn đang e sợ tránh không kịp nhà này, cũng không muốn vì vậy mà làm cho nhà họ Vân chú ý đến mình.

- Tiểu Thiên, làm sao con tự dung lại thế, mẹ cũng đồng ý rồi, coi như không nói được gì thì cũng có thể nhờ các công ty nước ngoài, bằng không đầu tư lớn như vậy, mẹ cũng không cách nào giải thích với ban giám đốc!

Nghe được lời của con, Tống Vĩ Lan có chút không mát hứng. Những điều kiện cần, vừa rồi bà cũng đã cùng nói qua với Trần Hi Toàn, kinh doanh là kinh doanh. Nhất là tập đoàn xuyên quốc gia giống như của bà, há có thể khuất phục trước một công ty như vậy?

- Chị Tống, chị đừng lo. Nghe Diệp Thiên nói một chút đã?

Từ sắc mặt Diệp Thiên, Trần Hi Toàn nhìn ra một tia không đúng, tuy rằng hấn cùng Diệp Thiên kết giao không phải rất lâu, nhưng Diệp Thiên ở trước mặt hấn luôn biểu hiện rất thoải mái, chưa từng có nghiêm túc giống như hiện tại.

- Tiểu Thiên, vậy con nói một chút xem sao!

Tống Vĩ Lan cũng phát hiện có chút không ổn, bởi vì lúc này chân mày Diệp Thiên đã nhíu lại thật sâu.

- Thứ nhất, chuyện mẹ của cháu bom tiền, ngoài ba người chúng ta ra, không thể nhắc tới đối với bất kể ai!

Diệp Thiên chìa một cái ngón tay. Chứng kiến mẹ lại muốn nói gì thêm, khoát tay, nói:

- Mẹ, trước tiên mẹ hãy nghe con nói xong, nếu về tài chính có vấn đề, trước hết cầm hai triệu Đô-la trong thẻ của con đi, còn lại mẹ

có thể giải quyết được chứ?

Diệp Thiên biết, công ty của mẹ trải qua khủng hoảng đã hơn nửa năm. Hiện nay đã chậm chậm ổn định, cho dù bà không sử dụng tiền trong công ty, xuất ra hơn một tỷ tuyệt đối không có vấn đề gì.

- Lý do là gì? Con làm như vậy là vì lý do gì đây?

Tống Vĩ Lan nhẫn nại nghe Diệp Thiên nói cho hết lời, mở miệng nói tiếp:

- Tiểu Thiên, con phải biết rằng. Đây là chuyện kinh doanh!

- Con mặc kệ cái gì mà kinh doanh hay không kinh doanh.

Diệp Thiên chậm rãi lắc đầu, nói:

- Mẹ. Chuyện lần này, mẹ phải nghe con!

Nhìn thấy ánh mắt con trai, trong lòng Tống Vĩ Lan run lên, tựa hồ bà lại nghĩ tới chuyện đã xảy ra hôm 11/9, lập tức thở dài, nói:

- Được rồi, mẹ nghe lời con!

Diệp Thiên gật gật đầu, xoay mặt nhìn về phía Trần Hi Toàn, nói:

- Chú Trần, số tiền kia vẫn xem đầu tư, nhưng chỉ là hiệp thương bằng miệng, hơn nữa cũng chỉ có bản thân chú được biết, Diệp gia tuyệt đối không tham dự vào bên trong nhé!

Trần Hi Toàn nghe vậy lặng đi một chút, chần chờ nói:

- Diệp Thiên, như vậy không ổn đâu, cháu không sợ chú Trần...

- Chú Trần, chú có bản lĩnh cuốn tiền chạy mất tích thử xem?

Diệp Thiên ha ha phá lên cười, nói:

- Chú Trần, cháu chỉ nói được một, nếu mà không được, điều kiện thứ hai cháu cũng không cần phải nói thêm nữa.

Nếu nói Diệp Thiên có sợ Trần Hi Toàn chơi trò gì với số tiền hay không? Không nói đến tài sản của hắn có thừa hai mươi tỷ rmb, coi như Trần Hi Toàn đem số tiền kia chạy đi, chỉ cần hắn còn ở trên địa cầu này, Diệp Thiên đều có thể tìm ra.

- Được rồi, cháu đã tin tưởng chú, vậy chú đồng ý!

Trần Hi Toàn suy nghĩ kỹ một hồi, mở miệng nói:

- Nếu cháu không muốn cho người ta biết số tiền kia là Diệp gia bơm tiền, vậy đến lúc đó chú mở một tài khoản ngân hàng ở Thụy Sĩ, gửi hết tiền của hai người vào đó nhé!

- Chuyện này sau này hãy nói.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Điều kiện thứ hai chính là ngày mai chú phải di dân, làm xong rồi thì lập tức đi Nga ngay, không được tiếp tục ở quốc nội, hơn nữa trước khi cái mỏ vàng đó khai thác xong, cũng không được về nước!

- Cái gì? Như vậy sao được chứ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Trần Hi Toàn lắc đầu liên tục, nói:

- Người nhà của chú đều ở Bắc Kinh mà, con trai hiện đang học trường trung học trực thuộc trường Thanh Hoa, chú đi thì bọn họ phải làm?

Mỏ vàng ở Nga, ít nhất cần khai thác năm năm trở lên, Diệp Thiên nói lời này chẳng khác gì là bắt Trần Hi Toàn trong vòng năm năm đều phải ở Nga, đối với người quan niệm gia đình rất nặng như Trần Hi Toàn mà nói, bất kể như thế nào đều là không thể chấp nhận.

Hơn nữa đời này Trần Hi Toàn cũng chưa từng nghĩ tới chuyện di dân, hắn cũng không biết tiếng Anh, đi ra nước ngoài hai mắt tra ra, cho dù bên cạnh có phiên dịch cũng không quen.

- Bọn họ đi cùng chú đi!

Diệp Thiên thần nhiên nói:

- Ở Nga cũng có thể được giáo dục tốt, chú Trần, con trai chú cũng mới có mười lăm mười sáu tuổi, hiện giờ đi ra ngoài coi như là du học mà!

- Diệp Thiên, có thể cho chú lý do không?

Trần Hi Toàn cũng học Tống Vĩ Lan hỏi Diệp Thiên nguyên do, bởi vì sự kiện này tất phải thay đổi tuổi già của hắn, Trần Hi Toàn không thể không thận trọng lo lắng, cả nhà di dân cũng không phải là chuyện nói chơi được.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Chú Trần, cháu bái chú làm như vậy, đương nhiên có lý do, nhưng cũng không thể nói cho chú biết, chú chỉ cần biết rằng, đây là tốt nhất đối với nhà chú là được!

- Tiểu Thiên, con sợ nhà họ Vân sẽ...?

Tống Vĩ Lan phản ứng lại, nhanh nói tiếp:

- Không đâu, nhà họ Vân tuy rằng bối cảnh rất thâm hậu, nhưng Vân lão gia qua đời cũng đã gần mười năm, bọn họ tuyệt đối không dám xằng bậy!

Tống Vĩ Lan xuất thân từ một nhà danh giá trong thế chế, người giống như thế, mặc dù ở một vài trong lĩnh vực hưởng thụ đặc quyền nhất định, nhưng cũng có hạn.

Nếu không bị người khác bắt được nhược điểm, rất có thể gia tộc lớn như vậy cũng bị hủy hoại trong chớp lát, cho nên không phải bất đắc dĩ, Vân gia tuyệt đối sẽ không bi ôi như thế.

Hơn nữa Tống Vĩ Lan nhận thấy, đây chỉ là một kinh doanh nhỏ mà thôi, Vân gia cũng không thiếu mấy chục tỷ này, thật sự không cần phải làm chuyện bé xé ra to giống như lời Diệp Thiên vậy.

- Mẹ, có một số việc mẹ không biết, mẹ đừng phát biểu!

Diệp Thiên thờ dài, nhìn về phía Trần Hi Toàn, nói:

- Chú Trần, đi ra ngoài không phải không thể trở về nữa, qua vài năm mỏ vàng khai thác xong, muốn trở về vẫn là có thể, nhưng hiện tại chú nhất định phải đi ra nước ngoài!

- Nhất định phải đi? Còn nhất định phải di dân à?

Khóe miệng Trần Hi Toàn co giật một chút, hẳn có thể nhìn ra được Diệp Thiên cũng không phải đang nói đùa, đáy lòng không khỏi dâng lên một cảm giác lạnh.

Trần Hi Toàn cũng không biết những người đó làm việc như thế nào, nhưng ở trong lòng hắn, Vân gia cũng không phải là nơi hắn có thể đắc tội được, đối phương nếu thật sự dùng những thủ đoạn bí ối, sợ là chết cũng không người nào giúp hắn giải oan.

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Không di dân cũng được, nhưng nhất định phải đi ra nước ngoài, đi càng sớm càng tốt!

- Ừ, chú nghe lời cháu!

Trần Hi Toàn dừng một chút, nói:

- Ngày mai chú sẽ đi xử lý chuyện trong nhà, chậm nhất một tuần, chú sẽ mang cả nhà đến Nga, nơi đó có bằng hữu của chú, tay chân của Vân gia không dài đến như vậy đâu!

Nếu đổi thành một người khác nói, đối với Trần Hi Toàn, hẳn chỉ sẽ cho là đối phương đang nói đùa, nhưng nếu Diệp Thiên nói ra, Trần Hi Toàn liền cảm thấy có chút như lông tóc dựng đứng.

Coi như Trần Hi Toàn không sợ, nhưng hắn còn có vợ con, nếu quả thật xảy ra sự tình như Diệp Thiên nói, Trần Hi Toàn hối hận cũng không kịp.

- Được, chú Trần, cháu bảo Khiếu Thiên đưa chú về, mấy ngày tới chú cũng không nên liên hệ với cháu, đến khi tới Nga thì tiếp tục gọi điện thoại cho cháu!

Diệp Thiên gật gật đầu, đi đến Tiền viện gọi Chu Khiếu Thiên, từ ga ra mặt sau Tứ Hợp Viện trực tiếp đưa Trần Hi Toàn về.

- Tiểu Thiên, Vân gia rốt cuộc là như thế nào? Nhất định là con có chuyện giấu mẹ.

Đợi cho Trần Hi Toàn rời đi rồi, Tống Vi Lan bắt mắt nhìn con trai, nói:

- Nếu chuyện này gặp nguy hiểm, chúng ta mặc kệ cho xong, con cần gì bảo mẹ bơm tiền vào bên trong đây?

- Mẹ, chuyện này rất quan trọng!

Nhìn về mặt tò mò của mẹ, Diệp Thiên cười khỏ một tiếng, nói:

- Chuyện này chỉ có con và Lão gia biết, mẹ đừng hỏi nhiều, để cho con được im lặng một chút nhé!

Nói xong lời nói này, Diệp Thiên liền chạy về phòng của mình, hẩn hiện tại cần suy nghĩ, Vân gia bức bách Trần Hi Toàn bán mỏ vàng, đến tột cùng liệu có liên quan đến người tu đạo kia xuất hiện trên thế gian hay không?

Tính thời gian, khi Diệp Thiên gặp đạo sĩ, vừa vặn là khi Trần Hi Toàn bán đi tài sản của ông ta ở Tân Cương, trả tiền cho ngân hàng.

- Chẳng lẽ Vân gia muốn mời đạo sĩ kia để đối phó Trần Hi Toàn?

Trong đầu Diệp Thiên toát ra một ý niệm như vậy, nhưng ngay sau đó đã bị hẩn bác bỏ, với thế lực Vân gia, muốn hại Trần Hi Toàn, căn bản không cần phí nhiều công như vậy.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 731

Huỳnh Đệ Vân Thị

Vân gia rút cuộc có quan hệ cùng giới tu đạo hay không? Nếu có quan hệ, vậy chuyện với Trần Hi Toàn lần này, có thể có liên quan hay không đây?

Diệp Thiên đưa tay bóp chỗ ấn đường, trong đầu trăm ngàn manh mối, nhưng Diệp Thiên vẫn không thể xâu chuỗi điều này lại được, bởi vì hần tìm không thấy một giải thích hợp lý.

Người tu đạo trong cơ hồ trăm năm chưa từng xuất hiện trong thế tục, Trường Bạch sơn đạo nhân kia hiện thân, tất nhiên là có cái nên làm, nhưng Diệp Thiên thật sự không thể tưởng được, thế tục trung đến tốt cùng có, sẽ hấp dẫn này đó ít thực nhân gian khỏi lừa người xuất hiện?

Vừa rồi Diệp Thiên đối Trần hỉ toàn bộ đưa ra hai cái yêu cầu, chính là theo bản năng ở bảo hộ cùng người nhà, bất kể như thế nào, hần cũng không thể khiến cho Vân gia đối chú ý.

Đến nỗi nhường Trần hỉ toàn bộ di cư nước ngoài, cũng là vì hần hảo, nếu Tống Vây lan không cờ tươi sáng đứng ra ủng hộ Trần hỉ toàn bộ trong lời nói, cho dù hần gom góp đến tài chính, ở quốc nội cũng gặp đến đủ loại phiền phức.

- Chẳng lẽ là bởi vì mỏ vàng kia?

Nghĩ đến Trần Hi Toàn, trong đầu Diệp Thiên bỗng nhiên toát ra một cái ý niệm.

- Đúng rồi, Khi Trắng từng từng nói qua, cây thiết côn là tinh kim trộn lẫn, là từ vàng tôi luyện ra, điều này thuyết minh người tu đạo cũng cần vàng!

Ý niệm tới đây, Diệp Thiên có cảm giác đầy mây đen hai bên ra thấy trắng sáng, Vân gia mấy chục năm qua luôn luôn làm kinh doanh

kim loại hiếm, lại khai thác mỏ khắp ở quốc nội, chẳng lẽ bọn hán chính là vì cung cấp nguyên liệu cho giới tu đạo luyện binh khí?

- Hóa ra, giới tu đạo không thoát ly quan hệ cùng thể tục nhi?

Diệp Thiên càng nghĩ càng cảm giác suy đoán không sai, khi chưa đột phá cảnh giới Tiên Thiên thì Diệp Thiên trong khi tu luyện nội gia thì "Pháp lữ tài " thiếu một thứ cũng không được.

Mà sau khi tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên, đối với "Pháp lữ tài " yêu cầu càng cao, như là Diệp Thiên hiện tại căn bản là không thể tiến hành tu luyện, nguyên nhân là hán ở kinh thành không thể tìm được một chỗ linh khí sung túc.

Mặt khác thanh Vô Ngân mà Diệp Thiên năm đó cực kỳ trọng thị, so sánh cùng Tam Thanh linh, cũng có vẻ có chênh lệch quá lớn, nếu không phải mang bên mình dẫn theo nhiều năm như vậy, đã có chút cảm tình. Sợ là Diệp Thiên sớm đã không cần.

Diệp Thiên mặc dù chưa tìm được Thần Châu kết giới trên bản đồ trong đầu đến tốt cùng là nơi nào, nhưng về nguyên liệu trong này, hiển nhiên không thể không liên quan cùng ngoại giới, người tu đạo xuất hiện, tựa hồ đã có giải thích.

Nhưng trong chuyện này còn có rất nhiều chỗ Diệp Thiên không thể nghĩ thông suốt, đạo nhân kia nếu cần nhập thế, vì sao lại ngần dậm xa xôi chạy đến Trường Bạch sơn?

Mà giới tu đạo từ trước đến nay tiếp xúc thể tục, vì sao trên người lại mang theo tiền giấy cùng lương phiếu vài thập niên trước đã ngừng lưu thông. Đây cũng làm cho Diệp Thiên trăm mối vẫn không có cách giải.

- Quên đi. Bọn hán nếu có toan tính, nhất định sẽ lại đến, dù sao sự kiện kia đã làm rất sạch sẽ. Bọn hán vị tất có thể tra được đến mình!

Suy nghĩ kỹ, Diệp Thiên lắc lắc đầu, đem nghi vấn đầy bụng kia vứt ra ngoài. Cho dù hán cùng đối phương gặp nhau, những người đó cũng không thể đem áp đặt chuyện đạo nhân mất tích đến hán chứ?

- Tiểu Thiên, đã xảy ra chuyện gì, nếu không được, mẹ sẽ không bom tiền vào bên trong!

Nhìn thấy lúc ăn cơm Diệp Thiên còn như là có tâm tư, sau khi cơm nước xong, Tống Vi Lan kéo Diệp Thiên đến một bên, nhẹ giọng hỏi.

- Mẹ, không có việc gì. Con mượn tạm hai mươi tỷ cho chú Trần là được, con suy nghĩ chút việc!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nhìn như không chút để ý hỏi:

- Đúng rồi, mẹ, tình huống Vân gia mẹ biết bao nhiêu, có thể nói với con hay không?

- Con nói Vân gia?

Tổng Vĩ Lan nghĩ một chút, nói:

- Vân lão gia là người nắm kinh tế. Hắn có hai người con trai, một người sinh ra trước giải phóng, từng làm quan to nhất tỉnh, hiện tại đã lui xuống rồi.

Con thứ của Vân lão gia là người sinh khi giải phóng. Những năm bảy mươi anh ta vào sở nghiên cứu kim loại quý hiếm quốc gia công tác, hình như là năm tám mươi thì phải. Sở nghiên cứu đó làm thí điểm, bắt đầu giao thiệp và đầu tư với kim loại hiếm.

Nhưng làm cho người ta thấy kỳ quái chính là, ba năm sau, đơn vị kia tuy rằng còn nằm trong vào các bộ và uỷ ban quốc gia trung ương, nhưng thật sự chính là tài sản tư nhân của Vân gia...

Nhắc tới chuyện cũ này, Tổng Vĩ Lan cũng nhũn mày, lúc ấy chuyện kia gây ra phong ba rất lớn, rất nhiều người đều cho rằng là Vân lão lấy việc công làm việc tư, cho con cháu giành tài sản quốc gia.

Nhưng lúc ấy Vân lão đang tại vị, hơn nữa vị nhất ngôn cửu đỉnh kia ở quốc nội và những người lãnh đạo cũng không có đưa ra dị nghị gì đối với chuyện này, phong ba rất nhanh bị áp chế xuống, chỉ được truyền lưu trong hội một thời gian ngắn.

Tổng Vĩ Lan biết chuyện này, là bởi vì công ty này ở trung kỳ những năm tám mươi, chưa có các doanh nghiệp nước ngoài vào khai thác, Tổng Vĩ Lan từng giúp bọn hắn lấy được một quặng mỏ ở Canada.

- Diệp Thiên, nếu con cùng bọn họ có ân oán, mẹ vẫn có thể hóa giải, thật sự không được còn có ông ngoại nữa, có chuyện gì không nên giấu ở trong lòng nha!

Chứng kiến phương thức xử lý chuyện của Trần Hi Toàn kia, Tổng Vĩ Lan còn tưởng rằng Diệp Thiên cùng Vân gia có mâu thuẫn, bà cùng Vân Hoa Đồng từng tiếp xúc, chỉ cần không phải thâm thù đại hận, Vân Hoa Đồng cũng sẽ nể mặt.

- Mẹ, con cùng Vân gia một chút mâu thuẫn đều không có, nhưng liên lụy đến nhiều việc.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười khổ, hắn cũng không thể nói cho Tống Vi Lan là hắn giết một thần tiên, sau đó sợ thần tiên khác đến đuổi giết. Như vậy mẹ nhất định sẽ đem hắn đến bệnh viện tâm thần.

- Được rồi, mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều như vậy, con có thể xử lý được!

Nhìn thấy mẹ lo lắng, Diệp Thiên nở nụ cười, hắn là người có tật giết mình, luôn nghĩ đến chuyện đạo nhân đó chết có quan hệ, sợ bị tra ra người thân của hắn.

Nhưng Diệp Thiên hiện tại cũng đã tiến vào tới cảnh giới Tiên Thiên, cái gọi là thần tiên, chẳng qua là một lũ người có thể phát hiện tiềm năng thân thể đến một cảnh giới mà nhân loại khó có thể tưởng tượng đến mà thôi.

Thiên Cơ khó hiểu, coi như những người đó tinh thông thuật bói toán, cũng chưa chắc có thể suy diễn chuyện này, dù sao nguyên nhân của đạo nhân đó là bị Hắc Giao nuốt sạch.

Suy nghĩ cẩn thận cái này, trong lòng Diệp Thiên không khỏi nhẹ nhõm, chân mày luôn luôn nhíu lại mở giãn ra, đây thật đúng là làm việc trái với lương tâm, sợ quỷ gõ cửa mà.

- Được rồi, mẹ, mẹ khỏi lo lắng, con đem tiền kia chuyển cho mẹ sau, mẹ nghĩ biện pháp cho chú Trần nữa đi!

Diệp Thiên kéo bả vai mẹ, nhìn nhìn đồng hồ, nói:

- Con phải đi đón Thanh Nhã, mẹ à, chỗ ấy có rất nhiều người theo đuổi!

- Tiểu tử, không có việc gì con đừng gây chuyện đấy!

Chứng kiến thân ảnh Diệp Thiên rời đi, Tống Vi Lan không khỏi nở nụ cười, kỳ thật cũng không phải là bà quá lo lắng, dù sao lấy bối cảnh Tống gia và Tống Hạo Thiên vẫn đang khoẻ mạnh, trong quốc gia này, thật đúng là không ai động vào được.

Sau khi thả lỏng tâm sự, cuộc sống Diệp Thiên lại trở lại quỹ tích thông thường, năm ngày thoáng một cái đã qua.

Tiểu đội lính đánh thuê của Mã Lạp Khai đã tập kết xong, lúc này đang ở trên đường tới Seberia.

Hơn nữa trong ba ngày qua, bọn hắn cũng không còn thời gian nhàn rỗi, tựa hồ nghe được nhiều tin tức, Mã Lạp Khai còn cam đoan với Diệp Thiên, nhất định có thể giữ an toàn cho Đồng Đại Tráng.

Trần Hi Toàn được một số quan chức hiệp trợ, ngày hôm qua đã làm xong giấy tờ xuất ngoại, khi mà Vân gia căn bản không có thời gian phản ứng, cả nhà hắn đã tới Nga.

Cùng lúc đó, Tổng Vệ Lan cũng đem ba mươi triệu Đô-la đánh vào tài khoản bên trong ngân hàng Thụy Sĩ, đợi cho Trần Hi Toàn an định lại, mở vàng lại tiến hành khai thác.

Những Tứ Hợp Viện quay chung quanh Hoàng Thành Tử Cẩm Thành, trước kia đều thuộc về kinh thành, cũng chính là chỗ ở của quý tộc cùng quan to hiển quý.

Nhưng tới sau giải phóng, rất nhiều kiến trúc đều bị dỡ bỏ, ngoài khu Tứ Hợp Viện mà Diệp Thiên đang ở, ở Tử Cẩm thành bên kia, còn bảo tồn một vài căn Tứ Hợp Viện.

Những Tứ Hợp Viện này, đều bị liệt là khu bảo hộ di tích lịch sử văn hóa của kinh thành, cùng Tứ Hợp Viện của Diệp Thiên bất đồng chính là, người ở chỗ này đều là một số tướng soái năm đó, không hỗn tạp như vậy.

Cho đến ngày nay, rất nhiều lão tướng sớm đã mất, Tứ Hợp Viện phòng ốc rộng đa phần bị quốc gia thu lại, một số Tứ Hợp Viện khác phân cho lãnh đạo các tinh bộ đương nhiệm vào ở, là một chỗ cho các thủ lĩnh.

Mà trong một Tứ Hợp Viện cảnh trí tốt nhất, vị trí địa lý tốt nhất, chính là tòa nhà của Vân lão năm đó.

Vân lão đã mất tuy rằng gần mười năm, nhưng bởi vì vợ còn sống, tòa nhà này vẫn là thuộc về Vân gia.

Mấy năm nay mỗi khi đến ngày lễ ngày tết, người lãnh đạo quốc gia vẫn sẽ tới thăm an hỏi, Vân gia kinh doanh không bị gì chướng ngại, cũng chính bởi vì nguyên nhân này.

Ở trong Tứ Hợp Viện của Vân gia, hai người đang ngồi dưới cây hòe cành lá rũ xuống uống trà, tuy rằng gió xuân vẫn đang mang theo hơi lạnh, nhưng đều bị ấm nước sôi dùng hãm trà tiêu trừ đi.

Ngồi ở trong cùng là người tóc đen, nhìn qua như là chỉ có hơn 40 tuổi, nhưng từ trong ánh mắt, có thể khám phá cảm giác thế sự tang thương.

Ngồi ở bên cạnh người này, là một ông lão tướng mạo chừng sáu mươi có hơn, nhưng hai người ngồi cùng một chỗ, lại làm cho người ta có một cảm giác người trung niên kia lớn tuổi hơn một chút.

Sau khi rót một chén trà cho người trung niên kia, lão nhân mở miệng nói:

- Đại ca, tin tức đã truyền đi lâu như vậy, liệu có thể người bên kia đã sớm mất hay không?

Nếu có người ngoài ở trong này, nhất định không dám tin cái lỗ tai, người đầu bạc trắng, lại có thể sẽ xưng hô người trung niên là đại ca, mà người trung niên lại cũng là tỏ vẻ bình chân như vại.

Hai người này đúng là hai người con trai của Vân lão gia, đừng nhìn Vân Hoa Quân tướng mạo tuổi trẻ, nhưng hấn năm nay đã gần bảy mươi lăm tuổi, từ cương vị lãnh đạo lui về cũng gần mười năm.

Nghe được lời nói của em trai, Vân Hoa Quân lắc lắc đầu, lạnh nhạt nói:

- Hoa Đồng, không có khả năng, cậu không cần dùng lễ thường đi đoán mò về những người đó, có lẽ bọn họ có chuyện gì chậm trễ chẳng?

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 732

Bí Mật Của Vân Gia

Đại ca, anh nói có người tới, là những người nào?

Vân Hoa Đồng lại rót chén trà, cau mày nói:

- Từ khi tin tức phát ra đến hiện tại cũng hơn năm tháng, bọn họ cho dù ở nơi xa nhất về thì thời gian cũng đủ rồi!

- Hoa Đồng, an tâm một chút, chớ vội nóng nảy, những người bọn hấn khí ngạo cao vờ, chúng ta há lại có thể so sánh!

Vân Hoa Quân nâng chén trà lên uống ngụm trà, nói:

- Cơ duyên người khác đã sớm cho, nhưng chúng ta cảm không được, năm đó cha lại không chịu, ôi dào, không nói chuyện này nữa, ta hiện tại cũng thấy già rồi!

Vân Hoa Đồng tuy rằng năm nay mới hơn năm mươi tuổi, nhưng mấy năm nay làm kinh doanh vất vả, người có vẻ già đi, hai bên thái dương tóc hoa râm, hấn ngược lại càng giống là anh hơn.

- Đại ca, bản thân em không có gì, nhưng mẹ sợ là không chịu được vài năm nữa.

Vân Hoa Đồng lắc lắc đầu, nói:

- Cái lão Trần Hi Toàn kia là kẻ cứng đầu, hôm qua đã đem cả nhà đến Nga rồi, đại ca, bên kia có người đến, chúng ta có thể có cách nào khác giải thích hay không?

Chuyện nhà Trần Hi Toàn xuất ngoại, cách một ngày, đã rơi vào lỗ tai người nhà họ Vân, đây cũng là nguyên nhân Vân Hoa Đồng luôn luôn không ở nhà về tới đây.

Phải biết rằng, Vân Hoa Quân tuy rằng cũng không hỏi qua chuyện kinh doanh gia tộc, nhưng trên thực tế hẳn vẫn là người ra mặt cho Vân gia, phàm là gặp chuyện trọng đại, đều cần Vân Hoa Quân quyết định.

- Hiện tại là thời gian nào rồi? Người còn muốn đi lũng đoạn thị trường sao?

Vân Hoa Quân trừng mắt nhìn em, giận giữ nói:

- Mỏ vàng người ta rõ ràng giá trị ba mươi tỷ, các người lại ra một trăm năm mươi tỷ, còn trách hẳn không bán, lại vận dụng thủ đoạn xấu xa đi bức bách người ta.

- Hiện tại Trần Hi Toàn đã gom góp được tài chính, các người trọn tròn mắt lên? Ta đã nói rồi, dựa vào quan hệ buôn bán. Chỉ có thể làm, là làm ngay!

- Đại ca, em đã quở mắng bọn nó rồi, chuyện này trách em thì làm được cái gì đây?

Tục ngữ nói huynh trưởng như cha, Vân Hoa Quân lại lớn gần hai mươi tuổi so với Vân Hoa Đồng, cho nên Vân Hoa Đồng tuy rằng cũng là người hơn năm mươi tuổi. Vẫn bị đại ca giáo huấn, ngay cả đầu cũng không dám nâng lên.

Vân Hoa Quân thờ dài, nói:

- Chờ bọn họ đến đây, ăn ngay nói thật, ở trước mặt những người đó, đừng nghĩ có bí mật gì, ngàn vạn lần không được nói dối!

- Em biết, đại ca!

Vân Hoa Đồng gật gật đầu, nhưng trên mặt lộ ra thần sắc tò mò, hỏi:

- Đại ca. Những người đó chân tướng thần kỳ như anh nói vậy sao? Bọn họ không phải là đám bịp bợm giang hồ chứ?

- Còn rõ, dám nói bậy!

Nghe được lời nói của tiểu đệ, trên mặt Vân Hoa Quân lộ ra một vẻ bối rối. Nhìn chung quanh một cái, lúc sau giảm thấp thanh âm xuống nói:

- Hoa đồng, những lời này, sau này ngàn vạn lần không được nói sau, nếu không sẽ mang đến cho Vân gia chúng ta tai họa ngập

đầu!

- Đại ca, em... em chỉ hỏi một chút mà thôi, trước ngoại nhân khẳng định không nói.

Thấy đại ca phần nộ, Vân Hoa Đồng lúc này nịnh nọt, nhưng trên mặt vẫn còn có chút không cho là đúng.

Vân Hoa Đồng là người sinh ra trong những năm kiến quốc, hẳn không trải qua niên đại loạn lạc, hơn nữa Vân gia trong giai đoạn náo động cũng không bị đá kích quá lớn, Vân Hoa Đồng cả đời này cũng chưa gặp qua cái gì thất bại.

Cái này cũng dường thành tính khí kiêu ngạo trong lòng hắn, ngoài đại ca ra, rất ít khi nhún nhường người đối ngoại.

Hơn nữa trước kia cha hắn cùng đại ca nói về những người đó đều là một kiểu khó hiểu, cho nên Vân Hoa Đồng tuy rằng không dám làm trái lời nói đại ca, nhưng trong lòng luôn luôn cảm thấy bọn họ đang làm chuyện bé xé ra to.

- Người ý mà, sau này vẫn còn tính tình này, nhất định sẽ có hại!

Vân Hoa Quân lắc lắc đầu, nói:

- Cũng đành, người hiện tại tuổi cũng không nhỏ rồi, ta đem chuyện này nói với người.

Năm đó khi cha ở khu địch chiếm, có một lần bị đám quý Nhật ngăn ở trong sơn cốc, nơi đó ngay cả chỗ ẩn thân đều không có, mắt thấy sắp bị quý bắt, đột nhiên một tia bạch quang hiện lên, hơn mười tiểu quý đến đuổi bắt cha, đều rơi vào cảnh một thi thể chia lìa!

Sau khi chúng chết đi, xuất hiện trước mặt cha là một đạo nhân, dựa theo cha nói, đạo nhân kia đã mang theo cha đi qua trước mặt bọn quý bên ngoài, thế nhưng không ai phát hiện bọn họ.

Lúc ấy cha là người kiên định theo chủ nghĩa duy vật, sau khi tự mình đã trải qua chuyện như vậy, tự nhiên không chịu để cho đạo nhân đó rời đi, đã muốn khuyên bảo ông ta gia nhập đội ngũ chúng ta.

Nhưng đạo nhân kia căn bản là bất vi sở động, sau khi hỏi tính danh cha, dưới chân lại dâng lên sương mù, cười mây từ không trung bay mất...

- Còn có chuyện như thế này? Sao cho tới bây giờ cha không nói với em?

Vân Hoa Đồng lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi trên mặt, truy vấn:

- Đại ca, sau đó thì sao, đạo nhân kia không còn có xuất hiện qua sao?

- Đương nhiên xuất hiện qua, nếu ta không thấy tận mắt, chỉ sợ cũng giống như ngươi, không chịu tin tưởng chuyện này...

Ánh mắt Vân Hoa Quân như đang nhớ lại:

- Đó là chuyện hơn bốn mươi năm trước, ngươi cũng biết, sau kiến quốc, cha liền chủ trì công tác kinh tế, đó là một buổi tối năm thứ hai sau khi cha được trao quân hàm tướng quân...

Vân Hoa Quân suy nghĩ tới hơn bốn mươi năm trước, lúc đó hắn đã gần ba mươi tuổi, đi làm ở một ban trọng bộ và uỷ ban trung ương trong kinh thành, bởi vì vừa kết hôn không lâu, cũng chưa ở riêng, vẫn ở trong Tứ Hợp Viện này.

Vân lão bà là người phóng khoáng, văn thơ đối ngẫu, được giáo dục cũng rất cao, thường xuyên cùng con trai lớn thảo luận một vài tình thế kinh tế. Đó là một đêm hè, cha con hai người ngồi trong hậu viện, khi đang nói chuyện, trong viện đột nhiên xuất hiện một đám sương mù.

Khi sương mù tan đi, một đạo sĩ mặc áo bào gai hiện ra tại trước mặt hai người, lúc ấy làm cho Vân Hoa Quân sợ hãi vô cùng.

Phải biết rằng, nơi này phần lớn đều là người lãnh đạo cấp trung ương, cảnh vệ bên ngoài rất nghiêm, tuy rằng không đến mức khoa trương đến ngay cả con muỗi cũng bay không lọt, nhưng là tuyệt đối không đơn giản.

Vừa muốn cao giọng hô cảnh vệ bên ngoài thì cũng bị cha ngăn trở.

Nghe hai người nói chuyện với nhau, Vân Hoa Quân lúc này mới biết được chuyện phát sinh mà cha kể kia, mà người đạo nhân đó, chính là người cứu cha hắn khỏi vòng vây năm đó.

Thấy ân nhân cứu mạng, lại biết đối phương không phải người tầm thường, Vân lão đương nhiên vui sướng dị thường, nhưng là đạo nhân kia nói thảng vài câu, cũng khiến Vân lão thấy cái khó.

Người nọ yêu cầu Vân lão cung cấp một số kim loại thực khan hiếm lúc ấy ở quốc nội, hơn nữa nói có thể dùng hai đan dược có thể có thêm hai mươi năm thọ để đổi, coi như là Vân lão bồi thường ơn cứu mệnh của hắn.

Một phương diện là quốc gia đại nghĩa, một phương diện lại là ân nhân cứu mạng, Vân lão suy nghĩ hồi lâu, làm một chuyện trái lương tâm duy nhất cuộc đời.

Lúc ấy quốc nội cũng không có nhiều người biết về kinh tế, rất nhiều vật tư đều là do Vân lão một tay điều tiết khống chế, hơn nữa cũng không ai đi quản giáo hắn, ba ngày sau đó, Vân lão liền phái người đem vật tư đến một cái kho lớn.

Đạo nhân kia cũng không biết dùng thủ đoạn gì, ngăn ngừa trong vòng một đêm, vật tư kim loại chất đầy kho hàng tất cả đều biến mất không thấy.

Ngày ngày hôm sau sau khi vật tư biến mất, đạo nhân lại tới nhà Vân lão, giao cho hắn một quyển sách, hai cái viên thuốc cùng 3 khối Ngọc Thạch.

Đạo nhân nói rõ, chỉ cần Vân lão có thể tìm được đồ vật giống trong sách, cũng có thể dùng Ngọc Thạch liên hệ cùng hắn, đến lúc đó còn có thể đổi lấy linh dược kéo dài tuổi thọ.

Lần đó khi đạo nhân rời đi, Vân Hoa Quân xem như đã rõ ràng rồi, vốn là một đám sương mù bao trùm đạo nhân, sau đó đạo nhân kia giống như là bắc thang trời mà bay lên trời.

Nhưng sau khi thân thể đạo nhân lên không, sương mù liền trở nên phai nhạt, giống như là hư không biến mất, những cánh vệ bên ngoài Tứ Hợp Viện, thậm chí cả đám sương mù cũng chưa thể thấy.

Chỗ thần kỳ của đạo nhân, cha con Vân Hoa Quân đã nhìn rất rõ, đối với hai viên thuốc tự nhiên là rất tin không nghi ngờ.

Vân lão tiêu con trai, đem một viên thuốc cho Vân Hoa Quân, mình và bạn già chỉ dùng nửa viên, lúc đó Vân Hoa Đồng mới vừa sáu tuổi, Vân lão sợ hắn không chịu nổi, không cho dùng.

Sau khi ăn viên thuốc vào, Vân lão rõ ràng cảm giác một ít vết thương cũ trong cơ thể đều có được chuyển biến tốt hơn, trong lòng hiểu được là tác dụng của viên thuốc.

Chỉ là hành vi của mình tổn hại ích lợi quốc gia, trong lòng Vân lão luôn áy náy, đã đem sách và Ngọc Thạch niêm phong cất vào kho, ngay cả vợ, cũng không có ý định tìm kiếm vật trong sách cho đạo nhân kia.

Tuy rằng chỉ ăn nửa viên thuốc, nhưng Vân lão đã sống hơn chín mươi tuổi, nếu không phải trước kia hắn nhiều lần bị thương, lúc

tuổi già cũng có bệnh, nói không chính xác sợ là cũng có thể sống đến hiện tại.

- Đại ca, khi anh còn trẻ, hóa ra là ăn được đan dược kia?

Nghe thấy đại ca nói vậy, Vân Hoa Đồng trừng mắt lên, hấn trước kia cho tới bây giờ chưa nghe đại ca nói qua chuyện này, chỉ nghĩ là đại ca dưỡng sinh thật là tốt, thoạt nhìn trẻ tuổi mà thôi.

- Hoa Đồng, quả thật như thế.

Vân Hoa Quân gật gật đầu.

Về khiếp sợ trên mặt Vân Hoa Đồng chưa tiêu, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi:

- Đại ca, nếu anh nói cha không tiếp tục đi tìm đồ trong sách, chuyện năm đó giải thích thế nào?

Vân Hoa Đồng hỏi chính là chuyện công ty đó thành chế độ tư hữu, còn điều hấn đến sở nghiên cứu kim loại công tác, việc này không có cha cho phép là không thể nào làm được.

Vân Hoa Quân mở miệng nói:

- Đó là ta sắp xếp, cha không phản đối, chính là ngầm đồng ý.

Vào đến niên đại tám mươi, Vân Hoa Quân đã làm đến chức phó bộ trưởng, việc này đều là hấn hoạt động ở sau lưng, đến khi Vân lão biết đến, sự tình cũng đã xử lý xong.

Lúc ấy xã hội đang đứng ở thời kì chuyển hình, vị vĩ nhân kia cũng muốn có một nơi làm thí điểm, lại là con trai của lão chiến hữu khởi xướng, lúc đó hấn xem như mở một mắt nhắm một mắt, cho Vân lão thể diện, cũng không truy cứu.

- Em hiểu rồi, đại ca, hóa ra anh để cho em tìm đá gì vừa nóng vừa lạnh, còn có cái gì mà kim loại xanh, đều là những thứ trong sách đó à?

Trên mặt Vân Hoa Đồng lộ ra vẻ tinh ngộ, chẳng thể trách đại ca của hấn luôn luôn rất mực khiêm tốn, lại thường xuyên thúc giục mình đi tìm vật kỳ dị này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 733

Kêu Gọi

Vân Hoa Quân nói đến đây, giọng nói vẫn còn giọng trách cứ:

- Anh nói rõ cho chú biết, anh không tiếc giá gì để tìm được mấy thứ đó, thế mà chú lại cố tình không trung thực để lừa gạt, bây giờ lộ ra rồi phải không?

Vân Hoa Đồng bị anh trai sắc mặt hầm hầm giáo huấn, không nhịn được nhỏ giọng nói:

- Anh cả, em cũng không muốn, thế nhưng mỏ vàng là do người của em tìm ra trước, hơn nữa đã thoả hiệp cùng bọn Nga rồi, là do tên họ Trần kia nhúng tay vào, em chẳng cũng tức hộc máu đấy chứ?

Chuyện này đúng là Vân Hoa Đồng không nói dối, mỏ vàng đó đích thực là do người của hắn tìm ra trước.

Nửa năm trước, Vân Hoa Đồng và 1 đội thăm dò của công ty kim loại sau khi nghe thấy tin tức về mỏ vàng bên Nga truyền ra, liền đến Siberia.

Lúc đó mỏ vàng này còn chưa bị ai dò ra, hơn nữa nước Nga đang tiến hành bầu cử tổng thống, trong nước đều tập trung về Matxcova, Siberia trở thành 1 góc bị người ta quên mất.

Vì thế sau khi 1 vài thế lực thăm dò ra địa hình, công ty Vân Hoa Đồng tiến hành thăm dò mỏ vàng đó, 1 lần trong quá trình lấy mẫu, đội thăm dò tìm thấy được 1 hòn đá màu xanh nhỏ bằng ngón tay cái.

Vân Hoa Đồng không dám không làm theo lời anh cả dặn dò, tất cả những nhân viên tiến hành khảo sát nước ngoài cùng những thành viên đội thăm dò hình như đều chưa từng thấy qua mô hình kim loại nào như thế.

Cho nên sau khi có được hòn đá màu xanh này, người phụ trách của đội thăm dò lập tức nhờ các mối quan hệ, đem hòn đá đó về

trong nước, sai khi Vân Hoa Quân đổi chiếu, xác định đây là 1 loại đá quý như trong bức tranh đó.

Sau khi có được tin này, Vân Hoa Quân mừng rỡ, hấn lập tức đưa ra 3 miếng ngọc bội mà người đạo sĩ để lại năm đó, đập nát 1 miếng trong đó, theo lời người đạo sĩ đó nói, sau khi đập vỡ miếng ngọc bội, ông ta sẽ biết được tin ngay.

Vì không để tin tức hòn đá quý màu xanh kia bị lộ, Vân Hoa Quân cố ý triệu hồi những nhân viên công tác ở Nga quay về, hấn biết tình hình trong nước nước Nga dạo này hỗn loạn, 1 hòn đá này tạm thời sẽ không bị ai để ý.

Nhưng điều khiến cho Vân Hoa Quân thật không ngờ chính là, Trần Hi Toàn cũng vừa lúc qua đó, trong thời gian ngắn đi Nga, sau khi khảo sát thăm dò, hạ lệnh khai thác mỏ vàng.

Sau khi Vân Hoa Quân biết được tin này, thì mỏ vàng đã đổi chủ, ông vội tìm Vân Hoa Đồng, chạm trán với Trần Hi Toàn.

Chỉ có điều Vân Hoa Đồng làm kinh doanh bao nhiêu năm trong nước như vậy, sớm đã hình thành tính cách điều khiển, hơn nữa Vân Hoa Quân cũng không nói rõ ra tầm quan trọng của chuyện này, lập tức phái 1 phó tổng đi tìm Trần Hi Toàn thương lượng.

Ông chủ như thế nào thì đương nhiên nhân viên cũng như thế, phó tổng của Vân Hoa Đồng sau khi tìm Trần Hi Toàn, thái độ kiêu căng không nói làm gì, đưa ra giá so với cái giá mà Vân Hoa Quân nói là 20 tỷ, thiếu đi 5 tỷ.

Kỳ thực nếu hấn đưa ra cái giá là 20 tỷ, Trần Hỷ Toàn đến 90% là sẽ chuyển nhượng lại mỏ vàng này, dù sao lần đổi tay này cũng kiếm được gần chục tỷ, lãi hơn nhiều so với hấn bỏ công sức ra khai thác.

Chỉ có điều chuyện lại bị tên phó tổng này làm bừa, sau khi bị cự tuyệt, tên phó tổng đó lúc mới đầu cũng không báo cáo lại.

Nhưng sau khi Vân Hoa Quân gây áp lực cho em trai thì vị phó tổng này mới láo nháo lên, vì thế mới có chuyện sau này bị Trần Hi Toàn chèn ép, trở mặt nhìn sấp bị hấn ép đến đường cùng.

Chỉ có điều ai cũng không ngờ tính cách Trần Hi Toàn lại rắn rỏi như vậy, bán toàn bộ cơ sở bông do chính mình dựng nên và nhà máy kéo sợi của mình, điều này khiến cho khả năng 2 bên có thể thoả hiệp được càng giảm đi.

- Bỏ đi, việc này đừng nói nữa, quả thực không được, đến lúc đó chúng ta đến Nga 1 chuyến, dùng giá cao hơn số lượng vàng dự trữ thu mua lại mỏ vàng đó.

Vân Hoa Quân thờ dài:

- Em trai, tiền có nhiều nữa cũng không mua được 1 phút sinh mệnh của em đâu, mấy năm nay công ty cũng tích lũy được bao nhiêu của cải rồi, đừng tính bằng tiền!

- Anh cả, em biết rồi, anh yên tâm đi, nếu anh nói sớm chuyện này, em đã đích thân đến đàm phán!

Vân Hoa Đồng cũng cực kỳ hối hận, có chút lo lắng nói:

- Anh cả, chuyện này không làm xong, không biết người đến có trách tội chúng ta hay không?

- Điều này anh cũng đã nghĩ tới rồi!

Vân Hoa Quân khoát tay, đem quyển sách mình vừa mở ra cho em trai, nói:

- Thứ trên này, anh tìm người xem qua rồi, là cùng 1 loại tinh thạch trên tập tranh mà mà người đạo sĩ đó đưa cho.

- Há, còn có chuyện này nữa à?

Vân Hoa Đồng sùng sốt 1 chút, cầm quyển sách đó lại, vừa mở ra thì là 1 tập tranh tò ròi của 1 nhà đấu giá, ấn chế vô cùng tinh xảo.

- Em xem tranh thứ 3 đi!

Vân Hoa Quân nói:

- Trong đó còn có 1 viên đá tinh thạch màu đỏ đến từ Nam Phi, chưa đạt đến độ cứng như kim cương, nhưng cũng có điểm tương tự như thứ trong tập sách đó miêu tả mà người đạo sĩ đưa cho chúng ta!

- Loại tinh thạch này rất hiếm gặp!

Vân Hoa Đồng nhìn thấy không ít đá quý xa xỉ trên thế giới này, nhưng hẳn chưa bao giờ nhìn thấy khối tinh thạch nào thần chất sáng bóng như vậy.

Hình ảnh hòn tinh thạch bằng khoảng ngón trỏ kia, được công nghệ cao cắt thành 4 góc, với ánh màu đỏ ảm áp tỏa ra từ 4 góc, nhìn

qua đẹp vô cùng.

Đương nhiên, giá khởi điểm của thứ này cũng không phải là rẻ, 1 khối tinh thạch chưa được kiểm tra kết cấu khoáng chất, mà đưa ra cái giá 8 triệu nhân dân tệ, thiết nghĩ chủ nhân của thứ này đúng là lời to.

Sau khi đóng tập sách lại, Vân Hoa Đồng nói:

- Anh cả, thứ này 10 ngày sau bắt đầu đấu giá, nếu người đó vẫn chưa đến thì làm thế nào?

Vân Hoa Quân đứng dậy:

- Em trai, em đợi anh 1 chút, anh dùng thêm 1 hòn đá nữa, nếu 10 ngày sau vẫn không có tin tức người đó, sợ là người đó có thể là không còn nữa.

Qua khoảng 4, 5 phút đồng hồ, Vân Hoa Quân từ gian phòng ngày trước cha mình sống ở đó ra, trong tay còn cầm 1 cái hòm da nhỏ được làm rất tinh tế, ít nhất cũng phải đến mấy chục năm rồi.

Sau khi mở khoá ra, bên trong có 1 quyển sách đã ố vàng, bên cạnh sách còn có 1 mảnh tơ lụa màu vàng, chắc là bọc bên ngoài cái gì.

- Anh cả, đây là ngọc thạch mà anh nói có thể gọi được người đó đó sao?

Sau khi Vân Hoa Quân cởi từng lớp lụa ra, 2 khối ngọc bội to bằng bàn tay trẻ con xuất hiện trên bàn trà.

- Miếng ngọc bội này cũng không tồi, màu sắc mượt mà, là khối ngọc Hoà Điền thượng hạng.

Vân Hoa Đồng cầm lấy 1 miếng xem xét, 1 lát sau nhìn về phía Vân Hoa Quân, hỏi:

- Anh cả, thứ này dùng thế nào?

- Thứ này dùng đơn giản thôi.

Vân Hoa Quân sau khi bọc khối còn lại vào cẩn thận rồi đặt vào trong rương, cầm lại miếng ngọc bội trên tay em trai, làm bằm trong miệng, tay phải giơ ngọc lên cao, cầm ngọc trong lòng bàn tay đập mạnh xuống bàn.

Bàn trà mà Vân Hoa Quân sử dụng chính là đồ nội thất gỗ xưa truyền từ đời nhà Minh để lại, độ cứng thì không phải nói, nghe tiếng “bốp” 1 cái vang lên, miếng ngọc trong lòng bàn tay hấn vỡ thành vài miếng.

- Anh cả, thế... thế này là được à? A, miếng ngọc này hình như không giống thế nữa.

Vân Hoa Đồng bị hành động của anh cả làm cho hoảng sợ, thế nhưng lúc hấn nhìn mấy mảnh ngọc vỡ trên bàn trà, sắc mặt không khỏi trở nên cổ quái.

Miếng ngọc bội vừa rồi, trong mắt hấn hình như không có tí vết nào cả, nhất là ánh sáng trắng mượt mà, biểu hiện là phẩm chất thượng hạng.

Chi có điều sau khi ngọc bội vỡ, mấy miếng vỡ toàn bộ đều trở nên âm đạm, không hề có ánh sáng bóng nữa, nếu không phải khi này vừa tự tay thưởng thực, Vân Hoa Đồng căn bản là không thể cho nó có quan hệ gì với ngọc Hoà Điền được.

- Có được hay không anh cũng không biết, dù sao cứ theo người đó dặn dò mà làm.

Vân Hoa Quân lắc lắc đầu, nói:

- Em trai, mấy ngày này ở nhà nhé, có chuyện gì anh dễ tìm em bàn bạc, hơn 50 tuổi rồi, đừng có suốt ngày chơi bời bên ngoài nữa.

Vân Hoa Quân biết đứa em trai này của mình, do ông bà Vân già rồi mới có được nên từ nhỏ đã được chiều chuộng.

Tật xấu Vân Hoa Đồng thật ra cũng không nhiều, chỉ là quan hệ nam nữ ở bên ngoài cũng không rõ ràng lắm, đám diễn viên xinh đẹp nào trong kinh thành hầu hết đều có quan hệ với hấn, chỉ có điều Vân Hoa Đồng không thích con đường làm quan, Vân Hoa Quân cũng lười nói hấn.

-Anh cả, anh yên tâm, em biết chừng mực mà.

Vân Hoa Đồng bị anh cả nói nét mặt gia nua đỏ ửng lên, hấn vừa rồi trong lòng còn đang cân nhắc có nên đến buổi hoà nhạc của nữ minh tinh Hồng Kông đó hay không.

Nhìn thấy em trai mình già rồi mà không có khôn, Vân Hoa Quân bắt đắ dĩ lắc lắc đầu, ông không mê nữ sắc, cũng không già như tuổi của mình.

Tại 1 nơi người trần không thể tới được, 1 người đạo sĩ trung niên thân hình cao lớn, sắc mặt hồng hào từ trong mộng tỉnh lại, trong lòng đột nhiên động 1 cái, ông ta cảm nhận được thần thức của mình vừa từ bên ngoài trở về.

- Há? Sư đệ ra ngoài đã nửa năm rồi, sao còn chưa về?

Người đạo sĩ trung niên sững sốt 1 chút, lúc tiếp nhận tia thần thức đầu tiên, ông ta vốn nghĩ đích thân mình đến thế giới trần tục 1 chuyến, thế nhưng sư đệ duy nhất của ông ta không thấy đâu, không lẽ thay ông ta ra ngoài rồi cũng nên.

Người đạo sĩ trung niên này mấy năm nay tiến vào thời kỳ quan trọng của Kim Đan Đại Đạo, cũng không muốn bị chuyện phức tạp của trần thế ảnh hưởng đến tâm tình, vì thế nên đồng ý.

Đợi sau khi sư đệ rời khỏi, người đạo sĩ trung niên tiếp tục bế quan, lần này mấy tháng đã trôi qua, đến khi thần thức trở về, ông ta mới ý thức được tiểu sư đệ lần này đi hơi lâu.

- Không đúng, sao tim trong lồng ngực mình lại đập mạnh như vậy? chẳng nhẽ tiểu sư đệ xảy ra chuyện gì?

Người đạo sĩ này nhất truyền nhân cũng không nhiều lắm, ở cùng sư đệ hẳn hơn trăm năm qua, giữa 2 người cũng có 1 sợi dây liên kết.

- Hông rồi, thực sự là xảy ra chuyện rồi!

Đạo sĩ trung niên cẩn thận cảm ứng, ngòai trên đệm hương bồ nhảy dựng lên. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 734

Đinh Hồng

Đạo Sĩ trung niên họ Đinh tên 1 chữ đơn giản Hồng, tuy rằng không thông thạo thuật bói toán hỏi quẻ nhưng tu luyện đến cảnh giới này của ông ta, dĩ nhiên là có thể thôi diễn thiên cơ tính toán lạnh dữ.

Nhất là với liên kết đồng môn hơn trăm năm, sau khi đối phương gặp bất trắc, trong lòng đột nhiên dâng lên 1 dự cảm xấu.

- Sư phụ, ngài bế quan xong rồi ạ?

Đinh Hồng bế quan trong động đi ra, 1 thiếu niên cũng mặc đạo phục vội vàng ra tiếp đón, nét mặt lộ ra vẻ mừng rỡ:

- Sư phụ, Cát sư thúc ra ngoài đã 4, 5 tháng rồi vẫn chưa thấy trở về.

- Sư đệ xảy ra chuyện rồi, ta cũng đi 1 chuyến đây!

Đinh Hồng khoát tay, nói:

- Trong khoảng thời gian ta ra ngoài này, có người đến kính bái thì người bảo ta đang bế quan!

Sau 1 ngày, 1 chỗ sâu ở chân núi Côn Lôn, 1 thân hình đột nhiên xuất hiện từ trong không trung, ngay sau đó được 1 lớp mây bao vây, lớp sương mù đó ngưng đọng trong không khí 1 chút, rồi tìm phương hướng, lập tức bay về hướng kinh thành.

- Anh cả, Hay là anh ra mặt nói chuyện với cái tên muốn bán đầu giá đó, bảo họ huỷ bán đầu giá thứ này đi.

Vân Hoa Quân nói chuyện cũ cùng em trai, buổi chiều tối 1 tuần sau, 2 huynh đệ lại ngồi trong Tứ Hợp Viện, nét mặt Vân Hoa Đồng lộ ra vẻ khó chịu.

Vi đề chắc chắn có được mấy khối tinh thạch đó, mấy ngày nay Vân Hoa Đồng liên hệ với bên Christie, muốn dùng giá cao để mua lấy luôn khối tinh thạch đó, thế nhưng bên Christie cự tuyệt, tổng giám đốc tập đoàn Vân Thị ở trong nước, cũng không bị ai không nể mặt như vậy.

- Tôi thấy ông làm ăn ở trong nước quen rồi.

Vân Hoa Quân tức giận trừng mắt nhìn em trai 1 cái:

- Christie là cái tổ chức gì chứ, mấy ngày nữa anh đến hội trường đấu giá nó về là được.

- Ủ, đại ca, anh yên tâm đi, lần này em nhất định sẽ làm tốt chuyện này!

Vân Hoa Đồng gật gật đầu, 2 anh em ai cũng không phát hiện không khí xung quanh mình hình như vừa sóng lên 1 cái, 1 thân hình chậm chậm hiện ra sau 2 người.

- Vân tiểu hữu, nhiều năm không gặp, cụ ông vẫn khoẻ chứ?

1 giọng nói trong trẻo đột nhiên vang lên, dọa cho 2 anh em họ Vân đang uống trà nói chuyện đều run bắn lên, lúc này mới phát hiện trong sân không biết từ lúc nào có thêm 1 người nữa.

- Ông là ai? Ông... vào đây bằng cách nào?

Ông Vân mặc dù đã qua đời rồi, nhưng bà nhà vẫn còn, bảo vệ mặc dù thấp hơn trước kia 1 bậc, nhưng không phải ai cũng vào trong sân được.

- Trong núi 1 ngày, ở trần gian à 100 năm, không ngờ trẻ nhỏ năm đó bây giờ đã già thế này rồi?

Đình Hồng mỉm cười, nhìn về phía Vân Hoa Quân nói:

- Anh bạn nhỏ, vẫn còn nhớ bản đạo chứ?

- Ngài... ngài là Đình chân nhân?

Giọng nói Vân Hoa Quân run lên, vội vàng tiến lên phía trước vài bước, cẩn thận nhìn người đạo sĩ đó 1 hồi, trên mặt lập tức lộ ra vẻ

vừa mừng vừa lo, rồi cúi thấp xuống chào.

- Nhiều năm không gặp, Đinh chân nhân vẻ mặt vẫn không thay đổi, quả là người trong chốn thần tiên!

Vân Hoa Quân vừa giơ tay mời Đinh Hồng vào nhà, vừa quay sang nhìn em trai, nói:

- Lão Nhi, còn không qua đây chào Đinh thần tiên đi?

- Đại ca, ông ấy... ông ấy là vị đó à?

Vân Hoa Đồng vẫn còn khiếp sợ tỉnh lại, vẻ mặt không thể tin được nhìn vị đạo sĩ này.

- Được rồi, người sơn dã, không nói đến nghi lễ trần tục, không phải khách sáo nhiều làm gì.

Đinh Hồng hơi cúi đầu xuống, nói:

- Xem ra phụ thân người hẳn là đã không còn, anh bạn nhỏ, lần này gọi bản đạo về, có chuyện gì à?

Đinh Hồng dùng thần thức xem xét, phụ thân Vân Hoa Quân hẳn là đã mất lâu rồi, mà xem vẻ mặt 2 anh em này, sự đệ mình hình như không có qua đây.

- Đinh chân nhân, cuốn sách năm đó ngài để lại, thế nhưng thứ trong đó quá khan hiếm, bao nhiêu năm như vậy tôi cũng chỉ tìm được 2 món, lần này mới cả gan mời chân nhân đến!

Vân Hoa Quân nói chuyện, lúc lúc lại nhìn trộm người đạo nhân trước mặt, trong lòng kinh hãi quả thực không nói nên lời, gần nửa thế kỷ trôi qua rồi, tướng mạo người đạo nhân này vẫn như cũ, năm tháng hình như không để lại dấu vết nhìn trên mặt ông ta.

- À, hoá ra là như vậy?

Đinh Hồng hơi sùng sốt 1 chút, năm đó ông yêu cầu những thứ này với cha của Vân Hoa Quân chẳng qua là vì muốn tu sửa động phủ mà thôi.

Cho dù sau này có lưu lại tập tranh đó cũng không có hy vọng gì quá lớn, bởi vì tỷ lệ những thứ đó xuất hiện ở trần thế thực sự là quá ít.

- Chuyện này đừng nói vội.

Đinh Hồng khoát tay, ánh mắt nhìn thẳng Vân Hoa Quân, nói:

- Chú Vân này, sự đệ ta 4 tháng trước có rời núi đến đây, các người có gặp sự đệ ta không?

Đinh Hồng đưa cho nhà họ Vân 3 miếng ngọc bội Tam Mai, đều là do ông dùng bí thuật sư môn luyện ra, không chỉ ông ta có thể nhận được tin tức từ ngọc bội truyền tới, mà ngay cả Cát Khải cũng có thể.

- Sự đệ của chân nhân?

Vân Hoa Quân và em trai cùng liếc mắt nhìn nhau 1 cái, đồng thời ngẩng đầu lên:

- Đinh chân nhân, chúng tôi 4 tháng trước quả thực có đánh vỡ 1 miếng ngọc bội, thế nhưng không có ai đến đây cả.

Đinh Hồng nhìn chăm chăm 2 người 1 hồi, thân nhiên nói:

- Bỏ đi, thứ mà các người tìm được đưa cho ta nhìn xem.

- Ba, còn nói đạo này ba bận cái gì thế?

Trước kia là Diệp Đông Bình không gặp được con trai, thế mà bây giờ lại là Diệp Thiên mấy ngày rồi không thấy cha đâu, hôm nay mới sáng sớm ăn sáng xong đã nhìn thấy ba ôm vật gì đó trong lòng đi ra ngoài, vội vàng kéo cha lại.

- Ba, không có chuyện gì thì ở nhà cùng mẹ con đi, già rồi đi lại cái gì nhiều? nếu mà ba bên ngoài có nuôi bồ nhí là con không đồng ý đâu nha!

Trước kia ba ở nhà, có ông ở nhà nói chuyện cùng Tống Vi Lan, thế nhưng mấy ngày nay không thấy tăm tích Diệp Đông Bình đâu, Diệp Thiên trở thành đối tượng cho mẹ dạy dỗ, đang nỗ lực để Diệp Thiên cải tạo trở thành 1 người đàn ông đích thực.

Chi có điều Diệp Thiên từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, sau đó theo sư phụ ngang dọc giang hồ, trong xương cốt kỳ thực vẫn có hơi thở của loại cỏ dại, cậu mà chịu thế này được à? Cho nên lúc này mới bảo cha ở nhà.

- Tiểu tử thôi, con mà còn nói bừa nữa là ta đánh đấy!

Diệp Đông Bình bị lời của con trai dọa cho nháy dựng lên, vội vàng thò đầu vào trong vườn nhìn, rồi mới kéo Diệp Thiên, nói:

- Cô của con kinh doanh cửa hàng ở Phan Gia Viên đó cũng tốt, năm ngoái mua cho ba được mấy món tốt, ba suy nghĩ thấy ở trong tiệm bán thì lỗ quá, nên mới định đem đi bán đấu giá.

Tiệm đồ cổ của Diệp Đông Bình, tuy rằng vẫn là ông đứng tên, nhưng trên thực tế quản lý kinh doanh và tiêu thụ đều là do Lư Duy An làm hết.

Hơn nữa lợi nhuận thu được cũng là của Lư Duy An hết, thế nhưng rốt cuộc vẫn là nhà mình kinh doanh, Diệp Đông Bình vẫn treo tên ở đầu phố, đặt tên mỉa mai là cổ vấn kỹ thuật, cách 3, 5 hôm lại phải đi 1 chuyến.

Lần này Lư Duy An nhập vào mấy khối Hán Ngọc phẩm chất tốt, vốn cũng có mấy vị khách ưng ý, nhưng bị Diệp Đông Bình ngăn cản, bán đấu giá khối ngọc này có khi còn hơn gấp đôi, ông cũng không thể nhìn thấy 2 vợ chồng em gái mình chịu thiệt được.

Cho nên mấy ngày này Diệp Đông Bình mới liên hệ với bên đấu giá, có quan hệ của Tống Vi Lan, hôm kia ông mới liên lạc với bên Christie được, bọn họ vừa đúng lúc có buổi đấu giá mùa xuân ở kinh thành.

Chỉ có điều Diệp Đông Bình liên hệ hơi muộn, tờ rơi giới thiệu bên Christie đã in ấn xong hết rồi, cho nên mấy ngày nay ông mới liên hệ với 1 công ty in ấn, nhanh chóng phát hành tờ rơi in ấn về mấy miếng ngọc kia.

- Cha lại lấy được thứ gì thế?

Nghe thấy buổi đấu giá, Diệp Thiên bĩu môi, lập tức hứng thú giảm xuống.

Năm ngoái Diệp Thiên thu thập được sách cổ kinh đạo, thế nhưng đi đến không ít buổi đấu giá, đồ trong đó mặc dù đề là vật cổ, cũng quý báu vô cùng nhưng không đối với Diệp Thiên không có tác dụng gì.

- Tờ rơi tuyên truyền của bên Christie, ba dựa vào đó thống nhất quy cách in ấn, ba nói tiểu tử con, cũng không thể nói xuyên tạc trước mặt mẹ đâu đấy!

Diệp Đông Bình vừa nói truyện vừa đem tập tranh cho Diệp Thiên xem, ông thừa biết vợ mình mù quảng tin lời Diệp Thiên, nếu Diệp Thiên mà nói bừa, nhất định ông và vợ sẽ có mâu thuẫn.

- Hả, cái... cái này sao lại giống tinh thạch như vậy?

Diệp Thiên tiếp nhận quyển tờ rơi ba đưa cho, tiện tay giờ vài trang, khi cậu giờ đến trang thứ 3, không khỏi sùng sốt, 2 con mắt nhanh chóng nhìn chăm chăm vào bức ảnh trên trang giấy đó.

Đây là 1 khối tinh thạch dài bằng khoảng ngón tay, cả thân màu đỏ lửa, được người ta kỳ công cắt 4 góc, tuy rằng chỉ là ánh sáng chụp hình, nhưng nhìn qua vẫn tinh mỹ lạ thường.

Người ngoài nhìn thấy thứ này, chỉ nghĩ đây là 1 khối đá ngọc, nhưng trong mắt Diệp Thiên, độ sáng màu sắc của thứ này lại có thuộc tính giống như mấy khối linh thạch mà cậu cất trong két sắt kia.

- Ba, đây là thứ gì thế? Khá đẹp nhỉ?

Diệp Thiên chỉ vào ảnh chụp, ngẩng đầu nhìn về phía cha.

Diệp Đông Bình thò đầu nhìn vào bức ảnh kia, nói:

- Nghe nói là ở nơi nào đó sau khi núi lửa phun trào thì có 1 người nhặt được nó bên cạnh miệng núi lửa, bị 1 thương nhân buôn bán đá quý mua về cắt thành hình dạng này, thế nào, con cảm thấy có hứng thú với thứ này à?

- Vâng, có hứng thú, buổi đấu giá này vào hôm nào thế ba?

Diệp Thiên đương nhiên cảm thấy hứng thú, giá khởi điểm có thể suy xét, đừng nói là con số 8 triệu ghi trên đó mà ngay cả đằng sau thêm 1 số 0 nữa, Diệp Thiên cũng không tiếc tiền mua về.

- Ba ngày sau, ta không tán dóc với con nữa, hôm nay ba phải đi in đây.

Diệp Đông Bình vội cướp tập tranh từ tay con trai, quay đầu đi ra ngoài:

- Tiểu tử thôi, dám nói linh tinh, lát nữa ta về sẽ giết con!

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, ba mình đúng là hài hước, nhà này ai mà chẳng biết ba sợ vợ, có cho tiền cũng chẳng dám hươu vượn bên ngoài.

- Miệng núi lửa phun ra? Có khả năng là đá thuộc tính hoá!

Sau khi trở về phòng, Diệp Thiên cầm ra mấy khối linh thạch cậu cất trong két bảo hiểm, ngoài 3 khối to hơn khối trong trang sách ra, còn lại mấy hòn không đều không bằng khối đó.

- Bất kể là bao nhiêu tiền, nhất định phải đấu giá được, thứ này rất hiếm gặp, ai dám đến miệng núi lửa để lấy chứ?

Sau khi thưởng thức 1 hồi khối đá trong tay, Diệp Thiên âm thầm quyết định.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 735

Người Trong Đồng Đạo

Diệp tiên sinh, rất vui mừng lại được gặp ngài, hoan nghênh ngài tham dự buổi đấu giá lần này.

Đúng rồi, bà Tống sao lại không đến? Buổi đấu giá hôm nay thiếu bà Tống xinh đẹp đúng là không khí âm đạm đi rất nhiều.

Lúc Diệp Thiên và cha và cô bước chân vào buổi đấu giá mùa xuân Christie ở kinh thành, Wilson đang đứng ở ngoài tiếp khách vội vàng đi qua.

Là chủ tịch của Christie tại châu Á, Trung Quốc là 1 thị trường đương nhiên không thể bỏ qua, là 1 tiềm năng khổng lồ, Trung Quốc trở thành chiến trường bán đấu giá lớn thứ 3 thế giới, Wilson đương nhiên là đích thân đến chủ trì buổi đấu giá lần này.

Thế nhưng Wilson chỉ tỏ ý hoan nghênh Diệp Thiên, còn về Diệp Đông Bình thì hẳn không thèm nhìn, lúc nhìn xung quanh Diệp Thiên không thấy Tống Vi Lan thì cảm thấy có chút tiếc nuối.

- Wilson tiên sinh, ngài cũng biết, mẹ tôi không thích khung cảnh ở đây, mẹ tôi rất mong nếu ngài có thời gian thì đến nhà chơi.

Nhìn thấy nét mặt của Wilson, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, cách biểu lộ của nước ngoài đúng là rất thẳng thắn, trước mặt mình với ba lại biểu lộ ái mộ mẹ mình.

- A, thế thì tốt quá, tôi thực sự là nhớ mãi không quên những món ăn ngon mà bà Tống nấu.

Wilson khoa trương cười lên, dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Diệp Đông Bình, hẳn không biết người phụ nữ ưu tú như Tống Vi Lan sao lại kết hôn cùng 1 người đàn ông bình thường như vậy.

- Được rồi, Wilson tiên sinh, chúng tôi vào tham gia đấu giá, không quấy rầy ngài nữa!

Nhìn thấy sắc mặt cha mình u ám có thể nổi lên cả mặt nước, Diệp Thiên vội vàng kéo cha mình vào trong hội trường, nếu không cậu không biết được hôm nay sẽ có tin tức chủ tịch Christie châu Á đánh nhau với người khác tại buổi đấu giá hay không?

- Tiểu tử thôi, mẹ ngươi nói mời hẳn đến nhà khi nào?

Sau khi ngồi vào chỗ, gân xanh trên trán Diệp Đông Bình nổi lên, nếu không phải ở chỗ đông người, ông thực là đã giáo huấn cho cậu 1 trận, không quan tâm Diệp Thiên lợi hại thế nào, cha đánh con, mà ông còn không dám sao?

- Ba, chỉ là khách khí 1 chút thôi.

Diệp Thiên cười đùa tí nói:

- Người ta đồng ý cho thêm mấy thứ của cha đó vào đấu giá, mình lại không nể mặt người ta sao, nói ông ta cũng không biết nhà mình ở chỗ nào đâu.

- Lần sau còn dám nói này nói nọ, xem ta có đánh ngươi không?

Diệp Đông Bình hung hăng trừng mắt liếc con 1 cái, thế nhưng ông cũng biết mình chẳng có chút uy lực nào hết với đứa con này, từ khi nó 10 tuổi biện pháp này của ông đều không có hiệu quả.

- Dượng này, sau này dượng muốn bán đấu giá thứ gì, báo tên mẹ con với họ là được rồi.

Thế nhưng câu sau cùng của Diệp Thiên suýt chút nữa lại khiến Diệp Đông Bình nổi điên, nhện không được gõ con trai 1 cái thật mạnh, Diệp Thiên thời gian này bị mẹ quản, giữa cha con hình như lâu lắm rồi không âm ỉ như vậy.

Thời gian bán đấu giá tới gần, người trong hội trường đông dần lên, ghé xung quan Diệp Thiên cũng đầy người dần.

Buổi đấu giá mùa xuân này ngoài mấy tác phẩm nghệ thuật nước ngoài ra, phần lớn đều là những văn vật quý báu từ trong nước ra, cho nên người đến tham gia đấu giá có rất nhiều người là người nước ngoài.

- Ấy, sao lại thế này?

Đang nói chuyện cùng ba và Lưu Duy An, bỗng nhiên sau não truyền đến 1 cảm giác mát, vội vàng quay đầu lại nhìn, vừa nhìn, ánh mắt rốt cuộc cũng không thu về được.

Lúc này ở cửa có 3 người đến, trong đó có 2 người thân hình khá lạc hậu, đang cười với người đạo sĩ mặc quần áo đạo sĩ ở giữa, hình như đang nói về hội trường này.

2 người nói chuyện, ánh mắt ẩn hiện sự uy nghiêm, chắc hẳn là người ẩn cư lâu năm, thế nhưng người đạo sĩ đi giữa lại lộ ra khí chất thoát tục siêu phàm, 2 người đó hình như là người hầu vậy.

Đúng vào lúc Diệp Thiên nhìn ra cửa, Đỉnh Hồng khẽ nhú mày lại, ánh mắt xuyên qua mấy chục mét ở hội trường, đối diện với ánh mắt của Diệp Thiên.

- Ở đây cũng có người tu đạo ư?

Thời điểm mấy chục năm trước Đỉnh Hồng đã tiến đến cảnh giới Tiên Thiên rồi, chỉ cần chân khí tiến thêm 1 bước cô động nữa, sau khi nén thành đan và trải qua lôi kiếp xong là có thể tiến vào Kim Đan Đại Đạo.

Cho nên mặc dù chỉ dùng ánh mắt nhìn đơn giản, Đỉnh Hồng vừa liếc mắt 1 cái là nhìn ra tu luyện của Diệp Thiên, ông thật không ngờ, ở cái thế giới trần tục thiếu thốn linh khí này thế mà cũng có người tu luyện đến cảnh giới Tiên Thiên?

- Chẳng lẽ là hậu nhân của môn phái nào đó? Sau khi trời vào thời đại Mạt Pháp, không nghe nói còn có môn phái nào còn truyền nhân của đạo Nho chính thống nữa.

Trong đầu Đỉnh Hồng suy nghĩ, bước chân đến chỗ Diệp Thiên, những người như bọn họ nói chuyện là tùy ý, không để vấn đề ở trong lòng.

- Đỉnh chân nhân, vị trí của chúng ta là ở đây.

Đúng lúc đi qua hàng thứ 3, Vân Hoa Quân phát hiện, Đỉnh Hồng căn bản là không có ý định dừng lại, mà hướng về hàng thứ nhất, ngoảnh mặt làm ngơ lời nói của ông, đến cả ý giải thích cũng không có.

Vân Hoa Quân cười khổ 1 tiếng, chỉ có thể đi theo, qua nhiều ngày ở chung, ông cũng càng hiểu Đỉnh Hồng hơn, cũng càng kính sợ hơn.

Theo như Đỉnh Hồng nói, ông sinh năm Càn Long thứ 18, tới năm nay là đã 212 tuổi rồi.

Chuyện này nếu người khác nói cho Vân Hoa Quân nghe, hẳn nhất định không tin, nhưng cách thức thần tiên của đình Hồng khiến cho hẳn không dám có bất kỳ hoài nghi gì.

- Không ngờ bản đạo có thể gặp được người đồng đạo ở thế gian trần tục này, không biết bạn hữu xưng hô thế nào?

Đi tới trước mặt Diệp Thiên, Đình Hồng chấp tay nói, khiến cho ánh mắt tò mò của mọi người tự nhiên nhìn qua.

Tuy rằng lão tử trong “Đạo Đức Kinh” có nói:

“Trời đất không có lòng nhân đức, coi vạn vật như chó rom”. Tô rõ lý luận chúng sinh bình đẳng, nhưng sau khi 1 người có được sức mạnh gần như không thể đo đếm được, cảm giác ưu việt trong lòng cũng không phải dễ bài trừ.

Cho nên lúc này trong mắt Đình Hồng, cả hội trường chỉ có mỗi Diệp Thiên có là tư cách nói chuyện ngang hàng với mình mà thôi, mà như 2 anh em nhà họ Vân cũng chỉ là 1 công cụ trong tay mình mà thôi.

- Tiểu tử tên Diệp Thiên, xin chào tiên bối, không... không ngờ trên thế gian này còn gặp được nhân vật như tiên bối.

Lúc Đình Hồng đi tới, Diệp Thiên đã đứng dậy, cậu vốn không dùng lễ tiết chấp tay như trong giang hồ mà dùng phương thức chấp tay thi lễ như môn đạo hành lễ với Đình Hồng.

Nét mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ khiếp sợ, chỉ có điều không ai biết. Trong lòng cậu lúc này đương nhiên là vô cùng kinh hãi, nếu không phải tu luyện tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, Diệp Thiên sợ là đã chạy ra ngoài cửa rồi.

Bởi vì lúc ánh mắt nhìn nhau với người đạo sĩ đó, Diệp Thiên chỉ cảm thấy quần áo trên người như là bị người ta giật đi, ngồi tổng ngồng giữ chốn đông người, người đạo sĩ này hình như cũng nhìn ra nội tâm cậu.

Không hề nghi ngờ, người đạo sĩ này tu luyện cao hơn mình, lúc đối mặt với ông ta, trong lòng Diệp Thiên đột nhiên dâng lên 1 tia phản kháng, toàn toàn bị khí của đối phương trấn áp ngăn chặn.

Điều này không phải là nguyên nhân chủ yếu mà Diệp Thiên sợ, mà điều khiến cho cậu kinh sợ chính là thân phận của người đạo sĩ này.

Diệp Thiên có cảm giác, đối phương có chút liên quan đến người hôm nọ gặp ở núi Trường Bạch, bởi vì 2 người bên cạnh ông ta

này, Diệp Thiên đã từng nhìn thấy ảnh chụp của họ, đúng là anh em nhà họ Vân!

Cảm giác của Diệp Thiên lúc này, giống như trộm đồ vật của người khác bị bắt, tuy rằng đối phương chưa chắc biết mình trộm, nhưng vẫn là có tội giạt mình.

Cho nên lúc Đinh Hồng đi tới, Diệp Thiên đang điều chỉnh lại thân thể mình, ngoài hơi lộ 1 chút thần sắc khiếp sợ ra, huyết mạch và nhịp tin đều không có thay đổi gì quá lớn.

- Bàn đạo là Đinh Hồng, là các chủ đương thời của Luyện Các Khí, không biết anh bạn xuất thân từ đâu?

Đinh Hồng có chút kỳ quái, người trước mặt này chẳng qua là luyện đến thời kỳ đầu của Tiên Thiên, kém mình 2 cảnh giới, nhưng không có cách nào nhìn rõ khí đan điền của đối phương, do đó không nhìn ra lai lịch của hắn.

Nhưng có 1 điểm Đinh Hồng có thể khẳng định, tuổi của Diệp Thiên là hoàn toàn tương xứng với tướng mạo của cậu, bộ dạng của cậu là 24, 25 tuổi, điều này cũng khiến cho Đinh Hồng cảm thấy chút khiếp sợ.

Phải biết rằng, cho dù ở không gian tu luyện đầy đủ linh khí như chỗ của ông, lúc các đệ tử còn nhỏ sẽ sử dụng linh dược để tẩy tủy, trước 18 tuổi có thể tiến vào cảnh giới Tiên Thiên đã được coi như là kỳ tài ngút trời rồi.

Có thể trước năm 30 tuổi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên đã được coi như là tư chất không tồi, bình thường đều là đệ tử huấn luyện chính của các môn phái.

Mà Diệp Thiên ở chỗ này khắp nơi đều tràn ngập khí ô nhiễm trần tục này, thế mà tuổi này đã tiến vào Tiên Thiên, nếu để cậu ở chỗ đó, chắc chắn là thiên tài mà các môn phái đều giành giạt.

Sau khi nghe Đinh Hồng nói, Diệp Thiên mở miệng nói:

- Hoá ra là Đinh chân nhân, Diệp Thiên xuất thân từ Ma Y Nhất Mạch, truyền nhân của Lý Thiện Nguyên, tổ sư là Quỷ Cốc Tử!

Kỳ thực Diệp Thiên nhận là truyền nhân là đạo nhân Ma Y đời nhà Tống, thế nhưng nghe thấy Khi Trắng nói, hiểu 1 chút về giới tu đạo, thế là cậu tự tìm cho mình 1 tổ sư vang danh hàng đầu.

- Lý Thiện Nguyên? Sao ta chưa nghe qua cái tên này nhý?

Đình Hồng nghe vậy sùng sốt 1 chút, nói:

- Nếu ngươi là truyền nhân của Quỷ Cốc Tử, hẳn là người trong Thiên Cơ Môn, trong giới tu đạo có thể không có Ma Y Nhất Mạch!

- Đình chân nhân, sự phụ tôi truyền thừa không được đầy đủ trọn vẹn, tiểu tử là do gặp được cơ duyên, từng gặp qua tiền bối Khi Tráng trong Thần Nông Giá, được ông ấy chỉ điểm nên mới tiến vào cảnh giới Tiên Thiên.

Diệp Thiên cười khở 1 tiếng, sắc mặt lộ ra thần sắc mong ước, nói tiếp:

- Trước kia chỉ cho rằng thế gian chỉ có 1 mình tại hạ tu đạo, không ngờ còn gặp được tiền bối, rất mong tiền bối nói cho tại hạ biết chuyện gì xảy ra trăm năm trước ạ?

Nói đến truyền nhân sư môn, Đình Hồng và Diệp Thiên dùng công pháp thần thức truyền âm, người bên cạnh chỉ nhìn thấy hai người đứng đó nhìn nhau tình cảm nồng nàn, nhưng không biết là họ đang nói chuyện.

- Tiền bối Khi Tráng ư? cậu nói chính là cái con khi ở trong Thần Nông Giá đó sao?

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Đình Hồng lộ ra vẻ kỳ quái.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 736

Ý Định Xấu

Diệp Thiên nghe vậy cười khở 1 tiếng, người đạo sĩ trước mặt này gọi là Khi Trắng là con khi, cậu cũng không tiện gọi như thế.

- Con khi này cũng có thể dạy người tu đạo được à?

Sắc mặt Đinh Hồng có phần cổ quái, năm đó ông đến Thần Nông Giá để trao đổi vật phẩm, con khi vì không tốt nên còn bị ông ta đánh cho 1 roi.

Đinh Hồng nhớ rõ hậu nhân nhà Tư Đồ năm đó tiến vào kết giới không dẫn theo con khi đó, nháy mắt mà đã hơn trăm năm trôi qua, không ngờ nó cũng tu luyện được thành quả rồi.

- Tu luyện của cậu quả không tồi, không biết sư môn cậu còn có ai không? Có thể giới thiệu cho lão đạo 1 chút được không?

Đinh Hồng bỗng nhiên nghĩ đến chuyện sư đệ, ánh mắt không khỏi lim dim, theo ông biết, người trong kết giới cực ít người trở về thế giới trần tục, hơn nữa đa số đều quen biết nhau, người có thủ đoạn thâm độc, chắc hẳn không quen biết sư đệ rồi.

Đinh Hồng thực ra cũng không nghi ngờ Diệp Thiên, bởi vì tu luyện của cậu ta còn kém Cát Khải 1 cảnh giới, sư đệ hình như không thể bại dưới tay hắn.

Thế nhưng Diệp Thiên trẻ như thế đã tiến vào cảnh giới Tiên Thiên rồi, nói không chừng vị sư phụ mà cậu ta vừa nói kia chính là hung thủ sát hại sư đệ mình.

Sau khi nghe thấy Đinh Hồng nói vậy, Diệp Thiên rùng mình, cười méo mà nói:

- Đinh chân nhân, sư phụ tôi mấy năm trước đã quy tiên rồi, còn có 2 vị sư huynh nữa nhưng đều chưa tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, thực là khiến tiền bối chê cười.

- À, thế à, cậu thật là có phúc duyên lắm đấy.

Đình Hồng nghe vậy sững sốt 1 chút, trong lòng cũng lập tức bớt nghi ngờ đi 1 nửa, chỉ có điều ông ta vẫn chưa từ bỏ ý định, 2 mắt nhìn Diệp Thiên chăm chăm, bên ngoài thì nở nụ cười nhưng bên trong thì không, hỏi:

- Mấy tháng trước, cậu có gặp sư đệ tôi đi qua kinh thành không?

- Con bà nó, quả nhiên là người trong sư môn cùng tên đạo sĩ đó.

Cảm nhận được ánh mắt sắc như đao của Đình Hồng đang nhìn mình, sắc mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ ngạc nhiên:

- Sư đệ của Đình chân nhân đến kinh thành khi nào vậy? Mấy tháng trước tôi còn đang bế quan để tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, nên không thể gặp tiền bối đó được!

Dựa vào tu vi của Đình Hồng, tự nhiên có thể nhìn ra được Diệp Thiên mới thăng tiến chưa bao lâu, mà sau khi tiến vào Tiên Thiên, chân khí trong cơ thể trong quá trình chuyển hoá thành chân khí thì cần thời gian hơn nửa năm, từ điểm này mà suy đoán, Diệp Thiên chắc chắn là không gặp mặt với sư đệ mình.

- Thôi, ngồi xuống nói chuyện.

Hai người tuy rằng chỉ dùng thần thức nói chuyện, nhưng đứng ở hành ghế đầu tiên trong hội trường vẫn có chút thu hút ánh nhìn mọi người, nhất là sắp xếp chỗ ngồi đã được ổn định, nếu không phải anh em họ Vân ở bên cạnh ngăn lại, thì nhân viên công tác đã qua giục bọn họ vào chỗ ngồi rồi.

- Ba, ba với cô dưỡng qua ghế sau ngồi đi!

Diệp Thiên đưa 1 đoạn thần thức truyền vào trong đầu Diệp Đông Bình, sau đó cười nói:

- Còn Đình chân nhân ngồi chỗ này, vẫn bối cũng muốn thỉnh giáo chuyện giới tu đạo 1 chút.

Nhìn thấy Đình Hồng không phát hiện ra mình có liên quan đến cái chết của sư đệ ông ta, tinh thần Diệp Thiên ổn định lại, lời này cậu nói cũng rất thật lòng, muốn hiểu 1 chút chuyện trong giới tu đạo.

- Chúng ta ra đằng sau ngồi đi!

Nhìn thấy thái độ kính cẩn của Diệp Thiên, Đinh Hồng đồng ý gật đầu, khoát tay với anh em họ Vân đứng đó không xa, nói:

- Tôi ngồi cùng anh bạn này là được rồi.

- Vâng, chân nhân cần cái gì cứ gọi tôi là được ạ!

Vân Hoa Quân có chút kinh ngạc liếc mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái, từ sau khi Đinh Hồng vào nhà bọn họ, đối với ai ông ta cũng cùng 1 bộ dạng và sắc mặt y chang, không ngờ với người thanh niên này vẻ mặt lại ôn hoà thế kia.

Sau khi ngồi vào hàng ghế, Vân Hoa Quân nhỏ giọng nói với Vân Hoa Đồng:

- Em trai, đi nghe ngóng xem tên thanh niên đó là ai.

Anh em họ Vân rất tò mò với Diệp Thiên, còn những người trong hội trường này lại rất tò mò với lai lịch của Đinh Hồng.

Bởi vì người trong hội trường này biết Vân Hoa Quân không nhiều lắm nhưng Vân Hoa Đồng trong giới thương nhân có danh tiếng rất lớn, nhất là thân phận nhà họ Vân khiến cho thân phận ông ta lại càng thêm thần bí.

Có thể khiến cho anh em họ Vân cung kính như thế, người đạo sĩ đó hiển nhiên là lai lịch lớn cỡ nào, trong lúc này 2 người ngồi bên cạnh Diệp Thiên đều vênh tai lên để nghe xem bọn họ nói gì.

Chi có điều bọn họ tuy rằng có thể nhìn thấy môi 2 người mấp máy nhưng lại không nghe thấy tiếng gì, sau khi người chủ trì buổi bán đấu giá bước lên, mới dời mục tiêu chú ý.

- Thủ pháp chân nhân thật là cao siêu, cái này tiểu tử không làm được đâu.

Nhìn thấy Đinh Hồng chỉ hơi phóng 1 chút khí ra ngoài, liền phong bế luôn mọi người xung quanh họ, Diệp Thiên không khỏi lộ ra vẻ hâm mộ, cậu còn chưa có phương pháp vận dụng khí cơ như vậy.

- Chút tài mọn thôi, không là cái gì đâu.

Đinh Hồng thân nhiên lắc đầu, nói:

- Anh bạn trẻ hôm nay đến đây cũng là vì hòn linh thạch thuộc tính hoá đở đúng không? Thứ này có tác dụng rất lớn với Luyện Khí của ta, nếu anh bạn có thể nhường bỏ qua thứ này, bần đạo chắc chắn sẽ có báo đáp!

Tuy rằng ngoài miệng nói khách khí, nhưng thần sắc Đinh Hồng biểu lộ rõ, nếu Diệp Thiên có ý tranh đoạt, ông cũng không ngại dùng sức mạnh để chém giết, dù sao khối linh thạch này chắc chắn phải nằm trong tay ông ta.

Phải biết rằng, cho dù trong kết giới Thần Châu, linh thạch cũng là 1 loại tài nguyên cực kỳ hiếm có, chia làm 3 cấp bậc thượng, trung, hạ, có tác dụng rất lớn với người tu đạo.

Đinh Hồng tuy rằng là các chủ đương nhiệm của Luyện Khí Các, nhưng Luyện Khí Các đã không còn rầm rộ như xưa nữa, sau khi sư đệ mất chỉ còn lại ông ta và 1 tên đệ tử, chỉ dựa vào 3 người bọn họ, cũng không thể tìm ra linh thạch động tiên gì.

Hơn nữa nhập quan hơn 300 năm trước, đại biến Thần Châu sau khi đến thời đại Mạt Pháp, công pháp Luyện Khí Các thâm hậu bị thất truyền, Đinh Hồng chỉ còn dựa vào thủ pháp luyện khí căn bản, luyện ra những thứ bán cũng chẳng đáng giá bao nhiêu.

Cho nên cho dù trong tay Đinh Hồng có mấy khối linh thạch hạ phẩm, hơn nữa lúc tu luyện còn tiếc không nỡ sử dụng, nhìn thấy ở thế giới trần tục có được đương nhiên không thể bỏ qua.

- Đá thuộc tính hoá? Đó là thứ gì vậy?

Sắc mặt Diệp Thiên biểu lộ vẻ ngạc nhiên, nói:

- Nhà tôi có mở 1 tiệm bán đồ cổ, nhân buổi đầu giá này bán mấy khối Hán ngọc, chứ không phải đến vì đá linh thạch thuộc tính hoá gì đó đâu!

Nhìn thấy ngay cả tu luyện cao thâm như Đinh Hồng cũng coi trọng hòn đá linh thạch sắp đầu giá kia như vậy, Diệp Thiên dứt khoát giả vờ không biết gì, không chịu nói rõ mình đến để mua đá linh thạch đó.

- Cậu không biết đá linh thạch là cái gì ư?

Nét mặt Đinh Hồng lộ ra vẻ kỳ quái:

- Vậy cậu làm thế nào mà đột phá đến cảnh giới Tiên Thiên? Không có linh thạch tẩy tủy rửa xương, thì không thể tiến vào cảnh giới

Tiên Thiên được?

- Mẹ nó, nói phét hơi quá rồi.

Sau khi nghe thấy Đinh Hồng nói vậy, tâm trạng Diệp Thiên trầm xuống, sắc mặt lộ ra vẻ chán chờ, nói:

- Tôi từng có được 1 hòn đá màu đen như mực, cầm trong tay mát lạnh vô cùng, sau khi hấp thụ linh khí từ nó thì đột phá tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, thế thì hòn đá đó chắc là linh thạch như lời chân nhân nói rồi.

- Cầm trong tay mát lạnh vô cùng? Hòn... hòn đá này còn có không?

Đinh Hồng thở mạnh lên, tuy rằng là ông ta là người trong Luyện Khí Các nhưng thuộc tính thân thể có chút lạnh, linh thạch thuộc tính thủy có tác dụng rất lớn với ông ta.

Nếu có thể có được 1 khối linh thạch thuộc tính thủy thượng phẩm, hy vọng ông ta tiến vào Kim Đan Đại Đạo lại tăng thêm 3 phần nữa, chỉ có điều linh thạch cực kỳ hiếm thấy, Đinh Hồng sưu tầm bao nhiêu năm rồi cũng chỉ tìm ra được 2 khối linh thạch thuộc tính thủy trung phẩm.

Cho nên tuy rằng không biết Diệp Thiên có được khối linh thạch đó phẩm chất thể nào nhưng Đinh Hồng vẫn bị kích động, thậm chí không hề để ý truyền luôn cả tia thần thức này đến Diệp Thiên.

- Mẹ nó, khả năng không bằng người khác đúng là oan ức!

Lúc lời nói của Đinh Hồng truyền đến Diệp Thiên, Diệp Thiên không nhận được chửi thề trong lòng, đồng thời trong lòng cũng cảm thấy may mắn vì đã giấu khối linh khí kia và sợi dây thừng cất ở trong nhà.

Như là không cảm nhận được tia thần thức ác ý kia của Đinh Hồng, Diệp Thiên có chút ngỡ ngàng, nói:

- Sau khi tôi tu luyện xong thì hòn đá đó biến thành 1 nhúm bột, không còn nữa.

- Thế tảng đá đó của cậu lấy ở đâu?

Trong lòng Đinh Hồng có chút thất vọng, Diệp Thiên chắc hẳn là có được 1 khối linh thạch phẩm chất xấu không cao, nếu không 1 lần tu luyện cũng không đủ để tiêu hao hết linh khí trong linh thạch đâu.

- Tôi từng ra nước ngoài 1 lần, mua được từ 1 thương nhân buôn bán đá quý, cũng kỳ lạ, thứ này chúng ta có thể hấp thu linh khí thế nhưng lại không có phản ứng gì với người thường cả.

Lúc nói chuyện sắc mặt Diệp Thiên không thay đổi, thậm chí cả tim cũng không đập nhanh hơn, dù sao quả thực từng đi Mĩ, Đĩnh Hồng nếu như thần thông quảng đại, có bản lĩnh thì tìm ra người bán châu báu đó!

- Hoá ra là như vậy? anh bạn thực sự là phúc duyên thâm hậu.

Đĩnh Hồng nhìn chằm chằm Diệp Thiên, ông ta tuy rằng biết những lời Diệp Thiên nói chưa hẳn toàn bộ là sự thật, nhưng ông ta cũng đành chịu, không thể vì nghi ngờ mà tra hỏi thêm nữa?

Hơn nữa Diệp Thiên được truyền thừa, mà ông ta ở 1 không gian tốt hơn nhiều, lại giỏi về thời diễn, hẳn chắc cũng không dám đắc tội đâu.

- Chân nhân, tiền bối của các vị đều đi đến nơi nào thế? Hơn 100 năm nay sao không có người tu đạo trên nhân gian này nữa?

Đĩnh Hồng không truy hỏi, Diệp Thiên cũng không chịu bỏ qua, vị tiền bối trước mặt này tuy rằng là địch không phải bạn, nhưng là người tu đạo duy nhất Diệp Thiên có thể nói chuyện cùng, còn rất nhiều bản khoản cần ông ta giải đáp.

- Khụ khụ, anh bạn mặc dù cũng coi như là người tu đạo, thế nhưng chỗ của chúng tôi quy củ rất nghiêm, không cho phép người trần tục gia nhập, xin thứ lỗi cho bản đạo không thể nói được.

Đĩnh Hồng tỏ ra bộ dạng hiền ngang, nghiêm nghị nói:

- Sau này sư môn anh bạn có người qua đời, tự nhiên sẽ dẫn cậu đến đó, nếu không chờ ta trở về, cũng có thể báo tin tức của cậu truyền lại cho sư môn!

Nếu Diệp Thiên không thuộc môn phái nào, nói không chừng Đĩnh Hồng còn có thể có lòng mến mộ tài năng, đưa cậu đến kết giới Thần Châu thu làm đệ tử truyền đạo Nho chính thống.

Nhưng Diệp Thiên là truyền nhân của Thiên Cơ Môn, dẫn cậu ta vào cũng không phải là người trong luyện các khí của ông ta, Đĩnh Hồng vốn lòng dạ hẹp hòi, đương nhiên không muốn....

- Mẹ nó, đúng là đồ cáo già!

Sau khi nghe thấy Đinh Hồng nói thế, Diệp Thiên suýt chút nữa tức hộc máu, lão già này gài bẫy mình nửa ngày, thế mà nói đến chuyện của lão ta thì 1 chữ không nhả ra, quả thực là khôn khéo cực kỳ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center; width: fit-content; margin: 10px auto; font-size: 0.8em; font-weight: bold; color: #000080;">  
<span style="font-size: 0.7em; color: #000080; font-weight: normal; display: inline-block; text-align: left; width: 80%; margin: 0 auto 5px auto;">-->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 737

Tinh Thạch Thượng Phẩm

Vậy đa tạ chân nhân!

Sắc mặt Diệp Thiên nửa mừng nửa lo, nhìn thấy khoé miệng Đinh Hồng không khỏi co rúm lại, đầu óc tên thanh niên này chắc chắn không đơn giản như vậy?

- Không sao, chỉ là tốn tí sức nhắc tay lên mà thôi...

Đinh Hồng khoát tay, lúc đang định nói chuyện, ánh mắt đột nhiên nhìn chằm chằm vào cái xe đẩy vừa tiến vào bàn đầu giá, thân thể bỗng nhiên đứng lên, nhưng thật ra lại khiến Diệp Thiên hoảng sợ.

- Tinh thạch thuộc tính hoá thượng phẩm, chưa từng nhiễm linh mạch trần tục, sao có thể sinh ra linh thạch thượng phẩm thế được nhỉ?

Ánh mắt Đinh Hồng lộ ra vẻ khiếp sợ kinh người, trong lòng cũng nổi sóng dữ dội, ông vốn nghĩ ở đây nhiều nhất cũng chỉ có linh khách hạ phẩm mà thôi, thế nhưng sai tuyệt đối, đây rõ ràng là 1 khối tinh thạch thượng phẩm.

Phải biết rằng, cho dù ở không gian mà ông ta sống, linh thạch thượng phẩm cũng cực kỳ hiếm thấy chỉ có vài môn phái lớn có truyền thừa lâu năm cất giấu mới có, đệ tử bình thường căn bản khó mà thấy được.

Tuy rằng khối linh thạch này đã bị người ta cất qua, linh khí có hơi tán đi, nhưng Đinh Hồng tin rằng, sau khi cảm khối linh thạch này trở về nơi đó, tất nhiên có thể đổi lấy khối đá linh thạch thuộc tính thủy mà ông ta cần.

Đinh Hồng âm thầm cảm thấy mình may mắn, may mắn mình xuống núi đúng lúc, không thì cơ duyên này cũng không đến lượt ông ta, trong lòng ông ta lúc này chuyện sư đệ chết cũng vui đi, chỉ còn lại khối linh thạch thượng phẩm này thôi.

Ánh mắt phát ra tia cực nóng, nếu không phải bận tâm mình đang ở nhân gian, Đinh Hồng thậm chí còn có cả ý định ra tay cướp lấy.

Thế nhưng Đinh Hồng kích động cũng không bị phát hiện, sau khi ông ta phát ra khí bảo vệ, Diệp Thiên không có cách nào truyền thần thức vào trong, mà lại dặn dò cha không được tranh đoạt khối tinh thạch đó.

Tuy rằng lúc này Diệp Thiên cũng có thể cảm ứng được, khối tinh thạch đó ẩn chứa linh khí, vượt xa những khối linh thạch của cậu, nhưng thứ tốt cũng phải đổi mạng mới có được.

Nhìn người đạo sĩ bên cạnh phát ra khí, Diệp Thiên biết, mình mà phát ra ý định có hứng thú với khối tinh thạch này, nói không chừng Đinh Hồng sẽ ghi hận trong lòng, xoá luôn mối hoạ này cũng nên.

Sau khi Đinh Hồng đứng lên, người chủ trì bán đấu giá trên đài không vui nói:

- Ví tiên sinh này, mời ngồi xuống, đừng có làm loạn trật tự đấu giá.

Lúc đang đấu giá vật phẩm thứ hai, 2 người dưới đài vẫn đang nói chuyện khiến cho người bán đấu giá cảm thấy mình chủ trì thất bại, tối thiểu cũng không khiến cho người khác chú ý được.

Đinh Hồng đang định trừng mắt lên, hình như nhớ ra điều gì, lạnh lùng nhìn người đấu giá 1 cái, người chủ trì đấu giá này vốn đang hung phấn cũng lạnh cả người, cũng không dám giục Đinh Hồng ngồi xuống nữa.

Quay đầu nhìn về phía Vân Hoa Quân, Đinh Hồng truyền 1 đoạn thần thức:

- Bất kể là bao nhiêu tiền, mua bằng được thứ này, tôi cho 2 huynh đệ các ngươi sống thêm 20 năm nữa!

Ngồi ở hàng ghế sau mắt Vân Hoa Quân mở to ra, liên tục ngẩng đầu lên, mấy ngày nay lão Đạo vẫn luôn ngậm miệng, không ngờ hôm nay cũng mở miệng ra.

Vân Hoa Quân năm nay cũng 75 tuổi rồi, hơn nữa lại chăm sóc giữ gìn tốt, có thể sống thêm 20 năm nữa, ông ta chắc chắn là có thể sống trên trăm tuổi, đủ để kích động người ta.

- Em trai, nhất định phải đấu giá bằng được hòn đá này, không tiếc giá gì!

Giọng Vân Hoa Quân có chút run rẩy, so với tiền tài mà nói, sinh mệnh không nghi ngờ gì nữa quan trọng hơn nhiều.

- Anh cả, anh yên tâm đi, em chuẩn bị đầy đủ tài chính, tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì!

Đã nhiều ngày Vân Hoa Đồng cũng được kiểm chứng sự thần kỳ của người đạo sĩ đó, tất nhiên không nghi ngờ gì lời anh cả.

- Anh bạn Diệp, khối tinh thạch này có ý nghĩa hết sức quan trọng với lão đạo, không phải tranh đoạt đâu nha!

Sau khi ngồi xuống, Đinh Hồng thân nhiên liếc mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái, trong lời nói vẫn rất có sức uy hiếp.

Tuy rằng Thiên Cơ Môn thế lực cực mạnh, nhưng sau khi có được khối linh thạch thượng phẩm này đổi lấy khối linh thạch thuộc tính thủy, khả năng Đinh Hồng tiến vào Kim Đan Đại Điện là cực lớn, đến lúc đó không sợ Thiên Cơ Môn nữa.

Cho nên nếu Diệp Thiên không nể mặt tranh đoạt với ông ta, Đinh Hồng không ngại tìm cơ hội khiến cậu ta quy tiên lên núi thành tiên, tu đạo là việc làm nghịch thiên, Đinh Hồng cũng chẳng cần để ý đến tính mạng người khác.

- Đinh chân nhân, văn bối tu luyện ở trần thế, tài nguyên thiếu thốn cực kỳ, cái... cái này...

Sắc mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ chần chừ, cậu không dám đồng ý, nếu không sẽ khiến cho cái lão bắt tử này nghi ngờ.

- Há??

Ánh mắt Đinh Hồng lộ ra tia hung ác, thế nhưng rất nhanh đã biến mất, bàn tay ông ta vừa lật, lòng bàn tay lấy ra 1 khối tinh thạch thô màu đỏ, nói:

- Cậu tu vi chưa đủ, dùng khối linh thạch kia phí của trời, khối linh thạch này của ta, cũng đủ để cậu dùng tu luyện.

Khi nói chuyện Đinh Hồng liền nhét khối linh thạch vào trong tay Diệp Thiên, ông ta cuối cùng cảm thấy được lời nói của tiểu tử này không giả dối, chắc hẳn tiền bối đã qua đời, cứng rắn ngăn nó không bằng xoa dịu nó, dù sao nghe đồn Thiên Cơ Môn cũng có cao nhân Kim Đan rồi.

- Thế... thế thì cảm ơn tiền bối!

Diệp Thiên tuy rằng còn có bộ dạng có chút không cam lòng, nhưng mâu thuẫn cảm xúc cũng không phải lớn lắm, phóng thần thức vào trong hòn linh thạch cảm ứng 1 chút, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười.

- Cảm ơn tiền bồi, thứ này có thể khiến tôi đột phá ấy nữa chứ?

Đình Hồng có chút nghi ngờ phán đoán của mình, Diệp Thiên nếu đúng là sau lưng có tiền bồi sư môn, sẽ không ngay cả tinh thạch thuộc tính hoá hạ phẩm thể này cũng quý thể chứ.

Thế nhưng lúc này trên đài bắt đầu đấu giá rồi, Đình Hồng vội đem lực chú ý qua đó, cho dù ông có tu luyện hơn 200 năm, lúc này tâm trạng cũng có chút dao động.

- Khối đá ngọc xinh đẹp này là 1 vật lưu lại sau khi ngọn núi lửa Piton de la Fourmaise trào ra, nó được bậc thầy về đồ trang sức tạo nên 1 tác phẩm tuyệt đẹp thể này, giá khởi điểm là 8 triệu nhân dân tệ, mỗi lần tăng thêm 1 vạn, mời các vị ra giá!

Không biết có phải bị Đình Hồng nhìn hay không, người đấu giá lúc này trạng thái rõ ràng không tốt, sau khi giới thiệu đồ đấu giá xong, liền tuyên bố bắt đầu đấu giá.

- Thứ tốt đều bị lãng phí!

Lời của người bán đấu giá vừa dứt, Đình Hồng không khỏi liếc mắt nhìn Diệp Thiên 1 cái, trên mặt 2 người đồng thời lộ ra vẻ cười mỉu, nếu khối linh thạch này mà chưa được tạo hình, sợ là còn có tác dụng với bọn họ lớn hơn nữa.

- Tiểu tử này cũng biết hàng đấy.

Sau khi đưa ra khối linh thạch đó, Đình Hồng căn bản là không sợ Diệp Thiên dám giờ trò nữa, nếu không cho dù Diệp Thiên có gặp được người của sư môn, ông ta cũng vẫn đúng lý.

- Tôi trả 9 triệu nhân dân tệ!

Sau khi người dẫn chương trình vừa hô bắt đầu, Vân Hoa Đồng liền giơ thẻ bài lên, nâng giá lên thêm 1 triệu hẳn đây là tỏ rõ ý quyết tâm muốn giành được của mình.

Đôi khi bán đấu giá là như vậy, là 1 hào phú tiền nhiều không đếm xuể, sau khi có hứng thú với thứ nào đó, rất nhiều người sẽ tự động nhường, trong 1 số trường hợp đây là 1 quy tắc ngầm.

Thế nhưng những người trong nước, nhất là Vân Hoa Đồng, sản nghiệp tư bản trong nước của hắn căn bản đều là hoạt động bí mật,

số lần tham gia đấu giá còn quá ít, cũng không biết chuyên gia nước ngoài có người đối phó với “người có tiền”.

- Vị tiên sinh này trả giá 9 triệu, còn có ai trả giá nữa không ạ, khối tinh thạch này được chuyên gia xem xét, là 1 loại châu báu chưa từng xuất hiện, rất có giá trị.

Sau khi nghe thấy Văn Hoa Đồng giơ bảng giá lên, người bán đấu giá mắt sáng rực, nói năng cũng mau lẹ hơn, giới thiệu lại nội dung vừa rồi 1 lần nữa.

Cùng lúc đó, ngón út tay phải người dẫn chương trình ở lên bàn ngoắc nhẹ mấy cái, những người vẫn luôn chú ý đến động tác của ông ta lập tức nhận được chỉ thị.

1 vài thẻ bài của những nhà đồ cổ có tiếng trong kinh thành giơ lên, cười nói:

- 10 triệu nhân dân tệ, Văn tổng, không phải tôi tranh đấu với ông, ông cũng biết đấy, tôi là người thu mua các loại đá quý mà.

- 10 triệu nhân dân tệ, thứ này, tôi thích!

Sắc mặt Văn Hoa Đồng không chút thay đổi cầm thẻ bài lên, nói có vẻ bá đạo.

Mà trong buổi đấu giá, người bán đấu giá không nghi ngờ gì chính là nhà đấu giá, lập tức ám hiệu lại phát ra.

- 20 triệu, Văn tổng, thứ như vậy ở trong tay người chuyên nghiệp thì tốt hơn.

Người sưu tầm đó cũng không sợ Văn Hoa Đồng, lĩnh vực mà hắn làm cũng không liên quan gì đến Văn Hoa Đồng, không liên quan gì thì không phải nể mặt làm gì.

Mà điều quan trọng hơn, là 1 chuyên gia uy thác có thân phận nhất định, hắn có thể có được 1 phần từ cuộc giao dịch này, đạt được 10%. Hết lên 20 triệu, hắn có thể thu về được 1 triệu.

- Thật đúng là người ngốc nhiều, chỉ là 1 tên đả giá mà thôi.

Diệp Thiên ngồi ở hàng trước bĩu môi, sau khi tham dự buổi đấu giá lần đó ở hồng Kông, cậu hiểu cái bẫy của bọn đấu giá này trong lòng bàn tay.

Thế nhưng nếu đổi là Diệp Thiên ra giá, đừng nói là 20 triệu, mà là 40 triệu cậu cũng cam tâm tình nguyện, dù sao thứ này cũng không thể dùng tiền mà mua được.

- 40 triệu!

Vân Hoa Đồng 1 lần nữa lại giơ thẻ bài lên, vừa rồi anh cả ghé ta nói ra điều kiện của Đinh Hồng, lúc này ông ta nghĩ cũng không khác gì Diệp Thiên, có tiền nhiều tiền nữa cũng phải có được tinh thạch trong tay.

- Ông chủ Vân điên rồi, hòn đá này đâu đáng giá 40 triệu chứ?

- Đúng thế, đừng nói 1 hòn đá quý không rõ xuất xứ, ngay cả kim cương cũng không đáng giá như vậy.

- Nghìn vàng không mua được niềm vui, Vân tổng là ai? Đây là đang đánh bạc đấy.

Sau khi Vân Hoa Đồng hô lên giá này, trong hội trường lập tức sôi nổi lên, theo như những nhà sưu tầm đồ cổ thấy, hòn đá này nhiều khả năng nhất là đá rubi, 8 triệu giá khởi điểm là hơi nhiều rồi, thế mà ra đến 40 triệu thực là điên rồi.

Lần này ngay cả vị uỷ thác kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, đấu giá điều quan trọng chính là tâm lý, nếu như mình hô lên giá cao quá, đối phương không chơi nữa thế thì hẳn không còn chỗ để khóc nữa ấy chứ.

Không chỉ có nhà sưu tầm đó, mà người bán đấu giá trên đài cũng không ngờ trong phút chốc mà Vân Hoa Đồng tăng giá lên gấp đôi, tục ngữ nói thấy chuyện tốt thì nhận, lần này hẳn không ra ám hiệu nữa, mà sau 3 lần hỏi, đánh mạnh búa đấu giá xuống.

- Chúc mừng Đinh chân nhân!

Sau khi Vân Hoa Đồng đấu giá được khối tinh thạch, Diệp Thiên về mặt hâm mộ nhìn Đinh Hồng, sau đó nói:

- Không biết chân nhân ở chỗ nào, vẫn bồi muốn đến đó quấy rầy 1 chuyện!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 738

Linh Mạch

Đi theo Lý Thiệu Nguyên hành tẩu giang hồ mười năm đó, rèn luyện đối với Diệp Thiên đích xác rất trọng yếu, hẳn biết mình vào giờ nào cần biểu hiện như thế nào.

Một người tu đạo giống như hấn trà trộn ở trong thế tục, tự nhiên đối với giới tu đạo cũng không thể hờ hững, nếu lúc này để Đỉnh Hồng rời đi, ngược lại sẽ gây ra nghi ngờ trong lòng đối phương.

- Anh bạn Diệp, ít ngày nữa tôi sẽ rời kinh thành, chúng ta có duyên thì sẽ gặp lại!

Có được linh thạch thượng phẩm thuộc tính hỏa, cố nhiên lúc này tâm tình Đỉnh Hồng rất tốt, nhưng nếu không phải còn một sự kiện phải làm, hẳn hận không thể lập tức trở về đi tìm người đổi lấy linh thạch thuộc tính thủy, nào có thời gian dằng dãi nói chuyện cùng Diệp Thiên?

- Tiền bối, cái này... ngài hãy chỉ dạy tiểu tử một chút đi!

Tuy rằng hận không thể nói trước mặt Lão bát tử này là mau cút đi, nhưng trên mặt Diệp Thiên vẫn lộ ra vẻ cầu xin, diễn trò này cần diễn đến cùng mà.

- Chuyện này...

Đỉnh Hồng trầm ngâm một chút, mở miệng nói:

- Sau này nếu cậu có thời gian, có thể lên núi Côn Lôn một chuyến, nếu có cơ duyên, tự nhiên có thể đi tới đó, bản đạo lúc này không tiện nhiều lời!

Nghe vạ nhất Diệp Thiên sau này được Thiên Cơ Môn dẫn dắt, chắc chắn còn có ngày gặp lại, hơn nữa tiểu tử này rất biết làm

người, Đinh Hồng cũng thuận miệng nói thêm một câu.

- Mẹ nó, lão tử sớm biết là ở núi Côn Lôn rồi!

Diệp Thiên thầm mắng một câu ở trong bụng, trên mặt cũng làm ra bộ kinh hi, nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ dạy, ngày sau tiểu tử có chút thành công, nhất định không quên ân huệ của tiền bối!

- Ừm, chỉ mong chúng ta sau này còn có duyên gặp lại.

Đinh Hồng hừ ra âm mũi, khi hấn phóng xuất ra thần thức phát hiện Vân Hoa Đồng đã ra hậu trường giao dịch được tinh thạch kia, lập tức đứng dậy, nói:

- Bàn đạo còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước!

Đối với Đinh Hồng mà nói, khối linh thạch thượng phẩm này có thể cho hấn hi vọng thăng cấp Kim Đan Đại Lộ, chính là trân quý hơn tất cả bảo vật trong thế tục gì đó, hấn không chấp nhận được chút sơ xuất.

Nhìn thấy Đinh Hồng đi ra hội trường, Diệp Thiên lại ngồi trên ghế thêm tròn năm phút đồng hồ.

Khi thần thức Diệp Thiên biết được anh em Vân Hoa Đồng đã rời đi. Diệp Thiên đang ngồi ngay ngắn trên ghế, cả người giống như không có xương cốt, thiếu chút nữa ngã xuống trên mặt đất.

Vừa rồi cùng đạo nhân đó ngồi chung ước chừng hơn nửa canh giờ, là thời gian Diệp Thiên dca ời này cảm giác buồn chán nhất, khi đang nói chuyện là lúc tinh thần của hấn luôn luôn căng thẳng tới cực điểm.

Giờ phút này Đinh Hồng rời đi, Diệp Thiên được thả lỏng. Sau khi hấn tiến vào đéncảnh giới Tiên Thiên, đây là lần đầu tiên lại cảm nhận được cảm giác này.

Lúc trước nguyên thần chưa hình thành rõ. Diệp Thiên chú ý Cát Khải cùng Hắc Giao đại chiến. Đối với người tu đạo cũng không phải sợ hãi lắm, hấn cảm giác mình cũng có thể liều mạng.

Nhưng đối mặt Đinh Hồng, Diệp Thiên mới biết. Đối phương căn bản không phải là người mình có khả năng đối kháng, hấn chỉ là tùy ý thích phóng ra khí cơ, đã đè bản thân rất gắt gao.

Đừng nói Diệp Thiên hiện tại không có mang theo pháp khí gì trên người. Coi như hắn mang theo Tam Thanh linh, Nhiếp Hồn Linh Âm kia sợ là cũng không có biện pháp gì đâu với Đinh Hồng, dù sao với tu vi của Diệp Thiên, còn chưa thể chân chính phát huy ra uy lực của Tam Thanh linh.

Sau khi ở chỗ ngồi nghỉ ngơi mấy phút đồng hồ, Diệp Thiên mới cảm giác sức lực hồi phục, Đinh Hồng này và sư đệ của hắn giống nhau, tâm thuật bất chính, vừa rồi chính mình nếu có một chút sơ sẩy, sợ là cũng sẽ bị hắn nhìn ra.

Đứng dậy, Diệp Thiên lập tức đi ra phía ngoài. Đồng thời một tia thần thức cũng truyền vào đầu óc cha.

- Diệp Thiên, chuyện gì xảy ra? Vị đạo sĩ kia là bạn của con à?

Đi vào bãi đỗ xe ngầm, Diệp Đông Bình mới phát hiện con trai có gì không ổn lắm, mày cau chặt không nói, sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

- Lên xe rồi nói sau ạ!

Diệp Thiên đoạt lấy cái chìa khóa trong tay cha, mở cửa xe ngồi xuống vị trí lái.

- Ôi, tiểu tử nguoi, lái chậm một chút. Chạy nhanh như vậy để làm chi?

Khi Diệp Thiên lái xe như lao ra khỏi bãi đỗ xe thì Diệp Đông Bình sợ tới mức bệnh tim thiếu chút nữa phát tác, xe sịn là thật, nhưng cũng không thể vài giây đồng hồ liền gia tốc đến 100 km được chứ? Nơi này chính là khu náo nhiệt trong kinh thành.

Diệp Thiên không trả lời, tuy rằng tốc độ cao. Nhưng lại cũng không trở về nhà, mà lái xe thành đường vòng.

- Ba, ba lập tức gọi điện thoại đặt vé máy bay, đặt một chuyến bay nhanh nhất, cả các bác các cô, toàn bộ đều đi Hồng Kông ở một thời gian ngắn, con chưa thông báo thì mọi người đừng trở về!

Diệp Thiên biết, đạo nhân kia vị tất hoàn toàn tin lời của chính mình nói, nếu như lòng nghi ngờ đối phương lớn, nói không chừng lúc này hắn sẽ tìm đến nhà, Diệp Thiên không tin anh em Vân thị không tìm ra lai lịch của mình.

Mà lúc này trong nhà Diệp Thiên đang cất giấu linh thạch cùng dây thừng trời rỗng, không thoát khỏi thần thức của Đinh Hồng tìm kiếm, điều này sẽ mang đến đại họa cho Diệp gia.

- Diệp Thiên, rốt cục là chuyện gì xảy ra, các cô con lần trước đã đi Hồng Kông, nhưng ở đó không quen.

Diệp Đông Bình không biết chuyện gì xảy ra, khiến con trai căng thẳng như thế?

- Ba, đừng hỏi nhiều như vậy, lập tức gọi điện thoại đặt vé máy bay đi ạ, bảo mẹ và các bác các cô trực tiếp đi ra sân bay!

Diệp Thiên chuyển tay lái, chạy xe tới hướng sân bay thủ đô, tuy rằng hấn chỉ đoán ở trong lòng, nhưng Diệp Thiên không dám cược, bởi vì nếu thua cuộc, cả nhà hấn phải đền mạng.

Hiện tại ở Diệp gia, mặc dù Diệp Thiên không dám nói là vua chúa, nhưng hấn thật sự có tiếng nói, Diệp Đông Bình và mọi người đều rất tin không nghi ngờ, lập tức cũng không còn nhiều lời, liền gọi điện thoại.

Đến khi Diệp Thiên tới sân bay, một đám nữ nhân Diệp gia và cả Vu Thanh Nhã, đều về mặt khó hiểu chờ ở đây rồi, nhất là Vu Thanh Nhã, tức thì bị Diệp Thiên gọi ra từ cơ quan.

- Kinh thành xảy ra chút chuyện, mọi người đi Hồng Kông một thời gian, không cần lo lắng cho con, con cũng sẽ rời đi!

Diệp Thiên chưa cho những người phụ nữ này cơ hội hỏi, vội vàng nói một câu, lúc sau liền lái xe rời đi.

- Con bà nó, làm ta sợ muốn chết!

Sau khi trở lại Tứ Hợp Viện, Diệp Thiên lập tức phóng xuất ra thần thức bao vây trọn cái sân lại, khi hấn phát hiện Tam Thanh Linh, đây thừng trói rỗng cùng với linh thạch chưa bị người động vào, lúc này mới thở ra thật dài.

Không cần nghĩ nhiều, Diệp Thiên trở lại trong hậu viện, lấy ra toàn bộ nhạc cụ của thầy tu của hấn, lấy Tam Thanh Linh làm mắt trận, bày ra một cái trận pháp lần thiên, che dấu thư phòng của hấn.

Bày bố xong trận pháp, Diệp Thiên sử dụng thần thức tra xét một hồi, phát hiện ngay cả mình cũng không phát hiện ra những vật này, trái tim đã lên đến cổ họng mới xem như về vị trí.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên khóa kỹ cửa phòng, lái xe đến chỗ Tống Hạo Thiên, chuyện Đình Hồng xuất hiện rất quan trọng, nhất định phải thông báo Lão gia kia một tiếng.

- Các người lo liệu chuyện lần này rất tốt, ba viên đan dược này các người giữ lại, dùng với nước là được, đúng rồi, mẹ của các người tuổi quá lớn, chỉ được dùng nửa viên!

Ở trong Tứ Hợp Viện của Vân gia, Đỉnh Hồng vượt vượt khỏi linh thạch thượng phẩm kia, cảm thụ được linh khí dồi dào bên trong, tâm tình không khỏi tốt lên, tỳ tay ném ra một cái bình sứ.

Thuận lợi có được khối linh thạch, Đỉnh Hồng cũng hào phóng hơn nhiều, lấy ra nhiều hơn một viên đan dược so với lúc trước hẳn nói.

Đương nhiên, Đỉnh Hồng cũng không phải tự dung hào phóng, hẳn phát hiện trước kia thế tục mà bị giới tu đạo bỏ qua, vẫn có thể tìm được một vài thứ tốt.

Phải biết rằng, chỉ là khối linh thạch thượng phẩm trong tay này, kể cả ở không gian hẳn đang sống đều không thấy nhiều, hơn nữa thu hoạch lần này của hẳn còn không chỉ như thế, mấy ngày trước đây Vân Hoa Quân giao cho hẳn một khối kim loại nhỏ như cái móng tay, cũng là nguyên liệu luyện khí rất khan hiếm.

Loại kim loại này ở giới tu đạo gọi là lam kim, có thể nói là tinh hoa trong kim loại, ở các nhạc cụ của thầy tu sử dụng công phật dung nhập một ít lam kim, có thể làm cho nó sắc bén dị thường, phẩm chất của nhạc cụ của thầy tu cao hơn một bậc.

Hơn nữa lam kim cho dù ở trong giới tu đạo cũng là thực khan hiếm, bởi vì nó nhất định sinh trưởng theo sau linh mạch thuộc tính kim, đây cũng chính là nói, nơi phát hiện khối lam kim này, vô cùng có khả năng tồn tại một cái linh mạch.

Tin tức này, đối với Đỉnh Hồng mà nói, thậm chí thế có được một linh mạch.

Nếu không ôm tâm lý muốn nhìn khối tinh thạch này phẩm chất như thế nào, sáng sớm Đỉnh Hồng đã chạy tới Nga, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hẳn không tiếp tục tìm hiểu nghiên cứu về nội tình Diệp Thiên.

Đương nhiên, hiện tại Đỉnh Hồng có thể nói là song hỷ lâm môn, vô luận là khối linh thạch thượng phẩm hay là linh mạch mỏ vàng, đều đủ để cho Luyện Khí Các của hẳn ở giới tu đạo có được lợi thế!

Cho nên lấy thêm ra một viên đan dược, Đỉnh Hồng cũng là muốn cho anh em Vân thị tiếp tục giúp hẳn tìm kiếm mấy thứ này, dù sao lần này có được thu hoạch, vượt xa tưởng tượng của hẳn.

- Cảm ơn Đình chân nhân, ngài yên tâm, bên Nga tôi cũng đã sắp xếp xong xuôi, em tôi sẽ đi cùng ngài cùng, đến lúc đó nhất định có thể mua được mỏ vàng đó! var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 739

Thuyết Phục

Cầm trong tay binh sứ, tay của Vân Hoa Quân cũng run rẩy lên, hấn sống hơn 70 tuổi, tự nhiên hiểu được tâm tư của Đinh Hồng, nhưng dù như thế nào, chỉ cần có thể kéo dài tuổi thọ cho hấn, thì dù có táng gia bại sản Vân Hoa Quân cũng cam tâm tình nguyện.

Nghe được Vân Hoa Quân nói vậy, Đinh Hồng lắc lắc đầu, nói:

- Người cho ta toạ độ, lão đạo ta không có thân phận, không cách nào ngồi cái gọi là máy bay đó!

Đinh Hồng sinh ra ở năm Càn Long, tính ra đã là cổ nhân hơn hai trăm tuổi, hấn chạy đi đâu làm cái gì mà cần giấy căn cước? Cho dù Vân Hoa Đồng có thể làm, hấn cũng đợi không nổi.

- Được, chỗ này trên bản đồ đều ghi rõ, Đinh chân nhân, khi ngài tới nơi, dùng điện thoại này gọi cho Hoa Đồng là được!

Vân Hoa Quân cũng nghĩ đến điểm ấy, từ trong bao lấy ra một tấm bản đồ và di động giao cho Đinh Hồng, xoay mặt nhìn về phía Vân Hoa Đồng, nói:

- Cho dù trả giá như thế nào, cũng nhất định phải mua được mỏ vàng đó cho Đinh chân nhân!

Đôi mắt sắc hấp dẫn của Trường Sinh, cho dù là người đã làm quan lớn giống như Vân Hoa Quân, cũng không cách nào ngăn cản được, đương nhiên, người càng ở vào địa vị cao càng tiếc mạng, đây cũng là lẽ đã có từ xưa.

- Mang ta đến nơi đó là được rồi, cái khác không cần phiền toái như vậy!

Đinh Hồng cũng không có ý kiến gì đối với lời nói lấy lòng của Vân Hoa Quân, hấn căn bản là không cần vàng trong thế tục, cái hấn thật sự muốn là một linh mạch, hấn chỉ cần bên trong có kim loại màu lam cùng linh thạch cũng đủ rồi.

Từ chỗ Tổng Hạo Thiên đi ra, Diệp Thiên bị lão gia tử quờ trách một phen, nói hấn đem toàn bộ người nhà đến Hồng Kông là giấu đầu lòi đuôi, rõ ràng trong lòng có ý đồ đen tối.

Diệp Thiên cũng hiểu được đạo lý này, nhưng hấn thật sự không dám đi cược, chuyện này có thể quan hệ đến tánh mạng một nhà mình.

Đình Hồng người này, rõ ràng chính là người tu đạo nằm ngoài pháp chế của quốc gia, vạn nhất bị hấn nhận ra được sự đệ của hấn chết có quan hệ với mình, Diệp Thiên cũng không biết hấn có thể giận chó đánh mèo mà tìm đến người thân nhà mình hay không. Nhưng khiến Diệp Thiên thật không ngờ chính là, khi Tổng Vĩ Lan và mọi người tới Hồng Kông, ngày hôm sau, Cửu Tâm Gia và mấy lão ca của Diệp Thiên lại từ Hồng Kông chạy tới, bọn hấn biết, chuyện có thể làm cho Diệp Thiên lo lắng như thế, nhất định là chuyện kia đã bại lộ.

Tình nghĩa đối với mấy vị sư huynh, Diệp Thiên cảm kích trong lòng, nhưng bọn họ lưu lại thật sự là vô ích, cuối cùng Diệp Thiên vẫn phải lấy uy chương môn, ra lệnh cưỡng chế đám người Cửu Tâm Gia quay lại cảng đảo trong ngày.

Lo lắng đề phòng mất hai ngày, Diệp Thiên lại phát hiện đối phương không hề tìm tới cửa hay là âm thầm tra xét chính mình, buổi chiều ngày thứ hai, Diệp Thiên nhận được điện thoại Tổng Hạo Thiên gọi tới.

Ở trong điện thoại Tổng Hạo Thiên báo cho Diệp Thiên, không biết tại sao Lão Nhị của Vân gia, ngày hôm qua đã bay đi Nga, căn cứ manh mối hấn nắm giữ, hấn là đi vùng Seberia.

Nhận được cú điện thoại này, Diệp Thiên nhất thời hiểu được, xem ra đạo nhân kia hấn là cũng đi trước Vân Hoa Đồng rồi, tối thiểu nguy cơ trước mắt Diệp Thiên xem như được giải trừ.

Nghĩ đến mỏ vàng ở Nga, Diệp Thiên lập tức liên hệ Trần Hi Toàn, bảo hấn dùng tiến độ khai thác mỏ vàng lại, mang theo người nhà đến Moscow du lịch. Còn khi nào thì tiếp tục khai thác, đợi chờ mình thông báo.

Lo xong những việc này, Diệp Thiên gọi điện thoại sang Hồng Kông, thông báo mẹ và mọi người có thể trở về nhà, mặt khác Diệp Thiên lại đem đóng gói các nhạc cụ của thầy tu và linh thạch, ngồi trên phi cơ tư nhân của Đường Văn Viễn đến đón hấn.

Mấy thứ này để ở trong nhà, quả thực như quả bom hẹn giờ, Diệp Thiên cũng không dám khẳng định trận pháp mình bày ra nhất định có thể che chắn được thần thức của Đình Hồng tra xét.

Mãi cho đến khi vào biệt thự ở Hồng Kông, Diệp Thiên mới xem như nhẹ nhàng thở ra, cả người đều có vẻ có chút uể oải không sức

lực, ngũ suốt một buổi trưa, tới khi bóng đêm buông xuống, mới đem đầu đuôi sự tình nói cho mấy vị sư huynh.

- Diệp Thiên, lời đệ nói đều là thật sao?

Lúc trước Diệp Thiên cũng không nói rõ chuyện này cho Cầu Tâm Gia và mấy sư huynh, cho tới giờ khắc này, mới đem từ đầu chí cuối chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này nói ra, nghe xong mấy sư huynh đến nửa ngày chưa phục hồi tinh thần lại.

Chuyện lúc trước ở Thần Nông Giá gặp Khi Trắng, cũng đã khiến đám người Cầu Tâm Gia khiếp sợ không thôi, nhưng dựa theo lời Diệp Thiên trước đó không lâu lại có thể lại xuất hiện người trong giới tu đạo, không thể không khiến cho mình sinh lòng nghi ngờ.

Phải biết rằng, Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Cảnh đều sống sắp trăm tuổi, có thể nói là kiến thức rộng rãi, bọn hắn cả đời cũng chưa từng gặp chuyện như vậy, vì sao Diệp Thiên lại gặp được?

- Đại sư huynh, đệ còn lừa huynh được sao?

Diệp Thiên biết chỉ dựa vào chính miệng mình nói, không đủ để khiến mấy người tin tưởng, lập tức tâm niệm vừa động, một đám sương mù ở dưới chân bốc lên, bao vây người gần hắn nhất là Cầu Tâm Gia vào trong đó.

- Lên!

Diệp Thiên bước ra, dưới chân Cầu Tâm Gia tựa hồ như là giảm phải vật dụng bay được, cả người cách ly khỏi lực hấp dẫn của địa cầu, giống như nó hoàn toàn mất đi tác dụng đối với hắn.

Sau khi lên cao tới mấy chục mét, Diệp Thiên cố định thân hình lại, lúc này hắn chỉ mới là lúc đầu của cảnh giới Tiên Thiên, tuy rằng có thể dùng thuật bay, nhưng cũng không thể làm liên tục trong thời gian dài.

Hơn nữa bay càng lên cao, dòng khí cương khí trên bầu trời càng mãnh liệt, nếu chỉ riêng Diệp Thiên có lẽ còn có thể lên cao mấy chục mét, nhưng mang theo Cầu Tâm Gia thù hiện tại đã đến cực hạn của hắn.

Dù là Cầu Tâm Gia đã vào tuổi cửu tuần, cả đời trải qua vô số sóng to gió lớn, giờ phút này, biểu hiện trên mặt cũng không kgác gì người gặp ma quỷ, vẻ mặt hoảng sợ nhìn ngọn đèn dưới chân mờ dần.

- Diệp Thiê, đệ... đệ đã thật sự thành tiên sao?

Sau khi Diệp Thiên mang theo Đại sư huynh trở lại trong biệt thự, Nam Hoài Cẩn đi lên trước tiên, gắt gao kéo Diệp Thiên lại, tình hình vừa rồi, rất giống mấy đạo nhân mà hắn từng gặp ở Thanh Thành sơn.

Nghe được lời nói cả Nam Hoài Cẩn, Diệp Thiên cười khổ nói:

- Nam Sư huynh, tiên cũng là người, chút tài mọn của tiểu đệ, trong mắt Đinh Hồng sợ là căn bản là bé nhỏ đến mức không đáng kể.

Sau khi Diệp Thiên xuất quan từ Trường Bạch sơn ra, luôn luôn ở kinh thành, hắn còn chưa nghĩ có nên nói chuyện chính mình thăng cấp đến cảnh giới Tiên Thiên cho mấy sư huynh hay không, nhưng trải qua chuyện này, nhất định phải cho bọn họ được biết.

- Nguyên Dương huynh, đời này, xem như chúng ta sống vô dụng rồi!

Nam Hoài Cẩn cùng Cầu Tâm Gia liếc nhau một cái, trong mắt hai người đều lộ ra vẻ chua xót, khổ tu cả đời cũng chưa đụng đến cảnh cửa cảnh giới Tiên Thiên, không ngờ Diệp Thiên ở tuổi thanh niên đã làm được.

- Hai vị sư huynh, các huynh cũng không nên tự coi nhẹ mình, đệ nghe ý tứ của Đinh Hồng, từ thời cận đại thiên địa tựa hồ từng có biến hóa gì đó, hoàn cảnh hiện tại cũng không thích hợp tu luyện, cũng không phải nguyên nhân ở bản thân các huynh!

Diệp Thiên nghĩ một chút, khuếch tán thần thức đi ra ngoài, bao trùm biệt thự này của hắn ở phạm vi ngàn dặm chung quanh.

Thần thức mỗi người, cũng đều có độc đáo của chính mình, Diệp Thiên tin tưởng, cho dù có người tu đạo dùng khí cơ tra xét, sợ là cũng không thể cảm ứng được mình.

Sau khi phóng xuất ra khí cơ, Diệp Thiên vươn hai bàn tay của mình ra, trong mỗi lòng bàn tay đặt một vật.

Ở trong tay Diệp Thiên, rõ ràng bày ra một khối Ngọc Thạch sắc đen như mực và sắc đỏ chói mắt, đây cũng chính là hai loại linh thạch mà Diệp Thiên lấy được từ đầm Hắc Long và miệng núi lửa.

- Diệp Thiên, thứ này chính là Ngọc Thạch mà lần này đệ muốn đi tìm đó sao?

Cầu Tâm Gia có chút không hiểu, Diệp Thiên lấy ra thứ này làm gì?

- Đúng rồi, Đại sư huynh, chớ xem thường thứ này, bên trong chúng ẩn chứa linh khí, so với Tụ Linh Trận này còn nhiều hơn!

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Đệ hoài nghi các huynh không thể thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, nhất định là linh khí thiên địa ở đây không đủ sung túc, thứ nữa chính là chân khí trong cơ thể các huynh không đủ trong sạch, không thể thay đổi trở thành thuần khiết, có lẽ Ngọc Thạch này có thể trợ giúp được các huynh!

Diệp Thiên mặc dù là thăng cấp tới cảnh giới Tiên Thiên ở trong hôn mê, nhưng sau khi một lần nữa có được suy nghĩ, hẳn có thể cảm giác được, chân khí hiện tại hoàn toàn không còn như ngày xưa. Tính chất Linh khí ngày xưa và linh khí ẩn chứa trong linh thạch có phần tương tự.

- Lạnh quá! Thật là... Đây quả thực là lạnh đến tận xương tủy!

Nam Hoài Cẩn tu vi mạnh hơn nhiều so với Hồ Hồng Đức lúc trước, cho dù chân khí Diệp Thiên lúc này, cũng không mạnh được như trong cơ thể hắn, linh khí tuy rằng mãnh liệt dị thường, nhưng hẳn vẫn có thể chịu đựng được:

- Ô, đây là linh khí trung hòa ư, có thể đồng hoá chân khí của ta à?

Khi vận công chống lại hàn khí, Nam Hoài Cẩn bỗng nhiên phát giác, sau khi chân khí của mình tiếp xúc cùng hàn khí, lại có thể xảy ra biến hóa rất nhỏ, nếu không phải hắn rõ chân khí của chính mình như lòng bàn tay, căn bản là không thể phát hiện.

- Diệp sư đệ, Nguyên Dương huynh, đệ muốn tu luyện một chút!

Năm đó Nam Hoài Cẩn có thể được người tu đạo ở núi Thanh Thành coi trọng, chính là vì hắn là người tu chất tuyệt hảo, lúc này hắn dường như hiểu được cái gì, lập tức cũng không nói nhiều, khoanh chân liền ngồi xuống trên mặt đất.

- Nam Sư huynh có thích hợp tu luyện với linh thạch thuộc tính thủy hay không nhỉ?

Diệp Thiên phóng xuất ra một luồng thần niệm, có thể rõ ràng nhìn thấy, khi Nam Hoài Cẩn chống đỡ hàn khí, có một chút linh khí đang chuyển hóa tính chất chân khí trong cơ thể hắn.

- Kỳ quái, nguyên thần chưa có, làm sao có thể chuyển hóa chân khí?

Diệp Thiên có chút khó hiểu đối với biến hóa trên người Nam Hoài Cẩn.

Nhưng Diệp Thiên cũng không biết, tu luyện tinh thần, khó hơn với chân khí, không phải một sớm một chiều là có thể đạt tới.

Cho nên khi thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên, đa phần mọi người là chuyển biến chân khí đích thực, sau đó chậm rãi tu luyện ra nguyên thần, chỉ có hần – đồ quái thai này, mới có phương pháp trái ngược.

Diệp Thiên cầm Linh thạch thuộc tính hỏa còn lại trong tay đưa về phía Cầu Tâm Gia, nói:

- Đại sư huynh, trong Linh Thạch này ẩn chứa linh khí thuộc tính hỏa, huynh xem xem có thể dùng tu luyện hay không?

Cầu Tâm Gia gật gù đầu, vừa rồi Nam Hoài Cẩn đã giáo huấn, khi hần tiếp nhận linh thạch thuộc tính hỏa, cũng đem chân khí dồn vào tay phải.

- Sao mà lại có thể nóng đến thế!

Nhưng sau khi Cầu Tâm Gia cầm lấy khối linh thạch, nhin không được khiến trách một tiếng, bởi vì hần cảm giác mình giống như là cầm lấy một khối than vừa được đốt trong lò than, trong lòng bàn tay truyền đến cảm giác cực nóng khó có thể chịu đựng được.

Diệp Thiên nghe vậy lông mày nhíu lại, đưa tay chạm nhẹ vào khuỷu tay Cầu Tâm Gia một chút, linh thạch kia nhất thời rời tay bay ra, bị Diệp Thiên nắm gọn trong tay.

Lắc lắc đầu, Diệp Thiên nói:

- Đại sư huynh, xem ra huynh không thích hợp dùng loại linh thạch này tu luyện, thiên địa vạn vật, cũng có thể dùng thuộc tính Ngũ Hành mà khái quát.

Lúc trước Hồ Hồng Đức thiếu chút nữa bị khối linh thạch thuộc tính thủy đông lạnh, nhưng khi hần tiếp xúc linh thạch thuộc tính hỏa này, cũng cảm giác một hơi ấm tiến vào trong thân thể, chứ không có phản ứng mạnh như Cầu Tâm Gia.

- Diệp Thiên, để huynh thử nhé?

Một bên Tả Gia Tuấn mở miệng nói, hần sớm cũng nóng lòng muốn thử.

- Vâng, Nhị sư huynh, không cần miễn cưỡng, nếu cảm giác chịu không nổi, lập tức buông ra!

Diệp Thiên gật gật đầu, đem khối linh thạch đặt ở trong lòng bàn tay Tả Gia Tuấn.

Nhưng khiến Diệp Thiên cùng Cầu Tâm Gia mở rộng tầm mắt chính là, sau khi Tả Gia Tuấn tiếp xúc đến khối linh thạch, trên mặt hiện ra sùng sốt, ngay sau đó lại lộ ra vẻ mừng rỡ, giống như Nam Hoài Căn, trực tiếp ngồi dưới đất tu luyện.

Nhìn thấy trên mặt Cầu Tâm Gia lộ ra vẻ uể oải thất vọng, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Đại sư huynh, thuộc tính bất đồng thời, huynh đừng có gấp, đệ còn có một khối linh thạch thuộc tính thủy!

Lần này đi đến núi Trường Bạch, tổng cộng Hắc Giao đưa cho Diệp Thiên ba khối linh thạch thuộc tính thủy, trong đó khối phẩm chất tốt nhất là khối lớn nhất, khối linh thạch phẩm chất đạt đến trung phẩm, đã bị Diệp Thiên tiêu hao hết.

Còn lại hai khối thì đều linh thạch hạ phẩm, Diệp Thiên vội vàng trở lại phòng, đem một khối còn lại ra, giao cho Cầu Tâm Gia.

- Không thể nào, lạnh thấu xương!

Linh thạch vừa vào tay, Cầu Tâm Gia liền rung mình một cái, theo lý thuyết tu vi của hắn còn mạnh hơn một ít nếu so với Nam Hoài Căn, nhưng lại không thể chống được hàn khí trong linh thạch.

Lắc lắc đầu, Diệp Thiên từ trong tay Cầu Tâm Gia tiếp nhận khối linh thạch hạ phẩm, bất đắc dĩ nói:

- Kì quái, lúc ấy đệ hấp thu hai loại linh thạch thuộc tính hỏa và thủy cũng không sao mà?

Nhưng sau khi nói ra lời này, Diệp Thiên đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc ấy phát sinh ở trên người mình, lúc đóng băng lúc như lửa, nhìn không được cả người run nhẹ một chút, hẳn không phải không sợ, mà là ngất đi nên không biết thôi.

Chứng kiến chân mày Diệp Thiên sắp nhíu chặt, Cầu Tâm Gia tuy rằng trong lòng thấy mát mát, cũng nói an ủi:

- Tiểu sư đệ, sinh tử có mạng, phú quý tại thiên, đệ không cần để ý như vậy, chỉ có thể nói sư huynh không có duyên thôi!

- Đại sư huynh, huynh biết không, hai khối thạch này nhan sắc bất đồng thuộc tính linh khí bên trong cũng không giống nhau, đệ cảm thấy được bọn chúng có chút liên hệ cùng Ngũ Hành.

- Đã có linh thạch thuộc tính thủy hỏa, vậy thì kim, mộc, thổ cũng nhất định có, Đại sư huynh, chính là huynh không phù hợp hai

thuộc tính này mà thôi, cũng không có nghĩa là cái khác không thể sử dụng!

Linh thạch hai loại thuộc tính Kim và Thổ, Diệp Thiên chưa từng gặp qua, nhưng là linh thạch thuộc tính mộc lại cho hắn được ích lợi không nhỏ, nếu không phải lúc đó có Ngọc Thạch màu xám, sợ là hắn sớm đã chết ở trong sự công kích của nước lửa.

- Há? Còn có thể như vậy?

Mắt Cầu Tâm Gia sáng lên, từ khi hắn rời khỏi đại lục, liền dốc lòng tu đạo, hắn cũng muốn có thể đạt tới trình độ mà sư phụ năm đó cũng chưa từng đạt đến.

Nhưng mắt thấy bạn thân và sư đệ đều có thể từ trong linh thạch kia hấp thu được linh khí, trong lòng nói không thất vọng nhất định là giả, trước mắt lời nói của Diệp Thiên, cũng để cho hắn thấy được một tia hi vọng.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Đại sư huynh, huynh yên tâm, sau này đệ nhất định có thể tìm được hai loại linh thạch thuộc tính này!

Tuy rằng ngoài miệng đáp ứng sáng khoái, nhưng Diệp Thiên trong lòng một chút đều không dám chắc.

Linh thạch thuộc tính Mộc là từ trên người sư đệ của Đinh Hồng tìm được, mà linh thạch hai loại thuộc tính kim thổ, hắn căn bản là chưa thấy qua, cũng không biết không gian mình ở này. Đến tốt cùng có loại linh thạch đó hay không?

- Hay. Tuyệt không thể tá!

Đang lúc Diệp Thiên nói an ủi Cầu Tâm Gia, Nam Hoài Cẩn đã tọa tu luyện bỗng nhiên phát ra tiếng cười vui sướng cực kỳ, sau đó đứng dậy.

- Hoài Cẩn lão đệ. Cảm thụ như thế nào?

Cầu Tâm Gia vội vàng hỏi.

- Nguyên Dương huynh, linh khí trong viên đá này, có thể giúp đệ luyện hóa chân khí trở thành thực khí. Không có thứ này, chỉ dựa vào nguyên khí thiên địa, chúng ta sợ là cả đời cũng khó mà thăng cấp lên cảnh giới Tiên Thiên được!

Tuy rằng mới đá tọa hơn nửa giờ, nhưng Nam Hoài Cẩn đã nhận thức ra chỗ tốt của dùng linh thạch tu luyện, hẳn có thể cảm giác được, một số chân khí của chính mình đang có biến hóa rất nhỏ.

- Vậy vì sao đệ không tu luyện thêm một hồi đi?

Chứng kiến người bạn có hi vọng thăng cấp, Cầu Tâm Gia rất hâm mộ, cũng vì hẳn mà cao hứng không thôi.

- Nguyên Dương huynh, bản thân đệ cũng muốn. Nhưng linh khí trong Linh Thạch, không phải bây giờ đệ có thể hấp thu hết!

Nghe được lời nói của Cầu Tâm Gia, Nam Hoài Cẩn nở nụ cười khổ.

Hắn hiện tại chỉ ở vào trạng thái này, chỉ có thể thông qua luyện hóa linh khí trong linh thạch, từng bước chuyển biến chân khí của mình, không cách nào giống như Diệp Thiên, trực tiếp hấp thu linh khí vào trong đan điền trong cơ thể.

Hơn nữa bởi vì nguyên nhân chân khí khá thấp. Sau nửa giờ tu luyện, Nam Hoài Cẩn cũng cảm giác chân khí trong cơ thể tiêu hao quá lớn, đã không còn đủ lực, nếu cố tu luyện thêm, sợ là hẳn sẽ bị hàn khí kia gây thương tích.

Nam Hoài Cẩn lúc này đã trải nghiệm qua, tinh thần trở nên mình mẫn dị thường, nhìn Cầu Tâm Gia nói:

- Nguyên Dương huynh, huynh tu vi sâu hơn đệ, sợ là chỉ cần dùng ba năm liền có thể đi vào cảnh giới Tiên Thiên!

- Ba năm? Cái này còn xem tiêu sư đệ.

Cầu Tâm Gia nghe vậy nở nụ cười khổ, đem chuyện mình không hợp với hai loại linh thạch mà Diệp Thiên đưa ra nói với Nam Hoài Cẩn, nếu Diệp Thiên không tìm thấy linh thạch thích hợp cho hẳn tu luyện, cho dù ba mươi năm, hẳn cũng chưa chắc có thể bước qua điểm quyết định này.

- Đại sư huynh, Ngũ Hành tương sinh tương khắc, bổ trợ cho nhau, tuyệt đối sẽ không chỉ tồn tại linh thạch hai loại thuộc tính này, huynh cứ yên tâm đi. Nhị sư huynh ... huynh chớ nóng vội!

Diệp Thiên cười an ủi Cầu Tâm Gia một câu, bỗng nhiên biến sắc, thân hình giống như mũi tên bay đến bên người Tả Gia Tuấn, tay phải đặt ở trên bả vai hắn vỗ một cái.

Tả Gia Tuấn lúc này, sắc mặt và làn da đỏ sậm như máu, khoeo mắt giống như là sắp chảy ra máu tươi, ngồi dưới đất thân thể không

ngừng bốc hơi.

Khi tay Diệp Thiên chạm đến trên vai Tả Gia Tuấn, cả người hắn chấn động, làn da đang hiện lộ màu đỏ chàm rã tiêu tan, mở mắt, mờ hồ lộ ra một tia sợ hãi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<\/pre>
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 740

Nhiệm Vụ Thất Bại

Nhìn thấy Tả Gia Tuấn đã khôi phục bình thường, Diệp Thiên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cầm lấy linh thạch thuộc tính hỏa trong lòng bàn tay Tả Gia Tuấn, nói:

- Nhị sư huynh, mọi việc cần làm theo khả năng, sau này huynh tu luyện, không thể vượt qua 20'!

Tả Gia Tuấn tiến vào đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần chỉ có vài năm ngắn ngủn, chân khí còn lâu mới có thể so sánh với Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn.

Hơn nữa hắn cũng không phải hiểu được rất sâu đối với cảnh giới này, sau khi cảm giác được hơi nóng đó có chút trợ giúp đối với chính mình, liền không quan tâm luyện hóa, thiếu chút nữa đã khiến chính mình rơi vào chỗ vạ kiếp bất phục.

- Diệp sư đệ, cảm ơn đệ!

Nghe được lời nói của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn nghĩ lại mà sợ, lau mồ hôi trán, hắn vừa rồi chỉ cảm thấy phủ tạng thiếu chút nữa bị đun chín, nếu không phải Diệp Thiên ra tay đúng lúc, cho dù không chết cũng sẽ mất nửa cái mạng.

Diệp Thiên sợ Tả Gia Tuấn khinh thường, lại dặn dò:

- Tả sư huynh, sau này không thể nóng vội, cảm giác hết sức thì buông linh thạch ra, đệ không thể ở bên cạnh huynh mỗi ngày đâu!

- Tiểu sư đệ, đệ cứ yên tâm đi, có lần này là đủ rồi!

Tả Gia Tuấn nghe vậy cười khổ không thôi, cái cảm thụ như là lỗ mũi cũng sắp phun lửa đó, cũng không phải là dễ chịu gì.

- Được, các sư huynh tu luyện đi, đệ trở về phòng nghỉ ngơi đã!

Tiến vào đến cánh giới Tiên Thiên, linh khí trong Tụ Linh Trận này bất kể là độ tinh khiết hay là số lượng, cũng đã không đạt được yêu cầu của Diệp Thiên.

Nếu hấn ở trong này tu luyện, sợ là nguyên thần vừa xuất hiện, linh khí cả biệt thụ này ngay cả một tia không còn, căn bản sẽ không còn cho mấy sư huynh.

Nếu không thể tranh chấp cùng các sư huynh chút linh khí này, còn không bằng Diệp Thiên trở về phòng ngủ, hơn nữa lúc này cũng tới thời gian hấn ước hẹn gọi điện thoại cho Vu Thanh Nhã.

Mới vừa trở lại phòng, điện thoại đầu giường liền vang lên.

- Thanh Nhã, không phải nói là để anh điện sao?

Diệp Thiên cầm điện thoại lên.

- Ông chủ, là tôi, Mã Lạp Khải!

Trong điện thoại truyền ra thanh âm khiến Diệp Thiên sững sốt, trong lòng nhất thời sinh ra một dự cảm không tốt.

Nghe được thanh âm của Mã Lạp Khải có chút dồn dập, Diệp Thiên chậm chậm nói:

- Lão Mã, đã xảy ra chuyện gì? Không nên gấp, từ từ nói.

Bởi vì Đinh Hồng đột nhiên xuất hiện, gây cho Diệp Thiên cảm giác nguy cơ thật mạnh, trong khoảng thời gian này hấn chạy ngược chạy xuôi, căn bản không còn thời gian đi chú ý chuyện Mã Lạp Khải nghĩ cách cứu viện Đồng Đại Tráng.

- Ông chủ, nhiệm vụ thất bại, George bị trọng thương, chúng tôi đã sắp rời Seberia, hiện tại đang ở Moscow nghỉ ngơi chỉnh đốn...

Thanh âm của Mã Lạp Khải có chút uể oải, mười ngày trước ở trong điện thoại hấn đã cam đoan, nhưng sau khi đi vào Seberia, hấn mới phát hiện sự tình đã không đơn giản như hấn tưởng tượng.

Sự tình tiến triển vốn là rất thuận lợi, Mã Lạp Khải cũng không đi tìm kiếm Andre Abramovich mà Diệp Thiên giới thiệu, mà là thông qua một tiểu đội lính đánh thuê thường xuyên làm nhiệm vụ ở Seberia, biết được về chuyện giới boxing ngầm ở Moscow sống mái với nhau.

Thông qua một vài tin tức, Mã Lạp Khải thực dễ dàng nghe được chuyện một tháng trước, có một người Trung Quốc bị bắt cóc, hơn nữa hiện tại địa điểm giấu người, đúng là khu Seberia mà Diệp Thiên nói.

Chính là khiến Mã Lạp Khải có chút kỳ quái chính là, những người đó tựa hồ cũng không kiêng dè tin tức vụ bắt cóc truyền ra, thậm chí cả nơi mà giấu người Trung Quốc đó hiện tại, cũng rất dễ dàng tìm hiểu được.

Lúc ấy Mã Lạp Khải cũng không nghĩ nhiều, sau khi nghĩ kế hoạch cứu viện, khuya ngày hôm trước bọn hắn đánh bắt ngờ vào nơi đó.

Nhưng khiến đám người Mã Lạp Khải thật không ngờ chính là, nơi đó lại là một cái bẫy, hơn nữa đối phương chống cự cũng rất mãnh liệt, nhìn qua hoàn toàn không giống như là hành vi thông thường.

Cho nên nhiệm vụ lần này không những không thể cứu Đồng Đại Tráng ra, khi phụ trách phá vây, George còn trúng ba phát súng, cho dù mặc áo chống đạn, xương sườn cũng bị gãy vài cái.

- Ông chủ, đối phương tuyệt đối không phải là tổ chức phản động bình thường, nhưng cậu yên tâm, tôi liên hệ ba tổ chức đánh thuê ở quốc nội, bọn hắn rất nhanh sẽ tới Nga!

Trong điện thoại Mã Lạp Khải có chút không cam lòng, hắn từng chiến đấu tại những nơi nóng bỏng nhất như Trung Phi và khu Tam Giác Vàng, nhưng chưa từng bị thiệt thòi như vậy.

Nhưng chỉ dựa vào sức của vài người bọn hắn, hiển nhiên là không thể hoàn thành nhiệm vụ, lúc rút lui Mã Lạp Khải cũng đã phát ra tín hiệu cầu viện tổ chức của hắn.

- Lão Mã, bảo những người đó không nên đi Nga!

Diệp Thiên trầm mặc một hồi lâu, mở miệng nói:

- Cho tôi địa chỉ xác thực của các anh, sáng sớm mai tôi sẽ bay đi Nga!

Thành thật mà nói, sau khi biết Vân Hoa Đồng đã đi Nga, đánh chết Diệp Thiên cũng không muốn lúc này đi cái nơi đó, người tên Đinh Hồng kia tạo thành áp lực đối với hắn thật sự quá lớn.

Nhưng Diệp Thiên từng đáp ứng Đông Thăng Hải rồi, phải cứu con trai hẳn ra, mà Flodz tựa hồ sớm đã có phòng bị, nếu mình không đi, an nguy của Đông Đại Tráng thật khó nói.

Sau khi xác định quan hệ của Vân gia cùng Đinh Hồng, trong lòng Diệp Thiên cũng có một chút tò mò.

Trong mỏ vàng ở Seberia rốt cuộc có đồ vật gì? Có thể khiến cho Đinh Hồng vội vàng đến đó ngay khi đấu giá mới vừa kết thúc, nếu như nói chỉ là vì vàng, lý do đó không khỏi rất gượng ép.

- Ông chủ, cậu sẽ lại đây? Vậy thì tốt quá, chúng tôi hiện đang ở tại...

Nghe thấy Diệp Thiên nói sẽ tới Nga, giọng Mã Lạp Khải trong điện thoại bỗng nhiên hưng phấn lên, lập tức báo ra địa chỉ của mình, ở trong lòng Mã Lạp Khải, Diệp Thiên quả thực giống như Thượng Đế vậy, không gì làm không được.

- Tôi biết rồi, sáng sớm ngày mai tôi liền qua đó.

Diệp Thiên nhớ kỹ địa chỉ, rồi cúp điện thoại, đang muốn đi xuống lầu tìm Đường Văn Viễn, để cho hắn sắp xếp lộ trình, chuông điện thoại lại vang lên.

- Diệp Thiên, vừa rồi anh điện thoại cho ai vậy?

Trong loa truyền đến thanh âm của Vu Thanh Nhã, cô cũng không có thói quen tra hỏi, nhưng trong khoảng thời gian này hành vi của Diệp Thiên rất khác thường, khiến trong lòng cô cũng có cảm giác sợ hãi, sợ chuyện đã xảy ra ở Newyork tái xuất hiện.

- À, đang cùng người bạn ở Nga nói chuyện điện thoại...

Diệp Thiên ở thờ dài trong lòng, nói:

- Thanh Nhã, ngày mai anh đi Nga, bên đó không biết có tiện gọi điện thoại hay không, nếu không điện thoại cho em được thì em cũng không cần phải lo lắng nhé!

Tổng Vĩ Lan cùng Diệp Đông Bình đều là người đã ngoài năm mươi tuổi, bây giờ còn chưa cần Diệp Thiên phụng dưỡng chăm sóc, hẳn ở bên ngoài trở cũng không có gì cạnh tranh trong lòng, chỉ là đối với Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên từ nội tâm cảm thấy áy náy.

Từ khi kết hôn đến hiện tại, ngoài thời gian mình bị thương dưỡng bệnh đó, tính ra cũng không ở cùng Vu Thanh Nhã quá một

tháng, không thể nghỉ ngơi là Diệp Thiên là người chồng không làm tròn chức trách.

- Anh lại muốn đi ra ngoài?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, thanh âm của Vu Thanh Nhã có chút căng thẳng:

- Đi Nga làm gì? Nguy hiểm hay không hả?

Trong trí nhớ của Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên tựa hồ sẽ không làm những chuyện bình thường, không phải chạy đi Myanmar tìm kiếm vàng, chính là chạy đến Thần Nông Giá tìm dã nhân. Hiện tại lại muốn xuất ngoại.

- Không có việc gì, việc kinh doanh thôi, không bao lâu là có thể về nước!

Chuyện Tống Vi Lan đầu tư mỏ vàng, chỉ có hai người là bà và Diệp Thiên biết, cho nên Diệp Thiên cũng không nói cụ thể là chuyện gì, trấn an Vu Thanh Nhã vài câu, liền cúp điện thoại.

Xuống đến dưới lầu, Diệp Thiên tìm đến phòng Đường Văn Viễn. Hắn đã ở trong ngôi nhà này gần nửa năm.

Bởi vì tính đặc thù của biệt thự, hàng ngày Đường Văn Viễn đều tự mình làm cơm ăn, không cần xã giao cùng người bên ngoài lại được linh khí trong bieth thự này tắm bổ, cả người hắn giống như là trẻ hai mươi tuổi. Trên mặt lão nhân đã giảm đi không ít nếp nhăn.

Nghe thấy Diệp Thiên nói muốn đi Nga, Đường Văn Viễn liền đáp ứng, hiện tại máy bay tư nhân của hắn cơ hồ chính là chuyên dụng của Diệp Thiên. Ông ta còn ước gì Diệp Thiên có thể sử dụng càng nhiều càng tốt.

- Diệp tiên sinh, gọi thêm A Hoa đi, xin hỏi ngài cần đi chỗ nào?

Giữa trưa ngày hôm sau, Diệp Thiên vừa xuống máy bay, một chiếc ô tô lộ biển Moscow liền chạy nhanh lại đây, đây là do Đường Văn Viễn sắp xếp, hắn cũng có chi nhánh công ty của mình ở Nga.

Ngồi ở chỗ ngồi phía sau trong xe, Diệp Thiên nói:

- Đi đến gần quảng trường Đỏ!

Người lái xe kia cũng biết tiếng Hoa, khởi động xe chạy nhanh ra sân bay, còn Diệp Thiên nhắm hai mắt lại, nghĩ đến hành trình đến

Nga lần này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 741

Moscow

Bởi vì lúc này rất có thể Đinh Hồng đang ở Seberia, cho nên Diệp Thiên chỉ mang theo bên mình Tam Thanh Linh, con dây thừng trói rồng và kiếm có được từ Cát Khải, đều bị hẩn giấu ở trong biệt thự ở Hồng Kông.

Diệp Thiên hiện tại cũng có chút mâu thuẫn trong lòng, hắn cũng muốn đi chỗ mỏ vàng nhìn xem nơi đó rốt cuộc có cái gì khác, nhưng sợ đối mặt Đinh Hồng. Mãi cho đến hiện tại cũng chưa quyết định được.

Còn về chuyện Đồng Đại Tráng, ở trong lòng Diệp Thiên trái lại chỉ là thứ yếu, trước khi đến hắn có gieo một quẻ, Đồng Đại Tráng cũng chưa bị thương tổn gì, việc này hẳn là tương đối thuận lợi.

- Diệp tiên sinh. Nơi này chính là quảng trường Đỏ, nó chính là kiến trúc tiêu biểu của Moscow!

Đang lúc Diệp Thiên nhắm mắt trầm tư, thanh âm của lái xe vang lên.

- Ô? Quảng trường Đỏ được xưng là nổi danh hơn so với quảng trường Thiên An Môn đây hay sao?

Diệp Thiên nghe vậy mở to mắt nhìn ra ngoài cửa xe, một kiến trúc màu đỏ hiện ra trước mắt, đó là những bức tường đỏ của điện Kremlin, ở chung quanh nó, là lăng mộ của Lenin và ba tòa tháp cao.

- Thế này thôi sao!

Diệp Thiên khê lác đầu, nước ngoài vô cùng nhiều kinh điển kỳ thật đều là trăm nghe không bằng một thấy, quảng trường Đỏ này tuy rằng danh tiếng rất vang, nhưng chiếm diện tích so với quảng trường Thiên An Môn cũng nhỏ hơn nhiều.

- Đúng rồi, A Hoa.

Thu tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, Diệp Thiên nhìn về phía A Hoa đang lái xe, hỏi:

- Tình hình người Hoa ở Moscow thế nào?

- Không tốt, thật sự không tốt!

A Hoa lắc lắc đầu, nói:

- Trước sự kiện Soviet giải thể, nhiều người Trung Quốc đến buôn bán, trong bọn họ có cũng quy tắc có không thành văn, cho đến hiện tại, người Nga cũng rất lợi hại...

Theo lời A Hoa, Diệp Thiên cũng biết, nhưng hắn không nghĩ tới, lúc này đã hơn mười năm qua đi, chuyện đó còn có thể ảnh hưởng lớn như vậy.

Năm đó trước khi Soviet giải thể, cơ hồ người hơi có chút đầu óc, đều như ong vỡ tổ tràn vào Nga, giống Trần Hi Toàn và Vệ Hồng Quân, đều là người nổi bật trong đó.

Lúc ấy Nga vừa mới xây dựng chủ nghĩa xã hội, vật tư thiếu hụt, chỉ cần thương nhân có thể từ quốc nội đem sang đồ vật gì đó, bất kể là cái gì đều có thể bán được hết.

Dùng một bình rượu có thể đổi được một món đồ như áo khoác da là chuyện cực kỳ thông thường, buôn bán lớn, thậm chí còn sáng tạo ra một ít vật dụng hàng ngày đổi được máy bay, có thể thấy được Soviet lúc ấy hỗn loạn như thế nào.

Xã hội không ổn định, cũng làm cho phản động Nga hoành hành, hơn nữa thế lực đen như các quốc gia bên cạnh như: Thổ Nhĩ Kỳ ... cũng tiến vào.

Nhất là lúc mới bắt đầu, rất nhiều người buôn bán quốc nội bị cướp, nhưng những người dám xuất ngoại đãi vàng, thì có mấy người, dễ khoan tay sao? Sau bối rối lúc ban đầu, lập tức tổ chức nhân công phản kích.

Trong một thời gian, ở trên đường cái Moscow thường xuyên có thể chứng kiến cảnh ô tô truy đuổi rồi bắn nhau, điều này cũng làm cho rất nhiều dân thành phố vô tội thương vong, phản động đến từ Trung Quốc một lần khiến cảnh sát Nga đau đầu không thôi.

Hơn nữa có rất nhiều người trong nước buôn bán bằng phương pháp lừa gạt, khiến cho rất nhiều người vốn cảm giác được sự ưu

việt cũng thành bài xích người Trung Quốc, nhất là ở một số thành thị lớn, hiện tượng này càng sâu.

Nghe xong A Hoa giải thích, Diệp Thiên không khỏi lắc lắc đầu, thay đổi đề tài, hỏi:

- A Hoa, vậy ông có biết tổ chức Hồng môn Moscow hay không?

- Hồng môn?

Nghe danh từ đó, tay A Hoa đặt ở trên tay lái không khỏi run lên một chút, từ trong kính xe nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nhỏ giọng nói:

- Diệp tiên sinh, ngài làm sao biết Hồng môn?

- A Hoa, có muốn tôi gọi điện thoại cho Đường lão hay không?

Diệp Thiên nghe vậy cười cười, hắn có thể nhìn ra A Hoa nhất định rất hiểu biết đối với chuyện ở Hồng môn, nói không chừng chính hắn là người trong Hồng môn.

Nhưng Diệp Thiên lười dùng tiếng lóng đối thoại vòng vòng cùng hắn, trực tiếp nói ra tên Đường Văn Viễn.

Quả nhiên, sau khi nghe được tên Đường Văn Viễn, A Hoa biến sắc, cười khổ nói:

- Diệp tiên sinh, không dối gì ngài, tôi chính là người trong Hồng môn, trong khoảng thời gian này, Hồng môn Moscow đã chỉ còn trên danh nghĩa...

Thì ra là, mấy tháng trước, tổ chức Hồng môn vốn nắm giữ quyền tròng boxing ngầm Moscow, đột nhiên bị một đám người phản động đến từ Nhật Bản, Moscow cùng Thổ Nhĩ Kỳ liên thủ đánh bất ngờ.

Bởi vì Đồng Thăng Hải đi vắng, tổ chức Hồng môn Moscow cũng không có phản ứng đúng lúc, trong vòng một đêm bị chết thảm trọng, bắt đầu dĩ chi có thể rút khỏi Moscow, cái này cũng làm cho địa vị người Hoa ở Moscow lui một bước.

- Ông không chịu ảnh hưởng sao?

Diệp Thiên có chút kỳ quái nhìn sang A Hoa.

A Hoa lắc lắc đầu, nói:

- Diệp tiên sinh, mặc dù tôi là người của Hồng môn, nhưng cũng không phải là lệ thuộc chi nhánh Moscow mà!

Tuy rằng ngoài miệng nói Hồng môn đệ tử là một nhà, nhưng kỳ thật Hồng môn cũng phân địa vực, đại lão các nơi chính là quản hạt tổng đường trên danh nghĩa mà thôi. Trên thực tế, sức mạnh của tổng đường cũng không phải rất lớn.

Giống như A Hoa, là người trong Hồng môn, nhưng hẳn vẫn là người của Đường Văn Viễn, đi đến Moscow chỉ cần tiếp Đồng Thăng Hải, hơn nữa giải thích địa vị chính mình là được, tiếp xúc cùng Hồng môn Moscow cũng không nhiều.

Nhưng người như A Hoa hiện tại sống cũng không được khá lắm, ngoài công ty cùng chỗ ở, hẳn rất ít khi ra ngoài, bởi vì phản động Moscow bản địa này, đang tìm thủ hạ của Đồng Thăng Hải đào thoát được rất gắt gao.

- Tôi hiểu rồi!

Diệp Thiên gật gật đầu, trong lòng thầm than Đồng Thăng Hải trước kia ăn mảnh quá mức, hẳn trông nom hai đại thị trường boxing ngầm Moscow cùng Thổ Nhĩ Kỳ, bình thường cũng không phải rất coi trọng Hồng môn tổng hội.

Lần này Đồng Thăng Hải xảy ra sự cố, hội trưởng tân nhậm Đỗ Phi cũng từng triệu tập đại lão các nơi thương nghị việc này, nhưng rất nhiều đại lão đều phản đối khai chiến cùng giới boxing ngầm mấy quốc gia đó, nó không phù hợp ích lợi của bọn họ.

Đỗ Phi biết Diệp Thiên và Đồng Thăng Hải quan hệ không tệ, mấy ngày hôm trước còn gọi điện thoại nói chuyện cùng Diệp Thiên chuyện này, hẳn ngồi trên ngai vàng hội trưởng không lâu, cũng là hữu tâm vô lực.

- Đoạt địa bàn còn chưa đủ sao, cần gì phải diệt sạch vậy?

Ánh mắt Diệp Thiên lộ ra một tia lạnh, tuy rằng hẳn tâm niệm đại nghĩa cũng không phải rất mạnh, đối với Hồng môn cũng không quá trung thành, nhưng chứng kiến anh chị em ruột bị đánh như đánh rắn giập đầu, trong lòng là nổi lên một tia sát khí.

- Tốt rồi, tới nơi, dùng ở cửa tiệm rượu kia là được rồi!

Chứng kiến biến hiệu khách sạn phía trước, Diệp Thiên vỗ vỗ bả vai A Hoa, nói:

- Ông đi hỏi thăm một chút, nhìn xem có thể hỏi thăm ra có phải là phản động ra tay đối với Hồng môn hay không, tư liệu cố gắng

chuẩn một chút, tốt nhất có điểm dừng chân của bọn họ.

A Hoa tuy rằng không phải người thuộc quản lý Hồng môn Moscow, nhưng Diệp Thiên tin tưởng, hẳn khẳng định có liên hệ với những đệ tử Hồng môn trốn được đi nơi khác.

- Diệp tiên sinh, ngài yên tâm, buổi chiều tôi có thể đem tư liệu đến!

A Hoa tuy rằng rất tò mò Diệp Thiên cần những tài liệu này làm cái gì, nhưng Đường Văn Viễn từng đã dặn dò, hết thảy đều làm theo ý Diệp Thiên mà làm.

Đi vào trước cửa của một phòng nằm ở tầng mười hai của khách sạn, Diệp Thiên phát hiện, ở chỗ tay cầm cửa phòng có một dây nhỏ mắt thường cơ hồ nhìn không thấy, chắc là Mã Lạp Khải ra tay.

- Lão Mã, mở cửa đi!

Diệp Thiên cũng lười gõ cửa, trực tiếp đem thân thức truyền vào trong đầu Mã Lạp Khải đang ở trong phòng khách lau chùi súng lục.

- Ai đang nói chuyện cùng tôi đây? Là ông chủ sao?

Sau khi nghe được thanh âm này, hai tay Mã Lạp Khải khẽ run rẩy, thiếu chút nữa đã ném văng súng cầm trong tay ra, sau khi quay đầu nhìn chung quanh, nhìn không được lác lác đâu, mắng:

- Tại sao lại có thể bị ảo giác nhỉ? Ông chủ hẳn là không đến nhanh như vậy đâu!

- Mở cửa nhanh lên, còn than thở cái gì hả?

Chờ ở ngoài cửa Diệp Thiên có chút mất kiên nhẫn, lại truyền thân thức vào trong đầu Mã Lạp Khải.

- Thượng Đế, thật là ông chủ tới?

Lần này Mã Lạp Khải nghe được rõ ràng, hai tay nhanh chóng đặt súng sang một bên, mấy bước liền vọt tới trước cửa.

- Cách xa tôi một chút, làm gì lạ vậy!

Diệp Thiên một phen đẩy Mã Lạp Khải đang muốn ôm mình ra, nói:

- Tôi nhìn George một chút nào, lão Mã, hành động lần này ông cũng giải thích hợp lý cho tôi đi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 741

Moscow

Bởi vì lúc này rất có thể Đinh Hồng đang ở Seberia, cho nên Diệp Thiên chỉ mang theo bên mình Tam Thanh Linh, con dây thừng trói rồng và kiếm có được từ Cát Khải, đều bị hẩn giấu ở trong biệt thự ở Hồng Kông.

Diệp Thiên hiện tại cũng có chút mâu thuẫn trong lòng, hẩn cũng muốn đi chỗ mỏ vàng nhìn xem nơi đó rốt cuộc có cái gì khác, nhưng sợ đối mặt Đinh Hồng. Mãi cho đến hiện tại cũng chưa quyết định được.

Còn về chuyện Đồng Đại Tráng, ở trong lòng Diệp Thiên trái lại chỉ là thứ yếu, trước khi đến hẩn có gieo một quẻ, Đồng Đại Tráng cũng chưa bị thương tổn gì, việc này hẩn là tương đối thuận lợi.

- Diệp tiên sinh. Nơi này chính là quảng trường Đỏ, nó chính là kiến trúc tiêu biểu của Moscow!

Đang lúc Diệp Thiên nhắm mắt trầm tư, thanh âm của lái xe vang lên.

- Ô? Quảng trường Đỏ được xưng là nổi danh hơn so với quảng trường Thiên An Môn đây hay sao?

Diệp Thiên nghe vậy mở to mắt nhìn ra ngoài cửa xe, một kiến trúc màu đỏ hiện ra trước mắt, đó là những bức tường đỏ của điện Kremlin, ở chung quanh nó, là lăng mộ của Lenin và ba tòa tháp cao.

- Thế này thôi sao!

Diệp Thiên khê lác đầu, nước ngoài vô cùng nhiều kinh điển kỳ thật đều là trăm nghe không bằng một thấy, quảng trường Đỏ này tuy rằng danh tiếng rất vang, nhưng chiếm diện tích so với quảng trường Thiên An Môn cũng nhỏ hơn nhiều.

- Đúng rồi, A Hoa.

Thu tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, Diệp Thiên nhìn về phía A Hoa đang lái xe, hỏi:

- Tình hình người Hoa ở Moscow thế nào?

- Không tốt, thật sự không tốt!

A Hoa lắc lắc đầu, nói:

- Trước sự kiện Soviet giải thể, nhiều người Trung Quốc đến buôn bán, trong bọn họ có cũng quy tắc có không thành văn, cho đến hiện tại, người Nga cũng rất lợi hại...

Theo lời A Hoa, Diệp Thiên cũng biết, nhưng hắn không nghĩ tới, lúc này đã hơn mười năm qua đi, chuyện đó còn có thể ảnh hưởng lớn như vậy.

Năm đó trước khi Soviet giải thể, cơ hồ người hơi có chút đầu óc, đều như ong vỡ tổ tràn vào Nga, giống Trần Hi Toàn và Vệ Hồng Quân, đều là người nổi bật trong đó.

Lúc ấy Nga vừa mới xây dựng chủ nghĩa xã hội, vật tư thiếu hụt, chỉ cần thương nhân có thể từ quốc nội đem sang đồ vật gì đó, bất kể là cái gì đều có thể bán được hết.

Dùng một bình rượu có thể đổi được một món đồ như áo khoác da là chuyện cực kỳ thông thường, buôn bán lớn, thậm chí còn sáng tạo ra một ít vật dụng hàng ngày đổi được máy bay, có thể thấy được Soviet lúc ấy hỗn loạn như thế nào.

Xã hội không ổn định, cũng làm cho phản động Nga hoành hành, hơn nữa thế lực đen như các quốc gia bên cạnh như: Thổ Nhĩ Kỳ ... cũng tiến vào.

Nhất là lúc mới bắt đầu, rất nhiều người buôn bán quốc nội bị cướp, nhưng những người dám xuất ngoại đãi vàng, thì có mấy người, dễ khoan tay sao? Sau bối rối lúc ban đầu, lập tức tổ chức nhân công phản kích.

Trong một thời gian, ở trên đường cái Moscow thường xuyên có thể chứng kiến cảnh ô tô truy đuổi rồi bắn nhau, điều này cũng làm cho rất nhiều dân thành phố vô tội thương vong, phản động đến từ Trung Quốc một lần khiến cảnh sát Nga đau đầu không thôi.

Hơn nữa có rất nhiều người trong nước buôn bán bằng phương pháp lừa gạt, khiến cho rất nhiều người vốn cảm giác được sự ưu

việt cũng thành bài xích người Trung Quốc, nhất là ở một số thành thị lớn, hiện tượng này càng sâu.

Nghe xong A Hoa giải thích, Diệp Thiên không khỏi lắc lắc đầu, thay đổi đề tài, hỏi:

- A Hoa, vậy ông có biết tổ chức Hồng môn Moscow hay không?

- Hồng môn?

Nghe danh từ đó, tay A Hoa đặt ở trên tay lái không khỏi run lên một chút, từ trong kính xe nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nhỏ giọng nói:

- Diệp tiên sinh, ngài làm sao biết Hồng môn?

- A Hoa, có muốn tôi gọi điện thoại cho Đường lão hay không?

Diệp Thiên nghe vậy cười cười, hắn có thể nhìn ra A Hoa nhất định rất hiểu biết đối với chuyện ở Hồng môn, nói không chừng chính hắn là người trong Hồng môn.

Nhưng Diệp Thiên lười dùng tiếng lóng đối thoại vòng vòng cùng hắn, trực tiếp nói ra tên Đường Văn Viễn.

Quả nhiên, sau khi nghe được tên Đường Văn Viễn, A Hoa biến sắc, cười khổ nói:

- Diệp tiên sinh, không dối gì ngài, tôi chính là người trong Hồng môn, trong khoảng thời gian này, Hồng môn Moscow đã chỉ còn trên danh nghĩa...

Thì ra là, mấy tháng trước, tổ chức Hồng môn vốn nắm giữ quyền tròng boxing ngầm Moscow, đột nhiên bị một đám người phản động đến từ Nhật Bản, Moscow cùng Thổ Nhĩ Kỳ liên thủ đánh bất ngờ.

Bởi vì Đồng Thăng Hải đi vắng, tổ chức Hồng môn Moscow cũng không có phản ứng đúng lúc, trong vòng một đêm bị chết thảm trọng, bắt đầu dĩ chi có thể rút khỏi Moscow, cái này cũng làm cho địa vị người Hoa ở Moscow lui một bước.

- Ông không chịu ảnh hưởng sao?

Diệp Thiên có chút kỳ quái nhìn sang A Hoa.

A Hoa lắc lắc đầu, nói:

- Diệp tiên sinh, mặc dù tôi là người của Hồng môn, nhưng cũng không phải là lệ thuộc chi nhánh Moscow mà!

Tuy rằng ngoài miệng nói Hồng môn đệ tử là một nhà, nhưng kỳ thật Hồng môn cũng phân địa vực, đại lão các nơi chính là quản hạt tổng đường trên danh nghĩa mà thôi. Trên thực tế, sức mạnh của tổng đường cũng không phải rất lớn.

Giống như A Hoa, là người trong Hồng môn, nhưng hẳn vẫn là người của Đường Văn Viễn, đi đến Moscow chỉ cần tiếp Đồng Thăng Hải, hơn nữa giải thích địa vị chính mình là được, tiếp xúc cùng Hồng môn Moscow cũng không nhiều.

Nhưng người như A Hoa hiện tại sống cũng không được khá lắm, ngoài công ty cùng chỗ ở, hẳn rất ít khi ra ngoài, bởi vì phản động Moscow bản địa này, đang tìm thủ hạ của Đồng Thăng Hải đào thoát được rất gắt gao.

- Tôi hiểu rồi!

Diệp Thiên gật gật đầu, trong lòng thầm than Đồng Thăng Hải trước kia ăn mảnh quá mức, hẳn trông nom hai đại thị trường boxing ngầm Moscow cùng Thổ Nhĩ Kỳ, bình thường cũng không phải rất coi trọng Hồng môn tổng hội.

Lần này Đồng Thăng Hải xảy ra sự cố, hội trưởng tân nhậm Đỗ Phi cũng từng triệu tập đại lão các nơi thương nghị việc này, nhưng rất nhiều đại lão đều phản đối khai chiến cùng giới boxing ngầm mấy quốc gia đó, nó không phù hợp ích lợi của bọn họ.

Đỗ Phi biết Diệp Thiên và Đồng Thăng Hải quan hệ không tệ, mấy ngày hôm trước còn gọi điện thoại nói chuyện cùng Diệp Thiên chuyện này, hẳn ngồi trên ngai vàng hội trưởng không lâu, cũng là hữu tâm vô lực.

- Đoạt địa bàn còn chưa đủ sao, cần gì phải diệt sạch vậy?

Ánh mắt Diệp Thiên lộ ra một tia lạnh, tuy rằng hẳn tâm niệm đại nghĩa cũng không phải rất mạnh, đối với Hồng môn cũng không quá trung thành, nhưng chứng kiến anh chị em ruột bị đánh như đánh rắn giập đầu, trong lòng là nổi lên một tia sát khí.

- Tốt rồi, tới nơi, dùng ở cửa tiệm rượu kia là được rồi!

Chứng kiến biến hiệu khách sạn phía trước, Diệp Thiên vỗ vỗ bả vai A Hoa, nói:

- Ông đi hỏi thăm một chút, nhìn xem có thể hỏi thăm ra có phải là phản động ra tay đối với Hồng môn hay không, tư liệu cố gắng

chuẩn một chút, tốt nhất có điểm dừng chân của bọn họ.

A Hoa tuy rằng không phải người thuộc quản lý Hồng môn Moscow, nhưng Diệp Thiên tin tưởng, hẳn khẳng định có liên hệ với những đệ tử Hồng môn trốn được đi nơi khác.

- Diệp tiên sinh, ngài yên tâm, buổi chiều tôi có thể đem tư liệu đến!

A Hoa tuy rằng rất tò mò Diệp Thiên cần những tài liệu này làm cái gì, nhưng Đường Văn Viễn từng đã dặn dò, hết thảy đều làm theo ý Diệp Thiên mà làm.

Đi vào trước cửa của một phòng nằm ở tầng mười hai của khách sạn, Diệp Thiên phát hiện, ở chỗ tay cầm cửa phòng có một dây nhỏ mắt thường cơ hồ nhìn không thấy, chắc là Mã Lạp Khải ra tay.

- Lão Mã, mở cửa đi!

Diệp Thiên cũng lười gõ cửa, trực tiếp đem thân thức truyền vào trong đầu Mã Lạp Khải đang ở trong phòng khách lau chùi súng lục.

- Ai đang nói chuyện cùng tôi đây? Là ông chủ sao?

Sau khi nghe được thanh âm này, hai tay Mã Lạp Khải khẽ run rẩy, thiếu chút nữa đã ném văng súng cầm trong tay ra, sau khi quay đầu nhìn chung quanh, nhìn không được lác lác đâu, mắng:

- Tại sao lại có thể bị ảo giác nhỉ? Ông chủ hẳn là không đến nhanh như vậy đâu!

- Mở cửa nhanh lên, còn than thở cái gì hả?

Chờ ở ngoài cửa Diệp Thiên có chút mất kiên nhẫn, lại truyền thân thức vào trong đầu Mã Lạp Khải.

- Thượng Đế, thật là ông chủ tới?

Lần này Mã Lạp Khải nghe được rõ ràng, hai tay nhanh chóng đặt súng sang một bên, mấy bước liền vọt tới trước cửa.

- Cách xa tôi một chút, làm gì lạ vậy!

Diệp Thiên một phen đẩy Mã Lạp Khải đang muốn ôm mình ra, nói:

- Tôi nhìn George một chút nào, lão Mã, hành động lần này ông cũng giải thích hợp lý cho tôi đi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 742

Bốn Thế Lực

Vãng, ông chủ, tiền thuê lần này chúng tôi cũng sẽ không nhận.

Mã Lạp Khải lộ ra vẻ hổ thẹn trên mặt, nói:

- Mặt khác nếu cậu đồng ý, chúng tôi sẽ tự mình bỏ tiền mời một đội lính đánh thuê khác hiệp trợ hoàn thành nhiệm vụ lần này!

- Tôi thiếu tiền sao?

Diệp Thiên trừng mắt liếc Mã Lạp Khải, tức giận nói:

- Không phải vấn đề có tiền hay không, lão Mã, là ông quá khinh thường!

- Cậu nói rất đúng, là tôi khinh thường, coi như cứu người không ra được, George cũng sẽ không bị thương, hẳn là tôi phải gánh vác trách nhiệm chính!

Mã Lạp Khải hơi cúi đầu xuống, là người nhiều mưu trí trong tiểu đội lính đánh thuê cao cấp nhất trên thế giới, Mã Lạp Khải không thể nghi ngờ đã phạm vào một sai lầm trí mạng. Có lẽ là hai năm qua quen cuộc sống an nhàn, để cho hắn thoái hóa mất tính cảnh giác.

- Ông chủ, cậu đã đến rồi?

Đám người Mã Lạp Khải ngụ ở một cái phòng lớn. Khi Diệp Thiên vào trong phòng, hai người ngồi bên trong nhất thời đứng lên, theo Diệp Thiên hơn nửa năm. Bọn hắn cũng đã quen cách xưng hô thế này.

- George, không sao chứ?

Diệp Thiên khoát tay, ánh mắt nhìn về phía George trên giường bệnh, thân thể khỏe mạnh này có thể so với Andre Abramovich, lúc này lại như bệnh nhân nằm ở trên giường.

- Ông chủ, không có việc gì!

George cố chống đỡ đứng lên, nhưng chỗ dưới xương sườn hấn trúng ba phát đạn, hơi chút động đậy, chỗ xương sườn liền truyền cơn đau nhức.

- Ừm, vấn đề không lớn.

Ánh mắt Diệp Thiên chạy một vòng trên thân George, sau đó quay đầu nói:

- Lão Mã, lấy chén nước, cho George dùng viên thuốc này!

Lần trước Diệp Thiên từ Thần Nông Giá đi ra, mang theo không ít dược liệu trăm năm trở lên, mấy tháng này đều được Cầu Tâm Gia luyện thành đan dược. Trong đó còn có loại chuyện trị nội thương hay gãy xương.

- Ngủ một giấc lại bình thường, hai người các người trông anh ta, nếu có cái gì khác thường kêu tôi một tiếng!

Dùng đan dược thành phần nguyên liệu mấy trăm năm luyện chế ra, dược tính rất nặng, sau khi dùng, George liền mê ngủ. Diệp Thiên nhắc hai người khác một câu, mang theo Mã Lạp Khải sang phòng khách.

- Ngoài phân động Moscow, còn có người nào tham dự vào không?

Sau khi biết được ở Myanmar, Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tô Tây từng ra tay, Diệp Thiên nhiều ít cũng có chút ngại với Đồng Thăng Hải, dù sao lão già kia là vì chính mình mà làm vậy, Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải chính là tự dung bị liên lụy thôi.

Cho nên Diệp Thiên lần này đến Nga, ngoài việc cứu Đồng Đại Tráng trở về, hấn cũng muốn thay mặt Đồng Thăng Hải ra uy, ít nhất những người lúc ấy dám đến huyết tẩy Hồng môn đó, Diệp Thiên đều phải tìm chúng nó nói chuyện.

- Ông chủ, tôi cho người nghe ngóng, tổng cộng có bốn thế lực dính vào đây.

Bị tổn thất lớn như vậy, Mã Lạp Khải cũng đã nghiêng răng nghiêng lợi, mấy ngày hôm nay đã sớm tìm hiểu rõ ràng đầu đuôi sự tình, chính là hôm qua không tiện nói ở trong điện thoại.

- Bốn thế lực?

Lông mày Diệp Thiên nhíu lại, hần từ trong miệng A Hoa nghe được chỉ có ba.

- Phản động Nga bản địa là một, năm đó tranh chấp với Đồng Thăng Hải quyền kinh doanh boxing ngầm, bọn họ áp chế rất lợi hại, Flodz hẳn là mất nhiều công thuyết phục những bang phái này.

Mã Lạp Khải búng ngón tay, tiếp tục nói:

- Thứ hai là phản động Thổ Nhĩ Kỳ, theo tôi được biết, Đồng Thăng Hải ở quyền tràng boxing ngầm Thổ Nhĩ Kỳ là thắng được từ cá độ với Rudolph, trùm Las Vegas mà có, cho nên tôi hoài nghi, thế lực ở Thổ Nhĩ Kỳ, là người của Rudolph!

- Hẳn cũng tham dự vào? Đồ không biết sống chết!

Diệp Thiên hừ lạnh lại nói:

- Ông nói đi, hai phe khác là thế lực nào?

- Ông chủ, kẻ thứ ba có quan hệ cùng cậu, bọn họ là đến từ Nhật Bản.

Mã Lạp Khải nghĩ một chút, nói:

- Quyền tràng Nhật Bản luôn bị gia tộc Kitamiya nắm giữ, nhưng từ khi những tinh anh của gia tộc Kitamiya đều biến mất ở Myanmar, bọn họ đã gần như không thể tự mình hưởng khối lợi nhuận này, trong chuyện này coi như có cả thị trường Nhật Bản chuyển vận sang Hirano Ichiro.

Nói tới đây, Mã Lạp Khải nhìn không được nhìn trộm Diệp Thiên, hẳn biết, gia tộc Kitamiya sở dĩ thất bại hoàn toàn ở Nhật Bản, nguồn gốc chính là ở trên người thanh niên mặt không chút thay đổi trước mắt mình này.

- Tôi nghĩ, hẳn là Hirano Ichiro cùng Flodz đạt được hiệp thương nào đó, bọn hắn mới ra mặt đối phó bằng hữu họ Đồng của cậu!

- Ừm, phương diện này có lẽ còn có Lão bất tử gia tộc Kitamiya này!

Diệp Thiên hơi hơi nắm chặt tay, hắn biết gia trong tộc Kitamiya còn có mấy người, là những người trưởng lão, bọn hắn hẳn là sớm hoà nghi tới mình, chẳng qua Diệp Thiên luôn luôn mơ hồ không lộ tung tích, bọn hắn không biện pháp gì với hắn mà thôi.

- Còn gì nữa không?

Ba thế lực này, đều là A Hoa từng nói qua, Diệp Thiên hiện tại muốn biết, đến tột cùng còn có người nào nhúng tay tới bên trong chuyện này.

- Thế lực cuối cùng, hẳn là trại huấn luyện Seberia!

- Bạn bè của tôi nghe được, ngay hôm mà chúng tôi xảy ra sự cố, trại huấn luyện đấu quyền Seberia, từng tiến hành một nhiệm vụ, vị trí lúc ấy đúng lúc là gần địa điểm Đồng Đại Tráng mất tích.

Khi nói tới đây, ánh mắt Mã Lạp Khải lộ ra vẻ may mắn.

Bởi vì căn cứ theo tình báo của hắn, lần này điều động chỉ là boxing ngầm trong trại huấn luyện, nếu như là những người đặc biệt về đánh lén và ám sát đó được điều động, chỉ sợ bốn người bọn họ không chắc có thể trốn thoát lành lặn.

Đương nhiên, nếu không phải trước khi chấp hành nhiệm vụ Mã Lạp Khải đã chuẩn bị máy bay trực thăng làm đường lui, bọn hắn cũng sẽ bị bốn thế lực này bao vây tiêu diệt ở Seberia.

- Trại huấn luyện đấu quyền, bọn họ làm gì mà tham dự vào?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút.

Theo hắn biết, trại huấn luyện Seberia chỉ là một tổ chức huấn luyện đơn thuần, chỉ phải trả tiền, bọn hắn mặc kệ thế lực nào hay loại người nào cũng sẽ tiến hành huấn luyện, theo lý thuyết sẽ không gia nhập vào trong chuyện này.

Mã Lạp Khải lắc lắc đầu, nói:

- Cái này tôi cũng không biết, ông chủ, tôi có thể lấy được chừng đó tin tức chỉ!

Nước Nga tuy rằng cũng là thuộc Âu Châu, nhưng so sánh với Anh Pháp ... đội lính đánh thuê sinh tồn trong đây cũng không phải rất rộng, trong khoảng thời gian ngắn Mã Lạp Khải có được những mấy tin tức này đã là giỏi lắm.

- Ting tong ...

Đang lúc Mã Lạp Khải cùng Diệp Thiên nói chuyện, tiếng chuông cửa ngoài phòng bỗng nhiên vang lên, điều này làm cho Mã Lạp Khải nhất thời căng thẳng, thân thể giống con Báo xông ra ngoài, khẩu súng bên hông như làm ảo thuật hiện ra ở trong tay.

- Lão Mã, là người của tôi, mở cửa đi!

Diệp Thiên khoát tay, hấn "Xem" được người hiện ra ở ngoài cửa đúng là A Hoa, nhưng còn có một người Hoa đi theo phía sau hấn.

- Ông chủ, xem ra chúng ta phải thay đổi chỗ ở!

Mã Lạp Khải cười khỏ một tiếng, có chút bất mãn đối với chuyện Diệp Thiên nói nơi này cho người khác biết, hiện tại phản động khắp nước Nga đều đang truy giết bọn hấn mà.

- Sợ cái gì?

Diệp Thiên lộ ra một hàm răng nanh trắng tinh, cười nói:

- Từ sáng mai sẽ không còn có người nào gây rối các anh!

- Vì sao...

Đang muốn hỏi nguyên nhân, Mã Lạp Khải nhìn thấy Diệp Thiên tươi cười, trong lòng nhịn không được rùng mình một cái, lại không dám tiếp tục hỏi tiếp.

- Diệp tiên sinh, vị này chính là Sơn, anh ta cũng là người Đồng gia tin tưởng nhất.

A Hoa nhìn thấy có người ngoài, thực tình táo cũng không nói đến hai chữ Hồng môn.

- Ông chủ, mọi người nói chuyện đi, tôi đi xem George!

Mã Lạp Khải nhún vai, thực biết điều vào trong phòng.

- Ngài chính là Diệp gia? Diệp gia, ngài cần phải báo thù cho Đồng gia và huynh đệ trong bang!

Sau khi Mã Lạp Khai rời đi, khiến A Hoa không nghĩ tới chính là, Sơn ở Hồng môn bối phận không thấp, hơn nữa đã hơn năm mươi tuổi, thế nhưng "Phịch" một tiếng quỳ xuống trước trước mặt Diệp Thiên.

Chi nhánh xảy ra sự cố, Sơn liền liên hệ Đồng Thăng Hải, nhưng lúc này bản thân Đồng Thăng Hải cũng bị trọng thương, ngay cả lời cũng nói không ra hơi, căn bản không ra được chi thị gì.

Mãi đến vài ngày trước, Đồng Thăng Hải mới dặn dò Sơn, nói là người trong Hồng có vai vế cao nhất, ngồi công đường xử án, đại lão gia Diệp Thiên, sẽ đi Nga chủ trì chuyện này, bảo hấn toàn lực phối hợp.

Mặc dù không đi theo Đồng Thăng Hải tham gia đại hội Hồng môn lần trước, nhưng chuyện Diệp Thiên chấn áp Lôi Lão Hồ Lôi Chấn Nhạc, vẫn không thoát khỏi mắt tai Sơn, hơn nữa cũng đã thấy ảnh chụp Diệp Thiên.

Cho nên Sơn cũng không bởi vì Diệp Thiên tuổi trẻ mà khinh thị hấn, tương phản, mới vừa thấy mặt liền cúi xuống lạy bái, thực hiện lễ tiết trang trọng nhất Hồng môn.

- Diệp tiên sinh, ngài cũng là người trong Hồng môn?

A Hoa tuy rằng đang ở Hồng môn, nhưng đều chỉ làm buôn bán, Sơn biết chuyện Diệp Thiên, hấn thì thật đúng là không biết.

Nhưng A Hoa là biết thân phận Sơn, vị này chính là trợ lý đại gia Hồng môn Moscow, thân phận chỉ sau Đồng Thăng Hải, ngay cả hấn thấy Diệp Thiên đều phải cúi lạy, vậy thân phận Diệp Thiên chẳng phải cao không tưởng sao?

- Đúng lên đi, người của chúng ta, đương nhiên không thể chết vô ích!

Diệp Thiên tay phải nâng trên không, Sơn quỳ rạp xuống đất cảm thấy một sức mạnh nâng hấn lên. var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 743

Thanh Trừ (Thượng)

Diệp gia, có chương trình gì liền nói cho Sơn, ngài cùng mấy vị vừa rồi kia, cũng chưa thành sự à?

Sau khi được Diệp Thiên nâng lên, Sơn biết Diệp Thiên quả nhiên là danh bất hư truyền, nhưng trong lòng hắn vẫn còn có chút nghi ngờ, dù sao cũng là xã hội hiện đại, công lực Diệp Thiên lại cao, vậy cũng không địch lại súng ống trên tay người khác.

Năm đó công phu Đại Đạo Vương Ngũ xem là đạt đến trình độ siêu phàm, nhưng cuối cùng còn không phải là chết thảm dưới súng đạn, hơn nữa so sánh với niên đại này, uy lực súng ống hiện đại không biết lớn gấp bao nhiêu lần.

Cho nên sau khi nghe được hàm ý trong lời nói của Diệp Thiên, Sơn nhịn không được nói:

- Diệp gia, tuy rằng người Nhật Bản hiện tại đã sắp rời khỏi Moscow rồi, nhưng Hắc bang ở Thổ Nhĩ Kỳ cùng Moscow còn đang tìm chúng ta, Đồng gia đi vắng, ngài hãy chèo chống tổ chức của chúng ta đứng lên đi!

Đồng Thăng Hải khả năng chiếm cứ mấy chục năm ở Moscow, thực lực của hắn tuyệt đối là không thể khinh thường, cho dù ở trong cả Hồng môn mà nói, vũ lực đều có thể xếp hạng ba.

Cho nên lúc này đây tuy rằng bị Flodz đánh trở tay không kịp, nhưng nội tình vẫn còn, Sơn tin tưởng, chỉ cần có thể đem mấy người kia thất lạc tổ chức tốt, nhất định có thể thu hồi vùng đất bị mất.

- Tổ chức cái gì? Đánh ai? Các người còn muốn tiếp tục ở Nga sao?

Diệp Thiên bĩu môi, nếu quả thật dựa theo những lời mà Sơn nói, tụ tập lên trăm tám mươi đệ tử Hồng môn đầy đủ võ trang, thì vẫn không thể làm long trời lở đất ở Moscow?

Hiện tại Nga cũng không phải là mười mấy năm hỗn loạn, cho dù có thể chiếm được một chút lợi, chỉ sợ theo sau liền muốn bị quân

đội Nga bao vây tiểu trừ, năm đó vị tổng thống kia xuất thân từ KGB (ủy ban an ninh quốc gia), khẳng định khởi nguồn của tình báo không thiếu.

- Diệp gia, vậy theo như ý của ngài?

Sơn có chút mơ hồ, khó có thể Diệp Thiên đã nghĩ mang theo mấy người nước ngoài đi phản công cướp lại không được? điều này không khỏi có chút quá mức đâm rỗng hang hồ, hẳn thật sự làm sững trong tay mấy tên Hắc Bang kia đều là thiêu hỏa côn sao?

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Đem cứ điểm tập kích mấy người kia phân đường Moscow lần này nói cho tôi biết là được rồi, mặt khác tìm người quen thuộc đối với đường Moscow lái xe cho tôi, mặt cần khác kín một chút, đừng để người ngoài nhận ra.

- Diệp gia, lời ngài nói là thật sao? Không phải cùng ông chủ của tôi nói giỡn chứ?

Nếu không phải là Đồng Thăng Hải giao phó Sơn hoàn toàn nghe theo lời Diệp Thiên, hẳn giờ phút này nhất định sẽ cho rằng người thanh niên trước mặt này trí não có vấn đề.

- Được rồi. Ở đâu ra những lời vô nghĩa nhiều như vậy? Đem những gì anh biết nói cho tôi là được!

Diệp Thiên tức giận khoát tay áo, nói:

- Từ sau khi dời nơi này anh lập tức rời đi Moscow, tốt nhất trực tiếp rời Nga, chờ tình thế ổn định rồi trở về!

- Vâng, Diệp gia, tôi nghe ngài!

Nhìn thấy bộ dạng có định liệu của Diệp Thiên, Sơn còn tưởng rằng hẳn có một số việc không muốn để mình biết đâu, lập tức gật gật đầu. Nói:

- Kỳ thật Hắc Bang ở Thổ Nhĩ Kỳ và Nga, đều là thuộc về một người, ông chính là Rostock Tahoe Ivanov...

Lịch sử Hắc Bang Nga, nhưng thật ra là từ sau chiến tranh lạnh giữa Mỹ và liên bang Xô Viết mới bắt đầu phát triển.

Sau khi chiến tranh lạnh chấm dứt, Hắc Bang Nga rốt cục có thể cùng sáng ngang với Liberdade và nước ngoài luận bàn tài nghệ,

song phương tình tảo tương tích. Rất có cảm giác gặp nhau muộn màng.

Hắc Bang Nga cung cấp vũ khí cho Nigieria, mua thuốc phiện từ Colombia, cùng hợp tác với Mafia Italy rửa tiền, cùng các yakuza (phần tử xã hội đen) ở Nhật Bản chung tay khai phá thị trường mại dâm.

Quan trọng nhất là, ý đồ bán tài liệu hạch của bọn hắn, luôn luôn là bóng đèn không ngừng vào trung tâm chính phủ Mỹ, hiện tại có mấy quốc gia và khu vực có năng lực chế tạo đạn hạt nhân, kỳ thật đều có quan hệ mật thiết với Hắc bang ở Nga.

Mà Sơn theo lời Rostock Tahoe Ivanov, chính là người xuất sắc trong Hắc bang ở Nga. Một tay của hắn nắm trong tay tổ chức xã hội đen gồm ba nơi chính là Czech, Thổ Nhĩ Kỳ cùng với Nga.

Rostock Tahoe Ivanov năm nay 52 tuổi, sinh ra ở thủ đô Tashkent của Uzbekistan, có được thân phận công dân Nga.

Vào những năm tám mươi của kỷ trước, Rostock Tahoe Ivanov thời kỳ còn thanh niên âm thầm tới thắng cảnh du lịch liên bang Xô Viết trước... hỗn loạn ở thành phố cảng biển Đen Sochi, hắn thường xuyên ở trong tiệm cơm đánh bài đánh bạc, lừa gạt tiền của một vài lữ khách và người qua đường.

Đầu những năm 90, cùng với sự giải thể của liên bang Xô Viết. Rostock Tahoe Ivanov rời đất nước, định cư Italy, thay đổi nhanh chóng thành một vị đại thương nhân quốc tế.

Về phần hắn rất cuộc kinh doanh làm ăn cái gì, cơ hồ toàn bộ cảnh sát hình sự quốc tế cũng biết, chính là Rostock Tahoe Ivanov không phạm tội ở Italy. Một vài hành vi phạm tội đó ở quốc gia khác, cũng không có cách nào trực tiếp chỉ chứng minh đến hắn.

- Ông chủ. Theo như người nói như vậy, lần này hành vi của Hắc Bang ở Nga, đều là Rostock Tahoe Ivanov gây nên?

Sau khi nghe được lời nói của Sơn, Diệp Thiên nghĩ một chút, mở miệng hỏi:

- Hắn trước mắt ở Nga sao? Người có biết vị trí xác thực hay không?

- Rostock Tahoe Ivanov không rời đi, hắn dựa vào Moscow, Diệp gia, nơi này... Nơi này, còn có nơi này, đều là nơi tập trung nhất của các thành viên bang phái bọn hắn!

Sơn từ trên người lấy ra một tấm bản đồ, trên địa đồ có bốn năm vị trí, đều được dùng đường viền màu đỏ tô lên, nhìn qua rất là rõ

ràng.

- Ông chủ, người đây là chuẩn bị làm gì a?

Diệp Thiên có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Sơn, hần khẳng định không tin đây là chuẩn bị của Sơn mới làm.

Sơn cười khỏ một tiếng, nói:

- Diệp gia, tôi cũng không gạt ngài, ngài nếu không đến, tôi chuẩn bị người phát động một lần phản kích đối với Rostock Tahoe Ivanov...

Lúc trước Hồng môn sở dĩ bị đánh tan, là do ở thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, tứ phương thế lực hợp lực bao vây tiểu trù, coi như thao túng Hồng môn.

Chính là hiện tại Hắc bang ở Thổ Nhĩ Kỳ đã quay trở về, tay chân của Nhật Bản và Flodz đã đi Seberia, hiện tại còn sót lại thành viên Hắc Bang ở Moscow.

Đồng Thăng Hải có thể giữ thị trường quyền anh ngầm ở Moscow hơn mười năm, thế lực tự nhiên cũng không thể khinh thường, Sơn mấy ngày trước đây mới vừa buôn lậu một lô vũ khí đạn dược từ nước ngoài vào, chuẩn bị đánh bất ngờ mấy cứ điểm của Rostock Tahoe Ivanov.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Dem người của ông đều giải tán đi, theo lời tôi nói, trước tiên rời Moscow, mặt khác đừng quên đưa người lái xe quen thuộc địa hình đến, biển số xe chẳng hạn không cần tôi giao phó chứ?

Sơn tuy rằng hiểu không rõ chủ ý của Diệp Thiên rốt cuộc là gì, nhưng vẫn gật đầu, nói:

- Tôi hiểu rồi, Diệp gia, ngài yên tâm, tôi nhất định sắp xếp tốt!

- Diệp gia, tôi được không?

Một bên A Hoa muốn nói lại thôi nói:

-Diệp gia, kỳ thật tôi có thể lái xe cho ngài, những chỗ đó tôi đều biết rõ!

A Hoa lại là khuôn mặt lạ hoắc, hần và người trong phân đường cũng không có giao tập gì.

Son nhìn về phía A Hoa, nói:

- A Hoa, việc này cũng không phải là đùa giỡn, cậu được không?

Nghe được lời nói của Son, A Hoa một vè mặt bất mãn nói:

- Son gia, tôi đã trải qua sứt đầu mẻ trán ở Hương Đường, ngài đừng khinh thường tôi!

Hồng môn hiện đại và mấy chục năm trước không giống nhau, rất nhiều lão nhân đều hiểu rõ tính quan trọng của nó, cho nên thường thường sẽ khiến con cái nhận được giáo dục rất tốt.

Nhưng lúc nhỏ, cũng tai huân mắt nhiễm những hành vi kia của thế hệ trước, giống cha của A Hoa chính là người đi theo Đường Văn Viễn, ông tuy rằng tốt nghiệp từ Harvard, nhưng từ nhỏ chính là nhìn thấy cha chém người và bị người chém.

- Được, A Hoa, dù sao không nguy hiểm gì.

Diệp Thiên không sao cả gật gật đầu, nói:

- Son, người trước tiên đi thôi, nhớ kỹ lời của tôi, lập tức rời nơi này!

- Vâng, Diệp gia, ngài nhất định cẩn thận, tôi nhất định sẽ sai người làm lái chiếc xe khác lại đây!

Nhìn thấy Diệp Thiên nói đuổi người, Son không nói thêm cái gì, đứng lên cáo từ rời đi, mặc kệ Diệp Thiên nói thật hay giả, hần đều phải báo cho các huynh đệ ở Hồng môn phục kích ở chung quanh Moscow mau chóng dời đi.

Nhìn trên mặt của A Hoa có chút kích động, Diệp Thiên cười nói:

- A Hoa, trước tiên anh bán đồ một chút, quen thuộc các con đường, chúng ta com nước buổi tối xong chúng ta đi ra ngoài tản bộ một vòng.

Nếu vào một năm trước, đối mặt với những phân tử Hắc bang dùng súng đạn hạt nhân này, Diệp Thiên còn thực không có biện pháp gì, quyền cước càng lợi hại, thì cũng không phải đối thủ của đạn pháo, năm đó những người đao thương bất nhập kia của Nghĩa Hòa Quyền chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng sau khi tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên, Diệp Thiên chỗ đã thấy lại là một mảnh khác của thiên địa, tồn tại nguyên thần và thực khí, phá vỡ rất nhiều nhận thức trước kia của hắn.

Tuy rằng chỉ dựa vào thân thể, Diệp Thiên hiện tại vẫn không thể chống súng ống, nhưng muốn nói ám sát đánh lén, Diệp Thiên tự tin, chính là nửa đêm đến phòng ngủ của tổng thống Mỹ đều không phải là việc gì khó.

Điều này giống như là một người trưởng thành thân thể cường tráng, đối mặt với một đám trẻ con vừa mới học đi, cho dù mấy đứa trẻ con kia trong tay mỗi đứa cầm vũ khí, cũng tuyệt đối không thể nào là đối thủ của người trưởng thành, đây cũng không phải là một đánh giá trên mặt.

Thông báo A Hoa một tiếng, Diệp Thiên đi vào trong phòng, nhìn thấy George vừa mới tỉnh lại, nói:

- Lão Mã, buổi tối anh rời phòng trực tiếp đi Seberia, nội trong ba giờ nhất định phải tới, điện thoại vệ tinh mờ ra, chuẩn bị tùy thời tiếp ứng Đồng Đại Tráng về nước.

- Về phần George cùng hai người các anh, hiện tại liền rời khỏi Nga, trước tiên về Mỹ đi!

Hắc bang ở Moscow xảy ra sự cố, Seberia bên kia nhất định sẽ nhận được tin tức, nhưng Diệp Thiên có thể mất một thời gian, hắn chuẩn bị sau khi phiền phức bên này ở Moscow giải quyết, đi suốt đêm hướng Seberia nghĩ cách cứu viện Đồng Đại Tráng.

- Ông chủ, cậu muốn ra tay sao?

Mã Lạp Khải nghe vậy lặng đi một chút, tiện đà có chút hưng phấn nói:

- Ông chủ, tôi có thể ở lại bên cạnh cậu không?

- Anh? Không được, nắm chắc đường đi nha.

Diệp Thiên day day đầu, hắn sắp sửa để năng lực biểu hiện ra ngoài, đã vượt xa phạm trù lý giải của người thường rồi, nếu Mã Lạp

Khái đi theo mình, không chừng liền làm rối loạn thần kinh.

Sau khi dặn dò những sự việc này xong, Diệp Thiên lại gọi điện thoại cho Đường Văn Viễn, dặn dò ông sắp xếp đường bay từ Moscow bay đi Seberia, những chuyện này chính là Diệp Thiên không thể làm.

Moscow ba tháng cuối năm, thời tiết vẫn là rất cực lạnh, đến buổi tối hơn năm giờ, sắc trời đã muốn tối xuông, đèn đường bên đường chiếu sáng cả thành thị này.

Sau khi Diệp Thiên cùng A Hoa ra khách sạn, liền ngồi trên một xe Ford transit dừng đối diện khách sạn, đây là buổi trưa Sơn bảo người ta đưa tới.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 744

Thanh Trì (Hết)

Đợi một chút, dừng xe lại.

Đi đến giữ đường qua một cửa hàng quần áo Châu Âu thì Diệp Thiên gọi dừng xe lại.

Diệp gia, ngài muốn làm gì...? Ngài...ngài là Diệp gia?

A Hoa nghe thấy vậy dừng xe lại, lúc anh ta quay đầu nhìn thấy Diệp Thiên thì người ngẩn ra miệng lắp ba lắp bắp nói không ra câu.

Diệp Thiên, đang là người Châu Á sao bây giờ lại giống người Châu Âu, mũi cao, ánh mắt nổi lên màu xanh mờ ảo giống như mắt mèo vậy.

Hơn nữa màu da của Diệp Thiên cũng thay đổi, vốn dĩ là da vàng thì bây giờ lại chuyển sang giống y như người da trắng, dưới ngọn đèn hôn ám không hề thấy có sự khác biệt.

Nếu không phải là khẩu âm và y phục trên người thì A Hoa nhất định đã cho rằng Diệp Thiên bị đánh tráo nhưng ngay cả khi biết như vậy thì A Hoa cũng bị hù dọa không nhẹ.

Là tôi đây, hóa trang, đeo kính áp tròng, sao không nhận ra tôi hả?

Diệp Thiên cười cười, sau mấy ngày tiến vào tu vi này, khung xương của Diệp Thiên đã vận động tự nhiên dung mạo đổi một chút cũng là chuyện quá dễ dàng.

Thực ra tướng mạo của Diệp Thiên lúc này và Rudolph ở Las Vegas có phần giống nhau, đây là Diệp Thiên không hề đứng trước hần ta nếu không thì chứ như thể hần và Rudolph là anh em sinh đôi vậy.

Diệp gia, ngài thay đổi!

Nghe thấy tiếng của Diệp Thiên, lúc này A Hoa mới yên tâm, vẻ mặt anh ta như không thể tin được nhìn Diệp Thiên, hóa trang ở đây. Quả thực còn lợi hại hơn trong tiểu thuyết Dịch Dung Thuật.

A Hoa, cậu có đồng Rúp không?

Diệp Thiên đang định mở cửa xe thì nhớ ra một chuyện, nói:

Không có đồng Rúp có đôla cũng được, đưa cho tôi một ít!

Diệp Thiên vội vàng đến Hồng Kông, hơn nữa mỗi ngày chỉ có uống nước cơ thể không có nhu cầu về thức ăn cho nên không mang theo tiền như thói quen cũ, bây giờ hai túi trống trơn.

Có, có. Đôla và đồng Rúp, Diệp gia cho ngài này!

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, A Hoa vội vàng lấy ví ra đưa cho Diệp Thiên một xấp tiền thật dày, ở Nga đôla là đồng tiền mạnh, cho nên A Hoa khi ra ngoài cũng có mang theo một ít.

Cậu xem chạy xe đến phía trước chỗ rẽ ngoặt kia, rồi đợi tôi một lát!

Diệp Thiên dặn A Hoa rồi xuống xe đi vào cửa hàng.

Tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì, chúng tôi có thể đáp ứng mọi nhu cầu của ngài!

Vừa mới đi vào trong cửa hàng, hai cô gái Nga dáng cao gầy liền đến chào đón rất nhiệt tình, thậm chí còn có cả một cô dùng tiếng Ý nữa.

Các cô có thể nhìn ra quần áo trên người Diệp Thiên là của Ý, hơn nữa còn là một bộ đặc thù của nhân sĩ phụng sự.

Diệp Thiên nhún vai nói tiếng Anh như người ở Nam Mỹ:

Hôm nay, tôi đến đây không phải là để mua quần áo, tôi cần may không biết các cô có thể thỏa mãn nhu cầu của tôi không?

Mua kim dùmng để may?

Hai cô gái xinh đẹp im lặng một chút, các cô biết kể nhiều tiền thì thường có những ham mê đặc biệt nhưng người đến đây mua trang phục may thì chỉ có một. Máy thứ này sao không đến siêu thị mà mua?

Thật là xin lỗi quá, tiên sinh cửa hàng chúng tôi đều có các nhà thiết kế chuyên dụng, chứ không bán ra ngoài!

Một cô nhân viên khéo léo từ chối yêu cầu của Diệp Thiên.

Hà? ở đây có thể thỏa mãn yêu cầu Armani về độc quyền sao?

Diệp Thiên tỏ vẻ hơi buồn, liền hừ lạnh nói:

Chỉ cần khách hàng ra giá thì tôi nghĩ là không có gì là không thể bán được, Giorgio Armani là chỗ buôn bán này sao?

Diệp Thiên nói đúng từ tiếng Anh, đúng Armani là người sáng lập ra George Armani, ông ta từng ở Nữ Vương Hào.

Nói Giorgio Armani tôi là Rudolph, xem ông ta có bán hay không?

Diệp Thiên trả đôla ra, cỗ khí kia hẳn là dưỡng thành lâu ngày khiến hai cô gái đều ngẩn cả người.

Được... được rồi, tiên sinh, tôi sẽ đi lấy cho ngài!

Không biết vì sao mà lời nói Diệp Thiên dường như có chút ma lực, khiến cho cô gái không kim nổi lòng, có một cô chạy vào rồi lại chạy ra cầm trong tay một túi chầm rất lớn.

Thế này là được rồi, đây là 3000 đôla, còn nhiều hơn cả bán quần áo đấy!

Sau khi Diệp Thiên nhận túi chầm cũng không lấy lại tiền ở thu ngân mà thân nhiên đẩy cửa đi ra ngoài.

Annas không phải tôi đang nằm mơ đấy chứ?

Mấy phút đồng hồ sau khi Diệp Thiên đi hẳn một cô gái hét lên, nhìn xấp tiền trước mặt cũng không biết phải làm sao.

Valeria, nhanh lên đi báo với quản lý chuyện này!

Một cô gái thu tiền nói:

Hắn, hắn tên là Rudolph, tôi... tôi thấy hình như chúng ta làm sai chuyện gì đó?

Hai cô bán hàng hết sức lo sợ, sau khi Diệp Thiên rẽ vào chỗ ngoặt tránh Cameras rồi mở cửa xe ngồi vào trong.

Diệp gia, ngài có quay lại không?

Nhìn kính từ trong xe A Hoa rùng mình một cái, vẻ mặt khác khổ nói:

Diệp gia, cái này khiến người ta nhìn thấy cũng phải luống cuống!

Toàn bộ đều trông cậy vào khuôn mặt.

Diệp Thiên nghe thấy vậy cười phá lên, sở dĩ hắn láo loạn như vậy chính là muốn tham dự đến chuyện ghê tởm của Rudolph, tuy không thể đến Lá Vegas để thu thập Rudolph thì Diệp Thiên cũng phải để họ cắn chó một phen.

Diệp Thiên nhìn về phía A Hoa chậm rãi giải thích, nhìn xuống đồng hồ ở tay đã hơn 6h tối, liền nói:

Được rồi, đến nơi cách chỗ đó trên bản đồ gần nhất.

Được.

A Hoa gật đầu, hướng vô lăng đi về phía Moscow, ở đây gần trung tâm, là một vùng có mật độ dân cư đông nhất ở Moscow, trước kia cũng là địa bàn của Đồng Thăng Hải, cũng là nơi hắc quyền ở Moscow.

Diệp gia, chính là chỗ đó, võ đài 3 tầng ở dưới đất, không phải là trận đấu hôm nay!

Một nơi rộng lớn chiếm diện tích bằng 3 tòa nhà, A Hoa chỉ vào một tòa nhà nói:

Nơi này trước đây là địa bàn của Hồng môn, tôi cũng đã từng đến đây một lần, trong đó chỗ nào cũng có Cameras, Diệp... Diệp gia ngài muốn làm gì ở đây?

Nói đến đây, đột nhiên A Hoa lặng đi một chút, rồi kịp phản ứng với bộ mặt biến thành người Châu Âu của Diệp Thiên liền hoảng sợ, nói mà run lấy bầy.

Cậu lái xe đi xa khoảng 1km rồi chờ tôi.

Diệp Thiên nhìn A Hoa liếc mắt một cái, nói:

Không nên hỏi, không nên hỏi, sau khi già bộ cũng tốt rồi!

Vâng, Diệp gia!

A Hoa bị cái nhìn này của Diệp Thiên làm cho lãnh toát cả người, chờ cho Diệp Thiên xuống xe rồi cũng ngoan ngoãn đánh xe về phía trước.

Thật ra bọn người kia cũng là Tiểu Dao? Còn có cả nữ quyền thủ ư?

Sau khi xuống xe, Diệp Thiên rút tay trong túi thần nhiên đi vào ngôi nhà, tâm niệm động, toàn bộ tòa nhà và 3 tầng ngầm dưới đất đã bị thần thức của hắn bao phủ.

Bên ngoài tòa nhà 3 tầng này có một khoảng đất rộng, vốn là bãi đỗ xe nhưng lúc này chỉ có 2, 3 chiếc có vẻ hơi trống.

Gần sát chỗ cổng có một thanh niên đang gờ chai Vodka dốc vào miệng, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bức họa Sharon Stone trên tường.

Door Shaq, uống chút rượu đi, lão Đại nói gần đây không thái bình rất có thể người Trung Quốc sẽ đến trả thù!

Trong phòng có một người đàn ông khác tuy cũng đang nhìn bức họa nhưng có vẻ như quên lão Đại mà ánh mắt liếc nhìn về cửa chính.

Ồ, Sung sướng quá!

Người đàn ông gọi cái tên Door Shaq có vẻ như hơi áp lực, uống hết chai Vodka rồi lau miệng:

Aojinnieci, người sợ cái gì, nơi này đã là địa bàn của chúng ta, bọn khi da vàng không dám đến nữa đâu!

Vẫn nên cẩn thận một chút, người cũng không phải chưa từng biết người Trung Quốc?

Aojinnieci lác đầu, nếu lần này không hợp sức với lão Đại thì chỉ e bây giờ đây là là địa bàn của người Trung Quốc phản động ở khu Bắc, căn bản bây giờ không có khả năng là khu của người giàu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 745

Thanh Trừ (Hết)

Bọn chúng lợi hại không cũng bị ta làm thịt một người rồi?

Door Shaq bũi môi, chợt thấy ngoài cửa xuất hiện bóng người liền tỉnh lại, nói:

Aojinnieci, tôi ra xem một chút, lúc nữa sẽ quay vào, mẹ kiếp dựa vào cái gì mà bọn hấn lại thân thiết với nhóm này, còn chúng ta lại phải ở đây trông cửa?

Door Shaq theo lời nữ quyền thủ, đây là Flozd tiếp nhận võ đài Moscow mới khai trương rất nhiều đại phú hào thích những cô gái cần xé trên võ đài.

Nhưng địa vị của những cô gái này so với các nam quyền thủ thì không biết cao hay thấp hơn, ngoài trận đấu trên võ đài thì họ cũng chỉ như những món đồ chơi.

Này, tiểu tử, ngươi ở đâu đến đây, đây không phải chỗ của ngươi.

Door Shaq say khướt nhìn Diệp Thiên đứng trước cửa, cái tay trắng trẻo sờ vào võ súng.

Trước kia mỗi khi làm động tác này thì những người khác đều sợ chạy mất Door Shaq coi đây cũng là chuyện thường tình.

Mẹ kiếp, đây là phản động Nga?

Thần thức của Diệp Thiên cũng không che hành động của Door Shaq, điều làm cho hấn ghê tởm suýt nữa nhỏ nước bọt, may là trong tay hấn có túi châm nếu không đã thật sự là ô ué!

- Đây cũng không phải là địa bàn của ngươi!

Diệp Thiên mỉm cười nhưng câu này hẳn nói bằng tiếng Trung, thấy vẻ mặt Châu Ân của Diệp Thiên, lại nói tiếng Trung Door Shaq không khỏi thấy lạnh một chút.

Rượu làm cho con người ta phản ứng chậm chạp, điều này thì Door Shaq lại là người nghiện rượu, sau vài giây mới phân biệt được là đối phương nói tiếng Trung Quốc.

Không đợi Door Shaq lấy súng ra, y chỉ mới cảm thấy lạnh tim, tiếp tục chống đỡ nhưng cũng chịu.

Cổ họng Door Shaq không phát ra lời chỉ còn kêu “ỒiỒi”, toàn thân ngất xỉu trên mặt đất, ánh mắt lơ đãng, người run lên không còn động tĩnh gì nữa.

- Trái lại đồ chơi này rất hiếm!

Diệp Thiên nhìn Door Shaq hiềm ác, đi qua xác chết của y, tay Diệp Thiên bắn ra kim châm, nháy mắt đã xuyên vào tim Door Shaq tuy không hề chảy một giọt máu nào nhưng toàn cơ thể y đã bị phá hủy.

- Mẹ kiếp, Door Shaq mà uống nhiều quá rồi!

Sau khi Diệp Thiên đến gần sát cổng Aojinnieci đã thấy rõ khuôn mặt của hắn thấy không phải là người Trung Quốc, liền bót cảnh giác hơn, trước mắt kẻ thù của bọn Moscow là Hồng môn.

Hơn nữa Diệp Thiên luôn duy trì khoảng cách với Door Shaq 4, 5 thước, hai người hoàn toàn không tiếp xúc, lúc này đây Aojinnieci còn tưởng Door Shaq chỉ ngã do uống say.

- Người là ai? Không được phép đến đây!

Aojinnieci liếc mắt nhìn Diệp Thiên, cúi đầu xuống kéo Door Shaq liền cảm thấy có hơi bất thường.

Cơ thể của người sống mềm còn người chết cứng hơn, tuy Door Shaq này vừa mới chết nhưng cơ thể đã nhanh chóng cứng lại lên Aojinnieci kéo thấy không giống.

Nhanh chóng Aojinnieci phản ứng với Door Shaq nhưng y chưa đứng lên, ông ta trực tiếp đưa tay đỡ đồng thời gọi khẽ.

Nhưng động tác của Aojinnieci chỉ vừa mới còn chưa kịp nói gì thì đã ngã lên người Door Shaq.

Ăn nội đường của Aojinnieci thấy xuất hiện một điểm hồng nhỏ đó chính là cây kim thép của Diệp Thiên bắn vào, sau đó xuyên ra sau đầu, phá hủy toàn não bộ và khung thần kinh của ông ta.

- Thành thành!

Diệp Thiên giơ chân đá vào hai xác chết.

Khéo léo đặt hai xác chết, một người thì đang ngồi trên ghế solon, một người thì ngủ bên cạnh nhìn họ chỉ như là đang nghỉ ngơi rất bình thường.

Sau khi làm xong, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn, cười với cái Cameras ở sát cửa. Xem ra mặt của Rudolph, ở đây bóng đêm có vẻ rất kỳ dị.

- Phản động, là phản động, thật là xui xẻo!

Theo thần thức Diệp Thiên có thể nhìn thấy rõ ràng, mấy chục người đang ở đây, trừ hơn 10 người đang đánh bạc ra thì còn mấy cô gái đang làm những động tác kỳ dị và ăn mặc như nguyên thủy.

- Mẹ kiếp, nó đang làm gì vậy?

Thần thức đi vào phòng của một người, Diệp Thiên phát hiện có hai người đàn ông nhìn ra 4 phía, suýt nữa hấn đã phun ra.

Nếu không phải thần thức chúng kiến thì thật sự hấn không thể nào tưởng tượng được, một thanh niên trai tráng mạnh mẽ như vậy mà lại như một người đàn bà ghi sát vào ghế solon, để một người đàn ông khác công phạt.

Diệp Thiên lắc đầu, nhấc chân tiến vào trong tòa nhà, không thấy hấn bước nhanh nhưng chỉ một cú đá hấn đã đi xa hơn 10m sau cái cửa kính.

ở hành lang. Hơn 10 người đàn ông ngồi một chỗ đang nhập cuộc sục sôi nên căn bản là không chú ý Diệp Thiên vừa mới bước vào khi Diệp Thiên đi đến giữa cũng không có ai hỏi gì.

- Khôn nạn, ông đây thua sạch, ta muốn điều thuốc.

Diệp Thiên đứng bên cạnh một người đàn ông tóc bạc than thở một câu, như là hấn thua tiền rồi lui về phía sau:

- Người đâu, đem bật lửa cho ta.

Người anh em kia cũng không nhìn Diệp Thiên, méo cả mồm chuẩn bị châm lửa cho người kia, chắc là anh ta Đầu Mục phụ trách ở đây.

- Mẹ kiếp, còn không nhanh đi!

Đợi một lúc lâu sau, người kia phát hiện, dường như Diệp Thiên không phản ứng gì với anh ta, y lại thúc giục lần nữa mới nhìn thấy một bàn tay đang giơ ra trước mặt hắn.

Cách tay kia cũng chẳng có gì, y cũng không cần bật lửa, lúc định tránh mắng thì cánh tay đưa dưới hàm hắn, một tiếng “rắc rắc” vàn giòn truyền vào trong đầu y.

- Tiếng gì vậy?

Đầu Mục lặng đi một chút thì đã phát hiện ra đầu của y đã rũ xuống trước ngực, đèn sáng trưng đột nhiên tối sầm.

- Như vậy, đuổi Hồng môn ra khỏi Moscow?

Sau khi bóp nát cổ người này, Diệp Thiên lắc đầu không nói gì, bởi vì đang hận sự sôi nổi từ này lại không có người nào phát hiện ra chuyện của người bên cạnh mình.

Chẳng trách Đổng Thăng Hải có thể duy trì hắc quyền hơn một hai chục năm trời, bọn vô tổ chức, phần tử phản động này, thật đúng là không phải là đối thủ của Hồng môn.

- Bỏ đi! dùng một chút châm này đi!

Diệp Thiên suy nghĩ, thu châm về tuy hắn cảm túi có khoảng một đến hai trăm cái châm nhưng có mấy chục người, Diệp Thiên không thể chừa ra được.

Hình ảnh mờ ra, Diệp Thiên chạy một vòng vây quanh đám người này, hai tay như thiểm điện vỗ vào gáy của từng người, đáng lẽ âm thanh đã âm ỹ nhưng nó nhất thời biến mất.

- Yval, Tại sao bên ngoài không có tiếng gì?

Trong phòng bên cạnh đại sảnh, có hai người đàn ông cường tráng đang dè lên một cô gái, âm thanh bên ngoài bỗng không có gì khiến họ không quen.

- Không biết, để tôi ra xem!

Yval lác đầu, đi lên chỗ cô gái quỳ, đập tay liên tục xuống bàn, loạng choạng đi ra ngoài.

Chỉ có nhờ hấn ta mở cửa phòng, ánh đèn bên ngoài không có, cũng cảm giác ẩn đường đang tên rân lên, cả cơ thể mất hết cảm giác.

Đúng lúc đó, đang ở trong phòng ra sức vận pít- tông, một người nặng hơn 300kg cũng đang nằm lên một cô gái.

- Im lặng hết đi!

Thấy hai cô gái kia kêu hét, Diệp Thiên gảy nhẹ ngón tay, châm khí đánh trúng huyết thái dương của họ, khiến họ hôn mê bất tỉnh.

Diệp Thiên như chạy trong bóng đêm, đi vào phòng của một người, không ngừng thu lại những sinh mệnh tươi sống.

Hơn 10 phút ngắn ngủi trôi qua, cả một tòa nhà 3 tầng cùng với 3 tầng ngầm đã không còn một người sống sót, theo dõi 2 người trong phòng đã hưng phấn trong sự đồng sinh cộng tử.

- Đến cảnh giới Tiên thiên, lại không thể trởi buộc Thiên đạo nhưng nơi này hổng rồi, e rằng sau này cũng không thể làm được võ đài nữa.

Sau khi sử dụng Thần thức đã đến tòa nhà điều tra, Diệp Thiên phát hiện, trong các xác chết này đều có oán khí, tất cả đều bị hấn mở thực khí ra, không có tia nào thoát, tràn đầy truyền vào cơ thể hấn.

Thế nhưng khi Diệp Thiên mở Thiên nhãn thì lại phát hiện tử khí chiếm một phần không nhỏ bên ngoài kiến trúc này.

Những người kia vừa mới chết không lâu đã phát ra oán khí, hòa với sát khí ở võ đài dưới 3 tầng ngầm khiến cho toàn bộ phong thủy nơi này đột nhiên thay đổi.

Bên ngoài lại không biết mời Hòa thượng, Đạo sĩ ở đây e rằng sau 10 năm nữa cũng không thích hợp để làm nhà ở, hoặc có làm thì người trong đó cũng sẽ ốm đau, số phận đen đui.

Quay đầu nhìn vào chỗ không khí trầm lắng, thân hình Diệp Thiên ẩn vào trong bóng tối.

- Diệp gia, ngài đã quay lại, ngài không sao chứ?

A Hoa đỗ xe dưới một cây đại thụ, bỗng nhiên cảm thấy xe rung lên quay nhìn thì đã thấy Diệp Thiên ngồi bên trong, A Hoa vội quay lại hỏi han.

Không có tiếng súng, không có tiếng kêu, xa xa đèn trong tòa nhà kia vẫn sáng trưng, A Hoa nghi ngờ, anh ta không biết tốt cuộc thì Diệp Thiên đi vào đó để làm gì?

- Không sao, đi đến một chỗ khác.

Diệp Thiên liếm môi, sát ý đè nén cổ hần, ánh mắt đỏ ngầu cả người giống như yêu nghiệt, khiến cho A Hoa sợ đến mức run lẩy bẩy.

- Keng!

Một tiếng chuông reo lên trong lòng Diệp Thiên, nháy mắt trong tiềm thức hần sát ý này đã bị tan ra.

- Minh... Minh làm sao vậy?

Tiếng chuông reo làm cho Diệp Thiên tỉnh lại, toàn thân hần toát mồ hôi lạnh, cũng không có cảm giác lúc trước bị sát khí nhập vào cơ thể, hần suy nghĩ?

- Chẳng lẽ là giết người quá nhiều? là lúc trước ở Myanmar ta đã giết quá nhiều người!

Diệp Thiên đưa tay đặt ở Tam Thanh Linh, một cảm giác mát truyền đến sát khí lèn biến mất.

- Diệp gia, ngài... Vừa rồi, ngài bị làm sao vậy?

Sát khí trên người Diệp Thiên mất, A Hoa mới dám nói lấp ba lấp bắp, nhìn Diệp Thiên tràn đầy sự sợ hãi vì vừa rồi trông hần giống như một tử thần đầm máu vậy vô vùng đáng sợ.

- Không sao. A Hoa, đi đến đó, nhanh lên hôm nay tôi rất bận!

Diệp Thiên kiên định, cũng không phải mà đột nhiên lại xảy ra chuyện này, dù sao thì Tam Thanh Linh cũng có tác dụng định tâm thần, đợi sau khi rửa sạch hắc đạo ở Moscow từ từ suy nghĩ cũng không muộn.

- Được, Diệp gia, ngài ngồi vững nhé!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, A Hoa rùng mình, lời của hắn đậm nồng sát ý, ý định đi dạo một vòng với Diệp Thiên quanh tòa nhà đó cũng không còn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 746

Phong Bạo

Trời vốn rất trong trẻo nhưng trên đường phố thì lại lạnh lẽo, chỉ có một chút sáng sủa, trong ngõ hẻm còn có cả tiếng người ầu ẩu.

Nơi này là Moscow khu hỗn loạn nhất ở phía Bắc, đâu đâu cũng đầy bạo lực, súng ống, tình dục và thuốc phiện, lớn nhỏ phản động đã đem nơi này biến thành một Thiên đường phản động.

Rostock Tahoe Ivanov chính là lập nghiệp từ nơi này, vốn là người nương thiện sáng dạ nhưng cũng trở thành dòng dạ hiểm độc, lúc anh ta rời Moscow thì khu phần Bắc khu phản động được thống nhất.

Có thể nói hằng ngày ở Moscow các hành vi phát sinh tội phạm chiếm một nửa đều có gián tiếp hoặc trực tiếp liên quan đến Rostock Tahoe Ivanov, chỉ là cảnh xác không có đủ bằng chứng để kết tội họ thôi.

A Hoa chỉ vào cái ngõ nhỏ ở phía trước nói:

- Diệt gia, đi sâu vào trong cái ngõ kia 50m chính là sông bạc của Rostock Tahoe Ivanov, những người trong đó không có ai tốt...

Dù có thể nào thì trong thành thị cũng không thể thiếu được các sông bạc, võ đài hắc quyền cao cấp, Rostock Tahoe Ivanov chỉ có thể kinh doanh sông bạc bình thường nhưng cũng đủ kiếm tiền.

Chi là tướng ăn của Rostock Tahoe Ivanov có hơi khó coi chút, sau khi dùng tiền mua được Bắc khu của Cục cảnh sát, y thường xuyên dẫn người đến Moscow du lịch, lừa cho bọn họ thua ở sông bạc do đó còn kiêm luôn cả cho vay nặng lãi.

Còn chưa tính cái này, khi bọn chúng phát hiện các cô gái độc thân xinh đẹp đến đây liền đưa vào phòng, trong một năm ít nhất cũng có hơn 30 các vụ án nữ du khách mất tích.

Những nữ du khách này bị đánh, mất tích sau đó sẽ được đưa sang Nga, một ít đến Châu Mỹ hoặc Châu Âu để làm nô lệ tình dục.

Đến bây giờ phí tinh dục đã đương nhiên trở thành của cải của Rostock Tahoe Ivanov. những người tuyên đến trông coi sòng bạc chẳng qua đều là những người có suy nghĩ nông nổi.

A Hoa đã từng có một người bạn Hồng Kông bị lừa vào trong đó, bị vay nặng lãi 50 vạn Rúp, cuối cùng phải cầu cứu đến Đồng Thăng Hải, người kia phải chịu bị cắt đứt 3 ngón tay cho nên bây giờ đối với võ đài này anh ta hận đến tận xương tủy.

Diệp Thiên mở cửa xe đi xuống, bỗng nhiên lại quay lại hỏi:

- A Hoa, cảnh sát Nga đến đây nói thế nào?

- Iljnuriighjhj...

A Hoa liên tục phát ra âm tiết. Anh ta ở Nga đã 4 năm khá là tinh thông tiếng Nga.

Diệp Thiên gạt đầu, ghi tạc câu đó trong dạ, đẩy cửa xe đi xuống, không đến vào bước đã đi vào trong ngõ hẻm đen tối.

ở một cái cửa sắt có hai người, một người mở cửa ra, một người nhìn kĩ Diệp Thiên rồi cho hắn vào.

Bên ngoài là một ngõ nhỏ yên tĩnh, cảnh tượng cũng khác, trước đài hơn 10 người vây quanh ngoài bảo vệ ra còn có cả những lái buôn cho vay nặng lãi.

Bảo vệ võ đài ở nơi này so với bên kia rõ ràng là cẩn mật hơn rất nhiều.

Diệp Thiên mới bước vào cửa đã có 7, 8 cặp mắt hướng vào. Diệp Thiên lấy ra một xấp tiền khoảng 4, 5 ngàn Rúp thì những ánh mắt đó mới thu về.

- Cảnh sát đến đây!

Diệp Thiên cũng không lãng phí thời gian ở đây, một góc chiếu bạc hé ra trong góc tối, một âm thanh vang lên như sấm.

Diệp Thiên cũng không phải là dùng cổ họng nói ra câu này mà là âm tiết đã nén từ trước, vang lên ở nhiều vị trí trong sòng bạc này. Cái cửa sắt xung quanh cũng va vào nhau rất lớn.

Nơi hắc đạo cuối cùng cũng vẫn là hắc đạo, ngoài bọn trùm ma túy Mexico ra thì có rất ít người chọn đối kháng với chính phủ, sau

âm thanh đó vang lên là sự náo loạn của sông bạc.

Chuyện như vậy hẳn là không phải phát sinh lần đầu. Các bảo vệ nhìn chăm chăm vào chỗ đó, không có người đục nước béo cò, mà sau đó nhanh chóng tản đi.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Một người đàn ông có chòm râu cường tráng, đi ra từ phòng phía bên phải của sông bạc, nổi giận đùng đùng nói:

- Korff, sao lại đuổi hết khách đi thể này hả?

- Dương Khoa Phu, cảnh sát đến, chẳng lẽ ngươi ở trong phòng theo dõi mà không thấy sao hả?

Người bị chỉ trích vẻ mặt khó chịu, đến bây giờ vẫn có âm thanh va chạm của cửa truyền vào.

- Quý à, bên ngoài làm gì có người!

Dương Khoa Phu lặng đi một chút, được thể lại lớn tiếng mắng, thực ra y vẫn chăm chăm nhìn vào màn hình theo dõi ấy chứ.

- Chẳng lẽ có quý thật?

Sau khi nghe Dương Khoa Phu nói, ngoài cửa vẫn có tiếng đánh, trong lòng mọi người đều phát sinh cảm giác quý dị.

Quý, cái chữ này không phải của Trung Quốc sao, ở nước ngoài mà giống với Satan nhưng đặc biệt lại có Bái Satan giáo nhưng không phải ai cũng chào đón quý.

Kỳ lạ âm thanh cửa bị xô khiến cho vẻ mặt của bọn hắn trắng bệch đi, bỗng nhiên Dương Khoa Phu định đi ra cửa thì ngã vật ra đất.

Korff vừa mới nói chuyện với Dương Khoa Phu trong cùng một thời gian cũng ngã trên mặt đất.

- Thực... thực sự là có ma?

Sông bạc to như vậy tràn đầy một cảm giác kinh khủng, đã có người cầm súng trong tay.

Không ai có thể nhìn thấy, trong không khí xuất hiện một tầng sát khí mỏng, không một tiếng động đã ăn mòn thần kinh của những người trong này làm cho bọn họ nhanh chóng trở lên mềm nhũn.

- đoàng!

Một người bên cạnh nã súng, tiếng súng và tiếng kêu đã làm cho bọn họ sụp đổ hoàn toàn trong lúc nhất thời toàn bộ sông bạc vang nên những tiếng nổ lớn.

Ba phút trôi qua ngắn ngủi, trong tràng không một ai còn đứng, đầu đầu cũng là tiếng rên rĩ nhưng sau một trận âm thanh đó sông bạc trở lên yên tĩnh.

Thân hình Diệp Thiên từ từ đi ra một góc sáng sủa của sông bạc, thấy trong sông bạc không còn một tia sinh mệnh, hắn thân nhiên mở cửa đi ra ngoài.

- Diệp gia, ngài...

Đợi cho Diệp Thiên lên xe, A Hoa định hỏi nhưng lại ngừng, nhìn quần áo của hắn không một nếp nhăn không cần hỏi cũng biết hắn không sao.

Chẳng qua vừa rồi có tiếng súng vang lên khiến cho A Hoa có hơi lo lắng, lần này không đợi Diệp Thiên chỉ đạo anh ta lập tức chạy xe tiếp tục lên đường đến mục tiêu kế tiếp.

Từ 6 giờ sáng đến 11 giờ đêm, A Hoa lái xe suốt 5 tiếng đồng hồ cùng với Diệp Thiên đem trọn những người ở Moscow quanh quần trong Đại Quyền.

- Diệp gia, ngài ra sân bay?

Chạy theo dấu hiệu trên bản đồ, A Hoa cũng nhẹ nhàng thờ phào, bởi vì sau mỗi lần Diệp Thiên xuống xe rồi trở lại đều không hề thấy sự thay đổi trên nét mặt hắn khiến cho A Hoa lạnh cả người.

Theo lộ trình của Diệp Thiên, lúc này là ở sân bay quốc tế Moscow, máy bay của Đường Văn Viễn đang ở đó đợi để đưa hắn sang Seberia.

- Ủ, ra sân bay!

Diệp Thiên gật đầu, trên trán hắn cũng có màu đen kỳ ảo, lòng hắn buồn bực không nói lên lời.

- Sao lại thế này? Sau khi tiến vào nơi cảnh giới này, vạn pháp lại không dính thân, sao lại như thế?

Diệp Thiên cảm nhận được cơ thể không hợp lý, liền tâm niệm nhất động, lấy Tam Thanh Linh ra ngón trỏ tay phải gảy nhẹ một đạo thực khí đi vào cơ thể.

- Bàng!

Một cỗ dao động truyền vào trong đầu Diệp Thiên, cảm giác buồn bực vừa rồi bị át chế, điều này khiến cho sắc mặt hắn trở lên dễ nhìn một chút.

- Đợi sau khi xử lý xong chuyện của Đồng Đại Tráng, cần phải tiên tu một lúc không thể giữ lại tai họa ngầm này được.

Thu Tam Thanh Linh lại, Diệp Thiên nhắm hai mắt lại, tu vi càng sâu càng không có không khí thở, tu đạo vốn là để làm việc cho thuận lợi, nếu quả thực có thể thuận buồm xuôi gió thì trên đời này ai cũng đi tu đạo.

Ý kiến của Diệp Thiên đúng, trên thân người chết sinh sát khí âm tuy không ảnh hưởng đến hắn nhưng thiên đạo vô tình cũng có tình, một sinh mệnh qua đi vẫn sẽ có một nghiệp chướng vận vào người Diệp Thiên.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho người cô đại ở ẩn trên các hải đảo, giống như Hán mạt Trương Giác Nguyên, Mạt Bành hòa thượng, tu vi của bọn họ vượt xa Diệp Thiên nhưng cuối cùng cũng chết vô cùng thê thảm.

- A Hoa, được rồi, cậu về đi, xem có cameras theo dõi không sau đó đánh xe về, trên đường về phải cẩn thận một chút!

Thấy biển báo ven đường cách sân bay khoảng 10km nữa, Diệp Thiên liền bảo dừng xe lại, sau khi suy nghĩ một chút hắn nói thêm:

- Sáng mai, tốt nhất là cậu nên về Hồng Kông trước đi, tôi sẽ bảo lão Đường sắp xếp cho cậu.

Tuy rằng người hôm nay chết chủ yếu là của Hắc đạo nhưng trong vòng có một đêm mà hơn 200 người tử vong cái này truyền đi chắc chắn sẽ là một tin man rợn đối với mọi người, chính phủ Nga sẽ truy xét đến cùng.

- Diệp gia, ngài yên tâm đi tôi biết phải làm gì!

Tuy A Hoa có thể đoán được, nhưng cũng không hề biết hôm nay Diệp Thiên lại đem đến cho Moscow một trận động lớn như vậy?

Trong vòng một đêm, Diệp Thiên đã quét sạch chín địa bàn của Rostock Tahoe Ivanov.

Trong chuyện này ngoài hắc quyền và sòng bạc ra thì còn có ngân hàng tư nhân và kĩ viện, toàn bộ là của cái của Rostock Tahoe Ivanov ở Moscow.

Nơi Diệp Thiên đi qua trừ những người vô tội thì đều là những phần tử phản động, tất cả đều tang mệnh tại chỗ, một tối Diệp Thiên đã giết chết hơn 200 người.

Mà A Hoa cũng không biết vào sáng mai Soviet xuất thân là Tổng thống sẽ nổi trận lôi đình, ngay cả hệ thống tình báo của Nga cũng trở nên bận rộn.

Quan hệ của Hồng môn với bọn phản động ở Nga cũng được đưa lên bàn làm việc của Tổng thống một trận phong ba sắp xảy ra.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 747

Lão Bằng Hữu

Ngoài vùng Gall, tháng ba mặt đất vẫn trắng tuyết phủ.

Tuy tổng cộng nhiệt độ trong tháng âm 40 độ nhưng bây giờ đã tăng lên 10 độ, nhưng lúc nhìn từ trên máy bay xuống Diệp Thiên vẫn phải vận động để tránh hàn khí xâm nhập vào cơ thể.

Đây là một sân bay quân dụng nhưng có số lần bay ít, không lớn như trong sân bay chuyên dụng chỉ dừng lại ở máy bay hàng khách tư nhân như Diệp Thiên.

Vừa mới từ máy bay xuống, một chiếc xe nhà khói đen xì bay qua người Diệp Thiên, sau đó Mã Lạp Khải nhảy xuống xe, cười khổ nói:

- Ông chủ, người này chỉ tìm được xe như vậy thôi.

Tục ngữ có câu: đường mà có rấn thì sẽ có chuột, Mã Lạp Khải tới đây từ hai tiếng trước, nên anh ta cũng không rõ ở Moscow đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Có thể dùng được là được, đi thôi!

Diệp Thiên lắc đầu, ngồi bên tay lái phụ nói:

- Chỗ Đồng Đại Tráng bị bỏ tù không thay đổi chứ? Lái xe đến đó luôn đi.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Mã Lạp Khải cười khổ:

- Ông chủ, e rằng hôm nay không được, bạn của tôi nói, hơn 1 tiếng trước Đồng Đại Tráng đã bị thay đổi vị trí nghe nói là bị đưa đến

trại huấn luyện Seberia.

Ở một số nơi có những đám người sinh tồn dựa vào những tin tức như vậy, lần trước Mã Lạp Khải biết được như Đồng Đại Tráng bị giam giữ cũng là qua nhưng người này.

- Vậy thì đi luôn đến trại Seberis, tôi đang muốn biết một chút!

Mặt Diệp Thiên nói không một chút thay đổi, chỉ cần Đồng Đại Tráng không bị nhốt vào các trại quân doanh thì dù anh ta có bị nhốt ở đâu đối với Diệp Thiên cũng không khác nhau là mấy.

- Ông chủ, vấn đề là, tôi cũng không biết rõ rốt cuộc là Đồng Đại Tráng bị nhốt ở trại huấn luyện nào.

Mã Lạp Khải nói với vẻ xấu hổ, giải thích thêm:

- Seberia ít nhất cũng có hơn 20 trại huấn luyện khác nhau, phân bố không cùng một nơi, cách xa nhau thậm chí đi mất một ngày đường xe.

Bởi vì đặc thù về vị trí cộng với thời tiết rét căm căm, Seberia luôn là nơi vô cùng hoang vắng.

Mấy trăm năm trước, Gall chủ nhân của Seberia ở Đông Nam Bộ tất cả đều thuộc Trung Quốc, chính lúc đó vua lại cho rằng nhưng nơi ấy chỉ là chó ăn đá gà ăn sỏi nên mới cắt nhượng lại cho Nga.

Diệp Thiên nhắm mắt lại lạng lẽ bói một quẻ, quẻ Tượng lại không cho biết Đồng Đại Tráng rốt cuộc là ở chỗ nào, điều này khiến hắn phải nhíu mày, nhìn về phía Mã Lạp Khải nói:

- Khi nào mới tìm được nơi mà Đồng Đại Tráng bị giấu?

Mã Lạp Khải suy nghĩ một lúc nói:

- Nhanh nhất cũng phải 2 ngày. Ông chủ cũng biết đấy, nơi này rất ít người, thu tập tin tình báo cũng rất phiền phức.

- Hai ngày há? Tôi e là không được.

Diệp Thiên trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Cậu có biết Ga- lông Bội Trần không? Cách đây có xa lắm không?

- Biết, mất khoảng 3 tiếng xe chạy.

Đồng Đại Tráng nhìn Diệp Thiên với vẻ kì lạ hỏi:

- Ông chủ, Đồng Đại Tráng không thể bị dáu ở đó được.

Mã Lạp Khai không biết sao Diệp Thiên lại biết cái tên đó nhưng anh ta biết, nơi đó là hộ Gall cuộc sống của nhân dân ở đó nhiều thế hệ đều là ngư dân.

Nhưng người ngư dân đó cũng rất mạnh mẽ, hơn nữa ngoài việc buôn bán cá ra bọn họ rất ít tiếp xúc với người ngoài.

Tùng là một tỉnh có chủ ý phát triển du lịch, muốn nơi đó thành một nơi giữ chân khách du lịch nhưng chỉ là một trấn buôn bán nhỏ nên chủ ý đó cũng không thực hiện được.

Nói là bọn kia không chừa Đồng Đại Tráng đem anh ta giam giữ ở nơi này là không thể tin được, cái trấn nhỏ kia quân đội, vũ trang được trang bị đầy đủ không dễ trêu chọc vào đâu.

- Tôi biết Đồng Đại Tráng không ở đây nhưng tôi muốn đi Ga- lông xem có quan hệ gì không?

Diệp Thiên liếc mắt nhìn Mã Lạp Khai rồi thân nhiên nói:

- Lái xe đi!

- Vâng, thưa ông chủ!

Mã Lạp Khai cũng là một người thân kinh bách chiến, nhưng khi nhìn thấy Diệp Thiên đều toát ra hàn ý, cũng không dám nói thêm cái gì nữa mà ra sức nhấn chân ga, chạy xe như điên ra khỏi sân bay.

Đường từ sân bay đến Ga- lông cũng không xấu lắm chỉ là qua hoang vắng mà thôi. Nhiệt độ quanh năm dưới 0 độ khiến cho nơi này chỉ có những động vật cực nhỏ mới có thể sinh tồn được.

Bên đường tuyết đọng vẫn chưa ta hết. Nhìn thấy rất ít những cây cối cao lớn, trước mắt chỉ toàn là những khối đất băng cứng Diệp

Thiên mới hiểu được tại sao Trần Hi Toàn lại cần một số tiền khổng lồ đến như vậy.

Muốn khai thác khoáng sản ở một nơi như thế này thì vô cùng hao tốn nhân lực và tiền của, thậm chí vượt qua mức thường mấy chục lần, đương nhiên khai thác ở dưới tầng đất cứng chứa nhiều của cải nhưng cũng tiềm ẩn rất nhiều rủi ro.

Diệp Thiên đi suốt đêm đến Seberia, sau khi xuống máy bay đã là 2 giờ sáng, chờ cho ô tô đến Ga- lông thì chân trời cũng hùng đông báo hiệu buổi bình minh mới.

Thị trấn nhỏ vô cùng yên tĩnh, tiếng động cơ ô tô đã phá hủy hoàn toàn sự yên tĩnh đó, chỉ còn âm thanh của tiếng sỏi tru lẫn trong màn tuyết rơi.

- Đi vào trong, rẽ phải, được rồi dừng ở đây!

Theo sự chỉ đạo của Diệp Thiên, Mã Lạp Khai đã dừng ở trước cửa một ngôi nhà nhỏ 2 tầng, có thể nhìn thấy được ngôi nhà này vừa mới được quét vôi không lâu so với các ngôi nhà khác có vẻ không giống.

Đúng lúc tiếng ô tô phanh thì cũng có người từ trong nhà bước ra, một người khôi ngô đứng giữa cửa vì bị che nên nhìn cũng không rõ lắm.

- Ông bạn, làm phiền ông rồi!

Nhìn thấy người này đứng ở cửa, Diệp Thiên tươi cười, hẳn đến Seberia cũng chỉ có thể nghĩ đến là tìm Andre Abramovich giúp đỡ.

- Diệp, anh bạn của tôi, chào đón cậu!

Không ngờ người từ trên xe bước xuống lại là Diệp Thiên, Andre Abramovich mừng rỡ chạy lên ôm Diệp Thiên như một con gấu.

- Ông chủ, không ngờ là ông còn có bạn ở đây?

Sau khi Mã Lạp Khai đỗ xe vừa lúc cũng nhìn thấy Diệp Thiên và Andre Abramovich ôm nhau, chứ người ở Ga- lông không để gì mà tiếp xúc với người lạ thân thiết như vậy.

- Diệp Thiên, anh ta là ai vậy?

Sau khi nhìn thấy Mã Lạp Khải, Andre Abramovich liền cảnh giác, ông ta cảm nhận được có người đến, trên người đàn ông này còn có cả mùi của thuốc súng nữa.

- Mã Lạp Khải, người Mĩ, lính đánh thuê quốc tế bây giờ là nhân viên tạm thời của tôi!

Diệp Thiên giới thiệu ngắn gọn Mã Lạp Khải, rồi vỗ vai Andre Abramovich nói:

- Sao, không mời tôi vào phòng một chút ư?

- Đương nhiên là không phải, Diệp cậu là người bạn mà tôi tin tưởng nhất đấy!

Andre Abramovich vội vàng tránh người ra, nói:

- Chỗ này của tôi có Vodka chính hiệu, còn có cá tươi sống, mời đánh từ hố Gall lên đây!

Giữ phòng khác là cái lò sưởi củi đốt vàng đượm, gian phòng ở đây đều có lỗ thông để lấy nhiệt từ lò sưởi nhưng thực ra cũng giống với lò sưởi vùng Đông Bắc.

Sau khi đi vào trong, Diệp Thiên liền cảm thấy lo lắng, thấy Andre Abramovich đứng là đến tủ rượu lấy ra 2 chai Vodka, cười nói, ai mà sáng sớm ra đã uống rượu?

- Anh yêu, là ai đến đây?

Đúng lúc Andre Abramovich bận làm cá sống thì có một đàn bà đi từ trên tầng 2 xuống.

- Dana, là người bạn đến từ Trung Quốc đây.

Sau khi nghe thấy người đàn bà kia nói, Andre Abramovich cười khỏ, khó mà ôn tồn được, đứng lên nói:

- Anh ta tên là Diệp Thiên, là người bạn tốt nhất của tôi, Diệp Thiên cô ấy là Dana, là vợ của tôi!

- Ồ, thật là có lỗi, tôi đến vội nên chưa kịp chuẩn bị quà gì cả!

Diệp Thiên có vẻ ngượng ngùng, hẳn biết đến nhà người nước ngoài ít nhiều cũng phải có chút quà nhưng lúc này trên người hẳn

ngoài Tam Thanh Linh ra thì chỉ là châm may.

- Không sao, các cậu ngồi đi, tôi đi lấy salad!

Dana cười, bắt chuyện với Diệp Thiên và Mã Lạp Khai, rồi vào bếp làm việc, lúc này ở thị trấn nhỏ đang là lúc sáng sớm, đã nghe thấy tiếng trẻ con nô đùa ồn ào ở bên ngoài rồi.

- Dana xinh đẹp, ông bạn đúng là có phúc đấy nha.

Chờ cho Dana đi khỏi Diệp Thiên giờ ngón tay cái lên nói với Andre Abramovich, tuy cô bé này lớn lên trong hoàn cảnh rất bình thường như tướng mạo xinh xắn, đúng là một người vợ lý tưởng.

- Dana là tiến sĩ kinh tế, cô ấy có thể theo tôi sống ở đây, thực sự là thiết thời.

Nói đến vợ, Andre Abramovich nói có vẻ dị dăng, ông ta là người cứng rắn vậy mà có thể quy ỷ điền viên chủ yếu vẫn là nhờ công lao của cô gái này.

- Sao ông lại đến đây? Cuộc sống ở thành phố không phải hơn sao?

Diệp Thiên thấy lạ hỏi Andre Abramovich, theo như Đồng Thăng Hải nói thì ở Nữ Vương Hào có giữ lại cho ông ta một ít tiền cũng đủ cho ông ta một cuộc sống tốt.

- Nơi này là nơi tôi sinh ra, tôi muốn ở đây an dưỡng lúc tuổi già, hằng ngày đi đánh cá còn Dana có thể theo dõi cổ phiếu qua máy tính, cuộc sống như vậy là ổn rồi!

Andre Abramovich nghe thấy vậy liền cười, có thể thấy ông ta rất vừa lòng với cuộc sống hiện tại hơn nữa vợ ông ta còn đang mang thai được 5 tháng, không lâu nữa ông ta sẽ được làm cha.

- Đúng rồi, Diệp lần này cậu đến đây là có việc gì vậy?

Trước kia giữ vị trí huấn luyện trong bộ đội đặc chủng Soviet Andre Abramovich cũng không phải là người không rành về thể sự, sau khi hàn huyên mấy câu ông ta mới hỏi ý đồ của Diệp Thiên đến đây là gì.

- Không có gì, tôi chỉ là đến thăm ông thôi mà!

Diệp Thiên lắc đầu. Sau khi gặp được Dana lập tức hẳn lại không muốn Andre Abramovich bị cuốn vào vòng xoáy này, ông ta có quyền tiếp tục cuộc sống bình yên này.

- Diệp Thiên, cậu đừng dối tôi, tôi biết Đổng đã xảy ra chuyện thậm chí còn là chuyện phiền toái nữa cơ!

Andre Abramovich không cười nữa mà nói tiếp:

```
- Nếu như Đổng đến tìm tôi, tôi sẽ không đi, nhưng cậu thì không giống như vậy, tôi có được ngày hôm nay cũng là nhờ có cậu! var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỬ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 748

Trại Huấn Luyện

Andre Abramovich biết Diệp Thiên đã từng giúp Đồng ở hắc quyền Nữ Vương Hào, đối chiến Thế giới vẫn là Anthony Marcus, nói như vậy hai người quan hệ cũng không tầm thường đâu.

Tình huống này, lúc Diệp Thiên đi vào Andre Abramovich đã ít nhiều đoán được biết chắc là có quan hệ với Đồng Thăng Hải thực ra ông ta cũng có lưu ý đến việc này.

- Ông bạn, ông đã ra khỏi vòng vây này thì đừng có tiếp tục can dự vào nữa.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Tôi tìm đến ông chính là muốn tâm sự một chút, nhân tiện uống rượu cưới của ông luôn...

Vốn dĩ Diệp Thiên tìm đến Andre Abramovich là muốn hỏi thăm một chút tin tức về trại huấn luyện Seberia, dù sao thì trước kia ông ta cũng từng dạy trong đó không ai quen thuộc nơi ấy hơn Andre Abramovich.

Nhưng nhìn thấy Dana mang thai, Diệp Thiên liền thay đổi ý định này.

- Không, Diệp chuyện của Đồng tôi không quan tâm nhưng cậu đã tìm đến tôi thì nhất định phải nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?

Andre Abramovich ngắt lời Diệp Thiên nói:

- Người Trung Quốc các cậu có câu: không có chuyện thì không đến điện Tam bảo, Diệp khẳng định là cậu đã gặp phiền toái rồi!

- Tiếng Trung Quốc có câu thông dụng như vậy sao?

Diệp Thiên nghe vậy liền lườm một cái xem thường, có chút bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, ông bạn, tôi muốn biết trại huấn luyện Seberia, ông có thể nói cho tôi biết được không? Con trai của lão Đồng bị người ta bắt đến đó, lần này tôi đến chính là vì cậu ta!

Mặc dù Diệp Thiên có chắc cứu được Đồng Đại Tráng thì cũng phải biết được cậu ta bị giam giữ ở đâu, nếu không thì hẳn cũng không có khả năng thông thiên địa cũng chẳng có cách nào mà cứu Đồng Đại Tráng.

- Thì ra là người thanh niên kia?

Andre Abramovich suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Diệp, trại huấn luyện Seberia vốn là một chính thể sau đó bị chia làm mấy khu vực, các cậu đợi tôi một chút tôi sẽ đi lấy bản đồ!

Ngay cả năm đó nguyện giải thể Andre Abramovich cũng không dấu điểm chuyên ở trại huấn luyện, hơn nữa đã nhiều năm trôi qua, trại huấn luyện Seberia sớm đã bị người ta biết rồi.

Lúc đi từ trên tầng 2 xuống, Andre Abramovich cầm trên tay một tấm bản đồ, sau khi mở ra chỉ vào tiêu điểm màu hồng nói:

- Bây giờ trại huấn luyện Seberia, tổng cộng phân ra làm...

Trại huấn luyện Seberia chẳng qua ngày trước là mượn vùng địa lý giá lạnh của Soviet dùng để huấn luyện bộ đội, quân đội đặc chủng.

Ngày trước Bates là bộ đội của Soviet, Hải Báo của Mĩ và Ca Man Đức của Anh đều là bộ đội đặc chủng cao cấp nhất trên Thế giới.

Nhưng trước khi Soviet bị giải thể xuất phát từ nguyên nhân kinh tế nên trại Seberia cũng bị chia năm xẻ bảy.

Vì muốn duy trì trại huấn luyện nên bọn họ không muốn chỉ huấn luyện các nhân viên đặc chủng đơn thuần. Như là đặc công tình báo, quyền thủ, đội chống khủng bố... đều là đối tượng để bọn họ tập huấn.

Sau khi nghe Andre Abramovich giải thích Diệp Thiên nói:

- Ông cứ nói cho tôi biết nơi huấn luyện quyền thủ ở đâu là tốt nhất.

Mặc dù Diệp Thiên không biết trại huấn luyện Seberia, tại sao lại can dự vào cuộc đấu hắc quyền Moscow nhưng không có quan hệ với mấy hắc quyền khác, Đồng Đại Tráng chỉ có thể bị giấu trong doanh trại huấn luyện hắc quyền mà thôi.

- ở chỗ này, các đây khoảng 340km.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Andre Abramovich chỉ tay lên một tọa độ trên bản đồ nói:

- Xung quanh nơi này tuyết đọng bao phủ, sau là núi Bắc Bộ heo hút, thích hợp nhất để tôi luyện quyền thú.

Thấy Diệp Thiên có vẻ nhìn chăm chú vào tọa độ, Andre Abramovich thở dài nói:

- Diệp Thiên, tôi biết cậu lợi hại, nhưng cậu không biết đâu những người huấn luyện đệ tử trong đó đều là những kẻ điên nhất, một mình cậu đi không được!

Andre Abramovich ra hắc quyền cũng là xuất thân từ trại huấn luyện này không ai hiểu rõ chuyện ở đó bằng ông ta, chỉ có người chết và người sống khác nhau chứ sinh mạng ở đó có không được tôn trọng.

Trong tình thế đó các học viên không màng đến sự sống chết của mình, các huấn luyện viên cũng rất lợi hại. Bọn họ hận là không thể đem đệ tử của mình xuống tận địa ngục cho nên tỉ lệ học viên tử vong ở trại huấn luyện Seberia luôn rất cao.

Andre Abramovich biết Diệp Thiên rất lợi hại nhưng lúc đối mặt với những kẻ điên đó, một cá nhân vũ dũng căn bản không có tác dụng gì, chỉ cần huấn luyện viên ra lệnh một tiếng thì những người đó sẽ dám ôm Diệp Thiên cùng chết với mình.

Không chừng tổ chức khủng bố đó cũng từ trại huấn luyện này mà ra, bởi vì trong trại Seberia này luôn luôn có những phần tử này sinh ý nghĩ khủng bố.

- Ông chủ, Andre Abramovich tiên sinh nói rất đúng, hơn nữa bây giờ chúng ta cũng không xác định được Đồng Đại Tráng có ở đó không vẫn là phải chờ một chút.

Mã Lạp Khải luôn không nói gì thì bây giờ cũng tỏ ra lo lắng, nói:

- Tôi sẽ đi thúc giục bên kia, xem có biết được tin tức chính xác của Đồng Đại Tráng hay không, đợi khi có tin chúng ta ra tay cũng

chưa muộn mà.

Diệp Thiên suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được rồi, nhưng phải nhanh lên một chút, tôi đã hứa với lão Đồng sẽ đưa con trai ông ta trở về, e rằng tiểu tử kia sắp không còn sống nữa!

Bất đắc dĩ chứ Diệp Thiên cũng không muốn gặp những người đó, bởi vì mỗi nơi trên Thế giới hắc quyền và các trại huấn luyện đều phức tạp, rắc rối đi vào trong đó chẳng khác nào

- Ông chủ, tôi đi đây, tối nay nhất định sẽ có câu trả lời thuyết phục!

Mã Lạp Khải uống một ngụm Vodka lau miệng, đứng lên rồi đi vào thôn tìm người hỏi tin tức.

- Diệp Thiên, cậu cần tôi làm gì?

Đợi cho sau khi Mã Lạp Khải đi khỏi, Andre Abramovich nhìn Diệp Thiên.

- Ông biết là tôi không muốn ông tham dự vào chuyện này mà.

Diệp Thiên nhìn Andre Abramovich cố chấp, cười khỏ nói:

- Như vậy đi, ông giúp tôi thăm dò xem quyền thủ của trại huấn luyện tại sao lại giúp Flódz bắt người của lão Đồng?

Hôm qua, biết Rostock Tahoe Ivanov bỗng nhiên gọi Flódz là phản động Nga gì đó, Diệp Thiên có thể kết luận nếu như không có trại huấn luyện hắc quyền và mấy thế lực rat ay thì căn bản là không thể nào đuổi Hồng môn ra khỏi Moscow.

Nghe thấy yêu cầu của Diệp Thiên, Andre Abramovich không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cuộc sống im lặng đã lâu như vậy rồi, ông không bao giờ muốn can dự vào vòng phân tranh này nữa.

Andre Abramovich không muốn bại lộ chỗ mình đang ở cho nên cùng với vợ chào hỏi rồi lái xe rời khỏi thị trấn.

Sau khi Andre Abramovich đi, Dana cũng từ bếp ra trong mâm có một đĩa Salad khách chỉ còn có mỗi Diệp Thiên.

- Diệp Thiên, chồng tôi xảy ra chuyện gì sao?

Ánh mắt của Dana tràn ngập sự lo âu, Andre Abramovich cũng không giấu cô chuyện về cuộc sống trước đây, cho nên lúc này cô vô cùng sợ hãi, cô sợ chồng đời đi như vậy con mình sẽ không còn cha.

- Tôi cam đoan, ông ấy nhất định không có chuyện gì!

Diệp Thiên nhìn xin lỗi Dana, trước mặt người con gái Nga này thậm chí hẳn thấy hối hận vì đã đi tìm Andre Abramovich.

- Ông ấy sẽ thấy con của 2 người được sinh ra, sau đó sẽ cũng nhau sống đến già!

Diệp Thiên cười nhìn Dana, cô bất giác tựa vào ghế salon ngủ thiếp đi.

- Sinh mệnh là một điều gì đó kì diệu!

Diệp Thiên truyền một luồng thực khí vào cơ thể Dana, hẳn có thể cảm nhận được trong người cô gái này có một sức sống mạnh mẽ.

Đứng giậy mở cửa phòng ra, Diệp Thiên thấy có rất ít người trong trấn giao tiếp với nhau, được Andre Abramovich đón tiếp nên hẳn cũng không gặp phải phiền toái gì.

Đi sâu vào trong, hồ nước ngọt Gall lớn nhất Thế giới, thấy những ngư dân bận rộn với nụ cười trên môi Diệp Thiên cảm nhận được họ đơn giản và thỏa mãn vui vẻ.

- Chú Trần, cháu là Diệp Thiên!

Lấy ra cái điện thoại vệ tinh mẹ đã đặc biệt chuẩn bị cho mình, Diệp Thiên bấm số của Trần thúc, để bổ sung quân đến nơi này đúng là Diệp Thiên có hơi ngượng ngùng.

- Diệp Thiên, sao cậu lại lộ diện?

Tiếng của Trần Hi Toàn tràn ngập vui sướng:

- Khoản tiền kia đã đến rồi, bây giờ tôi đang ở Đức mua trang thiết bị, dự tính 2 tháng nữa sẽ tiến hành khai thác, cậu cũng biết ở Seberia khai thác nhiều nhất cũng chỉ được 5 tháng.

Lúc trước Diệp Thiên còn muốn đưa cả nhà Trần Hi Toàn ra ngoài đi lịch nhưng Trần Hi Toàn đã đi Đức nên cũng không còn để ý nữa đang trong thời kì chuẩn bị khai thác.

Mùa đông ở Seberia dường như không thể làm gì ngoài trời được, cho nên Trần Hi Toàn bây giờ đang bận rộn muốn trước mùa đông tận lực để lái được trong một thời gian.

- Đúng rồi, Vân Hoa Đồng liên hệ với tôi.

Trần Hi Toàn chợt nhớ ra một chuyện nói:

- Ông ta muốn mua mỏ vàng với 40 tỷ, Diệp Thiên tôi phải thuyết phục ông ta như thế nào đây?

- Chú Trần, không phải chú đã nói mỏ vàng có trữ lượng tổng số giá trị là 30 tỷ sao?

Diệp Thiên nghe thấy vậy lặng người đi một chút.

- Đúng thế, cho nên tôi thấy lạ, có phải chúng ta không lường trước được vấn đề hay không, thực tế giá trị không đến 30 tỷ?

Trần Hi Toàn cũng không hiểu rõ nhưng chỗ mỏ vàng đó không phải của riêng ông ta nên không thể tự ý mua bán mà phải hỏi ý kiến của Diệp Thiên.

- Được rồi, chú Trần, hai tháng này chú đi Đức để sau hãy nói!

Dường như Diệp Thiên hiểu ra điều gì đó, mỏ vàng này nhất định là có gì đó, nếu không Vân gia sẽ không dốc hết sức đi mua nó như vậy.

- Tài nghệ cũng không bằng người thực, mẹ kiếp thật là khó chịu!

Trong lòng Diệp Thiên lúc này giống như bị mèo cào vậy, ngứa ngáy khó chịu. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 749

Can Dự

Trên thế giới này, vĩnh viễn đều là người mạnh làm vua, chân lý này mấy ngàn năm qua không bị phá vỡ, cũng sẽ luôn luôn được duy trì.

Nhất là ở trong thế giới giang hồ hoặc là người tu đạo, pháp luật thế tục căn bản là không thể áp dụng đến trên người bọn họ, nắm tay là tiêu chuẩn duy nhất cần nhắc chân lý.

Diệp Thiên biết rõ mỏ vàng đó khẳng định có thứ gì tốt, mà mỏ vàng cũng là thuộc sở hữu của hắn, nhưng Diệp Thiên cố nhiên không dám làm càn, khiến cho Đinh Hồng giận lây sang hắn.

- Đúng rồi, chú Trần, mỏ vàng đó cụ thể ở vị trí nào trong Seberia?

Diệp Thiên trầm mặc một lúc lâu, mở miệng hỏi một câu, chính mình hiện tại đang ở Seberia, nếu có cơ hội, cũng không phải không thể đi chung quanh chỗ đó nhìn xem.

- Ở phía bắc của khu vực Irkutsk, khoảng cách nước cộng hoà Sara không xa, nhưng địa điểm tài nguyên khoáng sản tiềm ẩn ở vùng núi, khai thác tương đối khó khăn, cần một ít công cụ chuyên nghiệp.

Trần Hi Toàn cũng không biết Diệp Thiên đã ở Seberia, lập tức nói vị trí đại khái của mỏ vàng cho Diệp Thiên, nơi đó hàng năm là đất đóng băng, tiến hành khai thác ngầm khó khăn phi thường lớn.

- Phía bắc khu vực Irkutsk? Sao có thể ở nơi này?

Diệp Thiên nghe vậy trong lòng cá kinh, buổi sáng hắn nhìn thấy ở trên bản đồ của Andre Abramovich, trại huấn luyện boxing ngầm, đúng ở vị trí Trần Hi Toàn nói, hai chỗ chênh lệch tuyệt đối không vượt qua 100 km.

- Làm sao vậy? Diệp Thiên, có vấn đề gì sao? Nếu có việc gì chú sẽ cúp máy trước!

Thanh âm của Trần Hi Toàn đánh thức Diệp Thiên, nghĩ một chút, Diệp Thiên nói:

- Không có việc gì, chú Trần, mỏ vàng này chúng ta nhất định phải tự mình khai thác, còn về phía Vân gia bên kia, trước hết kệ họ đi!

Dựa theo suy nghĩ của Diệp Thiên, Đinh Hồng ăn thịt, chắc sẽ chừa chút canh cho mình, chỉ cần mỏ vàng đó còn có thể còn lại vài thứ tốt, cũng đáng đầu tư vài tỷ.

Sau khi cúp điện thoại, Diệp Thiên cũng không vội vã quay về nhà Andre Abramovich, một mình đối mặt với vợ của Andre Abramovich, hẳn luôn cảm giác có chút khó chịu.

Cũng may vùng Gall hoang vắng, linh khí cũng được cho là sung túc. Diệp Thiên tìm một chỗ không có người, tĩnh tọa điều dưỡng, một ngày giây lát đã trôi qua.

- Bọn họ đã trở về rồi ư?

Phóng xuất ra thần thức cảm ứng một chút, Diệp Thiên phát hiện, Mã Lạp Khải và Andre Abramovich đều đã về trong nhà, nữ chủ nhân đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

- Diệp Thiên, cậu đi đâu vậy?

Diệp Thiên đẩy ra cửa phòng Andre Abramovich. Andre Abramovich và Mã Lạp Khải đồng thời đón chào, nhưng Diệp Thiên phát hiện, biểu hiện trên mặt hai người bọn họ đều có chút kỳ lạ.

- Không có việc gì, tôi đi sang bên hồ xem bọn họ đánh cá.

Diệp Thiên khoát tay, nói:

- Sự tình hỏi thăm thế nào? Lão Mã, anh nói trước đi!

- Ông chủ, cậu động phải cái nhọt rồi, hiện tại toàn Moscow đã thi hành giới nghiêm. Nghe nói Tổng Thống cũng rất giận ...

Nghe thấy Diệp Thiên hỏi, trên mặt Mã Lạp Khải lộ ra nụ cười khổ, ở thời đại mà thông tin hiện đại phát đạt như ngày nay. Đừng nói chuyện của quốc gia, chông dù là tin tức từ nơi ít người nhất trên thế giới, trong thời gian ngắn đều có thể truyền khắp toàn cầu.

Mã Lạp Khải vốn là đi tìm hiểu tin tức của Đồng Đại Tráng, nhưng vừa đến cái thị trấn nhỏ kia, liền nghe được tin tức về phản động Moscow.

Trong vòng một đêm tử vong hai trăm ba mươi tám người, căn bản là chính phủ không thể sử dụng một câu: phản động sống mái với nhau rồi chối từ giải thích mà được, hiện tại cả lòng người Moscow đều đang bàng hoàng.

Tranh đấu giữa Đồng Thăng Hải và các bang phái, cũng được bày trên bàn làm việc Tổng Thống Nga, vị kia thực rõ ràng, khẳng định hai bên tranh chấp đại bản doanh. Hạ lệnh đồng thời vây bắt Hồng môn và người trong phản động bản địa.

Cái này cũng may mà hôm qua Diệp Thiên nhắc nhở Sơn sơ tán Hồng môn đệ tử, nếu không trong hoàn cảnh toàn thành phố đề phòng, bọn họ rất khó có thể chạy thoát được.

Mã Lạp Khải cũng chưa thể nghĩ đến, hôm qua Diệp Thiên gọi là đêm du ngoạn Moscow, lại có thể làm ra chuyện kinh thiên động địa này, điều này làm cho hắn nhìn về phía Diệp Thiên, về sự hãi trong ánh mắt lại tăng thêm vài phần.

Theo lời Mã Lạp Khải, Andre Abramovich ngồi bên cũng nghe được mà trợn mắt há hốc mồm, trước kia hắn là thầy trong quản lý bộ đội đặc chủng, đối với loại hành động ám sát đánh bắt ngờ này hắn hết sức quen thuộc.

Nhưng chuyện sức lực một người trong vòng một đêm giết cả mấy trăm người, Andre Abramovich cũng không nghe nói qua, nếu không phải Mã Lạp Khải còn chưa nói xong, hắn đã mở miệng hỏi Diệp Thiên việc này có phải là hắn làm hay không.

Diệp Thiên khoát tay, cắt đứt lời nói của Mã Lạp Khải, nói:

- Lão Mã, tôi cho anh đi hỏi thăm tin tức Đồng Đại Tráng, không phải cho anh hỏi điều này.

Diệp Thiên có thể tưởng tượng được hậu quả chuyện này, thế nhưng có quan hệ gì với hắn đây? Hôm qua kẻ giết người chính là Rudolph, phòng chừng ít nhất có hơn ba mươi cái camera đã ghi được khuôn mặt của hắn.

- Ông chủ, bên kia còn chưa thể tìm hiểu, e là còn phải đợi vài ngày.

Mã Lạp Khải nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nói:

- Nhưng tôi có được một nguồn tin tức, không biết có quan hệ với Đồng Đại Trắng hay không.

- Tin tức gì, nói đi.

Nhìn thấy ánh mắt Mã Lạp Khải nhìn về phía mình, Diệp Thiên nhún vai, nói:

- Dùng ánh mắt đó nhìn tôi để làm chi, chúng ta là bạn mà, không phải sao?

- Đúng, đúng... chúng ta là bạn, bạn tốt!

Mã Lạp Khải tăng thêm một chút ngữ khí của mình, trong lòng mới hơi thả lỏng một chút, cũng không phải nói tâm lý hẳn không ổn, thật sự là những chuyện mà Diệp Thiên làm ra, quá mức rợn người.

Hít vào một hơi thật sâu bình tĩnh lại, Mã Lạp Khải tiếp tục nói:

- Từ Moscow truyền đến tin tức, nói rằng điện Kremlin gửi Pavlovsky đến Siberia, chỉ huy Viễn Đông, tôi nghĩ, bọn họ nhất định là có được tin tức gì.

Mã Lạp Khải đoán không sai, đối với điện Kremlin mà nói, muốn tìm ra nguyên nhân chuyện phát sinh tranh đấu giữa Đồng Thăng Hải và bốn thế lực, đó là rất dễ dàng.

Tuy rằng ngày hôm qua ở trong màn ảnh rất nhiều camera, đều xuất hiện hình ảnh Rudolph, nhưng vẫn đang có rất nhiều người cho rằng, đây là trả thù tới từ Hồng môn.

Dù sao Rudolph hôm qua còn ở Las Vegas, hẳn không thể xuất hiện ở Moscow, cũng không thể có khả năng làm ra chuyện như vậy, Diệp Thiên gây nên, cũng chỉ có thể là ghê sợ hẳn thôi.

Trải qua tiến một bước phân tích, giới tương quan cho rằng, Đồng Đại Trắng bị bắt cóc, có lẽ chính là mồi lửa trong chuyện này, muốn biết rõ ràng đầu đuôi sự tình, nhất định phải bắt tay vào làm từ Đồng Đại Trắng.

Cho nên điện Kremlin lúc này mới cắt cử người tham mưu phụ trách quân sự Viễn Đông hành động, đến điều tra chuyện này.

Điện Kremlin cũng hiểu được, ở một vài khu, cảnh sát căn bản không có chút lực uy hiếp, chỉ có quân đội mới có thể trấn áp được phần tử phản động vô pháp vô thiên này.

Vị nhân viên tình báo xuất thân từ chỗ Tổng Thống kia lúc này đây cũng nóng lòng, tập hợp toàn bộ bộ đội đặc chủng tinh nhuệ nhất của Nga. Mọi thế lực phản động chiếm cứ ở Seberia đều rõ ràng, lần này chính phủ cũng muốn chinh đốn trại huấn luyện Seberia một phen.

Đương nhiên, điện Kremlin ra quyết định, ngoại nhân cũng không hiểu, chính là do Pavlovsky đến, đoán được một chút sự thật như vậy.

- Không thể để cho Đồng Đại Tráng rơi vào trong tay quân đội Nga, như vậy xử lý sẽ càng thêm phiền phức!

Nghe xong lời của Mã Lạp Khải, Diệp Thiên nhíu mày, mặc kệ ở nơi nào, đối kháng cùng quốc gia không thể nghi ngờ chính là ngu xuẩn nhất, như vậy cũng chỉ có thể can dự trước quân đội Nga, cứu được Đồng Đại Tráng ra bằng mọi giá.

- Lão bằng hữu, ông có được tin tức gì không?

Diệp Thiên chuyển hướng về phía Andre Abramovich, có đôi khi hiệu suất làm việc bọn rần độc, hơn xa những người như Mã Lạp Khải.

- Diệp Thiên, Flodz là người tài trợ cho trại huấn luyện lớn nhất hiện tại, hẳn thuyết phục người phụ trách trại huấn luyện đương nhiệm, tham dự tới hành động đối với Hồng môn lần này.

Andre Abramovich lộ ra cười khở trên mặt, nhưng hẳn cũng phải đem chuyện chính mình hỏi thăm ra được nói cho Diệp Thiên:

- Đồng Đại Tráng bây giờ đang ở trong trại huấn luyện, nhưng tôi nghe được tin tức, có thể sẽ xử lý hẳn.

Trại huấn luyện boxing ngầm trước kia là nơi bộ đội đặc chủng Soviet tập huấn và đóng quân, quan hệ rắc rối phức tạp với quân đội Nga, tin tức Mã Lạp Khải có thể nghe được, đương nhiên cũng không giấu diếm được bọn hắn.

Mà Đồng Đại Tráng hiện tại tác dụng đã không còn lớn, cùng với việc giữ hắn bị quân đội nắm được nhược điểm, chẳng thà để cho hắn thoát khỏi nhân gian, càng thêm an toàn, Flodz đã ra ám chỉ này.

- Có tôi ở đây, Đồng Đại Tráng không được chết.

Diệp Thiên xoa nhẹ ấn đường, quân đội Nga can dự, khiến hắn nhất định phải đổi mặt trại huấn luyện boxing ngầm.

- Lão Mã, anh chuẩn bị sẵn sàng, ở nơi này tiếp ứng tôi!

Nghĩ một lát, Diệp Thiên mở ra tấm bản đồ trên bàn, chỉ vào một toạ độ nói:

- Chậm nhất ba giờ, tôi sẽ đưa Đồng Đại Tráng tới đó, có vấn đề gì không?

- Không thành vấn đề.

Mã Lạp Khải liếc mắt một cái nhìn trên bản đồ, mở miệng nói:

- Nhưng mà... ông chủ, làm sao cậu đến được trại huấn luyện chứ? Nơi đó cách đây hơn ba trăm km đó?

- Anh không cần lo!

Diệp Thiên xem địa hình trên bản đồ rồi ghi tạc vào đầu óc, quay mặt nhìn về phía Andre Abramovich, nói:

- Lão bằng hữu, cảm ơn trợ giúp của ông, lần sau có cơ hội chúng ta gặp lại!

Andre Abramovich cắn chặt răng, nói:

- Diệp Thiên, hay là... tôi đi với cậu qua đó, tôi rất quen thuộc đối với nơi đó.

- Không, hiện tại ông phải làm, là ở cùng người vợ xinh đẹp của ông!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, dùng sức vỗ bả vai Andre Abramovich, xoay người đi vào trong bóng đêm bao phủ.

- Ông chủ là một người thần kỳ, ông hẳn là nên tin tưởng cậu ấy!

Câu nói của Mã Lạp Khải vừa dứt, hắn đã phát hiện sớm không thấy bóng Diệp Thiên, thị trấn nhỏ yên tĩnh không thấy một bóng người.

Diệp Thiên đề thân hình bao trùm trong thực khí hộ thể, lúc này đã cách thị trấn nhỏ vài chục km, vẫn là lần đầu tiên hắn sử dụng thực khí toàn lực mà chạy, thực khí khuấy động, gió mạnh đều bị chắn bên ngoài.

- Đêm không trăng gió thét gào, là lúc giết người phóng hỏa!

Bầu trời đầy mây đen gió rít, tháng ba ở Seberia, có lẽ lại sắp nghênh đón một trận Gió Tuyết mãnh liệt. var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 750

Dracula

Seberia đang là đêm khuya, lại là buổi sáng ở Las Vegas, Mĩ. Tháng 3, nắng xuân chiếu vào trong phòng, làm cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái.

Nhưng ở trong phòng mấy người đang nhìn một đoạn băng ghi hình, đáy lòng đều sinh ra ớn lạnh cả người và ý niệm vợ vẫn cực kỳ trong đầu, Rudolph ngồi ở giữa sô pha, lại đang tức giận xanh cả mặt.

- Đây là có chuyện gì?

Chúng kiến "Chính mình" đứng ở giữa phòng đầy người chết, ngẩng đầu đối diện với cameras mỉm cười, Rudolph không khỏi cảm thấy lông tóc dựng đứng, cả người nổi da gà, bởi vì khuôn mặt người nọ, rất giống mình.

Đập liên tiếp cái điều khiển từ xa cầm trong tay vào trên màn ảnh TV, Rudolph hét tất cả những gì trên bàn trà trước mặt xuống đất, lớn tiếng gào lên:

- Ai vậy, là ai làm? Nó muốn làm gì?

Mặc dù hai giờ trước, Rudolph đã tránh được điều tra của cảnh sát hình sự quốc tế, trình giấy tờ mình không có ở Nga, người trong phòng đều là nhân chứng.

Nhưng vô cùng phẫn nộ, Rudolph còn cảm giác là sợ hãi thật ghê rợn, hẳn sợ có một ngày như vậy, người này sẽ đứng ở trước mặt mình.

- Nay, Rudolph, người để cho ta thất vọng rồi, đây không phải là một việc thân sĩ nên làm!

Ngay khi Rudolph nổi trận lôi đình, cửa phòng bị đẩy ra từ bên ngoài, một người da trắng mặc âu phục, cầm trong tay một côn đi

đến.

Người này ước chừng 37-38 tuổi, tướng mạo rất anh tuấn, ánh mắt thâm thúy, nhưng trên mặt làn da thoáng có vẻ có chút tái, làm cho người ta cảm giác như có bệnh.

Nhưng người da trắng này mới vừa vào trong phòng, Rudolph vốn đang ngồi ở trên ghế sa lon thờ hỏn hỏn, lại như là bị dẫ vào đuôi mèo nhảy dựng lên, sắc mặt sợ hãi nói:

- Tước sĩ Dracula, là tôi thất thố!

- Rudolph thân mến, trí nhớ của ông sao lại kém như vậy?

Người da trắng đem vật cầm trong tay vẽ một vòng trên không trung, bất mãn nói:

- Gọi ta là Công Tước Dracula, không phải đã nhắc nhở người rồi sao? Ta không hi vọng còn có lần nữa!

- Vâng... vâng, Công Tước tiên sinh, nhất định sẽ không có lần sau!

Rudolph chợt nhớ tới điều người này kiêng kị. Nhất thời cả người toát mồ hôi lạnh, vừa rồi nhìn hình ảnh trong video cố nhiên quý dị, nhưng áp lực không bằng người trước mặt này gây cho hắn.

Rudolph từng thấy tận mắt qua. Một vị cấp dưới của hắn bởi vì hai lần gọi nhầm người trung niên nam mà bị người này dùng côn đập nát đầu.

Nếu có người quốc tịch Anh ở trong này, nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ quái, bởi vì thông thường chỉ có hoàng thất chí tôn (như anh em của Vua...) mới có thể được huân hàm Công Tước.

Mà người trung niên trước mặt này, lại chưa từng xuất hiện trước mắt công chúng, nhưng bộ dạng quý tộc tuyệt đối là người thường không học được.

- Rudolph, chuyện gì xảy ra, làm cho người thất kinh như vậy?

Công Tước Dracula đi đến sô pha, có chút căm hận nhìn những đồ trên mặt đất. Một tay kéo bức màn, ngồi ở trên ghế sa lon, nói:

- Ánh mặt trời chết tiệt, Rudolph, chẳng lẽ người không hoan nghênh đối với việc ta đến hay sao?

- Không. Không dám, Công Tước đại nhân, là tôi gặp một chút phiền toái, các người... Toàn bộ ra ngoài!

Rudolph bị lời nói của Dracula làm cho sợ tới mức liên tục xoa tay, sau khi đuổi mấy tên thủ hạ trong phòng ra, chỉ vào màn hình TV nói:

- Không biết là người nào giả dạng tôi. Ở Nga giết hơn hai trăm người!

- Hơn hai trăm người? Thật sự là quá lãng phí!

Nghe được Rudolph nói vậy, Dracula không kim lòng được liếm liếm môi, nhưng sau khi hắn chứng kiến hình ảnh trên màn ảnh, cũng lặng đi một chút, nghiêng đầu nhìn thoáng qua Rudolph, nói:

- Rudolph, người xác nhận chính mình không có anh em gì sao?

- Công Tước đại nhân, cha tôi sinh ra tôi không quá hai tháng đã chết, hắn là không thể nào lưu lại người anh em nào cho tôi!

Rudolph bỗng nhiên do dự một chút, nói:

- Nhưng mẹ tôi thì tôi không biết được, ngài biết đấy, bà là một người sống hơi phóng dăng, nhưng có như thế, cũng không thể có người giống tôi như vậy được!

Đối mặt Dracula, Rudolph cũng không dám có chút giấu diếm, ngay cả sinh hoạt cá nhân của mẹ hắn đều nôn ra hết.

Đừng nhìn hắn ở bên ngoài phong lưu vô hạn, nhưng trong lòng Rudolph hiểu được, toàn bộ của cải của hắn thậm chí chính là tánh mạng, đều là thuộc về người nam nhân trước mặt này, đối phương trong nháy mắt là có thể làm cho mình biến mất khỏi thế gian.

- Ô, theo quan hệ huyết mạch mà nói, chỉ có cha người mới có thể lưu lại loại giên này.

Nghe được Rudolph nói vậy, Công Tước Dracula gật gật đầu, nhìn kỹ Rudolph vài lần, da thịt trên bộ mặt của hắn bỗng nhiên run rẩy lên.

Mười mấy giây đồng hồ trôi qua, khuôn mặt vốn là nhìn anh tuấn, sinh ra từng tia dữ tợn, trở nên có sáu bảy phần giống Rudolph

trước mặt.

Nếu đặt ở trong màn ảnh camera, Dracula phỏng chừng không khác lắm so với hình ảnh Rudolph trên màn hình TV, không phóng đại lên, rất khó phát hiện đây là hai người hoàn toàn khác nhau.

- Cái này... này?

Thấy Dracula trước mặt, đáy lòng Rudolph sinh ra cảm giác lạnh cả người, nhiệt độ trong phòng tựa hồ chợt giảm xuống vài phần, lạnh đến nỗi hàm răng Rudolph đều đang khởi chiến.

Hít một hơi thật sâu, Rudolph cố lấy dũng khí, hỏi:

- Công Tước đại nhân, lẽ nào... Chẳng lẽ người này giống ngài?

Rudolph biết, thế lực của chính mình, tại trước mặt người này, căn bản là không đáng nhắc tới, Dracula là người của một gia tộc truyền thừa đã lâu, một tay nắm thế lực ngầm cả châu Mỹ và Châu Âu.

- Không, tuy rằng hắn cũng không có hứng thú đối với máu tươi, nhưng hắn không giống với chúng ta...

Dracula lắc lắc đầu, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào hình ảnh trong video, chậm rãi nói:

- Thay đổi cơ mặt, có rất nhiều người cũng có thể làm được, nhất là ở Trung Quốc đó!

Rudolph phát ra một tiếng rên rỉ trong miệng, dùng hai tay gãi gãi đầu, buồn rầu nói:

- Trung Quốc? Thượng Đế ơi, làm sao tôi lại nghĩ đến chuyện này chứ?

- Không cần nói Thượng Đế ở trước mặt ta, nếu không ta sẽ đưa ngươi đi gặp hắn!

Dracula hiện lên một tia màu đỏ sáng bóng trong mắt, cây côn gỗ mấy cái ở trên vai Rudolph.

- Thực xin lỗi, Công Tước đại nhân, là tôi lỡ lời!

Chẳng quan tâm đau nhức nơi bả vai truyền đến, Rudolph hung hăng tát cho chính mình một bạt tai, ở trước mặt Dracula nói đến

Thượng Đế, hẳn thật sự là sợ mình chết không chớp mắt.

- Nói đi, người này mang đến cho người phiền phức như thế nào, hẳn ở Châu Âu à?

Dracula lạnh lùng nhìn thoáng qua Rudolph, cầm lấy bình rượu đổ trên bàn rót cho mình một chén, bung ở trên tay không ngừng vuốt vuốt.

- Công Tước đại nhân, tôi cũng không biết Hấn là ai, nhưng hẳn là có quan hệ với việc kinh doanh ở Thổ Nhĩ Kỳ.

Rudolph nơm nớp lo sợ nói:

- Người này hiện tại khẳng định đang ở Seberia, hẳn đang trả thù, trả thù chúng tôi vì một thời gian trước gây thương tổn đối với người Trung Quốc.

Kỳ thật so sánh với Las Vegas mà nói, kinh doanh ở Thổ Nhĩ Kỳ thật sự không coi vào đâu, nhưng hẳn nuốt không trôi cơn giận, nên mới cùng Flozd liên hiệp lại để đối phó Hồng môn.

Nhưng Rudolph thật không ngờ, hẳn đã làm kinh động đến Dracula, nhiều năm qua đối mặt Dracula đã dưỡng thành tâm lý sợ hãi, khiến Rudolph hồi hận không thôi đối với hành vi của mình.

- Người Trung Quốc...

Dracula lộ ra một tia tưởng nhớ trên mặt, sau một lúc lâu sau, lắc lắc đầu nói:

- Ta bảo Kurt đi Seberia, những người năm đó, có thể đã xuất hiện.

Trên thế giới này Dracula có được hơn hai mươi bảo tàng lịch sử trên ba trăm năm, hàng năm chi tính phí tu sửa đã lên tới trên trăm triệu đôla.

Cho nên hẳn nhất định phải có người ra mặt giúp hẳn kiểm tiền tài, Rudolph miễn cưỡng có thể tính là một, lúc này Dracula cũng không muốn thấy hẳn xảy ra vấn đề gì.

- Kurt, vào đi!

Theo tiếng gọi của Dracula, một người quân gia gầy gò mặc trang phục màu đen giống như U Linh xuất hiện trong phòng.

Chỉ vào hình ảnh trên màn hình TV, Dracula nói:

- Đi Seberia xem đi, xem nơi đó đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, nếu người vận khí tốt, nói không chừng có thể tiến hoá đến hầu tước!

- Vâng, chủ nhân!

Trên mặt Kurt lộ ra một tia mừng rỡ, nhưng bị hấn che giấu rất tốt, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Tại cách biên cảnh Sara hơn hai trăm km, không xa lối vào núi lớn, có một kiến trúc tương tự quân doanh, kiến trúc này hình vòm, hàng rào tường vây điện, bốn phía đều có trạm gác, đề phòng nghiêm ngặt.

Nhưng lúc này, chung quanh kiến trúc chiếm diện tích khá lớn này, cũng đầy dẫy binh lính súng vác vai, đạn lên nòng, thậm chí còn có cả xe thiết giáp, ở các phương vị khác nhau chĩa vào kiến trúc này.

- Flodz, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, nơi này tại sao lại bị quân đội bao vây?

Ở trong bên trong phòng theo dõi quân doanh, bốn năm người đang ngồi, bộ mặt âm trầm, trong đó một người dáng vẻ như người Nhật Bản, đang chất vấn thân sĩ Anh quốc Flodz.

Flodz bộ mặt âm trầm nhìn chằm chằm vào máy theo dõi, nói:

- Saki Itou tiên sinh, không nên hoảng hốt, tôi nghĩ, điện Kremlin chỉ là muốn gây sức ép thôi, chúng ta đem người Trung Quốc đó giao ra là được!

- Không, không thể giao cho bọn họ, như vậy chỉ tạo thêm cho chúng ta tội danh bắt cóc mà thôi!

Người Nhật Bản lắc đầu liên tục, nói:

- Hiện tại giết người Trung Quốc kia đi, chết không có đối chứng, cho dù là phía quân đội Nga, cũng không có biện pháp gì bắt chúng ta!

Nghe được người Nhật Bản nói vậy, ánh mắt Flodz lộ ra một tia đùa cợt, nói:

- Itou tiên sinh, đối kháng cùng chính phủ, có phải có chút không biết tự lượng sức mình hay không?

Flodz vẫn nghĩ, lão nhân này nhất định là đầu óc hư mất rồi, bởi vì chi cần giao Đông Đại Tráng ra, sau đó chi cho vị tướng quân bên ngoài kia một số tờ Đô-la nhất định, bọn hắn có thể bình yên rời khỏi nơi này.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 751

Hành Hạ Đền Chết (Thượng)

Trước Soviet giải thể, hiện tượng như là tham ô ... cũng đã nảy sinh tới cán bộ chính phủ, sau giải thể, ngay cả quân đội cũng có tình trạng đó, tình trạng này càng ngày càng nghiêm trọng.

Trong mấy tháng đầu không phát ra quân lương cho bộ đội, cuối cùng thậm chí cả một số vũ khí tính bí mật cực cao cũng bắt đầu bị bán ra ngoài, nước Nga khi đó quả thực đã thành hoa viên buôn hậu vũ khí đạn dược quốc tế.

Ngoài tài sản ở kinh doanh đầu quyền ngầm Flodz cũng là một thương nhân buôn bán vũ khí đạn dược Anh quốc, lúc ấy đều có tiếp xúc cùng không ít tướng lĩnh chủ chốt trong quân đội Nga, hơn nữa chính là tình hữu nghị tốt đẹp.

Cho nên khi nghe thấy vị kia nói đến thủ đoạn mạnh mẽ, sau khi có tin tức Tổng Thống phản nộ, mặc dù Flodz có chút khó kiểm soát, nhưng cũng không phải quá lo lắng, coi như hiện tại bị quân đội bao vây, trên mặt hắn cũng không lộ ra chút kích động.

Bởi vì người tham mưu Pavlovsky dẫn quân đội Viễn Đông này, từng cùng Flodz làm một vụ mua bán tàu ngầm, giờ phút này trong nhà Pavlovsky, còn có một tác phẩm nghệ thuật chạm khắc từ ngà voi vô giá mà Flodz đưa tặng.

Flodz biết rõ tính cách của Pavlovsky, thiếu tướng chỉ huy hạm đội Hắc Hải trước kia này, là một người chủ nghĩa đầu cơ từ đầu đến đuôi, trước Soviet giải thể hắn đang trong đội ngũ, bay lên như điều gặp gió.

Thêm nữa, Tổng Thống tiền nhiệm và Tổng Thống đương nhiệm tranh đấu, Pavlovsky lại dương cờ đứng ở đằng sau, khi Tổng Thống đương nhiệm thượng vị hắn lập được không ít công lao.

Bởi vậy Pavlovsky cũng đã trở thành một trong những người mà Tổng Thống đương nhiệm tín nhiệm nhất trong quân đội, có thể nói là một trong những tướng lĩnh quan trọng nhất trong quân đội Nga.

Nếu đổi thành người khác, Flodz có lẽ còn không có biện pháp gì, nhưng là người này, hẳn có mười phần nắm chắc chuyện này giải quyết được.

- Flodz tiên sinh, Đồng Đại Tráng biết không ít. Nếu hẳn còn sống đi ra ngoài, vạn nhất đem chuyện của chúng ta nói ra thì làm sao?

Đến từ Nhật Bản, Saki Itou nghĩ, lưu lại Đồng Đại Tráng căn bản chính là mối nguy cho hành động liên hợp lần này, không những không thể thu hút phần tử Hồng môn đến cứu viện, ngược lại bọn họ còn phải ở trong nơi băng tuyết thêm thời gian dài.

- Ai nói tôi muốn giao người sống?

Flodz nở nụ cười giảo hoạt. Khoát tay nói:

- Cho dù tôi giao ra người sống, cũng sẽ biến thành người chết, Itou tiên sinh, có đôi khi chính trị còn quan trọng hơn chém giết!

Tuy rằng lão Itou trong hành động lần này, đơn thương độc mã đã thù tiêu không ít đệ tử Hồng môn, nhưng trong lòng Flodz vẫn không tin nhiệm hẳn.

Ở trong lòng Flodz, ngay cả Diệp Thiên trên tàu Nữ Vương, đều là một số kẻ tứ chi phát triển mà ý nghĩ đơn giản, căn bản là không nói chuyện trên mặt bàn được.

Flodz chẳng qua là giật giạt mồm mép, hiện tại boxing ngầm Nhật Bản, Thailand và Nga, đều có cổ phần tương đối lớn của hẳn, chẳng khác gì là chinh hợp cả thị trường boxing ngầm Á Châu.

- Được rồi, vậy toàn bộ trông cậy ở ngài!

Lão Itou cũng đã rõ ràng, nghe được lời nói của Flodz, cúi ngang người xuống dưới eo Flodz, đem toàn bộ chuyện này đổ lên người đối phương.

- Yên tâm đi, tôi đi một chút sẽ trở lại!

Flodz cười cười, đi ra cửa nhìn thoáng qua máy bay trực thăng đang quanh quẩn trên không trung, lấy ra điện thoại vệ tinh của hẳn bấm một dãy số.

Năm phút sau, toàn bộ đèn lớn chiếu vào khu quân doanh đều tắt, Flodz cùng hai quan quân người Nga đi, tiến vào một chiếc xe chỉ

huy.

Xe chỉ huy đã được cái trang, từ bên ngoài nhìn qua thực bình thường, nhưng đi vào có thể thấy từ thăm Ba Tư thật dày trong xe, từ rượu, tủ lạnh cùng TV vệ tinh ... đầy đủ mọi thứ, có vẻ dị thường xa hoa.

Nhìn thấy Flodz tiến vào, một vị tướng quân ngồi ở trên ghế sa lon với một cái đầu nhẵn bóng đứng lên, sau khi ôm Flodz một lúc sau, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc, nói:

- Ông bạn, tại sao ông lại ở chỗ này?

- Tướng quân, thật vui khi lại nhìn thấy ngài!

Trong lòng Flodz thầm mắng một câu: Lão Hồ Ly! Hắn dẫn theo quân đội bao vây nơi đây, làm sao lại không biết mình ở bên trong, quả thực chính là biết rõ còn cố hỏi.

- Tướng quân, ngài cũng biết đấy, lần này chỉ là một chút chuyện nhỏ trong giới đầu quyền của chúng tôi, sao lại kinh động đến cả ngài thế?

Flodz cũng không còn thời gian đi vòng vèo cùng đối phương, hành văn gãy gọn, nói:

- Chúng ta là bạn lâu năm, tôi hi vọng tướng quân có thể nói tốt vài câu ở trước mặt Tổng Thống, hóa giải chuyện này đi!

- Flodz, chuyện này cũng không nhỏ, không phải tôi không nể mặt mũi ông, thật sự là lần này các ông làm hơi quá đáng, Tổng Thống hết sức tức giận, chuyện này điều tra nhất định phải có một kết quả.

Trên mặt Pavlovsky lộ ra vẻ khó xử, nghĩ một chút, nói tiếp:

- Dem ông đi ra ngoài tự nhiên không có vấn đề, nhưng bên trong phạm là người tham dự đến chuyện này, đều phải áp tải đến Moscow, tiến hành thẩm tra!

- Thế này khác gì chưa nói!

Flodz oán thầm một câu trong lòng, trên mặt cũng ra vẻ tươi cười, nói:

- Gần đây hoàng thất Thái Lan phát hiện vài tòa biệt thự ở Patiya, rất tuyệt, tôi giúp tướng quân ngài có được một tòa nhé!

Nói về địa danh du lịch nổi danh nhất Thái Lan, Patiya không thể nghi ngờ là tấc đất tấc vàng, nơi đó một tòa biệt thự giá trị ít nhất đều hơn một ngàn vạn Đô-la, cho nên nghe được Flodz nói vậy, trên mặt Pavlovsky cũng hiện ra vẻ tươi cười.

Nhưng Pavlovsky rất nhanh thu lại vẻ tươi cười, cau mày nói:

- Vậy cảm tạ ông bạn, nhưng chuyện này vẫn còn có chút khó khăn, Tổng Thống bên kia tôi không có cách nào báo cáo được!

- Tướng quân, tòa biệt thự vùng ngoại thành Luân Đôn lần trước thì thế nào? Tôi nghĩ, nó rất nhanh có thể chuyển tới danh nghĩa con trai của ngài!

Mất thấy Pavlovsky chưa thỏa mãn dục vọng, Flodz có chút bất đắc dĩ, hẳn biết người trong quân đội Nga như hẳn thích nhất đặt mua bất động sản ở nước ngoài, Flodz lại tung thêm một cái mồi.

Flodz hiện tại cũng là không trâu bắt chó đi cày, không thể không như thế, bởi vì nếu không thể để cho Pavlovsky buông tha đám người Saki Itou, quan hệ hần và Nhật Bản cùng với Rudolph ... các đồng minh sẽ vỡ tan.

Đã không còn gia tộc Itou Nhật Bản và Rudolph ở Thổ Nhĩ Kỳ ủng hộ, Flodz căn bản là không thể chinh hợp hai nơi này quyền tràng này, nói cách khác, chuyện hần làm trước đây tất cả đều là toi công.

- Ông bạn thật sự là quá khách khí!

Nghe được Flodz nói vậy, Pavlovsky cười đến nỗi mắt đều híp lên:

- Ông bạn, chuyện đã xảy ra ảnh hưởng quá lớn đến nước Nga, tôi cần có một lời giải thích rõ ràng với Tổng Thống, ông hiểu không?

- Đương nhiên, tướng quân, đây đều là người Trung Quốc ác độc làm ra, hung thủ giờ phút này còn trong tay của tôi đây, tôi sẽ đem bọn họ chuyển giao cho ngài!

Flodz lại chuyển đề tài, nói:

- Nhưng những điều này là do người vô cùng hung ác làm, trước khi tướng quân ngài chỉ huy vây bắt bọn hần đang tiến hành phản

kháng, cuối cùng toàn bộ đều bị tôi tiêu diệt, tôi nghĩ, đáp án như vậy Tổng Thống các hạ có thể thỏa mãn chứ!

- Ha ha, tôi rất vừa lòng, Tổng Thống các hạ cũng hài lòng!

Pavlovsky ha ha phá lên cười, đưa tay lấy từ tủ rượu một chai Vodka thuần chính, sau khi rót vào hai cái chén, nói:

- Vì tình hữu nghị chúng ta, vì người Trung Quốc chết tiết, cạn ly!

- Cạn ly!

Flodz giờ lên chén rượu, hiểu ý nở nụ cười, đáy lòng cũng có chút đau, hẩn trả giá là hai khu bất động sản, cộng lại cũng đến mấy ngàn vạn Đô-la.

Sau khi một hồi giao dịch trắng trợn ngay tại đây, hai người đã ăn ý, coi như hoàn thành, bộ đội vây quanh quân doanh này nhận được mệnh lệnh, trừ một phân đội đặc chủng nhỏ lưu lại ra, tất cả mọi người lui xuống dưới chân núi.

Những người hiện đang được học ở trong trại huấn luyện, sau khi người của Flodz đến, đều bị giáo quan dẫn tới phía Bắc, trong núi sâu tập huấn, đó chính là một hành trình tử vong.

Lúc này ở trong quân doanh lớn như vậy, ngoài hơn hai mươi người Nhật Bản, còn lại tất cả đều là thủ hạ của Flodz, còn về Đồng Đại Tráng đảm người, đang bị giam ở trong phòng tạm giam của trại huấn luyện dùng cho học viên bị khiển trách.

Phòng tạm giam như thế này, chỉ cao tầm một mét bảy năm, trước sau bốn phía, bên trong diện tích không đủ một mét vuông, không khác quan tài lắm.

Hơn nữa phòng tạm giam toàn bộ được phong bế, ngoài một lỗ thông gió ở cửa, ngay cả một cánh cửa sổ đều không có, người vào đến bên trong cảm giác với bị chôn dưới đất cũng không khác lắm, bọn hẩn nghe không được thanh âm của ngoại giới.

Bất kể là bao nhiêu học viên mạnh mẽ đến đâu, ở trong phòng tạm giam này ba ngày, cam đoan bọn hẩn đều cũng trở nên dễ bảo, rất nhiều người sau khi phạm phải sai lầm, tình nguyện tự sát chứ không muốn lần thứ hai bị giam ở bên trong.

Đám người Đồng Đại Tráng tuy rằng chỉ bị bắt giam lại hơn một ngày một chút, nhưng sau khi bị mang đi ra, sắc mặt mỗi người đều tái nhợt, có mấy người, cái thậm chí còn không thể đi lại, bị người ta kéo lê tới trên thao trường trại huấn luyện.

- Đại Tráng, cháu không sao chứ?

Một người trung niên hơn 40 tuổi thấy Đồng Đại Tráng, không khỏi mở miệng, chính là hắn cũng đã có hai ngày hôn mê, căn bản là tránh được kiếp nạn từ thủ hạ của Flódz.

- Nhị thúc, cháu không sao, ông nội nhất định sẽ không bỏ qua lũ hỗn tạp này!

Trái lại Đồng Đại Tráng rất có gan khí, nhưng tên của hắn tuy rằng tên là Đại Tráng (khỏe mạnh), nhưng thân thể lại có chút gầy yếu, lúc này so với người trung niên thì còn suy yếu hơn vài phần.

- Đại Tráng, cháu nói không sai, Đồng gia nhất định sẽ báo thù cho chúng ta!

Một người bên cạnh Nhị thúc của Đồng Đại Tráng ha ha phá lên cười, một ngụm nước miếng phun vào thân thể của lão quý Itou trước mặt hắn.

- Khốn kiếp!

Là người gia chủ trong gia tộc xưa nhất Nhật Bản, Saki Itou nào chịu được sỉ nhục như thế này? Hắn nhất thời giận dữ, cổ tay vừa lật lại, một nét thoáng hiện ra như nước chảy sáng bóng, tiếng cười của người nọ dừng lại, một cái đầu lâu bay lên cao cao.

Itou tàn nhẫn khiến khoe mắt Đồng Đại Tráng đỏ như lửa, khoe mắt sắp chảy ra máu loãng, la lớn:

- Nhị Bảo thúc? ! Mẹ nó, lão quý, có bản lĩnh độ sức với ông nội đi!

- Các người, đều phải chết! var content = \$("#detailcontent").find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 752

Hành Hạ Đến Chết (Trung)

Gia tộc Itou ở trước thời đại Mạc Phủ tướng quân của Nhật Bản cũng đã tồn tại rồi, lịch sử thậm chí so với gia tộc Kitamiya còn lâu dài hơn, bọn hắn truyền thừa kiếm đạo, càng thêm gần sát thực tế chiến đấu.

Saki Itou tuy rằng động tác không mạnh, vốn là sức cở tay làm ra mấy ngoặc đơn giản, nhưng người bị bắt mất mạng dưới tay hắn đã có trên năm người, chỉ còn lại có Đồng Đại Trắng và Nhị thúc hắn.

Đang lúc Saki Itou giơ lên võ sĩ đao đối với Đồng Đại Trắng, đứng ở cách đó 10 Mã Lạp Khai, Pavlovsky rút cục phản ứng lại, về mặt âm trầm nói:

- Dù rồi, chúng ta cần không phải là phần còn lại của chân tay đã bị cắt!

Nghiêm khắc lại nói tiếp, Nhật Bản cùng Nga, cũng là kẻ thù truyền kiếp, từ lúc trước đầu thế kỷ này, Nhật Bản cùng Sa Hoàng lúc ấy là lãnh đạo nước Nga cũng đã có chiến tranh bạo phát ở Đông Bắc Trung Quốc giáp giới cùng Triều Tiên.

Chiến tranh II, với thất bại của Sa Hoàng nước Nga mà chấm dứt, thúc đẩy ưu thế của Nhật Bản ở Đông Bắc Á về quân sự, cũng lấy được quyền lợi đóng quân ở Triều Tiên, Đông Bắc Trung Quốc, lệnh mở rộng nước Nga đã bị cản trở.

Mà khi trận chiến tranh này qua đi, bốn mươi năm sau, ở năm 1945, Nhật Bản cùng Soviet trước kia cũng ở mảnh đất đó, lại tiến hành đại chiến.

Nhưng lúc này cũng lấy thảm bại của Nhật Bản mà kết thúc, ở Đông Bắc Trung Quốc mãi đến 26 năm sau quân Kantō của Nhật Bản, tan tác ở Tô Quân, trở thành nhân tố trọng yếu nhất khiến Nhật Bản đầu hàng trong đại chiến thế giới lần hai.

Ở giữa thù hận thật là khó hóa giải, nhìn thấy Itou tỏ ra hung ác, cũng không phải là tốt nhưng Pavlovsky vẫn mở miệng ngăn trở

hành động kế tiếp của Itou.

Cùng với tiếng nói của Pavlovsky, một loạt tiếng súng lên đạn truyền ra, hơn mười khẩu súng tự động nhắm ngay đầu Saki Itou.

Luận lực chiến đấu cá nhân, những quân nhân này không phải đối thủ của Saki Itou, nhưng tập thể tác chiến chính là phối hợp, bị vài chục khẩu súng chĩa vào đầu, trong lòng Saki Itou cũng bị bóng ma thần chết bao phủ.

- Được rồi, hai người kia ta sẽ giao cho tướng quân!

Saki Itou cười nham hiểm, từ trong lòng lấy ra một tay khăn màu tuyết trắng, đưa lên lau vết máu trên thanh võ sĩ đao tóa đầy hàn quang.

Pavlovsky nghĩ tới lời hứa của mình, xoay mặt nhìn về phía đội trưởng tiểu đội đặc chủng, nói:

- Patrick, bắn chết hai người kia. Thi thể mang đi!

Trải qua Soviet giải thể, hơn nửa thế kỷ chiến đấu cùng xe tăng và súng, Pavlovsky hiển nhiên cũng là hạng người tâm địa độc ác, hẳn thậm chí từng hạ mệnh lệnh giết hại. Mấy nhân mạng ở mắt hấn căn bản là không coi vào đâu.

- Vâng, thưa tướng quân!

Người quân nhân kia đeo quân hàm thượng tá, nhắc chân đi đến bên Đổng Đại Trắng, đã muốn lên nòng súng hiện trên tay phải của hấn.

Nhưng không ai phát hiện. Giờ phút này ở phía trên trại huấn luyện, một đám sương mù lặng yên không một tiếng động mới hạ xuống.

- Sao lại thế này? Chết nhiều người như vậy?

Đang ở giữa không trung, mí mắt Diệp Thiên không khỏi nháy lên, hấn vốn là sớm đã đến dưới chân núi, chỉ là vừa trải qua hơn ba trăm km lặn lội đường xa, thực khí trong cơ thể Diệp Thiên cơ hồ hao hết, hấn cần điều chỉnh một chút.

Thứ hai ngay lúc đó trại huấn luyện boxing ngầm bị quân đội vây quanh. Hơn nữa mấy cái đèn chiếu xạ giống như ban ngày, hẳn cho dù dùng thực khí bao trùm thân thể. Sợ là cũng sẽ bị người ta phát hiện.

Cho nên Diệp Thiên lúc này mới chờ quân đội tản bót mới đi đến trại huấn luyện, vừa nhìn, nhất thời để cho hắn tức nổ phổi, Diệp Thiên không nghĩ tới, ngoài Đổng Đại Trắng, người của Hồng môn còn bị bắt sống nhiều như vậy.

Nhìn thấy trên mặt đất chỗ tảng đá tràn đầy máu tươi, ánh mắt Diệp Thiên nháy mắt trở nên đỏ rực, hắn cũng không lên tiếng. Tâm niệm vừa động, thu thực khí hộ thân vào trong đan điền.

- Ai?

Thân là đội trưởng phân đội tinh nhuệ nhất trong quân Nga, Patrick phản ứng không thể nghi ngờ là cực nhanh, khi hắn cảm giác được đinh đầu tựa hồ có cái gì không ổn, họng súng đồng thời chỉ lên.

Nhưng không đợi Patrick bóp cò, cánh tay phải liền truyền đến đau nhức, ngay sau đó bên tai truyền đến một tiếng “ Răng rắc “, cái cổ trắng kiện nhất thời cúi xuống.

- Đội trưởng? !

Bốn phía truyền ra một tràng kinh hô, hai người đội viên đặc chủng giúp Pavlovsky lui về sau, đồng thời, trong sân chợt vang lên tiếng súng, hơn mười khẩu súng tự động phun ra ngọn lửa, nhất tề hướng về Diệp Thiên.

Nhưng ngay tại khi bọn hắn giơ súng lên, Diệp Thiên đã cảm giác được da đầu run lên, cả người lông tơ dựng lên.

Cho nên cùng lúc vặn gãy cổ của Patrick, Diệp Thiên thuận thế nằm úp sấp xuống trên mặt đất nhất, cả người giống như con báo, hai tay liền chụp xuống mặt đất, mau lẹ vô cùng nhảy vào giữa mười mấy đội viên đặc chủng tác chiến.

Nếu bị những người này ngắm bắn ở khoảng cách xa, súng trong tay bọn họ có lẽ còn có thể có chút uy hiếp Diệp Thiên, dù sao hắn lúc này vẫn là thân thể huyết nhục, một khi không để ý cũng không hay ho. Nhưng khoảng cách gần hơn, những người này trong mắt ở Diệp Thiên, chính là sơn dương đợi làm thịt.

Đây giống như là tướng quân vô địch thời xưa, nhảy vào tới giữa trận địa của địch, tuy rằng bốn phương tám hướng là địch nhân, nhưng kỳ thật lại an toàn nhất.

Trong mắt bắn ra một sát khí lạnh lẽo, chân phải Diệp Thiên đạp trên mặt đất một chút, thân thể như tên bắn mà ra, lập tức bám vào

trên người hai thanh niên bên cạnh.

- Rắc... Răng rắc!

Khung xương gãy trộn lẫn trong tiếng người nọ kêu thảm thiết, thân thể cao lớn bị Diệp Thiên đánh bay lên, trùng điệp té ra cách xa 10m.

Thấy cũng không bắn trúng Diệp Thiên, những quân nhân đặc chủng còn lại cũng phản ứng cực nhanh, bọn hắn trực tiếp ném bỏ súng tự động đã không còn viên đạn, cơ hồ ở cùng một thời gian, trên tay hơn mười người đều xuất hiện một khẩu súng.

Từ lúc lấy súng ra đến nhắm, động tác những người này thậm chí không có vượt qua 0.5 giây, tất cả đều là phản ứng theo bản năng, động tác mau lẹ tới cực điểm.

Nhưng ở trong mắt Diệp Thiên, động tác của những người này vẫn là quá chậm, một đám giống như là pha quay chậm trong máy quay phim hiện ra trước mắt Diệp Thiên.

Chân phải Diệp Thiên nhìn như vô tình đạp ở tảng đá trên mặt đất, nhưng khi lòng bàn chân hắn cùng mặt đất tiếp xúc, “Oành!” Một tiếng vang thật lớn xuất hiện bên tai mọi người.

Diệp Thiên một cước đạp này, mặt đất cả trại huấn luyện, như là đã xảy ra động đất rung động lên, có mấy người thân thể thậm chí bị nâng lên bắn ra ba bốn mét.

Tình hình như thế, ngay cả xe công vụ mọi người có thể nhận thấy đang giống như là bay nhanh đột nhiên dừng khựng lại. Mặc cho người đứng vững nữa, cũng đều sẽ bị văng ra theo quán tính.

Dưới chân động này, những đội viên đặc chủng đang cầm súng nhất thời lão đảo, làm sao còn lo đi ngắm bắn Diệp Thiên?

- Tất cả đều chết đi!

Một cước ra mãnh liệt, động tác của Diệp Thiên sinh động như mây bay nước chảy, hoành chương như đao, mùi ngón như kiếm, từng tia sáng bóng từ đầu ngón tay hắn lộ ra, chung quanh đầy sát khí.

Thực khí Tiên Thiên bị Diệp Thiên toàn lực thúc dục, quả thực chính là không gì không phá được, theo tiếng vang “vù vù” cắt qua

không khí, trong sân nhất thời vang lên tiếng gào khóc thảm thiết.

Khi thân hình Diệp Thiên hiện ra ở giữa sân, những đội viên đặc chủng vốn tán lạc tại bốn phía quanh Diệp Thiên mặc áo chống đạn đó, thân thể đột nhiên trở thành một dòng huyết vũ, ngay cả mặt đất phạm vi 10m quanh người Diệp Thiên, cũng bị tia nhỏ bắn tới.

Một chiêu giải quyết xong những người mang súng, cổ tay Diệp Thiên khẽ lắc, hai đội viên đặc chủng lôi kéo Pavlovsky chạy đến cửa trại huấn luyện chỉ cảm thấy cái gậy tê rần, cả người xụi lơ ở trên mặt đất.

- Trở về đi!

Diệp Thiên vừa sải bước ra, thân ảnh cao ngất hiện ra trong ba mươi mét, một tay kéo cổ Pavlovsky, đưa hắn ném về trong sân.

- Là... Là người, Trung... Trung Quốc, Diệp...? !

Vừa rồi đã phát sinh một màn viết thì có vẻ dài dòng, Trên thực tế chẳng qua chính là ngăn ngừa vài giây đồng hồ, khi Diệp Thiên quay đầu, Flodz không khỏi kêu lên như gặp quỷ.

- Ủ, rất tốt, hóa ra là ông bạn?

Thấy Flodz, trên mặt Diệp Thiên nở một nụ cười, hắn từng đồng ý với Đồng Thăng Hải sẽ trả thù cho hắn, không ngờ thời cơ tới nhanh như vậy.

- Người... Làm sao người làm được?

Flodz còn chưa tỉnh táo lại từ trong khiếp sợ vừa rồi, so sánh với Diệp Thiên lúc ở trên tàu Nữ Vương, người nam nhân trước mắt này, quả thực giống như là ma quỷ, giờ tay nhắc chân cũng giết chết hơn mười quân nhân với súng thật đạn thật.

- Giải thích cho ông như thế nào đây?

Diệp Thiên nghiêng cái đầu nghĩ một chút, lắc lắc đầu, nói:

- Nói với ông, ông cũng nghe không hiểu, thôi thì cho ông thử một chút nhé!

Khi nói chuyện, Diệp Thiên đưa tay về trong hư không, Flodz giống như là người giấy đối với Diệp Thiên bay qua chừng 10m, “

Răng rắc... Răng rắc “ vài tiếng vang giòn truyền ra, trong đó còn có tiếng kêu thảm của Flódz.

Một tay tóm cổ Flódz, Diệp Thiên dùng cái tay còn lại chậm rãi đưa khung xương hai tay hai chân của hắn nhất nhất tạo thành bột, Flódz chưa hiểu như thế nào, nháy mắt liền hôn mê bất tỉnh.

- Muốn chết à, không dễ dàng như vậy!

Thuận tay đem Flódz ném trên mặt đất, chỗ ót Diệp Thiên bắn ra một chút thực khí bảo vệ tâm mạch Flódz, giống như là cho hắn một liều thuốc trợ tim.

Khi thực khí vào trong cơ thể, Flódz đã hôn mê nhất thời thanh tỉnh lại, đau nhức trên người truyền vào trong đầu, hắn hận không thể lập tức chết ngay để càng thêm thỏa mãn.

- Tôi sẽ cho ông một cái chết cuối cùng!

Diệp Thiên không thèm nhìn Flódz đang kêu thảm không ngừng, mà đưa mắt chăm chú vào trên người Saki Itou, thân nhiên nói:

- Trên người ngươi có oán khí quá nhiều, nếu ta không đoán sai, đó là người Trung Quốc, đều là người giết phải không?

- Khôn... Khôn kiếp! Ngươi... Ngươi là ai?

Dù là lão quỷ Itou này tâm địa độc ác, cũng bị thủ đoạn của Diệp Thiên hù sợ tới mức hai chân đều như nhũn ra, từ khi Diệp Thiên xuất hiện đến lúc chết một đồng người, thậm chí còn không vượt quá một phút đồng hồ.

- Đồng Đại Tráng? Tôi là gia gia của bạn cậu.

Diệp Thiên cũng không trả lời Saki Itou, mà là đưa mắt nhìn sang Đồng Đại Tráng vẻ mặt đại ra, nói:

- Cậu có thể giúp lão quỷ này lựa chọn một cái chết! var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 753

Hành Hạ Đến Chết (Hạ)

Giúp hấn lựa chọn một kiểu chết sao?

Đồng Đại Tráng lặp lại lời nói của Diệp Thiên trong miệng, trong lúc nhất thời có chút không dám tin vào lỗ tai của mình.

Ngay vài phút trước, hấn còn cho là mình sắp chết ở nơi này, nhưng ngăn ngùn mấy phút đồng hồ sau đã thay đổi bất ngờ, Diệp Thiên giống như là thiên binh thần tướng, đột nhiên hiện ra.

Nhưng mặc dù Đồng Đại Tráng hận thù đối với Saki Itou cực điểm, hấn cũng không giống những người bình thường trong Hồng môn, nghiêm khắc mà nói, hấn thậm chí chưa tính là người trong Hồng môn.

Bởi vì Đồng Thăng Hải cũng không muốn cho đứa cháu duy nhất này cũng gia nhập Hồng môn, nên ngay cả võ công gia truyền cũng chưa truyền cho hấn, theo ý nào đó mà nói, Đồng Đại Tráng tuyệt đối được coi là một người có phẩm chất tốt nhiều mặt.

Cho nên khi Diệp Thiên đề cho hấn lựa chọn sinh tử cho Itou thì Đồng Đại Tráng nhất thời có chút há hốc mồm, hấn đời này trải qua chuyện máu lửa nhất, cũng chính là khi lên tiểu học một quyền đánh chảy máu mũi của bạn đồng học mà thôi.

- Lãng Trì, sống cả đời! (chặt tay chân)

Đồng Đại Tráng hãy còn ở trong thời gian khiếp sợ, người trung niên bên cạnh hấn giãy dựa cố ngồi dậy, la lớn:

- Anh tôi và em tôi đều chết ở trên tay hấn, nhất định phải làm cho hấn không được chết tử tế!

- Ngươi là?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, người trước mặt này có nét tương tự Đồng Đại Tráng, chẳng lẽ là con trai của Đồng Thăng

Hải?

- Tôi tên là Đồng Thiên Dục, là chú của Đại Tráng.

Đồng Thiên Dục vẻ mặt bi thương, cúi người cho hai đầu gối quỳ ở trên mặt đất, dập đầu mấy cái trước Diệp Thiên, nói:

- Đồng gia cả nhà ba mươi tám người, chỉ có tôi và Đại Tráng còn sống, vị thiếu gia này, ngài phải báo thù giúp chúng tôi!

- Cả nhà ba mươi tám người, chỉ sống sót hai người, thật đúng là diệt môn sao? !

Diệp Thiên lộ ra sát khí trong ánh mắt, khễ gật đầu, nói:

- Như người mong muốn, hấn sẽ bị Lăng Trì!

- Khốn kiếp. Người Trung Quốc... Cuồng vọng!

Người Nhật Bản đã ngoài bảy mươi tuổi, ít có người không hiểu tiếng Trung Quốc, nhất là một gia tộc thế gia của Nhật Bản, còn coi Hán ngữ là ngôn ngữ bắt buộc. Cho nên Đồng Thiên Dục cùng Diệp Thiên đối thoại, Saki Itou hoàn toàn có thể nghe hiểu được.

Tuy rằng thủ đoạn của Diệp Thiên như lời đình khiến Saki Itou sinh lòng sợ hãi, nhưng sự hung hãn trong lòng của người Nhật Bản đó, cũng khiến Saki Itou gạt sợ hãi, trong lòng ngược lại dâng lên một cảm giác bị sỉ nhục.

- Giết!

Saki Itou đạp dưới chân vài bước, như tia chớp vọt tới bên cạnh Diệp Thiên, ở khoảng cách Diệp Thiên còn có bốn năm thước, thân thể đột nhiên nhảy lên cao, song đao trong tay rất mạnh, khí thế mười phần.

Ngay khi Saki Itou động thủ, những kẻ vốn đứng rải rác ở bốn phía người Nhật Bản này, trong miệng cũng phát ra tiếng gào thét. Đầu tự rút ra võ sĩ đao bên hông, bao vây Diệp Thiên lại.

- Khốn nạn, chết đi!

Nhật Bản kiếm đạo nặng nhất khí thế. Ở dưới áp lực vô hình của Diệp Thiên, Saki Itou cảm giác được, một đao này là đỉnh lực suốt đời hấn. Trên đời không còn có người nào có thể kháng cự.

- Tôm tép nhãi nhép!

Diệp Thiên phát ra một tiếng giễu cợt, ngay cả đao cương cũng không hình thành đao pháp, còn dám khoe khoang ở trước mặt mình?

Diệp Thiên căn bản là không thêm cắt đứt khí thế của Saki Itou, đến một đao sát khí kia đã tràn ngập đến trước mắt thì Diệp Thiên mới chìa hai ngón tay tay phải.

Đúng vậy, chính là hai ngón tay ngón trỏ cùng ngón giữa, tựa như dùng đũa ăn đĩa rau, hai ngón tay Diệp Thiên hợp lại, khí phách của đao đầy trời nhất thời bị kiềm hãm, ngay tiếp theo thân thể Saki Itou nhảy lên, cũng bị Diệp Thiên lôi kéo xuống.

Đinh đao cách ấn đường của Diệp Thiên chỉ gần một tấc, nhưng mặc cho Saki Itou dùng sức như thế nào, võ sĩ đao giống như là cùng chất liệu với tay của Diệp Thiên, không thể làm xước ngay cả một millimet.

Nhưng vào lúc này, sáu bảy thanh võ sĩ đao đồng thời hướng Diệp Thiên mà chặt.

Lần này Saki Itou mang đến người Seberia, đều là cao thủ trong gia tộc, thủ đoạn cứng cỏi cực kỳ, Diệp Thiên mới vừa rồi đã tạo thành cảnh giết chóc, cũng chỉ làm cho bọn họ khẽ nhúc nhích trong lòng mà thôi.

- Vừa vào Tiên Thiên, đao bắt đồng đồ!

Cảm thụ được đỉnh đầu truyền đến sát khí, Diệp Thiên khẽ lắc đầu, nếu là một năm trước, Diệp Thiên chỉ có buông tay ra rồi lui về phía sau mà bỏ đi, nhưng hiện tại, vũ khí lạnh đã rất khó tạo thành thương tổn đối với hắn.

- keng...

Hai ngón tay phải kẹp võ sĩ đao của Saki Itou như cũ, tay trái Diệp Thiên cũng giơ lên, cánh tay ẩn hiện một tia sáng bóng, hướng lên trên một chút, thanh âm của kim loại va chạm vang lên.

Những người cầm đao chỉ cảm thấy một sức mạnh truyền đến, chấn động hai tay bọn hắn run lên, rốt cuộc cảm không nổi chuôi đao, sáu bảy cây đao bị ném vào giữa không trung.

Mà cánh tay trái Diệp Thiên cũng bình yên vô sự, thậm chí cả ống tay áo cũng không bị rách, động tác kia giống như là đuổi mấy

con ruồi bọ bé nhỏ không đáng kể mà thôi.

- Người cũng buông tay đi!

Diệp Thiên kẹp lấy lưỡi dao ở tay phải, bồng nhúc nhích, ám kinh theo thân đao thẳng truyền vào chuôi đao, võ sĩ đao đánh chế từ Tinh Cương đột nhiên trở nên méo mó, giống thân con rắn đang run rẩy.

Saki Itou cảm giác trong hai tay giống như là cầm một khối than lửa cực nóng, theo thanh âm của Diệp Thiên, vội vàng buông lỏng hai tay ra, cúi đầu nhìn lại, trên tay hằn dấu, mỗi đốt ngón tay bị chấn đoạn.

Đoạt được võ sĩ đao, tay phải Diệp Thiên lại run lên, đao kia như là có linh tính gấp khúc lại, chuôi đao quay lại trong tay trái Diệp Thiên.

- Giết!

Diệp Thiên phát ra một tiếng gào to trong miệng, tay trái như tia chớp chém ra phía ngoài, một dòng cương khí dài chừng ba thước màu trắng, hiện ra tại ngay trước đỉnh đao.

- phù phù...

Vài tiếng trầm đục truyền ra, bảy tám người đang vây quanh Diệp Thiên, đều cảm giác chỗ cổ chột lạnh, thần trí sau đó liền trở nên mơ hồ.

Bởi vì Diệp Thiên xuất đao tốc độ thật sự quá nhanh, chỗ cổ mấy người đã xuất hiện một tia hồng, đợi mấy giây sau, bảy tám cái đầu mới từ trên cổ mấy người rớt xuống, đồng thời một dòng máu tươi phóng lên cao.

- Đồ khốn kiếp!

Nhìn thấy cảnh phát sinh trước mắt, đến phiên lão quỷ Saki Itou tê liệt, lần này người đi theo hẳn đến Seberia, đều là tinh anh của gia tộc, trong đó thậm chí có cháu ruột của mình.

Nhưng ngay khi Diệp Thiên phát tay, Saki Itou liền vĩnh viễn cách xa bọn họ, những thân thể kia không đứng nổi ngã ra phía ngoài, phun ra máu tươi mãnh liệt, mơ hồ bắn vào tầm mắt Saki Itou.

- Đến phiên ngươi, nhưng ngươi sẽ không chết đau đớn như vậy!

Diệp Thiên xoay mặt nhìn về phía Saki Itou, tuy rằng bên cạnh hắn đã là máu chảy thành sông, nhưng trên người Diệp Thiên không bị lây dính một tia, đều được thực khí hộ thể cách ngăn.

- Không... Không, ngươi không thể giết ta!

Có lẽ là bị cảnh giết chóc trước mắt hoàn toàn phá hủy tín niệm trong lòng, Saki Itou vội vàng thối lui về phía sau, dưới chân lại bị cái gì làm vấp một phát, lao đảo ngã trên mặt đất.

- Thế nhân có thể chết, ngươi tính cái gì vậy?

Diệp Thiên chém ra một đao, Saki Itou ngồi dưới đất chỉ phát giác hai lỗ tai chợt lạnh, khi lấy tay sờ soạng, hai cái cái tai đã không cánh mà bay, máu tươi từ đó chảy xuôi xuống.

- Không!

Chứng kiến Diệp Thiên lại đánh xuống một đao, Saki Itou thuận tay kéo sang, lôi người vừa rồi mình vấp sang thế mạng.

- Người này cũng không phải là cái gì tốt đẹp, chết thì đi chết chứ!

Ánh mắt Diệp Thiên ngưng tụ, phát hiện người bị Itou Sa Thụ dùng để đón đỡ này, là tướng quân người Nga lúc trước, võ sĩ đao trong tay không chút nào chần chừ, tiếp tục bổ xuống.

Dù sao lúc trước đã giết sạch sẽ người trong phân đội bộ đội đặc chủng kia, giết thêm một người, Diệp Thiên không có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Khi Diệp Thiên vào trại huấn luyện này, cũng đã tính toán huyết tủy nơi đây, ngoài Đông Đại Tráng và mấy người, sẽ không lưu một nhân chứng sống, quân đội Nga cũng không thể truy xét đến mình.

Lưỡi đao không chút nào đình trệ, giống như cát đậu phụ xẹt qua bên hông Pavlovsky, ngũ tạng lục phủ hỗn tạp với máu tươi, nhất thời tưới lên đầu mặt Saki Itou.

Cổ tay Diệp Thiên như tia chớp giơ ra, trong miệng Saki Itou liền phát ra một tiếng bi thảm, mười ngón hai tay của hắn, tất cả đều bị

Diệp Thiên cắt đứt, dán lên thân thể Pavlovsky.

- Xem cho kỹ, thù của Đồng gia, ta giúp các ngươi báo!

Một tay nắm lấy võ sĩ đao dài chừng một thước, động tác Diệp Thiên giống như bào đinh, từng ngón tay như miếng thịt nhỏ không ngừng bay múa trên không trung, ở giữa còn trợn lẫn tiếng gào thét thể lương của Saki Itou.

Đồng thời với mỗi đao Diệp Thiên hạ xuống gọt một khối da thịt Saki Itou, đều cũng độ ra một luồng thực khí bảo vệ tâm mạch của hắn.

Cho nên tuy rằng toàn thân Saki Itou máu chảy không ngừng, nhưng lại rất thanh tỉnh, hắn có thể cảm giác được rõ ràng thân thể truyền đến từng đợt đau đớn, loại tra tấn vô tận này, khiến cho hắn hận không thể lập tức chết đi.

Ngắn ngủn vài phút qua, ngoài làn da trên mặt không tổn hao gì, cả người Saki Itou đã thành một người toàn máu, toàn thân đầy miệng vết thương, không còn một khối thịt hoàn chỉnh.

Đứng cạnh, chú cháu Đồng Thiên Dục đã sớm xem đã mắt, ngay cả tất cả thù hận trong lòng cũng vẫn còn, nhưng chứng kiến phương thức hành hạ đến chết này của Diệp Thiên, cũng khiến cho hai người ghê tởm, trong dạ dày nổi lên nước chua.

Mà nằm ở cách đó chừng 10m, trong ánh mắt Flóldz đã tràn đầy hoảng sợ, khung xương tứ chi bị đập nát đau đớn cũng không thể trấn trụ sợ hãi trong lòng, hắn chưa từng nghĩ tới, trên thế giới lại còn có cái chết cực kỳ tàn khốc kiểu này?

- Ô? Hình như có chút không ổn!

Trong lòng Diệp Thiên bỗng nhiên dâng lên một tia báo động, hắn cảm giác hình như mình đã sai lầm ở đâu đó, vội vàng phóng xuất ra thần thức, phát hiện bên trong quân doanh, sân thể dục này, trừ mình ra, hoàn toàn không có một người nào tồn tại, không có một người sống nào.

- Vẫn nên mau chóng đi khỏi nơi này...

Tay phải Diệp Thiên không ngừng lại, nhưng trong đầu cũng bói một quẻ, phát hiện quẻ tượng có đại hung hiểm.

Không sai, ở cách quân doanh ba bốn trăm mét, đang truyền tới một tràng âm thanh ầm ỹ, đội quân vừa rời vây quanh trại huấn

luyện được lệnh rút quân lại xông tới, có lẽ là tiếng súng trong trận chiến kịch liệt đó kinh động bọn hắn.

- Cái đầu này các ngươi mang theo, giữ lấy mà tế người nhà!

Một tia hàn quang xẹt qua, tiếng gào thét trong miệng Saki Itou dừng lại, cái đầu đầy tóc trắng đã rơi vào bên chân Đổng Đại Tráng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 754

Tình Thế Không Ổn

Hai người các anh, lại đây, chúng ta phải rời đi!

Nghe xa xa truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần, Diệp Thiên hơi hơi nhíu mày, nếu quả thật bị những quân nhân kia bao vây, hẳn có thể đào thoát ra ngoài, nhưng chú cháu Đồng Đại Tráng hẳn là phải chết không thể nghi ngờ.

- Vị gia gia này, tôi muốn giết hẳn nữa!

Trên mặt Đồng Thiên Dục lộ ra một tia cười thâm, tuy rằng hẳn không có được thần thức miễn tuệ như Diệp Thiên, nhưng có thể quan sát được động tĩnh dưới chân núi. Hẳn biết, tiếng súng vừa rồi nhất định sẽ kinh động một số người.

Đại thù được báo, Đồng Thiên Dục đã không còn lo lắng, cho dù là hiện tại phải chết, hẳn cũng có thể nhắm mắt, nhưng trước mặt, còn có một người chưa thể chém đầu.

Từ trên mặt đất nhặt võ sĩ đao vừa rơi xuống, Đồng Thiên Dục coi nó như cái gậy, chống mà bước đi tới bên cạnh Flódz, ánh mắt lộ ra thù hận không che dấu.

Chính là người này kích động liên hợp bao vây tiểu trừ Hồng môn Moscow lần này, cũng chính là hẳn tạo thành cuộc thảm sát diệt môn hơn ba mươi người già trẻ Đồng gia, không tự tay giết chết Flódz, Đồng Thiên Dục chết không nhắm mắt.

- Nhanh lên đi, cho ông hai phút!

Diệp Thiên có thể rõ ràng nhìn thấy, gần ngàn binh lính võ trang đầy đủ đang vội vàng hướng lên trên núi, nếu không phải tuyệt động chưa tan, đường không dễ đi, hai phút cũng không còn.

Kỳ thật cho dù là Đồng Thiên Dục không động thủ, Flódz cũng không sống được, khi Diệp Thiên bóp nát khung xương tứ chi hẳn,

ấn đầu một tia ám kinh ở tâm mạch của hắn, tâm niệm động một chút là có thể đưa hắn vào chỗ chết.

- Ủng công cha ta coi ngươi là bạn. Ngươi lại liên hợp mọi người lãng nhục Đổng gia ta, không ngờ còn có hôm nay hả?

Đổng Thăng Hải tổng cộng có ba con trai. Tất cả đều là người xử lý các chuyện ở Hồng môn, trong đó lão Nhị Đổng Thiên Dục phụ trách kinh doanh liên quan đến boxing ngầm. Đối với những chuyện lần trước cha hắn đi Thái Lan, hắn biết rất rõ.

Điều này cũng làm cho Đổng Thiên Dục thêm thù hận Flódz, hết thấy đều là người Anh quốc này dẫn đường, là hắn... làm cho việc kinh doanh mấy chục năm của Đổng gia ở Nga đã trở thành lịch sử.

Nằm ở trên mặt đất Flódz nhìn thấy Đổng Thiên Dục giơ cao võ sĩ đao trong tay, nghĩ tới vợ chết thảm, khỏe mắt nhìn không được chầy ra hai hàng huyết lệ.

- Đi chết đi!

Trong cổ họng Đổng Thiên Dục phát ra một tiếng kêu gào như dã thú. Hai tay nắm lấy chuôi đao võ sĩ đao, chém tới cổ Flódz.

- A...

Té trên mặt đất, Flódz kêu thảm thiết một tiếng, còn Đổng Thiên Dục bị giam áp nhiều ngày, trên người sớm không còn khí lực. Một đao này cũng chém đứt gần nửa cổ Flódz.

Chỗ yết hầu Flódz bị đứt máu tươi tuôn thẳng, như là ống nước vỡ phát ra thanh âm “phùn phụt”, chỉ là một đao này vẫn chưa được chết, biểu hiện trên mặt thống khổ cực kỳ.

- Nhị thúc, để cháu!

Từ nhỏ đến lớn đều là bé ngoan, lúc này Đổng Đại Tráng cũng mang theo một cây đao đi tới, tựa hồ hôm nay cảnh giết chóc kịch động tâm tính trong lòng hắn, đối với vết thương trên cổ Flódz, cũng chặt thêm một đao.

Nhưng lúc này hai chú cháu tình trạng không khác lắm, một đao này của Đổng Đại Tráng cũng không thể chặt đứt đầu Flódz. Chính mình lại dính đầy máu tươi.

- Được rồi, phải đi thôi, nếu ngươi không đi thì không đi được đâu!

Diệp Thiên nhíu mày, giờ võ sĩ đao tay phải ra, vừa vịn chém đầu Flódz xuống.

- Đại Tráng, cháu đem hai cái đầu này đi, đi tế bái cha mẹ của cháu!

Đồng Thiên Dục nhặt từ trên mặt đất lên một khẩu súng tự động, thuần thục giật băng đạn, nói:

- Vị gia gia này. Đại Tráng liền nhờ ngài, tôi đi sau giúp mọi người!

Đồng Thiên Dục nghĩ, hấn và Đồng Đại Tráng cũng không có năng lực trốn thoát, Diệp Thiên cho dù công, cũng chỉ có thể công một người, nhất định trốn không thoát địch nhân đuổi bắt, chẳng thà hy sinh mình để dẫn dụ lực chú ý của địch, cho Diệp Thiên hai người có thể thuận lợi chạy thoát.

- Người, đi sau giúp chúng ta?

Nghe được Đồng Thiên Dục nói vậy, Diệp Thiên có chút dở khóc dở cười, ngay cả cầm súng hấn cũng tổn sức như vậy, chỉ sợ sức giật một viên đạn cũng có thể khiến cho súng ống của hấn rời tay.

- Không tốt, có máy bay trực thăng!

Khi Diệp Thiên đang định nói chuyện, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, bởi vì bên tai hấn truyền lại tiếng gầm rú của trực thăng.

- Không được cử động, cũng không được nói!

Diệp Thiên hai tay vế vào không trung, chú cháu Đồng Thiên Dục đứng cách 10m, nhất thời bị một sức mạnh hút tới bên người Diệp Thiên, đồng thời một đám sương mù từ dưới chân hấn vọt lên cao, vờn quanh ba người.

Ăn thân ở trong sương mù, Diệp Thiên mười ngón bắn ra, thanh âm của một loạt đèn võ vang lên, đèn đuốc trại huấn luyện vốn đang sáng trưng nhất thời trở nên hắc ám.

Mỗi tay nhắc lên một người, Diệp Thiên thúc dục thực khí, thân thể vọt lên cao, giây lát đã qua tường cao, dung nhập trong bóng tối.

- Mẹ nó, hóa ra mang theo người khó khăn đến như vậy?

Hơn mười phút sau, thân hình ba người Diệp Thiên, hiện ra ở trong rừng cây nhỏ cách trại huấn luyện hơn năm mươi km, đặt hai người trên mặt đất, Diệp Thiên nhìn không được thắp giọng mắng một câu.

Dùng thực khí khổng chế thân thể thoát khỏi lực hấp dẫn của Địa Cầu, do đó đạt tới bay cự ly ngắn, yêu cầu đối với tu vi là rất cao.

Lúc trước Diệp Thiên chạy hơn ba trăm km đường, thực khí dĩ nhiên bị tiêu hao hết gần 6 phần, dùng 4 phần còn lại mang theo hai người, hẳn cảm thấy lực bất tòng tâm.

Mà những người tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, khí nặng trong cơ thể tiêu trừ hết, bay lên nhẹ nhàng, thân mình cũng không có sức nặng, Diệp Thiên tự mình bay lên thập phần dễ dàng.

Nhưng chú cháu Đồng Thiên Dục, đều là thân thể huyết thịt, mang theo hai người bọn họ trên mặt đất, Diệp Thiên có lẽ không cảm giác thấy sức nặng, nhưng mang theo hai người bay vào không trung, khiến cho hắn khổ không thể tả.

- Ngài... Ngài chính là thần tiên?

Vừa rồi bay qua đỉnh đầu những binh lính võ trang đầy đủ, dù là hai chú cháu Đồng Thiên Dục là người gan lớn, cũng thiếu chút bị dọa đến nổi đại tiểu tiện không khống chế được, bọn hắn chưa từng nghĩ tới, chính mình lại có thể bay trên trời?

Lúc này mới vừa xuống tới mặt đất, hai người liền ngồi phịch trên mặt đất, lúc này bọn hắn khiếp sợ, còn mạnh hơn xa so với khi Diệp Thiên chém giết ở trại huấn luyện, dù sao đó vẫn là sức người có thể làm được.

- Thần tiên cái rắm, thần tiên còn có thể mệt như chó thể này à?

Diệp Thiên tức giận mắng một câu, hẳn lúc này đích xác là mệt không tả, khoảng cách ngắn ngủn năm mươi km, cơ hồ khiến hắn tiêu hao toàn bộ thực khí trong cơ thể.

Tóc Diệp Thiên đã bị mồ hôi làm ướt, còn ở trên trán, từ khi tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên tới nay, hẳn còn chưa bao giờ chật vật như thế.

- Vậy... Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Nghe được tiếng mắng của Diệp Thiên, Đồng Thiên Dục hai người lại an tâm, bọn hắn nghĩ, thần tiên hẳn là đều đạo cốt tiên phong,

không nghe nói qua còn có người thích mắng chửi người khác.

- Các người ăn một chút gì trước đi, một lát sẽ có người lại đây đón!

Diệp Thiên khoát tay, đem một bình nước và hộp đông lạnh giống tảng đá ném cho hai người, chính mình thì lại đặt mông ngồi trên mặt đất, hai chân khoanh lại.

Qua hơn nửa giờ sau, tiếng động cơ gầm rú từ đằng xa truyền đến, Diệp Thiên đứng dậy, thần sắc đã không còn mệt mệ như vừa rồi.

- Ông chủ, sao lại có hai người?

Sau khi được Diệp Thiên sử dụng thần thức dẫn đường lại đây, Mã Lạp Khai tắt động cơ đi, cau mày nhìn thấy hai người Đồng Thiên Dục một thân máu đen.

- Lão Đồng còn lại một con trai, tôi cũng không thể ném ở đó chứ?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Nhanh chóng rời nơi này đi, tôi cảm giác không ổn, giống như là bị người ta theo dõi!

Khi ở trong trại huấn luyện, Diệp Thiên còn có cảm giác này, nhưng hiện tại đã rời khỏi trại huấn luyện, cảm giác này của hắn vẫn không biến mất, Diệp Thiên biết, nhất định là chỗ nào đó xảy ra vấn đề.

Mã Lạp Khai gật gật đầu, từ trong xe lấy ra hai áo da, nói với hai người Đồng Đại Tráng:

- Hai người các anh, trước tiên thay quần áo đi!

Vừa rời lái xe tới đây, Mã Lạp Khai liền nhận thấy được, khu này tựa hồ nghiêm rất nhiều, nếu không phải Mã Lạp Khai biết một con đường tắt, sợ là cũng không thể lái xe đến vị trí này.

- Hai người các người ngủ một giấc trước đi, tình lại là an toàn!

Diệp Thiên ngồi ở trong ô tô, điểm vào huyệt trên tai hai người một chút, hai chú cháu nhất thời cảm giác ý nghĩ mơ hồ, nghiêng

minh ngã xuống ghế gỗ.

- Sao lại thế này, xảy ra vấn đề gì sao?

Diệp Thiên nhìn về phía Mã Lạp Khai, từ lúc đến đây, ông longmày lão Mã không hề giãn ra.

- Sự tình là có chút không ổn lắm.

Mã Lạp Khai gật gật đầu, nói:

- Quân Nga không biết tại sao, quân đội toàn tỉnh đều tập trung hướng về phía này, tuyến đường chính đã gần như bị phong tỏa toàn bộ, sợ là không cách nào đến được Irkutsk.

Dựa theo kế hoạch ban đầu của Mã Lạp Khai, hắn sẽ đến Irkutsk, mượn tay người khác, từ nơi đó đưa Đổng Đại Tráng đến nước cộng hòa Altai gần Seberia, sau đó sẽ nghĩ biện pháp đưa hắn về quốc nội.

Bởi vì nước cộng hòa Altai vốn là tách ra từ trước Soviet, có quan hệ xa xôi với Nga, tuyến biên giới chỉ là một cái trấn nhỏ tách ra, muốn xuất cảnh thật dễ dàng.

Nhưng trước khi đến đây, đường đến nước cộng hòa Altai đã bị phong tỏa, trên chặng đường này trạm kiểm soát rất nhiều, Mã Lạp Khai căn bản là không thể đi nổi hai ba trăm km, đưa bọn họ đi.

- Không phải là phản động sống mái với nhau sao? Chính phủ Nga trọng thị đến như vậy sao?

Diệp Thiên nghe vậy cũng nhú mày, Seberia hoang vắng này, nếu đợi đến hùng đông, quân đội điều động máy bay trinh sát hoặc là trực thăng, chiếc xe này sợ là rất nhanh sẽ bị phát hiện.

- Còn có biện pháp khác không?

Diệp Thiên cũng không quen thuộc đối với Seberia này, hắn chỉ có thể nhìn sang Mã Lạp Khai, hi vọng hắn có thể tìm thấy một biện pháp ổn thoả.

Mã Lạp Khai lắc lắc đầu, nói:

- Trừ khi đến được Irkutsk, nếu không tạm thời chỉ có thể giấu bọn họ ngay tại chỗ!

- Không được, nhất định phải mau chóng rời khỏi Nga!

Diệp Thiên bác bỏ đề nghị của Mã Lạp Khải, ở trại huấn luyện hắn đã giết hơn mười binh lính Nga, quân Nga chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 755

Vệ Tinh Theo Dõi

Người Nga luôn luôn có tâm lý cần trả thù, năm đó xuất binh Đông Bắc, đã kết thành thù hận lớn trong trận chiến ấy, trước mắt giết người của bọn họ trên địa bàn họ, Diệp Thiên cũng không trông mong người Nga sẽ bỏ qua mình.

Mà Seberia hoang vắng, hơn nữa bây giờ còn chưa sang xuân, cây cối đều trụi lụi, cho dù ở dã ngoại cũng không cách nào ẩn thân, nếu không thể rời khỏi nơi này tốc độ nhanh nhất, sớm muộn gì cũng bị đối phương phát hiện.

- Mẹ nó, sớm biết vậy đánh bất tỉnh mấy người Nga đó thì tốt rồi!

Diệp Thiên nhìn không được nổi cơn bực tức, tình huống trước mắt quả là tiến thoái lưỡng nan, hắn cũng không biết nên ứng phó như thế nào.

- Ông chủ, cậu giết người Nga?

Nghe được Diệp Thiên nhắc tới đây, Mã Lạp Khai ý thức được.

- Cậu giết là ai? Nếu binh lính bình thường, điện Kremlin chắc không bày ra thế trận lớn như vậy đâu?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Là một tướng quân, đầu trục, thêm nữa là hơn mười người sĩ binh, tôi cũng không biết bọn họ là ai.

Khi tới trại huấn luyện, Diệp Thiên vừa lúc nghe được Pavlovsky hạ lệnh bắn chết hai người Đồng Đại Tráng, thượng tá người Nga kia hình như gọi người đó là tướng quân.

- Đầu trục, tướng quân?

Mã Lạp Khải lặp lại lời nói Diệp Thiên, bỗng nhiên trừng mắt, luống cuống tay chân lấy trong xe ra tờ báo, chỉ vào ảnh chụp mặt trên nhất, nói:

- Ông chủ, cậu... không phải là cậu thủ tiêu hắn chứ?

Diệp Thiên ngó đầu nhìn thoáng qua, gật gật đầu, nói:

- Chính là hắn, làm sao vậy? Lão đó có thể lực rất lớn?

Người đầu trục trên báo đúng là Pavlovsky bị Diệp Thiên một dao đánh chết. Tầm hình này là hắn chụp mấy ngày hôm trước khi thị sát quân đội Viễn Đông, sau khi Mã Lạp Khải biết hắn chủ trì sự kiện lần này đã cố ý tìm nó đặt ở trong xe.

Nhưng Diệp Thiên chỉ biết là người trong hình chết ở trên tay mình, còn ảnh chụp và dòng chữ bên cạnh hắn không biết. Lạp tức nhìn về phía Mã Lạp Khải, hỏi:

- Là tướng quân thế nào, quân đội Nga điều động có quan hệ gì cùng cái chết của hắn?

Diệp Thiên có chút không hiểu, từ lúc người này bị giết chết đến hiện tại, nhiều nhất chỉ nửa giờ, quân đội Nga vì sao phản ứng nhanh chóng như thế. Lại đã bố trí quân cảnh ở mỗi tuyến đường giao thông chính rồi?

- Ông chủ, không cần hỏi, nhất định là có quan hệ cùng cái chết của hắn!

Mã Lạp Khải lộ ra cười khò trên mặt, hắn từng chấp hành nhiệm vụ tại hơn mười người quốc gia, nhưng cho tới bây giờ chưa bao giờ gặp chuyện như lần này, hắn có giết, nhưng chưa bao giờ thủ tiêu đại nhân vật của quốc gia này.

Nhìn thấy Diệp Thiên vẫn mang vẻ mặt ngây thơ, Mã Lạp Khải nói tiếp:

- Hắn chính là Pavlovsky, chủ trì quân đội Seberia, ông chủ, lần này cậu chọc phải cái nhọt lớn...

Trước Soviet từng có quân hàm đại nguyên soái, nhưng sau giải thể, Nga đã hủy bỏ đại nguyên soái, chủ soái quân binh chủng và Nguyên soái quân binh chủng, đều vẫn tiếp tục sử dụng chế độ quân hàm như trước Soviet.

Hiện tại ở Nga, ngoài Bộ trưởng bộ quốc phòng đương nhiệm là Nguyên soái ở Liên Bang Nga, còn lại quân hàm cao nhất là đại tướng, mà Pavlovsky, chính là một vị thực quyền trong đó.

Nguyên soái đương nhiệm thân thể luôn luôn không thật khỏe, cho nên Pavlovsky tiếp nhận chức vụ chức vị của hắn, trở thành vị Nguyên soái thứ hai của Liên Bang Nga, tiếng vang luôn luôn thật là cao.

Thậm chí chủ nhân điện Kremlin, ở một ít trường hợp đã biểu đạt tán thưởng đối với năng lực của Pavlovsky, có thể nói dưới Nguyên soái đương nhiệm, Pavlovsky chính là nhân vật số hai trong quân đội.

Như vậy, người đứng đầu quân đội đã tham dự đến bên trong chính sự, đồng thời cũng là đối tượng quan trọng nhất quốc gia này, Diệp Thiên xử lý hắn, không thua gì ném một quả đạn hạt nhân uy lực thật lớn ở Nga.

Tin tưởng sau hừng đông, các quốc gia đều cũng truyền ra tin tức Pavlovsky bị giết.

Dưới tình huống bị quân đội hùng hậu vây quanh, người đầu sỏ quân đội bị giết hại, nếu phía Nga không thể mau chóng tìm kiếm được hung thủ, thể diện cả quốc gia đều cũng ném đi.

- Mẹ nó, tôi cũng không biết hắn chính là Pavlovsky mà!

Nghe xong Mã Lạp Khải nói vậy, Diệp Thiên cũng khò sở nổi lên mặt, khi đó hắn mới vừa chứng kiến mấy người trong Hồng môn bị lão quý Saki Itou giết chết, đang trong phần nộ, làm sao còn lo lắng đi hỏi tên của Pavlovsky chứ?

- Làm sao bây giờ?

Trong lúc vô ý thủ tiêu đầu sỏ quốc gia này, Diệp Thiên cũng đau đầu vô cùng, nhưng may mắn chính là trong quan doanh tất cả mọi người đã bị giết, phía Nga cũng không thể tập trung mục tiêu ở trên người mình.

- Ông chủ, hay là... Để hai người bọn họ ở chỗ này...

Mã Lạp Khải quay đầu lại nhìn một cái, lấy tay khoa tay múa chân một chút ở trên cổ, nhẹ nói:

- Bằng không xử lý họ, hai người chúng ta rời khỏi nơi này, hắn là không vấn đề gì!

Mã Lạp Khải biết bản lĩnh xuất quỷ nhập thần của Diệp Thiên, nếu không có hai cái rườm rà này, bọn hắn có thể dễ dàng chạy khỏi Nga, coi như không biết chuyện Pavlovsky tử vong.

- Không được, vậy một chuyến này chẳng phải là tôi công toi?

Diệp Thiên khoát tay, quân tử nhất dạ nặng như thiên quân, nếu hấn đáp ứng Đổng Thăng Hải rồi, sẽ bảo trụ huyết mạch Đổng gia, nhưng lão Mã này là người ngoại quốc khẳng định không thể lý giải lối suy nghĩ của người Trung Quốc, Diệp Thiên cũng lười phải giải thích cùng hấn.

Đối với an nguy của mình, Diệp Thiên cũng không có gì băn khoăn, hấn sợ đạn đạo đại pháo không giá, nhưng đối phương cũng phải tìm được mình mới được, cho nên ngay cả đối phương có điều động trăm vạn đại quân bao vây tiểu trừ, Diệp Thiên cũng không có chút nào lo lắng.

- Để cho tôi nghĩ xem, nhất định có biện pháp.

Nhìn thấy Mã Lạp Khai còn định nói thêm, Diệp Thiên khoát tay ngăn cản hấn.

Đêm khuya, điện Kremlin.

Các quan to trong quân đội Nga, đều nhận được thông báo khẩn cấp nội bộ, đứng bật dậy từ trên giường chạy tới điện Kremlin, nhìn thấy sắc mặt của Tổng Thống âm trầm, bọn hấn cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Nhưng không ai dám đi hỏi Tổng Thống, các tướng quân đều thấp giọng nghị luận, mãi đến khi Bộ trưởng bộ quốc phòng cùng Nguyên soái đi vào, tiếng nghị luận mới ngừng lại.

- Tôi phải báo cho mọi người một tin buồn!

Tổng Thống dáng người không cao, ánh mắt nhìn thoảng qua trên người các tướng quân, vẻ mặt trầm lắng, nói:

- Đại tướng Pavlovsky, người tham mưu quân Viễn Đông, bị người giết hại ở Seberia, xin mọi người ngả mũ tưởng niệm!

- Cái gì? Pavlovsky đã chết?

- Điều này sao có thể, ai có thể giết một vị đại tướng ở Nga?

- Tổng Thống, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, Pavlovsky chết như thế nào?

Tổng Thống vừa nói, giống như ném ra một trái bom ở hội trường, hội trường vốn đang yên tĩnh nhất thời sôi trào lên, ngay cả Aliyev Nguyên soái, trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

Phải biết rằng, thân phận như bọn hắn này, 24 giờ bên người đều được nhân viên đặc công tinh nhuệ nhất của Nga bảo hộ, mặt khác còn có một tiểu đội đặc chiến.

Sức chiến đấu của những người này, đủ để ứng phó một cuộc chiến tranh loại nhỏ rồi, mà Pavlovsky đi Seberia điều tra sự kiện ở Moscow, cảnh vệ bên người khẳng định càng thêm nghiêm ngặt, nhưng làm như thế nào lại bị người sát hại đây?

Những tướng quân này, vị tất đều quan hệ cùng Pavlovsky không tề, tương phản, trong đó tuyệt đại bộ phận là đối thủ của hắn, nhưng là giờ phút này, bọn hắn đều đang truy vấn nguyên nhân Pavlovsky chết.

Đương nhiên, những người này quan tâm, là Pavlovsky bị người giết hại trong tình huống nào, bởi vì hung thủ có năng lực xử lý Pavlovsky, đương nhiên cũng sẽ gây ra uy hiếp đối với bọn họ, đây mới là khả yếu nhất.

- Im lặng!

Tổng Thống nâng cao giọng, ánh mắt lạnh lùng quét một vòng trên mặt những người này, hội trường nhất thời yên tĩnh trở lại.

Tất cả mọi người biết, Pavlovsky chính là người ủng hộ Tổng Thống tiên sinh nhất, Pavlovsky đã chết, nhứt đầu nhất hẳn là chính là Tổng Thống các hạ rồi, bọn hắn cũng không muốn gây sự lúc này.

- Tổng Thống tiên sinh, tôi rất đau lòng đối với chuyện Pavlovsky đại tướng mất, nhưng hiện tại quan trọng nhất là, phải bắt được hung thủ, ngài nhất định phải có đầu mối gì chứ?

Yên tĩnh trong phòng bị Aliyev Nguyên soái phá vỡ, hắn nhậm chức quân hàm Nguyên soái do Tổng Thống giao nhiệm vụ, ở trong quân đội tư cách rất cao, chính là Tổng Thống cũng phải tôn trọng hắn.

- Tôi đã ký tên trên lệnh Tổng Thống, chức trách của Pavlovsky tạm thời do Yvanov đảm nhiệm, hiện tại toàn bộ Seberia đã thành khu giới nghiêm, tuyệt đối không thể để cho hung thủ chạy thoát.

Nắm tay Tổng Thống đập âm âm vào trên bàn làm việc trước mặt, “Oành” một tiếng vang thật lớn, nghe thấy khiến chân mày tất cả mọi người nháy dưng, bọn họ có thể cảm thụ được quyết tâm của Tổng Thống tiên sinh.

- Tôi mời mọi người đến, là muốn cho mọi người xem một đoạn băng tần!

Chúng kiến mọi người giữ im lặng, Tổng Thống cũng thờ dài một hơi u ám trong lòng, sau khi Pavlovsky chết, nguyện vọng chính hợp quân đội của hắn coi như thất bại. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('`

`); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->`

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 756

Bại Lộ

Thực xin lỗi, Nguyên soái!

Đối với chất vấn của Aliyev Nguyên soái, Jini Si chậm rãi mà nói:

- Kỹ thuật hiện có cho dù ở ban ngày, muốn chính xác được khuôn mặt một người đều thập phần khó khăn, huống chi là ban đêm?

Hơn nữa Seberia lại đối mặt một trận gió tuyết lớn, tầm nhìn của vệ tinh theo dõi cực thấp, có thể quay được hình ảnh như thế này, ngay cả người Mĩ, cũng sẽ không hơn so với chúng ta đâu!

Liên lụy đến chuyên môn của mình, Jini Si cũng không bởi vì thân phận của Aliyev mà lùi bước, hơn nữa đem cả người Mĩ ra tiến hành so sánh, đây cũng là thói quen đã thành hình từ thời kỳ chiến tranh lạnh.

Aliyev Nguyên soái không tiếp tục làm khó dễ Jini Si, mà lại hỏi:

- Vậy dùng vệ tinh theo dõi, có tìm được hung thủ hiện tại ở đâu không?

Jini Si lắc lắc đầu, nói:

- Không có cách nào, bởi vì sau khi giết chết tướng quân Pavlovsky và những người trong đó, người này đột nhiên mất tích!

Bởi vì nguyên nhân thời tiết lúc ấy, bóng người trên tấm hình đều là mơ hồ, hơn nữa lúc ấy mặt đất cũng là một đồng thi thể, nhìn qua cực kỳ hỗn loạn.

Hơn nữa vệ tinh có quỹ vận hành, nó không thể dừng lại ở một chỗ nào đó tiến hành theo dõi trong thời gian dài, theo vị trí biến hóa, hình ảnh cũng sẽ xuất hiện lệch lạc rất lớn.

Hơn nữa cho dù là đại quốc Mĩ - đệ nhất tài nguyên vệ tinh, cũng không thể sử dụng vệ tinh đi theo dõi một người, nếu không nước Mĩ hiện tại cũng không cần tiến hành chiến tranh với Afghanistan bắt khủng bố, trực tiếp dùng vệ tinh bắt người không phải xong rồi sao?

- Biện pháp gì cũng không có, vậy phát đoạn băng tần này có ý nghĩa gì?

Nghe được Guinness nói vậy, một vị tướng quân bất mãn đưa ra nghi ngờ, khiến cho có thêm vài người nhỏ tiếng phụ họa.

- Không. Đoạn băng tần này còn có thể giúp chúng ta tìm được hung thủ!

Jini Si lắc lắc đầu. Ở chỗ hình chiếu làm một thao tác, một hình ảnh trên màn ảnh, nhất thời bị phóng đại hơn mười lần.

- Người này, có lẽ chính là hung thủ, chuyên gia của chúng ta phân tích từ hình dáng cùng với hình thái đặc thù của cậu ta. Hẳn hẳn là người Á Châu, hơn nữa tuổi tác không vượt quá ba mươi tuổi...

- Mọi người đều biết, tướng quân Pavlovsky lần này đi điều tra, có quan hệ cùng với sự kiện phản động đến từ Trung Quốc sống mái với nhau. Cho nên chúng ta có lý do hoài nghi, hung thủ... chính là người Trung Quốc!

Guinness nói vậy, hấp dẫn sự chú ý của công chúng, bởi vì nếu như có thể xác định quốc tịch hung thủ, vậy đối với việc phá án sẽ có tác dụng rất lớn.

Tỷ như bọn hắn có thể thông qua danh sách xuất nhập cảnh, tìm ra người có tuổi tương đối và quốc tịch đáng nghi, coi như là đối phương nhập cư nhập cảnh trái phép, bọn hắn cũng có thể tiến hành lùng bắt ở Seberia.

Kể như vậy, phạm vi tìm kiếm liền thu nhỏ rất nhiều, xác suất bắt được hung thủ cũng sẽ tăng lên.

- Chư vị. Chỗ này có danh sách người Trung Quốc nhập cảnh gần nhất, trong đó người này hiềm nghi lớn nhất!

Jini Si điều chỉnh hình ảnh thành ảnh chụp một người, đó rõ ràng chính là Diệp Thiên.

Muốn nói một quốc gia máy móc hiện đại hoạt động, có khả năng sinh ra năng lượng tuyệt đối là khủng bố.

Từ khi bắt đầu đến bây giờ còn không đến một giờ, ngành tình báo Nga cũng đã sàng chọn ra vài tên người hiềm nghi từ danh sách hàng nghìn người nhập cảnh.

Mà xếp hạng đầu tiên, không thể nghi ngờ chính là Diệp Thiên.

Những chuyện hấn làm ở Nữ Vương sớm không phải là tin tức bí mật, ngay cả trong sự kiện 9/11, biểu hiện siêu năng lực của Diệp Thiên, vào thời khắc này cũng bị phóng đại.

- Đây là người nào? Thậm chí có cường đại vũ lực như vậy?

- Cậu ta lợi hại hơn nữa, cũng không thể địch nổi đạn chứ? Không nhất định là cậu ta làm!

- Một vị là cháu ngoại của lãnh đạo thời trước, tại sao đi làm loại chuyện này đây?

Nghe xong lời nói của Jini Si về bối cảnh và sự tích của Diệp Thiên, mọi người trong phòng chia làm hai phái, một phương diện tự nhiên là ủng hộ cách nói của Jini Si.

Còn một phương diện khác, thì không tin chỉ dựa vào sức mạnh của một người, có thể giết hết người trong những trại huấn luyện, bởi vì bọn họ vừa rồi đều thấy trong trại huấn luyện người chết chất thành đống hỗn độn.

- Chư vị, người này trước mắt đã biến mất khỏi cảnh nội chúng ta, chứng minh hiềm nghi về cậu ta rất lớn!

Thanh âm của Tổng Thống cắt đứt tiếng nghị luận trong phòng:

- Mặt khác, tôi đã gửi thông điệp sang Trung Quốc, yêu cầu bọn họ hiệp trợ điều tra người này, chỉ cần có thể tìm được người này, đáp án sẽ được công bố!

- Tổng Thống tiên sinh, người này có thể có liên quan đến khu nghiên cứu siêu cấp 51 của Mĩ hay không? Hay là vũ khí bí mật của người Trung Quốc đây?

Aliyev Nguyên soái không chỉ là Bộ trưởng bộ quốc phòng Nga, hấn còn kiêm nhiệm trợ lý chiến lược đặc biệt của Tổng Thống, đối với tình hình các quốc gia đều là rõ như lòng bàn tay.

Hai mươi năm trước, chính phủ Mĩ quy tụ một nhà khoa học về sinh vật và cơ thể người, ở khu 51 thành lập một ngành đặc biệt, để cho bọn họ tìm hiểu tiềm năng lớn nhất cơ thể người, hạng mục nghiên cứu này, được mệnh danh là kế hoạch "Siêu cấp chiến sĩ".

Ở thời kì chiến tranh lạnh, nơi đây đã làm ra rất nhiều chuyện làm cho người ta dở khóc dở cười, phim giả tưởng Star Wars, chính là lấy bối cảnh nơi này.

Lúc ấy người người chú ý chuyện ở Mĩ, Soviet cũng không cam lòng rút lại phía sau, trái lại cũng làm tương tự.

Cho nên sau khi nghe được kế hoạch "Siêu cấp chiến sĩ" này, Soviet cũng thành lập cơ cấu nghiên cứu tương quan, nhưng còn không có tiến triển gì, trước Soviet giải thể, hạng mục nghiên cứu kia cũng bị bỏ vì vấn đề kinh phí mà đình chỉ hoạt động.

Đây cũng là nguyên nhân Aliyev nhìn thấy trường hợp cơ hồ là nhân lực không thể làm được, nghĩ tới trong chuyện này, có lẽ chỉ có siêu nhân trong truyền thuyết, mới có thể làm được như vậy?

- Trung Quốc hiện tại là quan hệ đồng minh cùng chúng ta, bọn họ sẽ không làm những chuyện không có bất cứ ý nghĩa gì như chuyện này.

Tổng Thống lắc lắc đầu, nói:

- Nhưng lời nói của Nguyên soái cũng có lý, kế hoạch "Gấu Bắc cực" của chúng ta cũng phải khởi động lại, kinh phí tôi sẽ cấp một lượng lớn, hạng mục này liền do Abida tướng quân phụ trách!

- Vâng, Tổng Thống tiên sinh!

Được Tổng Thống cho một chút danh phận, một vị tướng quân đáng người khôì ngô đứng dậy.

- Tổng Thống, Trung Quốc đã cho câu trả lời thuyết phục!

-Ngay khi Tổng Thống vừa mới tuyên bố nhậm mệnh, một người phụ trách của Tổng Thống gõ cửa phòng họp.

- Ô? Người tên Diệp Thiên này hiện tại đang ở Châu Phi du lịch? Tuyệt đối không thể nào là hung thủ sát hại Pavlovsky? Hoài nghi là có người làm giả mạo tin tức Diệp Thiên đến Nga?

Sau khi xem tin tức, Tổng Thống có chút há hốc mồm, hẳn không nghĩ tới Trung Quốc phản hồi nhanh như vậy, mà lời nói lại là kiên quyết như thế, cái đó thực không tương xứng với ngôn ngữ ngoại giao một quốc gia và quốc gia.

- Tổng Thống tiên sinh, bất kể là người này hay không phải, chỉ cần phải bắt được hung thủ, hết thảy cũng có thể làm rõ ràng!

Aliyev nói một câu, trên mặt cũng lộ ra vẻ dờ khóc dờ cười, nhưng nghĩ đến một thân phận khác của Diệp Thiên, bọn hắn cũng bình thường trở lại.

- Nguyên soái các hạ nói không sai!

Tổng Thống gật gù đầu, tuyên bố mệnh lệnh thứ hai ngày hôm nay,

- Tôi hạ lệnh, Jini Si là người tổng phụ trách hành động vây bắt người lần này, cậu ta có quyền điều động toàn bộ bộ đội trực thuộc quân khu Viễn Đông!

Đối với mệnh lệnh này của Tổng Thống, trong phòng không ai có gì dị nghị.

Những tướng quân này đang nghĩ, Seberia không phải là nơi tốt, Pavlovsky chỉ là điều tra một chuyện về quân phản động đã bỏ mạng ở nơi đó, bọn hắn cũng không muốn bước theo chân Pavlovsky.

Bởi vì thân phận của Pavlovsky, lúc này đây Tổng Thống đã triệu hội nghị khẩn cấp, còn những ban như là cảnh sát cũng đang nghiên cứu vụ án, nhưng hiệu suất rất cao, một giờ sau, Jini Si đã ngồi trên máy bay chuyên dụng đi Seberia...

- Ông chủ, bốn giờ trời đã sáng, nếu tiếp tục nghĩ không ra biện pháp, chúng ta chỉ có thể bỏ hai người bọn họ lại!

Khi điện Kremlin đang họp hội nghị, ở trong rừng cây nhỏ ở Seberia, Mã Lạp Khai đang mày mò nhìn Diệp Thiên.

Là lính đánh thuê, Mã Lạp Khai biết rõ tầm quan trọng của chuyện này, vạn nhất bị hoài nghi đến mình, vậy nửa đời sau hắn khỏi phải nghĩ đến chuyện sống an bình.

- Không được, không thể bỏ bọn họ lại.

Diệp Thiên khoát tay, nhìn lên bản đồ Seberia trước mặt, bỗng nhiên nói:

- Đúng rồi, nơi này là giáp giới Trung Quốc, hướng kia có lẽ không bị người ta chú ý tới, có thể xuất cảnh được từ nơi này không?

- Ông chủ, từ nơi này đến bên kia có hơn bảy trăm km, không nói đến chuyện đầu trong xe chúng ta căn bản là không chạy được xa như vậy, coi như có thể, thì tới nơi, biên giới nơi đó có 100 km núi non, chúng ta căn bản là không thể qua!

Nói tới đây ánh mắt Mã Lạp Khai bỗng nhiên sáng ngời, nói:

- Dầu thì cũng có biện pháp, chỉ cần ông chủ có thể thuyết phục một trực thăng từ quốc nội chờ ở nơi này, kế hoạch này cũng không phải không được!

- Được rồi, tôi gọi điện thoại thử xem.

Diệp Thiên móc ra điện thoại vệ tinh mà mẹ hắn cho lo liệu hắn, nói:

- Lão Mã, gọi điện thoại vệ tinh sẽ không bị người Nga theo dõi chứ!?

Mã Lạp Khai lắc lắc đầu, nói:

- Không đâu, bọn họ không biết tần suất tín hiệu vệ tinh của cậu!

Diệp Thiên gật gật đầu, bấm số điện thoại tư nhân của Tống Hạo Thiên. Muốn dùng trực thăng và gánh vác nguy hiểm vượt biên, ngoài vị lão gia này, sợ là không ai có thể làm được.

- Tiểu tử, người hiện tại đang ở Seberia sao?

- Vâng, cháu ở Seberia!

Điện thoại rất nhanh liền nối được, nghe được Diệp Thiên nói câu đầu tiên, Tống Hạo Thiên liền vội vàng nói:

- Người không cần nói gì, ta nói ba chuyện, người nghe cho rõ ràng...

- Thứ nhất, Nga đã xác nhận thân phận của người, gửi thông điệp về quốc nội rồi, bị ta trả lời.

- Thứ hai, nếu người thoát khỏi Nga, ngàn vạn lần không được về nước, người nghĩ biện pháp đến nước cộng hoà Sara, ta an bài người tiếp ứng người, người trực tiếp từ nơi đó đi Châu Phi!

- Thứ ba, tiểu tử người sau này có thể ngồi yên cho ta hay không, bây giờ ta còn có thể giữ được người, chờ lão đầu tử chết, ai tới quản việc này cho người!

Tổng Hạo Thiên tựa hồ có cái gì bất khoản, sau nói ra ba câu sau, lập tức liền cúp điện thoại, khi trong loa truyền ra tiếng tút tút thì Diệp Thiên còn đang tiêu hoá lời nói của lão gia... var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 757

Kế Hoạch

Ông chủ, làm sao vậy, chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy Diệp Thiên cúp điện thoại, sắc mặt trở nên xanh mét, Mã Lạp Khải biết không ổn, thật cẩn thận hỏi:

- Ông chủ, người quan hệ quốc nội bên kia của cậu không chịu trợ giúp sao? Kỳ thật cũng không trách bọn họ, Pavlovsky có lực ảnh hưởng ở Nga thật sự quá lớn, Trung Quốc nếu động thủ, hậu quả không phải là tranh cãi ngoại giao sao?

- Không phải bên kia không chịu hỗ trợ, mà là thân phận của tôi hình như bị bại lộ!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười khổ, hẳn cũng không trách lão gia không chịu giúp, nhưng khiến Diệp Thiên trăm mối vẫn không có cách giải chính là, rốt cuộc là chính phủ Nga làm như thế nào xác định thân phận của hắn, với giao thiệp giữa hai quốc gia, không có chứng cứ xác thực, sợ là sẽ không tùy tiện gửi thông điệp đệ trình.

Giết hại ở Moscow, Diệp Thiên dùng khuôn mặt của Rudolph, coi như cảnh sát Nga đều là Holmes tái thế, cũng không thể khẳng định thân phận của mình nhanh như vậy.

Về phần những chuyện ở trong trại huấn luyện gây nên, Diệp Thiên tự tin, trong thần thức chính mình tra xét, ngay lúc đó trong trại huấn luyện tuyệt đối không có khả năng có một nhân chứng sống, hơn nữa mấy cây số ở chung quanh, cũng không có phương tiện theo dõi như cameras gì đó, trong chuyện này tất nhiên có chỗ Diệp Thiên không thể nghĩ đến.

- Thân phận bại lộ sao? Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Mã Lạp Khải có chút há hốc mồm, nếu như vậy, có ý nghĩa là Diệp Thiên tuyệt đối không thể lần nữa nhờ cậy giúp đỡ từ Trung Quốc, bọn hắn ở Seberia, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Lão Mã, có thể tìm chỗ bí mật trốn hai ngày hay không, đến lúc đó tôi sẽ có biện pháp!

Từ hơn năm giờ buổi chiều hôm qua, đến hiện tại đã là gần 3 giờ sáng, trong hơn mười giờ này, ngựa Diệp Thiên không dừng vó ở Moscow tạo ra cánh giết chóc, ở trại huấn luyện lại thủ tiêu Saki Itou và một phân đội đặc chủng đến từ cục an toàn Nga. Không được nghỉ chút nào.

Tục ngữ nói nhân lực cuối cùng là có hạn. Diệp Thiên đúng là vẫn còn có thân thể bằng xương bằng thịt, coi như hấn tiến vào tới cảnh giới Tiên Thiên, phát triển tiềm năng trong cơ thể tới cực hạn của nhân loại. Nhưng đối với sử dụng thực khí và nguyên thần, cũng là có hạn độ.

Sau khi mang chú cháu Đồng Đại Tráng rời khỏi trại huấn luyện, Diệp Thiên như là đèn cạn dầu. Tới tu vi của hấn loại này, đã rất khó tiêu hao hết thực khí trong cơ thể, nhưng một khi tiêu hao hầu như không còn, khôi phục cũng sẽ vô cùng chậm.

Chỉ cần Diệp Thiên có thể khôi phục thân thể đến trạng thái tốt nhất, hấn tin tưởng, đem từng người trong hai chú cháu Đồng Đại Tráng ra khỏi biên cảnh Nga, hấn là có thể nắm chắc, nên lúc này Diệp Thiên mới đưa ra yêu cầu này với Mã Lạp Khải.

- Ông chủ, căn bản là không có khả năng.

Mã Lạp Khải lắc lắc đầu. Cười khổ nói:

- Từ nơi này đi bốn phía phạm vi một trăm năm mươi km, ngay cả một thôn trang hoặc là trấn nhỏ đều không có, rừng nhỏ nhỏ thế này căn bản là không thể che dấu hành tung. Đợi cho trời vừa sáng, đối phương điều động trực thăng. Chúng ta chỉ có một con đường chết.

Nhìn thoáng qua Diệp Thiên, Mã Lạp Khải lại đưa ra ý nghĩ của chính mình.

- Ông chủ, hiện tại lưu lại hai người Đồng Đại Tráng, hoặc là trực tiếp tiêu diệt bọn họ, chúng ta có 90% nắm chắc chạy thoát được, người Trung Quốc các cậu không phải có câu tục ngữ, nói là người không biết vì mình trời tru đất diệt sao?

- Lão Mã, Trung Quốc còn có câu tục ngữ, nói là quân tử có cái tất phải làm, có việc không nên làm!

Diệp Thiên liếc mắt một cái nhìn Mã Lạp Khải, tức giận nói:

- Bớt xả những lời vô dụng đó với tôi đi, hai người Đổng Đại Tráng tuyệt đối không thể giao ra, chuyện này sau này cũng đừng có nói ra nữa!

Nhìn thấy thái độ Diệp Thiên kiên định dị thường, Mã Lạp Khải do dự một chút, nổi dưng khí nói:

- Ông chủ, nếu cậu không muốn làm như vậy, tôi... tôi đi muốn một mình!

Mã Lạp Khải chính là lính đánh thuê quốc tế, hắn cũng tiếp nhận tiền thuê của Diệp Thiên rồi, nhưng nếu là bởi vì Diệp Thiên ngu xuẩn mà chôn vùi tánh mạng của mình, bất kể như thế nào Mã Lạp Khải đều không đồng tình, hắn cũng không muốn nửa tiền mà đòi trước hắn giao tranh kiếm lấy bằng mồ hôi nước mắt, đều không công cho ngân hàng.

Diệp Thiên khoát tay, mở bản đồ Seberia ra đặt ở trên đùi, nói:

- Lão Mã, nghe tôi nói này, ông đừng vội, bật đèn lên, tôi tiếp tục nhìn xem bản đồ!

Kỳ thật có đèn hay không đèn, đối với Diệp Thiên khác nhau cũng không phải rất lớn, nhưng lúc này có thể bảo tồn một chút sức lực có nghĩa là có thể thêm an toàn cho mình, cho nên thậm chí cả phóng thích thần thức Diệp Thiên đều trở nên keo kiệt.

- Ông chủ, không thể bật đèn xe, đây không phải là không có việc gì tự gây chuyện sao? Cho dù ban đêm điều động trực thăng nhìn không thấy chúng ta, vệ tinh theo dõi cũng không phải là ngồi không, một lát có thể thông qua ngọn đèn mà phát hiện chúng ta!

Mã Lạp Khải nghĩ, sức của Diệp Thiên tuy rằng cường đại giống như không phải con người, nhưng hắn ở hoàn cảnh này, cũng thiếu kinh nghiệm thực chiến, hiện giờ bật đèn, tương đương làm bia ngắm cho quân Nga.

- Vệ tinh theo dõi, trên bầu trời?

Nghe được những lời này của Mã Lạp Khải, trong lòng Diệp Thiên bỗng nhúc nhích, nhú mày suy nghĩ chỉ chốc lát, Diệp Thiên bỗng nhiên la lớn:

- Tôi đã biết rồi, chuyện đã xảy ra ở trại huấn luyện, nhất định chính là bị vệ tinh theo dõi phát hiện, mẹ nó, làm sao tôi không thể nghĩ ra vậy?

Lúc ấy khi Diệp Thiên tới trại huấn luyện, vị thượng tá kia đang chuẩn bị bắn chết chú cháu Đồng Đại Tráng, hẳn không có thời gian nghĩ nhiều nên ra tay cứu người, làm sao còn lo lắng cái vệ tinh theo dõi gì đó? Dù sao thứ kia khác xa cuộc sống của hẳn.

Nhưng sau khi Diệp Thiên giết chóc xong, trong lòng luôn có một tia cảm giác không ổn, tựa như là hành vi của mình bị cái gì đó phát hiện, cho tới giờ khắc này Mã Lạp Khải đề cập đến vệ tinh theo dõi thì rất cục hấn mới phản ứng lại.

Muốn nói Diệp Thiên hiểu biết về vệ tinh theo dõi, chính là từ trong phim ảnh nổi tiếng 007 mà ra. Những giả tưởng khoa học kỹ thuật năm sáu mươi năm trước quay chụp 007, đến hiện đại cơ hồ đều thành hiện thực, từ ngoài Địa Cầu thông qua vệ tinh nhân tạo thực hiện theo dõi mặt đất, chính là một phần khoa học kỹ thuật thực hiện trong phim đó.

- Ngày hôm nay thời tiết cũng không tốt, hơn nữa vệ tinh theo dõi quay được hình ảnh, cũng không thể nào chính xác được khuôn mặt của cậu, tôi hoài nghi, đây là quân Nga trải qua so sánh, xếp cậu vào diện tình nghi mà thôi.

Muốn nói kinh nghiệm của Mã Lạp Khải quả thực rất phong phú, đối với các công nghệ hiện đại càng là rõ như lòng bàn tay, hẳn tuy rằng không rõ vệ tinh theo dõi của người người Nga có thể đạt tới trình độ khoa học kỹ thuật như thế nào, nhưng Mã Lạp Khải biết, nước Mĩ cũng tuyệt đối không thể quay chụp ra khuôn mặt Diệp Thiên vệ tinh.

Mã Lạp Khải đương nhiên cũng xem qua 007, nhưng về chuyên môn, hẳn hiểu biết được, hiển nhiên nhiều hơn nếu so với Diệp Thiên.

- Mặc kệ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng quân Nga khẳng định đã liệt tôi vào danh sách đối tượng số một.

Diệp Thiên trầm ngâm một hồi, nói:

- Lão Mã, hay là... Như vậy đi, tôi phụ trách dẫn dắt quân lính bố trí tại Irkutsk rời khỏi đó, ông đưa Đồng Đại Tráng đến Irkutsk trước rồi sang nước cộng hoà Altai, ông thấy thế nào?

Đối với việc Nga dồn mục tiêu tình nghi lớn nhất tập trung ở mình, Diệp Thiên trái lại có một cảm giác không hề tức giận.

Đây cũng chính là nói, chỉ cần Diệp Thiên hiện thân trong tầm mắt quân đội Nga, nói vậy toàn bộ lực chú ý bọn hắn đều cũng tập trung đến mình. Đến lúc đó trạm kiểm soát khác trên đường khác, tự nhiên sẽ lơ lửng rất nhiều, với năng lực của Mã Lạp Khải, đem chú cháu Đồng Đại Tráng hai người ra khỏi biên cảnh Nga, hẳn không phải là một chuyện khó khăn.

- Ông chủ, thế này... Như vậy sao được chứ? Cậu lợi hại nữa, nhưng cũng không thể chống lại cả quân đội Nga được chứ?

Nghe được đề nghị này của Diệp Thiên, đầu Mã Lạp Khai lúc lắc như người gõ trống, nhanh nói tiếp:

- Coi như cậu không sợ viên đạn, nhưng súng ngắm thì sao, cón súng ống đạn pháo... rồi thì trực thăng mang theo đạn đạo có thể đưa cậu vào chỗ chết.

Lúc trước Diệp Thiên ở trong mắt Mã Lạp Khai, quả thực chính là Thượng Đế, không gì làm không được, nhưng đối mặt thực lực cường đại như quân đội Nga, lão Mã nhất thời sản sinh nghi vấn đối với tín ngưỡng của mình, dù sao đồng chí Jesus kia, cũng là bị đóng đinh ở trên thập tự giá, đổ máu mà chết.

- Lão Mã, đó là chuyện của tôi, tôi đang hỏi ông, khi đối phương phong tỏa trở nên lợi lõng, có thể đem hai người kia ra ngoài cho tôi hay không?

Diệp Thiên khoát tay, cắt đứt nghi ngờ của Mã Lạp Khai, tuy rằng hiện tại thực khí trong người vẫn là còn không đến một phần mười, nhưng Diệp Thiên tự tin, nếu không có hai chú cháu Đồng Đại Trắng vương chân, hẳn vẫn có thể thoát được sự đuổi bắt của quân đội Nga.

Nhìn thấy Diệp Thiên không phải đang nói đùa, Mã Lạp Khai nghĩ một chút, nói:

- Ông chủ, nếu cậu thật sự có thể hấp dẫn lực chú ý của bọn hắn, tôi chắc chắn có thể đưa hai người đó ra biên cảnh, nhưng làm sao cậu lo liệu được?

Seberia là một khu hỗn hợp do nhiều tộc người tạo thành, trong đó số đông chính là người Hán, hơn nữa Đồng thị cũng không phải tiêu điểm chú ý của quân đội Nga, với năng lực của Mã Lạp Khai, đích xác là có thể làm được!

Nhưng đối với quyết định của Diệp Thiên, bất kể như thế nào Mã Lạp Khai cũng đều không lý giải được, hiện tại đại não hắn có chút hỗn loạn, chẳng lẽ Diệp Thiên chính là người Đông Bắc trong truyền thuyết?

- Vậy là tốt rồi, lão Mã, một giờ sau, ông có thể lái xe đi, tôi cam đoan, tuyệt đối sẽ không có người nào còn muốn kiểm tra xe của ông.

Mất thấy đến khi trời sáng chỉ còn lại có hai ba giờ ngắn ngủn, Diệp Thiên rốt cục hạ quyết định, thực khí trong cơ thể hắn khô

phục lại, tuy rằng không đủ để thi triển thuật bay, nhưng nếu chi dùng để ẩn nấp hành tung, cũng dư dả.

Nhìn thấy Mã Lạp Khải há mồm muốn nói, Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Được rồi, thời gian cấp bách, không cần nhiều lời, lão Mã, chỉ cần ông có thể đem hai người bọn họ về Trung Quốc, ba trăm ngàn Đô-la hợp đồng thuê có hiệu lực như cũ.

Diệp Thiên đúng là có chút lo lắng sau khi Mã Lạp Khải rời, vút xác chú cháu Đồng Đại Tráng đi luôn, lúc này mới ung thuận hứa hẹn số tiền lớn, bởi vì tiền tài mua được lòng người, câu này không chỉ áp dụng cho người Trung Quốc. var content = \$('#detailcontent').find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 757

Kế Hoạch

Ông chủ, làm sao vậy, chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy Diệp Thiên cúp điện thoại, sắc mặt trở nên xanh mét, Mã Lạp Khải biết không ổn, thật cẩn thận hỏi:

- Ông chủ, người quan hệ quốc nội bên kia của cậu không chịu trợ giúp sao? Kỳ thật cũng không trách bọn họ, Pavlovsky có lực ảnh hưởng ở Nga thật sự quá lớn, Trung Quốc nếu động thủ, hậu quả không phải là tranh cãi ngoại giao sao?

- Không phải bên kia không chịu hỗ trợ, mà là thân phận của tôi hình như bị bại lộ!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười khổ, hẳn cũng không trách lão gia không chịu giúp, nhưng khiến Diệp Thiên trăm mối vẫn không có cách giải chính là, rốt cuộc là chính phủ Nga làm như thế nào xác định thân phận của hắn, với giao thiệp giữa hai quốc gia, không có chứng cứ xác thực, sợ là sẽ không tùy tiện gửi thông điệp đệ trình.

Giết hại ở Moscow, Diệp Thiên dùng khuôn mặt của Rudolph, coi như cảnh sát Nga đều là Holmes tái thế, cũng không thể khẳng định thân phận của mình nhanh như vậy.

Về phần những chuyện ở trong trại huấn luyện gây nên, Diệp Thiên tự tin, trong thần thức chính mình tra xét, ngay lúc đó trong trại huấn luyện tuyệt đối không có khả năng có một nhân chứng sống, hơn nữa mấy cây số ở chung quanh, cũng không có phương tiện theo dõi như cameras gì đó, trong chuyện này tất nhiên có chỗ Diệp Thiên không thể nghĩ đến.

- Thân phận bại lộ sao? Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Mã Lạp Khải có chút há hốc mồm, nếu như vậy, có ý nghĩa là Diệp Thiên tuyệt đối không thể lần nữa nhờ cậy giúp đỡ từ Trung Quốc, bọn hắn ở Seberia, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Lão Mã, có thể tìm chỗ bí mật trốn hai ngày hay không, đến lúc đó tôi sẽ có biện pháp!

Từ hơn năm giờ buổi chiều hôm qua, đến hiện tại đã là gần 3 giờ sáng, trong hơn mười giờ này, ngựa Diệp Thiên không dừng vó ở Moscow tạo ra cánh giết chóc, ở trại huấn luyện lại thủ tiêu Saki Itou và một phân đội đặc chủng đến từ cục an toàn Nga. Không được nghỉ chút nào.

Tục ngữ nói nhân lực cuối cùng là có hạn. Diệp Thiên đúng là vẫn còn có thân thể bằng xương bằng thịt, coi như hấn tiến vào tới cảnh giới Tiên Thiên, phát triển tiềm năng trong cơ thể tới cực hạn của nhân loại. Nhưng đối với sử dụng thực khí và nguyên thần, cũng là có hạn độ.

Sau khi mang chú cháu Đồng Đại Tráng rời khỏi trại huấn luyện, Diệp Thiên như là đèn cạn dầu. Tới tu vi của hấn loại này, đã rất khó tiêu hao hết thực khí trong cơ thể, nhưng một khi tiêu hao hầu như không còn, khôi phục cũng sẽ vô cùng chậm.

Chỉ cần Diệp Thiên có thể khôi phục thân thể đến trạng thái tốt nhất, hấn tin tưởng, đem từng người trong hai chú cháu Đồng Đại Tráng ra khỏi biên cảnh Nga, hấn là có thể nắm chắc, nên lúc này Diệp Thiên mới đưa ra yêu cầu này với Mã Lạp Khải.

- Ông chủ, căn bản là không có khả năng.

Mã Lạp Khải lắc lắc đầu. Cười khổ nói:

- Từ nơi này đi bốn phía phạm vi một trăm năm mươi km, ngay cả một thôn trang hoặc là trấn nhỏ đều không có, rừng nhỏ nhỏ thế này căn bản là không thể che dấu hành tung. Đợi cho trời vừa sáng, đối phương điều động trực thăng. Chúng ta chỉ có một con đường chết.

Nhìn thoáng qua Diệp Thiên, Mã Lạp Khải lại đưa ra ý nghĩ của chính mình.

- Ông chủ, hiện tại lưu lại hai người Đồng Đại Tráng, hoặc là trực tiếp tiêu diệt bọn họ, chúng ta có 90% nắm chắc chạy thoát được, người Trung Quốc các cậu không phải có câu tục ngữ, nói là người không biết vì mình trời tru đất diệt sao?

- Lão Mã, Trung Quốc còn có câu tục ngữ, nói là quân tử có cái tất phải làm, có việc không nên làm!

Diệp Thiên liếc mắt một cái nhìn Mã Lạp Khải, tức giận nói:

- Bớt xả những lời vô dụng đó với tôi đi, hai người Đổng Đại Tráng tuyệt đối không thể giao ra, chuyện này sau này cũng đừng có nói ra nữa!

Nhìn thấy thái độ Diệp Thiên kiên định dị thường, Mã Lạp Khải do dự một chút, nổi dũng khí nói:

- Ông chủ, nếu cậu không muốn làm như vậy, tôi... tôi đi muốn một mình!

Mã Lạp Khải chính là lính đánh thuê quốc tế, hắn cũng tiếp nhận tiền thuê của Diệp Thiên rồi, nhưng nếu là bởi vì Diệp Thiên ngu xuẩn mà chôn vùi tánh mạng của mình, bất kể như thế nào Mã Lạp Khải đều không đồng tình, hắn cũng không muốn nửa tiền mà đòi trước hắn giao tranh kiếm lấy bằng mồ hôi nước mắt, đều không công cho ngân hàng.

Diệp Thiên khoát tay, mở bản đồ Seberia ra đặt ở trên đùi, nói:

- Lão Mã, nghe tôi nói này, ông đừng vội, bật đèn lên, tôi tiếp tục nhìn xem bản đồ!

Kỳ thật có đèn hay không đèn, đối với Diệp Thiên khác nhau cũng không phải rất lớn, nhưng lúc này có thể bảo tồn một chút sức lực có nghĩa là có thể thêm an toàn cho mình, cho nên thậm chí cả phóng thích thần thức Diệp Thiên đều trở nên keo kiệt.

- Ông chủ, không thể bật đèn xe, đây không phải là không có việc gì tự gây chuyện sao? Cho dù ban đêm điều động trực thăng nhìn không thấy chúng ta, vệ tinh theo dõi cũng không phải là ngồi không, một lát có thể thông qua ngọn đèn mà phát hiện chúng ta!

Mã Lạp Khải nghĩ, sức của Diệp Thiên tuy rằng cường đại giống như không phải con người, nhưng hắn ở hoàn cảnh này, cũng thiếu kinh nghiệm thực chiến, hiện giờ bật đèn, tương đương làm bia ngắm cho quân Nga.

- Vệ tinh theo dõi, trên bầu trời?

Nghe được những lời này của Mã Lạp Khải, trong lòng Diệp Thiên bỗng nhúc nhích, nhú mày suy nghĩ chỉ chốc lát, Diệp Thiên bỗng nhiên la lớn:

- Tôi đã biết rồi, chuyện đã xảy ra ở trại huấn luyện, nhất định chính là bị vệ tinh theo dõi phát hiện, mẹ nó, làm sao tôi không thể nghĩ ra vậy?

Lúc ấy khi Diệp Thiên tới trại huấn luyện, vị thượng tá kia đang chuẩn bị bắn chết chú cháu Đồng Đại Trắng, hẳn không có thời gian nghĩ nhiều nên ra tay cứu người, làm sao còn lo lắng cái vệ tinh theo dõi gì đó? Dù sao thứ kia khác xa cuộc sống của hẳn.

Nhưng sau khi Diệp Thiên giết chóc xong, trong lòng luôn có một tia cảm giác không ổn, tựa như là hành vi của mình bị cái gì đó phát hiện, cho tới giờ khắc này Mã Lạp Khải đề cập đến vệ tinh theo dõi thì rất cục hẩn mới phản ứng lại.

Muốn nói Diệp Thiên hiểu biết về vệ tinh theo dõi, chính là từ trong phim ảnh nổi tiếng 007 mà ra. Những giả tưởng khoa học kỹ thuật năm sáu mươi năm trước quay chụp 007, đến hiện đại cơ hồ đều thành hiện thực, từ ngoài Địa Cầu thông qua vệ tinh nhân tạo thực hiện theo dõi mặt đất, chính là một phần khoa học kỹ thuật thực hiện trong phim đó.

- Ngày hôm nay thời tiết cũng không tốt, hơn nữa vệ tinh theo dõi quay được hình ảnh, cũng không thể nào chính xác được khuôn mặt của cậu, tôi hoài nghi, đây là quân Nga trải qua so sánh, xếp cậu vào diện tình nghi mà thôi.

Muốn nói kinh nghiệm của Mã Lạp Khải quả thực rất phong phú, đối với các công nghệ hiện đại càng là rõ như lòng bàn tay, hẳn tuy rằng không rõ vệ tinh theo dõi của người người Nga có thể đạt tới trình độ khoa học kỹ thuật như thế nào, nhưng Mã Lạp Khải biết, nước Mĩ cũng tuyệt đối không thể quay chụp ra khuôn mặt Diệp Thiên vệ tinh.

Mã Lạp Khải đương nhiên cũng xem qua 007, nhưng về chuyên môn, hẳn hiểu biết được, hiển nhiên nhiều hơn nếu so với Diệp Thiên.

- Mặc kệ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng quân Nga khẳng định đã liệt tôi vào danh sách đối tượng số một.

Diệp Thiên trầm ngâm một hồi, nói:

- Lão Mã, hay là... Như vậy đi, tôi phụ trách dẫn dắt quân lính bố trí tại Irkutsk rời khỏi đó, ông đưa Đồng Đại Trắng đến Irkutsk trước rồi sang nước cộng hoà Altai, ông thấy thế nào?

Đối với việc Nga dồn mục tiêu tình nghi lớn nhất tập trung ở mình, Diệp Thiên trái lại có một cảm giác không hề tức giận.

Đây cũng chính là nói, chỉ cần Diệp Thiên hiện thân trong tầm mắt quân đội Nga, nói vậy toàn bộ lực chú ý bọn hắn đều cũng tập trung đến mình. Đến lúc đó trạm kiểm soát khác trên đường khác, tự nhiên sẽ lơ lửng rất nhiều, với năng lực của Mã Lạp Khải, đem chú cháu Đồng Đại Trắng hai người ra khỏi biên cảnh Nga, hẳn không phải là một chuyện khó khăn.

- Ông chủ, thế này... Như vậy sao được chứ? Cậu lợi hại nữa, nhưng cũng không thể chống lại cả quân đội Nga được chứ?

Nghe được đề nghị này của Diệp Thiên, đầu Mã Lạp Khai lúc lắc như người gõ trống, nhanh nói tiếp:

- Coi như cậu không sợ viên đạn, nhưng súng ngắm thì sao, cón súng ống đạn pháo... rồi thì trực thăng mang theo đạn đạo có thể đưa cậu vào chỗ chết.

Lúc trước Diệp Thiên ở trong mắt Mã Lạp Khai, quả thực chính là Thượng Đế, không gì làm không được, nhưng đối mặt thực lực cường đại như quân đội Nga, lão Mã nhất thời sản sinh nghi vấn đối với tín ngưỡng của mình, dù sao đồng chí Jesus kia, cũng là bị đóng đinh ở trên thập tự giá, đổ máu mà chết.

- Lão Mã, đó là chuyện của tôi, tôi đang hỏi ông, khi đối phương phong tỏa trở nên lợi lỏng, có thể đem hai người kia ra ngoài cho tôi hay không?

Diệp Thiên khoát tay, cắt đứt nghi ngờ của Mã Lạp Khai, tuy rằng hiện tại thực khí trong người vẫn là còn không đến một phần mười, nhưng Diệp Thiên tự tin, nếu không có hai chú cháu Đồng Đại Trắng vương chân, hẳn vẫn có thể thoát được sự đuổi bắt của quân đội Nga.

Nhìn thấy Diệp Thiên không phải đang nói đùa, Mã Lạp Khai nghĩ một chút, nói:

- Ông chủ, nếu cậu thật sự có thể hấp dẫn lực chú ý của bọn hắn, tôi chắc chắn có thể đưa hai người đó ra biên cảnh, nhưng làm sao cậu lo liệu được?

Seberia là một khu hỗn hợp do nhiều tộc người tạo thành, trong đó số đông chính là người Hán, hơn nữa Đồng thị cũng không phải tiêu điểm chú ý của quân đội Nga, với năng lực của Mã Lạp Khai, đích xác là có thể làm được!

Nhưng đối với quyết định của Diệp Thiên, bất kể như thế nào Mã Lạp Khai cũng đều không lý giải được, hiện tại đại não hắn có chút hỗn loạn, chẳng lẽ Diệp Thiên chính là người Đông Bắc trong truyền thuyết?

- Vậy là tốt rồi, lão Mã, một giờ sau, ông có thể lái xe đi, tôi cam đoan, tuyệt đối sẽ không có người nào còn muốn kiểm tra xe của ông.

Mất thấy đến khi trời sáng chỉ còn lại có hai ba giờ ngắn ngủn, Diệp Thiên rốt cục hạ quyết định, thực khí trong cơ thể hắn khô

phục lại, tuy rằng không đủ để thi triển thuật bay, nhưng nếu chi dùng để ẩn nấp hành tung, cũng dư dả.

Nhìn thấy Mã Lạp Khải há mồm muốn nói, Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Được rồi, thời gian cấp bách, không cần nhiều lời, lão Mã, chỉ cần ông có thể đem hai người bọn họ về Trung Quốc, ba trăm ngàn Đô-la hợp đồng thuê có hiệu lực như cũ.

Diệp Thiên đúng là có chút lo lắng sau khi Mã Lạp Khải rời, vút xác chú cháu Đồng Đại Tráng đi luôn, lúc này mới ung thuận hứa hẹn số tiền lớn, bởi vì tiền tài mua được lòng người, câu này không chỉ áp dụng cho người Trung Quốc. var content = \$('#detailcontent').find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 758

Giết Chóc Tái Khởi

Tháng Ba ở Seberia, vẫn là gió lạnh thấu xương, thời tiết sẽ dần ấm sau trận tuyết cuối cùng.

Bông tuyết mang theo mưa, khiến tầm nhìn trong tầm mắt trở nên vô cùng thấp, một số đường không trải nhựa đường lại càng lầy lội không chịu nổi, thời tiết không tốt khiến cho trực thăng cũng không thể cất cánh, đại quân liên tục không ngừng tiến đến Seberia, nhưng công tác tìm kiếm vẫn trở nên khó khăn.

Nhưng ở mỗi một địa phận giao thông trọng yếu ra vào Seberia, đều bị quân cảnh phong tỏa chặt chẽ, bọn hắn lấy vị trí trại huấn luyện làm tâm điểm, thu nhỏ vòng vây từ bên ngoài hơn hai trăm km.

- Đều lên tinh thần cho tôi, hung thủ sát hại tướng quân, rất có thể ở khu vực này!

Ở cách trại huấn luyện boxing gần hơn tám mươi km, một liên đội binh lính đang tiến hành tìm kiếm nơi này thành hình quạt, từ sau khi Pavlovsky tử vong, chung quanh trại huấn luyện 100 km, bị liệt là khu vực trung tâm, điện Kremlin cơ hồ đã điều và đây hai tập đoàn quân binh.

- Chó thật, thời tiết như vậy, làm sao có thể lục soát, tìm được hung thủ? Tôi dám đánh cược, người nọ nhất định đã chạy vào trong núi.

Một người binh lính lộ quân hàm binh nhất trượt trên mặt đất, trên người trên mặt tràn đầy nước bùn, bị gió thổi qua, thân thể lạnh run, sau khi đứng lên không khỏi oán hận một câu.

Seberia phạm vi mấy ngàn km, hoang vắng, hơn nữa còn có vài ngọn núi non, người đó mà chui vào trong rừng, bọn hắn căn bản không có khả năng tìm kiếm được.

- Yuesefu, cảm miệng của người lại đi, tìm không thấy hung thủ, chúng ta đều bị ném vào trong đồng tuyết canh giữ biên cảnh!

Một người cấp bậc Thượng úy hung hăng trợn mắt nhìn bình nhất một cái, tin tức Pavlovsky tử vong, người biết được cũng không phải nhiều, một phần đội quân này bọn hắn trực thuộc đại đội đặc chủng của quân khu, biết được sự tình càng ít.

- Thời tiết chết tiệt!

Nghe được thượng úy nói vậy, Yuesefu quả nhiên ngậm miệng lại, nhưng dưới chân lại trượt, lại liên tiếp bị quăng ngã. Lần này suất đau hơn, tựa hồ thương tổn đến thắt lưng, Yuesefu nghiêng người một cái, cũng không thể đứng lên ngay.

Thấp giọng mắng một câu. Yuesefu đang muốn kêu người khác giúp đỡ, đồng tử đột nhiên mở to, bởi vì hắn phát hiện, những ngọn đèn chung quanh thân mình đan xen ở trong mưa to, bỗng nhiên trở nên lóa ra, một thân hình xuyên qua những chiến hữu của hắn, một đám người quen thuộc không ngừng ngã trên mặt đất trước mặt.

Toàn bộ động tác đều không có bất kỳ thanh âm nào. Người ngã xuống thậm chí cả kêu cứu hay tiếng kêu thảm thiết cũng chưa có thể phát ra, giống như là điện ảnh đen trắng, nhìn thấy vậy, trong lòng dâng lên một cảm giác lông tóc dựng đứng, giống như từ thần đã xuống nhân gian, đang thu lấy tính mạng con người.

- Oành!

Một thanh âm vang lên, mưa đánh vào trên mặt Yuesefu, khi hắn lại mở to mắt, nhìn thấy là mặt thượng úy tái nhợt. Trong ánh mắt không hề có sự sống, mà khiến Yuesefu sắp phát điên chính là, phía dưới cái đầu này, không hề có thân hình thượng úy.

- Ma quý, ma quý!

Yuesefu cũng không thể tiếp tục áp chế sợ hãi trong lòng, cảm lấy súng hướng về thân hình tựa hồ đang khiêu vũ ở trong mưa mà bóp cò súng.

- Pang pang pang ...

Tiếng súng truyền ra ngoài khắp vùng quê xa xa.

Nhưng khiến cho Yuesefu tuyệt vọng chính là, hắn cũng không bắn trúng người kia, hơn nữa ngay khi hắn bóp cò, nòng súng thật

dài của súng tự động trong tay, bỗng nhiên gấp khúc lại, cũng không thể bắn ra một phát.

Sợ hãi giống như là một bàn tay lớn gắt gao nắm lấy trái tim Yusefu, để cho hắn cơ hồ hoàn toàn ngạt thở, hai tay nổi gân xanh, cố công cầm lấy súng tự động trong tay kia, giống như là ở bắt lấy cây cỏ cứu mạng thông thường.

Yusefu lúc này bất chấp đau đớn bên hông, theo bản năng liền bò đi sang bên cạnh. Nhưng hắn mới vừa ngẩng đầu, rõ ràng phát hiện một người phương Tây thân hình cao lớn đứng trước mặt, ở trên tay hắn, cầm một búa chặt củi sắc bén, mưa đang trên cơn rửa máu loãng xuống trên mặt đất.

Theo tiếng súng vang lên, đội ngũ tiến hành lung bắt vốn dài hình quạt, cũng phát giác thấy không ổn, bọn hắn lúc này mới phát hiện, chiến hữu ở bên cạnh mình, không biết khi nào đều ngã xuống đất.

Tựa hồ là sợ hãi bị người bao vây, người nọ cũng không chém vật cầm trong tay vào trên cổ Yusefu, hơi chút do dự, quay đầu lại chạy về phía sau, thân thể rất nhanh liền ẩn vào tới trong mưa to và bóng tối.

Một tràng tiếng kêu gọi đầu hàng dồn dập vang lên, ngăn ngụt mấy phút đồng hồ sau, thanh âm của động cơ mấy chiếc xe thiết giáp nổ vang truyền tới, đèn lớn của mấy xe xuyên thấu mưa tuyết chiếu xạ khu vực này giống như ban ngày.

- Ốc!

Sau khi binh lính đuổi tới thấy rõ ràng tình hình trong này, nhin không được lớn tiếng nôn ói ra, bởi vì ở trước mặt bọn họ, cảnh tượng xuất hiện chính là Địa ngục.

Ở trước mặt bọn họ, nằm đầy thi thể, cơ hồ thi thể mọi người đều mất đi đầu, chỉ sợ đây cũng là nguyên do bọn hắn không thể hô lên, đầu đầy đất kia, cơ hồ đều đang trùm hai mắt, chết không nhắm mắt.

Trong khu vực Ba mươi mét, mặt đất hoàn toàn bị máu tươi nhuộm đỏ, bầu trời mưa cũng không thể xóa đi máu tươi, mùi máu tanh nồng tràn ngập ở chóp mũi mỗi người, đây chính là Địa ngục, cho dù những lão binh tâm lý vững, đều cảm giác được nước chua trong dạ dày bốc lên, nhin không được ọc ọc nôn ra.

- Tướng quân!

Khi một quan quân trung niên dáng người khôi ngô từ trên xe bọc thép đi xuống, người này đang nôn mưa xoay người đứng thẳng

lại, thi hành một cái chào theo nghi thức quân đội.

- Tìm hiểu nhân số thương vong, tìm người sống sót!

Người tới đây chính là đại đội trưởng Vidocq đại đội đặc chủng quân khu Seberia, tuy rằng binh lực cứ hạt của hắn lên tới hơn một ngàn người, nhưng quân hàm là thiếu tướng, hắn cũng là thủ hạ của Pavlovsky.

Tuy rằng từng tham gia chiến tranh, cũng từng chấp hành nhiệm vụ đích thân giết người, nhìn thấy trường hợp trước mắt, dạ dày Vidocq cũng sôi lên, nước chua trong miệng ứa ra, thiếu chút nữa cũng giống như những binh lính của hắn mà phun ra.

Trường hợp này quá mức ghê người, toàn bộ người tử vong cơ hồ đều mất đi đầu, mấy chục thi thể không đầu và cái đầu ánh mắt trợn lên, khiến không khí nơi này trở nên quỷ dị dị thường, áp lực quả thực làm cho người ta sắp đi điên mất.

- Tướng quân, tử vong sáu mươi tám người, trong đó có ba người là bị sợ quá mà chết, mặt khác còn có mười hai người tâm thần không ổn định...

Trải qua hơn nửa giờ công tác thống kê, kết quả đã ra rồi, một trung đội của đại đội đặc chủng quân khu này, tử vong sáu mươi tám người, cơ hồ quân số giảm hơn phân nửa, mặt khác còn có hơn mười người tinh thần bất ổn, mặc cho hỏi như thế nào, cũng không thể nói ra mới vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Truyền mệnh lệnh của tôi, tập hợp vũ khí hạng nặng và lửa đốt đến, tiếp tục lùng bắt, nhất định phải tìm ra tướng địch, tôi báo cáo với điện Kremlin!

Nghe được mấy con số này, trên mặt Vidocq giật giật một hồi, đây chính là bộ đội đặc chủng tinh nhuệ hắn chọn lựa ra từ cả quân khu Seberia, nhưng ở đây trong thời gian thật ngắn, lại bị người ta giết như dê bò, một lúc hơn sáu mươi người, ở không thua gì hung hăng tạt một cái ở trên mặt Vidocq.

Từng tấm ảnh chụp hiện trường, được gửi về Kremlin, lúc này ở Kremlin lại bộc phát một trận động đất, ai cũng không thể tin, người nọ cơ nhiên lớn mặt như thế, nháy mắt dám làm chuyện này trước hơn mười vạn quân đội.

Điều này thậm chí khiến Kremlin hoài nghi, người tiến vào đến cảnh nội Nga không phải là chỉ một người, mà là một cánh quân bộ đội đặc chủng tinh nhuệ, sau khi mấy mệnh lệnh truyền đi khỏi đây, quân đội đóng giữ ở biên cảnh Nga lập tức tiến vào tới trạng thái siết chặt hơn.

Làm đại đội trưởng đại đội đặc chiến quân khu Viễn Đông, Vidocq không thể nghi ngờ rất nhiều đặc quyền, hẳn có quyền khi thi hành nhiệm vụ, điều động những bộ đội khác cùng cấp cùng quân hàm hẳn, cho nên sau khi Vidocq ra lệnh một tiếng sau, binh lực nhiều sư đoàn gần đó bắt đầu di chuyển đến hướng này.

Một lều trại dùng cho bộ chỉ huy quân hành được dựng lên, hơn mười người quân hàm tướng tá tụ tập ở nơi này, sắc mặt một đám đều nghiêm túc, sau khi nhìn ảnh chụp này, bọn hắn ý thức được, chính mình đối mặt kẻ địch, có lẽ không thể dùng sức người đối địch được.

Một tấm bản đồ đặt ở trong lều vải, Vidocq đánh dấu vị trí của bọn hắn là mũi tên hồng hồng, nói:

- Tôi không khoa trương, nhưng các anh cũng biết, địa vực Seberia rộng lớn, đội lục soát nhiều nhất chỉ có thể đi thành đơn vị, sự thật là, ngay cả một đoàn người, căn bản là không thể ngăn cản được công kích của đối phương!

Một người cũng mang quân hàm thiếu tướng đứng lên, nói:

- Vidocq tướng quân, bên ngoài gió tuyết mạnh, tầm nhìn quá thấp, kẻ địch là từ một nơi bí mật gần đó, còn chúng ta còn lại ở ngoài sáng, dễ địch nhân đánh lén, cho nên tôi đề nghị phong tỏa tuyến đường chính, đợi đến hừng đông, tiếp tục tiến hành lùng bắt!

Sau khi chiến tranh ở Việt Nam chấm dứt, mặc dù ở các nơi còn có một vài xung đột, nhưng nhân số binh lính tử vong của các quốc gia đã giảm bớt nhiều.

Tựa như trong khoảng thời gian này đang có chiến tranh ở Afghanistan, quân Mỹ chỉ thương vong hơn mười người, so sánh với sự kiện phát sinh ở Nga, quả thực chính là nghe rợn cả người, ngay cả những tướng lĩnh này đều không thể chấp nhận.

- Maxime tướng quân, tôi biết ý kiến của ngài là đúng, nhưng tôi không có quyền truyền đạt mệnh lệnh đình chỉ lệnh lùng bắt!

Nghe được lời nói vị thiếu tướng kia, Vidocq cười khò lắc đầu, tất cả binh lính tử vong đều là thuộc hạ của hắn, hắn há lại không đau lòng sao, cho dù thương vong nhiều người hơn nữa, hắn cũng không dám đình chỉ hành động lại.

- Vậy chỉ có thể lấy sư đoàn làm đơn vị tiến hành tìm kiếm, các đơn vị đều phải trang bị vũ khí hạng nặng và lửa.

Maxime tướng quân cũng không dám kiên trì ý kiến chính mình, hắn biết Pavlovsky tử vong nhất định sẽ làm cho chủ nhân Kremlin phẫn nộ.

Không biết có phải là nguyên nhân thay đổi sách lược lòng bắt hay không, cỗ máy giết người đó không còn xuất hiện, mà gió tuyết cũng ngừng thổi. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 759

Phương Ân Đối Phó

Lúc bầu trời Siberia xuất hiện tia sáng đầu tiên, hai chiếc xe tăng đã đến khách sạn mà Vidocq đang ở, người xuống xe đầu tiên là Jini Si đến từ Moscow.

Vi hôm qua Siberia có trận tuyết lớn, máy bay chở Jini Si phải hạ cánh tại một một tỉnh khác ở Siberia, phải chạy xe suốt đêm vượt qua 400km, điều này làm Jini Si rất mệt mỏi.

Theo sau Jini Si là mười hai vị tướng sĩ lực lưỡng, các cơ bắp lộ ra làm tôn thêm sự khoẻ mạnh, đôi mắt trừng trừng làm mọi người không ai dám nhìn lâu.

Những người này không mang quân phục của Nga, hơn nữa nhìn tướng mạo thì không chỉ là người Nga, trong số này còn có vài người là người châu Á, tuy nhiên có một điểm tương đồng đó là trên người họ đều có một mùi máu nồng nồng, phát ra một sự nguy hiểm.

- Thượng tá, chào mừng ông đã đến!

Tuy trong bộ chỉ huy có rất nhiều người có quân hiệu cao hơn so với Jini Si, nhưng là một đặc phái viên được Tổng Thống phái đến và giao toàn quyền xử lý chuyện này, Vidocq và những người khác đều chạy ra đón, không phải vì quân hàm Thượng tá của Jini Si mà coi thường hắn.

- Thượng tá, bọn họ là ai vậy?

Chào Jini Si xong, Vidocq nhìn sau lưng hắn, rồi chau mày lại.

Đại đội đặc chiến của quân khu Siberia trong toàn binh chủng đặc thù của Nga tuyệt đối có thể đứng ở top 3, bản thân Vidocq cũng có kinh nghiệm chiến trường đầy mình, tuy nhiên lúc đối diện với mười mấy người này, Vidocq hơi có chút ớn lạnh.

Ông có thể cảm nhận được, mười mấy người không mang quân phục kia, e rằng tay mỗi người đều đã dính đầy máu, hơn nữa ánh mắt của họ nhìn như dã thú, Vidocq tin rằng, những chiến sỹ tinh nhuệ nhất của ông cũng không phải là đối thủ của họ.

- Tướng quân Vidocq, ông ở trong quân khu Siberia, lẽ nào lại không biết bọn họ?

Jini Si quay lại nhìn một cái, lạnh lùng nói:

- Bọn họ là những người do trại huấn luyện quyền anh cử đến, là mười hai người lợi hại nhất trong doanh trại huấn luyện quyền anh hiện tại, theo cách nói của bọn họ thì những người này đi ra đều có thể trở thành quyền vương của boxing ngầm!

- Thì ra là bọn họ? Ông dẫn họ tới đây để làm gì?

Vidocq nghe xong ngạc nhiên, ông biết danh tiếng của những người này. Tuy nhiên do doanh trại huấn luyện có một địa vị vô cùng đặc biệt ở Siberia, từ trước đến giờ ông cũng không qua lại với những người này.

Vidocq biết những người trong doanh trại huấn luyện ở Siberia tuy là có vũ lực, nhưng lại không biết phối hợp đoàn đội, còn việc phục tùng mệnh lệnh thì lại càng kém hơn, vì vậy Vidocq không cho rằng bọn họ có tác dụng gì lớn đối với đoàn binh chúng.

- Tướng quân Vidocq, người mà chúng ta cần đối phó không phải là loại bình thường, binh sỹ của chúng ta chưa chắc đã bắt được bọn chúng.

Jini Si lắc đầu nói:

- Những huấn luyện mà bọn họ có được là những điều tàn khốc nhất quả đất này, hơn nữa khả năng sinh tồn hoang dã cũng vượt rất xa binh sỹ của chúng ta, tôi nghĩ...cũng có thể chỉ có bọn họ mới có thể đối đầu được với nhóm người kia?

Jini Si nói có vẻ không chắc chắn cho lắm, sau khi xem lại nhiều lần đoạn băng vệ tinh. Cái hình ảnh ma quỷ kia gây cho ông một nỗi sợ vô hình. Bởi vì sự xuất hiện và biến mất của Diệp Thiên đều vượt quá phạm trù lý giải của con người.

Vì vậy lúc Jini Si ngồi trên máy bay đến Siberia đã liên lạc với ông chủ của doanh trại quyền anh chợ đen, một tên trùm xăng dầu lớn nhất sau khi Liên Xô cũ giải thể. Lấy danh nghĩa của Tổng thống yêu cầu ông ta giúp đỡ hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Tên trùm xăng dầu kia là một người biết lẽ phải, tuy đang ở nước ngoài nhưng đã đồng ý yêu cầu này của ông, còn bảo người phụ

trách boxing ngầm đưa mười hai người kia đến địa điểm mà Jini Si chỉ định ngay trong đêm đó.

- Các vị, vị này là thượng tá của trung tâm tin tức tình báo, Tổng thống giao cho thượng tá toàn quyền xử lý vụ tướng quân Pavlovsky gặp hại...

Bước vào trong một lều chỉ huy lớn đủ để làm phòng họp, Vidocq giới thiệu Jini Si với mười mấy vị thượng tá ở đây, sau khi nghe Vidocq nói xong, những vị tướng quân thức trắng đêm giờ chỉ muốn ngủ chợp tươi tỉnh hẳn lên.

Cần biết rằng, trung tâm tin tức tình báo mà Vidocq nói tính chất cũng giống như KGB của Liên Xô cũ, bọn họ không chỉ phụ trách thu thập tin tức tình báo ngoài nước mà đồng thời còn giám sát an ninh trong nước.

Nói cách khác, tất cả những quan chức cao cấp của Nga đều đăng ký ở đây, thực ra những người lãnh đạo bộ đội cũng không ngoại lệ, vì vậy sau khi nghe Vidocq giới thiệu chức danh và đơn vị làm việc của Jini Si xong, tất cả mọi người đều phớt lờ quân hiệu của ông ta, người có thể được tổng thống vốn dĩ xuất thân từ KGB phái đến chắc chắn là một người chính thống trong những người chính thống rồi.

- Chuyện xảy ra trong đêm tôi cũng đã nghe qua!

Jini Si bước đến bàn, bỏ mũ xuống rồi nói:

- Chúng ta hãy dành ba phút mặc niệm với những tướng sỹ anh dũng...

Ba phút sau, Jini Si đội mũ lên rồi nói:

- Họ đều là những người vì tổ quốc quyên sinh, Tổng thống quyết định sẽ ban huy chương vinh dự cho những người hi sinh lần này!

Lời của Jini Si làm chấn động tinh thần mọi người, chính khách và quân nhân vẫn còn có một sự khác biệt rất lớn, thời đại hòa bình, huy chương trong quân đội không phải dễ dàng mà có được, vì vậy mà được các quân nhân vô cùng coi trọng.

- Thượng tá Jini Si, tình hình chắc ông biết còn rõ hơn chúng tôi, cụ thể cần làm như thế nào ông cứ ra lệnh!

Thiếu tướng Maxim, một người lớn tuổi trong quân khu Siberia cũng dùng kính ngữ khi nói với Jini Si, không ai quên được chính biến đêm năm đó. KGB đã có một trận càn quét lớn, ông cũng không muốn mình bị lọt vào mắt người thanh niên này.

- Được, các vị tướng quân, được sự ủy thác của Tổng thống, tôi sẽ chủ trì cuộc truy lùng hung thủ giết hại tướng quân Pavlovsky.

Jini nhìn khắp tất cả mọi người một lượt rồi nói tiếp:

- Hi vọng các bộ có thể hiệp lực giúp đỡ, nếu cảm thấy mình làm không được, thì bây giờ có thể nói ra!

Sau khi Jini Si nói vậy, hội trường trở nên im ắng, có những người trong lòng không phục nhưng cũng không dám làm trái lại.

Lần điều động này của quân đội Siberia, thậm chí còn vượt qua binh lực của vũ trang vây quét Chechnya, những người tinh mắt đều có thể nhìn thấy một vài ký hiệu trong đó, điện Kremlin lần này e rằng đã nổi giận thực sự.

- Được, vậy thì tôi hạ lệnh đây!

Jini Si hài lòng gật đầu, là một nhân viên tinh báo, có thể để những tướng quân quyền cao chức trọng này ngoan ngoãn phục tùng, trong lòng hẳn cũng thấy mãn nguyện.

Thực ra đây cũng là những chuyện mà những tiền bối của Jini Si đã từng làm năm đó, mười mấy năm trước, bất kể là những người trong giới chính trị hay quân sự, không ai mà không mặt mày biến sắc khi nghe đến cái tên KGB, họ có quyền bắt giữ bất kỳ người nào bị tình nghi là xâm phạm đến lợi ích quốc gia.

Tuy nhiên cũng vì như vậy, sau khi Liên Xô cũ giải thể, cái tên KGB cũng trở nên bê bối, vì vậy nước Nga tuy nhiên là tiếp quản cơ cấu này nhưng lại phân tán nó ra, đồng thời thay đổi tên gọi.

Tuy nhiên không ai có thể quên được những chuyện mà tổ chức này đã làm, cũng giống như Trung Quốc có câu: thà đắc tội với thần thánh còn hơn đắc tội với ma quỷ, không chừng mình có ngày rơi vào tay họ cũng nên.

- Vị trí xuất hiện của hung thủ gần đây là ở doanh trại huấn luyện Siberia, cách nơi này 80km, còn thời gian mà tướng quân Pavlovsky và các binh sỹ chết cách nhau chưa đầy ba tiếng đồng hồ, điều này chứng tỏ kẻ địch có khả năng chạy với tốc độ cực nhanh!

Jini Si quay người, dùng bút đen vẽ một mũi tên lên bản đồ rồi nói tiếp:

- Cách mà tướng quân Vidocq xử lý hôm qua vô cùng ổn thỏa, bên phía đông có bố trí ba đội quân trên một vạn người, kẻ địch cho dù gan to đến đâu cũng không thể đi ra hướng đó được... Như vậy, kẻ địch chỉ có thể đi theo hướng này, cũng có nghĩa là men theo

đường biên giới với nước cộng hòa Sakha, nếu để kẻ địch ra khỏi đường biên giới của nước mình thì việc truy lùng của chúng ta sẽ không còn ý nghĩa gì nữa!

- Thượng tá Jini Si, đường biên giới Sakha quá dài, dựa vào binh lực hiện có của chúng ta thì khó mà tiến hành truy lùng được...

Nghe Jini Si nói xong, Vidocq cười khỏ, địa phận của Siberia rất lớn, đưa mấy vạn người vào, cũng chỉ có thể bố trí tại một vài đường giao thông, muốn truy tìm toàn diện là hoàn toàn không thể.

Hơn nữa hành động của kẻ địch hôm qua cho thấy đối phương có năng lực tàn sát quân sỹ Nga trên quy mô lớn, làm cho tướng quân Vidocq có chút băn khoăn khi bày binh bố trận, ông không dám sắp xếp theo đơn vị dàn hàng mà đổi thành những đội có mang theo vũ khí thống nhất tiến hành tìm kiếm.

Tuy nhiên nếu làm vậy thì sẽ làm cho số lượng người bên phía Nga sẽ càng căng thẳng hơn, cái này giống như là một cái sang vậy, lỗ của nó càng lớn thì kẻ địch hoàn toàn có thể ung dung tháo chạy.

- Thiếu tướng Vidocq, điều này không cần phải lo, quân khu phía bắc Caucasus đã có ba đội quân sắp tiến vào quân khu Siberia.

Jini Si khoát tay, chắc chắn nói:

- Ngoài ra quân khu Zabaikalye cũng có điều hai đội quân, tăng cường canh gác ở đường biên giới với nước cộng hòa Sakha, còn có một điều nữa là, tôi quyết định điều tất cả những binh sỹ ở những con đường chủ đạo tập hợp về lại, tham gia vào cuộc truy bắt lần này.

Sự phát triển của Siberia mấy năm gần đây đã dần dần xây dựng được nhiều đường sá, những người được bố trí trên những con đường chủ đạo cũng được trên vạn người, trước tình hình thiếu binh lực như vậy, Jini Si chuẩn bị đưa đội quân này tham gia cùng.

Còn đối với Jini Si, mọi người tất nhiên không dám đưa ra ý kiến phản đối gì, hơn nữa sau khi trời sáng tất cả các ký hiệu đều hiện lên rõ ràng, Diệp Thiên đúng là tháo chạy theo hướng mà Jini Si đã chỉ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 760

Cánh Ngộ

Báo cáo thượng tá, một đội binh sỹ đang tiến hành tìm kiếm tại 60 độ vĩ bắc đã bị kẻ địch đánh úp, có tám người thương vong!

Lúc các tướng quân đang ở Bộ chỉ huy bàn bạc về kế hoạch truy bắt thì một tin tức được truyền đến, sau khi một liên đội bị tập kích vào hôm qua, đây là lần đầu tiên thông báo tin tức của địch.

Jini Si vội đứng dậy, quan sát trên bản đồ, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng nói:

- Kẻ địch chắc chắn đang còn ở trong phạm vi truy bắt của chúng ta, lệnh cho các bộ đội đều phải hiệp lại chiến đấu, thu nhỏ phạm vi, nhất định không được để cho hắn chạy thoát!

Jini Si nhìn hình ảnh vệ tinh ghi lại biết được rằng, hung thủ giết hại tướng quân Pavlovsky rất có thể là một người, cộng thêm hai lần sát hại sau nữa, điều này gần như đã giống với điển cố một tướng giết thiên binh vạn mã trong lịch sử Trung Quốc, có thể thấy người này võ lực rất cao cường.

Vì vậy Jini Si lệnh cho bộ đội hợp lại tác chiến, thứ nhất là có thể giảm được lượng người thương vong, thứ hai là có thể làm cho kẻ địch lui về biên giới Sakha, ở đó đã bố trí sẵn quân chi còn đợi kẻ địch vác xác đến nữa thôi.

Cùng lúc đó Jini Si lại ra một mệnh lệnh khác, yêu cầu các bộ đội ở các ngã đường tăng tốc hành quân, để sớm đến địa điểm tập hợp, tung tích của kẻ địch đã có, không thể để binh lực bị lãng phí ở những nơi vô vị đó được.

Tuy là Nga lấy danh nghĩa diễn tập quân sự bên ngoài, nhưng sự tập kết của hơn mười vạn quân thì không thể không gây chú ý cho những nước khác được, lúc này Anh, Mỹ và cả Trung Quốc đã bắt đầu lo lắng, âm thầm chuẩn bị lực lượng nhằm phòng bị những chuyện có thể bất ngờ xảy ra.

- Ba, sao ba lại đến đây?

Trời vừa sáng, Tống Vĩ Lan đang chuẩn bị đi mua thức ăn thì phát hiện Tứ hợp viện đang bị bao vây bởi cảnh vệ của ba mình dẫn đến, Tống Hạo Thiên bước vào sân với nét mặt nghiêm túc.

Tống Hạo Thiên gật đầu nói:

- Ba đến tìm con nói chuyện này, ủa? Con chuẩn bị đi ra ngoài à?

Nhìn con gái mặc đồ bình thường, tay xách giỏ, dáng vẻ bình dị. Tống Hạo Thiên bỗng nhiên thấy hổ thẹn, con gái vốn dĩ có thể sống cuộc sống như vậy từ lâu rồi, chỉ vì sự cố chấp của mình mới để nó sống độc thân hai mươi năm.

- Dạ, con đi mua thức ăn, ba, ba tìm con có chuyện gì vậy?

Tống Vĩ Lan gật đầu.

- Ba già rồi. Muốn nói chuyện với con thôi, hay là... bà bảo bọn nó đi mua thức ăn cho?

Tống Hạo Thiên quay lại nhìn đám cảnh vệ, rồi lắc đầu, mấy người này lớn như vậy nhưng e rằng chưa đi chợ lần nào.

- Chị Tống, để tôi đi mua cho!

Châu mẫu đang giặt quần áo trong sân thấy vậy liền bước đến cầm lấy giỏ xách trên tay Tống Vĩ Lan.

- Ba, có phải là ba có chuyện gì không? Không phải ngày nào ba cũng nói là mình vẫn còn rất trẻ sao?

Châu mẫu đi rồi, Tống Vĩ Lan liền dẫn ba mình đi đến phòng sách của Diệp Thiên ở vườn sau. Nói đùa với ba một câu, bà có thể cảm nhận được tâm trạng của ba hôm nay không được tốt cho lắm.

- Có ai mà không già đi chứ? Đúng là không có chuyện gì hết mà. Ba chỉ muốn tìm con nói chuyện thôi.

Tống Hạo Thiên lắc đầu, thuận tay lật xem quyển “Hoàng Đình Kinh” mà Diệp Thiên đang đặt trên bàn.

- Tiểu tử này đúng là một quái tài!

Sau khi lật xem vài trang, Tổng Hạo Thiên vô cùng khâm phục đứa cháu ngoại của mình, bởi vì trên mỗi trang Diệp Thiên đều có ghi chú giải, ngôn từ vô cùng sâu sắc, e là chuyên gia nghiên cứu đạo gia văn hóa của mười mấy năm trước cũng chưa sâu sắc bằng Diệp Thiên bây giờ.

Nghe ba nói vậy, Tống Vĩ Lan không hài lòng liền cười nói:

- Con trai con là kỳ tài, chứ không phải là quái tài!

- Được rồi, được rồi, là kỳ tài, kỳ tài!

Tổng Hạo Thiên cười khỏ, tiểu tử Diệp Thiên suốt ngày gây họa bên ngoài, là tai họa thì đúng hơn, Tống Hạo Thiên gọi hắn là quái tài là đã coi trọng hắn lắm rồi đó.

Cần biết rằng, sở dĩ lần này Tống Hạo Thiên đến Diệp gia là vì sợ gia đình con gái gặp chuyện gì, vì hành vi của Diệp Thiên lần này, chắc chắn sẽ làm mạnh động đến điểm giới hạn của Điện Kremlin, cho dù là ông, cũng không thể không đích thân đến đây, nhằm phòng có người nào lấy con gái mình ra để đổi phỏ.

Tuy nhiên Tống Vĩ Lan không hề biết được con trai mình làm những chuyện gì ở nước ngoài, cứ nghĩ là ba nhớ mình thật, đợi sau khi Châu mẫu mua thức ăn về sẽ đích thân nấu một bữa thật thịnh soạn, nói chuyện với Tống Hạo Thiên cả ngày luôn.

- Ông chủ, tôi đã xuất cảnh rồi, chiều sẽ đến Irkutsk, bên đó đã sắp xếp đâu vào đấy hết rồi!

Trong một khu rừng cách doanh trại huấn luyện quyền anh chợ đen không xa, Diệp Thiên đang gọi điện cho Mã Lạp Khải.

Tống Vĩ Lan biết con trai hay làm những chuyện mà không thể nói ra được, vì vậy điện thoại này bắt theo đường dây của lãnh đạo vô cùng an toàn, cho dù là đơn vị tình báo của Nga cũng không biết Diệp Thiên đang sử dụng điện thoại đó.

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Tốt, chỉ cần đưa họ về trong nước, thì Chúc Duy Phong sẽ sắp xếp được, Lão Mã, thù lao lát nữa tôi sẽ chuyển vào tài khoản của ông!

- Ông chủ, tôi biết phải làm thế nào, cậu phải chú ý một chút, bên Nga đã đưa mấy tập đoàn quân đến Siberia rồi!

Mã Lạp Khải đập máy xong liền cười khò, dựa vào con đường của mình cũng có thể biết được một vài chuyện đang xảy ra ở nơi này, trong lòng không nghĩ là Diệp Thiên có thể sống sót trở về.

Mã Lạp Khải biết Diệp Thiên khác người, nhưng dù có lợi hại đến đâu cũng không thể chống lại được mười mấy vạn quân, huống chi địa hình núi ở Siberia không cao, cũng không hiểm trở cho lắm, cộng thêm lúc này cây cối ở trên núi đều trụi hết lá, e rằng Diệp Thiên đến chỗ ẩn nấp cũng không có nữa là.

- Mấy tập đoàn quân, bà nội nó, cũng xem trọng mình đó chứ?

Bỏ điện thoại vào túi, Diệp Thiên cười nhạt, nhếch mép một cái, hấn chau mày nhìn bên vai trái, rồi ngồi xếp bằng xuống đất.

Sau khi đặt chân lên đất Nga, Diệp Thiên đã hai ngày đêm không ngủ rồi, đồng thời trong ba ngày này, Diệp Thiên đã quét sạch tổ chức phản động Moscow, sau đó lại đến tàn sát ở Siberia, không có lúc nào ngừng nghỉ cả.

Tuy Diệp Thiên đã đạt đến trình độ Tiên thiên, tuy nhiên hấn không thể dùng da thịt của mình để chống lại với súng đạn được, vì vậy trong mấy lần giết hại này hấn đã dốc hết sức lực.

Cứ như vậy, chân khí của Diệp Thiên không chỉ tiêu hao gần hết mà đến nguyên thần cũng bị tổn thương, dù sao thì hấn cũng mới đạt đến Tiên thiên, chân khí được tích lũy vẫn chưa nhiều.

Nếu không phải là vì Diệp Thiên có đan điền âm dương đặc biệt, chân khí được sinh ra hoàn toàn vượt xa với những tu đạo Tiên thiên bình thường thì e rằng hấn sớm đã kiệt sức rồi, nhưng cho dù là như vậy, về mặt Diệp Thiên lúc này cũng rất mệt mỏi, chỉ muốn ngủ liên tục ba ngày ba đêm ngày lập tức.

- Úa? Có chó nghiệp vụ? Sơ ý rồi!

Diệp Thiên vừa định hồi phục lại sức khỏe, chợt nghe có tiếng chó sủa vọng lại, hấn vội vàng đứng dậy, biết là mình sơ ý, lúc bỏ đi quên thu lại mùi của mình, nên đã bị chó tìm đến được.

Cơ thể dần ra một cái, Diệp Thiên nhanh như con thoi, dựa vào tinh thần và trí tuệ to lớn của mình mà đã thoát khỏi sự truy lùng của đội quân này đến đội quân khác, hấn chạy đến ngọn núi cao phía sau doanh trại huấn luyện, chỉ cần được nghỉ ngơi một ngày, Diệp Thiên chắc chắn sẽ chạy thoát khỏi Nga.

- Mẹ nó, máy bay trực thăng?!

Lúc bóng Diệp Thiên bị lộ ở cửa núi, trên đầu hấn chợt có tiếng trực thăng, ngẩng đầu lên, một chiếc máy bay trực thăng Nga đang lượn lơ trên đỉnh đầu, Diệp Thiên thậm chí còn cảm nhận được gió từ cánh quạt máy bay quạt vào mặt mình.

- Báo cáo, trực thăng số bảy phát hiện mục tiêu, khu vực số ba phát hiện mục tiêu khả nghi!

Chiếc máy bay trên đầu Diệp Thiên chở ba người, ngoài người lái ra còn có một quan sát viên và một tay hỏa lực, ở độ cao hai ba mươi mét, Diệp Thiên khó mà trốn khỏi mắt của quan sát viên.

- Giám sát hướng đi của hấn, bộ đội mặt đất lập tức tiến đến!

Máy phát phát ra giọng nói vui mừng của Jini Si.

- Có thể dùng hỏa lực để dồn hấn vào trong núi, nhưng tuyệt đối đừng để thiệt hại đến tính mạng hấn, đồng thời phải chú ý an toàn, đừng tiếp cận hấn quá gần!

Tuy là đã xác định được thân phận của Diệp Thiên, nhưng Jini Si vẫn hoài nghi đây là một âm mưu đã được tính trước, dù sao chỉ dựa vào sức lực một người thì khó mà quét sạch được bọn phản động Moscow và tàn sát ở Siberia.

- Số bảy nghe rõ, số bảy nghe rõ!

Phi công đáp một câu rồi quay lại nói:

- Mikhail, có việc cho cậu rồi đây, cấp trên có lệnh là không được đánh chết hấn, tuy nhiên cậu có thể đánh gãy hai chân hấn, người đó chạy rất nhanh, cứ như một con khi vậy!

Phi công không đồng ý với lời của Jini Si cho lắm, trong mắt hấn, người ở dưới mặt đất kia giống như một con dê con đang chờ chết vậy, sau khi máy bay được phát minh ra từ thế kỷ trước, ưu thế tác chiến trên không vẫn luôn được duy trì, đặc thiên không giả đắc thiên hạ.

- Yakov, tiểu tử cậu có phải là sợ va vào cây không? Bay thấp xuống một chút, bây giờ tôi mà bắn thì sẽ bắn hấn ra làm đôi đó!

Nghe người phi công nói vậy, Mikhail liếm liếm môi, nấp một băng đạn vào khẩu súng, ngón tay bóp nhẹ, cùng với đó là tiếng súng

nổ đùng đùng đùng, phía sau người Diệp Thiên bỗng nhiên bụi bay mù mịt.

- Mikhail, cấp trên đã nói rồi, không được bắn chết hắn!

Yakov bất mãn mắng một câu, rồi hạ thấp độ cao xuống, gần như là có thể tiếp xúc với các ngọn cây, cũng may cây lúc này vẫn chưa ra lá, nên không ảnh hưởng gì đến tầm nhìn của hắn.

- Ý, tên tiêu tử đó định làm gì vậy, hắn đúng là một con khi sao?

Chính lúc Mikhail đang điều chỉnh lại họng súng chuẩn bị bắn vào chân Diệp Thiên thì hắn chợt phát hiện, người đang chạy kia chợt nhảy lên một thân cây lớn, chớp nhoáng đã leo lên đến đỉnh rồi.

Độ cao này gần như là đã bằng với độ cao của trục thẳng, ba người phía trên, đều có thể nhìn thấy khuôn mặt của người phương tây đó. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 761

Khó Bề Phân Biệt

Khó bề phân biệt

- Thượng đế ơi, chẳng lẽ đúng người là khi phát triển biến hóa được sao?

Thấy Diệp Thiên nhanh chóng leo lên cây, khoảng cách giữa hắn với máy bay chỉ có khoảng 20m, 3 người đều há mồm tròn mắt.

Nhưng có vài giây đồng hồ ngắn ngủi, vừa rồi Diệp Thiên mới còn ở dưới tán cây dĩ nhiên là cây đại thụ cũng cao 20m, trong khoảng thời gian ngắn thậm chí Mikhail còn quên mất cả quay họng súng nhắm bắn vào Diệp Thiên.

- Mikhail, mau, mau xử lý hắn đi!

Không biết vì sao, người lái máy bay Korff lại cảm giác được tim đập rất nhanh, đã hơn một lần ông ta trong lúc làm nhiệm vụ suýt nữa thì máy bay đâm vào núi, lúc đó cũng từng xuất hiện cảm giác như thế này làm cho ông ta không nhìn được quay sang chỗ bạn kêu rống lên.

- Korff, không phải cấp trên đã ra lệnh là phải bắt sống hắn sao?

Milikhail không cảm nhận được nguy hiểm đang đến gần, nhưng theo bản năng vẫn cứ nhắm họng súng hướng lên ngọn cây.

- Mẹ kiếp, nói nhảm, mau làm cho hắn rụng!

Căn bản là Korff không có thời gian để giải thích vì y có tầm mắt tốt nhất, phát hiện có người đứng trên ngọn cây, trong tay lại đang cầm một vật gì đó.

- Yên tâm đi, ta sẽ cho hắn biết khi lợi hại thế nào thì cũng chỉ là khi mà thôi!

Trên mặt Mikhail lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, ngón trỏ tay phải đã đặt trên cò súng, y không kịp bóp cò thì một đoạn cành cây to bằng cánh tay một em bé, đột nhiên bắn từ ra từ trong tay Diệp Thiên, “đoàng” một tiếng cửa kính của máy bay trực thăng đã bị rúng nát.

Sau khi cửa kính của trực thăng bị vỡ, đoạn cành cây không dừng lại mà như một mũi tên nhọn liên tục đâm thẳng vào ngực Korff, đâm xuyên qua cả người y khiến y ngồi sững sờ trên ghế.

- Đoàng đoàng... đoàng đoàng!

Đúng lúc cành cây đâm vào cửa kính máy bay thì Mikhail cũng liên tục nổ súng, Korff đột nhiên chết khiến cho máy bay diên đảo, chuối đạn vừa bắn ra cũng không biết phi đến từ đâu.

Máy bay cách mặt đất cũng không cao lắm, lúc Korff chết máy bay cũng lao thẳng xuống mặt đất, cách quạt gãy làm đôi, một đầu rơi trên ngọn cây to.

- ầm...

Một tiếng nổ mạnh sau đó là một quả cầu lửa hiện lên trên núi, cái máy bay cũng biến thành một đồng lửa hừng hực cháy lan cả sang cây rừng, binh lính từ bốn phương tám hướng chạy đến về mặt vô cùng hoảng sợ.

- Hèn chi mà những người tu đạo thường tránh đến những nơi thâm sơn cùng cốc, ngoài nơi này ra thì thế tục đều thiếu linh khí, uy lực của vũ khí hiện đại không phải là người tu đạo không đối phó được, ta còn khinh thường nữa là đằng khác!

Cách trại huấn luyện khoảng 40km có một cái sơn động nhỏ, Diệp Thiên áo quần thì rách rưới, mặt thì cháy đen thịt dưới cách tay thì chảy máu, vết thương há ra như miệng cá vậy.

Bây giờ, súng lục, đạn đối với Diệp Thiên không còn có uy hiếp gì lớn nhưng uy lực của súng máy thì vẫn khiến cho hắn đau khổ, nếu không phải hắn nhanh nhạy thì có lẽ cánh tay hắn đã sớm bị đạn chặt đứt rồi.

Súng đạn còn có uy lực như thế nếu đổi lại là tên lửa hoặc đạn đạo thì e rằng đừng nói đến tu vi tới Tiên Thiên mà e rằng cao nhân Kim Đan cũng chỉ còn nước lui binh.

Đương nhiên, Diệp Thiên cũng chỉ đoán, dù sao thì hắn cũng không biết sau khi tiến vào đến cảnh giới Kim Đan thì trạng thái đột cùng của cơ thể sẽ là như thế nào nhưng chỉ cần cơ thể vẫn là máu thịt thì tin chắc rằng không bị vũ khí hạng nặng đánh trúng.

Thò tay vào ba lô đeo trên người móc ra một cái bình sứ Diệp Thiên lấy đan dược của Cửu Tâm Gia ra ăn, hẩn dùng hết khí lực của bản thân đá đất lấp kín cửa động.

Sau khi làm xong, Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, rồi khoanh chân ngồi trong hang động.

Trạng thái của hẩn lúc này không tốt, không những thực khí bị tiêu hao gần hết mà cơ thể còn mệt mỏi gần như đến mức không thể chịu đựng thêm được nữa, thậm chí ngay cả nguyên thần để quan sát xung quanh cũng không làm được. Đại chiến liên miên khiến cho hẩn giống như là đèn đã cạn dầu vậy.

Ngồi xếp bằng thiền ở sâu trong động cả người Diệp Thiên giống như cây chết héo già vậy, không còn sức sống nhưng trong núi linh khí nhiều, lại cứ hướng đến núi này mà đến hội tụ, chen qua những khe hở của đá mà vào, tràn đến làn da của Diệp Thiên.

Hai cái âm dương đan điền đã vào trong cơ thể của Diệp Thiên nhanh chóng quay vòng lên, thực khí Ti Ti giống như hạt mưa xuân vậy làm dịu cơ thể Diệp Thiên khi nó đã gần như khô cạn hoàn toàn.

Khôi phục được một chút thực khí, vết thương trên cánh tay trái của Diệp Thiên mất thương cũng có thể thấy miệng vết thương đang dần khép lại.

Trình độ tu vi của Diệp Thiên tới độ như vậy thì không riêng gì chỉ khu vực não bộ mới được tu luyện tinh lực mà ngay cả mỗi tế bào trong cơ thể cũng được tiến hóa hoàn mỹ, cho dù bọn hẩn bị thương thì năng lực khôi phục lại thể lực so với người thường cũng nhanh hơn mấy chục lần thậm chí là vài trăm lần.

Lúc này suy nghĩ của Diệp Thiên hoàn toàn là viễn vông, trong lòng hẩn vậy giờ không có giận giữ mà giữ vững lý trí tinh thần, một ngụm thực khí lưu chuyển trong người, cũng không hề có dấu hiệu hoạt động của sinh mạng sống.

Một tiếng chó sủa từ trong động mà Diệp Thiên ần vang lên, nhưng dù là người hay chó thì cũng đều đang ở trong chỗ bị đá vụn che lấp, khi hẩn ra nhòm thì chỉ có một khe hở đủ để cho chuột chui vào chứ hoàn toàn không có khả năng là con người sinh sống.

Nhưng bọn hẩn cũng không biết đối tượng mà mình đang truy bắt lại ở ngay gần mình chỉ trong gang tấc.

Thời gian thì không ngừng trôi qua, đảo mắt mắt cả một ngày nhưng mấy vạn quân lũng bắt cũng không đem lại kết quả gì, người kia đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên biến mất tiếp tục cũng không còn cách nào mà tìm thấy tăm hơi đầu cả.

Nằm cách trại huấn luyện hắc quyền chừng 3km, chỗ đóng quân của Jini Si tuy điều kiện so với trại huấn luyện rất kém nhưng Jini Si cũng không muốn dời khỏi đó, riêng chỉ cảnh tượng ở đó thôi cũng đủ cho họ vài ngày ăn không ngon.

Một người ở trong ban tham mưu bước nhanh vào trại chỉ huy nói:

- Thượng tá, đã tìm thấy hộp đen, bên trong còn bản ghi chép, hình ảnh phát sinh!

- Nhanh, bỏ ra đi xem xem!

Jini Si nghe thấy vậy tinh thần bỗng trở lên hoạt bát, tổn thất mất một chiếc máy bay trực thăng Kremlin gọi điện thoại tới đã nhấn dùm ý là ông ta bất mãn.

- Đây... người này làm sao mà đến được đây?

Thấy từ trên đầu máy bay có góc quay hình ảnh, tướng tá, chỉ huy trong bộ đội mở to hai mắt nhìn, bị thân cây đâm vào giống như bị một mũi tên nhọn đâm vào người vậy nên trong lòng mỗi người bọn họ đều phát sinh một cảm giác không được tự nhiên.

- Người phương Tây?

Jini Si chú ý đến khuôn mặt của người kia, camera quay rất rõ ràng, sống mũi người kia cao, mắt xanh được chiếu qua tấm hình nhưng không phải là gương mặt xuất hiện trong các cuộc chết chóc ở Moscow.

Thực ra là Diệp Thiên vẫn muốn tiếp tục trở thành bộ dạng của Rudolph, chẳng qua là trong cơ thể của hắn những vùng phụ cận gần như không còn đã muốn không chế để gương mặt nhỏ lại nhưng lại bị biến thành hình dạng này cũng là bị miễn cưỡng.

Nhìn chằm chằm vào hình ảnh khoảng hơn 10 phút, Jini Si quay đầu lại nói:

- Đem bộ mặt của người này đi phân tích, rồi lập tức truyền cho tổng bộ trong phạm vi toàn Thế giới nhất định phải tìm ra người này!

Gương mặt này hoàn toàn xa lạ, chính Jini Si suy đoán trừ phi là người mù nếu không thì là người nào đi nữa cũng nhìn ra rằng Camera quay được người này tuyệt đối không phải là người Trung Quốc, chuyện này cũng trở lên khó bề mà phân biệt được.

- Thượng tá, đây có phải là Châu Âu hoặc Châu Mỹ có ý châm ngòi hành động của chúng ta không?

Trong hàng phần lớn đều là những tướng lĩnh cấp cao của Nga, hơn nữa tất cả lại đều đã có kinh nghiệm trải qua hai thời kì chiến tranh, bọn họ không hèn mà cũng đều nghĩ đến điếm này, tuy rằng Soviet trước kia đã tan thành mây khói nhưng lối suy nghĩ thì không thể dễ dàng thay đổi như vậy được,

- Tôi lập tức đến báo cáo với Tổng Thống, các ông cũng mau thúc giục quân đội, nơi đó một gang tấc đất đều phải cho tôi đào một lần, tôi cũng không tin hấn sẽ biến mất được!

Nếu như Pavlovsky đúng thật là chết ở tay người Phương Tây thì sau lưng đó nhất định là cất dấu một âm mưu lớn, nói không chừng đó lại là vạch trần mở màn Thế chiến thứ Ba.

Jini Si càng nghĩ càng thấy sợ liền vội vàng đi ra bộ chỉ huy, rồi đi về phía Tổng thống để báo cáo tình hình, đến nỗi không tìm được hung thủ thì đến giờ phút này cũng không phải là chuyện quan trọng nhất.

- Hấn là ai vậy? ai mang hấn đến đây?

Dùng thời gian là 20 phút để suy đoán và phân tích báo cáo rõ ràng cho Tổng Thống, lúc ông ta tiếp tục quay lại Bộ chỉ huy thì phát hiện ra trong trường có một người mặt không vô cùng xa lạ.

Người kia thấp bé, mặt mũi nhợt nhạt không còn sinh khí, mặc một chiếc áo bành tô của phương Tây đầy quân trang của Bộ chỉ huy.

- Thượng tá, vừa rồi ông đang gọi điện thoại, tôi xin giới thiệu một chút...

Vidocq đứng dậy nói:

- Anh ta tên là Kurt, là nguyên soái giới thiệu có thể giúp chúng ta tìm ra hung thủ.

- Người nước Anh?

Jini Si nghe thấy vậy liền nhủ mà, ông ta năm nay 43 tuổi nhưng thật ra đã có 32 năm làm tình báo ở Anh đối với chuyện này vô cùng quen thuộc nhưng cái tên Kurt thì chưa hề nghe qua.

- Vidocq tướng quân, đây là chuyện trong nội bộ của chúng ta, không cần người ngoài tham gia!

Ánh mắt nghiêm khắc của Jini Si nhìn về phía Vidocq, tin tức tử vong của tướng quân Pavlovsky cũng không được truyền ra thì sao

có thể cho quốc gia khác tham dự vào chuyện này.

Vdocq lúc đầu nói:

- Đây là đích thân nguyên soái đã ra lệnh tôi chỉ biết phục tùng thôi.

Liên Bang Nga có duy nhất một vị nguyên soái, trong quân đội ông ta có uy lực cực kì cao, ông ta làm lá chắn, Vdocq hoàn toàn có thể không nể mặt Jini Si. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 762

Để Như Trở Bàn Tay

Để như trở bàn tay

- Người...

Jini Si thế nào cũng không thể ngờ đến, Vidocq luôn luôn khách khí với mình mà lại có thể ương ngạnh đến vậy, hơn nữa dường như những tướng quân đang ngồi kia cũng cùng quan điểm với y.

- Tôi có lý do để hoài nghi hẳn ta là tình báo của nước Anh, vì sự an toàn của Quốc gia hẳn ta không được tham dự vào chuyện này!

Jini Si nghiêm mặt, thực ra ông ta cũng chỉ suy nghĩ cho lợi ích của quốc gia, Pavlovsky ở Nga có quân địa giới rất cao, cái chết của y sẽ gây ra một loạt các hậu quả, trước khi sự việc được điều tra rõ ràng thì không cho phép người ngoài được can dự vào.

- Vị tiên sinh này, tôi nghĩ là ông đã lầm rồi, tôi cũng không phải là người Anh mà là người Nga.

Kurt liếm liếm cái môi đỏ, lấy từ trong ví tiền ra một cái giấy chứng nhận, nói:

- Tôi và Aliyev nguyên soái là bạn, tôi đến đây chỉ là để giúp ông ta tìm thấy hung thủ thăm sát Moscow mà thôi, chuyện khác tôi sẽ không hỏi đến.

Đúng như Jini Si nghĩ như vậy, Kurt cũng không biết tin Pavlovsky chết, anh ta đến đây chẳng qua chỉ là phụng sự mệnh lệnh của Dracula, đem vu oan giá họa cho Rudolph để bắt được tên kia mà thôi.

- Người là người Nga?

Jini Si nghe thấy vậy ngẩn cả người, nhìn không có vẻ gì là người Nga huyết thống, này cần lai tạp bao nhiêu mới có thể sinh ra

được người như vậy?

Kurt gật đầu nói:

- Đúng là, tôi năm 1942 tôi mới gia nhập Quốc tịch Soviet, theo hiến pháp của Nga tôi là công dân của nước này.

- Thật đúng là...

Jini Si nhìn kĩ cái giấy chứng nhận, cũng không thấy một tí vết gì, anh ta chính là làm công việc tình báo, đối với tờ giấy chứng nhận này là giả thì chỉ cần liếc mắt một cái là thấy.

- Được rồi, Kurt tiên sinh, tôi muốn biết, ngài có thể giúp được gì cho chúng tôi?

Cầm giấy chứng nhận giao trả lại cho đối phương, Jini Si nhìn về phía Kurt, mấy vạn đại quân cũng không thấy tăm hơi gì, ông ta cho rằng người này cũng chẳng hơn gì.

- Tôi có thể tìm được người đó!

Kurt nhếch miệng cười, lộ ra cái răng nanh trắng muốt làm cho người ta từ tận đáy lòng cũng thấy lạnh cả người.

- Nay, tâm thần không yên, có chuyện gì phát sinh sao?

Cái động kia cách trại huấn luyện hắc quyền hơn 40km, cơ thể Diệp Thiên giống như một cái cây khô, bỗng nhiên rung động, hai đạo quang cắt màn đêm hắc ám trong động, đã muốn mở mắt ra.

Diệp Thiên đến loại tu vi này, đối với sự cảm nhận những nguy cơ bên ngoài so với người bình thường lớn hơn cả trăm lần, lúc vừa rồi có cảm giác mỗi nguy hiểm sắp sửa xảy ra.

- Cửa Sơn động bị đóng chặn. Ta đã cài trận pháp ngăn cách hơi thở, ai có thể tìm được ta?

Diệp Thiên hơi nhíu mày, trước khi ngồi thiền, hắn đã bố trí một trận pháp đơn giản xung quanh, mặc dù không có chất liệu gì nhưng cũng đủ để che đi hơi thở của hắn, Diệp Thiên không ngờ tự nhiên lại có người tìm được mình.

- Chỉ cần ta có thể khôi phục được nửa tu vi, thì có thiên binh vạn mã cũng không nê hà gì?

Diệp Thiên tâm niệm một động, thần thức trong người chạy một vòng, mắt hấn bỗng lộ ra sự vui mừng:

- Phá rồi lại lập, xem ra tuy lần này hơi chật vật nhưng tu vi cũng tiến triển không ít!

Trước khi ngồi thiền Diệp Thiên chỉ muốn khôi phục lại hạ thể nhưng chính hấn cũng không ngờ trong một khoảng thời gian ngắn ngũ tu vi của hấn cũng được khôi phục bảy tám phần. Hơn nữa thực khí trong cơ thể hấn cũng giống như nước sông Trường Giang và Hoàng Hà vậy. Đường như còn cô đọng hơn trước.

- Người này có hơi kì lạ!

Đúng lúc Diệp Thiên đang vui sướng thì hấn bỗng dung cảm nhận được một hơi thở kì lạ từ xa truyền lại, loại hơi thở này có ẩn chứa khí cơ mà Diệp Thiên chưa bao giờ thấy, hấn giám khẳng định, tuyệt đối nếu không phải là người tu đạo thì không thể có được khả năng này.

Hai mắt trợn lên, một đạo luyện không theo ấn đường bắn ra, trong nháy mắt đã xuyên qua sơn động ra ngoài bay lên mấy chục m trên không trung, xung quanh trong phạm vi hơn 10m đã thu hết vào trong tầm mắt của Diệp Thiên.

- Đúng là đến để đối phó với ta? Người phương Tây này có cách!

Diệp Thiên phát hiện, cách chỗ động của mình cự li khoảng 7, 8 km một ông già gày mặc quần áo màu đen đang đi về hướng động rất nhanh.

Theo sau ông ta còn có cả một đội binh lính rất đông đảo, một cỗ sát khí mạnh mẽ từ giữa truyền đến, nguyên thần của Diệp Thiên trên không trung cũng bị cỗ sát khí này làm cho hoảng sợ trong mấy giây đồng hồ.

Phải biết rằng nguyên thần được hình thành từ tinh thần của con người sau khi bốc hơi, tuy tinh thần lực của con người có mạnh có yếu nhưng mấy vạn người cùng ngưng tụ lại một chỗ thì sẽ cực kì đáng sợ, giống như là lúc đối chọi với một đại quân sát khí sẽ xông thẳng lên trời, chim cũng không dám bay lên.

Cỗ sát khí này truyền đến, Diệp Thiên cũng chỉ còn nước lui binh tâm niệm vừa động, nguyên thần chạy chón vào bên trong nhưng vào lúc này Kurt đang xuyên trong rừng núi ngẩng đầu lên trời liếc mắt một cái rồi sắc mặt bỗng nhiên trở lên nghiêm trọng.

7, 8 km đường rừng núi, nếu là người thường đi thì mất ít nhất cũng phải 2, 3 tiếng đồng hồ nhưng Kurt đã già mà chỉ hơn nửa tiếng

đồng hồ đã đến trước của sơn động.

Ở sau Kurt, hơn 10 người thân hình vạm vỡ đứng thành hình quạt, bọn họ đến từ trại huấn luyện là tương lai của hắc quyền Vương, quan 5 năm huấn luyện bọn họ đã đạt tới một trình độ đỉnh cao.

Kurt nhìn thấy đồng đá bị vụn và tro bụi, cô khô che kín miệng động, nói:

- Là chỗ này, nổ tung nó ra cho tôi!

Lấy tư cách là sinh vật của huyết tộc, Kurt có một cảm nhận với máu tươi khác hẳn với người thường, thậm chí còn tinh hơn cả khứu giác của chó.

Hiện trường máy bay trực thăng bị nổ, Kurt phân biệt được 3, 4 loại máu tươi khác nhau, trong đó có 3 người đã chết mà hơi thở của người trong sơn động được truyền ra chính là của người thứ tư.

- Trong đây đúng là có người?

Sau khi nghe Kurt nói, một người Châu Âu vác ống tên lửa đến, hạ bả vai xuống chuẩn bị đạn, lửa nặng hơn 10 kha gì đó nhưng trên tay anh ta lại nhẹ như không hề có gì cả.

- Nếu không thì người hãy đến cửa động nhìn xem?

Kurt nhìn người kia cười, Diệp Thiên có thể cảm nhận được hơi thở của ông ta, Kurt cũng đã nhận ra người ẩn trong sơn động này rất mạnh, nếu không phải là có hơn 10 người máu hùng này của hắc quyền cùng đến thì ông ta chưa chắc đã dám một mình đối đầu với Diệp Thiên.

Nhìn những người đang đứng trước mặt Kurt liếm môi, người đòi cho là huyết tộc hút máu chính là bọn họ, cho nên lúc này mới cho bọn họ cái tên là Huyết quý, bị người ta cho là dị đoan chỉ có thể sống trong bóng đêm.

Nhưng thực ra cũng không phải là như thế, mà là Huyết tộc không thích ánh sáng mặt trời bởi vì thể chất của bọn họ là thiên hàn, có thói quen hoạt động về đêm dần dần đã bị người ta hiểu lầm, chứ thực ra Huyết tộc có ở dưới ánh mặt trời thì cũng không bị thương tổn gì.

Vừa mới nói hút máu là vì máu tươi bên trong mỗi người đều cô lại thành một loại tinh lực, có thể bị người của Huyết tộc hút mất.

Thông qua sự hấp thu loại linh lực này, sẽ càng làm cho những thành viên của Huyết tộc trở lên mạnh mẽ hơn, sống được lâu hơn cũng như Nguyệt Dạ biến thành Lang Nhân, chỉ là rút lực lượng ra từ Nguyệt Dạ Tinh Hoa, một người được truyền năng lượng từ máu tươi mà thôi.

Mà thân thể càng cường tráng thì máu tươi ẩn chứa linh lực lại càng tinh túy, cho nên Kurt thấy bên trong nhóm người quyền vương này giống như một loại thuốc bổ vậy, nếu đổi là nơi khác thì nhất định ông ta sẽ không nhịn được mà sẽ hút lượng máu tươi này.

- Hay là nghe theo sự sắp xếp của ngài đi!

Bị ánh mắt của Kurt quét lên người, hơn 100 người kia và 5 người trại huấn luyện không khỏi rùng mình một cái, cảm nhận được mình cứ như thể đang bị một con rắn độc theo dõi vậy, từ đầu đến chân không có được một chỗ nào thấy thoải mái.

Phải biết rằng, chó thể trại huấn luyện hắc quyền, hơn nữa còn có biệt danh quyền vương mà không phải là kiệt ngạo bất tuân, không coi ai ra gì, trước kia Jimi Si làm theo sự chỉ huy của Kurt thì những người này đều tỏ ra bất mãn.

Nhưng trong bọn họ có một người cường tráng nhất, sau khi bị Kurt dùng bàn tay gầy guộc tát thì cũng không còn ai dám dị nghị gì nữa, dù sao tuy bọn họ đều là những người cao ngạo nhưng vẫn phải tuân theo người mạnh đó là vua của đạo lý.

Kurt ra lệnh một tiếng hơn 10 người đều lui lại phía sau hơn 20m, khoảng cách như vậy căn bản là không cần nhắm để bóp cò, một tiếng nổ kinh thiên động địa được truyền ra vách núi đá bay mù mịt, tràn ngập khói thuốc súng, mặt đất như rung chuyển.

- Đây? Tại sao lại không có người ở bên trong?

Đương nhiên khói của thuốc súng đã che mất tầm nhìn của con người nhưng đối với Kurt thì lại không có tác dụng gì, sau khi làm cho đất đá trong động vỡ vụn bỗng nhiên sắc mặt ông ta bị thay đổi, khí cơ trong động cũng đồng thời tiêu tan hết.

Bỗng nhiên Kurt cảm thấy không ổn, ông ta nhún xuống, không lùi lại mà tiến lên giật lại khoảng cách với những người phía sau hơn 10m dường như cùng lúc đó có một tiếng kêu thê lương cũng gào thét lên.

Một người quyền vương đứng gần nhất phía ngoài cả người đột nhiên bay lên, người hắn ta ngược lại, cái ót và gót chân hòa vào nhau thậm chí còn thấy bên hông có một cái xương màu trắng xuyên thấu vào da.

Cơ thể người này phồng lên, một đạo nhân như tia chớp đã chui vào hơn 10 người Quyển Vương, bốn phía nhanh chóng trở lên bí hiểm.

Cũng tuy xem tình hình nhanh đến đâu nhưng người kia dường như giống như quý vậy, cho dù không sợ ngộ thương đến đồng bọn thì viên đạn cũng không có mắt mà cứ thế nhắm vào người kia.

Hơn 10 giây ngắn ngủi trôi qua, tiếng kêu thảm thiết đã dừng lại, thân hình của Diệp Thiên đã dần lộ ra qua màn khói thuốc súng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 763

Kurt

Những vị quyền Vương boxing ngằm tương lai, tuy rằng mấy năm qua luôn luôn tiến hành huấn luyện như ma quỷ Địa Ngục, thể lực chính bản thân ở trạng thái đỉnh phong nhất, coi như so với Anthony Marcus chết ở trên tay Diệp Thiên cũng không thua nhiều.

Nhưng khi bọn hắn gặp phải chính là Diệp Thiên đã tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên, những quyền Vương này dù lực lượng cùng tốc độ nhanh, ở trước mặt Diệp Thiên, thật giống như trẻ con múa đao, thanh thế tuy rằng mười phần, nhưng không tạo được chút thương tổn đối với Diệp Thiên.

Chạy trong đám người, tinh thần Diệp Thiên minh mẫn dị thường, tinh thần của hắn đều bao phủ chung quanh trên dưới một trăm thước, trong phạm vi này phát sinh chuyện gì, đều chiếu rọi trong lòng hắn, trên bầu trời truyền đến tiếng gió, trong bụi cỏ côn trùng đi động, tiếng hít thở của hơn mười người, gió thổi cỏ lay, đều không thể tránh né được thần thức Diệp Thiên.

Diệp Thiên lúc này, đã sắp tiến vào đến một loại trạng thái huyền ảo, cả người hắn đều dung hợp cùng hoàn cảnh chung quanh hoàn mỹ, tiếng sùng cùng tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai, như là không có quan hệ cùng hắn chút nào.

Nhưng mỗi khi có bất kỳ động tác phát sinh có thể uy hiếp được Diệp Thiên thì hắn luôn có thể cảm ứng được phía trước, bởi vì cái loại không hài hòa này, sẽ đánh vỡ trạng thái Thiên Nhân Hợp Nhất của Diệp Thiên này.

Ngắn ngủn hơn mười giây sau, trên đất trống ở trước sơn động, không còn một người sống tồn tại, mười hai quyền Vương đương kim cường đại nhất giới boxing ngằm, bị Diệp Thiên giết giống như rất dễ dàng.

Tới tu vi Diệp Thiên loại này, trừ phi là sử dụng loại vũ khí huyết nhục khó có thể đối kháng, muốn dùng những người này để giải quyết hắn? Có lẽ đã là không thể nào, đây là chất cùng lượng khác nhau, thử nghĩ một đứa trẻ mới biết đi, chẳng lẽ có thể uy hiếp được một người trưởng thành thân thể cường tráng sao?

- Còn muốn trốn? Xuất hiện đi!

Cái lỗ tai Diệp Thiên bỗng nhúc nhích, một quyền đánh tới không khí trước mặt, một cơn sóng lan tràn ra, thân thể Kurt khô gầy hiện lộ ra.

- Người là ai?

Nhìn thấy Diệp Thiên một bộ mặt của người phương Tây, sắc mặt Kurt có vẻ dị thường trầm xuống, vừa rồi Diệp Thiên đánh chết những quyền Vương đó, thật ra cùng người sói trong tiểu thuyết của Nga có chút giống nhau.

Trên thế giới này. Có rất nhiều người cùng sự vật bị che dấu trong bóng tối.

Cái gọi là sinh vật hắc ám, kỳ thật cũng là người, chẳng qua ở trên người của bọn họ, xuất hiện hiện tượng nào đó phản thực, do đó có được một ít năng lực đặc thù, người Sói theo lời Kurt chính là như thế, cái đó và thân mà Diệp Thiên đã từng thấy khi lên đồng thật ra có vài phần tương tự.

Quý Hút Máu cũng là một trong những sinh vật hắc ám, hơn nữa ở trong một thời gian, từng thống trị thế giới ngầm Tây Phương.

Ở thời Trung Cổ trước kia, thành viên Quý Hút Máu bởi vì có được dị năng đặc thù và thân thể bất tử, bình thường có thể trở thành bá chủ một phương. Thậm chí tranh quyền lẫn nhau cũng tạo thành sự hãi cho người bình thường.

Mãi đến thế kỷ mười bốn, Thiên Chúa Giáo xác thực tồn tại của Quý Hút Máu, lập tức tiến hành bắt giết bốn phía. Tuy rằng Quý Hút Máu có được dị năng. Nhưng một gã Quý Hút Máu cũng không thể đồng thời ngăn cản trăm ngàn người bình thường hợp tác uy hiếp. Thế là sinh tồn của Quý Hút Máu lâm vào nguy cơ chưa từng có.

Năm đó thập tự chinh viễn chinh. Kỳ thật chính là tranh đấu Tây Phương Giáo Đình và sinh vật hắc ám, cuối cùng bị thua chính là sinh vật hắc ám. Cho nên bọn hắn cũng chỉ có thể ẩn thân trong bóng tối.

Vì bởi phải ứng phó thế cục tồi tệ, ngay lúc đó mấy thị tộc Quý Hút Máu không thể không tiến hành kết minh, do bảy thị tộc tạo thành minh phái, cũng là minh phái tồn tại đến nay.

Lúc sáng lập là lúc lập được luật truyền thống lục đạo nghiêm khắc giới, yêu cầu hậu thế Quý Hút Máu vĩnh viễn thi hành theo.

Cả giới luật truyền thống tối cao Tông chỉ, chính là quy định Quý Hút Máu nhất định phải ẩn nấp khỏi xã hội nhân loại, tuyệt đối không được bại lộ thân phận, để tránh gây nên nguy cơ sinh tồn cho Quý Hút Máu, đây là điều cấm “Ồ ần” tồn tại.

Mà Dracula chính là một trong những người năm đó tham gia hắc ám nghị viện, cho nên mặc dù hắn có năng lực mạnh, nhưng luôn luôn không cho thế nhân biết, ẩn thân phía sau màn điều khiển đế quốc buôn bán khổng lồ.

Người như Dracula, kỳ thật còn có một số, như là trùm buôn thuốc phiện Colombia và Mexico, có rất nhiều chính là người nghe lệnh y, mà người Sói lại là đại biểu giới hắc ám Tây Âu, cũng có ở Nga.

Nhưng khiến Kurt thập phần kinh ngạc chính là, người Sói tuy rằng rất cường đại, thân thể cường hãn, năng lực so với gia tộc Quý Hút Máu cũng không kém là bao nhiêu, nhưng nếu muốn đạt tới sức chiến đấu như Diệp Thiên, cũng cần tiến hành biến thân, là người phe cánh hắc ám, Kurt hiểu biết rất rõ ràng điểm này.

Không chỉ có như thế, sau khi thu tay lại lúc Diệp Thiên đứng ở nơi đó, cũng gây cho Kurt một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, để cho hắn thậm chí không dám đi hút máu những người vừa chết, phải biết rằng, máu tươi chưa mất đi linh lực đối với hắn mà nói, đều có đại bổ.

- Người là ai?

Diệp Thiên nói bằng Anh ngữ, nhưng cũng không tùy tiện tiến hành công kích đối với lão đầu trước mắt này, hắn có thể phát hiện được, ở trên thân người này, có một lực lượng kỳ dị, không hề yếu đuối giống như nhìn qua vậy.

- Người không biết ta? Ta là Kurt, là người của Công Tước Dracula!

Trên mặt Kurt lộ ra một tia kỳ dị, hắn đi theo Công Tước Dracula đã gần 100 nhiều năm, cơ hồ toàn bộ thế lực ngầm Âu Châu đều nhận biết mình, nhưng biểu hiện của Diệp Thiên chứng tỏ hắn rõ ràng không biết mình, hơn nữa cũng không giống là giả vờ.

- Công Tước Dracula? Người là Quý Hút Máu?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, tiện đà nhếch khóe miệng, hắn nhớ rõ chính mình hình như ở bộ phim kinh dị từng nghe cách xưng hô như thế, nhất là cái tên Dracula này, tựa hồ còn là một chủng tộc Quý Hút Máu cường đại.

- Đúng, Huyết tộc, không phải Quý Hút Máu!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, sắc mặt Kurt âm trầm xuống, xem ra đối phương không phải người trong nghị viện hắc ám, nếu không hẳn tuyệt đối không dám nói ra những lời như vậy ở trước mặt một vị bá tước Huyết tộc, đây là một loại khiêu khích đối với cả Huyết tộc.

- Thôi đi, thực coi ta là trẻ ba tuổi à?

Diệp Thiên sắc mặt lạnh lùng, nói:

- Không cần biết ngươi là người gì, bỏ mạng ở chỗ này đi!

Tuy rằng người Trung Quốc thường xuyên nói với người nước ngoài cần từ bi, nhưng sư phụ Diệp Thiên - Lý Thiện Nguyên từ nhỏ cũng đã dạy hấn, không phải kỳ tâm tất dị dân tộc ta, những người nước ngoài này, không một người nào không nên giết, cho nên Diệp Thiên tàn sát người trong liên minh quân Nga, trong lòng không có chút nào áy náy.

Còn người Anh quốc người, đương nhiên cũng không phải là toàn người tốt, dựa theo thuyết pháp của Nam Sư Huynh, hai cuốn Thôi Bối Đồ đang giấu viện bảo tàng nước Anh, cho nên trước mặt Kurt mặc dù là Diệp Thiên đã thấy hấn là một người cường đại nhất, Diệp Thiên cũng nổi lên sát tâm.

Tâm niệm vừa động, tay phải Diệp Thiên vẽ một hình cung, bày ra một trận pháp tụ sát.

Tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên, Diệp Thiên đối với thông thiên địa linh khí càng thêm dễ dàng, bùa Hư Không bày trận không chút trở ngại, hơn nữa Diệp Thiên là từ lúc nhập đạo, mỗi khi gặp được địch nhân khó giải quyết, theo bản năng liền sử dụng thuật pháp sỡ trường nhất.

Một tia linh khí mơ hồ thoáng hiện trên không trung, sinh ra một lực cường đại, mà sát khí từ trên người xác chết bốn phía đó, còn như hiện ra màu xám, từng đợt từng đợt bay vào tới trong tụ sát trận.

Chết ở trên tay Diệp Thiên, tất cả đều là nhân vật tinh anh nhất trại huấn luyện, có thể đoán được huấn luyện khổ cực như thế nào, không đợi bọn hấn nổi danh ở giới đấu quyền, đã bị Diệp Thiên bóp chết, oán khí trong lòng không thể bảo là không thịnh.

Những quyền Vương này khi còn sống cả một đám đều huyết khí thịnh vượng, tuy rằng chỉ có mười hai người, nhưng giống như là vạn quỷ khóc gào, làm cho nhiệt độ chung quanh chợt giảm xuống không ít, từng trận âm phong thổi qua, làm cho nơi này như âm binh Địa phủ.

Sát khí do nguyên khí ngưng kết mà thành, ở trong trận pháp tả xung hữu đột, muốn thoát ly trời buộc của trận pháp, nhưng Diệp Thiên thêm vào pháp quyết, lại bị giam cầm chặt chẽ ở bên trong, có vẻ cuồng bạo hơn.

- Đi!

Ánh mắt Diệp Thiên lạnh lùng, pháp quyết trong tay thay đổi đột ngột, sát khí này bỗng nhiên ngưng lại với nhau, đã hình thành một cái đầu lâu cực đại, từ phía hắc động kia như há to mồm, ngọam tới trước mặt Kurt.

Hơn nữa trong trận pháp kia có thể thấy thanh âm gào khóc thảm thiết, Diệp Thiên tin tưởng, coi như sự đệ của Đinh Hồng năm đó gặp ở Trường Bạch sơn, mình cũng có thể liều mạng.

- Pháp thuật? Người là người phương Đông?

Nhìn thấy động tác Diệp Thiên bày trận thì Kurt không khỏi lặng đi một chút, tiện đà ánh mắt lộ ra một cảm xúc không nói nên lời, đó là một loại vui mừng xen lẫn sợ hãi.

Năm đó liên minh quân tám nước tấn công Trung Quốc, người thế giới hắc ám Tây Phương, cũng trà trộn vào trong quân đội, nhưng hành trình đến Phương Đông của bọn họ, cũng không thuận lợi như quốc gia của bọn họ.

Lúc ấy tổng cộng có hơn hai trăm người thế giới hắc ám đi Trung Quốc, nhưng cuối cùng người còn sống trở về, chỉ còn lại có hơn ba mươi người, mà hơn ba mươi người này sau khi trở về đã làm một chuyện, chính là báo cho con em trong gia tộc, trăm ngàn lần không nên đi đến quốc gia Phương Đông đó.

Ngay lúc đó Kurt chỉ là một tử tước, cũng không có tư cách đi theo chủ nhân hiện tại là Dracula, nhưng sau khi Dracula trở lại Anh quốc, lại đột phá cánh cửa hầu tước này, đã trở thành Công Tước duy nhất gia tộc Dracula.

Khi được Dracula ban cho nộ hôn nô bộc đầu tiên, Kurt có thể biết, chủ nhân sơ dĩ có thể thăng cấp đến Công Tước, cũng là do hấp thu được máu tươi của một người tu đạo Phương Đông, trong máu người đó ẩn chứa linh lực tinh túy, là máu chốt Dracula có thể thăng cấp.

Nhưng Kurt càng thêm hiểu được sự khủng bố người tu đạo Phương Đông, bởi vì lúc ấy gia tộc Dracula một vị tiên bối sắp vào đến cấp bậc đại Công Tước, mất tích trong hành trình Phương Đông lần này, người nọ chính là người thống trị thế giới hắc ám cao nhất Phương Tây. Sau khi hấn chết, nghị viện hắc ám từng sa vào trong hỗn loạn trong thời gian rất dài.

Kurt tự mình hiểu được, hẳn biết rõ ràng, cho dù là chính mình hiện tại đã là cấp bậc bá tước, nhưng ở trước mặt hội trường, vẫn là tồn tại giống như con kiến, cho nên qua nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ hẳn cũng không dám tiến vào quốc gia Phương Đông này một bước. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 764

Kẻ Địch Tứ Phía

Kurt từng trộm hút máu người Hoa tại Âu Châu, nhưng hắn phát hiện, máu tươi những người này không có gì bất đồng với người Âu Châu.

Sau khi hỏi chủ nhân Dracula, Kurt mới biết được, cũng không phải trong máu toàn bộ người phương Đông đều ẩn chứa linh lực, chỉ có máu của người pháp thuật siêu cường, mới có thể trợ giúp bọn hắn thăng cấp.

Nhưng Kurt cũng biết, năm đó vị đại Công Tước gia tộc Dracula kia, chính là chết trong tay một nhân vật lợi hại quốc gia Phương Đông đó.

Chủ nhân của hắn - Dracula, trong trận chiến đấu kinh thiên động địa đó căn bản cũng không làm gì, chính là vận khí tốt, sau khi hai người đồng thời chết đi, hút linh lực trong máu người phương Đông này, lúc đó mới đột phá tới cấp bậc Công Tước.

Nhưng Dracula cũng báo cho người hầu của mình, ngàn vạn lần không nên thú đi quốc gia đó làm ra chuyện gì, nếu không hắn sẽ sống không bằng chết, ngay cả tâm hạch cũng bị người phương Đông đó lấy đi.

Phải biết rằng, trong trái tim người Huyết tộc không như người thường, ở giữa trái tim của bọn hắn, có một cây hạch đào nhỏ, đây chính là tâm hạch, chỉ cần tâm hạch không bị thương tổn, coi như trái tim bị mất, bọn hắn cũng sẽ không mất mạng.

Có thể nói, tâm hạch chính là uy hiếp với người Huyết tộc, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Kurt có thể nhận được hấp dẫn của thăng cấp, trăm năm qua chưa từng đặt chân đến Trung Quốc một bước.

Chưa tiếp xúc với người tu đạo Trung Quốc, cũng không có nghĩa là Kurt không có nghe qua thủ đoạn của những người đó, cho nên khi hiện tượng âm phong quanh người hắn nổi lên, bốn phía quỷ thần kêu khóc, Kurt nhất thời hiểu rõ được, người thanh niên trước mắt này, có khả năng thật lớn là người tu đạo đến từ Phương Đông.

- Người có thể đi chết rồi!

Nhìn thấy người phương Tây gầy gò này có thể nhìn ra lai lịch của mình, trong lòng Diệp Thiên không khỏi rung mình, tay phải vẽ một vòng vây, ánh mắt đầu lâu do sát khí ngưng kết mà thành lộ ra lục quang. Khi tới gần thân thể Kurt, hóa thành một đám sương mù màu đen, nháy mắt đã bao phủ cả người hắn.

- Ha ha, từ nơi này có được nhiều linh lực như vậy. Thật sự là rất thư thái!

Ngay khi Diệp Thiên cho là thuật pháp hắn thi triển ra đủ để làm đối thủ bị thương nặng, trong sương mù màu đen đột nhiên truyền ra một tràng tiếng cười quái dị, sát khí bị Diệp Thiên hút lấy mà đến. Lại có thể tan biến với tốc độ mất thường có thể thấy được, cũng bị Kurt hút vào trong cơ thể.

Ngắn ngủn hơn mười giây sau, kia sương mù không còn, lộ ra thân hình Kurt, thân thể tựa hồ đầy đặn thêm vài phần, trên mặt lộ ra một cảm giác thỏa mãn như vừa hưởng thụ qua một bữa tiệc lớn đầy mỹ vị.

- Ân? Người có thể hấp thu sát khí vào trong cơ thể?

Nhìn thấy một màn này, ánh mắt Diệp Thiên không khỏi trừng lớn, hắn xuất đạo tới nay, sử dụng thuật pháp đã thương địch thủ luôn là có lợi, loại tình huống này là lần đầu tiên gặp phải. Chưa từng có người có thể hóa giải sát khí công kích như thế.

- Sát khí? Ta không biết người nói đến cái gì? Đây chính là linh lực đại bổ!

Kurt liếm liếm môi màu đỏ tươi, nhìn trên khuôn mặt không lộ ra tuổi dần hiện ra một tia kích động.

Vừa rồi linh lực hấp thu được, khiến Kurt cảm giác được tâm hạch của mình giống như lại cứng thêm vài phần. Hơn nữa toàn thân đã tràn ngập sức mạnh. Loại cảm giác này, Kurt đã được cảm thụ mấy chục năm trước khi thăng cấp bá tước. Điều này làm cho hắn tựa hồ thấy được hi vọng thăng cấp hầu tước.

Phải biết rằng, chế độ cấp bậc ở trong Huyết tộc rất nghiêm, tổng cộng chia làm 6 cấp bậc: Nam tước, tử tước, bá tước, hầu tước, Công tước và Thân Vương, còn trên 6 cấp bậc này, còn có đế vương trong truyền thuyết. Đương nhiên, đó là một truyền thuyết, bởi vì ở thế gian đương đại, ngay cả hoàng thân cũng không từng xuất hiện qua.

Ở trong Huyết tộc, Công tước chủ yếu là một người địa vị tối cao trong gia tộc, mà thăng cấp đến hầu tước rồi, Kurt đã có cơ hội

thoát khỏi thân phận nô bộc, lấy danh nghĩa gia chủ tự lập phái, không bao giờ cần phục vụ Dracula.

- Người phương Đông, không cần tiếp tục che dấu, ta còn chưa có nô bộc Phương Đông, người hãy trở thành người thứ nhất đi!

Kurt tuy rằng không biết cái gì gọi là thịt Đường Tăng, nhưng hiện tại hắn nhìn về phía Diệp Thiên, trong ánh mắt hoàn toàn là không che dấu sự tham lam, hận không thể hút hết máu Diệp Thiên, cho chính mình tiến hoá đến bá tước.

- Nô bộc? Dựa vào người?

Ánh mắt Diệp Thiên lạnh xuống, tuy rằng thuật pháp công kích không có hiệu quả khiến cho hắn có chút ngạc nhiên, Kurt cũng thật kỳ lạ, nhưng mấy năm nay Diệp Thiên đã trải qua không ít sóng to gió lớn, hơn nữa hiện tại thực khí hồi phục rồi, đánh không lại ít nhất có thể chạy trốn, lúc này cũng không nể sợ người trước mặt này.

- Có thể trở thành nô bộc của ta, là vinh hạnh của người!

Trong lời nói của Kurt đã tràn ngập kiêu ngạo, đối với người phương Tây mà nói, có thể trở thành người trong Huyết tộc, đích thật là một chuyện người khác mong đợi, bởi vì nó đại biểu cho sức mạnh cường đại và sinh mệnh bất tử, cho nên ở dân gian Phương Tây, có rất nhiều người đều thờ Quý hút máu, thậm chí còn có tổ chức tương quan đặc biệt.

- Tôm tép nhãi nhép!

Diệp Thiên cười lạnh một tiếng, không còn nói vô nghĩa, tiến lên, tay phải thành móng vuốt, liền hướng tới vị trí trái tim Kurt mà móc.

Quý hút máu sớm đã thâm nhập lòng người từ điện ảnh, mặc dù Diệp Thiên cũng không tin tưởng chuyện trong truyền hình, nhưng vẫn hiểu biết đối với nhược điểm này, một chiêu này nếu thật sự đánh trúng, có thể lôi trái tim của hắn ra.

Quả nhiên, nhìn thấy thế công Diệp Thiên chiêu này, trên mặt Kurt lộ ra một chút hoảng hốt, hai tay liền chắn trước người, dù sao từ miệng chủ nhân, người phương Đông đều là cường đại dị thường, hắn trên miệng cố nhiên nói mạnh mẽ, nhưng kỳ thật trong lòng luôn luôn cẩn thận trước Diệp Thiên.

- Bộp!

Một tiếng trầm đục như là gõ trên da, tay phải Diệp Thiên hung hăng chạm vào cánh tay khô gầy của Kurt, hai ông tay áo Kurt đều bị Diệp Thiên xé nát.

Nhưng cú đòn của Diệp Thiên này đủ để cắt đá, cũng bị Kurt chặn được, hơn nữa trên cánh tay trắng nõn còn giống như con gái, đã xuất hiện năm vết cào, hơn nữa chỉ ngăn ngùn trong nháy mắt, liền biến mất không thấy.

- Thân thể thật cường đại?

Sau khi một đòn của mình bị Kurt đỡ được, Diệp Thiên cũng không khỏi âm thầm kinh hãi, với tu vi của hắn hiện tại, trước mặt cho dù là một khối sắt thép, hắn cũng có thể bóp thành bụi phấn, nhưng người phương Tây này lại có thể đối kháng được, còn không bị gì thương tổn gì.

Nhưng mặc dù trong lòng kinh ngạc, động tác của Diệp Thiên không chút nào ngừng lại, sau một đòn không có kết quả, chân trái làm trụ, khi hai tay Kurt còn che ở trước mặt, chân phải vô thanh vô thức đột nhiên nâng lên, liền đánh vào huyệt Thái Dương bên trái đối phương.

Nếu bàn về kỹ xảo quyền thuật, võ thuật Trung Quốc tuyệt đối không quốc gia nào có thể sánh cùng, mà Diệp Thiên một cước này lại hỗn hợp quyền pháp trong boxing ngầm, nhắc chân hết sức mà bả vai không thấy chút động tác nào, nhưng lực lượng rất lớn, có thể đá chết tươi một con bò.

Thân thể Kurt tuy rằng có sức mạnh rất lớn, nhưng dưới sức mạnh này, vẫn bị đá bay lên cao.

Theo “ Răng rắc “ một tiếng vang giòn, cái đầu Kurt ở giữa không trung, lại bị đá chuyển hướng về phía phía, hai con mắt có thể nhìn thấy phía sau lưng và mông của mình, cổ hoàn toàn bị bóp méo.

- Còn chưa chết sao?

Khi thân thể Kurt ngã xuống trên mặt đất, trong lòng Diệp Thiên nhẹ nhàng thở ra, người phương Tây này không sợ sát khí công kích, Diệp Thiên không dám có chút khinh thường, vừa rồi một cước kia, cũng đã sử dụng thực khí toàn thân.

- Ồ? Không lẽ thật sự có Quỷ hút máu?

Khi Diệp Thiên đi đến chỗ Kurt ngã xuống, lại phát hiện Kurt lại đứng lên, chỉ là cả cái đầu của hắn cũng đã xoay lại phía sau, thoát

nhìn dị thường quý dị, chính là Diệp Thiên cũng phải hít vào một hơi.

- Két... Rắc rắc...

Sau khi đứng lên, Kurt dùng hai tay nắm chặt đầu, vặn lại đây, chỗ cổ phát ra một tràng “ Rắc rắc “, nghe vậy Diệp Thiên cũng thấy kinh hãi.

- Người phương Đông, ta thừa nhận... Người rất mạnh, nhưng Huyết tộc chúng ta là Thân thể Bất Tử, người đánh ta cũng không chết đâu!

Kurt toét miệng lộ ra nụ cười màu đỏ tươi, hàm răng trắng như tuyết có vẻ chói mắt dị thường, Diệp Thiên công kích tuy rằng rất mạnh, nhưng là đối với người trong Huyết tộc mà nói, thương tổn thật sự không coi vào đâu.

Điểm đặc tính ấy, thật là có chút giống như là cương thi của Trung Quốc, hai thứ hoàn toàn không cảm thụ được đau đớn của thân thể.

- Đánh không chết? Ta vặn đầu người xuống, xem người có chết hay không!

Diệp Thiên cũng là trở nên cay độc, chân phải dậm trên mặt đất một chút, đang định tiếp tục công kích, bên tai đột nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân, thần thức quét mắt nhìn bốn phía, thân hình nhất thời ngừng lại, cách một ngàn mét trên bầu trời, máy máy bay trực thăng võ trang đầy đủ đang phát ra tiếng gầm rú thật lớn.

- Mẹ nó, thật đúng là tôn trọng ta.

Dưới chân núi có hàng nghìn truy binh, trên bầu trời có máy bay trực thăng võ trang bao vây tiêu diệt, mà trước mặt Kurt, lại là đối thủ Diệp Thiên chưa gặp bao giờ, Diệp Thiên tự đại hơn nữa, cũng biết nếu ở lại chỉ có một con đường chết.

- Cuộc chiến của chúng ta, tạm gác lại đi!

Diệp Thiên bỏ lại một câu, thân hình biến mất, nhưng lúc hắn muốn lui đến trong rừng rậm, da đầu bỗng nhiên run lên, đến xuong sống cũng run rẩy, một cảm giác nguy cơ trước nay chưa từng có dâng lên trong lòng.

Gương mắt vừa nhìn, máy bay trực thăng cách mình một ngàn mét đã tới gần trước mắt, một nét hồng quang thoáng hiện từ phía

dưới máy bay trực thăng, Diệp Thiên không kịp nghĩ nhiều, tâm niệm động, thực khí từ cơ thể mà ra, bao vây cả người lại, mang hắn bay lên không trung.

- Bùm!

Một tiếng nổ mạnh thật lớn nổ vang ở dưới chân Diệp Thiên, mặt đất xuất hiện một cái hố sâu, tro bụi thật lớn đẩy thân thể Diệp Thiên hướng lên không trung mấy chục thước.

Cú nổ mạnh sở sinh ra lực đập vào, khiến trong lồng ngực Diệp Thiên khó chịu, thiếu chút nữa phá vỡ thực khí hộ thân của hắn.

Nhìn thấy không trung có hơn mười cái máy bay trực thăng ngang bằng mình, đáy lòng Diệp Thiên phát lạnh, vội vàng thúc dục thực khí, thừa dịp trong hỗn loạn bay về núi lớn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 765

Bao Vây Chặn Đánh

Xin báo cáo, mười hai người của trại huấn luyện đã toàn bộ tử vong, Kurt không biết tung tích!

Sau khi Diệp Thiên rời đi được hai giờ, chiến trường đã được dọn sạch, nơi này vốn là thi thể đầy đủ nhưng ở trong lúc nổ tung cũng không may mắn được như vậy, phần còn lại của chân tay đã bị cụt bấn khắp nơi, khung cảnh cực kỳ ghê rợn.

- Phái ra máy bay trực thăng tiến hành tìm kiếm vùng núi, mặt khác lấy doanh đoàn làm đơn vị, thu nhỏ vòng vây lại từ giữa tuyến biên cảnh, đồng thời hạ lệnh bộ đội vùng biên cảnh cũng phải hiệp lực tiến hành lùng bắt!

Jini Si trầm ngâm một hồi, truyền đạt mệnh lệnh, từ lúc ban tham mưu hội báo lại, hắn đã xem qua hình ảnh do vệ tinh theo dõi quay được.

Bởi vì thời tiết nắng ráo, hơn nữa Jini Si lợi dụng quyền trong tay thay đổi vận hành của vệ tinh, trước tiên liên theo dõi tình hình nơi đó, hình ảnh so với trước đã rõ ràng hơn rất nhiều.

- Mặt khác phái ra những bộ đội không quân hạng nhất, đưa bọn họ đến nhảy dù chỗ kẻ địch chạy trốn, nhất định phải bắt được hắn cho ta!

Tuy rằng vẫn thấy không rõ lắm tướng mạo kẻ địch, nhưng đã có thể đại khái đoán được người kia là một người phương Tây, Kremlin đối với lần này cực kỳ căng thẳng, sợ là các quốc gia Phương Tây có âm mưu, Jini Si bởi vậy cũng chịu áp lực rất lớn.

Mà quyết định phái không quân, cũng là được Tổng Thống tiên sinh cho phép, đây chính là quân đội tinh nhuệ của Nga, theo ý nào đó mà nói, kinh nghiệm tác chiến núi rừng của bọn hắn còn hơn cả bộ đội đặc chủng.

Phải biết rằng, ở đại chiến thế giới lần hai, bộ đội không binh Mỹ đã phát huy tác dụng.

Cho nên sau World War II, các quốc gia cũng bắt đầu phát triển mạnh không binh, Nga tổng cộng có ba sư đoàn không binh. Trong đó lại lấy sư đoàn không binh Số I là sức chiến đấu cường hãn nhất, có thể xưng là bộ đội đặc chủng.

- Kurt đâu rồi?

Sau khi ra mệnh lệnh. Jini Si ngơ ngác ngồi ở phía trước bàn đồ, khi nhìn thấy đoạn video không phải thực rõ ràng lắm đó, hẳn đã nhận ra, người Anh quốc Nguyên soái giới thiệu tới, cũng không phải một người bình thường.

- Âm hồn không tiêu tan, ý vào người đồng thể mạnh bất nạt người khác!

Ở chỗ núi non giáp ranh giữa Seberia và nước cộng hoà Sara, thân hình Diệp Thiên bay nhanh xuyên qua rừng cây, nhưng đỉnh đầu vẫn còn có thể truyền đến thanh âm của máy bay trực thăng.

- Không được, người cũng không thể chạy nhanh hơn máy bay, tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã!

Trước đó giết chóc khiến cho thể lực Diệp Thiên cũng chưa khôi phục hoàn toàn. Hơn nữa còn bị đạn đạo tập kích, tuy rằng đúng lúc tránh được, nhưng phủ tạng vẫn bị một ít chấn động, liên tục hơn hai giờ trốn tránh, thể lực Diệp Thiên đã có chút không chống đỡ nổi.

- Mẹ nó, thật sự không muốn cho ta sống yên ổn đây!

Đang lúc Diệp Thiên chuẩn bị tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút, hẳn đột nhiên phát hiện, ba máy bay vận tải cỡ lớn bay qua đỉnh đầu, vô số điểm đen từ trên bầu trời hạ xuống.

Diệp Thiên cũng chưa thể nghĩ đến, đối phương lại có thể điều động không binh để đối phó mình. Điều này làm cho hắn sinh ra một tia áp lực, bởi vì thể lực và thần lực mới mẻ, hẳn không có cách nào luôn biến mất thân hình của mình.

- Ân? Bị người phát hiện sao?

Diệp Thiên bỗng nhiên cảm giác da đầu run lên, ngẩng đầu nhìn lên trời, ở cách đỉnh đầu của mình một chút, đang có một lính dù hạ xuống, ánh mắt tựa hồ đang nhìn về người mình.

Nhân loại từ khi sinh ra liền có một loại bản năng, đó là khi bị người khác chú ý, thực tự nhiên có thể cảm ứng được. Tựa như ánh

mắt của người khác nhìn về phía mình thì cho dù trong đám người, với cảm ứng mẫn tuệ, mọi người có thể nhận thấy được.

Người thường còn như thế, Diệp Thiên càng không cần phải nói, bất kể là ánh mắt thiện ý hay là ác ý, đều có thể để cho hắn cảm ứng được, lính dù kia tuy rằng cách mình bảy tám trăm mét, Diệp Thiên dĩ nhiên có thể kết luận hắn đã phát hiện ra mình.

Quả nhiên, sau hơn mười giây, thanh âm của cánh quạt chuyển động liền truyền tới, hơn mười máy bay trực thăng võ trang bay tới vị trí của Diệp Thiên.

- Vù...

Một tiếng vang nhỏ truyền vào đến trong tai Diệp Thiên, không kịp nghĩ nhiều, tốc độ Diệp Thiên đột nhiên nhanh hơn vài phần, mà ở phía sau hắn, lại vang lên tiếng nổ thật lớn.

- Chiu chiu ...

Thân hình Diệp Thiên bại lộ, những máy bay trực thăng liền phân tán ra, viên đạn như là mưa liên tiếp đuổi theo Diệp Thiên, có vài lính dù phát hiện tầm hơi Diệp Thiên, cũng bóp cò từ trên không trung.

Cùng lúc đó, trên 3 phi cơ trực thăng, ném ra ba quả pháo sáng.

- Bụp! Bụp bụp!

Theo ba tiếng vang nặng nề, ở trên đầu Diệp Thiên xuất hiện ba hào quang màu trắng cực nóng hình tam giác, ánh sáng mạnh, chớp sáng khiến ánh mắt Diệp Thiên có chút chói.

Bởi vì rơi ở núi rừng có chút u ám, nhất thời trở nên sáng như ban ngày, mà mấy viên pháo sáng kia đã khiến thân hình Diệp Thiên lộ rõ.

- Dùng cả thủy lực để đối phó ta à? Thật sự là tôn trọng ta quá!

Tình cảnh Diệp Thiên lúc này, có thể nói là một lần hung hiểm nhất từ xuất đạo tới nay, không ít lính dù đã rơi xuống đất, đang hướng về vị trí của hắn, mà mấy máy bay trực thăng chỗ đỉnh đầu, lại càng uy hiếp sinh mệnh của hắn.

- Mục tiêu ở phương hướng mười hai giờ, tập trung, các tổ chú ý, tập trung hỏa lực, bắn!

Sau khi thân hình Diệp Thiên hoàn toàn lộ ra, từng tràng mệnh lệnh thông qua vô tuyến điện chuẩn xác truyền đạt đến trong tai mỗi người, lính dù đặc chủng lúc này đã rơi xuống mặt đất, từ bốn phương tám hướng hướng đến chỗ Diệp Thiên.

Chỗ phương vị Diệp Thiên, đúng lúc một gò núi, cực kỳ bất lợi để ẩn thân, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu hắn bị lính dù phát hiện từ không trung.

- Muốn ta chết? Không dễ dàng như vậy đâu!

Ánh mắt Diệp Thiên lộ ra một tia tàn nhẫn, hắn vốn nghĩ cố gắng sát nghiệt ít một chút, chạy thoát là được, nhưng đối với phương hùnh hồ doạ người, khiến Diệp Thiên cũng nóng tính.

Cơ hồ ngay khi pháo sáng chiếu lên, trong miệng Diệp Thiên phát ra hừ lạnh một tiếng, thân thể chợt nhỏ bé, như là con báo bỏ nhào về phía trước, xẹt qua khoảng cách trăm mét chỉ nháy mắt, thân thể Diệp Thiên dừng lại ở gò núi.

Triển khai hoàn toàn thân thức, tình hình chung quanh hơn mười km hiện ra trong đầu Diệp Thiên giống như lập thể, một đám lóe ra dấu hiệu đỏ của sinh mệnh, không thể nghi ngờ chính là binh lính đến bao vây tiêu trừ mình.

Trên bầu trời máy bay trực thăng vẫn đang truy đuổi Diệp Thiên, nhưng tốc độ bay của chúng giờ phút này, cũng đã không đuổi kịp Diệp Thiên, từng chuỗi đạn như ánh lửa, đều đánh vào phía sau Diệp Thiên.

Từ khi phát minh hỏa dược tới nay, sức mạnh cá nhân từng bước bị loại bỏ, mà tác dụng của vũ khí nóng ở trong chiến tranh hiện đại càng lúc càng lớn. Phía sau truyền đến tiếng súng và tiếng nổ mạnh, cũng làm cho Diệp Thiên cảm nhận được uy hiếp thật lớn.

- Vũ khí hiện đại tuy rằng cường đại, nhưng chung quy chính là ngoại lực, muốn giết ta, cũng không dễ dàng như vậy!

Tình hình tuy rằng có nguy cơ, nhưng nhìn gương mặt Tây Phương trên mặt Diệp Thiên, không hiện ra một chút hoảng hốt, hắn biết, dưới tình huống như vậy, không bình tĩnh sẽ chỉ làm chính mình chết nhanh hơn.

- Ông trời, đây còn là người không? Hắn chạy còn nhanh hơn so với con báo!

Diệp Thiên toàn lực tăng tốc ở dưới, giống như là một cái bóng, người ở trên trực thăng cũng trừng mắt, ngay cả quan sát viên kinh nghiệm rất phong phú, cũng không thể ngắm được thân thể Diệp Thiên.

Chỉ qua mấy hơi thở, thân hình Diệp Thiên liền thoát ra bảy tám trăm mét, một linh nhảy dù từ trên trời hạ xuống tới gần đất, bị Diệp Thiên thẳng tắp đụng vào trước ngực.

- Phụt!

Một tiếng va chạm, người lính dù căn bản không có phản ứng nào, thân thể đã bị bay lên, khi người ở giữa không trung, mảnh nhỏ phủ tạng liền trộn lẫn máu tươi phun ra.

Nói như vậy, lính dù trải qua huấn luyện nghiêm khắc, là có thể khống chế địa điểm chính mình rơi xuống, mà bọn hắn bình thường đều là một tiểu đội rơi xuống tập thể, để tránh bị kẻ địch đánh lẻ từng người.

Lúc này ở chung quanh lính dù đó chừng 10m, có hơn mười chiến hữu của hắn, những người này phản ứng đều rất nhanh chóng, khi đồng bọn bay lên, bọn hắn đã nhắm ngay họng Diệp Thiên.

Nhưng sau khi dùng lực đánh vào lính dù kia, thân thể Diệp Thiên đột nhiên biến mất, xẹt qua như một tàn ảnh, như tia chớp vây quanh những lính dù đó một vòng, trên mặt đất không còn một người sống sót.

- Các ngươi muốn sống, ta lại cũng không muốn chết!

Nhìn thấy những quân nhân này nằm vật xuống trên đất, trong lòng Diệp Thiên cũng thấy không đành lòng, từ tướng mạo những người này có thể nhìn ra, tuổi của bọn hắn sợ là không kém mình bao nhiêu.

Nhưng hoàn cảnh lúc này, không cho Diệp Thiên được nghĩ nhiều, khi làm sạch phân đội lính dù nhỏ này, hơn mười cái máy bay trực thăng cũng nhìn thấy thân hình của hắn.

Nhất thời, Diệp Thiên cảm thấy hơn mười bộ vị trọng yếu trên người trên mặt đều run lên, chắc là bị tay súng trên phi thăng ngắm trúng.

Đưa tay giơ ra, một lực hút một khẩu súng tự động trên mặt đất lên tay, Diệp Thiên tùy tay bóp, hai tay vừa chà xát một chút, cả vật thể súng tự động dùng tinh cương đánh chế, bị hắn tạo thành một cái quả cầu.

Ngẩng đầu nhìn lên máy bay trực thăng cách mình gần nhất, trên mặt Diệp Thiên lộ ra một nụ cười lạnh, cầm lấy quả cầu tay phải mạnh vung lên, cầu rời khỏi tay.

- Oành!

Quả cầu bay ra chỉ vài giây sau, trên bầu trời bùng nổ một ánh lửa, bình xăng của máy bay trực thăng bị quả cầu đánh trúng, không có bất kỳ phản ứng nào liền nổ tung trên không.

Sau khi ném ra quả cầu thứ nhất, động tác của Diệp Thiên chưa ngừng, hợp với thành ba khối sắt ném đi ra ngoài, một tiểu đội ba cái máy bay trực thăng tạo thành hình tam giác đồng thời rơi trên mặt đất.

- Kẻ địch có vũ khí, đề nghị sử dụng máy bay ném bom!

Bất thành linh một màn này, khiến mấy phi công máy bay trực thăng đằng sau vội vàng bay cao lên, lấy bộ đàm thỉnh cầu trợ giúp.

Nhưng những người kia cũng không muốn, không binh đã bị thả xuống, sử dụng máy bay ném bom, chỉ sợ Diệp Thiên chưa bị nổ chết, thì một sư đoàn không binh trên vạn người, sợ là không mấy người có thể sống sót.

- Ân? Quý hút máu tiên sinh, ngài cũng thực nhanh nhẹn nhỉ?

Máy bay trực thăng tạm thời lui ra phía sau, áp lực của Diệp Thiên giảm nhiều, nhưng lúc hắn muốn phá vòng vây, thân hình đột nhiên dừng lại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p,br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 766

Phá Vòng Vây

Quác quác, cậu chạy không thoát được dẫu, hiến máu tươi của cậu cho tôi, tôi sẽ cho cậu cơ hội, để cậu trở thành một thành viên của huyết tộc!

Một tràng cười khó nghe vọng đến, cách Diệp Thiên khoảng hơn mười met, Kurt hiện ra, tuy nhiên nhìn bộ dạng hắn cũng không khá hơn Diệp Thiên là mấy.

Bộ quần áo thân sĩ lúc trước giờ trở nên nhàu nát, làn da lộ ra bên ngoài áo có một vết đỏ, cặp mắt đầy màu máu, chứng tỏ là cũng đã bị thương trong vụ nổ đó.

- Thực sự cho là ông nuốt sống được tôi sao?

Diệp Thiên mắt sắc lạnh, từ lúc hắn mười tuổi cho đến bây giờ, hắn chưa từng bị ai xem thường như vậy.

- Tất nhiên, có được nụ hôn đầu của một vị bá tước huyết tộc là vinh hạnh cho cậu lắm đấy!

Kurt gật đầu, sau khi biết được bản lĩnh của Diệp Thiên, hắn tin rằng, chỉ cần Diệp Thiên trở thành huyết tộc, khởi điểm chắc chắn sẽ rất cao, e rằng vừa mới bắt đầu sẽ trở thành tử tước, có khi còn đạt đến chức bá tước như mình cũng nên.

Muốn xây dựng một gia tộc, chỉ dựa vào đẳng cấp cao của mình cũng chưa đủ, bắt buộc lực lượng đứng đằng sau mình phải lớn mạnh.

Vi vậy Kurt cũng mới thay đổi chủ kiến, muốn để Diệp Thiên trở thành một thành viên của huyết tộc, đợi sau khi hắn thăng lên Hầu tước, thì dưới tay cũng có một vài người tài đặc lực.

- Chỉ dựa vào con đời già ông này sao?

Lúc này Diệp Thiên cũng không có thời gian đi đôi co với Kurt, hắn dậm chân một cái đã nhảy đến bên cạnh Kurt, chân phải đá vào thái dương của hắn một cái.

“Thịch” một cái, cả người Kurt bị văng ra xa. Nói về kỹ năng đánh nhau, ông già sống trên trăm tuổi này không phải là người đã từng trải qua chợ đêm quyền anh như Diệp Thiên.

Tuy nhiên cũng giống như lần trước, tuy là bị Diệp Thiên đã vào chỗ hiểm, nhưng Kurt vẫn đứng dậy như không có chuyện gì, xương trán phát ra một tiếng khó nghe, có vẻ như là đã hồi phục lại trạng thái như ban đầu.

- Tiểu tử, cậu làm tôi tức giận rồi đó!

Thực ra vẫn có một nhân vật lớn là Dracula đang âm thầm đi theo, một trăm năm nay, bất kể là Kurt đi đến đâu cũng đều được tín đồ tôn sùng. Nhưng hôm nay hai lần ông bị Diệp Thiên đá ngã xuống đất, nên có vẻ rất tức giận.

Ánh mắt đỏ ngầu, Kurt đưa hai tay lên làm hình chữ thập. “Tang Tang”, một âm thanh phát ra, nhìn kỹ, thì ra là móng tay của hai tay ông vươn ra khoảng một thước, sắc lạnh, nhìn giống như là một con dao găm sắc bén vậy.

Hai con ngươi đỏ ngầu, đầu tóc rối bù, cộng thêm móng tay sắc lạnh, lúc này Diệp Thiên mới biết, nửa người nửa ma đang đứng trước mặt này rất có thể là một con quỷ hút máu như hắn từng nói.

- Già thần già quỷ!

Từ nhỏ Diệp Thiên đã luyện sự can đảm tại Già Văn Cương rồi, Bộ dạng của Kurt tuy là quỷ dị, nhưng không dọa nổi hắn, hắn hừ một tiếng rồi nhảy lên phía trước.

Hình như sau khi biến thân chiến đấu, phản ứng của Kurt linh hoạt hơn trước rất nhiều. Lần này ông ta tóm được Diệp Thiên, chưa đợi Diệp Thiên nhấc chân lên, năm móng tay sắc nhọn của ông ta đã tóm lấy được phần ngực Diệp Thiên.

- Chút tài vật!

Diệp Thiên không tỏ ra lo lắng, tay trái hắn chọt mềm nhũn như không có xương, thuận theo cánh tay của Kurt mà quấn chặt lấy tay ông ta.

Đợi quán chặt đối phương xong, Diệp Thiên liền siết chặt một cái, chỉ nghe thấy một tiếng “rắc”, cánh tay của Kurt đã bị làm gãy.

Diệp Thiên đã có ý giết thì thủ đoạn không chỉ có vậy, sau khi làm gãy cánh tay của Kurt, hắn nhảy lui phía sau đồng thời đạp một chân vào ngực Kurt, làm cả cơ thể ông ta bay ra xa.

Động tác của Diệp Thiên nhanh như điện, Kurt chỉ thấy tay đau một cái, rồi ngực như bị tàu hỏa đâm vào, cả cơ thể mềm yếu bị văng ra xa.

Tuy nhiên Diệp Thiên vẫn chưa buông tha cho cánh tay của Kurt, sau khi đá văng đối phương xong, hắn đã làm gãy lia cánh tay phải của Kurt, một dòng máu đen chảy ra.

- Hôi quá!

Mùi hôi của máu làm Diệp Thiên phải bịt mũi lại, đồng thời rút cánh tay phải có những móng tay đã thu lại đó xuống đất rồi cười nói:

- Ông cũng không phải là người giết không chết, đợi sau khi tôi chặt đứt tứ chi của ông, xem ông có chết hay không?

- Cậu...cậu giết không được tôi đâu!

Kurt không thể ngờ rằng, cơ thể mà ông vẫn luôn tự hào lại bị Diệp Thiên chặt đứt một cánh tay, tuy máu đã cầm được ngay, nhưng trong lòng Kurt đã bắt đầu thấy sợ.

Cần biết rằng, chỗ hiểm của Kurt tuy là ở trong tim, nhưng những tổn thương trên cơ thể thì cần phải lấy năng lượng để bù đắp từ tim.

Nếu thực sự bị Diệp Thiên bẻ gãy tứ chi, cho dù là có thể khôi phục được, nhưng cấp bậc của ông ta chắc là sẽ bị hạ từ bá tước xuống thành Tử tước mất, điều này Kurt hoàn toàn không thể chấp nhận được.

- Giết không chết? Vậy thì cứ thử xem sao nhé?

Diệp Thiên cười một tiếng, tuy nhiên nhìn vào mắt Kurt, nụ cười đó giống như là nụ cười của ác quỷ vậy, cái này chẳng khác gì làm nước chấm đậu phụ, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, ở Châu Âu, huyết tộc là một đại từ thay thế cho ác quỷ.

- Há? Còn dám đến?

Chính lúc Diệp Thiên muốn giải quyết Kurt triệt để, chợt trong đầu xuất hiện một sự cảnh báo, ngẩng mặt lên nhìn, bầu trời đêm cách hẳn khoảng một nghìn mét chợt xuất hiện một đốm sáng.

Một điềm báo chẳng lành chợt xuất hiện trong đầu Diệp Thiên, không thèm để ý đến Kurt đang sợ hãi kia nữa, Diệp Thiên liền quay đầu đi, chân khí phát ra, cả người hắn chợt biến mất trước mắt Kurt.

- Suýt nữa thì bỏ mạng tại đây rồi!

Cho đến khi Diệp Thiên biến mất, Kurt mới thở dài một cái, lúc này ông mới hiểu được những lời dặn dò của chủ nhân, những người tu đạo kia đúng là có thủ đoạn để tiêu diệt họ.

Lúc Kurt vừa nhặt cánh tay bị đứt lia dưới đất thì chợt ngẩng đầu lên, ông phát hiện ba đạn đạo đang bay về phía mình làm Kurt hồn bay thất lạc.

Không giống như những tu đạo phương đông, Kurt mấy trăm năm nay vẫn theo dõi sự phát triển của loài người, hơn ai hết ông hiểu uy lực của những đạn đạo này, nếu bị bắn trúng, e rằng đến tim của ông cũng bị thiêu cháy.

Miệng than một câu, cơ thể Kurt chợt dãn ra, hai vai cao lên, rồi bay lên giống như một con dơi lớn.

Cùng lúc đó, ba đạn đạo cũng bắn vào vị trí mà ông ta vừa đứng, một âm thanh kinh khủng phát ra, chấn động cả rừng núi, lửa bốc lên ngàn ngọn.

Diệp Thiên lúc này đã ở cách đó hơn nghìn mét, hắn quay lại nhìn một cái, da đầu run lên, loài người đã phát triển vũ khí chiến đấu lên đến mức này rồi, động một tí là dòi non lấp biển, e là thần tiên trong truyền thuyết nếu đến chắc cũng không tìm được nơi an toàn.

- Không phải là giết vài người sao, việc gì phải nóng giận như vậy chứ?

Diệp Thiên lúc này lại chạy nhanh hơn, hắn giống như một linh hồn trong rừng vậy, tốc độ cơ thể hầu như không thể thấy được.

- Xi!

Một tiếng giống như vỡ dưa hấu bị giập nát phát ra, một tên lính nhảy dù bị Diệp Thiên ấn đầu vào ngực, dưới chân thì không ngừng, Diệp Thiên xông vào đội quân nhảy dù ở đường chặn đường, đấm đấm đá đá, chỉ trong một lúc, mười mấy tên lính nhảy dù đã bị

hất văng xuống đất.

Tuy bên phía Nga đã đưa vào đội quân hơn vạn người, nhưng đến khu rừng núi địa hình lồi lõm này, lại bị cây cối chặn đường thì chỉ có thể chia thành nhóm mười người để đi truy lùng.

Thứ hai là ban đêm trời càng tối, tầm nhìn của binh sĩ sẽ không bằng với ban ngày, càng làm cho Diệp Thiên như cá gặp nước, giống như thần chết đang đi du ngoạn nhân gian vậy, không ngừng cướp đi sinh mạng của binh sĩ.

Chỉ trong vòng nửa tiếng, ít nhất có trên trăm binh sĩ chết trong tay Diệp Thiên, cả khu rừng đầy tiếng kêu la thảm thiết, khu rừng cô độc cả trăm nay năm chợt trở thành địa ngục Shura.

Đến lúc này, Jini Si mới biết đưa đội quân nhảy dù vào là một việc làm vô cùng ngu ngốc, vì sợ thiệt hại đến người của mình, ném chuột sợ vỡ bình, báy trên không giờ đã trở thành vật trang trí, chỉ có thể đứng nhìn cái người như ma quỷ kia tàn sát.

Lần lượt lệnh này đến lệnh khác được truyền xuống, âm thanh trong máy nói vang lên không ngừng, từng đội quân nhỏ được tập hợp lại, không dám trắng trợn đi truy lùng như lúc trước nữa.

Nhìn thấy binh lính tập hợp lại, hơn nữa đều cầm vũ khí, Diệp Thiên liền thay đổi phương hướng, hấn chạy vào trong núi, năng lực của hấn vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, trận tàn sát này cũng làm hấn thấy hơi kiệt sức.

Đường núi mà người thường khó mà đi được nhưng lại không có ảnh hưởng gì đến Diệp Thiên, hơn nửa tiếng sau, hấn đã có mặt tại một động trong núi cách đó khoảng 10km.

Nhìn xung quanh một cái, cơ thể Diệp Thiên cuộn tròn lại, đẩy mạnh vào tảng đá phía sau lưng một cái, tảng đá cứng đó trở nên mềm nhũn như đậu phụ rồi bị đẩy vào bên trong.

Tay nắm một cái, đá vụn trên đầu rớt xuống, lấp đầy miệng động vốn chỉ dành cho một người ở trong đó, xong xuôi hết Diệp Thiên mới thở dài nhẹ nhõm.

-Đội đến ngày mai chân khí được khôi phục, nhất định phải rời khỏi nước Nga!

Mấy ngày liên tục càn quét, không chỉ làm cho thể lực của Diệp Thiên bị tiêu hao kịch liệt, mà trong tâm của hấn cũng trở nên tàn ác hơn, lúc đối diện với đám binh lính kia, Diệp Thiên đã ra tay không thương xót, giống như không làm như vậy thì không thể bài trừ được

sự phần nộ trong lòng hắn.

Điều này làm Diệp Thiên cảm thấy có điều gì đó không tốt, hai phái đạo và phật thường nói phải từ bi, điều này không phải là không có căn cứ, từ cổ chí kim, người mà giết quá nhiều người hầu như không có ai có thể có cái chết yên lành cả.

Trút ra hết những nguyên thần mệt mỏi, gõ nhẹ ba tiếng chuông, tiếng chuông trong trẻo đó nhập vào nguyên thành, rửa sạch những phiền não trong đầu hắn, một lúc lâu sau, Diệp Thiên bắt đầu bước vào tầng sâu nhập định.

- Quả nhiên là không đuổi đến?

Sáng sớm ngày hôm sau lúc mặt trời vừa mới mọc, Diệp Thiên tỉnh dậy đúng giờ, sau khi thân thức được thoát ra, hắn phát hiện cách đó khoảng 10km đã không còn binh sĩ nào nữa.

Nơi này nhìn có vẻ rất quen? var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 767

Họa Thủy Đông Dẫn

Thì ra là nơi đây?

Diệp Thiên lấy tấm bản đồ trong túi ra, hần quan sát chung quanh một lượt, chợt hiểu ra tất cả, số dĩ hần thấy quen thuộc là vì hần đã từng nhìn thấy vị trí địa lý đặc thù này trên bản đồ.

Đối diện cái thung lũng mà Diệp Thiên đang ở còn có một thung lũng khác, hai thung lũng này hợp với nhau tạo nên một hình móng ngựa, còn trên bản đồ dịch tên địa danh này ra chính là khe Mã Đề.

Nơi đây cách mỏ vàng Trần Hỷ Toàn muốn khai thác khoảng 50 km, nơi đó là nơi tiếp giáp với nước Cộng hòa Sara, lại thuộc vùng núi sâu, vì vậy mới cần một nguồn vốn lớn để khai thác.

- Không biết Đinh Hồng có ở đó không?

Diệp Thiên ngẩng đầu lên, nhìn ra xa, năng lực của hần vừa mới đạt đến trình độ Tiên thiên, tuy là thần thức lớn hơn trước gấp trăm lần, nhưng hần cũng không thể nhìn thấy được sự vật cách hần 50 km.

Vì hần giúp Hắc Giao giết tên đạo nhân kia, vì vậy đối với Đinh Hồng, Diệp Thiên luôn giữ thái độ kính trọng mà xa cách, nhưng mỏ vàng có thể được Đinh Hồng coi trọng như vậy, Diệp Thiên cũng thấy tò mò vô cùng.

- Đây là vùng đất hoang vắng, Đinh Hồng kia nếu có ác tâm, chắc mình không thoát khỏi sự truy sát của ông ta.

Lần đầu tiên đối diện với Đinh Hồng, Diệp Thiên có thể cảm nhận được sự cố ý trong lòng của đối phương, chỉ là lúc đó đang ở chỗ đông người, nên đối phương cũng không có hành động gì.

Nhưng nơi đây trời thì cao vua thì xa, đừng nói là một mình Diệp Thiên chết, dù vút cả ngàn người vào đây thì có chết rục xương rồi

cũng không ai phát hiện được.

Hơn nữa còn có một nguyên nhân rất quan trọng. Đó chính là chữ tài liền với chữ tai một vần, nếu trong mỏ vàng thực sự có bảo bối gì đó, Đinh Hồng nhằm không để thông tin bị truyền ra ngoài e rằng sẽ giữ mình lại.

Vì vậy Diệp Thiên rất phân vân, hắn vừa muốn biết mỏ vàng rốt cuộc có bảo bối gì, lại vừa sợ Đinh Hồng làm loạn, nên nhất thời do dự.

- Đúng rồi, mấy binh sĩ đang truy lùng kia sao không nhìn thấy tên nào cả?

Trong lòng Diệp Thiên chợt nảy ra một ý, hắn đối phó không lại Đinh Hồng. Nhưng điều này không có nghĩa là quân đội Nga cũng không làm được, những đạn đạo uy lực kia, ngay đến cả thần tiên cũng phải lùi bước?

Diệp Thiên không kỳ vọng quân đội có thể trị được Đinh Hồng. Nhưng chỉ cần có thể đuổi hắn ra khỏi mỏ vàng, thì mình cũng kiếm được bát cháo, dù sao mỏ vàng kia vốn dĩ cũng có một phần của hắn.

Nghĩ đến đây, trong cơ thể Diệp Thiên chợt phát ra một luồng khí màu trắng, nhắc bóng cơ thể hắn lên không, nơi mà hắn hướng đến chính là con đường núi lúc hắn đến.

- Thượng tá, vì sao đội quân tìm kiếm trên núi đều bị thu về hết?

Tại Bộ chỉ huy tạm thời trong doanh trại huấn luyện, Vidocq bất mãn nhìn Jini Si.

Từ sau khi Jini Si đến, những mệnh lệnh được phát ra đều làm cho Vidocq và những người khác đều không thể tưởng tượng được. Hôm qua rõ ràng đã nắm chắc được tung tích của kẻ địch, nhưng Jini Si lại hạ lệnh thu lại quân!

Máy bay không người lái sẽ xuất phát trong vòng mười phút nữa, hơn nữa tôi đã điều động tất cả vệ tinh quỹ đạo thích hợp, chỉ cần người đó lộ diện lần nữa, chắc chắn sẽ định vị được hắn một cách chính xác.

Jini Si thờ dãi nói:

- Tôi quyết định dùng vũ khí từ xa để tấn công hắn, binh sĩ của chúng ta đã chết quá nhiều rồi!

Cuộc chiến tối hôm qua ở trong rừng diễn ra trong vòng một tiếng đồng hồ, vậy mà làm thương vong hơn sáu trăm binh sĩ nhảy dù,

chính xác mà nói là có hơn sáu trăm người bị chết. Vì không có ai bị thương mà không chết cả.

Đây là biên chế của cả hai doanh trại, cho dù cuộc chiến khốc liệt nhất trong thế chiến thứ hai năm đó thì hiện tượng này đúng là hiếm gặp, càng huống chi nó lại xuất hiện trong thời đại hòa bình.

Vì vậy sau khi tình hình chiến trận được hội báo, Jini Si phải chịu một áp lực rất lớn, sự chỉ trích của Tổng thống và Bộ trưởng Bộ quốc phòng thì không thể không thu về lại đội quân nhảy dù được, nếu không kẻ địch ma quỷ kia không biết sẽ còn làm chuyện điên rồ gì nữa?

Thương vong của quân đội, chỉ là một phần áp lực mà Jini Si phải gánh chịu, mười hai vị quyền vương bị thương vong tối qua cũng làm Jini Si đau đầu.

Cần biết rằng, mỗi quyền thủ thành công, thì đằng sau đó là cả một lợi ích tập thể cực kỳ lớn, trong đó không chỉ có những ông chủ giàu có đến từ các nước mà đồng thời cũng có không ít những người tai to mặt bự của Nga.

Cũng giống như là ông trùm mua lại đội bóng vậy, chính là ông chủ đứng sau doanh trại huấn luyện, mười hai vị quyền thủ của ông ta đều bị chết hết, ông cũng biểu thị sự bất mãn của mình đối với Jini Si.

Áp lực trùng trùng, không thể không làm Jini Si thay đổi chiến lược, thu hồi lại binh lính về, nhằm tránh bị nhiều thương vong hơn nữa.

Nhưng điều này không có nghĩa là Jini Si từ bỏ ý định truy sát Diệp Thiên, sau khi hội báo với Tổng Thống, ông đã cho dùng hệ thống camera vệ tinh vẫn chưa được hoàn thành.

Hơn nữa Jini Si còn điều động hàng trăm máy bay không người lái, mỗi sinh vật trong chu vi trăm mét đều khó mà tránh khỏi sự giám sát của nó.

- Không biết vì sao Tổng thống vẫn chưa đồng ý cho huy động đội quân người sói?

Sau khi Vidocq và những tướng quân khác rời đi, Jini Si ngồi nhìn bản đồ trăm tư suy nghĩ, là một vị tinh báo xuất thân từ dòng chính của Tổng thống, những chuyện mà Jini Si biết nhiều hơn người thường biết rất nhiều.

Jini Si biết rằng, Nga còn có một đội quân rất thần bí, chỉ là đội quân đó Jini Si cũng chỉ biết tên mà thôi chứ không biết biên chế và

sức chiến đấu của nó như thế nào.

- Thượng tá, phát hiện thấy tung tích của kẻ địch rồi!

Chính lúc thượng tá đang trầm tư suy nghĩ thì tham mưu tác chiến chợt kinh ngạc kêu lên, trong máy quan sát đặt trong phòng chợt xuất hiện một bóng người.

Jinni Si không suy nghĩ nhiều liền nhảy căng lên, cảm thấy máy nói hết lớn:

- Tôi mệnh lệnh, pháo binh tập trung hỏa lực, bao phủ khu vực số ba!

- Đây toàn là máy bay không người lái, đối phương cũng chịu thôi!

Sau khi đi hơn 10km, Diệp Thiên liền lộ diện, đồng thời hắn phát hiện, chiếc máy bay đang bay trên trời không có phi công, chúng đều là loại máy bay không người lái.

- Bất thường, đối phương không nghĩ là sẽ phái thêm người đến à?!

Diệp Thiên sau khi hướng đến chiếc máy bay làm động tác chào mẹ của đối phương xong, thì sóng lưng chợt lạnh toát, hắn hình như nghe được tiếng đạn pháo từ mười mấy cây số vọng lại.

- Ông nội nó, dám đánh sau lưng mình!

Diệp Thiên lúc này không thềm khiêu khích máy bay không người lái kia nữa, dậm chân phải xuống đất một cái, đôi dày làm từ da trâu của hắn chợt đứt đoạn ra, cơ thể xông về phía trước như đạn pháo vậy, tạo thành từng vệt trên bầu trời.

Sau khi Diệp Thiên triển khai thân hình ra một cách hoàn toàn, cho dù là máy bay không người lái hay những vệ tinh giám sát đều không còn xác định được tung tích của Diệp Thiên nữa.

Gần như cùng lúc đó, từng tràng đạn pháo xả xuống nơi hắn vừa đứng, một tiếng nổ cực lớn phát ra, bụi bay mù mịt, cây cối đứt gãy, khói tỏa ngùn ngụt.

Trận pháo kéo dài trong vòng năm phút, sau khi nó kết thúc, địa hình nơi nào không còn chỗ nào được hoàn chỉnh nữa, trong chu vi 3 km, đạn pháo giống như một chiếc cày cày hết đất lên vậy.

- Lần này chắc hẳn chết rồi gì nữa?

Nhìn thấy cảnh này trên máy vệ tinh, Jini Si dựa vào lưng ghế, trận pháo lúc nãy gần như bao phủ cả phạm vi 3 km.

Jini Si có lý do để tin rằng, cho dù là một con chim đang bay cũng không thể thoát khỏi phạm vi này chỉ trong vòng mười giây, vì như vậy là không khoa học.

Jini Si mệt mỏi khoát tay nói:

- Cứ một đội quân tiến hành tìm kiếm ở đó, cho dù còn lại một miếng thịt cũng phải mang về!

Jini Si vừa hạ lệnh, một tham mưu đứng sau ông ta liền run rẩy nói:

- Thượng... thượng tá, hấn... hấn vẫn chưa chết!

- Chưa chết?

Jini Si liền quay lại, sau khi ông nhìn lên màn hình liền ho hồng hộc một cái, máu bên trong trào ra khắp miệng.

Trên màn hình, Diệp Thiên với dáng vẻ rất giống Rudolph, đang dùng ngón tay vẽ lên bầu trời, tuy không nhìn thấy miệng của hấn nhưng Jini Si tin rằng hấn nhất định đang hỏi thăm người thân của mình.

Thực ra là Diệp Thiên muốn hóa trang thành Kurt, nhưng cái tên đó đáng người nhỏ bé, nếu sử dụng thuật thu ngắn xương cốt lại thì Diệp Thiên phải tiêu hao rất nhiều chân khí, vì vậy đành phải để Rudolph mang tiếp nỗi oan này vậy.

Jini Si không thể nhịn được, máu trong miệng hấn liền phun ra, hấn hét lớn:

- Báo cáo phương vị, điều động máy bay đột kích, nhất định phải giết chết hấn cho tôi!

Jini Si không thể tin rằng, lại có người còn nhanh hơn cả đạn pháo, nhưng hấn vẫn chưa từ bỏ, vì Nga vẫn còn không quân mạnh nhất thế giới.

- Chạy thoát thân cái đã!

Jini Sĩ vừa ra lệnh xong thì Diệp Thiên chợt ớn lạnh một cái, hấn thu cơ thể lại, nhanh chóng chạy đến mỏ vàng, trong lòng hấn hiểu rõ, mình chỉ cần hạ thủy đông dẫn là được rồi.

50 km đối với Diệp Thiên và chiếc máy bay đột kích kia mà nói đều là khoảng cách có thể đến được trong nháy mắt, chỉ là sau khi đến mỏ vàng đó thì thân hình của Diệp Thiên hoàn toàn biến mất.

- Đỉnh đại tiên, ông tạm thời coi như không phát hiện ra tôi nhé!

Dưới một lớp băng khoảng bốn năm mét, Diệp Thiên đã hoàn toàn ngừng thở, xung quanh cơ thể hấn còn có ba trận pháp liên hoàn, đều có tác dụng ẩn nấp trong không khí.

Sự sợ hãi của Diệp Thiên đối với Đỉnh Hồng lớn hơn nhiều so với những binh sĩ và máy bay đang truy lùng hấn, lúc hấn đến nơi cách mỏ vàng khoảng mười cây số, sau khi hấn cảm nhận được hơi thở của Đỉnh Hồng liền làm động tác như bây giờ.

Tuy nhiên Diệp Thiên biết, Đỉnh Hồng e là đã phát hiện ra mình rồi, hấn chỉ mong cho chiếc máy bay trên đầu có thể đánh lạc hướng sự chú ý của Đỉnh Hồng. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 768

Ăn Nắp Hành Tung

Tại nơi cách Diệp Thiên hơn 10 km, có 3 ngọn núi không 1 ngọn cỏ, đá nham thạch trên núi toàn 1 màu nâu xám, khắp nơi đều là đất băng, so với cây cối ở vùng núi nơi xa xa, thì ở đây đúng là hoang vu cực kỳ.

Nếu như có 1 nhà nghiên cứu địa chất có nhiều kinh nghiệm đến đây, liếc mắt nhìn 1 cái có thể nhận ra, dưới ngọn núi này chắc chắn là có chứa tài nguyên khoáng sản, mà hơn nữa số lượng dự trữ là cực kỳ lớn, có thể được gọi là 1 mỏ lớn.

Sự thật đúng là như vậy, đây chính là mỏ vàng mà Trần Hi Toàn mua được, tại những vị trí khác nhau trên ngọn núi đâu đâu cũng lưu lại vết khoan thăm dò, ngoài ra còn có thêm 1 vài trang thiết bị thăm dò bị bỏ lại nữa.

Chỉ có điều mỏ vàng này mặc dù số lượng dự rất nhiều, nhưng cách đường quốc lộ tận hơn 100 km, bất kể là trang thiết bị đưa vào hay là vận chuyển khoáng sản ra ngoài đều cực kỳ khó khăn.

Cho nên dù Sirebiba đã sớm thăm dò ra vị trí và hàm lượng mỏ vàng này, nhưng vẫn chưa có khả năng tiến hành khai thác được. Tại Siberia hoang vắng này, tình huống như thế này cũng không phải là hiếm gặp.

Ở giữa ngọn đồi đầu tiên, có 1 cửa hang rõ ràng được mở bằng thuốc nổ, bên ngoài sơn động ngoài 1 ít quặng vụn ra, còn 1 đồng đất đóng băng, nhìn màu sắc, chắc là mới khai thác.

Nếu như Diệp Thiên tới đây chắc sẽ phát hiện ra trong sơn động này, tản ra ngoài 1 cỗ khí kim loại sắc bén, cho dù đứng cách động hơn 10 mét cũng có thể cảm nhận được làn hơi thở dường như có thể cắt đứt được cả làn da người.

Đương nhiên, cũng chỉ có những người tu đạo như Diệp Thiên mới có thể cảm nhận được, người thường đứng ở đây chắc chắn sẽ không có phản ứng gì, chỉ có khí kim loại sắc bén mới có thể lặng lẽ phá vỡ cơ năng thân thể họ.

Phải biết rằng, linh khí tuy có thể kéo dài tuổi thọ con người, nhưng cũng có 1 giới hạn mà thôi, vượt qua điểm giới hạn, linh khí quá lượng sẽ trở thành loại độc dược giết người.

Mà trong nguyên khí ngũ hành, thứ có nguy hại lớn nhất đối với con người, chính là 1 thuộc tính hỏa và kim, nếu như thủy đại diện cho từ âm đến nhu, thì kim đại diện cho từ cương đến cường, sức mạnh vô địch không ai có thể phá hủy được.

Cái này có hại giống như phóng xạ vậy, lúc con người tiếp xúc không cảm giác được gì, nhưng sau 1 thời gian, loại phóng xạ sẽ ăn mòn cơ thể, nhẹ thì bị bệnh nặng, nặng thì khó mà giữ được tính mạng.

Mà chỗ 3 ngọn núi sớ dĩ không có 1 ngọn cỏ có thể sống được chính là vì khí kim quá thịnh, tạo thành 1 vùng khí kỳ lạ, phá hủy toàn bộ căn cơ sinh tồn của thực vật.

- Hả? Ở đây cũng có người tu đạo à?

Đình Hồng đứng dưới lòng đất hơn 20 mét trong sơn động, trong tay cầm 1 cái cuốc, mồ hôi vã ra như mưa, đột nhiên dừng động tác, có chút nghi ngờ nhìn ra ngoài.

Thời gian Đình Hồng đến Sirebia so với Diệp Thiên sớm hơn khoảng 1 tuần, mà chỗ mạch khoáng sản mỏ vàng này cũng hơn cả tưởng tượng của ông ta, khiến cho Đình Hồng cực kỳ mừng rỡ.

Ngày đầu tiên đến đây, Đình Hồng đã có được 1 mảnh vàng xanh bằng đầu ngón tay.

Đình Hồng biết rõ, loại kim loại này là chất dẫn xuất của mạch mỏ khoáng sản kim loại, lúc luyện đồ thì nhập vào có thể khiến cho vật luyện đồ mang khí kim sắc bén, trở nên cứng mạnh không gì có thể phá hủy được.

Cái này không phải là cái quan trọng nhất, mà cái khiến cho Đình Hồng coi trọng hơn chính là chỗ sản sinh ra vàng xanh chắc chắn là mạch khoáng sản thuộc tính kim hơn nữa dự trữ không hề nhỏ, mà hơn nữa có nhiều khả năng có thể sản sinh ra đá thuộc tính kim loại thượng phẩm.

Đình Hồng tiến vào cảnh giới Tiên Thiên đã gần trăm năm rồi, khoảng cách đến Kim Đan Đại Đạo không còn xa nữa, chỉ là thiên địa biến động lớn, Đình Hồng mặc dù thấy được tia hy vọng Đại Đạo nhưng cũng không dám thử.

Linh thạch thượng phẩm có thể tăng gấp 3 lần thời gian thành quả, đối với Đình Hồng mà nói, quả thực giống như là cứu mạng vậy.

Chỉ có điều linh thạch thượng phẩm rất ít, Đỉnh Hồng đến nay cũng chỉ có gặp được mỗi khối linh thạch thượng phẩm thuộc tính hoá không trọn vẹn ở buổi đầu giá trước đó.

Nghiêm khắc mà nói, linh khí trong khối linh thạch đó mất đi nghiêm trọng, giá trị của nó nhiều nhất cũng chỉ bằng 1 khối linh thạch trung phẩm mà thôi.

Đỉnh Hồng mặc dù biết 1 số môn phái có linh thạch thượng phẩm, thế nhưng không thể tay không trao đổi hàng hoá, mất thấy nếu như ông ta có thể có được linh thạch thuộc tính kim, thì có thể đổi lấy linh thạch thượng phẩm thuộc tính thuỷ mà ông ta cần.

Thế nhưng linh mạch nằm ẩn sâu dưới lòng đất, còn khó khai thác hơn nhiều so với tài nguyên khoáng sản.

Quặng vàng vốn cực kỳ cứng, hơn nữa ở đây khí hậu giá lạnh, đất đóng băng đến tận một hai chục mét, Đỉnh Hồng mặc dù tu luyện cao thâm, cái cuốc mà ông ta đang cầm cũng là 1 món đồ pháp khí, nhưng tiến độ khai thác cũng không thể nhanh được.

Đỉnh Hồng hơn 1 tuần rồi mặc dù đào được 2 mỏ linh mạch khoáng sản, nhưng vận may của ông ta cũng không phải tốt, chỉ có được hơn 10 khối linh thạch thuộc tính kim hạ phẩm, ngoài ra còn có 31 khối linh thạch trung phẩm, nhưng vẫn chưa thấy có linh thạch thượng phẩm mà ông ta kỳ vọng.

Chỗ Đỉnh Hồng đào bây giờ, là chỗ bắt đầu của linh mạch, nói như vậy, phẩm chất linh thạch ở đây sản sinh ra là cao nhất, nếu ở đây mà cũng không có thì sợ là ông ta mất công toi mất rồi.

Chỗ linh mạch gần cách tuyệt đối thần thức tra xét, cho nên trong lòng Đỉnh Hồng cũng không yên tâm, ông ta không biết dưới này rốt cuộc có thể đào ra được linh thạch thượng phẩm hay không?

Mất thấy đào sâu thêm 7, 8 mét nữa có thể đào đến chỗ linh mạch, Đỉnh Hồng đột nhiên cảm ứng được bên ngoài sơn động truyền lại 1 trận linh khí dao động, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Phải biết rằng, cho dù trong kết giới Thần Châu, linh mạch là 1 nơi mà các môn phái có căn cơ sinh tồn cực lớn, vì tranh giành quyền sở hữu linh mạch, không biết có bao nhiêu tu sĩ đã phải bỏ mạng, có bao nhiêu đạo Nho chính thống vì thế mà phải tuyệt vọng?

Chỗ Luyện Khí Các của Đỉnh Hồng chỉ có rải rác mấy người đệ tử, trong kết giới chỉ có thể coi là 1 môn phái nhỏ không nhập lưu, nếu như ở đây có người biết được, ông ta chỉ có thể phui tay nhường mà thôi.

- Ra ngoài xem xem đã, nếu tu luyện tương đương với người trong đồng đạo, mình liền mang mấy khối linh thạch đào được đi luôn, nếu như là 1 tiểu bối, hừ...

Sắc mặt Đinh Hồng thay đổi không ngừng, sau khi trầm ngâm 1 lúc, cuối cùng quyết định, dù sao thì lần này chỗ linh thạch thuộc tính kim mà ông ta khai thác được cũng hơn cả số linh thạch mà Luyện Khí Các đang có rồi.

Nhưng tục ngữ nói người chết vì tiền chim chết vì ăn, chỉ cần là người có tu vi thấp hơn ông ta, Đinh Hồng nhất định ở lại, chỉ cần đợi ông ta tiến vào Kim Đan Đại Đạo, tự nhiên cũng không sợ sư môn người đó đến trả thù nữa.

Tiện tay ném cái cốc đi, Đinh Hồng lấy từ trên người ta 9 lá cờ nhỏ mỏng như sợi tơ, dựa vào vị trí cửu cung cắm dưới chân mình, lập tức linh khí thoát ra từ lòng đất bị ngăn cách tuyệt đối, linh khí dồi dào trong động cũng đột nhiên trở nên mỏng hơn.

Thân là các chủ đương thời của Luyện Khí Các, Đinh Hồng cũng có chút ít thủ đoạn, trận cờ bát quái cửu cung này là do đích thân ông ta luyện, bình thường là để ẩn nấp hành tung, lúc này đúng lúc đem ra để phủ kín chỗ linh mạch này.

- Há? Sao lại không có người rồi?

Sau khi từ trong động đi ra, Đinh Hồng không khỏi sùng sốt, nguyên thần dao động vừa mới truyền ra, lúc này đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi nữa, nếu như không phải ông ta cảm nhận rõ ràng, có thể cho rằng là ảo giác của mình.

Đinh Hồng hơi nhíu mày, cao giọng nói:

- Bàn đạo là Đinh Hồng của Luyện Khí Các, vị đạo hữu đã đến đây, thì hãy ra mặt đi!

Giọng nói của Đinh Hồng tuy rằng không phải là rất vang dội, nhưng như là mưa xuân phun xuống mọi vật, truyền ra tận 20, 30 km. Diệp Thiên ẩn sâu dưới lòng đất cũng nghe thấy rõ ràng.

- Được lắm, mấy câu nói không có chút khí yên hoà thể mà lại có thể truyền xa như vậy, tu luyện của Đinh Hồng quả nhiên không phải là nhỏ!

Sau khi nghe được Đinh Hồng nói, da đầu Diệp Thiên không chịu được run lên, tốc độ vận chuyển chân khí trong cơ thể đột nhiên chậm đi 3 phần, cả người dung hợp với mảnh đất rộng lớn này, tuy 2 mà 1.

- Há? Trốn rồi à?

Đợi 1 hồi lâu sau, trong núi vẫn quanh quẩn giọng nói của Đinh Hồng, thấy mình mờ không có câu trả lời lại, mà Đinh Hồng không khỏi nhú lên.

Ông ta biết cao nhân Kim Đan không dễ gì ra khỏi kết giới, nên cũng không kỳ người này lắm, nhưng đối phương nếu tận lực ẩn nấp hành tung của mình, cho dù cảnh giới có thấp hơn mình 1 chút, Đinh Hồng cũng không có cách nào tìm ta đối phương.

Điều này khiến cho Đinh Hồng cực kỳ khó xử, bởi vì ông ta cũng không thể lúc nào cũng phóng thần thức ta ngoài tìm người này, nhưng nếu để hấn chạy thoát, thì mình cũng không có cách nào bảo vệ được chỗ linh mạch này.

Phải biết rằng, tuy rằng Đinh Hồng đã lấy được linh thạch trong 2 linh mạch, nhưng ông ta cũng không tìm kiếm cẩn thận, 2 nơi đó còn lưu lại không ít linh thạch, hơn nữa chỗ linh mạch dưới chân ông ta ít nhất còn phải 1 ngày nữa mới đào xong.

Chỉ có điều là người tu đạo trong nháy mắt vượt hơn nghìn dặm, hơn nữa trong các môn phái đều có phương pháp liên lạc với nhau, nếu như người đó có thể truyền tin tức dẫn cao nhân đến, Đinh Hồng lần này coi như là công dã tràng.

- Đến đây? Ha ha, cứ sợ ông người không chịu lộ mặt!

Đột nhiên, Đinh Hồng cảm nhận được chỗ hơn 20 km bên ngoài kia truyền lại 1 trận linh khí dao động, trong lòng lập tức vừa mừng vừa lo, áo đạo hất lên, cả người đã không thấy tăm hơi đâu nữa.

- Hoá ra là người nước ngoài à?

Sau khi thân hình Đinh Hồng hiện ra đã là 1 chỗ sườn núi hơn 20 km bên ngoài sườn núi, nhìn thấy người nước ngoài gầy còm, ông ta không khỏi sinh ra 1 cái cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

- Hoá ra là đám quý hút máu năm đó?

Sau khi tra xét linh khí dao động trên người đối phương, sắc mặt Đinh Hồng lộ ra vẻ thoải mái, hơn 100 năm trước, ông ta đã từng tiếp xúc với đám người nước ngoài này, biết bọn họ là người luyện đạo bên ngoài Thần Châu.

- Người đang tìm cái gì thế?

Đứng sau lưng bọn họ, Đinh Hồng nhẹ giọng hỏi, ông ta có thể nhìn ra được, cảnh giới người này kém xa mình, bản thân mình kiểm tra ông ta 1 lần nữa, người này không hề phát giác.

Điều này khiến cho Đinh Hồng yên tâm, chỉ cần không phải là cao nhân đồng đạo, Đinh Hồng chẳng sợ gì, năm đó ông ta đã tự tay giết chết 1 tên gọi là công tước Duke.

- Ai, người là ai?

Điểm tốt của sống lâu chính là Kurt có thể nghe hiểu tất cả mọi ngôn ngữ trên thế giới này, bao gồm cả tiếng Hoa.

Chỉ là đột nhiên nghe thấy sau lưng truyền lại 1 giọng nói, trong lòng Kurt kinh hãi, như là mèo bị dấm đuôi nhảy dựng lên, đầu cũng không ngoảnh lại mà tháo chạy luôn. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 769

Một Người Khác

Muốn chạy ư? Chỉ là 1 con dơi nhỏ, có thể chạy thoát khỏi bàn tay ta à?

Trên mặt Đinh Hồng lộ ra nụ cười lạnh, sau khi ông ta cảm nhận được trong trời đất có 1 linh khí tia dao động thì đã quyết định, chỉ cần là người tu luyện thấp hơn ông ta thì ông ta sẽ giết chết ngay.

Phải biết rằng, chỉ 1 chỗ linh mạch linh thạch thuộc tính kim này cũng đủ để cho truyền nhân đạo Nho chính thống của Luyện Các Khí luyện đến ngàn năm, vì thế Đinh Hồng mới dám đắc tội với đại môn phái trong kết giới Thần Châu, càng không nói đến mấy bọn nước ngoài nhãi nhép này.

Đối với lời nói Đinh Hồng, Kurt giống như là không nghe thấy, trong lòng hắn ta lúc này chỉ có 2 chữ “chạy trốn”!

Thân là bá tước của Huyết tộc, Kurt rất quen thuộc đối với mùi vị máu người, mạng sống trên thế giới này chỉ cần không phải của động vật máu lạnh, hắn đều có thể thông qua máu mà cảm ứng được đối phương.

Đây cũng là nguyên nhân chính mà Kurt một mực truy đuổi tung tích Diệp Thiên, thế nhưng sự xuất hiện của Đinh Hồng lại khiến hắn hồn bay phách lạc, người này giống như là u hồn, không có 1 chút dấu hiệu nào của sự xuất hiện, trong lòng Kurt sinh ra 1 cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Thân thể Kurt cực kỳ gầy gò, lúc này bật phát sức mạnh cực lớn, trong miệng phát ra 1 tiếng khiển trách, 2 tay như biến thành 1 đôi cánh rộng, hai chân bắn lên trên mặt đất, thân thể như viên đạn bắn ra.

Chỉ có điều thân thể Kurt còn chưa lao đi được 2 mét đột nhiên cảm thấy gáy tê rần, khí lực toàn thân đột nhiên như bị rút hết, toàn thân sụp xuống.

- Trước mặt ta, người muốn chạy ư?

Đình Hồng đứng tại chỗ cười lạnh, thân thể hình như vẫn chưa động đậy, nhưng tay phải của ông ta lại nắm chặt cổ của Kurt, tựa như cầm cổ con gà vậy.

A a!

Trong cổ họng Kurt phát ra âm tiết không hề có ý nghĩa gì, khuôn mặt đỏ lên, chỉ có điều cổ họng bị nắm, hẳn ta định nói xin lỗi nhưng cũng không nói ra được, trong mắt tràn đầy tia sợ hãi.

Phải biết rằng, vào cái thời đại càng ngày càng ô nhiễm nghiêm trọng này, linh lực trong máu trong cơ thể bọn họ cũng giảm bớt dần, nên càng làm khó những người trong Huyết Tộc thăng tiến cấp bậc, rất nhiều người thậm chí đến đẳng cấp nam tước thấp nhất cũng không đạt được.

Mà Kurt thân là bá tước trong Huyết tộc, trong xã hội hắc ám đã có thể được coi là nhân vật lớn, trong Huyết tộc sức chiến đấu cũng có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng sau khi thân thể nằm trong tay người này, hẳn rõ ràng không thể trốn chạy được, thực lực này chỉ sợ đến chủ nhân của hẳn là công tước của Huyết tộc cũng không thể so sánh với được.

- Người trẻ tuổi, không phải chạy trốn đâu, trong tay của ta người chạy không nổi đâu!

Tiện tay ném Kurt trên mặt đất, sắc mặt Đình Hồng vui vẻ hỏi:

- Thành thật trả lời ta mấy câu, có lẽ tâm trạng ta tốt, sẽ bỏ qua cho ngươi cũng không chừng.

- Ông... ông có lời gì muốn hỏi tôi?

Kurt sớm bị dọa đến vỡ mật, hẳn vì truy lùng Diệp Thiên mà tới, không ngờ ở đây còn có lão già này, nghe thấy ngữ điệu của người này, chắc hẳn là trưởng bối sư môn của người vừa rồi.

Kurt biết, những người tu đạo ở Thần Châu truyền nhân không giống như trong gia tộc hẳn, coi trọng chính là thân phận sư môn, thế nhưng hai người có 1 điểm tương đồng, thì ai mạnh người ấy làm vua.

Tu vi người trung niên trước mắt cao hơn Diệp Thiên nhiều, bởi vì Kurt có thể cảm nhận được, ánh mắt người này không khỏi nhìn chăm chăm vào tâm hạch mình, điều này khiến chỗ lưng hắn không tự chủ nổi toát mồ hôi lạnh.

- Thứ nhất, sao ngươi lại đến đây?

Đinh Hồng nghĩ nghĩ, duỗi 1 ngón ta ra, nói:

- Thứ hai, là do tự ngươi đến à? Ta nhớ rõ gia tộc Dracula người hình như không phải yếu như vậy mà?

Tuy nhiên phóng thần thức ra, bao trùm mấy chục km xung quanh, cũng không phát hiện nguyên khí dao động, nhưng Đinh Hồng cũng không dám khinh thường, chỗ linh mạch này, đối với ông ta quả thực quá quan trọng.

Trông mắt Kurt đảo 1 hồi, mở miệng nói:

- Nếu... nếu như tôi trả lời, ông sẽ thả tôi chứ?

Ngươi có sự lựa chọn sao?

Đinh Hồng nghe vậy sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt như dao sắc nhìn vào tâm hạch Kurt, thân nhiên nói:

- Không nói, bây giờ ngươi sẽ chết.

Kurt rùng mình 1 cái, hắn có thể hận ra người trước mặt này coi thường sinh mệnh, vội vàng nói:

- Vâng, tôi nói, việc làm ăn của chủ nhân tôi bị người ta làm hỏng, tôi theo chủ nhân đến Siberia.

- Chủ nhân người? Cũng là người trong Huyết Tộc à? Hắn tên là gì?

Đinh Hồng sững sốt 1 chút, năm đó ông cũng từng gặp người tu luyện nước ngoài, trong đó có vài người của Huyết tộc, trong đó có 1 vài người, đến ông ta cũng khó đỡ lại được.

- Chủ nhân tôi tên là Dracula, cũng là tộc trưởng của gia tộc Dracula, xin ngài nể mặt chủ nhân tôi, tha cho tôi lần này mạo muội quấy rầy ngài.

Thái độ Kurt cực kỳ thấp, hắn cũng không dám có ý dùng chủ nhân của mình để uy hiếp ông ta, vì hắn hiểu, đến vị trí như người trước mặt này, uy hiếp chỉ phản tác dụng mà thôi.

- Dracula? Hình như nghe qua cái tên này rồi? Thế nhưng hắn hình như chết rồi thì phải?

Đinh Hồng có chút ngạc nhiên, vào hơn 100 năm trước người phương tây tiến vào Thần Châu, ông đã từng gặp qua 1 vị cao nhân Kim Đan tranh đấu với đại công tước của Huyết Tộc, tên đại công tước đó hình như tên là Dracula, tu luyện năm đó, hình như còn cao hơn ông ta bây giờ 1 bậc.

Ngài nói là lão tộc trưởng ạ?

Sau khi nghe thấy Đinh Hồng nói thế, Kurt thuận miệng nói ra, chỉ có điều vừa nói ra, hắn liền ý thức được là sai rồi.

- Lão tộc trưởng, ha ha, hoá ra là tộc trưởng của các người đều tên là Dracula à?

Đinh Hồng phá lên cười ha ha, trong ánh mắt lộ ra tia sát khí, nếu như là lão quỷ hút máu năm đó, ông còn kiêng nê 3 phần, nhưng là hậu nhân của hắn ta, Đinh Hồng không sợ chút nào cả.

Nhe răng cười, thân thủ Đinh Hồng chộp vào Kurt, 5 chỉ phong thấu bắn ra, bao phủ Kurt, ngoài miệng ra, thân thể của hắn như là bị thi triển thuật định thân, cả ngón tay cũng không có cách nào cử động được.

- Không, ông không thể giết tôi được!

Cảm nhận được sát khí Đinh Hồng mạnh hơn, Kurt nghẹn ngào kêu lên:

- Tôi tuy rằng đắc tội với đệ tử của ông, nhưng tôi vẫn chưa làm hại cậu ta, đó đều do chính phủ Nga làm, không liên quan đến tôi!

- Đệ tử của ta?

Ngón trỏ tay trái mọc lên, đang định đánh nát tâm hạch Kurt, Đinh Hồng bỗng nhiên dừng tay lại, vẻ mặt kinh ngạc hỏi:

- Nói hươu nói vượn, Đinh mỗ 1 mình đến đây, làm gì có đệ tử nào?

Mặc dù lúc đến Siberia, Đinh Hồng có gặp Văn Hoa Đồng 1 lần, thế nhưng sau khi biết vị trí mỏ vàng, ông ta liền đi luôn đến nơi

này.

Bây giờ Vân Hoa Đồng còn ở lại Siberia tìm Trần Hi Toàn, muốn mua lại quyền sở hữu mỏ vàng này, cũng không theo ông ta đến đây.

Đương nhiên, đối với Đinh Hồng mà nói, quyền sở hữu mỏ vàng không có ý nghĩa gì, kể cả là của người khác, ông ta cũng vẫn khai thác.

- Người đó không phải đệ tử của ông à?

Huyết tộc hấp thụ linh lực từ cơ thể người sống, rất nhạy cảm mới cảm ứng hơi thở loài người, cho nên sau khi nghe thấy những lời Đinh Hồng nói, Kurt kêu lên:

- Trên người cậu ta rõ ràng có linh lực người phương Đông, sao có thể không phải là đệ tử của ông được?

Kurt đặc biệt tin tưởng mình không nhìn nhầm, người nọ mặc dù có gương mặt của người phương tây, nhưng tu luyện công phu tuyệt đối tương đồng với người trước mặt này.

- Quả nhiên có người trong đồng đạo đến đây?

Đinh Hồng nhú chặt hai chân mày lại, sau khi gặp Kurt, ông ta cảm thấy có chút không đúng, bởi vì trong phạm vi cách mỏ vàng hơn 10km phát giác linh khí dao động.

Mà chỗ xuất hiện Kurt lại cách mỏ vàng khoảng 13km, dựa vào tốc độ của hắn ta khó mà có thể trong nháy mắt đã chạy được khoảng cách như thế, nói cách khác, người xuất hiện trước đó hẳn không phải là người trong Huyết tộc này.

Sau khi trầm ngâm 1 lúc, Đinh Hồng nhìn về phía Kurt, hỏi:

- Người đó bộ dạng thế nào?

Hắn.. hắn có tướng mạo là người phương tây.

Kurt đáp.

- Nói hươu nói vượn, người luyện đạo, làm sao có thể là người phương tây được?

Đinh Hồng nghe vậy giận giữ, cái nên quỷ hút máu này lẽ nào lại đùa mình? Hệ thống tu luyện phương đông tự thành nhất phái, không phải người Hoa không thể luyện thành chân khí, người phương tây căn bản không thể vào đường này được.

Tôi không lừa ngài đâu, đúng là không có!

Nhìn thấy trong mắt Đinh Hồng lộ tia sát khí, Kurt liền nói:

- Chủ nhân nói, tướng mạo người này trải qua biến hoá, hẳn chính là người phương đông các ông!

Đinh Hồng sừng sốt 1 chút, nói thế này có thể chấp nhận được, sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, thực sự có thể thay đổi cốt cách tướng mạo, đây chỉ là 1 chút tài mọn thôi.

- Vù, vù vù...

Đang lúc Đinh Hồng tiếp tục truy vấn, bỗng tai đột nhiên đứng thẳng lên, ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời xa xa.

Hình như lúc Đinh Hồng ngẩng đầu lên, 3 loạt tên lửa cũng xuất hiện trong tầm mắt của ông ta, 3 làn khói trắng dài cũng hướng vào vị trí hai người mà bay tới.

- Còn có cả phục binh à?

Ánh mắt Đinh Hồng lộ ra tia lạnh lùng, nhưng không sợ chút nào, giờ tay chộp lấy Kurt, nhấc lên 1 cái, đã ném Kurt lên trên không trung.

- Cứu... cứu mạng!

Sau khi bị Đinh Hồng nắm cổ, sức lực Kurt cũng không thể thi triển được, tuy nhiên sau khi bị ném thì hồi phục lại sức lực, nhưng lực mạnh vẫn khiến hắn không thể nào thay đổi phương hướng được.

Miệng kêu lên vài tiếng bất lực, Kurt chỉ có thể trơ mắt nhìn mình đang bay vào loạt tên lửa trước mặt.

Bùm! Rầm rầm!

Tốc độ tên lửa bay cực nhanh, thoáng chốc đã đụng vào thân thể Kurt.

Do Đinh Hồng ném thẳng, sau khi đụng nổ tên lửa thứ nhất, lại liên tiếp đụng vào 2 tên lửa sau nữa, tiếng nổ ầm ầm vang vọng trời đất, mắt thường có thể nhìn thấy được không khí chấn động cuộn sóng tầng tầng lớp lớp.

- Đây là loại bom gì vậy?

Đinh Hồng đứng trên mặt đất, bị tiếng nổ kinh động trời đất làm cho hoảng sợ, ông ta nhớ năm đó sau khi mình trở về kết giới Thần Châu, trên đời này hình như chưa có vũ khí nào có thể uy hiếp đến sự an toàn của mình. `var content = $('#detailcontent').find('p, br');`
`var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 770

Chiến Lược Đạn Đạ

Vụ nổ làm sóng không khí trào lên chấn động cây cối dưới đất ngã rạp xuống, mà ngay cả chân khí hộ thân của Đinh Hồng cũng cảm thấy không ổn, rung động từng tầng khiến cho Đinh Hồng bỗng lui về sau mấy bước.

Địa điểm nổ cách mình khoảng mấy trăm mét mà có uy lực lớn như vậy, nếu nổ bên cạnh người, Đinh Hồng không biết mình có chống đỡ nổi hay không, trong lòng không khỏi dấy lên 1 tia cảnh giác.

Lúc này Kurt bị ông ta ném lên trên sớm đã không còn xác thịt rồi, nhiệt độ cao sinh ra lúc đạn nổ mạnh trong nháy mắt đã khiến cho người hắn biến thành mây khói, đến tim cũng biến thành tro bụi, chết không thể chết thêm được nữa.

- Thật là phiền phức, hay là quay về sớm đào nốt chỗ linh mạch cuối cùng.

Đinh Hồng lắc lắc đầu, uy lực vũ khí hiện đại đến ông ta cũng khó chống lại được, nhất là ông ta đang tiến vào cửa Kim Đan Đại Đạo, không thích hợp với việc giết chóc, nếu không lúc thăng tiến, khó khăn sẽ càng gấp bội.

Chỉ chịu bị đánh không đánh lại, cái này mua bán thế nào cũng không có lời, hơn nữa bên cạnh ông ta còn có người tu đạo nhìn vào, nói không chừng sẽ có tin tức truyền đến kết giới Thần Châu.

Bây giờ ngoài linh mạch thứ nhất ra, phần còn lại đã được ông ta khai thác 7, 8 phần rồi, sau khi đào linh mạch đó, thì bỏ đi cũng không đáng tiếc, cho nên Đinh Hồng mới có ý rút lui.

Phất tay áo 1 cái, Đinh Hồng xoay người bước tới chỗ mạch khoáng sản, đường núi mấy chục km dưới chân của ông ta như là ngắn hơn, thân hình Đinh Hồng như mỗi bước đi bằng cả 1 km.

Thế nhưng Đinh Hồng rốt cục rời trần thế quá lâu rồi, ông ta mặc dù biết đến máy bay và bom, nhưng lại không biết, sau khi ông ta

rời đi, trên trời lại xuất hiện vô số “con mắt” chăm chú nhìn ông ta.

- Thượng tá, đây... đây là người sao?

Tại bộ chỉ huy bên ngoài cách mấy trăm km, 1 đám tướng quân đều 2 mắt sững sờ, ngăn người nhìn vào màn hình rõ ràng kia, hình ảnh vừa rời khiến cho trong lòng mỗi người bọn họ đều dấy lên tia kinh hoàng.

Phải biết rằng, quân lực nước Nga mặc dù không mạnh như quân đội của Liên Bang Xô Viết cũ, cũng không nổi tiếng như tên lửa đạo đạo Patriot của Mỹ, nhưng kế thừa hoàn toàn của quân đội của liên bang xô viết, không thể khinh thường được.

Ba hệ thống tên lửa đạn đạo không phải là tên lửa bình thường, mà là sử dụng hệ thống đạn đạo trên không PKE500A, 3 tên lửa đạn đạo đó đủ để huỷ diệt 1 toà nhà lớn.

Nhưng từ vệ tinh chụp màn hình hiển thị, 3 tên lửa đạn đạo đều bị 1 đối tượng hình người chặn lại, cái này có độ phán đoán chính xác và lực lượng lớn cỡ nào, hiện tượng này rõ ràng vượt ra khỏi phạm trù năng lực giải thích của bọn họ.

Không nói đến người đó làm sao có thể ném 1 người lên xa cỡ đó, riêng 3 tên lửa đạn đạo bị sức người chặn lại đã khiến cho những tướng quân này có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi.

- Hẳn có phải là người không tôi không biết, tôi chỉ biết là, chúng ta nhất định phải tiêu diệt hắn!

Nhìn chăm chăm vào màn hình vốn không phải là nét lăm, sắc mặt Guinness trắng bệch, hẳn ta hình như có thể kết luận, vụ giết chóc ở Matxcova và cái chết của tổng thống Pavlovsky đều là do người này gây nên.

Hơn nữa Guinness tin rằng, tại thời điểm này, tuyệt đối không chỉ mỗi nước Nga đang xem cảnh này, chi sợ là đến cả mấy nước như Anh, Mỹ cũng đều biết chuyện cả, nếu không thể tiêu diệt được người này, người Nga hoàn toàn mất uy tín.

- Thượng tá, người này đến tên lửa đạn đạo cũng không sợ, hơn nữa tốc độ di chuyển cực nhanh, vũ khí của chúng ta căn bản không thể nào xử lý được hắn.

Nhìn thấy toạ độ di chuyển không ngừng thay đổi, trên mặt Victor lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng nổi, nếu như không phải dùng vệ tinh quan sát, sợ là bọn họ sớm đã mất dấu đối phương rồi.

- Cũng không phải không có cách xử lý hẳn, chỉ cần hẳn dừng lại 1 chỗ 1 phút, chúng ta hoàn toàn có thể giết hẳn!

Guinness bỗng nhiên mất sáng ngời, bởi vì hẳn chúng kiến người Trung Quốc ăn mặc kiểu cổ đại kia, rõ ràng đang tiến vào trong 1 sơn động, hoàn toàn không thấy nữa.

- Tôi muốn xin lệnh tổng thống, các vị chờ 1 chút!

Guinness đứng dậy, dặn dò sĩ quan phụ tá:

- Quan sát kỹ hành tung của người này, phải đảm bảo hẳn không ra khỏi sơn động.

Vội vàng đi ra khỏi bộ chỉ huy, Guinness đi vào 1 gian phòng khác, bấm số điện thoại của tổng thống, báo toàn bộ tình hình ở đây.

- Thưa tổng thống, tôi cảm thấy, đây rõ ràng là 1 cơ hội chứng minh thực lực quân đội nước Nga, chúng là toàn toàn có thể sử dụng người đó để diễn tập, sử dụng tên lửa đạn đạo Kh 555.

Tên lửa đạn đạo kh 555 theo như lời Guinness nói, là vào giữa những năm 80 Nga nghiên cứu chế tạo, đến đầu năm nay mới lần đầu tiên thử nghiệm thành công, sự xuất hiện của loại vũ khí này thực chất có nguồn gốc do người Mỹ kích thích trước.

Tạp chí <> quyền lực của nước Mỹ đã từng đăng bài báo khiêu khích “nước Mỹ hiện nay đã có khả năng tiêu diệt tất cả các lực lượng hạt nhân tầm xa dùng huỷ diệt 1 lần ở Nga”, kích thích mãnh liệt người Nga.

Đối với “huỷ diệt 1 lần”, không chỉ có công kích đến truyền thông nước Nga, mà còn thúc đẩy đầu tư chế tạo kh 555, quân đội Nga hiện ngang tuyên bố với thế giới, giữa Nga và Mỹ vẫn đảm bảo thế cân bằng hạt nhân “huỷ diệt bảo đảm lẫn nhau”.

Về uy lực, tầm bắn đến độ chính xác, tính năng của kh555 hoàn toàn vượt qua tên lửa “Tomahawk” của Mỹ, điều duy nhất không bằng nước Mỹ chính là, hiện nay máy bay của quân đội Nga có thể mang được tên lửa kh555 chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Hơn nữa do chi phí chế tạo quá đắt, nên tên lửa kh555 không thể sản xuất quy mô lớn được, đến tận bây giờ, cả nước Nga số lượng đạn đạo kh555 chưa quá 30 chiếc.

Trong điện thoại chỉ nghe hơi thở của tổng thống, Guinness không khỏi bối rối, mở miệng nói:

- Thưa tổng thống, đối với hành động khiêu khích này chúng ta phải kiên quyết đánh trả, tướng quân Pavlovsky chết có thể là do

người này, các nước khác bây giờ sợ là đang chế cười chúng ta!

Guinness đoán không sai, lúc này mặc dù ở New York đang là đêm khuya, thế nhưng tại nhà trắng nửa năm trước mới bị tấn công đền đốc vẫn còn sáng trưng, các vị tướng quân cấp cao về mặt nghiêm túc đang xem hình ảnh từ vệ tinh.

Nhưng Guinness đoán sai 1 chút, những tướng quân có thể quyết định vận mệnh của nước Mĩ này lại không phải có chút há hê gì, mà là đang cực kỳ uể oải.

Sau khi xem hình ảnh, 1 ông lão đeo hàm cấp bậc thượng tướng nhìn về phía 1 trung tướng đang ngồi đối diện hẳn, mở miệng nói:

- Jackson, kế hoạch siêu nhân của chúng ta còn bao lâu nữa mới hoàn thành?

Trung tướng lắc đầu, nói:

- Thưa tướng quân Clarence, khu 51 triển khai rất chậm, sợ ít nhất cũng phải mất 20 năm.

- 20 năm? Hàng năm bộ quốc phòng trích ra bao nhiêu tiền như vậy, chẳng lẽ không thể trang bị 1 đội siêu nhân sao?

Tướng quân Clarence rất bất mãn với điều này, nhìn vào hình ảnh trong video, khiến ông ta cảm nhận 1 tia gấp gáp, có lẽ người Trung Quốc về lĩnh vực này đã vượt qua người phương Tây rồi.

- Tướng quân Clarence, vũ khí chiến đấu cá nhân và trang bị đã được chế tạo ra, thế nhưng có trọng lượng nặng hơn 3000kg, binh lính siêu cấp của chúng ta không có cách nào mang được cả.

Jackson nghe vậy cười mỉu, dựa vào thiết kế ban đầu của bọn họ, là muốn tạo ra 1 loại trang bị vũ khí tiến hành nhiệm vụ tác chiến chiến lược, nói cách khác, 1 người có thể hình thành vũ khí hạt nhân.

Nhưng sau khi kinh phí đầu tư vào cái gọi là nghiên cứu thiên văn số, các nhà khoa học cuối cùng cũng định hình được 1 loại trang bị, trọng lượng hơn 3000 kg, nhưng lại không tìm được người có thể sử dụng nó.

Khu 51 trong mấy chục năm, dùng đủ mọi cách phát triển tiềm năng con người, chính là muốn “chế tạo” ra 1 chiến sĩ siêu cấp phối hợp với loại vũ khí đó, nhưng rõ ràng là họ không thành công.

Sau khi nghe Jackson báo cáo xong, Clarence trầm tư hồi lâu, mở miệng nói:

- Tính toán lực người đó bị ném ra, tôi nghĩ... chúng ta nên tạo mối quan hệ tốt với người Trung Quốc!

Mặc dù đang trong xã hội hiện đại, lực lượng cá nhân không phải là vai trò quyết định, nhưng sự quan trọng của bộ đội đặc chủng và tập đoàn sát thủ ngày càng nổi bật.

Nếu như người có năng lực siêu nhiên trong màn hình kia thực sự công tác cho chính phủ trung quốc, sợ là đầu não các nước trên thế giới khó có thể bình an được.

Phải biết rằng, tên lửa hạt nhân có thể huỷ diệt 1 quốc gia, nhưng có 1 người như vậy, lại có thể có phương thức ám sát, huỷ diệt trung khu thần kinh của 1 quốc gia, uy lực của nó không thấp hơn uy lực của tên lửa hạt nhân chút nào.

Cho nên không chỉ có nước Mĩ, phạm là những quốc gia đã xem người đó trong tù vệ tinh, không hẹn mà cùng đều sinh ra 1 ý nghĩ kinh sợ Trung Quốc, quốc gia thần bí phương đông đó, rốt cục còn có bao nhiêu bí mật mà bọn họ không biết nữa?

Quay trở lại Siberia, Guinness từ trong phòng đi ra, sắc mặt tràn đầy hưng phấn, ông ta đã được tổng thống trao quyền, có thể sử dụng đạn đạo kh555.

- Tướng quân Victor, người đó không từ đó đi ra chứ?

Trở lại bỏ chỉ huy, không khí bên trong vẫn còn nguyên áp lực, chỉ cần là con người, đối diện với 1 lĩnh vực mà mình không thể giải thích được, căn bản vì lạ lẫm mà sinh ra cảm giác sợ hãi.

Victor lắc đầu, nói:

- Không, sau khi hắn đi vào cũng không thấy đi ra, thượng ta, ngài có biện pháp gì sao?

- Tổng thống hạ lệnh, có thể sử dụng đạn đạo kh555.

Guinness gật đầu nhẹ nhẹ, đi đến bên cạnh bộ điện thoại màu đỏ, nhắc điện thoại trước mặt mọi người, đầu tiên ấn dãy số:

- Tổng thống hạ lệnh, trong ba phút đếm ngược, hướng tới tọa độ..., phóng tên lửa kh555 ra.

Theo Guinness hạ lệnh, tại 1 chân núi nhìn hoang vu cực kỳ ở 1 góc phía bắc của Siberia, 1 khối đá nham thạch to chậm rãi mở ra, lộ ra

1 cửa động đen xi.

2 đường sắt kéo dài từ trong động ta, trên đường ray đó, mang 1 vũ khí tên lửa đạn đạo, mà lúc đạn đạo phóng ra như là hoá tiễn nhưng dưới ánh mặt trời như loé lên 1 ánh chớp vậy. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('

');

```
}; } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 771

Phần Nộ

Đạn đạo kh555 sử dụng vật liệu composite làm thân đạn, sử dụng công nghệ tàng hình mới như vật liệu hấp thụ sóng và tàng hấp thụ radar, diện tích phản xạ radar chỉ có 0.01 mét vuông.

Phần trước thân đạn có thêm bình nhiên liệu bổ sung, khiến cho quả tên lửa dài 7,45 mét, đường kính là 514mm, trọng lượng phóng tối đa là 2.2 tấn.

Cũng chính vì sức nặng và thể tích của nó cho nên khiến cho các máy bay của nước Nga có thể mang được tên lửa này đếm trên đầu ngón tay, phần lớn chỉ có thể dùng tàu ngầm hoặc là tác chiến trên mặt đất.

Trang bị cho đạn đạo kh555 thường mang theo một đầu đạn 20-megaton nhiệt hạch, chiều cao bay 40-110 mét, với tầm bắn tối đa 5.500 km.

Đương nhiên, tại nơi sử dụng tên lửa này, đầu đạn hạt nhân được bỏ đi, thay thế bằng thuốc nổ, uy lực mặc dù không bằng hạt nhân, nhưng đạn đạo dài hơn 7m quãng xuống, tiêu diệt 1 ngọn núi không phải là vấn đề gì cả.

- Toạ độ... hướng gió.... đến ngược thời gian bắt đầu, 180, 179, ..., 10, 9, 8, 7, 6...

Sau khi guiness hạ lệnh, nhân viên công tác ghi chép thử nghiệm tên lửa đạn đạo cũng bận rộn hơn, các loại mệnh lệnh được nhập vào máy tính điều khiển đạn đạo, 1 hệ thống giọng nói bắt đầu đếm ngược.

Tên lửa kh555 là dùng hệ thống hướng dẫn địa hình xứng đôi, có thể trực tiếp nhận số liệu từ hệ thống vệ tinh Glonass, mà tại điểm công kích mục tiêu cuối cùng sử dụng 1 đầu tìm điện từ quang học.

Loại đạn này độ chính xác cực cao lên đến 50 mét, căn bản chỉ cần hạ lệnh có thể huỷ diệt tất cả tính mạng trong mấy chục cây số,

không nói đến hạt nhân uy lực cực mạnh, chỉ là sóng địa chấn thôi cũng đủ để san bằng 1 thành phố loại nhỏ.

- 5, 4, 3, 2, 1, phóng!

Sau khi đếm ngược xong, phía đuôi đạn đạo phát ra 1 tia lửa cực nóng, con quái vật khổng lồ này bắn ra, dựa theo quỹ đạo dự định mà nhanh chóng phóng ra.

Là 1 tên vừa đạn đạo vận tốc âm thanh, tầm bắn tối đa lên tới 5500km, mà mục tiêu phóng ra chỉ cách mấy trăm km, hình như trong nháy mắt, đạn đạo đã đến chỗ mở vòng linh mạch đó rồi.

- Há? Chuyện gì thế này? Mấy ngày nay tâm thần bất định, chẳng lẽ có họa xảy ra?

Đình Hồng ở dưới mặt đất mười mấy mét trong động, đột nhiên cảm thấy khó chịu, loại cảm giác này cực kỳ lạ, trong ký ức của ông ta, hình như sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên đây mới lần đầu có cảm giác này.

Tu luyện đến cảnh giới này như Đình hồng, cảm ứng đối với sự vật ngoài thân, nhất là đối với an nguy của mình là cực kỳ nhạy cảm, ông ta thậm chí có thể cảm thấy ánh mắt của họ trong phạm vi mấy cây số.

Chỉ có Điều đình Hồng rất cực đã tách rời trần thế quá lâu, ông ta căn bản không biết thời thế thay đổi từng ngày, con kiến hôi trong mắt của ông ta đã phát triển vũ khí chiến tranh đến cực điểm.

Những thứ khác không nói, riêng vũ khí hạt nhân mà nước Mĩ và Nga có được, cũng đủ để phá hủy vô số địa cầu, nếu như Đình Hồng biết, ông ta tuyệt đối không dám sơ suất như vậy.

Thế nhưng giác quan thứ 6 hơn người, vẫn khiến cho Đình Hồng cảm nhận được chỗ không ổn, trái tim ông ta như có 1 bàn tay to bóp lấy, không thể nào đập bình thường được.

• Không đúng, chẳng lẽ đối phương lại sử dụng bom?

Trong đầu Đình Hồng hiện ra ý nghĩ này, tiếp đó da đầu run lên, chân khí hộ thể thoát ra, vây chặt toàn bộ thân thể ông ta lại.

Vừa đúng lúc trong đầu Đình Hồng hiện lên điều này, thì tên lửa đạo đạn kh555 đó đã đâm vào ngay đình đài, “ầm ầm” 1 tiếng thật lớn vang lên, chấn động cả trời đất.

1 đám khói đen nhìn giống như cây nấm bay lên, ở giữa còn có đám lửa dày đặc phóng lên trời.

Nội trong vòng 1 km vuông xung quanh chân núi, các loại vệ tinh quan sát khu vực này hình như xảy ra cái gì đó, xuất hiện 1 cuộn sóng bay lên.

Bất kể là sói hoang Siberia hay là côn trùng ngủ đông trong lòng đất, bất kể là cỏ thụ ngút trời hay là cỏ trong đất lạnh, sinh mệnh nội trong vòng 2 km vuông, trong thời khắc khói lửa này, ánh lửa ngập cả đỉnh núi.

Uy lực tên lửa bắn ra không chỉ ở chỗ nổ mạnh mà còn ở chỗ sinh ra sóng xung kích, trong phạm vi nhỏ thậm chí còn hơn cả bom hạt nhân, chỉ là không gây ô nhiễm môi trường, nếu không cũng bị liệt vào loại vũ khí cấm sử dụng.

Ngọn lửa tràn ngập không gian, đất núi rung chuyển, 1 màn kinh thiên động địa, ít nhất cũng được vệ tinh của 10 quốc gia chú ý đến.

Những quốc gia vốn có chút coi khinh, không khỏi 1 lần nữa cân nhắc nâng cấp vũ khí của bọn họ, nước mạnh như nước Mỹ cũng cảm thấy áp lực kể từ khi kết thúc chiến tranh Lạnh.

- Hoan hô! Hoan hô!

Sau khi những hình ảnh đó truyền về bộ chỉ huy, cho dù là những tướng quân lão luyện cũng phải bỏ mũ lộ cái đầu bóng loáng ra để hoan hô, theo như bọn họ thấy, người đàn ông chui vào trong núi đó, hẳn chết là không nghi ngờ gì nữa.

Cũng không phải nói những tướng quân này tự tin mù quáng, mà vì ngọn núi cao chừng hơn 50 mét, lúc này nhiều nhất chỉ còn lại 30 mét, cả gò núi bị san hơn 1 nửa.

Các tướng quân có lý do tin tưởng, đối phương chỉ cần là 1 sinh vật trên địa cầu này cũng không thể thoát khỏi sóng địa chấn của đạn đạo kh555, cho dù là thượng đế cũng không thể!

- Hạ lệnh, hạm đội máy bay trực thăng thứ hai đến vị trí mục tiêu, thu thập các dữ liệu sau vụ nổ của tên lửa, ngoài ra đào sâu 3 thước, tìm cho ra người đó!

Chi phí chế tạo kh555 cực đắt, mà ngay cả cường quốc như nước Nga cũng không đủ sức, cái thứ này chiếm 1 phần lớn trong chi phí dự toán của quân đội Nga hàng năm.

Lần này dùng nó để đối phó với Đinh Hồng, kỳ thực cũng có ý bắn thử vào bên trong, cho nên sau khi bắn xong, Guinness nhanh chóng hạ mệnh lệnh, đây là tổng thống đặc biệt dặn dò. Sergejev.

Lúc này trên mặt Guinness, vẻ u ám đã không còn nữa, tuy nhiên nhiệm vụ lần này cũng không phải thành công mỹ mãn lắm, nhưng kết quả cũng có thể chấp nhận được.

Guinness có thể dự đoán được, tương lai không lâu sau, cấp bậc của hắn có thể lên tới tướng quân, làm thiếu tướng hơn 40 năm, trong quân đội nước Nga đúng là rất trẻ.

1 đội do 22 chiếc máy bay vũ trang chở mấy trăm tên lính đến chỗ vụ nổ.

Mặc dù cấp trên luôn nhấn mạnh vào hành động an toàn, nhưng sắc mặt bọn lính lại trái với tâm trạng của bọn họ.

Các binh lính trẻ trên phi cơ đều có chút khẩn trương, dù sao bọn họ khi này ở trên không mấy trăm km cũng nhìn thấy đám khói như cây nấm đó.

- Chuyện gì xảy ra vậy, động đất à?

Tuy ở 1 nơi cách vụ nổ hơn 10km, nhưng Diệp Thiên vẫn bị tác động, sợ bị Đinh Hồng phát hiện nên đóng giác quan thứ 6 lại, chỉ cảm thấy đất xung quanh mình đột nhiên rung lên, thiếu chút nữa òa xuống chôn sống cậu.

Cũng may là đợt động đất này không hề kéo dài, chỉ trong thời gian mười mấy giây ngắn ngủi, nhưng cũng đủ để miệng mũi Diệp Thiên cũng phun máu tươi ra, lực phủ ngũ tạng dĩ nhiên là bị nội thương.

Cảm thụ được thế giới dưới lòng đất lạnh buốt đen kịt, Diệp Thiên cũng không chịu được nữa, vì sợ hãi, khiến cho cậu không còn sợ bị Đinh Hồng tìm ra nữa, phóng thần thức ra.

- Haiz, chính phủ Nga sau lại sử dụng đạn hạt nhân? Sao lại có động tĩnh lớn vậy?

Khuôn mặt vô hình nhìn không giống Diệp Thiên, trong tay vẫn còn giữ cái chuông Tam Thanh Linh đó, lặng yên không 1 tiếng động xuất hiện trên mặt đất, mới hơi xem xét, trên khuôn mặt lộ ra vẻ cực kỳ bất ngờ.

Ngọn đồi xa xa kia, đã biến thành 1 ngọn núi nhỏ, lửa nóng bay lên ngút trời, tình hình ở đó như là núi lửa hoạt động vậy.

- Đinh đại tiên ơi, ông già rồi rồi cuộc còn làm chuyện gì khiến người ta oán trách, khiến cho đối phương làm chuyện động trời thế này?

Phải nói là Diệp Thiên đúng là người không có lòng từ bi, cậu trốn ở 1 gốc cây, nhìn rõ ràng có chút há hê.

Chỉ có điều Diệp Thiên không nghĩ mà xem, nếu như không phải trước đó ông ta giết chết bao nhiêu người có thể buộc chính phủ Nga phải sử dụng đến đạn đạo kh 555 sao? Khiến cho tổng thống đến lúc này vẫn còn đau lòng trong điện Klemmlin.

- Hầy, có chút quá đáng quá, như vậy rồi, còn điều động trực thăng làm gì?

Đang lúc Diệp Thiên mặc niệm về Đinh Hồng, xa xa trên bầu trời đó xuất hiện hơn 10 chấm đen còn có cả âm thanh cánh quạt quay vù vù nữa, là những người mà Guinness phái đến thu dọn chiến trường.

- Không biết chỗ mỏ vàng đó có bị họ phát hiện không nữa?

Trong lòng Diệp Thiên vừa hiện lên ý nghĩ này, thì không nhịn được cười lên, nước Nga vốn biết có mỏ vàng này rồi, chỉ có điều những nhân tố hoàn cảnh địa lý có hạn nên không khai thác mà thôi, chắc hẳn bọn họ sẽ không chú ý đến mỏ vàng này.

- Há? Sao lại có chuyện này, lẽ... lẽ nào Đinh Hồng vẫn chưa chết?

Đột nhiên, Diệp Thiên cảm ứng được, chỗ ở sương khói bốc lên kia đang dâng lên 1 khí thế khổng lồ, giống như là mãnh thú ở ẩn vạ năm ngủ đông dưới lòng đất xuất thế, kinh sợ đến nguyên thần Diệp Thiên có chút không ổn.

- Mẹ kiếp, quả nhiên là không chết, cái ông Đinh Hồng này rốt cuộc là tu luyện cái gì không biết?

Diệp Thiên không dám phóng thần thức ra quan sát, nhưng thông qua 2 mắt, cậu có thể trong thấy trên gò núi hơn 10km, 1 thân hình đạo sĩ hiện ra, kinh động đến cả nguyên thần Diệp Thiên suýt chút nữa rơi từ trên cây xuống.

- Người Nga chết tiệt, ta phải giết sạch hết tất cả các ngươi!

Tuy tránh được 1 tận, nhưng bộ dạng xuất hiện của Đinh Hồng còn thê thảm hơn Diệp Thiên gấp trăm lần, ông ta đã sớm kéo tóc ra, quần áo trên người cũng thành bột hết rồi.

Nếu như không phải dùng 1 món bảo bối pháp khí mang theo, cộng với thân thể cất hơn 10 khối linh thạch thuộc tính kim tạo thành

1 trận pháp, sợ là đã không tránh khỏi kiếp nạn này.

Nhưng ngay cả như vậy, Đinh Hồng sau khi xuất hiện từ trong sơn động bằng phẳng đáng vẻ vẫn vô cùng thể thảm, thể nhưng thần sắc lộ ra nhiều nhất trên khuôn mặt của ông ta chính là phần nộ!

Tu đạo mấy trăm năm, tâm tình Đinh Hồng đã sớm trở thành không bận tâm chuyện gì.

Nhưng trận kinh động đến sinh mạng trong nháy mắt này khiến ông ta bộc phát tính cuồng bạo, lúc này chỉ có giết chóc mới có thể bớt được phần nộ trong lòng ông ta. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 772

Chấn Động Phương Tây

Đình Hồng sống mấy trăm tuổi, cơ hồ đã trải qua mọi chuyện cần biết của Trung Quốc cận đại, trải qua nhiều loạn lạc, nhưng chưa từng có bất cứ chuyện gì có thể nguy hiểm đến sinh mệnh của hắn, ở sâu trong nội tâm, hắn nghĩ chính mình liền thuộc về đỉnh cao nhất thế giới thực vật này.

Nhưng là cảm giác về sự ưu việt, vào hôm nay bị đạn đạo uy lực thật lớn phá hoại.

Đình Hồng có thể cảm giác được rõ ràng, nếu không phải mình ở chỗ sâu trong lòng núi, và đúng lúc sử dụng linh thạch bày ra trận pháp, chỉ sợ cũng bị nổ mạnh làm chấn động, khiến cho hắn tan xương nát thịt.

Đây giống như là voi bị con kiến khiêu chiến, hơn nữa lại có thể thiếu chút nữa đã khiêu chiến thành công, cảnh này khiến Đình Hồng giận không kiềm được, hắn muốn khiến cho lũ ngốc biết kết quả của việc chọc giận mình.

Ngửa mặt ngẩng đầu nhìn lên trời, trong miệng Đình Hồng phát ra tiếng cười, tiếng cười chấn đắc không khí quanh người hắn tạo nên tầng tầng gợn sóng, thanh âm truyền rất xa, hơn mười km.

Tiếng cười ước chừng hơn một phút, cách phía xa đến mười km Diệp Thiên cũng phát hiện, trong tiếng kêu, Đình Hồng đã bị thương phủ tạng, thế nhưng tốc độ khôi phục lấy mất thường có thể thấy được.

Đình Hồng đứng ở nơi đó, tuy rằng chỉ có một người, nhưng giống như núi cao đồ sộ không thể lay động, một khí thế kinh người phóng lên cao, ngay cả đỉnh đầu hắn đang sáng rõ đều trở nên âm đạm.

- Người đó còn chưa có chết? Thượng Đế, đây... Điều này sao có thể sao?

Ngay khi thân hình Đình Hồng lộ ra, cách đó 100 km, bộ chỉ huy theo dõi vệ tinh nhìn trên màn ảnh, cũng xuất hiện thân ảnh của

hắn, làm cho trong bộ chỉ huy loạn lên.

Tuy rằng đạn đạo Kh555 cũng không trang bị đầu đạn hạt nhân. Nhưng nổ mạnh sinh ra uy lực mỗi người cũng đều tận mắt nhìn thấy, bọn hắn bất kể như thế nào đều không thể tin được. Trong vụ nổ này, còn có người có thể sống sót.

Nhưng sự thật là như thế. Thiên Nhân quay được Đinh Hồng, trên mặt lộ ra một nét trào phúng, đây tuyệt đối là một loại khiêu khích trắng trợn, giống như đang châm chọc những người muốn đối phó hắn.

- Nổ súng, nhanh chóng nổ súng!

Cơ hồ toàn bộ các tướng quân, đều cầm bộ đàm trong tay cùng một thời gian. Sợ hãi hoàn toàn chiếm cứ tim của bọn họ, chỉ có xử lý xong người đàn ông như ma quỷ kia, bọn hắn mới có thể cảm giác được an tâm.

- Cháu cháu...

Ngay khi mệnh lệnh truyền đến trên trục thẳng, trong nháy mắt, hơn mười khẩu súng trên phi thăng đồng thời phun ra ánh lửa. tiếng pháo vang dội cả Thiên Không.

Vô số phát đạn phong tỏa từ đỉnh đầu đến phía sau Đinh Hồng, trong thiên địa tràn đầy mùi hỏa dược và lưu huỳnh, mưa đạn không kể hờ, đều che lấp ánh mặt trời.

Ngay cả nguyên thần của Diệp Thiên xa xa cũng thấy mà trợn mắt há hốc mồm, hắn hiểu được, nếu đối lại là chính mình, sợ là trong nháy mắt cũng đã bị bắn nát, ngay cả cơ hội chạy trốn mạng cũng không có.

- Có thể làm khó dễ được ta? !

Chứng kiến đạn mưa dày đặc, trên mặt Đinh Hồng lộ ra cái nhe răng cười, hắn vốn là người lương thiện. Chỉ là vì thăng cấp Kim Đan Đại Lộ, trăm năm qua luôn luôn áp chế tâm cảnh của mình mà thôi.

Nhưng hôm nay gặp phải, cũng khiến cho độc ác trong hắn nổi lên, trong đầu duy chỉ có một ý niệm trong đầu, chính là muốn chém giết những kẻ cả phạm nhân gan mao phạm uy nghiêm hắn.

Khi đợt đạn thứ nhất như mưa bắn tới trước người, Đinh Hồng bỗng nhiên há mồm phun ra, một tia hồng từ mũi từ miệng phun ra,

tạo ra một cái vòng như màu đỏ là vòng bảo hộ bên ngoài người hấn.

Đạn pháo bắn tới tấp chấn này không thể dao động thêm. Viên đạn Hợp kim bị xoắn thành bột phấn, hai thứ va chạm là lúc, ánh lửa văng khắp nơi, bao vây khiến Đinh Hồng giống là thần tiên.

- Đến mà không chào cũng phi lễ!

Chỉ ngăn trở những mầm mống đạn này, Đinh Hồng đương nhiên không chịu bỏ qua, tâm niệm động, một đoàn thực khí từ bàn chân dâng lên, che phủ thân thể hấn bay lên trời, bay về phía ba cái máy bay trực thăng bay cách mình gần nhất.

Thân thể Đinh Hồng bay khỏi chỗ, máy bay trực thăng nhất thời mất đi mục tiêu, mưa đạn đầy trời tất cả đều rơi xuống đất trống, nhưng người trên ba cái máy bay gần hấn nhất phát hiện, vòng chắn màu đỏ vờn quanh Đinh Hồng cũng không thấy.

Có lẽ trong lòng bọn hấn đang suy nghĩ điều này, nhưng ngay sau đó, hồng quang trước mắt bọn hấn chợt lóe, cả máy bay trực thăng như là đậu phụ bị xé nát từ không trung.

Cánh quạt bay nhanh xoay tròn thoát khỏi thân máy bay, đung vào thủy tinh mặt sau máy bay trực thăng, trực tiếp cắt đầu người lái máy bay, cả bàn điều khiển cái máy bay trực thăng toát ra tia lửa.

Mà mấy cái máy bay trực thăng trình hình quạt cũng không thể quay đi, tuy rằng vị trí của nó ở sau, nhưng sau khi hồng quang xé rách máy bay trực thăng thứ nhất, cũng trực tiếp chặt đứt cánh quạt của nó.

Máy bay trực thăng mất đi cánh quạt, rơi xuống mặt đất, rơi từ độ cao một trăm mét, khiến sau khi nó va chạm đến mặt đất, trở thành một đồng sắt vụn, ngay sau đó hỏa quang phát sáng lên tận trời.

Hơn hai mươi quân nhân trong máy bay trực thăng, đều là miệng mũi xuất huyết, không một người may mắn thoát khỏi, trên mặt một đám đều lộ ra kinh hãi, trước khi tử vong, bọn hấn đã trải qua giây phút chờ đợi cực kỳ tàn nhẫn.

Ba cái máy bay trực thăng cơ hồ không có phản ứng nào, biến thành ánh sáng ngọc khói lửa ngay trên bầu trời. Ánh lửa đầy trời cùng khói đặc khiến hơn mười cái máy bay trực thăng khác vội vàng bay lên cao.

Nhưng tất cả chuyện này đều là phí công, sát khí trong lòng Đinh Hồng như là đã trào ra hết, ra tay không có ý niệm nhẹ nhàng, thực khí bao vây lấy thân thể hấn, tia hồng nhanh như thiểm điện bắn tới máy bay trực thăng tạo đội hình phía sau.

Hồng quang không biết là hình thành từ vật chất gì, giống như là cầu vồng sau cơn mưa, lại như cái liềm đoạt mệnh của thần chết, bay thẳng mục tiêu, tung hoành qua đội hình máy bay trực thăng, hơn mười cái máy bay trực thăng đều bị cắt một phát.

Tiếng nổ thật lớn vang lên, ở trong đó còn hòa lẫn tiếng kêu rên của người trước tử vong, oán khí vô tận thậm chí khiến cho ánh mặt trời đều mất hết trong khu vực này.

Cả Thiên Không đều bị ánh lửa và khói đen bao phủ, bầu trời bỗng nhiên mây đen thật dày, mặt trời... Tựa hồ cũng không chịu đựng được khi thấy cảnh tượng Địa Ngục nhân gian này.

Ở một khắc này, vô số người đứng ở trước máy theo dõi, từ vệ tinh thấy một người như vậy, đều trợn mắt há hốc mồm không thể nói ra một câu, chính là kỹ năng của Hollywood, chỉ sợ cũng không quay được hiệu quả đến như vậy.

- Hấn... Hấn làm sao đến được?

Cơ hồ trong lòng mọi người đều toát ra cái nghi vấn này, thậm chí có người đang suy đoán, hay là hơn mười cái máy bay trực thăng đó là bị đạn đạo nào đó đánh trúng, nếu không làm sao lại đồng thời nổ mạnh?

- Lập tức đi điều tra rõ, có phải Trung Quốc nghiên cứu chế tạo ra vũ khí bí mật gì hay không?

Lúc này ngay cả chủ nhân Nhà Trắng cũng đã chạy tới Lầu Năm Góc, thấy ánh lửa đầy trời từ máy theo dõi khiến hấn cau mày.

Gần đây chính phủ Mỹ chịu nhiều đã kích, nếu ở quân sự lại bị Trung Quốc vượt qua, vậy người Mỹ cũng sẽ không thể hưởng thụ cái cảm giác về sự ưu việt trong thế giới nữa.

- Nói với phía quân đội, bảo bọn họ ổn định một ít, mặt khác, hoạt động thăm viếng cuối tuần hãy lùi lại!

Ở Tokyo, Nhật Bản, Thủ tướng Nhật Bản vừa mới nhậm chức thành lập nội các không lâu, cũng phát ra mệnh lệnh như vậy đối với phụ tá hấn, hình ảnh trước mắt, khiến trong lòng hấn không tự chủ, sinh ra một cảm giác sợ hãi.

Còn thủ lãnh các quốc gia như Anh, Pháp, Đức... cũng đều bị đánh thức từ trong giấc ngủ. Nếu nói lúc trước hành vi Diệp Thiên tập sát binh lính chỉ là sức người, thì hành vi nháy mắt phá hủy hơn mười cái máy bay trực thăng, đã có thể liên quan đến an toàn quốc gia.

Cơ hồ toàn bộ các quốc gia có thể thông qua vệ tinh theo dõi chứng kiến hình ảnh này, đều mời họp khẩn cấp, bọn họ không thể

không liên tưởng tới chính phủ nhân hoà Trung Quốc.

Ở Trung Quốc, trong một kiến trúc ngầm một trăm mét, bảo vệ nghiêm ngặt, rõ ràng đang ngồi bảy vị lãnh đạo trọng yếu nhất, nhưng không khiếp sợ như quốc gia khác, bọn họ biết lai lịch người mặc áo đạo này.

- Đây... Đây là những người đó sao?

Câu hỏi người là của một vị lão nhân hơn 70 tuổi, nhưng dường lão rất tốt, nhìn qua chỉ có hơn năm mươi tuổi, khuôn mặt kia lộ ra một tia uy nghiêm thượng vị.

- Hẳn là vậy, nhưng bọn họ sớm không xuất thế, tại sao lại chạy đến Nga đại khai sát giới đây?

Người trung niên ngồi ở vị trí thứ hai nhíu mày, kỳ thật từ nếp nhăn khóe mắt có thể thấy được, hẳn cũng đã không còn trẻ.

- Ông ta là người trong nước, có thể thu nạp vào tổ chức hay không?

Một người tướng quân mặc quân phục thượng tướng hai mắt sáng lên, gất gao nhìn chăm chăm vào băng, nói:

- Tuy rằng quốc gia chúng ta mấy năm nay phát hiện về tiềm năng cá nhân có một vài đột phá, nhưng không có người nào có thể so được với ông ta, kém quá xa!

- Lão Cận, ông đừng mơ, năm đó thái tử tở đều không có bất kỳ biện pháp gì với họ, bọn họ sao có thể nể mặt chúng ta?

Người vừa nói chuyện thờ dài, sắc mặt trở nên nghiêm túc:

- Cần chặt chẽ phong tỏa tin tức những người này, toàn bộ hồ sơ lại giữ bí mật thêm một bậc, người tiết lộ xử với tội phản quốc! var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 773

Lôi Kiếp

Thượng tá, có cần sử dụng thêm một quả đạn đạo Kh555 hay không?

Thanh âm của Victor cắt đứt yên tĩnh trong bộ chỉ huy.

- Tướng quân, ngài coi đạn đạo Kh555 là cái thảo hay sao? Hiện tại quốc gia chúng ta tổng cộng còn không có hơn ba mươi quả, Tổng Thống sẽ không đồng ý!

Jini SI không còn bình tĩnh như lúc trước, có chút thờ hờn hển, ở một khắc này hẳn thậm chí quên thân phận Victor, nói ra lời rất không dễ nghe.

Là vũ khí chiến lược, Tổng Thống quyết định sử dụng một quả đạn đạo Kh555, đã chịu rất nhiều áp lực, nếu không phải Aliyev kiên quyết, chỉ sợ sẽ một quả cũng không cách nào được sử dụng.

- Tôi ra lệnh, ba pháo binh tập trung hỏa lực, bắn một lượt vào mục tiêu!

Lúc này trên bầu trời vị trí của Đỉnh Hồng u ám, nhưng ở bộ chỉ huy các quốc gia, hình ảnh cũng truyền đi rất rõ, không ai hiểu được, người đàn ông như ma quỷ kia, tại sao lại còn sống.

Không thể sử dụng đạn đạo chiến lược Kh555, nhưng Jini Si vẫn có thể điều động bộ đội pháo binh, hơn một ngàn hỏa pháo bắn một lượt, uy lực của nó chưa chắc có thể kém so với đạn đạo.

Theo mệnh lệnh của Jini Si truyền đạt, hơn một ngàn ổ đại pháo đại bác của một sư đoàn pháo binh ở cách đó 50km bắt đầu chậm rãi chuyển động, mức tiêu nhắm ngay phương vị của Đỉnh Hồng.

- Tiểu bối, còn muốn trốn tránh sao?

Liên tiếp giải quyết hơn mười cái trực thăng, lửa giận trong lòng Đinh Hồng thoáng hạ thấp xuống một ít, đứng ở gò đất bị oanh tạc bây giờ chỉ cao có 30m, ánh mắt của hắn tựa hồ xuyên qua hơn mười km núi rừng, trực tiếp ném tới Diệp Thiên.

Thanh âm của Đinh Hồng tuy rằng không vang, nhưng vẫn vang dội chung quanh Diệp Thiên, khiến cho nguyên thần của Diệp Thiên cũng bối rối. Vội vàng trốn vào bên trong thân thể.

- Không cần tiếp tục trốn, cậu bạn nhỏ Diệp Thiên, cậu từ kinh thành chạy tới Nga, lại gây họa lớn như vậy, đến tột cùng là muốn như thế nào đây?

Diệp Thiên nghe được trong thanh âm hơi mềm mại của Đinh Hồng ẩn chứa sát khí dày đặc, thực hiển nhiên, người mấy trăm tuổi cũng không phải sống không, rất dễ dàng liền suy đoán ra tất cả chuyện này đều là Diệp Thiên dẫn dắt tới.

Đương nhiên, Đinh Hồng cũng không hề làm Diệp Thiên bị oan uổng. Hắn vốn là có ý để quân đội Nga đối phó Đinh Hồng.

Nhưng Diệp Thiên cũng không thể nghĩ tới, thật không ngờ Đinh Hồng quá cường đại, chấn động vừa rồi như trời sụp đất nứt, cũng chưa có thể gây tổn thương cho lông tóc của hắn.

- Đinh tiên bối, là bởi vì có việc nên tôi phải đến nơi đây, thật sự không biết ngài cũng ở chỗ này!

Mắt thấy tránh không được nữa, thân thể Diệp Thiên từ trong đất bùn chui ra. Trong lòng tuy rằng sợ hãi, nhưng Diệp Thiên cũng coi như là trải qua không ít sóng gió, ngoài mặt vẫn bình tĩnh như thường.

- Không biết? Hừ, tiểu bối, thực cho là có nhất mạch của Quý Cốc Tử bảo vệ ngươi? Ta không dám giết ngươi sao?

Sắc mặt Đinh Hồng xanh mét, sau khi hủy diệt hơn mười cái máy bay trực thăng, hắn chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, giống như có cái gì không ổn sắp xảy ra, trong lòng buồn bực dị thường.

Tuy rằng nhất mạch của Quý Cốc Tử am hiểu suy diễn Thiên Cơ, có lẽ sau này có thể tra ra là mình sát hại Diệp Thiên. Nhưng Đinh Hồng đã chẳng muốn quan tâm nhiều như vậy, không giết người này, khó mà xóa mối hận trong lòng hắn.

- Tiên bối muốn ý lớn hiệp nhỏ. Văn bối đương nhiên cũng không có cách nào!

Diệp Thiên hơi rùng mình, hắn có thể cảm giác được sát ý từ Đinh Hồng, lập tức lòng bàn chân trào ra thực khí, cũng chuẩn bị

chuồn đi, phía sau hơn mười km còn có mười vạn đại quân, đến được đó luôn có thể đục nước béo cò chuồn mất.

- Muốn chạy sao? Người cho là có thể chạy trốn được?

Thần thức phóng ra. Nhất cử nhất động trong phạm vi ba mươi km, cũng khó mà thoát được cảm ứng của Đinh Hồng. Diệp Thiên hoạt động mờ ám tự nhiên bị hấn nhìn thấu trong mắt, lập tức trên mặt lộ ra cười lạnh:

- Tam Thanh Linh trên người người dễ dàng gột rửa tâm ma, nói không chừng có thể trốn thoát một kiếp nạn này!

Ngoài một ít yêu tu, người tu đạo tu vi càng sâu, cảnh giới càng cao, giết chóc càng nhiều sẽ khiến cho tâm ma mạnh.

Đây cũng là nguyên nhân người tu đạo có sức mạnh cường đại như thế, nhưng lại không thể không lui vào đến Thần Châu kết giới, không dám tiếp xúc cùng thế nhân, chính là sợ tâm trạng không ổn, tùy tiện gọi ra giết chóc.

Đinh Hồng lúc này trên trán cũng đã hiện ra gân xanh, hấn cảm giác đáy lòng tựa hồ có ma quỷ đang rục rịch, khiến cho hấn muốn hủy diệt thế giới này, giết sạch mọi người.

Mà Tam Thanh Linh trong tay Diệp Thiên, là pháp bảo Đạo Môn, có tác dụng diệu kỳ đối với tâm thần, lần trước Đinh Hồng không thấy, nếu không lúc ấy hấn đã ra tay cướp đoạt.

- Ông sẽ không sợ sư môn tôi tìm được ông?

Quay mặt về phía Đinh Hồng không hề kiêng sợ, trong lòng Diệp Thiên chậm rãi lạnh xuống.

Diệp Thiên biết, luận tu vi, mình và đối phương có khoảng cách một trời một vực không thể vượt qua, cho dù Đinh Hồng vừa rồi bị một ít tổn thương, muốn giải quyết mình, sợ là chỉ cần nhấc tay là được.

Bởi vì ngay khi Đinh Hồng nói chuyện, Diệp Thiên cảm giác một uy hiếp khổng lồ bao phủ trên người mình, khiến cho thực khí vận chuyển đều trở nên đình trệ, muốn chạy trốn, không thể nghi ngờ là người mất trí nói mê.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đinh Hồng ngửa mặt lên trời phá lên cười,

- Quỷ Cốc nhất mạch là cái gì, Lão bất tử ba ngàn năm đó, hiện tại sợ là sớm không còn trên đời này, ta có gì phải sợ? !

Nhưng tiếng cười của Đinh Hồng chưa dứt, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ hoảng sợ, bởi vì hắn phát hiện, ngàn quả bom đột nhiên bay tới trong phạm vi thần thức của hắn cảm ứng được.

- Đáng chết!

Nhận thấy được bốn phương tám hướng đều bị đạn pháo này bao phủ, Đinh Hồng há mồm vừa phun, hồng quang lập tức đưa lại bao trùm quanh thân hắn.

Cùng lúc đó, một tia huyết quang từ trán Đinh Hồng dâng lên, bay về phía chân trời, mây đen đầy trời đều tách ra, thân thể hắn chợt hướng lên trời cao mà bay đi, giây lát sau, thân thể Đinh Hồng đã ở trên không trung mấy trăm mét.

Lúc trước Đinh Hồng bị vây trong lòng đất, chỉ có thể chịu nhận đạn đạo Kh555, tuy rằng bên ngoài không có gì, nhưng kỳ thật bị nội thương không nhẹ.

Nhưng hiện tại Đinh Hồng trên mặt đất, như chim thỏa sức bay trên không, biển rộng mặc cá nhảy, trừ phi Kremlin dám dám ném một quả đạn hạt nhân ở Seberia, nếu không thật đúng là không làm gì được hắn.

- Mẹ chúng mày, lũ người đầy lông, các ngươi có thể ngoan ngoãn chút hay không?

Ngay khi Đinh Hồng thu hồi áp chế nguyên thần Diệp Thiên, cùng một thời gian Diệp Thiên cũng đã cảm thấy đạn pháo đang gào thét mà đến, lập tức cũng không dám bay lên trời cao, dán mặt xuống đất, rất nhanh ẩn trong núi rừng.

- Ùm! Rầm rầm rầm! !

Tiếng nổ mạnh không ngớt vang vọng cả thiên địa, mấy ngàn đại pháo bắn một lượt, khiến đất trời phạm vi mấy cây số tê liệt, ngay cả bộ chỉ huy cách đó hơn 100 km, cũng có thể cảm giác được mặt đất đang rung động rất nhỏ.

Vô số đá vụn bay múa, khói đặc dày đặc che kín Thiên Không, gò núi lúc trước còn thừa lại ba mươi mét, ở tích tắc đã bị oanh tạc bằng phẳng.

- Tiểu bối, còn muốn chạy sao?

Khói đặc trên mặt đất và trên bầu trời chỉ có thể có tác dụng đối với mắt người bình thường và vệ tinh ngoài Địa Cầu, nhưng dưới sự

cảm ứng của thân thức của Đinh Hồng, hết thấy cũng hiện rõ.

Trên mặt lộ ra một tia cười lạnh, thân thể Đinh Hồng khẽ động, chợt lóe lên rồi đuổi theo Diệp Thiên cách đó bảy tám km, trong miệng phát ra từng tràng tiếng cười, hồng quang vờn quanh người hắn, đột nhiên bay đến hướng Diệp Thiên kia.

- Đâu... Đây là phi kiếm?

Đang liêu mạng mà chạy, Diệp Thiên bỗng nhiên cảm giác đỉnh đầu run lên, quay đầu lại nhìn, cũng thấy rõ một thanh đoản kiếm dài chỉ có ba tấc màu đỏ, đang đến phía sau mình chừng 10m.

Mặc dù trong hơn mười năm nay Diệp Thiên giết chóc nhiều, trường hợp như này gặp qua không ít, nhưng tranh đấu cùng người tu đạo, thật ra một chút kinh nghiệm hắn đều không có, mắt thấy phi kiếm sắp chém đến cổ mình, Diệp Thiên chỉ có thể nâng lên tay phải, dùng Tam Thanh Linh kia đón đỡ một chút.

- Bình bình bình!

Những tiếng chuông thanh thúy vang lên, khiến Diệp Thiên vui sướng chính là, thanh phi kiếm kia đã bị ngăn, sau khi vẽ một vòng tròn, dừng lại ở không trung cách mình bảy tám mét.

- Há, có thể sử dụng nguyên thần công kích, thật đúng là bảo bối nhỉ?

Xa xa, sắc mặt Đinh Hồng cũng lộ ra một tia vui mừng:

- Năm đó nghe nói Quý Cốc Tử truyền cho đệ tử một món đồ pháp bảo, sau lại không biết tung tích, hay là chính là Tam Thanh Linh của ngươi đây?

Ở giới tu đạo, cũng là có phân ra pháp khí và pháp bảo, ở phía trên pháp bảo, còn có linh khí tồn tại. Pháp khí là nhạc cụ của thầy tu uy lực yếu, phần lớn đều là dùng để bày trận, giống như Đinh Hồng xuất thân luyện khí các, đối với nhạc cụ của thầy tu thật là chướng mắt.

Mà pháp bảo thì chia làm pháp bảo hộ thân và pháp bảo bổn mạng, pháp bảo hộ thân là một lần rèn mà thành, uy lực là tu vi người sử dụng mà định ra, tu vi càng cao, uy lực của pháp bảo cũng càng lớn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 774

Lôi Kiếp

Mà pháp bảo bảo mạng thì phải thả ở đan điền mà dưỡng, tu vi chính mình được nâng cao, phẩm chất pháp bảo cũng sẽ không ngừng phát sinh biến hóa, thuộc loại bảo khí lớn dần.

Đinh Hồng sử dụng thanh phi kiếm này, chính là pháp bảo bảo mạng của hắn, đây là năm đó hắn giúp một vị kiếm tiên trong Thục Sơn Kiếm Phái rèn pháp bảo bảo mạng, từ hắn mà học được.

Phi kiếm này dĩ nhiên được Đinh Hồng dùng máu huyết thực khí luyện chế hơn một trăm năm, trong kiếm cơ hồ có nguyên thần thứ hai được hắn nuôi dưỡng ra.

Nếu chờ Đinh Hồng tiến đến Kim Đan Đại Lộ, nói không chừng thật sự có thể phân tách ra một tia nguyên thần của hắn, làm cho phi kiếm này dưỡng thành linh khí.

Nhưng khi phi kiếm cùng Tam Thanh Linh va chạm, Đinh Hồng cảm giác được từ trong Tam Thanh Linh truyền ra một tia Nguyên thần công kích, thiếu chút nữa đánh tan nguyên thần của hắn ở trong phi kiếm ra.

Nhưng Đinh Hồng không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, Tam Thanh linh này công hiệu càng lớn, tác dụng đối với hắn cũng lại càng lớn, hắn cũng không chỉ cần một phi kiếm công phạt. Giống như Diệp Thiên tiểu tu sĩ loại này, nhắc tay hắn cũng có thể tiêu diệt được.

Phi kiếm chính là pháp bảo bảo mạng hắn dưỡng trăm năm, Đinh Hồng cũng không dám lại dùng nó công kích Diệp Thiên, nâng tay khẽ vẫy, thanh phi kiếm kia hóa thành một tia hồng mang, như tia chớp bay về tới bên người Đinh Hồng.

- Tiểu bối, cho ngươi hiểu thêm chút kiến thức thuật pháp đạo gia!

Đinh Hồng cười lạnh một tiếng, cả hai tay xòe ra, theo động tác của Đinh Hồng, huyết khí mới vừa rồi bị hắn tách ra liền tụ lại, ở

trong mây đen dày đặc, mơ hồ hiện ra một tia chớp.

- Mẹ nó, lão già này chẳng lẽ muốn dùng Thiên Lôì đến giết ta?

Thấy một màn như vậy, da đầu Diệp Thiên không khỏi run lên, đây mới thực sự là thuật công phạt của Đạo gia, so sánh với nó, thuật pháp âm sát đã thương người trước kia chính mình dùng quả thực yếu không tả.

Bầu trời mây đen đang không ngừng dày hơn, mơ hồ có thể thấy được chớp lóe ra bên ngoài như bay múa, trên bầu trời phạm vi hơn mười km nội, không thấy một tia ánh mặt trời.

Thiên Lôì mơ hồ nổ vang, khiến sinh vật khu vực này đều thất kinh, tựa hồ cảm giác được tương lai sắp hủy diệt.

- Tiểu bối, cho các người nếm thử mùi vị ngũ lôi!

Đình Hồng sùng sững trên không trung, ánh hồng quanh thân sáng lóng lánh uyển chuyển như tiên nhân, năm ngón tay chụm lại, lòng bàn tay hướng lên, quát:

- Thiên Cương ngũ lôi, tụ!

Theo lời nói của Đình Hồng, một tia chớp to như tay em bé chọt từ trong mây đen ngưng tụ mà đến, thấy vậy Diệp Thiên trên mặt đất da đầu run lên, trong lòng sinh ra một cảm giác mạnh mẽ.

Diệp Thiên biết, ngay cả tốc độ bản thân có mau nữa, cũng không nhanh bằng Thiên Lôì truy kích. Đây chính là vận tốc siêu việt của âm thanh và vận tốc ánh sáng, đợi cho tia chớp thêm điện nổ vang, chỉ sợ bản thân đã tan xương nát thịt.

- Mẹ nó, không ngờ ta bỏ mạng ở đây, tổ sư gia, ngài cũng không muốn để như vậy chứ? !

Mất thấy Thiên Lôì ở đỉnh đầu Đình Hồng ngưng tụ mà thành, Diệp Thiên chửi ầm lên trong lòng, luôn luôn tính toán không quá nguy hiểm, vốn suy diễn hành trình tới Nga, sẽ chỉ là hữu kinh vô hiểm, nhưng sự tình phát triển, tựa hồ vượt ra khỏi sự khống chế của hắn.

Không nói đến quân đội cả nước Nga đến bao vây tiêu diệt hắn, chính là trước mặt một kiếp nạn này, Diệp Thiên cũng không biết nên hóa giải như thế nào, tu vi của hắn tuy rằng tới cảnh giới Tiên Thiên, nhưng bắt nạt người thường thì có thể, chứ ở trên tay Đình

Hồng, cũng không đáng kể.

- A!

Diệp Thiên chịu phạt bất hạnh nhắm hai mắt lại, chuẩn bị thừa nhận Thiên Lô, lại thật lâu không thấy giáng xuống. Bên tai ngược lại truyền ra một tiếng thét bi thảm của Đinh Hồng.

- Đây... Đây là như thế nào? Đinh đại tiên đây là tu luyện công phu gì thế?

Mở to mắt nhìn không trung, Diệp Thiên nhất thời có chút há hốc mồm, hần chỉ nhìn thấy giữa không trung ngân xà bay múa, từng tia thiểm điện, lại có thể bao trùm Đinh Hồng.

- Ôi trời, lại có thể đến vào lúc này sao?

Diệp Thiên há hốc mồm, Đinh Hồng thân ở không trung lại càng không nghĩ tới sẽ phát sinh sự tình này, trăm năm nay chưa từng xuất thế, hần nhin không được chửi ầm lên.

Đinh Hồng sớm tiến vào cảnh giới Tiên Thiên từ giai đoạn trước. Lên đến Kim Đan Đại Lộ chỉ còn một bước, nhưng hần vẫn không thể vượt qua lôi kiếp, không ngừng tận lực áp chế tu vi bản thân. Chỉ mong bước ra một bước cuối cùng này, đưa tới Thiên Lô luyện thể.

Phải biết rằng, thăng cấp Kim Đan Đại lộ, có thể nói là một cánh cửa tối trọng yếu nhất với người tu đạo, một ngàn năm trung, sợ là liền một cái thành công vượt qua Thiên Lô cướp đều không có.

Giống bên trong Thần Châu kết giới có vài môn phái lớn, thường thường vì đệ tử độ qua Thiên Lô kiếp nạn, bày ra trận pháp trợ giúp chống đỡ lôi kiếp, cũng ban cho pháp bảo kinh sợ tâm ma, tăng cường xác suất thành công Độ Kiếp.

Tuy rằng Đinh Hồng xuất thân luyện khí các. Nhưng môn phái này sớm đã suy tàn ngàn năm, ngoài một phi kiếm bản mạng, không còn pháp bảo hộ thân nào, lúc này Độ Kiếp, quả thực không chắc thoát toi mạng.

Đây cũng là vận rủi gia thân của Đinh Hồng từ ngày xưa. Vốn là bị đạn đạo kh555 đánh choáng váng đầu não, nhất thời nổi cơn tức đại khai sát giới, khiến dã tâm chột khởi.

Sau đó Đinh Hồng lại lọt vào ổ ngàn hỏa pháo công kích, dưới tình thế cấp bách sử dụng tất cả vốn liếng, không hề giữ lại phóng

xuất ra tu vi áp chế lên hắn.

Vào lúc này Đinh Hồng còn liều lĩnh muốn dùng Thiên Cương ngũ lôi đối phó Diệp Thiên, lại không nghĩ rằng mây đen dày đặc đình đầu mình. Chính là Kim Đan lôi kiếp bị hắn hấp dẫn đến.

Cho nên hắn tự tay thu hút cái gọi là Thiên Lôi, không những không đi công kích Diệp Thiên, ngược lại trực tiếp đã rơi vào trên ốt Đinh Hồng.

Chỉ một đá kích này, khiến cho lông tóc cả người Đinh Hồng dựng lên, trên đầu dây rợ rối tung lên, tóc dài quả thực đều như bị điện giật dựng thẳng lên.

Nhìn thấy ngân xà bay múa đình đầu, gan mật của Đinh Hồng tê liệt, làm sao còn sức đối phó Diệp Thiên, cảm đầu xuống mặt đất mà chạy, ở phía sau hắn, mấy tia sấm chớp đuổi tới sát.

- Oành! Đùng!

Tiếng sấm không ngừng nổ vang, điện quang quay quay ở trên người Đinh Hồng, quả thực khiến hắn biến thành một người phát sáng, nếu như không phải kích động thực khí toàn thân phòng hộ ở bên ngoài thân, sợ là một đợt công kích này, có thể đưa hắn xuống suối vàng.

- Đây... Đây là chuyện xấu làm nhiều, bị sét đánh sao?

Mắt nhìn thấy Đinh Hồng mới vừa rồi còn hùng hổ, hiện giờ bộ dạng chật vật như chó rơi xuống nước, Diệp Thiên thấy dờ người ra, hắn cách chỗ Thiên Lôi hạ xuống cũng không phải rất xa, nhưng không có một tia chớp nào đánh trên người hắn.

Đợi cho một đợt Thiên Lôi này lắng xuống, bộ mặt Đinh Hồng vốn trắng nõn thành đen còn giống như là đáy nồi, đạo bào cũng trở nên rách rưới nát vụn, giống như dân Châu Phi chạy nạn.

- Tiểu bối, ta chết cũng sẽ lôi theo ngươi!

Trong miệng Đinh Hồng phát ra một tiếng kêu to, hắn bị bắt Độ Kiếp, mười phần đều là Diệp Thiên mà thành, lúc này cảm giận trong lòng quả thực khó có thể nói hết, hận không thể cho Diệp Thiên ngàn đao.

Nhưng thân hình Đinh Hồng vừa động, đang muốn bay đến chỗ Diệp Thiên, mây đen quả thực sắp che kín đỉnh đầu, đột nhiên phát ra một khe nhỏ, một tia chớp như thùng nước từ trên trời giáng xuống, thẳng tắp hướng vào ót Đinh Hồng.

- Phá cho ta!

Không thể làm khác, Đinh Hồng chỉ có thể dừng lại, há mồm vừa phun, tia hồng quang từ miệng bay ra, phi kiếm vốn dài ba tấc, đột nhiên lớn thành mấy lần, nghênh đón tia chớp kia tới.

- Oành!

Một tiếng vang thật lớn, phi kiếm bốn mạng của Đinh Hồng quay quanh ánh chớp, chặn tia thiểm điện kia lại, chính là Đinh Hồng đứng trên mặt đất, cũng phun ra một ngụm máu tươi đỏ thẫm.

Đưa tay triệu hồi phi kiếm, vừa nhìn lại, phi kiếm súc tích linh khí trên trăm năm trên thân kiếm, lại có thể xuất hiện vết rạn nho nhỏ, Đinh Hồng không khỏi thấy khó thở, lại một ngụm máu tươi phun tới.

Mà lúc này Đinh Hồng còn muốn tìm kiếm Diệp Thiên, lại cũng tìm không thấy bóng dáng Diệp Thiên nữa.

Biết Đinh Hồng đang hận mình cực độ, từ lúc hắn phát ra tiếng kêu, Diệp Thiên liền từ khu vực xa xa, phóng xuất ra thực khí bố trí trận pháp phức tạp, giấu kín hành tung của bản thân.

- Diệp Thiên, ta phải giết ngươi!

Đầu Đinh Hồng, đang là trong ngoài đều khốn đốn, bầu trời từng tia sáng đã lẳng xuống, thực khí hộ thể của hắn cũng sắp tan mất hết, từng ngụm máu huyết bốn mạng không ngừng phun nhỏ ra.

- Âm âm!

Lần này Thiên Lô giáng xuống mạnh hơn, chỉ một đá kích, liền khiến cho thực khí hộ thể cả người Đinh Hồng bị đẩy ra, cả người bị bắn bay lên cao.

Không đợi thân thể của hắn rơi xuống, lôi quang lại liên tiếp đánh, thân thể Đinh Hồng nháy mắt bị chìm ngập trong biển chớp lóe, tiếng kêu thảm thiết thể lương không ngừng từ bên ngoài truyền ra.

Tiến trình cũng chỉ ngắn ngủn hơn mười giây, sấm chớp đầy trời đột nhiên tan biến toàn bộ, mà ở mảnh đất kia, chỉ lưu lại xác chết của Đinh Hồng như khúc gỗ bị đốt cháy.

Khi sấm chớp tan đi, mây đen trên bầu trời cũng dần dần tan đi, một luồng ánh mặt trời xuyên thấu qua mây đen chiếu lên cả vùng đất, cả vùng đất bao trùm cảm giác như thế giới hắc ám vùng lên, nhất thời trôi đi bật vô âm tín.

- Tiểu bối, ngươi hại ta thật khổ, Đinh mỗ tất không buông tha ngươi!

Ngay khi mây đen đầy trời sắp sửa bay đi hết, một thân ảnh hơi mờ như là đứa trẻ con, cao ngất hiện ra ở đó, đúng là hình dáng của Đinh Hồng, trên mặt cũng tràn ngập vẻ u oán.

Tuy rằng Độ Kiếp không có kết quả, thân thể bị hủy, nhưng mấy trăm năm tu vi của Đinh Hồng cũng không như bình thường, ngay cả không thể đạt tới cảnh giới Kim Đan, nhưng hắn cũng có thể bảo toàn nguyên thần trong ba ngày vẫn ở nhân thế.

Chỉ cần trong ba ngày này, Đinh Hồng có thể chạy trốn về Thần Châu kết giới, cướp lấy một thân thể người tu đạo, cũng không phải là không có hi vọng phục hồi, đương nhiên, cảnh giới của hắn sợ là phải hạ xuống đến lúc đầu của Tiên Thiên.

Về mặt oán độc nhìn thoáng qua phía Diệp Thiên, Đinh Hồng cũng không dám ở lại nơi này làm khó khăn cho Diệp Thiên, hắn chỉ còn lại có nguyên thần, vị tất có thể đấu thắng được Diệp Thiên cầm trong tay Tam Thanh linh.

- Còn chưa chết?

Diệp Thiên toàn lực giấu kín tâm hơi, rõ ràng nghe được tiếng Đinh Hồng tràn đầy thù hận vang lên, không khỏi kêu khổ, nhân lực không làm gì được được Đinh Hồng, chẳng lẽ thiên uy cũng không có cách nào lấy nổi mạng hắn sao?

Vừa nghĩ tới Đinh Hồng sau này sẽ trả thù, trong lòng Diệp Thiên thâm kêu khổ, hắn cố nhiên có thể cao chạy xa bay, làm cho Đinh Hồng tìm không thấy bản thân, nhưng người nhà ở kinh thành, muốn cũng không tránh được!

- Lão tặc, ta ở chỗ này, có bản lĩnh ngươi tới đi!

Diệp Thiên phá trận pháp, phóng xuất ra thần thức, hắn nghĩ, Đinh Hồng vừa trải qua đã kích, hẳn là cũng như nỏ mạnh hết đà nhỉ?

- Há? Chỉ còn lại có nguyên thần sao?

Diệp Thiên phóng xuất ra thân thức, mới vừa thấy nguyên thân Đĩnh Hồng kia như trẻ con, nhất thời lặng đi một chút, tương phản, nguyên thân Đĩnh Hồng vừa rồi luôn mồm còn muốn tru diệt Diệp Thiên, cũng hiển lộ một chút hoảng hốt.

- Lão tặc, bỏ mạng đi!

Trải qua thân thức “Thấy” thân thể Đĩnh Hồng trên mặt cháy đen, trong lòng Diệp Thiên không khỏi vui sướng, thân hình hiện ra, liền bay đến phương hướng Đĩnh Hồng, thời cơ đến đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Nhưng ngay khi thân hình Diệp Thiên vừa mới lộ ra, đỉnh đầu nguyên thân của Đĩnh Hồng có mây đen còn chưa toàn bộ bay đi, lại tiếp tục đánh xuống, thẳng tắp đánh vào nguyên thân của Đĩnh Hồng.

Nguyên thần sợ hãi nhất, chính là ánh mặt trời và tia sấm chớp, đây cũng là nguyên nhân người tu đạo thoát ra nguyên thần tu luyện, phần lớn đều là lúc ban đêm, lại càng muốn tránh xa nơi có ánh sáng chớp.

Cho nên lời quang đánh xuống, thậm chí cả tiếng kêu thảm thiết Đĩnh Hồng cũng chưa kịp phát ra, nguyên thần liền tan rã, hóa thành nguyên khí tinh thuần, tràn ngập khắp thiên địa.

- Đã chết rồi à?

Mới vừa lấy hết dũng khí đang định tiến lên liều mạng với Đĩnh Hồng, Diệp Thiên mạnh mẽ dừng bước, ngay khi Thiên Lôi vừa rồi đánh xuống, trong lòng Diệp Thiên cũng run rẩy.

Hắn rõ ràng cảm ứng được, bên trong Thiên Lôi, như là có quần thể ma quỷ náo loạn, tuy rằng không vì Diệp Thiên mà đến, nhưng khiến cho hắn phóng thích ra nguyên thần ở bên ngoài tâm hoảng ý loạn, miệng phun ra một ngụm máu.

- Mẹ nó, lão già đó làm cái gì ác nghiệt sao? Khiến cho ông trời tức giận lớn như vậy?

Sau khi phóng thân thức ra, Diệp Thiên vẫn không khỏi hoảng sợ, nếu Thiên Lôi này đến vì hắn, sợ là hắn sớm thành xác khô rồi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 775

Đư Âm

Tuy rằng mây đen chỗ Đỉnh Hồng sớm tan đi, nhưng Diệp Thiên vẫn thật lâu không dám đến gần, mãi đến khi vang lên bên tai tiếng vang của cánh quạt máy bay trực thăng chuyển động, Diệp Thiên mới bị đánh thức lại.

- Đỉnh Hồng tu đạo nhiều năm, hẳn là sẽ lưu lại thứ gì tốt đây!

Diệp Thiên động động trong lòng, bao vây thân hình trong một đám sương mù, lúc trước khu vực này trải qua pháo kích và sấm chớp oanh tạc, phạm vi mấy cây số lộ ra ánh lửa và sương khói, Diệp Thiên bay ở trong đó cũng không dễ bị thấy được.

- Thâm, thật sự là thâm quá!

Ngắn ngủn vài giây, Diệp Thiên rời đến chỗ Đỉnh Hồng bị sấm đánh, liếc mắt vừa nhìn, nhin không được lác đầu liên tục, cho dù ở trong lòng hấn Đỉnh Hồng là địch không phải bạn, vẫn sinh ra một chút không đành lòng.

Diệp Thiên lần đầu tiên nhìn thấy Đỉnh Hồng, là ở buổi đầu giá ở kinh thành, ngay lúc đó Đỉnh Hồng với một dung mạo đạo cốt tiên phong, làm cho người ta nhìn qua liền sinh lòng kính ngưỡng.

Nhưng Đỉnh Hồng trước mắt là xác chết, lại cháy đen một mảnh, thân thể hơn một mét bảy, bị sấm chớp đánh duỗi thẳng thành một khối, đột nhiên nhìn qua giống như là một đứa trẻ không dậy thì.

- Bởi vì tiền tài, quá tham lam chắn. Nếu không phải ông vì kia mỏ vàng mà đến, cũng sẽ không đến nỗi táng thân mà!

Tâm tính Diệp Thiên lúc này, hơi có chút giống như mèo khóc con chuột, từ bị giả tạo, nếu như không phải hẳn là người dẫn đường cho quân đội Nga đến đây, Đỉnh Hồng cũng sẽ không bị tai nạn này.

Đương nhiên, Diệp đại sư cho tới bây giờ không coi bản thân là một người xấu, chuyện gây tổn hại người khác, hẳn làm mà tâm tư

không chút gánh nặng, lúc này sẽ trong lòng mặc niệm Vãng Sinh Chú một lần, ánh mắt liền quay tròn chuyển động quanh xác chết của Đinh Hồng.

- Con bà nó, dầu gì cũng là người đứng đầu một phái Luyện Khí Các. Lại có thể không có đồ gì tốt sao?

Chung quanh đánh giá một phen, trên mặt Diệp Thiên hiển lộ vẻ tuyệt vọng, trải qua trận Thiên Lô đánh này, toàn thân Đinh Hồng dĩ nhiên không có một khối thịt lành lặn, càng khỏi cần nói có thể có đồ vật gì đó được bảo tồn nữa.

- Ở? Phi kiếm này còn chưa bị hủy?

Nghe tiếng vang của máy bay trực thăng không ngừng đến gần, khi Diệp Thiên đang muốn bỏ đi, lòng bàn chân đột nhiên chạm đến đến một vật thô sấp. Cúi đầu vừa nhìn, thì ra là thanh phi kiếm từ trong miệng Đinh Hồng ra đó.

Đưa tay cầm, cả thanh đoản kiếm đầy vết xước rơi vào tay Diệp Thiên. Tuy rằng thân kiếm âm đậm vô quang, tựa hồ có thể tan ra bất cứ lúc nào, nhưng mũi kiếm bén nhọn. Vẫn khiến người ta thấy lạnh cả người.

- Kiếm tốt, so với kiếm của sư đệ ông thì mạnh hơn nhiều!

Diệp Thiên lấy được từ Cát Khải - sư đệ của Đinh Hồng, một quyền luyện khí yếu quyết không trọn vẹn, dựa vào một ít vốn tri thức, Diệp Thiên cũng có thể phân biệt được một vài nhạc cụ của thầy tu.

Thanh phi kiếm này nhìn qua cả vật thể đồ rực, động tay vào cũng thấy lạnh, hiển nhiên loại chất liệu này cực kỳ đặc biệt, nếu không cũng sẽ không được nguyền vẹn sau Thiên Lô oanh kích.

Diệp Thiên đoán không sai, Đinh Hồng tu luyện chính là công pháp thuộc tính thủy, vì cô động phi kiếm bản mạng này. Hẳn từng có được kết giới oan hồn trong biển, từ bên ngoài có được một khối Huyền Băng Vạn Niên.

Đinh Hồng lấy chân hóa luyện hóa Huyền Băng này, ba mươi năm sau, cho nó ở thuộc tính lạnh vô cùng, lại thêm một tia thuộc tính hỏa, sau đó sấp nhập vào nhiều loại nguyên liệu trân quý luyện khí. Đoản kiếm ra đời, cấp bậc liền đến được cấp bậc pháp bảo.

Luyện khí các hiện giờ túng thiếu, nói không chừng cũng có quan hệ cùng thanh phi kiếm này từ kiếp trước, bởi vì những thứ trân quý nhất trong sự môn của Đinh Hồng, đều bị hắn sử dụng vào phi kiếm.

Nhưng Đinh Hồng không thể tưởng được, phi kiếm hấn vát và trăm năm nuôi dưỡng. Lại không công tặng cho Diệp Thiên, nếu như sớm biết như thế, sợ là ngày đó ở kinh thành gặp Diệp Thiên đã chém hấn dưới kiếm.

- Ủm!? Có kẻ chết thay, ta không cần phải tiếp tục liều chết cùng các ngươi nhỉ?

Đem đoản kiếm lạnh lẽo cất vào người, Diệp Thiên cúi đầu mắt nhìn máy bay trực thăng sắp bay đến gần, tâm niệm vừa động, cả người biến mất ngay tại chỗ.

- Báo cáo, khu vực số 1 có một thi thể!

Bởi vì lúc trước mấy máy bay trực thăng rành rành phá hủy hầu như không làm ví dụ, đội hình máy bay trực thăng này này dùng cách chiến trường, cũng không dám tùy tiện tiến vào, mà ở trung tâm cẩn thận quan sát.

Đinh Hồng chỉ còn xác chết cháy, nhanh chóng bị kỹ thuật viên trên trực thăng phát hiện, lập tức thông qua vô tuyến điện, truyền tới trong bộ chỉ huy.

Nghe được tin tức máy bay trực thăng phát tới, trên mặt Jini Si hiển lộ vẻ không dám tin, hấn vốn từng nhận định, hiện giờ người này chính là ma quỷ, nhân lực há có thể đấu tranh cùng ma quỷ?

Nhưng tin tức máy bay trực thăng truyền đến, khiến Jini Si lại thấy được một tia hi vọng, nhanh chóng cầm lên microphone, lớn tiếng ra lệnh:

- Các đội thông báo hình hình, cho người vào khu vực số 1 xác nhận có người hay không.

- Sư đoàn pháo binh tiến vào khu vực số 1!

- Trung đoàn không quân 2 tiến vào khu vực số 1!

- Sư đoàn lính dù tiến vào khu vực số 1!

Theo mệnh lệnh của Jini Si, một loạt tin tức phản hồi trở về, ngoài đội hình máy bay trực thăng phía trước, không một cánh quân nào không tiến vào đến khu vực kia.

- Ta mệnh lệnh, các đội chuẩn bị tiến hành giải hòa chiến tranh...

Nghe xong các chi đội báo cáo, tiếng của Jini Si vang lên run rẩy, nói như thế, thì thể kia thực sự có thể chính là người làm âm ĩ quân đội Nga lần này.

- Đội hình máy bay trực thăng 2, các anh đem thi thể kia về, lưu ý an toàn!

Truyền đạt mệnh lệnh cuối cùng cho đội hình máy bay trực thăng, cả người Jini Si như khung xương không, không có bất kỳ sức lực ngồi ở trên ghế.

Người sáng suốt có thể phát hiện, trong mấy ngày gần gũi này, tóc của Jini Si vốn đen óng, bây giờ tóc mai hai bên, từng đám trở thành trắng xóa, cả người giống như già đi hơn mười tuổi, có thể thấy được hắn đã chịu áp lực lớn như thế nào.

Suốt ba ngày, nhân số quân đội tử vong vượt qua một ngàn người, sử dụng cả đạn đạo cấp chiến lược kh555, bị phá hủy gần hai mươi cái máy bay trực thăng.

Thương vong này, từ sau World War II, là đã kích lớn nhất đối với Nga. Theo ý nào đó mà nói, nó gây cho quân đội Nga rung động, chỉ sợ cũng không thua gì tập kích ở Newyork!

Nếu như thi thể kia không phải đầu sỏ gây nên, Jini Si thật sự không biết nên đi đối mặt Tổng Thống tiên sinh cùng Bộ trưởng bộ quốc phòng Aliyev như thế nào.

Ngay khi đội máy bay trực thăng hạ xuống đến mặt đất thu hồi thi thể, một máy bay chiến dịch cũng từ một chỗ trụ sở bí mật Seberia hạ xuống, quay quanh không phận tại chỗ, là máy bay trực thăng hộ tống.

Mặt khác, mấy tập đoàn quân chờ đợi ở cách đó 10km, cũng cuối đây mạnh tiến đến khu vực số 1, ngừng lệnh tìm kiếm phạm vi lớn, dựa theo mệnh lệnh phía trước tướng quân Victor truyền đạt, chính là trên chiến trường lưu lại một miếng vải, cũng phải tìm trở về!

Lúc này mây đen tan đi, toàn bộ các quốc gia trên thế giới có thể thông qua vệ tinh theo dõi thấy được một màn như vậy, đều thấy được hoạt động của Nga, khiếp sợ rất nhiều, rất nhiều quốc gia cũng đang thâm tính toán.

- Tướng quân, có thể lấy gien người kia cho tổ chức hay không?

Chủ nhân Nhà Trắng về mặt mong đợi nhìn lên hình ảnh trên màn số, khi mây đen tan đi, màn ảnh trên hệ thống vệ tinh theo dõi đã

nhằm ngay thi thể nám đen trên mặt đất kia.

Năm đó " kế hoạch Siêu nhân ", chính là cha của chủ nhân Nhà Trắng đương nhiệm khởi xướng, thừa kế nghiệp cha, Tổng Thống đương nhiệm cũng cực kỳ để bụng đối với kế hoạch kia, hi vọng phát huy nghiệp cha.

Mà thi thể kia nếu như thật là người lúc trước, nói không chừng có thể làm cho " kế hoạch Siêu nhân " không tiếp tục bị ngừng trệ nữa.

Một người tướng quân mặc quân phục thượng tướng, lắc lắc đầu nói:

- Tổng Thống các hạ, Gấu Bắc cực bị thương, chúng ta không nên trêu chọc!

Ai cũng có thể nhìn ra được, trong hành động truy kích và tiêu diệt lần này quân Nga chết thảm trọng, sợ là tâm tư phòng tuyến cũng trở nên yếu ớt cực kỳ, vào thời khắc này, ngay cả nước Mỹ luôn luôn hùng cường, cũng không dám tiếp tục kích thích bọn hắn.

Không chỉ là Mĩ, ngay cả các cường quốc truyền thống như Anh Pháp Đức ... nhìn thấy Nga thất bại như thế, cũng đều đã bỏ qua ý niệm trong đầu là có được một chén canh, quân đội Nga hoàn toàn không được như trước Soviet, nhưng vẫn có răng nanh sắc bén.

- Tiếc thật, người tài như thế, quả là tổn thất!

Ở kinh thành, trong một trụ sở bí mật ngầm dưới trăm mét, một người mặc y phục thượng tướng, vẻ mặt tiếc hận nhìn chăm chăm hình ảnh trên tần số, người này nếu như trong tay hắn, có thể mang đến cho quốc gia khác uy hiếp không hề bình thường.

- Không nên suy nghĩ nhiều, chết cũng tốt, người như thế không tuân phục pháp chế, một khi làm ác, không người nào có thể ngăn cản!

Một lão nhân mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn nhẹ lắc đầu, bất kể là triều đại nào, người đương quyền đối với loại người " dùng võ vi phạm luật quốc gia", từ trước đến nay đều gây khó chịu.

Nghe được lão nhân nói vậy, trên mặt mấy người đang ngồi sau đồng thời hiển lộ vẻ suy tư.

Lấy quân lực Nga, lại là ở vào khu không một bóng người của Seberia, còn mất nhiều công sức như vậy mới đánh gục người nọ, giả như là nơi đông đúc quốc tế, chẳng phải là chính như lão nhân nói, căn bản là không có bất kỳ biện pháp nào thu phục người nọ sao?

Ngoài Diệp Thiên ra, không có ai biết, Đinh Hồng thực sự không phải là chết ở công kích của quân đội Nga, mà là bị Thiên Lôi đánh chết, chính là Diệp Thiên cũng không biết rốt cuộc cái gì gọi là lòi kiếp!

Ngoài thi thể kia, ở nơi Đinh Hồng chết, quân Nga cũng không phát hiện gì nữa, hai ngày sau đó, phía Nga tuyên bố ra bên ngoài, diễn tập ở quân khu Seberia chính thức kết thúc.

Tất cả các quốc gia đều hiểu mà không thừa nhận lời giải thích này, nhưng trong vòng một đêm, quân đội làm nhiệm vụ đặc biệt của Nga đến đó tăng thêm mấy chục lần so với lúc trước, quân Nga tiến hành giải phẫu thi thể Đinh Hồng trong quân doanh.

Trên đời không có gió nào không lọt, ba ngày sau đó, từ trong miệng một vị tham dự giải phẫu để lộ ra tin tức thứ nhất.

Tế bào trong cơ thể con người bị Lôi Điện đánh gục kia, còn đang phân tách, đây là một hiện tượng trước đây chưa từng gặp, có lẽ sẽ là manh mối có ý nghĩa rất quan trọng đối với các quốc gia đang nghiên cứu cơ thể người bị tri hoãn.

Tin tức này một khi phát ra, các quốc gia đó sẽ lâm vào chấn động, các chuyên gia nổi tiếng nhất trên toàn thế giới về gen nhân loại tề tụ tại Nga, yêu cầu được tham dự vào trong công tác nghiên cứu và thảo luận.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
')(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 776

Linh Mạch

Tại chung quanh núi quặng tiến hành tìm kiếm trong ba ngày, bộ đội Nga tút khỏi toàn bộ.

Bất kể là Jini Si hay là Victor, đều không muốn lưu lại mảnh đất này thêm, bởi vì nó là si nhục với quân đội Nga, bị sức của một người, dẹp mười vạn đại quân như gà chó.

Hơn nữa lúc này, sự chú ý của thế giới đều tập trung ở Moscow, từ thi thể kia lấy ra gien, khiến thế giới lâm vào khiếp sợ, còn khu Seberia, lại khôi phục tĩnh lặng như cũ.

- Đinh đại tiên, coi như tiểu tử xin lỗi ngài, nhưng ngài là người trong cõi thần tiên, chạy đến nơi phạm trần thế tục này làm gì chứ? Cùng dân tranh lợi, có gì hay ho!

Một đêm tháng 1 trời thưa sao, một thân ảnh lẳng lặng đứng ở chỗ Đỉnh Hồng đào bới, trong miệng thì thảo những từ ngữ kia.

Hồi tưởng lại chuyện mấy ngày trước, lòng Diệp Thiên còn sợ hãi như cũ, cảm thấy rất hoảng sợ.

Hắn như thế nào đều không thể tưởng được, Đỉnh Hồng tu vi cao thâm lại có thể đối kháng lại phi cơ đại pháo, nếu không phải kia Thiên Lôi không hiểu ra sao cả lại đánh úp, sợ là Diệp Thiên lúc đó khó giữ được tánh mạng.

- Nhân loại có thể đi vào biến hóa đến trình độ như vậy, Đỉnh Hồng có thể làm được, ta nhất định cũng có thể!

Nghĩ đến dáng người Đỉnh Hồng ngày đầu gặp hắn, Diệp Thiên không khỏi mơ ước, với tu vi của hắn hiện tại, đừng nói phi cơ đại pháo, chỉ sợ ngay cả viên đạn của súng máy đều không chống đỡ được.

Nhưng cái này cũng kích phát quyết tâm của Diệp Thiên muốn trở nên mạnh mẽ, từng có một thời gian hắn cho là mình đã là đỉnh phong nhất trong nhân loại, nhưng Đỉnh Hồng cùng Bạch Viên (Khi Trắng) xuất hiện, không thể nghi ngờ đã mở cho hắn một thế giới

khác.

- Mặc kệ là thời gian nào, cũng đều là người mạnh là vua!

Trải qua chuyện này, Diệp Thiên rõ ràng nhận thức được, bất kể là ở thời đại vũ khí lạnh, hay là vũ khí nóng hoành hành như hiện đại, vũ lực tuyệt đối, mới là lợi thế bảo đảm cho mình và người nhà.

Nếu Đinh Hồng không phải khăng khăng muốn giết chết mình, trêu chọc đến Thiên Lô, chi sợ trên đời này không người nào dám động vào hắn, người giống như hắn, đã chân chính có thể làm được siêu cấp thượng tướng trước ngàn quân.

- Xem xem bên trong mỏ vàng kia rốt cuộc còn sót lại cái gì vậy?

Đứng nguyên tại chỗ tưởng niệm một hồi. Diệp Thiên xoay người đi đến chỗ mỏ vàng.

Sau khi bị đạn đạo chiến lược cùng ngàn đại pháo ném bom một lúc, mấy gò đất đã hoàn toàn biến thành đất bằng phẳng, trên mặt đất tràn đầy nguyên thạch hạt màu đỏ.

Nhưng này một mặt binh lính không nhận biết được mỏ vàng, thứ hai bọn hắn cũng không cách nào tinh luyện ra vàng.

Cho nên những quặng này đều bị vứt lại trên mặt đất, sau này thật sự là có thể giảm cho Trần Hi Toàn rất nhiều công sức khi khai thác, ít nhất mạch khoáng trên mặt đất, không cần hắn phiền lòng, chỉ cần tinh luyện quặng sẽ dễ hơn.

- Làm sao đi vào? Không lẽ phải sống ở chỗ này thêm?

Đinh Hồng đào ra sơn động. Sớm bị bom làm đổ sụp. Diệp Thiên vòng vo nguyên tại chỗ vài vòng, lại như là con chuột ăn trộm trúng gà, không thể nào há miệng. Bởi vì dưới đất tựa hồ có một tầng cái chắn, đang gây trở ngại nguyên thần của hắn dò tìm.

- Ô? Linh khí thật mạnh?

Khi Diệp Thiên đứng ở một chỗ bị đá sỏi chông chắt lên, chân mày bỗng nhiên nhíu lại. Bởi vì hắn cảm giác được từ dưới đất có một linh khí lộ ra, lại có thể mơ hồ làm đau làn da.

- Hắn là chính là chỗ này!

Diệp Thiên vui vẻ trong lòng, kỳ thật từ lúc biết Vân gia cùng Đinh Hồng có liên quan, Diệp Thiên liền đoán ra, mỏ vàng tuyệt này đối không chỉ đơn giản là sản xuất vàng, bên trong nhất định còn có thể có vật hấp dẫn người tu đạo.

Giờ phút này là giữa đêm khuya, bốn phía tối đen một dải, Diệp Thiên cũng không sợ có người tới đây, lập tức ra tay đào đất đá vụn trên mặt. Tới hừng đông, cái cửa động đã bị Diệp Thiên đã thông.

- Đây.. đây chính là linh thạch thuộc tính kim?

Khi một khối tảng đá lớn cuối cùng bị Diệp Thiên dọn sạch, cái cảm giác da thịt đau đớn thật mãnh liệt, linh khí trước mặt mà đến giống như một tiểu đao, đang cắt lên thân thể Diệp Thiên.

Hít vào một hơi thật sâu, Diệp Thiên đem thực khí bày bố ở bên ngoài cơ thể, lúc này khó khăn lắm mới chặn được Kim khí ăn mòn. Lại không phát hiện, một tia linh khí thuộc tính kim lặng yên không một tiếng động tràn vào đến bên trong thực khí hộ thể hắn.

- Ân? Sao lại thế này, tại sao ta cũng hấp thu linh khí này?

Sau khi thực khí tuần hoàn quanh thân trở về trong cơ thể, mà Diệp Thiên bỗng nhiên nhả lại, hắn phát giác thực khí trong kinh mạch của mình chạy lên. Lại có thể ẩn hiện kim quang, tua nhỏ kinh mạch đau đớn.

- Trời ơi. Ta có thể tiêu thụ nổi không!?

Diệp Thiên vội vàng lui về sau mấy bước, tránh ra khỏi cửa động, khoanh chân ngồi trên mặt đất, tục ngữ nói người giang hồ càng già là gan càng nhỏ. Sau khi trải qua chuyện ở đầm Hắc Long năm đó và nhìn thấy tu vi của Đinh Hồng, Diệp Thiên cũng không dám tiếp tục lấy thân thể của chính mình ra đùa.

- Không xong, không khu trừ ra được?

Diệp Thiên Hành cung vận khí, muốn đuổi kim khí đi ra ngoài, lại phát hiện nó đã dung hợp lại với thực khí trong cơ thể, chạy tới dưới đan điền.

Nhưng khiến Diệp Thiên kinh hi chính là, khi kim khí ở chỗ hai cái đan điền bị thay đổi, cũng tiêu biến hết, hóa thành một dòng thực khí trong veo, chạy ở trong người đã không còn có cảm giác đau đớn.

- các thuộc tính của Ngũ Hành không giống nhau, tính hòa mãnh liệt, tính thủy âm hàn, Mộc Sinh vạn vật, thổ hậu tích đức, kim này, cũng không gì không phá được, nhưng vì sao mình có thể hấp thu ba loại linh khí đây?

Hấp thu hết linh khí thuộc tính kim, Diệp Thiên trầm tư, con đường hần tu đạo không người chỉ dẫn, bước vào Tiên Thiên lại càng phải cẩn thận, e sợ một bước đi sai bước nhầm, làm cho vạn kiếp bất phục.

Diệp Thiên sớm biết linh khí Ngũ Hành là không thể hấp thu tùy tiện, phải biết rằng, Hồ Hồng Đức có thể hấp thu linh khí thuộc tính hòa, Nam Hoài Cẩn có thể hấp thu linh khí thuộc tính thủy, nhưng Cửu Tâm Gia lại không thể sử dụng cả hai loại linh thạch đó.

Cái này cũng thuyết minh, cơ thể người chỉ có thể căn cứ thuộc tính riêng mình mà hấp thu linh thạch tương ứng Ngũ Hành, như nước xung khắc như với lửa, lần đầu tiên Hồ Hồng Đức tiếp xúc linh thạch thuộc tính thủy, thiếu chút nữa bị đông cứng rồi.

Diệp Thiên nổi lên một tia thấu hiểu trong lòng, đan điền trong cơ thể hần là hấp thu hai loại linh khí thủy hòa, do linh khí thuộc tính mộc dung hợp ngưng kết mà thành, có lẽ gốc rễ ở linh khí thuộc tính mộc.

- Có lẽ chính là linh thạch thuộc tính mộc tác dụng? Sau này nếu có cơ hội tiến vào đến Thần Châu kết giới kia, nhất định phải hỏi thăm cao nhân, xem xem rốt cuộc là chuyện gì!

Trầm tư một hồi lâu, Diệp Thiên lắc lắc đầu đứng dậy, hần chung quy kiến thức nông cạn, đối với hệ thống tu đạo cơ hồ hoàn toàn không biết gì cả, ngay cả thiên bẩm thông minh, cũng không thể giải thích được những việc trên người mình.

Nhưng Diệp Thiên cũng không biết, coi như hần vào đến Thần Châu kết giới, gặp được cao nhân Kim Đan, sợ là cũng không thể giải đáp được vấn đề của hần.

Tiên Thiên đối với người tu đạo mà nói, chẳng khác nào là Trúc Cơ, sau khi tiến vào cảnh giới này, có thể ăn gió thay cơm, uống nước bằng hành trình, đã không thuộc nhân gian khói lửa, đây cũng là phân chia rõ ràng giữa người tu đạo cùng thế gian võ giả.

Thể chất người thường, đều chỉ có thể đối ứng một loại thuộc tính Ngũ Hành, Trúc Cơ lại cần tìm kiếm linh thạch thuộc tính giống nhau, hấp thu linh khí từ trong đó, đem khí Tiên Thiên sơ khai chuyển sang Tiên Thiên thực khí, do đó thăng cấp đến cảnh giới Tiên Thiên.

Mà Diệp Thiên cũng nhờ cơ duyên trùng hợp, bị hai loại linh khí thủy hòa đồng thời tiến vào trong cơ thể, thủy hòa bất dung, Diệp Thiên đáng lẽ chỉ có thể có kết cục hồn phi phách tán.

Nhưng trong tay Diệp Thiên còn có một khối linh thạch thuộc tính mộc trung phẩm, trung hoà hai loại thuộc tính linh khí thủy hỏa, khiến cho dung hợp thần kỳ, cải biến thể chất Diệp Thiên, cũng tạo cho Diệp Thiên đan điền kỳ quái kia.

Linh khí thuộc tính mộc còn tịnh kia chưa tiêu tán hết, mà biến thành một đường ranh giới âm dương đan điền Diệp Thiên, cho nên bất kể là linh khí gì tiến vào trong cơ thể Diệp Thiên, hẳn đều có năng lực sử dụng.

Giống như Diệp Thiên, ở giới tu đạo có thể nói là có một không hai, coi như tổ sư gia Ma Y đạo nhân sống lại, chỉ sợ cũng không thể chỉ điểm cho Diệp Thiên.

- Nghĩ nhiều làm cái mẹ gì, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không được!

Nếu không nghĩ ra, Diệp Thiên cũng không thêm nghĩ nhiều. Từ lúc còn nhỏ nhận tổ sư Tương sư truyền thừa đến hiện tại, hẳn cũng không còn nghĩ làm thế nào hiểu được chính mình năm đó làm sao trong đầu có thêm vài thứ kia.

Khi Diệp Thiên lại tiến vào trong động, Kim khí đập vào mặt mà đến, đối với hắn không ảnh hưởng gì, từng đợt từng đợt linh khí tràn vào trong cơ thể hắn, đều chuyển hóa thành thực khí trong veo.

- Đây hẳn là Đỉnh Hồng lưu lại?

Sơn động cũng không phải rất dài, chỉ có 10m, kéo sâu xuống, khi Diệp Thiên đi đến cuối, thấy được một cái cuốc.

- Thật sắc bén!

Cầm lấy cái cuốc ngăm đen không thấy được rõ, Diệp Thiên tùy tay cuốc vào vách trong động một cái, một khối quặng vàng lớn mở lặn xuống, lại khiến Diệp Thiên lấp bắp kinh hãi.

Từ trong lòng lấy ra đoản kiếm đầy vết rạn, Diệp Thiên cũng vẽ một chút lên vách, đoản kiếm nhìn qua như là sắp gãy, nhưng cắt vào đến vách giống như chẻ đậu phụ vậy.

- Giới Tu đạo quả nhiên còn nhiều nữa, không nói đến phi kiếm này, chỉ cái cuốc cũng hơn ra mấy lần so với Vô Ngân!

Diệp Thiên lật tay cầm Vô Ngân ở lòng bàn tay, đây là món nhạc cụ của thầy tu công kích thứ nhất của hắn, tuy rằng hiện tại đã không có nhiều tác dụng cho hắn, nhưng Diệp Thiên cũng luyện tiếu vút bỏ, luôn luôn lưu lại bên người.

- Đợi có thời gian, thật là có thể dùng phương pháp Luyện Khí, tinh luyện Vô Ngân một phen!

Diệp Thiên từ sự đệ của Đinh Hồng lấy được cuốn sách, có pháp quyết luyện khí quan trọng của luyện khí các, nhưng trong khoảng thời gian này Diệp Thiên luôn luôn không thể được an ổn, cũng chưa thể cân nhắc việc này.

Thu hồi Vô Ngân cùng phi kiếm, Diệp Thiên thoáng cảm ứng một chút, cảm cái cuộc hướng đến một chỗ Kim khí mãnh liệt nhất mà cuộc.

Mặc dù Diệp Thiên không biết cái gì gọi là linh mạch, nhưng chính như đầm Hắc Long và hồ nước nóng, đạo lý là tương thông, nơi có thể sinh ra linh thạch, linh khí nhất định là nồng đậm nhất.

- keng...

Khi Diệp Thiên đào đi xuống thêm bốn năm mét, cái cuộc bỗng nhiên đụng vào một vật cứng, nhất thời đốm lửa văng khắp nơi, ngay trước cái cuộc, lộ ra một cái chỗ hồng.

- Cái gì cứng rắn như thế?

Diệp Thiên lấp bấp kinh hãi, vội vàng bỏ cái cuộc, búng một cái vào đá vụn và đất chỗ đó, một khối ánh vàng rực rỡ hiện ra trước mắt.

“Này... Đây chính là linh thạch thuộc tính kim?” var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 777

Linh Mạch

Còn chưa tiếp xúc tới đến văn kiện kia, thì Diệp Thiên đã có cảm giác như cả luồng khí của Kim Duệ phá vào mặt, thấm sâu vào da thịt, khiến cho tốc độ vận chuyển đan điền tăng lên vài phần, mới vậy mà Kim Duệ linh khí đã chuyển hóa lại đây.

“Nếu không phải là những người thể chất thuộc tính kim, chẳng phải chỉ cần khê dựa vào một chút cũng sẽ bị tổn thương sao?”

Đem khối linh thạch cảm trong tay, Diệp Thiên trong lòng thấy bất an, khoảng thời gian ở hồ hồng đức đã bị thuộc tính linh thạch gây thương tích, nên trong lòng vẫn còn nghi vấn.

Theo lý thuyết, linh thạch cố hữu có trợ giúp tu hành, có khả năng lưu giữ trong cơ thể con người cho đến khi lớn lên sẽ chuyển thành Tiên Thiên.

Có thể ngoại trừ khả năng linh thạch thuộc tính mộc, mặt khác Diệp Thiên đã tiếp xúc ba loại thuộc tính khác nhau của linh thạch, đều là điên loạn dị thường, chỉ cần chút sơ ý là có thể gây tổn thương cho cơ thể.

Song có điều Diệp Thiên cũng không rõ, nhân loại nhân thể, giống như vật dẫn điện, bên trong linh thạch ẩn chứa một năng lực thần kỳ, chỉ khi tiếp xúc với những người đã tu luyện, mới biết được đường đi ra.

Mà hơn nữa còn đích thân truyền lại cho người tu đạo, đầu tiên là bắt chước, nhưng lại là một loại liễu tức thuật, loại pháp thuật này có khả năng khép kín hết tất cả lỗ chân lông trên toàn cơ thể, khiến cho chân khí không thể thoát ra ngoài, đây cũng chính là căn nguyên của Đạo gia tục xưng.

Nhờ loại pháp công này, những người tu đạo hàng ngày đều là vận khí nội liễu, sẽ không để lộ ra bên ngoài cơ thể, kể cả lúc đi lại làm việc, không khác những người bình thường, dù cho tay có nắm linh thạch đi nữa, thì cũng sẽ không bị gây tổn thương.

Giống như ở hồ hồng đức năm đó thiếu chút nữa là bị thuộc tính linh thạch làm cho tê cứng, vậy mà vẫn còn thanh nhã cùng hồ tiểu tiên ngắm cảnh chơi đùa ở tầng đá, nhưng lại không có nửa điểm dị trang, nguyên nhân chính là trong cơ thể nàng không có chân khí, không thể kích thích được năng lượng trong thuộc tính của linh thạch.

Dĩ nhiên Diệp Thiên lúc này vẫn không biết điều đó, cũng không đi theo học loại pháp công này, vì thế mà hắn tuy đã tu đến Tiên Thiên chi cảnh rồi, nhưng nếu không dồn hết tâm trí, thì vẫn không thể nào kiểm soát được khí cơ trong người mình.

“Đại sư huynh vẫn không thể nào hấp thu được hai thuộc tính như nước với lửa của linh thạch, thử đem thuộc tính kim của linh thạch về, xem hắn có thể tiếp nhận được không?”

Tâm niệm nhất động. Diệp Thiên tháo xuống từ hai bên hông một túi da, thả nó trôi lênh bênh cùng hòn đá trôi về hướng trong.

Đây cũng chính là cái mà mấy ngày trước hắn vứt đi, đột nhiên hôm qua săn được một đàn Dã Lang trong núi. Cần thận dùng da sói làm một cái túi đơn giản.

Cắt kỹ khối linh thạch này ra phía sau, Diệp Thiên tiếp tục đào, hắn có dự cảm là sắp tới rồi. Càng xuống sâu trong lòng đất, linh khí càng ngày càng nhiều, dễ thấy rằng, ở phía dưới nhất định thuộc tính linh thạch còn cao và nhiều hơn nữa.

Với tốc độ khai quật như này, thỉnh thoảng chỉ cần một cái cuốc xuống, cũng tìm được khối châu báu, hơn nữa tỉ lệ thì không thể nào sai được, và khi hoàng hôn bắt đầu buông xuống thì tất cả những cây vàng tinh khiết lớn bé đều trở nên nhỏ bé tầm thường.

“Xem ra hoàng kim lại là sinh vật của linh thạch này, Châu Phi sản xuất nhiều hoàng kim. Nhưng lại không biết dưới chỗ đó có phải là tồn tại loại linh thạch này?”

Cầm trong tay một khối hoàng kim phao đi ra ngoài, Diệp Thiên miên man suy nghĩ trong đầu, điều này khiến Diệp Thiên coi trọng. Là loại linh thạch đó vừa mới xuất hiện.

Có thể làm cho đỉnh hồng đức mạng lại dò xét thứ gì đó, Diệp Thiên hiển nhiên hiểu được giá trị của nó, việc linh thạch này lên cấp Tiên Thiên là một điều cần thiết, hiện tại chính hắn cũng đang tu luyện, có linh thạch cũng là làm ít công to.

“Đỉnh đương!”

Lại vừa một tiếng vang giòn đi qua, từ lớp đá vụn Diệp Thiên lần theo đến lớp đất giữa tìm được hai khối linh thạch. Dem so chiều

dài với khối lúc trước, hai khối này cũng vừa với lòng bàn tay người lớn.

Cho dù Diệp Thiên bây giờ có thể hấp thụ được linh khí kim thuộc tính, cũng chỉ đến được phần giữa Kim Duệ khí của linh thạch, toàn thân bị kích thích nổi hết cả da gà, nên vội vàng thu lại khí cơ, nhưng lại vẫn dùng mắt và tay để tiếp tục thu nhận, đến lúc này mới thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Cừ thật, cũng chẳng thể trách được Trần thúc tiêu tốn một khoản tiền lớn như vậy, cũng muốn đem mỏ vàng xuống, căn bản đây là những thứ bảo vật không cần tinh luyện ạ!”

Với tốc độ khai quật, Diệp Thiên tổng cộng đã lấy được sáu khối linh thạch thuộc tính kim, mà xen lẫn bên cạnh các linh thạch, thì toàn bộ gần như đều là bảo vật chính gốc, nếu không phải cả góc cạnh của bảo vật mềm nhuyễn, thì Diệp Thiên thậm chí không thể khai quật được thêm nữa.

Tuy rằng Diệp Thiên hiện tại không thiếu tiền, nhưng tất cả chỗ kim cương đó cũng chỉ để làm vui mắt, làm cho hấn hoa mắt đến mê loạn mà thôi, giống như là ở một nơi đánh chế bảo vật trong phòng thông thường, chỗ nào cũng lấp lánh ánh quang.

Mà còn cái quốc kia đích thị là nhạc cụ của thầy tu, sắc bén ở đầu sớm trở nên ngu dốt, Diệp Thiên mỗi lần cuộc xuống, đều phải tưới chân khí vào bên trong mới có thể tiếp tục khai quật.

“Di? Như thế này thì chả phải càng ngày càng mềm sao? Đây... Đây là cái gì?”

Diệp Thiên đột nhiên cảm thấy cái cuộc nhẹ hơn, nâng lên một lúc, phát hiện ra mặt ngoài của cái cuộc bị nhiễm một lớp màu vàng sáng bóng, cúi đầu xuống nhìn lại mà ngây ngẩn cả người.

Lúc này trước mặt Diệp Thiên xuất hiện một người cùng với chiếc chậu rửa mặt cỡ lớn màu vàng thủy đàm, chiếu rọi rõ ràng trước mặt Diệp Thiên.

Mà từ trong đầm nước Kim Duệ khí bắt đầu tràn ra, nồng nặc đến mức Diệp Thiên không thể thở được, cho dù hấn đã khép kín hết tất cả các lỗ chân lông, vậy mà từng đợt từng đợt linh khí vẫn đang không ngừng hướng về cơ thể hấn, thâm nhập vào sâu bên trong.

Lúc này, Diệp Thiên cảm thấy toàn thân mình như bị dao găm, đầu vai vừa trật, phi kiếm vào giả vờ như trước lúc khai quật không để lại dấu vết cùng lúc ấy lấy linh thạch cho vào túi, rơi vào cái chất lỏng màu vàng.

Diệp Thiên lúc này cũng chẳng quan tâm xem đó là tài sản của mình hay không, nhấc hai chân lên trên rồi ngồi xuống, dùng hết sức lực vận chuyển âm dương đan điền, Kim Duệ khí bắt đầu xâm nhập vào trong cơ thể.

Chỉ có điều chất lỏng màu vàng này lại là linh khí thuộc tính kim, nếu so với Diệp Thiên lúc trước khi tiếp xúc đến thì nồng độ thuần khiết còn nhiều hơn vô số lần.

Hai cái đan điền chuyển hóa qua lại, quá trình biến đổi cũng không rõ lắm, Ti Ti từng đợt từng đợt linh khí, vẫn đang còn vương lại trong kim mạch của Diệp Thiên, da thịt cảm giác như mềm nhuyễn như bị doa găm, khiến cho Diệp Thiên đau đớn không tả được.

Diệp Thiên vẫn chưa tìm được cách chuyển hóa toàn lực linh khí, lúc sau chất lỏng màu vàng rơi ra khỏi túi, đọng thành một vũng nước, khiến cho hi vọng càng mong manh hơn.

Mà còn cả lưng túi làm từ da sói, trong nháy mắt đã bị tan hết ra, bên trong này mọi thứ bị đảo lộn rối tung hết lên, tất cả đều bị tan ra trong chất lỏng màu vàng.

Tất cả chuyện này chính Diệp Thiên cũng không hiểu rõ, hẳn lúc này đã muốn đóng kín cái giác quan thứ sáu của mình, để chống lại sự xâm nhập của linh khí, càng ngày kim thuộc tính của linh khí càng trở nên điên cuồng, tự chuyển hóa thành đích thực khí khả dụng.

Thời gian cứ thế trôi qua, bên ngoài sơn động trời đã bắt đầu ảm đạm lên, Ti Ti từng đợt từng đợt linh khí dần dần lan tỏa đi khắp nơi, bị Thiên Lô đánh trúng cây cối, thế vậy mà chồi non lại bắt đầu nhú lên, hiện ra cảnh tượng mùa xuân.

Diệp Thiên ngồi bất động trong sơn động, không đau khổ mà cũng không vui, trông ngực cũng không thấy đập, ở trên vai với trên đỉnh đầu, tro bụi đã phủ kín một tầng.

“Con bà nó, rốt cục luyện hóa xong rồi!”

Bỗng nhiên, Diệp Thiên giống như cành cây khô bắt đầu nhúc nhích, mắt hơi mở ra một chút, cả sơn động tối đen bỗng được chiếu sáng, lại bị kim quang bắn ngược lại, cả động ngay lập tức phát sáng.

“Đã qua bao lâu rồi hả?”

Diệp Thiên hoạt động dưới đó cảm thấy có chút chất cô, rõ ràng phát hiện ra tro bụi rơi xuống người một chút, nhưng vẫn không khỏi sùng sốt.

“Mẹ nó, biểu như thế nào cũng ngừng?”

Diệp Thiên giơ cổ tay lên nhìn thoáng qua, bất giác cảm nhận được nhịp đập của mạch hơn nữa lại còn có thể hành tẩu ở thế giới cao cấp nhất mà không linh hoạt như bề ngoài, chuyển động cũng bị đình trệ, đích xác sau ngày thứ ba từ khi hấn vào sơn động.

“A, chân khí ngày trước bất đồng nay dường như cũng hợp nhất? Cơ thể cũng có chút thay đổi...”

Diệp Thiên cảm nhận tình trạng trong cơ thể mình, trên mặt nhất thời lộ ra cả vẻ sợ hãi lẫn lo sợ, chính hấn cũng đã cảm thấy, đích xác chân khí trong cơ thể mình, dường như ẩn chứa một cái gì đó không thể nào phá được Kim Duệ khí.

Tùy theo việc vươn tay ra hữu chương, Diệp Thiên hướng người chộp lấy mỏ vàng Thạch, năm ngón tay vừa thu lại, số lượng lớn mỏ vàng Thạch, lại có thể biến thành một đồng màu vàng bột phấn, trơn nhẵn từ giữa ngón tay Diệp Thiên xuống.

Khuất lên tay phải ngón trỏ bắn ra, cùng chân khí bắn ra, Diệp Thiên trước người nham bích thượng, bất ngờ xuất hiện một lỗ thủng sâu, cứng rắn vách tường, đạo chỉ phong ngay trước mặt, giống như đậu phụ thông thường mềm mại.

“Ha ha, Kim Duệ khí không gì không phá được, quả nhiên danh bất hư truyền!”

Diệp Thiên không khỏi vui sướng lớn tiếng nở nụ cười, nếu lúc này gặp lại quân đội Nga La Tư, hấn chỉ cần vận chân khí lên, dựa vào va chạm, đã có thể đảo loạn thiên quân vạn mã của đối phương.

“Ân, tại sao lại không có cái chất lỏng màu vàng?”

Cẩn trọng thường thức từng chút dung hợp link khí kim thuộc tính sau khi chuyển hóa, Diệp Thiên nhìn xuống mặt đất phía trước mặt, lại phát hiện ra chất lỏng màu vàng nơi mình bệ quan tu luyện, nhưng lại không thể nhìn tới đám giọt đấy.

Ở chỗ chậu nước lớn, rơi rụng vài món dụng cụ, ngoại trừ Diệp Thiên thì có Tam Thanh linh ở ngoài, còn có cả thanh phi kiếm không dấu vết, lại còn lộ ra bảy khối màu vàng kim nhạt sáng bóng linh thạch.

“Như thế này thì biến thành bảy khối sao?”

Diệp Thiên vẫn còn nhớ rõ, hấn tìm được tất cả sau khối linh thạch, nhưng trước mắt lại là bảy khối, cũng chính là nhiều ra tới một ít đồng, lập tức thu hút ánh mắt của Diệp Thiên.

Cả khối linh thạch vàng rực lên, nhưng là hiện lên nhân nhật trong suốt sáng bóng, bên trong tơ vàng bao quanh, Diệp Thiên có thể cảm nhận được đến, chỗ mà ẩn chứa khối lượng linh khí cực lớn, với hắn tu vi hiện tại, sợ là cả đời vẫn không thể hấp thu được hết.

“Xem ra linh thạch cũng phân cấp bậc, cái này là khối linh thạch nếu so với ta trước kia muốn lấy được đòi hỏi phải giỏi hơn.

Mặc dù không có người giảng giải cho Diệp Thiên về cách phân loại linh thạch, nhưng dưới cơ duyên xảo hợp, số linh thạch Diệp Thiên có cũng hề ít, hai tướng so sánh dưới, đột nhiên lại nhìn ra một con đường.

Chính là ý trời dù đã muốn hướng cao lý để đánh giá khối linh thạch này, nhưng hắn vẫn còn xem nhẹ giá trị này, sợ là cao nhân Kim Đan này, cũng sẽ ra tay để cướp đoạt, bởi vì đây đúng là một khối linh thạch thượng phẩm.

Ở giới tu đạo, linh thạch thượng phẩm chính là linh mạch đồng sinh, theo ý trên mà nói, thượng phẩm linh thạch giống như một khối mẫu Thạch, đang tắm bổ lên linh mạch và đề cao hơn các loại linh thạch hạ phẩm khác.

Cho nên chỉ có lúc này linh mạch mới gần như khô kiệt, con người lúc này tồn tại được cũng nhờ linh mạch, mới có thể từ trung mà đến được thượng phẩm linh thạch, bởi thế mới thấy rõ được trình độ thấp kém của hắn.

Chỉ có điều linh mạch chỉ có một giá trị duy nhất, nếu muốn cao hơn khối thượng phẩm linh thạch, cũng chỉ cơ loại hồ đồ không biết tu đạo giới như Diệp Thiên, mới có thể làm được mấy chuyện mở gà lấy trứng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 778

Luyện Khí

Như thế nào là linh mạch? Đã có một sách thuyết minh nơi mạch khoáng này có thể nuôi dưỡng ra linh thạch, dĩ nhiên có chứa linh tính, giống như là em bé nhân sâm trong truyền thuyết.

Phàm là môn phái được linh mạch, không thể không thật cẩn thận sử dụng, cẩn thận bảo dưỡng, rất sợ quấy nhiễu đến linh mạch, khiến cho nó khô kiệt.

Phía trước Đỉnh Hồng sở dĩ đào móc tiến độ thông thả, chính là sợ khai quật đến căn cơ linh mạch, đánh mất công hiệu súc tích nuôi linh thạch, đây là kiến thức cơ bản người trong giới tu đạo cũng cần biết.

Nhưng Diệp Thiên cũng không biết nhiều như vậy, thuận thực đào khai linh mạch, khiến cho linh tính tiêu hao.

Trên thế gian, số lượng linh mạch rất thưa thớt? Mặc dù Diệp Thiên có được một khối linh thạch thuộc tính kim thượng phẩm, nhưng nếu như thứ này bị người trong giới tu đạo biết được, nhất định sẽ cúi đầu dậm chân mắng to Diệp Thiên là phá gia chi tử.

- Tu luyện một đạo gian nguy vô cùng, chính mình không có sư thầy truyền dạy, ngày sau từng bước phải cẩn thận!

Sau khi nhận thức thân thể biến hóa, Diệp Thiên thở dài, lần này hấp thu linh khí dung hợp thuộc tính kim, tuy rằng để cho thực khí của hắn xảy ra thay đổi tính căn bản, tính công kích trở nên mạnh hơn, nhưng hung hiểm trong đó, cũng khiến Diệp Thiên nghĩ lại mà sợ không thôi.

Nếu không phải hắn có hai cái đan điền âm dương, có thể đồng thời thay đổi linh khí Kim khí, chỉ sợ linh khí cuồng bạo kia sớm đánh Kinh mạch trong cơ thể hắn tan tành.

- Hay là... Tìm thời cơ đến bên trong Thần Châu kết giới tìm cơ duyên?

Diệp Thiên toát ra một cái ý niệm trong đầu, nhưng bị hấn đánh rụng, không nói đến việc hấn đối với giới tu đạo hoàn toàn không biết gì cả, chính là mình hiện tại có thực lực, Diệp Thiên cũng không đủ tự tin.

Phải biết rằng, vô luận là sư đệ của Đinh Hồng chết ở đầm Hắc Long, hay là Đinh Hồng hôm đó, đều không phải người Diệp Thiên có khả năng đối kháng, vạn nhất bên trong kết giới đều là người bậc này. Diệp Thiên chẳng phải là đi vào tìm tai vạ?

- Cũng không biết bên ngoài qua bao lâu. Vẫn nên sớm đi ra ngoài thôi!

Sừng sốt một hồi, Diệp Thiên đứng dậy, rũ xuống bụi bậm trên người. Dem mấy khối linh thạch thuộc tính kim trước mặt nhặt lên, đây chính là thu hoạch của hấn hành trình đến Nga lần này.

Ở bên cạnh linh thạch thuộc tính kim, còn có một khối màu vàng lam. Chỉ bằng ngón cái, Diệp Thiên lấy tay nắm một chút, thứ này không như vàng, thập phần cứng rắn.

- Ô? Vô... Vô Ngân sao lại vỡ?

Khi Diệp Thiên thu thập xong linh thạch, đưa tay đi lấy Vô Ngân, trái tim nhện không được như bị néo, bởi vì hấn phát hiện, Vô Ngân nhìn qua hoàn hảo không tổn hao gì, sau khi bàn tay của hấn chạm đến lại thành một đám mảnh vụn nhỏ.

Tuy rằng năm gần đây, tác dụng Vô Ngân đối với Diệp Thiên càng ngày càng nhỏ, nhưng Diệp Thiên đối với nó cảm tình cũng sâu đậm. Mỗi lần xuất hành đều mang ở trên người. Trước mắt bị hủy ở chỗ này, không khỏi làm hấn đau lòng không thôi.

- Kì quái. Vô ngân chất liệu thông thường, chịu không nổi Kim khí đập vào, vỡ cũng là bình thường, nhưng phi kiếm này nếu không phải vật phạm, vì sao cũng vỡ vụn đây?

Sau khi Diệp Thiên cầm lấy thanh phi kiếm còn sót lại của Đinh Hồng, không khỏi lại sừng sốt, cái kiếm trải qua Thiên Lô oanh kích cũng chưa tổn hại, lại có thể cũng bị hủy, ngoài những mảnh nhỏ, chỉ có một thân kiếm đầy đủ.

Nhưng thân kiếm tuy rằng không trọn vẹn, nhưng chất liệu còn sót lại này, lại ẩn hiện sáng bóng, từ bên trong tản mát ra từng đợt từng đợt linh khí, hiển nhiên cũng là nguyên liệu trân quý cực kỳ.

- Đáng tiếc, có thể chữa trị lưu trữ cho mình sử dụng hay không đây?

Nhìn thấy thân kiếm tàn vỡ này, trong lòng Diệp Thiên tiếc nuối, hắn đã nhìn thấy cảnh tượng Đinh Hồng phun ra nuốt vào phi kiếm đại phát thần uy, trong lòng vẫn còn giữ một tia nhớ nhung như vậy.

- Minh từ tay Cát Khải có được pháp quyết luyện khí, không biết có thể thử tinh luyện một thanh phi kiếm hay không đây?

Diệp Thiên bỗng nhiên vừa động, ở cuốn sách Cát Khải lưu lại, có thủ pháp luyện khí của Luyện khí các, chính là lúc đó Diệp Thiên chưa tiến vào Tiên Thiên, không thể cô đọng chân hỏa, nhìn cũng không hiểu.

Nhưng hiện tại bất động, trải qua lần này dung hợp linh khí thuộc tính kim, thực khí trong cơ thể Diệp Thiên đã hoàn toàn củng cố, luyện khí cao thâm hẳn có lẽ không làm được, nhưng chế thành một thanh phi kiếm tầm thường, Diệp Thiên vẫn là có vài phần nắm chắc.

- Thật là có thể thử xem!

Trong lòng dâng lên ý nghĩ này, Diệp Thiên không thể tiếp tục áp chế xuống.

Nơi đây không một bóng người, cũng không có người ngu đến quấy rầy, Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, tâm niệm vừa động, nguyên thần theo ấn đường mà ra.

So sánh Cùng mấy tháng trước, nguyên thần Diệp Thiên cô đọng, mặt mày râu tóc cùng với thần thái bản thể giống nhau như đúc, nếu không phải nhìn qua có chút trong suốt, thì đã thấy Diệp Thiên.

Phân ra một luồng thần thức bao vây lại Vô Ngân và phi kiếm tàn vỡ trước mặt, nguyên thần khoanh chân mà ngồi ở giữa không trung, bỗng nhiên há mồm phun, một ngọn lửa đỏ sáng cả sơn động.

Ngọn lửa dài chỉ như ánh lửa của ngọn nến, nhưng ở trong màu đỏ của ngọn lửa, ẩn hiện một màu xanh biếc sáng bóng sâu kín, hai thứ đan vào cùng một chỗ, có vẻ có chút quỷ dị.

- Đây là tam vị chân hỏa?

Phun ra thứ này, nguyên thần Diệp Thiên hơi ngã xuống, nhưng tinh thần minh mẫn, hẳn sớm biết tu ra nguyên thần có thể dùng chân hỏa, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên thi triển ra.

Cái gọi là tam vị chân hỏa, tâm nhân quân hỏa, cũng được gọi là thần hỏa. Kỳ danh viết thượng muội, thận nhân thần hỏa, cũng gọi

là tinh hỏa. Kỳ danh viết trung muội, bàng quang tức tề hạ khí hải nhân dân hỏa, kỳ danh viết hạ muội.

Tụ yên làm hỏa, tán yên làm khí, lên xuống tuần hoàn mà có chu thiên chi đạo, tiến vào Tiên Thiên, hơi thở tồn tại có thể hợp nhất tam hòa, dùng cho khắc địch luyện khí, đây cũng là thủ đoạn chi có ở Đạo gia.

Tâm niệm vừa động, Diệp Thiên sử dụng thần thức khống chế được hỏa diễm, khiến cho chạm đến bên vách hang, quặng vàng hồng nâu kia nhất thời giống nước hòa tan, nháy mắt tạt chất mất hết, chỉ để lại một chất lỏng màu vàng.

- Lợi hại như vậy?

Diệp Thiên chính mình không cảm giác được nhiệt độ của chân hỏa, nhưng quặng vàng biểu hiện cũng để cho hắn thể nghiệm được uy lực chân hỏa, thấy vậy Diệp Thiên lú lười không nói được gì thêm, sợ là ở trong bếp lò mấy ngàn độ, cũng không đạt được hiệu quả như vậy?

- Ừm? Trạng thái này không cách nào kéo dài, phải nhanh chóng tinh luyện phi kiếm kia mới là cần gấp!

Sau khi hòa tan quặng vàng kia, Diệp Thiên bỗng nhiên cảm thấy nguyên thần đang suy yếu, hắn biết chân hỏa là do tinh khí trong cơ thể cô động mà thành, cũng không dám đi sử dụng lãng phí vô nghĩa.

- Ô, đây là có chuyện gì?

Tâm niệm vừa động, Diệp Thiên khống chế được ngọn lửa, chuyển đến phi kiếm cùng với Vô Ngân tàn vỡ.

Nhưng khiến Diệp Thiên có chút ngoài ý muốn chính là, chân hỏa trong nháy mắt hoà tan vàng, nhưng không cách nào hòa tan những nguyên liệu này, thậm chí cả mảnh nhỏ của Vô Ngân, cũng không thể bị phân giải.

- Hắn là nguyên nhân chất liệu, bảo vật có thể được Đỉnh Hồng trân quý như vậy, há lại dễ dàng bị luyện hóa như vậy?

Diệp Thiên trầm tư một chút, trong lòng cho ra cái kết luận, không nói đến phi kiếm kia, chính là Vô Ngân cũng là dùng ngàn loại hợp kim luyện chế mà thành, nếu không cũng không thể cất chứa sát khí biến thành nhạc cụ của thầy tu.

- Lần đầu tiên luyện khí, không thể bỏ dở nửa chừng như vậy!

Diệp Thiên trong lòng có chút ngoan cố, hắn quyết định việc cần phải làm, rất ít khi bỏ dở trên đường, trước mắt vừa mới dung hợp

linh khí thuộc tính kim, trạng thái vừa cao, đương nhiên càng không có ý từ bỏ.

Một luồng thần thức phản hồi trong cơ thể, Diệp Thiên cảm một khối linh thạch thuộc tính kim linh khí sung túc, công pháp vận chuyển một lúc, khối linh thạch liên tục không ngừng chuyển vận linh khí hướng vào trong cơ thể hắn.

Trải qua hai cái đan điền âm dương chuyển hóa, linh khí này hóa thành thực khí, lại bổ sung đến nguyên thần Diệp Thiên, nhất thời tinh thần nguyên thần đại chấn động, há mồm lại phun một luồng chân hỏa lên phía trên mảnh nhỏ không trọn vẹn.

- Ôi, hay là thôi nhỉ?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 779

Luyện Khí

Một ngụm chân hỏa phun ra, hiệu quả cũng không tốt như Diệp Thiên tưởng tượng vậy, chất liệu Vô Ngân có chút dấu hiệu mềm hoá, nhưng mảnh nhỏ phi kiếm kia, lại như là băng vạn năm, ngay cả nhiệt độ cũng chưa có thể nâng cao vài phần.

- Lão tử không tin còn có thứ không chơi được!

Diệp Thiên dụng tâm, tăng hấp thu linh thạch, chuyển hóa thành thực khí bổ sung vào trong cơ thể, liên tiếp ba ngụm chân hỏa văng ra ngoài.

Tuy rằng vài chân hỏa cộng lại còn không bằng một cái nắm tay trẻ con, nhưng ngọn lửa cực nóng này, cũng khiến trong động nhiệt độ đột nhiên tăng, vách bốn phía bị thiêu đốt màu đỏ bùng, giống như đèn sắp hòa tan.

Sau khi năm ngọn chân hỏa phun ra, mảnh nhỏ thanh phi kiếm kia, rốt cục bắt đầu hòa tan, nhưng tốc độ phi thường chậm, hơn mười phút qua, chỉ mềm hoá một nửa, cũng không trở thành chất lỏng giống như Vô Ngân.

- Mẹ nó, luyện khí các này thật không đơn giản, không phải nói một nửa chất liệu đều có thể bị chân hỏa luyện ra sao?

Diệp Thiên lúc này đã đầu đầy mồ hôi, nhưng mảnh nhỏ biến hóa để cho hắn thấy được hi vọng, nhất thời cắn răng kiên trì.

Kỳ thật cái này cũng chẳng thể trách Diệp Thiên, thanh phi kiếm kia thân mình chính là do Huyền Băng Vạn Niên cô đọng mà thành, vốn là có đặc tính kháng hỏa, tinh luyện khó khăn hơn xa so với nguyên liệu tầm thường.

Hơn nữa phi kiếm lúc trước được chất lỏng Kim khí ngưng kết mà thành, tuy rằng bị linh khí Kim khí đập vào kiếm thể tàn vỡ, nhưng mảnh nhỏ lại ẩn chứa một tia Kim khí, cho nên trở nên khó có thể hòa tan.

Này nếu đổi lại có người tu đạo có kinh nghiệm luyện khí, nhất định có thể nhìn ra một ít manh mối, quả quyết sẽ không giống Diệp

Thiên cũng đầu như vậy. Phải biết rằng, chân hỏa luyện khí một khi vô ý, cũng là căn nguyên sẽ làm bị thương mình.

Nhưng Diệp Thiên cũng là người không biết không sợ, hơn nữa vận khí tốt, trên tay có linh thạch sung túc cung cấp cho hắn tiêu hao, nên cũng chậm rãi hòa tan được mảnh vụn phi kiếm kia ra.

Không như Vô Ngân, sau khi hoà tan chất lỏng khác nhau, mảnh nhỏ phi kiếm lại biến thành một chất lỏng trong suốt vô sắc, tỏa ra bên ngoài hơi thở lạnh lẽo.

- Không biết có thể dung hợp cùng Vô Ngân hay không đây? Đúng rồi, khối kim loại màu lam kia cũng không có chỗ sử dụng, cùng thử xem sao!

Diệp Thiên tâm niệm vừa động, một luồng thần thức bao vây chất kim loại màu lam trên đất luyện hóa, sau một lát, kia kim loại hóa thành một chất lỏng, dung hợp lại với Vô Ngân.

Lúc này Diệp Thiên đã suốt sử dụng chân hỏa luyện hóa hơn ba giờ, nguyên thần sớm muộn không chịu nổi, nhưng Diệp Thiên biết, hiện tại cũng là thời khắc mấu chốt nhất trong lần đầu tiên hắn luyện khí.

Nguyên thần sớm muộn không chịu nổi mạnh mẽ lên tinh thần, Diệp Thiên liền tiếp đánh ra mấy pháp quyết, miệng quát:

-Tan ra!

Theo Diệp Thiên tiếng quát, thần thức của hắn không chế được trong hỏa diễm, vài loại nguyên liệu dung hợp lại với nhau, không nghĩ khó khăn như vậy, Vô Ngân cùng kim loại lam biến thành chất lỏng, thực tự nhiên cùng nguyên liệu từ phi kiếm kia dung hợp lại với nhau.

Nguyên liệu cùng dung hợp một chỗ ước chừng như nắm tay trẻ con, như là hồ phách, trạng thái hơi mờ, bên trong mơ hồ hiện ra màu lam sáng, nhìn qua hết sức đẹp mắt.

Chất lỏng này tản ra bên ngoài hơi lạnh, ở giữa lại trộn lẫn một tia Kim Duệ khí không gì phá được, tin tưởng rằng nếu luyện chế thành công, nhất định sẽ càng thêm sắc bén hơn so với phi kiếm mà Đinh Hồng sử dụng.

- Rốt cục đều luyện hóa được nguyên liệu này!

Nhìn chất lỏng trước mắt như mỏng áo, Diệp Thiên nhẹ nhàng thở ra, nhưng lúc này còn chưa tới lúc được lơ lửng, một bước cuối cùng còn vẫn chưa xong.

-Ngưng!

Thoáng nghỉ ngơi một lát, Diệp Thiên bỗng nhiên phát ra một tiếng hét lớn, theo tiếng quát của hắn, thần thức bao trùm chất lỏng hóa thành hai bàn tay to, bóp nhẹ bên trên khối nguyên liệu.

Sau một lát, một thanh đoản kiếm dài không quá ba tấc, bề ngoài như Vô Ngân độc nhất vô nhị, liền hiện tại trước mặt Diệp Thiên.

Sau khi sáp nhập vào màu lam, đoản kiếm hiện ra một loại ánh sáng tím chói mắt, mặt trên đầy đường vân tinh mịn, màu sáng thỉnh thoảng từ thân kiếm hiện lên.

- Thành hình rồi sao?

Diệp Thiên trong lòng vui vẻ, cũng không dám chút nào coi thường, nguyên thần trong miệng lại phun ra một luồng chân hỏa, không ngừng nung khô cái chuỗi đoản kiếm vừa mới thành hình, khiến cho nó trở nên lộ rõ.

Sau khi chân hỏa nung khô mười phút, ánh sáng đoản kiếm lại trở nên thuần hơn, chính là ngẫu nhiên từ thân kiếm toát ra ánh sáng, mới có thể nhìn ra chỗ bắt phàm.

Mà Diệp Thiên lúc này. Rốt cuộc chống đỡ không nổi nữa, ngoài phân ra một luồng thần thức bám trụ vào đoản kiếm, nguyên thần từ phía trên kiếm tiến vào bên trong thân thể, một cảm giác mỗi một không thể nói rõ tràn lên trong lòng.

-Vẫn không thể ngủ!

Diệp Thiên biết. Hắn còn thiếu một bước cuối cùng, lập tức răng nhẹ cắn đầu lưỡi, trong miệng mỉm cười, một ngụm máu nhất thời phun ra trên đoản kiếm này.

Sức cực nóng từ máu tươi nháy mắt đã dung nhập đến bên trong đoản kiếm, cùng lúc đó, kim quang cả vật thể đoản kiếm thoáng hiện, phát ra một tiếng vui giòn tan cộng hưởng. Hướng về phía Diệp Thiên.

- Thành công? !

Khi ngưng máu phun ra, trong lòng Diệp Thiên liền dâng lên một loại cảm giác huyết nhục tương thông cùng đoàn kiếm, tuy rằng giờ phút này đoàn kiếm phóng tới mình, Diệp Thiên lại không chút nào cảm giác căng thẳng.

- Cố định!

Trong miệng một tiếng khe quát, đoàn kiếm nhất thời dừng ở trước mặt Diệp Thiên, như là một đũa trè bương binh bay múa cao thấp, thân kiếm không ngừng tản mát ra tiếng va chạm thanh thúy.

- Đi...

Diệp Thiên trong đầu vừa động ý niệm, đoàn kiếm kia nhất thời hóa thành một tia màu tím. Như tia chớp đâm vào đến vách hang động bên cạnh Diệp Thiên, theo thần thức Diệp Thiên khổng chế, từng khối quặng sắt như là đậu phụ bị cắt xuống.

- Bảo bối. Bảo bối tốt!

Diệp Thiên vẫy tay, phi kiếm trở lại trong lòng bàn tay của hắn.

Trải qua cô đọng chân hỏa cuối cùng, thân kiếm dài không quá ba tấc, màu tím gần như đen sáng bóng khiến cho nhìn qua cũng không thể nào thấy bắt mắt, nhưng cầm trong tay cẩn thận quan sát, lại có thể cảm nhận được mũi kiếm truyền đến hàn khí.

- Lúc này trạng thái không tốt, không cách nào thực luyện.

Diệp Thiên muốn một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, đem phi kiếm luyện xong vào trong cơ thể, nhưng vừa mới chuẩn bị động tác, cảm giác ủ rũ liền dâng lên trong lòng.

- Luyện khí này thật không ngờ hao phí linh thạch đến vậy?

Sau khi thu đoàn kiếm vào trong lòng. Diệp Thiên mới phát hiện, nắm mảnh linh thạch trong tay hắn, linh khí sớm bị hao hết, hóa thành một đồng bột phấn, không khỏi có chút đau lòng.

Một màn này nếu bị cao nhân bên trong kết giới nhìn thấy, nhất định sẽ dậm chân mắng to Diệp Thiên là đồ phá gia chi tử.

Phải biết rằng, sau khi thiên địa biến động, số lượng linh thạch rất hiếm, cho dù là môn phái nội tình thâm hậu, cũng chỉ là lúc đệ tử sắp sửa thăng cấp mới ban cho một khối linh thạch hạ phẩm, căn bản là không có người nào chấp nhận bỏ ra để luyện khí.

Những thứ không nói đâu xa, tựa như Diệp Thiên vừa rồi sử dụng mảnh linh thạch thuộc tính kim, linh thạch phẩm chất khó khăn lắm đạt được trung phẩm, bên trong ẩn chứa linh khí đủ để cho năm sáu người thăng cấp lên Tiên Thiên, đối với một môn phái mà nói, tầm quan trọng của nó còn hơn xa một món đồ nhạc cụ của thầy tu.

Chính là Diệp Thiên không biết chút nào về giới tu đạo, mặc dù có chút đau lòng khi linh thạch hao tổn, nhưng hẳn quên dễ dàng, cũng không phải đặc biệt để ý, lại lấy ra một khối khác nắm trong lòng bàn tay, đã tọa khôi phục.

Diệp Thiên vừa ngồi, liền ngồi suốt ba ngày, khi hẳn từ trong nhập định mở mắt ra thì một tia sáng cắt qua hắc ám trong động.

Thu hồi linh thạch không ít linh khí bị hấp thu, Diệp Thiên chìa ngón cái cùng ngón trỏ vừa chà xát, một luồng chân khí nhất thời nổi lên phía trên đầu ngón tay, trải qua một vài lần luyện khí, Diệp Thiên nắm chân hỏa trong tay, đã khá thuận buồm xuôi gió.

- Luyện hóa phi kiếm rồi, cần sớm đi ra ngoài!

Chơi đùa chân hỏa một hồi, Diệp Thiên từ trong lòng móc ra thanh đoản kiếm như Vô Ngân bề ngoài độc nhất vô nhị, cúi đầu trầm tư.

Dựa theo pháp quyết luyện khí, Diệp Thiên chỉ dùng chân hỏa bổn mạng luyện chế, cuối cùng lại thêm máu bản thân, hẳn có thể thu đoản kiếm vào trong cơ thể nuôi dưỡng, nhưng phía trước, còn cần cô đọng.

Yên lặng ngâm nga pháp quyết ở trong lòng một phen, Diệp Thiên hít vào một hơi thật dài, hơi thở này giống như dài liên miên không dứt, lại có thể đem trọn nguyên khí trong động đều hút vào tới trong cơ thể.

Một hơi, Diệp Thiên ước chừng hít ba phút, đến khi y phục của hắn phồng lên, lỗ chân lông tựa hồ cũng đang dâng lên thực khí, lúc này Diệp Thiên mới chậm rãi hơi ra phía ngoài.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 780

Liên Hệ

Hít sâu chậm thở, khí huyết Diệp Thiên dung nạp thêm linh khí, từng đợt từng đợt thực khí màu trắng theo miệng hắt mà ra, bao vây vờn quanh phi kiếm kia.

Lúc mới bắt đầu, Diệp Thiên phun ra thực khí, giống như là một điểm sáng màu trắng, không ngừng rót vào đến bên trong đoàn kiếm.

Mà theo sự thu nạp linh khí, điểm sáng dần dần thành một dải bạc, như là một con rắn lớn bằng ngón cái, sau khi chui vào đến trong đoàn kiếm, lại từ trong đó chui ra, từ lỗ mũi Diệp Thiên tiến vào đến trong cơ thể.

Từ khi Diệp Thiên phun ra thực khí đó, hắt liền không còn thở lấy một ngụm không khí, mặc cho thực khí tuần hoàn ở phi kiếm và trong cơ thể hắt, một vào một ra, vòng đi vòng lại.

Thực khí đó, là do đan điền Diệp Thiên chuyển hóa mà ra, là chân nguyên khí tinh thuần nhất trong cơ thể hắt, sau khi từng tia nhỏ rót vào phi kiếm, lại đi vào ấn đường Diệp Thiên.

Mà khi thực khí theo thân kiếm trở về tới trong cơ thể Diệp Thiên, lại có chứa một tia kiếm khí phi kiếm, dung hợp tới bên trong thực khí Diệp Thiên, tuần hoàn phục thủy, sinh ra một loại cảm ứng và liên hệ khó tả.

Sau khi thực khí cùng phi kiếm đã hình thành liên hệ, Diệp Thiên cũng tiến vào đến trạng thái huyền diệu, cả người vô hi vô bi vô ưu vô sầu, bên nội đan âm dương trong đan điền quay tròn, không ngừng chuyển hóa truyền chân khí lên thân kiếm.

Quá trình này là rèn luyện phi kiếm, đồng thời cũng là rèn luyện bản thân Diệp Thiên.

Đan điền chăm chú toàn thân, đã thông kinh mạch quanh thân, đem một ít độc tố cuối cùng còn sót lại ở trong một số kinh mạch

trong cơ thể hắn, bị đẩy ra ngoài.

Theo một hơi Diệp Thiên này, trên mặt của hắn ẩn hiện bảo quang, hơi thở cả người trở nên trong lành như là trẻ con, làm cho người ta nhìn không được sinh ý muốn thân cận.

Ngồi ba ngày, lông mày Diệp Thiên bỗng nhiên nhú lại, hai mắt mở ra, ánh mắt kia giống như một tia kiếm quang, lại có thể khiến vách tường trước người bắn ra một cái lỗ nhỏ.

- Thu vào cho ta!

Diệp Thiên há mồm khẽ hít, thanh phi kiếm trong lòng bàn tay kia, nháy mắt phân chia ra, hóa thành một tia màu tím, bay vào trong miệng Diệp Thiên.

Tia màu tím theo cổ họng Diệp Thiên tiến vào bụng, đi vào vùng hai cái đan điền âm dương, lại hóa thành hư không một chút cũng không có hình dáng, như ngọn gió hướng xuống.

Từng tia thực khí do nội đan mới chuyển hóa ra, phân ra một nửa dững mãnh vào đến bên trong phi kiếm, còn lại thì rơi trong cơ thể Diệp Thiên.

- Thì ra là thế, theo Đinh Hồng nói chính là nuôi phi kiếm ở chỗ này!

Diệp Thiên trong miệng phát ra một tràng tiếng cười vui sướng, ngẩng đầu lên há mồm vừa phun, phi kiếm bên trong đan điền run rẩy, hóa thành một tia màu tím từ trong miệng Diệp Thiên bay ra, như tia chớp xuyên qua vách tường thạch đình đầu.

Tia màu tím đó giống như là tia la-de, phàm là vật thể chắn ở phía trước nó, toàn bộ đều giống như không khí bị nó xuyên thấu qua, đợi đến khi Diệp Thiên phục hồi tinh thần lại, đình đầu đã xuất hiện một cái lỗ thủng, có thể thấy được ánh sáng bên ngoài.

Tâm niệm động, phi kiếm chạy một vòng ở trên bầu trời, từ một chỗ vách đá khác lại xuyên thấu xuống, vờn quanh bên người Diệp Thiên, như là phủ thêm cho hắn một tầng y phục màu tím.

- Có bảo bối này, ở ngoài ngàn dặm lấy thủ cấp người khác tuy rằng không dễ, nhưng trong vòng trăm dặm mà nói, như lấy đồ trong túi!

Diệp Thiên trào ra cảm giác sung sướng vô hạn trong lòng, giờ phút này cho dù là tiếp tục đối mặt mười vạn đại quân của Nga, Diệp Thiên cũng có thể không chổ nào e ngại.

Với cường độ thần thức Diệp Thiên, có thể kéo dài đến phạm vi ba mươi km, trong khoảng cách này, phi kiếm của hắn đáng được xưng là vô địch, dù có trăm vạn hùng binh, cũng không làm gì được Diệp Thiên.

- Kiếm từ Vô Ngân mà ra, gọi mi là Vô Ngân nhé!

Diệp Thiên ha ha cười, há mồm khê hít, làm cho Vô Ngân lại vào cơ thể mà nuôi, tuy rằng phi kiếm ở đan điền sẽ hấp thu một ít chân nguyên của hắn, nhưng nuôi dưỡng kiếm khí bảo vệ cha mẹ, đối với Diệp Thiên cũng là rất có ích lợi.

- Trong núi một ngày, ở nhà không biết qua bao lâu? Đến lúc đi rồi!

Sau khi luyện hóa phi kiếm, Diệp Thiên đứng dậy, điện thoại vệ tinh trong túi da rơi ra chất lỏng màu vàng, dĩ nhiên đã bật vô âm tín, Diệp Thiên cũng vô không thể liên hệ với bên ngoài.

Là một nước cộng hoà tự trị lớn nhất Liên Bang Nga, nước cộng hoà Sara không thể nghi ngờ có điều kiện địa lý thuận lợi.

Tài nguyên khoáng sản và diện tích quốc thổ phong phú, khiến cho nước cộng hoà Sara trong khoảng thời gian ngắn không đến mười năm, liền phát triển trở thành một trong những khu hành chính Seberia giàu có nhất quốc gia.

Thành phố Irkutsk là thủ đô của nước cộng hoà Sara, bởi vì nơi này nằm ở trung khu, có số lượng tài nguyên thiên nhiên dự trữ thật lớn, cho nên cũng kéo kinh tế của Irkutsk lên.

Khi màn đêm buông xuống, cảnh tượng Thành phố Irkutsk xa hoa truy lạc, sẽ cho người ta có một loại cảm giác như bản thân ở Newyork.

Bất kể là người Sara hiện tại, hay là người trước Soviet, đều có được một loại ham mê, đó là rượu, mỗi khi tới thời điểm ánh đèn rực rỡ dâng lên, trên đường luôn có thể thấy bảy tám người uống say.

- Anh bạn thân, thật sự là xin lỗi, dù sao hiện tại thời tiết cũng không lạnh lắm, anh ở đây ngủ một giấc cũng không lạnh chết được!

Ở một cái hẻm nhỏ yên tĩnh, Diệp Thiên tay chân lạnh lẽo cướp lấy quần áo của một người say té trên mặt đất, rất nhanh người đàn

ông còn đang ngồi ngáy trên đất, trên người cũng chỉ còn lại có một bộ đồ lót.

Loại tình cảnh này ở một thành thị nhiều người thích say rượu cũng không hiếm thấy, cục cảnh sát cơ hồ mỗi ngày đều nhận được tố giác như vậy.

Đương nhiên, người tố giác bị mất đi gì đó, không có gì hơn chính là quần áo, còn đồng hồ thì rất ít khi thấy, đó là bởi vì trước khi bọn họ ra khỏi cửa đi uống rượu, đồng hồ cũng đã bị vợ lấy đi.

- Con bà nó, vị đạo trưởng nào vậy?

Mặc quần áo của người say kia, Diệp Thiên thân nhiên đi ra ngõ tắt nhỏ, ngửi mùi trên người, nhin không được nhú mày, गया cả thân thể phát tán ra mùi thơm ngát, đều áp chế không nổi cái mùi nồng nặc này.

- Quên đi, đành nhin một chút!

Cổ nén ý niệm trong đầu muốn đi cướp một cửa hàng quần áo. Diệp Thiên đi đến trước một bốt điện thoại ven đường. Túi quần không phải là quần áo của mình lấy ra mấy đồng tiền xu quẳng vào.

- Reng reng ...

Ở cách đó mấy ngàn km, một chiếc điện thoại đồ ương ngạnh vang lên, đánh thức ông lão đang thật vất vả mới có thể đi vào giấc ngủ.

- Ta là Tống Hạo Thiên!

Qua nhiều năm như vậy, những điện thoại khác của Tống Hạo Thiên đều là do thư ký nhận, duy nhất có điện thoại cơ mật này, đều là hấn tự mình nhận. Nhưng số lần bộ điện thoại này vang lên cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

- Lão gia, là cháu...

Thanh âm hơi ngượng ngùng của Diệp Thiên vang lên, hấn biết kinh thành chên lệch với nơi này mấy giờ, nhưng lúc này ngoài gọi cho Tống Hạo Thiên, hấn thật sự không thể tưởng được nên điện cho ai trước.

- Người là ai?

Tổng Hạo Thiên vẫn chưa tỉnh táo lại, nhưng khi hắn hỏi ra những lời này, ánh mắt mạnh mẽ trùng lớn.

- Cháu là Diệp Thiên? Tiểu tử thối, cháu còn sống sao? !

Cũng không phải Tổng Hạo Thiên hi vọng cháu ngoại duy nhất chết. Mấu chốt là Diệp Thiên lúc trước gây ra rung động thật sự quá lớn, hơn nữa còn là giết chóc.

Phải biết rằng, quân đội Nga ngay từ đầu đã xác định Diệp Thiên là người đáng nghi. Tuy rằng lúc sau xuất hiện Đinh Hồng làm thay đổi tầm ngắm của bọn họ. Nhưng những lão gia ở quốc nội hòa lại không dễ dàng buông tha chuyện này.

Kể từ đó, khiến cho Tổng Hạo Thiên vừa phải ứng phó lãnh đạo quốc gia đối với chuyện này, lại còn phải đối mặt với con gái của chính mình phải khóc ròng, mấy tháng này, thật sự khó sống.

- Thế nào, ông hi vọng cháu chết như vậy à?

Diệp Thiên tức giận nói:

- Cháu vô dụng của ông, hiện tại ở Thành phố Irkutsk, Sara, ông lo người đón cháu được không?

Tuy rằng Diệp Thiên hiện tại có khả năng về quốc nội, nhưng hắn không biết tình hình bên kia là thế nào, nếu gây phiền toái, Diệp Thiên còn không bằng đi ra nước ngoài trốn một thời gian.

- Nhóc con, ngươi có biết người mất tích đã bao lâu không?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, cái trán Tổng Hạo Thiên nổi lên gân xanh, khẩu khí tiểu tử này nói chuyện sao mà như cần ăn đòn vậy, giống như đi đến Thành phố Irkutsk không tìm được người, chính mình sẽ có lỗi với hắn vậy.

- Không biết, lão gia à, bây giờ là tháng mấy ạ?

Diệp Thiên thật không biết hắn ở mờ vàng bao lâu, vừa rồi hắn tiến vào đến thành phố này, y phục trên người cơ hồ ngay cả móng đều không che được, đương nhiên cũng không thể đi đến chỗ nhiều người xem lịch.

- Ngươi... Tiểu tử, ngươi ở đó mấy ngày đều không nhớ rõ sao?

Tổng Hạo Thiên bị Diệp Thiên hỏi một câu làm cho sừng sốt, lửa giận tràn lòng kia cũng bị thu trở về, hấn phát hiện mình tranh cãi cùng Diệp Thiên, cho tới bây giờ cũng chưa từng thắng.

Nghĩ nghĩ, Tổng Hạo Thiên vẫn nói:

- Từ sau khi ta gọi điện thoại cho cháu lần cuối, đã qua ba tháng, bây giờ là tháng 10!

- Ba tháng? May quá, không phải lâu lắm!

Diệp Thiên nghe vậy nhẹ nhàng thở ra, hấn còn đang sợ mình bế quan đã qua ba năm, người nhà không lo đến chết ấy. Dù sao mất tích hai năm, là có thể báo tử vong.

- Seberia quỷ quái, tháng 10 vẫn lạnh như thế này?

Diệp Thiên nhin không được ở trong điện thoại thì thảm một tiếng, quốc nội là mùa nóng bức, nơi này nhiệt độ không quá mười độ, buổi tối ra ngoài nhất định phải mặc áo khoác.

- Nhóc con, nói vô nghĩa nhiều như vậy? Ta hỏi ngươi, ngoài cú điện thoại này, ngươi đã điện thoại cho ai chưa?

Tổng Hạo Thiên bị lời nói của cháu làm cho tức giận, lúc này là lúc nào, hấn còn có tâm tư chú ý chuyện này?

- Không ạ, ông nghĩ cháu gốc à, ngoài điện thoại cho ông, người khác chắc đều bị nghe lén nhỉ?

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, sờ dĩ cú điện thoại đầu tiên liền gọi cho Tổng Hạo Thiên, đúng là xuất phát từ lời hấn nói, lúc ấy quân đội Nga chính thức gửi thông điệp về quốc nội rồi, ngành tương quan đương nhiên sẽ theo dõi đối với người nhà mình.

Mà Tổng Hạo Thiên mặc dù coi như là trưởng bối trực tiếp của Diệp Thiên, nhưng địa vị còn đó, ngành tương quan có to gan nữa, cũng không dám nghe lén điện thoại lãnh đạo cũ của quốc gia.

- Được rồi, ngươi gọi điện thoại, đối phương sẽ an bài cho ngươi, ngươi chỉ cần làm theo là được!

Tổng Hạo Thiên lấy ra một số điện thoại, báo cho Diệp Thiên, tiếp đó lại nói:

- Trước khi rời Seberia, không cần gọi điện thoại về nhà!

Ai đều không phải người ngu, sau chuyện ở Nga kia, sự tích của Diệp Thiên lập tức đều bị điều tra, người sáng suốt một chút có thể nhìn ra, cho dù chuyện ở Nga không phải Diệp Thiên làm, cũng không thể không quan hệ đến hắn.

Cho nên hơn hai tháng trước, mấy đại lão ở Bộ quốc phòng, cơ hồ đã đập nát cánh cửa Tổng Hạo Thiên, chính là vì để cho hắn thuyết phục cháu ngoại của mình ra sức vì nước.

Nhưng Tổng Hạo Thiên trong lòng rõ ràng, với tính cách Diệp Thiên, nếu mặc vào quân trang, sợ là không đến một ngày liền đánh trường quan ra khỏi quân doanh, huống hồ hắn cũng không quyết được cho Diệp Thiên chủ, lập tức chỉ có thể giả bộ hồ đồ đuổi vị đại lão quân đội đó đi.

Nhưng Tổng Hạo Thiên biết, lực hấp dẫn của những người giống như Diệp Thiên đối với quốc gia, không thể nghi ngờ là rất lớn, nếu hắn không về hưu, nói không chừng cũng sẽ tìm Diệp Thiên cho vào thể chế rồi.

Vậy nên không cần nghĩ Tổng Hạo Thiên cũng hiểu được, nhà con gái của mình, nói không chừng sớm bị ngành tương quan chú ý, mà Tổng Hạo Thiên dù sao đã lui về, cũng không thể tùy tiện chen vào.

- Hiểu rồi, được, trên người của cháu không nhiều tiền lắm, gọi đường dài quốc tế luôn đất, không hàn huyên với ông nữa!

Diệp Thiên là hạng thông minh, tự nhiên nghe được ra ý tại ngôn ngoại trong lời Tổng Hạo Thiên, lập tức cúp điện thoại, nhưng thật ra thiếu chút nữa lại khiến Tổng Hạo Thiên phát nội thương, không cho người điện thoại về nhà, cũng không có nghĩa là không thể nói thêm với ông ta vài lời.

Nghe trong loa truyền đến tiếng tút tút, Tổng Hạo Thiên tức giận buông điện thoại xuống, nhưng một cú điện thoại này khiến người dễ dàng mất ngủ như ông ta, cả đêm không thể ngủ tiếp lên.

- Tôi là Diệp Thiên!

Diệp Thiên đương nhiên không biết Tổng Hạo Thiên ở trên giường lăn qua lộn lại khó chịu như thế nào, hắn lúc này đã bấm dây số kia, dùng tiếng phổ thông báo ra tên mình, mặc dù đối với Tổng gia luôn luôn có khúc mắc, nhưng Diệp Thiên tin tưởng ông lão kia chắc là sẽ không đẩy bản thân vào trong hố lửa.

- Cậu ở chỗ nào?

Nghe được thanh âm của Diệp Thiên, microphone truyền ra trầm mặc một hồi, lại vang lên thanh âm mà Diệp Thiên nghe có chút quen thuộc.

Ánh mắt Diệp Thiên xuyên qua kính thủy tinh của trạm điện thoại, nhìn tiếng Anh một cột mốc ven đường, nói:

- Nơi này là đường xxx, tôi ở trạm điện thoại ven đường.

- Không nên đi đâu, tôi lập tức tới!

Ba tiếng tút tút, lần này lại là đối phương đập máy trước Diệp Thiên.

- Ai vậy? Giọng nghe quen quen!

Diệp Thiên gãi gãi đầu, lúc này tóc đã sóng vai, đi ra khỏi trạm điện thoại, thân thể ở góc con đường này, dần dần trở thành phai nhạt, chỉ chốc lát liền dung nhập vào trong bóng tối.

Hơn mười phút sau, một chiếc xe màu đen có rèm che lặng yên không một tiếng động chạy đến cạnh trạm điện thoại, khi hạ kính xuống, thân hình Diệp Thiên từ trong bóng tối đi ra.

- Lão Phục, tại sao ông lại ở chỗ này?

Diệp Thiên vẫn ở đây nghĩ cái giọng nghe qua điện thoại kia, chính là sau khi nhìn thấy người này, vẫn nhìn không được lộ ra ngạc nhiên. Hắn không thể tưởng được, bảo tiêu ruột của lão gia, lại xuất hiện tại nơi này.

Người này là thượng tá Phục Tranh Minh, trước kia từng có giao thiệp không thoải mái cùng Diệp Thiên, Diệp Thiên hướng nhìn trong xe, phát hiện Phục Tranh Minh lộ ra quân hàm đại tá.

- Lên xe rồi nói sau!

Phục Tranh Minh theo thói quen nhìn bốn phía một chút, chờ Diệp Thiên lên xe rồi, một cước giẫm xuống chân ga, ánh mắt có chút phức tạp nhìn lên Diệp Thiên ngồi bên người, nói:

- Tôi bây giờ là võ quan thường trú ở Sara, kỳ hạn một năm!

Đi theo Tổng Hạo Thiên hơn mười năm, từ một vị Thượng úy lên tới đại tá, nói thành thật mà nói, Phục Tranh Minh chưa từng nghĩ tới, hẳn lại còn có một ngày có thể thoát ly cương vị cảnh vệ này.

Nhưng đối với Phục Tranh Minh mà nói, điều này cũng chưa hẳn là một chuyện xấu.

Phải biết rằng, nước cộng hoà Sara tuy rằng cấp bậc ngoại giao cũng không cao lắm, nhưng ở nơi này hơn một năm rồi về nước lúc sau, bốn ngôi sao trên vai Phục Tranh Minh, rất nhanh có thể đổi thành một hạt đậu dát vàng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 781

Rời Đi

Đối với toàn bộ quân nhân mà nói, được là một người tướng quân, không thể nghi ngờ là mục tiêu phấn đấu cả đời bọn hắn.

Nhưng là từ sĩ quan cấp tá đến tướng, cánh cửa này tuyệt đối là rất nhiều quân nhân cuối đời, cũng không thể tiến vào đến trong hàng ngũ tướng quân.

Giống như là người của cục cảnh vệ trung ương như Phục Tranh Minh, quy cách tuy rằng rất cao, nhưng cục trưởng cũng chỉ là thiếu tướng, Phục Tranh Minh có thể thăng cấp đến quân hàm tá cơ hồ cũng đã đến đỉnh, hi vọng thăng thành thiếu tướng cực kỳ xa vời.

Cho nên tuy rằng thoát khỏi cương vị cảnh vệ, đến nước ngoài nhậm chức võ quan nhỏ, nhưng Phục Tranh Minh vẫn là rất hài lòng đối với loại an bài này, nhìn Diệp Thiên cũng thuận mắt so với trước rất nhiều.

- Lão phục, chúc mừng, không đến hai năm, sao trên vai anh lại thay đổi!

Diệp Thiên là hạng người thông minh, vừa nhìn thần sắc Phục Tranh Minh, đã đoán được thất bát, lão gia an bài cho hắn đến nước cộng hoà Sara tiếp ứng mình, đương nhiên cũng sẽ cho hắn chỗ tốt.

- Lúc này còn sớm, tôi thăng cấp đại tá còn chưa được hai năm đâu.

Phục Tranh Minh lắc lắc đầu, nói:

- Diệp Thiên, cậu muốn khi nào thì rời khỏi nơi này? Tôi lập tức đi an bài ngay!

Ở bên Tổng Hạo Thiên thời gian dài, đối với chuyện của Diệp Thiên, Phục Tranh Minh cũng nghe nói không ít, biết vị này là một kẻ chuyên gây chuyện, từ quốc nội đến nước ngoài, thậm chí cả sự kiện 11/9 khiếp sợ thế giới đó đều có chút quan hệ với hắn.

Cho nên sau khi nhận được điện thoại của Diệp Thiên, trong lòng Phục Tranh Minh chỉ tồn tại một cái ý niệm trong đầu, là đem Diệp Thiên tống xuất khỏi Sara, coi như là hoàn thành xong nhiệm vụ lão thủ trưởng giao cho, không uổng công thủ trưởng đối tốt với chính mình.

- Trước tiên tìm cho tôi một chỗ tắm rửa một cái đã, thay quần áo...

Nghe được lời nói của Phục Tranh Minh. Diệp Thiên trầm ngâm một chút, hỏi:

- Lão phục, có thể đưa tôi về nước ư?

Lần này ra ngoài mấy tháng, Diệp Thiên không biết mẹ và vợ lo lắng thành cái dạng gì, nếu có thể, hẳn tình nguyện trực tiếp về nước hoặc là đi Hồng Kông, cũng hơn so với đi Châu Phi kia nhiều.

- Diệp Thiên. Ý của thủ trưởng là cho cậu đi Châu Phi một vòng, sau đó lại đi vòng về nước.

Phục Tranh Minh nhìn Diệp Thiên một cái, ngữ khí uyển chuyển nói:

- Mấy tháng trước gây ra chuyện tạo thành động tĩnh quá lớn. Cậu nên dựa theo thủ trưởng an bài mà làm đi, như vậy có thể tiêu trừ ảnh hưởng đến mức thấp nhất.

Tuy rằng Tổng Hạo Thiên không báo cho Phục Tranh Minh biết Diệp Thiên làm chuyện gì, nhưng đi vào Sara rồi, Phục Tranh Minh tự nhiên biết được tin tức tướng quân Pavlovsky của Nga đã tử vong. Hẳn lại không ngốc, hai cái đó liên hệ, lập tức đoán được chuyện về Diệp Thiên.

Nói thành thật mà nói, đối với sự gan dạ sáng suốt cùng hành vi của Diệp Thiên, Phục Tranh Minh thật đúng là tâm phục khẩu phục. Chạy đến quốc gia khác ám sát tướng lãnh trọng yếu, bị mười vạn đại quân bao vây tiểu trừ chặn đường, hẳn còn có thể trốn thoát, năng lực tác chiến này, Phục Tranh Minh tự hỏi cho dù bản thân mạnh thêm mười phần cũng làm không được.

- Được rồi, chuyện này anh an bài, tốt nhất ngày mai có thể đi!

Diệp Thiên gật gật đầu, hẳn biết có một số việc mặc dù mọi người đều hiểu được, giống như là quốc nội rất nhiều người sợ là cũng đã đoán được lần này Nga xảy ra động đất, là bị hắn gợi ra.

Nhưng Diệp Thiên muốn làm ra vẻ bình thường, thông qua con đường bình thường từ Châu Phi quay lại quốc nội, đây cố nhiên chắc không được miệng mọi người, nhưng coi như là cho những người đó một cái bậc thang.

- Được, tôi lập tức liền an bài!

Phục Tranh Minh gật gật đầu. Tiễn đã có chút tò mò hỏi:

- Diệp Thiên, chuyện kia ... thật là cậu làm?

Mặc dù biết câu hỏi của mình trái với kỷ luật, nhưng lời đồn đã khiến sự kiện kia lan truyền vô cùng kì diệu, hiện tại đương sự an vị bên người, Phục Tranh Minh thật đúng là không chế không nổi tò mò của mình.

- Chuyện gì hả?

Diệp Thiên thân nhiên nói:

- Tôi chỉ đi Nga du lịch một vòng, cái khác thì tôi cũng không biết, lão Phục, lòng hiếu kỳ hại chết người...

- Được, cậu coi như tôi chưa hỏi qua!

Câu nói sau cùng của Diệp Thiên, Phục Tranh Minh nghe được trong lòng cả kinh, hẳn là người xuất thân kỷ luật bộ đội, tự nhiên biết hậu quả nghiêm trọng chuyện này, lập tức cái trán chảy ra mồ hôi lạnh.

Trải qua một chuyện này, Phục Tranh Minh cũng không dám tiếp lời với Diệp Thiên nữa, hơn mười phút sau, một xe với giấy phép ngoại giao chạy nhanh vào lãnh sự quán Trung Quốc nằm ở trung tâm Irkurz.

Với quân hàm đại tá lại đảm nhiệm một cấp bậc ngoại giao không cao ở tiểu quốc như vậy, đãi ngộ là phi thường tốt, chính hắn ở một tòa nhà hai tầng. Sau khi an bài Diệp Thiên đến một gian phòng ngủ, Phục Tranh Minh liền vội vàng bỏ đi, Diệp Thiên sáng mai muốn đi, việc hắn cần phải làm có rất nhiều.

- Minh bộ dạng này cùng với nghệ sĩ cũng không khác nhiều?

Ở phòng ngủ vào trong bồn tắm một giờ, Diệp Thiên vẻ mặt thích thú đến trước gương, nhìn nhìn tóc dài sóng vai, tay phải như đao vờn quanh trên tóc một vòng, nhất thời thay đổi kiểu tóc.

- Ân? Lão Phục, sự tình ổn chứ?

Nghe từ bên ngoài truyền đến tiếng mở cửa, Diệp Thiên đưa tay vẫy, tóc rơi tán lác nhất thời bị một sức hút mạnh mẽ hút đến lòng bàn tay của hắn, tùy tay ném vào sọt rác, Diệp Thiên cầm khăn tắm đi ra ngoài.

- Hắc, Diệp Thiên, làn da của cậu cũng thật không tồi!

Mặc dù không có mịn mà như em bé, nhưng Diệp Thiên một làn da trắng tinh như ngọc vô cùng mịn màng để cho Phục Tranh Minh trông mắt, đừng nói nam nhân, chính là nữ nhân, sợ là cũng không mấy người có thể so sánh với Diệp Thiên.

- Nói nhiều vô nghĩa, trên tay anh có cái gì?

Diệp Thiên nhú mày, một uy lực nhất thời khiến Phục Tranh Minh thanh tỉnh lại, vội vàng đem tài liệu trong tay túi đưa tới, nói:

- Đây có một phân giấy chứng nhận, là khi ngày mai cậu xuất cảnh cần dùng. Vé máy bay đã muốn đặt xong, phải đi Nam Phi, sau khi tới nơi, giấy chứng nhận này có thể tiêu hủy.

Phục Tranh Minh bỗng nhiên dừng một chút, nói tiếp:

- Đến khi tới đó, sẽ có người cùng cậu liên hệ, đến lúc đó giấy tờ cậu về nước do anh ta giao cho cậu!

Tổng Hạo Thiên an bài chuyện kế tiếp, đương nhiên rất cẩn mật, khi Diệp Thiên xảy ra sự cố, đã có người nắm lấy các giấy tờ cho Diệp Thiên ở các quốc gia Châu Phi làm thủ tục nhập cảnh. Mà giấy tờ Diệp Thiên ở Nga nhập cảnh chính xác, cũng bị làm thành giấy chứng nhận giả, chuyện đã xảy ra ở Nga liền không còn dấu vết, cũng tiêu trừ không ít tai họa ngầm cho Diệp Thiên.

- Được, lão Phục, cảm ơn anh.

Diệp Thiên gật gật đầu, đem túi tư liệu tùy tay đặt lên trên bàn, nhìn thoáng qua Phục Tranh Minh, cười nói:

- Lão Phục, hai chúng ta coi như là có duyên phận, tôi tặng cho anh một đồ chơi nhỏ, đến khi con trai anh sinh ra, có thể đeo cho nó!

Tục ngữ nói “ Giấu tinh thông cốt, hiện tinh thông mi “, con trai xem mi con gái xem miệng, Diệp Thiên phát hiện hàng mi Phục Tranh

Minh so với thời gian trước đậm hơn rất nhiều, cũng có dấu hiệu.

- Sinh... Sinh con trai?

Phục Tranh Minh không nghĩ tới Diệp Thiên đột nhiên nói ra một câu như vậy, không khỏi ngây ngẩn cả người, mở miệng nói:

- Diệp Thiên, cậu không phải đang nói đùa chứ? Tôi đi đến đây sắp nửa năm, không nghe trong nhà vợ tôi mang thai mà!

Phục Tranh Minh năm nay bốn mươi hai tuổi, bởi vì tính chất đặc thù của công việc, hắn bốn mươi tuổi mới kết hôn, hơn nữa cùng vợ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, lần này đi ra ngoài nửa năm luôn luôn không trở về, cũng không nghe vợ nói mang thai.

- Hắn là không muốn làm cho anh đi công tác bị phân tâm rồi?

*Diệp Thiên nghe vậy cười cười, nói: *

- Lão Phục, anh cũng là người hồ đồ! Gọi điện thoại về không phải đều rõ rồi hay sao?

- Đúng không vậy?

Phục Tranh Minh vé mặt hồ nghi nhìn lên Diệp Thiên, nhưng tin tức này gây ra đã kích đối với hắn thật sự quá lớn, Phục Tranh Minh nghĩ một chút, vẫn cầm lên điện thoại trong phòng.

- Ngọc nguyên liệu này thật cũng không tệ lắm, miễn cưỡng có thể coi là một nhạc cụ của thầy tu...

Diệp Thiên lắc đầu nở nụ cười, đưa tay đặt miếng ngọc ở trên bàn sách, lấy chặn giấy chà sát một chút, cái chặn giấy vỡ ra từ giữa chỉ còn lại bằng ngón cái. Ngón trở hai tay Diệp Thiên như là dao khắc, chạm khắc lên ngọc, ngừng hơn một phút đồng hồ trôi qua, Phục Tranh Minh còn chưa điện thoại xong, một cái Ngọc bội hình Ngựa trông rất sống động hiện ra tại trong tay Diệp Thiên.

*Đem ngọc bội đặt ở trong lòng bàn tay, mỉm cười, một dòng chân nguyên nháy mắt thay đổi kết cấu bên trong ngọc bội, khiến cho nó đã trở thành một nhạc cụ của thầy tu có thể dung nạp linh khí, phẩm chất nếu so với nhạc cụ của thầy tu của Diệp Thiên năm đó cao hơn rất nhiều.

- Năm đó thật sự là ếch ngồi đáy giếng, không biết thiên hạ to lớn!

*Lần đầu bắt tay vào làm ngọc bội, trong lòng Diệp Thiên cũng có chút thôn thức. Năm đó bảo bối bị bản thân dùng không nói, Đường Văn Viễn tiêu phí mấy ngàn vạn cũng không mua được vật, thế nhưng lúc này chỉ tùy tay, Diệp Thiên cũng không nhin cảm thán không thôi đối với hạnh ngộ trong cuộc đời của mình.

- Diệp Thiên, tôi... vợ tôi thật sự có bầu rồi!

Diệp Thiên bên này mới vừa chế tạo xong một món đồ nhạc cụ của thầy tu, bên kia Phục Tranh Minh cũng cúp điện thoại, trên mặt cảm giác hưng phấn không cần nói cũng hiểu. Quả nhiên như lời nói của Diệp thiên, người nhà vì để cho Phục Tranh Minh an tâm công tác, cũng chưa nói tin tốt lành này cho hắn biết, mà là muốn đợi hắn về nước, cho hắn một kinh hi. *

Diệp Thiên cười cười, đem ngọc bội cầm trong tay đưa cho Phục Tranh Minh, nói: *

- Con trai anh thuộc thủy trong Ngũ Hành, đặt tên mang bộ Thủy là tốt nhất, thứ này cho anh, có thể bảo vệ nó vô bệnh vô tai họa!

*Tuy rằng Phục Tranh Minh bị điều động đối chính bản thân hắn cũng là có ưu đãi, nhưng người ta ở nơi lạnh khủng khiếp như thế này đợi chính mình hơn nửa năm, tóm lại là Diệp Thiên thấy mang ơn, nhưng gieo một quẻ này cùng một món đồ nhạc cụ của thầy tu, coi như là trả hết nợ.

- Cảm ơn, cảm ơn!

Phục Tranh Minh rõ là người quân nhân, nói không nên lời hay, tiếp nhận ngọc bội không ngừng ngậy ngô cười, qua một hồi lâu vỗ đầu một cái, nói:

- Tôi còn mấy bình rượu ngon, hôm nay chúng ta nhất định phải say.

Cùng Diệp Thiên uống rượu, kết cục đương nhiên là Phục Tranh Minh say như chết, sớm ngày hôm sau Diệp Thiên cũng không đánh thức hắn, từ trên người hắn lấy ra chút Đô-la, Diệp Thiên ra phía sau lãnh sự quán tự mình bắt xe, trực tiếp đi tới sân bay.

- Pháp bảo bản mạng này thật đúng là tiện, kiểm tra cũng tra không được.

Ngồi ở trên phi cơ đi Châu Phi, tâm trạng Diệp Thiên thật tốt, thanh phi kiếm trong cơ thể hắn chính là kim loại, nhưng không gây ra bất kỳ phản ứng nào trong cửa kiểm tra ở sân bay... var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 782

Huyết Quang Tai Ương

Hắc hắc, thật sự là hai khoảng trời!

Mười mấy giờ đi qua, máy bay Diệp Thiên đáp xuống Capetown, nhất thời cảm giác được một làn sóng nhiệt đập mặt mà đến, so sánh với Seberia bây giờ còn phải mặc áo dày, quả thực giống như là ở hai thế giới.

- Xin hỏi là Triệu tiên sinh ạ?

Khi Diệp Thiên từ sân bay đi ra, một người trung niên hơn ba mươi tuổi đón chào, vươn tay phải với Diệp Thiên.

- Triệu tiên sinh?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, nhưng lập tức phản ứng lại, người trong hộ chiếu giả sử dụng, đúng là họ Triệu.

- Triệu tiên sinh, tôi là Kiều Phong Lâm, là người phụ trách công ty TNHH Quan Hoa ở Nam Phi.

Cùng Diệp Thiên bắt tay, Kiều Phong Lâm mỉm cười nói:

- Xe đã đợi ở bên ngoài, chúng ta đi ra ngoài đi.

- Được, phiền toái Kiều tiên sinh.

Diệp Thiên gật gật đầu, hẳn có thể nhìn ra được, vị kiều tiên sinh này nhìn vẻ mặt như tươi cười, cả người toát ra vẻ vô hại, kì thực trong mắt ẩn hiện tinh quang, cho thấy thân phận người này tuyệt đối không chỉ là vị quản lí công ty mà thôi.

Hơn nữa Diệp Thiên cũng biết, lãnh sự quán ở nước ngoài, như tham tán chẳng hạn, chính là quang minh chính đại hành sự công

việc của gián điệp.

Mà một số cái gọi là công ty đầu tư, lại là đang âm thầm thu thập tin tình báo từ quốc gia này, người trước mắt này kêu Kiều Phong Lâm, có thể đang gánh vác một chức trách.

Hai người ra khỏi sân bay, đi vào bãi đỗ xe sau, Kiều Phong Lâm đưa Diệp Thiên đến bên một cái viẹt đã xa, khởi động xe nhanh chóng rời sân bay.

- Kiều tiên sinh, xe này phải lắp đặt lại à, trị an Capetown rất loạn sao?

Đối phương không có chủ động mở miệng nói chuyện, Diệp Thiên tự nhiên sẽ không đi hỏi, vì thế đem lực chú ý chuyển đến xe viẹt đã chính mình ngồi.

Đây là cỗ xe Nhật thuộc hạng bình thường ở nước ngoài, nhưng Diệp Thiên lại phát hiện xe này không chỉ có lắp kính chống đạn, thậm chí cả cửa xe đều lắp thêm bộ thép tấm. Nếu không phải chứng kiến dấu hiệu trong xe. Diệp Thiên nhất định sẽ cho rằng là xe của Mĩ.

- Triệu tiên sinh, không chỉ loạn, trị an Nam Phi rất đáng ngại!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Kiều Phong Lâm cười khổ một cái, nhìn thấy Diệp Thiên không đóng kính cửa sổ xe. Liền tranh thủ đóng lại, nói:

- Ở Nam Phi nơi này, cách mười mấy giây đồng hồ liền phát sinh tranh chấp, mỗi phút đều cũng có mấy án cướp bóc phát sinh...

Kiều Phong Lâm nói chuyện, tay phải móc ở dưới ghế xe một chút, lấy ra một lúc năm nòng súng, nói tiếp:

- Triệu tiên sinh, nơi này và quốc nội không giống nhau, xe của anh không đóng cửa sổ. Tới đèn xanh đèn đỏ, lúc nào cũng có thể bị người ta dùng súng cướp bóc!

Kiều Phong Lâm mới tới Capetown đã nếm qua mùi vị loại này, hấn lái xe bình thường. Ở đèn xanh đèn đỏ vẫn thường bị người ta đập kính. Dùng súng cướp đi cái túi tiền của hấn.

- Loạn như vậy cơ à? Vậy quốc gia này làm như thế nào mà phát triển được?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, một quốc gia trị an nếu loạn đến loại mức độ này. Ai còn muốn tới nơi này đầu tư? Nay chẳng phải là tự chui đầu vào rọ sao?

- Nam Phi không sợ không có người!

Kiều Phong Lâm cười cười, nói:

- Nơi này có trữ lượng quặng mỏ kim cương và quặng mỏ vàng lớn nhất toàn thế giới, có thể nói khắp nơi đều có của cải, trị an loạn đã là cái gì? Chỉ cần kiếm được tiền, rất nhiều người nguyện ý tới nơi này đầu tư!

- Bởi vì tiền tài, coi thường sống chết!

Diệp Thiên gật gật đầu, hành văn gãy gọn nói:

- Kiêu tiên sinh, tôi không muốn ở nơi này nhiều ngày, xin hỏi khi nào thì có thể giúp tôi về nước được?

Dựa theo ý tứ của Diệp Thiên, hấn hấn không thể lập tức chuyển máy bay khác về nước ngay khi hạ cánh xuống sân bay Capetown. Nhưng Tổng Hạo Thiên có an bài sẵn, Diệp Thiên phải nể mặt ông lão kia vài phần.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Kiêu Phong Lâm có chút áy náy nói:

- Triệu tiên sinh, thật xin lỗi, anh tới quá đột ngột, có một số thủ tục, còn chưa thể làm xong.

Từ lúc Diệp Thiên xuất hiện ở Nga đến Capetown, cách nhau chỉ hơn hai mươi giờ, người của Tổng Hạo Thiên cố nhiên thần thông quảng đại, nhưng cách xa nhau ngàn dặm, bọn hấn cũng cần phải có thời gian lo công việc này.

Hơn nữa trong lúc này còn xảy ra một biến cố nhỏ, đó là “Diệp Thiên” giờ phút này đang cầm hộ chiếu du lịch ở châu Mỹ, cho nên hấn còn cần dùng thân phận Triệu tiên sinh, ở Capetown thêm vài ngày.

Đương nhiên, chuyện này chỉ có rất ít người biết, trước mắt Kiêu Phong Lâm không có quyền hạn tiếp xúc, hấn sở nhận được thông báo, chính là tiếp đãi và an bài nơi ở cho Diệp Thiên vào ở mà thôi.

Nghe xong Kiêu Phong Lâm giải thích, Diệp Thiên có chút bất đắc dĩ nói:

- Được rồi, nhanh một chút, tôi về nước còn có chuyện.

- Yên tâm đi, Triệu tiên sinh, tôi sẽ tranh thủ thời gian công việc.

Khi nói chuyện Kiều Phong Lâm đưa xe chạy đến một khách sạn thập phần xa hoa, nói:

- Tôi đã đặt phòng, anh đi vào trình giấy tờ hộ chiếu là có thể lấy chìa khóa phòng, Triệu tiên sinh, mấy ngày nay có sự tình gì anh gọi điện thoại cho tôi là được!

Người như Kiều Phong Lâm, ở nước ngoài, ngoài thu thập một ít tin tình báo, còn có một công việc rất trọng yếu, đó là tiếp đãi, hàng năm hẳn đều phải tiếp đãi rất nhiều người.

Mà chuyện Diệp Thiên cần giữ bí mật, hiển nhiên vượt ra khỏi phạm trù Kiều Phong Lâm có thể biết, hẳn chỉ coi Diệp Thiên trở thành một trong những người chính mình cần tiếp đãi, cũng không có chăm sóc gì đặc biệt.

- Kiều tiên sinh, vậy không làm phiền anh.

Diệp Thiên gật đầu cười, đẩy cửa xuống xe đi vào khách sạn, xuất ra hộ chiếu có dán ảnh chụp của hắn, lĩnh chìa khóa phòng rồi về phòng.

Mặc dù tiếp đãi đối với Diệp Thiên không hề bụng lăm, nhưng Kiều Phong Lâm an bài khách sạn cũng không tệ lắm, Diệp Thiên ở tầng 28, đứng ở bên cửa sổ khách sạn, có thể nhìn thấy nửa cảnh sắc Capetown.

- Đến nơi đây rồi, chắc có thể gọi điện thoại về nhà chứ?

Tùy tay đem túi đồ Phục Tranh Minh đưa cho hắn ném tới trên ghế sa lon, Diệp Thiên cầm lên điện thoại của khách sạn, nghĩ một chút, cũng không gọi về nhà, mà là bấm số của Mã Lạp Khải.

- Anh là ai? Anh tìm ai?

Điện thoại vang lên hơn mười tiếng chuông, bên kia mới được đón nghe, trong loa truyền lại thanh âm của Mã Lạp Khải, hiển nhiên, hẳn đủ lòng cảnh giác đối với dãy số xa lạ này.

Mã Lạp Khải không thể không cẩn thận, tuy rằng ba tháng trước hắn thành công mang theo chú cháu Đồng Đại Tráng trốn ra khỏi

Nga, nhưng là người ngoại quốc ở trong giai đoạn mẫn cảm đó từng ở lại ở Seberia, Mã Lạp Khải cũng bị xếp vào sổ đen.

Hơn ba tháng này, ở chung quanh Mã Lạp Khải xuất hiện không ít khuôn mặt lạ hoắc, thậm chí còn có lần đã xảy ra chuyện, nếu không phải Mã Lạp Khải cũng cẩn thận, sợ lúc này sẽ đã bị đưa đến Nga mời đi uống cà phê.

- Lão Mã, là tôi!

Diệp Thiên nói Anh ngữ mang theo giọng Bắc Kinh, khiến Mã Lạp Khải ở đầu kia microphone ngây ngẩn cả người, một tiếng thét kinh hãi truyền ra:

- Ông chủ? Ngài... Ngài còn sống sao?

Nếu cú điện thoại này là mối tình đầu của Mã Lạp Khải hai mươi năm trước đánh tới, hẳn cũng sẽ không giật mình như thế, có thể nghe thanh âm của Diệp Thiên, Mã Lạp Khải cũng có cảm giác lông tóc dựng đứng.

Phải biết rằng, sau khi đưa chú cháu Đồng Đại Tráng trở lại kinh thành, Mã Lạp Khải cũng có được tin tức từ đồng hành, Nga xuất động mười vạn đại quân, ở Seberia gây giết chết một người Trung Quốc thân thông quảng đại.

Tin tức này khiến Mã Lạp Khải đương nhiên cho rằng người tử vong đúng là Diệp Thiên, hẳn thậm chí đều không còn tâm tư đòi lại hai ngàn vạn Diệp Thiên hứa hẹn.

Cho nên giờ phút này đột nhiên nghe được thanh âm của Diệp Thiên, đáy lòng Mã Lạp Khải sinh ra cảm giác thấy lạnh cả người, ngay cả nổi da gà cũng thiếu chút nữa dựng đứng lên.

- Vô nghĩa, đã chết là ma còn điện thoại được à?

Nghe thanh âm của Mã Lạp Khải bởi vì kinh ngạc đến thay đổi tiếng nói, Diệp Thiên tức giận nói:

- Lão Mã, nói ngắn gọn chuyện bên đó cho tôi nghe một chút, nếu nhiệm vụ hoàn thành, số tiền đó tôi sẽ gửi đủ cho anh!

- Thực... Thật là ông chủ à?

Mã Lạp Khải rốt cuộc cũng là người từng trải trong mưa bom lửa đạn chiến đấu, sau kinh ngạc lúc ban đầu, đã thanh tỉnh lại, vội vàng nói:

- Chú cháu Đồng Đại Tráng đều giao cho người tên là Chúc Duy Phong, bọn họ không có chuyên gì nguy hiểm.

Vốn là Mã Lạp Khải còn muốn thổi phồng lúc chính mình mang theo Đồng Đại Tráng chạy ra ở khỏi Seberia với đủ loại khó khăn, nhưng tưởng tượng Diệp Thiên từ thiên quân vạn mã cũng có thể an toàn trốn thoát, liền đã bỏ qua tâm tư đó.

- Tốt lắm, tôi biết rồi, số tiền đó nhanh thì nửa tháng, chậm thì một tháng, liền gửi vào tài khoản của anh!

Nghe được chú cháu Đồng Đại Tráng đã được giao cho Chúc Duy Phong, Diệp Thiên cũng yên tâm, đang muốn cúp điện thoại, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh, vội vàng nói:

- Lão Mã, gần đây không ổn, đi Trung Quốc ở vài ngày đi, bằng không sẽ có huyết quang tai ương.

Không biết là có phải bởi vì nguyên nhân tu vi tiến nhanh hay không, ngay cả thuật bói toán của Diệp Thiên đều sản sinh dị biến, chỉ cần trong đầu hấn nghĩ đến người nào đó, dĩ nhiên là sẽ xuất hiện một số hình ảnh có quan hệ với người nọ.

Vừa rồi đang cùng Mã Lạp Khải nói chuyện, Diệp Thiên “ Xem “ thấy lão Mã bị một đám người truy đuổi chặt vật chạy trốn, cho nên lúc này mới mở miệng nhắc nhở hấn một câu.

- Huyết quang tai ương? Là có ý gì?

Mã Lạp Khải tuy rằng học được ít Hán ngữ, nhưng hiển nhiên còn không đủ tinh thâm để có thể lý giải thành ngữ.

Nhìn thấy trong đầu một vài hình ảnh, Diệp Thiên nhin được cười, nói:

- Chính là anh chơi gái không trả tiền, bị người ta làm cho có chuyện đầu rơi máu chảy, đã hiểu rồi chứ?

- Hiểu... Đã hiểu, nhưng ông chủ à, anh làm sao biết một thời gian trước tôi tìm gái không đưa tiền?

Mã Lạp Khải nghe vậy có chút ngẩn người, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Một tháng phía trước, vì tránh né đặc công Nga truy lùng, Mã Lạp Khải đến ở nhà một người phụ nữ độc thân, vốn còn tưởng rằng là hạnh ngộ, lại không nghĩ rằng đó là một kỹ nữ, ở một thời gian, đưa tay đòi hấn trả năm trăm đôla.

Nhưng lúc đó trên người Mã Lạp Khải chỉ có thể lấy ra 50 đôla, lúc hắn mặc quần chuẩn bị chạy lấy người, thỉnh linh bị nữ nhân kia dùng bình hoa đập lên đầu của hắn một cái.

Tuy rằng lần này Mã Lạp Khải không sao, nhưng trên đầu cũng bị khâu một đường, đang ứng với huyết quang tai ương theo lời Diệp Thiên. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 783

Tin Tức Của Tổng Hiểu Long (4)

Ít nói nhảm thôi, có tin hay không thì tùy ông, tôi cúp máy trước đây.

Hình ảnh trong đầu khiến cho ấn tượng của Diệp Thiên về Mã Lạp Khải kia sụp đổ, đúng là căn người mà không gọi tên, có thể nào Diệp Thiên cũng không ngờ bình thường lão Mã rất bình tĩnh đúng lý ra thì cũng là người có đạo đức.

Thật ra cái này cũng chẳng thể trách được, phải biết rằng trường hợp xuất nhập của sở đánh thuê Quốc Tế phần lớn đều là những chỗ chiến tranh tan tác.

Bọn họ chẳng khác nào kiếm sống bằng cái đầu, hôm nay còn sống nhưng ngày mai có thể chết ngay, cho nên rất ít người muốn tích lũy tiền bạc làm gì, tiền đến nếu không phải là ném vào sông bạc thì là trên bụng đàn bà.

Cất điện thoại của Mã Lạp Khải, Diệp Thiên suy nghĩ rồi lại bấm số điện thoại của Chúc Duy Phong.

- Này, vị nào?

Sau khi điện thoại được nối là tiếng của Chúc Duy Phong với vẻ mệt mỏi.

- Tôi là Diệp Thiên, lão Đồng bây giờ sao rồi?

Diệp Thiên cũng không dài dòng mà nói ngắn gọn, chuyện của Đồng Thăng Hải, mặc dù chuyện đã xảy ra ở Thái Lan là do lòng tham của Đồng Thăng Hải gây ra nhưng vị quốc sư này lại cứ nhằm vào Diệp Thiên mà ra tay.

- Diệp Thiên?

Tiếng của Chúc Duy Phong to lên mấy phần, ngay sau đó trong loa hiện lên âm thanh của tiếng thủy tinh, Chúc Duy Phong đang

uống rượu vang ở nhà thì chén rượu rơi trên mặt đất.

Không kịp lau rượu đổ trên quần và giày, Chúc Duy Phong hô lên trong loa:

- Diệp Thiên, cậu không sao chứ, này làm bạn bè lo lắng gần chết!

Đối với dân chúng bình thường mà nói thì chuyện xảy ra ở nước láng giềng đối với bọn họ là quá xa xôi, sẽ không ai quan tâm đâu.

Nhưng Chúc Duy Phong thì khác, sau khi tin tức Moscow phản động bị loại trừ truyền đến, ông ta liền ý thức được đây chuyện này tuyệt đối là do Diệp Thiên gây nên.

Chi riêng chuyện Moscow phản động thì Chúc Duy Phong sẽ không cảm thấy khiếp sợ như vậy bởi vì hắn biết Diệp Thiên có bản lĩnh này.

Nhưng sau đó là tin Lạc Phu Tư chết truyền vào trong nước thì thực sự đã làm cho Chúc Duy Phong giật mình, ông ta lại không ngờ Diệp Thiên lại có thể gây ra một sức ép lớn lên một sự kiện như vậy.

Phải biết rằng, với địa vị trong quân đội của Pavlovsky ở Nga thì cũng giống như một vị khai quốc công thần có công lớn ở Trung Quốc vậy, nếu như chết không minh bạch thì Nga làm sao chịu để yên đây?

Đúng như Chúc Duy Phong đoán vị kia làm kinh động đến toàn Thế giới, mà khiến cho Chúc Duy Phong sốt ruột chính là sau khi nhập ngũ thì Diệp Thiên bật vô âm tín.

Mấy tháng nay, Chúc Duy Phong đã dùng các loại quan hệ để hỏi thăm tin về Diệp Thiên nhưng cũng không thấy tăm hơi gì về hắn, trong lòng ông ta thực ra đã thầm đoán rằng Diệp Thiên đã chết.

Cho nên sau khi nhận được cú điện thoại này, phải nói là Chúc công tử vui mừng, nếu như dùng từ kinh ngạc có lẽ là đúng hơn, vừa mới nghe thấy tiếng Diệp Thiên suýt nữa thì ông ta đã bay lên ghế.

- Có chuyện xảy ra thì tôi còn có thể gọi điện thoại cho ông sao?

Diệp Thiên liếc mắt, người anh em này và Mã Lạp Kai có phản ứng giống nhau đều cho rằng mình không còn sống trên cõi đời này nữa?

- Diệp Thiên, cậu ở đâu rồi? đây là điện thoại của nước ngoài sao?

Chúc Duy Phong hít vào một hơi thật sâu, trấn tĩnh lại rồi nói:

- Cậu nói ở chỗ nào, anh em sẽ đến ngay tức khắc, nhất định phải cảm ơn cậu, chuyện đó lo liệu quá đẹp!

Chúc Duy Phong tuy lớn như vậy nhưng cũng chưa từng nếm qua sự thiệt thòi giống như ở Thái Lan, không những bị hành hạ mà suýt nữa cũng khó mà giữ được tính mạng lại làm liên lụy đến Đồng Thăng Hải vì cứu ông ta mà bị tàn phế.

Diệp Thiên quét sạch bọn phản động ở Nga, lại thêm việc chém đem Flódz đi chém giết ở Seberia, sau khi biết được tin này Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải hai người đã uống cạn sạch một cái hòm Mao Đài.

- Mấy ngày nữa là tôi về rồi, ông không cần đến đây đâu.

Diệp Thiên ngắt lời lộn xộn của Chúc Duy Phong, nói:

- Lão Đồng bây giờ sao rồi? tôi đã tiễn Đồng Đại Tráng về, tiện thể còn mang theo một đứa con của ông ta.

- Diệp Thiên, lúc đó lão Đồng đã quỳ rạp xuống mặt đất lạy cậu 3 cái, cậu lo liệu việc này đúng là hoàn mỹ, tôi thay mặt cho lão Đồng cảm ơn cậu, tôi cũng khấu đầu cậu 3 cái.

Chúc Duy Phong lớn như vậy đây là lần đầu tiên mà ông ta dùng những lời chân thành, tha thiết để nói chuyện với người khác như vậy, ông ta thiếu Đồng Thăng Hải một mạng, coi như ông ta khấu đầu Diệp Thiên thì cũng là Chúc Duy Phong cần tâm tình nguyện.

- Biến đi, tôi còn chưa chết đâu, dập đầu cái gì?

Diệp Thiên nghe thấy vậy lặng đi một chút, nghe khẩu khí này của Chúc Duy Phong thì hình như ông ta cũng không ở chỗ với Đồng Thăng Hải, sau khi mắng vài câu trong điện thoại hần hỏi:

- Lão Đồng đâu?

- Tháng trước, lão Đồng đã đi Francisco, ông ta còn ít của cải bên đó, cậu cứ yên tâm đi, tôi đã sắp xếp cho người đi theo ông ta, an toàn mà sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Đại thù được báo, gia tộc còn có lưu từ mạch, Đông Thăng Hải cũng dần dần phục hồi.

Chẳng qua là ông ta đã ở nước ngoài hơn nửa đời người nên thật sự không quen ở trong nước cuối cùng cũng đã đi đến Hồng môn tổng bộ ở Francisco, ở đây ông ta còn có ít của cải muốn để lại cho con trai kế thừa.

- Này, cái mạng của lão Đông kiếp này không bị mất là may đây, sau này có thể yên tâm mà hưởng phúc tuổi già rồi.

Sau khi nghe Chúc Duy Phong nói, Diệp Thiên gật đầu hỏi:

- Sau khi Flódz chết các võ đài hắc quyền ở Nhật Bản, Thái Lan và Nga thế nào rồi?

- Loạn, rối loạn hết!

Chúc Duy Phong cười khỏ một tiếng, nói:

- Những võ đài hắc quyền đó đều do một tay Flódz khống chế, Quần long vô thủ toàn bộ hắc quyền thế giới đều bị bọn chúng nhúng tay vào, rối không tách ra được.

Mấy võ đài hắc quyền Châu Á này cũng trở thành thị trường nhất là hai nơi ở Thái Lan và Nhật Bản sơ với hắc quyền ở Las Vegas thì chỉ có hơn chứ không có kém, Flódz vừa chết rất đông người đến dò xét.

Bởi vì khi Flódz còn sống quá mạnh, sau khi y chết đi cũng không có ai có thể nắm trong tay cục diện đó, cho nên ngoài huyết án ở Moscow ra thì hằng ngày ở Nhật Bản và Thái Lan cũng chết rất nhiều người.

- Lang luôn muốn ăn thịt, để bọn họ đánh đi!

Lông mày Diệp Thiên nhú lại, cười hỏi:

- Ông thì sao, ông gần là gần quan được trao bổng lộc không ra tay sao?

- Tôi?

Chúc Duy Phong thở dài nói:

- Diệp Thiên, không dấu gì cậu, huynh đệ lần này thua, hắc quyền trong nước tôi đều tắt đi chứ đừng nói gì đến ở nước ngoài...

Chúc Duy Phong làm chuyện này thì thực ra các đại lão ở trong nước cũng biết, chẳng qua là thấy ông ta mất ông nội nên mắt nhắm mắt mở bỏ qua thôi, chứ cũng chẳng có ai tích cực với ông ta.

Nhưng lần này chuyện xảy ra ở Nga tìm căn nguyên, nguồn gốc thế nào thì cũng đáng đến Chúc Duy Phong, chuyện này có thể lớn rồi.

Sau khi Flódz chết, Chúc Duy Phong đã sốt ruột điều tra hơn một tháng, trước đó không lâu đã có tiếng nói lỏng điếm mới khôi phục lại nhưng võ đài hắc quyền này thì Chúc Duy Phong cũng phải nghĩ đến việc tiếp tục kinh doanh.

Hơn nữa trải qua chuyện này thì cũng không khác gì việc kích thích vào tính khí của Chúc Duy Phong, lúc một tháng trước ngoài việc bị trận tử vong kia kích thích thì bây giờ cũng giống như là từ một vị kinh doanh lựa là gắm vóc mà trở thành con chó đánh bạc.

- Như vậy cũng tốt, được rồi, tôi còn có việc tôi cúp máy trước!

Nghe thấy mình muốn biết tin tức này Diệp Thiên không đợi Chúc Duy Phong nhiều lời liền cúp máy luôn, tiểu tử đó lần này cũng chịu kích động không nhẹ.

Sau khi cúp máy, Diệp Thiên dùng ngón tay vuốt nhẹ lên điện thoại, cuộc điện thoại này không tránh khỏi bị mắng chửi.

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu Diệp Thiên vẫn bấm số điện thoại của mẹ, nghe thấy tiếng tút tút, có cả thiên quân vạn mã đứng trước mặt Diệp Thiên cũng không đổi sắc, nhưng lúc này tim đập nhanh lên mấy lần.

Sau khi nối máy được với bên kia, mặt Diệp Thiên vội tươi cười ngay, hẩn như nịnh mẹ cười nói:

- Mẹ, là con Diệp Thiên đây.

- Tiểu tử thôi, con còn biết gọi điện thoại về cơ à? Bận chuyện gì mà mấy tháng nay cũng không có tin gì? Cứ như vậy thì đến vợ con cũng phải bỏ mà chạy mất thôi!

Từ trước đến nay, nói chuyện trước mặt người khác Tống Vĩ Lan luôn nhỏ nhẹ chỉ có với cha con Diệp Đông Bình là làm ra như một bà sư tử Hà Đông vậy thôi.

- Dạ? Mẹ không con xong rồi sẽ thôi đi sao?

Vốn là Diệp Thiên sùng sốt nhưng lại có chút dờ khóc dờ cười cảm thấy chắc là mình được Tống Hạo Nhiên bày ra cho lý do gì để che dấu cho chuyện của mình.

Sự thật cũng đúng như vậy, Tống Hạo Nhiên sợ con gái mình lo lắng nên đã nói rằng Diệp Thiên ra nước ngoài có chút chuyện có lẽ trong một thời gian sẽ không liên hệ về nhà.

Không nói thế, Tống Vĩ Lan làm sao còn có tâm trạng ở lại kinh thành mà e rằng bà đã sớm tung tiền như rác để thuê lính đánh thuê đến Nga trước rồi.

Sau khi nghe con nói. Tống Vĩ Lan tức giận:

- Ông ngoại con cứ bí mật không chịu nói, sao mà ta biết được con làm gì? Bây giờ con đang ở đâu?

Đối với người cha đức cao vọng trọng của mình Tống Vĩ Lan rất tin tưởng, lúc này bà cũng không còn lo lắng cho sự an toàn của Diệp Thiên nữa mà chỉ trách hấn không liên lạc với gia đình mà thôi.

- Mẹ, con ở Capetown ở Nam Phi, chậm nhất là một tuần nữa con sẽ về!

Nghe thấy mẹ cũng không có ý trách mình Diệp Thiên thờ phào một hơi nhẹ nhõm, đương nhiên hẳn có thể lạnh lùng vô tình với kẻ địch nhưng đối với người thân hẳn lại cực kì xem trọng.

- Con đang ở Capetown? Con đến đó làm gì?

Biết vị trí của con trai, ngữ khí của Tống Vĩ Lan có vẻ hốt hoảng.

- Mẹ sao vậy? có vấn đề gì sao?

Tuy rằng thời gian sống với mẹ không lâu nhưng Diệp Thiên vẫn nhận ra tiếng của mẹ dường như có vẻ lo lắng.

Tống Vĩ Lan phủ nhận nói:

- Không, không sao, con nên trở về sớm hơn một chút, đúng rồi con ở bên ngoài phải chú ý an toàn, an ninh trật tự ở Nam Phi

không được tốt lắm đâu!

- Mẹ, mẹ dối con?

Diệp Thiên nhíu mày, bỗng nhiên trong đầu hấn sáng lên nói:

- Mẹ, có phải Tống Hiểu Long cũng đang ở Nam Phi không?

Chuyện của mẹ với Tống Hiểu Long, Diệp Thiên cũng có thể lý giải được, tuy Tống Hiểu Long làm rất nhiều chuyện có lỗi nhưng Tống Vi Lan lại không biết xử trí thế nào với y. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 784

Âm Mưu

Năm đó khi Diệp Thiên vẫn còn phải mặc tã lót, Tổng Vi Lan đã gây ra cho gia tộc rất nhiều áp lực, đi sang Mỹ đã sáng tạo ra một phần của cái không lồ đủ để người ta khiếp sợ.

Nhưng mà với những kì nhiệm về con trai đã khiến cho Tổng Vi Lan nhận Tổng Hiếu Long về nuôi nấng, nổi nhớ nhưng con trai bà đã trút giành hết cho Tổng Hiếu Long.

Cho nên tuy là Tổng Hiếu Long gọi Tổng Vi Lan là cô nhưng thực ra bà đã sớm coi anh ta như con trai ruột của mình, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu để bà không truy cứu chuyện này.

- Tiểu Thiên, dù có nói thế nào thì Tổng Biểu Long cũng là anh họ của con, nể mặt mẹ con cũng đừng tính toán với cậu ta nữa?

Tổng Vi Lan nói chuyện với con trai.

Mang theo âm điệu của sự khẩn cầu nhưng dù thế nào thì bà cũng đã từng nuôi nấng Tổng Hiếu Long hơn 10 năm, cảm giác thân tình cũng là khó mà dứt bỏ được.

- Không tính toán? Chỉ sợ là anh ta không muốn buông tha con thôi?

Từ trước đến nay Diệp Thiên là người có thù tất phải báo, coi như tu vi của hắn tinh tiến cũng chính là hắn tôn thờ có oán báo oán, có ân trả ân. Đạo trường phụ ân oán rõ ràng mới là đúng.

Nhưng mẹ đã cầu xin cũng khiến cho Diệp Thiên mềm lòng, trầm ngâm một hồi Diệp Thiên mới nói:

- Mẹ, con nghe lời mẹ chỉ cần anh ta không trêu chọc con thì chuyện này coi như xong.

Bây giờ đối với Diệp Thiên thì Tổng Hiếu Long chỉ như con kiến, kẻ tiểu nhân mà thôi chỉ trong nháy mắt cũng có thể tiêu diệt được, giữ lại tính mạng của anh ta cũng chỉ là để làm mẹ vui Diệp Thiên cũng nhịn đi.

- Tiểu Thiên, con yên tâm, khẳng định là nó không dám trêu chọc con nữa đâu, mẹ cam đoan với con!

Sau khi thuyết phục được con trai Tổng Vi Lan cũng thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng Tổng Vi Lan cũng hiểu được, không cần nhìn vào cái học vị 4 năm của Tổng Hiếu Long thì việc làm ăn trên thương trường của cậu ta cũng đặc biệt xuất sắc, nhưng đối với Diệp Thiên thì cậu ta căn bản không phải là đối thủ của hắn.

- Được rồi, mẹ con mệt muốn đi nghỉ trước, mẹ nói với Thanh Nhã cho con một tiếng là được rồi!

Không biết vì cái gì mà trong lòng Diệp Thiên tràn đầy cảm giác thất vọng, sau khi hắn nói chuyện tào lao với mẹ vài câu thì cũng cúp điện thoại.

Thận trọng Diệp Thiên mới phát hiện hình như là bản thân mình đang có sự ghen tỵ, dù sao thì mẹ hắn cũng không để con trai trả thù người đã làm hắn tổn thương nên trong lòng Diệp Thiên có chút khó chịu.

- Ta sao vậy? mẹ không muốn mình làm tổn thương đến tên khốn đó là biểu hiện của sự trọng tình, ta lại tính toán làm gì?

Nghĩ thông suốt, trong lòng Diệp Thiên bỗng sáng lên, hắn lắc đầu cười đi đến bên cạnh cửa sổ rồi mở cửa ra nhìn cảnh sắc bên ngoài.

Là Thành phố lớn thứ 2 của Nam Phi, thủ đô lập pháp đây chính là Thành phố có quang cảnh tự nhiên đẹp và có bến cảng nổi tiếng Thế giới.

Phòng khách sạn này của Diệp Thiên được chứng kiến cũng là một vinh dự “bàn ăn của Thượng đế” cùng với Ấn Độ Dương và Đại Tây Dương là giao điểm... cảm giác tốt, trong gió biển trộn lẫn rất nhiều linh khí.

Từ trước đến nay du lịch đối với Diệp Thiên không có hứng thú nhiều cho lắm, sau khi nhìn cảnh sắc một hồi ở bên ngoài, hắn nhắm mắt ngồi trên sàn nhà hấp thu nguyên khí không lâu sau đã tiến vào tới thâm tầng trong nhập định.

Nhưng Diệp Thiên cũng không thể.

Tình cảm yêu đương nam nữ thường tình lại sẽ đánh mất đi lý trí và năng lực phán đoán, một người trán ngập tính nữ nhân thì chỉ số thông minh có vô hạn thì rồi cũng chỉ bằng không.

Thời gian dài ở Capetown của Châu Phi là thuộc địa của Hà Lan và Anh, thậm chí đến bây giờ cũng dài đến gần 3 thế kỉ.

Mặc dù Nam Phi đang được dẫn dắt của một Tổng thống da đen, Nam Phi đã rút ra khỏi Liên bang thành lập nước Nam Phi cộng hòa nhưng không thể phủ nhận ở Nam Phi có rất ít người nắm quyền tư hữu tài sản.

Sự phát hiện này giống như về phương diện xã hội ở Nam Phi, giống như cảm giác một chỗ có diện tích rộng phong cảnh vô cùng tuyệt đẹp, biệt thự xa hoa trong tiểu khu nhưng không có một người da đen nào có thể đi lại bên trong đó.

Giả xử tiểu khu là một nơi có quang cảnh đẹp được phòng điền sản của Anh phát hiện thì người da đen dù có tiền cũng không được nghĩ đến mua biệt thự của nơi đó, ngoài tiền ra thì cũng phải có một thân phận xứng đáng.

- Chết tiệt, đến cảnh cáo ta vì ta cảnh cáo cái đồ tạp chủng kia à?

Ở trong tầng ba có thể nhìn thấy phong cảnh độc lập của biệt thự truyền ra một tiếng gầm gừ, ngay sau đó là âm thanh của một vật gì đó cứng vỡ vụn trên mặt đất.

Vừa mới đánh Golf xong, ngay cả quần áo cũng chưa thay Tổng Hiếu Long nghe điện thoại, giận giữ cầm máy điện thoại đập xuống mặt đất, sau đó còn liên tục dùng chân đạp nó.

Tướng mạo của Tổng Hiếu Long bây giờ là hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt thì dữ tợn.

Bị giận như bốc hỏa, làm cho đầu bị hôn mê, điện thoại dưới đất cũng như là Diệt Thiên kẻ thù của anh ta.

Tổng Vĩ Lan điều động người trong nội bộ nhận ca, từ nhỏ Tổng Hiếu Long đã chính là thiên chi kiêu tử, đi đến chỗ nào cũng là tâm điểm chú ý của mọi người.

Còn anh ta thì cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, lúc lên 10 tuổi đã biểu hiện là một người có trí tuệ nhạy bén về buôn bán có lần làm cho công ty tiết kiệm được một khoản tiền khá.

Bây giờ, Tổng Hiếu Long nghĩ cô sẽ từng bước giao lại quyền hành công ty cho mình nhưng lại đột nhiên phát hiện cái danh “ Thái

từ gia” này chẳng qua chỉ là hàng giả.

Xuất hiện rồi.

Điều này làm cho Tống Hiểu Long sinh ra một loại cảm giác nghi ngờ, từ nhỏ anh ta đã bị các loại quảng sáng bao phủ tâm lý có hơi lệch lạc, xem Diệp Thiên như cái đing trong mắt chỉ muốn nhổ đi.

Kết quả thì mọi người cũng biết, Tống Hiểu Long thịt dê cũng không ăn được mà ngược lại chọc vào thân cuối cùng thì bị Tống Vĩ Lan đẩy đến Châu Phi điều này làm cho anh ta hận bà vô cùng.

Người lòng dạ hẹp hòi, cho đến giờ cũng không thấy vấn đề là ở trên người mình, toàn bộ cảm giác này của Tống Hiểu Long là mọi người phụ lại anh ta, lại không thể ngờ Tống Vĩ Lan vốn là muốn cho anh ta tránh xa Diệp Thiên chính là muốn bảo vệ anh ta.

Bị sự hận thù làm cho choáng váng cả đầu óc mấy năm nay Tống Hiểu Long cũng nuôi dưỡng cho mình một ít các diễn viên phụ, anh ta liên hiệp với cha con Lô Thị của Hồng môn sủng nữ thì đã biến công ty của Tống Vĩ Lan làm của riêng nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Đối với Tống Hiểu Long mà nói, Diệp Thiên cái tên này chẳng khác nào ma chú, anh ta khắc chế mình không thêm nghĩ đến cái tên này nữa nhưng vừa rồi Tống Vĩ Lan gọi điện thoại đã khiến anh ta bộc phát.

- Hiểu Long, xảy ra chuyện gì vậy?

Nghe thấy động tĩnh từ bên trong, từ bên ngoài chạy vào 7, 8 người thân hình dũng mãnh, người Hoa cũng có, người da trắng cũng có, người nói chính là người Hoa hơn 40 tuổi.

- Anh Long, em không sao, để bọn họ lui ra đi!

Tống Hiểu Long hít vào một hơi thật sâu, không chế tâm trạng của mình là một nhân vật quan trọng điều này là cần thiết không ngờ là Tống Hiểu Long làm rất tốt.

- Các cậu ra ngoài đi.

Người đàn ông gọi là anh Long đó khoát tay, sau khi chờ mọi người đi ra đã hỏi:

- Hiểu Long, xảy ra chuyện gì, bây giờ cậu hãy nói đi?

Anh Long là đại ca tên là Miêu Tử Long, y chính là người trong Hồng môn cũng là đệ tử của Lôi Lão Hồ, Lôi Chấn Nhạc ở bên cạnh Tổng Hiểu Long từ khi lên 10.

Nói là Tổng Hiểu Long có thù đoạn, qua hơn 10 năm anh ta thành công thì anh Long cũng trở thành tâm phúc của mình, sau khi Lôi Chấn Nhạc mất, Miêu Tử Long đã rút lui khỏi Hồng môn.

Trong mắt của Miêu Tử Long thì Tổng Hiểu Long chính là ông chủ của mình, lại cũng giống như là con mình cho nên hai người ở chung cũng là điều bình thường.

Sau khi nghe Miêu Tử Long hỏi, con mắt của Tổng Hiểu Long ánh lên sự thù hận, nói:

- Anh Long, người kia hiện tại đang ở Capetown.

- Người kia? Cậu nói là...là Diệp Thiên?

Miêu Tử Long lặng đi một chút, nhân tiện cũng phản ứng luôn có thê làm cho Tổng Hiểu Long nghiến răng khiến lợi như vậy ngoài Diệp Thiên ra thì làm gì có ai khác.

- Đúng vậy, chính là hắn ta!

Tổng Hiểu Long nắm chặt nắm đấm, giọng căm hận nói:

- Anh Long, chúng ta bị buộc đến chỗ này đều là tại Diệp Thiên, em... muốn...hắn...chết!!!

Nói đến đây, Tổng Hiểu Long có vẻ hưng phấn, trong lòng đã có đáp án chỉ cần Diệp Thiên chết thì anh ta vẫn có cơ hội nhúng tay vào việc buôn bán khổng lồ kia của Tổng Vĩ Lan.

Tuy trải qua mấy chuyện ở Thái Lan và Thượng Hải, Tổng Hiểu Long biết Diệp Thiên có bản lĩnh nhưng rốt cục thì anh ta cũng chỉ là người tường tu duy theo quán tính, căn bản là anh ta không nghĩ đến sự khùng bô của Diệp Thiên.

- Hiểu Long, người họ Diệp kia không phải dễ chọc đâu, sự phụ cũng bại dưới tay hắn!

Đối với võ thuật Trung Quốc mà nói thì Tổng Hiều Long đốt đặc cán mai, Miêu Tử Long cũng tinh táo cho nên sau khi nghe anh ta nói vậy trên mặt lộ rõ sự do dự.

Phải biết rằng, người luyện võ đều tuân chịu người mạnh làm vua đó là tôn chỉ, đời này Miêu Tử Long tin phục sư phụ là Lôi Chấn Nhạc nhưng ngay cả Lôi Lão Hồ cũng bị đánh bại nên y cũng không cho là mình tài giỏi hơn Diệp Thiên.

- Hấn lợi hại nhưng có thể tránh được đạn sao? var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 785

Âm Mưu

Tổng Hiểu Long không cho là đúng liền bĩu môi, nói:

- Cả thế giới cũng biết, Nam Phi rất rối loạn, chuyện nổ súng giết người, Diệp Thiên vận khởi không tốt bị người ta đầu súng bắn cũng là chuyện rất bình thường thôi.

Vừa nói, ở Nam Phi không có quản lý về súng ống, dường như ở đây các công ty khai thác kim cương, quặng mỏ đều phải tự mình vũ trang.

Như Tổng Hiểu Long vừa nói, vì cướp bóc sẽ tạo thành án đầu súng ở Nam Phi này rất bình thường, mật độ cũng rất cao.

- Chuyện này phải làm, nhất định phải làm cho sạch sẽ, cậu để tôi suy nghĩ kỹ đã.

Mặc dù Miêu Tử Long là người luyện võ nhưng suy nghĩ lại rất cẩn thận, y không tùy tiện đồng ý với Tổng Hiểu Long mà phải thâm tính toán thêm.

- Cứ vậy đi, Hiểu Long tôi muốn đi gặp Lôi Hồ ông ta đã tận mắt thấy Diệp Thiên ra tay, có ông ta giúp thì thành công sẽ cao hơn nhiều.

Miêu Tử Long là đồ đệ của Lôi Chấn Nhạc và Lôi Hồ là sư huynh, may là thời gian này Lôi Hồ cũng đang ở Capetown.

Ở cách chỗ khách sạn Diệp Thiên không xa, trong một tiểu khu sa hoa, có một biệt thự của Miêu Tử Long, muốn nói Tổng Hiểu Long có thể lung lạc người này bên người, ra tay hào phóng cũng là một trong những nguyên nhân trong đó, biệt thự này giá trị hàng ngàn vạn, hẳn nói sẽ tặng cho Miêu Tử Long.

- Miêu sư đệ, có việc đệ còn bận việc của đệ, không cần đi theo ta.

Miêu Tử Long cũng là người luyện võ, ở đâu cũng không phải thực chú ý, nhưng dụng cụ trong phòng luyện công lại là rất hoàn thiện, lúc này Lôi Hồ đang dùng cọc gỗ trong phòng luyện công luyện tập Đường Thủ, cả gian phòng “ Thùng thùng “ rung động, nhìn thấy Miêu Tử Long đi vào, Lôi Hồ lui về sau vài bước, bày ra dáng thu công.

- Lôi sư huynh, huynh nói như vậy có vẻ rất khách khí ...

Miêu Tử Long lớn tiếng cười ngênh đón, đưa cho Lôi Hồ một cái khăn mặt sạch sẽ, nói:

- Sư phụ đối đãi đệ ân trọng như núi, huynh đệ chúng ta lại như anh em, anh đến Capetown, làm huynh đệ há có thể không theo!

Miêu Tử Long cùng Lôi Hồ tuổi không cách nhiều, hai người từ nhỏ cùng tập võ, luận công phu, xuất thân từ nơi lạnh khủng khiếp Miêu Tử Long còn tốt hơn so với Lôi Hồ.

Nhưng Lôi Hồ có một người cha tốt, dần dần vượt trội ở Hồng môn, còn Miêu Tử Long chỉ có thể đảm nhiệm một vài phi vụ bảo tiêu trọng yếu ở Hồng môn, nhưng Tổng Hiểu Long cùng Lôi gia quan hệ mật thiết, phần lớn đều là do Miêu Tử Long đến liên hệ, hấn và Lôi Hồ quan hệ cũng không tệ lắm.

- Miêu sư đệ quá khách khí, sao vậy, tìm ta có việc?

Nghe được Miêu Tử Long nói vậy, trên mặt Lôi Hồ nở một nụ cười, sau khi bị cha già buộc phải từ Hồng môn về ẩn, Lôi Hồ luôn luôn không hóa giải được tích tụ trong lòng.

Phải biết rằng. Lôi Chấn Nhạc đã hơn tám mươi tuổi, chậu vàng rửa tay về nhà an dưỡng già không có gì.

Nhưng Lôi Hồ mới hơn 40 tuổi, đúng là thời gian sung sức, nhất là từ lúc được người tiền hô hậu ủng đông như trẩy hội đến hiện tại như cây đổ bầy khi tan không người tới cửa, loại tâm lý chênh lệch này thật lớn như mức nước của lòng sông so với mặt biển, khiến cho Lôi Hồ căn bản là không thể ở San Francisco lâu, tìm cơ trốn đến Miêu Tử Long nơi này.

Mà Miêu Tử Long đối với Lôi Hồ vẫn cung kính như trước vậy. Cũng làm cho tâm trạng Lôi Hồ khoan khoái rất nhiều, tựa ngay cả Lôi Chấn Nhạc ba phen mấy bận đốc xúc hấn về San Francisco, không cần cùng Tổng Hiểu Long thân cận quá. Cũng bị Lôi Hồ coi như gió thoảng bên tai, vào tai trái ngay sau đó liền đi ra ngoài tai phải.

- Lôi sư huynh, thật cũng không phải là chuyện gì lớn!

Miêu Tử Long nhìn một chút sắc mặt Lôi Hồ, chú ý ngữ khí của mình, nói:

- Chính là tiểu đệ gần đây có được một tin tức, cái cậu thanh niên tên Diệp Thiên đó đến đây rồi!

- Diệp Thiên?

Lôi Hồ lập tức tròn ánh mắt, hơi thở cũng trở nên dồn dập, quát:

- Hắn đến Capetown để làm chi? Chẳng lẽ lãng nhục Lôi gia chúng ta còn chưa đủ, còn muốn đến đánh ta thành con chó rơi xuống nước sao?

Phàm là người lòng dạ hẹp hòi, đều sẽ tìm vấn đề từ trên thân người khác, Lôi Hồ cũng không thừa nghĩ, không phải hắn vội vã thượng vị, cùng Tổng Hiếu Long cấu kết cùng một hội đối phó Tổng Vĩ Lan, Diệp Thiên chẳng lẽ lại rồi rãnh đi tìm hắn gây phiền phức?

Nhưng đối với Lôi Hồ đã muốn chen chân thật sâu mà nói, cha hắn chấp nhận chấu vàng rửa tay, chính mình từ địa vị đầu sỏ Hồng môn mất thế chính là do Diệp Thiên. Trong mỗi ngày khi tập đánh ở cọc gỗ, trước mắt đều nghĩ là Diệp Thiên.

Bây giờ nghe được Miêu Tử Long nhắc tới tin tức của Diệp Thiên, nhất thời lại khơi gợi lên hận thù từ Lôi Hồ, trong mắt không che dấu lộ ra một tia oán độc.

Miêu Tử Long trộm nhìn thoáng qua sắc mặt Lôi Hồ, nhất thời trong lòng mừng thầm, vội vàng tiếp lời nói:

- Lôi sư huynh, Diệp Thiên này thật là đáng giận. Nếu không phải vì hắn, sư phụ ở Hồng môn đang như mặt trời ban trưa, vị trí môn chủ cũng là của sư huynh.

- Đúng vậy, tên tiểu bối khinh người quá đáng, lấy về số tiền đó còn chưa tính, lại còn diệt sạch, Lôi Hồ ta không đội chung trời cùng hắn!

Bị Miêu Tử Long khích như vậy, Lôi Hồ lại càng sôi gan, một chương võ vào cử tạ bên người, lại có thể khiến quạ tạ gấp khúc từ giữa.

- Lôi sư huynh, cơ hội không phải ở trước mắt sao?

Miêu Tử Long nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Đệ đã cho người ta đi thăm dò, Diệp Thiên dùng tên giả Triệu Tài Đức, nhập cảnh hôm nay, hiện tại đang ở khách sạn Hi Nhĩ Đồn, hần không dám dùng tên khai sinh ở đó, nói vậy tới đây cũng là làm chuyện gì đó không muốn người khác nhận ra, coi như mất tích, người khác cũng không thể nói tới hần!

Ở nơi pháp chế không kiện toàn, có hai thứ là hữu dụng nhất, thứ nhất là nắm tay, nắm tay người nào lớn, người đó liền có đạo lý, đương nhiên, tới hiện đại, nắm tay đều đổi thành súng ống, tục ngữ nói báng súng sinh ra chính quyền mà.

Mà nói cách khác dĩ nhiên là tiền tài, Miêu Tử Long chỉ mất mấy vạn Đô-la, khiến cho một quan chức xuất nhập cảnh Capetown giúp hần điều tra danh sách người Hoa nhập cảnh hôm nay, Miêu Tử Long rất nhanh liền thông qua ảnh chụp trên danh sách nhận ra Diệp Thiên.

Nhưng Miêu Tử Long cũng không trực tiếp phái người tới cửa giết người, bởi vì hần có bản khoản, năm đó quân giết thuê ở Đài Loan đuổi giết Diệp Thiên, chính là Miêu Tử Long liên hệ giúp ông chủ Tổng Hiểu Long.

Nhưng kết quả cuối cùng sự kiện kia, cũng khiến Miêu Tử Long khiếp sợ không thôi, binh đoàn Thiên Long hoành hành Đông Nam Á, lại có thể bị diệt toàn quân, đây chính là một binh đoàn trang bị đến tận răng, cái này cũng thuyết minh, Diệp Thiên có thực lực đối kháng súng ống.

Miêu Tử Long tập võ nhiều năm, hiểu biết hơn xa người thường, những thứ không nói đâu xa, hần biết với tu vi của sư phụ mình, có thể tay không chạy thoát khỏi loạn súng, Diệp Thiên ở đại hội Hồng môn chiến thắng Lôi Chấn Nhạc, đương nhiên không phải hạng người bình thường.

Cho nên Miêu Tử Long cũng không trực tiếp đồng ý với Tổng Hiểu Long, mà là tìm Lôi Hồ, hần muốn từ trong miệng Lôi Hồ biết được thực lực Diệp Thiên, cũng dễ ứng đối, để tránh tái phạm đánh rắn không chết bị cắn lại.

- À? Tử Long sư đệ, ta ở Capetown không có thế lực gì, tuy rằng ta hận không thể giết chết Diệp Thiên, nhưng ta cũng không đủ lực!

Lôi Hồ ở Hồng môn có thể có thân ở địa vị cao, cố nhiên có lực ảnh hưởng của Lôi Chấn Nhạc ở bên trong, nhưng hần cũng không phải cái bao cò, sau phần nộ lúc ban đầu, lập tức liền phản ứng lại, cảm thấy một mình tiêu sư đệ như hần muốn lấy mạng Diệp Thiên không dễ.

Tự mình biết lượng sức, Lôi Hồ tuy rằng hận Diệp Thiên, nhưng hắn cũng rõ ràng, bản thân ở trước mặt Diệp Thiên căn bản là không đủ sức, cho dù hắn cầm súng, sợ là chưa có cơ hội bóp cò. Miêu Tử Long muốn mình xuất đầu lộ diện, quả thực chính là người ngốc nói mê.

- Lôi sư huynh, huynh hiểu lầm ý tứ của đệ, huynh cũng biết, Diệp Thiên làm cho kế hoạch của vị thiếu gia đó thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cậu ta càng muốn Diệp Thiên chết hơn so với huynh!

Miêu Tử Long biết lúc này tiếp tục che lấp ý đồ đến đây, nhất định sẽ bị Lôi Hồ hận thù, lập tức hành văn gãy gọn nói:

- Lôi sư huynh, đệ chỉ là muốn biết, Diệp Thiên - người trẻ tuổi kia tu vi như thế nào? Muốn thế nào, mới có thể làm cho hắn chết, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là chúng ta đều không ra tay!

Miêu Tử Long sớm không còn là chàng thanh niên năm đó mang theo dao lưu lạc giang hồ, hắn hiện tại cũng là người có thân phận có địa vị, hơn nữa còn có gia sản, chiều chuộng thân thể vô cùng, cũng may Nam Phi nơi này tiền làm người sự bất bình, một số lớn đòla ném xuống, sẽ có rất nhiều người giúp hắn.

- Là Tổng hiểu Long báo cậu tới?

Lôi Hồ nhìn Miêu Tử Long, nói thành thật mà nói, sau khi ở Lôi gia xảy ra sự cố, hắn đối với Tổng Hiểu Long cũng có chút bất mãn, sự tình đến lúc khốn cùng, tiểu tử này chạy nhanh hơn so với con thỏ, sau khi đến Capetown, hắn luôn luôn ở trong biệt thự của Miêu Tử Long, thoái thác nhiều lần Tổng Hiểu Long mời.

Miêu Tử Long nghe vậy nở nụ cười khổ, nói:

- Lôi sư huynh, Hiểu Long cũng là có nỗi khổ, cậu ta bị Tổng Vĩ Lan hủy nhiều chức vụ công ty, chuyện với sư phụ kia, thật sự là không thể làm gì!

- Cậu nói cũng đúng...

Lôi Hồ gật gật đầu, sắc mặt dịu xuống, chậm rãi nói:

- Diệp Thiên ... người này tuy rằng tuổi trẻ, nhưng tu vi sâu không lường được, hắn cùng cha ta giao thủ cũng không xuất toàn lực, hơn nữa ta nghe nói, hắn còn biết thuật pháp kỳ môn!

Lôi Hồ tính khí thuộc loại có thù tất báo, tuy rằng Lôi Chấn Nhạc nghiêm lệnh không cho phép hấn tìm Diệp Thiên gây phiền toái, nhưng Lôi Hồ nói lý ra vẫn là góp nhặt rất nhiều tin tức về Diệp Thiên, lúc này vừa nhìn, trong lòng hấn nhất thời nổi trống, coi như Diệp Thiên biểu hiện ra ngoài một chút năng lực, đã xa không phải hấn có thể đối phó.

- Thuật pháp kỳ môn? Lôi sư huynh, huynh còn tin tưởng cái này?

Miêu Từ Long biết Diệp Thiên lợi hại, nhưng nói đến kỳ môn, hấn lại có chút không cho là đúng, những người Hồng môn biết thuật pháp kỳ môn cũng không phải ít, nhưng mười người thì trong đó còn có mười mấy là kẻ lừa đảo, không một người nào có thực học.

Lôi Hồ sắc mặt nghiêm túc lắng đầu, nói:

- Trước tiên không nói chuyện tin hay không, Từ Long sư đệ, tài năng của Diệp Thiên trước hơn mười người đánh thuê bao vây tiểu trư mà không chết, đã nói lên vấn đề, Capetown tuy rằng rất loạn, nhưng không lẽ cậu cũng dám tìm người cho nổ khách sạn Hi Nhĩ Đốn chứ?

Lôi Hồ rời khỏi giang hồ, con đường tin tức dĩ nhiên là thất thoát rất nhiều, hấn cũng không biết chuyện mấy tháng trước xảy ra ở Nga, nếu không giờ phút này coi như hấn hận Diệp Thiên đến tận xương, chỉ sợ cũng không có dũng khí đi đối phó Diệp Thiên.

- Sư huynh nói cũng phải, ở khách sạn khẳng định không được, nhưng chúng ta có thể đưa hấn đi, tìm một trận loạn súng mấy chục người bắn phá, đệ không tin hấn không chết?

Miêu Từ Long nghĩ một chút, nói tiếp:

- Nhưng theo lời sư huynh kỳ môn thuật pháp có chút phiền phức, nếu hấn thật sự là biết yêu thuật gì đó, chúng ta thật đúng không có biện pháp.

Miêu Từ Long đời này tôn thờ, chính là luôn phải cẩn thận, ngay cả hấn không thể nào tin được lời Lôi Hồ nói cái gì mà thuật pháp kỳ môn, nhưng trước khi thực hiện kế hoạch, vẫn sẽ lo lắng nhân tố này.

- Diệp Thiên coi như là tu vi cao thâm, cũng đánh không lại viên đạn, Từ Long sư đệ, cậu nói biện pháp khả thi, nhưng thời cơ và địa điểm cần chọn tốt, nhất định phải ở nơi địa hình hẹp, để cho hấn tránh cũng không thể tránh, nếu không cũng rất khó ra tay!

Lôi Hồ muốn Diệp Thiên chết, tuyệt không kém gì Tổng Hiểu Long dưới, trầm ngâm một chút nói tiếp:

- Còn về chuyên thuật pháp kỹ môn, ta sẽ nghĩ biện pháp, ta quen một người tinh thông vụ thuật ở Âu Châu, có lẽ có thể đối phó được Diệp Thiên... var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 786

Thuật Đọc Tâm

Nghe được Lôi Hồ nói vậy, Miêu Tử Long có chút nghi ngờ, mở miệng hỏi:

- Cao nhân Tinh thông vu thuật? Lôi sư huynh, tin được không?

Từ khi khoa học hiện đại hưng thịnh, ngoài một số chuyện cực kỳ đặc biệt, mọi người đều có thể dùng ngành nghiên cứu để giải thích toàn bộ hiện tượng tự nhiên, không hề còn giống như hơn một trăm năm trước, luôn sử dụng các loại chuyện thần thoại đến thuyết minh một vài hiện tượng không thể giải thích.

Cho nên bất kể là kỳ môn quốc nội, hay là ma pháp cùng với Hắc thuật Vu thuật nước ngoài mấy thế kỷ trước thịnh hành, đều trở nên suy thoái, mà những người chân chính có bản lĩnh, phần lớn cũng ẩn nấp ở dân gian, yên lặng truyền thừa xuống, rất ít người để thế nhân biết.

Miêu Tử Long tuy rằng cũng là người từng trải, nhưng hẳn không cách nào tiếp xúc được cái mặt thần bí kia, căn bản sẽ không có cơ hội hiểu kỳ môn Trung Quốc hoặc là vu thuật nước ngoài, đối với lời nói của Lôi Hồ hơi có chút không cho là đúng.

- Miêu sư đệ, chuyện ta tận mắt nhìn thấy, há có thể là giả?

Lôi Hồ biến sắc, mở miệng nói:

- Diệp Thiên người này tuy rằng tuổi trẻ, nhưng tu vi bí hiểm, lại tinh thông thuật pháp kỳ môn, nếu cậu kiên trì dùng biện pháp bình thường đối phó hắn, sư huynh sẽ không theo!

Tuy rằng hận Diệp Thiên tận xương, nhưng Lôi Hồ vẫn tự mình hiểu mình, bởi vì Diệp Thiên ở Hồng môn địa vị cao, một khi hắn cần ra tay, nhất định phải đưa Diệp Thiên vào chỗ chết, nếu không hẳn cũng không thể thừa nhận hậu quả nghiêm trọng đó.

- Lời của Lôi sư huynh, tiểu đệ há có thể không tin, không biết huynh nói vị cao nhân kia ở nơi nào?

Miêu Tử Long lòng dạ thâm hiểm, cũng không vì lời nói của Lôi Hồ mà tức giận, ngược lại cười ra mặt nói:

- Lôi sư huynh, Diệp Thiên không biết sẽ dừng lại ở Capetown bao lâu, vạn nhất nếu là hấn rời đi, vậy chúng ta lại không công đánh mất cơ hội lần này rồi.

Tổng Hiểu Long mất thế ở trước mặt Tổng Vĩ Lan, khiến cho Miêu Tử Long cũng bị liên lụy. Chỉ có thể cùng Tổng Hiểu Long ở lại Capetown. Cho nên hấn đối với Diệp Thiên cũng là không vào mắt, tuy rằng hiện tại muốn nhờ Lôi Hồ giúp, nhưng nếu Lôi Hồ khăng khăng không phối hợp, Miêu Tử Long cũng sẽ hạ quyết tâm đi đối phó Diệp Thiên.

Lôi Hồ khoát tay áo, nói:

- Bây giờ người đó đang ở Ai Cập, cách Capetown mấy giờ bay. Bây giờ ta liền liên hệ, buổi tối hấn là có thể tới!

Diệp Thiên năm đó ở Hồng môn biểu hiện ra sức chiến đấu, cùng với hiểu biết của Lôi Hồ sau này, khiến cho hấn mấy năm nay luôn phải nghĩ cách đối phó Diệp Thiên, gặp người này cũng là vô tình, nhưng Lôi Hồ cũng rất để tâm người này.

- Vậy thật tốt, phiền Lôi sư huynh rồi, có Lôi sư huynh ra tay mời vị cao nhân này, kiếp nạn tiểu tử Diệp Thiên đó không thể tránh khỏi!

Năm đó binh đoàn Thiên Long bị giết khiến Miêu Tử Long lòng còn sợ hãi, tuy rằng hấn không tin cái gì gọi là vu thuật ma pháp, nhưng hấn vốn cẩn thận. Nếu Lôi Hồ nói. Hấn cũng tin là có.

Sau khi trở lại phòng gọi điện thoại, Lôi Hồ rạng rỡ đi ra. Nói:

- Được, buổi tối cô ấy có thể lại đây, Miêu sư đệ, lúc đó chúng ta cùng đi sân bay đón người.

Miêu Tử Long nghe vậy cười nói:

- Không thành vấn đề, Lôi sư huynh yên tâm, người huynh mời đến, sư đệ đương nhiên không dám coi thường, đúng rồi, tiểu đệ có chút vấn đề về võ công còn muốn thỉnh giáo sư huynh...

Thái độ Miêu Tử Long làm cho Lôi Hồ rất hài lòng, từ sau khi phụ thân ẩn lui về ở Hồng môn, đã lâu không có người cung kính với

hắn như thế, lập tức cũng lộ khuôn mặt tươi cười, cùng Miêu Tử Long thảo luận một vài vấn đề quyền pháp.

Buổi tối tới bây giờ, Lôi Hồ cùng Miêu Tử Long hai người, đi một chiếc Mercedes-Benz màu đen chống đạn, đi tới sân bay quốc tế Capetown.

Ở trong lối ra hành khách từ Ai Cập bay tới Capetown, Lôi Hồ đứng ở lối ra, bỗng nhiên đi vài bước về phía trước, đi vào trước mặt một người, mở miệng nói:

- Dmitry Anna, thật vui khi được gặp cô, đa tạ cô trợ giúp tôi!

- Lôi tiên sinh, xin gọi tôi là Giang Sơn, tôi thấy ở một quyển sách có một câu nói như vậy: mỹ nhân Như Ngọc, giang sơn như vẽ, chẳng lẽ tôi không phải mỹ nhân sao?

Lôi Hồ trước mặt người này nói xong một tràng tiếng Trung Quốc lưu loát, nhưng đứng ở phía sau Lôi Hồ, Miêu Tử Long cũng giống vừa mới một bước dẫm vào bãi *** chó, sắc mặt dị thường khó coi, đưa tay ở phía sau kéo Lôi Hồ, giảm thấp thanh âm xuống nói:

- Lôi sư huynh, ngài... Ngài nói là... Đại sư... Chẳng lẽ chính là cô ấy?

Tiếng nói của Miêu Tử Long tuy rằng không lớn, nhưng đủ để khiến người nọ nghe được, điều này làm cho Lôi Hồ cảm giác thực là không còn mặt mũi, sắc mặt nhất thời trùng xuống, nói:

- Miêu sư đệ, tục ngữ nói Người không thể xét nhìn qua tướng mạo, nước biển không thể đo bằng đấu, Dmitry Anna tuy rằng không xứng là đại sư, nhưng sư phụ của bà ấy nghiên cứu thiên nhân, bà ấy cũng nhận được vài phần chân truyền.

- Còn có sư phụ? Vậy tiểu đệ mạo muội.

Nghe được Lôi Hồ nói vậy, sắc mặt Miêu Tử Long lúc này mới dễ nhìn một ít, ánh mắt nhìn về phía người kia cũng trở nên nhu hòa rất nhiều.

Kỳ thật điều này cũng không thể trách Miêu Tử Long, thật sự là người này quá mức làm cho người ta kinh ngạc, bởi vì đứng ở trước mặt Lôi Hồ là một phụ nữ.

Nếu riêng là phụ nữ, Miêu Tử Long sẽ không thất thố như thế, phải biết rằng, trong chốn giang hồ khó chơi nhất là ba loại người,

ngoài lão nhân cùng với nhi đồng, còn lại chính là phụ nữ.

Mẫu chốt là người phụ nữ này quá trẻ tuổi, bởi vì có một gương mặt người Hoa, trên đầu hai búi tóc cùng khuôn mặt thanh thuần trắng nõn, cho thấy tuổi của cô tuyệt đối sẽ không vượt qua tuổi mười sáu, đứng chung một chỗ cùng Lôi Hồ, giống như là con gái của hắn, ở trong mắt Miêu Tử Long, tự nhiên cảm giác thật vớ vẩn.

- Người Gypsy chúng tôi chắc chắn sẽ không để ý ánh mắt của người khác, nhưng Lôi tiên sinh, nếu mời tôi tới trợ giúp hắn, vậy thì thôi đi.

Cái cô bé kia tựa hồ vẫn chưa hoàn toàn phát triển hết, thân cao chưa tới một mét sáu, nhưng nói chuyện cũng rất ra vẻ, hơn nữa trực tiếp biểu đạt ra bất mãn đối với Miêu Tử Long.

- Người Gypsy? Cô... cô không phải người Trung Quốc sao?

Miêu Tử Long nghe vậy lại lặng đi một chút, tiểu cô nương này rõ ràng mang một bộ mặt của người Trung Quốc, làm thế nào tự xưng người Gypsy?

Đối với người Gypsy, sống ở hải ngoại Miêu Tử Long cũng không xa lạ gì, đây là một tộc người lưu lạc, năm thế kỷ phía trước, bọn họ từ bắc Ấn Độ di dân, liền trở thành không có chỗ ở cố định, dựa vào nghề làm xiếc hoặc xem bói cho người ta mà duy trì sinh nhai, luôn luôn lưu động ở các quốc gia Âu Châu.

Bởi vì bọn họ là lưu động, hơn nữa có truyền thống độc đáo là không kết hôn cùng người khác họ, cho nên rất khó dung nhập vào xã hội, thường thường không được mọi người hoan nghênh, đại đa số người Gypsy sinh sống đều khó khăn.

Dù người dân Gypsy không ít, nhưng bọn hắn ở lại khá phân tán, giống như người Do Thái trong lịch sử, bọn họ chịu rất nhiều cực khổ.

Đại chiến thế giới lần hai thì Hitler đem 50 vạn người Gypsy vào trại tập trung và sát hại, đến năm 1979 liên hiệp quốc mới chính thức thừa nhận người Gypsy là một tộc người, thế nhưng khi chiến tranh lạnh chấm dứt, người Gypsy trung Âu cùng Đông Âu lại chịu sự tẩy chay nghiêm trọng, thân phận của bọn họ không được thừa nhận, sinh tồn đã bị uy hiếp.

Cho nên tuy người Trung Quốc ở nước ngoài địa vị cũng không cao lắm, nhưng đối với người Gypsy, vẫn có thể bảo trì cảm giác tru việt nhất định, cho nên ánh mắt Miêu Tử Long nhìn về phía tiểu cô nương kia, lại trở nên có chút quái dị, trong mắt hắn, người Gypsy

cùng với thầy tướng số xem bói đầu đường ở quốc nội giống nhau, đều là những người già danh lừa bịp.

- Tôi là người nơi nào, cùng anh có quan hệ gì?

Tiểu cô nương bĩu môi, cho tới giờ khắc này, cô mới lộ ra vẻ mặt xấp xỉ tuổi tác.

- Có phải bởi vì tuổi của tôi ít mà anh dám khinh thường tôi hay không?

Tiểu cô nương bỗng nhiên híp mắt lại, nhìn chằm chằm Miêu Tử Long nói:

- Anh đang làm một số chuyện không tốt, hơn nữa đã bắt đầu trù hoạch thực hiện, anh không cần nhìn Lôi tiên sinh, ông ta cũng chưa nói cho tôi biết điều này, đây... là năng lực của tôi!

Trong lời nói của Tiểu cô nương khiến trên mặt Miêu Tử Long vốn còn một tia khinh thường đột ngột thay đổi, buột miệng nói ra nói:

- Năng lực của cô? Cô có thể biết tôi đang suy nghĩ gì?

Tuy rằng đứng ở đám người trong phi trường, nhưng Miêu Tử Long chợt cảm giác một trận gió nhẹ nhưng lạnh, thấy lạnh cả người từ trong lòng trào ra, nhiệt độ bên người tựa hồ cũng giảm xuống vài độ, tiểu cô nương trước mắt tươi cười, giống như trở nên có chút thần bí.

- Đúng vậy, đây là thuật đọc tâm, các người biết dùng những con số gia tăng ở trong tinh cầu thủy tinh cho thấy đồ án là thuật đọc tâm, nhưng là cấp thấp nhất mà thôi, đó chẳng qua là một trò chơi!

Trên mặt Tiểu cô nương lộ ra một nụ cười tự tin, nói tiếp:

- Tôi sẽ tha thứ cho anh vô lễ, trên đời này người ngu thật sự là rất nhiều, anh có thể nhận biết thiếu sót của mình, còn chưa tính là người bất trị.

Khuôn mặt mười lăm mười sáu tuổi non nớt trước mặt, đối mặt Miêu Tử Long vẻ mặt già trước tuổi, tiểu cô nương chậm rãi mà nói, lại như là đang giáo huấn văn bối, không khí chung quanh bỗng nhiên trở nên có chút quỷ dị.

Nhưng là đương sự, trên mặt Miêu Tử Long, ngoài khiếp sợ, không dám có bất kỳ ngôn ngữ phản bác, bởi vì vừa rồi theo như lời nói

của tiểu cô nương, là những câu trong lòng hắn suy nghĩ, cũng như đem phơi bày nội tâm của mình cho đối phương.

- Thật là đáng sợ, trên thế giới lại có những người như vậy?

Sự thật thảng cho hùng biện, tiểu cô nương này ngăn ngùn một phút, liền phá vỡ nhận thức của Miêu Tử Long, khi hắn nhìn tiểu cô nương kia, vẻ kính sợ nhất thời hiện ra trong mắt của hắn.

- Tôi không có gì đáng sợ, bất kỳ một người trưởng thành nào thân thể cường tráng, đều có thể giết chết tôi!

Tiểu cô nương vẻ mặt bình tĩnh nói:

- Nhưng người dự định giết chết tôi, đều lọt vào vận rủi, tôi nghĩ... anh sẽ không làm chuyện như vậy nhỉ?

- Sẽ không, đương nhiên sẽ không, Dmitry Anna... Không, Giang Sơn, hoan nghênh cô tới Capetown, xe đã đợi ở bên ngoài.

Nghe được lời nói của tiểu cô nương, Miêu Tử Long cúi đầu, hắn không muốn để cho cô gái cùng Lôi Hồ nhìn thấy trên mặt chính mình lộ ra vẻ kính hãi muốn chết.

Phải biết rằng, ngay lúc vừa rồi, trong lòng hắn đúng là toát ra một ý niệm tiêu diệt cô gái, lại không nghĩ rằng lập tức đã bị đối phương nhìn ra!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 787

Cảnh Trong Mơ

Giang Sơn tiểu thư, tôi an bài khách sạn tốt nhất ở Capetown, đứng ở trong phòng có thể thấy bờ cát cùng biển khơi, tin là cô sẽ thích.

Xe chạy nhanh cách xa sân bay, nụ cười trên mặt Miêu Tử Long luôn luôn không ngừng, khi cùng cô gái nói chuyện, đồng thời hẳn cũng liều mạng thôi miên chính mình, khiến suy nghĩ trong lòng mình, tất cả cũng đều là ca ngợi cô gái.

- Cảm ơn, nhưng Miêu tiên sinh, người Gypsy chúng ta thích nhất lưu lạc, chỗ anh có lều trại không?

Cô gái lộ ra tươi cười trên mặt, cô đúng là có siêu năng lực đọc tâm, nhưng người khác không biết là, loại năng lực này cũng là cần trả giá thật nhiều, sau mỗi lần sử dụng, cô gái đều cảm giác được mỗi một dị thường, thậm chí có thể nhận thấy được nguy cơ với tính mạng của mình.

Cho nên Miêu Tử Long lo lắng căn bản chính là dư thừa, cô gái sẽ không rồi rãnh không có việc gì mà luôn luôn đi tra xét suy nghĩ trong lòng hẳn, nếu quả thật làm vậy, chỉ sợ cô cũng không thể sống đến hiện tại.

- Giang Sơn tiểu thư, trị an Capetown không tốt, tôi nghĩ... cô không muốn đi cùng kẻ lang thang làm bạn chứ?

Cô gái vô ý nói một câu, cũng khiến sắc mặt Miêu Tử Long có chút xanh lên, nói đùa gì vậy, ở Capetown mà ở lều trại, chỉ sợ tới sáng ngày hôm sau, cô bé này ngay cả cọng tóc đều không còn, qua một tháng lúc, nhất định có thể tìm thấy cô ta ở kỹ viện cấp thấp nhất. Thời gian này, có rất nhiều người cảm thấy hứng thú với kỹ nữ.

- À, vậy thật đáng tiếc, ở rất nhiều quốc gia tôi đều ở trong lều trại ngoài trời của doanh trại bộ đội, nếu không phải Lôi tiên sinh thúc giục gấp, tôi sẽ tự mình mang tới.

Cô gái nhún vai, cũng không còn kiên trì chuyện chính mình phải ngu lều trại, dù sao cô cũng là một tiểu cô nương, tuy rằng cô có đầy đủ năng lực đi giải quyết phiền toái, nhưng ai vô duyên vô cớ nguyện ý đi tạo thêm phiền toái đâu?

- Giang Sơn tiểu thư, chúng tôi cũng ở cái khách sạn này, có cần cái gì cơ có thể gọi điện thoại cho tôi hoặc là Lôi sư huynh.

Đi vào khách sạn thu xếp xong phòng cho Giang Sơn, Miêu Tử Long đã thấy cô không muốn nói chuyện với Lôi Hồ nữa, hai người liền cáo từ.

Kỳ thật Miêu Tử Long đặt phòng khách sạn vốn là ngay tại đối diện phòng cô gái. Nhưng gần đến khách sạn, hấn lại thay đổi chủ ý, điều chỉnh phòng của mình xa ra ngoài, dù sao Miêu Tử Long cũng không biết Giang Sơn cách vách tường còn có thể cảm ứng được trong lòng hấn suy nghĩ gì hay không. Phàm là người thường xuyên làm việc trái với lương tâm, luôn không hi vọng bị người khác nhìn thấu tâm tư.

- Sư huynh, huynh từ đâu tìm được người như vậy? Có thể thấy nội tâm người khác, thật là đáng sợ!

Đi vào phòng mình, Miêu Tử Long lòng còn sợ hãi lau lau mồ hôi trán, vừa rồi hấn ở trước mặt cô gái thật giống như trắng trợn không mặc quần áo, cái cảm giác này quả thực quá tệ.

Đối với lời nói của Miêu Tử Long, Lôi Hồ tràn đầy đồng cảm, gật gật đầu nói:

- Ta cũng là ngẫu nhiên gặp, người nuôi nấng cô ấy là một người Gypsy, ngay lúc đó dựa vào nghề xem bói cho người ta mà sống ...

Sau khi rời Hồng môn, lúc ban đầu trong vòng mấy tháng tinh thần Lôi Hồ dị thường sa sút, hấn ở một trang viện trong thị trấn nhỏ ở Australia, vì thế liền mang theo người nhà đến đó ở một thời gian.

Cũng chính là ở thị trấn đó, Lôi Hồ gặp Anna.

Nói ra cô bé này cũng là người đáng thương. Vốn là cô có một gia cảnh giàu có, cha mẹ đều là người Hoa niên đại tám mươi mới đến Australia, trải qua hơn mười năm dốc sức làm ăn, tại chỗ đó đã được xem như giai cấp tư sản dân tộc.

Nhưng là trời không quản gió mây, người có sớm tối họa phúc, một tai nạn xe cộ, đoạt đi sinh mệnh vợ chồng người Hoa này, lúc ấy con gái của bọn họ chỉ có ba tuổi, trải qua ngành tương quan điều tra, ở Trung Quốc, cô gái cũng không có người thân thích gì.

Dựa theo quy định Australia, cô gái hẳn là bị đưa đến cô nhi viện, mà khoản tiền bồi thường khổng lồ mà cô nhận được, nhất định phải đến sau mười lăm tuổi mới có thể nhận. Trong mười hai năm từ khi cô ba tuổi đến mười lăm tuổi này, để cho chính phủ phụ trách nuôi dưỡng.

Nhưng vừa lúc đó, một cư dân của thị trấn, đưa ra ý kiến sẽ nuôi nấng cô gái, mà cô ta lại là một người Gypsy.

Có đồng ý hay không yêu cầu của người phụ nữ người Gypsy đó, ngay tại chỗ từng còn có tranh luận. Cuối cùng trải qua cư dân trấn nhỏ bỏ phiếu biểu quyết, người Gypsy đó được quyền nuôi dưỡng cô.

Mà Anna, cũng chính là Giang Sơn, từ khi năm tuổi liền biểu hiện ra khác hẳn với năng lực người bình thường, khi mẹ nuôi cô xem bói cho người ta, cô thường xuyên nói ra lời kinh người, tới mười tuổi, cũng đã nổi tiếng tiểu thầy bói.

1 năm trước Lôi Hồ gặp được cô, ngay lúc đó Giang Sơn nói ra suy nghĩ trong lòng hẳn thực chuẩn xác, hơn nữa thể hiện ra một năng lực mà ngành nghiên cứu không thể giải thích, nhất thời khiến Lôi Hồ giật nảy mình, bỏ vốn xây cho Giang Sơn cùng với mẹ nuôi của cô một tòa biệt thự, coi như là để lại thiện duyên.

Nghe Lôi Hồ nói tới đây, Miêu Tử Long mở miệng hỏi:

-Lôi sư huynh, ngoài thuật đọc tâm, cô ấy còn có năng lực gì?

Lôi Hồ bắn ra tinh mạng, nói:

- Cô ấy có thể giam cầm thân thể người khác, tuy rằng thời gian rấy ngắn ngủi, nhưng đối với người luyện võ chúng ta mà nói, chính là trí mạng!

Khi mới quen Giang Sơn, thủ hạ Lôi Hồ từng nói đùa với tiểu cô nương vài câu, không ngờ bị cô bé kia giam cầm tay chân, đánh trúng mấy cái tát, lúc này mới khiến cho Lôi Hồ chú ý tới cô.

Sau khi tìm hiểu hết về cô gái, Lôi Hồ từng để cho cô sử dụng năng lực này đối với chính mình, ngay cả hẳn khó khăn lắm mới sắp đi vào đền tu vi ám kinh, đều cảm giác thân thể như là sa vào trong vũng bùn, trong bốn năm giây đều không thể động đậy.

Cho nên lúc đó Lôi Hồ mới khăng khăng phải mời cô gái thỉnh đến Capetown, nhưng trong lòng sớm có ý để cô gái sử dụng siêu năng lực đối phó Diệp Thiên.

- Lôi sư huynh, huynh nói là thật sao?

Nghe xong Lôi Hồ giải thích, Miêu Tử Long nhất thời mừng rỡ, nếu cô gái thật có thể khiến Diệp Thiên không thể động đậy trong vài giây đồng hồ thôi, vậy mấy trăm phát đạn đồng thời bắn vào trên người Diệp Thiên, chính là siêu nhân cũng phải chết.

Lôi Hồ âm hiểm cười, nói:

- Đương nhiên, ta hận không thể nghiền xương tiêu tử đó thành tro, Giang Sơn chính là để đối phó hần!

- Được, Lôi sư huynh, chuyện này cứ như vậy đi, chỉ cần huynh có thể làm cho cô bé kia ra tay, Diệp Thiên hần là phải chết không thể nghi ngờ!

Miêu Tử Long cảm giác hưng phấn không cần nói cũng hiểu, lập tức nói tiếp:

- Sư huynh nghỉ ngơi trước, đệ muốn đi an bài vài chuyện...

Miêu Tử Long biết, lần này tới tìm Lôi Hồ là làm đúng rồi, hần vốn là chỉ có sáu phần nắm chắc có thể giết được Diệp Thiên, nhưng là có siêu năng lực của tiểu cô nương, hần nắm chắc mười phần, trước mắt cần làm, cũng cần phải nghĩ dụ Diệp Thiên ra khỏi khách sạn như thế nào.

Vội vàng cáo từ Lôi Hồ, Miêu Tử Long rời khách sạn, Lôi Hồ lại đi gõ cửa phòng cô gái, mang cô đi đến phòng ăn của khách sạn làm một bữa tiệc lớn.

Giang Sơn từ nhỏ đi theo mẹ nuôi nhưng sống khá khổ, đối với thực phẩm quý hiếm xem ra phù hợp tuổi của cô, đối với yêu cầu Lôi Hồ đưa ra cần cô giam cầm một người, nghĩ nghĩ cũng đồng ý.

- A? !

Trở lại khách sạn ngủ hơn hai giờ, Anna... Cũng chính là Giang Sơn, một đầu đầu mồ hôi lạnh bị giật mình tỉnh lại từ trong lúc ngủ mơ.

- Tại sao lại như vậy?

Trên mặt thanh tú của cô gái lộ ra sợ hãi, bởi vì ở trong mộng của cô, tràn đầy núi thủy Huyết Hải, hơn mười năm trong mộng của

tiêu cô nương, chưa từng xuất hiện qua.

Ở trong mắt Lôi Hồ, cô gái chính là người có được năng lực đọc nội tâm người khác và giam cầm thân thể người khác, nhưng Lôi Hồ không biết, cô gái kỳ thật chỉ có thể mơ hồ giải thích được suy nghĩ trong lòng người khác, thông qua phân tích của mình phán đoán, mới từ từ tạo thành biểu hiện giả dối có thể hiểu nội tâm người khác.

Năng lực chân chính của cô gái, ngoài giam cầm thân thể, thật ra là đoán trước tương lai, nhưng bất đồng với những người Gypsy thường dùng lá bài Tarot, Giang Sơn lại thông qua ngũ mơ, có thể nhìn thấy một vài chuyện tương lai sẽ xảy ra.

Loại tình huống này kỳ thật từng phát sinh ở rất nhiều người, như năm đó đêm trước khi Titanic chìm nghiêm, còn có ba bốn người ở quốc gia khác nhau đều nằm mơ thấy một giấc mộng, sự thật cũng nghiệm chứng cảnh trong mơ của họ.

Không như những hiện tượng ngẫu nhiên này, cô gái từ nhỏ đã thường xuyên nằm mơ, mà ở trong mộng những chuyện cô mơ đã xảy ra, tám chín phần mười cũng sẽ xuất hiện ở tương lai, nhưng cô gái chưa có nói với bất cứ ai chuyện này, có một mẹ nuôi người Gypsy, người thị trấn đó chỉ cho là cô là một thiên tài dự đoán.

- Thật đáng sợ, đều chết cả!

Giật mình tỉnh lại cô gái vội tóm góc chăn, trùm kín chính mình ở trong mền, tuy rằng đã tỉnh táo một hồi lâu, nhưng thần sắc kinh khủng trong mắt cô vẫn đang không phai nhạt.

Hồi tưởng lại giấc mộng vừa rồi, Giang Sơn bỗng nhiên lặng đi một chút, trên mặt lộ ra một tia hoang mang:

- Không đúng, vì sao mình không có chuyện gì? Hơn nữa cảnh trong mơ trước kia, đúng là đã dẫn đường mình tới nơi này!

Giang Sơn sờ dĩ lúc trước đến Ai Cập, nguyên nhân cũng là một năm trước, cô thường xuyên nằm mộng, trong mộng, tựa hồ có một thanh âm dị thường quen thuộc và thân thiết, mời cô đi Châu Phi.

Nhưng năm trước, Giang Sơn còn chưa đầy mười lăm tuổi, không thể sử dụng tài sản mà cha mẹ lưu lại.

Mãi đến một thời gian trước khi cô tròn mười lăm tuổi, lúc đó mới lấy ra một bộ phận, liền giống mẹ nuôi của mình, bắt đầu tiến hành lưu lạc như người Gypsy, hơn nữa trạm thứ nhất liền đặt ở Ai Cập nằm ở Đông Bắc bộ Châu Phi.

- Nên nhắc nhở người kia hay không đây?

Giang Sơn tuy rằng tuổi không lớn, nhưng đi theo mẹ nuôi đi qua rất nhiều địa phương, đối với tâm tư Lôi Hồ, cô đã sớm xem thấu.

Nhưng từ nhỏ đi theo người Gypsy sinh sống, từng chịu trẻ con xem thường, đối với đúng sai cô gái này cũng không phải quá coi trọng, dùng lời nói của mẹ nuôi mà nói, bọn họ trả giá linh hồn tìm kiếm đáp án cho người khác, sẽ không phải chịu Thượng Đế trừng phạt.

- Quên đi, ngày mai nói cho ông ta biết.

Cô gái nghĩ một chút, bịt kín mền tiếp tục ngủ, đối với cô mà nói, đây chỉ là một lần giao dịch cùng Lôi Hồ mà thôi.

- Ô? Thú vị thật, có phải người nào nhắc ta hay không?

Ngay khi cô gái từ trong cơn ác mộng tỉnh táo lại, trong lòng Diệp Thiên xuất hiện rung động, cũng từ trong nhập định tỉnh lại. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 788

Hành Tung Tiết Lộ

Trên đời này, chẳng lẽ còn có người có thể xem bói hỏi quẻ vượt qua trình độ của ta?

Hai đầu gối khoanh ngồi ở trên giường, Diệp Thiên trầm tư, hẳn có cảm giác, vừa rồi giống như có người đang thăm dò nội tâm của hắn, khiến cho hắn rất không thoải mái, khí cơ vừa chuyển, liền khu trừ cảm giác này ra ngoài, nhưng người cũng sực tỉnh lại.

- Có phải Tổng Hiểu Long biết ta tới Capetown không? Nên cho hắn biết tin tức của ta hay không?

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra một tia cười lạnh, hắn vốn cũng không biết Tổng Hiểu Long ở chỗ này, nhưng lời của mẫu thân nhắc nhở hắn, nếu Tổng Hiểu Long dám ra tay trước đối phó với mình, Diệp Thiên cũng không ngại tùy tay chụp chết con ruồi bọ đó, tiểu tử đó chính là tính kế hại hắn mà.

Đưa tay móc ra Đại Tề thông bảo luôn luôn mang theo bên người và hai đồng tiền khác, Diệp Thiên rút ra trước mặt, đợi đến khi thấy rõ ràng mặt quẻ, không khỏi lặng đi một chút.

Mặc dù nói quẻ không tính được mình, tu vi Diệp Thiên lúc này, dĩ nhiên mơ hồ có thể hiểu được Thiên Cơ, đối với họa phúc cát hung của mình, hắn cũng có thể suy diễn ra năm sáu phần.

Chính là quẻ trước mặt này, nơi chốn lộ ra cổ quái, vốn là có gặp nạn, tiếp sau là biến nguy thành an, nhưng quanh co một lúc sau, lại có một tai họa chờ Diệp Thiên, còn kết quả cuối cùng, quẻ tượng lại không có cho thấy.

- Thiên quân vạn mã còn không thể làm gì được ta, còn có thể lật thuyền trong mương ở Capetown này?

Tục ngữ nói kẻ tài cao gan cũng lớn, đối với biểu hiện quẻ tượng cho thấy tới hung hiểm, Diệp Thiên chỉ ung dung cười, với tu vi hắn hiện tại, coi như phạm vi trong vòng vài trăm mét có người sinh ác ý với hắn, Diệp Thiên lập tức đều có thể cảm ứng được.

Hơn nữa Capetown không như Seberia hoang vắng, đây là một thành thị du lịch náo nhiệt phồn hoa, phố lớn ngõ nhỏ đông nghịt, tùy tiện lao vào trong ngõ hẻm có thể thoát khỏi truy binh, Diệp Thiên cũng không sợ phát sinh như ở Seberia lần nữa.

- Nơi này linh khí thiên địa quá yếu...

Vừa rồi đã tọa, đối với Diệp Thiên mà nói hiệu quả cũng chẳng ra gì, cổ tay lắc nhẹ, Diệp Thiên lấy ra một khối linh thạch thuộc tính hỏa cỡ ngón cái. Nghĩ nghĩ, bèn cười khổ thu vào.

Tuy rằng nhờ cơ duyên trùng hợp, Diệp Thiên có được bốn loại linh thạch thuộc tính thủy, hỏa, thổ cùng với mộc, nhưng linh thạch thuộc tính mộc cũng chỉ có một khối. Còn bị Diệp Thiên sử dụng khi đột phá cảnh giới Tiên Thiên.

Còn những linh thạch khác, Diệp Thiên cũng còn thừa không nhiều lắm, cộng lại cũng không quá mười khối, hiện tại đám người Đại sư huynh không một người nào đột phá tới cảnh giới Tiên Thiên, nếu Diệp Thiên dùng những linh thạch này tu luyện, không khỏi quá mức quá đáng.

- Đúng rồi, nghe nói Nam Phi sản xuất nhiều vàng, mỏ vàng nơi này, có thể sinh ra linh thạch thuộc tính kim hay không đây?

Nhìn thấy linh thạch trong tay lóe ra kim quang, trong lòng Diệp Thiên bỗng nhiên toát ra một ý nghĩ, trải qua hành trình Seberia lần này, hần cơ hồ có thể khẳng định, nơi sản xuất vàng, cũng không nhất định còn có linh thạch, nhưng chung quanh mạch khoáng có linh thạch thuộc tính kim. Nhất định sẽ có vàng.

Diệp Thiên không biết xác suất này được bao nhiêu, nhưng dự trữ vàng Nam Phi số lượng nổi tiếng thế giới, nếu vận khí tốt, nói không chừng có thể được một cái đầu.

Nghĩ đến đây, Diệp Thiên không khỏi hưng phấn lên, đối với hần lúc này mà nói, vinh hoa Phú Quý chỉ như cận bã, cho dù một triệu Đô-la xếp ra trước mặt Diệp Thiên, sợ là cũng không quan trọng bằng linh thạch trong tay hần này.

Nhìn thời gian, đã là hơn mười một giờ đêm khuya, Diệp Thiên nghĩ một chút lại nhắm hai mắt lại, hần ở Capetown ít nhất cần ba ngày tới một tuần, cũng không phải thời gian gấp. Không cần gấp gáp như vậy.

- Kiêu tổng, có chút việc muốn phiền anh!

Sớm hôm sau, Diệp Thiên lấy ra tấm danh thiếp mà Kiêu Phong Lâm lúc gần đi đưa cho rồi gọi cho hần, hần không phải chính là

tổng giám đốc công ty nguồn năng lượng gì đó sao, an bài mình đi thăm vài mỏ vàng hần là không vấn đề lớn?

- Triệu tiên sinh? Có chuyện gì không?

Nhận được điện thoại của Diệp Thiên, Kiều Phong Lâm không khỏi nhíu mày. Họ Triệu đó nhìn qua tuổi không lớn, hần là một con em gia tộc lớn ở quốc nội, đối với người như vậy, Kiều Phong Lâm luôn luôn tuân theo nguyên tắc không đắc tội cũng không quá tiếp cận.

Diệp Thiên cũng không còn nơi nhiều, hành văn gãy gọn nói:

- Kiều tổng, là như vậy, đối với mỏ vàng Nam Phi tôi có chút hứng thú, muốn đầu tư ở trong này, không biết anh có thể giới thiệu một chút được không? Hoặc là an bài cho tôi đi thăm một chút?

Diệp Thiên cũng không định thăm dò linh mạch, nhưng hần ở Seberia có kinh nghiệm đào móc linh mạch, biết linh mạch có một tầng linh khí, có thể sử dụng thần thức tra xét, chỉ cần khi hần đi thăm mỏ vàng, nơi thần thức không thể tiến vào, nơi đó hần là có linh mạch tồn tại rồi.

- Đầu tư mỏ vàng?

Đầu kia điện thoại Kiều Phong Lâm lặng đi một chút, trầm ngâm một hồi lâu mới lên tiếng:

- Triệu tiên sinh, mỏ vàng cùng kim cương Nam Phi tài nguyên phong phú là thật, nhưng nơi này đã khai thác trên trăm năm, đại bộ phận mỏ giàu có cũng đã bị người ta mua đi, nói thật, đầu tư tiền cũng không khá lắm.

Ý nghĩa chiến lược ở Nam Phi cũng không phải rất lớn, Kiều Phong Lâm cũng chỉ là nhân viên của tổ chức tình báo Trung Quốc, công tác thật hay là cái công ty hần đang hoạt động đó, bình thường cũng là cần cố gắng.

Người giống như Diệp Thiên, hàng năm Kiều Phong Lâm đều phải tiếp đãi một số lớn, đều là ý vào thế lực gia tộc ở quốc nội, muốn nhúng chàm đến khai thác mỏ Nam Phi, nhưng nước ngoài nước đục nhiều, những người này phần lớn đều ném một khoản tiền rồi xám xịt đi trở về.

Hơn nữa Kiều Phong Lâm đều rất quen thuộc đối với mấy con em đại gia tộc quốc nội, trong này hình như cũng không có gia tộc họ Triệu, cho nên hần không muốn lãng phí thời gian cùng tinh lực của mình ở Diệp Thiên, trong lời nói ý tứ thoái thác liền rất rõ ràng.

- À, thì ra là thế à, vậy không phiền Kiều tổng.

Diệp Thiên chừng mười tuổi đã cùng Lý Thiện Nguyên hành tẩu giang hồ, lại làm nghề xem bói hỏi quẻ này, muốn nói sát ngôn quan sắc, chỉ sợ trên đời không còn người nào có thể hơn, ý tứ trong lời nói của Kiều Phong Lâm hẳn tự nhiên có thể hiểu.

- Không, không, không phiền toái, Triệu tiên sinh, bằng không như vậy đi, ở Nam Phi có nhiều công ty du lịch, đặc biệt phụ trách tiếp đãi du khách nước ngoài, bọn họ sẽ mang bọn anh đi thăm mỏ vàng khai thác sớm nhất Nam Phi, hơn nữa có hướng dẫn du lịch giới thiệu lịch sử phát triển mỏ vàng Nam Phi, so với chúng tôi chuyên nghiệp hơn.

Kiều Phong Lâm nói tới đây bỗng nhiên dừng một chút, nghe thấy Diệp Thiên cũng không có gì dị nghị, vội vàng nói:

- Hay là, anh đi theo đoàn du lịch đi thăm một chút đi, Nam Phi trị an không tốt, nhưng đi theo đoàn du lịch là tuyệt đối an toàn.

Có thể ở nước ngoài làm công tác nghênh đón, Kiều Phong Lâm vốn là người hiểu đời, hẳn biết trong lời nói mình mới vừa nói có chút quá lộ, lúc này lập tức liền bù lại. Hẳn hiểu được, những công tử ăn chơi quốc nội này được việc tuy rằng không mấy, nhưng gây hỏng chuyện tuyệt đối là có thừa.

- Đoàn Du lịch? Vậy được rồi, phiền Kiều tổng.

Diệp Thiên sờ sờ cái mũi cười khổ một cái, xem ra vị Kiều tiên sinh này thật đúng là coi mình thành những người ăn chơi ở quốc nội đó, lại nghĩ cho mình tham gia lũ hành đoàn.

Nhưng Diệp Thiên cũng không sao cả, hẳn chính là ô-mý-ni-ê-mồ-mù-giảm-lên-con-chuột-chết-tim-vận-may-trong-đầu, biết hi vọng tìm được linh mạch là xa vời, đối với an bài của Kiều Phong Lâm thật ra cũng không ý kiến.

- Chuyện này... Triệu tiên sinh quá khách khí, lát nữa anh đem hộ chiếu giao cho lễ tân khách sạn là được, ngoài ra anh ta sẽ an bài.

Kiều Phong Lâm nghe vậy nở nụ cười, người trẻ tuổi kia trái lại cũng rất biết điều, nếu không Kiều Phong Lâm cũng chỉ có thể tự mình lái xe đưa hắn đi thăm những mỏ vàng đó, nhưng lại nói tiếp những mỏ vàng đó, hiện trường khai thác lại chẳng ra gì, Kiều Phong Lâm cũng thật sự không muốn đi những nơi đó.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 789

Khẩu Phật Tâm Xà

Giang Sơn hoàn toàn không có vấn đề, ta đã cho người mời cô ấy tới.

Lôi Hồ gật gật đầu, nếu không phải trên tay có Giang Sơn là át chủ bài, hẳn vị tất đã đồng ý chuyển thử thách lần này, tuy rằng Lôi Hồ hận Diệp Thiên tận xương, nhưng cái mạng nhỏ của mình tóm lại là phải xếp hạng nhất.

- Lôi thúc thúc, sớm như vậy đã kêu cháu lại đây để làm chi?

Đang khi nói chuyện, cửa phòng bị gõ vài tiếng, tiểu cô nương về mặt ủ rũ đi đến, bất kể là sử dụng thuật đọc tâm, hay là cảnh thăm dò tương lai trong mộng đã xảy ra, tiêu hao đối với thân thể cô đều rất lớn, cần giấc ngủ dài để bổ sung.

Nếu không vì nể Lôi Hồ ở Australia chiếu cố đối với mẹ con cô, Giang Sơn trực tiếp đã tỏ ra sắc mặt, nhưng ngay cả như vậy, lúc này trên mặt tiểu nha đầu cũng rõ ràng mang theo vẻ không mấy cao hứng.

Lôi Hồ biết tiểu cô nương trước mặt có đọc nội tâm người khác, ở trước mặt cô không dám ra thủ đoạn gì, hành văn gãy gọn nói:

- Giang Sơn, một đại ác nhân khiến Lôi thúc thúc bị vào đường cùng đang ở ngay tại Capetown, chú muốn nhờ sức của cháu để đối phó hắn!

Năm đó Lôi Hồ ở trang viên Châu Úc kia, đúng là lúc tâm trạng buồn bực nhất, sau khi quen biết hai mẹ con Giang Sơn, hắn không ít lần ở trước mặt hai người nói Diệp Thiên là loại bại hoại, biến Diệp Thiên thành đại ác nhân tội ác tày trời.

- Lôi thúc thúc, ngày hôm qua cháu nằm mộng, thật không tốt!

Giang Sơn xoa nhẹ mắt còn chưa tỉnh ngủ hẳn, nói:

- Tất cả đều là máu, sẽ có người tử vong, Lôi thúc thúc, người kia thực đáng sợ, chú không nên đi trêu chọc hắn...

Trước kia khi Giang Sơn gặp ác mộng, ngày hôm sau trong trần nhỏ luôn có người chết đi. Lúc ban đầu khi cô năm tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, nói ra chuyện đó, bị người trên trần coi là nói láo, lớn một chút, Giang Sơn cũng không bao giờ nói ra bên ngoài nữa.

Nhưng tuổi tác tăng trưởng, cảnh mà Giang Sơn gặp được ở trong mộng, cũng càng ngày càng rõ ràng. Nhưng đáng sợ giống như ngày hôm qua đã mơ tưởng, vẫn là lần đầu tiên cô gặp, trong mộng trên trời cùng mặt đất tựa hồ đều bị máu tươi nhuộm đỏ. Tử vong tuyệt đối không chỉ là một cá nhân.

- Gặp ác mộng?

Lôi Hồ nghe vậy lặng đi một chút, nói:

- Giang Sơn, là do ngày hôm qua cháu quá mệt nhọc mà. Chuyện nằm mơ sao có thể là thật đây?

Kỳ thật ở nước ngoài, cũng là có tồn tại phong kiến mê tín, nhưng những người đó thường thường coi một số hiện tượng là hành vi ma quỷ, hành vi mới trước đây của Giang Sơn, thiếu chút nữa khiến cho những người đó đem mẹ con cô đuổi ra khỏi thôn trấn.

Cho nên sau này Giang Sơn không còn nói đến chuyện mình có thể thông qua cảnh trong mơ đến đoán được tương lai ở trước mặt người khác, Lôi Hồ đương nhiên cũng sẽ không biết Giang Sơn còn có siêu năng lực như vậy, nên đối với lời của cô có chút không tin.

Giang Sơn lắc lắc đầu, nói:

- Lôi thúc thúc, cháu nằm mơ rất chuẩn, chú không nên đi trêu chọc người kia. Hắn sẽ giết chết mọi người!

Giang Sơn từ nhỏ đã mất song thân, được người Gypsy nuôi nấng, ở quá trình này, không ít lần bị người khác xem thường, cho nên trong lòng cô, quan điểm thiên ác cũng không phải thực rõ ràng, trước kia Lôi Hồ đối với cô không tệ, tiểu cô nương lúc này mới cảnh cáo hắn.

- Giang Sơn à, người nọ là một đại ác nhân, hắn làm rất nhiều chuyện xấu, lần này hắn đang ở Capetown. Là cơ hội tốt, cho nên chú và Lôi thúc thúc của cháu muốn cháu trợ giúp chúng ta!

Ngày hôm qua kiến thức thuật đọc tâm của cô gái, cách Miêu Tử Long nói chuyện đã khách khí rất nhiều, nhưng hắn cùng Lôi Hồ

giống nhau, đối với cái gọi là cảnh trong mơ cũng hết sức dè biiu.

Dựa theo học thuyết giải thích mộng ở nước ngoài, gặp máu tươi và tử vong, ngược lại là chuyện đại cát đại lợi đó, thường thường cảnh trong mơ và trong hiện thực đã xảy ra đều là tương phản.

- Không được, cháu... cháu sợ người kia!

Giang Sơn lộ ra vẻ sợ hãi trên mặt, cảnh trong mộng ngày hôm qua, tuy rằng cô không thấy được bộ mặt người kia, nhưng từ trên người hấn phát ra sát khí kinh thiên cùng nhiều xác chết, khiến cô sợ tới mức cả một đêm cũng chưa thể ngủ an ổn. Đây cũng nguyên nhân chủ yếu khiến hiện tại cô đã ngáp máy cài liền.

- Anna, chỉ cần cháu có thể giúp chúng ta không chế được hấn vài giây là được.

Lôi Hồ nỗ lực nặn ở trên mặt ra vẻ tươi cười, thì thầm với cô gái, nói:

- Chuyện này đối với cháu mà nói không coi vào đâu nhỉ? Chỉ cần cháu có thể để cho hấn không nhúc nhích được trong vài giây đồng hồ, trang viên của Lôi thúc thúc ở thị trấn bên kia, liền tặng cho cháu!

Lúc nói chuyện Lôi Hồ cảm giác trên mặt mình nóng lên, hấn đã hơn 40 tuổi, không ngờ cũng có lúc phải lừa phỉnh Tiểu cô nương, nếu truyền ra ngoài, coi như Diệp Thiên chết, hấn cũng thật không mặt mũi lẫn lộn ở trên giang hồ.

- Lôi thúc thúc, gọi cháu là Giang Sơn, cháu có tên tiếng Trung.

Cô gái rất là bất mãn đối với xưng hô của Lôi Hồ, nhưng sau đó đã bị câu nói kế tiếp của Lôi Hồ hấp dẫn, mở to hai mắt nhìn hỏi:

- Chú nói, tặng trang viên cho cháu?

Nhà cửa cha mẹ Giang Sơn năm đó là thuê, sau khi tử vong liền bị thu trở về, mấy năm nay cô vẫn cùng mẹ nuôi ở trong phòng chỉ có hơn mười mét vuông, trang viên kia chiếm diện tích chừng mấy cái bãi bóng lớn, đối với cô đích xác là có hấp dẫn rất lớn.

- Đúng vậy, chỉ cần cháu đáp ứng chặn người kia vài giây đồng hồ, chú không chỉ có tặng trang viên kia cho cháu, mặt khác còn có thể chi cho cháu một trăm ngàn đôla tiền thù lao!

Lôi Hồ liên tục gật gật đầu, hai cha con hấn ở Hồng môn nhiều năm, Lôi gia tích lũy của cải cho dù mấy đời cũng xài không hết, vì bị

sĩ nhục, dùng nói một trăm ngàn đôla, chính là bắt Lôi Hồ phân ra một nửa gia sản hẳn cũng nguyện ý.

- Cháu nghĩ một chút đã!

Cô gái vốn còn muốn cưỡng điệu một chút tính chân thật cảnh trong mơ của cô, nhưng nghe được điều kiện của Lôi Hồ, cô không khỏi trầm mặc lại, không nói đến trang viên kia, chính là một trăm ngàn đôla, cũng đủ cho cô và mẹ hoàn thành nguyện vọng chu du thế giới.

Chi là nghĩ đến giấc mộng ngày hôm qua kia, trong lòng cô bé nhất thời lộ vẻ do dự, từ lúc cô mười tuổi lúc dễ dàng thấy cảnh trong mộng đã xảy ra, chủ yếu đều thành thực hiện trong tương lai. Mặc dù cô có năng lực đoán trước, nhưng không có biện pháp giải quyết.

Thuật bói toán uyên thâm, cô gái chính là Tiên Thiên có chút vượt qua năng lực người bình thường, nhưng so sánh người Gypsy với người xem bói thuật pháp quốc nội xem ra rất tương đồng, cô gái cũng không thể đoán trước được tương lai lành dữ họa phúc chính mình, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu cô không thể hạ quyết tâm.

Thấy tiểu cô nương sắc mặt bất định, Lôi Hồ mở miệng nói:

- Hai ngàn vạn Đô-la, Anna, chỉ cần cháu có thể giúp đỡ Lôi thúc thúc, ở Hawai chú có một phòng nhỏ cho cháu, sau này mỗi ngày cháu đều nhìn thấy biển khơi!

- Hai ngàn vạn đôla, có thật không?

Tiểu cô nương rớt cục kinh hô lên, trên đời này không phải người nào nói đến mấy ngàn vạn đôla đều có thể dường như không có việc gì, người Gypsy không sản xuất lao động, dựa vào xem bói hỏi quẻ cho người ta kiếm một ít phí tồn cuộc sống.

Mà hoàn cảnh nước ngoài cùng quốc nội không giống nhau, ở nơi Jesus là ông lớn này, cơ hồ mọi người gặp chuyện gì đều thích tìm thần linh cầu khẩn, xem bói hỏi quẻ cũng không khá lắm, cho nên Giang Sơn cùng mẹ nuôi của cô, mấy năm nay luôn luôn thực nghèo khó.

- Đương nhiên là thật, nếu cháu không tin, trước tiên chú có thể cho cháu chi phiếu, chờ chuyện này giải quyết xong, tiếp tục sang tên trang viên đó nhé!

Lôi Hồ gật gật đầu, mấy ngàn vạn đôla cùng một trang viên, trong mắt hẳn căn bản là không coi vào đâu, có thể đòi được tiểu cô

nương ra tay, tuyệt đối là đáng giá.

- Vâng, cháu đồng ý!

Ở trước sự hãi cùng tiền tài, cô gái cuối cùng cũng lựa chọn, ở thế giới quan của người Gypsy, mọi chuyện cần thiết đều có thể đồng giá trao đổi, đương nhiên, người Gypsy không có thiên phú buôn bán như người Do Thái, nếu không cũng không thành tộc người mất đi quốc gia, nhưng người Do Thái rõ ràng sống có tôn nghiêm hơn so với người Gypsy.

- Nhưng cháu cần giam cầm hẳn, nhất định phải cách hẳn trong vòng năm mét, mọi người phải nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề này.

Cô gái nghĩ một chút, đưa ra một yêu cầu, cô phát hiện mình có năng lực chặn thân thể người khác, là năm bảy tuổi, lúc ấy một thằng trẻ con trên trần coi thường, Giang Sơn gây yếu bị bọn họ đẩy ngã xuống đất, trong lúc vô ý đã phát hiện chính mình thông qua ý thức tưởng tượng, có thể làm cho những đứa bé kia không thể động dậy.

Một vài lần, nhiều thanh niên trên trần thường xuyên khinh thường Giang Sơn, đều bị Giang Sơn đánh vỡ cái mũi, sau đó, thanh niên trên trần cũng không dám làm gì cô nữa.

Mà lớn dần, Giang Sơn phát hiện, từ lúc ban đầu cô có thể giam cầm thân thể những thanh niên đó, đến hiện tại chính là người lớn, cũng chỉ có thể bị cô giữ chân vài giây, người thân thể càng mạnh, thời gian càng ngắn, nhưng cho dù là người ở trạng thái khỏe mạnh nhất, đều cũng bị Giang Sơn khống chế thân thể trong khoảng thời gian ngắn.

- Miêu sư đệ, đệ phải bảo đảm, người của đệ không được làm hại tới Giang Sơn!

Nghe được Giang Sơn nói vậy, Lôi Hồ quay mặt nhìn về phía Miêu Tử Long, hẳn biết dùng vũ khí lạnh đối với Diệp Thiên không có mấy tác dụng gì, đến lúc đó nhất định phải hàng loạt súng bắn một lượt, tình cảnh cô gái nhỏ như vậy sẽ vô cùng nguy hiểm.

- Đương nhiên, Lôi sư huynh, huynh yên tâm đi, đệ nhất định sẽ cam đoan an toàn cho Giang Sơn!

Miêu Tử Long liền đáp ứng xuống, nhưng trong lòng lại cười lạnh không thôi, có thể lợi dụng thời gian mới có giá trị, Diệp Thiên chết rồi, cô gái sống chết liên quan gì?

Trong lòng vừa mới hiện lên ý nghĩ này, da đầu Miêu Tử Long bỗng nhiên tê rần, nhìn trộm hướng cô gái, hẳn lại đã quên cô gái có thuật đọc tâm, vừa rồi tâm tư của mình kia, không biết là có bị cô gái nhận thấy được hay không?

Nhìn thấy sắc mặt cô gái như thường, Miêu Tử Long mới an tâm xuống, xem ra đối phương cũng không thể lúc nào cũng tra xét ý tưởng nội tâm người khác, nghĩ đến đây, Miêu Tử Long mở miệng nói:

- Lôi sư huynh, huynh nói chuyện cùng Giang Sơn tiểu thư, đệ đi an bài một chút!

Nghĩ sao nói vậy không phải dễ dàng có thể làm được, Miêu Tử Long sợ ý nghĩ của mình nhiều, vạn nhất bị cô gái nhận thấy được, như vậy thật là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, sau khi tìm lấy cớ, Miêu Tử Long vội vàng thối lui ra khỏi phòng.

Chờ Miêu Tử Long rời khỏi đây, Giang Sơn bữu môi, nói:

- Lôi thúc thúc, họ Miêu là người không tốt!

Miêu Tử Long đoán không sai, sử dụng thuật đọc tâm tác hại rất lớn đối thương thể của cô, cô không thể luôn đi tra xét ý nghĩ trong lòng người khác, nhưng học vẫn xem bói người Gypsy, có nghiên cứu rất sâu đối với lòng người, từ trong ánh mắt vừa rời của Miêu Tử Long, cô gái nhìn ra hắn có chút khẩu phật tâm xà. var content = \$ (#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 790

Lo Đường Lui

Giang Sơn, cháu không cần lo lắng, Miêu sư đệ mặc dù có chút dối trá, nhưng có chú ở đây, hắn cũng không dám làm gì cháu!

Lôi Hồ nhìn ra cô gái lo lắng, cười nói:

- Đến lúc đó chính cháu cần cẩn thận một chút, sau khi giam cầm người nọ nhanh chóng lui xa một chút, chú sợ hắn làm hại cháu!

Sau đại hội Hồng môn, trong lòng Lôi Hồ liền lưu lại một bóng ma, Diệp Thiên khiến cho hắn từ đáy lòng cảm giác được run rẩy, đây cũng là nguyên nhân khiến Diệp Thiên tận xương nhưng vẫn không dám thực hiện trả thù.

Giang Sơn mặc dù có chút siêu năng lực, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, vạn nhất bị Diệp Thiên phản ứng lại, lấy đi tánh mạng cô bé quả thực chính là dễ như trở bàn tay, Lôi Hồ tuy rằng người có chấp, nhưng đối với cô bé này thật sự không có ý gì xấu.

- Cháu biết.

Giang Sơn gật gật đầu, nhìn Lôi Hồ một cái, thờ dài, nói:

- Lôi thúc thúc, mọi người đều không lại người kia, hi vọng thực xa vời, chỉ sợ một phần thành công đều không có, cháu hi vọng chú không mạo hiểm nữa thì tốt!

Cảnh trong mộng như cái bóng ma, lưu cho Giang Sơn ấn tượng thật sự là quá sâu, người nọ giống như là một ngọn núi cao nguy nga, bọn họ căn bản là không có khả năng lay động, nếu không phải Lôi Hồ nói ra điều kiện chính mình khó có thể cự tuyệt, Giang Sơn tuyệt đối sẽ không đáp ứng tham dự vào chuyện này.

- Cháu yên tâm đi, chú sẽ không đi đến nơi đó, còn cháu cần chú ý một chút!

Lôi Hồ sớm bị Diệp Thiên dọa bẽ mặt rồi, coi như biết rõ Diệp Thiên sẽ chết, hắn cũng sẽ không xuất hiện tại trước mặt Diệp Thiên. Phải biết rằng, càng là cao thủ, sắp bị chết uy lực càng lớn, hắn cũng không muốn cùng Diệp Thiên đến cõi vĩnh hằng.

- Vào đi!

Đang ở trong đá tọa Diệp Thiên nghe bên ngoài vang lên tiếng chuông cửa, đứng dậy từ trên giường đi xuống, thông qua thần thức, hắn có thể "Xem" người đến đứng ở ngoài cửa là một người trung niên mặc đồ nhân viên khách sạn.

- Tiên sinh, ngài có phải liên hệ cơ quan du lịch, chuẩn bị tiến hành du lịch kỳ hạn ba ngày Nam Phi hay không?

Người vào là một trung niên người da trắng hơn ba mươi tuổi, trên tay còn cầm một chồng tài liệu thật dày.

- Đúng vậy, tôi hi vọng ngày mai có thể xuất phát, anh là?

Diệp Thiên hơi chia tay. Ở Nam Phi nơi mà lấy người da đen là người làm việc chính thể trong xã hội, trong khách sạn xuất hiện người da trắng, không thể không phải là nhân viên có chức vị tương đương quản lý.

- Tôi là Horton, là quản lý khách sạn này.

Người kia tự giới thiệu một chút, sau đó đi đến trước mặt Diệp Thiên. Đưa cái tập tư liệu trong tay đặt ở trên bàn, nói:

- Đây có vài loại du lịch, xin hãy lựa chọn, đương nhiên, chi phí không cần anh quan tâm hay không, sẽ có người chi.

- Tôi xem trước một chút.

Diệp Thiên gật gật đầu, từ trên bàn cầm lên tập giấy lật nhìn lại. Không lâu sau, mặt mày không khỏi nhăn thành cái quả mướp.

Nhìn thấy Diệp Thiên không phải rất hài lòng, Horton mở miệng hỏi:

- Tiên sinh, anh có cái gì không hiểu sao?

Diệp Thiên đặt tập giấy về trên bàn, ngón giữa nhẹ nhàng gõ ở trước mặt, nói:

- Tôi muốn xem không phải là phong cảnh Nam Phi cùng Capetown, mà là mỏ vàng có lịch sử lâu đời, điều này mới có thể cho tôi

hiều biết rõ Nam Phi. Anh nói có phải không?

Vị quản lí này lấy ra tư liệu, chỉ có một chút về đi thăm mỏ vàng, còn lại phần lớn đều là đi du lịch quanh Capetown. Diệp Thiên đối với những việc nơi này không có chút nào hứng thú, hẳn chỉ muốn xem xem các mỏ vàng Nam Phi đã khai thác, có thể có linh mạch hay không ới?

- Yêu cầu này chúng tôi có thể thỏa mãn.

Horton lộ ra mỉm cười trên mặt, nói:

- Phía sau cùng chính là về du lịch mỏ vàng, chẳng qua đường xá có chút xa, qua lại có thể mất bốn ngày, đương nhiên, khi đi đường anh cũng có thể đi thăm một vài mỏ vàng đang khai thác, đây là một đòan lữ hành về mỏ vàng!

- Vì cái gì đặt ở sau cùng đây?

Quả nhiên, Diệp Thiên rút ra một tờ giấy ở phía dưới cùng.

Horton cười khỏ một tiếng. Nói:

- Tiên sinh, mỏ vàng này lúc ban đầu nhìn thì mới mẻ, thấy nhiều liền cảm giác nhàm chán, người hướng dẫn thật ra là đặc biệt chuẩn bị cho một vài học giả thăm dò địa chất, người bình thường rất ít khi đi những tua du lịch này!

Nam Phi tuy rằng nổi tiếng thế giới về quặng mỏ vàng cùng kim cương, nhưng phong cảnh của nó tự nhiên cũng là rất xinh đẹp. Hàng năm đều hấp dẫn rất nhiều du khách đến nơi đây nghỉ dưỡng, như là Diệp Thiên ở Capetown, chính là một thắng cảnh nghỉ dưỡng thật tốt.

- Hơn 1300 km, khoảng cách này không ngắn!

Nhìn thấy trên trang giấy biểu hiện đường đi, Diệp Thiên nhú mày, coi như Nam Phi hoang vắng, hơn một ngàn km lộ trình này cũng phải đi gần 20 giờ, không khôỉ có chút quá xa.

Nhìn thấy Diệp Thiên nhú mày, Horton chợt nảy lên trong lòng, vội vàng giải thích nói:

- Tiên sinh, ở trên đường có thể đi thăm những mỏ vàng khác, mà điểm cuối Johannesburg chẳng những là thành thị lớn nhất Nam

Phi, hơn nữa tổng cộng có hơn 60 mỏ vàng, khai thác sớm nhất ở Nam Phi, mỏ vàng số lượng dự trữ lớn nhất cũng là ở chỗ đó.

- Mỏ vàng lớn nhất Nam Phi ở nơi này à? Vậy cũng được, có thể đi nhìn xem.

Diệp Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn thoáng qua Horton, nói:

- Horton tiên sinh, tim của anh đập rất nhanh rồi?

Khi đang tính toán thời gian qua lại và đường đi, Diệp Thiên bỗng nhiên sinh ra một cảm ứng, như có suy nghĩ gì nhìn thoáng qua Horton đang đứng bên người, bởi vì khí cơ hần cảm ứng được, tần suất tim Horton đập nếu so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều.

Horton nghe vậy sừng sốt, vội vàng cười nói:

- Như vậy ạ? Ta cũng không mắc bệnh tim, tiên sinh anh đừng quá lo lắng, nếu tua này không thích hợp, có thể tiếp tục đổi một cái khác, thắng cảnh du lịch quanh Capetown cũng có liên quan với mỏ vàng!

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Không cần, cái này cũng được, ngày mai có thể xuất phát à?

- Đương nhiên, nhưng tua du lịch này đường đi hẻo lánh vắng vẻ, ngoài hướng dẫn du lịch ra, chỉ có một lái xe, còn du khách, cũng chỉ có anh!

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, ở chỗ sâu trong ánh mắt Horton lộ ra một tia vui mừng, trước khi hần tới gặp Diệp Thiên, từng có người tìm hần, nói rõ chỉ cần hần có thể thuyết phục Diệp Thiên đi lộ tuyến du lịch này, vậy là hần có thể có được đến mười vạn Đô-la tiền thù lao.

Làm nhân viên quản trung tầng khách sạn, một năm lương mời rượu Horton cũng chỉ mười vạn, số tiền kia để cho hần phải động tâm, cho nên lâm thời rút ra mấy điểm du lịch mỏ vàng, chỉ để lại một phần này.

- Chuyện này cũng không sao cả, ngày mai có thể đi sẽ tốt hơn.

Diệp Thiên cười nhìn về phía Horton, nói:

- Hi vọng Horton tiên sinh không để cho tôi thất vọng!

- Đương nhiên, anh yên tâm, tôi ... sẽ đi an bài ngay bây giờ!

Không biết vì sao, Horton cảm giác ánh mắt người thanh niên này như là có thể nhìn thấu nội tâm của mình, khiến cho hắn không thể tiếp tục ở trong phòng này.

Vội vàng lui ra khỏi phòng, Horton mới phát hiện phía sau lưng quần áo trong đã hoàn toàn bị ướt đẫm mồ hôi, hần tin tưởng hiện tại sắc mặt của mình nhất định là cực kỳ kém.

- Có ý à? Không nghĩ tới ngươi vẫn chưa hết hi vọng, lại có thể càng làm càn? Thật sự là trời gây nghiệp chướng vẫn còn có thể tha thứ cho, tự gây nghiệp thì không thể sống!

Đợi cho Horton rời đi, trên mặt Diệp Thiên lộ ra một tia cười lạnh, quay đầu lại nhìn về phía ngoài cửa sổ, lầm bầm nói:

- Mẹ, cũng không phải là con trai mẹ không nể mặt mũi người ta, có người cứ muốn tìm chết, con không thể không giúp!

Từ khi Horton tiến vào phòng, Diệp Thiên đã nhận ra một tia nguy cơ, ở trong đầu bói một quẻ, nhất thời phát hiện việc này rất nhiều khúc mắc, ở đất Nam Phi này, ngoài Tổng Hiếu Long ra, hắn cũng không có kẻ thù khác, Diệp Thiên làm sao còn có thể không rõ?

Ở Seberia hấp thu linh khí dung hợp thuộc tính kim, tu vi Diệp Thiên đã mơ hồ tới trung kỳ Tiên Thiên, tuy rằng vẫn là xa xa không bằng Đinh Hồng, nhưng so với Cát Khải đã gặp ở đầm Hắc Long thì chỉ mạnh không yếu.

Nhất là sau khi luyện hóa Vô Ngân thành phi kiếm bản mệnh, trong thế tục có người có thể uy hiếp được Diệp Thiên cũng là càng ngày càng ít, chỉ cần không sử dụng vũ khí sát thương tính quy mô lớn, chỉ dựa vào chiến thuật của đám người, đối với Diệp Thiên căn bản không có tác dụng gì.

- Con bà nó, sao mà đến chỗ nào cũng có nhiều thuốc cao bôi trên da chó như vậy chứ?

Diệp Thiên thở dài thật dài, từng ấy năm tới nay, phiền phức quay chung quanh mình chưa từng giảm bớt, nếu không phải bận tâm cha mẹ và vợ, Diệp Thiên thật sự muốn dứt khoát trốn vào đến trong Thần Châu kết giới cho rồi, tựa hồ nơi đó mới là cõi đi về chân chính.

- Lão Đường, tôi là Diệp Thiên!

Nghĩ một chút, Diệp Thiên cầm lên điện thoại trên bàn bấm gọi đi.

- Diệp Thiên? Cậu... cậu ở đâu?

Microphone truyền ra giọng nói có chút run rẩy, Đường Văn Viễn đã biết hành tung Diệp Thiên, chuyện phát sinh ở Nga hẳn cũng có nghe thấy, nếu không phải Cầu Tâm Gia kiên trì nói Diệp Thiên không sao, Đường Văn Viễn nhất định liền cho rằng Diệp Thiên đi khỏi nhân thế rồi.

- Tôi ở Nam Phi, lão Đường, chuyện lần trước không liên lụy đến ông chứ?

Diệp Thiên có chút áy náy hỏi, hẳn đi Nga đi bằng máy bay của Đường Văn Viễn, điều này thực dễ dàng có thể điều tra ra, nói vậy mấy tháng này Đường Văn Viễn cũng không ít lần bị gây rối.

- Không có việc gì, bọn họ có thể làm gì được tôi!?

Khẩu khí Đường Văn Viễn chẳng hề để ý, đúng như Diệp Thiên suy nghĩ, công ty hẳn ở Moscow chịu một số đá kích, nhưng đối với Đường Văn Viễn mà nói, chẳng qua chỉ là chấm dứt nghiệp vụ nơi đó, căn bản là không coi vào đâu.

- Vậy là tốt rồi, lão Đường, tôi vẫn muốn dùng máy bay tư nhân của ông, không biết tiện không?

Ngoài mẹ ra, người Diệp Thiên quen biết, hình như chỉ có máy bay riêng của Đường Văn Viễn sử dụng tương đối dễ dàng, Diệp Thiên có dự cảm, hẳn ở Nam Phi nói không chừng lại làm một trận Tinh Phong Huyết Vũ nữa, vẫn nên trước tiên an bài đường lui thật tốt.

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, Đường Văn Viễn trầm ngâm một chút ở trong điện thoại mở miệng nói:

- Diệp Thiên, máy bay của tôi hiện tại không tiện dùng, nhưng cậu yên tâm, tôi lo cho cậu một cái, cam đoan sẽ không chậm trễ chuyện của cậu!

Tuy rằng ánh mắt người nước Nga thậm chí toàn bộ thế giới, đều bị hấp dẫn bởi gien mà quân đội Nga có được từ cơ thể người chết, nhưng Đường Văn Viễn có thể cảm giác được, hành tung của mình vẫn bị người nào đó giám thị.

Lúc này phải máy bay đi đón Diệp Thiên, tuyệt đối tránh không khỏi những người đó biết được, thực dễ dàng bị người ta liên tưởng

đến chuyện đã xảy ra ở Nga.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 5px auto; text-align: center; font-size: 0.8em;">  
<span style="font-size: 0.7em; font-weight: bold; color: #ccc;">...</span><br><span style="font-size: 0.7em; color: #ccc;">...</span></div>  
</p>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 791

Việc Cần Chú Ý

Lão Đường, vậy cảm ơn ông, hiện tại tôi đang ở Capetown.

Diệp Thiên ở Hồng Kông bố trí cái Tụ Linh Trận kia, đã bị mấy sư huynh trung dụng, ngay cả Đường Văn Viễn có được ưu đãi đều nhiều hơn so với chính mình, cho nên sử dụng ông chủ Đường, Diệp Thiên không thấy gánh nặng chút nào.

- Diệp Thiên, yên tâm đi, hai ngày sau phi cơ có thể đáp xuống sân bay quốc tế Capetown, cậu có thể đi khi nào cậu muốn.

Điện thoại truyền đến tiếng Đường Văn Viễn vỗ ngực cam đoan với Diệp Thiên, hấn ở biệt thự của Diệp Thiên hơn nửa năm, từ trong ra ngoài giống như là thay đổi thành người khác, nếp nhăn trên mặt đã hoàn toàn biến mất không thấy, thân thể cũng nhẹ nhàng hơn so với trước kia rất nhiều, nhưng từ bề ngoài mà xem, thì giống như chừng năm mươi tuổi.

Đường Văn Viễn đã quá bát tuần, hấn tới tuổi này, đối với tiền tài danh lợi sớm là như gió thoảng, nhưng chỉ có sinh tử, hấn cũng không thể làm gì, đừng nói Diệp Thiên mượn máy bay, chính là muốn giành lấy tài sản của hấn, sợ là Đường Văn Viễn cũng sẽ kiểm kê rồi chấp tay đưa.

Diệp Thiên đối với chuyện này cũng biết rõ, lập tức cười nói:

- Lão Đường, chuyện này đừng nói cho mấy vị sư huynh của tôi trước, chờ tôi trở về cho bọn họ một ngạc nhiên!

Mấy ngày trước đây Diệp Thiên xem bói, quẻ tượng có chút khó hiểu, hấn sợ đám người Cầu Tâm Gia biết được hành tung của mình sẽ chạy đến Capetown, đến lúc đó vạn nhất chuyện gì phát sinh, Diệp Thiên cũng không còn sức phân thân đi bận tâm lo cho ọn hấn.

Đường Văn Viễn nghe vậy nở nụ cười, nói:

- Tôi hiểu, kỳ thật Cầu đại sư đã sớm tính ra cậu sẽ bình an vô sự, còn tôi thì sốt ruột thừa rồi!

Sau chuyện ở Nga một tuần, Đường Văn Viễn quả thực sắp giống con kiến bò trên chảo nóng, chính là Cầu Tâm Gia bói một quẻ tính ra Diệp Thiên cát nhân thiên tương, nên mới làm cho Đường Văn Viễn an tâm lại.

- À, Đại sư huynh lại có tiến bộ về thuật bói toán sao?

Nghe được Đường Văn Viễn nói vậy, Diệp Thiên cảm thấy không khỏi có chút hổ thẹn.

Ma Y nhất mạch bọn hắn vốn được truyền thừa xem bói hỏi quẻ. Nhưng Diệp Thiên là môn chủ lại có chút không làm việc đàng hoàng, tuy rằng thuật pháp đột nhiên tăng mạnh, ở thế giới thiên địa nguyên khí thiếu hụt này thăng cấp tới Tiên Thiên, nhưng mấy năm gần đây ở mặt xem bói, cũng không bỏ công sức gì.

Mà Cầu Tâm Gia hoàn toàn tương phản với Diệp Thiên, sau khi được truyền thừa Diệp Thiên sửa sang lại từ tổ sư, bất kể là ở trận pháp hay là thuật pháp xem bói đều là mất tinh lực rất lớn đi nghiên cứu, năng lực cảm ứng nguy hiểm đối với mình có lẽ không như Diệp Thiên. Nhưng về suy diễn Thiên Cơ, mơ hồ đã vượt qua Diệp Thiên.

- Cầu đại sư hiện tại chính là người nổi tiếng, người trong hội ở Hồng Kông, đều muốn ông ấy giúp đỡ xem bói một quẻ. Mấy ngày hôm trước còn có người tìm tôi, muốn mời Cầu đại sư tính cho một quẻ đấy!

Đường Văn Viễn hiển nhiên cực kỳ tôn sùng đối với Cầu Tâm Gia, địa vị của hắn trong hội phú hào Hồng Kông, so với Lý Siêu còn kém hơn một chút. Nhưng tất cả mọi người biết hắn và Tà Gia Tuấn cùng với Cầu đại sư giao hảo tốt, nên cũng là nước lên thì thuyền lên. Vô luận là ai thấy hắn đều phải khách khí ba phần.

- Được, trở về tôi phải cảm ơn Đại sư huynh.

Nghe được Đường Văn Viễn nói vậy, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười khổ, môn chủ như hắn này làm thật sự là có chút không hết chức trách, tìm được mấy sư huynh cũng đã lâu lắm rồi. Nhưng đối với tương lai môn phái cũng không hề có quy hoạch, đến nay cũng mới thu Chu Khiếu Thiên là một đồ đệ. Ngay cả đánh bóng thanh danh còn cần Đại sư huynh tự thân xuất mã.

Cùng Đường Văn Viễn thương nghị một chút, Diệp Thiên Diệp Thiên cúp điện thoại, trên mặt lộ ra một tia cười lạnh.

Lại mất ba ngày hộ chiếu Diệp Thiên mới có thể nắm về tay, hắn cũng không ngại trước khi đi, giải quyết hết tai họa ngầm năm đó, cái cảm giác luôn bị người tính kế hại sau lưng không chút dễ chịu ——

- Ngài là Triệu tiên sinh? Tôi là Hoa Quân. Là hướng dẫn du lịch của ngài lần này trong hành trình Nam Phi!

Sáng sớm hôm sau, bên tai Diệp Thiên liền vang lên tiếng đập cửa. Mở cửa phòng vừa nhìn, bên ngoài đang đứng là một chàng trai người Hoa, xem tuổi cũng chỉ chừng hai mươi, không hơn mình lắm.

- Triệu tiên sinh? À, anh là tìm tôi?

Diệp Thiên còn có chút không quen đối với cái tên của chính mình kia, ha ha nói:

- Không phải nói tám giờ xuống đại sảnh tập hợp sao? Lúc này mới bảy giờ bốn mươi, vẫn chưa tới thời gian mà?

Hoa Quân cười cười, nói:

- Triệu tiên sinh, báo lộ tuyến này chỉ có một mình ngài, tôi nghĩ, có một số việc nên nhắc ngài trước tiên.

- Chỉ có một mình tôi? Du lịch Nam Phi không vắng vẻ thành như thế nào chứ?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, hẳn và Vu Thanh Nhã cũng từng tham gia qua một vài đoàn du lịch, biết văn phòng du lịch tổ chức ra một đoàn ít nhất đều phải hơn mười người, riêng một mình hẳn tổ chức thành đoàn, văn phòng du lịch còn không phải bù thêm bà ngoại sao?

- Triệu tiên sinh, người đến Nam Phi du lịch cũng không phải ít!

Hoa Quân nghe vậy trên mặt lộ ra cười khổ, nói:

- Hiện tại chính là thời gian nóng nhất ở Nam Phi, người tới nơi này du lịch phần lớn cũng đều đi bờ biển nghỉ, không ai đồng ý sang mỏ vàng bên này...

Nói thành thật mà nói, Hoa Quân cũng cảm thấy thập phần hiếu kỳ đối với Diệp Thiên. Phải biết rằng, tháng sáu và bảy nhiệt độ không khí ở Nam Phi không khác bếp lò, mà mỏ vàng ở dưới đất hơn mười thậm chí vài trăm mét, lại càng oi bức, đừng nói xuống, cho dù là khai thác trên mặt đất, cũng đều nóng làm cho người ta ngạt thở.

Mà coi như từ quốc nội có học gia địa chất đến khảo sát, cũng đa phần cùng đi với một vài quan viên chánh phủ Nam Phi đi đến riêng mỏ vàng, Diệp Thiên lựa chọn một hành trình này, quả thực là độc nhất, muốn tìm người cùng đoàn cũng không thể.

Vốn là chỗ văn phòng du lịch của Hoa Quân không muốn đón người này, nhưng ngay khi bọn hắn chuẩn bị thoái thác, có người tìm tới cửa, báo cho bọn hắn một cái giá cả khó có thể cự tuyệt, con số thậm chí cao hơn so với lợi nhuận bọn hắn đón một đoàn hơn trăm người.

- Mời vào, có chuyện gì cần nói trước?

Diệp Thiên nhìn lướt qua ở trên người Hoa Quân, hắn có thể cảm ứng được, chàng trai này so với mình còn trẻ hơn, không có gì ác ý, mà cánh tay ngăm đen chứng minh hắn thật sự là một hướng dẫn du lịch thường xuyên chạy ở bên ngoài.

- Là như vậy, Triệu tiên sinh, lần này chúng ta muốn đi thăm mỏ vàng, ngoài Johannesburg có mấy mỏ vàng đã sắp vứt đi thay đổi thành điểm du lịch ra, còn lại cũng còn đang khai thác. Bọn họ có những quy định phi thường hà khắc, tôi hi vọng đến lúc đó Triệu tiên sinh có thể tuân thủ, không nên gây ra hiểu lầm và phiền toái gì...

Hoa Quân là một viên chức văn phòng du lịch quốc nội, nhưng hắn sinh ra ở Nam Phi, hiểu rõ đối với tập tục bản địa cùng với hiện trạng xã hội, lập tức giới thiệu đơn giản cho Diệp Thiên.

Nam Phi giống Mỹ, tư nhân có súng ống là hợp pháp, hơn nữa chế độ của bọn họ không hoàn thiện, súng chọt đen tràn ra, dùng ít tiền có thể mua được một khẩu súng lục, ở khu người da đen, cơ hồ mỗi ngày đều có án súng phát sinh.

Giống như quặng mỏ vàng và kim cương, sản xuất đều là những kim loại cùng khoáng vật hiếm, trị an lại càng quan trọng, từng mỏ quặng đều cũng có võ trang tư nhân của mình, bọn hắn có quyền bắn chết người chưa cho phép đã tiến vào trong sân quặng mỏ, cho nên nói muốn giao thiệp với khai thác mỏ ở Nam Phi, không có quan hệ cảnh sát bản địa là không nên đi nghĩ đến.

Hoa Quân mang Diệp Thiên đi thăm mấy mỏ vàng, tuy rằng đều là do người Hoa đầu tư khai thác, tương đối dễ nói chuyện, nhưng là có những khu vực, như là nơi tinh luyện mỏ vàng, vẫn không cho phép người ngoài tiến vào, Hoa Quân thuyết minh cho Diệp Thiên cũng chính là điểm này.

Nghe xong Hoa Quân giới thiệu, Diệp Thiên trầm ngâm một chút, nói:

- Vậy có thể đến hiện trường khai thác mỏ vàng xem một chút hay không?

Trải qua chuyện ở Seberia, Diệp Thiên phát hiện, cho dù phía dưới quặng mỏ có linh mạch hay không, khu vực khai thác mỏ đều

cũng có một số vật chất có tính phóng xạ, vật chất tính phóng xạ này có hại đối với cơ thể người, có loại lại vô hại với cơ thể người, nhưng cũng có thể ngăn cách thần thức tra xét.

Coi như Diệp Thiên lúc này tu vi khó khăn lắm mới tiến vào đến trung kỳ Tiên Thiên, nhưng là ở trong mỏ quặng, thần thức của hắn tối đa cũng chỉ có thể phóng xuất ra hai ba mươi mét.

Đây đối với mỏ vàng lộ ở bên ngoài như ở Seberia là đủ dùng, nhưng là ở Nam Phi, một mỏ vàng thường thường sâu dưới nền đất vài trăm mét, Diệp Thiên muốn ở trên mặt đất sử dụng thần thức phát hiện phía dưới có linh mạch hay không, không thể nghi ngờ là người ngốc nói mê.

- Chuyện này...

Trên mặt Hoa Quân lộ ra vẻ khó xử, nhưng ngẫm lại ông chủ phân phó trước khi đi, mở miệng nói:

- Chuyện này tôi cần can thiệp với bên mỏ quặng, nếu bọn họ đồng ý, hẳn là có thể đi xuống.

Diệp Thiên nói ra yêu cầu, kỳ thật trước kia cũng thường xuyên có du khách nói ra, bọn hắn chưa biết hiện trường khai thác vàng, cho nên rất hiếu kỳ, nhưng cực ít khi có mỏ quặng lại đồng ý cho du khách đến khu khai thác quặng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 792

Binh Đoàn Đánh Thuê Black Widow

Ông Triệu, vị này là anh Lưu, lịch trình và đi lại của chúng ta lần này đều do anh Lưu phụ trách!

Sau khi lên xe, Hoa Quân giới thiệu người đang ngồi ở vị trí tài xế với Diệp Thiên.

Thường thì bên công ty du lịch rất ít nhận những chuyến du lịch một người như thế này, cho dù là nhận rồi thì cũng tìm một vài đoàn du lịch khác để nhập vào, đợi người đồng mới xuất phát, nếu không có nhà tài trợ thì Diệp Thiên đừng hòng có được chuyến du lịch một người cùng tài xế và hướng dẫn viên như thế này.

- Anh Lưu, vậy làm phiền anh rồi!

Diệp Thiên chào người tài xế khoảng 30 tuổi kia rồi nói tiếp”

- Trạm dừng chân đầu tiên của chúng ta là ở đâu đây?

- Đến mỏ vàng Mãnh Sa!

Anh Lưu nói không nhiều, nói cái tên liền lái xe rời khỏi khách sạn.

- Ông Triệu, thực ra Cape town trước đây là thành phố mỏ vàng, vì giáp với eo biển nên dần dần mới trở thành thành phố du lịch.

Hoa Quân rất có tài làm lái xe, hắn giới thiệu đường với Diệp Thiên:

- Xung quanh Cape Town, ít nhất cũng có mười mỏ vàng lớn nhỏ, mỏ vàng Mãnh Sa là một trong những mỏ vàng nổi tiếng ở đây, ở đó cũng có nhiều công nhân người Hoa nhất.

- Được, tôi theo sắp xếp của các ông!

Diệp Thiên nghe xong liền gật đầu, hấn ngòai hàng ghế phía sau nhắm mắt lại, Hoa Quân thấy Diệp Thiên có vẻ muốn nghỉ ngơi nên không nói tiếp nữa.

Nhưng Hoa Quân đã không biết rằng, Diệp Thiên không phải là đang nghỉ mà trong đầu đang dự đoán về cuộc hành trình này.

Dự đoán khác với xem bói, xem bói chỉ có thể dựa vào một việc để có được một thông tin nào đó, nhưng dự đoán thì không giống như vậy, dựa vào năng lực hiện tại của Diệp Thiên, hấn thậm chí có thể dự đoán được những phúc họa xảy ra vào hôm nay, hoặc là vào một thời điểm nào đó có chuyện gì xảy ra.

Tất nhiên, cách suy diễn này làm tinh thần bị tiêu hao rất lớn, cứ cho là bây giờ Diệp Thiên đã tu thành nguyên thần thì nhiều nhất hấn cũng chỉ có thể dự đoán trong khoảng thời gian hai ba ngày thôi, khoảng nửa tiếng sau, sắc mặt Diệp Thiên đã trở nên mệt mỏi.

- Lẽ nào quẻ bói của mình lúc trước có vấn đề?

Diệp Thiên tỏ vẻ nghi ngờ. Vừa rồi hấn gần như đã tiêu hao hết tám phần tinh thần, dùng bí thuật thừa kế được để dự đoán những chuyện xảy ra trong hai ngày tiếp theo, tuy nhiên trận bao vây chặn đánh đó đã không xảy ra.

Hơn nữa trong hai ngày này cũng chẳng có chuyện vui gì xảy ra, điều này làm Diệp Thiên có phần thất vọng, nếu không phải lịch trình đã sắp xếp xong rồi thì hấn thậm chí còn muốn hủy bỏ tham quan các cảnh điểm vào hai ngày này, hơn nữa ông chủ Diệp là một ông chủ lớn có doanh thu một ngày lên đến mấy chục vạn, làm gì có thời gian mà đi loanh quanh ở đây.

- Hi vọng các ông không làm tôi thất vọng!

Vừa đi ra khỏi vùng giết chóc Siberia, Diệp Thiên vẫn chưa quen với cuộc sống yên bình đột ngột này, trong lòng luôn hi vọng Tổng Hiếu Long đến gây chuyện với mình, điều này không chỉ mang đến niềm vui cho hấn trong cuộc hành trình tẻ nhạt ở Nam Phi này mà còn loại trừ được tai họa ngầm luôn rình rập sau lưng hấn.

- Miêu thúc, công việc sắp xếp thế nào rồi?

Trong một tòa biệt thự hào nhoáng ở Cape Town, Tổng Hiếu Long đang vuốt ve ly rượu đỏ, nói chuyện với Miêu Từ Long mà không chút sợ hãi gì. Nhưng ánh mắt lại hiện lên tâm trạng lo lắng rõ ràng.

Từ lính đánh thuê Đài Loan đến đồ đệ của Quốc sư Thái Lan và sát thủ hàng đầu thế giới, sau đó còn khuyến khích Hồng môn đại lão đối phó với Diệp Thiên, nhưng kết quả cuối cùng Diệp Thiên vẫn còn sống sờ sờ ra đó, còn Tổng Hiểu long hẳn thì lại bị rút từ trên mây xuống, chuyển đến vùng đất Nam Phi hẻo lánh này

Trải qua nhiều chuyện như vậy, Diệp Thiên đã trở thành bóng ma không thể xóa bỏ trong mắt Tổng Hiểu Long, hẳn sợ nếu lần này mà Diệp Thiên còn không chết, thì bà cô thương yêu mình kia sẽ từ bỏ mình mất.

- Hiểu Long, cháu yên tâm, hành trình lần này của hẳn đã nằm gọn trong tay ta, cái tên họ Diệp kia cho dù có ba đầu sáu tay đi nữa thì lần này cũng sẽ chết chắc.

Miêu Tử Long cười nhạt nói tiếp:

- Sáu tiểu đội lính đánh thuê, tổng cộng là 42 người đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, địa điểm phục kích cũng đã chọn xong!

- Há? Chỉ có hơn 40 người?

Tổng Hiểu Long chau mày nói:

- Anh Miêu, tôi đã bỏ ra mấy ngàn vạn đô la đó, sao lại chỉ thuê có hơn 40 người? Bọn họ có thể giải quyết được Diệp Thiên sao?

Lúc trước đội quanh đánh thuê mà Thanh Long cầm đầu có hai mươi người nhưng đã bị tiêu diệt sạch, vừa nghe Miêu Tử Long nói chỉ thuê hơn 40 người, Tổng Hiểu Long thấy không hài lòng cho lắm.

Thấy Tổng Hiểu Long không được hài lòng, Miêu Tử Long liền cười tự tin nói:

- Hiểu Long, người trọng tài chứ không trọng nhiều, binh đoàn đánh thuê mà tôi sử dụng này tuy là người không nhiều, nhưng đều là những lính đánh thuê tinh nhuệ nhất trên thế giới, trong đó còn có binh đoàn đánh thuê Black Widow trước đây có hợp tác với chúng ta nữa!

- Ô, ông cũng mời họ đến rồi sao? Bọn họ không phải đã giải tán rồi há?

Tổng Hiểu Long kinh ngạc, sắc mặt cũng dịu xuống, cho dù là Mã Lạp Khải lúc đó nghe thấy Miêu Tử Long nói thế e rằng cũng có vẻ mặt đó.

Nhiều người không biết nếu nghe thấy cái tên binh đoàn đánh thuê Black Widow sẽ nghĩ rằng đây là binh đoàn đánh thuê toàn phụ nữ, thực ra không phải vậy, binh đoàn này chỉ có năm người, và đều là đàn ông.

Sở dĩ lấy tên Black Widow là vì bọn họ làm cho vô số người đàn ông xuất sắc đều trở thành quả phụ, bất kể là ám sát hay chết trên chiến trường hoặc chấp hành một nhiệm vụ đột kích nào đó, những vụ mà bọn họ nhận chưa có vụ nào không thành.

Trong binh đoàn đánh thuê này, có quan chỉ huy và người vạch ra kế hoạch hành động xuất sắc nhất giới quân đánh thuê, còn có những hacker máy tính và người thực hiện hành động tốt nhất thế giới, một đầu óc tinh nhuệ và sức lực mạnh mẽ, làm cho binh đoàn Black Widow này xếp thứ nhất trong một thời gian dài.

Đến chính phủ các nước đều đã từng hợp tác ngầm với binh đoàn này, để giúp bọn họ đi làm những chuyện không thể lộ ra ngoài ánh sáng, mà binh đoàn Black Widow cũng chưa từng thất bại bao giờ, khẩu hiệu của họ là: chỉ cần có giá hợp lý, bọn họ sẽ thỏa mãn yêu cầu của bạn.

Lúc Tổng Hiếu Long vừa mới xuất đạo, đã từng trù hoạch một vụ án thôn tính buôn bán, nhằm thể hiện khả năng thiên tài làm ăn của mình trước mắt Tổng Vi Lan, Tổng Hiếu Thiên đã tiêu phí một số tiền lớn để mời binh đoàn đánh thuê Black Widow.

Kết quả sau đó là một nhân vật quan trọng trong vụ án thôn tính khi ăn cá ở nhà đã bị xương cá kẹt ở yết hầu, ông già hơn 60 tuổi chưa đưa đến bệnh viện đã ú ớ rồi.

Qua điều tra nhiều phương diện, việc này đúng là một tai nạn ngoài ý muốn, nhưng ngoài Tổng Hiếu Long và Miêu Tử Long ra thì không ai biết đó là do bọn họ trù hoạch, thậm chí cho đến bây giờ, Tổng Hiếu Long vẫn không biết binh đoàn Black Widow đã dùng thủ đoạn gì.

Mấy năm trước Tổng Hiếu Long cũng đã từng tìm đến binh đoàn Black Widow, muốn nhờ họ tạo nên một cái chết ngoài ý muốn với Diệp Thiên, tiếc là binh đoàn Black Widow không biết vì lý do gì mà giải tán rồi, điều này mới có chuyện sau đó một sát thủ hóa trang thành nhân viên phục vụ khách sạn để ám sát Diệp Thiên.

- Hiếu Long, nội bộ binh đoàn Black Widow xảy ra chút vấn đề, nên đã rút về vài năm, tuy nhiên bây giờ đã tụ họp trở lại rồi, đây cũng là nhiệm vụ đầu tiên sau khi bọn họ tái xuất.

Đối với binh đoàn Black Widow, Miêu Tử Long cũng vô cùng tin tưởng, đối với những binh đoàn chỉ biết kỹ thuật chiến đấu kia thì

trí tuệ của binh đoàn Black Widow mới là nhân tố chính giúp họ trường kỳ giữ vị trí đứng đầu.

Tuy binh đoàn Black Widow sau khi tái xuất đưa ra giá rất cao, nhưng chỉ trong vòng một ngày, ba phương án mà họ đưa ra cũng đã thể hiện rất rõ tố chất nghề nghiệp rất cao của họ, theo Miêu Tử Long, bất kể là phương án nào thì cũng sẽ làm cho Diệp Thiên chết không có đất chôn.

Tổng Hiếu Long nói:

- Xây dựng lại, nhân viên không có thay đổi gì chứ? Lúc đó vì sao bọn họ phải giải tán chứ?

Miêu Tử Long lắc đầu nói:

- Nhân viên hoàn toàn không có gì thay đổi, vẫn là sáu người cũ, Hiếu Long, cậu yên tâm đi, tôi không phải là lần đầu tiên làm việc với họ, hơn nữa nếu việc không thành thì bọn họ cũng không nhận được một đồng nào cả.

Miêu Tử Long dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Ngoài ra hơn 600 quân nhân từ Congo đến sẽ mang vũ khí hạng nặng mai phục xung quanh phạm vi đội quân đánh thuê này, cho dù là Diệp Thiên có thể thoát khỏi quân đánh thuê thì cũng không thể nào thoát khỏi đám quân nhân đó được, bọn họ chính là một cỗ máy giết người chân chính!

Vốn dĩ Miêu Tử Long thuê một đoàn quân nhân, tuy nhiên nước đó vẫn đang có chiến tranh, chỉ có thể chọn ra hơn sáu trăm quân tinh nhuệ để thực hiện nhiệm vụ này, sáu trăm quân này đều đa thể hiện năng lực giết người của mình trên chiến trường.

Chỉ vì một người là Diệp Thiên, Miêu Tử Long đã trả một giá lớn như vậy thì đã có thể thấy được sự kiêu kị và ý chí giết Diệp Thiên của hắn, những người mà hắn thuê này, nếu ở tại một đất nước nhỏ nào đó thì thậm chí có thể phá vỡ chính quyền của nước đó rồi.

Ngoài hai nhóm người này, Miêu Tử Long còn giấu một ám thủ, đó chính là Lô Hổ và Giang Sơn, cứ cho là Diệp Thiên may mắn thoát khỏi hai nhóm người kia đi thì cũng không tránh khỏi sự giam cầm của Giang Sơn, chỉ vài giây thôi cũng có thể làm Diệp Thiên biến thành cái sàng rồi.

Nghe Miêu Tử Long nói sơ qua kế hoạch của mình, Tổng Hiếu Long khoát tay nói:

- Miêu ca, những điều này tôi không quan tâm, tôi chỉ xem kết quả, cụ thể thế nào thì ông tự sắp xếp đi, tôi chỉ cần Diệp Thiên... chết!

Gương mặt trắng nõn của Tổng Hiểu long trở nên dữ tợn, hần uống một hơi hết ly rượu, nghiêng rang vút cái ly xuống đất, chiếc ly vỡ vụn làm tâm trạng Tổng Hiểu Long thoải mái hơn, hần dường như đã nhìn thấy hình ảnh Diệp Thiên rơi vào bước đường cùng.

- Hiểu Long, yên tâm đi, Lôi Hồ và cô gái kia đã đi Johannesburg rồi, tôi cũng chuẩn bị đến đó đây, sau ba ngày, cậu cứ đợi tin tốt lành đi!

Miêu Tử Long nói đầy tự tin, chính hợp đội quân đánh thuê cường đại nhất thế giới và quân nhân thiết huyết nhất mà còn không giết được Diệp Thiên thì đi kiếm sợi dây treo cổ tự tử chết cho rồi.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 793

Tường Phong Thủy

Hoa Quân, còn bao xa nữa?

Tuy là chiếc xe việt dã tám phần mới này tính năng không tồi, điều hòa cũng rất mát mẽ, nhưng lúc này đang là thời điểm nóng nhất ở Nam Phi, ô tô chạy trên đường nhựa, không khí trước của xe dường như đang bị bóp méo, người ngồi trong xe giống như đang ngồi trong lồng hấp vậy.

Lạnh quá hay nóng quá cũng không ảnh hưởng gì lớn đến Diệp Thiên, nhưng ở trong bầu không khí nóng nực này hẳn cũng cảm thấy khó chịu, từ khi ra khỏi khách sạn bước lên xe, đều bật hết lỗ chân lông toàn thân lại, dùng nội hô hấp tuần hoàn ở bên trong.

- Ông Triệu, sắp đến nơi rồi, là khu kiến trúc trước mặt đó!

Khác với Diệp Thiên, Hoa Quân từ nhỏ đã sống ở Nam Phi nên rất thích ứng với khí hậu ở đây, đối với anh ta, ngồi trong xe việt dã này còn thoải mái hơn nhiều so với đi xe buýt, mùi mồ hôi của nhiều người bốc ra còn khó chịu hơn so với cái không khí nóng nực này.

- Đúng là cảnh vệ nghiêm ngặt quá!

Thị lực của Diệp Thiên rất tốt, cách mở vàng gần một cây số hẳn đã nhìn thấy cổng lớn của mỏ vàng, bốn cảnh vệ cầm súng đang đứng, ngoài ra trên bức tường vây cao cao kia đều có hàng rào điện, mỗi ggos rẽ còn đặt một camera, hầu như không có góc chết nào cả.

- Đương nhiên rồi, mỏ vàng Mãnh Sa tuy thời gian khai thác không phải dài, nhưng ở Cape Town cũng coi như là một trong những mỏ vàng lớn.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Hoa Quân cười nói:

- Mỏ vàng này có cổ phần của người Hoa chúng ta, nếu không thì đừng hòng mà vào tham quan được, ông Triệu, nhớ kỹ lời tôi, khi

vào bên trong tuyệt đối không được chụp hình, nếu không máy hình của ông sẽ bị tịch thu đó!

- Tôi biết rồi. Tôi cũng không mang theo máy hình.

Diệp Thiên gạt đầu, đưa tay lên nhìn đồng hồ, giờ đang là năm giờ, từ khách sạn đến đây chưa đầy hai tiếng. Mỏ vàng Mãnh Sa thực ra cách Cape Town không xa, sau khi Hoa Quân liên hệ với người bên trong xong, lại thông qua một lần kiểm tra chặt chẽ mới được phép lái xe vào bên trong.

Xe vừa dừng, một người khoảng 40 tuổi từ khu kiến trúc hai tầng trước sân bước ra. Từ xa đã cười mắng:

- Tiểu tử thôi, có phải là thấy tôi dễ nói chuyện không? Lần nào cũng giao cho lão ca tôi vẫn đề khó khăn!

- Người này tướng mạo cũng rất được!

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, khuôn mặt ông hơi tròn, vành tai rất lớn. Lúc cười trông giống như phật Di Lặc vậy, tuy nhiên ánh mắt lúc nói chuyện thì cho thấy đây cũng không phải là hạng người dễ dàng gì.

- Ngô Tổng, sao có thể như vậy được chứ, người Hoa chúng ta ở Nam Phi, có ai làm ăn giỏi như ông đâu, chỉ có đến chỗ ông mới có thể thấy được phong thái của người Hoa ở Hải ngoại chứ!

Làm nghề hướng dẫn viên là phải dựa vào cái miệng, Hoa Quân tuy còn trẻ nhưng nói câu nào ra câu đó, mấy câu nhỉnh hót này làm ông kia cười híp mắt nói:

- Tiểu tử cậu bản lĩnh không lên mà cái miệng thì càng ngày càng ngọt, trưa nay ở lại đâym hôm qua tôi vừa mua được con cá sấu, còn có thêm quả trứng Khổng Tước nữa, chúng ta cùng uống vài ly!

- Cái này, Ngô Tổng, hôm nay tôi còn dẫn khách theo nữa đó.

Hoa Quân nghe xong có chút khó xử, hấn nhìn trộm Diệp Thiên một cái, cá sấu ở Nam Phi cũng rất hay gặp, hơn 100 tệ là có thể mua được một con nhỏ, tuy nhiên trứng Khổng Tước thì không nhiều, mùi vị của nó rất tươi ngon, Hoa Quân cũng có chút động lòng.

- Không sao, đều là người cùng quê cả, khách sáo gì chứ?

Ngô tổng cười sáng khoái nhìn Diệp Thiên nói:

- Tiểu lão đệ là người vùng nào? Trưa nay ở lại uống vài ly, cái không khí nóng bức ở đây mà không uống chút đồ lạnh thì có mà chết!

Diệp Thiên có thể thấy người đàn ông trước mặt đang thành tâm mời nên gật đầu nói:

- Tôi người Giang Tô, Ngô tổng, vậy làm phiền ông rồi!

- Tốt, sáng khoái, Hoa Quân đã nói với tôi rồi, cậu muốn xuống mỏ xem có phải không, chuyện này do tôi quyết, xong sẽ sắp xếp cho cậu!

- Vào trong ngòi một lúc, còn phải đợi nữa tiếng nữa đoàn người tiếp theo xuống mỏ, lúc đó cậu cùng đi với bọn họ.

Ngô tổng cười vỗ vào vai Diệp Thiên, rồi đi vào phòng, ở bên ngoài một lúc mà chiếc áo sơ mi trên người ông ta đã thấm đẫm mồ hôi rồi.

Theo sau, Diệp Thiên hỏi nhỏ Hoa Quân một câu:

- Hoa Quân, vị Ngô tổng đây lai lịch như thế nào?

- Hi, anh Triệu, Ngô tổng không đơn giản đâu, ông ta ở Nam Phi có thể hô mưa gọi gió được đó.

Sau khi nghe Diệp Thiên hỏi vậy, Hoa Quân liền đưa ngón tay cái lên nói:

- Ngô tổng năm đó đến Nam Phi không một xu dính túi, đầu tiên là ông ta làm thuê cho một mỏ vàng...

Thì ra, Ngô tổng là Ngô Đức Lâm, người Phúc Kiến.

Vì Phúc Kiến giáp biển nên có tập tục vượt biển kiếm ăn, có một vài thành phố, hầu như nhà nào cũng có người thân lập nghiệp ở nước ngoài, còn rất nhiều thanh niên, hơn mười tuổi đã tìm đủ cách để xuất ngoại đãi vàng.

Ngô Đức Lâm vào những năm tám mươi, cùng một đoàn người muốn nhập cư trái phép vào nước Mỹ, tuy nhiên đã gặp một vài vấn đề, sau cùng thì đoàn người đó bị kéo đến Nam Phi, lúc đó kinh tế Nam Phi vô cùng lạc hậu, những mỏ vàng lớn hầu như đều nằm trong tay người da trắng.

Ngô Đức Lâm lúc đó cùng hai mươi người nữa vào làm việc cho một mỏ vàng, không giống như những người kiếm tiền gửi về nhà khác, Ngô Đức Lâm dùng số tiền kiếm được của mình để đãi khách, vì ông hào sảng tính tình phóng khoáng nên đã kết bạn được với rất nhiều công nhân da đen, dung nhập vào cuộc sống ở Nam Phi.

Ngô Đức Lâm làm việc cho mỏ vàng đó được tám năm, đã tạo được một uy tín rất lớn trong lòng công nhân, cũng nhờ đó mà từ một công nhân đã lên làm chức quản lý, sản nghiệp vàng nằm trong tay người da trắng ở Nam Phi này vẫn là độc nhất.

Vào cuối những năm tám mươi, Nam Phi bắt đầu bất mãn với những người da trắng lung đoạn ở trong nước, vì vậy đã dẫn đến một loạt biến động trong xã hội, vì áp lực, mà tập đoàn Anh quốc không thể không nhượng lại một ít tài nguyên khoáng sản.

Ngô Đức Lâm làm việc ở mỏ vàng tám năm thấy động lòng, ông tuy không có tài sản gì, nhưng có địa vị rất cao trong số những người Hoa ở Nam Phi, gom góp một lượt cũng gom được mấy mươi vạn đô la, mua lại hai mỏ vàng không vừa mắt cho lắm.

Tuy nhiên bọn người Anh này cũng rắp tâm hại người, bọn họ nhượng lại nguồn tài nguyên vàng kia phần lớn đều là cạm bẫy, cái gọi là báo cáo số lượng dự trữ không đúng sự thật, đại đa số mỏ vàng đều là mỏ phế quặng hoặc chất lượng không cao, lượng dự trữ và lượng có thể khai thác hoàn toàn không đồng đẳng.

Nhưng lúc đó kỹ thuật thăm dò có hạn, cho dù là người Anh thì không thể khẳng định đó toàn là phế quặng, cái này cũng giống như đồ thạch vậy, trước khi khai thác thì không ai có thể dự đoán được đó là mỏ giàu hay mỏ nghèo.

Cần phải nói rằng Ngô Đức Lâm là một người rất may mắn, mỏ vàng đầu tiên mà ông ta khai thác đã cho ra một loại vàng chất lượng rất cao, từ đó mà đã kiếm được thùng tiền đầu tiên của cuộc đời ông.

Đến năm 1994, Mandela trở thành tổng thống da đen ở Nam Phi, người da đen từ đó trở thành chủ nhân của vùng đất Nam Phi này, các tài nguyên khoáng sản cũng dần dần hướng ra thế giới.

Chính lúc đó Ngô Đức Lâm đã mua được mỏ vàng Mãnh Sa, năm đó mỏ vàng này không được ai coi trọng cả, nhưng ai biết được rằng lượng dự trữ ở mỏ này vô cùng phong phú, tuy là có thể xếp vào top 10 ở Nam Phi, đến nay khai thác đã hơn mười năm rồi, cũng chỉ là một bộ phận rất nhỏ mà thôi.

Dựa vào mỏ vàng này, Ngô Đức Lâm đã tích lũy được một khối tài sản khổng lồ, tuy nhiên ông vẫn như lúc trước, thích làm cũng những người công nhân, đây cũng là nguyên nhân mà trong thời tiết hơn 40 độ này ông vẫn làm việc tại mỏ.

- Người có thể tạo nên nghiệp lớn là người có những phẩm chất mà người thường không thể có được!

Sau khi nghe Hoa Quân nói xong, Diệp Thiên đúng là nhìn Ngô Đức Lâm với một ánh mắt khác, chỉ trong hai mươi năm đã tạo nên một sự nghiệp lớn như vậy, thì công sức và những chua chát phải bỏ ra người thường không thể tưởng tượng được.

Ngô Đức Lâm vào văn phòng bận làm một vài việc, xong xuôi liền ngẩng đầu cười nói:

- Tiểu Triệu, đừng nghe Hoa Quân nói bậy, gì mà trùm khai thác mỏ chứ, tôi chỉ là một con đê nhũ, tiếng Anh bây giờ vẫn đang còn bập bẹ đây này.

- Ngô tổng khiêm tốn rồi, phẩm chất con người ông rất đáng để chúng tôi học tập.

Diệp Thiên lắc đầu nhìn Ngô Đức Lâm rồi chọt chau mày lại:

- Ngô tổng gần đây sức khỏe không được tốt thì phải?

Diệp Thiên phát hiện, mi mắt Ngô tổng chỗ gò má có một vài gân xanh nổi lên, đây chính là dấu hiệu của sự nóng giận quá mức.

- Tiểu Triệu là bác sỹ?

Ngô Đức Lâm ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên nói tiếp:

- Gần đây sức khỏe tôi không tốt, cứ thích nổi giận, cũng không biết vì nguyên do gì, đang định mấy ngày nữa sẽ đi kiểm tra đây.

- Ngô tổng, văn phòng làm việc này của ông là mới xây phải không?

Diệp Thiên không trả lời câu hỏi của Ngô tổng mà nhìn khắp một lượt.

Ngô Đức Lâm gật đầu nói:

- Đúng vậy, ở đây trời nóng quá, tôi xây thêm một tầng, đều có lắp điều hòa hết, công nhân cũng được thoải mái một chút.

- Ngô tổng, nơi lối vào của mỏ quặng có một bức tường phải không, ở đó không khí truyền từ dưới đất lên sẽ không tốt, rất dễ làm người ta mắc bệnh.

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, lòng chợt hiểu ra, dưới lòng mỏ vàng này có linh mạch, nhưng vàng cũng có trộn lẫn một vài thuộc tính kim loại, nơi vàng có nhiều tất nhiên sẽ sản sinh ra khí kim duệ.

Văn phòng làm việc của Ngô Đức Lâm ở tầng một, đối diện với cổng vào mỏ vàng, vì vậy nên bị ảnh hưởng nhiều nhất, nếu thời gian lâu hơn một chút nữa, thì tổn thương gan của ông khó mà chữa khỏi được, e rằng nhiều nhất cũng chỉ sống thêm được mười năm.

Bức tường mà Diệp Thiên nói thực ra là một tường phong thủy, có thể cản khí kim duệ từ mỏ tràn ra, thay đổi phong thủy của phòng làm việc.

-Ồ? Còn có cách giải thích như vậy sao? Ngày mai tôi sẽ cho người sửa bức tường ở đó.

Ngô Đức Lâm từng làm việc dưới mỏ vàng, ông biết người xuống mỏ lâu thì tuổi thọ sẽ không cao, giải thích theo cách khoa học thì do những bức xạ trong mỏ gây ra, vì vậy mà ông tin những lời Diệp Thiên nói.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 793

Tường Phong Thủy

Hoa Quân, còn bao xa nữa?

Tuy là chiếc xe việt dã tám phần mới này tính năng không tồi, điều hòa cũng rất mát mẽ, nhưng lúc này đang là thời điểm nóng nhất ở Nam Phi, ô tô chạy trên đường nhựa, không khí trước của xe dường như đang bị bóp méo, người ngồi trong xe giống như đang ngồi trong lồng hấp vậy.

Lạnh quá hay nóng quá cũng không ảnh hưởng gì lớn đến Diệp Thiên, nhưng ở trong bầu không khí nóng nực này hẳn cũng cảm thấy khó chịu, từ khi ra khỏi khách sạn bước lên xe, đều bật hết lỗ chân lông toàn thân lại, dùng nội hô hấp tuần hoàn ở bên trong.

- Ông Triệu, sắp đến nơi rồi, là khu kiến trúc trước mặt đó!

Khác với Diệp Thiên, Hoa Quân từ nhỏ đã sống ở Nam Phi nên rất thích ứng với khí hậu ở đây, đối với anh ta, ngồi trong xe việt dã này còn thoải mái hơn nhiều so với đi xe buýt, mùi mồ hôi của nhiều người bốc ra còn khó chịu hơn so với cái không khí nóng nực này.

- Đúng là cảnh vệ nghiêm ngặt quá!

Thị lực của Diệp Thiên rất tốt, cách mở vàng gần một cây số hẳn đã nhìn thấy cổng lớn của mỏ vàng, bốn cảnh vệ cầm súng đang đứng, ngoài ra trên bức tường vây cao cao kia đều có hàng rào điện, mỗi ggos rẽ còn đặt một camera, hầu như không có góc chết nào cả.

- Đương nhiên rồi, mỏ vàng Mãnh Sa tuy thời gian khai thác không phải dài, nhưng ở Cape Town cũng coi như là một trong những mỏ vàng lớn.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Hoa Quân cười nói:

- Mỏ vàng này có cổ phần của người Hoa chúng ta, nếu không thì đừng hòng mà vào tham quan được, ông Triệu, nhớ kỹ lời tôi, khi

vào bên trong tuyệt đối không được chụp hình, nếu không máy hình của ông sẽ bị tịch thu đó!

- Tôi biết rồi. Tôi cũng không mang theo máy hình.

Diệp Thiên gạt đầu, đưa tay lên nhìn đồng hồ, giờ đang là năm giờ, từ khách sạn đến đây chưa đầy hai tiếng. Mỏ vàng Mãnh Sa thực ra cách Cape Town không xa, sau khi Hoa Quân liên hệ với người bên trong xong, lại thông qua một lần kiểm tra chặt chẽ mới được phép lái xe vào bên trong.

Xe vừa dừng, một người khoảng 40 tuổi từ khu kiến trúc hai tầng trước sân bước ra. Từ xa đã cười mắng:

- Tiểu tử thôi, có phải là thấy tôi dễ nói chuyện không? Lần nào cũng giao cho lão ca tôi vẫn đề khó khăn!

- Người này tướng mạo cũng rất được!

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn ông ta một cái, khuôn mặt ông hơi tròn, vành tai rất lớn. Lúc cười trông giống như phật Di Lặc vậy, tuy nhiên ánh mắt lúc nói chuyện thì cho thấy đây cũng không phải là hạng người dễ dàng gì.

- Ngô Tổng, sao có thể như vậy được chứ, người Hoa chúng ta ở Nam Phi, có ai làm ăn giỏi như ông đâu, chỉ có đến chỗ ông mới có thể thấy được phong thái của người Hoa ở Hải ngoại chứ!

Làm nghề hướng dẫn viên là phải dựa vào cái miệng, Hoa Quân tuy còn trẻ nhưng nói câu nào ra câu đó, mấy câu nhỉnh hót này làm ông kia cười híp mắt nói:

- Tiểu tử cậu bản lĩnh không lên mà cái miệng thì càng ngày càng ngọt, trưa nay ở lại đâym hôm qua tôi vừa mua được con cá sấu, còn có thêm quả trứng Khổng Tước nữa, chúng ta cùng uống vài ly!

- Cái này, Ngô Tổng, hôm nay tôi còn dẫn khách theo nữa đó.

Hoa Quân nghe xong có chút khó xử, hấn nhìn trộm Diệp Thiên một cái, cá sấu ở Nam Phi cũng rất hay gặp, hơn 100 tệ là có thể mua được một con nhỏ, tuy nhiên trứng Khổng Tước thì không nhiều, mùi vị của nó rất tươi ngon, Hoa Quân cũng có chút động lòng.

- Không sao, đều là người cùng quê cả, khách sáo gì chứ?

Ngô tổng cười sáng khoái nhìn Diệp Thiên nói:

- Tiểu lão đệ là người vùng nào? Trưa nay ở lại uống vài ly, cái không khí nóng bức ở đây mà không uống chút đồ lạnh thì có mà chết!

Diệp Thiên có thể thấy người đàn ông trước mặt đang thành tâm mời nên gật đầu nói:

- Tôi người Giang Tô, Ngô tổng, vậy làm phiền ông rồi!

- Tốt, sáng khoái, Hoa Quân đã nói với tôi rồi, cậu muốn xuống mỏ xem có phải không, chuyện này do tôi quyết, xong sẽ sắp xếp cho cậu!

- Vào trong ngồi một lúc, còn phải đợi nữa tiếng nữa đoàn người tiếp theo xuống mỏ, lúc đó cậu cùng đi với bọn họ.

Ngô tổng cười vỗ vào vai Diệp Thiên, rồi đi vào phòng, ở bên ngoài một lúc mà chiếc áo sơ mi trên người ông ta đã thấm đẫm mồ hôi rồi.

Theo sau, Diệp Thiên hỏi nhỏ Hoa Quân một câu:

- Hoa Quân, vị Ngô tổng đây lai lịch như thế nào?

- Hi, anh Triệu, Ngô tổng không đơn giản đâu, ông ta ở Nam Phi có thể hô mưa gọi gió được đó.

Sau khi nghe Diệp Thiên hỏi vậy, Hoa Quân liền đưa ngón tay cái lên nói:

- Ngô tổng năm đó đến Nam Phi không một xu dính túi, đầu tiên là ông ta làm thuê cho một mỏ vàng...

Thì ra, Ngô tổng là Ngô Đức Lâm, người Phúc Kiến.

Vì Phúc Kiến giáp biển nên có tập tục vượt biển kiếm ăn, có một vài thành phố, hầu như nhà nào cũng có người thân lập nghiệp ở nước ngoài, còn rất nhiều thanh niên, hơn mười tuổi đã tìm đủ cách để xuất ngoại đãi vàng.

Ngô Đức Lâm vào những năm tám mươi, cùng một đoàn người muốn nhập cư trái phép vào nước Mỹ, tuy nhiên đã gặp một vài vấn đề, sau cùng thì đoàn người đó bị kéo đến Nam Phi, lúc đó kinh tế Nam Phi vô cùng lạc hậu, những mỏ vàng lớn hầu như đều nằm trong tay người da trắng.

Ngô Đức Lâm lúc đó cùng hai mươi người nữa vào làm việc cho một mỏ vàng, không giống như những người kiếm tiền gửi về nhà khác, Ngô Đức Lâm dùng số tiền kiếm được của mình để đãi khách, vì ông hào sảng tính tình phóng khoáng nên đã kết bạn được với rất nhiều công nhân da đen, dung nhập vào cuộc sống ở Nam Phi.

Ngô Đức Lâm làm việc cho mỏ vàng đó được tám năm, đã tạo được một uy tín rất lớn trong lòng công nhân, cũng nhờ đó mà từ một công nhân đã lên làm chức quản lý, sản nghiệp vàng nằm trong tay người da trắng ở Nam Phi này vẫn là độc nhất.

Vào cuối những năm tám mươi, Nam Phi bắt đầu bất mãn với những người da trắng lung đoạn ở trong nước, vì vậy đã dẫn đến một loạt biến động trong xã hội, vì áp lực, mà tập đoàn Anh quốc không thể không nhượng lại một ít tài nguyên khoáng sản.

Ngô Đức Lâm làm việc ở mỏ vàng tám năm thấy động lòng, ông tuy không có tài sản gì, nhưng có địa vị rất cao trong số những người Hoa ở Nam Phi, gom góp một lượt cũng gom được mấy mươi vạn đô la, mua lại hai mỏ vàng không vừa mắt cho lắm.

Tuy nhiên bọn người Anh này cũng rắp tâm hại người, bọn họ nhượng lại nguồn tài nguyên vàng kia phần lớn đều là cạm bẫy, cái gọi là báo cáo số lượng dự trữ không đúng sự thật, đại đa số mỏ vàng đều là mỏ phế quặng hoặc chất lượng không cao, lượng dự trữ và lượng có thể khai thác hoàn toàn không đồng đẳng.

Nhưng lúc đó kỹ thuật thăm dò có hạn, cho dù là người Anh thì không thể khẳng định đó toàn là phế quặng, cái này cũng giống như đồ thạch vậy, trước khi khai thác thì không ai có thể dự đoán được đó là mỏ giàu hay mỏ nghèo.

Cần phải nói rằng Ngô Đức Lâm là một người rất may mắn, mỏ vàng đầu tiên mà ông ta khai thác đã cho ra một loại vàng chất lượng rất cao, từ đó mà đã kiếm được thùng tiền đầu tiên của cuộc đời ông.

Đến năm 1994, Mandela trở thành tổng thống da đen ở Nam Phi, người da đen từ đó trở thành chủ nhân của vùng đất Nam Phi này, các tài nguyên khoáng sản cũng dần dần hướng ra thế giới.

Chính lúc đó Ngô Đức Lâm đã mua được mỏ vàng Mãnh Sa, năm đó mỏ vàng này không được ai coi trọng cả, nhưng ai biết được rằng lượng dự trữ ở mỏ này vô cùng phong phú, tuy là có thể xếp vào top 10 ở Nam Phi, đến nay khai thác đã hơn mười năm rồi, cũng chỉ là một bộ phận rất nhỏ mà thôi.

Dựa vào mỏ vàng này, Ngô Đức Lâm đã tích lũy được một khối tài sản khổng lồ, tuy nhiên ông vẫn như lúc trước, thích làm cũng những người công nhân, đây cũng là nguyên nhân mà trong thời tiết hơn 40 độ này ông vẫn làm việc tại mỏ.

- Người có thể tạo nên nghiệp lớn là người có những phẩm chất mà người thường không thể có được!

Sau khi nghe Hoa Quân nói xong, Diệp Thiên đúng là nhìn Ngô Đức Lâm với một ánh mắt khác, chỉ trong hai mươi năm đã tạo nên một sự nghiệp lớn như vậy, thì công sức và những chua chát phải bỏ ra người thường không thể tưởng tượng được.

Ngô Đức Lâm vào văn phòng bận làm một vài việc, xong xuôi liền ngẩng đầu cười nói:

- Tiểu Triệu, đừng nghe Hoa Quân nói bậy, gì mà trùm khai thác mỏ chứ, tôi chỉ là một con đê nhũ, tiếng Anh bây giờ vẫn đang còn bập bẹ đây này.

- Ngô tổng khiêm tốn rồi, phẩm chất con người ông rất đáng để chúng tôi học tập.

Diệp Thiên lắc đầu nhìn Ngô Đức Lâm rồi chọt chau mày lại:

- Ngô tổng gần đây sức khỏe không được tốt thì phải?

Diệp Thiên phát hiện, mi mắt Ngô tổng chỗ gò má có một vài gân xanh nổi lên, đây chính là dấu hiệu của sự nóng giận quá mức.

- Tiểu Triệu là bác sỹ?

Ngô Đức Lâm ngạc nhiên nhìn Diệp Thiên nói tiếp:

- Gần đây sức khỏe tôi không tốt, cứ thích nổi giận, cũng không biết vì nguyên do gì, đang định mấy ngày nữa sẽ đi kiểm tra đây.

- Ngô tổng, văn phòng làm việc này của ông là mới xây phải không?

Diệp Thiên không trả lời câu hỏi của Ngô tổng mà nhìn khắp một lượt.

Ngô Đức Lâm gật đầu nói:

- Đúng vậy, ở đây trời nóng quá, tôi xây thêm một tầng, đều có lắp điều hòa hết, công nhân cũng được thoải mái một chút.

- Ngô tổng, nơi lối vào của mỏ quặng có một bức tường phải không, ở đó không khí truyền từ dưới đất lên sẽ không tốt, rất dễ làm người ta mắc bệnh.

Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, lòng chợt hiểu ra, dưới lòng mỏ vàng này có linh mạch, nhưng vàng cũng có trộn lẫn một vài thuộc tính kim loại, nơi vàng có nhiều tất nhiên sẽ sản sinh ra khí kim duệ.

Văn phòng làm việc của Ngô Đức Lâm ở tầng một, đối diện với cổng vào mỏ vàng, vì vậy nên bị ảnh hưởng nhiều nhất, nếu thời gian lâu hơn một chút nữa, thì tổn thương gan của ông khó mà chữa khỏi được, e rằng nhiều nhất cũng chỉ sống thêm được mười năm.

Bức tường mà Diệp Thiên nói thực ra là một tường phong thủy, có thể cản khí kim duệ từ mỏ tràn ra, thay đổi phong thủy của phòng làm việc.

-Ồ? Còn có cách giải thích như vậy sao? Ngày mai tôi sẽ cho người sửa bức tường ở đó.

Ngô Đức Lâm từng làm việc dưới mỏ vàng, ông biết người xuống mỏ lâu thì tuổi thọ sẽ không cao, giải thích theo cách khoa học thì do những bức xạ trong mỏ gây ra, vì vậy mà ông tin những lời Diệp Thiên nói.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 794

Phòng Giam

Đúng rồi, Ngô tổng, bên phải sân là xưởng tinh luyện phải không?

Diệp Thiên phát hiện, mỏ vàng và xưởng tinh luyện của Ngô Đức Lâm đều nằm cùng một khu, quãng được khai thác xong sẽ trực tiếp được đưa đến xưởng tinh luyện.

Diệp Thiên đã từng nghe Trần Hỷ Toàn giải thích về việc tinh luyện vàng, ông ta dùng dung dịch NaCN và dung dịch Kiềm, nước có chứa các phân tử kim loại thông qua ống dẫn nước đưa vào thùng đựng than hoạt tính làm các phân tử kim loại bị than hấp thụ, đợi các phân tử kim loại trong quãng chảy hết hoặc lúc than hấp thụ xong sẽ đưa đến quy trình thao tác.

Sau khi trải qua quá trình đốt than thì dùng mắt thường đã có thể nhìn thấy được vàng, tuy nhất phương pháp tinh luyện này bây giờ không thích hợp để sử dụng nữa, chỗ Ngô Đức Lâm đây chắc có lẽ sau khi mài nhỏ ra sẽ trực tiếp dùng nhiệt độ cao để tách ra, vậy thì cần phải có lò nung khô.

- Đúng vậy, tôi có thể tinh luyện được vàng 999 ở đó, Triệu lão đệ, cậu hỏi cái này làm gì thế?

Ngô Đức Lâm gật đầu, thường thì nơi tinh luyện vàng đều là những nơi cơ mật nhất của mỏ vàng, xung quanh xưởng tinh luyện của Ngô Đức Lâm đều có thể thấy những cảnh vệ có mang vũ khí tự động, những công nhân bình thường không thể vào đó được.

Nhưng không biết vì sao, cách hỏi tự nhiên của Diệp Thiên, Ngô Đức Lâm cũng trả lời luôn, nói xong ông mới phát giác mình và đối phương hình như không quen thân như vậy chứ?

- Ngô tổng, cái sân này của ông sửa chữa không tốt, nó vuông vức, những phóng xạ tự trong mỏ vàng phát ra rất khó mà phát tán ra ngoài được, điều này gây ảnh hưởng rất lớn đến những người làm ở đây.

Diệp Thiên cũng không biết là vị trước mặt đây có tin vào phong thủy hay không, nên cố gắng tổ chức lại lời nói của mình một chút rồi nói tiếp”

- Theo góc độ phong thủy, một chữ tứ cộng thêm một chữ nhân sẽ trở thành chữ tù, Ngô tổng, thử hỏi một tù nhân thì số vận có tốt được không?

Những lời nói này của Diệp Thiên không phải để dọa Ngô tổng, hẳn có thể thấy được cái sân này trước đây có hình tròn, tuy nhiên nhằm lợi dụng không gian nên hình tròn đã trở thành hình chữ nhật, sức khỏe của Ngô Đức Lâm không thích ứng được, e rằng cũng là từ đó mà ra.

- Có chuyện như vậy thật sao, Triệu lão đệ, không ngờ cậu còn am hiểu cả về phong thủy nữa? Nói cho ông anh xem cái này phải giải quyết như thế nào?

Từ bàn làm việc của Ngô Đức Lâm có thể xem hết cả khoảng sân qua cửa kính, nghe Diệp Thiên nói vậy, ông cũng đúng là thấy mình giống như là một tù nhân bị nhốt trong ngục tù vậy, nên leus này cứ thấp thỏm không yên.

Sở dĩ trong một thời gian dài xem bói xem tướng bị liệt vào loại mê tín phong kiến là vì hành vi này thực sự gây hại cho xã hội, mấy vị xem bói hoàn toàn không có tài năng gì hết kia, những lời mà họ nói ra có thể sẽ thành một áp lực tâm lý cho con người.

Vì bói toán mà gia đình tan nát thương vong không phải là ít, lúc Diệp Thiên hành tẩu giang hồ đã nhìn thấy một người xem bói nói với người ta rằng vợ ông ta khắc chồng, lúc đó việc làm ăn của người chồng lại đang thất bại nên đã đổ hết mọi tội lỗi lên đầu người vợ, lúc về nhà vợ chồng cãi nhau nên ông ta đã dùng dao đâm chết người vợ của mình.

Cho nên không quan tâm đến việc thầy bói nói có đúng hay không, chỉ cần lời đã nói ra thì sẽ tạo áp lực cho người ta, đặc biệt là nó càng đúng với những người có tiền. Ngô Đức Lâm cũng không ngoại lệ, lúc này ông đã quên mất Diệp Thiên chỉ là một khách tham quan nên đã đứng dậy chăm chú nghe thỉnh giáo.

- Ông chủ, phía dưới sau thay ca rồi, là ai xuống đây?

Lúc Diệp Thiên định nói thì một người gõ cửa phòng bọn họ, vừa nhìn thấy Hoa Quân liền cười nói:

- Tiểu tử cậu, có phải là thấy ông chủ dễ tính, nên lần nào cũng dẫn người đến đây không?

Hoa Quân và người vừa đến có quen biết với nhau liền cười hi hi:

- Anh Bản, tôi là tôi đang tuyên truyền cho mỏ quặng của chúng ta đấy, những người từng đến Nam Phi có ai mà không biết ở Cape Town có mỏ vàng do người Hoa chúng ta đầu tư khai thác chứ!

- Cậu đúng là biết nói chuyện, hôm nay cậu có xuống không?

Người vừa đến tên là Trần Bản, cũng coi như thuộc vào những người lão làng nhất ở đây, vì vậy nói chuyện cũng rất thoải mái.

- Trên này chết nóng, dưới đó thì chết lạnh, tôi không xuống đâu.

Hoa Quân lắc đầu nguầy nguậy, hẳn đã làm hướng dẫn viên ba bốn năm rồi cũng chỉ mới xuống mỏ hai ba lần gì đó thôi, môi trường dưới đó đúng là rất tệ.

- Được rồi, cậu Bản, tôi giới thiệu với cậu, đây là anh Triệu, lát nữa anh ta sẽ cùng xuống.

Ngô Đức Lâm khoát tay ngắt lời hai người, rồi cười nói với Diệp Thiên:

- Anh Triệu, quả thực rất xin lỗi, cậu nói tiếp đi, làm thế nào mới hóa giải được chữ tù này?

Tâm lý của con người là như vậy, những việc bình thường không cảm thấy nếu được người ta nói ra thì sẽ trở thành tâm sự, Ngô Đức Lâm càng nhìn càng thấy cái sân của mình giống phòng giam, nên ông cũng không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên của Trần Bản mà khiêm tốn nhờ Diệp Thiên thỉnh giáo tiếp.

Diệp Thiên cười nói:

- Ngô tổng, hóa giải cũng đơn giản thôi, theo ngũ hành tương khắc, hỏa có thể trị được kim, ông chỉ cần dời xưởng luyện kim ra xa sân một chút là được thôi.

Theo phong thủy nơi này của Ngô Đức Lâm thực ra cũng không có gì, chỉ cần những ai am hiểu sơ sơ về phong thủy cũng có thể hóa giải được, chỉ là do Nam Phi xa xôi quá, nên không có vị thầy bói nào vượt biển qua đây kiếm miếng ăn cá, nếu không thì nơi này đã được hóa giải từ lâu rồi, sao đến lượt Diệp Thiên được chứ?

- Cái này thì đơn giản, chuyển vị trí là được.

Ngô Đức Lâm trầm ngâm một lúc, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, ông vốn nghĩ Diệp Thiên sẽ thừa nước đục thả câu, thay đổi toàn bộ xưởng tinh luyện của ông, nếu chỉ thay đổi vị trí của lò nung thì là một chuyện rất đơn giản.

- Được rồi, Ngô tổng, để ông Triệu xuống mô đi, anh Bản đợi lâu rồi đó.

Ngô Đức Lâm tin lời Diệp Thiên nói không có nghĩa là người khác cũng tin, Hoa Quân thì không cho là đúng, hấn lớn lên ở nước ngoài, tuy là vẫn nói tiếng Trung nhưng tư duy thì có phần khác với người trong nước, nên cũng không hiểu những lời mà Diệp Thiên nói.

- Được, anh Bản, hôm nay cậu vất vả một chút, dẫn anh Triệu đây đi xuống dưới, nhất định phải đảm bảo an toàn đó.

Ngô Đức Lâm gật đầu, quay lại Diệp Thiên nói:

- Triệu lão đệ, đợi cậu lên đây chúng ta sẽ cùng uống vài ly, hôm nay coi như cậu giúp ông anh một việc lớn rồi đó!

- Ha ha, không có gì, Ngô tổng khách sáo rồi.

Dựa vào địa vị của Diệp Thiên lúc này không thể kiếm tiền bằng việc bói toán được, hấn cũng vì thấy Ngô tổng được được, cộng thêm việc người Hoa kiếm ăn ở nước ngoài vất vả nên mới thuận miệng nói vài câu, nói thêm mấy câu xong Diệp Thiên liền cùng Trần Bản rời khỏi phòng làm việc.

- Ông Triệu, mời mặc quần áo bảo hộ vào...

Lúc này thấy ông chủ nhiệt tình với Diệp Thiên, Trần Bản biết được Diệp Thiên là khách quý nên nói năng cũng rất khách sáo.

- Trời nóng như vậy, bộ quần áo này có mang được không?

Nhìn thấy bộ quần áo bảo hộ dày cộm, Diệp Thiên liền chau mày, tuy là sau khi hấn bị hết tất cả lỗ chân long lại, lạnh hay nóng đều không thể vào trong cơ thể hấn, nhưng trên người mang một đồng như thế cũng không lấy gì làm thoải mái.

Trần Bản nghe xong liền cười nói:

- Ông Triệu, cái này bắt buộc phải mang, ông chịu khó một lúc là được, thực ra trên này có hơi nóng một chút, nhưng xuống dưới đất

sẽ rất lạnh đấy.

- Anh nói cũng đúng, được, tôi mang!

Diệp Thiên gật đầu, nhiệt độ trên mặt đất khác với dưới lòng đất, để vương cỏ dại hoặc những người có quyền thế thường đều đào một đường hầm sâu dưới lòng đất, thường thì chia làm năm sáu tầng, vào sâu trong lòng đất khoảng mười mét, mỗi tầng đều có rèm vải rất dày nhằm cách nhiệt.

Mùa đông sẽ để băng đá vào tầng dưới cùng, đến mùa hè cũng sẽ không bị tan ra, dùng làm một ít nước ô mai ướp lạnh để giải nhiệt, đương nhiên những người được hưởng thụ điều này đều là những người quyền thế ngập trời hoặc cực kỳ phú quý.

- Ông Triệu, phải đội mũ bảo hiểm vào nữa, đây là quy định của ông chủ, chỉ cần những ai xuống mỏ đều phải đội.

Đội Diệp Thiên mặc xong áo quần bảo hộ, Trần Bản liền đưa mũ bảo hiểm cho Diệp Thiên, Ngô Đức Lâm vốn dĩ là một công nhân mỏ nên rất coi trọng vấn đề an toàn.

Mặc xong xuôi hết, Diệp Thiên đi sau Trần Bản bước vào khu mỏ.

Kiến trúc này chiếm một diện tích rất lớn, bên trong khoảng 100 mét vuông, chia thành nhiều khu vực, mỗi khu vực đều có công nhân đang làm việc.

Đổi diện với cổng chính là một cái thang có thể cho hai mươi người cùng lên xuống, bên cạnh thang là hai dải băng chuyền, máy phát đang gầm rú inh ỏi, vận chuyển từng khối quặng to nhỏ từ phía dưới lên.

- Độ tinh khiết của mỏ vàng này cũng không tệ!

Những quặng được băng chuyền đưa lên đều có màu ngăm đen, người trong ngành nếu chỉ dựa vào hình dạng bên ngoài cũng không nhìn thấy được gì, nhưng thuộc tính ngũ hành mà vàng phát ra thì không thoát được mắt Diệp Thiên.

- Đương nhiên, mỏ vàng này được xếp vào top 3 ở Cape Town đó.

Trần Bản tự hào cười, lúc này thì thang phía dưới đã lên đến mặt đất, hai mươi người công nhân từ trong thang bước ra.

- Ông Triệu, chúng ta đi xuống thôi.

Đội công nhân ra hết, Trần Bản gọi Diệp Thiên đến thang máy, thực ra bọn họ vốn dĩ phải đi xuống cùng đám công nhân, nhưng Ngô Đức Lâm đã dặn rồi, Diệp Thiên là khách quý, nên Trần Bản cũng không để Diệp Thiên phải chen chúc cùng đám người kia.

- Quả nhiên giếng mỏ là nơi dễ xảy ra chuyện nhất.

Bước vào thang máy, Diệp Thiên liền lắc đầu, trong môi trường này, muốn lắp thang máy dân dụng là điều không thể, cái thang máy này thực ra là một cái lồng sắt được treo lên, hệ số an toàn không cao.

Thang máy đi xuống, ánh sáng cũng yếu dần đi, mỗi nơi cách mười mét mới có một chiếc đèn nhỏ, bên tai ngoài âm thanh rang rắc khó nghe ra thì không còn âm thanh nào cả.

Mỏ quặng này nằm cách mặt đất 100m, chỉ ngồi thang máy xuống thôi cũng đã mất mấy phút, xuống phần đáy của mỏ quặng, một đám công nhân khác đang đứng đợi đi lên.

- Khí kim duệ nồng quá!

Xuống đến nơi cuối cùng, Diệp Thiên lộ vẻ kinh sợ...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 795

Mỏ Quặng Dưới Lòng Đất

Nó không nhỏ hẹp hỏn độn như Diệp Thiên nghĩ, đại sảnh dưới đáy mỏ vàng rất rộng rãi, nó vây quanh chiếc thang lên xuống, độ cao khoảng hơn 10m, xung quanh là những quặng sắt nham bích phản chiếu dưới ánh đèn.

Phía trên số nham bích đó có hơn mười con đường dẫn mỏ, những âm thanh đinh đàng từ đó phát ra liên tục, cho thấy bên ngoài có công nhân đang làm việc.

Đây là một mỏ giàu, sản lượng vàng khai thác mỗi ngày lên đến trăm vạn đô la Mỹ, vì vậy Ngô Đức Lâm thuê rất nhiều công nhân làm 3 ca một ngày, khai thác quặng giàu có này mà không ngừng nghỉ bất cứ giây nào.

- Khí kim duệ ở đây không phải yếu, hội tụ xuống phía dưới e sẽ trở thành khí kim sắt, chẳng trách mà Ngô Đức Lâm bị thương!

Khí ngũ hành thực ra không tạo thành thương tích gì đối với con người, vì trên cơ thể mỗi người đều có mang hoặc ít hoặc nhiều thuộc tính ngũ hành, hơn nữa khí ngũ hành trong không khí tương đối cân bằng, hít vào chỉ có thể tốt cho sức khỏe mà thôi.

Nhưng một khi khí ngũ hành đã mất cân bằng, một loại khí ngũ hành nào đó trở nên lớn hơn, linh khí thuộc tính này sẽ biến thành sắt khí, cũng giống như khí kim duệ này sẽ chuyển thành kim sắt vậy, mà khí vụ chướng trong ao đầm thực ra là thổ sắt, gây tổn thương rất lớn cho con người.

Diệp Thiên có thể cảm nhận được từng luồng khí kim duệ từ các mỏ bay ra, tập trung lại trong đại sảnh, bị quạt máy quạt một cái sẽ theo đường thông gió mà đi lên phía trên, vì cái sân hình vuông kia của Ngô Đức Lâm đã làm cho khí này không thể thoát mà tích tụ ngày này qua tháng khác sau đó biến thành kim sắt.

Chỉ là cứ như vậy, khí kim duệ dưới đáy mỏ sẽ được thoát đi, nhưng người xui xẻo chính là ông chủ Ngô, nếu như Diệp Thiên không đến thì Ngô Đức Lâm tuy không chết liền nhưng cũng chỉ sống thêm được vài năm mà thôi, nói chung là không sống đến lúc 50 tuổi.

- Khí kim duệ nồng như vậy, lẽ nào phải dưới có linh mạch?

Cảm nhận được linh khí trong mộ, Diệp Thiên không khỏi nghi ngờ liền bói một quẻ, hấn đứng sang một bên, để mấy công nhân kia vào thang máy, sau đó thì giải phóng thần thức.

- Kỳ dị, linh khí thuộc tính kim loại dồi dào như vậy, vì sao lại không có linh mạch chứ?

Một lúc sau, khuôn mặt Diệp Thiên lộ vẻ kinh ngạc, vì thần thức hấn phát ra đi xuống sâu dưới lòng đất hơn trăm mét, đều không phát hiện thấy linh mạch, mà linh khí phía dưới càng lúc càng loãng, hoàn toàn không bằng với nơi hấn đang đứng.

Diệp Thiên không biết, linh khí thuộc tính kim loại này không phải chỉ có vàng mới sinh ra được, chỉ cần là kim loại thì đều có thể phát ra loại linh khí này, chỉ là chất lượng và số lượng không bằng với vàng phát ra mà thôi.

Linh khí mà những kim loại này phát ra, cuối cùng đều dung hòa vào không khí, trở thành một loại khí ngũ hành, đây cũng chính là nguồn gốc của khí ngũ hành trong trời đất.

Còn về linh mạch, điều kiện tạo thành cực kỳ hà khắc, không phải cứ có kim loại là có linh mạch, nếu không thì Đinh Hồng không cần phải để tâm đến linh mạch ở Siberia rồi, ông ta cũng giống như câu nói chim chết vì thức ăn, người chết vì tiền bạc vậy.

- Ông Triệu, ông có cần vào sâu hơn để xem không?

Đợi nhóm công nhân đi lên xong, Trần Bản liền gọi Diệp Thiên một tiếng.

Nghe Trần Bản nói vậy, Diệp Thiên liền phát ra thần thức, lắc đầu nói:

- Không cần đâu, tôi cứ tưởng đi xuống mộ thì có thể nhặt được vàng chứ, đúng là trăm nghe không bằng một thấy, ở dưới này cũng không có gì đáng xem cả.

Dựa vào thần thức lúc nãy, Diệp Thiên đã từng cảm thấy từng đợt từng đợt linh khí đó đều từ những quặng sắt chưa được khai thác trong mộ phát ra.

Tuy là số lượng linh khí trong mỗi quặng không nhiều, nhưng dưới lòng đất này đều là quặng kim loại, hội tụ lại một chỗ cũng sẽ trở nên dồi dào, hiểu được nguồn gốc của linh khí, Diệp Thiên cũng bắt đầu có hứng thú ở lại đây.

- Ha ha, ông Triệu, mỏ quặng này không thông qua tinh luyện, thì không thể nhìn thấy được gì cả, đợi một lát nữa chúng ta sẽ đi lên.

Trần Bản cũng không lấy làm lạ khi nghe Diệp Thiên nói vậy, trước đây cũng có nhiều du khách đến mỏ để tìm kiếm cái mới lạ, bọn họ còn hơn cả Diệp Thiên lúc này nữa, cái không khí oi bức ngột ngạt làm bọn họ vừa xuống là đã muốn đi lên liền rồi.

- Được, vậy tôi ngồi nghỉ một lúc.

Tuy linh khí ở đây không bằng với Tu Linh Trận ở cảng đảo, nhưng tục ngữ có câu muối có nhỏ đến đâu cũng là thịt, Diệp Thiên liền vận chuyển cung pháp, nhất thời, không khí xung quanh hấn dao động thành hình khối, từng đợt linh khí trong không khí cũng bị hấn hấp thu vào trong cơ thể.

Không gian dưới lòng đất này, có hơn hai trăm người đang làm việc, lúc này đang là thời khắc giao ban, đợi khoảng mười phút, thang máy lại đi xuống, Diệp Thiên cũng một nhóm công nhân khác đứng chờ để đi lên.

- Triệu lão đệ, thế nào, ông anh tôi không lừa cậu chứ?

Diệp Thiên vừa cởi bộ quần áo bảo hộ đi ra thì Ngô Đức Lâm đã cười nói:

- Bên ngoài mỏ không phải là nơi mà lão đệ cậu ở lâu, đi thôi, thịt cá sấu kho tàu và trứng khổng tước đã được chuẩn bị xong hết rồi, chúng ta đi uống vài ly đi!

Dựa vào năng lực hiện tại của Diệp Thiên, ở trên thế tục này cũng coi như là đã trở về nguyên trạng, nhìn bên ngoài thì cũng không có gì khác so với người bình thường cả, nhưng cái khí chất của người bề trên toát ra từ con người Diệp Thiên thì khó mà giả tạo được, tất nhiên Ngô Đức Lâm sẽ nhìn ra được điều này.

- Được, vậy thì làm phiền lão huynh một bữa cơm vậy.

Thấy Ngô Đức Lâm thành tâm mời nên Diệp Thiên cũng không khách sáo, theo ông cũng bước vào nhà ăn của mỏ quặng.

Ngô Đức Lâm cũng rất biết làm người, trong nhà ăn này, là ông chủ nhưng Ngô Đức Lâm và công nhân đều ngồi cùng một chỗ, ăn cũng loại thức ăn, nhưng hôm nay có khách đến nên Ngô Đức Lâm tạm thời để công nhân ăn ở chỗ khác.

- Lão đệ, đến đây, uống một ly đi, thử xem mùi vị thế nào? Quốc tế là không được ăn cá sấu đâu đó!

Ngồi bên bàn ăn ngoài Trần Bản ra còn có cả Hoa Quân, đây cũng là nơi thích hợp với hắn, không phải vì Hoa Quân địa vị thấp kém mà coi thường hắn, chỉ là một bữa cơm thôi cũng có thể làm cho Hoa Quân nói rất nhiều lời khó nghe trước mặt người khác.

- Cá sấu thì bình thường, trứng khổng tước rất ngon.

Diệp Thiên từ nhỏ ở Mao Sơn cũng gặp không ít tai họa tự động vật hoang dã, tự nhiên là không có chuyện ăn kiêng, uống một ly xong liền ăn liền, cá sấu thịt hơi dai nên không dễ ăn cho lắm, nhưng mùi vị của trứng khổng tước thì rất tuyệt, Diệp Thiên vừa ăn vừa gật đầu.

- Triệu lão đệ, cậu xem ngoài di dơi lò tinh luyện và bức tường kia ra thì còn phải làm gì nữa không?

Trước đây Ngô Đức Lâm không bao giờ liên hệ mở quặng với sức khỏe của bản thân lại với nhau, nhưng hôm nay nghe Diệp Thiên nói vậy nên trong lòng ông cũng thấy không yên, trên bàn rượu không nhìn được liền hỏi Diệp Thiên.

- Ngoài hai nơi đó ra thì về cơ bản không có chỗ nào phải thay đổi cả.

Diệp Thiên lắc đầu, trong lòng chợt nhớ ra một chuyện, hắn với lấy túi xách rồi lấy ra một đồ vật rồi nói:

- Ngô đại ca, ông tiếp xúc với mỏ quặng không ít, không biết đã từng nhìn thấy cái này chưa?

Vừa nói Diệp Thiên vừa đưa miếng kim loại màu xanh to bằng ngón tay cái ra đặt lên bàn.

Tục ngữ có câu một người biết ít nhiều người biết nhiều, Diệp Thiên vẫn nghĩ dựa vào việc đi tham quan để tìm linh mạch là không khả quan cho lắm, lúc này mới nhớ đến miếng lam kim này.

Cũng giống như linh mạch, loại lam kim này có thể tăng cường sự cứng cỏi của vũ khí và tài liệu lực phòng ngự, đây cũng là loại hiếm gặp, bình thường nó chỉ xuất hiện một ít bên cạnh linh mạch, có thể nói như thế này: nơi cơ linh mạch tồn tại không nhất định có lam kim, nhưng nơi có lam kim xuất hiện nhất định sẽ có linh mạch.

- Đây là loại kim loại gì vậy?

Ngô Đức Lâm chau mày khi nhìn thấy lam kim.

Cần biết rằng, tuy trình độ văn hóa của Ngô Đức Lâm không cao, thậm chí chưa học hết cấp một nhưng những hiểu biết của ông về

kim loại e rằng còn phong phú hơn những giáo sư trong viện địa chất nữa.

Tùy ý lấy một khối quặng nào đó, Ngô Đức Lâm cơ bản đều phân biệt được, nhưng miếng lam kim này của Diệp Thiên đã làm khó Ngô Đức Lâm, từ trước đến giờ ông chưa nhìn thấy cái nào như nó cả.

- Điểm nóng chảy của kim loại này vô cùng cao, rất khó hòa tan, nó xuất hiện trong các mỏ vàng.

- Diệp Thiên dừng lại một lúc rồi nói tiếp:

- Ngô đại ca, tôi có thể để kim loại này ở đây, ông hỏi thăm giúp tôi xem có ai từng nhìn thấy nó không?

Lam kim này tuy là rất quý, nhưng so với linh mạch thì thua xa, hơn nữa trong tay Diệp Thiên còn có mấy miếng nữa, tặng miếng nhỏ nhất đi đối với hắn không thành vấn đề.

Cầm lam kim nghiền ngẫm cả buổi, Ngô Đức Lâm không nhận được liên hỏi:

- Kim loại này rất quý hiếm?

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Không hẳn như vậy, người bình thường có nó cũng không làm được gì cả, nhưng nó lại rất quan trọng với tôi, Ngô tổng mấy ngày này nếu rảnh thì để ý giúp tôi.

- Được, không thành vấn đề, tí về tôi sẽ gọi điện cho mấy người hỏi cho.

Ngô Đức Lâm gật đầu, một cái nhấc tay mà kết giao được với người thanh niên trẻ này ông ta tất nhiên sẽ đồng ý.

Lúc Diệp Thiên và Ngô Đức Lâm đang cạ ly với nhau thì Johannesburg cách Cape Town vạn dặm, mặt ngoài có vẻ gió êm sóng lặng, nhưng thực tế mạch nước ngầm đã bắt đầu khởi động, nguyên do không phải là nó mà là mấy tổ chức hình sự quốc tế cùng lúc gửi khuyến cáo đến cảnh sát Nam Phi, có hai đội ngũ quân đánh thuê khét tiếng đang tiến vào Johannesburg.

Điều này làm cảnh sát Nam Phi vô cùng lo lắng, Johannesburg là nơi có trữ lượng vàng và kim cương lớn nhất, mỗi năm cống hiến một khối tài sản khổng lồ cho chính phủ, bọn họ không cho phép bọn lính đánh thuê này gây ra chuyện gì trên vùng đất này.

Điều làm cảnh sát Nam Phi không biết làm sao là hai binh đoàn đánh thuê đó sau khi tiến vào Johannesburg rất nhanh liền có được tung tích, điều này làm cho một vài con chuột trộm trứng bên Nam Phi có cảm giác không biết bắt đầu từ đâu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 796

Bói Quẻ Lục Hào

Từ Cape Town đến Johannesburg tổng cộng là hơn 1300km, cũng may năm đó nước Anh đã chi 1 khoản lớn đầu tư cho giao thông, thêm nữa là khu vực Nam Phi thừa người, ở sau còn có thêm 2 mỏ vàng nữa, buổi tối hôm sau vẫn kịp đến Johannesburg.

- Anh Triệu, đây là lần đầu tiên anh đến Johannesburg à?

Sau khi nhìn thấy thái độ của Ngô Đức Lâm với Diệp Thiên, Hoa Quân cũng ý thức được Diệp Thiên không như người thường, trong 2 ngày này đối xử rất nhiệt tình với Diệp Thiên, đối xứng hô cũng từ Triệu tiên sinh thành anh Triệu, còn tên lái xe thì là người nước ngoài, trên đường đi nói chưa đến 3 câu.

Diệp Thiên nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, gật đầu nói:

- Đúng thế, đây là lần đầu tiên tôi đến Nam Phi.

- Thế thì ngày mai em sẽ dẫn anh Triệu đi thăm quan, Johannesburg cũng có vài danh lam thắng cảnh!

Sau khi ô tô nhập vào dòng xe cộ trong thành phố, Hoa Quân chỉ vào dãy nhà cao tầng san sát 2 bên đường, nói:

- Johannesburg là thành phố lớn nhất Nam Phi, cũng là trung tâm sản xuất vàng lớn nhất thế giới, được biết đến với cái tên mỹ miều là thành phố của vàng, so với nơi này, Cape Town chỉ được coi như 1 vùng quê thôi.

Lời nói của Hoa Quân mặc dù có chút hơi thái quá, nhưng cảnh sắc hiện ra trước mặt Diệp Thiên đích thực là diện mạo của 1 thành phố lớn tầm cỡ quốc tế, lúc này màn đêm đã buông xuống, toàn bộ thành phố được thấp sáng rực rỡ, đèn neon trên những tòa nhà thấp sáng lộng lẫy, càng làm tăng thêm không khí cho đô thị lớn hiện đại.

- Ừ, rất đẹp, chẳng khác New York là mấy, ở đây đúng là rất sầm uất.

Nhìn thấy thành phố trẻ nhưng tràn đầy sức sống này, Diệp Thiên gật gật đầu, cậu biết thị trường chứng khoán Johannesburg là 1 trong 10 thị trường tài chính lớn nhất thế giới chính là nằm trong thành phố này, đây cũng chính là 1 thành phố kinh tế tài chính phát triển nhất châu Phi.

Nhưng điều khiến cho Diệp Thiên có chút kinh ngạc chính là, nơi này trên những con đường đèn điện sáng trưng, nhưng người đi đường lại rất ít, ngay cả xe cộ cũng không thấy nhiều, trong khi đường rộng đủ để 3 đến 5 chiếc ô tô đi được.

“Thành phố kỳ lạ”, Diệp Thiên lắc đầu cũng không thắc mắc với Hoa Quân, nước ngoài có 1 vài thành phố như vậy, mỗi khi màn đêm buông xuống đều trở nên vắng lặng như vậy, giống như toàn bộ dân cư trong thành phố đều đột nhiên biến mất vậy.

- Anh Triệu, chúng ta dừng ở đây thôi, ngày mai đưa anh đến thăm mỏ vàng lớn nhất Johannesburg, ở đây, anh có thể hiểu biết thêm về lịch sử khai thác vàng của Nam Phi.

Hoa Quân giới thiệu mỗi 1 cảnh sắc trên những con đường ở Johannesburg mà cậu ta cực kỳ am hiểu cho Diệp Thiên, sau hơn nửa tiếng đồng hồ, xe dừng trước cửa của 1 khách sạn 5 sao.

Hoa Quân nhanh chân bước xuống xe trước, sau khi làm thủ tục ở bàn lễ tân, cầm 1 tấm thẻ phòng đi đến cạnh Diệp Thiên đang ngồi đợi ở đó, nói:

- Anh Triệu, thủ tục khách sạn đã làm xong cho anh rồi, em và anh Lưu không làm phiền anh nữa, sáng sớm ngày mai em sẽ qua đón anh!

Bởi vì vị tài trợ không rõ tên đó tài trợ cho chuyến du lịch lần này của Diệp Thiên cho nên cậu có thể hưởng đãi ngộ cực kỳ cao, tòa khách sạn này là tòa khách sạn 5 sao sang trọng bậc nhất của Johannesburg, cũng chỉ có Diệp Thiên mới có thể ở được, còn Hoa Quân và anh Lưu thân làm hướng dẫn viên du lịch và lái xe thì chỉ có thể ở khách sạn thường cách đó không xa mà thôi.

- Được, mai chúng ta gặp lại.

Diệp Thiên xách ba lô đứng dậy, tâm thần cậu hôm nay không được tốt, luôn có cảm giác hình như sắp xảy ra chuyện gì đó, đang muốn về phòng thôi diễn 1 chút.

- A, anh Triệu, có 1 số chuyện em còn muốn nói với anh 1 chút.

Đơn giản Diệp Thiên sắp đi, Hoa Quân vội vàng gọi cậu lại nói:

- Anh Triệu, khu vực khách sạn này diện tích rất lớn, khi này lúc chúng ta vào, 2 bên đường đều có khách sạn, song bạc, bar đều có đủ cả, ở đây anh muốn chơi cái gì cũng đều có cả.

- Tôi biết rồi, làm sao?

Diệp Thiên có chút kỳ quái nhìn ánh mắt Hoa Quân hình như còn có chuyện gì đó muốn dặn dò mình?

Hoa Quân lắc đầu, nói:

- Anh Triệu, ý của em là, tối nay nếu anh muốn chơi thì ở trong phạm vi khách sạn thì được, nhưng đừng có đi ra ngoài đấy!

- Sao? An ninh ở đây còn loạn hơn Cape Town à?

Diệp Thiên nhướn mày lên, cậu từng nhìn qua cửa kính trong phòng mình ở khách sạn khi còn ở Cape Tow, chính mắt mình nhìn thấy toàn bộ vụ cướp.

Đó là 2 thiếu niên da đen, toàn bộ vụ cướp, những người xung quanh không có ai dám ngăn lại, ngay cả cô gái bị cướp cũng ngoan ngoãn móc ví tiền mình ra, tất cả mọi người hình như nhìn mãi thành quen rồi, điều này khiến cho Diệp Thiên trở mắt nhìn, coi như là hiểu biết thêm về an ninh xã hội loạn lạc ở Nam Phi.

- Đâu chỉ là loạn lạc hơn Cape Town đâu, anh Triệu, khi này trên xe, anh không tự hỏi sao không thấy người ngoài đường sao?

Trên mặt Hoa Quân lộ ra nụ cười méo, bất đắc dĩ nói:

- Đó là bởi vì tỷ lệ tội phạm trong thành phố này cực cao, không ai dám bước ra khỏi cửa vào buổi tối, ngay cả cảnh sát cũng bị đánh.

- Loạn lạc như vậy sao?

Nghe Hoa Quân nói xong, sắc mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ ngạc nhiên, nơi này gọi là thành phố của vàng, hay gọi là thủ đô của tội phạm cũng như vậy.

Diệp Thiên đoán không sai, ở Nam Phi sau khi mặt trời khuất núi, bên cạnh bộ mặt phồn vinh, thứ cũng nổi tiếng không kém ở thành phố này, chính là tỷ lệ tội phạm cực cao, có thể nói là nhiều nhất thế giới.

Bởi vì tỷ lệ thất nghiệp ở Nam Phi lên đến 40%, trong đội quân thất nghiệp đại bộ phận là người da đen không đủ năng lực, trình độ giáo dục thấp. Cướp bóc không nghi ngờ gì chính là cách nhanh nhất để kiếm tiền, sung ống tràn lan, càng làm hành vi phạm tội này càng trở nên nghiêm trọng hơn.

An ninh trị an xấu trầm trọng khiến cho chuyện cướp bóc nhìn mãi cũng thành quen, thêm vào nữa là xung đột sắc tộc, khiến cho tầng lớn trung thượng hoặc là đại diện công ty đại tư bản Nam Phi đều buộc lòng phải chuyển lên ngoại ô phía bắc, cho nên chức năng đô thị cũng không ngừng hướng ra vùng ngoại ô.

Ngoài ra, vì sợ rủi ro nên vốn đầu tư nước ngoài cũng chuyển ra ngoài, khiến cho các bar, câu lạc bộ, nhà ăn trong nội thành cũng lần lượt đóng cửa, khiến cho thủ đô của vàng náo nhiệt sầm uất đến buổi tối lại trở thành 1 thành phố hoang vắng, theo như Diệp Thiên thấy thì như là bị bỏ hoang vậy.

- Được, tôi biết rồi, các cậu về nghỉ ngơi cẩn thận 1 chút nha.

Đối với an ninh hỗn loạn ở Nam Phi, Diệp Thiên thật ra có vấn đề gì, chỉ có điều cậu không thích những điếm ăn chơi như thế mà thôi, có thời gian chẳng bằng ngồi yên tĩnh trong phòng để giác ngộ thiên cơ còn hơn.

Sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, Diệp Thiên còn có cảm giác, hấp thu linh khí tuy rất quan trọng, nhưng tu luyện tâm tình cũng không thể thiếu được, 2 bên hỗ trợ lẫn nhau không thể thiếu thứ nào được.

- Anh Triệu, yên tâm đi, em có mang theo nó rồi.

Hoa Quân cười vỗ vỗ bên hông, 1 hình dáng khẫu súng hiện ra, thế nhưng cậu ta không biết, tại lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, Diệp Thiên đã sớm biết cậu ta có mang theo vũ khí bên mình.

Sau khi tạm biệt Hoa Quân, Diệp Thiên đi vào phòng trên tầng 8, mở bảng hiện thị xin dừng làm phiền, cậu vào trong tắm 1 chút, đi cùng với mấy người Hoa Quân, Diệp Thiên không có ý định đóng lỗ chân lông chuyển vào hô hấp trong cho nên hành trình 2 ngày khiến cho người cậu có chút vị xương chua.

- Nhịn mấy ngày rồi, cuối cùng cũng phải ra rồi?

Sau khi tắm rửa xong, Diệp Thiên thay bộ quần áo sạch sẽ, ngồi ngay ngắn trước bàn trà trong phòng, nhắm mắt ngưng thần tĩnh khí, người xưa trước khi bói toán cũng đều phải tắm rửa ngồi thiền ăn chay, nói với bên ngoài là kính sợ trời đất, thực tế là điều chỉnh trạng thái cơ thể mình mà thôi.

Sau 1 hồi lâu, Diệp Thiên mới cảm ra 3 đồng tiền đồng Đại Tề Thông Bảo, mặc dù tu luyện của Diệp Thiên tiến bộ nhưng cho tới bây giờ, cậu vẫn không thể tìm được món pháp khí bói toán nào tốt hơn Đại Tề Thông Bảo cả.

2 ngày này trên đường đi, Diệp Thiên cũng thôi diễn 1 chút, chỉ có điều quẻ bói cũng không rõ ràng, ở với Hoa Quân nên cũng không thể mang tiền ra bói được, nên đến lúc này, Diệp Thiên mới có thời gian chính thức bói cho mình 1 quẻ.

Vuốt ve đồng tiền 1 chút, Diệp Thiên mới vớt nó trên mặt bàn, sau đó lại cầm đồng tiền lên rồi lại vớt xuống, cứ làm đi làm lại như vậy 6 lần, cách làm như vậy là thuật bói toán kiểu bói Lục Hào trong Chu Dịch, quẻ bói mỗi lần đều được cậu ghi nhớ rõ ràng trong lòng.

- Có tận 2 quẻ trở quẻ? Bọn họ chuẩn bị thủ đoạn nào đây, thế nhưng sao cục diện lại như vậy?

Sau khi Diệp Thiên thôi diễn 1 hồi, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc khiếp sợ, số hào thay đổi, thường là lấy số hào làm chủ, thường là làm bạn với lành dữ.

Thế nhưng quẻ bói ra này của diệp thiên, 2 quẻ thượng hạ đều là quẻ hung, nhất là quẻ Thượng Hào Di (Sơn Lô Di) số quẻ 62 giải quẻ hiện ra mấy ngày tới sẽ thay đổi rất nhanh, thay đổi lớn, người gặp dữ sẽ chết thảm.

Diệp Thiên đứng sang 1 bên, bấm tay hỏi quẻ tự nhiên có thể giải quyết được, Diệp Thiên thôi diễn sâu vào bên trong, bỗng nhiên sừng sốt 1 chút, trong miệng lầm bầm nói:

- Gặp vàng thì chết? Minh hiểu rồi, hóa ra là muốn làm chân trong đó?

Trong 2 ngày này Diệp Thiên xuống 3 mỏ vàng, mỗi 1 mỏ vàng hình như đều ở sau dưới đất hơn mười mấy mét, trong không gian trong đó, cho dù là Diệp Thiên trong lòng cũng có chút do dự và bất an, bởi vì nếu có tai nạn sập hầm, thần tiên cũng không thể trốn thoát được.

Mà muốn gây ra tai nạn không thể lường trước được ở những mỏ vàng bị bỏ hoang đó không phải là chuyện khó khăn gì, chỉ cần trang bị 1 ít thuốc nổ là có thể chôn sống Diệp Thiên dưới lòng đất rồi, ở Nam Phi này, không có ai đi nghiên cứu nguyên nhân sâu xa dẫn đến sập mỏ đâu.

- Mẹ nó, hôm nay nếu không bói ra quẻ này, thật đúng là hại lớn rồi.

Trần điệp thiên rịn ra từng giọt mồ hôi, thầy bói cũng không phải là vạn năng, chuyện liên quan đến mình, tóm lại là bị thiên cơ che đậy, ngay cả chuyện Diệp Thiên có chút dự cảm trước khi xảy ra, nhưng thân thể ở sâu dưới lòng đất, cậu sợ là cũng trở lại như những ngày không có chút thuật pháp nào.

- Muốn ta chết à, cũng phải xem miệng người có đủ cứng không đã!

Diệp thiên cười lạnh 1 tiếng, thu lại khí cơ toàn bộ thân thể, mặc dù tu vi hiện giờ của cậu ngày càng thăng tiến, nhưng vẫn tồn tại 1 chút kinh sợ đối với trời đất, cũng không dám không kiêng nể gì mà thôi diễn tiếp.

- Há? Ai gọi điện cho mình vậy?

Sau khi điệp thiên mới thu toàn bộ khí cơ vào trong thân thể, điện thoại trong ba lô vang lên, đây là số điện thoại tạm thời cậu dùng ở Nam Phi, chỉ có mấy người Maracay mới biết được.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 797

Mỏ Vàng Johannesburg

Diệp, tôi Maracay đây!

Số điện thoại này của Diệp Thiên, chỉ có vài người biết được, quả nhiên, vừa mới bắt điện thoại, giọng nói của Maracay đã vang lên.

- Lão Mã, chuyện gì thế? Ông gần đây không phải gặp khá nhiều rắc rối sao? Sao lại nhớ ra gọi điện thoại cho tôi thế này?

Nghe thấy giọng nói Maracay, Diệp Thiên không khỏi cười lên, chuyện cậu làm ở Nga liên lụy lớn như vậy, mặc dù đã qua 4 tháng, nhưng Maracay vẫn chưa thoát khỏi bị nghi ngờ, hấn sắp bị đặc công Nga bức điên lên rồi.

Maracay bực bội nói:

- Diệp, cậu thật là độc ác, tôi chẳng qua lấy của cậu có 20 triệu thôi mà khiến cho tôi bây giờ không có ngày nào được yên ổn cả.

- Được rồi, lão mã, có việc gì nói đi, tôi đang bận.

Diệp Thiên vội chặn đứng lời nói của Maracay lại, quẻ bói của cậu vẫn còn chưa thôi diễn xong, lúc này không có thời gian nói chuyện phiếm với Maracay.

- Được rồi, Diệp, cậu có phải lại đụng chạm đến ai ở Nam Phi không?

Giọng nói maracay trở nên nghiêm túc.

- Ấy, lão Mã, sao lại nói thế? Ông nghe ngóng được cái gì à?

Trên mặt diệp thiên lộ ra vẻ ngạc nhiên, cậu vừa mới thôi diễn ra 1 chút manh mối, thế mà Maracay đã biết rồi.

- Ông chủ, lần này ông được chơi thoải mái rồi.

Maracay theo thói quen vẫn xưng hô là ông chủ, cười mỉu nói:

- Ba ngày trước, 6 tiểu đội lính đánh thuê ở châu Mỹ và châu Phi được thuê, mục đích chính là ở Nam Phi, ông chủ, ngoài việc để đối phó ông ra, tôi không nghĩ ra được ai mà cần phải tốn đến 1 khoản lớn như vậy nữa.

Vũ lực đám người Maracay, mặc dù trước mặt Diệp Thiên có vẻ yếu, nhưng tiểu đội lính đánh thuê của ông ta trong giới lính đánh thuê cũng vang danh hàng đầu, người thù hận đương nhiên không ít nhưng bạn bè cũng khắp nơi đều có, không thiếu nguồn tin tức.

Ngày ngày hôm qua, Maracay nhận được 1 cuộc điện thoại của giới lái buôn lính đánh thuê, hỏi gần đây ông ta có thời gian hay không, có muốn nhận mỗi làm ăn ở Nam Phi hay không, hơn nữa còn nói rõ đây là 1 đơn đặt hàng đen.

Cái gọi là lính đánh thuê này, chẳng qua là để gọi cho dễ nghe 1 chút, kỳ thực chỉ cần trả tiền, bọn họ canh cửa viện dưỡng lão hay là giết người đều có thể làm hết, vì tính chất kinh doanh khác nhau, nhóm lái buôn thường dùng 2 chữ trắng đen để thay thế, Maracay vờ nghe có thể hiểu ngay lập tức.

Maracay gần đây đối phó với đấng công đến từ Nga, óc còn không mang nổi mình óc, làm sao có thời gian để tiếp nhận vụ này, lập tức nói ra 1 câu từ chối, chỉ có điều sau khi ngắt điện thoại ông ta bỗng nhiên nhớ ra Diệp Thiên cũng đang ở Nam Phi, lúc này mới hỏi vài câu.

Lần hỏi thăm này khiến cho Maracay kinh hãi, tiểu đội lính đánh thuê Black Widow đã giải tán rồi mà còn nhận lời đánh thuê, còn mấy đội lính đánh thuê khác, cũng đều là những đội mạnh có tiếng trong giới đánh thuê cả, Maracay cũng cực rõ sức mạnh phá hủy của bọn họ, nếu cả 6 đội này mà hợp lại, đủ để làm diên đảo chính quyền của 1 tiểu quốc gia.

Nhất là đội lính đánh thuê Black Widow, trong giới lính đánh thuê chuyên nghiệp, Maracay mặc dù tự phụ nhưng cũng không thể không thừa nhận, bất luận là tổ chức từng binh lính hay là độ phối hợp toàn đội, binh đoàn của mình còn thua xa binh đoàn của Black Widow.

- Ông chủ, bọn họ rốt cuộc có phải đến đối phó với ngài hay không?

Giải thích tính hình xong, Maracay nói:

- Ông chủ, tôi biết ông rất lợi hại, thế nhưng mấy đội lính đánh thuê này cũng không vừa đâu, tướng chỉ huy của Black Widow cho đến bây giờ chưa từng thất bại, ông phải cẩn thận 1 chút.

Lăn lộn trong giới lính đánh thuê hơn 10 năm, Maracay tự nhiên biết, linh hồn của binh đoàn lính đánh thuê không phải là người có giá trị vũ lực cao nhất đội, mà là người chỉ huy của đội, cũng là người đề ra mọi kế sách hành động.

Mà 1 tướng chỉ huy có đủ tư cách, sẽ căn cứ vào độ khó của nhiệm vụ, tính toán phương án kế sách hành động tốt nhất, để chi phí tổn thất thấp nhất hoàn thành nhiệm vụ, Maracay cũng làm nghề này để sống, cũng biết khoảng cách chênh lệch của tướng chỉ huy của binh đoàn Black Widow và mình.

- Lão Mã, cảm ơn ông, tôi biết rồi.

Sau khi nghe Maracay nói xong, Diệp Thiên gật gù nói:

- Ông dạo này nếu như sống không thoải mái lắm, thì đến kinh thành đi, tôi có thể giao cho ông nhiệm vụ cho ông là bảo vệ gia đình tôi.

Cuộc điện thoại này của Maracay, Diệp Thiên đúng là rất cảm kích, mặc dù cậu bó� ra ngày mai sẽ gặp nguy hiểm lớn, nhưng Diệp Thiên hoàn toàn không biết gì về kẻ địch cả, tin tức của Maracay khiến cho cậu có thể chuẩn bị chút ít.

- Ông chủ, tôi biết rồi, thực sự không thể chịu được nữa thì tôi sẽ đến nhờ vả ông, ông cẩn thận 1 chút nha.

Trong lòng Maracay sinh ra 1 tia hưng phấn, ông ta không biết binh đoàn Black Widow gặp Diệp Thiên, cuối cùng ai có thể chiến thắng, đương nhiên, Maracay nghiêng về phía Diệp Thiên người đã giết cả thiên quân vạn mã người Nga hơn.

- Kiền tam liên, Khôn 6 đoạn, 1 cái tây bắc, 1 cái tây nam, mình chịn cái chính giữa là tốt rồi.

Sau khi ngắt điện thoại, ánh mắt diệp thiên dừng ngay trên quẻ tượng, lúc này cậu đang thôi diễn phương hướng chuyện sẽ xảy ra ngày mai, giờ tầm bán đồ mà hoa quân đưa cho mình ra, Diệp Thiên xác định rõ ràng là vị trí phía tây Johannesburg, nhìn thấy chữ mô Johannesburg trên đó.

- Mẹ nó, hóa ra là có ý định ra tay ở đây à?

Trong mắt Diệp Thiên ánh ra 1 tia lạnh, nếu không phải mình bói toán biết trước được, cuộc hành trình ngày mai sợ là thập tử nhất sinh rồi.

Phải biết rằng, tài nguyên vàng ở Nam Phi là cực kỳ phong phú, tuy nhiên những mỏ vàng lộ thiên không phải là nhiều, những mỏ quặng vàng bình thường đều nằm sâu dưới mặt đất đến trăm mét, nếu đối phương mà chờ sau khi Diệp Thiên tiến sâu vào trong mỏ, dùng thuốc nổ để làm sập, thế thì Diệp Thiên có 9 mạng cũng đều phải chết dưới đó hết.

- Quả nhiên là đã tính toán kỹ hết rồi.

Diệp Thiên cười lạnh 1 tiếng, ánh mắt lộ ra tia sát khí, sau khi suy nghĩ 1 chút, lấy 1 bộ quần áo màu đen từ trong ba lô ra, cởi bộ quần áo luyện công màu trắng trên người xuống.

Tục ngữ nói đến mà không có quả là bất lịch sự, từ nhỏ cha đã kể chuyện Lôi Phong cho Diệp Thiên nghe, Diệp Thiên cái khác không học được, duy chỉ có câu “đôi với kẻ địch phải vô tình giống như gió thu cuốn hết lá vàng” là ghi nhớ thật sâu trong lòng.

Sau khi thay quần áo xong, Diệp Thiên cũng không vội ra khỏi cửa mà đứng dậy trong phòng, hô hấp mấy cái, trong lòng trở nên yên lặng trống trải, toàn bộ mấy km vuông xung quanh khách sạn đều bị thần thức của Diệp Thiên bao vây hết.

- Quả nhiên có người đang theo dõi mình.

Với tình huống kiểu như thế này, tinh thần Diệp Thiên liền trở nên nhạy bén lạ thường, chỉ cần là có ý định nhằm vào cậu là sẽ bị sự nhạy bén của cậu đánh hơi được ngay.

Lúc này xem xét kỹ, Diệp Thiên lập tức phát hiện, chỗ đối diện khách sạn có thể là chỗ câu lạc bộ giải trí, có 3 chỗ đều có ống nhòm, mà mục tiêu chính là chỗ phòng mình đây.

Phải nói là những người đang giám sát Diệp Thiên cực kỳ chuyên nghiệp, bọn họ cũng không trực tiếp dùng mắt quan sát sau ống nhòm mà là lắp camera vào sau ống nhòm, đưa toàn bộ hình ảnh quan sát được trong ống nhòm chiếu lên màn hình.

Những người này không trực tiếp theo dõi Diệp Thiên, nên khiến cho Diệp Thiên không có cảm giác bị theo dõi, cho nên lúc đầu khi tiến vào khách sạn cậu cũng không cảm thấy được, nếu không phải khi này tập trung tinh thần cảm ứng, Diệp Thiên thật đúng là không phát hiện ra mình đang nằm trong rọ.

- Lão Mã nói không sai, những người này đúng thật là rất chuyên nghiệp.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, lúc cậu tu luyện tiến và cảnh giới Luyện Khí Hóa Thần, có thể thông qua khí cảm ứng được nguy hiểm và ý định xấu, Diệp Thiên ở HongKong phát hiện ra 3 tên sát thủ hàng đầu thế giới, chính là nhờ sát khí trên người họ mà đoán ra.

Sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, năng lực Diệp Thiên càng được tăng thêm gấp trăm lần, cho dù là trong đám người chật chội có người liếc mắt nhìn diệp thiên 1 cái thôi cũng đều được phản ánh lại trong tâm trí cậu, mà trợ mắt nhìn thấy đối phương có thể đường đường dùng 3 cái ống nhôm mà mình không phát hiện ra, có thể thấy được sự thận trọng của bọn họ, đến cả điểm này cũng nghĩ tới được.

- Mình đúng là sơ ý quá!

Trên trán diệp thiên toát mồ hôi hột, sau khi tiến vào cảnh giới Tiên Thiên, nhất là sau khi trải qua trận chiến ở Nga, ngoài những người giống mình ra, Diệp Thiên thực sự đã sinh ra thói tự đại, căn bản là không xem người thường cùng 1 tầng lớp với mình.

- Tự mình tìm chết, đừng có trách Diệp mỗ ta!

Diệp Thiên mở to mắt, thân nhẩy dựng lên, sau khi đi loanh quanh cửa sổ 1 vòng thì kéo cửa rèm lại, đồng thời tắt luôn điện trong phòng, qua tầm khoảng 4, 5 phút đồng hồ, thì cũng tắt luôn đèn mờ ở đầu giường.

Mấy người theo dõi Diệp Thiên sau khi đợi 1 lát, truyền tin tức này ra, nhiệm vụ của bọn họ chính là xác định xem Diệp Thiên có rời phòng hay không, nếu không những phương án nhắm vào diệp thiên đều phải làm lại 1 lần nữa.

Chỉ có điều bọn họ không biết, ngay cùng lúc với ngọn đèn đó tắt đi, Diệp Thiên đã lặng yên không 1 tiếng động bước ra khỏi phòng, cậu cũng không đi thang máy, mà là theo đường cầu thang xuống từng tầng một, cũng đi từ đường của nhân viên mà ra khỏi khách sạn.

Không giống như âm thanh ồn ào trong khách sạn, ngã tư đường Johannesburg cũng hoang vắng kỳ lạ, đường lớn đèn đuốc sáng trưng nhưng không 1 bóng người, thỉnh thoảng từ trong các ngõ ngách vọng lại mấy tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Thân hình Diệp Thiên được bao bọc trong 1 làn khói màu xám, giống như âm hồn người chết xuyên qua các ngõ lớn nhỏ ở Johannesburg, do bầu trời đêm hôm nay không 1 đám mây đen cho nên Diệp Thiên cũng không thể dùng thuật bay được.

Thế nhưng cho dù như vậy, tốc độ Diệp Thiên vẫn vô cùng nhanh chóng, lúc đi qua vài con ngõ nhỏ, còn tiện tay bóp nát vài cái yết hầu của mấy anh chàng đang cời quần chuẩn bị lâm trận, Diệp Thiên đi qua mấy con đường đó khiến cho tỉ lệ tội phạm lúc màn đêm buông xuống trở thành mức thấp nhất trong lịch sử.

- Mỏ vàng Johannesburg!

Hơn nửa giờ sau, Diệp Thiên đã rời xa trung tâm thành phố Johannesburg, đi tới nơi cách Johannesburg về phía tây khoảng hơn 50km, sau khi đi đến cuối đường quẹo trái, 1 cánh cửa lớn hình vòm hiện ra trước mặt Diệp Thiên.

Bên cạnh cửa lớn là bức tường cũ nát và hàng rào điện bỏ hoang, đều cho thấy rằng nơi nà từng là 1 nơi được canh phòng nghiêm mật.

- Đây là mỏ vàng thứ nhất được phát hiện ở Johannesburg?

Diệp Thiên biết, đây là mỏ vàng mà ngày mai mình sẽ đến tham quan, mỏ vàng này hình như tập trung toàn bộ số vàng của Johannesburg, phàm là khách su lịch đến Johannesburg không có ai là không đến thăm nơi này đầu tiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 798

Chuyên Gia

Jerry, người kia đã đi nghỉ ngơi, tôi nghĩ, chiều mai chúng ta có thể rời khỏi nơi này!

- Tiếp tục giám sát, tôi muốn bảo đảm chắc chắn cả đêm hán đều ở trong phòng.

Từ lâu hai ngó ra cái đầu, đó là một người trung niên một đầu tóc vàng, thẳng trên sống mũi là một bộ kính gọng vàng, tướng mạo rất nhã nhặn nho nhã, nhìn qua giống như là một người giáo sư ở đảm nhiệm dạy học ở trường đại học vậy!

Nhưng ngoài vài người, có rất ít người biết, người trung niên tên là Jerry này, chính là đội trưởng đội lính đánh thuê Black Widow, ở ít nhất ba mươi quốc gia hán đều có được lệnh truy nã. Đương nhiên, cái này cũng không ảnh hưởng chuyện hán nhập cư trái phép đến những quốc gia này, đi hoàn thành một số nhiệm vụ người khác không thể hoàn thành.

Lúc ban đầu tên của Black Widow này là Jerry, bởi vì vợ của toàn bộ kẻ địch của hán, không ngoại lệ đều thành quả phụ, sau đó tên này được dùng để xưng hô trong tập lính của hán, cũng đã trở thành một truyền kỳ trong giới.

Năm trước bởi vì Jerry định rời đi giới đánh thuê, đoàn lính đệ nhất thế giới này chỉ có thể giải tán, bởi vì các đội viên sức lực cường sau khi khuyết thiếu Jerry, giống như là người bình thường mất đi linh hồn, không có bất kỳ người nào có thể thay thế tác dụng của hán trong đội ngũ.

- Jerry, yên tâm đi, hán hiện khẳng định ngũ còn giống như con heo mà!

Người trẻ tuổi chẳng hề để ý cao giọng hát hướng về phía lâu hai, hai tay thao tác trên bàn phím giống như gảy đàn, nếu bị Diệp Thiên chúng kiến, liền phát hiện ra hiện tại trên màn ảnh Computer, đúng là kết cấu bên trong mỏ vàng.

- Kelvyn, không nên khinh thường, người này thực khó đối phó.

Jerry cảm một chồng võ truyền thần thật dày từ lâu hai đi xuống, nói:

- Người này tên là Diệp Thiên, từng xuất hiện tại hiện trường ngày 11/9. Hơn nữa hẳn lúc ấy từ tầng hai mươi nhảy xuống, thực có thể nói rõ vấn đề...

Là một chỉ huy đội quân, chuyện Jerry cần lo lắng rất nhiều, trong tay hẳn lúc này cso tài liệu ghi lại, cơ hồ có đủ chuyện ghi chép về Diệp Thiên từ sau khi đến kinh thành.

Không bị nghẽn tin tức như Lôi Hồ, Jerry đã biết cuộc thám sát trước đó không lâu phát sinh tại Moscow, trùng hợp chính là, diễn viên ở nơi đó chế tạo ra cảnh giết chóc nghe rộn cả người thể nhưng cũng tên là Diệp Thiên, giống tên người mà bọn họ cần đối phó.

Điều này làm cho đáy lòng Jerry sinh ra cảnh giác sợ. Hẳn cũng không cho là đội lính của mình mạnh hơn so với quân đội Nga, khả năng của Jerry, ngoài lên kế hoạch tập sát tinh vi, chính là tiên cơ về kẻ địch.

- Jerry, hẳn lợi hại, thì ngày mai cũng sẽ không tồn tại rồi.

Người trẻ tuổi hiển nhiên tin tưởng mù quáng đối với Jerry. Nhún vai nói:

- Người này đã kết hôn, Jerry, cậu lại để cho thế giới này có thêm một quả phụ.

Làm cao thủ Computer trong đội ngũ, Kelvyn tuy rằng tuổi không lớn, nhưng là hacker Computer nổi danh nhất thế giới, khi mười hai tuổi hẳn đã phá giải mạng lưới Lầu Năm Góc của Mĩ, thiếu chút nữa phóng ra vũ khí hạt nhân nắm giữ ở trong tay.

Chuyện này từng gây sóng to gió lớn trong lãnh đạo cấp cao của Mĩ, chính là bởi vì chuyện này, siêu cấp Computer Mĩ cuối cùng bị cất chức. Kể từ đó, hacker càng lợi hại cũng khỏi phải nghĩ đến chuyện đánh cắp tư liệu gì ở máy tính.

Nhưng sự tình tuy rằng giải quyết, nhưng Kelvyn cũng bị vào tù, mười hai tuổi hẳn phải sống năm năm lao ngục, lại phải ký tên trong vòng mười năm không tiếp xúc Computer mới có thể được phóng thích ra.

Từ nhro đã không an phận, Kelvyn đương nhiên không cam lòng chính mình sống tầm thường cả đời. sau khi được phóng thích đến tháng thứ ba, Kelvyn liền mất tích ly kỳ ở nhà, lần hẳn mất tích khiến rất nhiều người đêm không thể ngủ.

Nhưng không ai biết, Kelvyn khi đó tuổi còn chưa đến mười tám tuổi, được Jerry nhận vào trong tổ chức. Mấy năm nay nếu như

không có hẳn, khả năng hoàn thành nhiệm vụ trăm phần trăm của Black Widow, sợ sớm cũng không cách nào bảo tồn.

Giã nhập vào đôi của Black Widow, Kelvyn cũng thể hiện thiên phú không gì sánh của hẳn trên máy tính, ở nhiều nhiệm vụ, đều là hẳn thông qua Computer không chế một vài đầu mối xâm nhập Computer, khiến cho đội ngũ có thể hoàn thành nhiệm vụ với tốc độ nhanh nhất và rất thuận lợi.

Nhưng Kelvyn nhìn đại cục không bằng Jerry, cho nên hẳn tuy rằng cũng là nhân vật không thể thiếu trong binh đoàn Black Widow, nhưng bất kể là quyền nói chuyện hay là địa vị, đều kém Jerry rất nhiều, xem như nhân vật số hai.

- Kelvyn, không biết vì cái gì, trong lòng tôi luôn có cảm giác xấu, giống như là sắp phát sinh chuyện gì...

Jerry có chút mệt mỏi, xoa nhẹ ấn đường, nói tiếp: -

- Đúng rồi, chỗ bom anh trang bị, có thể bảo đảm chắc chắn vùi lấp mỏ vàng này không?

Jerry sờ dĩ có thể trở thành nhân vật linh hồn trọng yếu trong binh đoàn, là bởi vì hẳn có một loại trực giác như là dã thú, hơn nữa cái đại não kia phát triển cao hơn so với người bình thường rất nhiều, mới sáng tạo ra uy danh Black Widow hiển hách.

- Jerry, cậu yên tâm đi, tôi suy tính qua, chỉ cần có thể đặt được thuốc nổ, mục tiêu cho dù là có chín cái mạng, tôi cũng có thể để cho hẳn chết dữ xác!

Kelvyn không cho là lời Jerry đúng, hẳn dùng Computer phân tích cấu tạo mỏ vàng này, trên màn ảnh hiện ra mấy cái điểm đỏ, chính là chỗ yếu nhất chống đỡ cả giềng mỏ, đồng thời giạt kíp nổ, giềng mỏ xưa nhất Nam Phi này rất có thể sẽ hủy hoại trong chốc lát.

- Dù sao vẫn không nên khinh thường, Kelvyn, thông báo cho Margaret Julia, qua một giờ sau tìm lý do gõ cửa hoặc là gọi điện thoại, nhìn xem người nọ thật sự ở trong phòng hay không?

Jerry đang nói chuyện, bên ngoài biệt thự bỗng nhiên vang lên tiếng động cơ ô tô, hẳn bắt không muốn vô nghĩa cùng Jerry thêm vội vàng đứng lên đi ra ngoài đón.

- Cleo, thế nào?

Chúng kiến người từ trên xe bước xuống, Jerry có chút khẩn trương, hẳn là linh hồn đội ngũ này, nhưng hẳn cũng cần những người

kiệt xuất chấp hành, nếu không ngay cả bom đều không cài được thì càng không cần phải nói đi đối phó Diệp Thiên.

- Jerry à, yên tâm đi, ngày mai giếng mỏ này chi biết bởi vì biến chất mà sụp xuống, Cleo tôi trang bị bom, chính là chuyên gia có kinh nghiệm quặng mỏ điều tra cũng không tra được.

Trên mặt Cleo lộ ra nụ cười tự tin, thật sự hẳn cũng có tư cách nói ra những lời này, bởi vì Cleo là chuyên gia bom mìn ưu tú nhất trên thế giới này, chỉ cần cho hẳn một ít vật dụng hàng ngày tương tự như xà phòng, ngăn ngừa vài phút hẳn có thể chế tạo ra một quả bom.

- Vậy là tốt rồi...

Đối với bạn nói khổ, Jerry tỏ vẻ hoàn toàn tín nhiệm, mở miệng nói:

- Các bạn có thể đi ngủ rồi, đất quý Nam Phi muối thật là nhiều, tôi cũng không muốn ở lại chỗ này một ngày nào, sáng mai hoàn thành nhiệm vụ lập tức liền rời đi.

Kỳ thật nguyên nhân Jerry vội vã muốn rời khỏi đây, có quan hệ rất lớn cùng bất an trong lòng hẳn, hẳn làm việc từ trước đến nay ổn thoả, tình nguyện nhiệm vụ thất bại, cũng không muốn đội ngũ của mình xuất hiện thương vong.

Kỳ thật ngay khi Cleo từ giếng mỏ rời đi, năm phút đồng hồ sau, thân hình Diệp Thiên liền ra hiện cách cửa mỏ vàng, hẳn cũng không sót ruột đi vào ngay, mà là di động quanh tường vây, đánh giá mỏ vàng tồn tại trên trăm này.

Đào vàng ở Nam Phi nóng lên bắt đầu từ thế kỷ 18, mọi người từ các nơi trên thế giới mơ ước một đêm phát nhanh sôi nổi dưng mãnh đến nơi này, nhưng vì công cụ cùng trang bị khai thác lúc ấy sơ sài đã giới hạn nên người có thể thành công tìm được mỏ vàng cũng không phải rất nhiều.

Ở cuối thế kỷ 18, một vị đãi vàng người Australia đi đào ở trên sườn núi Johannesburg, đột nhiên, một tảng đá suýt nữa khiến hẳn vấp.

Người đãi vàng này trút giận lên tảng đá, một cước đá vào mặt trên, chính là một cước này, đá ra cả truyền kỳ về Johannesburg, bởi vì... Đây là một quặng hàm kim có lượng vàng cực cao.

Johannesburg lúc này là tiểu sơn thôn, cũng là bởi vì nguyên nhân này mà dần dần thịnh vượng lên, hiện giờ lại trở thành thành thị lớn nhất Nam Phi, còn là trung tâm kinh tế của Nam Phi, hết thấy đều là một cước trong lúc vô ý kia.

Mà mỏ vàng, cũng được trao cho cái tên mỏ vàng Johannesburg, cho nên muốn thực sự hiểu lịch sử Johannesburg, đi vào mỏ vàng sớm bị vớt đi này, là cách không thể tốt hơn.

Vây quanh tường cao, thân thể Diệp Thiên dung nhập trong góc chết tường vây, khi tái xuất hiện, đã tiến vào trong mỏ quặng.

- Quặng mỏ này lớn hơn so với ở Udurling.

Mỏ vàng chiếm diện tích rộng, ở năm đó khi khai thác vàng lené đỉnh điểm thì nơi này từng ở được hơn tám trăm người thợ mỏ, nơi thi công có đến hai mươi ba mươi nhà gỗ sơ sài, là lịch sử, nhà gỗ sớm lỗi thời đều được bảo tồn.

Là mỏ vàng thứ nhất của thành phố Johannesburg, mỏ vàng Johannesburg lúc này đã được cải tạo đã trở thành một nhà bảo tàng, ở các nơi đều trang bị cameras, nhưng đương nhiên không làm khó được Diệp Thiên, tâm niệm vừa động, một tầng màu xám bao vây thân thể hắn ở trong đó, chậm rãi biến mất trong bóng tối.

- Ô? Động tác của bọn họ thật ra rất nhanh nhỉ?

Sau khi Diệp Thiên phóng xuất ra thần thức, cả người bỗng nhiên dừng lại, hắn theo lối vào ở cách mình chỉ có bảy tám trăm mét, đã nhận ra một tia sát khí sắc bén, Diệp Thiên dùng đầu ngón chân đều có thể tính ra được, đây nhất định là đám người của Tổng Hiểu Long làm.

- Thiên đường có đường ngươi không đi, Địa Ngục không cửa cứ tiến vào, trước tiên giải quyết nhanh vuốt của ngươi, rồi cho ngươi đi gặp Thượng Đế!

Thân thể Diệp Thiên mơ hồ như là bóng tối du đang ở trong quặng mỏ, đảo mắt đã đi tới cửa quặng mỏ, nơi đó cửa chính vẫn thấp một ngọn đèn.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 799

Tnt

Briel, là chuyện gì xảy ra nhi? Binh đoàn Thiên đường chúng ta không cần nghe bọn Black Widow chứ?

Ở quặng mỏ nhập khẩu trong phòng, có ba bốn người ở bên trong, trong đó một người thân cao gần hai mét đang hít đất, nhưng không như người khác, chống đỡ thân hình khổng lồ của hắn kia, chỉ là một ngón trở trụ thủ đắc lực, gạch màu xám trải dưới mặt đất, cư nhiên bị cái ngón trở to như giống như củ cà rốt chọc ra hai cái lỗ nhỏ.

Thân thể đang không ngừng đập phòng lên xuống, miệng người nọ cũng không ngừng nói,

- Bọn hắn tự do tự tại, ném chúng ta đến nơi quý quái này, thực coi binh đoàn Thiên Đường chúng ta là làm công cho bọn hắn sao?

- Odd người, đừng phát ngôn khi bực tức, nếu cậu có thể xử lý Jerry cùng Brookerman, chúng ta đương nhiên không cần nghe lệnh bọn hắn!

Ở ngõ ngách trong góc phòng, đột nhiên vang lên thanh âm của một người nam nhân, cả người hắn đều giấu ở trong góc mà ngọn đèn chiếu không đến, nếu không phải há mồm nói chuyện, người bình thường căn bản là không thể phát hiện sự tồn tại của hắn.

Người này tuổi chừng ba mươi tuổi, lộ ra một bộ mặt cương nghị của người nước Đức, đang cầm một cây súng tự động lau chùi, nòng súng như thủ pháo, được hắn lau bóng loáng, phản xạ ra một ánh sáng đen bóng.

Mà Diệp Thiên cảm ứng được sát khí, cũng chính là từ khẩu súng này tán mát ra, bởi vì cả viên đạn khẩu súng này, đều được người này cải tạo qua, thậm chí có thể bắn xuyên độ dày xe bọc thép, làm cho người ta khó lòng phòng bị, chính là Diệp Thiên cũng cảm nhận được một chút uy hiếp.

- Mẹ nó, xử lý Brookerman, Schalke, mà thật sự là quá đề cao tao, tên đồng hương đó quả thực chính là tên biến thái!

Mong hít đất, người nọ nghe được người kia nói vậy, một hơi không nâng lên, hai tay cũng vô pháp tiếp tục chống đỡ thân thể cao lớn kia, liên tiếp đập xuống trên sàn nhà, trong miệng phát ra tiếng thở dốc ồ ồ, tức giận nói:

- Jerry chưa bao giờ sẽ đặt mình trong hiểm cảnh, muốn làm hấn đi đời. Chỉ sợ bản chết Tổng Thống Mĩ còn dễ dàng hơn!

Jerry trong lời Schalke, dĩ nhiên là thù lĩnh của binh đoàn Black Widow, sự tồn tại của hấn là nỗi khổ của toàn bộ binh đoàn lính đánh thuê, bởi vì từ khi xuất đạo tới nay. Jerry chưa từng phạm qua một lần sai lầm, hấn tính toán thật đáng sợ đến kinh người, mỗi lần hành động chỉ huy đều có thể nói là hoàn mỹ.

Có quan chỉ huy xuất sắc, đương nhiên cũng cần người chấp hành đắc lực, mà người đó chính là Brookerman theo lời Schalke.

Xuất thân từ Đông Đức, Brookerman năm nay bốn mươi hai tuổi, hấn được gọi là vua toàn năng giới lính đánh thuê, vô luận là ám sát hay là tiến công đón đánh thậm chí là một người chấp hành hành động trăm thủ. Brookerman chân chính thuyết minh cái gì gọi là chiến sĩ toàn năng, cùng Jerry phối hợp thật hoàn mỹ vô khuyết.

Ở giới lính đánh thuê, Odd tên lóng là "Tank" tuy rằng tự phụ, nhưng nghe đến Kerr nhắc tới hai cái tên này, cũng đảo đôi mắt không dám nói tiếp nữa, hấn mới vào giới, nhưng đã nghe nhiều truyền kỳ về Brookerman.

- Tốt lắm, đã đến giờ, người của Hạt Từ hấn là đã đến đây!

Ngồi ở trong phòng, một người nam nhân tuổi hơn bốn mươi đứng dậy. Hấn đúng là Briel, đội trưởng binh đoàn Thiên đường, ngay khi thanh âm trong miệng hấn chưa dứt, từ phía trong quặng mỏ liền truyền đến một tràng tiếng bước chân. Ba bốn người từ trong bóng tối đi ra.

- Độc Hạt, sự tình xong rồi chứ?

Briel ngênh đón người đi tuốt ở đằng trước, nhưng cách hấn còn ba bốn mét người đó liền dừng bước, thanh danh binh đoàn của Hạt Từ trong giới luôn luôn không tốt lắm, chuyện làm ăn đen đã làm không ít.

Từng có một Binh đội cùng binh đoàn của Hạt Từ hợp tác ở trên chiến trường Iraq, nhưng sau khi chiến tranh kết thúc, binh đoàn đó bị giết toàn quân, còn binh đoàn của Hạt Từ không có người nào chết, điều này cũng làm cho bọn hấn không có bằng hữu ở trong giới.

Nhưng binh đoàn Độc Hạt có thể tiếp tục phong sanh thủy khởi ở trong giới này, cũng là có chỗ độc đáo của nó. Bọn hắn có thể sinh tồn trong hoàn cảnh gian khổ nhất trên thế giới này, giống như là trong sa mạc, chúng còn có thể công kích trí mạng đối với địch nhân.

- Briel, chúng ta nếu tiếp nhận nhiệm vụ, đương nhiên sẽ hoàn thành!

Người có tên lông Độc Hạt lộ ra một tia tươi cười nham hiểm, từ trong túi tiền lấy ra một cái bằng điều khiển từ xa của ô tô. Cười hắc hắc nói:

- Briel, chỉ cần ta nhấn một cái đồ chơi này, ở dưới chân chúng ta liền dâng lên một đám mây đen, Thượng Đế, cái kiểu chết này đồ sộ biết bao nhiêu?

- Độc hạt, đừng dọa tao, mày có bản lĩnh thì ấn xuống đi!

Briel cũng là người từng trải, đâu dễ dàng bị cách ăn nói của đối phương dọa sợ, lập tức quay đầu lại hô:

- Nhiệm vụ hoàn thành, toàn bộ đều rút khỏi đây, chuyện còn lại cũng không cần chúng ta quan tâm.

Tổng cộng có 6 binh đoàn tiếp nhận nhiệm vụ này, nhưng sau khi Black Widow tham dự vào, 5 binh đoàn còn lại đều bị chinh hợp lại với nhau, nghe lệnh Jerry.

Đương nhiên, tiền thuê bọn hắn nhận được không có bất kỳ thay đổi nào, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu bọn hắn nguyện ý nghe theo Jerry chỉ huy, nếu không với tâm tính những người này, nói không chừng trước tiên phải sống mái với nhau.

Động tác của những người này phi thường nhanh chóng, sau khi tắt đi ngọn đèn cửa động, bọn hắn đều xử lý dấu vết xong mình đến, rất nhanh ẩn thân trong bóng tối, nhưng ngay cách bọn họ bảy tám mét, Diệp Thiên lại phát hiện, hai tiểu đội này, cũng đều là trèo tường vào.

- Nếu là để đối phó ta, mình không cần hạ thủ lưu tình nhì, ơ, đây là làm sao nhì?

Nhìn thấy thân ảnh bảy tám người này nhảy ra khỏi tường vây, trong mắt Diệp Thiên hiện lên một tia sát khí, khi đang muốn đuổi theo đi ra, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một tia rung động, da đầu khẽ run lên, một cảm giác mát từ sau chỗ thắt lưng tăng trên, phía sau lưng nháy mắt đầy mồ hôi lạnh.

- Sao lại thế này? Rốt cục bọn hắn định làm gì ta ở quặng mỏ?

Từ sau khi tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên, ngay cả đối với thiên quân vạn mã ở Nga, Diệp Thiên cũng không có xuất hiện cảm giác này, trái tim giống như bị một hai bàn tay to gắt gao bóp lấy, lại có thể khiến Diệp Thiên có cảm giác sắp sửa hít thở không nổi.

Bất chấp đuổi theo những người rời đi đó, Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, xoay người đi vào quặng mỏ.

Ở phòng nơi cửa vào quặng mỏ kia, ngón trở tay phải Diệp Thiên bỗng nhiên bắn ra, một kính phong bắn vào tới trong phòng, chuẩn xác đánh vào huyết Thiên Trung của người nằm trên giường, nhất thời trong không trung vang lên tiếng lầm bầm.

Kỳ thật Diệp Thiên sớm phát hiện, trong mỏ vàng sắp bị vút đi xây lại thành thắng cảnh du lịch này, tổng cộng có tám người sống, nhưng bọn hắn giờ phút này đều đang ngủ say, hoàn toàn không biết có một bọn người đã trốn vào mỏ vàng đi thăm một phen.

Sau khi làm cho người nọ ngủ say, Diệp Thiên vào trong quặng mỏ, không khác quặng mỏ Capetown, sau khi đi lên phía trước chừng 10m, một cái phòng chiếm diện tích chừng hai mươi bình phương, như là cái phòng nhỏ xuất hiện trước mặt Diệp Thiên.

- Vừa rồi cũng không nghe thấy tiếng đi lên xuống ...

Diệp Thiên trầm ngâm một chút, ánh mắt nhìn lướt qua thang lên xuống, dừng ở góc sáng của cầu thang, chỗ đó còn lưu lại hơi thở của mấy người vừa rồi.

Bước nhanh đi đến góc vách đó, tay phải Diệp Thiên lần xuống sau đó nhấc lên trên, một khối sắt vuông chừng năm mươi cen-ti-mét đã bị hắn xách lên, mặt sắt đan chéo dưới miếng sắt đã bị người ta cắt bỏ, lộ ra quặng mỏ sâu không thấy đáy.

Diệp Thiên nhẹ nhàng đẩy nó qua một bên, thân thể giống như con báo từ chỗ cửa động đó chui vào, theo dây thừng thép rất nhanh trượt xuống.

- Ô, bút tích lớn như vậy?

Khi thân thể Diệp Thiên xuống dưới đến sáu mươi mét, tay phải bỗng nhiên dùng lực, cả người ngừng lại, khi hắn nhìn về phía kia chỗ vách tường, da đầu giống như sắp bị nổ tung, tóc chuẩn bị dựng thẳng lên.

Vách tường gần như ngang với ánh mắt Diệp Thiên, có một vòng màu vàng bề rộng chừng ba mươi cen-ti-mét, vờn quanh cái lối đi

này một vòng, trong vật chất màu vàng trạng thái rắn này, còn cắm lộ ra bên ngoài sáu bảy dụng cụ tín hiệu điện tử phát ra tia sáng mỏng manh.

- Mẹ nó, đều đáng chết, những người này... tất cả đều đáng chết!

Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, cảm xúc nháy mắt bình ổn lại, nhưng đối với những người vừa rời đi đó, sát khí trong lòng không những giảm mà lại tăng.

Tuy rằng tới nay Diệp Thiên rất ít vận dụng vũ khí nóng đối địch cùng người khác, nhưng cũng không có nghĩa là hắn không biết thuốc nổ? Khi Diệp Thiên mười tuổi cũng bởi vì bất cá ở đập chứa nước, ăn trộm một ít thuốc nổ từ tay những thợ đào mỏ, sau này đến trường lại đặc biệt xem qua tác dụng của thuốc nổ.

Diệp Thiên có thể nhận ra, một vòng màu vàng thể rắn vờn quanh vách động, đúng là thuốc nổ TNT uy lực lớn nhất trên thế giới!

Loại thuốc nổ này, mỗi ki-lô-gam có thể sinh ra bốn mươi hai vạn Joule năng lượng, là thuốc nổ được nhận thức là uy lực lớn nhất, hơn nữa sau khi nổ mạnh, sinh ra ô-xít-các-bon có độc, cô không thích hợp phá công trình ở dưới đất.

Chạy quanh quặng mỏ một vòng, sức nặng thuốc nổ này ít nhất phải trên năm trăm cân, phải biết rằng, hai ki-lô-gam TNT thuốc nổ có thể phá hủy một tòa nhà, hơn năm trăm cân thuốc nổ TNT nổ mạnh trong không gian phong bế này, không thua gì một quả đạn hạt nhân loại nhỏ.

Diệp Thiên phần nộ cũng không sai, những người đó sử dụng thuốc nổ TNT ở trong này, một khi cho nổ, lúc sau chẳng những cả quặng mỏ đều sụp xuống, ngay cả phạm vi mười km chung quanh đó cũng sẽ phải chịu ảnh hưởng của độc khí, nguy hại hết sức nghiêm trọng.

Nhìn thấy thuốc nổ này, cột sống Diệp Thiên cũng lạnh đến cả người, ngày mai hắn muốn tới nơi này thăm, nếu như đối phương giật kíp nổ khi Diệp Thiên xuống giếng mỏ, Diệp Thiên cho dù là tu thành Kim Đan, sợ là đều khó thoát khỏi cái chết.

- Muốn làm nổ chết ta? Không dễ dàng như vậy, vậy cho chính các người ném thử mùi vị thuốc nổ này đi!

Ánh mắt Diệp Thiên lộ ra một tia cười lạnh, bỗng nhiên giơ lên tay phải, năm ngón tay thành bàn tay chộp ở trên tường một trảo, nhất thời một khối thuốc nổ TNT bằng nắm tay trẻ con bị hắn tóm vào trong tay.

Đem thuốc nổ ẩn chứa kíp nổ và ngòi nổ đó nhét vào ba lô, tay phải Diệp Thiên khẽ vẩy, phàm là chỗ có máy điều khiển điện tử cho nổ, đều xuất hiện một lỗ thủng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn Quyển 9

Chương 800: Linh Mach Bỏ Đi

Chương 801: Người Siêu Năng Lực

Chương 802: Người Siêu Năng Lực

Chương 803: Đoàn Du Lịch

Chương 804: Tinh Kế

Chương 805: Giao Chiến

Chương 806: Tàn Sát Đắm Máu (Thượng)

Chương 807: Tàn Sát Đắm Máu (Hạ)

Chương 808: Sup Đô

Chương 809: Ngoài Dư Tính

Chương 810: Chặt Đầu

Chương 811: Toàn Bô Bị Tiêu Diệt

Chương 812: Người Cùng Ngành

Chương 813: Nhân Khẩu Điều Tàn

Chương 814: Phúc Có Hoa Có

Chương 815: Thiên Phú

Chương 816: Không Thê Phú

Chương 817: Tai Hoa Trên Trời

Chương 818: Tai Nan Trên Không

Chương 819: Tai Nan Trên Không (Hạ)

Chương 820: Kinh Hoàng Trên Không Trung

Chương 821: Cứu Viên

Chương 822: Công Ty Tìm Kiếm Và Cứu Hộ

Chương 823: Sinh Tử

Chương 824: Thăng Cấp

Chương 825: Hải Đảo Quý Di

Chương 826: Quái Vật

Chương 827: Cung Kỳ

Chương 828: Đại Trận

Chương 829: Ếch Ngồi Đáy Giếng

Chương 830: Nhân Đồ Đệ

Chương 831: Bồng Lai

Chương 832: Thân Phần (Thượng)

Chương 833: Thân Phần (Trung + Hạ)

Chương 834: Không Lối Thoát

Chương 834: Không Lối Thoát

Chương 835: Tiên Thiên Trung Kỳ

Chương 836: Nguồn Tài Nguyên Phong Phú

Chương 837: Cô Thu Phù Tang

[Chương 838: Bi Tập Kích](#)
[Chương 839: Mộc Tiêu](#)
[Chương 840: Linh Thạch Mộc](#)
[Chương 841: Thu Hoạch Phong Phú](#)
[Chương 842: Sơn Quý](#)
[Chương 843: Mộc Thổ Chiến](#)
[Chương 844: Hiểu Ra](#)
[Chương 845: Già Đan](#)
[Chương 846: Bao Đổng](#)
[Chương 847: Sự Từ Long Vàng](#)
[Chương 848: Kết Giới](#)
[Chương 849: Phá Vỡ Không Gian \(Thượng\)](#)
[Chương 850: Phá Vỡ Không Gian \(Trung\)](#)
[Chương 851: Phá Vỡ Không Gian \(Hạ\)](#)
[Chương 852: Tư Tử](#)
[Chương 853: Đồng Thời Thăng Cấp](#)
[Chương 854: Đầu Đuối](#)
[Chương 855: Tề Tụ](#)
[Chương 856: Tiểu Kim](#)
[Chương 857: Chữa Thương](#)
[Chương 858: Đổ Kiếp](#)
[Chương 859: Về Nhà](#)
[Chương 860: Chiêu An](#)
[Chương 861: Thân Tình](#)
[Chương 862: Tiếp Kiện](#)
[Chương 863: Hết Nghi Ngờ](#)
[Chương 864: Kiều Ngao](#)
[Chương 865: Kính Hoàng](#)
[Chương 866: Thỏa Hiệp](#)
[Chương 867: Dược Liệu](#)
[Chương 868: Tranh Đấu](#)
[Chương 869: Sao Không Nói Sớm](#)
[Chương 870: Mục Đích Riêng Của Từng Người \(Thượng\)](#)
[Chương 871: Mục Đích Riêng Của Từng Người \(Hạ\)](#)
[Chương 872: Phán Kích](#)
[Chương 873: Cẩn Nuốt](#)
[Chương 874: Có Day Có Khác](#)
[Chương 875: Tiễn Khách \(1\)](#)
[Chương 876: Đổng Phú](#)
[Chương 877: Tàn Cuốn](#)
[Chương 878: Nháy Mắt Vượt Qua Nghìn Dặm](#)
[Chương 879: Cuộc Sống Trở Lại](#)
[Chương 880: \(1 2\)](#)
[Chương 881: Sinh Con](#)
[Chương 882: Tiền Bo](#)

Chương 883: Diệp Thu

Chương 884: Khách Khứ

Chương 885: Chúc Mừng

Chương 886: Tiền Này Có Thể Nhận

Chương 887: Con Trai

Chương 888: Xin Giúp Đỡ

Chương 889: Kinh Sợ

Chương 890: Sự Môn

Chương 891: Từ Thiện

Chương 892: Bạn Cũ

Chương 893: Xin Thuốc (1)

Chương 893: Xin Thuốc (2)

Chương 894: Đấu Giá (Thượng)

Chương 895: Đấu Giá (Trung)

Chương 896: Đấu Giá (Hạ)

Chương 897: Kỳ Lục Đấu Giá (1)

Chương 897: Kỳ Lục Đấu Giá (2)

Chương 898: Tin Tức

Chương 899: Luân Đôn

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 800

Linh Mạch Bỏ Đi

Thật là độc ác, tám ngòi nổ đồng thời nổ, chính là Đinh Hồng ở trong này, sợ rằng cũng thi cốt vô tồn rồi!

Cẩn thận không chế lực trên tay, Diệp Thiên liên tiếp lấy đi ngòi nổ thuốc nổ và máy điều khiển kíp nổ từ trạng thái rắn ra, làm xong những công việc này, trên trán Diệp Thiên cũng đầy mồ hôi lạnh, hành vi vừa rồi hiển nhiên tiêu hao tinh lực thật lớn.

Phải biết rằng, thuốc nổ giống như TNT trước mắt hay là C4 uy lực lớn nhất, tuy rằng cực kỳ nguy hiểm, nhưng cũng rất an toàn, bởi vì chúng nó không giống các hỏa dược khác, hơi gặp nhiệt thậm chí xóc nảy ma sát đều gây nổ.

Bởi vì vô tuyến điện thông dụng, hiện nay đừng nói các binh đoàn lính đánh thuê, chính là người khai thác quặng mỏ bình thường cũng sẽ trang bị kíp nổ điều khiển bằng vô tuyến điện, mà nguyên lý loại trang bị này hết sức đơn giản, chính là hai bộ phận có con số mã hóa phóng ra và tiếp thu giải mã kíp nổ tạo thành.

Hiện tại trong ba lô Diệp Thiên, ngòi nổ và một trang bị điện tử bằng ngón cái, chính là máy tiếp thu giải mã, một khi chúng nó đón nhận được tín hiệu điều khiển từ xa, cũng chính là tín hiệu mã hóa được Jerry nắm giữ phát ra, lập tức có thể làm nổ ngòi nổ điện cùng mấy trăm cân thuốc nổ này.

Theo lý thuyết một kíp nổ trang bị vô tuyến, có thể làm nổ thuốc nổ đó, đối phương trang bị tám cái, hiển nhiên là muốn những kíp nổ này cùng nổ, khiến uy lực của nó phát huy đến trình độ lớn nhất, lòng hiểm ác vô kể.

Hiện tại vô tuyến điều khiển từ xa đã bị Diệp Thiên lấy ra từ trong thuốc nổ, thuốc nổ quanh ở vách quặng mỏ cũng không thể bị kích nổ, Diệp Thiên thực muốn biết sắc mặt những người đó khi ấn xuống kíp nổ mà lại thấy quặng mỏ không phản ứng chút nào.

Đương nhiên, thuốc nổ trong cái bọc phía sau Diệp Thiên đó cộng lại cũng chừng hơn 10 kg, uy lực cũng là không nhỏ, làm đổ một biệt thự tuyệt đối là dư dả, nếu Diệp Thiên không có phòng bị, nói không chừng cũng sẽ chịu một ít thương tổn.

- Nếu đến đây rồi, đi xuống tra xét một chút vậy!

Sau khi giải trừ kíp nổ, Diệp Thiên nhìn thấy quặng mỏ sâu không thấy đáy, trong lòng toát ra một ý niệm, tục ngữ nói quân tử không nhịn được việc nhỏ. Sáng mai Diệp Thiên cũng không muốn lần nữa xuống động quặng mỏ thả mấy trăm cân thuốc nổ này, vạn nhất đối phương còn có thủ đoạn khác, vậy hẳn có chấp cánh cũng khó chạy thoát.

Tâm niệm vừa động, một luồng thực khí hiện ra dưới chân Diệp Thiên, nâng thân thể hắn bay xuống, quặng mỏ này sâu đến ba trăm mét, hơn một phút sau, hai chân Diệp Thiên mới đạp đến mặt đất.

- Con bà nó. Lớn như vậy a?

Hạ đến đáy giếng mỏ. Diệp Thiên liền phóng xuất ra thần thức, vừa tìm tòi, trên mặt nhất thời lộ ra ngạc nhiên. Bởi vì từ chỗ hắn đứng, bốn phương tám hướng đều có quặng mỏ tồn tại, giống như là một mê cung ngầm cực lớn.

Dưới nền đất vốn không có ánh sáng tồn tại. nhưng vì nhu cầu đón khách du lịch, toàn bộ dưới đất quặng mỏ trang bị hệ thống chiếu sáng cảm ứng, Diệp Thiên xuống đến giếng mỏ phát ra tiếng vang, khiến ngọn đèn chung quanh và bên cạnh hắn liền phát sáng lên.

- Thật đúng là muốn làm thành điểm du lịch à?

Men theo ngọn đèn đánh giá mọi nơi, Diệp Thiên nhìn vách tường ở bên phải thang máy phía trước, đầy giấy dán tường tuyên truyền an toàn, đây là giấy dán tường có lịch sử năm sáu chục năm, mặt trên dùng tiếng Hà Lan nhắc nhở an toàn, cái này cũng nói rõ. Chủ nhân đầu tiên của mỏ vàng là một người Hà Lan.

Ở trên vách tường bên trái, còn " hệ thống Liên lạc ", loại phương thức liên lạc này có chút giống với " mã điện báo Moore ", khi làm việc ở dưới đáy giếng mỏ, gặp phải tin tức không hay, liền cần truyền tin tức với tốc độ âm thanh hoặc là ánh sáng.

Diệp Thiên sử dụng thần thức hơi chút cảm ứng, liền đi đến một nơi đặc biệt rộng. Nhưng độ rộng cũng là đúng, chỗ này cao chừng ba mét, nhưng độ rộng chỉ có bốn mét, ở giữa còn có cái đường ray rộng hơn một mét, chỉ dùng để đến vận chuyển khai thác ra tới mỏ vàng Thạch.

- Tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ!

Bước chậm ở quặng mỏ yên tĩnh, Diệp Thiên phát hiện, không gian ngầm này tuy rằng ở dưới nền đất vài trăm mét, nhưng có nhà ăng, có trung tâm cứu trợ, ở trung tâm cứu trợ, còn dán tranh tuyên truyền tiếng Anh, A Rập, Thổ Nhĩ Kỳ... đủ loại ngôn ngữ, hiển nhiên đây đã là cải tiến so với quặng mỏ trong lịch sử.

Càng thú vị chính là, ở trung đoạn cái lối đi này, còn có một cái quán bar, có thể thấy được ông chủ mỏ vàng này thật ra cũng rất nhân tính hóa, khi mình kiếm tiền, còn có thể chiều cổ đến cảm xúc của những thợ đào mỏ.

Diệp Thiên thừa nhận, nếu đơn thuần muốn giải thích lịch sử khai thác mỏ vàng Nam Phi, nơi này không thể nghi ngờ là thích hợp nhất, bởi vì mỏ vàng này là đỉnh chỉ khai thác trước trung kỳ thập niên 90 thế kỷ này, cơ hồ có cả lịch trình từ nhân công khai quật vàng đến Nam Phi hiện đại hoá.

- Há? Hết đường rồi sao?

Sau khi đi vào bốn năm trăm mét, đoạn đường đã đến cuối, Diệp Thiên dừng bước, từ trong đám chìm thanh tịnh lại, lần này hẳn tới nơi này cũng không phải là vì đi thăm, phía dưới mỏ vàng này ẩn chứa linh mạch hay không, mới là thứ Diệp Thiên quan tâm.

Khoanh chân ngồi trên mặt đất, hai mắt hơi hơi híp lại, một ánh sáng từ chỗ trán Diệp Thiên sáng lên, nguyên thần của hắn lại từ cơ thể mà ra, thần thức xuyên thấu đối với chướng ngại vật vốn đã rất có hạn, thần thức Diệp Thiên có thể tra xét không gian mấy cây số chung quanh, nhưng là ở bên trong tự nhiên.

Nếu thăm dò ngầm, khoảng cách này cũng sẽ bị ngăn lại tới mấy chục mét, hơn nữa mỏ vàng sẽ để lại một ít linh khí thuộc tính kim, cũng sẽ ảnh hưởng đến thần thức Diệp Thiên, cho nên dùng phương thức nguyên thần xuất khiếu càng thêm thích hợp.

Không như mấy tháng trước, sau khi đã trải qua dung hợp linh khí thuộc tính kim, tu vi Diệp Thiên đã hoàn toàn cùng cổ đến Tiên Thiên tiền kỳ, Nguyên thần cũng bắt đầu trở nên rõ, mặt mày hoàn toàn giống bản thể, giống như là Diệp Thiên thu nhỏ.

Nguyên thần Diệp Thiên lúc này, vẫn là vô hình vô sắc, chỉ có nguyên thần vượt qua Nguyên Anh kỳ lôi kiếp, mới thực sự là nguyên thần, có thể bay lượn trên chín tầng trời, Diệp Thiên hiện tại, tối đa cũng chỉ có thể xuất khiếu ba năm trăm mét, tiếp tục xa hơn thì chưa kịp.

Nhưng dùng để tra xét tình huống dưới đất, hiện tại nguyên thần Diệp Thiên vẫn đủ dùng, sau khi ly thể, nguyên thần giống như là bọt khí, vô thanh vô tức tan rã ở quặng mỏ, giống chuột bạt đất mà chui vào.

- Mặt đất rất nặng, sử dụng nguyên thần ở trong này, khó hơn rất nhiều nếu so với không trung!

Khi nguyên thần Diệp Thiên trốn vào đến khoảng 10m, nhất thời cảm giác được từ bốn phương tám hướng truyền lại áp lực, trong đó ngoài linh khí thuộc tính kim chưa khai thác hết phát tán từ quặng của mỏ vàng, mơ hồ còn có một loại linh khí Diệp Thiên chưa thấy qua.

Diệp Thiên trước kia cũng từng phóng thích nguyên thần tra xét tình hình dưới đất, nhưng cảm thụ như lần này lại là lần đầu tiên, có lẽ có quan hệ cùng hần thâm nhập dưới đất mấy trăm mét lần trước.

Loại áp lực dưới nền đất truyền đến này cực kỳ tương tự cùng với ở trong lòng nước, đều gây cho người ta một cảm giác khó thở tim đập rộn lên, cũng may Diệp Thiên là sử dụng nguyên thần, ngoài việc tinh thần tiêu hao có chút quá nhanh, thật ra còn có thể chịu đựng được.

- O, tại sao lại như vậy?

Khi nguyên thần Diệp Thiên xâm nhập đến chừng ba mươi mét, cảnh tượng trước mắt khiến cho hần kinh ngạc ngây dại.

Đây là một cái động ngầm dài rộng chừng 10m, trong không gian này, tràn ngập linh khí thuộc tính kim cực kỳ nồng đậm, chỉ thua chỗ linh mạch ở Nga một bậc, sáu bảy khối linh thạch thuộc tính kim lớn nhỏ không đều được khảm trong không gian đó.

Nhưng khiến Diệp Thiên ngạc nhiên chính là, sắc màu ánh sáng linh thạch này đều trở nên thực âm đạm, bên trong ẩn chứa linh khí tựa hồ cũng phát ra trong động đá vôi này, Diệp Thiên thử cho nguyên thần dung nhập với linh thạch, lại phát hiện, linh khí trong linh thạch kia cực kì bé nhỏ.

- Cuối cùng là chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy kia bảy tám khối linh thạch, Diệp Thiên đau lòng không thôi, ở Nam Phi hần đã xem qua sáu bảy mỏ vàng, chỉ riêng ở trong này mới phát hiện linh mạch, thế nhưng linh mạch cũng mất đi giá trị, cho dù Diệp Thiên đào móc linh thạch ra, trợ giúp đối với hần cũng là cực kì bé nhỏ.

- Chẳng lẽ là nguyên nhân vàng bị khai thác hầu như không còn?

Trong lòng Diệp Thiên bỗng nhiên toát ra một cái ý nghĩ, số lượng dự trữ mỏ vàng này so với Seberia còn lớn hơn, nhưng hai nơi

bất đồng chính là, mỏ vàng kia chưa khai quật, mà chỗ này đã khai thác trên trăm năm, cơ hồ đã khai thác toàn bộ thứ có giá trị ra rồi.

Diệp Thiên ở Seberia đã liên phát hiện, vàng cách linh mạch càng gần, độ tinh khiết càng cao, cái này cũng chứng minh, linh mạch hẳn là có trợ giúp đối với kiến tạo vàng, trái lại, số lượng vàng, hẳn là cũng sẽ có đặc ý nghĩa đặc thù đối với tồn tại của linh mạch đây?

Kỳ thật Diệp Thiên đoán không sai, điều kiện hình thành linh mạch vô cùng hà khắc, nó nhất định xen ở bên trong mỏ vàng, hơn nữa hàm lượng vàng còn cần thật lớn, linh mạch cố nhiên có thể tàn mát ra linh khí làm cho độ tinh khiết của vàng cực cao.

Nhưng đồng dạng là vàng phát ra linh khí Kim khí, đối với linh mạch cũng là có một tác dụng nhất định, linh thạch sinh ra trong môi trường như thế, quá trình này đều cần mấy vạn năm thậm chí thời gian lâu hơn.

Nhưng khi vàng đều bị khai thác đi, linh mạch cũng mất đi chất dinh dưỡng cho ăn nó, linh thạch chưa khai thác ở trong hoàn cảnh này, liền thổ nạp ra linh khí bên trong, muốn hồi phục mạch khoáng.

Giống như là không gian Diệp Thiên hiện tại phát hiện ra, chờ đến khi linh khí trong bảy tám linh thạch này hoàn toàn tiêu hao hết, vách đá vôi trong động chậm rãi chuyển hóa thành phần thành quặng vàng, có lẽ qua mấy vạn năm sau, nơi này có thể lại sinh ra một cái mạch khoáng vàng mới.

- Khó khăn mới phát hiện một cái linh mạch, cũng không thể tay không mà quay về nhỉ?

Diệp Thiên cũng không biết đầu đuôi trong chuyện này, cảm thụ được linh khí đá vôi trong động rất nồng đậm, nguyên thần Diệp Thiên đột nhiên há miệng nhỏ ra, một sức hút từ miệng truyền ra, một hơi này giống như gió mạnh, liên tục không ngừng hấp thu linh khí thuộc tính kim vào.

Cùng lúc đó, nguyên thần của Diệp Thiên dường như có một loại liên hệ kỳ diệu với thân thể, từng đợt từng đợt linh khí từ mặt đất trổn vào trong cơ thể Diệp Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
');
```

 } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 801

Người Siêu Năng Lực

Tuy là linh khí trong động đá vôi phần lớn là để bồi dưỡng cho nham thạch xung quanh, còn có một phần bị cơ thể hấp thu vào nhưng hàm lượng của nó vẫn rất ít, sau khi hấp thu hết toàn bộ linh khí này, nguyên thần của Diệp Thiên đã có cảm giác này nở ra.

Chỉ có mấy lần kinh nghiệm trước đó, Diệp Thiên biết, bé quan không phải là chuyện đùa, vì một khi đã bé quan, ngắn thì vài ngày, dài thì vài tháng hẳn sẽ không còn có thể không chế được nữa, rất rõ ràng rồi, bây giờ không phải là thời điểm tốt để bé quan.

- Đúng là lãng phí thật, nhưng dù sao cũng tốt hơn là không có gì.

Nhìn mấy khối linh thạch thật hầu như cũng giống với mấy khối xung quanh, Diệp Thiên lắc đầu tiếc nuối, hẳn tuy là kiếm được chút lợi ích nhưng số lượng linh khí ở đây cũng không bằng khối lượng nguyên chất chứa trong một miếng linh thạch, nếu bảy tám khối linh thạch kim loại này là tốt hoàn toàn thì có lẽ Diệp Thiên đã có thể tu luyện thành tiên thiên trung kỳ hoặc một cấp bậc sâu hơn rồi.

Diệp Thiên không biết rằng, hành vi này của hắn, đã cắt đứt hy vọng tái sinh của vùng linh mạch này, đương nhiên, cho dù là Diệp Thiên biết thì hẳn cũng sẽ không quan tâm đâu, trăm nghìn năm sau thì hắn đã qua đời rồi, nơi này cho dù là tái sinh linh mạch đi thì có liên quan gì đến hắn nữa chứ.

Thu thập số linh khí này xong thì không cần phải lưu lại ở nơi này nữa, Diệp Thiên bước ra khỏi mỏ quặng, men theo con đường cũ để đi lên.

- Thích chơi thuốc nổ? Vậy thì cho các người chơi sướng luôn!

Lúc đến nơi có bố trí thuốc nổ, Diệp Thiên cười nhạt một cái, sử dụng tâm niệm, chân khí bao xung quanh người hắn nhắc bổng hắn lên, lúc đến phía dưới thang máy, hắn linh hoạt hất tấm sắt bịt miệng động lại.

Thời gian Diệp Thiên vào mở quặng không dài, cũng chỉ mấy phút là cùng, đợi sau khi hẳn đi ra, mấy bảo vệ đứng canh cửa vẫn còn đang ngáy như sấm, mấy nhân viên làm việc ở đây không hay biết rằng mình đã từng nằm ngù trên miệng núi lửa.

- Lại cùng hướng với nơi mình ở?

Diệp Thiên phát ra một luồng tâm thần, đột nhiên đã phát giác được phương hướng rời đi của những người đó. Lúc hai đội quân đánh thuê kia rời đi, Diệp Thiên đã để lại ký hiệu trên người họ, chỉ cần khoảng cách không xa lắm thì Diệp Thiên đều có thể dễ dàng tìm thấy họ.

Dò theo khí cơ của mình để tìm, Diệp Thiên đã đến một khu biệt thự tư nhân có cảnh vệ nghiêm ngặt, bên ngoài khu biệt thự có giếng lưới điện rất cao. Từ ngoài nhìn vào giống như một nhà tù vậy, nhưng diện tích đất bên trong rất lớn, các loại hình giải trí nào cũng có, có thể đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của người sống bên trong.

Hàng rào điện và camera quả nhiên có thể phòng ngừa được những tên côn đồ cùng những kẻ phản động, nhưng lại không ảnh hưởng gì lắm đến bầu trời, Diệp Thiên thân nhiên hạ người xuống phía sau một căn biệt thự, tay trái bám lên cửa sổ, khóa cửa bên trong tự động mở ra.

- Ý, cẩn thận vậy, còn thận trọng hơn cả

Lúc Diệp Thiên định mở cửa sổ thì phát hiện trong khe cửa có một đường dây mỏng nhỏ như sợi tóc, cuối dây có gắn một cái chuông, chỉ cần Diệp Thiên mở cửa sổ thì chiếc chuông treo trên bệ cửa sẽ phát ra tiếng chuông cảnh báo.

Thực ra t không biết, làm cái nghề lính đánh thuê này không phải đặt đầu ở thất lung để kiếm tiền, khắp các nơi khác thì đừng nói, những người hoặc đoàn thể mà bọn họ cần đối phó cũng đều có thân thế cả, nhiều lính đánh thuê hoàn thành nhiệm vụ xong, vừa vào địa giới của người khác đã bị xử rồi.

Vì vậy những người có kinh nghiệm về cơ bản đều đặt an toàn của mình lên đầu, vì chỉ có bảo đảm an toàn cho bản thân mới có khả năng hoàn thành nhiệm vụ, nếu không phải vì đến vội vàng thì số người này còn lắp đặt thêm tuyến hồng ngoại để cảnh báo nữa kia.

Mấy trò làm xiếc này làm gì qua mặt được Diệp Thiên, lúc hẳn ngao du giang hồ với Lý Thiện Nguyên đã gặp nhiều rồi, chỉ là không ngờ người ngoài ngành cũng dùng chiêu này, một luồng chân khí lập tức luồn qua cửa sổ bao quanh chiếc chuông nhỏ kia.

Đưa tay đẩy một cái, cửa sổ được mở ra, Diệp Thiên nhảy vào nhẹ nhàng như mèo, không hề phát ra bất cứ tiếng động nào cả.

Thường thì, những người thường đi lại ở biên giới chết choc cũng sẽ sinh ra giác quan thứ sáu, nhưng lúc này lỗ chân long của Diệp Thiên đều đóng lại hết, dù là người có cảm tính lớn đến đâu thì cũng không thể cảm nhận được sự tồn tại của Diệp Thiên.

- Tất cả là mười tám người, ở ba tầng, mỗi tầng đều có phòng bị riêng, xem ra không phải là người trong một nhóm?

Diệp Thiên giải phóng thần thức, cả khu biệt thự thu vào mắt hần, hần phát hiện, bao gồm tầng mà hần đang đứng thì cả ba tầng đều ở đầu người, họ nằm sát nhau, vũ khí lên sẵn đạn, tinh thần cảnh giác rất cao.

- Tổng Hiểu Long, cậu cũng coi trọng tôi đấy chứ, tiêu tốn cũng khá đấy chứ!

Diệp Thiên cười nhạt một cái, hần cũng đã hợp tác với Mã Lạp Khai mấy lần, tất nhiên biết được giá của mấy binh đoàn đánh thuê quốc tế này, xem ra Tổng Hiểu Long lần này vì giết mình mà tốn không ít máu rồi!

- Giết người sẽ bị người giết, muốn giết tôi, thì lo chuẩn bị chết trước đi...

Mắt Diệp Thiên ánh lên vẻ tàn khốc, cơ thể đi lại xung quanh căn phòng như ma, cảnh vệ canh cửa chợt thấy hôn mê một cái rồi ngã thiếp đi.

Diệp Thiên tìm kiếm khắp trong căn phòng, lúc Diệp Thiên nhìn thấy một bộ súng máy có bộ đồ phòng bị là sọc đạn vòng tròn thì mắt chợt sáng lên, hần lấy trong túi ra loại thuốc nổ nổ liên tiếp TNT rồi nhét vào bên trong bộ sọc.

Ngoài bộ sọc này ra, Diệp Thiên còn đặt một ngòi thuốc nổ trong túi đựng đạn của một người khác, hai ngòi thuốc nổ này tuy là công loại cũng chỉ được một hai ký nhưng cũng có thể tiến những người này đi gặp thượng đế rồi.

Như vậy, sau khi Diệp Thiên đi dạo khắp tòa biệt thự thì số thuốc nổ trong túi cũng đã sử dụng hết, Diệp Thiên từ trước đến giờ không phải là người đánh người nương tay, trong mắt hần, kẻ địch thì phải chết.

Hần đi ra từ cửa sổ đi vào lúc này, móc chiếc chuông lại chỗ cũ, Diệp Thiên không để lại bất kỳ dấu vết nào cả, cái người cảnh vệ kia cũng chỉ là nghĩ mình vừa ngủ gật một chút mà thôi chứ không bao giờ hoài nghi đã có người đột nhập vào phòng của mình.

- Jerry, cậu hình như xem thường chuyện quan trọng thì phải?

Lúc Diệp Thiên định quay về khách sạn thì một tòa biệt thự còn sáng đèn bên cạnh chợt phát ra tiếng nói chuyện, làm Diệp Thiên

dùng chân lại nép người vào bóng tối.

Vì Diệp Thiên phát hiện, trên cơ thể người đang nói có khí cơ mà hắn giải phóng ra, chắc là cũng từ mỏ quặng về.

- Kế hoạch vì sao lại thay đổi rồi, không phải ban đầu chỉ cần làm cho mỏ quặng đó phát nổ thôi sao?

Người đang nói hiển nhiên nghi ngờ Jerry, điều này rất hiếm gặp trong binh đoàn Black Widow, bọn họ đã quen với việc phục tùng mệnh lệnh và sự chỉ huy của Jerry.

Nhìn thấy đồng nghiệp nghi ngờ mình, Jerry lắc đầu nói:

- Clyde, đối thủ của chúng ta rất mạnh, phát nổ mỏ quặng không phải là có thể dồn hắn đến chỗ chết được, tôi bắt buộc phải làm sao để không có bất cứ sơ hở nào.

- Động sâu mấy trăm mét bị nổ mà còn không chết? Jerry, cậu phải biết hậu quả của việc này, chúng ta không thể chịu đựng được đâu...

Clyde chính là người cho phát nổ trong binh đoàn Black Widow, vốn dĩ hắn đã đến động bố trí ba mươi cân thuốc nổ TNT rồi, chỗ này có thể làm đổ sụp cả mỏ quặng, hơn nữa sẽ không dẫn đến nghi ngờ.

Nhưng không ngờ Jerry lại thay đổi kế hoạch, làm binh đoàn phải mang số thuốc nổ đó lên lại, như vậy, sự việc đã nghiêm trọng rồi, vì số thuốc nổ này mà phát nổ thì chấn động và lượng khí độc mà nó phát ra sẽ gây ra một tai họa lớn cho cả Johannesburg.

Binh đoàn vì hoàn thành nhiệm vụ mà không từ bất cứ thủ đoạn nào là đúng, nhưng ai cũng có lương tâm, Clyde tuy là tuân theo mệnh lệnh của Jerry nhưng trong lòng hắn lại không phục, sau khi từ mỏ quặng trở về liền chất vấn Jerry.

Không chỉ có Clyde, một vài người nữa trong binh đoàn cũng nhìn về phía Jerry, cần biết rằng, nếu số thuốc kia mà nổ thì nó còn gây chấn động hơn cả sự kiện 911 ở Mỹ nữa, nếu bị người ta biết được là do binh đoàn Black Widow gây ra thì trên trái đất này e rằng không còn chỗ đứng cho họ nữa rồi.

- Clyde, suy nghĩ của mọi người tôi đều biết.

Jerry khoát tay nói:

- Nhưng nếu xuất phát từ góc độ của tôi, thì tôi phải để hành động không có bất kỳ sai sót nào, vì cái người Trung Quốc kia rất có khả năng có siêu năng lực, cứ cho là mở phát nổ đi thì cũng chưa chắc đối phó lại hẳn!

- Siêu năng lực, cái này...cái này sao có thể được?

Jerry vừa nói xong, mọi người mặt biến sắc, Clyde vội vàng hỏi:

- Jerry, cậu biết hẳn có siêu năng lực sao còn nhận nhiệm vụ này, như vậy sẽ hại chết mọi người đó!

- Jerry, tôi cũng cần một lời giải thích!

Một người ngồi im lặng ở góc phòng cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Jerry, người này là Brooke, tay hỏa lực của binh đoàn, cũng là người thực hiện nhiệm vụ, nhưng nếu người quen mà gặp hẳn thì cũng sẽ nhận ra bộ dạng của hẳn.

Vốn dĩ Brooke không khôì ngô tuấn tú cho lắm nhưng có một khuôn mặt cương nghị, tuy nhiên Brooke bây giờ, khuôn mặt đã bị biến dạng trầm trọng, từ trán đến cằm hẳn, da thịt bị tràn ra, giống như bị móng vuốt của động vật cào vào mặt vậy.

- Brooke, Clyde, sau khi tôi nhận nhiệm vụ này mới biết được từ một vài việc mà đối phương đã làm trước đó...

Jerry cười khỏ, lúc hẳn tiếp nhận nhiệm vụ, liền bắt đầu thu thập những tài liệu có liên quan đến Diệp Thiên, nhưng tài liệu thu thập càng nhiều thì hẳn càng sợ hãi.

Đặc biệt là sau khi biết được rất có khả năng Diệp Thiên có liên quan đến vụ việc ở Nga, hẳn đã xác định Diệp Thiên chính là một trong số ít người có siêu năng lực.

Jerry sờ dĩ phán đoán như vậy là vì binh đoàn của hẳn đã từng gặp một người như thế, lần đó gần như cả binh đoàn đều bị giết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 802

Người Siêu Năng Lực

Vào thời điểm 2 năm trước, binh đoàn Black Widow nhận được 1 nhiệm vụ, phụ trách bảo vệ 1 trùm dầu mỏ người Nga, người này mới nổi lên sau khi Liên Xô giải thể, lợi dụng những lỗ hổng lúc đó để kiếm chác 1 món khổng lồ cho mình.

Thế nhưng vị trùm dầu mỏ đó cũng thực nhiều tiếng xấu, hẳn biết có rất nhiều người muốn hắn chết, cho nên vẫn luôn sống ở Anh, sau này vì 1 chuyện không thể không về Nga được, lúc này mới thuê binh đoàn Black Widow.

Vi để bảo vệ an toàn cho thân chủ, lúc ấy Jerry đã tiêu hao rất nhiều sinh lực để lập ra phương án bảo vệ, hầu như đã nghĩ đến toàn bộ những vấn đề có thể xảy ra, thế nhưng chuyện ngoài mong đợi vẫn xảy ra.

Vào 1 đêm khuya sao trời thưa thớt, 1 người đột nhập vào trang viên của ông trùm dầu mỏ đó, những nhân viên an ninh bên ngoài căn bản là không thể ngăn nổi, những loạt đạn bắn vào người đó hình như không gây bất kỳ thương tổn nào cả.

Điều này cực kỳ chấn động tới Jerry người đang theo dõi trên màn hình, hẳn lẫn lộn bao nhiêu năm trong giới lính đánh thuê như vậy chưa từng gặp qua người nào có năng lực đặc biệt như vậy như vậy, nói cách khác người đó mạnh không giống với loài người.

Tục ngữ nói cầm tiền của người ta thì phải làm việc cho người ta, nhận tiền thuê rồi, Jerry tất nhiên sẽ không để cho thân chủ bị bất kỳ thương tổn nào. Ở vị trí trung tâm trang viên của ông ta có bố trí hệ thống bẫy phòng ngự, rất cực cũng phát huy tác dụng, kích nổ bom khiến cho người đó phải dừng bước.

Thế nhưng chuyện vẫn chưa kết thúc, sau khi khói bụi tan hết, đám người Jerry đột nhiên phát hiện, người đó ngoài toàn bộ quần áo trên người bị rách nát ra thì không có bất kỳ nguy hiểm đến tính mạng nào.

Hơn nữa thân hình người này còn thay đổi biến hóa khiến người khác không thể tin nổi được, 1 hình thể vốn cao hơn 1 mét 8 đột nhiên co rút lại rất nhiều, khắp người phủ lông xanh, miệng đột nhiên nhô ra, nhìn giống như là người sói trong thần thoại người phương

tây vẩy.

Nhất là 10 ngón tay người này lại biến thành 10 thanh đao vô cùng sắc bén, dưới lưỡi đao sắc của hắn những nhân viên an ninh bên ngoài này không ai có thể can nổi bước hắn, từng người từng người bị phanh thây mổ bụng, trên hiện trường toàn là máu tươi.

Mà người này hình như có thể thăm dò biết được nơi ở của ông trùm đầu mô đó. Mắt thấy người đó sắp vào phòng giết người, Brookman vội đứng chặn trước mặt người siêu năng lực đó.

Kinh nghiệm nhiều lần giết người, Brookman cho dù có đối mặt với đối thủ cực mạnh vẫn kiên định ý chí chiến thắng, đối thủ càng mạnh càng kích thích độ hung hãn của hắn ta, biết vũ khí bình thường không thể làm đối phương bị thương được, Brookman đứng thẳng lên, chỉ cầm 1 thanh dao găm bằng hợp kim chiến đấu với đối thủ.

Không thể không nói kinh nghiệm chiến đấu của Brookman cực kỳ phong phú, mục tiêu tấn công của hắn là đều nhằm vào những chỗ yếu như cổ họng, mắt của đối phương, trong lúc tranh đấu cùng đối phương này, người siêu năng lực biến hóa thành người sói này còn có chút ở thế hạ phong.

Brookman rút cuộc cũng có được 1 cơ hội, móc được mắt trái của kẻ địch ra, thế nhưng hắn cũng phải trả 1 cái giá đó chính là bị móng vuốt của kẻ địch cắm vào mặt, từ mặt đến bụng bị hắn rạch toang ra, khiến cho nội tạng màu xanh từ trong bụng lòi ra.

Cùng lúc với Brookman bị thương, 1 tiếng nổ thật lớn vang lên, toàn bộ hội trường lúc đó ngập tràn trong màn khói dày đặc sắc mù thuốc súng.

Lúc làn khói súng tán ra, Jerry trên vai vác 1 ống phóng tên lửa cao gần bằng thân thể mình xuất hiện ngay tại trước cửa mà trùm đầu mô ẩn thân, mà tên người sói vừa mới mổ bụng Brookman kia thì biến thành vô số mảnh thịt vụn rơi rụng trên mặt đất.

Cảnh này khiến cho ngay cả những thành viên khác của binh đoàn Black Widow cũng phải kinh sợ, tuy rằng bọn họ ai cũng có giết địch để bảo toàn sinh mệnh nhưng ai cũng chưa từng được nhìn thấy năng lực đội trưởng nhìn qua có chút mong manh thậm chí có chút gầy yếu, hơn nữa trước giờ chưa từng xuất đầu chiến đấu, thế mà đến giờ khắc cuối cùng lại ra tay ngăn cơn sóng lớn!

Brookman cũng chưa chết, sau khi trải qua 1 hồi cứu chữa, hắn lại được cứu sống, thế nhưng thương thế vô cùng nghiêm trọng, điều này cũng là nguyên nhân chủ yếu mà binh đoàn Black Widow tuyên bố giải tán.

Bởi vì không ai có thể khôi phục tài năng chỉ huy của Jerry, đồng thời, cũng không có ai có thể thay thế được vị trí chiến đấu của

Brookman trong binh đoàn.

Trải qua gần 2 năm tĩnh dưỡng, Brookman mới coi như hồi phục lại, nhưng vết thương từ mặt cho đến bụng hắn vẫn là 1 bóng ma ám ảnh trong lòng những thành viên binh đoàn Black Widow.

Nhiệm vụ đầu tiên mà bọn họ nhận sau khi tái hợp, lại gặp phải 1 người siêu năng lực nữa.

Mắt nhìn lên mặt Brookman, Jerry nhẹ giọng nói:

- Các cậu chắc đã biết đối phó với loại người này khó khăn cỡ nào, tôi không muốn Trong số các cậu có bất kỳ ai bị thương lần nữa đâu.

Lời nói của Jerry tràn ngập vị chua xót, trong 2 năm binh đoàn giải tán ông ta cũng không được nhàn rỗi, mà tìm hiểu những tin tức về người siêu năng lực.

Điều khiến cho Jerry khiếp sợ chính là, đây là tầng lớp mà người bình thường không thể nào tiếp cận được, mà lần trước bọn họ đã gặp phải tên người sói đó, trong người siêu năng lực không phải là sức chiến đấu vượt trội sao?

Cho nên sau khi suy đoán Diệp Thiên cũng là người siêu năng lực, Jerry lập tức thay đổi phương án tác chiến, nếu như có thể dùng phương pháp bình thường để thủ tiêu Diệp Thiên thì là tốt nhất, nếu như không được, hắn cũng không ngại để những đội lính đánh thuê khác tiến Diệp Thiên lên châu Diêm Vương đâu.

Còn về vụ nổ đó sẽ gây ra chấn động gì, Jerry cũng không hề quan tâm, nhiệm vụ lần này bọn họ có thể kiếm được 30 triệu đô, có được số tiền này, cho dù có rút khỏi giới lính đánh thuê lần nữa cũng đủ để bọn họ an nhàn cả nửa đời còn lại.

`- Jerry, tôi hiểu rồi, cảm ơn anh!

`Brookman khuôn mặt dữ tợn khễ gặt đầu, tuy rằng hắn có 1 trái tim mạnh mẽ và cứng rắn mà người thường không có được, nhưng nếu như có thể, hắn cũng không muốn phải đối diện với nhân vật đáng sợ người sói đó 1 lần nữa, đây đơn giản chỉ là 1 cơn ác mộng thôi.

- Các cậu không phải lo lắng, người siêu năng lực không phải cũng từng bị chúng ta xử lý rồi sao?

Jerry khoát tay, nói:

- Được rồi, tất cả mọi người đi nghỉ ngơi đi. Bọn binh đoàn Bóng Đêm chết tiệt sao vẫn chưa báo tin tức về chứ.

Cái binh đoàn theo dõi Diệp Thiên tên là binh đoàn Bóng Đêm, trong giới lính đánh thuê cũng vang danh hàng đầu, thế nhưng phạm vi mà bọn họ nổi tiếng không phải là sức chiến đấu mà là ám sát và do hỏi tin tức, lần này được Jerry cất cử nhiệm vụ theo dõi Diệp Thiên.

- Người siêu năng lực, bọn họ nói không phải chính là con quỷ hút máu đến từ Siberia đó chứ?

Diệp Thiên ẩn nấp hơi thở toàn thân trốn ở chỗ tối trong biệt thự, trong đầu không hề xuất hiện cái tên tự xưng là bá tước Kurl đó, mặc dù tên đó chết cực kỳ thảm nhưng Diệp Thiên không thể không phủ nhận hẳn đích thức có được siêu năng lực mà người thường không thể có được.

Mất thấy mấy người trong phòng giải tán, Diệp Thiên phóng vài tia khí cơ thâm nhập vào người bọn họ, nhất là cái tên Jerry kia, càng được Diệp Thiên thận trọng để mắt tới, người này thủ đoạn khôn lường, ngay cả Diệp Thiên cũng phải âm thầm kinh sợ, không có ai lại muốn giữ lại 1 kẻ địch như vậy cho mình cả.

Suy nghĩ 1 chút, Diệp Thiên yên lặng không 1 tiếng động rút lui khỏi biệt thự, cậu đương nhiên có thể giải quyết hết tất cả mọi người trong 2 cái biệt thự này nhưng như vậy sẽ rút dây động rừng, mục tiêu của Diệp Thiên lại chính là màn độc thủ đằng sau hậu trường kia.

Hơn 10 phút sau, Diệp Thiên quay trở lại khách sạn, cũng đi theo đường an toàn để lên phòng mình.

5 phút sau khi Diệp Thiên trở về phòng mình, 1 người phục vụ khách sạn bấm chuông cửa, tuy rằng người này rất bình tĩnh nói là mang bữa sáng đến, nhưng Diệp Thiên vẫn cảm nhận được nhịp tim của hắn đập rất nhanh, rõ ràng là người trong binh đoàn Bóng Đêm mà Jerry đã nói kia.

- Thiên đường có cửa người không đi, địa ngục không cửa người lại tự chui đầu vào.

Sau khi đuổi người này đi, Diệp Thiên lắc lắc đầu, ân oán giữa cậu và Tổng Hiểu Long cuối cùng cũng phải có 1 cái kết, người này giống như 1 con rắn độc, luôn nấp trong bóng tối theo dõi mình, lần này nếu như bất cẩn, có khi phải chôn thân chôn đất khách quê người cũng nên.

1 đêm vô sự, 8h30 ngày hôm sau, Hoa Quân bấm chuông cửa phòng Diệp Thiên. Sau khi đếm thăm bỏ vàng Johannesburg xong, bọn họ có thể lên đường quay về Cape Town, bởi vì đây là địa điểm cuối cùng của chuyến du lịch lần này.

- Anh Triệu, mỏ vàng Johannesburg ở Nam Phi là 1 địa điểm rất đặc biệt, nó cũng là mỏ vàng đầu tiên của Johannesburg, tổng cộng đã khai thác được 116 năm rồi.

Trên đường lái xe đến mỏ vàng Johannesburg, Hoa Quân giới thiệu tận tụy tư liệu mỏ vàng Johannesburg cho Diệp Thiên nghe, chính cậu ta cũng không biết, Diệp Thiên ngồi ở hàng ghế đằng sau đêm hôm qua đã đến tham quan toàn bộ mỏ vàng đó rồi.

Sau khi giới thiệu cho Diệp Thiên 1 hồi, Hoa Quân nói:

- Đúng rồi, anh Triệu, mỏ vàng Johannesburg mỗi ngày đón rất nhiều khách du lịch, trong đó có hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp, đến lúc đó em không đi cùng anh nữa.

Những mỏ vàng ở đây không giống như ở Cape Town, mỏ vàng Johannesburg hình như tập trung toàn bộ lịch sử khai thác mỏ vàng của Johannesburg, mỗi ngày có hàng ngàn khách du lịch xuống dưới độ sâu hàng trăm mét để tham quan khai thác quặng mỏ, mỗi 1 đoàn đi xuống đều được người hướng dẫn viên phụ trách chuyên môn của mỏ vàng giải thích.

- Ừ, tôi biết rồi.

Diệp Thiên mở miệng trả lời 1 câu, nhưng trong lòng cậu lại thầm lên tiếng mắng chửi binh đoàn Jerry, mỏ vàng này tuy nằm ở chỗ hẻo lánh, nhưng du khách cộng với nhân viên công tác sợ là cũng đến hàng ngàn người, chỉ vì 1 mình mình mà hắn có thể ra tay được.

Mỏ vàng Johannesburg cách nội thành Johannesburg khoảng mấy chục cây số, sau hơn 1 tiếng, Diệp Thiên lại thấy được 3 chụm cái tiếng anh mỏ vàng Johannesburg.

Thế nhưng khác với vẻ hoang vắng tối qua, hôm nay ở đây lại cực kỳ náo nhiệt, 7, 8 đoàn xe buýt du lịch đậu trước cửa mỏ vàng, 1 đám hướng dẫn viên du lịch đang dùng đủ các loại ngôn ngữ để giới thiệu cho đoàn mình chuẩn bị vào mỏ quặng.

- Ai có thể chôn thuốc nổ xuống dưới đất để khiến cho bằng này người tan xương nát thịt được chứ?

Sau khi xuống xe việt dã, nghĩ đến sức phá hủy của thuốc nổ TNT dưới lòng đất, trong lòng Diệp Thiên không khỏi âm thầm cảm thấy có lỗi, nếu không phải muốn giăng lưới bắt hết người ra tay đối phó với mình lần này thì cậu cũng không muốn quay trở lại nơi này nữa.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq
```

(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 803

Đoàn Du Lịch

Anh Triệu, vị cô nương này là tiểu thư Dư Lệ Lệ, là hướng dẫn viên của công ty du lịch nước mình ở Johannesburg.

Sau khi bước xuống xe, hoa quân kéo Diệp Thiên đến chỗ bãi xe buýt, hướng tới 1 cô gái đang giơ lá cờ màu vàng:

- Chị Dư, vị này là Triệu tiên sinh ở trong nước, em hôm nay làm đến đây thôi, chi dẫn anh Triệu đi tiếp nha.

- Được, Hoa Quân, lần sau tôi đi Cape Townm cậu cũng phải hướng dẫn cho tốt nha.

Hoa Quân tuổi còn trẻ, tuy rằng thời gian lăn lộn trong nghề này chưa lâu, nhưng mồm miệng nhanh nhẩu, quan hệ cô Dư tiểu thư kia với cậu ta cũng khá thân thiết, mở miệng đồng ý luôn, đoàn mà cô ta nhận vốn có nhiều khách Trung Quốc, cũng không phải chỉ có mỗi Diệp Thiên.

Sau khi chào Hoa Quân xong, Dư Lệ Lệ quay mặt nhìn Diệp Thiên, lúc ánh mắt cô ta nhìn đến cổ tay Diệp Thiên, mặt hơi dài ra 1 chút, tiếp đó mỉm cười, nói:

- Triệu tiên sinh, lát nữa tôi đưa cho tiên sinh 1 bản thỏa thuận, ngài ký xong là có thể xuống dưới!

Làm hướng dẫn viên du lịch đi khắp chốn, cũng có rất nhiều kiến thức, Dư Lệ Lệ để ý thấy quần áo Diệp Thiên mặc dù rất bình thường, thế nhưng cái đồng hồ ở cổ tay của Diệp Thiên kia lại là của thương hiệu hàng đầu Patek Philippe.

Patek Philippe vẫn duy trì truyền thống hàng năm chỉ chế tạo thủ công 1 chiếc chiếc đồng hồ, cái mà Diệp Thiên đang đeo chính là 1 trong số đó.

Muốn có được 1 chiếc đồng hồ Patek Philippe được làm thủ công, không chỉ phải kiên nhẫn đợi từ 8 đến 10 năm, hơn nữa lại phải trả 1 món tiền khổng lồ nữa mới có được. Tổng Vi Lan mua được chiếc đồng hồ này cho Diệp Thiên từ tay người khác cũng phải chi đến 1

khoản là 15 triệu đô.

Dur Lê Lê tuy rằng không phải người hay nịnh hót, nhưng trong lòng hiểu rõ, người có thể đeo được chiếc đồng hồ này, thân phận vượt xa so với tương tượng của cô, phải biết rằng, muốn mua được chiếc đồng hồ này, không phải chỉ có tiền là có thể mua được, thậm chí Dur Lê Lê còn chưa nhìn thấy trên tay vị khách trong nước nào đeo nổi nó.

Phụ nữ tí mị, cũng quan sát những điểm này tương đối nhiều, trái ngược hẳn với Hoa Quân ở chung với Diệp Thiên mất ngày thế mà không nhận ra giá trị chiếc đồng hồ trên cổ tay Diệp Thiên kia.

- Ký thỏa thuận à, ký thỏa thuận gì?

Diệp Thiên không biết đối phương nhìn ra cái gì từ cổ tay mình, cậu chỉ có chút nghi hoặc những lời nói của Dur Lê Lê, đến tham quan mỏ vàng Johannesburg còn phải ký thỏa thuận gì sao?

- À, là thế này, Triệu tiên sinh, do mỏ vàng này nằm ở độ sâu hơn 300 mét, chúng tôi không thể đảm bảo không xảy ra chuyện gì, phải ký thỏa thuận miễn truy cứu trách nhiệm, tự nguyện tiến vào mỏ vàng này, thì bên tham quan mới cho phép du khách đi xuống.

Nhìn thấy bộ mặt khó hiểu của Diệp Thiên, Dur Lê Lê giải thích:

- Triệu tiên sinh, kỳ thực là không có gì cả, công tác an toàn bên mỏ vàng cũng được kiểm chứng nhiều mặt rồi, từ khi mở đèn giờ là 5, 6 năm rồi trước giờ chưa xảy ra 1 sự cố nào cả.

- Đó là các cô chưa gặp thôi.

Diệp Thiên nhìn không được trong lòng thở dài, có đôi khi không biết không hẳn là 1 thứ hạnh phúc, thậm chí những khách du lịch không biết bọn họ suýt nữa bước vào cánh cửa địa ngục rồi, nếu không phải hôm qua đã tháo dỡ kíp nổ điện tử đi, thì những người xuống dưới này chắc chắn chết hết không thừa 1 ai.

- Dur tiểu tư, thôi bỏ đi, tôi thấy trên mỏ vàng cũng có không ít nơi có thể tham quan được, tôi không xuống dưới nữa.

Chuyện trùng hợp cũng rất nhiều, thiên cơ cũng không thể bị thôi diễn hoàn toàn được, Diệp Thiên tuy rằng đã tháo gỡ kíp nổ điện tử, nhưng cũng không dám để mình xuống dưới đất mấy trăm mét như vậy, trong tình huống này, rất nhiều chuyện cậu không thể không chế được.

- Anh Triệu, anh không phải thích xem mỏ quặng à?

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Hoa Quân không khỏi ngạc nhiên, trên đường đến đây Diệp Thiên hơi trầm, biểu hiện hôm nay đúng là có chút kỳ quái. Diệp Thiên khoát tay, cười nói:

- Xem mãi cũng thấy chán, thôi ở chơi đây tham quan cũng được.

- Vâng, không thành vấn đề, cứ làm theo ý Triệu tiên sinh vậy.

Dur Lệ Lệ không nói thêm gì, nếu đổi lại cô là Diệp Thiên cũng sẽ không xuống dưới mỏ, phải biết rằng, người có thể có được chiếc đồng hồ triệu đô như thế, chắc chắn là rất quý trọng mạng sống của mình, sẽ không tùy tiện ký vào cái thỏa thuận miễn truy cứu trách nhiệm gì đó đâu.

- Trên đất cũng không thiếu nơi tham quan, Triệu tiên sinh có thể tham quan quá trình chế tạo vàng.

Giới thiệu sơ qua cho Diệp Thiên 1 chút, Dur Lệ Lệ nhìn đồng hồ, đứng dậy vỗ tay, lớn giọng nói:

- Được rồi, chúng ta có thể đi và rồi, mọi người đi theo tôi, nhìn rõ lá cờ màu vàng trên tay tôi, đầu tiên chúng ta sẽ đến xem vàng khối được chế tạo thế nào, sau đó là có thể xuống mỏ.

Loại người giống như Diệp Thiên, Dur Lệ Lệ mặc dù không cố ý nịnh bợ, nhưng cũng có thể coi là tương đối tôn trọng, cho nên hơi thay đổi lịch trình tham quan 1 chút, chế tạo vàng khối vốn là địa điểm tham quan sau cùng.

Theo lời nói của Dur Lệ Lệ, hơn 20 khách du lịch đội cùng loại mũ tập trung lại, Diệp Thiên nhìn 1 chút trong đó đại bộ phận là người Hoa, ngôn ngữ cũng là tiếng địa phương đủ khắp mọi nơi, đương nhiên là đoàn du lịch đến từ trong nước.

- Anh Triệu em không đi cùng anh nữa.

Hoa Quân chào Diệp Thiên 1 tiếng, đối với hướng dẫn viên du lịch mà nói, đi 1 nơi hàng ngàn lần cũng là 1 nỗi khổ, cho nên bọn họ có thể trốn được thì trốn.

- Ừ, cậu ở bên ngoài chờ tôi đi.

Diệp Thiên gật gật đầu, ấn tượng của cậu với hoa quân cũng không tệ lắm, tiểu tử này nếu như vào cùng mình nói không chừng lại

bị thương gì cũng nên, nếu như mỗi mình Diệp Thiên sau khi vào trong sẽ tách khỏi những người này, tránh làm phiền đến người khác.

- Đợi với, đợi em 1 chút!

Ngay đúng lúc đoàn của Dư Lệ Lệ đang định vào cổng mở vàng Johannesburg, phía sau vang lên giọng nói của 1 cô gái, do là tiếng Trung, cho nên mọi người theo thói quen dừng bước lại.

- Chào chị, em họ Hồng, tên là Giang Sơn, xin hỏi, em có thể đi theo đoàn của chị được không?

1 cô gái chạy từ trong đường nhỏ ra nhìn chị khoảng 14, 15 tuổi, nét mặt cực kỳ đơn giản, cặp mắt to long lanh xinh đẹp trên khuôn mặt, nói:

- Cha mẹ em đăng ký cho em đi với 1 đoàn nước ngoài, em nghe chẳng hiểu họ nói cái gì cả, chị này, em có thể đi với đoàn chị được không, em có thể trả phí đổi đoàn mà.

- Cái này... không được lắm đâu.

Dư Lệ Lệ có chút khó xử, du lịch nghề này cũng có quy định của nó, mình không thể tranh khách của người khác, như vậy sẽ dẫm đến mâu thuẫn trong cơ quan du lịch.

- Không sao đâu, chị à, em nói với bọn họ em có người thân bên đoàn này, hơn nữa bọn họ cũng không phải trả lại phí cho em, thế là bọn họ để em qua đây luôn.

Trên mặt cô bé lộ ra vẻ tủi thân, nói:

- Những người nước ngoài này hung hăng lắm, chị à chị để em theo bọn chị được không, em trả tiền cho chị nè.

- Cô Dư, đều là người trong nước, cho cô bé đi cùng đi.

- Được rồi, thêm 1 cô bé đáng yêu nữa, đến đây, đi cạnh dì đi.

Cô bé nói chuyện, móc từ trong túi ra vào trăm đô la đưa ra trước mặt Dư Lệ Lệ, 1 bộ dạng điềm đạ đáng yêu, khiến cho du khách trong nước lần lượt mở miệng nói giúp cô bé.

- Thế được rồi, thế nhưng lát nữa sau khi ra ngoài, em phải nói rõ với bố mẹ mới được đấy.

Dur Lệ Lệ gạt đầu, nhận lấy số tiền cô bé đưa cho, sau khi rút ra 100 đô, còn thừa trả lại cho cô bé, cô chỉ lấy đủ phí tham quan mà thôi.

- Cảm ơn, cảm ơn chị ạ!

Cô bé vỗ tay cười cười, 1 bộ dạng hồn nhiên, mọi người nhìn thấy tâm trạng tốt hơn vài phần, ánh mặt trời chói chang trên đỉnh đầu hình như cũng bớt nóng hơn. - Tiểu nha đầu này thực là kỳ quái.

Diệp Thiên đứng cách Dur Lệ Lệ không xa, trên mặt cười mà như không cười, theo như người ngoài thấy, cô bé đó là người như còn chưa hiểu sự đời, nhưng Diệp Thiên là ai chứ, từ 10 tuổi cậu đã theo lão Đạo ngang dọc giang hồ, cho dù không ứng dụng thuật xem tướng, liếc mắt 1 cái có thể nhìn thấu bản chất 1 người.

Lúc cô gái này nói chuyện, trong ánh mắt âm lộ ra 1 tia giao hoạt mờ mờ, đồng thời cũng âm thầm quan sát phản ứng của Dur Lệ Lệ, rõ ràng là giả vờ khờ dại, chỉ có điều tướng mạo và tuổi tác của cô ta đã che giấu điếm này thành công.

- A, trong cơ thể cô bé này sao lại có loại năng lượng đặc biệt thế này?

Ánh mắt Diệp Thiên sau khi xem xét cô bé 1 vòng xong, sắc mặt trở nên nghiêm trọng, bởi vì cậu phát hiện, kinh mạch trong cơ thể cô bé này chạy 1 loại năng lượng mà cậu chưa từng thấy qua, có chút giống với cái tên quý hút máu Kurl kia, cũng không phải là tự thân luyện ra được.

- Chẳng lẽ cô ta cũng là quý hút máu?

Diệp Thiên tâm niệm vừa động, 1 tia thần thức như đao xâm nhập vào người cô gái, người này xuất hiện tình cờ như vậy, rõ ràng là vì mình mà tới rồi, đối với kẻ địch, Diệp Thiên chưa từng có thói quen nương tay, càng không biết thương hoa tiếc ngọc, dù cho cô ta có là 1 cô bé chưa đến tuổi vị thành niên đi chăng nữa.

- Á?!

Cô bé sôi nổi hoạt bát đi sau mọi người, đột nhiên kêu lên 1 tiếng thất kinh, chân mềm nhũn ngã ra trên mặt đất, ánh mắt lộ ra thần sắc vô cùng hoảng sợ, giống như là nhìn thấy 1 hình ảnh gì đó cực kỳ đáng sợ.

- Hả, có thể hóa giải chiêu thân thức tấn công của mình à? Có chút hứng thú đây!

Ngay tại lúc cô gái ngã xuống, Diệp Thiên cảm giác được, năng lượng trong cơ thể cô bé này bắn ngược thân thức của cậu ra ngoài, chẳng qua là Diệp Thiên đã tạo nên 1 hình ảnh biến máu núi xác phản ánh thành công trong não của cô bé đó.

- Yếu quá, để xem ngươi định làm gì?

Nhìn thấy cảnh cô bé ôm đầu la hét Diệp Thiên không khỏi cười khò 1 tiếng, mình chỉ cần thêm 1 phần thân thức tấn công nữa thôi là có thể đánh tan thân thể cô bé này rồi thậm chí có thể giết luôn, cho nên cho dù thân thể cô bé này có chút cổ quái, thế nhưng không có chút sức uy hiếp nào với mình cả, nhưng bản thân mình lại quá ngạc nhiên như thế.

- Giang Sơn, em không sao chứ?

Nhìn thấy cô bé đột nhiên la hét, hướng dẫn viên du lịch Du Lệ Lệ trong lòng có chút hồi hận, mình hình như dính vào phiền toái không nhỏ, thế nhưng đã nhận tiền của cô bé, 2 bên tạo thành quan hệ thuê mướn, không thể nào đuổi cô bé đi được.

- Em không sao đâu!

Giang Sơn từ từ đứng dậy, chỉ có điều lúc ánh mắt cô bé nhìn quét qua Diệp Thiên, toàn bộ thân thể không nhịn được run bắn lên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 804

Tính Kế

Người Gypxy là 1 tộc người lang thang, dẫu chân bọn họ hầu như đặt lên khắp thế giới này, từ ý này mà nói, bọn họ là 1 dân tộc có kiến thức rộng rãi, tối thiểu đối với nghề lừa đảo, hiểu biết tuyệt đối không ít hơn bọn lừa đảo trong nước đâu.

Từ nhỏ đi theo mẹ nuôi người Gipxy lớn lên, Giang Sơn không phải là người ngây thơ người ngoài thấy, mà trái lại, năm 8 tuổi đã có thể lừa toàn bộ người lớn trong trấn rồi, hơn nữa còn có thể che dấu tốt siêu năng lực hóa giải tâm linh người khác cho nên Giang Sơn mới đồng ý với Lô Hổ đến đối phó với Diệp Thiên, điều này đối với cô bé mà nói, chẳng qua chỉ giống như bói bài đoán mệnh cho người ta mà thôi, dù sao cầm tiền của người ta thì phải làm việc cho người ta, từ nhỏ Giang Sơn đã sống trong môi trường này rồi, cũng không có quan niệm hiền lành hay gánh nặng tâm lý gì.

Chỉ có điều Giang Sơn không ngờ tới được, người mà mình phải đối phó lại là người đáng sợ như vậy, sau khi ánh mắt Diệp Thiên có ý như vô tình nhìn vào người mình, cô bé có cảm giác thi thể mình ở trong biển máu núi xác chết, sống không bằng chết, cái đó gần như là sát khí phá hủy thần kinh cô ta.

Tiểu cô nương này hình như có thể xác nhận, người đàn ông trước mặt này đúng là bóng hình mà cô bé gặp trong ác mộng đó, máu trong thế giới trong mộng kia, chính là do hắn ta giết người mà tạo ra, mà lúc người đàn ông này xuất hiện trước mặt cô bé hình như còn đáng sợ hơn trong mộng nhiều.

Tuy rằng năng lượng thần bí trong cơ thể cuối cùng cũng có thể hóa giải được sát khí, thế nhưng Giang Sơn vẫn cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không thể phát ra 1 tia khí lực nào, siêu năng lực mà cô bé có trước mặt Diệp Thiên quả thực không đỡ nổi 1 đòn.

- Tiểu cô nương, cơ thể không khỏe thì đừng xuống nữa, không sẽ chết đấy!

Diệp Thiên có thể cảm nhận được rõ ràng thái độ thù địch từ người cô bé này, chỉ có điều cậu căn bản không sợ cô bé này giở trò gì, với sức mạnh tuyệt đối, tất cả những âm mưu quỷ kế đều chỉ là 1 trò đùa mà thôi.

- Chàng trai, đừng nói những lời như vậy, không thấy người ta sợ quá thành ra thế này rồi à?

- Đúng thế, đều là người Trung Quốc ở nước ngoài dọa người 1 nhà thế này còn là đàn ông gì chứ?

Trong đoàn du lịch trong nước, có không ít những bà cô thật thà, lập tức có 2 phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi đến bên cạnh Giang Sơn nhỏ giọng an ủi cô bé, còn mấy ông lão thì tức giận nhìn Diệp Thiên, không bằng lòng với câu nói của cậu.

- Được rồi, mọi người không nói nữa, lập tức đến đoàn chúng ta nào, mọi người cùng đi nào.

Dư Lệ Lệ mặc dù có chút hối hận vì đã để cô bé này gia nhập đoàn, nhưng chuyện đã đến nước này, cô cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể mở miệng hòa giải mọi người, chuyển sự chú ý của mọi người sang mỏ vàng trước mặt.

- A, có chút không ổn rồi?

Ngay trong lúc cô bé trốn trong đám phụ nữ kia, sau khi trốn khỏi tầm mắt của Diệp Thiên, mà Diệp Thiên bỗng nhiên nhíu lại, bởi vì cậu từ không khí từ phía người được 1 mùi sát khí đặc hơn, ít nhất có đến 20 người đang cùng lúc theo dõi mình.

Những người này tản mát đằng trước đằng sau đoàn du lịch của Diệp Thiên, âm thầm tạo thành 1 vòng vây, phong bế 4 phía của mình lại, Diệp Thiên có thể cảm giác được những ánh mắt không mấy thiện cảm kia đang tập trung vào người mình.

- Gan các người cũng khá là lớn đấy, cài bom ở đây rồi mà còn dám đích thân đến đây, không sợ tự mình bị tan xác sao?

Diệp Thiên không khỏi run lên 1 chút, thế nhưng liền phản ứng lại ngay, cổ sát khí ần ần bao vây xung quanh này cũng không có 1 tia quen thuộc nào chắc chắn bọn họ không phải là đồng bọn với những tên đê mê qua.

Diệp Thiên hơi nghĩ 1 chút, liền hiểu ra, nhất thời tặc lưỡi:

- Mẹ nó, thật là xảo quyệt, đến cả người mình cũng tính kế đi vào!

Đúng y như Diệp Thiên nghĩ, binh đoàn đến đây ngày hôm nay đúng là do Jerry sắp đặt. Sau khi biết cô bé siêu năng lực Giang Sơn, đây chính là 1 phần trong kế hoạch của hắn.

Phải biết rằng, nếu thật sự kích nổ những quả bom đó, binh đoàn Black Widow sau này chắc chắn trở thành đối tượng mà tất cả mọi người đều hận thù, nếu như không phải là phương án bắt cóc dĩ, Jerry cũng không bấm ngòi nổ, nếu như có thể tiêu diệt được Diệp Thiên

theo cách bình thường sẽ là tốt nhất.

Thế nhưng Diệp Thiên nếu như thật sự có được sức chiến đấu kinh người, Jerry cũng không phải là người có trái tim mềm yếu, hẳn ta đã an bài 3 binh đoàn cộng với toàn bộ khách du lịch ở đây trở thành vật tuấn táng cho Diệp Thiên.

Còn về những cái chết oan ức này có biến thành quỷ sa tăng đứng trước mặt tố cáo mình hay không, Jerry hoàn toàn không để ý, hẳn ta căn bản không coi 3 binh đoàn cùng tham gia kế hoạch lần này là đồng bọn của mình.

- Cũng được, không có vũ khí hạng nặng.

Cảm nhận được 1 chút nguồn gốc mối nguy hiểm, Diệp Thiên thở dài nhẹ nhõm, súng tiểu liên bình thường hiện nay vốn không có lực sát thương gì với cậu cả, nếu như dùng đạn điền phi kiểm để hộ thân thì đạn đạo có uy lực cực lớn, Diệp Thiên vẫn có thể chống đỡ 1, 2 phần.

- Tổng Hiểu Long thật đúng là không tiếc tiền, phía trước phía sau mời nhiều người như vậy.

Diệp Thiên hơi lắc đầu, nhìn từ khí huyết những người xung quanh phát ra, bọn họ trong những người bình thường đã coi như là những người cực kỳ mạnh rồi, hơn nữa về căn bản tay ai cũng dính máu, ngay cả đội lính đánh thuê của Maracay cũng còn kém hơn vài phần.

- Giang Sơn, sau khi đi vào cô dẫn hẳn đến chỗ không có người, người của chúng tôi sẽ xử lý hẳn.

Ngay tại thời điểm đoàn du lịch đi theo đoàn người tiến vào cửa mỏ vàng, từ tai nghe cắm trên vàng tai Giang Sơn nghe được 1 mệnh lệnh, ngoái đầu lại nhìn, 1 chỗ cách cô ta hơn 10 mét, 1 người đang âm thầm ra hiệu cho mình.

Giang Sơn cắn môi gật đầu, cô bây giờ thực sự rất hối hận, nhưng đã không có đường lui rồi, nếu không nghe theo chỉ huy, chi sợ những người đó sẽ tiêu diệt luôn cả mình.

Xuất phát từ môi trường và nhu cầu bảo vệ đồ vật, giới hạn số người khách nước ngoài tham quan rất nghiêm ngặt, bên ngoài mỏ vàng Johannesburg mặc dù người chật ních nhưng sau khi đi vào, lập tức thấy có vẻ trống trải.

Đây vốn là 1 mỏ vàng cỡ lớn, vào thập kỷ trước thập kỷ những năm 90, nhiều nhất có đến gần 10 000 công nhân, cho nên diện tích mỏ vàng này càng giống như 1 khu dân cư, 2, 3 người tiến vào, bỗng chốc cảm thấy thừa thớt.

- Mọi người đi theo tôi, chúng ta đầu tiên đến thăm khâu cuối cùng của mỏ vàng, cũng chính là chế tác vàng khối, các bạn có thể ở đây nhìn thấy vàng được đúc ra lò thế nào.

Sau khi tiến vào cửa mỏ vàng, Du Lệ Lệ cũng không đi theo đoàn người hướng vào cửa mỏ vàng nữa, chào đoàn xong thì đi tới 1 con đường khác lên trên, thế nhưng cô ta không phát hiện, 2 vị khách du lịch trước sau của mình cũng lặng lẽ đi lên.

1 thợ săn giỏi thì phải đủ kiên nhẫn, những binh đoàn này đều được liệt vào hạng những người cực kỳ có kinh nghiệm, bọn họ cũng không hấp tấp, bởi vì trước mặt Diệp Thiên có rất nhiều người, nếu như thất bại, muốn tìm được Diệp Thiên trong chốn mê cung khu sinh sống ở mỏ vàng này cũng là 1 chuyện rất phiền toái.

Chế tạo vàng khối là 1 địa điểm du lịch mới sau khi tân trang mỏ vàng Johannesburg, khoảng cách cửa vào mỏ vàng cũng không phải là xa lắm, dưới sự dẫn dắt của hướng dẫn viên du lịch, sau 5 phút, mọi người đều đến trước 1 công trình chiếm 1 phần lớn diện tích.

Đi vào công trình có kết cấu bằng thép này không gian bên trong đại khái khoảng chừng 2 mét vuông, vừa mới bước vào đã cảm giác được không khí như bị thiêu đốt, hình như lỗ chân lông trên người cũng cảm nhận được mùi của các hạt vàng.

- Xin các bạn hãy nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng khai thác kim loại.

Trong công trình này ngoài 1 chỗ ngồi như trong rạp chiếu phim ra thì phía trước mặt có 1 cái lò rèn nhiệt độ cao và 1 chỗ ngồi cho người luyện kim, tiếng loa bên tai vọng lại khiến cho mọi người nhắm mắt lại, đưa mọi người xuyên qua 100 năm trở lại thời kỳ đăi vàng nguyên thủy.

Tiếp theo, đèn 4 phía tắt hết, tiếng nổ, tiếng đào, vận chuyển đá vọng đến bên tai, sau đó là tiếng đăi cát tìm vàng vang lên.

Diệp Thiên mặc dù nhắm 2 mắt lại, thế nhưng thân thức lại tập trung về phía những người có ý định giết hại cậu, cậu phát hiện lúc đèn tắt, có mấy người tìm đập nhanh hơn bình thường, thế nhưng thứ vũ khí đó vẫn không chịu lộ ra.

- Được, lát nữa ta sẽ tóm gọn các ngươi.

Diệp Thiên đã đi vào mỏ vàng, nhưng cũng không am hiểu lắm về quá trình chế tạo vàng khối, bọn họ không có động tĩnh gì thì Diệp Thiên cũng vui vẻ làm 1 chuyến du lịch thôi. Ngay sau khi âm thanh dừng hẳn, ánh đèn lại sáng lên, 2 người công nhân lại bước ra, mở 1 lò rèn trước mặt, khí nóng bốc hơi lên tấp vào mặt mọi người khiến cho cả căn phòng biến thành 1 cái lò lửa.

Nhiệt độ nóng chảy của vàng là 10644 độ, do vậy muốn nung chảy vàng thì nhiệt độ phải cần ít nhất là 12 000 độ, vì thế cho nên tất cả mọi thứ đặt vào trong lò đều biến thành lửa đỏ hết.

Trong bình luyện có 2 lọ chứa đầy vàng nước, công nhân dùng cái kẹp dài 2 mét kẹp cái bình lại, để vàng nước vào cái bình hình chữ T trước mặt, sau chừng khoảng 1 phút, vàng nước nhanh chóng bị lạnh biến thành 1 khối vàng lớn, toàn bộ quá trình luyện vàng xảy ra không quá 6 phút.

- Các bạn, đây... chính là bộ mặt của Johannesburg, không có vàng, thì cũng không có Johannesburg!

Cuối cùng, công nhân cầm 1 khối vàng cao chừng 20cm, dài khoảng 35cm cho mọi người chiêm ngưỡng, lộ trình này kết thúc ở đây.

Sau khi đám người rời khỏi phòng, Diệp Thiên gọi Du Lệ Lệ lại, nói:

- Du tiểu thư, tôi không xuống mỏ quặng đâu, lát nữa tôi chờ các cô ở cửa là được rồi!

- Vâng, Triệu tiên sinh, ngài có thể đi tham quan cuộc sống của thợ mỏ, ở đó cũng được đấy.

Du Lệ Lệ gật đầu, nói:

- Công nhân làm việc ở đây tương đối ít, thế nhưng mỗi 1 khu đều có biển dẫn, ngài cứ theo biển dẫn mà đi là được, đừng để bị lạc đường nha!

- Không sao đâu, tạm biệt nha!

Diệp Thiên cười khoát tay, xoay người đi về phía ngược lại với mọi người, chỉ có điều vừa đi được 4, 5 bước phía sau truyền lại 1 tiếng la sợ hãi:

- Anh ơi, em có thể đi cùng anh được không?

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 805

Giao Chiến

Sau khi nghe thấy tiếng cô bé, Diệp Thiên dừng bước, cậu khi nãy rõ ràng cảm nhận được ý xấu của cô bé đó với mình, đồng thời, cậu cũng đã ra cảnh cáo với cô bé này, chỉ có điều Diệp Thiên không ngờ, cô bé đó còn dám dây dưa với mình.

Diệp Thiên cũng không phải là loại người lương thiện gì, cậu là người bước qua biển máu núi xác, người chết trong tay cậu cũng không ít hơn những đại tướng quân thời cổ đại tung hoành trên sa trường đâu, nếu như cô bé không biết điều còn muốn lán hại gì đến mình, Diệp Thiên nhất định sẽ xử lý cô ta trước tiên.

- Vâng, em muốn ở cùng anh.

Trong ánh mắt cô bé tuy rằng tràn ngập vẻ sợ hãi, nhưng ngữ khí lại vô cùng kiên định, ngẩng đầu nhìn trộm Diệp Thiên, nhỏ giọng nói:

- Anh là người lợi hại nhất mà em đã từng gặp, em nhất định phải đi cùng anh!

Tận sâu trong đáy lòng cô bé là 1 tiếng nói không ngừng kêu gào, khiến cho cô bé phải đi theo Diệp Thiên, Giang Sơn biết, bản năng mình từ trước đến giờ chưa bao giờ nhầm cả, nếu trong lòng đã có nguyện vọng này thế thì đây chắc chắn là sự lựa chọn tốt nhất rồi.

- Đi theo ta chỉ có người chết thôi, bao gồm cả cô trong đó đấy!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, xoay người tiến vào khu sinh hoạt của mỏ vàng, tiểu cô nương này mặc dù có chút năng lực khác hẳn với người thường, nhưng không đáng để Diệp Thiên để ý tới, thậm chí đến cả đối phó với cô ta Diệp Thiên cũng không có hứng thú.

- Anh... anh coi thường em à? Em rất lợi hại đấy!

Giang Sơn không ngờ Diệp Thiên lại quay mặt bỏ đi như vậy, sau khi sừng sốt 1 chút, cô bé vội vàng đuổi theo, tuy rằng cô bé biết ở đây có đến mấy chục người muốn lấy mạng Diệp Thiên nhưng không biết vì sao Giang Sơn có 1 loại cảm giác, chỉ cần đi bên cạnh Diệp Thiên thì chính là an toàn nhất.

- Tiểu nha đầu, nói xem người lợi hại ở điểm nào?

Nhìn thấy tiểu cô nương đuổi theo, Diệp Thiên đi chậm lại, đối với nha đầu này mà nói, cậu đúng là không thể nào phát ra sát khí được hơn nữa Diệp Thiên cũng có vài phần tò mò về năng lượng cổ quái trong người cô bé kia.

- Em có thể biết được anh đang nghĩ cái gì?

Giang Sơn vỗ vào ngực chưa dậy thì hết, nói:

- Em biết tâm thuật có thể biết ý nghĩ của anh, ngoài ra em còn biết bói toán nữa, mẹ em là người Gypxy!

- Tâm thuật? Xem bói đoán mệnh?

Diệp Thiên nghe vậy không khỏi cảm thấy buồn cười, cái gọi là thuật xem bói của người Gypxy trong mắt của cậu chẳng qua chỉ là 1 câu chuyện tiểu lâm, làm sao có thể giống như bát quái Vương Chu Dịch trong nước được, nghĩ 1 lát, Diệp Thiên nói:

- Thế người nói xem bây giờ rốt cục ta đang nghĩ cái gì? Nói đúng thì ta cho người đi cùng!

Ngoài miệng nói chuyện cùng cô bé, nét mặt Diệp Thiên không có chút gì thay đổi, thế nhưng ánh mắt lại âm thầm chứa 1 tia sát khí, bởi vì cậu phát hiện, cùng lúc với mình càng lúc càng đi lên này, hơn 20 người mang vũ khí đã âm thầm bao vây mình.

- Anh đang nghĩ...

Giang Sơn ngẩng đầu lên, giống như là nhìn vào trong mắt Diệp Thiên vậy, đồng thời não bắt đầu tập trung, thế nhưng đồng thời sắc mặt cô bé đột nhiên tái nhợt, thân thể đột nhiên lui về sau khoe miệng trào ra 1 vệt máu tươi.

- A, còn có môn đạo thể này ư?

Thân thể tiểu cô nương mặc dù lao đảo về phía sau thế nhưng ánh mắt Diệp Thiên lại sáng lên, bởi vì khi này cậu cảm nhận được năng lượng hết sức kỳ dị của cô gái đã đang xâm nhập vào não mình, nếu không phải thân thể được thần thức bao quanh sợ là đã bị năng

lượng đó nhập vào não rồi.

Diệp Thiên tiến lên 1 bước, đang muốn phóng ra thần thức để quan sát thân thể cô bé, bỗng nhiên dừng lại, nói:

- Tiểu nha đầu, làm tốt lắm, lát nữa ta sẽ nói chuyện với ngươi!

Tiếng nói chưa dứt, 1 loạt tiếng súng vang lên, 2 hướng trước và sau Diệp Thiên, hàng chục loạt đạn bay tới, nhắm vào những chỗ điểm yếu trên người Diệp Thiên.

Thế nhưng ngay tại thời điểm tiếng súng vang lên, thân thể Diệp Thiên bỗng nhiên co lại rồi biến mất, toàn bộ loạt đạn đó bắn vào không trung, 1 lát sau nhìn thì đã thấy thân hình Diệp Thiên hiện ra ở bên ngoài 7, 8 mét.

- Ở đó, xử lý hắn đi!

Vị trí mà Diệp Thiên đang ở chính là cửa vào khu sinh hoạt của mỏ vàng, phía trước đó là 1 nhà kho thấp, thế nhưng lúc này trong nhà kho có sát khí ẩn nấp 7, 8 mũi súng tự động đang nhắm vào người Diệp Thiên.

- Giang Sơn, cầm chân hắn đi!

- Cùng lúc đó, trong tai Giang Sơn truyền lại mệnh lệnh của Jerry. Ngươi coi thường ta à?

Sau khi nghe được giọng nói bên tai, cô bé cắn môi, tuy rằng cô đã sớm không có hy vọng giết được Diệp Thiên, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào lại ngưng tụ tất cả mọi tinh lực của mình tiến tới đánh Diệp Thiên cách đó 7, 8 mét.

- Ấy? Đây là năng lực gì?

Sau khi Giang Sơn xuất tinh lực của cô tar a, Diệp Thiên bỗng nhiên cảm thấy toàn thân căng lên, như là bị rơi vào vũng bùn, không khỏi nhũn mảy lại, hừ lạnh 1 tiếng:

- Mở ra!

Theo tiếng quát của Diệp Thiên, không khí quanh người cậu nổi lên 1 trận sóng, Giang Sơn lúc này tiếc là tinh lực thậm chí đến 1 giây cũng không giữ thêm được nữa đã hoàn toàn bị đánh tan, bị 1 tiếng quát chấn động của Diệp Thiên, giống như hòn phiêu phách lạc vây, thân thể bé nhỏ cùng lúc cũng ngã nhào trên mặt đất.

Từ lúc Giang Sơn xuất chiêu đến lúc bị Diệp Thiên phá vỡ toàn bộ quá trình chỉ chưa đến 1 giây, nhưng những binh lính xung quanh Diệp Thiên đều là những lão làng nơi sa trường, trong thời gian nháy mắt Diệp Thiên hơi ngậy người đó, súng tự động của bọn họ đã cùng nhau khai hỏa hướng về phía Diệp Thiên bắn.

Không giống như vũ khí mà lính đánh thuê bình thường dùng, bọn lính đánh thuê có thói quen lấp lại vũ khí chính, đến cả Diệp Thiên cũng dâng lên 1 cảm giác nguy hiểm, những viên đạn này bắn trúng người mặc dù không đến mức chết nhưng mùi vị tuyệt đối cũng không dễ chịu chút nào.

Tuy rằng đạn từ súng bay ra, thời gian tới mục tiêu không quá 0,09 giây nhưng trong mắt Diệp Thiên, quá trình này còn chậm lắm, những làn đạn bay ngập trời kia đều được phản ánh rõ ràng trong đầu cậu.

- Phá!

Miệng Diệp Thiên phát ra 1 tiếng gào to, 1 tia sáng màu đỏ nổi lên bao quanh người Diệp Thiên. “Đình đình đình” những tiếng kêu vang bên tai không dứt, những loạt đạn này đều vị vàng sáng màu đỏ đó cản lại rơi xuống biển tài phé liệu hết, rơi xuống khiến cho mặt đất phủ 1 màu vàng sáng bóng.

- Đây... sao lại thế này?

- Hấn... hấn là người sao? Đạn bắn không chết à?

- Chúa ơi, đó là người gì không biết, tên Jerry chết tiệt, thảo nào hấn không phải người đến đây?

Cảnh này trong mắt của 3 binh đoàn đang bao vây Diệp Thiên hình như tất cả mọi người đều trở nên ngậy ra, người có thể tránh được đạn, bọn họ có lẽ cũng đã nhìn thấy rồi, nhưng đứng trên mặt đất bất di bất dịch mà lại không bị bất kỳ thương tổn gì, điều này quá thực đã phá vỡ hiểu biết của bọn họ.

- Nổ súng, nổ súng, bắn chết hấn đi!

Có thể trở thành người nổi tiếng trong giới lính đánh thuê, đương nhiên cũng không phải là hạng người dễ từ bỏ, lập tức có người đoán được dụng tâm của Jerry, thế nhưng lúc này bọn họ cũng chỉ có thể bất chấp khó khăn quyết tâm tiêu diệt kẻ địch đáng sợ trước mắt này.

Cái kiểu biểu hiện không hợp lý của Diệp Thiên không chỉ khiến cho những binh lính có tố chất được huấn luyện kia hơi sững sốt, ngay sau đó lại là 1 tiếng súng nổ lớn, lần này mọi người đều không giữ lại cái gì, đem toàn bộ đạn trong súng trút lên người Diệp Thiên.

Thế nhưng điều khiến cho bọn họ không dám tin chính là, sau khi loạt tiếng súng đó dừng lại thì bóng hình người nhìn thậm chí có chút gầy yếu kia vẫn đứng tại chỗ cũ, ánh sáng màu đỏ vây xung quanh người đó có nhuộm thêm màu đen thẫm thẫm bí.

- Đến mà không có quà là vô lễ, cho các người mở mang kiến thức nếm chiêu của Diệp mỗ đây.

Trong miệng Diệp Thiên phát ra 1 tiếng hừ lạnh, tâm niệm vừa động, vầng hào quang màu đỏ bên ngoài đó bắn ra, nhắm vào ngôi nhà kho phía trước kia, ngay sau đó 1 tràng tiếng kêu thê lương vang lên, trong thời gian ngắn ngủi đó, tứ phía chọt chìm vào yên lặng.

- Đúng là loại có danh mà không có thực, không chịu nổi 1 đòn!

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra 1 nụ cười lạnh, vừa rồi Vô Ngân vừa đánh 1 đòn chớp nhoáng đã chặt hết hơn mười mấy đầu người đang tập kích phía trước mình kia.

Ở trong nhà kho, những cái đầu chưa rơi xuống còn lộ rõ thần sắc không thể tin được, thân thể thậm chí vẫn còn giữ tư thế đứng thẳng, thế nhưng thần trí những người này cũng dần dần trở nên mờ nhạt rồi.

Đúng là công cụ giết người lợi hại.

Ngay cả Diệp Thiên nhìn thấy kết quả chiến đấu như vậy cũng không khỏi có chút kinh ngạc, phi kiếm giết người nay quả nhiên là không chút tiếng động, cái này hiệu quả so với súng đạn còn tốt hơn mấy lần, hơn nữa vừa có công có thủ, chả trách Đinh Hồng 1 người 1 kiếm mà dám chống lại hàng chục ngàn quân đội Nga.

Dựa vào thần thức và chân khí bây giờ của Diệp Thiên đủ để điều khiển phi kiếm đến mấy canh giờ, đừng nói là 19 người ở đây, mà ngay cả thiên quân vạn mã Diệp Thiên cũng không hề sợ hãi.

- Có cần phải kích nổ hay không?

Sau khi Vô Ngân quay vào thân thể tu bổ, trên mặt Diệp Thiên lộ ra nụ cười độc ác hứng thú, cậu rất muốn được xem vẻ mặt của cái tên Jerry đấy sau khi kích nổ mà không nổ.

- Chúa ơi, hắn là loài người sao? Đạn bắn không chết được hắn!

Ở 1 khe núi cách mỏ vàng Johannesburg hơn khoảng 50km, Kyle đang thao tác máy tính thét lên 1 tiếng kêu kinh hãi, tuy rằng Giang Sơn lúc này đã bị hôn mê, nhưng hắn đã bố trí 2 camera trên người cô bé, thế nên có thể quan sát lại cảnh ở hiện trường.

- Kyle, hai binh đoàn lính đánh thuê đó xong rồi!

Sắc mắt Jerry tái mét nhìn màn hình máy tính, trong lòng hắn ta vốn còn 1 chút may mắn, nhưng chuyện này của Diệp Thiên đã có thể nói rõ ràng, đây đúng là người siêu năng lực mà hắn cực kỳ kiêng kỵ.

- Jerry, làm sao bây giờ? Tôi không dám chắc có thể tiêu diệt được hắn!

Vết sẹo như con giun trên mặt Brookman người có sức mạnh cường bạo trong binh đoàn Black Widow không ngừng động đậy, người thanh niên hiện trên màn hình mờ mờ kia khiến cho tim hắn sinh ra 1 cảm giác bất lực.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 806

Tàn Sát Đẫm Máu (Thượng)

Jerry, có cần không?

Kenvil nhìn chăm chăm vào túi của bộ áo quần rằn ri Jerry đang mang, hẳn tin rằng chỉ cần Jerry ấn nút máy phát nổ, cái người có thể tránh được tên đạn kia cũng phải tan xương nát thịt, hiệu ứng hóa học của hơn trăm cân TNT sinh ra dưới lòng đất có thể bằng với một đạn hạt nhân loại nhỏ rồi.

- Đợi thêm một chút.

Jerry lắc đầu, quay lại nhìn Miêu Tử Long nãy giờ vẫn không nói gì nói:

- Miêu, không phải ông còn có hậu thủ sao? Bọn họ có thể hành động rồi đó!

Từ sự kiện 911 ở Mỹ cho đến nay vẫn chưa đầy hai năm, đây đúng là thời kỳ tàn khốc của thế giới, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì Jerry sẽ không sử dụng số thuốc nổ đó, nếu không thì cuộc đời còn lại của mấy người họ chỉ có thể sống chui rúc trong hang như lũ chuột thôi.

- Jerry, đây không phải là kết quả mà tôi muốn!

Miêu Tử Long ngồi bên mặt tái mét, biểu hiện của Diệp Thiên trên màn hình lúc này làm hắn có cảm giác sớn gai ốc, Miêu Tử Long thậm chí còn bắt đầu hoài nghi hành động giết Diệp Thiên của mình lần này có phải là đã làm sai rồi hay không?

Biểu hiện của Jerry lúc đó cũng làm Miêu Tử Long thấy hoang mang, ông ta bỏ ra hơn nghìn vạn đô la Mỹ để thuê Binh đoàn Black Widow, cái cần là đầu của Diệp Thiên, chứ không phải ngồi đây nhìn Diệp Thiên đại phát thần uy trên màn hình.

- Miêu, đừng kích động, tôi biết ông thuê quân nhân của nước Congo, bây giờ có thể cho bọn họ hành động được rồi đó!

Jerry cười nói:

- Tôi có thể đảm bảo với ông, nếu đám quân nhân kia vẫn không giết được hấn ta thì tôi sẽ đích thân đi tiễn hấn xuống địa ngục, ông phải tin lời hứa của binh đoàn Black Widow!

- Được thôi, Jerry, tôi tin ông!

Miêu Tử Long nhìn Jerry hồi lâu rồi tay cầm máy nói, điều chỉnh tần suất xong liền nói:

- Thượng tá Enbangeda, đến lượt các ông hành động rồi, giết chết cái tên đáng chết kia, tôi sẽ trả thêm cho ông một chiếc máy bay trực thăng!

Sự việc đã đến nước này, Miêu Tử Long đành phải làm liều thôi, cũng may là ông ta và Tống Hiểu Long sớm đã mua vé máy bay rời khỏi Nam Phi, bất kể chuyện ở Nam Phi phát triển như thế nào, ông đều phải rời xa nơi đây, cũng coi như là quân tử phòng thân.

- Miêu, cảm ơn sự hào phóng của ông.

Giọng nói trong máy phát ra khàn khàn.

- Tôi sẽ lấy xương đầu của tên đó về làm đồ uống rượu để tặng ông.

- Đúng là một người dã man!

Âm thanh phát ra từ máy nói làm Kenvil và những người khác chau mày, chỉ những bộ lạc sống trong rừng nguyên thủy ở châu Phi mới còn duy trì tập tục lấy đầu kẻ thù để làm đồ uống rượu, tuy nhiên nếu đặt trong mắt người hiện đại thì là một chuyện khó mà làm người ta hiểu và chấp nhận được.

Cách mô quặng Johannesburg khoảng mười cây số, vốn dĩ có một thị trấn nhỏ, tuy nhiên do vị trí của mô quặng vô cùng đặc biệt, lại không nằm trên đường giao thông, cùng với sự ngừng hoạt động của mô quặng, hàng vạn công nhân giải tán. Thị trấn này cũng mất đi chỗ dựa để sinh tồn.

Không có những công nhân kia, những khách sạn ở thị trấn đành phải đóng cửa, các quán rượu và một vài cửa hàng cũng hết đường làm ăn, thị trấn này cuối cùng trở nên hoang tàn. Khó mà tưởng tượng được rằng mười năm trước đây là một nơi rất phồn hoa.

Mặt trời tháng bảy ở Nam Phi nóng như lửa đốt, ánh nắng chói chang soi rọi khắp mặt đất, giống như không khí đang bị bóp méo vậy.

Thị trấn không một bóng người trở nên vô cùng yên tĩnh, đột nhiên, một tiếng còi phát lên đã phá vỡ sự yên tĩnh đó. Hơn trăm người liền lộ mặt ra từ các khu kiến trúc, tụ tập lại trên quảng trường của thị trấn.

Tuy nhiên điều làm người ta kinh hãi là hơn trăm người này đều là những trẻ em da đen ở tuổi vị thành niên, có một vài đứa còn thấp hơn cả khẩu súng mà chúng mang trên người, từng đứa từng đứa đứng ở đó, ánh mắt vô hồn, giống như là một bộ xương di động vậy.

- Xuất phát, mục tiêu là mỏ quặng Johannesburg, làm nơi đó tàn sát đẫm máu cho ta!

Người đang nói là một người da đen cao lớn, hai cánh tay của ông ta rất dài, vừa thả xuống là đã đến tận đầu gối, nhìn từ xa giống như một con tinh tinh vậy, đây chính là con người dã man trong mắt của Kenvil và những người khác, một lực lượng vũ trang trong đội quân Congo.

Congo từ khi tuyên bố độc lập vào năm 1960 thì chiến tranh không ngừng, đầu tiên là nước Mỹ mượn tay tập đoàn Tshombe giết hại Tổng trưởng tham mưu Congo Lumumba, đưa Joseph Kasa-Vubu lên làm tổng thống, thành lập nước Cộng hòa Congo.

Nhưng chưa đầy vài năm, tổng tư lệnh quân dân quốc lại phát động biến chính, lật đổ tổng thống Joseph Kasa-Vubu, điều hành ghế tổng thống, sau đó một vài thế lực ở Congo bắt đầu nổi loạn, hầu như mỗi người dân Congo đều chịu phải sự nguy hại từ chiến tranh.

Bất kể là quân chính phủ hay quân nào đi nữa, đằng sau đều ẩn chứa một thế lực che đỡ, thực lực hai bên tương đương nhau, vì vậy khu vực Congo cũng là một trong những khu vực nguy hiểm nhất thế giới.

Chiến tranh thường niên, làm cho tất cả nhân dân Congo đều hiệp bình, cũng giống như đội quân dưới tay thượng tá Enbangeda này, vốn dĩ họ đều là những thổ dân ở trên núi cao, nhưng chiến tranh ba mươi năm đã làm cho họ đều biến thành kẻ giết người như rạ.

- Thượng tá, đại ma hết rồi!

Enbangeda vừa nói xong thì chợt có một người lên tiếng, nhìn về phía phát ra tiếng nói, một đứa bé trai người như cọng giá, khuôn mặt ngây thơ đang ngáp liên tục.

- Đúng vậy, không có đại ma, không có đàn bà, thượng tá, đến nơi này làm gì vậy?

Một đứa trẻ người cao hơn cây súng một chút nói, làm cả bọn nhao nhao lên, ngáp cũng dễ lấy, một lúc đã rất nhiều người bịt miệng lại ngáp.

- Đáng chết, không biết thế nào gọi là phục tùng mệnh lệnh sao?

Enbangeda mắt sắc lệnh, tay phải nhanh như điện rút súng từ thắt lưng ra chỉ vào đứa nói đầu tiên và bóp cò.

- Bàng!

Một tiếng nổ phát ra, chỗ long mày của đứa trẻ xuất hiện một lỗ, cơ thể bị đẩy về phía sau rồi rớt xuống đất.

Tiếng súng bất ngờ làm cả đội ngũ im bật, đứa nào cũng mặt mày sợ hãi, chúng sợ nhất súng tiếp theo sẽ chĩa vào đầu chúng.

- Đồ khốn, nghe rõ rồi đó, phải tẩm máu mỏ quặng Johannesburg, vàng và đàn bà ở đó đều là của chúng mày!

Thấy phát súng vừa rồi đã làm cho đội quân búp bê này sợ hãi, thượng tá Enbangeda rất hài lòng, ở Congo, vũ lực là nhất, đặc biệt là đối với những đứa trẻ này, phải giết cho chúng sợ, như vậy mới làm cho chúng đi giết người khác được.

Đội quân búp bê ở Congo cũng là một hiện tượng rất đặc biệt trong lịch sử quân sự thế giới, vì Congo chiến tranh liên mien, phần lớn những thanh niên cường tráng đều đã bỏ mạng ngoài mặt trận, nhằm đảo bảo nguồn binh lực, một vài đội quân phiệt đã nhắm vào trẻ em.

Những quân phiệt vũ trang này phái giáo quan đi bắt hết tất cả trẻ em từng thôn, giao súng cho bọn chúng, dẫn bọn chúng đi giết người, nhằm không chế chúng tốt hơn, thậm chí họ còn cho những đứa trẻ đó ăn những độc phẩm, làm chúng không thể thoát ra khỏi cuộc sống này.

- Giết chết bọn chúng, cướp vàng, cướp đại ma, cướp đàn bà!

Những đứa trẻ này đã bị tẩy não từ lâu, bọn chúng cũng trở nên tê liệt với sự chết chóc, tuy nhiên nghe đến đại ma và đàn bà, mắt đứa nào cũng sáng lên, đưa vũ khí lên trời hét lớn, không ai còn để ý đến đứa vừa bị bắn lúc này nữa.

- Lên xe, bất cứ người nào gặp trên đường đều giết hết!

Enbangeda cười hung ác, đây là đội quân búp bê của ông ta, cũng là cái gốc lập thân của ông ta ở Congo, có mấy trăm người này,

Ông ta đã có thể cất cứ một phương ở Congo, sống cuộc sống thượng lưu của người phương tây.

Còn việc tàn sát này ở Nam Phi sẽ tạo nên ảnh hưởng như thế nào thì Enbangeda không suy nghĩ đến, ông ta chỉ quan tâm đến việc giết người cướp của, trời có sập xuống thì còn có người cao hơn đỡ, Congo đã chiến tranh mấy chục năm, từ trước đến giờ không sợ đắc tội với người khác, cùng lắm thì ông ta mang số người này vào rừng làm thổ dân là được chứ gì.

Tùng đưa trẻ da đen lần lượt trèo lên bốn năm chiếc xe tải đã chuẩn bị sẵn, có một vài đứa thậm chí còn chìa mũi súng lên trời bắn, khung cảnh vô cùng hỗn loạn, mấy phút sau, xe chạy khỏi thị trấn đi về hướng mỏ quặng Johannesburg.

Là một trong những khu cảnh điểm cần đến ở Johannesburg, tại cổng mỏ vàng lại xuất hiện thêm vài chiếc xe khách nữa, chỉ là số lượng người thăm cảnh điểm có hạn, hơn một nửa số người đều phải đứng đợi bên ngoài, đợi người bên trong ra thì bọn họ mới được vào.

Thời tiết nóng bức làm khách du lịch cũng phờ phạc, phần lớn đều ở trong xe có điều hòa, chỉ có một vài người nghiện thuốc mới xuống xe để hút, họ đứng núp dưới bóng chiếc xe.

- Lúc này bên trong có phải là có tiếng súng không? Mỏ quặng có tiết mục mới từ lúc nào thế nhỉ?

Dưới gốc cây cổng mỏ quặng, bốn năm người hướng dẫn viên du lịch đến từ các quốc gia khác nhau đang ngồi nói chuyện, trong đó có người Mexican, Mỹ, Scotland, có cả Hoa Quân trong đó nữa, hấn vốn sinh ra và lớn lên tại Nam Phi, tính cách cũng phương tây hóa.

Mấy người này đang thảo luận về tiếng súng phát ra từ mỏ quặng lúc này, vì trên quảng trường mỏ quặng thường phát những tấm ảnh về quá trình khai thác, trong đó có rất nhiều tiếng nổ, vì vậy không ai nghĩ tiếng súng lúc này là có thực cả.

Điều này cũng không trách họ phản ứng chậm chạp, trị an của Nam Phi tuy là rất không tốt, nhưng trong mỏ vàng thì không ai dám đến gần, cứ cho là nơi này thiết kế thành khu cảnh điểm đi thì bên trong cũng có bảy tám cảnh vệ cũ trang.

Hơn nữa diện tích của mỏ vàng này rất lớn, công thêm khu công nhân sinh sống mà Diệp Thiên đang ở thì lại càng hẻo lánh, sau khi tiếng súng phát ra khoảng mười phút, mấy cảnh vệ đó thậm chí còn không biết tiếng súng phát ra từ hướng nào.

- Nóng như vậy sao còn có người đến nhỉ?

Tiếng xe phát ra từ xa, vọng đến tai mấy người hướng dẫn viên, bốn năm chiếc xe tải màu đen lọt vào tầm mắt của họ.

- Không đúng, mấy người trên xe sao đều cầm súng hết vậy?

Mắt của Hoa Quân sáng nhất, vừa nhìn là đã thấy chiếc xe đầu tiên có chở những binh lính mang vũ khí. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 807

Tàn Sát Đẫm Máu (Hạ)

Mấy người này định làm gì vậy?

Hoa Quân ngờ ngác nhìn mấy chiếc xe tải nhuộm đầy bụi, những khuôn mặt đứng trên xe càng làm hắn hoảng sợ, cùng lúc đó, một loạt đạn được bắn ra từ những chiếc xe.

- Bằng, bằng, bằng...!

Tùng tràng súng bắn quét vào chiếc xe khách đang dừng trước cổng mỏ vàng, bảy tám chiếc xe khách cùng lúc bị công kích, đạn xuyên qua kính xe đi vào bên trong, đồng thời phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Bất kể là du khách hay tài xế, thời gian như ngừng lại, không ai biết là rốt cuộc có chuyện gì, cho đến khi một chiếc xe khách bốc cháy rồi phát nổ, cửa xe mới được mở ra, họ chen chúc nhau nhảy xuống xe.

- Giết sạch hết bọn họ, không để sót một ai hết!

Enbangeda đứng trên chiếc xe thứ nhất cười hung ác, hắn đưa súng lên bắn, một phát súng trúng vào một người da trắng đang chạy trốn, cùng lúc đó truyền lại tiếng kêu thất thanh của đoàn người.

Những tiếng phanh xe rít lên, từng binh lính búp bê đáng người gầy gò từ trên xe nhảy xuống, cầm vũ khí bắn vào đoàn người, tiếng kêu thảm thiết của những người sắp chết càng làm cho bọn chúng thêm hung phấn.

- Thượng đế, đã xảy ra chuyện gì vậy?

So với mấy chiếc xe khách kia, mấy người ngồi núp dưới gốc cây lại không bị đoàn binh búp bê kia để ý đến, nhìn máu me bắn ra tứ tung, họ như khùng người lại quên cả việc chạy trốn.

- Nhanh chạy đi!

Không biết là ai đã kêu lên một tiếng, tất cả mọi người như tỉnh giấc lần lượt tháo chạy. Hoa Quân vừa chạy được hai bước thì một chiếc xe việt dã dừng lại bên người hắn.

Vừa mở cửa xe nhảy vào trong thì một tràng đạn làm vỡ cả cửa kính, Hoa Quân ôm đầu cúi người núp dưới ghế, lắp bắp hỏi:

- Luru ca, đây...đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?

- Không biết, Hoa Quân, ngồi cho vững vào!

Tài xế Luru ca lắc đầu. Hắn tuy xuất thân là đặc chủng binh nhưng thời đại hòa bình này thì vẫn chưa tham gia đánh trận bao giờ, đám binh búp bê như đã thủ trước mặt đang tàn sát mọi người cũng làm hắn có phần bất an.

Tuy nhiên hắn từng được huấn luyện chuyên ngành, từ lúc có tiếng đạn phát ra ở khu mỏ, hắn đã đề cao cảnh giác, hắn đậu xe vào giữa đoàn xe khách, lúc đám binh kia bắn chết du khách hắn mới bắt ngờ chạy ra.

Lúc xe chạy thoát khỏi đám quân thì Hoa Quân mới nhớ lại Diệp Thiên hét lớn:

- Luru ca, Triệu ca làm thế nào đây? Anh ta vẫn còn ở bên trong đó?

- Không lo được cho anh ta nữa rồi, chúng ta có thể chạy thoát là mạng lớn rồi đó!

Luru Thanh lắc đầu, cơ thể hắn như cuộn tròn lại. Cửa kính của xe đã bị bắn nát hết, sau xe tiếng đạn bắn vang lên không ngừng.

- Mẹ nó, đừng chỉ lo cướp bóc nữa, giết sạch mọi người cho ta, không để sót một ai cả, tìm cái người trong hình ra cho ta!

Nhìn thấy có một chiếc xe việt dã chạy trốn, Enbangeda giận dữ, cầm súng bắn vào đầu một đứa đang xé rách áo quần của một cô gái.

Cần biết rằng, Miêu Tử Long đã thuê Enbangeda. Nếu giết được Diệp Thiên, ông ta sẽ có được hai nghìn vạn đô la Mỹ, có được số tiền này, ông ta có thể mở rộng địa bàn ra gấp đôi, lúc đó có thể phong thành tướng quân rồi.

Vì vậy lúc này một chiếc xe chạy trốn làm Enbangeda tức giận vô cùng, giết một lúc ba lính búp bê chỉ lo cướp bóc đồ trên cơ thể

người chết.

Sự hung tàn của Enbangeda làm đám quân búp bê kia như bưng tỉnh, chúng hét lên những tiếng không ý nghĩa, bắn liên tục vào đoàn người đang chạy, một lúc sau, cổng lớn của mỏ vàng, ngoài đám binh sỹ kia ra hầu như không ai còn đứng cả.

Dưới mệnh lệnh của Enbangeda, đoàn quân búp bê lần lượt bắn tiếp vào những người đang nằm trên mặt đất, nhân tiện móc hết những thứ đang giá trên người họ, thậm chí chiếc răng giả bằng vàng của một du khách cũng không bỏ qua.

Không khí nóng như lửa đốt ngập tràn mùi máu, khu cảnh điềm trước đây giờ như biến thành địa ngục, máu của hơn trăm người chảy thành một con sông nhỏ, thi thể nằm khắp mặt đất.

Rõ ràng, đám binh búp bê này không phải là lần đầu tiên làm chuyện tàn sát đẫm máu này, chỉ sau năm phút, họ đã dọn sạch chiến trường, từng ánh mắt khẩn thiết nhìn về phía cổng mỏ vàng đã được đóng kín.

Bất kể là mỏ vàng trong nước hay nước ngoài đều có chung một đặc điểm, đó chính là kiến tạo dễ phòng thủ khó tấn công, đặc biệt là những mỏ vàng ở Nam Phi này, điều mà những nhà đầu tư nghĩ đến đầu tiên đó là vấn đề an toàn.

Mỏ vàng Johannesburg cũng không ngoại lệ, bao xung quanh mỏ là tường cao 5m, tuy tường rào điện bên trên giờ đã bị vô hiệu hóa, nhưng với độ cao 5m này cũng đủ để ngăn không cho người bên ngoài vào.

Khi tiếng súng trong mỏ phát ra, thì cửa của mỏ vàng đã được đóng kín, tuy nhiên bọn họ vẫn chưa tìm ra được Diệp Thiên, mà ngược lại đã đi sai nước, làm kéo dài thời gian đột nhập vào mỏ của đội quân Congo.

- Thượng tá, không phát hiện thấy người trong ảnh!

Phụ tá của Enbangeda bước đến buồn bã nói:

- Thượng tá, chúng ta buộc phải rời khỏi đây, nếu không bị quân đội chính phủ Nam Phi bao vây thì khó mà thoát được.

Tuy những người đến Nam Phi này đều là những người giết người như ma, nhưng dù sao họ vẫn đang ở trên địa bàn của người khác, cũng không có vũ khí hạng nặng, cho dù quân đội Nam Phi không có tài cán gì đi chăng nữa cũng không dung tha bọn chúng phạm luật trên địa bàn của họ được.

- Không được, phải tẩm máu mỏ vàng rồi mới đi!

Enbangeda lắc đầu, đưa mắt nhìn cửa mỏ vàng rồi nói:

- Dùng đạn tên lửa để phá cửa, tìm cho được cái tên Trung Quốc kia, tôi đã hứa với Miêu rồi, phải lấy đầu hắn ta dùng làm đồ uống rượu!

Enbangeda không phải là người không có đầu óc, dám đến làm mưa làm gió ở nước khác tất nhiên hắn cũng đã chuẩn bị sẵn đường rút lui, theo tính toán của hắn, quân chính phủ Nam Phi mà đến được đây thì ít nhất cũng cần một tiếng đồng hồ.

Hơn nữa tẩm máu nơi này chỉ cần ba mươi phút là xong, cho dù là vì hai nghìn vạn đô la Mỹ kia, hắn cũng không có cơ gì để rút lui được.

- Thượng đế, vì sao lại có quân đội công kích chúng ta chứ?

- Cục cảnh sát phải không? Có hơn nghìn quân đang tấn công mỏ vàng Johannesburg, đã chết hơn bảy tám trăm người rồi!

Lúc này trong mỏ vàng cùng loạn cả lên, trong đó chỉ có bảy tám cảnh vệ, bọn họ nhìn cảnh tàn sát bên ngoài cũng sợ khiếp vía, cho dù là người chết không nhiều đến thế, vì phần lớn khách đã vào trong hết rồi, bên ngoài chỉ còn lại hơn ba trăm người thôi.

Tuy nhiên cho dù là như vậy, Enbangeda cũng đã tạo nên một vụ án vô cùng kinh hoàng, e rằng rất nhanh nữa thôi cả thế giới sẽ đổ xô quan tâm đến chuyện này.

- Số người này...đến là vì mình?

Đứng trên một bức tường cao, ngửi mùi tanh nồng máu, Diệp Thiên liền chau mày lại, hắn không ngờ Tống Hiểu Long lại điên cuồng như thế, vì giết trừ mình mà đã thuê đội quân tàn sát hết tất cả mọi người?

- Một đoàn toàn bộ xương di động, tim của mấy người này sớm đã bị bóp nát rồi!

Nhìn đám binh búp bê người không cao bằng khẩu súng kia, Diệp Thiên liền lắc đầu, hắn đưa mắt nhìn về Enbangeda lúc này đang đứng trước cổng, nếu hắn đoán không nhầm thì đây chính là thủ lĩnh dẫn đầu đám quân kia.

- Ủa? Ai đang nhìn mình thế?

Lúc Diệp Thiên nhìn Enbangeda thì ông ta cũng có cảm giác, liền ngẩng đầu lên, đúng lúc thì nhìn thấy Diệp Thiên, ông ta sững người lại rồi mừng rỡ hét:

- Chính là hắn ta, giết hắn cho tôi!

Diệp Thiên mở mắt nhìn rất lớn, vốn dĩ Enbangeda cứ sợ là sẽ tìm không ra t, nhưng bây giờ hắn đã đứng ở đó rồi, lúc Enbangeda hạ lệnh thì cũng đưa súng bắn về phía Diệp Thiên.

- Cái thứ không biết sống chết!

Diệp Thiên hét lên một tiếng, tuy lúc này tàn sát không làm kích động đến tâm lý hắn nữa nhưng đã là con người thì đều phải coi trọng mạng sống của mình, hành vi của bọn giết người này đã làm Diệp Thiên nổi giận.

Chính lúc mắt hai người nhìn nhau, Diệp Thiên nhún chân nhảy lên một bước, cùng với bước nhảy này, không khí như cuộn lại, cơ thể Diệp Thiên như bị bóp méo nhìn không giống thật nữa.

- Bắn, giết hắn cho ta!

Enbangeda không chú ý đến động tác của Diệp Thiên, hắn hạ lệnh, hắn đã bắn một phát súng, khoảng cách mười mét có thể giúp Enbangeda nhìn thấy rõ phát súng đó đã bắn trúng người Diệp Thiên.

- Ủa? Sao không thấy người đâu?

Lúc Enbangeda nghĩ là hai nghìn vạn đô la Mỹ đã về tay mình rồi thì đáng người trên tường kia liền biến mất, tai chỉ nghe vọng lại tiếng thảm thương chết chóc, ngoài tiếng súng ra, thậm chí đến tiếng người bị ngã xuống đất cũng không có.

- Tôi ở đây này!

Diệp Thiên vỗ nhẹ vai Enbangeda một cái, người lúc này ông ta vừa bắn chỉ là cái bóng của Diệp Thiên mà thôi.

- Ông có thể đi chết được rồi đó!

Diệp Thiên cũng không có hứng nhiều lời với Enbangeda, lúc cái cổ kia quay lại, tay phải Diệp Thiên liền vịn một cái, một tiếng rắc

phát ra, trái cổ của ông ta đã bị Diệp Thiên bóp nát.

Lúc lúc Diệp Thiên biến mất cho đến lúc xuất hiện cách nhau chưa đầy mười giây, vì vậy lúc cơ thể Enbangeda mềm nhũn ngã xuống đất, phụ tá và đám binh búp bê xung quanh ông ta không ai kịp phản ứng gì cả.

- Người sống như dã thú thì có sống cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Lúc đám quân búp bê này tàn sát, Diệp Thiên đã có sát tâm, sau khi bóp nát trái cổ của Enbangeda, Diệp Thiên liền há miệng khạc nhổ một phát, một đường hồng luyện bao quanh cơ thể hắn...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 808

Sụp Đổ

“Ầm” một tiếng, chiếc cổng dày lớn của mỏ vàng bị thủng một lỗ lớn, cổng lắc lư rồi đổ sập xuống đất.

- Giết, giết hết tất cả mọi người bên trong!

Một binh búp bê thân hình nhỏ bé hào hứng hét, cậu ta vội vã cầm súng xông vào bên trong, những người chìm trong sự tàn sát và cướp bóc như chúng thậm chí không phát hiện được chỉ huy của mình đã chết từ lâu rồi.

Ngay đến phụ tá của Enbangeda cũng nhìn chăm vào chiếc cổng, trong mắt họ, bên trong chiếc cổng kia nhất định sẽ chứa rất nhiều vàng, có khối tài sản dùng cả đời cũng không hết.

- Cái này...cũng có thể gọi là bộ đội sao?

Sau khi bóp nát trái cổ cầu Enbangeda, Diệp Thiên liền giải phóng phi kiếm, hấn nghĩ những binh lính bao xung quanh hấn nhất định sẽ liều mạng với mình, ai ngờ rằng khi chiếc cổng bị phá thì không có ai thèm nhìn hấn một cái.

- Xông vào! Giết hết bên trong!

Không biết là đứa nào hét, số binh búp bê kia đã thèm khát vàng bên trong quá rồi liền xông vào mỏ, thậm chí cả thầy huấn luyện của chúng cũng tranh chạy trước cướp, sợ là chậm một bước thì vàng sẽ bị người khác cướp hết.

Chi trong nháy mắt, nơi Diệp Thiên đang đứng chi còn mỗi mình hấn, dưới chân Diệp Thiên là Enbangeda giương cặp mắt vô hồn.

- Cái bọn gà què này mà cũng đòi đến giết mình sao?

Diệp Thiên lúc này dở khóc dở cười, Tống Hiểu Long đứng là coi thường mình quá, mấy người này giết người phóng hỏa thì được,

tuy nhiên muốn đối phó mình thì còn xa vời lắm.

- Bằng bằng!

Trong lúc Diệp Thiên đang thất thần thì tiếng súng vang lên trong khu mỏ, chỉ dựa vào bảy tám khẩu súng của mấy cảnh vệ trong đó thì hoàn toàn không thể ngăn được đám binh lính kia, trong khoảnh khắc này, hàng trăm người từ trong mỏ chen nhau chạy ra.

- Đúng là một bọn thô phi!

Nhìn thấy đám binh búp bê này thấy người là giết, Diệp Thiên liền lắc đầu, tâm niệm nhất động. Phi kiếm xung quanh cơ thể hắn bay đi nhanh như chớp, dạo một vòng xung quanh đám binh búp bê phía sau.

- Á...

Tiếng kêu thảm thiết phát ra từ đám quân, tuy nhiên âm thanh này rất nhanh, vì phi kiếm của Diệp Thiên bất kể là đối với người hay với vũ khí thì chúng đều bị cắt ra làm hai, chỉ trong chốc lát mà xác chết đã nằm la liệt trước cửa mỏ vàng.

Đám binh búp bê bị vàng làm cho mờ mắt kia lại không có ai phát hiện cảnh tượng sau lưng mình, mắt họ chỉ lo chăm chú vào những du khách và những người làm trong mỏ, tiếng súng đã át đi những tiếng kêu thảm thiết kia.

- Đúng là không biết sống chết gì cả!

Nhìn thấy đám binh búp bê kia tìm kiếm của cải trên những du khách đã chết, Diệp Thiên đúng là không biết nói gì nữa, tâm niệm phát ra, phi kiếm hóa thành một vệt màu hồng, giết chết những đứa đang cầm súng.

Phi kiếm làm bằng kim loại thuần chất giờ lại gia nhập vào lam kim nữa có thể gọi là sức mạnh vô địch, nơi mà phi kiếm đi qua gây ra cảnh chết chóc thảm thiết, xương thịt bay tung tóe khắp nơi, cảnh tượng này còn tàn khốc hơn cả cảnh thảm sát của đám binh búp bê lúc này, một lượng máu lớn bị thời tiết nóng bức làm bốc lên, khắp quảng trường hầu như đã tràn ngập mùi máu.

- Há, sao...sao chết hết rồi?

Rốt cuộc cũng có người phát hiện ra. Chỉ là chưa đợi bọn chúng kịp có phản ứng thì phi kiếm của Diệp Thiên đã cướp đi mạng sống của họ rồi, còn một phần lớn bộ phận binh lính đã xông vào bên trong mỏ, Diệp Thiên đi theo sau chúng, những đứa đang sống sờ sờ

trong phút chốc đã biến thành những thi thể.

Diệp Thiên không có ý định cứu thế chủ, hẳn chỉ cố gắng giảm bớt sự tàn sát của đám binh lính kia, nhưng cho dù là như vậy thì vẫn có rất nhiều du khách bên trong bị sát hại, có thể nhìn thấy thi thể họ ở khắp nơi.

- Mẹ nó, nhỏ vậy mà sao cái gì cũng biết thế?

Lúc Diệp Thiên đi vào bên trong liền phát hiện bốn năm tên lính búp bê đang xé áo quần của một phụ nữ, mùa hè vốn đã mặc ít đồ, người phụ nữ kia đã bị lột sạch hết đồ, đành bất lực đưa hai tay che chắn phần ngực của mình.

- Đi chết hết đi!

Diệp Thiên lác đầu, ánh sáng hồng chớp lên một cái, phi kiếm bay quanh đám lính kia một vòng, trong chốc lát, máu từ cổ của bốn năm tên lính kia phun ra, làm nhuộm đỏ cả cơ thể người phụ nữ kia.

- Á...á!

Sự thay đổi đột ngột này làm người phụ nữ đó khóc thét lên, mùi máu làm tinh thần cô suýt nữa sụp đổ.

- Ủa? Sao lại là cô?

Sau khi Diệp Thiên nhìn rõ khuôn mặt người phụ nữ kia, hẳn chợt sững người lại, người suýt bị máy tên kia làm nhục chính là hương dẫn viên Du Lệ Lệ.

- Phòng giám sát ở chỗ nào?

Diệp Thiên gõ nhẹ vào sau đầu Du Lệ Lệ một cái, làm tinh thần cô tỉnh táo lên rất nhiều.

Tuy là giết trừ kẻ ác nhưng Diệp Thiên không muốn bị chính phủ Nam Phi để ý đến, cần biết rằng, chính phủ Nam Phi sau lưng còn có quan hệ phức tạp với Anh, Mỹ và các nước khác, không chừng mình lại bị người ta để ý đến cũng nên.

- Anh là ai, trời ơi, xảy ra chuyện gì vậy?

Khuôn mặt và cả mắt Du Lệ Lệ dính đầy máu, cô không nhìn rõ người đứng trước mặt mình là ai, tuy nhiên cái giọng nói kia có chút

gì đó rất uy nghiêm, Dur Lê Lê liền nói:

- Phòng giám sát ở bên trái, nơi đội bảo vệ ở!

- Được rồi, cô có thể ngủ một giấc, lúc tinh dậy sẽ phát hiện đây chỉ là một con ác mộng mà thôi!

Diệp Thiên ấn vào thái dương Dur Lê Lê một cái, tay giật mạnh lá cờ chõ cửa vào bao quanh lấy người cô, hấn phá vỡ cửa kính phòng giám sát rồi đặt cô lên chiếc bàn trong đó.

Cùng với sự truy sát của Diệp Thiên, đám binh búp bê kia cuối cùng đã phát hiện, hơn trăm người vào trong mỏ quặng giờ chỉ còn lại có mấy người, và thi thể những binh lính kia nằm la liệt khắp mặt đất càng làm chúng kinh hãi.

Tục ngữ có câu quân lính dựa vào gan dạ, cảnh tượng như địa ngục trước mặt cộng thêm sự mất tích của thủ lĩnh Enbangeda của chúng càng làm cho tinh thần chúng như sụp đổ, bọn họ không thêm truy sát những du khách nữa mà chạy thục mạng ra khỏi mỏ vàng.

Tuy nhiên trong mỏ vàng khắp nơi đều là những du khách bị thương, những tiếng kêu thảm thiết vang lên, khu cảnh điếm trước đây trong chốc lát đã trở thành chiến trường huyết hòa, bóng tối của sự chết chóc bao trùm lên khắp nơi trong khu mỏ.

- Đúng là nghiệp chướng, tên Tổng Hiệu Long này đúng là không từ bất cứ chuyện ác nào, lẽ nào không sợ trời đánh sao?

Diệp Thiên không đi truy sát mấy tên lính hoảng loạn kia nữa mà đến phòng giám sát, sau khi mở cửa, hàng loạt các thi thể nằm ngổn ngang dưới đất, rõ ràng nơi này cũng vừa xảy ra tàn sát xong.

Cuộn băng đang chạy trong máy ghi hình bị Diệp Thiên lấy ra, hấn búng tay một cái, một ngọn lửa bốc lên đầu ngón tay thiêu rụi đoạn băng kia, và vụ tàn sát của đám lính búp bê ở mỏ vàng Johannesburg cũng đã trở thành một điều bí ẩn.

Ra khỏi phòng giám sát, Diệp Thiên quay lại nơi đám binh kia công kích hấn, tuy chỉ mới mười phút nhưng tiết trời nóng bức đã làm cho những phủ tạng bị lộ ra bên ngoài kia bốc lên một thứ mùi kinh khủng.

- Cái nha đầu này có phần cổ quái, thôi cứ mang theo.

Diệp Thiên đưa mắt nhìn về một cơ thể người nằm trên người Giang Sơn, hấn biết cô gái này chưa chết mà là bị chân khí của mình làm cho hôn mê, bẻ cô gái trên tay Diệp Thiên liền chau mày.

- Máy quay, máy ghi âm, toàn những thứ đồ tiên tiến!

Diệp Thiên móc ra hai món đồ trên người Giang Sơn, chăm chăm nhìn vào cái ống kính nói:

- Tổng Hiểu Long, tắm rửa sạch sẽ đợi tôi, tôi sẽ đến thăm cậu nhanh thôi... Jerry, hần... hần vẫn chưa chết sao?

Tại một ngọn đèo cách đó mười cây số, Kenvil mặt mày tái nhợt nhìn màn hình, khuôn mặt cười lạnh lùng của Diệp Thiên kia lúc này nhìn đáng sợ như ma quỷ vậy.

- Thượng tá Enbangeda, thượng ta, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi?

Miêu Tử Long cũng dùng máy nói gọi cho Enbangeda, tiếc là Enbangeda đã chết từ lâu, trước cổng mỏ vàng giờ chỉ còn tiếng hét của Miêu Tử Long vang lên không ngừng, không có một ai trả lời hần cả.

- Miêu, không cần phải hét nữa đâu, bọn họ e là... đã chết hết rồi!

Khuôn mặt Jerry như bị đông cứng lại, hần cảm giác thấy có điều chẳng lành, khả năng của đối thủ đã vượt xa sự dự đoán của họ, cái tên người sói có thể biến thân mà hần gặp hai năm trước cũng không thể có sức tàn sát mạnh như vậy được.

- Đoàn trưởng Jerry, làm thế nào đây? Hần... hần sẽ giết hết chúng ta!

Miêu Tử Long tuy cũng là người luyện võ nhưng cuộc sống an dật nhiều năm đã mài mòn sự gan dạ của hần, Miêu Tử Long sớm đã mất đi sung khí và sự tự tin để đứng trước mặt kẻ thù, lúc này hần chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức, rời xa vùng đất châu Phi này.

- Hần có lợi hại đến đâu cũng chỉ là một người, là người... đều phải chết cả!

Jerry lạnh lùng nhìn Miêu Tử Long một cái, tay trái hần móc trong túi ra một chiếc điều khiển to bằng chiếc chìa khóa.

- Jerry, thực sự phải như vậy sao? Cùng lắm thì chúng ta rời khỏi châu Phi, coi như nhiệm vụ lần này của chúng ta thất bại là được mà!

Brookman hơi bất mãn, ông ta là một chiến sỹ gan dạ trên chiến trường nhưng chưa bao giờ tàn sát dân lành, ông biết chỉ cần Jerry ấn nút một cái, những người vẫn còn chưa chết trong mỏ vàng sẽ tan thành mây khói.

Nếu đi bước này, thì binh đoàn Black Widow của họ sẽ không còn đường để quay đầu lại nữa, sau này chỉ có thể lưu vong biệt xứ thôi.

- Hấn không chết thì chúng ta chết!

Jerry lạnh lùng nói:

- Lòng báo thù của loại người này rất mạnh. Hôm nay không giết được hấn thì chúng ta sẽ đều chết trên tay hấn.

- Jerry, ông quyết định đi!

Brookman sờ lên vết thương trên mặt rồi im lặng...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 809

Ngoài Dự Tính

Jerry, quyết định gì vậy?

Nghe cuộc đối thoại giữa Jerry và Brookman, Miêu Tử Long không hiểu gì cả, sau khi hắn thấy hình ảnh trên màn hình máy tính biến mất liền vội vã nói:

- Jerry, ở đây giao lại cho ông, tôi phải đi báo cáo tình hình với Tổng đã.

Miêu Tử Long tuy là không có khả năng tiên đoán được mọi chuyện như Diệp Thiên, nhưng trong lòng hắn đã cảm thấy có điều gì đó chẳng lành, tục ngữ có câu quân tử không đứng dưới tường nguy hiểm, Miêu Tử Long hắn cũng còn cả gia đình phải lo, tất nhiên không thể ở đây chờ Diệp Thiên đến tìm được.

- Miêu, không cần phải vội, tôi đã nhận nhiệm vụ này rồi, thì nhất định sẽ hoàn thành.

Jerry kéo Miêu Tử Long lại rồi nói:

- Tôi muốn mời ông xem một trận pháo hoa thâm khốc nhất, Miêu, tin tôi đi, đây sẽ là cảnh tượng hung vĩ nhất mà ông từng được xem trong cuộc đời của mình.

- Pháo hoa, cảnh tượng hung vĩ nhất?

Miêu Tử Long gạt cánh tay Jerry ra nghi ngờ nói:

- Jerry, không phải là ông đang nói mộng đó chứ?

Theo Miêu Tử Long, ba nhánh quân đánh thuê và đội quân Congo mà Jerry thuê đều đã thất bại rồi, e rằng tiên hạ này không còn ai

có thể đánh lại Diệp Thiên nữa, ông không biết Jerry vì sao lại tự tin như vậy, vì vậy lời nói có vẻ châm biếm.

- Đương nhiên là không, ông nhìn thấy cái này bao giờ chưa?

Jerry tay trái cầm máy phát nổ đưa lên rồi nói:

- Dưới lòng mỏ vàng Johannesburg có chôn hơn một trăm cân thuốc nổ, chỉ cần tôi ấn cái này một cái thì người kia sẽ bị tan xương nát thịt, ha ha ha!

Jerry cười như điên, Kenvil và Brookman thì đưa ánh mắt phức tạp nhìn hắn, nếu đi bước này thì bọn họ sẽ không còn đường quay lại nữa.

- Thuốc nổ?!

Miêu Tử Long nghe xong thì sững sờ, rồi hắn sung sướng nói:

- Nhanh, nhanh bấm nút đi, giết chết hắn ta. Nhất định phải giết chết hắn, Jerry, chỉ cần hắn chết, tôi sẽ trả thêm cho ông một nghìn vạn đô la Mỹ.

Mấy năm trước bắt đầu từ thời quân đánh thuê Thanh Long ở Đông Nam Á, Diệp Thiên giống như là một đám mây cứ bao quanh Tống Hiểu Long và Miêu Tử Long vậy. Gây cho hắn một áp lực rất lớn, vì vậy sau khi nghe Jerry nói, Miêu Tử Long liền kêu lên thất thanh:

- Thêm một nghìn vạn đô la Mỹ nữa?

Mắt Jerry sáng lên, sáu binh đoàn mà Miêu Tử Long thuê đều liên hệ thông qua hắn, theo cách chia hiện tại thì binh đoàn Black Widow sẽ nhận được hai nghìn vạn tiền thù lao, những đoàn quân còn lại chỉ được năm trăm đến một nghìn vạn thôi.

Hiện tại đã có ba binh đoàn bị tiêu diệt toàn bộ rồi, số tiền bọn họ để lại sẽ được chia tiếp. Nếu cộng thêm một nghìn vạn mà Miêu Tử Long vừa nói nữa, thì binh đoàn Black Widow sẽ nhận được tổng số tiền là hơn năm nghìn vạn đô la Mỹ, con số này đủ để Jerry hạ quyết định rồi.

- Miêu, sẽ như ý ông muốn!

Khuôn mặt Jerry hiện lên vẻ điên cuồng, tay cái trái ấn mạnh xuống một cái, đồng thời ngẩng đầu nhìn về hướng của mỏ vàng, không chỉ có hắn mà hầu như tất cả mọi người lúc này đều nhìn về hướng đó.

Vị trí lấp đặt thuốc nổ ở mỏ vàng là do Kenvil sắp xếp, khoảng cách truyền vô tuyến có thể đạt đến hơn trăm cây số, cũng có nghĩa là khi ấn nút này, khoảng cách mười cây số xung quanh mỏ vàng sẽ biến thành một đống đổ nát.

- Âm, âm âm!!

Sau khi Jerry bấm nút, một tiếng nổ lớn vọng đến, nhưng điều làm mọi người ngạc nhiên là, tiếng nổ điếc tai không phải vọng lại từ phía mỏ vàng mà từ nơi cách binh đoàn Black Widow khoảng hơn trăm mét.

Hai binh đoàn vốn dĩ được Jerry bố trí trên đèo lúc này trở nên vô cùng thê thảm, kêu gào thảm thiết, vô số đạn được bắn ra, những người toàn thân bốc cháy tháo chạy khắp nơi, cuối cùng thì ngã xuống đất tất thờ.

- Xây...xây ra chuyện gì vậy? Chuyện...chuyện này là sao thế?

Nhìn cảnh tượng trước mắt, mắt Miêu Tử Long như lồi ra, hắn bóp cổ Jerry hết lớn:

- Đây là pháo hoa và niềm vui mà ông nói đó ư, Jerry, đừng tưởng là tôi không dám giết ông!

Công phu mà Miêu Tử Long luyện được ba mươi năm bây giờ trút hết lên cổ Jerry, làm mặt hắn đỏ bừng bừng, tuy nhiên lúc này Jerry không còn để ý đến chuyện đó nữa, trong mắt hắn hiện lên sự kinh ngạc vô cùng.

- Dừng tay lại, bỏ Jerry ra!

Cần nói rằng, người có phản ứng nhanh nhất lúc này chính là Brookman, gần như cùng lúc với hành động của Miêu Tử Long, nhanh như chớp, ông ta ấn tay vào thái dương của Miêu Tử Long.

- Ông dám giết tôi?

Vùng thái dương của Miêu Tử Long nổi cả vân xanh, thất bại liên hồi là ông ta như sắp sụp đổ, ông ta thực sự không hiểu, đám quân đánh thuê được trang bị vũ khí hiện đại và giết người như ma này vì sao lại không trừng trị được Diệp Thiên?

- Bỏ Jerry ra, nếu không, ông chết!

Brookman không phải là người thích nói nhiều, tuy nhiên lời từ miệng ông ta nói ra, từ trước đến giờ không ai dám nghi ngờ cả, Miêu Tử Long thậm chí còn cảm thấy được, ngón tay trỏ của Brookman đã cong lại rồi.

- Đồ đáng chết, Jerry, ông giải thích thế nào đây!

Sự uy hiếp chết chóc là Miêu Tử Long lựa chọn khuất phục, hấn buông tay ra rồi nói:

- Tôi cần biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Jerry, ông phải cho tôi một lời giải thích!

- Giải thích? Nhiệm vụ thất bại rồi, đó chính là giải thích!

Khuôn mặt Jerry hiện lên vẻ chua chát, hấn lắc đầu nói:

- Miêu, con người đó quá đáng sợ, tôi không nên nhận nhiệm vụ này của ông.

- Bây giờ ông nói với tôi điều này sao?

Miêu Tử Long giận dữ.

- Tôi có thể lấy ra sáu trăm vạn đô la Mỹ, cho dù là mua sáu trăm vạn con heo cũng có thể đê chết người đó, ông phải làm sao để xứng đáng với đạo đức nghề nghiệp của mình chứ!

- Miêu, ông không cần phải kêu lên nữa, tôi biết mình đang làm gì.

Jerry nhìn Miêu Tử Long một cái rồi nói:

- Brookman, lần này là tôi đã hại mọi người!

Dựa vào tài trí của Jerry, không khó để đoán ra được đã xảy ra chuyện gì, số thuốc nổ mà bọn họ gài chắc chắn đã bị Diệp Thiên phát hiện, mà không biết Diệp Thiên đã dùng cách gì để đặt chúng vào trong lòng hai nhánh quân đánh thuê kia.

Sau khi Jerry bấm nút, thuốc nổ phát nổ, nhưng lại phát nổ ở chỗ hai binh đoàn đó, uy lực của nó cộng thêm số đạn dược mà đoàn quân mạng theo đã làm cho cả binh đoàn bị tiêu diệt toàn bộ.

Jerry lúc này chỉ cảm thấy ớn lạnh, sự ớn lạnh đó toát từ trong xương ra, làm cho máu chạy khắp người hắn như đông đặc lại, cho dù nằm mơ hắn cũng không thấy trên thế giới này lại có một người đáng sợ như vậy.

Cần biết rằng, hơn trăm cân thuốc kia đều do những người chuyên nghiệp giấu sâu dưới lòng đất, đừng nói chuyện người bình thường cơ bản không thể phát hiện được, cho dù là phát hiện đi thì muốn lấy nó lên từ độ sâu hơn trăm mét là một chuyện không thể thực hiện được.

Nhưng đối phương không chỉ làm được chuyện này mà còn âm thầm đặt chúng vào trong lòng hai nhánh binh kia, thủ đoạn này, làm Jerry không thể tưởng tượng được, cũng có thể chỉ có thượng đế mới làm được như thế.

Tục ngữ có câu Giết người thì người giết, Jerry giờ đã tỉnh ngộ, binh đoàn Black Widow của ông ta rất có thể sẽ biến mất trên thế giới này trong ngày hôm nay.

- Tôi có thể cảm giác được, hắn đến rồi!

Nghe Jerry nói xong, Brookman trầm ngâm, nhiều năm nay sống cuộc sống đánh thuê vào sống ra chết, giúp hắn có được khả năng vượt xa người bình thường, đó là có thể biết trước được nguy hiểm sắp đến, khả năng này cũng là thứ giúp hắn có thể sống sót đến ngày hôm nay.

Brookman vừa nói xong, cả binh đoàn trở nên lo lắng, Kenvil đang ngồi bên máy tính bỗng rút súng ra nhanh như làm ảo thuật vậy, Clyde thì vội kéo khuy áo xuống, trên ngực hắn có mang đầy đạn pháo các loại.

- Ông đúng là có chút năng lực, có thể cảm thấy sự tồn tại của tôi?

Chính lực binh đoàn như sắp gặp kẻ địch lớn thì một âm thanh phát ra từ cửa đèo, thân hình của Diệp Thiên dần hiện ra.

Diệp Thiên ở mô vàng giết hơn trăm người nhưng trên người không hề dính vết máu nào cả, khuôn mặt bình tĩnh như thường, giống như là đang vừa cùng bạn cũ uống tách trà vậy.

- Diệp Thiên? Mày... không phải đang còn ở chỗ mô vàng sao?

Nhìn thấy Diệp Thiên xuất hiện, Miêu Tử Long nhảy dựng lên như gặp ma vậy, ông ta không biết Diệp Thiên có lưu lại khí cơ trên cơ thể mấy người Jerry, sau khi đánh bại đám lính búp bê kia liền dẫn Giang Sơn tìm đến đây.

- Ông là Miêu Tử Long?

Diệp Thiên ngẩng nhìn Miêu Tử Long rồi lạnh lùng nói:

- Lôi Lão Hồ một đời quang minh, cũng coi như là một hảo hán, chỉ là bất hạnh, nuôi đứa con trai hung hang tàn ác, đồ đệ thì nham hiểm xảo quyệt, năm trước tôi gặp chuyện trên đài cũng là do ông sắp xếp phải không?

Tuy từ trước đến giờ, Diệp Thiên vẫn một mình một ngựa, nhưng không ít các nguồn tin tức, bất luận là Đường Văn Viễn hay hội trưởng mới của Hồng Môn Đổ Phi, đều thường xuyên báo cáo tình hình với Diệp Thiên, vụ án của lính đánh thuê Thanh Long năm đó thực ra sớm đã lộ chân tướng rồi.

- Không... không liên quan gì đến tôi, đều là do Tổng Hiểu Long sắp đặt hết, đúng là không liên quan đến tôi!

Không biết vì cái gì, Diệp Thiên càng lúc càng trở nên bình tĩnh, còn Miêu Tử Long thì càng lúc càng bất an, người thanh niên trows mặt giống như là một ngọn núi lửa sống vậy, nếu nó nổ ra, sẽ thiêu cháy ông ta trong phút chốc.

Quay lại nhìn mấy người Jerry đứng bên cạnh, Miêu Tử Long giống như vớ được vật cứu mạng, hét lớn:

- Jerry, giết hắn, tôi trả ông một trăm triệu đô la Mỹ, không, là hai trăm triệu đô la Mỹ!

```
var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 810

Chặt Đầu

Miêu Tử Long, mạng của tôi đáng giá hai trăm triệu đô la Mỹ sao?

Diệp Thiên cười nhạt nói:

- Giết chết tôi, Tống Hiểu Long có thể ngồi vào chỗ trị giá hơn mười tỉ đô la, chỉ bỏ ra hai trăm triệu đô la để lấy mạng tôi nghe có vẻ keo kiệt quá?

- Diệp.. Diệp Thiên, cậu đã biết là do Tống Hiểu Long sắp xếp rồi thì đừng làm khó tôi nữa.

Tuy đang núp sau người của Jerry, nhưng trong lòng Miêu Tử Long vẫn không có chút cảm giác an toàn nào cả, cái người không phải cao to gì đang đứng trước mặt này, giống như một ngọn núi đang đè lên đầu hắn vậy.

- Hình như các ông đang làm khó tôi chứ?

Diệp Thiên vẫn giữ điệu cười lạnh lùng đó, nhưng ánh mắt hắn hiện lên sát khí, mấy năm nay, Tống Hiểu Long chưa bao giờ dừng lại, lần này nếu không phải hắn đã đạt đến trình độ tiên thiên, khả năng đối phó với nguy hiểm tăng cao thì có khi đã chết ở nơi tha hương này cũng nên.

- Miêu, ông nói nhiều với hắn như vậy làm gì?

Từ sau khi Diệp Thiên xuất hiện, Jerry luôn ở trong trạng thái phòng bị chợt mở miệng nói một câu, hơn nữa còn nói một cách rất lưu loát, làm Diệp Thiên có phần ngạc nhiên, hình như tiếng Trung Quốc vẫn chưa phổ cập trên thế giới cao như vậy chứ?

- Cậu không cần phải ngạc nhiên, tôi từng sống ở Trung Quốc sáu năm.

Câu này là Jerry dùng tiếng Anh để nói, sau khi Kenvil và những người khác nghe xong liền thắc mắc không hiểu, bọn họ tuy biết Jerry đã hơn mười năm nhưng không biết những chuyện trước đây của Jerry, hoàn toàn không biết hẳn có một thời gian sống ở Trung Quốc.

- Trung Quốc là một đất nước thần bí, tôi đã học được rất nhiều điều ở đó!

Jerry nhìn Diệp Thiên nói tiếp:

- Lúc trước tôi không biết là cậu hiểu biết về công phu thần bí phương đông, nếu biết tôi chắc chắn sẽ không nhận nhiệm vụ lần này, Diệp, tôi có thể dùng tất cả những tích góp trong đoàn đánh thuê để biểu thị sự đáng tiếc của tôi đối với chuyện này, không biết cậu có thể chấp nhận hay không?

- Không, Jerry, ông không thể làm như vậy được!

Jerry vừa nói xong, Miêu Tử Long liền hét lớn:

- Các ông đã đồng ý tôi thuê rồi, không thể từ bỏ như vậy được. Chỉ cần ông có thể giúp tôi rời khỏi đây một cách an toàn, tôi có thể cho ông một trăm triệu đô la Mỹ!

Miêu Tử Long cũng là một người thông minh, ông ta hiểu, tính mạng là quan trọng, nếu không số tiền mà ông vất vả cả đời kiếm được đến cuối cùng ngay cả vợ con cũng bị người ta cướp đi.

- Thuê?

Nghe Miêu Tử Long nói vậy, Jerry liền ngạc nhiên nói:

- Miêu, những tài liệu mà ông đưa cho tôi đều là sai hết, tôi nghĩ tôi có quyền hủy bỏ giao ước giữa chúng ta, hơn nữa số tiền đặt cọc kia tôi cũng sẽ trả lại cho ông!

Theo tính cách của Jerry, nếu hẳn có được mười phần trăm khả năng có thể giết được Diệp Thiên thì hẳn sẽ không bao giờ làm như vậy, nhưng sau khi Diệp Thiên xuất hiện, trong lòng hẳn chợt cảm thấy đối phó với người này, hẳn chắc chắn sẽ chết.

Con sâu cái kiến còn tham sống hưởng chi con người. Lúc biết chắc chắn mình sẽ chết, e rằng tất cả mọi người đều sẽ như Jerry,

danh dự của quân đánh thuê khi đối diện với chết chóc thì nó không còn quan trọng nữa.

- Không, không được, ông không thể làm như vậy được!

Miêu Tử Long mặt biến sắc, ánh mắt hiện lên sát khí, nhanh như cắt ông ta túm lấy cổ Jerry, rất chặt, e rằng có thể trực tiếp bẻ gãy cổ Jerry.

- Bằng...bằng bằng!

Kenvil nãy giờ vẫn cầm chắc khẩu súng, hai tay hấn chốt đưa lên, khói từ miệng súng bốc ra, cùng lúc đó Miêu Tử Long kêu lên thảm thiết, mấy phát súng của Kenvil hầu như làm tứ chi của Miêu Tử Long như đứt lìa.

- Về công phu, tôi có thể không bằng ông, nhưng ông phải biết vị trí của binh đoàn Black Widow trên thế giới!

Nhìn Miêu Tử Long đang lảo lộn kêu gào trước mặt, Jerry liền cười nhạt, ông ta cùng Kenvil và những người khác đã làm với nhau hơn chục năm, thời gian ở cùng nhau còn nhiều hơn với thời gian ở cùng gia đình nữa, cái sự hiểu ngầm đó vượt xa sự tưởng tượng của người thường rất nhiều.

- Được, ông ác, Jerry, tôi không ngờ ông là loại người này?

Miêu Tử Long hình như đã cam chịu số phận, ông ta cười thảm, từ trước đến giờ ông ta đều cho rằng, đầu óc của mình hoàn toàn vượt xa với những thiên tài võ học, vì vậy tuy công phu rất được, nhưng cơ hội để xuất chiêu rất ít, từ trước giờ vẫn ẩn thân suy tính người khác.

Nhưng Miêu Tử Long đã không ngờ rằng, lần suy tính lần này đã gặp phải sai lầm, binh đoàn mà ông tốn tiền thuê về trong thời khắc quan trọng nhất đã đâm cho ông một nhát.

- Miêu, việc này không thể trách tôi được!

Ánh mắt Jerry nhìn Miêu Tử Long có phần quái dị, hấn đá Miêu Tử Long một phát, Miêu Tử Long liền bay ra xa bốn năm mét, rớt xuống trước mặt Diệp Thiên.

Jerry không thèm xem ánh mắt oán trách của Miêu Tử Long mà quay lại nói với Diệp Thiên:

- Diệp, chúng tôi có thể giúp cậu giết hắn, bao gồm cả Tổng Hiếu Long, giúp cậu giải quyết hết, hi vọng cậu không truy cứu những sai lầm của chúng tôi trong chuyện này nữa!

Nghe Jerry nói vậy, Diệp Thiên cười nhưng cũng không phải là cười, hắn nói:

- Được thôi, ông giết ông ta trước đi đã, sau đó mang cái đầu của Tổng Hiếu Long đến đây, tôi có thể tha thứ cho những hành vi trước đây của các ông!

- Được, Brookman, chặt đầu Miêu cho tôi!

Trong binh đoàn này, Jerry chính là linh hồn, lời hắn nói không ai nghi ngờ cả, sau khi Jerry hạ lệnh, Brookman này giờ đang lo lắng nhìn Diệp Thiên liền thu súng về lại, rút một con dao chặt dày sau lưng ra.

Diệp Thiên bước ra xa khỏi Miêu Tử Long hai bước, thư thái nhìn cảnh tượng trước mặt, khuôn mặt không có gì thay đổi cả.

- Miêu, nếu trách thì tự trách mình đi!

Khuôn mặt đầy vết sẹo của Brookman, lúc này càng trở nên đáng sợ, hai tay cầm con dao đưa lên cao, dưới đao Miêu Tử Long tuyệt vọng, cảm giác có được từ đối phương chỉ là sát khí.

- Chết đi!

Brookman hét lớn, rồi con dao từ trên cao chặt mạnh xuống, tuy nhiên đột biến cũng phát sinh ra chính lúc này, khi đao của Brookman đang ở trên không trung thì chợt xuất hiện một đường kỳ dị, nó nhanh như cắt hướng về cổ Diệp Thiên.

- Miêu, giết hắn!

Jerry đứng cách đó bảy tám mét cũng bắt đầu hành động, lúc hắn hét lên, tay hắn như áo thuật làm xuất hiện hai khẩu súng, hoàn toàn không ngắm bắn gì cả, trong vòng mấy giây, khắp nơi vang lên tiếng đạn và tiếng hét.

Miêu Tử Long đang nằm dưới đất, nghe Jerry nói vậy mắt liền sáng lên, ông ta cũng là người học võ thuật, nên phản ứng rất nhanh, cơ thể ý thức lao về phía trước ôm chặt lấy hai chân Diệp Thiên.

Lúc này Miêu Tử Long mới phát hiện, vết thương của mình không nghiêm trọng như tưởng tượng, đạn mà Kenvil bắn ra chỉ xuyên

qua da thịt thối, ngoài chảy chút máu ra thì xương không bị sao cả, nên không ảnh hưởng gì đến động tác của hắn.

Sau khi ôm chặt lấy Diệp Thiên, Miêu Tử Long liền dùng hết sức lực lên hai cánh tay, giống như một cái đai thép, giữ chặt lấy cơ thể Diệp Thiên.

Cần nói rằng, người phản ứng nhanh hơn cả Miêu Tử Long chính là Kenvil, khẩu súng được cài trang của hắn có thể bắn liên hồi, cổ tay hắn nhấc một cái, hơn mười viên đạn bắn vào những chỗ hiểm yếu của Diệp Thiên như chân mày, mắt và tim.

Clyde và một thành viên khác trong binh đoàn cũng ra tay cùng lúc với Brookman, đưa súng lên bắn, sự hiểm ngảm mà bọn họ hình thành được từ hơn mười năm qua hoàn toàn không cần phải nói ra bằng lời.

Phía trên bị con dao của Brokkman chặt xuống, dưới chân thì bị giữ bởi Miêu Tử Long, hai bên thì đạn bắn như mưa, cho dù Diệp Thiên đã đạt đến trình độ tiên thiên đi thì mắt cũng không thể thoát khỏi uy lực của đạn.

Tên tuổi Brokkman có thể tồn tại trong giới đánh thuê trong nhiều năm quá đúng là không hổ, nhát dao mà hắng dùng hết sức chặt xuống kia còn nhanh hơn cả đạn bắn ra từ Kenvil và Jerry nữa, lúc tiếng rít phát ra thì nhát dao đã gần chạm đến cổ Diệp Thiên rồi.

Brookman mặt hung phấn, theo hắn, nhát dao này cho dù không giết được Diệp Thiên thì sẽ để cơ hội lại cho Jerry, Kenvil và những người khác.

- Ủa? Sao lại chặt không khí thôi thế này?

Lúc Brookman đang hưng phấn vì sắp nhìn thấy vòi máu phun ra thì không ngờ, dao vừa hạ xuống đã không chém trúng thứ gì cả, cái cảm giác dùng hết sức mà chém hụt đó làm ngực Brookman ứ đọng, máu tràn lên tận vòm họng.

Tuy nhiên nhát ra đưa lên thì Brookman cũng không thể nào thu lại được, đành phải chém xuống thôi, điều làm hắn ngạc nhiên là lúc nhát dao đi xuống, một cái đầu cũng đã kỳ dị rớt xuống.

“Xi” một tiếng, một chiếc đầu nặng khoảng bốn cân bị chặt xuống, máu phun ra khắp đầu và mặt Brookman, qua cặp mắt nhuộm đầy máu, Brookman đã nhìn thấy cảnh tượng chắc cả đời hắn chỉ có một lần.

Diệp Thiên cao khoảng 1m8, cơ thể bình thường, nhưng Diệp Thiên lúc này xuất hiện trước mặt hắn cả người cứ như là không có xương vậy, tư thế đó đã vượt ra khỏi tư thế của người bình thường, giống như là một cục thịt mềm đang nằm trên mặt đất vậy.

Còn Miêu Tử Long đang giữ chặt hai chân Diệp Thiên thì đã tặng cái đầu của mình dưới dao Brookman, dao đưa lên đầu rút xuống, thậm chí đến cả một tiếng kêu cũng không có.

Lúc Brookman nhìn thấy cảnh tượng này thì tiếng súng phát ra liên hồi xung quanh hắn, những thành viên này trong binh đoàn Black Widow đều là những người tinh nhuệ nhất, đạn bay tung tóe khắp nơi nhưng không có viên nào bắn trúng Brookman cả.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 811

Toàn Bộ Bị Tiêu Diệt

Là đế vương trong giới đánh thuê, phản ứng của Brookman không thể gọi là không nhanh.

Tuy bị máu tươi nhuộm mờ cả hai mắt, nhưng dựa vào ký ức trong đầu của mình, sau khi chân trái hấn bước tới trước một bước thì không đưa đao lên mà là trực tiếp chặt xuống eo của Diệp Thiên.

Khoảng cách của hai người gần như vậy, lúc Brookman nghĩ Diệp Thiên không thể nào tránh được thì bên tai vọng lại một tiếng “tang”. Hấn nhìn xuống, con dao hấn dùng hết sức để chặt xuống lại bị hai ngón tay không biết từ đâu kẹp lại.

Dưới ngón tay là một bàn tay trắng như tay phụ nữ, nhưng cánh tay này lại kẹp chặt con dao nặng gần cả mười lăm ký, cho dù Brookman dùng lực như thế nào cũng không thể bỏ ngón tay đó ra.

- Toan!

Một âm thanh không to lắm vang lên bên tai Brookman, Brookman chỉ cảm thấy tay chợt nhẹ đi, con dao làm bằng gang kia chợt xuất hiện một đường hoa văn, hoa văn này giống như cái mạng nhện vậy, trong nháy mắt, trên tay Brookman chỉ còn lại cán đao.

- Đi!

Diệp Thiên đưa tay trái ra búng một cái, lưỡi dao chịu lực hút của trái đất bị rút xuống, giống như là bị cánh tay lôi kéo, với tốc độ nhanh gấp ba đạn bắn ra, nó phóng vào người Brookman.

- Xảy ra chuyện gì vậy?

Brookman phát hiện Jerry và những người khác nhìn vào ngực mình với ánh mắt kỳ lạ liền cúi đầu xuống. Hấn chợt phát hiện, trước phần ngực và bụng mình có hơn mười vết thương, cả cơ thể giống như người bị dội nước vậy, máu từ bên trong bắn ra không ngừng.

Vì vết thương rất nhỏ, nên máu bắn ra trong như sương vậy, nhuộm đỏ khắp mặt đất, nhưng Diệp Thiên vốn ở dưới người hấn thì bây giờ không thấy đâu nữa.

- Sao...sao không cảm thấy đau đớn gì cả?

Lúc Brookman nhận ra được vấn đề, hấn chợt thấy tim mình ngứa ngáy rồi trở nên đau buốt, cơ thể Brookman dần dần phình to ra.

Cũng chỉ trong vòng bốn năm giây, Brookman vốn dĩ chỉ cao 1m8 giờ đã trương phình lên 2m. Sau đó một tiếng “bùm” vang lên, cơ thể hấn bị nổ tung ra.

- Tu thân không tu thân, cuối cùng chỉ là hư không!

Cùng lúc với cơ thể Brookman bị phát nổ, bên trái cách đó khoảng 10m, không khí chợt gợn sóng, cơ thể Diệp Thiên xuất hiện ở đó, trên người không hề dính một vết máu nào cả.

Sau khi Diệp Thiên phát ra chân khí, làm con dao dày kia bị vỡ vụn. Chúng găm vào người Brookman, thực ra những vết thương này rất nặng, nhưng không lấy được mạng Brookman, tuy nhiên trong những mảnh vỡ của lưỡi dao có chứa chân khí tiên thiên của Diệp Thiên.

Giống như một vài người bệnh ăn thức ăn nhưng không hấp thu được gì cả vậy, thể lực của Brookman tuy đã đạt đến đỉnh cao của nhân loại, nhưng cũng không thể tiêu thụ được chân khí tiên thiên, kết quả chân khí tiên thiên đã làm cho cơ thể hấn nổ thành trăm mảnh. Đến cả xương cũng bị nát thành bột.

- Cậu...sao cậu biết được là chúng tôi muốn giết cậu?

Sau khi nhìn thấy Brookman chết như vậy, mặt Jerry giống như lớp tro tàn, hấn thực sự không hiểu, kỹ thuật diễn của mình thậm chí đã lừa cả chính hấn, nhưng Diệp Thiên thì giống như đã biết từ trước vậy.

Loại người giống như Jerry, đã quen với việc mình nắm chắc tính mệnh của mình rồi, hấn không thể để sự sống chết của mình giao cho Diệp Thiên được, vì vậy từ đầu cho đến cuối, hấn chưa hề từ bỏ ý định giết Diệp Thiên, chỉ là thay đổi một sách lược khác thôi.

Nhưng Jerry không ngờ rằng, Diệp Thiên còn khó đối phó hơn hấn tưởng tượng gấp trăm lần, sự phối hợp hoàn mỹ lần này lại không đụng vào được cả một sợi lông của Diệp Thiên, ngược lại còn cướp đi một vũ lực mạnh nhất của binh đoàn, điều này làm một

người thông minh như Jerry cũng cảm thấy bất lực.

- Ông không phải luôn muốn giết tôi sao?

Cơ thể Diệp Thiên lúc ẩn lúc hiện.

- Thực ra những thứ đó không quan trọng, quan trọng là các ông còn yếu quá!

Diệp Thiên không hề nói sai, vì lúc mà Jerry nói những câu đó, nhịp đập tim và sự lưu thông của máu không có gì thay đổi, hơn nữa còn thu sát khí cả người lại, Diệp Thiên hoàn toàn không cảm giác được một ý định thù địch nào.

Nhưng dựa vào khả năng của Diệp Thiên, hẳn thậm chí còn quan sát được đạn bắn trong không trung nữa là, những động tác có vẻ nhanh như chớp của Jerry và những người khác thì trong mắt Diệp Thiên, chúng chậm như ốc sên vậy, hẳn có thể bị thương sao được chứ?

- Ông đi chết đi!

Lời Diệp Thiên, làm Kenvil và những người khác đang bị kích động vì cái chết của Brookman đưa súng lên xả đạn vào người Diệp Thiên, Clyde nhào người lên phía trước, đồng thời ấn nút phát nổ được cài trước ngực.

Thuốc nổ giấu trong mô vàng Johannesburg là tự tay Clyde làm, nhưng vấn đề đã xảy ra ở đó, điều này làm Clyde vô cùng hổ thẹn, hẳn cho rằng vì sai sót của hắn đã dẫn đến cái chết của Brookman, vì vậy lúc này hắn quyết định liều chết với Diệp Thiên.

Chỉ là khi Clyde vừa hành động thì một đường hồng luyện phun ra từ miệng Diệp Thiên, Clyde chỉ thấy lạnh dưới chân một cái, rồi cả cơ thể hắn bị ngã nhào xuống đất, vì đôi chân của hắn đã bị đứt lìa rồi.

Lúc Clyde vẫn chưa cảm thấy được cảm giác đau đớn khi bị đứt lìa hai chân, một ánh lửa cùng với tiếng nổ long trời lở đất vang lên, Clyde khấp người mang đầy thuốc nổ giờ biến thành một quả cầu lửa.

Tục ngữ có câu, nước luôn chìm chết người, một đời chơi cùng thuốc nổ, Clyde cũng coi như là đã gặp báo ứng, nhưng cái chết của hắn còn thảm hơn cả những người bị hắn làm chết nữa.

Vì hai chân của Clyde bị Diệp Thiên làm đứt, vì vậy hắn không thể lao ra ngoài đèo được, không chỉ mình hắn bị nổ banh xác mà còn

làm cả ngọn đèn tràn ngập thuốc nổ, không có nơi nào thoát khỏi cả.

Không ai biết được trên người Clyde có bao nhiêu đạn và thuốc nổ, một phút sau, tiếng nổ mới ngừng lại, khói bốc mù mịt khắp đèn, khắp nơi nồng nặc mùi đạn pháo.

- Hà, làm mình đỡ phải ra tay rồi...

Cùng lúc thuốc phát nổ, Diệp Thiên xách lấy Giang Sơn rồi bay ra xa khoảng bốn năm mươi mét. Sau khi đứng vững liền nói một câu, vụ nổ vừa rồi đã bịt luôn đường vào đèn.

- Úa? Vẫn còn người sống sót sao?

Diệp Thiên giải phóng thần thức, phát hiện trong khe núi, còn có một hơi thở yếu ớt, Diệp Thiên lắc người một cái liền đứng ngay tại đóng đá vụn lấp cửa đèn.

Đưa tay lướt nhẹ, một trận cuồng phong nổi lên, một lúc sau, làn khói mờ mịt kia đã bị Diệp Thiên thổi đi mất, tình hình trên đèn lại được lộ ra.

Ngọn đèn vỡ dĩ cây cối um tùm giờ đây giống như vừa có bão cấp mười lướt qua vậy, hầu như cây cối đều bị gãy, cỏ bị hất tung lên, không còn bất kỳ sinh khí nào cả.

Clyde sớm đã tan xương nát thịt rồi, nhưng trong ngọn đèn còn có ba thi thể, Kenvil giỏi về máy tính và là một tay súng giỏi đang bị một vỏ đạn găm trên đầu, tắt thở hoàn toàn.

Diệp Thiên lạnh lùng nhìn Jerry đang nằm trên mặt đất rồi nói:

- Mạng ông cũng lớn đó chứ? Bí quyết già chết mặt tông, ông đã từng học công phu phạt môn của Trung Quốc sao? Tuy nhiên vẫn chưa đến nơi đến chốn cho lắm.

Tuy Jerry nằm trên mặt đất đang cố nhịn thở, để giống như người đã chết nhưng hẳn làm sao có thể qua mắt được Diệp Thiên? Từ việc Jerry nhịn thở đến mấy phút làm Diệp Thiên tìm ra được một vài manh mối.

Già chết trong đạo gia gọi là quy tức, người đi trước có để lại ghi chép, chính là cách mà Jerry dùng, tuy nhiên hẳn không đủ trình

độ, nên không lừa được thần thức của Diệp Thiên.

- Tôi từng có một sư phụ người Trung Quốc, ông ta đã dạy tôi một vài thứ.

Trầm mặc một chút, Jerry liền chống tay ngồi dậy, cũng không phải là hắn không bị thương, trước trán hắn ít nhất có bảy tám mảnh đạn, trên mặt cũng bị vết rạch rất sâu.

- Người của tôi đã chết hết rồi, cậu còn muốn gì nữa?

Dựa vào khả năng giả chết và biết được nguy hiểm, Jerry từng mấy lần thoát chết, chỉ là lần này Jerry thấy tuyệt vọng, người thanh niên trước mặt đáng sợ như ma quỷ vậy.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Muốn ông đi xuống cùng với họ!

Đối với kẻ địch, Diệp Thiên chưa bao giờ thương hại, hắn luôn giữ nguyên tắc bài trừ kẻ xấu, đặc biệt là loại người như Jerry, có trí tuệ, thù đoạn thâm độc, là loại người đầu tiên mà Diệp Thiên gặp, cho dù Diệp Thiên không sợ nhưng vẫn lưu lại một tai họa ngầm.

- Há? Sao nhiều xe đến vậy? Chắc là của quân đội chính phủ Nam Phi rồi?

Vốn định hỏi thêm lai lịch công phu của Jerry nhưng lúc này Diệp Thiên lại nghe thấy tiếng xe vọng lại, nghe có vẻ không dưới trăm chiếc xe đang chạy về hướng mỏ vàng Johannesburg.

Điều này làm ý định giết người của Diệp Thiên tăng lên, chuyện xảy ra ở Nga và Newyork làm hắn không muốn bây giờ bị Nam Phi dòm ngó đến nữa.

Loài giùm đé còn tham sống hưởng chi con người? Jerry cũng là một người lanh lẹ, lúc nhìn thấy Diệp Thiên mặt biến sắc liền vội vàng nói:

- Diệp, cậu không thể giết tôi, nếu không cậu nhất định sẽ chết!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```



```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 812

Người Cùng Ngành

Ai mà không chết chứ?

Nghe Jerry nói vậy, Diệp Thiên cười lớn.

- Ông đi trước một bước, sau này chắc chắn có thể gặp tôi ở dưới đất đó!

Đối với kẻ địch, Diệp Thiên vẫn giữ nguyên tắc nhỏ cò nhỏ tận rễ, đặc biệt là những người như Jerry, hơn nữa đến một lúc nào đó sẽ trở thành sát thủ của lính đánh thuê, Diệp Thiên không muốn giữ lại bất kỳ tai họa ngầm nào cho mình cả.

Vì vậy vừa nói xong, Diệp Thiên búng tay một cái, một làn gió sắc xuyên qua tim Jerry, Jerry hoàn toàn không có phản ứng gì cả, chỉ thấy ngực nhói lên một cái, ý thức bắt đầu trở nên mơ hồ.

- Cậu...rồi cậu sẽ hối hận!

Ánh mắt oán giận của Jerry trở nên mơ màng, Diệp Thiên đã dập tắt đi cơ hội sống của Jerry, một lúc sau, máu trong người Jerry chợt đông lạnh lại, cả người không còn một chút sức sống nào nữa.

- Người chết vì tiền, chim chết vì thức ăn!

Nhìn ngọn đèn ngập trong máu, Diệp Thiên lắc đầu, không đợi hấn tiếc nuôi thêm nữa, tai hấn liền chấn động.

- Đến cũng nhanh đấy chứ, chắc vụ nổ lúc nãy đã làm họ đến đây?

Đưa tay xách lấy Giang Sơn đang nằm trên mặt đất, một đám mây xuất hiện dưới chân hấn, cả cơ thể hấn được bao bọc, hai người vừa biến mất thì một tiếng xe cũng vọng đến, xe chở lính và vũ trang xuất hiện bên ngoài con đèo.

- Cảnh tượng lớn quá, xem ra Nam Phi muốn loạn lên một trận rồi.

Diệp Thiên lúc này đang núp trong vách núi, hấn cũng không xem tiếp nữa, hấn mang Giang Sơn rời khỏi nơi này. Hấn còn có hai việc quan trọng phải làm, nếu đợi Johannesburg giới nghiêm có khi sẽ gặp phiền phức.

- Nhanh, xem xem có còn nhân chứng sống nào không?

Diệp Thiên đoán không nhầm, từ Johannesburg đến mỏ vàng thì đây là nơi bắt buộc đi qua, quân đội đã bị thu hút bởi vụ nổ lúc nãy, lúc người dẫn đầu quân nhìn thấy tình hình trên đèo liền tròn mắt ngạc nhiên, nơi này giống như là vừa xảy ra chiến tranh vậy.

Tuy nhiên điều làm họ thất vọng là, ngoài Jerry ra không tìm thấy bất kỳ một thi thể nào cả. Sau khi dừng lại một lúc, cả đoàn quân tiếp tục đi về phía mỏ vàng, và sự việc xảy ra ở mỏ vàng lại làm cho họ kinh hãi vô cùng.

Cảnh tượng đập vào mắt chính là các thi thể ngập tràn khắp mặt đất, ngoài những du khách may mắn trốn thoát ra và những binh lính búp bê bị ngộ độc đang nằm trên mặt đất, quân đội liền tiếp quản mỏ vàng, bắt đầu dọn dẹp các thi thể và truy lùng đám lính búp bê kia.

Lúc đám quân bịt mũi để dọn dẹp đồng thi thể thì Diệp Thiên đã mang cô gái quay về khách sạn tại Johannesburg rồi, đối lập với cảnh tượng ở mỏ vàng, trong thành phố đang ca hát nhảy múa, không hề chịu bất cứ ảnh hưởng nào cả.

- Được rồi, đã tỉnh rồi thì đừng giả vờ ngủ nữa!

Bước vào phòng khách sạn, Diệp Thiên thuận tay ném cô gái lên ghế sofa, hấn phát hiện thấy cô gái đã tỉnh.

- Anh định xử lý tôi như thế nào?

Giang Sơn chớp mắt mấy cái rồi mở mắt ra. Cô biết trước mặt Diệp Thiên, thủ đoạn như thế nào cũng là thừa.

- Xử lý cô như thế nào?

Diệp Thiên vừa thu dọn hành lý vừa chau mày, cô gái này chỉ cố ý với mình chứ không có ý giết mình, Diệp Thiên tuy là không thương hoa tiếc ngọc gì nhưng thực sự là không thể ra tay sát hại được, nếu không thì đã lấy mạng Giang Sơn từ lâu rồi.

- Cho cô thời gian năm phút, nói rõ đã xảy ra chuyện gì?

Nghe đến Tống Hiểu Thiên đang ở Cape Town, mắt Diệp Thiên sắc lạnh, tên tiếp tử đó tìm cách hãm hại mình lần này đến lần khác, lần này không thể bỏ qua cho hắn được nữa, nếu không thì không biết ngày mai còn gặp phiền phức nào nữa.

Nghe Diệp Thiên nói vậy Giang Sơn liền thật thà nói:

- Tôi là Giang Sơn, bố mẹ mất từ nhỏ, được mẹ nuôi nuôi lớn...

Tuy Giang Sơn còn ít tuổi nhưng không thiếu những kinh nghiệm xã hội, khuôn mặt tỏ vẻ đáng thương, kể lại những đau khổ mình phải chịu từ nhỏ.

Trên thế giới này người đáng thương nhiều lắm, Diệp Thiên không có nhiều lòng từ thiện đến vậy, hắn trực tiếp bỏ qua câu chuyện của Giang Sơn nói tiếp:

- Cô thực sự đọc được nội tâm của người khác, hơn nữa có thể đoán được những chuyện xảy ra trong tương lai?

- Uhm, tôi có thể đại khái hiểu được người khác đang nghĩ gì.

Giang Sơn gật đầu nói:

- Tuy nhiên tôi không thể biết được anh đang nghĩ gì, bên cạnh anh hầu như có một lớp gì đó bao quanh, tư duy của tôi không thể xuyên vào bên trong được.

- Hi, có thể đọc được tư duy người khác, năng lực này cũng hơi có phần đặc biệt...

Diệp Thiên tấm tắc khen thầm trong bụng, nếu bị những tên bói toán chuyên đi lừa người khác có được năng lực này thì bất kể đi đến đâu cũng sẽ thắng lợi cả, nghĩ một lúc, Diệp Thiên hỏi tiếp:

- Vậy chuyện đoán trước là như thế nào? Cô hiểu được tướng thuật trong nước hay là bài Tarot?

- Điều không phải, năng lực này của tôi là một năng lực đặc biệt, chỉ cần trước khi ngủ tôi suy nghĩ một vấn đề gì đó, thì trong giấc mơ sẽ thấy được kết quả của chuyện đó.

Nét mặt Giang Sơn lộ vẻ sợ hãi, nhìn trộm Diệp Thiên một cái rồi nói tiếp:

- Tôi...tôi đã từng mơ thấy anh, khắp mặt đất dưới chân anh toàn là máu, khắp nơi đều là thi thể những người chết.

Nói đến đây, cơ thể nhỏ bé của Giang Sơn chợt run lên, đến lúc này cô mới cảm thấy sợ hãi, người thanh niên trước mặt đang ban cho người khác sự hững hờ chết chóc, rõ ràng đây là người sắt đá vô tình.

- Trong giấc mơ có thể đoán biết được chuyện của tương lai?

Diệp Thiên nghe xong liền chau mày, hắn từng tiếp nhận áo truyền thừa, biết được rằng trên thế giới này những chuyện không thể giải thích được rất nhiều, hắn cũng có mấy phần tin vào lời cô gái, nhưng Diệp Thiên bây giờ cũng không thể xác định được những lời Giang Sơn nói đều là thật, cũng không thể để cô ta ngủ một giấc nữa để xác định được?

Nghĩ một lúc, Diệp Thiên liền nói:

- Cô biết chu dị bát quái không?

- Bát quái? Có phải là thứ này không?

Giang Sơn nghiêng đầu, nhìn thấy trên bàn có giấy viết liền bước đến vẽ một hình bát quái, đồng thời viết cả những chữ đại diện cho phương vị ra.

- Quả nhiên là người trong ngành?

Diệp Thiên sửng người một lúc, hình bát quái tuy là thường gặp, nhưng nếu không nghiên cứu hoặc không làm về cái này thì rất ít người có thể vẽ ra được, hơn nữa những phương vị mà cô gái viết không sai chỗ nào.

- Cha tôi có để lại một cuốn sách, tôi học được chúng từ cuốn sách đó!

Giang Sơn nhò nhẹ nói, cha mẹ cô chết không để lại thứ gì cả, ngoài cuốn sách ra là số tiền mà tuổi vị thành niên cô không thể dùng được.

- Cô đúng là có chút cơ duyên với ngành này!

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Giang Sơn, Diệp Thiên liền cười mắng:

- Được rồi, cô đừng giả vờ nữa, cô biết là tôi sẽ không giết cô, mà còn làm cái bộ mặt đáng thương đó nữa.

Dừng lại một lúc, Diệp Thiên nói tiếp:

- Là Lô Hổ mời cô đến phải không? Bây giờ ông ta đang ở đâu?

- Ông ta ở cách đây không xa, tôi có thể dẫn anh đi!

Giang Sơn tuổi nhỏ nhưng cái đạo lý người chết chứ mình không chết vẫn biết được.

- Đúng là không biết sống chết, cô đi cùng tôi một chuyến đi!

Diệp Thiên lắc đầu, biết được nơi ở của Lô Hổ xong liền xách ba lô lên rồi nói:

- Đi thôi, người ta đã nhớ đến tôi như vậy thì tôi cũng phải đi gặp một chút chứ?

Khách sạn mà Lô Hổ ở cách Diệp Thiên không xa, là nơi phồn hoa nhất của Johannesburg, đứng trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy hết cả thành phố.

Tuy nhiên Lô Hổ lúc này không còn tâm trạng để ngắm cảnh nữa, ông ta lúc này giống như con thú bị cầm tù, đi đi lại lại trong phòng.

- Đã xảy ra chuyện gì rồi, vì sao điện thoại của Miêu Tử Long và Tống Hiểu Long đều không gọi được?

Sự sợ hãi đối với Diệp Thiên trong lòng ông ta làm ông ta không đi cùng Miêu Tử Long và Jerry, nhưng Lô Hổ vẫn liên lạc thường xuyên với Miêu Tử Long, tuy nhiên nửa tiếng trước, hai người bị mất liên lạc, lúc liên lạc với Tống Hiểu Long thì phát hiện điện thoại hẳn không ai bắt máy.

Điều này là Lô Hổ lòng như lửa đốt, hẳn cứ cảm thấy bất an, nhưng vẫn không thể tin được một độ quân đánh thuê tốt nhất thế giới đi đối phó với một người mà lại không giết được hắn ta, vì nghĩ như vậy nên Lô Hổ vẫn cứ ngồi đợi trong phòng.

- Không được, không thể đợi được nữa, bất kể kết quả của chuyện này thế nào, giữa ban ngày ban mặt mà tàn sát ở khu du lịch này nhất định sẽ làm các cơ quan khác để ý, Nam Phi đã trở thành một đất nước thị phi rồi.

Vội vàng thu dọn hành lý, Lôi Hồ mở cửa phòng, cả người hắn như bị đóng đinh ở đó, toàn thân cứng ngắt, đứng nhìn bên ngoài cửa phòng, vì trước mặt ông ta là Diệp Thiên, bên cạnh Diệp Thiên là Giang Sơn.

- Sao vậy? Lôi Hồ, người đồng môn gặp nhau ở nước ngoài mà không hoan nghênh sao?

Diệp Thiên cười, ánh mắt thì ngập tràn sát khí, hắn đã cảnh cáo cha con Lôi hồ rồi, không ngờ nổi hận của ông ta đối với mình sâu như vậy, mấy năm rồi vẫn không thể quên được.

- Diệp...Diệp gia!

Lôi Hồ lấp bắp định gọi tên Diệp Thiên, nhưng đang định nói thì chợt nhớ lại thân phận của Diệp Thiên, ông ta lùi lại một bước nhìn Diệp Thiên nói:

- Diệp gia, là Lôi Hồ tôi ác tâm, có chết cũng không hết tội, tuy nhiên chuyện này không liên quan đến tiểu nha đầu, xin cậu tha cho nó.

Trước đây Lôi Hồ quản hình đường ở Hồng Môn, không biết đã trừng phạt bao nhiêu đệ tử hồng môn phạm tội, bản thân cũng là một người kiên cường, chỉ là tâm địa hẹp hòi, đến lúc này, đối với việc sống chết cũng không còn gì quan trọng, ông tin là Diệp Thiên sẽ không bỏ qua cho mình. var content = \$("#detailcontent").find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 813

Nhân Khẩu Điều Tàn

Lôi Hồ, tôi với ông vốn không có thù oán gì, là vì ông tham địa vị hội trưởng Hồng Môn, câu kết với Tống Hiểu Long để lấy tài sản của mẹ tôi, nếu theo luật gaigne hồ, trước đây tôi không cạy tâu ráo máng là đã nể mặt ông lắm rồi đó.

Mắt Diệp Thiên như ngọn đuốc nhìn Lôi Hồ nói tiếp:

- Tuy nhiên ông bụng dạ hẹp hòi, thi phi không phân biệt được, lần này lại liên kết với Tống Hiểu Long giết tôi ở Nam Phi, là huynh đệ của Hồng môn, ông nói xem tôi nên xử lý ông như thế nào đây.

- Diệp gia, việc này Lôi Hồ tôi nhận tội, muốn giết muốn chém gì tùy cậu!

Là một đại gia xuất thân từ Hồng Môn, bất kể là theo quy tắc của Hồng Môn hay là quy tắc giang hồ, Lôi Hồ đều biết mình khó tránh khỏi cái chết, vì vậy ông tỏ ra rất thông minh, ông vứt ba lô xuống, hai tay đưa ra sau lưng, đưa đầu chịu chết.

- Diệp gia, anh...tha cho chú Lôi lần này đi?

Giang Sơn đứng bên cạnh Diệp Thiên, lấy hết dung khí kéo tay áo Diệp Thiên, cô có thể cảm nhận được, Diệp Thiên sẽ không làm gì mình nên mới cầu cứu giúp cho Lôi Hồ.

- Gieo nhân nào thì gặt quả ấy, không phải là không báo mà là thời cơ chưa đến!

Diệp Thiên lắc đầu nhìn Lôi Hồ nói:

- Lôi Hồ, vai vế của ông thấp hơn tôi nhiều quá, tuy Hồng Môn kị nhất là đồng môn tương tàn, dựa vào những tội lỗi mà ông phạm phải, thì tôi có thể để ông qua tam đao lục động rồi, thấy ông có vẻ hối hận, tôi cũng không trừng phạt ông nữa, ông cũng tôi đến gặp Lôi Chân Thiên, xem ông ta nói gì với tôi!

- Cậu...cậu không giết tôi?

Lôi Hồ chột ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Diệp Thiên, lúc ông mở cửa bước ra thấy Diệp Thiên trước mặt là đã biết cái chết cận kề rồi, bây giờ nghe Diệp Thiên nói giao mình cho ba, chột có cảm giác băng hòa cừu trùng thiên.

Cần biết rằng, Lôi Chấn Thiên tuy là người lớn tuổi, rất coi trọng quy tắc giang hồ, nhưng lại rất yêu chiều đứa con trai Lôi Hồ này, cũng không ít lần trừng phạt nhưng tính mạng của Lôi Hồ vẫn được bảo toàn.

-Đều là người trong Hồng Môn, tôi không muốn người bị nhuốm máu các huynh đệ.

Diệp Thiên nhìn Lôi Hồ một cái rồi nói:

-Oan có đầu, nợ có chủ, ông biết Tống Hiểu Long bây giờ ở đâu phải không? Đưa tôi đến gặp hắn đi!

Tuy là miệng nói oai phong lẫm liệt, nhưng thực tế lại không giống như Diệp Thiên đang nói, đối với Diệp Thiên, hắn tuyệt đối sẽ đánh chết Lôi Hồ ngay, tránh sau này hắn lại làm hại mình.

Tuy nhiên trước khi gặp Lôi Hồ, Diệp Thiên có xem một quẻ bói, hắn phát hiện trong thời gian tới hắn sẽ gặp rất nhiều chuyện khó bề mà phân biệt, trong đó có sự tồn tại của Lôi Hồ. Điều này làm Diệp Thiên rất ngạc nhiên liền xem cho Lôi Hồ một quẻ.

Quẻ này thể hiện rõ, Lôi Hồ đúng là mạng sống không lâu, nhưng không phải là chết trong tay Diệp Thiên, chỉ là nguyên nhân chết Diệp Thiên không đoán ra được, chỉ biết là cũng có liên quan một phần đến hắn.

Lôi Hồ thoát khỏi Hồng Môn cũng như một con hổ chết bị mất hết răng và móng vuốt, cùng lắm cũng chỉ phất cờ hò reo khi người khác đối phó với Diệp Thiên mà thôi. Cộng thêm thời gian chết của hắn cũng sắp đến rồi, vì vậy bây giờ Diệp Thiên mới thuận theo ý trời, không giết hắn.

Tuy là không sợ chết nhưng không có nghĩa là Lôi Hồ muốn chết, có nằm mơ cũng không nghĩ rằng mình có thể thoát chết lần này, Lúc này Lôi Hồ đang mừng như điên, sao còn để ý được đến sự sống chết của Tống Hiểu Long chứ, sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy liền vội vàng nói:

-Biết, Diệp gia, Tống Hiểu Long đang ở một biệt thự ở Cape Town, tôi biết ở đâu, để tôi dẫn cậu đi!

- Hẳn ta ở Cape town?

Diệp Thiên nghe xong liền chau mày, sau khi suy nghĩ một lúc, liền âm thầm suy đoán, khoảng hơn một phút sau, hẳn liền thờ dài nói:

- Tổng Hiểu Long sáng nay đã rời Nam Phi rồi, nơi đến có lẽ là Bắc Mỹ, giờ có về Cape Town cũng không gặp hẳn đâu!

Vì phải đối phó với mấy đoàn lính đánh thuê cũng với đội quân Congo, từ sáng đến giờ, thần kinh Diệp Thiên cứ căng ra, hoàn toàn không có thời gian để nghĩ đến Tổng Hiểu Long, vì vậy đến lúc này mới phát hiện, cái tên trườn như giùm đó đã chạy khỏi đây từ sớm.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói xong, nét mặt Lôi Hồ chợt trở nên khó coi, Tổng Hiểu Long chạy thoát rồi, hẳn sợ Diệp Thiên sẽ trút hết giận lên đầu mình liền cẩn thận nói:

- Vậy... vậy Diệp gia, cậu xem làm thế nào?

Nhìn Lôi Hồ một cái, Diệp Thiên liền nói:

- Ông gọi điện cho Lôi Chân Thiên đi, lát nữa cùng tôi về Cape Town sau đó về Hong Kong!

- Vậy... vậy còn tôi thì sao?

Cô gái trẻ hỏi nhỏ, trước khi hôn mê cô đã nhìn thấy Diệp Thiên phun một đường màu hồng ra từ miệng để giết sạch đám lính kia, nên cô càng sợ Diệp Thiên hơn Lôi Hồ gấp trăm lần.

- Cô?

Lông mày Diệp Thiên nhếch lên một cái, hẳn lôi một cuốn sách trong ba lô ra đưa cho Giang Sơn nói:

- Cô cũng tôi về Hong Kong, trên đường lo xem những quẻ bói trong chu dị bát quái đi, nếu cô có thể xem hiểu, tôi sẽ tặng cô một cơ hội!

Cuốn sách Diệp Thiên đưa là cuốn Giải thích 84 quẻ bói, là bản cũ của cuối đời nhà Thanh, cái này là Diệp Thiên mua mấy ngày trước trong một thị trấn nhỏ lúc hẳn đi du lịch.

Tuy cuốn sách này chỉ là những học thuyết cơ bản về bói toán, nhưng cũng coi là cũ xưa, có thể gặp nó ở nước ngoài cũng là có duyên, lúc đó Diệp Thiên mua vậ thôi, không ngờ bây giờ lại có chỗ dùng đến.

- Đưa cái này cho tôi làm gì?

Giang Sơn lật lật cuốn sách đã ố vàng rồi ngạc nhiên, tuy là có hiểu chút ít chu dị bát quái nhưng cô lớn lên cùng mẹ là người Campuchia, để cô xem bài Tarot còn nghe được.

- Xem không hiểu thì sẽ vớt cô từ trên máy bay xuống!

Diệp Thiên nghe xong liền trờng mắt, cô gái chột im bất, bất kể là làm giang hồ trong nước hay nước ngoài, năng lực phân biệt rất quan trọng, Giang Sơn không muốn tự chuốc lấy phiền phức, liền cẩn thận cất cuốn sách vào trong ba lô.

- Uhm, yếu mà biết ứng biến nhẫn nhượng, thì có thể nhào nặn được, chỉ là không biết có ta có phải là thiên tài trong bói toán không?

Nhìn thấy biểu hiện của Giang Sơn, Diệp Thiên gật đầu, lúc vừa mới nghe cô gái nói có thể thông qua giấc mơ để đoán được thiên cơ thì Diệp Thiên đã có ý định thu nhận đồ đệ rồi.

Truyền thừa trong đầu Diệp Thiên vốn không biết đã đến như thế nào, nếu Giang Sơn cũng có khả năng thiên phú như hắn, thì cũng đồng nghĩa với việc hắn đã tìm thấy một báu vật vô giá, bản thân làm môn chủ đã mấy năm, cũng coi như là có chút cống hiến với đồng môn.

Sau khi dẫn Lôi Hồ và Giang Sơn về đến khách sạn, Diệp Thiên liền dừng lại quay sang nói với Lôi Hồ:

- Ông đến Johannesburg bằng cách nào?

Xảy ra việc lớn như vậy, chắc chắn Nam Phi sẽ tiến hành kiểm tra những người có đến mỏ vàng, Diệp Thiên không muốn có thêm phiền phức nữa, chỉ là giấy tờ hắn dùng đi máy bay ở nước ngoài có chút phức tạp, có khi phải đi xe về Capetown cũng nên.

- Tôi và Miêu sư đệ đi máy bay đến.

Lôi Hồ nhìn sắc mặt Diệp Thiên nói:

- Tuy nhiên Tổng Hiếu Long có để lại một chiếc xe ở Johannexburg, nó đang đậu trong nhà xe khách sạn, Diệp gia, nếu cậu muốn đến đó thì tôi lái xe chở cậu đi.

ở Nam Phi chỉ có Capetown và Johannesburg phân hoa một chút, Tổng Hiếu Long đều có xe ô tô ở hai nơi này, ngày đầu tiên khi Lôi Hồ đến Johannesburg, Miêu Từ Long liền lấy một chiếc xe đưa cho Lôi Hồ đi.

- Ồ, vậy tốt, chúng ta về Capetown!

Diệp Thiên gật đầu nói:

- Ông đi lái xe đến đây, tôi và Giang Sơn đứng đợi ở cửa!

- Vâng, Diệp gia, tôi đi liền đây.

Nghe Diệp Thiên nói xong, Lôi Hồ liền tỏ vẻ vui mừng, tuy nhiên hắn giấu sự vui mừng đó lại, vì hắn chợt nhận ra, Diệp Thiên rộng rãi để mình lái xe thì hoàn toàn không sợ mình thừa cơ chạy trốn.

Mà đối diện với Diệp Thiên, Lôi Hồ cũng hết mưu tính rồi, sáu đoàn quân đánh thuê tốt nhất thế giới đều bị Diệp Thiên giết không còn một ai sống sót, người này không phải là người mà ông ta có thể đối phó được, lúc này Lôi Hồ không còn ý đồ báo thù Diệp Thiên nữa.

Nhìn thấy Lôi Hồ đi xuống tầng hầm, Diệp Thiên liền lấy điện thoại ra gọi cho Hoa Quân, hắn biết Hoa Quân và tài xế đã chạy thoát khỏi mỏ vàng, lúc này chắc cũng về đến Johannesburg rồi.

- Triệu ca? Ông không sao chứ? Tôi gọi điện cho ông cả ngày không được!

Nghe tiếng Diệp Thiên, Hoa Quân nhảy dựng lên, vì sau khi hắn nói những chuyện xảy ra ở mỏ vàng với giám đốc, ba phút sau, vị giám đốc vốn đối xử tốt với mình kia liền bắt hắn quay lại mỏ vàng tìm cho được Diệp Thiên.

Đương nhiên, vị giám đốc đó cũng không phải đưa ra vấn đề này không thôi, chỉ cần Hoa Quân mang Diệp Thiên sống sót trở về, thì công ty sẽ thưởng cho Hoa Quân và tài xế mười vạn đô la Mỹ, cũng chính điều kiện này làm Hoa Quân có chút do dự, hắn đã bàn tính với tài xế cả mấy tiếng đồng hồ.

- Tôi không sao, nhân lúc lộn xộn tôi đã chạy ra ngoài, Hoa Quân, tôi không thích gặp cảnh sát nước ngoài, nên về Capetown trước, cậu cứ coi như tôi không đến mỏ vàng là được rồi.

Thân phận của Diệp Thiên cũng không đáng để cân nhắc, cộng thêm Nam Phi là thế lực truyền thống của Anh Mỹ và những nước mạnh khác, Diệp Thiên không muốn diễn lại cảnh ở Nga nữa, bị người ta đuổi đánh sau đó, kết quả cuối cùng cũng sẽ bị các nước liên hợp lại với nhau để điều tra.

- Được, tuy nhiên Triệu ca, tôi xin ông một chuyện.

Hoa Quân nói tiếp:

- Triệu ca, lát nữa công ty tôi gọi điện cho ông, ông có thể nói là tôi và tài xế đã tìm ra ông không?

Tiền lương ở Nam Phi không cao, mười vạn đô la Mỹ đối với Hoa Quân và những người khác mà nói không phải là một con số nhỏ, hẳn tất nhiên không muốn lỡ mất.

- Không sao, tôi sẽ nói như vậy!

Chuyện đó đối với Diệp Thiên dễ như trở bàn tay thôi mà.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 814

Phúc Có Họa Có

Gọi cho Hoa Quân xong, Diệp Thiên liền bấm số gọi cho một người khác.

- Diệp Thiên, tiểu tử mày, sao lại là cháu thế?

Trong điện thoại vọng ra giọng nói.

- Ông, là cháu đây, ông vẫn chưa đi nghỉ sao?

Diệp Thiên cười hi hi nói.

- Nam Phi xảy ra chuyện lớn như thế, cháu nghĩ ông có thể ngủ được sao?

Tổng Hạo Thiên đúng là đau đầu với đứa cháu ngoại này, ngời thẳng người dậy, vẫy tay ra hiệu bác sỹ đi ra ngoài rồi nói:

- Tiểu tử cháu sao đi đâu là gây họa đến đó vậy hả? Ông nói rồi, cháu không thể nghỉ ngơi vài ngày mà quay về nước được sao?

Tuy bây giờ báo đài vẫn chưa phát thông tin này, nhưng những chuyện xảy ra ở Nam Phi, khi chính phủ bắt đầu xuất quân thì đã bị truyền đến các cơ quan tình báo của các nước rồi, dựa vào quyền hạn của Tổng Hạo Thiên tất nhiên sẽ biết rất rõ, ông hầu như không cần xác nhận đã khẳng định đứa cháu yêu quý của mình gây ra chuyện đó.

- Ông, ông đừng trách cháu nữa, chuyện này là người của Tổng Gia ông gây ra đó.

Nghe Tổng Hạo Thiên nói xong, Diệp Thiên liền tức giận, Tổng Hiều Long năm lần bảy lượt dồn hấn vào chỗ chết, cũng chưa thấy Tổng gia có hình phạt gì đối với hấn, cũng không thể để mình phải chịu hoài như vậy chứ?

- Người của Tổng gia?

Tổng Hạo Thiên ngây người ra, tuy nhiên liền phản ứng lại ngay:

- Cháu nói Tổng Hiểu Long? Thảm án ở Nam Phi là do nó gây ra sao?

Theo tình báo của Tổng Hạo Thiên, trong vụ thảm án xảy ra ở Johannesburg Nam Phi có hơn hai trăm người chết, trong đó đều là những khách du lịch nước ngoài, còn hung thủ thì tạm thời được cho là quân đội Congo.

Chỉ là điều làm tình báo các nước không hiểu đó là quân Congo hầu như không có lý do gì để đi công kích khu cảnh điểm du lịch này, đơn vị tình báo đang đốc thúc nhân viên sớm tìm ra chân tướng chuyện này.

Tổng Hạo Thiên sau khi biết chuyện này cũng đã suy đoán, chỉ là ông nằm mơ cũng không ngờ rằng thảm án này lại là do đệ tử kiệt xuất nhất đang ở nước ngoài Tổng Hiểu Long gây ra. Tổng Hạo Thiên đã trải qua mấy chục năm bôn ba rồi nhưng khi nghe Diệp Thiên nói vậy cũng thấy kinh hãi.

Diệp Thiên không quan tâm Tổng Hạo Thiên đang nghĩ gì liền nói:

- Không sai. Ông, hẳn đã thuê sáu đoàn quân đánh thuê và quân Congo, nhằm giết được cháu. Nếu không phải mạng cháu lớn thì chắc đã chết ở đó rồi!

- Mạng cháu lớn?

Tổng Hạo Thiên liền lấy lại tinh thần lắc đầu nói:

- E là do tài năng cháu cao? Đám quân đội kia chắc đã bị cháu giết hết rồi, ông già này không nói sai chứ? Được rồi, chuyện này ông biết rồi, ông sẽ tìm Tổng Hiểu Long để xử lý nó!

- Những điều này thì khoan nói đã, tên Tổng Hiểu Long đó chạy còn nhanh hơn thỏ nữa, hẳn đã đi khỏi Nam Phi rồi...

Không đợi Tổng Hạo Thiên nói xong, Diệp Thiên liền ngắt lời nói:

- Ông, hộ chiếu của cháu đã đến chưa, nếu đến rồi thì cháu sẽ về Capetown ngay trong đêm nay sau đó sẽ lập tức bay về Hong Kong.

Nam Phi bây giờ đã trở thành điểm nóng của cả thế giới rồi, Diệp Thiên không muốn lưu lại ở vùng đất thị phi này nữa, hơn nữa chuyến này đi cũng dài ngày rồi, hẳn đang không biết lúc về phải ăn nói thế nào với mẹ và vợ đây.

Tổng Hạo Thiên cười khỏ nói:

- Hộ chiếu đến từ lâu rồi, ông sẽ bảo người đặt vé máy bay cho cháu, cháu quay về sớm đi.

Vốn dĩ Tổng Hạo Thiên muốn để Diệp Thiên ở nước ngoài thêm vài ngày nữa. Đợi sau khi chuyện ở Nga nguội đi rồi hãy về, nhưng thấy Diệp Thiên càng lúc càng gây họa lớn, bệnh tim của Tổng Hạo Thiên sắp không chịu đựng được nữa rồi.

- Vé máy bay thì khỏi, cháu đã sắp xếp máy bay riêng, thôi nói đến đây thôi!

Nghe có tiếng xe vọng lại, Diệp Thiên liền chào rồi cúp máy, hẳn ngẩng đầu lên đã thấy một chiếc xe mui trần màu đỏ chạy đến cổng khách sạn.

- Đi xe này về Capetown?

Diệp Thiên hơi do dự khi nhìn thấy chiếc xe này, xe đúng là xe tốt, nhưng Capetown cách Johannesburg cả nghìn cây số, chạy suốt đoạn đường như vậy e rằng da mặt sẽ bị gió thổi khô mất.

Lôi Hồ thấy Diệp Thiên như vậy liền nói:

- Diệp gia, cái mui này có thể đập lại, cậu yên tâm, sáu bảy tiếng sau là có thể về đến Capetown rồi.

Lôi Hồ có thể thấy Diệp Thiên không còn ý định giết mình nữa, hơn nữa sau khi trải qua chuyện này, hẳn đã hiểu rõ khoảng cách giữa hắn với Diệp Thiên, vì vậy cũng không còn ý trả thù Diệp Thiên nữa, vì vậy mà cả người hắn bây giờ thấy rất thoải mái.

Nhìn thấy mui xe đang được nâng lên, Diệp Thiên liền quay sang nhìn cô gái đang đọc Cách giải sáu mươi tư que bói nói:

- Tốt, Giang Sơn, lên xe!

Dựa vào khả năng hiện tại của Diệp Thiên, cho dù là Lôi Hồ không muốn sống nữa, chạy xe đâm vào vách núi thì Diệp Thiên vẫn tự tin mình không bị thương một cọng tóc nào, vì vậy thoải mái ngồi vào vị trí cạnh tài xế, hoàn toàn không sợ Lôi Hồ giờ trò mèo gì ra cả.

Tuy nhiên Diệp Thiên tuy là định vị chính xác khả năng của mình nhưng hẳn đã đánh giá thấp khả năng lái xe của Lôi Hồ.

Quảng đường hơn một nghìn cây số, Lôi Hồ chỉ dùng sáu tiếng đồng hồ là đến, bình quân mỗi giờ hẳn chạy trên 180km, sau khi xuống xe, cho dù là Diệp Thiên thì bước đi cũng có phần chênh choạng, giống như là đất dưới chân đang run lên vậy.

Còn Giang Sơn thì không cần phải nói nữa, cả đoạn đường nôn ít nhất ba lần, khuôn mặt trắng bạch, nhìn Lôi Hồ giống như nhìn thấy ma vậy, vừa xuống xe đã chạy đi thật xa, sợ phải lên xe lại lần nữa.

Nhìn thấy ánh mắt của hai người, Lôi Hồ liền cười, hơi áy náy nói:

- Lúc còn trẻ đã từng chơi đua xe, nếu không phải là vì ông bảo tiếp quản Hồng môn thì tôi đã trở thành vận động viên đua xe rồi.

- Uhm, ông làm ngành đó tốt hơn làm cho Hồng môn nhiều.

Diệp Thiên lắc đầu không nói gì, hẳn bước vào khách sạn, chợt tìm hẳn động một cái, hẳn quay mặt lại nhìn khu đất ghé sô pha.

- Ông Triệu, cuối cùng thì ông cũng đã đến, tôi là Tiểu Kiều!

Một người đang ngồi trên ghế sô pha chợt đứng dậy, chạy lại chỗ Diệp Thiên, chính là người đã đến sân bay Nam Phi để đón hẳn – Kiều Phong Lâm, tuy nhiên so với lúc đó, bây giờ Kiều Phong Lâm nhiệt tình hơn nhiều.

Cũng là vì tám tiếng trước đó, Kiều Phong Lâm có nhận được cuộc điện thoại từ lãnh đạo cấp cao trong nước nói là phải đảm bảo cho Diệp Thiên an toàn rời Nam Phi, nếu thực sự không làm được thì có thể cầu sự giúp đỡ từ Đại sứ quán ở đó.

Có thể làm chính lý tình báo và tiếp đãi ở nước ngoài, Kiều Phong Lâm tất nhiên là người khôn khéo, không cần lãnh đạo phải nói rõ ra nhưng hẳn đã hiểu là ý gì, đập máy hẳn liền cầm những tài liệu liên quan đến khách sạn đợi Diệp Thiên, trong tám tiếng đồng hồ ngồi đợi hẳn đã uống hết ba bình cà phê.

- Kiều tổng, ông là?

Diệp Thiên bắt tay Kiều Phong Lâm, không quen lắm với sự nhiệt tình của hẳn, Diệp Thiên không phải là người trong thể chế, tất nhiên không biết khả năng lật mặt của những người này.

- Ông Triệu, đây là một số đồ ông để quên ở chỗ tôi...

Sau khi bắt tay xong, Kiều Phong Lâm liền đưa một bì công văn cho Diệp Thiên nói nhỏ;

- Ông Triệu, có gì cần xin ông cứ sai bảo, Kiều mỗ ở đất Nam Phi này cũng coi như là một nửa địa chủ.

Kiều Phong Lâm làm như vậy là để bù lại quan hệ với Diệp Thiên trước đây, theo lý mà nó chuyển du lịch của Diệp Thiên lần này hẳn phải đi cùng theo, từ một phương diện nào đó, đây chính là hắn đã không làm tròn nhiệm vụ, cũng có thể hiểu là không tôn trọng Diệp Thiên.

- Uhm, Kiểu tổng khách sáo rồi.

Mở bì đựng công văn ra, Diệp Thiên liền mở bì thư có đựng hộ chiếu, sau khi kiểm tra xong liền quay lại nói với Lôi Hồ và Giang Sơn:

- Hai người có mang theo hộ chiếu không?

- Có.

Giang Sơn và Lôi Hồ cùng trả lời.

- Cảm ơn Kiều tổng nhé.

Diệp Thiên gật đầu với Kiều Phong Lâm rồi nói tiếp:

- Vậy tốt, lôi Hồ, Giang Sơn, chúng ta lên máy bay thôi.

Lúc đi trên đường, Diệp Thiên đã gọi điện thoại cho Đường Văn Viễn, biết được máy bay trực thăng đã đến Cape town hai ngày trước rồi, chỉ cần Diệp Thiên đến là có thể lên máy bay.

Sự sai dãn của Diệp Thiên, Lôi Hồ và Giang Sơn tất nhiên không giám làm trái liền ngoan ngoãn rời khách sạn, vẫn là Lôi Hồ lái xe đến sân bay, Kiều Phong Lâm giờ vẫn chưa định thần lại, chỉ biết đứng đó nhìn chiếc xe chạy đi.

Máy bay cá nhân cất cánh và hạ cánh ở sân bay bây giờ đều có một hệ thống hoàn chỉnh, sau khi xe dừng lại ở sân bay, Diệp Thiên liền liên hệ với nhân viên mà Đường Văn Viễn thuê.

Khoảng mười phút sau, một cơ trường nổi tiếng Hong Kong dẫn Diệp Thiên và mọi người vào sân bay bằng một đường kiểm soát khác.

Hai máy bay chuyên cơ mà Đường Văn Viễn thuê còn lớn hơn của mình nhiều, có thể chứa mười tám người trong đó, mỗi chiếc ghế đều bọc da thật và sang trọng, loại ghế này mới được sáng chế thôi, người ngồi đeo tai nghe vào, lưng tựa vào máy mát xa phía sau, một lúc là thấy thoải mái ngay thôi.

- Ủa? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Nhìn thấy những thiết kế sang trọng trong máy bay, tim Diệp Thiên liền đập mạnh, giống như là có nguy hiểm gì đó sắp xảy ra vậy.

- Kỳ lạ? Mà thôi, bất kể là họa hay phúc, là họa thì có tránh cũng không được, người ở trên không, có xảy ra chuyện gì thì cũng không chạy thoát được!

Quê bói lần này mơ hồ quá, Diệp Thiên chỉ cảm thấy chuyện này đối với hắn phúc có mà họa cũng có, tuy nhiên không phải lo lắng về tính mạng, vì vậy hắn mới lên máy bay.

Khả năng bay của Diệp Thiên, cao nhất có thể cách mặt đất bốn năm trăm mét, chiếc máy bay kia tuy là bay rất cao, Diệp Thiên vẫn cảm giác được lúc nguy hiểm xảy ra hắn vẫn có thể hóa giải.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 815

Thiên Phú

Ông Diệp, chúng ta sẽ đáp xuống Qatar để đổ dầu, từ Capetown bay đến Hong Kong sẽ mất hơn 20 tiếng, máy bay nửa tiếng nữa sẽ cất cánh!

Cơ trưởng từ trong phòng điều khiển bước ra, sau ông ta là ba cô tiếp viên hàng không, giới thiệu chuyến bay với Diệp Thiên xong, cơ trưởng nói:

- Ông Diệp, nếu cần gì thì cứ gọi các cô ấy nhé, tôi đi trước đây!

- Cảm ơn Ngô Sinh, làm phiền ông rồi!

Diệp Thiên tỏ ra rất khách sáo với vị cơ trưởng hơn bốn mươi tuổi này, vì hắn biết chiếc máy bay này là của Lý Siêu Nhân ở Cảng đảo, Lý Siêu Nhân đã mua nó từ một công ty chế tạo máy bay tư nhân lớn nhất thế giới, tính năng cũng không thua kém gì các loại máy bay khác.

Vốn là Đường Văn Viễn không thuê được chiếc máy bay này đâu, Lý Siêu Nhân sau khi nghe nói là thuê cho Diệp Thiên mới gật đầu đồng ý, hơn nữa ngày thứ hai sau đó liền cho máy bay hạ cánh xuống Capetown rồi.

- Cảm giác rất không tốt, chẳng lẽ sắp xảy ra chuyện gì sao?

Nhìn cơ trưởng rời đi, Diệp Thiên nhìn mấy cô tiếp viên hàng không xinh đẹp một cái, trong lòng chợt có điềm chẳng lành, vì hắn phát hiện mấy cô tiếp viên này sắc mặt có phần mù mờ, giữa trán có một đường màu đen nhạt.

- Ủa? Chuyện này là sao vậy, lẽ nào mình hoa mắt?

Lúc Diệp Thiên nhìn lại mấy cô tiếp viên, chợt phát hiện sự mù mờ đó đã biến mất, đường màu đen cũng không còn nữa, điều này

làm Diệp Thiên không hiểu sao cả, hẳn chưa gặp tình huống này bao giờ.

- Ông Diệp, xin hỏi ông có cần gì không?

Cô tiếp viên bị Diệp Thiên chú ý liền cúi người xuống, cơ thể làm người khác phải ngưỡng mộ ấy liền xuất hiện trước mặt Diệp Thiên, mùi nước hoa thơm ngát đầy mê hoặc lan tỏa vào mũi Diệp Thiên.

Chiếc máy bay tư nhân này của Lý Siêu Nhân, ngoài con trai lớn của ông ta có thể sử dụng ra thì đến đứa con thứ hai cũng chưa từng được dùng, huống hồ chỉ là cho người khác mượn. Huống chi Diệp Thiên lại trẻ như vậy, nếu có phát sinh một mối quan hệ nào ngoài tình bạn với hắn thì máy cô tiếp viên này đã một bước lên tiên rồi, trực tiếp bước vào giới thượng lưu của xã hội.

Vì vậy không chỉ cơ thể đang phát ra một tín hiệu nào đó mà giọng nói của cô cũng đầy mê hoặc, cả người cô như sắp đổ vào người Diệp Thiên vậy. Sự quyến rũ đó làm Lôi Hồ ngồi bên cũng thấy khó cưỡng lại được.

- Hừm, lấy cho tôi một cốc nước lọc!

Diệp Thiên đang định bói một quẻ thì bị cô tiếp viên đó làm cho đỏ mặt mũi, chỉ là lưng hắn đang dựa vào ghế, muốn lùi cũng không lùi được, đành phải xem bộ ngực đồ sộ hiện hiện trước mặt mình thôi.

- Mẹ nó, người cổ đại trước khi xem bói phải được tắm gội sạch sẽ, lẽ nào lại đúng như vậy?

Đợi cô tiếp viên khiêu gọi đó đi lấy nước, Diệp Thiên nhìn hai người còn lại, liền phát hiện hẳn không nhìn thấy được gì từ tướng mạo của hai cô gái, thiên cơ giường như bị che lấp đi.

- Chắc là không có chuyện gì xảy ra đâu?

Diệp Thiên tự đọc thoại một mình rồi nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, hẳn đã không yêu cầu xuống máy bay, dù sao thì chiếc máy bay này cũng đã đợi mình mấy ngày rồi, hơn nữa những suy đoán của Diệp Thiên trước đây cũng không có chuyện gì lớn ảnh hưởng đến tính mạng xảy ra.

- Ông Diệp, nước của ông đây!

Cô tiếp viên kia bung nước đến trước mặt Diệp Thiên, thấy Diệp Thiên không thèm ngẩng đầu lên liền thất vọng lùi lại một bước,

đứng vào cửa ra đối diện với Diệp Thiên. Bọn họ là những tiếp viên đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, sẽ không làm bất cứ hành động nào quyền rũ hành khách.

Nửa tiếng sau, máy bay cất cánh bay lên không, Diệp Thiên chợt thức tỉnh nhìn xung quanh một cái, Lôi Hồ đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đoạn đường từ Johannesburg đến Capetown đều do một mình hắn lái xe.

Còn Giang Sơn đang chăm chú đọc cuốn sách Diệp Thiên đưa cho.

- Giang Sơn, xem thế nào rồi?

Diệp Thiên đưa tay ra, cuốn sách như có lực hút vô hình bay vào tay Diệp Thiên.

- Uhm, xem đến quẻ thứ sáu mươi rồi à, Giang Sơn, cô có hiểu được những điều trong sách nói không?

Chu dị tiên thiên bát quái, tuy là tài sản quan trọng của tổ tông để lại, nhưng đến thời đại khoa học phát triển như ngày nay thì có rất ít người đi nghiên cứu về vấn đề này, người bình thường cơ bản không hiểu những kiến thức trong đó.

- Cuốn...cuốn sách đó sao bay được vậy?

Giang Sơn đang tập trung tinh thần vào cuốn sách thì bị Diệp Thiên làm cho giật mình, tuy nhiên sau khi cô thấy là do Diệp Thiên làm liền hiểu ra, trước đây khi Diệp Thiên dẫn cô rời khỏi Johannesburg thì cô đã tỉnh lại rồi.

Diệp Thiên trừng mắt với cô gái một cái đưa cuốn sách lên hỏi:

- Cuốn sách này cô đọc có hiểu không?

- Có, các quẻ bói trong đó có rất nhiều tổ hợp, tôi đã nhớ hết rồi, chỉ là làm sao mới có thể xem bói được?

Sau khi nghe Diệp Thiên hỏi, Giang Sơn tỏ vẻ hung phấn, không biết vì sao, lúc cô mới nhìn thấy nội dung của cuốn sách thì đã bị nó thu hút, những từ ngữ khó hiểu đối với người khác đối với cô lại rất dễ hiểu.

- Ô, có thể nhớ được hả?

Lông mày Diệp Thiên nhếch lên một cái rồi hỏi tiếp:

- Trạch phong đại quá quer tượng đối ứng lại là gì?

Giang Sơn nghĩ một lát rồi nói:

- Thượng đoái hạ tổn đại khâm quẻ, đại quá quẻ, nhị âm hào tại ngoại nhĩ hư, đoạn chiết, vi đông lương não khúc chi tượng, khâm vi hiểm, tắc đại hiểm, dương cương quá trung, đại quá tức sự vật điên đảo, hữu đại nan hiểm, thử quẻ đại hung!

- Uhm, vậy Thủy sơn kiến quẻ tượng thì sao?

Diệp Thiên kinh ngạc hỏi tiếp.

- Quẻ này thượng khâm hạ lương, kiến quẻ cao sơn lưu thủy, khâm tại tiền, lương chi du hậu, hiểm nan đương tiền, giao thông thụ trở, phi sơn việt hải, viễn độ trùng dương, Diệp gia, quẻ này cũng không phải là quẻ lành.

Lúc Diệp Thiên hỏi về quẻ bói, trong đầu Giang Sơn liền có đối ứng liền, những chữ lúc này cô đọc bây giờ lại lần lượt hiện ra, hoàn toàn không cần phải suy nghĩ gì cả.

- Cô không cần phải gọi tôi là Diệp gia, gọi tên tôi được rồi!

Diệp Thiên càng tỏ ra kinh ngạc hơn hỏi tiếp:

- Cô giải thích tiếp Hạ địa thủy sư quẻ tượng!

Tâm trạng của Diệp Thiên lúc này đã không dùng từ kinh hãi để nhận xét rồi, hẳn cũng có khả năng thiên phú về chu di, nhưng vẫn chưa đạt đến lúc tổ tông truyền thừa, hẳn từ năm tuổi đã cực khổ đọc sách mới có thể hiểu được như vậy.

Còn Giang Sơn chỉ xem có mấy tiếng đồng hồ thôi mà đã phản ứng trôi chảy như vậy, lạ thiên phú này đến Diệp Thiên cũng phải bái phục, tuy nhiên hẳn còn có chút chưa tin mới hỏi tiếp.

Giang Sơn trầm ngâm một chút rồi nói:

- Đối ứng của quẻ này là Thượng khôn hạ khâm, sư quẻ, địa hạ tàng thủy, tiểu nhân nội tâm âm hiểm xảo trá, cần phòng tránh ác tâm của người, đây cũng không phải là quẻ lành.

Giang Sơn nhìn trộm Diệp Thiên một cái rồi hỏi:

- Tôi...tôi không gọi tên ông, vậy gọi ông là gì đây?

Lúc đối diện với Diệp Thiên, Giang Sơn vẫn cảm thấy có một áp lực vô hình nào đó, giống như loài vật trong rừng gặp phải chúa tể sơn lâm vậy, trời sinh ra vốn đã yếu hơn, nếu không phải lúc này chăm chú đọc sách, cô đến thờ mệnh cũng không dám, sợ làm Diệp Thiên giận.

- Gọi tôi là anh...không, gọi là chú Diệp đi.

Diệp Thiên vốn muốn Giang Sơn gọi mình là anh, nhưng vừa nói ra thì sửa lại, nếu không thu nhận đồ đệ này, e rằng sư phụ Lý Thiên Nguyên mà biết được chắc sẽ đào mộ chui lên đánh mình một trận mất?

- Chú...Diệp!

Giang Sơn nhìn Diệp Thiên một cái, xưng hô một cách hơi khó chịu, tuy nhiên thiên jys mà Diệp Thiên thể hiện làm cô đỡ sợ hơn nhiều rồi.

- Nha đầu ngốc, thôi cô gọi tôi là sư phụ đi?

Lôi Hồ đang ngồi hàng ghế trước đã nghe hết cuộc đối thoại của hai người, ông ta biết Lý Thiên Nguyên là một tông sư có địa vị cao ngất trời, lai lịch của Diệp Thiên thì không cần phải nói nữa.

Lúc này Diệp Thiên hỏi nhiều như vậy đến Lôi Hồ cũng biết được hẳn có ý đồ thu nhận đồ đệ, chỉ là cô gái nhỏ tuy thông minh lanh lẹ nhưng từ nhỏ sống ở nước ngoài, không biết Trung Quốc còn có mối quan hệ là sư đồ.

- Sư phụ?

Giang Sơn nghe Lôi Hồ nói vậy liền ngơ ngác nhìn Diệp Thiên, tuy cô tinh thông tiếng Hán nhưng đúng là không hiểu hàm ý của từ này.

Diệp Thiên khoát tay nói:

- Cô lớn lên ở nước ngoài, không quen lắm với những tập tục ở Trung Quốc, cứ sống ở Hong Kong một thời gian đã, có thu nhận cô

nhập môn hay không sau này hãy nói!

Kể tục là một văn minh lâu đời ở Trung Quốc, những kiến thức cần phải học rất nhiều, Diệp Thiên muốn để cô gái thâm nhập vào không khí đó rồi dần dần diu dắt cô học chuyên ngành.

- Vâng.

Giang Sơn sợ Diệp Thiên như sợ cọp vậy, nghe hắn nói vậy liền thật thà đồng ý.

- Tôi sẽ dạy cho cô một vài thuật bói tiền đồng đơn giản trước.

Ngồi trên máy bay thấy buồn, Diệp Thiên liền lấy đồng tiền ra nói:

- Bói có rất nhiều cách, cách thường dùng nhất là dùng đồng tiền để bói, cô phải nhớ kỹ mấy câu này, đó là bất thành bất trạch, vô sự bất trạch, trọng trạch bất trạch.

Diệp Thiên chợt trở nên nghiêm túc, đặt đồng tiền vào lòng bàn tay rồi nói tiếp:

- Tay trái trên, tay phải dưới, tập trung ý niệm vào chuyện cần đoán, lắc lắc mấy lần rồi vứt xuống đất, một lần mặt chính là dương, một lần mặt phụ là âm, một lần hai mặt chính là thiếu dương, ba lần đều mặt phụ là lão âm...

Diệp Thiên cũng không kị gì Lôi Hồ và mấy cô tiếp viên kia, chuyên tâm dạy Giang Sơn, còn biểu hiện của Giang Sơn cũng làm hắn rất hài lòng, chỉ hơn một tiếng sau đã nhớ kỹ những điều cần thiết của cách bói này. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 816

Không Thể Phủ

Cháu có thể bói được sao?

Nhìn thấy đồng tiền trong lòng bàn tay Diệp Thiên, vẻ mặt cô bé háo hức, kiến thức mà Diệp Thiên chỉ bảo đối với cô bé mà nói giống như là mở ra 1 cánh cửa lớn, khiến cho cô bé hiểu biết được bao nhiêu là điều mà trước nay mình chưa từng được tiếp xúc, trong lòng không khỏi muốn thử 1 chút xem sao.

- Có thể, thử dùng thuật bói Lục Hào khi này chú dạy đi!

Diệp Thiên gạt đầu cầm đồng tiền trong tay đưa cho cô bé, nói:

- Cháu mới học, có thể dùng những đường ngang trên mặt này làm ký hiệu, sau 6 lần ném mạnh xuống, hoa văn đó chính là quẻ tượng cháu phải bói.

Dựa vào trình độ của Diệp Thiên có thể ghi nhớ rõ ràng kết quả 6 lần ném xuống, sau đó tự động phân tích quẻ tượng của quẻ này, nhưng Giang Sơn thì không thể, dù cho cô bé có thiên chất thông minh, cũng phải lấy đường ngang trên mặt làm ký hiệu.

- Ấy, cuối đường cầu gãy, quẻ Khâm Cấn, hôm nay rốt cuộc sao lại thế này, sao lại là quẻ đại hung thế này?

Lúc Giang Sơn ném đồng tiền xuống, trong lòng Diệp Thiên đã suy luận âm thầm, sau khi 6 lần ném tiền, khi quẻ tượng hiện ra rõ ràng trong đầu Diệp Thiên, mặt cậu không khỏi biến sắc, trong lòng có chút bất an.

Trước khi kiểm tra kiến thức bói toán của Giang Sơn, Diệp Thiên đã bói ra mấy quẻ, đều là quẻ hung, mà quẻ tiền Giang Sơn bói cũng lại là quẻ đại hung, tục ngữ nói chuyện có gì đó bất thường chắc là do quý, nhớ đến lúc lên máy bay, trong lòng Diệp Thiên rung động, lập tức có chút đứng ngồi không yên.

Ngay lúc Diệp Thiên nhận ra ý nghĩa của quẻ bói, Giang Sơn ngẩng đầu lên nói:

- Chú... chú Diệp, quẻ bói này không được tốt cho lắm?

Diệp Thiên mở miệng hỏi:

- Giang Sơn, cháu muốn bói cái gì?

Bói toán có thể bói ra được rất nhiều chuyện, có bói toán nhân duyên, tiền đồ cũng có bói sức khỏe, phú quý, yêu cầu không giống nhau, thì giải ra ý nghĩa tất nhiên cũng không giống nhau.

- Cháu muốn tính khi nào mới có thể đến Hồng Kong.

Giang Sơn bị nét mặt nghiêm trọng của Diệp Thiên dọa cho phát sợ, nhỏ giọng nói:

- Nghe nói ngồi máy bay hơn 20 tiếng, cháu... cháu từ trước tới giờ chưa ngồi máy bay bao giờ, muốn xem xem có thể đến sớm 1 chút được không.

- Ông Diệp, sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Lôi Hồ ngồi ở hàng ghế trước mặt bị Diệp Thiên dọa cho hoảng sợ, trong ấn tượng của ông ta, Diệp Thiên luôn luôn có 1 bộ dạng điềm đạm nhẹ nhàng, cho dù có đối chiến với ông chủ mình cũng không thấy căng thẳng như vậy. Không sao đâu, ông tiếp tục nghi ngại đi.

Diệp Thiên lắc đầu, vẫy tay về phía tiếp viên hàng không.

- Diệp tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì ạ?

Cô nữ tiếp viên hàng không đó lắc lắc vòng eo thon nhỏ đi tới, như để nói chuyện thuận tiện, cúi nửa người xuống, 1 nửa trái đào tiên hiện ra trước mặt Diệp Thiên. Diệp Thiên chỉ vào điện thoại 9 bên cạnh chỗ ngồi, hỏi:

- Trên máy bay có được gọi điện thoại không?

Là máy bay thương vụ, 97 là 1 trong những chức năng căn bản, nữ tiếp viên hàng không mỉm cười nói:

- Đường nhiên có thể, ở đây ngài có thể trực tiếp liên lạc với 127 khu vực và quốc gia trên thế giới, xin hỏi ngài muốn gọi đi đâu ạ?

- HongKong, cô bấm số này đi!

Diệp Thiên tiện tay xé tờ giấy trước mặt ghi dãy số lên đó, là số điện thoại của Đường Văn Viễn trong biệt thự của cậu, do linh khí ở đó dày đặc ảnh hưởng rất lớn đến tín hiệu nên chỉ có sử dụng điện thoại cố định 97 mới có thể bảo đảm liên lạc với thế giới bên ngoài được.

- Ông Diệp, điện thoại 9 thông rồi ạ!

Sau khi bấm số xong, nữ tiếp viên hàng không đưa tai nghe cho Diệp Thiên, mắt thấy Diệp Thiên căn bản không thèm nhìn mình 1 cái, lập tức về mặt giận dữ trở về vị trí của mình.

- Lão Đường à, tôi là Diệp Thiên đây.

Sau khi nghe thấy giọng Đường Văn Viễn trong điện thoại, Diệp Thiên đi thẳng vào vấn đề, nói:

- Kể chuyện xảy ra ở Johannesburg cho tôi 1 chút đi, ngoài ra chuyện tôi bảo đệ tử Hồng Môn theo dõi Tống Hiểu Long, có kết quả chưa?

Từ khi lên máy bay, tâm trạng Diệp Thiên từ đầu chí cuối đều cảm thấy bất an, chỉ có điều là không biết vì sao thôi, thiên cơ hôm nay hình như bị che đậy, bất kể Diệp Thiên thôi diễn thế nào cũng không có cách nào biết được rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì, nên bây giờ mới muốn tìm chút manh mối từ chuyện ở Nam Phi.

Về phần Tống Hiểu Long, Diệp Thiên hận hấn thấu xương, mặc dù Tống Hiểu Thiên nói rõ là sẽ có biện pháp với hắn nhưng Diệp Thiên vẫn nhờ Đường Văn Viễn dò la tin tức, nếu như có thể, Diệp Thiên cũng không ngại tự mình đi giải quyết cái bọn ruồi bọ cứ vo ve bên tai này.

- Diệp Thiên, cậu đã lên máy bay chưa?

Giọng nói Đường Văn Viễn mặc dù không có gì thay đổi, vẫn như là già nua như vậy, nhưng chân khí đã nhiều hơn rất nhiều:

- Sự kiện ở Johannesburg đã có kết quả điều tra rồi, được cho là sự kiện quân Congo khủng bố.

Truyền thông hôm nay đưa tin, bất kể là tin tức xảy ra ở bất kỳ ngõ ngách nào trên thế giới cũng đều khó thoát khỏi bàn tay phóng viên đưa tin, hơn nữa sự kiện này chỉ cách sự kiện ở Johannesburg hơn 10 tiếng đồng hồ, bây giờ trên truyền hình mỗi quốc gia hầu như đều đưa tin của Nam Phi rồi.

Trong vụ án giết người này, tổng cộng có 238 khách du lịch nước ngoài tử vong, 67 người khác bị thương do trúng đạn, hiện nay đã được đưa đến bệnh viện, còn có hơn 10 người sau khi trải qua vụ giết chóc này thần kinh đã không còn bình thường, đã được đưa vào bệnh viện quan sát trị liệu, trong đó có 1 phụ nữ người Hoa cứ lấy cờ quấn vào thân.

Mà căn cứ theo bên chính phủ Nam Phi họp báo chính thức công bố, quân Congo gây ra cuộc thảm sát lần này dưới sự chiến đấu anh dũng của quân đội Nam Phi, có 410 người đã tử vong, ngoài ra có 232 người bị đánh gục hoặc bắt sống khi đang trên đường trốn chạy.

Chính phủ Nam Phi tri trích quân Congo đồng thời cũng tuyên bố đã tiêu diệt hoàn toàn phần tử khủng bố tấn công vào Nam Phi lần này, không 1 người lọt lưới, chứng minh năng lực và quyết tâm bảo vệ đất nước của quân đội Nam Phi.

Đồng thời phía Nam Phi vừa mới niêm phong sân bay quốc tế Johannesburg trước đó 1 tiếng, hơn nữa để an toàn, tập trung những người sống sót tại sự kiện lần này lại với nhau, cô lập các phóng viên đến phỏng vấn đến từ các quốc gia, điều này khiến rất nhiều phóng viên bất mãn.

Cùng với bất mãn, phần đông các phóng viên cũng cảm thấy khó hiểu, bởi vì trong 1 số bức ảnh mà khách du lịch đưa ra, tình trạng tử vong của quân Congo rất kỳ lạ, hiện trường có rất nhiều thân thể phần tử khủng bố riêng biệt, trạng thái chết thể thảm không thể miêu tả bằng lời được, rõ ràng những viên đạn không có làm như vậy được.

Điều quan trọng hơn, trong những bức ảnh này, căn bản là không xuất hiện bóng dáng của bất kỳ quân đội chính phủ Nam Phi nào, 1 vài khách du lịch còn chưa bị bịt miệng, cũng nói ra tình hình hôm đó, gần 1 giờ sau những cái chết khó hiểu của những phần tử khủng bố đó, quân đội chính phủ Nam Phi mới đến được mỏ vàng.

Như vậy, hầu như truyền thông mỗi quốc gia đều đặt ra nghi vấn với lời giải thích của chính phủ Nam Phi, chỉ có điều chính phủ Nam Phi một mực chắc chắn những lời mình nói, đối với những nghi ngờ này căn bản không hề trả lời lại.

- Diệp Thiên, chuyện này là do cậu làm à?

Đường Văn Viễn ở tận Hồng Kong, cũng cảm thấy run sợ với chuyện xảy ra ở Johannesburg, phần tử khủng bố và khách du lịch từ vòng công vào cũng gần đến 700 người, chuyện này trong những năm gần đây, ngoài sự kiện “11 tháng 9” ra, đây là sự kiện khủng bố nghiêm trọng nhất thế giới.

- Lão Đường, nói bậy cái gì, chuyện này thì có liên quan gì đến tôi?

Diệp Thiên đối với chuyện này không thể phủ nhận nhưng tuyệt đối không thể nói ra được, dù sao Diệp Thiên đã tiêu hủy toàn bộ máy quay ở mỏ vàng Johannesburg rồi, cậu cũng không sợ người ngoài biết được.

- Được, cứ cho là không liên quan đến cậu đi.

Nghe thấy ngữ khí của Diệp Thiên, trong lòng Đường Văn Viễn đã hiểu được ba phần, lập tức cười khỏ nói:

- Ông diệp, ngài cứ yên tâm mà quay về Hồng Kong đi, ông Cầu cùng mấy vị nữa đang đợi ngài ở đây, có thể ngăn chặn những chuyện phiền phức.

Sợ là ngoài Tống Hạo Thiên ra, không có mấy người hiểu được lực sát thương của Diệp Thiên hơn Đường Văn Viễn, chuyện xảy ra ở Nga đến bây giờ đã được mấy tháng, nhưng vẫn còn chưa bình ổn lại, Diệp Thiên lại làm 1 chuyện ở Nam Phi nữa như vậy, Đường Văn Viễn không biết nên nói cái gì cho tốt đây.

- Đừng nói cái này nữa.

Diệp Thiên cắt đứt lời Đường Văn Viễn, mở miệng hỏi:

- Lão Đường, tôi hỏi ông, binh đoàn Black Widow ông đã dò hỏi kỹ chưa?

- Hỏi kỹ rồi, binh đoàn Black Widow tổng cộng có 5 người hợp thành, 1 người đội trưởng tên là Jerry, hấn phụ trách chỉ huy và kế sách của đội, nhân vật thứ 2 tên là Brookman, hấn ta là người chỉ huy hành động của binh đoàn, cũng là người được thế giới công nhận là vua của giới lính đánh thuê.

Đối với chuyện Diệp Thiên giao cho, Đường Văn Viễn không dám chậm trễ, trong điện thoại97, cầm 1 tập giấy fax ra tiếp tục nói:

- Đây là 1 đội có 5 người, còn có Kelvin phụ trách kỹ thuật phá giải và nghe lén, hấn chính là Hacker tạo ra cuộc xâm nhập vào Lầu

Năm Góc năm đó, chuyên gia bom Clyde cũng rất nổi tiếng, mấy người này đều là nhân vật đỉnh cao trong giới lính đánh thuê.

- Thế mới có 4 người? Còn 1 người nữa?

Nghe thấy Đường Văn Viễn dừng lại, Diệp Thiên vội vàng hỏi.

- Cậu đừng vội, để tôi thử đã.

Đường Văn Viễn ho khan 1 tiếng, nói tiếp:

- Còn có 1 người tên là Carlo, hẳn là chuyên gia thu thập tình báo của binh đoàn Black Widow, cũng không trực tiếp tham gia hành động, thế nhưng mọi hành động của Jerry đều là dựa trên tin tức tình báo mà hắn cung cấp.

- Carlo? Còn có 1 người như vậy à?

Diệp Thiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Lôi Hồ đang vênh tai lên nghe trộm ngồi ở hàng ghế trước cậu, hỏi:

- Lôi Hồ, ông cũng có chút hiểu biết về binh đoàn Black Widow, nghe thấy tên Carlo bao giờ chưa?

- Ông Diệp, tôi... tôi cũng không biết sắp đặt của Miêu Tử Long, ngoài Giang Sơn do tôi dẫn đi ra, thì những chuyện khác tôi cũng không rõ lắm.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Lôi Hồ sắp khóc đến nơi. Do điện thoại được kết nối trực tiếp thông qua vệ tinh, cho nên tín hiệu âm thanh cũng không phải tốt lắm, vừa rồi những lời nói mà Diệp Thiên nói với Đường Văn Viễn kia đều bị Lôi Hồ nghe thấy hết. var content = \$("#detailcontent"). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 817

Tai Họa Trên Trời

Lôi Hồ cũng không hiểu biết gì về binh đoàn Black Widow, nhưng ông ta biết Miêu Tử Long đã trả 1 cái giá rất cao mời đội quân đến từ Congo, tuy rằng cái gọi là 1 đội quân có chút khoa trương nhưng vẫn là 1 đội quân 600, 700 người có kinh nghiệm chiến đấu.

Thế nhưng 1 đội quân giết người như ngóe như vậy lại bị Diệp Thiên giết chết hơn 400 người, và lại đó cũng chỉ là tin tức mà chính phủ Nam Phi công bố ra ngoài còn có những tin tức bị giấu nhẹm đi, chắc hẳn số người chết trong tay Diệp Thiên có thể còn nhiều hơn thế nữa.

Nếu không phải Đường Văn Viễn gọi điện thoại đến, Lôi Hồ bất luận thế nào cũng không ngờ được, ngày hôm qua lúc xuất hiện trước mặt hắn, sắc mặt Diệp Thiên vẫn như thường, thế mà đã gây nên 1 chiến trường chết chóc như vậy, thế loại bình tĩnh này càng làm tôn thêm cho Diệp Thiên lúc này, quả thực giống như 1 con yêu quái vậy.

Hiện tại Lôi Hồ thật sự đến cả chút ý định chống lại Diệp Thiên cũng không có, hắn ta hoàn toàn nhận thức được khoảng cách giữa mình và Diệp Thiên, nếu đối phương muốn giết hắn, sợ là cũng không khó hơn nghiền nát 1 con kiến là mấy.

Ngồi xuống đi, không biết thì thôi!

Nhìn khuôn mặt Lôi Hồ như sắp khóc, Diệp Thiên khoát tay, nói vào ống nghe:

Lão Đường, tôi chưa từng gặp gã Carlo đó, có thể điều tra ra hắn đang ở đâu không?

Diệp Thiên, Lôi Hồ cũng ở trên máy bay sao?

Đường Văn Viễn cũng không trả lời câu hỏi của Diệp Thiên, mà mở miệng nói:

Quan hệ giữa tôi và Lôi Hồ cũng khá tốt, cũng coi như là tôi nhìn thấy Lôi Hồ lớn lên, cho dù tên tiểu tử thô đó có làm gì có lỗi với

cậu, cậu coi như là nể mặt lão già này, để cho hắn 1 đường sống đi nha?

Đại hội Hồng Môn mấy năm trước, Đường Văn Viễn cũng ở đó nên biết ân oán của Lôi Hồ với Diệp Thiên, thế nhưng ông ta quen biết Lôi Hồ Thiên cũng gần được 1 giáp rồi, tự nhiên không đành lòng nhìn thấy người con cháu Lôi Hồ phải chết dưới tay Diệp Thiên.

Ừ, tôi biết rồi.

Diệp Thiên ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lôi Hồ đang thấp thòm không yên, âm à âm ừ nói:

Lão Đường, đạo này thiên cơ khó lường, tôi cảm thấy không tốt cho lắm, ông lập tức điều tra tung tích của Carlo cho tôi, nhanh nhanh 1 chút.

Được, vậy tôi đi sắp xếp đây.

Đường Văn Viễn nghe thấy Diệp Thiên nói nghiêm túc, lập tức không nói nhiều nữa, trả lời 1 tiếng rồi cúp điện thoại. Nhìn thấy Diệp Thiên cúp điện thoại, Lôi Hồ giống như 1 đứa trẻ đứng dậy, nói:

Ông Diệp, ông... ông xem...

Tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, coi như mạng người lớn đấy!

Diệp Thiên hừ lạnh 1 tiếng, Lôi Hồ Thiên trong Hồng Môn mặc dù đã lui về ở ẩn, nhưng đệ tử ông ta ở Hồng Môn đầy rẫy, giết chết Lôi Hồ có thể hết giận thế nhưng lại để lại cho người nhà mình 1 cái họa ngầm, không tránh khỏi mất nhiều hơn là được.

Huống chi Diệp Thiên cũng có thể nhận ra, Lôi Hồ không giống nhau như Tống Hiểu Long người mà luôn muốn dồn mình vào chỗ chết, lần này hắn thực sự tâm phục khẩu phục, cậu để Lôi Hồ Thiên dạy dỗ cậu ta, chắc hẳn sau này sẽ không gây ra chuyện hại mình nữa.

A, quái lạ, tại sao đường mệnh lại hiện ra trên mặt Lôi Hồ nhỉ?

Ngay tại thời điểm Diệp Thiên mới nói xong câu này, cậu đột nhiên phát hiện, ánh mắt màu đen gian tà của hắn nhạt đi rất nhiều, những tia tử khí đã biến mất không còn thấy nữa, thế nhưng ở bên má bên phải lại xuất hiện 1 đường vân màu xanh.

Đây là biểu hiện của người có tàn tật?

Nhìn thấy đường vân màu xanh trên mặt của Lôi Hồ, tay phải Diệp Thiên âm thầm bấm bói mấy cái, cuối cùng bắt đắc dĩ lắc đầu, đó hình như là biểu hiện nhất thời của thiên cơ, đột nhiên lại biến mất, cậu cũng không thôi diễn ra được điều gì. Bị Diệp Thiên nhìn chăm chăm vào mặt mình, trong lòng Lôi Hồ lại sợ hãi, cắn chặt răng, nói:

Diệp gia, ngài nói thẳng ra đi, 3 đao 6 lỗ, Lôi Hồ tôi nhận hết!

Lôi Hồ tuy rằng theo cha ở ẩn, nhưng vẫn là người trong Hồng Môn, đồng môn tương tàn, vẫn phải qua xử án, 3 đao 6 lỗ vẫn là nhẹ, nếu để Diệp Thiên truy cứu, hình phạt nhẹ nhất là mất 1 tay 1 chân.

3 đao 6 lỗ? Ông cho rằng tự mình lên công đường sao?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, nói:

Chuyện của ông thuận theo ý trời là được rồi, tôi sẽ không ra tay với ông, ông không phải lo lắng nữa.

Diệp Thiên 1 lần nữa viết 1 dãy số lên trên tờ giấy, vẩy vẩy cô nữ tiếp viên, nói:

Giúp tôi ẩn số này với.

Sau khi điện thoại thông, Diệp Thiên đi thẳng vào vấn đề, nói:

Lão Mã, giúp tôi điều tra tên Carlo 1 chút, xem xem hắn bây giờ đang ở đâu.

Không thành vấn đề 5 phút sau sẽ có câu trả lời cho ngài!

Maracay đương nhiên biết Carlo mà Diệp Thiên đang nói là ai, sau khi đồng ý, mở miệng nói:

Ông chủ, ông đúng thật là đại cao thủ, binh đoàn Black Widow đều bị ông tiêu diệt hết rồi!

Trong mắt giới lính đánh thuê như Maracay, mấy trăm người chết ở mỏ vàng Johannesburg căn bản không là gì cả, nhưng binh đoàn Black Widow bị tiêu diệt thì lại là 1 sự kiện long trời lở đất, trong khắp giới lính đánh thuê bây giờ đều đang bàn luận về chuyện này.

Đừng nói nhảm nữa, điều tra xong thì lập tức thông báo cho tôi nha!

Diệp Thiên dập điện thoại, cậu vẫn còn đang chờ Đường Văn Viễn gọi trả lời lại. Diệp Thiên vừa mới dập điện thoại, Đường Văn Viễn đã gọi điện thoại đến, chỉ có điều lại khiến Diệp Thiên thất vọng, Đường Văn Viễn cũng không điều tra ra tin tức của Carlo, chỉ có thể hy vọng nhờ cậy vào Maracay.

Đến thời điểm 5 phút sau, điện thoại cạnh tay Diệp Thiên vang lên, giọng Maracay truyền tới:

Ông chủ, có người 3 ngày trước gặp Carlo ở Luân Đôn, nhưng tung tích sau này của hắn thì không điều tra ra được!

Tiểu đội lính đánh thuê của Maracay mặc dù không bằng binh đoàn Black Widow, nhưng cũng được xếp top 5 trong giới lính đánh thuê, ông ta cũng có 1 hệ thống tình báo cực kỳ đặc biệt, đó chính là phải mua chuộc những nhân viên công tác ở những sân bay trọng điểm mỗi nước, giúp hắn điều tra thăm dò mà không bị những người bình thường chú ý.

Ở sân bay Luân Đôn, Maracay cũng có 1 người nằm vùng, điều trùng hợp chính là người đó trước kia cũng từng gặp qua Carlo, lúc này mới có thể nói hành tung Carlo ra, đến cả Maracay cũng không ngờ nhanh như vậy đã điều tra ra tin tức mà Diệp Thiên yêu cầu.

Luân Đôn?

Diệp Thiên rùng mình, mở miệng nói:

Được rồi, tôi biết rồi, lão Mã, cảm ơn ông!

Ngắt điện thoại, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn về phía cô nữ tiếp viên hàng không đó, nói:

Máy bay đến sân bay Luân Đôn là hôm nào nhỉ?

Đã được 4 ngày rồi ạ, Diệp tiên sinh, có vấn đề gì không?

Đối với nhân viên trên máy bay mà nói, chuyến đi lần này là kỳ nghỉ không tời, sau khi đến Luân Đôn, bọn họ có thể đến bờ biển Nam Phi, nếu không phải Diệp Thiên quyết định hôm nay đi, mấy cô tiếp viên còn muốn đi đến Johannesburg 1 chuyến nữa.

- 4 ngày?

-

Ánh mắt Diệp Thiên sáng lên, hỏi:

Trong 4 ngày này, công tác àn toàn cho máy bay do ai phụ trách?

Do sân bay Luân Đôn ạ, bảo vệ cùng bảo dưỡng máy bay đều là do sân bay phụ trách.

Nữ tiếp viên hàng không có chút khó hiểu với câu hỏi của Diệp Thiên, bọn họ đến mỗi nơi đều phải trả 1 khoản phí không nhỏ cho sân bay, dùng cho tiếp nhiên liệu và bảo dưỡng cho máy bay. Sao mình cảm thấy không bình thường, hóa ra là có con cá lọt lưới như vậy.

Diệp Thiên vỗ tay phải thật mạnh vào tay vịn ghế, tay vịn hợp kim, bên ngoài bọc da bị cậu đâm vào lõm 1 lỗ xuống, toàn bộ máy bay hình như nghiêng nghiêng 1 chút, nhất hời khiến mấy cô tiếp viên hàng không biến sắc.

Nhìn thấy tay vịn biến dạng, trong ánh mắt cô tiếp viên hàng không cũng không còn tia quyn rũ nữa, nơm nớp lo sợ nói:

Diệp tiên sinh, ngài... ngài nếu có chỗ nào không hài lòng, có thể nói với chúng tôi, còn... còn xin ngài đừng làm tổn hại những thiết bị của máy bay ạ.

Cô lập tức liên lạc với phi cơ trưởng, bảo ông ta lập tức hạ cánh xuống sân bay gần nhất!

Sau khi biết được Carlo từng xuất hiện tại sân bay Luân Đôn, sự bất an trong lòng Diệp Thiên ngày càng mãnh liệt, cậu hầu như có thể kết luận Carlo chắc chắn đã động tay động chân vào chiếc máy bay này.

Nhớ đến lời nói tràn ngập oán hận của Jerry trước khi chết, trong lòng Diệp Thiên nhất thời có cảm giác không rét mà run.

Cậu thế nào cũng không ngờ tới được Jerry lại điều tra ra cậu mượn chiếc máy bay này, hơn nữa còn nắm chuẩn xác thời gian máy bay cất cánh hạ cánh, tính toán cẩn thận, vượt xa tưởng tượng của người thường.

Nữ tiếp viên hàng không nhìn thấy thần sắc nghiêm túc của Diệp Thiên, lập tức thông báo lời nói của cậu đến phi cơ trưởng, sau đó trong khoang cabin vang lên giọng nói của phi cơ trưởng:

Diệp tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì ạ? Máy bay hiện giờ đang đi qua vùng mưa bão, xin các vị đừng đi lại!

Trong lòng Diệp Thiên nhảy dựng lên, cướp lấy bộ đàm đeo bên tai của nữ tiếp viên hàng không, quát lớn:

Mẹ nó, tôi muốn ông lập tức đáp xuống sân bay gần nhất, có nghe hiểu lời của tôi không hả?

Diệp Thiên lúc này, giống như ở vụ 11 tháng 9 ở New York, cảm giác cũng không khác gì nhảy từ tầng cao xuống bị trần nhà đè lên, cảm giác kích thích giữa sự sống và cái chết, khiến cho 108.000 lỗ chân lông quanh cậu đồng thời nở tung, 1 làn khí thay đổi đột ngột xông thẳng lên não.

Diệp tiên sinh, thực sự xin lỗi, chúng ta đã tiến vào khu vực mưa bão trên không rồi, sau khi xuyên qua khu vực sấm chớp mưa bão này, 2 tiếng nữa có thể tạm thời đáp xuống sân bay trên 1 hòn đảo nhỏ ở Ấn Độ được ạ.

Tuy rằng Diệp Thiên quát lớn, phi cơ trưởng biết rõ thân phận cậu không phải là bình thường nhưng vẫn kiên kết giải thích cho Diệp Thiên, bọn họ mới bay khỏi Nam Phi xấp xỉ có 4 tiếng, lúc này đang ở trên biển Ấn Độ Dương, bên dưới là biển rộng mênh mông, căn bản không thể hạ cánh được.

Haiz, ông trời ơi, ông trời tôi à?

Diệp Thiên đang định nói, bất thình lình, máy bay xóc nảy 1 cái, đẩy lời nói cậu ngược trời lại, đồng thời máy bay bắt đầu rung lên, từ cửa sổ nhìn ra có thể thấy rõ từng tia sét to như cánh tay trẻ con, đang tàn phá bên dưới, thời gian lúc này có phải sắp hết rồi?

Trong 1 quán rượu bình dân ở Luân Đôn, 1 người trung niên hơn 40 tuổi hòa lẫn trong đám đàn ông đó, đang nhìn vào chiếc đồng hồ trong tay, trong mắt lộ ra 1 tia bi thương.

Jerry, anh từng nói chắc chắn sẽ kéo kẻ địch cuối cùng đó xuống địa ngục, yên tâm đi, tôi nghĩ người đó không lâu nữa có thể gặp được anh rồi!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 818

Tại Nạn Trên Không

Jerry mưu kế tính toán cẩn thận, vượt xa tưởng tượng của Diệp Thiên, ngay ngày đầu tiên Diệp Thiên đến khách sạn, hắn đã cho Kelvin xâm nhập vào hệ thống máy tính khách sạn, nắm giữ hồ sơ thông tin liên lạc bên ngoài của Diệp Thiên.

Diệp Thiên trò chuyện cùng Đường Văn Viễn cũng đều bị ghi âm lại, chuyện Đường Văn Viễn mượn máy bay của Lý Siêu Nhân cũng bị Jerry biết được, hơn nữa thời gian chiếc máy bay hạ cánh xuống sân bay Luân Đôn cũng nắm rõ trong lòng bàn tay.

Năng lực chiến đấu của Carlo không được tốt lắm, nhưng về phương diện thu thập, phân tích thông tin tình báo cũng như làm gián điệp ngầm thì hắn ta có thiên phú người thường khó mà có được.

Ngày đầu tiên sau khi máy bay hạ cánh ở sân bay Luân Đôn, Carlo đã hóa trang thành nhân viên bảo vệ sân bay, tiếp cận chiếc máy bay tư nhân này, đem thuốc nổ C4 đặt vào trong chỗ bình nhiên liệu động cơ máy bay.

Quả bom mà Carlo cài trên máy bay là do chính chuyên gia thuốc nổ Clyde đích thân chế tạo ra, đó chính là quả bom C4 bên ngoài được bọc lớp vỏ nhựa cây có tính hòa tan, khi gặp gió mạnh, lớp nhựa cây ngoài bom sẽ dần dần bị hòa tan.

Sau khi lớp nhựa cây bên ngoài bị hòa tan hoàn toàn, quả bom sẽ được khởi động, Clyde chính là 5 phút đồng hồ, sau 300 giây, chiếc máy bay tư nhân mà Diệp Thiên đang ngồi này sẽ hóa thành 1 quả cầu lửa trên bầu trời.

Có thể nói, phương thức ám sát này rất khó lòng phòng bị, bởi vì Clyde sử dụng loại nhựa cây có tính hòa tan có thể ngăn cách nhiều phương tiện khoa học kỹ thuật hiện đại thăm dò, đây cũng là lý do mà vì sao Diệp Thiên cảm thấy không ổn nhưng cuối cùng cũng không thể nào tìm ra được nguyên nhân.

Đã 3 giờ rồi, Jerry, binh đoàn Black Widow chúng ta vẫn là binh đoàn mạnh nhất thế giới này, có 1 không 2!

Carlo cầm lấy chai rượu trên bàn, tu “ưng ực ưng ực”, binh đoàn Black Widow giải tán cũng có nghĩa là kiếp sống lính đánh thuê của hắn đã kết thúc, nếu như hắn hoàn thành được nguyện

vọng của Jerry thì có nghĩa là tỉ lệ hoàn thành nhiệm vụ của binh đoàn Black Widow là 100 %.

Dựa theo thiết kế của Cycle, nhựa cây này nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì được 3 tiếng đồng hồ, nói cách khác, lưỡi dao của tú thần đang quét ngang qua chiếc máy bay đó, mà sinh mệnh của tất cả mọi người trên máy bay cũng đang được đếm ngược dần.

Diệp tiên sinh, mặc dù ngài là khách quý, nhưng thân làm 1 phi cơ trưởng, tôi không thể đồng ý với yêu cầu của ngài được

Trên cao hàng ngàn dặm, phi cơ trưởng chiếc máy bay tư nhân của Lý Siêu Nhân đã xuất hiện ở khoang cabin, bây giờ máy bay do phi cơ phụ lái đang xuyên qua vùng sấm chớp.

Theo như cơ trưởng thấy, Diệp Thiên thực sự là đang cố tình gây sự, bọn họ còn cách điểm dừng chân gần nhất trong hành trình bay này là 2 tiếng nữa, Diệp Thiên yêu cầu bọn họ lập tức hạ cánh, không kể đến bên dưới là sấm chớp ầm ầm, chỉ có bên dưới là biển rộng thoi, cũng không đủ điều kiện để máy bay hạ cánh.

Ngài cơ trưởng, tôi nghi ngờ có người đặt bom trong máy bay này, hơn nữa thời gian bom nổ cũng sắp đến rồi, nếu không hạ cánh, tất cả chúng ta sẽ chết hết.

Nét mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ lo lắng, cho dù là ở sự kiện 11 tháng 9, cậu cũng không có cái cảm giác bất lực thế này, dù sao thân cũng ở hàng ngàn mét trên cao, cho dù Diệp Thiên có thể phá vỡ máy bay mà thoát được, nhưng còn những người khác trên máy bay chắc chắn là không thể thoát được.

Lôi Hồ và tốp nhân viên máy bay không nói làm gì, thế nhưng Giang Sơn thì Diệp Thiên không thể bỏ qua được, người có thiên phú về khả năng bói toán như cô bé, sợ là sau này khó có thể gặp thêm, cho nên bất luận thế nào Diệp Thiên cũng muốn bảo vệ tính mạng của cô bé.

Diệp tiên sinh, đây là điều không thể!

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, cơ trưởng nói 1 câu rồi quay về:

Trước khi máy bay cất cánh đã trải qua 2 lần kiểm tra an toàn rồi, tôi dám bảo đảm trên máy bay không có bom.

Thân làm 1 giàu có nhất Trung Quốc, thân phận và địa vị Lý Siêu Nhiên không cần phải nói nhiều, đối với sự an toàn của mình đương nhiên là càng coi trọng, bất kể là ông ta ngồi ô tô hay là máy bay, trước mỗi lần sử dụng đều có 1 đội ngũ bảo vệ an toàn kiểm tra đo lường.

Công việc này là do nhân viên bảo vệ của Lý Siêu Nhiên phụ trách, thế nhưng lần này là máy bay mượn, kiểm tra đo lường chỉ do mỗi cơ trưởng tự mình tiến hành, ông ta sử dụng những thiết bị tiên tiến nhất thế giới, cho dù là 1 vật kim loại bằng sợi tóc cũng đều bị kiểm tra hết.

Chiếc máy bay này quả thực là vận mệnh của phi cơ trưởng, ông ta còn quý trọng nó hơn Diệp Thiên, lúc kiểm tra luôn tự hỏi không biết có quên chỗ nào không, cho nên lúc này phi cơ trưởng mới có cảm giác là Diệp Thiên đang cố tình gây sự.

Ông đảm bảo à?

Nhìn thấy bộ dạng của phi cơ trưởng, Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

Ông biết Tả Gia Tuấn không?

Tả Gia Tuấn?

Cơ trưởng chần chừ 1 chút, hỏi:

Ngài nói chính là Tả đại sư ở Hongkong à? Tôi đương nhiên là đã nghe qua tên ông ấy.

HongKong, từ quan lớn quyền quý cho tới người dân bình thường, hầu như không có ai là không biết danh tính của Tả Gia Tuấn, đặc biệt là trong xã hội thượng lưu, thanh danh Tả Gia Tuấn còn nổi tiếng hơn cả đám minh tinh HongKong kia.

Tôi là sư đệ của Tả Gia Tuấn, bói ra trên máy bay này có bom, ông có tin hay không?

Diệp Thiên không đợi cơ trưởng trả lời, nói tiếp:

Tôi biết chiếc máy bay này của ông có thể trực tiếp hạ cánh xuống biển, chúng ta có thể hạ cánh cách ly máy bay trước, sau đó nếu bình an vô sự, thì bay lại cũng không muộn mà, ngài phi cơ trưởng, tôi nghĩ trước tiên chúng ta hãy có trách nhiệm với mạng sống của mình đi?

Người giống như Lý Siêu Nhân, đương nhiên cũng phải phòng bị 1 số chuyện xảy ra, lúc lên máy bay, Diệp Thiên từng chú ý đến khoang đáy của máy bay, cậu phát hiện bên cạnh bánh xe còn có 1 cái giá, chắc là để hạ xuống biển.

Ngài là sư đệ của Tả đại sư?

Nét mặt cơ trưởng có chút do dự không yên, việc Tả đại sư bói toàn hỏi quẻ cả HongKong đều biết, những lời mà sư đệ ông ấy nói ra đương nhiên cũng có vài phần thuyết phục. Giúp tôi gọi điện thoại đi!

Diệp Thiên ghi nhanh 1 dãy số lên giấy, đưa cho cô nhân viên đang luống cuống đứng bên cạnh. Diệp Thiên, huynh vừa mới ở chỗ Đường tiên sinh biết đệ gọi điện thoại tới, đang định tìm đệ đây.

Trong ống nghe truyền lại tiếng của Tả Gia Tuấn:

Đại sư huynh sáng nay bói cho đệ 1 quẻ, cảm thấy ở đó có chuyện xảy ra, đệ phải để ý 1 chút, sóng ta biển lớn đều vượt qua rồi, tuyệt đối đừng để sóng ngầm làm lật thuyền!

Đại sư huynh tính ra vậy à?

Diệp Thiên nghe vậy thất kinh, tin vào cảm giác của mình, tục ngữ nói bói quẻ không bói ra mình, Diệp Thiên không thể thôi diễn ra bản thân và người thân mình, cũng không có nghĩa là Cầu Tâm Gia không tính ra được, ngoài tu vi không bằng Diệp Thiên ra, đại sư huynh Ma YNhất Mạch về mức độ chuyên nghiệp thì hơn Diệp Thiên rất nhiều.

Đệ bây giờ đang ở trên máy bay phải không? Đại sư huynh bảo đệ nhanh chóng ra khỏi đó đi!

Giọng Tả Gia Tuấn truyền tới, bên cạnh còn có giọng của Cầu Tâm Gia và Đường Văn Viễn nữa. Diệp Thiên cười khổ 1 tiếng, nói:

Tả sư huynh, đệ cũng cảm thấy không ổn, nghi ngờ có người đặt bom trên máy bay, phi cơ trưởng là người HongKong, đệ muốn bảo ông ấy hạ cánh trên biển thế nhưng ông ấy không tin đệ.

Tôi là Đường Văn Viễn đây, nhanh hạ cánh xuống, có chuyện gì tôi sẽ nói với Lý tiên sinh, kể cả vớt máy bay đi cũng không phải lo đâu!

Tả Gia Tuấn còn chưa nói, Đường Văn Viễn đã cuống cuống lên, chiếc máy bay này của Lý Siêu Nhân đương nhiên là giá trị vô

cùng, nhưng kể cả là 100 chiếc cũng không quan trọng bằng sự an toàn của Diệp Thiên.

Đường tiên sinh?

Giọng nói trong ống nghe rất lớn, cơ trưởng cũng nghe được rõ ràng, ông ta biết cái máy bay này là do Đường Văn Viễn mượn của ông chủ mình, lập tức do dự, không biết có nên nghe theo mệnh lệnh của Diệp Thiên hay không.

Tôi gọi điện thoại cho Lý tiên sinh ngay đây, Diệp Thiên, nói vị trí của cậu cho tôi, tôi liên lạc với bên Nam Phi đến giúp đỡ các cậu!

Đối với năng lực Diệp Thiên, Đường Văn Viễn không có nghi ngờ gì nữa, nếu cậu ta nói trên máy bay có bom thì đó chính là chuyện không còn cách nào khác, Đường Văn Viễn làm việc nhanh chóng, thậm chí đã bắt đầu sắp xếp công việc tiếp theo rồi.

Được rồi, đợi qua khỏi khu vực mưa bão, tôi sẽ hạ cánh!

Cơ trưởng cắn răng đồng ý, ông ta chỉ là 1 người làm công, bất kể thân phận hay là gia thế cũng không thể so sánh với đám người Diệp Thiên được, hưởng lộc có Đường Văn Viễn, cho dù xảy ra chuyện gì ông chủ cũng không trách cứ ông ta.

Được rồi, Tà sư huynh, đệ ngắt máy đây, huynh bảo lão Đường sắp xếp nhanh nha!

Nhìn thấy thái độ của cơ trưởng thay đổi, trong lòng Diệp Thiên thở phào nhẹ nhõm, cậu mặc dù lúc đối đầu với kẻ địch lòng dạ độc ác, nhưng đám nhân viên này chỉ là người bình thường, Diệp Thiên vẫn duy trì thái độ tôn trọng sinh mệnh, không muốn nhìn thấy bọn họ vì liên lụy đến mình mà phải chết.

Nghe thấy Diệp Thiên nói chuyện cùng Tà Gia Tuấn, cơ trưởng có vài phần tin theo lời Diệp Thiên, người có thể mở miệng gọi Đường Văn Viễn là lão đường, sự trên thế giới này chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, thân phận Diệp Thiên đương nhiên là cao thế nào không cần nói cũng biết.

Diệp gia, ở đây thực sự có bom à?

Đợi cho Diệp Thiên nói chuyện 1 hồi với cơ trưởng, Lôi Hồ lúc này mới mở miệng nói 1 câu, cuộc nói chuyện điện thoại khi này cũng khiến hắn toát mồ hôi hột. Ừ, có, tên này đúng là khó đối phó.

Diệp Thiên gật gật đầu, nhìn thoáng qua Giang Sơn ngồi bên cạnh, nói:

Lôi Hồ, ông cũng thật là bản lĩnh, con bé này nếu không phải gặp tôi, đổi lại là người khác sợ là đã mất mạng trong tay các ông rồi.

- Năng lực Giang Sơn vô cùng kỳ lạ, cô bé có thể phát ra sóng ý thức cường bức hành động của người bình thường, nếu không phải thực lực của Diệp Thiên rất mạnh, nói không chừng đã trở thành bia sống cho binh đoàn Black Widow ngắm bắn rồi.

Khụ khụ, ông diệp, đó là Lôi Hồ tôi không hiểu chuyện, ngài đại nhân đại lượng, coi như đánh cho tôi 1 cái rồi tha cho tôi đi!

- Sau khi nghe thấy mọi chuyện mà Diệp Thiên làm, Lôi Hồ không còn 1 chút ý định chống lại Diệp Thiên. Nếu đổi lại là người khác, sợ là không dám tin người nói ra những lời này lại đã từng là đại lão Hình Đường của Hồng Môn.

- Diệp Thiên bị Lôi Hồ nói cho dở khóc dở cười, đối phương tốt xấu gì cũng là người hơn 40 tuổi rồi, thế mà có thể nói ra những lời này trước mặt mình.

Ầy, không xong rồi!

Diệp Thiên đang định nói chuyện, đột nhiên máy bay lác lư, Diệp Thiên đột nhiên biến sắc.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 819

Tai Nạn Trên Không (Hạ)

Sao lại thế này? Ai za!

Máy bay rung lên, 1 cô nữ tiếp viên hàng không đứng trước Diệp Thiên cúi đầu vào trong lòng Diệp Thiên, lần này không phải cô ta cố tình quyến rũ gì mà thực sự là sớm chớp ác liệt khiến cả máy bay như quay cuồng trong không trung.

Thế nhưng Diệp Thiên cũng không có lòng dạ thương hoa tiếc ngọc, 1 tay cầm lấy cánh tay của cô tiếp viên đó, thuận tay kéo cô ta lên ghé ngồi bên cạnh, dùng dây an toàn cố định cô ta lại.

Diệp Thiên lúc này, vẻ mặt nghiêm trọng, cái mà cậu lo lắng không phải là sấm chớp hay dòng khí máy bay gặp phải mà là vừa rồi, cậu đột nhiên có cảm giác nổi gai ốc, tim đập cũng nhanh hơn vài phần.

- Không xong rồi, bom sắp nổ rồi!

Ánh mắt Diệp Thiên bỗng nhiên nhìn vào 1 chỗ máy bay, tựa như nhìn xuyên thấu qua thân máy bay phát hiện ra lớp nhựa cây bọc ngoài quả bom c4 đã tan chảy ra, quả bom giữa lớp nhựa đó, trên đó có 1 dụng cụ kích thước chỉ bằng đầu ngón tay trở, con số đang đếm lùi dần.

- Mẹ nó, đây đúng là nhà giột gặp mưa mà!

Diệp Thiên đứng mạnh dẫy, dây thắt an toàn trói chặt trên người cậu cũng không chịu nổi lực mạnh mẽ đó, đột nhiên bị đứt đoạn, thuận tay cậu với lấy bộ đàm của nữ tiếp viên hàng không bên cạnh, Diệp Thiên hô lên:

- Lập tức hạ xuống, ông chỉ có thời gian 3 phút thôi!

- Diệp tiên sinh, ngài định làm gì? Nhanh chóng ngồi xuống đi, máy bay đang rất xóc.

Nữ tiếp viên hàng không không biết xảy ra chuyện gì, tròn tròn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Thiên, đầu óc cô nhất thời không hiểu được, Diệp Thiên làm sao có thể thoát khỏi sự dây thắt an toàn chịu được lực kéo đến mấy ngàn kg kia.

- Đợi không xót này nữa chỉ sợ là cái mạng nhỏ của người đã không còn rồi.

Diệp Thiên đứng vững trên máy bay, 2 chân giống như đinh dính chặt vào sàn, mặc cho máy bay có nghiêng ngã thế nào, thân thể cậu vẫn không chuyển động. Mẹ nó, hạ cánh cũng không kịp rồi!

Phóng ra 1 tia thần thức, Diệp Thiên phát hiện thời gian cho cậu tổng cộng chỉ có hơn 200 giây, vội vàng nhìn về phía nữ tiếp viên hàng không, hỏi:

- Máy bay có trang bị dù không? Có đủ mỗi người 1 cái không?

Diệp Thiên biết, hàng không dân dụng sơ dĩ không chuẩn bị dù là có nguyên nhân của nó, bởi vì dù rất nặng, mấy trăm cái dù để ở trên máy bay căn bản là không chở được bao nhiêu khách nữa, ngoài ra còn có 1 điểm, hàng không dân dụng bình thường bay cao hàng vạn mét trên trời.

Với độ cao đó, 1 là do nguyên nhân áp suất không khí thấp, cabin căn bản là không mở ra được, 2 là cho dù cabin có mở ra được, trên cao hàng ngàn mét nhiệt độ - 40 độ gây chết đông, đợi cho người nhảy dù có thể rơi xuống độ cao có thể sống sót được, sợ là đã biến thành 1 khối thi thể rồi.

Thế nhưng loại máy bay tư nhân này, quan trọng nhất là tính năng an toàn, Diệp Thiên tin rằng, trên máy bay chắc chắn là trang bị đủ dù, chỉ cần bay máy bắt đầu hạ xuống, tất cả vẫn còn kịp.

- Diệp tiên sinh, cậu định làm gì? Tôi hy vọng là cậu ngay lập tức trở về chỗ của mình.

Cửa lớn khoang điều khiển mở ra, cơ trưởng về mặt phần nộ nhìn Diệp Thiên, ông đã đã đồng ý sau khi máy bay qua vùng mưa bão sẽ lập tức hạ cánh xuống biển, không ngờ Diệp Thiên lúc này lại làm nháo nhào cả lên.

Tuy rằng chỉ là 1 người làm công, nhưng cơ trưởng cũng có nguyên tắc nghề nghiệp của mình, ông ta không cho phép 1 người hoàn toàn không biết gì về bay trên không khoa chân múa tay trước mặt mình được.

- Máy bay sắp nổ rồi, nhanh giảm độ cao xuống, mang dù ra cho bọn họ mặc vào!

Ngữ khí Diệp Thiên lúc này thực sự rất mãnh liệt, lúc này ở độ cao gần chục ngàn mét trên trời mà nhảy dù sợ là ngoài cậu cùng Lôi Hồ có công lực không kém ra thì tất cả những người khác sẽ trở thành đồng băng hết.

- Cậu điên rồi sao? Bên dưới là sấm sét, giảm độ cao lúc này tất cả chúng ta đều chết!

Ánh mắt cơ trường mở trừng trừng, nhìn Diệp Thiên như là người ngoài hành tinh, từ trước đến nay ông ta chưa từng nghe thấy chuyện điên khùng như vậy.

- Ít nói nhảm đi, nguyên liệu lớp ngoài của máy bay là vật liệu cách điện, đừng cho rằng là tôi không biết!

Diệp Thiên cúi người xuống, nhìn lên chỗ đỉnh đầu Giang Sơn 1 chút, giơ tay ấn 1 cái nút, phía dưới chỗ ngồi Giang Sơn nảy ra 1 bao dù:

- Đừng nhúc nhích, chú mặc lên cho cháu, lát nữa lúc nhảy dù thì ấn nút này là được rồi.

Diệp Thiên vừa đeo dù cho Giang Sơn, vừa quay lại nhìn Lôi Hồ, nói:

- Lôi Hồ, ông cũng tự mặc đi, bọn họ muốn ở lại chỗ này thì cứ ở, tin tôi thì lát nữa nhảy cùng tôi!

- Ông Diệp, tôi tin ông!

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói, Lôi Hồ nhất thời chân tay luống cuống lấy dù ra, ông ta đã chơi qua trò này rồi, trong vòng 10 giây đã đeo nó lên người xong. Diệp tiên sinh, hành vi của ngài đã làm nguy hiểm đến sự an toàn của máy bay, xin mời ngài quay lại chỗ ngồi của mình.

Ngay tại lúc Diệp Thiên mặc xong dù cho Giang Sơn, trên tay phi cơ trường đột nhiên xuất hiện khẩu súng, họng súng tối đen nhắm ngay đúng Diệp Thiên.

- Con mẹ nó, ít nói nhảm đi, lập tức hạ độ cao cho tôi!

Thời gian trong thần thức càng lúc càng ít, Diệp Thiên làm gì có thời gian nói những lời vô nghĩa với phi cơ trường, thân thể đi đến bên cạnh phi cơ trường, không đợi ông ta có phản ứng gì, khẩu súng trong tay ông ta đã đổi chủ, họng súng lạnh lẽo dí thẳng vào huyết Thái Dương trên đầu cơ trường.

- Bình tĩnh, Diệp tiên sinh, ông nhất định phải bình tĩnh, tôi lập tức hạ độ cao!

Cơ trưởng bị Diệp Thiên dọa cho hồn bay phách lạc, hấn không dám nghi ngờ, nếu mình còn không tuân theo mệnh lệnh của Diệp Thiên, 1 giây nữa đầu hấn sẽ giống như trái dưa hấu nổ tan tành.

Dưới sự chèn ép của Diệp Thiên, 2 người cùng vào phòng điều khiển, phó trưởng lái nhìn hành động của Diệp Thiên đang định đổi pho lại thì bị cơ trưởng ngăn lại, đánh nhau trong này thì chết sẽ càng nhanh thôi.

- Không được, chậm quá!

Nhìn thấy cơ trưởng từ từ hạ độ cao, chân mày Diệp Thiên cau lại, tiến lên trước 1 bước, gờ tay gạt điều khiển đến mức thấp nhất, lập tức máy bay rung lên, lao đảo, đầu chúc xuống, giống như 1 mũi tên nhọn đang lao xuống tầng mây đen ngòm.

Đột nhiên giảm xuống, mang đến cảm giác mất trọng lực, khiến cho mọi người trong cabin kinh hãi, cơ trưởng không có bất kỳ phòng bị nào cũng thành 1 đồng trên mặt đất, chỉ có Diệp Thiên vẫn đứng vững vàng nơi đó, 2 chân giống như xúc tua bám vào sàn nhà.

Lúc máy bay tiến vào trong tầng mây, mưa to lập tức trút xuống máy bay, tầm nhìn gần như bằng 0, thế nhưng đúng như lời Diệp Thiên, sét cũng không đánh vào máy bay, chỉ có điều đập vào mắt lúc này lúc là những ánh chớp nhoáng, vẫn khiến cho người ta kinh hãi.

- Vẫn còn tốt, vẫn còn kịp!

Sau khi nhìn vào con số trên bảng điều khiển là 3000 mét, Diệp Thiên thở phào nhẹ nhõm, bởi vì động cơ dẫn bom đó vẫn còn thời gian 50 giây nữa mới nổ.

- Chuẩn bị mở cửa!

Diệp Thiên nghiêng đầu về phía cơ trưởng. Nhìn thấy Diệp Thiên đúng là muốn nhảy dù, trên mặt cơ trưởng lộ ra nụ cười chua xót, nói:

- Diệp tiên sinh, kỳ thực không cần phải mở cửa, ghé ngồi trên máy bay này có trang bị chạy trốn!

Thiết bị bắn ra chạy trốn thường được lắp trên máy bay chiến đấu, để cho người chiến đấu trên máy bay có thể chạy trốn trong thời

gian ngắn nhất, thế nhưng Lý Siêu Nhân cho người chế tạo chiếc máy bay này cũng trang bị tính năng như vậy.

Ngay sau khi ghế được bắn ra, phao cứu sinh dưới ghế thậm chí có thể tự động bơm đầy khí, hơn nữa bên trong còn có túi cấp cứu khẩn cấp và ít đồ ăn nước uống.

Không chỉ có như thế, trong mỗi cái dù còn có tín hiệu vô tuyến cầu cứu phát ra ngoài, có thể khiến cho đội cứu hộ nhanh chóng tìm được mình, thân làm 1 tỉ phú giàu nhất thế giới người Hoa, Lý Siêu Nhân cực kỳ coi trọng an toàn của mình.

- Mẹ nó, sao không nói sớm?

Diệp Thiên tức giận chửi 1 câu, nói:

- Đội tôi trở về chỗ ngồi, lập tức bắn ghế ra, tôi khuyên ông đừng có đùa giỡn, nếu không tôi không ngại cho cái máy bay này đi đời luôn đâu.

Nói chuyện, Diệp Thiên tay phải bóp chặt khẩu súng, khẩu súng đó trong bàn tay cậu nhanh chóng biến thành 1 đồng mảnh vụn, từ khe ngón tay của Diệp Thiên chảy ra, 2 viên phi cơ nhìn thấy trợn tròn mắt, nếu không phải tiếng sấm âm âm bên ngoài, bọn họ thực sự cho rằng mình đang nằm mơ.

Nếu 2 người các ông không muốn chết, tôi khuyên 2 ông tốt nhất là cũng nhảy dù đi!

Báo động nguy hiểm trong lòng càng lúc càng mãnh liệt, Diệp Thiên vỗ vỗ tay, bước ra khỏi khoang điều khiển, ngồi lên chỗ của mình, thế nhưng có điều làm cho Diệp Thiên bất ngờ, đó là 3 cô nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp cũng đã mặc áo dù xong rồi, sắc mặt trắng bệch đang ngồi trên ghế.

- Mẹ nó, nhanh lên chút đi!

Sau khi Diệp Thiên ngồi xuống, thì phát hiện ghế ngồi từ từ bắn ra, lập tức tay phải nhấc lên, 1 dòng chân khí bắn ra, sàn bằng kim loại nổi lên 1 trận lửa, rồi sàn nhà bị tách ra 1 vết sâu.

Thế nhưng đúng vào lúc Diệp Thiên còn chưa nói xong, 2 bên cabin trên đỉnh đầu bỗng nhiên tách ra, sắc mặt mọi người trong cabin căng thẳng, những trận gió thật mạnh tấp vào mặt, cơ thể họ có chút thay đổi, toàn bộ âm thanh bên tai là tiếng gió và tiếng sấm sét, bộ quần áo trên người trong nháy mắt đã ướt hự chuột lột.

Cùng lúc đó, Diệp Thiên cảm thấy thân thể đẩy mạnh lên, chỗ ngồi dưới mông cũng tách khỏi máy bay, 1 cỗ lực mạnh mẽ bắn cậu ra ngoài.

Nhờ 1 tia chớp sáng, Diệp Thiên nhìn thấy rõ ràng đám người Giang Sơn cũng bị bắn ra khỏi cabin, mà 2 vị phi cơ tựa như muốn sống chết với chiếc máy bay đó cũng mặc chính tề bay từ đầu máy bay ra, đương nhiên Diệp Thiên với thân phận là sư đệ của Tả đại sư cũng đương nhiên có tác dụng.

- Chết mẹ rồi, mình vẫn còn chưa đeo dù!

Sau khi ra khỏi cabin, Diệp Thiên mới nhớ ra, sau khi mình ngồi lên ghế hình như còn chưa kịp đeo dù, không khỏi chửi ầm lên, cậu tu vi mặc dù rất cao, ở thời cổ đã được xưng hô là thần tiên lục địa, nhưng ở đây lại là hàng ngàn mét trên không.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 820

Kinh Hoảng Trên Không Trung

Mẹ nó, đây thật sự là thiên lôi đánh xuống sao? !

Mặc dù không mặc dù nhảy, hơn nữa cũng không còn thắt dây an toàn, sau khi bị bắn ra cùng với ghế ngồi, Diệp Thiên thật cũng không quá sót ruột, ở độ cao ba nghìn mét trên trời cao không thể sử dụng thực khí mà bay, thể nhưng khi độ cao giảm xuống đến một ngàn mét, dĩ nhiên là Diệp Thiên có thể khổng chế được thân thể, cho nên hẳn còn có thời gian nhàn hạ đi quan sát tình hình.

Từ sau khi bị bắn ra từ trong máy bay, độ cao của mọi người đã ở dưới tầng mây, nhìn thấy đỉnh đầu chỗ mây đen va chạm đã hình thành tia chớp, ngay cả Diệp Thiên cũng kinh hồn khiếp vía, chỉ sợ là Tiên Thiên hậu kỳ phải chịu như vậy, chỉ sợ trong khoảnh khắc cũng tan xương nát thịt.

Nhưng cũng may máy bay đã sắp bay khỏi khu vực sấm chớp, tầng mây tụ lại ở trên đầu đám người Diệp Thiên cũng không phải quá dày, tuy rằng phía sau có ánh chớp, nhưng thật là không có một tia chớp nào đánh trúng mọi người, nhờ chút ánh sáng đó, Diệp Thiên rất nhanh thấy rõ mọi người.

Hai phi công cùng ba người tiếp viên hàng không hẳn là đều đã được huấn luyện chuyên nghiệp, bọn họ cũng không vội bật dù ra để nhảy, mà là đang hạ nhanh hướng xuống, muốn thoát ra khỏi khu sấm chớp này, Lôi Hồ cũng như thế, hẳn từng có kinh nghiệm về hàng không.

Người duy nhất có chút không biết phải làm sao, chính là Giang Sơn, tuy rằng lá gan cô bé lớn, nhưng lúc này bị thiên địa uy hiếp không nhẹ, cô cũng không phải là người có kinh nghiệm, mà là quên mở dù trước ngực ra nhảy.

- Chớ lo lắng, ở trong lòng đếm tới 20 liền mở dù ra để nhảy!

Diệp Thiên truyền một đạo thần thức vào trong đầu Giang Sơn, tiêu cô nương nhất thời mở hai mắt đang nhắm chặt ra, dùng sức gật

gật đầu. Trong lòng thâm trầm, đồng thời tay phải gắt gao nắm lấy dây an toàn trước ngực.

- Ủynh!

Khi thân thể mọi người đang cấp tốc hạ xuống, máy bay vẫn còn tiếp tục bay lên phía trước, chẳng qua còn chưa bay ra khỏi tầm mắt của đám người Diệp Thiên, đột nhiên truyền ra một tiếng vang đủ để chèn ép tiếng sấm chớp, hóa thành một quả cầu lửa thật lớn trên không trung.

Bởi vì nổ mạnh mà khiến cho mảnh vụn máy bay, bay đi khắp bốn phương tám hướng. Thậm chí có một lá sắt gắt gao bay qua sát người Diệp Thiên, định xuyên thủng thân thể Diệp Thiên, khiến hấn kinh hô một tiếng toát mồ hôi lạnh.

- Thực... Thật sự nổ tung rồi à?

Những ánh lửa có chút u ám trên bầu trời. nhưng giống như là mặt trời chói mắt, khi tiếng nổ mạnh truyền đến tai, bất kể là những tiếp viên hàng không hay là hai vị phi công kia. Đều ngây ngô nhìn lên chỗ toát ra ánh lửa, ngay cả là giữa không trung đang rét lạnh vô cùng, bọn họ cũng nhịn không được, toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Nếu không phải Diệp Thiên mạnh mẽ bức bách, chỉ sợ lúc này người ở lại trên máy bay, cũng sẽ bị chết ở trong lúc nó nổ tung, đây không phải là trục trặc động cơ, chỉ nhìn dư âm làn khói, với sức nóng quả cầu lửa kia sinh ra, chỉ sợ sẽ Tinh Cương cũng bị hòa tan hết.

Ánh sáng chói mắt khiến mọi thứ trong thiên địa trong nháy mắt trở nên sáng bùng, không trung vài người trợn mắt nhìn một chút. Đã bị gió mạnh không trung kích thích khiến cho rơi lệ, chỉ có Diệp Thiên vẫn luôn luôn đưa mắt nhìn ánh lửa kia cấp tốc rớt xuống phía dưới, rơi vào bên trong biển rộng mênh mông.

Gần đó, sức gió còn rất lớn, cơ hồ ngay khi tiếng nổ mạnh vang lên, những người từ trong máy bay bị bắn ra, cũng bị trận gió thổi đi, nhất là thân thể gầy yếu nhất như Giang Sơn, nháy mắt liền không thấy bóng dáng.

Thân hình Diệp Thiên trên không trung, cũng không ngừng lay động, coi như hấn đã gần tiến vào đến cảnh giới Tiên Thiên. Nhưng đối mặt uy hiếp thiên nhiên này, cũng là vậy nhỏ bé, mạnh mẽ phóng thích ra thực khí, nhưng còn chưa thể tụ tập, đều bị trận gió mãnh liệt kia thổi tan.

- Mẹ nó, tiếp tục như vậy, lão tử chẳng phải là sẽ ngã chết tươi sao?

Diệp Thiên đột nhiên phát hiện, tốc độ mình rơi xuống càng lúc càng nhanh, không chỉ là trận gió trong không trung có thể thổi tan thực khí của hắn, chỉ riêng cái tốc độ này, đã có thể để cho hắn không thể tập trung được thực khí, coi như hạ xuống đến chỗ sức gió không mãnh liệt như vậy, chỉ sợ hắn cũng không thể khống chế được thân thể của chính mình.

Cho tới giờ khắc này, Diệp Thiên mới chính thức thấy lo lắng, mà thân thể hắn, cũng đã hạ xuống chỉ cách mặt đất có một ngàn mét, tầm nhìn trên không, khá hơn một chút so với lúc trước, Diệp Thiên lơ mơ thấy bóng dáng mấy cái dù bật ra phía dưới chính mình một trăm mét.

- A, Lôi Hồ ở dưới à?

Không thể vận dụng thực khí, nhưng thần thức Diệp Thiên cũng không chịu ảnh hưởng của trận gió trên không trung, khi hắn rớt xuống đến cách mặt đất trăm mét, bỗng nhiên phát hiện ở dưới thân thể của mình mấy chục mét, Lôi Hồ đang ở trong dù nhảy phía dưới phiêu du.

- Trời không tuyệt đường ta!

Cúi đầu vừa nhìn, Diệp Thiên nhất thời mừng rỡ, thân thể mạnh mẽ thay đổi phương hướng từ trên không trung, lập tức vọt tới hướng Lôi Hồ, hắn hiện tại chỉ cần giảm một chút tốc độ, làm cho thân thể rớt xuống dưới chậm hơn, dĩ nhiên là có thể sử dụng thực khí hóa giải hiểm cảnh trước mắt.

- Ai u, sao lại thế này?

Diệp Thiên vẫn luôn ở phía trên Lôi Hồ, hắn tự nhiên nhìn không thấy người trên đỉnh đầu, nhưng khi Diệp Thiên vọt tới bên cạnh người Lôi Hồ, dùng tay phải tóm được chân phải Lôi Hồ thời gian, hắn mạnh mẽ cảm giác thân thể rơi mạnh, dù để nhảy cũng lác lư trên không trung.

- Đừng sợ, tôi lập tức sẽ buông tay!

Đang lúc Lôi Hồ không biết chuyện gì phát sinh, trong đầu truyền lại thanh âm của Diệp Thiên, thế nên hắn mới biết người tóm lấy chính mình là ai, lúc này lòng cũng đã yên ổn.

Đúng như lời nói của Diệp Thiên, nương nhờ Lôi Hồ làm chậm lại tốc độ rớt dưới, một đám sương mù màu trắng bao vây nửa người dưới của Diệp Thiên lại, thân thể Diệp Thiên đột nhiên dừng ở không trung, giống như là dẫm trên đám mây vậy.

- Này... Đây là đấng vân giá vũ?

Nhìn thấy Diệp Thiên cách mình chỉ có vài thước, Lôi Hồ nhin không được nâng lên tay phải dụi dụi mắt, hẳn thậm chí muốn chia chân vào nơi đám sương mù màu trắng mà thử một chút, xem đồ chơi này đến tột cùng có thể giữ người đứng lại hay không?

- Đấng vân giá vũ?

Lôi Hồ thì thảo tự nói cũng không tránh được cái lỗ tai Diệp Thiên, tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm trạng Diệp Thiên coi như là thật tốt, cười nói:

- Cho là đấng vân giá vũ đi, nhưng Tôn Ngộ Không một cái dặm chân bay cách xa vạn dặm, tôi lại không có bản lĩnh ấy!

Lúc này đây tuy rằng rất nguy hiểm, nhưng Diệp Thiên biết cực hạn độ cao mình phi hành, độ cao giống như là hiện tại bảy tám trăm thước thế này, Diệp Thiên có thể làm duy nhất là dùng thực khí khổng chế tốc độ rơi xuống của thân thể rớt, mà không thể ngự gió mà đi giống như ở tầng trời thấp.

- Thần... Thần tiên!

Nhưng ngay cả như vậy, cũng làm cho Lôi Hồ giật mình há to miệng, biểu hiện Diệp Thiên lần này, phá vỡ toàn bộ nhận thức của hắn hơn bốn mươi năm này, các loại chuyện thần thoại cổ đại, vào lúc này từ trí nhớ dững mẫn vào tới trong đầu Lôi Hồ.

- Mẹ nó, mình... Trước kia không phải mình muốn tự tìm cái chết sao?

Diệp Thiên – người bị chính mình coi là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, thế nhưng lại có thể đấng vân giá vũ, nhớ tới những gì chính mình trước kia đã làm, Lôi Hồ hung hăng tát trên mặt chính mình một cái, hẳn lúc này mới biết, Diệp Thiên không giết hắn, hoàn toàn không phải là bởi vì e ngại Lôi Chấn Nhạc, chỉ sợ chính là xuất phát từ khinh thường mà thôi.

- Há? Sao lại thế này, sao lại vẫn rớt xuống?

Đột nhiên, lực chú ý của Lôi Hồ bị thân thể chính mình rớt xuống kéo lại, hắn phát hiện tốc độ thân thể rơi xuống bỗng nhiên nhanh hơn rất nhiều, vội ngẩng đầu hướng lên trên dù nhìn lại.

Lúc này vừa nhìn, cũng sợ tới mức Lôi Hồ tê liệt hết lá gan, bởi vì những dây thừng làm dù để nhảy, ở giữa vài cái dây thừng rối rắm

lại với nhau, làm cho dù vo thành một nắm, vãi bột vón tăn ra, cũng đều chụm thành một đoàn.

Đã không có dù đôi phó sức gió, thân thể Lôi Hồ nhất thời lăn mạnh, lăn qua lăn lại rơi thẳng xuống hướng mặt đất, Lôi Hồ từng dự liệu qua, đời này mình có lẽ sẽ chết ở dưới đao thương, nhưng như thế nào hẳn đều không thể tưởng được, bản thân lại bị ngã chết tươi?

Tuy rằng phía dưới là biển khơi, nhưng Lôi Hồ cũng không có tâm lý cầu may mắn, lực đánh vào từ trên cao bảy tám trăm mét rớt xuống, đủ để làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn nát bấy, không có hi vọng sống sót.

- Có ta ở đây, ông không chết được!

Một cảm giác tuyệt vọng xúc trào lên trong lòng, ngay khi mặt biển cách mình càng ngày càng gần, chỉ còn lại chừng ba bốn trăm thước, Lôi Hồ bỗng nhiên cảm thấy thân thể chần động, bên tai truyền lại thanh âm của Diệp Thiên.

- Mẹ nó, thật đúng là chìm rồi!

Bất được dù của Lôi Hồ, Diệp Thiên cũng có vài phần mệt, phải biết rằng, ngoài sức nặng của Lôi Hồ, còn có cái dù và công cụ bên trong cũng có mấy chục cân, thực khí hộ thể bao vây ở quanh người Diệp Thiên, thiếu chút nữa đã bị tách ra khi hạ xuống cấp bách trong nháy mắt.

Trên đời này ngoài những người luân quần trong lòng ý định tự sát, không ai nguyện ý chết, huống chi Lôi Hồ mới khoảng bốn mươi tuổi, đang là thời hoàng kim của người đàn ông, Diệp Thiên ra tay, để cho hắn thực sự hóa giải được khúc mắc trong lòng.

- Diệp gia, cảm ơn ngài, tôi Lôi Hồ... Xin lỗi ngài!

Lôi Hồ cũng không biết Diệp Thiên có nghe thấy không, miệng than thở một câu, lúc sau ngẩng đầu hướng lên trên nhìn lại, ánh mắt đột nhiên trọn tròn, la lớn:

- Diệp gia, cẩn thận tia chớp!

var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 821

Cứu Viện

Ngay khi Lôi Hồ ngẩng đầu, Diệp Thiên cũng thấy da đầu một trận run lên, tia chớp cách hắn còn có hơn 1 cây số, Diệp Thiên đã nhận ra sự uy hiếp từ thiên địa, từ sợi tóc đến sau gót chân, đều có một cảm giác bị Lôi Điện đánh trúng.

- Mẹ nó, lão tử còn chưa tới lúc độ lòi kiếp, ông trời, ông định chơi tôi à?

Trong miệng phát ra một tiếng kêu rên, Diệp Thiên lập tức quạt thực khí toàn thân, đều tập trung ở một điểm hơi lệch đỉnh đầu, hắn biết với tu vi của chính mình thì không cách nào kháng cự được tia chớp này, chỉ hy vọng có thể làm cho nó lệch một chút, không trực tiếp đánh trúng thân thể của chính mình.

- Âm!

Vận tốc ánh sáng nhanh hơn vận tốc âm thanh, khi Diệp Thiên nghe được tiếng sấm, tia chớp điện kia đã đi tới đỉnh đầu của hắn, sau khi tiếp xúc cùng với thực khí của Diệp Thiên, quả nhiên trệch sang hướng bên cạnh vài phần.

Chỉ là một tia điện quang nhìn như móng vuốt xuất hiện trên người Diệp Thiên, làm cho hắn như bị rút gân, run rẩy lên, sau đó không cách nào khống chế được thực khí, mang theo Lôi Hồ rơi xuống mặt biển.

Lúc này độ cao cách mặt biển đã không đến hai trăm thước, đang lúc Diệp Thiên muốn một lần nữa phóng xuất ra thực khí, tia chớp vừa lệch khỏi quỹ đạo đánh trên không trung, ở dưới thân thể Diệp Thiên, quý dị xuất hiện một cái khe.

- Đây là có chuyện gì?

Đang sa xuống, sắc mặt Diệp Thiên đột biến, vội vàng quạt lên thực khí trong cơ thể, muốn khống chế được thân thể của chính mình, nhưng trong cái khe đột nhiên truyền ra một lực hấp dẫn không thể kháng cự, khiến thân thể Diệp Thiên cùng Lôi Hồ nháy mắt bị

kéo đi vào.

Khi thân ảnh Diệp Thiên cùng Lôi Hồ biến mất ở trong cái khe, cái khe quý dị kia chậm rãi khép kín lại, ngăn ngừa vài giây trôi qua, lại biến mất không thấy, Thiên không đã khôi phục như ban đầu, mây đen tan đi, gió bình ổn xuống, vùng trời này tựa hồ như cũng chưa từng xảy ra điều gì.

- Chuyện gì xảy ra, Diệp tiên sinh bị sét đánh trúng?

Vừa rồi một tia ánh sáng kia, mấy tiếp viên và phi công cách vài trăm thước cũng thấy rõ, nhưng họ không xuất hiện cái khe kia thời gian quá ngắn, bọn họ cũng không thấy tình hình khi Diệp Thiên cùng Lôi Hồ biến mất, chỉ cho là hai người là bị tia sét đánh trúng.

Vài giây trôi qua, trên mặt biển có mấy cái dù nhảy, phao cứu sinh dưới chỗ ngồi đã tự động đã tràn khí ra, làm cho mấy người rớt xuống trên mặt biển nhờ đó di động dập dềnh, sau mưa biển khơi cũng chưa thực sự bình yên, sóng cao tới mấy thước, thường làm cho phao cứu sinh bị bao trùm ở dưới nước.

Hơn một giờ trôi qua, sóng trên biển dần dần trở nên thấp lại, cơ trưởng Hoàng Minh Đức đã tìm được thủ hạ chính là tay lái phụ cũng vài người tiếp viên hàng không, đưa mấy phao cứu sinh gắn lại với nhau, phiêu du ở trên mặt biển.

Nhưng đám người Diệp Thiên vẫn không thấy dấu vết, điều này làm cho Hoàng Minh Đức có chút sốt ruột, máy bay rơi tan xác là nhân tố con người làm, nhưng hẳn là cơ trưởng, sinh tử hành khách cũng không biết, không khỏi khó mà ăn nói với ông chủ.

- Xem kia. Nơi đó có một cái dù!

Một tiếp viên hàng không mắt sắc bỗng nhiên phát ra một tiếng thét kinh hãi, theo phương hướng tay nàng chỉ, mấy người trên phao cứu sinh đồng thời nhìn về chỗ cách bọn họ ba mươi mét trên mặt biển, cái dù đang theo nước biển chìm nổi cao thấp.

- Mau, qua đó đi!

Hoàng Minh Đức cầm qua một mái chèo plastic, dùng sức khuấy động, đi vào chỗ cái dù, sau đó nhấc lên.

- Là Giang Sơn!

Bị dù bao trùm lấy phao cứu sinh, có một thân ảnh nho nhỏ, nhưng lực đánh vào khi rơi xuống mặt biển đã khiến cho Giang Sơn hôn

mê rôi, thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn thành một đồng, trên mặt tràn đầy vẻ kinh khủng.

- Ủ ấm cho cô bé!

Hoàng Minh Đức lấy ra dây thừng. Gắn phao cứu sinh của Giang Sơn cùng nhóm người mình lại với nhau, mà người lái phụ thì đưa tay ôm Giang Sơn, vừa sờ ở trên đầu nàng, nói:

- Cô ấy đang sốt, còn không thấp đâu!

Tuy rằng Giang Sơn có năng lực mà người thường không thể so sánh, nhưng thân thể của cô vẫn là như người thường, trên máy bay cùng với không trung đã bị kinh hãi cùng nước biển lạnh lẽo, khiến cho nàng sinh bệnh.

- Chị ơi, Diệp thúc thúc đâu?

Sau khi uống một viên thuốc hạ sốt, Giang Sơn từ từ tỉnh lại. Nghiêng đầu nhìn bốn phía, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

Khi Giang Sơn khùng hoảng nhất, là lời nói của Diệp Thiên khiến nàng trấn định lại, cho nên trong lúc bất tri bất giác, trong lòng Giang Sơn hình tượng Diệp Thiên đã có thay đổi. Từ một hung thần ác sát, biến thành một người có thể tin được.

- Còn chưa tìm được Diệp tiên sinh và Lô tiên sinh, nhưng tin rằng bọn họ cũng ở khu vực này thôi...

Một tiếp viên hàng không sờ sờ cái trán Giang Sơn, nói:

- Em vừa hạ sốt, nghỉ ngơi trước một lát, dùng bao lâu đội cứu viện sẽ tới ngay!

Ở từng chỗ ngồi bị bắn ra, điều trang bị hệ thống GPRS vệ tinh xác định vị trí, sẽ tự động phát ra tín hiệu cầu cứu SOS hướng ra bên ngoài, mặt khác bọn họ còn có đầy đủ thực phẩm cùng nước ngọt để sống được ba ngày, cho nên tuy rằng thân đang ở biển rộng mệnh mỏng, nhưng thật ra mấy người cũng không quá lo lắng đối với an nguy của mình.

Nghe được lời nói của tiếp viên hàng không kia, tiểu cô nương lại ngủ thật say, đứa trẻ giống như nàng, đích xác cũng không cũng chịu được sức ép lần này, tinh thần thể lực đều đã đến cực hạn.

- Cơ trưởng, Diệp tiên sinh chỉ sợ...

Chờ Giang Sơn ngủ rồi, vị tiếp viên hàng không cả người quần áo đều bị nước biển làm ướt nhẹp, dính sát vào trên người lộ ra đường cong tuyệt vời nhìn về phía Hoàng Minh Đức, lúc trước tia sét trên không trung đánh xuống, các nàng đều rõ ràng thấy được, trong thiên uy đó, sợ là bất luận kẻ nào cũng không còn có thể sống sót.

- Không nói trước điều này, chờ đợi nhân viên cứu viện đi.

Hoàng Minh Đức khoát tay áo, ngồi yên lặng ở chỗ kia, hẳn thực sự hối hận không nghe theo lời nói của Diệp Thiên, sớm một chút tiến hành kiểm lại hàng, cái này cũng sẽ trở thành một vết nhơ lớn nhất trong kiếp sống phi hành của hắn, có lẽ từ hôm nay về sau, hắn cũng không thể tiếp tục lái máy bay, tung hoành ở trời xanh được nữa.

Trên biển khơi vô biên vô hạn, lại không có chỗ nào tránh được ánh mặt trời, mấy giờ trôi qua, mọi người trên phao cứu sinh cũng đã bị mặt trời sau giờ Ngọ thiêu đốt làm cho miệng đắng lưỡi khô, Hoàng Minh Đức cũng bắt đầu có chút bối rối, nếu tới đêm, công tác tìm kiếm và cứu hộ sẽ càng thêm khó có thể tiến hành.

- Cơ trưởng, có máy bay trực thăng!

Theo tiếng hô của tay lái phụ, một máy bay trực thăng hiện ra tại trên bầu trời xa xa của biển khơi, máy bay trực thăng xuất hiện, có nghĩa phụ cận khẳng định có tàu của đội cứu hộ, nói cách khác, mọi người trên phao cứu sinh lúc này đã sắp thoát khỏi hiểm cảnh.

Hoàng Minh Đức giật cái máy trong tay, một làn khói đặc màu vàng phóng lên cao, thu hút máy bay trực thăng, mắt thấy máy bay trực thăng chậm rãi bay tới, mọi người đều thả lỏng người, thờ phào.

Hơn một giờ sau, ngoài Diệp Thiên cùng Lôi Hồ ra, nhân viên tổ máy cũng được đi lên một con thuyền cứu hộ, còn máy bay trực thăng lại được phái đi ra ngoài, nó còn nhận nhiệm vụ tìm kiếm và cứu Diệp Thiên cùng Lôi Hồ, mà Diệp Thiên, lại còn là mục tiêu chính của lần tìm kiếm này.

Nhưng khiến mọi người thất vọng chính là, trải qua một buổi chiều và suốt cả đêm tìm tòi, vùng biển chung quanh mười km đều bị lục soát khắp nơi, nhưng cũng không có bóng dáng của Diệp Thiên cùng Lôi Hồ, hai người giống như biến mất ở trong biển rộng rồi vậy.

Sáng sớm hôm sau, lại có ba đội cứu viện quốc tế chạy tới Hải Vực phi cơ gặp tai nạn, tiến triển công tác cứu hộ quy mô lớn, cùng lúc đó, một con thuyền xa hoa đang dừng ở Australia nhanh chóng rời cảng, chạy tới hướng Ấn Độ Dương.

Ngay chạng vạng ngày hôm sau, du thuyền xa hoa đã đuổi tới nơi xảy ra sự cố, sau khi hồi dưng trực thăng loại nhỏ lượn ở trên mặt

biển vài vòng, dừng lại ở bên cạnh tàu của đội cứu hộ, một chiếc thuyền máy đưa bốn người từ trực thăng sang chiến thuyền xa hoa kia.

- Gọi vị cơ trưởng đến, nói nghe tình hình đi!

Mấy người đi vào du thuyền, đúng là sư huynh đệ Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cùng Đường Văn Viễn, mặt khác còn có Chu Khiếu Thiên vừa lúc đi Hồng Kông vẫn an sự bá, lại nghe được sư phụ lại xảy ra sự cố, lập tức cùng nhau lại đây.

- Đại sư bá, người nói sư phụ lần này ...

Trong mắt Chu Khiếu Thiên tràn đầy lo lắng, tuy rằng hắn biết sư phụ tu vi đã đột phá cực hạn cơ thể người, nhưng thiên uy khó dò, lại trực tiếp bị Lôi Điện đánh trúng, khả năng sống sót cũng là cực kì bé nhỏ.

- Lo lắng cái gì...

Cầu Tâm Gia nhìn thoáng qua Chu Khiếu Thiên, thân nhiên nói:

- Tiểu sư đệ không phải người yếu mệnh, tuy rằng ta không đoán được ra mạng của cậu ta, nhưng tuyệt đối sẽ không chết ở cái nơi như này, người cứ yên tâm đi!

Lời tuy tuy là nói như vậy, nhưng vẻ hơi có chút mờ mịt trong ánh mắt Cầu Tâm Gia kia, cũng hiện lên một tia lo lắng, hắn nói những lời này cũng là an ủi Chu Khiếu Thiên mà thôi. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('

');

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 822

Công Ty Tìm Kiếm Và Cứu Hộ

Từ nửa giờ sau khi Diệt Thiên xảy ra sự cố, Cầu Tâm Gia liền bói một quẻ, lần này hắn dùng toàn bộ phương pháp phức tạp nhất thi triển thuật xem bói, đây cũng là một trong những thuật xem bói xưa nhất, để suy diễn lành dữ cho Diệt Thiên, nhưng dù tâm thần hao phí, cũng không suy diễn ra tin tức về Diệt Thiên.

Điều này làm cho Cầu Tâm Gia thấy rất là khiếp sợ, phải biết rằng, từ khi hắn tập được thuật xem bói hỏi quẻ này, đã có bảy tám chục năm rồi, trong thời gian này Cầu Tâm Gia từng có lần xem bói sai, nhưng chưa từng có lần nào giống lần này, không có bất kỳ tin tức, giống như là Diệt Thiên không tồn tại trên thế gian nữa.

Không chỉ có Diệt Thiên, ngay cả Lôi Hồ cũng là như thế, theo lý thuyết Lôi Hồ cũng không phải là người trong tu đạo, vận mệnh không thể ảnh hưởng bởi thiên đạo, nhưng bất kể là Cầu Tâm Gia hay Tả Gia Tuấn, cũng đều tính không ra sống chết lành dữ của hắn.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn thân chinh đến hiện trường xảy ra sự cố, Cầu Tâm Gia muốn dùng cái nguyên thần mỏng manh kia cùng với khí cơ cảm ứng, để tìm tòi Diệt Thiên.

- Đường tiên sinh, Tả... Tả đại sư ...

Nhân viên tổ máy của máy bay bị nạn cũng chưa rời khỏi Hải Vực này, sau khi chiến thuyền xa hoa này đến, bọn họ đã được chuyển lên, lúc này được đưa vào trong khoang thuyền, nhìn thấy Đường Văn Viễn cùng Tả Gia Tuấn đích thân tới, nhận ra hai người, Hoàng Minh Đức không khỏi thấy căng thẳng.

Nói đến lần này phi cơ gặp tai nạn, Hoàng Minh Đức hẳn là phải gánh vác một phần trách nhiệm rất lớn, lúc trước Diệt Thiên đã mấy lần nhắc nhở qua, nhưng hắn cũng không để ở trong lòng, mãi đến một khắc cuối cùng mới bắn ra ghế ngồi, nếu sớm quyết đoán, sự tình có lẽ sẽ không phát triển đến một bước này.

- Hoàng cơ trưởng phải không, cậu không cần căng thẳng, thuật lại một lần tình huống ngay lúc đó đi, những tình tiết nhỏ cũng không được quên!

Nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của Hoàng Minh Đức, Đường Văn Viễn mở miệng nói chuyện, mấy người bọn họ tuy rằng đều thực lo lắng cho Diệp Thiên, nhưng tóm lại họ là những ông già đã sống bảy tám chục năm rồi, về bồi dưỡng phẩm chất đức hạnh, hơn xa thanh niên như Chu Khiếu Thiên.

- Vâng, tôi đã không nghe theo lời nói của Diệp tiên sinh...

Hoàng Minh Đức cười khổ một tiếng, đem chuyện đã xảy ra sau khi Diệp Thiên đăng ký nói một lần từ đầu chí cuối, nói mãi đến tình hình khi mọi người chạy ra khỏi cabin, bọn họ chứng kiến từ không trung một tia sét bổ về phía Diệp Thiên.

- Tôi... Hình như tôi thấy, khi Diệp tiên sinh bị bắn ra khỏi cabin, còn chưa đeo dù nhảy!

Người tiếp viên hàng không bắt chuyện với Diệp Thiên, tung một đòn khiến sắc mặt Hoàng Minh Đức trở nên giống như tro tàn, Diệp Thiên sờ dĩ không đeo kịp dù nhảy, còn không phải bởi vì mình làm chậm trễ thời gian?

- Trước tiên không đề cập tới chuyện dù nhảy, mọi người xác định, tia sét kia thật sự bổ trúng Diệp Thiên?

Ánh mắt Cầu Tâm Gia gắt gao nhìn chăm chăm Hoàng Minh Đức, hấn cũng không quan tâm Diệp Thiên có đeo dù hay không, bởi vì Cầu Tâm Gia biết Diệp Thiên có thể ngự phong mà đi, nếu rơi trong biển rộng có lẽ sẽ bị chết đuối, nhưng ngã chết thì lại tuyệt không có khả năng.

- Tôi... Tôi thật sự nhìn thấy tia sét kia đánh trúng Diệp tiên sinh!

Vóc dáng Cầu Tâm Gia tuy rằng nhỏ gầy, nhưng đứng ở nơi đó, lại cho Hoàng Minh Đức một cảm giác như núi cao ngất ngưỡng, chần chờ một chút, Hoàng Minh Đức xoay mặt nhìn về phía tiếp viên hàng không phía sau, nói:

- Ari, khi đó cô đứng cách đó cũng không phải rất xa, cô nói xem đúng vậy hay không?

- Vâng, tia sét kia đích thực là đánh vào chỗ đỉnh đầu Diệp tiên sinh...

Người tiếp viên hàng không tên Ari mới vừa nói tới chỗ này, đột nhiên cảm giác nhiệt độ trong khoang thuyền đột ngột giảm xuống,

trên người mấy vị lão nhân trước mặt này, bộc phát ra một loại uy thế khiến lòng người run sợ, khẩn trương cắn vào môi dưới, Ari lấp bấp nói:

- Tôi... Tôi thấy rất rõ ràng!

Lúc ấy sấm chớp còn chưa toàn bộ tiêu tán, sắc trời còn có chút u ám, một tia sét đỏ ở cách mấy cây số đều có thể thấy rõ ràng, hưởng chi bọn họ chỉ cách Diệp Thiên mấy trăm thước, cơ hồ mỗi một người đều nhìn rõ những gì phía Diệp Thiên.

- Không có khả năng, tiểu sư đệ tu vi cao, làm sao có thể bị một tia sét đánh chết?

Người tiếp viên hàng không còn chưa dứt lời, đã bị Tả Gia Tuấn thô bạo cắt đứt, vị Tả đại sư luôn luôn nho nhã trước mặt người khác, lúc này giống như là con dã thú bị thương, trừng trừng mắt nhìn về phía tiếp viên hàng không này, dọa cô ta phải liên tiếp lui về phía sau vài bước.

- Tả sư đệ, yên tĩnh một chút, xúc động là không giải quyết được vấn đề, ta tin tưởng tiểu sư đệ cũng sẽ không có chuyện gì!

Cầu Tâm Gia kéo Tả Gia Tuấn lại, nhưng hơi thở lạnh lẽo từ trên người hấn tản mát ra, không giảm mà lại tăng, làm cho mấy tiếp viên hàng không vốn không nhiều lắm, làn da ở bên ngoài đã nổi lên đầy da gà.

- Đường lão đệ, còn phiền ông mới người chịu trách nhiệm công tác cứu hộ lần này đến!

Sống gần trăm năm, Cơ hồ trải qua toàn bộ đại sự cận đại, Cầu Tâm Gia bồi dưỡng phẩm chất hơn xa người bình thường, nhưng người quen thuộc hấn như Tả Gia Tuấn cùng Chu Khiếu Thiên có thể cảm giác được, Đại sư huynh (Đại sư bá), tựa hồ đã bùng nổ.

- Được, Cầu tiên sinh, Diệp Thiên cát nhân thiên tướng. Nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì, ngài cũng đừng quá kích động.

Cầu Tâm Gia có thể xưng hô Đường Văn Viễn là lão đệ, nhưng Đường Văn Viễn cũng không dám gọi người này huynh, sau khi hiểu được Cầu Tâm Gia là nhân vật năm đó có bóng dáng sau lưng Tường Tiên sinh. Hấn luôn luôn lấy hai chữ tiên sinh mà gọi, đều là đệ thường tôn trọng.

- Là tôi hơi kích động, Đường lão đệ, gọi người tới đi!

Nhìn thấy bộ dạng mấy cô gái răng đang run lên, Cầu Tâm Gia nhất thời nở nụ cười, từ trên mặt hấn nứt hớ lộ ra nét tươi cười, hơi

thờ lạnh lẽo nháy mắt biển mất không thấy đâu nữa, nhiệt độ trong khoang thuyền cũng đã khôi phục bình thường.

Tới giờ phút này, ngay cả người phản ứng chậm chạp hơn, cũng có thể nhìn ra Cầu Tâm Gia không phải người bình thường. Đồng thời tầm quan trọng của Diệp Thiên, đã tăng lên một bước ở trong lòng mấy người, Cầu Tâm Gia không nói lời nào, mấy người khác liền hô hấp cẩn thận hơn rất nhiều, e sợ quá nhiều đến lão nhân đáng sợ kia.

- Cầu tiên sinh, vị này chính là Baader Cork tiên sinh, người của công ty tìm kiếm tốt nhất nước Đức, công ty của bọn họ cũng là công ty tiên tiến nhất trên thế giới, xác xuất thành công lục soát cứu hộ trên biển cao nhất!

Vài phút qua, Đường Văn Viễn mang theo một người đàn ông da trắng đi vào khoang thuyền. Nhất thời làm không khí trong khoang thuyền dịu xuống, đám người Hoàng Minh Đức cũng trộm nhẹ nhàng thờ ra.

- Công ty tìm kiếm cứu hộ xác xuất thành công cao nhất, tiên tiến nhất trên thế giới à?

Cầu Tâm Gia nhú mày, nhìn về phía Baader Cork, đột nhiên dùng tiếng Đức nói:

- Diệp Thiên mất tích đã gần 24 giờ, vì sao còn chưa thể tìm được tung tích của cậu ta? Chẳng lẽ đây là hiệu suất công tác của các ông sao?

Cầu Tâm Gia tuy rằng tuổi tác khá lớn, mấy chục năm qua lại là ẩn cư núi rừng, nhưng thật ra hần chân chính gặp qua không ít cảnh đời, năm đó vị phi hổ tướng quân Donald danh tiếng một thời, ở trước mặt Cầu Tâm Gia đều phải thành thật ngoan ngoãn, cùng người nước ngoài nói chuyện, từ trước đến nay Cầu Tâm Gia vốn không lưu tình.

- Ô, vị lão tiên sinh này, ngài nói tiếng Đức giỏi quá!

Làm nghề này, người khác chị giá cao mời bọn hần tìm được người mất tích, cố chủ đương nhiên có quyền lợi đưa ra nghi vấn đối với công tác của bọn hần.

- Không cần ông thôi phòng, tôi chỉ muốn biết công tác của các ông tiến triển như thế nào!

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, cắt đứt câu ca ngợi.

Ở hơn nửa thế kỷ trước, trong thời gian World War II, Cầu Tâm Gia luôn phải chịu trách nhiệm với công tác báo cáo của nước ngoài,

hắn mất gần nửa năm, đã nói thạo tiếng Đức, Anh cùng với Tây Ban Nha, lúc này nói ra cũng không trở ngại, giống như là đã sống thật nhiều năm ở nước Đức vậy.

- Được rồi, lão tiên sinh, chuyện này kỳ thật không thể trách chúng tôi!

Baader Cork nhún vai, làm như vô tội nói:

- Ngày hôm qua khu vực này đã xảy ra gió bão, tuy rằng chỗ máy bay tai nạn là ở gần chỗ mưa bão, nhưng lại có khả năng sinh ra cơn lốc, nếu nói như vậy, người các ông muốn tìm, nói không chừng sẽ ở Hải Vực cách mấy trăm thậm chí hơn một ngàn hải lý!

Ngừng một chút, Baader Cork nói tiếp:

- Công tác tìm tòi trên biển, cũng không phải một hai ngày có thể hoàn thành, công ty của chúng tôi từng thành công cứu viện một người mất tích mười bốn ngày, hơn nữa chuyện này còn phát sinh tại chính Ấn Độ Dương, cho nên tôi dám nói, trên thế giới này không có công ty nào chuyên nghiệp hơn so với công ty chúng tôi!

- Cầu tiên sinh, quả thật là như vậy!

Nhìn thấy Cầu Tâm Gia không phải thực tin tưởng công ty nước ngoài này, một bên Đường Văn Viễn dùng Hán ngữ nhẹ giọng giới thiệu.

Baader Cork thật sự không có nói mạnh miệng, bởi vì tính đặc thù của công tác cứu viện trên biển, nói như vậy đều là do quân đội cùng cơ quan từ thiện các quốc gia trên biển hợp thành.

Như là lực lượng tìm kiếm cùng cứu trợ trên biển của Anh quốc, chính là do đội canh gác, quân đội cùng với cảnh sát biển đảm nhiệm, lực lượng chính là hiệp hội cứu nạn tàu thuyền hoàng gia, hiệp hội cứu sinh hoàng gia cùng với người cơ quan khác.

Nhưng hệ thống cứu viện chính thức này, cũng tồn tại đủ loại tai hại, trong một vài cuộc tìm kiếm cần tiêu phí tiền tài tương đối cao, thường thường liền có tắc trách, năm đó tàu Titanic chìm ngấm, từng có người đem mũi nhọn chỉ hướng chính phủ lúc ấy cứu trợ nhưng bất lực.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```



```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 823

Sinh Tử

Bởi vì thứ nhất, cơ quan tìm kiếm trên biển cũng sinh ra phải đúng thời cơ, công ty Tân Bang chính là nổi bật trong số đó, người nước Đức tính cẩn thận chặt chẽ cùng với thái độ hợp tác thật sự, khiến cho họ thành đầu lĩnh trong cái nghề này.

Bọn họ không chỉ có nhận nhiệm vụ cứu viện trên biển, đồng thời đối với một vài hạng mục vớt thuyền đắm, cũng tích cực tham dự, thực lực phi thường hùng hậu, Đường Văn Viễn mời được bọn họ tham dự vào hành động tìm kiếm Diệp Thiên, chính là tiêu phí một khoản tiền không nhỏ.

- Hoá ra là như vậy?

Nghe xong Đường Văn Viễn giải thích, Cầu Tâm Gia hơi hơi chấp tay, nói;

- Tôi hi vọng các ông có thể tăng số người tìm kiếm, năm ngày, trong năm ngày hãy tìm ra người tôi muốn tìm ...

- Năm ngày, Thượng Đế, như vậy thật không có khả năng, bởi vì người kia... Người ngài muốn tìm, rất có thể đã đi gặp Thượng Đế!

Baader Cork nghe vậy khổ nổi lên mặt, bởi vì dò xét không được tín hiệu GPRS xác định vị trí dưới ghế ngồi của Lôi Hồ kia, bọn hắn hoài nghi trong lúc sấm đánh ghế đã bị hư, mà Diệp Thiên cùng Lôi Hồ, rất có thể đã chết ở trong biển rộng.

Trong tình huống này, toàn bộ công tác tìm tòi đều chỉ có một biện pháp, là đi tìm theo thủy triều, vận khí tốt, nói không chừng có thể tìm thấy thi thể của người tử vong, nhưng khả năng lớn hơn nữa, cuối cùng chính là bị cá cắn đến lộ xương cốt.

- Diệp Thiên sẽ không chết, coi như cậu ta đã chết, tôi cũng muốn sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể!

Cầu Tâm Gia vươn một cái ngón tay, nói:

- Coi như tìm được thi thể Diệp Thiên, tôi cũng sẽ chi thêm trong phí tổn ở lần này thêm một trăm ngàn Đô-la, như vậy có thể được không?

Bên cạnh, Đường Văn Viễn nghe được lời nói của Cầu Tâm Gia, lập tức nói:

- Baader Cork, số tiền kia tôi sẽ gửi vào tài khoản của công ty của các ông trước!

- Ô, tôi sẽ dốc toàn bộ lực lượng của công ty mà dùng tới, nhất định sẽ cố hết sức!

Nghe được điều kiện mà Cầu Tâm Gia đưa ra, mày Baader Cork nhú chặt nhất thời mở rộng, với quan hệ của công ty bọn hắn, có thể điều động không ít đội cứu hộ các quốc gia chính phủ tham dự vào, tuy rằng nơi này là biển rộng mênh mông, nhưng vẫn có một chút xác suất có thể tìm được thi thể Diệp Thiên.

- Đường tiên sinh, vậy tôi phải đi an bài!

Đối với cứu viện tai nạn mà nói, mỗi một phút đều là dị thường quý giá, Baader Cork bắt chuyện với Đường Văn Viễn một chút, lập tức thối lui ra khỏi khoang thuyền, hắn muốn thông báo điều này với các công ty hiệp thương để gia tăng lực lượng cứu viện.

- Đại sư bá, con... Sư phụ con có phải đã không còn hay không?

Khi Baader Cork đi ra khỏi khoang thuyền, trong mắt Chu Khiếu Thiên đã tràn đầy nước mắt, còn thiếu nước không khóc ra thành tiếng.

Chu Khiếu Thiên từ một tên trộm mộ có thể có cuộc sống như hiện tại, tất cả đều là Diệp Thiên ban cho, ở trong lòng Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên không chỉ có là sư phụ của hắn, còn giống là phụ thân của hắn, cảm tình thâm hậu, người bình thường không thể tưởng tượng.

- Thú tha!

Cho tới bây giờ Cầu Tâm Gia chưa từng nói tục ở trước mặt văn bối, bỗng nhiên phẫn nộ, một khí thế tận trời, từ cái thân hình nhỏ gầy kia tuôn ra, chân khí gần như thực chất kia như là bão tố, làm cho mọi người trong khoang thuyền đều lão đảo.

Diệp Thiên chính là hi vọng chấn hưng Ma Ynhất mạch, Cầu Tâm Gia tình nguyện chính mình thân tử, cũng không muốn tiểu sư đệ

bị thương tổn gì, Chu Khiếu Thiên nói lời này, để cho cảm xúc áp lực của hắn đè nén đã lâu nháy mắt bạo phát.

- Đại sư huynh, kiềm chế giận!

Tả Gia Tuấn tuy rằng trong lòng buồn bã, nhưng còn có chút lý trí, thấy thế vội vàng ngăn cản Cầu Tâm Gia, nếu tiếp tục tàn sát bừa bãi như vậy, sợ là con thuyền này cũng có thể bị hắn làm chìm xuống.

Tình tảo lại, Cầu Tâm Gia vội vàng thu hồi chân khí, hung hăng trợn mắt nhìn Chu Khiếu Thiên một cái, nói:

- Tiểu sư đệ không có chuyện gì, còn dám nguyền rủa sư phụ ngươi, ta cắt đứt chân của ngươi!

- Chuyện này... Kỳ thật, Diệp... Diệp thúc thúc không chết!

Ngay khi áp lực không khí trong khoang thuyền làm cho người ta thở không được, một giọng nữ hơi non nớt vang lên, mọi người theo tiếng nói nhìn lại, thấy ngồi ở chỗ góc phòng là một cô gái gầy yếu.

- Cháu là ai?

Cầu Tâm Gia về mặt nghi hoặc nhìn về phía cơ trưởng, nhưng không đợi Hoàng Minh Đức đáp lời, liền đi tới hướng Giang Sơn, nói:

- Tiểu cô nương, làm sao cháu biết Diệp Thiên không chết?

Cô gái nghiêng cái đầu nghĩ một chút, nói: thúy sinh sinh

- Cháu tên là Giang Sơn, là.. Là kẻ địch của Diệp thúc thúc!

Giang Sơn cũng không biết mình cùng Diệp Thiên là quan hệ như thế nào, mặc dù Diệp Thiên dạy cô thuật bói toán, nhưng cũng không nói thẳng sẽ thu cô làm đồ đệ, từ những chuyện đã xảy ra ở Johannesburg, hai người đích thật là quan hệ đối địch.

- Kẻ Địch? Cháu có thể làm kẻ địch của cậu ta?!

Nghe được lời nói của tiểu cô nương, mọi người trong khoang thuyền không khỏi thấy buồn cười, đừng nói đám người Cầu Tâm Gia không tin, ngay cả mấy nhân viên tổ máy, cũng lắc đầu liên tục, Diệp Thiên ở trên phi cơ bảo vệ cho Giang Sơn như thế nào, tất cả mọi người có thể nhìn ra được, tại sao có thể là kẻ địch được đây?

Chúng kiến người khác chê cười chính mình, Giang Sơn không khỏi rất nhanh nắm tay nhỏ, nói:

- Thật sự, Lôi Hồ thúc thúc bảo cháu hỗ trợ đối phó Diệp Thiên, nhưng... nhưng Diệp thúc thúc rất lợi hại, cháu không đối phó được chú ấy!

- Lôi Hồ? Tiểu tử này chết cũng không hối cải.

Nghe được tên Lôi Hồ, Đường Văn Viễn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, mắng một câu, xoay mặt nhìn về phía mấy người nhân viên tổ máy, nói:

- Nơi này không còn chuyện gì của các người, đều đi về nghỉ ngơi đi, chuyện trong máy bay tôi sẽ nói chuyện với Lý tiên sinh, các người sẽ không phải chịu trách nhiệm!

Sau khi nhận được tin tức máy bay gặp tai nạn, Đường Văn Viễn lập tức nói chuyện điện thoại cùng với Lý Siêu Nhân, vốn là hẳn muốn bồi thường một máy bay mới cho đối phương, nhưng Lý Siêu Nhân lại nói là người của hắn không chú ý hạng mục an toàn, nói cái gì cũng không cho Đường Văn Viễn bồi thường.

- Cảm ơn Đường tiên sinh, chúng tôi đi xuống trước!

Lời nói Đường Văn Viễn trong cũng làm cho đám người Hoàng Minh Đức nhẹ nhàng thở ra thật dài. Chính như Lý Siêu Nhân đã nói, không thể kiểm tra ra trên máy bay có bom. Đây thật là sai lầm của bọn họ, mấy ngày nay bọn hắn đều luôn luôn lo lắng đề phòng. Cho tới giờ khắc này mới xem như được buông lỏng xuống.

Chờ đoàn người Hoàng Minh Đức rời khỏi đây, Cầu Tâm Gia nhìn về phía tiểu cô nương, nói:

- Tiểu nha đầu, nói xem là chuyện gì xảy ra đi?

- Là như vậy, Lôi Hồ thúc thúc...

Giang Sơn từ nhỏ đi theo mẹ nuôi người Gypsy, cũng chạy qua rất nhiều nơi. Sát ngôn quan sắc - điểm này tự nhiên không cần nhiều lời, nàng nhìn ra được bọn người Cầu Tâm Gia là đại nhân vật, lập tức nói một lần từ đầu chí cuối những chuyện mình cùng với Diệp Thiên quen biết.

- Có thể tra xét nội tâm người khác, còn có thể giam cầm được hành động?

Giang Sơn nói ra những lời này, đám người Cửu Tâm Gia không khỏi đưa mắt nhìn nhau, nếu không thấy vẻ mặt thành thật của cô gái, bọn họ thực nghĩ rằng tiểu nha đầu này đang đùa chính mình.

- Tiểu muội muội, vậy em có biết hiện tại anh đang suy nghĩ gì không?

Trong khoang thuyền, ngoài Chu Khiếu Thiên, đều là những ông già bảy tám mươi, ai cũng ngượng ngùng nếu tính toán cùng tiểu cô nương, lời này chỉ có thể do Chu Khiếu Thiên hỏi ra.

- Anh à?

Giang Sơn nhìn thoáng qua Chu Khiếu Thiên, sắc mặt bỗng nhiên trở nên trắng bệch, nói:

- Em nhìn không ra anh nghĩ gì, anh cùng Diệp thúc thúc giống nhau. Trong thân thể giống như có khí thể, có thể ngăn cách tinh thần của em!

Vừa rồi, khi Giang Sơn phóng xuất ra tinh thần lực của mình hướng đến Chu Khiếu Thiên thì cũng bị một khí cơ bắn ngược trở về, bởi vì công phu của Chu Khiếu Thiên kém không xa Diệp Thiên, cô căn bản là không thể không chế phản kích tự thân, nên thật ra khiến cho Giang Sơn chịu mệt.

Dùng một hồi lâu, Giang Sơn đột nhiên chỉ hướng Đường Văn Viễn, nói:

- Nay, vị lão gia gia đang suy nghĩ có phải Diệp thúc thúc giết người nhiều quá, nên lúc này mới bị sét đánh hay không?

Giang Sơn nói lời này ra như không chủ ý. Nhất thời làm cho người trong phòng chú ý tới Đường Văn Viễn, sắc mặt Chu Khiếu Thiên lại càng không tốt nhìn lão gia này, nếu không phải Đường Văn Viễn từ trước đến nay quan hệ với Diệp Thiên không tệ, hẳn đã có tâm tư xử lão gia này.

- Ấy, cháu... Đừng nói lung tung nha!

Đường Văn Viễn bị lời nói của Giang Sơn làm nghẹn đỏ bừng cả khuôn mặt, liên tục khoát tay nói:

- Tôi cùng Diệp Thiên quan hệ như thế nào các vị cũng biết, đây cũng không phải là tôi đang nguyên rủa cậu ấy, chuyện này... Là

có chút bất thường, lúc ấy từ trên máy bay người nhiều nhảy xuống như vậy, tia chớp tạo sao chỉ đánh vào Diệp Thiên nhi?

- Đường lão đệ nói cũng đúng, nhưng tôi tin tưởng Diệp sư đệ không có chuyện gì.

Cầu Tâm Gia gật gù đầu, sắc mặt cũng ngưng trọng thêm vài phần, hẳn nghe Diệp Thiên nhắc tới chuyện Đinh Hồng Độ Kiếp ở Seberia tình, nói không chừng thật đúng là bị Đường Văn Viễn đoán đúng rồi.

- Ôi, cháu đoán thật đúng là đúng đấy nhỉ?

Đường Văn Viễn phục hồi tinh thần lại, vẻ mặt kinh dị nhìn về phía Giang Sơn.

- Cô bé không phải đang đoán, có lẽ có năng lực nào đó chăng?

Nhìn quen bản lĩnh Diệp Thiên khác hẳn với thường nhân, Cầu Tâm Gia cũng biết, trên thế giới này, vẫn là có một vài kỳ nhân dị sĩ, Giang Sơn tuổi tuy nhỏ, nhưng không có nghĩa không thể gặp gỡ được kỳ duyên.

- Nói ông nghe đi, làm sao cháu biết Diệp sư đệ không có chuyện gì?

Đề tài vừa chuyển, Cầu Tâm Gia lại nhìn về phía Giang Sơn, vừa rồi năng lực tra xét tâm linh của cô, cũng làm cho mọi người thêm vài phần tin tưởng đối với lời của cô.

- Cháu có thể đoán trước được một chuyện, tuy rằng không tìm được Diệp thúc thúc, nhưng chú ấy hẳn là không có chuyện gì...

Giang Sơn nghĩ một chút, lại đem chuyện mình có thể thông qua giấc ngủ mơ đoán trước tương lai nói ra, ngày hôm qua ở trong mộng cô mơ thấy Diệp Thiên nhận cô làm đồ đệ, lúc này mới tin chắc Diệp Thiên tuyệt đối không chết được.

- Còn có loại chuyện như này sao?

Chu Khiếu Thiên nghe được, trợn mắt há hốc mồm, lẩm bẩm nói:

- Đây... đây thật khó tin!

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, nói:

- Tôi tin tưởng những gì cô bé nói, tiểu sư đệ hẳn là không có việc gì, có lẽ chính là bị sóng biển cuốn đi mà thôi?

Trong Ma Ynhất mạch, ngoài Diệp Thiên ra, công lực của Cửu Tâm Gia là tinh thuần nhất, ngay cả Nam Hoài Cẩn đều kém hẳn vài phần, nếu không phải là không có linh thạch phù hợp thuộc tính của hắn để tu luyện, chỉ sợ Cửu Tâm Gia cũng sớm đã thăng cấp đến cảnh giới Tiên Thiên.

Ngay lúc vừa rồi, lúc Giang Sơn nói chuyện, Cửu Tâm Gia phóng xuất ra một tia khí cơ ở trong cơ thể cô gái, cũng đã phát hiện năng lượng khó hiểu này dao động, tiếp tục kết hợp lời nói của Giang Sơn, Cửu Tâm Gia nhất thời hiểu rõ được, Diệp Thiên mang cô bé này quay về Hồng Kông, có lẽ là định thu làm môn hạ.

- Đại sư bá, lời này ngài cũng tin sao?

Chu Khiếu Thiên dù sao thì cũng là tuổi trẻ, lại lo lắng sư phụ, nghe vậy nhất thời kêu lên.

- Tiểu tử, cả ngày chỉ biết tập võ làm lớn, sư môn bí thuật một chút không học...

Cửu Tâm Gia là người nhãn lực bậc nào, Diệp Thiên có thể nhìn ra gì đó, hắn tự nhiên cũng có thể nhìn ra, lập tức thở dài:

- Truyền thừa của tiểu sư đệ về sau này, nói không chừng liền dừng ở trên người Giang Sơn.

- Đại sư bá, ý ngài là nói, sư phụ định thu nó làm đồ đệ?

Chu Khiếu Thiên cũng không ngu ngốc, lập tức liền phản ứng lại, vẻ mặt không thể tin nhìn tiểu cô nương trước mặt.

Giang Sơn tuy rằng chỉ có mười lăm mười sáu tuổi, nhưng bộ dạng thực sự gầy yếu, nhìn qua cũng giống như nhi đồng mười hai mười ba tuổi mà thôi, ngoài ánh mắt lộ ra chút linh động, mặt khác cũng nhìn không ra cái gì vượt qua người bình thường.

- Chuyện của Diệp sư đệ chờ sau này đi, cháu à, cháu nguyện ý đi theo chúng ta hay không?

Người của Ma Ynhất mạch cũng ít, gặp một cái mầm tốt như vậy, nếu không sợ Diệp Thiên có tính toán khác, Cửu Tâm Gia cũng đã có tâm tư thu làm đồ đệ.

- Cháu đồng ý!

Giang Sơn liên tục gật gật đầu, người mẹ nuôi người Gypsy của cô năm nay cũng chỉ hơn 40 tuổi, gần đây ở nước Pháp gặp được một người đàn ông, hai người có tình cảm ngất trời, Giang Sơn cũng không muốn mãi ở bên trong lam bóng đèn.

- Được, chúng ta ở đây đợi tiểu sư đệ một tháng, không có tin tức nữa, trở về Hồng Kông!

Từ sau lúc đó, trên mặt Cầu Tâm Gia lần đầu tiên lộ ra nét tươi cười.

- Đại sư bá, nếu một tháng này tìm không thấy sư phụ thì sao đây?

Chu Khiếu Thiên khần trương, coi như không đề cập tới cảm tình của hắn đối với sư phụ, nếu tìm không được Diệp Thiên, hắn thậm chí cũng không biết trở về ăn nói như thế nào với người trong nhà.

Cầu Tâm Gia hiểu tâm tình Chu Khiếu Thiên, khoát tay áo, nói:

- Người bên kia ta sẽ đi nói, sinh tử có mạng, Phú Quý tại thiên, hơn nữa ta tin tưởng, tiểu sư đệ nhất định không có chuyện gì!

Cầu Tâm Gia coi như là đã nhìn ra, Diệp Thiên trước mắt cùng không phải người yếu mệnh, tu vi sâu lại còn thoát khỏi Ngũ Hành thiên địa, hắn gặp những gì chính mình không thể nhìn thấu, bọn họ đem hết sức lực đi tìm tòi, nếu thật sự tìm không thấy, vậy cũng chỉ có thể chờ Diệp Thiên tự mình lộ diện.

Sự tình nói đã định, Cầu Tâm Gia tự mình gọi điện thoại cho Tống Vỹ Lan cùng Diệp Đông Bình, báo rằng Diệp Thiên sẽ có một thời gian không liên hệ cùng bọn họ, Tống Vỹ Lan thậm chí chính là cả Vu Thanh Nhã, cũng đều xem như đã thành thói quen, trong lòng tuy rằng hơi khó chịu, cũng chỉ có thể chấp nhận như thế.

Ngày ngày trôi qua, vẫn không tìm được tung tích Diệp Thiên cùng Lô Hổ, ngay cả cái ghế và dù nhảy cũng đều biến mất không thấy đâu, cũng may có lời nói của Giang Sơn lúc trước, mọi người tuy rằng lo lắng, nhưng cũng không phải quá lo lắng.

Thời gian quay lại đến ngày phi cơ gặp tai nạn, khi không gian dưới thân đột nhiên xuất hiện cái khe, Diệp Thiên không có chút phản ứng nào, mang theo Lô Hổ chui vào.

- Đây là có chuyện gì nhỉ? Hà? Nơi này... Nơi này linh khí sao lại sung túc như thế?

Vừa rồi dẫn dắt cho tia sét kia rời đi, Diệp Thiên cơ hồ đã tiêu hao hết toàn bộ thực khí trong cơ thể, thế nhưng khi hắn rơi vào

không gian này, một luồng linh khí nồng đậm tới cực điểm, cơ hồ ngang nhau với trực tiếp hấp thu linh thạch, chen đi vào mười vạn tám nghìn cái lỗ chân lông cả người hắn, thoải mái làm cho Diệp Thiên kim lòng không được mà rên rĩ.

Ngắn ngủn trong nháy mắt, linh khí vừa rồi tiêu hao đều bổ sung trở về, đan điền Diệp Thiên thậm chí còn có cảm giác phồng lên, đan điền âm dương kia đang điên cuồng chuyển động lên, chuyển hóa linh khí tiến vào cơ thể thành thực khí.

- Ấy, Lôi Hồ, ông ta làm sao vậy?

Cảm nhận được thân thể vẫn đang rơi xuống, Diệp Thiên đánh giá bốn phía, lập tức nhìn xuống dưới mình, không khỏi lặng đi một chút, bởi vì phía dưới là Lôi Hồ, sắc mặt đỏ lên, thân thể lơ lửng có thể bành trướng ra, chiều cao chừng một mét chín, hiện tại như là sắp được hai mét.

- Có lẽ đây là hư không thể bỏ? !

Diệp Thiên lập tức liền nhận ra, linh khí nơi này, với hắn mà nói là đại bổ, nhưng đối với Lôi Hồ, tu vi chỉ là mới vừa tiến vào ám kinh mà nói, thì là độc dược, tình hình cứ như thế, không đến ba phút, Lôi Hồ cũng sẽ bị linh khí này làm cho căng đến nổ tan xác mà chết.

Đưa tay kéo, thân thể cao lớn của Lôi Hồ kia đã bị Diệp Thiên kéo tới trước mắt, một dòng thực khí hình thành cái lồng khí bao vây cả người Lôi Hồ lại, đồng thời linh khí từ trong cơ thể Lôi Hồ tràn ra, trốn vào tới bên trong cái lồng khí...

- Cảm ơn!

Khi linh khí từ trong cơ thể bị rút ra, thần trí Lôi Hồ cũng thanh tỉnh lại, hai mắt phức tạp nhìn Diệp Thiên, tuy rằng giọng khàn khàn nói không ra lời, nhưng hình dáng của miệng khi phát âm cũng hiện ra hai chữ cảm ơn.

- Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra nhỉ?

Lực chú ý của Diệp Thiên cũng không đặt ở trên người Lôi Hồ, bởi vì hắn phát hiện, bầu trời vốn tối đen, hiện tại tất cả đều bị linh khí gần như thực chất kia bao vây lấy, bốn phía quanh hắn, nơi nơi đều là trắng xoá một mảnh, mà linh khí đối với thần thức cũng có hạn chế, Diệp Thiên nhiều nhất chỉ có thể tra xét được tình hình ngoài 10 m.

Trước khi rơi vào cái khe nọ, Diệp Thiên tính ra cự ly cách mặt đất còn có bốn năm trăm mét, cho nên lúc đó hắn dùng thực khí bao trùm thân thể, chậm lại tốc độ rơi.

- O, hình như phải ra khỏi nơi linh khí dày này? Không hay rồi, tại sao có thể có áp lực lớn như vậy?

Hơn một phút đồng hồ sau, thân thức của Diệp Thiên "Xem" được ở dưới thân thể của mình, sương trắng tựa hồ không thấy, lập tức mừng rỡ trong lòng, rất nhanh rơi xuống.

Nhưng coi như thân thể hẳn phải ra khỏi nơi này, bốn phương tám hướng đột nhiên đồng thời có một áp lực mạnh mẽ truyền đến, áp bách Diệp Thiên, khung xương đều phát ra thanh âm "Rắc rắc", trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ.

- Đây... đây cũng là linh khí à?

Cổ nén đau đớn trên người truyền đến, Diệp Thiên mạnh mẽ phát ra thực khí, muốn tiêu trừ sạch áp lực kia, nhưng lại phát hiện áp lực kia rất nặng giống như là sức hút từ mặt đất tác dụng đến người, lại có thể trực tiếp tràn đầy vào đến trong cơ thể.

Nếu nói đến linh khí lúc trước, Diệp Thiên còn có thể thông qua đan điền âm dương, rất nhanh chuyển hóa thành thực khí, nhưng lúc này đột nhiên linh khí dẫm mạnh vào số lượng quá mức khổng lồ, ngay cả đan điền âm dương cũng có chút không chịu nổi, linh khí chuyển hóa không được trực tiếp nhảy vào tới trong kinh mạch Diệp Thiên.

Thân thể người, ở giai đoạn bất đồng có thể chịu lực bất đồng, tuy rằng Diệp Thiên hiện tại đã là cảnh giới Tiên Thiên, nhưng vẫn chịu không được linh khí cuồng bạo đến từ bốn phương tám hướng này, linh khí này sẽ tạo thành cảm giác đè ép, để cho hẳn cảm giác mình giống như là mì tôm, bị người tùy ý xoa vụn, tứ chi truyền đến đau đớn, thẳng đến cả tâm trí.

Ngược lại, Lôi Hồ đang ở vào phía dưới Diệp Thiên, sau khi được thực khí của Diệp Thiên ngăn cách cùng bên ngoài. Cũng không bị linh khí này ăn mòn, có chút không hiểu ra sao cả, nhìn lên Diệp Thiên đang bởi vì đau đớn mà khuôn mặt biến dạng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 824

Thăng Cấp

Mẹ nó, lão tử chịu không nổi rồi!

Toàn thân truyền đến đau nhức, giống như là một cây kim đâm vào trong đầu, đâm đến nỗi Diệp Thiên nhin không được lớn tiếng kêu lên, nhưng vào lúc này, Diệp Thiên bỗng nhiên cảm giác nửa người dưới chợt nhẹ. Linh khí đó nháy mắt biến mất.

Nhưng vậy lại khổ Diệp Thiên, bởi vì nửa người trên của hắn, còn đang chịu linh khí công kích, loại cảm giác băng hỏa hai nửa này khiến Diệp Thiên rất cuộc nhin không được, trong đầu ong ong lên. Rốt cục khi thân thể thoát ly khỏi khu vực linh khí, Diệp Thiên cũng mất đi toàn bộ tri giác đối với thân thể.

- Áy, này, Diệp gia. Đừng như vậy chứ? !

Luôn luôn chú ý đến diễn cảm khuôn mặt của Diệp Thiên, Lôi Hồ chợt phát hiện tốc độ thân thể mình rút xuống thêm nhanh hơn rất nhiều, vội cúi đầu vừa nhìn. Cả người nhất thời bị hù đến nỗi hồn phi phách tán.

Bởi vì Lôi Hồ phát hiện, chính mình còn cách mặt biển phía dưới, tựa hồ còn vài chục mét, hơn nữa trên mặt biển còn có một tầng sương mù bốc hơi, hắn cũng không thể phát hiện nước biển sâu bao nhiêu, phía dưới có đá ngầm hay không?

Đã không có Diệp Thiên dùng thực khí khống chế thân thể, hai người rơi nhanh hướng mặt biển, mấy phút trôi qua, "Tôm" hai tiếng truyền ra, hai người kẻ trước người sau rơi vào biển. Lực đánh vào thật lớn này, khiến cho Lôi Hồ cũng bước rập khuôn theo Diệp Thiên, đầu lệch đi, liền hôn mê bất tỉnh.

Trời vẫn xanh, nhưng nước biển nơi này, không còn mãnh liệt như bão biển khơi lúc trước, mà là vô cùng bình yên. Ở cách nơi mà hai người Diệp Thiên rơi vào mặt biển một ngàn mét, có một hòn đảo, những con sóng nhỏ nhằm vào phía bờ cát trắng tinh, nổi lên một đám bọt sóng trắng.

Tuy rằng nước biển lưu động rất chậm, nhưng vẫn làm cho phao cứu sinh trôi chạt hai người cùng một chỗ, hướng bờ cát mà dạt vào, mấy giờ trôi qua, thân thể hai người hiện ra trên bờ cát.

- Con bà nó, tại sao lại đi tới không gian này?

Thân thể mất đi tri giác, Diệp Thiên bị thức giục phát hiện mình lại nhớ tới cái không gian hắc ám kia, giống như là sự kiện "911", bị giam cầm ở trong thức hải của mình, có kinh nghiệm lần trước, Diệp Thiên biết, đây là một loại tự bảo vệ của thân thể, sợ thần thức của hắn chịu không nổi đau đớn.

- Nếu thân thể bị rơi mà chết, vậy thần thức còn có thể lưu lại hay không nhỉ?

Bốn phía nơi nơi đều là hắc ám, Diệp Thiên buồn rầu vô cùng, hắn không biết mình ở nơi linh khí hình thành sương trắng rơi xuống là độ cao bao nhiêu, nhưng hắn nhớ rõ chính mình vẫn là trên không trung.

Mất đi kiểm soát đối với thân thể, vạn nhất phía dưới còn mấy trăm mét, coi như dưới là nước biển, coi như Diệp Thiên hấn da dày thịt to, thì cũng là cái kết cục tan xương nát thịt.

Nhưng Diệp Thiên cũng không biết, lúc này ở thân thể của hắn, đang phát sinh biến hóa long trời lở đất.

Diệp Thiên từ khu vực sương trắng ra được, tuy rằng tinh thần chịu không nổi đau nhức, bị cuốn vào ở chỗ sâu trong Thức Hải, nhưng khi đan điền âm dương lại ổn định lại, từng bước chuyển hóa linh khí tràn ngập ở trong kinh mạch quanh thân Diệp Thiên.

Mà ở bốn mạng phi kiếm vùng đan điền Diệp Thiên, cũng quay tròn chuyển động, hình thành một lực hấp dẫn, làm cho linh khí bế tắc trong kinh mạch Diệp Thiên, đều được hấp thu đi vào trong thân kiếm, từ lượng lớn linh khí dừng mãnh vào, thân kiếm màu đỏ dần dần biến sắc, cả vật thể hiện ra màu bạc sáng bóng.

Không biết qua bao lâu, toàn bộ đều chuyển hóa thành đoàn kiếm màu bạc, linh khí rốt cục đã xâm nhập đến trong cơ thể Diệp Thiên toàn bộ đều hấp thu hầu như không còn, phi kiếm khê rung động, phát ra một tiếng vang giòn có thể tác động đến chỗ sâu trong Thức Hải của Diệp Thiên, một kiếm khí không gì không phá được nhập vào cơ thể mà ra, khiến cho không khí phía trên thân thể Diệp Thiên tựa hồ cũng méo mó.

- Mẹ nó, lần này mất bao lâu đây?

Tục ngữ nói trong núi không có năm tháng, bị giam cầm ở chỗ sâu trong Thứ Hải, Diệp Thiên cũng là như thế, trong trạng thái loại này, hẳn không thể biết được bên ngoài qua bao lâu, khi tiếng vang giòn của phi kiếm truyền vào trong đầu, hẳn mới ý thức được chính mình một lần nữa không chế được thân thể.

- Hả, tại sao có thể như vậy?

Vừa mới khôi phục ý thức, Diệp Thiên đột nhiên cảm giác nguyên thần rung động, tiêu hòa thượng khoanh chân ngồi ở chỗ ẩn đường, há mồm khê hô hấp, thực khí quanh thân Diệp Thiên không bị khống chế dừng mãnh lao tới hướng tâm trí, lại dừng mãnh vào tới bên trong nguyên thần.

- Ừ, thoải mái quá!

Khi thực khí trong cơ thể Diệp Thiên không còn lại một tia, khuôn mặt nguyên thần nhú chặc mây giãn ra, hai mắt trợn lên, hai cánh tay bỏ tuột hướng lên trên duỗi một cái, cùng lúc đó, cái miệng nhỏ nguyên thần vừa phun, từng đợt từng đợt thực khí trở về trong thân thể Diệp Thiên.

- Đây... chất thực khí này, hoàn toàn bất đồng với ban đầu sao?

Cảm thụ được sức lực một lần nữa trở lại trong cơ thể, trên mặt Diệp Thiên lộ ra kinh hỉ không hiểu, hẳn rõ ràng cảm ứng được, thực khí trải qua nguyên thần tinh luyện, lượng tuy rằng ít hơn so với trước kia rất nhiều, nhưng chất lại có biến hóa long trời lở đất.

Nếu như nói Diệp Thiên trước kia sử dụng ba phần lực, có thể nâng được sức nặng năm nghìn ki-lô-gam, như vậy hẳn hiện tại chỉ cần sử dụng nửa phần khí lực, có thể đạt tới hiệu quả này, đây là biến hóa về chất, thực khí trở nên cô đọng.

- O? Phi kiếm như thế nào biến thành loại màu sắc này?

Khi Diệp Thiên xem xét đan điền, không khỏi lặng đi một chút, bởi vì gia nhập thuộc tính hỏa, phi kiếm nguyên bản cả vật thể hồng hồng, hiện tại lại trở thành màu bạc, tản ra bên ngoài một kiếm khí không gì không phá được, tràn đầy vào đến trong đan điền âm dương.

- Minh... hay là mình tiến vào tới Tiên Thiên trung kỳ?

Lại nhìn lại đan điền âm dương của mình, Diệp Thiên trong lòng có một tia hiểu ra, kích thước đan điền mặc dù không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng Diệp Thiên có thể cảm giác được, lúc này đan điền có thể cất chứa số lượng linh khí, nếu so với trước kia đã tăng gấp mấy

chục lần.

Dung lượng Linh khí, đan điền chính là phi kiếm biến hóa, tất cả chuyện này đều thuyết minh, tu vi Diệp Thiên lại tiến vào tới một thiên địa mới, thực lực gia tăng gấp hơn mười lần, tựa hồ chỉ có khả năng là đã thăng cấp mới có sức thuyết phục.

- Mẹ nó, vì cái gì mỗi lần luôn khiến cho chính mình phải thập tử nhất sinh nhỉ?

Vui sướng rất nhiều, trong lòng Diệp Thiên cũng thấy hoảng sợ, lúc ấy linh khí này đã hình thành áp lực, so với áp lực hấn ở trong đầm nước âm dương ở Trường Bạch sơn phải chịu đựng còn lớn hơn vô số lần, Diệp Thiên lúc ấy thậm chí có cảm giác thân thể bị chèn ép không chịu nổi.

- Đây là nơi nào nhỉ?? Con bà nó!

Cẩn thận kiểm tra xong trạng thái thân thể của mình, Diệp Thiên mới đánh giá đến hoàn cảnh bốn phía.

- Con bà nó, chẳng lẽ trong đảo trên biển linh khí đều là sung túc như vậy sao? Vậy lão tử còn cần gì phí công đi thi triển Tụ Linh Trận nữa?

Ngẩng đầu nhìn trời, tia chớp tàn sát bừa bãi kia sớm đã biến mất không thấy, bầu trời xanh thẳm không có một đám mây, trong thiên địa đã tràn ngập linh khí nồng đậm, nước biển cách đó không xa thậm chí trên bờ cát, đều có một tầng linh khí thực chất hình thành sương mù màu trắng.

Nhìn ra phương xa xa, là một rừng cây rậm rạp nhìn không tới cuối, vô biên vô hạn, trong rừng cũng là linh khí vờn quanh, trong đó có những cây lớn chiều dài hơn trăm mét, thân cây cao cao kia giống như là trụ chống trời vậy, cắm thẳng phía chân trời, tán cây thật lớn giống như mái nhà lớn, che phủ kín một khoảng trời.

- Lão tử này rốt cuộc đến nơi nào?

Diệp Thiên có chút há hốc mồm, khi hấn chống người dậy, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng rên rỉ, quay đầu vừa nhìn, nửa người bị ngâm mình ở trong nước biển, Lôi Hồ cũng tỉnh dậy rồi.

- Diệt gia, chúng ta không ngã chết à?

Lôi Hồ mới vừa mở mắt ra, liền thấy được Diệp Thiên, nhưng con mắt còn có chút ửng oải, hiển nhiên chưa hoàn toàn tỉnh táo lại.

- Chúng ta hẳn là bị nước biển xô đi, nếu rớt trên bờ cát này, chỉ sợ cũng không thoát một con đường chết!

Diệp Thiên nhìn về phía nước biển đang đưa đẩy cái dù lưu động phập phồng, nhất thời hiểu rõ ra, nhưng ánh mắt chuyển hướng xa xa, chân mày cũng lại nhíu lại, với năng lực con mắt của hắn, có thể nhìn thấy những nơi cách đó một hai trăm dặm.

Nói như vậy, tầm nhìn trên biển là tương đối rộng rãi, cho dù nhờ bằng mắt thường, cũng có thể nhìn thấy chỗ rất xa, nhưng chỗ nước ở những hòn đảo nhỏ bên ngoài nơi đây, tất cả đều tràn ngập một tầng sương mù hơi mỏng, như là phủ thêm một tầng cát mỏng, đặt hải đảo ở trong đó.

- Nơi này giống như có chút không bình thường?

Chân mày Diệp Thiên hơi hơi nhíu, cho dù cách xa mặt biển, Diệp Thiên cũng cảm nhận được, tinh túy nồng đậm của nguyên khí trong thiên địa tại đây, là hắn không thấy bao giờ, coi như Tụ Linh Trận của Hồng Kông so sánh cùng với nó, thì cũng là không lớn bằng.

Hơn nữa khoảng trời kia trên đỉnh đầu của Diệp Thiên, xanh thẳm không có một đám mây, giống như là một hòn ngọc bích như được khảm trên không trung, nơi đây trong ngày hôm nay chịu sự ô nhiễm việc công nghiệp hoá, cũng vì vậy khó có thể nhìn thấy, ít nhất Diệp Thiên trong trong không gian thành phố được gọi là đế đô trước giờ chưa từng thấy qua.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 825

Hải Đảo Quỷ Dị

Diệp gia, đây là đâu?

Lôi Hồ rất cục hoàn toàn tỉnh lại, vội vàng ngồi dậy, đang lúc muốn nói chuyện, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh hi,

- Ôi, tôi... Tôi giống như đột phá rồi, sao... Như thế nào tu vi của tôi hiện nay đột phá ngay cả hai cảnh giới, là luyện khí hóa thần!

Ở trong nước, trong chốn võ lâm đối với việc phân loại cảnh giới võ thuật, thông thường đều lấy minh kinh, ám kinh cùng hóa kinh tương xứng, nước ngoài nguyên vốn cũng là như thế, phụ thân của Lôi Hồ là Lôi Chấn Nhạc, chính là ngoài vài vị sư huynh, Diệp Thiên là cao thủ hoá kinh duy nhất nhìn thấy.

Chính là ở Đạo gia, đối với thân tu của mình, nhưng lấy luyện tinh hoá khí, luyện khí Hóa Thần và luyện thần phân hư phân loại, ở hai mặt này còn có cảnh giới hợp đạo luyện hư, nhưng đều chỉ lưu truyền trong truyền thuyết.

Năm đó Diệp Thiên ở Hồng môn cùng Lôi Chấn Nhạc sau khi một phen đánh giá, đối đối nhân xử thế cùng công phu cũng rất là kính nể, hai người từng có một ít trao đổi, Diệp Thiên đem cảnh giới Đạo gia nói cho Lôi Chấn Nhạc, mấy năm nay Lôi Chấn Nhạc luôn luôn ẩn cư ở trong nhà nghiên cứu công pháp Đạo gia, cho nên Lôi Hồ đối với mấy cảnh giới này cũng là nghe nhiều nên thuộc.

Tuy rằng tu vi Lôi Chấn Nhạc cao thâm, nhưng Lôi Hồ nhiều khi đều bận việc Hồng môn, công phu của hắn chỉ luyện đến minh kinh, cũng chính là lấy lực đánh người. Mấy năm nay đi theo phụ thân ẩn cư, khó khăn lắm mới tới đỉnh minh kinh, luôn luôn không thể bước vào đến bên trong ám kinh.

Nói cách khác, tu vi trước kia của Lôi Hồ. Ngay cả tư cách bước vào cảnh giới tu đạo đều không có, đương nhiên, đến cấp độ này của Diệp Thiên, nhất định phải tiến vào luyện thần phân hư, cũng chính là Tiên Thiên chi cảnh, mới có thể được xưng là người tu đạo.

- Diệp gia, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Là ngài trợ giúp tôi?

Sau khi Lôi Hồ tỉnh quay lại tra xét một chút thân thể. Lại phát hiện chân khí trong cơ thể đang trào, ngày xưa không thể đã thông huyết đạo quan âm thông suốt, cả người tựa hồ cũng nhẹ nhàng rất nhiều, đây đúng là cảnh giới luyện khí Hóa Thần mà phụ thân nói.

- Người cơ duyên không tồi, lúc này đây xem như nhân họa đắc phúc!

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Lôi Hồ, mặc dù không có nói tí mĩ, nhưng trong lòng lại là giống gương sáng.

Lôi Hồ sở dĩ có thể từ một võ giả không nhập môn, thăng cấp đến luyện khí hóa thần. Cũng chính là cảnh giới cao nhất của võ giả trên đời, kỳ thật vẫn là có liên quan cùng sau khi rơi vào khe hở không gian gặp được linh khí.

Tuy rằng tu vi Lôi Hồ không đủ, cả người thiếu chút nữa bị linh khí khổng lồ kia chống đỡ bạo phát. Bị Diệp Thiên làm phép rút linh khí ra, nhưng ngay khi linh khí tiến vào trong cơ thể của Lôi Hồ phá hủy rất nhiều kỹ năng của hắn, thiên địa linh khí tinh túy này, đồng dạng cũng khuếch trương kinh mạch của hắn, khiến cho có thể cất chứa càng nhiều là chân khí.

Sau khi rơi trong biển, linh khí trong biển lớn tràn đầy vào trong cơ thể của Lôi Hồ, lại làm thân thể bị hao tổn tằm bỏ khôi phục, bị kinh mạch mạnh mẽ khuếch trương cũng hoàn toàn ổn định một chút, lúc này mới tiến vào tới bên trong cảnh giới luyện khí Hóa Thần, phóng tới thể tục. Coi như là một vị cao thủ cấp tông sư.

Tiến vào cảnh giới luyện khí Hóa Thần, cũng đại biểu cho dương thọ gia tăng lớn, không có lời nói gì ngoài ý muốn, chủ yếu đều có thể giống Lý Thiện Nguyên như vậy sống đến hơn một trăm hai mươi tuổi mà chết, cho nên Diệp Thiên lúc này mới nói Lôi Hồ là nhân họa đắc phúc.

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, Lôi Hồ bỗng nhiên quỳ một chân trên đất. Tay trái nâng ngang đầu, tay phải để ở trước ngực, mở miệng nói:

- Cám ơn ân cứu mạng của Diệp gia, sau này Lôi Hồ còn dám bất kính đối Diệp gia, chính là không bằng con người!

Lôi Hồ vừa mới thăng cấp đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần, vốn còn có chút đắc chí vừa lòng, nhưng bị cái nhìn thấu suốt lạnh lẽo kia của Diệp Thiên, giống như là một người bình thường không mặc quần áo đứng ở trước Diệp Thiên, trong lòng không còn có bí mật đáng nói.

Còn muốn lên trước Diệp Thiên thể nhưng có thể lấy tình hình bay lượn trên không trung, Lôi Hồ mới hiểu được mình và Diệp Thiên trong lúc đó có bao nhiêu khác biệt, hẳn thật sự cảm giác mình bị đầu heo lừa gạt tâm, dĩ nhiên đều muốn chống đối với Diệp Thiên.

- Đứng lên đi, tư chất của ngươi vốn là không tồi, chẳng qua trước kia tâm tư không dụng đúng chỗ!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, tay phải nâng, Lôi Hồ chỉ cảm thấy được một cỗ lực mạnh mẽ chế trụ hai vai của mình, hẳn không dám cứng rắn chần, lập tức thuận thể đứng lên.

- Chúng ta còn ở trong biển rộng, nhưng nơi này sương mù vờn quanh, không thể nhìn thấy tình hình mặt biển, ngay cả có thuyền trôi qua, cũng nhìn không thấy chúng ta?

Diệp Thiên giờ phút này thật là có chút may mắn, không lấy tính mạng của Lôi Hồ, nếu không lưu lạc ở trên hải đảo này, chỉ sợ hẳn ngay cả cái người nói chuyện cũng không có.

- Diệp gia, bên dưới chỗ ngồi kia có hệ thống xác định vị trí vệ tinh, bọn hắn nhất định có thể tìm tới chúng ta!

Trong khi Diệp Thiên đến khoang điều khiển uy hiếp hai người điều khiển, Lôi Hồ nghe tiếp viên hàng không nhắc tới chuyện dưới ghế ngồi trang bị cứu sinh, lập tức hướng hải lý đi vài bước, đem phao cứu sinh cùng dù nhảy ở bên trên đáp xuống trên bờ cát.

- Đồ vật này nhưng thật ra đầy đủ, chỉ giáp đai lại có thể được nhỉ?

Nhìn thấy Lôi Hồ lấy trong bao không thấm nước ra đồ vật từ trên một chiếc thuyền cứu sinh, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, trước hết lấy ra tiếp chính là bốn bình nước khoáng, mặt khác còn có một vài thực phẩm chất lượng cao, như là sô cô la.

Ngoại trừ mấy thứ này, bên trong bao cứu sinh còn có thuốc tiêu viêm cùng chi tiêu, có lẽ là yêu cầu của nhóm tiếp viên hàng không, bên trong cư nhiên còn đặt một cái hộp hóa trang, có một bộ công cụ tu sửa móng tay, khiến Diệp Thiên thấy dở khóc dở cười.

- Ân? Lôi Hồ, làm sao vậy?

Diệp Thiên phát hiện, Lôi Hồ đang ra bên ngoài đào lên đồ vật, đột nhiên khóc lóc thảm thiết.

- Diệp gia, này... Đồ này hình như là bị phá hủy rồi!

về mặt đau khổ Lôi Hồ cầm lên một cái hòm nhựa bao diêm lớn nhỏ, nói:

- Đây là trang bị xác định vị trí kia, nếu tín hiệu của nó có thể phát đi, nơi này sẽ hiện đèn xanh, nhưng... nhưng ngài xem, nó hiện tại hiện là đèn vàng, hiện tín hiệu không có truyền đi ra ngoài!

Lôi Hồ sờ lấy trang bị xác định vị trí này, là vật định chế đặc biệt của Lý Siêu Nhân, ở trên đường ray bên ngoài Địa Cầu, đặc biệt có một khối thông tin vệ tinh, vì toàn bộ thế giới có thể cung cấp được các phú hào giá cao, cung cấp phục vụ xác định vị trí toàn cầu.

Dựa theo lời thương gia bán ra hệ thống bán ra loại này mà nói, chỉ cần mang theo người trang bị loại này còn ở trên địa cầu, bọn hắn có thể ở trong vòng một phút, tập trung địa điểm mang theo người, hơn nữa có thể khống chế độ chính xác ở trong vòng mười thước.

- Hết điện rồi phải không?

Diệp Thiên đưa tay cầm cái hộp nhỏ kia, lần qua lần lại tìm được chỗ ắc quy, máy điều khiển từ xa mà bình thường trong nhà dùng không có điện, Diệp Thiên đều cũng biết cầm quen xuống ắc quy, như vậy có thể làm khôi phục tạm thời pin một ít lượng điện

Lôi Hồ lắc lắc đầu, nói:

- Không có khả năng, Diệp gia, sau khi ắc quy đồ chơi này rời máy bay, ít nhất có thể năm năm tự cung cấp điện!

Hồng môn ngoài có sản nghiệp của chính mình, còn thừa kế một nghiệp vụ bảo tiêu các phú hào người Hoa, cùng trong hội các phú hào người Hoa đều có tiếp xúc.

Mấy năm trước có một cái tên lỏng "Đại phú hào" bọn cướp ở Hồng Kông làm mưa làm gió, ngay cả Lôi Hồ đều từng tự mình đảm nhiệm qua công việc an toàn cho một vài phú hào, lúc ấy trên người các phú hào kia, cơ hồ đều mang theo loại trang bị xác định vị trí này, cho nên Lôi Hồ mới có thể đối với thứ này hiểu biết như thế.

- Trước tiên đến trên bờ đi, ăn một chút gì nghỉ ngơi một chút, thật sự không được chúng ta chèo thuyền ra chỗ sương trắng, có lẽ đồ chơi này có thể dùng!

Sau khi nghe được Lôi Hồ giải thích, Diệp Thiên trong lòng nổi lên một tia hiểu ra, như là chuyện di động không có tín hiệu, cũng không phải là thường xuyên phát sinh ở trên người hắn sao?

Ở nước ngoài, mọi người thường thường vận dụng siêu năng lực, giải thích biến hoá thành từ trường, thực khí trên người Diệp Thiên

trần ra, cũng có thể hình dung là một loại từ trường, trước mắt thiên địa linh khí nơi này sung mãn như thế, tự nhiên đối với mấy trang bị vô tuyến này có ảnh hưởng rất lớn, tín hiệu truyền không đi cũng rất bình thường.

- Tốt, Diệp gia, chúng ta đi lên trước xem một chút, hải đảo này có điểm quý dị a!

Lôi Hồ gật gật đầu, hắn cũng nhìn thấy đại thụ cao vút che trong mây trời xa xa kia, chính là cùng hôm nay phát hiện so sánh Diệp Thiên có thể bay, điểm ấy ngoài ý muốn vậy cũng không tính gì.

- Đi thôi, lên bờ nhìn xem, cẩn thận một chút!

Diệp Thiên đem những đồ vật kia rải đều nhận được trong túi, thuận tiện đem mấy khối linh thạch trên người mình cũng ném ra, trong cái ba lô kia của hắn đã sớm rách tung toé, nếu linh thạch rớt, Diệp Thiên chính là khóc cũng không tìm được.

- Đây rốt cuộc là nơi gì? Linh khí làm thế nào mà sung mãn như thế, lẽ nào phía dưới cũng có linh mạch sao?

Chỗ bờ cát bãi biển thập phần rộng, ước chừng hơn năm mươi mét, trên hạt cát mềm mịn trắng, mơ hồ cũng có một tầng sương mù.

Dẫm trên bờ cát, Diệp Thiên trong lòng thậm chí có xúc động trong lòng trào dâng, sau khi thăng cấp đến Tiên Thiên trung kỳ, hắn đối với nhu cầu linh khí trở nên càng lớn, lúc vừa rồi cầm mấy viên linh thạch kia, Diệp Thiên còn có loại cảm giác, những linh thạch này ban đầu đủ để chống đỡ bọn hắn, còn lâu mới có thể để cho hắn thăng cấp đến Tiên Thiên hậu kỳ.

- Diệp gia, nơi này giống như không phải mặt đất?

Đang lúc Diệp Thiên lâm vào trầm tư, tiếng của Lôi Hồ đột nhiên vang lên:

- Diệp gia người xem, kia... Vậy là cái gì?

- Mẹ nó, đây là xác động vật sao?

Theo chỗ Lôi Hồ chỉ, Diệp Thiên ngẩng đầu lên, sau khi hắn nhìn thấy trên mặt đất một vật phía trước hai mươi mét trên mặt đất, sắc mặt cũng là cảm không được chột biến sắc.

Kia là một hải cốt chiều cao đạt tới hai mươi mét, bề ngang ước chừng khoảng ba mét, toàn bộ da thịt trên xác chết sớm thối rữa, có lẽ là nguyên nhân gió táp mưa sa, những xương cốt rải rác rụng rơi trên mặt đất kia, nhưng vẫn có thể nhìn ra hình thể này khổng lồ khi còn

sống.

- Này... Đây là động vật gì?

Nhìn cách đó không xa trên mặt đất kia xác chết động vật thật lớn, trong lòng Diệp Thiên đã tràn ngập rung động, ngoại trừ gặp động vật khổng lồ qua cánh này ở trong phim, cho dù là rắn đen, cũng không dài quá mười mét, còn lâu mới có so sánh với hài cốt này ở trước mắt.

Hơn nữa chiều dài tứ chi động vật này, cổ to dài, một khúc xương sườn giữa ngực và bụng chiều dài chừng hơn hai thước, từ chỗ cong xuống chỗ cắm da thịt đã bị ăn mòn trên mặt đất có thể nhìn thấy được, động vật không biết tên này, có một loạt răng nanh giống như đoàn kiếm, hiển nhiên nó là loài bò sát trên đất bằng.

Có lẽ một vài sinh vật trong biển cả có thể dài đến một ít sinh vật có thể hình thể dài đến như vậy, nhưng Diệp Thiên thì biết, ngoài thời đại khủng long, trên địa cầu sớm diệt sạch loại sinh vật cỡ lớn này, nếu không bá chủ hiện trên Địa Cầu, chưa chắc là nhân loại.

- Diệp gia, kia... Bên kia còn có!

Kỳ thật không cần Lôi Hồ nhắc nhở, Diệp Thiên cũng đã phát hiện, ở chỗ không xa sinh vật to lớn này, tràn ngập lấp đầy các thi thể loại động vật, hình thể lớn, thậm chí nếu so với thi thể con này to gấp mấy lần, hình thể nhỏ, cũng hình dáng khoảng bốn năm mét.

- Mẹ nó, chúng ta đây là tới đến nơi nào?

Trong lòng Diệp Thiên dấy lên một loại cảm giác không thể tưởng tượng, cùng Lôi Hồ đặt mình ở giữa thi thể những sinh vật khổng lồ này, bọn hắn giống như đi tới thế giới người khổng lồ, nhìn lại bản thân đương nhiên là người lùn rồi.

Khiến Diệp Thiên khó hiểu chính là, những hài cốt này rất ít trùng điệp cùng một chỗ, mà là sắp thành một hàng dọc theo đường ven biển, đây cũng là vừa rồi Diệp Thiên ở phía xa nhìn thấy, ngộ nhận cho rằng nguyên nhân nơi này là một rừng cây.

- Trên mặt đất này cũng thực sự không phải là đất. Lại... Không ngờ là thi hài động vật sau mục còn sót lại?

Diệp Thiên đi lên phía trước từng bước, tập trung chú ý nhất thời lại bị mặt đất xóp hấp dẫn. Hẳn lúc này mới phát hiện, vốn dĩ nơi này nhìn thấy mặt đất màu đen. Lại có thể đều là huyết nhục trên thân những động vật này rơi ra hóa thành, nếu không phải nơi này ở bờ biển, sợ là chướng khí sớm tàn sát bừa bãi rồi.

- Diệp gia, chúng ta... Chúng ta rốt cuộc là đi tới nơi nào?

Xem trước mặt cảnh tượng quý dị, dù là Lô Hổ cũng là giết người qua nhìn qua nhân vật tàn nhẫn máu, hai chân cũng là phát run lên. Vừa mới thăng cấp cảnh giới luyện khí Hóa Thần mà cảm giác cường đại mang đến, vào thời khắc này sớm đã vô ảnh vô tung biến mất.

- Không biết, tôi không biết nơi nào trên trên thế giới, còn có thể sinh tồn loại sinh vật này?

Diệp Thiên lắc lắc đầu. Ánh mắt hướng nhìn xa xa, xuyên thấu qua những thi hài động vật này, Diệp Thiên có thể nhìn thấy, chỗ phía trước bọn hắn hơn 100 mét, cơ hồ là không có một ngọn cỏ, mà qua khu vực này, lại đều là rừng tùng rậm rạp, cây đại thụ cao che kín bầu trời khắp nơi, bày ra một bức cảnh tượng sức sống bùng bùng.

Nhưng ở sức sống loại này, Diệp Thiên cũng cảm giác được một cỗ sát cơ mãnh liệt. Hắn thậm chí không dám phóng xuất ra nguyên thần đi trước xem xét, bởi vì hắn có thể cảm giác được đến, những chỗ này ẩn nấp sinh vật cường đại, đủ để đối phó nguyên thần của hắn, tạo thành vết thương trí mệnh.

- Chính là đầm rồng hang hổ, tôi cũng muốn xông vào một lần!

Người dù cường đại, lúc đối mặt thứ không biết, trong lòng đều cũng cảm giác sợ hãi, cố chấp như Diệp Thiên, lúc này cũng sinh ra một loại cảm giác sợ hãi, nhưng loại cảm giác này, lại làm Diệp Thiên xấu hổ rất nhiều, cũng kích phát tâm huyết trong lòng hắn.

- Diệp gia, tôi cảm giác thật không tốt đâu!

Sau khi nghe được lời Diệp Thiên, Lô Hổ nhin không được đánh cái giạt mình, kia có rừng tùng xanh tươi mênh mông, giống như là một cái miệng rộng của mãnh thú, đang đợi bọn hắn tiến vào trong đó.

- Diệp gia, chúng ta hay là chờ đội cứu viện trên bờ đến đi? Ở trong đó thật sự là quá nguy hiểm.

Trong lòng Lô Hổ cũng không phải là một võ giả, cái loại tâm hồn run rẩy này, khiến thân thể hắn kim lòng không được hướng lui về sau mấy bước, căn bản là đề ra nổi ý niệm trong đầu muốn thăm dò rừng cây chưa biết đến này.

Hơn nữa Lô Hổ quan sát được, thi hài này động vật, chủ yếu đều là ở bờ cát bên ngoài, không có một con động vật có thể đi vào trong đó, điều này cũng làm cho Lô Hổ mơ hồ có chút hiểu được, có lẽ bờ cát này, chính là chỗ an toàn nhất của biển.

- GPRS xác định vị trí tín hiệu phát không đi, ông cho là bọn họ có thể tìm thấy chúng ta?

Diệp Thiên chậm rãi lắc đầu, sung mãn thiên địa linh khí ở nơi này, vượt xa tụ linh trận được bày ra ở Hồng Kông của hắn, linh khí từ trường đặc biệt mà hình thành, khiến toàn bộ trang bị điện tử thành sắt vụn.

Nếu Diệp Thiên không có đoán sai, linh khí bên ngoài này gần như thực chất màu trắng, có lẽ còn có loại tác dụng vô hình, đem bao vây trọn cái hải đảo ở trong đó, chỉ có như vậy, mới có thể giải thích được nguyên nhân hải đảo đến nay chưa bị người phát hiện.

- Diệp gia, vậy... Chúng ta làm sao bây giờ đây?

Lúc này Lôi Hồ đã là vô chủ lực thần, những sinh vật khổng lồ này đều chết ở trước mắt, hắn thật sự không dám tưởng tượng, ở hải đảo còn có sinh vật khủng bố tồn tại.

- Làm sao bây giờ à? Hai biện pháp.

Nhìn rừng tùng phía xa, Diệp Thiên nghĩ một lát sau, chia một ngón tay, nói:

- Thứ nhất, chúng ta dùng phao cứu sinh khám phá vùng biển, rời xa hải đảo này, nhưng có thể đi ra ngoài hay không, tôi không dám khẳng định.

- Thứ hai, chính là đi thăm dò hải đảo, nhìn xem bên trong có người sinh sống hay không, nếu quả thật có, chúng ta có thể theo lời bọn họ được một ít tin tức, có lẽ có thể tìm được biện pháp rời hải đảo này, chỉ cần có thể rời nơi này, tôi tin tưởng vệ tinh xác định vị trí có thể phát huy tác dụng.

Hiện tại trong lòng Diệp Thiên có một phán đoán, chính là hắn còn không dám khẳng định, bởi vì cảnh tượng nơi này vượt xa ra khỏi tưởng tượng của hắn.

Lôi Hồ nhìn một cái về rừng tùng xa xa sâu thẳm yên tĩnh, vội vàng nói:

- Diệp gia, tôi... Tôi cảm thấy được chúng ta vẫn là quay đầu lại đi, có lẽ xuyên qua sương trắng này, nói không chừng có thể đi ra ngoài đây?

- Tốt, vậy chúng ta hướng biển đi xem xem!

Diệp Thiên gật gật đầu, nói thật, mỗi khi nhìn về phía chỗ sâu thẳm trong rừng tùng, trong lòng Diệp Thiên đều cũng thấp thỏm, đây là báo động nguy hiểm, nếu như có thể từ trong biển tìm cho ra đường, Diệp Thiên tuyệt đối không muốn đi quanhững sinh vật trong rừng cây.

Sau khi ý kiến thống nhất, Diệp Thiên cùng Lô Hổ quay người trở về, ngay lúc bọn hắn xoay người, tại nơi bên cạnh rừng tùng, đột nhiên truyền ra một tiếng gào thét, thanh âm cực lớn, chấn động đến những thi hài động vật rơi rụng ào ào ra.

- Mẹ nó, đi nhanh lên!

Ngay khi tiếng hét truyền đến, cái loại cảm giác nguy hiểm này nháy mắt nảy lên trong lòng, Diệp Thiên vội vàng một tay kéo Lô Hổ, hướng bờ cát chạy đi.

- Gì!

Tiếng gào thét thứ hai truyền đến, theo tiếng gầm rú này, một đường màu xanh từ trong núi rừng chạy ra, nháy mắt xuyên qua khoảng cách trăm mét này, không đến một giây đồng hồ, liền đuổi tới phía sau Diệp Thiên và Lô Hổ.

- Đây là cái gì?

Thế đối phương quá nhanh, Lô Hổ đi ở phía sau Diệp Thiên vừa mới xoay người lại, liền phát hiện trước mắt nhiều hơn một bóng đường màu xanh, hắn theo bản năng giơ cánh tay phải lên, một tay liền đánh về phía đối phương.

Sau khi tiến vào đến cảnh giới luyện khí Hóa Thần, Lô Hổ chỉ cảm thấy sức lực cả người so với trước kia ít nhất lớn mười phần, một quyền này đánh đi, hắn tin tưởng đối diện chính là một khối tầm thép, cũng có thể đem đục lỗ.

- A? Ai u!

Ngay khi Lô Hổ ra quyền, hắn cũng thấy rõ ràng sinh vật trước mặt, trong miệng không khỏi phát ra một tiếng thét kinh hãi, chỉ là một quyền này của hắn dốc hết sức lực toàn thân, lại càng không có cách nào thu hồi, kinh hãi đi qua, theo sát đúng là một tiếng bi thảm, thân thể liền tiếp lui về phía sau, tràn đầy trên mặt đất là máu tươi từ trên người hắn rơi xuống.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 826

Quái Vật

Mẹ nó, đây là cái quái gì?

Ngay khi Lôi Hồ hoảng loạn, Diệp Thiên cũng nhìn thấy động vật kia, ánh mắt nhất thời trừng lớn.

Thân động vật này chỉ có chừng ba thước, cả người màu xanh, ở trên lưng của nó, rậm rạp như là gai con nhím cứng rắn đâm, chính là đầu của nó, lại bộ dạng cực kỳ giống một cái Đầu trâu.

Chỉ có điều không khác đầu trâu, lúc này trong miệng quái vật này, cũng ngậm lấy một cái còn mang theo cánh tay còn mang y phục, răng nanh kia giống như chủy thủ, khám thật sâu vào đến da trong thịt, mắt to như chuông đồng, nháy một cái cũng không gất gao nhìn chăm chăm xoay người lại Diệp Thiên.

Lui đến Lôi Hồ phía sau Diệp Thiên, từ phía bên trên khuỷu tay cả cánh tay phải tất cả đều biến mất không thấy, Lôi Hồ tựa hồ còn không tinh táo từ trong dị biến đột nhiên tới nơi này, cả người lại có thể sừng sờ ở nơi này, mặc cho máu tươi rơi trên mặt đất.

- Mau làm máu ngừng, để tôi đối phó nó!

Ngón giữa tay phải Diệp Thiên gây nhẹ, phong bế mấy huyết đạo trên vai Lôi Hồ, máu tươi đang cuộn cuộn chảy ra nhất thời đã ngừng lại, Lôi Hồ tỉnh lại, vội vàng dùng tay trái xé mảnh vải từ trên người, đem chỗ tay cụt băng chặt lại.

- Ngoàm, ngoàm!

Không biết có phải là tự tạo áp lực cho Diệp Thiên hay không, miệng quái vật này mở rộng ra khép lại, cắn xé trong miệng tay cụt của Lôi Hồ, tiếng gãy của xương, rờ ràng từ trong miệng mở lớn kia truyền ra, làm cho người ta một cảm giác dựng tóc gáy.

- Trời, bò ăn thịt người?

Diệp Thiên bỗng nhiên trong đầu sáng ngời, ánh mắt lộ ra thần sắc không thể tin, há mồm vừa phun, một đạo ánh sáng màu trắng từ trong miệng phóng điện ra, dừng lại ở trước ngực Diệp Thiên.

- Đi!

Diệp Thiên không dừng lại chút nào, phi kiếm mới từ trong miệng bắn ra, hần liền phát ra một tiếng quát nhẹ, khoảng cách ngắn như vậy, lúc phi kiếm lại xuất hiện, dĩ nhiên xuất hiện chỗ cổ quái vật.

Mắt thấy phi kiếm ngay khi chém rưng cái đầu bò kia, thân thể quái vật kia bỗng nhiên một cái vọt tới trước, phi kiếm nhất thời ở trên lưng đầy lông cứng dài kia, theo "Keng keng" một trận thanh âm kim khí va chạm vang lên, quái vật kia nhanh như thiểm điện hướng phía sau quay đi.

- Rốt cuộc... Thậm chí ngay cả da lông cũng không thể xuyên thấu?

Nhìn thấy quái vật trong nháy mắt liền cùng mình kéo khoảng cách lại gần trăm thước, Diệp Thiên quả thực không dám tin vào hai mắt của mình, bởi vì ở trước mắt hần ngoại trừ để lại hơn mười cây kim cứng như thép, thì có hơn một ít chất lỏng màu xanh biếc.

Chất lỏng này tựa hồ có tính ăn mòn mạnh, sau khi rơi trên mặt đất, rất nhanh liền đốt một cái hố vừa tan ra, tản mát ra một loại mùi hôi thối nồng nặc, làm cho người ta nghĩ thấy buồn nôn.

- Tay của tôi?

Sau khi quái vật lui lại, phía sau Diệp Thiên tiếng kêu đau áp lực Lôi Hồ truyền đến,

- Diệp gia, đây rốt cuộc là cái thứ gì?

- Tôi cũng không biết, cho tới bây giờ không nghe nói qua bò sẽ ăn thịt người?

Diệp Thiên cũng bị quái vật nhanh như gió này làm cho có chút không biết phải làm sao, hần như thế nào cũng chưa có thể nghĩ đến, từ sau khi bản thân thăng cấp đến trung kỳ tiên thiên mà trở nên phát phiếm không gì không phá được, lại chỉ có thể chạm tới da của quái vật kia, khiến mất toi thành công này.

- Lôi Hồ, ông không sao chứ?

Diệp Thiên lui ra phía sau một bước, lại điếm dưới mấy chỗ vai phải của Lôi Hồ, một cỗ linh khí truyền vào trong cơ thể hắn, trước sắc mặt tái nhợt của Lôi Hồ, nhất thời nhiều phần hồng hào.

- Diệp gia, tay của tôi bị đứt, tiếp tục không được rồi!

Nhìn thấy quái vật kia cách hơn trăm mét, trên mặt Lôi Hồ lộ ra thần sắc phần hận cùng sợ hãi đan xen phức tạp, nếu như là ở trong xã hội hiện đại, thông qua phẫu thuật y học còn có thể nối cánh tay lại.

Nhưng sau khi hạ cánh tay phải của Lôi Hồ, quái vật kia lại nhai nát nuốt vào trong bụng, khiến Lôi Hồ hận thấu xương, chỉ là nghĩ tốc độ đáng sợ và công kích kinh người cùng với lực phòng ngự của nó, Lôi Hồ nhất thời mất đi dũng khí hận thù về cánh tay cụt.

Nhìn phía xa trong miệng kia không ngừng phát ra âm thanh "Gừ gừ", hơn nữa quái vật thường thường gào "Uông Uông", Diệp Thiên bỗng nhiên bỗng thất kinh kêu lên:

- Mẹ nó, tôi biết đây là cái gì!

- Diệp gia, cuối cùng là quái vật gì vậy?

Sau khi nghe được lời Diệp Thiên, Lôi Hồ nhịn đau đốn trên vai, mở miệng hỏi, nó dài lớn như vậy, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy loại sinh vật này, sải lang hồ báo có vẻ như cũng không hung tàn như vậy.

- Cùng Kỳ, đây là Cùng Kỳ trong truyền thuyết thần thoại!

Ánh mắt Diệp Thiên chăm chú nhìn quái vật kia không chịu rời, nói:

- Cùng Kỳ trong truyền thuyết. Bên ngoài giống bò, câu trả lời rằng, tiếng kêu như chó, lông dựng lên giống con nhím, thích nhất thịt người, được xưng là một trong thiên hạ tứ mãnh thú.

Diệp Thiên từ nhỏ thì đọc thuộc “tam hải kinh”, mà Cùng Kỳ ở “Sơn Hải kinh” trong cũng là tên mãnh thú đứng đầu. Chỉ là trước kia Diệp Thiên căn bản là không liên tưởng trên người sinh vật trong những truyền thuyết kia, cho đến khi nghe được âm thanh con quái vật này phát ra giống chó, mới nhớ tới mãnh thú Cùng Kỳ trong truyền thuyết này.

- Đây ... điều này sao có thể? Tại sao có thể có loại động vật này?

Nghe được lời giải thích của Diệp Thiên. Lôi Hồ không khỏi mở to hai mắt nhìn, hần từ nhỏ giỏi võ dốt văn, xem sách cũng không nhiều. Vẫn là lần đầu tiên biết được ở trong truyền thuyết thần thoại của Trung Quốc, còn có loại quái vật này tồn tại.

- Sao có khả năng, so với nó còn cổ quái hơn, tôi cũng đã gặp!

Diệp Thiên cười khò lắc lắc đầu, nếu bàn về huyết khí trên người, Hắc Giao trong Trường Bạch sơn không thể so với này Cùng Kỳ này càng sâu ba phần, hai người đánh nhau, con Cùng Kỳ này tuyệt đối không phải là đối thủ của Hắc Giao.

Nếu bàn về tính thông minh, khi trắng của Thần Nông Giá có thể nói tiếng người, điều khiển mây, mà còn có thể thi triển đạo pháp, con vật Cùng Kỳ này ngoài tốc độ nhanh và phòng ngự mạnh ra, đòn công kích này còn không bằng hai loại sinh vật kia mà Diệp thiên trước kia gặp qua.

Cho nên sau khi Diệp Thiên phân biệt ra được lai lịch của quái vật, khủng hoảng trong lòng cũng biến mất, tu vi lúc này của hắn. So với khi trắng trong Thần Nông Giá năm đó cũng là không nhiều, thật muốn đánh tới sống chết với loài Cùng Kỳ này, chưa chắc bại bởi đối phương.

- Diệp gia, nó vẫn không đi, chúng ta làm sao bây giờ?

Lôi Hồ cũng là người luyện võ, nhất là mới vừa tiến vào tới cảnh giới luyện khí Hóa Thần. Tuy rằng mất đi một tay, nhưng sau khi khí huyết được phong bế lại, tinh thần cũng dần dần chuyển biến tốt, bắt đầu lo lắng tình hình trước mắt.

- Không tốt, Diệp gia, tôi đề đồ ăn ở bên kia!

Lôi Hồ đột nhiên nhìn thấy cái túi lúc hắn bị tập kích rơi trên mặt đất, không khỏi kêu một tiếng khỏ, những thứ ở trong đó chính là nước ngọt cùng thức ăn, đã không có đồ ăn này, hắn sợ là ngay cả ba ngày đều chống đỡ không nổi.

- Không sao, tôi đi qua lấy về.

Trong lòng Diệp Thiên vừa động, nảy ra ý tưởng giết Cùng Kỳ, nó tuy rằng trời sanh tính tà ác, da lưng phi kiếm khó khăn cắm vào, nhưng cổ và đầu của nó đều là chỗ nhược điểm, đều không phải là không thể giết chết nó.

- Đi!

Diệp Thiên nhỏ một cái, phi kiếm bản mạng dùng ở trước ngực, thần thức động, phi kiếm hóa thành một đạo hào quang màu trắng hướng về Cùng Kỳ ngoài trăm mét nhanh như điện bắn tới.

- Gừ gừ gâu gâu!

Vừa rồi Cùng Kỳ ăn phi kiếm nhiều, đồng thời Diệp Thiên phun ra phi kiếm, liền quay đầu hướng phía rừng chạy, máy bay Diệp Thiên tuy rằng theo sát sau đó bị mất dấu đoạn cây đại thụ, cũng không thể đuổi theo tên giáo hoạt này.

- Ai, đáng tiếc, Cùng Kỳ cái gì thật sự là gian xảo như con hồ ly!

Nhìn thấy phi kiếm của Diệp Thiên mất đi mục tiêu, Lô Hổ không khỏi bỗng nhiên xung lên, cơn đau cụt tay làm cho hắn hận thấu xương con quái vật kia, và việc Diệp Thiên ôn đều là một tâm tư, ở đâu quân nó là sinh vật gì trong truyền thuyết, quả muốn đem nghiền xương thành tro.

- Hồ ly? Loại hồ ly giáo hoạt cũng đâu không lại thợ săn giỏi!

Diệp Thiên dùng câu ngạn ngữ phổ biến nhất Trường Bạch sơn, tâm niệm vừa động, phi kiếm bản mạng xuyên qua quay trở lại trong rừng cây Cùng Kỳ biến mất, từng đạo ngân quang hợp thành nhất thành một dải lớn, đem trọn rừng cây cắt lung tung.

Diệp Thiên vừa rồi từng tập trung khí cơ của Cùng Kỳ, trong khi cảm giác được tên này càng trốn càng xa, sau khi làm xong những việc này, Diệp Thiên vẫy tay, phi kiếm nhất thời gắn trên mặt đất hướng phương hướng của hắn bay đi, chính là lúc phi kiếm đến Lô Hổ mất đi

Bao vây bên cạnh, nhưng một đầu nhập tới bãi cát đầy rẫy thi hài động vật.

-Thứ này quả thực đã thành tinh!

Nhìn thấy Diệp Thiên hai tay không lại đi ra bờ cát, đi đến chỗ hai màu sắc đen trắng phân rõ kia. Sớm vài ngày Lô Hổ còn hận không thể khiến Diệp Thiên chết sớm, bây giờ nhìn thấy tận mắt Diệp Thiên, vẫn là nhìn không được nói:

- Diệp gia, ngài cẩn thận một chút!

- Yên tâm đi, lát nữa lột da của nó, dùng thịt của nó làm thịt nướng ăn. var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength

```
= parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; } ) () ; -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 827

Cùng Kỳ

Diệp Thiên chẳng hề để ý khoát tay áo, lưng thưng đi tới chỗ cách bờ cát hơn mười mét, đưa tay đặt ba lô trên đất mà Lôi Hồ rơi trên mặt nhật lên, ở trong quá trình này, Cùng Kỳ cuối cùng đều không xuất hiện, như là sợ bị Diệp Thiên giết.

- Ai, ta nói Lôi Hồ, thức ăn trong này cũng không phải thiếu a!

Diệp Thiên cũng không có mang ba lô của Lôi Hồ ném trở về, mà là đem một ít thức ăn trong ba lô ra, khi hấn xé mở một miếng thịt bò sốt đóng gói trong túi chân không thì nhất thời một mùi nồng nặc rất xa truyền đi.

- Mẹ nó, dám so tâm nhãn cùng người, chờ ngươi tu luyện thành tinh đến cảnh giới Hóa Hình lại nằm mơ nhé!

Ngay khi lật xem thức ăn trong bọc, lỗ tai Diệp Thiên liền bỗng nhúc nhích, nghe được âm thanh trong rừng Cùng Kỳ đập chỗ đất toàn là lá cây rụng, trong lòng Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười lạnh.

Nếu Cùng Kỳ trốn trong núi như vậy, Diệp Thiên có lẽ thật đúng là không biện pháp gì bắt nó, dù sao hấn giờ phút này chính là bên ngoài đảo, cũng cảm giác được trong đảo cảm ứng căn bản này không đến cuối, có tồn tại hơi thở mạnh mẽ, cho hấn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng Diệp Thiên cũng biết, với tư cách Cùng Kỳ một trong thiên hạ tứ hung trong truyền thuyết, ngoài thiên ác chẳng phân biệt thích ăn thịt người, một đặc điểm lớn nhất chính là ghi thù, phạm là có người đắc tội hoặc thương tổn nó, Cùng Kỳ đều cũng đến chết không buông, cho đến khi ăn đối phương mới bằng lòng bỏ qua.

Diệp Thiên thử một lần, quả thế, nó chỉ tự cho là trốn ở trong rừng có thể né tránh phi kiếm của Diệp Thiên, đang ở rừng cây bên cạnh nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Diệp Thiên, hai móng vuốt phía trước hung hăng cày mặt đất, tham lam nhìn miếng thịt bò sốt tán mùi trong tay Diệp Thiên, tựa hồ lúc nào cũng đều chuẩn bị nhào ra.

- Lôi Hồ, mùi vị thịt bò này không tệ, người ném thử chút!

Ánh mắt Diệp Thiên xem cũng chưa nhìn chỗ rùng cây, sau khi xé mở thịt bò đóng gói chân không tự mình cắn một miếng, sau khi quay đầu lại, bao thịt bò kia lập tức hướng trên bờ cát Lôi Hồ bay đi.

- Mắc câu rồi?

Ngay lúc này Diệp Thiên ném thịt bò ra, Cùng Kỳ rất cục nịnh không được, một trận gió xoáy thổi qua, thân thể của nó thực cao ngất ra hiện khi Diệp Thiên cùng Lôi Hồ, há to, mang theo thịt bò đóng gói kia cắn lấy trong miệng.

- Đến đây cũng đừng mong đi!

Diệp Thiên tâm niệm vừa động, bốn mạng phi kiếm giấu ở trong cát, đột nhiên lặng yên không một tiếng động hiện ra phía dưới Cùng Kỳ, không chờ đợi nó có chút phản ứng, phi kiếm màu bạc liền đâm vào phần bụng bên trong nó.

Bất kể là người hay là động vật, vị trí yếu và nguy hiểm trên người, không có gì hơn chính là những chỗ này như mắt, mũi cùng với ngực bụng, thân dưới Cùng Kỳ cũng không có làn da dày cứng và vảy, phi kiếm vô hình giống như là cắt đứt hủ xuyên đi.

- Ngao ô!

Không ngờ Cùng Kỳ bị Diệp Thiên đánh lén thành công, phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ, thân thể như là mũi tên nhọn hướng bầu trời chạy trốn, bước nhảy này lại có thể ước chừng nhảy cao mười mét, Diệp Thiên đâm vào bụng Cùng Kỳ không dấu vết, thế nhưng chỉ làm chảy ra một chùm máu tươi, cũng không thể làm mở ngực bẻ bụng.

Nhưng phản ứng của Diệp Thiên cũng là cực nhanh, ngay khi thân thể Cùng Kỳ nhảy đến điểm cao nhất, đang lúc muốn rút xuống, thần thức chỉ huy phi kiếm phóng lên cao, hóa thành một đạo quang sáng, lập tức hướng một dùm lông màu trắng chỗ cổ Cùng Kỳ vọt tới.

- Ô ô ...

Nhìn thấy phi kiếm điện xạ mà đến, ánh mắt như chuông đồng của Cùng Kỳ rất cục lộ ra một vẻ sợ hãi, thân thể nó nhìn như đờ ra, bỗng nhiên nhúc nhích trên không trung, khó khăn lắm tránh khỏi phi kiếm đánh úp, thân thể từ từ hướng bờ cát rơi xuống, từng giọt màu xanh biếc mang theo mùi hôi thối, làm rung động thi hài động vật ăn mòn phía dưới này.

- Mẹ nó, ta không trừu chọc người a? Tại sao lại hướng về phía ta?

Lôi Hồ đứng ở trên bờ cát, nhìn thấy từ trên trời Cùng Kỳ rơi xuống, cả người không khỏi mắt choáng váng, dựa theo phương hướng Cùng Kỳ rơi xuống, đang là hướng về mình tới, mà duy nhất Diệp Thiên có thể cứu mạng nhỏ của mình, tựa hồ còn ngoài 30 mét.

Đừng nói Lôi Hồ, chính là Diệp Thiên, cũng không nghĩ tới dị thú trong truyền thuyết này sẽ khó đối phó như thế, lực công kích của hắn chưa hẳn lớn như vậy, nhưng loại tính phát nổ phối hợp giữa tốc độ và thân thể, chính là Lôi Hồ tiến vào hóa cảnh cũng xa xa không kịp.

Nhưng Diệp Thiên cùng Lôi Hồ cũng chưa có thể nhìn thấy, cùng lúc Cùng Kỳ nhảy lên không trung giương nanh múa vuốt thấy rõ phương hướng nó sẽ hạ xuống thì trong mắt cũng lộ ra thần sắc cực kỳ kinh hãi, giống như là gặp thiên địch, trong miệng phát ra âm thanh khiển trách "Ô ô".

Âm thanh oán trách phát ra từ trong miệng Cùng Kỳ, cảnh tượng trước mặt của Diệp Thiên và Lôi Hồ, bỗng nhiên đã xảy ra thay đổi.

Ngay lúc Cùng Kỳ đi đến trên bờ cát, vốn dĩ sương mù mỏng bay ở bốn phía tầng cát do linh khí hình thành, bỗng nhiên trong nháy mắt ngưng tụ lại, hình thành một đạo bức tường trắng, ngăn cản phương hướng rơi xuống của Cùng Kỳ.

- Ngao ô!

Chính là bị phi kiếm Diệp Thiên gây thương tích, đều không có phát ra Cùng Kỳ tiếng tru thê thảm, sau khi nhìn thấy bức tường đó, mắt to như chuông đồng rõ ràng lộ ra một tia thần sắc tuyệt vọng, liều mạng trên không trung xoay chuyển thân thể.

Chính là bụng bị phi kiếm xuyên một lỗ, trước lại thay đổi một lần phương hướng trên không trung, nó chỉ có thể trơ mắt nhìn móng vuốt mình, tiếp xúc đến sương mù màu trắng này, cả người cũng thuận theo chui vào.

- Diệp gia, cứu mạng với!

Tuy rằng chúng kiến linh khí tụ tập lại với nhau trên bờ cát, nhưng Lôi Hồ có thể không thấy rõ về sự hãi trong mắt Cùng Kỳ, hắn còn tưởng rằng Cùng Kỳ sau khi bị thương thú tính đại phát, muốn giết chết chính mình trước, dưới chân liền lùi lại, hướng Diệp Thiên phát ra tiếng kêu cứu.

- Mẹ nó, máu tươi của súc sinh này đối với phi kiếm của ta có ảnh hưởng a?

Thần thức Diệp Thiên nhập vào bên trong phi kiếm, đang muốn giải thoát Lôi Hồ, chợt phát hiện, chính mình đôi phi kiếm nắm trong tay cũng không phải thuận tay như vậy, mà vốn ngân quang lóe ra trên phi kiếm, mơ hồ có một tầng chất lỏng màu xanh biếc, thân kiếm có vẻ có chút âm đạm.

Ngay lúc công phu không nhất quyết này của Diệp Thiên, thân thể Cùng Kỳ dĩ nhiên rơi xuống trên bờ cát, chẳng qua để Diệp Thiên cùng Lôi Hồ đều không nghĩ tới chính là, Cùng Kỳ rơi xuống trên bờ cát hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn sẽ không phản ứng gần Lôi Hồ trong gang tấc. Mà là quay đầu hướng ngoài bờ cát bay tán loạn mà đi.

Nhưng nhưng vào lúc này, từ chỗ đỉnh đầu Diệp Thiên và Lôi Hồ, truyền đến "Phích ba!" Một tiếng vang thật lớn, trên bầu trời ngàn dặm không mây kia, một tia chớp to như tay em bé từ trên trời giáng xuống, chém thẳng xuống đỉnh đầu Cùng Kỳ.

Nhưng Cùng Kỳ tựa hồ đã sớm đoán trước sẽ có tình hình như thế, cơ hồ lúc tứ chi của nó đập đến trên bờ cát. Liền liền mạng chạy trốn, một đạo sấm sét này cũng không bổ vào trên người của nó.

Nhưng làm cho người ta hoảng sợ chính là, không đợi Cùng Kỳ chạy ra đạo linh khí này hình thành bức tường. Bốn năm đạo sấm sét lại là theo nhau mà đến, ẩn chứa lôi quang điện năng cường đại, đem vị trí trong chu vi mười mét của Cùng Kỳ phủ lên thành một mảnh biển điện. Ngăn chặn Cùng Kỳ lui về con đường sau.

- Ngao ô!

Mất thấy trên bầu trời lại là một đạo sấm sét đánh xuống, trong miệng Cùng Kỳ phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng, bốn chân trên bờ cát giậm mạnh một bước, liền chết chạy ra khỏi lôi quang, xuyên qua bức tường kia, đi ra bên ngoài bờ cát.

Lôi Điện oanh kích khiến thân thể Cùng Kỳ đang run rẩy, ánh mắt cũng có chút đăm đăm, thân thể chưa đứng vững, trên bầu trời lại là mấy đạo sấm sét đánh xuống, tiếng sấm nương theo sau điện quang đem Cùng Kỳ bao phủ ở trong đó. Mà tiếng Cùng Kỳ gầm lên giận dữ, cũng trở nên càng ngày càng nhỏ.

Ngay khi tiếng kêu thê thảm của Cùng Kỳ hoàn toàn biến mất, xa xa trong núi rừng, đồng thời vang lên vài tiếng gầm rú rung trời, núi rừng cây cối xào xạc rung động. Cả núi rừng bỗng chốc yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng hét rung trời kia vẫn quanh quẩn.

- Khí trong tiếng thét này đủ, sợ là ngay cả Hắc Giao đều so ra kém đi?

Nghe được tiếng hét này, Diệp Thiên nhin không được từ trong rừng nhìn ra, Cùng Kỳ trong truyền thuyết đều xuất hiện rồi, hẳn

thật sự không biết ở trong núi rừng, còn ẩn nấp dạng sinh vật đáng sợ gì?

- Này... Đây là có chuyện gì?

Sau năm sáu phút trôi qua, tia chớp mới chậm rãi tán đi, ngẩng đầu nhìn hướng bầu trời kia, vẫn là xanh thẳm không có một đám mây, Lôi Hồ hừ hừ thực thực đang ở trong mộng dùng tay trái sờ một chút vai phải, cõi lòng tan nát đau đớn kia, mới khiến cho Lôi Hồ tỉnh lại.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 828

Dại Trận

Giữa ban ngày ban mặt sét đánh, lão tử gặp ma à?

Lôi Hồ nhếch miệng nhe răng cắn thận lấy tay quờ một chút bức tường đang dần dần tiêu tán ở trên bờ cát kia, lại phát hiện ra trong lòng bàn tay nhiều hơn một tờ tấm mát lạnh không có bất kỳ cảm giác.

- Lôi Hồ, trước tiên ông đừng đi ra.

Nhìn thấy Lôi Hồ còn muốn chạy ra bờ cát, Diệp Thiên xoa tay ngăn cản hắn, hiện tại tựa hồ ngoài trên bờ cát, đảo này không được biết đến, khắp nơi đều cất dấu sát khí.

- Vâng, Diệp gia!

Lôi Hồ lặng đi một chút, theo một vài âm thanh rỗng lên kia cũng vừa mới vang lên, trên mặt biển sắc đỏ dừng chân lại, những thứ khác không nói, coi như một động tác của con Cùng Kỳ tái xuất hiện, hẳn chỉ có thể là mặc cho xâu xé.

- Ôi trời, này... Đây là con kia?

Sau khi lôi quang tán đi, Diệp Thiên không khỏi mở to hai mắt nhìn, trên mặt đất cháy đen kia một mảnh cuộn tròn thành một đoàn, còn tản ra một mùi mê người, quả thực làm cho không người nào có liên hệ tới con thú cực ác trước kia.

- Mẹ nó, còn có điện!

Diệp Thiên đi ra phía trước, một cước đá vào trên người Cùng Kỳ, cũng không nghĩ tới một cảm giác ê ẩm tê dại theo lòng bàn chân truyền đi, cả người Diệp Thiên điện đều run run một chút.

- Đáng tiếc, đồ chơi này nếu mang đi ra bên ngoài, chính là quý hiếm hơn nhiều so với gấu trúc, chỉ sợ toàn bộ thế giới cũng chỉ có một con như vậy?

Nhìn thấy Cùng Kỳ hoàn toàn đã chết, Diệp Thiên không khỏi lắc đầu liên tục, hần cơ hồ có thể kết luận, quái vật kia hẳn là chính là Cùng Kỳ mà trong 《 Sơn Hải kinh 》 miêu tả, điều này cũng chứng thật, theo một vài kỳ văn dị sự Trung Quốc cổ đại lưu truyền tới nay, chưa hề có cỗ nhân nào tạo ra.

- Diệp gia, ai có thể bắt được thứ này?

Nhìn thấy chung quanh cũng không có nguy hiểm, Lôi Hồ cũng đi ra, chỉ là hần cách bờ cát trắng lộ ra kia rất gần, vạn nhất có tình huống nào cũng có thể đứng lúc lui lại.

- Nói cũng đúng, đừng nói bắt được, chính là giết chết nó cũng khó khăn!

Diệp Thiên gật gật đầu, việc khác trước bày ra cạm bẫy, đều chỉ có thể bị làm bị thương nặng con kia, nếu đem nó đến xã hội loài người, với tốc độ nhanh như gió và lực phòng ngự kinh người của nó, chỉ sợ sẽ là xuất ra mười vạn đại quân cũng khó khăn tiêu diệt nó, nguy hại này quả thực ngay lập tức không thể đánh giá.

- Ấy, vài cái xước mang rô này còn không có hư hao tổn hại a?

Diệp Thiên gậy vài cái trên người của Cùng Kỳ, lại phát hiện có năm xước măng rô ngón nhỏ dài mịn như đũa, cũng không có bị Lôi Điện phá hủy, cả vật thể lóe ra lên một tia sáng, không khỏi thuận tay cảm lên.

- Diệp gia, đây là vật gì?

Lôi Hồ xem lại mấy cái xước măng rô kia sờ, chạm tay vào bóng loáng dị thường, chất liệu gỗ nói không ra là cái gì, nhưng trọng lượng không giống là rất nặng.

- Trên người quái vật kia rơi ra.

Diệp Thiên thuận miệng đáp, lật cổ tay lấy ra bốn mạng phi kiếm của mình, đối với mấy cái xước mang rô đều huỷ đi.

- Rác! Một tiếng vang giòn, sau khi biến mất không dấu vết cùng xước mang rô, lại có thể xuất ra một trận hoa lửa, nhưng vài cái

xước măng rô ngâm đen không hề trong mắt, nhưng lông tóc không tổn hao gì.

- Thứ tốt!

Mắt Diệp Thiên sáng lên, sau khi vô ngân đang bị tích tụ thành màu bạc, Diệp Thiên thì chưa thấy qua đồ vật này nó tiêu huỷ không ngừng, có thể thấy được vài cái xước mang rô cứng này, xem phía trước mũi nhọn mờ hồ hiện lên hàn quang, chỉ sợ lực công kích này cũng là không kém.

- Diệp gia, vừa rồi việc này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy Diệp Thiên thu hồi mấy cái xước mang rô này, Lôi Hồ tuy rằng trong lòng hâm mộ, cũng không còn dám nói thêm cái gì, nếu không phải trước kia Diệp Thiên đánh lui quái vật này, hẳn sớm khó giữ được cái mạng nhỏ này, làm sao còn dám hướng Diệp Thiên đòi lấy đồ vật?

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn thấy linh khí bốn phía ở trên bờ cát kia, mở miệng nói:

- Những sương mù màu trắng kia, là do thiên địa linh khí hình thành, tôi hoài nghi, ở chỗ này, có một cái trận pháp, chuyên ngăn cản mãnh thú trên đảo này tiến ra ngoại giới!

Kỳ thật từ lúc nhìn thấy vô số thi hài thú lớn ngoài bờ cát kia, trong lòng Diệp Thiên liền có một chút phán đoán, mà vừa rồi sự việc phát sinh ở trên người Cung Kỳ, lại càng kiên định ý tưởng của Diệp Thiên, chỗ đảo này liếc mắt một cái nhìn không tới giới hạn bên ngoài, hẳn là có một trận pháp thật lớn, đem bao phủ trọn cái đảo ở trong đó.

- Trận pháp? Diệp gia, cậu nói rất đúng, những loại trò chơi kia trong sách cổ có nói cái gì bát quái trận linh tinh Gia Cát Lượng Cửu Cung?

Lôi Hồ từ nhỏ thì trọng võ khinh văn, ngay cả Cửu Cung bát quái trận vẫn là nghe được từ phổ người Hoa kể chuyện.

- Cửu Cung bát quái trận? Cứ cho là vậy đi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, cũng không muốn cùng Lôi Hồ nhiều lời, nơi trận pháp này, ngay cả hắn đều nhìn không ra chút manh mối, há lại là trận pháp nhân gian thế tục truyền lưu làm sao có thể so sánh? Cho dù là sát trận trong đầu hắn kế thừa, cũng còn kém xa trận pháp này, có thể nói là quý thần khó lường.

Diệp Thiên ở Hồng Kông bày ra một tòa Tụ Linh Trận, đều ngược lại bản thân bị trọng thương, hẳn thật sự không thể tưởng tượng, rốt cuộc là người nào, có thể sử dụng trận pháp bao vây một hải đảo không biết đến cuối cùng rộng bao nhiêu này, sợ là chỉ có tiên nhân mới có thể làm được?

- Diệp gia, trận pháp này đối với chúng ta không biết có gì tác dụng như thế nào?

Lôi Hồ căn bản không biết rằng hàm ý trận pháp này, hẳn suy nghĩ chỉ là làm thế nào từ nơi này đi ra ngoài, vậy từ trong chỗ sâu bên trong Tùng Lâm truyền lại tới từng trận tiếng rống, còn có chứa một con uy áp không thể nói rõ tới, để cho tận đáy lòng hẳn cảm thấy sợ hãi, một khắc cũng không muốn dừng lại ở trong này.

- Không biết, có lẽ chúng ta là từ bên ngoài tới chăng?

Diệp Thiên lúc tiến vào nơi này là bên ngoài trạng thái hôn mê, hẳn cũng không biết đó là một nơi nào, chỉ mơ hồ nhớ rõ, trên bầu trời tựa hồ xuất hiện một cái khe, mình và Lôi Hồ đều rớt xuống.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên nhìn về phía Lôi Hồ, nói:

- Thương thế của ông không có sao chứ?

- Không sao, Diệp gia, có cái gì cậu cứ dặn dò.

Lôi Hồ lắc lắc đầu, tuy rằng mất đi một cái bả vai, nhưng sau khi thăng cấp đến hóa kình, đã có thể khống chế vận hành khí huyết toàn thân, ít nhất trong vòng vài ngày, đoạn trên cánh tay sẽ không ảnh hưởng lớn đối với Lôi Hồ.

- Tốt lắm, chúng ta đi ra biển này tra xét xuống, nhìn xem có thể ra khỏi hải đảo này hay không!

Nói thật, đối với phía sau đảo, trong lòng Diệp Thiên thật đúng là có sợ hãi, từ tiếng rống của những quái thú kia hẳn có thể nghe ra khí huyết này, chính là Diệp Thiên cũng không còn nắm chắc có thể toàn thân trở ra, huống chi còn mang theo Lôi Hồ này nữa đây?

- Được, Diệp gia, chúng ta vẫn nên sớm rời nơi này đi!

Đối với đề nghị của Diệp Thiên, Lôi Hồ đương nhiên là tán thành, trong lúc một bàn tay đem thuyền cứu sinh kia vào tới trong nước biển.

- Ông vừa mới bị thương, để tôi.

Diệp Thiên đem cứu thuyền cứu sinh đẩy vào trong biển mười mét, đợi cho đến khi nước biển bao phủ đến thất lưng hắn, mới xoay người ngồi lên...

Ở chỗ gần bãi biển, linh khí vẫn tương đối loãng, nhưng từ tiếng của mái chèo gẩy nước, thuyền cứu sinh dần dần che kín bởi sương mù bốc hơi trên mặt biển.

- Diệp gia, nơi này rốt cuộc là nơi nào a?

Sau khi đi phía trước ước chừng hai trăm mét, hai người đã rời xa bờ cát, cả thuyền cứu sinh đều bị bức màn màu trắng do linh khí hình thành vây quanh, căn bản là nhìn không tới phía trước có còn xa bao nhiêu mới có thể rời khỏi chỗ sương trắng này, thậm chí cả con đường quay đầu lại cũng đã trở nên mơ hồ không rõ.

- Tôi nào biết đâu?

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, sau khi vững tin rằng bãi biển còn không có lối thoát, mở miệng hỏi:

- Lôi Hồ, đối với những câu chuyện thần thoại cổ đại của nước chúng ta, ông có tin hay là không?

- Truyền thuyết thần thoại? Cậu là chỉ những chuyện như Tây Du kí kia?

Lôi Hồ nghe vậy ngậy ra một chút, trên mặt lộ ra vẻ mặt không cho là đúng, nói:

- Diệp gia, tiểu thuyết này há có thể tin tưởng được sao? Thế gian này cần thật là có người thể cười mây đạp gió, đào núi lấp biển, Trung Quốc làm sao có thể trải qua liên quân tám nước và sự kiện quân Nhật xâm lược Trung Quốc đây?

Lôi Hồ mặc dù là lớn lên ở nước ngoài, nhưng là bầu không khí lưu truyền văn hóa loại đó ở phổ người Hoa, thậm chí nếu so với trong nước càng thêm sâu sắc, tiểu thuyết quý thần như 《Tây Du kí》 không biết nghe được qua bao nhiêu lần rồi.

Nhưng lúc đang tiếp thụ văn hóa truyền thống của Trung Quốc, Lôi Hồ cũng chịu ảnh hưởng của văn hóa Phương Tây, hẳn tự nhiên không cách nào tin tưởng những chuyện quý thần kia, những chuyện này còn không có khuôn phép truyền thuyết nói đến Tây Phương Quỷ hút máu.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(
midLength).after('
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 829

Ếch Ngồi Đáy Giếng

Hà? Không đúng, Diệp gia ngài... Ngài không phải là có thể cưỡi mây đạp gió sao?

Lôi Hồ đang nói, chợt nhớ tới một sự kiện. Nhất thời đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên, lúc trước bản thân hôn mê, dưới chân Diệp Thiên dâng lên một đám mây, kia há lại không phải là cưỡi mây đạp gió trong truyền thuyết?

- Đào núi lấp biển có chút khoa trương, cưỡi mây đạp gió, cũng không phải là chỉ có một mình tôi có thể làm được.

Diệp Thiên khẽ lắc đầu, con khi trong núi sâu Thần Nông Gia năm đó có thể từ đất bay vút lên. Chính mình tuy rằng thăng cấp đến Tiên Thiên trung kỳ, nhưng cùng Bạch viên kia, chưa hề là đối thủ. Lại càng không cần phải nói xuất thân kết giới Thần Châu là Đinh Hồng.

Đến nỗi năm đó chuyện gì xảy ra, những người có đại năng lực kia vì sao không có ra tay, đây cũng là đáp án mà Diệp Thiên muốn truy tìm. Hẳn tự nhiên không có cách nào trả lời Lôi Hồ.

-Ếch ngồi đáy giếng!

Lôi Hồ có chút suy sụp cúi thấp đầu xuống, chính mình ngày thường ở Hồng môn tranh giành quyền lợi, trong mắt đặt Diệp Thiên như người bình thường, là buồn cười biết bao?

- Không được, nếu tiếp tục hướng bên trong, sợ là chúng ta sẽ bị lạc phương hướng rồi!

Diệp Thiên bỗng nhiên dừng chèo mái chèo, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn phía sau, lúc này đã bơi ra bốn năm trăm mét, mà sương mù trên mặt biển cũng càng ngày càng dày, mặt sau đảo này đã dần trở nên như ẩn như hiện. Thị lực như Diệp Thiên, cũng chỉ là mơ hồ có thể nhìn thấy một cái hình dáng mà thôi.

- Diệp gia, vậy làm sao bây giờ?

Lôi Hồ quay đầu về phía sau nhìn lại, với thị lực của hắn, thậm chí cả tòa đảo này đều nhìn không thấy. Trước mắt là một màn trắng xoá, Lôi Hồ không khỏi trở nên biếng sắc, lương thực cùng nước ngọt của bọn hắn chỉ có ba bốn ngày tiếp tế, nếu bị lạc trên biển, thì kết cục sẽ càng thêm thê thảm.

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Chúng ta vạch hướng ngang đi. Nhìn xem đảo này đến cuối cùng lớn bao nhiêu.

Đối với lương thực cùng nước ngọt, nhu cầu của Diệp Thiên cũng không phải rất lớn, với tu vi hiện tại của hắn, cho dù ba bốn tháng thậm chí tiếp tục thời gian dài không ăn không uống cũng không sao, chỉ dựa vào thiên địa linh khí này là có thể bổ sung tiêu hao mà hắn cần.

Nhưng Diệp Thiên cũng không dám tùy tiện đi trước, trên đảo mãnh thú đông đảo, ai biết bên trong biển lớn này có hay không, vạn nhất xuất hiện con hắc giao cấp kia, cũng không phải là Diệp Thiên có khả năng đối kháng, nên Diệp Thiên cũng không dám rời xa chỗ bãi biển kia.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Lôi Hồ, biết hắn cũng nhanh nhẹn không được, lập tức nói:

- Ông ngủ một lát đi, có việc tôi gọi ông.

- Được rồi, Diệp gia, tôi nghe cậu!

Hoang mang lo sợ Lôi Hồ gật gật đầu, tuy rằng mất máu chỗ cụt tay cũng không phải nhiều, nhưng đối với thương thế của hắn còn là bình thường, hơn nữa tinh thần khẩn trương cao độ, Lôi Hồ cũng tới bên cạnh sụp xuống.

Chỗ nước biển Hải Vực tĩnh lặng bình thường, cơ hồ nhìn không thấy bất kỳ gợn sóng nào, nhưng cũng không phải biển Chết, thường thường sẽ có đàn cá nhảy ở trên mặt biển, cắn nuốt thiên địa linh khí tràn ngập ở trên mặt thiên.

Diệp Thiên cũng từng phóng xuất ra thần thức vào trong biển, chính là chịu hạn chế trận pháp, thần thức của hắn nhiều nhất chỉ có thể ly thể trên dưới một trăm mét, căn bản là không thể tra xét đến chỗ tận cùng sương trắng, nhưng khiến Diệp Thiên an tâm chính là, ở biển rộng lớn dưới người hắn, thật cũng không có tồn tại động vật biển khổng lồ, an toàn tạm thời động vật biển có thể được bảo đảm.

Chèo thuyền trên mặt biển không sóng không gió loại này, đối Diệp Thiên mà nói không có bất kỳ khó khăn, với thể lực của hắn, cho dù không ngủ không nghỉ đến mười ngày mười đêm cũng không ảnh hưởng gì, hơn nữa sau khi Diệp Thiên mỗi một ngày đem sáp nhập dưới nước đều ẩn chứa một tia thực khí, đốc thúc thuyền cứu sinh như là mũi tên nhọn đi lên trước.

Mặt biển một mảnh tĩnh lặng, Lôi Hồ sớm đã ngủ, tiếng kêu như sấm so với tiếng mái chèo vang lên không ngừng, Diệp Thiên không biết mệt mỏi liên tục huy động mái chèo, thần thức lấy thuyền cứu sinh làm trung tâm, đem phạm vi chung quanh bốn năm mươi mét tất cả đều bao trùm lại.

Hơn hai giờ trôi qua, mặt trời trên không trung từ từ xuống một phương khác, ánh trăng hiện ra, ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi ở trên mặt biển, nổi lên tầng tầng sáng mờ, tiên sương lượn lờ, đem đảo phương xa phụ trợ giống là một tòa tiên sơn.

Năm giờ trôi qua, trăng tròn lên tới tới phía trên thuyền cứu sinh, từ trên đảo vài trăm mét, truyền ra một trận âm thanh của sói tru, Diệp Thiên phát hiện, từ trong ánh trăng kia như là tràn ra rất nhiều tinh hoa của trăng, chiếu vào đến bên trong đảo.

Một đêm rất là bất an, tiếng các loại dã thú rít gào từ trong đảo vang lên, tựa hồ có một vài mãnh thú đang đánh nhau, tiếng tru của thặng lợi cùng tiếng rên rĩ khi gần chết, cho thấy nơi đó đang diễn ra một trận đánh sinh tử.

- Đây rốt cuộc là chỗ nào a?

Lại bốn năm giờ qua đi, rạng sáng dâng lên bầu trời, ánh trăng chậm rãi biến mất, ánh sáng cực nóng tuy rằng không thể xuyên qua tầng tầng sương trắng, nhưng là làm cho đất trời bừng sáng, mà đảo cũng một lần nữa trở nên yên tĩnh.

Diệp Thiên cuối cùng không để cho đảo kia cách khỏi tầm mắt của mình, hơn nữa ở chỗ lúc ban đầu rời đi, còn tìm một cây đại thụ hình thù kỳ lạ làm toạ độ.

Nhưng khiến cho hắn khiếp sợ vạn phần chính là, hắn hơn mười mấy giờ không ngủ không nghỉ, một mực dùng thực khí thúc thuyền cứu sinh tiến lên phía trước, ít nhất cũng có thể vạch ra tám mươi km, nhưng Diệp Thiên cuối cùng không thể nhìn thấy điểm xuất phát ban đầu, sự rộng lớn của toà đảo này, đã vượt ra xa khỏi dự liệu của Diệp Thiên.

Một con cá lớn nhảy lên khỏi mặt nước hơn nửa mét, ngón trở tay phải của Diệp Thiên bắn ra, "Xì!" Một tiếng, mắt của con cá biển bị xuyên thủng, đưa ta vớt, cá biển đánh rơi bên cạnh Lôi Hồ ngủ say.

Lôi Hồ cũng là không rõ, động tĩnh lớn như vậy, chỉ làm cho hắn mở to mắt, mờ mịt nhìn Diệp Thiên một chút, mơ mơ màng màng mở

miệng hỏi:

- Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

- Đứng lên đi, nơi này linh khí sung mãn, không vận công tu luyện đó là lãng phí!

Diệp Thiên tay trái vung lên, một đạo nước biển bị mái chèo gậy lên, hất lên cả trên mặt Lôi Hồ:

- Ông đem con cá kia làm thịt đi, vừa mới vận hóa kinh, cần một ít lương thực bổ sung, hàng năm sinh vật nơi này đã được linh khí tắm bổ, chính là đại bổ vật, ở bên ngoài, nhiều tiền hơn nữa cũng mua không được.

Trong biển mặc dù không có tồn tại dị thú giống như Cùngthị, nhưng những con cá này cả ngày cắn nuốt thiên địa linh khí, kết cấu trong cơ thể sớm phát sinh biến hóa, trong mỗi một thớ máu thịt, đều ẩn chứa linh khí tinh túy, hơn nữa không cần luyện hóa trực tiếp thì có thể bị cơ thể người hấp thu.

Con cá như vậy nếu bắt được ở thế giới bên ngoài, đun cách thủy làm thức ăn cho người dùng, hiệu quả này chỉ sợ nếu so với cây quý Diệp Thiên lấy được ở trong núi Trường Bạch còn tốt hơn, nhất là đối với người già, có thể kéo dài tuổi thọ, công hiệu làm chậm lại tốc độ lão hoá cơ thể.

- Ai, tôi bây giờ là một phế nhân rồi!

Bị nước biển hất trên mặt, Lôi Hồ nhất thời tỉnh lại, nghĩ quán tính dùng cánh tay phải chống đỡ thân thể, nhưng thân mình lệch, lúc này mới nhớ lại cánh tay phải dĩ nhiên đã mất đi, trên mặt không khỏi lộ ra một thần sắc âm đạm.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói:

- Không cần tự coi nhẹ mình, đứng ở góc độ người thường mà nói, ông đã là tồn tại ở đỉnh nhất rồi, viên đạn thông thường không thể bắn vào ông.

Mất đi một cái cánh tay, đối với người bình thường mà nói, thì thật là chuyện không thể chấp nhận, nhưng Lôi Hồ đã tiến vào đến hóa kinh, vả lại năng lực không từ mà biệt, đơn giản là dương thọ có thể gia tăng mấy chục năm, điều này chẳng phải một cái cánh tay phải có thể đổi lấy?

- Cám ơn Diệp gia khai đạo!

Bị Diệp Thiên vừa nói như thế, Lôi Hồ cũng suy nghĩ cẩn thận, tục ngữ nói họa phúc luôn đi cùng với nhau, trong họa có phúc, coi như là hấn đáng có một kiếp đi.

- Thịt Con cá này, thật sự là ngon a!

Dùng chân dẫm con cá lớn kia, năm ngón tay trái của Lôi Hồ chộp, một phen liền kéo xuống tảng thịt cá lớn, hấn cũng không ngại mùi này, trực tiếp nhét miếng lớn vào trong miệng ăn, thịt cá tươi mới vào miệng lập tức biến hóa, Lôi Hồ ăn không ngớt lời trầm trồ khen ngợi.

Trong chốc lát công phu, một con cá lớn hơn hai mươi cân đều bị Lôi Hồ ăn vào bụng, sau đó tiện tay đem xương cá ném vào trong biển, Lôi Hồ nhìn về phía Diệp Thiên, hỏi:

- Diệp gia, chúng ta ở đâu?

- Tôi đang đi xung quanh đảo, rộng lớn của hòn đảo này, sợ là vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta.

Diệp Thiên thờ dài, hấn có loại cảm giác, mình muốn tìm được tiêu điểm lưu lại trong đầu kia, biện pháp tốt nhất chính là quay đầu lại đi, muốn quanh quần đảo một vòng, chỉ sợ công phu chưa đầy ba năm tháng đều không nghĩ làm được.

- Có thể có lớn như vậy?

Sau khi nghe được phỏng đoán của Diệp Thiên, Lôi Hồ giật mình há to miệng, tựa hồ chính là đường ven biển xung quanh toàn bộ nước Nhật Bản trước kia, cũng không dùng đến ba năm tháng, đảo to lớn này, lại có thể so với một quốc gia? var content = \$

('detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 830

Nhận Đồ Đệ

Diệp Thiên khoát tay áo, nói:

- Đây chỉ là phỏng đoán của tôi, được rồi, ông đi vận công tu luyện đi!

- Vâng, Diệp gia.

Lôi Hồ biết mình không giúp đỡ được cái gì, lập tức khoanh chân ngồi ở trên thuyền, nhưng trên mặt cũng lộ ra thần sắc đau khổ, mở miệng nói:

- Diệp gia, tôi... Tôi không biết nên tu luyện như thế nào?

Công phu trên thân Lôi Hồ, là thông túy quyền mà Lôi Chấn Nhạc truyền lại, đem cái này phát dương quang đại, hẳn cũng là một đời tông sư võ thuật nổi danh cùng các tên tuổi năm đó thần thương Lý Thu Văn cùng với Đại Đào Vương Ngũ.

Nhưng sau mười mấy năm, Thông Túy quyền cũng dần dần biến mất, cũng chỉ có Lôi Chấn Nhạc ở nước ngoài có chút tiếng tăm, Lôi Chấn Nhạc ở lúc tuổi già tiến vào hoá thần, cũng coi như là một nhân vật cấp tông sư.

Chính là Lôi Hồ ngày xưa luyện công, hơn 40 tuổi, thậm chí cả ám kinh cũng chưa tiến vào, Lôi Chấn Nhạc đối với hắn cũng không có hi vọng, cho nên rất nhiều đạo lý quyền pháp tu luyện nội kinh cũng không truyền cho hắn.

Mặc dù ngày nay, trong các môn phái ở giang hồ, vẫn là có thật nhiều tâm pháp nội công tu luyện hóa kinh, nhưng vậy đều là bí mật không lưu truyền của các phái, người ngoài căn bản là không thể nào biết được, Lôi Hồ trước kia lại không chú tâm những điều này, trước mắt cho dù là muốn lúc này nước tới chân mới nhảy vậy cũng không còn kịp rồi.

Cho nên hiện tại Diệp Thiên khiến Lôi Hồ vận công hấp thu thiên địa linh khí này, Lôi Hồ nhất thời mắt choáng váng, tu vi của hắn

tiến vào hóa kính không giá, nhưng cổ chân khí này vẫn đang dựa theo đường dẫn khi vận công ngày xưa, hẳn hoàn toàn không biết rằng nên tu luyện như thế nào.

- Không hiểu?

Diệp Thiên không nghĩ đến Lôi Hồ nói ra một câu như vậy, không khỏi lắc lắc đầu, Lôi Chấn Nhạc đích xác là vị anh hùng, nhưng chuyện dạy con lại rất có hạn, Lôi Hồ không những không thể kế thừa công phu trên thân kia của ông, chính là lòng dạ độ lượng, so sánh với Lôi Chấn Nhạc còn kém xa.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên mở miệng nói:

- Công pháp tôi có, nhưng lại là không có cách nào truyền cho ông, thôi được, ông hãy ngồi xuống nghỉ ngơi đi.

Cũng không phải nói trong chốn giang hồ Diệp Thiên còn phải theo truyền thống lâu đời khẩu quyết tâm pháp loại này "Truyền từ không truyền nữ", chính là hẳn đối Lôi Hồ có chút không để trong mắt. Tiểu tử này lòng dạ quá mức hẹp hòi, Diệp Thiên không muốn để cho công pháp lưu trên tay loại người này.

- Diệp gia, đừng, ngài là trưởng bối, hãy dạy văn bối một chút đi!

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, Lôi Hồ luống cuống, kỳ thật từ lúc Diệp Thiên đánh bại phụ thân. Hẳn cũng cảm giác được, ngoài thế lực cường đại, còn lâu mạnh bằng một người giống như là Diệp Thiên vậy, trên đời còn có người nào có thể gây khó dễ cho hắn?

Cho nên công phu của Lôi Hồ mấy năm nay cũng mất dần đi, nhưng hắn căn bản sớm qua tuổi luyện công rồi. Nếu không phải lần kỳ ngộ này, phỏng chừng cả đời nhiều nhất không quá bước vào bên trong ám kính, đến hóa kính, vậy căn bản chính là chuyện không thể nào.

Lôi Hồ cũng không ngốc, hắn biết mình tuy rằng mất một cánh tay, nhưng ở võ thuật, cũng một đời người bình thường khó có thể lên cao, nói không chừng nếu tiếp tục tiến một bước, cũng có thể cưỡi mây đạp gió giống Diệp Thiên vậy, ngao du thiên hạ, đây mới là sức mạnh chân chính.

- Tâm tính của ông không tốt. Tôi không thể truyền công pháp cho ông!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, hần sớm xem qua tướng mạo Lô Hổ, người này mũi ưng mắt báo, sinh thì một bộ dạng kiêu hùng, hơn nữa tâm cơ thâm trầm. Có thù tất báo, cũng không làm Diệp Thiên vui.

Lôi Hổ bị Diệp Thiên nói đở bưng cả khuôn mặt, nghĩ một chút nhận thức nói:

- Diệp gia, Lô Hổ năm đó là bị heo lừa gạt, nhưng tôi hiện tại thật sự hối cải, hơn nữa với tấm thân tàn phế của tôi. Cũng sẽ không lại đi tranh giành quyền lợi, ngài truyền tôi công pháp, Lô Hổ liền báỉ làm môn hạ của Diệp gia, đời này cam làm trâu ngựa!

Sau khi cảm nhận được chân khí mệnh mông kia từ trong cơ thể, Lô Hổ giờ mới hiểu được chân lý sức mạnh.

Lần thăng cấp này, như là mở ra một cái cửa trong lòng hần, khiến Lô Hổ có thể nhìn thấy thế giới càng rộng, tục ngữ nói tu thân trước hết tu tâm, Lô Hổ là hoàn toàn tương phản, tu vi tinh tiến, khiến ngực tim của hần cũng trở nên cởi mở.

- Ân? Báỉ nhập làm môn hạ của tôi?

Diệp Thiên nghe vậy trầm ngâm, lúc này trên thế giới thuật pháp suy tàn, người có thể đi vào đến hóa kinh, không có chỗ nào mà không phải là nhân vật cấp tông sư, điều này Lô Hổ muốn là gia nhập Ma Y, đích xác cũng có thể xem xét, nhất là xử lý rườm rà việc vặt vãnh cùng với việc quan hệ giữa người với người, hần so với Chu Khiếu Thiên thì hơn được rất nhiều.

Hơn nữa hiện hiện giờ Ma Y nhân khẩu không vượng, thật là có thể tổ chức thu đệ tử ngoại môn cho Lô Hổ, coi như là hoàn tâm nguyện sư phụ Lý Thiện Nguyên, đem Ma Y phát dương quang đại.

Diệp Thiên trầm ngâm một hồi, đối Lô Hổ vẫy vẫy tay, nói:

- Ông lại đây, hãy ngó qua chỗ khác.

- Diệp gia, ngài muốn làm cái gì?

Lôi Hổ nghe vậy kinh ngạc, cái gáy có thể là điểm yếu trên thân người, xúc chi chính là không chết nhưng bị thương, nhưng ngẫm lại với thù đoạn của Diệp Thiên, muốn đối phó chính mình quả thực so với nghiền chết con kiến càng thêm dễ dàng, cũng không cần phải dùng loại thủ đoạn này, Lô Hổ lập tức đem lưng hướng về phía Diệp Thiên.

- Tạm được, ông mặc dù có thời điểm rất khốn nạn, nhưng vẫn là con người chí hiếu, để tôi suy nghĩ một chút đi!

Tay phải của Diệp Thiên ở gáy của Lôi Hồ khẽ vượt một chút, phát hiện nó không dài trái lại xương, nhưng bị hấn lấy ra xương của Lôi Hồ, tục ngữ nói trăm việc thiện hiếu làm đầu, ngay cả Lôi Hồ có nhiều không phải, nhưng liền một chữ hiếu, cũng đều đủ để hấn được thứ lỗi.

Người trong giang hồ thu đồ đệ, đầu tiên xem phẩm chất, sinh có người hiếu cốt, là tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện khinh sư diệt tổ, sau khi sờ thấy hiếu cốt của Lôi Hồ, Diệp Thiên thật đúng là nổi lên tâm tư thu đồ đệ.

Cần nhắc một chút lợi và hại, Diệp Thiên mở miệng nói:

-Lôi Hồ, vào ma y, tuân thủ quy củ trong môn, ông có bằng lòng hay không?

-Đệ tử nguyện ý!

Lôi Hồ ở trong xã hội lãn lộn lâu như vậy, há có thể không rõ tâm ý của Diệp Thiên, lập tức dùng cánh tay trái chống đỡ thân thể, sững sờ, ngăn người quý gối trước mặt Diệp Thiên, nói:

-Mời sư phụ nhận một lạy của đồ đệ, Lôi Hồ có thể thề trước trời, một ngày làm thầy cả đời làm cha, tuyệt sẽ không đi sống đời tiểu nhân, nếu làm trái lời thề này, cam chịu thiên lôi đánh xuống!

Lôi Hồ biết, chính mình mấy năm trước chính là trước mấy chuyện Thiên Can, đều có chút nói không nên lời, Diệp Thiên ghét chính mình, cũng chính bởi vì điều này, cho nên câu nói đầu tiên thì phát lời thề nặng ra, biểu lộ thái độ của mình.

- Ân, người này thuộc loại nửa đường theo thầy học, không có cách nào khác học tập thuật xem bói hỏi quẻ của Ma Y, ta thu người làm đệ tử ghi danh (tập sự).

Diệp Thiên ngồi ngay ngắn trên thuyền cứu sinh, nói:

- Người hành lễ tam bái là được, ngày sau chờ trở về tiếp tục Khai Hương Đường Tế Tự tổ sư, hiện tại hết thầy gián lược đi.

Chính thức bái sư, không chỉ cần tam quỳ cửu bái, còn cần kính trà hương sư phụ, nhưng tình huống trước mắt này, Lôi Hồ một cái đầu cơ hồ đều có thể vỡ đến trong lòng Diệp Thiên, nghi thức này tuy cũng là không thể tiến hành.

- Vâng, sư phụ!

Lôi Hồ nghe vậy tiếp tục không chần chừ, dùng một cánh tay chống đỡ thân thể, hướng về Diệp Thiên chính là ba khẩu đầu, khiến cho cả thuyền cứu sinh đều lay động lên.

- Làm sao đều không nghĩ tới, chúng ta đã có duyên phận thầy trò?

Sau khi Lôi Hồ cúi lạy, Diệp Thiên không khỏi lắc đầu than nhẹ, ngay cả hắn có thể chưa tiên tri được xem nhân diện mắt, nhưng bất luận như thế nào cũng không thể nhìn ra, Lôi Hồ lại có thể sẽ trở thành đệ tử môn hạ của hắn!

- Lôi Hồ, Ma Y của ta hiện tại năm người, ngoại trừ hai thầy trò chúng ta, còn có một sư huynh cùng sư tỷ, tu vi của sư huynh người sớm nhập hóa kinh hơn người, hai vị sư bá đều tới luyện bậc Luyện thần phân hư.

- Có thể nói, chúng ta người tuy rằng ít, nhưng tùy tiện đi ra ngoài một mình, đều có thể chọn tùy ý một môn phái trong chốn giang hồ, người gia nhập Ma Y, cũng không thể làm hồ thẹn uy phong của chúng ta...

Diệp Thiên giới thiệu sơ qua tình hình trong môn hạ cho Lôi Hồ, Chu Khiếu Thiên trên con đường tu luyện trời phú, hơn nữa lại có linh thạch Diệp Thiên tương trợ, lúc này cũng tiến vào tới hóa kinh trung kỳ, nhưng hắn muốn vượt qua Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn, cũng còn cần một khoảng thời gian rất dài.

Về Liễu Định Định, sau khi kết hôn cùng Chu Khiếu Thiên, cũng không hề múa thương làm lớn, đi theo Tả Gia Tuấn nghiên cứu thuật bói toán, nhưng thật ra cũng có thành tựu, trong ngày thường rất được hoan nghênh như những tên tuổi lớn ở Hồng Kông.

- Mặt khác chờ người rảnh, không ngại thu một vài đệ tử tâm tính căn cốt không tồi, đến lúc đó do người chỉ dạy thì được rồi! var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 831

Bồng Lai

Sau khi vẽ một vòng tròn, Diệp Thiên rút cục đem mục đích thu nhận đệ tử của mình nói ra, bởi vì võ công của cá nhân hắn tuy rằng rất mạnh, nhưng trong lòng tâm tính nhân nhã, để cho hắn thu đồ đệ thụ học trong một nơi như thế nào, Diệp Thiên đều không ngại.

- Vâng, sư phụ ngài yên tâm, chúng ta hải ngoại Hồng môn còn có truyền thống luyện võ, đến lúc đó đệ tử nhất định tuyển ra một ít mầm hảo, để cho bọn họ gia nhập vào trong ma y!

Lời này của Lôi Hồ cũng không phải khoác lác, Hồng môn có một truyền thống, hay là tại trong phạm vi thế giới nhận nuôi người Hoa cô nhi, vì thế ở các quốc gia thi công không thiếu năm mươi cô nhi viện, trong đó một vài tiểu hài tử tâm trí căn cốt đều tốt, trong Hồng môn rất nhiều vũ lực, đều là từ trong những nơi cô nhi viện này bổ sung.

- Như vậy tốt nhất, chờ sau khi chúng ta từ nơi này ra ngoài, người cùng Tả sư bá người thương lượng đi làm, địa điểm thì chọn ở Hồng Kông!

Diệp Thiên nghe vậy trong lòng không khỏi buồn lòng, hứa hẹn một cái nguyện vọng nhiều năm như vậy với sư phụ, tới hôm nay xem như rút cục có chút mặt mày, tin tưởng với lượng người của Tả Gia Tuấn ở Hồng Kông và năng lực của Lôi Hồ, ma y lại được tái hiện kỳ môn trong giang hồ.

- Con bà nó, ý tưởng lại tốt, cũng muốn trước tiên từ trong nơi này đi ra ngoài a!

Diệp Thiên bỗng nhiên nghĩ đến tình cảnh hiện tại, trong lòng không khỏi buồn bực, trong lòng hắn đã có thể xác định, đảo lớn này mặt ngoài không có, thì là một cái trận pháp, với bản lĩnh hiện tại của Diệp Thiên, đừng nói phá trận mà ra, hắn ngay cả đầu trận tuyến này đều chạm không tới.

- Ta truyền cho người một đoạn khẩu quyết tâm pháp, người trước tiên luyện tập đi, có vấn đề gì có thể hỏi ta!

Suy đi tính lại, Diệp Thiên đem buồn bực trong lòng giải quyết đi ra ngoài, dụng thần biết đem một đoạn văn tự truyền vào tới trong biển thức của Lôi Hồ.

- Tạ ơn sư phụ!

Đọc một lần công pháp mà Diệp Thiên truyền lại, Lôi Hồ nhất thời có cảm giác rộng mở khai sáng, sau khi cảm ơn Diệp Thiên, lập tức khoanh chân ngồi ở trên thuyền, cũng không quan tâm thuyền thuyền cứu sinh trên biển lác lác, cứ thế tu luyện.

- Tục ngữ nói có việc đệ tử làm, đến ta làm sao cùng trái ngược như thế này?

Nhìn thấy Lôi Hồ trong nhập định, Diệp Thiên không khỏi cười mắng một câu, tay trái cầm mái chèo, cổ tay phải vừa lật đem vô ngân thủ ở tại trên tay.

Ngày hôm qua đang lúc đánh nhau với Cùng Kỳ, vô ngân dính máu tươi của nó, trở nên u ám không sáng, trải qua nuôi dưỡng hơn mười tiếng này của Diệp Thiên mới hồi phục lại.

- Sư phụ, con tu luyện bao lâu rồi?

Lôi Hồ từ trong nhập định chậm rãi tỉnh lại, trải qua công pháp tu luyện mà Diệp Thiên truyền lại, tốc độ thổ nạp hấp thu linh khí của hắn so với trước kia nhanh hơn không dưới mười lần, lần nhập định này, hắn cảm giác toàn thân tràn ngập lực lượng, mà chỗ đau đớn do cánh tay cụt cũng nhanh chóng ra da non, đóng thành một vết sẹo dài.

- Tiểu tử, ngươi tu luyện suốt 5 ngày rồi, được rồi, đem cá đi làm đi!

Bị một người hơn 40 tuổi kêu là sư phụ, Diệp Thiên không ngượng ngừng chút nào, bởi vì võ lâm vốn là chốn giới tu đạo, đều lấy thực lực nói chuyện, với tu vi của Diệp Thiên lúc này, ở trong tu đạo giới, miễn cưỡng cũng có thể coi là một cao thủ.

- Năm ngày rồi sao? Sao có thể lâu như vậy được?

Sau khi nghe xong lời Diệp Thiên, Lôi Hồ trông mắt thiêu chút nữa rút ra ngoài, trong cảm giác của hắn, tựa như mới chỉ vừa trải qua một giấc ngủ, thời gian cũng không dài.

Thanh âm chưa dứt, bụng Lôi Hồ đã sôi lên ì ềo, lúc này mới biết lời Diệp Thiên nói không giả, cái cảm giác đói bụng đến mức độ

này, hẳn cuối cùng cũng không nhiều lời nữa, tay trái của một cái cầm hết mấy con cá biển vừa chết lên ăn nhồm nhoàm.

- Môn hạ đệ tử của ta, nếu nói về gặp gỡ, ngươi là người thứ nhất!

Nhìn bộ dạng ăn như hổ đói của Lôi Hồ, Diệp Thiên không khỏi lắc đầu thở dài, nếu đổi lại là Chu Khiếu Thiên ở đây, trong tình huống thiên địa linh khí nồng động kết hợp với nhiều linh thạch như vậy, nói không chừng có thể tiến vào tiên thiên chi cảnh, mà thôi Lôi Hồ tu chất thấp, sợ là nhiều nhất cũng chỉ có thể dừng lại ở hóa kinh hậu kỳ mà thôi.

Bất quá điều này cũng tốt, dù là sau này Diệp Thiên rời khỏi đây khai tông lập phái thu nhận môn đồ, cũng có một hóa kinh kỳ cao thủ như Lôi Hồ chần thủ. Cũng không sợ người khác chọc phá, ngoài những tu sĩ thoái ẩn sơn lâm cùng với những người tu đạo ngoài Thần Châu Kết Giới, thì một hóa kinh kỳ cao thủ đã là đỉnh cao vũ lực trên đời.

- Sư phụ người quá khen, đệ tử chỉ là được hưởng ân huệ của người thôi!

Lôi Hồ vừa rồi trong nhập định tỉnh lại, cũng không nghe rõ lời Diệp Thiên, một bên cắn thịt, một bên mơ hồ không rõ hỏi:

- Sư phụ, người vừa mới nói con đã nhập định 5 ngày sao?... Vậy chúng ta như thế nào vẫn còn trên biển a?

- Ta vẫn chèo thuyền, đương nhiên là còn trên mặt biển...

Diệp Thiên trên mặt cũng lộ ra một tia mệt mỏi. Năm ngày nay, hẳn chỉ ăn cá biển, thời gian còn lại, đều vận khí trèo thuyền, hi vọng sớm biết được hải đảo này lớn đến đâu.

Nhưng điều khiến Diệp Thiên thất vọng chính là, cảnh vật xung quanh đảo phần lớn là giống nhau, nhưng hẳn cũng không thấy một điểm đánh dấu nào của mình, hải đảo này quá to lớn, vượt xa sự tưởng tượng của hắn, năm ngày lênh đênh buồn tẻ trên biển, thật khiến cho Diệp Thiên thể xác và tinh thần mệt mỏi cực độ.

- Năm ngày không đi được một vòng quanh đảo sao?

Lôi Hồ trên mặt lộ ra thần sắc kinh dị, giả sử ngoài đảo không có sóng gió, với thể lực của Diệp Thiên năm ngày sợ là phải đi được vài trăm hải lý, hải đảo này còn không phải là lớn thái quá sao?

Diệp Thiên gạt gạt đầu, nhìn tiên khí xa xa lượn lờ trên hải đảo, mở miệng nói:

- Chúng ta lên bờ thôi, mẹ nó, chèo thuyền mệt mỏi ra.

Diệp Thiên đột nhiên ý thức được, chính mình tự làm khổ mình, thật là một việc làm ngu xuẩn, chẳng thà đi trên bờ cát để đo đạc độ lớn của ốc đảo này, tiêu hao thể lực tinh lực so với chèo thuyền thì ít hơn nhiều.

Hơn nữa Diệp Thiên đối với hải đảo này cũng nảy sinh hứng thú. Hẳn thật sự không thể tưởng tượng được, trên địa cầu này vệ tinh trái dày đặc, một cái hải đảo thích hợp cho con người sinh sống như vậy, vì sao đến nay còn không bị nhân loại phát hiện, vẫn còn duy trì được trạng thái nguyên thủy thể này.

- Lên bờ?

Lôi Hồ có chút do dự nhìn cánh tay phải đã đứt lìa của mình mở miệng nói:

- Sư phụ, trên đảo có thể là không yên bình như ngoài biển a.

Tuy rằng tu vi thăng tiến, nhưng Lôi Hồ biết, nếu hiện tại tiếp tục để cho hắn gặp phải một vật như trước, hắn vẫn sẽ không có... một chút lực nào hoàn thủ (chống đỡ), cũng chỉ có như sư phụ, mới có thể cùng mấy gia hỏa trong truyền thuyết này đối kháng.

- Ngu thế, đi trên bờ cát là an toàn, chỉ cần không tiến vào bên trong đảo sẽ không phải lo!

Diệp Thiên nghe vậy liếc mắt, xem ra thầy trò bọn họ hai người đều đã sai, kỳ thật việc tiếp tục thăm dò trên biển là không thể, nên trước tiên cần tiến vào bờ cát, với khí lực của bọn họ, năm ngày thời gian đi hơn ngàn km cũng là chuyện bình thường.

- Sư phụ nói rất đúng, chúng ta tiến vào bờ cát thôi.

Nhớ tới cảnh quái vật kia bị lôi điện thôn phệ, Lôi Hồ nhất thời tin tưởng tăng thêm vài phần, xem ra bãi cát trên hải đảo này chính là một cấm địa, dọc theo bờ biển nhiều thi thể cự thú như vậy, có khả năng đều là do bị lôi điện đánh chết.

Lôi Hồ đoán không sai, đại trận bên ngoài hải đảo này, ngoài có tác dụng ẩn nấp, cũng là để phòng ngừa linh khí trên đảo xói mòn và một số quái thú thoát ra ngoài náo loạn, một số quái thú tu vi cao thâm bị nhốt ở chỗ này không cam lòng, muốn đột phá đạo phòng tuyến nọ, chạy ra biển, kết cục cuối cùng đều là bị thiên lôi giáng xuống.

Cùng Kỳ bình thường trí tuệ cực cao, thực lực của nó cường đại không kém những quái thú chết trên bãi cát, nhưng nó luôn cực lực

tránh tiếp cận bờ cát, bất quá lần này nó bị Diệp Thiên đá thương nên lý trí có chút mơ hồ, mới hướng tới bờ cát bỏ trốn, lúc này mới bị lôi kiếp bổ xuống.

Không dám tiếp tục đi trên biển, trước mắt chỉ có thể tạm thời trở lại bờ cát, Diệp Thiên hai tay phát lực, con thuyền rẽ sóng lao tới như cung rời tên, hướng bờ cát phóng đi.

Ngay lúc còn cách bờ cát khoảng 100m, Lôi Hồ đột nhiên kêu lên, cái tay chưa cụt chỉ hướng bờ cát run giọng nói:

- Sư phụ, người xem đây là vật gì?

- Chuyện gì? Óe, trên nham bích có chữ viết?

Chỗ bờ cát phía trước, có một bức tường đen xì cao nhất, phía trước nham bích bóng loáng thẳng đứng, lại khắc hai chữ to vật vãi, lúc đầu do mây mù che phủ nên dù Diệp Thiên thị lực rất cao cũng khó mà phát hiện ra, giờ khoảng cách rất gần mới có thể thấy được, ở khoảng cách này đến Lôi Hồ còn mờ mờ nhìn thấy nữa là hấn.

- Bồng... Bồng Lai? Điều này sao có thể chứ? var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 832

Thân Phận (Thượng)

Dù là Diệp Thiên tâm tính sớm đạt tới cảnh giới không bi không hi, cũng bị hai chữ này làm cho kinh zị, nhất thời quên huy động mái chèo, để con thuyền tùy tiện phiêu đảng trên mặt nước.

- Bồng Lai? Đây không phải là tiên đảo trong truyền thuyết sao?

Lôi Hồ đối với chữ hán cũng không hiểu biết nhiều lắm, nhất là hai chữ Bồng Lai kia lại là kiểu chữ triện, hắn lại càng không biết, bất quá Lôi Hồ cũng nghe nói qua chuyện Tản Thủy Hoàng đi tìm tiên sơn, Bồng Lai, Phương Trượng và Doanh Châu ba toái hải ngoại tiên sơn hắn cũng từng nghe tới.

- Đúng vậy, chính là... Điều này sao có thể đây?

Nhìn thấy hai chữ kia được trạm khắc một cách mạnh mẽ, Diệp Thiên trên mặt kinh zị không giảm chút nào, hai chữ này cao cũng chừng trăm trượng, tuyệt đối không ai có khả năng trạm khắc, xung quanh linh khí lượng lớn, cảnh vật như phiêu phiêu mờ ảo, thật cũng giống 1 chốn bồng lai tiên cảnh.

Diệp Thiên cũng không có dốt nát giống như Lôi Hồ, hắn đối với những tiên sơn hải ngoại hiểu biết vô cùng sâu sắc, bởi trong rất nhiều điển tịch của đạo gia, đều có miêu tả qua ba địa phương đó, nhất là những người chuyên luyện đan trong đạo gia, còn coi đó như là đạo gia thánh địa.

Nếu so sánh sự xuất hiện của ba tiên sơn này, sớm nhất hẳn là từ thời chiến quốc.

“Sử ký. Phong thiện thư. Hán thư. Giáo tự chí thượng” có ghi lại:

“Tương truyền ở Bột Hải trung, người đi không xa... Nơi đó không có tới người, Chư tiên nhân cùng người Bất tử đã ở đó. Nơi này

vật cầm thú không chết, mà làm cung điện từ vàng bạc. Chưa đến, mong ước; vừa đến, tam tiên sơn trái lại ở dưới nước, tiếp đó gió dẫn đi, cuối cùng có thể cười mây.”

Thập Châu Niệm ghi lại: "Tần Thủy Hoàng tại vị thi Đại Uyên trung nhiều người uống mạng, nghe nói làm người chết sống lại được, quan lại tấu Thủy Hoàng nghe thấy. Thủy Hoàng khiến sứ giả tìm cò này, đến hỏi Quý Cốc Tiên Sinh, trong đông hải Tổ Châu có cò bắt từ, sinh trưởng về đêm, một loại dưỡng thần. Lá cò này giống như cò đong, một cây có thể cứu sống ngàn người."

Thống nhất lục quốc sau theo đuổi Trường Sinh Tần Thủy hoàng nghe theo phương sĩ lời nói, khiến Từ Phúc cùng đồng nam đồng nữ ... ba nghìn người, thừa lúc lâu thuyền nhập hải, tìm Tổ Châu không quay lại, để lại một đoạn thiên cổ hải hươc, tam tiên sơn truyền thuyết, cũng bởi vậy bị thế nhân nghe nhiều nên thuộc.

Đời sau cũng có người từng nghiên cứu qua ghi lại này, nhưng họ nghĩ đây là không có thật!

Diệp Thiên từng nhìn thấy những đoạn giai thoại đó, chẳng qua cũng chỉ là một loại truyện tưởng tượng mà thôi, nhưng trước mắt hai chữ “Bồng Lai”, cũng phá đi toàn bộ nhận thức trước đây của hắn, một hải đảo rộng lớn đến vậy lại chưa hề bị con người phát hiện, cũng chỉ có thể là tiên sơn trong truyền thuyết mới có thể giải thích được.

- Con bà nó, không phải nói Bồng Lai ở Bột Hải sao? Như thế nào lại chạy đến tận Ấn Độ Dương này chứ?

Diệp Thiên véo mạnh vào đùi một cái, đau đớn khiến hắn hoàn toàn thanh tỉnh, trong miệng tuy rằng vẫn như chưa tin, nhưng trong lòng hắn đã rõ, nơi này hẳn là Bồng Lai tiên sơn không thể nghi ngờ, nếu không tuyệt đối sẽ không có thiên địa linh khí nồng đậm đến vậy.

- Sư phụ người xem, bên kia còn một tòa mộc ốc!

Diệp Thiên còn đang đắm chìm trong khiếp sợ không hiểu chuyện gì, thì thanh âm Lôi Hồ lại vang lên.

- HẢ? Chẳng lẽ trên đảo này có người?

Diệp Thiên nghe vậy nhìn lại, quả nhiên, tại sườn núi bên trái dưới hai chữ Bồng Lai, có một nhà gỗ, phía dưới dùng cột gỗ chống cao hơn một thước, cả căn nhà bao trùm trong thảm thực vật xanh biếc, nếu không cẩn thận quan sát đúng là rất khó phát hiện.

- Qua đó xem, Lôi Hồ, đến lúc đó ngươi đừng nói gì hết!

Diệp Thiên đem khí lực toàn thân không giữ lại chút nào rót vào mái chèo, con thuyền cứu hộ chọt tăng tốc, vọt tới nhanh như một chiếc thuyền máy hướng bờ cát vọt tới, hơn một phút sau, Diệp Thiên hai tay nhấn mạnh xuống sàn thuyền, cả con thuyền cứu hộ bỗng bay lên, dừng lại ngay trên bờ cát.

- Căn nhà kia không biết là của ai, không biết đã bỏ hoang được bao lâu rồi?

Sau khi đến được bờ cát, Diệp Thiên trên mặt lộ ra thần sắc thất vọng, căn nhà gỗ nằm sát ngay cạnh bờ cát, cách khoảng 4 - 5 mươi thước, trong phạm vi thần thức dò xét của Diệp Thiên.

- Dù thế nào đi nữa, nơi này chắc chắn đã từng có người đến qua, hoặc là từng có người ở lại!

Bởi tòa nhà gỗ được xây dựng ngay cạnh bờ cát, nếu không ngu cũng sẽ hiểu nếu làm như vậy sẽ rất dễ bị quái thú tấn công, lắc lắc đầu, Diệp Thiên đem nghi hoặc trong lòng đè xuống, mang theo Lô Hổ hướng tòa nhà đó đi đến.

Có lẽ vì để phòng ngừa triều cường, nên tại vị trí căn nhà gỗ, có hơn mười cọc gỗ nhỏ cắm sâu xuống đất hợp lại, chống đỡ căn nhà.

Bên phải tòa nhà, là những gò núi nhỏ nhấp nhô, cao chừng bảy tám thước, một con đường nhỏ uốn lượn đi thẳng lên trên, bị che kín bởi thực vật tươi tốt.

Trên các gò núi rậm rạp các loại thực vật, từng ngọn cây cọng cỏ đều có sinh cơ bùng bùng, chim chóc ca hát, so sánh với bãi biển tràn ngập linh khí mà Diệp Thiên từng thấy, nơi này không nghi ngờ giống như một chốn thế ngoại đào viên.

Tuy tòa nhà gỗ xây dựng khá thô, thậm chí cả vỏ cây cũng còn nguyên, nhưng lại có một loại khí tức khó nói thành lời, làm cho người ta có cảm giác hoàn toàn dung nhập tự nhiên, xung quanh các loại dây leo xum xuê vây trọn căn nhà vào bên trong, bốn phía sương mù lượn lờ, giống như một động phủ thần tiên vậy.

- Sư phụ, chúng ta sẽ đi vào đó không?

Sau khi mất đi cánh tay phải, Lô Hổ tính cách trở lên trầm ổn hơn rất nhiều, hẳn biết dù là chốn như “bồng lai” giữa một ốc đảo như thế này, cũng tràn ngập sát khí, đi nhầm một bước, cũng sẽ phải trả giá bằng cả tính mạng của mình.

Diệp Thiên lắc đầu, nói:

- Không sao, bên trong không có ai, nơi này lại gần trần pháp chỗ bờ cát, không có mảnh thú nào dám tới gần!

Suốt bốn năm ngày gần đây, Diệp Thiên dọc theo bờ biển đi chừng gần ngàn hải lý, từng thấy qua, cơ hồ suốt dọc bờ biển, đều là hải cốt của thú dữ, điều này chứng minh, bờ cát chính là cấm địa của thú dữ.

- Lôi Hồ, võ giả phải là người một lòng cầu đạo, phải có một tinh thần bất khuất, người cần thông suốt điểm này, cả đời tu vi cũng vì điểm này mà không tiến bộ được.

Nhìn qua vẻ mặt có chút sợ hãi của Lôi Hồ, Diệp Thiên từng bước từng bước tới bậc thang trước cửa căn nhà mộc, bậc thang này cũng không biết là bằng chất liệu gì, chắc chắn lạ thường, Diệp Thiên mỗi bước nặng hơn 150 cân, mà cũng không phát ra một chút tiếng động nào.

- Hết xì!

Đưa tay đẩy tấm ván gỗ làm cửa phòng, nhất thời một cổ tro bụi ập vào mặt, Diệp Thiên tâm niệm vừa động, ngoài thân đã hiện lên một tầng gợn sóng, tầng tro bụi rơi xuống người Diệp Thiên đều bị chân khí hộ thể của hắn ngăn lại bên ngoài.

- Lôi Hồ, ngươi không cần đi lên!

Diệp Thiên sờ đi không đem tro bụi thổi đi. Chính là sợ ảnh hưởng tới sự tồn tại của những vật phẩm trong phòng, phải biết rằng, một địa phương nhiều năm không khí không lưu thông, vật phẩm bên trong sẽ phát sinh một số hiện tượng, nếu lúc này cẩn thận xem xét, có thể phát hiện được nhiều chuyện.

Tòa nhà mộc tng cộng chia trước sau hai phần, chỗ Diệp Thiên đang đứng là phần trước của căn phòng. Phía trước là một mộc bàn cùng một chiếc ghế, trong khắp các ngõ ngách, đặt nhiều mộc giản (bàn giấy) cao hơn một thước.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Diệp Thiên không giám khinh cử vọng động. Bởi trên đời này, thứ dễ hư hao nhất ngoài giấy ra thì chính là gỗ, muốn tìm một số thông tin từ các vật dụng trong nhà, ngoại trừ một số chất gỗ quý báu, dù là chất gỗ loại khá cũng rất khó có thể hoàn toàn bảo tồn.

- Óe, là ta lo lắng quá rồi!

Đứng yên ở cửa phòng một hồi, chờ không khí trong phòng lưu thông, Diệp Thiên chợt phát hiện, trong phòng hết thảy đều như

trước, không khỏi dờ khóc dờ cười.

Hóa ra căn nhà gỗ này xây dựng khá thô sơ. Các tấm ván gỗ cũng không hề khít với nhau, còn xa mới có thể so sánh với tay nghề của cô nhân, cho dù Diệp Thiên không mở cửa phòng, không khí vẫn sẽ theo lẽ thường mà lưu thông, việc hắt lùm lùm trước hoàn toàn là việc thừa.

Bởi vì Diệp Thiên chặn cửa, nên Lôi Hồ cũng không biết tình hình bên trong phòng. Nhìn thấy Diệp Thiên thật lâu không bước vào bên trong, nhin không được mở miệng hỏi:

- Sư phụ, bên trong có vật gì vậy? Ngài tại sao không đi vào?

- Không có gì, người tới đây đi, nhớ kĩ, không được đụng vào thứ gì trong phòng!

Diệp Thiên quay đầu lại nhìn thoáng qua, nhắc chân đi vào nhà mộc, không biết có phải do nơi này hằng năm được linh khí bồi bổ hay không, mà đã nhiều năm như vậy, các dụng cụ trong phòng lại vô cùng chắc chắn, không hề có bất kỳ chỗ mục nát nào.

- Chất đồng như vậy để làm chi nhi?

Đi theo sau Diệp Thiên tiến vào phòng, Lôi Hồ nhất thời cụt hứng, một cái bài dài và hẹp trên đất, bày vương vãi mộc giản, Lôi Hồ cũng không biết đây chính là một bộ sách của cô nhân, nên lập tức thất vọng.

- Ngu vậy, người không nên dịch chuyển những thứ đó!

Diệp Thiên tức giận trừng mắt nhìn Lôi Hồ một cái, đi đến trước cái bàn gỗ, đưa tay cẩn thận cầm lên một thanh dài chừng ba mươi cm, bề rộng khoảng 8cm. mặt trên khắc đầy thể tự. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 833

Thân Phận (Trung + Hạ)

Đại đạo giả, thống sinh thiên, sinh địa, sinh nhân, sinh vật chi danh, hàm âm dương động tĩnh chi ky, cụ tạo hóa huyền vi chi lý, thống vô cực, sinh thái cực, vô cực vi vô danh, vô danh giả, thiên địa chi thủy, thái cực vi hữu danh, hữu danh giả, vạn vật chi mẫu.

Đọc văn tự trên mộc giản, Diệp Thiên sắc mặt bỗng nhiên trở lên quái dị.

- Đây...đây không phải là tác phẩm nghiên cứu của Đạo gia “Đại Đạo luận” sao? Làm sao...Nó có thể xuất hiện ở chỗ này?

- Sư phụ, cái gì gọi là “Đại Đạo Luận”?

Lôi Hồ từ phía sau ghé đầu nhìn thoáng qua mộc giản, cũng phát hiện mặt trên tấm mộc giản không có một ai, không có một chữ nào mình có thể hiểu.

- Nói người cũng không biết, người tự nhìn xem, không cần quấy rầy ta.

Diệp Thiên khoát tay áo, hần hiện tại đã muốn hoài nghi việc thu nhận Lôi Hồ làm đồ đệ có phải là đã thu được một tên dốt nát hay không, hần không biết Lôi Hồ chính là con trai của Lôi Chấn Nhạc, không rõ hần làm thế nào mà leo lên được vị trí trưởng lão Hồng Môn hình đường đây?

- Bởi vì vô danh mà nổi danh, trời sinh, nhân sinh, vật sinh. Nay chuyên lấy nhân sinh thuyết...

Sau khi trách mắng Lôi Hồ, Diệp Thiên lại cảm một thanh mộc giản lên, trên mặt khiếp sợ cực độ, trong miệng lẩm bẩm nói:

- Đúng rồi, ta đã từng đọc qua đoạn này trong” Đại Đạo Luận”, chẳng lẽ người nọ thật sự đã tới đây?

Diệp Thiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên

- Không... Điều đó không có khả năng, người nọ cách đây giờ chỉ khoảng mấy trăm năm mà thôi, truyền thuyết là tại núi Võ Đang mọc cánh thành tiên, hẳn làm sao có thể là người đã tới nơi này?

- A?!!! Sư phụ... Nơi này có người!

Đang lúc Diệp Thiên rối tung rối mù với hai đoạn văn tự trên mộc giản thì âm thanh rít gào vang lên bên tai, thanh âm của Lôi Hồ thực quá thô thiển, lúc này giống như âm thanh của một đại cô nương hát cao giọng vậy, thanh âm so với Pavarotti cũng chiếm chút thượng phong.

- Có người? Không thể nào!

Diệp Thiên không giáo huấn và quở mắng Lôi Hồ nữa, mà phản ứng đầu tiên của hắn là kinh zị.

Bởi vì trước khi tiến vào căn mộc ốc, Diệp Thiên đã dùng thần thức quét qua bên trong, tu vi tiến vào cảnh giới tiên thiên trung kỳ, Diệp Thiên tự tin, cho dù người xấp tiến vào cảnh giới Kim Đan như Đinh Hồng cũng không thể hoàn toàn ẩn đi khí tức của mình.

Trong đầu suy nghĩ nhanh như điện, Diệp Thiên dưới chân lóe lên, một tay kéo Lôi Hồ, mắt vừa nhìn vào bên trong, cả người đã lập tức vọt ra ngoài.

Tuy rằng nóc nhà bị dây leo che kín, nhưng từng đợt ánh sáng vẫn xuyên qua những khe hở li ti chiếu sáng căn phòng, Diệp Thiên có thể thấy rõ ràng, ở giữa căn nhà gỗ rộng bày tám mét vuông này đúng là đang ngồi một” Người”!

Người này dáng người vô cùng cao lớn, cho dù là khoanh chân ngồi dưới đất, cũng cao hơn thất lưng Diệp Thiên, tóc rối tung trên bả vai, che một nửa khuôn mặt, trên người mặc một bộ đạo bào, chằng chịt những miếng vá, vòng trên hai đầu gối, lộ ra ngoài đôi giày rom cũ nát là những ngón chân lớn.

- Người này, đã sớm mọc cánh thành tiên, quy tiên rồi!

Khiếp sợ ban đầu trong lòng qua đi, Diệp Thiên thiên bình tĩnh trở lại, khoảng cách gần như thế, hắn rất nhanh đã phát hiện ra điểm không bình thường.

Đạo nhân ngồi trước mặt, tuy làn da bên ngoài khác thường nhân, nhưng Diệp Thiên có thể cảm ứng được, trên người hắn một tia sinh cơ cũng không có, thậm trí không có... một chút dấu hiệu nào của máu lưu thông, giống như một bức tượng không hề có

sinh cơ.

- Mọc cánh thành tiên là sao?

Lôi Hồ không hiểu hỏi một câu.

- Chính là đã nghèo, mẹ nó, tiểu tử ngươi có thể ngậm miệng lại được không?

Thật vất vả lắm mới gặp được một người tu đạo, nhưng lại đã chết, Diệp Thiên không khỏi giận cá chém thớt, đem tức giận chút lên người Lôi Hồ.

- Vâng, sư phụ, con câm miệng, con câm miệng!

Lôi Hồ ngưng ngưng rụt người lại, không nhìn được cũng thò đầu nhìn vào trong nhà, miệng lẩm bẩm:

- Người chết mà còn ngồi được sao? Nói không chừng đây là một cái tượng sáp.

Kỳ thật Lôi Hồ tính cách vốn có chút âm trầm, hơn nữa tâm cơ rất sâu, cho dù không hiểu gì, cũng sẽ không chủ động mở miệng hỏi.

Nhưng không biết vì sao, sau khi tiến vào cảnh giới Hóa Kinh, cái tính cách âm trầm dường như đã biến mất, giống như là đã hoàn toàn thay đổi, những lời nói ra nhiều lúc khiến người khác dở khóc dở cười.

- Óe ... đây là chuyện gì?

Diệp Thiên cũng không thèm quan, nhắc chân hướng người nọ đi tới, sau khi hấn tới gần người nọ, cũng chợt biến sắc, trong miệng phát ra một tiếng rít, so với âm thanh trước kia của Lôi Hồ cũng chẳng kém là bao nhiêu.

- Sư phụ, có chuyện gì?

Từ sau khi quen biết Diệp Thiên đến giờ, Lôi Hồ cũng chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt kích động như bây giờ của Diệp Thiên, nhưng ngay khi hấn thấy rõ tình hình phía sau người nọ, cả người cũng ”rầm rầm rầm” vội vàng lùi về sau ba bước, thân thể liên tiếp đập vào những tấm ván gỗ không chắc chắn trên tường.

- Chớ lộn xộn!

Nghe được phía sau truyền đến từng trận tiếng vang rã rã, Diệp Thiên nhất thời từ trong khiếp sợ tỉnh lại, Lôi Hồ người cao một thước chín, khiến cho mỗi bước, dường như chỉ muốn đạp xập căn mộc ốc.

- Con... Con không động đây đâu.

Lôi Hồ thân thể cứng còng đứng ở đó, trong miệng mang theo thanh âm như đang khóc:

- Sư phụ, đây... đây rốt cuộc là chuyện gì? Người này đến tột cùng là người hay ma...

- Đúng, người là người chết!

Diệp Thiên miệng gian nan phọt ra mấy chữ chưa xốt, nhưng tất cả đều là vô nghĩa, dù là Lôi Hồ cũng có thể nhìn ra đạo nhân ngồi dưới đất này là một người chết!

Nếu chỉ nhìn bên ngoài, đạo nhân này từ thần thái đến làn da, đều giống như bất kỳ một người nào đang sống, hơn nữa tư thế ngồi vững vàng, nhìn qua như đang đã tọa tu luyện mà thôi.

Thế nhưng sau lưng đạo nhân, từ thất lưng trở lên tới cổ, da thịt hai bên toạc ra một lỗ hồng lớn, nhưng lại không có bất kỳ một giọt máu nào chảy ra.

Dưới làn da màu vàng, ánh lên từng tia kim hoàng sắc, ngay cả cái sương sống thật dài, cũng có những điểm trôi nổi màu vàng óng, nhìn quái dị vô cùng.

- Sư phụ, đây... đây là chuyện gì?

Lôi Hồ đời này thấy người chết cũng không ít, nhưng giờ phút này hắn chỉ cảm giác trái tim đang đập thùng thùng, nếu đổi lại trong hoàn cảnh khác, hắn sẽ cho rằng đây chỉ là một bức tượng hình người bằng kim chích mà thôi.

Diệp Thiên trên mặt lộ ra thần sắc tôn trọng, lằm bằm nói:

- Mộc cánh thành tiên, đây... đây mới thực là mộc cánh thành tiên!

“Mộc cánh thành tiên”, cũng có rất nhiều trong tự nhiên, côn trùng đầu tiên là nhộng kết kén, trải qua quá trình thay da đổi thịt, biến thành bướm, quá trình này được gọi là “mộc cánh thành tiên”, chính là ý tứ ghi lại trong “Sưu Thần Ký” quyển thứ 13 “mộc đố sinh

côn trùng, mọc cánh hóa điệp”.

Mà trong điển tịch Đạo giáo Trung Quốc ghi lại, con người tu luyện đến cực hạn, có thể vượt qua luân hồi, sinh lão bệnh tử, mọc cánh thành tiên, trong” Tiên Xích Bích Phú” từng nói:” Phiêu Phiêu như di người đời độc lập, mọc cánh thành tiên mà đăng tiên”

Danh từ này sau khi được truyền ra, thường được người đời mang ra đặt cho một ít cao nhân đạo giáo, coi họ như tiên như phật, kỳ thật những người đó chẳng qua là vượt qua được sinh lão bệnh tử bình thường, so với thành tiên thành phật vốn không có chút quan hệ.

Những người đó, thế nhân ai cũng biết, chỉ cần hao chút tâm tư là có thể biết được. Nhưng là trong lịch sử đạo giáo, từng xuất hiện một người chân chính mọc cánh thành tiên, để lại thân thể bất tử bất diệt.

Ở thế kỷ thứ sáu, một đội leo núi từng tại vách núi Hoa Sơn ít người qua lại. Phát hiện một cái huyết động, sau khi phát quan dây dợ cũng thực vật giầy đặc bên trong huyết động, đội leo núi kinh dị phát hiện, bên trong lại có thi thể của một đạo nhân.

So với người chết bình thường hoàn toàn bất động, thi thể không hề phân hủy nát mà trông rất sống động, nhưng sau lưng lại toạc ra như một vết rạch, lúc này đội leo núi bị hù quả không nhẹ. Cũng không dám tùy tiện động vào thi hài đạo nhân, đem chuyện này báo lại cho chính phủ đương thời.

Sau khi nghe được chuyện này, chính quyền địa phương lập tức tổ chức đoàn khảo phối hợp với hiệp hội đạo giáo đi tới hiện trường.

Nhưng ở cái thời đại đó. Rất nhiều người không thể hiểu được chuyện này, chính quyền địa phương không để ý đến sự phản đối của hiệp hội đạo giáo, cuối cùng đem hỏa táng thi thể kia.

Sau khi sự phụ Diệp Thiên là Lý Thiện Nguyên là một đệ tử Đạo gia, nghe được sự kiện này, trông ngực đập dồn, thẳng thừng mắng những kẻ kia là lũ phá gia chi tử. Báng bổ tổ tiên, chẳng qua ván đã đóng thuyền, hấn cũng không thể làm gì.

Căn cứ theo suy luận của Lý Thiện Nguyên cùng mọi người. Người trong huyết động nọ, hẳn chính là lão tổ Trần Truyền, mà sau lưng rạn nứt, có lẽ chính là đạo gia mọc cánh thành tiên chân chính, nguyên thần xuất khiếu, giống như côn trùng phá kén thông thường, để lại một cái thân thể đã chết. Nhưng mọi chuyện cũng chỉ là suy đoán của Lý Thiện Nguyên, hấn cũng không biết nguyên thần xuất khiếu sau đó sẽ đi về đâu, lại như thế nào có thể tồn tại trên thế gian, bởi vì Lý Thiện Nguyên bản thân chẳng qua chỉ là Hóa Kinh tu vi. Toàn bộ mọi chuyện chỉ là suy đoán, không có bất kỳ chứng cứ rõ ràng nào.

Sau khi nhìn phía trước người này, Diệp Thiên mới đột nhiên nhớ lại lời sư phụ trong lúc nói chuyện phiếm, hai người cơ hồ giống nhau như đúc, người này rất có khả năng chính là một tu đạo giả hóa cánh thành tiên, mà cảnh tượng này, có lẽ là một loại cảnh giới mà chính Diệp Thiên cũng không biết.

- Sư phụ, người này thực sự thành tiên sao?

Qua một hồi lâu, Lôi Hồ chậm chậm đi tới, hần giống như một hung nhân, người còn sống không sợ, thì sợ gì người chết, chẳng qua người trước mặt này quá mức quý dị, mới khiến cho hần có chút thất kinh.

- Không biết, ta cũng không rõ ràng lắm, có thể thật sự thành tiên sao?

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nếu đổi lại Đinh Hồng ở đây, có lẽ có thể trả lời vấn đề của Lôi Hồ, hần đối với con đường tu đạo hiểu biết còn quá ít, cũng không biết thật sự có loại hiện tượng này không nữa.

- Được rồi, không cần quấy rầy thân thể tổ tiên, chúng ta đi ra ngoài.

Nhìn mặt đạo nhân lần nữa, Diệp Thiên mơ hồ đoán được vài phần thân phận của y, bất quá chuyện này cùng một số việc ghi lại trong điển tịch lại khác nhau một trời một vực, Diệp Thiên cần xem xét lại bên ngoài mộc ốc một chút, cố thử xem có thể tìm được đáp án hay không.

Sau khi đi ra gian ngoài, Diệp Thiên nói với Lôi Hồ:

- Lôi Hồ, người đi ra ngoài tu luyện, đói bụng thì ra biển bắt cá, khát nước nơi này có khe nước ngọt, chú ý không được cách bãi biển quá xa, động vật trên đảo này không phải là loại người có thể đối phó.

Nhắc tới vị trí tòa mộc ốc, thật đúng là một vị trí tu luyện rất tốt, dưới chân có rất nhiều mỏm đá, xung quanh nhà lại có một dòng suối nhỏ quanh năm không dứt, trên gò núi rậm rạp các loại thực vật, bên trong đủ hoàng tinh thủ ô... các vật (hoàng tinh, thủ ô là hai loại thuốc quý), cũng không biết có phải là đạo nhân năm đó đã trồng hay không?

- Vâng, sư phụ, con biết rồi.

Lôi Hồ đáp ứng, thối lui ra khỏi căn mộc ốc, ở cùng với một cái thi thể, hần toàn thân đều có cảm giác khó chịu, đã sớm muốn đi ra ngoài.

- “Đại Đạo Kinh” – Trương Tam Phong, chẳng lẽ người ở trong chính là y?

Nhìn những mộc giản tán loạn trên bàn, Diệp Thiên ánh mắt bỗng nhiên ngưng tụ, bởi vì hắn phát hiện, ở bên phải bàn có một cái mộc giản, tựa hồ viết Trương Tam Phong, lập tức vươn tay cầm lại.

- Trương Tam Phong, sống ở thời Chư Tử Bách Gia, trải qua nhiều triều đại Tần Hán, truy tìm đại đạo hơn hai ngàn năm...

Nhìn thấy những văn tự lớn trên mộc giản, một đoạn bí ẩn của tu đạo giới chậm chậm mở ra, Diệp Thiên sắc mặt không ngừng biến hóa, hẳn như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, Trương Tam Phong được ghi lại trong điển tịch Đạo Gia sống ở cuối thời Tống năm 1247, lại có lai lịch như vậy.

Dựa theo Trương Tam Phong tự thuật, hẳn không ngờ Trương Tam Phong sống cùng thời Khổng Mạnh Chư Tử (Khổng Tử, Mạnh Tử, Gia Cát Lượng), khi còn nhỏ trong núi gặp một người tu đạo, sau khi nhận được truyền thừa, liền ở lại trong núi Vương Ốc, khổ tu đại đạo hơn hai ngàn năm.

Nhưng suốt đời Trương Tam Phong, luôn không thể tìm ra chân lý của đại đạo, sau mới hoàn toàn tỉnh ngộ, cười lớn rời núi nhập thế.

Ở cuối thời Tống Mạt, Trương Tam Phong nhập thế, trải qua Tống, Nguyên, Minh, mấy triều đại nhập trần luyện tâm, tu vi đột nhiên tăng mạnh, ngăn ngừa hơn hai trăm năm liền từ Kim Đan sơ kỳ thăng cấp tới Kim Đan hậu kỳ, tao ngộ rồi độ Nguyên Anh thiên kiếp.

Nhưng Trương Tam Phong không hề ngờ tới, ngay khi hắn chuẩn bị độ Nguyên Anh thiên kiếp, thiên địa bỗng nhiên nứt ra một khe không gian, đem cả người ông hút vào trong, lúc đó Trương Tam Phong tưởng mình phi thăng tiên giới, nhưng lại phát hiện, mình chính là đang đi tới tiên đảo trong truyền thuyết “Bồng Lai”

Đối với hải ngoại tam tiên sơn, Trương Tam Phong hiểu biết so với Diệp Thiên là vượt hơn rất nhiều, khi hắn còn đang tu đạo, tam tiên sơn được coi là thánh địa thần tiên, chỉ là luôn trôi nổi trên biển, trừ phi là người có đại cơ duyên, mới có thể ngẫu nhiên tiến vào, truyền thuyết kể rằng, những người này đều sẽ sớm trong tiên sơn tu luyện đến phi thăng.

Nhưng sau khi tiến vào Bồng Lai tiên đảo, Trương Tam Phong mới phát hiện, sự thật không phải như thế, Bồng Lai tiên đảo linh khí nồng đậm, có nhiều mãnh thú trong truyền thuyết, có nhiều con thực lực cường hãn, thậm trí còn vượt trên cả ông.

Ngoài những mãnh thú kia, trên đảo cũng không hề có con người tồn tại, những người trong truyền thuyết trước kia tiến vào tiên

đảo, tất cả đều không thấy, Trương Tam Phong dùng mười năm thời gian du lịch một vòng quang Bồng Lai tiên đảo, rốt cục có thể khẳng định, nếu ông nhận mình là đảo chủ, tuyệt đối sẽ không có người thứ hai tranh đoạt.

Trương Tam Phong nguyên cũng thử muốn đi khỏi đảo này, nhưng ông phát hiện, trên không trung Bồng Lai đảo, có một tầng cấm chết, với tu vi Kim Đan hậu kỳ của ông cũng không thể đột phá, mà khoảng cách ba ngàn thước trên mặt biển cũng đồng dạng tồn tại một tầng cấm chế như vậy, đem hải đảo bao trọn bên trong, chỉ có thể vào, không thể ra.

Trương Tam Phong đã từng ở thâm sơn ần cư 2000 năm, tính khí không màng danh lợi, hiện tại trong hoàn cảnh này tu luyện, ông thật không có cảm giác gì khó chịu, lập tức kiến tạo một tòa nhà bằng gỗ, ở lại trên đảo tu luyện.

Nhưng điều khiến Trương Tam Phong nghi hoặc chính là, linh khí trên đảo quá nồng đậm, không biết có phải là nguyên nhân khiến thiên kiếp Nguyên Anh kỳ không thể phủ xuống, khiến cảnh giới của ông không thể đột phá Kim Đan hậu kỳ, mà lôi kiếp Nguyên Anh kỳ cũng không có xuất hiện qua.

Ở trên đảo tu luyện hơn hai trăm năm, Trương Tam Phong phát hiện, quả thật không thể đột phá cảnh giới Nguyên Anh, sống hơn hai ngàn năm, đại nạn rốt cuộc cũng tới.

Cả đời truy cầu thiên đạo Trương Tam Phong, chỉ kém một bước cuối cùng là có thể đạt tới bất tử bất diệt, trong lòng không cam, ông ghi lại những dòng cuối cùng trên mộc giản, chuẩn bị bỏ qua thân thể, ép buộc quá trình chuyển hóa cuối cùng thành Nguyên Anh, xem có thể hay không phá vỡ gông cùm xiềng xích của thiên địa.

Trước khi đi đến quyết định này, Trương Tam Phong đã ghi lại tất cả những hiểu biết của mình về đại đạo trong suốt hơn hai ngàn năm qua lên những mộc giản chồng chất trong căn nhà mộc này, hi vọng có người hữu duyên.

- Nguyên thần ly thể về sau rốt cuộc thế nào nhỉ?

Ghi chép tới đây dừng lại, Diệp Thiên trong lòng ngứa ngáy như bị ngàn con trùng cắn xé, hận không thể nháy vào trong phòng hỏi cái xác khô kia cho rõ ràng.

- Không đúng, lấy tu vi kim đan hậu kỳ của Trương Tam Phong, đều không thể thoát ly hải đảo này... Ta không phải cả đời sẽ bị vây khốn ở đây sao?

Diệp Thiên bỗng nghĩ tới một chuyện, nhất thời toàn thân mồ hôi lạnh, phải biết rằng, hấn dù một lòng hướng đạo, cũng không

muốn ở lại hải đảo này cả đời!

Tục ngữ nói “Hồng trần luyện tâm”, nhưng Diệp Thiên mới sống hơn hai mươi tuổi thôi mà, đến nay ngay cả con nôi dãi cũng chưa có, càng không nói tới phụng dưỡng cha mẹ, nếu cuộc đời này không thể rời khỏi đây, ngay cả vợ con cũng không gặp được, hẳn thực không có lòng dạ nào thoải mái như Trương Tam Phong.

Cho nên khi xem hết tự thuật của Trương Tam Phong, Diệp Thiên nhất thời tâm loạn như nhập ma, thậm trí cả điển tịch công pháp Trương Tam Phong lưu lại cũng đều không để vào mắt.

Không biết hắn đã đứng trong phòng bao lâu, Diệp Thiên cước bộ trầm trọng đi ra ngoài, cả người tựa như cái xác không hồn, đàn độn mà không biết vì sao, đến khi gió biển lạnh toát thổi tới, Diệp Thiên mới tỉnh táo lại một chút.

- Sư phụ, sao vậy? Bên trong... Bên trong đạo nhân kia rốt cục là ai?

Nhìn thấy vẻ mặt đờ đẫn của Diệp Thiên, Lôi Hồ vội vàng vớt cành liễu trong tay xuống.

Trong lúc Diệp Thiên xem xét mộc giản, Lôi Hồ cũng xuống biển bắt cá, đang đốt lửa trên bờ biển nướng cá, tuy rằng, cá ở đây linh khí phong phú hơn bình thường nhiều, nhưng đã quen với kiểu sinh hoạt của người hiện đại, vẫn sẽ cảm thấy không thoải mái.

- Đạo nhân kia là Trương Tam Phong, người đã từng nghe qua chưa?

Sau khi nghe lời nói của Lôi Hồ, Diệp Thiên thoáng tỉnh táo lại một chút, dù sao cũng không phải chỉ có mình hắn lưu lạc ở hải đảo này, nếu không cái loại cô tịch này, cũng đủ khiến hắn nổi điên, Diệp Thiên cũng không muốn thành một Robinson thời hiện đại.

- Trương Tam Phong? Con đã nghe qua!

Nghe được cái tên này, Lôi Hồ phát hiện mình rốt cuộc cũng có thể tìm được tiếng nói chung với Diệp Thiên, cao hứng phấn chấn nói:

- Trương Tam Phong tên thật là Trương Quân Bảo phải không? Ông ấy vốn là một tiểu sai trong Thiếu Lâm Tự, sau lại bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm Tự, chính mình sáng lập môn phái Võ Đang, nổi danh ngang hàng Thiếu Lâm Tự...

Những người nước ngoài gốc Hoa, có mấy người có tầm ảnh hưởng rất lớn, thậm trí còn cao hơn một số lãnh đạo quốc gia, ví dụ

như Lý Tiểu Long dùng võ thuật kết hợp với điện ảnh, sáng lập ra Triệt Quyền Đạo phát dương quang đại võ thuật Trung Quốc, rất được người Hoa yêu thích, ngưỡng mộ.

Mà trong mảng văn hóa, những tiểu thuyết của Kim Dung đồng dạng cũng như thế, cơ hồ bất cứ một người Hoa nào cũng biết tới tiểu thuyết của Kim Dung. Ngay cả Lô đại đường chủ cũng không ngoại lệ, cũng từng một thời ôm tiểu thuyết võ hiệp Kim Dung ghiền đọc. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 834

Không Lối Thoát

Tiểu Thuyết tướng tượng. Thật sự là đầu độc hậu nhân a...

Diệp Thiên dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn qua, dừng lại trên mặt Lô Hổ một lúc lâu sau, thở dài:

- Trương Tam Phong sống ở thời Chu Tử bách gia, cùng thời Khổng Mạnh, Võ Đang là ông ấy sáng lập, nhưng cùng Thiếu Lâm không hề có quan hệ nào.

- Không đúng, sư phụ. Trong sách Kim Dung có viết, Trương Tam Phong rõ ràng chính là bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm tự...

Lôi Hổ đối với những lời Diệp Thiên cũng không đồng tình, gân cổ lên cãi. Năm đó hắn đọc tới đoạn này, còn từng chửi ầm lên: “Người của Thiếu Lâm Tự là lũ có mắt không trông”.

- Cút qua một bên nướng cá của người đi, tiểu tử người thì biết được bao nhiêu?

- Trên sách nói hết mà, còn có thể là giả sao?

Vài ngày ở chung, Lô Hổ cũng hiểu được một chút về tính cách của tiểu sư phụ, mặc dù đối với địch nhân lãnh khốc vô tình, nhưng bình thường lại rất dễ gần, cho nên dần dần cùng Diệp Thiên nói chuyện lá gan cũng lớn lên rất nhiều.

- Sư phụ, người vài ngày không ăn gì rồi, cái này cho người, là cá vừa mới nướng, giờ khoan nói, cá biển nơi này thật sự rất ngon, con đời này cũng chưa nếm qua thứ gì ngon như vậy!

- Lô Hổ đích thật tay nghề nướng thịt quả không thấp, hơn nữa trong tay nài còn mang theo rất nhiều gia vị linh tinh, sau khi được hắn chế biến qua, mùi vị thật khiến người khác thèm nhỏ dãi, đem cá nướng đưa tới tay Diệp Thiên xong Lô Hổ hỏi:

- Sư phụ, người bên trong, thật sự là Trương Tam Phong sao?

- Đúng vậy, chính là Trương Tam Phong.

Vốn đang có chút thèm ăn, bị một câu này của Lôi Hồ ngăn lại, Diệp Thiên đem canh khô xiên con cá nướng phóng lại giá đỡ, nói:

- Trương Tam Phong cũng là vô ý lưu lạc đến đây, sinh sống ở nơi này hơn hai ngàn năm cũng không thể đi ra, cuối cùng mọc cánh thành tiên!

- Sống hơn hai ngàn năm? Quả nhiên là thần tiên trong loài người!

Lôi Hồ trên mặt lộ ra thần sắc hâm mộ, nhưng ngay sau đó liền phản ứng lại, kinh hô:

- Sư phụ, ngài... ngài nói ông ấy không thể từ nơi này đi ra ngoài sao? Sao... Sao có thể, chẳng lẽ chúng ta cũng không ra được sao?

Lôi Hồ năm nay cũng mới hơn bốn mươi tuổi, chính là lúc tinh lực ở thời đỉnh cao, tuy không còn tâm tư cảm quyền tại Hồng Môn, nhưng tuyệt đối không muốn cả đời sống ở đây, nghe thấy những lời đó xong, hấn đã kích so với Diệp Thiên còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều.

Diệp Thiên có chút mơ hồ nói:

- Có lẽ đột phá tới Nguyên Anh kỳ, không biết có thể từ nơi này rời đi không?

Diệp Thiên từ những ghi chép của Trương Tam Phong suy đoán, trong đảo này tu luyện cùng lắm là đạt tới Kim Đan hậu kỳ, không thể đột phá cảnh giới Nguyên Anh.

Không hiểu vì sao, trong đảo chưa từng có lời kiếp Nguyên Anh kì phù xuồng, qua hơn hai ngàn năm, Trương Tam Phong đã từng thấy qua nhiều đại yêu thọ nguyên gần cạn, khi bị đập vào trận pháp trên bờ biển, lập tức bị trận pháp oanh kích đến hình thần hủy diệt, không có ngoại lệ.

Mà qua suy đoán của Trương Tam Phong, nếu như có thể tiến vào cảnh giới Nguyên Anh, lực lượng có lẽ sẽ đủ để phá giải được kết giới nơi này, từ đó có thể thoát khỏi đây, chẳng qua Trương Tam Phong lại không có cái cơ hội này.

- Nguyên Anh cảnh giới? Là cảnh giới gì? Sư phụ người hẳn là có thể đạt tới chứ?

Nghe được lời Diệp Thiên, Lôi Hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dựa theo tiểu thuyết võ hiệp miêu tả về Trương Tam Phong, ông ta tu vi hẳn là còn xa mới bằng Diệp Thiên, dù sao Lôi Hồ cũng từng tận mắt thấy qua Diệp Thiên có thể đặng vân giá vũ, đây đích thực là thủ đoạn của thần tiên, cho dù Trương Tam Phong quả thật có thể sống hơn hai trăm năm, cũng tuyệt không thể làm được.

- Nguyên Anh? Người quá đề cao ta rồi!

Diệp Thiên trên mặt lộ tia cười khở:

- Ta hiện tại chẳng qua là Tiên Thiên trung kỳ, bên trên còn có Tiên Thiên hậu kỳ, Kim Đan sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, cả đời này của ta, cuối cùng cũng không biết có thể đạt tới cảnh giới Nguyên Anh hay không nữa?

Hồi tưởng lại những ghi chép của Trương Tam Phong, Diệp Thiên thật có một loại cảm giác, hẳn tuy tao ngộ lớn, nhưng cũng chỉ là một tiểu tu sĩ Tiên Thiên trung kỳ, cho dù có thể tiến vào Nguyên Anh kỳ, chỉ sợ cũng là chuyện sau trăm ngàn năm nữa, đây cũng là điều Diệp Thiên không thể thừa nhận (Trương Tam Phong hơn 2000 năm tu luyện khổ sở mới tới Kim Đan hậu kì, kìa em Diệp Thiên mới 20 tuổi thì...)

- Vậy chúng ta sẽ... sẽ vĩnh viễn không thoát được sao?

Lôi Hồ rất cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức mông ngòi phệt xuống đất, con cá nướng nóng rẫy rơi xuống ngực cũng không có cảm giác đau đớn.

- Tĩnh lại!

Diệp Thiên há mồm quát, trong thanh âm ẩn chứa một tia khí lực, giống như Sư Tử Hống, mạnh mẽ đánh thức Lôi Hồ.

- Trương Tam Phong ra không được, không có nghĩa là chúng ta cũng không được!

Diệp Thiên ánh mắt lộ ra một tia kiên định, nói:

- Lôi Hồ, từ ngày mai, chúng ta khổ tu, trước tiên phải có lực bảo vệ mình, nếu không đừng mơ tưởng tìm đường ra, chỉ sợ sớm muộn cũng sẽ thành mồi cho mãnh thú trên đảo!

- Căn cứ theo những gì Trương Tam Phong ghi lại, trong đảo chúng chỉ tồn tại những Kim Đan kì đại yêu, chúng không có thực lực phá vỡ kết giới, hơn nữa chi cần kịp thời lui lại kết giới chưa chắc có thể gây tổn hại tới tính mạng bọn chúng, vì thế trừ phi tiến vào sống trong đất, còn không đây chính là chỗ an toàn nhất.

- Vâng, sư phụ, đệ tử nhất định tập trung tu luyện!

Lời nói của Diệp Thiên khiến Lôi Hồ toàn thân mồ hôi lạnh, có thể đi ra ngoài hay không, tất cả để sau nói, trước mắt điều thật sự uy hiếp chính là những mãnh thú trên đảo, cánh tay phải bị cụt chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Diệp Thiên suy nghĩ một chút nói:

- Trương Tam Phong từng đi quanh đảo, ông ta khẳng định, vùng này từng có vài nhóm đại yêu tranh đấu, mà mấy ngàn thước xung quanh căn nhà mộc đều không có thi hài của mãnh thú, nơi này hẳn tạm thời sẽ an toàn, Lôi Hồ ngươi vào trong nhà mộc tu luyện đi!

- Dừng, sư phụ, con ở ngoài bãi biển này tốt lắm, trong đó rất có thể sẽ luống cuống...

Lôi Hồ liên tục xua tay, hẳn trong Hồng Môn cũng tính là một người có vai vế, chẳng qua người chết trong căn mộc ố quá mức quý đi, sau lưng nứt toác ra, có quý mới biết hồn phách Trương Tam Phong có du dương bên cạnh hay không, ai dám nửa đêm đến gõ cửa nhà ác quỷ đây?

- Thật uổng ngươi trước là là trưởng lão hình đường, đúng là bực quá mà.

Diệp Thiên bị Lôi Hồ nói cho dở khóc dở cười, nhắc chân hướng mộc ốc đi tới, trong miệng nói:

- Ngươi qua đây, cổ nhân từng nói “Nhập thổ vi an” (chết xuống đất chính là một kiểu an tĩnh, vĩnh hằng), chúng ta đem thi thể Trương chân nhân an táng đi.

- Được rồi!

Tiểu sư phụ trong lời nói Lôi Hồ hiển nhiên là nghe ra, đồ đệ không tình nguyện đi theo.

Diệp Thiên thật cũng không làm khó Lôi Hồ, hẳn để Lôi Hồ đào một cái hố trên gò đất phía sau mộc ốc, còn mình thì đem thân thể cao gần hai thước của Trương Tam Phong bế lên.

- Óe? Đây là cái gì?

Ngay khi Diệp Thiên ôm lấy thi thể kia, bỗng nhiên cảm giác dưới thân Trương Tam Phong truyền đến một cỗ sinh cơ bùng bùng, nhưng là trên tay đang ôm Trương Tam Phong, Diệp Thiên cũng không tiện xem xét.

- Sư phụ, Người... người làm sao thành như vậy?

Lôi Hồ khi thấy Diệp Thiên ôm thi thể Trương Tam Phong đi đến gò núi phía sau mộc ốc, thân thể bỗng nhiên lùi nhanh về phía sau, trên mặt lộ thần sắc kinh hãi cực độ.

Diệp Thiên nghe thấy vậy, đem hài cốt đất trên mặt đất, nhất thời phát hiện, thi thể vốn dĩ không khác thi thể một người bình thường, toàn thân lúc này trở lên đen thùi lùi, làn da lộ ra bên ngoài quần áo, bằng mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ phân hủy.

- Không lẽ cùng với cỗ sinh cơ vừa rồi ta cảm giác được có qua hệ?

Diệp Thiên trong lòng xẹt qua một tia ý niệm.

Mặc dù thi hài của Trương Tam Phong nhanh chóng bị mục rữa, nhưng lại không hề phát ra mùi gì, tu luyện hơn hai nghìn năm, xương cốt, máu thịt kia sớm đã được linh khí luyện thành cơ thể không thể phá hủy, sau khi hơi nước trong người bốc hơi hết thì giống như một xác ướp được sấy khô.

Nhưng các xác khô này khác với xác ướp nhìn thấy hôm qua và thi thể nữ khai quật được từ Mã Vương Đồi Trung Quốc, sau khi mất đi hàm lượng nước trong cơ thể, thi thể của Trương Tam Phong biến thành vật đen thùi lùi như viên ngọc đen, đến tận bây giờ cũng không có bị thối rữa.

- Người không thể biến thành tiên, cuối cùng trước sau cũng sẽ chết.

Điều này khiến cho Diệp Thiên cảm thán không thôi, đến ngay cả Trương Tam Phong học cách nghiên cứu về người trời, tu vi lại càng nhập vào con đường Kim Đan rộng rãi hơn, nhưng vẫn không có cách nào chống lại sự tuần hoàn của đạo trời, cuối cùng vẫn tiêu tán linh hồn, rơi vào vòng tiêu vong.

- Sư phụ, hay vẫn cứ để ông ta vào cái hố kia đi thôi.

Nhìn thấy quá trình biến hóa của thi thể, Lôi Hồ dĩ nhiên là ăn không tiêu, nói:

- Nghe nói xác ướp đều có lời nguyện cho con người, người này... có phải cũng thế hay không?

- Xem cái khả năng thành công của con kia, con đi về trước đi.

Nhìn mặt trước của Trương Tam Phong, Diệp Thiên không khỏi không nghĩ đến tình cảnh chính mình bị nhốt ở trên đảo, nhất thời trong lòng không định nghĩa được cảm giác của mình, sau khi đuổi Lôi Hồ đi, Diệp Thiên thật cẩn thận đem thi hài Trương Tam Phong táng xuống trong hố sâu. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 834

Không Lối Thoát

Tiểu Thuyết tướng tượng. Thật sự là đầu độc hậu nhân a...

Diệp Thiên dùng một loại ánh mắt khinh thường nhìn qua, dừng lại trên mặt Lô Hổ một lúc lâu sau, thở dài:

- Trương Tam Phong sống ở thời Chu Tử bách gia, cùng thời Khổng Mạnh, Võ Đang là ông ấy sáng lập, nhưng cùng Thiếu Lâm không hề có quan hệ nào.

- Không đúng, sư phụ. Trong sách Kim Dung có viết, Trương Tam Phong rõ ràng chính là bị trục xuất khỏi Thiếu Lâm tự...

Lôi Hổ đối với những lời Diệp Thiên cũng không đồng tình, gân cổ lên cãi. Năm đó hắn đọc tới đoạn này, còn từng chửi ầm lên: “Người của Thiếu Lâm Tự là lũ có mắt không trông”.

- Cút qua một bên nướng cá của người đi, tiểu tử người thì biết được bao nhiêu?

- Trên sách nói hết mà, còn có thể là giả sao?

Vài ngày ở chung, Lô Hổ cũng hiểu được một chút về tính cách của tiểu sư phụ, mặc dù đối với địch nhân lãnh khốc vô tình, nhưng bình thường lại rất dễ gần, cho nên dần dần cùng Diệp Thiên nói chuyện lá gan cũng lớn lên rất nhiều.

- Sư phụ, người vài ngày không ăn gì rồi, cái này cho người, là cá vừa mới nướng, giờ khoan nói, cá biển nơi này thật sự rất ngon, con đời này cũng chưa nếm qua thứ gì ngon như vậy!

- Lô Hổ đích thật tay nghề nướng thịt quả không thấp, hơn nữa trong tay nài còn mang theo rất nhiều gia vị linh tinh, sau khi được hắn chế biến qua, mùi vị thật khiến người khác thèm nhỏ dãi, đem cá nướng đưa tới tay Diệp Thiên xong Lô Hổ hỏi:

- Sư phụ, người bên trong, thật sự là Trương Tam Phong sao?

- Đúng vậy, chính là Trương Tam Phong.

Vốn đang có chút thèm ăn, bị một câu này của Lôi Hồ ngăn lại, Diệp Thiên đem canh khô xiên con cá nướng phóng lại giá đỡ, nói:

- Trương Tam Phong cũng là vô ý lưu lạc đến đây, sinh sống ở nơi này hơn hai ngàn năm cũng không thể đi ra, cuối cùng mọc cánh thành tiên!

- Sống hơn hai ngàn năm? Quả nhiên là thần tiên trong loài người!

Lôi Hồ trên mặt lộ ra thần sắc hâm mộ, nhưng ngay sau đó liền phản ứng lại, kinh hô:

- Sư phụ, ngài... ngài nói ông ấy không thể từ nơi này đi ra ngoài sao? Sao... Sao có thể, chẳng lẽ chúng ta cũng không ra được sao?

Lôi Hồ năm nay cũng mới hơn bốn mươi tuổi, chính là lúc tinh lực ở thời đỉnh cao, tuy không còn tâm tư cảm quyền tại Hồng Môn, nhưng tuyệt đối không muốn cả đời sống ở đây, nghe thấy những lời đó xong, hấn đã kích so với Diệp Thiên còn muốn nghiêm trọng hơn nhiều.

Diệp Thiên có chút mơ hồ nói:

- Có lẽ đột phá tới Nguyên Anh kỳ, không biết có thể từ nơi này rời đi không?

Diệp Thiên từ những ghi chép của Trương Tam Phong suy đoán, trong đảo này tu luyện cùng lắm là đạt tới Kim Đan hậu kỳ, không thể đột phá cảnh giới Nguyên Anh.

Không hiểu vì sao, trong đảo chưa từng có lời kiếp Nguyên Anh kì phù xuồng, qua hơn hai ngàn năm, Trương Tam Phong đã từng thấy qua nhiều đại yêu thọ nguyên gần cạn, khi bị đập vào trận pháp trên bờ biển, lập tức bị trận pháp oanh kích đến hình thần hủy diệt, không có ngoại lệ.

Mà qua suy đoán của Trương Tam Phong, nếu như có thể tiến vào cảnh giới Nguyên Anh, lực lượng có lẽ sẽ đủ để phá giải được kết giới nơi này, từ đó có thể thoát khỏi đây, chẳng qua Trương Tam Phong lại không có cái cơ hội này.

- Nguyên Anh cảnh giới? Là cảnh giới gì? Sư phụ người hẳn là có thể đạt tới chứ?

Nghe được lời Diệp Thiên, Lôi Hồ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Dựa theo tiểu thuyết võ hiệp miêu tả về Trương Tam Phong, ông ta tu vi hẳn là còn xa mới bằng Diệp Thiên, dù sao Lôi Hồ cũng từng tận mắt thấy qua Diệp Thiên có thể đặng vân giá vũ, đây đích thực là thủ đoạn của thần tiên, cho dù Trương Tam Phong quả thật có thể sống hơn hai trăm năm, cũng tuyệt không thể làm được.

- Nguyên Anh? Người quá đề cao ta rồi!

Diệp Thiên trên mặt lộ tia cười khở:

- Ta hiện tại chẳng qua là Tiên Thiên trung kỳ, bên trên còn có Tiên Thiên hậu kỳ, Kim Đan sơ kỳ, trung kỳ, hậu kỳ, cả đời này của ta, cuối cùng cũng không biết có thể đạt tới cảnh giới Nguyên Anh hay không nữa?

Hồi tưởng lại những ghi chép của Trương Tam Phong, Diệp Thiên thật có một loại cảm giác, hẳn tuy tao ngộ lớn, nhưng cũng chỉ là một tiểu tu sĩ Tiên Thiên trung kỳ, cho dù có thể tiến vào Nguyên Anh kỳ, chỉ sợ cũng là chuyện sau trăm ngàn năm nữa, đây cũng là điều Diệp Thiên không thể thừa nhận (Trương Tam Phong hơn 2000 năm tu luyện khổ sở mới tới Kim Đan hậu kì, kìa em Diệp Thiên mới 20 tuổi thì...)

- Vậy chúng ta sẽ... sẽ vĩnh viễn không thoát được sao?

Lôi Hồ rất cuộc ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, lập tức mông ngòi phệt xuống đất, con cá nướng nóng rẫy rơi xuống ngực cũng không có cảm giác đau đớn.

- Tỉnh lại!

Diệp Thiên há mồm quát, trong thanh âm ẩn chứa một tia khí lực, giống như Sư Tử Hống, mạnh mẽ đánh thức Lôi Hồ.

- Trương Tam Phong ra không được, không có nghĩa là chúng ta cũng không được!

Diệp Thiên ánh mắt lộ ra một tia kiên định, nói:

- Lôi Hồ, từ ngày mai, chúng ta khổ tu, trước tiên phải có lực bảo vệ mình, nếu không đừng mơ tưởng tìm đường ra, chỉ sợ sớm muộn cũng sẽ thành mồi cho mãnh thú trên đảo!

- Căn cứ theo những gì Trương Tam Phong ghi lại, trong đảo chúng chỉ tồn tại những Kim Đan kì đại yêu, chúng không có thực lực phá vỡ kết giới, hơn nữa chi cần kịp thời lui lại kết giới chưa chắc có thể gây tổn hại tới tính mạng bọn chúng, vì thế trừ phi tiến vào sống trong đất, còn không đây chính là chỗ an toàn nhất.

- Vâng, sư phụ, đệ tử nhất định tập trung tu luyện!

Lời nói của Diệp Thiên khiến Lôi Hồ toàn thân mồ hôi lạnh, có thể đi ra ngoài hay không, tất cả để sau nói, trước mắt điều thật sự uy hiếp chính là những mãnh thú trên đảo, cánh tay phải bị cụt chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Diệp Thiên suy nghĩ một chút nói:

- Trương Tam Phong từng đi quanh đảo, ông ta khẳng định, vùng này từng có vài nhóm đại yêu tranh đấu, mà mấy ngàn thước xung quanh căn nhà mộc đều không có thi hài của mãnh thú, nơi này hẳn tạm thời sẽ an toàn, Lôi Hồ ngươi vào trong nhà mộc tu luyện đi!

- Dừng, sư phụ, con ở ngoài bãi biển này tốt lắm, trong đó rất có thể sẽ luống cuống...

Lôi Hồ liên tục xua tay, hẳn trong Hồng Môn cũng tính là một người có vai vế, chẳng qua người chết trong căn mộc ố quá mức quý đi, sau lưng nứt toác ra, có quý mới biết hồn phách Trương Tam Phong có du dương bên cạnh hay không, ai dám nửa đêm đến gõ cửa nhà ác quỷ đây?

- Thật uổng ngươi trước là là trưởng lão hình đường, đúng là bực quá mà.

Diệp Thiên bị Lôi Hồ nói cho dở khóc dở cười, nhắc chân hướng mộc ốc đi tới, trong miệng nói:

- Ngươi qua đây, cổ nhân từng nói “Nhập thổ vi an” (chết xuống đất chính là một kiểu an tĩnh, vĩnh hằng), chúng ta đem thi thể Trương chân nhân an táng đi.

- Được rồi!

Tiểu sư phụ trong lời nói Lôi Hồ hiển nhiên là nghe ra, đồ đệ không tình nguyện đi theo.

Diệp Thiên thật cũng không làm khó Lôi Hồ, hẳn để Lôi Hồ đào một cái hố trên gò đất phía sau mộc ốc, còn mình thì đem thân thể cao gần hai thước của Trương Tam Phong bế lên.

- Óe? Đây là cái gì?

Ngay khi Diệp Thiên ôm lấy thi thể kia, bỗng nhiên cảm giác dưới thân Trương Tam Phong truyền đến một cỗ sinh cơ bùng bùng, nhưng là trên tay đang ôm Trương Tam Phong, Diệp Thiên cũng không tiện xem xét.

- Sư phụ, Người... người làm sao thành như vậy?

Lôi Hồ khi thấy Diệp Thiên ôm thi thể Trương Tam Phong đi đến gò núi phía sau mộc ốc, thân thể bỗng nhiên lùi nhanh về phía sau, trên mặt lộ thần sắc kinh hãi cực độ.

Diệp Thiên nghe thấy vậy, đem hài cốt đất trên mặt đất, nhất thời phát hiện, thi thể vốn dĩ không khác thi thể một người bình thường, toàn thân lúc này trở lên đen thùi lùi, làn da lộ ra bên ngoài quần áo, bằng mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ phân hủy.

- Không lẽ cùng với cỗ sinh cơ vừa rồi ta cảm giác được có qua hệ?

Diệp Thiên trong lòng xẹt qua một tia ý niệm.

Mặc dù thi hài của Trương Tam Phong nhanh chóng bị mục rữa, nhưng lại không hề phát ra mùi gì, tu luyện hơn hai nghìn năm, xương cốt, máu thịt kia sớm đã được linh khí luyện thành cơ thể không thể phá hủy, sau khi hơi nước trong người bốc hơi hết thì giống như một xác ướp được sấy khô.

Nhưng các xác khô này khác với xác ướp nhìn thấy hôm qua và thi thể nữ khai quật được từ Mã Vương Đồi Trung Quốc, sau khi mất đi hàm lượng nước trong cơ thể, thi thể của Trương Tam Phong biến thành vật đen thùi lùi như viên ngọc đen, đến tận bây giờ cũng không có bị thối rữa.

- Người không thể biến thành tiên, cuối cùng trước sau cũng sẽ chết.

Điều này khiến cho Diệp Thiên cảm thán không thôi, đến ngay cả Trương Tam Phong học cách nghiên cứu về người trời, tu vi lại càng nhập vào con đường Kim Đan rộng rãi hơn, nhưng vẫn không có cách nào chống lại sự tuần hoàn của đạo trời, cuối cùng vẫn tiêu tán linh hồn, rơi vào vòng tiêu vong.

- Sư phụ, hay vẫn cứ để ông ta vào cái hố kia đi thôi.

Nhìn thấy quá trình biến hóa của thi thể, Lôi Hồ dĩ nhiên là ăn không tiêu, nói:

- Nghe nói xác ướp đều có lời nguyện cho con người, người này... có phải cũng thế hay không?

- Xem cái khả năng thành công của con kia, con đi về trước đi.

Nhìn mặt trước của Trương Tam Phong, Diệp Thiên không khỏi không nghĩ đến tình cảnh chính mình bị nhốt ở trên đảo, nhất thời trong lòng không định nghĩa được cảm giác của mình, sau khi đuổi Lôi Hồ đi, Diệp Thiên thật cẩn thận đem thi hài Trương Tam Phong táng xuống trong hố sâu. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 835

Tiên Thiên Trung Kỳ

Nhìn mặt trước của Trương Tam Phong, Diệp Thiên không khỏi không nghĩ đến tình cảnh chính mình bị nhốt ở trên đảo, nhất thời trong lòng không định nghĩa được cảm giác của mình, sau khi đuổi Lô Hổ đi, Diệp Thiên thật cẩn thận đem thi hài Trương Tam Phong táng xuống trong hố sâu.

- Chính nguyệt trường trai, tụng vịnh thị kinh.

Vĩ thượng thể vong hồn, đoạn địa đãi dịch, thượng nam cung.

Thất nguyệt trường trai, tụng vịnh thị kinh, thân đắc thần tiên

Chư thiên thư danh, hoàng lục bạch giản, tước tử thượng sinh...

Sau khi lấy đất lấp đầy hố sâu, Diệp Thiên tụng “độ nhân kinh”, cùng với tiếng tụng kinh của hắn, từng đợt linh khí nổi lên tầng tầng lớp lớp như gợn sóng, trôi dạt về phương xa, tiếng côn trùng kêu, chim muông ca hát xung quanh đều trở nên tĩnh lặng, đến tiếng gầm rú của muông thú trong rừng cũng im bật, giống như tất cả đang tiễn đưa tổ tông sư lên đường.

Một lúc lâu sau, tiếng tụng kinh của Diệp Thiên mới ngừng lại được, mở miệng một cái, một luồng điện sáng vàng đi ra, cắt vào trong nham bích, tâm niệm Diệp Thiên động, vô ngân xuyên thấu qua nham bích biến thánh đạo ngân rồi lại bị hắn nuốt vào trong bụng.

- Đến đây!

Diệp Thiên vẫy tay đưa một khối đá dài chừng 2m, rộng 60cm hút xuống theo nham bích, cắm trước mộ phần của Trương Tam Phong, chỉ lộ trên mặt đất chừng 1m.

- Mộ phần thông vi hiển hóa chân nhân, do văn bồi Diệp Thiên kính lập.

Ngón trỏ tay phải Diệp Thiên như gió, giống như một con dao khắc, trong khoảng khắc đã khắc mấy dòng chữ danh hào “thông vi hiển hóa chân nhân” xuống phiến đá, cũng là tên mà hoàng đế Anh Tông triều Minh ban thưởng cho Trương Tam Phong, bốn chữ thông vi hiển hóa, vừa đúng phù hợp với thân phận của Trương Tam Phong.

- Lôi Hồ, con đang làm gì đấy?

Diệp Thiên trở lại căn nhà gỗ, khi hắn chuẩn bị đưa Trương Tam Phong truyền lại trong đạo gia điển tịch và điều chỉnh một chút công pháp tâm của hắn thì một tiếng hít thở nặng nhọc truyền đến tai, vội vàng nhìn về phía trong nhà, lại phát hiện ra Lôi Hồ đang khoanh chân ngồi ở chỗ lúc trước Trương Tam Phong mọc cách thành tiên.

Nhưng trạng thái hiện tại của Lôi Hồ dĩ nhiên là có điểm không bình thường, cậu ta ngồi ở đó, tiếng thở vang như sấm, trán ướt đẫm mồ hôi, cả người không ngừng run rẩy, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt méo mó, rõ ràng cho thấy là đang chịu một sự thống khổ rất lớn.

- Không đúng, sức sống trong cơ thể của nó rất dồi dào, vượt xa hẳn tu vi của nó mà.

Diệp Thiên đang định động thủ đẩy Lôi Hồ ra thì lập tức dừng lại, vì hắn phát hiện ra trong cơ thể của Lôi Hồ đang dâng lên một luồng sinh cơ cực kì mạnh mẽ, không ngừng chà xát vào huyết quản kinh mạch của Lôi Hồ.

Điều làm cho Diệp Thiên ngạc nhiên hơn chính là đoạn bị gãy ở bả vai của cánh tay phải của Lôi Hồ có sự biến hóa nhỏ. Một vết sẹo dày tự động hạ xuống dưới, ở chỗ bị gãy lại lộ ra một miếng thịt tím ba bốn cetimet, khiến cho kinh mạch Lôi Hồ vốn dĩ hoàn toàn bị tổn hại lại trở lại bình thường.

Chỉ có điều quyết pháp sinh bạch cốt và làm sống người chết dù sao cũng là trong truyền thuyết, còn khả năng sống này cũng chỉ là chữa trị kinh mạch ở cánh tay phải của Lôi Hồ mà thôi, nhưng ngay cả như vậy thì Lôi Hồ cũng nhận được lợi không nhỏ, sau này ông ta sẽ không còn phải vì kinh mạch bế tắc mà làm cho tu vi không tiến bộ được nữa rồi.

- Không được, tức nước vỡ bờ, cơ thể cậu ta sắp không chịu nổi nữa rồi.

Sau khi chữa trị kinh mạch ở tay phải của Lôi Hồ, Diệp Thiên phát hiện ra Lôi Hồ đã không chịu nổi được cái sức sống mãnh liệt này nữa, cả người tựa hồ như nở to ra, vội vàng đưa tay ra, dùng lực khí của mình đẩy Lôi Hồ ra phía sau một đoạn chừng hơn 1m.

- Sư phụ, con...con sao vậy?

Mặc dù đang trong thời gian chữa trị, Lôi Hồ phải chịu sự đau đớn vô cùng, nhưng đồng thời với lúc cậu ta bị hất khỏi chỗ kia thì cả người cảm thấy thoải mái, chân khí tứ chi lưu chuyển hài hòa, không hề bị tắc nghẽn, đình trệ.

Sau một lúc lâu nhìn chăm chăm vào Lôi Hồ, Diệp Thiên lắc đầu thờ dài:

- Tiểu tử ngươi may mắn hơn ta đấy, ra ngoài vận công đá tọa, củng cố lại tu vi của chính mình đi.

Sinh cơ vừa rồi không chỉ chữa trị được vết thương của Lôi Hồ mà còn làm dẫn kinh mạch, chỉ trong thời gian ngắn nửa tiếng đồng hồ, liền khiến cho Lôi Hồ tiến vào thời kì cuối của sức mạnh, mức độ thăng tiến này còn hoành tráng hơn Diệp Thiên năm đó.

Chỉ có điều là so với mấy vị sư huynh của Diệp Thiên thì Lôi Hồ vẫn còn kém nhiều lắm, nếu thực sự phải so sánh thì đừng nói là mấy người Cửu Tâm Gia, Tả Gia Tuấn, chỉ sợ đến ngay cả kì đầu sức mạnh của Chu Khiếu Thiên cũng không đánh lại được thôi.

- A, hình như tu vi của con lại tịnh tiến rồi, sư phụ, con phải đi ra ngoài trước đây.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói vậy, Lôi Hồ mừng rỡ, nhìn thoáng qua vật nằm trên mặt đất kia rồi vội vàng rời khỏi phòng, lúc này kinh mạch của ông ta giống như là một dòng suối khô cạn, cần bổ sung gấp linh khí như một loại chất dinh dưỡng vào.

- Vật này thật là kì lạ, thế nhưng lại có thể trị được vết thương cho Lôi Hồ?

Chờ sau khi Lôi Hồ rời khỏi, Diệp Thiên tiến lên phía trước, đánh giá cái bô đoàn trên mặt đất kia.

- Chẳng nhẽ là linh thạch của thuộc tính mộc?

Nhìn thấy cái vật thể lan tỏa màu xanh phía trước, bên trên toàn thân che phủ bởi đường vân hình tròn, Diệp Thiên lắc đầu, bởi vì đồ chơi này nhìn thế nào cũng không thấy giống tinh thạch, ngược lại giống như đầu gỗ bị chặt bỏ đi từ một cây đại thụ.

- Thử xem là biết ngay!

Sau một hồi lâu quan sát, Diệp Thiên cũng học theo Lôi Hồ, đặt móng ngòai lên trên đó, đột nhiên một luồng linh khí từng đợt từng đợt từ phía dưới tiến đây vào trong cơ thể Diệp Thiên.

- Đúng vậy, chính là linh khí thuộc tính mộc.

Từ lúc máy bay gặp tai nạn Diệp Thiên đã bị một ít nội thương, khi linh khí thuộc tính mộc này tiến vào cơ thể thì vết thương này lập tức bị thanh trừ hết, cảm giác quen thuộc, khiến cho Diệp Thiên cảm thấy thoải mái thiếu chút nữa thì rên rĩ lên.

Tu vi của Diệp Thiên dĩ nhiên là không thể đem so sánh với Lôi Hồ, tu vi của Lôi Hồ quá thấp, cho dù là thuốc bổ, khi tiến vào cơ thể cũng khiến cho ông ta cảm thấy khổ sở muôn phần, nhưng Diệp Thiên thì không như vậy, từng đợt từng linh khí thuộc tính mộc này khiến cho cả cơ thể hần bùng bùng sinh ra một sức sống mãnh liệt.

- Hần nào mà Trương Tam Phong mộc cánh thành tiên ở nơi này lại có thể duy trì được hàm lượng nước trong cơ thể, không để nó mất đi, hóa ra là cũng có tác dụng đấy.

Dù cho linh khí trong cơ thể đang di chuyển, Diệp Thiên cũng hiểu ra được nhiều chuyện.

Nói chung, cho dù là cao nhân tu đạo hay là cao tăng đức độ, sau khi niết bàn hoặc là mộc cánh thành tiên quy tiên, nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ cho cơ thể không bị thối rữa, nhưng hàm lượng nước cũng như máu trong cơ thể lại từ từ biến mất.

Còn linh khí thuộc tính mộc này lại có thể khiến cho hàm lượng nước trong cơ thể Trương Tam Phong được giữ lại nguyên vẹn, có thể thấy được đây là một vật kì lạ, nếu như người bình thường mỗi ngày đều ngồi ở trên mặt này nửa giờ, tuyệt đối có thể kéo dài tuổi thọ của họ, tránh được bách bệnh.

Còn đối với người tu đạo mà nói, thì công hiệu của thứ này càng quan trọng hơn, giống như Diệp Thiên, âm dương đan điền của hắn là do hai loại nước và lửa điền hòa vào nhanh mà thành, sau đó còn hấp thu được linh khí thuộc tính kim, mối quan hệ cân bằng giữa ba thứ này giống như đi trên một dây xiếc, một bên có lực mạnh hơn một chút lập tức thế cân bằng sẽ bị phá vỡ.

Nhưng khi có sự tham gia của mộc linh khí lại giống như một thể hoàn chỉnh, sự kết hợp hoàn hảo của ba loại linh khí, cho đến lúc này, kim linh khí trong cơ thể Diệp Thiên mới thực sự bắt đầu dung nhập vào trong hai loại thực khí trước của Diệp Thiên được, tính chất linh khí cũng dần dần biến hóa.

Lúc này tâm niệm của Diệp Thiên đã chìm vào trong đan điền, trong quá trình lĩnh hội loại dung hòa này, đến nỗi việc một thân một mình khốn đốn ở đảo sớm bị cho vào quên lãng, khí cơ chậm rãi thu lên, hô hấp chuyển từ ngoài vào trong, cả người hoàn toàn giống như không có hơi thở.

- Sư phụ, sư phụ, người tỉnh dậy đi.

Không biết bao lâu sau một âm thanh tựa hồ từ nơi rất xa trên trời thâm nhập đưa Diệp Thiên tỉnh lại, từ trong miệng nhô ra một luồng khí đục, Diệp Thiên từ từ mở mắt.

Ánh mắt lướt trên người Lôi Hồ một lượt, khiến cho Lôi Hồ hoảng sợ, hậm hực lui ra ngoài cửa, cũng không dám mở miệng quấy rầy Diệp Thiên nữa.

- Cuối cùng cũng tiến vào Tiên thiên trung kì rồi.

```
Diệp Thiên cũng không hề để ý đến Lôi Hồ, mà kiểm tra tình trạng cơ thể mình, một lúc lâu sau nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng. var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 836

Nguồn Tài Nguyên Phong Phú

Vốn dĩ tu vi của Diệp Thiên chỉ thuộc vào giai đoạn đầu tiên thiên thối, theo như Diệp Thiên tính, cho dù có linh thạch phụ trợ tu luyện, muốn thăng cấp lên mức thấp nhất trung kì cũng cần đến mười năm, nhưng chưa từng nghĩ rằng sau khi ba loại linh khí này dung hợp với nhau lại trực tiếp đưa Diệp Thiên tiến vào tiên thiên trung kì, hơn nữa chỉ thiếu chút nữa là có thể đạt đến tu vi kì cuối của tiên thiên rồi.

Hiện tại dưới chỗ đan điền của Diệp Thiên vẫn là âm dương đan điền, chỉ là linh khí chuyển hóa ra từ đan điền lại không phải nước, không phải lửa, không phải kim mà là một thực khí Diệp Thiên chưa thấy bao giờ, loại thực khí này lại có sự biến hóa hơn so với loại thực khí trước đó.

Mà vô ngân phía trên đan điền của Diệp Thiên tựa hồ như cũng có một chút thay đổi, khi ánh sáng vàng trên thân kiếm kia thu lại, nhìn qua lại thấy có cảm giác trở lại về nguyên dạng, có vẻ giản dị tự nhiên.

Lúc này thậm chí Diệp Thiên còn có cảm giác, cho dù có gặp lại Đinh Hồng thì cũng có sức đánh một trận, không bao giờ đứng trước tình trạng hoàn toàn không có lực mà thu tay về nữa.

- Sư phụ, người không sao chứ?

Nhìn thấy ánh mắt Diệp Thiên dán lên người mình, Lôi Hồ không khỏi rùng mình, mặc dù Diệp Thiên cũng không cố ý phóng ra cái khí thế của mình, nhưng vô tình lại khiến cho Lôi Hồ cảm giác sợ mềm nhũn người.

- Ta không sao.

Diệp Thiên lắc đầu, chậm rãi nói:

- Trước khi ngồi thiền không phải ta đã nhắc con là không được làm phiền ta rồi sao? Sao còn cứ làm phiền lúc ta tu luyện chứ?

Lần tu luyện này, không cần nói cũng biết mặt tốt đối với Diệp Thiên, hẳn thậm chí còn có cảm giác, sau khi bản thân hoàn toàn lĩnh hội được đạo lý dung hợp linh khí không chừng có thể tiến vào kì cuối tiên thiên, chỉ có điều cái cơ duyên này lại bị Lôi Hồ phá hỏng hết.

- Sư phụ, người... người đã ngồi thiền hơn nửa năm rồi.

Lôi Hồ ho khan một tiếng, có chút uất ức nói:

- Gần đây những dã thú trên đảo này hình như bị rối loạn, một số đều đã đi vào bờ cát vùng phụ cận, căn nhà gỗ này quá gần với núi, con e là sư phụ sẽ chịu thương tổn.

Tuy rằng nhân phẩm của Lôi Hồ trước kia không có gì đáng khen, nhưng Diệp Thiên không hề nhìn nhầm, đó là một người có hiểu, sau khi bái Diệp Thiên làm sư phụ, Lôi Hồ đối đãi với Diệp Thiên như trường bối, mà không phải là hồng môn tiền bối.

Cho nên khi hắn phát hiện có một số dã thú tới gần bờ cát, liền nhiều lần thức tỉnh Diệp Thiên, đặc biệt là mấy ngày gần đây, hoạt động của dã thú trên đảo rất mạnh mẽ, lúc này Lôi Hồ bất chấp bị Diệp Thiên quở trách cũng nói cho Diệp Thiên.

- Ta đã ngồi thiền hơn nửa năm rồi sao?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, những lời nói tiếp theo của Lôi Hồ không lọt vào tai lời nào, hẳn có thể tưởng tượng được bộ dạng lo lắng của người nhà trước việc mình mất tích hơn nửa năm trời.

- Đúng là trong núi không có ngày tháng mà...

Diệp Thiên cúi đầu nhìn thoáng qua trên người mình, hai bả vai đã phủ kín một tầng tro bụi, khi hắn đứng lên, từng lớp từng lớp tro bụi trên người nhẹ nhàng bay theo xuống.

Thở dài một tiếng, tay phải Diệp Thiên nắm vào trong không trung, bỗ đoàn trên mặt đất lập tức bị hút trở lại lòng bàn tay, Diệp Thiên thoáng nhìn qua Lôi Hồ, miệng nói:

- Nửa năm nay đúng là con đã không uống phí, chỉ thiếu chút nữa là có thể tiến lên cảnh giới tiên thiên rồi, đợi khi quay về ta sẽ giúp con một tay.

- Tạ ơn sư phụ!

Lôi Hồ nghe thấy vậy vô cùng mừng rỡ, vội vàng như chuẩn bị tiếp nhận lấy vật trong tay Diệp Thiên.

Sau khi mất đi cánh tay phải, Lôi Hồ mới ý thức được chỉ có năng lực tuyệt đối mới là chân thực nhất. vì thế trong nửa năm Diệp Thiên tu luyện, hắn cũng không hề nhàn rỗi trong hoàn cảnh đó, mà không ngừng củng cố lại cảnh giới trước đây của mình, hơn nữa luyện được một nửa kì cuối hóa kính.

Diệp Thiên phúi tay áo nói:

- Tự mình cảm được là tốt rồi, vật này có chút cô quái, quá sinh chính là tử, nếu tu vi không đạt mức độ thì tiếp xúc nhiều không phải là chuyện tốt.

Trong vật này có ẩn chứa một linh khí, đương nhiên là rất có lợi cho người, nhưng tục ngữ có câu già néo đứt dây, Lôi Hồ không bệnh không tật đi tiếp xúc với vật này, cũng chưa chắc là chuyện tốt, đây cũng là điều mà Diệp Thiên lĩnh hội được lần này.

- Sư phụ, đây rốt cuộc là cái gì ạ?

Lôi Hồ rất hiếu kì với đồ vật bỏ đoàn gì gì này, hắn biết mình tăng cấp nhanh như vậy có liên quan mật thiết đến việc ngồi thiền trên mặt vật này.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Ta cũng không biết, về sau xem lại xem Trương chân nhân có ghi lại không.

Vốn dĩ Diệp Thiên nghĩ rằng bên trong đồ vật này có lẽ trà trộn lẫn linh thạch mộc, nhưng khi hắn tự mình đi trải nghiệm nhận thức lại phát hiện ra sự việc không phải như vậy, vật này nhìn qua thì có chút giống cục gỗ ẩn chứa linh khí gì đó, thậm chí còn tinh tú hơn cả linh thạch mộc.

Diệp Thiên ở thế tục này đương nhiên là có thể coi như một cao thủ, nhưng với tu chân giới thì hoàn toàn không biết gì cả, đương nhiên là không phân biệt được lai lịch của thứ này, chỉ có thể hi vọng tìm được lai lịch của vật này trong ghi chép của Trương Tam Phong mà thôi.

- Rỗng...

Ngay khi hau người đang nói chuyện, một tiếng gầm phẫn nộ rất lớn truyền đến từ rừng xa, thậm chí còn làm rung cả căn nhà gỗ, một luồng tro bụi từ tấm ván gỗ đỉnh đầu rơi xuống.

Diệp Thiên đưa tay phủi một cái, trước người bỗng dung xuất hiện một lốc xoáy hình thành từ thực khí, hút hết lớp tro bụi trong nhà vào, sau đó Diệp Thiên nhíu mày nói:

- Tu vi mãnh thú này đáng nhẽ ở kì cuối tiên thiên chứ, sao lại cũng đến đây thế?

Tuy rằng cảnh giới thấp hơn so với dã thú trong núi, nhưng Diệp Thiên không hề e sợ nó, từ trên người Cùng Kì, Diệp Thiên có thể nhận ra tu vi của những con mãnh thú này tuy cao nhưng thần trí thì tựa hồ như vẫn chưa khai hóa, hơn nữa còn chưa lưu lại trí thông minh như con khỉ trong thần nông giá, có bản mệnh phi kiếm, Diệp Thiên có đầy đủ khí thờ để đi khiêu chiến với cảnh giới mãnh thú của bản thân.

- Sư phụ, gần đây hình như dã thú trên đảo đều rất gắt gông, có không ít con đã bị thiên lôi đánh chết.

Lôi Hồ chẳng qua là tu vi ngày sau, hần còn cần bổ sung thức ăn và nước uống, mỗi lần cách ba đến năm ngày, Lôi Hồ cũng đều vạch lên kế hoạch nuôi sống bản thân bằng cách đi bắt cá, hần phát hiện ra bờ cát cách trung tâm khu nhà gỗ khoảng hơn 1km đều xuất hiện tình hình dã thú tập kích thoát trận pháp.

Nhưng điều khiến cho Lôi Hồ cảm thấy không yên tâm nhất chính là cho dù là mãnh thú to lớn cũng không thể chống lại được thiên lôi, ngoài một số ít chạy trốn vào trong đảo ra, phần lớn đều bị thiên lôi đánh chết, điều này khiến cho hần có thể thưởng thức được không ít mùi vị thịt nướng thơm ngon.

- Có đại trận bảo vệ rồi, con không cần phải lo lắng đâu.

Sau khi nghe Lôi Hồ kể lại, Diệp Thiên trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Ta chỉnh sửa lại ghi chép của Trương chân nhân một lát, con ra ngoài tu luyện trước đi.

Diệp Thiên tin rằng Trương Tam Phong sống mấy trăm năm trên đảo này, nhất định sẽ phát hiện được một đồng thẻ chữ tre ở một góc của căn nhà gỗ này có gì đó, nói không chừng có một số thứ mình muốn tìm hiểu, lập tức đuổi Lôi Hồ đi, tìm hiểu lại từng cái thẻ chữ

tre này.

Thẻ chữ tre mà Trương Tam Phong lưu lại phần lớn đều ghi chép lại những tâm đắc trong tu đạo của mình qua hơn hai nghìn năm, miêu tả rất chi tiết đối với từng cảnh giới, trong đó có không ít nội dung được viết nhằm đúng vào điều mà Diệt Thiên muốn tìm hiểu, giải thích không ít những điều chưa lí giải được trong quá trình tu luyện, nói thẳng một câu là khơi gợi được Diệt Thiên phải ngồi thiền để luyện công.

Chỉ là từ lúc đó, tốc độ chỉnh lí lại thẻ tre này trở nên chậm rãi hơn rất nhiều, phải chỉnh trong hơn hai tháng, hẳn mới phân loại xong toàn bộ thẻ chữ này, đặt trên bàn bên phải chính là những thứ mà Diệt Thiên có ý muốn tu luyện, còn bên trái thì ít hơn một chút, lại là một số ghi chép của Trương Tam Phong, trong đó có không thiếu những gì nghe thấy được trên đảo tiên “bồng lai” này.

Sau khi xem hết những thứ nhìn thấy nghe thấy này, Diệt Thiên cũng hiểu hơn về lai lịch của cái bô đoàn mà mình vẫn dùng để ngồi thiền.

Hóa ra ở nơi được coi như là đất liền trên đảo này lại có một loại cây to sinh sống, chính là cây cổ thụ mà trước đây Diệt Thiên cho rằng đó là cây cổ thụ Phù Tang, loại cây này ít nhất cũng cao tới trăm mét, trên đảo không nhìn thấy nhiều, tổng cộng chỉ có khoảng mười cây.

Mà đường kính của nó chỉ có mấy chục centimet, thực ra chính là phần trung tâm của cây, một lần khi Trương Tam Phong đánh nhau với dã thú đã vô tình làm thương một cây to, sau khi đánh lui được dã thú, ông ta mới cảm nhận được một luồng sức sống mãnh liệt từ chỗ cây bị đánh gãy.

Nhìn thấy cây đại thụ này không thể sống tiếp được nữa, Trương Tam Phong liền đào đoạn gỗ phát ra sức sống kia lên, làm thành bô đoàn mà hoàng ngày dùng để ngồi thiền, Trương Tam Phong gọi đó là tâm mộc, hơn nữa còn đánh giá rất cao nó, hầu như mỗi lần tu luyện đều ngồi lên trên.

Sau khi lấy được tâm mộc này, Trương Tam Phong cũng mấy lần định đào mấy cây đại thụ khác, nhưng mà thứ nhất là bên những cây cổ thụ đó luôn kèm thêm mãnh thú hung hãn, hai là Trương Tam Phong thân không màng danh lợi, nghĩ thế rồi thôi, không hề thực hiện.

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 837

Cổ Thụ Phù Tang

Đọc đoạn ghi chép này xong, Diệp Thiên cũng muốn không đi tìm hiểu tâm tư của một tâm này, đến Trương Tam Phong cũng cảm thấy sợ hãi dã thú, trừ phi Diệp Thiên bị điên mới có ý định đi đào cái cây cổ thụ lên.

Còn về việc những dã thú kia hung dữ ở bên bờ cát Diệp Thiên đã lấy được đáp án từ những ghi chép của Trương Tam Phong.

Hóa ra, đại trận phong bế ở đảo, cứ trong khoảng thời gian cách nhau hai mươi năm, uy lực của trận pháp thường sẽ yếu đi rất nhiều, bởi vậy những mãnh thú bị nhốt trên đảo đều chọn thời điểm này để tập kích trận pháp, thời gian này thường sẽ kéo dài một năm.

Khi mà Diệp Thiên và Lôi Hồ đến đây vừa đúng vào thời điểm mà những mãnh thú trên đảo tiến hành bạo động, những gì mà Lôi Hồ nhìn thấy và biết được là không đủ nên không khỏi cảm thấy kì lạ, nếu như không phải là linh khí ở khu nhà gỗ này rất dồi dào, thì e rằng cũng sớm bị hội mãnh thú kia tấn công rồi.

Nhưng tin tức có giá trị nhất trong ghi chép của Trương Tam Phong lại không phải là hai điều trước đây mà là ông ta đã phát hiện ra, trong đảo với diện tích rộng lớn này, năm loại linh thạch kim, mộc, thủy, hỏa, thổ không hề thiếu một loại nào, hơn nữa hai loại linh thạch mộc, thổ bên ngoài thiếu nhiều thì trên đảo này lại rất phong phú.

Chẳng qua là với tu vi kì cuối kim đan của Trương Tam Phong, ông ta không thể dùng linh thạch để tăng cảnh giới của mình được, vì vậy cũng không đi đào bới linh thạch đó, đây cũng là nguyên nhân mà Diệp Thiên không thể nào phát hiện ra bất kì linh thạch nào trong ngôi nhà gỗ này được.

Nhưng những ghi chép của Trương Tam Phong, lại khiến cho Diệp Thiên mừng rỡ như phát điên, hấp thu linh khí trời đất còn cần phải chuyển hóa thành tự thân thực khí, nhưng hấp thu linh khí trong linh thạch lại có thể hấp thu trực tiếp, dùng linh thạch tu luyện, tiến triển của Diệp Thiên càng nhanh hơn.

- Lôi Hồ!

Tính cả thời gian trước khi tu luyện, Diệp Thiên ở trong căn nhà được thêm một tháng, lần đầu tiên bước ra khỏi căn nhà liền gọi Lôi Hồ đang ngồi thiền trên bờ cát lại.

- Sư phụ, người ra rồi sao?

Nhìn thấy Diệp Thiên bước ra, Lôi Hồ vội vàng chào đón, Diệp Thiên lúc này đây không hề giấu diếm, mà Lôi Hồ thường xuyên có thể hỏi Diệp Thiên mỗi khi gặp khó khăn trong vấn đề tu luyện.

Diệp Thiên đem một khối linh thạch tính thổ cho Lôi Hồ, trong lòng thầm than phục vận khí may mắn của tên tiểu tử này, hai vị sư huynh của cậu ta cộng lại cũng hơn sáu mươi tuổi rồi mà cảnh giới thì cũng chỉ tương đương với Lôi Hồ mà thôi.

- Đây là vật gì vậy ạ?

Lôi Hồ cầm lấy khối thủy linh thạch với thái độ nghi hoặc, linh khí âm hàn của nó khiến cho toàn thân của hắn chấn động, tiếp theo đó là nét mặt hiện rõ vẻ vui mừng.

Lôi Hồ có thể cảm nhận được, trong khối ngăm đen có viên đá như Ngọc đen này ẩn chứa một luồng linh khí, lại có thể trực tiếp chuyển hóa thành chân khí trong cơ thể hắn, quan trọng hơn hết là chân khí chuyển hóa mà thành, dường như không giống với lúc trước.

Hậu thiên tiến vào đến tiên thiên, tiêu chí quan trọng nhất là chân khí chuyển hóa thành chân khí, loại chuyển biến như này nhất định phải dùng linh thạch có thuộc tính tương đồng với cơ thể, giống như Cửu Tâm Gia luôn ở hậu thiên không thể nào tiến hơn được, nguyên nhân chính là Diệp Thiên không tìm thấy thấy linh thạch có thuộc tính của ông ta.

Diệp Thiên thấy trong mấy tháng này đã giảng giải cho Lôi Hồ sự khác nhau giữa tiên thiên và hậu thiên, cho nên sau khi cầm lấy khối thủy linh thạch, Lôi Hồ mừng rỡ như điên, hắn biết bản thân mình sắp được bước vào cảnh giới của tiên thiên, có được pháp lực giống như của sư phụ rồi.

- Sao trước đây ta không nhìn ra được con có được cái may mắn này cơ chứ?

Diệp Thiên lắc đầu hít một hơi rồi nói:

- Thời gian này con ngồi thiền tu luyện trên mộc tâm, điều này có ích cho việc thăng cấp của con.

- Sư phụ, đệ tử lúc đó làm nhiều việc trái với lương tâm, từ này về sau có thể quang minh chính đại làm người tử tế rồi.

Sau khi nghe thấy Diệp Thiên nói như vậy, Lôi Hồ cảm thấy xấu hổ, tu luyện thần thức là một loại kích thích tăng thêm vùng hoạt động của não bộ, sau khi tiến vào đến hóa kinh hậu kỳ, tinh thần của Lôi Hồ càng trở nên thông suốt hơn, không ngừng cảm thấy hối hận về những việc mà mình đã làm trước đây.

- Những chuyện đã qua không cần phải nhắc lại làm gì nữa, con hãy tu luyện cho tốt đi.

Diệp Thiên xua tay, hẳn có thể nhìn ra được, cùng với sự tiến bộ về tu vi của Lôi Hồ, tướng mạo của Lôi Hồ cũng có nhiều sự thay đổi, nét đen tối, tàn bạo đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó chính là vẻ thân nhiên, không màng danh lợi, điều này cho thấy cái tâm của Lôi Hồ cũng có sự chuyển biến rất lớn.

- Sư phụ, người lại muốn đi đâu à?

Nhìn thấy Diệp Thiên dạy dỗ xong, quay người đi vào con đường nhỏ bên cạnh căn nhà gỗ, nét mặt Lôi Hồ biến sắc sợ hãi, vội vàng hô lớn:

- Sư phụ, mấy tên trong núi không dễ đối phó đâu, người... người cứ ở đây đi, ở đây an toàn hơn.

Trong thời gian Diệp Thiên biệt lập với bên ngoài và chỉnh lí lại thể tre, Lôi Hồ đã tận mắt nhìn thấy sự cường bạo của những dị thú kia, đội trời đạp đất thì không nói đến, nhưng khả năng dời núi lấp biển thì là có, Lôi Hồ đã tận mắt nhìn thấy một con mãnh thú hẳn tránh né được, nhưng nó lại có thể húc đổ được sườn núi cao.

Tuy rằng Lôi Hồ biết Diệp Thiên rất hùng mạnh, nhưng nếu như so sánh Diệp Thiên với những con mãnh thú kia, thì Lôi Hồ tuyệt đối không thể xem trọng Diệp Thiên được, vì thế mới lên tiếng ngăn cản không cho Diệp Thiên đi vào trong núi.

- Không sao đâu, người cứ yên tâm tu luyện cho tốt đi đã, ta nhất định sẽ cẩn thận.

Sau khi tìm đọc được thẻ sách tre ghi chép của Trương Tam Phong, Diệp Thiên đã hiểu hơn về hòn đảo này, vượt xa ngoài sự tưởng tượng của Lôi Hồ nhiều. Trên những thể tre này thậm chí phân bố lực lượng và phạm vi địa bàn của những con mãnh thú trên đảo, những mãnh thú có sức mạnh nhất cũng đều mỗi con một lãnh thổ riêng, nước sông không phạm nước giếng.

Trong “bồng lai” tiên đảo, những dị thú có thể tu luyện sinh tồn chẳng qua là cũng có điểm hạn chế chính là linh trí mở ra rất chậm, nhất định phải tương đương với cảnh giới của đạo sĩ tu luyện kim đan mới có thể dùng linh trí của đứa trẻ hơn mười tuổi được.

Bất kể là tu đạo hay tu yêu, mở ra thần thức linh trí đều rất quan trọng. Vì vậy linh khí trên đảo mặc dù dồi dào nhưng dị thú thực sự tu luyện được đến cảnh giới yêu đan thực sự lại càng ít hơn, Trương Tam Phong ở trên đảo hơn mười năm, chỉ mới nhìn thấy hơn mười con mà thôi.

Hơn mười yêu thú mà Trương Tam Phong gọi là “đại yêu” này chủ yếu đều tự bảo vệ lấy địa bàn của mình, bình thường ẩn nấp tu hành, ít khi xuất hiện, hơn nữa Trương Tam Phong cũng ghi rõ phạm vi thế lực của nó, Diệp Thiên chỉ cần không bước vào đó thì sẽ không bị nó tấn công.

Ngoài những đại yêu này ra, còn có những mãnh thú gần đạt đến cấp độ đại yêu, cũng không phải thuộc loại mà Diệp Thiên có thể đối phó được, nhưng lúc đó là tu vi của Diệp Thiên đã tiến đến tiên thiên trung kì, khoảng cách giữa tiên thiên hậu kì là rất nhỏ, cho dù có đánh không lại thì vẫn có thể chạy trốn được.

Đương nhiên Diệp Thiên cũng không phải là rảnh rỗi đến mức đi tìm những con mãnh thú này để gây chuyện, mục đích vào núi của hắn còn là vì linh thạch thuộc tính ngũ hành trong ghi chép của Trương Tam Phong nữa, cho dù là có thể ra khỏi đảo này được hay không, dùng linh thạch kết hợp với linh khí ở đây để tu luyện thì tiến độ của nó ít nhất cũng phải tăng lên ba lần, sức hấp dẫn này khiến cho Diệp Thiên khó lòng chối từ.

- Sư phụ, người nhất định phải cẩn thận đấy!

Phía sau Lôi Hồ lo lắng hồ lớn, sớ dĩ hắn có thể chuyên tâm tu luyện là do có sư phụ Diệp Thiên ở bên cạnh, bây giờ Diệp Thiên muốn tiến vào trong núi, trong lòng hắn nhất thời cảm thấy trống vắng.

- Biết rồi, ít thì ba ngày, nhiều thì một tuần ta sẽ quay lại.

Diệp Thiên vẫy tay bước đi, một bước như đi được cả mấy chục mét, nháy mắt cái liền biến mất trong rừng sâu thăm thẳm, cảnh là sum xuê.

- Những mãnh thú tu vi chưa đạt đến đại yêu thì không tu được nguyên thân, sao mà mình phải sợ nó chứ?

Diệp Thiên thân nhiên du ngoạn trên con đường nhỏ trong rừng, mặc dù trên đảo này việc dùng thần thức có chút hạn chế, nhưng

Diệp Thiên vẫn có thể cảm nhận được cảnh tượng xung quanh trong phạm vi 1km, cho dù là gặp phải mãnh thú nào thì cũng có thể trốn đi trước.

- Gì thế này? ở đây đúng là có thể coi là động tiên rồi, đến ngay cả vật này cũng có tu vi tiên thiên hậu kì sao?

Sau khi đi sâu vào rừng hơn 50km, bỗng nhiên dừng bước, bới hần phát hiện trong một đầm lầy cách chỗ hần khoảng 800m, tỏa ra một luồng sinh khí khiếp người, cẩn thận cảm nhận, nét mặt Diệp Thiên lộ rõ vẻ mặt kinh hãi. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 838

Bị Tập Kích

Ngay từ đầu Diệp Thiên đã không phát hiện ra đó là sinh vật gì, sau khi dùng khí cơ để cảm ứng mới phát giác ra đây chỉ là một con cóc nhỏ bằng cái bàn tay, bởi trên người nó bám đầy bùn lầy, nên màu nâu đen của nó và màu bùn lầy giống nhau như đúc, rất khó bị phát hiện.

Ngay khi Diệp Thiên dùng thần thức để cảm nhận thì nó tựa hồ như cảm thấy gì đó, cơ thể cảm thấy không an toàn liền chuyển động trong đầm, một đôi mắt sáng như đèn mờ to nhìn ra xung quanh, cái mồm phía dưới chậm rãi phồng to lên.

- Ọp... ồừ!

Khi quai hàm phồng thành một hình tròn, con cóc này đột nhiên mở rộng miệng ra, một tiếng gầm giận dữ phát ra theo từ miệng nó, làm rung chuyển cả núi rừng, một sự rung động vô hình lan tỏa ra từ bốn phía, chung quanh đầm lầy đột nhiên nổi lên như một vòi rồng cấp 10, những cây đại thụ to lớn, cứng cáp vẫn bị cắt đứt.

- Mẹ kiếp, công lực của Âu Dương Phong, con cóc không phải cũng được luyện ra như thế này đấy chứ?

Khi thực khi con cóc phồng mồm lên, Diệp Thiên lại càng cẩn thận hơn, nhưng hắn không hề nghĩ rằng tiếng kêu lại có uy lực đến như vậy, trước khi dùng thực khí bảo vệ màng tai, Diệp Thiên cảm thấy tiếng ong ong vang lên trong đầu mình.

Một lúc lâu sau, tiếng thét kia mới dần lắng xuống, chỗ con cóc đó nằm dường như là mờ to hơn, chung quanh tạo thành một khoảng đất trống rộng.

Diệp Thiên xoa xoa cái lỗ tai của mình, nét mặt nghiêm trọng, hắn phát hiện ra mình hơi coi thường các mãnh thú trên đảo này rồi, cho dù là chưa tu thành yêu đan, không thể vận dụng thần thức, thì những dị thú này vẫn giữ lại được thiên tính của động vật, thực sự không hề dễ bắt nạt.

Tiếng rống này sau khi cất ra, con cóc kia dường như cũng không hề mỗi một chút nào, tuy rằng vẫn có cảm giác chung quanh có người đang thăm dò mình nhưng nó cũng không tìm ra, sau khi ngó nghiêng bốn phía thì cơ thể của nó lại chìm vào trong đầm lầy, ở nơi này thì nó tồn tại vô địch, cũng không hề phải sợ có sinh vật khác tấn công mình.

Diệp Thiên cũng không hề quấy rầy chỗ này nữa, đi qua địa bàn của con cóc, tiếp tục đi vào sâu trong núi. Mục đích của hắn lại là cây cổ thụ phù tang có khoảng cách gần nhất so với bờ cát, căn cứ vào ghi chép của Trương Tam Phong, dưới gốc cây này có một linh mạch thuộc tính thổ, bên trong ẩn chứa không ít linh thạch thuộc tính thổ.

Mặc dù có một tâm, nhưng Diệp Thiên đương nhiên vẫn thích linh thạch hơn.

Nhất là linh khí thuộc tính thổ bồi bổ vạn vật, hơn nữa còn có thể dung hợp công hiệu của linh khí, là một linh thạch không sẵn có khác, có trong tay loại thổ linh thạch, cho dù là bị trọng thương cũng có thể hồi phục nhanh chóng trong một thời gian ngắn, điều này tương đương với việc có thêm một mạng sống.

Từ trên biển nhìn cây cổ thụ phù tang này, giống như đang mọc ngay trước mắt, nhưng thực ra thì khi tiến đến phía cây cổ thụ Diệp Thiên mới hiểu được cái gì gọi là nhìn núi làm ngựa chết, hắn đi xuyên trong rừng năm ngày mà mới chỉ nhìn thấy tán cây che khuất bầu trời chứ chưa hề nhìn thấy bóng cây đâu cả.

Trong năm ngày này, Diệp Thiên có thể nói là từng bước từng bước kinh sợ, mặc dù có thể dùng khí cơ để rà soát những nguy hiểm mà những mãnh thú kia có thể mang lại, nhưng trong núi rừng không chỉ có những mãnh thú nguy hiểm kia mới đưa con người vào chỗ chết được, mà sự tồn tại của những sinh vật nhỏ bé cũng mấy lần suýt lấy mạng của Diệp Thiên.

Giống như là đang đi trong một rừng hoa ăn thịt người, thoạt nhìn vẻ đẹp dị thường của nó, trên mặt còn có một ít côn trùng, bò sát có vẻ như vô hại đối với cả người và vật.

Nhưng khi Diệp Thiên đi qua nó, thì bông hoa kia một miếng đã có thể nuốt Diệp Thiên vào, hơn mười bông mang theo gai độc có công hiệu gây mê hướng tới Diệp Thiên đâm tới. Nếu không phải là Diệp Thiên phản xạ nhanh thì ngay từ lần đầu tiên phóng ra tam vị chân hỏa mà thực vật sợ nhất, nếu không e rằng sẽ trở thành miếng mồi ngon cho mấy bông hoa ăn thịt kia rồi.

Mặt khác ở trong rừng, còn có một loại kiến lớn như ngón tay cái, loại kiến này mặc dù cơ thể nhỏ nhưng lại có hàng trăm hàng nghìn con cùng nhau hành động, Diệp Thiên đã tận mắt nhìn thấy một dị thú tu vi ở kì đầu tiên thiên nhưng lại bị lũ kiến này ăn thịt đến xương cũng chẳng còn.

Điều này càng khiến cho Diệp Thiên phải cẩn thận hơn, có lúc vì vượt qua khu vực nguy hiểm mà Diệp Thiên tình nguyện chờ cả một ngày, từng bước cẩn thận với áp lực mang theo này, cũng khiến cho tu vi tiên thiên trung kì của Diệp Thiên càng được củng cố vững chắc hơn, khoảng cách đến tiên thiên hậu kì cũng chỉ còn một chút nữa thôi.

- Ô, ta đã đến nơi rồi sao?

Lặn lội trong núi khoảng mười ngày, rốt cuộc Diệp Thiên cũng đã tới được dưới gốc cây cổ thụ phù tang, ngẩng đầu nhìn không thấy đỉnh thân cây, nét mặt kinh ngạc của Diệp Thiên không cần nói cũng hiểu.

Phía trước cách Diệp Thiên tầm hơn 1km, một gốc cây đại thụ to gần 100m chặn đường Diệp Thiên, nếu không phải là khoảng cách giữa Diệp Thiên và nó đủ xa thì hẳn còn cho rằng mình đang đứng trước một ngọn núi cao đồ sộ.

Dưới gốc cây đại thụ những tán canh trải rộng vươn xa ra xung quanh với phạm vi mấy nghìn mét không theo một quy tắc nào cả, có cành thậm chí còn cắm cả vào bên trong tảng đá, giống như một tòa mê cung rắc rối và phức tạp, vô số thân rễ hợp lại cùng một chỗ như nâng cả bầu trời lên.

Trong vòng hơn 10m xung quanh cây cổ thụ, nơi nơi đều tràn ngập linh khí mộc, toàn bộ sinh vật đều sinh trưởng tươi tốt, cành lá rậm rạp, một loại dây leo thân to như tay em bé bám vào thân đại thụ sinh trưởng mạnh mẽ, giống như một tầng áo giáp bảo vệ cho cây cổ thụ Phù Tang.

Tổng thể gốc cây đại thụ giống như một vương quốc độc lập, trên thân phân ra vô số cành, thành nơi vui chơi cho bầy khỉ Ma-cac, cũng có những con báo leo lên cây trốn, biến đó thành nơi ẩn nấp của mình.

Tốt lắm, chuẩn bị tùy cơ phát ra một đòn chí mạng.

- Nơi này ắt hẳn chính là linh mạch thuộc tính mộc mà Trương chân nhân đã ghi chép lại rồi.

Cảm nhận được linh khí có ở khắp nơi, Diệp Thiên thở phào nhẹ nhõm, hành trình hơn mười ngày của hắn đã khiến hắn chịu bao khổ cực, nếu không phải thăng lên tiên thiên trung kì, chỉ dựa vào tu vi trước đây e rằng sớm muộn gì cũng chết giữa đường.

- Dựa theo những gì mà Trương Tam Phong nói, thông thường mãnh thú chỉ có những mãnh thú bị trọng thương mới đến đây, nên nơi này đáng lẽ ra là sẽ không hề có nguy hiểm gì cả.

Diệp Thiên đi đến bên cây cổ thụ, khoảng cách giữa hắn và cây cổ thụ càng gần thì nỗi khiếp sợ của hắn càng dâng lên, bởi vì cái đậm đặc tâm kia của Trương Tam Phong chính là trung tâm của cây đại thụ này, năm đó Trương Tam Phong đánh nhau với đại yêu ở nơi này, có thể phá hủy một cây đại thụ to lớn như thế này cho thấy sức chiến đấu của cao nhân kim đan kì đáng sợ nhường nào.

- Ngao ngao!

Ngay khi Diệp Thiên xuất hiện cách cây cổ thụ chừng 400 bước, đàn khí đang vui chơi ở những cành cây phía dưới đột nhiên phát ra âm thanh báo động, mấy trăm con khí to đột nhiên nhao nhao lên, bò lên trên cao, trong nháy mắt đã ở bên trong cành lá sum xuê.

Còn nguyên nhân khiến cho Diệp Thiên phải dừng bước là vì đến đến con báo là kẻ săn thú kia cũng phải dừng bước lại, cũng đột nhiên như bị kinh hãi điều gì đó, một con từ thân cây chạy xuống trốn đi, nhảy nhanh vào bụi cây bên dưới, không hề quay đầu lại một lần.

- Chuyện gì thế này? Chẳng nghề chỗ này có mãnh thú tồn tại sao?

Nét mặt Diệp Thiên tỏ ra sợ hãi, nhanh chóng lùi về phía sau, phải biết rằng, mặc dù trước đây Trương Tam Phong không hề gặp phải mãnh thú ở nơi này nhưng đây là chuyện của hơn hai ngàn năm trước rồi, ai mà biết được nơi này có bị đánh chiếm hay không chứ?

Nơi đây được gọi là “Bồng Lai”, có thể nói là từng bước đều tồn tại sát khí, Diệp Thiên không hề dám khinh thường, đến khi bước ra ngoài hơn nghìn mét mới đứng vững được.

Diệp Thiên phóng thân thức ra kiểm tra cẩn thận.

- Thật kì quái, không có gì cả.

Sau khi chính mình rà soát một lần chung quanh cây cổ thụ một cách cẩn thận, Diệp Thiên nhún mày, bỗng nhiên rùng mình.

- Chẳng lẽ lại tương đương với đại yêu kim đan kì, điều này mới khiến cho mình không thể tìm ra được?

Diệp Thiên biết tiên thiên tu vi và kim đan đại đạo quả thực là hai thứ hoàn toàn không giống nhau.

Còn nói đến cảnh giới, nếu như đem so sánh tiên thiên kì là một đứa bé còn chưa biết đi thì kim đan cao nhân chẳng khác nào một hào hán đã trưởng thành, một hào hán có thể mạnh hơn một trăm hoặc hơn nghìn đứa bé, hai người này là hai cấp bậc khác hẳn nhau.

Cho nên khi Diệp Thiên biết nơi đây không hề có đại yêu, mới dám đến tìm mộc tâm, nếu không với gan của hắn cũng không dám tự tiện xông vào nơi tu luyện của đại yêu này, điều này chẳng khác gì đi vào đường chết.

Khi Diệp Thiên biết nơi đây không hề có đại yêu, mới dám đến tìm mộc tâm, nếu không với gan của hắn cũng không dám tự tiện xông vào nơi tu luyện của đại yêu này, điều này chẳng khác gì đi vào đường chết.

Mà vừa rời hành động của đàn khi và con báo đều tỏ rõ sự xuất hiện của một sức mạnh to lớn, thần thức của Diệp Thiên thì không thể nào phát hiện ra được nguy hiểm, nhất thời khiến cho hắn dựng tóc gáy, ngoài đại yêu tu được yêu đan ra thì Diệp Thiên không tìm được giải thích nào hợp lí hơn cả.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Thiên ngừng thở, sau khi núp nhanh thân mình sau một cành cây rú xuống, Diệp Thiên như ngừng thở hoàn toàn.

- Không tốt!

Ngay khi Diệp Thiên vừa mới ẩn nấp đi thì đột nhiên sau gáy tê rần, tim đập loạn, không kịp nghĩ gì, cơ thể Diệp Thiên trái lại như lao về phía trước, miệng há hốc, một vòng sáng trắng bao xung quanh hắn.

- Mẹ kiếp, là người cây sao?

Khi thân thể thoát ra ngoài, đầu Diệp Thiên đã quay về phía sau, hắn phát hiện ra một dây leo ngăm đen, giống như một chiếc đuôi dài phía sau người mình.

Ở vị trí đỉnh của dây leo đó lóe lên một luồng sáng rực rỡ của kim loại màu đen, Diệp Thiên tin rằng vừa rồi nếu như mình phản ứng chậm chút nữa thì có lẽ gáy mình đã bị vật này xuyên thủng rồi.

Tuy rằng động tác trốn tránh của Diệp Thiên rất nhanh nhưng dây leo kia cứ như có linh trí vậy, lại có thể hồn không phân tán cứ đi theo phía sau Diệp Thiên như vậy, mặc cho Diệp Thiên mấy lần chuyển hướng những cũng không thể cắt đuôi nó được.

Mà điều càng làm cho Diệp Thiên kinh hãi hơn đó là sau khi cơ thể Diệp Thiên hiện ra thì từ dưới đất và trên trời đều đồng thời xuất hiện bảy tám cái dây leo cứng ngắc như vậy, giống như kết thành một chiếc lưới khổng lồ vây bắt Diệp Thiên, dù cho Diệp Thiên có nhanh như điện thì cái khoảng không cho hắn trốn chạy cũng ngày càng nhỏ đi.

- Cái ông Trương chân nhân này, ông không hề nhắc tới việc cây cổ thụ Phù Tang này lại thích ăn thịt người mà? Ông đúng là thích chơi tôi đây hả?

Mấy lần Diệp Thiên định thoát ra khỏi vòng bao vây này đều bị một dây leo mới xuất hiện cản lại, hắn không biết lực tấn công của những dây leo này như thế nào, cũng không dám tùy tiện tiếp xúc với nó, chỉ biết tự chửi thầm Trương Tam Phong trong lòng mà thôi.

Theo như những gì mà Trương Tam Phong nói, cây cổ thụ Phù Tang này mặc dù có thân khổng lồ nhưng một là không hề sinh ra linh trí, hai là không hề có bất kì khả năng tấn công nào, chỉ là cây đề cao linh khí mộc, đáp ứng như cầu cho sinh linh trên đảo này, không hề có một chữ nào đề cập đến tình cảnh bi thảm của một bông hoa ăn thịt người trong nháy mắt đã biến một con nai thành máu loãng như Diệp Thiên đã nhìn thấy cả.

Diệp Thiên có nói thế nào thì cũng không dám đề cho cơ thể mình tiếp xúc với những dây leo đó.

Chẳng qua là cùng với sự chuyển dịch của thời gian, sau hơn một phút đồng hồ, Diệp Thiên mới phát hiện ra ở trong này hắn căn bản là không thể thoát khỏi được vòng vây của những chiếc dây leo kia.

- Ông thật sự là muốn đùa chết tôi sao?

Vô số sợi dây leo kết lại thành một chiếc lưới khổng lồ, nhìn thấy mình không thể nào mà trốn thoát được, Diệp Thiên thấy kì lạ, những dây leo này sao dù có nói là thực vật thể nào đi nữa cũng không thể phá được kiếm khí hộ thể hình thành từ phi kiếm được, khi đặt chân vững một chút trên mặt đất, cả người hóa thành ánh sáng trắng, xông ra ngoài theo hướng vừa đi đến.

- Keng... keng... keng...

Một loạt tiếng va đập phát ra từ hướng mà Diệp Thiên phá vòng vây, đúng như Diệp Thiên nghĩ, mặc dù lực công kích của những dây leo này không kém nhưng khí gặp phải vô ngân kiếm khí, lập tức biến thành vụn gỗ, bay lả tả khắp nơi.

- Có bản lĩnh thì ra đây đánh với ta một trận đi, núp ở sau như thế thì gọi gì là anh hùng chứ?

Cái lưới vững chắc, mạnh mẽ kia bị rách một lỗ, nháy mắt Diệp Thiên đã tiến ra ngoài được hơn 300m, vừa rồi giao đấu một phen cũng khiến cho hắn định thần lại, khẳng định không phải đại yêu kim đan kì tập kích mình, nếu không đã có thể nghiền chết mình bằng một đầu ngón tay rồi, hà tất phải hao tổn tâm sức như vậy làm gì chứ?

-Vèo...vèo...

Đáp lại lời Diệp Thiên chỉ là một âm thanh từng đợt từng đợt vang lên trong không trung, còn những dây leo cách hơn 300m kia nhanh chóng tiến đến tấn công, vết hồng mà Diệp Thiên vừa chặt đứt đó căn bản là không đáng kể gì, không thể làm thương đến những dây leo đó được.

Đường như cảm nhận được Diệp Thiên không phải để đối phó, trong không trung lần này còn trộn lẫn một ít cành cây khô, nổi giận lôi đình hướng về phía Diệp Thiên mà nện xuống với lực vô cùng lớn, có thể nện một người đang sống rành rành kia chui xuống mặt đất, đương nhiên không phải là loại mà hộ thể của Diệp Thiên có thể đối kháng lại được.

- Mẹ kiếp, cây Phù Tang này thành tinh thật rồi sao?

Diệp Thiên vừa lui về phía sau, vừa chửi ầm lên, trong lòng không khỏi hơi thăm đến tiên nhân mười tám đời Trương Tam Phong, nếu không nhìn thấy ghi chép của ông ta, coi như với gan của Diệp Thiên thì hẳn không bao giờ dám đi vào đến cái chỗ này.

Lui tiếp hơn 100m về phía sau, Diệp Thiên phát hiện ra ban đầu vốn là một con đường với thảm cỏ xanh, bây giờ không hiểu tại sao lại biến thành một rừng bụi gai, mọc dài hơn 5 inch giống như từng con dao găm nhỏ một vậy, đặng đặng sát khí.

- Bỏ liều mạng với mày.

Nhìn thấy cảnh trước thì có truy binh, sau cũng chẳng còn đường lui, khí huyết trong người Diệp Thiên sùng sục sôi lên.

Hắn không lùi cũng không tiến, không chế phi kiếm, nhảy vào bên trong chiếc lưới dây leo kia, nhưng trong lúc vô tình đã đâm phải cành cây bị gãy.

- Muốn cho ta chết á, không dễ thế đâu.

Cảm nhận được sợi dây leo đập vào người mình như chiếc dây da, Diệp Thiên bỗng cười một cách nham hiểm.

Tay phải nắm lấy không trung, sau khi lật lại cổ tay hướng thẳng với lòng bàn tay, một luồng lửa màu tím đột nhiên xuất hiện trên bàn tay hắn.

- Đánh ta thích lắm chứ gì?

Lòng bàn tay Diệp Thiên khẽ nắm chặt một chút, tam vị chân hỏa kia nổ tung trước mặt Diệp Thiên, vô số những tia lửa như pháo hoa rơi vào những sợi dây leo phía trên.

Tam vị chân hỏa chính là tinh hoa mà con người ngưng luyện ra được.

Còn mạnh hơn cả sức nén của thực khí, ngoài việc có thể luyện khí ra, mà khi gặp hỏa bất hóa còn có thể thiêu hủy vạn vật.

Sau khi cho nổ tung tam vị chân hỏa, trong không trung giống như một đường ống dẫn khí bom, cho dù chỉ bị dính tí xíu lửa cũng khiến cho toàn thân không có chỗ nào là lửa không lan đến.

Xung quang Diệp Thiên giống như đột nhiên xuất hiện một thế giới lửa.

- Cho người tiếp tục hung hăng này.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, trong lòng Diệp Thiên thấy sáng khoái vô cùng, có chút miễn cưỡng ngưng đọng lại một luồng chân hỏa nữa, nhưng không cần đợi hấn xuất chiêu, những sợi dây leo bao quanh hấn đã nhanh chóng rút lại như gặp quỷ vậy, tầm mắt phía trước trở nên rộng hơn rất nhiều.

Nhưng những sợi dây leo đang múa may chậm chậm trên trời kia đều bị dính lửa, thu về lần này, nhất thời đã đốt cháy hết hoa cỏ ven đường, trong một thời gian ngắn ngửi cây đại thụ kia đã trở thành một đám lửa cháy ngùn ngụt, cao vút tận trời xanh.

- Mình đã làm gì đây? Phóng hỏa?

Nhìn thấy biển lửa phía trước, Diệp Thiên cũng há hốc mồm. đây chính là chân liệt hỏa, một khi phát ra, ngay cả hấn cũng không chế không nổi ngọn lửa, chỉ có thể để mặc ngọn lửa không ngừng hướng bốn phía lan ra, đã xấp lan tới cây Phù Tang cổ thụ.

Thấy tình hình không ổn, Diệp Thiên cũng không biết phải làm sao, thân hình nhanh chóng lùi về sau, bởi nếu hấn ở lại đây, trong phạm vi vài cây số đều là thân rễ của cây phù tang cổ thụ, vạn nhất bị lửa bắt đến, Diệp Thiên thật rất có thể sẽ rơi vào tình cảnh “chơi với lửa có ngày chết cháy”

Đối với việc ngọn lửa có thể thiêu rụi cả cánh rừng cổ thụ, Diệp Thiên căn bản cũng không để trong lòng, vừa rồi chuyện xảy ra là rất rõ ràng, ngoại trừ phù tang cổ thụ ra tay đối phó mình, Diệp Thiên cũng không thể ngờ được sẽ có những địch nhân khác.

Tam vị chân hóa gặp nước không tan, lại càng không nói tới một thuộc tính vốn là bị nó khắc tinh, một khóa tam vị chân hóa này xuất ra, không khí xung quanh cũng như bị đốt cháy.

Chỉ một thoáng, những dây leo tấn công Diệp Thiên lúc trước đã bị thiêu thành tro tàn, lửa đã đốt cháy những cành cây gãy rơi trên đất, những động vật sống trên các tán cây cũng bị kinh động, những tiếng hí động thể lương vang lên.

- Chỉ là một tia lửa a!

Diệp Thiên một bên lui về phía sau, một bên hung tợn mắng:

- Đốt đi, dù sao linh thạch cũng không thể đốt được, lũ thực vật này hẳn là chưa từng thấy qua một người cùng hung cực ác như vậy! var content = \$ (#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 839

Mộc Tiêu

Cây đại thụ ra tay vừa rồi, khiến Diệp Thiên suýt nữa lâm vào tuyệt cảnh, hẳn vốn là một người quyết đoán, lúc này đã đem đại thụ nọ xếp vào hàng địch nhân. Trong lòng không còn một tia tử bi nào nữa, nếu không phải xuất ra tam vị chân hỏa quá tổn hao chân khí, Diệp Thiên thậm chí còn muốn đốt thêm một mồi lửa nữa.

- Óe, đây là chuyện gì? Tại sao lại có mưa vào lúc này?

(quá nhỏ cho đội Diệp Thiên)

Đang lúc thế lửa bùng bùng, thì bầu trời phía trên cây đại thụ, bỗng nhiên phiêu phiêu rơi xuống một trận mưa phùn, mưa tuy không lớn, nhưng liên miên không dứt như trải một tấm chăn lớn phủ lên khắp thiên địa, bao trùm lên biển lửa.

- Hừ, mưa đi, ta éo tin có thể dập tắt được tiên thiên chân hỏa.

Diệp Thiên trên mặt lộ một tia cười lạnh, tiên thiên chân nguyên là do chân khí ngưng tụ mà thành, chính là dù ở trong nước cũng có thể bốc cháy, mà mưa chỉ là mưa phùn nhỏ, không khác gì hỏa thượng kiều du (đổ dầu vào lửa), theo suy đoán của Diệp Thiên, lửa này càng ít thì càng mạnh.

- Óe, không đúng, tại sao lại như vậy?

Ngay khi Diệp Thiên đang lạnh lùng cười, hẳn đột nhiên phát hiện, cơn mưa phùn kia rơi đến biển lửa, thế lửa tự nhiên bị chế trụ, dần dần theo mưa rơi xuống, biển lửa đỏ lòm cũng dần bị dập tắt.

- Không lẽ đây là loại mưa trong truyền thuyết, khi Quan Thế Âm dùng cảnh liễu trong bình Cam Lộ?

Diệp Thiên cẩn thận cảm thụ những giọt mưa rơi trên người mình, trên mặt phọt ra một tia khiếp sợ, trong cơn mưa, ẩn chứa một cổ

linh khí của vạn vật, giống như xoa dịu, nhanh chóng dập đi lửa giận trong lòng Diệp Thiên.

Tĩnh tâm lại, Diệp Thiên nhất thời phát hiện, cơn mưa này thực sự không phải từ trên trời rơi xuống, mà là từ trên cành lá của cây Phù Tang cổ thụ rơi xuống, nếu Diệp Thiên đoán không sai, đây chính là tinh hoa sinh mệnh cổ thụ.

Lửa đến nhanh, đi cũng nhanh. Vòn vòn một đoạn thời gian ngắn ngủn, biển lửa đã tắt ngóm, ngay cả một đám khói li ti cũng không sót lại.

Càng khiến Diệp Thiên kinh dị chính là, sinh mệnh tinh hoa từ cây đại thụ rơi xuống tới đâu, những khoảng đất đã bị đốt đen thui, bằng mắt thường có thể thấy tốc độ tăng trưởng trở lại, một hồi sau, trước mắt diệp thiên lại là một mảnh xanh biếc, không còn lưu lại một chút dấu vết của hỏa hoạn.

- Con bà nó, lần này thật sự phải chạy rồi!

Mất thấy tiên thiên chân hòa không có hiệu quả, Diệp Thiên trong lòng sinh ra một cảm giác vô lực, cây đại thụ thể tích thực sự quá lớn, ngọn lửa vừa rồi, thậm trí còn không đốt được một phần vạn của nó, căn bản không gây thương tổn gì tới gân cốt của nó, Diệp Thiên chỉ có thể lùi một bước.

Nhưng hắn cũng không có ý định từ bỏ, đợi cho mưa từ trên cây tán đi, thân bình hắn lại lao tới, một lần nữa xuất ra tiên thiên chân hóa, hắn còn có thể nắm chắc.

- Không có công kích sao?

Khi Diệp Thiên đi vào phạm vi 500m trong tán cây đại thụ, thân cảnh cùng dây leo cũng không có tiếp tục tập kích hắn, Diệp Thiên trong lòng nhất thời vui vẻ hắn lên, hắn rất hi vọng sẽ không phải cùng đại thụ này can qua, chỉ cần đào được linh thạch, hắn sẽ lập tức rời đi.

- Óe, đây là cái gì?

Diệp Thiên ánh mắt bỗng nhiên hướng tới một đoạn rễ đại thụ phía trước nhìn lại, thân cây chỗ đó ngăm đen giống như nham thạch, tựa hồ so với những chỗ khác bất đồng, thân cây đang tron nhẵn bỗng nhiên gồ lên, giống như có một sinh vật bên trong đang cựa quậy đi ra.

- Đây...đây là con mẹ nó cái giống gì?

Hơn mười giây sau, xuất hiện trong tầm mắt Diệp Thiên là một con vật cao chừng năm thước, cả người nhìn như một thân cây, quanh thân bám vô số dây leo, đầu mơ hồ có ngũ quan như con người, nếu không phải Diệp Thiên cảm ứng được khí tức sinh mệnh mênh mông trong cơ thể đối phương, sợ là quái vật trước mặt kia, Diệp Thiên cũng chỉ coi như là một cái cây mà thôi.

- Ô ô....

Quái vật hành động thập phần thông thả, ánh mắt màu oánh lúc lấp lóe, không ngừng quét qua người Diệp Thiên, trong ánh mắt ẩn chứa một tia sợ hãi, hiển nhiên ngọn lửa của Diệp Thiên đã đốt cho nó phát sợ.

- Ta tới đây chỉ vì linh thạch thuộc tính mộc, cùng với người nước giếng không xâm phạm nước sông, người vì sao công kích ta?

Diệp Thiên trong lòng vừa động, mở miệng hỏi, một ngọn lửa lại xuất hiện trong lòng bàn tay, quái vật kia sợ tới mức liên tiếp lùi về sau, cả người dán lên thân cây đại thụ, tư thế như kiêu, chỉ cần Diệp Thiên xuất ra ngọn thiên chân hỏa, là hắn sẽ lập tức chạy trốn vào trong thân đại thụ.

- Có thể xuất nhập vào bên trong một thân đại thụ sao? Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Diệp Thiên lúc này đã rõ, thứ tập kích hắn, không phải là Phù Tang cổ thụ, mà là quái vật trước mặt kia, chính bởi vì mình xuất ra thiên chân hỏa đốt tới cây cổ thụ, mới xuất hiện cơn mưa Cam Lộ vừa rồi.

- Rống ô!

Nhìn thấy Diệp Thiên cũng không có xuất ra hỏa đoàn trên tay, quái vật kia tựa hồ đỡ sợ vài phần, trong miệng phát ra từng trận âm thanh như khiển trách, dây leo khắp tứ chi bỗng nhiên lao ra, trong nháy mắt đã đan thành một tấm lưới, hướng Diệp Thiên trùm tới.

- Còn cố?

Hành động của quái vật đã khiến Diệp Thiên bùng bùng tức giận, quái vật kia năng lượng trong cơ thể nhiều nhất cũng chỉ ngang cơ Diệp Thiên, nếu không phải nó mượn sinh mệnh tinh hoa của đại thụ, thì chỉ một mẻ lửa vừa rồi của Diệp Thiên cũng đủ tiêu diệt nó rồi.

Nhưng tiên thiên chân hỏa của Diệp Thiên cũng không phải chỉ dùng để công kích, hai tay nâng lên, đem ngọn chân hỏa trong tay nghênh đón tấm lưới dây leo đang trùm tới.

- Sru sru...

Quái vật tuy linh trí không cao, nhưng vừa rồi ném không ít thiết thòi, hẳn không muốn tiếp tục cảm thụ, thấy hành động của Diệp Thiên, dây leo khắp bầu trời, nhất thời nhanh chóng bay ngược trở về.

- Con mẹ nó, đây không phải Hắc Sơn Lão Yêu sao?

Nhìn thấy quái vật kia chung quanh người đầy dây leo bay múa, Diệp Thiên bỗng nhiên nhớ tới, nắm đó hẳn đã từng xem một bộ phim tên là “U hồn thiên nữ”, không phải trong phim cũng có một cảnh tượng như vậy sao?

- Ta hiểu rồi, đây bất quá chỉ là một mộc tiêu!

Lúc này, Diệp Thiên rốt cuộc đã hiểu ra, đây chỉ là một con tinh quái mà thôi.

Căn cứ điển tịch đạo gia ghi lại, cái gọi là tinh quái, chính là trải qua quá trình hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, ngưng tụ thiên địa tinh tú, hình thành một loại sinh vật có thể tu luyện, bất quá nó lại khác với động vật tu yêu, điều kiện để hình thành một tinh quái khó khăn hơn nhiều, hơn nữa thường thường phải trải qua mấy ngàn năm mới có thể xuất hiện một tia linh trí.

Ví dụ như sơn quý mộc tiêu và hoa tiên tử trong “Liêu Trai chí dị” chính là một loại tinh quái, tinh quái công kích không tính là mạnh, thường thường sau khi linh trí sinh ra, cũng sẽ bị một số ít mãnh thú cắn nuốt, hấp thụ tinh hoa của bọn chúng.

Mộc tiêu trước mắt này sở dĩ có thể dùng dây leo công kích, hẳn là phải dựa vào Phù Tang cổ thụ mới có thể làm được, thân mình nó chính là được ngưng tụ bởi đại thụ tinh hoa mà thành, nên có thể mượn một chút lực lượng của đại thụ.

Mà trong Trương Tam Phong tự chuyện không có ghi chép lại chuyện này, chắc hẳn là khi ông ta di lịch qua đây, mộc tiêu này còn chưa hoàn toàn hình thành linh trí, phải sau khi Trương Tam Phong mọc cánh thành tiên 200 năm sau mới gian nan sinh ra, vừa lúc đụng phải Diệp Thiên.

Diệp Thiên đoán quả không sai, mộc tiêu này, sinh ra đích xác mới chỉ hơn một trăm năm, nó thậm chí cả thân thể cũng chưa thành hình, chẳng qua nó là từ Phù Tang cổ thụ biến thành, nên mới có thể mượn lực công kích Diệp Thiên.

Chẳng qua sau khi trở lại hình dạng mộc tiêu, nó cùng Phù Tang cổ thụ đã trở thành hai loại sinh vật khác nhau, sau khi Phù Tang cổ thụ cảm nhận được uy hiếp từ tiên thiên chân hóa, đã cắt đứt năng lượng cung ứng cho mộc tiêu, không cho nó sử dụng nữa... lúc này mới khiến nó hiện nguyên hình.

- Ta tới đây không phải là để táng ngươi, ngươi vì sao lại muốn ứnh ta?

Sau khi hiểu rõ lai lịch của quái vật kia, Diệp Thiên trong lòng không còn chút sợ hãi nào, há mồm phun ra, một đạo ánh sáng phá không như một giải thiên hà, lóe lên tầng tầng ngân quang hướng mộc tiêu quét tới, không đợi mộc tiêu phản ứng, đã tách những dây leo quanh người hắn ra, trảm rơi đầy trên mặt đất.

- Ngao ô!

Mộc tiêu trong miệng phát ra một tiếng gầm rú trầm thấp, liền ấn nửa người vào đại thụ, nửa thân bên ngoài, dài ra như một cái xúc tu, trong mắt vẻ sợ hãi tăng thêm vài phần.

- Trong cơ thể ngươi có hơi thở giống ta, ngươi tới đây là muốn giết ta!

Mộc tiêu kia mặc dù đã ăn vài lần đau khổ, nhưng cũng không chịu lui bước, bỗng nhiên một đoạn thần thức truyền vào trong đầu Diệp Thiên.

- Trên người của ta có hơi thở giống ngươi?

Sau khi hiểu ý tứ của đoạn thần thức, Diệp Thiên không khỏi ngậm ngẫn cả người, tâm niệm vừa chuyển, nhất thời hiểu ra, nguyên lai cái bò đoàn (cái đệm ngồi nhưng chắc bằng gỗ) của Trương Tam Phong còn sót lại kia, không ngờ là được lấy ra từ trong cơ thể của mộc tiêu!

- Tinh quái quả nhiên thứ nào cũng tốt!

Nhìn mộc tiêu trước mặt, Diệp Thiên liếm liếm môi, chẳng trách lại có nhiều cao nhân thích hàng yêu phục ma đến vậy. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 840

Linh Thạch Mộc

Diệp Thiên trước kia từng thấy qua mộc linh thạch, nhưng so với cái mộc tâm bồ đoàn kia, hai thứ quả thực là không cân xứng.

Mộc bồ đoàn trong lòng ẩn chứa mộc thuộc tính linh khí, nếu so với mộc linh thạch thì tinh túy hơn nhiều, nhưng theo như lời Trương Tam Phong, sau khi mộc bồ đoàn mất đi sự bổ sung mộc linh khí của đại thụ, mộc tâm bồ đoàn thuộc tính mộc bên trong cũng bị thiếu đi mất một phần, cho nên khi hấp thu hoàn toàn linh khí trong mộc bồ đoàn, cũng chỉ có thể có tác dụng cường thân kiện thể mà thôi.

Thân thể Trương Tam Phong hơn hai trăm năm không phân hủy, chính là nhờ vào linh khí trong mộc bồ đoàn bồi bổ, lúc trước lại bị Diệp Thiên hấp thụ không ít, hiện tại ở bên trong linh khí đã loãng đi rất nhiều, theo như Diệp Thiên tính toán, nếu còn có thể sử dụng được ba đến 5 năm nữa đã là tốt lắm rồi.

Diệp Thiên thậm chí từng tính đợi sau khi Lôi Hồ đạt tới cảnh giới Tiên Thiên, sẽ đem mộc bồ đoàn kia phân ra, làm thành một thứ vật trang sức người thường có thể đem theo, hơn nữa dùng trận pháp phong ấn linh khí mộc lại, khiến tốc độ thất thoát linh khí chậm lại tới mức thấp nhất.

Linh khí thuộc tính Mộc, đối với cơ thể con người có lợi rất lớn, vừa có thể trừ tà hộ thân mạnh hơn công cụ của một thầy tu gấp trăm lần, nếu người thường đeo, tuổi thọ có thể tăng thêm ít nhất mười năm, một cái bồ đoàn như vậy, đủ để Diệp Thiên làm cho mỗi người trong nhà một món trang sức nho nhỏ.

Nếu ý định của Diệp Thiên bị những người trong Thần Châu giới biết được, nhất định sẽ chửi ầm lên hẳn là cái đồ phá gia chi tử ăn tiêu như rác.

Phải biết rằng, kỳ vật loại này, cho dù ở Thần Châu giới cũng là những vật trong truyền thuyết, cho dù bên trong linh khí hơi loãng một chút, nhưng nếu hàng này ngưng thần tinh khí đã tọa trên đó, công hiệu có thể nói là không tương tượng được. Lại còn có thể trừ tà

chống nhập ma, đáng được xưng là báu vật vô giá.

Đương nhiên, chuyện này dù Diệp Thiên có biết, hắn cũng không để ý, hắn vốn là phạm phu tục tử, những ràng buộc trên thế gian này còn nhiều lắm, huống hồ hắn là một tu sĩ, thân nhân cha mẹ không thể sống lâu, nhưng Diệp Thiên thì có thể nói là trường sinh, cho nên cho dù có phải đánh đổi tất cả, hắn cũng sẽ làm cha mẹ người thân sống lâu một chút. Cho dù là việc không thể Diệp Thiên cũng sẽ cố đi làm.

- Ta tới đây sở dĩ là muốn thu linh thạch, không muốn cùng ngươi gây can qua, ngươi nên lùi lại. Ta có thể tha thứ cho sai lầm lúc trước của ngươi!

Mặc dù đối với một tiêu trước mặt này vô cùng động tâm, nhưng hắn vẫn mạnh mẽ át chế vọng xuống. Bởi một tiêu này tu vi so với hắn cũng không yếu hơn bao nhiêu, hơn nữa Tiên Thiên chân hỏa của Diệp Thiên cũng không phải có thể sử dụng vô hạn, nếu hai người phải đấu với nhau, Diệp Thiên ba thành nắm chắc cũng không có.

Trong lòng Diệp Thiên hiểu được, nếu như hắn đốt hết nơi này, không may chọc giận Phù Tang đại thụ, chỉ sợ hắn ngay cả cơ hội đào tẩu cũng không có, dù sao cây cổ thụ kia cũng đã sinh trưởng cả vạn năm. Cho dù không có thần trí, nhưng nếu thực sự bị uy hiếp sinh tử, sợ là cũng sẽ hiệu trợ một tiêu xử lý Diệp Thiên.

Trong tình huống này, Diệp Thiên dù có kế hay, cũng phải suy nghĩ kỹ. Cho dù Diệp Thiên biết một tiêu này một tâm vô cùng trân quý, nhưng nếu phải đổi đến an nguy tính mạng, hắn nhất định không làm, chỉ cần thu đủ linh thạch một, là hắn đã đạt được mục đích.

- Linh...linh thạch? Là vật gì?

Nhìn thấy ngọn lửa trong lòng bàn tay Diệp Thiên đã thu hồi, về mặt khẩn trương của một tiêu nhất thời dịu xuống. Ngọn lửa kia đối với hắn áp bách quá lớn, trong thâm tâm nó có một loại bản năng luôn nhắc nhở, ngọn lửa kia có thể thiêu đốt căn nguyên, hoàn toàn có thể diệt sát nó bất cứ lúc nào.

Bản năng sinh tồn buộc một tiêu phải thỏa hiệp, là thảo một chi linh, chi cần sinh ra linh trí, là đã thông minh hơn so với mãnh thú bình thường rất nhiều, sau khi cùng Diệp Thiên thần thức trao đổi, một tiêu cũng có thể hiểu được mục đích đến đây của hắn.

- Chính là cái này!

Diệp Thiên lật cổ tay, một viên linh thạch thuộc tính kim hiện ra trong lòng bàn tay hắn, một cỗ khí thế không gì không phá được,

tràn ra.

- Nơi này... nơi này không có vật như thế!

Dù đã cố giữ vững thân hình, nhưng toàn thân đây leo trên người mộc tiêu cũng đồng loạt rung lên, thật sự nó chưa từng gặp qua thứ này, đúng như nó nói, nếu có nó tình nguyện đưa cho Diệp Thiên, để gia hòa nguy hiểm này nhanh rời đi.

- Cái ta nói không phải là cái này, mà là một viên đá có thể tản mát ra khí tức giống như vậy...

Thần trí mộc tiêu, nhiều nhất cũng chỉ tương đương với một đứa trẻ 5 - 6 tuổi, năng lực lý giải rất hạn chế, sau một hồi vất vả giải thích của Diệp Thiên, mộc tiêu vẫn có chút không hiểu:

- Viên đá, ở bên kia có một viên đá, viên đá ấy có thể biến thành một thứ rất lợi hại, mộc tiêu không dám qua đó!

- Còn lợi hại hơn so với ngươi? Nó là vật gì, ở chỗ nào?

Diệp Thiên nghe mộc tiêu nói xong dờ khóc dờ cười, nhưng trong lòng vừa động, linh thạch mộc thuộc tính hẳn phải có mộc tiêu thủ hộ, mà hẳn chưa từng gặp qua linh thạch thổ thuộc tính, liệu chỗ tảng đá mộc tiêu nói có gì kì quái chẳng?

Hiện tại Diệp Thiên đã hấp thu bốn loại thuộc tính linh thạch, hơn nữa cũng đã dung hợp một cách hoàn mỹ, không biết còn có thể hấp thu linh khí thổ thuộc tính hay không, nhưng loại hấp dẫn này quá lớn, cũng khiến tim Diệp Thiên đập thình thịch.

Nghe Diệp Thiên nói vậy, mộc tiêu suy nghĩ nửa ngày sau mới từ từ nói:

- Ở núi bên cạnh, phải đi đến lúc mặt trời lặn mới tới, trong phạm vi ngọn núi mù mù nó, ta đánh không lại nó!

- Ý ngươi nói, nếu nó đến địa bàn của ngươi, sẽ không phải đối thủ của ngươi phải không?

Diệp Thiên nhăn tình sáng lên, hẳn tự biết mù mù trong lời nói của mộc tiêu chính là Phù tang đại thụ này, cho dù khiếp sợ đại thụ to lớn này, nhưng trong lòng hẳn cũng hưng phấn vô cùng, xem ra tảng đá kia là một sơn quý, thực lực hẳn không có đạt tới Kim Đan kỳ.

Diệp Thiên biết, trong toàn tu chân giới, cho dù là ở cả thần châu giới, Kim Đan kỳ cao nhân cũng có thể đếm trên đầu ngón tay, nhân loại trời sinh linh trí cao như thế, càng không cần phải nói đến bọn tinh quái này, bọn chúng tu luyện khó khăn, nếu so với nhân loại có lẽ gấp hơn ngàn vạn lần!

Hải đảo này, có thể so sánh với một số đảo lớn của Trung Quốc, Kim Đan kỳ đại yêu hấn số lượng có thể đếm trên đầu ngón tay, tổng cộng có lẽ cũng chỉ khoảng 7 8 con mà thôi, có thể nói, xác xuất Diệp Thiên đụng phải đại yêu, so với trúng số số còn thấp hơn rất nhiều.

- Đương nhiên, nếu nó dám qua đây, cũng đánh không lại ta!

Mộc tiêu nào biết được thâm ý trong lời nói của Diệp Thiên chứ? Linh trí nó mới sinh ra một đoạn thời gian ngắn, càng không có điều kiện mở rộng kiến thức, tâm tư đơn thuần như một tờ giấy trắng, trước mắt cùng Diệp Thiên thần thức trao đổi mấy câu, nhất thời hứng thú tăng lên nhiều, thậm trí ngay cả việc Diệp Thiên vừa đốt nó gần chết cũng quên mất tiêu luôn.

- Vậy, chờ ta tìm được mộc thuộc tính linh thạch quay lại, sẽ mang ngươi qua đó cùng đánh nó ok không? Có ta giúp ngươi, nó nhất định đánh không lại ngươi!

Diệp Thiên trải qua lịch duyệt giang hồ, da mặt dày hơn không ít, chính hấn nghe những gì mình nói cũng thấy buồn nôn, mộc tiêu trước mắt ngây thơ như một tiểu nhi đồng, bản thân mình chẳng khác nào một thúc thúc lừa đảo a.

- Ok, có ngươi hỗ trợ, ta nhất định có thể đánh được nó!

Mộc tiêu hưng phấn cả người cành là múa loạn, nhưng lập tức tỉnh táo lại nhìn qua Diệp Thiên, truyền âm nói:

- Linh thạch ngươi cần rốt cuộc là cái gì? Trong thân thể ta cũng không có cái gì có thể đưa cho ngươi!

Đối với Diệp Thiên mà nói, trong lòng mộc tiêu luôn có một cảm giác hấn có hơi thờ rất giống với căn nguyên của nó, mà mộc tiêu lại luôn nghĩ rằng, những tinh quái cùng loại với chúng, nếu mất đi mộc tâm tinh hoa, lập tức sẽ bị tiêu tan.

Kể từ khi gặp Diệp Thiên, cái cảm giác quen thuộc từ hơi thở của hấn, khiến nó có cảm giác, hấn hấn đã từng tàn sát qua đồng loại của nó, cho nên khi Diệp Thiên vừa tới, nó liền thi triển sát chiêu.

- Không cần thứ gì của ngươi hết, ngươi đừng cản ta làm việc là được rồi!

Diệp Thiên khoát tay, ngẩng đầu nhìn thoảng qua ánh mặt trời, xác định phương hướng xong, hấn đi tới phía đông bắc của mộc tiêu, cúi đầu xuống đất xem xét, trực tiếp dùng hai tay đào đất lên.

Với khí lực hai tay hấn, không khác gì một cái máy xúc thông thường, một trào trào xuống, hấn xúc lên mấy mét vuông bùn đất, không lâu sau, xung quanh Diệp Thiên mọc lên một tường đất lớn, đem thân hình Diệp Thiên che kín bên trong.

- Người đang làm gì thế?

Ngay lúc Diệp Thiên đang miệt mài đào khổ thấy mẹ, thì thanh âm một tiêu truyền vào lỗ tai hấn, Diệp Thiên rùng mình một cái, hấn đã bị hù cho chết khiếp, chẳng khác nào quỷ dọa người, tên một tiêu này đến gần người hấn, mà không có một chút tiếng động nào cả.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 841

Thu Hoạch Phong Phú

Không phải đã nói cho người biết rồi sao, linh thạch, ta muốn tìm linh thạch!

Thấy mục tiêu không có ý công kích mình, Diệp Thiên tạm yên lòng, tuy rằng tinh quái phần lớn hành động theo bản năng, có đôi khi hành vi hơi hung tàn một chút, nhưng nói theo một cách nào đó, chúng còn đáng tin cậy hơn nhiều loại người trong xã hội nhiều.

- Ôe? Linh khí có biến hóa, xem ra ta không có nhảm phương vị, ha ha ha!

Đang lúc nói chuyện, Diệp Thiên bỗng nhiên cười phá lên, bởi vì hắn cảm giác được từ dưới đất, truyền tới một cỗ linh khí mục thuộc tính nồng đậm, trong lòng nhất thời mừng như điên, hắn đã tìm được tinh thạch linh mạch, nếu dụng thần thức dò xét, hắn có thể cảm ứng được linh khí trước mắt kia mang tính mục nồng đậm, như vậy linh mạch hẳn là ở ngay bên dưới.

- Lão đạo này cuối cùng không có gạt ta, nơi này thật sự tồn tại linh thạch mục thuộc tính a!

Diệp Thiên tốc độ đào móc chậm lại rất nhiều, sau khi tay phải hắn móc một vật cứng rắn lạnh lẽo từ dưới đất lên, trên mặt không nhìn được lộ thần sắc vui sướng. (trúng quả rồi!)

Đây là một viên đá lớn cỡ nắm tay trẻ con, ánh lên sắc thâm quàng, mặt trên kín đặc các vân gỗ, nếu nhìn không kỹ, thậm trí sẽ nghĩ đây là một đồng gỗ hóa thạch, nhưng Diệp Thiên không phải lần đầu tiên thấy thứ này, liếc mắt một cái liền nhận ra đây đúng là linh thạch mục thuộc tính.

- Quả nhiên là mục thuộc tính!

Diệp Thiên yêu thích vuốt ve linh thạch không thôi, sau khi suýt tẩu hỏa nhập ma trong Hắc Long đàm, trong lòng Diệp Thiên, linh thạch mục thuộc tính công dụng sớm vượt xa so với những linh thạch thuộc tính khác.

Tục ngữ nói “ vật hiếm hãn là quý”, ngoài Đỉnh Hồng sư đệ trong tay có một viên linh thạch mộc thuộc tính nhỏ như đầu ngón tay, Diệp Thiên chưa từng nghe nói ở đâu có một linh thạch nữa, hãn lập tức đem linh thạch cẩn thận cất đi, tay áo cuộn cuộn nổi lên, tiếp tục đào xuống.

- Người...Người là muốn tìm thứ này?

Trong lúc Diệp Thiên đang khổ thân mẹ, thì âm thanh trong đầu vang lên, hãn vội ngẩng đầu nhìn lại, ngay khi vừa nhìn tới, hãn lập tức kinh hãi tới trợn mắt há mồm.

Mộc tiêu kia như một đại thụ cao năm thước, lúc này giống như đang đứng trong một hố sâu, mà dưới chân nó, cũng chính là chỗ mấy cái rễ cây, bày một đồng những tảng đá dày đặc hoa văn.

Hơn mười đồng đá chất cùng một chỗ, tản mát ra một cỗ sinh mệnh cường đại, tuy rằng mấy viên đá quang mang có đậm có nhạt, nhưng ngay khi Diệp Thiên liếc mắt một cái, liền nhận thức được, tất cả đều là linh thạch mộc thuộc tính.

- Người kiểm mấy thứ này ở đâu?

Lắc lắc đầu, nhìn kĩ, Diệp Thiên sau khi khẳng định mình không bị ảo giác, mới mở miệng hỏi mộc tiêu, hãn vắt kiệt sức đào bới nửa ngày, mới tìm được một cục bé như nắm tay trẻ con, mà mộc tiêu vô thanh vô thức, lại có thể xuất ra hàng đồng. (quá đồ cho đội anh Thiên =. =)

Mộc tiêu gãi gãi đầu suy nghĩ một chút, chỉ vào vị trí trước người Diệp Thiên nói:

- Ở dưới chỗ này, nhưng còn một chút nữa, ta chưa động đến!

- Ok, người móc hết chúng lên đây giúp ta, ta nhất định giúp người đánh sơn quý!

Diệp Thiên nghe vậy mừng như điên, nói ngay mấy câu đến chính mình nghe cũng đỏ mặt lừa một đứa trẻ, còn nhanh hơn tốc độ đào bới.

Nhưng so với mộc tiêu mà nói, tốc độ của Diệp Thiên vẫn chậm hơn rất nhiều, hãn khi vừa đào được cục linh thạch thứ hai, mộc tiêu đã không biết từ nơi nào móc lên hơn mười cục nữa, vừa thấy đã khiến Diệp Thiên suýt té xỉu, phải biết năm đó Diệp Thiên ở Seberi phát hiện được linh mạch kim thuộc tính, mới đào được tổng cộng hơn mười cục, có thể thấy mộc linh mạch này số lượng vượt xa kim linh mạch

kia.

Từng khối linh thạch xuất hiện, khiến Diệp Thiên trong lòng hăng hái hơn nhiều, cả người hấn giống như một cái máy xúc, ngấn ngùn hơn hai giờ trôi qua, Diệp Thiên đã đào ra một cái hố dài hơn sáu mươi thước rộng năm thước, sâu hơn ba thước dưới rễ cây đại thụ.

Dưới cái hố dài đến hơn sáu mươi mét ấy, có một cái rễ đại thụ giống như đã hóa đá, mà toàn bộ linh thạch, đều là từ bên cạnh cái rễ này lấy ra, nói cách khác, linh mạch mộc thuộc tính này, nguyên bản chính là một cái rễ cây của Phù Tang cổ thụ.

- Hắc hắc, nhiều linh thạch như vậy a!

Nhìn thấy hơn ba mươi mộc thuộc tính linh thạch chống chọi trước mắt. Diệp Thiên cười ngây ngô, ánh mắt híp đến mức không mở ra được, vẻ mặt y như một kẻ nghèo hèn đột nhiên vớ được vạn lạng bạc vậy.

Màu sắc mấy viên linh thạch này, sâu có nông có, sau khi Diệp Thiên tìm hiểu qua, phát hiện đường vân gỗ ẩn càng sâu, thì linh thạch ẩn chứa linh khí càng nồng hậu, trong đó có một cục linh thạch, chỉ lớn cỡ ngón tay cái, nhưng màu sắc gần như xanh thẫm, trong đó ẩn chứa linh khí cường đại. Cho dù là mộc tâm mà Diệp Thiên từng thấy qua cũng xa xa không bằng.

- Phát tài rồi, cục linh thạch này nói không chừng chính là một thượng phẩm linh thạch a.

Diệp Thiên cẩn thận cảm thụ linh khí trogn linh thạch, cũng không có lập tức hấp thu, hẳn biết với tu vi hiện tại, dùng tới thượng phẩm linh thạch chỉ là lãng phí của trời mà thôi, có lẽ đợi đến khi hấn đạt tới cảnh giới tiên thiên hậu kỳ, có thể dùng loại linh thạch này đột phá Kim Đan kỳ.

Mặc dù biết linh thạch này vô cùng cứng rắn, nhưng Diệp Thiên vẫn cẩn thận đem hơn 30 cục linh thạch cẩn thận cất vào trong một túi da.

Cái túi da này, là Diệp Thiên dùng da một dị thú ở bờ biển may thành, cầm trong tay có thể cảm thấy hơi thô ráp, nhưng sự dẻo dai co dãn lại tốt vô cùng. Cho dù bỏ vào một cái đầu trâu cũng sẽ không bị rách, phi thường tiện dụng.

- Khụ khụ, ta nói này, mộc tiêu (đầu gỗ) cảm ơn người!

Để tiện xưng hô, vừa rồi Diệp Thiên đã cấp cho mộc tiêu một cái danh hiệu, nhưng vật tình quái này làm sao có thể hiểu được nhiều vậy? Nó lập tức đứng ở chỗ này sung sướng nửa ngày.

Sau khi cắt kĩ linh thạch, Diệp Thiên nhìn thấy cái hồ to đùng trước mắt, trên mặt lộ ra thần sắc thẹn thùng.

Kỳ thật những linh thạch này, có hơn phân nửa là do mộc tiêu mọc ra, nó vốn là một mộc tinh, chỉ cần địa phương nào có mộc thuộc tính, nó đều có thể thông suốt qua, nhưng vị trí cái rễ cây hóa đá kia, lại cần tới Diệp Thiên đào bới xuống mới khai thác được.

Mộc tiêu lay động đồng dây leo trên người, về mặt như chẳng hề để ý nói:

- Không có vấn đề gì, mấy cái thứ này, đối với mù mù không có chỗ lợi nào...

Vốn dĩ, Phù Tang đại thụ bởi vì thể tích quá mức khổng lồ, tốc độ hấp thu linh khí cũng vượt xa với dị thú hoặc là tinh quái thông thường, ngoài linh khí để giúp nó sinh tồn, còn lại đều đã bị nó cất giữ ở mấy cái rễ cây rồi.

Trải qua ngàn vạn năm, linh khí tích lũy cô đọng lại, cuối cùng khiến rễ cây biến thành trạng thái nửa hóa đá, bởi vậy cũng hình thành linh mạch mộc thuộc tính, hơn nữa là loại phẩm chất linh mạch cao cấp nhất.

Thế giới bên ngoài, Phù Tang cổ thụ sớm đã tuyệt chủng, ngay cả bên trong Thần Châu kết giới cũng không còn một gốc nào tồn tại, cho nên bọn hắn muốn tìm được linh thạch mộc thuộc tính, chỉ có thể xâm nhập vào một số rừng rậm nguyên sinh mới có thể may mắn tìm được một ít, nhưng phẩm chất cũng so với linh mạch dưới rễ Phù Tang cổ thụ cách một trời một vực.

- Thứ này đối với cổ thụ vô dụng, đối với người cũng vô dụng sao?

Nghe xong mộc tiêu giải thích, Diệp Thiên có chút kỳ quái, người này thuần túy là một thảo mộc chi linh, theo lý thuyết mà nói, linh thạch đối với nó hẳn là một đồ đại bổ a.

- Có chút tác dụng, nhưng ta có thể hấp thu linh khí từ trên người mù mù.

Mộc tiêu giải thích cho Diệp Thiên rõ, nó đã có Phù Tang cổ thụ, còn cần gì tới đồng linh thạch này chứ? Đại thụ kia mỗi ngày chỉ cần phân ra một phần nhỏ xíu linh khí, cũng đủ cho mộc tiêu hấp thu.

Diệp Thiên chợt nhớ tới một chuyện, mở miệng hỏi:

- Đúng rồi, có phải dưới rễ những cây cổ thụ còn lại đều là loại đá này hay không?

Thứ linh thạch này, đối với tu sĩ hấp dẫn vô cùng, giống như vàng đối với thương nhân vậy, hoàn toàn không có lực kháng cự, nghĩ

tới trên đảo còn có bảy tám khóa Phù Tang đại thụ, Diệp Thiên nước miếng thiếu chút nữa chảy ra.

- Chắc là có. Bất quá... Bọn chúng cũng giống như mọc tiêu vậy, đầu gối không có đồng bọn, không có người thân!

Lời nói của mọc tiêu, bỗng nhiên trở lên thương cảm hơn, trầm ngâm nửa ngày không nói, Diệp Thiên mới hiểu rõ, nó có thể đối với Phù Tang cổ thụ có một loại liên hệ nào đó, thông qua cổ thụ, mọc tiêu biết, ngoài nó ra, những cổ thụ khác cũng không có sinh ra loại thảo mộc chi linh nào giống nó nữa.

- Không sao cả, qua một ít năm nữa, người không chừng sẽ có đệ đệ muội muội sinh ra.

Diệp Thiên an ủi mọc tiêu một câu, lập tức quay trở về đề tài cũ:

- Từ nơi này đến một gốc cổ thụ khác phải đi bao xa a?

Trương Tam Phong ghi chép tuy rằng rất tường tận, nhưng miêu tả cũng chỉ mang tính chất tương đối, phần lớn đều là ghi chép về sự phân bố của một số dị thú đại yêu, đối với Phù Tang cổ thụ chẳng qua là vì một chút nguyên nhân liên quan đến linh thạch nên mới đề cập qua loa một tí, cũng không nói rõ vị trí từng cây, càng không nói tới tư liệu về từng cây cổ thụ một. var content = \$('#detailcontent').find('p, br');

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 842

Sơn Quỷ

Mộc tiêu đối với khoảng cách cũng không có ấn tượng gì, nghe xong lời Diệp Thiên, nó có chút mờ mịt múa may đồng dây leo trên người nói:

- Ta không biết, hẳn là phải đi rất ra, cách rất nhiều dãy núi lớn, còn có nhiều hơi thở rất đáng sợ nữa chứ.

- Cách rất nhiều dãy núi? Ngươi không có nói dối ta chứ?

Diệp Thiên nghe vậy thờ dài, trong lòng nhất thời hiểu rõ, một gốc Phù Tang cổ thụ đã chiếm diện tích hơn mười km, linh khí cần cho nó hấp thu đã muốn đạt tới khối lượng khủng bố, nếu có một gốc đại thụ nữa sống trong khu vực phụ cận, hai bên hẳn sẽ không thể cùng tồn tại, có lẽ đây cũng là nguyên nhân tại sao trên đảo chỉ có khoảng 7 - 8 gốc cổ thụ mà thôi.

Mà trong ghi chép của Trương Tam Phong, có một đại yêu sinh sống trong một đầm lầy rộng hơn ngàn km gần gốc cổ thụ kia, với tu vi của Diệp Thiên muốn đi qua nơi đó không khác gì đi tìm chết, chỉ có thể bỏ qua ý nghĩ trong lòng.

- Mẹ nó, chờ ta tu luyện tới Kim Đan kỳ, nhất định đem linh thạch trên đảo đào bằng sạch mới thôi!

Diệp Thiên oán hận nhả ra một ngụm nước miếng, trong lòng trách mắng Trương Tam Phong, lão đạo này tu vi cao thâm như vậy, sao không đào một ít linh thạch lưu lại cho hậu nhân chứ? Đành phải tự vác xác đi đào đồng linh thạch đó vậy.

Diệp Thiên thực không biết, với tu vi Kim Đan đỉnh của Trương Tam Phong hơn nửa từng đập nhập cảnh giới Nguyên Anh, tác dụng của linh thạch đối với ông ta, căn bản là cực kì nhỏ, nếu không cũng chẳng còn cực nào cho Diệp Thiên hưởng.

Giống như năm đó Tứ Hợp viện trong kinh thành, công dụng đối với Diệp Thiên quá mức cao, nhưng hiện tại cho dù Diệp Thiên ở trong đó tu luyện trăm năm, sợ là tu vi cũng không tiến triển được chút nào.

Trong lúc Diệp Thiên đang trầm tư, một tiêu bổng nhiên hướng hẳn truyền âm nói:

- Người đã lấy được mấy thứ này, có phải hay không...Có phải hay không.

- Phải hay không cái gì?

Diệp Thiên có chút ngạc nhiên ngẩng đầu lên, vừa vặn chứng kiến vẻ mặt nhăn nhó của một tiêu.

- Đi đánh nhau a, thạch đầu nhân kia luôn khi dễ ta, chúng ta đi giáo huấn nó!

Một tiêu kích động, dây leo nhất thời khua loạn, nó từ sau khi linh trí sinh ra, đều sống trong cảnh cô đơn, khó khăn lắm mới phát hiện một tinh quái giống như mình, muốn qua làm quen, ai ngờ lại bị tên kia đánh cho chạy trốn chết, nên trong lòng luôn luôn bất bình tức giận.

- Được, chúng ta đi giáo huấn nó, nhất định khiến nó về sau thấy người là phải bỏ chạy!

Nghe được lời nói của một tiêu, Diệp Thiên cũng phản ứng lại, địa phương có thể sinh ra sơn thủy, hẳn thổ thuộc tính linh khí phải rất nồng hậu, nơi đó rất có khả năng sẽ tìm được thứ mình chưa bao giờ thấy qua “linh thạch Thổ thuộc tính”.

Ngay cả việc sơn quý kia khi thấy một tiêu liền coi như kẻ thù, Diệp Thiên trong lòng thực ra cũng có chút suy đoán, Ngũ hành bên trong một khắc thổ, thổ tinh quái do đất sinh ra, thấy một há có thể cùng nhau kết giao a?

- Được, chúng ta lập tức lên đường!

Một tiêu hưng phấn hẳn lên, tuy rằng trước kia bị Diệp Thiên đốt cho thiếu chút hồn phi phách tán, bắt quá trong lòng nó lúc này, Diệp Thiên chính là người đáng tin nhiệm nhất.

- Ai, ta thấy, tốc độ của người chậm quá, chúng ta bao giờ mới có thể tới đó chứ?

Diệp Thiên từ trong những ghi chép về một tiêu và sơn quý biết được, chúng là những tinh quái am hiểu tốc độ, hành động rất quý mị, thế nhưng một tiêu thân thể cao lớn trước mắt, đi đứng lại vô cùng chậm rãi, khiến Diệp Thiên nhũ mày.

Một tiêu thân thể giống như một thân gỗ hình trụ, một cổ thần thức truyền vào đầu Diệp Thiên:

- Ta sợ người không theo kịp!

Điều Diệp Thiên không nghĩ tới chính là, mục tiêu lại chính là lo hắn không theo kịp nên mới đi chậm như vậy, hắn không khỏi cười khỏ nói:

- Người cứ việc đi trước, nhanh hơn nữa ta cũng theo được.

Trên không trung hải đảo này, có trận pháp hạn chế, bất cứ sinh vật nào cũng không thể phi hành, bất quá nếu ở tầng thấp phi hành thì không có vấn đề gì, Diệp Thiên chỉ sợ đụng phải một số hung cầm dị thú cường đại, nên mới lựa chọn đi bộ, nếu không cũng không cần tới 10 ngày mới tới được chỗ này.

- Được, ta đi trước!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, mục tiêu chỉ một ngón tay xuống đất, một cành cây Phù Tang cổ thụ bỗng nhiên hạ xuống, thân thể mục tiêu qui dị dung nhập vào bên trong, biến mất ngay trước mắt Diệp Thiên.

- Người cố mà theo kịp nha!

Đang lúc Diệp Thiên có chút ngây ngốc, bên ngoài bốn năm trăm thước, mục tiêu thân hình lại từ một cành cây hiện ra, hơn mười dây leo hướng về phía Diệp Thiên ngoắc ngoắc.

- Thảo nào, như vậy cũng được sao?

Nhìn thấy thân hình mục tiêu lộ ra ở ngoài xa, Diệp Thiên nhất thời hiểu rõ, là thảo mộc chi linh, chúng có thể sử dụng cây cỏ làm trung gian, chỉ cần nơi nào có cỏ cây, mục tiêu đều có thể tự nhiên sử dụng, cho nên ở những nơi này, mục tiêu muốn chạy, Diệp Thiên muốn bắt cũng không có biện pháp.

Một gốc cây Phù Tang cổ thụ, giống như một vương quốc độc lập, bất kể là dưới đất hay trên trời, nơi nơi đều có cành lá tán ra, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn một chút, đề khí khinh thân, thân hình lập tức bay lên.

Thân hình vừa động, Diệp Thiên sai bước thân hình lập tức biến mất ngay tại chỗ, lúc hắn xuất hiện trở lại, đã ở ngoài hơn trăm mét. Như thế hai chân lần lượt bước đi, nháy mắt đã vượt xa mục tiêu, đem nó bỏ lại phía sau.

- Ở đây người chạy không thoát được ta đâu!

Mộc tiêu thần trí đơn giản như một nhi đồng năm sáu tuổi. Mắt thấy Diệp Thiên chạy vượt lên trên nó, lập tức hô to gọi nhỏ đuổi theo, một lần nữa vượt lên trước Diệp Thiên, máu háo thắng, phòng chừng ngay cả việc tìm sơn quý tính số cũng đã quên hết.

- Con bà nó, tên này nói chuyện thật không có khuôn phép a!

Lúc đầu nghe mộc tiêu nói mắt một ngày mới có thể tới chỗ sơn quý, nhưng Diệp Thiên đã chạy hai ngày không ngủ không nghỉ, lúc này hần mới kinh ngạc phát hiện, Phù Tang cổ thụ to lớn đến mức nào. Hai này chạy hơn 100km nhưng như cũ vẫn không thoát khỏi tầm bao phủ của Phù Tang cổ thụ.

- Ha ha, ta là đệ nhất a!

Sáng sớm ngày thứ ba, mộc tiêu hiện ra trong phạm vi cổ thụ bao phủ phía trước hần, hơn mười dây leo quanh người nó múa may. Đường như rất hưng phấn.

- Đầu gối, theo như những gì người nói, sơn quý hần là ở bên kia đúng không?

Diệp Thiên đuổi tới ven rừng rậm, phóng tầm mắt nhìn ra xa, cả người lập tức rung động.

Phía trước mặt hần, khác xa mảnh rừng rậm mộc thuộc tính nồng đậm, là một mảng thế giới toàn đá là đá.

Một dãy núi đồi liên miên uốn lượn mấy ngàn thước. Mặt trên có đất đai, nhưng thực vật lại vô cùng ít, nhưng cũng sẽ không khiến người ta cảm thấy hoang vắng, mà là một loại cảm giác hùng vĩ phi thường.

Hướng về phía trước đi khoảng 100m, dưới chân là nham thạch cùng thổ nhưỡng, một cỗ thổ linh khí dày đặc dâng lên trong lòng Diệp Thiên, khiến hần run lên.

- Thạch nhân, ra đây, ra đây cho ta.

Mộc tiêu đi theo Diệp Thiên lớn tiếng kêu la, nhưng sau khi rời khỏi phạm vi Phù Tang đại thụ, tốc độ hành động của nó rõ ràng chậm đi rất nhiều, nó không thể sử dụng cây cỏ để di chuyển nữa, mà là mười cái dây leo quanh người nâng nó lên di chuyển chậm chạp về phía trước.

Nơi này địa hình rất trống trải, thanh âm của mộc tiêu vang lên một lúc sau, liền vang vọng quanh quần bên trong những dãy núi đá, trong lúc mộc tiêu gào lên, Diệp Thiên cũng đồng thời triển khai thần thức, cẩn thận quan sát trong phạm vi hơn một km.

Ngay lúc Diệp Thiên còn chưa phát hiện được gì, mộc tiêu bỗng nhiên nhìn chằm chằm về một phương hướng, mở miệng nói:

- Có đến đấy, ở bên đó!

- Nó làm sao có thể tránh khỏi thần thức tra xét của ta?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, theo phương hướng mộc tiêu chỉ nhìn lại, nơi đó có một vật thể nhìn như một gò núi ngăm đen, cao chừng mười mét, trên mặt không có một ngọn cỏ.

Nhưng sự thật đã chứng minh lời mộc tiêu nói là không sai, cách Diệp Thiên hơn hai trăm mét, gò núi kia bỗng nhiên quý dị di động, một cái đầu lớn từ dưới đất nhô lên, thân thể tứ chi cũng dần hiện ra trước mặt Diệp Thiên.

Thạch đầu nhân này so với mộc tiêu còn muốn lớn hơn nhiều, cao chừng hơn 20m, hơn nữa tứ chi đầy đủ, trong cơ thể một cỗ linh khí mênh mông, Diệp Thiên chưa từng thấy qua thứ gì như vậy, nếu hấn đoán không sai, đây chính là linh khí thổ thuộc tính.

Cảm thụ được thổ linh khí mênh mông, linh khí cũng chậm rãi xâm nhập vào trong cơ thể Diệp Thiên, từng sợi từng sợi thổ linh khí li ti dần dần tràn vào trong cơ thể hấn, nhưng bởi vì số lượng quá ít, khi vừa mới vào cơ thể hấn, đã bị bốn loại thuộc tính khác trong cơ thể Diệp Thiên hợp kích luyện hóa.

- Đúng rồi, là thổ linh khí, nhưng tốc độ hấp thu này quá chậm!

Tuy rằng thổ linh khí vẫn không thay đổi liên tục xâm nhập vào cơ thể hấn, nhưng trong lòng Diệp Thiên lại rất vui vẻ, nếu như có thể dung hợp nốt thổ thuộc tính linh khí, nói không chừng tu vi của hấn sẽ tiến thêm một bước.

- Tên đàn này, lại tới tìm ta làm gì?

Trong lúc Diệp Thiên đang hấp thu thổ linh khí, thạch cự nhân kia đang cùng mộc tiêu đối thương, hình thể thạch đầu nhân lớn gấp đôi mộc tiêu, nhìn qua cũng có một chút uy hiếp, nhất là cặp mắt kia giống như một lu nước trong nhà, nhìn qua đáng sợ hơn nhiều những dây leo trên người mộc tiêu.

- Một tên đàn còn chưa đủ, còn mang theo một tên nhỏ con tới đây làm chi?

Thạch Đầu Nhân cũng dùng thần thức truyền âm, nhưng phương thức của nó lại vô cùng đặc biệt, thần thức chấn động không khí chung quanh để phát ra âm thanh.

- Tiên thiên hậu ki, tu vi của nó là tiên thiên hậu ki sao?

Diệp Thiên trong lòng rung mình, thân thể chậm rãi lui về phía sau hơn mười mét, đồng thời lắng lẽ truyền âm cho Mộc Tiêu, địa phương này tất cả toàn là đất với đá, nếu cùng một sơn quỷ chiến đấu, hiển nhiên giống như Diệp Thiên nhảy trên lưng ngựa, chỉ sợ là diệp kế cũng không thắng được.

- Người mới là đồ đàn, Thạch Đầu Nhân, tên ta là “Mộc Tiêu”

Mộc Tiêu quơ cánh tay, giọng nói tràn ngập tự hào, chúng đều là thiên địa chi linh, xem như không cha không mẹ, tự nhiên cũng sẽ không có tên, nhất là Mộc Tiêu, thần trí chưa phát triển hoàn toàn, cũng không thể tự nghĩ cho mình một cái tên.

- Ý, người kia đặt tên cho người phải không?

Thạch Đầu Nhân thân thể tiến về phía trước vài bước, nhất thời mặt đất một trận rung chuyển.

- Tiểu bất điểm (đồ nhỏ con), đây là chuyện giữ ta và nó, người không cần nhúng tay vào!

- Óe, người biết ta là người? Người từ đâu mà biết?

Diệp Thiên nhần tình sáng lên, hẳn không nghĩ tới sơn quỷ này có thể định nghĩa được chữ “ người” trong lòng nhất thời sinh ra một chút hi vọng, có lẽ tại Bồng Lai tiên đảo, còn có nhân loại tồn tại.

Thạch Đầu Nhân quơ nắm tay thật lớn, hướng Diệp Thiên quát:

- Ta trước kia có gặp qua một người, chẳng lẽ không biết, tiểu bất điểm, người không cường đại bằng người kia, nếu dám trêu chọc ta, ta sẽ cho mi một đấm chết tươi!

- Người gặp người kia khi nào? Hẳn có phải mặc một bộ quần áo như thế này?

Diệp Thiên thờ dài, đem hình tượng Trương Tam Phong truyền vào đầu Thạch Đầu Nhân, nếu hần đoán không sai, Thạch Đầu Nhân nói tới hần chính là Trương chân nhân.

- Đúng là hần, ngươi...Ngươi biết hần sao?

Sau khi nhìn thấy hình ảnh Trương Tam Phong, Thạch Đầu Nhân trên mặt lộ một tia sợ hãi, liên tục lùi lại hơn mười mét, cái đầu lớn lún lút nhìn bốn xung quanh, nếu như phát hiện cái gì đó không ổn, nó sẽ chuồn ngay lập tức.

Hơn hai trăm năm trước, Thạch Đầu Nhân lúc mới vừa sinh ra linh trí, thực lực của nó cùng mộc tiêu cũng không hơn kém nhiều lắm, bị Trương Tam Phong dùng một cái trận pháp giam cầm, cả người liền mất đi liên hệ với mặt đất, thậm chí cả chạy trốn cũng không làm được.

Cho dù chuyện đã qua hơn hai trăm năm, nhưng khi Thạch Đầu Nhân vừa nghĩ tới, vẫn cảm thấy sợ hãi không thôi, lực lượng ẩn chứa trong tiểu bát diễm kia, quả thực có thể hủy thiên diệt địa.

- Đương nhiên biết, chi cần ta hô một tiếng, hần lập tức sẽ tới đây!

Thấy Thạch Đầu Nhân kia bộ dạng có chút lún lút, Diệp Thiên nhin cười, cố chém gió, cùng là đệ tử Đạo gia, nói dối một chút Trương chân nhân chắc cũng không có để ý.

- Ta...ta trông trên chọc gì ngươi, tại sao ngươi lại giúp hần?

Sinh sống tại một địa phương tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài, cho dù là thiên địa chi linh sau khi sinh ra linh trí, tâm tư cơ hồ cũng phi thường tinh khiết, bọn chúng căn bản sẽ không biết hoài nghi lời nói của đối phương.

Diệp Thiên không trả lời sơn quý mà hỏi ngược lại:

- Ngươi sinh ra trước so với nó, lại đều là thiên địa chi linh, ngươi vì sao lại khi dễ nó chứ?

- Khí tức thân thể nó khiến ta chán ghét, ta không thích hương vị này.

Lời Thạch Đầu Nhân khiến Diệp Thiên gật gật đầu, quả nhiên như thế, thổ mộc tương khắc, mộc tiêu chưa chắc có phản cảm với sơn quý, nhưng trời sinh bị thuộc tính mộc đè ép thổ, nên Thạch Đầu Nhân tuyệt đối không có thiện cảm với mộc tiêu.

- Các người nước giềng không xâm phạm nước sông, cùng sống với nhau không tranh đấu không được sao? Cần gì phải đánh qua đánh lại?

Diệp Thiên cũng không muốn làm một tên hòa giải, nhưng mấu chốt là từ những ghi chép của Trương Tam Phong hẳn sớm biết, nếu ở nơi này đánh nhau, hẳn cộng với mục tiêu cũng chưa chắc đã là đối thủ của Thạch Đầu Nhân, mà nếu đánh thua, Diệp Thiên tự biết sẽ không thể lấy được thổ thuộc tính linh thạch.

Nghe xong lời nói của Diệp Thiên, Thạch Đầu Nhân thần sắc có chút do dự, nó không có dũng khí đối mặt với người kia, bởi vì năm đó trên thân thể người kia lộ ra một tia khí tức tựa hồ có thể khiến nó hồn phi phách tán.

Thiên tài dụng mưu không dụng binh.

- Không được, trước kia nó khi dễ ta, giờ phải trả thù!

Thạch Đầu Nhân đối với Diệp Thiên còn có chút sợ hãi, đang suy nghĩ về lời nói của Diệp Thiên, thì mục tiêu gào lên, trong suy nghĩ của nó, Diệp Thiên tí nữa khiến nó hồn phi phách tán thì cũng có thể làm thế với Thạch Đầu Nhân.

Nhưng nó đâu biết, cho dù là Diệp Thiên trong cơ thể ẩn chứa một Kim Duệ phi kiếm, hay hẳn ngưng tụ ra tiên thiên chân hỏa, cũng đều là khắc tinh của thuộc tính mộc, hai người đánh nhau, mộc đương nhiên là không chiếm được tiện nghi.

Nhưng sơn quý trước mặt bất đồng, ngoài mộc có thể khắc thổ ra, Diệp Thiên tiên thiên chân hỏa cũng không thể tổn thương được tới căn nguyên của nó, mà ngay cả phi kiếm của Diệp Thiên có lợi hại, đâm vào một ngọn núi như vậy, cũng không có gây ảnh hưởng gì.

- Vậy, đúng là người đến tìm ta gây gỗ, đừng trách ta đây ăn hiếp người nhé.

Thạch Đầu Nhân tính tình hiển nhiên là không tốt gì, hai nắm đấm quơ lên như muốn động thủ, nhưng nó nhìn thoáng qua Diệp Thiên, vẫn cố kìm nén hành động, nó so với mục tiêu sớm có linh trí, nên cũng biết, ở không gian này, có rất nhiều thứ tồn tại nó không thể trọc vào.

- Con bà nó, thật sự là tới kiếm chuyện đây thì sao.

Nghe được lời nói của mục tiêu, Diệp Thiên nhất thời thảm máng trong lòng, nhưng hẳn mới từ chỗ mục tiêu kiếm được không ít lợi ích, giờ lập tức trở mặt, Diệp Thiên thực sự không làm được, suy nghĩ một chút hẳn lập tức nói:

- Hai người các người động thủ, ai ta cũng không giúp, giờ đánh một trận, mặc kệ thắng thua, sau đó không ai tranh đấu với ai nữa ok?

- Không được, người không giúp ta, ta đánh không lại nó!

Mộc tiêu đương trường kêu lên, nếu không phải có Diệp Thiên đi cùng. Nó nào dám đi tìm Thạch Đầu Nhân gây phiền toái chứ?

- Chì cần người không giúp nó, nó làm sao phải là đối thủ của ta?

Phản ứng lại lời của mộc tiêu, Thạch Đầu Nhân cũng đắc ý cười phá lên, tu vi của nó so với mộc tiêu cao hơn một cảnh giới, nơi này lại thuộc lĩnh vực của nó, nó căn bản là không đem mộc tiêu để vào trong mắt.

- Ta đã nói sẽ không giúp là sẽ không giúp, nhưng ta có một điều kiện!

Diệp Thiên khoát tay áo, ngăn hai tên này đấu khẩu, tuy rằng vừa rồi hắn đáp ứng không động thủ, bắt quả Diệp Thiên cũng biết rõ nhược điểm của Thạch Đầu Nhân.

- Điều kiện gì?

Thạch Đầu Nhân nhìn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười nói:

- Các người từng một lần đánh nhau trên địa bàn của người. Lúc này phải tới chỗ của mộc tiêu quyết đấu, như với có thể xem là công bằng không?

- Không công bằng, hai người chúng ta cùng đánh nó mới coi là công bình!

Thạch Đầu Nhân còn chưa có nói gì, mộc tiêu đã liền kêu lên, cái đầu đơn giản của nó, căn bản không suy nghĩ tới việc địa điểm quyết đấu có ảnh hưởng lớn tới mình.

- Nếu người không đồng ý ta sẽ không giúp người.

Diệp Thiên sắc mặt trầm xuống, mộc tiêu sợ tới mức lập tức ngậm miệng, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn hướng sơn quý nói:

- Thế nào, người đáp ứng chứ, nếu quyết định như thế, ta tuyệt đối sẽ không xuất thủ, hơn nữa người người từng gặp qua kia, cũng sẽ không ra tay xuất thủ!

- Tốt, ta đáp ứng, nhưng ngươi phải giữ lời đấy!

Lời nói của Diệp Thiên khiến Thạch Đầu Nhân hưng phấn không thôi. Chỉ cần người năm đó không xuất hiện, nó tin cho dù có đi tới cái địa phương mà chính mình chán ghét kia, nó cũng sẽ không sợ mộc tiêu.

Vừa nói, Thạch Đầu Nhân vừa chạy âm âm, hướng tới rừng rậm, nó không muốn trêu chọc Diệp Thiên, chỉ muốn nhanh chóng đuổi mộc tiêu đi.

Thấy mộc tiêu còn đang đứng tần ngần do dự, Diệp Thiên cười cười truyền âm nói:

- Không sao đâu, tới phạm vi Phù Tang cổ thụ, ngươi chỉ cần dùng thủ đoạn như đã đối phó với ta đi đối phó tên kia, đảm bảo ngươi có thể đánh bại tên gia hỏa ngu ngốc này.

Đùng thấy hiện tại trên người mộc tiêu chỉ có hơn mười cái dây leo mà coi thường, nếu nó ở trong rừng rậm, mượn lực lượng của Phù Tang cổ thụ, mộc tiêu liền có thể khu động ngàn vạn dây leo, rất thích hợp để đối phó Thạch Đầu Nhân.

- Thật chứ?

Mộc tiêu có chút hoài nghi nhìn thoáng qua Diệp Thiên, mặc dù có chút không tình nguyện, nhưng nó vẫn đi theo thạch đầu nhân về tới ven rừng rậm. var content = \$("#detailcontent").find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 843

Mộc Thổ Chiến

Cho người biết sự lợi hại của ta!

Mới vừa trở về tới rừng rậm, linh khí mộc thuộc tính nồng đậm khiến Thạch Đầu Nhân cảm thấy cả người mất tự nhiên, chúng là tinh quái đánh nhau, tự nhiên không cần nói tới quy củ giang hồ, thấy mộc tiêu đi đen, Thạch Đầu Nhân quơ một nắm tay đấm ra liền tiếp.

Đã từng một lần chiến đấu, Thạch Đầu Nhân chính là cây mạnh áp chế mộc tiêu, trực tiếp cắt đứt những dây leo của nó, hiện tại chính là muốn tốc chiến tốc thắng, đôi nắm tay to như hai lu nước kia đấm ra liên tục, như một tòa núi nhỏ đánh tới đỉnh đầu mộc tiêu.

Nhưng lúc này là ở trong khu vực của mộc tiêu, sự linh hoạt của nó vượt xa sức tưởng tượng của Thạch Đầu Nhân, ngay khi nắm tay nó nện xuống, Thạch Đầu Nhân chợt phát hiện, thân thể mộc tiêu chợt biến mất không thấy đâu.

- Đại gia hỏa, cho người thấy sự lợi hại của ta!

Xuất hiện ngoài 50m, lúc này trận chiến mới chính thức diễn ra như ý của Diệp Thiên, hơn mười cái dây leo hình thành một tấm lưới lớn, che trời hướng đầu thạch đầu nhân trùm tới.

- Sao...Sao có thể như vậy?

Nhìn thấy cái lưới đang hạ xuống đầu mình, Thạch Đầu Nhân thân thể to lớn liên tục lùi về sau, trên khuôn mặt khô khốc lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Nếu giờ đang ở trên địa bàn của mình, Thạch Đầu Nhân hoàn toàn có thể động thổ tránh thoát, nhưng nó phát hiện, sau khi chính mình vào trong rừng rậm, phía dưới đây các loại thực vật khiến nó cảm thấy vô cùng không quen thuộc, một cỗ năng lượng vô hình, cắt đứt liên hệ của nó với đại địa.

Không đợi Thạch Đầu Nhân suy nghĩ, cái võng lớn kia đã đem thân thể to lớn của nó bao vây lại, không cam lòng thất bại, Thạch Đầu Nhân nhất thời mãnh lực kích phát, bên ngoài thân thể phát ra từng tiếng băng băng, mãnh mẽ ngạnh kháng cái lưới từ hơn mười sợi dây leo muốn xé nát thoát ra.

Nhưng trong tầm bao phủ của Phù Tang cổ thụ, một tiêu tuyệt đối là khắc tinh của Thạch Đầu Nhân, không đợi hắn phá lưới thoát đi, lại có mấy trăm cái dây leo đón đầu hắn, đem nó bao vây thoát nhìn như một cái bánh trung vậy.

Cùng lúc đó, trên không trung xuất hiện mười bảy mười tám cái cột gỗ thật lớn, mang theo một trận tiếng rít trời tai đập xuống, ngay lúc dây trời xấp đứt, thì toàn bộ tấm lưới bỗng nhiên tán ra, đem thân thể Thạch Đầu Nhân lộ ra ngoài.

- Oành... Thịnh thịnh!

Liên tiếp mấy tiếng đánh nặng nề vang lên, mỗi một cái cột gỗ đều ngưng tụ đập vào một vị trí trên người Thạch Đầu Nhân, lực va quá lớn khiến Thạch Đầu Nhân khụy xuống mông ngồi phệt xuống đất, trên người chỗ các đốt ngón tay xuất hiện không ít vết nứt.

- Đông...Thùng thùng!

Liên tục va chạm, khiến Thạch Đầu Nhân rốt cuộc chống đỡ không được, thân thể cao lớn cuối cùng rơi rụng phân tán thành từng khối đá nhỏ, từ trên người nó lăn xuống, không lâu sau liền biến thành một đồng đá vụn lớn.

- Ha ha ha, ta đánh ta đánh, ngươi nói không sai, ở trong này nó không phải đối thủ của ta!

Sau khi đập tan Thạch Đầu Nhân, một tiêu cười đắc ý, nhưng nó cũng không có tiếp tục công kích sơn quý, mà thu hồi dây leo, một thuộc tính tinh quái luôn thiên lương, nếu không Diệp Thiên trên người hấp thu hơi thở đồng loại của nó, một tiêu nhất định sẽ chủ động công kích hắn.

- Từ thảo một trở thành một tinh linh quái, quả nhiên là có chỗ thú vị a!

Đứng cách đó không xa quan chiến, Diệp Thiên có thể cảm nhận được, Thạch Đầu Nhân cũng không có tổn thương nghiêm trọng, những viên đá vụn kia chẳng qua như là tấm áo giáp ngoài của nó mà thôi, chờ trở lại lĩnh vực của nó, tùy thời có thể ngưng tụ lại một cái thân thể còn không lồ hơn thể này.

Quả nhiên, ngay khi thanh âm một tiêu chưa dứt, đồng đá vụn tựa như có sinh mạng, lại lần nữa tổ hợp thành bộ dáng Thạch Đầu

Nhân, nhưng trong ánh mắt nó có chút uể oải, đây là một linh vực, nó không hấp thu được linh khí thuộc tính thổ nên không có sự bổ sung cho linh khí đã tiêu hao.

Thạch Đầu Nhân ủ rũ nhìn thoáng qua Diệp Thiên, ồm ồm nói:

- Đánh xong rồi, ta có thể về chưa?

Thạch Đầu Nhân thật ra cũng đã hiểu, một tiêu năm đó bị hấn cắt đứt từng sợi dây leo, bây giờ thân thể chính mình bị nó đánh tan, hai bên xem như hòa nhau, không ai nợ ai, đương nhiên, nếu không phải vì có Diệp Thiên ở đây, nó cũng sẽ không dễ tính như vậy.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói:

- Đương nhiên có thể, nhưng người nợ để ta tới tìm ngươi là muốn tìm một đồ vật trọng yếu!

Trước mắt là một tên đầu gỗ, và một tên đầu đá, Diệp Thiên nếu không dọa dẫm một chút, vậy thì thật uổng là một con người!

- Người nợ muốn cái gì?

Thạch Đầu Nhân khó chịu nhìn về phía Diệp Thiên, nếu không phải nó sợ hãi người năm đó, thì đã sớm một quyền đánh tới Diệp Thiên.

- Linh thạch, có thể phát ra linh khí thổ thuộc tính!

Diệp Thiên cũng không có vòng vo, nói thẳng vào vấn đề.

- Là thứ này sao? Được rồi, ngươi đi với ta!

Nghe xong lời Diệp Thiên, Thạch Đầu Nhân nhẹ thở ra.

- Ngươi biết thứ này?

Chúng kiến thần thái của Thạch Đầu Nhân, Diệp Thiên ngược lại cảm thấy kì quái.

- Đúng, năm đó người nợ có đề cập tới, nhưng khi đó ông ta không có lấy đi, tại sao hiện tại lại cho ngươi tới lấy?

Thạch Đầu Nhân than thở một câu, nhưng chỉ số thông minh của nó hiển nhiên không đủ để suy nghĩ sâu, nói với Diệp Thiên một tiếng, nhắc chân hướng tăng đá cách đó không xa đi đến, dọc theo đường đi dường như có chút cảm phẫn, nên đã phá đi không ít hoa cỏ.

Mộc tiêu tuy rằng đơn thuần, nhưng cũng hiểu được nếu bản thân đi tới khu vực thổ thuộc tính, khẳng định chính là chịu kết cục bị hành hạ, nhìn thấy Diệp Thiên nhìn về phía mình, vội vàng nói:

- Ta không thích đi vào đó, ngươi lấy đồ vật đó, rồi tới đây tìm ta!

- Được, ngươi không cần ra khỏi phạm vi đại thụ, bằng không bên ngoài có rất nhiều sinh vật có thể khiến ngươi hồn phi phách tán.

Diệp Thiên gật gật đầu, so với những dị thú trên đảo, tinh quái này hiển nhiên là thân thiện hơn nhiều, Diệp Thiên cũng không muốn chúng bị lũ dị thú kia cắn nuốt sạch nguyên thân.

Cáo biệt mộc tiêu, Diệp Thiên theo sau Thạch Đầu Nhân, nhưng hẳn dù dùng tới xúc địa thành thốn cũng không theo nổi cước bộ của thạch nhân, mỗi bước giông như là khoa phụ truy nhật, vừa xai bước đã đi xa tới mấy cây số.

- Thật là lợi hại, trong khu vực nồng đậm thổ thuộc tính này, chỉ sợ dù là Kim Đan kỳ dị thú cũng không làm gì được thạch nhân này.

Diệp Thiên cẩn thận quan sát thạch nhân phía trước, càng nhìn trong lòng càng ngạc nhiên, Thạch Đầu Nhân tựa hồ có thể thay đổi một khoảng nhỏ đất dưới chân, nhìn những bước tuy không lớn, nhưng lại khiến cho núi đồi kéo lại phía sau, tốc độ nhanh kinh dị.

- Quá chậm, để ta mang ngươi đi đi!

Thấy Diệp Thiên phía sau liều mạng đuổi cũng không kịp mình, Thạch Đầu Nhân dừng bước, chìa bàn tay to lớn chộp tới Diệp Thiên.

- Cảm ơn!

Cảm nhận được thiện ý của Thạch Đầu Nhân, Diệp Thiên cũng không có né tránh, được người đá đặt lên vai của nó.

Mang theo Diệp Thiên xong, thạch nhân tốc độ còn nhanh hơn vài phần, trước mặt kinh phong thiểu chút nữa thôi bay Diệp Thiên xuống dưới, hẳn vội vàng xuất khí hộ thể, mới có thể ngồi vững trên vai thạch nhân.

Bởi vì mang theo Diệp Thiên, nên Thạch Đầu Nhân không có cách nào dùng độn thổ thuật, chỉ có thể chạy như điên, dần dần xâm

nhập vào trung tâm dãy đồi núi liên miên, thổ thuộc tính linh khí cũng dần dần trở nên nồng đậm.

Thạch nhân đi với tốc độ, so với Diệp Thiên toàn lực phi hành còn muốn nhanh hơn nhiều, cho dù vậy, qua một ngày trước mắt vẫn là những gò núi lô nhô, ngoài những bụi cỏ nhỏ bé ra, không còn sinh vật nào khác.

Ngoài thổ thuộc tính, mỗi một thuộc tính đều sinh ra tính chất biệt lập, trong phạm vi thế giới thổ thuộc tính này, từng ngọn núi từng viên đá, đều tản mát ra từng đợt thổ linh khí màu đen li ti.

- Chẳng trách năm đó Trương Tam Phong hơn mười năm mới đi hết Bồng Lai đảo, nếu đổi lại là ta sợ là 100 năm cũng không đủ!

Một bên hấp thu thiên địa thổ thuộc tính linh khí, Diệp Thiên lú lười không thôi.

Với tu vi của Trương Tam Phong, mười năm thời gian chạy vòng khắp Trung Quốc cũng còn dư lực, nhưng tại sao một hải đảo đơn độc, lại có thể hao phí thời gian của ông ta lâu đến như vậy, cho đến giờ phút này, Diệp Thiên mới có thể kiến thức qua sự rộng lớn của Bồng Lai đảo.

- Xuống đây đi!

Suốt một ngày không nghỉ chạy băng băng, một ngày một đêm sau, Thạch Đầu Nhân dừng bước, hẳn vốn là do thổ linh khí sinh ra, chỉ cần ở trong lĩnh vực của nó dù phải chạy thế chứ chạy nữa nó vĩnh viễn cũng sẽ không thấy mệt. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if(midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 844

Hiểu Ra

Đây là đâu?

Diệp Thiên từ trên vai Thạch Đầu Nhân nhảy xuống, tâm niệm vừa động, lòng bàn chân liền xuất hiện một đoàn sương mù, nâng thân thể hắn chậm rãi đáp xuống mặt đất.

Trước mắt Diệp Thiên là một ngọn núi cao cả trăm mét, đây là một phiến thể giới liên miên những gò đất đá, cực kì hiếm thấy một ngọn núi nào có thể thuộc tính linh khí nồng đậm đến như vậy, linh khí như sương mù bốn phía bốc hơi. Giống như một chốn bồng lai tiên cảnh vậy.

- Ta sinh ra ở đây.

Thạch Đầu Nhân ánh mắt lộ vẻ trầm tư, cúi đầu hướng Diệp Thiên nói;

- Năm đó người kia cũng tới nơi này, nhưng hắn cũng không có lấy một viên linh thạch nào của ta!

Thạch Đầu Nhân tuy rằng trí não đơn thuần, nhưng cũng không ngu dốt, sau khi tới đây hắn mới phản ứng, với năng lượng ẩn chứa đáng sợ của người kia, linh thạch đối với hắn tác dụng cực kì nhỏ bé.

Diệp Thiên thân nhiên nói:

- Không phải hắn muốn dùng, mà là ta muốn, hắn nói chỗ này của ngươi có!

Lời Diệp Thiên khiến Thạch Đầu Nhân trong lòng hết sạch nghi ngờ. Lập tức áp ứng nói:

- Những thứ đó mặc dù đối với ta tác dụng không lớn, nhưng ngươi cũng không thể lấy đi hết, nhiều nhất chỉ có thể lấy đi một nửa!

- Được, ta chỉ lấy một ít là đủ rồi!

Diệp Thiên gật gù đầu, làm người phải biết điểm dừng mới có thể sống lâu một chút. Trong phạm vi thể giới này, Thạch Đầu Nhân một quyền có thể đánh hấn nát bét, Diệp Thiên căn bản không có muốn cò kè bớt một thêm hai.

Nghe Diệp Thiên nói xong, Thạch Đầu Nhân hai chân dậm lên mặt đất một chút, thân thể cao lớn hướng ngọn núi cao trăm mét đi tới, mỗi bước hạ xuống Thạch Đầu Nhân thân hình giống như đều cao thêm vài thước, đến khi nó tới cạnh ngọn núi, đầu cơ hồ đã ngang đỉnh núi.

- Mở cho ta!

Chuyện khiến Diệp Thiên kinh ngạc đã xảy ra, Thạch Đầu Nhân kia lại có thể dùng hai tay dán lên ngọn núi, tựa hồ muốn tách đôi ngọn núi ra làm hai nửa.

Theo tiếng gầm của Thạch Đầu Nhân, ngọn núi cũng phải lay động, giống như trời sụp đất nứt vậy, bụi đất bay mù mịt, vô số tảng đá lớn từ đỉnh núi lăn xuống dưới, thân hình Diệp Thiên ở dưới chân núi nhanh nhẹn tránh rút, lùi về sau hơn ngàn mét.

Một trận những tiếng động ầm ầm vang lên, Diệp Thiên không thể ngờ, một ngọn núi như vậy thật sự đã bị tách ra, giống như có người dùng Cự Thủ chém vào vậy, một cái khe hở lớn hiện ra, đích xác đã hình thành một hạp cốc (khe nứt hẹp).

- Vào đi thôi, nơi người muốn đến chính là nơi này!

Sau khi làm xong, Thạch Đầu Nhân vẻ mặt mệt mỏi hơn rất nhiều, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ còn cao chừng 20m.

- Đây... Sao linh khí tinh thuần như vậy?

Ngay cả ở ngoài xa ngàn mét, Diệp Thiên cũng có thể cảm thụ được một dòng suối màu đen tràn ngập thổ linh khí đập vào mặt hấn, trong cơ thể chân khí nhất thời như muốn sôi trào như một loại bản năng nguyên thủy vậy, Diệp Thiên thân bắt do kỹ hướng khe nứt giữa ngọn núi đi đến.

- Đây là linh mạch thổ sao?

Diệp Thiên nhanh chóng đi tới trước khe núi, ánh mắt nhất thời trùng lên.

Trước mặt hần linh mạch thổ như một dòng suối uốn lượn trong hạp cốc, phản chiếu một ánh sáng lấp lánh tựa kim châu, giống như một con hắc long dài cả trăm thước, tùy thời có thể phóng vút lên cao vậy.

- Đây là nơi nào?

Diệp Thiên trong miệng theo bản năng rên rỉ, hai chân cũng không tự chủ được bước vào trong, chẳng qua khi hần vừa bước vào cái khe, linh khí đầy trời bỗng nhiên xao động, một cỗ linh khí xộc thẳng vào người Diệp Thiên.

- Mẹ nó, các ngươi không có một chút ôn hòa nào sao?

Diệp Thiên đứng bất động, hần đã mất đi khả năng điều khiển thân thể, linh khí thổ nặng như núi áp chế hần ngay cả ngón tay cũng không thể cử động.

Mà linh khí tràn đầy trong nội thể Diệp Thiên còn hùng dũng tiến vào đan điền, bởi vì số lượng quá mức không lồ, nên vòng âm dương trong đan điền Diệp Thiên lập tức lay động, không vận chuyển theo lẽ thường nữa.

Sau khi mất đi không chế đối với chân khí bản thân, hần căn bản không thể chống cự lại luồng linh khí đang dũng nhập cơ thể, kinh mạch Diệp Thiên không ngừng bị phá hư, ngay cả vô ngân kiếm trong đan điền của hần, cũng bị áp chế đến âm đạm, cũng đã không thể theo một tia khí lực rút ra ngoài.

- Con bà nó, đây không phải là chơi ta sao? Lần nào cũng bị một lần như vậy!

Có vài lần dung hợp linh khí trước, Diệp Thiên mặc dù hoảng như bất loạn, thân thể hần không thể cử động, nhưng thần thức không hề bị ảnh hưởng, lập tức tâm niệm vừa động, một cỗ thần thức hóa thành hai bàn tay to, đem túi da bên hông cầm ra một viên linh thạch thuộc tính mộc.

- Quả nhiên hữu dụng!

Linh thạch bị Diệp Thiên dùng thần thức dẫn động ra, điên cuồng dung xuất mộc linh khí, đạo thổ linh khí cuồng bạo kia, như gặp phải thiên địch, nhất thời từ trong kinh mạch Diệp Thiên lui về phía sau.

Linh khí vốn không có linh trí, linh khí trong linh mạch này cũng không biết Diệp Thiên trong cơ thể phát sinh biến hóa gì, vẫn một mực dũng nhập vào bên trong, nhưng khi tiến vào cơ thể Diệp Thiên liền bị mộc linh khí ép ra ngoài, nhưng càng lúc mộc thuộc tính linh

khí hao tổn càng lớn.

Thời gian dần trôi qua, trong cơ thể Diệp Thiên linh khí thô thuộc tính càng ngày càng nhiều, nhưng đều bị ép xuống đan điền.

Vòng âm dương trong đan điền, bị cỗ thổ linh khí nặng nề át chết, bốn loại linh khí hợp nhất kia xét về phẩm chất thì cao hơn thổ thuộc tính linh khí không ít, nhưng dưới sự áp bách như vậy, lúc này cũng trở nên yếu đi nhiều.

- Oanh!

Một tiếng nổ vang trong bụng Diệp Thiên vang lên, hần cũng lập tức hấp thu một viên mộc thuộc tính linh thạch nữa, một cỗ sinh khí chữa trị cơ thể và kinh mạch hần cùng một lúc, cùng lúc đó một đạo năng lượng cường đại cũng tiến nhập vào đan điền Diệp Thiên.

Điều khiến Diệp Thiên giật mình chính là, cỗ năng lượng này không lồ đến nỗi, còn vượt xa năng lượng của cỗ thổ linh khí vừa rồi.

Khi nó vừa tiến vào, liền đem thổ thuộc tính linh khí tràn ngập trong đan điền hần ngăn lại, vô pháp tàn phá bừa bãi trong cơ thể hần, thậm chí thổ thuộc tính linh khí bên ngoài, cũng không dám tiếp tục tiến vào trong cơ thể Diệp Thiên nữa, đan điền vốn đang loạn đảo đảo, lúc này mới bắt đầu chậm rãi khôi phục vận chuyển.

- Không biết, có nên hấp thu thêm một cục linh thạch nữa không đây?

Diệp Thiên suy nghĩ nhanh như thiểm điện, trên mặt nhất thời lộ ra thần sắc quái dị, một mảnh linh thạch lập tức rơi vào lòng bàn tay hần, rõ ràng là mảnh linh thạch phẩm chất tốt nhất mà hần lấy được dưới gốc Phù Tang đại thụ, Diệp Thiên thậm chí còn nghĩ đó là một khóa linh thạch thượng phẩm.

Nhưng lúc này Diệp Thiên cũng không suy nghĩ quá nhiều, nguyên thần phiêu phù trước người hần, nhanh chóng đem linh khí trong linh thạch mộc không ngừng dừng nhập vào cơ thể, duy trì sự át chế đối với linh khí thổ.

Âm dương trong đan điền đã khôi phục vận chuyển, cũng không ngừng đem linh khí thổ luyện hóa, đã hình thành một tia linh khí màu vàng nhạt mà Diệp Thiên chưa từng thấy qua, chạy khắp trong kinh mạch hần.

Quá trình này cực kì chậm rãi, dần dần tia linh khí màu vàng nhạt ngày càng nhiều lên, trước mắt Diệp Thiên giống như xuất hiện một bức họa sinh động, một hồi là hồng thủy tàn phá bừa bãi, một hồi là ngọn lửa ngút trời, rồi lại như một lão nhân sống trong một chốn yên vui, các loại cảnh tượng không ngừng lặp lại hiện ra trong đầu hần.

Tình cảnh này xuất hiện, dường như là đang đem Diệp Thiên dẫn vào thế giới ngũ hành, không biết qua thời gian bao lâu, thân thể hắn tự nhiên ngồi phệt xuống đất, tiến vào nhập định.

Thời gian trôi qua, tóc Diệp Thiên chậm rãi buông xuống đầu vai, một tầng tro bụi che kín toàn thân hắn, bây giờ hắn ngồi như một bức tượng đá vậy, vẫn không hề nhúc nhích.

Chung quanh vị trí Diệp Thiên ngồi, linh thạch thuộc tính thổ, cũng dần dần mất đi độ sáng, một trận gió nhẹ thổi qua, tất cả đều hóa thành bột phấn, phiêu đảng trên người Diệp Thiên.

Bên ngoài linh mạch, Thạch Đầu Nhân đứng đợi đã lâu, trong cái thế giới này, chỉ có nó mới có thể cảm nhận được những gì đang phát sinh bên trong cốc, hơi thở bên trong cốc đang không ngừng lớn mạnh, giống như lão nhân năm đó lúc chưa rút bảo kiếm khỏi vỏ vậy, cũng khiến răng tim đập chân run.

- Sư phụ, ngài đang ở đâu vậy ạ?

Tại căn nhà gỗ chỗ tảng đá có hai chữ Bồng Lai, Lôi Hồ đang lo lắng nhìn về những rãy núi liên miên phía xa!

- Rống!

Một tiếng rú kì lạ truyền khắp đảo, làm chấn động cả bầu trời và dậy sóng, Diệp Thiên nhập định lâu ngày cũng bị âm thanh kia làm cho tỉnh lại, hắn từ từ mở mắt ra.

- Đây là đâu vậy?

Sau khi mở mắt Diệp Thiên có hơi mê man, một sự tang thương nói không lên lời lộ lên trong mắt hắn, ngũ hành trong thế giới, Diệp Thiên có thể làm cho diễn sinh của ngũ hành linh khí cũng phát triển, hình như đã qua ngàn vạn năm.

- Rốt cục thì ngươi cũng tỉnh lại rồi, mau ra ngoài đi, ta muốn phong bế ngọn núi này.

Thấy Diệp Thiên nhúc nhích, Thạch Đầu Nhân luôn đợi bên ngoài bỗng mừng rỡ, mấy ngày nay Diệp Thiên bế quan nhập định, linh thạch quanh hắn đều hóa thành bột mịn, ít nhất cũng phải mất hơn 20 đồng, Thạch Đầu Nhân sợ nếu cứ tiếp tục như vậy thì ngay cả linh


```
mạch cũng sẽ bị Diệp Thiên hấp thụ mất. var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 845

Giả Đan

Này, người đang nói với ta à?

Lông mày Diệp Thiên nhíu lại, hần vươn người đứng dậy, tinh thần có vẻ thay đổi ánh mắt hần nhìn Thạch Đầu Nhân, có một áp lực vô hình, loại này đến tứ linh cũng phải run rẩy, khiến cho Thạch Đầu Nhân lùi nhanh về phía sau mấy trăm mét.

- Ta nhớ ra rồi, người chính là quý sơn, ta đang ở trong đảo Bồng Lai...

Thấy Thạch Đầu Nhân cao lớn, những chuyện trước khi nhập định liên tục hiện ra trong đầu Diệp Thiên, chính hần đang đứng trong vùng đất linh mạch, gần như là thuộc tính linh khí, đang uẩn trong thể xác mình.

- Lần này không biết là bế quan bao lâu?

Diệp Thiên đứng dậy, đất và bụi bặm trên người hần rơi xuống xào xạc, lấy tay vuốt mái tóc dài, Diệp Thiên không khỏi cười khổ.

Tục ngữ nói, tu chân không có năm tháng, Diệp Thiên sợ chính mình là một Giác Tinh, thể gian đã qua trăm năm, như vậy thì dù cho con đường tu hành của hần có rộng rãi bù lại mất đi người thân sẽ vô cùng đau xót, cho nên Diệp Thiên luôn không chế được không để cho mình vào trạng thái tu luyện.

Chỉ là có những chuyện Diệp Thiên không thể khống chế được, mỗi lần vào thời điểm hần dung hợp một thuộc tính linh khí. Hần thường mất đi không chế thân thể và ý thức trong tay, lần này cũng như thế, Diệp Thiên không biết rốt cục là mình đã tu luyện trong này được bao lâu rồi.

Thạch Đầu Nhân nhìn thấy Diệp Thiên dường như đã khôi phục lại thần thức, một lần nữa trở về nó cẩn thận nói:

- Linh khí đã sắp thay đổi, xong cũng không còn bao nhiêu thời gian.

Thạch Đầu Nhân có thể cảm ứng được, năng lượng trong người Diệp Thiên cũng không nhiều hơn mình bao nhiêu nhưng khiến nó kinh hãi là loại năng lượng này giống như là trời sinh có thể áp chế được bản thân, nhìn về phía Diệp Thiên, Thạch Đầu Nhân cũng có cảm giác bị trói chân trói tay.

- Ồ, thời gian nhập định của ta vẫn chưa đến một năm.

Diệp Thiên nghe thấy vậy lặng đi một chút, lần này nhập định hẳn có trường tượng cũng không nghĩ là thời gian lại dài như vậy, vì dựa theo, thuyết pháp mộc gián của Trương Tam Phong để lại trải qua mỗi thời kì, linh khí trên đảo lại giảm đi một chút, cái này thời gian liên tục đã được một năm rồi.

Còn lúc Diệp Thiên mới ở đây, linh khí bắt đầu thay đổi cũng chưa được bao lâu, bây giờ đã sắp kết thúc chứng tỏ mình ở đây tu luyện đối đa cũng được một tháng rồi.

Ý niệm đến đây Diệp Thiên liền yên lòng. Lúc này hẳn mới chuyển thần thức vào trong quan sát chính cơ thể mình, hẳn có thể cảm giác được linh mạch bên trong cơ thể mình không còn cái cảm giác bị áp chế lớn mà là vô cùng thoải mái.

- Ô? Sao lại thế này, tại sao lại không có âm dương đan điền?

Sau khi nhập thần thức vào đan điền trên mặt hẳn chợt biến đổi, vì hẳn phát hiện chính mình sau khi bước vào cảnh giới Tiên Thiên thì luôn tồn tại âm dương đan điền thế nhưng bây giờ lại biến mất không thấy, thay vào đó chính là một viên cầu màu vàng.

Viên cầu này dừng lại chính giữa đan điền của Diệp Thiên, xung quanh nó là đủ các loại màu sắc linh khí, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ cùng ở trong đó, màu sắc, ánh sáng tản ra không đồng nhất, giống như những ngôi sao vây chung quanh mặt trời vậy.

- Màu linh khí cũng phát sinh biến hóa?

Viên cầu màu vàng này vào trong đan điền đều biến linh khí chuyển thành một mây vàng nhạt, nuôi dưỡng kinh mạch của Diệp Thiên tuy loại thực khí này không có uy lực nhưng có trời mới biết thực lực của bản thân hẳn đã tăng so với trước mười lần.

Còn bốn mạng phi kiếm của Diệp Thiên bay trên đan điền cũng có biến hóa, màu trắng biến thành màu vàng, hơn nữa còn nhỏ đi mấy phần nhưng Diệp Thiên có thể cảm giác được rõ ràng trong phi kiếm ẩn chứa một năng lượng đủ để hủy diệt khủng bố thiên địa.

- Thiên địa hậu kỳ, giả đan cảnh giới!

Trong lòng Diệp Thiên đã hiểu, hẳn cần thận đọc qua chi chép của Trương Tam Phong, trong lòng không khỏi có chút kích động, ở giữa Kim Đan và Tiên Thiên Đại Lộ còn có một tầng cảnh giới thì chính là giả đan kì.

Giả đan kì có thể được gọi một nửa là kim đan, tu thành người của giả đan, trăm phần trăm có thể đến kim đan lôi kiếp, hơn nữa so với người đạo tiên thiên đỉnh phong, vượt qua lôi kiếp thì xác suất thành công cao hơn nhiều.

Sau khi tiến vào giả đan kỳ, nếu không hấp thu linh khí thiên địa, linh ngộ đạo lý không ngừng nhắc đến luyện nén giả đan, lúc lượng đan thay đổi tiếp tục biến hóa thành hóa chất thì hết sức tiến lên kim đan lôi kiếp, chỉ cần có thể vượt qua lôi kiếp như vậy con đường tu thành kim đan đại lộ rồi.

Đỉnh Hồng năm đó chẳng qua chỉ là đỉnh cao của cảnh giới kim đan, sợ dĩ ông ta chần chừ không dám tiến đến lôi kiếp cũng bởi vì không có hình thành giả đan, nếu khi đó có giả đan cho dù là lôi kiếp cũng có thể thoát nguyên thần không đến mức rơi vào kết cục tử vong.

- Ngay cả kim đan đỉnh lại có thể thế nào? Không nhập vào cảnh giới nguyên anh thì vẫn không thể dời khỏi được chỗ này.

Diệp Thiên vừa mới vui mừng, bỗng nghĩ tới chuyện của Trương Tam Phong sự vui mừng tiêu tan hết, suy tính từ Trương Tam Phong chỉ có thể đạt tới nguyên anh kì, có thể xe rách không gian, chạy ra ngoài tù trận pháp.

Còn Diệp Thiên lúc này là giả đan kì, khoảng cách đến nguyên anh còn mờ mịt, lúc này hẳn không khỏi nản lòng, một cảm xúc ảnh hưởng đến nội tâm của hắn tăng cấp vui cùng không còn, đúng lúc đó thực khí trong cơ thể Diệp Thiên trở lên hỗn loạn, tâm thần hẳn không khỏi hoảng hốt.

- Trương Tam Phong không ra được, không có nghĩa là Diệp Thiên cũng không ra được, vận mệnh của ta nhất định ta phải tự nắm chắc trong tay.

Đột nhiên, một cảm giác mát phát ta trong nội đan kích thích làm Diệp Thiên rùng mình trong lòng hắn tỉnh lại, người tu đạo nếu tâm trí không kiên định thì đừng nói là cảnh giới nguyên anh chứ e rằng ngay cả kim đan lôi kiếp cũng không thể vượt qua được.

- Vừa rồi là tiếng gì làm mình thức tỉnh?

Diệp Thiên hít một hơi thật sâu, áp chế thực khí trong cơ thể hẳn ngẩng đầu nhìn về phía Thạch Đầu Nhân.

- Đúng là những mảnh thú rất lợi hại, lúc sắp chết phát ra âm thanh kia.

Thạch Đầu Nhân nhìn ra phía bờ biển, nó trải quan mấy lần thay đổi linh khí, sau mỗi lần đó đều khiến nó cố gắng chạy khỏi chỗ này nhưng dường như không có một người nào, không có một vật nào có thể thành công.

- Nhất định là đại yêu của kim đan hậu kì!

Âm thanh phát ra có thể khiến cho Diệp Thiên có cảm giác tim đập nhanh, ngoài thượng đỉnh cấp của đảo này ra thì không còn cách giải thích nào khác.

Thu hồi tâm thần, Diệp Thiên nhìn về phía Thạch Đầu Nhân nói:

- Ta cần một ít linh thạch, ngươi có ý kiến gì không?

- Ngươi... ngươi đừng có cầm đi.

Thạch Đầu Nhân khờ sờ, Diệp Thiên hỏi nó như vậy ngay cả ý kiến nó cũng không nói lên lời, vốn có thể mượn đại địa chi lực để dọa Diệp Thiên nhưng thậm chí cảm giác dũng khí lúc này Diệp Thiên dường như cũng vượt qua nó.

- Yên tâm đi, ta chỉ cần một ít là đủ rồi.

Sau khi tiến vào giả đan, Diệp Thiên cũng biết cho dù là mình dùng tất cả linh mạch luyện hóa thì cũng không thể đột phá được cảnh giới nguyên anh, bởi vì hần cảm giác được là không đủ, đây cũng không phải là thiên khí nhiều hay không.

Đưa tay vào linh mạch 100m bóc ra từng khối, Diệp Thiên nói như vậy, hần chỉ lấy hơn 30 khối chất lượng tương đối cao cũng không có ảnh hưởng nhiều đến linh mạch.

- Đa tạ, sau này ta sẽ trở lại thăm ngươi!

Cất linh thạch vào trong túi bên hông, Diệp Thiên sải bước hần biến mất ngay tại chỗ, lúc xuất hiện đã đi đến bên Thạch Đầu Nhân.

- Ngươi đừng đến thăm ta, lại đến thăm ta một lần, chỗ ta sinh ra cũng không có.

Thạch Đầu Nhân thấy buồn cười vì câu nói của Diệp Thiên, mặc dù nói có chút tinh quái nhưng cũng đáng yêu hơn con người.

- Được, sau này không hẹn.

Diệp Thiên cười to, tiếng cười vang cả vùng núi, người cũng đã xa ngàn dặm, sau khi dung hợp thuộc tính linh khí Diệp Thiên phát hiện hần không hiểu ngũ hành độn pháp, chí cần có linh khí ngũ hành tồn tại hần cũng có thể tự do quay lại.

Thạch Đầu Nhân chạy một mạch hai ngày, độn thổ, sau hơn một tiếng Diệp Thiên đã ra tới ngoài rừng rậm, nhưng hần mới phát hiện đã bị mộc tiêu ở nơi này phát hiện.

- Sao người đi lâu vậy? Có phải người là đá rồi không?

Diệp Thiên không giống quỷ sơn, mộc tiêu với hần tràn đầy cảm tình, nó linh tính không có trao đổi với bất kì vật nào trừ mẹ cô thụ của nó, trong đáy lòng nó đương nhiên Diệp Thiên là người thân cận nhất.

- Sau này không có việc gì cũng không cần đánh nhau với nó, dời khỏi nơi này, người không phải là đối thủ của nó.

Diệp Thiên nén cười mộc tiêu nói:

- Ta muốn đi, sau này sẽ trở lại thăm người, sau khi người luyện hóa được thứ này, gặp được Thạch Đầu Nhân cũng không phải sợ nó nữa.

Ngũ hành tương sinh, mộc khắc thổ, nếu mộc có thể luyện hóa thuộc tính linh thạch như vậy có tiếp xúc cũng không bị nó xâm xé, trái lại chẳng qua là Diệp Thiên không quá thân mật với Thạch Đầu Nhân thì hần cũng sẽ không cho nó linh thạch thuộc tính mộc.

- Người muốn đi?

Một cây dây quần viên đá lên, vẻ mặt nó lộ ra vẻ không muốn, hơn 10 cái dây khác nhẹ nhàng đung vào người Diệp Thiên. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 846

Bạo Động

Sát khí trên đảo này mai phục ở khắp nơi, tu vi của người không đủ, nhớ là sau này không được ra khỏi giới hạn cây cổ thụ.

Diệp Thiên cũng rất có cảm tình với mộc tiêu, lúc mới gặp mặt hắn đã đốt một mồi lửa làm cho mộc tiêu kêu gào thảm thiết nhưng nó cũng yêu thích, nếu không phải là chỗ bờ cát hạn chế, thậm chí là Diệp Thiên còn muốn mang cả nó về.

- Ta biết, sau này người sẽ đến thăm ta!

Mộc tiêu không biết giờ đây cánh tay trong lúc trao đổi với Diệp Thiên, linh trí của nó mở ra ngôn ngữ và động tác cũng rất nhân hóa.

- Rống!

Lúc Diệp Thiên lưu luyến không muốn rời xa mộc tiêu, xa xa lại truyền đến tiếng gầm rú của một con mãnh thú, nó lan truyền khắp đảo, phía chân trời xuất hiện một sóng cuộn, tiếng rống kia càng trở nên thê thảm hơn.

- Ta phải đi rồi, người hãy bảo trọng.

Diệp Thiên nghe thấy tiếng rống kia không khỏi mừng rỡ, ngộ nữa đại yêu lại phá chỗ này thì e rằng trong nháy mắt đã có thể khiến lõi hổ phải hồn bay phách tán.

Sau khi cáo từ mộc tiêu, Diệp Thiên thi triển thuật độn pháp, trong nháy mắt hắn đã biến mất trước mắt mộc tiêu, lấy hơi thở rồi đi ngay đến bên cạnh phù tang cổ thụ.

Tiến vào đến cảnh giới giả đan, Diệp Thiên ở trong chốn bồng lai tiên cảnh, đã có thể gọi là cao thủ, ngoài việc có thể đê bẹp đại yêu kim đan ra, những dị thú mở linh trí cũng là một đối thủ của hắn.

Cho nên trên đường Diệp Thiên cũng không che dấu tức khí của mình, loại này nếu nguy thì cũng khiến cho đàn thú ẩn núp phải kinh sợ, cần trọng thì không gì sánh nổi.

Đương nhiên Diệp Thiên cũng có ra tay với bất phạm dị thú, nhưng lúc Diệp Thiên tăng uy lực của bản mạng hồn kiếm tất cả đều tăng tính mạng, ngược lại là Diệp Thiên thu hoạch được bên ngoài thể gian thần binh lợi khí cũng khó làm tổn thương đến da thú.

Đến lúc dùng gần 10 ngày công phu. Lúc trở về, Diệp Thiên lại cần dùng hai ngày, sáng sớm ngày thứ hai hắn mới đi lên núi cao khắc hai chữ bồng lai.

- Sao có thể như vậy?

Nhìn thấy sương mù bốc dưới chân núi, trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ khiếp sợ.

Diệp Thiên phát hiện, lấy ngọn Sơn Phong này làm trung tâm, vùng duyên hải có đến 7, 8 km bờ cát, kín mít xác của mãnh thú, hổ, báo, sói, cũng có những con thú già cao đến hơn chục mét đều nằm ở bờ cát. Hắn là bị đại trận đánh chết.

Hơn nữa những con thú này dường như cũng bị uống nhầm thuốc, tre già măng mọc, trên bờ cát đều có ánh chớp sáng loáng như một trận chớp biển vây kín toàn bộ mãnh thú.

- Lôi Hồ đây?

Diệp Thiên vừa nhìn về phía chân núi trong lòng liền thấy căng thẳng, vì Trương Tam Phong thi công cái nhà cỏ kia mà lúc này đã bị những con thú này làm hỏng rồi, với tu vi của Lôi Hồ, những con dị thú đều không giết được y.

- Đây? Tiểu tử này cũng thật thông minh!

Tập trung nhìn về phía mặt biển, Diệp Thiên phát hiện cách bờ cát khoảng hơn 300m nổi lơ lửng một chiếc thuyền cứu hộ, sau thuyền còn có một cái túi da cực to bên trong căng phồng trang bị đầy đủ các loại đồ vật.

Tìm được Lôi Hồ rồi, Diệp Thiên không chần chừ gì nữa, nhanh như chớp hắn đi theo con đường nhỏ đến núi nhưng khiến cho hắn kinh ngạc chính là trên núi này từ đầu đến chân đều không có cây. Các loại mãnh thú liên tục phóng nhanh về phía bờ cát, số lượng rất nhiều khiến cho da đầu hắn rung lên.

- Rống!

Một con hổ già nhìn thấy Diệp Thiên liền xông tới, duỗi thẳng thân phía trước mở hàm ra nó chộp về phía đầu Diệp Thiên.

- Cút ngay!

Diệp Thiên chùng mắt, một dòng lòi âm từ trong miệng hấn rống lên. Con hổ già kia cách chỗ Diệp Thiên chưa đến 3, 4 m, nó đã phải sững sờ rơi từ trên cao xuống mặt đất, lúc chưa tiếp đất ánh mắt nó đã tan dã.

Lúc này chân núi đã đông nghẹt dã thú, chúng đang cắn xé nhau, sau khi phóng ra khí cơ những con thú khác cũng không dám tiếp tục tấn công Diệp Thiên nữa, lúc kim đan kì không tồn tại Diệp Thiên cũng chỉ tồn tại giống như thực vật.

- Động vật hoang dã, liêu lĩnh nhưng cũng rất xinh đẹp.

Diệp Thiên bước qua xác con hổ già, lấy tay trái hếch cái hàm nó lên, truyền một luồng thực khí vào đó.

Thực khí đi vào, cơ thể con hổ nhanh chóng phồng lên, trông giống như một quả bóng cao su. Diệp Thiên lấy tay phải lăm lăm mồm nó dùng sức xé:

- Xi

Một tiếng xe đã làm cho da con hổ rách toạc.

- Đồ tốt!

Diệp Thiên giờ tẩm da hổ lên cũng phải hơn 5m, hấn vút thi thể con hổ sang một bên rồi cẩn thận gấp miếng da hổ này lại, bỗng nhiên hấn cảm thấy có chút không đúng, xung quanh mình trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

- Ta đoán, tất cả đều trùng mắt nhìn ta rồi thôi.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, Diệp Thiên liền đứng không yên, vì mấy trăm con mãnh thú không chỉ thôi cắn xé nhau mà đang trùng mắt nhìn Diệp Thiên, trong miệng chúng còn thoát ra hơi thở tanh hôi.

Diệp Thiên không biết những con mãnh thú này cắn xé nhau chỉ để tranh vị trí của mình, có thể vào trận pháp kia hơi muộn, tuy

nhiên không một con nào hung tàn được như Diệp Thiên, sau khi giết chết còn lột da, cho nên tất cả những cái mũi đen nhọn đều hướng về phía Diệp Thiên.

- Rống!

Không biết con mãnh thú thú lĩnh nào liền rống lên, rồi vô số những con khác chộp tới Diệp Thiên, bọn chúng phá tan hết những quy củ.

- Mẹ kiếp! Chọc phải tổ ong bò vễ rồi.

Cho dù là Diệp Thiên tiến vào giá đạn cảnh nhưng lúc này hắn cũng phải run lên, há mồm trợn mắt, ánh sáng màu vàng vờn quanh cơ thể hắn. Diệp Thiên cũng không cần tấn công địch lập tức hắn vọt về phía bờ cát.

Bên đường toàn là mãnh thú, chỉ cần bị dính ánh sáng này thì đều thịt nát xương tan. Diệp Thiên không khoan nhượng, xác chết có ở khắp nơi, tất cả đều có những tiếng kêu rên của những con mãnh thú chết.

- Bên này không thể đi được.

Vốn Diệp Thiên định xông về phía bờ cát nhưng lúc đi lên phía trước, một con mãnh thú đang công kích trận pháp, nơi đó có sấm sét đang giáng xuống.

Vì thế bên ngoài bờ cát xuất hiện một màn kì quan, Diệp Thiên cầm theo tấm da hổ chạy như điên về phía trước, sau hắn là mấy chục con mãnh bào đuổi theo, có con cao cả mấy chục mét, cảnh này cũng khiến cho Lôi Hồ phải chú ý.

- Sư phụ ở phía trước đang lôi dị thú vào trận pháp?

Thấy Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện, Lôi Hồ dụi dụi mắt lại véo đùi mình một cái rồi nước mắt giàn giụa, y như lúc ông ta bị hơn mười tên mafia vây bắt Lôi Chân Nhạ đã cứu ông ta ra.

Lôi Hồ đã vào đến cảnh giới tiên thiên, tuy là bên ngoài bờ cát thú dữ đang gầm rú nhưng tiếng của ông ta vẫn truyền đến tai Diệp Thiên, nhìn về phía tước tốc độ của Diệp Thiên nhanh hơn bỏ những con thú xa lại phía sau.

- Ồ...

Lúc Diệp Thiên định nhảy lên trên bờ cát thì xa đằng sau hắn lại có một tiếng rống to, trong không khí nổi lên một trận sóng, chấn động đến Diệp Thiên suýt nữa thì làm cho hắn ngã lã xuống đất.

- Tương đương với đại yêu kim đan kỳ.

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ hoảng sợ, trong nháy mắt hắn thu mình vào trong không khí rồi lại xông ra ngoài, bị tiếng gầm kia cầm cự trong không gian nó đã bị Diệp Thiên phá ra.

Sau khi lặn trên bờ cát, đầu Diệp Thiên cũng chưa dám quay lại, một tiếng trống biển làm tinh thần hăng hái hơn, tiếng rống kia suýt nữa đã khiến cho mình rụng xác xơ, có thể thấy được uy của đại yêu kim đan.

- Không được, còn phải chạy xa hơn chút nữa.

Hai chân hắn dẫm trên mặt nước đi vào chỗ của Lôi Hồ hắn dừng lại hít một hơi thật dài, lúc này mới cảm giác được sau lưng mình mồ hôi đã ướt nhẹp.

- Sư phụ, con... Con còn tưởng người không về được nữa.

Trông thấy Diệp Thiên, Lôi Hồ đã hơn 40 tuổi còn khóc như một đứa trẻ, mấy hôm nay cuộc sống của ông ta cũng không tốt gì, nhà gỗ bị mãnh thú phá hủy, hơn nửa năm đều sống lênh đênh trên biển bây giờ từ đầu đến chân đều có mùi cá sống.

Thực ra Lôi Hồ cũng suýt sập đổ, cũng không phải vì áp lực sinh tồn mà là mất đi người tâm phúc Diệp Thiên, lại toàn thấy là hung tàn dị thú, thì lúc này nhìn thấy hắn Lôi Hồ vô cùng kích động.

- Nhiều lời, ta mà dễ chết như vậy sao?

Diệp Thiên tức giận lườm Lôi Hồ, hắn cũng không biết tâm trạng của Lôi Hồ, nếu không thì đã sớm đưa ông ta vào trong rừng:

- Quỳ cái gì mà quỳ, đứng lên mà nói rõ cục là đã xảy ra chuyện gì?

Lúc Diệp Thiên dời đi, mặc dù mãnh thú trên đảo có nhiều nhưng cũng không có kết bè kéo cánh tập kích trận pháp, bây giờ Diệp Thiên cảm giác được rất kì lạ.

Lôi Hồ đứng lên lau nước mắt nói:

- Sự phụ, ngài vừa mới đi, con đã không phải là đối thủ của bọn nó, nên mới bị đuổi ra biển.

Ban đầu thú dữ cũng không có bạo động như vậy, cũng không mạnh như thế. Mấy ngày Lôi Hồ có thể chém chết chúng, nhưng sau sức mạnh của chúng càng ngày càng lớn, rơi vào đường cùng Lôi Hồ chỉ có thể trốn ra ngoài biển. var content = \$('#detailcontent').find('p, br');

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 847

Sư Tử Long Vàng

Hơn nửa năm nay Lôi Hồ lấy cá biển làm thức ăn cũng may là anh ta đã tiến vò đến tiên thiên chi cảnh, có thể lấy thức khí tinh luyện làm nước uống, nếu không thì e rằng chưa bị chết đói thì đã chết khát rồi.

- Lúc đầu tiên thiên đã hoàn thành cảnh giới kiên cố, không sai.

Diệp Thiên nhìn Lôi Hồ, trong lòng có chút cảm thấy tên tiểu tử này may mắn, hai vị sư huynh và sư phụ mình tư chất còn gấp trăm lần Lôi Hồ nhưng cũng không có cơ duyên được ở tại Thiên Bồng Lai này.

- Sư phụ, con vẫn có một chút không thấu được ngài, bây giờ ngài là cảnh giới gì vậy?

Vốn là nghĩ tự mình sau khi tiến vào tiên thiên chi cảnh có thể kéo gần khoảng cách hơn với Diệp Thiên một chút, nhưng Diệp Thiên như một cái hồ nhìn không thấy đáy dù cho Lôi Hồ có cảm ứng như thế nào thì cũng không thể tra xét được Diệp Thiên nông sâu ra sao.

- Ta? Còn một ít mới thông hiểu được, có lẽ là thành quả của Kim Đan đạo.

Diệp Thiên lắc đầu cười khổ nói:

- Tu vi cao thì cũng có lợi gì? Trương Chân Nhân tu vi kim đan là đỉnh cao cũng không thể rời khỏi đảo này, ta đang tính độ cao này có thể đến thế nào?

- Sư phụ, không phải ngài có thuật bói toán sao?

Lôi Hồ chợt nhớ tới sở trường của Diệp Thiên:

- Ngài không tự bói cho mình được một quẻ sao? Nếu thật sự không được thì đệ tử cũng chết thôi.

- Vô dụng, thiên đạo hoàng nạn, không phải là ta không nhìn thấu, thấu vọng quẻ tượng, vô duyên vô cớ chọc vào thiên khiên?

Theo cách của Lôi Hồ, Diệp Thiên cũng không có nghĩ qua, chính là lúc hắn xem quẻ tượng thì lại đột nhiên phát hiện, tu vi tinh tiến của mình cũng trở nên mơ hồ, dù Diệp Thiên có dùng cách gì thì cũng không thể thấy được một tia thiên cơ.

Không chỉ có thế, chính vận mệnh của Lôi Hồ cũng vậy, tới tận lúc này Diệp Thiên mới biết, ban đầu hắn cho rằng làm như thế là nhảy ra khỏi tam giới, ngũ hành, thật ra cũng tự cho đó là chuyện cười, chỉ có ở lúc bước vào thời kỳ đan kỳ, khoảng cách đến Kim Đan lõi không phải xa như thế. Diệp Thiên mới mới có thể cảm nhận được rõ ràng một tia thiên đạo.

- Sư phụ, chúng ta không thể sống mãi trong biển được.

Sau này nhìn thấy Diệp Thiên, trong lòng Lôi Hồ cũng dễ thở hơn, vậy là hơn nửa năm ăn uống trên biển cũng đã có được thành quả nếu không thì Lôi Hồ đã sớm không thể chống đỡ nổi.

- Sư phụ, lão đạo sĩ kia để lại mộc giản, đều bị con dọn sạch rồi, cũng không biết là phao biển bị hỏng chưa, sư phụ hãy dạy con đọc sách đi.

Trong khoảng thời gian Diệp Thiên không có ở đây, Lôi Hồ cảm thấy vắng vẻ đến phát điên, lúc này nhìn thấy Diệp Thiên quả thực là nói không nên lời hơn nữa thực sự là anh ta cũng muốn học kiến thức. Ngộ nhờ cả hơn một năm Diệp Thiên không về thì anh ta cũng có thể tự mình giải quyết được mỗi cô đơn.

- Những mộc giản này là Trương chân nhân tự viết, trê mặt còn có dấu vết của ông ta, đừng nói là bọt nước chứ lửa thiêu cũng không thể hư hỏng được.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Người muốn học ta cũng có thể dạy người, chỗ này mấy ngày là xong, đến lúc có dị thú rút lui thì học cũng không muộn...

- Ô, sao lại thế này?

Lúc Diệp Thiên đang nói chuyện thì hắn bỗng rùng mình hướng ngoài bờ cát khoảng 400m, Lôi Hồ đứng bên cũng mềm nhũn cả người trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

- Đây là sinh vật gì vậy?

Diệp Thiên tập trung tinh thần, hẳn cảm ứng được rõ ràng một cỗ hơi thở hủy diệt thiên địa đang xâm nhập vào trong biển.

Qua một đại trận ngăn cản, loại hơi thở này cũng không thể xâm phạm trực tiếp đến hai người bọn Diệp Thiên nhưng cũng vẫn khiến cho Lôi Hồ cảm thấy mình nhỏ bé như con kiến vậy.

- Bọn chúng chính là đại yêu kim đan?

Diệp Thiên tập trung tinh thần nhìn lại trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kì quái.

Sinh vật xuất hiện bên bờ cát bộ dạng cũng không hung hãn, lông vàng ngắn ngủi, cơ thể cũng không lớn chi to hơn con báo một chút, cái mặt thì lại giống con khỉ, duy nhất có một thứ dữ tợn chính là hai cái móng vuốt sắc nhọn trước ngực.

- Hai con này có vẻ giống sư tử lông vàng.

Trong đầu Diệp Thiên bỗng nghĩ ra một danh từ Sơn Hải Kinh trong đó ghi lại một loại dị thú trong truyền thuyết Kim Mao có sức mạnh như gió, đặc biệt là tùy, não hồ làm thức ăn nhưng vô cùng thông minh từng trông coi cho các động phủ của cao nhân.

Gặp qua Cùng Kỳ, gặp lại dị thú đã không dậy nổi sóng trong lòng Diệp Thiên, điều duy nhất khiến hắn rung động chính là con sư tử lông vàng kia đã đạt đến tu vi kim đan.

Hai con đại yêu trong phạm vi vài trăm mét, vô số những con dị thú phải phủ phục trên mặt đất, ngay cả ngẩng đầu lên cũng không dám giống như như là đang cúng bái vương giả vậy, về đuổi giết hung hãn vừa rồi cũng biến mất.

- Ô, ô!

Một con vật vóc dáng nhỏ nhắn bên trái con sư tử trong miệng bỗng phát ra tiếng gào thảm thiết khiến cho những con thú xung quanh như hổ, báo, sư tử phải run rẩy đi đến trước mặt hai con sư tử lông vàng.

Con sư tử lông vàng đi lên từng bước, tay phải vỗ một cái, cơ thể của nó gấp mấy lần con sư tử bình thường nó lại kêu lên đau đớn, vỗ vào thiên linh.

Mấy con mãnh thú càng run rẩy hơn, nhưng không có một con nào dám rời khỏi chỗ đó cũng không có một tia suy nghĩ muốn

chống cự hay trốn chạy.

- Này, còn có một con?

Diệp Thiên đột nhiên phát hiện đằng xa thêm một con sư tử nữa, hai con sư tử này bắt đầu ăn, dưới nách của con sư tử lông vàng chui ra một sư tử bé như con khi.

Cả cơ thể tiểu tử kia lông đều màu vàng, hai mắt xoay tròn, trông có vẻ rất đáng yêu nhưng những cử động của nó cũng khiến người ta phát lạnh tận đáy lòng chui ra từ nách mẹ nó rồi lại trèo lên đầu sư tử hút cái óc còn nóng hổi.

- Quả nhiên tin đồn không phải là giả, sư tử lông vàng đúng là lấy não các con sinh vật khác làm thức ăn.

Diệp Thiên và Lôi Hồ há hốc mồm, trợn mắt lên hai người bọn họ tuy hơn kém nhau gần 20 tuổi nhưng cũng đều lớn lên ở thời đại văn minh sao có thể nhìn thấy cảnh tàn như vậy, lúc này họ quay cuồng có dũng khí cũng không nói lên lời.

Cơ thể con sư tử lông vàng kia nhỏ nhưng ăn cũng không ít, còn chưa đầy 30' nó đã ăn hết không còn một mảnh não, con sư tử mẹ bên cạnh lại tiếp tục đẩy thêm một cái hộp sọ dị thú nữa đến.

Mãi đến khi nó ăn nó, mẹ nó lại kêu rống lên còn ba con thú nữa được tha vọt vàng đứng lên chạy thực mạng về phía đàn.

- Rống!

Đội con ăn no, con sư tử mẹ lại gầm lên dữ tợn sóng biển nổi lên cuộn cuộn bờ cát cũng chuyển động, một tiếng sét lóe lên từ trên không trung thẳng về phía con sư tử.

Khiến Diệp Thiên phải kinh hãi chính là con sư tử kia không hề né tránh ti chớp bỏ vào người nó, một ánh sáng lóe lên nó cũng không nhúc nhích cứ để tia sét đánh vào người mình.

Âm thanh dữ dội này khiến cho những con thú đang quỳ trên mặt đất phải đứng lên, con thì ngã con thì đập vào trận pháp bị một cơn bão cát bao phủ.

- Nơi này không an toàn, chúng ta đi xa một chút đi.

Với tư vị của Diệp Thiên cũng cảm thấy tim đập nhanh, dùng thực khí để thuyền cứu hộ đi được hơn 200m đường biển mới dừng lại.

- Mẹ kiếp! Ta biết ngay mà, thì ra là bọn thú dữ này bạo động, đều là bọn đại yêu kim đan!

Thấy cảnh tượng này, Diệp Thiên sao còn không rõ, tai nạn và rắc rối trong hay ngày này đều do sư tử gây ra.

Chi là Diệp Thiên không ngờ, con thú có tu vi cao nhất này cũng là hậu kỳ của tiên thiên, căn bản là nó không có khả năng phá vỡ trận pháp nhưng sao con sư tử vàng này lại làm như thế? Cái này đối với bọn chúng không hề có lợi chút nào.

Thảo luận cùng Lôi Hồ một hồi, Diệp Thiên cũng không nói ra nguyên nhân, rõ ràng hắn ngồi tu luyện trên bè, hắn đến mức tu vi này thật sự là trời đất có sụp cũng không thể khiến hắn thay đổi sắc mặt, tiếng gào thét cách đó không xa cũng không có cách nào mà làm dao động được tâm đạo của Diệp Thiên.

- Sư phụ, người xem... lại đến một con nữa lại đến!

Lúc Diệp Thiên nhập định tu luyện đến ngày thứ 3, hắn cũng bị Lôi Hồ đánh thức thực ra Lôi Hồ không có gọi hắn mà Diệp Thiên nghe thấy tiếng anh ta ngẩng đầu lên nhìn về phía bờ cát một con dài khoảng 100m, chỉ trước có hai móng vuốt, trên đầu lại còn mọc một cái sừng phóng về phía đại trận.

- Mẹ kiếp!... lại sinh ra có thể hóa rồng sao?

Diệp Thiên ngồi xếp bằng rồi bỗng lại đứng lên không che dấu vẻ khiếp sợ, so với Giao Long trong núi Trường Bạch thì hắc giao không bằng, chẳng qua là nó có hình rồng, còn yêu đan kia nhưng mà không thực cũng chưa tiến vào cảnh giới đại yêu.

Giao Long gây áp lực cho Diệp Thiên tuy rằng yếu hơn hai con hồ kia nhưng đúng là đại yêu, hai loại áp lực này cho là giả đan kỳ Diệp Thiên cũng không kháng cự.

- Đùng!

Trận pháp này không biết là ai đã bố trí ra, dị thú càng hung mãnh đi vào trận pháp thì nó bắn ngược lại càng lợi hại, lúc Giao Long vờ mới nhảy lên bờ cát một tia chớp đã bảo phủ lên người nó.

Nhưng những con thú hi sinh không giống như vậy, tuy là chớp biển bao vây Giao Long nhưng trong lúc này cũng không ảnh hưởng đến tính mạng của nó, tiếng rồng gầm truyền ra. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content.

```
length/2); if (midLength > 20) { content.eq (midLength). after ('
'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 848

Kết Giới

Đại yêu thật lợi hại, ngay cả hai con sư tử cũng không kịp chi sợ kém cũng không xa.

Sau khi tiến vào giả đan kì, thị lực của Diệp Thiên cũng nhìn được xa hơn trước hẳn cố gắng cũng có thể nhìn được tình hình trong biển sét kia, e là Giao Long cũng không sợ chớp trời giáng xuống đầu mình nó hấp thu năng lượng của sét, cũng không bị ngã xuống.

Nhưng uy lực của trận pháp không chỉ có thế, nhìn thấy lôi điện không thể làm gì được Giao Long, sét trời càng ngày càng mạnh, những tia chớp mang theo sự hủy diệt đánh về phía Giao Long.

- Ô!

Tia chớp này phải hạ xuống, rốt cục Giao Long cũng không chịu được, trên người nó đầy máu tươi, da bong tróc nó gầm lên một tiếng thống khổ.

Nhưng đương nhiên là đại yêu thì rất thông minh những con thú dữ kia không thể sánh bằng.

Thấy không thể chống đỡ được, cơ thể to lớn của Giao Long thu nhỏ lại, trong chớp mắt thân hình khổng lồ trăm mét đã chỉ còn lại 3, 4m ngắn ngủi thụt ra khỏi lôi hải không đợi cho tia chớp thứ hai đánh xuống nó liền chạy vào trong rừng hơi thở cũng thu lại.

- Lợi hại, thì ra là đại yêu kim đan kì, trình độ này đến lôi kiếp cũng không thể giữ lại.

Trong biển Diệp Thiên đang há mồm trợn mắt, với tu vi của hắn đừng nói là hai tia chớp chứ cả một lôi hải cũng không thể bắn phá được hẳn nhưng loại đại yêu này có thể lấy thân thể chống cự, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì có thể nào Diệp Thiên cũng không thể tin được.

Tuy là đại yêu kia thoát ra ngoài nhưng đã bị trận pháp này đánh, hẳn là gặp hại, sau khi bị hai lôi hải đánh xuống nó kêu rống lên

trên bờ cát, tia sét tản đi, trên bờ cũng không còn một sinh vật nào. Mùi thịt nướng cháy phiêu đãng trên mặt biển, bay cả vào trong mũi bọn Diệp Thiên.

Những con mãnh thú xa xa không sợ chết cũng phải cảm thấy sợ, lui như thủy triều rút, mặc cho sư tử già trong rừng đang gầm rú không một con thú nào dám đi về phía bờ cát nữa.

- Mẹ kiếp, thơm thật đấy!

Mùi từ xa bay lại, Diệp Thiên không khỏi thòm thèm, tuy hấn sớm đã không cần đến thức ăn bổ sung cho cơ thể nhưng thịt nướng từ nhỏ hấn đã thích, mùi vị này khiến hấn nổi lòng tham.

- Sư phụ, hay là con sẽ đi mang một con thú về?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Lô Hổ cũng thèm, cả nửa năm nay sống trên biển ăn cá sống, từ tóc đến chân đều có mùi cá biển, bây giờ nước miếng cũng nhỏ ra lại phải nuốt xuống bụng.

Thấy những con dị thú này tạm thời không đi về phía bờ cát, gan Lô Hổ cũng to thêm, nóng lòng nhìn Diệp Thiên chỉ đợi hấn đồng ý.

- Hay là đi thôi, trong rừng có mấy con rất đáng sợ ta e rằng chúng sẽ ra tay.

Diệp Thiên lắc đầu, rừng cách bờ cát chỉ có mấy trăm mét dù thế nào thì con sư tử long vàng kia mà ra tay thì Lô Hổ cũng không thể ngăn cản được, anh ta không thể địch lại được, lui lại về biển vẫn hơn.

Nói chuyện, Diệp Thiên đã đi từng bước, thân hình hấn đã ở trên mặt biển hai ba trăm mét, đầu ngón chân hấn khinh nhẹ đi về phía bờ cát.

- Tia sét này thật là lợi hại!

Tuy là chớp đã som tản đi nhưng nhìn những thi thể cháy xém bên bờ cát Diệp Thiên kinh hãi mãi không thôi, loại sức mạnh này e rằng chỉ có cao nhân Nguyên Anh Kỳ mới có thể ngăn cản được.

Những con thú bị đánh ngã cũng không thiếu các chủng loại, tất cả đều bị nướng cháy. Diệp Thiên tìm kiếm một hồi, liền phát hiện

ra một con thú giống với con tê giác, tuy da bên ngoài bị cháy đen nhưng cũng không ảnh hưởng gì đến thịt bên trong.

- Hi hi, quay về cho thêm ít muối thì mùi vị sẽ rất tuyệt!

Diệp Thiên cười hi hi, cảm con tê giác lúc hẳn quay người định đi thì cơ thể bỗng nhiên cứng đờ.

Diệp Thiên phát hiện phía sau mình khoảng 100m có ba con đại yêu đang chăm chú nhìn mình.

Chính là hai con sư tử lông vàng, con con nấp trong mẹ thò đầu ra nhìn Diệp Thiên, còn con Giao Long thì chỉ còn dài hơn 2m, dùng cái đuôi vẫy lên mặt đất cả người nó đứng thẳng.

Sau khi xem qua ghi chép của Trương Tam Phong, có trời Diệp Thiên mới biết bọn đại yêu cũng có trí tuệ như con người, hẳn lập tức cười khổ nói:

- Các vị tiền bối, ngài có ý gì vậy? Tiểu tử chỉ là muốn ăn một chút gì đó thôi!

- Con người, chúng ta không có ác ý.

Con sư tử phát ra một trận âm thanh kì lạ, lại có thể nghe hiểu tiếng hán của Diệp Thiên:

- Năm đó chúng ta biết con người, so với hai người còn mạnh hơn, sao các người lại đến đây?

- Tiểu tử cũng không biết vào bằng cách nào, giống như không gian nứt ra rồi có một khe hở không hiểu sao tôi lại bị cuốn vào trong đó.

Diệp Thiên nghe thấy vậy cười khổ trong lòng hân Tống Hiểu Long đến thấu xương, nếu không thuê binh đoàn Hắc quả phụ thì sớm đã được ở nhà với người vợ thân thiết đâu dễ bị lưu lạc đến phương này.

- Khe không gian? Quả nhiên là chúng ta đoán đúng.

Mấy con đại yêu liếc nhìn nhau, lộ ra vẻ vui mừng.

- Các vị tiền bối, các vị dùng những con mãnh thú nài đánh vào trận pháp có phải là không muốn tiêu hao linh khí của trận pháp không?

Thật mấy con đại yêu cũng không có ý giết người, Diệp Thiên cũng bớt lo lắng nếu chúng muốn gây bất lợi cho mình thì còn trận pháp.

Con sư tử lông vàng gật đầu nhìn Diệp Thiên liếc mắt một cái nói:

- Đúng vậy, đáng tiếc là không mạnh bằng loài người các người, nếu không có lực của mấy chúng ta thì trận pháp này cũng bị xé ra...

Trên đảo này dù Diệp Thiên có biết những con yêu lớn bị nhốt giống như người, con sư tử lông vàng cũng không giấu diếm gì nó đem hết sự tính toán của mình ra nói cho Diệp Thiên nghe từ đầu đến cuối.

Thì ra mấy con đại yêu này cũng đã tu luyện ngàn năm, đối với đại trận trên đảo này cũng rõ như lòng bàn tay, tuy tia sét này lợi hại nhưng cũng chỉ làm hao tổn linh khí thiên địa.

Bọn chúng biết vào giờ này trận pháp sẽ có biến yếu, cho nên mỗi lần lúc linh khí dao động đều cho tiêu hoa những con thú kia để duy trì trận pháp vận chuyển linh khí, cả một trận pháp này sau khi đại trận suy yếu đến mức độ nhất định thì bọn nó cũng dờn khỏi trận pháp.

Hi sinh những con thú kia căn bản là không thấm gì, trong đảo bồng lai linh khí sung túc, mỗi ngày có vô số sinh mạng được sinh ra, cái chết xấp xỉ 1800 vạn còn chỉ không lâu sau là lại được bổ sung lại.

- Các vị tiền bối, theo tôi được biết, linh khí ngoại giới thiếu hụt, căn bản là không thể tu luyện được, không biết các vị làm gì mà vội vã lại ra ngoài này?

Ý của Diệp Thiên là không muốn mấy con đại yêu này chạ ra đảo bồng lai vì chúng nó không phải là con người, cũng không có sơn bản là phi quan, tất cả tùy tâm nếu để cho bọn hấn rời đi thì sẽ không có giết chóc.

Hơn nữa với tu vi của bọn nó e rằng chỉ có bom nguyên tử mới có thể tiêu diệt được, trừ phi bọn chúng mặc cho các quốc gia công kích, nếu không muốn nhờ vào khoa học kĩ thuật tập trung vào đại yêu của hậu kì kim đan thì cũng chẳng khác nào là người ngốc nói mê.

Cho nên Diệp Thiên rất kiên nhẫn giảng giải cho bọn chúng biết tình hình bên ngoài một chút, thực ra hấn cũng không có nói dối, qua gần trăm năm công nghiệp phát triển cả trái đất như một bãi rác lớn, đâu đâu không khí cũng vẫn đục căn bản là không thích hợp để tu luyện.

- Người nói rất đúng, nhân gian chỉ là chỗ rất bình thường, ngoài ra còn có các loại kết giới, thánh địa yêu tộc cũng là một chỗ kết giới.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, con sư tử lắc đầu, phe phẩy nói:

- Trên đảo từng có một vị tiên bối từng xé rách không gian chạy qua, cũng mạnh mẽ vô cùng chạy vào kết giới cũng không bị ảnh hưởng của nhân gian...

Thì ra hơn 1300 năm trước, trên đảo cũng có một vị thiên tu đại yêu tuyệt vời, nó dùng 300 năm tu luyện tới hậu kỳ yêu đan, 1000 năm tự mình xông vào đại trận giam cầm trên đảo, xé rách cả trận pháp thoát ra ngoài.

Lúc vị đại yêu này chạy đi, đúng lúc linh khí trên đảo dao động, điều này cũng khiến cho những đại yêu khác thấy hi vọng, chỉ là tu vi của bọn nó thua xa đại yêu kia, hơn 1000 năm không áo có thể đánh được trận thiên lôi, tước sau đã chết mất 6 vị đại yêu.

Có vết xe đổ những đại yêu trên đảo cũng không dám tự tiện xông vào trận, sư tử vàng và gia long đuôi mãnh thú vào trận pháo thực ra là muốn tiêu hao hết một bộ phân linh khí trên đảo, nhưng sau đó lại giống như những vị đại yêu kia chọn chỗ linh khí yếu nhất để xé rách không gian để chạy ra khỏi chỗ giam cầm này.

- Còn có cả kết giới của yêu tộc?

Diệp Thiên nghe thấy vậy giật mình há miệng, hần chỉ nghe thấy kết giới thần châu không ngờ lại còn có kết giới yêu tộc.

Sư tử lông vàng gật đầu nói:

- Đúng vậy, tuy là chúng ta bị vây ở chỗ này nhưng hiểu biết về huyết mạch tuyền thừa cũng không tồi.

- Đúng rồi, vị tiên bối trước kia là sinh vật nào biến thành? Vì sao lúc đó các người không cùng chạy đi?

Bị vây trên đảo này tròn một năm, ngay cả linh khí cũng đặc biệt tu luyện, Diệp Thiên không có lúc nào là không muốn rời khỏi đây, cho nên hần rất quan tâm đến vị đại yêu kia. var content = \$("#detailcontent"). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length / 2); if (midLength > 20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 849

Phá Vỡ Không Gian (Thượng)

Đó là một con thái cổ thần vợ, nghe nói tu luyện chính là Cửu Thiên Huyền Công, nó tu đạo tuy muộn, nhưng lúc ấy trên đảo đông đảo yêu thú không ai là đối thủ của nó!

Còn về con đại yêu kia, Kim Mao Toan trên mặt lộ ra biểu tình cực kì giống con người, nó nắm đó cũng đã cùng thần vợ gia thù, nhưng ngạo khí của nó đã bị đánh bại, trong phương thế giới này, mạnh làm vua, Kim Mao Toan cũng không có gì là không phục.

- Thần Vợ? Tại sao lại là Hầu Tử a?

Lời Kim Mao Toan khiến Diệp Thiên nhớ lại thần viên trong truyền thuyết, chính là thần vợ trong tiểu thuyết của Ngô Thừa Ân” Tây Du Ký” không lẽ là từ đây mà tới.

Đang lúc Diệp Thiên miên man suy nghĩ, Kim Mao Toan thanh âm lại vang lên bên tai:

- Nhân loại, người cũng giống với người mấy trăm năm trước lưu lạc đến đây, tuy không sợ trận pháp này, nhưng cũng vô pháp phá vỡ nó, người có muốn đi ra ngoài không?

- Đi ra ngoài? Dĩ nhiên muốn, người có biện pháp có thể đi ra ngoài sao?

Diệp Thiên ngẩng mạnh đầu, cho dù với đạo tâm của hắn, cũng nhìn không được lộ ra thần sắc kích động cực kì, phải biết rằng, cho dù hắn tu luyện thành Kim Đan kỳ, có thể sống hơn ngàn năm, nhưng thân nhân tất cả đều mất, sự cô đơn đó làm sao chịu đựng đây?

- Ngày mai chính là ngày cuối cùng linh khí dao động, trong ngày này, cũng chính là lúc kết giới yếu nhất, muốn rời khỏi đây, đó là cơ hội duy nhất!

Kim Mao Toan đôi cặp mắt kim quan đại thịnh chăm chú nhìn Diệp Thiên nói:

- Đến lúc đó chúng là xuất lĩnh vô số mãnh thú công kích trận pháp, dẫn động toàn bộ linh khí trong khu vực. Đến lúc đó người có thể bay lên không, phá vỡ kết giới kia!

- Ta? Phá vỡ kết giới? Người không nói đùa chứ?

Diệp Thiên nghe vậy mở to mắt nhìn. Hắn tuy rằng đã tiến vào giả Kim Đan kỳ (chuẩn bị bước vào Kim Đan giống như chuẩn tướng ấy chuẩn bị được thăng cấp thành tướng), giả dù sao vẫn là giả. Cùng tu đạo giả Kim Đan kỳ chân chính kém khá xa, ty vi xấp tiến vào Nguyên Anh kỳ như Trương Tam Phong còn không thể phá kết giới này, Diệp Thiên hẳn cho dù xuất toàn lực, sợ là cũng vô pháp lay động kết giới dù chỉ là một chút.

- Tu vi người tuy kém một chút, bắt quá không phải là không có biện pháp!

Kim Mao Toan nghĩ ngợi một chút, há mồm phun ra, một vật thể kim hoàng sắc giống như một viên trân châu, tản ra uy áp vô cùng lớn bay ra.

- Đây là yêu đan, người có thể nuốt vào đan điền. Trong thời gian một nén nhang, có thể phát huy tám thành công lực của ta!

Kim Mao Toan lúc cùng Giao Long ba đại yêu xuất hiện, luôn luôn ẩn giấu khí tức, nhưng lúc khóa yêu đan xuất hiện, nhất thời một cỗ uy áp phủ thiên cái địa tràn ra bốn phía, chân cảm dị thú trong núi đều phủ phục trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Ngay cả giả đan kỳ Diệp Thiên cũng phải lùi về sau vài bước, xuất ra chân khí hộ thể, lúc sau mới có thể đứng vững, biến sắc nói:

- Chúng ta người và yêu khác nhau, ta sao có thể mượn lực lượng trong yêu đan của người?

Nhìn thấy khóa yêu đan lực lượng khủng bố này, Diệp Thiên không có một chút dũng khí dám nuốt vào, nếu nó tiến vào đan điền của mình, còn không phải sẽ ban xác mà chết sao?

Kim Mao Toan lay động cái đầu nói:

- Cho dù là kim đan của nhân loại, hay của yêu thú, vốn dĩ đều là do lực lượng ngưng tụ mà thành, tạm thời mượn một chút chắc chắn không vấn đề, người yên tâm đi!

Diệp Thiên lắc đầu như điên nói:

- Không được, việc này không thể được, các người yêu tộc có đông đảo thành viên, sao không cho chúng sử dụng, không phải sẽ phù hợp hơn sao? Như thế uy lực phát huy mới có thể càng lớn, việc này thật sự không được, trên đảo này hẳn là còn các đại yêu khác, các người có thể liên hợp cùng nhau cơ mà!

- Cho bọn chúng? không được, chỉ có thể cho người dùng!

Kim Mao Toan cũng không giấu diếm nói thẳng:

- Trên đảo bất kì một yêu thú nào đã xuất hiện linh trí, khi hấp thu yêu đan của ta xong, sẽ lập tức dung hợp, ta nếu muốn thu lại cũng không được, người lại khác, chỉ có thể mượn mà không thể chiếm...

Đại yêu đan, đối với những mãnh thú kia mà nói, không khác gì linh dược trời ban, Kim Mao Toan nếu giao cho chúng, vậy mấy ngàn năm khổ tu chẳng phải sẽ bị đớp mất sao khác gì Lưu Bị mượn Kinh Châu (Lưu Bị mượn Kinh Châu trú quân, sau đó có kịch biến, dưới dự cố vấn của các tướng lĩnh về sau đã chiếm Kinh Châu làm thành của mình), có mượn mà không có trả.

Còn về câu nói thứ hai của Diệp Thiên, Kim Mao Toan càng không thể làm được.

Tại hải đảo này, đích xác có nhiều đại yêu khác tu vi tương đương nó, nhưng trong đó có một số là hổ báo, sư tử, hoặc là hung cầm, vốn là thiên địch của một con Giao Long như nó, đừng nói là liên hiệp phá trận, chỉ sợ vừa thấy mặt là đã muốn quyết một trận sống chết.

Kỳ thật cho dù mạng yêu đan cấp cho Diệp Thiên, Kim Mao Toan toan sau đó nguyên khí cũng sẽ đại thương, bởi vì Diệp Thiên hoặc ít hoặc nhiều cũng là hấp thu một phần căn nguyên của nó mà sử dụng, bất quá linh khí dao động chỉ còn lại một ngày cuối cùng, Kim Mao Toan đã không còn lựa chọn nào khác.

Kim Đan kỳ, cũng có thể sống ngoài ngàn năm, Kim Mao Toan sống đã hai ba ngàn năm, đã có thể xem là hiếm hoi, mà những hồng hoang thần thú như chúng rất khó để lại huyết mạch, năm ngoài, hai con Kim Mao Toan toan phải chấp nhận tổn hao một lượng lớn huyết mạch, mới có thể sinh ra một con con nối dõi.

Nhưng máu huyết khi hao tổn, thời gian Kim Mao Toan từ vong cũng chỉ còn là vấn đề thời gian, thật sự nếu không thể nghênh đón thiên kiếp đạt tới cảnh giới tiếp theo, chúng chỉ sợ cũng sẽ chết trong vài năm, cho nên lúc này mới dốc hết toàn bộ dị thú cường đại trong địa bàn, giúp Diệp Thiên phá trận.

Năm đó Trương Tam Phong du lịch Bồng Lai đảo, cũng tiếp xúc với mấy đại yêu này, ông ta thái độ làm người rất thẳng thắn quang

minh chính đại, đây cũng chính là lý do Kim Mao Toan tin nhiệm Diệp Thiên, bởi vì chúng nghĩ rằng con người ai cũng giống như Trương Tam Phong cả.

- Người nếu muốn ra ngoài, chỉ có thể cùng chúng ta hợp tác, nếu không sau này sẽ không còn cơ hội nữa!

Kim Mao Toan nói những lời cuối cùng, khiến Diệp Thiên biến sắc.

- Mẹ nó, nhiều nhất là chết mà thôi!

Diệp Thiên cắn răng một cái nói:

- Ta đáp ứng các người, bất quá phải làm như thế nào, các người cần nói cho ta biết!

Ở trên đảo này thặng cấp tới Kim Đan kỳ rồi cũng chết ở đây, hoặc là chết bây giờ nhưng có cơ hội thoát khỏi nơi này, Diệp Thiên đã hạ quyết tâm đánh cược một phen, thắng cược hẳn có thể được nhìn thấy phụ mẫu người nhà, thất bại kết quả cũng không khác nhau, chỉ là chết mà thôi

- Rất đơn giản, ngày mai ba chúng ta sẽ công kích trận pháp, dẫn động thiên lôi xuất hiện, đó chính là thời cơ để người phá vỡ kết giới, người tới lúc đó cứ làm như ta nói là được!

Kim Mao Toan đã tính toán đầy đủ để phá trận, nếu nó có mưu toan gì, thì phải là Diệp Thiên xông vào trận trước, khi đó hẳn sẽ là người phải hứng chịu thiên lôi, nên chỉ có thể để hẳn sau khi thiên lôi xuất hiện xông lên phá trận mới có thể để hẳn phát huy hoàn toàn lực lượng, lợi dụng lúc kết giới yếu nhất một kích phá trận.

- Ngày mai, ta nghe các vị tiên bối phân phó!

Diệp Thiên gật gật đầu, nếu đã quyết định, hẳn sẽ không bao giờ thay đổi, lập tức thương lượng một số chi tiết nhỏ, sau khi ba đại yêu rời đi, Diệp Thiên liền triệu hồi Lôi Hồ từ biển về.

- Cái gì, ngài đi công kích kết giới, sư phụ, lôi uy kia tuy nói không đánh vào chúng ta, nhưng có thể... có thể vạn nhất nhờ người chọc giận nó, nói không chừng sẽ giáng xuống đầu người a!

Nghe được kết quả trao đổi giữa Diệp Thiên và ba đại yêu, Lôi Hồ lắc đầu liên tục, hẳn mặc dù không muốn ở lại đây, nhưng tục ngữ

có nói” Chết oanh liệt cũng không bằng giữ được mạng” so với việc tự tìm đường chết, chỉ bằng cố tìm phương pháp mà sống.

Diệp Thiên nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Sẽ không đâu, trên đảo này không có ai, trận pháp đối với chúng ta cũng không có hạn chế, chỉ là tu vi chúng ta quá thấp, không đủ thực lực phá kết giới mà thôi.

Kỳ thật lúc phát hiện ghi chép của Trương Tam Phong, Diệp Thiên trong lòng liền hoài nghi, trên đảo này không có người, lại có một đồng Hồng Hoang dị thú bị nuôi nhốt ở đây, có thể nói, họ chẳng may lạc vào đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn của ai đó mà thôi.

Thấy Lôi Hồ còn muốn khuyên dài thêm, Diệp Thiên khoát tay áo nói:

- Ý ta đã quyết, người ngày mai có thể rời khỏi bờ cát, nếu thấy ta có thể phá vỡ kết giới, người hãy nhanh chóng bay lên, chúng ta cùng rời đi!

Mà nếu ta xuất hiện việc gì ngoài ý muốn, người có thể đi về phía nam hai nghìn dặm, nơi đó có một tinh quái tên mộc tiêu, người có thể sống ở chỗ đó...

- Vâng sư phụ, con biết rồi!

Nhìn thấy thần thái của Diệp Thiên, Lôi Hồ biết không thể khuyên can được, lập tức không nhiều lời, đem chiếc thuyền cứu sinh lên bờ, sau đó lấy da dị thú làm một cái túi, đem mộc tâm cùng với những mộc giản ghi chép của Trương Tam Phong cất vào bên trong.

- Những thứ này cũng cất vào đó cả đi...

Diệp Thiên cời túi da bên hông xuống, tùy tay ném vào cái bao lớn Lôi Hồ vừa làm, nếu như mình thật sự gặp chuyện ngoài ý muốn, những linh thạch này cũng đủ để Lôi Hồ tu luyện đến Kim Đan kỳ, còn việc hắn có thể đột phá Kim Đan kỳ hay không, phải xem vào cơ duyên của hắn thôi. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 850

Phá Vỡ Không Gian (Trung)

Từ khi linh khí thay đổi đến nay, bờ cát không có đêm nào yên tĩnh như đêm nay, ngoài một số thi thể mãnh thú, trên cả dải bờ cát cũng không thấy một sinh vật nào, chính như vật lại khiến không khí trở lên ngưng trọng, khiến cho người ta một loại cảm giác như mây đen phủ kín trong lòng vậy vô cùng nặng nề khó chịu.

Rạng sáng hôm sau, khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu rọi hai chữ Bồng Lai, thanh âm gầm rống của Kim Mao Toan đồng loạt vang lên.

Trong một khắc này, trăm vạn mãnh thú giống như gặp phải mãnh hổ vậy, lúc nhúc từ trong rừng rậm vọt ra, bao quanh mấy ngàn thước bờ cát, một đám hung hãn không sợ chết hướng trận pháp phóng tới.

- Các vị tiền bối, khi nào có thể động thủ?

Diệp Thiên mang theo Lô Hổ tiến lại phía bờ cát, đi đến bên cạnh Kim Mao Toan và Giao Long.

Qua một đêm suy nghĩ, Diệp Thiên coi như đã thông suốt, nếu mấy đại yêu này thật muốn lấy tính mạng của hắn, cho dù hắn trốn ở nơi sâu nhất trong biển cả, với tu vi Kim Mao Toan cũng dư sức giết hắn rồi trở lại rừng rậm an toàn...

- Không vội, đúng chính Ngọ mới là thời gian xuất thủ.

Kim Mao Toan nhìn thoáng qua Lô Hổ nói:

- Nếu ta chết, hi vọng người sẽ giúp ta chiếu cố tốt cho đám con này của ta!

Vừa nói, Kim Mao Toan vừa ném cho Lô Hổ một cái túi cao chừng ngang người, đó là một cái túi được làm từ da dị thú, tuy rằng không đẹp bằng cái của Lô Hổ tự thân làm, nhưng phẩm chất thì cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Rời khỏi vòng tay mẫu thân, tiểu Kim Mao Toan tựa hồ không quen, trong miệng phát ra những thanh âm nức nở, dùng sức bám lên bả vai Lô Hổ, như muốn bò lại phía mẫu thân.

- Ái, móng vuốt sắc vãi!

Tiểu tử kia một chao lên người Lô Hổ, khiến bộ quần áo được may bằng da lông dị thú nháy mắt đã đứt lia, móng vuốt sắc bén trực tiếp cắm vào người hắn tạo thành một miệng vết thương lớn, máu tươi nhất thời nhuộm đỏ cả người Lô Hổ.

Cho dù ngoài miệng kêu đau, nhưng Lô Hổ thân thể lại không dám động đậy, hắn hôm qua đã thấy qua cảnh tượng tiểu Kim Mao Toan cắn nuốt não bộ của mấy con sư tử hổ báo, hắn sợ khẩu vị của tiểu gia hỏa này thay đổi, muốn thử mùi vị não bộ của hắn thì vỡ mồm.

Cũng may hiện tại Lô Hổ đã đập nhập Tiên Thiên cảnh giới, tâm niệm vừa động, miệng vết thương trên vai tự động khép lại, linh khí trong thiên địa từng tia từng tia li ti tràn ngập trong đó, không lâu sau vết thương đã khép miệng chỉ còn lại một vết sẹo mờ mờ màu đen.

- Không được nào loạn!

Kim Mao Toan mẹ trong miệng gặm nhẹ, nhưng ánh mắt toát ra một vẻ từ ái vô cùng, chúng lần này sờ dĩ muốn thử một lần được ăn cá ngừ về không, thứ nhất là vì đại nạn lâm đầu, nếu không thể đột phá cảnh giới tiếp theo, hẳn là phải chết không nghi ngờ, thứ hai cũng là không muốn nhi tử của mình cả đời bị nhốt trong đảo.

Trời dần sáng tỏ, dị thú không ngừng đâm vào trận pháp trên bờ cát, lôi điện liên tục lóe lên, ngoài cảnh lôi quang chớp giạt liên tục, cũng chỉ là cảnh tượng, vô số thi thể mãnh thú nằm phục trên bờ cát, thi thể bị lôi điện đánh cho cháy đen, nơi nơi đều là tiếng mãnh thú trước khi chết kêu rên.

Cá lớn nuốt cá bé vốn là quy luật của thiên địa, thế giới của yêu thú lại càng như vậy. Đối với thương vong của những mãnh thú này, ba đại yêu căn bản coi như không nhìn thấy, luôn không ngừng dùng tiếng gầm cùng tiếng rống ngậm, bắt chúng tiếp tục đâm vào trận pháp.

Đại lượng linh khí của đảo bị trận pháp hấp thu, dùng để áp chế đối với những dị thú đang điên cuồng xông tới,

cho nên tuy rằng số lượng mãnh thú đã giảm đi khá nhiều, nhưng uy lực trận pháp cũng trở nên yếu đi rất nhiều, Diệt Thiên có thể cảm giác được điều này. Chung quanh nguyên bản vốn rất sung túc thiên địa linh khí, giờ trở nên ảm đạm mỏng manh hơn rất nhiều, đã

không thể cản được sự hấp thu linh khí của ngoại giới.

- Rống!

Trong miệng Kim Mao Toan gầm lên giận dữ. Mấy vạn mãnh thú lại từ trong núi chạy ra, so với đám dị thú trước đó hoàn toàn bất đồng, nhóm này hơi thở trên người dị thường cường đại. Cơ hồ mỗi con đều là Tiên Thiên hậu kì cảnh giới, có một số trong cơ thể còn ẩn chứa năng lượng so với Diệp Thiên chi có mạnh hơn chứ không yếu.

Đám mãnh thú này điên cuồng tiến lên, lôi quang vừa mới biến mất lại tiếp tục lóe sáng, phát ra những quang mang nóng rực, tiếng sấm chớp bao phủ cả bờ cát, bên trong còn xen lẫn những tiếng rống bi thương của mãnh thú trước khi tử vong, cảnh tượng thảm liệt vô cùng.

Hơn nữa canh giờ qua đi, lôi quang dần dần tán đi, hơn vạn mãnh thú đều dưới lôi uy mà chết, không một con nào may mắn thoát nạn. Nhưng đồng dạng, trận pháp linh khí cũng đã yếu đi rất nhiều, Diệp Thiên có thể cảm giác được, thiên địa linh khí ở gần đó đang không ngừng ào ào đổ về nơi này dường như đang muốn bổ sung cho trận pháp.

- Thời gian đến rồi. Chúng ta lên!

Kim Mao Toan ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, trên mặt lộ ra thần sắc kích động, chúng không còn đủ thời gian để chờ lần linh khí dao động tiếp theo, cho nên chúng tình nguyện cho dù chết dưới lôi kiếp này, cũng muốn mở một thông đạo đi ra ngoài

Há mồm phun ra, một khóa yêu đan tán mát ra ánh sáng kim quang rực rỡ phiêu phù trước mặt Kim Mao Toan. Nhất thời một cỗ uy áp tràn ra bốn phía, Lôi Hồ vô ý không kịp đề phòng, cũng bị cỗ uy áp kinh khủng kia ép cho hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ rạp trên mặt đất.

Ngay cả Diệp Thiên cũng phải lùi lại vài bước, trên trán nháy mắt ướt đẫm mồ hôi, lần này khoảng cách với yêu đan gần như vậy, hần càng có thể cảm ứng rõ ràng năng lượng hủy thiên diệt địa kinh khủng của yêu đan kia.

- Ta quên mất, người cảnh giới không đủ, không thể chống cự yêu đan uy áp!

Kim Mao Toan nhìn phản ứng của Diệp Thiên hai người, há mồm khê hấp, một luồng khói nhẹ từ trong yêu đan bay ra, trên không trung biến thành một ảo ảnh giống hệt nó, trực tiếp bay vào miệng Kim Mao Toan.

- Ta đã thu hồi yêu đan nguyên thần, người hãy cầm lấy đi.

Sau khi đạo khói nhẹ đó bị rút đi, áp lực chung quanh nhất thời tiêu thất, Kim Mao Toan nhìn về phía Diệp Thiên, nói:

- Lấy cường độ thân thể người, nhiều nhất chỉ có thể sử dụng một lần năng lượng yêu đan, người hiện tại không cần đưa yêu đan vào trong cơ thể, khi thời cơ đến, ta sẽ báo cho người.

Kim Mao Toan dù sao cũng là một hồng hoang dị thú, thân thể mãnh mẽ có thể nói là không có đối thủ, nguyên khí ẩn chứa bên trong lại càng hùng hậu, cho nên năng lượng mà yêu đan này ẩn chứa, vượt xa những đại yêu thông thường khác, Diệp Thiên có thể sử dụng năng lượng trong đó hay không, kỳ thật Kim Mao Toan cũng chỉ dám chắc năm thành mà thôi.

- Đi thôi!

Có thể tu luyện đến Đại yêu hậu kỳ (tương đương Kim Đan hậu kỳ), Kim Mao Toan cùng Giao Long ý chí so với nhân loại cùng đẳng cấp còn muốn cứng cõi hơn, Kim Mao Toan thậm chí còn không nhìn lại con mình một lần, ba đại yêu thân hình chột lóe, trực tiếp xuyên qua trận pháp trên bờ cát.

Chúng không thu niễm hơi thở bản thân nữa, mà hoàn toàn phóng xuất uy áp ra bên ngoài, một tầng mây trắng dày đặc xuất hiện trên đỉnh đầu ba đại yêu, ngay cả khi bên trong kết giới, lực lượng cường đại của chúng cũng sách dẫn kiếp vân xuất hiện.

Bất quá kiếp vân này so sánh với thiên kiếp vân chân chính nhỏ yếu hơn rất nhiều, cơ hồ đại yêu trên đảo ai cũng có thể sách dẫn ra, nhưng cho dù chúng có vượt qua lôi kiếp, tu vi cũng không tiến thêm chút nào, chỉ tổ hao tổn sức lực mà thôi.

- Oanh!

Thiên lôi vừa dừng lại không lâu, không hề báo trước lại xuất hiện, lôi quang bạch sắc nháy mắt đem ba đại yêu bao trùm bên trong.

- Ngao ô!

Kim Mao Toan gầm lên giận giữ cùng lúc với tiếng rỗng ngâm của Giao Long, thân thể Giao Long đón gió, lớn lên, cái đuôi thật lớn quét qua, lập tức đánh tan một nửa đoàn thiên lôi kia, phần còn lại bị một thân lân giáp của nó triệt tiêu hết, không hề bị chút tổn thương nào.

Đại trận này tồn tại ở đây không biết đã bao nhiêu lâu, trận pháp dường như có linh trí, cảm nhận được mấy đại yêu bên dưới không hề đơn giản, màu sắc lôi quang lại thanh đối, đám kiếp vân xúc tích trên đầu ba đại yêu, lúc này biến thành một đám mây màu đỏ rực, thiên lôi hồng quang đại thịnh, tùy thời có thể giáng xuống.

- Pháp tướng thiên địa!

Kim Mao Toan trong miệng gầm lên, phía sau đầu nó đột nhiên xuất hiện một hư ảnh, thân cao ngàn trượng, cái miệng khổng lồ toàn răng nanh, hai mắt liên tục đấm vào ngực, hiển nhiên đây chính là nguyên thần của nó phóng đại lên nghìn lần.

Kim Mao Toan pháp tướng, khó khăn lắm mới tiếp cận được kiếp lôi màu đỏ đang nổi lên bên trong đám kiếp vân, Kim Mao Toan pháp tướng hai móng vuốt sắc bén khua loạn, tia lôi quang bên trong kiếp vân còn chưa kịp hạ xuống, đã bị Kim Mao Toan pháp tướng phá nát.

Móng vuốt của Kim Mao Toan Pháp tướng sau khi phá nát kiếp lôi cũng không có thu hồi, mà trực tiếp oanh kích lên trên tầng kết giới” oanh” một tiếng nổ thật lớn, một cơn sóng vô hình cuộn lên bao trùm khắp không gian, cả hải đảo tựa hồ cũng bị chấn động.

- Mẹ nó, Hồng Hoang dị thú này có thiên phú truyền thù, nhưng thiên phú đến mức này thật sự là khủng bố a!

Ở ngoài ngàn mét xem mấy đại yêu xuất thủ, Diệp Thiên hoa mắt thần lay, theo những ghi chép của Trương Tam Phong hẳn biết được, chỉ khi tiến vào Kim Đan kỳ, người tu đạo mới có thể chân chính điều khiển thiên địa linh khí, hơn nữa mới có thể xuất ra thuật pháp thần thông, còn trước đó chỉ là những thuật pháp nhỏ nhỏ mà thôi.

- Óe? Như thế nào lại không có chút phản ứng nào? var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 851

Phá Vỡ Không Gian (Hạ)

Sau khi kiếp vân bị đánh tan, Diệp Thiên chợt phát hiện, bầu trời nhất thời trở lên yên tĩnh, nhưng sắc mặt hắn liên tục biến đổi, bởi vì một đạo kiếp vân khủng bố đang xuất hiện phía trên bờ cát, đoàn kiếp lôi này có màu tím, bầu trời xung quanh nhất thời cũng trở thành một mảng màu tím thẫm.

Đạo kiếp vân này giống như một cái động không đáy, đem từng đợt thiên địa nguyên khí xung quanh hấp thu với tốc độ chóng mặt, núi rừng phía sau Diệp Thiên trở thành một mảnh khô vàng, không những thế, kiếp vân còn hấp thu một lượng lớn thiên địa nguyên khí bên ngoài kết giới.

Trên bờ cát, ba đại yêu cũng lộ ra thần sắc ngưng trọng, chúng không chỉ một lần thấy qua cảnh kiếp lôi oanh kích giết chết những tồn tại cùng cấp với chúng, nếu không phải đại nạn lâm đầu, chúng cũng không muốn đi trên chọc đạo thiên lôi cực kì khủng bố này.

Để đối kháng với uy áp khổng lồ từ trên đỉnh đầu, vợ chồng Kim Mao Toan cùng Giao Long đều phóng xuất toàn bộ thực lực, long thân, cùng hai thiên địa pháp tướng, giống như ba thần ma đang trừng trừng nhìn thẳng lên bầu trời.

- Oanh!

Ba đạo lôi quang tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy từ kiếp vân bắn ra, so với thiên lôi lúc trước quả thực không thể thấy được, ba đạo lôi quang, va chạm với Kim Mao Toan pháp tướng, lập tức đánh đứt đôi Kim Mao Toan pháp tướng.

Cách đó không xa, Giao Long cũng rống lên một tiếng thống khổ, đạo lôi quan tím thẫm xuyên qua cơ thể nó, cơ hồ đem thân hình mấy chục thước của nó đánh đứt lìa, một lượng lớn lân giáp rơi xuống đất, tản ra ánh vàng ảm đạm, long huyết phọt ra như suối.

Bất quá sau khi ba đạo lôi quang bỏ ra xong, kiếp vân màu sắc cũng ảm đạm đi vài phần, lúc trước bị trăm ngàn vạn mãnh thú đập vào, sau đó lại ứng phó ba đại yêu, áp lực mà trận pháp này có thể chịu đựng cơ hồ đã đạt tới giới hạn.

Linh khí trên đảo hiển nhiên là không đủ để duy trì kiếp lõi màu tím công kích, từ trong kết giới, một cỗ năng lượng tràn trề trực tiếp tràn vào bên trong kiếp vân, tầng mây màu tím quang mang đại thịnh, ba đạo tia chớp to vật vã, lại bổ về phía Kim Mao Toan ba đại yêu.

Tia chớp màu tím tựa hồ có khả năng tìm mục tiêu, mặc cho Kim Mao Toan cùng Giao Long trốn tránh thế nào, đều chạy không khỏi lõi điện bổ vào người, một đạo thiểm điện này đánh xuống, ba đại yêu trở nên vô cùng thâm thảm.

Đạo lõi quang này cơ hồ trực tiếp oanh kích vào nguyên thần bên trong ba đại yêu, sau khi lõi quang tán đi, Kim Mao Toan cùng Giao Long ngoài những thương tổn trên người, về mặt cũng cực kì thống khổ.

Chứng kiến bộ dạng thâm thảm của ba đại yêu, Diệp Thiên có chút không đợi được nữa, truyền âm nói:

- Tiền bối, ta bao giờ có thể ra tay?

- Không vội, lõi vân còn chưa hấp thu đủ linh khí bên trong kết giới, ngươi bây giờ ra tay hẳn là không thể phá vỡ được!

Đầu Giao Long lay động, ánh mắt lộ ra một tia quang mang điên cuồng, một vòi nước lớn bỗng nhiên vọt lên, nó thét dài:

- Phá cho bố!

Theo thanh âm Giao Long, một khỏa trân châu lóe lên ánh sáng kim ngọc từ trong miệng nó phun ra, lập tức bay về kiếp vân trên không.

Ngay khi long châu chạm vào kiếp vân, trên bầu trời một tiếng nổ vang “oanh”, không khí nổi lên một trận sóng gợn, khí lãng như lưỡi dao sắc bén vô hình, đem hai chữ Bồng Lai cắt đi một phần.

Ngay khi va chạm xảy ra, Diệp Thiên một tay nhắc Lôi Hồ lên biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã ở ngoài ngàn mét, nhìn thấy đỉnh núi bị cắt ngọt, Diệp Thiên trên mặt vẻ khiếp sợ mãi sau vẫn không thể bình ổn lại.

Lúc trước trong ghi chép của Trương Tam Phong, ông ta từng giao chiến cùng một vị đại yêu, hủy diệt một gốc Phù Tang cổ thụ, Diệp Thiên trong lòng còn có chút không tin, nhưng lúc này thấy thủ đoạn của Giao Long, hẳn mới tin đó là sự thật, cao nhân tiến vào Kim Đan cảnh giới, đích xác không thể dùng lẽ thường diễn tả.

Chẳng qua Giao Long cũng phải trả một cái giá lớn, kiếp vân trên trời tán đi một chút, Diệp Thiên mới phát hiện, thân hình dài cả cây

số của Giao Long giờ chỉ nhỏ chừng hơn 10 mét, mà nội đan của nó phiêu phù trước người, không còn vẻ sáng bóng như trước nữa, bên ngoài long châu, thậm chí có những vết rạn li ti.

- Tiền bối, hiện tại có thể chưa?

Thần thức Diệp Thiên ẩn chứa thanh âm truyền vào trong trận pháp.

Nói thật, nhìn một màn long tranh hổ đấu như vậy, Diệp Thiên nhiệt huyết cũng sôi trào, dù là người vẫn là động vật, lúc sinh ra dưới gầm trời, tuần hoàn trong thiên đạo. Mà lúc này bọn họ việc đang làm, chính là cùng thiên tranh đấu, muốn phá trời xuyên một cái lỗ.

- Không được, lúc này mới là đạo lôi kiếp thứ hai, kết giới vẫn không thể phá được!

Kim Mao Toan thương thế so với Giao Long thì đỡ hơn rất nhiều, tuy nhiên về mặt cũng vô cùng uể oải.

Con Kim Mao Toan đực ngẩng đầu nhìn thoáng qua thiên không, hữu trào xuất ra, cái bao đặt trước mặt Lôi Hồ bỗng nhiên bị xé rách, từng khối mộc thuộc tính linh thạch nối đuôi nhau hướng chỗ ba đại yêu bay tới.

- Ôe, cưới nhiều linh thạch như vậy, quả nhiên là bọn rắn độc a.

Có lẽ túi da kia có tác dụng ngăn cách linh khí tác dụng, cho nên tới tận khi cái túi vỡ ra, Diệp Thiên cùng Lôi Hồ mới biết bên trong là cái gì.

Mộc thuộc tính linh thạch chẳng những có công hiệu chữa trị thương thế đối với con người, mà đối với yêu thú cũng thế, Kim Mao Toan một trào này, lấy ra mấy trăm khối mộc thuộc tính linh thạch, nhưng thứ khiến Diệp Thiên đỏ mắt suýt ra tay cướp về là một cái mộc tâm.

Mộc tâm này so với cái Trương Tam Phong lưu lại còn muốn lớn hơn nhiều. Khi nó vừa xuất hiện, chung quanh liền tràn ngập mộc thuộc tính linh khí vô cùng nồng đậm, nhưng đợi khi Diệp Thiên hoàn hồn xong, khóa mộc tâm kia cũng đã bay vào trong trận pháp.

- Ô ô

Kim Mao Toan con đang ngồi trên vai Lôi Hồ cái mũi đột nhiên nhúc nhích, từ trên vai Lôi Hồ ngay xuống, bắt lấy một viên kim

thuộc tính linh thạch

- Rào rạo, rào rạo

Nó bắt đầu nhai ngấu nghiền, trên mặt là một bộ dạng vô cùng thích thú.

Tuy rằng thân là một thượng cổ dị thú, nhưng cuối cùng cũng là mới sinh ra, tiểu Kim Mao Toan linh trí còn chưa phát triển toàn diện, cho nên khi cha mẹ nó kịch chiến với thiên kiếp nó cũng không quan tâm chút nào, tìm lấy linh thạch nhai ngấu nghiền, vô ưu vô lo.

Bất đồng với sự thoải mái của tiểu Kim Mao Toan, cha mẹ nó cùng Giao Long, cũng thừa lúc kiếp vân đang tản mát, liền liền mạng hấp thu mộc thuộc tính linh khí để khôi phục thương thế. Bọn chúng bị vây trong không gian của mấy trăm khóa mộc linh thạch cùng mộc tâm, mộc thuộc tính linh khí nồng đậm gần như thực chất hóa.

Bất quá chỗ linh khí này đối với ba đại yêu mà nói, vẫn như muối bỏ biển, mấy hơi thở sau, linh khí tràn đầy lúc trước đã bị chúng hấp thụ hết, Diệp Thiên đỏ mắt không thôi, nhiều linh thạch như vậy, cũng đủ cho hắn tu luyện tới giả đan đại viên mãn, có thể độ Kim Đan lõi kiếp đạp nhập Kim Đan được rồi.

- Tiểu tử, khi đạo kiếp lõi tiếp theo oanh kích, ngươi có thể đem nội đan của ta hấp thu vào trong cơ thể, nhớ kỹ, ngươi chỉ có một cơ hội duy nhất!

Kim Mao Toan thanh âm có chút suy yếu từ trong trận pháp truyền ra, nó đem nội đan giao cho Diệp Thiên xem như đã đánh mất đi thứ vũ khí cường đại nhất của mình, giờ phải lấy thân mình nghênh tiếp lõi kiếp, nó cũng không biết mình có chống đỡ nổi không nữa.

- Ta biết rồi, các vị tiền bối yên tâm, ta nhất định không nhục sứ mệnh!

Tuy rằng người và yêu đối lập, nhưng nguyện vọng muốn thoát ly vận mệnh bị tù lung lại giống nhau, ba đại yêu lấy cái chết để thực hiện kế hoạch, khiến Diệp Thiên nhiệt huyết sôi trào, hắn cũng biết, có thể thoát khỏi cái nhà tù này hay không, mấu chốt đều nằm trên người mình.

- Không ổn, kiếp vân lại xuất hiện!

Diệp Thiên thanh âm chưa dứt, trên đỉnh đầu Kim Mao Toan cùng Giao Long lại ngưng tụ một khối kiếp vân, kiếp vân lần này sắc

đen như mực, bên trong không có bất kỳ tiếng sấm hay ánh điện chớp nào, nhưng một cỗ uy áp hủy thiên diệt địa, từ kiếp vân không ngừng tán phát ra bốn phía.

Cùng lúc đó, đứng ở phía xa, Diệp Thiên rõ ràng cảm ứng được, linh khí trên đảo lại âm ảm đi vài phần, bầu trời trên đầu tựa hồ sáng lên vài phần, hẳn không biết điều này có phải do kết giới loãng đi mà tạo thành không.

- Không thể để lời kiếp hình thành, năm đó thần vượn kia cũng dưới lời kiếp này mất đi nửa cái mạng!

Nhìn thấy kiếp vân đen xịt trên bầu trời, Giao Long trong mắt lộ ra thần sắc bối rối, tuy rằng cảnh giới nó tương đương, cũng là những tồn tại đỉnh cao trên Bồng Lai đảo, nhưng Giao Long hiểu được, nếu so sánh về độ cứng cáp của thân thể mà nói, nó còn xa mới bằng con khi luyện Cửu Thiên Huyền Công kia.

- Ta lên!

Vừa rồi qua hai đợt lời kiếp, đại yêu bị ít thương tổn nhất chính là con Kim Mao Toan cái, nó đứng dậy, phía sau xuất hiện một hư ảnh Kim Mao Toan to vĩ cả hàng, đồng thời nó há mồm phun ra, một viên nội đan tản mát ra hào quang nóng rực phiêu phù phía trên pháp tướng. (cái ảo ảnh của nó)

- Rống

Hư ảnh gầm lên một tiếng giận giữ, hai móng vuốt phá không bổ vào kiếp vân, cùng lúc đó viên nội đan cũng hóa thành một tia chớp kim sắc đâm thẳng vào kiếp vân trên trời, hiển nhiên nó muốn thừa dịp kiếp vân chưa kịp hình thành dùng hết sức phá tan. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 852

Tự Tử

Xuất thủ một lượt đi!

Con Kim Mao Toan đực đang rất lo lắng cho thê tử, trong miệng cũng phát ra một tiếng gầm giận dữ, thân thể đột nhiên bành trướng lên gấp mấy chục lần, hai chân đạp mạnh, nhất thời cát trên bãi biển bay tán loạn, hướng kiếp vân lao tới, nó định dùng thân mình để công kích kiếp vân.

Nhìn thấy hai vị bằng hữu giao hảo mấy ngàn năm liền mạng, một tiếng long ngâm vang lên, Giao Long thân thể phi thẳng lên, lấy cái sừng duy nhất trên đỉnh đầu đâm thẳng vào kiếp vân đen xịt trên đầu, ba đại yêu biết rằng, nếu để kiếp vân hình than, chỉ sợ chúng sẽ phải chết dưới làn lời kiếp này.

Ba đại yêu đồng thời ra tay, uy lực sợ là ngay cả một cao thủ Nguyên Anh kì cũng phải nhượng bộ ba phần, kiếp vân trên bầu trời tựa hồ cũng cảm nhận được áp lực này, nó chợt phát ra một cỗ hấp lực khủng bố, thiên địa nguyên khí bốn phía điên cuồng chảy vào trong.

- Đến rồi!

Ở ngoài trận pháp, Diệp Thiên miễn tuệ cảm nhận được biến hóa trên không trung, hần lập tức nuốt nội đan của Kim Mao Toan vào cơ thể.

- Nóng, sao nóng thế này?

Nội đan vừa mới nuốt vào trong, Diệp Thiên liền cảm thấy một trận nóng vãi cả linh hồn, cả người hần giống như bị lửa thiêu, hai tay hần cũng đã trở thành một mảnh đỏ bừng như hai que củi, nhiệt khí không ngừng từ lòng bàn tay tuôn ra.

- Lên!

Không đợi ba đại yêu hoàn toàn công kích xong kiếp vân, Diệp Thiên thân thể bay lên trời, hướng phía kiếp vân bay tới, bởi nơi đó chính là nơi linh khí của kết giới loãng nhất, nhưng cũng có một nguyên nhân trọng yếu hơn, chính là Diệp Thiên phát hiện, mình không còn khả năng đề nén năng lượng khủng bố đang chuẩn bị bạo phát trong đan điền nữa rồi.

- Mẹ nó, không phải là còn chưa hình thành kiếp vân sao?

Ngay khi thân thể bay lên, hần chợt phát hiện, trong đám mây tối đen như mực, đột nhiên bắn ra mấy đạo điện mang li ti, điều này làm Diệp Thiên sợ hãi cả linh hồn, lấy tu vi của hần, cho dù chạm phải một tia lôi kiếp nho nhỏ thôi, cũng chắc chắn không có khả năng thừa nhận.

Tốc độ của tia chớp, hiển nhiên con người không thể so sánh, Diệp Thiên trong lòng vừa xẹt qua ý nghĩ này, vài đạo lôi điện nhỏ đã rơi vào người ba đại yêu, nhưng lại xẹt qua người hần, đánh trúng Kim Mao Toan pháp tướng.

- Ngao ô!

Sau khi tia chớp đánh trúng Pháp Tướng, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, hần khiếp sợ phát hiện, nơi nào thiểm điện đi qua, Pháp Tướng hoàn toàn bị đánh nát bấy, đạo thiểm điện nho nhỏ ấy đánh thẳng xuống đầu Kim Mao Toan cái.

- Mau phá vỡ không gian!

Kim Mao Toan còn lại chỉ kịp hét lên một tiếng, hai trảo hướng tia chớp màu đen trên đầu mình công kích, nhưng khi hai bên va chạm, cánh tay của nó không khác nào băng tuyết gặp mặt trời, vô thanh vô tức liền biến mất.

Cũng giống như Kim Mao Toan đực, Giao Long dùng một sừng của mình đón đỡ đạo thiểm điện kia, tiếng rỗng ngậm vừa phát ra đã lập tức dừng lại, thân hình thật lớn trên không trung khựng lại, rồi sau đó ào ào đổ xuống.

Lúc này trên không trung Diệp Thiên không rảnh quan sát tình hình, khi hần tiến gần đạo kiếp vân trên đầu, hần đột nhiên cảm giác được, trong cơ thể cổ năng lượng cường đại kia bộc phát, cả người tựa hồ bành chướng lên.

- A, mở cho ta!

Hai tay Diệp Thiên hướng về phía trước, khi chạm đến một cỗ năng lượng vô hình, nhất thời toàn bộ năng lượng trong cơ thể bạo phát!

- Mờ! Mờ! ! Mờ! ! !

Cả bầu trời quanh quẩn tiếng rống giận dữ của Diệp Thiên, lực lượng của yêu đan trong cơ thể hắn hoàn toàn bạo phát, bộ quần áo bằng da thú sớm bị năng lượng trong cơ thể hắn bộc phát ra phá nát, Diệp Thiên đứng lặng trên không trung, giống như một vàng mặt trời, tản mát ra quang mang chói mắt.

Diệp Thiên chưa bao giờ cảm giác được một loại năng lượng nào cường đại đến thế, thậm trí nếu bây giờ phải đối mặt với ba đại yêu, hắn cũng dám cùng chúng đánh một trận, theo tiếng rống giận dữ, một cỗ lực lượng khổng lồ ngưng tụ trên hai tay Diệp Thiên, hắn dùng sức cố đem kết giới xé thành hai nửa.

- Xùy xùy....

Một âm thanh như tiếng xé vải vang lên, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn lại không khỏi vui mừng cực độ, bởi vì trên đỉnh đầu hắn, thổi tới một loại hơi thở, mà chỉ có ở một thế giới công nghiệp môi trường ô nhiễm mới có thể có.

Diệp Thiên chưa từng nghĩ qua, mình lại có cảm giác quyến luyến cái loại hơi thở này đến thế, chẳng qua Diệp Thiên còn chưa kịp mở miệng cười, thì đã chợt biến sắc.

- Sao...Sao có thể như vậy?

Chỗ kết giới trên đỉnh đầu Diệp Thiên, đoạn bị hắn xé rách cũng chỉ chừng 20cm, mặc cho hắn dùng sức thế nào, lỗ hổng cũng không mở rộng thêm được chút nào, giống như điểm rách đã tới cực hạn vậy, không những thế còn chậm chậm khép lại.

- Không, ta muốn đi ra ngoài! Ta nhất định phải ra ngoài!

Diệp Thiên biết, nếu lúc này hắn buông bỏ, vậy hắn cùng Lôi Hồ sẽ bị nhốt ở đây cả đời...Không còn cơ hội nhìn thấy phụ mẫu của mình, nghĩ đến ánh mắt bi thương của cha mẹ, thê tử khi tưởng mình đã chết, hai mắt Diệp Thiên bỗng nhiên đỏ ừng.

- Lực lượng, ta cần lực lượng!

Diệp Thiên gầm lên giận dữ, khóa giả đan bên trong đan điền quay càng lúc càng nhanh, hần sớm đã quên lời nhắc nhở của Kim Mao Toan (hần chỉ có thể sử dụng một lần yêu đan), điên cuồng hút năng lượng của yêu đan.

- Oanh!

Trong cơ thể Diệp Thiên, giống như bị tấm xăng mà đốt, yêu đan của một Kim Mao Toan tu luyện mấy ngàn năm, lực lượng đã hoàn toàn bạo phát ra rồi.

Nguyên khí cường đại tràn ngập trong mỗi tế bào cơ thể Diệp Thiên. Thân thể hần căn bản là không thể chịu được một lực lượng khủng bố như vậy, trên người mỗi lỗ chân lông đều bắn ra một tia máu tươi, Diệp Thiên trên không trung giống như một huyết nhân vậy, trong cơ thể hần một nửa máu tươi, đã bị yêu đan bức ra bên ngoài.

Bất quá lúc này Diệp Thiên sớm chẳng quan tâm tới điều đó, hần dù có chết, cũng muốn chết ở thế giới của mình, hần căn bản mặc kệ yêu đan sẽ gây ra loại thương tổn gì đối với hần, mạnh mẽ đem nguyên khí đang tàn phá trong cơ thể mình nhưng tụ tới hai tay.

Đạo nguyên khí vốn không thuộc về Diệp Thiên, dưới thần thức dẫn động, ngưng tụ lại trên hai tay, khiến hai tay hần da thịt đều nổ tung lộ cả sương trắng ra ngoài.

- Mở cho ta!

Nguyên khí trong yêu đan chẳng những đang tàn phá cơ thể hần, mà ngay cả thần trí hần cũng đã trở nên mê muội, lúc này Diệp Thiên trong lòng chỉ có một chấp niệm, phải xé rách kết giới thoát ra, dù sau đó có phải xuống hoàng tuyền đi chẳng nữa.

Ngay khi lực lượng trong yêu đan hoàn toàn bùng nổ, Diệp Thiên lần thứ hai ra tay, cơ hồ kết giới đã bị kiếp vôn rút mất 9 thành linh khí cũng vô pháp bảo trì, xùy xùy, sau một tiếng vang nhỏ, trên đỉnh đầu Diệp Thiên một cái khe rộng chừng hai thước vuông xuất hiện.

- Ta đã làm được

Không khí ô nhiễm theo cái khe hở tràn vào, khiến tâm trí Diệp Thiên nhất thời thanh tỉnh, hần lập tức mừng như điên, khe không gian rộng 2m vuông cũng đủ cho bọn họ rời đi.

Thế giới bên trong kết giới không khác nào một cái kho bị bịt kín lâu ngày, khi cổ không khí ô nhiễm bên ngoài tràn vào, bên trong kết giới cuồng phong gào thét, trên biển sóng gió nổi lên, không trung cuồng phong bốn phía nổi lên, bầu trời cũng trở nên u ám.

- Nhanh rời khỏi đây!

Cố gắng duy trì một tia thần trí, Diệp Thiên cúi đầu hướng xuống dưới gào lên, hawmnc âm giác được năng lượng trong cơ thể đang không ngừng mất đi, mà cái khe kia dường như có thể tự động chữa trị, bằng mắt thường có thể thấy tốc độ khép lại của nó.

- Óe. Sao có thể như vậy?

Ngay khi Diệp Thiên nhìn xuống mặt đất, cả người bỗng nhiên ngưng cả người, bởi hắn phát hiện, ba đại yêu bên dưới bờ cát, không một người nào đáp lại tiếng gọi của mình.

Càng làm cho Diệp Thiên khiếp sợ chính là Giao Long cùng Kim Mao Toan trong cơ thể không còn một tia sinh cơ, đỉnh đầu Giao Long chỗ cái sừng đã biến mất không còn thấy đâu, tại vị trí cái sừng có một lỗ thật sâu, máu tươi đang không ngừng chảy ra.

Con Kim Mao Toan lại càng thê thảm hơn, một ít lông vàng xinh đẹp của nó bây giờ đã bị thiêu đốt thành một mảnh đen xít, chính giữa là một cái lỗ tròn chừng 10cm, hiển nhiên đạo lôi kiếp đã hủy đi sinh cơ của nó.

- Chỉ có trên người con Kim Mao Toan đực, Diệp Thiên mới có thể cảm ứng được một chút sinh cơ, nhưng trạng thái cũng vô cùng nguy kịch, hai cánh tay đã hoàn toàn biến mất, ngực bị thủng một lỗ lớn.

Bất quá, sinh mệnh lực ương ngành trong cơ thể nó vẫn không ngừng cháy, chỉ cần không phải nguyên thần bị tiêu diệt, thương thế như vậy hoàn toàn không thể lấy được mạng của nó, hơn nữa lúc này nếu nó thoát ra khỏi trận pháp, kiếp vẫn trên trời cũng sẽ không tiếp tục truy kích nó nữa.

- Lôi Hồ người làm gì đó, nhanh lên một chút!

Sau khi liếc qua tình huống của ba đại yêu, Diệp Thiên ánh mắt chuyển hướng Lôi Hồ, nhưng khiến hắn phẫn nộ chính là, Lôi Hồ đang mang theo con tiểu Kim Mao Toan trên không trung lắc lư, làm thế nào cũng không thể phi hành lại phía mình.

Đối với Diệp Thiên mà nói, hiện tại sinh mệnh lực của hắn đã như đèn cạn dầu, không còn nhiều thời gian nữa, hắn sống sót hi vọng rời khỏi đây, hơn nữa thời gian trôi qua, kết giới kia cũng chậm rãi khép lại, Lôi Hồ nếu không phi tới được, Diệp Thiên cũng chỉ có thể chính mình rời đi mà thôi.

- Sư phụ con...con không bay qua được, dòng khí trong không trung thật sự quá mạnh, con không thể giữ vững thân thể được!

Thanh âm sợ hãi của Lôi Hồ truyền vào tai Diệp Thiên, cũng không phải Lôi Hồ không cố gắng, mà với tu vi Tiên Thiên kỳ của hắn, nếu bình thường liều mạng có thể phi hành tới được chỗ Diệp Thiên.

Nhưng hiện tại vấn đề là, trong kết giới lúc này không gian cực kỳ không ổn định, không khí vẫn đục của ngoại giới chưa bao giờ xâm nhập được vào trong đảo, nay hai dòng khí trên không trung va chạm, nhất thời hình thành một đạo lốc xoáy, khiến Lôi Hồ không thể giữ vững thân thể.

Nhưng ngay cả Diệp Thiên trong tình huống này cũng vô kế khả thi, chỗ song chường chỉ còn lại sương trắng kia, còn đang ngưng tụ lực lượng trong yêu đan đối kháng với kết giới, nếu hắn hiện tại buông tay, chỉ sợ không đến vài giây kết giới liền sẽ khôi phục lại như ban đầu.

- Sư phụ, không được, con không thể đi lên, người mau đi ra ngoài đi!

Vừa bay lên được độ cao khoảng 300m, Lôi Hồ đã bị một đạo lốc xoáy kéo xuống độ cao hơn 100m, trên mặt hắn lộ ra thần sắc thất vọng, la lớn:

- Sư phụ, sau khi ra ngoài, xin người nói với phụ thân ta, nhi tử này từ giờ không thể hiếu kính được nữa rồi!

Lôi Hồ trước kia tuy tâm tư bất chính, nhưng lại là một người con có hiếu, thân hãm hiểm cảnh, hắn vẫn luôn nghĩ về người cha đã hơn 80 tuổi của mình, công danh lợi lộc, không còn là điều trọng yếu nữa.

- Không được, ta không cam lòng!

Năng lượng trong yêu đan cuối cùng đã đến giới hạn, sau khi Diệp Thiên trả một cái giá rất lớn, mượn một phần lực lượng của nó, năng lượng đã dần dần biến mất, Diệp Thiên thiên biết mình nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được 3s nữa mà thôi.

- Ta tiễn bọn họ ra ngoài!

Đột nhiên một thanh âm trên không trung quanh quẩn, Kim Mao Toan đục còn lại một hơi thở cuối cùng, tầm mắt nó đảo qua xác chết của người bạn đời ngàn năm, trong ánh mắt lộ ra một tia bi thương tuyệt vọng.

- Tiểu tử, nhất định phải chăm sóc tử tế cho hài tử của ta, nó là con Kim Mao Toan cuối cùng trên đời này!

Đại yêu nhìn về phía Kim Mao Toan trên đầu vai Lôi Hồ, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa hơn, nó há mồm phun ra, một đạo nguyên khí màu vàng cắt qua không gian, đem Lôi Hồ cùng Kim Mao Toan bao vây lại, nhanh chóng hướng trời cao bay lên.

- Mẹ nó, chạy nhanh hơn cả ta sao?

Diệp Thiên chỉ cảm thấy hoa mắt, một đạo kinh phong thổi qua mặt hắn, Lôi Hồ thân thể đã bị biến mất trong khe hở, lúc này kết giới chỗ rách chỉ lại chừng 80cm, Diệp Thiên gian nan nhìn xuống dưới hô lên:

- Tiền bối, người nhanh lên một chút ta chống đỡ không nổi nữa!

- không, người đi đi, ta sẽ ở lại đây!

Kim Mao Toan lắc lắc đầu, phóng xuất một đạo nguyên khí đem thi thể bằng hữu cùng nương tử cuốn lên, phiêu phù trước mặt nó.

- Vì sao chứ? Với tu vi của ngài, rất nhanh có thể khôi phục mà!

Diệp Thiên khó hiểu hô lên, hắn có thể cảm ứng được, Kim Mao Toan đực sinh cơ vẫn chưa đoạn tuyệt, chỉ cần có linh khí sung túc bồi dưỡng, thương thế như vậy căn bản đối với nó không thấm vào đâu, thế nhưng khi Diệp Thiên chứng kiến ánh mắt Kim Mao Toan nhìn bạn bè thì hắn đã hiểu rõ tại sao.

Ở trong cái thế giới này, không riêng gì con người có tình cảm, những sinh vật khác cũng có, mấy ngàn năm bầu bạn, nay bỏ mình, Kim Mao Toan đực dĩ nhiên quyết định chính là tự tử, chỉ có vậy, mới có thể đòi đòi bên nhau.

- Ai nói dã thú vô tình? Đổi lại nếu là ta, liệu có thể làm được như thế hay không?

Ánh mắt Kim Mao Toan đã khiến Diệp Thiên suy nghĩ, hắn không biết nếu mình ở vào hoàn cảnh tương tự sẽ phải lựa chọn như thế nào?

Bất quá hoàn cảnh lúc này, hiển nhiên không phải là lúc tự hỏi, sai khi hiểu quyết định của Kim Mao Toan, hai tay chống đỡ khe hở đột nhiên buông ra, thân thể cũng nhanh chóng qua cái khe chạy ra ngoài.

Quay đầu thoáng nhìn lại, cảnh tượng cuối cùng ghi tạc trong đầu Diệp Thiên chính là, Kim Mao Toan đem thân thể bạn bè đứng giữa bầu trời bão tố...

Diệp Thiên không hề biết, ngay khi thân hình hắn vừa biến mất trong khe không gian, trên đảo vài nơi vang lên tiếng gầm của hung thú, mây đạo hơi thở cường đại nhanh chóng hướng nơi này mà đến.

Lúc này, xác Kim Mao Toan và Giao Long đã bị nước biển cuốn đi, trên đảo cơ hồ tất cả mãnh thú đạt đến cảnh giới địa yêu, đều cảm nhận được khí tức của bọn nó, đã biến mất khỏi mảnh thiên địa này.

Điều này khiến những đại yêu cảnh giới không bằng ba đại yêu kia, liễu mạng hướng tới đây, trong đó nhanh nhất phải kể tới một con Kim Sí Đại Bằng Điều, khi nó nhìn thấy khe nứt trên bầu trời, trong miệng phát ra một tiếng ung minh cao vút, thân thể như mũi tên nhọn hướng cái khe kia phóng tới.

Ngay lúc khoảng cách giữa Kim Sí Đại Bằng với khe hở còn không tới 100 thước, một đạo lôi kiếp to vật đã đánh tới đỉnh đầu nó, khiến nó trong lúc không phòng bị lỏng trên đầu đã bị bóc ra một mảng, thân thể đập xuống đất đánh rầm.

- Liên thủ chống cự thiên lôi, chúng ta cùng xông ra ngoài!

Lại có hai đại yêu nữa chạy tới đây, hai con đại yêu này thân thể khổng lồ, một là con voi trắng trong truyền thuyết là thú cưỡi của bồ tát, cái mũi dài, cùng hai cái răng nanh lớn kinh dị, cơ thể cao hơn năm mươi mét, cả người dày đặc toàn lông, trông y như một cự thú trong tiểu thuyết của người maya.

Bất quá, bọn chúng hiển nhiên đã chậm một bước, không đợi ba đại yêu liên thủ, khe hở chỗ kết giới đã hoàn toàn khép lại, đồng thời bên ngoài kết giới, một cỗ thiên địa nguyên khí khổng lồ từ kết giới tuôn ra, nguyên bản linh khí bị kiếp vân hấp thu mất phần lớn, nay lại trở nên nồng đậm như trước.

Nhìn thấy kết giới trên bầu trời, ba đại yêu đồng thời phát ra tiếng gầm giận dữ động thiên không, chúng biết, mình đã bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này, có lẽ cả đời chúng cũng không có cách nào thoát khỏi hải đảo này.

Theo sự khôi phục của kết giới, một năm linh khí giao động cuối cùng cũng kết thúc, đại lượng thiên địa nguyên khí đều rót vào trận pháp trên hải đảo, đại trận vô số yêu thú cũng tản đi, cả Bồng Lai tiên đảo lại hồi phục lại quang cảnh yên bình như trước. Nhưng ở một số địa phương trên đảo, vẫn vang lên những tiếng gầm giận dữ không cam lòng.

- Đã trở lại, rồi cuộc đã trở lại!

Ngay trước khi kết giới sắp phong bế trở lại, Diệp Thiên cuối cùng từ trong đó thoát ra ngoài. Khi thấy mặt biển khơi xanh thẳm,

Diệp Thiên không tìm được lòng, phát ra một tiếng thét dài, âm thanh vang động trên mặt biển.

Địa phương Diệp Thiên xuất hiện, chính là giữa không trung, dưới vị trí hấn vài trăm mét, chính là biển khơi đang dậy sóng, mà Lôi Hồ đã trốn ra ngoài trước hấn, lúc này đang ở một nơi phía dưới người hấn khoảng hai trăm mét.

- Óe, sao... Sao lại đau như vậy a?

Diệp Thiên hít một ngụm thực khí, đang muốn đem thân hình ổn định lại, đột nhiên phát hiện, thân thể mình từ trên xuống dưới, không còn một tia linh khí nào tồn tại, giả đan ở đan điền âm đạm vô quang, cơ hồ đã ngừng vận chuyển.

Trong khi đối mặt sinh tử, hai cánh tay Diệp Thiên dường như đã biến thành sương trắng, truyền ra một trận đau đớn tê tâm liệt phế, giống như bị ngàn con kiến cắn xé vậy. Đau đớn này nếu là một thường nhân, sợ là đã sớm kêu la thảm thiết.

- Mẹ nó, lần này thiệt thòi lớn rồi!

Đồng thời trong cơ thể Diệp Thiên, một cỗ cảm giác suy yếu truyền ra, nguyên thần của hấn dường như đã chịu một đá kích lớn, cả người trước mắt tối sầm, không thể tiếp tục trụ vững thân thể, lập tức rút xuống mặt biển, một ý niệm cuối cùng trong đầu vụt tắt, cả người liền chìm vào hôn mê. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 853

Đồng Thời Thăng Cấp

Mẹ nó, lần này thiệt thòi lớn rồi!

- Oành!

Một tiếng động thật lớn vang lên. Trên mặt biển bọt sóng bắn tung tóe, thân thể Diệp Thiên như đạn pháo đập thẳng vào trong biển.

- Sư phụ người làm sao vậy?

Lôi Hồ lúc này mới phát hiện bóng dáng Diệp Thiên, trong miệng kinh hô, lập tức phóng tới vị trí Diệp Thiên rơi xuống.

- Ta...Ta đang ở đâu đây?

Diệp Thiên lần này hôm mê cũng không giống những lần trước, thần thức bị phong ấn bên trong nơi xấu nhất của thức hải, ba ngày sau, Diệp Thiên tự mình tỉnh giấc.

Khó khăn cử động cái đầu, Diệp Thiên phát hiện, chung quanh mình, rõ ràng đang đứng cả Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuần hai vị sư huynh, mặt khác còn cả đại đệ tử của mình Chu Khiếu Thiên.

- Khiếu Thiên, đây là nơi nào? Các người sao lại ở chỗ này?

- Sư phụ, người tỉnh rồi sao?

Chu Khiếu Thiên phù một tiếng quỳ gối trên đầu giường Diệp Thiên, nước mắt vui sướng tràn ra, nức nở nói:

- Sư phụ, đệ tử cứ lo sẽ không còn được gặp người, con... Con một mực tìm kiếm trong đại hải, con tin ngài sẽ không chết mà!

Nhìn thấy Diệp Thiên tỉnh lại, Chu Khiếu Thiên cảm xúc kìm nén trong một năm nay bộc phát, khóc rống lên như một hải tử, ngay cả Tả Gia Tuấn cùng Cầu Tam Gia trong mắt cũng đã ươn ướt.

Từ lúc máy bay của Diệp Thiên gặp nạn đến nay, đã qua một năm thời gian, ngoài miệng Chu Khiếu Thiên tin chắc sư phụ sẽ không sao, nhưng nội tâm đã hoàn toàn khủng hoảng, thời gian dần trôi qua, ngay khi hần sắp tuyệt vọng thì Diệp Thiên đột nhiên xuất hiện, khiến cảm xúc kìm nén của Chu Khiếu Thiên như nước vỡ đê vậy.

- Nhớ kỹ, trừ phi ta cho người biết ta muốn chết, nếu không không phát hiện thi thể của ta, tức là không có bất kì chuyện gì!

Diệp Thiên cười khổ lắc đầu, nghĩ đến việc ông trời như đang đùa dỡn mình, nhịn không được phọt ra một câu chữ tục:

- Con mẹ nó, ta thường xuyên tiết lộ thiên cơ, lão tặc thiên liền chơi ta một ván, các người không sao thì tốt rồi!

Sau khi trải qua nhiều biến cố như vật, Diệp Thiên thật sự hoài nghi phía sau đang có một bàn tay thao túng mọi chuyện, giống như một câu tục ngữ “Giang hồ càng già là gan càng nhỏ” vậy, trước hần chẳng thèm quan tâm tới cái gọi là thiên đạo, hiện tại là dị thường kiêu kì.

- Sư đệ, ta thấy người nhàn rỗi quá nên chơi trò mắt tích, Khiếu Thiên tuổi còn trẻ, còn có thể chịu đựng được đả kích, nhưng ta cũng nhị sư huynh của người niên kỷ cũng không nhỏ, sợ là không chịu nổi một lần đả kích nữa đâu a!

Nghe được những lời Diệp Thiên nói, Cầu Tâm Gia một bên yên lặng không nói, hai người bọn họ cũng đã cao tuổi, nhưng tu vi cũng chỉ ngang bằng Chu Khiếu Thiên, nhiều năm như vậy không đột phá, nếu không xuất hiện một ít các biến cố đặc biệt, hẳn cũng sẽ không thể đột phá.

- Đại sư huynh, người còn muốn trêu đệ, đệ cũng là người bị hại mà!

Sau một năm xa cách, nay lại được gặp sư huynh đệ đồng môn, Diệp Thiên tâm tình thả lỏng, hần không lập tức kiểm tra tình trạng thân thể, mà cùng mấy người nhàn rỗi hàn thuyên, vào thời khắc này, cái gì trường sinh bất tử, cái gì Kim Đan kỳ, đều bị Diệp Thiên bỏ lại phía sau.

- Ý, Nhị sư huynh, người... Người đã tiến vào Tiên Thiên chi cảnh sao?

Cùng hai vị sư huynh nói chuyện tào lao xong, ánh mắt Diệp Thiên bỗng nhiên sáng ngời, hẳn lúc này chân khí trong nội thể gần như là vườn không nhà trống, bên trong đan điền tốc độ ngưng tụ linh khí còn chậm hơn tốc độ ốc sên, nhưng dù sao hẳn cũng đã bước nửa bước vào Kim Đan kỳ, ánh mắt chỉ vừa đảo qua người nhị sư huynh Tả Gia Tuấn, đã phát hiện tu vi có tịnh tiến.

- không đúng, đại sư huynh, người cũng đã tiến vào Tiên Thiên cảnh giới sao?

Không đợi Tả Gia Tuấn trả lời, ánh mắt Diệp Thiên lại dừng trên người Cầu Tâm Gia, trên mặt thần sắc nhất thời trở nên cổ quái, bởi hẳn phát hiện, chân khí trên người nhị sư huynh tất cả đã hoàn toàn biến thành thực khí, điều đó đại biểu cho việc, hẳn cũng đã tiến vào tiên thiên chi cảnh.

Nhị sư huynh tiến vào tiên thiên cảnh giới, Diệp Thiên còn có thể hiểu được, bởi hẳn từng lưu lại cho Tả Gia Tuấn một ít thủy thuộc tính linh thạch, đủ để trợ giúp hẳn chuyển hóa chân khí trong cơ thể, nhưng Cầu Tâm Gia lại không như vậy, hẳn không có linh khí thuộc tính phù hợp, vẫn luôn bị hãm dưới cửa Tiên Thiên cảnh giới.

Trong những ghi chép của Trương Tam Phong, Diệp Thiên biết, ngoài việc dùng linh thạch chuyển hóa chân khí, còn một loại phương pháp khác, đó là phải ở nơi ngũ hành linh khí hội tụ tiến hành tu luyện, khiến ngũ hành linh khí trong cơ thể đạt tới trạng thái cân đối, lúc đó mới có thể đột phá Tiên Thiên cảnh giới.

Nhưng ở địa cầu hiện giờ, linh khí thiếu hụt tới cực điểm, dường như trừ bên trong Thần Nông, cùng Trường Bạch sơn âm dương song đàm, cũng không thể tìm đâu ra một nơi như vậy, Diệp Thiên không sao hiểu được họ làm cách nào đột phá từ Hậu thiên cảnh giới tiến vào Tiên Thiên.

- Dừng nói chúng ta, nếu không phải thiên địa linh khí ở đây, đột nhiên biến đổi, sợ là ngay cả Khiếu Thiên muốn đạp nhập Tiên Thiên cảnh giới cũng là việc không thể!

Sau khi nghe được lời Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia trên mặt lộ ra một nụ cười đắc ý, thân là đại đệ tử ma y nhất mạch, tu vi của hẳn luôn bị tiểu sư đệ bỏ lại rất xa, tuy rằng ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng cũng có rất nhiều áp lực.

Lúc Diệp Thiên mất tích, tu vi cũng chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, hiện tại Cầu Tâm Gia cũng đã đạt tới cảnh giới này, hẳn rốt cuộc tìm lại cảm giác là một đại sư huynh chân chính trước tên tiểu sư đệ tài năng này.

- Mau nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Diệp Thiên đang nói chuyện, đột nhiên cảm giác song chường truyền đến một trận đau nhức, lập tức vận chuyển một tia thực khí từ đan điền tới vị trí hai tay, đồng thời cúi đầu nhìn lại, hần phát hiện hai cánh tay mình đã được bó bột lại.

Xuyên thấu qua tầng lụa trắng dày cộp kia, Diệp Thiên phát hiện, cánh tay đang dần khôi phục huyết nhục, điều này khiến Diệp Thiên nhẹ thở ra, nếu không cho dù hần tiến vào Kim Đan cảnh giới, mà song trường tàn phế, hần cũng không thể nào chấp nhận được.

- Một năm trước, chugns ta cảm giác thiên địa linh khí nơi này có biến đổi, linh khí đột nhiên nồng đậm hẳn lên, các loại linh khí hỗn tạp pha trộn với nhau, chúng ta ngoài việc tìm tòi tung tích của đệ, tất cả đều tập trung tu luyện...

Nguyên lại, ngay khi Diệp Thiên mất tích không lâu... Tại nơi sâu nhất trong Ấn Độ Dương, bốn phương tám hướng hội tụ vô số thiên địa linh khí, đem phiến hải vực này bao vây vào bên trong, linh khí ở đây ngưng tụ đến một trình độ khó tin, ngay tại hải vực này, dường như mặt biển đã hoàn toàn biến mất, ngoại giới hoàn toàn không phát giác ra một chút biến hóa nào.

Nếu không phải trước đó có cảm giác, sớm ghi nhớ tọa độ vị trí, chỉ sợ đám người Cầu Tâm Gia cũng vô pháp tìm ra nơi này, trải qua một năm tu luyện, hần và Tà Gia Tuấn đều đột phá Tiên Thiên cảnh giới.

Đừng nói Cầu Tâm Gia cùng Tà Gia Tuấn hai người, cho dù là Chu Khiếu Thiên nếu không phải ở nơi linh khí hội tụ như vậy, cũng khó có khả năng tu vi đột nhiên tăng mạnh như vậy, lúc này đã đạt tới cảnh giới Hóa Kinh đỉnh tông sư.

Nhưng ba ngày trước, trên biển bỗng nhiên xảy ra biến đổi bất ngờ, linh khí vốn hội tụ sung túc, đột nhiên toàn bộ biến mất, nếu có thể trong khu vực này tiếp tục tu luyện năm rưỡi công phu, không biết chừng Chu Khiếu Thiên cũng có thể tiến nhập Tiên Thiên cảnh giới.

- Hiện tại cả tuần này quanh quần tìm kiếm, như thế nào không có một chút cảm giác linh khí tồn tại nào chứ?

Sau khi nghe đại sư huynh nói chuyện, Diệp Thiên nhíu mày, biển là nơi ít bị ô nhiễm nhất trên thế giới này, bởi vậy linh khí cũng hẳn phải sung túc nhất mới phải, nhưng giờ phút này nằm trên giường bệnh, Diệp Thiên không hề cảm giác được sự tồn tại của linh khí.

- Tiểu sư đệ, đừng nói là nơi này, chỉ sợ cả Ấn Độ Dương cũng không còn một chút linh khí nào...

Cầu Tâm Gia nghe vậy nở nụ cười khổ, hần và Tà Gia Tuấn vừa mới đột phá, còn cần đại lượng linh khí để củng cố căn nguyên, cho nên sau khi linh khí biến mất, hần lập tức điều động một đội thủy phi cơ, dọc theo mặt biển tìm kiếm một địa phương dồi dào linh khí.

Nhưng điều khiến Cầu Tâm Gia khiếp sợ chính là, bọn họ một ngày bay hơn ngàn km hải vực, lại phải hiện suốt dọc đường ngay cả một tia linh khí cũng không có, mặt biển trước đây bùng bùng sinh cơ, nay giống như một tử vực vậy, trên mặt biển, thường thường có thể một ít thi thể kinh ngư.

Vốn định mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhưng lúc này bọn họ nhận được tin tức của Chu Khiếu Thiên, nói là đã tìm được Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia sư huynh đệ lúc này vội vàng trở lại, bất quá theo bọn họ phỏng đoán, cả Ấn Độ Dương này linh khí sợ là, cũng đã biến mất không thấy.

- Sao lại thế này?

Diệp Thiên hơi nhắm mắt lại, chợt nhớ tới lúc kết giới kia khép lại, trong lòng không khỏi minh bạch, bật thốt lên:

- Ta hiểu rồi! var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 854

Đầu Đuôi

Diệp Thiên hơi nhắm mắt lại, chợt nhớ tới lúc kết giới kia khép lại, trong lòng đã minh bạch, bật thốt lên:

- Ta hiểu rồi!

- Tiểu sư đệ, đệ hiểu ra điều gì rồi? Đệ biết linh khí vì sao biến mất?

Cầu Tâm Gia đối với lời nói không đầu không đuôi của Diệp Thiên cảm thấy vô cùng khó hiểu.

- Đại sư huynh, trước tiên đệ nói chuyện xảy ra trong thời gian đệ mất tích nhé!

Diệp Thiên cười khỏ một tiếng, lập tức kể lại chuyện từ lúc phi cơ phát nổ lại đúng lúc gặp bão, cho nên gặp phải chuyện bị lôi điện xé rách không gian. Nhất nhất từ đầu đến cuối kể ra một lượt, những người trước mặt này, đều là những người hấn tuyệt đối tín nhiệm, hơn nữa bọn họ cũng xem như đã tiến vào tu đạo giới, Diệp Thiên tin tưởng bọn họ có thể hiểu được những chuyện mình nói.

- Cái gì. Trương Tam Phong? Còn có Cùng kỳ, Kim Mao Toan? Trời ơi, tiểu sư đệ, đệ rốt cuộc là đã đạt đến một nơi như thế nào vậy, là nơi mà “Sơn Hải Kinh” từng miêu tả hay sao?

Dù là những người trước mặt này đều khả năng thông thiên vượt qua người thường, nhưng nghe xong chuyện của Diệp Thiên, ba người vẫn ngây ngốc, mặc cho bọn họ tưởng tượng thế nào, cũng không thể nào tin được Diệp Thiên lại lạc vào một thế giới trong thần thoại.

Nhất là Cầu Tâm Gia vốn thông kim bác cổ, đối với những dị thú trong lời kể của Diệp Thiên đều ít nhiều có biết qua. Theo những gì Diệp Thiên kể lại, một đồng hình ảnh những dị thú trong truyền thuyết hiện ra trong óc, miệng cũng ngoác lớn hơn.

- Diệp Thiên, trên đời này thật sự có người đạt tới cảnh giới Kim Đan sao?

Tả Gia Tuấn cũng biết sự phân chia cảnh giới, bởi khi hắn tiến vào Tiên Thiên chi cảnh, đã có thể dùng thực khí phi hành, loại lực lượng cường đại này, cho dù Tả Gia Tuấn có cả đời tu luyện, thì Kim Đan cảnh giới vẫn là một truyền thuyết hư cấu mà thôi.

Nhưng những gì Diệp Thiên vừa nói, đã phá vỡ nhận thức của hắn, chính hắn tu luyện cả đời lại không bằng một số dã thú chỉ biết ăn tươi nuốt sống trên Bồng Lai đảo, điều này làm cho sự tự tin trong lòng hắn bị đá kích lớn.

- Đương nhiên, không nói đến Trương chân nhân, ngay cả ba đại yêu đệ từng gặp, tu vi đều đạt tới Kim Đan kỳ, nếu chúng thoát ra ngoài thế tục, sợ là không một ai có thể thoát chết!

Diệp Thiên gật gật đầu, trong lòng mặc dù đối với cái chết của Kim Mao Toàn khâm phục vô cùng, nhưng vẫn là cảm thấy có chút may mắn, nếu ba tên gia hỏa kia thực sự tới được mảnh không gian này, chuyện tình sau đó chỉ sợ là không thể tưởng tượng được.

- Trời ơi, tất cả đều là sự thật a, điển tịch đạo gia ghi chép, tất cả đều là thật a!

Nếu tiểu sư đệ không chém gió, Cầu Tâm Gia còn tưởng rằng những nhân vật như, sơn quý, mộc tiêu, thượng cổ dị thú, tất cả đều là truyện trong thần thoại hư cấu mà thôi, nhất là trên đảo linh khí sung túc, càng làm cho Cầu Tâm Gia động tâm không thôi.

Cầu Tâm Gia ở thế giới này, ngoài Diệp Thiên cùng sư môn, thì không còn một người thân thích nào, cho nên có thể lưu lại địa phương kia đối với y mà nói, không khác nào một cái động tiên, với đạo tâm của y, hoàn toàn có thể chịu đựng được sự cô độc một mình tu luyện.

Bất quá khi chứng kiến một thân thương thể của Diệp Thiên là do cố chạy thoát khỏi tiên đảo gây ra, Cầu Tâm Gia cũng bỏ ngay ý định đi tìm tiên đảo.

Từ xưa đến nay bất kể là bậc đế vương hay những người tu đạo, ai cũng muốn tìm ra tiên đảo, ngoài người có đại cơ duyên như Diệp Thiên, còn lại không ai có thể xuất nhập tiên đảo, với cái kết giới như thế, Bồng Lai tựa hồ hoàn toàn ngăn cách với thế giới này, hai bên trở thành hai thế giới hoàn toàn đối lập.

- Đúng rồi, tiểu sư đệ, đệ nói linh khí trên biển, có phải là đã bị tiên đảo kia hấp thu?

Bỏ qua ý định tiến vào trong đảo tu luyện, Cầu Tâm Gia lập tức nghĩ tới chuyện hiện tại, không thể nghi ngờ việc linh khí trên đại hải biến mất cùng chuyện kia chắc chắn có liên quan.

- Chín phần mười là như vậy, đệ xem không những việc linh khí biến mất cùng trận pháp kia có quan hệ, mà ngay cả linh khí trên địa cầu này loãng như vậy, chắc chắn cũng có liên quan tới nó!

Sau khi biết hai vị sư huynh đã đột phá tiên thiên chi cảnh, Diệp Thiên trong lòng trước đã có hoài nghi, hiện tại lại càng có thể khẳng định, trận pháp kia vận chuyển, ngăn cản mãnh thú thâm nhập vào thế giới bên ngoài, hẳn là đều lấy năng lượng từ địa cầu.

Chỉ có từng lạc vào một nơi kì lạ như vậy, Diệp Thiên mới có thể biết được sự rộng lớn của nó, sợ rằng diện tích còn lớn hơn cả địa cầu, sở dĩ linh khí trong thiên địa ngày nay loãng như vậy, chắc chắn là bị trận pháp kia hấp thu duy trì cho sự tồn tại của nó.

Kỳ thật Diệp Thiên đoán không sai, trước khi thiên địa xảy ra đại biến, trên địa cầu linh khí rất sung túc, đủ để cung cấp cho sự vận chuyển của trận pháp, nhưng mấy trăm năm trước, Địa cầu tiến vào thời kỳ công nghiệp, linh khí ngày một loãng, lại phải công lưng cung cấp cho một địa phương lớn như vậy, linh khí trên địa cầu còn dồi dào mới là lạ.

- Đúng rồi, hai vị sư huynh, đệ tử đệ mới thu nhận đâu rồi?

Đại khái giải thích một chút về những tào ngộ đã gặp phải, Diệp Thiên bỗng nhiên nghĩ ra, nói chuyện hơn nửa ngày, thế mà không có thấy bóng dáng Lôi Hồ đâu, tiểu tử đó mặc dù có điểm bạc tình phụ nghĩa, nhưng rất có hiểu, liệu hẳn có bỏ mặc mình mà một mình rời đi hay không?

- Đệ tử mới thu nhận?

Một bên Chu Khiếu Thiên nghe vậy lặng đi, mở miệng hỏi:

- Sư phụ, người nói rất đúng, có phải người muốn hỏi về tiểu muội Gian Sơn? Nàng đối với thuật bói toán thiên phú cực cao, do đại sư bá tự mình dạy, bất quá hai tháng trước chúng con đã đưa nàng nhập học đại học, dù sao tiểu sư muội tuổi còn quá nhỏ!

Đối với thuật bói toán, Giang Sơn tuyệt đối được xưng tụng là một kỳ tài, rất nhiều vấn đề chỉ cần giải thích một lần, nàng đã có thể nhớ kĩ, thuật bói toán của nàng so với chính Tả Gia Tuần chưa chắc đã thua kém bao nhiêu, điều này khiến mọi người yêu quý nàng vô cùng, nếu không phải nàng là đệ tử của Diệp Thiên, sợ rằng Cầu Tâm Gia đã sớm đem nàng thu làm đồ đệ.

- Giang Sơn? Nha đầu này thật là khá a!

Nghe Chu Khiếu Thiên nói đến thiên phú thuật pháp của Giang Sơn, Diệp Thiên cũng có chút cao hứng, thuận miệng hàn thuyên

vài câu xong, một lần nữa hỏi tới đề tài Lôi Hồ:

- Khiếu Thiên, ta nói không phải là Giang Sơn, mà là sư đệ của người Lôi Hồ, chính là nhi tử của Hồng Môn môn chủ Lôi Chấn Thiên!

- Con Lôi Chấn Thiên?

Chu Khiếu Thiên nghe vậy há hốc mồm, vẻ mặt khó tin nói:

- Sư phụ, người không phải vẫn nói tiểu tử đó trời sinh âm hiểm, tâm địa gian trá sao? Người... Người tại sao lại thu hấn làm đồ đệ chứ?

Diệp Thiên ở Sanfrancisco gia nhập khai hương đường của hồng môn, chuyện này Chu Khiếu Thiên và Cửu Tâm Gia bọn họ đều biết, tự nhiên cũng biết chuyện Lôi Hồ cùng Tống Hiểu Long kết hợp với nhau hãm hại Tống Vĩ Lan, trước mắt nghe Diệp Thiên nói thu hấn làm đồ đệ, không riêng gì Chu Khiếu Thiên không thể tin vào tai mình, ngay cả Cửu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn cũng đều kinh ngạc cực độ.

Diệp Thiên khoát tay nói:

- Lôi Hồ bản tính không xấu, ít nhất còn là một người con có hiếu, à mà, ngày đó các người làm sao tìm được ta?

- Khi chúng ta phát hiện người, người đang ở trên một con thuyền đánh cá, nghe nói có một người trẻ tuổi đem người lên thuyền rồi rời đi, chẳng lẽ người nọ chính là Lôi Hồ?

Tuy rằng đã hơn một năm nay, Cửu Tâm Gia cùng mọi người luôn ở lại trong phiến hải vực nà tu luyện, nhưng đối với việc tìm kiếm Diệp Thiên một ngày cũng chưa buông lỏng, cơ hồ toàn bộ những con thuyền qua lại Ấn Độ Dương đều có dán ảnh của Diệp Thiên.

Cho nên khi cái thuyền đánh cá kia nhìn thấy Diệp Thiên, lập tức gọi điện cho Cửu Tâm Gia mọi người, bọn họ cũng thực sự là may mắn, với khoản tiền thưởng của Đường Văn Viễn, bọn họ cũng đủ sống sung túc mười năm không phải ra biển đánh cá rồi.

Nghĩ một chút, Tả Gia Tuấn lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Lôi Hồ hẳn là hơn 40 tuổi, làm sao được gọi là một thanh niên, tiểu sư đệ, chuyện này có chút kỳ quái.

- Có gì kì quặc chứ?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười:

- Hai vị sư huynh, hai vị hiện tại soi gương mà xem, nếu nói hai người là hai lão già bảy tám mươi tuổi, xem có ai tin không? Lôi Hồ tiểu tử đó nửa năm trước đã đột phá Tiên Thiên cảnh giới, tu vi của hắn so với hai người không kém hơn bao nhiêu, tướng mạo trẻ hơn một chút hẳn cũng là bình thường!

Từ Hậu Thiên tiến vào Tiên Thiên cảnh giới, cả người phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, gọi là thay da đổi thịt cũng không ngoại, hiện tại Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuần nếu nhìn từ bên ngoài vào, nhiều nhất cũng chỉ hơn 40 tuổi mà thôi, nhìn kỹ cũng không ra là hai lão thái thái. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 855

Tề Tự

Đệ nói cũng đúng, bất quá Lôi Hồ kia tâm tà bất chính, đệ vì sao thu hấn làm môn đồ chứ?

Nghe câu trả lời của Diệp Thiên xong, Cầu Tâm Gia đột nhiên cười lớn, hấn và Tả Gia Tuấn râu tóc vốn đã bạc, nay tất cả đều đã biến thành màu đen, trên mặt không thấy một nếp nhăn, làn da trắng nuột giống như trẻ con mới sinh, nhìn thế nào cũng không giống một lão nhân sắp 9x.

Tướng mạo trẻ lại, Cầu Tâm Gia cũng không có vui sướng quá mức, bởi vì trong nhận thức của y, cơ hồ cuối cùng rồi cũng phải chết, sẽ không ai là ngoại lệ, bất quá Tả Gia Tuấn lại có chút xoắn xuýt, hấn thật đang suy nghĩ, không biết nên làm thế nào giải thích với bằng hữu chuyện này đây.

Diệp Thiên khoát tay áo giải thích nói:

- Đại sư huynh, Lôi Hồ bản tính không xấu, hơn nữa hiện tại tâm tính đã thay đổi rất nhiều, đệ nghĩ mọi việc trong Tướng Môn giao cho hấn xử lý được rồi....

Ma Ynhất mạch sở dĩ nhân số không lớn, nguyên nhân chủ yếu là do không có mở rộng thu nhận đồ đệ, Lý Thiên Nguyên (sư phụ của Diệp Thiên) năm đó ngoài tính khí lười biếng, tất cả thời gian trừ bỏ tu luyện thuật pháp, còn lại cũng là dùng vào việc hoàn thiện công pháp môn phái, nào có thời gian đi quảng thu môn đồ?

Còn về Diệp Thiên, lại càng không cần phải nói, hấn vốn là môn chú, nhưng lại liên tiếp gặp chuyện, dùng nói là không thể quan tâm được công việc trong môn phái, ngay cả cha mẹ vợ con cũng không gặp được nhiều.

Ngay cả Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn, thời trẻ cũng đã thoái ẩn sơn lâm, bo bo giữ mình, hữu tâm vô lực, mặt khác họ vốn là những phú hào thượng tầng trong xã hội, địa vị thân phận cao thượng, tự nhiên không muốn tự hạ thân phận, đi làm cái việc tuyển dụng môn đồ

giống một cái võ quán tâm thường.

- Chú ý rất hay. Nhưng mà...

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu nói, mặc dù không nói hết câu, nhưng ý ngầm lại thập phần rõ ràng, muốn đem trọng trách chấn hưng Ma Y nhất mạch cho Lôi Hồ, hẳn quyết không yên tâm.

- Đại sư huynh nói không sai, tình thầy trò là thiên kinh địa nghĩa, mà sư đệ người trong hoàn cảnh thương nặng như vậy, Lôi Hồ kia lại không hề quan tâm, một mình rời đi, đệ tử như vậy, sao có thể giao trọng trách huấn luyện đệ tử Ma y nhất mạch chúng ta đây?

Tả Gia Tuấn đối với quyết định của Diệp Thiên cũng không hoàn toàn ủng hộ, khi bọn họ tìm thấy Diệp Thiên, thì hẳn cả người bị bó bột giống như một cái bánh trưng vậy, toàn thân cơ hồ không còn một khối cơ thịt nào lành lặn, đạo nghĩa làm đệ tử, lại có thể không ở bên cạnh hầu hạ, cho dù là trực xuất khỏi sư môn cũng là không đủ.

- Hai vị sư huynh, xin chớ nhiều lời, hẳn khẳng định sẽ trở lại!

Diệp Thiên cũng có chút không hiểu vì sao Lôi Hồ rời đi, nhưng hẳn tin vào con mắt nhìn người của mình, sau khi tiến vào Tiên Thiên chi cảnh, Lôi Hồ cả người đều sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, sớm không còn lại cái tên trưởng lão Hồng Môn lòng dạ hẹp hòi nữa rồi.

- Mau mau nhìn, có thần tiên, bên ngoài có người phi hành!

Trong lúc Diệp Thiên đang đàm luận cùng hai vị sư huynh về chuyện tình của Lôi Hồ, thì bên trên boong của du thuyền, truyền tới một trận tiếng kinh hô. Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn nhướng mày, đồng thời phóng xuất thần thức.

Đột phá tiên thiên chi cảnh, khác nhau lớn nhất chính là có thể tán ra thần thức để thăm dò, sau một hồi nghiên cứu, Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn đã biết dùng thần thức để quan sát sự việc, việc này tiện hơn dùng mắt để nhìn rất nhiều.

- Nhắc tới tào tháo, Tào tháo đến a!

Diệp Thiên thương thế tuy nặng, nhưng thần thức lại vẫn cường đại như trước, trước khi những người trên boong kêu lên, trên mặt hẳn đã sớm nở nụ cười, bởi vì hẳn phát hiện, cỗ khí tức xa xa trên mặt biển truyền tới kia đúng là của Lôi Hồ không thể nghi ngờ.

- Hấn còn dám trở về? Hừ!

Sauk hi nghe được lời nói của Diệp Thiên, Tả Gia Tuấn trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh, xoay người đi lên boong, tuy rằng cổ hơi thờ bên ngoài rất cường đại, thậm trí cũng không thua kém mình, nhưng Tả Gia Tuấn đã nhiều năm tu đạo, tự nhiên là không sợ một Lôi Hồ mới chân ướt chân ráo bước vào tu chân giới.

- Đại sư huynh, có phải khi tu vi tịnh tiến, tính tình người ta cũng sẽ thay đổi?

Chứng kiến vẻ mặt khó chịu của nhị sư huynh khi bước ra ngoài, Diệp Thiên không khỏi có chút dở khóc dở cười, trước kia Tả Gia Tuấn chính là hi nộ đều là không biểu hiện ra mặt, nhưng hiện tại xem ra, tính tình so với trước kia đã thay đổi rất nhiều.

- Sư phụ, con cũng đi ra ngoài xem!

Chu Khiếu Thiên đối với sư đệ hơn 4x này cũng tương đối tò mò, vội vàng nói với Diệp Thiên, rồi cũng chui ra khoang thuyền.

Kỳ thật Chu Khiếu Thiên trong lòng đang dậy sóng, Lôi Hồ trước kia ngay cả cảnh giới luyện khí hóa thần cũng đều chưa đạt tới, ngắn ngủi một năm thời gian, tu vi của hắn lại có thể vượt cả hai vị sư bá, là đại đệ tử của Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên tự nhiên là cảm thấy áp lực như núi đè.

- Tất cả lui xuống đi, không có lời của ta, không ai được phép rời khỏi đây!

Chu Khiếu Thiên lúc lên tới boong tàu, cũng vừa hay nhìn thấy Tả Gia Tuấn đang ra lệnh cho thủy thủ đoàn rời khỏi boong, nguyên bản thủy thủ đoàn của chiếc du thuyền này đều là mấy lão già, nhưng khi Đường Văn Viễn mua lại con thuyền này, đã thay toàn bộ thủy thủ đoàn thành người Hoa.

Mà để tiện cho việc tu luyện, từ thuyền trưởng cho đến thuyền viên đều là những đệ tử được tuyển chọn ra trong Hồng Môn, hơn một năm nay, bọn họ nhiều lần nhìn thấy mấy người Cầu Tâm Gia đập nước mà đi, lúc này đột nhiên thấy trên trời hạ xuống một người, ngoài việc la hét, cũng nhanh chóng có thể đoán ra thực lực của y.

Tả Gia Tuấn vẫn là có chút uy quyền, chỉ giây lát sau, nguyên bản người xem trên boong chật ních này đã không còn một bóng người, hiện tại, cách hai người Tả Gia Tuấn đang đứng trên boong thuyền khoảng hơn hai mươi mét, đúng là đang đứng một thanh niên nhiều nhất cũng chỉ tầm ba mươi tuổi mà thôi.

Thanh niên nhân này, cách ăn mặc thập phần cô quái, tóc dài, y phục trên người toàn bộ là dùng da thú may thành, mà vị trí hai cánh tay lại không hề có tay áo, nếu nói tay nghề không tốt cũng không phải, ngay cả hai cái ống quần cũng một dài một ngắn, rách rưới y như một dã nhân mới từ núi sâu đi ra vậy.

Chỗ cánh tay cụt của Lôi Hồ, đang treo một cái túi cao chừng nửa người hấn, cái túi này cũng được may bằng da thú, tuy được làm bằng tay trông rất thô kệch, nhưng nguyên liệu lại phi thường tốt, mặt trên che kín những hoa văn.

Mà trên vai trái thanh niên nhân này, lại đang nằm một con vật nhỏ cả người màu lông vàng óng, bắt quá hiển nhiên là nó không được thoải mái cho lắm, nên trong miệng phát ra một trận tiếng kêu nức nở, đang dùng lợi trào của mình níu tóc người trẻ tuổi kia.

- Người chính là Lôi Hồ? Sư phụ người gặp đại nạn, thân thể trọng thương, người thế nào không phụng dưỡng bên cạnh, đây là thái độ làm đệ tử sao?

Đối mặt với Lôi Hồ, Tà Gia Tuấn sắc mặt rất khó coi, trực tiếp răn dạy quờ mắng hấn, tu đạo lâu như vậy, nay đã đạt tới cảnh giới mà thường nhân không thể với tới, Tà Gia Tuấn tự nhiên là không thể khiêm tốn như đại sư huynh được.

- Người là người phương nào? Tại sao biết ta là Lôi Hồ? còn có, sư phụ ta hiện đang ở đâu?

Người tới chính là người đã mang Diệp Thiên lên thuyền đánh cá - Lôi Hồ, tu vi của hấn tăng tiến quá nhanh, tuy rằng trong khoảng thời gian này tính tình đại biến, nhưng một tiên thiên cao thủ như hấn, há lại có thể chịu nghe Tà Gia Tuấn mắng chửi sao?

Hấn chậm rãi tiến lên vài bước, một cỗ khí thế từ trong cơ thể tràn ra, nguyên bản Lôi Hồ cao hơn một thước chín, nay bành trướng hơn mười cm nữa, bỗng nhiên thành cự nhân cao tới hai mét, thân thể trông vô cùng uy mãnh.

Lôi Hồ biết kẻ thù của Diệp Thiên rất đông đảo, mà người trước mặt này tu vi cùng mình tựa hồ không sai biệt lắm, lập tức không có chút ần dẫu thực lực, một cỗ uy áp nháy mắt bao trùm lên Tà Gia Tuấn cùng Chu Khiếu Thiên.

Ngoài hai người này, Lôi Hồ cũng cảm ứng được trên thuyền còn một vị tiên thiên cao thủ nữa, lấy một chọi hai, Lôi Hồ tự nhận không phải là đòi thủ, nên hấn quyết tâm giết người này trước, ý nghĩ vừa lóe lên lập tức xuất thủ.

- Lôi Hồ, không được vô lễ với nhị sư bá...

Thanh âm Diệp Thiên từ trong khoang thuyền truyền ra, Lôi Hồ đang giằng co cùng Tà Gia Tuấn nhẹ nhàng thờ ra.

- Nhị sư huynh, đề hấn đi vào đi.

Cảm nhận được trên người Lôi Hồ có dao động của linh thạch, Diệp Thiên trên mặt nhất thời lộ thần sắc vui mừng, hấn lúc này có thể đoán ra Lôi Hồ đi làm việc gì, so với linh thạch mà nói, việc hấn không hầu hạ bên người, thật không đáng để nói.

- Nhị sư bá?

Lôi Hồ nghe vậy lặng đi một chút, vội vàng quỳ hai đầu gối xuống đất bái lạy, cho dù không để ý tới thân phận của đối phương, chỉ cần nghĩ tới việc không có một nơi thiên địa linh khí sung túc như tiên đảo để tu luyện, mà có thể đột phát Tiên thiên cảnh giới, cũng đã khiến Lôi Hồ phải cúi đầu. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đà Nẵng

www.dtv-ebook.com

Chương 856

Tiểu Kim

Hà? Thật không giống một tên chuyên ngang ngược bá đạo nhỉ? ...

Tục ngữ nói: Giờ tay ra, cũng không đánh người đang cười, thấy hành động của Lôi Hồ, Tả Gia Tuấn cũng không biết phải làm sao cho đúng, Diệp Thiên là môn chủ, hẳn đã quyết định, chính là Tả Gia Tuấn cũng không có tư cách bác bỏ.

- Đứng lên đi!

Tả Gia Tuấn trừng mắt liếc nhìn Lôi Hồ, tức giận lui vào trong khoang thuyền, Lôi Hồ lúc này cũng thu niêm hơi thở, đi theo phía sau Tả Gia Tuấn vào trong.

- Sư phụ, là đệ tử không đúng, nhị sư bá giáo huấn rất phải!

Vừa mới đẩy cửa đi vào, Lôi Hồ liền nhìn thấy Diệp Thiên đang nằm trên giường, lập tức vai phải hơi buông lỏng một chút, sau khi thả cái bao xuống, lập tức quỳ xuống trước đầu giường Diệp Thiên.

Nhìn thấy hành động của Lôi Hồ, Cửu Tâm Gia cũng thảm gật đầu, Lôi Hồ đúng là hành động xuất phát từ chân tình, tuyệt đối là chân tình từ nội tâm, chỉ cần dựa vào điểm này, Diệp Thiên đúng là đã không nhìn lầm người.

- Đứng lên đi, đây là đại sư bá của ngươi, còn đây là đại sư huynh của ngươi!

Diệp Thiên lần lượt đem mấy người giới thiệu cho Lôi Hồ, sau đó mở miệng hỏi:

- Lôi Hồ mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy?

- Sư phụ, đệ tử cũng không có cách nào khác a, lúc ấy người rơi xuống biển, đồ chơi này cũng rơi xuống!

Lôi Hồ một chân đá túi da thú, trên mặt lộ ra thần sắc ủy khuất vô cùng, hẳn chỉ có một cánh tay trái, lúc ấy vì cứu Diệp Thiên, chi có thể đem cái bọc linh thạch kia ném xuống, nhưng khiến Lôi Hồ không nghĩ tới chính là, qua một ngày tìm kiếm hẳn cũng không thể tìm lại được.

Lúc ấy Diệp Thiên thương thế thập phần nghiêm trọng, Lôi Hồ thậm trí cảm giác được đan điền Diệp Thiên tựa hồ có thể vỡ nát bất cứ lúc nào, điều này làm cho lòng hắn vô cùng khấn trương, nhưng lại không biết phải làm sao, bởi vì lúc này đang trên mặt biển, một tia linh khí cũng không có, điều này đối với việc khôi phục thương thế của Diệp Thiên là vô cùng bất lợi.

Cũng may trong túi áo Lôi Hồ còn ba khóa mộc thuộc tính linh thạch, cũng đủ để song chương Diệp Thiên tái sinh huyết nhục kinh mạch.

Lôi Hồ mang theo Diệp Thiên phi hành trong hải vực suốt hai ngày, mới tìm được một chiếc thuyền đánh cá, tuy rằng Diệp Thiên lúc này vẫn chưa tỉnh, nhưng song chương huyết nhục đã đang khôi phục, tính mạng đã không còn đáng ngại, lúc này, Lôi Hồ mới thở phào nhẹ nhõm, không khỏi nổi lên tâm tư đi tìm bọc linh thạch kia.

Tầm quan trọng của linh thạch, Lôi Hồ tự nhiên biết, Diệp Thiên muốn khôi phục nhanh một chút, không thể thiếu được đại lượng linh thạch bổ sung nguyên khí, cho nên đem sự phụ giao phó cho người trên thuyền, Lôi Hồ lập tức dựa theo tọa độ trong trí nhớ, quay lại địa phương vớt cái bọc linh thạch kia.

Nhưng Lôi Hồ không thể ngờ được rằng, Hải vực tuy không sóng không gió, nhưng lòng biển sóng ngầm lại vô cùng mãnh liệt, cái bọc hắn ném xuống cũng không biết đã bị sóng đánh tới nơi nào.

Cũng may Lôi Hồ lúc ấy đã cẩn thận, để lại một đạo thần thức trên cái bọc linh thạch, tuy cái bọc đã bị sóng biển đánh dạt ra ngoài mấy ngàn hải lý, nhưng Lôi Hồ vẫn đại khái cảm ứng được phương vị của nó.

Cứ như thế tìm kiếm vài ngày, Lôi Hồ mới từ một khi sâu hơn ngàn mét dưới biển, tìm được cái bọc kia, cũng may túi da cực kì cứng cỏi, nên đồng linh thạch không mất mát tí nào.

- Tiểu sư đệ nói người tướng mạo có thay đổi, tâm tính thay đổi, cả người thay đổi!

Lúc Lôi Hồ vào cửa, ánh mắt Cầu Tâm Gia đã nhìn y chăm chăm, cho tới giờ mới gật gật đầu nói:

- Người trước kia mặt mũi cú vọ, thân hình thô kệch như con trâu, hiện tại là phật mắt phật tâm, đúng là thay đổi nghiêng trời lệch

đất!

Cầu Tâm Gia nắm đó gia tư gặp đại biến, mất đi một cánh tay. Trước mắt nhìn thấy Lôi Hồ giống mình cũng mất đi một tay, tâm lý cũng có chút thay đổi, cảm giác thân thiết hơn vài phần, cho nên lúc này mới nói với hắn vài câu.

Hơn nữa Cầu Tâm Gia nói không sai, lúc đầu Lôi Hồ vốn ham mê danh lợi, một lòng muốn trở thành Hồng Môn môn chủ, nên đã làm ra rất nhiều chuyện thất tín bội nghĩa, đây cũng là do tầm nhìn hạn hẹp mà ra.

Việc này giống như cảnh một người nghèo quanh năm chỉ có bánh ngô để ăn, để hắn miêu tả cuộc sống của mấy phù hào thượng lưu thì cùng lắm cũng chỉ cho rằng họ ngày ăn ba bữa, có bánh bao, có thịt có trứng mà thôi, Lôi Hồ trước kia chính là loại tầm nhìn này.

Nhưng hiện tại Lôi Hồ trong võ đạo liên tiếp đột phá, sau khi thân thể có được lực lượng cường đại, hắn liền xem những chuyện tranh quyền đoạt vị trước kia như phù du mà thôi.

- Đại sư bá, đa tạ người chỉ bảo, đệ tử nhất định ghi lòng tạc dạ!

Kỳ thật, ngay khi lên thuyền, Lôi Hồ cũng vô cùng kính hãi, hắn nguyên tưởng rằng, ngoài sư phụ Diệp Thiên của mình ra, thì mình chính là người cường đại nhất, nhưng không nghĩ tới trên một con thuyền tí tẹo như vậy, lại còn hai người tu vi tương đương mình.

Còn vị đại sư huynh Chu Khiếu Thiên kia, mặc dù chưa đột phá Tiên Thiên chi cảnh, nhưng cũng chỉ còn là chuyện sớm muộn mà thôi, hơn nữa chân khí trong cơ thể cũng đang bắt đầu chuyển thành thực khí, cách cánh cửa đột phá không xa nữa rồi.

Lúc này Lôi Hồ mới biết được mình đúng là ếch ngồi đáy giếng, một tia kiêu ngạo kia đã bị hắn hoàn toàn dập tắt, phải biết rằng, hắn là dựa vào cơ duyên ngàn năm có một mới có thể đề thăng lên Tiên Thiên cảnh giới, mà Cầu Tâm Gia bọn họ lại có thể ở phiến không gian thiếu hụt linh khí trầm trọng này tu luyện đột phá, thiên phú như vậy, cho dù là hắn cười ngửa đuôi cũng không nổi.

- Lôi sư huynh, cái túi da này bên trong toàn là linh thạch đúng không?

Sau khi Lôi Hồ tiến vào đã biểu hiện vô cùng khiêm tốn, khiến Chu Khiếu Thiên bất giác ánh mắt cũng thay đổi rất nhiều. Đối phương dù sao cũng hơn mình hai mươi tuổi, mở miệng xưng hô sư đệ với hắn quả có chút không mở miệng nổi, cho nên mới kêu hắn một tiếng sư huynh.

- Không giám, chu sư huynh, huynh nhập môn trước, là người trên, ngàn vạn lần đừng kêu đệ là sư huynh, đệ không dám đương nổi

a!

Hồng Môn vốn là một đại môn phái trong gian hồ, đối với cách xưng hô phi thường có quy củ, trong Hồng Môn, lão nhân hơn 67 mươi tuổi gọi một tiểu hài hơn mười tuổi sư thúc sư bá đều không ít, đối với điểm này Lôi Hồ thật không có cảm giác bất tiện.

- Khiếu Thiên ngươi cũng không cần coi nhẹ bản thân, Lôi Hồ nói không sau, ngươi nhập môn trước là lớn, ngươi chính là Ma y nhất mạch đại đệ tử, ngày sau không thể nói lại những lời như vậy!

Diệp Thiên nghe vậy gật gật đầu, nhìn về phía Chu Khiếu Thiên nói:

- Sau này, Lôi Hồ phụ trách việc tuyển trạch đệ tử, ngươi chuyên tâm tu luyện cho ta, sớm tiến vào tiên thiên cảnh giới, thế giới này vốn kẻ mạnh làm vua, các ngươi đều phải cố gắng cho ta!

Diệp Thiên lời vừa nói ra, ngay cả Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuần đều đồng thời đứng lên, khom người đáp:

- Vâng, thưa môn chủ!

Cầu Tâm Gia sau khi ngồi xuống, có chút nghi hoặc nhìn Diệp Thiên hỏi:

- Sư đệ, đệ tại sao nói như vậy? chẳng lẽ thế giới này chúng ta còn có địch nhân sao?

- Kim Đan kỳ thì đệ không biết, nhưng Tiên Thiên cảnh giới thì rất khó nói, bất quá đại sư huynh không cần suy nghĩ nhiều, có ta ở đây, chúng ta nhất mạch không cần phải sợ hãi một người nào....

Diệp Thiên lắc lắc đầu không nói nhiều lời, hẳn từng đọc trong ghi chép của Trương Tam Phong biết được, ngay khi tu vi đột phá Nguyên Anh kỳ, lập tức phải thoát phá hư không, tiến vào một thế giới khác trong kết giới.

Dựa theo Trương Tam Phong phỏng đoán, do thế tục giới nội linh khí không đủ để nguyên anh kỳ cao thủ thi triển thân thông, hơn nữa đối với Nguyên anh kỳ cao nhân, tu vi cũng có áp lực rất lớn, cho nên tu vi cao nhất trên thế giới này cũng chính là Kim Đan kỳ.

Trong Trương Tam Phong tự chuyện có nói, thiên địa xảy ra biến hóa lớn, linh khí thiếu hụt nghiêm trọng, sau khi Diệp Thiên suy xét lại, liền mơ hồ cảm giác được thần trí mình tựa hồ đã bị một tí áp chế. Nhưng khi còn ở bồng lai đảo thì lại hoàn toàn huy sai tự nhiên. (tức là theo Diệp Thiên thì thế giới này có một cái gì đó kìm hãm không cho người ta đột phá vậy, còn ở trong Đại Lý đảo thì lại thoải mái hơn)

Cho nên Diệp Thiên lúc này mới lớn mật đoán, Kim Đan kỳ cao nhân có lẽ cũng vô pháp tồn tại trong thế tục, hẳn vốn là một giả đan kỳ cao thủ, hẳn chính là vũ lực đỉnh cao dưới gầm trời này.

- Chúng ta cần phải cố gắng tu luyện, nếu không chỉ cần một tiên thiên trung kì cũng có thể đem chúng ta chém giết!

Diệp Thiên tuy không cần lo lắng, nhưng Cầu Tâm Gia vẫn nhíu mày, phòng ngừa chu đáo vẫn là tốt nhất.

Lôi Hồ có chút kinh ngạc nhìn Cầu Tâm Gia, mở miệng nói:

- Đại sư bá, chỉ cần không phải là Kim Đan kỳ cao thủ tới đây, chúng ta đều không cần phải sợ hãi, sư phụ chính là cao thủ giả đan kỳ.

- Giả đan kỳ? Tiểu sư đệ, Lôi sư điệt nói là sự thật?

Nghe được lời Lôi Hồ, Cầu Tâm Gia đăm người đồng thời hai mắt trợn trừng, vẻ mặt không dám tin nhìn Diệp Thiên, bọn họ nguyên tưởng Diệp Thiên bị thương tổn nặng như vậy, tu vi có lẽ cũng chỉ là Tiên Thiên sơ kỳ, thật không nghĩ rằng Diệp Thiên cảnh giới lại xa xa vượt khỏi sự tưởng tượng của mình.

- Đúng vậy, nhưng lần này thương thế quá nặng, sợ rằng phải mất mấy tháng điều dưỡng.

Diệp Thiên gật đầu cười, hẳn lúc này cơ thể coi như đã hồngбет, linh khí xung quanh lại thiếu hụt, đan điền tốc độ chuyển hóa thực khí vô cùng chậm, cho nên Cầu Tâm Gia mấy người mới không thể nhìn ra tu vi của hắn.

Nhưng chỉ cần có linh thạch để hắn tu luyện, loại tổn thương này đối với Diệp Thiên mà nói không đáng là gì cả, chỉ cần một khoảng thời gian ngắn là hẳn có thể hoàn toàn bình phục. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 857

Chữa Thương

Đệ... đệ thật đúng là quái vật mà!

Câu Tâm Gia trừng mắt nhìn Diệp Thiên một lúc lâu, hít một hơi thật dài, hấn vồn cho là mình và tiểu sư đệ chênh lệch đã không còn lớn như trước, lại không nghĩ rằng càng lúc càng lớn hơn.

- Ô ô!

Nghe mọi người nói chuyện, Kim Mao Toan trên đầu vai Lôi Hồ không thể kiên nhẫn được nữa, chia cái móng vuốt nhỏ nhỏ trên vai Lôi Hồ ra, kêu lên một tiếng, nhe răng nhếch miệng đối với mọi người làm cái mặt quỷ.

Kim Mao Toan móng vuốt cực kì sắc bén, đầu vai Lôi Hồ nhất thời tóe màu, không khỏi cười khỏ một tiếng, đưa tay cởi bỏ cái túi da kia, lấy ra một viên kim thuộc tính linh thạch, cười khỏ nói:

- Linh thạch nhiều như vậy, ăn hết đi, ta sẽ lại đưa cho ngươi!

Nói thật, Lôi Hồ đã sớm muốn vứt tiểu Kim Mao Toan này đi cho rãnh, nhưng tiểu gia hỏa này, mới sinh ra không lâu, nhưng tu vi so với hấn còn lợi hại hơn, hơn nữa còn xem bờ vai hấn như là mẫu thân mình ôm ấp, ăn uống đều nằm trên đó, khiến Lôi Hồ khỏ không thể tá được.

Hơn nữa Lôi Hồ cũng không dám dùng sức mạnh, hấn đã tận mắt thấy tiểu Kim Mao Toan cắn nuốt óc của một cường đại dị thú, vạn nhất tiểu tổ tông này tức giận, một trào lên đầu mình, Lôi Hồ sợ là chết không kịp ngáp.

- Két băng!

tiểu Kim Mao Toan căn bản không để ý tới Lôi Hồ, đem viên linh thạch nuốt vào miệng nhai rau rầu, dù là dùng đao cũng khó để lại

một vết sước trên linh thạch, vậy mà Kim Mao Toan lại có thể coi như hạt đậu thông thường, nhai ngấu nghiến.

- Lôi Hồ, nó bình thường vẫn lấy linh thạch là thức ăn?

Ngoài Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia bọn họ giật mình há to miệng, bọn họ biết rõ chỗ tốt của linh thạch, linh thạch lại cứ như vậy bị tên tiểu tử kia coi như đồ ăn vặt, không khỏi trong lòng ứa máu.

- Đồ ăn của nó cũng là linh thạch, thật là quá hiếm có a!

Lôi Hồ nghe vậy cười khở:

- Thứ này bình thường đều ăn óc của sư tử hổ báo, bi giờ chúng ta đi đâu tìm đồ ăn này cho nó đây, nếu không cho nó ăn linh thạch, nó mà điên lên, ngay cả sư phụ sợ là cũng không chế ngự được nó.

Nghe được lời Lôi Hồ, tiểu Kim Mao Toan ngẩng đầu, giống y như một tiểu hài đồng, làm bầm nói vài tiếng, quơ quơ móng vuốt về phía Diệp Thiên vài cái, hiển nhiên rất hài lòng với lời nói của Lôi Hồ.

- ồe, tiểu gia hòa này sau khi thoát ra, linh trí tăng trưởng không ít a?

Diệp Thiên híp mắt, một cỗ uy áp yên lặng không một tiếng động bao lấy Kim Mao Toan, nguyên bản đang vô tư ăn linh thạch, nó đột nhiên như bị người ta thi triển định thân thuật vậy, cả người bỗng biến cứng cứng.

Tuy rằng thực khí trong cơ thể, tiêu hao không còn nhiều, nhưng thần thức Diệp Thiên lại không hề bị thương tổn, cha mẹ tiểu Kim Mao Toan này đều là yêu đan hậu kỳ đại yêu (tương đương Kim Đan hậu kỳ cao thủ), nó sinh ra chính là một tiên thiên cao thủ, nhưng so với Diệp Thiên hẳn là vẫn kém hơn một chút, trước mắt bị Diệp Thiên gắt gao khắc chế.

Bất quá Diệp Thiên cũng không quá phận, thần thức vừa xuất ra lập tức thu lại, ngay khi Kim Mao Toan muốn giãy thoát, uy áp đột nhiên vô ảnh vô tung biến mất.

- Ô ô...

Tiểu Kim Mao Toan trong miệng phát ra một trận âm thanh nức nở, ánh mắt lộ một tia sợ hãi, nhưng lại không dám nhìn qua phía Diệp Thiên, biểu hiện này của nó đã cùng này tuổi không tương xứng linh trí (dịch xuôi hơi khó, nhưng đại loại là biểu hiện của nó không

tương xứng với linh trí ở cái tuổi này)

- Từ nay về sau ngươi kêu là Tiểu Kim đi!

Diệp Thiên nhìn thoáng qua tiểu Kim Mao Toan, dù sao, cha mẹ nó cũng là có ân đối với mình, nếu không phải ba đại yêu kia giúp, sợ là Diệp Thiên cả đời này sẽ phải sống trên Bồng Lai đảo, làm sao còn cơ hội gặp lại sư huynh đệ như bây giờ chứ?

- Ô ô!

Nghe được lời Diệp Thiên xong, tiểu tử kia nghiêng cái đầu suy nghĩ một chút, thả người nhảy dựng lên, nhảy qua vai Chu Khiếu Thiên nhảy đến lồng ngực Diệp Thiên, lấy đầu cọ cọ đường như muốn lấy lòng, vẻ mặt rất ngây thơ chân thành, hoàn toàn không còn đáng vẻ của một quái thú chuyên ăn óc của mãnh thú.

- Ngươi thật là thông minh a!

Diệp Thiên bị tiểu gia hòa này chọc phá lên cười:

- Xem ra trên đảo còn áp chế là linh trí của dị thú, hồng hoang dị thú như vậy, sinh ra phải có linh trí mới đúng!

- Tốt lắm, sau này ngươi chính là Ma Y nhất mạch hộ giáo thần thú, đến lúc đó ta mang ngươi đi Thần Nông giá, giới thiệu cho ngươi hai người bạn nữa.

Diệp Thiên đang định vuốt ve tiểu tử này làm yên lòng nó, nhưng lúc này hắn toàn thân trên dưới chẳng khác nào một cái bánh trung, song chuông lại càng không thể cử động, chỉ có thể nhìn Lôi Hồ nói:

- Nó thích ăn kim thuộc tính linh thạch, mỗi ngày có thể cấp cho nó nửa khối, nếu không chúng ta linh thạch chỗ này cũng sẽ sớm bị nó chén hết mất thôi!

- Ngao ô!

Diệp Thiên lời chưa dứt, Kim Mao Toan trong ngực hắn nhất thời không vui, chia móng vuốt về phía hắn sủa sủa, không có óc sư tử hồ báo để nã, ngay cả linh thạch cũng bị cắt giảm, điều này khiến nó cực kì bất mãn.

- Chúng ta nơi này có rất nhiều món ăn ngon, đảm bảo ngươi sẽ thích, sau khi ăn ngươi có thể cả linh thạch cũng không muốn ăn

nữa đâu.

Diệp Thiên nhìn Chu Khiếu Thiên cười nói:

- Nơi này có nguyên liệu nấu ăn sao? Làm vài món ngon cho nó nếm thử, tiểu tử kia nếu không thích, thì hãy tới tìm ta!
- Sư phụ, người yên tâm, con nhất định khiến nó ăn vào quên luôn cả linh thạch.

Chu Khiếu Thiên lòng dạ sớm đã xót như muối bóp khi chứng kiến cảnh Kim Mao Toan ăn linh thạch ngon lành, nên khi nghe được lời này của Diệp Thiên, mới vội vàng vỗ ngực đảm nhiệm.

Trong khoang thuyền này, tính cả Lôi Hồ, đều là những người đối với tiền tài không cần phải xoắn, Chu Khiếu Thiên nghe nói Kim Mao Toan thích ăn ốc sù từ hồ báo, thậm chí đã tính toán đến việc mua luôn cả một cái vườn quốc gia chuyên nuôi hồ báo, đặc biệt cung cấp thức ăn cho tiểu gia hòa này.

- Ô ô

Tiểu Kim Mao Toan theo sau Chu Khiếu Thiên đi ra ngoài, nhất thời quay đầu nhìn về phía Diệp Thiên, chúng nó trong thế giới của dị thú, tôn sùng chính là mạnh làm vua, ở đây trong những người này, cũng chỉ có Diệp Thiên mới có thể làm Kim Mao Toan cảm thấy kính sợ mà thôi.

- Tiểu tử, còn ầm ức phải không?

Chứng kiến bộ dạng Kim Mao Toan Diệp Thiên cười nói:

- Đi đi, ăn không ngon thì hãy trở về tìm ta, linh thạch vẫn còn ở đây đúng không?
- Tiểu sư đệ, tiểu gia hòa này... thật đúng là ông bà ông vải a!

Đợi cho Kim Mao Toan rời đi theo Chu Khiếu Thiên, Tả Gia Tuấn mới cười khò lắc đầu, phải biết rằng, một khối linh thạch hoàn toàn có thể giúp đột phá từ hậu thiên đến tiên thiên, có thể thấy chân quý tới mức nào! Nhưng trước mặt Kim Mao Toan, lại giống như một hạt đậu thông thường vậy. Bọn hắn trong lòng sao mà không chày máu xót xa cho được.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc nói:

- Nhị sư huynh, chớ xem thường nó, nếu Kim Mao toan lớn lên, đó cũng có thể không phải là một tồn tại thông thường, chỉ sợ cho dù là một danh môn đại phái lâu đời, cũng sẽ không có một con thượng cổ thần thú như vậy!

Sau khi Trương Tam Phong xuất thế, ngoài việc lưu lại nhiều truyền thuyết trong nhân gian, ông ta còn từng đi qua hai không gian kết giới có nhân loại sinh sống khác với trái đất, bên trong tuy cũng có nhiều kỳ trân dị thú đã tuyệt chủng, nhưng có thể so sánh với Củng Kỳ, Kim Mao Toan thì một con cũng không có.

- Chỉ sợ nó còn chưa kịp lớn, chúng ta đã nghèo kiệt xác rồi ấy chứ.

Tà Gia Tuấn không có thấy qua uy phong của cha mẹ tiểu tử kia, trong lòng vẫn có chút xem thường, bất quá Diệp Thiên đã nói vậy, hẳn cũng không có biện pháp gì, lập tức chuyển đề tài nói:

- Tiểu sư đệ, đệ bây giờ là về kinh hay tới cảng đảo đây? Huynh còn chưa thông báo tin tức tìm được đệ cho cha mẹ đệ đâu.

- Nhà đệ không có chuyện gì chứ?

Nghe Tà Gia Tuấn nói chuyện về gia đình mình, Diệp Thiên trong lòng tự trách, hẳn đã rời đi lâu như vậy, lại không hề biết tin tức gì về cha mẹ thê tử, hiện giờ có thể không quan tâm sao?

- Không có chuyện gì cả, ông ngoại đệ nói, đệ vì quốc gia làm việc, Đông Bình bọn hắn cũng không có hỏi nhiều, có ta cùng đại sư huynh ở đây, đệ không cần quá lo lắng cho người trong nhà.

Vì chuyện Diệp Thiên mất tích, Tà Gia Tuấn dám người có thể nói là đã rất nhọc lòng, chẳng những cùng Đường Văn Viễn bịa ra một câu chuyện, Cầu Tâm Gia thậm trí còn đặc biệt tới kinh thành một chuyến, để Tống Hạo Thiên ra mặt giải thích với nữ nhi nữ tử (con gái, con rể) của mình, lão gia tử quyền cao chức trọng, lời nói ra thực rất có phân lượng, Diệp gia người ai nấy đều không hoài nghi.

- Vậy là tốt rồi, trước mắt đệ không quay về nhà vội.

Diệp Thiên nghĩ một chút xoay mặt về phía Lôi Hồ hỏi:

- Cái mộc tâm kia có mang ra được không?

- Sư phụ, mộc tâm con có mang ra được.

Lôi Hồ gật gật đầu, lập tức móc trong túi ra một mộc tâm bỏ đoàn nói:

- Sư phụ, đệ tử bắt tài, mộc giản Trương chân nhân để lại, không mang ra ngoài được.

Lúc ấy Lôi Hồ đem mộc giản đặt trong một cái túi da khác, nhưng đồng mộc giản quá mức cồng kềnh, ở giữa không trung rơi khỏi bả vai hắn, mắt nhắm trong đại hải.

- Đáng tiếc, đây chính là thứ tốt đấy!

Diệp Thiên trên mặt lộ tia tiếc hận, tuy rằng lấy trí nhớ của hắn, hoàn toàn có thể đem toàn bộ nội dung trong mộc giản chép ra một bản nữa, nhưng hắn không thể nào bắt trước được bút pháp mà Trương Tam Phong đã dùng, nó hàm chứa một loại đạo lý nào đó, có lẽ chờ khi hắn đột phá Kim Đan kỳ, mới có thể làm được.

Lắc lắc đầu, Diệp Thiên nhìn về phía Cầu Tâm Gia nói:

- Đại sư huynh, cần phiền huynh một việc, huynh hãy cho người mang những vật dụng không cần thiết ra khỏi đây, sau đó lập một cái ngũ hành tụ linh trận, đệ muốn nghỉ ngơi chữa thương, Lôi Hồ, người cũng theo đại sư bá học tập đi.

Hai vị sư huynh của mình, Tả Gia Tuấn thuật bói toán vô cùng thâm hậu, còn Cầu Tâm Gia lại có nghiên cứu rất sâu sắc về trận pháp, ngay cả Diệp Thiên cũng không dám so sánh, cho nên việc này chỉ có thể nhờ hắn.

- Vâng, sư phụ.

- Tiểu sư đệ, không vấn đề gì.

Lôi Hồ cùng Cầu Tâm Gia đồng thời đáp ứng, bọn hắn dù đã tiến vào tiên thiên, nhưng Diệp Thiên tuyệt đối vẫn là đệ nhất cao thủ Ma Ynhất mạch, một lời nói ra không ai giám phân bác.

Với tu vi của đám người Cầu Tâm Gia, dù là đem cái thuyền này đập nát cũng vô cùng dễ dàng, một lát công phu sau, căn phòng vốn xa hoa lộng lẫy giờ trở nên trống rỗng, đây cũng là nhờ Lôi Hồ ngại phiền toái, trực tiếp ném mấy đồ vật thừa ra ngoài cửa sổ xuống biển.

- Đại sư huynh, nơi này đặt năm khóa kim thuộc tính linh thạch!

- Lôi Hồ cách vị trí chân phải người ba bước, đặt xuống 6 khóa thủy thuộc tính linh thạch!

- Không được, bên trái linh khí có chút không cân đối, nhị sư huynh, tiếp tục đặt tứ khóa thổ linh thạch xuống!

Một thoáng sau, Diệp Thiên đã chỉ huy mấy người bố trí xong trận pháp, so sánh với ngũ hành tụ linh trận mà sư môn truyền thừa xuống bất đồng, Diệp Thiên trong lúc bố trí đã có một ít thay đổi, có thể giúp linh khí hoàn toàn được kích phát ra.

Chỉ có một cái tụ linh trận, cũng làm cho Cửu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn đau lòng phát khóc.

Bọn họ vừa rời tính toán, cái túi da mà Lôi Hồ mang theo, tổng cộng có 931 khối linh thạch, trong đó mộc thuộc tính linh thạch chỉ có ba mươi khối, đây đều là Diệp Thiên tự mình thu thập, một phần lớn đã bị ba đại yêu kia hấp thu để liệu thương rồi...

Mà Diệp Thiên bố trí trận pháp này, cần tới tận 368 khối linh thạch, hơn một phần ba tổng số linh thạch, điều này làm cho cảm giác nhà giàu vừa nổi lên trong lòng Cửu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn lập tức xẹp xuống, thiếu chút nữa cũng nổi cáu với Diệp Thiên.

- Đại sư huynh, không sao đâu, linh thạch tuy trân quý, nhưng ngày sau vẫn có biện pháp thu thập mà!

Chứng kiến vẻ mặt buồn như đũa đám của hai vị sư huynh, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, Trương Tam Phong từng lưu lại một số tọa độ trong không gian kết giới, nơi đó còn có linh mạch tồn tại, hơn nữa chỉ cần có tu vi tiên thiên trung kỳ, là có thể ra vào nơi đó, nếu trên tay thật sự thiếu linh thạch, Diệp Thiên đương nhiên sẽ nghĩ tới đó lấy linh thạch.

Nghe được lời này của Diệp Thiên, Cửu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn sắc mặt mới dễ coi hơn một chút, sau khi Lôi Hồ nâng Diệp Thiên đặt vào trong trận, trên chiếc mộc tâm bồ đoàn, ba người cùng rời khỏi khoang thuyền.

- Nếu không có mộc tâm bồ đoàn này, sợ là ta phải tốn đến hai năm mới mong bình phục!

Cảm thụ được từng tia mộc linh khí truyền vào cơ thể, Diệp Thiên cũng than may mắn, mộc tâm linh khí rất tinh thuần, so với thượng phẩm linh thạch cũng không thua kém bao nhiêu, tung đợt từng đợt linh khí li ti chạy khắp trong kinh mạch cơ thể hắn, Diệp Thiên có thể cảm giác được, những kinh mạch bị phá vỡ trong cơ thể đang dần dần lành lại.

- Quá chậm, mở cho ta.

Diệp Thiên hai mắt trợn ngược, nguyên thần xuất khiếu, khuôn mặt giống Diệp Thiên như đúc, hai tay bắt quyết, nhất thời, linh khí

phân tán trong linh thạch khắp nơi, tề tụ vào tâm trận hướng vị trí Diệp Thiên dũng mãnh lao tới.

- Thật thoải mái a, tiến vào giai đoạn kỳ, trong cơ thể lượng linh khí có thể dung nạp, gấp hơn 10 lần trước kia a!

Kỳ thật ở tiên thiên cảnh giới, nhu cầu đối với linh thạch cũng không quá lớn, bởi vì tu vi hạn chế, nên linh khí trong một khỏa linh thạch, có hơn một nửa bị lãng phí không thể hấp thu được mà thoát ra ngoài.

Cho nên dù ở Thần Châu kết giới, ngoài Kim Đan kỳ cao thủ, cho dù là trọng tâm đệ tử của một danh môn chính phái cũng không phải lúc nào tu luyện cũng có linh thạch để hấp thụ, mà chỉ có lúc đột phá quan ải mới có linh thạch để tu luyện.

Nhưng lúc này thân thể Diệp Thiên, giống như một cái động không đáy, linh khí tuôn vào, căn bản không có một chút nào lãng phí, toàn bộ đều tràn ngập trong cơ thể hắn, một làn sương mù màu trắng từ trên người hắn thoát ra, bao bọc toàn thân.

- Đại sư huynh, tiểu sư đệ không sao chứ?

Tả Gia Tuấn vẻ mặt lo lắng đứng trước cửa phòng Diệp Thiên, mở miệng nói:

- Đã hơn một tháng rồi, bên trong một chút động tĩnh cũng không có, chúng ta có nên vào xem một chút không?

Thời gian Diệp Thiên bế quan liệu thương đến giờ đã qua hơn bốn mươi ngày, cơ hồ mỗi ngày, Cửu Tâm Gia cùng mọi người đều tới nơi này một lần, cửa phòng Diệp Thiên vẫn không hề mở ra, điều này cũng làm cho bọn họ lo lắng không thôi.

- Đệ ấy sẽ không sao chứ? tiểu sư đệ lần này thương thế rất nặng, bế quan thời gian dài một chút cũng là bình thường, được rồi, mọi người đi tu luyện đi!

Cửu Tâm Gia lắc lắc đầu, bọn họ đột phá tiên thiên cảnh giới, cũng cần một lần bế quan gần nửa năm, sớm cảm nhận được hàm ý của câu nói” tu chân là không có năm tháng”.

Trong khoảng thời gian này bọn họ đều lấy linh thạch mà Diệp Thiên mang về tu luyện, cảnh giới đã hoàn toàn củng cố, Chu Khiếu Thiên mơ hồ sắp đột phá, ai cũng không thể ngờ, du thuyền lênh đênh trên Ấn Độ Dương này đang tụ tập những cao thủ cường đại nhất thế giới này.

- Không sai thì nửa tháng nữa thương thế sẽ hoàn toàn khôi phục!

Trong lòng Diệp Thiên kỳ thực cũng không có tiền vào trạng thái nhập định, hần điên cuồng hấp thu linh khí chữa thương, đồng dạng cũng cùng cố tu vi giả đan kỳ của mình, từ khi tiến vào giả đan kỳ xong, Diệp Thiên cũng chưa có thời gian tĩnh tâm cảm nhận qua.

Kết hợp với những ghi chép trong mộc giản của Trương Tam Phong, Diệp Thiên đối với cảnh giới hiện giờ của mình cũng hiểu khá rõ, khi thực khí liên tục vận chuyển, da thịt huyết nhục dường như cứng cáp hơn, máu huyết cơ hồi nổi một tầng kim quang, giống như kinh mạch đang được Trường Giang Hoàng Hà gột rửa vậy.

Hơn nữa từng tế bào trong cơ thể Diệp Thiên, cũng đã phát sinh những biến hóa rất nhỏ, khiến thân thể hần càng trở nên cân bằng hoàn mỹ, hiện tại Diệp Thiên thân thể cường độ có thể so với tinh cương, cho dù không vận chuyển chân khí, cũng có thể chống lại đạn súng thông thường.

- Lân thụ thương này, đúng là nhân họa đắc phúc a!

Cẩn thận cảm thụ từng biến hóa trong cơ thể, Diệp Thiên một đạo ý niệm chợt lóe lên trong đầu.

Hần có thể cảm giác được, yêu đan của Kim Mao Toan mà hần nuốt vào cũng chưa hoàn toàn tiêu thất, năng lượng khổng lồ của nó dường như vẫn đang ẩn chứa trong tứ chi bách hải của mình, lúc này bị linh khí dẫn động, dần dần tụ lại, bắt đầu có dấu hiệu dung hợp với thực khí trong cơ thể.

Kim Mao Toan to lớn vô cùng, phòng ngự lực thuộc loại nhất nhì trong số thượng cổ dị thú, trong yêu đan của nó đương nhiên là có ẩn chứa đặc tính này, loại năng lượng này mà dung hợp với thực khí trong cơ thể, cũng khiến Diệp Thiên như được thêm một lần cường hóa thân thể.

Mà yêu đan này ngoài ẩn chứa lực lượng mấy ngàn năm của Kim Mao Toan, còn ẩn chứa cả những hiểu biết về thiên đạo trong suốt mấy ngàn năm của nó, loại tri thức này cũng bị Diệp Thiên tận lực hấp thu, hòa tan vào những tri thức đại đạo của hần, cảnh giới giả đan của hần sau khi được củng cố, đã dần dần tăng trưởng lên.

- Quả nhiên không hổ là một Kim đan kỳ đại yêu, đối với đại đạo kiến giải thật uyên thâm.

Cảm nhận được những tri thức đại đạo ẩn chứa trong yêu đan, Diệp Thiên trên mặt khi thì lộ ra một nụ cười vui mừng, lúc lại nhíu mày, giống như lúc đọc mộc giản của Trương Tam Phong. Mà lúc này chính là hần đang thể nghiệm lại quá trình đấu tranh với thiên địa của Kim Mao Toan. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) {`

```
content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 858

Độ Kiếp

Thời gian trôi qua, song chương Diệp Thiên huyết nhục đã dần dần trở nên đầy đặn hơn, kinh mạch cũng đang dần dần hình thành. Những vị trí bị thương cũng cực nhanh khôi phục, nguyên bản thân thể đỏ thắm máu tươi, lúc này lại mang một màu vàng nhạt, hơn nữa tản mát ra một chút hương khí.

Trong truyện “Tây Du Kí” ăn thịt Đường Tam Tạng có thể trường sinh bất lão, còn của ta, nếu không có công hiệu này sợ rằng cũng có thể khu trừ bách bệnh, tiêu tai trừ tà.

Nuốt xuống một ngụm nước bot, Diệp Thiên suy nghĩ ngàn vạn lần, ban đầu lúc hắn ở cảnh giới Hóa Kinh, hắn đã từng trải qua một lần tẩy tủy hoán huyết, không ngờ đến giờ đan kỳ lại trải qua một lần nữa, Diệp Thiên có thể cảm giác được máu huyết trong cơ thể cũng ẩn chứa linh khí, quả thật có tác dụng tiêu tai trừ tà, trị bệnh.

Lần tu luyện này, Diệp Thiên có thể nói là đã đạt được rất nhiều lợi ích, chẳng những trị liệu xong thương thế, lại càng hiểu sâu sắc hơn đối với đại đạo, đối với hắn mà nói, việc đột phá Kim Đan kỳ chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Vên nội đan ở trong đan điền Diệp Thiên, đã dần biến hóa thành một nửa màu vàng, giống như một mặt trời chính giữa đan điền vậy, chung quanh là ánh sáng ngọc như những ngôi sao, giống như vũ trụ tinh hà vậy, hiện lên vô cùng ảo diệu.

- Tốt không sai biệt lắm, cản trở về rồi!

Hơi mờ mắt. Diệp Thiên phát hiện trên người bao phủ một tầng tro bụi, tâm niệm vừa động, thực khí tràn ra, thổi bay tầng tro bụi trên quần áo ra ngoài, đang lúc định đứng lên, bỗng nhiên nhíu mày.

- Sao thế này, vì sao tim đập loạn lên thế này?

Chẳng biết tại sao tim Diệp Thiên bỗng nhiên đập loạn, giống như bị người ta bóp vậy, máu trong cơ thể chảy xiết với tốc độ nhanh hơn vài phần, trong đầu nhất thời nổ vang, khiến Diệp Thiên một trận hốt hoảng.

- Vâng ảm ảm!

Đột nhiên một trận tiếng sấm khiến Diệp Thiên tỉnh táo lại:

- không lẽ, là Kim Đan lôi kiếp?

Diệp Thiên trong lòng hiểu rõ, vội vàng vươn người đứng dậy, vừa sải bước tới cửa, mở cửa phòng, liền tiếp vận khí, trong nháy mắt đã đi tới boong tàu.

- Sư phụ, sư đệ!!!

Diệp Thiên không ngờ được, hai vị sư huynh cùng hai đồ đệ, giờ phút này đều đang đứng trên boong, về mặt khẩn trương nhìn lên bầu trời mây đen kịt đang không ngừng ngưng tụ, đám ô vân này cực kì quái lạ, bởi vì ngàn dặm xung quanh không có hiện tượng gì, mà đám mây đen này lại xuất hiện ngay trên đầu du thuyền.

- Đại sư huynh, đây là chuyện gì? đám mây kia xuất hiện khi nào vậy?

Diệp Thiên mặc dù đã đoán ra 7 8 phần, nhưng vẫn ôm một tia hi vọng, nhìn về phía Cầu Tâm Gia hoi, hẳn từ khi đột phá Tiên Thiên tới khi đạt tới giả đan kỳ, chẳng qua chỉ mới một năm thời gian, Diệp Thiên thật sự còn chưa có chuẩn bị độ kiếp.

- Đám mây này mới hình thành hơn một phút trước, ta cũng không biết là sao lại thế này nữa?

Cầu Tâm Gia trên mặt lộ ra một tia khiếp sợ, bởi hẳn có thể cảm giác được, tại nơi đen nhất trong đám mây, tựa hồ ẩn chứa một cỗ năng lượng hủy thiên diệt địa, loại uy áp này khiến hẳn không có một chút ý niệm phản kháng nào.

Lôi Hồ đột nhiên chen lời nói:

- Sư phụ, đây... đây chẳng lẽ là lôi kiếp? Người cần độ kiếp rồi sao?

Trên thế giới này, người nhìn thấy sấm sét không ít, nhưng Lôi Hồ lại khác, hẳn vốn ăn nằm một năm trời ở bồng lai đảo, cơ hồ mỗi ngày đều có thể nghe thấy điện thiểm lôi minh, mỗi đêm tiếng sấm lại theo hẳn đi vào giấc mộng, nếu không tiến vào Tiên Thiên chi cảnh,

sợ là Lôi Hồ hai lỗ tai đã sớm bị tiếng sấm chấn động.

- Chắc là vậy rồi!

Nhìn thấy đám mây đen đang không ngừng ngưng tụ trên không trung, bên trong mơ hồ xuất hiện từng đạo điện quang, Diệp Thiên sắc mặt âm trầm bất định, lúc này cơ thể hắn vang lên một tiếng minh âm đại đạo, tựa hồ hòa cùng kiếp lôi trên trời.

- Không được, ta không thể độ Kim Đan kiếp được!

Diệp Thiên bỗng nhiên nghĩ tới những ghi chép của Trương Tam Phong, về việc ông ta tiến vào Bồng Lai đảo mà đưa ra một cái phỏng đoán.

Dựa theo những gì Trương Tam Phong kể lại, thế giới phạm tục linh khí quá loãng, không gian cũng không ổn định, không thể thừa nhận được người có năng lượng vượt quá giới hạn, cho nên khi ông ta đang độ Nguyên Anh lôi kiếp thì bị khe không gian hút đi, có lẽ chính là nguyên nhân này.

Chẳng qua Trương Tam Phong vận khí không tốt, cư nhiên bị đưa đến cái thượng cổ dị đảo cầm tù kia, hơn nữa không cách nào tiếp tục độ lôi kiếp, cuối cùng chỉ có thể để thần thức xuất khiếu, mọc cánh thành tiên, cũng không biết còn tồn tại trên thế gian này hay không.

Thời điểm này, linh khí trên địa cầu quá loãng, không gian càng không ổn định, lúc trước một lần lôi bạo đều có thể xé rách không gian, Diệp Thiên cơ hồ 100% khẳng định, nếu mình hiện tại độ kiếp, vạn hữu sẽ lại bị hút đến một không gian kết giới khác.

Diệp Thiên thật vất vả mới thoát khỏi Bồng Lai đảo, tự nhiên không muốn quay lại, suy nghĩ một lúc sau, Diệp Thiên khoanh chân ngồi trên boong, hít một hơi thật sâu, đem nguyên thần trong thức hải, mạnh mẽ áp chế thực khí trong đan điền.

Đồng thời Diệp Thiên chận chuyên thực khí theo một loại phương pháp mà Trương Tam Phong đã lưu lại, đem toàn bộ thực khí bản thân đẩy vào trong đan điền, ngăn cách sự liên hệ giữa thực khí và kiếp lôi trên trời kia.

Sau một lát, trên người Diệp Thiên rốt cuộc không còn cảm giác một tia thực khí lưu chuyển, nhìn qua không khác một người bình thường, thậm chí cả ánh mắt cũng trở nên âm trầm, hơn nữa loại thu liễm khí tức này còn một công hiệu nữa, Diệp Thiên đứng tại chỗ này, nhưng người chung quanh đều không nhìn thấy, thậm trí không cảm giác sự tồn tại của hắn.

Ngay lúc đó, đám mây đen xịt trên bầu trời cũng đình chỉ vận chuyển, lòi quang trong đám mây chớp động, mất đi mục tiêu trên mặt đất, đám mây đen kia dần dần tán đi, ánh mặt trời một lần nữa chiếu xuống boong thuyền.

- Tiểu sư đệ, đệ.... Đệ không phải là đã tán công đấy chứ? Lôi kiếp tuy rằng lợi hại, nhưng đệ vị tất đã phải ngại nó!

Mặc cho Cầu Tâm Gia và đám người cảm ứng thế nào, đều không thấy được khí tức cơ thể Diệp Thiên, sắc mặt mọi người nhất thời trở nên cổ quái, Diệp Thiên cứ như vậy né tránh thiên kiếp, sau này không tránh khỏi sẽ lưu lại trong tâm một bóng ma sợ hãi.

- Không phải là tán công, đại sư huynh, đệ cũng không phải sợ lôi kiếp này, với tu vi hiện tại, ít nhất đệ 8 thành nắm chắc độ kiếp thành công...

Diệp Thiên cười khỏ một tiếng nói:

- Nơi này không gian thực sự không ổn định, nếu đệ hiện tại độ kiếp, sợ là lại không biết sẽ bị khe không gian hút tới nơi nào, đến lúc đó cũng không biết có trở về nhà được không nữa?

- Đệ sợ cái gì? Độ kiếp xong đệ không phải là một Kim Đan kỳ cao thủ sao, đi đâu chẳng được?

Cầu Tâm Gia có chút tiếc hận, hẳn rất muốn được độ Kim Đan lôi kiếp, nhưng tu vi còn kém quá xa, sợ là đạo lôi kiếp đầu tiên cũng có thể biến hắn thành một đồng nát bét.

- Đại sư huynh, đệ cùng huynh không giống nhau, trong nhà còn cha mẹ thê tử, không thể không trở về, nếu không bọn họ sẽ thương tâm quá độ!

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Thiên đạo vô tình, người hữu tình, chỉ cần bọn họ còn sống một ngày, đệ cả đời sẽ không rời khỏi đây, chuyện tuyệt tình quả nghĩa, cho dù trường sinh bất lão, thì cũng để làm gì đây?

- Tiểu sư đệ, nói rất đúng, là Đại sư huynh ta lỗ mãng rồi, trở về mau.

Nghe xong lời nói của Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia cũng sa vào trầm tư, năm hắn gặp biến cố, trốn vào núi hoang, có nhà không thể về, có người thân không thể gặp, cái loại cô độc này, khiến hắn không ít lần định tự tử, mãi cho đến khi có duyên tu đạo, mới chậm rãi gạt bỏ

những đau đớn trong lòng.

- Trăm năm trôi qua như một cái nháy mắt, cùng người thân sống trọn một đời, cũng không uổng.

Diệp Thiên ha ha cười phá lên, tuy rằng hắn không độ kiếp, không thể thăng cấp lên Kim Đan kỳ mà bao người tu đạo ước mơ, nhưng lúc này trong lòng Diệp Thiên lại hoàn toàn thản nhiên, không một tia hối hận.

- Ân, tâm niệm khi thoát mái, sau này độ kiếp sẽ càng dễ dàng hơn.

Cảm thụ được ý niệm trong đầu, Diệp Thiên trên mặt lộ một tia cười mỉm, đạo gia có nói:

- Tu thân dễ, tu tâm khó.

Bởi vì Diệp Thiên tu vi bản thân thăng tiến quá nhanh, đến hiện tại chẳng qua mới hơn hai mươi năm mà thôi, tu vi so với mấy vị lão nhân trăm tuổi này cũng cao hơn nhiều, cho nên tâm cảnh hắn luôn luôn không theo kịp.

Nhưng vừa trải qua một tràng tranh đấu nội tâm, thật khiến Diệp Thiên tiến bộ thật lớn, chỉ cảm thấy trong lòng như bỏ được một tảng đá luôn đè nặng, vô cùng thoải mái, Diệp Thiên đứng trên mạn thuyền, cả người giống như hòa tan cùng thiên địa, không biết lúc nào đã đạt tới Thiên nhân chi cảnh (cảnh giới tu luyện mà nhiều người mơ ước, đó là thân thể và thiên nhiên hoàn toàn dung nhập, cảm thụ được nhịp đập hơi thở của tự nhiên. Loại cảnh giới tu luyện này sẽ làm tu vi đột phá rất lớn. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 859

Về Nhà

Ồ, Tiểu sư đệ ngộ đạo!

Chúng kiến Diệp Thiên mỉm cười nhắm mắt, Cầu Tâm Gia cùng mọi người không khỏi dờ khóc dờ cười, bề quan hơn ba tháng trời, mới ra chưa được nửa giờ, lại tiến vào trạng thái ngộ đạo. Không phải Diệp Thiên sinh ra là để tu luyện đây chứ.

- Ngao ô

Mọi người đang không muốn quấy nhiễu Diệp Thiên, thì tiểu tử trên đầu vai Lôi Hồ đột nhiên gào lên, thân thể như tia chớp đánh tới Diệp Thiên. Chẳng qua khi chuẩn bị chạm tới người Diệp Thiên, một cỗ năng lượng vô hình đánh bật hắn qua một bên như viên đạn pháo vậy.

- Óe, tiểu gia hỏa, là mi đánh thức ta.

Diệp Thiên mở mắt, lại không trách cứ gì Kim Mao Toan, ngộ đạo tuy rằng tâm cảnh có thể tăng tiến, nhưng tu vi cũng sẽ đột phá rất lớn, ngộ nhỡ không thể át chế nổi tu vi mà kéo tới thiên kiếp, vậy hắn có lẽ sẽ lại phải rời khỏi không gian này.

- Ô ô...

Kim Mao Toan cũng không sợ Diệp Thiên, trừng đôi mắt trong veo nhìn hắn. Lập tức ngảy tới đầu vai Diệp Thiên, hai móng vuốt cào lên quần áo hắn, thoải mái nằm lên trên.

- Này, ta nói cho ngươi biết, ta không phải chỗ ngươi ngủ nha.

Diệp Thiên bị hành động của tiểu gia hỏa này khiến cho một phen dờ khóc dờ cười, lập tức túm lấy một đám lông trên người Kim Mao Toan, nhắc nó lên.

- Ô ô...

Kim Mao Toan vô tội nhìn liếc qua Diệp Thiên một cái, ánh mắt ngây thơ kia khiến Diệp Thiên nhớ đến cha mẹ của nó, bất đắc dĩ thở dài, đem nó đặt lại đầu vai của mình

Diệp Thiên hoàn toàn không biết, Kim Mao Toan thích ở gần hắn, là bởi vì một bộ phận yêu đan của đại yêu Kim Mao Toan mà hắn đang luyện hóa, trong cơ thể tự nhiên ẩn chứa một tia hơi thở giống Kim Mao Toan kia, lúc này mới khiến cho tiểu gia hỏa này một chút cảm giác thân thiết.

- Sư phụ để nó theo người đi, đệ tử không hầu hạ nổi tiểu gia hỏa này đâu.

Nhìn thấy Kim Mao Toan nhảy lên vai Diệp Thiên mà ngủ, Lôi Hồ thở một hơi dài nhẹ nhõm, móng vuốt tiểu gia hỏa này thật rất sắc bén, từ mấy tháng nay, hắn ít nhất đã phải thay đến chục bộ quần áo, hơn nữa đầu vai thường xuyên dính phải thương thế, nên lúc nào cũng buồn như bún thiêu.

Luận về tốc độ Lôi Hồ không bằng Kim Mao Toan, luận tu vi, Kim Mao Toan cũng hơn hắn một bậc, hưởng chi nó từ nhỏ đã được cha mẹ nuông chiều, mắng không được, chửi không được, Lôi Hồ sắp bị nó làm cho phát điên rồi.

Nhìn Kim Mao Toan trên đầu vai mình ngủ ngon lành, Diệp Thiên xoay người nhìn về phía Cầu Tâm Gia nói:

- Đại sư huynh, mọi chuyện đã xong, chúng ta trở về thôi.

- Ân, Hạo thiên lão đệ nói với cha mẹ đệ rằng, đệ đang có công vụ ở Châu Phi, có gì đệ cẩn thận đừng có lỡ miệng.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu, đặc biệt dặn dò Diệp Thiên một câu, hắn tuy rằng tu đạo đã lâu, nhưng lại từng có cha mẹ vợ con, có thể hiểu được nỗi đau mất đi thân nhân là như thế nào, cho nên luôn phối hợp cùng với Tổng Hạo Thiên bịa chuyện chém gió.

Diệp Thiên đáp ứng một câu tùy miệng nói:

- Đệ biết rồi, đúng rồi, Tổng Hiểu Long hiện đang ở chỗ nào?

- Ta không biết, Hạo Thiên lão đệ nói hắn sẽ xử lý tên này, ta cũng không tiện hỏi cận kề.

Diệp Thiên hai lần bị Tổng Hiểu Long hãm hại, Cầu Tâm Gia sợ hắn tiếp tục xảy ra chuyện gì, lập tức nói:

- Ta từng xem qua một què, hần hần là đang ở Châu Âu, tiểu sư đệ, chuyện này đệ không cần quan tâm, đại sư huynh sẽ đi một chuyến.

- Đại sư bá, để con đi đi, tiểu tử đó dù chôn đến đâu, đệ từ cũng phải cho hần ăn hành.

Một bên Lôi Hồ ánh mắt lộ sát khí, hần đối với Tống Hiểu Long oán niệm rất nặng, kỳ thật còn hận hơn cả Diệp Thiên ấy chứ.

Mọi biến cố của Hồng Môn đều do Tống Hiểu Long một bên xúi giục, mà khi Lôi Chấn Thiên bị Diệp Thiên đánh bại, Tống Hiểu Long cũng vỡ mộng chôn qua Châu Phi, làm cho Lôi gia trong hồng môn nhất ngôn cửu định, cứ như vậy mà lui bại dần.

Sự tình sau khi lộ ra đã khiến Lôi Hồ đại nộ, Tống Hiểu Long mô kích Tử Long ra mặt đối phó Diệp Thiên, nhưng bản thân lại luôn ần núp hèn nhát, sau khi bại lộ liền cúp đuôi chôn mất, cư nhiên còn lưu lại một cái bẫy, thiếu chút nữa khiến mình nô banh xác, Lôi Hồ đã đem mối hận cụt một tay ghi lên đầu Tống Hiểu Long này.

- Được rồi, người trực tiếp đi Hồng Kong, bên đó có lẽ đã có chuyện phát sinh.

Diệp Thiên cười quần áo, chặt đứt lời nói của Lôi Hồ, cau mày nói:

- Đại sư huynh, nhị sư huynh, các huynh cũng quay về Hồng Kong đi, để Khiếu Thiên đưa đệ về là được rồi.

- Tiểu sư đệ, Hồng Kong đã xảy ra chuyện gì?

Cầu Tâm Gia nghe vậy cả kinh.

- Lão Đường có lẽ đã gặp phải kiếp nạn, cũng bởi vì đệ liên lụy, các huynh tốt nhất lập tức trở lại đó.

Diệp Thiên mày nhíu lại càng chặt, ngay vừa rồi, hần bỗng nhiên thấy trong lòng như có lửa đốt, sau khi suy diễn một phen, lại phát hiện Đường Văn Viễn có lẽ đã gặp chuyện gì, hơn nữa là do hần làm liên lụy tới ông ta, cho nên lúc này mới mở miệng yêu cầu hai vị sư huynh nhanh chóng trở về.

Cầu Tâm Gia tay phải nắm chặt, lập tức bấm đốt ngón tay tính toán, sắc mặt lập tức trở lên ngưng trọng mở miệng nói:

- Đúng rồi, ta cùng nhị sư đệ lập tức lên đường.

Trở lại khoang, Cầu Tâm Gia gọi thuyền trưởng tới an bài một phen, mấy giờ sau, hai chiến thủy phi cơ nhỏ đáp xuống cánh du thuyền không xa, Diệp Thiên mang theo Chu Khiếu Thiên đáp lên một cái, mà Cầu Tâm Gia mấy người đáp lên cái còn lại, hướng Hồng Kong bay đi.

Khi phi cơ được điều tới, Diệp Thiên đã có lệnh, bởi hắn có việc quan trọng, nên muốn được an bài một khoang không ai được phép tiến vào, chính vì thế việc hắn mang theo Kim Mao Toan trên người cũng không có ai hỏi tới.

Lúc Diệp Thiên đặt chân lên máy bay, ca bin vừa mới mở cửa, một vị trung niên tầm hơn 40 tuổi đi tới, đưa Diệp Thiên tới một khoang bên dưới của phi cơ, còn bố trí một bức rèm che.

- Ôe, ông ngoại, sao lại phiền ông tự thân đến đón cháu a.

Sau khi vào căn phòng, Diệp Thiên lập tức khoa trương nói:

- Đã hơn một năm không gặp, ông càng ngày càng khỏe mạnh a, người xem, bên tai tóc mai dài đến vậy rồi.

Diệp Thiên nói đều là thật, Cầu Tâm Gia lúc trước trên biển tu luyện, dùng dược liệu Diệp Thiên thu được từ Thần Nông cái luyện chế được không ít đan dược, tặng một lọ cho Tống Hạo Thiên, tuy rằng không đến mức giúp ông ta cải lão hoàn đồng, nhưng đích xác trẻ lại không ít, trong cơ thể bệnh tật cũng được chữa khỏi.

- Xú tiểu tử, thấy ta lại bắt đầu ba hoa đấy hả.

Tống Hạo Thiên nguyên bản đang định mắng cho Diệp Thiên một trận, nhưng khi hắn thấy ngoại tôn, như thế nào cũng không mở miệng được, dùng thấy Diệp Thiên lúc nói chuyện vui vẻ là thế, nhưng Tống Hạo Thiên lại cảm giác được một loại áp lực khó tả từ trên người hắn tản mát ra, nguyên bản những lời định nói ra lập tức nghẹn lại cổ họng.

Trong miệng hừ một tiếng, Tống Hạo Thiên ánh mắt chuyển tới đầu vai Diệp Thiên, tức giận nói:

- Người còn mang theo cả thú cưng nữa cơ à, giờ ăn chơi trác táng quá nhi còn có thời gian nuôi thú cảnh nữa cơ đấy.

- Ô ô

Kim Mao Toan nghe thấy ý tứ trong lời nói của Tống Hạo Thiên, cặp mắt đen láy trừng lên, chia móng vuốt ra ngoắc ngoắc, nhưng

lập tức bị Diệp Thiên ngăn cản, nhìn về Tống Hạo Thiên nói:

- Lão gia tử, đây chính là thượng cổ dị thú Kim Mao Toan trong truyền thuyết, nuôi nó cũng không phải là ăn chơi trác táng.
- Kim Mao Toan trong “Sơn Hải Kinh”

Tống Hạo Thiên từ nhỏ sống sung sướng, bất kể là tri thức của Trung Quốc hay của Tây phương cũng đều được giáo dục qua, tự nhiên biết tới danh tự kim mao toan, khi nghe tới liền lập tức hoảng sợ, hẳn biết Diệp Thiên chưa bao giờ nói dối.

Diệp Thiên ha ha phá lên cười nói:

- Cháu còn gặp qua Cùng Kỳ nữa cơ, lão gia tử nếu muốn nghe chuyện, nhớ nhắc cháu nhé.
- Tiểu tử ngươi, đúng là hay gặp mấy chuyện cổ quái, đợi khi về tới nhà nhớ phải kể cho ta nghe, bây giờ chúng ta trở về trước đã.

Tống Hạo Thiên bắt đầu dī lắc đầu, hẳn biết tên ngoại tôn của mình này đã không giống như mấy năm trước nữa rồi, hiện tại Diệp Thiên, trên người càng ngày càng nhiều bí ẩn, với thân phận hiện tại của ông ta, cũng không thể điều tra ra được nhiều việc Diệp Thiên đã làm, càng không thể dùng sức mạnh bức bách Diệp Thiên nói ra những chuyện hẳn không muốn nói.

- Vâng, về nhà, về nhà trước đã!

Diệp Thiên liên tục gật đầu, thuận tay vỗ lên đầu Kim Mao Toan một cái nói:

- Sau này, không có sự đồng ý của ta, ngươi không được phép đả thương người.

Kim Mao Toan cha mẹ tu vi đều tương đương với Kim Đan hậu kỳ, cho nên nó vừa ra đời đã là Tiên Thiên cao thủ, năng lượng trong người vô cùng đáng sợ, nó nếu rat ay, sợ rằng cả một đội quân cũng không là cái gì, cho nên Diệp Thiên lúc này mới phải nhắc nhở nó.

Nhìn thấy ánh mắt cùng hành động hai móng vuốt bung kín tai của tiểu gia hỏa này, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, mở miệng nói:

- Đùng già bộ úy khuất, trở về ta sẽ làm nhiều đồ ăn ngon cho ngươi.

Nguyên bản còn tưởng Kim Mao Toan chỉ ăn óc sư tử hổ báo cùng với linh thạch, mà không thể ăn được những thực vật khác.

Nhưng Diệp Thiên lại không thể ngờ được, nó lại bị mấy món ăn của con người hấp dẫn, không hề có sức kháng cự, ngay cả thức ăn trên phi cơ cũng bị nó chén bay, khiến toàn bộ phi hành đoàn đều lâm vào cảnh bụng đói mắt hoa. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 860

Chiêu An

Ông à, trong khoảng thời gian cháu đi vắng, có chuyện gì xảy ra không?

Diệp Thiên lơ đãng lấy tay sờ sờ cổ Kim Mao Toan, nhìn như hỏi vô cùng tùy ý, nhưng cũng khiến không khí ám áp hơn vài phần, ngay cả Tổng Hạo Thiên cũng nhận không được rung mình một cái, không nói được gì.

Mặc dù để tránh dẫn tới thiên kiếp, Diệp Thiên đã đem toàn bộ chân khí trong cơ thể thu niễm, nhưng tâm tình lại không cách nào che dấu được, hẳn dù sao cũng đã đạt tới loại cảnh giới này, giờ tay nhắc chân, đều làm người ta sinh ra một loại áp lực.

Đây cũng là điều khiến con đường quan trường của Diệp Thiên cũng liên tục thăng tiến, nếu quả thật hấn tiến vào đến Kim Đan kỳ, khả năng thu niễm khí tức sẽ cao minh hơn, lúc đó hấn cùng thường nhân sẽ không có gì khác biệt, nếu ném hấn vào giữa một đám người, người bên ngoài cũng rất khó mà phát hiện ra sự tồn tại của hấn.

Còn về vấn đề Diệp Thiên vừa hỏi Tổng Hạo Thiên, cũng bởi vì hấn từng nghe Chu Khiếu Thiên kể lại, khi hán cùng Nga La Tư rời đi, xung quanh tứ hợp viện ở kinh thành thường xuyên xuất hiện một ít người lạ, thậm trí có cả người nước ngoài, đến tận khi Chu Khiếu Thiên đi tìm Diệp Thiên, những người đó vẫn liên tục quanh quẩn ở đó.

Điều này làm cho Diệp Thiên đối với Tổng Hạo Thiên có chút bất mãn, lúc trước Tổng Hạo Thiên từng nói với hấn, an toàn của Diệp gia ở kinh thành sẽ do ông phụ trách, nói đi nói lại, mẹ của mình cũng là nhi nữ của Tổng Hạo Thiên mà.

- Tiểu tử ngươi, như thế nào khí tức càng ngày càng mạnh vậy? Lão già ta sắp chịu không nổi nữa rồi!

Tổng Hạo Thiên quay mặt nhìn Diệp Thiên một cái, ngữ khí hơi bất mãn nói:

- Có ta ở kinh thành một ngày, Diệp gia thái bình một ngày, ngươi lo lắng cái gì, có phải là khinh ta không làm được đúng không?

Tuy rằng không thể so với Diệp Thiên cái loại tự mình hình thành áp lực, nhưng Tổng Hạo Thiên cũng là người sống trên người khác, những lời nói ra thập phần khí thế, cũng đem áp lực Diệp Thiên mang đến triệt tiêu bớt.

- Vậy là tốt rồi, lão gia tử bình an là phúc a.

Diệp Thiên hơi ngẩng đầu, trên mặt mỉm cười thân nhiên, trong lời nói lộ ra một sự tự tin cường đại, hẳn lúc này đã không còn như một năm trước. đã không còn sợ hãi lực lượng vũ khí của thế giới khoa học kỹ thuật này rồi

Sau hi hẳn tiến vào giả đan kì, Diệp Thiên biết, trừ khi độ kiếp thất bại, hoặc chính mình muốn chết, cho dù là tri thức của thế giới này, cũng không có lực lượng nào có thể tiêu diệt hẳn.

- Diệp Thiên, ông ngoại có một chút việc muốn hỏi cháu.

Tổng Hạo Thiên cẩn thận nhìn thoáng qua lái xe đang đứng trông xe bên ngoài, mặc dù biết ở đây có kính cách âm, thanh âm đã giảm xuống vài phần:

- Ở Nga La Tư xuất hiện một người có thể chống lại súng đạn, người có biết hay không? Còn có, người phải thành thật nói cho ông ngoại biết, những người đó rốt cuộc là cường đại đến trình độ nào?

Sau khi xảy ra sự việc ở Nga La Tư, Tổng Hạo Thiên vốn đang an nhàn tại tư hợp viên, cũng đột nhiên bận rộn loạn lên, thậm chí có vài người, vài hội nghị trọng yếu, đều tới mời tư hợp viên dự họp. Hội nghị nội dung không cần nói cũng biết, đương nhiên là quyết sách quốc gia, bọn họ đang lo lắng tới những lực lượng không thể nắm bắt.

Cô nhân nói:

- Nho lấy văn loạn pháp. Hiệp dùng võ vi phạm lệnh cấm(Nho lấy văn soạn ra pháp luật, hiệp dùng võ để phá luật)

Tuy rằng vũ khí hiện đại là vô cùng cường đại, nhưng khi Diệp Thiên cùng Đỉnh Hồng xuất hiện, một lần nữa khiến các quốc gia phải chú ý, không hẹn mà cùng tăng cường nghiên cứu đối với dị năng giả (người đột biến có khả năng đặc biệt).

Diệp Thiên cùng Tổng gia có quan hệ, ở kinh thành này ai ai cũng biết, cho nên quốc gia mới mời một người đã về hưu 4 5 năm như Tổng Hạo Thiên ra làm một cái cố vấn quân sự chức vụ, hẳn chủ yếu là để tiếp xúc với Diệp Thiên mà thôi. Tốt nhất là thuyết phục Diệp Thiên phục vụ quốc gia.

Đương nhiên, những lời này, những người kia đều không dám nói ra, bất kể là sự kiện tổ chức phản động ở Moscow bị giết, hay Seberia diễn tập quân sự, đều được tuyên bố là do dị năng giả cường đại tiến hành. Không người nào nguyện ý nêu ra tên Diệp Thiên để đắc tội chết.

- Ông à, người ông nói tới là Đinh Hồng, bất quá hẳn đã chết dưới lời kiếp, thi thể của hẳn không phải đã bị người ta đem chia năm sẻ bảy nghiên cứu rồi sao?

Diệp Thiên tựa như cười mà không cười nhìn lên Tống Hạo Thiên nói:

- Ông muốn biết chúng cháu là loại người cường đại đến trình độ nào sao? Ông à, ông đã từng đọc qua” Sư Thần Kỳ” , ” Tam Hải Kinh” hay như “ Tây Du Ký” mà không biết sao!

- Xú tiểu tử, ngươi đang lấy ngoại công ngươi ra vui đùa phải không?

Nghe được lời Diệp Thiên, Tống Hạo Thiên nhất thời trừng mắt lên, gần hai mươi năm nay, bất luận là người nào, chức vụ gì, đều chưa có ai dám nói chuyện với hắn như vậy.

Diệp Thiên đã từng đọc rất nhiều những loại sách như này, đã đọc qua về rất nhiều người, nhưng trừ có người điên ra, mới cho rằng những người những chuyện trong sách là thật, bởi, nhân loại mấy ngàn năm mới tìm cách bay trên trời (tạo ra máy bay), mà muốn đi trên mặt trăng, ít cũng phải vài thập niên nữa.

Cho nên Tống Hạo Thiên mới cho rằng Diệp Thiên đang lấy mình ra làm trò tiêu khiển, hẳn có chết cũng không tin, có loại người tu đạo, sẽ trở nên cường đại, nếu đó là sự thật, Trung Quốc đã không trải qua kiếp nạn, những người đó mà rat ay, cái gì liên minh 8 nước, một chương cũng có thể đập nát bét a!

- Ông xem. Cháu nói ông lại không tin, vậy còn hỏi cháu làm gì?

Diệp Thiên căn bản là không kiêng nể gì Tống Hạo Thiên, khoát tay nói:

- Ông à, cháu cho ông biết, một khi tu luyện, tu đến Kim Đan kỳ, hô phong hoán vũ, bài sơn đảo hải không cần phải xoắn, nếu đột phá được Nguyên Anh kỳ, tay không có thể xé rách không gian, thân thể đi vào không gian vũ trụ...

Diệp Thiên lời này nói ra cũng không phải ngoa, với tu vi hiện tại của hắn, nhịn thở vài tháng cũng không chết, hơn nữa trên trời

cương phong đối với hần ảnh hưởng ngày càng nhỏ, bất quá vượt ra ngoài tầng khí quyển, Diệp Thiên bây giờ còn không có nắm chắc làm được.

Nhưng Diệp Thiên tin tưởng, nếu quả có thể tiến vào Nguyên Anh kỳ, có lẽ có thể đột phá tầng khí quyển tiến vào vũ trụ, phải biết rằng, không khí hoặc là linh khí, chẳng qua đều là một loại năng lượng tự do trong vũ trụ mà thôi, con người khi đột phá đến cực hạn, việc trực tiếp hấp thu năng lượng từ vũ trụ, cũng không hẳn là chuyện không thể.

Ngay cả hô phong hoán vũ, thần thông loại này, chỉ cần có đủ thiên địa linh khí trong tay, việc thay đổi sự dao động linh khí của một địa vực, khiến nó hình thành hai khu vực áp suất không khí giữa các nơi khác nhau, dẫn tới gió mưa, dựa theo Diệp Thiên đoán, tu vi tới Kim Đan kỳ là làm được rồi.

- Nhưng, dừng lại, cho ta, ngươi nói chẳng có khuôn phép gì thể há?

Diệp Thiên chưa nói xong, đã bị Tống Hạo Thiên xua tay ngăn lại.

- Tiểu tử ngươi không cần nói nữa, ngươi bây giờ là cảnh giới gì, nói cho ta nghe một chút!

Bị Diệp Thiên chém gió cho tít mù cả ngày, Tống Hạo Thiên phương thức nói chuyện cũng tự nhiên bị lây nhiễm một chút của hần, nghe được Diệp Thiên không khỏi cười nói:

- Cháu tu vi còn thấp, chẳng qua là nửa bước tiến vào Kim Đan mà thôi!

Tống Hạo Thiên không hiểu nói:

- Nửa bước Kim Đan? Là cảnh giới gì vậy?

Diệp Thiên cười nói:

- Chính là kém một tí tí ti nữa là tiến vào Kim Đan kỳ đó ông!

- Vậy có phải tu vi ngươi không sai biệt lắm gần tương đương với một Kim Đan cao thủ?

Tống Hạo Thiên truy vấn.

- So với Kim Đan kỳ thi khác nhiều lắm, nửa bước này có thể bước qua hay không, khác biệt rất lớn.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, hẳn đã chứng kiến qua lực lượng của Kim Mao Toan cùng Giao Long, tuyệt đối không phải là lực lượng mà một giả đan như hắn có thể thi triển được.

- Tiểu tử ngươi năng lực gì cũng không có, làm sao ta tin được chứ?

Tổng Hạo Thiên như bắt được nhược điểm của Diệp Thiên vậy, cười đắc ý, hẳn thuần túy là người chủ nghĩa duy vật, căn bản là không tin quỷ thần gì cả, nếu nói Diệp Thiên thực sự cường đại như hắn nói, quả thực chính là đã phá vỡ mọi tri thức của thế giới này.

- Tại sao cháu phải khiến ông tin tưởng chứ?

Nghe được lời Tổng Hạo Thiên, Diệp Thiên không khỏi cười lớn, đừng nói là hắn, cho dù là một võ sư bình thường, cũng đều không coi quan chức ra gì, hẳn sẽ không muốn ngồi giải thích cùng Tổng Hạo Thiên đâu.

- Không phải để ta tin, mà là để một số người khác tin!

Tổng Hạo Thiên ngữ khí nghiêm túc hẳn lên:

- Diệp Thiên, quốc gia đối với loại người như ngươi phi thường coi trọng, đây cũng là nguyên nhân khiến cha mẹ ngươi được an toàn, nếu không cho dù là ta cũng vô pháp bảo vệ hoàn toàn cho bọn họ, vì thế ngươi nhất định phải biểu hiện thực lực cường đại của mình, mới có thể cam đoan cuộc sống của mấy người Vây Lan không ai có thể quấy rầy.

- Sao? Ý của ngài là, nếu ta hữu danh vô thực, hoặc là không tiếp nhận sự chiêu an của quốc gia, bọn họ liền đối phó cha mẹ ta?

Diệp Thiên nghe vậy đồng tử không khỏi co rút lại, Kim Mao Toan đang ở đầu vai hắn đột nhiên nhảy dựng lên, loại thượng cổ dị thú này, đối với nguy hiểm năng lực cảm ứng phi thường nhạy bén, ngay lúc vừa rồi, nó cảm nhận được một khí tức nguy hiểm cực độ từ trên người Diệp Thiên.

- Đương nhiên sẽ không, có lẽ đầu từ ta ở đây, bọn chúng sẽ không giám quá phận, bắt quá đối với ngươi thì rất khó nói.

Tổng Hạo Thiên nhíu mày nói:

- Quốc gia hi vọng, ngươi có thể giúp họ nghiên cứu về dị năng giả, bắt quá ngươi yên tâm, bọn họ sẽ không gây nguy hiểm gì cho

người, điểm này ngoại công có thể cam đoan với người, hơn nữa chỉ cần người đồng ý, lập tức sẽ được trao tặng quân hàm thiếu tướng.

Lúc này Tống Hạo Thiên trong lòng đã nghĩ, Diệp Thiên trước mặt chỉ chém gió mà thôi, cho nên cũng đem quyết định của mình nói ra, nếu để cho quân đội nghiên cứu, chẳng khác nào lộ ra bùa hộ mệnh, người khác muốn phản đối chủ ý của hắn, cũng phải có điều bản khoãn.

- Tham gia nghiên cứu dị năng giả, trao hàm thiếu tướng? Trao đổi không nhỏ a!

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu nói:

- Ông ngoại, tính cách của cháu ông cũng biết, từ nhỏ nhân văn đã hạc quen rồi, chịu không được quản chế, cháu xem hay là thôi đi.

Với tu vi hiện tại của hắn, chỉ cần toàn lực phóng xuất chân khí, nhất định có thể dẫn tới Kim Đan lõi kiếp, hắn sở dĩ đem tu vi áp chế đi, chính là muốn bồi tiếp người nhà, còn thời gian quý đâu mà tham gia cái gì mà nghiên với chả cứu? đừng nói là thiếu tướng, cho dù là Đại Tướng, Diệp Thiên cũng đều không quan tâm.

- Được rồi, ông à, ông cũng đừng khuyên, cháu sẽ không tham gia vào việc này đâu!

Chứng kiến xe đã chạy nhanh đến cửa nhỏ bên ngoài, Diệp Thiên khoát tay áo nói:

- Chờ cháu quay lại, ông an bài cho cháu gặp vài vị kia, cũng nên làm họ hết hi vọng một phen!

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 861

Thân Tình

Này, tiểu tử ngươi nên cẩn thận một chút đấy!

Tổng Hạo Thiên đang định nhắc nhở Diệp Thiên vài câu, Diệp Thiên đẩy cửa lập tức xuống xe, lúc này là khoảng tháng sáu, công vào Tứ Hợp Viện nắng chang chang, đâu đâu cũng thấy cảnh người dân sau khi ăn cơm chiều đang đứng hóng mát, cảnh tượng vô cùng thoải mái.

- Ô ô...

Tiểu Kim Mao Toan, mặt nhăn lại, ánh mắt nhìn về công phía trước, bất mãn hừ một tiếng, đi tới cái thế giới linh khí loãng như thế này, nó không quen, nếu không phải nó sợ Diệp Thiên, cùng với việc rất thích ăn mỹ thực, chỉ sợ tiểu gia hỏa này đã sớm quậy phá rồi.

- Ôe? Có người giám thị nơi này?

Diệp Thiên phản ứng so với tiểu Kim Mao Toan cũng không chậm hơn bao nhiêu, hắn cũng nhận thấy địa phương chứa cameras, nhưng lại không chỉ có một cái, vây quanh cả tứ hợp viện ít nhất có tới hơn mười cái, mà gia đình Hồ Đồng Khẩu, tựa hồ người ở cũng có chút thay đổi.

- Thật phiền toái a!

Diệp Thiên thờ dài, hắn cũng không cảm nhận được địch ý từ những người giám thị xung quanh tứ hợp viên, vì vậy Diệp Thiên trong lòng có muốn ra tay cũng không được, hơn nữa hắn cũng hiểu được, có những người này ở đây, những kẻ bên ngoài tới gây rối sẽ ít đi nhiều.

- Ai, ngươi là ai, đứng đó làm gì?

Lắc lắc đầu, đang lúc Diệp Thiên muốn gõ cửa, bỗng nhiên đằng sau truyền tới một thanh âm, đằng sau chính là tiểu dưỡng, hai tay đang ôm trái dưa hơn 10 cân đang muốn đi vào cửa, lại bị Diệp Thiên chặn lại.

- Tiểu dưỡng, là ta nè!

Diệp Thiên cái mũi có chút cay cay, ngày thường cùng tiểu dưỡng vị tất đã có bao nhiêu tình cảm, nhưng sau khi trải qua hành trình ở Bồng Lai đảo, Diệp Thiên đối với thân tình càng thêm coi trọng, phải biết rằng, hấn thiếu chút nữa cũng sẽ không trở về được cái nơi này.

- Diệp Thiên? Giỏi, tiểu tử nguoi, còn biết đến về nhà hả?

Nghe được thanh âm Diệp Thiên, Lưu Duy An đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó vút vội quả dưa xuống đất, nhanh tay mở cửa bước vào viện la lớn:

- Diệp Thiên đã trở lại, đại ca, đại tẩu, Thanh Nhã, Diệp Thiên đã trở lại rồi!

- Hắc, ta không phải là khách, có cần thiết phải đến mức như vậy không?

Diệp Thiên tay phải hu không vung ra, bắt gọn trái dưa hấu đang rơi trên đất, Diệp Thiên chậm rãi bước vào cửa.

Tứ hợp viên này, từng gốc cây ngọn cỏ đều là do Diệp Thiên trồng lên, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc trước mắt, Diệp Thiên trong lòng chợt cảm thấy âm áp, lúc này hấn mới chính thức cảm nhận được hàm ý của cái gọi là” ổ vàng, ổ bạc cũng không bằng cái ổ chó của mình”

Không đợi Diệp Thiên đi tới trong viện, tiếng la của Lưu Duy An đã làm kinh động mọi người, tất cả đang chạy ra đón, không biết có phải là đang lúc chắn bị ra ngoài hay không, mà Tống Vây Lan giờ đang mặc một thân lễ phục dạ hội cùng một đôi guốc cao gót, nhưng lại là người chạy ở đầu tiên.

- Tên tiểu tử thú này., còn biết mò về nhà sao?

Vừa mới chạy tới bên cạnh Diệp Thiên, Tống Vây Lan đã không kìm được lòng, thanh âm đã mang chút nức nở, nàng có thể vút bỏ hết mọi của cải, chỉ hi vọng được cùng trượng phu nhi tử của mình sống một cuộc sống yên ổn.

Nhưng Tống Vây Lan không thể ngờ được rằng, nhi tử của mình lại thường xuyên vắng nhà, thậm trí chuyện 5 3 ngày không thấy mặt cũng là chuyện bình thường, lần này đi ra ngoài lại những hơn một năm thời gian mới trở về, mà ghê tởm nhất là tiểu tử này ngay cả điện thoại cũng không thêm điện về, khiến mình và con dâu khóc lóc thảm thiết.

- Ai ui, mẹ, mẹ đánh nhẹ chút đi a, tai con bị mẹ nhéo đứt mất giờ, đau, đau quá ái ái!

Nhìn thấy bộ dạng thương tâm của mẫu thân, Diệp Thiên trong lòng không khỏi cảm thấy ảm áp, trên thế giới này,

Chỉ có cha mẹ đối với con trẻ, mới có thể yêu thương hết lòng, Diệp Thiên sau khi tu đạo ngàn năm, hẳn cũng chỉ có thể lúc ở bên cha mẹ, mới có thể cảm nhận được loại tình cảm yêu thương này.

- Đáng đời, ta đánh chết con!

Tống Vây Lan lúc này, không hề còn bộ dáng của Thượng Hải nữ thượng nhân (Nữ nhân thượng lưu của Thượng Hải). Một bên béo tai Diệp Thiên, một bên hướng trong viện đi vào, trong miệng nói:

- Lần này con không cần nói gì hết, mẹ và Thanh Nhã sẽ không tha cho con đâu!

- Ô ô...

Ghé mắt qua đầu vai Diệp Thiên, Kim Mao Toan nhìn thấy khí thế như rồng như hổ của Tống Vây Lan, con người đen xì lộ ra biểu tình khó hiểu cực độ, nó trên người cái “ Người” này không hề cảm ứng được một chút chân khí nào, cũng không biết tại sai Diệp Thiên lại đi sợ một người như vậy?

Đương nhiên, lúc trên phi cơ nó đã bị Diệp Thiên cảnh cáo mấy lần, cũng sẽ không dám xen vào việc của hắn, ánh mắt đảo qua một vòng sau đó “ Oạch” một tiếng, nhảy xuống khỏi đầu vai Diệp Thiên, hai móng vuốt chìa ra, cả người lao nhanh tới trải dưa hầu hơn chục cân kia.

- Ái, con nói mẹ ơi, con thật sự a, thật sự có đặc thù nhiệm vụ, nói ra sợ là bị diệt khẩu, không tin mẹ hỏi ông ngoại xem, con là được ông ngoại điều đi làm việc mà.

Tục ngữ nói” hảo hán sợ nhất là mất mặt”, Diệp Thiên lúc này bị mẹ kéo tai, bắt đầu bịa chuyện, lời này thật ra cũng có vài phần tác dụng, Tống Vây Lan lập tức chuyển hướng tức giận sang phụ thân:

- Chỗ nào có ông ngoại sai cháu ngoại đi làm việc lâu như thế chứ? Ngay cả điện thoại cũng không thèm gọi về!

- Mẹ, một năm không gặp, mẹ đẹp lên nhiều a....

Nhìn thấy mẹ buông lỏng tay, Diệp Thiên nhất thời nịnh hót:

- Mẹ xem, ba nhìn như lão nhân 5 6 mươi tuổi, mà mẹ nhìn qua như sinh viên mới hai mươi tuổi vậy a, hai mẹ con mình mà đi ra đường, chỉ sợ người khác tưởng mẹ là muội muội của con mất!

- Thằng nhóc kia, ta già vậy sao, cha người bây giờ còn chưa đến năm mươi cơ mà?

Diệp Thiên lời còn chưa dứt, Diệp Đông Bình từ trong nhà ra đón hấn hai mắt trợn lên, hấn mấy năm nay cuộc sống sung sướng, nhìn qua thì trẻ hơn tuổi nhiều, vậy mà không ngờ thằng con trai lại gọi hấn là lão nhân chứ lại...

- Ông trừng mắt nhìn con tôi làm gì hả? Ông không phải là hơi già so với tôi à!

Bản thân có thể mắng nhi tử, nhưng Tống Vay Lan lại không thể chịu được cảnh người khác giáo huấn nhi tử mình, một câu đã khiến Diệp Đông Bình co vùi, nhìn về Diệp Thiên nói:

- Xú tiểu tử, hiện tại cứ ba hoa với mẹ người đi, chuẩn bị tinh thần ăn đòn chưa?

- Tại sao không gọi điện thoại về hả?

Là nữ nhân khó cưỡng những lời khen đẹp, nhất là Tống Vay Lan đã hơn một năm nay từ khi Diệp Thiên mang hộp mỡ éch cho nàng, làn da đã căng mịn hơn trước nhiều, trước mắt lại được nhi tử thổi phồng, tuy rằng trong lòng vẫn còn chút tức giận, nhưng tay cũng không tiếp tục nhéo tai Diệp Thiên nữa.

- Mẹ, đều là con không tốt, bất quá chuyện này mẹ gặp ông ngoại nói rõ phải trái đi a!

Quay đầu lại thấy Tống Hạo Thiên đang đi vào trong viện, Diệp Thiên vội vàng nói:

- Thanh nhã, lão bà của ta a, ta thật nhớ muốn chết a!

Không quản mang bắt nước đục cho lão gia tử xử lý, Diệp Thiên một tay bế Thanh Nhã lên hồ:

- Xa cách lâu, còn hơn tân hôn, không có gì có thể quấy rầy chúng ta nữa, đúng rồi, Kim Mao Toan ta mang đến, mọi người đừng trêu chọc nó, tiêu gia hỏa này tính tình không được tốt lắm!

Nói chuyện qua loa, Diệp Thiên một cước đá lên quả dưa hấu dưới đất, làm dưa hấu bắn tung tóe khắp nơi, nhất thời một đạo thân ảnh kim sắc lên đến bên cạnh cây đại thụ trong viện, quả dưa kia cũng đã bị nó ăn sạch sẽ không còn một mảnh.

- Thả ta ra, anh... anh mới gặp đã trêu chọc em!

Sau khi trở lại hậu viện, Thanh Nhã trong lòng Diệp Thiên khóc nức nở, hai tay vô lực đánh lên ngực Diệp Thiên, nhưng trong lòng không một chút hận ý, hơn một năm nay mong ngóng chờ đợi, dưới một cái ôm này của Diệp Thiên tất cả đều đã hóa thành mây khói.

- Thanh Nhã, anh cam đoan sẽ không khi dễ em nữa, thực xin lỗi, là lỗi của anh!

Dán bên tai thê tử, Diệp Thiên ngựa quen đường cũ bắt đầu chém gió, một cỗ nhiệt khí lan đến vành tai Thanh Nhã, nhất thời khiến Thanh Nhã cả người khuy xuống, hai tay vòng qua cổ Diệp Thiên, nhỏ giọng nói:

- Em muốn anh bồi thường cho em!

- Tuân lệnh!

Diệp Thiên ha ha phá nên cười, một cước đá đá bung cửa phòng ngủ, ngón trỏ duỗi ra, một cỗ kinh lực bắn ra tất ngay công tắc đèn, trong phòng nhất thời một mảnh tối đen, tiếng thờ dốc dần dần vang lên.

- Diệp Đông Bình cùng mọi người rất hiểu chuyện, nên cũng không đi quấy rầy vợ chồng hai người, bất quá Tổng Hạo Thiên cũng bị nữ nhi của mình quở trách một trận, hơn nữa trong lòng lại không thể thanh minh, ngồi một lúc sau, liền tìm cơ rời đi.

- Không biết lần này được hay không được đây? (chắc là có bầu hay không đây)

Cùng với ánh mặt trời đầu tiên chiếu rọi, Diệp Thiên mở mắt, nhìn thê tử đang ngủ say bên cạnh, trên mặt nở một nụ cười thỏa mãn, Diệp Thiên vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt nàng một chút, trên mặt lộ ra một tia thần sắc ấm áp.

Đêm qua, Diệp Thiên phát hiện Thanh Nhã đúng là lúc đang trong thời kì rụng trứng, trong lòng không khỏi nảy sinh ý niệm có baby, nhưng khi hắn liên tục tu luyện đột phá, gen của hắn đã khác một người thường rất lớn, Diệp Thiên cũng không biết một phen này

cuối và làm cô này, có thể có thu hoạch hay không đây?

- Đừng, đừng rời xa em!

Trong lúc ngủ mơ Thanh Nhã, tựa hồ mơ thấy điều gì đó, gắt gao ôm lấy cánh tay Diệp Thiên, thế nào cũng không chịu buông ra.

- Anh không đi, anh sẽ không rời khỏi em đâu!

Diệp Thiên lẳng lặng nằm xuống, hưởng thụ giây phút bình an này, cái gì Kim Đan kỳ, cái gì trường sinh bất lão, lúc này đều không quan trọng, hắn chỉ muốn cùng thế tử vui vui về về sống trọn đời này.

- Đều tại anh, lại khiến cho cha mẹ chế giễu!

Vừa cảm giác ngủ đến trưa, hai vợ chồng Diệp Thiên mới bò ra khỏi giường, Thanh Nhã không nhịn được béo một cái vào hông Diệp Thiên, trách hắn đêm qua làm ác liệt quá, khiến cho chính nàng bây giờ đi lại cũng không được tự nhiên cho lắm.

- Sẽ không thế đâu, mọi người còn không phải đang mong chờ có tôn tử sao, chúng ta đi ăn cơm!

Diệp Thiên trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa, một đạo mộc linh khí truyền vào trong cơ thể thế tử, nhất thời khiến thân thể nàng nhẹ bẫng, trên người mọi mệt mỏi đều hư không biến mất.

- Ai ui, ông à, ông cũng ngủ đến giờ mới dậy ah?

Mới vừa đi vào trong viện, Diệp Thiên liền nhíu mày, bởi hắn phát hiện Tống Hạo Thiên đang ngồi cùng ba bốn người trong viện, mà ngoài nữ nhi, Tống Hạo Thiên chắc chắn sẽ không để cho người ở vào đây!!! var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 862

Tiếp Kiến

Tổng Hạo Nhiên để chén trà trong tay xuống, vẫy tay Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, theo ta ra ngoài một chút, có người muốn gặp con!
- Con còn chưa ăn cơm, có chuyện gì cứ để ăn cơm xong rồi nói.

Diệp Thiên bắt mắt lắc đầu, đêm qua khi vào cửa đến tận giờ cũng chưa nói được với mẹ mấy câu, ngay cả có chuyện đại sự thì cũng phải chờ mình ăn hết bữa cơm này cái đã.

Vừa nói chuyện ánh mắt Diệp Thiên lại chăm chú nhìn về phía sau Tổng Hạo Nhiên trên mặt hẳn cười thầm:

- Ai da, con nói mấy người có ánh mắt gì vậy? Muốn làm con sợ có đúng không?

Đây là bởi vì lúc Diệp Thiên nói chuyện, mấy người phía sau Tổng Hạo Nhiên nhìn hẳn với ánh mắt sắc bén, nếu đổi lại là người bình thường thì sẽ thấy không tự nhiên còn Diệp Thiên thì từ đầu đến cuối không cần lôi Thanh Nhã vào nhà ăn.

- Diệp Thiên, sao con không thể cho nể mặt ông ngoại một chút vậy?

Sau khi đi vào nhà ăn, Tổng Vĩ Lan có chút không hài lòng nhìn con trai, cha đã già hơn 80 tuổi tự mình đến cửa, Diệp Thiên cũng không thể có thái độ như vậy được.

Diệp Thiên nghe thấy vậy liền cười nói:

- Mẹ, đi theo ông ra ngoài không chừng lại phải mất đến mấy ngày, nếu mẹ để con đi con sẽ đi ngay!

- Vậy thì không được, hôm qua con mới về còn chưa ăn với mẹ bữa cơm nào, để bọn họ chờ đi, chúng ta ăn cơm trước.

Nghe thấy những lời này của con trai, Tống Vĩ Lan lập tức sửa lại, trong mắt của người mẹ, con trai là nhất, sau đó mới đến cha mẹ.

- Hây a, người này trốn ăn cũng thật là nhanh.

Diệp Thiên phát hiện, không biết khi nào thì sư tử vàng sẽ trốn lên bàn, ôm một cỗ thịt bò vào ngực ăn vui vẻ, bộ dạng của nó rất đáng yêu thật ra mọi người không nói gì. Diệp Thiên biết biểu muội Lưu Lam Lam coi nó như bảo bối thường giữ bên cạnh.

- Ô ô...

Sư tử vàng ngẩng đầu nhìn Diệp Thiên liếc mắt một cái, trong miệng mơ hồ kêu lên mấy tiếng, liếc mắt rồi tiếp tục ăn, làm cho mọi người cười một trận ha ha.

- Thủ trưởng, ngài xem này...

Sau khi Diệp Thiên dời đi, một người trung niên khoảng 30 tuổi phía sau Tống Hạo Nhiên nhíu mày, người này không cao, nhìn tướng mạo rất bình thường, có một điểm duy nhất không giống chính là đôi bàn tay tu Trường Bạch tích dị thường của ông ta, móng tay cắt tỉa vô cùng sạch sẽ, chính là so với những dấu tay trên TV sợ là cũng phải mặc cảm.

- Đợi chút, mọi người đều chờ ở đây.

Tống Hạo Nhiên cười khỏ, ông ta biết bản thân vừa làm một chuyện sai, chuyện này sớm đã thông báo cho Diệp Thiên cũng không để cho tiểu tử này làm khó mình trước mặt mọi người.

- Thủ trưởng, còn có nhiều thủ trưởng đang chờ, như vậy không hay đâu?

Người trung niên này lại càng nhíu mày hơn, ông ta tên là Thường Hạo, tuy thoạt nhìn có vẻ như chỉ khoảng 27, 28 tuổi hưng tuổi thật thì cũng đã ngoài 40, thân phận đến đây lại càng không nhỏ, cho dù trước mặt Tống Hạo Nhiên cũng không hề tỏ ra thấp hơn.

Thường Hạo xuất thân trong một thế gia võ lâm ở Tứ Xuyên, nhập ngũ không lâu, từng tham gia trận chiến tự vệ phản kích năm 79, lúc đó ông ta vẫn chưa đến 20 tuổi, công phu giết người được tôi luyện thành thục. Cho đến giờ, đã được coi như một bậc đại sư võ thuật.

Còn Thường Hạo lợi hại nhất không phải là công phu gia truyền kia, mà là một tay chơi đôi súng, nội trong còng 50m Thường Hạo bắn không trượt phát nào, dùng sức của siêu nhân, thậm chí ông ta còn có thể đem đầu của người thường làm lệch quỹ đạo cắt đứt một sợi tóc mà không làm tổn hại đến da đầu người đó.

Sau những năm 80, Thường Hạo đã được phong danh hiệu đệ nhất bảo tiêu Trung Nam, luôn đảm nhiệm an toàn cho các lãnh đạo tối cao, đừng nhìn ông ta mặc thường phục, thực tế là đã có quân hàm thiếu tướng trong đại nội người như ông ta cũng chỉ được có 2, 3 người mà thôi.

Cho nên lúc này Thường Hạo mới dám biểu hiện sự bất mãn của mình trước mặt Tống Hạo Nhiên, hơn nữa vừa rồi ông ta cũng không nhìn ra người thanh niên kia có vẻ gì là không giống người thường, chính là hành vi Tống Hạo Nhiên cung chiêu cháu ngoại.

- Đây? Lời của ta mà cũng không nghe sao?

Tống Hạo Nhiên xoay người, hừ liên tục:

- Có chuyện gì lão đầu ta sẽ gánh chịu, không để cho các ngươi quýt làm cam chịu, có phải thấy thân phận bọn họ cần phải có người vội vàng đến gặp không?

Tống Hạo Nhiên nắm quyền đã nhiều năm, tuy sớm đã rút lui nhưng trên mặt vẫn có chút uy thế, Tống Hạo Nhiên vốn định nói nữa nhưng lại thờ dốc dù sao thân phận của ngài người cũng kém xa,

- Tiểu tử thôi, ăn nhanh lên, ăn xong đi cùng ta đến gặp mấy người!

Mặc dù đang ở bên ngoài quờ trách nhưng sau khi đi vào phòng ăn, Tống Hạo Nhiên vẫn thúc giục Diệp Thiên, nói lại với thân phận của mấy người kia bây giờ đúng là chỉ có người khác là phải chờ bọn họ.

Diệp Thiên lắc đầu sau khi giúp mẹ và cô múc canh nói:

- Lão gia, ông mới gặp đã gây phiền toái cho cháu, cháu nói rồi không có khả năng, đây làm khổ cháu.

- Làm phiền? Cháu không thấy là phiền toái ngày càng nhiều sao?

Tống Hạo Nhiên thờ dài nói:

- Năng lực của cháu có nhiều mới có thể được bao nhiêu tôn trọng, có bản lĩnh thì cũng đừng lên cát giầu, tất cả hãy thử xuất hiện đi!

- Cho cháu làm xiếc hả?

Diệp Thiên nghe thấy vậy tròn mắt, nhưng lại cười nói:

- Được rồi, cháu biết ý tốt của ông mà.

Thấy Tống Hạo Nhiên ngồi xuống cũng không di chuyển Diệp Thiên đứng dậy nói:

- Ông, đi thôi tôi nay cháu phải đưa vợ đi dạo, ông đừng làm trẻ chuyện của cháu nhé.

- Tiểu tử thối, đi liền đi!

Tống Hạo Nhiên cũng phải dở khóc dở cười với đứa cháu này, đừng nói là người thường chứ mấy đại tướng biên cương muốn gặp mấy người này cũng không phải là chuyện dễ. Bộ dạng này của Diệp Thiên

- Cháu chính là một tục nhân, ông ơi chuyện công danh, quyền thế với cháu mà nói bây giờ chỉ như mây may thôi.

Sau khi đi ra nhà ăn, Diệp Thiên cười ha ha, tuổi của hắn nói ra những câu này không khỏi có chút lỗi thời.

Thường Hạo dẫn đầu mấy người, trong những cao thủ Nam Hải kia nhìn về Diệp Thiên như nhìn kẻ điên vậy, có thể nào bọn họ cũng không thể tưởng tượng được đang bận rộn lại phải đến đặc biệt đến đây đón hắn.

- Võ công của cháu không tồi nhưng sống sung sướng đã lâu, sát khí trên cơ thể cũng rất nhiều.

Lúc đi bên Tống Hạo Nhiên, Diệp Thiên bỗng cười nói:

- Tư chất của ông không tồi, tài năng của ông càng tiến thêm một bước cho dù là siêu việt Dương Lộ Thiên đồng xuyên hải những người này cũng không thể nào, chẳng qua là nửa đường chơi súng tâm tư khó tránh khỏi bị pha tạp, không có một tia nhớ nhưng cũng chỉ có thể dừng lại.

Nhãn lực của Diệp Thiên cỡ nào, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu công phu của Thường Hạo, ngoài mấy vị sư huynh và Lôi Chấn

Thiên ra, Diệp Thiên nhìn thấy duy nhất một cao thủ, tuổi thọ tài năng đã hơn 40 tuổi, người này khả năng thiên phú tốt hơn so với mấy vị sư huynh của Diệp Thiên.

Chỉ có điều Diệp Thiên thấy đáng tiếc chính là, người có hi vọng vào cõi Tiên Thiên cuối cùng đường nghiêng ông ta căn bản là không biết, để cho tiềm lực của cơ thể con người phát triển tới cực hạn.

- Ăn nói lung tung, cậu còn trẻ biết cái gì hả?

Thường Hạo bị lời nói của Diệp Thiên làm cho kinh hãi, nhưng lập tức phản ứng đây là vừa rồi trong phòng ăn Tống Hạo Nhiên đã nói qua về lai lịch của mình cho hắn, chứ không phải là Diệp Thiên tự mình nhìn ra.

Lời của Diệp Thiên với Thường Hạo cũng không phải là quá đáng, trước khi lắc đầu người này cũng không có hướng đạo cũng có thể nói là người này đã sớm bị thể tục hồng trần đồng hóa, Diệp Thiên cũng không phải là Phật tử Như Lai đương nhiên là cũng không biết được tâm tư của hắn.

Trong tứ hợp viện, sớm đã thấy một chiếc xe màu đen có rèm che.

Diệp Thiên đi lên chiếc xe thứ 2, chờ cho sau khi hắn lên xe cửa kính đột nhiên biến thành màu đen, rốt cục là cũng không nhìn thấy tình hình bên trong, hơn nữa trong đó cũng có những tấm ngăn với vị trí người lái xe. Không gian của Diệp Thiên cũng trở lên đen tối.

- Diệp tiên sinh, thật xin lỗi quá, cần giữ bí mật xin cậu hiểu và bỏ qua cho!

Từ sau xe truyền ra âm thanh qua loa của Thường Hạo, mặc dù nói vô cùng khách sáo nhưng ngữ khí cứng nhắc hẳn là vẫn bắt mắt với Diệp Thiên.

- Không sao, tôi ngủ một lúc, tới nơi hãy gọi tôi dậy!

Diệp Thiên khoát tay không sao, hắn ngáp một cái rồi nằm vật xuống ngủ, loại tiểu xảo này đối với hắn không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ cần mở thần thức ra thì e rằng cả kính thành cũng bị hắn thăm dò.

- Tiểu tử ngốc này, không ngờ là mạnh dạng ghê?

Diệp Thiên ngồi ở hàng nhìn không rõ Thường Hạo, nếu đổi là lần đầu tiên đi gặp mấy người kia thì tuyệt đối sẽ không biểu hiện

thoải mái như thế.

Xe ra khỏi nội thành, đi về đường phía Tây, khoảng nửa tiếng sau xe đã đi trên đường Tây Sơn.

Sau khi đi vào đây, mí mắt của Diệp Thiên hơi động, vì hẳn có thể cảm giác được trong phạm vi 10km có một sóng điện vô hình bao phủ lên, chắc là vệ tinh phòng bị đang theo dõi.

- Không ngờ là kinh thành mà cũng có chỗ như thế này?

Diệp Thiên phát hiện sau khi xe rời Sơn Đạo được khoảng bốn, năm trăm mét rẽ phải, đột nhiên mở ra một đại đạo môn, sau khi đi vào cánh cửa đóng lại không một tiếng động.

- Cả tòa Sơn Đô bị đào rỗng, thật đúng là đại hào phóng!

Sau khi đi vào đây, Diệp Thiên không thừa nhận cũng không được, có những chuyện con người có thể làm được mà thần tiên cũng khó có thể hoàn thành được. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 863

Hết Nghi Ngờ

Ở trong không gian này, vét sạch những thứ rơi rụng trong lòng núi không gian chỗ này, hàng trăm cỗ xe Tăng tống có cả hàng trăm đại pháo, đường bay, máy cái máy bay chiến đấu sáng bóng đang im lìm đứng cuối đường bay.

Sau khi tiến vào lòng núi tô tô lập tức dừng trong đó phải qua mấy cửa kiểm soát điện tử mới được chỗ này nhưng sau đó Diệp Thiên lại cảm nhận được ô tô mang cơ thể mình lại tiếp tục rút xuống, xe của đối phương cũng trực tiếp đi vào thang máy.

- Diệp tiên sinh đến rồi!

Sau khi đi xuống khoảng 30m, một đường ánh sáng bắn vào cửa xe bị bên ngoài giệt lại.

Trong bóng đêm nghi ngại khoảng hơn hai tiếng, đột nhiên nhìn thấy ánh sáng mạnh, rất nhiều người không quen nhìn thấy ánh sáng này là mắt sẽ đau đốn, chói lọi. Thường Hạo đứng ngoài cửa xe cười cười, hiển nhiên là muốn nhìn thấy Diệp Thiên xấu mặt như thế nào.

Có điều biểu hiện của hắn đã làm cho Thường Hạo cảm thấy thất vọng, sau khi bước xuống xe Thường Hạo thấy Diệp Thiên không có vẻ gì là khác thường, ánh đèn trên đầu đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì đến hắn.

- Đúng là ẩn nấp, không ngờ ở Tây Sơn còn có một chỗ được cất giấu như vậy, để lần tránh dùng vũ khí hạt nhân?

Diệp Thiên nhìn bốn phía, kiến trúc ngầm đều là bê tông, chỗ hơi cao đều có trụ bê tông chống đỡ, chính là phía trên có một quả đạn hạt nhân rơi xuống thì chắc chắn chỗ này cũng sẽ không hề gì.

Toàn bộ vách tường ngầm đều được trát vôi vữa, tính năng thông gió cũng đặc biệt, trừ phi là Diệp Thiên chứ đối lại là người thường chỉ e là nằm mơ cũng không nghĩ là mình lại đang ở chỗ ngầm cách mặt đất đến mấy chục mét.

- Người... sao người biết đây là Tây Sơn?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, vẻ mặt của Thường Hạo như ăn phải con ruồi vậy, y không ngờ là cách giữ bí mật của mình trước mặt Diệp Thiên chỉ như thùng rỗng kêu to.

Diệp Thiên khoát tay không để ý đến đường rẽ nói:

- Nói ông cũng không hiểu, lão Thường đừng đùa hù đầu hại não, nắm chắc rồi hãy đi qua làm xong việc tôi còn phải về sớm.

- Cậu... Cậu còn biết những cái gì? Ai nói cho cậu biết?

Sắc mặt của Thường Hạo lúc này thực sự đã thay đổi, liên tục lui về phía sau mấy bước, tay phải như tia chớp cắm vào dưới nách, vì Diệp Thiên chỉ về hướng đó đúng là phòng họp của mấy thủ trưởng.

Tu vi của Thường Hạo đã tiến vào hóa kinh, y y biết dùng khí cơ để cảm nhận những chuyện mà người thường không quan sát được giống như kiểu đoán bệnh qua tường ngăn, thực ra dùng chân khí giúp người khơi thông kinh mạch hoặc là dùng khí cơ cảm ứng giấy tờ Thường Hạo cũng tự làm được.

Không gian của mấy vị thủ trưởng kia cách chỗ này khoảng 50m, lúc này còn cách cả đá, tường bê tông, sắt thép dù thế nào Thường Hạo cũng không thể tưởng tượng được Diệp Thiên lại có thể phát hiện ra chỗ kia.

- Được rồi, những thứ kia đối với tôi chỉ vô dụng, đừng có móc ra.

Diệp Thiên lắc đầu nhìn xung quan không thấy có bất kì chỗ nào giống nhám bích nói:

- Mấy bị mời tôi, tôi cũng muốn nhìn một chút các anh hùng tuấn kiệt? Thế nào cũng cho uống chén trà, tôi nghe nói Vũ Di Sơn có loại hồng trà đều bị nhóm các ông bao hết.

Diệp Thiên vừa nói những câu này, trong một căn phòng cách đo bốn năm mươi mét mấy lão nhân đang họp bên trong đều biến sắc, trong đó có Tống Hạo Nhiên vừa mới đến nơi này.

- Lão Tống, người này là cháu ngoại ông, nói không chừng còn có khả năng thông thiên triệt địa?

Trong phòng họp, một vị khoảng 60 tuổi, sắc mặt cương nghị nhưng cũng đầy kinh dị vì vừa rồi Diệp Thiên nhìn vào ánh sáng

camera như nhìn thấu lòng họ vậy, khiến cho họ có một cảm giác khó nói lên lời.

- Tuy nó là cháu ngoại tôi nhưng từ nó đã lớn lên trong núi, Lý Thiện Nguyên là ai? Các ông cũng biết, đối với Diệp Thiên sự giải thích của tôi cũng không nhiều hơn các vị bao nhiêu?

Tổng Hạo Nhiên nghe thấy vậy cười khỏ vì ân oán hai nhà Diệp Tổng, ông ta cũng mới quen biết Diệp Thiên nhưng mấy năm nay chủ yếu Diệp Thiên cũng không ở kinh thành, cho nên ông ta biết cũng chỉ có hạn chứ không hề có ý thoái thác.

Về chuyện Diệp Thiên bái Lý Thiện Nguyên làm sư phụ đương nhiên không thể gạt được những người này, thậm chí đến cả Diệp Thiên trước đây cũng đã quên chuyện này, cũng là bon họ khai quật ra tư liệu sống này đương nhiên là đến từ cuộc sống của Diệp Thiên còn nhỏ khi ở sơn thôn.

- Có lẽ một số việc ghi lại thực sự giống như nói vậy?

Ngồi ở vị trí đầu một lão nhân thờ dài nhún cái nút màu xanh rồi nói:

- Thường Hạo đưa Diệp tiên sinh đến đây, chúng ta đã sớm quét dọn giường chiếu để đón đợi.

- Diệp tiên sinh, mời!

Sau khi nghe thấy lão nhân kia nói, Thường Hạo buông lỏng cây súng trong tay phải nhưng chân khí cũng đều đã vận lên hai tay, ngộ nhờ Diệp Thiên có dị động gì thì y sẽ xuống tay tuyệt đối không lưu tình.

- Đúng là phiến toái.

Tuy khoảng cách chỉ có 50m nhưng Diệp Thiên phải đi qua ba cái cửa, ba cửa này đều được làm từ kim cương lúc qua mỗi cửa Diệp Thiên đều bị soát người một lần, nghiêm ngặt đến cực điểm.

- Để mấy vị đợi lâu rồi, thực sự xin lỗi!

Đi vào trong căn phòng khoảng 100m², từ trước đến nay Diệp Thiên đều chấp tay bốn phía, cũng không để người khác nhường, hẳn kéo cái ghế đầu ngồi đối diện với lão nhân kia, đám người đi sau Thường Hạo nhúm mảy.

Phải biết rằng, trừ những cuộc hội nghị hằng năm ra bình thường rất khó gom những lão nhân này lại ngồi cùng nhau, trước mắt đều

nhất tề chờ Diệp Thiên, đổi lại chỉ được một câu khinh phiêu như thế.

Đối diện với mấy vị này, Diệp Thiên cũng chẳng xa lạ gì chủ yếu là xem TV cũng nhận ra, nếu là mấy năm trước Diệp Thiên sẽ cảm thấy vô cùng lo sợ nhưng bây giờ đây người nắm giữ đỉnh quyền thế tục trong mắt Diệp Thiên cũng không gì hơn cái này.

Vị kia họ Nhạc rất biết kiềm chế, coi như cho qua tiểu tiết với Diệp Thiên khẽ cười nói:

- Diệp tiên sinh khác người thường, chúng tôi đợi cũng là nên!

- Được, chúng ta nói chuyện ngắn gọn đi.

Diệp Thiên gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Các ông có vấn đề hoặc yêu cầu gì có thể nói ra, về yêu cầu tôi không đảm bảo là có thể đáp ứng, hơn nữa các ông cũng chỉ có một cơ hội này, sau này đừng có đến làm phiền tôi.

- Cậu... sao cậu nói chuyện?

Diệp Thiên còn chưa dứt lời, người họ Nhạc đứng bên cạnh đã vỗ bàn dựng lên:

- Đùng tưởng cậu là cháu ngoại của lão Tống mà chúng tôi không thể làm gì cậu, tiểu tử thối, nếu ở trong quân đội, ta đã som kéo cậu ra ngoài đập chết rồi!

Chuyện của Diệp Thiên trong hội nghị này có những ý kiến khen chê không đồng nhất, có người tin có người không tin, vị này nắm trong tay trăm vạn hùng binh, tướng quân chính là thuộc loại người không tin, tận mắt thấy cách nói chuyện của Diệp Thiên rất cuộc cũng không nhịn được bùm bùm lửa giận.

Người trong phòng này không ai là không thể một lời có thể làm cho người sinh vật chết, vị đại lão này dưới tướng có trăm hùng binh, một khi đã nổi giận thì độ âm trong phòng hội nghị cũng phải giảm đi mấy phần,

- Lão gi, ý ông ta là con ý vào lão gia?

Diệp Thiên nghe thấy vậy cười lớn, đối vị lão tướng quân này đang tức sùi cả bọt mép ra căn bản là không để mắt:

- Ngài cũng lớn tuổi như vậy rồi, sao vẫn còn tức thế? Tức giận hại đến gan, tôi khuyên ông nên đi kiểm tra một chút đi.

- Nguoi, người đâu?

Lão tướng quân này bị Diệp Thiên làm cho tức giận, ngay cả Tổng Hạo Nhiên trước mặt cũng khôn thềm quan tâm, đang gọi người đến lôi Diệp Thiên ra ngoài.

- Ôi, tôi nói này lão Triệu xin bớt giận, thời gian của chúng ta cũng không có nhiều.

Nhóm cảnh vệ đứng cửa cũng chưa trả lời, một người tướng mạo nho nhỏ khoát tay nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Chàng trai, cậu ở Seberia làm chuyện gì chúng tôi cũng biết, chúng tôi rất tò mò, sức mạnh của con người có thể đạt được đến mức như thần thông như trong truyền thuyết hay không? Cậu có thể cho tôi một đáp án chứ?

Vị này tướng mạo thanh thoát, nho nhã, ngồi dưới người có vị trí tối cao, nghe ông ta nói, Triệu tướng quân cũng chỉ có thể nén giận trong lòng bất bình ngồi xuống.

- Cái này coi như bỏ sao?

Diệp Thiên nhìn lão nhân kia liếc mắt một cái, nếu không phải vì cuộc sống thái bình về sau của người nhà, căn bản là hắn cũng không muốn đến những nơi vô nghĩa như thế này, công sức còn không bằng đi chợ cùng với một bà lão, Diệp Thiên cảm giác được cuộc sống của mình so với những người thường càng ngày càng xa.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, mấy người trong phòng họp liếc nhìn nhau, lão Ngô gật đầu nói:

- Vấn đề này của chúng tôi, hi vọng Diệp tiên sinh có thể thực sự giải đáp,

- Nói thật là các công cũng không có gì có thể cho tôi!

Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Các ông đã muốn biết, tôi nói. Trong điển tịch đạo gia có ghi lại một số thứ, đều là sự thật, thần thoại về kim đan đường cũng là thật, bọn họ có thể cho núi xuống hiển phi hành cũng là thật.

Thấy những người này há mồm trợn mắt, Diệp Thiên nói:

-Đương nhiên, cái gọi là trường sinh bất lão đều là vô nghĩa, trên đời này, ai cũng không thể thoát khỏi sinh, lão, bệnh, tử, đây là thiên đạo không ai có thể thay đổi được.

Sở dĩ đoạn sau nói thêm cũng không phải là Diệp Thiên lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, mà nhất định phải nói. Từ đời Tần Hoàng Hán Vũ người nào không phải là thiên tư trách tuyệt sau năm đến muện, chẳng phải là đều đi tìm trường sinh bất tử sao? var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 864

Kiên Ngạo

Dù là đế vương cổ đại thì người lãnh đạo quốc gia vẫn ở thời hiện đại, chi cần là người thì đều có một loại tệ nạn, đều muốn sống lâu thêm vài năm, nhất là những người có quyền lợi, loại người này so với những người bình thường thì càng phải mạnh mẽ.

- Thường Hạo các ông ra ngoài trước đi.

Lão Ngô khoát tay về phía cửa bảo những cảnh vệ ra ngoài rồi nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Diệp tiên sinh giống như loại người như bọn họ, ngoài việc chỉ có sức mạnh ra chẳng lẽ sinh mệnh cũng không cần sống dài hơn sao?

Đẩy ánh mắt lên sống mũi, Lão Ngô tiếp tục nói:

- Nếu như mọi người có thể hiểu được gen của nhân loại biến hóa, vậy thì trải qua thứ gen biến hóa đó người bình thường càng có thể sống lâu mới đúng!

Lão Ngô vừa nói ra những lời này, vốn là để bới móc chứ không có ý nói đến chuyện mấy người, ông ta không hề nhúc nhích, ánh mắt tập trung vào người Diệp Thiên.

Đang ngồi chờ những người này, phần đầu đến địa vị như bây giờ có thể nói là quyền lực ở mức đỉnh, so với đế vương cổ đại cũng không thua kém gì nhưng cũng giống như số mạng của bọn họ sắp đi đến điểm cuối, còn sống cũng không được mấy năm nữa.

- Đúng là có thể dài hơn một chút, đại khái là khoảng được hai ba mươi năm, sự phụ Lý Thiên Nguyên của tôi hưởng thọ được hơn một trăm hai mươi năm cũng chính vì nguyên nhân này.

Diệp Thiên nhìn mấy người kia nói tiếp:

- Nhưng sự phụ của tôi cả đời theo đạo, tâm tư thuần khiết không thể bị thế tục phàm trần hấp dẫn, điều này mới có thể giữ cho bản tâm không mất, chân nguyên không tiết, người bình thường... không có cách nào làm được điều này!

Sau khi Diệp Thiên nói ra những câu này ánh mắt của những người trong phòng họp trở lên thất vọng, bọn họ đã từng xem qua tài liệu về Lý Thiện Nguyên, biết là Diệp Thiên không nói dối, một đời kỳ nhân năm đó cuối cùng cũng rơi vào kết cục hoàng thổ nhất bát.

Ngay trong lúc này không khí trong phòng họp trở lên quái dị, Diệp Thiên có thể cảm nhận được tâm trạng của những người này có thay đổi rất lớn, sự bức thiết ban đầu đã dần dần dịu xuống.

- Chư vị, chúng ta đều là người theo chủ nghĩa duy vật, còn muốn trường sinh bất lão gì nữa.

Ngồi ở ghế đầu lão Nhạc cười ha ha, nhìn Diệp Thiên nói:

- Nhưng chàng trai, cậu nghĩ một đằng lại nói một nẻo, nhìn lão Tống có phải năm đó cậu đã cho ông ta ăn linh dược gì không vậy?

Lão Nhạc nói khiến cho mắt mọi người sáng lên, Tống Hạo Nhiên ngồi ở chỗ này người ông ta thay đổi ai cũng có thể nhìn thấy, vốn là đã hơn 80 gần 90 tuổi rồi nhưng nhìn chỉ như một người 60 tuổi là cùng.

- Mẹ kiếp! tất cả đều là lão hồ ly, chiêu này biến thành tiên rồi.

Diệp Thiên cười khổ mắng thầm trong lòng một câu, rồi nói:

- Đúng là tiểu tử có thể bố trí được một ít đan dược khiến cho cơ thể cường tráng nhưng bot vì nguyên liệu quá ít ỏi, chế ra không được đến mấy viên đều cho ông ngoại dùng hết rồi.

- Diệp Thiên lấy từ Thần Nông không ít dược liệu quý, nói thật luyện chế được đan dược cũng không ít nhưng hẳn hoàn toàn không nợ những người này cho lên ngay từ đầu hẳn không nghĩ là sẽ cho họ dùng, người thân nhiều như vậy, hẳn còn e là không đủ nữa là.

Diệp Thiên nói còn chưa dứt lời thì đã thấy tiếng của lão Ngô:

- Diệp tiên sinh, cả đời các lão đồng chí đã dâng hiến cho quốc gia, có thể không tốt, hi vọng cậu có thể cho một ít đan dược còn về phần nguyên liệu, cậu cứ việc nói tôi tin là chúng tôi có thể tìm được.

- Thật là các ông tìm không thấy đâu, những thứ dược liệu kia căn bản là không có trong thế tục.

Diệp Thiên tư chối, hấn cũng không phải ngự y đại nội, lo chuyện sống chết của những lão đồng chí này.

- Tiểu tử thối, không cần phải nói như vậy, có thể nào thì cậu cũng là người Trung Quốc, không có chút nào quan tâm đến quốc gia hay sao?

Sau khi Tổng Hạo Nhiên thấy Diệp Thiên tư chối, không khí trong phòng có chút căng thẳng liền vội vàng dàn xếp nói:

- Ta biết cháu không có nhiều đan dược, đến ta cũng chỉ được dùng có hai viên, cháu hãy lấy cho quốc gia 20 viên coi như cống hiến vì quốc gia đi.

Tổng Hạo Nhiên suy nghĩ, nếu so với Diệp Thiên tư xa ngay cả cháu ngoại cũng mạnh nhưng chung quy cũng chỉ là con người, hơn nữa quan hệ sinh lão bệnh tử, nói không chừng lại gặp phải sự sai lệnh gì nếu như vậy chẳng thà bỏ qua điều kiện trực tiếp đổi lấy một cái bình an cho xong.

- 20 viên?

Diệp Thiên nhíu mày, suy nghĩ một lúc rồi nói:

- 16 viên, nhiều hơn 1 viên cũng không có, không cần thì thôi.

Tính cả Tổng Hạo Nhiên đang ngồi đây là 8 người, Diệp Thiên cho 16 thì mỗi người được 2 viên, mặc dù đan dược không thể chữa khỏi được bách bệnh nhưng một viên cũng tăng tuổi thọ được 100 năm, như vậy là Diệp Thiên đã nhượng bộ lắm rồi.

Đương nhiên, lúc này đối với Diệp Thiên mà nói, những dược liệu kia cũng không quá quý, hấn có thể hoàn toàn đi Thần Nông xin lão Bạch chỉ có điều bây giờ đang trong thời kì tu vi Diệp Thiên phải ăn chúng thật sát sao.

- 16 viên? Ít quá?

Một người nhíu mày, hiển nhiên là không hài lòng với con số của Diệp Thiên đưa ra.

Diệp Thiên vốn là không tình nguyện, nghe thấy người kia nói vậy liền liếc mắt:

- Chê ít, vậy thì một viên cũng không có!

- Ha ha, không ít cứ để Tiểu Diệp lo liệu đi.

Nói chuyện với Mạc Ngôn lão Ngô nắm được tâm trạng của hắn liền lập tức chuyển sang đề tài khác nói:

- Tiểu Diệp, không biết là tu vi của cậu bây giờ đã đạt đến cảnh giới gì rồi?

Bây giờ, cậu cũng biết đây các quốc gia đều phát triển những khả năng đặc biệt, mấy lão gia chúng tôi hi vọng cậu có thể gia nhập đội ngũ nghiên cứu khả năng đặc biệt của chúng tôi, hạng mục này có thể do cậu chỉ đạo, đương nhiên quốc gia cũng sẽ giành cho cậu vinh dự... Quân hàm trung tướng được không?

Mấy người này bàn bạc là cho Diệp Thiên quân hàm thiếu tướng, nhưng vừa mới được hãn cho một số ưu đãi nên liền tăng lên một bậc, coi như là bọn hắn bồi thường, hơn nữa chỉ cần Diệp Thiên gia nhập quân đội thì sợ gì sau này hắn không cho đan dược?

- Tu vi của tôi? Quân hàm trung tướng?

Diệp Thiên cười khò kị quái:

- Các ông đúng là tôn trọng tiểu tử tôi quá rồi, nhưng lúc này quân hàm tướng quân đối với tôi quá thấp, tặng vị trí của lão Nhạc cho tôi thì cũng tạm được.

- Kiêu ngạo, cậu lợi hại nhưng có thể địch nổi trăm vạn quân đội của quốc gia không?

Diệp Thiên còn chưa dứt lời, Triệu tướng quân đã vỗ bàn đứng dậy, Diệp Thiên có chút bán lãnh thực sự nhưng không nên kiêu ngạo lời nói còn có vẻ châm chọc như thế.

Không chỉ có Triệu tướng quân mà cả Tổng Hạo Nhiên cũng có cảm giác đó, lời này nếu ở thời cổ đại thì chắc chắn sẽ phải chu di cửu tộc, cho dù là ở thời hiện đại cũng sẽ dễ bị người ta nghi kị, ông ta không biết tại sao Diệp Thiên lại nói ra những câu như thế.

- Ông cứ ngồi xuống đi, đừng động một chút là nói đến trăm vạn đại quân, trăm vạn đại quân của ông trong mắt tôi cũng chẳng là cái gì.

Diệp Thiên cười híp mắt, ánh mắt hắn có vẻ lạnh lùng, trong phút chốc những người trong phòng họp như cảm thấy có một ngọn núi lớn đè lên người hơi thở đều trở nên dồn dập.

Vốn dĩ mặt tươi cười nhìn cả người lẫn vật Diệp Thiên vô hại, lúc này như là để vương vẩy, ánh mắt bắn lên cơ thể làm cho bọn họ không có dùng khí chịu nổi, cảm giác này cực kỳ vớ vẩn, phải biết rằng loại áp lực này trước kia đều là bọn họ cho người khác.

Cũng may Diệp Thiên vừa thu uy áp xuống, qua mấy giây đồng hồ ngăn ngui hơi thở của mọi người lại được thông thuận, nhưng trên trán bọn họ lại xuất hiện một lớp mồ hôi lạnh lúc này bọn họ mới biết Diệp Thiên không phải là con dê núi tùy ý xâu xé.

- Diệp Thiên, cậu phải biết rằng, dùng võ phi phạm lệnh cấm thì đều không có kết quả gì tốt đẹp đâu!

Triệu tướng quan cả đời trình chiến, không chịu nổi bị người khác uy hiếp lập tức hô:

- Thường Hạo, vào đây hết cho tôi.

Thấy Triệu tướng quân kêu la, cửa mở ra, ở bên ngoài vừa rồi Thường Hạo cũng có cảm nhận được loại uy áp này, lúc này anh ta đã sớm cầm lấy súng chỉ cần Diệp Thiên có một hành động bất thường thì y không một chút do dự mà nổ súng.

- Các ông không biết súng ống đối với tôi đều vô dụng sao?

Thấy cảnh vệ ở cửa, Diệp Thiên cười lạnh, ánh mắt nhìn chăm chú vào cây súng trong tay Thường Hạo, tay phải y bỗng nhiên run lên chỉ đúng vào Diệp Thiên ngón tay không bị không chế bóp cò.

- Bàng, bàng...

Thường Hạo dùng súng lắp 14 phát đạn, hơn nữa là súng đặc chế liên xạ, lúc bóp cò sẽ liên tục phát ra tiếng rít nhất tề bắn về phía Diệp Thiên.

- Thường Hạo, ai lệnh cho cậu nổ súng?

Lúc Thường Hạo cầm súng, lão Nhạc liền đứng lên nhưng căn bản là ông ta không thể không chế được, lúc hô lên thì viên đã tới trước mặt Diệp Thiên.

Nhưng một màn quỷ dị xảy ra, mắt thường khó có thể nhìn thấy đường bay của viên đạn, lúc nó cách Diệp Thiên 1m thì bỗng nó lại dừng lại trong không trung, hơn nữa mười phát giống như lâm

vào vũng bùn cũng không có cách nào bay về phía trước, dù khoảng cách chỉ còn có 1cm.

Cảnh này khiến cho mọi người đại ra, lúc bọn họ còn chưa hồi phục tinh thần thì một cánh tay trắng nõn đã vươn ra chộp lấy viên đạn này vào lòng bàn tay.

- Muốn giết tôi ư, không thể nào nhưng đầu tiên các ông phải trí tôi lại, say đó dùng đạn hạt nhân công kích biết đâu tôi không sống được còn những cách khác thì không cần phải suy nghĩ nhiều.

Diệp Thiên hợp trường, lúc buồn ra thì những bột mịn rơi ra từ lòng bàn tay hắn:

- Ta là người có tâm nhãn rất nhỏ, nếu không giết chết ta thì chính là trốn như một con chuột trong hang ta cũng có thể đào người ra.

Âm thanh còn chưa dứt, Diệp Thiên bỗng há mồm phun ra ánh sáng trắng chân phải nhấc lên mặt đất một chút, trên đỉnh đầu hắn chỗ có ánh sáng trắng thành tuyết trong nháy mắt rơi xuống. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 865

Kinh Hoàng

Báo động, báo động, đề cao báo động!

Lúc Diệp Thiên bay lên cao, tiếng báo động vùn đi khắp nơi trong không gian ngầm, toàn bộ những cánh cổng đặc chế đều tự động đóng lại, nguồn điện trong thang máy ngầm bị cắt đứt.

Loại đề phòng này chính là để đối phó với vũ khí hạt nhân tập kích, tuy là tiếng cảnh báo này cũng từng vang lên mấy lần nhưng cũng chỉ là diễn tập mà thôi hơn nữa khi có coi báo các ngành chủ quản được biết đầu tiên.

Nhưng lúc này tình hình có chút không giống, trong trụ sở từ đại đội chủ quan cho đến căn cứ tư lệnh viên cũng không hề được thông báo, trong khi giã chết nhưng người to nắm quyền lúc này cũng đều đang ở trong khu kiến trúc ngầm kia.

Một đám phi công lên đường phía cuối đường bay, một mặt núi đã mở từ lâu, hành trăm phòng đạn đạo đã vào vị trí, chúng hình thành sức sống, có thể ở chế tạo ra một mảnh đất trên không ở kinh thành.

Mà chỗ sâu nhất trong núi, tên lửa xuyên thủng được khoảng hơn 10m, trên bề có một loại vũ khí hạt nhân đặc biệt nhằm vào tập kích trả thù địch, chỉ cần kinh thành bị đổ kích thì ngay lập tức khi có chỉ thị nó sẽ được bắn ra.

Đương nhiên, người tham mưu của trụ sở không có quyền hạn này, tên lửa này có được phóng ra hay không là do người lãnh đạo tối cao quyết định, hiện tại chẳng qua mới là chuẩn bị trên bề phóng để tránh bị người đánh mà không kịp trở tay.

Báo động chính là có chiến tranh, mấy chục giây ngắn ngủn, trong trụ sở đã xoay chuyển, cơ quan cao nhất bên trong trụ sở các thủ trưởng cũng đã được chuyển điện thoại:

- Cái gì, lập tức mọi sự chuẩn bị quân sự lại?

Tư lệnh nghe thấy vậy lặng đi một chút, nếu không phải là nghe rõ ràng được mệnh lệnh này thì ông ta còn tưởng lỗi tai mình có vấn đề, vì dù có là diễn tập thì cũng phải có quy trình.

- Vâng, cương quyết phục tùng mệnh lệnh!

Người tư lệnh phản ứng cũng rất nhanh, lập tức kính lễ cũng không cắt đứt liên tuyến với thủ trưởng, rồi nhanh chóng ra ngoài tuyên bố mệnh lệnh, ngay lúc đó tiếng cảnh báo trong căn cứ cũng tắt hết.

- Báo cáo.

Vừa mới truyền mệnh lệnh, ngoài cửa đã có một âm thanh, một người trong ban tham mưu, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

- Chuyện gì?

Tư lệnh cũng không muốn để cho thủ trưởng nhìn thấy vẻ không chịu được của thù hạ mình.

- Báo cáo tư lệnh... Khu vực số 3 xuất hiện... Một cái huyết động.

Người trong ban tham mưu kia nói lấp bắp:

- Qua đo lường bước đầu, cái huyết động như một cái hồ ngay dưới đất trụ sở.

- Cái gì? Sao lại xảy ra chuyện này?

Người trong ban tham mưu nói còn chừ dút, tư lệnh viên đã thay đổi sắc mặt, phải biết rằng, trụ sở phải thi công đến hơn 30 đời lãnh đạo mới xong, dưới đất ngoài đá, bê tông, còn có cả thép, xi- măng và những thứ chống chấn động.

Có thể nói, đó chính là một công trình bộ binh được trang hoàng vô cùng đẹp đẽ, muốn từ đây lên mặt đất cũng cần phải đã thông ít nhất một lối đi cần ít nhất cũng phải hơn một năm trở lên. Nếu không phải là tâm phúc của ban tham mưu tuyệt đối không có khả năng lừa gạt bản thân chỉ e tư lệnh viên đã sớm tuôn ra những câu mắng tục.

Hạt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán tư lệnh viên rơi xuống, nhìn vào đường dây nói:

- Thủ trưởng, tôi đi xem trước rồi lập tức báo cáo với ngài ngay.

- Không cần, hãy phong tỏa khu vực kia bất luận là kẻ nào cũng không cho đến gần!

Trong đường dây âm thanh truyền ra có vẻ mệt mỏi.

- Ai da, tôi nói này lão Nhạc, đem tặng điện thoại đi, tôi cũng không muốn như vậy một lần nữa đâu.

Đang lúc đôi chân của tư lệnh viên chuẩn bị đi, thì đột nhiên bên tai ông ta vang lên một âm thanh trong trẻo, lúc ngẩng đầu lên nhìn không biết từ khi nào một người thanh niên mặc quần áo trắng luyện công đang nói chuyện với thủ trưởng.

- Người là ai.. là người vừa rồi đột nhập vào căn cứ?

Làm trưởng quan trong căn cứ quân sự cao nhất này tư lệnh viên cũng biết chuyện Diệp Thiên vào đó.

Để cho ông ta khó hiểu chính là giống như người thanh niên này đã sớm ở trụ sở dưới đất.

- Chẳng lẽ... Cái huyết động kia?

Trong đầu tư lệnh viên bỗng thoáng ra một ý nghĩ khác thường vờ vẩn, nhưng ngay sao đó ông ta lại xóa đi... căn bản là không có chuyện này xảy ra.

- Tham mưu Chu, tiến Diệp tiên sinh xuống đi!

Không để cho tư lệnh viên nghĩ nhiều như vậy, mệnh lệnh của thủ trưởng đã truyền tới, tham mưu Chu vội vàng đáp ứng bầm mặt mã trên bàn điều khiển khôi phục lại hệ thống điện dưới tầng ngầm.

- Diệp... Diệp tiên sinh xin mời bên này!

Lúc Diệp Thiên xuống đất, nghênh đón hắn vẫn là đại nội số 1 Thường Hạo, chẳng qua là lúc này sắc mặt của y có vẻ tái nhợt hơn, lúc nhìn Diệp Thiên ngày xưa thì vô cùng tự tin nhưng giờ thì chỉ còn sự sợ hãi.

Biểu hiện của Thường Hạo coi như cũng không tồi, mấy người cảnh vệ tay đã chuẩn bị súng sẵn sàng chỉ cần Diệp Thiên lớn tiếng ho khan thì sẽ rút súng bắn ngay, tuy bọn họ biết thứ đồ chơi này đối với Diệp Thiên không có bất kì chút tác dụng nào nhưng đó cũng là tâm lý để an ủi chính mình.

Những người này đã tận mắt nhìn thấy Diệp Thiên bằng da bằng thịt xuyên qua mấy chục mét phá vỡ hoàn toàn địa tầng của bọn họ.

Sự nhận thức này đập vào tâm lý bọn họ rất mạnh, nhìn về tuấn tú của Diệp Thiên trong mắt họ hẳn giống như một ngọn núi lớn đang đè trong lòng.

- Lão Thường, đi thôi!

Diệp Thiên rất hài lòng với biểu hiện của những người này, sờ dĩ hẳn làm ra động tĩnh lớn như vậy chẳng qua là khiến cho họ kinh sợ một chút, để bọn họ biết, ở đây có một...

Lúc Diệp Thiên trở lại hội nghị kia, trên mặt hẳn mỉm cười, vì hẳn biết mục đích của mình đã đạt được, những người ngồi vây quanh đó thậm chí cả cơ thể, vị trí cũng chưa thay đổi chỉ làm như cố gắng trấn định lại sự vội rối.

Ngay cả Tống Hạo Nhiên lúc này cũng kinh hãi không nói lên lời, ông ta biết cháu ngoại của mình rất lợi hại nhưng có năm mơ ông ta cũng không ngờ Diệp Thiên lại có thể dùng cơ thể xuyên qua mấy chục m địa tầng dày như thế, đây quả thực là khiến cho người khác cực kì kinh rợn.

Tuy là sợ nhưng trong lòng Tống Hạo Nhiên cũng trầm trồ khen ngợi Diệp Thiên trở tài những người này ngoài sáng trong tối tuyệt đối là không dám đánh vào chủ ý của ông ta, đạo lý đánh đánh răn hại mình tin là bọn họ đều biết.

Thấy Diệp Thiên đi vào, lão Nhạc khoát tay nói:

- Tiểu Thường, các cậu đi ra ngoài đi.

- Thủ trưởng, đây...

Thường Hạo nhìn về phía Diệp Thiên, để một nhân vật nguy hiểm như vậy bên trong chính là y không làm tròn bổn phận.

- Đi ra ngoài đi, nếu như Diệp tiên sinh muốn gây bất lợi cho chúng ta thì cậu cũng không thể ngăn cản được đâu.

Lão Nhạc tự giấu một chút, sau khi Diệp Thiên triển lộ ra mấy chiêu thức đó, bọn họ mới phát hiện những người này từ trước đến nay dựa vào loại quyền lực tuyệt đối này.

Trước mặt giống như lão hồ không thể chịu nổi một đả kích.

Loại này không thể không nắm trong tay cảm giác đặc biệt tốt, thậm chí lúc trước mấy người còn có ý tưởng tiêu diệt Diệp Thiên, qua một hồi cân nhắc bọn họ mới bị ai phát hiện ra không có cách nào có thể làm gì được người thanh niên này.

Một khi hành động đối phó với Diệp Thiên thất bại bọn họ sẽ gặp phải đả kích, cũng là hủy diệt, cho dù là có thể đầu được vũ khí hạt nhân dưới đất chỉ e rằng cũng không thoát khỏi được sự đuổi giết của Diệp Thiên, vừa rồi hành động của hắn đã thể hiện rất rõ điều này.

- Ha ha, tiểu tử mạo muội rồi, nếu các vị muốn biết tu vi thì tiểu tử chỉ có thể mạo muội biểu hiện một chút, không làm kinh động đến các vị đây chứ?

Đợi cho đám Thường Hạo sau khi ra ngoài, Diệp Thiên cười ha ha, thu hồi toàn bộ khí cơ trên cơ thể xuống nhưng lúc này ngay cả đại nhân vật đứng trước mặt hắn cũng chỉ không dám biểu hiện vì vẻ ưu việt.

- Đâu có, nếu không Diệp tiên sinh những lão gia hòa chúng tôi chỉ e còn ngồi trong giếng Quan Thiên.

Lão Nhạc nghe thấy vậy cười khổ nếu như ứng phó được với Diệp Thiên thì chẳng cần phải đỡ cản cứ quân sự này xuống.

Mặc dù trong lời nói của Diệp Thiên có chút khoa trương nhưng hắn cũng là bày tỏ năng lực khiến cho các lão này run sợ, vị Triệu tướng quân ngồi bên cạnh cũng xám mặt không dám kêu lên một tiếng.

- Lão Nhạc quá khen, tôi đồng ý đan dược kia lát nữa sẽ giao cho các vị.

Diệp Thiên cười cười, mặc dù lời nói như yếu thế nhưng ý ở ngoài từ tất cả mọi người đã nghe hiểu chính là tôi sẽ lấy ra đan dược thì các người cũng phải biết điều đừng có làm những chuyện vô nghĩa.

Điều này khiến cho vẻ mặt của mọi người có vẻ khó chịu, nhưng chỉ là để ở sâu trong lòng chứ không dám biểu hiện ra ngoài mặt, chỉ có Triệu tướng quân rốt cục cũng không nhịn được nữa, liền đứng lên nói:

- Diệp... Diệp tiên sinh, cậu có năng lực này vì sao lại không ra sức vì đất nước?

- Tu đạo chính là nghịch thiên hành sự, ông xem từ đời lão tổ Trần Truyền đến chân nhân Tam Phong có mấy người ở triều đình? var

```
content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).  
after ('  
  
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 866

Thỏa Hiệp

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, các lão nhân đều trầm tư, quốc gia suy nhược trăm năm, chịu hết các cường quốc, mà theo như lời của Diệp Thiên khi đó hẳn chính là đại nhân vật nhưng những người đo vì sao lại không cứu quốc gia khỏi cơn nước lửa đây?

Đây rốt cục là vì cái gì?

Triệu tướng quân ngẩng đầu lên, muốn làm một vị quân nhân, ông ta đương nhiên là ghi nhớ giai đoạn lịch sử kia trong lòng một khắc cũng không dám quên.

Trong mắt chúng tôi đấu tranh cho quốc gia chẳng qua cũng chỉ là một chuyện cười mà thôi.

Diệp Thiên lắc đầu nói:

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cầu. Thiên địa có tâm làm sinh vật sinh sôi nảy nở, người tu đạo phần lớn là vâng theo lão tử nhất mạnh, đối với sự đay tranh của thế gian đương nhiên là thờ ơ.

Huống chi là tạo sát nghiệp, ở độ kiếp là lúc đưa tới tâm ma, tâm ma càng sâu thì vu lôi cướp càng đậm, người tu đạo không ra tay cũng có một chút là nguyên nhân này.

Đương nhiên cũng có một chút đạo hạnh không đậm của người tham gia, cùng với người phươn tây tranh đấu dị năng, mọi người ở đây cũng có chút hiểu biết về người tu đạo nhưng bọn họ chỉ biết một ít về lông, da mà thôi.

Diệp tiên sinh, vậy ngài có thể làm chi đạo xây dựng cơ cấu dị năng cho nước ta không?

Triệu tướng quân đã sớm không còn sự sôi nổi trước kia, bởi vì ông ta biết, trước mặt người thanh niên này căn bản là không thể kiêu ngạo, nếu cứu liên tục mới về cái gì trăm vạn đại quân thì đó mới thực sự là tự chuốc lấy nhục.

Tu đạo cũng không phải là chuyện một lần là xong, người có dị năng trong số những người thường lại càng ít, hơn nữa tu đạo của bọn họ với tôi không giống, tôi không thể làm cái gì mà chỉ đạo bọn họ được.

Diệp Thiên lắc đầu, đều không phải vì hấn mà tu lợi mà là lời nói thật, có thể cảnh giới hiện tại của hấn tuy là chứa nhiều kì ngộ nhưng phải trải qua thập tử nhất sinh khổ tu mới có được, còn dị năng phần lớn là do trời sinh mà có, lại là vật cung của Thượng Đế với Diệp Thiên không cùng một con đường.

Chính là như tiểu cô nương Giang Sơn kia, cô xem một quẻ bói, thì không có khả năng thiên phú nào sánh kịp, ngay đến Diệp Thiên cũng phải mặc cảm nhưng tu đạo của Giang Sơn lại không bằng Diệp Thiên so với Chu Khiếu Thiên cũng còn kém xa.

Từ điểm này có thể nói rõ, người có dị năng và người tu đạo vẫn có những sự khác nhau rất lớn.

Đương nhiên, nếu như Diệp Thiên hạ công sức nghiên cứu thì cũng có thể tìm ra cách giải thích về dị năng nhưng ngay cả đến sư môn hấn còn chẳng muốn quản thì cơ gì phải tự mua dây buộc mình? Đương nhiên với yêu cầu của Triệu tướng quân thì xin thứ lỗi cho kẻ bất tài.

Diệp tiên sinh...

Triệu tướng quân, không cần nhiều lời, chuyện tôi đã quyết định sẽ không vì những nhân tố bên ngoài mà thay đổi đâu.

Thấy Triệu tướng quân vẫn còn định nói thêm, Diệp Thiên ngắt lời ông ta nói:

Quốc gia hưng thịnh cần phải dựa vào kinh tế, không phải dựa vào những người có dị năng vô địch, hơn nữa khi cơ thể của bọn họ suy nhược thì vũ khí hiện đại vẫn có thể đối phó được, các ông không cần phải lo lắng.

Nói đến dị năng, ở Sebria Diệp Thiên chứng kiến Kurt tính là một nhưng y lấy máu con người để tiến hóa linh khí, nếu đặt trong chỗ có linh khí thiên địa tốt thì cũng không cần phải tu luyện hóa, cách này Diệp Thiên cũng chỉ coi như tàn phế, nhả lại ngu xuẩn, cho nên có thể nào Diệp Thiên cũng không thèm để ý đến những người có dị năng.

Lão Triệu không cần nhiều lời nữa.

Lão Nhạc biết tính tình của Triệu tướng quân, sợ ông ta và Diệp Thiên căng thẳng đã ngắt lời hai người nói:

Diệp tiên sinh, theo công mà nói thì cậu là đệ tử Hoa Hạ, là cháu ngoại của lão Tổng, tôi không dám có yêu cầu gì với cậu nhưng hi vọng có một ngày quốc gia cần đến cậu cậu có thể làm hết trách nhiệm của một công dân!

Dùng đại nghĩa diệt thân?

Diệp Thiên nghe thấy vậy cười cười, suy nghĩ một lúc rồi nói:

Được, điều kiện này tôi đồng ý nhưng tôi hi vọng người nhà và bạn bè tuổi có thể sống một cuộc sống bình an, yêu cầu này cũng không quá đáng đâu chứ?

Đồng ý đi cùng Tổng Hạo Nhiên đến đây là thực ra trong lòng Diệp Thiên đã có suy nghĩ thỏa hiệp, đương nhiên là hắn có thể đến kim đan lô kiếp, xuyên qua hư không mà dời đi nhưng chuyện một người đắc đạo, trước mắt xem là không có khả năng phát sinh, người nhà của Diệp Thiên vẫn còn muốn sống trong thế giới này.

Cho nên Diệp Thiên làm chuyện không đẹp thành tất tuyệt, dù sao hắn cũng không phải là thần tiên, nếu người nhà có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì hắn có hối hận cũng không kịp,

Đương nhiên là không quá đáng, Diệp tiên sinh, cậu hãy yên tâm đi, năng lực quốc gia điều ấy vẫn phải có.

Lão Nhạc và mấy người bên cạnh liếc nhìn nhau một cái rồi đồng ý, đối với bọn họ mà nói không Diệp Thiên nói tất chỉ sợ hắn nói thiếu, tục ngữ nói không cần thì không cần, nếu như quả thực Diệp Thiên có yêu cầu gì thì bọn họ mới là không biết phải làm sao bây giờ.

Được, có những lời này của các ngài tiểu tử không quấy rầy nữa...

Diệp Thiên gật đầu về phía Tổng Hạo Nhiên nói:

Ông ngoại, ông có về cùng cháu không?

ở đây ta cũng không có chuyện gì nữa, ta sẽ về cùng cháu.

Tổng Hạo Nhiên nghe thấy vậy đứng dậy, ông ta sớm đã rút lui khỏi các tầng quyết sách, cái gọi là công việc cố vấn an toàn chẳng qua đảm nhiệm là vì Diệp Thiên, bây giờ đã đàm phán với những người này xong, đương nhiên Tổng Hạo Nhiên cũng không cần phải kẹp

ở giữa.

vậy được rồi, Thường Hạo!

Lão Nhạc cũng không giữ khất, sau khi gọi Thường Hạo vào lại nói:

Thường Hạo, tiễn Diệp Thiên sinh, trên đường về lái xe cẩn thận một chút.

Vâng, thưa thủ trưởng!

Sau khi nghe những lời của lão Nhạc, Thường Hạo nhẹ nhàng thở phào, đem cục sát thần này đi, phải biết rằng bây giờ Diệp Thiên còn ở trong phòng này đối với nhóm cảnh vệ mà nói là sự giày vò lớn.

Lần này sau khi ngồi vào xe, Thường Hạo cũng không còn làm ra vẻ thần bí nữa, thoải mái bỏ tấm ngăn trên cửa sổ đi nhưng Diệp Thiên cũng không để ý chuyện này, ngược lại Thường Hạo lại sắp xếp cho tấm ngăn lên đồng thời đưa ngón tay phải bắn ra có thể nghe được cuộc đối thoại.

Ông ngoại, bọn họ sẽ không làm chuyện gì mất lý trí chứ?

Sở dĩ cùng lời Tống Hạo Nhiên đi, chính là hắn muốn phân tích chuyện này với ông ngoại, tuy kiến thức của hắn rộng rãi nhưng phần lớn là những trò chơi dân gian, kiến thức ở tầng quốc gia hắn vẫn không bằng những lão hồ ly này.

Hơn nữa có trời Diệp Thiên mới biết, ngoài phòng họp còn có rất nhiều những thiết bị có thể phân hình mình nhưng mấy thứ đó căn bản là không có tác dụng gì với hắn hắn cũng không muốn lấy ra làm gì.

Không đâu, sở dĩ cháu biểu hiện chút năng lực chính là muốn đánh vào tâm lý phòng bị của bọn họ.

Thực ra Tống Hạo Nhiên cũng là người làm việc theo trình tự, không giống người muốn làm gì thì làm, bọn họ có lý luận triết học dù là ông việc quốc tế hay trong nước thường cũng bàn bạc cùng nhau rất ít khi có chuyện cực đoan phát sinh.

Chính là như Diệp Thiên hắn muốn vượt qua sự kiểm soát của những người này, thì đương nhiên bọn họ cũng không muốn dắt tội với hắn, gây chuyện chỉ làm tổn hại đến bọn họ, cho dù có người giữ thủ đoạn gì thì cũng sẽ có người ngăn lại.

Những người đo rất thông minh, sẽ không động đến cháu đâu, cháu không cần lo lắng.

Tổng Hạo Nhiên lắc đầu nhân tiện nói luôn:

Ta nói này tiểu tử chẳng lẽ cháu sẽ thực sự thành tiên sao? Bên trong căn cứ có tầng tập kích phóng bị đạn hạt nhân làm sao cháu có thể xuyên thủng được nó?

Vừa rồi ở trong phòng họp, mọi người đều không hỏi đến thủ đoạn của Diệp Thiên nhưng rốt cục lúc này Tổng Hạo Nhiên cũng không thể kìm được sự tò mò trong lòng liền mở miệng hỏi.

Diệp Thiên cười cười, phun ra phi kiếm tinh xảo trước mặt:

Thứ này là bản mạng hồn kiếm, không có gì là không phá được, dù là tường đồng vách sắt cháu cũng có thể vào một cách tự nhiên.

Thấy hành động cao nhất ngưỡng của Diệp Thiên, Tổng Hạo Nhiên bị hoảng hốt, ông có thể cảm nhận được thanh kiếm tinh xảo kia phát ra hàn khí, trong miệng lẩm bẩm nói:

Thế gian thật sự có thần tiên ư? Sớm biết thì năm đó ta đã nghe lời đại sư huynh trốn vào đại môn!

Thôi đi ông ơi, ông có thể ăn được cái khổ đó sao?

Diệp Thiên một chút cũng không nể mặt Tổng Hạo Nhiên, hẳn biết vị lão gia này không kìm chế được sự phóng dăng trong lòng, bây giờ ở Thượng Hải ông ta cũng được coi là nhân vật số một, nếu ông ta nhập đạo môn không chừng những ni cô trong đó lại chạy mất hết.

Thấy vẻ mặt cùng quẫn của Tổng Hạo Nhiên, Diệp Thiên phá lên cười:

Lão gia, lúc về cháu sẽ bảo đại sư huynh tặng ngài đan dược để ngài mang đến cho bọn họ để bọn họ không có việc gì thì đừng đến tìm cháu nữa.

Lúc hai người Diệp Thiên đi được năm, sáu phút lão Nhạc nhân nút kế tiếp 2 vách tường mở ra lộ ra một cái cửa, một người khoảng hơn 40 tuổi mặc quần áo màu trắng bước vào.

Mọi người trong phòng họp cũng không lấy làm lạ, hẳn là cũng biết sự tồn tại của người này, lão Ngô nói:

Tiến sĩ Trịnh, ông đã xử lý số liệu thế nào rồi?

Các vị thủ trưởng, người kia vừa vào chúng tôi đã tiến hành phân hình cơ thể hấn nhưng trên người hấn dường như có một loại dao động làm nhiễu các thiết bị của chúng tôi, thật đáng tiếc chúng tôi không có bất cứ một thu hoạch nào.

Tiến sĩ Trịnh cười khỏ, ông ta là người nghiên cứu số một trong nước, vốn nghĩ qua sự phân hình Diệp Thiên sẽ biết được ít số liệu nhưng không ngờ kim thân Diệp Thiên ngay cả một cọng tóc cũng không để lại cho ông ta. var content = \$ (#detailcontent'). find ('p, br')

; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 867

Dược Liệu

Lão Triệu, người thấy thế nào?

Chờ bác sĩ Trịnh ra ngoài xong, Nhạc lão hướng mục quang về phía Triệu tướng quân, nói thật, hôm nay bị tiểu tử Diệp Thiên náo loạn một hồi, mọi người trong lòng đều không có chút thoải mái, thân ở địa vị cao nhiều năm như vậy, bọn hắn sớm có thói quen người khác phải phục tùng mệnh lệnh rồi.

-Không có cách nào cả, vũ khí thông thường căn bản là không đối phó được với hắn.

Triệu tướng quân lắc lắc đầu, tuy rằng lúc trước hắn biểu hiện có chút quá khích, nhưng có thể ngồi vào cái vị trí này, hắn không phải là người đơn giản, lúc này Triệu tướng quân, so với người lúc này quả thật là khác một trời một vực, sắc mặt ngưng trọng nói:

-Trừ phi hi sinh người của một tòa thành cho hắn chôn cùng luôn, cho dù thế cũng chưa chắc đã tiêu diệt được hắn.

-Cái gì?

Triệu tướng quân nói ra một lời khiến toàn trường hít vào một hơi lạnh khí, hi sinh một tòa thành thị, loại sát giới này thật sự là quá khủng bố, cho dù bọn hắn cũng vô pháp thừa nhận.

Phải biết rằng, một thành thị có nhỏ tới mấy trong một quốc gia, cũng có tới hàng trăm vạn cư dân, đây quả thực là một con số lớn người, trừ phi là bọn hắn bị điên, nếu không có thể nào cũng không chọn loại phương pháp ngọc nát hương tan này. (nguyên bản là “ngọc thạch câu phân: nghĩa ngọc đá cùng nát.”)

-Tốt lắm, chuyện này vậy đừng ở đây đi, ta hi vọng các vị có thể quản lý tốt người của mình, không nên đi trêu chọc Diệp Thiên.

Nhạc lão biết, lúc này mỗi người trong phòng hội nghị, đều đại biểu cho một cỗ thế lực khổng lồ, bọn hắn hiểu rõ sự khủng bố của

Diệp Thiên, nhưng cũng không có nghĩa là người dưới cũng biết việc này, đây gọi là Diêm Vương tốt nhưng tiểu quỷ lại đui mù.

Nghĩ một chút, Nhạc lão nói tiếp:

-Mặt khác, phái Đặc Cẩn tổ đội, nhất định phải đảm bảo an toàn cho Diệp gia.

Sau khi thấy thực lực cường đại của Diệp Thiên, Nhạc lão biết, Diệp Thiên về mặt luyện chế đan dược cũng chưa hẳn là đã tốt như sức mạnh, nếu thân nhân hẳn chẳng may gặp chuyện ngoài ý muốn, khiến hắn nổi giận, cũng là điều mà bọn họ không thể gánh vác được.

-Ngài yên tâm, chúng ta biết rõ tốt xấu mà!

Trong phòng hội nghị tất cả mọi người đều nhất trí, trở về nhất định quản lý vân bối thật tốt, nhất định không đi trêu chọc Diệp Thiên, bọn hắn trong lòng rất rõ ràng, thanh niên với vẻ mặt tươi cười tương như vô hại kia, kỳ thực lại là một kẻ tâm ngoan thủ nạt, cứ xem việc hắn thủ tiêu hơn một trăm người Nhật Bản trên đất Myanmar là biết.

Nếu trong nhà có tên vãi bối đui mù nào chọc phải Diệp Thiên, nếu bị Diệp Thiên xử lý bọn họ cũng sẽ không giám can thiệp, đây là cái gọi là “Hiệp dùng võ vi phạm lệnh cấm”

Là tầng lớp chóp mu của một quốc gia, vấn đề lần này thật sự là vô cùng đau đầu, cũng may là chỉ có một Diệp Thiên, nếu không dù phải đại khai sát giới bọn hắn cũng không ngại đem những người này thu thập vào tổ chức của mình, hoặc là dọn cỏ sạch sẽ.

Sau khi tới Tây Sơn một chuyến, Diệp Thiên phát hiện, chung quanh tứ hợp viện hơn mười cái Cameras đều được gỡ bỏ, nhưng những nhà xung quanh lại có thêm mấy người trẻ tuổi đến thuê trọ.

Diệp Thiên đối với việc này cũng không thêm để ý, hắn có thể cảm ứng được, những người này vốn theo dõi là để bảo vệ, dù sao cha mẹ, thân nhân cũng không biết việc này, Diệp Thiên cũng cứ để bọn họ làm việc của mình.

Một tuần sau, Cửu Tâm Gia cùng Chu Khiếu Thiên từ Hồng Kong tới thủ đô, Diệp Thiên lái xe đón hai người về nhà.

-Tiểu sư đệ, mười sáu viên đan dược này, cũng giống mấy viên ta cho ngoại công đệ.

Sau khi đi vào an tọa trong tứ hợp viện, Cửu Tâm Gia xuất ra hai chiếc bình bằng bạch ngọc, loại bình này đã được dùng để luyện

chế đan dược hơn trăm năm, bên trong ẩn chứa thiên địa linh khí, chỉ có dùng bình làm bằng ngọc thạch mới đảm bảo dược liệu không bị hao mòn.

Chỉ vào chiếc bình lớn hơn, Cửu Tâm Gia nói:

-Lọ này dược tính hơi yếu một chút, bắt quá rất có lợi cho việc tăng sức khỏe cho người già, để cô cô và cha mẹ đệ dùng đi.

Diệp Thiên mở cái lọ ra, từ bên trong đổ ra một viên đan dược chỉ nhỏ cỡ một hạt đỗ xanh, đặt lên mũi người người, nói:

-Ôe? Nếu thêm hoàng linh, Hà Thủ ô phối hợp khi dùng, quả thật có tác dụng tâm bổ thân thể rất tốt.

-Những dược liệu đệ mang tới lần trước rất phong phú, tùy tiện chế một ít đan dược, công hiệu có thể nói là rất tốt.

Đem hai bình ngọc giao cho Diệp Thiên xong, Cửu Tâm Gia cẩn thận căn dặn.

-Tiểu sư đệ, những đan dược này nửa tháng dùng một viên, với nhân số gia đình đệ, có thể sử dụng trong vòng một năm, một năm sau, đệ phải nghĩ biện pháp khác nếu muốn có dược liệu luyện thuốc.

Những ngày trên đại hải tu luyện, Cửu Tâm Gia luyện chế không ít bởi nguyên đan, dược liệu sử dụng cũng là tốt nhất, trước mắt lại luyện chế mấy bình diên niên ích thọ đan, số dược liệu mà Diệp Thiên mang tới hiện cũng còn không nhiều.

Diệp Thiên gật gật đầu nói:

-Việc này không có vấn đề, đại sư huynh, huynh trước không cần quay về Hồng Kong, đệ mấy ngày nữa cũng phải đi một chuyến.

-Được, lúc đó chúng ta cùng đi.

Sau khi đột phá tiên thiên chi cảnh, Cửu Tâm Gia luôn có cảm giác, thiên địa linh khí loãng đến mức khiến người ta giận sôi, trừ khi sử dụng linh thạch tu luyện, nếu không cho dù hấp có 24/24 đã tọa, công lực cũng không tiến triển bao nhiêu.

-Đại sư huynh, chỗ linh thạch này hãy lưu lại một phần dự trữ, ngoài ra mỗi người chia nhau 3 khóa tiến hành tu luyện, không cần tiết kiệm.

Diệp Thiên sờ dĩ phân chia linh thạch như vậy, chủ yếu là trung phẩm linh thạch, với tu vi của mấy người Cửu Tâm Gia, một khóa

linh thạch như vậy cũng đủ cho bọn họ sử dụng trong vòng một năm, được nhiên, ba khóa thượng phẩm mộc tâm linh thạch Diệp Thiên đã sớm thu lại, nếu đưa mấy người kia tu luyện cũng là lãng phí mà thôi.

-Đại sư huynh, huynh tiếp tục luyện chế một ít tủy tùy đan cho Giang Sơn dùng đi.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên cầm điện thoại lên, bấm số:

-Lão gia tử, đan dược đã luyện chế xong, danh mục những dược liệu luyện chế đan dược cháu đưa ông, ông chuẩn bị được bao nhiêu rồi?

Nếu như lão Thiên Ngô kia đã nói thế, Diệp Thiên cũng không phải tiết kiệm giúp quốc gia làm gì, lập tức lập ra một cái danh sách các loại dược liệu đưa cho Tống Hạo Thiên, những dược liệu này đều vô cùng trân quý, chỉ cần vài loại cũng đủ hù chết một lão trung y.

-Ta đem qua có đi tới cục dược liệu, chút nữa sẽ cho người mang qua cho người.

Nghe được Diệp Thiên đã lấy được đan dược, Tống Hạo Thiên cũng nhẹ cả người, những người đó đột nhiên tốt như vậy, một phần cũng vì kinh sợ vũ lực của Diệp Thiên, mà trọng yếu hơn cả chính là cái diên niên ích thọ đan kia, nếu có vấn đề gì xảy ra với đồng đan dược này, Tống Hạo Thiên cũng không biết bên kia sẽ phản ứng thế nào nữa.

-Chút nữa những dược liệu kia sẽ được đưa tới, đại sư huynh, huynh trước cứ sử dụng.

Cúp điện thoại xong, Diệp Thiên nhìn phía Cầu Tâm Gia nói:

-Đại sư huynh, lão Đường bên kia có chuyện gì xảy ra?

Từ Ấn Độ Dương trở về, Diệp Thiên mấy người đồng thời cảm ứng được Đường Văn Viễn tựa hồ có chuyện, lúc này mới chia binh hai đường, sau khi Diệp Thiên bóai qua một què, lại thấy Đường Văn Viễn gặp giữ hóa lạnh, ngộ nạn mà không sao, hiện tại hẳn đã không có việc gì nữa rồi.

-Sư phụ, có người theo dõi biệt viện của chúng ta, hiện đã bị đệ tử thủ tiêu, có nhị sư bá cùng Lô sư đệ tọa trấn, hẳn là không có việc gì rồi.

Nhắc tới việc này, một bên Chu Khiếu Thiên toát một thân mồ hôi lạnh, ngay khi bọn họ tới Hồng Kong, thì căn biệt thự lưng chừng

núi của Diệp Thiên cũng đồng thời bị tấn công, may mắn bọn họ trở về kịp thời, nếu không Đường Văn Viễn sợ là không tránh khỏi kiếp nạn.

-Là ai làm?

Diệp Thiên nghe vậy nhú mày, đã trải qua hành trình ở Seberia, tên tuổi mình đã bị rất nhiều quốc gia chú ý, có người muốn thu thập chút tin tức trong căn biệt thự đó, Diệp Thiên cũng không cảm thấy kì quái.

Chu Khiếu Thiên lắc đầu nói:

-Vâng, những người đó đều là người nước ngoài, nhưng trên người không hề tìm thấy giấy tờ tùy thân, điều tra không được, nhưng... hẳn đều là quân nhân cả.

Lúc ấy tiến vào biệt viện, tổng cộng có bốn người, sau khi bị phát hiện, bọn họ cũng không hề bối rối, mà dựa vào lúc sức lửa ngàn ngạt (đỉnh đốt biệt thự) muốn lao ra ngoài, chẳng qua những người này không hề nghĩ tới, trong biệt viện lại tụ tập 3 tiên thiên cao thủ, một đi không trở lại (quá đen cho đội Thanh Hóa)

-Trở về, hãy mang ảnh những người đó cho ta, ta cho người điều tra thêm.

Diệp Thiên đối với lần này cũng rất đau đầu, hẳn có thể không sợ bất kì một thế lực nào trong đất nước này, nhưng những thế lực nước ngoài thì hẳn không có biện pháp gì, hơn nữa ở Châu Âu, cũng có dị năng giả tồn tại, cái tên công tước Kurt quả thực là một tên khó nhai a. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 868

Tranh Đấu

Đang lúc nói chuyện, điện thoại vang lên, Tống Hạo Thiên đã an bài người mang dược liệu tới.

-Chờ vài hôm nữa, ta phải đi Thần Nông cái một chuyến, đến lúc đó cũng đem tiểu mao đầu về, ta hơi nhớ tiểu gia hỏa này rồi.

Nhìn qua một chút những dược liệu kia, Diệp Thiên cùng Cầu Tâm Gia đồng thời thất vọng, trong đồng dược liệu này, chỉ có một vài loại là trên một trăm năm mà thôi, lại phần lớn là đã được xao khô, dược tính đã mất đi tới 7 8 thành, cho dù luyện chế đan dược, sợ là cũng không có bao nhiêu hiệu quả.

-Tiểu sư đệ, có muốn ta cùng đệ đi một chuyến?

Nghe được lời Diệp Thiên nói xong, Cầu Tâm Gia cũng có chút hứng thú, sau khi tiến vào Tiên Thiên chi cảnh, hẳn xem như đã gia nhập đội ngũ những người tu chân, đối với thông linh bạch viên (Thần Nông Cối) mà Diệp Thiên nói tới đương nhiên là vô cùng hứng thú.

-Đi, đến lúc đó chúng ta cùng đi.

Diệp Thiên gật gật đầu, đại sư huynh về mặt luyện đan thì hơn xa mình, có huynh ấy đi theo, chỉ sợ là Bạch viên dược thảo coi như gặp xui xẻo.

Tống Hạo Thiên cảm bình đan dược rời đi, Diệp Thiên cuộc sống lại khôi phục bình tĩnh vốn có, hẳn cũng không vội vã đi Thần Nông Cối, mỗi ngày đều cùng mẹ và vợ đi mua đồ, rồi theo cha (Diệp Đông Bình) đi một số hội chợ đấu giá, hiện tại Diệp Đông Bình trong giới sư tu tầm ở thủ đô tuyệt đối là nhân vật số một.

Ở trong nhà thông thông thả thả không sai biệt lắm một tháng, sau khi cam đoan cùng mẹ và vợ, Diệp Thiên lúc này mới cùng đại sư

huynh đứng dậy chuẩn bị đi thần nông cái.

Nhưng, ngoài hai người đi chuyến này, tiểu Kim Mao Toan cũng bị Diệp Thiên mang theo, tiểu gia hỏa này món ăn ưa thích chính là óc của sư tử hổ báo, ngổ ngược chưa thuận, có mình ở bên cạnh thì không sao, nhưng vạn nhất lúc đi vắng, nó điên lên thì không ai có thể chế ngự.

-Nơi tốt, sớm biết thế này, năm đó ta không nên rời khỏi Đài Loan!

Theo trần nhỏ kia tiến vào Thần Nông Cái, cảm giác thiên địa linh khí nồng đậm tràn ra, làm Cầu Tâm Gia ánh mắt nhất thời sáng lên.

Sau khi đột phá tiên thiên chi cảnh, Cầu Tâm Gia mới có thể cảm nhận được tác dụng của thiên địa linh khí đối với mình quan trọng như thế nào, sinh hoạt tại nơi linh khí sung túc, không khác nào được tắm bồ, có thể khiến cơ thể từ trong ra ngoài sinh ra những biến hóa rất nhỏ, cứ thế mãi, đối với thân thể tự nhiên chỗ tốt không cần nói cũng biết.

Điều này cũng giống như việc một người ở tại thành phố công nghiệp ô nhiễm nghiêm trọng, với một người ở vùng nông thôn non xanh nước biếc vậy, hai người này rõ ràng khác nhau, hiện tại trong thành thị một số kẻ lăm tiền nhiều của, đang không ngừng chuyển ra sống tại các vùng nông thôn, nguyên nhân là vì vậy.

Cầu Tâm Gia năm đó sau khi tu vi tiến vào hóa kinh kì, tiến bộ vô cùng chậm, đó là do địa phương hần sinh sống quả thật là không có tác dụng gì cho việc tu luyện của hần, đúng như người tu đạo nói: “Pháp lữ tài địa”, ít nhất là về “địa”, hần đã không lựa chọn đúng.

-Đại sư huynh, nơi này và Bồng Lai, so sánh thì kém xa lắm, chẳng qua chỗ quý quái kia, có vào không có ra, không đi tới đó vẫn là tốt nhất!

Diệp Thiên bữu môi, lấy tu vi giả đan kì hiện tại của hần, cũng chỉ có nơi dồi dào linh khí như Bồng Lai đảo mới đủ độ cho hần tu luyện, còn Thần Nông Cái này linh khí vốn do tụ linh trận pháp ngưng tụ ra, dĩ nhiên không được Diệp Thiên đề trong mắt.

Cho nên sau khi rời khỏi Bồng Lai tiên đảo, Diệp Thiên ngoài việc nhập định chữa thương mấy tháng, cũng không có tiến hành tu luyện nữa, thậm chí mỗi ngày đều ngủ tới khi mặt trời lên bằng con xào, mới mò giậy. (lười vãi)

Cuộc sống như vậy khiến Diệp Thiên cảm thấy phi thường thanh thản, bởi vì cảnh giới tăng lên vẫn khiến hần có cảm giác ẩn chứa một tai họa ngầm, lại có thể trong lúc này mà tiêu trừ sạch, nhất là sau khi gặp qua mấy “quyền khuynh thiên hạ” lão nhân (gặp mấy lão nhân quyền thế khuynh đảo thiên hạ), Diệp Thiên tâm cảnh cũng một lần nữa đột phá, hiện tại có thể nói là vô hi vô nộ.

-Cho dù là ra không được, ta cũng nguyện ý tiến vào!

Cầu Tâm Gia đối với những gì Diệp Thiên nói không hoàn toàn đồng ý, từ khi chân khí trong cơ thể chuyển hóa thành thực khí, thân thể cơ năng của hắn cũng đạt tới một trạng thái mới, cũng giống như Diệp Thiên vậy, đối với không khí vận đục của thế giới này cảm thấy phi thường không thích ứng, phần lớn thời gian một ngày đều trong trạng thái nội hô hấp, vận chuyển thực khí trong cơ thể.

-Đại sư huynh, chuyện này sau hãy nói đi!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, dẫn hướng đỉnh núi đi tới, kỳ thật trong ghi chép của Trương Tam Phong, Diệp Thiên đã nắm được nhiều tọa độ kết giới, trong đó có hai kết giới cần đạt tới Kim Đan kỳ mới có thể tiến vào.

Mà một số kết giới tuy tiên thiên cao thủ có thể tiến vào, nhưng kết giới đã sớm bị một số đại môn chính phái chiếm cứ, ngoại nhân khó mà có thể tiếp cận bên trong, năm đó Trương Tam Phong với tu vi Kim Đan hậu kỳ tiến vào bên trong, vẫn gặp phải một số tranh chấp nhỏ, cuối cùng vẫn phải rời đi.

Cho nên theo suy nghĩ của Diệp Thiên, cũng không muốn để Cầu Tâm Gia sớm tiến vào những nơi kia, phải biết rằng, tiên thiên sơ kỳ, chẳng qua chỉ mới bước qua cánh cửa tu đạo, Cầu Tâm Gia tiến vào đó tu luyện, chỉ sợ còn không bằng tu luyện ở thế giới bên ngoài.

-Tê đại ca, lại tới quấy rầy huynh!

Gia đình lão nông Tê gia, muốn tiến vào Thần Nông Cái phải đi qua đó, vừa vào tới sân, mùi canh gà đã tràn vào mũi, Diệp Thiên nhịn không được nuốt nước miếng.

Rau cỏ ở thành thị ít hoặc nhiều đều có thuốc trừ sâu, cho nên Diệp Thiên mấy năm gần đây cho dù là cải thìa cũng rất ít khi ăn, trước mắt nhìn thấy những mớ rau xanh mướt không hề ô nhiễm hóa chất này, nhất thời ngón trở đại động.

-Ngươi... Ngươi là Tiểu Diệp?

Nghe được thanh âm lão Tê từ trong nhà phi ra nghênh đón, lặng đi một chút, lập tức nhận ra Diệp Thiên, hắn vẫn nhớ rõ chuyện tình năm đó Diệp Thiên tặng tiên tử trên ngọn tiên sơn, mới đó mà đã hai năm, vị đồ đệ kia của Diệp Thiên vẫn thường xuyên vào núi tặng rượu, mỗi lần đều là một dương đầy.

Hơn nữa lão Tê đem chuyện này truyền bá ra ngoài, việc buôn bán của hắn cũng trở nên tốt hơn nhiều, hàng năm xuân mùa hạ lễ,

đều có nhiều du khách tiến vào du lịch tại Thần Nông Cái, đi tìm cái gọi là tiên nhân, đương nhiên, chủ yếu tất cả mọi người đều khi đi cao hứng khi về buồn thiu (cụt hứng)

-Tề đại ca, đây là đại sư huynh của đệ, hôm nay phải quấy rầy huynh một bữa cơm rồi.

Diệp Thiên cười cười giới thiệu Cầu Tâm Gia với lão Tề, tuy rằng Cầu Tâm Gia chỉ khẽ đưa tay chào, nhưng khí chất tiên phong đạo cốt trên người hẳn lại không phải là thứ mà một người thường có thể giả tạo được, lão tề không giám chậm chễ, tự mình chạy vào bếp, thay đổi một vài món, xửa soạn ra một bàn đồ ăn lớn.

-Lão Tề, trong núi không có chuyện gì chứ? hình như sinh ý của huynh càng ngày càng phát a!

Lúc này là khoảng giữa tháng 8, Diệp Thiên phát hiện mấy gian phòng trong nhà lão Tề cũng đã trật cứng người, phần lớn đều là những người trẻ tuổi, giống như Diệp Thiên vậy, đang uống bia, nhậu nhẹt, la lối om xòm.

Sau khi chuẩn bị một bàn đồ ăn, lão Tề ngồi xuống cười nói:

-Ngọn núi này thì có chuyện gì chứ, tiểu Diệp huynh đệ, các vị vào đây làm gì?

Diệp Thiên thuận miệng đáp:

-Sư huynh của đệ là một thầy thuốc, nghe nói Thần Nông Cái có một số dược thảo trân quý, nên muốn vào núi xem xét một phen.

-À, thuốc bên ngoài đều đã bị hái gần hết, các vị nên đi sâu vào trong một chút.

Lão Tề nhíu mày nói:

-Hai năm qua ngọn núi này không một ngày được yên tĩnh, năm trước có một người vào núi hái thuốc té gãy chân, có người nói là do thần tiên tức giận, Diệp huynh đệ, ta nghĩ các người cũng đừng đi quá sâu.

Lão Tề vừa nói chuyện, một bên nhìn chăm chăm Kim Mao Toan trên vai Diệp Thiên, hẳn vốn sinh sống trong núi cả đời, còn chưa từng thấy qua loại động vật nào nhìn giống như con khỉ zư này.

-Cảm ơn Tề đại ca, huynh biết đây, đệ từng được tiên nhân tặng rượu, thần tiên chắc sẽ không trách cứ gì đệ đâu.

Diệp Thiên nghe vậy ha ha cười phá lên, lần này vào núi so với lần trước, khi đó hắn bị Bạch Viên truy sát, lần này Diệp Thiên đi vào, cũng có chút tư vị đùa vui một chuyện, muốn nhìn một chút bạch viên năm đó khi thấy hắn bộ dáng sẽ zr nào.

Ở trang trại của lão Tề vui vẻ ăn cơm trưa xong, Diệp Thiên cùng Cầu Tâm Gia mang theo tiểu Kim Mao Toan hướng ngọn núi phía trước bước tới, đã sinh sống ở tứ hợp viện hơn một tháng, giờ lại được trở về nơi núi rừng quen thuộc, Kim Mao Toan có vẻ dị thường hưng phấn, nhanh như thiểm điện, trèo lên thoăn thoắt như đi trên đất bằng.

Lúc này đúng vào mùa du lịch ở Thần Nông Cái, dọc đường đi không ít du khách, mãi cho tới khi màn đêm buông xuống, Diệp Thiên mới triệu hồi tiểu kim mao toan, phóng xuất thực khí, mang theo Cầu Tâm Gia hướng sâu trong núi bay tới.

-Ôe? Bên trong có linh khí dao động, hơn nữa lại là hai loại bất đồng linh khí?

Khi Diệp Thiên đi vào cách động phủ Bạch Viên khoảng 7 8 km, chợt nhãn mắt lại một chút, bởi vì hắn cảm ứng được phía trước giống như có hai loại thiên địa nguyên khí đụng nhau, không trung cương khí tựa hồ cũng bị ảnh hưởng, trở nên dị thường cuồng bạo.

Trong đó một cỗ nguyên khí dao động, là Diệp Thiên còn có chút quen thuộc, đúng là của Bạch viên, còn lại là một cỗ nguyên khí đang áp chế nguyên khí của Bạch viên, Diệp Thiên cũng chưa từng thấy qua, cỗ hơi thở kia tu vi tương đương tiên thiên hậu kì.

-Chẳng lẽ có người tu đạo bên trong kết giới thoát ra ngoài rồi? var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 869

Sao Không Nói Sớm

Diệp Thiên trong lòng toát ra một ý niệm, thân hình vẫn không hề dừng lại, vẫn hướng cái động phủ kia bay tới, với tu vi lúc này của hắn, chỉ cần không gặp phải Kim Đan kỳ cao thủ, Diệp Thiên hoàn toàn không cần băn khoăn bất luận kẻ nào.

-Quả nhiên là đang có người đang đánh nhau!

Bảy tám km khoảng cách với Diệp Thiên mà nói bất quá chỉ là một cái nháy mắt, ngay khi tiến vào Bạch Viên động phủ, phía dưới lập tức truyền đến một tiếng va chạm, một cỗ thiên địa nguyên khí cường đại dao động, khiến cho không gian không ngừng gợn sóng như mặt nước vậy.

Lúc này động phủ Bạch viên, sớm đã sụp đổ, ngoài mặt đất trống, đang đứng một trung niên nhân mặc đạo bào, sắc mặt kiêu ngạo nhìn Bạch Viên đang ở ngoài mấy chục thước, mở miệng nói:

-Nghịch súc, nói nhẹ không nghe, đạo gia ta trước tiên thu thập ngươi!

-Khốn kiếp, rõ ràng là ngươi tham lam được viên của hầu gia ta, còn nói là quang minh chính đại, hầu gia ta cùng ngươi liều mạng!

Bạch Viên đứng ngoài 4 5 mươi thước nổi trận lôi đình, trong tay quơ cái hàn thiết côn, trong mắt cơ hồ tóe lửa, vừa rồi trong lúc giao thủ nó đã thiệt thòi không nhỏ, lúc này lông trắng trước ngực đẫm máu tươi, hiển nhiên là đã bị người kia đá thương không ít.

Trung niên nhân trên mặt lộ một tia cười khênh, quát:

-Ngươi cùng con chồn kia, đều ngu như nhau, đúng là không tự lượng sức, niệm tình các ngươi tu luyện thành tinh quái là chuyện không đơn giản, không muốn cùng các ngươi tính toán, nhưng nếu các ngươi vẫn không phân biệt thị phi, vậy đừng trách đạo gia ta!

-Con chồn? không lẽ là nói tới mao đầu?

Diệp Thiên nghe vậy không khỏi lặng đi một chút, vội vàng phóng xuất thần thức kiểm tra, nhất thời phát hiện tại vị trí phía sau cách Bạch Viên chừng 10m đúng là có khí tức của mao đầu.

-Mao đầu đang muốn đột phá tiên thiên chi cảnh sao?

Diệp Thiên vốn đang rất vui vẻ, đột nhiên sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, bởi vì trạng thái mao đầu lúc này đang rất nguy kịch, tinh thần thập phần uể oải, khí tức trên thân thể vô cùng mỏng manh.

-Tiểu Kim, có người khinh thường đồng loại của ngươi, ngươi đi giáo huấn hần một phen đi.

không cần hỏi Diệp Thiên cũng biết, nhất định là người phía dưới kia trước làm bị thương mao đầu, bắt quá hấn không biết lai lịch đạo sĩ này ra sao, còn đồng lõa nào hay không, nên không muốn trực tiếp xuống vắn tội, mà cho Kim Mao Toan ra trận, một tay vung nên đem Kim Mao Toan ném xuống dưới.

-Rống!

Thình lình bị Diệp Thiên ném đi, Kim Mao Toan trong miệng gầm lên giận dữ, đừng nhìn nó hình thể nhỏ bé, nhưng một tiếng gầm này lại vang động núi rừng, đạo nhân kia cũng liên tiếp phải lui lại vài bước, trên người khí huyết xộc lên, sắc mặt kinh biến.

Tiểu Kim Mao Toan sinh ra chưa được ba năm, tuy rằng chỉ là tiên thiên sơ kỳ, nhưng nó chính là thượng cổ thần thú Kim Mao Toan, một gầm chi uy đủ để bách thú cúi đầu, ở một khắc này, trong núi tiếng côn trùng kêu vang lập tức im bật, chỉ có tiếng gầm thập phần khí phách của Kim Mao Toan còn vang vọng.

-Đây... đây là yêu thú gì?

Đạo nhân kia nhìn qua tuổi còn khá trẻ, kỳ thật sống cũng mới hơn ba trăm tuổi, cũng chưa từng thấy qua loại động vật nào như Kim Mao Toan, trong lúc nhất thời sững sờ đương trường, không giám tùy tiện ra tay.

-Rống!

Đạo nhân bất động, Kim Mao Toan cũng không để ý nhiều như vậy, từ khi rời khỏi cha mẹ, nó luôn luôn biểu hiện rất ngậy thơ, ngoan ngoãn, thế nhưng lúc này hung tính nổi lên, phần nào thể hiện khí khái cổ yêu huyết mạch.

Tục ngữ nói ” Sói đi ngàn dặm ăn thịt”, giống hệt như con thượng cổ dị thú Kim Mao Toan này, vốn dĩ tàn nhẫn hiếu sát, sau khi gầm lên giận dữ, tiểu Kim Mao Toan cũng kích phát huyết mạch truyền thừa, hai mắt bắn ra hai đạo hung quang, như tia chớp bắn tới trên người đạo nhân, một vuốt hướng trước ngực trào tới.

-Đây... đây là động vật gì?

Đạo nhân bị tiếng gầm của tiểu Kim Mao Toan làm khí huyết nhộn nhạo, trước mặt chứng kiến một trảo của Kim Mao Toan phách tới, trong mắt không khỏi lộ thần sắc hoảng sợ.

Bất quá đạo nhân sống đã nhiều năm như vậy, cũng không ít lần tranh đấu cùng yêu thú, hai chân không thấy một động tác gì, nhưng cả người liền lui lại phía sau hơn mười m, đồng thời tay phải trước ngực vung lên, không khí xung quanh nhất thời trở nên nhộn nhạo.

-Ôe? hấn bất quá cũng là vừa đột phá tiên thiên hậu kỳ, vì sao có thể xuất ra không gian ba động?

Chứng kiến hành động của đạo nhân, giữa không trung Diệp Thiên biến sắc, bởi vì hấn với tu vi hiện tại, toàn lực ra tay, cũng không thể xé rách không gian, Diệp Thiên tưởng rằng chỉ có Kim Đan kỳ cao thủ mới có thể làm được việc này, nhưng thuật pháp của đạo nhân bên dưới đã phá vỡ hoàn toàn nhận thức của hấn.

Thấy một màn như vậy, Diệp Thiên không khỏi thu hồi vẻ mặt khinh thị đối với đạo nhân kia, hấn tuy rằng là cường giả giả đan kỳ, hơn nữa từng đọc qua ghi chép của Trương Tam Phong, chủ yếu là những hiểu biết đối với thiên đạo, như thế nào lại không đề cập tới một loại thuật pháp như vậy.

Cho nên hiện tại thứ Diệp Thiên có khả năng sử dụng, ngoài thực khí trong cơ thể cùng cảnh giới vượt trội so với tiên thiên cao thủ, cũng chỉ còn lại bản mạng phi kiếm mà thôi.

Ngoài những thứ đó ra, thủ đoạn công kích của hấn cũng không có gì đặc sắc, mà Ma Y nhất mạch truyền thừa một số thuật pháp đã có thể xem là lỗi thời, trong khi chiến đấu với cao thủ mà sử dụng, sợ là sẽ phản tác dụng.

Điều này khiến Diệp Thiên nhớ lại một đoạn thời gian trước từng nghe được một chuyện, một vị cao thủ võ lâm, thân kiếm nhiều loại võ công, nhưng một lần tranh chấp tại nhà, đã bị người hàng xóm vác đao chém trọng thương.

So với câu chuyện đó, tình hình hiện tại của Diệp Thiên có vài phần tương tự, tu vi chính mình tăng tiến nhanh, cũng đã trải qua

không ít lần sinh tử chém giết, nhưng lúc này nhìn qua thanh niên nhân trước mặt, kỳ thật không biết đã sống và tranh đấu bao nhiêu năm này, vị tất có thể chiếm được thượng phong.

-Nghịch súc, muốn chết!

Đang lúc Diệp Thiên lâm vào trầm tư, bỗng nhiên bị một tiếng gầm lớn khiến hấn bùng tỉnh, hướng mắt nhìn xuống, nhất thời sững sờ.

Nguyên lai, đạo nhân kia thân thể đang lùi lại rất nhanh, nhưng Kim Mao Toan vẫn như hình với bóng theo sát, tốc độ còn muốn nhanh hơn đạo nhân vài phần, ngay khi đạo nhân thi triển không gian ba động, thì móng vuốt của Kim Mao Toan cũng vồ tới trước ngực hấn.

Tuy rằng sinh ra không lâu, nhưng tiểu Kim Mao Toan móng vuốt có thể đủ liệt kim đoạn ngọc, chỉ nghe xuy lạo một tiếng, đạo bào trên ngực đạo nhân cũng bị xé rách xuống, lộ ra thân hình trắng nõn, ở giữa một là một vết máu thật sâu, thiếu chút nữa xé toang nòng ngực hấn.

-Diệp Thiên... Kim Mao Toan này như thế nào lợi hại như vậy?

Diệp Thiên vừa rồi không chú ý tới tình hình bên dưới, Cửu Tâm Gia lại một mực chú ý, giờ phút này trên mặt toát ra thần sắc khiếp sợ, hấn như thế nào cũng không nghĩ tới con sùng vật luôn ngoan ngoãn nằm trên đầu vai Diệp Thiên, lại cường đại đến như vậy.

-Hai vị đảo hữu đã tới, sao còn không ra? không lẽ còn muốn ám toán bản đạo sao?

Bị tiểu Kim Mao Toan đả thương xong, đạo nhân kia thân hình lùi lại hơn trăm mét, cổ tay vừa ật liền xuất ra một cái bình ngọc, từ bên trong đổ ra một nắm đan dược nhét vào miệng, sau khi nuốt viên đan dược cuối cùng, vết thương trên người hấn cũng ngừng xuất huyết, lúc này rất nhanh đang khép miệng.

Đạo nhân ngẩng đầu hướng lên trời nhìn lại, cảnh giới của hấn chỉ kém hơn một bậc so với Diệp Thiên mà thôi, nếu như Diệp Thiên một mình ẩn thân ở nơi này, đạo nhân kia vị tất có thể phát hiện, nhưng là mang thêm một tiên thiên sơ kỳ Cửu Tâm Gia, cũng không thể gạt được thần thức thăm dò của đạo nhân kia.

-Ngươi cho rằng ta cần ám toán ngươi sao?

Mặc dù có chút kiêng kỵ thuật pháp của đạo nhân kia, nhưng cảnh giới mình cao hơn hẳn một bậc, lại có Bạch Viên, Kim Mao Toan cùng đại sư huynh áp trận, Diệp Thiên tự nhiên không sợ đạo nhân kia.

Trong miệng phát ra một tiếng cười nhạt, Diệp Thiên tâm niệm vừa động, đã thu hồi thực khí bao quanh hắn và Cầu Tâm Gia, chỉ lưu lại hai đám mây hình tròn dưới chân, giống như đầng vân giá vũ, chậm rãi đáp xuống đất.

-Người là... Diệp Thiên?

Lão Bạch Viên tu vi so với đạo nhân thì kém hơn một chút, đến tận lúc Diệp Thiên lộ thân, nó mới phát hiện trên không đích thực có hai người, ánh mắt nhất thời liền tròn tròn, thân hình rất nhanh chạy tới trước người Diệp Thiên, từ trên xuống dưới đánh giá một lượt.

-Vượn huynh, đã lâu không gặp, Diệp mỗ hàng năm đưa rượu tới có đủ uống hay không?

Tu đạo giới vốn mạnh làm vua, năm đó Diệp Thiên chưa tiến vào tiên thiên chi cảnh, thấy Bạch Viên tự nhiên một xưng hô một tiếng tiền bối, nhưng lúc này tu vi của hắn đã muốn vượt xa hầu tử, kêu vượn huynh cũng đã là cấp đối phương mặt mũi lắm rồi.

-Người thật là Diệp Thiên sao? Người... Người có phải đã xông tới hội bàn đảo của Vương Mẫu nương nương đớp được đảo tiên chân chính?

Cảm ứng được khí tức quen thuộc trên người Diệp Thiên, Bạch Viên trong miệng phát ra một tiếng khiển trách, té ngồi đương trường, vẻ mặt không thể tin nhìn lên Diệp Thiên.

Tu đạo là một trường gian khổ trùng điệp, cơ hồ không hề có con đường tắt nào, Bạch Viên chính là dựa vào hai trăm năm tu luyện mới đạt được tu vi như vậy, bất quá cũng chỉ là một tiên thiên trung kỳ, cho dù chủ nhân của hắn, tu đạo hơn 300 năm thời gian, lúc rời khỏi Thần Nông Cái bất quá cũng chỉ là một tiên thiên hậu kỳ mà thôi.

Mà Diệp Thiên ở tại hai năm trước, chẳng qua chỉ là một hậu thiên đỉnh phong đang chuẩn bị đột phá tiên thiên chi cảnh mà thôi, nhưng mới ngăn ngui hai năm thời gian, hắn lại đạt nhập giả đan kỳ, so với Bạch Viên cao hơn hẳn hai cái cảnh giới là tiên thiên hậu kỳ và tiên thiên đại viên mãn, điều này làm cho lão Bạch trong lòng sinh ra một loại cảm giác không chân thật mãnh liệt.

-Hầu huynh, chuyện này để sau hãy nói.

Nhìn thấy Bạch Viên bộn dạng giật mình, Diệp Thiên khoát tay áo, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống nói:

-Hầu huynh, ta đem mao đầu giao cho ngươi, người không cần hỗ trợ ta.

Trong lúc nói chuyện, Diệp Thiên tay phải khẽ vẫy, mao đầu ở ngoài 20m bị một hấp lực mãnh mẽ hút lại trong lòng Diệp Thiên, thương thể mao đầu xem ra không nhẹ, sau khi nhìn thấy, Diệp Thiên thần sắc cũng là vô cùng kinh hãi, ngay cả lè lưỡi liếm bàn tay Diệp Thiên cũng làm không được.

Hơi cúi đầu, Diệp Thiên ánh mắt lộ ra một cổ sát ý, lấy trong túi za bên người xuống một khóa mộc thuộc tính linh thạch, đưa vào miệng mao đầu nói:

-Không cần nuốt xuống, hấp thu linh khí bên trong trị liệu thương thể!

-Ô ô..

Cảm nhận được sinh cơ khổng lồ đang truyền từ miệng vào cơ thể, mao đầu ánh mắt nhất thời sáng ngời, phát ra một trận thanh âm nức nở, dựa theo công pháp Bạch Viên truyền lại vận chuyển thực khí, dẫn dắt linh khí vào chữa trị thương thể trong cơ thể.

-Ngao ô!

Sau khi đánh lui đạo nhân, tiêu Kim Mao Toan chứng kiến Diệp Thiên trong tay xuất hiện một khóa linh thạch, nhanh như thiểm điện lên đến đầu vai Diệp Thiên, móng vuốt tay phải khẽ cọ cọ, trên mặt lộ ra thần sắc nịnh hót, ngây ngô vô cùng.

-Tiểu tử ngươi, linh thạch với người khác là để cứu mạng, ngươi lại dùng để ăn a!

Diệp Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá vừa rồi tiểu tử kia biểu hiện không tệ, sau khi suy nghĩ một chút, Diệp Thiên vẫn là lại xuất ra một khóa kim thuộc tính linh thạch, ném cho Kim Mao Toan.

-Lại không ngờ là mộc thuộc tính linh thạch?

Ngay khi Diệp Thiên xuất ra mộc linh thạch, mấy chục thước bên ngoài truyền đến một tiếng thét kinh hãi, đạo nhân kia đã nhận ra khóa linh thạch tản mát ra vô tận sinh cơ nọ, đúng là mộc thuộc tính linh thạch vốn đã hoàn toàn biến mất từ lâu!

Điều này làm cho ánh mắt đạo nhân nhất thời nóng lên, bởi vì mộc thuộc tính linh thạch ẩn chứa sinh cơ, lại có năng lực trị thương rất nhanh, đồng thời cũng bổ sung thực khí trong cơ thể, nếu sử dụng lúc độ kiếp, hoàn toàn vượt xa các loại pháp bảo, chỉ cần một khóa

mộc thuộc tính linh thạch, tối thiểu có thể đề cao hai thành độ kiếp thành công.

Chẳng qua mộc thuộc tính linh thạch, hình thành thập phần hà khắc, cho dù là nơi linh khí sung túc trong không gian kết giới cũng dường như hoàn toàn tuyệt tích, chỉ còn một chút lưu trữ tại một số đại môn phái, nhưng nhất quyết sẽ không mang ra sử dụng nữa.

-Người thật sự cũng có chút kiến thức, không sai, đúng là mộc thuộc tính linh thạch!

Diệp Thiên mặc dù cúi đầu, nhưng thần thức lại hoàn toàn phát hiện được dao động trong lòng cùng ánh mắt tham lam của đạo nhân kia, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng, Diệp Thiên mở miệng nói:

-Con chồn tuyết này là ta nuôi dưỡng, không biết đã có chỗ nào đắc tội với liễu đạo hữu, khiến đạo hữu hạ thủ ngoan độc như vậy?

-Vị đạo hữu này, ngài chỉ sợ là đã hiểu lầm!

Đạo nhân kia nhãn thần xoay chuyển, lập tức hành lễ thật sâu với Diệp Thiên, thần thái cung kính nói:

-Ta gọi là Không Ngữ, vốn được vị đạo huynh là chủ nhân cũ của nơi này nhờ vả, tới đây thu thập một số dược liệu luyện đan.

Lại không nghĩ rằng đang lúc chuẩn bị lấy thuốc, bị tuyết khiêu (chuột tuyết) này bất ngờ tập kích, nhất thời phản ứng không kịp lưu thủ, lại không biết là thú cung đạo hữu nuôi nấng, Hà mỗi lúc này hướng đạo hữu tạ lỗi, chỗ này của ta còn chút đan dược, thỉnh đạo hữu nhận lấy, xem như là Hà mỗi bồi tội!

Đạo nhân vừa nói, một bên vừa lấy ra một cái bình ngọc, ném về phía Diệp Thiên, thần thái thành khẩn cực kì.

Diệp Thiên tiếp nhận bình ngọc mở nút, đưa lên mũi ngửi, bên trong vị chua cay lại thoang thoảng một cỗ hương thơm, đích thật là linh dược chữa thương, lập tức trên mặt tươi cười, mở miệng nói:

-Chủ nhân động phủ này nguyên bản cũng là bằng hữu của ta, không biết đạo hữu có thể nêu tên hay không?

Đối với những lời nói của tên đạo nhân này, Diệp Thiên tuyệt đối chỉ coi như đồng phân, nếu hắn thật sự được sự ủy thác của động phủ chủ nhân tới đây hái dược, há có thể đem thù họ già của dược viên đá thương? Hơn nữa nhìn tư thế kia của hắn, nếu như mình đoán không nhầm, hắn còn muốn đánh chết Bạch Viên này ấy chứ.

-Đương nhiên ta cùng Tư Không đạo hữu giao tình mấy chục năm, trò truyện tâm giao, há lại không biết tên của hắn?

Hà Không Ngữ phá lên cười nói:

-Đây đều là một sự hiểu lầm thôi, nếu súc sinh này không có chết ngăn cản, ta cũng sẽ không ra tay với bọn chúng!

Đạo nhân cười lớn, cổ tay khẽ xoay, một thanh tam tặc đoàn kiếm hiện ra, tiện tay vút cho Bạch Viên nói:

-Nhìn xem, có phải là tín vật của chủ nhân ngươi không? Hầu tử rút cuộc vẫn là Hầu tử, uổng cho Tư Không huynh thường xuyên khen ngợi ngươi thông minh lanh lợi!

-Đúng, chủ nhân từng dùng qua đoàn kiếm này... Đây là tín vật của chủ nhân!

Tùy tay tiếp nhận đoàn kiếm được đạo nhân ném tới, hơi đánh giá một chút, Bạch Viên trogn miệng liền phát ra tiếng kinh hô, đôi tròng mắt phút chốc đã tràn đầy lệ khí.

Hơn 50 năm trước, một đời Tư Không gia chủ tự biết đại nạn sắp lâm đầu, nên mới xuất ngoại cầu cơ duyên, cứ như vậy mà không có trở lại, lão Bạch Viên vốn cho là chủ nhân sớm mọc cánh thành tiên, hiện tại đột nhiên nhìn thấy chủ nhân tín vật, nhất thời trong lòng kích động không thôi.

Trong Tư Không gia tộc, mấy ngàn năm qua đều có truyền thống nuôi dưỡng Bạch Viên, hai người tuy rằng chủ tớ, nhưng tình cảm lại giống thân nhân, Bạch Viên được chủ nhân nuôi nấng từ nhỏ, sớm chiều ở chung 200 năm, cảm tình cỡ này không hề kém so với nhân loại.

-Lấy ra ta xem!

Diệp Thiên đưa tay một chào, đem đoàn kiếm kia cầm vào tay, mới vừa chạm tới, Diệp Thiên cũng cảm giác được chỗ đặc biệt của đoàn kiếm này.

Đoàn kiếm dài không quá ba tấc này, cùng bản mạng phi kiếm của Diệp Thiên không kém bao nhiêu, nhưng nặng tới ngàn cân, trên chuỗi kiếm có khắc “Tư Không” hai chữ triện, thân kiếm ngăm đen luôn có một luồng kim quang vận chuyển, tất cả đều dùng tinh kim chế thành, duỗi ngón bắn ra, một âm thanh thanh thúy vang lên, chấn triệt bát phương.

Nhìn thấy hành động của Diệp Thiên, Bạch Viên mở miệng nói:

-Diệp... Diệp Thiên, đây đúng là, đúng là di vật của chủ nhân!

Đoán kiếm này vốn là Tư Không gia tộc tộc trưởng đời thứ hai bỏn mạng phi kiếm, đó là một vị Kim Đan kỳ cao thủ, nhưng thiên phú của vị tộc trưởng này cũng không phải là tốt lắm, sống hơn ngàn năm cũng không thể đột phá Nguyên Anh kỳ thiên kiếp.

Tự biết mạng mình không còn giữ được lâu nữa, trước khi thời điểm mọc cánh quy tiên tới, mới cường mãnh chặt đứt chuỗi phi kiếm, lưu lại một đạo thần thức trên đó, rồi đem truyền lại cho hậu nhân.

Bất quá các đời tộc trưởng sau này luôn luôn tôn kính vị tổ tiên này, chính vì thế mà phi kiếm này trở thành truyền gia chi bảo, cũng không được phép luyện hóa, lão Bạch Viên đi theo một đời gia chủ này, tự nhiên biết đoán kiếm lai lịch.

-Ngươi... tại sao không nói sớm? Nếu ngươi sớm xuất ra đoán kiếm này, ta như thế nào lại ngăn cản ngươi hái thuốc chứ?

Lão Bạch Viên lau nước mắt, nhìn Hà Bất Ngữ nói:

-Chủ nhân ta hiện ở nơi nào? Ông ấy đã đột phá Kim Đan kỳ hay chưa? Vì sao không đến đây thăm ta?

Nói đến chỗ thương tâm, lão Bạch Viên nhất thời gào khóc rống lên, nó tuy rằng tu đạo mấy trăm năm, nhưng vẫn không mất đi tính khí thẳng thắn cương trực, nghĩ tới những ngày tháng sống cùng chủ nhân kia, Bạch Viên hận không thể lập tức rời khỏi nơi này đi tìm ông ta. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 870

Mục Đích Riêng Của Từng Người (Thượng)

Chủ nhân ta hiện ở nơi nào? Ông ấy đã đột phá Kim Đan kỳ hay chưa? Vì sao không đến đây thăm ta?

Nói đến chỗ thương tâm, lão Bạch Viên nhất thời gào khóc rống lên, nó tuy rằng tu đạo mấy trăm năm, nhưng vẫn không mất đi tính khí thẳng thắn cương trực, nghĩ tới những ngày tháng sống cùng chủ nhân kia, Bạch Viên hận không thể lập tức rời khỏi nơi này đi tìm ông ta.

- Có thể là được sự nhờ vả của chủ cũ, nhưng Hà mỗ vẫn là người sai trước, xin hướng người tạ lỗi!

Hà Bất Ngữ tựa hồ cũng bị tình cảm của Bạch Viên này làm cho động tâm, thân thể mình cười cung kính nói:

- Tư Không đạo huynh, từ ba mươi năm trước đã đột phá Kim Đan kỳ, thọ mệnh gia tăng thêm hơn ngàn năm nữa, sau này chủ tớ các người tự nhiên có thể gặp lại nhau.

- Chủ nhân đột phá Kim Đan kỳ, vì sao không tới tìm ta? Nơi này chính là trọng địa gia tộc, có nhiều thứ Kim Đan cũng có thể cần tới!

Bạch Viên đối với những lời của Hà Bất Ngữ cảm thấy thập phần khó hiểu, Tư Không gia cũng là tu tiên gia tộc lâu năm trên đại lục, tuy rằng hiện tại đã lụi bại, nhưng dù sao cũng từng đàn sinh Kim Đan cao nhân, bảo bối cất dấu thực không ít.

Hơn nữa năm đó, một đời gia chủ khi rời đi cũng từng nói qua, nếu là sinh thời có thể đột phá Kim Đan kỳ, nhất định sẽ trở về đem Bạch Viên dẫn tới không gian khác trong kết giới, cho nên Bạch Viên lúc này mới cẩn thận trông coi nơi này hơn nửa thế kỉ.

- Người chẳng lẽ không biết?

Nghe được Bạch Viên nói xong, Hà Bất Ngữ trên mặt lộ ra thần sắc ngạc nhiên vô cùng, nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Vị đạo hữu này nhất định biết nguyên nhân Tư Không huynh chưa trở về!

- Ta cũng không biết, đang muốn thỉnh giáo!

Diệp Thiên bất động thanh sắc nói (mặt không đổi sắc)

- Óe? đạo hữu cũng không biết?

Hà Bất Ngữ biến sắc, trong mắt lộ ra một tia vui mừng, mở miệng nói:

- Thế giới này gần hai trăm năm trở lại đây, linh khí sói mòn thậm tệ, hơn nữa không gian cực kỳ không ổn định, lại bị thiên đạo kim hãm, cho nên Kim Đan kỳ cao nhân sau khi đột phá tu vi sẽ bị áp chế tiêu giảm, thoái hóa xuống tiên thiên cảnh giới....

- Ý hà huynh, tại hạ quả thật không hiểu lắm.

Diệp Thiên đột nhiên mở miệng cắt đứt lời Hà Bất Ngữ nói:

- Cho dù Tư Không đạo hữu tu vi bị áp chế, xuống tiên thiên cảnh giới, cũng có thể trở về, hấn hà tất phải nhờ Hà huynh chạy tới đây như vậy?

- Đạo hữu có điều không biết, trở về là điều có thể, thế nhưng nếu muốn tiếp tục quay lại đó, nhất định lại phải qua một lần Kim Đan lôi kiếp!

Hà Bất Ngữ bỗng nhiên ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Ngài nên biết, Kim Đan lôi kiếp cửu tử nhất sinh, không ai nguyện ý đi độ kiếp lần hai, cho nên Tư Không đạo huynh mới ủy thác cho ta tới thu thập một số dược liệu mà hấn cần!

- thì ra là thế, thật là đã hiểu lầm hà huynh, chuyện tuyệt khiêu coi như xóa bỏ!

Nghe được lời giải thích của Hà Bất Ngữ, sắc mặt Diệp Thiên giống như băng tuyết bị hòa tan, nháy mắt tươi sáng hẳn lên, giống như đã hoàn toàn không để ý tới những hành động của kẻ trước mắt này nữa, biểu lộ ra ngoài một bộ dạng vô cùng tin tưởng những giải thích của Hà Bất Ngữ.

- Đa tạ đạo hữu hiền và thông cảm cho tại hạ.

Hà Bất Ngữ đối với Diệp Thiên thi lễ, ánh mắt hướng về phía Bạch Viên nói:

- Tiểu bạch ngưoi còn điều gì muốn nói sao?

Lão Bạch Viên lắc lắc đầu, nói:

- KHÔNG có, lúc trước là ta lỡ mãng rồi, ta đem tây đồ chủ nhân lưu lại giao cho ngưoi, bắt quá ngưoi cũng phải đáp ứng mang ta đi tìm chủ nhân!

Có chí bảo tín vật của chủ nhân, lão Bạch Viên lúc này đối với Hà Bất Ngữ không còn một tia hoài nghi, nó chỉ muốn đem động phủ chủ nhân lưu lại toàn bộ giao cho đối phương, sau đó cùng hấn đi gặp chủ nhân một lần.

- Tên hầu tử chết bầm này lừa gạt ta chẳng?

Nghe được Hà Bất Ngữ cùng Bạch Viên đối thoại xong, Diệp Thiên nhin không được chửi thảm một câu, năm đó hầu tử này còn nói với mình, chủ nhân động phủ xuống căn mật thất, rồi khóa cửa, đến nó cũng không có cách nào tiến vào.

- Không vội, xin hỏi vị đạo hữu này xưng hô thế nào?

Hà Bất Ngữ hai tay chắp phía trước, nhìn về phía Kim Mao Toan trên vai Diệp Thiên nói:

- Đạo hữu có thể nuôi dưỡng được dị thú bậc này, nói vậy xuất thân nhất định bất phàm, không biết đạo hữu là Côn Lôn môn hạ hay là Hỗn Nguyên cao túc, thật không nghĩ tới có thể gặp được đạo hữu trong hoàn cảnh như này.

Thu hồi bộ dạng chém giết vừa rồi, Hà Bất Ngữ giống như mưa xuân bắt tận, thực dễ khiến người khác sinh ra tín niệm cùng quý mến, thật sự làm cho người ta khi gặp hấn rất khó sinh ra địch ý, ngay cả tiểu Kim Mao Toan trên đầu vai Diệp Thiên cũng nhìn về phía hấn hung quang cũng thu niễm lại.

- Đạo hữu khách khí quá, ta họ Diệp, bắt quá không phải là danh môn chính phái đệ tử, cũng không phải danh gia vọng tộc trong thế tục!

Diệp Thiên đối với Hà Bất Ngữ tựa hồ hoàn toàn không có cảnh giác, ngay lúc Cửu Tâm Gia định lên tiếng ngăn cản hấn để lộ thân

thể, thì Diệp Thiên đã nói tiếp:

- Ta tu đạo chẳng qua mới hơn hai mươi năm, vị này chính là đại sư huynh của ta, chúng ta là dựa vào một ít thiên tài địa bảo sư môn lưu lại, mới có thể đột phá tiên thiên cảnh giới!

- Tiểu sư đệ...

Cầu Tâm Gia không nghĩ tới Diệp Thiên lại có thể trực tiếp nói ra gốc gác của mình như vậy, đang muốn mở miệng nói chuyện, trong đầu lại vang lên tiếng Diệp Thiên truyền âm:

- Đại sư huynh, an tâm, đừng quá nóng nảy, người này khẩu phật tâm xà, ta há có thể dễ dàng tin như vậy?

- Tiểu sư đệ, chú ý không nên quá thân cận với người mới quen!

Nghe được Diệp Thiên truyền âm, Cầu Tâm Gia cũng lập tức phối hợp, quờ mắng Diệp Thiên một câu, trên mặt cũng lộ ra một tia chột dạ.

- Diệp đạo hữu mới tu đạo hơn hai mươi năm?

Hà Bất Ngữ thật không có chú ý tới lời nói của Cầu Tâm Gia, bởi hắn đã bị Diệp Thiên hù cho chết khiếp, lần này trên mặt thật sự là một bộ dạng kinh ngạc há mồm, không hề giả dối.

Tuy rằng tu vi chỉ mới là tiên thiên hậu kỳ, nhưng Hà Bất Ngữ kiến thức cũng nhân giới rất sâu sắc, hắn tự nhiên biết một số thuật pháp, có thể thông qua khung xương của Diệp Thiên mà đoán ra tuổi, cũng chứng minh lời Diệp Thiên nói không phải là giả, Hà Bất Ngữ trong lòng trực tiếp liền dậy lên một trận kinh đào hải lãng.

Hà Bất Ngữ quá trình tu đạo, vận khí luôn không tốt lắm, chưa tiến vào tiên thiên cảnh giới, hắn đã cùng sư phụ tiến vào không gian kết giới, trở ra chưa được bao lâu, sư phụ hắn lại chiến đấu cùng người ta đến chết.

Đã không có nơi nương tựa, Hà Bất Ngữ lúc này gia nhập một số môn phái nhỏ, nhưng chẳng ai ngờ rằng, gần một năm qua đi, tông phái kia đã bị người ta nhổ tận gốc, may mắn tránh được kiếp nạn, Hà Bất Ngữ cũng trở thành một tán tu.

Tu luyện trong một thế giới thiên địa linh khí thưa thớt đến mức đáng thương như vậy, đại đa số linh mạch đều bị một số đại phái

chiếm đoạt, tán tu khổ sở tự nhiên có thể hiểu được, Hà Bất Ngữ sau lại mấy lần bái sư, tuy nhiên cũng bởi vì tư chất không tốt, khó có thể được môn phái coi trọng.

Sống một thời gian dài, Hà Bất Ngữ đối với tư chất cùi bắp một chút cũng không có vấn đề gì, bên trong thần châu kết giới đột phá tới tiên thiên, là một chuyện cực kì bình thường, cơ hồ mỗi một đệ tử của một môn phái bình thường cũng là tiên thiên cao thủ.

Bất quá từ tiên thiên đột phá tới Kim Đan, đây cũng là một bức tường khó có thể vượt qua, cơ hồ vạn người thì may ra có một độ Kim Đan kiếp thành công, đột phá Kim Đan kỳ, cao thủ như thế, ở cái môn phái chỉ ít cũng phải là trưởng lão.

Nhưng Hà Bất Ngữ biết, ở bên trong Thần Châu kết giới, người nhanh nhất đột phá Kim Đan kỳ, tuổi cũng đã vượt quá 60.

Không chỉ có thế, chỉ cần trong vòng trăm tuổi có thể đột phá Kim Đan cảnh giới, đều là tuyệt đỉnh thiên tài của các đại môn phái, nhưng người có thể giống như Diệp Thiên 20 tuổi đạp nhập giả đan kỳ, Hà Bất Ngữ ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Tin tức này nếu truyền đến không gian kết giới, chỉ sợ tất cả các Kim Đan kì cao nhân, cũng nguyện ý mạo hiểm thêm một lần độ kiếp, xông vào thế tục cướp người.

Bởi với tốc độ đề thăng của Diệp Thiên, tuyệt đối có hi vọng đạp nhập Nguyên Anh kỳ, mà đây cũng là cao thủ đệ nhất bên trong kết giới, chỉ cần một môn phái có một vị Nguyên Anh lão quái tọa chấn, môn phái đó địa vị sẽ tăng lên rất nhiều, cũng đồng dạng có rất nhiều lợi ích.

Hà Bất Ngữ tuy ban đầu đã có chủ ý, thế nhưng khi biết tuổi tác chân chính của Diệp Thiên, hẳn bắt đầu có chút do dự bất định, Hà Bất Ngữ lúc này trong lòng đang cân nhắc, nếu hắn đem tin tức về Diệp Thiên nói với một vài môn phái, hẳn có thể sẽ được lợi ích không nhỏ.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 871

Mục Đích Riêng Của Từng Người (Hạ)

Trong thần châu kết giới, cũng không thiếu thiên tài, thậm trí dân bản địa từ ngàn ngui hơn một trăm năm đột phá tiên thiên chi cảnh, nhưng những người đó đem so sánh với Diệp Thiên mới hai mươi tuổi, thì thật là hổ thẹn với hai chữ thiên tài.

Cho nên, Hà Bất Ngữ tin rằng, chờ khi mình trở lại kết giới, chỉ cần đem chuyện Diệp Thiên tuổi thọ cùng tu vi báo cáo cho đại môn phái, nhất định sẽ khiến đối phương vô cùng coi trọng, đến lúc đó nhất định sẽ trọng thưởng hậu hĩnh, thậm chí có thể đặc biệt cho gia nhập môn phái.

Bởi vì với tu vi của Diệp Thiên lúc này, chỉ cần bước chân vào Thần Châu kết giới, nhất định không thể áp chế tu vi của chính mình, lập tức sẽ phải nghênh đón Kim Đan lôi kiếp, mà hiện tại trên tay Diệp Thiên là mộc thuộc tính linh thạch, lại được sự hỗ trợ của đại môn phái, việc Diệp Thiên độ kiếp thành công không phải là việc khó, như vậy công lao của hắn sẽ còn lớn hơn nữa.

Nhưng nếu hạ sát được Diệp Thiên, lợi có khi còn lớn hơn, Hà Bất Ngữ sờ dỉ do dự không ngừng, liên tục cân nhắc lợi hại cũng là vì cảnh giới Diệp Thiên cao hơn hắn, hơn nữa lại không ít cao thủ hỗ trợ, một khi ra tay, phải nhất chiêu chế địch, nếu không sẽ gặp phải kết cục không tưởng tượng được, một người luôn cẩn thận như hắn hẳn là sẽ không chọn hạ sách này.

- Quái? Tên đạo nhân này đang tính toán cái gì, như thế nào còn chưa ra tay đây?

Nguyên lai nhìn thấy ánh mắt lộ hung quang của Hà Bất Ngữ, Diệp Thiên cho rằng hắn sắp đánh lên mình, nhưng sau một lúc lâu, Hà Bất Ngữ thần thái bỗng nhiên trở nên cung kính hắn, tia địch ý vừa rồi cũng biến mất không thấy đâu, điều này khiến Diệp Thiên thật phần khó hiểu.

Mặc dù đối với loại người thù đoạn này có chút kiêng kị, nhưng Diệp Thiên cũng không phải là loại người thiện tâm gì, từ lúc nhìn thấy mao đầu bị đánh trọng thương hấp hối, trong lòng hắn sát niệm đã tồn tại, vừa rồi hành động của hắn, chẳng qua là giả bộ mà thôi.

Hơn nữa Diệp Thiên chủ động nói ra lai lịch bản thân, chưa từng tiến nhập kết giới, sư môn tiền bối cũng đều không có, chính là muốn Hà Bất Ngữ tin rằng, nếu không phải Diệp Thiên từ nhỏ đã lăn lộn trong trôn giang hồ, quen thói ngang tàng, thì làm sao khi vừa thấy mặt đã có thể nói rõ thân thế cho đối phương a.

Chứng kiến bộ dạng của Hà Bất Ngữ, Diệp Thiên mở miệng hỏi:

- Đạo hữu, tại hạ sớm nghe một chút về không gian kết giới, không biết bên trong tình hình rốt cuộc là zư nào: đạo hữu là người của môn phái nào?

Nếu Hà Bất Ngữ không có ý định ra tay, hẳn cũng không ngại hàn thuyên mấy câu, Diệp Thiên cũng không biết Kim Đan cao thủ không thể từ trong kết giới tiến nhập vào thế giới của phạm nhân, nên cũng luôn luôn đề phòng, Diệp Thiên hiểu rất rõ chênh lệch giữa giả đan và Kim Đan là như thế nào.

- Ha ha, đạo hữu nếu đã hỏi, Hà mỗ tự nhiên không giám dấu diếm.

Hà Bất Ngữ sang sảng cười lớn nói:

- Tại hạ là người bên trong kết giới, là đệ tử của Hồn Nguyên nhị phái trên núi Côn Luân, trong kết giới linh khí so với nơi này sung túc hơn gấp trăm ngàn lần, phi thường thích hợp cho tu luyện giả, tu vi như Hà mỗ, hồi bé cũng chỉ là một tán tu mà thôi.

Nói tới đây, Hà Bất Ngữ trong lòng bỗng nhiên đau xót, hẳn tư chất vốn không phải quá kém, cũng bởi vì số quá nhỏ, nên mất hơn trăm năm mới gia nhập được một môn phái tử tế, vì thế sợ là không có cơ hội đột phá Kim Đan kỳ.

Loại suy nghĩ này, khiến Hà Bất Ngữ luôn có tâm lý uất ức chán nản, dựa vào cái gì mà thanh niên trước mặt này có thể được môn phái coi trọng. Mà chính mình dù đem tin tức hồi báo, cũng chỉ có thể được trọng thưởng một chút.

- Linh thạch, mất hẳn vừa rồi thấy 2 khối mộc thuộc tính linh thạch, trên người nhất định vẫn còn.

Hà Bất Ngữ bỗng nhiên nghĩ tới đoạn Diệp Thiên xuất ra mộc thuộc tính linh thạch, lòng tham nhất thời nổi lên, phải biết rằng, với tuvi của hắn, miễn cưỡng cũng có thể triệu xuất Kim Đan lôi kiếp, nhưng là Hà Bất Ngữ ngay cả tiên thiên đại viên mãn cũng chưa đạt tới, xuất động lôi kiếp chỉ là thập tử vô sinh mà thôi.

Nhưng nếu trên tay có đầy đủ mộc thuộc tính linh thạch, hơn nữa lại cẩn thận chuẩn bị, kết quả ắt sẽ không giống như trước, Hà Bất

Ngũ trong lòng trầm suy tính, chính mình không sai biệt lắm có khoảng 6 thành nắm chắc, đột phá Kim Đan kỳ.

Ý niệm vừa tới, Hà Bất Ngũ rốt cuộc hạ quyết tâm, hắn đã sống hơn 300 năm, đại nạn cũng chỉ còn hơn mười năm nữa, cùng với việc đem tin tức về Diệp Thiên cấp báo cho môn phái, chẳng thà ra tay cướp đoạt.

- Diệp đạo hữu, không biết con vật này là linh thú gì, là bậc phẩm chất nào?

Trong lòng đã hạ quyết tâm, Hà Bất Ngũ cũng không có suy tính hơn thua nữa, trên mặt nhất thời tươi cười, đối với Diệp Thiên có thêm vài phần thân thiết.

Sống quá lâu, tự nhiên càng thêm tiếc mạng, chỉ có ở dưới tính hưởng tuyệt đối nắm chắc, Hà Bất Ngũ mới ra tay, tại đây, tiên thiên trung kỳ Bạch Viên cùng tuyệt khiêu hiện đang bị thương, đã mất sức chiến đấu, không hề đáng ngại.

Mà người cụt một tay bên cạnh Diệp Thiên, tuy rằng cũng là tiên thiên cao thủ, nhưng chỉ là tiên thiên sơ kỳ mà thôi, kém mình quá xa, Hà Bất Ngũ không hề lo lắng tới hắn, duy nhất khiến hắn e ngại, chính là Diệp Thiên cùng linh thú có lực công kích đáng sợ kia.

- Người nói tiểu kim?

Diệp Thiên nụ cười trên mặt cũng thập phần chân thành tha thiết:

- Tiểu Kim là ta từ một chỗ trên hoang đảo nhặt được, ngoài một trảo vô cùng lợi hại, còn lại cũng không hề biết thuật pháp gì hết, đi thẳng về thẳng, đúng là không có gì đặc biệt...

Xuất thân của mình có thể nói cho đối phương biết, nhưng nói về phương diện vũ lực, Diệp Thiên nhất thời cẩn thận hơn nhiều, còn đem Kim Mao Toan nói thành một loại phế vật ăn tạp bình thường, nghe được lời hắn nói, tiểu tử kia một trận trợn mắt há mồm, bất quá cũng bị Diệp Thiên ném cho một viên linh thạch chẹn họng lại.

- thủy.... Thủy thuộc tính linh thạch? Hắn lại có cả thủy thuộc tính linh thạch sao?

Đang phân tích xem lời Diệp Thiên là thật hay giả, Hà Bất Ngũ chợt ánh mắt bị hấp dẫn bởi khóa linh thạch mà Diệp Thiên vừa xuất ra, rốt cuộc tâm tư cũng không thêm quan tâm xem lời Diệp Thiên là thật hay chém gió nữa, bởi vì công pháp tu luyện, cùng thể chất của hắn rõ ràng là cùng thủy thuộc tính tương thích.

Việc này khiến tim Hà Bất Ngữ đập thình thịch, phải biết rằng, hần trong Thần Châu kết giới chẳng qua chỉ là một tán tu nho nhỏ mà thôi, ngoài việc sử dụng mưu mô giết người cướp của, ngẫu nhiên có thể cướp được một vài khóa linh thạch vụn vặt, mấy năm gần đây, vẫn chưa hề có một khóa linh thạch nào để phụ trợ hần tu luyện, hơn nữa những linh thạch lấy được cũng không phải là thủy thuộc tính, đối với hần phụ trợ không lớn.

- Diệp huynh đệ, ngươi không phải muốn biết tình hình bên trong kết giới sao?

Hà Bất Ngữ xưng hô có chút thân thiết hơn nữa, từ trong lòng lấy ra một quyển sách cổ mặt ngoài ó vàng nói:

- Đây là “Kì Văn Dị Sự Lục” bên trong ghi lại các tin tức về thế giới bên trong kết giới, hơn nữa còn có bản đồ của kết giới, ta sẽ đưa cho Diệp Thiên huynh đệ, để bồi thường cho việc làm bị thương linh thú của Diệp huynh đệ.

- Diệp Thiên, thứ này chúng ta đúng lúc đang cần dùng a!

Hà Bất Ngữ lời này vừa nói ra, nhất thời khiến Cầu Tâm Gia bên cạnh Diệp Thiên sinh ra hảo cảm, người này tựa hồ cũng có chút thấu tình đạt lý, chính mình vừa rồi thật có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.

- Vậy đa tạ Hà huynh, tiểu đệ từ chối thì thật bất kính!

Diệp Thiên ha ha cười, mắt thấy Hà Bất Ngữ cầm bản cổ tịch kia, nhưng lại không ném lại đây, lập tức nhắc chân đi qua, chìa tay đặt lên trên sách.

Hà Bất Ngữ buông lỏng bản cổ tịch, thân thể cũng xích lại gần, giúp Diệp Thiên mở ra trang thứ nhất, nói:

- Diệp huynh đệ, ngươi xem, trên tờ thứ nhất có ghi rõ một số nơi hung hiểm trong kết giới, sau khi ngươi tiến nhập nhất định phải cẩn thận.

- Óe? lại còn có sự tình này nữa hả?

Diệp Thiên trên mặt lộ kinh ngạc đích biểu tình, ánh mắt tựa hồ đã hoàn toàn bị trang sách hấp dẫn vậy, cầm sách cổ trong tay, xrong sườn hoàn toàn không hề có chút nào phòng ngự.

- Đương nhiên là thật, nếu không biết mà đi lung tung, chết lúc nào không biết ấy chứ.

Hà Bất Ngữ trên mặt lộ ra một tia thân sắc cổ quái, nói xong một chữ “chết” cuối cùng, sắc mặt hắn bỗng nhiên trở nên dữ tợn, tả chương hướng đầu vai Diệp Thiên bổ xuống, hữu chương cũng vô thanh vô thức hướng về sườn phải Diệp Thiên phách tới, hành động nhẹ nhàng như linh miêu, cả một tiếng gió cũng không hề phát ra.

- Tiểu tử, chết đi!

Hà Bất Ngữ ánh mắt lộ ra một tia điên cuồng, có thể bóp chết một thiên tài chưa từng có như thế này, trong lòng hắn có một loại khoái cảm biến thái, chuyện này cũng không phải lần đầu, đã có bảy tám cao thủ đẳng cấp trên hắn, mà cũng chết về tay hắn trong lúc không hề phòng bị.

- Óe? Không đúng.

Ngay khi Hà Bất Ngữ song chương sắp phách trúng Diệp Thiên, hắn trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một tia cảnh giác, bất quá tên đã rời cung làm sao có thể trở lại, Hà Bất Ngữ lúc này muốn hỏi thủ, cũng không còn kịp nữa rồi.

- Oành!

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, Hà Bất Ngữ cùng Diệp Thiên thân thể đồng thời lui lại theo hai hướng ngược nhau, thân thể Hà Bất Ngữ so với Diệp Thiên lùi xa hơn bốn năm bước.

- Hà huynh, ngươi đây là làm gì? Đây là?

Diệp Thiên thu hồi tả chương ở vị trí xương sườn, vừa rồi ngưng tụ thực khí cùng Hà Bất Ngữ ngạnh kháng một chương, hắn cũng khiến Hà Bất Ngữ thiệt thòi không ít, dù sao gia đan kỳ đối đầu với một tiên thiên hậu kỳ nhỏ bé, vô luận thực khí là về chất hay lượng, đều vượt xa đối phương. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 872

Phản Kích

Diệp huynh đệ, phản ứng nhanh đến thế sao?

Hà Bất Ngữ sắc mặt không đổi, tươi cười như trước:

- Bên trong kết giới bầy rập khắp nơi, Hà mỗ ra tay, nhưng muốn nhìn qua phản ứng của Diệp huynh đệ một chút mà thôi, người không hiểu lắm đấy chứ?

Vừa nói, Hà Bất Ngữ đồng thời hữu chưởng sau lưng vẽ ra nửa cái vòng tròn, bỗng nhiên đẩy về phía trước cười nói:

- Diệp huynh đệ, người tiếp tục đỡ một chiêu nữa của ta thử xem?

- Hà huynh thật sự là nhiệt tình quá nhỉ?

Diệp Thiên ánh mắt lộ ra một tia sát ý, khi Hà Bất Ngữ vừa ra tay, hần lập tức cảm thấy không gian trong nháy mắt trở nên rối loạn, từng đạo không gian rất nhỏ giống như những lưỡi dao sắc bén, đủ để cắt đứt thân thể mình.

Diệp Thiên thân hình lùi về sau mấy chục bước, truyền âm với Kim Mao Toan nói:

- Tiểu Kim, giết hần!

Diệp Thiên, nếu luận độ cường hần thân thể, hần còn không bằng tiểu Kim Mao Toan, đây là thiên phú của thượng cô dị thú, mấy cái khe không gian này, sợ là cũng vô pháp tạo thành sát thương đối với nó.

- Diệp huynh đệ, hai người chúng ta đánh cuộc, người sẽ dùng linh thú trợ trận đúng không?

không ai ngờ khi tiểu Kim Mao Toan thân thể vừa bay lên, Hà Bất Ngữ tay trái đột nhiên hư không một trảo, một cái lưới lớn vàng óng bỗng nhiên xuất hiện, đem Kim Mao Toan bao phủ lại bên trong.

- Thu!

Hà Bất Ngữ trong miệng gào to, cái võng vàng óng lớn kia như có linh tính, theo tiếng quát của hắn nhanh chóng thu nhỏ, đem Kim Mao Toan quấn quanh trên không trung, mặc cho Kim Mao Toan giãy dụa thế nào cũng không thể nào thoát ra ngoài được.

- Cái lưới này, dùng toi tầm vạn năm chế luyện thành, tiểu tử kia, ngươi nên ngoan ngoãn nằm trong đó đi!

Nhìn thấy bộ dạng không ngừng dẫy dụa của Kim Mao Toan, Hà Bất Ngữ trên mặt lộ một nụ cười đắc ý, trên người hắn cũng không phải là có nhiều bảo vật lắm, nhưng một số ít đó lại tới lúc khai chiến hắn mới xuất ra.

- Đây... Đây là càn khôn trảo của chủ nhân, ngươi... Ngươi như thế nào mà có được?

Diệp Thiên cùng Hà Bất Ngữ đột nhiên phát sinh xung đột, lúc trước còn trò chuyện vui vẻ với nhau, ngay sau đó đã động binh động đao, lão Bạch Viên cùng Cầu Tâm Gia trong lúc nhất thời còn chưa kịp hiểu chuyện gì, thật sự không hiểu tại sao Diệp Thiên và Hà Bất Ngữ lại đấu với nhau như vậy.

Thẳng đến khi Kim Mao Toan bị khốn trụ, lão Bạch Viên mới sực tỉnh, đoán kiếm là tín vật chủ nhân cấp cho tên kia để hắn tới đây thu thập được liệu còn có thể tin được, nhưng Càn khôn trảo này là pháp bảo phòng thân của chủ nhân, bình thường mình cũng đừng nghĩ tới việc sờ qua, theo lý mà nói cho dù người này có quan hệ thế nào, cũng hà tất có thể giao cho đối phương?

- Đương nhiên là Tư Không huynh tặng ta a!

Hà Bất Ngữ vẫn vẻ mặt tươi cười, nhưng nụ cười lại ẩn chứa hàn ý mãnh liệt, tay trái khẽ vẫy, một cây cung nhìn như đồ chơi trẻ em hiện lên trên tay hắn, mà lòng tay phải của hắn lúc này xuất hiện một mũi tên ngăm đen.

- Diệp huynh đệ, để xem ngươi đón mũi tên này như thế nào?

Hà Bất Ngữ trong lời nói không còn che dấu sát ý nữa

- Có thể tiếp được mũi tên này của ta, Thần Châu kết giới ngươi miễn cưỡng có thể đi tới được, nếu không ngươi lưu mạng nhỏ lại

đây đi.

Hà Bất Ngữ rút cuộc cũng lộ ra chân diện mục dữ tợn của hắn, tuy rằng tu vi Diệp Thiên cao hơn hắn một bậc, nhưng Hà Bất Ngữ ở Thần Châu kết giới nhiều năm, những bảo vật hắn tích lũy, hắn là hơn xa Diệp Thiên có thể so sánh.

Cây cung trong tay lúc này... chính là bảo vật hắn đắc thủ được trong động phủ của một vị tiên bối.

Vị tiên bối kia, khi còn sống vốn là giả Anh kí (giống Diệp Thiên chuẩn bị đột phá Kim Đan kỳ, người này là sắp đột phá Nguyên anh kỳ), với tu vi của hắn, luyện chế mũi tên này, chỉ cần đưa một đạo thần thức vào trong mũi tên, chỉ cần thần thức chưa mất đi, thì mũi tên có thể đuổi giết ngàn dặm không dừng, có thể đủ để giết chết một Kim Đan cao thủ.

Dựa vào bộ cung tên này, Hà Bất Ngữ tập sát không ít bằng hữu mà hắn từng gọi là “ hảo hữu chi giao”. Lại nhờ đó chiếm được không ít pháp bảo, nếu không với một tán tu nho nhỏ như hắn, làm thế nào có thể đột phá tới tiên thiên hậu kì, sợ là đã sớm chết già từ lâu rồi.

- Người cho dù tu vi là Kim Đan hậu kì cường giả, cũng hà tất có thể thoát khỏi một cung này của ta?

Nhìn thấy Hà Bất Ngữ lấy ra bộ cung tên, Diệp Thiên trong lòng một trận run rẩy, phía sau lưng lập tức nổi da gà, hắn cảm thấy một trận nguy cơ, Diệp Thiên cũng không giám lãnh đạm nữa, tâm niệm vừa động, nhất thời bạch sắc quang mang cao ngất hiện ra phía sau Hà Bất Ngữ.

- Đầu đất, dùng móng vuốt mà xé lưới ra!

Cùng lúc đó, Diệp Thiên hướng Kim Mao Toan đang cố sống cố chết giãy dụa trên không trung truyền tới một đạo thần thức, tiểu gia hòa này có điểm ngốc nghếch, hiện tại đang dùng miệng cắn lưới, không thèm dùng tới lợi chào.

Nghe được Diệp Thiên truyền âm, Kim Mao Toan lập tức phản ứng, hai móng vuốt lập tức huy động, dùng sức hướng hai bên xé ra, pháp bảo luyện chế từ kim tâm ti (tơ tầm vàng ngàn năm) ngàn năm, lại như một tờ giấy bình thường lập tức bị Kim Mao Toan xé rách.

- Ôe, đây rốt cuộc là linh thú gì? sao có thể xé rách càn khôn tráo?

Nhìn một màn này, sắc mặt Hà Bất Ngữ đại biến, mắt thấy Kim Mao Toan xé rách càn khôn tráo, cung tên trong tay đang hướng phía Diệp Thiên không tự chủ xoay qua hướng lên người Kim Mao Toan.

- Oành!

Một tiếng động lớn, dây cung bật lên, mũi tên được Hà Bất Ngữ rút một tia nguyên thần trong đó bay vút đi, hướng thẳng tới tiểu Kim Mao Toan.

- Ngao ô!

Vừa xé rách càn khôn tráo, Kim Mao Toan liền chứng kiến trước mắt một đạo ô quang đang phóng tới, nó đối với nguy hiểm cảm ứng còn mạnh mẽ hơn cả Diệp Thiên, hai móng vuốt đưa về phía trước ngăn lại, thân thể lập tức biến mất tại chỗ.

Bất quá dù Kim Mao Toan tốc độ có nhanh đến đâu, cũng vẫn nhận phải một ít thương tổn, Diệp Thiên thấy rõ ràng, tại nơi Kim Mao Toan biến mất, không trung nhất thời xuất hiện vài giọt đậm kim huyết sắc, còn có một chút kim mao (lông vàng) của tiểu Kim Mao Toan phiêu lãng.

- Chết đi cho ta!

Nhìn thấy tiểu tử kia bị thương hại, Diệp Thiên nhất thời phẫn nộ, tâm niệm vừa động, ánh sáng trắng hiện ra phía sau Hà Bất Ngữ, cũng lặng yên không một tiếng động xuyên qua vòng thực khí hộ thể của Hà Bất Ngữ, vọt thẳng tới hậu tâm của hắn, rồi bắn ra phía trước ngực hắn.

- Phi kiếm?

Đại bộ phận tinh lực Hà Bất Ngữ đều đặt trên người Diệp Thiên cùng Kim Mao Toan, căn bản sẽ không nghĩ tới công kích lại đến từ phía sau, ngay cả phòng bị hắn cũng chưa chuẩn bị, mà giả sử có chuẩn bị phòng ngự, thì với phi kiếm của Diệp Thiên hắn há có thể kháng cự?

Phi kiếm xuyên thấu qua ngực hắn mà ra, trong mắt hắn đồng tử nháy mắt mở lớn vài lần, trên mặt lộ ra thân sắc không thể tin, tay phải lập tức điểm mấy điểm trước ngực, nhưng như thế nào cũng không ngăn được máu tươi tuôn ra trước ngực.

Được Diệp Thiên luyện chế, nuôi dưỡng, lại được phụ gia thêm nhiều vật liệu quý, một kiếm này xuyên qua thân thể, kiếm khí bá đạo kia, dĩ nhiên sẽ cắt đứt sinh cơ trong cơ thể, không khác nào việc đâm qua ti vậy, ngay cả lực phủ ngũ tạng của Hà Bất Ngữ cũng đều bị chấn vỡ nát.

- Keng!

Một tiếng kim chúc giao kích giòn minh vang lên, phi kiếm Diệp Thiên không hề ngừng lại mà nganh kháng cùng mũi tên ngầm đen đang truy kích Kim Mao Toan kia.

Bản thân bị thương, Hà Bất Ngữ nguyên thần vốn chịu thương tổn thật lớn, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, mũi tên kia lập tức rơi xuống đất, Hà Bất Ngữ dĩ nhiên không cách nào dùng nguyên thần điều khiển pháp bảo này nữa.

- Ngao ô!

Mắt thấy mũi tên đang đuổi diết mình bị Diệp Thiên ngăn lại, nguyên bản thân thể đang điên cuồng lao về phía trước, lập tức Kim Mao Toan trong miệng phát ra một tiếng gầm giận dữ, thân thể trùng xuống, một đạo kim quang xẹt qua, thân hình nó lập tức hiện ra bên cạnh Hà Bất Ngữ, không chút khoan nhượng, dùng móng vuốt móc trái tim đối phương ra, để vào trong miệng nhai ngấu nghiến.

- Khoan đã, không nên giết hấn vội.

Chứng kiến hung tính của tiểu Kim Mao Toan, Diệp Thiên thân thể nhoáng lên một cái, một tay xách cổ Kim Mao Toan, tiểu tử kia dường như không chịu yên, hai móng vuốt ngoắc ngoắc, khó khăn lắm mới bình tĩnh lại.

- Đây... Rốt cuộc là chuyện gì?

Diệp Thiên cùng Hà Bất Ngữ giao thủ, trong chốc lát liền phân sinh tử, thấy vậy Cầu Tâm Gia mắt không khỏi hoa lên, trong đầu vẫn còn một tia mơ hồ, bởi vì cho tới thời khắc này, cảnh tượng chân tình vừa rồi của hai người, vẫn còn lưu lại rất rõ ràng trong đầu hấn.

- Sao lại thế này?

Mắt thấy Hà Bất Ngữ sinh cơ đã đứt, Diệp Thiên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, cười lạnh:

- Người này từ đầu đã có ý hại n gười, đại sư huynh lúc đầu người còn đề phòng, vì sao lúc sau lại chuyển qua tin tưởng hấn vậy?

- Lúc trước ngươi cùng hấn nói chuyện, đều là giả sao?

Cầu Tâm Gia nghe vậy không khỏi cười khổ một tiếng, hấn thật sự có cảm giác mình già thật rồi, tuy rằng Diệp Thiên từng thần thức truyền âm báo cho hấn dụng ý của tên kia, nhưng Cầu Tâm Gia vẫn bị cuộc đối thoại giữa hai người lừa bịp. var content = \$

```
('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 873

Cẩn Nuốt

Hừ, còn định chạy?

Diệp Thiên hừ lạnh một tiếng, nhìn Hà Bất Ngữ trên mặt đất nói:

- Người không cần nghĩ tới chuyện nguyên thần trốn chạy, không có cơ hội đâu!

Diệp Thiên, sau khi tiến vào tiên thiên hậu kỳ, nguyên thần đã vô cùng cứng cỏi, cho di thân thể bị mất đi, cũng có thể lưu lại trong thế gian này một lát, Hà Bất Ngữ lúc này trên mặt đất giả chết, rõ ràng chính là một cho nguyên thần chạy trốn chờ thời trọng sinh.

- Người chưa từng tới kết giới không gian, sao biết nhiều như vậy?

Nguyên bản Hà Bất Ngữ trên mặt không một tia huyết sắc, đột nhiên mờ mắt, ánh mắt đã tràn ngập oán độc, càng toát ra thần sắc khó hiểu.

Tu đạo mấy trăm năm, cuối cùng lại rơi vào kết cục này, Hà Bất Ngữ trong lòng không cam:

- Thế tục, mộc linh khí thiếu hụt, người làm sao có thể luyện chế ra bốn mạng phi kiếm? Lại khi nào đem phi kiếm dẫu phía sau ta?

Trong suy nghĩ của Hà Bất Ngữ, Diệp Thiên chưa bao giờ tới kết giới không gian, hiểu biết của hắn đương nhiên là có hạn, càng không có khả năng giấu cái gì pháp bảo, nhưng hắn không thể nào tưởng tượng được, Diệp Thiên lại có thể có bốn mạng phi kiếm như những tu đạo giả trong kết giới, vì thế hắn mới không đề phòng, cũng bởi vậy mà hắn chết không nhắm mắt.

- Người là quá thông minh, lại bị thông minh hại.

Diệp Thiên lạnh lùng nhìn Hà Bất Ngữ nói:

- Tư Không gia tộc truyền thừa chỉ bảo chân quý thế nào? há có thể mạo muội giao cho người làm tín vật? Việc này chỉ có thể nói rõ người là giết người cướp của, cho nên khi vừa mới bắt đầu, ta đã cảnh giác đối với người.

- Hà Bất Ngữ tuy rằng sống đã rất lâu, tâm tư cũng đủ ác độc, nhưng hắn còn nhỏ đã theo sư phụ vào nơi thâm sơn cùng cốc tu đạo, sau này lại trực tiếp tiến vào Thần Châu kết giới, cho nên bốn sự lừa gạt, chỉ là hắn tự mình nghĩ ra rồi tự mình rèn luyện mà thôi.

Diệp Thiên mặc dù tuổi đời không lớn, nhưng hắn lại sống nơi thế tục hỗn tạp, hàng người gì mà chưa từng gặp qua chứ? Mới chỉ một lời đầu tiên hắn đã nhìn ra sơ hở, hơn nữa hắn trong lòng vốn đã có sát khí, khi Kim Mao Toan xé rách đạo bào của đạo nhân kia, Diệp Thiên liền vô thanh vô thức đem phi kiếm giấu kín phía sau Hà Bất Ngữ, bên dưới mặt đất.

- Chủ nhân người làm sao rồi? Người đã giết chết chủ nhân đúng không?

Lão Bạch Viên chỉ số thông minh cũng không kém nhân loại, nó hoàn toàn hiểu được nhưng gì Diệp Thiên nói, trong miệng phát ra một tiếng kêu bi thống, mang theo hàn thiết cơn lao tới, định đánh xuống thiên linh cái của Hà Bất Ngữ.

- Người đừng vội, ta còn chuyện muốn hỏi hắn!

Diệp Thiên đỡ cây thiết côn, một bên mở miệng nói:

- Người nếu thành thật trả lời, ta sẽ cho người chết một cách thống khoái.

- Tiểu tử, Hà gia ta sẽ báo mối thù ngày hôm nay.

Hà Bất Ngữ hai mắt trừng lên, một đạo bóng người từ vị trí ẩn đường của hắn bay ra, thân thể xích lõa, bộ mặt giống hần y hệt, chính là nguyên thần của Hà Bất Ngữ, nhìn qua trước sau một chút, lập tức muốn hướng phía ngoài núi bay đi.

- Muốn chạy?

Diệp Thiên đánh ra một đạo pháp quyết, không gian chung quanh nhất thời như bị ngưng kết lại, nguyên thần Hà Bất Ngữ vừa thoát ra, lập tức bị ngưng trệ trên không trung.

- Giết người cũng không cần phải tuyệt tình như vậy, họ Diệp, chúng ta không oán không cừ, cần gì phải cạn máu ráo máng như vậy?

Cho tới thời khắc nguyên thần bị cầm cố, Hà Bất Ngữ mới chánh thức cảm thấy sợ hãi, hần tu đạo đã hơn ba trăm năm, nguyên thần hóa thành thực thể, cho dù thoát li thể xác, cũng có thể tồn tại được hơn mười ngày thời gian.

Mà chỉ cần trong mười ngày này hần có thể tìm được cơ thể người thích hợp tiến hành đoạt xá, sau khi đoạt xá hần có thể sống thêm ít năm nữa, người này sống càng lâu càng tiếc mạng, cho dù đoạt xá tu vi sẽ mất đi đại bộ phận, nhưng tối thiểu còn có thể tiêu dao khoái hoạt trên thế gian này hai chục năm nữa.

- Diệp huynh đệ, chúng ta vốn chỉ là luận bàn với nhau, ta dù sao thân thể cũng đã mất, cũng sống không quá vài ngày, không cần bức ta tới đường cùng như thế chứ?

Lúc này Hà Bất Ngữ ngữ khí đã có dư vị cầu xin, trong lòng hần vẫn luôn hi vọng một tia may mắn, hi vọng Diệp Thiên không biết tới phương pháp đoạt xá.

- Hà huynh, ta hủy đi thân xác ngươi, há có thể lưu lại nguyên thần cho ngươi đi đoạt xá rồi quay lại tìm ta báo thù chứ?

Diệp Thiên trên mặt nở một nụ cười, bắt quá sát khí trong lời nói thì không hề giảm, phải biết rằng, Hà Bất Ngữ sau khi đoạt xá, tu vi đại giảm là tất nhiên, đối với Diệp Thiên vô pháp tạo thành uy hiếp, nhưng để đối phó với người nhà mình lại không thành vấn đề, Diệp Thiên tuyệt đối không có khả năng lưu lại tai họa ngầm này.

- Bất quá...

Diệp Thiên bỗng nhiên xoay chuyển nói:

- Hà huynh nếu có thể nói cho ta một chút chuyện tình bên trong Thần Châu kết giới, ngươi tới từ môn phái nào, tiểu đệ cũng sẽ không bức bách quá mức, tự nhiên sẽ không ra tay đối phó Hà huynh.

Thành thật mà nói, năm trước gặp được Đinh Hồng, năm nay lại gặp Hà Bất Ngữ, đều là người từ kết giới mà tới, Diệp Thiên tự mình vẫn cảm thấy có chút bất an, dù sao những người này thực lực quá cường đại, cùng bọn họ liên tiếp sảy ra xung đột, Diệp Thiên sợ rằng sẽ mang họa tới cho người nhà.

Cho nên biết càng nhiều tin tức về Thần Châu kết giới, cũng giúp được nhiều cho Diệp Thiên, cho dù Hà Bất Ngữ không nói ra chuyện hần muốn biết, Diệp Thiên cũng tuyệt đối không buông tha, mình không thể ra tay, không có nghĩa là đại sư huynh không thể ra tay.

Thanh âm Diệp Thiên chưa dứt, Bạch Viên đứng bên cạnh hắn đang cảm hàn thiết côn la lớn:

- Diệp Thiên, hỏi hắn chủ nhân rốt cuộc đang ở đâu?

Lúc trước nhìn thấy truyền thừa chi bảo của Tu Không gia tộc, Bạch Viên cũng không có nghĩ nhiều, thế nhưng khi thấy càn khôn tráo, nó bắt đầu cảm thấy không ổn, đây cũng chính là hộ thân pháp bảo của Tu Không gia tộc, tuyệt đối không có khả năng giao cho ngoại nhân.

- Hà huynh, người xem, cũng không phải ta đang ép bách người!

Diệp Thiên cười nói:

- Người nên thành thật khai ra, hay muốn ta động tay động chân?

Tu vi đạt tới tiên thiên chi cảnh, tu đạo giả càng thêm trú trọng tu luyện nguyên thần, bọn họ có thể phong bế hoàn toàn sáu giác quan, cho nên hoàn toàn có thể không cảm thấy đau đớn, ngay cả Diệp Thiên phá hủy hoàn toàn thân thể Hà Bất Ngữ, hắn cũng không cảm thấy đau đớn gì quá lớn.

Chính vì điều đó, để trừng phạt địch nhân, trong tu tiên giới cũng xuất hiện một số thuật pháp tra tấn nguyên thần, Diệp Thiên từ trong những ghi chép của Trương Tam Phong tung thấy qua một loại, bất quá còn chưa có dùng qua, lúc này có thể luyện tập một phen.

- Nếu người tiếp tục bức ta, nguyên thần tự bạo, người cái gì cũng sẽ không biết!

Diệp Thiên lời này vừa nói ra, Hà Bất Ngữ gần như tuyệt vọng, tâm kế không bằng người ta, tu vi kém xa người ta, một kẻ sống hơn 300 năm lại bị một thằng trẻ ranh đùa đùa, Hà Bất Ngữ lúc này thực sự có tâm tư tự bạo.

- À, như thế có chút phiền phức a!

Diệp Thiên nghe vậy nhượng mày, hắn biết Hà Bất Ngữ đã biết ý định của hắn, nên cho dù có chết, y cũng không muốn nói ra sự tình bên trong kết giới.

- Được rồi, Hà huynh, cầu chết được chết, ta sẽ tiễn huynh một đoạn!

Diệp Thiên cũng là người sát phạt quyết đoán, nếu hắn không nói, Diệp Thiên cũng không có lòng từ bi, lập tức hữu chỉ bắn ra,

không trung nhất thời phát ra một tiếng ròn minh.

- Ngao ô!

Ngay khi Diệp Thiên muốn phá hủy nguyên thần trong không gian ngưng kết, cách đó không xa, tiểu Kim Mao Toan đột nhiên phát ra một tiếng găm giận dữ, ngay sau đó một đạo kim quang bắn nhanh tới không gian ngưng kết kia, phá vỡ không gian giam cầm của Diệp Thiên đi vào.

- Xú tiểu tử, ngươi làm gì thế?

Diệp Thiên như thế nào cũng không nghĩ tới, Kim Mao Toan lại có thể phá được không gian cấm chế của hắn, trong lòng quỳnh lên, muốn phát động pháp quyết bố trí ra một cái không gian giam cầm khác, cũng đã không kịp nữa rồi.

Tương phản hoàn toàn với Diệp Thiên, Hà Bất Ngữ vốn tưởng rằng mình sẽ phải hồn phi phách tán, lúc này mừng như điên, tâm niệm vừa động, nguyên thần liên hướng xa xa phi đi, đã không có thân thể kiềm chế, nguyên thần tốc độ còn muốn nhanh lên vài lần, nếu vừa rồi Diệp Thiên có chuẩn bị, cũng há có thể trói buộc được Hà Bất Ngữ.

- Rống!

Ngay khi cái mặt trên nguyên thần Hà Bất Ngữ đang cười thì, bên tai truyền đến một tiếng rống giận dữ của Kim Mao Toan, ngay sau đó, một cỗ hấp lực thật lớn, hướng nguyên thần của hắn trùm tới, nguyên thần rất nhạy bay ngược về phía sau.

- Không... Sao có thể như vậy?

Hà Bất Ngữ, quay đầu, vừa nhìn lại, nhất thời long tóc dựng đứng, bởi vì hấp lực này là từ cái miệng nhỏ của Kim Mao Toan phát ra, mà phương hướng hắn đang bay tới cũng chính là cái miệng nhìn như không lớn của Kim Mao Toan.

- Ngươi... ngươi là thượng cổ dị thú Kim Mao Toan?

Khi khoảng cách tới miệng Kim Mao Toan còn 5 6 thước, Hà Bất Ngữ rất cuộc phản ứng, trong lòng sự hồi hận có thể ngập đồng hải, nếu sớm biết con sùng vật của Diệp Thiên là Kim Mao Toan, cho hắn mượn 10 lá gan, cũng không đời nào dám có chủ ý ám toán Diệp Thiên.

Chẳng qua tiểu Kim Mao Toan so với dị thú trưởng thành, vẫn có điểm khác biệt tương đối lớn, Hà Bất Ngữ chính là từ trong một số cổ thư từng thấy qua một bức họa của Kim Mao Toan, nhưng căn bản không hề nghĩ rằng tiểu thú kia lại chính là thượng cổ dị thú truyền thuyết, lúc này phát hiện, cũng là quá muộn.

Hơn nữa Hà Bất Ngữ cũng không có cơ hội mở miệng xin tha mạng, hấp lực cường đại nhanh chóng đem nguyên thần của hắn hút vào trong miệng Kim Mao Toan, một trận nguyên thần dao động kịch liệt truyền ra, Hà Bất Ngữ hơi thở biến mất không còn chút dấu vết.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 874

Có Dạy Có Khác

Á, giỏi, người... người còn có thể nuốt luôn nguyên thân làm thức ăn nữa sao?

Thấy một màn như vậy, pháp quyết đã xuất được một nửa Diệp Thiên nhất thời choáng váng, lúc này hắn mới nhớ tới, Kim Mao Toan sở dĩ có thể xếp vào hàng ngũ thượng cổ thần thú, không chỉ bởi nó có lực lượng vô cùng lớn, mà còn vì một thân thần thông của nó.

Thần thông này chính là “Phệ Hồn”, bất kể là hồn phách động vật hay nhân loại, đối với nó mà nói đều là vật đại bổ, mà nguyên thân cũng là phạm trù của âm hồn, gặp Kim Mao Toan đúng là gặp phải khắc tinh, nên bị nó cắn nuốt như vậy cũng không phải là khó hiểu.

- Lợi hại a, tiên thiên hậu kỳ nguyên thân lại bị nó làm thức ăn...

Đang lúc Diệp Thiên mắt chữ O mồm chữ A, thì tiểu tử giữa không trung kia giống như say rượu vậy, thân thể lay động, không đợi Diệp Thiên kịp phản ứng, nhất thời té nhào trên mặt đất.

- Óe? Đây là chuyện gì?

Diệp Thiên tự nhiên không để Kim Mao Toan rơi xuống, đưa tay phất một cái, đem thân thể nó đỡ lấy, thân thức đảo qua thân người nó, lại phát hiện, trong não hải, một cỗ ý thức đang dao động mãnh liệt.

- Diệp Thiên nó thật sự là Kim Mao Toan?

Bạch Viên giờ phút này cũng bu tới, nhìn về phía Kim Mao Toan trong ánh mắt mang theo một tia kinh sợ, Kim Mao Toan thân là thượng cổ dị thú, là vương giả trong vạn thú, huyết mạch ẩn chứa một tia uy áp, tuy rằng Bạch Viên cảnh giới cao hơn nó, nhưng vẫn

cảm thấy có chút khó thở tận sâu trong đáy lòng.

- Đúng vậy, ta đã gặp qua cha mẹ của nó, đích xác là Kim Mao Toan không thể nghi ngờ.

Diệp Thiên gật gù đầu, hướng ánh mắt về phía Bạch Viên nói:

- Các người đều là yêu tu, có biết nó hiện tại đang xảy ra chuyện gì không? Có cái gì... Nguy hiểm không?

Tiểu Kim Mao Toan tính khí tuy rằng hung bạo, nhưng trước mặt Diệp Thiên lại thập phần ngoan ngoãn, hơn nữa Diệp Thiên còn thiếu cha mẹ nó một cái đại nhân tình, vì thế mà lúc này Diệp Thiên lo lắng không yên.

- Nó vẫn là ấu thú, hiện tại hẳn là đang đột phá nguyên thần....

Bạch Viên trên mặt lộ ra thần sắc hâm mộ, nó sinh ra mấy chục năm mới sinh ra linh trí, hơn trăm năm mới tu thành nguyên thần, trong giới yêu tu cũng có thể xem là nhanh, nhưng trước mắt Kim Mao Toan hẳn là mới sinh được vài năm, lại cũng sắp sinh ra nguyên thần, loại chênh lệch này quả thực khiến cho Bạch Viên vô cùng xấu hổ.

- Ó? Vậy không nên quấy rầy nó!

Diệp Thiên nghe vậy gật gù đầu, đem Kim Mao Toan đặt xuống dưới một thân cây, nghĩ ngợi một chút, sau lại xuất ra một khóa mộc thuộc tính linh thạch đặt lên chi trước của tiểu tử kia, bởi vì mũi tên của Hà Bất Ngữ cũng đã khiến Kim Mao Toan hứng chịu một chút thương thế.

- Tên đáng chết, người đến tột cùng là đã làm gì chủ nhân?

Diệp Thiên sau khi đặt Kim Mao Toan ổn định, Bạch Viên cũng từng bước vọt tới xác chết Hà Bất Ngữ, nó nguyên bản tính tình nóng nảy dị thường, trước mắt Hà Bất Ngữ rõ ràng đã chết, cũng không cách nào trả lời nó, Bạch Viên một gây bỗ xuống đầu Hà Bất Ngữ nát bét như dưa hấu.

- Vượn huynh, người chết cũng đã chết rồi, cũng đừng trả đũa thi thể hắn như vậy nữa.

Diệp Thiên khẽ lắc đầu, tục ngữ nói” Nhân vi tài tử, điều vi thực vong” (người thì vì tài lộc mà chết, còn thú vật thì vì miếng ăn mà vong mạng), khi hắn xuất ra mộc thuộc tính linh thạch, liền phát hiện sát cơ của Hà Bất Ngữ, chính là Hà Bất Ngữ không nghĩ tới, nhìn

qua Diệp Thiên tướng mạo trẻ tuổi như vậy, mà tâm cơ lại thâm trầm đến thế, trong cuộc sống người lừa ta gạt này, còn xa tu tiên giới mới có thể so sánh được.

- Vượn huynh, pháp bảo này hẳn là của chủ nhân huynh truyền lại, huynh đem cất kỹ đi.

Diệp Thiên đem càn khôn trao ném cho Bạch Viên, sau đó hắn dựng thi thể Hà Bất Ngữ lên, có thể bị móng vuốt của Kim Mao Toan xé nát, thứ đó Diệp Thiên cũng không quan tâm lắm, hắn muốn tìm qua một chút xem trên người tên này còn pháp bảo gì khác không?

Tiếp nhận càn khôn tráo, Bạch Viên lui lại một bên, nó tuy tính tình nóng nảy, nhưng không phải là không biết tốt xấu, hôm nay nếu không có Diệp Thiên, chi sợ nó cùng tuyệt khiếu cũng phải chết dưới tay Hà Bất Ngữ, kể cả Diệp Thiên có mang càn khôn tráo này đi, nó cũng không một lời nào oán thán.

- Hóa ra là một tên bần cùng. Trên người thậm trí cả một viên linh thạch cũng không có!

Thần thức đảo qua trên người Hà Bất Ngữ tìm tòi, Diệp Thiên nhin không được phọt ra một câu chữ tục.

Diệp Thiên nghĩ, Thần Châu kết giới linh khí tuy không bằng Bồng Lai tiên đảo, nhưng cũng là một nơi linh khí vô cùng sung túc, linh dược có lẽ đầy đất, ít ra trên người Hà Bất Ngữ cũng phải có chút bảo vật nào đó phòng thân chứ?

Sau khi Diệp Thiên dựng thần thức tìm tòi một phen, lại phết hiện, ngoài đoàn kiếm cùng càn khôn tráo, cũng chỉ có mấy bình đan dược bình thường mà thôi, không có một món pháp bảo nào, điều này làm cho hi vọng trong lòng hắn sụp đổ, nhất thời phun ra một câu chữ tục.

- Diệp Thiên, càn khôn tráo này là Tư Không gia tộc tộc trưởng đời thứ nhất dùng kim tâm ti vạn năm luyện chế thành, người dùng xem nó dễ dàng bị Kim Mao Toan xé rách mà coi thường, tiên thiên hậu ki cao thủ một khi bọ nó trời buộc, cũng khó mà thoát ra được.

Bạch Viên cũng đã sống đến mấy trăm năm tự nhiên thành tinh, sau khi thấy thần sắc thất vọng bức tức của Diệp Thiên, rất muốn mang càn khôn tráo đưa cho hắn, nói:

- Ta không thể sử dụng chân hỏa luyện chế nó, cảm cũng vô dụng, thôi thì coi như tặng người đi.

Tuy rằng từng cùng Diệp Thiên từng có giai đoạn đấm đá qua lại, nhưng trong tu chân giới, cường giả vi tôn, Bạch Viên cũng sợ Diệp Thiên cũng giống Hà Bất Ngữ kia chẳng may nảy sinh tư tâm, cho nên lúc này mới đem càn khôn tráo tặng lại cho hắn.

Sax. Thế chẳng phải là không biết xấu hổ sao?

Diệp Thiên ngoài miệng khách khách khí khí, nhưng tay phải lại đưa ra nhận lấy càn khôn tráo, hai tay dùng sức xe rách, nhưng khiến hấn kinh ngạc chính là, trên tay truyền đến một trận xiết chặt vào da thịt, mà càn khôn tráo kia không chút tổn hại nào, vẫn thân nhiên tản mát ra kim sắc quang mang.

- Vượng huynh, ta đành nhận vậy a.

Diệp Thiên phát hiện ck này rất tiện mang bên người, lật tay một cái nó liền biến thành một đoạn dây gai mềm, để trong túi chẳng những không hề cảm giác được một chút sức nặng nào, thậm chí cũng không có tổn nhiều diện tích.

- Diệp Thiên lần này thật sự là cảm tạ ngươi.

Nhớ lại hai năm trước tiểu tử Diệp Thiên nhược tiểu đụng cái là chết, lão Bạch Viên trong lòng cảm thấy rất khó chịu, kỳ thật dựa theo quy củ tu đạo giả, nó hẳn phải xưng hô Diệp Thiên một tiếng tiền bối, nhưng cái từ này Bạch Viên nói thế nào cũng không phọt ra được.

- Vượng huynh khách khí rồi.

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Vượng huynh, ngươi cũng nhìn thấy, ta hiện tại đã là già đan cảnh giới, tùy thời có thể phải độ kiếp, lần này tới Thần Nông Cái cũng muốn xin vượng huynh một chút dược liệu, không biết có được hay không?

Diệp Thiên cũng không che đậy, nói thẳng vào vấn đề, ban đầu hấn cũng có chút băn khoăn, dù sao dược viên này cũng là hậu nhân Tư Không gia gây dựng, coi như là có chủ nhân, nếu mình cứ cố chấp, sợ rằng ngày sau nếu gặp được chủ nhân của dược viên, cũng rất khó để ăn nói.

Nhưng sau khi gặp được Hà Bất Ngữ, Diệp Thiên cũng có thể đoán được, vị Tư Không gia tộc cuối cùng này, sợ là đã vẫn lạc rồi (toi rồi)

Nói cách khác, ngàn năm dược viên xanh tốt kia, dĩ nhiên là vật vô chủ, tự nhiên là phải dành cho người có "đức", cái chữ "Đức" này trong suy nghĩ của hấn chẳng qua chính là so sánh bằng tu vi mà thôi. (ai trâu bò hơn là có đức =. = Vãi anh Thiên)

Này...Chỗ thuốc này là của gia tộc chủ nhân mấy ngàn năm tích lũy mới có a!

Nghe được ý tứ trong lời nói của Diệp Thiên, Bạch Viên nhất thời biến sắc, người hầu vốn cũng chỉ là người hầu, lúc này biểu tình sắc mặt nó, cơ hồ cùng nhân loại không hề có khác biệt.

- Quên đi, chủ nhân đã không còn, Tư Không gia tộc đã không còn hậu nhân.

Bạch Viên bỗng nhiên nghĩ đến chủ nhân rất có thể đã thân tử, chính mình nếu tiếp tục cố giữ lại thành đắc tội với Diệp Thiên, lập tức thờ dài nói:

- Dược viên này, tùy người lấy đi, bắt quá hi vọng người không chặt đứt gốc rễ của nó, qua vài năm chúng nó vẫn có thể sinh trưởng trở lại!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười nói:

- Vượn huynh, người yên tâm, ta chỉ hái một ít dược liệu cần sử dụng mà thôi, sẽ không làm xáo trộn gì đâu! var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (' '); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 875

Tiểu Khách (1)

Diệp Thiên biết vị trí dược viên, cho dù Bạch Viên có đồng ý hay không cũng không có gì quan trọng, nó xem ra còn biết thức thời, nếu không Diệp Thiên quyết sẽ lấy “đức” thu phục người.

- Diệp Thiên!

Đang lúc Diệp Thiên cùng Bạch Viên thỏa đàm, bỗng nhiên một thanh âm vang lên, theo âm thanh nhìn lại, Diệp Thiên không khỏi mừng rỡ, thương thế mao đầu đã khôi phục rất nhiều, thân hình hóa thành một đạo bạch sắc nhảy tới trong lòng Diệp Thiên.

- Mao đầu, ngươi không sao chứ, phương pháp truyền âm là của hầu ca dạy ngươi hả?

Diệp Thiên dùng sức xoa đầu nhỏ của mao đầu, nắm đó hấn cứu mao đầu từ trong một cái khe của tuyết sơn ra, lại đem cho nó một miếng thịt lớn, cảm tình không phải bình thường, mao đầu bị đánh trọng thương, cũng khiến Diệp Thiên động sát tâm với Hà Bất Ngữ.

- Đúng, ha ha ha, ta rất cuộc có thể nói chuyện với ngươi, Diệp Thiên, ta thật cao hứng!

Mao đầu thần trí cũng chỉ như một đứa trẻ, từ trong lòng Diệp Thiên lên đến vai hấn, dùng hai cái móng vuốt khều khều mái tóc của Diệp Thiên, đây cũng là việc khi nó còn nhỏ thích nhất.

- Hừ, tiểu tử, gọi một tiếng sư phụ coi nào, không được phép kêu tên ta!

Diệp Thiên bất mãn ngâm nga một câu, đem mao đầu trên vai nhấc xuống, lấy non nửa viên mộc thuộc tính linh thạch trong miệng nó ra, ném về phía Bạch Viên nói:

- Trên người ngươi cũng có thương tổn, dùng linh thạch này khôi phục đi, việc hái dược liệu không vội, chờ tiểu kim tinh lại rồi nói sau!

- Vâng, cảm ơn!

Bạch Viên lập tức ngâm linh thạch vào trong miệng, nhất thời một cỗ sinh mệnh lực mệnh mỏng truyền tới, lập tức không nhiều lời, thân hình ngồi xuống, trực tiếp hấp thu luyện hóa liệu thương, đối với nó mà nói, Diệp Thiên tuy là một ác khách, nhưng tuyệt đối là một người đáng tin nhiệm.

- Mao đầu, đây là của đại sư bá cho ngươi!

Chứng kiến bộ dạng thân thiết của mao đầu và Diệp Thiên, Cửu Tâm Gia liền móc từ trong túi ra một viên thủy thuộc tính linh thạch, mao đầu chưa từng tu đạo trước đây, liền cực kì thông linh, khiến đám người Cửu Tâm Gia càng thêm yêu quý nó.

- Được rồi, sư phụ thì sư phụ, cảm ơn đại sư bá!

Mao đầu nghiêng cái đầu nhỏ, ánh mắt màu ngọc bích chớp chớp suy nghĩ, rốt cuộc gật gật đầu, lập tức đem thủy thuộc tính linh thạch trong tay Cửu Tâm Gia ngâm vào miệng, nó thể chất vốn thuần hàn, rất thích hợp tu luyện thủy thuộc tính yêu pháp.

- Ngươi thật sự muốn nhận ta làm sư phụ?

Nghe được mao đầu dùng thực khí chấn động âm thanh phát ra thanh âm, Diệp Thiên cũng có chút ngần ngại, hắn vừa rồi chẳng qua là đùa với mao đầu một chút, cũng không phải thực sự muốn nhận một yêu tu... hoặc một yêu quái trong mắt thường nhân làm đồ đệ.

- Chu Khiếu Thiên kêu ngươi là sư phụ, ta cũng vậy!

Mao đầu chân chân thật thật gật đầu.

- Diệp Thiên, giáo chủ thông thiên giáo chúng ta cũng từng nói qua trong giáo không quan trọng là tu gì, ngươi nhận mao đầu làm đồ đệ có gì phải ngại chứ?

Nhìn thấy bộ dạng do dự của Diệp Thiên, Cửu Tâm Gia lớn tiếng cười nói.

Đối với Cửu Tâm Gia mà nói, sống gần trăm tuổi lại có thể bước lên con đường tu đạo, tự nhiên sống thêm hai ba trăm năm, đã là không thể tưởng tượng được, cho nên một số truyền thuyết thần thoại đạo gia ghi lại, Cửu Tâm Gia cũng đã tin vài phần.

- Tốt, bất quá, ngươi hiện là tam đệ tử, ngươi dưới Chu sư huynh còn có một vị là Lô sư huynh...

Diệp Thiên đối với mao đầu cảm tình sâu sắc, cũng rất cung chiêu, phật gia giảng nhân quả, đạo gia luận nhân duyên, như thế xem ra, mình cùng mao đầu thật sự là có duyên thầy trò.

- Cái gì là sư phụ? Ta cũng muốn kêu ngươi là sư phụ!

Diệp Thiên mới nhận lấy mao đầu, một thanh âm ồm ồm cao ngất bỗng nhiên vang lên, thanh âm cực lớn, so với tiếng nói này, thì thanh âm bạch viên chỉ như tiếng rấm mà thôi.

Bạch Viên hơi ngẩng đầu lên, bất quá vị vừa phát ra thanh âm này tuyệt đối không thể trêu chọc tới, chỉ có thể nhẫn nhịn, tiếp tục hấp thu thiên địa linh khí trong linh thạch.

- Tiểu Kim? Ngươi linh trí thông suốt rồi sao?

Nhìn thấy miệng vết thương trên chi trước của Kim Mao Toan đã hoàn toàn khép miệng, Diệp Thiên trong lòng một trận vui sướng.

Thân thể Kim Mao Toan mặc dù cực kì cường đại, nếu chỉ chống lại một Hà Bát Ngữ tiên thiên hậu kì nhất định vẫn ở thế thượng phong, nhưng nó thần thức chưa thông, luôn không thể dùng ngôn ngữ truyền âm trao đổi, trước mắt Kim Mao Toan đột nhiên phát ra tiếng, hiển nhiên, linh trí đã hoàn toàn khai mở.

- ề hèm, ta cũng muốn kêu ngươi là sư phụ.

Kim Mao Toan gật gật cái đầu nhỏ, thân hình như tia chớp lên đến bên cạnh Diệp Thiên, há mồm phun ra, một trận thanh âm âm âm vang lên:

- Bất quá ta muốn làm lão tam, tiểu bất điểm, ngươi nhường cho ta đi, sau này ta sẽ bảo vệ ngươi!

Căn cốt Hà Bát Ngữ nguyên thần xong, đối với Kim Mao Toan mà nói là một sự trợ giúp lớn, chẳng những khai mở linh trí, lại cũng mở ra một bộ phận truyền thừa trong huyết mạch, loại truyền thừa dùng sóng địa chấn hình thành âm thanh này, chính là một trong những truyền thừa của nó.

Bất quá đây thật ra một loại thủ pháp công kích, xưng là Kim Mao Hống, bị tiểu tử kia thay đổi một chút, liền thành ngôn ngữ trao đổi với bọn Diệp Thiên.

Con chôn tuyết tuy rằng cũng là một dị thú, nhưng huyết mạch so với Kim Mao Toan thì còn kém xa, hơn nữa là gan nó vốn cũng không lớn, bị Kim Mao Toan thanh âm làm cho giật mình thon thót, vội vàng từ đầu vai Diệp Thiên nhảy xuống, chui vào trong ngực hắn.

- Ai dạy ngươi nói điều này?

Diệp Thiên không nghĩ tới Kim Mao Toan có thể phọt ra một câu nói như vậy, tức giận một cái, vỗ nhẹ lên đầu của nó, đây là cái thứ gì vậy chứ?

Con từ chỗ Lôi sư huynh mà học được, sư phụ, nếu không để con bảo vệ người luôn đi a?

Tiểu Kim Mao Toan có vẻ ủy khuất chớp chớp đôi mắt to đen, những lời này đều là trong lúc Diệp Thiên bế quan trên biển, nó theo đám người Lôi Hồ nghe được, một ít đoạn nói chuyện của Hồng Môn đệ tử vốn không hề có gì cố kỵ, vì thế cũng khiến Kim Mao Toan có suy nghĩ hư hỏng này.

- Đừng có theo Lôi sư huynh học bậy bạ, ngươi có thể làm lão tam, nhưng tuyệt đối không được khi dễ nó!

Diệp Thiên bị Kim Mao Toan nói cho dở khóc dở cười, xem ra vấn đề giáo dục cũng cần phải chú trọng, sau này khi mình có con nhỏ, tuyệt đối không thể để cho Lôi Hồ tới gần đám nhỏ nữa bước.

- Đó là đương nhiên, ai dám khi dễ sư đệ con, con một trào đập chết hắn!

Kim Mao Toan vẫn còn tính khí của một hài tử, nghe Diệp Thiên nói xong nhất thời vui không tả xiết, há mồm phun ra một viên linh thạch vốn là đồ ăn vặt của mình, đưa cho mao đầu, thật sự có vài phần phong phạm của một sư huynh.

- Đa tạ sư huynh

Lại thấy một viên thủy thuộc tính linh thạch, mao đầu cũng hết luôn sợ hãi, một tay cầm lấy đưa vào miệng.

Diệp Thiên chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng dặn dò:

- Đúng rồi, hai người các ngươi sau khi trở lại thành thị, chỉ có thể dùng thần thức truyền âm trao đổi, nhất thiết không được nói chuyện trước mặt người lạ, ok?

Từ những tiểu thuyết như Tây Du kí của Ngô Thừa Ân, hay Liêu Trai Trí Dị của Bồ Tùng Linh, hoặc xa hơn là Sơn Hải Kinh, cơ hồ

mỗi người trong nước đều đã từng xem qua ít nhất một tác phẩm điện ảnh chuyên thể từ những tác phẩm này.

Nhưng mọi người dù trên phim ảnh cảm thấy thích thú đối với những quái vật, hoặc yêu quái, thì chưa chắc ngoài đời cũng sẽ thích thú như vậy, “Diệp Công thích rồng”, những lời này chưa chắc đã là đúng đối với tất cả mọi người.

Nếu Kim Mao Toan cùng mao đầu lúc về tới tứ hợp viện công nghênh nói chuyện như vậy, Diệp Thiên sợ rằng mấy lão nhân trong nhà sẽ đau tim mất, cho nên lúc này mới ngán đĩnh vạn dặn, không cho hai tiểu tử này gây chuyện ở thủ đô.

- Con không thèm nói chuyện đâu.

Tiểu Kim Mao Toan thần thức sau khi khai mở, biểu cảm trên mặt thực sự rất phong phú, khoe miệng khê cười nói:

- Sư phụ, con từ hồn phách người kia tìm được một số tin tức, người có muốn nhìn xem không?

Kim Mao Toan có thể phệ hồn, ngoài việc hấp thu lực lượng tinh thần trong đó, còn có thể giữ lại một đoạn trí nhớ lúc còn sống của hồn phách đó, đây cũng chính là điểm nghịch thiên của Kim Mao Toan, một con Kim Mao Toan trưởng thành từ trong chém giết, kinh nghiệm cùng trí tuệ, thậm chí so với nhân loại còn đáng sợ hơn nhiều.

- Sao, trí nhớ của Hà Bất Ngữ? Đương nhiên muốn xem!

Nghe được lời Kim Mao Toan nói, ánh mắt Diệp Thiên nhất thời phát sáng, tuy rằng hiện tại không có ý tiến vào Thần Châu kết giới nhưng rất có thể lại có một tên từ Thần Châu kết giới chui ra, làm phiền hấn, chính vì thế hấn luôn muốn biết một số thông tin về Thần Châu kết giới.

- Đều là những chuyện giết người hại nhân, có gì tốt đâu?

tiểu Kim Mao Toan trên mặt lộ biểu tình khinh thường, đối với những yêu tu như chúng, âm mưu quỷ kế không được coi trọng bằng thực lực, mặc người tâm tư thế nào, một cái tát cũng có thể đập chết người.

Thần thức vừa động, Kim Mao Toan liền đem một tí trí nhớ của Hà Bất Ngữ, truyền vào trong đầu Diệp Thiên, chẳng qua lúc Kim Mao Toan cắn nuốt nguyên thần của Hà Bất Ngữ, có rất nhiều phần kí ức đã tiêu tán, chỉ còn một phần khắc sâu nhất lưu lại mà thôi.

Chương 875: Tiến khách (2)

- Nhiều tin tức như vậy sao?

Hà Bất Ngữ dù sao cũng đã sống mấy trăm năm, chỉ một đoạn trí nhớ cũng khiến Diệp Thiên nhất thời hỗn loạn, lập tức nhắm mắt ngưng thần, đem nguyên thần thâm nhập vào trong thức hải, cẩn thận tra xét một lượt.

- Thì ra thế, chắc cũng không có thằng nào đi ra tìm mình tính sổ cho cái chết của hấn đâu a.

Một lúc lâu sau, Diệp Thiên chậm rãi mở mắt, hấn đã hoàn toàn tiêu hóa đoạn trí nhớ của Hà Bất Ngữ lưu lại, chẳng qua điều khiến Diệp Thiên có chút thất vọng chính là, trong đoạn trí nhớ này, đối với Thần Châu kết giới miêu tả cũng không nhiều.

Đoạn trí nhớ khắc sâu nhất chính là Hà Bất Ngữ hận trời bất công, từ khi sư phụ mọc cánh thành tiên hấn liền lưu lạc thành một tán tu, cho nên đối với những đệ tử danh môn chính phái Hà Bất Ngữ trong lòng luôn khắc sâu ghen ghét, ít nhất đã có năm sáu đệ tử danh môn đại phái chết trong tay hấn.

Hà Bất Ngữ kết giao bằng hữu, cơ hồ cuối cùng đều bị hấn âm mưu ám toán, cho nên Diệp Thiên cũng không cần lo lắng sau khi tên này chết đi, sẽ có người từ trong kết giới đi ra tìm hấn tính sổ, như thế cũng coi như giải quyết được một cục lo lắng trong lòng.

- Tên này thật đáng hận!

Sau khi nghe xong Diệp Thiên kể lại, Cầu Tâm Gia cũng trở nên biến sắc, trong lòng đối với Thần Châu kết giới cũng thập phần kiêng kỵ.

Thần Châu kết giới bên trong cho dù linh khí sung túc, thích hợp cho người tu đạo, bất quá so với thế tục, nơi đó, càng tôn xưng cái gọi là luật rừng, thắng làm vua thua làm dog, với tu vi của Cầu Tâm Gia, sau khi vào đó cũng chỉ là một loại tồn tại nhỏ bé nhất mà thôi.

- Diệp Thiên có tin tức về chủ nhân ta không?

Đang ở đằng xa hấp thu linh thạch liệu thương, Bạch Viên nghe được những gì Diệp Thiên nói xong, cũng lập tức tiến lại, vẻ mặt đầy hi vọng nhìn Diệp Thiên.

- Có, Nhưng... Vị Tư Không huynh này, khi chuẩn bị mọc cánh thành tiên, thì gặp Hà Bất Ngữ.

Nói tới đây, Diệp Thiên nhìn thoáng qua cái đầu giống như quả dưa hấu vỡ nát của hấn nói:

- Người này tâm tư gian độc, lừa tình Tư Không huynh, sau đó...

Trong trí nhớ của Hà Bất Ngữ, có một ấn tượng rất sâu đối với Tư Không, bởi vì đây là người tu vi cao nhất chết trong tay hắn, chỉ còn kém một chút nữa là đột phá Kim Đan kỳ, hơn nữa bên trong kết giới cũng được một trung đẳng môn phái thu nhận làm môn đồ đệ tử.

Khi Tư Không tiến vào kết giới, Hà Bất Ngữ trong lúc vô tình đã cùng hắn kết giao, lúc này tu vi Tư Không cao hơn hắn, sau khi tiến vào bái nhập môn phái, mượn một số tài vật của môn phái, Tư Không luôn bế quan tu luyện, cuối cùng đột phá giả đan kỳ, cho nên sau đó một đoạn thời gian rất dài đã không có liên hệ gì với Hà Bất Ngữ.

Mà sau khi đột phá giả đan kỳ sống mấy chục năm sau, Tư Không nghĩ tới muốn du lãm Thần Châu kết giới một phen nhằm đột phá tu vi tâm cảnh, nhưng xảo hợp chính là, hắn lại gặp lại Hà Bất Ngữ.

Tư Không từ nhỏ luôn sinh hoạt trong Thần Nông Cái, cực kì ít tiếp xúc với người thế tục, đối với lòng người hiểm ác cũng không có chút đề phòng nào.

Hơn nữa Hà Bất Ngữ vốn cũng là bạn cũ, sau lại tặng một gốc linh chi ngàn năm cho Tư Không, lập tức khiến Tư Không coi như tri kỉ, đối với hắn không hề có lòng phòng bị, đem xuất thân lai lịch của mình nói cho Hà Bất Ngữ.

Nhưng Tư Không thế nào cũng không ngờ được rằng, trong đoạn thời gian hắn ở cùng với Hà Bất Ngữ trong rừng, mỗi ngày Hà Bất Ngữ chính mình bỏ thêm một loại dược vật có tính chất ăn mòn đan điền vào trong rượu, chỉ bắt quá mỗi lần lượng dược vật đều rất ít, cũng không bị Tư Không phát hiện.

Hơn một tháng sau, đợi cho Tư Không cơ thể lượng độc tố tích đến một lượng nhất định, Hà Bất Ngữ mới cho vào rượu một loại dược dẫn, khiến độc tố phát tác.

Bất quá Tư Không tu vi lúc đó cao hơn hắn rất nhiều, cho dù trúng độc, cũng đánh trọng thương Hà Bất Ngữ, Hà Bất Ngữ lúc này mới rời khỏi Thần Châu kết giới tới Thần Nông Cái, tìm tòi bảo vật Tư Không gia tộc, cũng là để hắn chữa thương.

Thông qua đoạn trí nhớ này, Diệp Thiên cũng biết một số chuyện quan trọng, Thần Châu kết giới cùng với tục giới không hề có đường liên thông, nếu không, các đại môn phái trong Thần Châu kết giới đã chiếm cứ đại bộ phận tài vật, đương nhiên sẽ nghĩ tới việc chiếm cứ tục giới.

Nhưng một số ít môn phái nhỏ, cùng thế tục quan hệ thân thiết, có một số phương pháp tinh luyện tinh kim hoàng, tạo thành một

cái truyền tông trận chuyển dịch giữa hai giới, mà Thần Nông Cái này chính là bên cạnh một cái đại trận như vậy, đây cũng là tính toán của Tư Không gia tộc.

Nguyên bản Tư Không vẫn luôn muốn trở lại tục giới thăm Bạch Viên rồi dẫn nó tới Thần Châu kết giới, nhưng người tính không bằng trời tính, khi truyền tông kết giới mở ra thì gặp ngay Hà Bất Ngữ để rồi hồn phi phách tán.

- A!!!

Nghe xong Diệp Thiên kể, Bạch Viên quả thực tức sùi bọt mép, mang theo hàn thiết côn đập liên tục lên xác chết của Hà Bất Ngữ cho tới khi thân thể nát như tương bần mới thôi.

Vậy cũng không khiến nó bớt giận, lập tức lao vào trong núi bắt ra mấy con hổ báo, buộc chúng nó đem đồng thịt vụn kia nuốt bằng sạch, chỉ tội nghiệp cho đám hổ báo to xác kia mà thôi, trước giờ chưa từng nơm nớp lo sợ như vậy bao giờ.

- Con bà nó, trong núi này dù là lão hổ, vẫn phải gọi hầu tử ta một tiếng Phách Vương.

Thấy một màn như vậy, Diệp Thiên nhất thời có cảm giác dở khóc dở cười, đợi cho đám hổ báo cắn nuốt đồng xác thịt của Hà Bất Ngữ xong, Diệp Thiên mới mở miệng nói:

- Vượn huynh, chúc mừng huynh đã báo được đại thù, ở trên trời linh thiêng, Tư Không huynh cũng có thể yên lòng nhắm mắt!

- Đa tạ ngươi, Diệp Thiên, ta sẽ mang các ngươi đi hái linh dược!

Bạch Viên lau nước mắt, cũng không nói gì thêm, trực tiếp đưa Diệp Thiên đến bên trong dược viên.

- So với Bồng Lai tiên đảo, vẫn kém khá xa!

So với lần đầu tiên tới đây, Diệp Thiên tu vi đã biến đổi long trời lở đất, ngày xưa cảm giác linh khí nồng đậm bao nhiêu, thì giờ cảm giác bình thường bấy nhiêu, theo Diệp Thiên suy đoán, chỉ sợ là Thần Châu kết giới so với nơi này linh khí cũng nồng đậm hơn rất nhiều.

- Đại sư huynh, nhìn xem linh dược nào cần thiết, hãy hái đi, dùng luyện chế một ít đan dược phòng thân cũng tốt!

Xoay mặt về phía Cầu Tâm Gia, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, nếu đại sư huynh từng đi qua Bồng Lai tiên đảo, sợ rằng cũng không để nơi này vào mắt.

- A, được, được, tiểu sư đệ, chúng ta phát tài rồi a!

Cầu Tâm Gia bị lời nói của Diệp Thiên làm bùng tình, nhất thời vẻ mặt mừng như điên, bởi hắn phát hiện, nơi này ngoài những linh dược ngàn năm thông thường, thậm chí còn một số linh dược chi được nghe qua trong truyền thuyết, thế gian sớm đã tuyệt tích.

Gỡ túi thuốc trên người đã chuẩn bị trước xuống, Cầu Tâm Gia bắt đầu hái hái và hái, bất quá hắn cũng rất biết chừng mực, chỉ hái phần ngọn dược liệu, để sử dụng luyện chế đan dược, nhưng không hề ảnh hưởng tới gốc rễ.

Còn về phần mao đầu, có thể xem là một nửa chủ nhân của nơi này, lại nhiệt tình đưa Kim Mao Toan lên ngồi trên mấy cành cây đào, trên cây trĩu quả nào hơi to một chút liền bị hai gia hỏa này hái xuống đớp ngấu nghiến, chứng kiến cảnh này Bạch Viên cùng Diệp Thiên không khỏi mắt tròn mắt dẹt, hai gia hỏa này ăn như vậy, chẳng phải là hai tên vương bát đần ăn cơm sao... Lãng phí lắm. (Vương bát đần: thăng mắt zay)

Bất quá những trái đào đó ẩn chứa linh khí, so với những linh dược kia, lại còn sung túc hơn nhiều, Diệp Thiên cũng chẳng thèm đi quản, mặc cho hai tiểu tử kia ăn cho đến khi bụng căng tròn thì thôi.

- Diệp Thiên, tốt lắm, có chỗ linh dược này, ta có thể luyện chế ra bất cứ thứ linh dược gì đệ cần.

Bởi vì một số ít linh dược được đại lượng linh khí tầm bổ, cho nên dược viên tuy rằng nhỏ, nhưng những thượng phẩm linh dược cũng có vài loại, qua hơn một giờ sau, Cầu Tâm Gia tâm trạng hưng phấn, mang theo túi thuốc quay lại cạnh người Diệp Thiên.

Ngoài một số thượng phẩm linh dược, nơi này còn một vài loại linh dược làm chất dẫn luyện đan cũng thập phần lợi hại, luyện chế ra đan dược hiệu quả tối thiểu tăng 10 phần, cũng khó trách Cầu Tâm Gia hưng phấn như vậy, đối với hắn mà nói, điều này không khác nào đại đầu bếp gặp được nguyên liệu nấu ăn thượng hạng vậy.

- Diệp Thiên, linh dược các ngươi cũng hái rồi, hiện tại có thể đi chưa?

Chứng kiến đồng hồ đồng trong dược viên mình đã thủ hộ nhiều năm, Bạch Viên trong tâm như rỉ máu, nếu không phải tài nghệ không bằng người ta, nó ngay cả tâm tư liều mạng cũng có thể, nhìn Cầu Tâm Gia thu cái túi trong tay lại, vội vàng tiễn khách.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, mở miệng nói:

```
- Hầu ca, thật sự là ngại quá, ta còn một chuyện muốn nhờ. var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 876

Động Phủ

Chuyện gì?

Bạch Viên nói ra một câu vô cùng lãnh đạm:

- Các ngươi ngay cả linh dược 50 năm cũng đã hái hết, còn muốn xin ta cái gì nữa chứ?

Bạch Viên lời nói khiến Cầu Tâm Gia một trận đỏ mặt, ở trong thế tục, đừng nói là linh dược 50 năm, chỉ cần là loại linh dược hoang dại vài năm đều không thể nào dễ dàng tìm được, cho nên Cầu Tâm Gia thấy cái gì cũng thèm cũng muốn, nên rất nhiều linh dược không dùng đến cũng hái xuống tất tần tật.

- Khụ Khụ, Hầu huynh, ngươi cũng không có chế thuốc, lưu trữ những dược liệu này cũng có tác dụng gì đâu.

Nghe được khẩu khí khó chịu của Bạch Viên, Diệp Thiên nhất thời ho khan một tiếng:

- Như vậy đi, chờ đại sư huynh luyện chế được một số linh dược tốt, có thể tặng hầu huynh một ít, mặt khác tôi cũng sẽ tặng hầu huynh hai linh thạch thuộc tính hỏa, thế được không?

- Ý? Ngươi... ngươi còn có linh thạch thuộc tính hỏa?

Bạch Viên lúc sinh ra, thiên địa linh khí tuy rằng sung túc hơn tục giới, nhưng nó vẫn chưa từng gặp qua linh thạch, chẳng qua linh thạch đối với tu luyện giả có nhiều chỗ tốt, nhất là ở tục giới, cho nên dù có dấu kỳ thế nào, cũng vẫn khó có khả năng sở hữu một khối.

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Thiên xuất ra hai loại linh thạch mộc thủy, Bạch Viên cũng đã rất giật mình, nhưng nó như thế nào cũng không nghĩ tới, Diệp Thiên cư nhiên là còn cả linh thạch thuộc tính hỏa. Nếu đó là thật, nó cũng có thể đột phá quan ải luôn kìm hãm tu vi của nó mấy năm nay.

- Đương nhiên, người nhìn xem đây là cái gì?

Diệp Thiên lật cổ tay, lòng bàn tay liền xuất hiện hai linh thạch cỡ ngón tay út, linh thạch toàn thân hồng sắc hỏa, bên trong lưu quang luân chuyển đủ các loại mây sắc, thi thoảng lại lóe lên dao động linh khí, đúng là linh thạch thuộc tính hỏa không thể nghi ngờ.

- Cho ta xem!

Bạch Viên sắc mặt biến đổi, chìa móng vuốt đầy lông lá ra, hướng lòng bàn tay Diệp Thiên chộp tới.

- Từ từ đã nào!

Mắt thấy móng vuốt Bạch Viên sắp bắt được linh thạch, Diệp Thiên bỗng nhiên thu tay lại, đem linh thạch nắm chặt trong lòng bàn tay nói:

- Hầu huynh, tôi có chuyện muốn nhờ mà!

Linh thạch đối với Diệp Thiên mà nói cực kì trọng yếu, hấn sợ dĩ nguyện ý đưa cho Bạch Viên, cũng là muốn cùng nó trao đổi một việc, há có thể dễ dàng đưa cho nó như vậy chứ? Dù sao năm đó Diệp Thiên đối với Bạch Viên cũng có oán niệm sâu đậm.

- Chuyện gì?

Hầu tử tính tình nóng nảy, nghe được lời Diệp Thiên, nhất thời thu móng vuốt trở về, vẻ mặt hồ nghi nhìn Diệp Thiên nói:

- Linh dược đều đã cho người, bản lĩnh của người lại trên ta, còn có sự tình gì cần đến ta chứ?

- Hầu huynh, tôi muốn đến Tư Không động phủ!

Diệp Thiên cũng không vấn vè nhiều, lập tức đi thẳng vào vấn đề, lần này mặc dù hấn đánh chết Hà Bất Ngữ, nhưng hấn cũng biết nếu mình tới Thần Châu kết giới thì quả thật tu vi như vậy là chưa đủ, cho dù tu vi của hấn đủ cao, nhưng lại khuyết thiếu công pháp nghiêm trọng, chưa kể tới pháp bảo chẳng có thứ gì.

Giống như thuật pháp xé rách không gian của Hà Bất Ngữ, Diệp Thiên cũng rất muốn học, đáng tiếc Kim Mao Toan đã làm cho hồn phách của hấn không còn, cho nên Diệp Thiên mới nghĩ tới chủ ý muốn đi vào Tư Không động phủ tìm hiểu một phen, dựa theo trí nhớ của Hà Bất Ngữ, nơi đó hẳn là có vài pháp bảo chân quý.

- Không được, điều đó là không có khả năng!

Bạch Viên nét mặt già nua biến đổi, lớn tiếng nói:

- Động phủ của chủ nhân chìm dưới lòng đất, ta cũng không cách nào mở ra, người không cần giữ ý định đột nhập vào đó làm gì!

Từ đời Tư Không gia chủ đầu tiên, liền không ngừng nuôi dưỡng Bạch Viên, cho nên trong huyết mạch của Bạch Viên, thì luôn có thiên tính thù hận cho Tư Không gia tộc, ngay cả chủ nhân nó có mọc cánh thăng thiên, cũng sẽ không chịu cho Diệp Thiên tiến vào trung tâm Tư Không gia tộc.

- Hầu huynh, chủ nhân người đã quy tiên, động phủ này chính là vật vô chủ, cho dù là chôn sâu dưới lòng đất, cũng không phải không thể tái hiện nhân gian.

Diệp Thiên nghe vậy nhíu mày, thần thức hắn sớm cảm ứng được tại vị trí sâu 3km dưới lòng đất, có một chỗ có không gian cấm chế.

Chỗ cấm chế kia phi thường cường đại, hơn nữa còn có thể ngăn cách thần thức thăm dò của Diệp Thiên, tuy rằng cấm chế mạnh như thế, nhưng nếu cho hắn thời gian, Diệp Thiên tự tin có thể phá trận, nhưng thời gian ít nhất phải là một tháng.

- Ta thật không thể làm thế, Diệp Thiên người cũng đừng có làm khó ta!

Bạch Viên lắc lắc đầu, nhất quyết không chịu đồng ý.

Thấy bộ dạng không chịu hợp tác của Bạch Viên, Diệp Thiên sắc mặt lạnh tanh nói:

- Nếu người không thể mở nó ra, vậy ta tự tay làm vậy.

Nếu trong động phủ chỉ có những pháp bảo bình thường, thì hắn cũng không cần phải như vậy, nhưng từ trí nhớ của Hà Bất Ngữ, Diệp Thiên biết trong động phủ cất giấu một mảnh tàn khuyết của “Thôi Bối đồ”.

Lẽ ra với tu vi của Diệp Thiên, đối với “Thôi bối đồ” hắn cũng không quá ham muốn, nhưng “Thôi bối đồ” lại là tâm nguyện cả đời của vị sư Lý Thiện Nguyên, vì thế hắn mới hướng Bạch Viên đưa ra yêu cầu trao đổi.

- Bên trái vị trí này 3km, sâu dưới đất 40 thước, chính là vị trí động phủ, ta nói không sai chứ?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Bạch Viên quay đầu lại nói:

- Đại sư huynh, đi thôi, đệ muốn phá cấm chế của động phủ kia, cần một chút thời gian, huynh hãy hộ pháp cho đệ!

- Người dám?

Bạch Viên giận tím mặt, giọng hàn thiếp côn lên nói:

- Đó là động phủ chủ nhân lưu lại, ta... ta liều mạng với người!

Nói xong lời cuối cùng này, Bạch Viên khí thế càng ngày càng yếu đi, bởi nó bỗng nhiên nghĩ đến, mình cùng Diệp Thiên căn bản là không cùng một đẳng cấp, kể cả Diệp Thiên không ra tay, chỉ cần một mình Kim Mao Toan cũng có thể áp chế nó rồi, huống chi còn một tiên thiên cao thủ là Cầu Tâm Gia bên cạnh.

- Diệp Thiên coi như ta cầu xin người, xin người đừng phá hỏng động phủ được chứ?

Bạch Viên không thể không hạ thế, cuộc sống của nó một mực trong trốn rừng rậm, lại càng hiểu đạo lý cái gì là mạnh làm vua.

- Hầu huynh, tôi chỉ muốn lấy thứ tôi cần, nhất định sẽ không phá hư động phủ.

Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Ta biết người có thể mở động phủ ra, chỉ cần người mở nó ra, ta chỉ lấy một vật bên trong quyết không nuốt lời!

- Thật là chỉ lấy một vật?

Bạch Viên nghe vậy hơi do dự, suy nghĩ một lúc nói:

- Được, ta đáp ứng người, nhưng ta cũng có một yêu cầu!

- Huynh cũng có yêu cầu?

Diệp Thiên nghe vậy cười cười nói:

- Nói đi, vẫn nghe hầu tôn khó chơi, hôm nay ta muốn kiến thức qua xem sao.

Đối với nhân loại mà nói, hồ tôn là một câu mắng chửi, có thể Bạch Viên vốn là hồ tôn, tự nhiên sẽ không có cảm giác khó chịu, lập tức nói:

- Nếu ngươi muốn đi vào kết giới không gian, ta hy vọng ngươi có thể mang ta đi cùng, đáp ứng điều kiện này của ta, ta sẽ mở động phủ ra, những đồ vật trong đó tùy ngươi lấy đi!

Bạch Viên tuy rằng tu đạo lâu ngày, nhưng vẫn luôn chưa đột phá bởi thiên địa linh khí quá thưa thớt, cho đến giờ vẫn chưa thể đột phá tiên thiên hậu kỳ, cũng không thể nào đột phá yêu đan kỳ, nhưng vừa rồi khi nhìn thấy Diệp Thiên xuất ra hai khóa hỏa thuộc tính linh thạch, nó biết khoảng cách tới tiên thiên hậu kỳ đã không còn xa nữa.

Nhưng cho dù đột phá tiên thiên hậu kỳ, sau đó với thiên địa linh khí ở nơi này, Bạch Viên cũng không có cách nào đạt nhập yêu đan kỳ, từ sau khi sinh ra linh trí, Bạch Viên cũng muốn theo đuổi mộng trường sinh bất tử.

- Được, nếu ta một ngày tới Thần Châu kết giới, nhất định sẽ mang ngươi đi cùng.

Diệp Thiên nghe vậy gật gật đầu, hẳn biết sau khi đột phá tiên thiên chi cảnh, mỗi khi tăng lên một cảnh giới, đều cũng tăng thêm mấy chục năm dương thọ, Bạch Viên nếu tu luyện đến tiên thiên hậu kỳ, có thể đợi đến một ngày tiến vào kết giới tu luyện.

- Tốt, các ngươi đi theo ta!

Nhìn thấy Diệp Thiên đáp ứng yêu cầu của mình, Bạch Viên sắc mặt lộ ra một tia hi sắc, sai khi rời khỏi dược viên, lập tức đi trước dẫn đường, hướng một chân núi bên trái đi tới.

Ba bốn km khoảng cách, chẳng qua chỉ là một cái nháy mắt, sau khi đi tới vị trí kia, Diệp Thiên mới phát hiện, ngọn núi không cao lắm dưới chân mình, chung quanh mờ ảo bố trí một cái trận pháp ngay cả Diệp Thiên cũng không phát hiện được.

Đứng ở trên đỉnh núi, hầu tử quát:

- Các ngươi lui xa một chút!

- Con bà nó, phim Tây Du Kí sao? (đoạn Ngô Không nói đường tăng xa ra chút để thoát ra khỏi ngũ hành sơn)

Diệp Thiên oán thâm một câu, nhưng vẫn kéo Cầu Tâm Gia lui về sau vài trăm thước, nhìn Hầu tử đang vung hàn thiết côn lên, trong miệng tụng lên một đoạn thoại mà ngay cả Diệp Thiên cũng không hiểu là tiếng gì.

- Mở!

Ngay khi Bạch Viên gào to lên một tiếng, nó đem hàn thiết côn trùng điệp cắm vào bên trong núi đá, nhất thời, cả ngọn núi kia cũng lay động, đá đổ rơi rào rào, cây gãy, cành rơi, thật giống đoạn Tôn Ngộ Không thoát khỏi ngũ hành sơn năm đó.

- Mở ra rồi, động phủ mở ra rồi! var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 877

Tàn Cuốn

Mở ra rồi, động phủ mở ra rồi!

Một mái hiên ngói đỏ, cao ngất từ đỉnh núi hiện ra, sau một lát, một mảnh kiến trúc rộng lớn hiện ra trước mặt đám người Diệp Thiên, đại môn của đám kiến trúc cũng đem ngọn núi che kín phía sau.

Sau khi toàn bộ kiến trúc lộ ra, linh khí từ bốn phía điên cuồng ào tới, đem tòa kiến trúc bao phủ bên trong, nhất thời tạo nên cảnh tượng, bạch vân vờn quanh, yên ba mệnh mộng (yên ba: sương khói), khiến tư không động phủ giống như một tòa thần tiên động phủ vậy.

- Còn bà nó, đây là thủ đoạn gì? Đúng là đã hơi coi thường Tư Không gia tộc rồi!

Một màn này, ngay cả Diệp Thiên cũng trợn mắt há mồm, đem cả một đại kiến trúc như vậy giấu trong một tòa đại sơn, ngoài trình độ trận pháp cao thâm, chỉ sợ rằng người bày trận tu vi cũng phải là Kim Đan kỳ, nếu không tuyệt đối không thể làm ra kì tích lớn đến vậy.

Sau khi đám người Diệp Thiên hạ thân xuống chân núi, Bạch Viên sắc mặt ngưng trọng nói:

- Diệp Thiên, địa phương này nơi nào ngươi cũng có thể vào, bất quá nơi tiền bối của chủ nhân mọc cánh đẳng thiên, ngươi tuyệt đối không được vào!

Con đường tu tiên, chú trọng chính là nghịch thiên đạo, tu vi càng cao, hành vi càng trái ngược với thiên đạo bình thường, Diệp Thiên lúc trước nói chỉ lấy một vật, Bạch Viên tin tưởng hẳn sẽ không trái lời hứa, nếu phá lời hứa đối với Diệp Thiên ngày sau tu luyện không có chỗ tốt nào cả.

- Được, Hầu huynh, người yên tâm đi, ta sẽ không quấy rầy sự yên tĩnh của các tiên bối!

Diệp Thiên gật gù đầu, thần thức xuất ra tìm kiếm, cũng không nhìn được âm thầm tặc lưỡi.

Bởi vì Diệp Thiên phát hiện, trong tòa bảo tháp cao nhất trong rừng, ít nhất có 5 vị lão nhân đang ngồi, thân thể vẫn chưa hề bị phân hủy, đang ngồi ngay ngắn trong tháp, cực kì giống cảnh tượng Trương Tam Phong lúc mọc cánh thành tiên, hiển nhiên đều là Kim Đan kỳ tu vi mọc cánh thành tiên cao nhân, một Tư Không gia tộc không có danh tiếng gì mà lại ẩn chứa thực lực sâu như vậy, thật đúng là tầm nhìn còn quá hạn hẹp mà.

- Xem ra xương thịt *Trương Tam Phong không rữa nát, cũng không đơn thuần là tác dụng của tâm mộc kia!

Sau khi nhìn thấy nhìn thấy năm khối xương thịt kia trong Taline, Diệp Thiên nhìn không được chép miệng, những người đó tuy rằng đã là nói người tiêu vong, nhưng chỉ là xương thịt trên người ngồi ở chỗ kia, đều có thể làm cho thần trí của mình một loại cảm giác áp bách mãnh liệt.

- Trong Taline đều là tiên bối gia tộc Tư Không mọc cánh thành tiên, Diệp Thiên, người không cần mạo phạm tiên bối ngủ yên!

Tu vi của Bạch viên tuy rằng so với Diệp Thiên kém rất nhiều, nhưng vẫn là cảm ứng được Diệp Thiên đang sử dụng thần thức rình Taline, lập tức sắc mặt có chút khó coi, hần hiện tại cảm giác giống như là thả tên trộm vào phòng chủ nhân.

- Ha ha, đương nhiên sẽ không, Viên huynh, ta muốn biết gia tộc Tư Không cất giấu điển tịch công pháp ở chỗ nào?

Diệp Thiên ngượng ngùng cười thu hồi thần thức, nếu để hần tự mình đi tìm, nhưng cũng có thể tìm thấy chỗ cất giấu, chẳng qua quần kiến trúc này liền nhau hơn mấy chục gian, nếu một gian tìm được, không bằng trực tiếp mở miệng hỏi lão Bạch viên. *

- Người hỏi chính là tàng kinh các sao? Ta đưa người đi!

Sau khi nghe được lời Diệp Thiên, sắc mặt lão Bạch viên lộ ra một tia hi sắc, nó là yếu tố, không dùng đến công pháp tu luyện của loài người, sách trong tàng kinh các đối với nó ngay cả gân gà cũng không bằng, nếu Diệp Thiên muốn đi Tàng Bảo Các, sợ là sắc mặt lão Bạch viên trở nên khó nhìn.

- Người động tiên kiến trúc này, thật sự là khéo léo đoạt thiên công, tiên bối bày ra trận pháp, lại càng thêm công tạo hóa!

Đề tỏ lòng kính trọng đối với gia tộc Tư Không, Diệp Thiên cùng Cầu Tâm Gia đều là từ chỗ sơn môn đi bộ đi lên, bọn hắn phát hiện, mỗi chỗ trong nơi này đều xây dựng tinh xảo dị thường, một cầu một cây đều là huyền cơ ẩn dấu, hoàn mỹ cùng cảnh vật chung quanh tương hợp.

Những tầng ngoài kiến trúc kia, lại càng bao trùm lấy một tầng linh khí lờ mờ, khiến cho những kiến trúc này ngàn năm bất hủ, tầng ngoài lưu quang tràn ngập các loại màu sắc, giống như là vừa mới chà lên một nước sơn mới, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Diệp Thiên như thế nào đều sẽ không nghĩ tới nó là vừa mới từ dưới nền đất hiện ra.

-Nơi này là chủ nhân mấy đời của Tư Không gia kiến tạo lên, không phải *một người dốc hết sức có thể hoàn thành.

*Bạch viên ở một bên giải thích cho Diệp Thiên, nhưng *ngắm lại chủ nhân đời cuối cùng của Tư Không gia cũng đã mọc cánh thành tiên quy tiên, lão Bạch viên liền nhịn không được nổi buồn trong lòng trĩu nặng.

-Một cái uống, một cái ăn, việc đó đều định trước Viên huynh không cần quá mức bi thương.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, Tu Tiên giới này và thế tục cũng không kém là bao nhiêu, từ trong động tiên của của Tư Không gia tộc có thể nhìn ra, bọn hắn năm đó cũng là đại gia tộc hiển hách một thời, nhưng sau khi quá cảnh, động tiên tồn tại như xưa, nhưng sớm là người đi - nhà trống.

Điều này giống như là hưng suy vương triều của người *trong nhân gian, không có thể nào một nhà có thể luôn thống trị giang sơn, thăng trầm này, giang sơn như trước cổ nhân mắt.

-Diệp Thiên, chính là chỗ này, hi vọng ngươi có thể tuân theo lời hứa!

Ở trước một nơi hai tầng kiến trúc của sườn núi, Bạch Viên đứng vững, phía trên cửa chính của kiến trúc, dùng chữ triện viết lên ba chữ lớn « Tầng kinh lâu ».

-Viên huynh ngươi không đi vào sao?

*Diệp Thiên nghe vậy nhìn về phía Bạch viên.

-Chủ nhân có mệnh lệnh, ta là không được tiến vào tầng kinh và tầng bảo.

Bạch Viên lắc lắc, phe phẩy đầu, Bạch viên một bộ tộc tuy rằng nhiều thế hệ thủ hộ ở trong này, cũng không thể tiến vào bên trong Tư Không gia tộc, nếu không với tính khí nhanh nhẹn của *lão Bạch viên, sợ là sớm đem tàng bảo của Tư Không gia tộc đều lấy ra chơi đùa.

-Tốt, ta đây đi vào.

*Diệp Thiên gật gật đầu, đưa tay đẩy một cái lên cánh cửa lớn kia, cửa lớn theo tiếng mở, linh hoạt bất thường, căn bản là không giống như là bộ dạng mấy chục năm cũng không có người mở ra.

-Nội tình bên trong Tư Không gia tộc quả thật rất nhiều, không hổ là gia tộc tu tiên truyền lưu mấy ngàn năm!

Sau khi tiến vào đến lầu một tầng kinh các, Diệp Thiên nhìn không được ở trong lòng thầm khen, phòng cũng không phải rất lớn, bao chung quanh lên vách tường bày một vòng án thư, ở trên thư án đặt một ít cổ kinh điển tịch ngay ngắn, trên những kinh thư này, đều bao trùm lấy một tầng linh khí lơ mờ, linh khí không mất, những kinh thư này cũng sẽ không *bị huỷ hoại đi.

-《Hoàng Đình Kinh》,《Đạo Mão Đức Kinh》, *《Tam Thanh Thượng Dụ Pháp Chi》,《Tu Tâm Thổ Nạp Chi Thuật》...

Từ trái qua phải, Diệp Thiên đem điển tịch trên thư án kia đều nhìn một lần, may không khỏi hơi hơi nhăn lại, bởi vì những kinh văn này phần lớn đều là tác phẩm nổi tiếng của Đạo gia, trên thế gian đều có truyền lưu, không có một quyển là về sử dụng thuật pháp.

Diệp Thiên cũng không có cầm lấy những cái kia đã xem qua, bởi vì kể từ đó trở đi, liền sẽ phá hủy những linh khí cấm chế, Diệp Thiên cũng không có bồn sự bố trí một lần nữa loại cấm chế này, thì không khỏi liền để những điển tịch đạo gia quý báu này hư hoại.

Lắc lắc đầu, Diệp Thiên chuyển người đi lên lầu hai, lại phát hiện không gian lầu hai càng nhỏ, chỉ có hai cái bàn dài, trên một bàn thư án đặt hai quyển sách, trên còn một bàn khác chỉ có vài tờ giấy, mà ánh sáng màu trắng của những tờ giấy kia, nhìn qua có một chút khác biệt với loại giấy bình thường.

-《Thái Thượng Thanh Tâm quyết》,《Viên Công Kiếm Pháp》?

Đi đến trước thư án đặt hai bản điển tịch, Diệp Thiên đứng vững, há mồm khẽ thở, một đạo thực khí từ trong miệng hần phun ra, xuyên qua luồng linh khí bảo hộ kinh văn kia, *《Thái Thượng Thanh Tâm Quyết》"Xôn xao" một tiếng xóc lên một tờ.

-Ân? Chuyện này đối với ta tác dụng không lớn!

*Diệp Thiên xem sơ qua *một chút trang đầu quy tắc chung, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc thất vọng, kinh văn này chỉ là một phương pháp để con người tu luyện cảnh giới tâm đạo, xem công hiệu này, còn không bằng công pháp *mà *được lưu trong ghi chép của Trương Tam Phong.

-Di, này 《 Viên Công Kiểm Pháp 》 giảng chính là phi kiếm không chế chi đạo a?

Sau theo nếp vén lên tờ khác kia vốn 《 Viên Công Kiểm Pháp 》, trên mặt Diệp Thiên cũng lộ ra kinh ngạc, hẳn tuy rằng luyện thành phi kiếm, nhưng là cũng không có công pháp tương ứng, chẳng qua nương nhờ thần thức hùng hậu chỉ huy phi kiếm tấn công địch đã thương người, hiệu suất sử dụng có thể nói phải thấp *chi thị của người.

-Thì ra là thế, phi kiếm lại có thể có thể sử dụng như vậy?

Đứng ở phía trước án thư, Diệp Thiên xem một vài ứng dụng trong *《 Viên Công Kiểm Pháp 》say mê, như là một cánh cửa lớn mở ra cho hắn, cho tới giờ khắc này Diệp Thiên mới biết, chính mình trước kia không có đem một phần vạn công pháp phi kiếm xuất ra.

Giống như là bản mạng phi kiếm ngoại trừ giết địch và phòng ngự, còn có thể ngự không phi hành, tốc độ này nếu so với sử dụng thực khí phi hành nhanh hơn trăm lần, tới lúc Kim Đan sử dụng phi kiếm phi hành, cho dù là đi ngàn dặm cũng không phải là không thể nào, điều này có lẽ chính là lý do lấy thủ cấp của địch thủ ở ngoài ngàn dặm.

-lấy được đạo kiếm này, việc này dĩ nhiên là không giả.

Diệp Thiên dùng đúng hơn một giờ, đem tinh yếu 《 Viên Công Kiểm Pháp 》 căn đều ghi lại hết trong đầu, hẳn hiện tại chính là đã biết sử dụng công pháp, nếu muốn nắm giữ thuần thục, còn cần cần thận nghiên ngẫm cùng luyện tập mới được. var content = \$

('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 878

Nháy Mắt Vượt Qua Nghìn Dặm

Diệp Thiên, có thể ra được rồi chứ?

Đang lúc Diệp Thiên đắm chìm ở trong 《 Viên Công Kiếm Pháp 》, tiếng của lão Bạch viên từ bên ngoài Tàng kinh lâu truyền tới, Hầu Tử vốn cũng không sao kiên nhẫn, có thể ở bên ngoài đợi hơn một giờ, Bạch viên coi như là nhẫn nại tới cực điểm.

- Lập tức ra đi!

Diệp Thiên nhìn lướt qua 《 Viên Công Kiếm Pháp 》kia, cố đem nó thu vào trong túi, bởi vì nếu Hầu Tử kia nhìn thấy chính mình lấy bí tịch công pháp tổ tiên hắn, không chừng là phản ứng gì đâu.

- Hả? Đây là cái quái gì? Là 《 Thôi Bối Đồ 》 sao?

Lúc Diệp Thiên đi đến trước thư án cuối cùng, cả người nhất thời ngây ngẩn cả người, bởi vì ở trên thư án đặt giấy không phải vàng không phải ngọc, mặt trên có đường vân tinh tế, nhưng thật ra dùng cái gì chế tạo mà thành.

Mà ở bên cạnh mấy tờ giấy này, còn có một chương sổ ghi nhớ, mặt trên viết hai hàng chữ từ phải qua trái:

- Nhất bút động kiên khôn, nhất ngôn đoạn sinh tử!

- Khẩu khí thật lớn, khó phải không đồ chơi này là sinh tử bộ sao?

Nhìn thấy hai hàng chữ này, Diệp Thiên không khỏi dở khóc dở cười, nhưng sau khi thần thức của hắn vừa mới tiếp xúc đến tấm giấy kia, nụ cười trên mặt bỗng nhiên cầm cự được.

- 《 Thái Bạch Hôi Vận Nghịch Triệu Thông Đại Ký Đồ 》, con bà nó, hay thật sự là 《 Thôi Bối Đồ 》?

Tại chỗ giấy trang đầu, một hàng chữ hiện ra ở trong thức thân của Diệp Thiên, mà Diệp Thiên biết, 《Thái Bạch Hồi Vận Nghịch Triệu Thông Đại Ký Đồ》 rất có thể chính là tên sách nguyên thủy theo lời đời sau 《Thôi Bối Đồ》nói.

- Dựa vào, đây không phải đang đùa chứ? Tại sao lại không có?

Chẳng qua lúc Diệp Thiên tiếp tục tra xét, những trang sách khác lại đều là một mảnh trống không, không có bất kỳ nội dung, nhưng Diệp Thiên lại rõ ràng có thể từ bên trong cảm nhận được một loại năng lượng thật lớn, bảo bối ngay trước mắt chính mình nhưng không cách nào nhìn thấu, điều này làm cho trong lòng Diệp Thiên như là bị Miêu Trảo bắt lại dường như ngứa không thôi.

- Lấy hay không lấy?

Diệp Thiên có chút vò đầu, mấy tờ giấy này hẳn là một quyển tàn cuốn, có lẽ sau khi đem chúng nó tập hợp đủ, mới có thể cho thấy nội dung bên trong, chính là thế giới này to lớn, Diệp Thiên cũng không biết khi nào có thể đem tàn cuốn thu thập đủ toàn bộ.

- Nghĩ nhiều như vậy làm gì, cầm trước tính sau!

Diễn tịch trong Tầng kinh lâu, ngoại trừ 《Viên Công Kiếm Pháp》 đối Diệp Thiên rất có ích, những vật khác giá trị cũng không lớn, mà tinh yếu bên trong 《Viên Công Kiếm Pháp》 Diệp Thiên sớm ghi nhớ trong tâm, cũng không cần lấy đi nguyên bản.

Nghĩ một chút, Diệp Thiên vẫn là hướng vài tờ giấy kia vươn tay ra, linh khí bảo vệ bên mặt ngoài tờ giấy chính là bảo vệ những thư tịch này không đến mức mục, cũng không có công năng gì khác, Diệp Thiên rất thuận lợi đã đem vài tờ giấy lấy ra.

- Thứ này nhưng thật bền, căn bản là không sợ mục.

Diệp Thiên lấy tay nắm một cạnh góc trang giấy, dùng sức nghiền một chút, lại phát hiện cái kia có thể đem lực đạo kim thiết nghiền nát tác dụng lên trang giấy, giống như đá chìm đáy biển, bên chỗ rẽ kia không có cho thấy biến hóa gì.

- Hẳn là vật bảo bối?

Nhìn thấy hai hàng chữ kia trên sổ ghi nhớ, Diệp Thiên lấy ra một cái hộp ngọc, trân trọng đem vài tờ giấy gấp thả đi, coi như vật này không phải cuốn 《Thôi Bối Đồ》, nói vậy cũng là có lai lịch lớn.

- Bạch Viên huynh, ta đã lấy một quyển kinh văn, ngươi cần phải kiểm tra?

Diệp Thiên cũng không có đem hộp ngọc thu lại, mà là trực tiếp cầm ở trong tay đi ra ngoài, lấy đưa cho lão Bạch viên ở bên ngoài.

- Không cần...

Bạch viên lắc lắc đầu, công pháp của con người và nó không có bất cứ ý nghĩa gì, cho dù tiếp tục trân quý, bản thân cũng thì không cách nào áp dụng.

- Diệp Thiên, đồ vật này ngươi lấy được rồi, chúng ta có thể rời đi sao?

Nhìn nơi này bản thân từ nhỏ đến lớn, trong mắt Bạch Viên đã tràn ngập cảm xúc, nhưng vẫn là nói thúc giục Diệp Thiên rời đi, cũng sợ nơi động tiên này bị người nào đó dò xét, với thực lực của Bạch Viên, sợ là căn bản là thủ hộ không nổi.

- Có thể, Viên huynh, chúng ta đi bên kia chờ ngươi.

Diệp Thiên gật gật đầu, hẳn cũng không muốn xem cách Bạch Viên mở và đóng cửa động phủ, đi theo Cầu Tâm Gia và Kim Mao Toan cùng với Mao Đầu bay lên một đỉnh núi khác.

Từ Bạch viên đánh ra từng đạo pháp quyết, quần kiến trúc uy vũ hùng tráng kia, phát ra một trận âm thanh ầm ầm, giống như lúc động xuất hiện, dần dần chìm xuống, một lát sau, chỉ trông không một mảnh như là bị quét sạch qua không có một ngọn cỏ ngọn núi.

Nhìn thấy ngọn núi trụi lụi kia, Diệp Thiên thờ dài:

- Chi cần dời qua đến một ít cây cối, không đến mười năm, ngọn núi này lại cũng sẽ không lưu lại bất cứ dấu vết gì, loại thủ đoạn này, thực là chúng ta đợi không kịp a!

Động phủ giấu kín, linh khí có thể nói là nơi dày đặc nhất trong cả Thần Nông Giá, thì ngay cả so với vườn thuốc cũng không bằng, có linh khí sung mãn, bất kỳ thực vật nào sinh trưởng đều cũng lớn nhanh gấp mấy lần, chỉ cần qua vài năm, cây cối lại mọc ra che dấu vết động phủ.

- Tiểu sư đệ, ngươi cũng không cần khiếm tốn, ngươi ngày sau thành công, sợ là tổ tiên Tư Không gia đều phải nhìn thấy!

Sau khi giải quyết chuyện Tư Tiên giới, Cầu Tâm Gia đối với tiểu sư đệ này của mình là càng nhìn càng nhìn không thấu, mới hai mươi mấy tuổi, khoảng cách đường Kim Đan chỉ thiếu chút nữa, đọc qua ghi chép điển tịch cổ đại, cũng không một người nào có thể so

sánh với Diệp Thiên.

- Đại sư huynh, đệ chẳng qua là vận khí tốt chút thôi!

Diệp Thiên cười cười, nhìn thấy người lão Bạch viên bay tới, vội vàng nghênh tiếp, mở miệng cùng mời nói:

- Viên huynh, Tư Không gia tộc không còn hậu nhân, ngươi không cần phải... Tiếp tục ở tại chỗ này, muốn theo ta quay trở lại thành thị hay không?

Tuy rằng lần đầu tiên cùng Bạch viên gặp lại, Diệp Thiên ăn chút buồn, nhưng Hầu Tử này coi như nói, cuối cùng vẫn là đem sư môn Tam Thanh linh cho hắn, cuối cùng mao đầu càng bị nó chăm sóc không tồi, lại có thể thăng cấp tới Tiên Thiên chi cảnh, tính ra Diệp Thiên còn thiếu lão Bạch viên một ít ân tình.

- Không đi, ta còn là ở trong núi rừng này thoải mái chút.

Nghe được lời này của Diệp Thiên, lão Bạch viên liên tục lay động nổi lên đầu, nói:

- Diệp Thiên, ngươi phải có tâm trong lời nói, hàng năm tặng thêm cho ta rượu ngon là được.

Lúc Bạch viên còn nhỏ cùng chủ nhân đi ra ngoài qua, đối thế tục cảm tưởng cũng không tốt lắm, không khí vẫn đục thì không nói, loài người lại càng dùng một ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn nó, khiến Bạch viên rất là không có quen, nhiều năm như vậy cũng không có lộ diện vài lần trước mặt người khác.

- Vậy được rồi, Viên huynh ngươi bảo trọng!

Diệp Thiên đối với Bạch Viên chấp tay, sau đó một tay kéo lấy Cầu Tâm Gia, há miệng vừa phun, bỗng mạng phi kiếm ở đan điền trung bỗng nhiên hiện ra trước người.

- Hai người các ngươi nắm bắt tốt lắm!

Diệp Thiên dặn dò một câu đối với Kim Mao Toan và Mao Đầu đang găm cây quả đào ở trên vai, tâm niệm vừa động, phi kiếm dài ba tấc kia hứng gió mà tăng lên, biến thành một cây thanh phong ba thước, thân hình Diệp Thiên loáng một cái, bỗng nhiên đứng ở trên phi kiếm.

Phóng xuất ra hệ thể thực khí, Diệp Thiên trong miệng một tiếng khẽ quát, "Đi! ." Theo tiếng quát truyền ra, thân hình Diệp Thiên đột nhiên biến mất ở trước mặt Bạch viên, Bạch viên ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng một đạo ánh sáng trắng trên không trung mấy ngàn thước.

Thần Nông Giá cách Kinh Mão thành chừng hơn một ngàn km, tuy rằng Diệp Thiên vừa mới học thuật ngự kiếm phi hành, thân hình trên không trung còn có xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng chẳng qua công phu một nén nhang, thân thể Diệp Thiên liền xuất hiện trên không ở Kinh Mão thành.

Không đợi theo dõi các cơ quan ban ngành lãnh đạo ở Kinh Mão thành cảm giác được chỗ kì dị của đám mây trắng kia, Diệp Thiên liền đáp xuống chỗ hậu viên của tứ hợp viện trong nhà ở trong nhà, với tốc độ phi kiếm, thì ngay cả vệ tinh theo dõi ở trên trời đều không thể nắm được bất cứ hình ảnh nào!

Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc trong tứ hợp viện, Cửu Tâm Gia không khỏi có chút ngẩn người, ngơ ngác hỏi:

- Tiểu sư đệ, đây là pháp bảo gì? Thật sự có thể làm được vượt qua nghìn dặm trong nháy mắt?

Sau khi tiến vào đến Tiên Thiên cảnh giới, đám người Cửu Tâm Gia cũng có thể ngự không phi hành, chẳng qua tốc độ kia nếu so với phi cơ chậm hơn, hơn nữa lại hao phí thực khí, hần như thế nào không thể tưởng được, chuyện này vừa qua thời gian một bữa cơm, dĩ nhiên cũng theo Thập Vạn Đại Sơn đi tới Kinh Mão thành, trong lúc nhất thời đang giống như ở trong mộng bùng tỉnh.

- Đại sư huynh, trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm vẫn là kém một chút, nếu như có thể đến Kim Đan Kỳ, vậy có thể đạt tới cảnh giới theo lời ngài!

Sắc mặt của Diệp Thiên hơi có chút tái nhợt, tốc độ nhanh chậm của phi kiếm, cùng công lực mạnh yếu của hần là có quan hệ trực tiếp, thì thời gian một nén nhang, thực khí trong nội thể của Diệp Thiên cơ hồ tiêu hao hết tám phần, nếu thực khí cũng không đủ, phòng chừng ngự kiếm phi hành nhất định sẽ biến thành ngự kiếm bò sát.

- Đây... Đây cũng không thể chứ, có bảo bối này, thiên hạ nơi nào đi không được nha?

Nhìn thấy Diệp Thiên chưa thu phi kiếm vào nội thể, Cửu Tâm Gia hai mắt sáng lên, hần và Tả Gia Tuấn ca tuy rằng cũng có vài món pháp khí, nhưng so với bốn mạng phi kiếm này của Diệp Thiên, kia quả thực chính là đồng nát sắt vụn.

Diệp Thiên nghĩ một chút, nói:

- Đại sư huynh, trong kia của ta còn có thứ đồ tốt, lát nữa đưa cho ngươi, còn phi kiếm, nếu ngươi muốn tinh luyện cũng không phải không được, nhưng cũng cần lượng lớn hoàng kim...

Diệp Thiên trên tay đích xác còn có pháp bảo vượt xa pháp khí, chính là chuông Tam Thanh, bên trong chuông Tam Thanh có thể ngưng thần tĩnh khí trợ giúp tu luyện, ngoại có thể phát ra Nhiếp Hồn Linh Âm tấn công địch, có thể nói là bảo vật công thủ đủ cả.

Nhưng vật kia có điểm khó mang theo, Diệp Thiên rất ít đem chuông Tam Thanh mang theo trên người, sau khi có bản mạng phi kiếm, hưởng chi đem cái này từ bỏ, trước mắt Đại sư huynh cũng đã tiến vào đến Tiên Thiên chi cảnh, thật là có thể giao cho hắn đi sử dụng.

- Tốt, cuối cùng so không có mạnh.

Cầu Tâm Gia gật gật đầu, lại nhìn chăm chăm liếc mắt phi kiếm của Diệp Thiên, nói:

- Nhưng tiểu sư đệ, hoàng kim ta cùng Nhị sư đệ đi tìm, đến lúc đó ngươi có thể phải giúp chúng ta luyện phi kiếm a!

Cầu Tâm Gia sống gần trăm năm, theo đạo lý nói thế gian này đã không có cái gì có thể để cho hắn nhớ, nhưng nhìn đến phi kiếm này, hắn lại có nghi ngờ khi năm đó đọc 《Thục Sơn kiếm hiệp truyền》, nói cái gì cũng muốn làm một phen.

- Được rồi, Đại sư huynh, chúng ta đi trước đi, ngươi nghe bọn hắn đều ở Nháo Hồng Ni!

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, Ma Yvôn là người ít, hắn há có đạo lý không giúp? Lập tức kéo Cầu Tâm Gia vào trong viện.

Vừa rồi lúc Diệp Thiên cùng Cầu Tâm Gia nói chuyện với nhau, Mao Đầu cùng Kim Mao Toan hai con không có tim không có phổi này, căn bản sẽ không có khái niệm địa địa không gian, vài năm chưa có Mao Đầu trở lại nơi này đảm đương mỗ chủ, mang theo Kim Mao Toan hướng trong viện chạy trốn, nhất thời làm mấy lão thái thái trong viện đang ở hóng mát kinh động.

- Mao đầu, ngươi tại sao trở về? Còn có tên tiểu tử này, các ngươi như thế nào gây sự cùng một chỗ a?

Tiếng của đại cô của Diệp Thiên truyền ra, theo là tiếng thét chói tai bồi tiếp Lưu Lam Lam, năm đó chính là tiểu nha đầu này mỗi ngày cho mao đầu ăn, cùng con chồn tuyết cảm tình sâu sắc, sau khi giờ phút này nhìn thấy, là đem mao đầu ôm vào trong lòng, nước mắt lã chã rơi.

- A, Diệp Thiên, người... Người trở về lúc nào?

Đang lúc một viện tử để mao đầu trở về làm loạn, Tống Vỹ Lan liếc mắt một cái thấy được nhi tử, vội vàng đón lại đây, dựa theo thuyết pháp của Diệp Thiên trước kia, nên càng qua ba bốn ngày mới có thể về nhà.

Nhìn thấy Vu Thanh Nhã mặc một váy liền áo thân tuyết trắng, ngồi dưới tán cây nhìn mình, Diệp Thiên không khỏi cười nói:

- Mẹ, ta muốn vợ rùi, sớm một chút trở về không được a?

- Mồm mép láu lỉnh, mẹ, người giáo huấn một chút!

Sau khi nghe lời nói của Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã trên mặt đỏ ửng, nhin không được mắng Diệp Thiên một câu, nhưng trong lòng kia cũng ngọt ngào, giống như là ăn mật.

- Ai, tha mạng, tha mạng a, mẹ, Đại sư huynh ở chỗ này đây, ngài phải cho ta chút thể diện.

Nhìn thấy mẹ nghe được lời vợ muốn đến néo tai mình, Diệp Thiên vội vàng kêu lên, khiến mọi người một trận cười vang.

- Mao đầu, Tiểu Kim, hai người các người không nên trêu chọc a!

Nhìn thấy mao đầu cùng mọi người đùa thực vui, Diệp Thiên nhin không được dặn dò một câu, hai con này ở trong mắt người khác chẳng qua là vật yêu, ngược lại là yêu quái thật sự a!

- Ngao ô!

Kim Mao Toan bắt mắt nhìn thoáng qua Diệp Thiên, nhưng thật ra mao đầu có hiểu biết lên đến trên vai Diệp Thiên cọ cọ, lúc này mới trở lại trong lòng Lưu Lam Lam.

- Các người trước chơi, ta cùng Đại sư huynh đi đàm một ít chuyện.

Người của Diệp gia cũng cũng biết Diệp Thiên xuất quỷ nhập thần quen rồi, nhưng thật ra không ai truy hỏi kỹ càng sự việc, sau khi cùng mọi người trong nhà nói chuyện tào lao, Diệp Thiên kéo Cửu Tâm Gia đi tới hậu viện thư phòng của hắn, đem chuông Tam Thanh kia lấy ra giao cho hắn.

- Đình linh linh!

Nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, lúc chuông Tam Thanh rót vào thực khí của Cầu Tâm Gia nhất thời phát ra tiếng chuông trong trẻo, cái thanh âm này tựa hồ có thể thanh tẩy tâm linh người, làm cho người ta cảm giác được vô cùng an bình, tiếng chuông vang lên, thì những người trong viện đều cảm nhận được ảnh hưởng.

- Thứ tốt, chuông Tam Thanh này diệu Âm vô cùng a!

Cầu Tâm Gia là người biết hàng, lập tức sắc mặt lộ ra sắc mặt vui mừng.

- Ai, ta nói Đại sư huynh, chờ ngài trở lại biệt thự cảng đảo tiếp tục nghiên cứu đi, ta đây có thể không chịu nổi sức ép của thứ này!

Nhìn thấy Cầu Tâm Gia còn lay động chuông Tam Thanh, Diệp Thiên vội vàng ngăn cản hẳn, vừa rồi phát ra linh âm là cách sử dụng an thần, vạn nhất Đại sư huynh vô ý lay ra truy hồn ma âm, thì sợ là người nội trong mấy trăm mét xung quanh đây đều sẽ thần trí trong vòng một hai ngày không tỉnh.

- Đúng, Đại sư huynh thất lễ rồi.

Nghe Diệp Thiên vừa nói như thế, Cầu Tâm Gia nhất thời hiểu rõ, cái lỗ tai vừa động, Cầu Tâm Gia thả trên mặt lộ ra ý cười, nói:

- Tiểu sư đệ, Thanh Nhã đã tới, sư huynh ta về nghỉ ngơi trước!

Trên người lưng kia trang bị túi đầy đủ dược liệu, còn có chuông Tam Thanh chờ mình tìm hiểu, Cầu Tâm Gia cũng không tâm trí nói chuyện vô nghĩa ở trong này cùng Diệp Thiên.

- Đồ tôi, ở trước mặt ba mẹ cô cô, anh cũng không xấu hổ?

Đợi cho sau Cầu Tâm Gia cười rời đi, Vu Thanh Nhã nhin không được hung hăng néo một cái ở thắt lưng Diệp Thiên, thanh âm thấp xuống, nói:

- Chồng, anh sau khi đi ra ngoài vẫn là đem đi động mang đi!

- Vì sao anh phải mang đi động chứ?

Diệp Thiên có chút kinh ngạc, thực khí trong nội thể của hắn sẽ một tầng trường khí ở trên bên ngoài thân, loại trường khí này cũng có thể gọi là từ trường, di động mang theo trên người căn bản sẽ không có tín hiệu, cho nên Diệp Thiên sau lại càng là ngay cả điện thoại vệ tinh đều lười mang theo theo.

- Lúc em nghĩ đến anh tìm không thấy anh, cũng có thể nghe một chút trong điện thoại di động tạm thời không cách nào truyền tiếng.

Tiếng của Vu Thanh Nhã của có chút u oán, nhưng là nàng nghĩ thực sự, mấy năm nay Diệp Thiên trở nên càng ngày càng thần bí, khiến Vu Thanh Nhã có cảm giác sẽ mất đi anh.

- Nha đầu ngốc, em sau này cũng sẽ không nghe được tiếng không cách nào truyền tới!

Diệp Thiên trong lòng đau xót, đưa tay ôm vợ vào trong lòng, nói:

- Anh cam đoan, trước kia ở điện thoại không gọi được, anh nhất định sẽ nói cho em biết, nếu như không có thông báo em, điện thoại của anh nhất định là thông suốt!

- Thật sự?

Vu Thanh Nhã mạnh mẽ ngăn đầu, nàng biết Diệp Thiên giống như là một con chim trên trời, không muốn cũng không muốn đem trí buộc chồng bên mình, nhưng lúc Diệp Thiên đi ra ngoài, lại muốn nghe tiếng của chồng.

- Đương nhiên là sự thật, anh có khi nào đã lừa gạt em chưa?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, cong ngón búng ra, đèn trong phòng tắt hết, không bao lâu, một trận tiếng rên kéo dài phát ra.

Sau khi từ trong Thần Nông Giá đến một lượng lớn linh dược này, Cửu Tâm Gia cũng sợ thời gian phóng dài dược tính hạ thấp, ngày hôm sau trở về Hồng Kông, còn Diệp Thiên lại tu tâm dưỡng tính, ở tứ hợp viện Kinh Mão.

Linh khí mỏng manh kia ở thế tục giới, đối với Diệp thiên đã không có chút tác dụng, Diệp Thiên rõ ràng đem thu vào hoàn toàn một thân tu vi, thì ngay cả tầng thực khí ngăn cách bởi tro bụi bên ngoài thân kia đều thu vào nội thể, giống như một người bình thường bắt đầu cuộc sống rồi.

Người thân của Diệp Thiên ở Kinh Mãn thành không nhiều, nhưng là cũng không thiếu, sau khi biết tin tức trở về của hắn, mấy ngày đầu, Vệ Hồng Quân công nông Trung Quốc chờ tự nhận là người thân cận Diệp Thiên đều đã tới, ngay cả Đồng Thắng Hải cũng từ nước ngoài bay trở về, đặc biệt cảm tạ đối với Diệp Thiên.

Về phương diện nước Nga cũng không phải hoàn toàn ngồi không, trong lúc Diệp Thiên rời đi không bao lâu, bọn hắn liền điều tra rõ nguồn gốc xung đột ở Mátcova, Đồng Thắng Hải tự nhiên cũng thoát ly không liên quan, chẳng qua hội Đồng Thắng Hải ở trong nước, sau lại lại thoái ẩn tới tổng đường Hồng Môn San Francisco, tổ chức tình báo Nga bắt hắn cũng không có biện pháp gì. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 879

Cuộc Sống Trở Lại

Sau khi Thailand đã qua thay đổi lớn, lại gặp được mấy chuyện suýt nữa bị diệt môn, Đồng Thắng Hải hiện tại xem như hiểu triết để, dựa vào tích lũy nửa đời trước bắt đầu với quan to sống xa quê, khí sắc cả người ngược lại thay đổi không tồi.

Mà Chúc Duy Phong trong nước, cũng đem chợ quyền anh nhường cho người khác, ở trong nước muốn làm bất động sản, có bối cảnh sâu sắc và vượt qua thời đại bùng nổ bất động sản, việc buôn bán của hắn làm rất lớn, coi như là theo một vòng tròn tiến vào tới một vòng tròn khác.

Ngoài ngẫu nhiên cùng những người này uống trà nói chuyện phiếm, Diệp Thiên dần dần dung nhập đến cuộc sống thường nhật sáng sớm cùng Vu Thanh Nhã chạy bộ, ăn cơm chiều tản bộ, cái loại cuộc sống bình thường của người bình thường, làm sự thù địch trong mấy năm xuất sinh nhập tử mang đến của Diệp Thiên, lại có thể chậm rãi làm biến mất không ít.

- Anh, nghe nói anh biết Sầm Tĩnh Lan, anh có thể giúp em cái ảnh kí tên không?

Buổi chiều một ngày trong lúc Diệp Thiên đang ngồi tiếp mẹ ở trong tư hợp viện nói chuyện phiếm, Lưu Lam Lam đeo túi sách cực kỳ hùng thú chạy tới, qua mấy năm nay, lúc ấy con nhóc nhỏ gầy kia đã lên cấp ba rồi, cũng cao đến một mét sáu tám, nhìn qua tựa như một cô nương rồi.

- Ha ha, Lam Lam nhà chúng ta cũng bắt đầu theo đuổi ngôi sao rồi à?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, hắn biết hiện tại một vài đứa trẻ, đều có thần tượng của mình, cũng chính được gọi là truy tinh tộc, đương nhiên, điều này Diệp Thiên đều có thể hiểu được, hắn lúc nhỏ cũng rất sùng bái vị Phát Ca người ngâm tẩm cầm súng trên TV.

- Anh, anh nói đi có giúp hay không?

Lưu Lam Lam làm nũng lười kéo tay Diệp Thiên loạng choạng, Diệp Thiên không có đệ đệ muội muội, đối với biểu muội luôn luôn là cưng chiều, Lưu Lam Lam nêu thành tích thi không tốt bị ba mẹ mắng, nhất định đều là Diệp Thiên ra tay giúp nàng giải vây.

Diệp Thiên nhìn thoáng qua mẹ ở bên cạnh cười, mở miệng nói:

- Muốn mình kí tên, đi tìm mẹ em a, chính là hình ảnh có chữ kí Britney ở nước Mỹ, bọn họ có thể muốn cho em!

Diệp Thiên là biết Sầm Tĩnh Lan không giả, nhưng có thời gian ba bốn năm không liên hệ, lại đối với tin tức của Sầm Tĩnh Lan, Diệp Thiên lại là chưa bao giờ nghe thấy.

Chính như lúc hấn cho Sầm Tĩnh Lan xem, mấy năm nay Sầm Tĩnh Lan bỗng nhiên nghiện rồi, điện ảnh và truyền hình, ca nhạc ba thứ phát triển, cơ hồ cùng toàn bộ đạo diễn lớn Hong Kong đều hợp tác qua, chỉ cần là mở TV, quảng cáo phát ngôn của cô ấy lại càng áp đảo, muốn không biết cũng khó.

- Lưu Lam, em nhanh thi đại học rồi, học tập không tốt, biết mấy mình tình này để làm gì?

Diệp Thiên nói không sai, Tống Vy Lan là biết rất nhiều minh tinh Âu Mỹ, nhưng đó là bởi vì quan hệ công việc của công ty, cần thay mặt những minh tinh này nói, nhưng là trong mắt Tống Vy Lan, những minh tinh này đều đại biểu cho không tự trọng cùng phụ phẩm, bà cũng không phải thực sự thích.

- Mẹ, con học tập tốt lắm, cam đoan có thể thi đỗ Hoa Thanh viên!

Lưu Lam Lam nghe vậy mân mê miệng, trong mắt tràn ngập mong được Diệp Thiên nhìn, nói:

- Anh, em đều cùng bạn học nói có thể làm được, anh nhất định phải giúp nha!

- Tốt, anh đáp ứng em.

Diệp Thiên bắt đắc dĩ cười cười, nói:

- Nhưng em cần nói cho ta, làm sao em biết ta quen Sầm Tĩnh Lan a?

Cần cái bức ảnh kí tên mà thôi, Diệp Thiên căn bản là không nên đi tìm Sầm Tĩnh Lan, bởi vì như một vài người đại diện hoặc là ký hợp đồng công ty của những minh tinh này, đều cũng đặt bức ảnh ký tên của bọn họ, cũng là vì bình thường tuyên truyền.

Hơn nữa Diệp Thiên mới biết, Sầm Tĩnh Lan đã ký công ty giải trí Hoa Thắng Hồng Kông rồi, hẳn chỉ cần chào hỏi ông chủ Hoa, đừng nói là bức hình kí tên, chính là muốn một chiếc xe, phòng chừng Hoa Thắng cũng đều đáp ứng yêu cầu này của Diệp Thiên.

- Đúng chị dâu nói cho em biết, hi hi, chị dâu cuối tuần còn muốn cùng em xem Sầm Tĩnh Lan diễn xướng hội mà.

Sau khi yêu cầu được đáp ứng, Lưu Lam Lam cười chạy ra, lưu lại một nét mặt không thể không quan tâm của Diệp Thiên cùng nét mặt vui của Tống Vỹ lan.

- Mẹ, mẹ vậy là ánh mắt gì?

Diệp Thiên đối về mặt kia của mẹ rất là bất mãn.

- Con trai, điểm phong lưu không có sao, nhưng cũng không thể cưới vào môn, trừ phi con di dân đến nước Ả-rập đi!

Làm kinh doanh nhiều năm như vậy ở trên thế giới, Tống Vỹ Lan cái gì chưa thấy qua? Hơn nữa con trai kết hôn cũng đã nhiều năm, vẫn chưa có con, điều này cũng thành một tâm bệnh của Tống Vỹ Lan, tuy rằng cùng con dâu quan hệ tốt, nhưng Tống Vỹ Lan cũng cũng không ngại con trai nhiều bạn gái.

- Mẹ, chuyện này giống nhau sao? Được rồi, con đón Thanh Nhã lam về, không đòi co với mẹ.

Diệp Thiên bị mẹ nói rất đúng dở khóc dở cười, hẳn đường đường một người tu đạo nửa bước Kim Đan, ở trong mẹ miệng làm sao lại như là biến thành giống Tây Môn Khánh? Trời đất chứng giám, Diệp Thiên ngoài trừ Vu Thanh Nhã còn không có chạm qua người con gái thứ hai đâu.

- Tiểu tử, còn thẹn thùng đây sao?

Tống Vỹ Lan nhìn con trai lo lắng, trên mặt nhin không được lộ ra tươi cười, so sánh với cuộc sống lúc giới cộng đồng doanh nghiệp trước kia, hiện tại ngày càng làm cho Tống Vỹ Lan cảm giác được phong phú và hạnh phúc.

Tứ hợp viện cách đài truyền hình Vu Thanh Nhã làm việc cũng không phải xa, tản bộ chừng mười phút đồng hồ thì tới, chi là vừa đi đến ngõ hẻm, Diệp Thiên liền đứng lại, hướng về phía một người đang ngồi lệch ở dưới tàng cây đánh cờ vua bất mãn nói:

- Ôi, tôi nói lão Thường, lão cũng chuyên nghiệp một chút chứ, tốt xấu đừng để tôi biết người nha!

Từ sau ngày Diệp Thiên từ Thần Nông Giá trở về, khi xung quanh tứ hợp viện của hắn, thì thường một người giúp.

Thường Hạo càng là làm lão bà trẻ con đều dời lại đây, cả ngày đi theo sau Diệp Thiên chơi bời lêu lổng, cùng lão đầu lão thái thái trong ngõ hẻm đánh một ván, mặc cho ai đều không thể nghĩ được điều này gặp người trung niên liền mang ba phần cười, ở hơn một tháng trước vẫn là ghế bảo tiêu trong đại viện tường đồ kia.

Diệp Thiên vốn cho là Thường Hạo những người này là vì bảo vệ người nhà mình không thể chịu được thế lực gây rối, nhưng sau lại mới phát hiện, cảm tình bọn họ là sợ có người đắc tội chính mình, đặc biệt đến giúp chính mình rửa sạch cái đuôi.

Hơn nữa những người này đối với chuyện xảy ra trong tứ hợp viện kia của Diệp Thiên, không có một ý tứ dò xét, chính là lúc Diệp Thiên ra ngoài có hai ba người đi theo như vậy, một lúc sau, Diệp Thiên cũng chẳng muốn để ý.

- Diệp Thiên, ngài vội vàng, ta cùng Vu đại gia ván cờ này còn chưa có xong đâu.

Ở tứ hợp viện lâu như vậy, Thường Hạo cũng không còn suy tính thiệt hơn lúc mới gặp Diệp, hắn cũng suy nghĩ cẩn thận, đã biết những người này ở trong mắt Diệp Thiên căn bản không coi là cái gì, ngay cả có một vài chỗ đắc tội, người khác cũng sẽ không cùng mình tính toán, trong lúc nói nhưng thật ra so với trước khai mở rất nhiều.

- Vu đại gia, Mã Tam Pháo chết mọi nơi, làm chết hắn!

Diệp Thiên nhìn lướt qua bàn cờ, chỉ một chiêu cho đại gia, Diệp Thiên năm đó thường xuyên cùng sư phụ Lý Thiện Nguyên tất đèn đánh cờ, trình độ không phải cao bình thường.

- Ha ha ... thật đúng là, tiểu Thường, thế nào, lão đầu tử ta thắng rồi?

Mấy chuyện này không có chuyện thường xuyên người già chơi cờ ở Hồ Đồng Khẩu, đều giống như cái Lão Ngoan Đồng, vì một nước cờ có thể đánh nửa ngày, thắng Thường Hạo rồi, Vu đại gia nhất thời đắc ý dương dương tự đắc khoe khoang, thường xuyên nói câu cửa miệng kia xem cờ không nói chính nhân quân tử, tự nhiên là sẽ không nói nữa.

- Không được, Vu đại gia, Diệp Thiên chi chiêu, không tính, chúng ta lại đi!

- Vu đại gia, ngài chơi, tôi đi trước!

Diệp Thiên cười hỏi thăm ra Hồ Đồng Vũ đại gia, so với cuộc sống mấy tháng năm khổ này bẽ quan tu luyện, Diệp Thiên càng thêm thích những ngày này, cái khí loại người này, đang là những sinh mệnh này xa xa cao hơn những thiếu hụt mà người bình thường tu luyện.

Thường Hạo tuy rằng còn đang đánh cờ, nhưng ngoài bốn năm mươi mét sau lưng Diệp Thiên, hai người trẻ tuổi rất xa tại đằng sau.

- Thanh Nhã, bên này.

Diệp Thiên là đóng cửa ra vào, mới vừa đi tới cửa đài truyền hình của Kinh Mão thành, Vũ Thanh Nhã liền từ bên trong đi ra, sau khi nhìn thấy Diệp Thiên, trên mặt nhất thời lộ ra tươi cười.

Vừa mới đưa tay kéo lấy cánh tay Diệp Thiên, từ trong cửa lớn chạy ra một người tuổi còn trẻ, mở miệng hô:

- Chị Vũ, tiểu Mão, xin dừng bước, chuyện kia ta nói chị lo lắng nữa hử. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 880

(12)

Sau khi người tuổi trẻ kia từ trong đài truyền hình đuổi theo ra đến, vừa vặn nhìn thấy Vu Thanh Nhã kéo lấy cánh tay Diệp Thiên, không khỏi lặng đi một chút, sắc mặt dần trở nên khó nhìn lại.

- Triệu tiên sinh, tôi nói rồi tôi đã kết hôn, anh ấy là chồng tôi!

Vu Thanh Nhã có chút bất đắc dĩ, tựa hồ sợ Diệp Thiên tức giận, khoác ở tay hắn lại chặt một chút, nói:

- Chồng, Triệu tiên sinh là giám đốc của một công ty phương Nam, gần đây sản phẩm của bọn họ tiến quân vào thị trường truyền thông, cùng đài truyền hình của chúng em có chút công việc lui tới...

- Được rồi, có cái gì giải thích sau nhé?

Diệp Thiên cười cười, đưa tay nắm cái mũi Vu Thanh Nhã một chút, đây là Diệp Thiên từ nhỏ đã thành thói quen, mới trước đây không biết Vu Thanh Nhã vì thế khóc qua bao nhiêu lần cái mũi đâu.

- Cô Vu, chị nói là thật sao?

Nhìn thấy Diệp Thiên cùng Vu Thanh Nhã bộ dạng thân mật, người trẻ tuổi có chút không cam lòng, mở miệng nói:

- Cô Vu, trên hồ sơ của cô viết chính là chưa kết hôn mà, cô không phải là muốn gạt tôi đấy chứ?

- Triệu Trác Quân, anh dám tra hồ sơ của tôi à?

Nghe được lời của người tuổi trẻ kia, sắc mặt Vu Thanh Nhã không khỏi biến đổi, lúc trước kết hôn cùng Diệp Thiên, nàng đã muốn tham gia công tác, sau lại bởi vì đặc thù thân thể của Diệp Thiên, nầy đây cũng luôn luôn không có thay đổi hồ sơ cá nhân ở đài truyền

hình.

Trước kia người này theo đuổi mình, cũng không có cử chỉ quá trớn, hơn nữa thái độ làm người thực chính phái, cho nên Vu Thanh Nhã chính là lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt, cũng không còn nghĩ khiến Triệu Trác Quân thế nào, nhưng là giờ phút này nghe được hấn tra xét bản ghi chép hồ sơ của mình, nhất thời mặt phần hàm sương, thật là tức giận.

Người trẻ tuổi cười khỏ một tiếng, nói:

- Cô Vu, tôi thật sự thích cô, cô ngàn vạn lần đừng trách móc.

- Anh là Triệu Trác Quân phải không?

Nhìn thấy Vu Thanh Nhã có chút gập, Diệp Thiên không khỏi cười nói:

- Thanh Nhã thật sự là vợ của tôi, chúng tôi kết hôn đã vài năm rồi, nếu không có chuyện gì, chúng tôi đi trước nhé?

Diệp Thiên xem trên vầng trán Triệu Trác Quân này lộ ra một luồng chính khí, ẩn đường sáng ngời, không phải đồ đệ gian tà, theo đuổi Vu Thanh Nhã chỉ sợ cũng do câu: “yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu” gây ra.

Cho nên Diệp Thiên thật là không có tức giận, tu tâm dưỡng tính thời gian gần đây, khiến khí trên người hấn hóa đi không ít, nếu không dựa theo tính tình trước kia của Diệp Thiên, đâu thêm đối phương là người tốt người xấu, gây rối tới vợ của mình, trước tiên đánh một trận nói sau.

- Kết hôn vài rồi năm sao?

Triệu Trác Quân lắc lắc đầu, vẻ mặt không tin,

- Tôi biết Cô Vu đây cũng đã hơn một năm, cho tới bây giờ chưa thấy anh qua, các người không phải ở Diễn Song Hoàng gat tôi chứ?

Xoay mặt nhìn về phía Vu Thanh Nhã, Triệu Trác Quân vẻ mặt thành khẩn nói:

- Cô Vu à, hi vọng cô có thể cho tôi cơ hội!

Triệu Trác Quân là một công tử của một công ty phương Nam, cũng được xưng là Tiểu Khai, là năm ngoài biết Vu Thanh Nhã, lúc ấy lần đầu tiên nhìn thấy liền giết nảy mình, triển khai theo đuổi mạnh mẽ, kỳ thật Vu Thanh Nhã cũng đã nói cho hắn biết chính mình kết hôn.

Triệu Trác Quân lập tức liền tra xét hồ sơ của cô, phát hiện là chưa kết hôn, lại dùng thế lực tiền tài mua chuộc một vài đồng sự của Vu Thanh Nhã, cũng được biết chưa từng có đàn ông đến đưa đón nàng, cho nên chỉ làm cái cớ cho Vu Thanh Nhã thoái thác.

Bởi vì một vài nguyên nhân trên phương diện công việc, Triệu Trác Quân lúc một mình ở nước ngoài, mấy ngày hôm trước sau khi trở về lấy lý do công việc, lại lần nữa triển khai theo đuổi đối với Thanh Nhã, chính là hắn như thế nào đều không nghĩ tới, Vu Thanh Nhã bỗng nhiên thật sự cùng một người đàn ông ở cùng một chỗ.

Bị một người đàn ông theo đuổi vợ của mình, Diệp Thiên ngay cả tâm tình tiến triển không ít gần đây, cũng có chút không kiên nhẫn, lập tức sắc mặt trầm xuống, mở miệng nói:

- Được rồi, trước kia không biết không trách anh, hiện tại nói cho anh biết, đừng không biết điểm dừng.

- Vị tiên sinh này, tôi có quyền theo đuổi hạnh phúc!

Triệu Trác Quân từ trên xuống dưới đánh giá Diệp Thiên một phen, lắc lắc đầu, nói:

- Sự thanh tú của cô Vu, thì không nên dính hơi thở thể tục này, anh có thể cho cô ấy cuộc sống hạnh phúc sao? Anh có thể để vì cô ấy không từ dầu sôi lửa bỏng sao?

Cũng không phải Triệu Trác Quân khinh thường Diệp Thiên, thật sự là giờ phút này, Diệp Thiên thật sự là quá mức bình thường.

Ở ẩn tàng tu vi, sau khi thu toàn bộ hơi thở, trên người Diệp Thiên đích xác không có chỗ nào hay chút nào hấp dẫn, tuy rằng bộ dạng không tồi, nhưng ném vào trong đám người nhất định rồi cuộc không phát hiện được hắn.

Hương chi, Diệp Thiên mặc bộ quần áo luyện công màu trắng, cùng với các ông bà già trong công viên luyện công buổi sáng cơ hồ là độc nhất vô nhị, trên cổ tay không có biểu hiện thân phận người giàu có, mà dưới chân đeo lên một đôi giày vải màu đen, thấy thế nào như thế nào cảm giác mộc mạc.

- Cô Vu, tôi nghĩ mời cô đi Thụy Sĩ trượt tuyết, không biết cô có rảnh không?

Triệu Trác Quân tuy rằng không phải loại người trông mặt mà bắt hình dong, nhưng hẳn thật sự không - cảm giác Diệp Thiên đang uy hiếp mình, hẳn lúc này vẫn là cho rằng Diệp Thiên chẳng qua là Vu Thanh Nhã tìm một cái cớ.

Vẫy vẫy tay, từ trên đường cái đối diện đài truyền hình, một chiếc Rolls-Royce màu xám lạng yên không một tiếng động lái lại đây, dừng ở bên cạnh Triệu Trác Quân, Triệu Trác Quân sau khi mở cửa xe, lấy ra một bó hoa tươi, nói:

- Cô Vu, hi vọng cô có thể đáp ứng của lời mời của tôi, cô yên tâm, tôi sẽ không làm những chuyện gì cô không muốn.

- Tôi nói đây, anh thật đúng là không hiểu chuyện, chính là ...

Diệp Thiên thật đúng là trước mặt Triệu Trác Quân không biện pháp gì, người khác theo đuổi vợ của mình, cũng không phải phạm phải tội ác tày trời tội lớn, ai bảo bản thân vừa biến mất một năm, cũng khó trách đồng sự của Vu Thanh Nhã đều cho rằng nàng chưa kết hôn.

Nhưng nói thật, Triệu Trác Quân này thật đúng là có điểm không biết cái gọi là đúng, nếu muốn theo đuổi Vu Thanh Nhã, cũng không đem nội tình thăm dò rõ ràng Vu Thanh Nhã, Vu gia trong giới dệt trong nước là doanh nghiệp có tiếng tăm lừng lẫy, con gái độc nhất của Vu gia còn cần hẳn mời đi Thụy Sĩ trượt tuyết?

Mà cỗ xe Rolls-Royce ở trong mắt Diệp Thiên càng thêm là một chệ cười, bởi vì công ty Rolls-Royce cơ hồ mỗi một chiếc mới ra hoặc là số lượng có hạn xe của ông chủ, Tổng Vụ Lan đều có đặt, chỉ cần Diệp Thiên muốn, những chiếc Rolls-Royce kia dừng ở trong ga-ra Châu Âu, có thể xếp thành một đoàn xe trên phố Trường An.

- Vị tiên sinh này, làm sao anh nói như thế?

Triệu Trác Quân ở nước ngoài nhiều năm, đã được giáo dục rất tốt, mặc dù đối với Diệp Thiên cũng rất khó chịu, nhưng tóm lại không có nói năng lỗ mãng, chính là chau mày lên, hẳn có điểm không nghĩ ra Vu Thanh Nhã tại sao lại tìm một người như thế làm chỗ dựa.

- Diệp Thiên, anh đừng nóng giận.

Vu Thanh Nhã cầm tay Diệp Thiên, đang lúc muốn nói chuyện, cũng là bị Diệp Thiên cấp đánh cắt đứt,

- Anh là Triệu tiên sinh phải không, tôi lười cùng anh nói chuyện vô nghĩa, anh đã không tin Vu Thanh Nhã là vợ của tôi, tôi đây tìm

người nói cho anh biết!

Khi nói chuyện, Diệp Thiên hướng về phía một ngõ nhỏ cách đài truyền hình ba mươi mét vẫy vẫy tay.

- Số 1, số 1, nhân vật mục tiêu kêu chúng ta, có đi hay không?

Diệp Thiên một chiều này, hai người đứng ở phía xa luôn luôn đi theo Diệp Thiên kia có chút ngần người, bọn hắn theo Diệp Thiên gần một tháng, ngoài trừ có đôi khi Diệp Thiên thấy bọn họ cười cười, còn cho tới bây giờ chưa chủ động đi tìm bọn hắn.

- Vô nghĩa, anh ta hô đương nhiên phải đi đến, tôi lập tức cũng qua đó!

Thường Hạo Đang ở Hồ Đồng Khẩu kia chơi cờ cùng lão nhân dưới tầng cây, sau khi nghe được âm thanh trong bộ đàm, mạnh đánh giạt mình, cũng bắt chấp hai xe một con ngựa đã đem đối phương làm bức đến con đường tuyệt lộ, cất bước chạy ra ngoài.

- Diệp tiên sinh, ngài có cái gì sai bảo?

Sau khi cùng Thường Hạo tiến hành trao đổi, hai người kia cũng không trốn trốn tránh, trực tiếp đi đến trước mặt Diệp Thiên.

Diệp Thiên chỉ Triệu Trác Quân, nói:

- Các anh đem anh ta đi, sau đó làm anh ta hiểu được, tôi đã kết hôn, đừng đến quán quít lấy Thanh Nhã, thật sự là không hiểu ra sao cả.

- Anh ta không phải bạn của ngài à?

Sau khi nghe được lời Diệp Thiên, hai "Tình anh" của cục cảnh vệ kia nhất thời bị hoảng sợ, bọn hắn không dám trang bị nghe trộm ở trên người Diệp Thiên, cũng dám gần quá, cho nên lúc trước vẫn cho rằng Triệu Trác Quân là bạn của Diệp Thiên, như thế nào đều không nghĩ tới, người này là đang gây rối vợ của Diệp Thiên? !

Điều này làm cho cảm giác của hai cảnh vệ viên có chút dở khóc dở cười, bọn hắn đều từng thấy tận mắt qua thái độ của người lãnh đạo tối cao của quốc gia này đối đãi Diệp Thiên, nói cách khác, coi như Diệp Thiên hiện đem người này giết đi, hắn cũng sẽ không chịu trừng phạt gì.

Diệp Thiên khoát tay áo, lấy tay nắm Vu Thanh Nhã, nói:

- Không phải bằng hữu của tôi, các anh cho anh ta hiểu rõ ràng, cũng đừng làm khó người ta!

Ý thế hiệp người loại chuyện này, Diệp Thiên căn bản là khinh thường làm, sau khi dọn dò một câu kéo Vu Thanh Nhã rời đi, đứng ở cửa đài truyền hình, sự chú ý của không ít người ra ra vào vào đều tập trung ở trên thân mấy người, Diệp Thiên cũng không muốn ở bị người vây xem trong này.

- Này, các người...

Lúc này Triệu Trác Quân cũng cảm giác có chút không đúng, há mồm đã nghĩ gọi lại Diệp Thiên.

- Tôi nói này, anh theo chúng tôi đi một chuyến đi.

Một cảnh vệ viên kéo Triệu Trác Quân lại, hẳn thật đúng là bội phục tiểu tử này, lại có thể dám đi trêu chọc Diệp Thiên, nếu không vị đại gia kia hôm nay có thể tâm tình không tệ, hẳn há có thể còn đứng ở chỗ này nói chuyện?

- Các người là ai?

Triệu Trác Quân lời nói chưa dứt, chiếc xe Rolls-Royce kia đã bị người kéo giật lại, ngay sau đó thân thể của chính mình bị ném vào.

- Các người muốn làm gì?

Tài xế lái xe là một lính giải ngũ, phản ứng lại rất nhanh, chính là lúc hắn vừa định làm, một cánh tay đen liền chỉ vào huyết thái dương của hắn,

- Không muốn chết đừng nhúc nhích, mang bọn người đi một nơi sẽ biết.

Lúc này Thường Hạo chạy như điên tới, sau khi bị lên xe, chiếc xe Rolls-Royce kia rất nhanh liền biến mất ở tại trong dòng xe cộ, đến nỗi sau khi Triệu Trác Quân thấy mấy người kia khiếp sợ và các cơ quan ban ngành có liên quan triển khai điều tra và cảnh cáo hắn, thì đều là sau này hãy nói.

- Diệp Thiên, anh mất hứng sao?

Trên đường quay về tư hợp viện, Vu Thanh Nhã cẩn thận quan sát đến sắc mặt của Diệp Thiên trước, nhìn thấy mày hắn luôn luôn

nhú lại, không khỏi mở miệng nói:

- Em thật sự trước kia nói rõ cùng với anh ta rồi, ai biết họ Triệu đi tra cả hồ sơ ...

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nắm chặt cánh tay nhỏ bé của Vu Thanh Nhã, nói:

- Thanh Nhã, anh không phải mất hứng, anh là đang nghĩ, chúng ta có phải nên đi chơi hay không?

Những lời nói vừa rồi của Triệu Trác Quân, đối với Diệp Thiên cũng có chút cảm xúc, ngoài trừ cùng Vu Thanh Nhã ở Hồng Kông độ vài ngày tuần trăng mật, hẳn thậm chí cũng chưa đưa vợ xuất ngoại du lịch qua.

- Được, đã mấy năm em chưa ra nước ngoài rồi, Diệp Thiên, chúng ta đi châu Âu đi.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Vu Thanh Nhã cầm chặt tay Diệp Thiên, cô có thể cảm nhận được chút á náy trong lòng chồng mình, đồng thời cũng dùng hành động để nói cho chồng suy nghĩ của mình, chỉ cần có hân bên cạnh là trong lòng cảm thấy vô cùng mãn nguyện rồi.

- Châu Âu?

Diệp Thiên bị kích động.

- Hay là đi sau một thời gian nữa đi, chúng ta có thể đến Thụy Sĩ trượt tuyết.

- Chồng yêu, em nghe anh.

Vu Thanh Nhã dựa người vào Diệp Thiên, đối với cô, chỉ cần có thể ở cùng Diệp Thiên đi nơi nào cũng không quan trọng.

Khi hai vợ chồng đi về đến nhà, Thường Hạo đã đợi sẵn ở trước cửa, sau khi nhìn thấy Diệp Thiên vội vàng ra đón, nói với thái độ kính cẩn:

- Diệp tiên sinh, người kia sẽ không dám tiếp tục gây phiền phức cho tiểu thư nữa, đó chỉ là sai lầm trong công tác của chúng tôi thôi, mong cậu hiểu và bỏ qua cho.

Tuy rằng Diệp Thiên không cho hẳn xuất hiện trước mặt người nhà, nhưng xảy ra chuyện như vậy Thường Hạo không dám không

đến giải thích với Diệp Thiên, bởi vì theo như tài liệu mà hắn xem được về Diệp Thiên thì người này là một thanh niên giống như thần tiên vậy, sức chịu đựng...tựa hồ cũng không phải lớn lắm.

- Biết rồi, người đó cũng không phạm sai lầm gì lớn lắm, tôi cũng không muốn làm khó anh.

Diệp Thiên gật đầu, nếu như là trước kia, không nhằm thì sẽ tức giận ùng ùng, chỉ cần nhìn thấy là sẽ đánh cho Triệu Trác Quân một trận toi bồi, nhưng với thái độ và khí chất hiện tại của hắn đương nhiên là sẽ không chấp nhặt loại người như Triệu Trác Quân. Trên thế giới này ngoài người nhà của mình ra người ngoài rất khó có thể khiến cho Diệp Thiên tức giận.

- Đúng vậy, Diệp tiên sinh.

Thường Hạo đáp lại, thấy nét mặt Diệp Thiên tỏ vẻ sắp mất kiên nhẫn lập tức tự giác nhường đường cho Diệp Thiên đi vào.

- Chồng à, người kia không phải là ở Hồ Đổng Khẩu sao, hắn rốt cuộc là ai thế?

Sau khi đi vào nhà, vẻ mặt Thanh Nhã khó hiểu nhìn Diệp Thiên, mỗi ngày đi làm cô đều phải ra ra vào vào, cơ hồ đều gặp Thường Hạo, cả ngày hắn lúc nào cũng cười ha ha với người khác, có quan hệ rất tốt với những người sống ở Hồ Đổng.

Diệp Thiên cười cười nói:

- Thân phận của mẹ chúng ta em cũng biết, nhà nước phái người đến bảo vệ bà ấy.

Tổng Vĩ Lan vốn là giám đốc của tập đoàn nổi tiếng trên thế giới, cũng là con gái của Tổng Hạo Thiên, với hai thân phận này thì Diệp Thiên cũng là nói cho qua chuyện, nhưng vợ mình thì không hề muốn đi tìm mẹ để chứng thực.

Sau khi xảy ra chuyện này, Diệp Thiên phát hiện, công tác làm việc của mấy người Thường Hạo càng ngày càng cẩn thận tỉ mỉ hơn, đến việc bác cả cãi nhau vài câu với người bán hàng khi đi mua thức ăn ở chợ, đến ngày thứ hai đã không thấy dấu vết của người bán hàng kia đâu nữa rồi, ngoài Diệp Thiên ra thì người nhà Diệp Thiên không có ai nhận ra chuyện này.

Đi trượt tuyết ở Thụy Sĩ, tháng một là thời điểm thích hợp nhất, sau khi Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã vạch ra kế hoạch, Lưu Lam Lam cũng muốn đi cùng, bởi vì mấy cô của Diệp Thiên từ trước đến giờ cũng chưa ra nước ngoài bao giờ. Kế hoạch của Tổng Vĩ Lan và Diệp Thiên rõ ràng là sẽ cho cả nhà đi châu Âu nghỉ lễ, hơn nữa thời điểm này cũng là tết của Thụy Sĩ.

Chi có điều khi mọi người làm hộ chiếu, một việc xảy ra đã làm đảo lộn cái kế hoạch này, đó chính là... Vu Thanh Nhã đã mang thai rồi.

- Đại sư huynh, đây nhất định là chuyện vui, anh coi tướng mạch này thế nào, có vấn đề gì không?

Tiêu tốn mất năm miếng linh thạch, Diệp Thiên bố trí một trận pháp mới ở tứ hợp viện, mặc dù linh khí không dồi dào như trận pháp trước, nhưng vào lúc mùa đông tháng chạp thì nhiệt độ ở đây lại ấm áp hơn bên ngoài khoảng 10 độ, hoa cỏ trong này vẫn chưa hề bị tàn lụi.

Lúc này mọi người trong nhà họ Diệp hầu như đều ngồi trong này, ngoài ra còn có tin tức được đưa đến vợ chồng Vu Hạo Thiên, đây là một việc trọng đại đối với nhà họ Vu, hai người đi cả đêm để đến đây.

Ngồi ở giữa đương nhiên là Thanh Nhã, bên cạnh cô là Cầu Tâm Gia vừa mới ở Hồng Khôngng về, đang dùng hai ngón tay xem mạch cho Thanh Nhã.

Việc phát hiện ra Thanh Nhã mang thai là vào sáng hôm qua, ăn tối xong Thanh Nhã cảm thấy rất buồn nôn, Diệp Thiên mặc dù không phải là thầy thuốc đông y giỏi gì nhưng bệnh cảm sốt thông thường vẫn có thể nhìn ra được, bắt mạch cho vợ nhất thời cảm thấy có điều gì không đúng.

Diệp Thiên bắt mạch thì thấy mạch lưu thông rất tốt, mạch đập tốt, có cảm giác bên trong đang chảy theo vòng tròn, lúc đấy Diệp Thiên ngây ngẩn cả người bởi điều này chính là dấu hiệu của hi mạch.

Diệp Thiên lúc đó không dám ồn ào, tự mình đi mua que thử về thử, quả nhiên là đã mang thai rồi, lúc này mới dám thông báo tin cho mọi người.

Kết hôn vài năm rồi mà chưa có em bé đã trở thành nỗi lo lắng của Vu Thanh Nhã và mấy người trong đó có mẹ, cô bác. Khi tin Thanh Nhã mang thai được truyền đi, tất cả mọi người trong nhà họ Diệp đều bị chấn động, hành trình đến Thụy Sĩ lập tức bị hoãn lại. Mọi quan tâm lo lắng của nhà họ Diệp đều dành hết cho Thanh Nhã.

Tổng Vi Lan vốn muốn mời một bác sĩ bà mẹ và trẻ em nổi tiếng của Mỹ đến, nhưng sau khi Diệp Thiên biết là bác sĩ nam thì nhất quyết phản đối.

Cuối cùng Tổng Hạo Thiên đành mời một đội bác sĩ từ một viện bà mẹ và trẻ em nổi tiếng của kinh thành đến, dẫn đầu đội là một nữ

giáo sư hơn 70 tuổi, là bác sĩ sản khoa nổi tiếng nhất nước, rất nhiều nhà lãnh đạo đều do chính tay bà đỡ đẻ.

Không chỉ có như thế, Diệp Thiên còn huy động cả máy bay riêng của mẹ, đón đại sư huynh từ Hồng Kông về, so với Diệp Thiên thì Cầu Tâm Gia mới là thánh thủ trong nghề y Trung Quốc, là tay châm cứu xuất thần, đến Diệp Thiên còn cảm thấy mặc cảm vì điều đó.

- Tiểu sư đệ, chúc mừng nhá, không nghi ngờ gì nữa, đó chính là hi mạch rồi.

Sau khi bắt mạch cho Thanh Nhã, Cầu Tâm Gia đứng dậy, nói:

- Đứa bé được khoảng 50 ngày tuổi rồi.

Bỗng nhiên Cầu Tâm Gia nhíu mày, rồi nói tiếp:

- Vị trí của thai nhi hình như không đúng lắm, hai người cũng thật là sơ ý, sao đến bây giờ mới phát hiện ra chứ?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt, vội vàng hỏi:

- Không thể nào, đại sư huynh, sáng nay giáo sư Vương kiểm tra tất cả đều bình thường mà.

Cầu Tâm Gia bĩu môi nói:

- Tin bà ấy hay là tin tôi đây?

- Đương nhiên là tin đại sư huynh rồi, sư huynh, bây giờ phải làm sao?

Diệp Thiên vội vàng bồi thêm vẻ mặt tươi cười, nếu không phải lo lắng thần thức sẽ làm ảnh hưởng đến đứa bé thì thiếu chút nữa hẳn đã trực tiếp dùng thần thức để cảm nhận vị trí của đứa bé trong bụng vợ mình rồi. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 881

Sinh Con

Cũng không phải là vấn đề gì lớn lắm, ta kê cho vài đơn thuốc, ăn thêm đồ bổ là được rồi.

Nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia xua tay nói:

- Tiểu sư đệ, hai người còn trẻ, phải biết hạn chế nhá, ngày còn dài mà.

- Khụ khụ...

Diệp Thiên bị câu nói bất thành linh này của Cầu Tâm Gia làm cho ho liên tục nói:

- Haha, đại sự huynh...em...là em không có kinh nghiệm, không có kinh nghiệm mà.

- Chiết tiết kia, không biết nói thì đừng có mà nói.

Diệp Thiên chưa kịp dứt lời, ngón tay ngọc ngà của Thanh Nhã đã chọc vào eo của Diệp Thiên, có lẽ là vì đền bù cho thời gian trước đây Vu Thanh Nhã đã phải chịu thiệt thòi, lần này Diệp Thiên trở về hơn một năm, hầu như ngày nào cũng có nhu cầu, nếu không phải là hẳn thường xuyên âm thầm dùng linh khí điều dưỡng cho cơ thể Thanh Nhã thì e là cô đã sớm không chịu được rồi.

- Không nói, không nói...

Diệp Thiên lúc này chỉ biết cười ngây ngô, hôm qua sau khi biết vợ mình mang thai, khuôn mặt hẳn chưa lúc nào tắt nụ cười cả, nhìn thấy ai cũng cười ha ha, sáng sớm khi ra khỏi nhà mua đồ ăn sáng cho vợ còn chủ động ném cho Thường Hạo một bao thuốc lá, khiến cho người anh em này sợ tới mức phải báo cáo vợ cho cấp trên, sợ là thần kinh Diệp Thiên bị làm sao.

Chuyện Vu Thanh Nhã mang thai nhanh chóng được truyền đi, mấy người bạn cũ như Vệ Hồng Quân, Chúc Duy Phong ở kinh

thành cũng đến nhà chúc mừng, quà cũng không thể thiếu, hoàng kim ngọc khí dường như bày chật cả một nửa phòng.

Mà chị Doanh Doanh và Nam Phong ở tận Gianh Nam xa xôi cũng đến khi biết tin, Vương Doanh còn đuổi chồng về, còn mình ở lại tứ hợp viện, không đầy một tháng, đồ tã lót và quần áo cần dùng của em bé từ sơ sinh đến năm tuổi đều đã được người phụ nữ này chuẩn bị hết.

Còn cha của đứa bé cũng bị bỏ mặc, vợ mình cũng không động đến được, bởi vì sau ngày mà Cầu Tâm Gia bắt mạch xong, Vu Thanh Nhã và hắn đã bị tách ra ở hai phòng khác nhau, cả ngày đều bị các cô vây quanh, Diệp Thiên hoàn toàn trở thành người nhàn rỗi.

Nhìn thấy bụng vợ càng ngày càng lớn lên, cảm nhận được quá trình lớn lên của một sinh linh khác trong người Vu Thanh Nhã, Diệp Thiên trong lòng nảy sinh một cảm giác không thể thốt lên lời, đứng trước huyết mạch truyền thừa, cho dù là kim đan đại đạo hay trường sinh bất lão gì gì đấy cũng không còn quan trọng nữa.

Nháy mắt đã bảy tám tháng trôi qua, thấy vợ mình sắp đến lúc chuyển dạ, Diệp Thiên càng trở nên nghiêm túc hơn, cả ngày cứ như người mất hồn, không ít lần bị mẹ cười giễu cợt.

- Mẹ, không sao chứ? Sao mà vào lâu thế rồi?

Sáng nay sau khi Thanh Nhã rời khỏi giường liền cảm thấy bụng quặn đau, lúc ấy đã được đưa ngay vào phòng sinh được cải tạo mới trong tứ hợp viện, còn một tổ đờ đờ kia đã được đưa đến tứ hợp viện từ tuần trước, cũng đang khẩn trương chuẩn bị công việc.

Vốn dĩ Diệp Thiên muốn ở bên trong, nhưng lại bị mấy cô bác hơi phong kiến một chút đuổi ra, lúc này vừa nhìn thấy mẹ vén rèm lên mở cửa ra liền vội vàng chạy đến, thời gian này kinh thành đang là tháng ba trời lạnh mà trán Diệp Thiên rịn mồ hôi cho thấy hắn đã lo lắng đến mức nào.

- Không sao đâu, hơi động thai thôi, nhưng con trai con không chịu ra, giống hệt con lúc trước.

Nhìn thấy bộ dạng lo lắng hồi hộp của con trai, Tổng Vi Lan tức giận ấn một cái lên trán hắn, đang muốn nói gì đó thì trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng thất thanh:

- Vỡ nước ối rồi, sắp sinh rồi, Tiểu Vũ, không cần căng thẳng thế đâu, dùng lực, tiếp tục dùng lực đi.

- Không sao đâu.

Tổng Vĩ Lan an ủi con trai một câu, rồi lại quay người đi vào phòng sinh, chỉ để lại hai cha con đứng ngây ngốc bên ngoài, trên mặt tràn đầy lo lắng.

Lúc này mỗi giây đồng hồ đều có vẻ như kéo dài hơn, Diệp Thiên cũng không biết phải chờ bao lâu nữa:

- Oa oa!

Một tiếng khóc ni non của trẻ con vang lên, truyền ra từ trong phòng sinh.

- Sinh rồi, con trai tôi ra đời rồi!

Tiếng khóc trẻ con vang đến bên tai, Diệp Thiên chẳng thềm quan tâm đến điều gì nữa, xốc rèm lên chạy thẳng vào trong phòng.

- Diệp Thiên, sao cháu lại vào đây rồi?

Diệp Đông Trúc vừa đón đứa cháu từ tay hộ sinh nhìn thấy Diệp Thiên không khỏi lạng đi một chút rồi vội vàng nói:

- Mau đi ra ngoài đi, con trai vào phòng sinh là điềm xấu, nhanh lên.

- Đây...đây là con của cháu?

Nhìn thấy đứa bé miệng khóc oa oa, mặt nhăn nhó đang nằm trong vòng tay của bác, Diệp Thiên giống như không nghe thấy lời mà bác mình nói nữa, cũng chẳng quan tâm đứa bé kia chưa được lau sạch người mà trực tiếp ôm vào lòng.

- Diệp Thiên, cháu...

- Chị à, bây giờ là thời đại nào rồi, không cần nói mấy cái đấy nữa đâu.

Thấy Diệp Đông Trúc vẫn muốn đuổi Diệp Thiên ra ngoài, Tổng Vĩ Lan vội vàng kéo tay bà, Diệp Thiên từ nhỏ đã trưởng thành trước tuổi, từ sau khi nhận con trai đến giờ, Tổng Vĩ Lan chưa từng một lần nhìn thấy con trai mình thể hiện rõ tình cảm như bây giờ, nên cũng không muốn để cho Diệp Đông Trúc quấy rầy đến con trai mình.

- Mấy người thật là, không nghe lời người già nói!

Bác Diệp Thiên thờ dài, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, bà và cha đứa trẻ đều giống nhau, người làm bác như bà có nói thêm nữa cũng chẳng được.

- Đây là con trai con?

Mặc cho tu vi của Diệp Thiên bây giờ cao thế nào, địa vị cao đến đâu, nhưng trong khoảng khắc này, hắn cũng giống như tất cả các ông bố khác trên thế giới này đều hoàn toàn đắm chìm trong sự thỏa mãn trong khoảnh khắc được làm cha, khi ôm trong tay đứa trẻ và cảm nhận được mối tương liên thân tình đang chảy trong huyết mạch.

- Haha, là con trai.

Cầm bàn tay trơn của đứa bé, Diệp Thiên nhìn xuống phía dưới, nhất thời phá lên cười, tiếng cười của hắn dường như truyền sang cả đứa bé vừa ra đời, đứa trẻ vốn dĩ vừa đang gào khóc, mặt nhăn nhó giờ đây đã trở nên tươi cười.

- Tốt, làm người phải cười đối diện với đời.

Lúc này Diệp Thiên dù nhìn thế nào cũng thấy đứa trẻ thật tốt, cho dù đứa trẻ kia có tè vào mặt hắn thì hắn cũng cảm thấy thơm.

- Xem bộ dạng anh kia, nhanh đưa con cho đi Vương để dì tắm rửa sạch sẽ cho nó đã.

Nhìn thấy bộ dạng Diệp Thiên như vậy, Thanh Nhã nằm trên giường cũng nở nụ cười hạnh phúc, bởi vì vừa nãy Diệp Thiên đã dùng thực khí giúp cô điều dưỡng lại cơ thể, nên ngoài về bề ngoài có chút yếu ra thì Vu Thanh Nhã không có trở ngại gì lớn khi vừa sinh em bé.

- Đúng, đúng, bác sĩ Vương, dì vất vả rồi.

Sau khi nghe thấy vợ nói vậy, Diệp Thiên như tỉnh mộng, sau khi cẩn thận đưa đứa bé cho giáo sư Vương - người đã đỡ đẻ cho không ít nhân vật máu mặt, từ từ đi đến trước giường Vu Thanh Nhã, cầm lấy tay cô nói:

- Thanh Nhã, em vất vả rồi, em nhìn thấy không? Con trai của chúng ta ra đời rồi.

Vu Thanh Nhã bị lời nói của Diệp Thiên làm cho dở khóc dở cười, con trai là do cô sinh ra, chẳng nhẽ lại không biết, nhìn bộ dạng quá đối thờ ơ của chồng cô cảm thấy có chút rắc rối.

- Diệp Thiên, tiền mừng của anh đâu?

Thanh Nhã nói nhỏ bên tai Diệp Thiên.

Vì đảm bảo chắc chắn Vu Thanh Nhã sinh con thuận lợi, tám vị hộ sinh mời đến tứ hợp viện mỗi ngày đều có người trực ban, cũng gọi là khá vất vả, sáng sớm Vu Thanh Nhã đã cẩn thận nhắc nhở chồng mình chuẩn bị tiền mừng.

- Chuẩn bị xong rồi, đã chuẩn bị xong lâu rồi.

Diệp Thiên vui mừng đứng lên, móc tám bao tiền mừng trong túi ra, sau khi nhìn tên viết trên phong bao, đầu tiên đưa một bao cho vị y tá hơn 70 tuổi:

- Giáo sư Vương, lần này thật sự khiến đi vất vả rồi, đây là một chút thành ý của chúng cháu, hi vọng đi không từ chối.

- Tiểu Diệp, cháu khách khí quá rồi, được rồi, tiền mừng thì ta nhận, cậu ở bên Tiểu Vu đi, để chúng ta tắm rửa cho đứa bé đã.

Hơn mười năm trước thì bác sĩ Vương đã nghỉ hưu rồi, nhưng trong ngành sản trên toàn quốc thì có địa vị rất cao, nên lại được bệnh viện mời trở lại làm việc. Lần này khi Vu Thanh Nhã sinh, do bà đích thân đỡ, một bà lão hơn 70 tuổi nhưng vẫn rất thận trọng, vũng vàng.

Bà cũng hiểu được tâm tình của Diệp Thiên, hơn nữa tiền mừng này của Diệp Thiên cũng là chút thành ý của hắn, nên cũng không hề nghĩ nhiều, trực tiếp đón nhận, với địa vị của bà trong ngành cũng không sợ ai nói bà đã nhận tiền cả.

- Hộ sĩ Lưu, đây là của cô, chị Triệu, cái này cho chị...

Diệp Thiên vui mừng đưa từng phong bao ra, bởi vì tình trạng sức khỏe của sản phụ rất ổn định, vì thế các hộ sinh đều ra ngoài chăm sóc đứa bé. `var content = $('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('`

`); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->`

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 882

Tiền Bo

Chị Triệu, nhìn Diệp tiên sinh sản nghiệp lớn thế nào mà lại keo kiệt thế sao?

Sau khi ra khỏi phòng sanh, một cô hộ sinh vừa mới được điều về bệnh viện làm việc liền mở miệng nói một câu, cô vừa lấy tay mở bao tiền ra, với kinh nghiệm của cô, bên trong nhiều lắm là được 200 tệ, còn không bằng số tiền cô nhận được ở trong viện.

- Tiểu Chu, đừng có nói linh tinh, chúng ta đều là quân nhân đấy.

Chị Triệu vừa bị hộ sĩ kia làm cho khiếp vía, bọn họ đều là người của bệnh viện quân đội, hơn nữa mỗi người đều là một sĩ quan dân sự, lần này bọn họ đến đây là để làm nhiệm vụ chính trị, nếu không phải là bác sĩ Vương kia nhận tiền của Diệp Thiên thì đừng nói là 200 tệ, đến 100 tệ các cô cũng không dám nhận.

Hơn nữa chị Triệu đã làm việc một thời gian dài rồi, kinh nghiệm xã hội phong phú hơn hộ sĩ họ Chu kia nhiều.

Cô tuy rằng chưa biết thân phận của Diệp Thiên, nhưng có thể đưa những bác sĩ sản giỏi nhất nước, thậm chí có cả giáo sư Vương đến tận nhà đẻ đỡ đẻ thì cậu thanh niên họ Diệp này nhất định phải có thân thế không tồi.

- Keo kiệt thì là keo kiệt thôi...

Nữ hộ sĩ than thở, nhưng cũng không dám nói nhiều nữa, chị Triệu cũng chính là chủ nhiệm của cô, lưu lại ấn tượng xấu với lãnh đạo như vậy cũng không tốt.

- Bên...bên trong phong bì không phải là tiền, mà là ...chi phiếu!

Sau khi bước vào phòng tắm rửa đã được chuẩn bị sẵn, một hộ sĩ khác nhìn trộm chiếc phong bao, vừa nhìn thì đã ngây cả người, cầm phong bao mà run lẩy bẩy.

- Tiểu Lưu, sao thế? Nhanh đổ nước ấm đi, nhiệt độ nước sắp giảm hết rồi.

Bác sĩ Vương đứng sau hồ lên ngạc nhiên, không hài lòng nhìn người hộ sĩ này, nhất thời khiến cho mấy người khác đang định mở phong bao ra dừng lại, nhanh tay nhanh chân rửa sạch nước ối dơ bẩn trên người đứa trẻ.

Sau khi tắm sạch sẽ xong, bác sĩ Vương lại tự mình mát xa cho đứa bé, lúc này mới đặt đứa bé vào trong nôi, lau mồ hôi trên trán nói:

- Trước khi mọi người đến đây đều đã kí vào hiệp định giữ bí mật, nếu không muốn phải ra tòa án quân sự thì những việc ở đây không được phép truyền ra ngoài.

- Giáo sư Vương, chúng tôi biết rồi.

Mấy nhân viên lập tức trả lời, nhưng nữ hộ sinh nhìn qua phong bao vẫn mang theo thần sắc ngạc nhiên tột độ, càm lẩm nói:

- Giáo sư Vương, phong bao này có thể cầm không?

- Có thể, sao thế, không sao đâu, mọi người nhận lấy đi, điều này không trái với quy định đâu.

Không giống với mấy người này, bác sĩ Vương biết Diệp Thiên là cháu ngoại của Tổng Hạo Thiên, hẳn đã đưa phong bao thì nhất định sẽ không để người khác đi tìm họ để truy cứu trách nhiệm, hơn nữa...bác sĩ Vương cũng không nghe rõ lời của hộ sinh Lưu, còn tưởng rằng bên trong phong bao chỉ là mấy trăm tệ mà thôi.

- Nhưng... nhưng mà...

Sau khi nghe thấy bác sĩ Vương nói vậy, hộ sĩ Lưu mặt đỏ bừng:

- Nhưng Diệp tiên sinh đã cho chúng ta chi phiếu, hơn nữa còn là 188 888 tệ.

- Cái gì?

Lời hộ sinh Lưu vừa thốt ra khiến tất cả mọi người trong phòng đều hoảng sợ, nếu không phải đứa bé đã được đặt vào trong nôi rồi thì e rằng cũng bị thả rơi xuống đất mất.

- Của tôi cũng là 188 888 tệ.

- Cửa tôi cũng thế...

- Cửa tôi là 288 888 tệ.

Mấy người đều cảm tò chi phiếu ra, ngoài chị Triệu và giáo sư Vương chưa mở phong bì ra thì những người khác có tấm chi phiếu với những mệnh giá khác nhau, đều là 188 888 tệ, chị Triệu nhiều hơn 100 nghìn tệ.

Mấy người đều đổ dồn ánh mắt về giáo sư Vương, là người chịu trách nhiệm chính lần này, không có gì phải nghi ngờ về việc giáo sư nhận được nhiều hơn một chút, còn nhiều đến mức nào ai cũng muốn được biết.

- Tiểu Triệu, cô xem đi.

Giáo sư Vương lắc đầu, bà cả đời làm bác sĩ sản, đỡ không biết bao nhiêu đứa trẻ chào đời, từ chối không biết bao nhiêu phong bao, nhưng từ trước đến giờ chưa bao giờ thấy người ta đưa phong bao có chi phiếu cả.

- Giáo sư Vương, là 888 888 tệ.

Sau khi mở phong bao ra, chủ nhiệm Triệu cũng phải hít vào một hơi, nói đến số tiền hơn 800 nghìn tệ kia, không dọa được chủ nhiệm Trần nhưng chị sinh em bé mà đưa một phong bao như vậy, số tiền lớn như thế e rằng cả nước này chỉ có một phong mà thôi.

- Tiền này... không thể nhận.

Giáo sư Vương lắc đầu, cầm lấy tờ chi phiếu rồi lại đút vào trong phong bao, cả đời bà làm bác sĩ sản, cũng nhận được không ít bánh kẹo cưới, trứng gà đỏ, nhưng chưa nhận tiền bao giờ.

Vốn dĩ là giáo sư Vương không muốn làm phật ý Diệp Thiên, nhưng số tiền này thực sự quá lớn, cho dù bà có trợ cấp đặc biệt của bệnh viện quốc gia, thì số tiền này ở đầu thế kỉ 21 cũng tương đương với tiền lương gần 10 năm của bà rồi.

Sau khi thấy giáo sư Vương nói vậy, tổ chữa bệnh cũng cất chi phiếu vào trong phong bao, nhưng trên mặt lại tỏ rõ vẻ không nở, đối với những hộ sinh mới đi làm mà nói, thì 188 nghìn tệ là một khoản tiền rất lớn rồi, thêm một ít tiền nữa là đủ để mua một căn nhà ở gần bệnh viện rồi.

- Haiz, chuyện gì thế này?

Đúng lúc mọi người chuẩn bị đưa số phong bao cho giáo sư Vương thì cửa phòng bị đẩy ra, một Diệp Thiên luôn luôn nghiêm túc đang thò đầu vào, trông bộ dạng có vẻ lén lút, hẳn sợ làm ảnh hưởng đến công việc của các bác sĩ lại không ngờ rằng lại nhìn thấy mọi người đều đang cầm phong bao mà mình đưa cho.

- Diệp tiên sinh, chúng tôi đã tắm cho cháu bé rồi, cũng mát xa cho nó nữa, bây giờ đang đi ngủ rồi.

Giáo sư Vương đón tiếp Diệp Thiên đi vào trong, nói:

- Diệp tiên sinh, cậu đến đúng lúc lắm. Thành ý của cậu chúng tôi đều hiểu, nhưng số tiền này thực sự chúng tôi không thể cảm được, điều này là phạm pháp, dù cho là lời của ông Tổng thì chúng tôi cũng không thể nhận.

Nếu là 1800 tệ thì giáo sư Vương tôi có thể phá lệ một lần, nể mặt cháu ngoại của ông Tổng, nhưng một phong bao hơn 100 nghìn thì thực sự là không dám cầm, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài thì tuổi già khó giữ.

- Luận về tuổi tác thì cháu nên gọi cô là dì?

Sau khi nghe giáo sư Vương trình bày, ánh mắt Diệp Thiên mãi miết nhìn về phía giường con, nhưng vẫn nhẫn nại nói:

- Dì Vương, tiền mừng này và ông ngoại cháu không có quan hệ gì cả, đây chỉ là một chút tâm ý của cháu mà thôi, dì không cần để ý nhiều hay ít, mấy ngày nay sự quan tâm chăm sóc của mọi người ở đây, cháu nghĩ là đáng với số tiền đó, mấy vị có thể coi Diệp Thiên cháu như một người bình thường được không?

Khi đóng phong bao, Diệp Thiên cũng đã từng nghĩ qua chuyện này, vốn dĩ định cho mỗi người một phong bao 8888 tệ thì họ đã cầm rồi.

Chính là ngay trước ngày mà Vu Thanh Nhã chuyển dạ, khi tản bộ trong sân đã bị trượt chân, vì cứu cô mà bác sĩ Vương đã bị ngã vào trong hồ nước, cả thân ướt sũng.

Mà trong thời gian này, những người khác cũng rất tận tâm làm việc, như chị Triệu, con trai đang chuẩn bị thi đại học nhưng vẫn vào đây một tuần, không ngày nào rời khỏi đây, mọi sự tập trung đều dành cho Thanh Nhã.

Điều này khiến cho Diệp Thiên cảm giác băn khoăn, sau khi bàn bạc với mẹ, mới quyết định đưa ra số tiền này, cũng giống như lời của Diệp Thiên, hẳn không phải vì khoe khoang, mà là thực lòng cảm ơn bọn họ.

- Tiểu Diệp, thành ý của cháu đi xin nhận, nhưng cháu cũng biết quy định của bệnh viện, cháu đang khiến bọn đi vi phạm quy định đấy.

Giáo sư Vương cả đời không biết từ chối bao nhiêu phong bao rồi, những việc này đã sớm trở thành một thói quen, những lời nói ra cũng không khiến cho Diệp Thiên cảm thấy không vui.

- Phạm pháp?

Diệp Thiên nghe vậy cười nói:

- Di Vương, số tiền mà cháu đưa ra không ai có thể nói đi phạm pháp cả, mấy người cũng yên tâm mà giữ lấy, nếu như thực sự không cần thì cháu sẽ khiến số tiền đó biến thành phần thưởng dành cho các vị, nếu không muốn bị mấy người ở bệnh viện tức giận thì cứ đưa cho cháu.

Diệp Thiên nhận ra, lão thái thái trước mặt không muốn nhận số tiền này nhưng những hộ sinh bên cạnh kia lại không nỡ, ánh mắt lưu luyến, dù sao ở đầu thế kỉ 21, lương của bệnh viện cũng không cao lắm, dựa vào lương mà kiếm được hơn mười vạn thì cũng cần phải mất năm sáu năm trời.

- Tiểu Diệp, đi biết cháu là cháu ngoại của ông Tổng...nhưng bọn đi là người của bệnh viện, ông Tổng cũng không thể nào để bọn đi nhận phong bao chứ?

Ngữ khí trong câu nói vừa rồi của Diệp Thiên có vẻ nặng nề, trong lòng giáo sư Vương có chút bất mãn, ngay cả trước kia Tổng Hạo Thiên của chức trách lớn, nhưng gần đây một là ông đã lui về, hai là quân đội và địa phương là một hệ thống, nhưng chế độ hoàn toàn không giống nhau, cứ coi như là ông Tổng thì e rằng cũng không thể can thiệp đến công việc của bệnh viện được.

- Thì cháu đã nói là không liên quan đến ông cháu rồi còn gì...

Nhìn thấy thái độ cố chấp của Di Vương, Diệp Thiên không muốn nói nhiều, lúc này hẳn chỉ muốn đến xem con trai mình mà thôi, cũng không muốn ở đây một cách vô nghĩa, lập tức nghĩ nghĩ rồi nói:

- Di Vương à, như thế này đi, mấy tấm chi phiếu này mọi người cứ cầm trước đã, sau này hẵng nói có được không? var content = \$ (#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('


```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 883

Diệp Thu

Nhìn thấy thái độ cố chấp của dì Vương, Diệp Thiên không muốn nói nhiều, lúc này hẳn chỉ muốn đến xem con trai mình mà thôi, cũng không muốn ở đây một cách vô nghĩa, lập tức nghĩ nghĩ rồi nói:

- Dì Vương à, như thế này đi, mấy tấm chi phiếu này mọi người cứ cầm trước đã, sau này hẵng nói có được không?

- Vậy được, tiểu Diệp, cháu ra thăm con trai đi, đứa bé khỏe mạnh lắm.

Lão thái thái gật đầu, bà có thể hiểu được tâm trạng hiện tại của Diệp Thiên, nếu Diệp Thiên thực sự không muốn, bà có thể giao những tấm phiếu mà mỗi người trong tổ điều trị nhận được cho tổ chức, như vậy cũng là để giữ thể diện cho Diệp Thiên.

- Dì Vương, vậy cháu phải cảm ơn mọi người vì mọi chuyện, bây giờ cháu đi thăm con trai được chứ?

Sau khi nghe giáo sư Vương nói xong, ánh mắt Diệp Thiên lóe sáng, đi đến bên chiếc nôi của con, nhìn thấy đứa bé đang cau mày như một ông cụ non, Diệp Thiên bước rón ra rón rén, thậm chí còn ngừng cả thở, sợ đánh thức đứa bé trong giấc ngủ say.

Giáo sư Vương mỉm cười.

- Cháu có thể bế nó không?

Diệp Thiên giơ tay ra nhưng lại sợ đánh thức đứa bé, vẻ mặt khó xử hỏi.

Giáo sư Vương cười nói:

- Đương nhiên là được rồi, cháu cứ ôm đứa bé đi, đứa bé mới sinh ra ở cạnh mẹ sẽ có cảm giác an toàn.

- Vàng, vàng.

Diệp Thiên trả lời không ngớt, vận thực khí lên tay, cẩn thận ôm lấy cơ thể mềm mại của đứa bé, động tác nhẹ nhàng đến nỗi đứa bé trong giấc ngủ say không cảm nhận được điều gì dị thường.

- Diệp Thiên, con ở đây làm gì thế?

Vừa mới ôm lấy con thì Tống Vĩ Lan và Doanh Doanh liền đi vào phòng, nhìn thấy bộ dạng hồi hộp căng thẳng của con trai liền nói:

- Con bé được đứa bé sao? Đưa đây, để mẹ bế cho, bên ngoài còn nhiều người lắm, con ra tiếp họ đi.

- Diệp Thiên à, em còn phải học cách bế em bé nhiều lắm, đừng làm đau nó.

Vương Doanh Doanh đỡ bên dưới đứa bé, sợ Diệp Thiên không bế được con.

- Mẹ, chị Doanh Doanh, mấy người đang tước đoạt quyền lợi làm cha của con đấy à?

Diệp Thiên tức giận lườm một cái nói:

- Ai tới thế? Còn bắt con đi tiếp nữa? Thật không vừa đâu nhá.

- Ông ngoại con mà không cần đi tiếp hả? Nhanh lên, đưa cháu đây cho mẹ.

Tống Vĩ Lan vươn tay ra, Diệp Thiên sợ làm đau con nên chỉ có thể phẫn nộ bỏ tay ra, miệng than thở:

- Cái ông già này, tin tức làm gì mà nhạy thế chứ? Vừa mới sinh đã chạy đến đây rồi.

- Cái thằng này nói gì thế chứ? Mau ra ngoài đi.

Tống Vĩ Lan dùng tay huých nhẹ con trai ra, sau đó vui mừng bế lấy đứa bé đi về phòng, nơi đó đã được sắp xếp sẵn, là phòng cho Vu Thanh Nhã nghỉ ngơi, cũng dễ dàng bế đứa bé ra cho mọi người gặp.

- Diệp Thiên, đây là khóa trường mệnh ông ngoại tặng cho cháu bé.

Diệp Thiên và mẹ vừa bước vào phòng, Tổng Hạo Thiên đang cười nói với ctg vợ rút món quà ra, nhìn bộ dạng của ông, nếu không phải là đứa bé còn quá nhỏ thì có khi ông còn trực tiếp đeo luôn vào cổ nó rồi.

Sau khi Diệp Thiên bị tước đoạt quyền bế đứa bé, tâm tình không được tốt cho lắm, lập tức ủ rũ gật đầu nói:

- Ông ngoại, cháu cảm ơn, chiếc khóa trường mệnh này không phải đánh bằng đồng đấy chứ?

- Tiểu tử thôi này, nói gì thế chứ? Nói năng cẩn thận với ông ngoại con một chút, mẹ đưa đứa bé vào cho Thanh Nhã.

Tổng Vi Lan tức giận trừng mắt nhìn con, rồi bế đứa bé đi vào phòng cùng Doanh Doanh, mấy người phụ nữ trong phòng lập tức vây tới ồn ào cũng không sợ đánh thức đứa bé.

- Diệp Thiên, đứa bé đặt tên là gì rồi?

Tổng Hạo Thiên biết đứa cháu ngoại này của mình tính tình thẳng thắn, sẽ không đứng trước mặt người khác che giấu cảm xúc nên cũng nhanh chóng quên đi câu nói vừa rồi của hắn.

- Ngũ hành của đứa bé thiếu hỏa, sợ nó sau khi lớn lên tính tình sẽ nhu nhược nên con đã đặt tên cho nó là Diệp Thu, tên thường kêu là Vĩ Vĩ.

Nhắc đến cái tên, nét mặt Diệp Thiên đột nhiên tươi như hoa nói:

- Nhất Diệp Tri Thu (chiếc lá mùa thu), hi vọng sau này nó có thể trở thành người kế thừa tốt.

Vi để đặt tên cho con Diệp Thiên đã mất rất nhiều công sức, bất luận là tên chính Diệp Thu hay là tên thường gọi Vĩ Vĩ, đều phải suy xét chần chê mới có thể quyết định được.

Ý nghĩa của Nhất Diệp Tri Thu là nhìn xa trông rộng, nhìn chiếc lá rơi mà biết được tương của nó, băng trong bình cũng biết được độ lạnh của nó, so sánh với việc phát hiện ra được khuynh hướng phát triển mới của sự vật hiện tượng trong tương lai, cái tên mà Diệp Thiên đã đặt cho con trai này thể hiện sự kì vọng rất lớn.

Tu tiên nhất đạo, vừa là chống lại trời mà đi, vừa phải tuân theo con đường rộng có sẵn, Diệp Thiên không thể thay đổi được vận mệnh của người nhà, cha mẹ, vợ, để cho họ có thể đi lên trời, nhưng lại có thể để con mình đi trên con đường này, bởi vì cho dù con trai

hắn không được trời phú thì hắn cũng có thể nghịch thiên cải mệnh, thay đổi mệnh mẽ thể chất của nó.

Nhưng vừa rồi, Diệp Thiên phát hiện ra căn cốt của con trai mình rất tốt, với tài lực của hắn hiện tại, sau này mỗi ngày đều bổ sung được liệu quý cho nó, thì Diệp Thiên tin rằng thời gian bước vào tiên thiên của con trai mình có lẽ còn ngắn hơn mình rất nhiều.

- Nhất Diệp Tri Thu, một cái tên rất hay.

Tổng Hạo Thiên đương nhiên biết truyền thừa mà Diệp Thiên nói đến là gì, nhưng cũng không hề nói ra, nét sau Diệp Thiên còn có thể cho ra đời một yêu nghiệt như thế này nữa thì đến Tổng gia cũng vẫn được nhờ, lão gia tử đương nhiên cũng không phản đối.

- Diệp Thiên, nghe nói Thanh Nhã sinh rồi? Cậu thật là chẳng ra dáng bạn bè gì cả, nếu nói sớm thì có phải là tôi đến từ hôm qua rồi không?

Trong khi Diệp Thiên đang nói chuyện cùng ông ngoại thì một tiếng gọi nhỏ truyền từ ngoài vào, lại là Dung Dung và Từ Chấn Nam đến, đương nhiên là không thể thiếu được người bạn già của Diệp Thiên cũng đi theo là Vệ Hồng Quân.

Nhìn thấy Diệp Thiên ra đón, Từ Chấn Nam đánh vào ngực Diệp Thiên cười nói:

- Cái thằng này, sinh được con trai cũng không nói với ta một tiếng, khi ta sinh con gái thì ngay lập tức thông báo với cậu đấy.

Từ Chấn Nam đã kết hôn với Vệ Dung Dung mấy năm rồi, con gái của họ bây giờ cũng đã hai tuổi rồi.

Sau khi kết hôn Từ Chấn Nam không đi làm nữa mà sau khi được sự đồng ý của nhạc phụ và người trong nhà đã bắt đầu đầu tư vào thu thập đồ cổ và tác phẩm nghệ thuật. Mặc dù hai năm tiếp xúc với Diệp Thiên không nhiều, nhưng lại khá gần gũi với Diệp Đông Bình, hơn nữa Vệ Dung Dung cũng có chút quan hệ với Thanh Nhã nên hai nhà rất thường xuyên qua lại với nhau.

- Đại ca, đúng thật là oan uổng cho em quá.

Diệp Thiên ra vẻ xoa ngực đau đớn nói:

- Đứa bé vừa ra đời, em có thể ngay lập tức truyền tin cho mọi người được sao, hơn nữa theo dự tính thì ngày mai mới sinh, em đâu có biết là hôm nay đã sinh rồi chứ?

- Được rồi, tha cho cậu đấy.

Từ Chấn Nam cười cười phẩy tay áo nói:

- Nhưng mà Diệp Thiên, tục ngữ có câu “nữ đại nhất ôm kim kê, nữ đại nhị, kim mẫn quán”, đợi con trai cậu lớn rồi chúng ta kết thông gia đi, cậu thấy thế nào?

Từ Chấn Nam vừa nói lời này ra, Vệ Hồng Quân ở phía sau đang định nói gì đó lập tức ngậm miệng lại, vẻ mặt mong đợi hướng về phía Diệp Thiên, trong những người bạn của Diệp Thiên ở kinh thành, ngoài Trúc Duy Phong biết Diệp Thiên khác thường ra thì Vệ Hồng Quân cũng là người hiểu Diệp Thiên nhất.

Nếu thực sự có thể kết thông gia với Diệp Thiên, thì thân phận Vệ Hồng Quân cũng không còn đơn giản chỉ là một thương gia nữa rồi, ông có thể bước vào tầng lớp cao nhất của kinh thành, có thể hưởng những đặc quyền vô cùng lớn khi tham gia kinh doanh.

- Anh à, chuyện này sau này hãy nói, đến đây, đi thăm con trai em trước đã, thằng bé vừa sinh ra đã nặng hơn 4kg rồi đấy.

Diệp Thiên cười đôi chủ đề.

- Được, nếu như con trai cậu để ý đến con gái chúng tôi, thì tiểu tử cậu sẽ không có ý ngăn cản chứ.

Trong lòng Từ Chấn Nam thở dài, hẳn tuy rằng không biết những việc bản thân Diệp Thiên làm nhưng chỉ với chỉ bằng quan hệ của Tổng Hạo Thiên và của cái của mẹ hắn Tổng Vi Lan cũng không phải là loại mong muốn hắn dễ dàng thực hiện, khả năng hai nhà kết hôn là rất thấp.

- Anh à, em cũng chỉ mong sao con trai mình để ý đến con gái anh thôi, đến lúc đó hai nhà chúng ta không phải đã thân càng thêm thân sao?

Diệp Thiên nghe vậy phá lên cười, cách làm người của hắn đương nhiên không phải là loại trọng giàu khinh nghèo, mà sở dĩ cái đề tài này Diệp Thiên cũng không thể xem ra tướng mệnh của con trai mình được, căn bản là không thể đoán trước được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì.

Mà con gái của Từ Chấn Nam thì rất đáng yêu, đứa bé hai tuổi giống như một con búp bê sứ vậy, Diệp Thiên và Vu Thanh Nhã đều rất quý, Vu Thanh Nhã còn muốn nhận làm con nuôi, nếu không phải là không thể nhìn ra vận mệnh cho con trai mình được thì không chừng hắn đã đồng ý hôn sự này rồi. var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if

```
(midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 884

Khách Khứa

Được rồi, Chấn Nam, Diệp Thiên hôm nay còn bận lắm, đừng có lôi kéo người ta nữa.

Vệ Hồng Quân kịp thời cắt đứt cuộc nói chuyện giữa Diệp Thiên và Từ Chấn Nam, cười nói:

- Diệp Thiên, Dung Dung biết Thanh Nhã sắp sinh nên đã chuẩn bị rất nhiều đồ cho em bé, đây cũng là chút thành ý của nhà chúng tôi, cậu nhận lấy đi.

Vừa nói, Vệ Hồng Quân liền đưa một chiếc hộp to cho Diệp Thiên, bên trong cũng không phải là đồ vật gì quá đáng giá, đều là những đồ như quần áo, mũ mào, giày rất đẹp mắt và tinh xảo dành cho em bé, đủ cho em bé dùng từ lúc sơ sinh đến lúc hai tuổi.

- Chú Vệ, cháu cảm ơn nhiều ạ.

Diệp Thiên cười nhận lấy chiếc hộp, với gia cảnh của hắn bây giờ không quan trọng là đồ đắt tiền hay không, mà quan trọng chính là tấm lòng của người gửi, từ điểm này, Vệ Hồng Quân hiểu rất rõ.

- Được rồi, Diệp Thiên, chúng ta về trước đây, cậu xem, ngoài cửa lại có khách đến rồi.

Sau khi đưa quà, Vệ Hồng Quân định rời đi, vì ông nhìn thấy phía trước tứ hợp viện có rất nhiều người đang đi tới.

- Chú Vệ, chú đúng là không nề mặt cháu gì cả, chú đừng đi vội, nói gì thì nói cũng không được đi, trưa nay chúng ta cùng ăn cơm, cháu còn phải kính chú mấy chén nữa.

Diệp Thiên kéo Vệ Hồng Quân lại, sau đó nhìn về phía Từ Chấn Nam, nói:

- Anh, Dung Dung, hai người vào trong nói chuyện với Thanh Nhã đi, chú Vệ, cháu còn có khách, không tiếp chú được, chú đi tìm

cha cháu nói chuyện nhà.

- Được, chú Vệ không làm phiền cháu nữa.

Lời của Diệp Thiên khiến cho Vệ Hồng Quân cảm thấy hết sức thoải mái, lập tức cười ha ha, cùng con gái và cháu gái đi vào trong phòng.

- Chúc tổng, ông suốt ngày vào Nam ra Bắc, sao hôm nay lại ở kinh thành rồi?

Sau khi đưa mấy người Vệ Hồng Quân vào trong phòng, Diệp Thiên mới quay người nghênh tiếp người đang đi vào, người này là Chúc Duy Phong, và Khâu Văn Đông, đi theo phía sau còn có Võ Thần và một người lạ nữa, trên tay đều cầm theo một hộp quà.

Sau khi bắt chuyện cùng Chúc Duy Phong, Diệp Thiên nhìn về phía Khâu Văn Đông nói:

- Anh Khâu, nghe nói quán võ của anh được lắm hả, mấy hôm trước Hằng Vũ có tới đây, nói là bên chỗ anh có mấy người mới được lắm.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói vậy, Khâu Văn Đông cầm chiếc hộp từ tay đệ tử Vũ Thân nói:

- Diệp gia, đây đều là nhờ sự quan tâm của cậu, nghe nói sinh lân nên có món quà nhỏ coi như là thành ý.

Hằng Vũ mà Diệp Thiên nói đến chính là Phùng Hằng Vũ tiếng tăm lẫy lừng, từ sau một lần được Diệp Thiên chỉ bảo Phùng Hằng Vũ cơ hồ ngày lễ tết nào cũng đến nhà, không có việc gì cũng đến kể chuyện tình ở võ quán cho Diệp Thiên nghe.

Vốn dĩ võ quán của Khâu Văn Đông vẫn dính dáng một chút tới chuyện của hắc đạo, nằm trong khu vực quản của bọn chúng, lúc nào cũng là cái đuôi đi theo chúng.

Nhưng từ khi biết Diệp Thiên, Khâu Văn Đông không trong sạch gì đã trở thành một con người hoàn toàn trong sạch, đặc biệt là trong khoảng nửa năm trở lại đây, bộ mặt Khâu Văn Đông không chỉ có tiếng trong giới giang hồ mà cả nhiều quan chức cũng hết sức tôn trọng hẳn.

Khâu Văn Đông bắt đầu hơi kì lạ, nhưng sau khi hỏi qua Chúc Duy Phong thì đã hiểu, người ta là nể mặt Diệp Thiên mới đối đãi với hẳn như vậy.

Cho nên sau khi nhận được tin nhắn của Diệp Thiên, Khâu Văn Đông lập tức hẹn gặp Chúc Duy Phong, chủ tịch tập đoàn đá quý lớn, với tốc độ nhanh nhất tìm được mấy món quà quý giá như vậy.

Sau khi nhận lấy quà của Khâu Văn Đông Diệp Thiên cười nói:

- Anh Khâu, chúng ta không cần phải khách khí như vậy chứ, quà em nhận, nhưng hôm nay thực sự đông người quá, đợi đến hôm em bé đầy tháng, em mời anh đến đây uống với em chén rượu mừng có được không?

- Được chứ, Diệp lão đệ yên tâm, vậy bây giờ anh về trước nhá.

Khâu Văn Đông là người dung mạo tinh thông, mặc dù khi vào nhà nghe thấy Diệp Thiên bảo giữ mình khi khác ở lại uống rượu nhưng hẳn biết rõ quan hệ giữa mình và Diệp Thiên không đến mức gần gũi như thế, quà có thể được Diệp Thiên nhận đã khiến hẳn ta vui lắm rồi.

Hơn nữa khi Khâu Văn Đông rời đi cũng không chào hỏi Chúc Duy Phong, phải biết rằng cho dù Chúc Duy Phong có không được vào nhà tiếp đãi thì sẽ cảm thấy rất khó coi, nên bản thân không nhất thiết phải ở lại đây.

- Diệp Thiên, cháu bé ra đời, tôi cũng chuẩn bị một món đồ ngọc, cũng là một chút thành ý của tôi.

Chờ sau khi Khâu Văn Đông rời khỏi, Chúc Duy Phong lấy từ trong túi một chiếc khóa ngọc ra, cười nói:

- Đồ chơi này là sinh mạng của Trịnh lão, không dễ gì mà tôi có được nó, cũng cố tình không gói vào hộp, anh tự tìm lấy một sợi dây đeo nó vào nhá.

Trịnh lão mà Chúc Duy Phong nói đến chính là chủ tịch của tập đoàn đá quý kia, còn khóa ngọc chính là khối Dương Chi Bạch Ngọc gia truyền của nhà chủ tịch Trịnh đánh thành, vốn là muốn để lại cho chính cháu trai mình, nhưng không ngờ cháu trai còn chưa ra đời đã bị Chúc Duy Phong lấy đi rồi.

- Có tâm, tôi xin nhận.

Diệp Thiên gật đầu cầm lấy khóa ngọc nói:

- Hôm nay thực sự là không có thời gian chiêu đãi anh, tôi biết là anh cũng bận, để hôm khác tôi mời anh.

Diệp Thiên cũng không tiếp xúc nhiều với Chúc Duy Phong, vốn dĩ cũng từng có cơ hội để trở thành bạn bè, nhưng Chúc Duy Phong và việc Đồng Thắng Hải Thái Lan đã khiến cho Diệp Thiên cảm thấy không thoải mái, mặc dù giúp hắn vs Đồng Thắng Hải báo thù nhưng mối quan hệ lại trở nên xa hơn một bậc.

- Tôi biết là cậu cũng đang vội, cậu cứ tiếp khách đi, tôi đi tìm cô hai nói chuyện cũng được.

Tuy rằng hiểu được ý của Diệp Thiên, nhưng Chúc Duy Phong cũng giả vờ như không nghe thấy, hắn ở kinh thành cũng coi như là nhân vật có máu mặt, nếu như đi ra khỏi tứ hợp viện với Khâu Văn Đông thì thật mất mặt cho chủ tịch Chúc này quá.

Nhưng Chúc Duy Phong thời gian này thường xuyên đến tứ hợp viện nên cũng khá thân thiết với người nhà Diệp Thiên, hơn nữa lại là đi tìm cô hai của Diệp Thiên nói chuyện khiến cho cô cảm thấy rất vui nên Diệp Thiên cũng không biết phải nói gì hơn nữa mà chỉ biết lắc đầu ngao ngán. Sinh con trai là một ngày vui, việc đuổi người ra ngoài là một chuyện không nên làm.

- A, chú Trần, chú đến Bắc Kinh sao không gọi điện cho cháu chứ?

Bên ngoài cửa lại xuất hiện thêm một người nữa, vừa nhìn thấy người này Diệp Thiên vội vàng ra nghênh tiếp, tâm trạng của Chúc Duy Phong đứng bên cạnh tỏ vẻ thân thiết cũng không hiểu là tâm trạng gì nữa.

- Chú vừa về hôm qua, hôm nay liền nhận được tin của cháu, cái này được gọi là đến sớm không bằng đến đúng lúc.

Người này chính là Trần Hi Toàn đã định cư ở bên châu Âu, vốn dĩ thì ông ta muốn di cư sang Nga, nhưng sau khi xảy ra chuyện kia thì ông ta đã bị bên phía nước Nga tiến hành điều tra, tuy rằng với quan hệ của mình ông ta đã có thể xóa bỏ mọi hiểm nghi nhưng dù sao thì cũng không còn thích hợp để di cư sang đấy nữa.

Cầm hai chai rượu quơ quơ trước mặt Diệp Thiên, Trần Hỷ Toàn nói:

- Chú không biết chọn quà gì, đúng lúc mang về được hai chai vodka từ thế kỉ 19, đợi lát nữa chúng ta uống vài chén, chúc mừng cháu sinh hạ được bé trai.

Ở nước ngoài, Trần Hi Toàn mới thực sự ý thức được sức ảnh hưởng to lớn của Tổng Vĩ Lan, ông ta thành lập một công ty tiêu thụ hàng hóa ở châu Âu, đặc biệt là tiêu thụ vàng được khai thác từ mỏ vàng của seberia bởi trong đó có cổ phần của Tổng Vĩ Lan, nên về căn bản thì ông ta chỉ ngồi nhà và thu tiền mà thôi.

- Được, lát nữa nhất định cháu sẽ uống với chú vài chén.

Diệp Thiên gật đầu cười nói:

- Chú Trần, ở nước ngoài đã quen chưa? Có muốn quay về nữa không thế ạ, bây giờ thì không sao nữa rồi.

Diệp Thiên vẫn cảm thấy hơi áy náy với Trần Hi Toàn, hồi đó vì sợ Đinh Hồng làm hại đến bọn họ nên Diệp Thiên đã để gia đình Trần Hi Toàn ra nước ngoài, hẳn biết lúc đó ông cũng không thích lắm vì hơn nửa đời người đã sống ở kinh thành này rồi.

Bây giờ thì chuyện của Đinh Hồng đã giải quyết xong cả rồi, có Diệp Thiên ở đây Vân gia sẽ không dám làm gì với Trần Hi Toàn, thậm chí lại lấy quốc tịch Trung Quốc một lần nữa thì cũng không khó khăn gì với Diệp Thiên, chuyện này nói được là làm được.

- Quen, không cần phải nghĩ nhiều đâu.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói thế, Trần Hi Toàn vội vàng xua tay:

- Còn phải nói, không khí ở nước ngoài tốt hơn ở Trung Quốc rất nhiều, ở đây cả ngày đều không thấy mặt trời, nếu không phải trong nước có chuyện cần phải làm thì chú cũng chẳng quay về làm gì cả.

- Vậy là tốt rồi, chúc Trần, chú ngồi xuống uống chén trà đã, lát cháu bế cháu bé ra cho chú gặp.

Diệp Thiên cũng muốn nói thêm với Trần Hi Toàn thêm vài câu nữa nhưng nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài cửa truyền vào, nhẩn mày một chút, sau khi đưa Trần Hi Toàn vào phòng khách giữa tứ hợp viện xong thì thần thức truyền đến trước cửa:

- Khiếu Thiên, sau khi mấy người này đến, những người khác cũng không cần phải tiếp tục vào nữa, em bé vẫn còn chưa đầy tháng cơ mà.

- Vâng, sư phụ, con biết rồi.

Chu Khiếu Thiên vẫn luôn đứng ngoài cửa đón khách trả lời thần thức của Diệp Thiên, sau khi đón bảy tám vị khách vào tứ hợp viện thì dứt khoát đóng cửa lớn lại, để mấy người này đi vào trong tứ hợp viện.

Trong đó một ông già tóc hoa râm đi đầu tiên, còn phía sau có mấy người, rõ ràng là sống ở Thường Hạo sống ở ngõ này, Chu Khiếu Thiên cũng biết chuyện gì xảy ra, càng biết ông già mà cậu hay nhìn thấy trên ti vi này.

Vừa vào tới giữa tứ hợp viện, Ngô lão liền được Diệp Thiên đón tiếp, cười nói:

- Tiều Diệp, chúc mừng cháu, chủ tịch Nhạc hôm nay có chút chuyện, ta thay mặt ông ấy đến thăm đứa bé.

Sau khi nghe thấy những lời này mọi khách khứa trong tứ hợp viện đều há mồm tròn mắt ngạc nhiên. Bỗng nhiên trong tứ hợp viện trở nên im lặng có thể nghe được cả tiếng châu rơi. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 885

Chúc Mừng

Nói thật ra, khi Ngô lão mới vừa tiến vào, không có mấy người đem ánh mắt chú ý đến hắn, mà ngay cả vài người cô của Diệp Thiên cũng đều đang nói chuyện cùng những khách khác, nhưng Ngô lão vừa mở miệng, nhất thời làm cho lực chú ý của mọi người đều bị hấp dẫn.

Lúc này vừa nhìn, Chúc Duy Phong mới vừa tiếp nhận điều thuốc lá mà Diệp Đông Bình đưa cho đang chuẩn bị châm lửa hút, đã bị ngọn lửa làm cháy tới trên tóc. Trần Hi Toàn đang chuẩn bị uống trà, tay run lên, chén trà nóng kia ngược lại đã đổ ở trên người của mình.

Mà vừa mới xem qua đứa bé, một cước bước ra khỏi cánh cửa, chân Vệ Hồng Quân mềm nhũn, nếu không phải nhờ vào khung cửa, sợ là trực tiếp an vị trên mặt đất.

Mọi người sờ dĩ sẽ có loại biểu hiện này, đó là bởi vì... Ai đều không nghĩ tới tại trong nhà Diệp Thiên, gặp được Ngô lão.

Ngô lão là ai, đây chính là nhân vật số hai trên đương kim chính đàn, danh tiếng thậm chí so với Tổng Hạo Thiên năm đó còn cao hơn vài bậc, hơn nữa hắn đương nhiệm đã nhiều năm, địa vị có thể nói là hiển hách cực kỳ.

Nếu như nói là quốc gia có nhân vật trọng yếu nào đó qua đời, Ngô lão đại thay mặt chủ tịch Nhạc đến phúng viếng, như thế có thể nói được.

Nhưng tình huống hiện tại chỉ là trong nhà Diệp Thiên sinh một đứa trẻ, trước sau còn không hơn một giờ, Ngô lão liền xuất hiện ở nơi này, loại tình huống này trái với lẽ thường, để mọi người khiếp sợ rất nhiều, nhịn không được sẽ có suy nghĩ trong đầu.

Hơn nữa Ngô lão mới vừa rồi đã nói hoàn toàn không đề cập tới Tổng Hạo Thiên, điều này cũng thuyết minh, hắn chính là đơn thuần nhìn vào thể diện của Diệp Thiên mới đến nơi này, điều này làm cho người thân của Diệp Thiên như Diệp Đông Bình cùng Tổng Vệ Lan, cũng đều có chút không rõ ra sao.

- Cảm ơn Nhạc chủ tịch, cảm ơn Ngô lão!

Trước mặt mọi người, Diệp Thiên mặt ngoài vẫn phải làm ra vẻ, lập tức trên mặt lộ ra vẻ cảm động đúng mức, nói rằng:

- Ông ngoại tôi ở trong nhà, mời Ngô lão đi vào uống chén trà đi!

- A, Tổng lão cũng ở đây à?

Ngô lão cũng biết mình xuất hiện sẽ mang đến cho mọi người bất ngờ thành cái dạng gì, cười nói:

- Rốt cuộc vẫn là không thể không gặp mặt Tổng lão ở nhà cậu, vậy tôi liền quấy rầy một ly trà nhé!

Từ khi dùng những đan dược Diệp Thiên đưa cho, Ngô lão mấy người cảm giác thân thể cơ năng trở lại rất nhiều, từ trong tâm mà nói, bọn họ không một người nào không nghĩ muốn cùng Diệp Thiên kéo gần lại quan hệ, nhưng Diệp Thiên căn bản là không phản ứng gì, trên cơ bản rất ít khi xuất hiện tại trước mặt bọn họ, cho nên được Diệp Thiên mời, cho dù Ngô lão bận rộn hơn nữa cũng sẽ không cự tuyệt.

- Ngô tổng, sao ông lại tới đây?

Lúc này ở trong nhà Tổng Hạo Thiên cũng nghe ra đối thoại đến từ bên ngoài, từ bên trong ra đón.

- Tổng lão, chúc mừng ông có cháu!

Ngô lão nhận lấy đồ vật trên tay một người phía sau, nói rằng:

- Đây là một bức tự Nhạc chủ tịch tự tay viết, đưa cho tiểu Diệp, Tổng lão, ông cũng đừng trách chúng tôi quá hà tiện!

Ngô lão lời này vừa nói ra, mọi người trong nhà càng thêm tròn mắt, con trai Diệp Thiên sinh ra đến hiện tại mới chỉ hơn một giờ một chút thôi? Nhạc chủ tịch đã viết tranh chữ đưa tới, không cần hỏi, vậy nhất định là lập tức viết sau khi biết tin tức.

Cái này làm cho mọi người càng thêm khó có thể lý giải, với thân thể của Nhạc chủ tịch cùng Ngô lão, rất nhiều thiệp phúng viếng lão đồng chí qua đời đều là từ văn phòng phát ra, Diệp Thiên có gì đặc biệt lại có thể làm cho bọn họ đích thân viết chữ đưa đến?

- Ôi, ông cùng Nhạc chủ tịch quá khách khí, Ngô tổng, mời vào bên trong!

Nhìn thấy Diệp Thiên tiếp nhận phúc tự, Tổng Hạo Thiên liền mời Ngô lão vào trong sương phòng.

- Diệp Thiên, sao con không đi vào?

Diệp Đông Bình lúc này phục hồi lại tinh thần, trừng mắt liếc con trai một cái, nói rằng:

- Ngô tổng mặc dù là vì nể mặt ông ngoại mà tới, nhưng con là chủ nhân cũng phải đi vào cùng chứ!

Lời này của Diệp Đông Bình xem như nói đến suy nghĩ chung của mọi người, nhân vật chỉ có thể nhìn thấy trên TV chính là xuất hiện ở trước mặt mình, cái cảm giác loại này rất mạnh liệt, chỉ sợ ngoài Cầu Tâm Gia trong phòng cố ý không ra tới và Chu Khiếu Thiên trong viện, tất cả mọi người cảm giác Diệp Thiên có chút quá mức chậm trễ với Ngô lão.

Trong mắt Cầu Tâm Gia và Chu Khiếu Thiên xem ra, loại người như bọn họ sớm đã siêu việt khỏi thế tục, ngay cả Ngô lão quyền thế ngấp trời, cũng không có nửa xu quan hệ cùng bọn họ, hai người căn bản là không ở cùng bầu trời, những thứ theo đuổi càng thêm bất đồng.

- Ba, không có việc gì, Ngô lão cũng không phải vì con mà tới.

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, nhìn về phía Chu Khiếu Thiên nói rằng:

- Đến đây, đem bức tranh này mở ra cho mọi người nhìn một cái.

- Đúng, nhìn xem, Nhạc chủ tịch viết cái gì.

- Diệp Thiên, nhanh lên, mở ra nhìn xem!

Diệp Thiên nói một câu, nhất thời đem lực chú ý của mọi người từ trên người Ngô lão dời đi, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng vào tranh còn chưa kịp nóng trên tay Diệp Thiên, những người giống như Diệp Đông Bình trong nghề đồ cổ nhiều năm liếc mắt một cái có thể nhìn ra, tranh này thậm chí vẫn chưa khô hết mực.

- Chúc Diệp Thiên hi sinh quý, Nhạc XX chúc mừng!

Tranh và chữ viết chỉ đơn giản như vậy, nhìn tên phía dưới, tuy rằng chính là chữ viết thực bình thường, nhưng chỉ bằng cái tên cùng dấu đỏ phía dưới kia, sợ là có thể làm cho tất cả mọi người không ngừng hâm mộ.

- Chữ viết đích thực quá kém, tay trái của Đại sư huynh cũng viết đẹp hơn!

Nhìn thấy tranh chữ của Nhạc chủ tịch, mấy người Diệp Thiên nhìn không được than thở một câu, tự thể này tuy rằng cứng cáp hữu lực, nhưng từ góc độ thư pháp mà nói, lại không có gì bản lĩnh tạo nghệ, còn không vào được mắt Diệp Thiên.

- Nói bậy bạ gì đó?

Đứng ở bên người con trai nghe được tiếng nói thảm, hung hăng trừng mắt nhìn Diệp Thiên một cái, nói rằng:

- Đem tranh cho ta, ta đi đóng khung!

- Ba, không phải một bức tranh thôi sao, không cần cha đi.

Diệp Thiên bĩu môi, nhìn về phía Thường Hạo đứng ở cửa tiền viện, vẫy vẫy tay, nói rằng:

- Thường huynh, đi Lưu Ly Hán tìm nhà có tiếng, giúp tôi đi, anh xem, người nhà của tôi đều bận tối mày tối mắt rồi!

Nếu dựa theo ý của Diệp Thiên, hẳn cũng lười đi làm, dán tranh này trên tường phòng con trai, thật đúng là không bằng để Cầu Tâm Gia sử dụng một cái tay trái còn sót lại viết câu đối hay cái gì, đương nhiên, trước mắt bao người hẳn vẫn phải làm bộ như vậy, lúc này mới hô Thường Hạo đi chạy chân.

Nghe được Diệp Thiên gọi, Thường Hạo vội vàng đi tới, đáp:

- Diệp tiên sinh, yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tìm cửa hàng tốt nhất giúp ngài!

Sau khi dọn đến nơi này, Thường Hạo cảm giác được công phu lâu chưa tiến thêm, tựa hồ có chút tinh tiến, chẳng qua là Diệp Thiên đã từng thuận miệng chỉ điểm cho hắn vài câu, cho nên hiện tại từ trong miệng Diệp Thiên nói ra lời nào, thậm chí còn mạnh hơn so với lãnh đạo trực tiếp của hắn.

- Diệp Thiên này, rốt cuộc đã làm gì? Thế mà ngay cả cảnh vệ của Ngô lão đều sai được?

Thấy một màn như vậy, mọi người vốn cũng rất mơ hồ, lúc này càng thêm không biết gọi là gì, bọn họ đều xem như nhân vật kiến thức rộng rãi, nhất là Chúc Duy Phong, hiểu biết rất rõ đối với những cảnh vệ đó, trên mặt nghi hoặc cũng nhiều nhất.

Phải biết, từng lãnh đạo đều sẽ có một đội ngũ cảnh vệ chuyên môn, những cảnh vệ này chỉ phụ trách an toàn đối với lãnh đạo, bình thường ra ngoài đều là như bóng với hình, ngoài mệnh lệnh trực tiếp từ thượng cấp ra, nếu gặp phải vấn đề an toàn, bọn họ thậm chí sẽ không lo lắng bị lãnh đạo bảo hộ trách phạt, mạnh mẽ đem người được giám hộ chuyển dời đến vị trí an toàn.

Mà thành viên trong một đội quân kỷ luật cao như vậy, thế nhưng lại cung kính với Diệp Thiên vô cùng, chấp hành lệnh của Diệp Thiên, thậm chí ngay cả không cần suy nghĩ, đây cũng không phải vì nể mặt Tống Hạo Thiên mà có thể làm được, cái này làm cho những người vốn quen biết Diệp Thiên, nhìn Diệp Thiên trong ánh mắt, mang một cái che mặt, có vẻ dị thường thần bí.

- Chú Trần, Chúc tổng, các người trò chuyện trước đi, tôi đi xem!

Nhìn thấy biểu tình trên mặt mọi người, Diệp Thiên cũng không biết làm thế nào, hắn cũng không nghĩ tới Ngô lão lại sẽ quang minh chính đại tới cửa đưa lễ như thế, nếu đổi thành hắn là đám người Chúc Duy Phong, chỉ sợ cũng cảm giác thấy khiếp sợ.

Nhưng chuyện này Diệp Thiên cũng không cách nào giải thích với mọi người, sau khi nói một tiếng liền chui vào trong sương phòng cùng Ngô lão và Tống Hạo Thiên. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 886

Tiền Này Có Thể Nhận

Trong viện, những người này ít nhiều cũng biết được Diệp Thiên khác hẳn với thường nhân, tuy rằng kinh ngạc, nhưng không có người nào nghị luận, ngược lại có một người khác trong phòng, sau khi thấy một màn như vậy, lúc này cũng nhất tề bụm miệng.

- Triệu tỷ, tôi không nhìn lầm chứ? Vị kia thật sự là Ngô tổng à?

Người hộ sĩ mở bao tiền li xì của Diệp Thiên trước tiên, buông tay bịt miệng ra, nhưng miệng vẫn cứ há to đến nỗi có thể nhét vào bên trong một quả trứng gà.

Người người hộ sĩ này, ngoài giáo sư Vương có cơ hội tiếp xúc được người lãnh đạo quốc gia, nhìn thấy Ngô lão cũng không có đặc biệt giật mình, những người còn lại đều là ngây ngốc, các cô nhìn xuyên thấu qua cửa phòng, thấy rõ ràng và nghe ra được chuyện đã xảy ra cùng đối thoại bên ngoài.

- Đúng vậy, là Ngô tổng!

Trên mặt Triệu chủ nhiệm cũng lộ ra một chút khẩn trương, nhìn những hộ sĩ khác, thấp thanh âm nói:

- Sau khi trở về lập tức đem tiền li xì nộp lên trên, bằng không phạm vào sai lầm, ai cũng cứu không được các cô!

Nghe được lời nói của Triệu chủ nhiệm, mấy người... kia vốn có chút không tình nguyện cũng liên tục gật đầu, vừa rồi bị nh con chữ trên chi phiếu dọa sợ, vậy hiện tại chính là bị Ngô tổng vừa mới xuất hiện làm cho kinh hồn, ai còn dám đi nhận tiền bo từ Diệp Thiên?

- O? Đưa tiền cũng không đưa được à?

Đang tại nói chuyện cùng Ngô tổng, thần thức Diệp Thiên cũng bao vây cả tứ hợp viện, nghe thấy lời nói của những nhân viên chữa bệnh và chăm sóc kia, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Nhìn thấy Diệp Thiên nhíu mày, Ngô lão vẫn luôn quan sát đến hần nói rằng:

- Tiểu diệp, làm sao vậy? Không cần theo lão nhân này, đi xem khách và con trai cậu đi!

- Không có việc gì, đúng rồi, Ngô tổng, tôi còn có chút việc nhỏ cần nhờ ngài.

Diệp thiên ho khan một tiếng, nói rằng:

- Giáo sư Vương giúp Thanh Nhã đỡ đê và mấy người hộ lý chăm sóc sức khỏe cũng thực vất vả, tôi đưa chút tiền li xi cho họ, đây không tính là trái với kỷ luật chứ?

Ngô tổng là người như thế nào? Nghe được mấy câu nói của Diệp Thiên nhất thời hiểu được ý tứ của hần, chính mình xuất hiện sợ là khiến tiền li xi Diệp Thiên đưa không được, lập tức cười nói:

- Chuyện vui mừng mà, đưa chút tiền li xi không tính trái với kỷ luật, Diệp Thiên, tôi đi gặp bọn họ! ...

Hiện tại thì Vu Thanh Nhã cũng không cần sự chăm sóc của các hộ sinh nữa rồi, thứ mà Diệp gia không hề thiếu là các bác nữ, vì vậy mấy người trong tổ chữa bệnh đều ở trong phòng em bé đoán già đoán non, cả giáo sư Vương cũng không hề nghĩ rằng tổng giám đốc Ngô cũng đến nhà Diệp Thiên.

Bởi theo lẽ thường, với người có thân phận như tổng giám đốc Ngô nhất cử nhất động đều sẽ bị người khác chú ý đến, ông ta căn bản là không thể đến chúc mừng chỉ vì đứa bé vừa được ra đời, hưởng hờ còn là đại diện cho chủ tịch Nhạc nữa, ý tứ càng thêm sâu xa hơn.

- A. Tổng giám đốc Ngô, ông ...sao ông lại đến đây?

Khi Diệp Thiên dẫn tổng giám đốc Ngô vào trong, tất cả mọi người đều hết sức ngạc nhiên, mọi người luống cuống đứng dậy, tuy rằng bởi vì tính chất công việc, bọn họ bình thường cũng tiếp xúc nhiều với những nhân vật lớn, nhưng tiếp xúc với tổng giám đốc Ngô ở khoảng cách gần như vậy thì đây là lần đầu tiên.

- Tôi đến thăm mọi người.

Thực ra người có địa vị càng cao càng tỏ thái độ thân thiết với mọi người, những đại tướng biên cương kia đều ăn nói ý tứ với tổng

giám đốc Ngô, lúc này vẻ mặt đều tươi rói lạ thường:

- Mọi người đạo này làm việc vất vả rồi, tôi thay mặt chủ tịch Nhạc đến thăm mọi người.

- Không vất vả, không vất vả, cảm ơn tổng giám đốc Ngô đã quan tâm.

Khi từng người bắt tay tổng giám đốc Ngô, mỗi người đều tỏ rõ nét mặt hưng phấn, mặc dù bình thường trên ti vi thấy biểu cảm của nhiều người dân với lãnh đạo có chút kích động giả tạo, nhưng đổi lại là mình mới cảm thấy được cái cảm giác hồi hộp, tim đập thình thình.

Khi bắt tay với giáo sư Vương, tổng giám đốc Ngô cười nói:

- Chị Vương, chị đúng là Bắc Đẩu của ngành sản nước ta, vất vả cho chị rồi.

- Tổng giám đốc Ngô, đây là việc tôi nên làm mà, ông quá khen rồi.

Thái độ của giáo sư Vương lại tỏ ra bình thản, bà đã từng ra vào đại viện tường đồ, cũng không lạ lẫm gì đối với những người lãnh đạo này.

- Diệp Thiên đã từng có công lớn đối với Đảng và nhà nước ta, con của cậu ta có thể ra đời thuận lợi đều là công của mọi người.

Sau khi lần lượt bắt tay với tổ điều trị, tổng giám đốc Ngô ho khan một tiếng:

- Chút thành ý nhỏ kia của Diệp Thiên mọi người cũng không nên từ chối, có tôi làm chứng, đây không tính là tiền phong bì, mà coi như đó là phần thưởng dành cho mọi người đi.

- Gì cơ? Diệp Thiên có công lớn với Đảng và nhà nước.

Nếu như chuyện đến thăm Diệp Thiên này của tổng giám đốc Ngô khiến cho họ cảm thấy ngạc nhiên thì lời này có họ thực sự khiến họ thất kinh. Thân phận của tổng giám đốc Ngô là gì chứ, vì chuyện phong bì mà nói ra cậu này.

Hơn nữa ý tứ của lời nói còn khiến cho họ chẳng hiểu gì cả, cảm xúc phức tạp không khỏi hiện lên trên nét mặt khi nhìn thấy tổng giám đốc Ngô mỉm cười nhìn đứa bé.

Những người trong tổ chữa trị cũng sinh sống hơn một tuần trong tứ hợp viện, ấn tượng của Diệp Thiên đối với họ là cậu thanh niên ít nói, nhưng khí chất vô cùng đặc biệt, khiến cho người ta có cảm giác thần tiên sống ở nơi phàm trần, không ai có thể thực sự nhìn rõ hẳn được.

Còn một điểm nữa chính là mặc dù Diệp Thiên là con cháu trong nhà, nhưng chỉ cần là lời hấn nói ra thì đến bố mẹ hấn cũng không dám phản đối.

Nhưng bất kể như thế nào thì mấy người giáo sư Vương cũng không thể liên hệ được mối quan hệ giữa Diệp Thiên và câu “có công lớn với Đảng và nhà nước” của tổng giám đốc Ngô, người có thể được một lãnh đạo quốc gia khen ngợi như thế thật sự quá ít ỏi kể từ khi xây dựng nhà nước đến nay, huống chi Diệp Thiên còn rất trẻ nữa.

- Tổng giám đốc Ngô quá khen, tôi không dám nhận, nhưng có ông đứng ra đảm bảo thì chúng tôi cũng xin nhận chút thành ý này của Diệp Thiên vậy.

Sau khi nghe thấy tổng giám đốc Ngô nói vậy, Diệp Thiên không khỏi oán thảm, ông già này thật không đơn giản, còn làm cho mình xấu hổ, lần sau có việc cần nhờ cũng cần phải để cho bọn họ giữ thể diện chứ.

- Chúng...chúng tôi nhận.

Mấy người trong tổ điều trị liên tục bị những điều ngoài ý muốn khiến cho ngạc nhiên, thậm chí còn chưa nghe ra ngữ khí trêu chọc trong lời nói này của tổng giám đốc Ngô.

- Tốt lắm, chị Vương, tôi xin cáo từ trước.

Tổng giám đốc Ngô cười gật gật đầu với giáo sư Vương, xoay người đi ra khỏi phòng, vài phút sau khi ông ta rời khỏi, trong phòng vẫn lặng yên như tờ, mấy người họ vẫn đang tiêu hóa lời nói của tổng giám đốc Ngô.

- Chị Triệu, số tiền này...chúng ta không cần phải trả nữa à?

Rất lâu sau, hộ sinh Lưu mới thốt lên lời, đoán thân phận của Diệp Thiên chi bằng tính chi phiếu đang cầm trong túi còn hơn.

- Giáo sư, cô xem?

Triệu chủ nhiệm cũng không làm chủ được, chỉ có thể nhìn về phía giáo sư Vương, giáo sư Vương là thạc sĩ, nói lý ra thì chủ nhiệm Triệu phải gọi bà là cô giáo.

- Tổng giám đốc Ngô đã nói thế rồi, chúng ta nhận lấy đi.

Giáo sư Vương tự cười giễu:

- Cả đời này chưa hề nhận tiền bao giờ, không ngờ lần đầu nhận đã nhận cả 888 888 tệ.

Bỗng nhiên mặt giáo sư Vương trở nên nghiêm nghị, nhìn mọi người nói:

- Làm tốt nhiệm vụ chăm sóc sản phụ và đứa bé, đừng có đi hỏi về thân phận của Diệp Thiên, hiểu chưa?

Giáo sư Vương cả đời đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện, bà biết có một số việc không nên chen vào, giống như “cống hiến” của Diệp Thiên vậy, lòng hiếu kì này tốt nhất là không nên có, nếu không nói không chừng đến một lúc nào đó những người trẻ tuổi này sẽ bị điều đến đội chữa trị ở nơi rừng núi xa xôi cũng nên.

Nghe thấy giáo sư Vương nói vậy, tất cả mọi người đều gật đầu, nhưng trong mấy ngày này, mọi người làm việc cẩn thận tỉ mỉ hơn hẳn, ngoài vì số tiền lớn kia ra còn vì thân phận huyền bí của Diệp Thiên nữa, cũng có một tác dụng không thể bỏ qua.

- Tổng giám đốc Ngô, vô sự mà ân cần, nhưng...

Tổng giám đốc Ngô ra khỏi tư hợp viện, nét mặt Diệp Thiên lộ rõ vẻ tươi cười, hẳn hiểu được, ngay cả chính mình khiến cho họ sợ hãi hay là thực lực thân cận thì cũng không khiến cho họ chạy tới đây khi vừa sinh em bé, chắc hẳn còn nguyên nhân nào khác nữa.

- Tiểu tử ngươi, lại có thể dám nói chuyện với ta như thế sao?

Tổng giám đốc Ngô khuôn mặt lạnh như băng, nhưng cũng nở nụ cười, lắc đầu nói:

- Vốn tới tìm cậu là có chuyện nhưng cậu lại vừa sinh con trai, cứ để từ từ đã vậy, sau này để cho Thường Hạo nói với cậu vậy.

Không biết vì cái gì, với thân phận của tổng giám đốc Ngô hiện tại, vẫn có cảm giác câu nệ khi ở trước mặt Diệp Thiên, mặc dù không biểu hiện trên nét mặt nhưng tự bản thân ông ta hiểu rõ, cái loại uy nghiêm vô hình phát ra từ người Diệp Thiên, thậm chí còn đáng sợ hơn cả chủ tịch Nhạc.

Chính tổng giám đốc Ngô cũng không biết, đây là Diệp Thiên cố tình làm thế, hẳn sợ mấy lão hồ ly kia lòng tham không đáy, nên mới hơi phóng ra một tia uy áp, nếu không với tu vi của Diệp Thiên đương nhiên hoàn toàn có thể làm được thần thức nội liễm. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 887

Con Trai

Tổng giám đốc Ngô quả nhiên là đi guốc trong bụng nha, đa tạ.

Diệp Thiên dĩ nhiên không đi hỏi là chuyện gì, tục ngữ có câu đúng sau chỉ vì nói nhiều, phiền não đều do mình tự can thiệp vào, nói được làm được, không bằng im lặng, tin rằng lão hồ ly cũng không có biện pháp gì cả.

- Tiểu tử cậu, hậu sinh khả úy.

Nhìn thấy Diệp Thiên bình tĩnh lại càng khiến cho ông ta hiếu kì, tổng giám đốc Ngô không khỏi lắc đầu, cảm giác thấy Diệp Thiên tâm trí như biển, ngay cả người chìm nổi quan trường cả đời như ông ta cũng không nhìn ra được Diệp Thiên rốt cuộc là đang nghĩ gì.

- Tổng giám đốc Ngô, đừng khen cháu thế, chú nhiều tuổi mà vẫn dẻo dai đầy thôi.

Diệp Thiên cười hi hi, cùng với Tống Hạo Thiên tiễn tổng giám đốc Ngô ra khỏi cửa, hẳn cảm nhận được, khi tổng giám đốc Ngô ở đây thì không khí gia đình trở nên rất áp lực, vì thế ngay từ đầu đã không nghĩ rằng sẽ giữ ông ta ở lại ăn cơm.

Sau khi tiễn tổng giám đốc Ngô về, Tống Hạo Thiên liếc mắt nhìn Diệp Thiên, từ từ nói:

- Nghe nói mấy nhà nghiên cứu dị năng ở mấy nước châu Âu có sự đột phá, cần mở cuộc họp mang tính quốc tế, phỏng đoán thì chuyện mà tổng giám đốc Ngô nói chính là chuyện này.

- Vậy thì liên quan gì đến cháu chứ? Cháu cũng có phải nhà dị năng đâu?

Diệp Thiên nghe vậy bĩu môi, không hề cho rằng lời của ông là đúng, ngày hôm nay linh khí trái đất đất loãng như thế, căn bản là không thể vượt quá năng lực tồn tại của Diệp Thiên, cho nên đối với hắn cái gì mà tổ chức nhà dị năng chẳng có tí hứng thú nào cả.

- Tiểu tử nhà cháu đúng thật là, cháu cũng không phải không biết là nước ta đang thiếu gì sao?

Tổng Hạo Thiên nghe thế liền tròn mắt, không hài lòng với đứa cháu ngoại này, là một người Trung Quốc, tốt xấu cũng phải có cảm giác về vinh dự của quốc gia chứ.

Việc không thể sử dụng vũ khí hạt nhân như hiện nay, đối tranh giữa các nước có vũ khí hạt nhân, phần lớn đều là đấu võ mồm, nhưng những nhà dị năng nổi lên mặt nước, khiến cho một số quốc gia không yên phận, vì những nhà dị năng có năng lực hơn người thường có khả năng thay đổi hình thức cục bộ hoặc khu vực hành chính.

Mấy người Âu Mỹ này muốn thông qua cuộc trao đổi giữa các nhà dị năng lần này để hình thành nên một loại ám chiến, một lần nữa phân chia quyền phát ngôn trong thời đại hạt nhân, mà điều khiến cho Trung Quốc xấu hổ chính là mặc dù bọn họ có sự tồn tại của vũ lực tối tân nhất như Diệp Thiên nhưng lại không thể sai khiến được hẳn.

Sau khi nghe Tổng Hạo Thiên giải thích, Diệp Thiên lắc đầu hỏi:

- Ông, cháu còn phải bận đã, làm gì có năng lực mà tham gia vào chuyện như thế chứ, sau này hãy nói tiếp đi.

Bây giờ đối với Diệp Thiên mà nói thì con trai sẽ được đặt lên vị trí đầu tiên, còn về việc có tham gia hội trao đổi giữa các nhà dị năng hay không đều không quan tâm, nếu có người đến gây chuyện thì Diệp Thiên ra tay tiêu diệt là được rồi.

Tổng Hạo Thiên gật đầu nói:

- Ông nhắc nhở cháu một câu, dù sao thì chuyện này năm sau mới tiến hành, đến lúc đó thì xem cháu có tự nguyện hay không.

- Cháu thấy tổng giám đốc Ngô là giữ thể diện cho ông, nhưng đối với cháu như vậy làm gì?

Vừa đi vừa nói chuyện, hai người đã đi đến giữa sân, mọi người vốn dĩ đang nói chuyện bỗng nhiên tất cả đều hướng tầm mắt tới Diệp Thiên.

Diệp Thiên bị mọi người để ý như vậy cảm thấy rất không thoải mái, nên chuyển trọng tâm sang cho Tổng Hạo Thiên còn mình thì đi vào phòng thăm con trai.

Giữa trưa hè, trong tứ hợp viện, ngoài tiếng ve râm rạn, còn có những tiếng ca hát vui vẻ, tháng 8 ở thủ đô, giống như một cái nôi

hấp nhiệt vậy, bất quá dưới tàng cây tú hợp viện vẫn hết sức mát mẻ.

Diệp Thiên ngồi trên một cái ghế dựa, đang tùy ý đung đưa, ngày hè nắng gắt xuyên qua tán cây sum xuê, sau khi bị trận pháp ngăn cản, chiếu xuống tới người diệp thiên, cũng không hề nóng bức, ngược lại làm cho người ta một loại cảm giác thoải mái.

Bên người hắn, đặt một cái nôi, bên trong một tiểu tử mập mạp đang ra sức khua tay khua chân, chưa được nửa tuổi, nhưng đã biết lật người, một đôi tay nhỏ nhắn xinh xắn bám vào thành nôi, tựa hồ muốn đứng dậy.

- Tiểu tử, lại muốn cha bế?

Nhìn thấy nhi tử đôi mắt chớp to cuối cùng không thể ngồi dậy, Diệp Thiên ánh mắt lộ ra một tia cung chiều, đưa tay bế nhi tử trong nôi, đặt lên bụng của mình cho nó tha hồ đùa nghịch.

- HI hi...ha ha!

Diệp Thu cười rất vui vẻ, so với những đứa trẻ khác hoàn toàn bất đồng, tiểu tử kia từ lúc ra đời, ngoài thời gian bú mẹ, còn lại cũng không chịu theo Thanh Nhã, chỉ thích được Diệp Thiên vuốt ve bế ẵm, khiến cho Thanh Nhã cũng cảm thấy ghen tị.

Hiện tại Diệp Thu đã được hơn 4 tháng tuổi, bộ dáng của nó so với mấy nhóc cùng tuổi thì cao hơn nhiều, tay chân thập phần mạnh mẽ, người bình thường nhìn qua, cũng sẽ nghĩ nó là một đứa trẻ 9 tháng tuổi.

Mới đó mà đã qua hơn 200 ngày (Diệp Thu tròn một tuổi), Diệp gia lại náo nhiệt một phen, Ngô Tổng không có đến, nhưng tất cả bạn bè của Diệp Thiên, Diệp Đông Bình, Tống Hạo Thiên ở kinh thành đều tới dự, ước chừng đặt hết 100 mâm khách sạn.

Vốn là Diệp Thiên cũng có mời, nhưng ai biết Ngô Tổng không đến, mà cho người mang tới một bức tự viết: “Sinh con trai chi hi, thiện kế thiện thừa” tám chữ, khiến tất cả tân khách đều sợ ngây người, cũng may hôm đó có Tống lão gia từ ở đó, nên đại đa số mọi người nghĩ rằng, Ngô tổng sở dĩ làm thế là vì nể mặt Tống lão gia mà thôi.

Nhưng nói thế nào thì nói, vị thiếu gia Diệp gia này, xem như cũng có danh tiếng ở thủ đô, lễ vật hôm đó thậm trí có thể chất đầy ta gian sương phòng.

Những lễ vật này ngoài đồ dùng cho trẻ con, cũng có rất nhiều lễ vật lạ thường, thậm trí có vị bằng hữu của Diệp Đông Bình là chủ một công ty khai thác than, còn tặng nguyên một con xe ô tô hạng sang Hummer, khiến hai ông cháu Diệp Thiên dờ khóc dờ cười.

Nhưng sau sinh nhật 1 tuổi của Diệp Thu, cũng không có ai tới cùng Diệp gia lời kéo làm quen, thứ nhất, Ngô tổng tặng chữ hiển nhiên là vì uy danh của Tổng Hạo Thiên, thứ hai nữa những gia đình quyền quý ở thủ đô, cũng đã từng diện kiến qua, ai cũng biết rằng Diệp Thiên không muốn kết giao cùng bọn họ.

- Vĩ vĩ, người thành tựu sau này, có thể vượt qua cha không nhỉ?

Nhìn nhi tử ngây ngô chưa hiểu chuyện, thậm trí chưa biết nói chuyện, Diệp Thiên trong mắt tràn ngập chờ mong, đối với con mình, Diệp Thiên đương nhiên hiểu, bởi vì mỗi ngày hắn đều dùng thủ pháp tẩy tủy kinh cho con, bảo trì cho tiên thiên thân thể của nó không bị vấy bẩn.

Hơn nữa trong lúc Diệp Thiên tẩy tủy cho con trai, cũng cẩn thận không chế thực khí của mình, đã thông kinh mạch cho nó, bởi hai cha con thân thể để ở cấp độ tiên thiên, vì thế Diệp Thiên hoàn toàn có thể lưu lại một tia thực khí trong thể nội Diệp Thu để nó tự động vận chuyển.

Nói cách khác, con đường tu luyện của Diệp Thiên đã bắt đầu, đương nhiên, nó lúc này cũng không phải là một tiên thiên cao thủ chính thức, bởi vì theo độ tuổi trưởng thành, trọc khí trong thể nội sẽ dần dần tăng lên, một số khiếu huyết vẫn sẽ tắc, vẫn khác biệt với một tiên thiên cao thủ.

Nhưng Diệp Thiên đã đặt nền móng, chỉ cần Diệp Thu mười sáu mười bảy tuổi, khung xương hoàn toàn phát triển, thực khí trong thể nội hoàn toàn đủ để độ tiên thiên lõi kiếp.

Diệp Thiên từ trí nhớ của Hà Bất Ngữ nên mới biết, ở Thần Châu kết giới trẻ em sinh ra, sở dĩ có thể dễ dàng tiến vào tiên thiên chi cảnh, bởi vì ngay sau khi sinh ra, bọn nhóc này đã được đặt một nền móng vững chắc hơn thường nhân rất nhiều, vì thế sau này đột phá tiên thiên chi cảnh cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng đột phá từ tiên thiên hậu kỳ đến Kim Đan kỳ, cũng không phải là thứ mà sức người có thể hỗ trợ, một bước này muốn đột phá yêu cầu mỗi tu đạo giả phải hiểu được đại đạo, đối với thiên đạo lý giải sâu sắc mới có thể đột phá, vì thế có rất nhiều người ngay khi còn rất trẻ đã tiến vào tiên thiên chi cảnh, nhưng cho tới khi chết cũng không một lần chạm được vào cánh cửa Kim Đan kỳ.

- Vĩ Vĩ, cô của con đến kìa, để cô bế nha!

Tới gần trưa, Lưu Lam Lam người vừa mới thi đại học, mấy ngày qua vẫn thường xuyên ra ngoài tụ họp bạn bè, vọt vào trong viện,

thăng hương tiêu tử trong lòng Diệp Thiên, bất quá tiêu tử đang nằm yên trong vòng tay cha mình kia dường như không cấp Lưu Lam Lam thể diện, lập tức khóc rống lên.

- Lam Lam, đã thi đại học rồi, mà còn giống một tiểu nha đầu, cô làm vĩ vĩ sợ muốn khóc rồi đây này!

Nghe được tiếng khóc của tiêu tử kia, Diệp Đông Mai từ trong bếp đi ra, gõ đầu nữ nhân nói:

- Diệp Thiên, Vĩ Vĩ cũng không phải quá khó tính đấy chứ? Chỉ cần con ở đây, nó ai cũng không theo, nếu sau này con ra ngoài, thì phải làm sao đây?

Bởi vì trên người tiêu tử Diệp Thu có tiên thiên hơi thở, nên mọi người trong tứ hợp viện ai cũng yêu quý nó, cho nên ghen tị cũng không phải chỉ có mình Thanh Nhã, mà toàn bộ phụ nữ trong viện, ai ai cũng ghen với Diệp Thiên.

- Cô à, đợi Vĩ Vĩ lớn một chút là được mà.

Diệp Thiên cũng chỉ biết cười, mắt thấy bà già cũng từ trong nhà đi ra, hấn vội vàng ôm con trai, nói:

- Cô à, Vĩ Vĩ muốn ăn rồi, cháu bế nó đi tìm Thanh Nhã.

Tục ngữ nói, ba nữ nhân thành một cái chợ, chờ lúc bà già ra tới nơi, sợ là cái tai mình lại bị ăn hành một trận, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách.

Con bú sữa mẹ, Diệp Thiên tựa vào vai vợ ngủ một giấc, từ khi vợ mang thai đến lúc sinh, Diệp Thiên cũng không còn tu luyện nữa, thực khí toàn bộ nội liễm trong đan điền, sống một cuộc sống người thường.

Nhưng sau khi con trai sinh ra, Diệp Thiên mơ hồ cảm giác, tâm cảnh của mình tựa hồ tăng tiến không ít “sinh lão bệnh tử” đứa nhỏ này sinh ra, đã khiến hấn thông suốt rất nhiều thứ mà trước đây hấn không để ý.

- Diệp Thiên, con của chúng ta tại sao giống anh thế, suốt ngày quần lầy anh?

Sau khi con trai ăn no, lại đòi lăn vào lòng ngực Diệp Thiên ngủ, điều này khiến Thanh Nhã bị tổn thương.

- Giống anh không tốt sao? Sau này không phải cũng sẽ tìm được một người vợ xinh xắn như em sao?

Nghe được oán khí trong lời nói của vợ, Diệp Thiên vội vàng chuyển đề tài:

- Ý ... Thanh Nhã, em khôi phục nhanh vậy? Em xem xem, mới sinh được mấy giờ thôi, mà ngay cả vết rạn cũng hoàn toàn không còn, để anh sờ xem!

Diệp Thiên mỗi ngày đều dùng linh khí tầm bô, cho nên cơ thể Thanh Nhã khôi phục vô cùng nhanh, cái này cũng khiến Vệ Dung Dung không khỏi hâm mộ, nàng sau khi sinh con, suốt một năm thời gian, ăn kiêng gần như tuyệt thực, mới giảm cân lại bình thường được.

- Đánh chết anh nha, bây giờ không phải là giữa trưa hả?

Sau khi sinh con, Vu Thanh Nhã thân thể trở nên miễn cảm hơn nhiều, bị bàn tay to của Diệp Thiên sờ sờ trên bụng, trong miệng nhin không được phát ra một tiếng phì, cả người mềm nhũn, tựa vào trên người Diệp Thiên.

- Giữa trưa thì làm sao? Càng không có ai tới hậu viện!

Diệp Thiên trên mặt lộ ra một tia cười đắc tiện, lúc trước ở cùng Tiểu Kim và Mao đầu, hẳn tuyệt đối sẽ không giám như thế, nhưng một thời gian trước hẳn đã phái hai tiểu tử kia đi làm việc ngoài hải đảo, hiện giờ không ai có thể rình mò hậu viện nữa.

Nhìn con mới vừa ăn no đang ngủ say, Diệp Thiên bàn tay to bè trườn lên, kéo phăng áo vợ xuống, sau đó đè người lên, trong phòng nhất thời vang lên những âm thanh thân thể cọ sát, cùng tình yêu bất tận.

- Anh xem, con nó dậy rồi đấy!

Qua một lúc lâu sau, trong phòng yên lặng lại, Vu Thanh Nhã phát hiện nhi tử nằm trong nôi cách đó không xa, đang mở to đôi mắt nhìn mình cùng Diệp Thiên, không khỏi lộ sắc mặt xấu hổ.

- Bé tí còn đang bú mẹ, biết gì chứ?

Diệp Thiên bữu môi nói:

- Vợ yêu, mấy hôm nữa anh lại phải ra ngoài, vợ chăm sóc tốt Vĩ Vĩ nhé.

- Em đương nhiên sẽ chăm sóc tốt cho con.

Vu Thanh Nhã liền đáp, nhưng sau đó dường như nghĩ ra gì đó, lập tức phản ứng bất cánh tay hắn nói:

- Làm sao anh lại ra ngoài? Không được, em không cho anh đi!

Người khác đi công tác, cùng lắm là 10 ngày nửa tháng, hơn nữa còn điện thoại về nhà, còn Diệp Thiên một khi ra khỏi cửa, là bốc hơi mất tích luôn, ít cũng phải một năm, nửa năm, còn thường xuyên mang thương thế trở về, cho nên vừa nghe Diệp Thiên nói muốn ra ngoài công tác, Cho Thanh Nhã đã lập tức luống cuống hẳn lên.

- Thân bất vi kỷ mà, trừ phi chúng ta vào núi rừng ẩn cư, nếu không anh không còn cách nào khác!

Diệp Thiên thờ dài, hắn làm sao muốn quản mấy chuyện tục giới chứ? Chẳng qua là, hắn đã đáp ứng mấy lão hồ ly kia, sẽ vì quốc gia mà ra tay một lần, chính vì thế mấy ngày gần đây nỗi lòng Diệp Thiên luôn bất ổn, hắn không biết sẽ lại có chuyện gì nữa.

- Diệp Thiên, có khách tới, mau ra đây!

Quả nhiên ngay khi Diệp Thiên đang nói chuyện với vợ, Diệp Đông Bình thanh âm từ tiền viện chỗ cửa thùy hoa vang lên.

- Vậy anh phải trở về sớm đấy nhé.

Cho Thanh Nhã cũng biết người mang trọng trách không thể luôn luôn ở bên mình, lập tức yên lặng giúp Diệp Thiên mặc quần áo, trong khước mắt đã hơi ươn ướt, từ lúc kết hôn đến giờ, chỉ một năm vừa qua là thời gian hạnh phúc nhất trong đời nàng.

- Anh cũng không phải là sẽ phải lập tức lên đường, không có gì đâu, nhiều nhất là mười ngày nửa tháng có thể trở lại rồi.

Diệp Thiên ôm lấy vợ, xoay người xuống giường, vừa rồi dùng thần thức kiểm tra, hắn đã biết người tới là ai, chính mình nếu tiếp tục không đi ra, sợ là cha mình sẽ xông vào đây mất.

Đi theo Diệp Đông Bình vào trung viện, Diệp Thiên có chút bất mãn nhìn thoáng qua mấy cảnh vệ ở tiền viện, cau mày nói:

- Cha, con không phải đã nói rồi ă, không cho tạp vụ vào trong nhà mà.

- Con ă, bố biết con rất lợi hại, các đại nhân vật đều phải tới cầu cạnh con...

Diệp Đông Bình nhìn Diệp Thiên, lắc lắc đầu nói:

- Nhưng con nên biết, trăng tròn rồi sẽ khuyết, nước đầy rồi sẽ vơi, người có lúc sống có khúc, cũng không nên kiêu ngạo quá, mà luôn luôn phải biết khiêm tốn.

Từ khi Diệp Thiên mười tuổi, Diệp Đông Bình cũng rất ít khi nói với con mình vấn đề này, nhưng vì là một người cha, hẳn đối với nhất cử nhất động của Diệp Thiên đều rất chú ý, Diệp Đông Bình biết trên người con trai xảy ra nhiều chuyện chính mình cũng không thể giải thích được, nhưng đối với việc Diệp Thiên quá mức kiêu ngạo, Diệp Đông Bình thực sự không thể để trong lòng mà phải nói ra.

- Cha, con hiểu được ý của cha, sau này con sẽ không kiêu ngạo như vậy nữa!

Nhìn những nếp nhăn hằn trên mặt cha, Diệp Thiên cũng không giám mở miệng phản bác, mà là liên tục gật đầu, kỳ thật hẳn sao không rõ đạo lý này cơ chứ?

Thời gian sống chung với những người bình thường trong con hẻm ngày xưa, Diệp Thiên cũng chưa từng lên mặt nạt người, Diệp Thiên thấy ai cũng luôn tươi cười hít cả mắt, cơ hồ trong mắt toàn bộ các hộ gia đình trong con hẻm, hẳn luôn luôn là một thanh niên lễ phép.

Nhưng đối với mấy lão hồ ly cầm quyền này, Diệp Thiên chỉ có thể dùng bộ mặt như vậy mà ứng phó, nếu không hẳn sớm sẽ bị mấy lão gia kia ép cho ra bã.

Nhưng những gì cha vừa nói quả thực rất thâm thúy, khiến Diệp Thiên cũng phải suy nghĩ lại, phải biết rằng, hẳn dù là vô địch tồn tại trong tục giới, nhưng khi tiến nhập vào kết giới, chỉ sợ trong mắt người khác so với một người thường cũng không khác bao nhiêu, cho nên nếu vẫn giữ cái thái độ làm người như vậy, hẳn thật rất khó tồn tại.

- Thường Hạo, các người chờ ở bên ngoài đi, ở chỗ của ta, không có gì không an toàn cả.

Sau khi vào nhà, Diệp Thiên quay lại nói với Thường Hạo, có bảy tám cận vệ như vậy canh ở cửa, Diệp Thiên phát hiện những người trong gia đình khi nhìn thấy đều có phần kinh sợ, hẳn không muốn vì chuyện của mình mà làm ảnh hưởng tới cuộc sống của người nhà.

- Vâng, Diệp tiên sinh, chúng tôi sẽ chờ ngoài tiền viện!

Nghe được lệnh của Diệp Thiên, Thường Hạo do dự một chút, nhưng hẳn biết Diệp Thiên nói không hề ngoa, nếu xuất hiện người mà ngay cả Diệp Thiên ứng phó cũng không nổi, vậy bọn hắn lại càng không cần nói tới.

- Tiểu Diệp, làm phiền anh rồi.

Nhạc chủ tịch vốn đang ngồi trong phòng, nghe thấy cuộc đối thoại bên ngoài, cũng đi ra cười nói:

- Đây là chức trách của bọn hắn, anh cũng đừng để ý, có đôi khi ngay cả lời của ta họ cũng không nghe.

Đi theo sau Nhạc chủ tịch, còn một vị trung niên nhân khoảng 40 tuổi, hẳn chưa từng gặp qua Diệp Thiên, lúc này ánh mắt tò mò nhìn hắn từ trên xuống dưới... Hôm nay Nhạc chủ tịch dẫn hắn tới đây, trong lòng vốn đã tràn ngập nghi hoặc.

- Không sao cả, Nhạc chủ tịch, mời vào bên trong!

Quay về phía vị nắm giữ trung tâm quyền lực quốc gia, Diệp Thiên cũng không giám lãnh đạm, phải biết rằng, từ xưa đến nay nếu chọc giận đế vương thì hậu quả sẽ là ngập trong máu tanh, hẳn tuy không ngại giằng buộc của thế tục, nhưng người nhà hắn thì...

- Vị này chính là Hàn tiên sinh?

Diệp Thiên nhìn thoáng người nọ, hí mắt cười nói:

- Hàn tiên sinh kỳ cốt quán đỉnh, hà mục hải khẩu, thiên nhật chi biểu, long phong chi tư, tương lai không thể hạn lượng đâu!

Nhìn thấy người này, Diệp Thiên trong đầu cũng thăm kinh hãi, hẳn trước kia từng thấy người này trong tivi, nhưng sau khi gặp mặt, Diệp Thiên mới phát hiện người này có tướng đế vương, nếu như mình nhìn không lầm, ngày sau người tiếp nhận ghế chủ tịch của Nhạc lão đầu nhất định là người này không thể nghi ngờ.

- Diệp tiên sinh quá khen.

Hàn Chính Bang tuổi không phải quá lớn, nhưng thái độ đối nhân xử thế lại vô cùng trầm ổn, hẳn vốn xuất thân quý tộc, cũng từng nghe qua chuyện về Diệp Thiên, thậm chí không lâu trước còn từng chứng kiến qua hành động của Diệp Thiên ở trụ sở dưới lòng đất.

Nhưng khi chưa có tiếp xúc qua với Diệp Thiên, Hàn Chính Bang đối với người hắn, cũng chưa có sự hiểu biết nhất định, cho đến khi Nhạc chủ tịch dẫn hắn tới đây, mới chính thức ý thức được trọng lượng của Diệp Thiên, bởi vì hắn cảm giác được, nếu Diệp Thiên

hôm nay chỉ cần nói ra một câu phản đối, vậy việc hấn ngời lên vị trí chủ tịch lập tức sẽ gặp vô vàn khó khăn. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhận

www.dtv-ebook.com

Chương 888

Xin Giúp Đỡ

Hàn Chính Bang lúc này lưng không khô toát mồ hôi lạnh, mở miệng nói:

- Nghe đại danh Diệp tiên sinh đã lâu, hôm nay được diện kiến, là vinh hạnh của Hàn mỗ!

- Hàn tiên sinh, không nên khách khí, chúng ta cũng đừng người tung ta hứng, mời hai vị nếm thử trà Diệp gia nhà tôi!

Sau khi mời Nhạc chủ thạch ngồi xuống, Diệp Thiên đi vào trong buồng bưng trà ra cười nói:

- Nếu không phải là hai vị, tôi thật không muốn pha ấm trà này đâu!

- Ô? Tiểu Diệp, trà này có gì đặc biệt?

Ngạc nhiên Nhạc Chính Đông vốn đang ở trên thượng tầng xã hội, cái loại trà ngon nào mà chưa từng thấy qua? Nghe được Diệp Thiên nói thế, nhin không được cũng có chút tò mò, nên khi vừa nhìn thấy lập tức hỏi ngay.

- Ngài thưởng trà xong sẽ biết phẩm chất.

Diệp Thiên cười cười, thành thực xách tích nước ngọc tuyến sơn thủy đã được đun sôi, đem ba chiếc chén thủy tinh rửa sạch sẽ, sau đó dùng kẹp cẩn thận kẹp lên vài lá trà, cẩn thận để vào trong mấy cái ly thủy tinh.

Sau khi đổ nước sôi vào, một mùi thơm ngát truyền vào chóp mũi, càng làm cho người ta ngạc nhiên chính là, tại miệng chén thủy tinh, không ngừng bốc lên từng đạo sương mù li ti, vờn quanh chén, giống như một ly tiên trà vậy.

- Hai vị, mời nếm thử!

Diệp Thiên bưng chiếc chén trước mặt lên, đưa lên miệng nhấp một ngụm nhỏ, hẳn thật không nói ngoa, bởi lá trà này là tại Bồng Lai tiên đảo hái được, bên trong ẩn chứa thiên địa linh khí, nó có thể giúp thanh tâm sáng mắt, kéo dài tuổi thọ, khu trừ tạp chất trong cơ thể, cường kiện thân thể.

Tuy rằng thứ này ở Bồng Lai tiên đảo không phải là vật hiếm, Diệp Thiên lúc ấy hái cũng không ít, nhưng lúc phá kết giới thoát khỏi đảo, bao lá trà đặt trên người Lô Hổ đại đa số bị thất lạc, số ít này cũng đã bị nước biển ngâm qua, công hiệu cũng không được bằng nguyên bản.

- Đây quả thực đúng là đệ nhất trà tôi từng được uống, thật khiến người ta không đành lòng uống hết!

Sau khi Diệp Thiên pha trà xong, trên mặt Nhạc chủ tịch cùng Hàn Chính Bang không khỏi lộ ra thần sắc mê đắm, mùi thơm ngát tràn thẳng vào nội tâm khiến tinh thần bọn hắn nhất thời rung lên, tựa hồ thân thể cũng trở nên nhẹ nhàng.

- Trà ngon quá!

Học theo Diệp Thiên, cũng đưa chén lên nhấp một ngụm, sắc mặt Nhạc chủ tịch trở nên phấn khích, một hớp trà này nhập vào miệng, hẳn liền cảm giác một dòng nhiệt khí ập thẳng vào trong tứ chi, cái loại cảm giác sáng khoái này khiến hắn thiếu chút nữa thân thể bay lên.

- Đúng là tiên trà!

Hàn Chính Bang trên mặt lộ thần sắc khiếp sợ, lão gia tử nhà hắn trước đây cũng là tầng lớp lãnh đạo cấp quốc gia, trong nhà mọi vật dụng đều là thượng hạng, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới trên thế gian lại có một loại trà lại có thể làm thay da đổi thịt thế này.

Sau khi hai người uống trà xong, cũng nhận không được nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận biến hóa của thân thể, bọn họ chỉ cảm thấy lúc này toàn thân thoải mái vô cùng, cả người phiêu phiêu thoát tục, giống như đang du sơn ngoạn thủy chốn tiên cảnh vậy, vô tư như chỗ không người.

Qua chừng bảy tám phút sau, Nhạc chủ tịch mới mở mắt, lắc đầu thở dài:

- Diệp Thiên, thế mới biết cậu vì sao lại thích quy ẩn sơn lâm không muốn quản chuyện thế tục, nếu tôi mỗi ngày đều có thể thưởng thức loại tuyệt phẩm trà này, cũng không muốn đi quản chuyện thế gian phức tạp làm chi nữa.

- Nhạc chủ tịch, ngài vẫn nên ở lại phàm trần đi.

Nghe được ý tứ Nhạc chủ tịch, Diệp Thiên nửa thật nửa giả cười nói:

- Loại trà này, ngay cả cha tôi cũng chưa biểu, cũng là sợ các vị nghiệm nó, nên tôi không làm thế nào được.

Kỳ thật với tu vi hiện tại của Diệp Thiên, hẳn hoàn toàn có thể chọn một chỗ non xanh nước biếc, bày ra một cái tụ linh trận, dùng linh khí bồi dưỡng lá trà và cây ăn quả, loại nông sản này tuy không thể so sánh với Bồng Lai tiên đảo, nhưng nếu là để trong mắt vị Nhạc chủ tịch này, cũng tuyệt đối có thể xem như tiên phẩm.

Chẳng qua với tính khí lười nhác của Diệp Thiên, là không muốn phí vào chuyện phiến toái này, chỉ cần hẳn trong lúc người ta hái chè xuống rồi chính hẳn đi sao, trong lúc sao chè, chỉ cần hẳn truyền vào một tia linh khí, công hiệu tuy rằng không thể bằng loại là trà hẳn đang uống, nhưng vẫn có thể là tuyệt phẩm nhân gian.

- Nếu không nói thẳng ra luôn, sợ là sẽ phiến toái nhiều.

Nghe tới chỗ không có loại lá trà này, Nhạc chủ tịch sắc mặt không chút biến hóa, cười nói:

- Hôm nay đến nơi này của cậu, trước là giới thiệu tiểu Hàn với cậu, tiểu Hàn là tân nhậm ủy viên cục chính trị, ngày sau chắc hai cậu còn gặp nhau nhiều.

Diệp Thiên quả nhiên nhìn không sai, Hàn Chính Bang đích thật có lẽ sẽ được tập trung bồi dưỡng, hơn nữa đã có định hướng điều động sẵn rồi, nếu không như thế, hẳn cũng vô pháp được gặp Diệp Thiên, phải biết rằng, Diệp Thiên hiện tại thực ra là cùng cấp bậc với Nhạc chủ tịch, ngoài một vài người ít ỏi, căn bản không ai có thể gặp được hẳn hay được đọc tư liệu về hẳn.

- Chúc mừng Hàn tiên sinh!

Diệp Thiên gật gật đầu đối với Hàn Chính Bang, hẳn hiểu ý tứ của Nhạc chủ tịch, lần này đưa Hàn Chính Bang tới giới thiệu cho hẳn, đại biểu cho tầm quan trọng của Hàn Chính Bang đối với quốc gia, bởi vì cho dù là ai đang cầm quyền, đều sẽ không ai dám làm phiền hẳn.

Dừng một chút, Nhạc chủ tịch nói tiếp:

- Mặt khác lão đầu ta cũng là có chuyện quan trọng muốn tới xin giúp đỡ, hi vọng cậu có thể hỗ trợ, việc này quan hệ tới tôn nghiêm quốc gia!

- Nhạc lão, ngài đừng chụp mũ cho tôi, tôi vai yếu, không thể đảm đương trọng trách nặng như vậy đâu nha.

Diệp Thiên đột nhiên cắt ngang lời nói của Nhạc chủ tịch, nói:

- Có phải là chuyện người Châu Âu không? Kỳ thật việc chúng tới Trung Quốc gây náo loạn, cho dù tôi không ra tay, cũng sẽ có người nhìn không được mà ra tay thôi.

Diệp Thiên luôn có loại cảm giác, thiên địa sau khi đại biến, mặt đất thần châu tuy rằng linh khí cực kì thừa thớt, nhưng chắc chắn vẫn sẽ có cao thủ tiên thiên tồn tại, tựa như vị cao nhân ẩn cư ở Thanh Thành sơn chẳng hạn, hẳn là vẫn chưa hề xuất sơn.

Trung Quốc từ cận đại tới nay gặp nhiều khó khăn, nhưng cho đến hôm nay, một loạt các giáo phái nước ngoài vẫn không hề hưng thịnh ở Trung Quốc, theo Diệp Thiên suy đoán, trong chuyện này chắc chắn có liên quan tới những người đó.

Nghe được lời Diệp Thiên nói, Nhạc chủ tịch lắc đầu cười khổ, nói:

- Diệp Thiên, không nên vì chuyện nhỏ mà hồng việc lớn, quan trọng chính là chúng tôi không thể gặp được những người này!

Ở hiện tại, các quốc gia cũng luôn có những tranh chấp xảy ra, không chỉ là xung đột quân sự, các nước còn không ngừng tăng quân phí chạy đua vũ trang, điều này càng khiến tình hình thế giới bất ổn, rất có thể hậu quả sẽ vượt rất xa sự tưởng tượng của con người.

Giống như nước Mỹ trong thời chiến tranh lạnh, ngay khi Xô Viết nghiên cứu chế tạo ra một siêu cấp vũ khí, thì hôm sau nước mỹ cũng chế tạo ra máy bay tàng hình, nhưng loại chạy đua vũ trang này, sẽ càng khiến các nước cảm thấy bất ổn mà thôi.

Sự thật cũng chứng minh là như vậy, sự sụp đổ của Xô Viết chính là bằng chứng thuyết phục nhất, hơn nữa Hoa Kỳ cũng đã tiêu tốn hàng nghìn tỉ đô la cho quốc phòng, kinh tế trong nước chính vì thế lâm vào khủng hoảng.

Cho nên các quốc gia hiện tại ít nhiều cũng có một số không ngừng tranh đấu, mấy năm trước đây các đơn vị đặc chủng, cũng được các quốc gia phái ra một vài chi đội tinh nhuệ tham gia nằm vùng hoặc thực hiện những nhiệm vụ đặc biệt ở nước ngoài (ví dụ như biệt đội đại bàng sa mạc của USA, hay Anpha USA...), đây là những lực lượng tinh nhuệ được trang bị hết sức hiện đại.

Ví dụ sự việc giữa Nga và Seberia, sau khi các quốc gia phát hiện, ban đầu còn tưởng là một lực lượng quân đội tinh nhuệ nào thực hiện, nhưng hóa ra lại là người có siêu năng lực, cái này cũng khiến các quốc gia thúc đẩy tiến trình nghiên cứu và tìm kiếm đối với người dị năng.

Ngay trong đầu năm nay, thông qua một số thủ đoạn nghiên cứu tìm kiếm bằng đường không, các quốc gia Âu Mỹ đã lần lượt phát hiện một vài người siêu năng lực, năng lực mà bọn họ thể hiện ra ngoài, hơn xa những đơn vị đặc chủng được trang bị hiện đại, hoàn toàn là siêu năng lực, đó là điều không phải lẽ thường có thể so sánh.

Nhưng cho dù mấy quốc gia kia có thi hành thủ đoạn gì, cũng không cách nào thu phục được những nhân vật siêu năng đó, bởi chỉ vài người siêu năng đã khiến họ tổn thất vô số quân đội tinh nhuệ.

Cho nên liên minh Châu Âu và Mĩ lần này mới khởi xướng ra cái đại hội trao đổi giữa các người dị năng, mời toàn bộ bọn họ tập chung lại thi đấu tìm ra một nước có lực lượng dị năng cường đại nhất, điều này tự nhiên không cần nói cũng biết, một số quốc gia đầu sỏ có lẽ đã kết hợp người dị năng của nước mình lại với nhau, để đạt được mục đích trong lần đại hội này, nhằm nâng cao vị thế quốc gia trên trường quốc tế.

Giải thích những ngắc nghéo trong chuyện này xong, Nhạc chủ tịch gắt gao nhìn Diệp Thiên, mở miệng hỏi:

```
- Diệp Thiên, chuyện năm người Nga kia cậu làm đúng không? var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after(''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 889

Kinh Sợ

Diệp Thiên, chuyện năm người Nga kia cậu làm đúng không?

- Thất lễ rồi, tôi chẳng qua chỉ tới đó du lịch mà thôi!

Diệp Thiên đầu hơi lay động, trả lời rõ ràng vô cùng, hẳn lúc trước cũng bị điều tra từ một vị ở Las Vegas, nhưng người này chỉ để lại những lỗ hổng đằng sau mà không có chứng cứ rõ ràng nào cả, Diệp Thiên chính vì thế cũng sẽ không thừa nhận việc này.

- Tiểu tử nguoi, thật không có khí phách chút nào, không biết cái gì là dám làm dám chịu cả.

Nhạc chủ tịch thân thể hơi cúi về phía trước, một áp bách vô hình chợt xuất hiện, ngay cả Hàn Chính Bang bên cạnh cũng cảm giác có chút khó thở.

Nhạc chủ tịch, người nắm quyền lực tối cao của một quốc gia đã lâu, tự nhiên hình thành một loại khí tức không giận mà uy, tựa hồ trong gian sương phòng này đã hình thành một cái khí trận, nếu có người thứ tư xuất hiện trong này, chắc chắn sẽ cảm thấy tim đập loạn, cả người không được tự nhiên.

- Thật đúng là quyền thế ngập trời!

Cảm thụ được áp lực này, Diệp Thiên trong lòng cũng không khỏi có chút kinh ngạc, vị lão nhân này rõ ràng không hề có một chút tu vi nào, nhưng trên người lại có một loại “thế”, dựa vào thế này hình thành một uy áp, sợ là tu vi hậu thiên đỉnh phong Thường Hạo, đứng trước người này cũng không khỏi há mồm thờ dốt.

Nhưng Diệp Thiên là tu vi bậc nào, trước mặt hắn còn có một thường nhân nào có thể tạo ra uy hiếp chứ. Chỉ cần tiến thêm một bước nữa hắn sẽ tiến tới đẳng cấp của một huyền thoại chỉ có trong truyền thuyết, há có thể để khí thế của một phạm nhân áp đảo?

Diệp Thiên bỗng nhiên cười khúc khích, mở miệng nói:

- Nhạc lão, thật sự là tôi chưa hề làm qua chuyện đó, cũng không thể chụp mũ cho tôi chứ... Tại sao lại đi nhận chứ?

Nguyên bản trong phòng không khí đang rất ngưng trọng, nhưng sau khi Diệp Thiên nở nụ cười, nhất thời không khí lại trở lại bình thường, không còn chút uy áp nào, uy áp mà Nhạc chủ tịch vừa mới hình thành bỗng chốc tan thành mây khói, không còn lại một tia, ngổn ở bàn bên cạnh Hàn Chính Bang trong lòng rất thoải mái.

- Được, coi như không phải cậu, vậy cũng có quan hệ tới cậu, dù sao tôi cũng muốn xin cậu, đại hội dị năng, cậu nhất định phải tham gia.

Đối mặt với Diệp Thiên, Nhạc chủ tịch thật sự không thể áp bách, bởi quyền lực trên thế gian hắn đã sớm không để vào trong mắt, cho dù là dùng loại vũ lực nào đi chăng nữa, hoặc là áp bức người nhà hắn, Nhạc chủ tịch ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới, chỉ cần là người có chút đầu óc, tuyệt đối không nên dùng sức để uy hiếp Diệp Thiên.

- Cũng được, dù sao cũng đã đáp ứng ngài ra tay một lần, lần này tôi sẽ xuất trận, nhưng lần sau đừng làm phiền tôi nữa!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, Nhạc chủ tịch đích thân đến tìm hắn, đã nói rõ tầm quan trọng của việc này, hơn nữa trong suốt thời gian qua, quốc gia cũng luôn chú trọng để ý tới gia đình mình, Diệp Thiên cũng cảm giác được, lần này cần phải đi một chuyến.

- Được, Diệp Thiên, chuyện này ta sau này sẽ cùng cậu nói tiếp!

Nghe được lời đáp ứng của Diệp Thiên, Nhạc chủ tịch trên mặt không khỏi vui mừng, kỳ thật ông ta cũng đã nghĩ tới, lần này nếu Diệp Thiên ra tay, chỉ cần hắn một lần có thể làm kinh sợ đám người dị năng của năm quốc gia trong hội đồng thường trực bảo an liên hợp quốc (5 nước có quyền phủ quyết các vấn đề lớn trong hội đồng bảo an là Mỹ, Trung, Nga, Anh, Pháp), mục đích của Nhạc chủ tịch xem như đã đạt được.

- Được rồi, Diệp Thiên ta về trước đây!

Tuy rằng Diệp Thiên đã thu hồi toàn bộ khí tức, nhưng ở cùng một chỗ với Diệp Thiên, Nhạc chủ tịch luôn cảm giác mình không được tự nhiên, bởi một người chỉ biết ra lệnh như hắn, thật không quen cùng người khác nói chuyện ngang hàng.

- Nhạc lão đi thông thả, lần sau không có việc gì cũng đừng đến đây tận bộ nhé! “miếu nhỏ không chứa nổi chân đại thần” đâu!

Lúc Nhạc chủ tịch ra đến cửa, Diệp Thiên ghé vào tai hắn nói thầm một câu, nghe được, Nhạc chủ tịch chân lão đạo, nếu không phải Hàn Chính Bang đỡ hắn, sợ rằng đã có chuyện chưa từng thấy ở con người này (ý là nếu không đỡ có thể là đã ngã, mà việc này thì chưa bao giờ thấy ở một người như Nhạc chủ tịch)

- Ta... ta sẽ không làm phiền người đâu!

Quay đầu lại trừng mắt nhìn Diệp Thiên, nhạc chủ tịch dở khóc dở cười, với địa vị của hắn, cho dù là nhóm đại tướng nắm binh cũng không giám tò thái độ này nọ trước mặt hắn, vậy mà Diệp Thiên lại có thể trực tiếp ra ngoài đuổi mình, việc này nếu để người khác biết, chỉ sợ mồm há không khép vào được mắt.

Diệp Thiên tiếng nói không lớn, ngoài Nhạc chủ tịch, cũng chỉ có Thường Hạo đang đứng trong trung viện là nghe được, nhưng hắn cũng không giám nói cái gì, chỉ cúi đầu cố nhịn cười, khi Nhạc chủ tịch vừa rời khỏi viện mới lập tức phóng tới bên cạnh Diệp Thiên, ngón cái giơ lên làm hiệu!

- Con à, vị kia tìm con có chuyện gì?

Sau khi tiễn Nhạc chủ tịch, Diệp Thiên mới quay lại tứ hợp viện, Diệp Đông Bình đã đang đợi hắn, hắn tuy rằng bình thường không can thiệp vào chuyện của con, nhưng người hôm nay tới cửa lại là Nhạc chủ tịch quá mức đặc biệt, sau khi chờ nửa ngày trong phòng Tổng Vĩ Lan, Diệp Đông Bình rốt cuộc nhịn không được ngọn lửa tò mò trong lòng.

- Cha à, ngoài ông ngoại, lần sau có người như vậy tới tìm con, cha cứ nói con đi vắng là được rồi à!

Diệp Thiên có chút khổ sở lắc đầu, chính là chứng kiến vẻ mặt tò mò quá của cha, mới đành lên tiếng:

- Quốc gia có chút việc cần con ra nước ngoài một chuyến, ông ta sợ con không đáp ứng, nên mới tự mình đến đây!

- Chỉ đơn giản như vậy?

Diệp Đông Bình vẻ mặt không tin con trai, bỗng nhiên thanh âm giảm xuống nói:

- Con trai, không phải là bọn hắn muốn con đi làm mấy chuyện như giết người hay ăn cắp tin tình báo đấy chứ?

- Hi, cha à, con cũng không phải Jame Bon, sao cha lại nghĩ như vậy chứ?

Cho dù là đối mặt với một người như Nhạc chủ tịch, Diệp Thiên cũng không hề cảm thấy có chút áp lực nào, nhưng chính là khi đối mặt với cha, hẳn lại cảm giác khóc không ra nước mắt.

- Cha, cha cùng mẹ cũng đừng bận tâm mà, con lần này đi nhiều nhất cũng chỉ mười ngày nửa tháng, cha mẹ thay con chăm nom tốt Vĩ Vĩ cùng Thanh Nhã nhé!

- Đó là đương nhiên, cháu đích tôn của cha, cha không chăm sóc thì ai chăm sóc đây? Ài, ta nói tiểu tử ngươi chạy nhanh như vậy làm chi?

Diệp Đông Bình gọi với theo, đang định truy vấn chuyện vừa rồi cho ngọn ngành, thì phát hiện con trai đã nhanh như chớp chúi vào hậu viên, Diệp Đông Bình chỉ có thể phẫn nộ trở về phòng mình.

- Anh phải ra ngoài thật sao?

Trở lại trong phòng mình, Vu Thanh Nhã sớm đã mặc xong y phục, ôm con trong lòng, tiểu tử khi vừa thấy Diệp Thiên, liền vội vàng vươn tay, liều mạng giãy khỏi lòng Vu Thanh Nhã.

- Con đúng là không có lương tâm, là ai mang nặng đẻ đau con chứ? Sao cứ thấy bố là quên mẹ!

Dù Vu Thanh Nhã tâm tính rất thiện lương hiền dịu, cũng không thêm quyền đoạt lợi, nhưng hành động của con trai cũng khiến nàng hết sức đau lòng, nàng mỗi ngày làm bao nhiêu việc cho con nhưng cũng không bằng một cái hất tay của Diệp Thiên, nàng quả thật tức đến nỗi muốn tát cho con mấy cái.

- Em ghen hả?

Diệp Thiên cười lên ha ha, qua một hồi lâu mới ngừng lại được nói:

- Anh sẽ ra ngoài vài ngày, con không thấy anh cũng sẽ không đòi theo, em phải tranh thủ chăm lo tốt cho Vĩ Vĩ cố tạo thiện cảm với nó đấy, đến lúc đó nếu con còn như vậy, thì không thể trách anh đâu nhé!

- Anh thực sự phải ra ngoài? Chồng à, anh phải cẩn thận đấy biết chưa.

Nghe được lời Diệp Thiên nói, Vu Thanh Nhã trên mặt nhất thời nổi lên một tia thần sắc lo lắng, từ khi kết hôn đến giờ, tựa hồ nàng

cũng mới chỉ được yên ổn bên cạnh chồng được hơn một năm, nên trong lòng luôn cảm thấy trống trải mỗi khi Diệp Thiên ra ngoài.

- Yên tâm đi, anh rất nhanh sẽ trở lại!

Diệp Thiên cười ôm eo vợ, đang muốn nói chuyện, mà đột nhiên nhú lại nói:

- Bọn hấn vẫn giữ cái tính nôn nóng, Thanh Nhã, đi, đi ra ngoài đi!

Diệp Thiên cũng không có buông con xuống, cứ như vậy ôm đi ra trung viện, Thường Hạo đã sớm chờ bên ngoài, nhìn thấy Diệp Thiên đi ra, liền tranh thủ đưa tới một túi tư liệu trên tay nói:

- Diệp tiên sinh, tư liệu đều ở trong này, ngày là mười ngày sau, ngài có gì phân phó, cứ nói với tôi là được!

- Địa điểm là ở đâu?

Diệp Thiên căn bản là không thèm mở tập hồ sơ có phong ấn tuyệt mật bên trên, mà trực tiếp mang gói xuống bên dưới mông con, thời tiết nóng bức như vậy, kê cái gói như thế dưới mông ngoài có tác dụng hạ nhiệt thông thoáng, mà nếu tiểu tử kia có đá dầm, cũng không cần thay bím.

Thường Hạo đối với hành động của Diệp Thiên chỉ coi như không thấy, cung kính nói:

- Diệp tiên sinh, địa điểm là ở Thụy Sĩ, toàn bộ lộ trình chúng tôi đều đã an bài tốt cho ngài!

- Thụy Sĩ? Tám ngày sau sẽ xuất phát à?

Nghe tới địa điểm này, Diệp Thiên chợt nhớ tới một sự kiện. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after ('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 890

Sư Môn

Khiếu Thiên, mao đầu cùng tiểu kim hai tiểu tử kia có gây phiền toái gì không?

Năm ngày sau, Diệp Thiên có mặt tại biệt thự tại Hồng Kong của môn phái, tất cả mọi người Ma Y nhất mạch đều tới đông đủ, phòng khách lớn như vậy, cũng cảm giác hơi chật trội.

Diệp Thiên vốn là sẽ trực tiếp từ thủ đô đi Thụy Sĩ, nhưng Chu Khiếu Thiên muốn biết một chút về Châu Âu, cho nên Diệp Thiên mới đồng ý để đệ tử đi cùng, dù sao tu vi tên đệ tử này không kém, để hấn lịch lãm một phen, cũng không phải là chuyện xấu, cho nên lúc này mới tới Hồng Kong trước.

- Sự phụ, mọi người không có rắc rối gì, người không cần lo lắng cho sư huynh đệ chúng con!

Mao đầu nhảy lên vai Diệp Thiên, nhẹ nhàng dùng móng vuốt gầy gầy tóc hấn, đây là thói quen của nó, mỗi khi vừa làm chuyện gì xấu hoặc là lúc nói dối, sẽ có biểu hiện như vậy.

Mà Kim Mao Toan còn lại đầu ngẩng thật cao, ngay cả nhìn Diệp Thiên một cái cũng không nhìn, cặp mắt to tròn đang dán lên cái quạt trên trần, thi thoảng liếc mắt nhìn Tả Gia Tuấn một cái, tư thế cùng ánh mắt như là cảnh cáo nhị sư bá không được tổ cáo những chuyện của mình.

Tả Gia Tuấn liếc mắt nhìn hai tiểu tử kia một cái, cười ha ha nói:

- Gặp rắc rối thật là không có, nhưng giữa núi lại xuất hiện một hoàng đại tiên ...

Vốn là, sau khi Mao đầu cùng Kim Mao Toan tới khu biệt thự ở lưng chừng núi, thì người hầu của các gia đình phú quý tại khu vực này, mỗi ngày đều phát hiện nguyên liệu nấu ăn thượng hạng bị mất đi rất nhiều.

Cả những nguyên liệu như trứng cá muối, giá cả không phải là bình thường, những người hầu này lập tức báo cho chủ nhà, chuyện này khiến cả khu coi trọng, không chỉ yêu cầu mọi người đóng cửa kỹ càng, bọn họ cũng tăng nhân số canh gác 24/24.

Nhưng chuyện quái lạ vẫn tiếp tục xảy ra, cho dù họ tăng số lượng bảo vệ lên bao nhiêu người, thì những nguyên liệu này mỗi đêm vẫn bị mất đều đều, có một lần cả một mâm ba tê gan ngỗng lại vô thanh vô thức biến mất trước mắt bảo vệ, lúc ấy có ít nhất ba bốn người chứng kiến cảnh tượng này.

Chuyện này xảy ra, khiến cả khu nhà ở cao cấp bằng hoàng, có nhà cùng Tả Gia Tuấn quan hệ không tệ, dĩ nhiên là tới nhờ hần, mà chuyện này căn bản là không cần phải đi điều tra, Tả Gia Tuấn cũng biết đối tượng gây án là ai.

Tả Gia Tuấn biết Diệp Thiên rất sùng ái mao đầu, mà Kim Mao Toan thực lực lại cường đại, cũng không phải hần có thể giay dỡ, lập tức chỉ có thể tỏ vẻ mơ mơ hồ hồ trước mặt mấy vị quý tộc, hần còn bịa chuyện khu vực này trước có xuất hiện một vị hoàng đại tiên, luôn bảo hộ khu vực này, người ngoài không được mạo phạm tới đại tiên.

Đổng phú hào này vốn tính luôn kính sợ thần linh, nghe chuyện như thế, một đám sau khi trở về liền mang hết những đồ ăn ngon cất trong tủ lạnh ra để ngoài cửa, hoàng đại tiên tới cửa tìm đồ ăn, há có thể keo kiệt?

Những nguyên liệu này đối với họ không là cái gì cả, việc này cũng tạo thành một chuyện kì lạ ở khu vực. Sáng sớm mỗi ngày những gia đình quý tộc ở đây không đi tập luyện như thói quen, mà sẽ là ra trước cửa xem xem thức ăn có còn ở đó hay không.

Nếu gia đình nào đồ ăn bị mất đi, chủ nhân sẽ rất vui sướng, điều này chứng tỏ hoàng đại tiên đối với hần hần là rất hài lòng, nhưng nếu đồ ăn vẫn còn, vị chủ nhân đó cả ngày sẽ cảm thấy chán nản, ngày thứ hai nhất định sẽ chuẩn bị thêm thật nhiều đồ ăn ngon ở bên ngoài.

- Hai tên tiểu tử các ngươi, linh trí sớm thông linh, vậy mà còn tham lam ăn uống nữa hả?

Nghe được lời Tả Gia Tuấn, Diệp Thiên cũng dờ khóc dờ cười, đem mao đầu trên vai kéo xuống, khiển trách:

- Nhìn bộ dạng phì nộn của ngươi xem, có còn là một con chồn tuyết nữa không? hay là thành một con mèo béo rồi!

- Sư phụ chuyện này không liên quan đến con đâu, là Kim Mao sư huynh mang con đi ăn ké mà.

Mao Đầu giả bộ vô tội, mà Kim Mao Toan còn lại là bộ mặt lợn chết không sợ nước sôi, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm ra cửa,

phòng chùng đang tính kế chuẩn.

- Được rồi, ra ngoài chơi đi, nhớ rõ không được nói chuyện trước mặt người khác.

Diệp Thiên quân dạy đồ đệ vẫn chịu ảnh hưởng từ phong cách của Lý Thiện Nguyên, hẳn sẽ không ước thúc thiên tính của đệ tử, huống chi hai tiểu tử này đều không phải người, căn bản là không thể dùng lễ thường để đối phó.

Hơn nữa Kim Mao Toan cùng mao đầu, linh khí trong thể nội so với con người khác nhau, muốn tạo được hồn hoàn, con đường của một tinh quái khó khăn hơn người thường rất nhiều, nhưng một khi linh trí được mở ra, tốc độ tu luyện so với người tu hành bình thường cũng không chậm hơn là mấy.

Hơn nữa cường độ thân thể chúng còn rất biến thái, có thể trực tiếp hấp thu luyện hóa linh khí rối loạn trong không khí chuyển thành thực khí, hai tiểu tử kia lúc ở trên bờ biển, tu vi đều đã hoàn toàn được củng cố, Kim Mao Toan mơ hồ có dấu hiệu đột phá.

- Giang Sơn, có quen ở nơi này không?

Sau khi đuổi hai tên đệ tử biến thái đi, Diệp Thiên nhìn về phía tiểu cô nương đang ngồi ở góc sô pha, kể từ tai nạn máy bay hơn hai năm trước, thì đây là lần thứ hai hắn thấy Giang Sơn, lúc Thanh Nhã mang thai, Chu Khiếu Thiên từng mang nàng trở về thủ đô một lần, để làm lễ bái sư nhập môn.

Nghe được lời Diệp Thiên nói, Giang Sơn vội vàng đứng giậy, lễ phép đáp:

- Sư phụ, rất tốt ạ, sư bá cùng Lô sư huynh còn có Thiên ca ca đối với con rất tốt!

So sánh với tiểu cô nương hai năm trước, Giang Sơn vóc dáng lúc này cao hơn không ít, hiện tại chùng một thước sáu, tiểu cô nương ngày nào giờ đã là một đại cô nương, khuôn mặt vô cùng thanh tú, lời nói nhỏ nhẹ, hết sức nữ tính.

- Đã hơn một năm trôi qua, ám kinh tu vi vì sao chưa đột phá tới hóa kinh chứ?

Phóng xuất một tia thần thức trên cơ thể Giang Sơn, Diệp Thiên hơi nhíu mày.

Trên thân thể Giang Sơn, có một tia thiên sinh năng lượng, Diệp Thiên đã từng dẫn động nó dung nhập vào kinh mạch của nàng, dựa theo sư môn công pháp vận hành, để mong có thể làm năng lượng đó lớn mạnh, nhưng hiện tại xem ra, hiệu quả là không lớn.

- Tiểu sư đệ, Giang Sơn mặc dù tu đạo tiến triển chậm, nhưng thuật bói toán, chính là ta cũng không bằng cô bé ấy!

Diệp Thiên chưa nói hết câu, Cầu Tâm Gia thanh âm đột nhiên vang lên.

- Ô, Đại sư huynh, huynh không được làm hư đứa nhỏ này!

Diệp Thiên lông mày nhíu lại, hần mặc dù là sư phụ của Giang Sơn, nhưng mọi ngày vẫn ở kinh thành, Giang Sơn là do hai sư huynh dạy dỗ, nhất là đại sư huynh Cầu Tâm Gia, không vợ không con, đối với Giang Sơn hết mực quan tâm, cơ hồ là muốn gì được lấy.

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, cười nói:

- Tiểu sư đệ, Giang Sơn một tháng trước từng tính ra người sẽ phải xuất môn, thời gian đúng là hôm này, quý này thế nào?

- Ô? Giang Sơn, con dùng dị năng, để xem bói đúng không?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một chút, tu vi của hắn ngày một thâm hậu, thiên đạo dương như cũng sảy ra biến hóa, ngày xưa Diệp Thiên còn có thể tính ra trên người mình sắp sửa sảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại chỉ có thể cảm ứng được lành dữ mà không thể tiến hành suy diễn đối với bản thân.

- Sư phụ, con là dùng “Lục Hào Chiêm Tinh pháp”

Giang Sơn nhẹ nhàng nói, nàng không thích tĩnh tọa thổ nạp, nhưng đối với xem bói lại trời sinh miễn cảm, những mặt điển mà Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn cất giữ, dường như nàng đều đã xem qua, một lần đọc là nhớ.

- Vậy con thử bói xem sư phụ lần này đi Châu Âu lành dữ thế nào?

Diệp Thiên thanh sắc bất động hướng nhìn Giang Sơn, tu vi càng cường đại thì mọi tính toán tương lai lại càng khó khăn, với tu vi hiện tại của Diệp Thiên, mấy ngày trước lúc gặp Hàn Chính Bang thì thực khí trong cơ thể cuộn cuộn lên, hiển nhiên là do tiết lộ thiên cơ gây ra.

- Tiểu sư đệ, làm sao đệ có thể bắt nàng bói về lành dữ của đệ chứ?

Nghe được lời Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia biến sắc, hần thật ra biết được lợi hại trong đó:

- Giang Sơn vài ngày trước cũng thử tính toán qua lộ trình của đệ, nhưng mấy lần đều thiếu chút nữa thổ huyết, đệ đừng bắt nó làm chuyện này!

Giang Sơn từ nhỏ đi theo mẹ qua rất nhiều vùng đất, từ khi tuổi còn rất nhỏ đã biết đoán ý qua lời nói, cùng Cửu Tâm Gia ở một chỗ, đã khiến người mẹ góa con cô này chăm lo hết sức cẩn thận, quả thực đã sớm coi nàng như cháu gái mình, cho nên có phải là đồ đệ của Diệp Thiên hay không hẳn cũng nhất định phải nói xen vào.

- Đại sư huynh, không sao đâu, đệ hiện tại thu hồi khí tức, thiên đạo cũng không thể phát hiện, nếu không Giang Sơn đã không chỉ là học máu!

Diệp Thiên lắc lắc đầu nhìn về phía Giang Sơn nói:

- Đại sư bá của con nói cũng không sai, về sau trừ khi sư phụ cho phép, con cũng không cần cố sức tính toán lành dữ của ta cùng mấy vị sư bá sư huynh, thiên đạo vô tình, cẩn thận sẽ bị thiệt thân đó! var content = \$("#detailcontent").find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 891

Từ Thiện

Diệp Thiên như thế nào quên được, năm đó hắn trong lúc sư phụ nghịch thiên cải mệnh, bảy ngày đầu bạc, nếu không về sau này gặp kì ngộ, sợ là cũng không thể lấy được lại 10 năm dương thọ, Giang Sơn lúc này tu vi còn không bằng mình năm đó, cẩn thận vẫn là hơn.

Nhìn liếc Diệp Thiên một cái, Giang Sơn sợ hãi nói:

- Sư phụ, con biết sẽ bị cắn trả, nhưng cũng không đến mức quá cường liệt đâu ...

Vốn là, khi Giang Sơn xem bói, năng lượng thần bí trong thể nội kia sẽ phân ra một tia truyền vào trong thẻ quẻ, mà sau khi bói ra kết quả, thì năng lượng này sẽ hóa giải một bộ phận lệ khí trong quẻ, cho nên thương tổn của Giang Sơn cũng không phải là quá lớn.

- Thế giới thật quá lớn, còn quá nhiều điều kì lạ, thậm chí có người cho dù không cần tu luyện cũng có thể biết được trước tương lai.

Nghe xong Giang Sơn giải thích, Diệp Thiên mấy người không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trước kia nàng vẫn chưa hề nhắc tới chuyện này trước mặt Cầu Tâm Gia, mà tới giờ bọn họ mới được biết.

- Giang Sơn, vậy sau này cũng cần phải chú ý cẩn thận, công pháp sư phụ truyền cho con, cũng cần phải siêng năng tu luyện biết chưa!

Diệp Thiên trình độ bói toán còn không bằng hai vị sư huynh, đảm đương môn chủ Ma Ynhất mạch thật sự có phần gương ép, nhưng đệ tử của mình lại xuất hiện một thiên tài như vậy, hắn trong lòng cũng vui sướng.

- Vâng, sư phụ, người yên tâm!

Giang Sơn thấy Diệp Thiên cũng không trách mình, thậm chí còn cười, y như một tiểu cô nương mười tuổi vậy.

- Lôi Hồ, người gần đây thế nào? Cánh tay phải có thể tái sinh huyết nhục không?

Hỏi xong chuyện của Giang Sơn, Diệp Thiên nhìn về phía nhị đệ tử của mình, Lôi Hồ sau khi cụt tay không lâu thì đạt đến tiên thiên, cánh tay phải bị đứt kia cũng dài ra một phần, tay áo hẳn lúc này không trông rỗng như Cầu Tâm Gia vậy.

- Sư phụ, không có khả năng đâu ạ, cánh tay này không thể hồi phục được nữa rồi.

Nghe được câu hỏi của Diệp Thiên, Lôi Hồ lắc lắc đầu, nhưng thần sắc lại không có gì biến hóa, sau khi tiến vào tiên thiên, hẳn mới biết sự cường đại của bản thân, đừng nói là mất đi một cánh tay, cho dù mất thêm một chân, hẳn cũng cam tâm tình nguyện.

Nhất là khi nghĩ tới chuyện không lâu trước ở San Francisco, bộ dạng khiếp sợ của cha hẳn khi thấy tu vi của hẳn, Lôi Hồ liền nhin không được âm thầm đắc ý, hẳn lớn đến vậy rồi, nhưng vẫn là lần đầu tiên được phụ thân khích lệ, loại cảm giác này thật tuyệt vời.

- Chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng, người cùng đại sư huynh, đều còn hi vọng.

Diệp Thiên có cảm giác điều này có thể thực hiện được, nếu có thể đột phá cảnh giới Kim Đan, có thể hoàn toàn nắm bắt mọi góc ngách dù là nhỏ nhất trong cơ thể, việc trọng sinh cánh tay cụt hẳn là hoàn toàn có thể, đương nhiên đây chỉ là việc Diệp Thiên đoán, cụ thể thế nào, hẳn cũng không nắm chắc.

- Với ta thì không có vấn đề gì, vài thập niên rồi cũng sớm thành thói quen, nhưng thật ra Lôi Hồ còn trẻ như vậy, nếu có hi vọng thì phải nhanh một chút.

Cầu Tâm Gia cười cười lắc đầu, nói:

- Lôi Hồ rất không tồi, sau khi trở về Hồng Kông mới hơn một năm, mọi việc đều làm cực tốt, Ma Y nhất mạch do hẳn xử lý, chúng ta đều có thể bớt được không ít tâm tư...

Dù sao cũng từng là đường chủ hình đường của Hồng Môn, nên khi Lôi Hồ tới Hồng Kông, tất cả người Hoa ở đây đều rất chấn động, vài người còn đưa thiệp tới thăm hỏi, Lôi Hồ cũng không khách khí, trực tiếp tuyên bố thành lập Ma Y đường ở Hồng Kông.

Đương nhiên, Hồng Kông không giống với những nơi khác, những bang phái xã hội không được phép tồn tại, Ma Y đường đăng kí chính là một nhà thuốc đông y từ thiện, nhưng có thanh danh của Lôi Hồ ở Hồng Môn cùng lượng tiền tài ủng hộ khổng lồ đằng sau Ma Y nhất mạch, nên Ma Y đường rất nhanh đã đặt được nền móng vững chắc.

Hồng Môn sở dĩ có thể đứng vững trăm năm ở nước ngoài, ngoài vũ lực tuyệt đối, bên cạnh cũng là nhờ lượng của cái không lồ. Là một trường lão đường của hồng môn, Lôi Hồ thật sự cũng có chút năng lực quản lý, chỉ hơn một năm thời gian, hắn đã sơ bộ hình thành một dáng vẻ mới cho Ma Ynhất mạch.

Diệp Thiên năm đó để lại mấy tấn vàng, làm nguồn tài chính cho Ma Ynhất mạch, Lôi Hồ dùng số tiền này, thu mua một số bất động sản tốt ở Hồng Kông, đưa một số người có nghiệp vụ chuyên sử lý công việc này.

Sau đó Lôi Hồ lấy danh nghĩa Ma Yđường, ở Hồng Kông nội địa cũng mở hai trường từ thiện, nhận nuôi dưỡng rất nhiều cô nhi ở khắp nơi, tuổi phân biệt từ tám tới 12 tuổi.

Trường học ngoài việc giảng dạy kiến thức, còn truyền dạy “Chu Dịch Bát Quái” chính là một phương pháp tính toán tài tình của Ma Ynhất mạch, những nơi này là do Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn tự mình giảng dạy, khai giảng hơn nửa năm, bọn họ cũng phát hiện rất nhiều mầm tài năng.

Dựa theo suy tính của Lôi Hồ, ngoài những cô nhi có thiên phú trực tiếp được bán nhập làm môn hạ của Ma Ynhất mạch, còn lại tất cả đều là Ma Yngoại môn đệ tử, chờ bảy tám năm nữa, những thiếu niên này lớn lên, có thể tiếp quản các công ty xí nghiệp, do đó khiến tài chính của Ma Ynhất mạch có thể tăng trưởng mạnh, hình thành một vòng tuần hoàn hoàn chỉnh.

Hành động của Ma Ynhất mạch, được rất nhiều người ở Hồng Kông khen ngợi, mà ngay cả một số bang phái của Hồng Kông cũng yên tâm, tuy rằng bọn hắn không rõ vị đường chủ hình đường của Hồng Môn này tới Hồng Kông làm từ thiện là có ý gì, nhưng rõ ràng Ma Yđường sẽ không tạo thành uy hiếp đối với họ.

Mà Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn hai người đối với Lôi Hồ cũng rất hài lòng, cũng cảm thấy có chút hổ thẹn, Diệp Thiên đem vàng giao cho bọn hắn đã nhiều năm như vậy, nhưng nếu không phải nhờ bàn tay Lôi Hồ hai người bọn họ vẫn như cũ sẽ không biết làm sao đem môn phái mình phát dương quang đại.

- Được lắm, làm rất tốt, nuôi dưỡng nhân tài, sau này trường thành, sẽ có người dùng.

Diệp Thiên tán dương nhìn Lôi Hồ, người này vốn chẳng phân biệt thiện ác, nhưng lại là một người rất có đầu óc tổ chức, Lôi Hồ lúc còn đường chủ hình đường, mọi chuyện đều núp dưới cái bóng quá lớn của cha hắn: Lôi Chấn Nhạc, cho nên năng lực bản thân không được thể hiện hết thảy.

- Sư phụ, con biết rồi, nhưng đến lúc thu đồ đệ, người có thể phải có mặt chủ trì!

Lôi Hồ theo Hồng Môn ngoài 40 tuổi mới được đảm đương trọng trách, nay phải một mình đảm đương một phái, thật ra lại cảm giác có chút thú vị, do dự một chút Lôi Hồ nói:

- Sư phụ, con muốn nói chuyện cùng người một chút.

- Ừ, chuyện gì?

Diệp Thiên nhìn về phía Lôi Hồ.

- Là vậy...

Lôi Hồ nói:

- Sáng mai có một buổi đấu giá từ thiện, là một tổ chức từ thiện mới được thành lập, chúng ta cũng được mời tới, không biết lần này nên quyên góp bao nhiêu thì đủ ạ?

Tuy rằng Diệp Thiên từ một năm trước đã giao lại toàn bộ sự vụ của Ma Y đường cho Lôi Hồ, cũng từng nói qua toàn bộ tiền tài đều giao cho Lôi Hồ an bài, nhưng những lúc Diệp Thiên không có mặt mà thôi, hiện tại hắn đang ở chỗ này, Lôi Hồ không thể không xin chỉ thị của Diệp Thiên.

- Ta trước kia không phải đã nói, việc này cũng không nên hỏi lại ta.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười nói:

- Để lại tiền ăn được rồi, cũng không nên quyên sạch sẽ, ngoài việc đó ra còn lại người tùy tiện phân phối.

- Chuyện này người yên tâm, sư phụ Ma Y đường nhất định sẽ phát dương quang đại.

Lôi Hồ cũng nở nụ cười, với đồng tiền tài mà Diệp Thiên để lại cho Ma Y nhất mạch, Ma Y đường nếu không thể phát triển được, hắn thà kiếm miếng đậu phụ đâm đầu vào mà chết còn hơn.

Nhìn thấy tâm tình vui vẻ của Diệp Thiên, Lôi Hồ nói tiếp:

- Đúng rồi, sư phụ, ngài đang ở đây, hay là mai người cùng đi tham gia sự kiện đấu giá này đi?

Sau khi tới hồng kông, Lôi Hồ mới biết được sự giàu có và danh vọng của những người Hoa ở nơi này, ngoài Đường Văn Viễn, Hoa Thắng, Lý Siêu... sau khi biết Ma Y đường là sân sau của Diệp Thiên, cũng đồng ý tài trợ không ít tiền tài, cho nên nếu Diệp Thiên có thể tham dự lần đấu giá này, đối với Ma Y đường thanh danh có thể tăng vọt.

- Đi, sáng mai, ta và ngươi cùng đi, Khiếu THIÊN cũng đi đi.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói thật, hần không đủ tư cách làm môn chủ ma y nhất mạch, từ trước đến nay đều chỉ là người chi tiền mà thôi, nếu không góp chút công sức nào, ngày sau thật không có mặt mũi nào đi gặp sư phụ. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length / 2); if (midLength > 20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 892

Bạn Cũ

Sau khi định ra lộ trình cho ngày mai, Diệp Thiên truyền âm triệu hồi Tiểu Kim và mao đầu, hôm nay Ma Y sư môn tề tụ, cùng ăn cơm chiều, Diệp Thiên thỉnh ra bức họa của ân sư Lý Thiệu Nguyên để đám đệ tử tiến hành tế bái.

Buổi đầu giá ngày hôm sau được tổ chức vào buổi chiều, ban ngày Diệp Thiên chỉ ngồi nhàn nhã trong tុ linh trận chém gió.

Diệp Thiên tu vi chỉ còn cách một bước nữa là đột phá Kim Đan kỳ, đối với thiên đạo hiểu biết cũng sâu hơn nhiều, một phen giảng đạo, khiến Cầu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn nghe như si như say, mà thực khí trong cơ thể cũng đã chuyển biến, chỉ còn thiếu bước chuyển biến thần thức thành nguyên thần nữa mà thôi, còn Chu Khiếu Thiên lợi ích thu được còn lớn hơn, tùy thời có thể đột phá cảnh giới tiên thiên.

Diệp Thiên giảng đạo xong, Cầu Tâm Gia nhin không được thở dài:

- Sư đệ, nghe đệ giảng đạo giống như được khai sáng đầu óc vậy!

- Đại sư huynh quá khen, tu vi tâm cảnh đệ còn xa mới bằng huynh.

Diệp Thiên cười cười khoát tay áo, nhìn về phía Lôi Hồ cùng Chu Khiếu Thiên nói:

- Ngày sau còn nhiều thời gian luận đạo, đại sư huynh đệ đi trước tham gia đầu giá từ thiện đã.

- Lôi Hồ, không phải chỉ là từ lưng núi đi xuống thôi sao, có cần phải đi ô tô qua đó không?

Chiếc xe đang lướt đi, bỗng nhiên rẽ phải, trực tiếp tiến vào một bên sơn đạo, mà cuối đoạn sơn đạo này là một đại môn, đứng từ xa có thể thấy toàn người là người.

- Sư phụ, người Hồng Kông cực kì chú trọng việc phô trương tiền lực, chúng ta nếu đi bộ tới đây thực sự sẽ làm thanh danh mà y đường hồng mất.

Lôi Hồ nghe vậy cười nói:

- Dù gì cũng là tước sĩ đầu có phải người bình thường, hẳn từng được nữ hoàng Anh ban tặng danh hiệu Thái Bình thân sĩ, bản thân và gia đình ở Hồng Kông tuyệt đối là có tầm ảnh hưởng lớn nhất, nếu so với mấy người Lý tiên sinh (Lý Siêu), Đường tiên sinh (Đường Văn Viễn), thanh danh thậm chí còn nhìn hơn một chút

Thái Bình thân sĩ là một loại danh hiệu của Anh quốc, do nữ hoàng anh trực tiếp giao nhiệm vụ, chủ yếu là người duy trì trật tự trị an trong khu vực, giải quyết một số việc nhỏ, vì từng là thuộc địa của Anh quốc, nên Hồng Kông cũng sử dụng chế độ Thái Bình thân sĩ.

Thái bình thân sĩ ở Hồng Kông, chủ yếu là đảm nhiệm mấy nhiệm vụ kiểu như tuần tra, cai ngục, giám sát một số người thi hành án dân sự, tham gia khuyến giải giáo dục...

Hơn nữa Thái Bình thân sĩ đồng thời cũng phải tuyên thệ trước nhân dân thành phố, tuyên bố dốc sức giữ gìn luật pháp của Hồng Kông, việc này bất cứ người Trung Quốc nào cũng biết, thậm trí có thể thấy trên các chương trình truyền hình của Hồng Kông, ngoài ra những người này còn tham gia giữ trật tự ở những trường đua ngựa, hay tham gia giám sát mở kết quả số số...

Căn cứ pháp luật Hồng Kông thời kì trước, Thái Bình thân sĩ hoàn toàn giống với Anh quốc, có thể tham gia thẩm tra xử lí án kiện, hoặc tham gia bồi thẩm đoàn quyết định một người có tội hay không, nhưng hiện tại, chức năng này đã bị bãi bỏ.

Đầu thế kỉ trước, người Hồng Kông đã sớm coi Thái Bình thân sĩ chỉ là một chức vụ mang tính chất tượng trưng, bởi vậy hiện tại ở đây có không ít người ở đây tham gia nhảy nhót quyền tiền từ thiện, để lấy được danh hiệu Thái Bình thân sĩ.

Ở thế kỷ trước, Thái Bình thân sĩ phải là người thực hiện được nhiệm vụ do nữ hoàng Anh trực tiếp giao phó, nhất định là từng có cống hiến kiệt xuất cho xã hội, hoặc là được người khác tôn kính, mới có được vinh hạnh đặc biệt này.

Nhưng sau khi Hồng Kông giải phóng, Thái Bình thân sĩ chế độ tuy rằng vẫn duy trì, nhưng quyền lợi và nhiệm vụ của họ lại do thị trưởng Hồng Kông quản lý, thị trưởng có quyền trao tặng danh hiệu cho ai ông ta thấy là xứng đáng, đồng thời cũng có quyền bãi miễn danh hiệu này.

Mà Lôi Hồ theo lời một vị Thái Bình thân sĩ, người này năm đó là một thành viên của Hà gia – một thế gia vọng tộc của Hồng Kông,

tuy rằng hiện tại Hà thị gia tộc đã lụi bại, chỉ còn lại những cửa hàng kinh doanh nhỏ lẻ, nhưng là luận lực ảnh hưởng, tuyệt đối không kém hai vị đệ nhất phú hào Hồng Kông hiện nay.

Lúc xuống xe, Diệp Thiên rút ra một tờ chi phiếu viết một chuỗi con số, đưa cho Lôi Hồ:

- Thiên địa bất thường, gần đây quốc nội cũng xảy ra nhiều thiên tai, 500 ngàn đô này lấy danh nghĩa Ma Y đường quyên góp đi!

- Lôi tiên sinh, hoan nghênh hoan nghênh, sớm nghe nói Lôi tiên sinh luôn nhiệt tình vì công tác từ thiện, hôm nay hãy khăng khải ra tay!

Diệp Thiên cùng Lôi Hồ mới vừa xuống xe, một vị lão giả chừng 60 tuổi chợt xuất hiện chào đón, người này ăn mặc thập phần đơn giản, nhưng mỗi cái gờ tay nhắc chân đều hiển lộ ra một loại khí tức phú quý, hiển nhiên gia thế cực kì thâm hậu, những người này, không thể dùng bề ngoài để đoán biết thực lực của họ được.

- Hà tước sĩ ngài khỏe chứ, bốn chữ “nhiệt tình từ thiện” này, phải là dành cho tước sĩ ngài mới xứng đáng!

Lôi Hồ thực tự nhiên hướng đối phương chấp tay, với địa vị Hồng Môn trưởng lão của hắn, có thể cùng hắn nói chuyện ngang hàng thực sự rất ít, lập tức nghiêng người nói:

- Hà tước sĩ, vị này chính là sư phụ tôi, nghe nói Hà tước sĩ tổ chức một hội đấu giá từ thiện, nên mới đặc biệt tới đây.

- Lôi tiên sinh, cậu... Cậu không nói đùa chứ?

Nghe được lời Lôi Hồ, Hà tước sĩ sắc mặt không khỏi biến đổi, với địa vị của Lôi Hồ, lại thêm có một Hồng Môn lừng lẫy chôn giang hồ sau lưng, lại có người dám thu nhận hắn làm đệ đệ chứ?

Tuy rằng Ma Y đường ở Hồng Kông thanh danh rất lớn, nhưng nhiều người lại không biết, Ma Y đường là của Diệp Thiên, mà chuyện Lôi Hồ bá Diệp Thiên làm sư phụ, ngoài những người trong Ma Y nhất mạch, cũng chỉ có Lôi Chấn Nhạc và một số ít người biết, cho nên Hà tước sĩ chỉ cho là Lôi Hồ đang nói giỡn.

- Hà tước sĩ, tôi không có nói đùa.

Lôi Hồ trừng mắt muốn phát hỏa, hắn tuy rằng trước kia thái độ làm người luôn bất hảo, nhưng lại rất hiếu thuận với trưởng bối, tục

ngữ nói một ngày là thầy cả đời là cha, Lôi Hồ đối với Diệp Thiên thái độ không khác gì đối với cha già hẳn, không thể chấp nhận được người khác có nửa điểm bất kính.

- Lôi Hồ, không được vô lễ.

Diệp Thiên đưa tay vỗ vỗ bả vai Lôi Hồ, cười nói:

- Hà tước sĩ, tôi tên Diệp Thiên, lần này tới đây cũng là có chút đường đột!

- Diệp Thiên, cậu... Cật là sự đệ của vị Tả đại sư kia? (Tả Gia Tuấn)

Kỳ thật Hà tước sĩ vốn cũng đã từng gặp qua Diệp Thiên, nhưng lúc đó khoảng cách quá xa, thời gian lại quá lâu rồi, Diệp Thiên khí chất so với ngày đó cũng đã thay đổi, mới khiến vị Hà tước sĩ này không thể nhận ra, nhưng sau khi nghe đến tên Diệp Thiên, nhất thời hình ảnh người trẻ tuổi năm đó lại hiện ra.

- Đúng vậy, sư huynh hôm nay có việc không thể tới, xin Hà tước sĩ lượng thứ!

Diệp Thiên gật đầu cười, từ trên mặt người này Diệp Thiên cũng có thể nhìn ra được, vị Hà tước sĩ này thiên linh cái sáng ngời, đây là dấu hiệu của phúc duyên cực kì thâm hậu, nói ông ta có thái độ làm người lương thiện hay làm mạnh thường quân, cũng không phải là nói ngoa, vì thế vừa rồi mới hướng tới ông ta khách khí vài phần.

Lại còn chưa nói đến việc Diệp Thiên cùng Hà gia cũng coi như có chút duyên nợ, Ma Y nhất mạch từng có vị sư tổ trợ giúp Hà Đông – tổ phụ Hà gia ổn định âm trạch, cái này cũng khiến Hà gia năm đó chiếm được danh hiệu đệ nhất phú gia tại Hồng Kông.

Nhưng không ai giàu 3 họ, không ai khó 3 đời, Âm Trạch thời Nhật xâm chiếm đã xảy ra nhiều biến cố, cũng khiến Hà gia dần dần suy tàn, nếu không phải nhờ tụ linh trận Diệp Thiên bố trí đã mở cái Âm Trạch kia ra, hơn nữa còn hóa giải một phần oán khí, thì sợ là hậu nhân Hà gia sẽ còn gặp nhiều tai nạn nữa.

Đương nhiên, Hà Đông một tay tạo ra Hà thị gia tộc, bên trong còn những chuyện vô cùng bí mật, vị Ma Cao Đổ Vương hiện vẫn còn sống kia, chính là xuất thân từ Hà gia tộc, thậm chí cả thị trưởng Ma Cao cũng là như thế.

Vị này chính là thái bình thân sĩ họ Hà, chính là con cháu của Hà Đông, chính là người được thừa kế phần khổng lồ trong tài sản họ Hà, lại có nghiệp kinh doanh, ông ta có cổ phần trong rất nhiều công ty, ở Thượng Hải, vì thế mới có thể trở thành một trong số ít những

đại phú ông ở Hương Giang.

Nhưng thái độ làm người của ông ta lại rất nhã nhặn, khi về già lại có hứng thú làm từ thiện, ở độ tuổi 80, được nữ hoàng Anh trao tặng danh hiệu Tước Sĩ, thực khiến người Hồng Kông tôn kính.

Cho nên khi ông ta tổ chức hội đấu giá từ thiện thì rất nhiều người hưởng ứng, thường thường những người có mặt, đều là Hồng Kông phú hào, có nhiều người còn cảm thấy vinh dự khi được mời tới, vị thánh nhân kia cũng có thể xem mình là khách quen.

- Diệp tiên sinh đại giá quang lâm, thật sự là vinh hạnh cho kẻ hèn này, nhanh, mời vào bên trong.

Sau khi xác nhận người trước mặt là Diệp Thiên, Hà tước sĩ thái độ nhất thời biến chuyển 180 độ, ở Hồng Kông cho dù là đại phú hào hay bình dân dân chúng đều hết lòng tin theo phong thủy, mà Diệp Thiên cái tên này ở Hồng Kông thanh danh vô cùng lớn, ngay cả Lý Siêu cũng vô cùng tôn kính, Hà tước sĩ lập tức tự mình dẫn Diệp Thiên hướng vào bên trong. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 893

Xin Thuốc (1)

Người kia là ai? Còn trẻ như vậy mà tự thân Hà tước sĩ phải đưa đón?

- không biết, hình như không phải là người ở Hồng Kông thì phải?

- Thật là ngu ngốc, người đó là Diệp Thiên, vài năm trước đã nổi danh ở Hồng Kông này rồi.

Hành động của Hà tước sĩ cũng khiến cho một số khách nhân trong sảnh chú ý, bọn hắn phần lớn đều từng chứng kiến qua lần giáo huấn thất tình phái của Diệp Thiên mấy năm trước, đối với hắn cũng không có gì xa lạ, Nhưng Diệp Thiên vài năm không xuất hiện ở Hồng Kông, cho nên một vài phú hào không biết tới hắn.

Đợi Diệp Thiên vào tới trong sảnh xong, nguyên bản vài người đang tự lại chuyện trò, nhất thời bước nhanh tới, Hoa Thắng nhanh mồm nhanh miệng nói:

- Diệp tiên sinh, ngài cũng tới sao? Thật là vinh hạnh quá!

- Hoa tổng không nên khách khí, nhân dân cả nước rất nhiều nơi cần được trợ giúp, Diệp mỗ há có thể ngồi nhìn sao?

Nhìn thấy biểu hiện cố làm ra vẻ vô cùng thân quen của Hoa Thắng, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười,

- Hoa gia đại nghiệp lớn, hôm nay nhất định phải quyên nhiều một chút đúng vậy!

- Diệp tiên sinh, ngài đang cười ta rồi, ta bản thân và gia đình, sao có thể cùng ngài so sánh chứ!

Hoa Thắng cười có chút chua xót, Diệp Thiên hôm nay nói ra lời này, ngay cả hắn vốn chỉ muốn tới góp vui, cũng không thể không xuất huyết nhiều một chút rồi, nếu không rõ ràng là không nể mặt mũi Diệp đại sư rồi.

- Đúng rồi, Diệp tổng, lão Văn cũng tới, không chỉ có một mình ta là bằng hữu của ngài đâu.

Hoa Thắng nhìn chung quanh khu đấu giá, vẫy vẫy tay hô:

- Lão Văn, Diệp tiên sinh đến đây, người cùng Sầm Tiểu Thu lại đây đi!

- Sầm Tiểu Thu? Là Sầm Tĩnh Lan?

Diệp Thiên nghe như vậy lảng đi một chút, ngẩng đầu nhìn lại, nữ nhân đang đi tới, không phải là Sầm Chính Lan thì là ai, bên người nàng là Văn Loan Hùng lão bản một hiệu giày tây, Văn loan Hùng tuổi đã ngoài 50, nhưng nhìn như chưa tới 30 tuổi, nếu Diệp Thiên không cảm nhận được khí tức trên người họ, thực hoài nghi người này là một tu đạo giả.

- Diệp tiên sinh, hai năm không gặp, ngài vẫn phong độ như trước!

Văn Loan Hùng tươi cười nói chuyện, bên cạnh Hoa Thắng đang sợ thót tim, hẳn biết Sầm Tĩnh Lan rất được Diệp Thiên quan tâm, ngẫm lại hành vi hơn nửa năm nay của mình, mà trong lòng không khỏi một trận run sợ.

Văn Loan Hùng và Hoa Thắng đều là những người quan hệ rộng rãi, nên bọn hắn cũng biết một số chuyện gần đây trên thế giới đều ít nhiều có liên quan tới Diệp Thiên, như sự biến mất của bang hội xã hội đen Nga, sau lưng cũng có bóng dáng của Diệp Thiên.

- Văn tổng, ngài cũng càng già càng dẻo dai nha.

Diệp Thiên cũng mở câu nói vui với Văn Loan Hùng, quay về phía Sầm Tĩnh Lan cười nói:

- Tĩnh Lan, càng ngày càng đẹp, đúng rồi, mấy bộ phim gần đây của cô, tôi cũng có theo dõi, thật sự là không tồi đâu!

Trong khoảng thời gian vợ mang thai là đoạn thời gian mà Diệp Thiên gần với cuộc sống phàm tục nhất, có khi cùng Vu Thanh Nhã tới rạp chiếu phim, hơn nữa với tính chất công việc của Vu Thanh Nhã, nên hắn nắm rất rõ tình hình gần đây của Sầm Tĩnh Lan.

Hiện tại Sầm Tĩnh Lan, sớm không còn là một tiểu minh tinh năm đó nữa, nàng hiện là một diễn viên nổi tiếng bên ngoài Hollywood, hiện đang muốn thâm nhập thị trường Âu Mỹ, Diệp Thiên cũng không nghĩ tới cuộc đấu giá từ thiện hôm nay có thể gặp được nàng.

Ngẫm lại chuyện cũ, Diệp Thiên cũng không khỏi có chút thôn thức, chỉ chớp mắt đã qua hơn mười năm thời gian.

Cô bé năm đó từ nông thôn ra thủ đô, sớm đã thay da đổi thịt, quyền thế của cái đầu không còn thiếu gì, từ học viện điện ảnh tới các trường nữ sinh, từ trong tới ngoài nước, nàng đã sớm nổi tiếng là một đại minh tinh màn bạc, cơ hồ mỗi ngày tin tức giải trí đều có nhắc tới nàng.

- Diệp Thiên, lâu quá không nghe được tin của anh, gần đây anh có khỏe không?

Nhìn thấy Diệp Thiên, Sầm Tĩnh Lan biểu tình cũng vô cùng phức tạp, xuất đạo nhiều năm như vậy, nàng cũng từng có nhiều bạn trai, nhưng đáy lòng thủy chung vẫn luôn ghi dấu hình ảnh nụ cười ngây thơ của một nam thanh niên ngày đó, nhưng Sầm Tĩnh Lan biết, đây chẳng qua chỉ là kính hoa thủy nguyệt (ngắm trăng dưới nước, ý là chỉ mơ tưởng bóng hình mà thôi, khó mà thành thực tế), hai người bây giờ vĩnh viễn sẽ không phát sinh chuyện tình như ngày xưa nữa.

- Vẫn tốt cả, Tĩnh Lan, lần sau có buổi công chiếu phim mới, cần phải cho tôi tấm vé nhé, hà hà, nói không chừng con trai tôi cũng thành fan hâm mộ của cô mất.

Diệp Thiên đối với Sầm Tĩnh Lan thật sự rất có thiện cảm, bằng không năm đó hắn cũng không giúp nàng, nhưng thiện cảm này cũng chỉ có giới hạn, ngoài Vu Thanh Nhã trong lòng hắn không còn một người con gái nào khác.

- Ôi? Anh có con rồi sao? Thời gian thật là nhanh! (chắc cay vụ không mời đám cưới lắm đây =))

Nghe được lời Diệp Thiên, Sầm Tĩnh Lan trong lòng nổi lên một tâm trạng khó tả “ hồi thế gian tình ái là chi...”, chưa tới 30 tuổi đã thành danh, nhưng vẫn luôn cảm thấy cuộc đời này thật buồn tẻ vô vị, Sầm Tĩnh Lan sớm có ý định giã từ sự nghiệp phim ảnh.

Diệp Thiên cảm thấy những dao động trong lòng Sầm Tĩnh Lan, cười nói:

- Tĩnh Lan, mỗi người đều có cuộc sống riêng, có con đường của riêng mình, cô sinh ra là để làm minh tinh, cố lên nhé!

Diệp Thiên lời nói như có ma lực, giống như một cơn gió xuân tươi mát, quét đi những tia u ám trong lòng Sầm Tĩnh Lan, nàng tươi cười nói:

- Nói rất đúng, Diệp Thiên, lần sau tôi có phim mới, cậu nhất định phải tới cổ vũ nha!

Diệp Thiên gật đầu cười nói:

- Cô không nói tôi cũng phải đi, ôi, Tĩnh Lan, bên kia có người quen, tôi xin phép đi trước.

Nhìn thân ảnh Diệp Thiên rời đi, Sầm Tĩnh Lan biết, chính mình ngày sau cơ hội gặp Diệp Thiên cũng sẽ càng ít, Diệp Thiên đứng trong đám người, có vẻ như mờ ảo, phiêu nhiên không giống thế tục.

- Hi Quốc, ông cũng tới sao?

Diệp Thiên cũng không phải là cố ý tránh Sầm Tĩnh Lan, mà thật sự là nhìn thấy người quen, chính là con rể của nhị ca Tả Gia Tuấn – Liễu Hi Quốc.

- Tiểu thúc, ngài đến Hồng Kông lúc nào?

Nhìn thấy Diệp Thiên, Liễu Hi Quốc cũng thâm giạt mình, hôm qua chỉ có môn hạ đệ tử của Ma Ynhất mạch tụ họp nên hắn cũng không biết Diệp Thiên đã đến Hồng Kông.

- Khiếu Thiên, con cũng tới à? Định Định sắp sinh rồi đó.

Xoay mặt thấy Chu Khiếu Thiên, Liễu Hi Quốc nhất thời có chút bất mãn, con gái đã mang thai nhiều tháng, hiện tại con rể lại không ở nhà chăm sóc, là cha vợ, hắn tự nhiên là không thể hòa nhã được.

- Hi Quốc, là tôi gọi Khiếu Thiên tới.

Diệp Thiên khoát tay áo nói:

- Tôi hôm nay đã xem qua mạch của Định Định, mạch rất tốt, ông không cần lo lắng.

- Vâng, tiểu thúc!

Diệp Thiên lên tiếng, Liễu Hi Quốc tự nhiên không dám nhiều lời, hắn tuy rằng không phải là hậu nhân của Ma Ynhất mạch, nhưng cũng biết địa vị Diệp Thiên trong lòng cha vợ hắn, nếu như để Tả Gia Tuấn biết hắn bất kính với Diệp Thiên, hậu quả thực vô cùng nghiêm trọng.

- Đúng rồi, Hi Quốc, làm sao ông cũng tới đây tham gia đấu giá vậy?

Nói chuyện phẩm vài câu, Diệp Thiên nhìn về phía Liễu Hi Quốc, mấy năm nay Tả Gia Tuấn rút lui khỏi công việc làm ăn của gia đình, mà ngay cả Tả Gia Tuấn với danh vọng bản thân cùng gia đình mà còn chưa có tư cách tới dự buổi đấu giá từ thiện này.

Nghe được ý tứ trong lời nói của Diệp Thiên, Liễu Hi Quốc chỉ chỉ mấy lão nhân ở một góc sáng sủa của đấu tràng nói:

- Tiểu thúc, là Trịnh tiên sinh mời tôi tới, đại lục có động đất, người của nghề Châu Bảo chúng ta cũng muốn góp một phần sức lực mà ...

- Hóa ra là ông ta à?

Nhìn thấy lão nhân kia, Diệp Thiên hơi hơi bất ngờ, người này cũng là nhân vật truyền kỳ, dựa vào buôn lậu làm giàu, sau đó lại chen chân vào ngành tàu thuyền, là người đứng đầu ngành công nghiệp tàu thủy của Hồng Kông, địa vị so với Đường Văn Viễn không sai biệt lắm.

Vừa nói đến Đường Văn Viễn, Diệp Thiên liền nhìn thấy vị gia tử này từ một gian phòng bên cạnh phòng khách đi ra, đi bên cạnh ông ta đúng là Lý Siêu, hai người tựa hồ cảm ứng được ánh mắt của Diệp Thiên, đồng thời quay đầu nhìn lại.

- Diệp Thiên, tôi đã nói mà, kiểu gì cậu cũng tới, chúng ta phải nói chuyện với nhau mới được.

Nhìn thấy Diệp Thiên, Đường Văn Viễn lập tức đi nhanh lại, tư thế có chút không giống với một lão nhân ngoại bát tuần, đi theo sau ông, Lý Siêu không khỏi có chút hâm mộ.

- Lão Đường, tôi mấy ngày nữa phải đi rồi, có khi phải để dịp khác tái kiến thối ...

Diệp Thiên cùng Đường Văn Viễn nói qua vài câu, nhìn về Lý Siêu nói:

- Lý tiên sinh hôm nay cũng tới à, công việc từ thiện này, còn cần dựa nhiều vào những nhân sĩ Hồng Kông yêu nước như các vị!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 893

Xin Thuốc (2)

Với tuổi của Diệp Thiên, lời này nói ra hơi có chút bất kính, nhưng từ trong miệng hắn nói ra, lại có một loại cảm giác không thể nói ra, tựa hồ hắn nói như vậy là hết sức bình thường vậy, Lý Siêu trên mặt cũng không hề có biểu tình tức giận nào.

Lý Siêu cặp kính đen mấy chục năm không thay đổi nói:

- Diệp tiên sinh, tiền của tôi là do xã tắc dành cho, đương nhiên vẫn sẽ quay về xã hội...

- Vậy tốt rồi, tích đức nhiều một chút, sẽ được thiện báo.

Diệp Thiên gật đầu cười, hắn tuy rằng đã thu liễm khí tức, nhưng loại khí chất siêu phàm thoát tục này vẫn không thể giấu được, cũng khiến cho hắn có cảm giác đối với nhân sinh mình như là thượng cấp từ trên cao nhìn xuống vậy.

- Diệp tiên sinh nói rất phải.

Lý Siêu đáp một câu, trên mặt lộ ra thần sắc do dự, chần chờ nói tiếp:

- Diệp tiên sinh, không biết có thể nói chuyện riêng với cậu một chút không?

- O? Chuyện gì thế?

Diệp Thiên nghe vậy lặng đi một tí, hắn không có kinh doanh ở Hồng Kông, hơn nữa lại không hề có quan hệ gì với vị thương nhân người hoa này, vì cái gì mà hôm nay ông ta có thái độ kính cẩn như vậy nhỉ?

Lý Siêu còn chưa nói ra, Đường Văn Viễn bên cạnh đã nói chen vào:

- Diệp Thiên, việc này... Việc này cũng chỉ trách tại ta nhiều lời.

- Ôi? Lão Đường, lão cũng đã ngần này tuổi rồi, không phải cũng biết có một số việc không thể nói lung tung sao?

Diệp Thiên nướng mày, hấn nghĩ tới chuyện Đường Văn Viễn mang chân tướng của tụ linh trận nói ra, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

Tuy rằng tụ kinh trận chỉ là hấp thu linh khí trên biển, nhưng cũng hấp thu một chút linh khí của Hồng Kông, nếu chuyện này bị các phú hào của Hồng Kông biết được, nhất định sẽ khiến một trận bạo loạn lớn, sợ là đến lúc đó thanh danh Tả Gia Tuấn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

- Diệp Thiên, không phải như cậu nghĩ đâu, chúng ta vào trong nói chuyện đi!

Đường Văn Viễn bị Diệp Thiên nói một câu không hề lưu tình chút nào, hơi có chút hồ thẹn, chẳng qua Diệp Thiên bất kể là vai vế hai là tu vi vẫn cao hơn lão nhiều, giáo huấn lão vài câu, Đường Văn Viễn cũng không giám nói gì.

- Được rồi, Khiếu Thiên, Lôi Hồ các người ở bên ngoài chờ ta, bên kia có không ít người trẻ tuổi, hai người các người qua đó giao lưu đi!

Diệp Thiên gật đầu, xoay người đang muốn hướng phòng trong đi đến, bỗng nhiên dừng bước, ánh mắt hướng cửa chính phòng khách nhìn lại.

Lúc này từ cửa chính đang có năm sáu người đi tới, cầm đầu là một đôi trung niên vợ chồng, hai người tướng mạo khí tức đều rất không tồi, đi sau họ là cặp nam nữ tuổi còn khá trẻ, trong đó cô gái cùng người vợ của cặp vợ chồng phía trước tương đối giống nhau, hấn là con gái của bọn họ.

Bất quá thứ hấp dẫn ánh mắt Diệp Thiên, cũng không phải là cặp vợ chồng cùng cô con gái, mà người trẻ tuổi đi bên cạnh cô gái, hấn so với Diệp Thiên còn trẻ hơn mấy tuổi, bộ dạng cũng không phải quá xuất chúng, tướng mạo hơi hơi có chút ngô nghê.

- Kia là ai?

Diệp Thiên hơi hơi nghiêng mặt qua, nhìn thoáng qua bên người Đường Văn Viễn.

- Không biết, mấy người này đều rất lạ mắt.

Đường Văn Viễn lắc lắc đầu, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua Diệp Thiên, trong ấn tượng của hắn, Diệp Thiên đối với mọi chuyện đều vô cùng thờ ơ, còn chủ động đi hỏi người khác như vừa rồi thì tuyệt đối là không có.

Quay đầu nhìn về phía Lý Siêu, Đường Văn Viễn mở miệng hỏi:

- Lý tiên sinh, ông có biết mấy người kia không?

Lý Siêu liếc mắt nhìn một cái, có chút không xác định nói:

- Hai người đằng kia hình như tôi đã từng gặp qua, hẳn là lão đại Tần gia, còn đằng sau hẳn thì tôi không biết.

- Tần Thị Châu Bảo (gia đình chuyên làm châu báu)? Tôi cũng có biết một chút.

Đường Văn Viễn nhìn về phía Diệp Thiên nói:

- Đó là một gia đình với xí nghiệp kinh doanh đồ châu báu ở Hồng Kông, chắc hẳn, hai người đằng sau là văn bối Tần gia rồi.

Nghe được là Tần thị châu bảo, Đường Văn Viễn cũng không để ý nữa, ở Hồng Kông có thể được hắn để ý cũng chỉ có Trịnh thị châu bảo mà thôi, bất quá hẳn cùng vị Trịnh lão gia từ kia có chút xích mích, nên cũng không gia nhập cùng một đảng phái.

Còn chưa rời đi, Chu Khiếu Thiên thấy được tâm tư của sư phụ, mở miệng nói:

- Sư phụ, người muốn hỏi người đằng kia đúng không?

- Ủ, người biết hẳn?

Diệp Thiên nghe vậy nhìn về phía Chu Khiếu Thiên.

- Con không quen hẳn, nhưng có một vài lần từng thấy hẳn, hẳn là Trang Duệ, là dân buôn đồ cổ, ở thủ đô đồ cổ của y rất có danh khí.

Chu Khiếu Thiên từng giúp việc trong tiệm đồ cổ của Diệp Đông Bình, sau lại thường xuyên đi theo Diệp Đông Bình tham gia một

số phiên đầu giá đồ cổ, nên mới biết tên Trang Duệ này, lập tức tụ khí thành tuyến truyền âm nói:

- Sư phụ, ông ngoại hẳn là Âu Dương Cương, ở thủ đô cũng có chút bối cảnh.

- Hử? hóa ra là văn bối của hẳn à. Thảo nào, có ý tứ có ý tứ.

Diệp Thiên nghe vậy sắc mặt lộ ra tia cười mỉm, người này thân thể so với hẳn cũng có chút giống nhau, vị Âu Dương Cương kia hẳn cũng có biết, đó là một vị khai quốc thượng tướng, cũng là người duy nhất từ thời chiến tranh vệ quốc còn tồn tại trên thế gian, lực ảnh hưởng trong nước cũng không kém hơn Tống Hạo Thiên mấy.

Nhưng Diệp Thiên cũng nghĩ tới, tên Trang Duệ này đúng là một thanh niên, có chút hơi giống với Giang Sơn, hẳn trong thể nội cũng có một tia năng lượng không rõ nguồn gốc vận chuyển, ngay cả Diệp Thiên cũng nhìn không ra, đạo năng lượng đó của hẳn sẽ cho hẳn loại năng lực gì nữa?

- Diệp Thiên, cậu không sao chứ?

Thấy vẻ mặt trầm tư không nói của Diệp Thiên, Đường Văn Viễn nói:

- Nếu không... Ta cho người đi điều tra lai lịch mấy người đó được chứ?

- Không cần đâu, lão Đường, đi... đi vào thôi!

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, xem ra thế giới này thật là to lớn a, một mình hẳn mà có thể gặp tới hai người được ông trời chiếu cố là đệ tử Giang Sơn và thanh niên Trang Duệ trước mắt này.

Hơn nữa Diệp Thiên xem tướng mạo người này, Trang Duệ về sau nhất định giàu có cực kì, hơn nữa sẽ cực thành công trong một lĩnh vực, chỉ là bọn họ sở truy tìm hai cái đại đạo khác nhau, Diệp Thiên cũng không có để ý tới hẳn.

Ánh mắt Diệp Thiên thu hồi khỏi đám người mới vừa vào cửa, người trẻ tuổi kia có chút nghi hoặc nhìn lại đây, nhưng chỉ thấy được bóng lưng mấy người, lập tức bị cô gái bên người kéo vào trong phòng khác.

Diệp Thiên cùng Đường Văn Viễn và Lý Siêu... ba người tới thư phòng của Hà tước sĩ, sau đó đi vào, phục vụ đưa tới ba chén nước trà, đóng cửa phòng lại, Diệp Thiên thân nhiên nói:

- Nói xem, chuyện này là thế nào?

- Diệp tiên sinh, chuyện này không thể trách Đường sinh, là tôi truy vấn ông ấy.

Không đợi Đường Văn Viễn mở miệng, Lý Siêu đã vội vã nói:

- Diệp tiên sinh, tôi tuổi tác cũng đã cao, mấy năm gần đây tinh lực không bằng lúc trước, nghe Đường sinh nói ngài đang nghiên cứu chế tạo một loại thuốc, ăn vào có thể giảm tốc độ lão hóa của cơ thể, tôi là muốn hướng ngài xin thuốc!

Hồng Kông lớn như vậy, các siêu cấp phú hào cũng thường xuyên gặp mặt, mà nguyên bản thân thể vốn không được tốt lắm của Đường Văn Viễn nay lại như long tinh mãnh hổ, tự nhiên cũng khiến người khác hoài nghi.

Lý Siêu cùng Đường Văn Viễn quan hệ rất thân thiết, lúc này mới sau mấy lần tra hỏi, Đường Văn Viễn tuy không dám nói ra tụi mình trộm nhưng lại bị lão bằng hữu làm khó, lúc này mới tìm cái cớ, đem chuyện Cầu Tâm Gia luyện chế đan dược nói ra làm bia đỡ.

- Ô? Là Chuyện này à?

Nghe được lời nói của Lý Siêu, Diệp Thiên đã biết là mình trách lầm Đường Văn Viễn, có chút áy náy hướng Đường Văn Viễn cười cười, nói:

- Luyện chế thuốc toàn là dược liệu chân quý, nhưng ngặt nỗi trong tay tôi còn lại không nhiều, nhưng nếu Lý tiên sinh đã mở lời, tôi cũng sẽ xuất ra một lần, coi như đặt lên đầu giá đi, có thể được hay không, phải xem Lý tiên sinh rồi!

Trên đường Diệp Thiên có nghe Lô Hổ nói qua, lần tham gia từ thiện đấu giá này, ai cũng có quyền đưa ra vật đấu giá của mình, Diệp Thiên vốn là muốn tùy tiện đem một vũ khí cũ chế tác lại đem ra đấu giá, nhưng lần này Lý Siêu xin thuốc, cũng coi như cho hắn một chủ ý.

Phải biết rằng, loại đan dược này đối với Diệp Thiên không có bao nhiêu tác dụng, nhưng đối với người bình thường mà nói, lại không thua gì tiên dược, những thứ không đâu xa, như một viên tăng thọ đan 5 năm tuyệt đối là không có vấn đề.

Loại nghịch thiên đan dược này, Diệp Thiên tự nhiên là không bán ra, nhưng tiện thể buổi đấu giá từ thiện này, thỏa mãn luôn yêu cầu này của Lý Siêu. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 894

Đấu Giá (Thượng)

Lý tiên sinh, ông cũng biết, Diệp mẫu cũng không thiếu tiền tài, nếu được đan dược này, cũng không nên nói ra ngoài.

Quyền thế của cải đối với Diệp Thiên mà nói, cũng như cặn bã mà thôi, nếu không phải còn người nhà ràng buộc, hẳn sớm đã phá khoogn tiến vào trong kết giới, cho nên cũng không muốn người thế tục phiền nhiễu.

Từ trước đến nay đại đa số thương nhân đều cho rằng, tiền có thể sai khiến cả quỷ thần, nếu Diệp Thiên trong tay có diên thọ đan dược truyền ra ngoài, Diệp Thiên sợ là mỗi ngày đều phải ứng phó với vô số phiền toái.

- Diệp tiên sinh, ngài yên tâm, Lý mẫu không phải là loại người không biết nặng nhẹ.

Nghe được lời Diệp Thiên nói, Lý Siêu trên mặt vui sướng biểu hiện, cho dù có là đế vương cũng chỉ là phạm phu tục tử, luôn tham sinh úy tử, mà càng là người giàu có, lại càng tiếc mạng.

- Được rồi, chúng ta ra ngoài đi!

Diệp Thiên gật gù đầu, nếu không nể mặt Lý Siêu nhiều năm nay làm từ thiện không tiếc tiền của, Diệp Thiên cũng sẽ không xuất ra viên diên thọ đan kia, đổi lại nếu là một tên gian ác, cho dù có đổi thêm nhiều tiền tài nữa, Diệp Thiên cũng sẽ không thèm liếc mắt một cái.

- Lý tiên sinh đã ra rồi.

- Ô, người đứng bên cạnh Lý tiên sinh là ai vậy?

- Đúng a, người trẻ tuổi kia sao có thể đứng chính giữa hai người vậy?

Khi Diệp Thiên, Đường Văn Viễn cùng Lý Siêu đi ra ngoài, nhất thời mọi ánh mắt đều đổ dồn về đây, đó là tác dụng của khí tràng, cho dù Lý Siêu có hết sức giấu diếm, cũng không thể che giấu khí tức của một người lăm tiền nhiều của.

- Còn không biết sao, đó là Diệp đại sư!

- Đúng, là đồng môn của Tà đại sư, không được đắc tội với người đó!

Những người ở hồng không không biết tới Diệp Thiên, phần lớn đều là những người thuộc thế hệ thứ ba, chỉ là bọn hắn lời vừa ra khỏi miệng lập tức bị trường bối cắt đứt, bởi vì bất kể là những sự việc trong quá khứ hay hiện tại, những người buôn bán đều không muốn đắc tội với người trong kỳ môn.

- Tên Trang Duệ này, dị năng rất cuộc là cái gì đây?

Diệp Thiên cảm giác được một đạo mục quang đang nhìn mình từ phía sau, nghiêng nghiêng đầu hướng sang một chỗ khác nhìn qua cô gái đang cười cười nói nói bên cạnh Trang Duệ, quay đầu lại nói với Lý Siêu:

- Lý tiên sinh, ngài cứ tự nhiên làm việc của mình, tôi đi đến ngồi cùng với mấy đệ tử.

- Diệp tiên sinh, vậy chúng tôi qua bên kia, biết ngài thế nào cũng không muốn ngồi cùng mấy lão nhân này mà!

Lý Siêu ha ha cười, sau khi có được lời hứa của Diệp Thiên, hẳn cả người như lâng lâng, lập tức cùng Đường Văn Viễn ngồi xuống bên đám người Hà tước sĩ.

Loại đấu giá từ thiện này tuy rằng là hình thức tự giúp mình, nhưng cũng là một vòng luẩn quẩn, những phú hào lâu đời giống Hà tước sĩ tuy rằng có bốn năm người, nhưng cơ hồ đã chiếm cứ diện tích khoảng 1/3 trường đấu giá, ngay cả bên cạnh họ còn rất nhiều vị trí trống, nhưng những người khác cũng tự giác không giám tới ngồi.

Mà những phú hào đời thứ hai thứ ba ở Hồng Không giống như Văn Loan Hùng hay Hoa Thắng lại nhiều hơn một chút, còn lại chiếm khoảng 1/3 diện tích, bọn họ thường tán phét nói chuyện phiếm nhỏ, thi thoảng lại truyền ra một trận cười to.

Còn lại một bộ phận trong tràng, là những thanh niên trẻ tuổi, cũng là hậu bối của các gia đình phú hào, bọn họ cũng ngồi tụ lại một chỗ, trò chuyện to nhỏ, còn rõ ràng hơn bậc cha chú, bọn họ cứ chỉ tất nhiên là ít tao nhã hơn nhiều, nhưng trong lòng cũng như vẻ ngoài luôn hiển hiện một vẻ ngạo khí.

- Như thế nào, Khiếu Thiên, không qua tâm sự cùng bọn họ à?

Diệp Thiên đi đến bên chỗ bọn Khiếu Thiên Lôi Hồ, vỗ vỗ vai Khiếu Thiên đang ngồi cúi đầu uống rượu nói:

- Ta xem tiểu tử ngươi cũng phong độ phết đấy chứ, không phải là vẫn ra ngoài ăn nem đấy chứ hả?

- Sư phụ, không có.

Chu Khiếu Thiên bị Diệp Thiên nói cho đỏ bừng cả mặt, vội vàng giải thích:

- Con... con cùng bọn họ không có chuyện gì để nói cả.

- Mấy ông già thì già quá, còn mấy cô cậu thanh niên thì ai cũng biết thợ xe hơi, nói chung là con không có hứng thú bắt chuyện.

Diệp Thiên lỏ tai hơi giật giật, những đoạn nói chuyện trong sảnh nhất thời thu hết vào trong tai hắn, đừng nói là tên đệ tử này không muốn cùng những người này kết giao, ngay cả một giang hồ lão đầu như hắn cũng không muốn cùng những người này nói lời vô nghĩa.

- Sư phụ, người không phải là đang mắng con đấy chứ?

Lôi Hồ không biết từ chỗ nào chui ra, tu vi của hắn cũng đã tiến vào tiên thiên chi cảnh, đối với những lời Diệp Thiên vừa nói hắn nghe rõ như ban ngày.

- Thu người làm đồ đệ đúng là không có nhầm, Lôi Hồ, Ma Y đường sau này ngươi làm cho tốt.

Diệp Thiên sớm đã thấy Lôi Hồ cùng những người đó tán gẫu như gặp được cố nhân, tựa hồ còn được đám mấy người Văn Loan Hùng hết sức ngưỡng mộ, tiến vào tới tiên thiên chi cảnh, khí tức thường nhân trên người hoàn toàn biến mất, mà tràn ra hơi thở của một tiên tiên cao thủ, làm cho người ta nhin không được chủ ý muốn tiếp cận hắn.

Lôi Hồ gật gật đầu, nói:

- Sư phụ, người yên tâm, chờ lúc chúng ta rời đi, con nhất định khiến Ma Y đường phát triển khắp mọi nơi trên thế giới!

- Rời đi? Sư phụ, đi tới chỗ nào vậy ạ?

Một bên Chu Khiếu Thiên nghe được có chút không hiểu ra sao cả, nghe ý tứ lời này của Lôi sư đệ, giống như sau khi rời đi này chắc cũng sẽ không có trở về vậy.

- Chờ lúc người tiến vào tiên thiên chi cảnh sẽ biết, lúc này không cần hỏi tới chỉ làm tăng thêm phiền não mà thôi.

Diệp Thiên khoát tay áo, cũng không có giải thích nhiều, Chu Khiếu Thiên vẫn còn là một Hậu Thiên đỉnh phong, thần thức cũng chưa chuyên hóa thành nguyên thần, linh khí trong tụ linh trận miễn cưỡng còn đủ hấp thu, nhưng một khi đột phá tiên thiên chi cảnh, hẳn dĩ nhiên sẽ minh bạch, bất kể là sự thiếu hụt linh khí của thể tục, cũng như linh khí không được sạch sẽ của một xã hội công nghiệp, đều là điều khiến tiên thiên tu sĩ khó mà hấp thu được.

- Các tiên sinh, các nữ sĩ, hoan nghênh mọi người tới tham gia buổi đấu giá từ thiện do Hà tước sĩ tổ chức tối nay, Trung Quốc đại lúc này xảy ra thiên tai, có rất nhiều bà con đồng bào lúc này đang vô cùng cực khổ...

Đang lúc Diệp Thiên cùng hai đệ tử chém gió, Sầm Tĩnh Lan thanh âm chọt vang lên trong sảnh, một ngọn đèn rọi thẳng vào vị trí của nàng, đem từ thiện chính thức bắt đầu rồi.

- Hôm nay tham gia đấu giá từ thiện, trong trường hiện có Lý tiên sinh (vỗ tay), còn có Đường Văn Viễn tiên sinh...

Giới thiệu vài vị thương nhân nổi tiếng người Hoa xong, Sầm Tĩnh Lan ánh mắt hướng về phía Diệp Thiên, nhìn thấy Diệp Thiên khề lác đầu, Sầm Tĩnh Lan hé miệng cười, tiếp tục giới thiệu nói:

- Cùng sự có mặt của Văn Loan Hùng tiên sinh, Hoa Thắng tiên sinh, Trịnh tước sĩ...

Cơ hồ toàn tràng ai cũng được nàng đề cập một lần, Sầm Tĩnh Lan nói:

- Đêm nay để các vị khách quý xuất ra một món đồ mà mình yêu thích tiến hành đấu giá, người mua dĩ nhiên là các vị hiện có mặt trong trường đấu giá, tiền đấu giá đều được sử dụng cho việc cứu tế người bị thiên tai ở đại lục, hi vọng các vị vui vẻ đấu giá...

- Đêm nay đấu giá từ thiện Tĩnh Lan sẽ cùng Hanh Lợi tiên sinh chủ trì, đấu giá hiện tại bắt đầu, không biết vị tiên sinh nào nguyện ý xuất ra kiện tác tâm đầu tiên?

Đứng bên cạnh Sầm Tĩnh Lan là một vị trung niên nhân người nước ngoài, nhìn thấy người này Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, thế giới này thật là nhỏ bé, vị Hanh Lợi tiên sinh này, đúng là một trong hai vị đấu giá sư năm đó Diệp Thiên tham gia từng mua được “

Khai nguyên đạo tạng”.

- Từ thiện chính là muốn lấy ít làm nhiều, lần đầu giá từ thiện này lão hủ khởi xướng, vậy để ta xuất hàng trước đi ha!

Sầm Tĩnh Lan âm thanh chưa dứt, Hà tước sĩ thanh âm liền vang lên:

- Đầu những năm 80, ta ở nước Anh lấy được một đôi bình hoa đời Càn Long nhà Thanh, hôm nay liền lấy ra làm vật đầu giá đầu tiên, hàng có chứng nhận niên đại, các vị bằng hữu, mời ra giá đi!

Theo thanh âm của Hà tước sĩ vang lên, hai người hầu mang một đôi bình hoa ra bày lên bàn trước mặt Hanh Lợi, đây là một đôi bình hoa mạ vàng phủ một lớp men màu, cao chừng 12.7 centimet, chạm trổ cầu kỳ, trên đỉnh là một ngọn đèn chiếu xạ, nhìn rất hài hòa, vô luận là phương thức tráng men hay họa tiết, hình dáng đều mang đậm phong cách Tây Dương.

- Hà tước sĩ thực là hào phóng, bình hoa này, giá khởi điểm là 300 vạn đô la Hồng Kông!

Hanh Lợi này chém gió một hồi lưu loát đã đem giá trị của đôi bình hoa tránh men đời Càn Long này bày ra trước mặt mọi người.

Kỳ thật Hanh Lợi nói cũng có chút đúng, với loại đồ cổ sứ dễ vỡ này, bảo tồn một chiếc đã là khó, đừng nói là có thể sưu tầm được cả đôi, nếu như nói một cái 300 vạn còn có thể chấp nhận được, một khi sưu tập được cả đôi thì giá không dưới 800 vạn được.

- Lòng từ thiện của Hà tước sĩ thật khiến người ta cảm động, ta ra giá 1000 vạn đô la Hồng Kông!

Trong tràng hân là có người biết giá trị của món hàng, khi lời nói của Hanh Lợi vừa kết thúc, tiếng gọi giá đã lập tức vang lên.

- 1200 vạn đô la Hồng Kông! var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

');

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 895

Đấu Giá (Trung)

Đấu giá kiểu này, giá trị của đồ vật không quan trọng, nhưng cũng không ai coi tiền như rác, đi bỏ cả ngàn vạn đi mua về một đồ vật giá trị chỉ có vài trăm vạn, Hà tước sĩ xuất ra vật phẩm đầu tiên này cũng có thể coi là có giá trị, lập tức có người đã trả giá thêm lên.

- 1500 vạn!

- Ta ra 1800 vạn đô la Hồng Kông!

Những năm gần đây, đồ sứ cổ từ thời nhà thanh có giá bán rất cao, trong tràng các phú hào đua nhau ra giá, lập tức giá trị của cặp bình hoa được đội lên càng ngày càng cao.

- Sư phụ, chúng ta có nên tham gia không?

Lôi Hồ trước kia cũng không phải là tốt đẹp gì, không phải nói ngoa, riêng về thủ đoạn cướp đoạt tranh giành hấn tuyệt đối là hảo thủ, nhưng những lần tham gia đấu giá như này, cũng không phải nhiều lắm, thấy người khác không ngừng ra giá, trong lòng không khỏi ngứa ngáy.

- Người không phải là hỏi thừa sao, ta cho người 500 ngàn kia là để làm gì?

Diệp Thiên tức giận liếc mắt nhìn Lôi Hồ nói:

- Hôm nay tới đây không phải là để đốt tiền sao, nếu không người có can đảm đi ra ngoài sao?

- A, đúng, sư phụ, người ngồi xem được rồi!

Nghe được lời này của Diệp Thiên, Lôi Hồ nhất thời mừng rỡ, đem cánh tay chưa cụt dơ lên, hấn cũng không biết vừa rồi giá đã trả

tới bao nhiêu, la lớn:

- Ta trả 1500 vạn.

- Thật là ... người ta vừa rồi trả đến 1800 vạn rồi, người ra cái giá này, tiểu tử người đang dọa ta à?

Lôi Hồ lời còn chưa dứt, Diệp Thiên thiếu chút nữa đã văng hấn lên mặt trắng luôn.

- Vị tiên sinh lúc trước đã ra giá 1800 vạn đô la Hồng Kông, ngài ra giá không thể thấp hơn con số này được!

Thanh âm của Hanh Lợi lại vang lên khiến toàn trường chú ý tới mấy người Diệp Thiên, có người không nhịn được nữa bật cười, đầu giá từ thiện có chuyện như vậy xảy ra, xem ra là một chuyện không lớn không nhỏ.

- Đúng là tên ngốc, ngay cả quy củ cũng không biết sao?

- Người ta ra giá 1800 vạn hấn lại có thể kêu 1500 vạn sao?

Các loại thanh âm trong đại sảnh truyền tới, nhưng những người nói chuyện phần lớn là còn trẻ tuổi, đều không biết Lôi Hồ là ai, coi hấn như một trò cười lớn, Hồng Môn trưởng lão năm đó như thế nào bọn hấn có tư cách để khinh miệt?

Mấy người lớn tuổi một chút vội vàng ngăn cấm đám văn bối, họa đúng là từ miệng mà ra, nếu thật bị Lôi Hồ chú ý, sợ là ngày hôm sau trong nhà một miếng da chó cũng không còn.

- Hừ, Tất cả im miệng cho ta!

Trong đại sảnh bởi vì Lôi Hồ báo giá nên hơi có chút hỗn loạn, đột nhiên một tiếng gầm lớn vang lên, giống như tiếng chuông ngân giữa trời vậy, nhất thời trong sảnh mọi người hoa mắt, thần lay, lồng ngực cảm giác một trận áp bức, trong tràng nhất thời lặng ngắt như tờ.

- Tiểu tử người, không sợ dọa chết mấy lão nhân kia sao?

Chứng kiến tiếng quát của Lôi Hồ, Diệp Thiên một tay lập tức chụp lên đầu vai hấn, ở đây đều là phạm phu tục tử, làm sao chịu được âm thiên công của một tiên thiên cao thủ như hấn, nếu không bị Diệp Thiên cắt ngang, sợ là thật sự đã có chuyện đáng tiếc xảy ra.

- Sư phụ, khiến người mất mặt rồi.

Lôi Hồ rứt đầu, trong lòng cũng tự trách mình, giá cũng chưa rõ ràng, đã vội vàng la lối om xòm, sáng mai việc này nhất định sẽ trở thành một trò cười lớn ở Hồng Kông.

- Mất cái gì?

Diệp Thiên tức giận khoát tay áo nói:

- Người ngồi qua một bên đi, không phải chi là tiền sao? Tiền làm mất mặt thì cũng có thể kiếm về mặt mũi!

Nghe được lời Diệp Thiên, Lôi Hồ ngoan ngoãn hướng bên cạnh ngồi xuống, đấu giá sư Hanh Lợi lại hô lên:

- Đấu giá có thể tiếp tục rồi!

Thanh âm của Lôi Hồ, đích xác có chứa thực khí, khiến mọi người nhất thời ngừng thở, tiếng hấn vừa dứt, trong tràng nhất thời tiếng thở dài nhất tề vang lên, tinh thần phục hồi, mà mấy tên thanh niên vừa mới ồn ào kia, nhìn về phía Lôi Hồ ánh mắt cũng vài phần sợ hãi.

- Khụ khụ, vừa rồi vị tiên sinh này chắc muốn cùng mọi người nói đùa một chút...

Hanh Lợi phản ứng rất nhanh, rất nhanh chữa cháy cho Lôi Hồ, tiếp tục nói:

- Chúng ta tiếp tục đấu giá, Hoàng tiên sinh ra giá 1800 vạn, còn ai ra giá khác không?

- Ai nói hấn nói giỡn?

Hanh Lợi lời còn chưa dứt, thanh âm Diệp Thiên liền vang lên,

- Ma Y đường ra giá 1500 vạn, thì phải là 1500 vạn!

Diệp Thiên lời vừa nói ra, toàn trường nhất thời tập trung nhìn lại, nếu nói vừa rồi là Lôi Hồ có chút nhầm lẫn nên sai giá, nhưng hiện tại Diệp Thiên nói rõ ràng từng từ từng chữ thể này thì.

- Hóa ra là Diệp tiên sinh...

Trên đài Hanh Lợi cũng nhận ra Diệp Thiên, mấy năm trước trong buổi đấu giá cuốn kinh văn điển tịch, là lần đấu giá nguy hiểm nhất mà Hanh Lợi từng tham gia, cho nên hẳn đối với Diệp Thiên ấn tượng phi thường khắc sâu, lập tức lắc lắc đầu nói:

- Tôi nghĩ ngài biết quy tắc, mỗi lần kêu giá chỉ có thể cao hơn người trước, chứ không thể thấp hơn.

Diệp Thiên trên mặt mỉm cười, thân nhiên nói:

- Lôi Hồ chỉ nói 1500 vạn, hẳn nói tức là đô la mỹ, Hanh Lợi có vấn đề gì sao?

Cái gì? 1500 vạn đô la?

- Nói đùa sao? đấy tức là 8900 vạn đô la Hồng Kông mà.

- Sao có thể, lấy nhiều tiền như vậy mua bình hoa này, căn bản là không đáng mà!

Trong tràng nhất thời vì lời nói này của Diệp Thiên cũng trở nên hỗn loạn, mặc dù chỉ là một cuộc đấu giá từ thiện, nhưng tất cả mọi người cũng không lấy cái giá trên trời để mua một món hàng, 1500vạn đô la, đúng là con số trên trời đối với hai cái bình hoa cổ, ít nhất là cao gấp 3 4 lần là ít.

- Diệp...Diệp tiên sinh, ngài không báo nhằm giá chứ ạ?

Hanh Lợi thanh âm có chút run rẩy, nếu thật là cái giá này được thỏa thuận, cho dù là một buổi đấu giá từ thiện mà thôi, nhưng tuyệt đối cũng sẽ là đồ vật đời Thanh có giá cao nhất từ trước tới nay từng được ghi lại.

Diệp Thiên nói như chém đinh chặt sắt:

- Hà tước sĩ có lòng từ thiện, Diệp mộ Ma Y đường tự nhiên cũng muốn tận lực trợ giúp, 1500 vạn chính là 1500 vạn đô la, không sai!

Hanh Lợi chờ đúng là những lời này của Diệp Thiên, lập tức la lớn:

- Tốt, Diệp tiên sinh báo giá 1500 vạn đô la, còn vị nào có thể ra giá cao hơn không?

- 1500 vạn lần 1, 1500 vạn lần hai, 1500 vạn lần 3!

- Tốt, đôi bình hoa trắng men đời Càn Long này đã thuộc về Diệp Thiên, cảm tạ Diệp tiên sinh đối với sự nghiệp từ thiện công hiến!

Người nói chuyện chính là Sầm Tĩnh Lan, nàng nhìn Diệp Thiên ánh mắt có chút phức tạp, người nam thanh niên ngày xưa, hiện tại đứng trước một đám nhà giàu người Hoa mà cũng không hề bị rơi vào thế hạ phong, cho dù là nàng cũng cảm thấy có chút cảm giác ngưỡng mộ.

Theo tiếng búa đấu giá đập xuống kệ, đệ nhất kiện vật phẩm xem như đã đấu giá xong, nhưng từ quá trình đấu đến giá cả, đều vượt xa mọi dự đoán của mọi người, trong tràng, nhất thời mọi người có chút khẩn trương, tiểu đồ vật vốn giá trị không cao định lấy ra đấu giá ban đầu, nay bắt đầu lo lắng không biết có nên đổi một món đồ phách phẩm khác không (cực phẩm).

- Phía dưới đưa ra một cái vòng cổ bằng kim cương, cái vòng cổ này do 81 viên kim cương tạo thành, là mua được từ một công ty châu Âu Anh quốc với giá hơn 30 ngàn bảng...

- Vật này là do vị tiểu thư xinh đẹp đứng bên cạnh ta đưa ra, hi vọng mọi người nhiệt tình đấu giá, góp một phần vào sự nghiệp từ thiện, chuỗi vòng kim cương này giá khởi điểm vẫn là 10 ngàn đôla Hồng Kông.

Hanh Lợi lời nói vừa dừng lại, mọi người trong tràng nhất thời lặng đi, bọn hắn đều biết Sầm Tĩnh Lan, biết nàng là một minh tinh điện ảnh quốc tế, nhưng ngay cả danh tiếng của nàng, bản thân cùng gia đình cũng khó có thể ngồi ngang hàng cũng mấy người trong trường đấu giá này, vậy mà có thể xuất ra một chiếc vòng cổ trị giá 30 ngàn bảng Anh, thực sự là một gia tài lớn a.

- 500 ngàn đôla Hồng Kông!

- Ta ra 800 ngàn đôla Hồng Kông!

- 1 triệu đôla Hồng Kông!

Trong tràng không thiếu người muốn theo đuổi Sầm Tĩnh Lan, hơn nữa đây là đấu giá từ thiện, trường bối trong nhà cũng không trách mình tiêu xài bậy bạ, nên mấy công tử con nhà giàu liên tục đẩy giá, nháy mắt đa đem giá của chiếc vòng cổ nguyên bản từ 10 ngàn đôla đẩy lên tới 1 triệu.

- Tĩnh Lan xem như là có tâm.

Diệp Thiên hơi nghiên đầu, nói với Lô Hổ:

- Nhất định phải đấu giá được, sau đó tặng lại cho nàng đi!

- Vâng, sư phụ

Lôi Hồ đáp ứng, nâng cánh tay lên hô:

- 3 triệu đô la Hồng Kông!

Nghe được Lôi Hồ báo giá, Diệp Thiên không khỏi có chút cười khở, lắc lắc đầu nói:

- Ngươi thật là, lòng dạ không thể rộng lượng hơn một chút sao?

- Sư phụ, con thật đúng là lần đầu tiên vung tiền quá trán như vậy mà.

Lôi Hồ ha ha cười phá lên, hẳn trước kia tuy quyền cao chức trọng, nhưng nuôi nhiều người như vậy, hầu bao luôn không phải lúc nào cũng dư dả như vậy, nếu không cũng không có chủ ý hãm hại Tống Vây Lan.

```
- 3 Triệu đôla Hồng Kông, còn vị công tử cô nương hay vị tiên sinh nào tiếp tục báo giá không? var content = $('#detailcontent').  
find('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('  
<div data-bbox="41 576 536 603" data-label="Text">

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```


```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 896

Đấu Giá (Hạ).

Lôi Hồ bộ dáng thô kệch dữ tợn, khiến nhiều người đánh trống thu quân, dù sao đây cũng chỉ là một trường đấu giá từ thiện, cũng không phải là đấu tiền.

Hơn nữa trong tràng phần lớn biết lai lịch của Lôi Hồ cùng Diệp Thiên hai người, cũng biết vừa rồi Diệp Thiên cùng Lý Đường hai người từ trong đi ra, sau khi Hanh Lợi hô giá ba lần, chiếc vòng kim cương này lại bị Diệp Thiên đấu giá được.

- Không cần phải xoắn gì cả, trước tiên tiêu hết 500 ngàn usd kia rồi nói sau!

Diệp Thiên hôm nay tham gia đấu giá, thứ nhất là muốn nhờ tay Hà tước sĩ chuyển tới đồng bào gặp thiên tai ở đại lục một chút đồ cứu trợ, bởi vì Diệp Thiên biết chế độ chính trị ở đại lục, tiền này nếu gửi đi có đến nửa rơi vào túi của bọn tham nhũng hại nước hại dân.

Thứ hai, Diệp Thiên cũng muốn đánh bóng thanh danh Ma Y đường, hấn làm việc tùy tâm sở dục, không phải xoắn gì cả, tất cả hơn mười kiện vật phẩm về sau đều được hấn mua đứt luôn, hơn nữa giá đều là cao vải shit.

- Sư phụ, chúng ta chưa lại một vài món cho mọi người đi!

Chu Khiếu Thiên ngồi bên cạnh Diệp Thiên cảm giác rất không tự nhiên, Diệp Thiên hành động như thế, thật giống như một trận mưa sấm sét của đám phú hào trong trường đấu giá này, Chu Khiếu Thiên cảm thấy vài ánh mắt bất thiện đang hướng về bên này.

- Ồ, tiền tiêu cũng đủ rồi, thôi nhường lại vài món cho bọn họ đấu giá đi!

Diệp Thiên gật gật đầu, 500 ngàn dola tương đương mấy chục triệu đôla Hồng Kông, coi như là hấn vì đồng bào gặp thiên tai tích chút công đức đi.

Nhưng cho dù Diệp Thiên đã tạm thời lui khỏi cuộc đấu giá, nhưng hấn vẫn khiến buổi đấu giá hôm nay tiến triển theo nốt nhạc mà

hắn đã đánh, những vật phẩm sau đó được đưa ra, giá cả cũng đều cao hơn trước gấp mấy lần, đấu giá mới tiến hành được một nửa đã thu được khoảng 7 8 triệu đô Hồng Kông.

- Ô, viên đá này có điểm cổ quái.

Trịnh thị châu bảo xuất ra một khối nguyên thạch để đấu giá, khiến cho Diệp Thiên hứng thú, bởi hắn tuy rằng nhìn không ra bên trong viên nguyên thạch này là cái gì cũng có thể cảm nhận được một tầng linh khí mỏng bên ngoài.

Hơn nữa khóa nguyên thạch này còn có chút lai lịch, là của vị Trịnh Khải Hành là Trịnh thị châu bảo người sáng lập năm đó đánh cuộc mà đoạt được, đối với người trịnh gia thì vật này có giá trị như một đồ kỉ niệm, đương nhiên, nếu là viên đá do thắng cuộc mà có, nguyên thạch mặt ngoài hẳn là không có gì đặc biệt, vì thế sau khi xuất ra, một lúc lâu sau cũng không có người nào ra giá.

Đang lúc Diệp Thiên muốn tùy tiện hô giá, thì tại một góc khuất Trang Duệ vẫn luôn ngồi yên đột nhiên đứng dậy nói:

- Tôi muốn nhìn khối nguyên thạch này.

- Thật sự là không có nhãn lực mà, một viên đá như vậy mà cũng phải nhìn?

- Nếu là, muốn cô vũ Trịnh tiên sinh, trực tiếp kêu cái giá là được, cần gì mà phải nhìn chứ.

Trong trường, người làm nghề châu bảo cũng không phải ít, Trang Duệ hành vi khiến bọn họ có chút xem thường, hôm nay nhiều đồ vật đấu giá như vậy, nhưng đây là vật đầu tiên người mua đòi được giám định vật phẩm trước.

- Ta trả 50 ngàn đôla!

Trang Duệ nhìn tảng đá một hồi, sau đó hô lên.

- Hắc, tiểu tử này thật sự là có chút thú vị nhì, không lẽ dị năng của hắn là có thể nhìn xuyên qua nguyên thạch nhìn đến bên trong?

Ngay khi Trang Duệ quan sát nguyên thạch, Diệp Thiên cũng thông qua sự giao động khí tức cảm ứng được, cỗ năng lượng trong thể nội Trang Duệ chuyển động tới phía trên nguyên thạch, điều này cũng làm Diệp Thiên minh bạch năng lực của Trang Duệ.

- Được, cho hắn chiếm một chút tiện nghi đi.

Diệp Thiên cười cười, lại không có ra tay quấy rối, đây cũng là quy tắc giang hồ mà thôi.

- Trang Duệ, đây chỉ là một viên đá vỡ, anh mua làm gì?

Cô gái trẻ tuổi đi theo bên cạnh Trang Duệ, đối với hành vi của bạn trai không hiểu được, những người trong tràng ngoài Diệp Thiên cũng đang nhìn hẩn với ánh mắt như vậy, khiến cô gái có cảm giác có chút hơi thộn.

- Cục nguyên liệu luyện kim này bên trong còn có nguyên liệu tốt, khẳng định là thứ không tồi...

Thanh niên Trang Duệ kia thập phần trấn định, căn bản không để ý tới những ánh mắt từ xung quanh của đàn cậu ầm cô chiêu, chỉ thấp giọng hướng người bạn gái bên cạnh giải thích.

- Vị tiên sinh này ra giá 50 ngàn đôla, còn ai trả giá cao hơn không?

Loại vật phẩm giá trị không cao lắm này, Hanh Lợi cũng không có mắt nhiều tinh lực giới thiệu, sau ba lần hỏi không ai tăng giá, đấu giá trừu rất nhanh nện xuống, người bên ngoài cũng chỉ có thể hoài nghi nhìn Trang Duệ, lúc này đã dành được đồ vật kì lạ nọ.

- Trang tiên sinh phải không?

Đang lúc Hanh Lợi chuẩn bị tiến hành đấu giá vật phẩm tiếp theo, Diệp Thiên đột nhiên chen vào nói:

- Trở về cắt vật phẩm đó ra, có thể cho ta biết bên trong là thứ gì không?

Nghe được lời Diệp Thiên, Trang Duệ sắc mặt không khỏi biến đổi, lắc lắc đầu nói:

- Ó? Vị tiên sinh này, tục ngữ nói thần tiên cũng khó mà đoạt được ngọc quý, tôi cũng đâu có biết bên trong có gì, chỉ là đánh cuộc vận may mà thôi.

- Ha ha, vậy cũng chưa chắc, Trang tiên sinh hôm nay kiếm trác cũng không ít đâu!

Diệp Thiên ha ha cười khoát tay áo, đối với Hanh Lợi nói:

- Tiếp tục đấu giá đi, Hanh Lợi, thứ tốt bị ông bán với giá một củ cải trắng rồi, ha ha!

Lúc này lời nói của Diệp Thiên, đều khiến mọi người trong tràng tò mò, tiếng cười vừa dứt, ánh mắt mọi người không khỏi tập trung lại trên đồng nguyên thạch kia, ngay cả Liễu Hi Quốc cũng nén kinh ngạc đến bên người Diệp Thiên nói:

- Tiểu thúc, người biết bên trong là thứ tốt, tại sao không đấu giá ạ?

Loại phi thúy châu bảo vô cùng chân quý, hiện tại còn rất hiếm nữa, nguyên thạch kia tuy rằng thể tích không lớn, nhưng chỉ cần một lượng phi thúy bằng cái móng tay thôi, cũng có giá trị trăm ngàn vạn, so với 50 ngàn đôla bỏ ra đấu giá, không biết là gấp hơn bao nhiêu lần.

Diệp Thiên nghe vậy cười nói:

- Hi Quốc, trường bối của người nọ, cùng Tổng lão gia tử là bạn bè thâm giao, đều là những lão nhân trong quân đội, tôi như thế nào không biết xấu hổ đi tranh đoạt của cháu người ta đây?

- Hóa ra lại có chuyện như vậy à?

Nghe được lời giải thích của Diệp Thiên, Liễu Hi Quốc nhất thời không nói gì nữa, hẳn biết ngoại công Diệp Thiên là ai, trường bối của Trang Duệ kia, nói vậy cũng là người cùng một cấp bậc, thật sự là không cần phải vì một chút phi thúy cùng người ta trở mặt.

Vật giá cỡ 50 ngàn đôla, ở hội đấu giá nào cũng có, đấu giá rất nhanh tiếp tục tiến hành, nhưng Diệp Thiên đều là đang ngồi xem, cũng không có xuất thủ đấu giá.

- Diệp tiên sinh, tiếp theo đến phiên ngài, xin hỏi ngài lần này sẽ xuất ra vật phẩm gì để tiến hành đấu giá đây?

Trong lúc bất tri bất giác, đấu giá trường đã tới lượt Diệp Thiên, theo thanh âm của Hanh Lợi, ngọn đèn cũng chiếu tới chỗ Diệp Thiên ngồi.

- Hanh Lợi, tâm nhãn thật sự không lớn nhi?

Lời nói của Hanh Lợi khiến Diệp Thiên cười cười, Ma Y đường người lo đối ngoại là Lôi Hồ, theo lý thuyết hẳn phải hỏi Lôi Hồ mới đúng, hẳn lại trực tiếp hỏi mình, xem ra là đối với việc mình vừa nói hẳn bán rẻ đồ vừa này mà trả thù.

- Tôi cũng không có cái gì để lấy ra đấu giá, thôi lấy nó ra dùng đi.

Diệp Thiên lật tay xuất ra một cái bình ngọc, bình ngọc cả vật thể màu trắng nhạt, chất ngọc mặc dù không phải loại thường, nhưng trạm trở lại thập phần thô kệch:

- Bên trong có một viên thuốc, không dùng để trị bệnh, nhưng ăn vào cũng không có chết người, coi như là phách phẩm đầu giá của tôi đi.

- Diệp tiên sinh, dược vật này không giống với những vật khác, có thể có tính nguy hại, ngài lấy ra đầu giá, liệu có thỏa đáng không?

Mượn quyền hạn của một đầu giá sư, Hanh Lợi cũng không có ngại trả một chút tư thù đối với Diệp Thiên.

- O, Ngài không đồng ý?

Diệp Thiên cười, lật tay thu bình ngọc vào nói:

- Quên đi, tôi đòi món đồ khác vậy!

- Đừng, không thể đòi!

Diệp Thiên còn chưa dứt lời, bỗng nhiên từ trong đám phú hào đứng lên một người.

- Chức trách của người chẳng qua là đầu giá sư, khách nhân muốn đầu giá vật gì, là quyền của họ, người có quyền gì mà được mới không được?

Đứng lên nói chuyện chính là Lý Siêu, hấn mắt một đồng thể diện mới cầu xin được Diệp Thiên xuất ra một viên thuốc, nếu như bị Hanh Lợi phá rồi, sợ là Lý Siêu có thể giận tới mức giết người hả giận quá.

- Lý bá phụ đây là chuyện gì vậy?

- Đúng vậy, rất ít khi thấy ông ấy tức giận như vậy!

- Có thể là vì giao hảo của ông ta và Diệp Thiên, chẳng phải lúc trước họ cùng đi ra từ bên trong sao?

Hành động của Lý Siêu, cũng làm cho toàn trường trầm xuống, phải biết rằng, với thân thể của hắn, thuận miệng nói ra một câu có

thể khiến thị trường chứng khoán rung chuyển, cho nên bình thường rất ít khi nói một lời, đại bộ phận người ở đây chưa từng một lần thấy ông ta phát hỏa như vậy. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
<div data-bbox="41 134 537 164" data-label="Text">

```
); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 897

Kỷ Lục Đầu Giá (1)

Ồ, Lý tiên sinh, ý của tôi không phải là như vậy.

Hanh Lợi nhìn thấy người đang fuck mình là Lý Siêu, cũng bị dọa cho nhảy ngược, hấn chẳng qua là một cái thằng cha đầu giá su nhỏ nhỏ mà thôi, với tầm ảnh hưởng của Lý Siêu, sợ là có thừa thù đoạn để hấn không còn đứng được trong cái nghề này nữa.

Lúc này Hanh Lợi sao còn tâm trạng đi làm khó dễ Diệp thiên, vội vàng nói:

- Nếu các vị đã không có ý kiến gì, vậy vật phẩm đầu giá kia có thể chấp nhận được, đầu giá chính thức bắt đầu, vật phẩm này giá khởi điểm là 10 ngàn đôla....

- Chậm đã!

Ngay lúc Hanh Lợi muốn hét lên để ra giá khởi điểm, Diệp Thiên cắt đứt lời hấn:

- Hanh Lợi, viên thuốc cùng cái lọ, cả thể khởi điểm bán 100 ngàn thiếu một phân cũng không được!

- Cái gì 100 ngàn đôla Hồng Kông?

Hanh Lợi lòng đen lòi ra, hôm nay toàn bộ phách phẩm đều ra giá khởi điểm là 10 ngàn, chả có nhẽ cái bình ngọc nhìn cùi bắp này lại có giá trị lớn hơn cả hai cái bình sứ đời Thanh?

Nhưng quy tắc cuộc chơi là do con người định ra, lúc đầu cũng không có nói tất cả vật phẩm đều phải có giá khởi điểm là 10 ngàn, khê liếc qua Lý Siêu, Hanh Lợi nuốt nước bọt đánh ực, nói:

- Xem ra Diệp tiên sinh rất tự tin vào phách phẩm của mình, vậy như ngài mong muốn, vật phẩm của Diệp tiên sinh giá khởi điểm 100

ngàn đôla Hồng Kông.

Diệp Thiên lần này lại cắt đứt lời của Hanh Lợi nói:

- Hanh Lợi tiên sinh, ngài lại nhầm rồi, ta nói là 100 ngàn, chứ không nói là 100 ngàn đôla Hồng Kông.

Lần này người cười khổ không chỉ một mình Hanh Lợi, ngay cả Lý Siêu cũng đã hiểu ý tứ của Diệp Thiên, đồ vật này Diệp Thiên có thể lấy ra, nhưng cũng muốn mình bỏ một cái giá đắt, đương nhiên, với giá trị của viên đan dược này, cho dù có nhiều tiền hơn nữa, Lý Siêu cũng sẽ không hề chớp mắt một cái.

- Đôla Mỹ? Diệp tiên sinh, ngài chắc chắn?

Hanh Lợi lúc này đã hoàn toàn tròn tròn mắt.

- Đương nhiên, báo giá đi!

- Háo vật phẩm tiếp theo là do Diệp tiên sinh cung cấp, giá khởi điểm là 100 ngàn đôla Mỹ.

Hanh Lợi cũng không có tiếp tục tự làm mình mất mặt, kệ xừ cái thằng cha Diệp Thiên ba trợn ra cái giá dọa người, cho dù là vật phẩm này chẳng đáng giá như thế, cũng chẳng ảnh hưởng đến mình, dù sao thì giá cũng là người ta ra, còn nếu đồng ý mua thì cũng éo thể trách mình.

- 150 ngàn đô!

Hanh Lợi còn chưa có nghĩ hết, lập tức một âm thanh vang lên, Lý Siêu còn chưa ngồi xuống, liền lập tức hô giá lên, loại vội vàng này ngay lập tức khiến toàn trường kinh ngạc, người luôn được biết tới là một người trầm ổn như Lý Siêu, từ khi nào lại trở nên thất thố như vậy chứ?

Hanh Lợi cũng không nghĩ tới Lý Siêu lại có thể trả một cái giá trên trời như vậy, sững sờ một hồi lâu, mới mở miệng nói:

- 150 ngàn lần 1, Lý tiên sinh ra giá 150 ngàn đôla!

- Huyền Băng, đồ vật kia, em có thể sử dụng được!

Diệp Thiên trong tai bỗng nhiên truyền đến một thanh âm, không khỏi quay đầu hướng về góc đó nhìn lại, hóa ra là âm thanh của thanh niên Trang Duệ kia, đang cùng nói chuyện với người bạn gái.

- Làm gì có thuốc gì nhiều tiền như vậy?

Cô gái xinh đẹp tên Huyền Băng kia đối với hành động của bạn trai nhỏ giọng nói:

- Thứ này có gì đặc biệt chứ, hơn nữa nếu cùng Lý Siêu đấu đá, ông nội mà biết được sẽ phát hỏa lên đó.

- Anh cũng không biết thuốc có tác dụng gì, nhưng anh cảm giác thứ này vô cùng tốt, tùy nàng vậy!

Trang Duệ lắc lắc đầu, cùng không có tiếp tục miễn cưỡng bạn gái bên người, chính hắn cũng chỉ mới đọc qua Đồ Thạch Quyển, ngay cả bản thân cùng gia đình, danh vọng xa xa không thể đú cùng Lý Siêu được.

- Người này cũng hiểu được cái gì có thể lấy cái gì có thể không.

Nghe được đoạn đối thoại của hai người Trang Duệ, Diệp Thiên cười nhạt, quay đầu đem lực chú ý xuống đài đấu giá, nếu Diệp Thiên đoán không sai, người thanh niên kia dĩ năng hẳn là có thể cảm ứng được sự tồn tại của linh khí.

- 150 ngàn đô lần một, 150 ngàn đô lần hai! Còn ai ra giá khác không?

Với địa vị của Lý Siêu ở Hồng Kông, việc hắn muốn làm, còn chưa có người đủ dũng khí đi phá, Hanh Lợi ngay cả hai lần hô cũng không hề có ai đáp lại, gờ tay lên cao đang định đập chiếc chùy đấu giá xuống tuyên bố đấu giá vật phẩm thành công.

- 500 ngàn đô la Mỹ...

Chính là Hanh Lợi chùy con chưa hạ xuống, một thanh âm cao ngất vang lên.

- Ai, ai trả 500 ngàn đô vậy?

- Ai lớn mật như vậy, những 500 ngàn đô cơ à.

- Giám cùng Lý Siêu tranh dành, người này khí phách thật là lớn đấy!

Trong tràng toàn bộ mọi người đều bị thanh âm hấp dẫn, vô số ánh mắt theo tiếng hô nhìn lại, nhưng vừa nhìn, mọi người nhất thời đều há mồm tròn mắt, bởi vì người kêu giá đúng là vị thanh niên ngồi bên cạnh Diệp Thiên, tuổi còn trẻ vô cùng.

Trong trường rất nhiều người đều nghe người trẻ tuổi kia gọi Diệp Thiên là sư phụ, đây chẳng phải là nói, bọn họ đang liên kết để ép giá sao, sư phụ bán, đệ tử đây giá, chẳng phải là ăn giầy ăn cả bát tất sao?

Phải biết rằng, đây chính là từ thiện đấu giá, cho dù giá đánh cao tới đâu, tiền cũng đều được quyên đi mà thôi, hơn nữa Diệp Thiên hô lên cái giá này, Lý Siêu 8 9 phần mười sẽ không tiếp tục báo giá, điều này chẳng khác nào Diệp Thiên tự mình muốn bỏ ra 500 ngàn đô làm từ thiện rồi.

- Vị tiên sinh này, ngài chắc chắn là muốn mua với giá 500 ngàn đô? Chuyện này không phải có thể chém được đâu nha.

Trên đài Hanh Lợi cũng bị dọa một trận mồ hôi ướt đầm, hấn mặc dù là hỏi Chu Khiếu Thiên, nhưng ánh mắt lại luôn dán trên người Diệp Thiên.

Quay mắt về phía Hanh Lợi, Diệp Thiên nhún vai, không thêm để ý chút nào nói:

- Nhìn ta làm gì vậy? Khiếu Thiên là đệ tử của ta, có thể cậu ta cảm thấy thứ này có chỗ tốt nào đó?

- Một trăm ngàn đô la khởi điểm còn chưa phải là đủ sao?

- Người này điên rồi sao? Liệu Lý tiên sinh có cùng hấn đú không đây?

Diệp Thiên lời nói khiến toàn tràng một trận xôn xao, chẳng qua là một cái bình ngọc nhỏ nhỏ, coi như bên trong là linh dược đi, cũng không đáng 100 ngàn đô. Nhưng nghe xong lời Diệp Thiên, dường như thứ này bán với giá đó còn có chút quá rẻ mạt thì phải, ngoài Đường Văn Viễn biết được nội tình cũng chỉ có Lý Siêu, ngoài ra tất cả mọi người đều lắc đầu chán nản.

- Hanh Lợi tiên sinh, 500 ngàn đô, tôi một câu cũng không đùa, ngài không tin lời tôi nói, tôi xuất ra đủ 500 đô tại đây luôn sao phải xoắn!

Lúc này Chu Khiếu Thiên cũng mở miệng nói chuyện, đúng như lời Diệp Thiên, thứ này nếu bán 150 ngàn là quá tiện nghi cho người mua, bởi vì viên thuốc này chính là hấn đưa cho Diệp Thiên.

Phải biết rằng, Chu Khiếu Thiên còn chưa tiến vào tiên thiên chi cảnh, vô luận là thiên địa linh khí trong tụ linh trận hay những đan dược do Cửu Tâm Gia luyện chế ra đối với hắn có tác dụng rất lớn, bán đi một viên, chẳng khác nào chính hắn dùng bị thiếu đi một viên.

- Không... Không cần, ngài có thể xác định lời mình nói ... chuẩn là được!

Hanh Lợi biết thế lực của Diệp Thiên, hành động của Chu Khiếu Thiên chắc chắn là do hắn bày mưu tính kế, tự nhiên là không giám nghi ngờ, lập tức nói:

- Vị tiên sinh này ra giá 500 ngàn đô, còn vị tiên sinh nào trả thêm không?

Ngay lúc Hanh Lợi nghĩ rằng chắc chẳng có thằng điên nào tăng giá nữa đâu, thanh âm còn chưa dứt, thanh âm Lý Siêu lại vang lên:

- Tôi trả 3 triệu đô, tất cả đều là ủng hộ nhân dân bị thiên tai, hi vọng số tiền này có thể được dùng đúng mục đích.

- Ba... Ba triệu?

- Bố vợ ơi, con không nghe nhầm chứ? Đây là usd đấy.

- Chuyện gì xảy ra, như thế nào 500 ngàn tăng vọt lên 3 triệu chứ?

Lý Siêu lời vừa nói ra khỏi miệng, trong đại sảnh yên tĩnh chỉ chốc lát, lúc sau giống như một quả bom nổ dầm một phát, một làn sóng âm không thể kim hãm bạo phát ra, tiếng than sợ hãi, những âm thanh nghi ngờ liên tục vang lên, tràn ngập trong toàn trường đấu giá.

Nếu như đổi lại là Văn Loan Hùng hô lên 3 triệu đô, có lẽ mọi người còn không giật mình như vậy, bởi vì thân ông ta vốn là một người rộng lượng trứ danh, nhưng Lý Siêu, vốn là một thương nhân luôn cần cù tiết kiệm, ngoài việc buôn bán, ông ta cũng chẳng có làm cái gì hết.

- Ba... Ba triệu đô? Lý tiên sinh, ngài ra giá 3 triệu đô?

Hanh Lợi không dám tin vào tai mình nữa, những lời này nếu không phải chính tai nghe được từ miệng đối phương, hắn cũng không bao giờ tin, cái bình lờ lờ trước mặt này, rốt cuộc là có cái shit gì bên trong chứ, sao giá tận 3 củ đô vậy, điều này tương đương với hơn hai tỷ đôla Hồng Kông.

- Đúng, chính là Ba triệu đô la Mỹ.

Lý siêu cười cười, nhìn về phía chủ nhân của đêm đấu giá nói:

- Hà tước sĩ, ngài không ngại nhận khoản tiền này chứ?

Trên đài Hanh Lợi căn bản sẽ không có tư cách đối thoại trực tiếp với Lý Siêu, hơn nữa Lý Siêu cũng không phải loại người quá mức để ý tới cái con số 3 củ đô nho nhỏ kia.

Nghe Lý Siêu nói thế, trong tràng nhất thời mọi người đều sinh ra một loại ảo giác, giống như Lý Siêu ra cái giá này, chi đơn thuần là cứu tế người gặp thiên tai mà thôi, trừ một vài người ít ỏi, đại bộ phận chú ý lực đều tập trung lên người Lý Siêu. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->`

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 897

Kỷ Lục Đấu Giá (2)

Sao có thể chứ, Lý sinh thực là rộng lượng, mỗi lần đấu giá từ thiện đều không chịu thua một ai, Hà mỗ chỉ có thể khâm phục bội phần!

Đối với vị lão bằng hữu này của mình, Hà tước sĩ cũng hơi cảm thấy khó hiểu, hắn biết Lý Siêu luôn là người thích đem tiền quyên góp, nhưng cũng chưa có lần nào quyên một số tiền lớn như vậy.

- Hà tước sĩ quá khen, Diệp tiên sinh có thể xuất ra vật phẩm này, Lý mỗ há lại có thể keo kiệt một chút tiền tài?

Lý Siêu là người không để lại dấu vết khi hành sự, một lời nói ra vừa biểu đạt thành ý cũng vừa bung bít chỗ Diệp Thiên, kỳ thật ngay khi Diệp Thiên định giá 100 ngàn đô, là hắn đã biết mình lần này đích xác là phải xuất huyết nhiều nhiều rồi, đừng nghĩ tới chuyện thuận lợi đạt được viên thuốc này.

- Làm nhiều việc thiện, tự nhiên là được thần phạt phù hộ, Lý sinh đây là đang tích đức thôi.

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, với tuổi của hắn mà nói, nguyên bản lúc này nói chen vào căn bản là không tự lượng sức mình, nhưng Diệp Thiên nói ra lời này, mọi người đều cảm thấy là hoàn toàn có thể, giống như Diệp Thiên là cùng ngang hàng với Lý Siêu vậy.

Lý Siêu trong lòng đoán cũng không sai, Diệp Thiên sơ dĩ không tuân thủ quy tắc báo giá khởi điểm 100 ngàn đô, sau đó lại để Chu Khiếu Thiên nâng giá, chính là đã tương kế tựu kế, tránh cho người khác nói ra nói vào mình thế lộ mình thế chai.

Mà Lý Siêu đích xác cũng rất hào sảng, trực tiếp phọt ra cái giá vài shit (3tr đô), điều này khiến Diệp Thiên phi thường hài lòng, thiếu chút nữa có tâm tư mua một tặng một ấy chứ.

Phải biết rằng, cuộc đấu giá từ thiện này, tuyệt đối là không lọt khỏi tai lão gia tử ở thủ đô được, tục ngữ nói, vật hiếm là quý, viên

thuốc có cái giá 3 củ trên một, chính là nếu có đưa ra ngoài bán lại ít nhất giá trị cũng có thể đạt tới hơn 10 củ, từng đó cũng miễn cưỡng có thể xem là đủ lớn.

- Hanh Lợi, người đang ngắm cảnh à? Còn không tiếp tục đấu giá?

Thuận miệng chém gió với Lý Siêu vài câu, Diệp Thiên nhìn về phía bàn đấu giá, không biết vì sao, hẳn lại có cái thú vui trêu chọc tên gia hỏa này, nhưng buổi đấu giá hôm nay, Hanh Lợi càng gian trá càng tốt, như vậy tài chính gom góp từ thiện lại càng nhiều.

- Ố, Diệp tiên sinh nói rất phải.

Hanh Lợi còn đang bị 3 củ usd đập cho choáng váng, lúc này lập tức lấy lại tinh thần, những lần đấu giá trước hẳn chủ trì, cái giá cao nhất cũng chỉ hơn 3 tỷ đôla Hồng Kông mà thôi (3 tr tiền Obama tầm vài chục tỷ đô Hồng Kông), còn là một tác phẩm thật của danh họa Châu Âu Văn Gogh.

Nhưng hôm nay số tiền đấu giá đã vượt con số 4tr Usd, con số này trên các sàn đấu giá thế giới cũng là hiếm thấy cực kỳ, hanh Lợi như thế nào không nghĩ tới, vài thằng cha tính chuyện làm từ thiện, lại có thể sáng tạo ra cái loại kỳ tích như vậy, chính bản thân hẳn cũng là lần đầu tiên chủ xị một buổi đấu giá lăm tiền nhiều của thế này...

- Ba triệu đô, Lý tiên sinh ra giá 3 triệu đô, xin hỏi hiện trường còn ai ra giá cao hơn không?

Lần này Hanh Lợi không vội vàng tuyên bố, mà đưa ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên, hẳn có chút bi ai phát hiện, trước mặt Diệp Thiên, trí lực cùng năng lực ứng biến của mình dường như là con số không, cảm giác y như một quả bóng bị người ta đá qua đá lại vậy, vô cùng khó chịu.

Nhìn thấy Hanh Lợi, Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, làm phúc phải tội, ba triệu đô đối với mấy siêu cấp phú hào trong sảnh mà nói, cũng không phải là cái gì vĩ chương lắm, ngoài Lý Siêu, Đường Văn Viễn cùng Trịnh tước sĩ vài người, ngay cả người tổ chức cuộc đấu giá này Hà tước sĩ chi sợ cũng là cái loại gia cảnh” bần hàn” này.

- 3 triệu lần 1, 3 triệu lần 2, chúc mừng Lý tiên sinh, ngài đã đấu giá được phách phẩm do Diệp tiên sinh đưa ra!

Hanh Lợi cuối cùng cũng đập chùy đấu giá xuống, chính thức tuyên bố, hẳn lúc này hoàn toàn không có cái cảm giác hưng phấn, mà lại hơi cảm thấy chút nhục nhã, dù sao lần đấu giá này, căn bản cũng không còn là hẳn đóng vai nam chính nữa rồi.

- Tốt rồi, chúng ta đi đi!

Chúng kiến Lý Siêu ký tên vào một tờ chi phiếu để vào trong dương từ thiện, Diệp Thiên đứng dậy, hẳn tin tưởng chuyện tối nay mà được mấy chị bán thị bán cá ở chợ đồn ra ngoài, thanh danh Ma Y đường nhất định là như mặt trời chính Ngọ, tối thiểu ở cái đất Hồng Kông này tuyệt đối không còn một đối tượng nào dám khinh thị Ma Y đường của hắn.

- Diệp tiên sinh, tôi đi với cậu.

Lấy được bình ngọc, Lý Siêu đi tới bên người Diệp Thiên, toét phát ném qua cửa sổ 3 triệu, hẳn ít nhất cũng phải biết viên thuốc trong bình dùng thế nào chứ? Nếu vạn nhất dùng sai phương pháp, không đạt được được hiệu như mong muốn, chỉ sợ là hối không kịp.

- Được, đang định nói chuyện cùng Lý tiên sinh đây.

Diệp Thiên gật gật đầu, khi đi qua vị trí ngồi của Trang Duệ, Diệp Thiên đứng lại một chút nói:

- Trang tiên sinh, ngày mai chú gặp anh một chút được không?

Tuy rằng dị năng người này cùng khả năng bói toán hoàn toàn không có gì giống nhau, nhưng Diệp Thiên vẫn nghĩ rằng nên giải thích cho cậu ta một vài chuyện về dị năng giả, bởi sắp tới hắn sẽ phải qua Châu Âu tham gia cái gọi là “Đại hội giao lưu giữa các dị năng giả”.

- Diệp tiên sinh, mai em phải rời khỏi Hồng Kông, sợ là không gặp được đại ka...

Trang Duệ lắc lắc đầu, hẳn tuy rằng đối với Diệp Thiên rất tò mò, nhưng đối với dị năng của mình, Trang Duệ luôn cố dấu thật kỹ, thậm chí ngay cả mẫu thân hắn cũng không hề nói.

Trang Duệ có cảm giác, nếu như mình gặp đối phương, bí mật trong lòng tuyệt đối sẽ không giữ được, vì hắn cảm giác được người thanh niên thâm sâu khó lường trạc tuổi mình này hoàn toàn có thể nhìn thấy điều sâu xa nhất trong lòng hắn.

- Vậy được, chúng ta ngày khác nếu có duyên sẽ tái kiến!

Diệp Thiên có thể đoán được, Trang Duệ không muốn gặp mình là sợ lộ chuyện, lập tức cười nói:

- Trang tiên sinh, ngày sau nếu kiếm đất dụng võ, cũng nên cẩn thận tiểu nhân dòm ngó.

Trên địa cầu này có đến hàng tỷ người, tuy rằng dị năng giả con số vô cùng ít, nhưng không phải là không có, nếu đối phương không muốn tiếp xúc với mình, Diệp Thiên cũng không miễn cưỡng, cười cười đi tới bên cạnh Hà tước sĩ, nói:

- Hà tiên sinh, hôm nay tôi còn có chút chuyện, xin phép cáo từ trước.

- Đa tạ Diệp tiên sinh vì sự nghiệp từ thiện mà công hiến, ngày khác Hà mỗ sẽ tới tận cửa cảm ơn!

Nghe được lời Diệp Thiên, Hà tước sĩ vội vàng đứng dậy, hắn cũng không nghĩ tới mình có ý định tổ chức một buổi đấu giá từ thiện, lại có thể thu được một số tiền lớn như vậy, tất cả đa phần đều là tiền túi của Diệp Thiên và Lý Siêu bỏ ra, lại còn 2 tỷ đôla Hồng Kông thu được từ những người còn lại, số tiền này đã vượt xa con số kỉ lục về số tiền từ thiện tại Hồng Kông đã từng được ghi chép trước đây.

- Hà tước sĩ khách khí rồi!

Diệp Thiên cười nói, hướng Đường Văn Viễn cùng Sâm Tĩnh Lan trong đại sảnh gật đầu, rồi cùng Lý Siêu đi ra ngoài đại sảnh trường đấu giá.

- Khiếu Thiên chúng ta Ma Y đường của chúng ta có phải quá nổi tiếng không?

Ngồi trong biệt thự, tay cầm tờ báo, Diệp Thiên lắc đầu cười nói:

- Trước kia nghe nói Chó săn (thợ săn tin) ở Hồng Kông là nổi tiếng nhất, nhưng chẳng phải bọn họ chỉ đưa tin về các minh tinh thôi sao? Như thế nào lại đi quan tâm tới cả một buổi đấu giá từ thiện như vậy a?

Diệp Thiên cầm tờ báo, trang đầu là hình ảnh của bốn người chụp trong đêm, hắn không cần nhìn cũng biết bốn người này là ai, chính là Lý Siêu, Lôi Hồ, Chu Khiếu Thiên, cùng mình tới qua lúc rời khỏi buổi đấu giá.

Tên paparazzi kia hẳn là ẩn ở đâu đó, sau đó bố trí camera tự động chụp, nếu không với thân thức của hắn, không có khả năng không phát hiện ra.

Hơn nữa tên phóng viên này rất có thể là một vị khách trong buổi đấu giá trường, bởi mọi việc trong buổi đấu giá hắn rõ như lòng bàn tay, hẳn giật cái tí “ buổi đấu giá trên trời”, Lý Siêu cùng Ma Y đường phách phẩm đã trở thành trung tâm của bài báo.

- Sư phụ, Lý Siêu còn có lực hấp dẫn hơn cả đám minh tinh ấy chứ, phàm là nơi nào hắn xuất hiện, chắc chắn đám người bu xung

quanh quá nửa là phóng viên các báo.

Chu Khiếu Thiên ở Hồng Kông đã lâu, đối với xã hội Hồng Kông cũng hiểu biết một chút, cầm tờ báo lên cười nói:

- Tối hôm qua chủ biên của tòa soạn này đã gọi điện cho nhĩ sư bá, bằng không tin này có thể được dẫn lên báo sao ạ, sư phụ bài báo này chính là một màn quảng cáo hoành tráng cho Ma Y đường của chúng ta đó mà.

Hồng Kông cơ hồ tin tức vô cùng nhanh nhạy, cũng thâm biết được quan hệ giữa Ma Y đường và Tả Gia Tuấn, mà ở Hồng Kông dám đắc tội với Tả đại sư, cơ hồ là không có tồn tại, ngay cả vị chủ biên của tòa soạn báo cũng phải gửi bản thảo cho y duyệt trước, đặc biệt đánh bóng thanh danh Ma Y đường, có khi còn có phần bóng hơn tên tuổi Lý Siêu ấy chứ. `var content = $('#detailcontent').find('p,br');` `var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('`

`');` `}(function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->`

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 898

Tin Tức

Sư phụ, bài báo này quảng cáo quả là không tồi a!

Đang khi nói chuyện, Lôi Hồ cùng Tả Gia Tuấn từ bên ngoài đi vào nói:

- Sư phụ, bài báo này vừa ra, vậy mà đã có mấy chi phiếu xin được quyền tiền từ thiện rồi này, người nói xem chúng ta phải làm sao?

- Sax, là quyền tặng cho ai? chúng ta có tư cách làm người đứng ra thu nhận tiền từ thiện sao?

Diệp Thiên biết, cơ cấu làm từ thiện của Hồng Kông rất là quang minh chính đại, không những phải công bố rộng rãi ra ngoài, còn có người luôn luôn giám sát, mà nếu muốn xây dựng một tổ chức từ thiện như vậy, các tiêu chuẩn cũng phi thường nghiêm khắc.

- Sư phụ, Lý tiên sinh quyên giúp một triệu usd. Đường tiên sinh 500 ngàn usd, còn Hà tước sĩ quyên 100 ngàn...

Lôi Hồ nhìn tờ hợp đồng quyên tiền từ thiện trên tay nói:

- Ma Y đường chúng ta được công ty của Đường tiên sinh bảo lãnh, có đầy đủ năng lực bồi hoàn nợ nần, cho nên có thể nhận được tiền quyên tặng, sư phụ người xem tiền này chúng ta có nên nhận hay không?

- Hay là thôi đi...

Nhìn tờ giấy Lôi Hồ đưa cho, Diệp Thiên lắc lắc đầu nói:

- Đợi lát nữa người gọi lại cho mấy người Lý tiên sinh Hà tiên sinh, nói rằng hảo tâm ý của họ chúng ta xin nhận, nhưng Ma y đường chúng ta về tài chính cũng không thiếu, tạm thời chưa cần tới những nguồn tài trợ từ bên ngoài, đỡ những phiền toái sau này!

Chỉ cần nhận bản ghi chép quyền tặng này, Ma Y đường lập tức phải có người giám sát công khai, còn phải giải thích rõ ràng một số phương hướng từ thiện của tổ chức, Diệp Thiên hiện tại tiền cũng không thiếu lắm, cho nên hẳn không muốn hứng mấy chuyện phiền toái loại này.

- Quên đi, để ta tự điện vậy, dù sao cũng phải nể mặt mũi người ta một chút.

Đối với Lý tiên sinh người quyền 1 cũ, Diệp Thiên tự nhiên biết dụng ý, ông ta ngày hôm nay sau khi sử dụng đan dược, công hiệu rất nhanh, hẳn giám đốc Lý Siêu hôm qua cả đêm sung sướng tới không thể ngủ được, bằng không sẽ không làm cái chuyện quyền tiền nhiều như vậy đâu.

Còn Hà tước sĩ quyền tiền, chẳng qua là muốn cảm ơn Diệp Thiên ngày hôm qua đã làm mạnh thường quân thôi, bởi vì buổi tối từ thiện hôm đó, tổng cộng thu được hơn 10 tỷ đôla Hồng Kông, làm cho cả giới từ thiện Hồng Kông khiếp sợ, khiến thanh danh Hà tước sĩ trở thành một trong những người làm từ thiện hàng đầu ở Hồng Kông.

Cảm điện thoại bàn lên, Diệp Thiên bấm số di động của Lý Siêu, hai hồi chuông qua đi, bên kia có người bắt máy.

- Ó, Diệp tiên sinh phải không?

Thanh âm Lý Siêu vang lên thập phần trung khí (khí tức của một người trung niên chứ không phải của một ông già 8x), nghe căn bản không giống với một lão nhân bát tuần.

- Vâng, lý tiên sinh, ngài quá khách khí rồi, tâm ý của ngài Diệp Mỗ xin lĩnh, nhưng tiền xin ngài nhận lại cho.

Diệp Thiên đối với một lão nhân với cả một đế chế kinh tế như vậy vẫn rất tôn trọng, Lý Siêu dù sao cũng là những tầng lớp người trên đỉnh xã hội.

Hơn nữa chuyện năm đó Lý Siêu cho hẳn mượn phi cơ, Diệp Thiên vẫn là thiếu đối phương một phần nhân tình, nếu không hẳn cũng sẽ không dễ dàng xuất ra viên thuốc đó như vậy, phải biết rằng, con người sinh lão bệnh tử là quy luật, hành vi như hôm qua của Diệp Thiên chính là một việc làm nghịch thiên, sợ là lúc sau này khi hắn độ kiếp sẽ gặp không ít thiên kiếp đáng sợ.

- Được, tôi không làm khó ngài, Diệp tiên sinh, nếu ngài ngày sau cần gì, xin cứ nói.

Lý Siêu cũng hiểu biết một chút về Diệp Thiên, người có thể nhảy từ trên máy bay xuống mà vẫn bình yên vô sự, há có thể dùng

tiền tài bình thường mua chuộc tấm lòng người ta?

- Đúng rồi, Diệp tiên sinh, dược tính của viên thuốc hẳn là hết rồi đúng không?

Dừng lại một chút, bên kia điện thoại thanh âm lại vang nên, nhưng có vẻ là hơi nhỏ một chút, tựa hồ là không muốn người khác nghe được.

Cái này cũng khó trách Lý Siêu, bởi vì khi hắn ăn viên đan dược vào, tràng vị bắt đầu sôi lên ùng ục, cứ mỗi nửa giờ lại phải đi WC một lần, những thứ hắc thải ra hôi kinh khủng, cho dù xả nước đi rồi, nhưng cả biệt thự vẫn bao trùm cả một mùi hương khó ngửi.

Nhưng qua một đêm như vậy, Lý Siêu cũng không có dấu hiệu gì của việc mất nước, buổi sáng ngủ giẫy muộn hơn một giờ, Lý Siêu chỉ cảm giác cơ thể tinh lực dồi dào, giống như là trở về thời tráng niên 40 tuổi vậy, lúc này mới biết những thứ thải ra đó hoàn toàn là tạp chất cùng độc tố trong cơ thể.

Nhưng cái mùi vị đi WC liên tục cùng mùi hương nọ thực sự là khó thở, Lý Siêu ban ngày còn có công việc ở công ty, không thể không ra ngoài, nhưng nếu cứ 30 phút chạy 1 lần thể này thì thật không ổn, vì thế mới liều mạng hỏi Diệp Thiên một phen.

- Lý tiên sinh, không sao đâu, ngài không cần lo lắng, sau này không còn phải vất vả như hôm qua nữa rồi.

Nghe được lời Lý Siêu, Diệp Thiên cũng nhin không được bật lên cười, hắn cũng cho người nhà uống loại dược liệu này, hiển nhiên biết được phản ứng.

- Diệp Thiên, đệ lần này đi Thụy Sĩ, có cần ta cùng đại sư huynh đi cùng không?

Chờ Diệp Thiên cúp điện thoại, Tả Gia Tuấn mở miệng nói:

- Đệ lúc đang đối phó đám người ở Nga, ta cũng điều tra được một vài thông tin, ở châu Âu đích xác có một số người, có thể dùng máu tươi để bổ sung linh khí, hoàn toàn không thể xem thường được.

- Là Huyết Tộc? Có phải là sư phụ chưa từng nghe qua?

Diệp Thiên còn chưa nói gì, Lôi Hồ bên cạnh mặt cũng biến sắc.

- Sao thế? Người biết tộc người này?

Diệp Thiên nhìn về phía Lôi Hồ, người đệ tử này sinh ra và lớn lên ở nước ngoài, mong rằng đối với chuyện này hẳn biết được chút ít.

- Trước kia ở New York có một gia tộc Mafia, trong vòng một đêm bị huyết tẩy, nghe đồn là do Huyết Quỷ gây ra.

Lôi Hồ cười khổ nói:

- Chuyện đó không biết đúng sai thế nào, con vẫn chỉ cho là tin vịt mà thôi, nhưng hiện tại, nghĩ lại chuyện này chưa chắc là giả, sư phụ, nếu không con với người đi Châu Âu một chuyến, Hồng Môn của chúng ta bên đó căn cơ cũng vô cùng thâm hậu.

- Không cần đâu, Ma Y đường bên này không thể thiếu người được, Nhị sư huynh các huynh cũng không cần phải xuất môn, đệ cùng Khiếu Thiên đi là tốt nhất.

Diệp Thiên lắc lắc đầu thân nhiên nói:

- Linh khí không gian không đủ để tu luyện, vì thế những người thực lực cường đại căn bản là không tồn tại, huyết tộc kia cho dù mạnh tới đâu cũng sẽ có giới hạn, không cần phải lo lắng như thế.

Thiên đạo vận hành, tự nhiên là có quy tích, một người thực lực nếu cường đại quá thì đã phải phá toái hư không rời đi rồi.

Dựa theo suy nghĩ của Diệp Thiên, mấy người Thanh Ngu, Phật thích ca, ngay cả việc tin đồn chúa Jesus tử vong, đơn giản chỉ là bị thiên địa đại đạo trục xuất khỏi thế giới phạm tục mà thôi, hẳn hiện tại cũng là đã tới cực hạn, nếu không phải cực lực áp chế tu vi, sợ là lôi kiếp đã tùy thời bùng nổ xuống.

Cho nên lời nói vừa rồi của Diệp Thiên cũng không phải là tự đại, mà là tự tin, hẳn chính là tồn tại đỉnh phong ở cái thế giới này, hoàn toàn có thể ứng phó với mọi chuyện xảy ra.

Tả Gia Tuấn còn định khuyên giải thêm, thì điện thoại trên bàn lại rung lên, bắt máy nghe vài công xong, Tả Gia Tuấn đem điện thoại đưa cho Diệp Thiên nói:

- Mẹ đệ gọi tới, tìm đệ.

Tiếp nhận điện thoại xong, Diệp Thiên cười nói:

- Mẹ, là chuyện gì? Con không phải ngày nào cũng điện thoại về nhà báo cáo hành tung rồi sao?

Bởi vì Diệp Thiên mỗi lần xuất môn đều không mang điện thoại cũng không thông báo hành tung của mình, vì vậy Tống Vy Lan cùng Vu Thanh Nhã lần này đã hạ một mệnh lệnh cho hắn, mỗi ngày đều phải điện thoại về nhà, nếu không sau này cho hắn nửa tháng không được gặp con.

Kỳ thật cho dù là mẹ và vợ không giao nhiệm vụ này cho hắn, Diệp Thiên cũng sẽ mỗi ngày đều gọi điện về nhà, vì như thế hắn còn có thể nghe được tiếng con trai khóc, đối với Diệp Thiên mà nói đó như là âm thanh của tự nhiên mà một ngày không được nghe hắn sẽ cảm thấy khó chịu vô cùng.

- Coi như lần này con biết nghe lời.

Tống Vy Lan đầu dây bên kia cũng nở nụ cười, dừng một chút lại nói:

- Con trai, con lần trước nhờ mẹ điều tra xe trong viện bảo tàng có cái “ Thôi bối đồ ” hay không hay sao? Mẹ đã nhờ một vị bằng hữu trong hoàng thất điều tra, trong văn phòng bọn họ, có một cuốn tàn thư, đúng như cuốn thối bối đồ con miêu tả.

Từ khi Diệp Thiên biết suy nghĩ tới giờ, người con trai này cũng chưa một lần cầu qua người mẹ chuyện gì, cho nên đối với sự tình của con trai, Tống Vy Lan cũng thập phần để ý, trước đó không lâu nàng biết được bảo tàng có sửa sang lại một lần, lại gọi điện thoại cho người quen trong hoàng thất, hỗ trợ điều tra, quả nhiên đã có tin tức.

- Ô, Mẹ, có thể cho con xem cuốn Thối Bối đồ kia không?

Nghe được lời mẹ, Diệp Thiên ánh mắt không khỏi sáng ngời, hắn vốn đoạt được một phần của Thối Bối đồ từ trong động phủ của Tư Không gia tộc ở Thần Nông Giá, cuốn tàn thư bên trong ẩn chứa một năng lượng cường đại, vì thế mà Diệp Thiên cho đến nay vẫn chưa minh bạch được đạo lý trong cuốn Thối Bối Đồ này, hắn đoán rằng có lẽ cũng vì nguyên nhân là tàn thư không trọn vẹn.

Trước mắt lại có tin tức về một phần của cuốn tàn thư, Diệp Thiên tự nhiên sẽ không buông tha, bởi vì Thối Bối Đồ kia, tựa hồ cũng không thể dựa vào bói toán để tìm kiếm, nó giống như một pháp bảo cường đại, ngay cả cảm ứng của Diệp Thiên cũng không cảm giác được một chút nào. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 899

Luân Đôn

Nếu không thể thì mẹ đã không gọi cho con cú điện thoại này.

Sau khi nghe thấy tiếng vội vàng của con trai, Tống Vỹ Lan còn đặc ý hơn so với được khoản tiền 100 triệu:

- Bạn mẹ là họ hàng với vua, người thừa kế thứ 16, con làm xong việc hãy đi Anh tìm cô ấy, cô ấy sẽ dẫn con đi bảo tàng lớn của nước Anh.

- Vật đó khẳng định là trong viện bảo tàng sao?

Lúc này Diệp Thiên trấn tĩnh trở lại, suy nghĩ đang chuyển động:

- Mẹ, con thấy... chưa cần tìm bạn mẹ trước hãy để cho thử xem có con đường khác hay không.

Cuối cùng không phải là Diệp Thiên không muốn tìm quyển sách kia để vào túi mà nếu như thông qua vị hoàng thất này, ngay sau đó vật kia lại mất tích thì Diệp Thiên khó mà rửa được sạch hiềm nghi, chẳng thà cứ trực tiếp nén vào bảo tàng ăn trộm đồ cho xong.

Tục ngữ có câu, trộm sách là nhã tặc, huống vật đó là bị đoạt đi, chuyện này tuyệt đối không hề gây cho Diệp Thiên chút tâm lý nặng nề nào.

- Diệp Thiên, con muốn làm gì?

Tuy ở thời gian cùng với con trai cũng chưa được lâu nhưng không ai hiểu con bằng mẹ, Diệp Thiên chần chừ Tống Vỹ Lan thấy có điều không đúng vội vàng hỏi:

- Không phải con có ý biến thái gì đấy chứ? Mẹ cũng không muốn tác phẩm nghệ thuật quốc tế này liên quan đến đạo tặc đâu.

Trong thế giới phú quý, có rất nhiều những tác phẩm nghệ thuật quý giá, người ta nguyện ý vung tiền như rác, có những tác phẩm ấy thì cũng có đạo tặc, thủ đoạn của chúng cao minh, đánh cắp các tác phẩm có giá trị đặc biệt là trong các cuộc triển lãm hoặc trong các bảo tàng.

Vốn là thế nhân có thể xem các tác phẩm này, nó đều bị một vài người cất giấu, nhiều tác phẩm quý giá cũng bị xói mòn, Tống Vỹ Lan sợ rằng con trai mình muốn đánh cắp Thôi Bối đồ cho nên mới ngăn cấm.

- Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy? Sao con có thể dùng những người đó?

Diệp Thiên bị nói làm cho dở khóc dở cười, cho dù là không làm được trộm, có dù là cố chấp đi trộm thì cũng có thể vào bảo tàng đó cướp, chẳng qua là muốn mượn Rudolph trộm Las Vegas, cho dù là nước Anh có ngoài nghi thì cũng không có chứng cứ trách đến mình.

- Dù sao thì con cũng không phải là người tốt đẹp gì.

Tống Vỹ Lan phản ứng nói với con trai:

- Mẹ và Elizabeth đã nói, nếu như đồ vật bị cất giữ kia là thật, ta có một tâm họa của Picasso có thể đổi được, con đừng có suy nghĩ lệch lạc.

- Thật sao? Mẹ, mẹ thật là vĩ đại...

Sau khi nghe chuyện, Diệp Thiên không khỏi vui sướng, xem ra một người có mẹ quả không tồi, về phần bức tranh của Picasso kia trong mắt Diệp Thiên hẳn còn coi không bằng cả giấy vệ sinh.

- Tiểu tử con nói nhảm ít thôi, khi nào đi thì nói trước cho mẹ một tiếng.

Tuy ngữ khí của Tống Vỹ Lan có vẻ không dễ nghe nhưng trên mặt bà cũng tươi cười, có thể làm cho con trai vui như vậy cho dù táng gia bại sản bà cũng nguyện làm.

- Mẹ, còn trước gì nữa? Hôm nay con bay đến Luân Đôn ngay, bây giờ mẹ sắp xếp đi.

Ngoài việc dùng linh thạch tu luyện ra, trên đời này còn có cái gì còn có thể khiến Diệp Thiên tâm động? Không nghi ngờ gì nữa nó chính là Thôi bối đồ, chính là một món đồ trong một món đồ, dù sao cách cuộc họp những người có dị năng ở Thụy Sĩ cũng chỉ còn có

mấy ngày, Diệp Thiên nghĩ nên đi Luân Đôn ngay để xác định chuyện này.

- Lớn như vậy rồi mà làm việc vẫn còn bộp chộp!

Tổng Vĩ Lan tức giận giáo huấn con trai một câu nhưng vẫn đồng ý:

- Được rồi, bây giờ mẹ sẽ gọi điện thoại cho Alizabeth, con cũng lưu lại số của cô ấy mà liên lạc, nếu như đồ được cất kia là thật thì mẹ sẽ giúp con trao đổi.

- Được, cảm ơn mẹ... Hôn mẹ một cái!

Diệp Thiên cười với mẹ rồi cúp điện thoại quay ra nói với Chu Khiếu Thiên:

- Khiếu Thiên, bây giờ đi cùng ta ra sân bay, sau đó quay về Kinh Thành đến Tứ hợp viện cầm cuốn Thần Nông sau đó bay thẳng đến Luân Đôn, chúng ta gặp nhau ở đó.

So với đại hội người dị năng, Diệp Thiên rất kì vọng vào Thôi bói đồ kia, càng cần to một chút, có lẽ chuyện này phải quấy rầy đến sư phụ Lý Thiện Nguyên, thì mới có được đáp án.

Thấy Diệp Thiên nóng vội như thế, Tả Gia Tuấn đã đích thân lái xe đưa hắn và Chu Khiếu Thiên ra sân bay, sau khi Chu Khiếu Thiên bay đi Bắc Kinh, Diệp Thiên cũng bay đi Luân Đôn bằng máy bay tư nhân.

- Ngài là Diệp tiên sinh?

Lúc Diệp Thiên xuống đến sân bay quốc tế Luân Đôn, một người đàn ông trung niên đi giầy tây đến chào đón, thấp giọng nói:

- Tôi là Hồ Hồ, là đại sứ trong nước trú tại đại sứ quán Anh, Diệp tiên sinh, xe đã chuẩn bị xong!

- Những người này thật đúng là... sợ ta không đi Thụy Sĩ sao?

Diệp Thiên lắc đầu, lúc trên máy bay hắn đã nhận được điện thoại của quan ngành nói là có người đón ở sân bay, điện thoại là do Chủ Mão Tịch đích thân gọi tới, Diệp Thiên cũng không tiện làm phật ý đối phương.

Đối với ngoại giao cấp cao Diệp Thiên cũng có chút hiểu biết, trú trong lãnh sự quán ngoài việc làm đại sứ ra thì còn tham tán chính

trị.

Mà nước Anh xử lý công việc thì còn ra một lãnh sự quán nhỏ mới có thể bằng, giống như Hồ Hồ này làm tham tán nếu như để cho tới những nước như Tây Ban Nha e rằng trực tiếp đảm nhiệm đại sứ tiếp cấp bậc này không coi là thấp.

- Công việc của tôi chính là phục vụ Diệp tiên sinh.

Lúc hơn 3 tiếng trước, Hồ Hồ nhận được điện thoại của Nhạc Chủ tịch, giao cho ông ta nhiệm vụ tiếp đãi Diệp Thiên, cho nên cho dù là Diệp Thiên còn rất trẻ nhưng Hồ Hồ cũng không dám nửa phần lãnh đạm.

Xe của lãnh sự quán có giấy phép chạy nhanh ra sân bay, Hồ Hồ nói:

- Diệp tiên sinh, nghe nói đây là lần đầu tiên ngài đến Luân Đôn? Nơi này chính là một trong 4 thành phố lớn của thế giới, nếu ngài cần tôi có thể sắp xếp hết lộ trình cho ngài ở đây.

Hồ Hồ nhận được chỉ thị, chính là phải thỏa mãn những yêu cầu của người thanh niên này khi hắn ở Luân Đôn, hơn nữa còn phải đưa hắn lên máy bay đi Thụy Sĩ.

Đương nhiên trong yêu cầu Hồ Hồ cũng phải luôn đi bên cạnh Diệp Thiên, bởi vì nếu như làm hỏng năng lực của Diệp Thiên thì mấy nhà lãnh đạo trong nước sẽ phải đau đầu, chuyện phát sinh ở Seberia đến giờ bọn họ còn chưa giải quyết xong với nước Nga.

- Nơi của Quý hút máu? Ha ha, chỗ này thú vị đây!

Từ khi còn ở trên máy bay Diệp Thiên đã cảm nhận được không khí ở đây tràn ngập hai loại hơi thở bất đồng.

Một khí thể bao trùm quanh giáo đường, là một loại của tín ngưỡng Phật giáo, mà khi trong thần thức của Diệp Thiên trong quán Bar nhỏ cũng có thể cảm ứng rõ ràng được một chút khí tức trên cơ thể của vị bá tước Kurt kia.

- Quý hút máu? Diệp tiên sinh nói đùa à? Trên đời này làm gì có sinh vật ấy?

Hồ Hồ nghe thấy vậy lặng đi một chút, nhân tiện nói luôn:

- Nhưng ở Anh cũng có nhiều việc hút máu quý chính là quán Bar, nếu như ngài muốn cảm nhận loại văn hóa này, tối nay tôi sẽ dẫn ngài đến đó.

- Không cần, đối với loài sinh vật này tôi cũng không có nhiều hứng thú.

Diệp Thiên lắc đầu, nhìn đồng hồ trên cổ tay nói:

- Nửa tiếng nữa tôi có cuộc hẹn ở Bảo tàng Anh, có thể đưa tôi đến đó được không?

Chuyện của Tổng Vụ Lan hiệu quả đặc biệt cao, lúc Diệp Thiên còn ở trên máy bay bà đã giúp Diệp Thiên hẹn thời gian gặp mặt, cho thấy bà có sức ảnh hưởng rất lớn.

Phải biết rằng, người mà Diệp Thiên muốn gặp cũng không phải là dân chúng bình thường, đó là một người thừa kế trong hoàng tộc, tuy họ vua không lớn bằng trước kia nhưng vẫn được người Anh rất coi trọng, trên thế giới ngoài Ả Rập, sức ảnh hưởng của họ vua không phải ai muốn gặp cũng được.

- Không thành vấn đề, Diệp tiên sinh, nhất định là sẽ đến đúng giờ.

Hồ Hồ gạt đầu, lái xe rẽ trái sau khi qua mấy cái đèn đỏ đã thấy một chiếc xe cảnh sát của Anh đuổi theo.

Hồ Hồ căn bản là không để ý xe cảnh sát phía sau đang yêu cầu dừng lại mà cứ chạy như điên trên đường, Diệp Thiên cũng hết chỗ nói rồi, xem ra thời gian của bản thân có chút hà khắc rồi, làm cho vị quan ngoại giao này chủ động phạm luật trong quốc gia khác.

- Diệp tiên sinh, hi vọng không làm chậm việc của ngài.

Lúc cách nửa tiếng chỉ còn 5 phút đồng hồ, Hồ Hồ dừng xe ở cổng Bảo tàng Anh đưa danh thiếp cho Diệp Thiên nói:

- Cảnh sát để tôi ứng phó, sau khi Diệp tiên sinh đã lo xong việc hãy gọi điện cho tôi.

- Lái xe không tồi, tôi thấy ông làm tham tán không bằng làm quan võ đâu.

Diệp Thiên cười ha ha xuống xe, chính hắn không biết vị tham tán này có đặc thù, vốn trong nước ông ta là người của Mổ bộ bát cục, cũng có quân hàm mao phân, nếu không thì Chủ Mão Tịch cũng không thể trực tiếp gọi điện thoại cho ông ta.

Gọi điện thoại cho Elizabeth, Diệp Thiên được một nhân viên bảo tàng dẫn vào một văn phòng gần đó là hành lang gấp khúc, hau người đi mất tận 5 phút.

- Mẹ kiếp, đúng là một quốc gia cường đạo, đồ trong này đều là sự các quốc gia khác đến lấy trộm.

Thấy những đồ triển lãm rục rờ, san sát Diệp Thiên xem cũng hiểu nguồn gốc của quốc gia này, theo Thần thoại Hy Lạp,

- Ô, anh chính là con của Merri, Thượng đế ơi, anh và Merri rất giống nhau.

Sau khi Diệp Thiên đi vào văn phòng một người phụ nữ khoảng hơn 40 tuổi khí chất tao nhã đứng dậy, cô nói có hơi khao trương nếu không Diệp Thiên có trời mới biết được tên tiếng Anh của mẹ.

- Cô Windsor, cô còn đẹp hơn cả mẹ của cháu!

Diệp Thiên biết ở nước ngoài khen ngợi phụ nữ xinh đẹp tuyệt đối không phải là chuyện đùa giỡn, không mất tiền ca ngợi cho một trận thật đã. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhãn Quyển 10

Chương 900: Trao Đổi

Chương 901: Tới Tay

Chương 902: Di Biến

Chương 903: Siêu Năng Lực

Chương 904: Tinh Báo

Chương 905: Trục Lợi

Chương 906: Sinh Tử

Chương 907: Đại Ô Long

Chương 915: Cường Giả Tập Hợp

Chương 916: Chương Trình

Chương 917: Khiêu Chiến

Chương 918: Đấu Quyền

Chương 919: Đánh Gục

Chương 920: Phái Giết!

Chương 921: Tả Thuật

Chương 922: Chết

Chương 923: Tham Lam

Chương 924: Cúi Đầu

Chương 925: Lập Uy 1

Chương 926: Lập Uy 2

Chương 927: Lập Uy 3

Chương 928: Lập Uy 4

Chương 929: Kết Thúc

Chương 930: Lấy Đi Sinh Tử (1)

Chương 931: Tử Vòng

Chương 932: Báo Hộ

Chương 933: Mười Năm 1

Chương 934: Hắc Giao Đồ Kiếp 1

Chương 935: Hắc Giao Đồ Kiếp 2

Chương 936: Hắc Giao Đồ Kiếp 3

Chương 937: Trong Nháy Mắt Qua Trăm Năm

Chương 938: Phá Vô Hư Không (Kết)

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 900

Trao Đổi

Cậu thật biết ăn nói, thượng đế, sao lại không cho ta trẻ lại hai mươi tuổi chứ?

Elizabeth chuyển động cái đầu, trên mặt hiện ra một tia đỏ ửng, khi Diệp Thiên tăng bốc trên mặt lộ ra vẻ thật thà, thực thành công làm cho vị nữ sĩ này tin là thật.

- Diệp Thiên, ta còn chưa già như vậy mà? Cậu không cần kêu ta là dì, cứ gọi ta là chị Elizabeth đi!

Người phụ nữ trước mặt này mặc dù có chút đa tình, nhưng làm người cũng rất thẳng thắn, Diệp Thiên thấy nàng nói chuyện không tòi, lập tức cười nói:

- Được rồi, chị Elizabeth thân mến, không biết khi nào thì em có thể nhìn thấy tác phẩm nghệ thuật đến từ Trung Quốc kia nhỉ?

- Quả nhiên là người Trung Quốc không có tình thú.

Elizabeth bĩu môi, nói rằng:

- Lúc nào cũng có thể, nhưng Diệp Thiên, chẳng lẽ cậu nói tác phẩm nghệ thuật kia so với ta còn có mị lực hơn sao?

- Đương nhiên không, tác phẩm nghệ thuật đại biểu chính là lịch sử, mà chị Elizabeth cũng là tác phẩm nghệ thuật có sẵn.

Không cần tiền mua lời, Diệp Thiên chắc là không biết keo kiệt, nói nếu đồ là thật, Diệp Thiên còn cần người tại Anh quốc có lực ảnh hưởng lớn này giúp hắn tiến hành trao đổi, trước mắt cũng không phải là thời điểm đắc tội nàng.

- Vậy còn được, tôi đã cho bọn họ đi lấy, lập tức cậu có thể nhìn thấy.

Nghe được lời nói của Diệp Thiên, Elizabeth cao hứng nở nụ cười, nàng cũng không phải thật sự có tình ý đối với Diệp Thiên, chẳng qua là đang đùa vui với con trai của người bạn cũ mà thôi.

Hai người khi nói chuyện, một người đàn ông trung niên đi vào văn phòng, trên tay phải của hắn, mang theo một rương mật mã màu bạc, mở miệng nói rằng:

- Công chúa Elizabeth, đồ vật lấy đến đây rồi, là vị tiên sinh này yêu cầu giám định và thưởng thức ư?

- Vẫn gọi là công chúa sao?

Lời nói của người nọ để cho Diệp Thiên nhìn Elizabeth thêm một cái, loại xưng hô này đã biến mất ở Trung Quốc cả trăm năm.

- Diệp thiên, vị này chính là người phụ trách các đồ vật ở nhà bảo tàng Deko Alex, chuyện của cậu ít nhiều anh ta sẽ hỗ trợ.

Elizabeth giới thiệu người trung niên cho Diệp Thiên.

- Công chúa Elizabeth khách khí rồi, thành viên hoàng thất có quyền lợi tùy thời xem xét đồ trong nhà bảo tàng mà.

Anh quốc là quốc gia thực hành chế độ đại biểu quân chủ lập hiến, giai cấp tư sản thông qua hội nghị nắm giữ quyền lập pháp, họ xác lập nguyên tắc cơ bản "Pháp luật tối thượng" và "Vương quyền Hữu hạn", cấu thành trụ cột Anh chính trị quốc hội lập hiến về chính trị.

Tại Anh quốc, quốc vương là nguyên thủ quốc gia, quyền tư pháp cao nhất, bộ đội vũ trang Tổng tư lệnh và "Lãnh tụ Cao nhất", nhưng thực quyền kỳ thật là ở nội các, sở hữu tương quan sự vật, vương thất kỳ thật cũng không thể nhúng tay vào.

Đương nhiên, từ bỏ hoàng quyền, vương thất cũng nhận được rất nhiều bồi thường thỏa đáng, bọn họ có được địa vị tôn quý nhất trong xã hội, sở hữu tước vị công dân Anh quốc vinh quang, hoàng thất đều có thể được, mà tìm hiểu di sản văn hóa của nhà bảo tàng, đó cũng là đặc quyền của người trong hoàng thất.

- Công chúa Elizabeth, cô nghi ngại trước một chút...

So sánh với Diệp Thiên, lời nói và việc làm của Deko Alex không thể nghi ngờ là mang phong cách thân sĩ hơn rất nhiều, sau khi nhận một ly cà phê Elizabeth đưa cho, lúc này mới cẩn thận đem rương mật mã đặt ở trên bàn sau, mở miệng nói rằng:

- Đây là những di sản văn hóa thực trân quý của nhà bảo tàng, nhờ mọi người khi giám định và thưởng thức phải cẩn thận nhẹ nhàng.

- Đương nhiên, Deko Alex, phụ thân ta là một người thu thập rất có kinh nghiệm, người bên tôi đây chính là do ông ấy ủy thác đến giám định và thưởng thức đồ này!

Sau khi nghe được lời nói của Deko Alex, Diệp Thiên từ chối cho ý kiến nở nụ cười, từ lúc đối phương tiến vào đến trong phòng, hẳn cũng đã biết, thứ trong rương mật mã này, đúng là một phần của Thôi Bối Đồ, bởi vì tại trong cuốn sách, cũng mang loại khí cơ làm tim người ta đập nhanh.

Dựa theo điệp thiên đoán, những tranh vẽ gọi là những đoán trước tương lai trong Thôi Bối Đồ, chính là hai người nổi danh trong lịch sử sử dụng pháp bảo không biết tên hội chế ra, sau này tranh vẽ chia lia, có lẽ đều chỉ là vì che dấu tồn tại của pháp bảo kia.

Sau khi lấy ra một bao tay trắng đeo vào, Diệp Thiên lúc này mới mở ra cái rương mật mã không có khóa kia, Deko Alex một bên đứng nhìn khẽ gật đầu, từ cử chỉ của Diệp Thiên, hẳn có thể nhìn ra, đây là một nhà sư tu tâm tác phẩm nghệ thuật có kinh nghiệm.

- Ô? Tại sao vẫn không được đầy đủ?

Mở ra cuốn sách cũ, chân mày Diệp Thiên không khỏi nhíu lại thật sâu, bởi vì hắn phát hiện, cuốn sách Thôi Bối Đồ này chỉ có bảy tám trang, mặt trên vẽ đầy các loại tranh vẽ, cũng không thể ăn khớp cùng nửa cuốn chính mình từng có được kia.

Cuốn này phải là toàn bộ phần sau cuốn Thôi Bối Đồ, mà Diệp Thiên trước kia có được chính là bộ phận ở giữa, nói cách khác, muốn tìm đủ Thôi Bối Đồ, hẳn phải tìm được trang ghi chú của Thôi Bối Đồ, bằng không vẫn không trọn vẹn.

Đương nhiên, nếu gặp được, Diệp Thiên cũng sẽ không bỏ qua nửa cuốn tàn đồ này, sau khi giả vờ giám định một lúc, Diệp Thiên ngẩng đầu nhìn về phía Deko Alex, nói rằng:

- Quý ngài bảo quản đối với di sản văn hóa, thật sự là khiến người ta kính nể, một bộ sách không trọn vẹn như vậy, cũng bảo tồn được tốt như thế sao?

Ngữ khí của Diệp Thiên như là đang tán dương nhà bảo tàng nước Anh, nhưng trong lòng đang cười lạnh, nhà bảo tàng nước Anh có những di sản văn hóa đâu chỉ ngàn vạn thứ, căn bản là không có đủ tinh lực đi phân tích mỗi một món đồ cất giữ.

Mà Thôi Bối Đồ này có vài chỗ, thậm chí còn chưa được chà lau sạch sẽ tro bụi, hiển nhiên bọn họ sau khi nhận được thông báo của công chúa Elizabeth, mới từ trong đồng điển tịch cuộn cuộn tìm ra nó và làm một vài công tác bảo quản.

Bởi vậy có thể thấy được, nhà bảo tàng Anh không phải quá coi trọng đối với cuốn Thôi Bối Đồ này, trong lòng Diệp Thiên cũng có vài phần hiểu được, lập tức mở miệng nói:

- Deko Alex, ngài biết không, phụ thân tôi là một vị sưu tầm tác phẩm nghệ thuật người Trung Quốc, ông ấy đã từng có được sử dụng có một phần cuốn sách này, hiện tại muốn cho chúng nó hợp lại làm một, trở thành một tác phẩm nghệ thuật đầy đủ, không biết quý ngài có thể thỏa mãn nguyện vọng này của cha tôi hay không?

- Diệp tiên sinh, điều này... làm tôi thực khó xử!

Trên mặt Deko Alex lộ ra vẻ khó xử, nói:

- Nhà bảo tàng chỗ chúng tôi không có tiền lệ đem tác phẩm nghệ thuật đi quyên tặng cho cá nhân, huống chi cuốn tranh này là tinh mỹ như thế, thật xin lỗi, tôi sợ là không thể hoàn thành nguyện vọng này của phụ thân cậu!

Kỳ thật trước khi Diệp Thiên đến, Elizabeth liền nói chuyện với Tống Vi Lan, nói rõ hơn, có người muốn lấy một bộ tác phẩm thư họa của Picasso, đến đổi lấy cuốn sách này.

Picasso là ai? Trong cảm nhận của người Âu Châu, là từ xưa đến nay bất luận là nghệ thuật gia nào đều không thể so sánh với ông ấy, càng không cần phải nói một bộ tranh vô danh không có kí tên này, nhà bảo tàng Anh tự nhiên muốn làm thành giao dịch này.

Trọng yếu hơn là, Picasso là họa sĩ nổi tiếng cận đại, cho nên phần lớn di sản đều là từ các nơi trên thế giới đưa tới nhà bảo tàng Anh, bản thân họ cũng không có bao nhiêu đồ cất giữ của ông ta, đó cũng là nguyên nhân chủ yếu Tống Vi Lan dám khẳng định có thể trao đổi thành công với con trai.

Đương nhiên, là nơi giữ những tác phẩm nghệ thuật thế giới, nhà bảo tàng Anh đương nhiên không chịu thừa nhận bản thân vụ lợi, cho nên Deko Alex mới có thể tìm ra đủ loại lý do, chính là muốn cho Diệp Thiên đề xuất ý đồ trao đổi trước.

- Còn nói tập tranh hoàn chỉnh? Còn tinh mỹ? Tinh mỹ cái rắm, các người căn bản là không biết đây là cái đồ vật gì!

Sau khi nghe được lời nói của Deko Alex, Diệp Thiên nhin không được ở trong lòng chửi thề, cuốn Thôi Bối Đồ này vẽ rất là vụng

về, mặc kệ là nhân vật hay là cảnh tượng đều là quá ít ỏi, tương đối mà nói, những tranh giả tạo Thôi Bôi Đồ đời sau ngược lại mới có thể xưng được với " hai chữ tinh mỹ".

- Vậy thật sự là rất đáng tiếc, cha tôi vốn là muốn dùng một bức tranh của Picasso mà ông ấy sưu tầm được trao đổi cùng quý vị...

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra vẻ tiếc hận, vuốt tay nói rằng:

- Bức tranh của Picasso đó cũng đã ở trên phi cơ, vậy thật sự là rất đáng tiếc, Deko Alex tiên sinh, chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?

- Đã ở trên phi cơ? var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

'); } (function () { var d = new Date () ; document. write (") ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 901

Tới Tay

Đã ở trên phi cơ?

Deko Alex nghe vậy hai mắt sáng lên, vội vàng nói rằng:

- Không... Không, Diệp tiên sinh, đối với theo đuổi các tác phẩm nghệ thuật của phụ thân cậu, chúng tôi có thể hiểu được, chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

- A, vậy tôi phải như thế nào mới có thể đem cuốn sách này mang về đây?

Trong ánh mắt Diệp Thiên lộ ra nét mỉm cười:

- Deko Alex tiên sinh, ngài phải biết, nếu không phải cha tôi muốn cho đồ vật không trọn vẹn hợp lại làm một thì ông ấy chắc là không muốn xuất ra bức tranh của Picasso tiên sinh đâu!

- Tác phẩm nghệ thuật là vô giá, chúng ta không thể dùng danh nghĩa trao đổi.

Nói thực ra người nước ngoài vẫn là thắng thắn hơn so với người trong nước rất nhiều, sau khi nghe thấy bức tranh của Picasso đã ở trên phi cơ, Deko Alex trực tiếp liền xé rách mặt nạ ngụy trang, mở miệng nói:

- Chúng ta có thể đổi một loại phương thức, phụ thân ngài yêu cầu dùng danh nghĩa người nào đó, đem bức tranh quyên tặng cho nhà bảo tàng, mà chúng ta cũng có thể dùng danh nghĩa trả lại di sản văn hóa, đem bản tập tranh này giao cho cậu, cậu xem như vậy có thể chứ?

- Còn không phải trao đổi sao? Người nước ngoài cũng đối trá thực.

Diệp Thiên không thể không bĩu môi, trên mặt lại là lộ ra tươi cười, nói rằng:

- Đương nhiên có thể, Deko Alex tiên sinh, hơn một giờ nữa bức tranh có thể đến Luân Đôn, tôi nghĩ quý vị nhất định có người giám định tranh của Picasso, chúng ta hôm nay có thể hoàn thành nghi thức quyên tặng.

- Được, như cậu mong muốn, tôi liền đi tìm người làm những giấy tờ tương quan!

Deko Alex tuy rằng có chút nghi ngờ đối với sự cấp bách của Diệp Thiên, nhưng nghĩ đến nhà bảo tàng sắp thu nhận được một bức tranh là tác phẩm của Picasso, những nghi ngờ cũng tan thành mây khói, huống chi hẳn cũng sẽ cho người giám định quanh tập tranh kia, kết quả giám định là ngoài có chút lâu đời, tập tranh cũng không có bao nhiêu giá trị cất chứa.

Nhưng bởi vì nguyên nhân thời gian tương đối gấp, Deko Alex chỉ cho người đi giám định bức họa trong sách từ góc độ tác phẩm nghệ thuật, nếu hẳn cần thận nghiên cứu chất liệu gỗ mà tập tranh sử dụng, nhất định sẽ chần động, bởi vì những trang giấy như vậy chưa từng xuất hiện trên thế giới này.

Hơn một giờ sau, chuyến bay Chu Khiếu Thiên đi cũng đáp xuống sân bay Luân Đôn.

Khi hẳn mang theo bức tranh của Picasso cùng một phần ba khác của cuốn Thời Bối Đồ tới nhà bảo tàng nước Anh, trong văn phòng kia đã có thêm mấy vị chuyên gia giám định tác phẩm nghệ thuật bí mật của Anh quốc.

- Đó không phải là bức họa cô gái khóa thân à, một với cả một đám người lại đi cho rằng đó là bảo bối.

Thấy nhiều thư họa nghệ thuật, ánh mắt của chuyên gia sáng lên khi nhìn thấy tranh của Picasso, Diệp Thiên không nhìn được bĩu môi, bức tranh cô gái này hình tượng mơ hồ, bộ mặt không nhẹ giống như không cẩn thận vẩy thuốc màu lên vậy, trong mắt Diệp Thiên nó chẳng có gì mỹ cảm cả.

- Tranh đẹp, đây là bức tranh của Picasso khi trung niên, đó cũng là sự vật mà ông ấy đã nhiệt tình theo đuổi, đúng là dấu vết thật không thể nghi ngờ.

Qua một hồi lâu sau, một người có điểm hoa râu nhìn bức tranh nói:

- Deko Aleck tiên sinh, bức tranh này đúng là dấu vết của Picasso, hơn nữa đó là trên đỉnh cao nghệ thuật của cuộc đời ông ấy, tôi không nhìn lầm đâu.

- Ai Đức Lâm tiên sinh và Picasso là bằng hữu, ngài nói thì đương nhiên là tôi tin rồi.

Deko Aleck gật đầu, trước mặt vị lão nhân này cũng là một họa sĩ nổi tiếng, chẳng qua là thành tựu so với Picasso nhỏ bé không đáng kể mà thôi.

Người này cũng đã từng gần gũi với Picasso, nên đối với bức tranh của ông ta đã vô cùng quen thuộc, cơ hồ mỗi lần có các cuộc đấu giá về tranh của Picasso thì đều mời ông ra đến hiện trường để tra xét, cũng là chuyên gia về các tác phẩm của Picasso.

- Cái gì mà theo đuổi sự vật tốt đẹp, không phải là thích theo đuổi đàn bà sao?

Diệp Thiên cho rằng lời của Ai Đức Lâm không đúng, hẳn cũng có hiểu biết một chút về cuộc đời của Picasso, chỉ biết là người này cả đời thiếu đàn bà, mãi đến lúc tám, chín mươi tuổi còn dầy dưa không rõ với một người phụ nữ, từ đầu đến cuối đúng là một màu quý mà thôi.

Đương nhiên, Diệp Thiên cũng không nói gì nhiều, có thể sử dụng một bức họa như vậy để trao đổi một phần ba Thôi bối đồ, Diệp Thiên vẫn cảm thấy là kiếm được rồi.

- Diệp tiên sinh, ngài thực sự đồng ý dùng bức tranh này của Picasso để đổi lấy vết tích tập tranh?

Sau khi Giám Định Sư ra ngoài, Deko Aleck nhìn Diệp Thiên, tuy ông ta hận là không thể khiến cho Diệp Thiên quyên tặng nhưng người Anh cũng là người lễ phép và thân sĩ, ông ta vẫn nhìn Diệp Thiên hỏi lại một lần nữa.

- Diệp Thiên, bây giờ vẫn còn có thể hối hận được.

Làm người trong hoàng thất, Elizabeth rất rõ về tác phẩm của Picasso, vốn là cô nghĩ Diệp Thiên nói đùa nhưng không ngờ là Diệp Thiên lại có một bức tranh thật.

- Ngàn vàng khó mà mua được ý của tôi, cha tôi thích bộ tranh này đổi cũng không đổi.

Diệp Thiên cười khoát tay nói:

- Deko Aleck tiên sinh, tôi còn một số việc có thể phải dời Luân Đôn gấp không biết bây giờ có thể làm xong thủ tục quyên tặng được không để tôi đem tập tranh này đi?

Diệp Thiên biết mình bị vào danh sách sổ đen của các quốc gia, lúc hấn đến nước Anh đã dùng thân phân một người khác, hơn nữa máy bay vừa hạ cánh hấn đã lập tức đi tới bảo tàng Anh, còn tin là bọn đặc công anh sẽ không nhân thấy gì.

Nhưng thời gian dài Diệp Thiên cũng không dám cam đoan là không xảy ra biến cố gì, nếu như bị chính phủ Anh biết mình chạy đến Bảo tàng đồi lấy tập tranh kia thì cho dù là tập tranh đó họ không dùng được thì vụ mua bán này chắc chắn cũng sẽ bị bọn họ phá hỏng.

- Đương nhiên, Diệp tiên sinh, chỉ cần cây kí tên lên văn tự này thì lập tức có thể mang tập tranh xinh đẹp này đi.

Deko Aleck có thể cảm giác được, lúc mình nói ra những lời này nét mặt già nua đã không chịu được nhiệt, giá trị giữa hai người này quả thực một trời một vực, người kia rất giống như một tiểu bằng hữu không hiểu chuyện.

- Được, không thành vấn đề!

Diệp Thiên căn bản là không nói dài dòng nữa, ký tên lên hai văn kiện:

- Deko Aleck tiên sinh, tôi nghĩ giao dịch này của chúng ta coi như đã thành công.

- Không... không, Diệp tiên sinh, hành vi của chúng ta là quỵên tặng lẫn nhau, ha ha, rất cảm ơn ngài!

Sau khi thấy Diệp Thiên kí tên, Deko Aleck thờ dài không nhin được cười lớn, dùng một tập tranh không có danh tiếng gì để đồi lấy một bức tranh của Picasso, cuộc trao đồi này thật là kiếm quá rồi.

- Deko Aleck tiên sinh khách sáo rồi, chẳng qua là mọi người đều cần thôi.

Diệp Thiên mỉm cười, để tàn cuốn kia vào hòm có mật mã nói:

- Thật là cảm ơn chị Elizabeth đã trợ giúp, sau này nếu đến Trung Quốc nhất định tôi sẽ cho chị đi du lịch, tham quan những danh lam thắng cảnh... mẹ em cũng rất muốn gặp chị đấy.

- Diệp Thiên, cho chị hỏi thăm mẹ cậu, chị cũng nhiều năm rồi chưa gặp bà ấy, có thời gian nhất định sẽ đi.

Nhắc tới bạn của mình Elizabeth trở nên chững chặc, đoan trang, nhưng rồi lại trở về bộ vẻ nghịch ngợm nhìn Diệp Thiên nói:

- Diệp Thiên, chẳng lẽ em không muốn ở lại Anh một lúc sao? Chị sẽ cho em đến cung điện, trong đó có cháu gái chị chính là cô

công chúa xinh đẹp.

- Vậy thì tiếc quá, chị Elizabeth em có con gọi cha rồi.

Diệp Thiên phá lên cười ha ha xách cái hòm lên nói:

- Deko Aleck tiên sinh, tôi xin cáo từ trước, nếu sau này ngài có tập tranh khác, tôi nghĩ sẽ lại có thể lấy một bức tranh khác của Picasso...

- Thật sao?

Mắt của Deko Aleck sáng lên vội vàng nói:

- Diệp tiên sinh, ngài có thể dừng đi vội ở bảo tàng chúng tôi còn giấu vãn vật Phương Đông, vẫn còn rất nhiều tập tranh, tôi sẽ lập tức cho người đi thăm dò điều tra, chỉ mất mấy ngày là được.

- Mẹ kiếp chi là kiểm kê mà mất đến mấy ngày, chính là năm đó đã cướp đi bao nhiêu đồ?

Diệp Thiên nghe thấy vậy liếc mắt, không nói gì khoát tay nói:

- Không cần, tôi còn phải có việc đi Thụy Sĩ, Deko Aleck tiên sinh, nếu như ngài tìm thấy tập tranh tương tự thì cứ gọi điện liên hệ tôi sẽ đến.

Vừa rồi lúc chuyên gia xem xét bức tranh của Picasso, Diệp Thiên đã dùng thần thức phân hình một lần bảo tàng Anh, trong đó đúng là có những tác phẩm nghệ thuật Phương Đông.

Mặc dù trong sự phân hình của Diệp Thiên có thấy được một ít linh vật nhưng không có Thôi Bối Đồ nào, nếu như thực đồng ý ở lại e là không nhận được mà cướp sạch cả bảo tàng Anh về mất.

- Vậy được rồi, chờ lần sau Diệp tiên sinh đến, nhất định tôi sẽ dẫn ngài đi du lịch bảo tàng Anh một vòng.

Deko Aleck ký tên lên vãn kiện, đây chính là giấy tờ mà Diệp Thiên cần có khi xuất cảnh tập tranh, giao giấy tờ cho Diệp Thiên xong, Deko Aleck đích thân đưa hủn và Chu Khiếu Thiên ra khỏi bảo tàng Anh.

- Diệp tiên sinh, bên này!

Hồ Hồ sử lý xong vụ cảnh sát đười bắt, đã đợi Diệp Thiên ở bên ngoài bảo tàng, khi thấy hắn ra liền dùng tay ra hiệu.

- Được miễn quyền ngoại giao thật là tốt.

Thấy Hồ Hồ nhàn nhã, thoải mái Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, thực ra nếu không có giấy xác nhận của Deko Aleck thì hắn cũng có thể mang được Thôi bối đồ kia ra ngoài. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 902

Dị Biến

Tiếp đón bọn Diệp Thiên lên xe, Hồ Hồ nói:

- Diệp tiên sinh, bây giờ chúng ta đi đâu?

Diệp Thiên nghe thấy vậy cười nói:

- Đi ra sân bay, lập tức bay đi Thụy Sĩ, tôi tin là Hồ tiên sinh nhất định có thể đi được?

Diệp Thiên có cảm giác, rất nhanh nước Anh sẽ biết mình nhập cảnh, nếu không làm thủ tục xuất cảnh nhanh thì không chừng sẽ lại phát sinh phiền toái, Diệp Thiên không sợ gây chuyện nhưng nếu như phải giết mấy người thì hẳn e rằng lại rơi vào sự kiện Seberia một lần nữa.

- Vẫn còn phải đến một lần nữa?

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Hồ Hồ không khỏi nổi khở lên mặt, ông ta là nhân viên ngoại giao, nhưng cũng cần phải tuân thủ luật pháp của nước Anh, nếu như chạy như bay một lần nữa e rằng đại sứ cũng bị cảnh sát bắt.

Nhưng thấy bộ dạng của Diệp Thiên không giống như nói đùa, Hồ Hồ cắn chặt răng chạy như bay về phía phi trường.

- Diệp Thiên, bức tranh Picasso bị người ta cầm đi rồi sao?

Xe vừa mới khởi động, điện thoại vệ tinh của Diệp Thiên đã vang lên là tiếng của Đông Bình.

Bức tranh của Picasso là Diệp Đông Bình dốc hết sức để có được, dùng 300 ngàn đô la mua được ở cuộc đấu giá ở Hồng Kông.

Có bức tranh này, Diệp Đông Bình cũng có chút thanh danh ở Bắc Kinh, dù sao thì cũng là tác phẩm của Picasso đã liệt vào danh sách được người thu thập quốc tế, đừng nói là Bắc Kinh mà trong cả nước Diệp Đông Bình cũng là độc nhất vô nhị.

Hôm nay lúc Diệp Đông Bình mang bức tranh kia ra cho bạn bè thưởng thức lại phát hiện ra trên bức tường treo tranh chỉ còn màu trắng, suýt nữa thì ông ta báo cảnh sát, may là Tổng Vụ Lan đã kịp thời nói là Diệp Thiên lấy mất.

- Cha, đó cũng không phải là con lấy mà là mẹ cho con, chuyện không liên quan đến con đâu.

Diệp Thiên tỏ vẻ vô tội, hẳn biết cha mình vô cùng yêu thích bức tranh kia, nếu như bây giờ ở Tứ hợp viện thì không chừng sẽ bị đánh cho một trận toi bời rồi.

Nghe con nói vậy, Diệp Đông Bình nghiến răng, nghiến lợi nói:

- Ta mặc kệ, bức tranh kia bây giờ ở đâu?

- Ở bảo tàng Anh, cha cất chứa đồ cổ không tốt đâu, con nói này cha thu thập cái đồ chơi đó làm gì?

Diệp Thiên vui sướng khi người khác gặp họa nói:

- Mẹ đã sớm không thích cái bức tranh cô gái cười truông đó từ lâu rồi, mẹ bảo con quyền tặng bảo tàng Anh rồi, có chuyện gì cha cứ đi tìm mẹ nói chuyện nhé.

- Thối lắm, đó là nghệ thuật.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Diệp Đông Bình tối sầm mắt lại, suýt nữa thì ngất xỉu cầm điện thoại quát:

- Tiểu tử nếu ngươi không mang bức tranh kia về thì cũng đừng về nữa.

Tranh luận với Tổng Vụ Lan bức tranh nữ nhân cười truông kia có phải nghệ thuật hay không, Diệp Đông Bình có trăm triệu cũng không dám cho nên chỉ có thể uy hiếp con trai, 300 ngàn đô la kia ông ta lấy máu mà ra.

Nghe thấy tiếng của cha, Diệp Thiên nhin cười nói:

- Cha, lúc về con sẽ chuyển cho cha khoản tiền, cha mua được mấy tấm tốt lắm, Picasso sống đến tám, chín mươi tuổi tác phẩm của

ông ta phân nhiều cũng “đi” rồi.

- Có tiền mà có thể mua được là tốt rồi, cha biết không lần trước ở Hồng Kông bức họa kia nếu không được lão Đường giúp đỡ thì căn bản là không đến lần con chụp được.

Diệp Đông Bình nhìn ra ngoài cửa sổ, nói nhỏ xuống:

- Tiểu tử thôi, đừng tưởng có mẹ con giúp thì ta không trị được con... ta không thể trêu vào mẹ con thì ta đánh con!

Nghe cha nói như vậy, Diệp Thiên không biết lần này ông lại nóng tính thế, hấn vội vàng nói:

- Đừng đùa cha ơi, như này đi, chờ khi rảnh con sẽ đi cung Louvre Pari, xem có thể cho cha một tấm vé Picasso thật hay không?

Picasso sống đến 92 tuổi, thời gian phần lớn đều ở Paris, cho nên trong cung điện Louvre cũng cất chứa nhiều tác phẩm của ông ta, Diệp Thiên cũng là bản tên không trùng đích, hấn chờ sau khi đại hội người có dị năng ở Thụy Sĩ kết thúc, sẽ đi một vòng để làm thỏa mãn nguyện vọng của cha.

- Coi như tiểu tử nhà ngươi tức thời.

Được Diệp Thiên hứa hẹn, Diệp Đông Bình mới nguôi cơn tức giận cúp máy, ông ta biết bản lĩnh của con trai, nói muốn mấy tấm kia thì chắc chắn sẽ được, còn về phần trộm hay không thì cứ mặc kệ.

Đang trong dòng xe cộ, tận dụng mọi thứ, Hồ Hồ nhin không được nhìn liếc mắt Diệp Thiên một cái, vừa rồi có chuyện kể cung điện Louvre mở ra như bình thường, khẩu khí của hấn lơn như vậy?

Nhưng Hồ Hồ không biết, thực ra hai người này đều không có gì khác biệt, chỉ cần Diệp Thiên đồng ý, thậm chí buổi tối hấn có thể sờ đến cả đầu giường Tổng thống nước Mỹ, chứ đừng nói gì đến một bức tranh của Picasso trong cung điện Louvre.

Phải nói là kỹ thuật lái xe của Hồ Hồ quả không tồi, mang theo cả một nhóm lớn xe cảnh sát là hữu kinh vô hiểm tới sân bay, vẫn là quy tắc như cũ, Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên thân nhiên xuống xe, Lôi Hồ đã xua đuổi đám cảnh sát này.

Trên đường Diệp Thiên có xin được trợ giúp của Đại sứ quán, sau khi hấn đi vào sân bay hơn 20 phút đồng hồ, máy bay liền phi lên trời xanh, hướng về phía Thụy Sĩ.

Nhưng ngay sau chuyến bay của Diệp Thiên cất cánh được nửa tiếng đồng hồ, thì một đám người mặc âu phục màu đen đã xông tới Bảo tàng Anh, đem toàn bộ những người đã từng tiếp xúc với Diệp Thiên tập hợp lại, rồi tiến hành thẩm tra, đứng mũi chịu sào đương nhiên là Phó bảo tàng Deko Aleck.

Cuộc thẩm tra công cộng này tiến hành trong 3 ngày, bọn đặc công Anh vốn là định phóng tập tranh kia ra để mời học giả đến tiến hành phân hình.

Nhưng sau khi xem xét mấy ngày, cho dù đã biết đây là một bộ sách của người cổ đại dùng để xem bói, bọn họ cũng không có tìm ra được bí mật nào từ những hình ảnh đó. Cuối cùng cũng chỉ tức đem hồ sơ mật này cất vào kho.

- Sư phụ, quyển sách Thôi Bối Đồ này thực sự có dùng bức tranh của Picasso để đổi sao?

Sau khi máy bay cất cánh, Chu Khiếu Thiên luôn để một nghi vấn trong lòng, nắm đó chính cậu ta và Diệp Đông Bình chụp được bức họa này, đương nhiên là biết nó quý giá, Chu Khiếu Thiên thấy Diệp Thiên có điểm phá sản rồi.

- Bức tranh của Picasso thì tính gì? Làm sao có thể so được với Thôi bối đồ?

Diệp Thiên bĩu môi, mở cái hòm ra nói:

- Mặc dù còn chưa có nguyên thần nhưng thần thức cũng rất cao, con thử dùng thần thức cảm ứng một chút tranh trong quyển sách kia xem.

- Dùng thần thức để cảm nhận bộ ảnh?

Chi Khiếu Thiên nghe thấy vậy lặng đi một chút. Mặc dù có chút không hiểu vẫn là dựa theo lời xuất ra thần thức của Diệp Thiên, nhưng thần thức của cậu ra vừa mới tiếp xúc vào tập ảnh thì đầu óc đã như bị châm mạnh một cái, đau đớn vô cùng.

- Đây... đây là có chuyện gì?

Chu Khiếu Thiên ôm chặt cái đầu, cảm giác đầu bị đâm này khiến cậu ta suýt ngất, khoảng 5 phút đồng hồ sau sắc mặt Chu Khiếu Thiên nhợt nhạt đi mãi lâu sau mới hồng hào lên một chút.

- Ta cũng không biết sao lại thế này, nhưng chỉ bằng năng lượng ẩn chứa trong Thôi bối đồ đã đủ để đổi lấy bức tranh của Picasso.

Sắc mặt của Diệp Thiên có vẻ nghiêm trọng, hần lắc đầu với tu vi của hần lúc này cũng không giám tuy tiện phóng ra nguyên thần để tra xét Thôi bối đồ. Năng lượng trong đó giống như mãnh thú vậy, nếu như tháo nước ra thì chỉ trong nháy mắt là có thể nguyên thần của Diệp Thiên sẽ cạn sạch thành cạn bã.

Chu Khiếu Thiên sợ hãi nhìn lên cuốn sách kia nói:

- Đúng là đáng giá, sư phụ, đây là pháp bảo gì vậy?

- Pháp bảo? Ta cảm thấy uy lực của nó còn lớn hơn cả bản mạng hồn kiếm.

Diệp Thiên lắc đầu, lấy cuốn sách trong người Chu Khiếu Thiên ra.

- Đây nên là bộ phận giữa, nửa phần trước vẫn còn có phần thiếu sót, đây là có chuyện gì vậy?

Diệp Thiên gấp hai phần sách lại, ngay lúc hai phần tiếp xúc với nhau đã đột nhiên xảy ra dị biến.

Hai quyển nhìn qua có màu vàng, như vẩy gọi, bỗng nhiên lại gắn vào với nhau, một lực hấp lớn Thôi bối đồ phát ra cabin làm cho cửa kính thủy tinh bị vỡ tung, một tiếng nổ vang giòn.

- Anh bạn có phải đã làm gì trong máy bay không vậy?

Cái máy bay của Tổng Vụ Lan, lúc đang bay trên bầu trời được ngàn mét thì bên trong buồng phi cơ tổng cộng có 6 phiến thủy tinh, sau khi 6 phiến thủy tinh này thoái phá ra trong nháy mắt buồng của phi cơ đã lâm vào trạng thái mất trọng lượng, từng trận gió lạnh lùa vào trong buồng phi cơ.

May là Tổng Vụ Lan đã sớm giải tán tổ tiếp viên hàng không, dùng máy bay chiến đấu quân sự, mà lúc Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên thoát ra qua lớp thủy tinh liền đi vào hơi thở bên trong, hai chân như rễ cắm lên sàn nhà, mặc cho cuồng phong gào thét, cũng không thể động đến nửa cơ thể họ.

- Diệp tiên sinh, xảy ra chuyện gì vậy?

Tiếng của người điều khiển truyền ra từ trong buồng phi cơ trên đồng hồ đèn đỏ không ngừng lóe lên, cho thấy trong buồng máy bay có xuất hiện nguy hiểm.

- Không sao, cứ bay tiếp đi rồi hạ cánh xuống sân bay.

Chỉ là thủy tinh trong cabin bị vỡ nhưng cũng không thể khiến cho Diệp Thiên bối rối, hơn nữa toàn bộ lực chú ý của hắn đang chú ý lên Thôi bối đồ kia.

Vì trong buồng phi cơ tất cả các vật đang bay lơ lửng vì mất trọng lượng, Thôi bối đồ lại không sút mẻ chút nào, ngay cả trang sách cũng không lật lên một tờ, một trận cuồng phong lại tiếp tục thổi tới. Thôi bối đồ vô thanh vô tức lại tiêu tan ở trong đó. var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 903

Siêu Năng Lực

Đây là nó đang hút nạp linh khí?

Trong đầu Diệp Thiên toát ra ý niệm này, so với không khí vẫn đục dưới mặt đất thì không khí trên bầu trời nhiều linh khí hơn, biểu hiện lúc này của Thôi bối đồ không giống như bình thường, nó tham lam hấp thu linh khí.

Nhập linh khí thiên địa tuôn ra, vốn dĩ màu của quyển sách kia ó vàng nhưng màu vàng cũ đã bị diệt hết lộ ra một màu ngà voi trắng bóng, trên đó còn lộ ra một tấm đồ án, cũng không biết là che kín lúc nào mà không nhìn thấy.

- Diệp tiên sinh, không được, tình hình khẩn cấp, tôi phải hạ cánh ngay!

Lúc Diệp Thiên đang quan sát Thôi lung đồ biến hóa, tiếng của điều khiển viên lại vang lên, tuy động cơ không bị hỏng nhưng với kinh nghiệm của ông ta thủy tinh bị phá trên độ cao ngàn mét e là chỉ trong 3 phút người sống sẽ biến thành kem mắt.

- Tiếp tục lái, đây là mệnh lệnh, đến sân bay Thụy Sĩ kiểm tra máy bay sau!

Tiếng của Diệp Thiên như chuông vang bên tai người điều khiển, còn không thể làm trái, nhìn số đo trên đồng hồ cách Thụy Sĩ cũng chỉ còn hơn 10 phút phi hành, người điều khiển từ từ hạ thấp độ cao bắt đầu liên hệ với sân bay quốc tế Thụy Sĩ để làm thủ tục hạ cánh.

Máy bay từ từ hạ cánh gió trong buồng phi cơ cũng giảm đi, còn Thôi bối đồ hấp thụ linh khí cũng chậm lại.

Hơn mười phút trôi qua, trong cái máy bay như bị cướp sạch hạ cánh xuống sân bay của Thụy Sĩ, lúc đó cái hấp lực khủng bố của Thôi bối đồ cũng biến mất.

- Này, sao đồ án không thấy đâu... Đây là Thôi bối đồ sao?

Diệp Thiên xông về phía trước sau khi cảm Thôi bối đồ mới phát hiện, hơn 10 trang sách hợp lại với nhau, một nửa quyển chỉ còn lại có 3 chương phi kim không phải trang màu trắng nữa mà là một màu tối sẫm ở dưới còn hé ra chất liệu gỗ trên mặt còn có vết máu như chữ chết vậy.

- Ôi, đây là chuyện gì vậy?

Diệp Thiên nhìn chăm chăm vào chữ Tử trong đầu liền mê muội, nguyên thần của hắn cũng bị chữ đó lôi ra, Diệp Thiên vội vàng nhìn rồi cũng sợ không dám nhìn nó nữa.

Bất chấp là nghiên cứu cẩn thận, Diệp Thiên thu nhỏ Thôi bối đồ lại trong lòng bàn tay, để vào trong lòng vì trong sân bay có cảnh sát, mấy chiếc xe phòng chữa cháy đang chạy về phía đường bay.

- Diệp tiên sinh, ngài không sao chứ?

Người điều khiển phía sau cánh cửa, nhìn thấy đồng hồ động trong cabin về mặt như không thể tưởng tượng nổi nhìn lên bọn Diệp Thiên.

Người điều khiển này kinh nghiệm phong phú, hơn 10 phút thủy tinh trong cabin bị nghiền nát, cho dù là hai người này không sợ chết công nhưng cũng sắp thành kem, thấy hai người khỏe như vâm đầu óc của anh ta cũng hỗn loạn cả lên.

- Chúng tôi không sao, mấy ngày này anh đem máy bay đi sửa cho tốt đi.

Diệp Thiên kéo cửa thoát hiểm rồi nhảy xuống, hắn thấy một chiếc xe màu đen đậu dưới máy bay, đi từ xe ra là một vị quan quân ăn mặc kiểu Trung Quốc.

- Diệp tiên sinh, tôi tới đón ngài, có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn sao?

Diệp Thiên đoán không sai, người sĩ quan kia nhận được tin tức đến đón hắn ngụ ở võ quán của Đại sứ quán ở Thụy Sĩ.

- Không có gì, máy bay có chút trục trặc.

Diệp Thiên thuận miệng đáp, hắn như có xung đột với máy bay vậy, mỗi lần bay đều có phát sinh vấn đề.

- Nhỏ... Vấn đề nhỏ?

Người thanh niên có thượng quân hàm thượng tá, suýt nữa đã bị vấp vào mòm, chính chỗ trật khớp của cabin thủy tinh đã hoàn toàn bị nghiền nát, vậy mà gọi là vấn đề nhỏ.

- Quả nhiên là quái vật, sao lại có thể nghiền nát được thủy tinh?

Võ Quân biết chuyện đại hội dị năng giả ở Thụy Sĩ, bản thân y cũng có chút siêu năng lực nhưng cũng chỉ coi như cầm cái đại chùy, chứ với lực của y hoàn toàn không thể đập nát toàn bộ cửa sổ trong cabin được.

Thì ra là đối với đại biểu các quốc gia tham gia vào đại hội dị năng lần này Võ Quan có chút bất mãn với Diệp Thiên. Nhưng thấy tình hình trước mắt làm sao y có thể nghi ngờ vào năng lực của Diệp Thiên? Có thể đập nát cửa thủy tinh trong cabin mà vẫn bình yên vô sự thì chính là khả năng phi thường của người có dị năng.

Nếu như Diệp Thiên biết được suy nghĩ của người quân nhân này thì nhất định hẳn sẽ hô to sự oan uổng của mình. Ránh rỏi đi phá cửa thủy tinh chơi sao? Kẻ đầu sỏ gây nên chuyện này chính là Thôi bối đồ.

- Đi thôi, đi trước rồi nói sau.

Thấy xung quanh ngày càng nhiều người, Diệp Thiên mở cửa chui vào xe của đối phương, thoáng nhìn hẳn chọn ngội ghé gần tài xế và nói:

- Anh tên là gì?

Vừa rồi Diệp Thiên đều tập trung chú ý vào Thôi bối đồ, cho đến giờ hẳn mới phát hiện thì ra đến đón mình là vị Võ Quan này, xem ra cũng không hiểu về năng lượng này so với Trang Duệ mấy ngày trước còn có vẻ không bằng.

- Diệp tiên sinh, tôi tên là Cố Đại Quân, ngài cứ gọi tôi là Đại Quân là được rồi.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Cố Đại Quân thoáng nhìn qua lái xe nói:

- Quay về Đại sứ quán, tôi sẽ tiếp tục báo cáo với ngài về chuyện giao lưu.

Lần đại hội dị năng giả này tiến hành giao lưu ở Thụy Sĩ là một chuyện được giữ bí mật cao. Các Đại sứ quán trong nước Thụy Sĩ ngoài những người có siêu năng lực vốn là còn muốn thay Diệp Thiên cũng chỉ có Đại sứ quán là biết chuyện này. Tài xế chính là người

bình thường làm việc cho Lãnh sự quán, Cố Đại Quân cũng không muốn cho anh ta nghe thấy cuộc đối thoại này.

- Diệp tiên sinh, Thụy Sĩ là một nơi rất đẹp, có dãy núi Alps hùng vĩ bao quanh, đây cũng là nơi có người nhập cư vào Châu Âu nhiều nhất nhưng ngài tới không đúng lúc rồi nếu không có thể đưa ngài lên núi trượt tuyết.

Có giấy phép ngoại giao ô tô chạy nhanh ra sân bay, chạy thông suốt một đường. Cố Đại Quân giới thiệu về Thụy Sĩ cho Diệp Thiên, thực ra không cần ông ta nói Diệp Thiên cũng cảm thấy không giống, từ sau khi hấn đến Châu Âu đã phát hiện ra ô nhiễm công nghiệp ở đây so với trong nước thấp hơn rất nhiều.

Dù là ở Luân Đôn hay bây giờ đang ở Zurich đều không nhìn thấy những ống khói đen sì, cho dù không phải là quốc gia ven biển, không có đường bờ biển xinh đẹp nhưng không khí của Zurich vẫn trong xanh như một khối ngọc bích vậy, vô cùng mỹ lệ.

Sau khi vào trung tâm Zurich, đập vào mắt nhiều nhất là những kiến trúc về giáo đường, bảo tàng mỹ thuật, phần lớn đều theo phong cách La Mã cổ. Theo như ngôn ngữ của các nước Thụy Sĩ, Đức, Pháp và Italia cũng có thể thấy được có một sự dung hợp về quốc gia dân tộc.

Đương nhiên, Thụy Sĩ nổi tiếng nhất vẫn là về ngân hàng và công nghệ đồng hồ. Đồng hồ của Thụy Sĩ đã nổi tiếng Thế giới chiếm tới 40% tổng sản lượng đồng hồ của toàn bộ Thế giới, toàn bộ những hãng đồng hồ nổi tiếng đều được sinh ra ở nước này. Đồng hồ trên tay của Diệp Thiên cũng chính là của Thụy Sĩ sản xuất, giá cả cũng cực kì đắt.

Còn về nhân hàng Thụy Sĩ được ca ngợi là Quốc gia tài chính, ngân hàng của nước này được cho là những ngân hàng an toàn nhất thế giới.

Ở các quốc gia khác tuyệt đại đa số các ngân hàng đều có điều tra viên đến điều tra về người gửi tiền và các loại giấy tờ liên quan nhưng ngân hàng Thụy Sĩ thì không. Trong 3 thế kỉ gần đây, các ngân hàng Thụy Sĩ luôn kiên trì giữ bí mật vĩnh viễn cho người đến gửi tiền vào ngân hàng của họ.

Phương sách này đã khiến cho các công ty lớn trên thế giới đều mở tài khoản tại các ngân hàng của Thụy Sĩ. Chi phiếu của họ cũng là những chi phiếu thông dụng trên toàn quốc tế. Tổng Vụ Lan đề cho Diệp Thiên mấy tỉ đô la kia cũng là để trong một ngân hàng có lịch sử 200 năm tại Zurich.

Hơn nửa tiếng sau, xe đã đi vào Đại sứ quán ẩn trong tán cây xanh, nhìn quang cảnh xung quanh, Diệp Thiên không nhận được thờ

dài:

- Cuộc sống trong đây quả là không tồi.

Nếu không phải là mấy cô cô sống cả đời trong Kinh Thành thì Diệp Thiên đã sớm dọn ra ở ngoài. Không khí ở Kinh Thành ô nhiễm mỗi năm một hại, đối với người già lại càng không có lợi. Cho dù là Diệp Thiên giúp bọn họ điều dưỡng nhưng chi e là cũng làm giảm tuổi thọ của họ ít nhất xuống 10 năm.

- Đúng vậy, ở trong này có gốc cũng không muốn về nước.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Cố Đại Quân cười:

- Diệp tiên sinh, tòa nhà bên này để cho hai ngài nghỉ ngơi. Hằng ngày sẽ có nhân viên đến dọn dẹp. Đúng rồi, hôm nay trong Đại Sử nói có hoạt động, ông ấy nói buổi tối sẽ tổ chức tiệc tiếp đón.

Thực ra những chuyện Đại Sử biết còn không nhiều bằng Cố Đại Quân nhưng một vị lãnh đạo trong nước đã gọi điện đến dặn dò là phải đặc biệt tiếp đãi Diệp Thiên chu đáo, nếu không phải vì công việc bận rộn thì ông ta cũng phải đi cùng Cố Đại Quân đến đón hấn.

Thấy tường đồ phong cách Châu Âu, Diệp Thiên lắc đầu nói:

- Yên tiệc thì không cần, lão Cố vào đây tôi hỏi chút chuyện.

- Vâng, Diệp tiên sinh, có chút tài liệu mời ngài thẩm duyệt.

Cố Đại Quân gật đầu đi cùng Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên vào tiểu lầu. Sau khi ngồi xuống ghé salon ông ta mở cái cặp mang theo ra lấy tập công văn đưa cho Diệp Thiên.

- Những cái này không có gì để xem.

Diệp Thiên tiện tay để tập văn kiện kia lên bàn, có chút tò mò hỏi:

- Lão Cố, bên trong có năng lực đặc biệt, không biết ông có năng lực gì vượt qua người thường đây?

Lúc chưa đến, thì rất nhiều người mãi mãi cũng không hề phát hiện ra. Khi bọn họ nhận thức được thế giới bên ngoài, còn có chuyện

nhiều người không biết. Diệp Thiên cũng như thế nếu như hắn không vào Tiên Thiên cho dù là có mặt đối mặt với Cổ Đại Quân cũng khó mà biết được trong cơ thể ông ta có một bí mật. var content = \$ ('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('
') ; } (function () { var d = new Date () ; document. write (" ; }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 904

Tình Báo

Diệp tiên sinh, năng lực của tôi chỉ mới thức tỉnh chưa được lâu, coi như vẫn còn yếu.

Vốn dĩ Cố Đại Quân có quân hàm thiếu tá, cũng vì dị năng tinh dậy lên ông ta trực tiếp được thăng hàm thượng tá, hơn nữa trước khi Diệp Thiên đến đây một tháng ông ta đã được phái đến ở Thụy Sĩ. Đây cũng là các đại lão trong nước hai tay chuẩn bị, nếu như Diệp Thiên không đồng ý tới đây thì sẽ để cho Cố Đại Quân tham gia vào đại hội dị năng giả lần này.

Vừa nói chuyện, Cố Đại Quân vừa vẫy tay một cái chén đang đặt trên bàn bỗng bay lên, nó bay đến chỗ để bình nước ở góc tường tự nhấn nút cho nước chảy xuống, chỉ trong khoảnh khắc chén nước đã được rót đầy.

- Diệp tiên sinh, siêu năng lực của tôi là Không chế vật, chỉ có thể trong phạm vi 10m, không chế được những vật không nặng lắm.

Sau khi dùng siêu năng lực để chén nước lên bàn, trán Cố Đại Quân đã toát mồ hôi. Đối với ông ta mà nói, điều khiển một cái ly thủy tinh dĩ nhiên là đã cực hạn, nếu khoảng cách này hơi xa chút nữa thì e rằng ông ta đã làm xấu mặt mình trước Diệp Thiên.

- Thì ra là loại năng lực này?

Thấy bộ dạng cố hết sức của Cố Đại Quân, Diệp Thiên cũng hết chỗ nói rồi, hắn còn nói ra một câu không ý nghĩa:

- Loại năng lực này có tác dụng gì?

Chi không chế có một chén nước đã thấy Cố Đại Quân hết sức, loại dị năng này lúc đánh nhau chẳng lẽ dùng chén nước để làm đối phương chết đuối sao? Ông ta muốn đi giao lưu đại hội dị năng giả thế giới đúng là một chuyện nực cười.

- Diệp tiên sinh, không biết năng lực của ngài là cái gì?

Sau khi thi triển siêu năng lực của mình, Cố Đại Quân nhìn về phía Diệp Thiên. Ông ta cũng không hiểu nhiều về Diệp Thiên, chỉ biết nghe nói hắn là một người có đại năng lực, mà tình hình lúc trước nhìn thấy ở sân bay cũng đủ để chứng minh điểm này.

- Năng lực của tôi?

Diệp Thiên nghe thấy vậy sùng sốt, nhân tiện cười nói:

- Khiếu Thiên, hay là con đến đây đi.

- Được, sư phụ!

Chu Khiếu Thiên gạt đầu, nhìn xung quanh ánh mắt dừng lại trên chiếc mắc áo bằng inox, bỗng đưa tay đánh một quyền chỉ nghe thấy tiếng “răng rắc” đã thấy chiếc mắc áo kia treo trên không trung rồi rơi xuống.

Chu Khiếu Thiên cũng dùng thủ đoạn khổng chế vật, hai tay đeo như cao su khổng chế cái khung inox, lúc Chu Khiếu Thiên biến hóa cuối cùng nó đã thành một cái vòng tròn kim loại bị cậu ta vượt ve.

- Đây... đây là võ công gì vậy?

Ánh mắt của Cố Đại Quân trừng trừng, cách không vậy quay lại thì cũng thôi nhưng võ công của Chu Khiếu Thiên khiến ông ta không nhìn thấy, ngấm đôi tay nếu nằm trên cơ thể Cố Đại Quân liền nổi da gà.

Trong quân đội Cố Đại Quân cũng gặp không ít những cao thủ Thiết sa trường, nhưng khi Chu Khiếu Thiên xấu thủ thực sự thì võ công của những người kia chỉ như đứa trẻ, căn bản là không đáng nhìn.

- Các ông trong quân đội chú ý giết địch, chủ yếu là luyện ngoại công, đạo gia chúng tôi chủ yếu luyện nội công, hai người không giống nhau, ông cũng không cần phải tự xem nhẹ bản thân.

Thấy sắc mặt của Cố Đại Quân tái nhợt đi, Diệp Thiên lắc đầu, mặc dù người này có chút siêu năng lực nhưng tâm lý quá kém, thậm chí còn không bằng Thường Hạo. Không biết vì sao quốc gia lại để cho ông ta đến tham dự chuyện này?

Chỉ là Diệp Thiên cũng không biết, thực sự là quốc gia cũng không tìm được ra được người dị năng cao cấp mới đề bạt đến vị tướng quân này dị năng vừa mới thức tỉnh rồi đưa ông ấy đến Thụy Sĩ, nếu không thì Chủ tịch cũng không đích thân mời Diệp Thiên ra tay.

- Diệt tiên sinh, nhìn thấy hai người rồi tôi mới biết được thế nào gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Chu Khiếu Thiên để lộ chiêu thức công phu khiến Cố Đại Quân nhìn thấy phải há mồm tròn mắt, y nắm giữa Không vật siêu năng lực, quân hàm cũng được hai cấp, gia nhập tổ chức nghiên cứu người có dị năng y đã gặp được rất nhiều những nhân vật mà trước đây chưa từng tiếp xúc.

Điều này làm cho tâm tính của Cố Đại Quân phát sinh biến hóa, dù sao thì mình cũng là nhân vật có cảm giác đệ nhất thiên hạ, nhưng hôm nay dù cho biểu hiện của bọn Diệt Thiên có thế nào thì công phu trên tay của Chu Khiếu Thiên kia vẫn làm cho Cố Đại Quân xấu hổ nhận là không thể chui xuống lỗ được.

Diệt Thiên khoát tay nói:

- Lão Cố không nói những cái này nữa, nói một chút về tình hình đại hội người dị năng lần này đi.

Tục ngữ có câu: Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, cho dù là Diệt Thiên có lòng tin tuyệt đối vào bản thân nhưng cũng muốn phòng trừ trong sương mù có kẻ lật thuyền, lão già này cũng sống ở nước ngoài khôn thiếu mấy trăm năm, ai mà biết được bọn y có thủ đoạn gì?

Sau khi nghe Diệt Thiên hỏi, Cố Đại Quân cố kìm nén sự khiếp sợ trong lòng lại nói:

- Diệt tiên sinh, đại hội người dị năng lần này là do nước Mĩ và nước Anh cũng liên hiệp tổ chức, cho dù là dùng danh nghĩa hiệp hội thế giới siêu năng lực nhưng thực ra phần lớn đều là các dị năng giả do quân đội dốc sức mà ra.

Chuyện quân đội phát hiện ra người có siêu năng lực đều tiến hành cực kì bí ẩn, mặc dù lần này dân gian có nhiều phán đoán nhưng thực ra cũng không biết mấy chục năm về trước cái gọi là hiệp hội nghiên cứu thế giới siêu năng lực hay chỉ là những mưu kế của một vài quốc gia.

Lúc bắt đầu, một vài quốc gia còn hợp tác với nhau rất nhiều học giả đến tham dự mở ra những góc độ về khả năng siêu phàm của con người.

Thế nhưng khi các quốc gia ý thức được tác dụng của dị năng trong lĩnh vực quốc phòng thì họ bắt đầu che giấu, không ai biết trong lĩnh vực này các quốc gia phát triển đến đâu rồi, hiệp hội thế giới về siêu năng cũng trở lên hữu danh vô thực.

Lần mượn danh nghĩa hiệp hội siêu năng lực lần này thực ra là các quốc gia đều đơn độc dùng vũ lực của mình.

Thời gian này các cường quốc đều sợ vũ khí hạt nhân, cũng không ai dám khơi mào chiến tranh, như nước Mỹ nổi tiếng là không nói lý lẽ nhưng cũng chỉ dám mấy cái móng vuốt của các tiểu vương quốc như Iraq, đối với vũ khí hạt nhân họ cực kì thận trọng.

Cho nên đại hội trao đổi dị năng lần này, thực tế là dùng binh sĩ vũ lực để đánh giá đụng độ nhau. Đối với các quốc gia có quyết định tổng hợp, đối với các quốc gia lời nói có trọng lượng trên thế giới thực ra cũng là phân phối lại một lần nữa, cho nên họ đặc biệt coi trọng.

- Thảo nào, chẳng trách vị kia lại căng thẳng như thế, thì ra là để giữ chỗ.

Sau khi nghe Cố Đại Quân giải thích, Diệp Thiên không khỏi nở nụ cười, hắn và Đinh Hồng ở Seberia đã tạo thành thứ sát lực kia, khiến cho các quốc gia phải chần chừ rất nhiều, họ đều tăng cường nghiên cứu các dị năng.

- Diệp tiên sinh, có hai vị ở đây, lần này nhất định mấy vị nước ngoài kia sẽ khó chịu rồi.

Cố Đại Quân nói xong cũng hưng phấn hơn, chẳng qua là quyết định đến tham dự đại hội lần này Cố Đại Quân cũng không thực sự để tâm lắm, dù sao thì thời gian giác tỉnh dị năng của y cũng tương đối ngắn, Khống chế vật, cái dị năng này dùng để biểu diễn thì còn có thể. Nhưng muốn nói đến thực tế chiến đấu thì quả thực phải là kĩ năng vô bổ.

Cho nên hai thầy trò Diệp Thiên ra nhập cũng làm cho Cố Đại Quân tin tưởng hơn nhiều, phá cửa thủy tinh trên bầu trời cả vạn mét mà không chết, sinh mệnh kia còn mạnh hơn cả con gián (đứt đầu không chết), có loại cao thủ này trấn thủ y tin nhất định hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi.

- Lão Cố, nước ngoài có nhân tài ẩn dật, cũng không thể khinh thường được đâu.

Thấy bộ dạng của Cố Đại Quân, Diệp Thiên lắc đầu hỏi:

- Đúng rồi, anh có biết vì sao đại hội dị năng lần này lại được tổ chức ở Zurich không?

- Diệp tiên sinh, ngài không biết sao?

Cố Đại Quân nhìn Diệp Thiên có chút kì lạ.

- Tôi biết thì còn hỏi ông làm gì?

Diệp Thiên tức giận nói, theo lý thuyết thì lần giao lưu này là do nước Mỹ và nước Anh khởi xướng, bọn họ không để trong nước mình hoặc các nước thân cận mà lại đặt ở Thụy Sĩ nơi nổi tiếng với đồng hồ và ngân hàng.

- Diệp tiên sinh, ngài nên biết, Thụy Sĩ là một nước trung lập.

Thấy Diệp Thiên đúng là không biết nguyên nhân, Cố Đại Quân giải thích:

- Vì thân phận trung lập của nó, cho nên khó xảy ra những vấn đề tranh chấp với các nước khác, đại hội dị năng lần này tiến hành thương thảo ở Thụy Sĩ, chính là do nước ta và Nga cùng đưa ra đề xuất là Thụy Sĩ...

- Thụy Sĩ mà cũng được coi là nước trung lập? Chẳng qua là treo đầu dê bán thịt chó thôi.

Lời nói của Cố Đại Quân khiến cho Diệp Thiên ngứa mũi, sớ dĩ hắn không ngờ là Thụy Sĩ là trung lập, chỉ là từ đầu đến cuối hắn không cho là như vậy, bởi vì khi nói chuyện phiếm với Cầu Trĩ Lương hắn cũng đã nghe qua rất nhiều những chuyện ám muội của Thụy Sĩ.

Thân phận trung lập của Thụy Sĩ, vào cuộc họp năm 1815 ở Vienna, lúc đó đã từng rút ra khỏi cuộc chiến tranh Napoleon của nước Pháp, trái lại đồng minh Pháp đã thông qua cho Thụy Sĩ tuyên bố trung lập mãi mãi, Thụy Sĩ đã bị xác định là trung lập mãi mãi. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 905

Trục Lợi

Sau hơn một năm, đúng là Thụy Sĩ đã tuân thủ nghiêm ngặt thân phận trung lập, thế nhưng sau khi chiến tranh Thế giới thứ 2 bùng nổ, Thụy Sĩ lại sắm vai có rất nhiều ám muội.

Đầu tiên là trong chiến tranh Thế giới thứ 2, Thụy Sĩ và Đức luôn duy trì quan hệ kinh tế, thương mại và tài chính, họ cũng cấp những linh kiện tinh vi cho Đức, Zurich cung ứng cho công nghiệp quân sự Đức 40mm đường kính kính pháo cao xạ, chính là vũ khí quan trọng để Đức ứng phó với các cuộc không kích của quân Đồng Minh.

Mặt khác Thụy Sĩ còn từ chối trợ giúp khi người Do Thái bị hãm hại, họ xác định rõ ràng: Người Do Thái không được coi là nạn nhân chính trị, đến khai chiến chính thức thì Thụy Sĩ đã chặn hơn 10 nghìn người Do Thái nhập cảnh vào nước này. Thậm chí còn giao những người này cho bàn tay của Đảng vệ quân khét tiếng.

Còn ngân hàng Thụy Sĩ thì ngầm chiếm tài sản của người Do Thái. Những thập niên 90 đã từng nổi sóng to gió lớn có ảnh hưởng rất lớn đến danh dự của ngân hàng ở Thụy Sĩ.

Trong Thế chiến thứ 2, người Thụy Sĩ đã mở tài khoản do chiếm dụng được của hơn 5 vạn hộ người Do Thái mà, trị giá khoảng 60 triệu đô la.

Tới bây giờ, chính phủ Thụy Sĩ mới chỉ trao trả cho các tổ chức hoặc tặng cho các tổ chức nhân đạo của Do Thái được 600 vạn đô la. Số còn lại họ lấy lý do là để bồi thường cho vụ tử vong của trại Nazi, toàn bộ số tiền đó đã bị ngân hàng Thụy Sĩ ngầm chiếm.

Cũng may là chính phủ Thụy Sĩ không giống với quốc đảo Nhật Bản, sau Thế chiến thứ 2 chính phủ Thụy Sĩ cũng tỉnh lại, vào năm 1995 bộ trưởng ngoại giao Thụy Sĩ đã giải thích cái này là Thụy Sĩ đã thành công với địa vị trung lập trên Thế giới.

- Được rồi, chúng ta không thảo luận cái này nữa.

Đối với chính phủ như vậy, rất khó để Diệp Thiên tôn trọng, hẳn khoát tay nói:

- Lão Cố, ông có biết lần này các nước phái những người nào tham gia không?

- Diệp tiên sinh, tôi không được báo cáo thực tế về phương diện này.

Cố Đại Quân lắc đầu nói:

- Việc nghiên cứu, phát hiện dị năng ở các nước đều là chuyện tối mật, tôi chỉ nghe nói sau khi Mĩ chiếm được một ít đồ từ Nga, việc nghiên cứu ở Quận thứ 7 đột nhiên được tăng cường, Anh và Nga cũng vậy...

Bỗng nhiên bộ mặt của Cố Đại Quân có vẻ chua sót nói:

- Tin là Diệp tiên sinh cũng biết là bọn họ đến vì cái gì nhưng Trung Quốc chúng ta thì ngược lại trên mặt này không có chút tiến triển nào, tuy là chúng ta cũng có được đồ vật kia.

Sau khi đến tham dự hội thảo về nghiên cứu và phát hiện dị năng già, Cố Đại Quân cũng biết được rất nhiều chuyện cơ mật, nhiều lần đã nghe thấy cái tên Diệp Thiên, cũng biết đằng sau chuyện xảy ra ở Nga đó có hình ảnh của Diệp Thiên.

- Ô, thì ra là có chuyện như vậy à?

Diệp Thiên nghe thấy vậy lặng đi một chút, Mỹ, Anh các quốc gia theo Nga chiếm được cái gì đương nhiên là hẳn rõ hơn ai khác, đó là sau khi làm thất bại xác chết của Đinh Hồng, tuy lúc đó chính phủ có nghe được nhưng cũng không gây áp lực lên các quốc gia.

- Tôi hiểu rồi, người nước ngoài chính là mưu lợi...

Hơi cân nhắc một chút, Diệp Thiên liền hiểu ra lộ ra thần sắc không cho là đúng.

Tuy là cơ thể Đinh Hồng bị cháy xém nhưng các bộ phận bên trong to hơn hẳn người thường, sự tu luyện hằng năm đã giúp cho các tế bào của y rất hoàn hảo, điểm này có thể cho các quốc gia nhiều điều gợi ý về gen.

Có sẵn gen, các nhà khoa học có thể làm thí nghiệm trên động vật, thông qua các vị thuốc để làm thay đổi kết cấu của gen người, do đó sẽ thu được một năng lượng cực lớn. Nếu Diệp Thiên đoán không sai, Mỹ, Anh và Nga chính là dùng cách đó để thực hiện việc nghiên cứu đột phá về dị năng.

Nhưng bọn họ cũng không biết, sở dĩ cơ thể của Đinh Hồng còn hoàn hảo như vậy là do đã tu luyện hàng trăm năm mà được, đó là gen được ưu hóa chứ không phải là dùng ngoại lực để đầu cơ trục lợi.

Cho nên cái gọi là người dị năng, chính là ở trong thời gian ngắn mà làm tăng sức mạnh cơ thể, có được năng lực cực đại nhưng tuổi thọ của họ thì không có cách nào làm tăng lên được. Mà ngược lại so với người thường thì họ càng thêm đoản mệnh, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu mà Diệp Thiên không cho là đúng.

Cố Đại Quân chợt nhớ ra một chuyện:

- Đúng rồi, Diệp tiên sinh, ngoài người dị năng này ra, nghe nói còn có cả xã hội đen của Mỹ tham gia đại hội này, cụ thể là ai thì chúng tôi cũng không biết.

- Người của xã hội đen? Không phải là người của bộ tộc quý hút máu chứ? Nhưng quý hút máu là có nguồn gốc ở Anh sao lại lấy danh nghĩa là nước Mỹ để tham gia?

Diệp Thiên hí mắt lên, tự gọi là Huyết tộc, trí nhớ hẳn vẫn còn khắc rất sâu khi hắn mới vào Tiên Thiên, suýt nữa đã bị thua trong tay của đối phương.

Huyết tộc có thể hấp thu sát khí trong thiên địa, lúc đó trận pháp của Diệp Thiên công kích Kurt hoàn toàn không có hiệu quả, gần như là bất tử chi thân. Chỉ là Diệp Thiên cũng không hay kiêng kị, sau khi đầu bị đá vẫn còn thấy bình yên vô sự, lúc này chấn thương đối với Diệp Thiên cũng vô cùng lớn.

Tuy Kurt nhận thấy Đinh Hồng không hề có lực hoàn thủ, dường như chỉ là một lực sát nhỏ, tu vi hiện tại của Diệp Thiên vượt xa so với Đinh Hồng nhưng hắn vẫn không dám khi thường, dù sao thì cũng chưa từng chống đối với người trong huyết tộc. Diệp Thiên cũng không biết Kurt được gọi là Công tước Dracula thì rốt cục là có bản sự gì.

- Nghĩ nhiều như vậy làm gì. Nhiều nhất là đã có binh chấn, còn sợ Quý hút máu sao?

Diệp Thiên tự cười, tuy không thể suy diễn về kết quả của đại hội lần này nhưng Diệp Thiên cũng không cảm thấy có nguy cơ gì tồn tại, nếu không thì trong lòng hẳn đã sớm có báo động, cái này cũng đủ để nói lên đại hội lần này không có gì nguy hiểm.

Thấy Diệp Thiên trầm mặc thật lâu không nói gì, hơn nữa còn thuận tay rót trà cho Chu Khiếu Thiên, Cố Đại Quân còn tưởng hẳn

đuổi khéo khách liền vội vàng đứng dậy nói:

- Diệp tiên sinh, nếu không còn chuyện gì thì ngài đi nghỉ trước đi, tôi đi xem Đại Sư đã quay về chưa?

- Cho dù Đại Sư có về rồi thì ông cũng phải hủy buổi tiệc tối nay, tôi không thích những dịp như vậy.

Diệp Thiên gọi Cố Đại Quân, sau khi dặn dò ông ta một câu liền nói:

- Lão Cố, có ngân hàng nào của nước mình đặt ở Zurich không? Ông đưa tôi đến đó, tôi có nhiều thừa muốn lĩnh.

Năm đó, lúc ở Myanmar mai táng cả một gia tộc Cung Bồn ở Ma Quý Sơn, Diệp Thiên đã giành được một cái chìa khóa, sau khi bị mẹ nhắc nhở Diệp Thiên mới biết là chìa khóa này là của một loại tủ sắt trong ngân hàng ở Thụy Sĩ. Loại tủ sắt này còn tồn tại rất ít, Tổng Vụ Lan cũng chỉ nghe nói mà chưa bao giờ được nhìn thấy.

Chìa khóa này ở trong tay Diệp Thiên cũng đã nhiều năm, tuy hấn cũng rất tò mò về gia tộc Cung Bồn xem rốt cục là họ giấu gì trong hòm sắt ở Thụy Sĩ, nhưng mãi vẫn chưa có thời gian xem xét. Lần này có cơ hội, hấn muốn tìm hiểu nguồn gốc về gia tộc Bồn Cung của hơn nửa Thế kỉ trước.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Cố Đại Quân nhìn đồng hồ trên tay nói với vẻ khó xử:

- Diệp tiên sinh, ngân hàng tổng bộ của quốc gia ở Thụy Sĩ đặt ở Zurich không phải là giả, nhưng... Bây giờ người ta cũng không còn làm việc nữa!

Cuộc sống của những người ở Thụy Sĩ ở Châu Âu đều vô cùng giàu có, công việc của họ cũng rất được nói lỏng, lúc hết giờ không người nào đồng ý vì tiền mà làm tăng ca. Hơn nữa, ngân hàng Thụy Sĩ có hệ thống Computer rất mạnh, có thể hoàn thành các loại tiền chi, cho nên ngân hàng đã đóng cửa từ sớm rồi.

- Thật đúng là, thôi bỏ đi vậy.

Nhìn xuống đồng hồ ở tay, Diệp Thiên cũng có chút ngượng ngùng, hơn nay từ Luân Đôn đến Thụy Sĩ rông rã cả một ngày, đến giờ đã là 6h tối. Diệp Thiên khoát tay nói:

- Lão Cố, vậy sáng mai chúng ta đi sớm, tôi và Chu Khiếu Thiên đi nghỉ ngơi trước đã.

Cố Đại Quân gật đầu, ông ta biết Diệp Thiên không muốn bị người khác quấy rầy, lập tức nói:

- Được, Diệp tiên sinh, tôi sẽ mang bữa tối đến cho ngài.

- Sư phụ, sáng mai con đi cùng người, còn cũng muốn biết những tiểu quỷ tử kia giấu gì trong ngân hàng?

Năm đó Chu Khiếu Thiên cũng đi cùng Diệp Thiên đến Myanmar, đương nhiên là cậu ta cũng vô cùng tò mò. Gia tộc Bồn Cung dốc hết tinh nhuệ chính là vì cái chìa khóa từ sắt này. Tin tưởng là họ giấu cái gì đó hơn nửa thế kỉ trong ngân hàng là vô cùng quý giá.

- Ta có cảm giác, đồ vật kia có lẽ có quan hệ đến Thôi bối đồ.

Diệp Thiên nói chuyện lấy ra cái cất giấu bên người, nhưng hắn cũng không dám dùng thần thức để tra xét chữ Từ kia. Lúc trước khi còn ở trên máy bay, dường như cảm giác bị cắn nuốt phải chết khiến cho hắn vẫn còn sợ đến tận bây giờ. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } (function () { var d = new Date () ; document. write (""); }) () ; -->

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 906

Sinh Tử

Sư phụ, đây là Thôi bối đồ sao? Sao lại thành ra thế này?

Tu vi của Chu Khiếu Thiên không được xa như Diệp Thiên, lúc ở trên máy bay chỉ lo vận công ngăn cản cương khí chứ không chú ý gì đến Thôi bối đồ khi Diệp Thiên thu hồi. Lúc này nhìn thấy nó trên tay Diệp Thiên cậu ta không khỏi lấy làm kì lạ.

Với tu vi của Diệp Thiên suýt nữa đã bị thứ này nuốt sạch nguyên thần. Chu Khiếu Thiên chưa có nguyên thần sợ là không chống cự được, thấy ánh mắt của cậu ta, Diệp Thiên vội vàng nhắc nhở nói:

- Cẩn thận, ngàn vạn lần không được dùng thần thức để tìm kiếm.

- Sao cơ?

Chu Khiếu Thiên bị Diệp Thiên nói như vậy vội vàng thu hồi thần thức đã phóng ra, trước kia cậu ta cũng đã từng phải nếm thiệt thòi do Thôi bối đồ gây ra, cho nên càng vô cùng cẩn thận, cũng không bị tổn thương gì nữa.

Sau khi thu hồi thần thức, Chu Khiếu Thiên có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên nói:

- Sư phụ, thần trí của con tiếp xúc với thứ này lại rất thoải mái.

- Thoải mái?

Diệp Thiên lặng đi một chút:

- Thần thức của con tiếp xúc đến chỗ nào?

Chu Khiếu Thiên cẩn thận giờ ngón tay ra, sờ vào một trang giấy trắng nói:

- Chính là chỗ này...

- Chỗ này? Kì lạ thật?

Diệp Thiên dùng tay vuốt lên có một cảm giác như sờ thấy ngọc, sau khi suy nghĩ một chút, phân ra một luồng thần thức tràn vào bên trong trang giấy trắng, hẳn cẩn thận cắt đứt liên hệ của nguyên thần và thần thức. Cho dù sợi dây này bị cắt đứt thì cũng không bị tổn thương gì lớn.

- Ồ, thật đúng là có hơi thở của sinh mệnh!

Sau khi để cho sợi dây thần thức kia tiếp xúc với trang giấy trắng, ánh mắt Diệp Thiên lộ ra vẻ kì lạ. Trang giấy trắng như thai nghén tâm bồ lên thần thức, mấy hơi thở ngắn ngủi thậm chí Diệp Thiên còn có thể cảm nhận được thần thức của mình mạnh lên không ít.

- Đây có chuyện gì vậy?

Sau khi thu hồi thần thức, Diệp Thiên lật cuốn sách lại nhìn thấy chữ Tử đồ như máu cũng giống như thần một luồng thần thức được tràn ra, nhưng lúc tiếp xúc với chữ Tử này hẳn liền kêu lên đau đớn, sắc mặt tái nhợt đi.

Tình hình cũng giống như lúc tra xét trên máy bay, hơn nữa lực cắn nuốt này còn mạnh hơn rất nhiều, dường như nó không đợi cho Diệp Thiên có một phản ứng nào, một vài sợi thần thức đã bị chết, ngay cả nguyên thần hẳn cũng nhận thấy có một chút bị thương tổn.

- Mẹ kiếp, thật là đáng sợ, loại đồ chơi này không chỉ có cắn nuốt nguyên thần mà còn ảnh hưởng đến cả ý chí con người.

Trong truyện sợi dây nguyên thần bị cắn nuốt sẽ có khí tử, khiến trong nháy mắt Diệp Thiên như bị đưa vào hoang mạc hoang vu, rộng lớn, chung quanh không có một sự sống, trời đất lúc đó giống như bị bao trùm bởi những bóng ma vậy.

Diệp Thiên lật lại, thi cuốn sách kia vào, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán nói:

- Khiếu Thiên, thứ này ngàn vạn lần con cũng không được nhìn, nó là tà môn. Đúng là hai bầu trời sinh tử.

Màu trắng tượng trưng cho sinh mệnh, màu đen tượng trưng cho chết chóc. Diệp Thiên cũng không đoán ra rốt cuộc vật này là cái gì nhưng hẳn khẳng định đồ chơi này tuyệt đối không phải là Thôi bói đồ để xem quẻ như trong truyện. Hậu nhân sau khi tách ra, khắc

họa lên mặt trước đường như để che dấu cái gì đó.

Ăn không nhiều không ít cũng bị thiệt thòi, Diệp Thiên cũng không dám nữa... hấn cân nhắc tàn cuốn này hơn nữa nguyên thân còn bị tổn hại, hấn cũng cần phải ngồi xuống để khôi phục. Lúc hấn đi tìm phòng ngủ, có đại sứ đặc biệt đến thăm cũng là để Chu Khiếu Thiên đón tiếp.

- Tu luyện đến cuối cùng, quả nhiên vẫn là phải tu luyện nguyên thân.

Hôm sau, lúc hơn 8h Diệp Thiên mới tỉnh lại từ trong trạng thái nhập định. Hấn có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hôm qua tổn thương một tia thần thức như vậy đã dùng võ công cả một đêm để chữa trị, mặc dù có thiên địa rộng rãi để áp chế nhưng Diệp Thiên tới tu vi này tiến lên một bước cũng đều trở lên vô cùng khó khăn.

- Diệp tiên sinh, tôi là Chu Tề Hoa, hôm qua vốn định mở tiệc đón ngài nghe nói là ngài muốn đi nghỉ cho nên đã không dám quấy rầy.

Lúc Diệp Thiên đi ra, một người đàn ông trung niên khoảng 48, 49 tuổi hôm qua hấn chưa gặp ông ta, điều này làm cho Chu Đại Sứ có chút bất an. Ông ta còn tưởng mình ra ngoài lạnh nhạt với hấn sẽ khiến hấn sinh lòng bất mãn.

- Thì ra là Chu đại sứ?

Diệp Thiên thấy bộ dạng của Chu Tề Hoa cười nói:

- Hôm qua, tôi hơi mệt nhưng thực ra phụ tâm ý của Chu đại sứ Diệp mỗ quả có chỗ không đúng.

- Đâu có, là Chu Tề Hoa thiết đãi chưa tốt, Diệp tiên sinh nghe nói hôm nay ngài muốn đến ngân hàng, hay là... Tôi đi cùng ngài.

Chu Tề Hoa là Ngô tổng, một tay bồi đắp nhân tài. Sau này về nước rất có khả năng còn thăng tiến thêm nữa, thăng nhiệm làm Phó bộ trưởng bộ ngoại giao. Cho nên lần này Ngô tổng cũng rất coi trọng người thanh niên này.

- Không cần đâu, để lão Cố đi cùng chúng tôi là được rồi.

Diệp Thiên là người thế nào, đương nhiên là hấn nhìn ra sự giúp đỡ của Chu Tề Hoa trong lòng hấn sợ hãi cười nói:

- Chu tiên sinh, không cần khách sáo, tôi thấy ngài hai má súng sính, màu da tỏa sáng, chi e sau này không cần phải về nước tiếp

chức đầu, Diệp mỗ chúc mừng Chu đại sứ được thăng chức trước.

Các là cách xưng hô khác của bạn học, nhìn quai hàm, hơn nữa khẩu hình vuông người như vậy nhất định có thiên phú, giới giang, thông minh, trên dưới thân thái hồng hào đây đúng là sắp được thăng quan rồi.

Với kinh nghiệm quan trường của Chu Tê Hoa, đương nhiên là không vì một câu chúc mừng của Diệp Thiên mà vui mừng ra mặt. Sau khi nghe Diệp Thiên nói không muốn mình đi cùng, ông ta lập tức nhìn về phía Cố Đại Quân nói:

- Cảm ơn Diệp tiên sinh đã chúc mừng, nếu đã như vậy thì tôi sẽ để Cố Đại Quân đi cùng ngài.

Cố Đại Quân đi tới nói:

- Diệp tiên sinh, xe đã chuẩn bị xong, bây giờ chúng ta đi chứ ạ?

- Đi bây giờ đi.

Thấy giấy phép ô tô của bộ ngoại giao, Diệp Thiên gật đầu. Tuy là có giấy phép này thì có không ít đặc quyền nhưng cũng làm người khác chú ý dẫn đến phiền toái không cần thiết.

Diệp Thiên muốn đi ngân hàng, tên đầy đủ là Tập đoàn ngân hàng Thụy Sĩ. Đó là do các ngân hàng Thụy Sĩ liên hiệp lại mà thành, cũng có những ngân hàng cổ phần vì ngành tài chính của nước này rất có địa vị cho nên nhiều người đã gọi Thụy Sĩ là ngân hàng Quốc gia.

Tập đoàn Ngân hàng Thụy Sĩ là cơ quan tài chính lớn nhất Thế giới dẫn đầu về việc quản lý tài sản của các công ty, nhân viên phục vụ cũng vào loại hàng đầu, có hơn 400 nghìn nhân viên và các công ty cung cấp dịch vụ.

Trước khi chuyển tài sản cho Diệp Thiên, Tổng Vụ Lan đã trưng cầu qua ý kiến của ông ta, trực tiếp mở tài khoản tiết kiệm cho hắn ở ngân hàng Thụy Sĩ, gửi vào đó 10 triệu đô la. Đối với dạng thuê nhà này, trong ngân hàng đều có chuyên gia quản lý tài sản, cho đến giờ Diệp Thiên cũng chưa hề quan tâm.

Xuất phát từ Đại sứ quán, hơn nữa tiếng đồng hồ sau, đám người Diệp Thiên đã đến Tổng ngân hàng Thụy Sĩ. Nhìn tòa nhà cao vút lên tận mây xanh trước mặt Diệp Thiên không nhìn được thờ dài:

- Vẫn là ngân hàng có tiền, bây giờ thì tôi có thể lý giải được là vì sao lại có nhiều người đi cướp ngân hàng đến vậy!

Ngân hàng Tổng bộ Thụy Sĩ có phong thái rất đặc biệt. Về bề ngoài toát lên sự phú quý, chỗ cao nhất có đồ án và chữ BO, đám người không ngừng ra vào cho thấy ngân hàng này rất bận rộn.

- Sư phụ, nhưng mà con nghe nói... muốn cướp có lẽ là rất khó.

Kiến trúc của ngân hàng có phong thái hay không từ đầu đến cuối Chu Khiếu Thiên hoàn toàn không quan tâm nhưng cậu ta lại có hứng thú với câu nói vừa rồi của Diệp Thiên. Dù sao thì cũng không phải là ở trong nước.

- Hơn mấy mét thì có tác dụng rắm gì? Chưa đến một phút đồng hồ ta sẽ cắt mở được.

Diệp Thiên bĩu môi, trong thế giới này, hắn chưa thấy thứ gì có thể không chế được phi kiếm của hắn, bất kì loại kim loại nào dưới bốn mạng phi kiếm của hắn thì cũng như bã đậu thường thôi. Nó có thể dễ dàng xé rách.

Chu Khiếu Thiên nghe thấy vậy, hai mắt sáng lên vội vàng nói;

- Thật sao? Sư phụ, hay là chúng ta dùng vào mà để đèn hãy đến mở két sắt đó ra, cách này có bao biết bao nhiêu mặt tốt?

- Lăn sang một bên đi, như thế chính là muốn ngày mai chúng ta bị truy nã trên toàn thế giới à, ta còn chưa muốn rời khỏi đây nhanh như vậy đâu.

Diệp Thiên tức giận trừng mắt nhìn đồ đệ một cái. Xem như hắn muốn đồ vật trong ngân hàng kia cũng chỉ có thể cướp chứ không phải là trộm. `var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('`

`');` } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 907

Đại Ô Long

Phải biết rằng, đang ở trong nơi có cơ quan tài chính lớn nhất thế giới, các biện pháp bảo vệ ở chỗ này cũng là cao nhất thế giới. Mặc dù Diệp Thiên có thể sử dụng thực khí để làm cho mình biến mất nhưng thực sự không thể ẩn thân thực sự được, cũng không thể ngăn cản được tia hồng ngoại. E rằng hấn vừa mới đi vào nơi này thì ngay lập tức sẽ có báo động.

- Vậy thì thật là đáng tiếc, nghe nói là năm đó bọn họ lấy của người Do Thái không ít tiền, nếu suôn sẽ lấy chút tiền ra tiêu cũng không tội đâu nhì.

Vẻ mặt của Chu Khiếu Thiên có vẻ tiếc, hai người phải Cố Đại Quân đi đỡ xe rồi cùng vào, dù sao cũng đang rảnh rỗi. Rõ ràng là đứng ngoài ngân hàng nói bậy bạ với thân thể và gia đình hai người bọn họ nếu như không có khả năng đặc biệt hấp dẫn bọn họ há lại dẫn đến chuyện như vậy sao?

- Diệp tiên sinh, nói chuyện gì mà vui vẻ thế?

Lúc hai người đang nói chuyện, đỡ xong xe Cố Đại Quân đi tới, có thể nào ông ta cũng không thể ngờ, vừa rồi hai thầy trò này lại có mưu đồ đi cướp ngân hàng.

- Không nói gì cả, lão Cố, đi vào thôi!

Diệp Thiên cười cười, lần đầu đi vào ngân hàng Tổng bộ của Thụy Sĩ, hấn nói thầm:

- Một ngân hàng lớn như vậy, sao lại không thấy nhân viên bảo vệ đâu? Chẳng lẽ không sợ cướp sao?

- Diệp... Diệp tiên sinh, có điều gì lạ sao?

Vừa mới đi vào trong tòa cao ốc, Cố Đại Quân đi sau Diệp Thiên, vì ba người bọn họ đang ở trước đại sảnh của ngân hàng, lúc này

một người khách cũng không có, chỉ có một loạt những người bảo vệ yên lặng và mấy người cầm súng đen ngòm.

- Sao vậy? Chẳng lẽ có người đi cùng chúng ta vào cướp ngân hàng sao?

Diệp Thiên cũng hồ nghi lên quay đầu lại, nhưng đúng lúc này phía sau bọn họ không hề có người thứ tư. Hơn nữa, Diệp Thiên phát hiện cửa đã nhanh chóng bị đóng xuống, bọn họ cũng không còn đường lui nữa.

- Ta nhờ vào, đây là để đối phó với chúng ta sao?

Rốt cục thì Diệp Thiên cũng hiểu được, trong lòng hắn bỗng thấy bốc hỏa. Hắn có vài tỷ đô-la trong ngân hàng nhưng tóm lại cứ coi như là khách? Ngân hàng chính là dùng cách này để đón khách?

- Chúng tôi nghi ngờ các ông có ý đồ cướp ngân hàng, giờ hai tay lên, chấp nhận tra xét đi!

Lúc bọn Diệp Thiên sắp phát hỏa lên thì một người đàn ông người đi giày Tây da trắng khoảng 40 tuổi đi tới, người bảo vệ phía sau cầm súng đã lên lòng, một người cầm loa nói bằng tiếng Anh:

- Tôi là nhân viên quản lý của ngân hàng, Richardson Aure man, mời các anh phối hợp điều tra, nếu không chúng tôi sẽ có quyền nổ súng!

Dường như là sợ Diệp Thiên nghe không hiểu, sau khi nói tiếng Anh, Richardson Aure man lại nói lại một lần lưu loát bằng tiếng Trung. Lúc nói trên mặt còn lộ ra ánh mắt đặc ý.

- Tôi biết rồi, thì ra là ngoài cửa ngân hàng máy theo dõi không một tiếng động đã nghe thấy cuộc đối thoại của chúng tôi.

Sau khi nghe thấy Richardson nói, Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên đưa mắt nhìn nhau, trên mặt lộ vẻ cười khổ, vừa rồi hai người bọn họ nói bậy đều bị ngân hàng theo dõi nghe trộm thấy, lúc này mới lớn tiếng hoan nghênh như thế.

Đây cũng là nguyên nhân mà Diệp Thiên luôn dùng tu vi áp chế thực khí của mình. Nếu như hắn dùng thực khí xung quanh thì ngân hàng đã không nghe được cuộc đối thoại của bọn hắn.

- Chuyện này... Richardson tiên sinh, tôi nghĩ có phải là ông đã hiểu lầm cái gì rồi không?

Chính hôm mình tự gây ra chuyện này, tự nhiên Diệp Thiên cũng không còn lý do tức giận nữa, hắn dùng tiếng Anh nói:

- Tôi nghĩ là nhất định các ông đã có hiểu lầm gì rồi, tôi là khách đến ngân hàng các ông, tới chỗ này cũng là vì công việc, các ông không nên đối đãi với Thượng Đế như thế!

- Vậy sao? Chính tôi nghe thấy, hai người các anh nói có hứng thú đi cướp ngân hàng chúng tôi mà.

Richardson lắc đầu nói:

- Làm quản lý bảo vệ của ngân hàng, tôi có trách nhiệm phải giữ cho ngân hàng được an toàn, tôi nghĩ... các cũng có trách nhiệm phối hợp với chúng tôi để điều tra, giờ hai tay lên đi!

Lúc Diệp Thiên đang suy nghĩ thì ở cửa ngân hàng ít nhất đã trang bị 10 chiếc camera, mỗi một cái đều có phản ứng theo dõi với từng người ra vào ngân hàng.

Số lần ngân hàng Thụy Sĩ bị cướp cũng không nhiều, chỉ có những năm 80 năm đó Âu Mỹ hoành hành cướp bóc ngân hàng cho nên bọn Diệp Thiên đã khiến bọn họ đặc biệt chú ý đến.

Vừa đúng lúc Richardson lược bộ được một ít Trung văn của ngân hàng Tổng bộ thì lại nghe thấy bản sao âm thanh kia, phản ứng đầu tiên của ông ta chính là đập vỡ âm mưu cướp ngân hàng của bọn Diệp Thiên.

Điều này khiến cho Richardson phân bổ nhanh hơn, ông ta làm quản lý bảo vệ ngân hàng đã được hơn 20 năm, đây là lần đầu tiên gặp chuyện này, liền khẩn cấp mở dự án nên mới có phát sinh ra màn này.

Richardson tin là lúc này chủ tịch ngân hàng Tổng bộ qua theo dõi đã chú ý đến tình hình này, vì thế lại càng hếch ngực nói:

- Căn cứ vào dư luận ngân hàng của Thụy Sĩ, chúng tôi có quyền đánh gục nếu như đối phương không phối hợp điều tra, ba vị tiên sinh, các anh không nên có suy nghĩ là mình sẽ may mắn.

Diệp Thiên dờ khóc dờ cười nhìn Chu Khiếu Thiên nói:

- Khiếu Thiên, sau này phải nhớ kĩ, cái này gọi là họa từ miệng mà ra.

- Diệp tiên sinh, các anh vừa rồi thực sự không nói chuyện gì chứ?

Diệp Thiên và Chu Khiếu Thiên không thèm để ý đến thế trận trước mắt nhưng Cố Đại Quân thì có chút không nhìn được kinh ngạc, mở miệng hô:

- Rinchardson tiên sinh, tôi là Nhất đẳng võ quan của Đại sứ quán Trung Quốc tại Thụy Sĩ, tôi tên là Cố Đại Quân, đối với hành vi này của các ông tôi sẽ kiến nghị lên quý quốc.

- Nhân viên ở Đại sứ quán?

Richardson nghe thấy vậy lặng đi một chút, liên quan đến công việc ngoại giao hậu quả cũng không phải là nhỏ, y không khỏi cúi đầu nói nhỏ vào microphone:

- Mau kiểm tra đối chiếu sự thực về thân phận của người kia...

Richardson còn chưa dứt lời, trong tai nghe bỗng vang lên tiếng giận dữ của Chủ tịch:

- Kiểm tra đối chiếu sự thực cái rắm ấy, lập tức thu hết súng lại cho tôi, đây chính là khách quý nhất của ngân hàng!

- Đồng... Đồng chủ tịch, ngài... Ngài nói bọn họ là khách quý nhất?

Richardson trợn mắt lên, có thể nào y cũng nghĩ mãi mà không ra, khách quý nhất của ngân hàng sao lại lên lút đứng ở ngoài cửa nói chuyện cướp ngân hàng?

Chính là không đợi Richardson truyền lệnh rút lui, thang máy trong đại sảnh đã mở ra một vị khoảng hơn 60 tuổi da trắng, có bốn năm người đi theo từ trong thang máy đi ra.

Lúc đi qua Richardson, người đàn ông này trừng mắt một cái rồi đi đến trước Diệp Thiên, cúi người thật sâu rồi mới nói:

- Diệp tiên sinh, thật sự xin lỗi, đây là sơ xuất công việc của tôi, tôi đại diện cho ngân hàng liên hiệp của Thụy Sĩ, thành thực tỏ lời xin lỗi với ngài.

- Jerome tiên sinh, này... Đây là chuyện gì xảy ra?

Nhìn thấy chủ tịch khom thắt lưng đối với người tuổi trẻ kia, đại não Richardson nhất thời trống rỗng, làm tổng giám đốc kiêm chủ tịch tập đoàn ngân hàng Thụy Sĩ, Jerome là một đại nhân vật, có những vị khách ngoại trưởng nước ngoài ở một vài tiểu quốc tới đây,

đều không cần thiết đến hẳn tự mình nghênh đón.

Nhưng trước mặt ba người Trung Quốc này nhìn thế nào đều không giống như là đại nhân vật, hơn nữa hai người trẻ tuổi kia, đứng ở nơi đó còn có vẻ ngông nghênh, không khác lắm những thanh niên phản nghịch trên đường phố, hẳn tại sao có thể đáng giá Jerome tiên sinh làm như thế chứ?

- Vô liêm sỉ, còn không mau thu hồi súng lại à?

Jerome đứng thẳng dậy, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn Richardson một cái.

- Chẳng lẽ thật sự muốn tôi trả tiền thù lao cho anh, đuổi ra khỏi đây ngay từ lúc này à?

Mấy câu nói đó Jerome đều là dùng tiếng Tây Ban Nha nói ra, hiển nhiên là đang cho Richardson chút mặt mũi, dù sao hẳn tại ngân hàng này công tác hơn hai mươi năm, ngoài lúc này đây, cho tới bây giờ cũng chưa xuất hiện cái gì sai lầm.

- Mau, nhanh chóng thu hồi súng lại đi!

Sau khi nghe được lời nói của chủ tịch, Richardson như ở trong mộng mới tỉnh, nhưng không cần hẳn ra mệnh lệnh, những nhân viên an ninh cũng sớm đã thu hồi súng, không ai tự mình tìm trò mất mặt, chĩa họng súng trước ông chủ của mình.

- Diệt tiên sinh, thật sự ngia quá, tạo thành hiệu làm như vậy, tôi thay mặt ngân hàng một lần nữa chân thành xin lỗi đối với ngài!

Quay đầu lại nhìn Diệp Thiên, trên mặt Jerome nhất thời đầy vẻ tươi cười, hôm nay hẳn vừa lúc đứng ở trong ngân hàng, sau khi nghe thấy có vụ án cướp của sắp xảy ra, trước tiên là đem video đến phòng làm việc của mình.

Đối với cơ cấu như tập đoàn ngân hàng này mà nói, bọn họ có thể liên hệ cùng tổ chức cảnh sát quốc tế bất cứ lúc nào, ngay khi Jerome chuẩn bị truyền đi hình cái đầu của Diệp Thiên cho tổ chức cảnh sát quốc tế, dùng để xác nhận thân phận đối phương, cũng đã nghe được câu nói của Diệp Thiên lúc ban đầu kia. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 915

Cường Giả Tập Hợp

Tuy rằng không phát hiện được năng lượng dao động trong người Diệp Thiên, nhưng đã sống gần ngàn năm, trực giác nói cho Dracula, người thanh niên này tuyệt đối là một nhân vật nguy hiểm, có đôi khi ánh mắt nhìn được sự tình không nhất định chính là thật sự.

Về phần Kurt chết, chẳng qua là một người hầu của Dracula thôi, với tâm tính của người trong Huyết tộc, không ai muốn vì một hạ nhân đi đắc tội một vị cường giả. Vụ mua bán lỗ vốn như vậy, Dracula chắc là không định làm.

- Trước kia bản thân thật đúng là ếch ngồi đáy giếng, đổi lại hai năm trước, chính mình chưa chắc là đối thủ của Dracula.

Sau khi ngừng đấu mắt với Dracula, Diệp Thiên cũng thảm than ở trong lòng, nếu dùng cảnh giới người tu đạo để phân chia thực lực của Dracula, hẳn hẳn là tu vi Tiên Thiên trung kỳ, hơn nữa năng lực khôi phục của Huyết tộc cường đại, sợ là người tu đạo Tiên thiên hậu kỳ cũng không phải là đối thủ của hắn.

- Công tước phía trên hẳn chính là thân vương, không biết hiện tại bên trong Huyết tộc còn có thân vương tồn tại hay không?

Từ trên người Dracula, Diệp Thiên biết tu vi đối ứng với Công tước, như vậy nếu thân vương thật sự tồn tại, chỉ sợ thực lực sẽ không yếu hơn chính mình, nói không chừng chính là lão quái vật Kim Đan, ai biết sinh vật quý dị phương Tây này, có phải có thể đột phá Kim Đan tu vi nổi nghiệp trong không gian này hay không đây?

Sau khi trong lòng chia ra cảnh giác đối với Huyết tộc, Diệp Thiên quay đầu, cũng nhìn về phía một phương hướng khác, hẳn sớm cũng cảm giác sau đầu như là có người cắm châm vào da đầu, người nhìn về phía mình, tuyệt đối không phải mang theo thiện ý.

- Ô, điều này... Điều này sao có thể?

Ngay khi Diệp Thiên quay đầu lại, nụ cười trên mặt hắn bỗng nhiên trở nên cứng ngắt, ánh mắt lộ ra một tia không thể tin, đi phía trước cũng không thể ngừng lại.

- Sư phụ, ngài làm sao vậy?

Đi ở bên cạnh Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên theo ánh mắt Diệp Thiên nhìn lại, cau mày nói rằng:

- Sư phụ, người kia hẳn chính là quốc sư Thái Lan – Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây? Khí huyết trên người người này cũng không quá mạnh hơn so với con, sợ là còn không bằng ngoại công đầu, sau này đệ tử đi khiêu chiến hắn!

Chu Khiếu Thiên gọi ngoại công tự nhiên chính là Tả Gia Tuấn, hắn cưới cháu gái Nhị sư bá, thân phận chỉ có thể giảm xuống đồng lúa, điều này cũng là đặt ở hiện đại, mọi người không phải quá coi trọng đối với loại bồi phận sư môn này, nếu trước giải phóng, Chu Khiếu Thiên cùng Liễu Định Định kết hôn, tuyệt đối là chuyện đại nghịch bất đạo.

Năm đó Tả Gia Tuấn bị Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây đánh lên thiếu chút nữa bỏ mình, thù hận này đã qua vài thập niên, trước mắt đụng phải, làm rể của cháu ngoại Tả Gia Tuấn kiêm đệ tử sư môn, Chu Khiếu Thiên tự nhiên muốn vì ngoại công mà trả đũa.

- Người không phải là đối thủ của hắn.

Diệp Thiên lắc lắc đầu, một chút dừng lại rồi nói, ánh mắt cũng không có nhìn về phía Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây, mà vẫn luôn gắt gao nhìn chăm chăm cái người thân hình cao lớn ngồi ở bên cạnh hắn,

- Khiếu Thiên, người có biết người bên cạnh Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây kia là ai không?

- Là ai? A, sư phụ, người kia rất quý dị, giống như người chết!

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, lực chú ý của Chu Khiếu Thiên cũng đặt ở trên người người kia, nhất thời nhìn thấu một vài manh mối.

- Đúng vậy, hắn chính là người chết!

Sau khi tiến vào đến cái hội trường này, tâm tình Diệp Thiên vẫn luôn lạnh như nước, lúc này trong lòng cũng nhịn không được nổi lên một tia gợn sóng, bởi vì người không hề có tia sinh cơ của người ngồi ở bên cạnh Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tố Tây kia, đúng là Đài

Đài năm đó bị Diệp Thiên một chưởng làm vỡ nát phủ tạng.

Chính mình xuống tay nặng nhẹ như thế nào, Diệp Thiên tự nhiên rất rõ ràng, hẳn biết loại thương thế đó, Đài Đài cho dù là cao thủ yô-ga lợi hại nhất Ân Độ, cũng khó sống sót.

Như vậy Đài Đài trước mắt xuất hiện cũng chỉ có một cách giải thích, hẳn đã là cái xác, lại bị Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây dùng thủ đoạn của hàng đầu thuật (độc thuật), đem luyện thành một quái vật nhân loại vô pháp lý giải, chính như hình người năm đó đi theo Đài Đài tiến vào Hongkong.

- Người chết ư? Sư phụ, chẳng lẽ là cương thi? Con nhìn không giống!

Chu Khiếu Thiên bị lời nói sư phụ làm cho hoảng sợ, nhin không được cầm chặt hơn cái ba lô trong tay mang theo, bên trong đó đúng là cái chuông Tam Thanh Linh, cũng là trước lúc đến Cầu Tâm Gia giao cho hắn sử dụng.

- Người không nên xúc động, không có mệnh lệnh của ta không được ra mặt!

sắc mặt Diệp Thiên biến đổi có chút ngưng trọng, Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây biết thực lực của mình, nếu hắn còn dám tới đây, chắc là có điều nắm chắc, từ trên người Đài Đài không hề có sinh cơ, ngay cả Diệp Thiên đều cảm nhận được một tia uy hiếp.

Chuyển động ánh mắt, nhìn hai mắt Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây giống như độc xà, Diệp Thiên cười lạnh một chút, tiếp theo tiếp tục đi nhanh lên phía trước, hẳn tự tin cho dù là Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây có lợi hại lắm, cũng không thể chống đỡ bản mạng phi kiếm của mình.

- Đêm nay chắc là một đêm không ngủ được rồi, không biết có bao nhiêu người sẽ mất đi tánh mạng!

Từ lúc vào cửa đến khi Diệp Thiên đến chỗ ngồi của bọn họ, chỉ có ngắn ngủn ba mươi mét, trong lộ trình ba mươi mét này, trừ Dracula cùng Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây ra, Diệp Thiên còn cảm nhận được mấy khí tức cường đại.

Cách Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây không xa, có ba tầng nhân nhìn khô gầy, làn da bọn họ dính sát vào nhau ở trên người, đột nhiên nhìn lại giống như bộ xương khô vậy, tựa hồ thổi tới một trận gió là có thể đem bọn họ bay đi, nhưng huyết khí trong người ba vị lão tăng này cũng thập phần cường thịnh, căn bản là không giống như là lão nhân gần đất xa trời.

- Hẳn là tầng nhân Ân Độ, bọn họ lại có thể giam cầm tinh khí trong người, không tiết lộ ra ngoài chút nào, xem ra thực lực cũng

không thể khinh thường!

Nhìn hốc mắt hăm sâu của ba vị lão tăng, Diệp Thiên đã có đáp án, là nơi Phật giáo khởi nguyên, Ấn Độ vẫn có một chút thể mạnh, so sánh với Trung Quốc mà nói, trừ Phật giáo cổ truyền sớm đã ăn dặt cùng với xã hội, còn lại các giáo phái chùa miếu đã khôi phục truyền bá giáo lý thích ca mâu ni năm đó.

Mặt khác còn có mấy người cũng khiến cho Diệp Thiên chú ý, những người này ăn mặc như là kỵ sĩ cổ đại, trong người chây xuôi một loại tín ngưỡng lực, cũng có chút cường đại.

Nhưng lực chú ý những người này cũng không đặt ở trên người Diệp Thiên, mà là gắt gao nhìn chăm chăm Dracula ngồi ở đối diện bọn họ, không chút nào che dấu địch ý của bọn họ, Diệp Thiên tự nhiên cũng biết được thân phận những người này, ngoài những người xuất thân giáo đình ra tới, ai có thù hận đối với xã hội hắc ám như thế?

- Diệp tiên sinh, nơi này chính là vị trí của chúng ta!

Đi vào trước một chỗ ngồi, Cổ Đại Quân dừng bước, vị trí ngồi của người Trung Quốc cũng không tồi, cao hơn một mét so với trung gian, bốn phía là một vòng tròn ghế sofa, như là một cái phòng độc lập, sau khi ngồi xuống, ngoài khán đài đối diện, nhất thời đều ngăn cách với chung quanh ánh mắt.

- Lão cố, hôm nay hội giao lưu sẽ có cái chương trình gì?

Diệp Thiên nhìn về phía Cổ Đại Quân, tới đây hắn mới phát hiện, những dị năng giả nước ngoài này không phải yếu đuối giống như trong tưởng tượng của hắn, như thế khiến cho Diệp Thiên có chút chờ mong, muốn nhìn một chút các cao nhân nước ngoài này, đến tột cùng có cái thủ đoạn gì.

- Diệp tiên sinh, chương trình đầu tiên của đại hội, chính là đại biểu của các quốc gia giới thiệu năng lực của mình.

Cổ Đại Quân giơ giơ lên giấy phô-tô trong tay, nói rằng:

- Sau khi giới thiệu xong, chính là thời gian từ từ giao lưu, mọi người có thể tiến hành luận bàn giao lưu lẫn nhau, cũng có thể ký một vài hiệp nghị, thi đấu ở đây, sinh tử chớ luận!

Nói tới đây, trên mặt Cổ Đại Quân lộ ra một tia mắt tự nhiên, sau khi tiến vào đến hội trường, những ánh mắt trên khán đài chiếu trên

người hấn, giống như là con mãnh thú và dòng nước lũ, đâm vào làn da khiến Cố Đại Quân đều thấy đau. var content = \$
('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 916

Chương Trình

Chí có vậy? Không có gì khác?

Diệp Thiên nghe vậy sững sốt một chút, chỗ này là đại hội giao lưu cái gì chứ? Quả thực chính là mặc kệ những người này tranh đấu, mà phạm là người có chút năng lực, không có người nào mà không phải là hạng người kiệt ngạo bất tuân, không có quy ước, sợ là đại hội giao lưu này cuối cùng sẽ biến thành một cái chiến trường giết chóc.

Mà ý của các quốc gia, là muốn thông qua đại hội giao lưu lần này, để phô trương vũ lực quốc gia của mình, chỉ sợ bọn họ cũng không muốn để hội nghị lần này trở nên lộn xộn đâu? Như vậy giao lưu sẽ hoàn toàn mất đi này ý nghĩa.

- Còn nữa, Diệp tiên sinh, ngày cuối cùng đại hội, nhân viên thông qua đầu phiếu người tham dự hội nghị, bình chọn ba người thực lực cường đại nhất.

Nhìn thấy Diệp Thiên còn đang nhìn mình chằm chằm, Cố Đại Quân vuốt tay, nói rằng:

- Chỉ có vậy, không còn gì, hơn nữa trong lúc hội nghị, nhân sĩ các quốc gia có thể tiến hành tự khiêu chiến luận bàn, một khi đối phương cự tuyệt, hẳn không thể tham gia bình chọn cuối cùng.

Đương nhiên, sau khi tiếp nhận khiêu chiến, người đó có thể cự tuyệt trận khiêu chiến thứ hai để còn nghỉ ngơi nửa giờ!

- Mẹ nó, đây không phải là làm cho mọi người tự giết lẫn nhau sao?

Sau khi nghe được lời nói của Cố Đại Quân, Diệp Thiên nhin không được tỏ ra xem thường, nhìn đại hội dị năng giả tại các quốc gia tuy rằng đã được coi trọng, nhưng chỉ sợ cũng bị một vài quốc gia cầm quyền giả nghi giả kỵ, tổ chức dị năng giả lần này, có lẽ cũng có người có ý làm suy yếu năng lực những người này, nếu không trong chương trình đại hội tuyệt đối sẽ đưa ra một vài quy định tương

quan bảo hộ thi thố.

Nhưng những người đó cũng không dám làm quá mức rõ ràng, tại Thụy Sĩ tổ chức đại hội dị năng giả lần này, đã nói lên điểm này.

Là nước vĩnh cửu trung lập, Thụy Sĩ không có khả năng đi đối phó những người dị năng này, tại đây cử hành hội nghị có thể bảo đảm không có nhân tố quốc gia mạnh tham dự vào, bài trừ tính khả năng hội nghị mở ra bị người tiêu diệt.

- Sư phụ, nếu là có người khiêu chiến con, vậy con có được đánh không ạ?

Đi theo bên cạnh Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, lúc này ngược lại có chút nóng lòng muốn thử, mấy năm nay tuy rằng thiên về với nội gia tu luyện, nhưng Chu Khiếu Thiên cũng không ném bỏ công phu ngoại môn. Ngược lại đem luyện đến cực hạn, mà ngay cả Phùng Hằng Vũ trong tay Chu Khiếu Thiên đều đi không quá ba hiệp.

Chẳng qua bây giờ là thời thái bình, Chu Khiếu Thiên luyện võ công lại không thể nào thi triển, trong tai chỉ nghe thấy sư phụ nói những chiến tích huy hoàng, đúng là làm cho hấn cấp không không khỏi hưng phấn lên khi nghe thấy đại hội quả thực chính là một nơi đánh nhau kịch liệt ...

- Đến lúc đó nhìn tình huống, nơi này có rất nhiều người người không thể trêu vào.

Diệp Thiên cười khổ lắc lắc đầu, xem ra mấy năm nay đúng là khiến đệ tử bị ghen quá, nhưng hấn mang Chu Khiếu Thiên đến chỉ là muốn cho hấn thể nghiệm sinh tử chiến này một phen, lại không thể ngăn cản hấn đối chiến.

Đương nhiên, Diệp Thiên cũng sẽ không để Chu Khiếu Thiên đi đón nhận khiêu chiến từ đối thủ thực lực cách xa quá lớn như là Dracula và Nãi Tha Tin – Cát Vương Tố Tây, nếu không như vậy liền không chỉ là thể nghiệm, mà là đi chịu chết.

- Diệp tiên sinh, vậy... Tôi thì sao!?

Nghe được hai người sư đồ Diệp Thiên đối thoại, Cố Đại Quân hỏi một câu, bởi vì hấn lần này cũng là nhân viên chính thức tham dự hội nghị, đại biểu cho Trung Quốc, nếu không tiếp nhận khiêu chiến, vậy mất đi chính là bộ mặt quốc gia.

Nhưng Cố Đại Quân tự mình hiểu được, hấn biết hôm nay mình chính là nhân vật phụ, với kỹ năng Không chế vật của hấn kia nhiều nhất chỉ có thể khống chế cái chén nước, xuống sàn đấu sinh tử cùng người khác, vậy tuyệt đối sẽ là cái trận đấu cừ từ vô sinh.

- Ông à?

Diệp Thiên nhìn thoáng qua Cố Đại Quân, cười nói:

- Lão cố, nếu là có người mời ông làm triển lãm tính chất biểu diễn, ông có thể đi, nhưng sinh tử chiến thì... hay là thôi đi, không phải sợ dọa người, tiếp theo tôi sẽ giúp ông nói chuyện.

Diệp Thiên xem những người siêu năng lực trong này, tuyệt đại bộ phận đều có thiên phú về phương diện công kích, loại người như Cố Đại Quân cũng có, nhưng trước mặt những người đó đều là cờ của những tiểu quốc gia danh tính đều chưa biết đến, tin tưởng những người thực lực mạnh, cũng sẽ không cố ý đi làm mất thể diện quốc gia.

Nhưng là nước năm lâu trong xử lý công việc này, Trung Quốc hiển nhiên sẽ bị rất nhiều quốc gia chú ý, đến lúc đó Diệp Thiên ba người tuyệt đối không ít người tới lấy danh nghĩa luận bàn mà khiêu chiến, bản thân Diệp Thiên không hề gì, hẳn không sợ bất luận kẻ nào, nhưng Cố Đại Quân cùng Chu Khiếu Thiên thì tình huống khó nói, cho nên hẳn mới nói ra câu kia.

- Cảm ơn Diệp tiên sinh!

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, nhịp tim Cố Đại Quân nơi cổ họng mới rơi trở về chỗ, hẳn chỉ sợ đến lúc đó Diệp Thiên dùng đại nghĩa quốc gia ép chính mình, bắt mình tiếp nhận khiêu chiến, nếu thật sự là đến nước đó, cho dù biết rõ là chết, Cố Đại Quân cũng phải đi.

- Các vị tiên sinh, nữ sĩ, hoan nghênh đi vào Zurich xinh đẹp, tôi là Frank đến từ hội nghiên cứu siêu năng lực quốc tế ...

Ngay khi mấy người Diệp Thiên còn nói chuyện, ngọn đèn trong hội trường đột nhiên tối sầm xuống, một chùm tia sáng chiếu vào nơi giữa sân, một người đàn ông da trắng tuổi trung niên cầm microphone nói:

- Để xúc tiến nghiên cứu đối với siêu năng lực, lúc này mới tổ chức lần giao lưu này, cá nhân tôi cảm nhận được siêu năng lực, ma quỷ là có thật, cũng hy vọng các vị đang ngồi có thể nói chuyện thoải mái, đem năng lực của mình nói cho mọi người!

- Mẹ nó, chỗ nào tới phiên người da trắng?

Sau khi nghe được người chủ trì Frank nói, trong tràng tuyệt đại đa số người đều trở mình xem thường, cảm nhận siêu năng lực, ma quỷ tồn tại? Vậy coi như là thí nghiệm siêu năng lực, trong mắt của những người ở đây, cái gọi là Quý Hồn, chính là một loại tinh thần dao

động mà thôi, căn bản là không đủ gây cho người ta sợ hãi.

Kỳ thật đại bộ phận nhân viên tham dự hội nghị không biết, cái gọi là hiệp hội nghiên cứu siêu năng lực, ban đầu chính là một đám có tiền mà nhân rồi xây dựng, căn bản không có người siêu năng lực chân chính tham dự vào.

Mà chức nghiệp chân chính của Frank lại là một người nghiên cứu, tại Âu Châu, loại chức nghiệp này liền không khác lắm người đại sư quốc nội cầm cái la bàn giả thần giả quỷ, trên cơ bản trong đám đó mười người ít nhất có chín là kẻ lừa đảo.

Về phần người chủ trì đã biểu đạt ra tầng ý tứ thứ hai, càng khiến người ta cười nhạt, siêu năng lực của chính mình là cái gì? Đây chính là đòn sát thủ của mỗi người, tại thời khắc nguy cấp là có thể cứu mạng, không ai nguyện ý đem năng lực của mình lộ ra.

- Siêu năng lực của tôi là có thể nhìn được biến hóa của các ngôi sao!

- Năng lực của tôi là cảm ứng được động đất, thượng đế ơi, vì cái gì tôi nói Nam Phi sẽ phát sinh động đất mà không ai tin chứ?

- Siêu năng lực của tôi là nhìn thấu mọi vật, Frank tiên sinh, ngài mặc nhất định là quần lót hồng, tôi không có nói sai chứ?

Quả nhiên, ngay khi Frank để mọi người nói ra năng lực của mình, hội trường nhất thời bắt đầu không khống chế được, các loại trả lời thuyết phục thiên kì bách quái từ chỗ ngồi các quốc gia truyền ra, hội trường lại có trang bị hệ thống phiên dịch, những câu trả lời thuyết phục nghe được khiến Diệp Thiên đều không nhịn được cười, thiếu chút nữa thất thố nở nụ cười lớn.

Đương nhiên, cũng có mấy người đại biểu cho các quốc gia nói tương đối thuyết phục, như là một lão tăng người Ấn Độ, theo như lời hắn nói chính là sinh mệnh lực, hắn có thể bị chôn xuống đất mười ngày mà bất tử, đây cũng là cực hạn tu luyện yô-ga đạt được, biến thành siêu năng lực.

- Sư phụ, chúng ta nói cái gì?

Mắt thấy sẽ đến phiên chính mình nói, Chu Khiếu Thiên nhịn không được nhìn về phía Diệp Thiên.

Diệp Thiên chính nghe được nở nụ cười, nghe được Chu Khiếu Thiên hỏi mình, không khỏi cười nói:

- Tùy người nói như thế nào cũng được, nói có thể nhìn lên nữ nhân tắm rửa cũng được.

- Nhưng con đâu biết làm vậy!

Chu Khiếu Thiên phẫn nộ trả lời một câu, mà lúc này vừa lúc đến phiên đại biểu Trung Quốc lên tiếng, nhìn thấy sự phụ không có bất cứ ý định nói chuyện, Chu Khiếu Thiên chỉ có thể đưa miệng đến microphone bên cạnh, nói rằng:

- Tôi cho là tôi có sức mạnh, sức mạnh cường đại!

Nói thành thật nói, đáng người Chu Khiếu Thiên tuy rằng không lùn, phía dưới quần áo cũng có chút cơ bắp, nhưng đối mặt là người phương Tây, tại phương diện này hẳn hiển nhiên không chiếm ưu thế, nên khi hắn nói ra năng lực của mình, trong tràng nhất thời nổi lên một tràng tiếng hừ.

- Hừ, thế mà cũng khoe?

Tuy rằng thanh phiên dịch sẽ không phiên dịch những hư thanh, nhưng Chu Khiếu Thiên cũng không phải ngốc, tự nhiên nghe ra từ ca ngợi cùng khinh bỉ, tức giận khiến hắn nhìn về phía hư thanh vang lớn nhất, thiếu chút nữa đã nghĩ nhảy ra đi về phía này khiêu chiến. var content = \$ (#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after ('

); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 917

Khiêu Chiến

Khiêu Thiên, kiếm chế giận, cái này có cái gì đáng giận?

Diệp Thiên đặt một bàn tay ở trên vai đồ đệ, nói rằng:

- Người phải hiểu được, tại chỗ này, cần chú ý chính là thực lực vi tôn, không nói thừa thì mọi người mới tin, chờ người đánh một trận, tự nhiên sẽ được người khác tôn trọng!

Năm đó diệp thiên tại chiến thuyền Elizabeth đánh hắc quyền, lúc ban đầu cũng nghe được không ít hư thanh, nhưng khi hắn chấm dứt trận đấu với thực lực thắng được một trận đấu, những hư thanh đều biến thành tiếng hoan hô, điều này cũng thuyết minh, bày ra cơ bắp là không có sức thuyết phục, mà phải tỏ rõ thực lực.

- Sư phụ, hôm nay vô luận như thế nào sư phụ cũng phải để con đánh một trận!

Chu Khiêu Thiên còn là có chút tức giận bất bình, hắn nói như thế nào cũng là đại cao thủ, chỉ kém một bước liền có thể đi vào Tiên Thiên, làm sao chịu được khinh bỉ từ những người này?

- Yên tâm đi, có đối thủ thích hợp, ta sẽ cho ngươi ra mặt!

Diệp Thiên gật gật đầu, chỉ có chiến sĩ ở trong giết chóc, tài năng lớn dần mới được, nếu không Chu Khiêu Thiên tu vi cho dù cao tới đâu, đó cũng là đóa hoa trong nhà kính, không chịu nổi bất cứ trận gió táp mưa sa nào.

Tựa như Diệp Thiên mấy ngày hôm trước nhìn thấy tin tức này vậy, có một quán quân biểu diễn võ thuật, sau một hồi khắc khổ cùng người ở quê nhà, bị đối phương cầm dao thái thịt chém hơn mười đao, phỏng chừng lúc này còn nằm ở trong bệnh viện chưa có thoát khỏi nguy hiểm đâu.

Điều này cũng thuyết minh, vũ lực và dũng khí đều rất trọng yếu, hai thứ thiếu một, cũng không thể gọi là võ giả, Chu Khiếu Thiên vẫn luôn chậm chạp không thể đi vào Tiên Thiên, sợ là cũng chính bởi vì nguyên nhân này, mà trải qua thế sự tang thương, Cửu Tâm Gia cùng Tả Gia Tuấn lại không tồn tại vấn đề này.

- Tốt lắm, tiếp theo là thời gian luận bàn, mỗi một vị đang ngồi cũng có thể phát ra khiêu chiến với những người khác, nhưng đối chiến chỉ có thể tiến hành ở đây mà thôi, mỗi lần chỉ có thể có một trận khiêu chiến, hy vọng mọi người không nên tranh đoạt!

Sau khi đại biểu các quốc gia nói xong siêu năng lực chính mình có được, vị thanh âm người chủ trì kia lại vang lên, nhưng sau khi nói xong, hần lập tức liền rời khỏi hội trường, sợ bởi vì câu nói của mình đưa tới họa sát thân.

Frank rời khỏi đài nơi sân sau mấy phút đồng hồ, hội trường lớn như vậy chìm vào trong yên lặng, hiển nhiên, không có người nào nguyện ý là người thứ nhất hay con chim đầu đàn, đem siêu năng lực cùng những gì chính mình tinh thông hiển lộ ở trước mặt mọi người, bởi vì ai cũng không dám xác định, về sau người ở đây sẽ không thay đổi, thành địch nhân của mình.

- Huyết tộc tội nhân, không ngờ các người cũng dám tới tham gia đại hội lần này, để ta làm chủ, tiến hành phán quyết đối với các người đi!

Nhưng sự yên lặng này rất nhanh đã bị người ta phá vỡ, mấy phút đồng hồ trôi qua, tại nơi đại biểu Anh quốc ngồi vào, một người trung niên mặc khôi giáp thời Trung cổ đứng lên, đầu hần nhắm thẳng vào công tước Dracula ngồi ở góc nam hội trường.

Vị trung niên kia thanh âm chưa dứt, tiếng nói hơi lạnh lạnh của Dracula liền vang lên:

- Musharraf Witt, đã trôi qua gần một ngàn năm, ta không phải vẫn cứ sống rất tốt sao, không cần dùng bộ giả nhân từ của các người kia để lừa gạt thế nhân, gia tộc tổ tiên vĩ đại của ta, mới là chúa tể thế giới này!

- Hai người kia đã sống lâu như vậy?

Hai người đối thoại làm cho nhân sĩ từ các quốc gia đều cảm thấy không thể tin, từ lời nói của Dracula có thể nghe ra, bọn họ đã tranh đấu gần ngàn năm, vậy... đây còn coi như là nhân loại sao? Nhân loại làm sao có thể có người sống lâu như vậy?

- Huyết tộc cùng kỵ sĩ bàn tròn chiến đấu, có trò hay nhìn rồi!

- Nước Mỹ cùng Anh quốc không phải liên bang sao? Bọn họ phải ra những người dị năng tại sao lại tranh đấu với nhau?

- Vậy thì ông cũng không biết à? kị sĩ bàn tròn Anh quốc, chính là thế hệ trực tiếp của chúa Jesus cứu thế, bọn họ sẽ không dễ dàng tha thứ cho Huyết tộc tồn tại, cũng không biết nước Mỹ vì cớ gì phải ra Dracula đến?

Khi đối thoại vang lên, trong hội trường cũng nổi lên một tia xôn xao, vô số ánh mắt nhìn vào hai chỗ khán đài, thanh âm hỗn hợp và lén lút nghị luận, để cho hội trường trở nên âm ỉ lên.

Những nơi quang minh, hắc ám không thể tồn tại, như vậy, hắc ám cũng chán ghét nơi quang minh. Những người quyết định lấy giáo phái Jesus cơ đốc tự cho mình là kị sĩ bàn tròn cùng hậu đại của Huyết tộc, chỉ có thể trở thành thiên địch, hai bên đồng thời tồn tại, chắc chắn gây nên một phen tranh đấu.

- Chỉ có chết mới thoát khỏi khinh thường đối với chủ nhân, ngày phán quyết đã đến.

Từ chỗ ngồi của người Anh quốc lại một người đứng lên, cầm trong tay tấm chắn và thanh kiếm đi tới trong sân, chỉ vào Dracula nói rằng:

- Dracula, nếu ngươi giống con chuột ẩn núp trong bóng đêm, có lẽ còn có thể sống lâu thêm một thời gian, nhưng hiện tại, cái chết là con đường duy nhất cho ngươi!

- Chẳng trách quốc gia lo ngại đối với thế lực ẩn nấp như thế, hóa ra tôn giáo tín ngưỡng thật sự có thể khiến người ta mất đi lý trí?

Nhìn qua tình hình, Diệp Thiên như có điều suy nghĩ nhượng nhượng mày, năm đó sau khi tại Nga giao thủ với Kurrt, hắn cũng góp nhặt rất nhiều tư liệu về Huyết tộc, bởi vậy Diệp Thiên cũng biết rất nhiều ân oán Huyết tộc cùng cơ đốc giáo.

Kỳ thật tại trước thời Trung cổ, Âu Châu cũng không phải là chỉ có một cái giáo phái chúa cứu thế này, Huyết tộc cũng có lực ảnh hưởng rất lớn, mà còn có rất nhiều tín đồ trung thành.

Nhưng sau Thập Tự Chinh, hết thầy đã có sự thay đổi, được sự chấp thuận của giáo hoàng La Mã, phong kiến từ Tây Âu lãnh chủ phát động duy trì chiến tranh tôn giáo gần 200 năm cùng kị sĩ vùng Địa Trung Hải.

Tuy rằng thập tự chinh đại đa số là nhằm vào các quốc gia đạo Islam, mục đích chủ yếu là từ trong tay đạo Islam đoạt lại Giê-ru-salem, nhưng Huyết tộc cũng trở thành mục tiêu đả kích và thanh trừ của bọn họ.

Trải qua một thời gian đổ máu và giết chóc, Huyết tộc cuối cùng mai danh ẩn tích trong chủ lưu xã hội Âu Châu, như là Dracula, hơn

hai trăm năm qua vẫn luôn phát triển thế lực ở Bắc Mỹ châu, mà nơi đó đúng là nơi ngoài tầm tay giáo đing.

- Lão cố, những người Anh quốc không phải chính phủ phái ra sao? Vì sao không bận tâm thế diện chính phủ một chút, trực tiếp làm mất thế diện à?

Tuy rằng rất rõ ràng Huyết tộc cùng đạo Thiên Chúa có ân oán, nhưng Diệp Thiên có chút không hiểu được, hôm nay đại hội giao lưu này, sẽ quyết định quyền lợi của các quốc gia ngày sau trên đấu trường quốc tế, theo lý thuyết, suy nghĩ từ góc độ quốc gia, những kỵ sĩ cũng có thể khắc chế chính mình.

Kỳ thật không chỉ có Diệp Thiên thấy kỳ quái, trong hội trường nội còn có một vài người đã lo lắng như là kiến bò trên chảo nóng.

Bọn họ cùng Cố Đại Quân không khác nhau lắm, đều là nhân viên chính phủ đi theo người dị năng tới tham gia đại hội công tác, mất thấy người dị năng của hai liên bang sẽ phát sinh chiến đấu, những người này điên cuồng gọi điện thoại, để có thể ngăn cản trận "Nội đấu" này.

- Diệp tiên sinh, những người đó đều là kỵ sĩ bàn tròn, bọn họ căn bản là không quan tâm đối với chính phủ.

Cố Đại Quân đến trước, ngược lại được không ít tri thức tương quan, mở miệng giải thích:

- Những kỵ sĩ này tồn tại vĩnh viễn, bọn họ đã từng là người đi theo vua Arthur năm đó, đi theo vua Arthur đông chinh tây chiến, lập được rất nhiều công lao, có tư cách tham dự sự vụ quốc gia...

Là đôi quân trực tiếp đi theo vua Arthur, kỵ sĩ bàn tròn đã từng có được uy danh hiển hách, nhưng bởi vì ngay lúc đó Lancelot - thủ tịch kỵ sĩ cùng vương hậu của vua Arthur phát sinh mâu thuẫn, về sau kỵ sĩ bàn tròn cũng nhạt dần khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng ai cũng không biết, những hậu nhân kỵ sĩ bàn tròn truyền thừa xuống, luôn luôn được bảo hộ đại Anh Quốc, tại thời điểm thập tự chinh, cũng có thể nhìn thấy thân ảnh của bọn họ, chẳng qua kỵ sĩ bàn tròn chỉ có hiệu lực với vương thất, đối với chính phủ hiện tại Anh quốc cũng không mấy có ảnh hưởng.

- Các ngươi là đám giả nhân giả nghĩa, chỉ biết lấy nhiều thủ thắng, như ngươi mong muốn, ta cũng rất muốn nhắm nháp một chút máu tươi kỵ sĩ thánh!

Khi Diệp Thiên cùng Cố Đại Quân nói chuyện, trong hội trường tình hình cũng có biến hóa, bị mấy người kỵ sĩ khinh thường như

thể, nếu còn không xuống sàn đấu, địa vị Dracula trong thế giới hắc ám sẽ xuống dốc không phanh, cho nên cho dù kiên trì, hắn cũng muốn lên sàn nghênh chiến.

Ngay khi Dracula chuẩn bị xuống đấu, trận chiến đấu này không cách nào tránh khỏi, chỗ ngồi người Anh quốc đột nhiên truyền đến tiếng la:

- Musharraf Witt ký sĩ trưởng, có cuộc điện thoại mời ngài nghe một chút, là... Là nữ vương bệ hạ!

- Há?

Đã gần đi xuống nơi sân đấu, ký sĩ bàn tròn kia nhú lông mày, có chút không vui đi trở về, hắn từ nơi được phong thánh địa đi ra, sinh mệnh sẽ rất nhanh đi đến cuối, hắn chỉ muốn dùng thời gian chính mình còn sót lại, giải quyết hết mối hận cũ nhiều năm.

Nhưng là điện thoại của nữ vương, Musharraf Witt vẫn phải tiếp nghe, đó cũng là một hắc quy luật yêu cầu ký sĩ tuân thủ cao nhất, chính là trung thành.

- Không xong, trận chiến đấu này không đánh được nữa.

Diệp Thiên búng cái lỗ tai, đối thoại của Musharraf Witt kề sát tại bên tai, đều bị hắn nghe xong.

Quả nhiên, ngay khi Musharraf Witt cúp di động, gương giọng nói rằng:

- Dracula, chờ sau khi đại hội chấm dứt, ta hy vọng người không giống con chuột trốn tránh đi!

- Hừ, có lá gan đấu ngay bây giờ đi!

Dracula hừ lạnh một tiếng, nhưng thân thể đứng lên cũng lại ngồi trở về, một vài thuật công phạt của giáo đình trời sinh đã có tác dụng khác chế đối với hắn, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Dracula không nguyện ý cùng những kẻ điên đó tiến hành chiến đấu.

Musharraf Witt cũng không trả lời lời nói của Dracula, lúc này lại đòi tranh đấu đã không có gì ý nghĩa, bởi vì mệnh lệnh của nữ vương hắn phải kiên tuân thủ vô điều, sau khi ngồi xuống, Musharraf Witt hướng sang bên người đồng bạn thì thầm vài câu, hiển nhiên đang an bài cái gì.

- Tiếng sấm to mưa lại nhỏ, thật sự là bất kính!

Một hồi tranh đấu bị một chiếc điện thoại phá hủy, những người vốn tính toán xem nào nhiệt, đều cảm giác không thú vị, Diệp Thiên đem ánh mắt nhìn về phía vị tăng vương Thái Lan – Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây, ở trong lòng thâm nghĩ bản thân có nên chủ động giải quyết cái mối họa này hay không?

Nhưng không đợi Diệp Thiên nghĩ xong, trong hội trường bỗng nhiên vang lên một thanh âm:

- Ta là Okada Bất Từ đến từ Nhật Bản, muốn cùng Diệp Thiên tiên sinh đến từ Trung Quốc luận bàn một chút, không biết Diệp tiên sinh nguyện ý tiếp nhận ta khiêu chiến hay không?

- Khiêu chiến ta?

Diệp Thiên bị thanh âm trong máy phiên dịch phát ra làm cho giật mình, hắn không đi tìm người khác gây phiền toái, người nọ sẽ đốt cao thơm, không ngờ thậm chí có người còn vội vàng đi tìm cái chết, Diệp Thiên không có lý do gì không hoàn thành tâm nguyện cho người khác nha!

- Trên người có chút linh khí dao động, a, còn mang theo một bộ trận pháp à?

Phóng xuất ra thần thức hướng về nơi vừa lên tiếng, trên mặt Diệp Thiên hơi hơi động, người Nhật này tu luyện hẳn là kỳ môn thuật pháp quốc nội, hơn nữa thiên phú cực cao, có thể đem thuật pháp này tu luyện tới cực hạn, từ cảnh giới mà nói, sợ là còn mạnh hơn một bậc so với Chu Khiếu Thiên.

Nhưng muốn khiêu chiến với chính mình, Okada Bất Từ không khỏi quá mức không biết lượng sức, Diệp Thiên lộ ra một tia cười lạnh trên mặt, nếu muốn chết, vậy bản thân đương nhiên có thể giúp người hoàn thành tâm nguyện, đưa hắn đi đầu thai trước.

Đang lúc Diệp Thiên định đáp ứng khiêu chiến của Okada Bất Từ, Chu Khiếu Thiên kéo hắn lại, mở miệng nói rằng:

- Sư phụ, để cho con tới đi, ngài biết con hận nhất chính là bọn Nhật!

Chu gia vốn cũng là đại gia tộc truyền thừa ngàn năm ở quốc nội, nhưng gia môn bất hạnh bị hủy hoại, sau đó lại bị Hán gian, để gia tộc Chu thị một lần không ngẩng đầu lên được trong kỳ môn, làm truyền nhân duy nhất của Chu gia, Chu Khiếu Thiên tự nhiên là muốn rửa sạch sỉ nhục này.

- Người muốn lên sân?

Diệp Thiên nghe vậy chần chờ một chút, tu vi tên Okada Bất Tử trong mắt của hắn không tính cái gì, nhưng so với Chu Khiếu Thiên cũng chỉ mạnh hơn chứ không kém, hơn nữa từ một tầng huyết khí vô hình vờn quanh người hắn mà xem, trên tay lão quý này nói vậy đúng không ít máu tươi.

Nhìn thấy Diệp Thiên không nói gì, Chu Khiếu Thiên vội la lên:

- Sư phụ, khí huyết trong người người này cùng con không khác lắm, nhưng hắn đã lớn tuổi như vậy, con còn đánh không lại hắn, vậy rõ ràng nên mua khối đậu phụ mà đâm đầu chết!

Hơn mười tuổi liền có lá gan đào trộm mộ, Chu Khiếu Thiên tuyệt đối không phải người bình thường, hắn có thể cảm ứng được ra thực lực của Okada Bất Tử, nếu đối thành vừa rồi Musharraf Witt cùng Dracula, Chu Khiếu Thiên tự nhiên sẽ không đi chịu chết.

Diệp Thiên gật gật đầu, vỗ vỗ bả vai Chu Khiếu Thiên, nói rằng:

- Ngọc không mài không nên, người cũng có thể thử nghiệm thêm một ít về sinh tử!

Mà ngay cả chính Chu Khiếu Thiên cũng không biết, khi Diệp Thiên chụp bả vai hắn, cũng là bất động thanh sắc đưa vào một bí quyết, đem một tia linh khí tràn vào đến trong người hắn.

- Hai vị tiên sinh, căn cứ quy định của đại hội, luận bàn chia làm hai loại, một loại là biểu diễn khả năng, hai người có thể tại hội trường thi triển siêu năng lực của chính mình, sau đó từ những người ở chỗ này bình phán năng lực ai càng mạnh ...

Ngay khi Chu Khiếu Thiên xuống sân, vị chủ trì Frank trước kia không biết núp ở chỗ nào lại chui ra, cầm trong tay hai văn kiện, nói rằng:

- Mặt khác còn có một phương thức, chính là từ nhị vị thi triển siêu năng lực của chính mình tiến hành thực chiến, nhưng trong thực chiến có lẽ sẽ phát sinh một vài tình huống ngoài ý muốn, còn hy vọng hai vị có thể ký tên một hiệp nghị, nếu không để ý mà bị thương hoặc là tử vong, không thể truy cứu trách nhiệm của đối phương!

- Dừng sĩ của Nhật Bản, chưa bao giờ chỉ biểu diễn, người trẻ tuổi, có gan cùng ta ký vào đây hay không?

Mặc một bộ võ sĩ phục màu, nhìn qua Okada Bất Tử đã có vẻ già nua bất kham, trên mặt chiến hào trái rộng, thân hình nhỏ gầy này, lại như là cất giấu một mãnh thú hồng hoang, tản mát hướng ra phía ngoài một loại khí tức nguy hiểm.

Okada Bất Tử là một vị ẩn sĩ người Nhật, hẳn sống dưới chân núi Phú Sĩ, trong nhà không có bất cứ đồ điện gì, ngoài thôn nhỏ ẩn cư không xa, hẳn cùng ngoại giới cũng không có bất cứ liên hệ gì, giống như là một lão nhân bình thường.

Nhưng không có ai biết, lão nhân này đã từng là thầy của hai vị thiên hoàng người Nhật, tại thời điểm liên minh quân 8 nước quốc tế, hẳn chính là người Nhật thứ nhất tiến vào đến Minh Viên, mà phóng hỏa đốt cháy Minh Viên, cũng chính là Okada Bất Tử.

Trong vụ cướp bóc đó, Okada Bất Tử không chỉ có thu hoạch được số đồ cổ trân quý lớn, còn chiếm được một quyền kỳ môn thuật pháp có liên quan với Trung Quốc, sau khi trở lại quốc nội, hẳn lập tức liền từ bỏ chức vụ quân đội, ngoài dạy hoàng tử ra, đem toàn tâm trí đều vùi đầu vào nghiên cứu đạo thuật.

Lại nói tiếp Okada Bất Tử thật đúng là một bậc kỳ tài, dựa vào nội gia tâm pháp từ Trung Quốc cướp đoạt được, tái kết hợp đạo thuật kinh thư của người Nhật Bản, năm đó Okada Bất Tử cũng chính là năm một trăm hai mươi tuổi gặp đại nạn, lâm thời đột phá đến cảnh giới Tiên thiên.

Tiến vào đến Tiên Thiên, tương đương là thoát thai hoá cốt, cũng khiến Okada Bất Tử tăng gần hai trăm năm thọ, tĩnh cực tư động, người trong hoàng thất mời hẳn rời núi tham gia đại hội dị năng lần này, Okada Bất Tử liền vui vẻ đáp ứng.

Ở đây kỳ thật còn có một duyên cớ khác, là Okada Bất Tử cùng Bắc Cung gia tộc, có liên hệ không ngừng, vợ hẳn chính là người con gái của Bắc Cung gia tộc, mà muội muội của Okada Bất Tử, cũng được gả đến trong gia tộc Bắc Cung.

Nếu không Okada Bất Tử gần nửa thế kỷ nay vẫn luôn ẩn cư tại núi Phú Sĩ tìm hiểu kỳ môn thuật pháp, với lực ảnh hưởng của hẳn trong hoàng thất, tình hình Bắc Cung gia tộc có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều, Bắc Cung Anh Hùng cũng không đến mức được ăn cả ngã về không đưa tinh anh trong gia tộc đi Myanmar tìm bảo bối.

Mà Bắc Cung Anh Hùng, đúng là cháu ruột của muội muội hẳn, khi biết được Bắc Cung Anh Hùng từ cùng Diệp Thiên nào đó của Trung Quốc có quan hệ không tiện nói ra, Okada Bất Tử vốn tưởng phải đi Trung Quốc một chuyến, nhưng không nghĩ tới tại đại hội lần này lại nhìn thấy Diệp Thiên, Okada Bất Tử lập tức phát ra khiêu chiến với Diệp Thiên.

Về phần Diệp Thiên đề Chu Khiếu Thiên ứng chiến, Okada Bất Tử cũng không coi vào mắt, hẳn có thể nhìn ra được Chu Khiếu

Thiên tu vi so với chính mình kém một ít, nhẫn thuật kết hợp với vận dụng kỳ môn độn giáp, sợ là Chu Khiếu Thiên ngay cả chết như thế nào cũng không biết.

- Thế nào, người trẻ tuổi, có dám ký vào hiệp nghị với ta hay không?

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên cũng không mau chóng trả lời thuyết phục trước lời nói của mình, Okada Bất Tử đã bị chủ nghĩa quân phiệt Nhật Bản ảnh hưởng sâu đậm, trên mặt lộ ra một tia khinh thường, tâm tình càng thả lỏng, hẳn đã suy nghĩ sau khi mình xử lý thanh niên này, Diệp Thiên ở trên đài có thể lộ ra vẻ đau đớn như cha mẹ chết hay không?

- Lão quý già, người đã vội vã đầu thai, vậy ta không khách khí.

Nghe được tiếng từ máy phiên dịch, trên mặt tuần tú của Chu Khiếu Thiên lộ ra một tia màu xanh, hai câu chưa nói hết liền đoạt lấy bút trong tay Frank, ký tên của mình tại văn kiện.

- Được, ta thích nhất nhìn người như vậy, tuổi trẻ có chí khí, chớ chết đi, yên tâm đi, ta nhất định sẽ cho người được biết cái gì gọi là sống không bằng chết!

Okada bất tử kiêng kị nhất chính là người khác nói chính mình già, hơn nữa mặt trước còn bỏ thêm hai chữ "lão quý", sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm, năng lượng khổng lồ vẫn luôn bị hắn tận lực giấu ở trong người, không hề cố ý phóng thích ra.

- Người này lại mạnh đến à?

- Hắn già như vậy rồi, làm sao bảo trì loại khí huyết này?

- Trong khí huyết của hắn ẩn chứa linh khí, thật đúng là đại bổ!

Sau khi Okada Bất Tử thả ra khí tức uy áp bao phủ toàn bộ trong tràng, mọi người đều biến sắc, bởi vì ngoài số ít vài người có thể nhìn ra thực lực cường đại của Okada Bất Tử trước, những người khác đều không thể nhận ra thực lực cường đại đã bị người này thu hồi trong người.

```
); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 918

Đấu Quyền

Đương nhiên, đang ngồi bên trong những người này, vẫn có nhân vật lợi hại hơn so với Okada Bất Tử, như vài vị lão tăng người Ấn Độ chỉ mở to mắt nhìn nhìn, rồi tiếp tục nhắm mắt nhập định, về phần Dracula, lại dùng đầu lưỡi liếm liếm đôi môi đỏ sẫm, ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

Huyết Tộc tiến hóa, yêu cầu không ngừng hấp thụ linh khí tinh thuần ẩn chứa trong máu tươi.

Với tu vi của Dracula, đi hút máu tươi của người thường đã gần như không có tác dụng gì, nguyên nhân chủ yếu hẳn đáp ứng chính phủ nước Mỹ tham gia đại hội dị năng giá lần này, kỳ thật chính là muốn trong đại hội lần này tìm kiếm con mồi cho chính mình.

- Sức mạnh? Okada Bất Tử đây là muốn chết à!

Ngồi ở khán đài, sau khi Diệp Thiên cảm nhận được Okada Bất Tử phóng xuất ra năng lượng, trên mặt nhất thời lộ ra một tia cười lạnh, hẳn sợ chính là Okada Bất Tử sử dụng nhãn thuật và thuật pháp kỳ môn đối phó đệ tử của mình, nếu chỉ đơn thuần so đấu sức, vậy hẳn không đáng lo.

Phải biết, Chu Khiếu Thiên từ nhỏ đã luyện chính là Bát Cực quyền, cách đánh phi thường bài bản, sau này bái làm môn hạ Diệp Thiên tiếp xúc được danh gia Bát Cực quyền là Phùng Hằng Vũ, đem tinh túy bát cực quyền học được trong tay.

Bát Cực hướng tới lấy cương làm sức mạnh, hơn nữa Chu Khiếu Thiên những năm qua đều là dùng linh thạch tu luyện, linh khí trong người hơn phân nửa đều chuyển biến thành thực khí, hẳn cùng với Okada Bất Tử chênh lệch chính là nguyên thần biến hóa, chỉ luận lực lượng và lực công kích, Chu Khiếu Thiên hoàn toàn không sợ đối phương.

- Khiếu Thiên, vừa rồi khi nói về siêu năng lực, người nói mình có được sức mạnh cường đại, cũng đừng nói bừa chứ!

Thanh âm của Diệp Thiên rõ ràng rơi vào trong lỗ tai của Chu Khiếu Thiên, với tu vi của hắn, tự nhiên không sợ bị Okada Bất Từ phát hiện tia dao động rất nhỏ trong không khí kia.

Nghe được lời nói của sư phụ, Chu Khiếu Thiên nhìn thoáng qua phương hướng Diệp Thiên, ra sức gật gật đầu, chân phải hơi hơi trượt về phía sau một bước, cũng bày ra một thế Bát Cực quyền, cùng khí thế khiếp người mà Okada Bất Từ phóng xuất ra kia bất đồng, Chu Khiếu Thiên không để cho một tia năng lượng nào tràn ra bên ngoài cơ thể.

Quyền pháp Nội gia luyện đến mức tận cùng, có thể phong bế lỗ chân lông toàn thân, không cho một tia khí lực tiết ra ngoài, chỉ có tại đánh tới cùng, mới có thể phát ra kinh lực.

Năm đó danh gia Bát Quái chương là Đồng Hải Xuyên một lần đi thăm bạn hữu đi ngang qua một cái chợ, một con trâu bị tiếng pháo làm kinh sợ, chạy như điên trong đám người đi chợ, sau khi húc bị thương mấy người, bị Đồng Hải Xuyên ngăn đường đi.

Gióng trâu ngựa bị hoảng loạn, trừ phi tự mình bình tĩnh lại, rất khó bị người khác chế trụ, con trâu kêu một tiếng, cúi đầu dùng sừng xông tới Đồng Hải Xuyên, mắt thấy Đồng Hải Xuyên sắp bị húc vào bụng, Đồng Hải Xuyên một bước tránh khỏi sừng trâu, nhẹ nhàng ra một chương võ vào trên lưng trâu.

Nhưng khiến người kinh ngạc chính là, chỉ một chương như vậy, con trâu nặng mấy trăm cân kia lại phát ra một tiếng gào thét, tứ chi mềm nhũn ngã trên mặt đất, ngăn ngụt hô hấp vài cái, đôi mắt nó liền mất đi ánh sáng.

Trâu húc vào người, chủ nhân đương nhiên là phải bồi thường, chủ trâu rơi vào đường cùng ngay tại chợ mổ trâu bán thịt, khi nội tạng trâu xẻ ra, làm tất cả mọi người khiếp sợ, nội tạng đều bị nát vỡ, bên trong không còn thấy một khối thịt lành lặn.

Đây là uy lực nội gia quyền, mà võ công của Chu Khiếu Thiên lúc này so với Đồng Hải Xuyên càng cao hơn một bậc, ngoài Diệp Thiên, ngay cả Cầu Tâm Gia và Tà Gia Tuấn, cũng không dám đấu với hắn một quyền, cho nên tuy rằng đối mặt Okada Bất Từ đã tiến vào đến tiên thiên, Chu Khiếu Thiên cũng không sợ chút nào.

- Người trẻ tuổi, đừng tưởng rằng chỉ có Trung Quốc các ngươi mới có võ thuật, cho ngươi mở rộng một chút quyền thuật của người Nhật!

Nhìn thấy Chu Khiếu Thiên ra thế quyền, Okada Bất Từ phát ra một tiếng hét lớn, chân phải dừng lại nơi đất, khối gạch men lát mặt đất, nhất thời bị vỡ ra, mà thân hình nhỏ gầy của Okada Bất Từ, như là đột nhiên bành trướng lên, thân thể vọt tới trước, tay phải làm một

thể quyền anh hướng về phía ngực Chu Khiếu Thiên.

- Tới hay lắm!

Từ khi xuống sàn, Chu Khiếu Thiên vẫn luôn biểu hiện phi thường bình tĩnh, mãi đến khi Okada Bất Tử đánh ra một quyền này, ánh mắt của hắn bỗng nhiên trở nên sắc bén, thân hình tiến tới, hữu quyền từ trong thất lung xoay tròn mà ra, làm cho một trận tiếng gió nổi lên.

Hơn nữa Chu Khiếu Thiên ra quyền nắm giữ thời cơ phi thường tốt, hắn chú ý khi Okada Bất Tử chưa thể đem kinh lực ra, liền trước tiên nện ở phía trên hữu quyền của Okada Bất Tử, tương đương Okada Bất Tử chỉ phát huy được tám phần thực lực.

- Thịnh thịnh!

Theo hai quyền giao kích, trong không khí phát ra một tiếng sấm rền nổ vang, hai người đồng thời lui về phía sau ba bước, không gian giữa bọn họ tựa hồ cũng đã xảy ra xáo trộn, một tầng tầng gợn sóng cuộn lên từ bên cạnh bọn họ lan tràn hướng bốn phía mà đi.

- Còn xưng quyền thuật Nhật Bản? Từ Thiếu Lâm học trộm một ít da lông, quyền La Hán này chẳng ra cái gì cả, còn dám tự xưng quyền thuật Nhật bản?

Sau khi đứng lại thân hình, Chu Khiếu Thiên cười nhạo nói:

- Lão quỷ tử, bây giờ biết cái gì gọi là quyền thuật chưa? Đừng làm mất mặt ở trong này!

- Khốn kiếp!

Lời nói Của Chu Khiếu Thiên khiến lông mày Okada Bất Tử dựng lên, trong mắt sát khí lộ ra, nhưng ánh mắt những người cao thủ trong này đều có thể nhìn ra, chỗ hữu quyền dán vào đùi phải Okada Bất Tử, lúc này đang tại có run rẩy rất nhỏ, hiển nhiên là bị đau sau lần giao thủ vừa rồi.

Tuy rằng từ sau khi Okada Bất Tử tiến vào đến tiên thiên, hắn cũng không có hệ thống công pháp tu luyện, nhưng về phương diện tinh thần lực này, từ thần thức chuyển hóa thành nguyên thần, hơn nữa không có linh thạch tu luyện, năng lượng trong người hắn, kỳ thật còn dừng lại ở phía sau Tiên Thiên, cùng với Chu Khiếu Thiên cũng hơn không có mấy.

Nhưng về vận dụng sức mạnh, Okada Bất Tử lại kém khá xa so với Chu Khiếu Thiên, hẳn ngay từ đầu phóng xuất ra khí cơ trong người, nhìn như khí thể kinh người, nhưng trên thực tế cũng là phân tán sức mạnh của chính mình, căn bản là không thể phát huy ra toàn bộ thực lực chính mình.

Nhưng Chu Khiếu Thiên công kích, lại sắc bén hơn, thậm chí một khắc trước khi hai đấm giao kích, hẳn cũng chưa tiết lộ ra chút khí cơ nào, đến khi hai cái nắm tay chạm vào nhau, Chu Khiếu Thiên mới đột nhiên phát lực, hơn nữa xoay tròn quyền để tăng lực, một quyền này của hắn lực đạo hơn xa Okada Bất Tử.

- Thật sự là không biết tự lượng sức mình!

Ở trên đài, sau khi Diệp Thiên nhìn thấy một màn này, khoe miệng hơi hơi nhếch lên, lộ ra vẻ tươi cười, hẳn càng thêm rõ ràng hơn so người bên ngoài, hai đấm giao kích này Okada Bất Tử chính là ăn quả chết, nghiêm trọng hơn xa so với hắn hiển lộ ra.

Một bên là bị phân tán lực đạo, một bên là toàn thân kinh lực, trong thanh âm chấn động không khí làm nổi lên gợn sóng khi hai tay đánh trúng, chỉ có Diệp Thiên mới nghe ra một tiếng "Răng rắc" nhỏ, cũng là xương ngón tay tay phải Okada Bất Tử, đã hoàn toàn bị Chu Khiếu Thiên đánh gãy. .

- Lão quý già, có dám đổi một quyền nữa không?

Tình hình sàn đấu so sánh với lúc vừa rồi, hoàn toàn khác, lúc này Chu Khiếu Thiên khí thể như hồng thủy, mà thân hình Okada Bất Tử thì lại có vẻ càng khô gầy.

- Người trẻ tuổi, không cần quá càn rỡ!

Sống hơn một trăm tuổi, Okada Bất Tử cũng không phải người tâm huyết thiếu niên, vốn tưởng một quyền đánh gục Chu Khiếu Thiên rồi lập uy, lại không ngờ chính mình ăn đòn đau, Okada Bất Tử tự nhiên không chịu đánh bừa với Chu Khiếu Thiên để chịu đánh, lập tức thân hình khom lại, đột ngột biến mất ở trước mặt Chu Khiếu Thiên.

- A? Người nọ đi nơi nào rồi?

- Sao lại đột nhiên biến mất, chẳng lẽ dị năng của hắn là ẩn thân?

- Ngay cả khí tức cũng bị mất, thật cổ quái, đây là cái năng lực gì?

Không chỉ Chu Khiếu Thiên không cảm giác được Okada Bất Tử tồn tại, chính là những người trên khán đài, trong ánh mắt cũng đều mất đi thân ảnh Okada Bất Tử, có người lập tức liền phóng xuất ra khí cơ cảm ứng, nhưng vô pháp phát hiện Okada Bất Tử.

Thình lình xảy ra biến cố, khiến hội trường trở nên xôn xao lên, nếu thật là thuật ẩn thân, như vậy thực lực của Okada Bất Tử sẽ một lần nữa được đánh giá, thử nghĩ nếu có người ẩn thân đến sau lưng người đột ngột ra đòn sát thủ, sợ là chín mươi chín phần trăm người trong này cũng không có cách nào ứng đối.

Sau khi Okada Bất Tử biến mất, Chu Khiếu Thiên đứng ở nơi sân đấu tựa hồ cũng cảm ứng có chút mờ mịt, bày ra một thế quyền, nhưng ánh mắt cũng đang nhìn khắp nơi, hiển nhiên hẳn cũng không thể tìm được Okada Bất Tử. var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } (function () { var d = new Date (); document. write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 919

Đánh Gục

Chết đi!

Ngay khi Chu Khiếu Thiên tiến thoái lưỡng nan, một cái bàn tay khô gầy, đột nhiên hiện ở trên lưng của hắn, sau khi chờ chường lực phun ra, tiếng quát của Okada Bất Tử mới phát ra, đây thật sự là một cú đánh lén.

Tuy rằng hành vi của Okada Bất Tử có chút đê tiện, nhưng hôm nay cử hành ở nơi này chính là đại hội siêu năng lực, thuật ẩn thân tự nhiên cũng là một loại siêu năng lực, Okada Bất Tử xem như hợp lý lợi dụng, người bên ngoài ngay cả trong lòng khó chịu, cũng không thể đi chỉ trích hắn.

- Phịch!

Bị một chưởng này đánh trúng thân thể Chu Khiếu Thiên mãnh liệt đẩy về phía trước bảy tám thước, ở giữa không trung, một ngụm máu tươi mạnh mẽ phun ra, chỗ trước ngực bộ áo trắng luyện công nhất thời vết máu loang lổ.

Chu Khiếu Thiên phản ứng coi như là cực nhanh, hai chân vừa chạm đến trên mặt đất, thân hình liền mãnh liệt chuyển quay lại, một quyền đánh ở chỗ trống, khi nắm tay Chu Khiếu Thiên đánh về nơi phát ra tiếng nói, một lực mạnh mẽ thẳng tắp đánh về phía Okada Bất Tử ngoài bảy tám thước.

- Đã trúng một chưởng này của ta, thế nhưng còn có lực đạo mạnh như vậy?

Nghe được thanh âm quyền lực kia phá không trung, Okada Bất Tử cũng âm thầm kinh hãi, hắn tự hỏi một chưởng này của mình đủ có thể làm nứt ra cả vàng, nhưng không biết Chu Khiếu Thiên vì sao chỉ phun ra một ngụm máu tươi mà không sao?

Nhưng Okada Bất Tử nếm được ngon ngọt của đánh lén, tự nhiên không chịu đánh bừa cùng Chu Khiếu Thiên, lập tức thân hình

nhoàng lên một cái, giống như dung nạp vào bên trong không khí, cả người lại quỷ dị biến mất.

- Người ở nơi nào? Đi ra mau!

Mất đi mục tiêu, nơi sân Chu Khiếu Thiên tựa hồ trở nên có chút lo lắng, hai đấm thỉnh thoảng đánh bên người, giống như làm như thể có thể bức cho Okada Bất Tử hiện ra vậy.

- Rốt cuộc vẫn là quá trẻ tuổi, đòn tiếp theo Okada Bất Tử đánh ra, sợ là có thể muốn tánh mạng của người trẻ tuổi kia!

Trong tràng không thiếu người cao minh, ứng đối loại tình huống này, không thay đổi đối với vạn biến đổi mới là phương pháp tốt nhất, chỉ cần phản ứng nhanh, cũng không đến mức không thể thành lưỡng bại câu thương, nhưng Chu Khiếu Thiên mất đi bình tĩnh, trong quyết đấu cao thủ như này quả thực chính là trí mạng, trong lòng một số người, đã phán tử hình cho Chu Khiếu Thiên.

- Lại xuất hiện!

Khi Chu Khiếu Thiên có vẻ càng luống cuống hơn, trong tràng có mấy người nhân tâm vừa động, bởi vì bọn họ đồng thời cảm ứng được một tia dao động trong không khí, quả nhiên, phía bên phải Chu Khiếu Thiên xuất hiện một cái nắm tay, khoảng cách huyết Thái Dương của Chu Khiếu Thiên chỉ có một thước.

- Người trẻ tuổi kia xong rồi!

Khoảng cách gần như thế, vị trí đánh lại là huyết Thái Dương yếu hại nhất của con người, có mấy người đã trừng lớn hai mắt, chuẩn bị đi nhìn cảnh đầu lâu Chu Khiếu Thiên vỡ ra.

- Bịch ...

Một tiếng vang thật lớn, trung gian còn có thanh âm xương cốt vỡ, mọi người trong hội trường đứng thẳng người, theo tiếng vang một cái đầu rơi trên mặt đất, máu tươi hỗn hợp óc, từ xương đầu lâu kia vỡ tan máu chảy ra.

- Như thế nào... , như thế nào hấn vẫn còn sống?

- Đây... Điều đó không có khả năng, hấn làm như thế nào tránh thoát một quyền kia?

Ngay khi tất cả mọi người cho rằng người ngã xuống hấn chính là Chu Khiếu Thiên, thì người đứng thẳng giữa sân, lại đúng là Chu

Khiếu Thiên với quần áo trắng, điều này làm cho tất cả mọi người không kim lòng nổi dương to ánh mắt, nội tâm bọn họ và thị giác sinh ra tương phản cực đại.

Mà ngay cả lão quái vật Dracula cùng những kỳ sĩ bàn tròn sống ngàn năm, giờ phút này cũng là kinh nghi bất định nhìn Chu Khiếu Thiên, bởi vì cho dù là bọn họ và Okada Bất Tử quyết đấu, cũng chỉ có thể dựa vào dự cảm nào đó tránh né một kích kia, nhưng ở trong điện quang đấu với đá lửa, vô luận như thế nào cũng không có cách nào đánh trả, mà còn là đánh gục đối thủ.

Nhưng vừa rồi quyết đấu mặc dù nhanh, vẫn bị một số người nhìn được ở trong mắt, khi bọn hắn nhắm mắt lại hồi tưởng tình hình vừa rồi, sắc mặt một đám đều lộ ra vẻ cổ quái.

Nếu quay chậm hình ảnh vừa rồi là có thể nhìn được, khi Okada Bất Tử ra quyền, về mặt vốn đang bàng hoàng của Chu Khiếu Thiên, tựa hồ như nhẹ nhàng lơ đãng hướng phía bên phải chuyển động người một cái, nhưng một cái xoay người không chớp mắt này, cũng khiến cho nắm tay Okada Bất Tử sát mặt của hắn rơi vào chỗ trống.

Cùng lúc đó, Chu Khiếu Thiên nhìn như múa may hữu quyền lung tung, lại đánh trúng huyết Thái Dương của Okada Bất Tử, hơn nữa giống như là bản thân Okada Bất Tử ngênh đón, sức mạnh vọt tới trước kia, khiến hắn dùng cả đầu thừa đón nhận một kích kia của Chu Khiếu Thiên.

Đầu là nơi yếu ớt nhất cơ thể người, sau khi đã trúng một quyền này, Okada Bất Tử thậm chí ngay cả tiếng kêu đau đón cũng chưa thể phát ra, cái đầu liền rơi trên mặt đất, ngực không ngừng phập phồng, nhưng trong miệng chỉ có hít khí vào, chứ không có xuất ra bên ngoài.

Qua vài phút, nhân viên công tác bên sân mới phản ứng lại, ba bốn người nâng cáng đi tới giữa sân đem Okada Bất Tử lên, nhưng mặc cho ai đều có thể nhìn ra, cho dù là Jesus trên trời, cũng không thể cứu vãn tánh mạng người này.

- Ai u, ta đều nói năng lực của mình là sức mạnh cường đại, nhưng... nhưng ngươi còn muốn thử với nắm tay của ta làm gì?

Trong sân Chu Khiếu Thiên tựa hồ cũng bị một quyền của chính mình này làm cho kinh sợ, mãi đến khi Okada Bất Tử được mang ra khỏi sân đấu tựa hồ mới phản ứng lại, về mặt của hắn để cho những người ở đây sinh ra hoài nghi đối với hắn, cũng có người không xác định tiểu tử này có phải gặp đại vận hay không, mới xuất hiện trùng hợp như thế.

- Được rồi, tiểu tử ngươi được tiện nghi còn khoe mẽ, đi lên nhanh một chút đi!

Trên khán đài Diệp Thiên nhìn được cười, đem một tia thần thức truyền vào đến trong đầu đệ tử, trong hội trường ngoài Chu Khiếu Thiên, cũng chỉ có Diệp Thiên mới biết được mới vừa rồi chuyện gì xảy ra.

Khi Chu Khiếu Thiên còn chưa xuống sân, Diệp Thiên liền xem thấu tu vi của Okada Bất Tử, sức mạnh của người Nhật này không phải rất mạnh, nhưng trận kỳ trong ngực hắn cũng là một pháp khí có thể ẩn nấp hành tung, hơn nữa sử dụng thần thức hộ thể, cũng có thể ngăn cách người khác nhìn thấy.

Những cái này vừa kết hợp, Diệp Thiên còn không rõ đòn sát thủ chân chính của Okada Bất Tử? Cho nên trước khi Chu Khiếu Thiên xuống sân đấu, Diệp Thiên đã đưa vào trong người hắn một đạo thực khí, thực khí đó ngưng đọng với hai mắt, có thể nhìn thấu hết thảy mọi thứ.

Nhưng trước đó Diệp Thiên cũng không nói gì với đệ tử, nên ngay từ đầu Chu Khiếu Thiên bị một chương kia không phải giả, trên người Okada Bất Tử cũng đã bị thương, đợi cho Okada Bất Tử lần thứ hai ẩn thân, vậy Chu Khiếu Thiên mới bắt đầu diễn kịch, lừa Okada Bất Tử tin là thật, lúc này mới bị Chu Khiếu Thiên một quyền sát hại ở bên trong sân.

- Mọi người xem đó, đây thật sự không nên trách tôi nha, là đầu của hắn hướng đến trên nắm tay tôi.

Sau khi nghe được sư phụ truyền âm, Chu Khiếu Thiên lại nói một câu, lúc này mới nghênh ngang đi đến hướng khán đài.

- Người trẻ tuổi, không biết ta có thể khiêu chiến với cậu hay không?

Ngay khi Chu Khiếu Thiên còn chưa đi ra khỏi nơi sân, một thanh âm bỗng nhiên truyền ra, mọi người theo tiếng nói nhìn lại, một lão nhân dáng người còn khô gầy hơn so với Okada Bất Tử vừa rời từ chỗ ngồi đứng lên.

- Mẹ nó, không biết xấu hổ, là người cùng đời với sư phụ, năm đó không lộ thân phận đi đánh lén nhị sư huynh đừng nói, hiện tại còn muốn đối chiến cùng Khiếu Thiên, chẳng lẽ tên quốc sư này thật sự một chút ý giữ thể diện đều không có sao?

Nghe được thanh âm kia, Diệp Thiên giật tím mặt, đứng lên nói:

- Nếu Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây đại sư đã có nhã hứng này, vậy để Diệp mỗ phụng bồi đi!

Vừa rồi, tuy không phải sức mạnh của Okada Bất Tử kém nhưng những gì y học được là đến từ Trung Quốc tinh ranh hơn là đánh lén. Lực công kích của y vẫn còn kém so với Chu Khiếu Thiên. Chỉ cần phá vỡ thuật ẩn thân của y thì sẽ chiếm được thể chủ động. Đó

cũng là lý do mà Diệp Thiên đề cho Chu Khiếu Thiên nghênh chiến với địch.

Sự thật cũng đang là như thế, lúc Okada Bất Từ sơ xuất Chu Khiếu Thiên đánh lên một trường đã bị ngã gục. Thực ra sức mạnh của Chu Khiếu Thiên và Okada Bất Từ là ngang hàng nhau, chứ cũng không cao hơn y vào nhiều.

Nhưng cậu ta tin rằng Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây thì không giống như vậy. Vị quốc sư kiêm tăng vương của Thái Lan chính là hàng đầu về thuật. Y có rất nhiều thủ đoạn mà ngay cả Diệp Thiên cũng chưa hề nghe nói qua, ngay cả y chưa tiến vào tiên thiên một mình đối phó thì Chu Khiếu Thiên cũng chưa chắc đã là đối thủ của y.

Mà lúc cậu ta tin rằng Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây kia là một kẻ bỏ đi, cho dù là Diệp Thiên cũng phải hao tổn ba phần tâm sức. Trước kia, vào Hồng Kông đều là những quái vật lì lợm, e là sức mạnh của họ cũng có thể sánh bằng với những cao thủ cảnh giới tiên thiên. var content = \$('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('

); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 920

Phải Giết!

Đương nhiên Diệp Thiên cũng không tin Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tô Tây có thể, y mới chỉ nắm giữ một vài biện pháp sinh tử, đang lo không có người để làm thí nghiệm. Mời quốc sư Thái Lan, đúng lúc hợp với mong muốn của Diệp Thiên, hắn lập tức đứng lên nhìn về phía người chủ trì Frank nói rằng:

- Đệ tử của tôi vừa mới trải qua một hồi chiến đấu, theo quy định, cậu ta có thể từ chối?

- Đương nhiên, đương nhiên là có thể từ chối.

Sau khi nghe Diệp Thiên nói Frank có chút ngẩn người ra, toàn cơ thể bị rùng mình một cái rồi khẳng định nói:

- Vị tiên sinh này, nửa tiếng sau có thể khiêu chiến nhân danh đất nước!

Làm khởi xướng hiệp hội siêu năng của Thế Giới và là người phụ trách, Frank thực ra cũng là một người thần bí. Hằng ngày ảo tưởng và linh hồn câu thông chứ bản thân y thì cũng không có siêu năng lực gì cả, lại càng chưa bao giờ thấy hình ảnh huyết tinh như thế.

Vốn Frank cho rằng, hội nghị lần này có một số nhân vật lớn đứng đằng sau thao túng. Người đến cũng chỉ là có chút gạt người mà thôi nhưng hiện thực tàn khốc cho y biết rằng chính mình đã bị cuốn vào sâu trong lốc xoáy không đáy.

Sau khi nghe Frank trả lời là y tin. Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tô Tây chần chờ một chút rồi liếc mắt nhìn Diệp Thiên. Y đứng lên rồi lại chậm rãi ngồi xuống nhưng Diệp Thiên cũng không từ bỏ ý định của mình, hắn nói:

- Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tô Tây đại sư, tại sao lại muốn quay về đó ngồi? Đối với đề nghị của tôi, ông không có hứng thú sao?

- Cậu thanh niên, đừng tưởng rằng có chút bản lĩnh mà đã là thiên hạ vô địch, trên đời này còn nhiều người giỏi hơn cậu nhiều!

Trên mặt Cát Vương Tổ Tây lộ rõ vẻ tức giận, ở Thái Lan y là người được tôn sùng người thường phải quỳ lạy, ngay cả vua cũng phải hành lễ với y vậy mà Diệp Thiên lại dám buông lời trêu chọc y. Y rất không quen với việc này.

Nhưng Cát Vương Tổ Tây cũng không có ý đứng lên. Từ mấy năm trước, qua các loại thông tin y đã biết về Diệp Thiên, biết hẳn không chỉ tinh thông thuật pháp mà còn vô cùng mạnh mẽ.

Sau này gặp Diệp Thiên, tuy là Cát Vương Tổ Tây không cảm nhận được năng lượng trên người Diệp Thiên nhưng tuyệt đối y cũng không cho rằng Diệp Thiên chỉ là người thường. Nhưng đệ tử xung quanh rống lục phủ ngũ tạng cũng chỉ bị một trường của Diệp Thiên đánh cho tan nát.

Cho nên Diệp Thiên cũng không chính thức khởi xướng việc khiêu chiến, hẳn chỉ cần dùng lời đề bạt của mình Cát Vương Tổ Tây rõ ràng đã hiện ra là một con rùa rụt đầu.

- Nếu đã đến đây thì hãy bàn bạc một chút đi!

Về mặt của Diệp Thiên tươi cười, hẳn hướng xuống võ đài, lúc đi đến bên Chu Khiếu Thiên vỗ vai đệ tử nói:

- Làm khá lắm nhưng lực quyền vẫn còn quá nhỏ, nếu lớn hơn chút nữa thì đầu của tên kia chẳng khác gì như quả dưa hấu nổ tung!

- Sư phụ, người?

Sau khi giết được Okada Bất Tử, vốn Chu Khiếu Thiên đang đắc ý nhưng chợt nghe thấy Diệp Thiên nói câu này liền cảm thấy ngực mình quay cuồng. Nước chua từ dạ dày dâng lên cổ họng, những mùi vị hỗn tạp và máu tươi phun ra.

- Sư phụ, chúng ta không như vậy, người không thể bốt ghê tởm đi một chút được sao?

Lau vết bẩn trên miệng đi, Chu Khiếu Thiên bất mãn nhìn về phía Diệp Thiên. Cơ hội cậu ta rat ay cũng rất ít, cuộc đấu đã sinh tử như vậy cũng là lần đầu tiên trải qua. Cảnh tượng mà Diệp Thiên miêu tả rất cuộc cũng khiến cậu ta không thể chịu đựng được đồng thời vết thương vừa rồi cũng bị tái phát.

Diệp Thiên tức giận, trừng mắt nhìn đệ tử một cái, cười mỉa:

- Tiểu tử thôi, đúng là không biết tốt xấu gì, nguoi phun ra ngụm máu tươi này khi về điều trị cũng chỉ mất đến một tháng!

- Ôi, thật sao, hì hì. Đa tạ sự phụ!

Vừa nghe sự phụ nói như vậy, Chu Khiếu Thiên cảm thấy vui sướng hơn rất nhiều, cậu ta nhìn về phía máu tươi thấy trong đó có một khối tụ huyết màu đen.

Diệp Thiên khoát tay nói:

- Con về vận công mấy ngày để máu tụ được khai thông đi.

- Sự phụ, người phải cẩn thận một chút đấy, tên kia thực sự là quý đi, chưa biết chừng còn đỡ thủ đoạn nữa.

Chu Khiếu Thiên gật đầu, thấp giọng nói. Lúc Nãi Tha Tím – Cát Vương Tổ Tây đứng lên Chu Khiếu Thiên đã nhìn thoáng qua thấy mặt y không biến sắc trong lòng hẳn là có hàm ý.

- Được rồi, ta biết. Con cứ yên tâm mà dưỡng thương đi.

Diệp Thiên cười lắc đầu, với tu vi già đan kì của hắn hơn nữa lại có bản mạng phi kiếm hộ thân dù có đan đạo cũng không thể làm gì được.

Lúc nói chuyện cùng với Chu Khiếu Thiên, Diệp Thiên đã bất động dùng tay vẽ một tia hư không trên mặt đất, rất nhiều người không thể nhìn được. Chu Khiếu Thiên phun ra ngụm máu tươi kia chỉ như ánh sáng mặt trời không âm, không sắc lập tức bốc hơi mà biến mất.

- Vị tiên sinh này, không ngờ ngài là người cuối cùng trên võ đài, mời ngài quay lại chỗ ngồi giao lưu với mọi người!

Lúc Diệp Thiên đang chuẩn bị đi xuống thì tiếng của Frank vang lên, làm người chủ trì của đại hội lần này y có nhiệm vụ phải duy trì trật tự.

Đương nhiên, nguyên nhân chính là Frank mở miệng sẽ khiến mọi người phải tán ra, nhìn trong mắt Frank thì còn có người dẫn đầu nếu không nhìn Chu Khiếu Thiên và Diệp Thiên thì Frank nói chuyện sẽ ngày càng ít đi.

- Tổ chức chỗ này tìm một tên ngọc nào vậy? Khả năng nhìn nhận cũng không có!

Diệp Thiên bị câu nói này của Frank làm cho dở khóc dở cười. Hắn cũng không chấp nhận cùng với người này mà nhìn về phía Sa

Vượng Tô Tây nói rằng:

- Quốc sư đại nhân, hai chúng tôi là bạn tri kỉ đã lâu không thể tưởng tượng được nếu như không được gặp gỡ trong này được Quốc sư đại nhân thỉnh giáo một phen thì hẳn định là sẽ trở thành nỗi hối hận cả đời của Diệp mỗ.

Từ thời sư phụ Lý Thiện Nguyên đến hẳn đã kết ân oán với Cát Vượng Tô Tây khiến y cả đời không giám về nước. Cát Vượng Tô Tây cũng không được phong tông sư, sau đó lại đáng lén Tả Gia Tuấn khiến cho ân oán này càng thêm sâu sắc.

Sau khi Diệp Thiên đánh chết Đà Đài, ân oán đã biến thành thâm thù huyết hải. Cát Vượng Tô Tây không để ý đến thân phận của mình y ra sức đối phó với Chúc Duy Phong và Đồng Thăng Hải. Diệp Thiên cũng đã sớm bị liệt vào danh sách phải chết, chẳng qua là y chưa tìm được cơ hội gây phiến toái với hẳn mà thôi.

- Hôm nay, xem như không uống công rồi, sức mạng của người vừa rồi đúng là rất mạnh!

- Người kia gọi cậu thanh niên đó là sư phụ, sư phụ là có ý gì?

- Đầu đất, ở Trung Quốc, sư phụ chính cha, ngay cả điều này mà cũng không biết...

- Trên người này không có một chút năng lượng dao động, hẳn có thể là đối thủ của lão nhân kia sao?

Diệp Thiên thấy thì cũng là lúc Cát Vượng Tô Tây khiêu chiến cũng khiến cho võ đài xôn xao. Vì trong mắt đại đa số mọi người thì Diệp Thiên và Cát Vượng Tô Tây nhìn cũng gần bằng nhau. Điều khiến cho mọi người một cảm giác vô hại, thậm chí nhiều người còn cho rằng Diệp Thiên chẳng qua chỉ là tùy tùng của Chu Khiếu Thiên mà thôi.

Cho nên sau khi Diệp Thiên lên tiếng, rất nhiều người có cảm giác vô lý, một người bình thường mà đi khiêu chiến chẳng phải là làm hỏng đại hội dị năng hay sao?

Đương nhiên vẫn còn một nhóm người không cho là như vậy. Lúc Diệp Thiên lên sân khấu chính là lúc bọn họ chú ý lực chết vào người hẳn những người này không phải là những người có dị năng mà là đặc công trong hệ thống tình báo được các nước phái đến.

Nhóm người này quá hiểu Diệp Thiên, dù là sự kiện 911 của Mỹ, đánh Anthony Marcus, thậm chí ngay cả chuyện xảy ra ở Seberia những người này cũng thuộc lòng bàn tay.

Nhiệm vụ đầu tiên của bọn họ khi đến đây chính là theo dõi nhất cử, nhất động của Diệp Thiên. Nếu có thể thì còn phải hiểu đến từng từng chân tơ kẽ tóc của hắn.

Chu Khiếu Thiên cũng là một người nằm trong sự chú ý của bọn chúng. Nhưng đúng lúc bọn chúng định thu thập máu của Chu Khiếu Thiên thì lại không thấy dấu vết gì nữa lại càng khiến cho Diệp Thiên cảm thấy bọn này có vẻ thần bí.

- Diệp tiên sinh, tôi rất hiểu biết về văn hóa của quý quốc, cuộc bàn luận này coi như xong!

Lúc hội nghị đang bàn luận sôi nổi thì Cát Vượng Tố Tây cũng mở miệng nhưng y vừa nói đã khiến cho mọi người phải ngẩn ra. Đại diện cho Thái Lan mà không dám tiếp nhận khiêu chiến, cái này đúng là đã làm cho địa vị của Thái Lan tụt dốc không phanh.

- Cát Vượng Tố Tây đại sư không tự tin sao?

Diệp Thiên một chút cũng không chịu buông tha ý của Cát Vượng Tố Tây, hắn cười lạnh nói:

- Nếu đại sư đã không dám ứng chiến thì cũng có thể hạ tràng, không những năm đó ta có thể giết y mà năm này cũng có thể! var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br'); var midLength = parseInt (content. length/2); if (midLength>20) { content. eq (midLength). after (''); } (function () { var d = new Date (); document. write (''); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 921

Tà Thuật

Giết hán một lần, vậy không phải là đã giết chết một người rồi sao?

- Không đúng, người này sống không tốt, không giống là người chết.

- Những điều này cũng khó nói, quý hút máu cũng không có tim đập, ông có thể nói bọn họ là con người được sao?

Diệp Thiên nói một hồi mà làm cho những người trong võ đài cảm thấy khó hiểu. Về mặt của vị quốc sư Thái Lan ở đây tuy là đại ra nhưng chính mình đã đi vào trong mãi đến những lời nói sau này của Diệp Thiên mọi người mới cảm thấy không đúng. Cái người gọi là Đài Đà kia đúng là không còn một dấu hiệu của người sống nữa.

- Người... Kiêu ngạo!

Đồng tử của Cát Vượng Tổ Tây co rút lại rớt cục cũng không thể kìm nổi liền đứng lên.

Lời này của Diệp Thiên đã chạm vào nội tâm sâu nhất của Cát Vượng Tổ Tây. Đài Đà đi theo y đã hơn 30 năm luôn rất tận tâm, tận lực. Mặc dù hai người là thầy trò nhưng tình như phụ tử. Y biết rõ tàng long ngọa hổ ở Trung Quốc nên cũng không dám bước về nước để tìm Diệp Thiên.

Không báo thù rửa hận được cho đệ tử, ngược lại còn khiến cho xác chết của Đài Đà thành vất vương. Trong lòng y vô cùng áy náy, bây giờ Diệp Thiên với chuyện của Đài Đà mà nói rớt cục hán cũng không thể chịu đựng được.

- Cát Vượng Tổ Tây đại sư, có dám đánh một trận không?

Diệp Thiên nhìn Y chăm chăm. Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây một chút cũng không che dấu sát ý của mình. Ma Y và vị quốc sư này đã dây dưa qua nhiều thế kỉ. Diệp Thiên không muốn để cho ân oán này lưu truyền đến cho hậu nhân giải quyết.

- Người thanh niên, cậu cũng đừng quá đáng!

Lúc bị Diệp Thiên ép hỏi nhiều như vậy, Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tô Tây vẫn suy tri sự bình tĩnh. Ngay cả khi ở Thái Lan, quốc vương cũng phải gọi y một tiếng Tăng Vương. Nhưng nếu chuyện ở đây mà truyền ra ngoài thì địa vị của Y ở Thái Lan cũng sẽ xuống dốc không phanh, e là Quốc Vương cũng sẽ bất mãn với y.

Quan trọng hơn là Cát Vượng Tô Tây đã cảm nhận thấy sát ý của Diệp Thiên. Y biết dù có qua hôm nay thì y và Diệp Thiên cũng không chết thì không thể ngừng được võ đài. Y cũng là người quyết đoán lập tức vứt bỏ sự sợ hãi trong lòng từ từ rời khỏi chỗ ngồi.

Lúc Cát Vượng Tô Tây rời khỏi chỗ ngồi, Đài Đà ở bên cạnh y cũng đứng lên theo nhắm mắt đi theo sau y. Nhưng khiến cho mọi người giật mình chính là Đài Đào cao gần 2m lúc đi như bay không có bất kì một tiếng động nào.

- Thật xin lỗi... đây, luật là một đấu một, không thể lấy đa số thắng được!

Lúc Cát Vượng Tô Tây đi xuống khán đài, Frank liền ngăn cản y, nhìn thân hình cao lớn của Đài Đà, Frank nói chuyện cũng trở lên lấp bắp.

- Siêu năng lực của ta chính là không chế con rôi.

Căn bản là trong mắt của Y đã không có Frank, Y nói với Diệp Thiên rằng:

- Người muốn luận bàn với ta, vậy nhất định phải đối mặt với 2 người, người có đồng ý không?

- Lấy cơ thể để luyện chế con rôi, đây còn là đệ tử của mình. Chà, chà! Cát Vượng Tô Tây tìm người đúng là như sắt vậy!

Diệp Thiên thờ dài lắc đầu nói:

- Thuật thoát thai ở Trung Quốc là cổ thuật ở vùng biên giới, là thuật pháp được truyền lại từ thời thượng cổ. Thần ki khó lường, biến hóa đa đoan, chẳng qua là bọn người mới chỉ học được cái da lông còn không biết trời cao, đất dày là gì. Các người có hai người, Diệp mỗ đây cũng chấp?

Tu vi của Diệp Thiên đã đến loại này, hẳn đã sớm được rèn luyện như tường đồng vách sắt. Cho dù là hẳn có ăn tươi nuốt sống một con hổ thì dạ dày cũng sẽ tiêu hóa thành nước. Thuật hàng đầu này đối với hẳn mà nói không có lực uy hiếp gì cả.

Tuy lúc này trong tay không có Thanh Long Yên Nguyệt Đao nhưng Diệp Thiên đã có bản mạng hồn kiếm, chất lượng còn gấp trăm lần thanh đạo kia. Chỉ cần tâm niệm của Diệp Thiên vừa động thì e rằng chỉ trong nháy mắt Đài Đà kia sẽ bị xé tan thành những mảnh nhỏ.

- Vị tiên sinh này, anh đã đồng ý, vậy thì hãy kí tên lên phần trên đi!

Lúc Cát Vượng Tố Tây và Diệp Thiên ngênh chiến, Frank cảm thấy cả người không được tự nhiên, y đặt bản thỏa thuận lên bàn sau đó liền né đi rất xa.

- Chính ngươi muốn chết đấy nhé đừng có oán trách ta!

Trên mặt của Cát Vượng Tố Tây cũng tỏ ra vô cùng tàn khốc, y không thèm để ý đến bút ở trên bàn mà bức máu tươi ở đầu ngón tay lấy máu kí tên mình.

-Ồ, đúng là hào phóng nha, người này máu cũng có thể tùy tiện bỏ đi được.

Sau hành động của Cát Vượng Tố Tây, Diệp Thiên chặc chặc lấy làm kì lạ. Hắn cũng đi đến bàn, theo quy tắc hắn kí tên mình. Sau khi dời khỏi bàn được hơn 10m trong lòng hắn muốn trắng đen rõ ràng cho nên dù bận vẫn dung ung lật lên xem lại.

- Người này đúng là có tật xấu? Chạy đến đây đọc sách?

- Đúng vậy, nhìn bộ dạng của hắn, tay không tác sắt sao mà đấu được với người cao to kia?

- Câm miệng hết lại, họa từ miệng mà ra, người thanh niên kia không đơn giản đâu!

Sau khi Diệp Thiên xuất ra bộ dạng sinh tử, bốn phía đều có tiếng cười nhạo. Đa số đều cảm thấy hành động của Diệp Thiên là không thể ly giải được. Chưa chi đã vật lộn sinh tử chẳng lẽ còn muốn hấp thụ năng lượng từ sách sao?

Nhưng những người có nhãn lực cao minh đương nhiên là hiểu hành động của hắn. Ánh mắt của ba vị lão tăng đến từ Ấn Độ biến sắc, tràn đầy sự nghiêm trọng, trong đó có ẩn chứa sự sợ hãi.

Còn như Dracula và mấy vị kì sĩ bàn tròn kia thì chăm chú nhìn vào tay Diệp Thiên. Bọn họ đều cảm nhận được, sau khi quyển sách này được mở ra đều khiến cho người ta cảm thấy một uy lực sợ hãi.

- Là thật, mình còn chưa được dạy về thực khí, sao lại uy thế lại tự động tràn đến như vậy?

Trong lòng Diệp Thiên cũng không thể giải thích được, đối với quyển sách này hắn cũng không biết nhiều, ngoài việc dùng thủ sử Sinh để chữa vết thương cho đồ đệ ra, Diệp Thiên vẫn chưa dám động đến chữ Tử. Hậu quả đến đâu hắn cũng không thể đoán trước được.

- Đây là vật gì vậy?

Cách Diệp Thiên gần nhất là Cát Vượng Tổ Tây, y cũng cảm thấy tức khí của sinh tử. Sắc mặt của y không khỏi biến đổi, y có thể cảm nhận được năng lượng sinh tử kia có sức hủy diệt thiên địa lập tức y cũng không chần chừ gì nữa.

Bên phải có mãnh trường, bên trái có Đài Đà sau khi niệm vài câu thần chú khó hiểu, Cát Vượng Tổ Tây quát lớn:

- Đài Đà, đây là hung thủ của ngươi, hôm nay sư phụ muốn báo thù rửa hận cho ngươi, mau giết chết hắn đi!

- Ngao... ngao, ngao!

Bị Cát Vượng Tổ Tây vỗ như vậy, trong miệng Đài Đà phát ra tiếng gầm rú không giống với con người. Chân phải dùng sức run rẩy đứng lên, cơ thể cao lớn của gã đánh móc sau gáy Diệp Thiên.

Cát Vượng Tổ Tây đã chế ra con rối, mà đặc điểm lớn nhất của nó chính là li lợm. Trừ khi tứ chi và đầu của nó bị cắt bỏ nếu không chỉ có là giết. Trước mắt, trong tay Diệp Thiên ngay cả binh khí cũng không có. Cát Vượng Tổ Tây mừng thầm nắm chắc tám, chín phần thắng trong tay.

Mọi việc có lợi ắt có tệ, khuyết điểm duy nhất của con rối này chính là không linh hoạt. Lực công kích ngoài đi thẳng, về thẳng cũng không có gì thay đổi.

Điều duy nhất Cát Vượng Tổ Tây lo lắng chính là Diệp Thiên né tránh lực công kích của Đài Đà, cho nên y vẫn đứng sau Đài Đà để nó làm ô dù cho mình.

Nhưng lo lắng của y quả là dư thừa, vì y phát hiện Diệp Thiên không hề né tránh, hắn vẫn dung ung đứng đọc quyển sách trong tay, trước mắt là Đài Đà sẽ đâm 2 quả lên người hắn.

Điều này làm cho trên mặt của Cát Vương Tổ Tây ửng hồng, đối với lực công kích của con rối không ai rõ như y. Ở Thái Lan y đã luyện thành công một con rối đánh gục một cái đầu tượng thanh niên. Loại công năng này căn bản không được thừa nhận là khả năng của con người.

- Thích, thích!

Âm thanh vang lên rất to, như là xe tải đâm vào vách tường vậy, mảnh nhĩ của những người trong võ đài rung lên, tiếng động lớn như vậy có lẽ người thanh niên kia đã bị đánh thành đồng thịch rồi.

Lúc bọn họ nhìn vào trong võ đài, một đám miệng không tự chủ được mở to, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi. Diệp Thiên vẫn đứng như cũ, thậm chí chân cũng chưa hề di chuyển một bước nhưng ánh mắt thì không nhìn vào sách nữa mà nhìn vào Đài Đà.

- Sao lại có thể như vậy được?

- Thật là phi thường!

- Xảy ra chuyện gì vậy? Bị đánh trúng đầu mà hắn vẫn bình yên vô sự?

Sau khi trong võ đài yên lặng một chút, động nhiên phát ra âm thanh rung trời cho dù là lão quái vật sống ngàn năm cũng không có cách nào lý giải chuyện này. Vì bọn họ cũng không dám dờ đòn uy mãnh này.

- Có những mộ đạo, lực công kích của một quyền này có thể đạt tới điên phong nhưng vẫn không đủ, không tới tiên thiên hậu kì, dùng tương là đánh mà phá tan được cương khí hậu kỳ của ta.

Không ai có thể phát hiện, lúc này bên ngoài cơ thể Diệp Thiên đang lưu chuyển một tầng thực khí hình thành một cái vòng bảo hộ. Sau khi Đài Đà đánh một trường thực khí xung quanh Diệp Thiên sẽ gọn sóng cũng hóa giải lực quyền kia.

- Không, đây là không thể nào!

Tình hình trước mắt phải há mồm trợn mắt. Cát Vương Tổ Tây bỗng nhiên gào lên, vươn tay bỏ một lọ hồ lô trên lưng xuống bỏ chùng một ngàn con rết trực tiếp nhét vào miệng.

Sau khi nhắm nháp những con rết thậm chí y không thèm lau dịch lỏng trên miệng đi mà bắt đầu niệm chú. Âm thanh kì bí vang lên

rồi đột nhiên Đai Đà mạnh hơn rất nhiều.

Cái này còn chưa là gì, Cát Vượng Tô Tây còn đặt nhón tay cái vào trong miệng sau khi cắn đứt đã đưa thẳng giọt máu tươi kia vào
ân đường của Đai Đà.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  
' ); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 922

Chết

Giết hần, giết hần cho ta!

Sau khi niệm mấy câu thần chú mù mờ khó hiểu, Cát Vượng Tố Tây dùng ngón cái dè vào ấn đường của Đài Đà.

- Ngoa... Ngoa, ô!

Sau khi bị Cát Vượng Tố Tây niệm chú và thêm máu, thân hình của Đài Đà vốn là cao hơn 2m đã giống như được rút không khí vào trong. Cơ thể bỗng nhiên phình ra cao hơn 1m, quần áo trên cơ thể liền bị rách vụn ra.

Đường như cơ thể của Đài Đà cũng không chịu nổi loại lực bất ngờ này. Da thịt bên ngoài bị rạn nứt giống như là lưới đánh cá vậy. Còn có cả màu đen nhờ nhờ kèm lẫn mùi hôi tanh phát ra từ cơ thể y lan ra cả võ đài.

Ánh mắt của Đài Đà vốn tràn đầy tử khí thì bây giờ đã trở lên đỏ ngầu. Trong óc của nó chỉ có một âm thanh đó là phải lập tức giết chết Diệp Thiên, giết người thanh niên kia trước mặt.

Trong miệng phát ra một tiếng hét điên cuồng. Đài Đà giống như một chiếc xe tăng lao về phía Diệp Thiên mà nghiền nát. Bàn tay mang theo lực của vạn quân lập tức vỡ xuống đầu Diệp Thiên.

- Tà thuật này có chút môn đạo, lúc tự phát ra sẽ kèm theo tiền lực thể nhưng có thể truyền loại năng lượng này vào bên trong con rỗi? Nhưng vẫn còn quá yếu!

Lúc Cát Vượng Tố Tây khiêu khích, Diệp Thiên cũng không ra tay ngăn cản mà hần lẳng lặng đứng ở đó quan sát.

Hành động hiện tại của Cát Vượng Tố Tây trong mắt Diệp Thiên giống như một đũa trè lên 3 vậy. Sau khi tìm một vị ca ca 5 tuổi thì đi tìm một người thanh niên cường tráng hơn để gây phiền toái. Loại chênh lệch này cơ bản là không có cách nào bù lại được. Tuyệt đại

đa số sức lực trước mắt có cố gắng cũng chỉ là uổng phí công phu.

Diệp Thiên khẽ lắc đầu. Tuy sức mạnh con rối của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây có tăng lên nhưng vẫn chỉ là ở mức trung bình của tiên thiên, cơ bản là không có cách nào phá vỡ sự phòng ngự của hắn.

- Xi...

Lúc Đài Đà chụp được một chương, Diệp Thiên hơi lắc đầu. Vai phải của hắn hướng lên đỡ một trường cổ lực mạnh mẽ kia liền bị hóa giải.

Sau khi hóa giải được cổ lực đó, bả vai Diệp Thiên kêu răng rắc một tiếng nhỏ. Cơ thể cao lớn của Đài Đà đột nhiên dựng đứng lên mặt đất. Nó bay về phía sáu bốn, năm mét, hai chân lão đảo ngồi trên mặt đất.

- Xảy ra chuyện gì vậy? Sao người thanh niên kia lại giống như chưa động đậy gì vậy?

- Đây là lực siêu năng lực gì vậy? Chẳng lẽ là vận dụng ý niệm sao?

- Người phương Đông thật đáng sợ, người Trung Quốc thật đáng sợ, người thanh niên kia thật đáng sợ!

Cách võ đài gần 10m mới nghe được một ít âm thanh, mọi người trong khán đài căn bản là không biết chuyện gì xảy ra. Sau khi nhìn Đài Đà đánh trúng Diệp Thiên cơ thể nó bỗng nhiên bay về phía sau.

Những người đó trên khán đài dù là chậm chạp nhưng rốt cục lúc này cũng hiểu được khả năng vượt qua tường tượng của họ. Cái này giống như một đứa trẻ hiểu về con người trong thế giới. Nhận thức của bọn họ đối với chiều sâu của Thế giới này còn chưa đủ.

- Đài Đà, đứng lên, giết hắn đi, giết chết hắn đi!

Thấy một màn như vậy Sa Vượng Tổ Tây cũng điên cuồng. Y bước đến ngồi trước mặt Đài Đà, dũ tợn cắn vào ngón trỏ của mình lúc máu trào ra trên mặt Đài Đà như quý dị như một bức tranh khó hiểu.

Dường như máu của Sa Vượng Tổ Tây một lần nữa làm cho Đài Đà đứng lên phóng về phía Diệp Thiên. Vốn là nó không có thần trí cũng không có cảm giác đau đớn. Tuy cổ tay và xương cốt đã bị nát nhưng vẫn hướng về phía Diệp Thiên mà quật.

- Kiến cố bám lấy cây, đúng là không biết tự lượng sức mình!

Diệp Thiên lắc đầu, cơ thể vẫn chưa di chuyển, hần cứ đứng ở đó mặc cho Đai Đà đấm đá, ánh mắt sinh tử của cuốn sách.

Diệp Thiên vẫn luôn không đánh lại, hần đang cân nhắc sử dụng bộ sinh tử. Lúc chữa trị vết thương cho Chu Khiếu Thiên hần đã mất gần nửa thực khí trong cơ thể.

Còn sử dụng bộ sinh tử để giết người, Diệp Thiên không biết là sẽ phát sinh ra hậu quả gì. Ngộ nhỡ lại hao mất thực khí vậy thì chuyện vui hôm nay lớn rồi, e là mấy kị sĩ và Dracula sẽ liên thủ đối phó với mình.

- Là phúc không phải là họa, là họa thì không thể tránh khỏi, cũng không thể giữ lại trong tay? Cho dù là hao hết thực khí thì cũng có thần thức hà cơ gì mà phải e sợ bọn họ!

Diệp Thiên cắn chặt răng, đem thử khí thuần khiết dạy dỗ bộ sinh tử. Bộ sinh tử hướng ra bên ngoài tán mát, xuất hiện hai đường sáng màu đen sáng bóng, khiến cho người ta có cảm giác âm áp.

Ánh sáng màu đen kia lại giống như là một cái hắc động, sau khi ánh mắt chạm nhau chỉ cảm thấy một lực hấp dẫn lôi kéo linh hồn mình. Những người trong võ đài đều sợ tới mức phải thu hồi ánh mắt không ai dám liếc nhìn bộ sách kia.

- Không biết thứ này có tác dụng gì đối với người ngoại quốc không nữa?

Diệp Thiên mở trang sách ra, dùng ngón tay trở viết lên mặt kia, dùng Hán ngữ. Thực ra hôm nay, lúc hần biết Sa Vương Tổ Tây sẽ tham dự hội nghị này Diệp Thiên liền dùng tâm tư của y để làm thí nghiệm.

- A, tại sao không hấp thụ linh khí bên trong cơ thể ta?

Khiến cho Diệp Thiên kinh ngạc chính là sau khi hần viết xong, bộ sinh tử cũng không truyền đến lực hấp dẫn kia. Ngoài việc dùng tay dạy dỗ bộ sinh tử kia, Diệp Thiên cũng không có cảm giác gì khó chịu.

- Nay, đây là có chuyện gì vậy, sợi tơ màu đen này là cái gì?

Lúc Diệp Thiên bị mê hoặc khó lý giải thì hần đột nhiên phát hiện giữa trang sách màu đen của bộ sách sinh tử, xuất hiện từng sợi dây nhè nhẹ chỉ có dùng năng lượng mới cảm ứng được. Cái này giống như một cái lưới lớn vậy, phô bày ra phải đến hơn 10m bao phủ về phía Sa Vương Tổ Tây.

Đừng nói gì đến Sa Vương Tổ Tây mà ngay cả đến con rối tâm thần công kích Diệp Thiên cũng đang chăm chú nhìn hấn mà không có cách nào phá bỏ những sợi dây màu đen này. Nhưng qua thời gian ngắn ngủi những sợi tơ màu đen đã bao phủ lên người Sa Vương Tổ Tây.

- Hả, sao lại như vậy, sao mình lại có cảm giác như là sinh mệnh bị mất đi?

Một loại tâm linh suy yếu phát ra. Sa Vương Tổ Tây đang điên cuồng bỗng nhiên tỉnh lại. Y bỗng nhiên cảm nhận thấy tinh khí của mình đang bay ra ngoài nhưng toàn thân lại như bị một tấm lưới cá vây chặt. Cho dù là y có cố giãy dụa như thế nào thì cũng chỉ có thể kêu lên bất lực.

Cơ thể gầy gò của Sa Vương Tổ Tây bỗng trở lên khô quắt trước mặt mọi người. Ngay cả máu thịt cũng không thấy, chỉ còn lại da bọc xương, thậm chí xuyên qua da còn có thể nhìn thấy bộ xương trắng muốt.

- Sao... Sao lại có thể như thế được?

Trong võ đài có người nhát gan, khớp hàm run lên một người to lớn đang sống trước mặt mọi người bỗng nhiên biến thành đồng xương khô, chuyện này qua mức là quỷ dị.

- Tổ tiên quý ẩn, chẳng lẽ là ngài sống lại sao?

Cho dù là lão quý Dracula sống ngàn năm lúc này cũng không nhịn được sự sợ hãi trong lòng. Y đã từng có kinh nghiệm hút máu tươi nhưng chỉ hút máu mà không hút thịt, có thể nào thì cũng không có khả năng biến thành kiểu như thế này được.

- Đúng là cuốn sách sinh tử, đúng là có thể định được sự sống chết của con người!

Có lẽ phía sau chỉ có Diệp Thiên mới có thể giải đáp được nghi vấn này. Nhưng lúc này Diệp Thiên chỉ có thể kêu to, rất cục thì hấn cũng có thể xác định đây chính là truyền thuyết trong bộ sách sinh tử.

Có thể lúc Diệp Thiên hợp nhất bộ sinh tử và phum máu ra thì đã bị bộ sinh tử dung hợp. Đường như hấn và bộ sách này có một sự liên hệ. Hấn có thể cảm nhận rõ ràng được những sợi màu đen này sau khi bọc lấy Sa Vương Tổ Tây đã bắt đầu điên cuồng cắn nuốt tinh khí của y.

Trên người ngoài năng lượng mới tu luyện ra, quý nhất chính là tinh khí trong máu và thịt. Sau khi các sợi màu đen cắn nuốt năng

lượng của Sa Vương Tổ Tây thì bắt đầu từ từ cắn nuốt tinh khí trong máu và thịt của y.

Dùng từ cắn nuốt để hình dung là vô cùng thích hợp.

Bởi vì sau khi những sợi màu đen này tràn vào cơ thể Sa Vương Tổ Tây thì máy thịt của y bị nở ra, tinh khí đều bay về phía bộ sinh tử.

Sau khi y chạy mấy vòng, thậm chí tinh khí của cốt tủy cũng bị hấp thụ không còn một tí nào tràn vào trong bộ sinh tử. Hai loại ánh sáng trắng, đen cũng dần nhạt đi.

Diệp Thiên có thể cảm nhận được, lúc Y bị hấp thụ tinh khí trong bộ sinh tử dường như có một cảm giác thỏa mãn. Đúng vậy, chính là cảm giác thỏa mãn giống như là người được ăn no vậy.

- May mà không bắt người làm thí nghiệm, e là vết thương của Sa Vương Tổ Tây cũng không khá hơn với vết thương của Khiếu Thiên hôm qua là bao?

Cho dù là mình không chế được bộ sinh tử nhưng không khống chế được bộ xương khô hơn 10m kia. Diệp Thiên cũng không nhận được phát ra hàn ý. Trong truyền thuyết bộ sinh tử có thể mà cho người sống thành chết, cái này trước sau cũng đã ứng nghiệm rồi.

- Thượng đế ơi, xảy ra chuyện gì vậy?

- Ông trời ơi! Sao lại nổ tung ra vậy?

Lúc Diệp Thiên cầm bộ sinh tử trong tay trong lòng còn kinh hãi, tngoc võ đài liền xôn xao. Một đám người trong sân chạy lên khán đài, kêu lên những tiếng cực kì thê lương nhue là đang trốn tránh quái vật vậy.

- Đây? Sa Vương Tổ Tây đúng là một lão động vật à!

Diệp Thiên cũng bị tiếng kêu của mọi người làm cho phải chú ý, tập trung nhìn vào Đài Đà.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 923

Tham Lam

Lúc đầu Cát Vương Tổ Tây bị cuốn sinh tử kia hấp thụ tinh khí. Sau khi đấm đá Diệp Thiên không nhận làm theo được chỉ thị của Cát Vương Tổ Tây bỗng nhiên nó dùng các động tác lại. Cơ thể không có linh hồn huyết sắc trong ánh mắt từ từ biến mất.

Toàn bộ máu của Cát Vương Tổ Tây đều bị hấp thụ gần như là không còn gì. Trong nháy mắt cơ thể cao lớn của Đai Đà bỗng nhiên giãn nở ra.

Đúng vậy, chính là tan ra. Y giống như một con cá bị đánh lưới bốc lên mùi tanh tươi, biến thành nước mù chảy xuống. Một lát sau, đầu và ngực của Đai Đà hoàn toàn tan biến mất, một mùi tanh tươi lan tràn khắp hội trường.

Nhân viên phải chuẩn bị dọn sạch đồng ghê tởm bất ngờ xảy ra này.

Trong khoang bụng của Đai Đà bỗng giãn nở, hơn chục con côn trùng từ trong chui ra, có con giống như con nhện, có con lại giống như một con rết xấu xí, có con còn phát sáng. Những con côn trùng độc này vừa mới xuất hiện đã cản mấy nhân viên phục vụ còn bò ra bốn phía.

Thời Trung Cổ ở Châu Âu, có phù thủy nuôi sâu độc để nghiên cứu nhưng đến nay loại phép thuật này sớm đã bị thất truyền. Những người ở đây chưa từng gặp phải những con côn trùng độc ác như vậy, họ lập tức hét lên cực kì hỗn loạn.

- Các vị bình tĩnh, các vị xin hãy bình tĩnh!

Tuy không biết sao người kia lại cất giấu được những con côn trùng độc trong bụng như vậy nhưng ban tổ chức chương trình đã chuẩn bị đầy đủ. Lúc bọn họ mới xông vào, một đội bảo an được huấn luyện nghiêm chỉnh đã chạy vào.

Sau một trận chó sủa, gà bay nhưng con côn trùng độc đã bị tiêu diệt bớt. Lúc đầu mấy nhân viên phục vụ và cả đồ vật bị chúng

cần đều biến thành màu đen. Ngực họ không còn phập phồng, không còn một dấu hiệu nào của sự sống nữa rồi.

- Tượng đế ơi, sao lại có chuyện như vậy?

- Người Châu Á kia nhất định là phù thủy tà ác rồi!

- Sao trong bụng người kia lạ nhiều sâu độc như vậy? Quá là thần kì đi!

Mọi người bàn luận sôi nổi. Nhưng người tham dự đại hội hôm nay ít nhiều họ cũng từng vượt qua những năng lực của người thường. Nhưng thủ đoạn của Cát Vượng Tố Tây thì mọi người chưa hề nghe thấy.

Nhưng kinh ngạc trong thời gian ngắn ngủi, mọi người không tự chủ được liền nhìn về phía Diệp Thiên. Rất nhiều người đều có ánh mắt tham lam.

Dễ nhận thấy là bọn họ đã ý thức được trên người Cát Vượng Tố Tây có phát sinh sự biến hóa là tám, chín phần có liên quan đến quyển sách trong tay Diệp Thiên. Có thể im lặng, không một tiếng động mà đoạt đi mạng sống của người khác loại bảo bối này đúng là khiến người ta quen mắt.

Thậm chí rất nhiều người đều cho rằng, sở dĩ Diệp Thiên có thể ngăn cản được lực công kích của Đài Đà cũng hoàn toàn phụ thuộc vào công lao của quyển sách kia.

- Chủ nhân, quyển sách kia trong tay Diệp Thiên rốt cục là bảo bối gì vậy?

Người bên cạnh Dracula đã trở thành một thành viên của Rudolph về mặt cũng trở lên tham lam.

- Không biết, tương truyền là tử thần liêm đao có thể hấp thu được linh hồn của người khác. Quyển sách này ngày càng lợi hại, không chỉ có thể hấp thu được linh hồn mà còn ăn cả máu, thịt của người khác. Rudolph, người hãy đi nhận lỗi với Diệp Thiên hóa giải nỗi hận thù của hắn và người đi!

Tuy là sắc mặt của Dracula không đổi nhưng từ sâu trong ánh mắt cũng lộ rõ vẻ sợ hãi. Vừa rồi khi nhìn về màu đen sáng bóng kia ngay cả linh hồn của y cũng phải run rẩy. Đó là một loại áp lực của sinh mệnh.

- Chủ nhân, Diệp Thiên kia chẳng qua cũng chỉ là người phạm, chúng ta có cần...

Sau khi nghe chủ nhân nói, Rudolph lộ ra vẻ bất mãn. Bây giờ y là người mạnh nhất trong huyết tộc sao lại có thể chịu cúi đầu trước người thường được?

Biết rằng, sau khi trở thành người trong huyết tộc, mỗi ngày Rudolph đều cảm thấy năng lượng của mình tăng lên. Y vốn là người cả gan, bây giờ khả năng lại được tăng lên ngoài bên cạnh Dracula ra thì Rudolph thêm để mắt đến kẻ nào.

Cho dù là năm đó tận mắt chứng kiến Diệp Thiên đánh thắng Anthony Marcus nhưng Rudolph tin rằng với thực lực của mình hiện tại cũng có thể xé xác Anthony thành những miếng nhỏ. Cho nên sau khi nhìn thấy bộ sinh tử, y đã bắt đầu có suy nghĩ khác.

- Làm càn, ngươi muốn làm gì?

Mắt Dracula trừng lên nói:

- Rudolph thân mến, chẳng lẽ ngươi muốn mạnh mà ngay cả lời của ta ngươi cũng không chịu nghe sao?

- Không dám, chủ nhân, xin ngài tha thứ cho sự mạo muội nhỏ này!

Thấy Dracula có vẻ không hài lòng, Rudolph như bị một chậu nước lạnh dội xuống đầu. Y sợ đến mức vội quỳ ngay xuống đất dùng đầu của mình dập xuống chân Dracula, toàn thân run rẩy.

- Đứng lên đi, chỉ có người biết sợ hãi mới có thể sống lâu được.

Dracula bực tức nhìn Rudolph, nếu không thấy y có khả năng thiên phú thì dù có thế nào Dracula cũng sẽ không cho cái ôm, hôn ngu xuẩn này. Đây chính là đã lãng phí một giọt máu quý báu của y.

- Lợi hại, quyển sách kia có thể so sánh với Thánh Kinh trong tay Giáo Hoàng?

Lúc Dracula và Rudolph thoả thuận về cái chết của địch, mấy người kị sĩ bàn tròn cũng thấp giọng nghị luận.

Người cầm đầu đám kị sĩ bàn tròn là Lạp Phu, gã lác đầu, vẻ mặt có vẻ nghiêm trọng nói:

- Ta cảm thấy Thánh Kinh trong tay Giáo Hoàng đại nhân còn lợi hại hơn. Các ngươi hãy nhớ kỹ, năm đó Giáo Hoàng sử dụng Thánh Kinh một lần mà tinh lực được hết tất cả những sinh vật hắc ám, sinh mệnh cạn của ông ta cạn kiệt nhưng người trẻ tuổi kia vẫn bình yên vô sự.

- Kỵ sĩ trưởng Musharraf Witt, chúng tôi phải làm thế nào đây?

Một vị kỵ sĩ bàn tròn hỏi, ánh mắt lộ ra vẻ nóng vội. Sống đến tầm tuổi như bọn họ, những vinh hoa thế tục bọn họ sớm đã không để tâm. Duy chỉ có một bảo bối mà họ không được nắm trong tay làm khơi dậy dục vọng trong con người bọn họ.

- Theo quy định, người thắng có thể được hưởng tất cả các chiến lợi phẩm, không nên vội vàng, nhìn kĩ rồi hãy nói, nếu đó là đồ vật hắc ám còn lưu lại trong xã hội, đương nhiên chúng ta phải tinh chế nó rồi.

Trên mặt Musharraf Witt lộ ra vẻ khó chịu cho dù là kiểm soát đồ vật của người khác thì cũng muốn mình đại nghĩa. Dracula nói bọn họ là một đám ngụy quân tử đúng là không có oan uổng gì.

- Không biết đồ kia sống hay chết, dạy rất giỏi?

Trở lại chỗ ngồi, Diệp Thiên nhắm mắt lại dưỡng thần nhưng bất cứ động tĩnh nào trong võ đài cũng không thể thoát khỏi thần thức của hắn được. Sức mạnh của mấy kỵ sĩ bàn trong kia cũng không kém gì, lúc nhìn Diệp Thiên ánh mắt đã hàm chứa những ánh mắt đầy địch ý.

- Xem ra thắng lợi dựa vào bộ sinh tử cũng khốn đủ để làm cho bọn họ sợ hãi.

Mấy người đối thoại làm nổi lên một cỗ sát khí trên đầu Diệp Thiên. Diệp Thiên thích ít người một chút. Tuy Dracula bên kia có ánh mắt tham lam nhưng ánh mắt kia cũng không có ẩn chứa sát ý.

- Sư phụ, bọn họ đang nói cái gì vậy?

Những người ngồi xung quanh cũng không có hạ thấp giọng của mình. Nghe những tiếng bàn tán kia, Chu Khiếu Thiên có chút không hiểu ra sao cả. Vì cũng không có người phiên dịch ở đó.

- Bọn họ muốn xử lý chúng ta, sau đó cướp đi bộ sinh tử, Khiếu Thiên con nói xem nên làm gì bây giờ?

Tuy là trên mặt Diệp Thiên có vẻ tươi cười nhưng trong mắt cũng đã lạnh như băng vậy. Từ khi hắn lên sáu tuổi đi học đã bắt đầu học lũ bạn cướp bóc. Chỉ có Diệp Thiên đi lấy của người khác chưa chưa có ai lấy của hắn được thứ gì.

- Giết, xử lý hết tất cả bọn họ đi!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, Chu Khiếu Thiên liền đứng lên, ở Trung Quốc tuy là nghèo nhưng cũng không vì tiền mà động đầu óc nhưng cũng là keo kiệt. Muốn đoạt được đồ vật kia trong tay hắn thì Chu Khiếu Thiên tuyệt đối cũng sẽ không liều mạng với đối phương.

- Nói không sai, chỉ có máu tươi mới có thể làm cho họ tỉnh lại được.

Diệp Thiên tươi cười, bỗng nhiên hắn lại cau mày nói:

- Phải có người khiêu chiến với chúng ta? Con không thiếu đâu? Khiếu Thiên, lát nữa con cứ việc giết, sư phụ sẽ giúp con diệt trừ một số mệnh!

Mặc dù đang nói chuyện cũng với Chu Khiếu Thiên nhưng những người xung quanh đang bàn tán một câu cũng không có nói đến Diệp Thiên. Hắn phát hiện có mấy người nhỏ bé vùng Nam Mỹ đang khiêu chiến định cướp đi bộ sinh tử.

- Sư phụ ngài cứ yên tâm đi!

Chu Khiếu Thiên gật đầu đầu sát khí, sớm đã nghe sư phụ vô địch, bây giờ nói như mình cũng có cơ hội. Chu Khiếu Thiên sôi máu, chỉ muốn nhảy xuống võ đài khiêu chiến với các cao thủ hàng đầu Thế giới.

Nhưng lúc Chu Khiếu Thiên đang soàn soạt, một âm thanh lạ bỗng vang lên:

- Các vị, vì đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi tuyên bố đại hội tạm dừng một tiếng đồng hồ. Mọi người có thể cùng nhau thưởng thức những món ngon mà chúng tôi cung cấp, cũng có thể ra ngoài hoa viên tản bộ.

Những con côn trùng vừa mới xuất hiện đã là cho Frank tiên sinh phải sợ hãi. Không biết từ khi nào, y đã bố trí một người bạn khác của mình lên võ đài dù có bị đánh chết y cũng không dám đứng giữa sân khấu.

- CẶc mình thật, Khiếu Thiên, lão cố, đi, đi ra ngoài đi dạo!

Diệp Thiên đứng lên, vô số những ánh mắt trong võ đài nhìn theo ba người họ đi ra khỏi hội trường. Có mấy người liền đi theo sau ra ngoài, tưởng là bọn họ sẽ động thủ ở bên ngoài nhưng sợ là bọn Diệp Thiên chạy ra ngoài cho nên cần phải phải bớt bảo vệ đi.

var content = \$('#detailcontent'). find ('p, br') ; var midLength = parseInt (content. length/2) ; if (midLength>20) { content. eq

(midLength).after('

'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 924

Cúi Đầu

Diệp tiên sinh, chúng ta... Hay là chúng ta ở bên ngoài cho an toàn.

Lúc Diệp Thiên đi ra khỏi hội trường, Cố Đại Quân đi theo cứ giống như là mũi nhọn vậy. Nếu ánh mắt có thể giết người được thì không biết là ông ta đã giết người bao nhiêu lần. Cả người và vật áo đều bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp.

Biết rằng, tuy là đại hội dị năng lần này là tổ chức ngầm nhưng đều có chính phủ các nước. Dù là quốc gia nào đi nữa thì cũng sẽ thừa nhận hội nghị lần này, cho dù là trong hội trường có phát sinh chuyện gì thì cũng sẽ không bị truy cứu.

Giống như là Quốc sư Thái Lan Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tô Tây bị bộ sách sinh tử giết chết, đương nhiên là chính phủ Thái Lan cũng sẽ tức giận nhưng bọn họ cũng chỉ có thể nuốt cục giận này chứ tuyệt đối không dám chỉ trích gì Diệp Thiên.

Cùng với bọn họ, mấy người Trung Quốc chết ở đây thì chính phủ của họ cũng sẽ không có phản ứng gì, các quốc gia đều có nhận thức này.

- Lão Cố, may mà ông cũng là binh lính gan mới lớn như vậy được...

Sau khi nghe Cố Đại Quân nói, Chu Khiếu Thiên đầu tiên là bất mãn sau đó là chuẩn bị đại sát khí lên bốn phía, chỗ nào cũng nghe được lời nói uy phong của mình.

- Tôi... Tôi, hai vị cứ coi như tôi chưa nói gì đi.

Cố Đại Quân bị những lời này của Chu Khiếu Thiên làm cho đỏ bừng mặt lên. Đương nhiên ý của ông ta không phải nói mình là binh lính. Cho dù đi vào bộ đội đặc chủng, cũng là chuyên gia tình báo căn bản xuất ngoại không hoàn thành nhiệm vụ.

- Lão Cố, không sao, có một số việc ông còn chưa rõ...

Có một vài người đi sau mình, Diệp Thiên hí hóp mắt, thần nhiên nói:

- Có những người tính như chó không ăn được cứt, cho nên bây giờ còn lưu lại gen cướp giặc, cách tốt nhất để đối phó với bọn họ chính là tiêu diệt.

- Sự phụ, để con đi xử lý bọn họ?

Sau khi nghe thấy sự phụ nói, Chu Khiếu Thiên liền hung phấn ánh mắt không để ý đến tốt xấu mà tràn đầy sự khiêu khích.

- Tiểu tử, vì Định Định mang thai mà kìm sự lợi hại lại được không?

Diệp Thiên để tay lên đầu:

- Sát khí của chỗ nào lớn như vậy? Bây giờ con đang muốn thăng cấp lên tiên thiên, đừng có vội vàng, bắt đầu lại không xuất thủ nữa.

Sau khi thăng cấp trong cõi chết, bản thân Diệp Thiên đã trải qua một chút kinh nghiệm để khuyên bảo Chu Khiếu Thiên. Không ngờ tâm cậu ta lại giống như ma vậy. Cái này đối với thần thức mà nói chỉ là trăm hại mà không có một lợi nào.

- Sự phụ, là tu vi của đệ tử chưa đủ, đa tạ sự phụ đã nhắc nhở!

Sau khi Diệp Thiên vỗ tay lên đầu Chu Khiếu Thiên, một tia tức khí liền truyền vào trong đầu cậu ta khiến đầu óc cậu ta tỉnh táo trở lại, sự luống cuống trong mắt cũng dần mất đi.

- Chỉ là chút cá, tôm bé thôi mà, đáng để con phải tức giận sao?

Diệp Thiên cười lắc đầu nhưng khi hần nhìn về phía cửa đại của hội trường bỗng nhiên lại sùng sốt:

- A, vị này cũng đi ra, muốn làm gì đây?

Vị công tước Dracula đi từ hội trường ra. Sau y còn có vị lão bằng hữu của Diệp Thiên - Rudolph. Hẳn là y không phục với câu nói của Dkumaola ánh mắt nhìn về phía Diệp Thiên rõ ràng là không tốt.

- Diệp Thiên, trước đây những hành vi của Dracula đã mang lại cho ngài không ít phiền toái, thực sự xin lỗi ngài...

Đề Diệp Thiên và Rudolph vào trong viện còn có một vị giám sát. Mọi người đều không ngờ Dracula vừa mới ra đã đi về phía đường của Diệp Thiên, hơn nữa ngữ khí còn vô cùng chân thành, hai tay chấp trước ngực hành lễ với Diệp Thiên như thể với người của giới quý tộc xưa.

- Chủ nhân, ngài như này là?

Rudolph không nhịn được liền mở miệng hỏi.

- Câm miệng!

Dracula quay đầu trừng mắt nhìn Rudolph một cái, có ý bảo Rudolph hãy ngoan ngoãn mà ngậm miệng lại.

Quay mặt nhìn về phía Diệp Thiên. Dracula nói tiếp:

- Diệp tiên sinh, tôi nghĩ... Ngài sẽ tiếp nhận sự xin lỗi của tôi?

- Được, vẫn là người thông minh, Dracula công tước, nếu như ngài có thể trả lời mấy vấn đề của tôi thì chúng ta có thể trở thành bạn bè của nhau được rồi!

Sau khi nghe Dracula nói, Diệp Thiên cười nhưng trong lòng đúng là có mấy phần xem trọng vị công tước này.

Người sống trong bóng tối quả nhiên là có thể cảm nhận được sự nguy hiểm hơn rất nhiều. Vì cảm nhận được trên người Dracula có tức khí của người tu đạo. Diệp Thiên đã quan sát động tĩnh của y nhưng hẳn không ngờ đối phương lại phản ứng như vậy.

- Đương nhiên, nếu như ngài muốn.

Dracula đứng thẳng lên, thực ra trong lòng hẳn cũng có nghi ngờ. Năm đó, chẳng phải y cũng đã phái Kurt đi thăm dò Diệp Thiên đó thôi, hơn nữa Kurt còn chết ở Seberia. Theo lý là hẳn chịu thiệt nhưng không biết tại sao đối phương lại sinh ra sát ý với mình.

Diệp Thiên suy nghĩ như vậy. Sống lâu hơn một ngàn năm, bản lĩnh của Dracula không thể nói trước được. Lúc cảm nhận được sự nguy hiểm y tự tin là không ai có thể vượt qua mình được. Ban đầu, khi Diệp Thiên bước vào võ đài Dracula rợn tóc gáy rõ ràng là y cảm nhận được có sát khí.

Sau đó lại chứng kiến thủ đoạn của Diệp Thiên, Dracula lập tức đưa ra quyết định cho dù là Diệp Thiên có tử thần, y tuyệt đối cũng

sẽ không tranh cái này. Hơn nữa lại còn chủ động bồi dưỡng thêm quan hệ với hắn. Tất cả đều bắt đầu từ cái nhìn kia của Diệp Thiên.

- Công tước Dracula, ngài từng đến phương Đông, chắc biết người tu đạo chứ?

Diệp Thiên híp mắt, hắn nhìn chằm chằm vào Dracula nói rằng:

- Người đã tận mắt chứng kiến sức mạnh của người tu đạo, rốt cục nó là sức mạnh gì?

- Tôi từng đến Trung Quốc, không dấu gì ngài, tôi cũng từng là hậu duệ của Trung Quốc nhưng lúc hai nước giao chiến, chuyện lúc đó tôi cần phải giải thích với ngài!

Sau khi nghe Diệp Thiên nói, rốt cục Dracula cũng hiểu được sát ý của đối phương từ đâu mà đến. Y cũng đã hiểu, nếu quyết định cúi đầu, làm rõ chuyện năm đó, nếu Diệp Thiên không chịu buông tha thì y cũng chỉ còn ngồi chờ chết mà thôi.

- Nay, người cũng là một nhân vật, sau khi đại hội chấm dứt, ta và người hãy cùng thảo luận một chút.

Lời nói của Dracula khiến Diệp Thiên phải tán thưởng. Thế giới đen không có gì tốt, nói là sức mạnh vi tôn, sự giải thích của Dracula cũng là thẳng thắn, thành khẩn, cũng là dựa trên sức mạnh của mình.

Về phần Dracula đã từng hút máu tươi, Diệp Thiên cũng không thực để ý, những người tu đạo lại không phải là tiền bối, thân nhân của mình, chẳng liên quan gì đến hắn. Huống chi, người tu đạo tự giết lẫn nhau mà chết, cao hơn là giết người ngoại tộc.

- Đa tạ Diệp tiên sinh, nếu ngài đồng ý cho tôi một giọt máu, tôi sẽ nguyện trao đổi với ngài bất cứ thứ gì!

Dracula biết hành vi của mình khiến Diệp Thiên có thiện cảm.

- Cái này để nói sau đi, vấn đề của ta, người còn chưa trả lời đâu.

Diệp Thiên lắc đầu, nói chuyện với đối phương cũng không có nghĩa là mình sẽ làm bạn với y. Nhưng người này thực sự rất thông minh, vì nếu mình từ chối yêu cầu của y thì sau này sẽ rất khó đối phó với tâm tư của hắn.

- Ngài nói đến người tu đạo ở Trung Quốc?

Ánh mắt của Dracula lộ ra vẻ sợ hãi, y nói:

- Tôi đã từng chứng kiến một người Trung Quốc đấu với một công tước huyết tộc, chỉ một chương đã chém một ngọn núi thành hai nửa, sức mạnh của ông ta là mạnh nhất mà tôi từng được thấy...

Năm đó Dracula đến Trung Quốc, lúc còn chưa phải là công tước, y chỉ có thể đứng bên xem và cổ vũ, lúc đó vị đại công tước kia cũng là một người cận kề với đế vương huyết tộc.

Dracula không nói ra vị đại công tước đó nhưng sau đó người kia đã bị người Trung Quốc xé xác, tim cũng bị bóp chặt chỉ có thể chết đi mà không thể hồi sinh lại.

Sau khi liên minh 8 nước xâm chiếm lui ra ngoài thành cũng không còn liên quan gì đến trận chiến này nữa. Dracula mặc dù đang ở Trung Quốc nhưng vẫn có được chỗ tốt, sau đó cả trăm năm y cũng chưa đến Trung Quốc lần nào nữa.

- Một chương mà bỏ ngọn núi làm đôi? E là Kim Đan tu giả cũng không thể làm được?

Diệp Thiên thở dài, thì ra hơn một trăm năm trước, ở chỗ này có một nhân vật vô cùng mạnh, không biết vì sao bây giờ lại biến mất:

- Công tước tiên sinh, ngài có biết vì sao linh khí trong thiên địa bây giờ lại loãng như vậy không?

- Linh khí?

Dracula nghe thấy vậy có chút sững sốt, không chắc chắn nói:

- Diệp tiên sinh ý nói có người hấp thụ được năng lượng trong không khí sao?

- Đúng vậy, Diệp Thiên gật đầu.

- Giống như hơn một trăm năm về trước loại năng lượng này đột nhiên bị thiếu, ta cũng không biết nguyên nhân vì sao.

Dracula hạ hai tay, Huyết tộc tu luyện khi hút máu tươi, bọn họ không thể nào hấp thụ được năng lượng trong không khí, cho nên cũng không mấy may quan tâm gì đến vấn đề này.

- Được rồi, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta vào thôi.

Không có được đáp án, Diệp Thiên cũng có chút thất vọng. Không nói chuyện với Dracula nữa hấn khoát tay ý bảo Chu Khiếu

Thiên đi vào trong hội trường.

Nhưng khiến chó Diệp Thiên không ngờ chính là sau khi hắn đi được mấy bước thì có tiếng của Rudolph:

- Họ Diệp kia, người không có lễ phép?

- A? Người còn muốn dạy ta cái lễ phép gì?

Diệp Thiên dừng bước, nếu không nhìn khuôn mặt của Dracula thì Rudolph còn có cơ hội đứng ở đây nói chuyện với mình sao?

- Diệp Thiên, thực sự xin lỗi, là tôi quản giáo không nghiêm!

Thấy Diệp Thiên đứng lại, Dracula không khỏi kêu khồ, y kéo Rudolph và mắng:

- Người đứng là ngu xuẩn, ta đến dạy người cái gì là lễ phép hả?

Lúc nói chuyện khuôn mặt của Dracula trắng bệch đi, môi đỏ xẫm như máu vậy. Hai răng nanh trong miệng nhe ra nhọn hoắt, không đợi Rudolph kịp phản ứng gì, hai cái răng nanh kia đã cắn sâu vào cổ y.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 925

Lập Uy 1

Ô... Ô ô...

Trong mắt Rudolph bắn ra kinh hãi cực kỳ, hẳn như thế nào cũng chưa thể nghĩ đến, bởi vì một câu chỉ trích đơn giản, thế nhưng sẽ mang đến họa sát thân cho chính mình, hơn nữa người ra tay còn không phải Diệp Thiên, mà là chủ nhân của mình.

Là hậu duệ trực hệ của Dracula, lúc này ngoài hối hận, trong lòng Rudolph ngay cả một tia phản kháng đều không có, theo máu tươi không ngừng xói mòn, mắt của hắn chậm rãi mất đi thần thái.

- Bụp ...

Một tiếng vang nhỏ, thân thể Rudolph mềm nhũn ngã trên mặt đất, toàn thân không một tia khí tức sinh mệnh, chỉ có cặp mắt vô thần, tựa hồ đang nói ra đáy lòng không cam, mãi cho đến chết, Rudolph vẫn không rõ chủ nhân vì sao sợ hãi Diệp Thiên như thế?

- Diệp tiên sinh, thật xin lỗi, tôi nghĩ... Như vậy hẳn là có thể bù lại khuyết điểm của tôi?

Ngẩng đầu lên, bên miệng Dracula vẫn có hai cái răng nanh lộ ở bên ngoài, vươn ra đầu lưỡi màu đỏ liếm một chút máu tươi bên mép, cái tình hình này thật yêu dị nói không nên lời, những những giám thị cùng Diệp Thiên đi ra nhìn xem chung quanh, không có người nào mà không phải là đáy lòng phát lạnh, giống như nhiệt độ không khí chung quanh chợt giảm xuống vài độ.

- Hút... quý hút máu?

Chung quanh mấy người kia đều cùng run hàm lên, sắc mặt trắng bệch, rất muốn xoay người trốn vào bên trong hội trường, nhưng hai chân như nhũn ra, về mặt sợ hãi nhìn Dracula.

- Không... không, các người không thể xưng hô như thế, Huyết tộc chính là cao quý, ta là công tước Dracula!

Dracula liếm liếm môi màu đỏ tươi, lười phản ứng với những người kia, mà chỉ mỉm cười nhìn về phía Diệp Thiên, nói rằng:

- Diệp tiên sinh, ngài không ngại tôi giúp ngài đuổi mấy tên ruồi bọ chứ?

- Đều là diệt người trong nháy mắt, tôi không chấp nhận cùng bọn họ làm gì?

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, xoay người đi vào bên trong hội trường, hẳn cùng Dracula cũng không phải bằng hữu, không nghĩ đối phương lại làm vậy, hơn nữa Dracula tâm tính nham hiểm, cũng làm cho Diệp Thiên có chút kính sợ.

- Cút đi!

Đợi cho thân hình Diệp Thiên biến mất sau cửa, trong miệng Dracula nhẹ nhàng học ra hai chữ, năm sáu người đi theo Diệp Thiên ra tới cửa nhất thời cảm giác trên người chợt nhẹ, vội chạy về tới hội trường, tựa hồ chỉ có nơi có nhiều người mới làm cho bọn họ cảm thấy an toàn.

Nhưng sau khi tiến vào hội trường, những người này cũng ngoan ngoãn hơn rất nhiều, thù đoạn của Dracula cùng với thái độ hằn đối đãi với Diệp Thiên làm cho bọn họ hiểu được rất nhiều chuyện, có đôi khi tham lam sẽ mang đến cái chết!

- Các vị tiên sinh, đại hội giao lưu sẽ tiếp tục tiến hành, để phòng ngừa một vài phát sinh ngoài ý muốn, đại hội một lần nữa quy định, khi một bên hô lên nhận thua, song phương luận bàn phải ngừng lại, nếu không chúng ta sẽ áp dụng một vài quy định!

Đứng ở trong hội trường vẫn là vị Frank tiên sinh kia, nhưng lúc này phía sau hắn có tám binh lính trang bị thực đầy đủ súng đạn, cho nên Frank tiên sinh nói ra cũng bớt lo lắng mười phần, người sống ở hiện đại, luôn có tin tưởng mãnh liệt đối với vũ khí nóng.

- Tốt lắm, hiện tại mọi người có thể tiếp tục!

Sau khi Frank tuyên bố đại hội một lần nữa bắt đầu, vội vội vàng vàng trốn về tới chỗ cao nhất của hắn ở khán đài, bởi vì nếu lại xuất hiện một vài độc trùng, ngay cả có binh lính bảo hộ sợ cũng khó mà được an toàn.

Nhưng tám binh lính kia lại đứng ở bên sân, nhìn chăm chăm mọi người, bọn họ chính là một vài quân sĩ đặc chủng, hoàn toàn cảm ứng không được khí tức cường đại của những người trong hội trường, tục ngữ nói người không biết không sợ, đúng là như thế.

- Diệp tiên sinh, ta không muốn cùng ngài luận bàn, chỉ là muốn mượn quyển sách kia đánh giá thôi, ngài từ chối ư?

Frank rời đi hai phút sau, trong hội trường rớt cục vang lên một thanh âm, những lời này chỉ dùng để nói ra một loại ngôn ngữ rất ít thấy. Qua chừng mấy phút đồng hồ sau, máy phiên dịch các nơi trong hội trường đồng thanh nói, mới phiên dịch lại ý tứ của những lời này.

- Tiếng Tamil của Ấn Độ? Loại ngôn ngữ này giống như sắp thất truyền rồi nhỉ?

Diệp Thiên theo tiếng nói nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, mở miệng nói rằng:

- Các vị đại sư không phải người thế tục, cần gì phải cuốn vào bên trong phân tranh? Chẳng lẽ cũng do tham lam sao?

Diệp Thiên năm đó điên cuồng thu thập các bản của Thôi Bối Đồ, đã từng được một bộ sách cổ Ấn Độ, vì thế hắn đã tìm một vị học gia ngôn ngữ phá dịch nó, cho nên đối với phát âm loại ngôn ngữ này cũng có chút hiểu biết.

- Diệp tiên sinh thật sự là bác học, nghe rộng nhớ lâu, đúng là ngôn ngữ Tamil!

Một lão tăng Ấn Độ dáng người khô gầy, bộ mặt ngăm đen chậm rãi đứng lên, nói rằng:

- Phạm Thiên chủ thần sáng tạo thế giới, nhưng thế gian còn có yêu ma quỷ quái hoành hành, quyển sách của Diệp tiên sinh kia quá mức tà ác, có chút như là di vật của ác ma, nó hẳn là bị trấn trụ ở dưới Phật tháp!

Nói thật, có thể tham dự loại hội nghị như hôm nay, chứng minh những người này vẫn là thân ở hồng trần, mấy lão tăng Ấn Độ này cũng không ngoại lệ.

Tuy rằng thích ca mâu ni xem như sinh ra ở Ấn Độ, nhưng ở Ấn Độ, Phật giáo cũng không được phổ cập, đến nay cũng chỉ có hai ngàn vạn tín đồ, mà giáo phái ở Ấn Độ thịnh hành nhất, lại là Ấn Độ giáo.

Ấn Độ giáo hình thành ở thế kỷ VIII, nó là tổng hợp lại các loại tôn giáo, chủ yếu là đạo Bà La Môn cùng Phật giáo tín ngưỡng sinh ra thành một tôn giáo, được nhân vật vương tôn quý tộc thượng tầng Ấn Độ lúc ấy duy trì, ở những năm 90, liền có được tín đồ gần bằng với tín đồ đạo Islam, có được chừng 11 triệu người.

Ấn Độ giáo cũng thành lập tăng đoàn cùng chùa miếu, ở các địa phương Ấn Độ có địa vị cực cao, nhưng trong Ấn Độ giáo, cũng chia làm xuất thế và nhập thế.

Người xuất thế, chính là khổ hạnh tăng, bọn họ cảm kỳ dục vọng kiềm chế bản thân, nghiêm khắc tuân hoàn từ Phật giáo ra đến giáo lý, phần lớn đều ẩn trong một số chùa miếu tương đối cô, cực ít tiếp xúc cùng ngoại giới.

Mà cái gọi là nhập thế, tự nhiên chính là giao tiếp cùng mọi người, trong Ấn Độ giáo mà địa vị cao nhất gọi là Bà La Môn, bọn họ chính là nhân viên thần chức trong giáo phái, tiếp theo chính là sát đế lợi, cũng chính là võ sĩ cùng những vị lãnh đạo quốc gia, xuống chút nữa lại là phệ xá (thương nhân, thương nghiệp), thủ đà la (công nhân cùng nô bộc).

Ngoài đó ra, còn có "Dân đen", nhưng đẳng cấp này không đáng kể trong đó, có thể thấy được địa vị cực thấp, đương nhiên, số lượng dân đen tại Ấn Độ cũng là khổng lồ nhất.

Là pháp luật mạnh hơn quốc gia, quyền lợi của Bà La Môn to lớn nhường nào có thể nghĩ được, mà cử ra ba người đến hội nghị lần này, chính là ba vị Giáo hoàng đương kim Ấn Độ quyền lợi lớn nhất.

Tại Ấn Độ, bọn họ có thể nói là muốn làm gì thì làm, có thể tùy tiện hưởng dụng một người đàn bà chính mình coi trọng bất luận là ai, có thể quyết định sinh tử của dân đen cùng nô bộc, cho nên nói thật ra, mấy lão gia này nhìn qua như là cao tăng đắc đạo, trong lòng lại không một ai tốt.

Diệp Thiên trêu tức nhìn về phía lão tăng kia, mở miệng cười nói:

- Ý của ông là nói, hẳn là tôi nên đưa quyển sách này giao cho các ông?

Diệp Thiên hiểu biết thâm hậu đối với Ấn Độ giáo, năm đó tại Trung Quốc phổ biến một thời cái gọi là dục phẩm "Ấn Độ thân du", gọi tình dục, kỳ thật chính là từ Ấn Độ giáo truyền tới, giáo phái này cả ngày nghĩ chuyện nam nữ hoan ái, tự nhiên không có được cái thứ tốt.

- Đại thiện, Diệp tiên sinh nói đúng!

Lão tăng cảm đầu kia đương nhiên gật gật đầu, trên mặt không có chút nào phản đối.

- Ha ha, thật sự là không biết sống chết, các ông ở quốc nội kiêu ngạo quá chẳng!?

Nhìn thấy mấy tăng nhân này chẳng qua tương đương với tu vi Tiên Thiên sơ kỳ, Diệp Thiên không khỏi lắc đầu, ngẩng đầu lên.

Hắn có thể nhìn ra được, mấy lão tăng này tu luyện hẳn là cổ thuật yô-ga, sinh mệnh lực phi thường ngoan cường, có thể cùng người cảnh giới Tiên Thiên sơ kỳ phân cao thấp, nhưng nghĩ ở trước mặt mình điều võ dương oai, không khỏi quá mức không biết tự lượng sức mình.

- Diệp tiên sinh, chẳng lẽ không muốn giữ hòa khí sao?

Vị lão tăng kia lộ ra vẻ không ngờ trên mặt, hắn vừa mới đây tuy rằng chính mắt thấy Diệp Thiên cùng Đài Đà đối chiến, nhưng hắn chỉ cho rằng Diệp Thiên mượn dùng lực lượng quyển sách kia, thứ hai với thuật yô-ga của hắn, cũng có thể cùng Đài Đà quyết đấu hơn thua, thì đối với Diệp Thiên cũng không cần kiêng kỵ.

- Ta nhỏ vào hòa khí của ngươi! Toẹt! ! Toẹt! ! !

Ngay khi thanh âm lão tăng chưa dứt, một tiếng gào to từ chỗ ngồi chỗ Diệp Thiên truyền ra, thanh âm tựa hồ không phải rất lớn, nhưng sau khi truyền vào trong lỗ tai lão tăng kia, cả người lão tăng cũng đột nhiên đại ra.

Hôm nay, những nhân viên phiên dịch cabin, tuyệt đối là cao cấp nhất thế giới, Diệp Thiên đột nhiên nói ác ngôn cũng hoàn toàn được phiên dịch hết, điều này làm cho tất cả mọi người sững sốt một chút, bọn họ đều cũng là người có thân phận, tuy rằng thường xuyên dùng ngôn ngữ ác độc dơ bẩn nhất nguyên rủa dịch nhân của mình ở trong lòng, nhưng tuyệt đối sẽ không chửi ra miệng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength>20) { content.eq(midLength).after('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```


THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 926

Lập Uy 2

Người Ân Độ thật không ra gì, một chút huyết khí đều không có!

- Rốt cuộc là tu hành nhân sĩ mà, tính tình thật tốt, bị mắng cũng không phát hỏa!

- Đúng vậy, nếu đổi thành tôi, cho dù không phải đối thủ của người trẻ tuổi kia, cũng phải cùng hắn đánh một chút.

Sau khi câu chửi này của Diệp Thiên ra khỏi miệng, vị lão tăng kia cũng chậm chạp định thần lại, cảnh này khiến thanh âm trong hội trường từ từ thành lớn lên, mọi người ánh mắt đều tập trung ở chỗ mà những người Ân Độ ngồi vào, bọn họ mừng rỡ nhìn thấy có người đi khiêu khích Diệp Thiên.

- Đại trưởng lão, ngài... Ngài làm sao vậy?

Diệp Thiên nói năng lỗ mãng, mà đại trưởng lão tính tình luôn luôn không phải tốt lắm thế nhưng chưa đáp trả, điều này làm cho hai tăng nhân Ân Độ khác có chút kỳ quái, một người đứng dậy, khi đang chuẩn bị lôi kéo lão tăng, trong mắt bỗng nhiên lộ ra kinh hãi.

Bởi vì đứng thẳng vị đại trưởng lão kia, bên trong hai mắt, hai lỗ tai, miệng mũi, bỗng nhiên chảy ra máu tươi ra bên ngoài, nhất là máu tươi trong cái lỗ tai cùng lỗ mũi, hình thành vài tia nhỏ, "ọc ọc" phun hướng ra phía ngoài, để vị tăng nhân kia không đề phòng không kịp trốn tránh, trên mặt tràn đầy máu.

Sau khi các giác quan chảy máu, thân thể vị đại trưởng lão như là cả người mất đi xương cốt, lập tức xụi lơ ở trên mặt đất, trong người vốn mệnh môn huyết khí, trong nháy mắt này biến mất vô tung vô ảnh, không có một tia sinh mệnh nào tồn tại.

- Đại trưởng lão đi gặp Phạm Thiên Đại Thần rồi!

Thình lình xảy ra biến cố, khiến hai tăng nhân khác lòng hoang mang đại loạn, sau khi sờ soạng một chút hơi thở đại trưởng lão, một

người trên mặt lộ ra vẻ âm đạm.

- Đại trưởng lão, đại trưởng lão, ngài... Ngài đừng làm chúng tôi sợ!

Sau khi sờ hơi thở lão tăng, hai tăng nhân đến từ Ấn Độ giáo hiện ra vẻ kinh hãi cực kỳ trên mặt, nếp nhăn trên mặt càng rói rắm, giống như trời sụp đất nứt rồi, đem đặt lão tăng kia trên mặt đất, không ngừng nện vào ngực hắn.

Lão tăng này luyện tập yô-ga từ bốn tuổi, năm nay đã một trăm lẻ sáu tuổi, đã từng có sự tích thần kỳ bị chôn xuống đất vài tháng mà bất tử, tại Ấn Độ giáo, lão tăng quả thực chính là thần thoại bất tử, địa vị cực cao, hiện tại chấp chương cao tăng ở Ấn Độ giáo, đều là hiếu tử hiền tôn của hắn.

Nếu lão tăng thật sự chết đi, như vậy vận mệnh trong Ấn Độ giáo sẽ bị sửa đổi, có lẽ ngay cả toàn bộ Ấn Độ đều sẽ phải chịu ảnh hưởng, mà hai người đi theo lão tăng tới đây trong Ấn Độ giáo, tuyệt đối sẽ thâm vô cùng.

Kỳ thật mới vừa rồi bị Chu Khiếu Thiên đánh gục, lực ảnh hưởng của Okada Bất Tử tại hoàng thất Nhật Bản, cũng không khác lão tăng này lắm, hơn một trăm năm qua, địa vị trong hoàng gia Nhật Bản đều không phải là cố định, vẫn luôn được nhân dân ủng hộ, những người phản đối thiên hoàng Nhật cũng không ở số ít.

Nhưng những người này cuối cùng đều vô thanh vô tức mất tích, người xuống tay, tự nhiên chính là Okada Bất Tử, là sát thủ hoàng thất Nhật Bản, cái chết của hắn, cũng sẽ lay động đến chỗ đau trong hoàng thất Nhật Bản.

- Là ngươi, là ngươi giết chết đại trưởng lão!

Một tăng nhân ngẩng đầu lên, không còn cái vẻ cao tăng đắc đạo như trước, nhìn về phía Diệp Thiên trong ánh mắt tràn ngập thù hận.

Hắn nghĩ, có thể vô thanh vô tức đưa đại trưởng lão vào chỗ chết, chỉ có quyền sách vừa rồi Diệp Thiên xuất ra kia, đương nhiên, đại trưởng lão vì sao không chết như vị người Thái Lan kia, vị cao tăng Ấn Độ giáo này dưới tình thế cấp bách cũng không có thời gian nghĩ.

Không chỉ có hắn, ngay cả những người khác trong hội trường, cũng sôi nổi đưa ánh mắt chuyển hướng về phía Diệp Thiên, ý tưởng của bọn họ cùng người Ấn Độ kia không khác lắm, lão tăng chết thâm quý dị như thế, cùng quyền sách mà Diệp Thiên cầm kia tuyệt đối không tránh được quan hệ.

Nếu không phải giờ phút này mọi người đều đại biểu cho quốc gia phía sau tới tham gia hội nghị lần này, sợ là bọn hắn sớm đã kiểm chế không được ham muốn trong lòng, tiến lên cướp đoạt nó, trong ánh mắt bọn họ có lửa cực nóng, có thể biểu hiện tâm tình bọn họ lúc này.

- Sống thừa hơn một trăm tuổi, sớm chết sớm đầu thai mà!

Diệp Thiên cũng không trả lời lời nói của người Ấn Độ kia, lạnh lùng nhìn hắn một cái, sau đó liền ngồi xuống, nhưng chính là cái nhìn này, khiến cho người nọ như là bị dội một chậu nước lạnh từ đỉnh đầu xuống trong trời đông giá rét, trong xương cũng toát ra hơi lạnh cả người, khi muốn nói nữa, lại phát hiện răng nanh mình đều đang run lên.

Kỳ thật người Ấn Độ giáo kia cũng không có nói oan uổng cho Diệp Thiên, lão tăng chết, đích thật là do hắn làm.

Vừa rồi Diệp Thiên nói ở bên lỗ tai người bình thường, thanh âm cũng không tính quá lớn, kỳ thật cũng là một loại thủ đoạn công kích của Diệp Thiên, có chút cùng loại Phật môn sư tử rống.

Khi tiếng gào to truyền vào đến trong lỗ tai lão tăng, ẩn chứa thực khí già đan kỳ chẳng những làm vỡ nát tim mạch của hắn, nguyên thần Diệp Thiên lực lượng còn làm thức hải hắn hoàn toàn phá hủy, hai đã kích khiến cho người kia cho dù là bị chémeo cũng không sánh bằng, lão tăng nhất thời có thể chết, trong nháy mắt liền mất đi tánh mạng.

- Diệp Thiên, ta tới từ Nga, Zagora Abramovich, muốn cùng ngươi luận bàn một chút!

Ngay khi mọi người thấp giọng nghị luận lão tăng kia chết ly kỳ như thế nào, một thanh âm vang lên, tùy theo đó một người thân cao gần hai thước nhảy vào đến giữa sân, khi hai chân hắn chạm đến mặt đất, toàn bộ hội trường tựa hồ cũng rung động ba phần.

- Ô? Đây gọi là đại quốc rốt cục nhìn không được nhỉ?

Nghe được người nọ khiêu chiến, chân mày Diệp Thiên hơi hơi nhíu, từ sau khi tiến vào đến hội trường, hắn cũng cảm giác được vài khí tức tương đối cường đại, trừ Dracula, Okada Bất Tử cùng vài vị kỳ sĩ bàn tròn kia, còn có bảy tám người, tu vi đều tương đương với Tiên Thiên sơ kỳ.

Mà những người này đại biểu cho chính là mấy quốc gia hiện giờ cường đại nhất trên thế giới, chỉ là bọn hắn cùng những nhân viên tham dự hội nghị tác phong tản mạn bất đồng, tính kỷ luật phi thường mạnh, bọn họ tuy rằng khiếp sợ với tranh đấu thực, nhưng cũng không có tỏ ra vẻ muốn khiêu chiến người nào đó.

Giống như người này nói khiêu chiến Diệp Thiên là đến từ Nga, Diệp Thiên có thể phát hiện được, trong người người này bị áp chế một lực lượng cường đại, nếu hoàn toàn bùng nổ ra, vậy lực lượng mạnh mẽ, sợ là không dưới Đài Đà bị luyện chế thành con rối.

Nhưng Diệp Thiên còn phát hiện, gien trên thân thể người này tựa hồ có chút bất đồng với người thường, nếu không phải hắn đã tiến vào đến cảnh giới giải đan, thấy rõ đối với cấu tạo cơ thể người, sợ là cũng không thể phát hiện điểm này.

- Diệp Thiên, ta hy vọng có thể cùng ngươi chiến đấu như một dũng sĩ, không cần sử dụng cái đồ vật kia của ngươi!

Đứng ở đó, Zagora Abramovich cường tráng như là một con gấu bắc cực, căn bản là không cần microphone, khi nói chuyện thanh âm liên vang vọng toàn bộ hội trường, cặp mắt kia như chuông đồng gắt gao nhìn chằm chằm Diệp Thiên.

Diệp Thiên đoán đúng, Zagora Abramovich đích thật là lệ thuộc quân đội Nga, ngay vừa rồi hắn nhận được mệnh lệnh quân bộ, yêu cầu hắn xuống sân thăm dò hư thật về Diệp Thiên, nếu có thể, hãy thu bộ sách quý dị kia tới tay.

Kỳ thật nhận được mệnh lệnh này không chỉ có một mình Zagora Abramovich, cơ hồ mỗi một người siêu năng lực từ các quốc gia đều nhận được cùng một mệnh lệnh, nhưng động tác bọn hắn hơi chậm một chút, bị Zagora Abramovich đoạt trước mà thôi.

- Được, ta thích cùng người cường tráng so bì khí lực!

Diệp Thiên vừa ngồi xuống, thân thể một lần nữa đứng lên, tuy rằng nói cho đệ tử cần bình tĩnh, nhưng năm lần bảy lượt bị người khiêu khích, tâm trí Diệp Thiên cũng sinh ra một chút lửa giận, hồ không phát uy, thật đúng là bị cho rằng mèo bị bệnh?

Diệp Thiên sờ tay vào ngực, đem bộ sách sinh tử kia ra, nhất thời đưa tới vô số ánh mắt, đứng ở trong hội trường Zagora Abramovich cũng hít mắt, đối với cái đồ vật này, hắn cũng có kiêng kỵ rất sâu, kiểu mà hai người chết trước đó thật sự là quá mức quý dị.

- Sư phụ, cứ để con đi?

Vừa rồi Chu Khiếu Thiên bị thương không phải quá nghiêm trọng, giờ phút này gặp được Zagora Abramovich, nhịn không được nóng lòng muốn thù.

Diệp thiên khoát tay áo, đem bộ sách sinh tử kia giao vào trên tay Chu Khiếu Thiên, nói rằng:

- Nói không chừng hôm nay ngươi ra tay, sát tâm quá nặng, chưa chắc là chuyện tốt!

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 927

Lập Uy 3

Tu vi càng cao, tâm trạng Diệp Thiên kính sợ cũng lại càng sâu, hần mơ hồ nhận thấy được trong người mình tựa hồ có một chút năng lượng màu đen, mặc cho hần luyện hóa như thế nào, cũng không thể tiêu trừ hết, thử sử dụng vì mình có, cũng không thể thành công.

Nhưng mỗi khi Diệp Thiên cảm ứng được thiên kiếp tiến đến, những năng lượng màu đen luôn dị thường sinh động, điều này làm cho Diệp Thiên từ đáy tim cũng sinh ra một tia cảm giác không ổn, hần rất hoài nghi đây là có phải do năm đó bản thân đại sát tứ phương tạo thành tai họa ngầm không.

Cho nên đã hơn một năm nay Diệp Thiên đều ở trong nhà tu tâm dưỡng tính, nhưng tưởng hóa giải hết năng lượng này, sợ dĩ không muốn ra mặt vì quốc gia, cũng là vì Diệp Thiên không muốn tái tạo sát nghiệt, nếu không phải tình thế bắt buộc, Diệp Thiên kỳ thật cũng không muốn đến nơi này.

Đi đến dưới đài Diệp Thiên đứng ở trát đối diện Zagora Abramovich hơn mười mét, hình thể hai người hình thành tương phản cực đại. Diệp Thiên vốn một thước tám đã không tính thấp, nhưng đứng ở trước người Zagora Abramovich, quả thực giống như là một tiêu bằng hữu vậy.

Nhưng ở trong này không có người nào dám coi nhẹ Diệp Thiên, ở trận chiến cùng vị quốc sư Thái Lan là Nãi Tha Tín – Cát Vương Tổ Tây, cố nhiên có chuyện mượn dùng quyền sách kia, nhưng bản sự của Diệp Thiên cũng cần có chút năng lực, ít nhất về bình tĩnh khi đối mặt công kích của Đài Đà triển lộ ra kia, ngay cả đa số người ở đây cũng không bì kịp.

- Diệp Thiên, ta nghĩ ta phải nói cho người biết một chuyện, khi người ở Nga, ta lại không ở quốc nội!

Nhìn Diệp Thiên trước mặt, khoe miệng Zagora Abramovich co rút, mấy năm qua hần đã xem video vệ tinh ở quốc nội vô số lần, tự nghĩ biết Diệp Thiên quá rõ, hần nói vậy chính là, nếu hần lúc ấy ở Nga, Diệp Thiên vị tất có thể toàn thân thoát được.

- Tôi từng đi Nga sao? Có lẽ nào?

Diệp Thiên nhìn về phía Zagora Abramovich, thản nhiên nói:

- Ông không phải đối thủ của tôi, nếu không kích phát ra cái loại năng lượng đó, trận luận bàn này cũng sẽ không nên tiếp tục!

Tuy rằng đối với người này cũng không có cảm tình gì, nhưng xuất phát từ Andrea Abramovich, lại so sánh với các nước như Anh Mỹ, Diệp Thiên thấy Zagora Abramovich đối diện trước mặt coi như là thuận mắt, hơn nữa hấn năm đó chỉ là vì trả thù cho Chúc Duy Phong, đã làm long trời lở đất ở Nga, ngược lại có chút đui lý.

- Người muốn ta kích phát ra năng lượng trong người? Người làm sao thấy được?

Nghe được Diệp Thiên nói vậy, sắc mặt Zagora Abramovich đại biến, hấn tiếp thu giện thay đổi quân nhân một vị tự nguyện trong quân đội Nga, năm năm đi tới ở một chỗ bí mật trong căn cứ tại Thái Bình Dương, đó là một chỗ căn cứ tuyệt mật mà ngoài các khoa học gia, chỉ có Bộ trưởng bộ quốc phòng Nga cùng tổng thống biết đến.

Trong năm năm này, Zagora Abramovich tiếp nhận vô số lần thực nghiệm, có lẽ là nguyên nhân thể chất bản thân đã thập phần cường tráng, năm năm sau, những người cùng tiến vào đến căn cứ toàn bộ đều chết hết, chỉ có hấn thành công tiếp nhận gen động vật nào đó đó, có được sức mạnh vượt qua vô số người thường.

Nhưng tồn tại của Zagora Abramovich, tại toàn bộ nước Nga cũng sẽ không có người thứ 3 biết được, cho nên khi bị Diệp Thiên nói lên bí mật trong người, Zagora Abramovich cũng nhin không được trở nên biến sắc.

- Người không cần phải hỏi ta làm sao mà biết được.

Diệp thiên lắc lắc đầu, mở miệng nói rằng:

- Đừng nói nhảm, ta cho người một cơ hội, sau khi biến thân chỉ cần có thể tiếp được một quyền của ta, ta tạm tha cho tánh mạng của người!

- Được! Như người mong muốn!

Zagora Abramovich tuy rằng nhìn không thấu tu vi của Diệp Thiên, nhưng theo bản năng, cũng để hấn không tự chủ được sinh ra

một cảm giác nguy cơ, trước mặt người thanh niên này, giống như là đối diện độc xà, trước khi răng nọc lộ ra, ai cũng cảm ứng không được tồn tại của nó.

Hít vào một hơi thật sâu, khung xương Zagora Abramovich bộc phát ra một tiếng giòn vang, thân thể vồn cao hai mét, bỗng nhiên lại bành trướng ra.

Bộ quần áo của Zagora Abramovich kia nguyên bản đã rộng thùng thình, khi thân thể chợt nở mãnh liệt, cũng chống đỡ không nổi vỡ ra, đem tất cả cơ bắp màu đồng của Zagora Abramovich đều lộ ra.

- Thượng đế, đây là người sao?

- Như thế nào đây... Xây ra chuyện gì? Trên người hắn dài như vậy?

- Hắn... Hắn chẳng lẽ thật có thể biến thành một con gấu bắc cực sao? A, không, phải là gấu chó!

Đồng thời với lúc thân thể Zagora Abramovich biến thành lớn, tại trên người hắn cũng đã xảy ra một vài dị biến, lớp lông lộ ở bên ngoài da thịt, nhanh chóng sinh ra một tầng lông màu đen dài hơn hai tấc, bao phủ toàn bộ thân thể hắn.

Hơn nữa đầu Zagora Abramovich cũng kéo hướng sang hai bên, lỗ mũi cuộn lên, nhìn qua thật sự giống như là con gấu cho trong rừng, mà ngay cả trong ánh mắt đều mang theo một vẻ chết chóc bạo ngược, hoàn toàn mất đi bình tĩnh vừa rồi.

Điều này làm cho mọi người trong này khiếp sợ, cũng nhin không được lớn tiếng nghị luận, mấy người trong bọn họ chẳng qua là một số tiểu quốc phái tới góp đủ số, ở đâu nhìn thấy quá bức kỳ lạ này, đều hít một hơi thật mạnh, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Đương nhiên, như là Dracula hay có một số dị năng giả đến từ quân đội mấy quốc gia lớn, sắc mặt cũng là như thường, Zagora Abramovich trước kia vẫn luôn mai danh, nhưng sau khi có được giên thần bí đó mới xuất hiện, các quốc gia nghiên cứu về phương diện này, kỳ thật cũng không kém hơn Nga.

- Đây ... còn có phải là người hay không? Chẳng lẽ khẩu vị người Nga nặng như vậy, khiến người thành gấu chó?

Thấy một màn như vậy, sắc mặt Diệp Thiên biến đổi thành cổ quái, trước kia chỉ nghe nói Thần Nông Giá có người vượn, nhưng thật không tưởng tượng được hôm nay lại được mở rộng tầm mắt, rõ ràng xuất hiện một người gấu, Diệp Thiên như thế nào cũng chưa thể nghĩ đến, năng lượng trong người Zagora Abramovich, sẽ làm hắn biến thành bộ dáng này.

Diệp Thiên trước kia nghe nói qua về người sói, nhưng đây chẳng qua là đứa nhỏ bị sói nuôi nấng từ nhỏ đến khi lớn lên, giống như Zagora Abramovich, trực tiếp biến thành quái vật gấu chó, Diệp Thiên và những dị năng giả các tiểu quốc giống nhau, thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Kỳ thật Diệp Thiên cũng không biết, sở dĩ Zagora Abramovich có thể biến thân, cũng là có quan hệ rất lớn với hắn.

Năm đó khi ở Nga, Diệp Thiên khiêu khích cuồng tính của Đinh Hồng đại phát, đem tất cả tu vi của mình đều phóng xuất ra hết, bởi vậy dẫn tới thiên kiếp bùng xuống, Đinh Hồng khi đó chỉ là tu vi Tiên Thiên hậu kỳ, cuối cùng táng thân với lôi kiếp.

Sau khi Đinh Hồng chết, thân thể hắn như là than cốc bị sấm đánh, cũng được người Nga thu nhặt lại coi như chí bảo, tuy rằng sau đó bị phân rã không ít, nhưng người Nga không thể nghĩ ngờ là một quốc gia có được ích lợi nhiều nhất, bọn họ từ thi thể Đinh Hồng lấy ra được một loại gien hoạt tính.

Trải qua các khoa học gia nghiên cứu phát hiện, loại gien hoạt tính này có thể làm một loại dung hợp thể, dung hợp tính nguy hiểm động vật và con người, nếu dung hợp thành công, như vậy nhân loại đem sẽ có một sức mạnh như thiên phú của động vật hoặc là lực lượng cường đại.

Sau một thời gian nghiêm mật luận chứng cùng thực nghiệm với động vật, loại gien này bị tiêm vào một số cơ thể đối tượng nghiên cứu trong quân đội, Zagora Abramovich đúng là một trong một trăm đối tượng nghiên cứu duy nhất còn tồn tại, mà sức mạnh mà hắn có được, cũng hơn xa xa tiêm vào gien động vật.

- Gừ ...!

Ngay khi Diệp Thiên còn đứng ở nơi đó miên man suy nghĩ, trong miệng Zagora Abramovich chợt bộc phát ra một tiếng gầm gừ rung trời, hai tay nắm tại ngực chuy đánh vài cái, thân thể thấp xuống, hai chân sau mọc đầy lông màu đen trắng kiện đạp mạnh trên mặt đất, như gấu chó hướng Diệp Thiên mà đánh tới.

Lúc này, trong lòng Zagora Abramovich chỉ có chết cùng giết chóc, sau khi bạo phát cái loại năng lượng gien gấu chó này, nhân tính của hắn cũng mất đi hơn phân nửa, chỉ phản ứng dựa vào một loại bản năng đối với nguy hiểm, coi Diệp Thiên là địch nhân.

- Tới đi!

Nhìn thấy một hành động của Zagora Abramovich, làm cho chung quanh phát ra tiếng nổ lớn, trong mắt Diệp Thiên cũng hiện lên

một ánh sao, thân thể không những không lùi mà tiến tới nghênh đón, hữu chương nhẹ nhàng đánh tới Zagora Abramovich.

- Phịch phịch!

Một tiếng vang thật lớn, một chương Diệp Thiên nhìn qua không mang theo chút khói lửa nào nhưng Zagora Abramovich tránh cũng không thể tránh, căn bản là kém xa, hai bàn tay đầu vào cùng một chỗ phát ra lại kinh lực, để không khí chung quanh thành một cơn sóng.

Nhưng kết quả đối chương, cũng làm tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, bởi vì đáng người "Nhỏ gầy" Diệp Thiên vẫn còn đứng tại chỗ như cũ, mà con quái vật lớn Zagora Abramovich, thân thể lại bay lên cao vút, ngã thật mạnh ở bảy tám thước xa.

- Thượng đế, hấn quả thực cường tráng và còn mạnh hơn so với gấu chó!

- Trách không được hấn kiêu ngạo như vậy, hóa ra là có thực lực!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 928

Lập Uy 4

Diệp Thiên nói cũng không phải đang cố làm ra vẻ, hắn nói rất đúng. Hiện giờ địa cầu đang bị vây ở thời đại mạt pháp, thiên địa linh khí thiếu thốn, ngoài những lão nhân dùng bí pháp như tín ngưỡng lực này sống ngàn năm, cho dù là giới tu đạo hay là dị năng giả nước ngoài, đều có người mới gia nhập.

Mà niên đại mà Jesus chúa cứu thế sống cũng là người mạnh xuất hiện lớp lớp, dù là tại thế giới phương Tây hay là Trung Quốc. Trong niên đại đó nhất định có nhiều câu chuyện phấn khích. Khiến người nhin không được khát khao hướng tới.

- Lớn mật nhỉ, đích danh chủ nhân là người có thể gọi thẳng à?

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, một vị kỵ sĩ bên cạnh Musharraf Witt lớn tiếng gầm lên.

- Ông ta chỉ là chủ nhân của các ông, có quan hệ gì cùng tôi đâu!

Diệp Thiên ung dung cười, Jesus giáo tuy rằng rất lớn, nhưng cùng thích ca mâu ni cũng không khác nhau, đều là đại thần thông tu giả, người như vậy tại Trung Quốc cũng có rất nhiều, Diệp Thiên tin tưởng Trương Tam Phong so với hai người này tuyệt đối là chỉ mạnh hơn chứ không kém.

Chẳng qua những người của Trung Quốc đó. Nhiều người ẩn cư núi rừng, rất ít người hiển hiện tại thế gian, nếu không đừng nói như là những tu giả thượng cổ, ngay cả với tu vi của Diệp Thiên, muốn lưu bạch cốt tại dân gian, cũng không phải chuyện thực khó khăn. Chỉ cần hắn muốn, cũng có thể làm được như là thích ca mâu ni hoặc là Jesus chúa cứu thế.

Cho nên đối với những lớp người tiên hiền, Diệp Thiên nhiều nhất chỉ có thể gọi được với một tiếng kính ngưỡng, nhưng muốn cho hắn quý bái, cũng là không có khả năng, tu giả nghịch thiên tu hành, không sợ thiên địa quý thần. Lại có thể sẽ đi kính bái một pho tượng nước ngoài à?

- Tâm linh của người đã bị ma quỷ ăn mòn, để ánh sáng của Chủ thần tinh lọc người!

Trong mắt Musharraf Witt hiện lên một tia sáng, chân trái đi lên phía trước đạp một bước, tay phải rút ra trường kiếm chữ thập đeo bên hông. Khi hấn nhích người, hai kỵ sĩ bên cạnh đồng thời đi lên trước một bước, rút ra trường kiếm, ba thanh trường kiếm chỉ về Diệp Thiên, động tác phối hợp rất thành thạo.

- Thật là có chút kỹ thuật...

Nhìn thấy động tác ba người, mắt Diệp Thiên nhảy nhót, nếu dùng tiêu chuẩn giới tu đạo đến phân chia cảnh giới ba người, Musharraf Witt có thể là tu vi tiên thiên trung kỳ, mà hai người khác, lại là tiên thiên sơ kỳ, bọn họ sơ dĩ có thể sống lâu như vậy, có lẽ có liên quan cùng tín ngưỡng lực ngưng tụ trong cơ thể kia.

Nếu một mình đấu, Diệp Thiên tuyệt đối có thể giết bất cứ người nào bọn hắn trong một giây, nhưng ba người liên thủ, khí thế tăng vọt rất nhiều, cũng có xu thế chống đỡ được Diệp Thiên, hơn nữa kiếm chữ thập trong tay Musharraf Witt kia mũi nhọn ẩn hiện, hiển nhiên không phải một vật tầm thường.

Từ sau khi bước vào hội trường này, lần đầu tiên Diệp Thiên lộ ra vẻ trầm mặc, dưới chân trải ra tư thế, trăm ngàn năm qua, thế lực nước ngoài cố nhiên không thể tiến vào Trung Quốc, nhưng người tu đạo Trung Quốc cũng không phát triển ở hải ngoại, chứng minh vẫn có một nguyên nhân nhất định.

- Sát!

Trong miệng Musharraf Witt phát ra một tiếng gào to, trường kiếm vung lên, đánh xuống đầu Diệp Thiên, coi trường kiếm trở thành đại đao mà sử dụng, một tiếng rít phá không trung vang lên, sát khí tận trời từ kiếm tràn ra, hiển nhiên thanh trường kiếm này đã từng ăn no uống say không ít máu tươi con người.

Cùng lúc đó, hai trường kiếm trong tay hai kỵ sĩ khác lại giống như là độc xà, hướng về hai bên Diệp Thiên, để cho hắn tránh cũng không thể tránh được, người ở bên ngoài nhìn vào, ba thanh trường kiếm phong bế không gian trước người Diệp Thiên, ngoài một đường là lui về phía sau, diệp thiên không còn lựa chọn khác.

Trường kiếm chưa chạm vào thân, Diệp Thiên đã cảm giác được một tia kiếm khí nghênh ngang mà đến, trong lòng cũng tự nghiệm nghị, ngay cả tu luyện tới giả đan kỳ, hấn cũng là cơ thể huyết nhục, một kiếm này mang theo cương khí, luôn có thể gây tổn thương đến

tính mạng của hắn.

Nhưng một trận chiến này ý định của Diệp Thiên là muốn lập uy, căn bản là không nghĩ sẽ lui về phía sau, lập tức thân hình bất động, ngón trỏ hai tay khẽ động, nhanh như thiểm điện từ trong người bắn ra trước, liên tiếp hai tiếng giòn vang, hai thanh kiếm thập tự bị chấn trụ bay cao lên.

Sau khi bắn ra hai ngón tay, Diệp Thiên lại tiến tới, thân hình nhanh như thiểm điện khi đến trước người Musharraf Witt, thu hồi cánh tay phải gấp khúc, một cái khừ tay đánh vào cổ Musharraf Witt, động tác tuy rằng không có gì mạnh, nhưng thực dụng cực kỳ.

- Lớn mật thật!

Cả đời này Musharraf Witt Nam chinh Bắc chiến, từ vũ khí lạnh đến vũ khí nóng, đã trải qua không biết bao nhiêu trận chiến đấu, kinh nghiệm của hắn cũng phong phú cực kỳ, thân thể nghiêng một bên, dùng vai trái cố đối kháng khừ tay Diệp Thiên đánh đến, tay phải run lên, bỏ vào không trung làm cho trường kiếm quý dị di chuyển thành đường cong, tiếp tục hướng về phía tim của Diệp Thiên.

Một cử động kia của Musharraf Witt cực kỳ đột nhiên, ngay cả Diệp Thiên đều không nghĩ tới, đáy lòng báo động làm cho cơ bắp đầu vai hắn hoạt động, trái tim như là chọt tọt xuống hơn mười cm, ngay khi khừ tay phải của hắn đánh trúng bả vai Musharraf Witt, trường kiếm cũng đâm vào bên trong vai trái hắn.

Một tiếng cộng hưởng, thân thể hai người vừa chạm vào nhau liền phân ra, Musharraf Witt lướt ngang hướng phía bên phải ra ngoài bảy tám bước, mà Diệp Thiên lại bắn lên phía trước, để mà hóa giải kiếm khí đâm vào trong cơ thể.

Sau khi đứng lại, Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, bên trong đan điền thực khí tuôn ra, nháy mắt đã đem kiếm khí xâm nhập trong cơ thể kia đuổi ra ngoài, đồng thời thụt sau cơ vai co duỗi, phong bế miệng vết thương lại.

- Được lắm, rất thủ đoạn, một người có được hai pháp bảo, ta thấy coi thường ngươi, cơ đốc giáo có thể có được nhiều tín đồ như vậy, truyền thừa nhiều năm như vậy, quả nhiên có chỗ độc đáo!

Trên mặt Diệp Thiên hiện ra một tia giận dữ, hắn phát hiện trong lần giao thủ này, chính mình đã bị chịu thiệt, bởi vì Musharraf Witt bị một khừ tay kia đánh ra, cả người tản mát ra một tầng màu trắng, bao phủ lên hắn, tuy rằng so với chính mình còn bị lùi xa hơn, nhưng không bị bất cứ cái gì thương tổn.

- Thủ thuật của Chủ thân, các ngươi có thể hiểu biết được à?

Bên trong màn hào quang màu trắng vờn quanh thân Musharraf Witt kia, lại được bộ khôì giáp màu trắng thời Trung cổ phụ trợ, càng phát ra vẻ thần thánh, vươn tay nhẹ nhàng bắn ra, chỗ mũi kiếm trường kiếm tay phải chảy xuống một tia máu tươi, cũng bị khôì giáp hấp thu đi vào.

- Diệp Thiên, chỉ cần ngươi giao ra bộ sách tà ác kia, ta nghĩ... Chủ thần sẽ tha thứ cho ngươi!

Lần này Musharraf Witt nói rất có khí phách, nhưng không có ai biết, lúc này trong lòng Musharraf Witt cũng đang khiếp sợ không thôi, khôì giáp hấn mặc trên người cùng trường kiếm trong tay đều rất mạnh, là thánh vật số lượng không nhiều lắm của giáo đình, truyền thuyết là năm đó mười hai môn đồ của Jesus mới có được.

Trường kiếm chủ công, nhưng đánh trúng Diệp Thiên, Musharraf Witt lại cảm giác như là đâm vào một cái gối bông, không chút nào bị lực áp, chỉ có thể nhẹ nhàng chạm trên thân thể Diệp Thiên.

Khôì giáp chủ thủ, nhưng dưới một khừu tay kia, khôì giáp nội chứa tín ngưỡng lực lại thiếu chút nữa bị đánh tan, ngay cả có khôì giáp bảo hộ, Musharraf Witt vẫn cứ cảm giác ngũ tạng lục phủ đang bốc lên, một ngụm máu tươi thiếu chút nữa phun ra.

Có được hai thánh vật, Musharraf Witt đều thiếu chút nữa ăn đòn chí mạng, điều này làm cho trong lòng hắn sinh ý lui, chỉ cần Diệp Thiên đồng ý giao ra quyển sách kia, hắn cũng không muốn cùng đối phương đọ sinh tử đến cùng, sống tuổi tác càng lớn, người ta cũng lại càng quý trọng sinh mệnh của mình.

- Thật đúng là bởi vì tham vọng không sợ chết, đến hiện tại cũng không quên sách sinh tử được à?

Từ năm mười lăm tuổi đi theo sư phụ hành tẩu giang hồ, Diệp Thiên lần đầu tiên bị thiệt thòi lớn như vậy khi động thủ cùng người khác, trên mặt nụ cười đến mức gần như điên dại, há mồm vừa phun, một đạo ánh sáng bạch quanh quẩn ở tại quanh thân Diệp Thiên.

- Các ngươi có kiếm, Diệp mỗ cũng có kiếm, nhưng muốn nhìn kiếm ai càng thêm sắc bén!

Diệp Thiên khởi động thần thức, bản mạng phi kiếm trên không trung vẽ một tàn ảnh, hai kỵ sĩ đứng ở bên người Musharraf Witt chưa kịp đưa ra bất cứ phản ứng nào, cũng cảm giác vị trí cổ họng chợt lạnh, chớp mũi truyền đến một mùi máu tươi rói.

Musharraf Witt so với đồng bạn mau lẹ hơn, ngay khi Diệp Thiên phóng xuất ra phi kiếm, trong lòng liền dâng lên một cảm ứng nguy hiểm, vội vàng giơ thánh kiếm lên.

Nhưng trong tai chỉ truyền đến "keng" một tiếng, Musharraf Witt liền kinh hãi phát hiện, thánh kiếm có được tín ngưỡng lực từ vô số tín đồ kia, thế nhưng từ đoạn giữa gãy ra, ngay sau đó từ mi tâm đến chóp mũi và kéo dài đến ngực bụng, một hơi lạnh từ trên cao truyền xuống đến trong đầu óc.

- Chuyện gì xảy ra?

Từ khi Diệp Thiên thả ra phi kiếm tấn công địch đến lúc thu hồi, động tác cực nhanh giống như điện quang lóe lên, mọi người vây xem, thậm chí đều không thấy rõ bạch quang kia là cái gì.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 929

Kết Thúc

Ba kỵ sĩ bàn tròn lẳng lặng đứng ở trước mặt Diệp Thiên, vừa rồi ngoài đạo bạch quang hiện lên kia, tựa hồ cũng không có phát sinh cái gì.

Nhưng vài giây đồng hồ trôi đi, mọi người trong hội trường phát hiện không đúng, bởi vì chỗ cõ hai kỵ sĩ bên cạnh Musharraf Witt, đột nhiên phun ra một tia máu, khi nó nhiễm đỏ bộ khô giáp màu trắng của bọn họ kia, cả người cũng ngã xuống phía trước, trên mặt đất rất nhanh chảy ra hai dòng máu tươi ngưng tụ thành dòng suối nhỏ.

- Chuyện gì xảy ra, bọn họ đã chết như thế nào?

Mọi người đều toát ra cái nghi vấn này trong lòng, ánh mắt cũng chuyển hướng về phía Diệp Thiên và Musharraf Witt đang giằng co.

Nhưng ngay khi bọn họ còn chưa kịp nhìn kỹ, một chùm huyết vũ rơi khắp bên trong nơi sân, thân thể Musharraf Witt bỗng nhiên nở ra, thân thể hắn lại tách ra từ giữa, phủ tạng hồng hồng chảy xuôi đầy đất, về huyết tinh cực kỳ ghê người.

Mà thánh kiếm trong tay Musharraf Witt cũng đã đứt đoạn, khô giáp thánh vật trên người và thân thể hắn như nhau, trước sau bị chia làm hai mảnh, khi thân thể nổ tung đồng thời truyền đến một tiếng kim loại va chạm thanh thúy, cũng chính là khô giáp vỡ theo thân thể rơi trên mặt đất.

- Thượng đế, hắn... Hắn đã giết chết chánh án Musharraf Witt à?

- Thượng đế, chẳng lẽ ngài từ bỏ con dân của chính mình sao?

- Không có khả năng, Musharraf Witt có thánh vật chủ nhân lưu lại, ông ấy làm sao có thể bị giết chết được?

Sau khi thân thể Musharraf Witt nổ tung, trong hội trường giống như cũng bị châm một quả lựu đạn, nháy mắt sôi trào lên, phải biết rằng, trong số bọn họ, có rất nhiều người cũng là người tín ngưỡng chúa cứu thế Jesus, dù sao đó là một giáo phái lớn nhất trên thế giới.

Nhưng địa vị ở giáo đình chỉ dưới giáo hoàng, Musharraf Witt lại bị Diệp Thiên giết chết giống như ruồi trước miệng cầu, hơn nữa hiện trường cực kỳ huyết tinh và bạo lực, vào giờ khắc này, những người giáo đồ hết lòng tin theo Jesus, lần đầu tiên sinh ra hoài nghi đối với tín ngưỡng của mình.

- Này... Đây là thủ đoạn gì?

Ngồi ở khán đài, Dracula cũng mãnh liệt đứng dậy, ngay khi Diệp Thiên phóng xuất ra phi kiếm, linh hồn hắn cũng cảm giác được một cơn run rẩy, thiếu chút nữa kích phát huyết mạch Huyết tộc trong người hắn, biến thân ngay lập tức.

Mà ngay cả Dracula, loại sinh vật trong bóng đêm cũng chưa thể thấy rõ quỹ đạo phi kiếm của Diệp Thiên, cho nên cho dù là đối thủ cùng hắn tranh đấu ngàn năm, giờ phút này phơi bày tại chỗ, trong lòng Dracula đều không có chút khoái cảm nào, mà là cảm giác từng đợt hơi lạnh đến.

- Còn có người nào muốn cùng Diệp mỗ luận bàn một chút hay không?

Ngay khi mọi người trong hội trường lâm vào trạng thái khiếp sợ vô tận, thanh âm của Diệp Thiên vang lên, may mắn là những người phiên dịch nhìn không thấy những hình ảnh trong này, nếu không bọn họ nhất định không thể phiên dịch đầy đủ ra những lời này của Diệp Thiên.

Diệp Thiên thanh âm không lớn, nhưng như là có loại ma lực, để nơi sân âm ỉ bỗng nhiên trở nên hoàn toàn yên tĩnh, những người đang tại dùng tiếng gầm rú phát tiết khủng hoảng của chính mình trong lòng, giống như gà trống bị nắm cổ mà đánh, thanh âm im bật.

Vào giờ khắc này, ai cũng không dám phát ra âm thanh, sợ chọc giận con người giống như là ma quỷ kia, tự mình đưa tới họa sát thân, ở trong lòng bọn họ, Diệp Thiên đã ngang bằng cùng nhân vật phản diện trong truyền thuyết thần thoại phương Tây như Đại Ma Vương...

Diệp Thiên không chỉ lại tiếp tục khiêu khích, mà từ trong lòng mọc ra quyền sách kia, cao giọng nói rằng:

- Các người chẳng lẽ không hoài nghi là tôi dùng quyền sách này giết chết mấy người Musharraf Witt à?

Trung Quốc có câu ngạn ngữ, là giết một người là tội nhân, giết trăm người là người hùng, đến hàng trăm vạn, đó là anh hùng trong những anh hùng. Diệp Thiên từ nhỏ đã bị sự phụ Lý Thiên Nguyên hun đúc tương đối nhiều, đều không có gì hảo cảm đối với người ngoại quốc, hẳn cũng không ngại tại Thụy Sĩ làm ra một trận giết chóc.

Nhưng lúc này mọi người nhìn quyển sách kia, trong mắt cũng không còn ham muốn nữa, mà là sợ hãi, một loại sợ hãi phát ra từ nội tâm, quyển sách này giống như Diệp Thiên, mang đến cho người ta đều là tử vong cùng khủng hoảng vô tận.

- Người... Người giết kỵ sĩ trưởng?

Tại chỗ ngồi dành cho người Anh quốc một người đứng lên, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin, cho tới giờ khắc này hẳn mới phản ứng lại được, hai mảnh tàn thi thối nát nơi sân kia bị người ta dọn ra, chính là kỵ sĩ trưởng được bảo hộ ngàn năm ư?

Sau khi trong miệng người nọ phát ra một tiếng thét kinh hãi, vội vàng móc ra di động, căn bản là không để ý đây là nơi nào, trực tiếp bấm số, hẳn cũng không phải là đội viên nòng cốt muốn đưa ra yêu sách, cú điện thoại này người tiếp nghe chính là đương kim nữ vương bộ hạ.

Sau khi nhìn thấy hành động người kia, tiếng điện thoại nổi lên bốn phía hội trường, những tiếng này là từ nhân viên tình báo của các quốc gia phái đến quan sát đại hội lần này, kỳ thật cho dù không gọi điện thoại, hội trường đại hội trong phút chốc, cũng đem chuyện đã xảy ra bên trong này truyền đến các quốc gia.

Chỗ ngồi của người Trung Quốc, Cố Đại Quân cũng đang gọi điện thoại, đương nhiên, so sánh với những người báo tang, hẳn không thể nghi ngờ là người hạnh phúc, thanh âm cũng có vẻ dị thường vang dội, trong hội nghị lần này Diệp Thiên đại sát tứ phương, Cố Đại Quân cũng cảm giác thơm lây!

- Hy vọng lần này sau khi trở về, những lão đó này đừng tìm phiền toái cho mình!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, từ dòng hỗn độn giữa hội trường đi về tới chỗ ngồi, quan hệ giữa các nước cho tới bây giờ cũng không phải luôn là chung sống hoà bình theo như lời ngoại giới, muốn để cho người khác sợ anh, thường thường đều phải thành lập trên sự đổ máu.

Diệp Thiên cũng hy vọng tổ quốc mình đủ cường đại, cho nên lúc đó mới đáp ứng tham gia hội nghị lần này, hẳn sớm đã quyết định phải lập uy và làm mọi người kinh sợ.

Nhưng khi đánh chết Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây sử dụng bộ sách sinh tử, hiện trường tuy rằng quỷ dị, nhưng cũng không lộ

ra thực lực cá nhân, nhưng ba người Musharraf Witt lại đánh vào chỗ tối trong hắn, lúc đó mới có một màn huyết tinh như thế.

- Sư... Sư phụ, đây là bản mạng phi kiếm?

Sau khi Diệp Thiên trở lại chỗ ngồi, ngay cả Chu Khiếu Thiên cũng nhin không được rùng mình một cái, đánh chết ba người Musharraf Witt làm oán khí nặng như thế nào, trong lòng Diệp Thiên tụng niệm Độ Nhân kinh, cũng chưa thể hóa giải hết, cổ sát khí trên người kia, khiến những người chung quanh nơi Diệp Thiên ngồi vào cũng như rơi vào hầm băng.

- À, chờ ngươi tiến vào Tiên thiên, ta tìm tài liệu giúp ngươi luyện chế một phen!

Diệp Thiên nhìn thoáng qua đệ tử, bất mãn nói:

- Thiên địa bất nhân, có sanh tất có tử, ngươi sợ hãi cái gì chứ?

Vừa mới làm thối chánh án giáo đình và kỹ sư trưởng Anh quốc, cũng không thể khiến cho tâm tư Diệp Thiên dao động, hắn cũng không sợ giáo đình trả thù, tại Âu Châu huyết tộc cùng giáo đình triển miên tranh đấu nhiều năm như vậy, Dracula chẳng phải vẫn sống rất tốt sao? Thật muốn chọc giận Diệp Thiên, hắn cũng không ngại giết người.

- Sư phụ, người nói là sự thật?

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, ánh mắt Chu Khiếu Thiên nhất thời sáng lên, hiển nhiên theo như lời Diệp Thiên luyện chế phi kiếm đối với hắn có lực hấp dẫn rất lớn.

- Chờ ngươi tiến vào Tiên Thiên rồi nói.

Diệp Thiên gật gật đầu, hắn gần đây tích trữ vàng, chính là chuẩn bị tinh luyện tinh kim trợ giúp mấy vị sư huynh luyện chế phi kiếm, nhưng số lượng vàng cần có quá mức khổng lồ, Diệp Thiên chi hơn mười triệu đôla Mỹ, sợ là cũng chỉ có thể có chất liệu đủ tinh luyện ra hai thanh phi kiếm.

- Mới vừa rồi... Vừa rồi luận bàn, Diệp tiên sinh đến từ Trung Quốc đã thắng, hiện... Hiện tại đại hội tiếp tục tiến hành, còn... Còn có vị nào muốn đấu không?

Sư đồ Diệp Thiên nói chuyện phiếm trên đài, phía dưới vang lên thanh âm của Frank, cái miệng của hắn còn lưu lại một cái vẩy cá khi

ăn bữa tối, vừa rồi khi mới nhìn thấy bộ dáng chết thảm của Musharraf Witt, đã nôn sạch sẽ bữa tối phong phú vừa ăn vào bụng ra.

Sau khi thanh âm của người chủ trì vang lên, cả hội trường đột nhiên trở nên yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều nhìn về phía chỗ ngồi của người Trung Quốc, không có người nào dám trả lời lời nói của Frank, hiện thực máu chảy đầm đìa, khiến bọn họ hoàn toàn không có lòng tin chiến thắng.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 930

Lấy Đi Sinh Tử (1)

Duy trì hơn nửa canh giờ sau, đều không có một người trình diện nơi sân đấu, đại hội gọi là dị năng giả này, đã hạ màn trong không khí nặng nề.

Nhưng trong lòng những người tham dự, cũng có thêm một thân ảnh ma quý, những năm tháng của bọn họ sau này, đều không thể quên những gì hôm nay chứng kiến, những dị năng giả quân đội phái ra, đều không thể tiếp tục ở lại trong quân đội, Diệp Thiên trở thành ác mộng cả đời bọn họ đều không thoát được.

- Rốt cục có thể trở về, thu dọn một chút, ngày mai về Hongkong, Nam sư huynh sắp sửa thăng cấp Tiên thiên!

Trên đường về đại sứ quán, Diệp Thiên nhận được điện thoại của Cầu Tâm Gia, tu vi của Nam Hoài Cầu mấy chục năm không tiến, rốt cục sắp đột phá.

Trở lại đại sứ quán, Diệp Thiên đã hoàn toàn quên những gì buổi tối đã phát sinh, đối với việc hắn đã từng xử lý gần trăm người Nhật ở Myanmar mà nói, đại hội dị năng giả này chẳng qua là cái trò khôi hài mà thôi, hắn làm những gì chính mình nên làm, còn lại người tranh thủ ích lợi từ chuyện này, chính là ngành tương quan phải làm.

Diệp Thiên không lo lắng chuyện này, nhưng cũng không có nghĩa là chuyện này cứ vậy được bình ổn, từ đại hội dị năng giả kết thúc, trong phạm vi thế giới, dấy lên một trận gió lốc người thường không hiểu được.

Trước hết có phản ứng chính là chính phủ Nhật Bản, đội tự vệ trên biển của bọn họ đặt vào đến trạng thái canh gác bậc một, ngay sau đó chính phủ Anh quốc cũng âm thầm mệnh lệnh hạm đội hoàng gia Anh quốc làm tốt công tác chuẩn bị chiến tranh, mà ở Thái Bình Dương, hạm đội hàng không nước Mỹ, lại tuyên bố sắp sửa tiến hành diễn tập liên hợp quân sự Mỹ - Nhật - Hàn.

Hiển nhiên, sự cường đại của Diệp Thiên, lay động thân kinh một số quốc gia yếu, bọn họ sớm đã quên ước nguyện ban đầu, là

dùng vũ lực cá nhân để một lần nữa xác định tiếng nói thực lực các quốc gia, bọn họ bây giờ là dùng thực lực của một nước tự mình tổng hợp lại, để che dấu sợ hãi với một cá nhân như Diệp Thiên.

Từ sau chiến tranh lạnh tới nay, thế cục thế giới lần đầu tiên trở nên căng thẳng như thế, mà hết thảy nguyên nhân chính là do Diệp Thiên. Sau những ngày đêm xem hành vi của Diệp Thiên từ máy ghi hình, rồi làm ra phân tích về Diệp Thiên, Á Châu cũng bị bao phủ một bóng ma chiến tranh.

Nhưng sự tình rất nhanh phải được giải quyết, ngay mấy giờ sau khi các quốc gia điều động quân đội, bọn họ đột nhiên giải trừ mệnh lệnh chuẩn bị chiến tranh.

Căn cứ vào người lãnh đạo quân đội tiết lộ ra, quyết định này là bởi vì một thông điệp đến từ Trung Quốc, là sắp sửa phái Diệp Thiên đi các quốc gia tiến hành tiếp xúc không chính thức.

Tại biệt thự lưng chừng núi ở Hongkong của Diệp Thiên, ngoài những người của Ma Ynhất mạch, còn có sư đồ Nam Hoài Cẩn, biệt thự vốn rộng lớn như vậy nhân khí thịnh vượng hơn so với ngày xưa rất nhiều, vài tiểu bối bưng trà đưa nước, rất bận rộn.

Diệp Thiên bưng lên một chén rượu, mở miệng nói rằng:

- Nam sư huynh, chúc mừng nhé, tiểu đệ không thể hộ pháp cho sư huynh, chén rượu này xem như bồi tội với sư huynh!

Trên thế gian, người đạt tới cảnh giới tiên thiên ít như thế nào? Nhất là người thợ giống như Cầu Tâm Gia và Nam Hoài Cẩn càng không nhiều lắm người, thăng cấp Tiên Thiên có nghĩa là sống lâu hơn, tuyệt đối là chuyện đại sự, đáng để mở tiệc ăn mừng.

Cho nên nghe nói Nam Hoài Cẩn sắp sửa thăng cấp Tiên Thiên, Diệp Thiên lập tức liền từ Châu Âu chạy về, nhưng chờ hắn trở lại Hongkong, Nam Hoài Cẩn đã thành công thăng cấp tiên thiên, nên lúc này Diệp Thiên mới sẽ nói ra những điều này.

- Diệp sư đệ, sư huynh vẫn là thom lây nhờ đệ mà, nếu không có đệ tặng cho khối linh thạch kia, sư huynh vị tất có thể thành công thăng cấp!

Nam Hoài Cẩn cười khò lắc lắc đầu, nói tiếp:

- Tư chất của ta so với Nguyên Dương sư huynh vẫn là kém rất nhiều, được linh thạch đã nhiều năm mới phá được một cảnh giới, thật sự là hổ thẹn!

Nam Hoài Cẩn là người sử dụng linh thạch tu luyện sớm nhất, nhưng sau khi Tả Gia Tuấn và Cầu Tâm Gia đều đã lần lượt tiến vào đến Tiên Thiên, hẳn mới thăng cấp thành công, tốc độ này thật sự là không dám khen ngợi. Phải biết rằng, hiện tại ngay cả Chu Khiếu Thiên đều sắp đi vào tiên thiên, chỉ kém khâu cuối cùng thần thức chuyển hóa mà thôi.

Diệp Thiên nghe vậy cười nói:

- Nam sư huynh, huynh cũng không cần tự coi nhẹ mình, đệ thấy căn cơ của huynh so với Đại sư huynh còn cứng cổ hơn rất nhiều, đây chưa chắc là chuyện xấu.

Nam Hoài Cẩn tuy rằng mới đến Tiên thiên, nhưng vô luận là thực khí trong cơ thể hay là mức độ nguyên thần cô đọng. Đều là không kém so với đám người Cầu Tâm Gia, điều này cũng chứng minh trụ cột của hắn thập phần vững chắc, sau này trong tu luyện, có thể bớt đi rất nhiều đường vòng.

Nam Hoài Cẩn bỗng nhiên nghiêm mặt, thu lại nụ cười trên mặt, mở miệng nói rằng:

- Diệp sư đệ, sư huynh có một câu muốn hỏi, chẳng biết có được không?

Diệp Thiên cười khoát tay áo, nói rằng:

- Nam sư huynh, hà tất khách khí. Có chuyện cứ việc hỏi.

Năm đó để cầu cho Diệp Thiên tìm kiếm được công pháp tiến vào cảnh giới Tiên thiên, Nam Hoài Cẩn màn trời chiếu đất, xâm nhập núi Thanh Thành một tháng có thừa. Tuy rằng cuối cùng không thể giúp được Diệp Thiên, nhưng tình nghĩa này hẳn vẫn luôn ghi tạc trong lòng, đối với Nam Hoài Cẩn vẫn luôn có nhiều quan tâm.

- Diệp sư đệ, chúng ta đã tiến vào tiên thiên, không thích hợp sống trong thời đại hỗn loạn đen tối này, sư huynh muốn hỏi chính là khi nào chúng ta tiến vào trong không gian kết giới?

Ở tu vi Hậu Thiên cảm giác còn không rõ ràng, nhưng một khi tiến vào đến Tiên thiên. các hạng cơ năng của thân thể cũng giống như là trở lại bào thai mẹ, không khí thế gian này vẫn đục, không thể nghỉ ngơi là làm cho bọn họ khó mà chịu đựng, cơ hồ mỗi ngày đều phải phong bế lỗ chân lông hô hấp nội tức, ngay cả như vậy, còn phải tiêu phí đại lượng thời gian để bài trừ khí độc mỗi ngày hít vào.

Sau khi Nam Hoài Cẩn lên tiếng, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn cũng đồng thời nhìn về phía Diệp Thiên, bọn họ cũng sớm có suy nghĩ

xuất thế, nhưng Diệp Thiên vẫn luôn không chịu rời đi. Hai người cũng không biết làm thế nào, không có Diệp Thiên đồng ý, với tu vi của bọn họ, nếu tiến vào kết giới, vị tất có thể sống được tốt hơn so với hiện tại không?

- Ha ha, Nam sư thúc, kết giới có cái gì hay đâu. Còn không bằng ở nơi này tiêu dao khoái hoạt đâu.

Thanh âm của Lôi Hồ từ bên cạnh vang lên, mọi việc đều có trường hợp đặc biệt, Lôi Hồ tiến vào Tiên Thiên vốn cũng rất ngẫu nhiên, ngay cả chút mong muốn đều không có. Gần đây ở Hồng Kông nổi lên như điều gặp gió, nào có nguyện ý đi đến không gian kết giới gì đó.

- Nam sư huynh, Đại sư huynh, đệ biết các huynh muốn đi...

Diệp Thiên trầm ngâm một hồi lâu, ngừng đầu nói rằng:

- Nhưng các huynh cũng biết, tiểu đệ còn tương đối trẻ, đệ thật là dứt bỏ không được thân nhân trong nhà, nếu mấy vị sư huynh thật sự muốn tiến vào không gian kết giới kia, đệ có thể đưa các huynh đi vào!

Diệp Thiên thông qua bút ký của Trương Tam Phong biết được, thời kỳ thượng cổ, diện tích địa cầu vô tận, hơn xa diện tích hiện tại, cũng để lại rất nhiều thần thoại truyền thuyết, nhưng đến sau này, không ngừng có người đem một không gian phong ấn đi, hình thành không gian kết giới cho người thế tục và yêu thú cùng tu tiên.

Giống như Diệp Thiên biết được Thần Châu kết giới, chính là một không gian thích hợp cho người tu đạo sinh tồn, nơi đó linh khí đầy đủ, đủ cho người tu luyện tới tu vi Nguyên Anh, về phần trình tự cảnh giới cao tới đâu, với tu vi kim đan thì Trương Tam Phong không có khả năng biết được.

Diệp Thiên vốn chỉ biết vị trí Thần Châu kết giới, Trương Tam Phong lại lưu lại một vài tiết điểm (chú thích) về không gian kết giới, những tiết điểm đều là điểm quan trọng trong kết giới, chỉ cần tu vi đến Tiên Thiên liền có thể đi vào, cho nên Diệp Thiên dám chắc có thể đưa bọn họ vào không gian này.

- Đệ không đi?

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia nhất thời nóng nảy:

- Tiểu sư đệ, mấy lão nhân chúng ta xông vào không gian đó, sợ rằng chính là mệnh pháo hôi, toàn là đệ nắm giữ đại cục, đệ không

đi chúng ta làm sao có thể đi đến?

Tuy rằng sau khi thăng cấp Tiên Thiên, tướng mạo Cửu Tâm Gia trẻ hơn mười tuổi, nhưng bọn hắn thông qua bút ký của Trương Tam Phong biết được, trong không gian kết giới, người ba bốn mươi tuổi thăng cấp Tiên Thiên chỗ nào cũng có, bọn họ cho dù đi vào, cũng chỉ một cái bóng, không có môn phái nào thèm để ý bọn họ.

Nhưng Diệp Thiên thì khác, hắn bây giờ còn không đến ba mươi tuổi, cũng đã sắp thăng cấp Kim Đan Đại Lộ, trong giới tu đạo là hiếm có, tuyệt đối sẽ trở thành đối tượng nhiều môn phái muốn có.

Lui một bước mà nói, cho dù Diệp Thiên không gia nhập bất cứ môn phái nào, cao nhân Kim đan trong không gian kết giới cũng đều có thể hoành hành ngang ngược, đi theo Diệp Thiên, đám người Cửu Tâm Gia tối thiểu cũng có thể ở nơi đó sinh tồn.

Chương 930: Lấy đi sinh tử (2)

Nhóm dịch Hana

Nguồn: Mê Truyện

- Đại sư huynh, cha mẹ còn sống, không có chuyện gì, trước khi bọn họ được trăm năm tuổi, đệ sẽ không rời đi!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, ngữ khí thực kiên định, thời kì thiếu niên hắn không thể sống cùng một chỗ với mẹ hắn, nên bây giờ vô cùng quý trọng cuộc sống.

- Vậy... chuyện này, haiz...

Bọn người Cửu Tâm Gia là lớp người già, đối với chữ hiếu vô cùng coi trọng, Diệp Thiên lấy ra cha mẹ, bọn họ cũng đều không thể nói lời nào.

Nhìn thấy không khí đại sảnh có chút căng thẳng, Tả Gia Tuấn mở miệng giải vây nói:

- Đại sư huynh, Nam sư huynh, kỳ thật ở thế tục thêm một thời gian cũng tốt, hồng trần luyện tâm, vị tất là chuyện xấu!

Đối với chuyện có tiến vào không gian kết giới hay không, Tả Gia Tuấn cũng có chút mâu thuẫn, hắn cũng có con gái và cháu gái, trong lòng cũng có vương bận không từ bỏ được. Lời nói của Diệp Thiên cũng làm cho hắn chuyển biến ý tưởng, đợi sau khi không còn

vướng bạn đi vào cái thế giới kia cũng tốt.

- Được rồi, chúng ta tiến vào Tiên thiên, cũng còn một hai trăm năm thọ, có thể tiêu xài phung phí, vậy để tiểu sư đệ lo liệu đi!

Nam Hoài Cẩn và Cầu Tâm Gia nhìn nhau một cái, chuyển hướng đề tài, nói rằng:

- Tiểu sư đệ, nghe nói đệ tập trung được Thôi Bối Đồ, lại biến thành bộ sách sinh tử gì đó, không biết có thể lấy ra cho các sư huynh nhìn xem không?

Diệp Thiên lần này là mang theo Chu Khiếu Thiên đi Châu Âu, Chu Khiếu Thiên sau khi trở về vẫn cứ hung phấn không thôi, sớm đã làm cho chiến tích của Diệp Thiên sinh động như thật nói lại một hồi, ở nơi này đều là người trong môn phái của bọn hắn, tự nhiên cũng không có cái gì cần giấu diếm.

- Đương nhiên có thể, nhưng các vị sư huynh, nhớ không được dùng nguyên thần tra xét cái chữ “Tử” kia!

Diệp Thiên từ trong lòng lấy ra bộ sách sinh tử, đặt lên bàn nói:

- Thứ này rất tà tính, chữ tử có thể cắn nuốt nguyên thần người, hơn nữa tựa hồ có thể hấp thu tinh khí trên người, các vị sư huynh ngàn lần không thể sơ suất!

Nhìn thấy Diệp Thiên cẩn thận như thế, đám người Cầu Tâm Gia cũng không dám khinh thường, nhưng đều sử dụng thần thức cảm ứng một chút chữ "Sinh", cái loại sinh cơ này tựa hồ có thể nuôi dưỡng sinh mệnh bùng bùng, làm cho nguyên thần mấy người sung sướng, đều hô to thần kỳ.

Nhưng để cho Diệp Thiên thấy kỳ quái chính là, vô luận mấy người Cầu Tâm Gia điều khiển linh khí như thế nào vào sách sinh tử, đều không thể khởi động bộ sách sinh tử này, nói cách khác, ngoài chính hắn ra, những người khác căn bản là không có biện pháp sử dụng bản kỳ thư này.

- Đáng tiếc, không thể nhìn thấy công năng bộ sách sinh tử này lấy đi sinh tử!

Sau khi ngắm nghía một phen, Cầu Tâm Gia đem bộ sách sinh tử giao về tới trong tay Diệp Thiên, trước mắt bọn họ lại không có kẻ thù, tự nhiên cũng không thể sử dụng bộ sách sinh tử lấy đi tánh mạng kẻ địch.

- Đại sư bá, cũng không phải không thể thấy được!

Sau khi rót nước trà cho đám người Diệp Thiên, Chu Khiếu Thiên đứng ở phía sau Diệp Thiên, nghe được lời nói của Cầu Tâm Gia, cười nói:

- Sư phụ, cái người tên là Tống Hiểu Long nào đó không phải còn chưa tìm được sao? Nhất định là Tống gia thiên vị anh ta, con xem... không bằng chúng ta dùng bộ sách sinh tử này tìm thử người này?

- Cái này, không biết được không nhỉ?

Từ sau khi máy bay đi Nam Phi gặp rủi ro tiến vào "Bồng Lai" tiên đảo kia đến nay, cũng đã hơn hai năm, nhưng Tống Hiểu Long thật sự giống như biến mất khỏi thế giới này, cho dù là Tống gia hay là Diệp Thiên, đều không thể tìm được tin tức của hắn, lúc này nghe được lời nói của đệ tử, trong lòng cũng không khỏi lay động.

Nhưng sử dụng bộ sách sinh tử yêu cầu gần nửa thực khí của Diệp Thiên, ở nơi thiên địa linh khí thiếu thốn như này, ít nhất cũng lãng phí của Diệp Thiên một khối linh thạch trung phẩm mới bổ sung về được, vạn nhất tìm không thấy, không khỏi mất nhiều hơn được, cho nên Diệp Thiên có chút không dám quyết.

Nhìn thấy bộ dáng chần chờ của Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia mở miệng nói:

- Tiểu sư đệ, thử xem sao, Tống Hiểu Long kia đích thật là cái tai họa ngầm, nếu có thể diệt trừ được, coi như là giải quyết xong một đoạn nhân quả!

- Được, vậy thử xem!

Nhìn thấy Đại sư huynh đã mở miệng, Diệp Thiên cũng không do dự nữa, đem bộ sách sinh tử đặt lên phía trên tay bên trái, nói:

- Định Định và Giang Sơn đều đi ra ngoài đi, các vị sư huynh, các huynh cũng không nên phóng xuất ra nguyên thần, để tránh phát sinh cái gì ngoài ý muốn!

Tuy rằng tay không chế được một chút công dụng của bộ sách sinh tử, nhưng Diệp Thiên vẫn không dám có chút sơ suất, hắn có thể cảm giác được, bộ sách sinh tử không chỉ có thể lấy đi sinh tử con người, khả năng nó còn có nhiều tác dụng hơn, chính là tu vi hắn còn thấp, không thể khai phá hết được!

Sau khi dặn dò mọi người xong, Diệp Thiên hít vào một hơi thật sâu, một luồng linh khí tinh thuần cực kỳ từ lòng bàn tay hần tràn vào đến bộ sách sinh tử, nhất thời, cả vật thể sáng lên, màu trắng ám áp cùng màu đen quý dị kia hình thành tương phản, xuất hiện ở trước mắt mọi người.

- Tổng Hiểu Long ...

Diệp Thiên mở ra trang sách màu đen, nguyên thần gọi tên Tổng Hiểu Long, đồng thời khống chế linh khí trên ngón tay, ở trên mặt viết sách xuống ba chữ kia.

Tại sòng bạc tư nhân Vinich mới mở ở Macao, dân cờ bạc đến từ các nơi thế giới đều hội tụ đến nơi này, trong phòng đánh bạc xanh vàng rực rỡ, làm người kích thích, nơi này có những gã thừa tiền không biết tiêu ở đâu, cũng có những bác gái mang theo rổ mua thức ăn đi ngang qua sòng bạc thử xem vận may, mỗi ngày đều trình diễn các bộ mặt nhân sinh.

- Kiệt Thụy, hôm nay vận may không tốt, có muốn nghỉ ngơi trước một chút hay không?

Bên một cái bàn đánh bài, vị nữ chia bài xinh đẹp thiện ý nhắc nhở người khách ngồi ở đối diện chính mình, từ khi khai trương Vinich đến hiện tại cũng gần nửa năm, cơ hồ mỗi ngày nàng đều có thể thấy vị khách đánh bài giống như có chút suy nhược mà lại không thiếu tiền đánh bài này.

Sở dĩ nói hần suy nhược, là vì diện mạo anh tuấn, lại nói tiếng Anh một hơi lưu loát như vậy, mà mặt mày luôn nhẵn, nữ chia bài xinh đẹp cho tới bây giờ đều chưa thấy hần cười, cho dù một lần thắng được hơn mười vạn đô la Hồng Kông, cũng không thấy hần có vẻ tươi cười.

Sòng bạc mở cửa, đương nhiên là vì muốn kiếm tiền, nhưng khách đánh bài tuổi trẻ mặc dù có thua có thắng, nhưng nửa năm qua cũng tặng cho sòng bạc chừng hàng vạn đô la Hồng Kông, nhìn bộ dáng hần vung tiền như rác, tựa hồ căn bản là không coi số tiền này vào mắt.

Đối với loại khách đánh bài này, sòng bạc đương nhiên là rất hoan nghênh, đương nhiên, bọn họ cũng sẽ đi thăm dò chi tiết về đối phương, sau khi trải qua một phen điều tra, sòng bạc phát hiện, người tên Kiệt Thụy này là con lai một vị người Trung Mỹ, mẹ là một người Hoa, mà phụ thân lại là chủ một doanh nghiệp nhỏ của nước Mỹ, có gần ngàn vạn đôla.

Một năm trước, cha mẹ Kiệt Thụy bị chết trong một lần tai nạn xe cộ, sau khi kế thừa di sản phụ thân tính tình hần thay đổi, sau khi

bán hết của cải sản nghiệp của phụ thân lấy tiền mặt liền đi tới Macao, mỗi ngày đánh bạc trong say rượu, người ở bên ngoài nhìn vào, hần hẩn là còn đắm chìm trong đau xót khi phụ mẫu đều mất.

Niên thiếu nhiều tiền, bộ dạng lại anh tuấn như thế, nhất là gương mặt kia, dễ dàng làm cho nữ nhân có cảm tình nhất, tại đây nửa năm, vị nữ chia bài xinh đẹp đã nhiều lần ám chỉ người trẻ tuổi, chỉ cần người trẻ tuổi kia có một chút phản ứng, nữ chia bài sẽ chủ động hiến thân.

Nhưng để cho người nữ chia bài thất vọng chính là, người thanh niên này giống như là cái cọc gỗ, nòng ý bảo như vậy nhưng hần chưa từng có chút phản ứng, mỗi ngày chỉ lặp lại đánh bạc và ngủ say, có lẽ từ mùi rượu trên người hần kia có thể nhìn ra, hần đang mượn rượu tiêu sầu.

Hôm nay người thanh niên này đã mất đi cũng hơn mười vạn đô la Hồng Kông, nhìn bộ dáng hần không có chút nào muốn ngừng tay lại, nữ chia bài nhin không được nói nhắc nhờ hần một câu.

Kiệt Thụy mở to một đôi mắt màu đen của phương đông, nhưng là một khuôn mặt người phương Tây, đem một tập đô la Hồng Kông giá trị một ngàn ném đến trước mặt nữ chia bài xinh đẹp, hai mắt vô thần nhìn chằm chằm con súc sắc sắc trong cái hộp thủy tinh, hữu khí vô lực nói:

- Không cần nghi ngại, lại đổi cho tôi mười vạn nguyên tiền thẻ!

Cái tên con lai Kiệt Thụy này, kỳ thật căn bản không phải là người kế thừa di sản từ cha nước Mỹ, mà là người đả người Diệt Thiên luôn tìm kiếm Tống Hiểu Long!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 931

Tử Vong

Năm đó từ Nam Phi hốt hoảng chạy trốn, Tống Hiểu Long trốn trong một cái trần nhỏ ở nước Mỹ, ngay lúc đó hắn cho rằng Diệp Thiên đã bị chết, vốn định trốn một năm rưỡi, một lần nữa xuất hiện trong gia tộc Tống thị, hắn tin tưởng gia tộc sẽ không vì một người chết, lại không có bằng chứng đích xác, sẽ bỏ qua cho mình.

Nhưng làm cho Tống Hiểu Long thật không ngờ chính là, đang lúc hắn chuẩn bị về gia tộc, đột nhiên nghe được tin tức Diệp Thiên xuất hiện, đồng thời Tống gia và Hồng môn treo giải thưởng kếch xù, chỉ cần có người có thể cung cấp tung tích của Tống Hiểu Long, sẽ cho một ngàn vạn đôla Mỹ.

Sau khi tin tức này truyền ra, Tống Hiểu Long hoàn toàn tuyệt vọng, hắn biết gia tộc đã hoàn toàn vứt bỏ hắn, chỉ cần hắn dám lộ diện, nghênh đón hắn nhất định là Hồng môn đuổi giết và gia pháp gia tộc, mà mặc kệ là bên nào, Tống Hiểu Long không thể nghĩ ngờ hắn là phải chết.

Tống Hiểu Long không muốn chết, tối thiểu không muốn chết trước Diệp Thiên, tục ngữ nói thò khôn có ba hang, từ lúc hai mươi tuổi, tiếp xúc được gia sản dòng họ, Tống Hiểu Long đã từng an bài cho mình một đường lui.

Tống Hiểu Long tìm được một đôi vợ chồng không có con, cho bọn họ một số tiền lớn mở công ty, mà còn thông qua một loạt thủ đoạn, để cho mình trở thành đứa con hợp pháp của bọn họ.

Mà ngay cả những ảnh chụp trong hồ sơ của Tống Hiểu Long, cũng đều làm kỹ thuật chỉnh sửa, hắn dùng kỹ thuật máy tính căn cứ khuôn mặt chính mình làm một vài thay đổi, ngoài ánh mắt, đặc thù bộ mặt đều như là một người nước Mỹ.

Khi đi tới đường cùng, Tống Hiểu Long khởi động đường lui hắn an bài đã lâu, đầu tiên hắn làm giải phẫu tại một bệnh viện, làm cho tướng mạo mình trở nên hoàn toàn giống Kiệt Thụy trong ảnh chụp, sau đó... Gây ra vụ tai nạn xe cộ kỳ kỳ cho đôi vợ chồng trung niên vô tội, mà ở Châu Âu du học, con trai họ trở thành người kế thừa tài sản của bọn họ một cách hợp pháp.

Bắc Mĩ là thiên hạ của Hồng Môn, cứ ở nơi đó thực dễ dàng lòi đuôi, cho nên sau khi thay đổi thân phận của chính mình, Tống Hiểu Long đưa ra một quyết định thật lớn mật, hấn đi tới Châu Á, hơn nữa chính là Macao tiếp giáp cùng cảng đảo.

Tống Hiểu Long dùng chính là tâm lý trốn ở dưới đèn, một chiêu này quả nhiên thực hiệu quả, tại nơi người nước ngoài cùng người Hoa hỗn cư, không có bất cứ kẻ nào nghi ngờ thân phận của hấn, còn những người tìm hấn ở Tống gia cùng hồng môn thì như thế nào đều không nghĩ tới Tống Hiểu Long lại tránh ở Macao.

Đã từng một lần nắm giữ quyền lực của Tống thị ở hải ngoại, tại ngân hàng Thụy Sĩ, Tống Hiểu Long cũng có khoản tiết kiệm bí mật, trong đó có đầy đủ tiền cho hấn tiêu xài phung phí mấy đời, tâm trạng không tốt, vì thế mỗi ngày Tống Hiểu Long đều trà trộn ở bên trong sông bạc. Hấn biết, chính mình cả đời này có lẽ sẽ lấy tên Kiệt Thụy mà sống.

- Một vạn, theo!

Tống Hiểu Long sờ sờ đem một vạn thẻ đồ lên bàn, nhưng trong lòng đang nghĩ làm như thế nào mới có thể ngăn cơn sóng dữ, làm như thế nào mới có thể xử lý Diệp Thiên, một lần nữa về gia tộc chấp chương quyền lực. Hấn còn trẻ, cũng không muốn sống như kẻ vô tri vô giác cả đời.

- Một vạn, vẫn theo!

Nhìn thoáng qua tiền bị ăn hết, Tống Hiểu Long tùy tay lại văng ra một đồng, hấn nhìn như mỗi ngày đều kiếm được tiền, kỳ thật cũng là thực khắc chế. Hơn nữa cho dù hấn một năm đều thua 1000 vạn đô la Hồng Kông, với số tiền của hấn, cũng đủ chơi mấy trăm năm.

Không bao lâu, tiền trên tay đã thua sạch sẽ, Tống Hiểu Long lắc lắc đầu đứng dậy, đang muốn chào hỏi cùng nữ chia bài xinh đẹp đối diện rồi rời đi, lại phát hiện nữ chia bài hôm nay sắc mặt tựa hồ có chút không bình thường.

- Làm sao vậy? Nhìn tôi để làm chi?

Tống Hiểu Long sờ sờ mặt mình, bởi vì nữ chia bài kia đang chăm chú nhìn vào trên mặt chính mình trong ánh mắt lộ ra một loại thần sắc kỳ quái, bên trong sợ hãi tựa hồ còn trộn lẫn đồng tình và không hiểu, Tống Hiểu Long thực không thích ánh mắt này.

- A, cái mũi tôi sao lại đỏ máu nhỉ?

Tổng Hiếu Long cảm giác được khoe miệng có chút mùi, vươn tay lau một chút, nhìn thấy bàn tay tràn đầy máu tươi, thuận tay móc vào túi áo, chuẩn bị lấy ra khăn tay chà lau một chút.

Nhưng Tổng Hiếu Long đột nhiên phát hiện, động tác của mình trở nên chậm chạp rất nhiều, tay phải duỗi vào túi áo giống như trở nên không có một chút khí lực, đồng thời hai chân giống như giống như là mất tri giác, cả người ngã xuống.

- Xảy ra chuyện gì, thanh âm chung quanh đâu, động tác những người đó sao lại trở nên chậm như vậy nhỉ?

Chung quanh là thanh âm âm ỉ, vào giờ khắc này lại hoàn toàn biến mất, Tổng Hiếu Long căng mắt nhìn mọi người, giống như đang đang làm động tác chậm, gương mặt trước mắt của vị nữ chia bài xinh đẹp kia cũng từ từ trở nên mơ hồ.

- Mình ... đây là có chuyện gì?

Tổng Hiếu Long muốn giơ tay lên đánh một chút vào đầu óc của mình, nhưng khi khí lực cả người không còn, ngay cả một cái ngón tay hần đều không động đậy được, hơn nữa mí mắt càng ngày càng nặng, cả người mệt mỏi muốn ngủ.

- Mình ... như thế nào bay lên được? Đây. . . . Nơi này là sông bạc Vinich à? !

Ngay khi thần trí Tổng Hiếu Long sắp sửa biến mất, linh hồn hắn đột nhiên bị kéo đi ra khỏi thân thể, Tổng Hiếu Long lên tới không, thấy rõ ràng đám người dưới thân mình đang đánh bài, nhưng để cho hắn thấy kỳ quái chính là, người đánh bài trong đại sảnh tựa hồ cũng biến thành xa xôi, hắn nghe không được bất cứ thanh âm gì.

- Há? Không, đây là cái gì?

Thân thể Tổng Hiếu Long tiếp tục bay lên trên, nhưng vào thời khắc này, đỉnh đầu của hắn xuất hiện một cái lỗ xoáy màu đen, khí tức trong lỗ xoáy phát ra từ vong, rất cực để Tổng Hiếu Long thanh tỉnh lại.

Nhưng hết thảy đều đã muộn, ngay khi Tổng Hiếu Long nhìn thấy trong đại sảnh phát sinh một cảnh hỗn loạn, toàn bộ hư ảnh hắn thấy khi phiêu du ở giữa không trung đều bị cuốn vào đến bên trong lỗ xoáy, cái nhìn kia cũng là cái nhìn cuối cùng của Tổng Hiếu Long ở thế giới này!

- Chết người, có người chết!

Khi thân thể Tổng Hiếu Long rất nhanh mất máu tươi và hơi nước, từng bước trở thành xác ướp, lực chú ý của nữ chia bài vẫn luôn đặt ở trên người hấn kia rất cực kỳ lên, bởi vì bất luận là ai nhìn thấy một người rõ ràng biến thành bộ xương khô, sợ là đều không thể ngăn chặn sợ hãi trong lòng.

Điều này cũng không trách nữ chia bài, một người tướng mạo anh tuấn, thân cao một mét tám có thừa như Tổng Hiếu Long, trong ngắn ngủn vài phút, làn da trên người khô héo dính sát vào xương, về quý dị làm cho những vị khách chung quanh tất cả đều sợ tới mức hồn phi phách tán - hồn vĩa lên mây, dẫn tới não loạn cả khi đánh bài trong nháy mắt.

Vài tên bảo an nghe thấy vội đuổi tới, tuy rằng cũng bị bộ dáng của Tổng Hiếu Long làm cho sợ tới mức không nhẹ, nhưng có chức trách, vẫn phải lấy ra một cái gói to đặt thi thể Tổng Hiếu Long vào, làm bầu không khí đại sảnh giảm bớt khủng hoảng.

Nhưng tuy rằng xử trí thi thể Tổng Hiếu Long, bọn họ cũng không thể bịt được miệng những vị khách, trong ngắn ngủn mấy phút đồng hồ, tin sòng bạc xuất hiện cương thi liền truyền khắp toàn bộ sòng bạc, sòng bạc nào nhiệt nháy mắt trở nên yên tĩnh dị thường.

- Có phản ứng, chẳng lẽ thật sự giam cầm được hồn phách Tổng Hiếu Long lại đây?

Trong biệt thự ở Cảng đảo, ánh mắt mọi người đều chăm chú vào bộ sách sinh tử.

Ngay khi sòng bạc Vinich cách đó một đường biển phát sinh biến cố, bộ sách sinh tử trong tay Diệp Thiên đột nhiên đầy màu đen, áp chế cả trang sách màu trắng xuống, mà tên Tổng Hiếu Long, cũng nhuộm đậm một màu đỏ tươi.

- Diệp Thiên, đệ làm sao vậy?

Khi bộ sách sinh tử phát sinh biến hóa, mọi người trong phòng phát hiện sắc mặt Diệp Thiên biến đổi thành có chút tái nhợt, tay trái cầm sách sinh đang run nhẹ, ngay cả nửa người hấn cũng bị nhuộm đậm một tầng màu đen sáng bóng, nhìn qua có chút quỷ dị.

- Không có việc gì!

Diệp Thiên hộc ra hai cái, không còn nói chuyện, mà chậm rãi cắt đứt thực khí trong người hướng vào sách sinh tử, qua một lúc lâu sau, lúc này mới thở ra thật dài, trên trán mồ hôi đã che kín.

Sau khi từ trong túi ra bình dược, dốc vào trong miệng một đan dược do Cửu Tâm Gia luyện chế, lòng Diệp Thiên còn sợ hãi nhìn về phía bộ sách sinh tử đã khôi phục như lúc ban đầu, mở miệng nói rằng:

- Tổng Hiều Long đã bị chém đầu, cuối cùng là không hao tổn nhiều tu vi như vậy!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq  
(midLength).after ('  

```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đà Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 932

Bảo Hộ

Thiên Tài Tướng Sư

Tác giả: Đà Nhãn

Chương 932: Bảo hộ

Nhóm dịch Hana

Nguồn: Mê Truyện

- Trước tiên đừng động đến Tổng Hiệu Long...

Nhìn thấy bộ dáng của Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia vội vàng nói rằng:

- Tiểu sư đệ, đệ làm sao? Mau kiểm tra thân thể, đừng để lưu lại tai họa ngầm!

Mấy người bọn Cầu Tâm Gia đã tiến vào đến Tiên Thiên, bọn họ biết trong cảnh giới này, thực khí cần với cơ thể như thế nào, ngay cả muốn nó tiêu hao không còn cũng không phải chuyện dễ dàng, Diệp Thiên khởi động bộ sách sinh tử, lại biến thành bộ dáng này, đúng là để mọi người lấp bấp kinh hãi.

- Đại sư huynh, đệ thật sự không sao, nhưng nguyên khí trong người tiêu hao hơi nhiều, ngược lại không bị thương tích gì..

Nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của mọi người, Diệp Thiên cười khổ nói:

- Bộ sách sinh tử này hẳn không phải là tu vi như đệ hiện tại có thể tùy tâm sở dục khống chế, sau này vẫn nên ít dùng một chút!

Diệp Thiên đã từng sử dụng chữ Tử trong bộ sách sinh tử qua một lần, chính là mấy ngày hôm trước tại Thụy Sĩ tham dự hội nghị giao lưu dị năng giả thể giới, lúc ấy bộ sách sinh tử đại phát thần uy, hút quốc sư Thái Lan là Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây đại sư thành người chỉ còn da bám vào xương.

Mà lần đó vận dụng chữ tử, Diệp Thiên cũng không hao phí bao nhiêu thực khí, nhưng sau khi kích phát bộ sách sinh tử sau khi dùng cho nó tự hành hấp thu tinh khí từ trong người Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, tựa hồ có thể tự cấp tự túc.

Nhưng làm cho Diệp Thiên không nghĩ tới chính là lần này sau khi hắn viết xuống tên của Tổng Hiểu Long trên bộ sách sinh tử, bộ sách sinh tử lại như là bão tố, điên cuồng hấp thu thực khí từ trong cơ thể hắn, chẳng mấy chốc đã làm cho thực khí hùng hậu trong người Diệp Thiên bị hấp thu không còn.

Không chỉ có như thế, khi thực khí trong cơ thể Diệp Thiên tiêu hao hầu như không còn, lực hấp dẫn kia còn hút vào nguyên khí căn nguyên nhất trong đan điền hắn, tinh khí cả người tựa hồ sẽ thoát thể mà ra, Diệp Thiên muốn cắt đứt liên hệ cùng bộ sách sinh tử đều làm không được.

Từng thấy qua bộ dáng thân khô của Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây, Diệp Thiên lúc ấy bị dọa sợ, cũng may hắn giả đan đã thành, thực khí sinh trưởng rất mau, nhưng ngay cả như vậy, giả đan bên trong đan điền hắn cũng chuyển động một vòng, âm đạm không ánh sáng trong đan điền Diệp Thiên chậm rãi xoay tròn.

Nhưng Diệp Thiên thông qua liên hệ giữa hắn cùng bộ sách sinh tử nhận thấy được, tựa hồ có linh hồn một người bị bắt nhập vào trong đó, cho nên lúc này hắn mới kết luận Tổng Hiểu Long đã bị giải quyết xong, như thế để cho Diệp Thiên được giải sầu không ít, cuối cùng giải quyết được mối họa này.

Nghe được Diệp Thiên nói, Cầu Tâm Gia trầm ngâm nói:

- Là do huyết khí bản thân Nãi Tha Tín – Cát Vượng Tổ Tây tràn đầy, bộ sách sinh tử có thể bổ sung từ trên người hắn, mà Tổng Hiểu Long chính là một người phạm tục, trên người đều là không khí không sạch sẽ, sợ là lúc đó mới khiến cho bộ sách sinh tử lấy nguyên khí từ trên người của đệ.

Kỳ thật sự tình rất gần với những gì Cầu Tâm Gia dự đoán, bộ sách sinh tử này vốn là một món dị bảo từ xưa, nhưng sau lại có nhiều tổn thương, truyền lưu đến hiện tại, uy áp có thể đã là mười phần không còn một, còn có rất nhiều công năng đều không thể sử dụng được.

Cũng may mắn như thế, nếu không với tu vi của Diệp Thiên lúc này, căn bản là không thể không chế bộ sách sinh tử, mặc kệ là sử dụng nó chữa bệnh chữa thương cho người nào hay là thu hồn phách người nào, đều đủ làm cho Diệp Thiên bị hút khô.

Bởi vì lần này sử dụng bộ sách sinh tử bị thương một chút căn nguyên, Diệp Thiên cũng sẽ không vội vã về nước, tại biệt thự ở cảng đảo tỉnh dưỡng một thời gian.

Ba ngày sau, một tin tức truyền đến tai hần, tại một sông bạc ở Macao, phát hiện một khối thây khô mà quá trình tử vong cực kỳ kỳ quái, trải qua đối chiếu ADN, người tử vong đúng là Tống Hiểu Long – người bị giới lính đánh thuê cùng với Hồng môn đuổi bắt.

Thời gian qua một tháng, nguyên khí của Diệp Thiên đã hồi phục, dưới sự thúc giục của Tống Hạo Thiên, hần mang theo sư huynh đệ về tới kinh thành, cũng chuẩn bị cùng gặp mặt những đại lão, đưa sư môn Ma Y Nhất mạch về núi tế sư.

- Lão gia, ngay cả con trai cháu cũng chưa được ôm đầu, cần gấp thế sao?

Đi ở đại viện sâu thẳm, Diệp Thiên bất mãn oán giận nhìn Tống Hạo Thiên, chân trước của hần mới vào tứ hợp viện nhà mình, sau lưng đã bị Tống Hạo Thiên chờ đợi trong ô tô đã lâu kéo lại, khiến cho con trai thấy hần vươn ra hai tay không được cái ôm, khóc thật lớn.

- Diệp Thiên, ta bị bọn họ ép mà, nếu không phải gần đây thế cục căng thẳng, sợ là chúng ta cũng đi cảng đảo tìm cháu.

Tống Hạo Thiên nghe vậy cười khổ một tiếng, nói rằng:

- Tiểu tử ngươi có biết hay không, nửa tháng trước, các quốc gia vẫn đang tập trung hoá lực ở ngoài quốc nội, đại chiến hết sức căng thẳng, ta nói tiểu tử ngươi sát khí quá nặng rồi, xử lý quốc sư Thái Lan cùng mấy người Nhật còn chưa tính, làm sao còn giết chết cả người Anh quốc nữa?

Không như dĩ vãng nước Mỹ luôn cô vũ Anh quốc, lúc này đây đế quốc Anh lâu đời cũng động chân hòa, sau mấy chục năm, lại thể hiện uy phong cường đạo của đế quốc, tới gần hải vực Trung Quốc làm diễn tập liên hợp quân sự gần nửa tháng.

Là liên thân thân cận nhất, người nước Mỹ cũng xuất động hai hạm đội hàng không, hơn nữa Nhật Bản trợ giúp, tạo thành áp lực rất lớn với Trung Quốc.

Nhưng hết thảy đều do chủ ý cho Diệp Thiên đi thăm viếng tan thành mây khói. Vì không cho Diệp Thiên tiến hành hoạt động thăm

viếng Mỹ, người đứng đầu nước Mỹ thương thảo, gửi thông điệp cho bộ ngoại giao Trung Quốc, nước Mỹ thực rõ ràng đã bán đứng đồng minh.

- Lão gia, ông yên tâm đi, có cháu ở đây, bọn họ nhiều nhất chỉ là uy hiếp một chút thôi.

Nghe xong lời nói của Tống Hạo Thiên, Diệp Thiên lắc lắc đầu, tuy rằng người trong tu đạo rất ít khi can thiệp đến sự tình trong thế tục, nhưng việc này bởi vì Diệp Thiên dựng lên, nếu các quốc gia thật sự không tuân thủ hứa hẹn, Diệp Thiên cũng không ngại chu du các nước, tiến hành một loạt sát phạt.

Nói chuyện, Diệp Thiên cùng Tống Hạo Thiên tiến vào đến một căn nhà bị cành lá sum xuê che phủ, khi Diệp Thiên mới bước vào cửa phòng, bảy tám người ngồi ở bên trong trên ghế sa lông, đồng thời đứng lên.

- Ai da, các vị, Diệp mỗ không dám!

Nhìn thấy Nhạc chủ tịch bọn họ tới đón, Diệp Thiên vội vàng chấp tay, lần này tới hẳn gặp những người này, cũng là muốn nói rõ một vài sự tình, không muốn ra tay, nhưng Diệp Thiên cần lấy ích lợi quốc gia làm trọng, đây tuyệt đối là không có khả năng từ chối.

- Diệp Thiên, cậu đã giúp quốc gia chúng ta định hải Thần Châm!

Trên mặt đám người Nhạc chủ tịch tựa hồ cũng mang theo một tia kích động, Ngô tổng càng vui lòng khích lệ đối với Diệp Thiên, khó được chính là, những đại lão đang ngồi đó cư nhiên đồng thời gật đầu, trong vấn đề này không có bất cứ dị nghị gì.

- A? Ngô tổng, lần này được chỗ tốt không ít nhỉ?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, hẳn cũng không khách khí, lập tức đi đến ghế sa lông trong phòng khách kiếm một chỗ ngồi xuống, đợi cho Diệp Thiên ngồi xuống, đám người Nhạc chủ tịch và Ngô tổng, mới ngồi quanh chỗ Diệp Thiên ngồi xuống, để cho Diệp Thiên thành trung tâm.

- Đầu chi là không ít...

Ngô tổng gật đầu thật mạnh, mở miệng nói rằng:

- Diệp Thiên, mấy ngày hôm trước cậu tham gia, làm cho người Trung Quốc chúng ta thật là hãnh diện...

Tuy rằng những năm gần đây thực lực Trung Quốc từ từ mạnh lên, nhưng trong phạm vi thế giới, vẫn chỉ có thể được gọi là quốc gia đang phát triển, trong lĩnh vực kinh tế mậu dịch quân sự chính trị ... chênh lệch so với ngoại quốc vẫn là rất lớn. Trong rất nhiều lần lãnh gặp mặt, người lãnh đạo các quốc gia như Mỹ Anh... luôn toát ra một cảm giác siêu việt hơn.

Nhưng những chuyện mấy ngày hôm trước, thái độ của lãnh tụ các quốc gia đối với Trung Quốc, cũng đã xảy ra chuyển biến một trăm tám mươi độ, vốn hết sức trào phúng và châm biếm biến thành a dua nịnh hót, các quốc gia như Anh - Mỹ thì im bất không đề cập tới diễn tập quân sự một thời gian trước.

Sau đó trong một vài cuộc đàm phán hợp tác cụ thể tương quan lĩnh vực kinh tế, quân sự, mậu dịch, các quốc gia đó trên nhiều khía cạnh vẫn luôn không chịu nhượng bộ, lại hủy toàn bộ điều khoản chuyên môn ban đầu đặt ra nhằm vào Trung Quốc một cách ngoài dự đoán của mọi người. Trong lĩnh vực quốc tế, Trung Quốc đã có tiếng nói.

Ngô tổng hiểu được, đây là các quốc gia đó đang muốn hứa hẹn với chính mình biến thành thực hiện.

Trong đại hội người Diệt nãng, Diệt Thiên tỏ ra siêu việt xuất chúng, chế áp toàn bộ người siêu năng lực trên thế giới, điều này làm các quốc gia như Anh - Mỹ - Nga chân thực cảm nhận được áp lực. Đây cũng có thể nói là từ khi đạn pháo được phát minh tới nay, trên thế giới lại xuất hiện một loại phương thức làm kinh sợ vô hình, lực ảnh hưởng của nó phi thường sâu xa.

Đương nhiên, các quốc gia đó, cũng hướng Trung Quốc đưa ra yêu cầu giao lưu khai phá siêu năng lực rộng khắp, dưới áp lực các quốc gia gần như kết thành liên minh, Ngô tổng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý, sở dĩ lần này thường ủy tập trung, cũng là để thuyết phục Diệt Thiên.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỢNG SƯ

Đã Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 933

Mười Năm 1

Giao lưu? Cho dù muốn dạy cho bọn họ, bọn họ có năng lực học được chắc?

Sau khi nghe hiểu được ý tứ của Ngô tổng, trên mặt Diệp Thiên lộ ra một tia cười lạnh, nước ngoài có hệ thống tu luyện của nước ngoài, giống như là những người cơ đốc giáo Jesus, đạo Islam ... đều cũng có vô cùng nhiều người tu hành, hệ thống tu luyện của bọn họ, người Trung Quốc cũng không thể học tập được.

Nhưng tương tự, hệ thống tu đạo của Trung Quốc, cũng không phải người ngoại quốc có thể học được, nếu không mấy ngàn năm văn hóa trao đổi, hai bên sợ là sớm đã dung hợp lại.

Hơn nữa hiện giờ địa cầu tiến vào thời đại mạng pháp, mặc dù là Trung Quốc hay là thế giới phương Tây, người tu đạo cùng những người siêu năng lực càng ngày càng ít.

Cho dù là Diệp Thiên, nhiều nhất cũng chỉ có thể bảo hộ Trung Quốc được trăm năm, chờ sau khi hấn tiến vào kết giới, kinh sợ từ quốc gia phương tây tự nhiên cũng sẽ biến mất.

Nhìn thấy bộ dáng của Diệp Thiên không cho là đúng, Ngô tổng mở miệng nói rằng:

- Diệp thiên, giao lưu vẫn là phải có, nếu không chúng ta không phải là bảo thủ sao? Trước đây triều Thanh phạm sai lầm là không thể tái phạm.

Sức mạnh về Chính trị, cũng không chỉ có là quốc gia nào vũ khí hạt nhân nhiều, quốc gia nào sức mạnh cá nhân cường đại, đây là trong lĩnh vực trọng điểm như ngoại giao, kinh tế ... thể hiện ra. Mà ở trong quá trình này, thỏa hiệp thích hợp và nhượng bộ cũng là ắt không thể thiếu.

- Diệp Thiên, có vài thứ làm đến nơi là được, những chỗ tinh túy, tự nhiên không thể để cho những người ngoại quốc nhúng chàm..

Thanh âm Ngô tổng chưa dứt, Nhạc chủ tịch liền ra bổ sung một câu. Bọn họ biết hiện giờ hoàn cảnh quốc tế tốt đẹp là hình thành như thế nào, nếu không có Diệp Thiên gây kinh sợ, sợ là những quốc gia kia lại khôi phục sắc mặt cũ, uy hiếp Trung Quốc trên diễn đàn quốc tế.

- Các vị, quên hiệp nghị trước kia rồi sao?

Nghe được hai vị đại lão ở nơi đó tự quyết định, trên mặt Diệp Thiên lộ ra nét cười như không cười.

- Chúng ta trước kia đã nói rồi, tôi vì nước gia ra tay một lần, sau này không thể lại đến phiền nhiễu tôi!

Diệp Thiên nói còn chưa nói hết, Triệu tướng quân tính tình ngay thẳng liền vỗ bàn đứng dựng lên, lớn tiếng nói:

- Nay, Diệp Thiên, tại sao cậu có thể nói như vậy, vì quốc gia mà làm, đây hẳn là điều từng công dân nên làm..

- Khụ khụ, lão Triệu, không cần kích động, có chuyện gì từ từ nói!

Nhìn thấy Triệu tướng quân kích động như thế, Nhạc chủ tịch vội vàng cắt lời nói của hắn, Diệp Thiên cũng không phải là cấp dưới của bọn họ, có thể tùy tiện chỉ trích, đó là một người thực sự có thể dùng võ vi phạm pháp lệnh, hơn nữa cũng có đầy đủ năng lực, chỉ có thể thuận mà không thể nghịch.

Có chút khó xử nhìn thoáng qua Diệp Thiên, Nhạc chủ tịch tiếp lời:

- Diệp Thiên, cậu cũng biết, thực lực của nước chúng ta vẫn là kém một ít so với những quốc gia phương tây, có lúc...

- Được rồi, không cần nhiều lời.

Diệp Thiên khoát tay áo, nói rằng:

- Những chuyện sau buổi giao lưu đó, tôi sẽ để đệ tử môn hạ đi, các vị sự vụ bận rộn, Diệp mỗ không quấy rầy!

Chính mình chung quy là người Trung Quốc, quốc gia cường đại cũng là hy vọng Diệp Thiên muốn nhìn thấy, hẳn tuy rằng không nghĩ sẽ bị việc này phiền nhiễu, nhưng đại nghĩa vẫn phải đi làm. Hơn nữa cái gọi là giao lưu cũng không cần hắn tự mình đi, với tu vi của

hai người là Lôi Hồ cùng Chu Khiêu Thiên sắp tiến vào Tiên thiên, đủ để ứng phó chuyện này.

- Được, vậy cứ như vậy đi!

Nhìn thấy Triệu tướng quân tựa hồ còn có chút bất mãn, Nhạc chủ tịch vội vàng đáp ứng, mọi người còn lại cũng đều gật gù gật đầu, trong lòng bọn họ hiểu được, với tính cách bao che cho con như Diệp Thiên, nếu đệ tử của hắn ra tay, há có thể khoan tay đứng nhìn? Đến lúc đó tự nhiên sẽ ra tay.

Diệp Thiên chấp tay, nói rằng:

- Vậy Diệp mỗ liền cáo từ!

Đến tu vi như Diệp Thiên, tâm tính hắn căn bản là không cần tận lực phòng bị cái gì, chỉ cần ở đây có người sinh ra ác niệm đối với hắn, trước tiên Diệp Thiên có thể cảm ứng được. Nếu quả thật là như vậy, Diệp Thiên cũng không ngại làm ra một hồi giết gà dọa khỉ.

Những người đang ngồi này tuy rằng không biết bản lĩnh này của Diệp Thiên, nhưng vô luận là đan dược Diệp Thiên lấy ra hay là năng lực biểu hiện ra ngoài, chỉ cần là một người có tư duy bình thường, sợ là cũng sẽ không đi dùng chút thủ đoạn đường ngang ngõ tắt đi đối phó hắn. Dù sao có thể làm đến vị trí bọn họ hiện tại, cũng không phải dựa vào một ít thủ đoạn nhỏ có thể làm được.

Non xanh nước biếc lại không bị ô nhiễm, nhất là chỗ chôn cất Lý Thiên Nguyên, ngọn núi đều bị Diệp Thiên mua lại, trên núi đủ loại hoa cỏ, cây ăn quả, lúc này đang mùa thu, khắp núi đều bay một mùi thơm quả ngọt.

- Sư phụ, sư huynh đệ chúng con đến thăm người, còn có đồ tôn của người, Ma Y nhất mạch chúng ta đã thịnh vượng lên rồi!

Trước mộ phần Lý Thiên Nguyên, bày đầy loại tế phẩm, Diệp Thiên giơ ba nén hương cao quá đỉnh đầu, sau khi cùng mọi người quỳ xuống lạy, đem hương cắm ở phía trước mộ phần, lại lấy một chai rượu ngũ lương ra, mở miệng nói rằng:

- Sư phụ, Thôi Bối Đồ tức là bộ sách sinh tử, đệ tử đã tìm đủ, người ở dưới Cửu tuyền cũng có thể an tâm.

Đứng dậy, nhìn phía sau mình mọi người cúi xuống bái, Diệp Thiên cũng cảm thấy tự hào.

Diệp Thiên vốn cho rằng Ma Y nhất mạch chỉ còn lại có mình, nhưng hiện tại chẳng những có thêm ra hai vị sư huynh đạt cảnh giới Tiên thiên, còn thu nạp ba đệ tử.

Nhất là đệ tử tuổi nhỏ nhất - Giang Sơn, trong lĩnh vực bói toán tướng thuật có thiên phú thật tốt, ở thuật bói toán đơn thuần, Giang Sơn đã gần như trò giỏi hơn thầy, rất nhiều chuyện Diệp Thiên đều nhìn thấy mịt mờ không rõ, Giang Sơn đều có thể thổi diễn ra một tia manh mối.

Mà hai người Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn, cũng đều từ những đệ tử mà Lô Hổ tìm tới, thu được vài đồ đệ tư chất phi thường cao, người Trung Quốc coi trọng truyền thừa, bọn họ nếu không thể truyền lại thuật của chính mình, sau khi chết sợ là đều không mặt mũi nào đi gặp sư phụ.

Hiện những người của Ma Yđang tụ tập ở trong này, chừng hơn hai mươi người, một vài đệ tử tư chất tâm tính vẹn toàn, sẽ trở thành căn cơ làm cho Ma Ynhất mạch ngày sau phát triển lớn mạnh hơn. Diệp Thiên có thể đoán trước được, sau trăm năm nữa, Ma Ynhất mạch sẽ thịnh vượng như thế nào.

- Diệp Thiên, sư phụ trên trời có linh thiêng, cũng có thể cảm thấy được an ủi.

Sau khi bái lạy trước mộ phần Lý Thiện Nguyên, Cầu Tâm Gia cũng thấy thật cảm khái. Hần cả đời này đi nhiều nơi, trải qua không ít đau khổ, vốn tưởng rằng chính mình sẽ chết già nơi núi rừng, lại không ngờ sau khi gặp tiểu sư đệ, cuộc sống đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, mở ra một cánh cửa thế giới khác.

Sau khi cho những môn nhân đệ tử đi về, sư huynh đệ ba người ngồi thật lâu trước mộ, tuy rằng nói là sư phụ chỉ là dẫn vào cửa tu hành, nhưng nếu không có Lý Thiện Nguyên, quỹ đạo vận mệnh ba người bọn họ hoàn toàn bị thay đổi, tuyệt đối sẽ không có thành tựu như hôm nay.

Diệp Thiên nhìn về phía Cầu Tâm Gia, nói rằng:

- Đại sư huynh, huynh cùng nhị sư huynh tuổi đã không nhỏ, không cần phải chờ đệ cùng tiến vào kết giới, bằng không chúng ta đi đến Thần Châu kết giới trước, đệ đưa các huynh vào?

Cùng Diệp Thiên bất đồng, Cầu Tâm Gia đã hơn trăm tuổi, cho dù thăng cấp Tiên thiên thì sẽ tăng thọ, cũng chỉ là một hai trăm năm, nếu không thể tu thành kim đan đại lộ trong lúc này, cuối cùng họ vẫn sẽ hóa thành một đồng đất vàng.

Nhưng cho dù tại Thần Châu kết giới kia cảnh giới Tiên thiên xuất hiện vô số, Kim đan đại lộ cũng là cảnh giới khiến người ta khó có thể với tới, Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn sống ở giới thể tục linh khí thiếu thốn này, muốn tiến thêm một bước, cũng là khó càng thêm khó.

- Tiểu sư đệ, chúng ta chờ đệ.

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, nói rằng:

- Cũng không phải ta cùng nhị sư huynh của đệ sợ chết, không dám một mình tiến vào không gian kết giới, mà là chúng ta cũng muốn ở lại hồng trần thêm một thời gian, chờ tâm trạng tăng lên, như vậy ngày sau tu hành sẽ có ích!

Cầu Tâm Gia tuy rằng ở ẩn hơn nửa thế kỷ, nhưng thiên phú của hắn cao, kỳ thật cũng không dưới Nam Hoài Cẩn. Hắn xuất thân đạo giáo, nhưng cùng tinh vân pháp sư tương giao, tâm đầu ý hợp, thường xuyên ngồi cùng một chỗ biện luận thiên cơ, đối với ba phái Phật - Đạo - Nho đều có nghiên cứu sâu sắc.

Sau khi đọc một phần bút ký của Trương Tam Phong mà Diệp Thiên viết ra, Cầu Tâm Gia cho ra một kết luận, là tu đạo tức tu tâm, sau khi tiến vào đến tiên thiên, tu tâm càng thêm trọng yếu, chỉ cần cảnh giới đạt đến, kim đan đại lộ cũng không phải không thể thành công.

- Được, vậy đến lúc đó sư huynh đệ chúng ta ba người sẽ cùng vào giới tu đạo!

Diệp Thiên cũng hiểu được đạo lý trong lời của Cầu Tâm Gia, nghĩ cuộc sống ngày sau sắp sửa phát sinh muôn hình muôn vẻ, Diệp Thiên cũng nhịn không được nhiệt huyết mênh mêng.

Chương 933: Mười năm (2)

Nhóm dịch Hana

Nguồn: Mê Truyện

Sau khi ngồi một lúc lâu trên núi, đám người Diệp Thiên về điện thờ trên sườn núi, là nơi khởi nguồn Ma Ynhất mạch đương đại, hơn nửa hàng năm Diệp Thiên đều phải đến ở đó vài ngày, cho nên điện thờ được tu sửa mở rộng rất nhiều, hơn nữa cũng có hương khói.

- Chú Nhị Lãng, chú thế nào, thân thể có khỏe không? Không phải đã thuê người quét tước vệ sinh rồi sao, chú cũng không cần làm những việc này!

Đi vào trước điện thờ, Diệp Thiên thấy một người đang cầm chổi dọn dẹp.

Trông giữ đạo quan, vẫn cứ là hai vợ chồng chú Nhị Lãng, nhưng người lúc trước tráng niên, hiện tại đã là người hai thứ tóc, nhưng ở trong núi lâu, thân thể cũng thập phần cường tráng. Đã nhiều ngày nay, mỗi ngày hẳn đều phải xuống núi vài lần, đi khuân vác một ít vật tư trên núi cần.

- Diệp Thiên, khinh thường chú Nhị Lãng phải không?

Nhị Lãng đoạt lấy chổi từ trong tay Diệp Thiên, bắt mẫn nói:

- Ta mỗi ngày còn có thể ăn hai cân thịt, nếu không hoạt động một chút, sao có thể tiêu hóa được? Được rồi, ngươi đi bận việc đi, tiểu tử Phong Huống kia đến đây, lúc này còn tìm cháu đấy!

- Này, chú Nhị Lãng, tiểu tử nhà chú ở kinh thành cũng không tệ lắm, cháu vẫn luôn để ý nó, chú cứ yên tâm đi.

Diệp Thiên cười gật gật đầu, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Năm đó người ở Lý gia thôn, đối với cha con Diệp Thiên thật sự không tòi, mấy năm nay Diệp Thiên cũng không quên hồi báo những người quen ở Lý gia thôn.

Chi cần là con cháu Lý gia thôn, hẳn đều đưa lên học đại học ở kinh thành, mà còn chịu chi toàn bộ học phí cùng sinh hoạt phí cho bọn họ, rất nhiều người sau khi tốt nghiệp đều lưu tại trong thành, xem như kết thúc kiếp nghề nông của sống tổ tông.

Ở trên núi ba ngày, lại ở trong nhà Phong Huống thêm mấy ngày, lúc này Diệp Thiên mới quay trở về kinh thành, về phần Cửu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn, lại chưa trở về Hongkong, mà kết bạn đi bộ chu du cả nước, dựa theo lời nói của bọn họ nói, muốn trước tiên xâm nhập hồng trần, mới có thể từ trong hồng trần giải thoát được.

Về tới kinh thành, Diệp Thiên phong ấn tu vi của mình, cũng không tận lực tránh hô hấp không khí vẫn đục, hoàn toàn biến thành một người bình thường, mỗi ngày ngoài nghiên cứu thư pháp, điền tịch, chính là chơi đùa với con trai, chân chính sống cuộc sống bình thường.

Thời gian như thoi đưa, chỉ chớp mắt đã qua mười năm, Diệp Thu bi bô tập nói đã sắp lên tiểu học, mà các bác và cô của Diệp Thiên cũng ngày càng thấy già đi, mà ngay cả nét xinh đẹp trên mặt Tống Vi Lan kia cũng đã hiện dấu vết năm tháng.

Đều đều áp chế chính mình mười năm, trong mười năm này, Diệp Thiên không hề ngồi xuống vận công một lần, chỉ cố gắng cẩn thận

hiểu rõ trăm sắc thái cuộc sống sinh hoạt. Nguyên thần của hắn sớm đã lay dịnh đầy khói lửa phàm trần.

- Diệp Thiên, con trai còn nhỏ như vậy, anh cho nó chạy nơi nơi, em thật lo lắng...

Trong tứ hợp viện ở kinh thành, Vu Thanh Nhã đang nói chuyện với chồng, tuy rằng đã sắp bốn mươi tuổi, nhưng từ trên mặt Vu Thanh Nhã nhìn không ra bất cứ dấu vết năm tháng, vẫn như năm đó mới gặp Diệp Thiên, vẫn là thiếu nữ thanh thuần ở trường đại học Thanh Hoa nghênh đón tân sinh viên.

- Diệp Thu không nhỏ đâu, năm đó khi anh lớn bằng nó, đã sớm đi theo sư phụ chu du cả nước, lúc đó trị an xã hội cũng không được tốt như hiện tại!

Diệp Thiên vừa nói chuyện cùng vợ, vừa viết chữ trên bàn học dưới gốc cây đại thụ trong viện.

Mười năm nay, ngoài đọc điển tịch ba phái Phật - Đạo - Nho, Diệp Thiên lại đem thư pháp luyện tập từ nhỏ ra, mỗi ngày nếu không viết mấy bức tự, cả người cũng không thoải mái.

Mà khí chất cả người Diệp Thiên cũng đã xảy ra biến hóa thực lớn, trên người hắn cảm thụ không được bất cứ khí tức gì của người tu đạo, nhìn qua như là một người đàn ông bình thường nhất ở nhà, mỗi ngày đều giữ thói quen sáng sớm luôn sẽ chuẩn bị tốt bữa sáng cho người nhà.

- Anh đừng lấy con trai ra so sánh với anh, anh từ nhỏ đã có một bụng ý nghĩ xấu, con trai thì không...

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, Vu Thanh Nhã tức giận tỏ ra xem thường, tính tình con trai so với tính nhanh nhẹn Diệp Thiên khi còn bé bất đồng, con trai hắn lại có một tính cách trầm ổn vượt xa bạn cùng lứa tuổi, khi còn rất nhỏ mà nói chuyện và làm việc giống như là người lớn. Cho tới bây giờ nó cũng chưa làm ra những chuyện để Vu Thanh Nhã phải cáu giận.

Thời gian này người thành thật luôn phải chịu thiệt thòi, cho nên Vu Thanh Nhã rất là không hài lòng đối với quyết định của Diệp Thiên là để cho con trai hàng năm kỳ nghỉ đông và nghỉ hè đi theo Cầu Tâm Gia chu du cả nước. Hai người không ít lần bới vì việc này mà cãi nhau.

Nhìn thấy bộ dáng giận dữ của vợ, Diệp Thiên buông bút lông trong tay, rửa tay ở chậu rửa mặt bên cạnh, cười nói:

- Thanh Nhã, đi ngàn dặm đường, còn hơn đọc vạn quyển sách, em không cần lo lắng, tiểu tử kia rất quý quái!

Nói đến con trai, Diệp Thiên cũng thấy buồn cười, nhưng hẳn hiểu con hẳn rõ hơn vợ, từ lúc sinh ra từ trong bụng mẹ đã bị Diệp Thiên đưa vào thực khí Tiên Thiên, sau khi ba tuổi Diệp Thu vẫn không bị không khí phạm trần thể tục xâm nhiễm, biến thành một đứa trẻ bình thường.

Không như Diệp Thiên khi còn bé nghịch ngợm gây sự, Diệp Thu lại dị thường trầm ổn, nói chuyện làm việc đều giống người lớn.

Nhưng Diệp Thiên biết, sau lưng con trai hẳn làm chuyện xấu cũng không ít, khi năm tuổi đã đem dược thảo trong nhà kho vào phòng luyện đan, làm cho cả nhà đau bụng một tuần, sau đó còn làm bộ như không có việc gì.

Mà những đồ cổ của Diệp Đông Bình coi như là bị hỏng, cũng bắt đầu từ lúc Diệp Thu lên sáu tuổi, hàng năm đều sẽ mất tích kỳ diệu một hai cái.

Khi Diệp Thiên phát hiện những đồ cổ bị mất đều lưu lạc đến Phan gia viên, đi hỏi con trai, đáp án có được chính là tự lo chuyện tiền nong cho mình, hẳn không muốn dùng tiền của người khác. Đương nhiên, những điều này là bí mật giữa hai cha con, mà ngay cả Vu Thanh Nhã đều không biết.

Từ tám tuổi, Diệp Thu mới bắt đầu chính thức được hẳn dạy tu đạo, có lẽ là từ nhỏ đã có trụ cột, thiên phú biểu hiện ra ngoài của Diệp Thu làm người ta ghen hợm nhìn trần trời. Lấy tốc độ tăng lên một cái cảnh giới mỗi năm, đến mười một tuổi, tu vi cư nhiên cũng đã là Tiên Thiên sơ kỳ.

Cho nên Diệp Thiên căn bản là không sợ con trai hẳn ở bên ngoài chịu thiệt, không nói đến có Đại sư huynh đi theo, chính là một mình Diệp Thu đi ra ngoài, với tính tình của hẳn, không chừng đem người khác bán đi còn có người giúp hẳn kiếm tiền ấy chứ.

- Anh ấy, lúc nhỏ coi con như bảo bối, hiện tại lại mặc kệ không hỏi, thật sự là không có biện pháp hiểu được anh!

Vu Thanh Nhã nhẹ nhàng đánh một quyền vào đầu vai Diệp Thiên, trên mặt lại tràn đầy vẻ hạnh phúc, mười năm nay chồng vẫn luôn bên cạnh mình, Vu Thanh Nhã đã rất thỏa mãn.

- Nói đến con, con liền tới, Thanh Nhã, bọn họ đã trở lại.

Diệp Thiên bỗng nhiên trong lòng vừa động, ngẩng đầu nhìn lại hướng cổng viện, phía trước truyền đến tiếng la vui sướng của cô Diệp Thiên, Diệp Thu vừa đi hơn hai tháng, nhưng làm cho mấy bà cô này nhớ muốn chết được.

Không lâu sau, Diệp Thu bị một đám bà đưa đi vào trung viện, tiểu tử mười một tuổi kia bộ dạng rất giống với Thanh Nhã, bộ mặt thanh tú, trong mắt mang theo một loại chín chắn vượt qua cái tuổi của nó. Nhưng sau khi nhìn thấy ba mẹ, vẫn lộ ra một tia vui mừng.

- Diệp Thu, tại sao lại đen như vậy?

Vũ Thanh Nhã đau lòng ôm con trai vào trong ngực, Diệp Thu tựa hồ có chút không quen, nhưng sau khi cảm nhận được tình thương của mẹ, chỉ hơi hơi tránh người, nhưng cũng không động đậy.

- Ba, con đã trở về, Đại sư bá về Hongkong rồi ạ!

Tuy rằng khi còn bé Diệp Thiên cung chiều con trai nhất, nhưng từ sau khi Diệp Thu đến sáu tuổi, lại sợ nhất người cha cho tới bây giờ cũng chưa từng nổi giận với mình này, làm cho Vũ Thanh Nhã vẫn luôn rất ghen tỵ.

- Ủ, đi nghỉ ngơi đi, buổi tối nói cho ba biết lần này hiểu biết những gì...

Diệp Thiên gật gật đầu, tùy tay vò bức tranh chữ vừa viết cho tới trưa thành một đống. Ba năm trước, tranh của Diệp Thiên đã từng lưu lạc ra ngoài một tấm, lập tức khiến cho giới thư pháp khiếp sợ, từ sau đó, mỗi lần Diệp Thiên viết xong, luôn theo thói quen tiêu hủy hết.

Cũng như Diệp Thiên, Diệp Thu cũng là dòng độc đinh duy nhất của Diệp gia, hấn trở về cũng làm cho mọi người Diệp gia tụ họp lại. Buổi tối sau một hồi náo nhiệt, hai cha con ngồi ở hậu viện tán gẫu, Diệp Thiên không nói thêm gì, chỉ nghe con trai nói chuyện lần này ra ngoài du lịch hiểu biết được.

- Há? Phía đông bắc, chẳng lẽ là...

Bên tai truyền đến thanh âm hơi non nớt của con trai, chân mày Diệp Thiên bỗng nhiên nhíu lại, ngẩng đầu hướng về phía đông bắc nhìn lại.

- Ba, làm sao vậy?

Diệp Thu nhìn thấy biểu hiện của cha, không khỏi kỳ quái hỏi, từ khi có ký ức bắt đầu, có lẽ hấn chưa thấy phụ thân gặp được việc khó nào, cho tới bây giờ đều không lộ ra vẻ mặt này.

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 934

Hắc Giao Độ Kiếp 1

Đi gọi điện thoại cho các sư bá của con, bảo bọn họ đi Trường Bạch sơn.

Diệp Thiên đứng dậy, sau khi nhắc con trai một câu, chính mình lại đi đến hướng phòng của cha mẹ, bảy tám năm rồi hẳn không có ra ngoài, nhưng lúc này đây cũng lại phải đi, bởi vì trong lòng hẳn có một tia cảm ứng, lão bằng hữu cơ duyên đã đến.

Tuy rằng mấy năm nay Diệp Thiên đưa thân vào hồng trần, tu vi không có chút nào tiến bộ, nhưng cảnh giới nơi tim của hẳn cũng hoàn toàn được củng cố, hơn nữa có tầng trường trên diện rộng, hoàn toàn đuổi hết những ảnh hưởng không tốt ngày xưa giết chóc mang đến.

Theo tâm lý ổn định tăng tiến, Diệp Thiên còn phát hiện suy nghĩ của mình càng hiểu rõ mọi thứ hơn, mặc kệ cách xa nhau rất xa, chỉ cần có người nhắc tên của hẳn, Diệp Thiên luôn có thể cảm ứng được. Hơn nữa đối với những người và vật mà mình chú ý, cũng mơ hồ có thể cảm ứng được một ít hiện trạng của bọn họ.

Vừa rồi trong lòng Diệp Thiên chấn động, phát hiện Hắc Giao tại Trường Bạch sơn, tựa hồ đã xảy ra một vài biến hóa, Diệp Thiên cảm giác được, nếu lần này không đi, có lẽ sẽ vĩnh viễn không thấy được vị lão bằng hữu này.

Sau khi thông báo với cha mẹ, Diệp Thiên mang theo con trai trực tiếp đi ô-tô đến sân bay, lên một chiếc máy bay cả năm chờ đợi sân bay. Những chuyến bay của sân bay này đang chuẩn bị cất cánh đều hoãn lại, nhường đường cho phi cơ của Diệp Thiên ...

- Diệp Thiên, chuyện gì xảy ra?

Sau khi chuyến phi cơ Diệp Thiên ngồi đáp xuống sân bay Trường Bạch sơn, Hồ Hồng Đức sớm đã chờ ở trong sân bay, năm này đã sáu mươi mà nhìn qua ông ta còn trẻ hơn so với mười năm trước nhiều, sắc mặt hồng hào, một đầu tóc bạc trở nên đen bóng, nhìn qua giống như là người trung niên hơn bốn mươi tuổi.

Đây đều do năm năm trước Hồ Hồng Đức thăng cấp đến cảnh giới Tiên thiên. Kỳ thật nếu không phải Hồ Hồng Đức năm đó cố tự tu luyện làm trên người bị thương nhiều chỗ, sợ là đã sớm có thể thăng cấp. Năm năm trước, chính là Diệp Thiên đích thân hộ pháp cho ông ta.

- Là Hắc Giao sắp độ kiếp, cháu đến tiễn lão bằng hữu một đoạn đường!

Diệp Thiên cũng không có giấu diếm cái gì, khi Hắc Giao và hắn kết bạn trong núi, Hồ Hồng Đức có mặt tại đương trường, trừ mình ra, sợ là người mà Hắc Giao nhận thức chỉ có Hồ Hồng Đức.

Trở lại biệt thự của Hồ Hồng Đức tại ngoại ô thành phố Trường Bạch sơn nghỉ một đêm, sáng sớm hôm sau, đám người Cầu Tâm Gia cũng chạy tới, đồng hành còn có Nam Hoài Cẩn, Tả Gia Tuấn, Lôi Hồ cùng Chu Khiếu Thiên. Ngoài Nam Hoài Cẩn, còn lại mấy người đều là môn hạ của Ma Ytiển vào đến Tiên thiên.

Chu Khiếu Thiên từ tám năm trước, liền thành công thăng cấp đến Tiên thiên, những năm gần đây giao lưu cùng dị năng giả các quốc gia trên thế giới, đều là hắn cùng Lôi Hồ đi, trong đó không ít lần gây giết chóc và kinh sợ, cũng tạo nên uy danh hiển hách của hai người.

Cho nên tuy rằng chính quyền quốc nội mấy năm nay biến hóa lớn, Nhạc chủ tịch và Ngô tổng bọn họ đã lui xuống, nhưng Ma Y nhất mạch luôn là thân hộ mệnh cho quốc. Sáu năm trước vị tân chủ tịch tiền nhiệm kia, còn thường xuyên đến thăm Diệp gia, là khách quen của tứ hợp viện.

- Diệp Thiên, hiện tại đệ rốt cuộc là tu vi gì? Sao ta không phát hiện được thực khí trong cơ thể đệ?

Bởi vì danh tiếng quá lớn, Nam Hoài Cẩn không muốn ra mặt, mấy năm trước đã từng tự đạo tự diễn tiết mục nhập định, sau đó vẫn luôn ẩn cư ở biệt thự trên Căng đảo, cũng đã năm sáu năm không nhìn thấy Diệp Thiên.

- Đúng vậy, tiểu sư đệ, đệ phong ấn lên chính mình, tu vi không phải sẽ chịu tổn thương sao?

Cầu Tâm Gia cũng mang ưu tư nhìn về phía Diệp Thiên, hiện tại Diệp Thiên hoàn toàn giống như là người thường, thậm chí khỏe mạnh đều có một nếp nhăn, với tu vi Tiên thiên của bọn họ, đều nhìn không ra sự khác nhau của Diệp Thiên cùng thường nhân, chỉ cảm thấy trong người Diệp Thiên tràn đầy không khí bản, nhìn không ra một đặc thù của người tu đạo.

- Đại sư huynh, vô phương ...

Diệp Thiên ha ha cười, tâm niệm vừa động, giả đan bị đóng cửa đã lâu chậm rãi chuyển động, nhẹ nhàng từng đợt từng đợt thực khí từ đan điền tràn ra. Nháy mắt, lỗ chân lông quanh người Diệp Thiên giãn mở, một tia khí tức màu đen từ trong cơ thể hắt tràn ra.

Nhưng chỉ một lát, cả cơ thể Diệp Thiên liền phóng xuất ra một tia sáng bóng trong suốt, huyết khí giống như Trường Giang và Hoàng Hà mãnh liệt mênh mông, cũng bị Diệp Thiên áp chế ở trong cơ thể, không dám tiết ra chút nào, đây là hấn sợ thu hút kim đan lôi kiếp.

Há mồm vừa phun, bản mạng phi kiếm dài không quá ba tấc xuất hiện ở trước người, trong chớp mắt liền dài hơn một thước, Diệp Thu chưa bao giờ nhìn thấy phụ thân triển lộ tu vi chỉ biết trợn mắt há hốc mồm...

- Ba, đây là...

Diệp Thu tuy rằng biết cha là môn chủ Ma Y nhất mạch, được mấy người sư bá sư huynh tôn trọng, nhưng ở trong ấn tượng của cậu, cha cậu vẫn luôn giống như là người thường, chưa từng có hiển lộ ra thủ đoạn gì, giờ phút này cũng nhìn mà ghen hống trần trời.

- Đi, cha mang con vào núi!

Diệp Thiên cười cười, vươn tay kéo, một dòng thực khí thổi quét bên hông Diệp Thu, cuốn lấy bản mạng phi kiếm của mình, trên không trung hơi dừng lại, hóa thành một mũi nhọn biến mất ở bên trong bầu trời đêm.

Đám người Cầu Tâm Gia dưới sự trợ giúp của Diệp Thiên, tuy rằng cũng luyện thành phi kiếm, nhưng tu vi không đủ, cũng không thể ngự kiếm phi hành, chỉ có thể đẩy thực khí lên tới không trung, đi theo phía sau Diệp Thiên hướng vào Trường Bạch sơn mà bay đi.

Đi bộ cần vài ngày lộ trình, nhưng dưới ngự kiếm của Diệp Thiên phi hành, cũng chỉ là ngắn ngủn hơn mười phút mà thôi, sau một lát, thân hình Diệp Thiên và con trai liền dừng ở phía ngoài đầm Hắc Long, ngẩng đầu nhìn không trung, sắc mặt Diệp Thiên có chút ngưng trọng.

- Ba, ba thật lợi hại!

Luôn luôn trầm ổn lúc này Diệp Thu cũng mang vẻ mặt kích động, cuối cùng cậu vẫn là một đứa nhỏ, mấy năm nay từ inte không ít lần xem tiểu thuyết tiên hiệp huyền hoặc, nhưng không ngờ cha của mình có thể thần thông như thế, hưng phấn làm cho cậu nhất thời biểu đạt thành lời.

- Đứa nhỏ này, về cảnh giới Đại sư bá không phải đều đã nói với con sao?

Diệp Thiên cung chiều sờ sờ đầu con trai, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời, quay đầu nhìn lại hướng cửa đằm Hắc Long, thân hình bật lên một cái, mang theo con trai đứng ở cốc, lớn tiếng cười nói:

- Lão bằng hữu, ta tới thăm ngươi!

- Gì!

Một thanh âm có chút giống như rỗng gầm từ sâu trong cốc truyền ra, theo thanh âm, hơi sương tràn ngập trong sơn cốc nhất thời tan thành mây khói, một quái vật thân thể dài chừng ba mét có dư, cả người đầy lân giáp màu đen, từ trong đầm đen như mực lộ ra thân hình.

Nhất là ánh mắt của Hắc Giao, như là một đôi đèn lồng, bắn ra hai ánh sáng khiếp người.

Nhưng khi nhìn Diệp Thiên, hai mắt lạnh lùng của Hắc Giao mới lộ ra một tia ấm áp. Bay về phía trước tìm kiếm, cả thân hình bay lên, trong một đám sương mù màu trắng bao vây bay về phía ngoài cửa cốc, giống như giao long rời bên đặng vân giá vũ.

- Ba, đây... Đây là rồng sao?

Đứng ở bên canh Diệp Thiên, Diệp Thu đã sớm bị hoa mắt choáng váng, cho dù cậu từ tiểu được thừa hưởng tính cách to gan lớn mật của cha. Nhưng đột nhiên nhìn thấy quái vật như thế. Cũng nhìn không được hai đầu gối như nhũn ra, nếu không phải dắt tay Diệp Thiên, sợ là sớm đã ngã quay trên mặt đất.

- Nào có dễ dàng hóa rồng như vậy? Giờ phút này chỉ là bỏ đi thân rắn hóa giao long mà thôi!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, hẳn chú ý thấy một sừng trên cái trán Hắc Giao kia dài thêm rất nhiều, hơn nữa màu sắc trở nên trong suốt, giống như ngọc thạch. Dưới thân Hắc Giao, hai chân vốn có thứ như là móng vuốt, sinh ra ba móng dài.

Tục ngữ nói Giao có ba móng. Long có năm móng, Hắc Giao sở hữu hình dáng đặc thù, đều là từ Giao tiến hóa, chứ không phải như cổ nhân đem cá sấu cho rằng là giao long. Nếu Hắc Giao tiến hóa thành công, thật có thể nuốt mây phun sương, có một chút đặc tính của thần long.

- Diệp Thiên, ta sắp rời đi, lão bằng hữu, người cùng ta đi nhé?

Hắc Giao thân mật dùng một sừng chạm nhẹ Diệp Thiên, nó đã cảm giác được ở lại đây, trong không gian này không thể dùng được. Hơn nữa đã bị thiên đạo áp chế, tu vi không tiến mà sẽ lui. Nên lúc này mới phóng xuất ra khí cơ, chuẩn bị nghênh đón thiên kiếp của chính mình.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 935

Hắc Giao Độ Kiếp 2

Tuy rằng Diệp Thiên áp chế tu vi của mình, nhưng vẫn bị Hắc Giao liếc mắt một cái liền xem thấu, nó biết Diệp Thiên cũng có thể Phá vỡ Hư Không. Rời khỏi cái không gian này, nên mới có câu hỏi này.

- Biết ngươi muốn hóa Giao, ta cố đến hộ pháp cho ngươi!

Diệp Thiên lắc lắc đầu, nói rằng:

- Ta ở thế tục còn có chút vương bận, hiện tại đi không được, lão bằng hữu, sẽ có một ngày chúng ta sẽ gặp lại, hy vọng khi đó ngươi có thể càng thêm cường đại!

Tại thế gian này, bởi vì vạn vật có linh giác, tuy rằng động vật cũng có thể tu luyện, nhưng so với nhân loại thì gian nan ngàn vạn lần. Nhưng khi động vật tu luyện thành công, thực lực cũng mạnh hơn so với con người rất nhiều, sau khi Hắc Giao hóa Giao, cơ hồ cùng cấp với kim đan hậu kỳ của giới tu giả.

- Các ngươi là ai?

Hắc Giao bỗng nhiên ngẩng cao đầu, trong ánh mắt mang theo hàn ý nhìn về không trung phía xa, một uy áp kinh thiên động địa lan tràn đi, làm cho thân hình đám người Cầu Tâm Gia trên không trung sôi nổi bị áp chế rơi xuống.

Sinh vật Tu luyện thành công khi biến hóa cùng thăng cấp, thường thường cũng là lúc suy yếu nhất, giống như là khi Hắc Giao còn nhỏ lột da, mỗi một lần đều sẽ mất nửa tháng không thể nhúc nhích, cho nên khi nhìn thấy nhóm người này thực lực mạnh, nhất thời thấy căng thẳng.

Cảm nhận được sát ý trong lòng Hắc Giao, Diệp Thiên vội vàng nói rằng:

- Hắc Giao, đây là đồng môn sư huynh đệ của ta, cùng đi hộ pháp cho người!

- Cảm ơn người, lão bằng hữu!

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, hàn ý trong mắt Hắc Giao mới chậm rãi tan đi.

- Ta vẫn luôn không muốn thu hút thiên kiếp, chính là vì chờ người đến, hy vọng chúng ta ngày sau có thể gặp lại!

Hắc Giao trên đường tu luyện, vẫn đều là một mình một đường, mãi đến sau khi gặp gỡ Diệp Thiên, mới từ trong tay đạo nhân kia lấy được pháp quyết yêu tu. Sau khi tu vi tăng đột phá, trong lòng Hắc Giao, không thể nghi ngờ là Diệp Thiên là người đáng tin nhiệm nhất.

- Lão bằng hữu, người lui ra phía sau một ít, ta sợ thiên kiếp sẽ làm thực khí trong người người bị hấp dẫn, làm cho người cũng bắt đầu độ kiếp!

Hắc Giao làm việc cũng không lè mè, nếu Diệp Thiên không nguyện ý rời đi, nó sẽ chuẩn bị độ kiếp. Nói xong, nguyên khí trong người Hắc Giao cuộn cuộn, một huyết khí cực kỳ cường đại từ một sừng của nó phóng lên cao.

- Âm...

Ngay khi Hắc Giao phóng xuất ra toàn bộ khí cơ của chính mình, bầu trời đêm sáng sủa ngay cả một tia mây đen đều không có, bỗng nhiên từ hư không truyền đến một tiếng sấm, sau đó những khối mây đen lớn tụ tập mà đến, tinh quang và ánh trăng đều bị mây đen che lại, toàn bộ phía trên đầm Hắc Long nhất thời trở nên thành hắc ám.

- Đại sư huynh, đứng cách ba mươi dặm!

Cảm thụ được mây đen đỉnh đầu tựa hồ sắp hạ xuống, nhìn mây đen ẩn hiện lôi quang, huyết khí cả người Diệp Thiên bốc lên, nguyên khí bị áp chế hơn mười năm rục rịch, trong kinh hải hấn vội vàng vươn tay kéo con trai, thân hình rời khỏi chỗ tia chớp đến hơn mười dặm.

- Tiểu sư đệ, đây... Đây là lôi kiếp sao?

Đại lộ uy áp, ngay cả Diệp Thiên đều không thể chịu được, càng không cần phải nói đám người Cầu Tâm Gia mới vừa thăng nhập Tiên thiên chưa quá mười năm, không cần Diệp Thiên nhiều lời, bọn họ đều bay nhanh rời khỏi phạm vi kiếp vân, đứng xa xa nhìn về

phương hướng đâm Hắc Long.

Diệp Thiên gật gật đầu, nói rằng:

- Đúng vậy, đây là Hắc Giao hóa Giao kiếp, chỉ cần vượt qua lời kiếp lần này, nó có thể trở thành Giao chân chính, ngày sau lần thứ hai hóa rồng kiếp, nó sẽ trở thành thần long!

Tại Bồng Lai tiên đảo, ngay cả Cùng Kỳ và kim mao toan là những dị thú trong câu chuyện thần thoại đều gặp, trong truyền thuyết rồng sợ là cũng từng tồn trên thế gian. Trước mắt Hắc Giao chính là chứng cứ rõ ràng nhất, nếu trên đầu có thể sinh ra thêm một sừng, hình tượng kia với rồng cũng không có cái gì bất đồng.

Dùng một chút, Diệp Thiên tiếp tục nói rằng:

- Đại sư huynh, ngày sau chúng ta đều phải vượt qua lời kiếp, các huynh hãy linh hội, để tích lũy cho ngày sau một ít kinh nghiệm!

Mang đồng môn tới đây, không phải là Diệp Thiên bản tên không đích, linh khí địa cầu không còn, cơ hồ khó có thể gặp được lời kiếp, Hắc Giao độ kiếp cũng là một kinh nghiệm khó được, Diệp Thiên hộ pháp cho Hắc Giao, đồng thời, cũng có để cho các sư huynh đệ từ lãnh hội một chút uy lực từ lời kiếp.

- Chúng ta hiểu rồi, tiểu sư đệ, lời kiếp sắp bắt đầu!

Cầu Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn so sánh với mười năm trước, nhìn như không có gì khác nhau, thực khí trong người cũng không tăng trưởng bao nhiêu, nhưng nhờ trải qua hồng trần tôi luyện trăm năm, tâm tính cũng trở nên không thể phá vỡ, cho dù là Diệp Thiên với cảnh giới giả đan kỳ, sợ là tâm tính so với hai sư huynh còn yếu hơn không ít.

Theo lời nói của Cầu Tâm Gia, mây đen trên không trung càng lúc càng nhiều, khắp không trung tựa hồ sắp đổ xuống trên mặt đất, là những tia chớp như là ngân xà lóe ra trong mây, làm người ta sợ.

Uy áp để cho mấy người bọn Diệp Thiên đứng cách mười km không thể ở lại trên không trung, chỉ có thể rời đến một ngọn núi, cũng may thị lực mọi người đều là người thường không thể sánh bằng, vẫn có thể thấy rõ ràng tình hình Hắc Giao độ kiếp.

- Oanh!

Một tia chớp to như cánh tay, mang theo uy áp diệt thế đánh thẳng vào Hắc Giao trong sơn cốc, năng lượng trong đó làm cho mấy người Diệt Thiên sinh ra sợ hãi, nhưng Hắc Giao cũng vẫn ngẩng cao đầu, một sừng lóe ra một mảng sáng bóng, khi va chạm với tia chớp, tia chớp từ một sừng chạy dài xuống, toàn bộ thân thể Hắc Giao đều lóe ra ánh sáng chói mắt.

- Gì ...

Trong miệng Hắc Giao phát ra một tiếng thét dài, thân thể bay lên trời, toàn bộ đắm chìm trong lôi quang.

Với khí lực khổng lồ của Hắc Giao, chịu sấm đánh như vậy cũng không hề khó khăn, mà trong sấm sét cũng ẩn chứa năng lượng, làm cho kết cấu trong người nó trở nên càng hoàn mỹ. Ở trình tự tiến hóa rất cao, cảm nhận được chỗ tốt từ nó, Hắc Giao toàn lực phóng xuất ra khí cơ, muốn dẫn dụ tới càng nhiều lôi kiếp.

Tựa hồ cảm nhận được sự khiêu khích của Hắc Giao, sấm sét từ không trung đánh xuống tới tấp, trong lúc nhất thời, phía trên đầm Hắc Long đầy tiếng sấm và ánh chớp, một thân thể khổng lồ lập lòe ở trong đó, lúc này tiếng thét của Hắc Giao cũng trộn lẫn một cảm giác đau đớn, hiển nhiên đang cực lực chịu đựng.

- Yêu Tu hành, Lôi... lôi kiếp lại kinh khủng đến như thế?

Ngoài Lôi Hồ đã từng tại "Bồng Lai" tiên đảo nhìn thấy Lôi kiếp ra, đám người Cửu Tâm Gia cũng chưa khi nào gặp qua kỳ cảnh này, một đám đều nhìn xem trọn mắt há hốc mồm không thể tin. Nếu đổi thành bọn họ đưa thân vào chỗ Hắc Giao độ kiếp, sợ là dưới một tia sấm sẽ hóa thành tro bụi.

- Vượt qua được tức là có hy vọng thành công trở thành Giao Long, lôi kiếp này há có thể đơn giản?

Diệt Thiên thuận miệng đáp, tuy rằng hắn cũng đang nhìn Hắc Giao độ kiếp, nhưng cũng chịu nỗi đau khổ khi áp chế nguyên khí trong chính mình đang rục rịch, thần thức cũng bao vây bên ngoài khu vực lôi kiếp, lúc này chính là thời điểm máu chốt Hắc Giao độ kiếp, Diệt Thiên cũng không muốn bị người nào quấy rầy.

Sau khi Nam Hoài Cẩn thăng cấp Tiên Thiên, lại đi đến núi Thanh Thành tìm kiếm tiên tích, tuy rằng chưa từng tìm được vị cao nhân kia, nhưng Diệt Thiên vẫn không dám khinh thường, rất sợ lại xuất hiện một vài tu giả từ kết giới xuất hiện.

- Ba, con giao long có thể bị sét đánh chết hay không ạ?

Tiểu Diệp Thu thị lực không theo kịp bậc cha chú của cậu, chỉ có thể nhìn thấy xa xa có tiếng sấm và ánh chớp, nhưng đối với cảnh tượng trong đó cũng hoàn toàn không biết gì cả, tay cầm lấy tay cha đã toát mồ hôi, hiển nhiên trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

- Sẽ không đâu, Hắc Giao chính là dị chủng trong các loại xà, hơn nữa giới thể tục linh khí loãng, uy lực lôi kiếp này cũng yếu đi một chút, Hắc Giao hoàn toàn có thể ứng phó!

Diệp Thiên cười lắc lắc đầu, vẻ mặt thực nhẹ nhàng, hẳn có thể nhìn thấy Hắc Giao đắm chìm trong lôi quang, tuy rằng trên người có vài bộ vị lân giáp đã bị sấm đánh phá, nhưng thân thể khổng lồ kia đang hấp thu nguyên khí từ trong sấm sét vào trong cơ thể, thân thể đang phát sinh một loại biến hóa huyền ảo.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (''); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 936

Hắc Giao Độ Kiếp 3

Nhìn đến đó, trong lòng Diệp Thiên cũng đã hiểu ra.

Lôi kiếp đều không phải thuận túy là trời đánh xuống trừng phạt, để mà trừng trị những tu giả muốn dựa vào tu luyện bản thân thoát ly khỏi gông cùm xiềng xích thiên đạo, mà bản thân nó là một đại cơ duyên, chỉ cần có thể bình yên vượt qua, cả người sẽ bị lực sấm sét làm cho thoát thai hoán cốt, tiến vào đến một thế giới mới.

Giống như là Hắc Giao ở trong lôi kiếp, thân thể nó trong va chạm với sấm sét, lại trở nên càng chắc chắn, chiều cao vốn là hơn ba mươi mét, giờ phút này đã đạt tới gần năm mươi mét, trên trán một sừng lóe ra mũi nhọn nhẹ nhẹ, trực tiếp hấp thu nguyên khí rèn luyện thân thể.

Hắc Giao gặp may mắn, trong nơi huyết âm dương kỳ lạ này tu luyện mấy trăm năm, lại chiếm được công pháp yêu tu, chưa trở thành đại yêu, cũng đã tu ra nội đan, trình độ ấy thiên kiếp đúng là không đủ làm nó sợ.

Trong miệng phát ra một tiếng rống thét, Hắc Giao bay lên, đuôi rắn thật lớn, hướng về mây đen đầy áp lực quét ngang một cái, thân thể cao lớn lập loè trong mây đen đầy trời, giống như là sắp đánh tan lôi kiếp đầy trời này.

- Keng keng!

Khi cái đuôi Hắc Giao chạm vào mây, một tiếng vang thật lớn chấn động thiên địa, mây đen kia tựa hồ sắp áp rơi xuống mặt đất như là bị chọc tức giận rồi, bỗng nhiên mạnh lên, sấm sét vụt sáng, mười tám tia điện quang nhất tề bắn ra, mang theo lực oanh kích vạn quân đến trên người Hắc Giao.

- Âm!

Ngay cả thân thể Hắc Giao kiên cường, một thân lân giáp kiên cường không thể phá vỡ, nhưng vẫn bị mười tám tia lôi quang này đánh cho lân giáp tan nát, từng tia máu tươi đen thùi từ thân thể cao lớn trào ra, đau đớn làm cho trong miệng Hắc Giao phát ra một tiếng thét lớn, thân hình rơi xuống mấy chục thước, cũng không dám đi đuổi lôi kiếp.

Nhưng khi mười tám tia thiểm điện qua đi, tốc độ cùng tần suất sấm chớp hạ xuống chậm đi rất nhiều, mỗi một tia điện quang đánh xuống trên người Hắc Giao, luôn lờ ra một loại ý nhị nói không nên lời, sau đó lôi quang đều biến mất trong cơ thể Hắc Giao.

Nhưng sau đó sấm chớp hạ xuống cũng càng ngày càng khủng bố, mỗi tia sấm đều kinh thiên động địa, bao trùm toàn bộ thân thể Hắc Giao trong đó, thanh âm thể lương không ngừng truyền ra, một sùng trong suốt đỉnh đầu Hắc Giao kia cũng trở nên có chút âm đạm.

- Đây là gì?

Đứng ở núi cao xa xa, tu vi Diệp Thiên hơn xa những người khác, thì đối với chuyện đã xảy ra trong lôi kiếp cũng nhìn thấy rõ nhất, khi trên người Hắc Giao tràn ngập âm đạm, lập tức đã bị hấp thấy được, trong mắt không khỏi bắn ra một tia sáng kỳ lạ.

Bên trong thiên kiếp này ẩn chứa không chỉ có sát khí, đại lộ vô hình, luôn lưu có một tia sinh cơ, chi cần có thể kháng cự được, chính là một thiên địa mới.

Hắc Giao lúc này tuy rằng phát ra tiếng gào thét, nhưng sinh cơ cũng càng lúc càng dạt dào, nó không nhận thức được thân thể nó đang làm cho nó tiến hóa ở trình tự rất cao, do đó mà thương tổn của sấm chớp đối nó cũng trở nên càng ngày càng nhỏ.

Hơn một giờ qua đi, theo một tiếng vui sướng của Hắc Giao, mây đen đầy trời rốt cục tan đi, từng đám tinh quang tỏa ra, ánh trắng sáng tỏ xuyên thấu qua mây đen vẫn chưa tán đi hết, phủ kín khắp đất trời.

Thân hình Hắc Giao xuyên qua mây mù, há mồm to nuốt mây phun sương, há mồm vừa phun, phạm vi hơn mười dặm nhất thời thành một cơn mưa to, ngay cả xa xa, đám người Diệp Thiên đứng trên núi, trên người đều rơi xuống không ít mưa bụi.

- Đây... Đã là bán rồng rồi nhỉ?

Nhìn thấy Hắc Giao thần thông như thế, một tất cả mọi người chỉ biết trợn mắt há hốc mồm, ngoài một sùng trên đầu, Hắc Giao và thân long trong truyền thuyết cổ đại quả thực không có bất cứ cái gì khác nhau. Nhất là khả năng cười mây đập gió kia, trong truyền thuyết thần thoại chỉ có Tứ Hải Long Vương quản lý mưa mới có thể làm được.

- G...ừ...

Một tiếng rỗng gغام vang lên, Hắc Giao trên không trung như ẩn như hiện, bay tới phương hướng đám người Diệp Thiên. Khi Hắc Giao bay đến gần, Diệp Thiên mới phát hiện, lân giáp trên người Hắc Giao vốn tối đen một mảnh, giờ phút này đã mang theo một tia sáng bóng màu vàng, mà sau khi nó tới gần, một uy áp kinh thiên động địa theo đến, ngay cả Diệp Thiên cũng cần phồng xuất ra thực khí, mới có thể bảo hộ được đám người bên cạnh không bị thương tổn.

- Ta nói này, Hắc Giao, ngươi nên thu hồi khí cơ đi.

Tuy rằng Hắc Giao thăng cấp thành công, nhưng Diệp Thiên có thể phát hiện được, nó đối với mình không có chút nào thù địch, cho nên cách nói vẫn tùy tiện giống như trước.

Hiện tại Diệp Thiên chỉ có thể cảm giác được trong cơ thể Hắc Giao huyết khí như biển lớn, về phần cảnh giới của nó, rất cuộc lại vẫn nhìn không thấu. Từ uy áp trên người Hắc Giao tràn ra, ngay cả tâm linh Diệp Thiên cũng cảm giác được một sự run rẩy, giống như là năm đó tại Bồng Lai tiên đảo gặp được Kim Mao Toan thành niên kia.

Nhưng không gian địa cầu, xa không bằng Bồng Lai tiên đảo bị phong ấn, từ trên người Hắc Giao tràn ra khí cơ uy áp, thế nhưng khiến cho không gian chung quanh đều nổi lên từng trận gợn sóng, vô số cái khe không gian thật nhỏ xuất hiện quanh người nó.

- Lão bằng hữu, ta muốn đi, ở trong này sẽ phải chịu Đại Lộ áp chế, ngay cả ở thêm trăm ngàn năm, cũng không thể tiến thêm một bước!

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Thiên, Hắc Giao thoáng thu hồi khí cơ, nhưng sau khi nó thăng cấp thành giao long chân chính, không gian yếu ớt này không thể giữ chân nó, không gian xung quanh vẫn cứ không ổn định, như là lúc nào cũng có thể bị xé rách.

Từ trong những không gian tràn ra nguyên khí nhẹ nhàng, khiến cho linh khí trong thiên địa chợt nồng đậm hơn rất nhiều, cũng làm cho đám người Cầu Tâm Gia phía sau Diệp Thiên lâm vào rung động, nhin không được có ý muốn tiến vào không gian ngoài địa cầu.

- Ngươi muốn đi phương nào?

Diệp Thiên nghe vậy sùng sốt, nói rằng:

- Ngươi không phải đi Thần Châu kết giới sao? Ở trên tay ta có bản đồ nơi đó, có thể đưa ngươi đến!

Với tu vi của Diệp Thiên và Hắc Giao giờ phút này, từ Trường Bạch sơn đến Côn Lôn sơn, cũng chỉ là chút thời gian, hơn nữa Diệp Thiên cũng biết phương pháp giải phá kết giới, đưa Hắc Giao đi vào hoàn toàn không có vấn đề.

- Sau khi ta thăng cấp, trong đầu nhiều lên không ít bí thuật, nơi ta muốn đi là thánh địa yêu tộc tu luyện, không phải Thần Châu kết giới người nói!

Hắc Giao lắc lắc đầu, nói rằng:

- Diệp Thiên, ngươi muốn cùng đi theo ta hay không? Trên người của ta có ngũ trảo kim long huyết mạch, cho dù đi đến thánh địa yêu tộc, cũng sẽ không bị coi thường, có thể bảo vệ được các người chu toàn, hơn nữa nơi đó cũng có tộc người tồn tại!

Thăng cấp tương đương với Kim Đan kỳ của nhân loại, đầu óc Hắc Giao thông minh hơn rất nhiều, cũng rất là lưu luyện đối với bằng hữu duy nhất là Diệp Thiên. Hơn nữa nó cũng biết, Diệp Thiên cách kim đan đại lộ chỉ có một bước. Nếu hắn thành công vượt qua Kim Đan lôi kiếp, cho dù đi đến không gian yêu tộc thì hắn cũng là một cường giả.

- Lão bằng hữu, ta muốn đi, nhưng vẫn có chút vướng bận!

Diệp Thiên thở dài, hồng trần luyện tâm hơn mười năm, Diệp Thiên vẫn cứ không dứt được sinh tử ly hợp, hán mười năm này mặc dù mình chưa từng tu luyện, nhưng vẫn luyện đan tìm được, trợ giúp thân nhân kéo dài tuổi thọ, sao có thể bỏ hết người nhà mình đi theo Hắc Giao rời đi đây?

- Ba ơi, chúng ta phải đi đâu? Mẹ thì làm thế nào được?

Một bên tiểu Diệp Thu tựa hồ cũng nhìn thấu cái gì, gắt gao nắm chắc tay Diệp Thiên, cậu cũng không muốn để đại quái vật đem cha cậu đi.

- Ba sẽ không đi đâu!

Diệp Thiên cung chiêu sờ sờ đầu nhỏ của con trai, quay đầu nhìn về phía đám người Cầu Tâm Gia phía sau, nói rằng:

- Đại sư huynh, các huynh có thể rời đi. Đi theo Hắc Giao tiến đến nơi đó, không gian nơi đó sẽ càng thêm thích hợp tu luyện.

Diệp Thiên sớm đã biết, trong mười năm này tâm tính Cầu Tâm Gia tiến triển rất nhanh, nếu không phải linh khí thiếu thốn thiên địa

áp chế, sợ là hẳn đã có thể tiến vào đến tiên thiên trung kỳ. Tất cả mọi người vì chờ hẳn mà không đi, điều này làm cho trong lòng Diệp Thiên cũng có chút áy náy.

- Không cần, tại hồng trần thêm trăm năm, vị tất đã là chuyện xấu!

Cầu Tâm Gia lắc lắc đầu, cũng không có rời đi ý tứ, kết giới cho tu giả hẳn còn không muốn tiến vào, huống chi là không gian yêu tu, chỉ có khi mà chính mình có được thực lực cường đại, Cầu Tâm Gia mới có thể không lo lắng tiến vào trong thế giới đó.

Nhìn thấy bọn người Đại sư huynh không nguyện ý theo Hắc Giao rời đi, Diệp Thiên ngẩng đầu, nói rằng:

- Giao huynh, hảo ý tâm linh, hôm nay từ biệt, ngày sau hy vọng còn có thể gặp lại!

- Vậy được rồi, Diệp Thiên, nhớ phải tới tìm ta nha!

Hắc Giao thật sâu nhìn thoáng qua Diệp Thiên, tuy rằng nhân yêu thù đồ, nhưng Diệp Thiên cũng là bằng hữu duy nhất nó có thể tín nhiệm, hôm nay từ biệt không biết bao lâu mới gặp lại lần thứ hai, Hắc Giao cũng là có chút không muốn, sau khi truyền một đạo thần thức vào trong đầu Diệp Thiên, thân thể khổng lồ của Hắc Giao bay đi hướng đầm hắc long.

Một hồi lâu lưu luyến tại nơi chính mình sinh sống mấy trăm năm, Hắc Giao bỗng nhiên quay ngang đầu phát ra một tiếng ngâm nga, một tia sóng gợn từ trong miệng nó thẳng hướng phía chân trời. Cùng lúc đó, hai móng vuốt trước thân thể Hắc Giao cào lên, phía trước Hắc Giao nhất thời xuất hiện một cái khe thật lớn.

Nguyên khí tinh thuần vô tận từ cái khe kia trào ra, xuyên thấu qua cái khe mờ hồ có thể thấy được không gian núi cao rừng rậm cùng với linh khí thiên địa nồng đậm gần như thành thực chất, trên núi cao vạn tượng hồ gầm vượn hú, bày biện ra một bức tranh chỉ có ở thời thượng cổ.

- Lão bằng hữu, tạm biệt!

Trong miệng Hắc giao phát ra một tiếng rùng rợn gầm vang, khi cái khe sắp sửa kín lại, thân thể cao lớn chen vào, sau khi tiến vào đến không gian kia, cái khe dần biến mất trong thiên địa, không gian hỗn loạn cũng trở nên ổn định lại.

- Địa cầu quả nhiên không hề thích hợp tu giả sinh tồn!

Bạn người Cầu Tâm Gia thấy được tình cảnh chỗ không gian kia, trong lòng chỉ cảm thấy hơi thất thần, bạn họ đều có một cảm giác, nếu mình ở trong không gian kia, tu vi của bạn họ nhất định có thể đột phá tăng mạnh ...

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq (midLength).after ('
```

```
'); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SƯ

Đả Nhân

www.dtv-ebook.com

Chương 937

Trong Nháy Mắt Qua Trăm Năm

Tiểu sư đệ, đệ không sao chứ!

Nhìn thấy sau khi Hắc Giao biến mất, Diệp Thiên vẫn nhìn chăm chăm vào chỗ không gian sớm đã hẹp lại kia, Cầu Tâm Gia còn tưởng rằng trong lòng hắn đang hồi hận, vội vàng nói rằng:

- Chúng ta ngày sau cũng sẽ đi tới đó, tiểu sư đệ không cần quá chú ý!

- Đại sư huynh, huynh hiểu lầm rồi, đệ không phải suy nghĩ chuyện này!

Diệp Thiên phục hồi lại tinh thần, cười khoát tay áo. Với sự kiên định tâm chí hắn hiện giờ, chuyện đã quyết định sẽ không hồi hận. Huống chi người còn ở cõi hồng trần, đối với tâm tính rèn luyện phi thường trọng yếu, giống như là mười năm này, tu vi Diệp Thiên tuy rằng không hề tiến triển, nhưng nguyên thần lại trở nên càng ngưng trọng.

Vừa rồi sở dĩ Diệp Thiên thất thần, là bởi vì Hắc Giao truyền cho hắn một vài tin tức, ngoài không gian kết giới yêu tu tiết điểm nơi đó, còn giới thiệu vài tiết điểm không gian khác.

Trong đó có mấy không gian kết giới, là Diệp Thiên chưa nghe qua, nơi đó tu giả rất ít, dư thừa linh khí, so với thần châu kết giới còn tốt hơn rất nhiều, điều này làm cho lòng Diệp Thiên động một cái. Sau này lựa chọn cũng không phải là chỉ có một Thần Châu kết giới.

- Ba à, về sau ba cũng sẽ đi chỗ đó sao?

Hơn mười tuổi đứa nhỏ đã hiểu biết rất nhiều chuyện, tiểu Diệp Thu có chút lo lắng nhìn cha cậu. Hôm nay cậu mới biết được, cha cậu cả ngày ở trong nhà không có việc gì cùng ông bà nội đấu võ mồm, lại là một nhân vật thần tiên. Điều này làm cho tiểu tử kia trong lúc nhất thời còn không thể hoàn toàn thích ứng.

- Ba không đi chỗ nào hết, ở nhà cùng ông bà nội và mẹ của con!

Diệp Thiên cười sờ sờ đầu con trai, có vài thứ hiện tại không thể nói cùng đứa nhỏ, chờ nó tiến vào đến Tiên thiên, tự nhiên sẽ hiểu được thế giới tu giả.

Hắc Giao độ kiếp, gây cho người mọi người chấn động là không gì sánh kịp. Lúc này bọn họ thấy được một thế giới khác, mà ngay cả Lôi Hồ luôn luôn không mấy hứng thú đối với tu đạo, từng bước giao sự vụ cho những sớm đệ tử sư môn đã bồi dưỡng được, cũng bắt đầu bế quan tu luyện.

Về phần Diệp Thiên, vẫn sinh hoạt tại tứ hợp viện trong kinh thành như cũ, sinh hoạt quá bình thường mà an tĩnh, ngoài luyện tập thư pháp ra, hẳn lại vui vẻ nấu nướng, tiếp nhận chức vụ của bác cả năm nay tám mươi trở thành đầu bếp trong nhà.

Buổi sáng hàng ngày Diệp Thiên đều sẽ mang theo cái rổ đi ra chợ mua thức ăn, vì một xu tiền thừa đều có thể cùng người bán hàng rong tranh luận cả buổi sáng khi đi mua thức ăn, nhìn thấy người nhà khen ngợi tay nghề của mình, trên mặt Diệp Thiên luôn lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Đạo mất lại qua mười năm, Diệp Thiên cũng đã hơn bốn mươi tuổi, lúc tuổi còn trẻ non nớt cùng linh động trên mặt, giờ phút này biến thành vẻ trầm ổn của người trung niên. Hẳn cùng gia trưởng các nhà bình thường không có gì khác nhau, mỗi ngày đều cùng cha mẹ và vợ nói chuyện, nói nhiều nhất chính là con trai sớm đã thành người lớn.

Vợ chồng Diệp Đông Bình cũng đã hơn bảy mươi tuổi, đã có vẻ già dặn, nhưng thân thể coi như vẫn khỏe mạnh, hai người năm trước còn từng đi du lịch một vòng quanh trái đất, đi đến rất nhiều quốc gia trên thế giới, tâm tính trở nên trẻ lại.

Nhưng trong năm đó, Tống Hạo Thiên qua đời, hưởng thọ một trăm lẻ tám tuổi. Đối với những gì ông ta làm khi còn sống, quốc gia cho đánh giá cực cao, lãnh đạo tối cao còn tham dự lễ truy điệu của ông ta, quy cách rất trang trọng.

Tống Hạo Thiên qua đời, cũng đại biểu cho sự kết thúc của những nhân vật đồng lứa. Năm thứ hai, Đường Văn Viễn tại Hongkong vô bệnh mà chết, hưởng thọ một trăm mười tuổi. Gần mười năm chưa rời kinh thành một bước, Diệp Thiên đi đến Hongkong, tham gia lễ tang Đường Văn Viễn.

Năm đó bản thân mắc bệnh Cừ Âm tuyệt mạch, lúc này Đường Tuyết Tuyết sớm đã được gả đi, con trai cũng đã mười bảy mươi tám tuổi, nhưng đối với người anh năm đó, Đường Tuyết Tuyết vẫn còn thật là quyến luyến, lời kéo Diệp Thiên nói chuyện cả một buổi chiều.

Sau khi tham gia xong lễ tang Đường Văn Viễn, Diệp Thiên bị các đệ tử kéo đi, đi tới đại bản doanh của Ma Ynhất mạch tại Hongkong - Ma YĐường.

Ma YĐường hiện tại, đã là một tổ chức từ thiện quốc tế, ở các quốc gia đều được danh vọng phi thường cao.

Đương nhiên, tác dụng lớn nhất Ma YĐường tồn tại, vẫn là tìm các nhân tài trong thế giới cuộn cuộn không ngừng nhập vào Ma Ynhất mạch, hiện tại người chèo chống Ma YĐường, đã là đệ tử thứ ba của Diệp Thiên - Giang Sơn. Từ mười năm trước, Diệp Thiên đã đem vị trí môn chủ Ma Y giao cho nàng.

Giang Sơn cũng không phụ kỳ vọng của Diệp Thiên, năm chưa đến bốn mươi tuổi, nàng đã là hội trưởng hiệp hội dịch học quốc tế, là nhân sĩ quyền uy về văn hóa huyền học, mà còn thành công đem thuật bói toán tướng thuật bát quái Chu Dịch của Trung Quốc mở rộng đến thế giới phương Tây.

Hiện giờ cho dù là đông phương hay tây phương, khi đề cập đến tướng thuật bói toán, cũng đã nhận định nó là một loại văn hóa, mà không có người nào coi nó là phong kiến mê tín. Tại rất nhiều quốc gia đều xuất hiện chi nhánh của Ma YĐường, giống như chiêm tinh xem bói, trở thành văn hóa đặc biệt rất nhiều người đang sống không thể thiếu.

Ma Ynhất mạch tuy rằng khởi nguyên với từ quốc nội, nhưng lại phát triển ở Cảng đảo, môn nhân đệ tử đại bộ phận đều cư trú tại Hongkong. Diệp Thiên đã đến, cũng trở thành một lần tụ hội long trọng của Ma Ynhất mạch, ngay cả Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn mấy năm nay không biết du lịch ở nơi nào đều trở lại.

- Con làm tốt hơn so với ta đấy!

Sau khi trở lại ngôi biệt thự lưng chừng núi kia, Diệp Thiên chỉ nói với Giang Sơn một câu như vậy. Hấn cống hiến nhiều nhất đối với sư môn, có lẽ chính là thu nhận Giang Sơn làm đệ tử. Lúc này mới để cho giấc mộng của sư phụ Lý Thiện Nguyên trở thành sự thật.

- Sư phụ, người già đi nhiều!

Làm đệ tử của Diệp Thiên hơn hai mươi năm, giữa hai bên sớm đã giống thân nhân, Giang Sơn phát hiện, nếp nhăn trên mặt Diệp Thiên so với mấy năm trước nhiều hơn rất nhiều, trong mắt tựa hồ lộ ra một tia tang thương.

- Đúng vậy, tiểu sư đệ, đệ không phải mấy năm nay vẫn không tu luyện chứ?

Cầu Tâm Gia nhìn Diệp Thiên cũng nhũm mày, tu đạo giống như đi ngược dòng nước, không tiến tất lùi, thể nghiệm hồng trần cũng không có nghĩa là bỏ qua tu vi của chính mình, với tu vi của Diệp Thiên, năm tháng không nên lưu lại dấu vết trên mặt hấn mới phải.

Phải biết, cho dù Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn mấy năm nay không tận lực tiến hành tu luyện, nhưng tướng mạo bọn hấn đều vẫn luôn được bảo trì ở tuổi hơn bốn mươi, nếu bọn họ muốn, cho dù trẻ lại hơn mười tuổi đều không có vấn đề gì.

- Đại sư huynh, đệ còn trẻ, sinh lão bệnh tử hấn là nên trải qua một phen!

Trên mặt Diệp Thiên lộ ra tươi cười, theo đuổi trường sinh đại lộ, cũng không nên kiêng kị chữ Tử, thế gian này có sinh mới có tử, đó cũng là thể nhân đều không thể trốn tránh. Nhưng tử vong đồng dạng có sinh cơ, hàng năm trong tứ hợp viện đều có cây già chết héo lại này chồi, luôn cho Diệp Thiên chấn động rất lớn.

- Nói cũng đúng, ngược lại bộ xương khô của Đại sư huynh, đều là nhất thời mà thôi!

Nghe được lời nói của Diệp Thiên, Cầu Tâm Gia ha ha phá lên cười.

Cả đời Cầu Tâm Gia có thể nói là hiểu rộng, trải qua không ít sự kiện lịch sử trung đại, trăm năm trước cũng đã khám phá được sinh tử cõi hồng trần, cảnh giới cao hơn xa Diệp Thiên. Nếu không phải giới thể tục bị thiên đạo áp chế, sợ là tu vi Cầu Tâm Gia đều có thể vượt qua Diệp Thiên.

- Đại sư huynh, bởi vì đệ, lại liên lụy các huynh!

Diệp Thiên vẫn luôn lòng mang áy náy đối với Cầu Tâm Gia và Tả Gia Tuấn, bọn họ hiện tại chính là tu vi Tiên thiên, sống thêm được hơn hai trăm năm, bởi vì muốn đợi mình, cũng đã trăm năm không thể nâng cao tu vi, cho dù ngày sau tiến vào kết giới, chỉ sợ bọn họ cũng không thể tiến sâu vào Kim Đan Đại Lộ.

- Tiểu sư đệ, đừng nói như vậy, sư huynh rất tin tưởng, thành tựu ngày sau nhất định không thể kém so với đệ!

Cầu Tâm Gia nghe vậy khoát tay, hấn nói lời này không phải để trấn an Diệp Thiên, mà là thật tâm thực lòng, bởi vì giờ phút này cảnh giới tim của hấn sớm đã xa xa cao hơn tu vi, chỉ cần đi đến nơi linh khí đầy đủ, hấn thậm chí có thể trực tiếp tiến vào đến Tiên thiên hậu kỳ.

- Được, chờ đệ phụng dưỡng cha mẹ hết thọ, sư huynh đệ chúng ta cùng thoát khỏi tu đạo giới!

Diệp Thiên gặt đầu thật mạnh, trải qua hai mươi năm tu tâm dưỡng tính, hẳn có nắm chắc đối với khả năng vượt qua Kim Đan lôi kiếp, tuy rằng không như Hắc Giao biến đổi da thịt, nhưng Diệp Thiên tin tưởng, tỷ lệ thành công hẳn độ kiếp ít nhất là bảy trở lên.

Thời gian là sát thủ của tất cả sinh mệnh, theo năm tháng trôi qua, rất nhiều người trên thế gian biến mất không tiếng động, khi còn sống là người lãnh đạo tối cao, quyền khuynh thiên hạ hay là dân chúng bình thường, sau khi chết đều là một đồng đất vàng, chậm rãi bị thế nhân quên lãng.

Ba mươi năm sau, những người cùng thời với Nhạc chủ tịch cũng từng người một qua đời, chính đàn quốc gia thay đổi, cũng không biết thay đổi bao nhiêu người lãnh đạo, nhưng duy nhất không thay đổi chính là, mỗi một người lãnh đạo nhiệm chức, trước hết luôn thực bí ẩn đến ra mắt tại một tứ hợp viện rất bình thường ở kinh thành.

Tuy rằng đại hội dị năng già lần thứ nhất tổ chức không thành công, nhưng đại hội cứ 4 năm vẫn sẽ mở họp một lần. Nhưng so sánh với lần đầu tiên, hội trường thiếu đi những cảnh giết chóc bạo ngược, nhiều hơn một vài cuộc luận bàn giao lưu chân chính.

Từ lần tổ chức thứ hai Diệp Thiên bắt đầu không tham gia nữa, nhưng Chu Khiếu Thiên cùng Lôi Hồ, cũng luôn nổi uy danh trên thế giới trong vòng luân quần dị năng già các quốc gia.

Đã từng có lần dị năng già tổ chức làm phân liên minh, nhưng kết quả cũng đều bị diệt hết, ra tay chính là Lôi Hồ. Điều này làm chấn kinh toàn bộ những người dị năng thế giới, từ sau đó, nơi nào chỉ cần là người trong Ma Y đường xuất hiện, luôn sẽ bớt đi rất nhiều thanh âm không hài hòa.

Bốn mươi năm sau, các bác các cô Diệp Thiên lần lượt qua đời, lão bằng hữu của Diệp Thiên – Vệ Hồng Quân cũng vô bệnh tật mà chết, người lui tới ngày xưa nhất thời bớt đi, tứ hợp viện trở nên vắng lặng hơn rất nhiều.

Con trai duy nhất của Diệp Thiên là Diệp Thu lựa chọn con đường bất đồng với cha, trở thành một người giáo sư khảo cổ học, nhưng Diệp gia con nối nghiệp cha, vẫn cứ là cha truyền con nối, năm Diệp Thu bốn mươi tuổi mới kết hôn sinh ra một đứa con trai.

Sáu mươi năm sau, vợ chồng Diệp Đông Bình rốt cục cũng đi tới điểm cuối nhân sinh, khi chất được hơn mười tuổi, cùng một ngày cáo biệt nhân thế, lễ tang của bọn họ bí mật mà long trọng, người lãnh đạo quốc gia đương thời đều tham dự.

Sau chuyện này, Diệp Thiên như là bỗng nhiên già đi rất nhiều, hai bên thái dương đầy tóc bạc, cái trán đầy nếp nhăn, cùng vợ dắt nhau đi khỏi mộ phần cha mẹ.

- Nhân sinh thật sự là đáng buồn!

Tám mươi năm sau, vợ chồng Phong Hướng rời nhân thế, được tin tức này, Diệp Thiên nhìn Diệp Thu nơi hậu viện, trong mắt tràn đầy tiêu điều.

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt(content.length/2); if (midLength > 20) { content.eq  
(midLength).after ('  
<div style="text-align: center; border: 1px solid black; padding: 5px; width: fit-content; margin: 0 auto 10px auto;">  
<span style="font-size: 1.2em; font-weight: bold; color: #ccc;">--></div>'); } } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```

THIÊN TÀI TƯỚNG SỰ

Đả Nhãn

www.dtv-ebook.com

Chương 938

Phá Vỡ Hư Không (Kết)

Trăm năm trong nháy mắt mà qua, thân nhân bằng hữu bên cạnh một đám đều qua đời, Diệp Thiên đầu đầy tóc bạc, lúc này sinh mệnh như là cũng sắp tàn, trên mặt của hắn tràn đầy nếp nhăn, da thịt dĩ nhiên là mất đi tính đàn hồi.

Trong trăm năm này, Diệp Thiên không tiến hành qua một lần tu luyện, hắn hoàn toàn để chính mình trở thành một người bình thường, lĩnh hội sinh lão bệnh tử thăng trầm trong cuộc sống, cất bước tiễn cha mẹ thân nhân, nhìn con cháu sinh ra lớn lên, hết thầy đều để lại trong lòng Diệp Thiên ấn tượng thật sâu.

- Chồng ơi, em rất tiếc cho anh!

Tại tứ hợp viện nhiều lần tu sửa trong trăm năm ở kinh thành kia, giờ phút này tụ tập đầy người, nhưng bọn họ đều đứng ở trung viện, ngoài hai vợ chồng Diệp Thiên, không có bất cứ kẻ nào có thể vào hậu viện, mà ngay cả Diệp Thu cũng không thể phụng dưỡng tại trước giường mẹ.

Sống hơn một trăm hai mươi tuổi, sinh mệnh Vu Thanh Nhã cũng sắp đi đến điểm cuối, khuôn mặt già nua sớm đã không còn là của thiếu nữ xinh đẹp năm đó, thân thể gầy yếu sinh cơ đang từ từ mất đi, chỉ có trong mắt vẫn còn một tia sáng rọi.

- Diệp Thiên, đời này chuyện làm em hạnh phúc nhất, chính là cùng anh đi đến già, em... Thỏa mãn rồi!

Vu Thanh Nhã nâng lên tay phải, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Diệp Thiên giống như cây khô, nhẹ giọng nói rằng:

- Em biết anh kỳ thật sẽ không già, anh đều là vì em, mới biến thành bộ dáng này, chồng ơi, nếu có kiếp sau, anh có muốn đi cùng em không?

Tuy rằng Vu Thanh Nhã chưa bao giờ hỏi Diệp Thiên những sự tình kia, nhưng không có nghĩa là bà hoàn toàn không biết gì cả, từ

đám người Cầu Tâm Gia sống gần hai trăm tuổi vẫn trẻ như cũ bà có thể nhìn ra, Diệp Thiên thành ông già, là vì ở bên bà cùng bà cả đời, không để bà vì mất đi dung nhan mà cảm thấy khổ sở.

- Đương nhiên, chúng ta đời đời kiếp kiếp đều ở cùng một chỗ, mỗi một lần chúng ta đều phải được bốn phía chúc mừng!

Diệp Thiên nhẹ nhàng hôn lên môi bà một cái, về mặt dịu dàng nhìn vợ, hẳn cũng không chú trọng truyền thống ngày lễ, nhưng nếu là kỷ niệm ngày vợ chồng kết hôn, Diệp Thiên luôn đặc biệt để ý, trong trăm năm, bọn họ cũng có cả trăm cái ngày kỷ niệm kết hôn.

Trăm năm qua mưa gió làm bạn, như là điện ảnh tua nhanh hiện lên trong lòng lần đầu tiên, khi hai người là đứa nhỏ vô tư, lên đại học ngẫu nhiên gặp lại. Trăm năm bất ly khai (không rời), để trong mắt Diệp Thiên đầy nước mắt, môi đang không ngừng run rẩy, trong lòng có cảm giác như cõi lòng tan nát đau đớn vô cùng.

- Chồng ơi, không nên quá thương tâm, kiếp sau chúng ta sẽ còn ở cùng một chỗ!

Vu Thanh Nhã nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho Diệp Thiên, nói rằng:

- Em lại muốn nghe lại bài hát đó một chút, có thể cùng ông sống đến già, thật là tốt!

- Ừ, được, để anh bật cho em nghe!

Diệp Thiên trộm lau nước mắt, vội vàng đứng dậy, luống cuống tay chân lấy ra cái đĩa được bảo tồn trăm năm, để vào trong đầu đĩa, nhất thời một giọng nữ phiêu đảng phát ra:

Dựa lưng vào nhau ngồi ở trên thảm

Nghe một đoạn nhạc cho thỏa nguyện vọng

Anh hy vọng em càng ngày càng dịu dàng

Em hy vọng anh luôn đặt em trong lòng anh

Anh nói muốn đưa em vào giấc mộng lãng mạn...

Cám ơn anh cho em tìm được thiên đường

Cho dù mắt cả đời mới hoàn thành

Chỉ cần anh nói anh không bao giờ quên

Em có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất

Chính là cùng anh sống đến khi già

Trên đường đi cất chứa những chuyện cười vui

Lưu đến về sau ngòi xích đu chậm rãi tán gẫu

Em có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất

Chính là cùng anh sống đến già

Cho đến khi chân chúng ta không đi nổi

Anh vẫn còn nắm lấy bàn tay em...

Theo tiếng bài ca, trong mắt Vu Thanh Nhã bắn ra một đạo tia sáng kỳ dị, trăm năm cầm tay nhau, trăm năm trong mưa gió một màn bạc, thổi qua trước mắt bà, vẫn nghe tiếng ca, ánh mắt Vu Thanh Nhã từ từ phai nhạt, cuối cùng một tia sinh cơ từ cơ thể bà biến mất.

- Thanh Nhã, nếu có kiếp sau anh vẫn cùng em sống đến già!

Nắm thật chặt tay vợ chậm rãi thành lạnh, Diệp Thiên tựa như một đứa trẻ gào khóc khóc rống lên, đau đớn khi mất đi bạn đời, để cho hắn có cảm giác thờ không nổi. Sau này, là cách xa thiên nhân, hắn sẽ không còn được thấy lại khuôn mặt vợ.

Thiên đạo vô tình người hữu tình, Kim Đan đại lộ gì đó, trường sinh bất tử gì đó, giờ khắc này đều không trọng yếu, Diệp Thiên không cố giấu bi thương của chính mình, có lẽ qua nỗi đau này, tâm tính hắn mới có thể chân chính đạt tới cảnh giới vô khuyết.

- Mẹ!

- Bà nội!

- Cự nội!

Nghe được tiếng khóc của Diệp Thiên, ng ni ovr trung viện cũng không thể khống chế tâm trạng của mình, ùa vào, toàn bộ tứ hợp viện tiếng khóc nổi lên, nhất thời bị bi thương bao phủ. Diệp Thu sớm đã tiến vào Tiên thiên, quý gối trước giường mẹ khóc thật lâu không chịu đứng dậy.

- Sư phụ, nén bi thương!

Chu Khiếu Thiên nhìn qua vẫn cứ như là tráng niên lau nước mắt, đỡ Diệp Thiên đang ngồi ở đầu giường lên, bọn họ sớm đã chuẩn bị tốt hậu sự cho Vu Thanh Nhã, hết thấy đều tiến hành đầu vào đây, nhưng sau đó suốt bảy ngày, Diệp Thiên đều túc trực bên linh cữu của vợ.

- Tiểu sư đệ, đệ...

Sau khi Vu Thanh Nhã được hạ táng, đám người Cầu Tâm Gia tụ họp ở tứ hợp viện trong kinh thành, trong trăm năm này bọn họ tụ họp thì ít mà xa cách thì nhiều, trước mắt nhìn thấy thân thể Diệp Thiên khô gầy già nua, cũng nhìn không được có chút lo lắng, bởi vì từ trên người Diệp Thiên, bọn họ đã nhìn không thấy có bất cứ biểu hiện của tu giả.

Mà đám người Cầu Tâm Gia, giờ phút này cũng hiện ra một tia già nua, họ tiến vào tiên thiên cũng đã sắp trăm năm, đến hiện tại, cũng chỉ còn lại có mấy chục năm dương thọ, nhưng trong mắt Cầu Tâm Gia, lại hiển lộ ra một tia cơ trí, không lo lắng đại nạn buông xuống với mình.

- Đại sư huynh, không sao, sinh lão bệnh tử hồng trần luyện tâm, con đường về sau sẽ càng chạy càng rộng...

Diệp Thiên khoát tay áo, nói rằng:

- Cho đệ thời gian ba năm, ba năm sau, chúng ta cùng rời khỏi thế giới này!

- Được, chúng ta cũng phải chuẩn bị chút, ba năm, tiểu sư đệ, chỉ ba năm!

Cầu Tâm Gia gật đầu thật mạnh, trăm năm trôi qua, Ma Y đường dĩ nhiên siêu việt hơn hồng môn, trở thành bang phái người Hoa lớn nhất trên thế giới, chu dịch bói toán còn lần đến từng cái góc thế giới.

Không chỉ có như thế, trong trăm năm Trung Quốc cũng phát triển rất mạnh, dù là quân sự hay là chính trị, cũng đã vượt qua nước Mỹ, nhưng tuân thủ hòa bình, Trung Quốc cũng không chèn ép chủ nghĩa bá quyền của nước Mỹ. Trong trăm năm, không có bất cứ chiến tranh bùng nổ, trong đó có quan hệ rất lớn cùng Ma Y đường.

Là trụ cột của quốc gia cùng Ma Y nhất mạch, bọn họ rời đi, đích xác phải làm một loạt an bài chu đáo chặt chẽ, bởi vì trong trăm năm này, Ma Y đường lại có mấy vị đệ tử thăng cấp tiên thiên tư chất tuyệt vời, lần này có lẽ sẽ đồng thời cùng bọn họ rời đi.

Đám người Cầu Tâm Gia sau khi rời đi, để lại cho Diệp Thiên một phong thư. Sau đó, Diệp Thiên đột nhiên biến mất, trong ba năm, cũng không có ai biết bất cứ âm tin gì về hắn, mãi đến ước hẹn ba năm đến, Cầu Tâm Gia mới nhận được điện thoại của Diệp Thiên.

Trong ba năm này, tuy rằng các quốc gia trên địa cầu trải qua thống trị, ô nhiễm đã giảm bớt nhiều, nhưng linh khí cũng trở nên càng loãng, dựa theo Cầu Tâm Gia suy đoán, nếu cứ như thế, thế gian sẽ không còn người tu đạo.

Là nóc nhà thế giới, đỉnh Chomolungma từ trước đều là vùng cấm nhân loại muốn vượt qua, mà một nhà sáng kiến vĩ đại đã hoàn thành hơn hai trăm năm trước, nhưng lúc này, đỉnh núi, lại đang ngồi một vị lão nhân đầu đầy tóc bạc.

- Đại sư huynh, các huynh đã tới?

Nghe được phía dưới truyền đến thanh âm, lão nhân chậm rãi đứng lên, theo đầu hắn chuyển động, một màn kỳ dị đã xảy ra, lão nhân râu tóc lởm xỏm, da thịt khô quắt và tái nhợt, thế nhưng với mắt thường có thể thấy được tốc độ biến hóa.

Chờ lão nhân hoàn toàn xoay người lại, da tay của hắn trở nên trơn bóng, cơ thể phát ra sự đàn hồi, ngoài cặp mắt kia tràn ngập tang thương, đều không ai có thể thông qua bề ngoài nhìn ra tuổi người này.

- Tiểu sư đệ, đệ đã khôi phục lại?

Nhìn thấy trước mắt cảnh tượng biến hóa giống như ma thuật, đám người Cầu Tâm Gia đều thờ phào một hơi. Trăm năm nay Diệp Thiên chưa bao giờ tu luyện, bọn họ đều sợ Diệp Thiên không thể khôi phục trạng thái cũ, nhưng giờ phút này, bọn họ đều có thể cảm nhận được trong người Diệp Thiên mệnh môn tràn đầy huyết khí.

- Đệ chưa bao giờ mất đi, làm sao nói khôi phục được?

Diệp Thiên nghe vậy nở nụ cười, trăm năm hồng trần luyện tâm, trải qua sinh lão bệnh tử của thân nhân như cha mẹ, vợ, để cho tâm

tính Diệp Thiên có biến hóa nghiêng trời lệch đất, tuy rằng chưa bao giờ tu luyện một ngày, nhưng độ cô đọng nguyên thần Diệp Thiên, có dấu hiệu kết nguyên anh.

Mà giả đan trong bụng Diệp Thiên phủ đầy bụi trăm năm, trong ba năm này, cơ hồ đều hấp thu hầu như không còn linh khí địa cầu, nếu không phải trên người Diệp Thiên bày ra trận pháp, sợ là sớm đã xuất hiện lôi kiếp.

- Để mọi người đợi lâu!

Diệp Thiên nhìn về phía người phía sau đi theo Cửu Tâm Gia, trong mắt tràn đầy lo lắng, Tả Gia Tuấn đến đây, Nam Hoài Cảnh đến đây, Chu Khiếu Thiên cùng Lôi Hồ đến đây, Hồ Hồng Đức cũng tới, trên người mỗi người phát ra khí tức khổng lồ, cách ly cương khí đỉnh Chomo lung ma đều ở bên ngoài.

Về phần Mao Đầu cùng Kim Mao Toan, lại càng mạnh hơn, nhất là Kim Mao Toan, không gian chấn động, trong thiên địa gông cùm xiềng xích tựa hồ đối với yêu tu ảnh hưởng không lớn.

Năm mươi năm trước, Kim Mao Toan liền vượt qua lôi kiếp yêu tu, trở thành đại yêu tương đương với Kim Đan kỳ của nhân loại, nhưng là dùng bí thuật áp chế tu vi, vẫn luôn dừng lại ở trong không gian này.

Chu Khiếu Thiên đi lên một bước, mở miệng nói:

- Sư phụ, Tiểu sư muội và tiểu sư đệ ở sườn núi, bọn họ tiến đưa chúng ta!

Cửu Tâm Gia cũng mở miệng nói:

- Tiểu sư đệ, Diệp Thu không muốn rời đi, đệ không muốn khuyên nhủ nó à?

- Không cần, con cháu đều có phúc của con cháu, con đường Diệp Thu đi do bản thân nó lựa chọn!

Diệp Thiên nghe vậy lắc lắc đầu, hôm qua hắn cũng đã gặp con trai, Diệp Thu quyết định bảo hộ Trung Quốc thêm trăm năm, đối với điều này Diệp Thiên cũng không nói thêm gì, nhưng ngoài bộ sách sinh tử, cũng đem những đồ như bí quyết tự tu hành và dây thừng trói rỗng có được từ tay sư đệ của Đỉnh Hồng ... đều giao cho con trai.

- Đi thôi, từ nay về sau trời cao chim bay biển rộng cá nhảy!

Quay đầu, tay phải Diệp Thiên nâng lên, không thấy chút khói lửa nào nhưng không khí trên không trung nhẹ nhàng tách ra, hư không bị phá vỡ, trên bầu trời xanh nhất thời xuất hiện một khe lớn dài đến trăm trượng.

Thông qua kia cái khe, có thể nhìn thấy không gian lạ tràn ngập nguyên khí thiên địa cùng núi cao ngất, hồ gằm vượn hú, giao long đánh nhau, quả là một bức tranh tuyệt đẹp!

```
var content = $('#detailcontent').find('p, br'); var midLength = parseInt (content.length/2); if (midLength>20) { content.eq
```

```
(midLength).after (''); } (function () { var d = new Date (); document.write (""); }) (); -->
```